Giới thiệu

**** Câu chuyện mở đầu khi nhân vật chính, Trần Hạo, tỉnh dậy giữa mênh mông biển cả trên một chiếc thuyền đánh cá.

Anh bàng hoàng nhận ra mình không còn ở thế giới thực mà đã xuyên không vào thế giới của bộ tiểu thuyết nổi tiếng "Đạo Mộ Bút Ký".

Ngay khi tỉnh lại, anh được "Bộ ba thép" trứ danh cứu vớt: Ngô Tà (Thiên Chân), Bàn Tử và Trương Khởi Linh (Tiểu Ca - đang ngụy trang dưới thân phận Trương cố vấn).

Trong lúc còn đang hoang mang, Trần Hạo kích hoạt "Hệ Thống Đạo Mộ Thần Cấp".

Hệ thống giao cho anh một nhiệm vụ tối thượng đầy áp lực: Phải chấn hưng phân chi "Liệt Hải Thiên Sư" của phái Bàn Sơn – một trong tứ đại môn phái đạo mộ.

Nếu thất bại, anh sẽ bị xóa sổ hoàn toàn.

Tuy nhiên, đi kèm với rủi ro là những phần thưởng hậu hĩnh từ gói quà tân thủ: tinh thông súng đạn, võ thuật Hình Ý Quyền, thuật Bế Khí, khả năng giám định cổ vật, bí thuật Bàn Sơn Phân Giáp Thuật và một không gian trữ vật thần kỳ.

Với thân phận tự tạo là truyền nhân của Liệt Hải Thiên Sư chuyên về đạo mộ dưới nước, Trần Hạo nhanh chóng hòa nhập vào đoàn thám hiểm đi tìm mộ cổ dưới đáy biển Tây Sa.

Tại đây, anh bắt đầu phô diễn sức mạnh vượt trội.

Khi đoàn người gặp phải "Thuyền Ma" trong bão lớn, Trần Hạo không chỉ cứu mạng A Ninh khỏi Nhân Diện Liêm và Hải Hầu Tử mà

còn thể hiện khả năng chiến đấu ngang ngửa Tiểu Ca, cùng những đạo thuật trừ tà mạnh mẽ như "Phong Hỏa Lệnh".

Tiến vào huyệt mộ dưới đáy biển, Trần Hạo trở thành chủ lực của đội.

Anh sử dụng "Thiên Nhãn" để nhìn thấu âm khí, dùng hỏa pháp để thiêu rụi Cấm Bà và Thủy Quỷ, đồng thời giải mã các cơ quan bẫy rập tinh vi của Uông Tạng Hải.

Khác với nguyên tác nơi các nhân vật thường chật vật trốn chạy, Trần Hạo chủ động săn lùng quái vật để tích lũy điểm thưởng từ hệ thống, dùng điểm đó để nâng cấp kỹ năng và mua sắm trang bị.

Anh không chỉ bảo vệ an toàn cho Ngô Tà và Bàn Tử mà còn "thu hoạch" một lượng lớn minh khí (đồ cổ) giá trị liên thành.

Sau chuyến đi Tây Sa, Trần Hạo trở về đất liền, bán số minh khí tại Khách sạn Tân Nguyệt, trả sạch nợ cho Bàn Tử và mua biệt thự, xe sang, chuẩn bị cho những hành trình tiếp theo.

Không dừng lại ở đó, anh rủ Bàn Tử quay lại Thất Tinh Lỗ Vương Cung – ngôi mộ đầu tiên trong nguyên tác – để "quét dọn" sạch sẽ những quái vật còn sót lại.

Tại đây, Trần Hạo đối đầu và tiêu diệt những sinh vật hùng mạnh như Huyết Thi, Hồng Hống và thậm chí là Kim Giáp Thi Vương (Thiết Diện Sinh).

Sau trận chiến kinh thiên động địa này, anh hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận được huyết mạch Thượng Cổ Thanh Long và thanh thần binh Đại Việt Long Tước Đao, nâng sức mạnh lên một tầm cao mới.

Cốt truyện tiếp diễn với hành trình đến Tần Lĩnh Thần Thụ.

Lúc này, bên cạnh Trần Hạo không chỉ có Ngô Tà và Bàn Tử, mà còn có thêm Vương Tô Nan – một nữ cao thủ bí ẩn của nhà họ Uông

(vốn xuất hiện ở phần Sa Hải trong nguyên tác) mà anh đã thu phục.

Với huyết mạch Thanh Long, Trần Hạo như cá gặp nước, dễ dàng chém giết loài cá Triết La Khuy hung dữ dưới đầm sâu và đối mặt với đoàn âm binh Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy.

Câu chuyện là hành trình của một kẻ xuyên không nắm rõ cốt truyện, sở hữu hệ thống bá đạo và sức mạnh áp đảo, từng bước khám phá những bí mật đen tối nhất của thế giới đạo mộ, thay đổi vận mệnh của các nhân vật và xây dựng huyền thoại về "Liệt Hải Thiên Sư". ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1

Mơ mơ màng màng tỉnh lại, Trần Hạo phát hiện mình đang bị mấy người dùng dây an toàn kéo từ một chiếc bè cứu sinh nhỏ lên một con tàu đánh cá.

Xung quanh là biển rộng mênh mông bát ngát.

Một thanh niên nhìn rất hiền lành liên tục hô lớn: "Bàn Tử cẩn thận chút, cậu ấy ngất rồi, đừng làm người ta bị thương!" Người đàn ông được gọi là Bàn Tử cười hề hề nói: "Hầy, Thiên Chân cứ yên tâm đi.

Bằng trình độ của Bàn gia đây, đừng nói là một người, cho dù là một con cá voi, ông đây cũng có thể kéo lên nguyên vẹn!

Ái chà chà!

Vị tiểu gia này đang ở đâu đấy?!" Trần Hạo có chút ngơ ngác.

Mấy cái xưng hô này, sao nghe quen tai thế nhỉ?

Đúng lúc này, trong đầu vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã xuyên qua thế giới Đạo Mộ một cách hoàn mỹ.]` `[Hệ thống ban bố nhiệm vụ chung cực bắt buộc: Chấn hưng Đạo Mộ tứ phái Bàn Sơn Đạo Nhân, chi nhánh 'Liệt Hải Thiên Sư'!]` `[Thỉnh túc chủ vụ phải hoàn thành, nếu không sẽ hóa thành tro bụi!]` `[PS: Nhiệm vụ hoàn thành sẽ có phần thưởng kinh thiên nha!]` "Vãi thật!!!" Trần Hạo trước tiên là kích động, ngay sau đó liền trở nên buồn bực.

Hệ thống đồ chơi này không phải là tiêu chuẩn của người xuyên không sao?

Chỉ là ở nhà buồn chán, xem lại bộ phim mạng đang hot gần đây là "Nộ Hải Tiềm Sa & Tần Lĩnh Thần Thụ" thôi mà.

Kết quả ngủ quên mất, mở mắt ra đã xuyên qua thế giới Đạo Mộ rồi?

Điều khiến Trần Hạo buồn bực là, người ta xuyên không bắt đầu đều có hệ thống tặng quà lớn, sao hắn xuyên qua hệ thống lại bắt làm nhiệm vụ chung cực ngay thế này?

Lại còn Bàn Sơn Đạo Nhân, chi nhánh lưu phái 'Liệt Hải Thiên Sư'?!

Căn bản chưa từng nghe qua có được không!

Quan trọng nhất là, nếu không hoàn thành nhiệm vụ thì phải hóa thành tro bụi.

Đã thế ngay cả phần thưởng nhiệm vụ cũng không rõ ràng.

Mẹ kiếp, biết đi đâu bây giờ!

Cái gì cũng không biết thì chấn hưng kiểu gì?

Ca này khó đỡ rồi!

Online chờ gấp, ông đây sốt ruột lắm rồi!!!

Lúc này, Trần Hạo đã được kéo lên tàu đánh cá.

Người thanh niên hiền lành kia nhiệt tình nói: "Tôi tên là Thiên Chân.

Người anh em này cũng giỏi thật, thế mà lại dám một mình dùng bè cứu sinh nhỏ đi vào vùng biển Tây Sa, còn ngất xỉu nữa chứ!" Bàn Tử đỡ Trần Hạo ngồi xuống, cười hắc hắc: "Vừa nhìn là biết người anh em này có phong thái của Bàn gia tôi, thuyền nhỏ đi biển không cần chèo, toàn dựa vào sóng nhỉ!" Bên cạnh còn có một mỹ nữ mặc đồ đen bó sát, vóc dáng cực chuẩn, không nói một lời nào, chỉ dùng

ánh mắt nghi ngờ không ngừng dò xét Trần Hạo.

Cuối cùng là một gã đàn ông trung niên đầu hói đầy dầu mỡ!

Hắn cực kỳ nhiệt tình nắm lấy tay Trần Hạo nói: "Vị tiên sinh này vừa nhìn đã biết không phải người phàm.

Dám một mình đi vào biển sâu, tuyệt đối là người có dũng khí!

Tại hạ họ Trương, Cung Trường Trương, tên Hào." Bàn Tử ở bên cạnh trào phúng: "Trương Hào cái gì, gọi là Trương ngốc tử thì có." Nghe những cái tên quen thuộc này, Trần Hạo rốt cuộc xác nhận, hắn thật sự xuyên qua thế giới Đạo Mộ rồi, bắt đầu chính là "Nộ Hải Tiềm Sa"!

Xem tiến độ kịch bản thì Thiên Chân, Tiểu Ca, A Ninh và Bàn Tử, bốn người đều đã tụ tập đủ.

Tiểu Ca giả làm cố vấn Trương ngốc tử trà trộn vào cục diện, A Ninh lại dẫn theo Thiên Chân và Bàn Tử, tiếp theo chính là kịch bản đi vào mộ cổ dưới đáy biển Tây Sa.

Nói thật, tuy rằng Thiên Chân và Bàn Tử rất phù hợp với hình tượng nhân vật trong nguyên tác cũng như phim mạng, nhưng A Ninh này bất luận là vóc dáng hay nhan sắc đều mạnh hơn trong phim gấp mấy lần!

Ngay khi Trần Hạo không biết nên trả lời thế nào, âm thanh nhắc nhỏ của hệ thống lại vang lên trong đầu.

Hắn vội vàng giả vờ choáng váng nói: "Các vị cho tôi thở một chút, hiện tại đầu váng mắt hoa, nghe không rõ gì cả." Nói xong liền ngồi trên ghế, giả vờ nhắm mắt nghỉ ngơi. `[Đinh!

Túi quà tân thủ đã phát phóng, thỉnh túc chủ kiểm tra và nhận.]` Trần Hạo vội vàng mở túi quà lớn ra. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoạch đắc: Thương giới tinh thông (Thành thạo súng ống)!]` `[Cổ võ Hình Ý Quyền!]` `[Bế khí công!]` `[Cổ đổng giám định tinh thông (Thành thạo giám định đồ cổ)!]` `[Bàn Sơn phái độc môn bí thuật: Bàn Sơn Phân Giáp Thuật - Thượng quyển! (Thiếu trung, hạ hai quyển)]` `[Phần thưởng đặc thù: Một mét khối không gian trữ vật! (Có thể thăng cấp)]` Tiếng nói vừa dứt, năm hạng năng lực hóa thành năm đạo lưu quang, trực tiếp dung hợp vào trong cơ thể Trần Hạo.

Chỉ trong chớp mắt, Trần Hạo đã hoàn toàn nắm giữ được năm loại năng lực này!

Đồng thời, hắn cũng hiểu rõ "Bàn Sơn Phân Giáp Thuật", chính là bí thuật độc môn của Bàn Sơn Đạo Nhân.

Thuật này có thể chia nhỏ thành "Bàn Sơn Điền Hải Thuật" và "Phân Sơn Quật Tử Giáp" hai môn, hợp xưng là "Bàn Sơn chi thuật", xưa nay bí mật bất truyền. "Bàn Sơn Điền Hải Thuật" không chỉ giỏi về trộm mộ trên đất liền, mà còn cực kỳ am hiểu trộm mộ dưới nước.

Chi nhánh Liệt Hải Thiên Sư của phái Bàn Sơn cũng từ đây mà ra.

Có thể nói, một khi đem thế mạnh trộm mộ dưới nước phát dương quang đại, hoàn toàn có thể khiến cho ngoài Đạo Mộ tứ phái ra, có thêm một cái Liệt Hải phái! "Xem ra nhiệm vụ chung cực mà hệ thống ban bố cũng không phải không có đạo lý, càng không phải là không thể hoàn thành!" Trần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

Còn về không gian trữ vật, đợi lúc không có người phải nghiên cứu kỹ một chút.

Lúc này, "tiểu thánh mẫu" Thiên Chân bưng một ly nước đưa cho hắn hỏi: "Người anh em, xưng hô thế nào?

Cảm giác đỡ hơn chút nào chưa?" Trần Hạo thầm nghĩ: Đã là

nhiệm vụ hệ thống muốn chấn hưng phái Liệt Hải Thiên Sư, vậy nhất định phải xuống mộ.

Ở cái thế giới này, đương nhiên đi theo đám nhân vật chính mới dễ dàng gặp được nhiều cổ mộ kinh thiên.

Với thân phận của Thiên Chân, Tiểu Ca, A Ninh và Bàn Tử, một khi trấn trụ được bọn họ, thì uy danh của phái Liệt Hải Thiên Sư sẽ nhanh chóng được đánh vang!

Nghĩ đoạn, Trần Hạo uống ngụm nước cười nói: "Cảm ơn cậu nhé Thiên Chân.

Đã cứu tôi, vậy tôi cũng không tiện ẩn giấu thân phận." Bốn người nghe xong, ánh mắt toàn bộ đều tập trung lại.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, trong lòng soạn sẵn bản nháp, bắt đầu nửa thật nửa giả chém gió: "Tôi tên Trần Hạo, tổ tiên vào thời kỳ Thanh mạt dân sơ là đệ tử chân truyền của một trong bốn phái trộm mộ lớn: 'Bàn Sơn Đạo Nhân'.

Do độc môn bí thuật 'Bàn Sơn Phân Giáp' của phái Bàn Sơn không chỉ có thể trộm mộ trên cạn mà còn giỏi trộm mộ dưới nước, nên tổ tiên nhà tôi cảm thấy cứ trộm mộ trong núi mãi cũng chán, cuối cùng liền nhân cơ hội chiến loạn di cư ra hải ngoại, chuyên nghiên cứu các loại tàu đắm cổ đại dưới đáy biển của các nước." "Dù sao người xưa có câu, 'một thuyền đỉnh mười mộ' mà không phải sao?

Truyền thẳng đến đời tôi, bề ngoài tuy là chuyên gia giám định đồ cổ, nhưng thực tế cũng đang tuân theo tổ huấn, không ngừng tìm kiếm tàu đắm dưới nước ở các quốc gia.

Lần này định về nước tìm về cội nguồn bái tổ, không ngờ nửa đường du thuyền gặp bão.

Mắt thấy thuyền sắp chìm, bất đắc dĩ tôi đành phải nhảy lên bè

cứu sinh đào mạng.

Kết quả đói khát ba ngày ba đêm rồi ngất xỉu, may mà được các vị cấp cứu!" A Ninh và Tiểu Ca nghe xong không nói gì, nhưng ánh mắt lại tràn đầy nghi ngờ.

Bàn Tử cũng không ngốc, cười hì hì hỏi dò: "Dám hỏi vị đỉnh thượng nguyên lương này, phân sơn giáp ở phương nào, tháo giải được mấy đạo khâu môn?" Trần Hạo vừa nghe liền vui vẻ, thầm nghĩ dùng tiếng lóng trộm mộ nói chuyện với Bàn gia à!

May mắn là ông đây đã dung hợp năng lực từ túi quà lớn, nếu không đúng là chém gió không nổi rồi!

Câu hỏi của Bàn Tử có ý là: Xin hỏi vị cao thủ đồng hành này, đều hoạt động ở đâu?

Phạm vi hoạt động ở những nơi nào?

Ngón nghề sở trường nhất là phá giải cơ quan cổ mộ của triều đại nào?

Trần Hạo bình tĩnh đáp: "Vô hữu nguyên lương (Không dám nhận là cao thủ).

Nhất giang thủy lưỡng ngạn cảnh (Mỗi người một nơi, cách nhau rất xa nhưng đều là người trong nghề).

Đồng sơn thượng bàn sài sơn hạ thiêu hỏa (Đều là tay nghề tổ tiên truyền lại).

Chá cô phân sơn giáp (Ngũ hồ tứ hải, cổ mộ nơi nào cũng đi)." Nghe đến đây, sắc mặt Tiểu Ca và Thiên Chân hơi dãn ra.

Hai người bọn họ, một người là truyền nhân Phát Khâu, một người là truyền nhân Lão Cửu Môn, đối với tiếng lóng trộm mộ thì không thể hiểu rõ hơn.

Cho nên hai người xác định, Trần Hạo xác thực là người trong nghề, có khả năng đúng là hệ truyền nhân của phái Bàn Sơn.

Dù sao ở cái thời đại này, truyền nhân trộm mộ chân chính quá ít.

Trừ bỏ Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh tứ phái và các tiền bối Lão Cửu Môn, thì chỉ có cực ít nhân tài mới xuất hiện được bồi dưỡng theo vị trí Đương gia nhân mới có thể biết những tiếng lóng này.

Bàn Tử tuy rằng đại đại liệt liệt, nhưng tốt xấu gì cũng là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, lại là người chủ động thử tiếng lóng, tự nhiên hiểu rõ trong đó thật giả.

Còn việc Trần Hạo có thật sự gặp bão đào mạng hay không, ba người cũng không nghi ngờ nhiều.

Phải biết rằng nơi này chính là khu vực biển sâu Tây Sa.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ai dám ngồi một cái bè cứu sinh rách nát chạy ra đây bán mạng chứ!

Lúc nãy kiểm tra, Trần Hạo quả thật là đang hôn mê.

Bàn Tử cười vỗ vỗ vai hắn: "Người anh em, không ngờ ở biển sâu Tây Sa lại cứu được một cao thủ phái Bàn Sơn, chúng ta đúng là người trong nghề gặp nhau rồi!" Trần Hạo mỉm cười: "Vừa rồi anh vừa mở miệng là tôi biết gặp được đồng nghiệp rồi.

Chương 2

Bất quá cái phương thức tương ngộ này hy vọng đừng lặp lại nữa, hệ số nguy hiểm quá cao, tôi suýt chút nữa thì 'lương' (chết) rồi!" Nói xong, cả hai người cùng cười lớn.

A Ninh tuy rằng không hiểu mấy tiếng lóng đó, nhưng biết Thiên Chân và Bàn Tử không dễ lừa.

Đã được hai người họ nhận khả, tự nhiên cũng không cần nghi ngờ nhiều.

Thế là thái độ của bốn người đối với Trần Hạo lại nhiệt tình hơn không ít.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo thầm cười: Qua ải rồi.

Tiếp theo phải nghĩ cách để được mời cùng đi xuống cổ mộ dưới đáy biển. *** Buổi tối, trên biển mây đen dày đặc, cuồng phong gào thét, mưa to như trút nước.

Nước biển bị ánh chiếu thành màu đen kịt, cuốn lên những con sóng khổng lồ ngợp trời, giống như có một người khổng lồ kình thiên đang quấy đảo biển khơi!

Con tàu đánh cá chở Trần Hạo giống như một chiếc lá nhỏ trong cuồng phong, bị sóng lớn đẩy lên đẩy xuống kịch liệt, bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ chìm nghỉm.

Để đảm bảo vật tư trên tàu không bị sóng lớn cuốn trôi, thuyền lão đại và đám thủy thủ đều chạy ra boong tàu, phí sức khuân vác vào trong khoang.

Cái nào thực sự không cầm được thì dùng dây thừng buộc chặt lại.

Bàn Tử giống như kẻ ngốc, đứng ở cửa khoang thuyền ngửa mặt lên trời phát ra tiếng hú dài như một gã dở hơi.

A Ninh vừa bám chặt dây thừng vừa hỏi thuyền lão đại xem có thể đưa thuyền đi vòng qua cơn bão hay không.

Đáp án tự nhiên cũng như nguyên tác, thuyền lão đại căn bản không vòng qua được.

Tiểu Ca ngụy trang thành cố vấn Trương, bày ra bộ dạng yếu ớt túm lấy dây thừng, miệng không ngừng oán trách: "Ái chà!

Nhìn xem, tôi đã bảo thuyền này không được mà!

Ái chà..." Sau khi Bàn Tử và Tiểu Ca "đấu khẩu" thường ngày một hồi, Thiên Chân dũng cảm chạy ra giúp đỡ.

Nhưng chưa đi được mấy bước, một con sóng lớn nghênh diện ập tới mạn thuyền.

Mắt thấy cậu ta sắp rơi xuống biển, Trần Hạo sải một bước vọt tới, hiểm chi lại hiểm kéo cậu ta về lại boong tàu.

Tiểu Ca đang định đi cứu Thiên Chân kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Bởi vì trong nháy mắt vừa rồi, hắn phát hiện tốc độ của Trần Hạo không hề kém cạnh mình.

Thiên Chân sau khi được Bàn Tử giữ chặt, cảm kích nói: "Cảm ơn nhé Trần Hạo.

Vừa rồi nếu không có cậu thì tôi thảm rồi." Trần Hạo bình tĩnh cười nói: "Không có việc gì.

Sáng nay chẳng phải cậu cũng cứu tôi một mạng sao!" Ngay sau đó, mọi người trên thuyền lại một trận gà bay chó sủa, loạn không chịu nổi.

Thế mà Bàn Tử giống như bị thần kinh, cứ đứng thẳng đuỗn trên boong tàu mà la hét loạn xạ.

Trong lúc mọi người không rảnh lo liệu, lại một con sóng lớn ập tới.

Mắt thấy hắn sắp giống như trong nguyên tác bị va đập đến hôn mê.

Thiên Chân ở khoảng cách quá xa, căn bản không kịp cứu viện, chỉ có thể hô to: "Cẩn thận!" Chân Trần Hạo chuyển gấp, ngay khoảnh khắc sóng lớn sắp đánh vào Bàn Tử, hắn trực tiếp xông lên chắn trước người Bàn Tử, một tay túm lấy hắn, cánh tay đơn độc dùng sức một cái. "Vèo!" Trực tiếp ném Bàn Tử vào trong lối vào khoang thuyền!

Tuy nhiên chính hắn lại bị va một cú ngã thật mạnh.

Thiên Chân và Tiểu Ca vội vàng chạy tới đỡ hỏi: "Trần Hạo thế nào rồi?

Có bị thương không?" Trần Hạo mỉm cười nói: "Yên tâm đi, công phu của tôi không tệ, chút lực va đập ấy không sao cả." Nhìn thần tình như không có việc gì của hắn, Thiên Chân cảm giác nhân phẩm của Trần Hạo rất đáng kết giao, quá trượng nghĩa!

Bàn Tử nằm bò ở cửa khoang thuyền nhìn thấy tất cả rõ ràng, bèn bám lấy ngạch cửa hô to: "Người anh em Trần Hạo cảm ơn nhé, Bàn Tử tôi ghi nhớ phần nhân tình này!" Ngay cả Tiểu Ca và A Ninh, ánh mắt nhìn hắn cũng nhu hòa hơn.

Trần Hạo thầm cười: Ván này không lỗ!

Khoảng cách tới sự tín nhiệm của bọn họ lại gần thêm một bước.

Tiếp theo, con tàu ma kia sắp xuất hiện rồi!

Dần dần, tàu đánh cá cuối cùng cũng chạy ra khỏi trung tâm cơn bão, mưa to tuy vẫn xối xả nhưng gió lớn và sóng dữ đã nhỏ hơn một chút.

Chưa đợi đám thủy thủ hoàn hồn, bọn họ đã phát hiện một con tàu ở phía xa.

Nghe tiếng hô hoán các loại, Trần Hạo tuy biết rõ chuyện gì xảy ra nhưng vẫn chạy tới hỏi A Ninh: "Sao thế?" "Phía trước có tàu gặp sự cố, phải đi xem một chút." A Ninh đáp.

Tiếng nói vừa dứt, đám thủy thủ trên tàu đánh cá khi tiếp cận con tàu đối diện bỗng hét lên từng trận kinh hoàng. "Tàu ma!" "Là tàu ma!" "Đó là tàu ma a!..." Thuyền lão đại ngây người một lát, tiêu kỵ hô to: "Mọi người mau quay đầu, ngàn vạn lần đừng nhìn." A Ninh cũng vội vàng xoay người, khi phát hiện Trần Hạo vẫn không động đậy thì vội vàng kéo hắn xoay người lại, miệng không ngừng hô: "Mau, mau quay lại!

Tàu ma, không thể nhìn!

Mặc kệ xảy ra tình huống gì cũng không được quay đầu lại!

Có thứ gì đụng vào cũng phải coi như không biết!" Thấy cô nàng quan tâm, Trần Hạo chắn cô ở trước người, bình tĩnh tự nhiên mỉm cười nói: "Cảm ơn em đã quan tâm!

Đừng quên, anh chính là Liệt Hải Thiên Sư của phái Bàn Sơn!

Mặc kệ là yêu ma quỷ quái gì, có anh ở đây, em sẽ không gặp nguy hiểm đâu!" A Ninh vốn dĩ vô cùng kinh khủng, dưới nụ cười tự tin của Trần Hạo, bỗng có cảm giác an toàn lan tỏa khắp toàn thân!

Dần dần, A Ninh bình tĩnh lại, không còn sợ hãi như vậy nữa.

Đột nhiên, từng trận âm thanh âm sâm quỷ dị truyền vào tai mọi người.

Con tàu ma rỉ sắt loang lổ kia đã áp sát vào bên mạn tàu đánh cá!

Đúng lúc này, Trần Hạo phát hiện trên vai A Ninh xuất hiện một đôi tay khô héo, đỏ như máu cực kỳ ghê tởm.

A Ninh bị dọa đến hoàn toàn không dám động đậy, cũng không dám lên tiếng.

Chương 3

Chỉ có thể dùng ánh mắt không ngừng hướng Trần Hạo cầu cứu.

Bàn Tử đột nhiên xách súng móc, hét lớn một tiếng "Khai", sau đó chạy thẳng tới bắn vào móng vuốt khô héo màu máu kia.

Giống như trong nguyên tác, bắn trượt lên trời!

Chưa đợi mọi người phản ứng, A Ninh đã bị móng vuốt khô héo màu máu xách lên, trực tiếp ném sang tàu ma.

Trần Hạo thầm nghĩ: Nhân Diện Liêm (hà mặt người), nha rốt cuộc cũng xuất hiện!

Gặp phải ông đây, mày đen đủi rồi!

Nói xong, Trần Hạo tung người nhảy lên mạn tàu, quay đầu hô lớn: "Tôi đi cứu A Ninh, mọi người bảo trọng!" Dứt lời liền phi thân vọt xuống.

Thấy Trần Hạo nhảy lên tàu ma đi cứu A Ninh, Tiểu Ca đang ngụy trang thành Trương ngốc tử liền cầm sợi dây thừng to, trực tiếp tròng vào mỏ neo của tàu ma, tránh cho bão tố sóng lớn trên biển tách hai con tàu ra.

Nếu thật sự như vậy, dù Trần Hạo có cứu được A Ninh thì hai người cũng không về được tàu đánh cá.

Thiên Chân lại phạm bệnh "thánh mẫu tâm", sống chết đòi cùng Trần Hạo đi cứu A Ninh, cuối cùng bị Bàn Tử ngăn lại.

Thuyền lão đại thấy Tiểu Ca giữ tàu ma lại, vác dao định chém đứt dây thừng.

Kết quả bị Bàn Tử dùng báng súng đập ngã mới chịu thành thật.

Ngay khi Trần Hạo nhảy vào tàu ma, trong đầu lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ kích hoạt nhiệm vụ chi nhánh: Giải cứu A Ninh.]` `[Nhiệm vụ hoàn thành sẽ có phần thưởng kinh hỉ.

Nhiệm vụ thất bại, không trừng phạt.]` Được rồi, Trần Hạo đã quen với việc hệ thống ban bố nhiệm vụ không cho lựa chọn có chấp nhận hay không rồi.

Một câu thôi, hệ thống ban bố nhiệm vụ, túc chủ chỉ có thể thành thật nhận lấy.

Bất quá hắn vốn dĩ định cứu A Ninh, nhiệm vụ này quả thực giống như tặng không vậy!

Sau khi thầm than, Trần Hạo nhìn thấy A Ninh đang bị Nhân Diện Liêm kéo về phía lối vào khoang thuyền.

Trần Hạo vừa đuổi theo được mấy bước, sàn tàu sớm đã mục nát "rắc" một tiếng bị A Ninh đang liều mạng giãy dụa đè gãy.

Thế là xong, cả Trần Hạo và A Ninh đều rơi vào trong cái lỗ hổng lớn trên sàn tàu.

Trần Hạo cười khổ: "Mẹ kiếp!

Vốn dĩ đây là tao ngộ của Thiên Chân, không ngờ đổi thành ông đây cũng bị đãi ngộ này?" Bất quá tình thế khẩn cấp, cũng không có thời gian nghĩ mấy thứ linh tinh, trong lúc rơi xuống, hắn lăng không một phen tóm lấy A Ninh ôm vào trong ngực.

Ngay sau đó hai người rơi xuống đáy khoang, A Ninh trực tiếp nện lên người Trần Hạo.

A Ninh lo lắng hỏi: "Trần Hạo anh sao rồi?

Có bị thương không?" Nhuyễn ngọc ôn hương trong ngực, Trần

Hạo thản nhiên nói: "Anh không sao, yên tâm đi." Lúc này hắn phát hiện, Nhân Diện Liêm trên gáy A Ninh đã biến mất.

Vừa đỡ A Ninh dậy, Trần Hạo vừa suy tính: "Quả nhiên giống y hệt tình tiết trong phim, xem ra lát nữa Nhân Diện Liêm sẽ tìm cơ hội khống chế A Ninh." Quét mắt nhìn tình huống xung quanh một chút, Trần Hạo nói: "Nhìn độ dày rỉ sắt trên thân tàu, ít nhất phải chìm mười mấy năm rồi." A Ninh quệt mồ hôi trên trán: "Không chắc đâu, có khi là sóng biển cuốn nó từ dưới đáy biển lên đấy." Trần Hạo đương nhiên sẽ không giống như Thiên Chân, cứ phải cùng em gái phân bua cho rõ ràng, thuận tiện phổ cập kiến thức khoa học.

Bởi vì như vậy chẳng có ý nghĩa gì cả.

Ngay sau đó Trần Hạo và A Ninh cùng đi thám thính xung quanh.

A Ninh vừa giơ đèn pin soi tứ phía, vừa hạ giọng hỏi: "...Tại sao lại liều mình cứu em?" Trần Hạo cười hì hì: "Đương nhiên là tham đồ nhan sắc của em rồi, còn phải hỏi sao?" Vừa nói, hắn vừa dựa theo phương hướng kịch bản trong trí nhớ, nhanh chóng tìm được cuốn sổ ghi chép năm đó Tam thúc của Thiên Chân đi khảo cổ mộ đáy biển Tây Sa để lại.

Ngay lập tức dùng ý thức nghĩ, muốn thu cuốn sổ vào không gian trữ vật.

Trong chớp mắt, tay Trần Hạo đã trống trơn.

Trong ý thức hải, hắn thấy rõ ràng cuốn sổ đang nằm trong không gian trữ vật. "Có không gian trữ vật thần kỳ như vậy, sau này mặc kệ làm gì cũng đều thuận tiện." Trần Hạo vui vẻ nghĩ.

Thu hồi suy nghĩ, Trần Hạo lập tức xoay người đi đuổi theo A Ninh.

Hắn biết chỉ chốc lát nữa, con Nhân Diện Liêm ghê tởm màu đỏ

như máu kia sẽ lại tập kích A Ninh.

Mẹ kiếp đúng là sợ cái gì đến cái đó, chỉ một cái quay đầu, A Ninh liền thực sự trúng chiêu lần nữa.

Thấy Nhân Diện Liêm khống chế A Ninh đang đi về phía van bơm khí của khoang thuyền phía trước, Trần Hạo biết Nhân Diện Liêm định thả đám Hải Hầu Tử bên trong ra!

Nghĩ đoạn, Trần Hạo lập tức từ trong túi móc ra một đồng tiền xu, cắn nát ngón tay, dùng máu gia trì bùa trừ tà lên đồng xu, nâng cổ tay ném mạnh. "Vèo!" Một đạo ngân quang trực tiếp từ bên cạnh bắn trúng vào điểm giao nhau giữa gáy A Ninh và Nhân Diện Liêm.

A Ninh lập tức dừng lại thân hình, Nhân Diện Liêm "bộp" một tiếng rơi xuống đáy khoang.

Trần Hạo ôm lấy A Ninh đang hôn mê vào trong ngực, thầm nghĩ: Ông đây đếch cho mày cơ hội mở cửa khoang, xem đám Hải Hầu Tử bên trong làm sao ra được?

Ai ngờ kịch bản lại tréo ngoe như vậy, nhiệm vụ giải cứu dễ dàng hoàn thành, chẳng lẽ sẽ có phần thưởng kinh hỉ chờ sẵn sao?

Đúng lúc này, cái cửa khoang bị ăn mòn đầy lỗ lớn nhỏ kia "Rầm" một tiếng bị đập đổ!

Ngay sau đó, ba con quái vật toàn thân vảy màu xanh đen, trên cột sống mọc một hàng gai ngược dữ tợn, dưới hai nách tay có màng cánh đỏ, cao hơn ba mét, xấu xí nhưng cực kỳ tráng kiện từ từ chui ra từ cửa khoang.

Trần Hạo suýt chút nữa chửi thề. "Mẹ kiếp!

Còn có loại thao tác này?

Trong phim rõ ràng chỉ có một con Hải Hầu Tử, vì sao ông đây

vừa đến lại biến thành ba con?" Bất quá chuyển niệm nghĩ lại cũng hiểu được.

Dù sao phim và hiện thực cũng có bản chất khác biệt, nếu không những lỗ hổng trong kịch bản căn bản không cách nào giải thích.

Cho nên là, đã đến thì cứ an tâm ở lại, một chữ: Chiến!

Chương 4

Trần Hạo nhanh chóng kéo A Ninh vào góc tường, sau đó chắn cô ở sau lưng.

Hai mắt đầy hưng phấn nhìn ba con Hải Hầu Tử đang không ngừng gào thét tiếp cận.

Trong chớp mắt, ba con Hải Hầu Tử xông lên!

Tuy rằng tốc độ cực nhanh, nhưng Trần Hạo cảm giác hoàn toàn có thể nhìn rõ động tác của chúng.

Thế là quyền cước cùng xuất, "Binh!

Binh!" một trận trầm đục, hắn đỡ được sự vây công của ba con Hải Hầu Tử mà không hề cảm giác quá tốn sức!

Trần Hạo hưng phấn không thôi, bởi vì hắn phát hiện sau khi học được Cổ võ Hình Ý Quyền tinh thông, sức mạnh đã cường đại lên bốn năm lần!

Một quyền đấm xuống, Hải Hầu Tử thân cao thể tráng cũng bị đánh bay mấy mét!

Biết được trình độ thực lực, Trần Hạo càng có cơ sở.

Chỉ thấy hắn mãnh liệt xông lên trước, một chiêu Băng Quyền hung hăng nện vào ngực con Hải Hầu Tử ở giữa.

Con quái vật kia phát ra một tiếng kêu rên như dã thú, bay ngược mười mấy mét đập xuyên bức tường mục nát, không thấy tăm hơi.

Hai con Hải Hầu Tử còn lại hoàn toàn không màng đồng bạn thế nào, huy vũ móng vuốt sắc bén đầy dịch nhầy bổ xuống đầu Trần Hạo!

Trần Hạo song thủ đồng thời thi triển tuyệt kỹ Bán Bộ Băng Quyền của Hình Ý Ngũ Hành Quyền! "Rầm!" "Rầm!" Chính giữa hai cái vuốt lớn của Hải Hầu Tử, đánh bay cả hai con!

Đúng lúc này, Tiểu Ca ngụy trang thành Trương ngốc tử vẫn giống như nguyên tác nhảy vào khoang thuyền hỏi: "Tình huống thế nào?" Trần Hạo thầm nghĩ, Tiểu Ca giả thành Trương ngốc tử ồn ào, nhưng vừa gặp chính sự vẫn dứt khoát như vậy, một chữ thừa cũng không nói!

Hắn lắc đầu đáp: "A Ninh cứu được rồi, nhưng liên tiếp trúng hai lần Nhân Diện Liêm khống chế, hiện tại đang hôn mê.

Bất quá không sao, trở về tĩnh dưỡng vài ngày là khỏi." Tiểu Ca gật gật đầu, vừa định nói gì đó thì bị ba tiếng gầm rú như dã thú cắt ngang.

Trần Hạo a a cười một tiếng: "Ở đây trừ bỏ Nhân Diện Liêm, còn có ba con Hải Hầu Tử cản đường.

Nếu không thì tôi đã sớm đưa A Ninh trở về rồi." Tiểu Ca kinh ngạc nói: "Cậu chặn được ba con Hải Hầu Tử?

Tôi nhận ra, hai loại nghiệt súc này lai lịch không nhỏ.

Xem ra chi nhánh Liệt Hải Thiên Sư của phái Bàn Sơn quả nhiên không phải hư danh!" Trần Hạo lắc lắc đầu, thầm nghĩ: Quả nhiên vừa ngụy trang là Tiểu Ca sẽ biến thành kẻ nói nhiều, tôi cũng phục!

Lúc này, ba con Hải Hầu Tử lại sát khí đằng đằng quay lại.

Lần này chúng nó cư nhiên học thông minh rồi, biết không thể đối đầu trực diện với Trần Hạo.

Cho nên ba con Hải Hầu Tử vây quanh hai người phi tốc nhảy nhót chạy trốn, định tìm cơ hội một đòn lấy mạng!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo hô: "Cố vấn Trương, đưa súng của anh cho tôi, mau!" Tuy rằng kinh ngạc vì sao Trần Hạo biết mình có súng, nhưng tình thế khẩn cấp, Tiểu Ca liền ném súng lục qua.

Súng vừa vào tay, Trần Hạo cảm giác giống như lão thủ dùng súng nhiều năm, khẩu súng như một bộ phận kéo dài của cơ thể, không chút cảm giác gượng gạo nào!

Trần Hạo thầm nghĩ: Ba con súc sinh tưởng chạy vòng quanh là có thể làm khó được ông đây?

Để chúng mày nếm thử uy lực của Thương giới tinh thông!

Mở chốt an toàn!

Lên đạn!

Trọn bộ động tác nước chảy mây trôi, liền mạch lưu loát! "Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!" Ba tiếng súng vang lên, Trần Hạo xoay khẩu súng trong lòng bàn tay một vòng, tùy ý ném lại cho Tiểu Ca.

Xoay người vừa đi về phía A Ninh vừa cười nói: "Xử lý xong, trả súng." Thẳng đến lúc này, ba con Hải Hầu Tử đang chạy như bay giống như ba khối thịt nát, "Bộp, bộp, bộp" rơi xuống đất.

Tiểu Ca tiến lên xem xét, phát súng nào cũng bắn xuyên mắt phải Hải Hầu Tử, không sai một ly!

Tiểu Ca hít sâu một hơi khí lạnh!

Thương pháp tinh chuẩn như thế, sau khi nổ súng hoàn toàn không thèm nhìn kết quả, phải có tự tin cường đại đến mức nào a!

Nhất thời, Tiểu Ca coi Trần Hạo thành cao thủ cùng cấp bậc, thậm chí tự nhận thương pháp không bằng đối phương!

Vừa cõng A Ninh lên lưng, trong đầu Trần Hạo vang lên âm thanh

nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Hải Hầu Tử một con, hoạch đắc 10 điểm thưởng.]` `[Đinh!...]` Liên tục ba lần nhắc nhở, 30 điểm thưởng nhẹ nhàng tới tay.

Trần Hạo ở trong ý thức hải kinh ngạc hỏi: "Hệ thống huynh, giết quái vật có điểm thưởng à?

Vậy điểm thưởng này có tác dụng gì?" `[Điểm thưởng dùng để giúp túc chủ đoái đổi năng lực.

Ví dụ túc chủ chỉ có được 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật' thượng quyển, còn lại trung quyển và hạ quyển cần túc chủ dùng điểm thưởng để đổi.]` "Vậy hiện tại điểm thưởng của tôi đều có thể đổi cái gì?" Trần Hạo hỏi. `[Túc chủ tích lũy đủ 100 điểm thưởng, hệ thống sẽ mở ra mô đun đoái đổi, thỉnh túc chủ tiếp tục nỗ lực.]` Trần Hạo nghe xong gật gật đầu, lập tức nói: "Không đúng a!

Nếu giết quái vật có điểm thưởng, vậy vừa rồi tôi giết Nhân Diện Liêm sao lại không có?" `[Đáp án chỉ có một, đó là Nhân Diện Liêm chưa chết.]` Hệ thống đáp.

Quả nhiên như hệ thống nói, Tiểu Ca vừa nhảy lên boong tàu, con Nhân Diện Liêm bị thương kia liền lén lút định đánh lén Tiểu Ca.

Kết quả bị Tiểu Ca một phát súng KO.

Trần Hạo đau lòng lắc đầu: "Mẹ kiếp, biết thế giết quách đi cho rồi, lãng phí điểm thưởng quá!" Nói xong, hắn cõng A Ninh phi thân nhảy lên boong tàu.

Lúc trở về không giống như nguyên tác là dây thừng bị chặt đứt rồi Bàn Tử phải dùng súng bức đám thuyền lão đại lái thuyền quay lại đón.

Tàu đánh cá vẫn đang êm đẹp dừng bên cạnh tàu ma.

Chương 5

Thế là ba người Trần Hạo thuận lợi trở về tàu đánh cá. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, hoạch đắc Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Đệ nhị thức: Phong Hỏa Lệnh!]` Trần Hạo nghe xong cao hứng không thôi, bởi vì lúc mở gói quà tân thủ, trừ bỏ Thương giới tinh thông và Hình Ý Quyền, căn bản không có pháp thuật đứng đắn nào để đối phó quỷ quái công kích. "Bàn Sơn Phân Giáp Thuật" thượng quyển đều là phương pháp tìm mộ trộm mộ cùng một số phù chú pháp thuật khu quỷ phòng ngự.

Hiện tại có Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Phong Hỏa Lệnh!

Sau này mặc kệ gặp ác quỷ âm hồn, bánh chưng (cương thi) cổ trùng, một cái Phong Hỏa Lệnh xuống là có thể khiến chúng hóa thành tro bụi!

Nhẹ nhàng đặt A Ninh nằm lên giường, lại cởi áo khoác và giày của cô ra, đắp chăn cẩn thận, Trần Hạo mới rời khỏi phòng cô.

Vừa đi vừa suy nghĩ: "Không hổ là thế giới Đạo Mộ hiện thực, vóc dáng A Ninh quả nhiên 'có liệu', ước chừng ít nhất cũng phải 36D!" Về phòng mình, Trần Hạo gọi trong ý thức hải: "Hệ thống huynh, cho tôi xem bảng thuộc tính chút." Trong nháy mắt, bảng thuộc tính ảo hiện ra trước mắt. > **Túc chủ:** Trần Hạo > **Tuổi:** 24 > **Chiều cao:** 1.85m > **Nghề nghiệp:** Bàn Sơn phái chi nhánh Liệt Hải Thiên Sư > **Điểm thưởng:** 30 > **Năng lực:** > * Tiềm thủy tinh thông (Năng lực tự thân của túc chủ) > * Bế khí công > * Thương giới tinh thông > * Cổ võ Hình Ý Quyền > * Cổ đổng giám định tinh thông > * Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Đệ nhị thức: Phong Hỏa Lệnh (Thiếu lục thức) > * Bàn Sơn phái độc môn bí thuật: Bàn

Sơn Phân Giáp Thuật - Thượng quyển (Thiếu trung, hạ hai quyển) > **Vật phẩm đặc thù:** Một mét khối không gian trữ vật (Có thể thăng cấp) > **Nhiệm vụ:** Chung cực nhiệm vụ - Chấn hưng Bàn Sơn Đạo Nhân chi nhánh lưu phái Liệt Hải Thiên Sư phái (Chưa hoàn thành) Lúc này, Thiên Chân vào phòng Trần Hạo, quan tâm hỏi han kinh nghiệm trên tàu ma.

Trần Hạo kể lại sự thật, tiếp đó đưa cuốn sổ ghi chép của Tam thúc cho cậu ta.

Thiên Chân ngay tại chỗ ngây ngẩn cả người, Trần Hạo cũng có thể hiểu tâm trạng của cậu, an ủi vài câu rồi bảo cậu về phòng nghỉ ngơi.

Còn chuyện đêm nay có ngủ được hay không thì là chuyện của cậu ta rồi.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo đang đứng trên boong tàu ngẩn người nhìn biển rộng.

A Ninh đã khôi phục như cũ nhẹ nhàng đi tới sau lưng hỏi: "Hôm qua là anh cứu em về à?" Trần Hạo mỉm cười: "Tỉnh rồi à?

Cảm giác thế nào?" A Ninh cố chấp hỏi: "Anh chưa trả lời vấn đề của em!" "Muốn tôi nói gì?" Trần Hạo nhún nhún vai. "Nói không phải à, nghe có vẻ hơi trái lương tâm.

Nói phải à, lại giống như tôi hiệp ân cầu báo vậy.

Dù sao cũng không phải chuyện lớn gì, chúng ta đừng nhắc nữa đi." A Ninh cười lắc đầu: "Đúng, với anh có lẽ là chuyện nhỏ.

Nhưng đối với em mà nói lại là đại ân cứu mạng, sao có thể không nhắc tới chứ?" Thấy bộ dạng nghiêm túc của cô nàng, Trần Hạo giảo hoạt cười một tiếng: "Thật sự muốn báo ân hả?

Hay là thế này đi, hôn anh một cái coi như báo ân được không?" A

Ninh liếc xéo một cái: "Sao anh không đi chết đi!" Nói xong xoay người chạy chậm đi mất.

Nhưng sau lưng lại truyền đến tiếng cười sảng khoái của Trần Hạo. *** Đến lúc ăn cơm trưa, Trần Hạo hai tay đút túi áo, thong dong đi dạo trên boong tàu.

A Ninh và Tiểu Ca giả làm cố vấn Trương đều đã ngồi trước bàn ăn bắt đầu ăn rồi.

Trần Hạo biết, chẳng mấy chốc Bàn Tử và Thiên Chân sẽ lần lượt tới.

Vừa thấy hắn đến, A Ninh mỉm cười: "Khai phạn rồi, mau vào ăn cơm đi." Trần Hạo đi tới bên bàn ăn, tùy tiện kéo ghế ngồi xuống trêu chọc: "Sáng nay không phải cứ nhất quyết đòi báo ân sao?

Sao lại bỏ dở giữa chừng thế?

Hay là bây giờ anh cho em thêm một cơ hội báo ân nữa nhé?" A Ninh xới một bát cơm đưa cho hắn, lườm nguýt: "Mau ăn đi, nhiều đồ ăn thế này không chặn nổi miệng anh à?" Tiểu Ca ở bên cạnh "Ái chà" một tiếng: "Tôi nói hai vị này, nhìn ý tứ có vẻ như 'có chuyện' a!

Có muốn nói ra để tôi cũng được vui lây không?" Trần Hạo thầm nghĩ: Được lắm Tiểu Ca.

Vừa ngụy trang thành người khác là nói nhiều thế nhỉ?

Đúng là cái đồ bát quái lắm mồm!

Nghĩ thầm xong, hắn mỉm cười nói: "Không có gì, tôi đùa với cô A Ninh chút thôi." Thấy hắn không nói ra nguyên nhân, A Ninh đang định ngăn cản mới yên tâm tiếp tục ăn cơm.

Đúng lúc này, thanh âm của Bàn Tử truyền đến. "Oa!

Đều ăn rồi à, cũng không đợi tôi!

Thật là không nề nếp gì cả." Nói xong liền cùng Thiên Chân đi tới bàn ngồi xuống.

A Ninh đối với Bàn Tử lại không có sắc mặt tốt, nghiêm mặt nói: "Mau ăn đi, sắp đến địa điểm tàu chìm rồi." Bàn Tử cười nói: "Tôi nói cô A Ninh này, không cần thiết phải nghiêm túc như vậy chứ?

Chúng ta đều là cao thủ xuống đấu (mộ).

Tôi không cần nói rồi, Bắc phái Mạc Kim Giáo Úy.

Lai lịch Thiên Chân cô cũng quen, hệ truyền nhân Lão Cửu Môn chính tông.

Lại có thêm người anh em Trần Hạo, đó cũng không phải người bình thường!

Dựa vào việc hôm qua cứu cô, bản lĩnh đối phó Nhân Diện Liêm và Hải Hầu Tử, truyền nhân Bàn Sơn bình thường cũng chưa chắc đã bì kịp." Bàn Tử ăn một miếng rau rồi tiếp tục nói: "Cho nên cứ yên tâm để trong bụng đi." Nghe nhắc tới chuyện xuống mộ đáy biển, rốt cuộc cũng dẫn dắt vào chủ đề chính.

Trần Hạo lập tức mở miệng: "Mộ đáy biển?

Lần này đi Tây Sa là để trộm mộ?" Bàn Tử kinh ngạc hô: "Vãi!

Cô A Ninh, cô chưa nói cho Trần Hạo chúng ta muốn làm gì à?" A Ninh cười duyên một tiếng: "Đúng thế.

Lần này chúng ta là vì muốn xuống một cái mộ táng cổ đại dưới đáy biển Tây Sa.

Qua chuyện ngày hôm qua, tôi cảm thấy anh đúng là người có bản lĩnh.

Vốn dĩ tôi định mời anh cùng tôi xuống mộ, không ngờ bị Bàn Tử đề xuất trước.

Thế nào?

Nguyện ý gia nhập bọn tôi không?" Kêu cái gì?

Chính giữa ý đồ của ông đây còn gì!

Nhưng Trần Hạo tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra vẻ quá tích cực, hắn bình tĩnh gật gật đầu.

Chương 6

"Được thôi.

Bản thân tôi cũng đang gánh vác tổ huấn chấn hưng Liệt Hải Thiên Sư.

Hơn nữa, tôi cũng luôn hứng thú với tàu đắm và mộ táng dưới đáy biển.

Đã mọi người nguyện ý cho tôi gia nhập, tôi tự nhiên không có vấn đề gì." Bàn Tử cười ha ha: "Tốt.

Lần này thực lực đoàn đội chúng ta càng mạnh rồi." Thiên Chân cũng gật đầu: "Xác thực, có Trần Hạo đồng hành, trong mộ có nguy hiểm thì chúng ta cũng có thêm một phần trợ lực." Còn Tiểu Ca ngụy trang thành cố vấn Trương thì càng phát huy trình độ ảnh đế, quay sang Trần Hạo khen lấy khen để!

Nhớ tới một loạt nguy hiểm trong kịch bản, Trần Hạo nói: "A Ninh, đã tôi tùy tùng xuống mộ, hy vọng cô có thể giúp tôi tìm vài món trang bị vừa tay." A Ninh gật đầu nói: "Không thành vấn đề, anh cần gì?" Trần Hạo suy tư một chút nói: "Hai khẩu súng lục, hai mươi băng đạn.

Lựu đạn thuốc nổ thì không cần mang.

Dù sao cũng là xuống mộ dưới đáy biển, phàm là thuốc nổ uy lực lớn một chút đều có khả năng dẫn đến sập hầm mộ.

Còn về vũ khí lạnh, tốt nhất là có một thanh trường kiếm hoặc trường đao sắc bén.

Nếu thực sự không có, chuẩn bị cho tôi con dao rựa bằng thép tốt một chút cũng được.

Đương nhiên rồi, nếu có khả năng thì tốt nhất kiếm thêm cho tôi ít chu sa và giấy bùa, nếu không tôi chỉ có thể dùng máu vẽ bùa thôi." A Ninh nghe xong đáp: "Súng và băng đạn đều không thành vấn đề.

Bất quá đao kiếm tôi thật sự không chuẩn bị, nhưng dao rựa nhất định có.

Chu sa và giấy bùa tôi cũng không có, cho nên..." Trần Hạo xua xua tay: "Không sao, có gì dùng nấy, dù sao đều đã ở biển sâu rồi, cũng không thể chạy về đất liền chuẩn bị." A Ninh nghe xong mới yên tâm gật đầu.

Thiên Chân tò mò hỏi: "Trần Hạo, mang hai mươi băng đạn làm gì?

Chẳng lẽ trừ bỏ đạn dược, trang bị khác cậu đều không mang theo?" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói cho cậu ta biết chuyện không gian trữ vật.

Thế là hắn a a cười một tiếng: "Hết cách rồi, ở nước ngoài xuống biển trộm tàu đắm thì quen thói có phòng bị vẫn hơn." Một lát sau, mọi người ăn xong cơm tối, bắt đầu ai nấy đi chuẩn bị.

Trần Hạo mặc đồ lặn vào, hai khẩu súng lục, băng đạn cùng dao rựa nhìn như nhét vào ba lô, thực tế đều bỏ vào không gian trữ vật.

Đúng lúc này, thủ hạ của A Ninh báo lại: "Không tìm thấy động đạo, thậm chí ngay cả vị trí chuẩn xác của mộ đáy biển cũng không tìm thấy!" Vừa nghe lời này, A Ninh lập tức cuống lên. "Sao có thể!?

Tình báo của tôi hiển thị, mộ đáy biển hẳn là ở ngay dưới đáy thuyền chúng ta a!

Sao lại không có được!?" Bàn Tử lúc này cũng cuống lên: "Này cô A Ninh, tình báo cũng quá không đáng tin rồi chứ?

Được rồi, tôi đều chuẩn bị xong hết cả, kết quả thủ hạ lại không

tìm thấy đạo động, thậm chí ngay cả vị trí mộ táng cũng không xác định được.

Đừng có lấy tôi ra làm trò đùa chứ!" Thiên Chân nhíu mày nói: "Chẳng lẽ trong ghi chép của Tam thúc năm đó có sai sót?" Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của A Ninh, Trần Hạo bình tĩnh cười nói: "Được rồi Bàn Tử.

Đám thủ hạ không tìm thấy không có nghĩa là tình báo không chính xác, có lẽ chỉ là tọa độ có chút sai lệch nên tìm nhầm chỗ thôi." Bàn Tử buồn bực nói: "Vậy bây giờ tính sao?

Chẳng lẽ cứ thế đánh đạo hồi phủ?

Thế thì mất mặt quá!" Trần Hạo cười xấu xa: "Bàn Tử này, bình thường cậu không hay chém gió về Bắc phái Mạc Kim Giáo Úy sao?

Theo tôi được biết, Mạc Kim Giáo Úy giỏi nhất là phong thủy kham dư, tầm long điểm huyệt, hay là cậu giúp một tay tìm xem." Bàn Tử lập tức ỉu xìu, ấp úng nửa ngày cũng không nói được câu nào ra hồn.

Thiên Chân hắc hắc cười nói: "Trần Hạo, cậu không biết đâu.

Bàn Tử tuy học được thủ đoạn hạ đấu của Mạc Kim Giáo Úy, nhưng đối với tầm long điểm huyệt thì nửa điểm cũng chưa học được, cho nên đừng làm khó cậu ấy." Bàn Tử bị vạch trần, buồn bực đáp trả: "Thiên Chân nhà cậu chẳng phải cũng biết bản lĩnh phân kim định huyệt sao, hiện tại chính là lúc phát huy thực lực đấy.

Lên đi, Bàn gia tôi ủng hộ!" Thiên Chân cười khổ: "Đừng có chơi tôi!

Phong thủy kham dư, phân kim định huyệt là ở trên lục địa, phải dựa vào thế núi hình sông phối hợp mới có tác dụng.

Hiện tại chung quanh đều là biển cả, cậu bảo tôi tìm thế nào!" Khi

A Ninh đang vô kế khả thi, đôi mắt xinh đẹp đột nhiên nhìn về phía Trần Hạo: "Đúng rồi, tôi lại quên mất vị Liệt Hải Thiên Sư của chi phái Bàn Sơn này!

Trần Hạo, anh mau nói đi, có phải có cách tìm ra vị trí chính xác của mộ cổ dưới đáy biển không?" Nghe vậy, ánh mắt của Bàn Tử, Thiên Chân và Tiểu Ca đều đổ dồn về phía hắn.

Trần Hạo cười nhạt: "Đương nhiên.

Chẳng lẽ các cậu quên sở trường của tôi là đảo đấu dưới nước sao?" Nghe thấy có chuyển cơ, Bàn Tử vội vàng hô lên: "Đù má!

Được lắm Trần Hạo, hóa ra nãy giờ cậu đang trêu đùa Bàn gia đấy hả!

Xem tôi thu thập cậu thế nào!" Nói xong, hắn nhe nanh múa vuốt túm lấy cổ Trần Hạo, vừa cười vừa lắc lư không ngừng.

Cười đùa xong, Trần Hạo bất đắc dĩ nói: "Được rồi, hiện tại chu sa và giấy vàng đều không có, đành phải dùng máu của tiểu gia tôi vậy." Rồi hắn quay sang A Ninh: "A Ninh, đợi anh lấy máu xong, em phải tìm thứ gì tốt tẩm bổ cho anh đấy nhé." Thiên Chân tò mò hỏi: "Trần Hạo, rốt cuộc cậu định dùng cách gì để tìm mộ?" Trần Hạo đáp: "Mạc Kim, Phát Khâu đều dựa vào phong thủy bí thuật, tầm long điểm huyệt.

Tá Lĩnh nhất phái thì dựa vào 'văn' (ngửi).

Còn Bàn Sơn phái chúng tôi thì dựa vào Vọng Khí Thuật để tìm kiếm mộ táng." Thiên Chân kinh ngạc hỏi: "Vọng Khí Thuật?

Đó chẳng phải là thứ đạo sĩ và thầy âm dương dùng để xem âm trạch, dương trạch cho người ta sao?" Trần Hạo gật đầu: "Không sai.

Vốn dĩ Vọng Khí Thuật là một loại bí thuật của các đạo phái như Mao Sơn, Lao Sơn để xem âm dương trạch.

Về sau, thông qua tổng kết và sáng tạo của các đời, người có tu vi cao siêu còn có thể xem họa phúc cát hung cho người khác.

Bàn Sơn đạo nhân chúng tôi hấp thu pháp thuật của Mao Sơn phái, lại tổng hợp dị vực kỳ thuật, từ đó hình thành nên bí thuật độc hữu của Bàn Sơn." Bàn Tử cao hứng nói: "Đã như vậy thì đừng chần chừ nữa, mau bắt đầu tìm mộ đi!" Thiên Chân, A Ninh và cả Tiểu Ca đang ngụy trang thành cố vấn Trương cũng hi vọng nhìn sang.

Trần Hạo gật đầu, hai tay bắt pháp quyết, niệm: "Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung hư huyền, hoảng lãng thái huyền.

Thiên nhãn, khai!" Vừa dứt lời, hắn cắn nát ngón giữa tay trái, quệt ngang qua hai mắt.

Trong sát na, đôi mắt vốn màu nâu hạt của Trần Hạo lập tức biến thành một đôi kim đồng rực rỡ.

Trong mắt hắn, không gian xung quanh hiện lên một mảng khí Ngũ hành Thủy trạm lam.

Giữa biển Thủy khí ấy, rõ ràng sừng sững một cột Âm sát khí màu đen rộng cả trăm trượng đâm thẳng xuống đáy biển!

Trần Hạo thản nhiên nói: "Hướng Tây Nam, cách hai trăm mét dưới đáy biển, đó chính là nơi có mộ táng chúng ta cần tìm!" Bốn người nhìn đôi mắt vàng kim của hắn, nhất thời đều bị trấn trụ.

Đặc biệt là Bàn Tử, kích động hô: "Vãi chưởng!

Chương 7

Trần Hạo, cậu không phải đeo kính áp tròng đấy chứ?

Cũng quá đẹp trai rồi!" Trần Hạo mỉm cười: "Bàn Tử mau thôi đi, đừng nói nhảm nữa, khẩn trương chuẩn bị xuống nước!" Nói xong hắn điểm chỉ quyết, một đạo kim quang lập tức huyễn hóa thành hình hư ảnh một con hải điểu màu vàng, không ngừng lượn vòng trên mặt biển ngay phía trên ngôi mộ cổ.

Trần Hạo lại nói: "Lát nữa mọi người xuống biển cứ đi theo con hải điểu kim quang kia, nó sẽ dẫn chúng ta tìm được vị trí chính xác." Vốn dĩ Vọng Khí Thuật vừa rồi đã khiến bốn người kinh thán không thôi.

Hiện tại lại thấy Trần Hạo bằng không biến ra một con chim biển bằng vàng, Bàn Tử hưng phấn lầm bầm: "Đù má!

Phân chi Bàn Sơn phái, không hổ là dám tự xưng Liệt Hải Thiên Sư.

Đúng là đỉnh của chóp, quá trâu bò!" Nói xong, đoàn người năm người đeo lên tất cả trang bị, từng người nhảy xuống biển cả xanh thẳm.

Năm người xuống biển, lập tức phát hiện con chim nước kim quang kia cư nhiên xoay người biến thành một con cá vàng, nhẹ nhàng linh động bơi về phía sâu dưới đáy biển.

Tuy nhóm Thiên Chân bốn người không thể nói chuyện, nhưng trong lòng đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Trần Hạo cũng là lần đầu tiên dùng "Truy Tung Chú", không ngờ hiệu quả lại tốt như vậy.

Trong lòng đối với bí pháp Bàn Sơn càng thêm tự tin.

Ngay sau đó, hắn lại phát hiện thêm một niềm vui bất ngờ.

Trước khi xuyên việt, hắn là người giữ kỷ lục lặn tự do thế giới.

Không mang bất kỳ thiết bị hỗ trợ nào, tay không có thể lặn sâu 110 mét.

Nếu mang thiết bị thì có thể lặn đến độ sâu kinh người gần 400 mét.

Nhưng hiện tại đã khác, thân thể được hệ thống cải tạo, lại học được Bế Khí Công, Hình Ý Quyền cổ võ cũng có tạo nghệ thâm sâu, khiến khả năng chịu áp lực của Trần Hạo tăng cường gấp mấy lần.

Không mang bình dưỡng khí cũng tuyệt đối có thể lặn sâu 400 mét, sâu hơn nữa thì mới lo không chịu nổi áp lực nước.

Trần Hạo thầm nghĩ, sâu gấp đôi nữa cũng không thành vấn đề.

Còn về cực hạn thì phải thử mới biết!

Đoàn người bám theo con cá vàng kim quang do Truy Tung Chú hóa thành, không bao lâu đã lặn xuống đáy biển.

Trần Hạo cố ý thử nghiệm một chút, dưỡng khí trong bình một điểm cũng không dùng, lại hoàn toàn không có cảm giác ngạt thở, quả thực quá trâu bò không cần giải thích!

Lúc này, Thiên Chân dùng tay chọc chọc Trần Hạo, rồi viết lên bảng trắng trên cánh tay: "Mau nhìn, là neo của mộ thuyền đắm!" Ngước mắt nhìn lên, Trần Hạo quả nhiên thấy một sợi xích sắt khổng lồ to bằng eo người lớn, một đầu móc vào chiếc neo khổng lồ cắm sâu dưới đáy biển.

Thấy cá vàng kim quang không hề dừng lại, mọi người tiếp tục đuổi theo về phía trước.

Lặn thêm một lát, cá vàng kim quang uốn mình, trực tiếp chui vào một cái hố lớn dưới đống cự thạch đáy biển.

Xem qua nguyên tác, Trần Hạo biết đây là tường đá của ngoại mộ hải để.

Cái hố lớn kia chính là đạo động để tiến vào mộ cổ.

Nếu cốt truyện không thay đổi, chỉ cần đi thẳng vào trong là sẽ tìm thấy cơ quan suối phun để vào mộ.

Nhưng lúc này, A Ninh bơi tới, dùng lực kéo Trần Hạo, sau đó vừa chỉ tay vừa viết lên bảng trắng: "Đáy biển bên kia có rất nhiều vại gốm lớn màu đen!" Thấy động tác của hai người, Tiểu Ca, Bàn Tử và Thiên Chân cũng dừng lại, sôi nổi dựa sát vào.

Trần Hạo nhìn theo hướng tay chỉ, suýt chút nữa chửi thề!

Hắn lập tức viết nhanh lên bảng: "Đừng ngẩn ra đó nữa, mau vào đạo động, nhanh!" Thiên Chân dùng bảng trắng hỏi: "Sao vậy?

Làm gì mà kích động thế?" Trần Hạo thầm nghĩ, tiểu gia có thể không kích động sao?

Mấy cái vại gốm đen lớn kia, mẹ nó chính là Dưỡng Quỷ Thuật do đám tà tu phản đồ Mao Sơn nghiên cứu ra.

Thứ này chuyên dùng để nuôi dưỡng ác linh thủy quỷ, đa phần dùng để trấn thủ mộ cổ táng dưới nước.

Trong nguyên tác không hề có cái này, cho nên Trần Hạo mới đầu căn bản không chú ý.

Nhưng hiện tại đã xuất hiện, cũng chỉ có thể tận lực bảo vệ mọi người.

Hắn viết lên bảng: "Đống vại đen lớn đó là Oán Hồn Thủy Quỷ Trận do tà phái đạo sĩ cổ đại chuyên dùng ác linh thủy quỷ bố trí!

Loại trận này sử dụng bốn mươi chín nam nữ thanh niên sinh vào năm âm, tháng âm, ngày âm, giờ âm, nhét vào vại gốm rồi dìm xuống nước cho chết ngạt.

Sau đó đem vại gốm cấm cố thi thể bố trí thành trận pháp quanh mộ cổ, để oán hồn thủy quỷ vĩnh viễn không được siêu sinh, đời đời kiếp kiếp thủ vệ mộ cổ dưới nước!

Thông thường chỉ cần phát hiện loại vại lớn này ở một bên mộ cổ dưới nước, nghĩa là bốn phía quanh mộ đều sẽ có trận pháp như vậy." Thiên Chân kinh ngạc viết: "Không thể nào?

Trong đó có thủy quỷ?" Trần Hạo thầm nghĩ, trong phim mạng đúng là không có, thậm chí ngay cả Cấm Bà cũng bị dùng "khoa học cưỡng ép giải thích".

Không còn cách nào, không làm thế thì Cục không cho chiếu.

Nhưng hiện tại là thế giới chân thực, cái gì nên có thì mẹ nó ai cũng không cản được.

Ngay khi Thiên Chân định tranh luận, Trần Hạo đang mở Thiên Nhãn bỗng nhiên phát hiện từ trong những cái vại đen lớn kia lao ra mấy chục con thủy quỷ âm sâm khủng bố.

Sau đó, chúng ùa nhau lao tới!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo chỉ kịp viết lên bảng: "Thủy quỷ lao tới rồi, chạy mau!" Nói xong, hắn kéo A Ninh phi nhanh về phía đạo động.

Bàn Tử biết Thiên Chân đúng là "ngây thơ" (thiên chân) thật, nên cũng mặc kệ, dùng sức kéo cậu ta đuổi theo.

Còn Tiểu Ca đang ngụy trang, tuy không nhìn thấy thủy quỷ nhưng cảm giác mẫn cảm nói cho hắn biết Trần Hạo không nói dối, nên cũng không chậm trễ bám theo.

Mắt thấy còn mười mấy mét nữa là chui được vào đạo động, Bàn Tử đang bám sát phía sau đột nhiên như phát điên, lao thẳng vào Trần Hạo và A Ninh.

Trần Hạo thấy thời cơ nhanh, hai chân đạp một cái, phi nhanh tránh cú vồ.

Nhưng A Ninh không nhanh được như vậy, bị Bàn Tử túm được.

Bàn Tử giống như điên dại muốn bóp chết cô, nhưng A Ninh cũng không phải phế vật, giãy dụa mấy cái liền thoát ra.

Khi cô định lùi lại né tránh, Bàn Tử túm lấy ống thở bình dưỡng khí của A Ninh.

Chương 8

"Phụt!" Một tràng bọt khí lập tức trào ra từ ống thở bị giật đứt.

Trần Hạo nhìn qua liền hiểu, Bàn Tử bị thủy quỷ nhập xác.

Hắn vội vàng tháo bình dưỡng khí của mình xuống đeo cho A Ninh, thuận tay nhét ống thở vào miệng cô.

Trong lúc A Ninh đang cấp cứu, Trần Hạo tay bắt pháp quyết, trong lòng mặc niệm: "Ngã thiên mục, dữ thiên tướng trục.

Tình như lôi điện, quang diệu bát cực.

Cấp cấp như luật lệnh - Khu Quỷ Chú!" Lập tức, một đạo kim quang chói mắt nhanh như tia chớp điểm thẳng vào trán Bàn Tử! "Bùm!" Kim sắc pháp chú lập tức bắn vào trong cơ thể Bàn Tử.

Thủy quỷ phụ trên người hắn bị chấn bay ra ngoài, đồng thời trong miệng phát ra từng trận tiếng kêu rên thống khổ không thành tiếng!

Trần Hạo không nói hai lời, bơi đến bên cạnh Bàn Tử, kéo hắn ném cho Thiên Chân đang đuổi tới.

Sau đó viết lên bảng: "Vào đạo động trước đi, tôi đoạn hậu." Thiên Chân muốn ở lại giúp, nhưng Tiểu Ca - người cậu quan tâm nhất - gật đầu với Trần Hạo một cái, rồi một tay ôm Bàn Tử, một tay kéo Thiên Chân lao thẳng vào đạo động.

Trần Hạo lại vẫy tay với A Ninh, ra hiệu cho cô rời đi.

Nhưng A Ninh không biết phạm phải cái tính ương ngạnh gì, sống chết không đi, nhưng cũng hiểu chuyện đứng ở xa xa, không gây thêm phiền toái cho Trần Hạo.

Trần Hạo trong lòng cười khổ: "Đã không đi thì muốn lưu lại cứ lưu lại đi.

Tuy đúng là có hơi vướng víu, nhưng với bản lĩnh của tiểu gia, chẳng lẽ đối phó không nổi mấy con oán hồn thủy quỷ này hay sao?" Nói xong, hắn thôi động pháp lực, sử dụng Khu Quỷ Chú liên tục đánh tan đám thủy quỷ đang ùa tới.

Nhưng chủ chỉ của pháp chú này là xua đuổi chứ không phải diệt sát!

Cho nên mấy chục con thủy quỷ kia tuy thi nhau trúng chiêu nhưng chỉ bị tổn thương hồn thể chứ chưa hồn phi phách tán.

Chỉ trong nháy mắt, một đám lớn thủy quỷ lại cuốn đất trọng lai, định dùng chiến thuật biển người mài chết Trần Hạo.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo cũng nổi giận.

Thầm nghĩ, bắt nạt tiểu gia ta không có sát chiêu sao?

Nếu không phải Phong Hỏa Lệnh quá tiêu hao pháp lực thì ta cũng chẳng đến mức bị mấy thứ ô uế này dây dưa lâu như vậy.

Đã muốn tìm chết thì đừng trách tiểu gia không có đức hiếu sinh!

Nghĩ đoạn, Trần Hạo vừa bơi lùi vừa dụ đám thủy quỷ đi một vòng lớn, gom chúng lại thành một đống!

Thấy cơ hội đến, Trần Hạo tay bắt pháp quyết, trong lòng niệm nhanh: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!" Sát na gian, từ ngón tay Trần Hạo bắn ra một đạo hồng quang chói mắt, lập tức bao vây lấy đám thủy quỷ. "Oanh!" Sau một tiếng chấn động kịch liệt, bốn mươi chín oán hồn thủy quỷ toàn bộ bị biển lửa nuốt chửng!

Thấy cuối cùng cũng diệt xong đám thủy quỷ, Trần Hạo thầm cảm thán: "Không hổ là Phong Hỏa Lệnh trong Thần Quỷ Thất Sát Lệnh chuyên đối phó yêu ma quỷ quái.

Ngọn lửa kinh người kia không những không bị nước biển dập tắt mà còn chẳng chịu ảnh hưởng chút nào.

Cuối cùng cho đến khi lũ thủy quỷ hồn phi phách tán, ngọn lửa mới biến mất vô hình." Trần Hạo vừa định xoay người bơi về phía A Ninh thì trong ý thức vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con thủy quỷ, nhận được 10 điểm thưởng.] ...

Thẳng đến khi tiếng nhắc nhở thứ bốn mươi chín kết thúc, trong đầu Trần Hạo mới thanh tịnh lại.

Hắn hỏi hệ thống: "Hệ thống huynh, tôi đã tích lũy hơn 100 điểm thưởng, mô đun đổi đồ có thể mở ra chưa?" [Đinh!

Mô đun đổi đồ hệ thống đã tạo thành, mời túc chủ tùy ý đổi vật phẩm cần thiết.] Trần Hạo mở giao diện đổi đồ, kết quả nhìn qua chỉ biết cười khổ.

Trong giao diện, tùy tiện một môn cổ võ quyền pháp cũng cần hơn 500 điểm thưởng, đạo pháp càng đắt đến mức thái quá.

Không có 1000 điểm thưởng thì căn bản không cần suy nghĩ.

Quan trọng nhất là đã học Hình Ý Quyền rồi, các loại quyền pháp cổ võ khác không có tác dụng quá lớn.

Mấy loại đạo pháp giá trị một hai ngàn điểm thưởng còn không thực dụng bằng "Phân Giáp Thuật thượng quyển" của Bàn Sơn!

Còn về Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, thức thứ nhất Sát Phá Lệnh mẹ nó cần một vạn điểm thưởng.

Thức thứ hai Phong Hỏa Lệnh hắn đã biết thì cần hai vạn điểm.

Thức thứ ba lại gấp đôi, cứ thế mà tính.

Trần Hạo bất đắc dĩ: "Thôi, đã không đủ điểm thì để sau hãy nói.

Dù sao Phong Hỏa Lệnh tạm thời cũng đủ dùng rồi." Nói xong liền xoay người bơi về phía A Ninh.

A Ninh vội giơ bảng trắng: "Anh ổn chứ?

Vừa rồi có bị thương không?

Những thứ bốc cháy kia... là thủy quỷ mà anh nói sao?" Trần Hạo làm dấu OK ra hiệu mình ổn, rồi viết lên bảng: "Đúng, chính là bọn chúng.

Tôi tổng cộng đã xử lý bốn mươi chín con!" A Ninh nghe xong, đôi mắt trừng lớn.

Dù thế nào cô cũng không ngờ vừa rồi xung quanh lại có nhiều oán hồn thủy quỷ như vậy.

Mà tên gia hỏa trước mặt này, lúc thì thành thục ổn trọng, lúc thì phóng túng bất kham, lại có bản lĩnh tiêu diệt nhiều thủy quỷ đến thế!

Nhất thời A Ninh cũng không biết trong lòng rốt cuộc là cảm giác gì.

Khi Trần Hạo kéo A Ninh định chui vào đạo động đuổi theo nhóm Bàn Tử, bên trong bỗng nhiên dũng xuất từng trận quỷ khí âm sâm.

Ngay sau đó, ba mũi tên súng bắn cá bay xẹt qua sát người hai người.

Chương 9

Trần Hạo vội vàng viết lên bảng: "Hỏng rồi!

Bàn Tử lại gặp nguy hiểm, chúng ta mau vào cứu người!" Thấy Trần Hạo vội vã đi cứu Bàn Tử, bình dưỡng khí lại đưa cho mình dùng, nãy giờ hắn nín thở chiến đấu nửa ngày trời, A Ninh sợ hắn bị ngạt chết, vội vàng kéo lại, đưa ống thở tới bên miệng hắn.

Trần Hạo đẩy tay trả ống thở vào miệng A Ninh, viết nhanh: "Yên tâm, tôi tay không lặn trần cũng được hơn nửa tiếng không cần thở dưỡng khí, cô tự lo cho mình là được rồi." Nói xong hắn xoay người trong nước, lao nhanh vào đạo động.

A Ninh ngẩn ra một lúc mới tỉnh lại, vừa đuổi theo vừa chấn kinh nghĩ: "Tên này... là thật hay giả vậy?

Lặn trần hơn nửa tiếng không cần thở?

Chẳng lẽ hắn là người cá sao?!" Hai người rất nhanh đã nhìn thấy nhóm Thiên Chân trong đạo động.

Chỉ thấy Bàn Tử và Thiên Chân lưng tựa lưng, một người dùng dao găm liên tiếp chém vào đám tóc dài ngoằng đang quấn tới, một người dùng súng bắn cá bắn điên cuồng vào bóng người trắng toát có mái tóc dài thượt ở phía xa.

Còn Tiểu Ca đang cải trang thành cố vấn Trương thì đứng sát Thiên Chân, tuy tạm thời chưa động thủ nhưng Trần Hạo liếc mắt liền nhận ra Tiểu Ca đã chuẩn bị sẵn sàng phun máu trừ tà!

Quả nhiên như dự đoán, ba người Thiên Chân đúng là xui xẻo gặp phải Cấm Bà trong đạo động!

Thấy họ tới, Thiên Chân vội vàng ra hiệu tay, bảo Trần Hạo mau

chóng rời đi, trong này quá nguy hiểm.

Trần Hạo thầm nghĩ: "Bất kể lúc nào, tiểu thánh mẫu Thiên Chân cũng sẽ nghĩ cho bạn bè trước tiên.

Tuy cái kiểu luôn muốn giao nộp đồ cổ trong mộ cho quốc gia có hơi buồn cười, nhưng không thể phủ nhận Thiên Chân đúng là người bạn đáng thâm giao!" Chỉ trong thoáng chốc, mái tóc dài ngoằng lại tập kích tới, chưa mấy chốc đã quấn chặt lấy Thiên Chân.

Bàn Tử lo lắng bắn tên điên cuồng, nhưng loại tấn công vật lý này đối với Cấm Bà hào vô hiệu quả!

A Ninh thấy vậy vội rút súng lục ra định giúp.

Trần Hạo giữ cô lại, lắc đầu, sau đó ngay cả thời gian ra hiệu tay cũng không kịp, trực tiếp bắt pháp quyết, mặc niệm: "Ngã thiên mục, dữ thiên tướng trục.

Tình như lôi điện, quang diệu bát cực.

Cấp cấp như luật lệnh - Khu Quỷ Chú!" Sát na gian, nhóm Thiên Chân thấy từ ngón tay kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra một đạo kim quang, trong nháy mắt đánh trúng thứ quỷ quái đang dây dưa kia.

Ngay sau đó, con quái vật tóc dài kia như bị người ta tạt axit, phát ra từng trận tiếng kêu gào thảm thiết không thành tiếng, lập tức lùi ra xa mấy chục mét.

Mái tóc quấn trên người Thiên Chân cũng biến mất.

Nhất thời, Bàn Tử và Thiên Chân đều ngây người.

Ngay cả Tiểu Ca trong lốt ngụy trang, trong mắt cũng lóe lên tinh quang!

Bàn Tử vừa định dùng thủ ngữ khen Trần Hạo vài câu, nhưng Trần Hạo căn bản không rảnh đáp lời.

Hai tay hắn tiếp tục kết pháp ấn, thầm nghĩ: "Vừa rồi chẳng qua là đuổi nó ra xa một chút để có thời gian thi chú sung túc.

Đã đạt được mục đích thì nên cho con Cấm Bà này hồi phi yên diệt!" Lúc này, Bàn Tử thấy Cấm Bà lại quay lại, hung hăng lao thẳng về phía Trần Hạo.

Hắn vội vàng ra hiệu cho Trần Hạo, nhưng chưa đợi hắn làm xong thủ ngữ, pháp quyết trên tay Trần Hạo đã thành. "...Cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!" Theo cái chỉ tay của hắn, một con hỏa long khổng lồ đột nhiên xuất hiện trong mắt bốn người.

Cấm Bà chưa kịp tới gần Trần Hạo năm mươi mét đã bị hỏa long nuốt chửng, trực tiếp hồi phi yên diệt, ngay cả một chút giãy dụa cũng không làm được. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Cấm Bà, nhận được 10 điểm thưởng.] Thấy nguy hiểm giải trừ, Bàn Tử vội vàng bơi tới, viết lên bảng: "Trần Hạo huynh đệ, mẹ nó cậu trâu bò thật!

Vừa rồi cái thứ quỷ quái kia hành hạ ba người bọn tôi suýt chết, cậu mới đến chưa đầy một phút, hai chiêu đã siêu độ nó rồi!

Ngầu!

Quá ngầu!" Trần Hạo viết trả lời: "Được rồi Bàn Tử, có gì đợi vào trong mộ hãy nói, ở đây không an toàn." Nói xong, hắn đi về phía tường ngoài mộ cổ tìm cơ quan suối phun.

Lúc này Thiên Chân mới kinh ngạc dùng bảng trắng hỏi A Ninh: "Bình dưỡng khí của Trần Hạo đâu rồi?!" Chưa đợi A Ninh trả lời, mọi người cảm giác một trận rung lắc kịch liệt, ngay sau đó Trần Hạo quay lại ra hiệu: "Mọi người chuẩn bị, sắp vào mộ cổ rồi!" Chính lúc mọi người không hiểu ra sao thì một cái xoáy nước khổng lồ đột nhiên xuất hiện, không kịp phản ứng gì đã trực tiếp bị hút vào trong.

...

Sau một trận trời đất quay cuồng, nhóm năm người Trần Hạo cuối cùng cũng từ mắt suối trồi lên mặt nước.

Bàn Tử lôi đèn pin ra soi xét bốn phía.

Trần Hạo nương theo ánh sáng đèn pin nhìn qua liền nhận ra đây chính là một trong những thất của mộ dưới đáy biển.

Hắn thầm tính toán: "Hải Hầu Tử vốn dĩ phải chạy thoát ở thuyền ma đã bị tiêu diệt.

Cấm Bà vừa rồi đáng lẽ cũng độn tẩu được nhưng cũng bị siêu độ rồi.

Cũng không biết sau này có còn xuất hiện những thứ quỷ quái đó nữa không." Lúc này, Bàn Tử lấy máy đo không khí ra thử, phát hiện các chỉ số đều bình thường.

Hắn liền giật kính lặn và ống thở ra, nói: "Vãi thật!

Trần Hạo huynh đệ, vừa rồi cậu ấn cái gì mà chúng ta bị cuốn vào đây thế?

Tim gan phèo phổi của Bàn gia sắp bị văng ra ngoài rồi!" Trần Hạo cười nhạt: "Tôi ấn cơ quan thông đạo tiến vào mộ cổ.

Chỉ có như vậy chúng ta mới vào được." Nhóm Tiểu Ca cũng tháo kính lặn thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Chân vừa đạp nước vừa hỏi: "Trần Hạo, thứ vừa tấn công chúng tôi rốt cuộc là cái gì vậy?" Trần Hạo vừa leo lên bờ vừa nói: "Thứ đó gọi là Cấm Bà.

Là phụ nữ bị người ta lăng nhục rồi ném xác xuống nước, một luồng oán hận không tan, hấp thụ u khí trong thi thể mà hình thành." Lúc này, "Cố vấn Trương" tiếp lời: "Tôi nghe nói, tất cả oán niệm của

Cấm Bà đều giấu trong hài cốt, chỉ có phá hủy hài cốt thì nó mới tự tan, nếu không sẽ ngày đêm hại người quanh đó.

Mỗi khi đến ngày trăng âm sẽ lên bờ câu dẫn đàn ông dìm xuống nước.

Nhưng mà Trần Hạo, vì sao cậu có thể nhẹ nhàng tiêu diệt Cấm Bà như vậy?" Trần Hạo nhún vai: "Phương pháp cậu nói áp dụng cho người thường hoặc thầy âm dương biết chút đạo pháp đơn giản.

Còn đối với đạo sĩ đạo pháp cao cường và truyền nhân hệ thống của Bàn Sơn phái tôi, ném một cái đại chiêu qua thì nó cũng chỉ có nước 'tạch' thôi!" Nói xong, hắn cởi bộ đồ lặn, làm bộ lấy từ trong ba lô ra một khẩu súng lục và một cây dao rựa (Khai Sơn Đao), dắt vào bao súng và vỏ dao bên đùi.

Thực tế là lấy từ không gian trữ vật.

Chương 10

Bàn Tử đột nhiên hưng phấn hỏi: "Trần Hạo huynh đệ, cái pháp thuật phun lửa vừa rồi tên là gì thế?

Chiêu đó quá ngầu, không những hiệu ứng hình ảnh siêu cường mà uy lực cũng mạnh đến thái quá.

Quan trọng nhất là hỏa long cư nhiên ở trong nước cũng uy mãnh như vậy, nói xem có thể dạy cho tôi không?" Trần Hạo mỉm cười lừa lọc: "Chiêu này là thức thứ hai 'Phong Hỏa Lệnh' trong Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Thần Quỷ Thất Sát Lệnh bắt nguồn từ thời Tùy Đường, do đạo nhân nổi tiếng Viên Thiên Cương tập hợp tinh túy đạo thuật của Ma Y phái và Mao Sơn phái sáng lập ra.

Tổng cộng có bảy thức, tôi tu luyện mấy năm cũng chỉ mới thi triển được một chiêu Phong Hỏa Lệnh.

Cậu muốn học, chắc là không có khả năng đâu." Nghe thấy đạo pháp uyên nguyên thâm hậu như vậy, Bàn Tử giơ ngón tay cái: "Được!

Trần Hạo huynh đệ, cái danh Liệt Hải Thiên Sư này tôi triệt để phục rồi.

Tuy tôi không học được Sát Lệnh, nhưng chỉ cần có cậu ở đây, bất kể xuống mộ nào tôi cũng thấy yên tâm!" Thiên Chân hỏi: "Trần Hạo, cậu và A Ninh ở bên ngoài rốt cuộc gặp phải cái gì mà đột nhiên bảo tôi mau vào đạo động?" Không đợi Trần Hạo trả lời, A Ninh đã kể lại chuyện hắn không cần bình dưỡng khí, hai chiêu diệt bốn mươi chín thủy quỷ, phá trận Oán Hồn Thủy Quỷ.

Thiên Chân kinh ngạc trừng lớn hai mắt: "Trên đời... chẳng lẽ thật sự có ma?" Trần Hạo biết cậu ta luôn là người vô thần, luôn cố dùng khoa học giải thích mọi chuyện yêu ma quỷ quái.

Hắn đáp: "Tôi cũng nghe Bàn Tử kể chuyện trải qua ở mộ Thất Tinh Lỗ Vương rồi.

Chưa nói đến thủy quỷ và Cấm Bà hôm nay, Huyết Thi trong mộ Thất Tinh Lỗ Vương, rồi Nhân Diện Liêm (vẹm mặt người) và Hải Hầu Tử ở thuyền ma hôm qua, cậu dùng khoa học giải thích được không?" Một câu nói khiến Thiên Chân cứng họng.

Bàn Tử hỏi sang chuyện khác: "Chúng ta bây giờ rốt cuộc là đang ở đâu?" Trần Hạo đáp: "Trong này không có giường quan tài và quan quách, chắc là một trong những nhĩ thất của mộ cổ." Bàn Tử cầm lấy một cái bình cổ bằng đồng bên cạnh, mày dạn mặt cười nói: "Bàn gia phát tài rồi!" Chưa kịp để Trần Hạo trêu chọc vài câu, ý thức hải lại vang lên tiếng hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ kích hoạt phó bản nhiệm vụ: Là truyền nhân Liệt Hải Thiên Sư muốn chấn hưng môn phái, sao có thể vào bảo sơn mà tay không đi về?

Cho nên túc chủ cần mang ra ít nhất 20 kiện minh khí cổ đông đỉnh cấp khi rời khỏi mộ cổ đáy biển.

Nhiệm vụ hoàn thành thưởng một loại đạo pháp tấn công.

Nhiệm vụ thất bại, tùy cơ thu hồi một năng lực của túc chủ.] Nếu hệ thống ban bố nhiệm vụ khác, có lẽ Trần Hạo sẽ phàn nàn.

Nhưng nhiệm vụ này lại khiến hắn vô cùng tán đồng.

Trong nguyên tác, bất kể là mộ Thất Tinh Lỗ Vương hay mộ đáy biển, vì sự ngăn cản của Thiên Chân mà Bàn Tử toàn tay trắng đi về.

Đã xuyên không đến đây, lại có bản lĩnh tung hoành cổ mộ, vào

đến nơi mà không mang ra được mấy món minh khí thì đúng là ngốc nghếch!

Lúc này Tiểu Ca ngồi xổm dưới đất gọi: "Mọi người mau xem, có mấy dấu chân!" Ba người Bàn Tử lập tức vây lại.

Trần Hạo biết rõ đó là dấu chân của tiểu quỷ, nên thong thả đi tới.

Sau một hồi thảo luận, họ xác định đây là dấu chân dính sáp thi thể.

Bàn Tử vừa cầm móc, vừa cẩn thận nói: "Ai da, là tống tử à!" Một lát sau, họ tìm thấy quan quách chôn cùng đồng tử.

Bàn Tử vốn định sờ vài món minh khí mang đi, nhưng A Ninh lại lạnh lùng nói: "Tôi không trộm minh khí, mau tìm chủ mộ thất rồi tính." Trong lúc mọi người tìm đường đi, cái vại sứ lớn chôn theo đồng tử đột nhiên rung lên bần bật, sau đó đổ xuống đất, "cô lỗ lỗ" lăn vào trong mộ đạo.

Cảnh tượng kinh người này khiến bốn người giật mình, không biết có nên đi theo cái vại sứ đó không.

Vì nhĩ thất này chỉ có duy nhất một lối ra là cái mộ đạo mà vại sứ lăn vào.

Người khác không thấy tình huống chân thực nhưng Trần Hạo đang mở Thiên Nhãn, tự nhiên nhìn thấy âm hồn của tên tiểu quỷ kia.

Chỉ là ánh mắt nó ngây dại, không có ý đồ tấn công nên Trần Hạo cũng không vội diệt.

Dù sao hắn cũng không phải đạo sĩ chính tông, người ta không chọc mình, hà tất tạo thêm sát nghiệp.

Thế là Trần Hạo trực tiếp bước đi, miệng cười nói: "Chỉ là âm hồn đồng tử bồi táng thôi, không có tính công kích.

Các cậu không vào thì tôi vào trước đấy nhé!" Thấy vậy, bốn người A Ninh cũng vội vàng đi theo.

Trần Hạo phát hiện ánh mắt của Thiên Chân, Bàn Tử và Tiểu Ca đúng là lạ lẫm với nơi này, nhưng ánh mắt thi thoảng lóe lên của A Ninh rõ ràng biểu thị trong lòng cô ta có ý đồ không thể cho ai biết.

Chỉ là mỗi khi ánh mắt cô ta quét qua hắn đều có sự giãy dụa và rối rắm.

Trần Hạo hiểu ngay, tiếp theo là đoạn kịch bản tên loạn xạ.

Hắn đánh chết cũng không tin mấy mũi tên kia chỉ có đầu mũi tên hoa sen có độc.

Phải biết cơ quan trong mộ cổ vốn để đối phó trộm mộ, nếu có thể một tên bắn chết thì cần gì làm phiền phức khiến người ta trúng độc chết từ từ?

Vì thế, tuy bề ngoài bình thường nhưng tay hắn đã đặt lên cán dao, tùy thời chuẩn bị đối phó tên trận rợp trời.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đi được một lúc Bàn Tử gọi giật Trần Hạo lại: "Trần Hạo huynh đệ, đoạn mộ đạo này nhìn qua là có cơ quan, đừng quá vội vàng kẻo dính bẫy thì khổ." Trần Hạo nghe lời nhún vai, đứng nguyên tại chỗ.

Sau đó Bàn Tử và Thiên Chân đối thoại một hồi, kết quả Thiên Chân vô cùng tự tin muốn đi đầu dẫn mọi người qua mộ đạo.

Trần Hạo thầm cười: "Quả nhiên quá ngây thơ, chưa làm rõ cơ quan mộ đạo đã tranh đi.

Đúng là tự tin hơi quá đà!" Khi ba người Thiên Chân, Bàn Tử và Tiểu Ca dần đi vào mộ đạo, A Ninh vốn đang rối rắm vạn phần, khi phát hiện Trần Hạo đi ngay bên cạnh mình, vẻ mặt rối rắm lập tức tan biến.

Cô liếc nhìn hoa văn điêu khắc trên gạch lát mộ đạo dưới chân, thừa dịp Trần Hạo "không chú ý", nhẹ nhàng giẫm lên một viên gạch hình tròn có khắc hình hoa! "Cạch!

Cạch!

Cạch!" Tiếng cơ quan chuyển động vang lên, ba người Thiên Chân lập tức hoảng hốt, liên tục dùng đèn pin soi xét bốn phía.

A Ninh thì nói nhỏ với Trần Hạo bên cạnh: "Lát nữa đi theo tôi, nhớ cẩn thận đấy." Trần Hạo thầm nghĩ: "Cũng không uổng công cứu cô nàng này, cho dù định gài bẫy nhóm Thiên Chân nhưng vẫn không quên nhắc nhở mình." Hắn giả vờ không biết, gật đầu: "Yên tâm đi." Lúc này, từ miệng các đầu rồng điêu khắc trên bốn bức tường lập tức bắn ra chi chít mũi tên, ập xuống đầu mọi người.

A Ninh vội vàng lộn một vòng tránh đợt tên đầu tiên.

Trần Hạo thì phong khinh vân đạm bước đi.

Mỗi khi có mũi tên bắn tới, hắn lập tức thi triển Hình Long và Hình Ưng trong Hình Ý Thập Nhị Hình Quyền, nhẹ nhàng bắt lấy mũi tên.

Chương 11

Khi nhìn kỹ đầu tên, hắn thầm cười: "Quả nhiên là đầu tên răng sói thật, căn bản không phải đầu tên hoa sen có độc.

Vì để không cho Thiên Chân và Bàn Tử 'ngỏm củ tỏi', xem ra phải ra tay rồi." Bên kia A Ninh thân pháp nhẹ nhàng, né tránh những mũi tên bắn ra từ khắp nơi.

Cô thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi để quan sát sự an toàn của Trần Hạo.

Khi A Ninh thấy Trần Hạo tùy tiện vung tay chụp lấy những mũi tên bắn tới từ bốn phía, trong lòng cô không chỉ kinh ngạc trước thân thủ cao cường của hắn mà còn thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng yên tâm.

Trần Hạo thấy ánh mắt quan tâm của cô nàng, liền ung dung nháy mắt một cái, sau đó sải bước tiến về phía trước.

Mỗi khi có tên bắn tới, hắn lại tùy tiện chộp lấy hoặc nhẹ nhàng búng tay, mũi tên liền bị đánh bay.

Nhưng bên phía Thiên Chân và Bàn Tử thì tình hình không được tốt lắm.

Thân thủ của Bàn Tử tương đối vụng về, phương pháp tránh tên chẳng qua chỉ là một loạt chiêu thức "lại lư đả cổn" (lừa lười lăn lộn).

Chỉ trong chớp mắt, hắn đã bị làm cho bụi đất đầy mặt.

Thiên Chân tuy tương đối nhanh nhẹn hơn, nhưng thân thủ cũng chỉ ở mức bình thường, nếu không có Tiểu Ca đang ngụy trang thành Cố vấn Trương giúp đỡ, e rằng cậu ta sớm đã bị bắn thành con nhím.

Nếu theo đúng kịch bản gốc phát triển, tuy hai người họ liên tục gặp nguy hiểm, nhưng cuối cùng A Ninh sẽ lấy Thiên Chân làm tấm bia đỡ đạn, cậu ta cũng sẽ không trúng tên.

Nhưng tình huống hiện tại thì sao?

Trần Hạo đã hiểu rõ, cái thế giới thực tế chết tiệt này với kịch bản phim mạng có sự khác biệt một trời một vực.

Nếu thật sự cứ đi theo đúng kịch bản, ước chừng lần này ngã sấp mặt là cái chắc.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một lát sau, Bàn Tử vì để tránh tên đã thi triển tuyệt học thất truyền đã lâu của võ lâm là "lại lư đả cổn".

Thân thể to lớn của hắn làm cho lớp bụi dày trên đường hầm mộ bị tung mù mịt.

Chính lúc hắn tưởng rằng đã tránh được một đợt tên đoạt mạng, thì từ bốn phía vách tường lại bắn ra hàng chục mũi tên khác.

Lúc này Bàn Tử đã không thể né tránh được nữa, trong lòng thầm than: "Xong đời rồi!" Trong lúc hắn nhắm mắt chờ chết, Trần Hạo đột nhiên tung người nhảy tới, chắn ngay phía sau hắn.

Ngay sau đó, tay phải hắn vang lên tiếng "cạch", rút ra thanh đao khai sơn dài hai thước, thi triển chiêu "Tam Tài Liên Hoàn Đao" trong Hình Ý Quyền.

Trong chốc lát, lấy Trần Hạo và Bàn Tử làm trung tâm, lập tức bị một đoàn ánh đao đường kính gần một mét bao bọc lấy.

Hàng chục mũi tên lao tới trong chớp mắt, giữa những tiếng "đinh đinh đang đang" giòn giã, tất cả đều bị chém rơi xuống đất.

Bàn Tử lúc này ngơ ngác nhìn Trần Hạo nói: "...Xử lý xong rồi?"

Trần Hạo tiêu sái ung dung xoay đao tạo thành hoa đao, cười nói: "Không thì sao?

Chẳng lẽ phải đại chiến ba trăm hiệp mới cứu được ông à?

Lại không phải đóng phim tiểu thuyết, đừng có ngốc nữa được không?" Nói xong, hắn xách đao, thân hình loáng một cái lao thẳng về phía Thiên Chân.

Bàn Tử đứng dậy, lại tránh một mũi tên nữa rồi hét lớn: "Trần Hạo huynh đệ, sau này tôi gọi cậu là Hạo gia!

Chỉ cần có cậu ở đây, anh Bàn tôi yên tâm rồi!" Tiểu Ca vừa nãy chứng kiến đao pháp tinh diệu tuyệt luân của Trần Hạo, trong lòng cũng không khỏi tán thán. "Quả nhiên là một cao thủ.

Không ngờ không chỉ quyền cước không kém mình, mà ngay cả đao pháp cũng không hề thua kém!" Còn về phần A Ninh, ngoài việc cảm thấy may mắn vì Trần Hạo bình an vô sự, trong lòng cũng có chút bực bội.

Bởi vì cô ta thiết kế cái cục diện này là để gài bẫy Bàn Tử và Thiên Chân.

Tuy không đến mức đẩy vào chỗ chết, nhưng ít nhất cũng phải để họ chịu chút tổn thương mới tốt.

Nhưng kết quả Trần Hạo chỉ nhẹ nhàng vài đao đã cứu được Bàn Tử hào phát vô thương.

Đang lúc buồn bực né tránh mũi tên, bên kia Thiên Chân cũng gặp nguy hiểm.

Hóa ra Tiểu Ca trong lúc cảm thán, không chú ý mấy chục mũi tên từ bốn phía trên dưới bắn thẳng về phía Thiên Chân.

Đợi đến khi phản ứng lại thì cứu viện không kịp.

Trong lúc Thiên Chân hai mắt sung huyết, bất lực không thể xoay chuyển tình thế, thì Trần Hạo với vẻ đạm định ung dung đã xuất hiện ngay bên cạnh cậu ta.

Trong sát na, một mảng ánh đao lóe lên, "đinh đinh đang đang" lại một trận âm thanh giòn giã, cục diện gần như vô giải của Thiên Chân cứ thế bị phá giải dễ dàng!

Liên tục hai lần chứng kiến đao pháp tinh trạm như vậy, Thiên Chân chấn kinh nói: "Hạo ca, đao pháp của anh, cũng quá cường hãn rồi!" Trần Hạo xoay hoa đao cười nói: "Đây là đao pháp độc hữu của Hình Ý Môn, gọi là 'Tam Tài Liên Hoàn Đao'." Nói xong, Trần Hạo liền đi về phía lối ra của đường hầm, thân hình vẫn cứ phong khinh vân đạm như thế, chút nào cũng không bị trận mưa tên quấy nhiễu.

Lúc này, Tiểu Ca cuối cùng cũng phản ứng lại, vài bước tiến lên kéo lấy Bàn Tử, sau đó xoay người lại tóm lấy Thiên Chân, rồi hai tay dùng sức, trực tiếp ném hai người ra khỏi lối thoát.

Tiếp đó, hắn liên tục thực hiện vài cú lộn nhào, lao thẳng ra khỏi đường hầm.

Đồng thời không quên nhắc nhở: "Trần Hạo, đừng chậm trễ nữa, mau ra ngoài!" Nhưng mắt thấy mưa tên càng ngày càng dày đặc, vốn dĩ A Ninh định dựa vào việc dùng Thiên Chân và Bàn Tử làm tấm bia đỡ đạn mới có thể ra ngoài.

Nhưng vì Trần Hạo can thiệp, trong đường hầm chỉ còn lại cô và Trần Hạo.

Thấy cơ quan bắn tên bốn phía dường như có cảm ứng, trực tiếp điều chỉnh góc độ bắn, toàn bộ đều nhắm chuẩn vào hai người bọn họ.

Trong lòng A Ninh cười khổ: "Xem ra lần này chết chắc rồi!"

Ngay khi một trận mưa tên dày đặc bắn thẳng tới, Trần Hạo tựa như thiên thần xuất hiện trước mặt cô.

Chỉ thấy thân hình hắn xoay chuyển phi tốc, sau một trận ánh đao nhanh như tia chớp, mưa tên lại một lần nữa bị đánh tan.

Ngay sau đó, hắn cười ha hả trêu chọc: "Lương thần mỹ cảnh như thế này, tiểu thư tỷ có nguyện cùng tại hạ sướng du một phen không?" A Ninh "phì" một tiếng bật cười.

Cô liền lườm hắn: "Đã lúc nào rồi mà còn có tâm tư đùa giỡn, mau đi thôi." Trần Hạo cười ha hả, thân hình xoay chuyển, thanh đao khai sơn hai thước trong tay chém ra từng đạo ngân quang, lại một lần nữa đỡ được một đợt tên, rồi nói: "Được rồi A Ninh, đám Bàn Tử ba người đều ra ngoài rồi, hai chúng ta cũng mau đuổi theo thôi." Trong lòng A Ninh bất đắc dĩ cười khổ, dù sao kế hoạch cũng đã thất bại, muốn gài bẫy nhóm Thiên Chân ba người thì cũng chỉ có thể tìm cơ hội khác.

Cô gật đầu, gia tăng cước bộ đuổi theo Trần Hạo.

Một lát sau, Trần Hạo liền ung dung bước ra khỏi đường hầm.

Đang lúc hắn xoay người định trêu chọc A Ninh vài câu, đột nhiên một tiếng "rắc" vang lên, ngay sau đó dưới chân A Ninh xuất hiện một cái lỗ hổng, thân thể cô rơi thẳng xuống dưới.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử kinh hãi: "Ngọa tào!

A Ninh lại giẫm phải cơ quan rồi!

Chương 12

Mau cứu người!" Thiên Chân và Tiểu Ca nghe xong cũng vội vàng quay lại phía cửa hầm mộ.

Trần Hạo trong lòng buồn bực, đừng nhắc tới nữa.

Vốn dĩ trong kịch bản không hề có đoạn này, hiện tại tất cả mẹ nó đều thay đổi rồi!

Trong lòng tuy không ngừng oán thầm, nhưng động tác lại chẳng chậm chút nào.

Một cái tung người, hắn liền nhảy tới mép cái cạm bẫy đó.

Mắt thấy A Ninh đang rơi xuống, Trần Hạo mạnh mẽ lao đầu xuống theo.

Chỉ thấy hắn một tay tóm lấy vai A Ninh, hai chân duỗi thẳng, dùng mũi chân móc chặt lấy viên gạch đá ở mép cạm bẫy.

Vốn dĩ A Ninh đã nhắm mắt chờ chết, đột nhiên cảm giác được đà rơi xuống dừng lại.

Mở mắt ra nhìn, chính là thấy Trần Hạo vừa tóm lấy vai áo cô, vừa ung dung cười nói: "Tiểu thư tỷ A Ninh của anh ơi, anh đã bắt được em rồi, lên thôi, chẳng lẽ ở dưới này treo lủng lẳng thì thú vị lắm sao?" A Ninh theo bản năng cúi đầu nhìn xuống, cách chân cô chưa đầy nửa thước, chằng chịt cắm hơn chục cây trường mâu sắc nhọn sáng loáng.

Nếu không phải Trần Hạo tóm được, hiện tại cô đã bị xiên thành thịt nướng rồi!

A Ninh vội vàng ổn định tâm tình, sau đó mượn lực kéo của Trần Hạo, thân thể đu lên nhảy lên mặt đất.

Trần Hạo càng đơn giản hơn, hai tay đẩy vào thành vách cạm bẫy, hai chân mạnh mẽ móc một cái, bay thẳng lên cao hơn một mét.

Ngay sau đó chân đạp mạnh vào thành bẫy, trực tiếp vọt lên mặt đất đối diện!

Tuy rằng một loạt động tác này dùng khá nhiều bút mực mô tả, nhưng thực tế cũng chưa đến mười giây đồng hồ.

Thấy hai người đều đã an toàn đi lên, Bàn Tử vừa chạy tới lớn tiếng hỏi: "Hạo gia của tôi ơi, vừa rồi là tình huống gì thế?" Trần Hạo một tay kéo A Ninh, một tay đẩy Bàn Tử chạy nhanh về phía cửa hầm, miệng trêu chọc: "Vừa rồi lúc hai bọn tôi gặp nguy hiểm cũng chẳng thấy ông chạy tới giúp.

Bây giờ lại đứng trong trận tên mà lải nhải, Bàn Tử à, phản xạ não của ông sao lại khác thường so với người ta thế?!" Thiên Chân và Tiểu Ca vừa từ trong hầm lao ra, thấy bọn họ đều không sao, liền nhanh chóng chạy về một hướng.

Tiểu Ca kéo Thiên Chân lại một lần nữa ra khỏi cửa hầm, Thiên Chân vừa chạy vừa cười nói: "Hạo ca, anh mới quen Bàn Tử không lâu nên không hiểu rõ.

Đợi khi thật sự hiểu rồi, anh sẽ biết hắn bình thường xuống mộ đều không mang não theo, cho nên căn bản không có cái gọi là phản xạ não tồn tại đâu." Bàn Tử bị đẩy ra khỏi cửa hầm, quả thực là tâm lớn.

Vừa trải qua trận tên hung hiểm, giờ lại lớn tiếng đáp trả: "Giỏi cho cái tên Thiên Chân nhà cậu, dám biên bài Bàn gia, lát nữa xem tôi thu thập cậu thế nào!" Dứt lời, Trần Hạo cũng kéo A Ninh lao ra khỏi đường hầm.

Thấy cảnh tượng vui vẻ của Thiên Chân và Bàn Tử, trong lòng A Ninh buồn bực không nói nên lời.

Hết cách, ai bảo kế hoạch không thành công chứ!

Đúng lúc này, Tiểu Ca đang ngụy trang thành Cố vấn Trương mạnh mẽ lột xuống chiếc mặt nạ da người.

Màn quỷ dị này trực tiếp làm cho Bàn Tử và Thiên Chân kinh ngạc đến ngây người.

Cho đến khi Tiểu Ca hoàn toàn tháo bỏ mặt nạ da người, Thiên Chân mới nhìn rõ diện mạo thật của hắn.

Nhất thời, cậu ta tức giận chỉ có thể thốt ra một chữ "Anh...", sau đó không nói thêm được gì nữa.

Bàn Tử lúc này mới kinh ngạc hét lên: "Trương Câm (Ách Ba Trương)!

Mẹ nó là tên Muộn Du Bình (Đậu Muộn Tử) hả?" Thiên Chân cũng vội vàng đẩy hắn một cái cười nói: "Cậu cũng giỏi thật, cư nhiên lừa tôi suốt cả chặng đường!" Tiểu Ca không trả lời hai người họ câu nào, chỉ xoay người, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía A Ninh.

Bàn Tử không phát hiện ra thần tình của hắn, cực kỳ nhiệt tình giới thiệu: "Hạo gia, để tôi giới thiệu với cậu.

Cái tên gọi là Cố vấn Trương chó má này thực ra là bạn của tôi, tên là Trương Lăng (Trương Khởi Linh).

Gọi là Trương Câm hoặc là Tiểu Ca đều được." Trần Hạo không thô tâm đại ý như Bàn Tử, liếc mắt liền nhìn ra Tiểu Ca đã phát hiện chuyện vừa rồi A Ninh cố ý xúc động cơ quan.

A Ninh tuy trong lòng th thấp thỏm, nhưng vẫn không hề né tránh mà lạnh lùng trừng lại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Trần Hạo, khi Thiên Chân phát hiện thần sắc Tiểu Ca không đúng và hỏi hắn, Tiểu Ca lạnh lùng nói:

"Hai kẻ ngốc, A Ninh có vấn đề.

Vừa rồi sau khi tiến vào đường hầm, cô ta đã xúc động cơ quan trận tên!" Bàn Tử nghe xong kinh hãi hét lên: "Ngọa tào!

Cái gì?!!!" Tiểu Ca không trả lời câu hỏi của Bàn Tử nữa, nhưng thần tình biểu hiện rất rõ ràng, ý tứ chính là như vậy.

Bàn Tử tức giận trực tiếp giơ súng nhắm vào A Ninh hét lên: "Có ý gì?!

Đã mời bọn tôi đến, tại sao vừa rồi ở trong đường hầm lại muốn dùng trận tên hại bọn tôi?" Thiên Chân lại phạm bệnh tiểu thánh mẫu, đi tới cửa hầm mộ, nhặt một mũi tên lên nhìn rồi nói: "Không đúng!

Đây là đầu tên hoa sen, một khi bắn trúng người sẽ tự động rút về, không gây thương tích cho người!" Trần Hạo nghe xong giật mình.

Bởi vì vừa rồi hắn đã đặc biệt nhìn kỹ, những mũi tên kia rõ ràng đều là đầu tên lang nha (răng sói), sao lại biến thành đầu hoa sen rồi?

Hắn vội vàng quay lại tiến vào đường hầm, kiểm tra tỉ mỉ một lượt mới phát hiện ra.

Hóa ra chỉ có mũi tên ở giữa đường hầm mới là đầu tên lang nha thực sự, còn mũi tên bắn ra từ hai bên vách đều là đầu tên hoa sen có thể co rút.

Nói cách khác, nếu Thiên Chân đi sát hai bên vách đường hầm, cùng lắm cũng chỉ bị đầu tên hoa sen có tẩm độc bắn trúng, tịnh sẽ không lập tức bỏ mạng!

A Ninh không chút động lòng đáp lại: "Tôi làm vậy tự nhiên có lý do của tôi.

Tuy rằng tôi có chút tâm tư khác, vừa rồi cũng xác thực là gài bẫy các người một vố, nhưng tuyệt đối không có ý định đẩy vào chỗ chết.

Tôi chỉ có thể nói nhiêu đó, còn về phần tin hay không tin, đó là chuyện của các người." Bàn Tử nghe xong tức giận hét: "Ái chà cái tính nóng nảy của tôi này!

A Ninh, cô nếu không nói thật, có tin tôi một súng bắn chết cô không?!" Nhưng chưa đợi Bàn Tử có động tác gì, Tiểu Ca bên cạnh cũng không biết từ đâu rút ra Hắc Kim Cổ Đao, vung lên kề ngay vào cổ A Ninh.

Chỉ thấy thần tình Tiểu Ca băng lãnh, Trần Hạo cũng không xác định liệu hắn có thật sự ra tay hay không.

Vốn dĩ bọn họ chất vấn biện giải lẫn nhau, Trần Hạo còn xem đến say sưa ngon lành, thậm chí trong lòng còn suy nghĩ việc này thú vị hơn xem phim mạng nhiều.

Nhưng khi Tiểu Ca động đao, Trần Hạo cảm thấy có chút quá trớn rồi.

Vì thế hắn cũng rút ra thanh đao khai sơn, dùng sức gạt mạnh một cái, "keng" một tiếng giòn giã, trực tiếp đánh bật Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca ra khỏi cổ A Ninh!

Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện trên lưỡi đao khai sơn rộng bảy cm xuất hiện một vết mẻ dài hai cm.

Trần Hạo thầm than: "Mẹ kiếp, đao cụ hiện đại bình thường đúng là không dùng tốt bằng Hắc Kim Cổ Đao!

Chương 13

Xem ra sau này có cơ hội phải kiếm một thanh thần binh lợi khí vừa tay, nếu không thì thiệt thòi quá!" Thấy Trần Hạo đột nhiên hóa giải nguy cơ, trong đôi mắt A Ninh lập tức xẹt qua một tia thần sắc khó nói nên lời.

Bàn Tử cũng ngây người tại chỗ, không biết nên khuyên giải thế nào.

Chỉ có tiểu thánh mẫu Thiên Chân là lo lắng hét lên: "Hạo ca đừng động thủ, Tiểu Ca sẽ không thật sự làm hại A Ninh đâu!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Yên tâm, tôi không có ý gì khác, chỉ sợ Tiểu Ca không cẩn thận làm bị thương A Ninh mà thôi." Nghe vậy, Thiên Chân mới thở phào một hơi.

Nhưng sự đời khó liệu, khi mấy người tưởng rằng đã không có việc gì nữa, thì Tiểu Ca vốn luôn bình thản đạm nhiên lại đột nhiên nhìn chằm chằm Trần Hạo với ánh mắt rực lửa, nói: "Từ lần đầu tiên thấy cậu ra tay, tôi đã cảm thấy cậu là một đối thủ khó gặp.

Đã hôm nay động thủ rồi, chi bằng hai chúng ta tỷ thí một chút xem sao?" Thấy hắn nói ra hai câu dài như vậy, Bàn Tử kinh ngạc oán thầm: "Vãi!

Tiểu Ca hôm nay uống lộn thuốc à, sao đột nhiên nói nhiều thế?" A Ninh nghe xong lại tưởng Tiểu Ca vì Trần Hạo ra tay cứu cô nên mới muốn tìm cớ động thủ.

Cô liền mạnh mẽ rút súng ra, quát: "Tiểu Ca, anh ngụy trang thành Cố vấn Trương trà trộn vào đội ngũ của tôi, tôi còn chưa tính sổ với anh đâu.

Nếu anh muốn mượn cơ hội gây chuyện thì đừng trách tôi không

khách khí!" Trần Hạo nhẹ nhàng ấn cánh tay đang cầm súng của cô xuống, cười nhạt: "A Ninh, bỏ súng xuống." Sau đó hai mắt hắn nhìn Tiểu Ca cười nói: "Tuy chỉ mới tiếp xúc với Tiểu Ca hai ngày, nhưng tôi có thể cảm giác được cậu không phải là người mượn cớ sinh sự. "Vừa khéo tôi cũng có hứng thú với bản lĩnh của Tiểu Ca, đã muốn thiết tha tỷ thí, tôi tự nhiên cầu còn không được." Tiểu Ca nghe xong, trên mặt hiếm khi lộ ra nụ cười mỉm.

Sau đó ngắn gọn nói: "Đa tạ tin tưởng.

Chúng ta bắt đầu chứ?" Thấy hai người thật sự muốn động thủ, Bàn Tử hô to gọi nhỏ: "Ái chà chà!

Đây là thế kỷ chi chiến đó nha!

Nhanh lên, lùi lại một chút, phía sau rộng rãi hơn, nếu không ở trong này thi triển không được." Thiên Chân trừng mắt nhìn hắn một cái, rồi nói: "Tiểu Ca, Hạo ca, chúng ta đều là người một nhà, lúc nào tỷ thí cũng được mà, đâu cần phải động thủ ở trong này?" Thấy Tiểu Ca tuy không nói gì nhưng chiến ý trong mắt càng lúc càng thịnh, Trần Hạo bình tĩnh nói: "Không sao, hai chúng tôi chỉ đơn giản vài chiêu thôi." Nói xong, hắn rút đao khai sơn, bày ra thủ thức Tam Tài Liên Hoàn Đao, nói: "Phân chi Bàn Sơn phái, Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, xin chỉ giáo." Tiểu Ca hơi ngẩn ra, sau đó ngắn gọn đáp: "Phát Khâu phái Trương Lăng." Dứt lời, Trần Hạo và Tiểu Ca đồng thời vung binh khí, ra tay nhanh như tia chớp về phía đối phương!

Tuy nơi Trần Hạo và Tiểu Ca khai chiến là một nhĩ thất (phòng tai) bên ngoài lối ra đường hầm, diện tích cũng chỉ khoảng trăm mét vuông.

Đặc biệt trong này xử lý bừa bãi, các loại đồ tùy táng bày đầy đất.

Lại thêm ba người Thiên Chân, Bàn Tử và A Ninh đứng đó, việc động thủ trở nên cực kỳ bất tiện.

Nhưng đối với cao thủ như Trần Hạo và Tiểu Ca, hoàn toàn không chịu bất kỳ ảnh hưởng nào.

Chỉ thấy Tiểu Ca thân mặc một bộ đồ đen, thân hình tựa như một bóng đen thoắt ẩn thoắt hiện.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay mang theo từng trận kình phong xé gió, đao nào cũng không rời khỏi chu thân Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không kém cạnh, hắn đặc biệt xin A Ninh một bộ tác chiến phục màu đen.

Thân hình nhanh như chớp giật, thanh đao khai sơn hai thước trong tay tuy kém hơn Hắc Kim Cổ Đao không ít, nhưng mỗi lần công kích đều nhắm vào sống đao hoặc mặt bên của Hắc Kim Cổ Đao mà chém, gạt, điểm, đâm!

Nếu không thì đao khai sơn khẳng định sẽ bị Hắc Kim Cổ Đao chém đứt.

Hai người "đinh đinh đang đang" đối bính mười mấy đao, vẫn không phân thắng bại.

Trần Hạo vừa đánh với Tiểu Ca, trong lòng vừa không ngừng tư lượng: "Xem ra Tiểu Ca chưa dùng hết bản lĩnh thật sự.

Nếu không thì sao chỉ dùng năm thành kình lực đã có thể đánh ngang tay với mình?

Nhưng cho dù như thế, thực lực mà Tiểu Ca thể hiện hiện tại cũng tuyệt đối không yếu.

Đổi lại là một cao thủ bình thường khác thử xem, ước chừng đã sớm lạnh ngắt rồi!" Chính vì vậy, Trần Hạo đối với tên thị vệ thân cận của Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia trong kịch bản Tần Lĩnh Thần Thụ sau này, cũng chính là kẻ mà sau này Bàn Tử gọi là 'Tiểu Dương', cảm thấy tán thán không thôi.

Phải biết rằng lúc đó hắn ta đang ở trạng thái trọng thương sắp chết, gãy một cánh tay, thế mà vẫn có thể đánh mấy chục chiêu bất phân thắng bại với Tiểu Ca ở trạng thái toàn thịnh.

Từ đó có thể thấy, 'Tiểu Dương' ở trạng thái toàn thịnh phải trâu bò đến mức nào!

Đương nhiên rồi, thanh Hán kiếm có thể so sánh với Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn ta cũng làm cho Trần Hạo thèm thuồng không thôi.

Dù sao thì trong kịch bản Đạo Mộ, hiếm có thần binh lợi khí nào không ngán Hắc Kim Cổ Đao a!

Những suy nghĩ này nhìn qua thì nhiều, thực tế cũng chỉ là tư tự lóe lên trong chớp mắt mà thôi.

Đúng lúc này, Tiểu Ca lăng không nhảy lên, Hắc Kim Cổ Đao mang theo một mảng đao ảnh hắc quang, từ giữa không trung hung hăng chém xuống.

Một đao kinh người này lập tức làm cho A Ninh lo lắng hét lớn: "Trần Hạo cẩn thận!" Thiên Chân và Bàn Tử cũng tưởng rằng Trần Hạo có khả năng sẽ bị thương dưới đao này.

Vì thế hai người song song mở miệng ngăn cản: "Tiểu Ca, thủ hạ lưu tình!" Trần Hạo tuy cảm giác uy lực một đao này của Tiểu Ca tăng gấp bội, nhưng hắn hoàn toàn nhìn rõ chiêu thức của Tiểu Ca, vì thế cũng hỏa lực toàn khai.

Thanh đao khai sơn lóe sáng ngân quang, mạnh mẽ chém ra một màn đao, đón lấy đao thế của Tiểu Ca mà xông lên. "Keng!!!" Một tiếng nổ vang chấn động màng nhĩ, đao ảnh màu đen của Tiểu Ca lập tức tiêu thất vô hình.

Ngay sau đó hắn nhẹ nhàng lộn ngược ra sau, vững vàng đứng trên mặt đất.

Khi Thiên Chân, Bàn Tử và A Ninh lại vội vàng quay đầu nhìn về phía Trần Hạo, mới yên tâm thở phào một hơi.

Chỉ thấy hắn cũng đồng dạng mảy may không tổn hao gì, thần tình bình tĩnh ung dung, khóe miệng còn vương một nụ cười tự tin.

Tay phải xoay một hoa đao đẹp mắt, "tách" một tiếng, quy đao nhập sao.

Hắn lúc này mới mỉm cười nói: "Tiểu Ca, đa tạ đã nhường." Tiểu Ca trở tay cắm Hắc Kim Cổ Đao vào vỏ sau lưng, hiếm khi lộ ra một nụ cười, nói: "Thực lực quả nhiên rất mạnh, trong tình huống không có binh khí vừa tay mà có thể tiếp được tám thành công lực của tôi.

Có thể thấy bản lĩnh của cậu tuyệt đối là cao thủ đỉnh tiêm!" Trần Hạo cười ha hả: "Như nhau cả thôi, Tiểu Ca cũng nói rồi, vừa rồi cậu cũng mới chỉ dùng tám thành công lực mà thôi. "Huống hồ hai chúng ta là tỷ thí thiết tha, lại không phải sinh tử tương bác, tận hứng là tốt rồi không phải sao?" Tiểu Ca tuy tán đồng với Trần Hạo, nhưng vừa trút bỏ ngụy trang lại biến về thành cái tên Trương Câm trầm mặc ít nói kia.

Cho nên hắn chỉ khẽ gật đầu, tịnh không nói thêm gì nữa.

Bàn Tử cười ha hả nói: "Thật đã ghiền!

Không ngờ Bàn gia tôi vừa mới xuống Hải Để Mộ, đồ tốt chưa sờ được món nào, lại được xem một trận đại chiến đỉnh phong đặc sắc vạn phần của cao thủ!" Thiên Chân thở dài một hơi nói: "Cũng may hai người đều không sao, nếu không chúng ta còn chưa làm rõ tình hình trong này, đã phải xuất hiện thương vong rồi!" A Ninh hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Ca một cái, sau đó chạy đến bên cạnh Trần Hạo nhỏ giọng nói: "Vừa rồi cảm ơn anh.

Nếu không phải vì tôi thì anh cũng không đến mức rước lấy phiền

toái phải động thủ." Trần Hạo hào không để ý lắc đầu nói: "Không sao, hai bọn anh anh hùng trọng anh hùng, mới giao thủ tùy tiện chơi đùa chút thôi." Giọng hắn dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Anh biết em mời Thiên Chân là có mục đích.

Nhưng anh phải khuyên em một câu, người mà em cho là thân cận nhất chưa chắc đã đáng tin.

Có lẽ em làm việc theo chỉ thị của hắn, sau này sẽ vô cùng hối hận đấy." A Ninh nghe vậy trong lòng thắt lại, hai mắt nhìn chằm chằm hắn hỏi: "Trần Hạo, anh biết cái gì?" "Anh chỉ ngẫu nhiên cảm khái, tùy tiện nhắc một câu thôi, em tự mình suy ngẫm đi." Trần Hạo tùy ý nhún vai, thầm nghĩ: "Ta đương nhiên biết, kỳ thực cha mẹ em đều chết trong tay cái gọi là cha nuôi, ông chủ Cừu Đức Khảo của em đấy.

Nếu ta không xuất hiện thì trong kịch bản sau này, em không chỉ biết được sự thật không thể chấp nhận này mà thậm chí còn phải chết!" Nhóm Thiên Chân bàn bạc muốn đi đến cái nhĩ thất có mắt suối để lấy lại bình dưỡng khí và trang bị, tránh để lúc cần lại không có mà dùng.

Chương 14

Nhưng vừa quay lại nhĩ thất, lập tức ngây người.

Bàn Tử kinh ngạc lẩm bẩm: "Đi đi về về cũng chỉ chút xíu thời gian, đồ đạc đâu mất tiêu rồi?

Chẳng lẽ là A Ninh giở trò quỷ?" Trần Hạo đương nhiên biết chuyện gì xảy ra, liền vô ngữ nói: "Này Bàn Tử, ông gặp vấn đề đều không dùng não à?

Vừa rồi cô ấy vẫn luôn ở cùng chúng ta, lại không mang theo thủ hạ, làm sao mà gây chuyện được!" Thiên Chân tiếp lời: "Chẳng lẽ chúng ta nhớ nhầm vị trí?" Trần Hạo cố ý dẫn dắt: "Đây không phải là cái nhĩ thất vừa rồi chúng ta vào.

Cái nhĩ thất trước đó căn bản không có cột trụ." Nói xong, hắn dùng đèn pin tụ quang chiếu cho mọi người xem.

Tiểu Ca quan sát xong, tán đồng nói: "Cậu ấy nói đúng.

Góc tường cũng không thấy quan tài trẻ con đâu, cách bài trí đồ tùy táng cũng không giống." Lúc này, Trần Hạo cười, dùng đèn pin chỉ lên phía trên nói: "Tiểu Ca quan sát rất nhạy bén, mọi người nhìn lên trần đi!" Mọi người theo hướng đèn pin nhìn lên, lập tức sững sờ.

Bởi vì điêu khắc trên trần nhĩ thất hiện tại hoàn toàn khác với nhĩ thất vừa rồi.

Thiên Chân kinh ngạc nói: "Sao có thể!

Chúng ta đi cùng một con đường, vào nhầm cửa ư?

Nhưng vừa rồi rõ ràng chỉ có một con đường mà!" Vừa nói cậu ta vừa liên tục điều chỉnh góc độ và vị trí, tỉ mỉ quan sát tình huống bốn phía.

Bàn Tử buồn bực lầm bầm: "Ái chà, đừng nhìn nữa.

Từ xưa Hoa Sơn chỉ có một đường, nếu mà vào nhầm cửa, tôi dám cưới tống tử (cương thi) làm vợ luôn." Trần Hạo châm chọc: "Này Bàn Tử, ông thật có cách nghĩ, khẩu vị cũng mặn thật đấy!

Nhưng tôi thấy nhé, cũng chỉ có thân hình thể cách của ông thì mới có khả năng được tống tử chấm thôi.

Hay là đợi lát nữa chúng ta gặp tống tử, cũng đừng quản nam hay nữ, Liệt Hải Thiên Sư ta đây sẽ đứng ra làm chủ tổ chức cho ông một đám minh hôn âm dương nhé?" Bàn Tử buồn bực, vừa liên tục xoa cánh tay vừa ghét bỏ đáp: "Đừng, ngàn vạn lần đừng nha.

Trần Hạo, Hạo gia, ngài đừng có làm tôi buồn nôn nữa được không?" Nhất thời, Thiên Chân và A Ninh đều bị chọc cười, ngay cả Tiểu Ca mặt không biến sắc cũng không tự nhiên ho nhẹ một tiếng.

Sau đó Bàn Tử lại hỏi Thiên Chân xem Tam Thúc có kể chuyện gì liên quan đến Hải Để Mộ không.

Thiên Chân nói Tam Thúc nói thật giả lẫn lộn, chẳng phân biệt được câu nào thật câu nào giả.

Ngay cả Tiểu Ca sau khi bị hỏi cũng mơ hồ nhớ rằng mình từng xác thực đã đến đây, nhưng tình huống cụ thể thì không nhớ rõ.

Còn về A Ninh, tuy thuộc lòng bản đồ Hải Để Mộ do Cừu Đức Khảo vẽ, nhưng một khi thân tự tiến vào Hải Để Mộ thì cũng có chút mơ hồ.

Tiếp đó, Bàn Tử và Thiên Chân nói ra những gì họ biết về tình huống đội khảo cổ tiến vào Hải Để Mộ năm xưa.

Bên kia Trần Hạo vừa nghe vừa bắt đầu nhìn ngó đám minh khí xung quanh.

Dù sao hắn cũng mang theo nhiệm vụ hệ thống mà vào, nhưng nhìn một vòng, phát hiện mấy món minh khí này kích thước đều không nhỏ.

Nếu muốn mang ra ít nhất hai mươi món minh khí thì cái không gian trữ vật một mét khối kia căn bản không chứa nổi.

Cuối cùng khi nhìn thấy trong quan quách Lục Tí Tống Tử phía sau đều là các loại trang sức ngọc bích, hắn quyết định đợi lát nữa qua đó chọn vài món thuận tiện mang theo vậy.

Lúc này, Bàn Tử đem những gì tìm hiểu được từ A Ninh về Hải Để Mộ nói lại một lần.

Sau đó hắn hỏi: "A Ninh, hiện tại mọi người đều là châu chấu trên cùng một sợi dây, cho câu nói thật đi, những gì cô nói rốt cuộc có bao nhiêu phần là thật?" A Ninh vẫn luôn nghe bọn họ phân tích, mặt lạnh tanh nói: "Những gì tôi nói đều là thật, ít nhất tôi biết tình huống là như vậy.

Tin hay không thì tùy các người." Bàn Tử tức đến mức la lối om sòm nửa ngày, cuối cùng cũng hết cách.

Nhưng dưới sự dẫn dắt truy vấn của Thiên Chân, Tiểu Ca cũng từ từ kể lại quá trình xuống Hải Để Mộ cùng Ngô Tam Tỉnh năm đó.

Hắn nói thẳng đến đoạn cuối cùng cả nhóm ngửi thấy một mùi hương lạ rồi toàn bộ hôn mê.

Đợi đến khi Tiểu Ca tỉnh lại thì đã ở trong bệnh viện trong thành phố, mất đi đại bộ phận ký ức.

Qua một hồi phân tích của ba người, cuối cùng cũng không đưa ra được kết luận rõ ràng nào.

Thiên Chân chỉ ẩn ước cảm thấy mộ thất ở đây có gì đó kỳ lạ.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nói: "Này chúng ta có bệnh không hả?

Có sẵn Trần Hạo là một cao thủ Liệt Hải phái Bàn Sơn chuyên nghiệp xuống hải đấu (mộ biển), lại am hiểu bố trí và phá giải cơ quan trận pháp ở đây, mấy người chúng ta cứ đoán mò làm gì!" Thiên Chân nghe xong mắt sáng lên, vội hỏi: "Hạo ca, anh đối với dạng cổ mộ này có hiểu biết gì không?

Nhĩ thất trước sau khác nhau, rốt cuộc là tình huống gì?" Trần Hạo thầm nghĩ, tiểu gia ta xem trọn bộ phim mạng và tiểu thuyết rồi, tự nhiên biết tình huống trong này.

Hắn liền thản nhiên "chém gió": "Nếu tôi đoán không lầm thì cái nhĩ thất chúng ta vào trước đó và cái nhĩ thất hiện tại căn bản không phải là cùng một gian.

Về nguyên lý à, chẳng qua là lợi dụng trận pháp luân chuyển đơn giản nhất, lấy thủy triều biển làm động lực, cứ cách một khoảng thời gian cố định, nhĩ thất sẽ tự động chuyển đổi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng ta ra ngoài một lát rồi quay lại thì tình huống trong nhĩ thất hoàn toàn khác biệt." Vừa nghe lời này, Bàn Tử kinh ngạc hét lên: "Ngọa tào!

Còn có loại thao tác này sao?!" Bàn Tử hoảng nhiên đại ngộ hét lên: "Hải!

Đừng có lừa trẻ con chứ!

Tôi còn tưởng cao minh thâm ảo thế nào!" Trần Hạo cười nói: "A!

Kỳ thực cơ quan trận pháp trong cổ mộ, phàm là cái nào có thể kinh qua ngàn trăm năm thời gian thì đều là những cái đơn giản nhất.

Hướng về những cơ quan trận pháp tương đối tinh xảo kia, có khả năng dùng chưa được mấy trăm năm đã bị ăn mòn đến hoàn toàn mất

hiệu lực rồi." Để xác nhận trận pháp mà Trần Hạo nói có thích dụng ở đây hay không, bọn họ liền đi ra khỏi nhĩ thất, đi loanh quanh bên ngoài một lúc lâu rồi mới quay lại nhĩ thất.

Kết quả năm người vừa mới vào, Bàn Tử dùng đèn pin tụ quang soi một cái, hí ngược cười nói: "Được lắm!

Tuyệt vời ông mặt trời!" Hóa ra lần này sau khi tiến vào nhĩ thất, quả nhiên phát hiện khác với nhĩ thất lúc trước.

Trong gian nhĩ thất này lại có một cỗ quan quách bằng gỗ trinh nam (kim ti nam mộc)!

Trần Hạo thầm nghĩ: "Quả nhiên không ngoài dự liệu, thật sự gặp được quan quách Lục Tí Tống Tử rồi!

Lát nữa sau khi mở quan tài, tiểu gia ta nói gì cũng phải chọn vài món minh khí đỉnh cấp ném vào không gian trữ vật, nếu không nhiệm vụ sẽ khó hoàn thành đây!" Bàn Tử nhìn đến mức hai mắt phát sáng nói: "Này mọi người, quan tài bên trong chắc là làm bằng gỗ trinh nam nhỉ?

Nhìn ý tứ này, nguyên mộc chắc phải to cỡ ba mươi hai cây cột trụ dùng làm Minh Trường Lăng chứ hả?!

Mẹ nó chứ!

Chương 15

Đổi ra bạc trắng cũng không đáng giá bằng!" Trần Hạo cười xấu xa nói: "Bàn Tử, bình thường ông cứ mở miệng là không sờ được đồ tốt, hôm nay thấy cái quan tài hiếm lạ thế này sao không nhanh chóng động thủ đi?!" Bàn Tử buồn bực đáp: "Hạo gia ngài đừng có châm chọc tôi!

Tưởng Bàn gia tôi không muốn đem bảo bối ra ngoài chắc?

Nhưng vấn đề là mấy người chúng ta muốn mang đồ từ cổ mộ ra ngoài thì phải bơi từ đáy biển lên, chuyện đó quả thực là nói đùa cho vui thôi được không!" Thấy hắn bị Trần Hạo chọc cho buồn bực không thôi, Thiên Chân và A Ninh đều bật cười thành tiếng.

Cuối cùng Bàn Tử thực sự nhịn không được nữa nói: "Trời mưa đánh con, rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi.

Chi bằng vào xem thử!" Nói xong, hắn giơ đèn pin đi vào.

Thiên Chân, A Ninh và Tiểu Ca đều đứng ở cửa nhĩ thất nhìn động tác của Bàn Tử.

Còn Trần Hạo tự nhiên hy vọng Bàn Tử mở quan quách ra rồi.

Hắn còn đang nhớ thương đám minh khí trong quan tài để hoàn thành nhiệm vụ đây!

Bàn Tử đi quanh quan tài một vòng, vừa đi vừa nhìn nói: "Thật hào phóng nha!

Loại quan tài này chỉ để ở nhĩ thất, vậy quan tài của chủ mộ phải ra dáng thế nào chứ!" Sau đó Thiên Chân và Bàn Tử lại tán gẫu vài câu, Tiểu Ca thì lấy ra một con dao găm, trực tiếp cắm vào khe hở nắp quan tài!

Bàn Tử vội vàng hét lên: "Ấy!

Ấy!

Ấy!

Làm gì thế?

Làm gì thế!

Từ từ chút, từ từ chút nào!

Tôi thấy cậu bình thường thật thà chất phác, sao ý kiến thấy quan tài còn liều mạng hơn cả tôi vậy!" Ngay sau đó hắn lôi ra một cây nến đỏ, nhất quyết phải châm nến ở góc đông nam, theo quy tắc Mạc Kim Giáo Úy.

Kết quả vừa mới đi qua, đã bị một cái xác khô như con mèo dọa cho giật nảy mình.

Thiên Chân đang định trêu chọc vài câu thì bên kia Tiểu Ca cầm dao găm rạch ngang một đường, "rầm" một tiếng trực tiếp hất tung nắp quan tài lên!

Nhất thời bụi bặm bay mù mịt khiến ai nấy đều vội vàng bịt mũi.

Khi cuối cùng nhìn rõ tình huống trong quan tài, ngay cả Bàn Tử cũng thấy buồn nôn không chịu được.

Bởi vì trong quan tài không chỉ có mùi thi xú khó ngửi muốn chết, mà còn có đầy một quan tài thi du (dầu xác chết), ngâm thi thể ở trong đó.

Trần Hạo liếc mắt nhìn, quả nhiên là cái xác Lục Tí Tống Tử kia.

Trên người nó và xung quanh bày một đống lớn đồ trang sức tùy táng.

Nào là ngọc bích, dây chuyền trân châu, dây chuyền san hô, dây

chuyền hổ phách, vòng tay chuỗi hạt ngọc... không dưới mấy chục món!

Nhưng nhìn tình huống như vậy, Trần Hạo cũng thực sự không xuống tay lấy nổi, quá mẹ nó buồn nôn rồi!

Thiên Chân và Bàn Tử sau khi nhìn rõ thi thể trong quan tài, cứ liên tục kêu thi thể quá thảm, bị làm cho người không ra người quỷ không ra quỷ.

Trần Hạo thầm nghĩ: "Mới đến đâu mà đâu!

Đợi lát nữa vớt nó ra khỏi quan tài, con Hạn Bạt trong bụng nó sẽ nói cho các người biết thế nào mới gọi là không có tàn nhẫn nhất, chỉ có mẹ nó tàn nhẫn hơn!" A Ninh thì đứng sát bên cạnh Trần Hạo, đối với cái xác kia và đồ tùy táng một chút hứng thú cũng không có.

Thấy Thiên Chân và Bàn Tử hào hứng đoán mò về tình huống cổ thi, Trần Hạo cười nói: "Được rồi, cái này gọi là Dưỡng khí tàng thi!" Đừng nói, Bàn Tử tuy phong thủy bí thuật của Mạc Kim Giáo Úy chưa học đến nơi đến chốn, nhưng kinh nghiệm và kiến thức lại mạnh hơn Thiên Chân nhiều.

Chỉ vài câu nói đã giải thích rõ ràng thấu đáo về Dưỡng khí tàng thi.

Sau đó Bàn Tử nhờ mọi người giúp đỡ, sang phòng bên cạnh tìm vài vật chứa để múc hết thi du trong quan tài ra, cũng để cho Thiên Chân - người lại đang nổi máu tò mò nghiên cứu kỹ hơn.

Thực tế là hắn muốn sờ minh khí bên trong.

Một lát sau, Bàn Tử mang về vài cái bát lớn và bình gốm miệng rộng, chia cho Tiểu Ca, Trần Hạo và A Ninh.

Tiểu Ca kinh ngạc hỏi: "Thiên Chân đâu?" Bàn Tử hào không để ý đáp: "Lại mắc chứng sợ lựa chọn, vẫn ở bên kia chưa xong đâu!"

Trần Hạo thầm nghĩ, Thiên Chân nhất thời nửa khắc chắc không về được rồi.

Nhưng dù sao cũng không có nguy hiểm đến tính mạng, hắn cũng không nói nhiều.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, khi thi du trong quan tài bị múc hết ra, Bàn Tử và Tiểu Ca mới phát hiện, cửa thông sang nhĩ thất bên cạnh đã bị một bức tường gạch đá bịt kín rồi!

Bàn Tử và Tiểu Ca lo lắng cho an toàn của Thiên Chân, vội vàng quay lại nhĩ thất lúc nãy xem xét.

Vừa rồi khi Bàn Tử thắp nến ở góc tường, phát hiện cái xác mèo khô kia cũng đã biến mất!

Trần Hạo cũng đi theo nói: "Xem cái xác trước đã, tôi đoán bên dưới thi thể hẳn là có lối ra." Tiểu Ca không nói hai lời, xoay người đi tới.

Bàn Tử lại kinh ngạc hỏi: "Hạo gia của tôi ơi, thật hay giả đấy?" Trần Hạo nhún vai: "Thật hay giả, đem thi thể khiêng ra xem chẳng phải sẽ biết sao!" Nói xong, hắn dẫn theo A Ninh xoay người đi trở về.

Bàn Tử buồn bực hô: "Ấy, chờ tôi với!" Bốn người hợp sức, đem thi thể từ trong quan tài khiêng ra ngoài.

Bàn Tử nói: "Người phụ nữ này thật xấu xí, trên người rắc một nắm muối, muối còn mặn hơn cả mắm!" "Oẹ!

Quá buồn nôn!" Trần Hạo liếc nhìn thi thể một cái, liền cùng Tiểu Ca nhoài người nhìn xuống đáy quan tài.

Tiểu Ca nói: "Trên đá áp quan có chữ." Bàn Tử tò mò hỏi: "Hạo gia, bên trên viết cái gì thế?

Chẳng lẽ là mộ chí minh của nữ thi?" Trần Hạo cạn lời đáp: "Bàn Tử, cậu không thể bớt tào lao đi được à?

Cậu thấy thời xưa có ai lộng chết người sống để bồi táng xong còn viết mộ chí minh cho họ không?

Hơn nữa mộ chí minh đều viết ở bia đá ngoài mộ, hoặc là trên bia đá bên ngoài quan quách." Bàn Tử vỗ trán: "Xem cái trí nhớ của tôi này.

Mải tìm lối ra nhanh để tìm Thiên Chân về, phạm phải cái lỗi cơ bản quá!" Trần Hạo cười cười, sau đó thuận tay vơ một cái, đem mười mấy món trang sức minh khí trong quan tài nhét vào ba lô, thực tế là bỏ vào không gian trữ vật.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, không phải đang xem chữ trên bia đá sao, sao lại sờ minh khí rồi?" Trần Hạo cười nói: "Dù sao Thiên Chân cũng không ở đây, không ai quản chúng ta việc sờ minh khí.

Chương 16

Huống hồ không dọn sạch sẽ đá áp quan thì cũng đâu có cách nào nhìn kỹ chữ bên trên!" Thấy đối phương cứ nhìn chằm chằm ba lô, Trần Hạo cười ha hả: "Yên tâm đi Bàn Tử, đợi sau khi ra ngoài, số đồ này đều giao cho cậu bán.

Bất kể được bao nhiêu tiền, chúng ta đều chia đều!" Nghe vậy, Bàn Tử mới vui vẻ nhe răng cười: "Được!

Đi xuống mộ cùng Hạo gia đúng là sảng khoái, ít nhất sẽ không để Bàn gia ta đi công cốc!" Trần Hạo hắc hắc cười nói: "Cậu xem Thiên Chân bị cậu hố cho đủ khổ kìa!" Nói xong, hắn liền không cười đùa nữa, cẩn thận nhìn chữ trên đá áp quan.

Tiểu Ca hỏi: "Có thể xem hiểu không?" Trước đây khi xem phim, Trần Hạo vô cùng tò mò tảng đá áp quan này rốt cuộc viết cái gì.

Hiện tại xuyên không tới đây, lại học được thượng quyển Bàn Sơn Phân Giáp Thuật và tinh thông giám định đồ cổ.

Chỉ liếc mắt một cái, hắn đã hoàn toàn hiểu rõ. "Được!

Nhưng mà tôi cảm thấy, tiếp theo chúng ta nên chuẩn bị chiến đấu rồi!" A Ninh kinh ngạc hỏi: "Tại sao?

Chẳng lẽ thi thể trong quan tài có vấn đề?" Trần Hạo vừa nhìn chằm chằm thi thể nằm trên mặt đất bên cạnh, vừa nói: "Trên đá áp quan viết cũng không phải chữ, mà là trấn thi chú của phái Mao Sơn!

Phù chú nói rằng, trong bụng nữ thi này có tử anh (thai nhi chết), bởi vì mẹ con chết thê thảm nên biến thành Mẫu Tử Hạn Bạt, cho nên mới dùng trấn thi chú trấn áp.

Đồng thời nhắc nhở người mở quan tài sau này, tuyệt đối không

thể đem thi thể khiêng ra khỏi quan tài.

Nếu không thì..." Không đợi Trần Hạo nói xong, Bàn Tử kêu lên: "Nếu không sẽ vùng dậy đúng không?" Trần Hạo gật đầu: "Không sai, quả nhiên có tuệ căn, đoán một cái là trúng!" Nghe vậy, A Ninh vội vàng rút súng lục, Bàn Tử càng bưng súng trường, trực tiếp chĩa vào đầu thi thể.

Trần Hạo vừa rút ra đao Khai Sơn, vừa nói: "Bàn Tử mau lùi lại, súng đạn đối với thứ kia vô dụng!" Nói xong, hắn quẹt lưỡi đao lên ngón giữa tay trái, ngay sau đó trong miệng liền bắt đầu niệm chú.

Đồng thời ngón tay như bay, nhanh chóng vẽ Phá Sát Phù lên trên đao Khai Sơn!

A Ninh khó hiểu hỏi: "Làm gì mà phải cắt đứt tay thế?" Trần Hạo bất đắc dĩ nhún vai: "Hết cách rồi, đao Khai Sơn chỉ là dao cụ bình thường.

Đã không phải sát sinh nhận chứa sát khí, cũng không phải thần binh lợi khí cổ đại sát khí đằng đằng, càng không cách nào so với pháp khí Đạo gia.

Cho nên ta cũng đành phải dùng máu ngón giữa, vẽ cái Phá Sát Phù lên đao, tạm thời chắp vá dùng thôi!" Đúng lúc này, cái xác vốn nằm trên mặt đất không chút động tĩnh, cái bụng trước tiên nhẹ nhàng phồng lên, ngay sau đó vang lên tiếng "xẹt", một con tiểu cương thi toàn thân mọc lông trắng cao chưa đến một mét vọt ra.

Mắt thấy nó sắp chộp lấy cổ tay Tiểu Ca, Trần Hạo sớm đã chú ý bên cạnh, đao Khai Sơn trong tay nhanh như tia chớp gạt phăng móng vuốt của nó ra!

Do trên đao Khai Sơn có vẽ Phá Sát Chú, con tiểu cương thi lông trắng kia giống như bị tạt axit, phát ra một tiếng rít gào dữ tợn!

Tiểu Ca trầm giọng nói: "Bạch Mao Hạn Bạt!" Nói xong, y rút ra Hắc Kim Cổ Đao.

Trần Hạo ung dung nói: "Không sao, ta cản nó trước, mau đem đá áp quan khiêng ra, nếu không mọi người đều không đi được!" Bàn Tử giơ súng hận hận nói: "Chọc giận Bàn gia, ông đây giết chết ngươi!" Tiểu Ca vội vàng ngăn Bàn Tử lại: "Thứ này đúng là có thể giết, nhưng trên người nó đều là độc.

Một khi giết chết nó, độc tố trong cơ thể Bạch Mao Hạn Bạt sẽ khuếch tán ra cả nhĩ thất.

Lúc đó chúng ta gặp rắc rối to!" Nghe vậy, A Ninh và Bàn Tử đang chuẩn bị nổ súng đều hết cách, sau đó vội vàng giúp Tiểu Ca khiêng đá áp quan.

Lúc này, Bạch Mao Hạn Bạt giống như cương thi khỉ mãnh liệt vọt tới đỉnh đầu Trần Hạo.

Ngay khi móng vuốt sắp hạ xuống, Trần Hạo trực tiếp tung một chiêu triều thiên đăng (đá ngược lên trời), đá bay Bạch Mao Hạn Bạt ra ngoài.

Ngay sau đó hắn nói: "Đối phó độc của Bạch Mao Hạn Bạt, ta ngược lại có thể dùng Phong Hỏa Lệnh thiêu sạch sẽ.

Nhưng hiện tại trong nhĩ thất không có lối ra, một khi Phong Hỏa Lệnh phóng ra, dưỡng khí nơi này đều sẽ bị thiêu đốt hầu như không còn.

Đến lúc đó, có lẽ ta và Tiểu Ca có thể kiên trì một đoạn thời gian, nhưng Bàn Tử và A Ninh thì khó đấy!" Tiếng nói vừa dứt, Trần Hạo lại chém ra một đao, bức lui Bạch Mao Hạn Bạt đang lao tới lần nữa.

Ba người Tiểu Ca dùng sức nửa ngày, nhưng tảng đá áp quan kia vẫn không nhúc nhích.

Tiểu Ca đưa tay sờ một cái nói: "Đá áp quan bị nhựa cây dính chặt, phải dùng lửa nướng một chút!" Nói xong vội vàng động thủ.

A Ninh lo lắng hô: "Trần Hạo, kiên trì thêm một lát, bọn em sắp bẩy được đá áp quan rồi!" Trần Hạo vừa chống đỡ công kích của Bạch Mao Hạn Bạt, vừa đáp: "Yên tâm, anh không vấn đề gì.

Chỉ cần mau chóng tìm được lối ra dưới đá áp quan, anh lập tức giết chết nha của nó!" Một lát sau, Tiểu Ca rốt cuộc dùng lửa nướng chảy nhựa cây dưới đá áp quan.

Bàn Tử hưng phấn hô: "Mở rồi!

Mở rồi!

Mau chóng khiêng đá áp quan!" Nhưng không đợi ba người động thủ, cái xác Lục Tí Tống Tử (Bánh chưng sáu tay) nằm bên cạnh đột nhiên đứng dậy.

Sau đó phát ra một tiếng tê hống cực kỳ tương tự với Bạch Mao Hạn Bạt, huy vũ sáu cánh tay vọt lên.

Trong lúc nhất thời, Trần Hạo không thể không đồng thời nghênh chiến hai con tống tử.

Trong đó một con còn là Hạn Bạt hung danh hiển hách từ xưa!

Thấy tình cảnh này, Tiểu Ca rút Hắc Kim Cổ Đao, vừa lao tới giúp Trần Hạo, vừa hô: "Hai người mau khiêng đi, tôi giúp Trần Hạo chia sẻ một con!" Nói xong, Hắc Kim Cổ Đao hóa thành một đạo thiểm điện màu đen, "keng" một tiếng, chém lên người cương thi sáu tay!

Bàn Tử và A Ninh thấy thế, không nói hai lời, vội vàng bắt đầu dùng sức khiêng đá áp quan.

Trần Hạo lần nữa đá bay Bạch Mao Hạn Bạt, cười nói: "Tiểu Ca, không ngờ hai ta vừa gân cổ đỏ mặt cãi nhau một trận, kết quả vừa

quay đầu đã kề vai chiến đấu!" Tiểu Ca tuy rằng biểu tình vẫn cứng ngắc, nhưng ngữ khí lại tốt hơn nhiều: "Hay là hai ta lại thi một chút, xem ai có thể giết chết đối thủ của mình trước?" Trần Hạo quay đầu nhìn lại, Bàn Tử và A Ninh đã khiêng được hơn nửa tảng đá áp quan.

Bàn Tử càng hưng phấn hô to: "Đù má!

Thật sự để Hạo gia nói đúng rồi, dưới đá áp quan thật sự có một cái cửa hang!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Từ lúc Bàn Tử và A Ninh xốc đá áp quan lên bắt đầu tính giờ, xem ai giải quyết đối thủ trước!" Tiểu Ca không nói gì, chỉ lui lại mấy bước, sau đó gật đầu. "Quang đang!" Một tiếng vang trầm đục, A Ninh vui mừng hô: "Trần Hạo nhanh lên, em đẩy đá áp quan ra rồi!" Trần Hạo mỉm cười nói: "Chờ chút, lập tức xong ngay!" Sau đó quay đầu nói với Tiểu Ca: "Vậy thì, hiện tại bắt đầu!" Tiếng nói vừa dứt, Trần Hạo và Tiểu Ca đồng thời hóa thành hai đạo tàn ảnh, trong chớp mắt đã phân biệt lao tới trước mặt Bạch Mao Hạn Bạt và Lục Tí cương thi. "Đinh đinh đang đang" một trận tiếng vang lanh lảnh, đao Khai Sơn dùng máu vẽ Phá Sát Phù trong tay Trần Hạo múa ra từng đạo hàn quang màu bạc, chuẩn xác không sai lầm chém lên người Bạch Mao Hạn Bạt.

Nhưng đao dù sao cũng chỉ là phàm phẩm, cho nên tuy rằng có thể phá vỡ phòng ngự của Bạch Mao Hạn Bạt, nhưng cũng chỉ có thể chém vào vài centimet!

Do đó có thể thấy được, thi thân của Bạch Mao Hạn Bạt cường độ tuyệt đối có thể so với sắt thép thông thường!

Bên phía Tiểu Ca chiến huống tốt hơn nhiều.

Dù sao đối phó chỉ là mẫu thể của Bạch Mao Hạn Bạt, không chỉ độ cứng thi thể kém hơn, ngay cả sức mạnh và tốc độ cũng hoàn toàn không bằng Bạch Mao Hạn Bạt.

Trong tay Tiểu Ca lại có Hắc Kim Cổ Đao, chỉ mấy đao chém

xuống, cương thi sáu tay đã biến thành tống tử cụt tay!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo thầm nghĩ: "Vừa xuống Hải Để Mộ đã ăn thiệt thòi mấy lần vì không có thần binh lợi khí!

Chương 17

Đợi Tiểu gia ra ngoài, không phải lộng một thanh binh khí thuận tay là không được, nếu không quá mẹ nó biệt khuất rồi!" Mắt thấy bên kia Tiểu Ca sắp chém chết Lục Tí Tống Tử, không chịu thua, Trần Hạo hô lớn: "Bàn Tử, A Ninh, mau nhảy xuống trước đi, tôi muốn tung đại chiêu!" Vừa rồi nghe Trần Hạo giải thích, hai người tự nhiên biết cái gọi là đại chiêu chính là Phong Hỏa Lệnh sẽ đốt sạch dưỡng khí trong nhĩ thất!

Vì thế cả hai đồng thanh nói: "Vậy các anh cẩn thận, bọn tôi ở trong động chờ!" Nói xong, Bàn Tử ngạnh kéo A Ninh không nỡ đi, tung người nhảy vào cửa hang.

Thấy hai người đi rồi, Tiểu Ca cũng sắp chém chết Lục Tí Tống Tử.

Trần Hạo liền cười nói: "Tiểu Ca, ta cũng phải xuất tuyệt chiêu đây!" Sau đó toàn lực chém một đao, trực tiếp đánh bay Bạch Mao tang thi đang dây dưa không dứt ra xa mười mấy mét.

Ngay sau đó thu đao vào vỏ, hai tay kết ấn: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!!!" Chú ngữ Phong Hỏa Lệnh vừa niệm xong, trên kiếm chỉ của Trần Hạo liền xuất hiện một con rồng lửa khổng lồ!

Theo kiếm chỉ điểm ra, rồng lửa phát ra tiếng gầm thét không thanh, nhanh như tia chớp cuốn về phía Bạch Mao Hạn Bạt!

Đặc biệt là trong nháy mắt xuất chiêu, kiếm chỉ cố ý đem con Lục Tí Tống Tử mà Tiểu Ca đang đối phó cũng cuốn vào phạm vi công kích.

Vì thế chỉ trong chớp mắt, Bạch Mao Hạn Bạt và Lục Tí Tống Tử đang điên cuồng công kích hai người, nháy mắt bị rồng lửa nuốt chửng! "Chí ít thì thi độc của Bạch Mao Hạn Bạt đều không kịp khuếch tán, đã bị thiêu sạch sẽ." Trần Hạo hắc hắc cười một tiếng, lập tức vội vàng lui về bên cạnh quan tài dưỡng thi nói: "Ngại quá nhé Tiểu Ca, lần này hình như ta thắng rồi!" Tiểu Ca thu đao vào vỏ, tung người nhảy tới bên cạnh quan tài dưỡng thi.

Nhìn hai cái xác bị rồng lửa nhanh chóng thiêu thành tro tàn, y nói: "Chơi xấu!" Trần Hạo cười ha hả nói: "Đừng nóng giận.

Chỉ là chơi đùa thôi mà, đừng để ý những chi tiết đó!" Lúc này, tuy rằng Bạch Mao Hạn Bạt và Lục Tí Tống Tử bị đốt đến hôi phi yên diệt, nhưng dưỡng khí trong nhĩ thất cũng cháy sạch.

Tiểu Ca nhẹ nhàng tung người, vừa nhảy vào cửa hang vừa nói: "Được rồi, tôi đi trước!" Nói xong liền không thấy bóng dáng.

Nhìn nhĩ thất trống rỗng chỉ còn lại một mình, lại không có dưỡng khí để thở, quan trọng nhất là mùi Hạn Bạt và Tống Tử bị thiêu đốt thực sự quá thối!

Trần Hạo bĩu môi nói: "Tiểu Ca, tuy rằng người tàn nhẫn nói ít, nhưng tâm lý ngạo kiều trả thù vặt cũng đủ lắm đấy!" Sau đó hắn tung người, cũng đi theo nhảy vào cửa hang.

Cùng lúc đó, trong ý thức hải của Trần Hạo lại vang lên âm thanh gợi ý của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Bạch Mao Hạn Bạt, đạt được 2500 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Lục Tí Cương Thi, đạt được 1500 điểm thưởng.]` Trần Hạo chưa kịp vui mừng vì có điểm thưởng vào tay thì "bùm" một tiếng rơi xuống nước!

Hắn thầm mắng trong lòng: "Chẳng lẽ để Tiểu gia hưng phấn một chút sẽ chết à?

Quên mất, cửa hang nối liền với mắt suối ở một gian mộ thất khác!" Tào lao xong xuôi, Trần Hạo liền tay chân cùng sử dụng, giống như một con cá bơi dưới đáy biển, thoải mái theo ý thức bơi vào trong đường nước.

Một lát sau, Trần Hạo phá nước ngoi lên.

Sau khi vuốt nước trên mặt, hắn phát hiện không chỉ Bàn Tử, A Ninh mà cả Tiểu Ca đều đã lên bờ.

Ngay cả Thiên Chân vừa rồi thất lạc cũng xuất hiện ở đây.

Hắn chống một tay, "vút" một cái nhảy lên bờ, lập tức hỏi: "Mọi người đều không sao chứ?" A Ninh vội vàng đưa cho hắn một cái khăn lông, quan tâm hỏi: "Không sao chứ?

Có bị thương không?" Trần Hạo nhận khăn lông lau chùi rồi nói: "Anh không sao, mọi người thế nào?" Mấy người đều lắc đầu, tỏ vẻ không có vấn đề.

Bàn Tử ở một bên trêu chọc nói: "Ái chà chà!

Xem tôi và Tiểu Ca cứ như con ghẻ ấy, vừa rồi cũng chẳng ai đưa khăn cho hai bọn tôi, càng không có ai hỏi han ân cần!" Trần Hạo cười nói: "Hết cách rồi, ai bảo tôi ưu tú thế này chứ?

Cho dù bị nước biển vô tận trong mắt suối tẩm bổ, cũng che giấu không được ánh hào quang chói mắt của tôi!" A Ninh "xì" một tiếng, sau đó cười đi sang một bên.

Bàn Tử và Thiên Chân càng là vừa cười ha hả, vừa mắng hắn không biết xấu hổ!

Một lát sau, Trần Hạo hỏi: "Thiên Chân, vừa rồi cậu đi đâu thế?

Có xảy ra chuyện gì không?" Thiên Chân đáp: "Tôi cùng Bàn Tử đi lấy dụng cụ, kết quả ngẩn ngơ ở bên đó một lúc thì không tìm thấy đường về.

Cuối cùng hết cách, tôi đành phải tìm cơ quan khắp nhĩ thất.

Đừng nói, thật sự bị tôi tìm được.

Cho nên sau khi tôi mở cơ quan ra, đi loanh quanh thế nào lại đi tới đây." Trần Hạo nghe đến ngẩn người, sau đó hỏi: "Vậy không gặp nguy hiểm à?

Ví dụ như Hải Hầu Tử chẳng hạn?" Thiên Chân lắc đầu: "Không có, trên đường đi tuy rằng tôi sợ, nhưng cơ quan cạm bẫy đều không gặp phải, càng đừng nói đến Hải Hầu Tử!" Trần Hạo thầm nghĩ: "Chẳng lẽ bởi vì ta đã giết tất cả Hải Hầu Tử trên thuyền ma, cho nên trong mộ mới không có mấy thứ khốn kiếp đó?" Chưa nghĩ rõ ràng, Bàn Tử đã hỏi: "Hạo gia, vừa rồi thứ chúng ta gặp rốt cuộc là cái gì?" Trần Hạo đáp: "Chúng ta cũng may mắn lắm, vừa vào Hải Để Mộ đã gặp được một con Bạch Mao Hạn Bạt." Bàn Tử lập tức kinh hãi: "Cái gì?!

Con vật nhỏ đó là...

Hạn Bạt?" Thiên Chân tiếp lời nói: "Hạn Bạt?

Kinh Thi có viết 'Hạn Bạt vi ngược, như đàm như phần' (Hạn Bạt tàn bạo, như thiêu như đốt), tôi vốn tưởng rằng chỉ là một cái hình dung từ, không ngờ thật sự có thứ này!" Bàn Tử nói: "Nghe nói là quái thú có thể dẫn phát thiên hạ đại loạn, lại có người nói là thi thể ở trong đất dưỡng thi lâu ngày mới có thể trở thành Bạt.

Ui cha!

Ta có thể thực sự nhìn thấy một lần, đúng là mở rộng tầm mắt!" Mọi người vừa nghỉ ngơi vừa tán gẫu, một lát sau, Thiên Chân từ từ

đoán ra thân phận chủ mộ, kết luận tự nhiên trực chỉ Uông Tạng Hải!

Chính lúc Thiên Chân đang hăng say suy luận, nước trong lối vào mắt suối liền không ngừng sủi bọt khí.

Trong chớp mắt, nước suối điên cuồng rút xuống, chỉ chốc lát sau đã biến mất không thấy tăm hơi.

Thay vào đó, sát vách tường đá xuất hiện một cầu thang đi xuống rộng chừng một mét rưỡi.

Bàn Tử dùng đèn pin tụ quang soi xuống rồi nói: "Là mấy cái lỗ thoát nước hả?

Ơ, nhìn kìa, bên dưới có khối bia đá." Trần Hạo cười nói: "Được đấy Bàn Tử, mắt tinh lắm!" Bàn Tử đắc ý nói: "Xì, đôi mắt này của Bàn gia là luyện cùng một phương pháp với Mai Lan Phương đấy, ngày ngày nhìn chim bay!" Thiên Chân nói: "Đừng chém gió nữa, có thể nhìn rõ chữ trên bia đá không?" Bàn Tử nói: "Đơn giản, đi xuống xem chẳng phải sẽ biết sao." Nói xong nhấc chân định đi xuống.

Thiên Chân lo lắng ngăn lại: "Bàn Tử, chờ sương mù tan hết đã." Bàn Tử nhíu mày: "Vậy phải chờ đến bao giờ!" Lúc này, Trần Hạo biết rõ dưới đó không nguy hiểm, vừa bước đi xuống vừa nói: "Không sao đâu Thiên Chân, mọi người đi theo tôi." Nói xong liền đi trước dẫn đầu.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca vẫn luôn không nói lời nào cũng đi song song với Trần Hạo.

A Ninh nhỏ giọng lầm bầm: "Hai người này đột nhiên ăn ý thế!" Trần Hạo nháy mắt: "Hết cách rồi, cái này gọi là anh hùng sở kiến lược đồng." Đúng lúc này, Bàn Tử và Thiên Chân phát hiện ra dòng chữ cái tiếng Anh viết tắt mà đội khảo cổ năm đó Ngô Tam Tỉnh xuống Hải Để Mộ đã lưu lại trên tường.

Tiểu Ca xem xong phảng phất nhớ ra gì đó, ngay sau đó liền gia tăng tốc độ đi xuống dưới.

Thấy thế nhóm bốn người Trần Hạo cũng vội vàng đi theo, khi đi tới chỗ giao nhau giữa bậc thang và mặt nước rút đi, Tiểu Ca nhắc nhở: "Chú ý dưới nước, đều là động tiến nước, đừng giẫm vào." Bàn Tử oán trách nói: "Đều rơi vào rồi mới nói, đúng là vuốt đuôi!" Sau đó, một hàng năm người dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, men theo nước cẩn thận từng li từng tí đi tới bờ bên kia.

Khi đi ra khỏi mộ đạo, đập vào mắt là một không gian cực lớn.

Chương 18

Chung quanh trống rỗng, thứ ở gần nhất là một pho tượng đá cao hai mét điêu khắc hình người.

Trần Hạo liếc nhìn một cái nói: "Định Hải Thạch Hầu!" Ngay sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía tấm bia đá đối diện Thạch Hầu!

Bởi vì hắn biết, tấm bia đá này chính là cơ quan mở ra Sinh Tử Môn của Hải Để Mộ.

Tiểu Ca chỉ vào một tảng đá dưới bia đá, bảo mọi người xem.

Trần Hạo nhìn lên, sau đó nói: "Ý trên viên gạch nhỏ này nói là mộ chủ nhân đã xây dựng một tòa Thiên Cung.

Cánh cửa thông tới Thiên Cung ẩn tàng bên trong bia đá.

Nếu là người có duyên, cánh cửa sẽ mở ra vì hắn.

Đưa hắn thông hướng Thiên Cung!" Thiên Chân gật đầu tán thành: "Hạo ca quả nhiên tri thức uyên bác, giải đọc ý tứ giống hệt tôi.

Tôi thấy mấy câu này càng giống thiền ngữ, người khác nhau xem sẽ có cách hiểu khác nhau.

Hoặc có lẽ Thiên Cung và cửa chỉ là ẩn dụ, nhưng bên trong tấm bia đá này nhất định ẩn tàng huyền cơ." Bàn Tử buồn bực nói: "Trơn tuồn tuột thì có cái cửa khỉ gì!" Trần Hạo trêu chọc: "Cậu không có duyên, đương nhiên không nhìn thấy cửa." Bàn Tử lắc lư cái đầu nói: "Có duyên với minh khí là được rồi." Lúc này, A Ninh phát hiện thiết bị lặn bị ăn mòn nghiêm trọng ở gần đó.

Thiên Chân kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ thật sự có người thông qua bia đá này tiến vào đại môn Thiên Cung?" Nhưng ngay sau đó, bọn họ phát hiện Tiểu Ca lại biến mất.

Duy chỉ có Trần Hạo rõ ràng, Tiểu Ca thông qua bia đá nhớ lại một ít ký ức năm đó.

Hắn chỉ vào vách đá phía xa nói: "Không cần gọi, Tiểu Ca ở đằng kia." Mấy người vội vàng chạy tới, quả nhiên thấy Tiểu Ca đứng sững sờ trước vách đá.

Bàn Tử mồm mép tía lia: "Ây, Tiểu Ca, làm gì đấy?

Diện bích tư quá (úp mặt vào tường sám hối) à?" Tiểu Ca ngẩn người một lát, liền nhớ ra một phần ký ức ở nơi này năm đó.

Nghe xong lời Tiểu Ca, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Hả?

Tường sẽ xoay chuyển?

Cậu coi đây là nhà hàng xoay chắc?!" Thiên Chân cảm thán nói: "Thật không ngờ, tình huống này của Tiểu Ca thật sự giống hệt lúc chúng ta mới vào Hạo ca đã nói!" Bàn Tử cũng không ngừng gật đầu tán thành.

Trần Hạo cười nói: "Kỳ thật cũng không có gì, chỉ là các cậu xuống biển đấu (mộ biển) ít, cho nên mới không nhìn ra vấn đề.

Kỳ thật Uông Tạng Hải lợi dụng động lực của thủy triều nước biển để vận hành những thứ này.

Chỉ cần nước biển không cạn, những cơ quan này có thể vẫn luôn hoạt động.

Hiểu rõ mấu chốt trong đó cũng sẽ không cảm thấy có gì quỷ dị." Thiên Chân lắc đầu nói: "Lời không thể nói như vậy, kỳ dâm xảo thuật trên thế giới này đa số là lấy nhân lực đi đối kháng tự nhiên.

Uông Tạng Hải này lại làm ngược lại, thuận ứng thiên thời địa lợi, vừa đại khí lại có toàn cục, thật khiến người ta khó lòng phòng bị.

Cho nên Hạo ca có thể vừa vào đã nhìn thấu mấu chốt trong đó, có

thể thấy được nghiên cứu đối với cơ quan trận pháp thâm hậu đến mức nào!" Bàn Tử cười nói: "Mấy người thông minh các cậu a, cứ làm mấy chuyện hại não dễ bị hói đầu biết không?

Câm điếc Trương, năm đó Tam thúc nói cho cậu xong, cậu có tìm được ám môn không?" Tiểu Ca đáp: "Sự thật là tôi đã tìm được tám cái ám môn!" Thiên Chân kinh ngạc: "Kỳ Môn Độn Giáp?" "Ái chà!" Bàn Tử kinh hô một tiếng, "Thứ Kỳ Môn Độn Giáp này Bàn gia tôi thật sự không quen thuộc.

Hạo gia, Thiên Chân, ai hiểu thì giải thích cái coi." Thiên Chân nói: "Nghe nói nguồn gốc Kỳ Môn Độn Giáp vô cùng sớm, hầu như dài bằng lịch sử có văn tự ghi chép của nước ta.

Người đầu tiên sử dụng Kỳ Môn Độn Giáp là lão tổ tông Hoàng Đế." Trần Hạo tiếp lời: "Kỳ Môn Độn Giáp trước có 4320 cục, trên tay Hoàng Đế chỉ xem hiểu 1080 cục.

Đến thời Trương Lương còn 72 cục." Thiên Chân cảm thán nói: "Trong tay Nhị thúc tôi chỉ chỉnh lý ra được 42 cục." Trần Hạo khen: "Nhị thúc lợi hại đấy, hiện tại an lạc lưu truyền chỉ có 18 cục thôi." Thiên Chân cười nói: "Còn không phải sao.

Tôi nghe Nhị thúc nói là tìm được từ trong một cái mộ Hán đấy!" A Ninh nghe tò mò hỏi: "Vậy Kỳ Môn Độn Giáp rốt cuộc là chuyện gì a?" Trần Hạo mỉm cười: "Đơn giản mà nói, Kỳ Môn Độn Giáp là binh pháp và lý luận mệnh số, hay còn gọi là Bát Trận.

Phân biệt là Khai, Hưu, Sinh, Tử, Kinh, Thương, Đỗ, Cảnh tám cửa (bát môn).

Sinh môn là sống, Tử môn là chết.

Nhập kỳ các môn, lại thấy bát môn, tuần hoàn lặp lại." Bàn Tử nghe mà đầu óc mơ hồ, buồn bực hỏi: "Hạo gia, cứ nói cho tôi biết

cửa nào có thể vào, cửa nào không thể vào là được." Thiên Chân nói: "Tôi cũng không biết, trong này tám cái cửa đều đang không ngừng chuyển động, một khi vào nhầm là chết chắc." A Ninh hỏi: "Tiểu Ca, năm đó anh vào cửa nào?" Tiểu Ca đáp: "Bên trong tấm bia đá này cũng có một cái cơ quan có tốc độ quay giống hệt ấn ký trên vách tường.

Vị trí ấn ký bia đá chính đối diện hẳn là Sinh Môn." Bàn Tử vừa nghe, lập tức muốn đi điều chỉnh góc độ và độ cao của bia đá để tìm vị trí Sinh Môn.

Trần Hạo a a cười nói: "Bàn Tử làm gì thế?" Bàn Tử đương nhiên đáp: "Tìm Sinh Môn a!" Trần Hạo lắc đầu: "Cậu cho rằng tìm được Sinh Môn là có thể rời khỏi Hải Để Mộ?" Bàn Tử nhìn về phía Tiểu Ca hỏi: "Chẳng lẽ không phải?" Trần Hạo nói: "Nếu tôi đoán không sai, Sinh Môn tuyệt đối không phải rời khỏi Hải Để Mộ, mà ngược lại là thông tới Vân Đỉnh Thiên Cung, đúng không Tiểu Ca?" Tiểu Ca kinh ngạc gật đầu nói: "Không sai, cậu đối với Kỳ Môn Độn Giáp nghiên cứu tinh trạm thật!

Đoán đúng rồi, Sinh Môn chính là đường thông tới Vân Đỉnh Thiên Cung." Ngay sau đó, Tiểu Ca kể lại một đoạn ký ức ở Hải Để Mộ năm đó. "Muộn Du Bình, cho nên sau khi từ Hải Để Mộ ra ngoài, anh bị mất trí nhớ?" Thiên Chân hỏi.

Bàn Tử đi theo tào lao nói: "Muốn tôi nói ấy à, đúng là chó cắn áo rách.

Quay phim truyền hình thì gọi là đầu voi đuôi chuột, viết tiểu thuyết là đào hố không lấp." Tiểu Ca vẫn lạnh lùng nói: "Không chỉ chuyện trong mộ, tôi ngay cả mình là ai cũng không nhớ rõ.

Mãi đến mấy tháng sau, tôi mới nhớ lại một chút đoạn ngắn linh tinh vụn vặt.

Lại qua vài năm, tôi mới phát hiện thân thể mình xảy ra vấn đề." Sau đó Bàn Tử bắt đầu cân nhắc biện pháp làm sao mới có thể đi ra ngoài.

Nhưng dựa theo Tiểu Ca miêu tả, cái bia đá kia lại trang điểm như nữ nhân, có lúc còn chải đầu, loay hoay nửa ngày cũng không thể khớp với cơ quan.

Lúc này, Trần Hạo đi qua nói: "Bàn Tử, để tôi thử xem." Bàn Tử vội vàng tránh ra nói: "Xem trí nhớ của tôi này.

Có chuyên gia đảo đấu ở đây, tôi đi theo hóng hớt cái gì chứ!" Trần Hạo cười cười, sau đó đi tới trước bia đá cẩn thận quan sát.

Phát hiện trong bia đá quả nhiên có càn khôn khác.

Vốn dĩ dựa theo kịch tình trong phim, cần người đối diện vách tường không ngừng điều chỉnh góc độ và độ cao, để tia sáng phản chiếu trên bia đá chiếu lên vách tường, chỉ cần ấn ký đúng là có thể mở ra Sinh Môn.

Nhưng từ trong thiên 'Kỳ Môn Độn Giáp' của Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, Trần Hạo biết một biện pháp đơn giản hơn.

Chỉ thấy hắn đấm mạnh một quyền vào bia đá, lập tức đập nát cái chụp thủy tinh che cơ quan trong bia đá.

Bàn Tử kinh ngạc hô: "Hạo gia, chỉnh không được cũng không cần thẹn quá hóa giận đập phá chứ?!" Trần Hạo a a cười một tiếng: "Bàn Tử, nhìn là biết ngay." Nói xong, hắn đưa một tay trực tiếp thọc vào trong lồng thủy tinh vỡ vụn, nhẹ nhàng đẩy một cái bên trong, cơ quan đối ứng Sinh Tử Môn xoay tròn trên vách tường trong bia đá vang lên một tiếng "răng rắc", khớp vào vị trí chính giữa.

Không đợi mọi người phản ứng, một trận tiếng nổ ầm ầm vang lên, cửa đá trên vách tường đối diện bia đá lập tức mở ra.

Bàn Tử kinh ngạc hô: "Đù má!

Hạo gia, pha thao tác này quả thực 666 a!" Trần Hạo đẩy vai hắn nói: "Được rồi, đừng chém gió nữa, chúng ta mau vào đi." Sau khi tiến vào cửa đá là một mộ đạo chật hẹp nhìn như không có điểm cuối.

Chương 19

Bàn Tử vừa đi vừa oán thầm chủ mộ keo kiệt, xây cái mộ đạo nhỏ khí như vậy.

Trần Hạo vừa đi vừa nghĩ, dựa theo kịch tình phát triển, đoán chừng không dùng được bao lâu, vách tường hai bên phía trước sẽ đột nhiên khép lại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, sau khi đi mười mấy phút, Bàn Tử đi tuốt đằng trước đột nhiên phát hiện vách tường hai bên phía trước đang chậm rãi khép lại, kẹp đến mức căn bản không thể tiến lên!

Trần Hạo túm lấy Bàn Tử lôi ra, hô: "Mau lui về!" Trong lúc nhất thời, năm người giống như bị lửa đốt mông quay đầu bỏ chạy thục mạng.

Kết quả đợi khi chạy về chỗ cửa đá, căn bản không cách nào mở cửa đá từ bên này.

Thiên Chân lo lắng hô: "Chạy ngược lại đi, không chừng còn có một tia sinh cơ." Tiểu Ca ngẩng đầu dùng đèn pin chiếu lên trên nói: "Không kịp rồi!" Trần Hạo sớm biết nên làm gì, bình tĩnh nói: "Đừng nói nữa, mau trèo lên trên!" Nói xong, hai chân hắn điểm nhẹ xuống đất, dùng một chiêu 'hạn địa bạt thông' (nhổ hành trên đất khô), trực tiếp vọt lên gần hai mét, ngay sau đó hai chân liên điểm, trong nháy mắt đã trèo lên một nửa độ cao của vách tường.

Tiểu Ca cũng không kém, hai tay chống ở hai vách, dưới chân liên điểm, giống như thạch sùng du tường, bay nhanh lên trên.

Thiên Chân và A Ninh thân thủ tương đối mẫn tiệp, dáng người ở trong điều kiện chật hẹp như vậy vô cùng dễ dàng hành động.

Cho nên hai người cũng bám sát trèo lên, nhưng Bàn Tử thì thảm rồi.

Bản thân thể hình đã béo, vách đá hai bên lại nhanh chóng khép lại.

Khi Trần Hạo và Tiểu Ca nhẹ nhàng lên tới đỉnh vách đá, A Ninh và Thiên Chân cũng sắp lên tới nơi.

Nhưng Bàn Tử lại còn kém một phần ba khoảng cách, không có trèo lên được!

Trần Hạo kinh hãi không thôi, không sai, trong kịch bản gốc Bàn Tử chỉ là hiểm lại càng hiểm trèo lên tường, cũng không có nguy hiểm gì.

Nhưng hiện tại lại xảy ra sai sót!

Ngay khi Bàn Tử kinh khủng hét to, Thiên Chân lo lắng vạn phần thì Trần Hạo "vút" một cái lại nhảy xuống.

Chỉ thấy thân hình hắn hạ xuống cực nhanh, trong nháy mắt đã tới bên cạnh Bàn Tử.

Không đợi Bàn Tử phản ứng, Trần Hạo hai chân dang ra chống lại vách tường hãm thân hình.

Sau đó một phen túm lấy Bàn Tử, hô to: "Bàn Tử, hít sâu một hơi, thu cái bụng mỡ của cậu về cho Tiểu gia ta!" Thời khắc tính mạng du quan, Bàn Tử cũng không dám nói nhảm, trực tiếp hít khí hóp bụng.

Trần Hạo dồn lực vào hai chân, đạp mạnh lên vách đá, Bàn Tử lập tức cảm giác thân mình bay lên gần hai mét.

Nhưng không đợi hắn phản ứng, Trần Hạo liền lớn tiếng nói: "Bàn Tử đi!" Bàn Tử cảm giác giống như ngồi tàu lượn siêu tốc, trực tiếp bị Trần Hạo ném lên đỉnh vách đá cao hơn ba mét!

Ngay khi Bàn Tử vừa rơi xuống đất, hai tay Trần Hạo dùng lực

chống một cái, mũi chân không ngừng điểm điên cuồng vào hai vách đá.

Chỉ mấy cái lên xuống, Trần Hạo lần nữa trở lại đỉnh vách đá! "Oanh!" Một trận tiếng nổ chấn thiên, vách đá dưới chân khép lại nghiêm ti hợp phùng (kín kẽ không một khe hở).

Nếu không nhìn kỹ, ai cũng sẽ không biết bên dưới lại có một lối đi.

Bàn Tử nằm trên mặt đất thở hổn hển nói: "Mẹ nó!

Thật là kinh hiểm vạn phần a!" Thiên Chân cười nói: "Lần này đúng là phải cảm ơn Hạo ca thật tốt.

Vừa rồi nếu không phải anh ấy phản ứng nhanh, hiện tại cậu đã biến thành nhân thịt Bàn Tử rồi!" Bàn Tử nằm nửa ngày mới lại sức nói: "Hạo gia, vừa rồi đa tạ ơn cứu mạng.

Sau này nếu có sai bảo, Vương Bàn Tử tôi tuyệt không hai lời.

Cảm ơn ngài nhé!" Nói xong liền không ngừng ôm quyền chắp tay.

Trần Hạo cười nói: "Thôi đi.

Chúng ta cũng là bạn bè, bất kể là tôi, Thiên Chân hay Tiểu Ca đều sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Bàn Tử buồn cười liếc A Ninh một cái: "Hạo gia, theo cách nói này, ý là A Ninh tiểu thư sẽ không cứu tôi rồi?" Trần Hạo lắc đầu cười: "Đều được cứu rồi, còn có tâm tư trêu chọc à?

Tôi vừa rồi không nói cô ấy, là bởi vì có tôi ở đây, đâu cần đến cô ấy ra tay a!

Thật sự muốn chờ một em gái cứu người, mấy thằng đàn ông chúng ta không mất mặt sao!" Vốn nghe lời Trần Hạo, trong lòng A Ninh có chút khó chịu, nhưng nghe giải thích phía sau, lòng A Ninh lập

tức chuyển mây thành nắng.

Nghỉ ngơi đủ rồi, năm người liền men theo thượng đoan vách đá đi về phía trước.

Một lát sau, Thiên Chân giống như kịch bản gốc, phát hiện dòng chữ nghi là Giải Liên Hoàn lưu lại trên vách đá.

Bàn Tử vừa dùng đèn pin tụ quang chiếu, vừa nhỏ giọng đọc: "Ngô Tam Tỉnh hại tôi, chạy trờ chết (tẩu đầu vô lộ), hàm oan mà chết, thiên địa làm chứng." Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Giải Liên Hoàn là ai?

Tam gia sao lại muốn hại hắn?" Tiểu Ca đáp: "Giải Liên Hoàn cũng là người của đội khảo cổ, là người chết ở trên rạn đá kia." Thiên Chân căn bản không có tâm tư trả lời vấn đề, nội tâm chịu đả kích cực lớn, bởi vì cậu không tin Tam thúc cư nhiên sẽ giết Giải Liên Hoàn.

Trần Hạo tự nhiên biết bên trong có điều kỳ lạ, bèn vỗ vai Thiên Chân nói: "Đừng nghĩ nhiều, trong này có vấn đề.

Yên tâm, có những người bạn như chúng tôi, nhất định sẽ giúp cậu giải khai cái mê đoàn này." Thiên Chân nghe xong, trong lòng dễ chịu hơn không ít, cảm kích nói: "Cảm ơn Hạo ca." Sau khi an ủi Thiên Chân, năm người tiếp tục dò xét phía trước.

Trên đường đi, Bàn Tử không ngừng hỏi Thiên Chân những chuyện Tam thúc đã kể năm đó.

Thiên Chân vừa đi vừa đáp, tự nhiên cũng nhắc đến lời kể của Ngô Tam Tỉnh về tình huống của Giải Liên Hoàn trong hải để mộ.

Đã xem qua tiểu thuyết và phim truyền hình không biết bao nhiêu lần, Trần Hạo tự nhiên không hứng thú nghe kỹ mấy chuyện này.

Nhàm chán quá, hắn quay sang đánh giá A Ninh đang đi phía trước.

Đang định trêu chọc cô nàng một chút thì đột nhiên phát hiện có điểm không đúng.

Chỉ thấy A Ninh mới đi được mấy bước, chân phải đã mềm nhũn, bước đi lảo đảo.

Trần Hạo vội giữ cô lại, hỏi: "A Ninh, chân em làm sao thế?" A Ninh cắn môi, quật cường nói: "Tôi không sao, chúng ta đi tiếp thôi." Nhưng bộ dạng hiện tại rõ ràng là đang cố gượng!

Bất đắc dĩ, Trần Hạo kéo mạnh cô lại, nhưng vì dùng lực hơi mạnh nên trực tiếp kéo A Ninh ngã vào trong lòng mình!

A Ninh đỏ mặt, trừng mắt nhìn hắn: "Làm cái gì đấy?" Trần Hạo cạn lời: "Làm ơn đi bà chị, tình huống hiện tại là thế nào chứ?

Chẳng lẽ trong mắt em, khả năng kiềm chế của Trần Hạo anh kém cỏi thế sao?

Tuy anh đúng là rất thích mấy cô nàng xinh đẹp, nhưng trong tình huống này thì anh không có nghĩ bậy đâu." Nghe hắn nói thẳng là thích mình, tuy có ý trêu chọc nhưng trong lòng A Ninh lại dâng lên một tia vui thầm.

Cô bèn nói nhỏ: "Tôi cũng không biết bị làm sao, đột nhiên thấy đùi phải ngứa dữ dội!" Trần Hạo thầm nghĩ: "Vãi thật!" Trong nguyên tác, Bàn Tử vì làm bia đỡ đạn cho A Ninh nên trúng tên sen, kết quả cả lưng mọc đầy đốm độc ghê người.

Chương 20

Nhưng rõ ràng hắn không thấy A Ninh trúng tên, sao lại bị tình trạng này?

Lúc này, nhóm Thiên Chân phát hiện Trần Hạo và A Ninh bị tụt lại phía sau, Bàn Tử liền lớn tiếng trêu chọc: "Hạo gia của tôi ơi, cậu với cô A Ninh tụt lại xa thế để làm gì đấy?

Nói trước nhé, nếu hai người muốn 'củi khô lửa bốc' làm chuyện người lớn thì Bàn gia đây tuyệt đối sẽ nhường không gian riêng tư cho, ai bảo tôi trượng nghĩa thế chứ lị!" A Ninh xấu hổ rút súng ra, hận giọng mắng: "Tên Bàn Tử chết tiệt kia, còn dám nói bậy câu nữa là bà bắn chết đấy!" Trần Hạo ấn bàn tay đang cầm súng của A Ninh xuống, cạn lời nói: "Bàn Tử, cậu bớt đen tối đi được không?

Có nghĩ cách mấy thì Tiểu gia ta cũng không đời nào làm chuyện đó trong cổ mộ đâu." Thiên Chân vội vàng hỏi: "Hạo ca, rốt cuộc là có chuyện gì?

Chẳng lẽ vừa rồi lúc cứu Bàn Tử đã bị thương?" Trần Hạo lắc đầu: "Không phải tôi, là A Ninh." Thấy nhóm Bàn Tử đều nhìn về phía mình, A Ninh vội vàng phủ nhận: "Tôi không sao, đừng nghe Trần Hạo nói linh tinh, tiếp tục lên đường đi." Chưa kịp đứng dậy, Trần Hạo lại kéo cô ngồi xuống.

Sau đó nói vọng lên: "Thiên Chân, cậu với Bàn Tử và Tiểu Ca cứ đợi ở phía trước.

A Ninh bị thương ở đùi, ngại cho mọi người biết nên mới cố gượng đấy." Tiểu Ca là một thanh niên "thẳng đuột", lại rất công nhận bản lĩnh của Trần Hạo, nên không nói hai lời, kéo ngay cậu chàng Thiên Chân đang tràn trề lòng thánh mẫu quay người đi thẳng.

Bàn Tử cười hắc hắc đầy gian xảo: “Được rồi, đã hiểu, rõ ràng!

Nếu đã vậy, Hạo gia cứ từ từ chữa thương cho cô A Ninh nhé, tôi không quấy rầy nữa.” Nói xong, hắn ném cho Trần Hạo một ánh mắt "đàn ông đều hiểu", rồi quay người đuổi theo hai người Tiểu Ca.

Thấy cảnh này, mặt A Ninh đỏ lựng như quả táo chín, nhưng quả thực vết thương rất khó chịu nên đành cúi đầu không nói.

Trần Hạo cũng không nói nhảm, không đợi A Ninh phản ứng, trực tiếp dùng dao khai sơn rạch ống quần bên phải của cô ra.

Đồng thời hắn nói: “Yên tâm, trong ba lô anh có một bộ đồ đặc chiến dự phòng, lát nữa xem vết thương xong thì thay cái mới.” A Ninh xấu hổ che phần đùi lộ ra, nhưng lại không biết phải làm sao, chỉ đành tự lừa mình dối người quay đầu sang một bên.

Khi Trần Hạo cắt bỏ toàn bộ ống quần bên phải của A Ninh, hắn lập tức giật mình.

Chỉ thấy đôi chân ngọc ngà vốn phải trắng nõn thẳng tắp, giờ lại chi chít những đốm đen.

Trần Hạo khó hiểu hỏi: “Vừa rồi ở trong mộ đạo có bẫy tên, em bị trúng tên à?” A Ninh cũng bị tình trạng của chân mình dọa sợ, khó chịu gật đầu: “Ừ, lúc cứu Bàn Tử, tôi lơ đễnh một chút nên bị một mũi tên bắn trúng.

Nhưng đó là loại tên đầu sen, lúc ấy chỉ dính trên chân tôi, nên tôi cũng không để ý lắm.

Rốt cuộc là bị làm sao vậy?” Trần Hạo an ủi: “Không có việc gì lớn đâu, trong đầu tên hoa sen đó có thi độc.

Yên tâm, anh có cách trị khỏi.” Nói xong, hắn vừa cắn nát ngón giữa tay trái, vừa buồn bực nói: “Xem ra lần này ra ngoài xong nhất định phải mang theo ít chu sa dự phòng, chứ lần nào thi triển phù chú

cũng phải chích máu thế này thì lãng phí quá!" Thấy bộ dạng tấu hài của hắn, A Ninh vốn đang ngứa ngáy khó chịu cũng phải phì cười.

Lúc này, Trần Hạo dùng máu ở ngón giữa tay trái vẽ bùa lên đùi A Ninh, miệng lẩm bẩm niệm chú: "Linh Bảo Thiên Tôn, ngũ tạng huyền minh.

Thanh Long Bạch Hổ, đối trượng phân vân.

Chu Tước Huyền Vũ, thị vệ ngã chân.

Cấp cấp như luật lệnh - Tịnh Thân Thần Chú!" Trần Hạo vừa niệm xong 'Tịnh Thân Thần Chú', một đoàn ánh sáng xanh lam nhạt liền từ ngón tay kiếm chỉ từ từ sáng lên.

Ngay sau đó, kiếm chỉ trực tiếp điểm lên chiếc đùi đầy đốm đen của A Ninh!

Trong sát na, đùi A Ninh liền bị ánh sáng xanh lam bao phủ.

A Ninh mở to đôi mắt xinh đẹp, lập tức ngẩn người!

Những đốm đen độc hại trên đùi, sau khi bị ánh sáng xanh bao phủ, giống như bùn bẩn được nước sạch rửa trôi, lần nữa trở nên trơn bóng trắng nõn, không nhìn ra chút dấu vết nào của đám đốm đen ghê người trước đó!

Thần kỳ nhất là cảm giác ngứa ngáy từng cơn trên đùi cũng nhanh chóng biến mất!

Nhìn đôi chân ngọc đã khôi phục như cũ, A Ninh phấn khích cười nói: "Thật sự quá thần kỳ!

Trần Hạo anh thấy chưa?

Đốm độc trên chân tôi hết rồi!

Ngay cả một chút sẹo cũng không còn!

Tuyệt quá!" Nói rồi cô đứng dậy, nhẹ nhàng dậm chân, thử xem chân phải còn cảm giác khó chịu nào không.

Thấy đôi chân dài trắng nõn nà của A Ninh cứ lắc lư trước mặt, nói thật, trong lòng Trần Hạo cũng có chút phấn khích.

Hắn đưa ngón tay bị thương lên miệng mút, cười xấu xa: "Này cô em A Ninh, muốn báo đáp ơn cứu mạng của anh thì cũng không thể chỉ dùng cái đùi trắng này lượn lờ trước mặt anh cho đỡ ghiền mắt chứ?" Nghe vậy, A Ninh mới nhớ ra ống quần bên phải của mình đã bị cắt bỏ.

Cô vội vàng xoay người, dùng chân trái còn quần che lấy chân phải, nói: "Anh lại cứu tôi một lần nữa, đương nhiên tôi phải cảm ơn anh.

Nhưng anh đừng có nói lung tung, tôi đâu có định cho anh ngắm chân để báo đáp đâu!" Trần Hạo trêu chọc: "Anh biết cô em A Ninh tuyệt đối sẽ không qua loa như vậy để báo đáp anh đâu.

Cho nên, hay là em lấy thân báo đáp để trả ơn cứu mạng hai lần này đi?" Nói rồi, hắn không ngừng nháy mắt với cô.

A Ninh xấu hổ mắng: "Trần Hạo anh quá đáng lắm!

Sao có thể hiệp ân báo đáp như thế chứ!

Hơn nữa, muốn báo đáp thì tôi có thể trả tiền, nhưng tuyệt đối sẽ không lấy thân." Chưa nói xong, cô phát hiện khóe miệng Trần Hạo đang lộ ra nụ cười trêu tức.

A Ninh lập tức hiểu ra, Trần Hạo lại đang trêu đùa mình!

Cô thẹn quá hóa giận hét lên: "Cười cái gì mà cười!

Mau đưa bộ đồ đặc chiến cho tôi, sau đó quay mặt đi, tôi muốn thay quần." Trần Hạo tùy tay lấy từ trong ba lô (thực tế là không gian

trữ vật) ra một bộ đồ tác chiến đặc chủng màu đen ném cho cô, đồng thời vẫn tỉnh bơ nói: “Làm ơn đi cô nương, giờ là thời đại nào rồi?

Mấy cô gái mặc bikini ngoài bãi biển nhiều vô kể, thay cái quần thôi có gì mà phải tránh chứ?” A Ninh tức giận dậm chân: “Thế mà giống nhau à?

Ở biển mặc bikini là chuyện bình thường.

Nhưng bây giờ ở trong cổ mộ, tôi thay quần sẽ lộ nội y, anh mau quay đi, không được nhìn!” Thấy cô hiếm khi lộ ra vẻ mặt con gái như vậy, Trần Hạo cũng không tiếp tục trêu chọc nữa.

Dù sao tán gái cũng phải có chừng mực, cũng phải xem thời gian địa điểm chứ.

Hắn xoay người, dựa lưng vào tường đá, nhắm mắt dưỡng thần.

Thấy Trần Hạo cuối cùng cũng quay đi, A Ninh mới cầm bộ đồ, lùi lại mấy bước nấp vào góc tối, quan sát lại lần nữa rồi mới cởi chiếc quần rách ra, thay đồ mới vào.

Thực ra vừa rồi lúc Trần Hạo giở thói vô lại không chịu quay đi, A Ninh tuy rất xấu hổ nhưng trong lòng lại không quá phản cảm.

Thậm chí lúc thay quần, trong lòng còn có một tia mong chờ nho nhỏ.

Chương 21

Nhưng khi phát hiện mình lại có suy nghĩ đó, cô vội vàng ép bản thân gạt bỏ ý nghĩ xấu hổ ấy đi.

Nhưng trong lòng vẫn không tự nhiên: Chẳng lẽ, mình có chút thích hắn rồi?

Lúc này, đợi nửa ngày không nghe thấy tiếng thay đồ sau lưng, Trần Hạo quay lưng lại hỏi: "Này cô em A Ninh, rốt cuộc là thay xong chưa?

Nếu còn không đi thì chúng ta lạc mất Bàn Tử đấy." Nghe vậy, A Ninh đang ngẩn người vội vàng chỉnh lại quần áo, đi về phía hắn: "Tôi xong rồi, đi nhanh lên, không thì không đuổi kịp Bàn Tử mất!" Nói rồi, cô đỏ mặt cúi đầu đi vượt qua Trần Hạo.

Trần Hạo vừa lắc đầu cạn lời, vừa thầm nghĩ: Phụ nữ đúng là khó hiểu!

Rõ ràng vừa rồi ngẩn người cả buổi, bây giờ trai đẹp đứng sờ sờ ra đấy, lại đỏ mặt cúi đầu là ý gì?!

Chẳng lẽ thật sự bị mình tán đổ, nai con chạy loạn trong tim rồi?

Nghĩ vậy, Trần Hạo cười vô tư lắc đầu, sau đó tăng tốc đuổi theo hướng Bàn Tử vừa đi.

Một lát sau, Trần Hạo và A Ninh đã nhìn thấy ba người Bàn Tử từ xa.

Nhưng chưa kịp lại gần, Trần Hạo đã cảm giác xung quanh bị bao phủ bởi âm sát khí đầy oán độc.

Hắn kéo A Ninh tăng tốc đuổi theo, vừa hạ giọng quát: "Hỏng rồi!

Thiên Chân lại gặp phải thứ bẩn thỉu rồi!" A Ninh tuy không cảm nhận được âm sát khí, nhưng nhìn thần tình hoảng loạn của ba người Thiên Chân phía trước cũng biết Trần Hạo đoán đúng rồi.

Cô một tay nắm chặt tay Trần Hạo, một tay rút súng, rảo bước theo sát.

Trong nháy mắt, Trần Hạo đã đến cách ba người Thiên Chân hai mét.

Nhưng khi nhìn rõ tình huống, trong lòng hắn lập tức chửi thề!

Không còn cách nào khác, ai bảo tình huống ở đây khác với nguyên tác chứ!

Trong nguyên tác, trước khi vào hải để mộ, tuy Cấm Bà không làm hại được nhóm Thiên Chân, nhưng họ cũng bình an vô sự.

Cho nên trong mộ đạo này mới có cơ hội đánh lén mấy người Thiên Chân.

Nhưng sau khi Trần Hạo xuất hiện, trước khi vào hải để mộ đã xử đẹp con Cấm Bà đó rồi!

Vốn tưởng rằng đoạn mộ đạo này sẽ không xuất hiện Cấm Bà nữa, nào ngờ không những Cấm Bà xuất hiện mà còn nhiều hơn nguyên tác hai con!

Điều khiến Trần Hạo nghiến răng nghiến lợi nhất là trong phim chuyển thể, để qua được kiểm duyệt, người ta đã cưỡng ép giải thích Cấm Bà thành loài sứa độc gây ảo giác.

Nhưng hiện tại Trần Hạo nhìn thấy cái gì?

Bàn Tử, Thiên Chân đều bị tóc đen dài cả chục mét trói chặt cứng như xác ướp, chỉ có Tiểu Ca thân thủ cao siêu, lại có Kỳ Lân Huyết che chở mới không trúng chiêu.

Sứa á?

Sứa cái đầu ông ấy!

Nếu thật sự là sứa độc thì sao xung quanh lại có âm sát khí nồng nặc thế này?

Lúc mới xuống biển, Trần Hạo từng giảng giải cho cô biết Cấm Bà là thứ gì.

Nên A Ninh vội vàng giương súng, vừa bắn vào bản thể Cấm Bà đang quấn lấy Bàn Tử và Thiên Chân, vừa hét lên: "Trần Hạo mau ra tay, chúng ta lại gặp Cấm Bà rồi!" Tiểu Ca ở đối diện thấy hai người Trần Hạo đến cứu viện, liền rút Hắc Kim Cổ Đao, cắt một đường trên tay, vung mạnh máu về phía Cấm Bà đang tấn công, đồng thời trầm giọng nói: "Tổng cộng có ba con.

Cứu người trước, sau đó hai ta cùng giải quyết một thể!" Được rồi, Tiểu Ca vẫn kiệm lời như vàng, Trần Hạo còn biết làm sao được?

Hắn cũng không nói nhiều, hai tay kết ấn nhanh như chớp, miệng niệm: "Ngã thiên mục, dữ thiên tướng trục.

Tình như lôi điện, quang diệu bát cực.

Cấp cấp như luật lệnh - Khu Quỷ Chú!" Trong sát na, kim sắc lưu quang từ kiếm chỉ bắn ra nhanh như tia chớp về phía con Cấm Bà đang quấn Bàn Tử.

Chỉ thấy con Cấm Bà kia như người sống bị tạt axit, phát ra tiếng kêu gào âm lãnh rồi lùi nhanh về phía sau.

Đám tóc quấn trên người Bàn Tử lập tức biến mất.

Cùng lúc đó, Tiểu Ca không chỉ bức lui con Cấm Bà đang tấn công mình mà còn dùng Kỳ Lân Huyết cứu được Thiên Chân ra.

Chỉ có A Ninh liên tiếp nổ súng nhưng lại chẳng có hiệu quả gì

với Cấm Bà.

Trần Hạo kéo Bàn Tử và Thiên Chân ra sau lưng mình và Tiểu Ca, đồng thời hô lớn: "A Ninh mau nấp ra sau lưng anh, đạn của em vô dụng với chúng nó đâu!" Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên nói: "Có nguồn lửa không?

Thứ này chắc sợ lửa!" Trần Hạo nghe xong suýt chút nữa tắc thở!

Hắn vội nói: "Làm ơn đi, Cấm Bà không phải là sứa, mà là âm sát khí ngưng kết thành oán hồn ác quỷ.

Dùng lửa phàm sao mà đối phó được!" Nhưng Thiên Chân sớm đã không biết phải làm sao, nên Tiểu Ca vừa nhắc nhở, cậu ta liền móc bật lửa ra.

Một tay đập vỡ chai rượu Nhị Oa Đầu vào vách đá, tay kia ném cái bật lửa đang cháy vào.

Trần Hạo thấy thế vội vàng kéo A Ninh lùi lại hơn chục mét, đồng thời hét lên: "Mau lùi lại, không thì dưỡng khí bên kia sẽ cháy hết đấy." Quả nhiên như hắn dự đoán, ngọn lửa tuy mãnh liệt nhưng ba con Cấm Bà đối diện căn bản chẳng hề phản ứng.

Quan trọng nhất là Bàn Tử và Thiên Chân đều cảm thấy ngạt thở.

Thấy tình cảnh này, Tiểu Ca vội vàng kéo hai người lùi về bên cạnh Trần Hạo.

Thiên Chân khó hiểu hỏi: "Trước đó ở cửa hang trộm, Hạo ca chẳng phải cũng dùng lửa diệt Cấm Bà sao?

Sao tôi dùng cách này lại không ăn thua?" Trần Hạo nhìn chằm chằm qua ngọn lửa về phía mấy con Cấm Bà đang từ từ tới gần, đáp: "Cái đó mà giống nhau à?

Cái anh dùng là chiêu thứ hai của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh -

Phong Hỏa Lệnh.

Phong Hỏa Lệnh tạo ra liệt hỏa, là do pháp lực dẫn nhiên linh khí sinh ra, đâu phải thứ mà lửa phàm có thể so sánh!" Lúc này, ba con Cấm Bà đã áp sát, đoạn mộ đạo lại vô cùng chật hẹp, miễn cưỡng chỉ đủ hai người đi song song.

Tiểu Ca bèn nói: "Ba người Thiên Chân lui về sau, tôi với Trần Hạo đối phó." Nói xong, Tiểu Ca lại bôi Kỳ Lân Huyết lên Hắc Kim Cổ Đao.

Trần Hạo bất đắc dĩ, cũng đành phải cắn nát ngón giữa lần nữa, dùng máu vẽ Phá Sát Phù lên dao khai sơn, miệng lẩm bẩm pháp chú: "Vạn thần triều lễ, dịch sử lôi đình.

Quỷ yêu tang đảm, tinh quái vong hình.

Chương 22

Cấp cấp như luật lệnh!" Trong sát na, trên thanh dao khai sơn dài hai thước xuất hiện một tầng kim quang chói mắt!

Hắn tự tin cười một tiếng: "Tiểu Ca, ba con Cấm Bà hai ta chia thế nào?" Tiểu Ca dường như rất hưởng thụ cảm giác được kề vai chiến đấu với Trần Hạo, đạm định nói: "Cùng lên, ai giết được thì tính của người đó!" Trần Hạo nhún vai: "Nghe cậu, chuẩn bị lên!" Dứt lời, ba con Cấm Bà đối diện đã dẫn đầu phát động tấn công.

Chỉ thấy những mái tóc đen dài hàng chục mét rợp trời dậy đất lao về phía hai người.

Do ba con Cấm Bà cùng ra tay, cả đoạn mộ đạo chật hẹp suýt nữa bị lấp đầy bởi biển tóc!

Trần Hạo và Tiểu Ca thấy thế, đồng thời vung dao chém tới.

Trong khoảnh khắc, một màn đao quang kim ngân nhị sắc cùng đao ảnh đen tuyền loang loáng hung hăng chém xuống.

"Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!" Tiếng xé rách vang lên, màn đao của Trần Hạo và Tiểu Ca lập tức chém đứt toàn bộ đám tóc đang tấn công.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Không tệ nha Tiểu Ca, xem ra Kỳ Lân Huyết đúng là không tầm thường." Khóe miệng Tiểu Ca giật giật: "Phù chú của cậu cũng rất mạnh!" Lúc này, ba con Cấm Bà bạo nộ lại chỉnh đốn đội hình, sát khí đằng đằng lao tới.

Trần Hạo và Tiểu Ca đồng thời ra tay, nhất thời giằng co không dứt với ba con quái vật!

Bàn Tử ở phía sau khó hiểu hỏi: “Kỳ lạ thật, lúc ở cửa vào hải để mộ, Hạo gia chỉ cần hai chiêu là diệt được một con Cấm Bà.

Sao bây giờ liên thủ với Tiểu Ca mà vẫn chưa hạ được ba con thế nhỉ!?” Nghe lời giải thích của Trần Hạo lúc trước, A Ninh nói: “Chiêu đó của anh ấy là tuyệt kỹ Phong Hỏa Lệnh.

Mỗi lần thi triển đều tiêu hao pháp lực rất lớn, pháp lực hồi phục lại chậm.

Cho nên chỉ có thể mượn nhờ phù chú uy lực yếu hơn gia trì lên dao khai sơn để cận chiến với Cấm Bà.” Bàn Tử chợt hiểu ra: “À!

Ra là thế.

Tôi còn tưởng sau khi Hạo gia hỏa lực toàn khai thì sẽ biến thành súng phun lửa hình người chứ!” Thiên Chân cười khổ: “Vừa nãy không nghe Hạo ca nói à, súng phun lửa là lửa phàm, căn bản không làm gì được Cấm Bà đâu.” Trong nháy mắt, hai người Trần Hạo đã giằng co với ba con Cấm Bà được vài phút.

Nhưng mỗi lần hai người vung dao chém đứt tóc, Cấm Bà lại nhanh chóng hồi phục, khiến đòn tấn công của họ hoàn toàn vô hiệu.

Cái này làm Trần Hạo tức điên, hắn hỏi: “Tiểu Ca, có chủ ý gì hay không?

Kỳ Lân Huyết của cậu có thể trực tiếp giết chết Cấm Bà không?” Tiểu Ca đáp: “Nếu có thể áp sát, Kỳ Lân Huyết của tôi một khi điểm lên trán chúng thì có thể chém giết.” Trần Hạo cạn lời: “Hai ta chém nãy giờ, cũng chẳng thấy tóc của Cấm Bà ít đi tẹo nào!

Đợi chúng ta áp sát được thì không biết đến bao giờ!

Vốn định lười biếng một chút, xem ra chỉ có thể dùng tuyệt chiêu thôi.

Tiểu Ca cản chúng lại giúp tôi, tranh thủ cho tôi thời gian thi chú!" Tiểu Ca không nói hai lời, trở tay vẩy một vạt Kỳ Lân Huyết ra, trực tiếp bức lui ba con Cấm Bà.

Ngay sau đó Hắc Kim Cổ Đao nhiễm Kỳ Lân Huyết tăng tốc độ lên gấp đôi, lấy sức một người đỡ đòn của cả ba con quái vật.

Trần Hạo lùi lại vài bước, tay bắt pháp quyết, miệng niệm: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh.

Tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương.

Thần thức sát phạt, bất tị hào cường.

Cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!" Vừa dứt lời, một con hỏa long rực lửa theo hướng kiếm chỉ, bay vượt qua Tiểu Ca, oanh tạc thẳng vào ba con Cấm Bà.

Ba con Cấm Bà thấy thế không ổn, muốn bỏ chạy ra xa.

Nhưng Phong Hỏa Lệnh đã xuất, làm gì còn cơ hội chạy thoát?

"Oanh!!!" Một tiếng nổ chấn thiên vang lên, hỏa long lập tức nhấn chìm ba con Cấm Bà vào trong biển lửa!

Trong sát na, cả ba con đều phát ra tiếng kêu gào oán độc âm lãnh, nhưng dù giãy giụa thế nào vẫn không thoát khỏi sự oanh sát của Phong Hỏa Lệnh.

Một lát sau, ba con Cấm Bà rốt cuộc bị thiêu đến hôi phi yên diệt, biến mất vô hình.

Bàn Tử lúc này mới chạy tới: "Vãi chưởng!

Lúc ở cửa vào hải để mộ, tuy con Cấm Bà bị Hạo gia diệt cũng há mồm kêu gào, nhưng ở dưới nước căn bản không nghe thấy gì.

Không ngờ ở trên cạn, tiếng hét lại âm sâm rợn người như vậy!" Thiên Chân vẫn cố chấp lẩm bẩm: "Không đúng!

Thứ này rốt cuộc hình thành thế nào?

Chẳng lẽ dùng khoa học thật sự không giải thích được?" Tiểu Ca thu dao vào vỏ, nói: "Không tệ, làm đẹp lắm." A Ninh càng dùng đôi mắt xinh đẹp sáng ngời, thoáng chút tình ý nhìn về phía Trần Hạo.

Nhưng Trần Hạo lại không đáp lại, bởi vì trong ý thức hải, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết ba con Cấm Bà, hoạch đắc 300 điểm thưởng.] Xem xong thông báo hệ thống, Trần Hạo mới cười nói: "Được rồi, mặc kệ thế nào thì Cấm Bà cũng bị tôi và Tiểu Ca diệt rồi.

Mọi người nghỉ ngơi chút rồi tiếp tục dò mộ thôi." Mười mấy phút sau, Bàn Tử và Thiên Chân đều đã lại sức.

Tiểu Ca nhắc nhở: "Nghỉ xong rồi thì đi thôi, đừng dừng mãi ở đây." Bàn Tử lầm bầm: "Ây da, đi mau đi mau.

Đợi lát nữa không chừng lại có Cấm Bà quay lại tìm chúng ta báo thù đấy!" Trần Hạo cười: "Không sao.

Nếu lại có Cấm Bà tìm đến gây phiền phức, chúng ta ném Bàn Tử cho nó, để cậu làm con rể tới nhà Cấm Bà.

Đoán chừng lúc đó Cấm Bà nhất định sẽ tha cho chúng ta." Bàn Tử buồn nôn không chịu được: "Ọe!!!

Hạo gia thôi đi, nói nữa là Bàn gia nôn ra đấy!" Lúc này, Thiên Chân đột nhiên nói: "Đợi chút." Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Lại sao nữa?" Thiên Chân vừa nhìn quanh vừa nói: "Trước khi Cấm Bà xuất hiện, trong này có phát ra âm thanh lạ.

Nhưng bây giờ đều biến mất rồi." Bàn Tử nói: "Ây da, có thể là động tĩnh do Cấm Bà gây ra thôi." Thiên Chân khẳng định: "Không thể nào.

Cấm Bà sẽ không phát ra âm thanh bước chân, huống hồ nó đi bằng tóc, căn bản không cần đi bộ mà!" Trần Hạo nghe xong liền hiểu, chắc chắn kịch bản lại quay về hướng đi của nguyên tác rồi.

Trong nguyên tác, lúc ở trên thuyền ma, Cấm Bà và Hải Hầu Tử đều chưa chết.

Cho nên trong quá trình đi vào đoạn mộ đạo này, nhóm Thiên Chân không chỉ gặp Cấm Bà tấn công, mà cuối cùng Thiên Chân còn bị Hải Hầu Tử bắt đi.

Chương 23

Nhưng sau khi hắn xuyên không đến, trận chiến trên thuyền ma đã giết sạch lũ Hải Hầu Tử xuất hiện.

Lúc vào hải để mộ gặp Cấm Bà cũng đánh cho hôi phi yên diệt.

Nhưng vừa rồi nhóm Thiên Chân gặp Cấm Bà, từ một con trong nguyên tác đã tăng lên ba con.

Vậy thì, cũng có thể lát nữa gặp Hải Hầu Tử, số lượng cũng sẽ có biến hóa.

Nghĩ tới đây, Trần Hạo đề cao cảnh giác, để tránh lúc gặp sự cố bất ngờ lại phản ứng không kịp.

Lúc này, Bàn Tử vừa nôn khan vừa nói: "Thiên Chân đừng nhắc đến tóc nữa, thật đấy.

Cậu vừa nhắc đến tóc, tôi lại cảm thấy như đang có tóc dính trong họng đây này!" Thấy biểu cảm hài hước của hắn, A Ninh vừa mới hồi phục cũng không nhịn được cười khẽ.

Sau đó, nhóm năm người Trần Hạo bắt đầu tiếp tục dò xét vào sâu trong mộ đạo.

Mục đích của nhóm Thiên Chân tự nhiên là tìm lối ra của mộ đạo.

Nhưng Trần Hạo lại cẩn thận gấp bội, bởi vì hắn biết, một khi Thiên Chân tìm được lối ra thì cũng là lúc Hải Hầu Tử tái xuất.

Đi chưa được bao lâu, Bàn Tử phàn nàn: "Giải Liên Hoàn cũng thật thú vị, tự nhiên lại chơi cái trò này.

Đạo động để cho người đào, cứ uốn lượn khúc khuỷu." Trần Hạo cười nói: "Thật sự không phải Giải Liên Hoàn muốn chơi trội đâu.

Lúc đó ông ta chắc chắn cũng giống chúng ta, gặp phải nguy hiểm hai vách mộ đạo khép lại.

Cho nên sau khi trèo lên, định đào thẳng một cái đạo động đi ra ngoài.

Nhưng từ đây đi tiếp về phía trước là tường mộ.

Sau tường mộ là nước biển, một khi đả thông tường mộ thì nước biển sẽ tràn vào.

Cho nên chỉ có thể đổi hướng, đào đạo động lên phía trên để tìm lối thoát." Thiên Chân gật đầu: "Tôi thấy Hạo ca nói không sai, lúc đó Giải Liên Hoàn hẳn là phải làm như vậy." Bàn Tử cười: "Uầy!

Thế cũng giống Bàn gia, đi từ nóc nhà ra à.

Thế thì đúng là anh hùng sở kiến lược đồng!

Nhưng mấy người chúng ta, mạng chắc chắn lớn hơn ông ta.

Một mình ông ta còn ra được, năm người chúng ta sao có vấn đề gì được!" Trần Hạo cười xấu xa: "Nhưng Giải Liên Hoàn lại chết ở bãi đá ngầm bên ngoài đấy.

Bàn Tử, cậu ngàn vạn lần đừng có học theo Giải Liên Hoàn nhé!" Cứ thế, mấy người vừa đi vừa trêu chọc tán gẫu, không ngừng dò xét phía trước.

Đi thêm một đoạn nữa, Thiên Chân đi đầu đột nhiên chiếu đèn pin lên vách đá trên đỉnh đầu.

Trần Hạo biết, tên nhóc Thiên Chân chắc chắn phát hiện ra lối thoát ở trên đỉnh rồi.

Nếu kịch bản vẫn chưa đổi thì Thiên Chân chắc chắn sẽ bị Hải Hầu Tử bắt đi ở chỗ này.

Hắn vội vàng chen qua Bàn Tử, đến sau lưng Thiên Chân, thời

khắc chú ý động tác của cậu ta.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Thiên Chân quan sát một lát rồi dùng hai tay đẩy mạnh lên trên.

Chỉ mấy cái, cậu ta đã đẩy được gạch đá hình vuông trên đỉnh ra.

Thiên Chân phấn khích hét lớn: "Mọi người mau lên, tôi tìm thấy lối ra rồi!" Tiểu Ca, Bàn Tử và A Ninh đều bị tiếng hét thu hút nhìn sang.

Đúng lúc này, từ cửa hang phía trên đột nhiên thò xuống một cái vuốt lớn xám xịt.

Trong nháy mắt, nó chộp lấy Thiên Chân.

Bàn Tử kinh hãi hét lên: "Thiên Chân!" đồng thời vội vàng lao tới, Tiểu Ca cũng theo sát phía sau.

Ngay cả A Ninh cũng nhanh chóng rút súng ngắm bắn, nhưng dù sao cũng có một khoảng cách, cứu viện không kịp.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Trần Hạo chộp lấy bắp chân của Thiên Chân, giữ chặt lấy cậu ta khi nửa người đã bị kéo lên cửa hang.

Sau đó hắn dùng một tay ghì lại, quát lớn: "Xuống đây cho ông!" Quả nhiên dưới cú giật mạnh của Trần Hạo, Thiên Chân bị kéo lên nửa người lại bị lôi ngược trở lại.

Chưa đợi Trần Hạo vui mừng, bên trên lại thò ra thêm mấy cái vuốt quái dị màu xám, tóm lấy vai và cánh tay Thiên Chân, kéo mạnh lên!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo nộ quát: "Vãi!

Nhiều quái vật thế à?

Trả lại cho Tiểu gia!" Nói xong, hai chân hắn đạp mạnh, trực tiếp

phóng lên cửa hang.

Cùng lúc đó, Bàn Tử và A Ninh cũng chạy đến dưới cửa hang.

Bàn Tử vừa cố gắng trèo lên, vừa lo lắng gọi Thiên Chân.

Lúc này, Tiểu Ca đi cuối cùng sải mấy bước lao tới, tung người bay lên không trung, sau đó đạp nhẹ lên vai Bàn Tử mượn lực, vọt thẳng lên cửa hang.

Thiên Chân bị kéo lên, chưa kịp phản ứng thì đám vuốt xám kia dùng cự lực tập kích, trực tiếp ném cậu ta bay ra ngoài.

"Rầm!" Một tiếng trầm vang lên, Thiên Chân bị ném văng xa mấy mét, đập vỡ một đống bình gốm cổ minh khí.

Ho khan vài tiếng, Thiên Chân mới nhìn rõ, thì ra thứ bắt mình lại là những con quái vật cao hơn ba mét, toàn thân phủ đầy vảy xám, dưới nách mọc cánh dơi đỏ - Hải Hầu Tử!

Năm sáu con Hải Hầu Tử tướng mạo xấu xí kinh tởm, vừa nhe răng trợn mắt, vừa lao về phía cậu ta.

Đúng lúc này, Trần Hạo đuổi theo tung người nhảy đến bên cạnh Thiên Chân.

Hắn lăng không vọt lên, tung một cú đá xoáy cuồng bạo.

"Bành!

Bành!

Bành!" Sau một loạt tiếng va chạm trầm đục, năm con Hải Hầu Tử đang lao tới lập tức bị đá bay ra ngoài.

Chương 24

Trần Hạo vừa xoa chân phải hơi đau do lực phản chấn, vừa kéo Thiên Chân dậy: "Số cậu đỏ thật đấy!

Khó khăn lắm mới tìm được lối ra thì lại bị một đống Hải Hầu Tử phục kích!" Trong lúc Thiên Chân cười khổ chuẩn bị nói gì đó, một bóng đen 'vút' một tiếng cũng lao lên.

Nhìn rõ người tới, Trần Hạo cười nói: "Tiểu Ca lần này lên chậm nửa nhịp rồi nhé." Tiểu Ca thấy Thiên Chân không sao mới quét mắt nhìn năm con Hải Hầu Tử đang bò dậy, nói: "Tổng cộng năm con, chia thế nào?" Trần Hạo rút thanh dao khai sơn dài hai thước ra, cảm ứng kỹ càng một chút rồi buồn bực nói: "Trong này hình như không chỉ có năm con Hải Hầu Tử đâu, xem ra lần này chúng ta có trò vui rồi!" Vừa dứt lời, Bàn Tử và A Ninh cũng lần lượt trèo lên.

Bàn Tử không nói hai lời, vớ lấy một cái bình gốm minh khí cao nửa mét bên cạnh, ném mạnh vào một con Hải Hầu Tử.

"Choang!" một tiếng giòn tan.

Cái bình lớn đập trúng đầu con quái vật.

Nhưng nó chẳng hề hấn gì, nhấc chân đá bay Bàn Tử.

A Ninh vội vàng tung người nhảy lên, một cú đá song phi đẩy lùi con Hải Hầu Tử đang truy kích Bàn Tử mấy bước, nhưng chính cô cũng bị lực phản chấn đẩy lùi hơn hai mét mới miễn cưỡng đứng vững!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo hô lớn: "Bàn Tử, A Ninh, cùng Thiên Chân lùi vào góc tường đi, không cầu giết địch, chỉ cầu tự vệ là được." Nói xong, hắn cùng Tiểu Ca chắn trước mặt ba người.

Cùng lúc đó, ở gian mộ thất đối diện lại vang lên tiếng bước chân 'bộp, bộp, bộp' dồn dập.

Mọi người phóng mắt nhìn sang, Bàn Tử kinh hô: "Vãi chưởng!

Có năm con vây công chúng ta còn chưa đủ, sao lại lòi ra thêm năm con nữa thế này?!" Nói rồi hắn vội vàng vớ lấy một cái bình thanh đồng bên cạnh làm vũ khí.

A Ninh cũng hai tay giương súng, chuẩn bị xạ kích bất cứ lúc nào.

Ngay cả Thiên Chân vừa lại sức cũng rút dao găm bên hông ra, chuẩn bị quyết tử một trận!

Trần Hạo thần tình nghiêm túc nói: "Mấy thứ này không phải ma quỷ yêu quái, đạo thuật của tôi vô hiệu với chúng, trừ khi dùng đại chiêu.

Xem ra hôm nay chỉ có thể dựa vào công phu ngạnh kháng với chúng thôi!" Tiểu Ca im lặng không nói, rút Hắc Kim Cổ Đao ra, đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm mười con Hải Hầu Tử đang vây lại!

Lúc này, mười con Hải Hầu Tử đột nhiên phát ra tiếng gào thét bạo ngược, sau đó ùa lên, lao thẳng vào Trần Hạo và Tiểu Ca.

Thấy thế, Trần Hạo nghênh đầu tung một chiêu Lực Phách Hoa Sơn.

Một dao chém bay con Hải Hầu Tử đi đầu, ngay sau đó thân theo dao đi, dưới chân chuyển bước, dao khai sơn trong tay lập tức vẽ ra một màn đao ảnh màu bạc, chiến cùng một chỗ với năm con Hải Hầu Tử.

Tiểu Ca cũng không nói nhiều, Hắc Kim Cổ Đao liên hoàn chém ra, thỉnh thoảng lại tung một cước dũng mãnh, trong nháy mắt đã đẩy lùi bốn con.

Nhưng dù vậy, vẫn có một con Hải Hầu Tử xuyên qua phòng tuyến của Trần Hạo và Tiểu Ca, lao thẳng về phía nhóm Thiên Chân.

Hung tính của Bàn Tử bị kích phát, cách một đoạn xa đã vung tròn cái bình thanh đồng, ném mạnh vào con quái vật.

A Ninh không chút do dự nổ súng, nhưng tốc độ của thứ này quá nhanh, bắn hết một băng đạn cũng chỉ miễn cưỡng ngăn cản được đà tiến công của nó.

"Keng!" một tiếng trầm vang.

Nhờ hỏa lực của A Ninh cản trở, Bàn Tử cuối cùng cũng tìm được cơ hội, đập cái bình thanh đồng lên cái đầu xấu xí của con Hải Hầu Tử.

Thấy cơ hội này, Thiên Chân cũng cầm dao lao lên.

Con Hải Hầu Tử bị Bàn Tử và A Ninh chọc giận, hoàn toàn phớt lờ con dao găm của Thiên Chân, vung cái vuốt xám sắc bén cực kỳ hung hãn cào thẳng vào đầu Thiên Chân.

Ngay tại thời khắc Thiên Chân sắp sửa mất mạng ngay tại chỗ, một thanh đao khai sơn trực tiếp bắn thẳng vào gáy con Hải Hầu Tử! "Phập!" Mũi đao xuyên thẳng qua trán Hải Hầu Tử, máu đen như đài phun nước, trong nháy mắt bắn đầy đầu đầy mặt Thiên Chân.

Móng vuốt sắc bén của con Hải Hầu Tử vừa bị giết chết chỉ cách đầu Thiên Chân vài cm!

Một màn kinh hiểm như vậy lập tức khiến Thiên Chân toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, hóa ra Trần Hạo trong khi đang một mình cân năm con Hải Hầu Tử, vẫn tranh thủ rút tay cứu Thiên Chân.

Thấy Thiên Chân không sao, Tiểu Ca - người đã chạy được hơn nửa đường để đến cứu viện - không nói hai lời, xoay người lần nữa nghênh đón bốn con Hải Hầu Tử, tốc độ chém của Hắc Kim Cổ Đao lại tăng lên một bậc!

Tuy Trần Hạo đã cứu Thiên Chân một mạng, nhưng lúc này hắn căn bản không còn vũ khí.

Nếu dùng súng lục, trong mộ thất không gian hẹp thế này rất có khả năng đạn lạc sẽ gây ngộ thương cho người khác.

Bất đắc dĩ, Trần Hạo đành phải thi triển Hình Ý Quyền, tay không ngạnh kháng với năm con Hải Hầu Tử!

Trong sát na, năm con Hải Hầu Tử tốc độ cực nhanh đã vây lại.

Bàn Tử hét lên: "Hạo gia, đám này cư nhiên nhìn ra cậu không có vũ khí, trí thương chắc chắn không thấp, Hạo gia cẩn thận!" A Ninh cũng lăm lăm khẩu súng lục, tiến lại gần Trần Hạo, chuẩn bị nổ súng cứu viện bất cứ lúc nào.

Thiên Chân vội vàng hét lên: "Tiểu Ca, mau chóng giải quyết đối thủ, qua giúp Hạo ca!" "Đám Hải Hầu Tử này tốc độ quá nhanh, tôi với Bàn Tử căn bản không giúp được gì!" "Binh!

Bốp!

Bành!

Bành!" Từng trận âm thanh trầm đục vang lên, nắm đấm nhanh như sấm sét của Trần Hạo liên tục oanh kích lên người năm con Hải Hầu Tử.

Nhất thời đánh cho đám quái vật này lùi lại liên tục, nhưng bọn chúng vẫn không hề hấn gì.

Phải biết rằng, trong cốt truyện gốc, nắm đấm to như bao cát của

Tiểu Ca cũng không thể đánh chết Hải Hầu Tử, cuối cùng phải dùng mẹo vặn gãy cổ mới xong chuyện.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo liền thay đổi chiến lược, thân hình bay nhanh chớp động, vừa né tránh công kích của Hải Hầu Tử, vừa tìm cơ hội ra tay!

Một lát sau, năm con Hải Hầu Tử lần nữa hình thành thế hợp vây, nhưng Trần Hạo cũng đã nắm được cơ hội.

Chỉ thấy hắn tung ra một chiêu Bán Bộ Băng Quyền, "Rắc" một tiếng đánh gãy cổ một con.

Ngay sau đó thân hình chuyển gấp, tay trái tung một cú Toản Quyền oanh mạnh vào gáy một con khác, tay phải dùng chiêu Long Trảo, lần nữa chộp lấy cổ một con Hải Hầu Tử! "Phập!

Rắc!" Gáy con thứ hai lập tức bị đánh nát bấy, ngã xuống đất không dậy nổi.

Cổ con thứ ba cũng sau một tiếng vang giòn giã bị Trần Hạo vặn thành sợi mì!

Chương 25

Cùng lúc đó, thấy Trần Hạo trong nháy mắt liên sát ba con Hải Hầu Tử, rốt cuộc cũng có cơ hội thở dốc, Bàn Tử vội vàng rút thanh đao khai sơn ra, phấn lực ném tới: "Hạo gia, tiếp lấy!" Trần Hạo tung người nhảy lên, liên tiếp hai cước đá bay hai con Hải Hầu Tử còn lại, giơ tay đón lấy thanh đao.

Hắn lăng không đạp mạnh lên vách tường, mượn lực lao vun vút về phía hai con quái vật.

Lúc này, hai con Hải Hầu Tử kia vừa vặn bò dậy, chưa đợi chúng phản ứng, đao khai sơn của Trần Hạo đã lóe lên hàn quang chói mắt, nhanh như tia chớp quét ngang qua. "Phập!

Phốc xuy!" Cổ hai con Hải Hầu Tử trong nháy mắt bị chém đứt, cái đầu to lớn xấu xí như quả bóng bay ra xa tít.

Thân thể không đầu của chúng còn lao về phía trước vài bước mới vô lực ngã xuống!

Máu đen lập tức phun đầy đất!

Cùng lúc đó, bên phía Tiểu Ca cũng sắp xong việc!

Chỉ thấy bốn con Hải Hầu Tử đối đầu với anh đã bị chém cho đầy thương tích, thậm chí có hai con bị chém đứt cánh tay ngay vai.

Trần Hạo biết rõ, nếu không phải Tiểu Ca bị phân tâm bảo vệ nhóm ba người Thiên Chân thì bốn con này đã sớm bị giải quyết rồi!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo hét lớn: "Tiểu Ca lui lại!" Tiểu Ca theo bản năng lùi về chắn trước người nhóm Thiên Chân, lại phát hiện Trần Hạo đã móc ra hai khẩu súng lục, mỉm cười nói: "Đến giờ thu hoạch điểm thưởng rồi!" "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Liên tiếp bốn tiếng súng vang lên, bốn con Hải Hầu Tử đang trọng thương kia ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, trong nháy mắt bị bắn xuyên mắt trái, triệt để "bán muối"!

Bàn Tử thở phào một hơi, trực tiếp than ngồi xuống đất nói: "Vãi chưởng!

Cái mộ dưới đáy biển này rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Sao lại xuất hiện nhiều Hải Hầu Tử thế này!" Thiên Chân cũng cảm thán: "Còn không phải sao.

Ở trong thuyền ma bị Hạo ca giết ba con, trong này cũng phải có đến mười con, cũng không biết lần này đã bị giết sạch chưa!" Trần Hạo thầm nghĩ: Thế giới đạo mộ trong hiện thực này so với phim ảnh có sai biệt quá lớn.

Không chỉ số lượng Cấm Bà nhiều hơn, ngay cả Hải Hầu Tử cũng kéo bè kết đảng, thật đúng là quá khốn nạn!

Bàn Tử nói: "Khó nói lắm.

Đã thuyền ma và ở đây đều xuất hiện Hải Hầu Tử, ai biết được còn có con nào dư lại hay không!" Đúng lúc này, một tiếng gầm rú càng thêm dữ tợn hung tàn truyền vào tai mọi người.

Nhìn cái bóng đen khổng lồ đang lao tới cửa mộ thất, Trần Hạo bất lực hét lên: "Bàn Tử, cái miệng quạ đen của ông đi khai quang à!" Chỉ thấy một con quái vật Hải Hầu Tử cao gần ba mét, toàn thân đen kịt như mực, đôi mắt dã thú loé lên lục quang quái dị, đang từ trong một cỗ quan quách ở góc mộ thất đứng lên! "Gào!!" Con Hải Hầu Tử kia vừa xuất hiện liền ngửa đầu cuồng khiếu, thanh âm bén nhọn, dị thường đáng sợ.

Bàn Tử khiếp sợ nói: "Vãi!

Vừa rồi chúng ta khô máu với đám Hải Hầu Tử kia, Bàn gia tôi sao lại không chú ý bên kia có cái quan quách to thế nhỉ!" Trong lòng Trần Hạo cũng buồn bực, theo cốt truyện gốc chỉ có một con Hải Hầu Tử, nhưng hiện tại dăm ba bận xuất hiện đến mười ba con, đủ quái dị rồi.

Còn về con Hải Hầu Tử quái dị và cái quan quách này, trong nguyên tác làm đếch gì có xuất hiện cơ chứ?!

Lúc này, con Hải Hầu Tử dị biến kia đứng dậy, một tát đánh nát nắp quan tài bằng đồng thau dày nửa thước nơi nó vừa ẩn thân.

Có thể thấy con quái vật này rốt cuộc cường hãn đến mức nào, thật không biết rốt cuộc là cái thứ gì mà lại có lực đạo lớn đến thế!

Tiểu Ca ở bên cạnh đột nhiên nói: "Phi Thi!" Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Cái gì cơ?!" Trần Hạo lúc này đã hồi thần, từ trong bí thuật Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của phái Bàn Sơn tìm được miêu tả về Phi Thi.

Hắn lập tức nói: "Không sai, cái thứ này là Phi Thi được đặc ý dùng Hải Hầu Tử để chế tác!

Nếu chúng ta đến muộn vài năm nữa, e rằng sẽ không thu thập nổi nó!" "Phi Thi?

Dùng xác Hải Hầu Tử làm thành?" Thiên Chân không thể tin nổi nói, "Hạo ca, anh không phải đang nói đùa chứ?!" Trần Hạo khôi phục vẻ đạm nhiên thường ngày, giải thích: "Người chết sau khi thi biến toàn thân mọc ra lông trắng, hút máu gia súc, gọi là Bạch Cương, cũng gọi là Bạch Sát.

Bạch Cương hút máu động vật vài trăm năm sẽ rụng lông trắng mọc ra lông đen, gọi là Hắc Cương, hay Hắc Hung.

Hắc Cương lại hút máu tươi trâu dê vài trăm năm, lông đen rụng đi, khôi phục dung mạo con người, lúc hành động thì nhảy tưng tưng,

đó gọi là Khiêu Thi.

Khiêu Thi hút máu người vài trăm năm, liền có thể hóa thành Phi Thi.

Phi Thi thôn thổ nhật tinh nguyệt hoa, không sợ ban ngày, trở thành một loại tồn tại gần như yêu nghiệt.

Động một tí là giết người đồ thành, khiến dương gian ngàn dặm đất chết!

Phi Thi mà tu luyện lên nữa, chính là gần như ma - Hạn Bạt!!!" "Cái thứ dùng xác Hải Hầu Tử biến thành Phi Thi này, thực lực ước chừng còn khó chơi hơn cả Phi Thi từ xác người!" Bàn Tử khó hiểu nói: "Hạn Bạt có gì ghê gớm.

Trước đó ở nhĩ thất, Hạo gia không phải đã xử lý một con Hạn Bạt lông trắng rồi sao?" Trần Hạo cạn lời đáp: "Cái con Hạn Bạt lông trắng đó chỉ là cách gọi gần giống thôi.

Nó căn bản không phải Hạn Bạt chân chính, so với con Phi Thi này còn kém xa!" Tiểu Ca hiếm khi lên tiếng giải thích: "Mộ phong cực kỳ kín kẽ, lại ở dưới đáy biển, e rằng khả năng nó chạy ra ngoài hút máu người và động vật để tiến hóa đến hiện tại là không lớn.

Ước chừng có thể biến thành tình trạng này chỉ có một nguyên nhân: Nó điều khiển những con Hải Hầu Tử sống kia, lên mặt biển bắt ngư dân qua lại, hoặc trực tiếp bắt cá lớn về cho nó hút máu!" Lúc này, con Phi Thi Hải Hầu Tử đã lao về phía mọi người.

Quả nhiên như trong truyền thuyết, động tác của nó trơn tru, không có chút cảm giác cứng nhắc nào.

Nhìn so với Hải Hầu Tử sống thì giống nhau như đúc!

Nó trừng đôi mắt xanh lè thảm thiết, giống như ma trơi phiêu đãng trên đầu mộ trong đêm đen, nhìn chằm chằm vào năm người nhóm

Trần Hạo đầy ác độc! "Rầm rầm rầm!!" Trong cỗ quan tài đồng thau khổng lồ kia dường như có thứ gì đó bị tiếng kêu của Phi Thi ảnh hưởng.

Chỉ trong chốc lát, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, cỗ quan quách khổng lồ trực tiếp bị một thứ đầy lông đỏ đánh cho vỡ nát! "Mẹ ơi!" Bàn Tử lập tức kinh hô, "Thi Sát!!" "Thi Sát?" Thiên Chân vừa nghe cũng không kìm được trừng lớn mắt, "Tôi nghe Tam thúc kể, Thi Sát cũng là một loại đồ vật do chủ mộ chuyên môn làm ra để phòng trộm.

Sinh tiền cũng là người, chỉ là bị tà vu Miêu Cương hạ chú, bị nhốt sống vào trong quan tài.

Sau khi tắt thở đến ngày thứ bảy sẽ thi biến, bánh chưng lúc đó không gọi là Bạch Sát mà gọi là Thi Sát.

Bởi vì ngậm một bụng oán khí nên vô cùng lợi hại.

Sự tồn tại của nó là để giữ mộ cho đám đạt quan quý nhân, không thể rời khỏi chủ mộ, nhưng chỉ cần gặp vật sống trong mộ là sẽ chơi chết!" Trần Hạo kinh ngạc gật đầu: "Không sai, căn cứ theo 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật' của tôi ghi chép thì loại đại vu sư biết chú ngữ chế tác Thi Sát này vô cùng hiếm gặp, cơ bản đến cuối thời Đông Kinh đã tuyệt tích.

Chương 26

Năm xưa lúc phụ thân Tào Tháo hạ táng, Tào Tháo muốn chế tác một con Thi Sát để giữ mộ cho cha, kết quả tìm khắp xung quanh cũng không tìm được đại vu sư biết loại chú ngữ này, cuối cùng đành phải thôi!

Không ngờ ở chỗ này lại tận mắt thấy loại Thi Sát toàn thân lông đỏ này, thật không biết chúng ta là may mắn hay xui xẻo nữa!" "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!..." Đúng lúc này, một trận tiếng súng kịch liệt cắt ngang dòng suy nghĩ của mọi người.

Trần Hạo quay đầu nhìn lại, cô nàng A Ninh kia không nói hai lời, rút súng lục nã đạn vào Phi Thi và Thi Sát!

Súng lục cận chiến uy lực không lớn, chỉ có thể bắn lên người Phi Thi và Thi Sát kêu leng keng, lại không thể tạo thành thương tổn!

Thân thể Phi Thi và Thi Sát quả thực cứng như tấm thép, súng lục chỉ bắn nát lớp quần áo mục nát không còn ra hình thù gì trên người chúng, căn bản không cách nào bắn xuyên qua cơ thể! "Vô dụng thôi!" Tiểu Ca nhìn một màn này, nhíu mày, lập tức trầm giọng quát, "Trừ Trần Hạo ra, những người khác đối phó không được hai thứ này đâu.

Để tránh ngộ thương, ba người các cậu rút hết ra ngoài!

Đi!" Thiên Chân có chút do dự, nhưng Bàn Tử thì lại dứt khoát quả đoán, biết mình ở lại cũng không giúp được gì nên kéo Thiên Chân nhanh chóng lui ra khỏi mộ thất.

A Ninh cũng không nổ súng nữa, chỉ lo lắng hét lên: "Trần Hạo,

Hạo gia cẩn thận, tôi ở ngoài mộ thất đợi, nếu thực sự đối phó không được thì mau chóng rút lui!" Nói xong liền đầy vẻ lo lắng chạy ra ngoài.

Không còn hỏa lực của A Ninh kiềm chế, Phi Thi và Thi Sát liền lao về phía bên này!

Tiểu Ca hừ lạnh một tiếng, xách Hắc Kim Cổ Đao nghênh đón.

Nhìn Tiểu Ca đang triển đấu với Phi Thi và Thi Sát, Trần Hạo cười nhạt: "Tiểu Ca, lần này tôi sẽ cướp 'nhân đầu' (kill) đấy!" Dứt lời, Trần Hạo vung thanh đao khai sơn hai thước trong tay mạnh mẽ xông lên. "Đinh đinh đang đang!" Vừa mới tới gần chiến trường, Trần Hạo liên tiếp chém ra mười mấy đao, nhưng độ cứng cơ thể của Phi Thi Hải Hầu Tử căn bản không phải thứ đao khai sơn bình thường có thể phá vỡ.

Thấy Phi Thi Hải Hầu Tử xoay người trực tiếp vồ tới, hắn vội vàng chuyển thân né tránh công kích!

Cùng lúc đó, lại vung đao chém về phía cổ, gáy, thậm chí hạ bộ và các chỗ hiểm yếu khác của Phi Thi.

Nhưng sau khi thử từng chỗ, cư nhiên không phát hiện bất kỳ sơ hở nào, đao khai sơn đều sắp chém đến quăn lưỡi cũng không làm Phi Thi bị thương.

Lại nhìn bên phía Tiểu Ca, Hắc Kim Cổ Đao trong tay không hổ là thần binh lợi khí, lại thêm Sát Sinh Nhận đầy rẫy sát khí, vừa khéo thích hợp đối phó với quỷ mị cương thi.

Mỗi nhát chém ra đều lưu lại một vết thương trên người Thi Sát.

Nếu không phải thân thể Thi Sát cực kỳ kiên cố thì e rằng đã sớm bị Tiểu Ca phân thây rồi!

Trần Hạo vừa né tránh công kích nhanh như sấm của Phi Thi, vừa

thầm mắng trong lòng.

Mẹ nó, đợi ra khỏi mộ đáy biển, bất luận thế nào cũng phải kiếm một thanh thần binh lợi khí.

Nếu không một khi gặp phải loại cương thi bánh chưng khó chơi thế này sẽ vô cùng phiền phức!

Nói xong, Trần Hạo một cước bức lui Phi Thi, vội vàng lùi lại mười mấy bước, lần nữa cắn nát ngón tay giữa đáng thương, vừa vẽ Phá Sát Phù lên đao khai sơn, vừa niệm chú: "Vạn thần triều lễ, dịch sử lôi đình.

Quỷ yêu tang đảm, tinh quái vong hình.

Cấp cấp như luật lệnh!" Trong sát na, thanh đao khai sơn bình thường lóe lên một tầng kim quang.

Lúc này Phi Thi vừa vặn lao tới lần nữa, Trần Hạo bình tĩnh ung dung nói: "Hiệp hai có thể bắt đầu rồi!" Vừa dứt lời, hắn liền thi triển ra Tam Tài Liên Hoàn Đao Pháp, chém ra một mảng đao ảnh màu vàng, lại chiến cùng Phi Thi một chỗ.

Phải nói Hải Hầu Tử sau khi biến thành Phi Thi thì tốc độ nhanh hơn lúc sống gấp đôi.

Với tốc độ cực hạn hiện tại của Trần Hạo cũng chỉ có thể hơi áp đảo Phi Thi nửa bậc mà thôi.

Hắn hỏa lực toàn khai, trực tiếp phát huy các yếu quyết nhanh, chuẩn, độc của đao khai sơn đến tinh tế đầm đìa. "Phập!

Phập!

Phập!" Một trận âm thanh lưỡi dao sắc bén nhập thịt vang lên, trên người Hải Hầu Tử Phi Thi lập tức bị chém ra mười mấy vết thương sâu năm sáu cm, dài mười mấy cm!

Lần này Phi Thi nổi giận, chỉ thấy nó hoàn toàn buông tha phòng thủ, chơi trò lấy thương đổi thương với Trần Hạo.

Trần Hạo khinh thường nói: "Một con Hải Hầu Tử chết không biết bao lâu rồi lại muốn chơi trò tương hỗ tổn thương với tiểu gia?

Sợ là mất trí rồi!" Nói xong, tay trái hắn mạnh mẽ móc ra súng lục, nã đạn xối xả vào đầu Hải Hầu Tử.

Hải Hầu Tử theo bản năng hộ lấy hai mắt, Trần Hạo mượn cơ hội này, thân hình lóe lên lao tới bên cạnh nó. "Chém cho ta!" Một mảng đao ảnh màu vàng ập xuống đầu che mặt.

Lại một trận âm thanh trầm đục, các vị trí hiểm yếu bị thương trước đó của Phi Thi lần nữa bị đao quang bao phủ!

Trong nháy mắt, cổ, gáy và bốn khớp xương của Phi Thi đều bị chém ra vết thương cực lớn.

Trần Hạo khẳng định, nếu không phải là cương thi thì nó đã lạnh ngắt rồi!

Đúng lúc này, bên phía Tiểu Ca cũng có thu hoạch cực lớn.

Dù sao Thi Sát cũng dễ đối phó hơn Phi Cương nhiều, lại thêm thực lực Tiểu Ca không yếu hơn Trần Hạo (có khả năng còn nhỉnh hơn một bậc), trong tay lại có thần binh Hắc Kim Cổ Đao bôi máu Kỳ Lân.

Chỉ một lát sau, con Thi Sát đầy lông đỏ đã bị Tiểu Ca chém đứt tứ chi, gọt thành "thi côn" (xác trần)!

Mắt thấy Tiểu Ca sắp thu hoạch thắng lợi, Trần Hạo đau lòng không thôi.

Dù sao điểm thưởng chém giết một con Thi Sát tuyệt đối cao hơn Hải Hầu Tử.

Hắn đành phải tung đại chiêu cướp mạng.

Chỉ thấy hắn chém mạnh một đao đẩy lui Phi Thi Hải Hầu Tử, lập tức thanh đao khai sơn như sao băng thoát tay bắn về phía vết thương trên cổ Phi Thi.

Sau đó hai tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Ngũ tinh trấn thải, quang chiếu huyền minh.

Thiên thần vạn thánh, hộ ngã chân linh.

Chương 27

Cửu thiên đạo tổ, áp thân trấn hình, cấp cấp như luật lệnh - Trấn Thi Chú!" Một đạo kim quang chói mắt trong nháy mắt chiếu lên người Phi Thi.

Trong nháy mắt, Phi Thi như bị thạch hóa, ngây ngốc đứng tại chỗ không nhúc nhích!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo thầm nghĩ: Tuy chỉ có thể trấn áp Phi Thi năm giây, nhưng thời gian đủ dùng rồi!

Hắn ngay lập tức phi thân vồ tới, giật thanh đao khai sơn đang cắm trên cổ Phi Thi ra.

Thân hình xoay chuyển, trở tay đâm một đao trực tiếp vào chỗ trọng thương ở cổ nó.

Lúc này, Phi Thi mắt thấy sắp thoát khỏi Trấn Thi Chú, chưa kịp giơ đôi vuốt sắc bén lên thì "Phập" một tiếng, đao khai sơn đã xuyên thủng cổ họng, lập tức lưỡi đao xoay ngang, "Phốc xuy" một tiếng chém đứt lìa đầu Phi Thi!

Trần Hạo vội vàng né người lùi lại, dù sao máu Phi Thi cũng chứa thi độc rất lợi hại, một khi không cẩn thận dính phải thì giải độc cũng tốn công.

Mắt thấy đắc thủ, Trần Hạo không nói hai lời, tung vài cú nhảy đến bên cạnh Tiểu Ca.

Thủ đao dâng lên hạ xuống, từ vết thương bên sườn trái Thi Sát, một đao quấy nát tim của nó!

Tiểu Ca lạnh lùng nói: "Vô sỉ, lại cướp nhân đầu của ta!" Trần Hạo cũng bất đắc dĩ, tổng không thể nói cho Tiểu Ca biết là vì để

kiếm thêm chút điểm thưởng được.

Hắn đành bất đắc dĩ nói: "Được rồi, dù sao hai chúng ta cũng xử xong Phi Thi và Thi Sát, đừng để ý ai là người last hit cuối cùng nữa!" Nói xong liền hét ra ngoài cửa: "A Ninh, Bàn Tử, Thiên Chân, có thể vào rồi." Lúc này, trong ý thức hải của Trần Hạo vang lên tiếng nhắc nhở thích hợp của hệ thống: `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết 10 con Hải Hầu Tử, hoạch đắc 100 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thi Sát, hoạch đắc 30 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Phi Thi, hoạch đắc 50 điểm thưởng!]` Tuy hiện tại Trần Hạo mới chỉ tích lũy được 780 điểm thưởng, ngay cả đổi một cái pháp thuật cấp thấp cũng không đủ, nhưng hắn vẫn vô cùng vui vẻ, dù sao tích tiểu thành đại mà.

Chỉ cần gom đủ 1000 điểm thưởng là có thể đổi một cái phù chú đạo pháp công kích hình.

Huống hồ lần này xuống mộ đáy biển hệ thống có phần thưởng nhiệm vụ.

Một khi hoàn thành phó bản này, Trần Hạo cũng có thể nhận được hai cái phù chú công kích (tuy không bằng Phong Hỏa Lệnh nhưng mỗi lần xuất chiêu tổn hao pháp lực cũng ít), tuyệt đối là biện pháp tốt đảm bảo tác chiến bền bỉ!

Lúc này, nghe tiếng gọi, Bàn Tử, Thiên Chân và A Ninh vội vàng chạy lại vào mộ thất.

A Ninh lo lắng hỏi: "Trần Hạo, anh sao rồi?

Có bị thương không?" Trần Hạo đạm nhiên nói: "Yên tâm đi, tôi không sao." Thiên Chân cũng chạy lại kiểm tra tình huống của Tiểu

Ca, ngoại trừ vết thương cắt tay lấy máu bôi lên Hắc Kim Cổ Đao ra, Tiểu Ca cũng hào phát vô thương.

Bàn Tử đi quanh thi thể Phi Thi và Thi Sát hai vòng, sau đó ngồi xổm xuống đánh giá tỉ mỉ một lát rồi nói: "Bàn gia lần này xuống đấu thật mẹ nó mở mang tầm mắt!

Nhân Diện Liêm, Hải Hầu Tử, Cấm Bà, Oán Hồn Thủy Quỷ Trận, lại còn Hạn Bạt lông trắng hàng fake, rồi Phi Thi, Thi Sát!

Mấy thứ quỷ quái này cộng lại còn nhiều hơn và hiếm lạ hơn tất cả những thứ bẩn thỉu Bàn gia từng gặp trong nửa đời trước cộng lại!" Thiên Chân bình tĩnh lại cảm xúc căng thẳng, trêu chọc: "Bàn Tử, nhìn dáng vẻ cảm khái của ông kìa, chi bằng đem cái xác Phi Thi với Thi Sát này về làm 'hàng trấn áp' cho cửa hàng đi.

Thứ đồ chơi này đảm bảo có thể làm cho đại danh Mạc Kim Giáo Úy Bắc phái danh chấn giới đảo đấu!" Bàn Tử ghê tởm lắc đầu: "Thôi dẹp đi!

Tiểu Thiên Chân tôi bảo cậu này, cậu mà còn dám làm Bàn gia ghê tởm nữa thì coi chừng tôi không để yên đâu!" Sau đó hắn quay đầu trêu chọc Trần Hạo và Tiểu Ca: "Tôi nói hai vị Hạo gia, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân, thế giới đệ nhị và đệ tam nha.

Phi Thi với Thi Sát lợi hại như vậy mà dăm ba chiêu đã bị các cậu giải quyết!" Thiên Chân cảm thán: "Đúng vậy, thân thủ của Tiểu Ca và Hạo ca quá tốt.

Chúng ta ấy à, chỉ tổ ngáng chân hai người họ!" Trần Hạo không để ý hai người trêu chọc nhau, bởi vì hắn biết ở ngay cách vách gian mộ thất này có mô hình Vân Thiên Cung.

Hắn thu đao vào vỏ, cắm súng lại vào bao, đi đến trước cửa đá mộ thất, dùng sức đẩy một cái.

Cửa đá lập tức vang lên tiếng "Ầm ầm" trầm đục, lộ ra chân dung bên trong.

Nhất thời, ngoại trừ Tiểu Ca và Trần Hạo, ba người Bàn Tử đều kinh ngây người!

Thiên Chân hưng phấn trừng lớn mắt: "Trong này có mô hình Vân Thiên Cung!

Hạo ca, Bàn Tử, Tiểu Ca, chúng ta tìm thấy đỉnh mộ đáy biển rồi!" Mọi người phóng mắt nhìn lại, cả gian mộ thất rộng hơn ngàn mét vuông, bốn xung quanh có chín chín tám mươi mốt cây cột lớn đường kính nửa mét chống đỡ mái mộ cao gần mười mét.

Dưới chân lát gạch đá vuông khắc đầy hoa văn, trên tường cũng khắc đầy hoa văn tinh mỹ.

Đập vào mắt là từng đống đồ đồng thau, đồ sứ, thậm chí đồ sơn mài... các loại minh khí bồi táng tùy tiện bày biện khắp nơi, đều là tinh phẩm thời Minh!

Không khách khí mà nói, chỉ cần lấy ra một món đem bán, ít nhất cũng được mấy chục đến cả trăm vạn đô la!

Còn mấy cái đỉnh đồng khổng lồ kia càng có thể xưng là quốc chi trọng khí!

Danh liệt văn vật cấp quốc gia đặc biệt cũng không thành vấn đề!

Lại nhìn trên đài cao chính giữa mộ thất, kia chẳng phải chính là mô hình Vân Thiên Cung sao!

Tuy mô hình này đã thu nhỏ không biết bao nhiêu lần so với Vân Thiên Cung thật, nhưng phong vận cổ đại vàng son lộng lẫy, khí thế hào hùng của nó cũng không khỏi khiến mọi người cảm thán!

Trên đỉnh mô hình, cũng chính là trần của gian mộ thất này, giống

như trong phim và tiểu thuyết miêu tả, khảm nạm những viên "Dạ Minh Châu" tạo thành đồ án Âm Dương Ngư.

Đương nhiên, Trần Hạo biết đó chẳng qua là thiên thạch ngoài hành tinh có tác dụng phát sáng khi gặp nhiệt, nhưng nhìn qua quả thật chói lọi bắt mắt vô cùng.

Trần Hạo thầm nghĩ: Xem phim và thực tế đúng là không so được.

Lúc xem phim thật không cảm thấy mô hình kia có gì kỳ đặc, nhưng khi tận mắt nhìn thấy mô hình Vân Thiên Cung này lại bị kinh ngây người.

Vậy nếu nhìn thấy Vân Thiên Cung thật thì sẽ là tràng diện chấn động cỡ nào!

Đừng bảo Trần Hạo low, càng đừng cảm thấy hắn nhà quê không kiến thức.

Đại gia chạy khắp thế giới, xuyên việt thế giới trước, thậm chí thế giới đạo mộ hiện tại, lại có ai dám nói đã từng thấy cổ mộ nào sánh được với Vân Thiên Cung?!

Đừng có mẹ nó nói đùa!

Bàn Tử khiếp sợ trừng lớn hai mắt, nhìn chằm chằm vào thiên thạch trên đỉnh mộ hét lên: "Dạ Minh Châu!!!" Lúc này, Trần Hạo, Thiên Chân và A Ninh lần lượt đi đến bên cạnh mô hình Vân Thiên Cung trên đài cao.

Thiên Chân vừa dùng đèn pin tụ quang tỉ mỉ đánh giá mô hình, vừa cảm thán: "Oa!

Vân Thiên Cung cũng quá đẹp đi?

Chương 28

Giản trực có thể so sánh với Cố Cung rồi!" Trần Hạo cười nhạt: "Cố Cung xây trên lục địa, nhưng cái mô hình này lại xây trong cổ mộ dưới đáy biển.

Dựa theo manh mối chúng ta có được trước đó để suy đoán, Vân Thiên Cung thật sự càng được tu kiến trên đỉnh núi tuyết.

Hai dạng này so sánh, rốt cuộc cái nào độ khó xây dựng cao hơn, không phải đã quá hiển nhiên rồi sao." Thiên Chân hưng phấn gật đầu liên tục, đồng thời gọi: "Bàn Tử, mau lại xem này!" Trần Hạo và A Ninh quay đầu lại nhìn, suýt chút nữa cười phun.

Hóa ra tên Bàn Tử này lúc này đang không ngừng mân mê đống minh khí bồi táng dưới đài cao, chấn chấn hữu từ nói: "Mô hình thì có cái gì mà xem.

Đợi quay về tôi lên mạng mua cho cậu mấy cái máy bay, đại bác, xe tăng, người ngoài hành tinh, ứng hữu tận hữu!" Thiên Chân tức cười: "Có thể giống nhau sao!

Nói nhảm." Sau đó cậu ta vừa soi đèn quan sát mô hình, vừa hỏi: "Hạo ca, chẳng lẽ Vân Thiên Cung thật sự tồn tại?" Trần Hạo tự nhiên biết Vân Thiên Cung tồn tại, sau này còn sẽ đích thân đi đến đó, bèn đạm nhiên gật đầu.

A Ninh nói: "Hẳn là có, nếu không Uông Tạng Hải cũng không cần đại phí chu chương lưu lại nhiều manh mối về Vân Thiên Cung trong mộ đáy biển như vậy." Lúc này, Thiên Chân đột nhiên phát hiện Tiểu Ca không ngừng đánh giá tứ phía dưới đài cao, bèn hỏi: "Tiểu Ca, rốt cuộc anh đang tìm cái gì?" Tiểu Ca dừng lại, đáp: "Tôi cảm thấy có người đang nhìn tôi." Vừa nghe lời này, Bàn Tử cũng không lục lọi

minh khí nữa, A Ninh càng rút súng lục ra.

Ngay cả Thiên Chân cũng buông tha quan sát mô hình, đứng ở mép đài cao nhìn về hướng Tiểu Ca.

Bàn Tử đi đến bên cạnh Tiểu Ca nói: "Hải Hầu Tử, không phải là chưa giết sạch đấy chứ?" Thiên Chân cười nói: "Thôi nghỉ đi.

Cậu còn kêu nữa là gọi chúng nó đến thật đấy." Chỉ có Trần Hạo biết, trong này không chỉ có thứ "còn sống" trong cái kim thân tọa hóa (xác ướp ngồi thế thiền) ở mô hình kia, mà ngay cả gian mộ thất treo đầy một cây san hô đỏ lục giác chuông đồng nơi A Ninh ngộ sấm trong phim cũng ở cách đó không xa.

Có thể nói, nếu bọn họ không động vào đồ vật trong này thì Trần Hạo và mọi người sẽ không xảy ra vấn đề.

Nhưng có thể không động vào minh khí sao?

Đáp án hiển nhiên là không thể nào!

Dù sao Trần Hạo cũng có hệ thống nhiệm vụ phải hoàn thành.

Nếu không lấy đủ hai mươi món minh khí đỉnh cấp ra khỏi mộ, phần thưởng của hắn coi như đi tong!

Sau đó, nhóm Thiên Chân phát hiện bích họa trong mộ thất, tự nhiên cũng biết Vân Thiên Cung được Uông Tạng Hải xây dựng trên núi tuyết lớn, và Vân Thiên Cung đã bị tuyết lở chôn vùi!

Trần Hạo lười nghe mấy tin tức đã sớm biết này, ngược lại đang suy tính trong lòng.

Lần này bởi vì hắn xuất hiện khiến A Ninh không giống như trong nguyên tác bị tách khỏi nhóm Thiên Chân.

Vậy thì trong mộ thất chứa cây san hô đỏ, cái thứ dọa A Ninh sợ đến mức tạm thời thần trí bất minh kia rốt cuộc có xuất hiện hay

không?

Suy tư một lát, Trần Hạo cười nhạt, thầm nghĩ: Nghĩ mấy cái vô dụng ấy làm gì.

Hiện tại việc nên làm nhất là gom đủ hai mươi món minh khí đỉnh cấp mang ra ngoài để hoàn thành nhiệm vụ.

Quan trọng nhất là, bất kể không gian trữ vật hay ba lô đều không thể mang ra vật kiện lớn, cho nên chỉ có thể nhắm vào mấy món minh khí nhỏ gọn tiện mang theo.

Nghĩ là làm, Trần Hạo đi dạo khắp mộ thất tìm kiếm, hễ nhìn trúng món minh khí nhỏ nào không tệ là tùy tay vung lên ném vào không gian trữ vật.

Mười mấy phút sau, trong không gian trữ vật ít nhất đã chứa gần ba mươi món minh khí, trong đó tự nhiên bao gồm cả số trang sức minh khí mò được từ quan quách Lục Tí Tống Tử (Bánh chưng sáu tay) trước đó.

Nhưng Trần Hạo không biết hệ thống định nghĩa thế nào là minh khí đỉnh cấp, cho nên để bảo hiểm, hắn đi lên đài cao, bước vài bước đến giữa mô hình Vân Thiên Cung, tỉ mỉ đánh giá cái kim thân tọa hóa kia.

Thiên Chân tò mò hỏi: "Hạo ca, anh đối với kim thân tọa hóa cũng có nghiên cứu à?" Trần Hạo lắc đầu, đạm nhiên đáp: "Không.

Tôi đang tìm minh khí trên người cái kim thân này!" Bởi vì hắn nhớ mang máng, Tiểu Ca hồi ức năm xưa cùng đội khảo cổ tiến vào mộ thất này, đã phát hiện trong kim thân tọa hóa có đồ vật.

Lúc kiểm tra, Trần Hạo từ ống kính có thể thấy trên cổ cái xác khô đeo một miếng cổ ngọc thất thấm sắc (ngọc cổ ngấm 7 màu) vô cùng trân quý.

Một lát sau, Trần Hạo quả nhiên phát hiện cổ ngọc, bèn tùy tay lấy miếng ngọc từ trên cổ xác khô xuống.

Thấy tình cảnh này, Thiên Chân lập tức không chịu: "Hạo ca, anh làm gì thế?!" Trần Hạo ung dung bỏ cổ ngọc vào túi (thực tế là bỏ vào không gian trữ vật), đạm nhiên đáp: "Như cậu thấy đó, đương nhiên là đang sờ minh khí!" Cái tính cố chấp của Thiên Chân lập tức nổi lên, tiêu cấp nói: "Hạo ca, sao anh có thể làm như vậy!?

Đây đều là đồ cổ, đều thuộc về quốc gia, chúng ta chỉ tìm manh mối của Tam thúc, cũng không phải đảo đấu Mạc Kim!" Nói thật, ngoại trừ cách nghĩ ngây thơ cùng cái tâm thánh mẫu của Thiên Chân ra thì Trần Hạo rất thưởng thức cậu ta.

Dù sao năm tháng này, người thực sự lương thiện luôn khiến người ta vui vẻ tiếp cận và yên tâm.

Nhưng Thiên Chân cứ thích áp đặt cách nghĩ của mình lên người khác thì không thể nhịn được.

Hắn cười lạnh nói: "Ngô Thiên Chân bạn học nhỏ, cậu có tinh thần ái hộ quốc bảo, nghiêm khắc kiềm chế bản thân để nghiên cứu, tôi bội phục.

Nhưng cậu cứ đem cái cách nghĩ 'chỉ khảo cổ, không Mạc Kim' áp đặt cho người khác, kể cả người thân và bạn bè, cậu cảm thấy như vậy thực sự tốt sao?" Thiên Chân không phục nói: "Vì sao không tốt?

Bảo hộ văn vật quốc gia, mỗi công dân đều phải làm tròn nghĩa vụ a!" Trần Hạo khinh thường cười một tiếng: "Mỗi công dân đều phải tuân thủ?

Vậy xin hỏi, hiện tại trong các gia tộc Lão Cửu Môn đều tuân thủ sao?

Có ai giống như Bàn Tử làm buôn bán đồ cổ ở Phan Gia Viên đều

tuân thủ sao?

Tam thúc, Phan Tử, thậm chí những thổ phu tử mà cậu không biết, bọn họ đều tuân thủ sao?" Thiên Chân cãi: "Người khác tôi quản không được, nhưng ít nhất Tam thúc, Phan Tử và Bàn Tử lúc xuống mộ cùng tôi, tôi đều đang nhìn chằm chằm a!" Trần Hạo khinh thường cười ha hả: "Tuy chúng ta là bạn bè, nhưng cậu căn bản không có tư cách dùng bộ quy tắc hành sự đó của cậu để yêu cầu tôi.

Hoặc là nói, trên thế giới này không ai có tư cách yêu cầu tôi làm việc.

Nói với cậu nhiều như vậy, không phải để thuyết phục cậu cho phép tôi Mạc Kim.

Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, Ngô gia nhà cậu từ ba đời trở lên đều làm thổ phu tử.

Còn về phần cậu, Ngô Thiên Chân, cậu càng là từ nhỏ được ông nội, ba cậu, Nhị thúc và Tam thúc dùng tiền đảo đấu kiếm được nuôi lớn!

Hiện tại cậu lại dùng tình thân hạn chế Tam thúc, dùng tình bạn hạn chế Bàn Tử, cậu không cảm thấy như vậy rất ích kỷ sao?" Thiên Chân lập tức bị chửi cho á khẩu không trả lời được, khổ não nhăn mặt, nửa ngày không thốt nên lời.

Bàn Tử đi tới vỗ vai Thiên Chân nói: "Thiên Chân à, hôm nay nếu không phải Hạo gia nói toạc ra thì tôi cũng không nỡ nói.

Nhưng đã nói đến nước này, tôi không thể không nói vài câu.

Đúng vậy, tôi - Bàn Tử thích đảo đấu Mạc Kim, nhưng đó cũng là vì để sống a.

Xuống mộ không cho Mạc Kim, cũng không thể không cho tôi kiếm tiền ăn cơm chứ?

Chúng ta là bạn bè, tôi có thể nể mặt cậu mà nghe cậu, Tam gia là Tam thúc ruột của cậu cũng mặc kệ cậu thanh cao.

Nhưng toàn thế giới này, không thể nào tất cả những người làm nghề này đều phải chiều theo cậu được?" Thiên Chân ngây ngốc nhìn mọi người, trong lòng ngũ vị tạp trần lẩm bẩm: "Chẳng lẽ... mình thực sự quá đáng sao?" Trong lúc Thiên Chân còn đang xấu hổ không nói nên lời, A Ninh đột nhiên hét lên: "Mau nhìn kìa!" Bốn người Trần Hạo vội vàng chạy lại, nhìn theo hướng cô chỉ.

Chương 29

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Phía sau gương đồng có một cái hang!" Ngay sau đó, Thiên Chân và Bàn Tử bắt đầu thảo luận xem cái hang này dùng để làm gì.

Trần Hạo thầm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là cái hang trong nguyên tác mà Thiên Chân bị mê hoặc rồi chui vào sao?

Cũng phải, cái hang này thông tới thất mộ treo đầy chuông đồng lục giác và cây san hô đỏ.

Tiểu Ca năm đó đi theo đội khảo cổ cũng bị mê vựng trong lối đi này, thậm chí còn mất đi ký ức.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ một lát sau, Tiểu Ca nhớ ra một phần ký ức về cái hang này.

Khi hắn muốn đi vào lần nữa để tìm lại ký ức đã mất, Thiên Chân vội vàng ngăn cản, động chi dĩ tình hiểu chi dĩ lý mà khuyên can, tóm lại là không cho hắn mạo hiểm.

Nhưng ngay sau đó, Thiên Chân đúng như Trần Hạo dự đoán, giống như bị trúng tà, nhìn cái hang kia nở nụ cười quỷ dị.

Không đợi Bàn Tử và Tiểu Ca phản ứng, Thiên Chân như phát điên lao vào trong mộ đạo.

Thấy cảnh này, Trần Hạo hét lớn: "Thất thần cái gì, đuổi theo!" Trong chốc lát, bốn người cũng nhao nhao đuổi theo vào mộ đạo trong hang.

Chỉ trong nháy mắt, bốn người đã đuổi kịp Thiên Chân đang chạy như điên.

Trần Hạo vung tay ném chiếc đèn pin tụ quang ra. "Vút!" "Rầm!"

Đèn pin đập trúng vào khoeo chân Thiên Chân, khiến cậu ta ngã nhào xuống đất.

Bàn Tử và Tiểu Ca lao lên, mỗi người giữ chặt một cánh tay Thiên Chân, vừa kéo về phía sau, Bàn Tử vừa hét: "Trúng chiêu rồi?" "Tôi thấy là trúng tà rồi, mau đi thôi!" Trần Hạo và A Ninh tự nhiên cũng đi theo phía sau.

Tuy A Ninh không bị dọa sợ đến mức ngẩn người trốn vào góc mộ thất như trong nguyên tác, nhưng khi Bàn Tử và Tiểu Ca kéo Thiên Chân lùi lại, họ vẫn phát hiện ra thất mộ chứa cây san hô đỏ treo đầy chuông đồng lục giác kia.

Tính tò mò của Bàn Tử, hoặc nói đúng hơn là trái tim Mạc Kim đang xao động lại nổi lên.

Hắn cứ lề mề, nhất quyết đòi Thiên Chân và mọi người cùng vào thất mộ xem thử.

Thấy vậy, Trần Hạo thản nhiên nói: "Dù sao cũng đã đến cửa rồi, không vào xem thử thì cũng tiếc thật." Nói xong, anh xoay người đi về phía thất mộ kia.

A Ninh tự nhiên tin tưởng đi theo anh, Bàn Tử thấy Trần Hạo đã đồng ý liền vui vẻ đuổi theo.

Tiểu Ca nhìn thoáng qua Thiên Chân, nói: "Đi theo tôi." Sau đó hắn dẫn theo Thiên Chân đang bất đắc dĩ, đuổi kịp bước chân của ba người.

Vừa mới bước vào thất mộ, Bàn Tử hưng phấn hỏi: "Hạo gia, nhìn cây san hô lớn thế này, chắc chắn là rất đáng tiền phải không?" Trần Hạo buồn cười nói: "Hỏi Thiên Chân và Tiểu Ca thì biết." Thiên Chân cười xấu xa: "16 tệ, không được bớt, giá cho một cân." Sau đó lại nhận được sự xác nhận của Tiểu Ca, Bàn Tử uất ức không để đâu

cho hết.

Trần Hạo cười nói: "Tuy cây san hô không đáng tiền, nhưng chuông đồng lục giác treo đầy trên đó lại vô cùng trân quý.

Chuông này thuộc loại chế tác bằng kim loại, trong cổ mộ thuộc hàng hiếm.

Hơn nữa kết cấu chặt chẽ, linh kiện nhỏ bé, cực khó bảo quản.

Nhìn hoa văn trên chuông, vừa nhìn là biết đồ từ thời Chiến Quốc, bảo quản đến hiện tại vẫn hoàn hảo không sứt mẻ." Sau đó anh trêu chọc hỏi: "Nói nhiều như vậy, Bàn Tử hẳn là biết điều này có ý nghĩa gì rồi chứ?" Bàn Tử hưng phấn: "Hiểu!

Còn đáng giá hơn vàng ròng chứ gì!" Nói xong, hắn định đưa tay hái chuông đồng lục giác.

Lúc này, Tiểu Ca đột nhiên quát: "Đừng động vào!" Bàn Tử không vui nói: "Sao thế?

Cậu cũng định bảo vệ văn vật à?" Tiểu Ca không để ý tới hắn, hỏi ngược lại Thiên Chân: "Có nhớ tôi đã gặp loại chuông này ở đâu không?" Thế là Thiên Chân liền kể lại chuyện gặp phải Thi Biệt Vương mang chuông đồng lục giác khi đi qua động thủy đạo ở Thất Tinh Lỗ Vương Mộ.

Cuối cùng cậu ta nói: "Lúc đó chỉ một cái chuông suýt chút nữa đã lấy mạng mấy người.

Tôi thấy là chúng ta đừng động vào đống chuông này thì hơn." Trong chốc lát, Bàn Tử và A Ninh đều bị dọa không dám lại gần cây san hô nữa.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Loại chuông đồng lục giác này quả thực phi thường bất phàm.

Tôi cũng không định mang ra ngoài bán, Thiên Chân không phải vẫn luôn muốn bảo vệ cổ đổng văn vật rồi nộp lên quốc gia sao?

Hải Để Mộ kinh người như vậy, lại có nhiều minh khí bồi táng và giá trị khảo cổ, đợi chúng ta ra khỏi Hải Để Mộ, hoàn toàn có thể báo cáo tất cả lộ tuyến ở đây lên trên.

Còn về đám chuông đồng lục giác này, tôi sẽ thu đi hết, tránh cho sau này đội khảo cổ của quốc gia bị mê hoặc gặp nguy hiểm." Nói xong, hai tay anh nhanh như tia chớp, phi tốc hái xuống mấy chục cái chuông đồng lục giác, sau đó bỏ vào ba lô (thực tế là bỏ vào không gian trữ vật).

Thiên Chân khó hiểu hỏi: "Hạo ca, đã không định mang mấy cái chuông thanh đồng nguy hiểm này đi bán, vậy anh lấy làm gì?

Chẳng lẽ chỉ vì để quét sạch nguy hiểm trong cổ mộ?" Trần Hạo cười nói: "Chuông thanh đồng là pháp khí có thể mê hoặc lòng người.

Tôi thu lại, sau này lúc cần thiết hoàn toàn có thể dùng để bố trí trận pháp!" *** Từ trong thất mộ có cây san hô đỏ đi ra, nhóm năm người Trần Hạo một lần nữa quay lại chủ mộ thất có mô hình Thiên Cung trên mây.

Thiên Chân và Bàn Tử thương lượng nửa ngày, cuối cùng chỉ đưa ra được biện pháp bạo lực là đào hang trên đỉnh mộ để ra ngoài.

Trần Hạo mang theo chút trào phúng nói: "Thiên Chân, không phải cậu vẫn luôn tiêu bảng bảo vệ văn vật quốc gia sao?

Hiện tại vì để ra khỏi Hải Để Mộ mà lại định đào đạo động từ đỉnh mộ?

Phải biết rằng, một khi làm thật, nước biển sẽ đảo ngược vào trong, ngôi cổ mộ này coi như hỏng hết.

Đến lúc đó đừng nói bảo vệ văn vật, bị quốc gia biết được khéo

lại bị bắt đi ngồi tù mọt gông đấy!" Vừa nghe lời này, Thiên Chân đầy mặt xấu hổ: "Hạo ca nói em đều biết.

Nhưng... nhưng chúng ta cũng không thể vì bảo vệ văn vật mà cuối cùng đều chết rũ xương ở đây chứ?" Bàn Tử nhìn ra Trần Hạo sớm đã tính sẵn trong lòng, cho nên mới dùng lời lẽ kích thích Thiên Chân, bèn cười nói: "Được rồi Hạo gia, Thiên Chân biết sai rồi.

Hay là làm phiền ngài giúp nghĩ ra biện pháp rời khỏi Hải Để Mộ đi?" Trần Hạo thấy vậy cũng không tiếp tục đốt đốt bức nhân, thản nhiên nói: "Kỳ thực tôi chỉ muốn cho Thiên Chân biết, ái hộ văn vật, đoan chính thái độ khảo cổ tuy là chuyện tốt, nhưng có đôi khi phải phân rõ lợi hại.

Quan trọng nhất là, tôi sẽ mang một ít minh khí nhỏ ra ngoài bán, nhưng tuyệt đối sẽ không bán cho bọn Tây lông.

Dù sao tôi cũng không hy vọng bảo bối của cha ông lưu lạc ra nước ngoài." Tuy rằng Thiên Chân có chút không xoay chuyển được tư duy, nhưng ít nhiều cũng nghe lọt tai một chút, bèn ngậm miệng không nói nữa.

Lúc này, Trần Hạo nhìn về phía cái xác khô trên mô hình Thiên Cung, nói: "Muốn ra khỏi Hải Để Mộ, trước mắt tôi chỉ có hai biện pháp." Bàn Tử vui mừng nói: "Hạo gia, ngưu bức!

Tôi đang hết cách, Hạo gia cư nhiên có hẳn hai cách?!

Mau nói đi, chúng ta rốt cuộc ra ngoài thế nào?" Trần Hạo ung dung nói: "Cách thứ nhất, là biện pháp của Thiên Chân, bất quá chi tiết cần sửa đổi.

Đỉnh mộ đều xây bằng tường sắt, muốn đào đạo động đi ra tuyệt đối là dị tưởng thiên khai.

Chỉ có dùng thuốc nổ loại mạnh mới có thể bạo lực phá sách ra

ngoài." Tiểu Ca nghe xong liền tung người nhảy lên đỉnh mộ, dùng dao găm đục thử vài cái, sau đó lại phi thân nhảy xuống gật đầu nói: "Trần Hạo nói không sai, tường mộ đều đúc bằng sắt, biện pháp bình thường căn bản không đào được đạo động." Bàn Tử buồn bực nói: "Hạo gia, vừa rồi đã nói cách đó sẽ hủy hoại cổ mộ.

Chương 30

Huống chi chúng ta đều không mang theo thuốc nổ, ở trong cổ mộ này đào đâu ra thứ đó a!" Trần Hạo tính trước kỹ càng, chỉ vào Tiểu Ca đang phảng phất như đang hồi ức, nói: "Nếu không đoán sai thì Tiểu Ca nhất định biết chỗ nào có thể kiếm được thuốc nổ." Dứt lời, Tiểu Ca quả nhiên như Trần Hạo dự liệu, mạnh mẽ đứng dậy, vài bước vọt lên mô hình Thiên Cung.

Ngay sau đó hắn ngồi xổm trước tượng kim thân tọa hóa, không ngừng tìm kiếm.

Thiên Chân hưng phấn hét lên: "Chúng ta được cứu rồi!

Tiểu Ca nhất định là đang tìm cách phá vỡ tường mộ sắt, tuy rằng không nhớ lại được năm đó ra ngoài thế nào, nhưng hẳn là nhớ ra bên trong thi thể này có thể giấu cơ quan." Trần Hạo cười nói: "Nếu không đoán sai, cơ quan trong kim thân tọa hóa này hẳn là do Bát Bảo Chuyển Tử kích phát, bên trong giấu thuốc nổ.

Chắc là chủ ý của chủ nhân ngôi mộ, nếu hậu nhân dám bất kính với thi thể, thuốc nổ bên trong sẽ lập tức bị kích hoạt!" Quả nhiên một lát sau, Tiểu Ca phát hiện trong xác khô đúng là có giấu thuốc nổ.

Nhưng điều khiến Trần Hạo bất ngờ là lần này tuy không xuất hiện tình huống Hải Hầu Tử cướp xác khô, nhưng thuốc nổ bên trong lại vì niên đại quá lâu nên hoàn toàn không thể sử dụng được nữa.

Thấy vậy, Bàn Tử và Thiên Chân lại cuống lên!

A Ninh lại cực kỳ bình tĩnh hỏi: "Trần Hạo, vừa rồi anh chẳng phải nói có hai cách sao?

Kể cả thuốc nổ không dùng được, vậy dùng cách thứ hai đi." Bàn

Tử nghe xong cũng tỉnh ra, vội vàng chạy đến bên cạnh Trần Hạo: "Đúng rồi Hạo gia, mau nói cách thứ hai là gì?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Tôi vừa rồi sở dĩ nói dùng thuốc nổ bạo lực phá sách cũng là một biện pháp khả thi, kỳ thực cũng không định dùng chiêu này.

Dù sao tôi cũng không muốn hủy hoại cổ mộ, cho nên thuốc nổ không dùng được cũng chẳng có gì to tát.

Về phần biện pháp thứ hai..." Nói rồi anh chỉ lên trận đồ 'Dạ Minh Châu' khảm trên đỉnh mộ: "Tự nhiên là phá vỡ tòa trận pháp này, chúng ta vừa có thể an toàn ra ngoài, lại có thể giữ cho cổ mộ bình an vô sự." Nghe vậy, Thiên Chân kinh ngạc hỏi: "Hạo ca, những viên Dạ Minh Châu kia kỳ thực là một tòa trận pháp có thể ra khỏi cổ mộ?!" Trần Hạo cười trêu chọc: "Quả thực có thể nói như vậy, nhưng nếu chơi hỏng thì sẽ tiễn chúng ta xuống Âm phủ lĩnh thẻ câu hồn đấy!" *** Trong mộ thất âm khí đặc biệt thịnh, lại dị thường ẩm ướt.

Dù sao cũng là ở dưới biển, lại có suối ngầm thông vào, hơi nước cộng thêm âm khí liền biến thành âm triều, tổn hại cực lớn đối với cơ thể người.

Lúc này A Ninh cảm giác hàn khí cứ "vù vù" khoan vào trong xương cốt, theo bản năng dùng tay ôm chặt hai cánh tay.

Thấy tình hình này, Trần Hạo khoác áo tác chiến lên người A Ninh, lại dùng thêm một cái hộ thân pháp chú để ngăn cách âm khí trong cổ mộ làm hại cô. "Thiên hộ thân, Địa hộ thân, kim giáp tầng tầng hộ mãn thân.

Cẩn thỉnh Bắc Đẩu thất tinh, Nam Đẩu lục lang cấp hộ nhữ thân, cấp cấp như luật lệnh!" Dứt lời, trên người A Ninh phiếm lên một tầng kim quang yếu ớt, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, A Ninh bị sao vậy?" Trần Hạo khổ cười nói: "Có lẽ sinh thần bát tự của A Ninh thuộc âm, lại là nữ

tử âm thể nên mới dễ dàng bị âm triều chi khí trong mộ xâm nhập vào cơ thể." Bàn Tử gật đầu, tiếp tục hỏi: "Hạo gia, cách thứ hai vừa rồi rốt cuộc là gì a?" Trần Hạo chỉ vào trận đồ 'Dạ Minh Châu' trên đỉnh mộ, nói: "Mấy thứ đó kỳ thực không phải Dạ Minh Châu, mà là một loại thiên thạch bên ngoài vũ trụ.

Đặc tính là chỉ cần có một chút nhiệt độ là có thể phát ra ánh sáng yếu ớt.

Quan trọng nhất là dùng loại thiên thạch này thiết trí trận pháp có thể khiến trận pháp tự hành vận chuyển, cho đến khi thiên thạch bị phá hủy thì trận pháp mới mất hiệu lực.

Về phần trận pháp trên đỉnh mộ, gọi là 'Thất Quan Hỏa Sí Cục'." Thiên Chân tò mò hỏi: "Hạo ca, 'Thất Quan Hỏa Sí Cục' là gì?" Trần Hạo đáp: "Cái này cũng là tôi xem được từ trong ghi chép của 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật'. 'Thất Quan Hỏa Sí Cục' là một môn Mao Sơn đạo pháp trận cực kỳ ngoan độc, là một cái Khốn Hồn Cục!

Hà vị Khốn Hồn Cục?

Chính là cục diện chuyên dùng để nhốt âm hồn!

Sở dĩ gọi là Thất Quan, là do Mao Sơn đạo cảm ngộ thiên địa vạch ra bảy cái địa mạch mệnh quan!

Tức là Vân Khẩn Quan, Thượng Quynh Quan, Tử Thần Quan, Thượng Dương Quan, Thiên Dương Quan, Ngọc Túc Quan và Thái Du Quan.

Bảy quan này phân biệt đối ứng với Bắc Đẩu thất tinh là Tham Lang, Cự Môn, Lộc Tồn, Văn Khúc, Liêm Trinh, Vũ Khúc, Phá Quân!" A Ninh kinh ngạc hỏi: "Vậy Thất Quan có tác dụng gì?" Trần Hạo đánh giá đỉnh mộ, tiếp tục nói: "Truyền văn Thất Quan chủ quản hướng đi sinh khí của bất kỳ sông hồ nào.

Trong phong thủy kham dư, nó còn gọi là Thủy Địa Mạch Mệnh Môn.

Nếu dùng thiên thạch đóng đinh Thất Quan, tương đương với đóng đinh địa mạch dưới đáy nước, bóp chết hướng lưu chuyển của sinh khí, sinh sinh biến một nơi thành tử vực không có sinh khí lưu động!

Thất Quan phá, âm hồn mù!

Mao Sơn đạo lưu truyền cực rộng một câu nói: Đảo bất Thất Quan một khi bị đinh phá, âm hồn ở nơi đó sẽ thật sự bị mù.

Âm hồn hành động tùy theo sự lưu động của sinh khí, chỉ có ở nơi sinh khí lưu động mới có thể tự do hành động.

Một khi Thất Quan chúa tể một nơi nào đó bị phá, âm hồn ở đó sẽ hồn phi phách tán, không còn vây khốn được người sống nữa!" Mấy người nghe xong không ngừng gật đầu, Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Cái pháp tử 'Đinh Thất Quan' này sinh ra thế nào?

Cũng quá tà tính rồi!" Trần Hạo nói: "Là do đám tà ác đạo nhân của Mao Sơn nghiên cứu Quỷ Môn Quan của âm gian mà tạo ra tà pháp!

Quỷ Môn Quan là nơi duy nhất thông sinh khí giữa âm gian và dương gian.

Quỷ Môn Quan vừa mở, sinh khí lưu động, âm hồn bị nhốt ở âm gian mới có thể đi ra.

Quỷ Môn Quan vừa đóng, cho dù là Thập Điện Diêm La, các phương Âm soái cũng phải ở lì trong âm gian mà híp mắt!" Bàn Tử kinh ngạc hét lên: "Ngọa tào!

Hạo gia đừng dọa tôi a!

Chẳng lẽ trên thế gian thật sự có Quỷ Môn Quan?!" Trần Hạo cười nhạo: "Oán hồn thủy quỷ trận bên ngoài Hải Để Mộ, rồi Tống Tử, Bạch Mao Hạn Bạt, Phi Thi và Thi Sát trong mộ các người đều thấy cả rồi.

Bây giờ mà còn hỏi câu ngớ ngẩn như vậy à?" Bàn Tử ảo não vỗ trán một cái: "Vừa cuống lên là quên sạch sành sanh những chuyện vừa trải qua!" Lúc này Thiên Chân hỏi: "Hạo ca, nói xong 'Đinh Thất Quan', vậy còn Hỏa Sí Cục thì sao?

Lại có ý nghĩa gì?" Trần Hạo trực tiếp ngồi xuống đất, ung dung nói: "'Hỏa Sí Cục' là một trong những pháp trận ác độc nhất của tà đạo Mao Sơn!

Hỏa Sí Cục, hay còn gọi là Xích Diễm Cục, kỳ thực là một loại mộ cục, cũng là pháp trận dùng để đối phó người chết, bởi vì hồn phách thuộc âm, gặp thủy thì mạnh, gặp hỏa thì yếu.

Cho nên, Hỏa Sí Cục đã dùng để đối phó người sống, cũng dùng đối phó người chết, khẳng định là Cực Dương Chi Cục!" "Nhìn sáu cái cọc đá ba thước trong mộ thất, phân biệt khắc lên mười hai địa chi, trong đó Tỵ, Ngọ, Mùi, Hợi, Tý, Sửu chôn ở bốn phía mộ.

Tỵ, Ngọ, Mùi ở trong; Hợi, Tý, Sửu ở ngoài.

Trong 'Địa Chi Tam Hội', Tỵ, Ngọ, Mùi tam hội phương Nam Hỏa.

Hợi, Tý, Sửu tam hội phương Bắc Hỏa.

Hai ngọn lửa này, trong Mao Sơn thuật xưng là 'Lục Địa Hỏa', là loại nghiệp hỏa dùng để tra tấn hồn phách dưới âm gian, loại đau đớn nhất.

Đối phó với kẻ đại bất hiếu dùng 'Lên núi đao xuống biển lửa', thì biển lửa chính là loại Lục Địa Hỏa này, không chỉ thiêu người sống mà còn thiêu cả người chết!

Cái cục diện này bất kể đối với người sống hay người chết, đều là Hỏa hình chi hỏa đáng sợ nhất!" "Thất Quan Hỏa Sí Cục, kỳ thực là bản cải tiến của Hỏa Sí Cục.

Đinh Thất Quan phong tỏa mộ địa, khiến kẻ trộm mộ không thể rời đi.

Sau đó bố hạ Hỏa Sí Cục thiêu đốt kẻ trộm mộ, nói trắng ra là muốn dùng Lục Địa Hỏa vĩnh thế trấn thủ cổ mộ!

Loại cục này quá độc ác, là cục đoạn tử tuyệt tôn a!" Bàn Tử khiếp sợ kêu lên.

Chương 31

Trần Hạo gật đầu: "Trận pháp này ghi chép trong 《Mao Sơn Đồ Chí》, thời gian khai phát cụ thể đã không thể khảo chứng.

Nhưng trong văn hiến ghi chép, nó từng được sử dụng một lần.

Người đó là một Mao Sơn đạo nhân tinh thông phong thủy kham dư vào thời Minh, tên là Lưu Sùng Đức.

Ông ta theo yêu cầu của Minh Thành Tổ Chu Đệ bố hạ, chỉ không biết rốt cuộc là lăng mộ hoàng gia nào mà thôi." Bàn Tử suy nghĩ một lát, lo lắng hỏi: "Hạo gia, nói nhiều như vậy, nhưng rốt cuộc làm sao ra khỏi cổ mộ a?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Trận cơ của trận pháp này chính là bảy cái đinh thiên thạch ở giữa nhất!

Muốn tìm được cơ quan lối ra của trận pháp, lại không kích hoạt 'Thất Quan Hỏa Sí Cục', chỉ có thể đồng thời đánh nát bảy cái đinh thiên thạch này.

Chỉ cần có một cái đinh thiên thạch không bị đánh nát cùng lúc, thì tất cả chúng ta sẽ bị 'Thất Quan Hỏa Sí Cục' thiêu hủy nhục thân, thuận tiện hồn phi phách tán vĩnh bất siêu sinh!" Nghe xong, Bàn Tử toát mồ hôi lạnh.

Ngay cả Thiên Chân và A Ninh cũng sắc mặt trắng bệch!

Tuy rằng ba người đều là những kẻ không sợ chết, nhưng có thể sống thì ai mà muốn chết chứ!

Thấy mọi người đều đã nghe hiểu, Trần Hạo ném hai khẩu súng lục cho Bàn Tử và Thiên Chân, nói: "Lát nữa tôi hô bắt đầu, A Ninh, Bàn Tử và Thiên Chân, ba người đồng thời nổ súng, phân biệt bắn nát ba cái đinh thiên thạch đầu tiên.

Nhớ kỹ, ngàn vạn lần phải quyết đoán, không được chần chờ, nhất định phải bắn trúng." Ngay sau đó anh rút ra đao khai sơn, đơn thủ dùng một chút lực. "Rắc!

Rắc!

Rắc!" Một trận tiếng vang lanh lảnh, lưỡi đao khai sơn bị Trần Hạo bẻ thành bốn mảnh.

Tùy tay ném cho Tiểu Ca hai mảnh lưỡi đao, anh nói: "Tôi phụ trách đinh thiên thạch thứ tư và thứ năm, hai cái cuối cùng giao cho cậu, không thành vấn đề chứ?" Tiểu Ca biểu tình vẫn không thay đổi, nhưng ngữ khí cực kỳ tự tin: "Yên tâm, không thành vấn đề!" Trần Hạo lại nhìn về phía ba người Thiên Chân, A Ninh đồng dạng tự tin nói: "Thương pháp của em không thành vấn đề, giao cho em!" Thiên Chân mang theo chút lo lắng nói: "Tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức." Bàn Tử lại khó xử hỏi: "Cái đó... vạn nhất bắn không trúng, chúng ta có cơ hội làm lại lần nữa không?" Trần Hạo cạn lời đáp: "Làm ơn đi, ông tưởng đang chơi game online chắc, chết rồi có thể hồi sinh à?

Nhớ kỹ, cơ hội chỉ có một lần, nếu lần này không thành công, chúng ta chỉ có thể sinh tử các an thiên mệnh!" Nói xong, năm người đều đi lên mô hình Thiên Cung, vừa ngẩng đầu nhìn đinh thiên thạch trên đỉnh mộ, vừa tỉ mỉ tính toán mục tiêu và góc độ ra tay của mình.

Thấy mấy người đều đã chuẩn bị xong, Trần Hạo hai tay mỗi bên kẹp một mảnh lưỡi đao, thanh âm trầm ổn nói: "Tôi đếm một, hai, ba.

Khi chữ 'ba' vừa ra khỏi miệng, mọi người đồng thời phát động công kích, ngàn vạn lần đừng do dự!" Mấy người đồng thời gật đầu, Trần Hạo liền chăm chú nhìn chằm chằm đỉnh mộ, trong miệng thản nhiên lại tự tin nói: "Một." "Hai." "Ba!!!" "Pằng!

Pằng!

Pằng!" "Vút!

Vút!

Vút!

Vút!" Dứt lời, ba tiếng súng nổ và bốn tiếng xé gió của lưỡi đao đồng thời vang lên! "Phập!

Phập!

Phập!..." Trong sát na, bảy viên thiên thạch chói mắt nhất trên đỉnh mộ liền bị đồng thời đánh nát!

Không đợi Bàn Tử và Thiên Chân hưng phấn hét to, trên đỉnh mộ xuất hiện một cái lỗ lớn đường kính hai mét!

Trần Hạo hét lên: "Tiểu Ca lên trước.

Lát nữa nhớ thả dây an toàn xuống kéo Bàn Tử lên, tôi bọc hậu!" Tiểu Ca không nói hai lời, rút ra Hắc Kim Cổ Đao, cầm dây an toàn tung người nhảy một cái lên miệng hang.

Sau đó hai chân liên điểm, mượn lực vài lần trên vách tường, vọt lên đỉnh thông đạo.

Chỉ thấy hắn lăng không vung tay đâm mạnh, Hắc Kim Cổ Đao cắm vào vách đá thông đạo cố định thân thể, sau đó thả dây an toàn xuống.

Thiên Chân nắm lấy dây an toàn, nhanh chóng leo lên đỉnh thông đạo, bám vào gờ đá lởm chởm, buông dây an toàn ra.

Ngay sau đó, Bàn Tử và A Ninh cũng lần lượt leo lên.

Khi Trần Hạo tung người nhảy lên, vừa mới vọt vào miệng hang thì A Ninh nhất thời sơ ý, tay bị trượt.

Trần Hạo mạnh mẽ chộp một cái, trực tiếp bấu vào tường đá cố

định thân hình, tay kia vươn ra đỡ lấy A Ninh.

Thấy A Ninh không sao, Thiên Chân và Bàn Tử ở trên đỉnh thông đạo đều thở phào nhẹ nhõm.

A Ninh thần tình phức tạp nói: "Trần Hạo, anh lại cứu em một lần nữa!" Không đợi Trần Hạo trả lời, miệng hang dưới chân bị một tảng đá lớn bịt kín mít, chậm rãi đẩy lên trên!

Trần Hạo thuận tay đặt A Ninh lên tảng đá lớn đó, lập tức tung người mượn lực vài cái liền đến bên cạnh Tiểu Ca.

Tay trái anh móc vào sống dao Hắc Kim Cổ Đao, tay phải vung quyền đấm mạnh về phía gạch phong bế trên đỉnh. "Mở ra cho tiểu gia!!!" "Uỳnh!!!" Một tiếng nổ vang trời, tấm đá phong bế cửa ra dày hơn mười cm lập tức bị một quyền cuồng bạo của Trần Hạo đánh nát!

Trong sát na, nước biển băng lãnh điên cuồng ùa vào, lập tức cuốn ngược Bàn Tử và Thiên Chân đang treo trên đỉnh thông đạo vào trong.

Nếu không phải dưới chân có tảng đá lớn bịt kín mít chặn lại, hai người chỉ có nước bị tống ngược trở lại mộ thất.

Còn Hải Để Mộ chứa mô hình Thiên Cung cũng sẽ bị nước biển tràn vào nhấn chìm.

Trong nháy mắt, tảng đá lớn đang nhanh chóng dâng lên trong thông đạo đẩy A Ninh, Thiên Chân và Bàn Tử ra khỏi đó.

Về phần Trần Hạo và Tiểu Ca, ngay khi nước biển tràn vào mộ đạo đã phấn lực lao ra ngoài.

Thấy ba người Thiên Chân đều không thể hô hấp lâu trong nước biển, Trần Hạo nhân lúc không ai chú ý, trực tiếp lấy ra hai bình dưỡng khí và kính lặn dự phòng từ trong không gian trữ vật.

Thân hình anh như cá bơi, vài cái đã đến bên cạnh hai người kia, nhét thiết bị cho bọn họ.

Bàn Tử và Thiên Chân đang nghẹn đến mức hai mắt sắp nổ tung, lập tức vui mừng khôn xiết, phi khoái đeo thiết bị lên.

Tuy rằng hai người tò mò Trần Hạo sao lại có mấy thứ này, nhưng sự cấp tòng quyền, hai người cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Nhưng khổ nỗi A Ninh ra cuối cùng, tuy rằng không bị Cấm Bà quấn lấy suýt mất mạng như trong nguyên tác (bởi vì Cấm Bà bên ngoài mộ thất đã bị Trần Hạo xử lý khi mới vào), nhưng cô cũng không thể kiên trì nín thở bơi lên mặt biển.

Không gian trữ vật của Trần Hạo chỉ có một mét khối.

Chương 32

Trừ bỏ chỗ để minh khí ra thì chỉ còn lại hai bộ thiết bị lặn kia.

Mắt thấy sức lực A Ninh càng ngày càng yếu, khuôn mặt nhỏ nghẹn đến đỏ bừng, bộ dáng sắp hôn mê.

Bất đắc dĩ, Trần Hạo đành phải truyền khí cho cô.

Nếu không phải có môn tuyệt kỹ Bế Khí Công, là người giữ kỷ lục lặn trần thế giới, thì sung kỳ lượng anh cũng chỉ có thể miễn cưỡng xông lên mặt biển.

Hiện tại thì khác, anh hoàn toàn có thể ở trong nước biển vài giờ mà không chút áp lực.

Cho nên Trần Hạo vừa truyền khí cho A Ninh, vừa nhanh chóng kéo cô bơi lên trên, không những không áp lực mà ngược lại còn phi thường nhẹ nhàng.

Một màn kinh người như vậy lập tức khiến Thiên Chân và Bàn Tử bội phục không thôi.

Bàn Tử thậm chí còn tranh thủ ra hiệu tay với Thiên Chân: "Hạo gia không hổ là Liệt Hải Thiên Sư!

Bằng vào bản sự dưới nước này, Bàn gia tôi vạn phần bội phục!" Thiên Chân tuy không trả lời, nhưng ánh mắt kính bội trong mắt cũng đủ biểu đạt ý nghĩ giờ phút này.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện Tiểu Ca quả nhiên giống như trong nguyên tác, lặng lẽ tự mình rời đi.

Ngay cả cái tên muộn du bình này, trong mắt cũng lộ ra ánh mắt bội phục đối với bản lĩnh dưới nước của anh.

Trần Hạo cũng không có ý định giữ Tiểu Ca lại, chỉ dùng tay ra hiệu: "Hẹn gặp lại." Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Ca, anh kéo A Ninh ung dung bơi nhanh về phía mặt biển. 50 mét! 100 mét! 150 mét! 200 mét!...

Mãi đến khi Trần Hạo bơi được hơn ba trăm mét, A Ninh mới dần dần từ trạng thái bán hôn mê tỉnh lại.

Khi phát hiện cảnh ngộ của mình và Trần Hạo lúc này, cô theo bản năng định phát động công kích.

Nhưng ngay sau đó, cô hiểu ra Trần Hạo thực ra là đang cứu mình.

Thế là khuôn mặt nhỏ nhắn của A Ninh lập tức lộ ra một nét thẹn thùng.

Nếu để những người quen thuộc với A Ninh nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng cô bị điên rồi.

Phải biết rằng, bất kể là đám lính đánh thuê kia hay là thủ hạ của tập đoàn trộm mộ Cừu Đức Khảo, tất cả đều coi A Ninh là một nữ thần cao lãnh.

Khi nào thấy A Ninh lộ ra thần tình e thẹn như vậy chứ?!

Nhìn thấy biểu cảm của cô, Trần Hạo cũng không được tiện nghi mà khoe mẽ, ngược lại cho cô một ánh mắt yên tâm.

Trong lúc nhất thời, A Ninh hoàn toàn quên đi cảm xúc thẹn thùng và khẩn trương, trong lòng tràn ngập cảm giác an toàn. "Ào!" Một lát sau, trên mặt biển xanh thẳm dưới bầu trời trong vắt nổi lên một trận sóng nhỏ.

Trần Hạo rốt cuộc mang theo A Ninh bơi lên từ độ sâu mấy trăm mét.

Thiên Chân và Bàn Tử vẫn đang không ngừng phấn lực bơi lên.

Hết cách, tuy rằng tốc độ bơi của hai người cũng không tệ, nhưng so với Trần Hạo thì bị bỏ xa cả chục con phố!

Nhìn hoang đảo cách đó không xa, Trần Hạo thản nhiên cười: "Anh đưa em lên đó nghỉ ngơi một chút, sau đó em đi đi." A Ninh kinh ngạc trừng lớn đôi mắt, tâm trạng rối bời lập tức lấn át niềm vui sướng khi thoát chết.

Khi Trần Hạo rốt cuộc ôm cô bơi tới bờ biển hoang đảo, A Ninh hít sâu một hơi nói: "Anh biết em có lưu lại hậu thủ?" Trần Hạo không thèm để ý gật đầu: "Anh không chỉ biết em đã sớm chuẩn bị ca nô, mà còn biết em không định đưa Bàn Tử và Thiên Chân rời đi." A Ninh như hạ quyết tâm rất lớn, nói: "Em có thể đưa anh đi!

Anh đã cứu mạng em mấy lần, em sẽ không bỏ anh lại đây." Thấy A Ninh đã hồi phục, Trần Hạo thản nhiên cười: "Anh hiểu.

Nhưng anh muốn ở lại đợi hai người Bàn Tử, em mau đi đi, nếu không lát nữa bọn họ lên tới nơi bây giờ.

Huống chi, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi." Khổ khuyến vô quả, Bàn Tử và Thiên Chân cũng sắp lên tới nơi.

A Ninh bất đắc dĩ, đành phải lên chiếc ca nô giấu sẵn rời đi.

Nhìn ca nô chạy xa, A Ninh vẫn không ngừng ngoái đầu lại nhìn.

Trần Hạo thầm nghĩ: Chẳng lẽ mấy lần ra tay cứu giúp, cộng thêm lần truyền khí ngoài ý muốn này, mình đã đi vào trái tim của A Ninh tiểu thư rồi sao?

Lập tức anh cười trừ, thầm nhủ chuyện tình cảm cứ thuận theo tự nhiên là tốt nhất.

Nếu quá chấp nhất, ngược lại rơi vào hạ thừa.

Thế là Trần Hạo trực tiếp nằm trên bãi cát bị nắng chiếu nóng hổi,

nhàn nhã chờ Thiên Chân và Bàn Tử đi lên.

Đúng lúc này, trong ý thức hải vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ siêu ngạch hoàn thành phó bản nhiệm vụ, từ cổ mộ dưới đáy biển mang ra 21 kiện minh khí cổ đổng đỉnh cấp.] [Túc chủ hoạch đắc tưởng lệ: Trảm Quỷ Chú!] Trần Hạo nghe xong liền vui vẻ, may mắn lần này mang theo ba bốn mươi kiện minh khí ra ngoài, mới nhiều hơn yêu cầu nhiệm vụ một kiện minh khí đỉnh cấp.

Nếu không, không những không hoàn thành phó bản nhiệm vụ, không nhận được đạo thuật tưởng lệ, mà còn bị ngẫu nhiên thu hồi một hạng năng lực.

Nếu thật như vậy thì lỗ to!

Ngay sau đó, anh học được Trảm Quỷ Chú, liền phát hiện đạo thuật này tuy là đạo pháp công kích đơn thể, uy lực yếu hơn Phong Hỏa Lệnh không ít, nhưng mỗi lần công kích tiêu hao pháp lực lại rất ít, hoàn toàn có thể dùng để công kích liên tục, không cần lo lắng pháp lực cạn kiệt.

Quan trọng nhất là, Trảm Quỷ Chú không chỉ có kỳ hiệu đối với âm hồn ác quỷ, mà lực sát thương đối với cương thi, tống tử cũng không yếu.

Còn chưa đợi Trần Hạo vui vẻ cười ra tiếng, âm thanh nhắc nhỏ của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn chỉnh bảo hộ được Hải Để Mộ, không bị tổn hủy như trong nguyên tác, đồng thời thanh lý tất cả nguy hiểm trong mộ, nhân đó xúc phát và hoàn thành nhiệm vụ ẩn.] [Thưởng cho túc chủ: Không gian trữ vật thăng cấp lên 10 mét khối!] Cái bẫy bánh ngọt từ trên trời rơi xuống bất ngờ này lập tức khiến Trần Hạo vui

mừng khôn xiết.

Đồng thời, anh cũng rốt cuộc biết được biện pháp mở rộng không gian trữ vật.

Chương 33

Đó là mỗi lần xuống một ngôi mộ, phải bảo đảm nó không bị tổn hủy, lại quét sạch tất cả nguy hiểm bên trong, không gian trữ vật mới có thể thăng cấp.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo càng thêm chờ mong những ngôi cổ mộ tiếp theo.

Dù sao không gian một mét khối quá nhỏ, lần này nếu có mười mét khối không gian trữ vật, ít nhất có thể mang ra hàng trăm kiện minh khí cực phẩm!

Nói xong, anh liền mở bảng thuộc tính ra, kiểm tra tình huống thuộc tính hiện tại. **Túc chủ:** Trần Hạo **Tuổi:** 24 **Chiều cao:** 1m85 **Nghề nghiệp:** Bàn Sơn phái phân chi Liệt Hải Thiên Sư **Điểm thưởng:** 780 **Năng lực:** Lặn tinh thông (năng lực tự thân), Bế Khí Công, Súng ống tinh thông, Cổ võ Hình Ý Quyền, Giám định cổ đổng tinh thông. **Đạo thuật:** Trảm Quỷ Chú; Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Đệ nhị thức Phong Hỏa Lệnh (thiếu sáu thức); Bàn Sơn phái độc môn bí thuật Bàn Sơn Phân Giáp Thuật thượng quyển (thiếu trung, hạ hai quyển). **Vật phẩm đặc thù:** 10 mét khối không gian trữ vật (có thể thăng cấp). **Nhiệm vụ:** Nhiệm vụ chung cực - Chấn hưng Bàn Sơn đạo nhân phân chi lưu phái Liệt Hải Thiên Sư phái (Chưa hoàn thành).

Nhìn Trảm Quỷ Chú và 10 mét khối không gian trữ vật, Trần Hạo đối với chuyến đi Hải Để Mộ lần này phi thường hài lòng.

Nhưng vừa nhìn thấy 780 điểm thưởng, anh không khỏi xuýt xoa!

Hết cách, điểm thưởng thực sự quá khó kiếm.

Lần này gần như bình định tất cả nguy hiểm trong Hải Để Mộ mà

điểm thưởng nhận được còn không mua nổi một cái đạo thuật sơ cấp nhất.

Xem ra, tiếp theo không chỉ phải đi theo Thiên Chân xuống mộ, mà còn phải nghĩ cách đi tìm mấy ngôi cổ mộ có đông đảo yêu ma quỷ quái để cày map!

Lúc này, Bàn Tử và Thiên Chân rốt cuộc cũng chui lên khỏi mặt biển.

Thấy Trần Hạo nhàn nhã nằm trên bờ cát phơi nắng, hai người một trận phấn lực bơi gấp, một lát sau mới bò lên được.

Bàn Tử ném kính lặn và bình dưỡng khí xuống đất, trực tiếp nằm vật ra bãi cát cảm thán: "Mẹ kiếp!

Lần này nếu không có Hạo gia và Tiểu Ca, chúng ta đừng nói bơi lên mặt biển, khả năng ngay cả Hải Để Mộ cũng không ra được, chết dí ở trong đó rồi!" Thiên Chân cũng ngồi phịch xuống bãi cát thở hổn hển nói: "Còn không phải sao.

Bất quá cuối cùng nếu không nhờ bình dưỡng khí của Hạo ca, chúng ta cũng khó mà lặn về mặt biển được." Trần Hạo thản nhiên cười không nói gì, trong lòng lại thầm nghĩ: Đây cũng không phải phim mạng, nếu không có trang bị dự phòng của tiểu gia, hai người các cậu dù có hào quang nhân vật chính cũng không có khả năng lặn trần mấy trăm mét lên đây được.

Lúc này, Thiên Chân sau khi phản ứng lại đột nhiên lo lắng hỏi: "Hạo ca, có thấy Tiểu Ca đâu không?" Bàn Tử cũng kinh ngạc hỏi: "Á, Hạo gia, A Ninh cũng không thấy đâu nữa?" Trần Hạo đáp: "Lúc ở dưới nước, tôi thấy Tiểu Ca đã tự mình rời đi.

Còn về A Ninh, cô ấy đi rồi!" Nghe tin Tiểu Ca bình an vô sự, Thiên Chân không còn đòi sống đòi chết muốn xuống biển cứu người

như trong phim.

Nhưng Bàn Tử lại cuống lên: "Cái gì?!

Em nói này Hạo gia, sao ngài cứ trơ mắt nhìn A Ninh một mình rời đi như thế, bỏ lại ba chúng ta ở đây à?!!!" Nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Bàn Tử, Trần Hạo phong khinh vân đạm đáp: "Có công phu ngồi đó tức giận, chi bằng ngồi xuống nghỉ ngơi cho khỏe, chẳng lẽ hai cậu không mệt à?" Bàn Tử hét lên: "Hạo gia, tâm ông cũng lớn thật đấy?!

A Ninh con mẹ nó lén giấu thuyền, cũng không thèm báo cho chúng ta biết." "Tôi thấy lạ thật đấy, ban đầu Hạo gia sao cứ nhất quyết phải cứu cô ta lên?" "Giờ thì hay rồi, người ta ngồi thuyền chuồn mất, vứt bỏ ba người chúng ta lại đây!" Trần Hạo đương nhiên biết A Ninh không tiện mang bọn họ đi cùng.

Từ trong phim truyền hình, khi cô ta một mình ngồi thuyền rời đi, vẻ mặt giằng xé kia có thể nhìn ra được.

Huống hồ chẳng bao lâu nữa sẽ có thuyền đi ngang qua đảo hoang, hoàn toàn có thể bình an vô sự trở về.

Hắn điềm nhiên đáp: "Được rồi Bàn Tử, chuyện A Ninh giấu thuyền tôi biết.

Lúc nãy khi cô ta đi, tôi cũng không ngăn cản.

Bình tĩnh chút được không?" Bàn Tử tức thì trợn tròn mắt, không thể tin nổi hỏi: "Cái gì?!

Hạo gia, ông không phát sốt đấy chứ?

Biết cô ta giấu thuyền mà cũng không thông báo trước với chúng ta một tiếng?

Cô ta ngồi thuyền chạy mất, ông lại không ngăn cản?

Tôi thật không hiểu nổi, rốt cuộc Hạo gia ông nghĩ cái gì thế hả?!"

Trần Hạo nhún vai ra vẻ không sao cả: "Bàn Tử, cậu có nghĩ tới không, theo những trải nghiệm trước đây, ở trong mộ Thất Tinh Lỗ Vương, cô ta đã có mưu đồ riêng.

Lần này lại mời xuống Hải Để Mộ, nếu không phải tôi để mắt suốt dọc đường, chưa biết chừng cô ta đã ra tay rồi.

Biểu hiện rõ ràng như vậy, chứng tỏ A Ninh đối với chúng ta, hay chính xác hơn là đối với Thiên Chân có mưu đồ.

Từ một loạt trải nghiệm cho thấy, cô ta hoàn toàn nghe lệnh ông chủ, cũng chính là Cừu Đức Khảo mà hành sự.

Đã như vậy, tôi báo trước cho cậu và Thiên Chân, thậm chí ngăn cản rồi đưa cả ba chúng ta cùng lên thuyền rời đi, thì lại có ý nghĩa gì?

Không sợ lúc trở về, cô ta lại giở trò sau lưng sao?" Bị Trần Hạo thuyết phục, Bàn Tử vẫn cố cứng miệng: "Có gì mà phải sợ?

Không có Hạo gia trông chừng thì tôi và Thiên Chân cũng có thể canh chừng được mà." "Tiểu thánh mẫu" Thiên Chân lạc quan khuyên giải: "Được rồi Bàn Tử, dù sao sự đã rồi, nói nữa cũng vô dụng.

Huống hồ tôi thấy Hạo ca nói đúng đấy, chúng ta dựa vào năng lực của mình trở về sẽ an toàn hơn." Bàn Tử buồn bực lầm bầm: "Hai người tốt bụng quá nhỉ.

Nhưng chúng ta muốn về cũng đếch có thuyền a!" Thấy rốt cuộc cũng thuyết phục được Bàn Tử, Trần Hạo mỉm cười: "Yên tâm, vừa rồi tôi bấm ngón tay tính toán, hôm nay trước khi mặt trời lặn, ắt có thuyền đi ngang qua đảo này.

Cho nên ấy à, Bàn Tử cứ an tâm nằm xuống nghỉ ngơi cho khỏe, đợi chúng ta lên thuyền trở về, sẽ đánh chén một bữa ra trò nhé?" Bàn Tử vừa nằm xuống bãi cát lại ngồi bật dậy: "Hạo gia, tôi ít đọc sách, ông đừng có lừa tôi đấy nhé!

Ông biết thuật bói toán sao?

Buổi chiều thật sự sẽ có thuyền đi ngang qua đây à?!" Thiên Chân cũng đang nằm nghỉ trên bãi cát cười nói: "Từ sau khi gặp Hạo ca, có lần nào anh ấy làm việc mà không đáng tin đâu?

Huống hồ phái Bàn Sơn giỏi nhất là đạo pháp bí thuật, tôi tin Hạo ca sẽ không lấy chuyện này ra đùa đâu." Trần Hạo thầm nghĩ, thuật bói toán thì sau này điểm thưởng đủ sẽ đổi, chứ hiện tại thì hắn thật sự không biết.

Sở dĩ biết có thuyền đi qua, hoàn toàn là dựa vào cốt truyện phim để "chém gió".

Hắn tự tin gật đầu với Bàn Tử.

Bàn Tử lúc này mới yên tâm, lại nằm vật xuống bãi cát, hưởng thụ ánh nắng ấm áp dễ chịu.

Được một lúc, Thiên Chân ngồi dậy bực bội nói: "Cái tên Muộn Du Bình này, thật chẳng khiến người ta bớt lo chút nào!

Chơi trò mất tích còn giỏi hơn bất cứ ai!

Đã nói là không có lần sau, kết quả hiện tại lại diễn ra vở kịch này!" Trần Hạo cười nói: "Tiểu Ca chẳng phải thích tạo bất ngờ sao.

Không chừng hôm nào đó cậu thử cua một em gái, ăn tối, xem phim xong, lúc đi khách sạn, lột sạch em gái đó đẩy lên giường, rồi xé mặt nạ da người ra lại phát hiện là Muộn Du Bình đấy!" Thiên Chân tức thì bị chọc cười, nhưng vẫn chưa hả giận: "Đừng để tôi tìm thấy, nếu tôi mà tìm được, tôi nhất định phải đánh cho một trận tơi bời!" Bàn Tử cũng hùa theo: "Đúng, đánh!

Chương 34

Nhưng trước khi đánh, tôi phải đi xả nước cái đã." Nói xong, hắn xoay người đi sang một bên giải quyết nỗi buồn.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên nhìn thấy trên mặt biển phía chân trời, thế mà lại có một chiếc thuyền đang chạy về phía này!

Bàn Tử hưng phấn hét lớn: "Thuyền!

Có thuyền!

Hạo gia, tôi phục ông sát đất rồi.

Đâu cần đợi mặt trời lặn, giờ chúng ta gặp thuyền rồi này!

Thiên Chân, Hạo gia, mau lên!!!" Sau một hồi nỗ lực của Bàn Tử và Thiên Chân, chiếc thuyền trên biển rốt cuộc cũng cứu bọn họ lên.

Dưới sự chỉ dẫn của Thiên Chân, tàu khách lại đưa bọn họ về chiếc thuyền đánh cá lúc mới đến.

Kết quả đúng như Trần Hạo dự đoán, trên thuyền chẳng thấy một ai.

Tuy không biết thuyền trưởng và thủy thủ đi đâu, nhưng theo hướng đi của phim thì chắc đã bị A Ninh giải tán, hoặc như trong nguyên tác tiểu thuyết là bị Hải Hầu Tử lôi xuống Hải Để Mộ rồi.

Nhưng mấy chuyện này đều không liên quan gì đến bọn họ nữa.

Cuối cùng, hết cách, Bàn Tử và Thiên Chân chạy vào buồng lái, loay hoay với bánh lái và máy móc để lái thuyền về.

Bàn Tử hỏi Thiên Chân: "Nhìn tư thế này, cậu biết lái thuyền không?" Thiên Chân lý sự hùng hồn đáp: "Tôi biết lái xe!" Bàn Tử buồn bực: "Thôi dẹp đi, để Bàn gia ra tay." Thiên Chân tò mò: "Bàn

Tử biết lái thuyền à?" Bàn Tử đắc ý: "Năm đó Bàn gia chèo thuyền ở Thập Sát Hải, đó gọi là nhất tuyệt!" Được rồi, Thiên Chân thất vọng tràn trề.

Cậu ta quay sang nhìn Trần Hạo: "Hạo ca, anh thường xuyên đổ đấu ở nước ngoài, lại là phân chi Liệt Hải Thiên Sư của phái Bàn Sơn.

Chuyện lái thuyền chắc không làm khó được anh chứ?" Trần Hạo cũng buồn bực, thầm nghĩ: Tôi biết cái khỉ gì chứ!

Nếu bảo tiểu gia chơi lặn thì tuyệt đối không nhường ai, nhưng lái thuyền thì chịu chết.

Còn chuyện đổ đấu nước ngoài hay Liệt Hải Thiên Sư, đều là chém gió để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống cả!

Đúng lúc này, hệ thống chu đáo rốt cuộc cũng lên tiếng. `[Đinh!

Túc chủ hoàn toàn có thể từ trong hệ thống, đoái hoán tinh thông điều khiển tàu thuyền.]` Nghe vậy, Trần Hạo phất tay ra hiệu cho Bàn Tử và Thiên Chân chờ một chút.

Hắn lập tức tiến vào ý thức hải, nhanh chóng mở ra giao diện đổi đồ.

Chỉ một lát sau đã tìm thấy kỹ năng "Tinh thông điều khiển tàu thuyền".

Điểm thưởng cần thiết chỉ có 500 điểm.

Thấy tình hình này, Trần Hạo đâu còn khách sáo, lập tức nhấn đổi.

Trong sát na, vô số kiến thức điều khiển tàu thuyền in sâu vào não hải hắn.

Mấy thứ như ca nô, xuồng cao su, du thuyền chỉ là chuyện trẻ con.

Ngay cả du thuyền cỡ lớn, tàu hàng, tàu chiến, tàu ngầm hay thậm

chí tàu sân bay, hiện tại chỉ cần cho hắn đủ nhân thủ, hắn cũng có thể dễ dàng điều khiển.

Thoát khỏi ý thức hải, Trần Hạo cười nhạt: "Một chiếc thuyền đánh cá nhỏ nhoi thôi mà, đơn giản." Nói xong, hắn bảo Bàn Tử và Thiên Chân lùi lại, đứng vào vị trí lái.

Dưới một loạt thao tác trôi chảy như mây trôi nước chảy, thuyền đánh cá nhổ neo thuận lợi ra khơi!

Bàn Tử kinh hỉ hét lên: "Vãi chưởng!

Hạo gia đúng là trâu bò, quá đỉnh a!" Thiên Chân cũng tán đồng cười nói: "Tôi phát hiện mặc kệ làm cái gì, chỉ cần có Hạo ca ở đây, chúng ta đều có thể gặp dữ hóa lành, gặp nạn hóa tường a!" Trần Hạo vẫn giữ vẻ mặt phong khinh vân đạm, khóe miệng nhếch lên nụ cười tự tin.

Nhưng trong lòng lại nghĩ, hệ thống đổi kỹ năng thao tác khoa học kỹ thuật phổ thông rẻ thật.

Chút điểm thưởng này còn không đổi nổi môn cổ võ bình thường nhất, thế mà lại gom được toàn bộ kỹ thuật lái tàu.

Xem ra trong hệ thống, pháp thuật mới là trân quý nhất.

Thuyền đánh cá đi chưa được bao lâu, đài radio trong buồng lái thông báo tin bão, nhắc nhở tàu thuyền vùng biển Tây Sa mau chóng vào cảng tránh nạn.

Trần Hạo trấn định nói: "Yên tâm, chúng ta ra khỏi khu đá ngầm rồi.

Không bao lâu nữa sẽ về đến cảng thôi." Lúc này Bàn Tử hưng phấn lấy ra một viên châu màu trắng to bằng nắm tay, nói: "Cũng may Bàn gia mắt chuẩn, ra tay nhanh, mới mò được thứ này dưới biển lên.

Hạo gia, Thiên Chân, hai người định giá giúp xem." Thiên Chân bị Trần Hạo "dạy dỗ" đến phục sát đất ở Hải Để Mộ không còn chỉ trích Bàn Tử như trong phim nữa.

Nhưng cậu ta lại cười xấu xa không nói gì.

Trần Hạo cười bảo: "Ở trong mộ tôi đã bảo rồi, thứ này căn bản không phải dạ minh châu, là thiên thạch làm thành.

Trừ phi dùng trong nghiên cứu khoa học là có chút giá trị, còn lại cùng lắm cũng chỉ bán được một bữa vịt quay Toàn Tụ Đức mà thôi." Nghe vậy, mặt Bàn Tử lập tức nhăn lại như quả táo tàu!

Trần Hạo an ủi: "Được rồi, đừng buồn nữa.

Còn nhớ lúc ở Hải Để Mộ, tôi nhét không ít minh khí nhỏ vào ba lô cậu không?" Hai mắt Bàn Tử sáng rực, gật đầu lia lịa: "Nhớ, đương nhiên nhớ a!

Hạo gia có ý gì?" Trần Hạo điềm nhiên đáp: "Đợi sau khi trở về, số đồ đó giao hết cho cậu bán.

Tiền kiếm được, ba chúng ta chia đều.

Nhưng có một điểm, minh khí chỉ được bán cho người mình, tuyệt đối không được bán cho người nước ngoài!" Bàn Tử vui mừng giơ ngón tay cái: "Hạo gia hào phóng!

Cứ yên tâm giao cho tôi.

Tôi biết đi theo Hạo gia tuyệt đối sẽ không thiệt thòi cho anh em mà!" Thiên Chân lại mỉm cười lắc đầu: "Hạo ca, cảm ơn ý tốt của anh.

Mấy lời kia tôi cũng nghe lọt tai rồi.

Nhưng tiền bán minh khí tôi không lấy đâu, dù sao lần này tôi chỉ đi tìm manh mối về chú Ba.

Anh lại cứu mạng tôi, tôi đã cảm kích lắm rồi." Trần Hạo khẽ gật đầu, cũng không ép buộc, hắn biết chẳng bao lâu nữa ở hội đấu giá nước ngoài, Thiên Chân sẽ cần dùng một khoản tiền lớn.

Chương 35

Sau khi trở về cứ điểm của tập đoàn đạo mộ nước ngoài, A Ninh báo cáo lại chuyến đi Hải Để Mộ cho Cừu Đức Khảo.

Trong đó, ngoài Thiên Chân ra, người khiến Cừu Đức Khảo hứng thú nhất chính là Trần Hạo.

Tuy là một tay buôn đồ cổ và có hiểu biết về bốn môn phái đạo mộ lớn, nhưng lão thật sự không biết Bàn Sơn phái còn có một phân chi là Liệt Hải Thiên Sư.

Đặc biệt khi nghe kể về những pháp thuật thần kỳ của Trần Hạo, trong lòng lão càng thêm coi trọng.

Thế là lão quyết định để A Ninh vừa mật thiết theo dõi Thiên Chân, vừa liệt Trần Hạo vào danh sách quan sát.

Bởi vì Cừu Đức Khảo cảm thấy, đạo gia pháp thuật thần quỷ khó lường của Trần Hạo tuyệt đối có thể giúp lão đạt được thứ hằng mơ ước!

A Ninh tự nhiên vui vẻ đồng ý, có thể phụng mệnh tiếp xúc nhiều hơn với Trần Hạo, trong lòng cô ta không tự chủ được dâng lên niềm vui sướng.

Trong mấy ngày sau đó, Trần Hạo cùng Bàn Tử, Thiên Chân ở lại cảng tránh bão.

Bàn Tử cả ngày cân nhắc xem nên tìm người mua nào để bán mớ minh khí Trần Hạo mang ra.

Thiên Chân thì nhân lúc rảnh rỗi vẽ lại bản đồ bố cục hoàn chỉnh của Hải Để Mộ.

Trần Hạo xem xong bảo cậu ta hoàn toàn có thể chỉnh lý bản đồ

bố cục cùng tình huống chi tiết trong mộ thành văn bản rồi báo lên quốc gia.

Nhưng có một điều kiện, đó là lúc báo cáo nhất định phải đề tên Liệt Hải Thiên Sư.

Thậm chí lúc Bàn Tử bán minh khí cũng có thể tiết lộ thân phận Liệt Hải Thiên Sư.

Làm vậy không chỉ đạt được sơ tâm bảo vệ văn vật quốc gia của Thiên Chân, mà còn giúp Trần Hạo hoàn thành một phần nhiệm vụ chấn hưng Liệt Hải Thiên Sư.

Thiên Chân và Bàn Tử tự nhiên miệng nhận lời, dù sao đề nghị của Trần Hạo đều là những việc bọn họ muốn làm nhất.

Còn chuyện giúp Trần Hạo dương danh thân phận Liệt Hải Thiên Sư, hai người càng chẳng thấy có gì không ổn!

Trước khi rời cảng một ngày, Trần Hạo rốt cuộc cũng phát hiện ra bảng đổi thần binh lợi khí trong hệ thống.

Nhưng bên trong phàm là danh đao danh kiếm có chút tiếng tăm thời cổ đại, rẻ nhất cũng tốn 2000 điểm thưởng.

Thần binh càng nổi tiếng, điểm thưởng càng cao, đến mười đại danh kiếm danh đao thì bét nhất cũng phải 2 vạn điểm.

Năm thanh thần kiếm đứng đầu giá càng đắt đến mức thái quá, động một cái là mười mấy hai mươi vạn điểm thưởng.

Còn đệ nhất thần kiếm Hiên Viên Hạ Vũ Kiếm thì cần con số kinh người là 100 vạn điểm thưởng mới đổi được.

Thế là Trần Hạo bắt đầu suy tư, rốt cuộc nên đi cổ mộ nào cày bản đồ tích lũy điểm thưởng đây?

Đúng lúc này, nghe thấy Thiên Chân và Bàn Tử đang nói chuyện

về Lục Giác Đồng Linh.

Trong đó còn nhắc tới chuyện gặp đại thi biệt mang theo Lục Giác Đồng Linh trên đường đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Trần Hạo lập tức mừng thầm: Mẹ kiếp đây chẳng phải là buồn ngủ gặp chiếu manh sao!

Tuy Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã bị nhóm Thiên Chân quét qua một lần, nhưng trong thủy đạo động vẫn còn hàng tá thi biệt và oan hồn con rối (Lỗi).

Thậm chí Huyết Thi trong Lỗ Vương Cung và chủ nhân ngôi mộ cổ Tây Chu bị Thiết Diện Sinh phong ấn hóa thành đại bánh tông cực kỳ lợi hại vẫn còn ở đó!

Nhớ năm đó Thiên Chân chỉ cho nổ sập thiêu hủy thất mộ thật sự của Lỗ Vương Cung nơi đặt Ngọc Dũng, nhưng những thất mộ khác, thậm chí ngôi mộ cổ Tây Chu ban đầu vẫn còn nguyên.

Chỉ cần dọn sạch lũ yêu ma quỷ quái đó, lại có thể để Thiên Chân báo cáo lên quốc gia một ngôi cổ mộ hoàn chỉnh.

Như vậy, không chỉ không gian trữ vật có thể thăng cấp, mà còn tiếp tục hoàn thành một phần nhỏ nhiệm vụ chấn hưng Liệt Hải Thiên Sư!

Trần Hạo lập tức nói ý tưởng này cho Thiên Chân và Bàn Tử.

Thiên Chân tự nhiên ủng hộ hết mình, Bàn Tử càng không ngừng la hét đòi đi theo Trần Hạo, tiện thể đi sờ kim (mạc kim) một phen!

Thương lượng xong xuôi, sáng sớm hôm sau, ba người ra sân bay.

Thiên Chân về Trường Sa tìm chú Ba hỏi cho ra lẽ.

Trần Hạo xuyên không đến thế giới Đạo Mộ, lấy lý do vừa về nước, chưa có chỗ ở cố định nên được Bàn Tử nhiệt tình mời về nhà

ở tạm.

Cuối cùng Trần Hạo thậm chí còn cân nhắc đợi bán xong minh khí lấy tiền, chi bằng mua một căn biệt thự ở Yên Kinh để an cư.

Còn chuyện Thiên Chân gọi Bàn Tử đi giúp trong nguyên tác, Trần Hạo biết đợi từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung trở về vẫn hoàn toàn kịp thời gian.

Hai ngày sau, Bàn Tử bán được một phần minh khí, chia cho Trần Hạo mỗi người vài ngàn vạn tệ.

Trang bị Trần Hạo cần, Bàn Tử cũng gom đủ.

Súng ống thì Bàn Tử chịu, nhưng Trần Hạo có hai khẩu súng lục và mười mấy băng đạn A Ninh đưa.

Còn về vũ khí lạnh, Bàn Tử tốn bao công sức mới "giao lưu" được một thanh Đường Hoành Đao thời Đường từ tay một gã buôn lậu văn vật.

Trần Hạo cầm xem thử, tuy không phải thần binh lợi khí gì nhưng cũng là một thanh sát sinh nhận đã qua nhiều trận chiến.

Có thứ này, cộng thêm đạo pháp của hắn, đối mặt với con bánh tông chủ mộ Tây Chu mà ngay cả Tiểu Ca cũng phải quỳ lạy trấn an kia, Trần Hạo cũng có lòng tin đánh một trận!

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo và Bàn Tử đi máy bay đến địa phận Sơn Đông, sau đó thuê một chiếc xe việt dã, chở theo trang bị vận chuyển đường không, chạy tới miếu Qua Tử.

Khi Trần Hạo xuống xe, đập vào mắt là một tòa lầu gỗ hai tầng nhỏ, kiến trúc cực kỳ cổ phác.

Tuy không vàng son lộng lẫy như tửu lầu cao cấp nơi đô thị lớn, nhưng mang lại cảm giác thanh tâm đạm nhã, xa rời chốn phồn hoa ồn

ào.

Bàn Tử vui vẻ vừa đi vào vừa nói nhỏ: "Hạo gia, chỗ này là con đường tất yếu để đi Lỗ Vương Mộ.

Trên đường này cũng chỉ có quán ăn nhỏ này để chúng ta dừng chân ăn miếng cơm nóng.

Sau đó phải lái xe mấy tiếng nữa mới đến bến đò.

Từ chỗ đó bắt đầu, Hạo gia phải tìm thủy đạo động rồi." Trần Hạo chỉ nhìn sơ qua mấy lần đã nhận ra đây chính là quán nhỏ nơi Thiên Chân lần đầu đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung hội họp với Phan Tử và Tiểu Ca.

Lộ trình tiếp theo tuy không hiểu rõ lắm, nhưng bến đò và thủy đạo động thì Trần Hạo biết.

Chương 36

Hai người vào quán ngồi xuống, gọi mấy món cơm nhà và một bình rượu, bắt đầu ăn uống.

Cơm no rượu say nghỉ ngơi xong, Trần Hạo và Bàn Tử lên xe việt dã, một mạch do Bàn Tử lái xe chạy thẳng tới bến đò.

Trên đường, Trần Hạo vừa nhìn con đường đất gập ghềnh, vừa thầm nghĩ.

Trong cốt truyện Thất Tinh Lỗ Vương Cung, nhóm Thiên Chân và chú Ba đều đi từ đường này vào.

Không ngờ tên Bàn Tử này thế mà cũng biết đi cùng một đường.

Như vậy cũng không tệ, ít nhất có Bàn Tử dẫn đường, không lo không tìm thấy thủy đạo động!

Một đường không nói chuyện, mấy tiếng sau hai người đã tới bến đò.

Tuy lão lái đò năm xưa đã táng thân trong miệng đại thi biệt, nhưng gần đó vẫn có nhà dân cho thuê thuyền nhỏ.

Bất quá đám dân làng đều nói rõ, muốn thuê thuyền thì được, nhưng chỉ có thể tự chèo, nếu không thì đừng thuê.

Trần Hạo đương nhiên biết nguyên nhân, dù sao bến đò này có thể đi thuyền vào thủy đạo động, cũng chỉ có lão lái đò đã chết kia dám đi.

Người khác bình thường đưa đò ở hai bờ sông thì được, muốn bọn họ lái thuyền vào thủy đạo động, tuyệt đối là một đi không trở lại.

Bàn Tử tự nhiên cũng nghe Thiên Chân kể chuyện này, thế là hai

người cũng không nói nhảm, trực tiếp thuê một chiếc thuyền nhỏ, rồi chuyển hết trang bị lên.

Ngay khi Trần Hạo cầm sào muốn đẩy thuyền rời bờ, một giọng nữ thánh thót vang lên! "Ái!

Chờ một chút!

Chờ tôi với!" Ngay sau đó, một cô gái xinh đẹp dáng người mảnh mai cao ráo, mặc một bộ đồ phượt, chân đi giày leo núi, lưng đeo ba lô du lịch, đầu đội mũ bóng chày xuất hiện trong tầm mắt Trần Hạo và Bàn Tử.

Giây lát sau, cô gái xinh đẹp chạy đến thở hồng hộc đã tới bến đò.

Chỉ thấy cô nàng mệt mỏi chống hai tay lên đầu gối, thở dốc hồi lâu mới miễn cưỡng đứng thẳng dậy, nói: "Cái đó, xin hỏi có thể..." Không đợi cô gái nói hết câu, Bàn Tử đã kinh ngạc hét lên: "Ái chà mẹ ơi!

Đây không phải Trần Trừng Trừng sao?

Sao lại ở đây!?" Dứt lời, Bàn Tử vui vẻ nhảy lên bờ bến đò, chạy tới giúp cô đỡ ba lô.

Lúc này Trần Trừng Trừng cũng nhận ra Bàn Tử, hưng phấn nói: "Ái chà, anh Bàn Tử a!

Tôi vừa rồi ở đằng xa nhìn thấy quen quen, hóa ra là anh thật!

Lần trước đi cùng Thiên Chân ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, lúc bị đám lính đánh thuê truy sát, tôi làm mất một nửa cuốn Chiến Quốc Bạch Thư là di vật cô cô Trần Văn Cẩm để lại.

Sau đó tôi tìm Thiên Chân nhờ giúp đỡ đưa tôi đi tìm lại sách lụa, nhưng mãi không liên lạc được.

Hết cách, tôi đành phải tới đây cầu may.

Không ngờ lại gặp anh Bàn Tử ở đây!

Xem ra lần này tôi khẳng định tìm được di vật của cô cô rồi!

Đúng rồi anh Bàn, anh cũng tới đây à?" Bàn Tử vui vẻ đáp: "Thế thì chúng ta đúng là có duyên.

Lần này tôi đưa bạn đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, quét sạch mọi nguy hiểm trên đường.

Như vậy, tên nhóc Thiên Chân kia có thể báo cáo tình hình Lỗ Vương Mộ cho sở quản lý văn vật quốc gia.

Từ đó hoàn thành tâm nguyện bảo vệ văn vật quốc gia, ủng hộ nghiên cứu khảo cổ.

Trừng Trừng yên tâm, lần này có anh Bàn và Hạo gia đưa cô vào, khẳng định có thể tìm được di vật của cô cô." Nói xong, hắn giới thiệu: "Bên cạnh tôi là vị đại soái ca khí vũ hiên ngang, đẹp trai bức người, bạn tôi - Trần Hạo.

Cũng là bạn tốt của Thiên Chân, gọi là Hạo ca là được." Sau đó Bàn Tử lại nói với Trần Hạo: "Hạo gia, vị mỹ nữ này tên Trần Trừng Trừng, là bạn của tôi và Thiên Chân.

Lần trước còn cùng Thiên Chân, Tiểu Ca đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung đấy!" Trần Hạo nghe xong ngẩn ra, lập tức khóe miệng nhếch lên nụ cười trêu tức, thầm nghĩ: Hóa ra là cô ta!

Chuyến này xem ra vui rồi đây!

Trần Hạo chỉ lạnh nhạt gật đầu chào Trần Trừng Trừng, sau đó bảo hai người lên thuyền, khởi động máy bắt đầu chạy về phía thủy đạo động.

Trần Trừng Trừng vốn nhiệt tình đưa tay muốn bắt tay Trần Hạo, phát hiện không ai để ý, đành ngượng ngùng rụt tay về, kinh ngạc nói

nhỏ: "Anh Bàn, bạn anh cao lãnh thế, tôi cảm giác có chút giống Tiểu Ca a!" Bàn Tử cũng không hiểu sao Trần Hạo đột nhiên như vậy, trong ấn tượng của hắn, Trần Hạo là người rất dễ chung sống mà.

Hắn đành gượng ép giải thích: "Cái đó...

Hạo gia vì để chuyên tâm cầm lái nên mới có chút lãnh đạm.

Thật ra người rất tốt, sau này quen rồi sẽ biết." Trần Trừng Trừng gật đầu, sau đó ở góc độ Bàn Tử không nhìn thấy, cực kỳ bất mãn trừng mắt nhìn Trần Hạo một cái.

Tuy Trần Hạo cảm nhận được động tác của Trần Trừng Trừng nhưng lại chẳng thèm để ý.

Hắn thầm nghĩ, Trần Trừng Trừng này cũng không phải cháu gái Trần Văn Cẩm gì sất.

Trong cốt truyện Thất Tinh Lỗ Vương Cung, người phụ nữ này giả làm Trần Trừng Trừng, mục đích là để tiếp cận lợi dụng Thiên Chân.

Ở đoạn cuối cốt truyện, ả còn bắt trói Thiên Chân và Highhieo (Hải Thiếu), muốn uy hiếp Ngô Tam Tỉnh giúp lấy xà mi đồng ngư.

Thân phận thật sự của ả chính là thủ hạ của Cừu Đức Khảo.

Cũng phải, người phụ nữ xảo trá này và A Ninh đều là thành viên băng nhóm đạo mộ nước ngoài.

Quan trọng nhất là, người phụ nữ Trần Trừng Trừng (tạm thời gọi thế đi) này hoàn toàn không nhu nhược như vẻ bề ngoài.

Không chỉ vì đạt mục đích không từ thủ đoạn, thân thủ cũng cực kỳ không tồi, diễn xuất cũng đủ để lấy tượng vàng Oscar!

Có lẽ thân thủ chưa chắc bằng A Ninh, nhưng về độ ti bỉ âm hiểm thì tuyệt đối bỏ xa A Ninh mười mấy con phố!

Trần Hạo cười lạnh trong lòng, vốn dĩ chỉ có Thiên Chân bị Cừu Đức Khảo nhắm tới.

Kết quả hiện tại ngay cả tiểu gia ta cũng bị lão già đó nhớ thương rồi.

Chương 37

Đoán chừng lão vẫn luôn giám sát tình hình của Bàn Tử mới có thể tìm tới đây.

Nếu không làm sao lại khéo như vậy, đúng lúc bọn họ muốn vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung thì gặp Trần Trừng Trừng chứ?!

Buồn cười là, Bàn Tử nhìn thì thô nhưng trong có tế, thế mà lại tin lời nói dối vụng về của Trần Trừng Trừng.

Xem ra chỉ cần được Bàn Tử coi là bạn bè thì sẽ không đi suy đoán lung tung.

Tính cách này thật khó khiến người ta ghét được.

Quan trọng nhất là, hình như Thiên Chân căn bản chưa kể với Bàn Tử chuyện cậu ta và Hải Thiếu bị Trần Trừng Trừng bắt cóc uy hiếp Ngô Tam Tỉnh.

Nếu không với tính cách của Bàn Tử, đừng nói là cười nói vui vẻ, không lập tức rút dao ra xiên chết ả đã là thắp nhang cảm tạ trời đất rồi!

Suốt dọc đường, Trần Hạo chỉ thi thoảng trả lời Bàn Tử vài câu, còn câu hỏi của Trần Trừng Trừng thì hoàn toàn bỏ ngoài tai.

Sau nhiều lần chạm phải đinh mềm, Trần Trừng Trừng đành bất lực quay sang dò hỏi Bàn Tử về tình hình Trần Hạo.

Thấy Trần Hạo vẫn không lạnh không nhạt với cô nàng, Bàn Tử cũng không tiện tiết lộ nhiều.

Thế là Trần Trừng Trừng tốn bao nhiêu nước bọt mà chẳng thu được chút tình báo hữu dụng nào, tức đến nổ phổi, bắt đầu nghi ngờ nghiêm trọng về mị lực của bản thân.

Trên đường đi, Trần Hạo vừa điều khiển bánh lái, vừa quan sát tình hình xung quanh.

Năm đó xem phim, Trần Hạo thấy cảnh sắc nơi này rất tuyệt.

Nhưng khi thân lâm kỳ cảnh mới phát hiện đó đều là hiệu ứng quay phim, thực tế cảnh sắc cũng chỉ thường thôi.

Mười mấy phút sau, thuyền nhỏ rẽ một cái, cuối cùng cũng tới một cửa động lớn.

Trần Trừng Trừng kỳ quái hỏi: "Sao đột nhiên lạnh thế này?" Bàn Tử đáp: "Bình thường, từ chỗ này trở đi âm khí trong nước nặng hơn, đợi ra khỏi động là hết." Trần Hạo cũng cảm giác được tứ phía dần xuất hiện âm sát chi khí, chỉ là không rõ ràng mà thôi.

Trần Trừng Trừng buồn bực nói: "Động này cũng hẹp quá nhỉ?" Bàn Tử cười ha hả: "Vẫn còn tốt chán, đoạn phía trước còn thấp hơn nữa cơ." Trần Trừng Trừng quan sát vách động xung quanh, tò mò hỏi: "Anh Bàn, nhìn tình hình cái động này, chắc là một cái đạo động nhỉ?" Bàn Tử không nói gì, chỉ gật đầu.

Trần Hạo lại lần đầu tiên chủ động mở miệng: "Là thủy đạo động, cổ viên cận phương (tròn xưa vuông nay), cái động này cũng có chút niên đại rồi." Bàn Tử bội phục tán thưởng: "Hạo gia quả nhiên là kiệt xuất Bàn Sơn phái, điển phạm Liệt Hải Thiên Sư.

Mới lần đầu tới đã nhìn ra môn đạo, quả nhiên kiến thức rộng rãi.

Không sai, cả ngọn núi này đều do Lỗ Thương Vương xây dựng lại trên cơ sở ngôi mộ Tây Chu.

Xung quanh có vô số thủy đạo động lớn nhỏ, trước kia mực nước không cao như vậy, đều là hạn động (động khô)." Trần Trừng Trừng tán thán: "Anh Bàn quả nhiên là người trong nghề a!" Bàn Tử cười đáp: "Người trong nghề thì không dám nhận, chỉ là kinh nghiệm nhiều

hơn một chút mà thôi." Vừa vào thủy đạo động, hàn ý âm lãnh liền ập tới.

Trần Trừng Trừng ôm chặt hai tay nói: "Trong này lạnh quá!" Bàn Tử đáp: "Nơi này hơn ngàn năm trước là đường vận chuyển quan tài, tốn hao nhân lực vật lực khổng lồ đào ra một đường đạo động.

Sau này địa thế thay đổi, hạn đạo động biến thành thủy đạo động.

Hàng trăm hàng ngàn năm qua, trong đạo động đều bị nước ngâm, có loại âm lãnh chi khí này cũng không lạ.

Trừng Trừng kiên trì thêm chút nữa, đợi lát nữa ra khỏi đạo động là được." "A." Trần Trừng Trừng xoa hai tay gật đầu.

Nhưng Trần Hạo lại không cho là như vậy.

Hắn nhớ trong cốt truyện phim, nơi này ngoài lượng lớn thi biệt ra, còn có hồn phách "Lỗi" chuyên làm khô xác tồn tại.

Cũng tức là, trong thủy đạo động này không chỉ có hơi nước âm hàn tích tụ quanh năm suốt tháng, còn có âm sát chi khí của oan hồn ác quỷ!

Bàn Tử vừa dùng đèn pin soi vách thủy đạo động chật hẹp, vừa cười nói: "Hạo gia nhìn xem, trên vách động chi chít hang hốc lớn nhỏ.

Nghe Thiên Chân kể, lần trước cậu ta cùng chú Ba và Tiểu Ca tới đây, lão lái đò nhân lúc không ai để ý đã lén chui vào hang đá phía trên, mưu toan để Thiên Chân bị đàn thi biệt gặm thành bã, sau đó quay lại lấy hành lý tiền bạc." Trần Trừng Trừng vội vàng tiếp lời: "Đúng, đúng, đúng!

Tôi cũng nghe Thiên Chân kể chuyện này, kết quả sau đó lão lái đò kia không những không hại chết được Thiên Chân, ngược lại còn bị đại thi biệt ăn thịt!

Thật là ác giả ác báo!" Trần Hạo trêu tức nhìn ả, nói đầy ẩn ý: "Ừ, nói không sai.

Thế đạo này ấy à, mấy kẻ có tâm địa bất chính, cuối cùng hại người không thành ngược lại hại mình.

Cho nên tôi thấy, làm người cứ thật thà là tốt nhất.

Nếu không một khi đã có tâm tư xấu xa hại người, kết cục thường sẽ không tốt đẹp gì đâu." Nói xong cũng mặc kệ Trần Trừng Trừng có nghe hiểu hay không, hắn không thèm để ý nữa.

Trần Trừng Trừng nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi.

Ả thầm nghĩ, chẳng lẽ mình lộ ra sơ hở gì, bị tên mặt lạnh này phát hiện rồi?

Nhưng theo tình báo có được, hình như Thiên Chân không hề nói với bọn họ chuyện mình từng bắt cóc cậu ta.

Nếu không với tính cách của Bàn Tử, vừa gặp đã chửi ầm lên rồi, làm gì có chuyện nhiệt tình như hiện tại chứ!

Còn về phần Bàn Tử, căn bản không nghe hiểu ý tứ trong lời nói của Trần Hạo, chỉ gật đầu phụ họa vài câu.

Thuyền nhỏ lại tiến về phía trước vài phút, Bàn Tử nói: "Lần trước tôi phóng một mồi lửa, đốt sạch huyệt mộ thật của Lỗ Vương Cung và đám thi biệt kia.

Cũng không biết trong này còn con nào sống sót không, nếu có thì Hạo gia à, chốc nữa chúng ta có thể sẽ gặp đấy!" Trần Hạo cười nhạt: "Bàn Tử, đừng có tâm lý may mắn.

Nếu tôi cảm giác không sai, chuyến này chúng ta không chỉ đụng phải thi biệt, mà còn có thể gặp cả con Lỗi mê hoặc Thiên Chân, thậm chí còn nhiều thứ dơ bẩn hơn nữa kìa!" Bàn Tử kinh ngạc hét lên:

"Vãi chưởng!

Không thể nào chứ Hạo gia?!

Chẳng lẽ mồi lửa lớn kia của tôi không đốt tuyệt chủng được đám thi biệt sao?" Trần Trừng Trừng càng kinh ngạc hỏi: "Hạo ca, thi biệt thì tôi biết.

Nhưng con Lỗi anh nói, rốt cuộc là thứ dơ bẩn gì vậy?" Trần Hạo liếc nhìn cô ta: "Hiện tại giải thích cô cũng không hiểu đâu, đợi lát nữa gặp rồi tự nhiên sẽ rõ!" Đúng lúc này, dưới nước đột nhiên vang lên một trận âm thanh bơi lội dày đặc của vật thể không rõ tên.

Chưa đợi Trần Trừng Trừng phản ứng, Bàn Tử đã kinh hãi kêu lên: "Vãi chưởng!

Hạo gia chúng ta lại trúng giải độc đắc rồi, mẹ kiếp nói linh thật, đám thi biệt chết tiệt kia thế mà đến thật!" Chỉ thấy mặt nước cách thuyền nhỏ hơn hai mươi mét phía trước lúc này nổi lên từng gợn sóng cấp bách.

Dùng đèn pin chiếu theo hướng âm thanh, Trần Trừng Trừng lập tức nhìn thấy một mảng lớn bóng đen đang lao nhanh về phía này!

Cũng không biết Trần Trừng Trừng sợ thật hay giả vờ, dù sao cô ả cũng vứt đèn pin lên thuyền, nấp sau lưng Bàn Tử run rẩy nói: "Anh...

Anh Bàn, trong...

Chương 38

trong nước là quỷ quái gì thế?!" Bàn Tử thần tình nghiêm túc đáp: "Đó là sóng nước do đàn thi biệt tạo thành.

Lần trước đi Lỗ Vương Cung tôi đã gặp tình huống này rồi.

Nghe Thiên Chân kể, lần đó không chỉ gặp đàn thi biệt, còn xảy ra nguy hiểm suýt chết người!" Trần Hạo điềm nhiên nói: "Bàn Tử nha, bình tĩnh chút được không, đừng quên lần này chúng ta tới để làm gì!" Nghe vậy, Bàn Tử ngẩn người một lát, lập tức vỗ trán buồn bực nói: "Hải!

Xem trí nhớ của tôi này!

Lần này chẳng phải là muốn tới tiêu diệt mấy thứ dơ bẩn hại người này sao!

Hạo gia mau lên, đến lúc đại hiển thần uy rồi!" Trần Hạo nhìn những gợn sóng nước lớn từ xa, nói: "Bàn Tử vững tay chút, đám bọ thi biệt này đều ở dưới nước, muốn tiêu diệt một lần rất khó." "Chúng ta chèo thuyền đến chỗ góc ngoặt phía trước, nghe Thiên Chân nói nơi đó là hố bồi táng ngoại vi của ngôi cổ mộ Tây Chu." "Chỉ khi chúng ta đều lên bờ, mới thuận tiện tóm gọn đám bọ thi biệt này!" Khi làm chính sự, Bàn Tử không hề rớt xích.

Hắn hạ thấp người, che chắn cẩn thận cho đống trang bị trên thuyền nhỏ.

Trần Trình Trình lại sốt ruột hét lên: "Hạo ca, Bàn ca, rốt cuộc là sao?" "Cư nhiên lại muốn tóm gọn những thứ đáng sợ đó?" "Chúng ta mau chóng xông ra ngoài, không phải an toàn hơn sao?" Bàn Tử cười ha hả: "Yên tâm đi Trình Trình muội chỉ, có Hạo gia ở đây, sự an toàn của chúng ta cứ gọi là thỏa thỏa!" Đúng lúc này, mảng lớn gợn sóng

kia đã vọt tới trước thuyền nhỏ. "Bình!

Bình!

Bình!" Sau một trận tiếng vang trầm thấp, chiếc thuyền nhỏ bị húc lắc lư nhẹ.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Mẹ nó!" "Đám bọ thi biệt này to cỡ nào vậy?

Cư nhiên húc thuyền chúng ta lắc lư thế này!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Bình thường thôi, nếu cả đàn bọ thi biệt cùng húc vào thuyền, không lật thuyền đã là may mắn lắm rồi." Trần Trình Trình gấp gáp nói: "Hạo ca không muốn giết những thứ kia sao?

Mau ra tay đi!" Bàn Tử cũng vội vàng đi lấy trang bị trên thuyền, đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo cười nhạt: "Không vội, chờ thêm chút nữa." Lúc này, chiếc thuyền dưới sự điều khiển của Trần Hạo đã xông vào giữa hậu phương của đàn bọ thi biệt.

Bàn Tử khó hiểu nói: "Hạo gia, còn chờ nữa thì đàn bọ thi biệt chạy mất đấy!" Trần Hạo một tay khống chế động cơ thuyền, một tay lấy từ trong túi ra một cái chai.

Ngón cái dùng lực bật nắp chai, lập tức giao cho Bàn Tử. "Cầm lấy đi ra đuôi thuyền, sau đó từ từ rưới xuống nước." Bàn Tử tò mò đưa lên mũi ngửi, "A" một tiếng rồi nói: "Hạo gia, đây là máu động vật à!" "Chẳng lẽ muốn dùng máu dụ đàn bọ thi biệt đi theo chúng ta?" Trần Hạo cười nói: "Mũi thính thật, là máu gà, chính là để dụ dỗ đàn bọ thi biệt tụ lại một chỗ." Ngay sau đó, Trần Hạo liền tăng ga, cho thuyền chạy nhanh hơn.

Bàn Tử tự nhiên cũng làm theo phương pháp được dạy, ngồi ở đuôi thuyền từ từ đổ máu gà xuống nước.

Trong chốc lát, đàn bọ thi biệt vốn đang vây quanh thuyền chuẩn bị rời đi, giống như sói đói ngửi thấy mùi máu tanh, điên cuồng ùa lên tranh đoạt máu gà trong nước.

Còn những con bọ thi biệt chen không lọt, thì như phát điên bay nhanh đuổi theo thuyền của Trần Hạo.

Thấy tình hình này, Bàn Tử cười hắc hắc: "Hạo gia, chiêu này linh thật." Trần Hạo bình tĩnh đáp: "Có tác dụng là được." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, chúng ta sắp đến chỗ hố bồi táng ngoại vi bị đào xuyên rồi." "Đợi lát nữa đến nơi, Bàn Tử cậu phụ trách mang hết trang bị trên thuyền lên." "Tôi đoạn hậu!" Trần Trình Trình sợ hãi hỏi: "Còn tôi thì sao?

Cần làm chút gì?" Trần Hạo trêu tức nói: "Cô đi theo Bàn Tử mau chóng lên bờ là được." "Đương nhiên, nếu cô có hứng thú xuống nước chơi trò chơi với đàn bọ thi biệt thì tôi cũng không cản." Bị đốp chát một câu không lạnh không nhạt, Trần Trình Trình trong lòng lại chửi thầm.

Nhưng mặc kệ tâm trí cô ta tinh minh xảo trá thế nào, đối với những con bọ thi biệt kia vẫn tràn đầy sợ hãi.

Cho nên dù tức giận đến đâu cũng không dám cãi lại.

Đúng lúc này, chiếc thuyền đã qua khúc ngoặt, lập tức nhìn thấy một bãi cạn rộng chừng hai mươi mét vuông.

Xung quanh bố trí đầy quỷ hỏa xanh biếc âm sâm, khắp nơi đều là hài cốt bị chiếu rọi trắng bệch.

Bàn Tử vội vàng hưng phấn hô: "Hạo gia, đến rồi, mau dừng thuyền!" Nói xong, hắn ôm trang bị trên thuyền, nhảy một bước dài từ chiếc thuyền đang tiếp cận bờ lên bãi cạn.

Trần Hạo tắt động cơ, sau đó tung người nhảy đến bên cạnh Bàn

Tử.

Không nói hai lời, Bàn Tử lôi từ trong ba lô lớn ra từng món đồ đưa cho Trần Hạo.

Nhìn hai người ăn ý như vậy, Trần Trình Trình trong lòng tức giận, mẹ nó đừng nhắc nữa.

Nghĩ thầm: Dù sao bà đây cũng là tiểu tiên nữ mà?

Hai gã đàn ông các người cư nhiên không ai giúp một tay sao?

Nhưng nhìn Trần Hạo, thật sự ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, Bàn Tử tuy có hô một câu "Trình Trình mau lên", nhưng cũng không ngẩng đầu.

Trần Trình Trình chỉ đành câm nín tung người nhảy một cái, lên bãi cạn.

Lúc này, Trần Trình Trình trong lòng vừa giận vừa hận, đột nhiên chỉ vào mặt nước phía trước, cuồng loạn hét lên: "Bàn ca, Hạo ca, đàn bọ thi biệt đuổi tới rồi, rốt cuộc các người muốn làm gì, mau ra tay đi!" Trần Hạo trầm ổn bình tĩnh cầm lấy súng phun lửa đã được Bàn Tử lắp ráp xong.

Vừa điều chỉnh góc độ họng súng về phía đàn bọ thi biệt, vừa khinh thường nói: "Đã tự dâng tới cửa, vậy đừng trách tiểu gia ta không khách khí!" Một câu "khai sát" vừa hô lên, Trần Hạo ấn xuống nút kích hoạt súng phun lửa. "Oanh!!!" Một ngọn lửa vàng rực nóng bỏng lập tức phun ra xa năm sáu mét, đem nửa cái bãi cạn dưới chân cùng với mặt nước xa ba bốn mét, toàn bộ đều dẫn hỏa!

Không đợi Bàn Tử kêu hay, Trần Hạo liền một tay lấy mặt nạ phòng độc đeo lên đầu, vừa hô: "Bàn Tử, hai người cũng mau đeo mặt nạ phòng độc, khó bảo đảm trong đám bọ thi biệt này không có những con có độc." Bàn Tử mới vội vội vàng vàng lấy từ trong ba lô ra hai

cái mặt nạ phòng độc, đưa cho Trần Trình Trình một cái, sau đó hai người lập tức đeo vào.

Lúc này, nhóm bọ thi biệt đầu tiên đuổi lên bãi cạn, trong nháy mắt đã bị thiêu thành tro bụi.

Trong không gian não vực của Trần Hạo, đồng thời cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con bọ thi biệt, nhận được 0.1 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con bọ thi biệt, nhận được 0.1 điểm thưởng.]` `[Đinh!...]` Trần Hạo tuy phát hiện điểm thưởng khi giết bọ thi biệt rất ít, nhưng quý ở số lượng lớn.

Vừa rồi chỉ phun lửa một lần đã được ba bốn mươi điểm thưởng.

Hơn nữa, chỉ trong nháy mắt, đã có ba bốn trăm con bọ thi biệt bị tiêu diệt!

Tàn xác bọ thi biệt bị liệt hỏa thiêu đốt, lập tức bốc lên một làn khói đen lớn.

Bàn Tử khánh hạnh nói: "May mà Hạo gia chuẩn bị trước đầy đủ, nếu không chúng ta không bị bọ thi biệt ăn thịt thì cũng bị đám khói độc này hun chết!" Trần Trình Trình càng sợ hãi gật đầu liên tục, trong lòng thầm nghĩ: Cái gã tên Trần Hạo này, điên rồi sao?

Chẳng lẽ vì để dọn sạch nguy hiểm trên đường, giúp Ngô Thiên Chân hoàn thành nguyện vọng nộp lên quốc gia, bảo vệ văn vật?

Hắn đâu có ngốc?!

Trần Hạo rốt cuộc cũng được cày điểm thưởng, lập tức hăng hái.

Chương 39

Đang định tiếp tục phun lửa thiêu chết nhiều bọ thi biệt hơn thì phát hiện, do thiên tính sợ lửa, bọ thi biệt phía sau chần chừ không tiến, không dám lên bãi cạn.

Trần Hạo thầm nghĩ, không lên thì không được, như thế tiểu gia biết tìm ai cày điểm thưởng đây!

Liền lớn tiếng hô: "Bàn Tử, ném thêm hai chai máu lên bãi cạn trước mặt tôi!" Bàn Tử cười hì hì đáp: "Được thôi, ngài cứ nhìn cho kỹ nhé!" Dứt lời, hai tay hắn liên tục ném, hai chai máu lập tức vỡ tan trên bãi cạn.

Lại thêm súng phun lửa của Trần Hạo ngừng phun, những con bọ thi biệt hung ác kia lập tức ùa lên, như phát điên lao thẳng về phía Trần Hạo.

Trong nháy mắt, hơn nửa bãi cạn đã phủ kín bọ thi biệt mật độ dày đặc.

Thấy cảnh này, Trần Hạo mạnh mẽ ấn công tắc súng phun lửa, hét lớn: "Đều đi chết đi cho tiểu gia!" "Oanh!" Một trận lửa vàng rực nóng bỏng tái hiện, lập tức bao trùm đông đảo bọ thi biệt đang xông lên bãi cạn.

Trong nhất thời, ngay cả mặt nước gần bãi cạn cũng bị ánh lửa chiếu rọi ra hào quang màu vàng.

Còn những con bọ thi biệt kia, tự nhiên lại trở thành điểm thưởng của Trần Hạo.

Khi đợt thiêu đốt thứ hai kết thúc, Trần Hạo đã thu hoạch được hơn hai ngàn điểm thưởng kinh người!

Nhưng những con bọ thi biệt truy sát kia vẫn còn một bộ phận nhỏ chưa bị giết sạch.

Bàn Tử giơ ngón tay cái tán thưởng: "Hạo gia quả nhiên là Hạo gia!

Một hồi dùng chiêu dụ quái diệt sạch bọ thi biệt, hiệu quả cực tốt.

Ước chừng thêm hai ba lần nữa, chúng ta có thể hốt trọn ổ đám bọ thi biệt hại người này!" Trần Hạo cười nhạt, không trả lời, chỉ bảo Bàn Tử ném tiếp hai chai máu lên.

Sau đó tiếp tục lặp lại thao tác này, bọ thi biệt với tốc độ mắt thường có thể thấy được đang giảm đi nhanh chóng.

Trong ý thức hải của Trần Hạo, âm thanh nhắc nhở nhận điểm thưởng khi giết bọ thi biệt lại liên tục spam suốt mười phút vẫn chưa hết.

Trần Hạo trong lòng lại một chút cũng không thấy phiền, bởi vì chỉ một lát công phu, hắn đã kiếm được gần hơn bốn ngàn điểm thưởng!

Trong lòng thầm nghĩ, cơ hội cày quái tốt như vậy, nếu có thể thì xin hãy để ta cày mãi đi!

Lại qua hai phút, khi không còn một con bọ thi biệt nào xông lên bãi cạn nữa, Trần Hạo đã kiếm được hơn 4600 điểm thưởng!

Tiếc nuối tháo bình dưỡng khí đã cạn ném sang một bên, lại giao súng phun lửa vi hình cho Bàn Tử, hắn mới nói: "Được rồi, xem ra bọ thi biệt trong động nước này đã bị chúng ta hốt trọn ổ rồi!" Bàn Tử nhìn khói đen nồng nặc bố trí khắp nơi trong động, khiếp sợ nói: "Hạo gia, ngài vừa làm được việc tốt lớn đấy, nhìn bộ dạng vừa rồi, ít nhất cũng phải giết hơn bốn vạn con bọ thi biệt chứ nhỉ?" Trần Trình Trình vẫn luôn không nói gì, không thể tin nổi nói: "Hơn bốn vạn con bọ thi

biệt?

Số lượng này cũng quá dọa người!" Trần Hạo kiếm được nhiều điểm thưởng, thầm nghĩ: Chính xác mà nói, hẳn là hơn bốn vạn sáu ngàn con bọ thi biệt, nếu không cũng sẽ không được hơn 4600 điểm thưởng!

Khi Bàn Tử chỉnh lý lại trang bị, định lần nữa lên thuyền nhỏ, Trần Hạo thần tình hơi cẩn thận nói: "Bàn Tử chờ chút, chúng ta hình như lại gặp đồ dơ bẩn rồi!" Vừa nghe lại gặp đồ dơ bẩn, Bàn Tử đã tập mãi thành quen, nhưng Trần Trình Trình vốn luôn sùng bái khoa học, tin tưởng nắm đấm và súng ống thì lập tức ngơ ngác.

Sắc mặt cô trắng bệch hỏi: "Hạo...

Hạo ca, đừng...

đừng đùa nữa được không?

Vừa rồi đã tiêu diệt bốn năm vạn con bọ thi biệt, nơi này sao còn đồ dơ bẩn chứ?" Trần Hạo cười khinh thường: "Không tin?

Không tin thì hỏi Bàn Tử xem, Ngô Thiên Chân có phải đã gặp cương thi oán hồn ở đây hay không?!" Bàn Tử lại lấy ra một bình nhiên liệu súng phun lửa, vừa tay chân lanh lẹ lắp vào súng, vừa nói: "Hạo gia nói không sai, lần trước lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Ngô Thiên Chân tên tiểu tử kia ở chỗ này suýt chút nữa trúng chiêu.

Khi đó nếu không phải Tiểu Ca dùng máu trấn trụ thì Thiên Chân lần đó tiêu rồi!" Không đợi Trần Trình Trình nói thêm gì nữa, trên vách đá cao của hố bồi táng ngoại vi cổ mộ Tây Chu vang lên một trận âm thanh "chi dát dát" rợn người.

Bàn Tử nhìn theo tiếng động: "Vãi!

Hạo gia mau nhìn, tôi vừa phát hiện trên vách đá hai bên cư nhiên có không ít quan tài thủy tinh!" "Tôi... tôi hình như nhìn thấy bên trong

có thi thể a!" Trần Trình Trình sợ đến mức hàm răng đánh vào nhau, một câu cũng nói không nên lời.

Chỉ có Trần Hạo bình tĩnh ung dung nói: "Chẳng lẽ Ngô Thiên Chân không nói cho cô biết, lần trước đi qua động nước này đã phát hiện những quan tài thủy tinh này sao?" Bàn Tử vội vàng nhét súng phun lửa vào tay Trần Hạo, tức giận hét: "Mẹ kiếp!

Tên cháu trai kia cũng không nói cho Bàn gia ta chuyện này!

Đợi lần này trở về, xem Bàn gia không đánh hắn ra một bụng cứt!" Trần Trình Trình lần đầu tiên chân thực chứng kiến sự kiện linh dị, lúc này rốt cuộc mới nói được: "Hạo... ca, mau, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi!

Trong những quan tài thủy tinh kia, có khả năng là... cương thi a!" Trần Hạo cười nhạt, đưa súng phun lửa cho Bàn Tử nói: "Nếu là cương thi, chưa kịp bị thiêu thành tro đã xông tới trước mặt chúng ta rồi.

Nếu muốn dùng chiêu này, lửa phàm gian như vậy căn bản không tạo thành bất cứ thương tổn nào cho chúng!" Bàn Tử ngây ngốc ôm súng phun lửa vi hình, không thể tin nổi hét lên: "Không thể nào chứ Hạo gia?!

Nếu thứ này không quản dụng, vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Trần Hạo cười ha hả, sau đó rút Đường Hoành Đao từ sau lưng ra, tự tin nói: "Đương nhiên là chân đao chân thương, xử đẹp chúng nó rồi!" Đúng lúc này, "Oanh long long", từng trận tiếng vang trầm đục truyền đến.

Nắp quan tài của sáu bảy cỗ quan tài thủy tinh trên vách đá đều bị hất tung!

Nắp quan tài thủy tinh khổng lồ rơi tự do nện xuống đất, vỡ thành

một đống mảnh vụn thủy tinh!

Ngay sau đó, từng cái xác khô từ bên trong ngồi dậy.

Bàn Tử kinh hãi hô: "Vãi!

Lần này phiền toái rồi Hạo gia, là bảy cái bánh chưng lớn a!

Lần trước cùng Thiên Chân đi qua đây, cũng đâu thấy có động tĩnh gì!" Trần Hạo thản nhiên chăm chú nhìn cương thi trong quan tài thủy tinh nói: "Lần trước chỉ là vì mau chóng thông qua động nước, cũng không quá lăn lộn.

Nhưng lần này chúng ta lại đem hơn bốn vạn con bọ thi biệt thiêu rụi một mẻ.

Nơi này vốn dĩ âm thấp thủy khí cực nặng, lại có âm sát chi khí, hiện tại những con bọ thi biệt kia bị thiêu thành tro, độc khí cùng một chút dương khí tự nhiên lan tràn khắp động nước.

Nếu những cái xác trong quan tài thủy tinh này không vùng dậy thì mới gọi là kỳ quái đấy!" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Hạo gia, hóa ra ngài sớm đã tính toán xong rồi?!" Trần Trình Trình càng kinh khủng hét lớn: "Điên rồi!" Đúng lúc này, bảy con cương thi trong quan tài thủy tinh trên vách đá sau một hồi hoảng động điên cuồng, từ quan tài thủy tinh nhao nhao rơi xuống, lần nữa làm vỡ nát một đống mảnh vụn thủy tinh trên đất.

Bảy con cương thi mặc trang phục thị nữ thời Tây Chu kia đều đứng dậy, lao nhanh về phía ba người Trần Hạo!

Thấy cảnh này, Bàn Tử hung tợn hô: "Bàn gia không tin, dùng lửa thật thiêu không chết mấy cái bánh chưng lớn này!" Lời còn chưa dứt, hắn đã ấn nút kích hoạt súng phun lửa vi hình. "Oanh!!!" Một ngọn lửa khổng lồ dài chừng bảy tám mét lập tức bao trùm cả bảy con cương thi bên trong.

Nhưng không ngờ tới, bảy con cương thi quả nhiên giống như Trần Hạo dự đoán.

Chương 40

Tuy quần áo rách nát trên người đều bị thiêu thành tro bụi, nhưng những con cương thi toàn thân màu xanh tím, mang theo một thân lửa, coi như không có gì tiếp tục lao tới!

Lúc này Trần Trình Trình sắp sợ điên rồi, không còn màng đến việc che giấu nữa.

Trong nháy mắt móc súng lục ra, nhắm vào con cương thi đi đầu "Bình!

Bình!

Bình!" bắn xối xả.

Nhưng ngay sau đó, Trần Trình Trình cuồng loạn kinh kêu lên: "Sao lại như vậy?!

Không thể nào!!!" Bàn Tử tuy cũng phát hiện Trần Trình Trình không thích hợp, nhưng hiện tại tình huống khẩn cấp, căn bản không có thời gian quản những chuyện này!

Liền sốt ruột hỏi: "Hạo gia giờ làm sao đây?" Trần Hạo bình tĩnh vung Đường Hoành Đao, ung dung nói: "Đương nhiên là chính diện ngạnh kháng rồi!" Lời còn chưa dứt, hắn liền mạnh mẽ tung người nhảy lên không trung, hoành đao trong tay nhanh như tia chớp, chém thẳng vào con cương thi đi đầu! "Phốc!" Sau một tiếng lưỡi sắc nhập thịt trầm đục, con cương thi kia hiểm chi lại hiểm dùng hai tay đỡ được một đao.

Nhưng hai tay vẫn bị chém ra vết thương sâu hai cm!

Trần Hạo sau khi tiếp đất, nhấc chân đạp thẳng một cái, trong nháy mắt đá bay con cương thi bị thương ra ngoài.

Lúc này ba con cương thi theo sát phía sau cũng xông lên, "Tam Tài Liên Hoàn Đao Pháp" của Trần Hạo lập tức múa thành một mảng đao ảnh màu bạc. "Phốc!

Phốc!

Phốc!" Khi Trần Hạo thu chiêu, ba con cương thi toàn thân bị liệt hỏa thiêu đốt nhẹ, mỗi con ít nhất đều trúng ba bốn nhát đao.

Nhưng nhục thân đám cương thi này thực sự quá cứng rắn, Sát Sinh Nhận lưu lại từ chiến trường Đại Đường cũng chỉ có thể chém ra vết thương sâu hai ba cm trên người chúng.

Trần Hạo không khỏi thầm nghĩ: Xem ra tuy Sát Sinh Nhận tự mang sát khí, nhưng đối với cương thi tác dụng cũng cực kỳ có hạn.

Đợi tiểu gia tích đủ điểm thưởng, nhất định phải đổi một thanh thần binh lợi khí, một đao một con, chém tận giết tuyệt tất cả yêu ma quỷ quái dám xuất hiện trước mặt tiểu gia!

Đúng lúc này, ba con cương thi cuối cùng cũng đuổi tới.

Chỉ thấy cùng với bốn con cương thi bị thương trước đó, lập tức vây Trần Hạo vào giữa.

Trần Trình Trình lúc này sớm đã sợ đến mức hai chân run rẩy, chỉ có thể nắm chặt súng lục, lùi vào góc vách đá trong cùng bãi cạn, căn bản không dám ra ngoài giúp đỡ.

Bàn Tử trượng nghĩa, một tay rút dao rựa, một tay xách xẻng công binh, hét lớn lấy thanh thế, xông lên giúp Trần Hạo.

Lúc này Trần Hạo tuy bị bảy con cương thi vây công, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh ung dung, chưa thấy mảy may khẩn trương kinh hoảng.

Đường Hoành Đao trong tay vẫn nhanh như kinh hồng chém ra

từng mảng đao quang hàn khí, chặn bảy con cương thi vây công ở bên ngoài.

Quan trọng nhất là, mỗi lần ra tay đều để lại một vết thương sâu hai ba cm trên người cương thi.

Bàn Tử một dao chém vào sau gáy một con cương thi, chấn đến tê cả tay.

Nhưng con cương thi kia lại không chút sứt mẻ, tức đến mức Bàn Tử vung tay trái cầm xẻng công binh, nện thẳng vào mặt con cương thi vừa quay người lại! "Bành!" Một tiếng trầm vang, con cương thi kia rốt cuộc bị Bàn Tử đánh ngã xuống đất, nhưng xẻng công binh cũng bị đánh cong.

Cảm giác cứ giằng co như vậy không thú vị, Trần Hạo rốt cuộc động thật.

Chỉ thấy hắn tung người nhảy một cái, trong nháy mắt đến trước mặt Bàn Tử, giúp đỡ đỡ một đòn của cương thi.

Đơn thủ nhẹ nhàng đẩy một cái, đẩy hắn ra khỏi vòng chiến.

Đường Hoành Đao trong tay cuốn một cái, lần nữa cuốn bảy con cương thi vào phạm vi công kích.

Lập tức thản nhiên nói: "Bàn Tử đa tạ giúp đỡ, ông nghỉ ngơi trước đi, tôi lập tức giải quyết đám bánh chưng này." Nói xong, một tay cầm đao tiếp tục công kích, một tay bắt pháp quyết, miệng niệm chú: "Vạn thần triều lễ, dịch sử lôi đình.

Quỷ yêu tang đảm, tinh quái vong hình.

Cấp cấp như luật lệnh - Phá Sát Phù!" Sát na gian, trên thân đao vốn màu ngân bạch lập tức lấp lóe một tầng kim quang nhàn nhạt, đồng thời hiển hiện ra một số ấn ký phù chú kỳ quái.

Trần Hạo cười lạnh một tiếng: "Sát Sinh Nhận chỉ có thể làm bị thương không thể chém chết đám cương thi này, vậy nếu cộng thêm Phá Sát Chú thì sao?" "Đều đi chết đi cho tiểu gia!" Lời còn chưa dứt, một mảng đao quang màu vàng trực tiếp chém về phía bảy con cương thi.

Bảy con cương thi cũng giống như cảm giác được nguy hiểm, nhưng chưa kịp lui về phía sau, Đường Hoành Đao của Trần Hạo đã chém tới. "Phốc!

Phốc!

Phốc xuy!..." Sau bảy tiếng xé rách, bảy con cương thi vây công Trần Hạo toàn bộ đều bị Trần Hạo một chiêu chém đứt đầu lâu! "Bành, bành, bành..." Khi Trần Hạo khinh miệt cười, vẩy sạch vết máu đen trên thân đao, bảy con cương thi toàn bộ đều ngã gục xuống đất!

Bàn Tử ở phía sau lo lắng không thôi, lập tức cười híp mắt lớn tiếng khen: "Hạo gia, thật quá trâu bò!" Nói xong, đi về phía Trần Hạo.

Nhưng Trần Trình Trình vẫn sợ gần chết, trốn ở góc vách đá không dám ra.

Cùng lúc đó, trong ý thức hải của Trần Hạo cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Tử Mao Cương Thi một con, nhận được 10 điểm thưởng.]` `[Đinh!...]` Thấy lại có 70 điểm thưởng vào tay, Trần Hạo trong lòng tuy không sướng bằng cày bọ thi biệt, nhưng muỗi tuy nhỏ cũng là thịt a!

Bàn Tử tò mò hỏi: "Hạo gia, vừa rồi Đường Hoành Đao vốn chỉ có thể chém bị thương đám bánh chưng kia, nhưng sau khi ngài niệm

pháp chú, chém dưa thái rau một cái đã diệt sạch bọn chúng!

Tôi rõ ràng không thấy ngài dùng máu vẽ Phá Sát Chú lên thân đao a!" Trần Hạo đưa lưỡi đao hoành đao lên trước mắt Bàn Tử nói: "Lúc chúng ta ở Hải Để Mộ, vì tôi không có chuẩn bị gì nên chỉ có thể dùng máu vẽ Phá Sát Chú.

Lần này chúng ta chuẩn bị nhiều như vậy, tôi lại đi dùng máu vẽ chú sao, thế không phải ngốc à?" Nhìn trên lưỡi đao khắc từng đạo phù ấn kỳ quái, trong ấn ký lộ ra một mạt màu đỏ thắm.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Vãi!

Hạo gia ngài trực tiếp khắc phù chú lên hoành đao, sau đó lại dùng chu sa tẩm vào?!" Trần Hạo cười nhạt: "Không sai a Bàn Tử, cũng có nhãn lực đấy!

Chương 41

Chính như cậu nói, tôi vì để tránh phiền toái không cần thiết, trực tiếp khắc phù ấn Phá Sát Chú lên lưỡi đao, lại dùng chu sa ngâm mười hai canh giờ.

Như vậy, chỉ cần tôi muốn gia trì pháp chú cho hoành đao, không cần vẽ bùa lâm thời nữa, trực tiếp niệm pháp chú là được!" Bàn Tử bội phục giơ ngón tay cái: "Hạo gia trâu bò!

Không phục không được, biện pháp khéo léo thế này đều có thể nghĩ ra." "Bình!!!" Chưa đợi hắn nói hết câu, đã bị một tiếng súng làm cắt ngang.

Trần Hạo và Bàn Tử vội vàng quay đầu xem xét, chỉ thấy Trần Trình Trình vốn bị dọa trốn ở góc vách đá bãi cạn, lúc này đang hai mắt đờ đẫn giơ súng lục nhắm vào hai người.

Không cần nói, phát súng vừa rồi khẳng định là kiệt tác của Trần Trình Trình!

Bàn Tử phẫn nộ quát: "Trần Trình Trình, cô có ý gì?

Vừa rồi tôi cùng bánh chưng liều mạng thì cô chạy sang một bên trốn tìm thanh nhàn, tôi không nói gì cô rồi.

Nhưng vừa rồi cô cư nhiên suýt chút nữa một súng bắn chết Bàn gia ta, hôm nay nếu không cho tôi một câu trả lời, vậy đừng trách Bàn gia ta không nể tình." "Bình!

Bình!

Bình!" Lời nói phẫn nộ chưa dứt, Trần Trình Trình lại liên tiếp bắn ba phát, dọa Bàn Tử lăn một vòng, trốn xuống nước.

Trần Hạo cũng tung người một cái, trực tiếp nấp ở góc ngoặt vách

đá, làm cho tầm nhìn của Trần Trình Trình hoàn toàn bị che khuất!

Bàn Tử lúc này lộ ra cái đầu, phẫn nộ mửi: "Mẹ nó!

Trần Trình Trình, vừa rồi thấy cô đột nhiên lấy súng ra, Bàn gia đã nghi ngờ cô có vấn đề rồi.

Đã xé rách mặt mũi, vậy đừng trách Bàn gia ta không khách khí!" Nói xong, Bàn Tử nhảy lên bãi cạn, vừa chạy hình chữ S né tránh, vừa rút dao rựa, hai mắt đầy phẫn nộ xông lên.

Nhưng Trần Trình Trình vẫn như không nghe thấy, không ngừng nổ súng bắn về phía Bàn Tử.

Trần Hạo lúc này cảm giác không đúng, âm sát chi khí chung quanh nồng đậm hơn trước gấp mấy lần.

Nếu đoán không sai, phỏng chừng Trần Trình Trình hẳn là bị oan hồn bánh chưng mê hoặc rồi!

Nghĩ tới đây, Trần Hạo lớn tiếng hô: "Bàn Tử lui lại, Trần Trình Trình bị quỷ mê rồi!" Ngay sau đó tay bắt pháp quyết, miệng niệm chú: "Thượng đế hữu sắc, lệnh ngô thông linh, kích khai thiên môn, cửu khiếu quang minh, thiên địa nhật nguyệt, chiếu hóa ngô thân.

Cấp cấp như luật lệnh - Thiên Nhãn khai!" Sát na gian, hai mắt Trần Hạo lấp lóe kim sắc quang mang.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi Trần Hạo mở Thiên Nhãn nhìn lại Trần Trình Trình, phát hiện trong cơ thể cô ta có một nữ quỷ tóc dài mặc bạch y cổ trang.

Tuy rằng có chút khác biệt với trong phim, nhưng Trần Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra con quỷ đó!

Lúc này, Bàn Tử cũng vội vàng lui về bên cạnh Trần Hạo, kinh ngạc hỏi: "Ý gì thế Hạo gia?

Trần Trình Trình thực ra không có vấn đề, chỉ vì bị quỷ mê nên mới nổ súng vào chúng ta?" Trần Hạo cười trêu tức: "Vấn đề nhất định là có, nhưng chuyện nổ súng vào chúng ta, tuyệt đối là bị con quỷ kia thao túng." Lúc này đạn trong băng đạn của Trần Trình Trình đã bị bắn hết.

Nhưng dưới sự khống chế của quỷ, Trần Trình Trình theo bản năng bắt đầu thay băng đạn.

Bàn Tử khiếp sợ nói: "Vãi!

Hạo gia thấy không?

Trần Trình Trình bị quỷ mê lại biết tự chủ thay băng đạn!

Hạo gia mau nghĩ cách, nếu không chỉ có thể chờ ăn đạn thôi!" Trần Hạo cười khinh thường: "Có gì khó?

Xem tôi đây!" Nói xong, liền tay bắt chỉ quyết, miệng niệm: "Ngã thiên mục, dữ thiên tương trục.

Tình như lôi điện, quang diệu bát cực.

Cấp cấp như luật lệnh - Khu Quỷ Chú!" Lời còn chưa dứt, từ kiếm chỉ bắn ra một đạo kim quang nhàn nhạt, trực tiếp đánh vào trong cơ thể Trần Trình Trình đang thay băng đạn. "Hống!!!" Sau một tiếng gào thét âm lãnh dữ tợn, khẩu súng trong tay Trần Trình Trình còn chưa thay xong băng đạn "ba sát" rơi xuống đất.

Nữ quỷ áo trắng kia giống như bị điện giật, trực tiếp bị đánh bật ra khỏi cơ thể Trần Trình Trình, ngã xuống bên mép bãi cạn.

Còn Trần Trình Trình cũng trợn mắt, ngất xỉu trên mặt đất.

Bàn Tử không có âm dương nhãn, cũng không biết mở Thiên Nhãn, tự nhiên không nhìn thấy tình huống của quỷ.

Thấy Trần Trình Trình đột nhiên ngất xỉu, liền hỏi: "Hạo gia,

chẳng lẽ con quỷ mê Trần Trình Trình bị giết rồi?" Nhìn bộ dạng vò đầu bứt tai lo lắng của hắn, Trần Hạo bất đắc dĩ cười nói: "Không có a, tôi chỉ đuổi nó ra khỏi cơ thể Trần Trình Trình mà thôi.

Chi bằng tôi cũng giúp cậu mở Thiên Nhãn, như vậy đỡ phải hỏi tới hỏi lui." Vừa nghe lời này, Bàn Tử tự nhiên vui mừng khôn xiết: "Vậy mau lên Hạo gia, tôi lần đầu tiên gặp cơ hội mở Thiên Nhãn đây.

Bánh chưng gặp không ít, nhưng quỷ hồn thì chưa từng thấy bao giờ!" Trần Hạo cũng không nói nhảm, trực tiếp mở Thiên Nhãn cho hắn.

Khi Bàn Tử nhìn thấy nữ quỷ áo trắng đang nằm trên mặt đất không ngừng co giật, lập tức giật mình kinh hãi. "Ai da mẹ tôi ơi!

Hạo gia, thứ vừa rồi mê hoặc Trần Trình Trình, chẳng lẽ là cái nữ quỷ này?!" Nói xong, Bàn Tử từ từ đi tới mép nước, cẩn thận đánh giá bộ dạng nữ quỷ.

Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên cảm giác có một đợt âm sát chi khí lớn đang nhanh chóng tiếp cận bờ bãi cạn.

Liền vội vàng hô: "Bàn Tử mau lui lại, không đúng!" Bàn Tử lập tức ngẩn ra, đứng bên mép nước ngơ ngác hỏi: "Hạo gia, nữ quỷ không phải đều bị xử lý rồi sao?

Còn có cái gì..." Lời còn chưa dứt, Bàn Tử "Ai nha" một tiếng, trực tiếp ngã nhào xuống nước.

Vô luận phấn lực giãy dụa thế nào đều hoàn toàn không có hiệu quả, ngược lại giống như bị một con cá lớn cắn lấy chân, liều mạng lôi xuống nước!

Trần Hạo nhìn kỹ xuống nước, suýt chút nữa chửi thành tiếng.

Hóa ra mắt cá chân phải của Bàn Tử đang bị một con nam quỷ

toàn thân xanh biếc, giống như bị ngâm nước phù thũng, dùng lực lôi kéo về phía xa.

Trần Hạo liếc mắt một cái nhận ra, thứ đồ chơi này chính là thủy quỷ!

Nhìn từ kiểu dáng quần áo khi còn sống, là một tên thời Dân Quốc.

Không cần hỏi, tên thủy quỷ này nhất định là Thổ phu tử thời Dân Quốc, đi vào Thất Tinh Lỗ Vương Cung đổ đấu, kết quả lại bỏ mạng ở đây.

Càng làm cho Trần Hạo kinh ngạc là, trong phạm vi trăm mét chung quanh, có không dưới hàng trăm con thủy quỷ.

Chương 42

Có kẻ mặc trang phục thị nữ thời Tây Chu, có kẻ mặc quần áo binh lính, thậm chí có kẻ mặc quần áo nô lệ rách rưới.

Có kẻ mặc y phục thường dân các triều đại, trong đó một bộ phận nhỏ là trang phục thời Dân Quốc và cận hiện đại.

Nói cách khác, những thủy quỷ này không chỉ có thị nữ, chiến phu và nô lệ bồi táng trong cổ mộ Tây Chu năm đó.

Còn có đạo mộ tặc các triều đại về sau, thậm chí có du khách hiện đại bị lão lái đò hại chết!

Mắt thấy Bàn Tử bị lôi ra xa mấy chục mét, nếu không cứu viện phỏng chừng xong đời.

Nghĩ tới đây, Trần Hạo cười khinh thường: "Trước mặt Liệt Hải Thiên Sư ta, đám thủy quỷ này dám hưng phong tác lãng, thật không biết sống chết!" Nói xong, liền tay bắt chỉ quyết, miệng niệm: "Thiên hộ thân, địa hộ thân, kim giáp tằng tằng hộ mãn thân.

Cẩn thỉnh Bắc Đẩu thất tinh, Nam Đẩu lục lang cấp hộ ngô thân.

Cấp cấp như luật lệnh - Hộ Thân Chú!" Sát na gian trên người Trần Hạo bao phủ một tầng kim quang mỏng manh!

Ngay sau đó tung người nhảy một cái, trực tiếp bay vọt ra gần hai mươi mét, sau đó đầu chúi xuống chân hướng lên chui vào trong nước.

Chỉ thấy Trần Hạo nhập thủy, thân hình giống như cá bơi, nhanh như tia chớp lao thẳng về phía Bàn Tử.

Trên mặt nước không rộng lắm lập tức dâng lên một tầng bọt nước dồn dập!

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mười mấy giây, Trần Hạo đã đuổi kịp Bàn Tử bị lôi xuống nước.

Bàn Tử vốn tưởng rằng lần này xong đời rồi!

Dù sao cũng đã mở Thiên Nhãn, tuy rằng kinh hoảng thất thố, nhưng cũng có thể thấy rõ ràng chung quanh tuyệt đối có không dưới hàng trăm con quỷ.

Lại bị lôi ra năm sáu mươi mét, Hạo gia cứu viện, thế cũng đếch kịp a!

Không ngờ, ngay lúc chuyển niệm, Trần Hạo liền nhảy xuống nước, trong nháy mắt đã đuổi tới bên cạnh.

Bàn Tử sợ hãi vui mừng quá đỗi, vừa hưng phấn há miệng, kết quả "ùng ục ùng ục" uống mấy ngụm nước, suýt chút nữa không bị sặc chết!

Trần Hạo cũng lười để ý Bàn Tử ngốc nghếch, trực tiếp rút Đường Hoành Đao, đối với con thủy quỷ đang nắm mắt cá chân Bàn Tử chém xuống một đao.

Con thủy quỷ kia chưa kịp phản ứng, đã bị chém hồn phi phách tán! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con thủy quỷ, nhận được 10 điểm thưởng.]` Cảm giác dưới chân nhẹ bẫng, rốt cuộc không có thứ gì lôi kéo, Bàn Tử bị sặc đến trợn trắng mắt liều mạng bơi lên mặt nước hét: "Hạo gia cảm ơn, lại cứu Bàn gia một mạng a!" Trần Hạo cũng bơi sát theo lên mặt nước, cười nhạt nói: "Được rồi Bàn Tử, lời khách sáo đừng nói nữa.

Tôi mở đường cho cậu, mau bơi về bãi cạn đi." Bàn Tử kinh ngạc hô: "Chẳng lẽ không đánh lên bờ, muốn ở lại trong này?" Trần Hạo cười ha hả: "Chúng ta đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mục đích là để

tiêu diệt tất cả nguy hiểm.

Đã gặp đám thủy quỷ này, vậy thuận tay diệt luôn!" Bàn Tử nghe xong lo lắng khuyên nhủ: "Hạo gia, pháp thuật của cậu lợi hại thật đấy, nhưng cũng phải lượng sức mà làm chứ.

Chung quanh ít nhất cũng có hàng trăm con thủy quỷ, vạn nhất lỡ tay thì không đáng chút nào!

Tôi thấy hay là chúng ta cứ trực tiếp giết ra khỏi động đường thủy này, sau đó đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung lấy vài món minh khí rồi về nhà.

Cho dù Thiên Chân biết chúng ta không hoàn thành bản đồ, cậu ta cũng sẽ không trách chúng ta đâu." Nhìn đám thủy quỷ đang từ từ vây lại, Trần Hạo chỉ cười nhạt: "Tôi đã quyết định rồi, Bàn Tử đừng khuyên nữa, tôi sẽ mở đường!" Dứt lời, Trần Hạo liền xoay người bơi về phía bãi cạn, đồng thời tay bắt pháp quyết, miệng niệm chú: "Thiên hữu tam kỳ nhật nguyệt tinh, thông thiên thấu địa quỷ thần kinh.

Nhược hữu hung thần ác sát quỷ lâm, khu ma trảm yêu bất lưu tình, cấp cấp như luật lệnh Trảm Quỷ Chú!" Vừa dứt lời, một đạo kim quang chói mắt liền từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra.

Một đám thủy quỷ đang lao tới trực diện lập tức bị đạo kim quang này xuyên thủng!

Trong nháy mắt, mười mấy con thủy quỷ liền bị kim quang của Trảm Quỷ Chú đánh cho hồn phi phách tán! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con thủy quỷ, nhận được 10 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con thủy quỷ, nhận được 10 điểm thưởng.]` ...

Cộng thêm con thủy quỷ bị một đao xử lý trước đó, Trần Hạo lại có thêm 170 điểm thưởng nhập trướng.

Nhưng Trần Hạo hoàn toàn không để ý đến cái này, ngược lại cẩn thận cảm nhận tình huống tiêu hao pháp lực trong cơ thể sau khi thi triển Trảm Quỷ Chú.

Hắn vui mừng trong lòng, Trảm Quỷ Chú tuy rằng uy lực không lớn và phạm vi không rộng bằng Phong Hỏa Lệnh, nhưng tiêu hao pháp lực tuyệt đối ít hơn Phong Hỏa Lệnh gấp mười lần.

Quan trọng hơn là lực xuyên thấu của Trảm Quỷ Chú cực mạnh, khi quần chiến không chỉ có thể dùng làm công kích đơn thể, mà còn miễn cưỡng coi như một chiêu quần sát.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo liền nổi hứng thú, Đường Hoành Đao trực tiếp cắm vào vỏ đao sau lưng.

Hai tay liên tục bắt pháp quyết, đồng thời không ngừng điều chỉnh góc độ, một hơi liên tục thi triển năm lần Trảm Quỷ Chú!

Do kiếp trước Trần Hạo là người giữ kỷ lục thế giới về lặn tự do, công phu dưới nước tự nhiên rất giỏi, lại cộng thêm hệ thống cường hóa và các loại kỹ năng gia trì, tốc độ di chuyển dưới nước của hắn còn nhanh hơn đám thủy quỷ kia.

Thế là, đám thủy quỷ có ý đồ vây công liền gặp xui xẻo.

Năm cú Trảm Quỷ Chú chào hỏi xuống, lập tức lại xử lý hơn năm mươi con thủy quỷ.

Trong nháy mắt, hàng trăm con thủy quỷ đã bị dọn sạch hai phần ba.

Pháp lực của Trần Hạo thậm chí còn chưa dùng hết ba thành.

Còn những con thủy quỷ muốn công kích Trần Hạo, vừa mới

chạm vào người hắn đã bị Hộ Thân Chú bắn văng ra.

Thấy đường thủy phía trước đã được phá mở, Trần Hạo nói: "Bàn Tử, mau lên bờ!" Với độ tinh ranh của Bàn Tử, lúc này đâu cần nhắc nhở.

Ngay khoảnh khắc hơn năm mươi con thủy quỷ hồn phi phách tán, Bàn Tử đã lấy hết sức bình sinh, bơi nhanh về phía bãi cạn trên bờ.

Dưới một trận bạo phát, đám thủy quỷ còn lại cũng biết sự lợi hại của Trần Hạo.

Cho nên gần ba mươi con thủy quỷ còn sót lại lúc này đã có ý rút lui, càng không có tâm tư đi quản tên Bàn Tử đang trốn về phía bãi cạn.

Ngay khi đám thủy quỷ sắp rút lui, Trần Hạo rút Đường Hoành Đao ra, hừ lạnh: "Gặp tiểu gia rồi còn muốn chạy?

Sợ là mất trí rồi!" Nói xong, hắn liền phi tốc đuổi theo, mỗi khi bơi tới gần một con thủy quỷ, hoành đao trong tay liền vẽ ra một đạo đao ảnh màu kim ngân.

Trong chốc lát, Trần Hạo đã lượn một vòng lớn trong phạm vi trăm mét của động đường thủy.

Chương 43

Hơn hai mươi con thủy quỷ muốn bỏ chạy đều bị giết sạch sẽ! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con thủy quỷ, nhận được 10 điểm thưởng.]` ...

Lại có thêm 270 điểm thưởng vào túi, khóe miệng Trần Hạo mang theo một tia cười ý, thu đao về vỏ, sau đó bơi về bãi cạn.

Bàn Tử lúc này đang ngồi trên bờ lấy hơi, kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, nhiều thủy quỷ như vậy mà bị quét sạch nhanh thế á?!" Trần Hạo nhún vai, đương nhiên trả lời: "Không thì sao?" Bàn Tử giơ ngón tay cái lên: "Bá đạo!

Bàn gia tôi phát hiện rồi, chuyến đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung lần này Hạo gia nắm chắc phần thắng rồi!

Như vậy cũng tốt, có Hạo gia ở đây, Bàn gia tôi cũng an tâm, hắc hắc." Trần Hạo cười nhạt, không tiếp lời, ngược lại đưa mắt nhìn về phía cô gái đang nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Bàn Tử nhìn thoáng qua rồi nói: "Hạo gia, phỏng chừng trong cái động này chỉ còn lại cái thứ quỷ quái này thôi.

Chúng ta tranh thủ xử lý nó, rồi có thể ra khỏi đây!" Trần Hạo gật đầu, xách Đường Hoành Đao đi tới trước mặt cô gái.

Chỉ thấy nữ quỷ này tuy rằng âm hồn bị trọng thương, nhưng trong đôi mắt vẫn tràn đầy vẻ oán độc âm ngoan.

Trần Hạo khinh thường nói: "Đều đã đến nước này rồi mà còn không biết hối cải.

Vậy để tiểu gia siêu độ cho ngươi!" Dứt lời, một đạo đao quang

màu vàng kim trực tiếp bổ xuống.

Xử lý xong nữ quỷ, Trần Hạo lại nhận được 10 điểm thưởng.

Hắn thu đao vào vỏ, nói: "Bàn Tử, đem súng lục và băng đạn dự phòng của 'Trần Trình Trình' thu hết vào ba lô đi." Bàn Tử không nói hai lời, nhặt khẩu súng lục dưới đất dắt vào sau thắt lưng, sau đó lục soát trên người 'Trần Trình Trình' và trong ba lô, tìm được mười cái băng đạn.

Sau khi xong xuôi, Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, hiện tại cái động đường thủy này hẳn là đã sạch sẽ rồi chứ?" Trần Hạo cảm ứng một chút, quả nhiên âm sát chi khí trong động đang dần tan đi.

Về phần Thi Biệt thì càng không thấy một con.

Hắn gật đầu: "Ừ, dọn dẹp sạch rồi, chúng ta có thể ra ngoài." Bàn Tử chỉ vào 'Trần Trình Trình' vẫn đang hôn mê, hỏi: "Thế con ả này tính sao?" Trần Hạo nói: "Trước tiên cứ mang cô ta ra ngoài, đợi đến thôn làng rồi thẩm vấn kỹ càng.

Nếu chịu phối hợp nói thật thì thả.

Còn nếu không chịu phối hợp..." "Thì làm sao?" Bàn Tử tò mò hỏi.

Trên mặt Trần Hạo lập tức lộ ra một tia túc sát chi khí: "Đối với kẻ có ý đồ xấu với chúng ta, lại là mối đe dọa tiềm tàng, cậu nói xem nên làm gì?" Bàn Tử hiểu ý, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là tên trộm mộ, giết cương thi hay tống tử thì tuyệt đối không ngán, nhưng bảo hắn giết người, lại là người hắn từng tự nhận là bạn bè, Bàn Tử lập tức nghệch mặt ra: "Hạo gia... làm vậy có quá đáng không..." Trần Hạo liếc mắt đã hiểu ý hắn, bèn trêu chọc: "Bàn Tử, cậu sẽ không cho rằng đây thật sự là cháu gái của Trần Văn Cẩm - 'Trần Trình Trình' đấy chứ?" Bàn Tử nghe xong ngớ người: "Hạo gia, ý cậu là sao?

Trước đó lúc tôi và Thiên Chân ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung,

Thiên Chân đã nói cô ta là 'Trần Trình Trình' mà!" Trần Hạo cười ha hả: "Xem ra Thiên Chân thật sự không nói cho cậu biết chuyện cậu ta và Hải Thiếu bị cái cô 'Trần Trình Trình' này bắt cóc sau khi rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Yên Kinh à." "Cái gì?!

Hạo gia nói 'Trần Trình Trình' cư nhiên bắt cóc Thiên Chân?!

Chuyện lớn như vậy sao Thiên Chân chưa từng nói với tôi!" Bàn Tử không thể tin nổi.

Trần Hạo chỉnh lại trang bị, vừa leo lên thuyền nhỏ vừa nói: "Hoặc là Thiên Chân cảm thấy sau này có thể không còn cơ hội gặp lại 'Trần Trình Trình' nữa nên không cần thiết phải nói.

Hoặc là cảm thấy chuyện này mất mặt quá nên ngại nói." Lời của Trần Hạo thì Bàn Tử tự nhiên tin tưởng không nghi ngờ, nhưng vẫn thắc mắc: "Nhưng tại sao lại phải bắt cóc Thiên Chân a?" Trần Hạo cười đầy ẩn ý: "Nếu tôi nói cho cậu biết, kỳ thực cô ta căn bản không phải 'Trần Trình Trình', mà là thủ hạ của Cừu Đức Khảo.

Mục đích bắt cóc Thiên Chân lúc đó chỉ là để uy hiếp Ngô Tam Tỉnh, giúp bọn hắn lấy Xà Mi Đồng Ngư, cậu tin không?" Bàn Tử ngẩn người một lúc, ngữ khí nghiêm túc trả lời: "Hạo gia cứu mạng tôi không chỉ một lần, tôi cũng chẳng có gì đáng để cậu lừa, cho nên tôi tin." Nói xong, hắn không nói nhảm nữa, trực tiếp xách 'Trần Trình Trình' đang hôn mê, nhảy vài bước lên thuyền nhỏ.

Mười mấy phút sau, ba người Trần Hạo rốt cuộc cũng ra khỏi động đường thủy, men theo mặt sông xanh biếc đi thêm nửa giờ nữa, cuối cùng cũng lên bờ.

Trần Hạo cõng trang bị của mình, tay xách 'Trần Trình Trình'.

Trang bị còn lại đều giao cho Bàn Tử.

Đi bộ hơn nửa giờ, cuối cùng cũng đến cái thôn nhỏ mà nhóm

Thiên Chân từng nghỉ chân lần đầu tiên đến Lỗ Vương Cung.

Bàn Tử tiến lên giao thiệp, nhanh chóng thuê được hai gian phòng.

Sau khi tháo trang bị xuống, Trần Hạo tùy ý ném 'Trần Trình Trình' lên giường rồi mặc kệ.

Bàn Tử nhìn cô ta hỏi: "Hạo gia, nhìn bộ dạng này, phỏng chừng nhất thời bán hội không tỉnh được đâu.

Vạn nhất ngày mai không tỉnh, chúng ta sẽ lỡ mất thời gian." Trần Hạo hào không để ý nói: "Không sao, chỉ là bị quỷ thượng thân, thương tổn hồn phách chút thôi.

Chúng ta ăn cơm trước, đợi ăn xong tôi trị liệu sơ qua cho cô ta, lập tức tỉnh ngay ấy mà." Có Trần Hạo bảo đảm, Bàn Tử không nói thêm nữa.

Hai người ra tiểu viện, ngồi trước cái bàn đơn sơ, ăn uống thoải mái.

Đợi khi hai người quay lại phòng, Trần Hạo nói: "Chờ chút, tôi làm cho cô ta tỉnh ngay đây." Nói xong, hắn bắt pháp quyết, miệng niệm: "Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân.

Trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh.

Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.

Cấp cấp như luật lệnh Tịnh Tâm Thần Chú!" Tùy tức kiếm chỉ điểm vào mi tâm 'Trần Trình Trình', trên người cô ta lập tức dâng lên từng tầng ánh sáng vàng nhạt.

Một lát sau, 'Trần Trình Trình' liền mơ màng tỉnh lại.

Cô ta yếu ớt hỏi: "Bàn ca, Hạo ca, tôi làm sao vậy?" Bàn Tử tính tình nóng nảy, khinh thường nói: "Đừng gọi hai chúng tôi là ca nữa, lỡ

cô có tâm tư xấu xa gì, tôi chịu không nổi đâu!" 'Trần Trình Trình' nghe xong sắc mặt nháy mắt biến đổi, sau đó tiếp tục giả ngu: "Bàn ca, anh có ý gì?

Em sao có thể có tâm tư xấu xa chứ?!" Trần Hạo cười khinh miệt: "Được rồi, đừng diễn nữa.

Tuy rằng Thiên Chân không nói cho Bàn Tử biết cô từng bắt cóc cậu ấy, lại còn thân khẩu thừa nhận là thủ hạ của Cừu Đức Khảo.

Nhưng đáng tiếc là tiểu gia tôi biết, cho nên... cô hiểu chứ!" Nghe câu này, sắc mặt 'Trần Trình Trình' lập tức trắng bệch.

Nhưng dù sao cô ta cũng là một người phụ nữ tâm cơ xảo trá, lại là kẻ không từ thủ đoạn.

Cô ta gượng gạo giảo biện: "Cái gì?!

Thiên Chân sao có thể nói như vậy!

Chương 44

Tôi căn bản không làm những chuyện đó, tại sao cậu ấy lại vu hãm tôi a!" Nếu không phải đã xem qua kịch tình phim, Trần Hạo suýt chút nữa cũng bị diễn xuất của cô ta lừa gạt.

Bàn Tử tuy rằng không biết lời 'Trần Trình Trình' là thật hay giả, nhưng đối với lời của Trần Hạo thì tuyệt đối tín nhiệm.

Bàn Tử phiền táo nói: "Được rồi, đừng nói mấy lời vô dụng đó nữa.

Mau khai ra, cô đi theo chúng tôi rốt cuộc có mục đích gì?" 'Trần Trình Trình' giả bộ sở sở đáng thương khóc lóc: "Tôi không có, tôi thật sự không có..." Chưa đợi cô ta nói hết, Trần Hạo lập tức rút súng lục dí vào trán cô ta.

Tuy vẻ mặt vẫn phong khinh vân đạm, nhưng ngữ khí lại cực kỳ băng lãnh: "Tôi không thích nghe lời vô nghĩa.

Cũng không cần nói cho tôi biết tên thật của cô, bởi vì tiểu gia lười nghe.

Tôi hiện tại chỉ cần biết cô tiếp cận chúng tôi có mục đích gì.

Tôi đếm đến ba, nếu không mở miệng, hoặc là nói dối, thì sau này không cần mở miệng nói chuyện nữa." 'Trần Trình Trình' rõ ràng cảm giác được Trần Hạo không phải đang hù dọa.

Cô ta xác định, một khi không làm theo lời Trần Hạo, hắn thật sự sẽ nổ súng!

Nghĩ đến đây, 'Trần Trình Trình' toát mồ hôi lạnh, tiêu cấp trả lời: "Đừng!

Ngàn vạn lần đừng nổ súng, tôi nói!" Trần Hạo thản nhiên thu hồi

súng lục.

Bàn Tử khinh thường mỉa mai: "Sớm thống khoái như vậy có phải tốt hơn không, cứ phải để Hạo gia động thật.

Tôi thấy a, đúng là dắt không đi lại thích đánh cho đi lùi!" Lúc này 'Trần Trình Trình' đâu còn tâm trí để ý lời Bàn Tử khó nghe, chỉ cần có thể bảo mệnh, phỏng chừng bảo cô ta làm gì cũng đáp ứng.

Chỉ thấy cô ta giãy giụa ngồi dậy nói: "Vừa rồi Trần Hạo tiên sinh nói không sai, Cừu Đức Khảo xác thực là ông chủ của tôi.

Nhưng tôi có thể bảo đảm, lần này tôi tiếp cận các anh tuyệt đối không có ác ý." Trần Hạo không kiên nhẫn lạnh lùng nói: "Bớt nói nhảm và dạo đầu đi, nói thẳng vào ý chính." 'Trần Trình Trình' bị dọa run lên, vội vàng nói: "Lần này tôi nhận lệnh của ông chủ, yêu cầu tôi tiếp cận và quan sát kỹ Trần Hạo tiên sinh." Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia có gì mà quan sát?

Ý là sao?" 'Trần Trình Trình' nói: "Bởi vì A Ninh đã báo cáo lại những năng lực thần kỳ của Trần Hạo tiên sinh lúc ở Hải Để Mộ.

Cho nên để xác nhận tính chân thực, ông chủ phái tôi đi quan sát kỹ." Bàn Tử khí phẫn nói: "Hạo gia nghe chưa?

Tôi đã biết A Ninh tiểu nương kia không đáng tin mà, thấy chưa?

Bán đứng cậu rồi đấy!" Thực ra lúc 'Trần Trình Trình' vừa lộ diện, Trần Hạo đã có sở đoán.

A Ninh trong lòng rốt cuộc nghĩ gì, hắn ít nhiều cũng đoán được.

Hắn bình tĩnh hỏi: "Cừu Đức Khảo sau khi xác nhận năng lực của tôi, hắn là muốn chiêu mộ tôi làm việc cho hắn chứ gì?" Không ngờ chưa nói đến trọng điểm mà 'Trần Trình Trình' đã kinh ngạc đến ngây người.

Cô ta còn chưa nói, chỉ mới nói một phần sự thật, người ta ngay cả tâm tư cuối cùng cũng đã lĩnh hội được.

Bất đắc dĩ, 'Trần Trình Trình' đành gật đầu: "Trần Hạo tiên sinh nói không sai, ông chủ của tôi xác thực có ý đó.

Ông chủ nói, nếu Trần tiên sinh có ý hợp tác, nhất định sẽ trả một khoản thù lao không nhỏ." Đừng nói Trần Hạo căn bản không quan tâm đến tiền, cho dù thật sự thiếu tiền, hắn cũng sẽ không đi làm tay sai cho tên Cừu Đức Khảo kia!

Huống chi hắn đoán Cừu Đức Khảo sở dĩ hứng thú với pháp thuật, chẳng qua là muốn lợi dụng hắn giúp giải khai bí mật Thanh Đồng Môn, đạt được mục đích trường sinh bất lão mà thôi.

Hắn cười đầy ẩn ý: "Cừu Đức Khảo hào phóng thật.

Nhưng tôi tò mò, nếu tôi không đồng ý, Cừu Đức Khảo sẽ làm gì?

Có thể giải đáp cho tôi được không?" Nghe vậy, sắc mặt 'Trần Trình Trình' lập tức biến đổi.

Không cần giống như Trần Hạo là người xuyên việt biết rõ kịch tình lại hiểu rõ tính cách Cừu Đức Khảo, ngay cả Bàn Tử thô trung hữu tế (thô lỗ nhưng tinh tế) cũng nhìn ra manh mối.

Hắn kinh thanh kêu lên: "Ngọa tào!

Hạo gia, tên Cừu Đức Khảo kia sẽ không vì cậu không hợp tác mà sai người giết cậu chứ?" Đã đến nước này, 'Trần Trình Trình' vì bảo mệnh đâu dám nói dối!

Cô ta ấp a ấp úng nói: "Cái đó...

ông chủ nói... nếu không thể vi ngã sở dụng (dùng cho mình), tự nhiên cũng không thể để người khác chiếm tiện nghi.

Cho nên..." "Cho nên nếu tôi không hợp tác thì sẽ giết tôi đúng

không?" Trần Hạo cười lạnh. 'Trần Trình Trình' bất đắc dĩ gật đầu, sau đó tròng mắt xoay chuyển, vội vàng cưỡng ép biện giải: "Nhưng Trần tiên sinh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không làm như vậy.

Đợi tôi trở về báo cáo với ông chủ sẽ suy xét lại, tạm thời gác chuyện này lại.

Dù sao ở trong động đường thủy anh cũng đã cứu mạng tôi, tôi sẽ không lấy oán trả ơn." Bàn Tử khinh thường 'xùy' một tiếng: "Làm ơn đi, bằng vào hai cái ngón nghề của cô mà đòi giết Hạo gia, cũng chỉ có thể là nằm mơ giữa ban ngày thôi nhé!" Sau đó hắn quay đầu hỏi: "Hạo gia, sự tình đã hỏi rõ ràng rồi, chúng ta xử lý thế nào?" Vốn dĩ Trần Hạo phi thường chán ghét cá nhân 'Trần Trình Trình' này, dựa theo tính cách của hắn, trực tiếp giết cho đỡ phiền phức.

Nhưng khi nghĩ đến đại tống tử ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung mà ngay cả Tiểu Ca cũng phải quỳ lạy an phủ, trong lòng hắn đột nhiên có thêm một phen tính toán.

Hắn biết rất rõ, với tính cách của 'Trần Trình Trình' tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy.

Nếu thả cô ta ra, phỏng chừng chân trước vừa vào Lỗ Vương Cung, cô ta sẽ bám theo ngay.

Thậm chí có khả năng sẽ mang theo một đám thủ hạ, trực tiếp giải quyết hắn ngay trong mộ.

Cho nên, có một hòn đá dò đường tốt như vậy, trực tiếp giết ngược lại đáng tiếc.

Về phần sau khi hắn và Bàn Tử dọn sạch nguy hiểm trong Lỗ Vương Cung, Cừu Đức Khảo có thừa cơ trộm hết minh khí trong cổ mộ hay không, Trần Hạo hoàn toàn không lo lắng.

Bởi vì hắn đã sớm ước hẹn với Thiên Chân, một khi dọn dẹp sạch

sẽ mộ Lỗ Vương, sẽ lập tức liên hệ Thiên Chân.

Bên kia cũng sẽ lập tức liên hệ các bộ môn liên quan của quốc gia.

Đối với tình huống đột nhiên phát hiện cổ mộ cỡ lớn, chỉ cần quốc gia nhận được tin tức, tuyệt đối sẽ phái quân đội đến đóng quân ngay lập tức.

Lúc đó Cửu Đức Khảo còn muốn ngư ông đắc lợi thì đúng là nằm mơ!

Nghĩ xong, Trần Hạo nói: "Được rồi, nể tình cô thành thật, tối nay cứ nghỉ ngơi ở đây một đêm.

Sáng mai mau chóng rời đi cho tôi.

Nếu để tôi phát hiện cô còn bám theo, thì đừng trách tôi thủ hạ vô tình!" Nói xong, Trần Hạo xoay người về phòng mình.

Chương 45

Bàn Tử cũng vội vàng đi theo ra ngoài, ngay cả nhìn 'Trần Trình Trình' thêm một cái cũng chẳng hứng thú.

Nhìn căn phòng trống rỗng, trong đôi mắt 'Trần Trình Trình' tràn đầy ánh mắt oán độc.

Bởi vì dùng sức nắm chặt nắm đấm, lúc này bàn tay cô ta một chút huyết sắc cũng không còn. 'Trần Trình Trình' trong lòng đắc ý nghĩ: *Mặc kệ Trần Hạo có bản lĩnh lớn đến đâu, rốt cuộc vẫn mềm lòng.

Tuy rằng tha cho bà đây, nhưng bà đây không những không cảm kích, mà còn sẽ điên cuồng truy sát!

Đến lúc đó, sẽ đem những sỉ nhục hôm nay trả lại gấp trăm ngàn lần!* Khóe miệng cô ta lộ ra một tia cười xảo trá, sau đó liền nằm xuống nghỉ ngơi.

Về phòng, Bàn Tử cảm thán: "Hạo gia, tôi cứ tưởng cậu định giết 'Trần Trình Trình' thật chứ, hóa ra cũng là hù dọa à!" Trần Hạo cười ranh mãnh: "Tha á?

Không có chuyện đó đâu.

Nếu tôi đoán không sai, đợi chúng ta tiến vào Lỗ Vương Cung, cô ta nhất định sẽ bám theo truy sát.

Có khả năng rất lớn sẽ mang theo cả một đám lính đánh thuê nữa." Bàn Tử nghe xong kinh hãi: "Hạo gia, đã biết thế rồi sao còn thả cô ta?" Trần Hạo cười nhạt: "Có đôi khi, đối với kẻ muốn đục nước béo cò, ngược lại lại là hòn đá dò đường và đệm lưng tốt nhất." Nói xong, hắn chui vào chăn, đi đánh cờ với Chu Công.

Về phần Bàn Tử, trong lòng lại càng thêm có nhận thức sâu sắc về

Trần Hạo: "Quả nhiên người làm đại sự, không chỉ cần có bản lĩnh, còn phải có tâm tư quả quyết ngoan lạt." Đi theo một người bạn thực lực cường đại, đối với người mình thì trượng nghĩa, đối với kẻ địch thì ngoan lạt vô tình như Trần Hạo, trong lòng Bàn Tử càng cảm thấy vững dạ!

Sáng sớm hôm sau, khi Trần Hạo và Bàn Tử rửa mặt xong xuôi, ra ăn sáng thì phát hiện 'Trần Trình Trình' quả nhiên đã 'ngoan ngoãn' rời đi.

Về việc cô ta có quay lại hạ sát thủ hay không, Trần Hạo - người thuộc làu tính cách các nhân vật - dám khẳng định là: Tuyệt đối có!

Cơm nước no say, thu dọn xong xuôi, Trần Hạo dưới sự dẫn đường của Bàn Tử xuất phát.

Một đường trèo đèo lội suối, với tốc độ của Trần Hạo và Bàn Tử, đi mất mấy tiếng đồng hồ mới tới nơi.

Chỗ Bàn Tử dẫn tới đương nhiên không phải vị trí mà nhóm Thiên Chân tiến vào cổ mộ, mà là cái lỗ trộm mộ hắn đào lần trước.

Bàn Tử đặt ba lô và trang bị xuống, đặt mông ngồi dưới đất thở hổn hển nói: "Chúng ta tới nơi rồi, đợi nghỉ ngơi chút, Hạo gia chúng ta xuống mộ thôi." Trần Hạo khẽ gật đầu, dùng ánh mắt quét qua một chỗ rừng cây rậm rạp ở xa xa, trong lòng cười thầm khinh bỉ.

Muốn tìm chết thì ai cũng không cản được!

Đã muốn bám theo, vậy thì cứ để bọn chúng làm bia đỡ đạn cho tiểu gia đi!

Tiến vào lỗ trộm, Trần Hạo mới phát hiện cái lỗ Bàn Tử đào đúng là rất có trình độ.

Trực tiếp đào thông tới phụ cận chủ mộ thất Thất Tinh Nghi Quan.

Hắn vừa đi vừa cười nói: "Không nhìn ra Bàn Tử cậu cũng là một Mạc Kim Giáo Úy, đúng là có vài phần bản lĩnh.

Tuy rằng phong thủy kham dư một chữ bẻ đôi cũng không biết, nhưng tay nghề đào động thì tuyệt đối là đỉnh cao đấy!" Bàn Tử đắc ý cười: "Hạo gia ngài quá khen.

Nhưng nói thật thì không phải khoác lác, Bàn gia tôi tầm long điểm huyệt không thành, nhưng đào động thì tuyệt đối không phải người thường có thể so sánh." Thấy cho chút ánh mặt trời là rực rỡ ngay, Trần Hạo vô ngữ nói: "May là không đào nhầm vào nhĩ thất (phòng phụ).

Không thì quang cái mảng tường bị Tiểu Ca phá vỡ kia, bên trong có phèn chua dùng khi luyện đan, đủ để biến Bàn Tử cậu thành người gầy đấy!" Bàn Tử nghe xong kinh hãi: "Hạo gia, tôi ít đọc sách, cậu đừng lừa tôi nhé!" Trần Hạo nhún vai: "Lừa cậu có lợi gì không?" Bàn Tử theo bản năng lắc lắc đầu. "Thế thì được rồi, tôi chỉ nhắc nhở cậu, sau này lỡ có đi đào trộm mộ thì cẩn thận một chút.

Tránh lật thuyền trong mương." Bàn Tử biết hắn có ý tốt, cười nói: "Biết rồi Hạo gia, ngài yên tâm đi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có Hạo gia ở đây, tôi lo cái tâm đó làm gì.

Đi thôi, đi thôi." Nói xong, hắn cùng Trần Hạo kẻ trước người sau, đi về phía cuối đường hầm.

Bên ngoài cổ mộ, 'Trần Trình Trình' bám theo hai người Trần Hạo nãy giờ đã sớm cởi bỏ bộ quần áo du lịch bình thường, thay vào đó là một bộ đồ da bó sát màu đen tôn dáng.

Theo sau cô ta là mười mấy tên lính đánh thuê vũ trang đầy đủ.

Một gã đàn ông châu Á trẻ tuổi nói: "Đại tỷ, bọn họ vào mộ rồi,

chúng ta không lập tức theo vào sao?" 'Trần Trình Trình' lộ ra nụ cười xảo trá: "Đương nhiên phải vào.

Nhưng nhớ kỹ, chúng ta là ngư ông đắc lợi, cứ để bọn hắn chơi đùa ở bên trong một lúc đã.

Đợi bọn hắn gặp rắc rối, chúng ta sẽ thừa cơ tập kích!" Nói xong, 'Trần Trình Trình' dẫn theo mười mấy tên lính đánh thuê, từ từ tiến vào lỗ trộm.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hạo và Bàn Tử rốt cuộc cũng đi ra khỏi đường hầm.

Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, chúng ta làm sao bây giờ?" Trần Hạo cười nói: "Cái mộ thất nhốt chủ nhân mộ Tây Chu kia chúng ta đi cuối cùng.

Trước tiên phá cái Thất Tinh Nghi Quan đã, sau đó dọn sạch tất cả Huyết Thi trong cổ mộ.

Về phần cái mộ Lỗ Vương thật sự bị vừa nổ vừa đốt, cũng là cái mộ thất mà Thiết Diện Sinh chui vào, chúng ta cũng đi xem qua một chút.

Vạn nhất có đám Thi Biệt lọt lưới thì một mồi lửa thu thập hết!" Nghe kế hoạch rõ ràng đâu ra đấy, Bàn Tử cười híp mắt gật đầu: "Được, toàn bộ nghe theo Hạo gia.

Dù sao chuyến này chúng ta trừ việc dọn dẹp nguy hiểm trong cổ mộ ra, tiện tay lấy chút minh khí.

Cái này Bàn Tử tôi thích nhất!" Hai người thương lượng xong kế hoạch, do Bàn Tử dẫn đường, phi thường thuận lợi đi tới mộ thất Thất Tinh Nghi Quan.

Ngay khoảnh khắc Bàn Tử đẩy cửa đá mộ thất ra, trên tường mộ thất vốn tối đen như mực lập tức bùng lên mấy chục ngọn đèn trường

minh.

Trần Hạo cười nhạt: "Không bị trận giày vò lần trước làm cạn sạch, dầu cá trong đèn trường minh vẫn chưa hết nhỉ!" Bàn Tử buồn bực than: "Hầy!

Đừng nhắc nữa.

Lần trước ở gian nghi quan mộ thất này, Bàn gia tôi suýt chút nữa bị Phan Tử một súng bắn vỡ đầu!

Bất quá nơi này ngoại trừ bảy cỗ nghi quan ra, chỉ có tấm bia đá ghi chép cuộc đời Lỗ Thương Vương, minh khí thì một kiện cũng không có." Trần Hạo trêu chọc: "Nếu Bàn Tử cậu có bản lĩnh khiêng bảy cỗ nghi quan này ra ngoài, giá trị còn cao hơn minh khí bình thường gấp mấy lần đấy!" Bàn Tử buồn bực trả lời: "Thôi đi Hạo gia, đừng có châm chọc Bàn gia tôi.

Giờ tính sao?

Chúng ta hiện tại khai quan, phế bỏ cơ quan trong bảy cỗ nghi quan này?" Trần Hạo nói: "Cơ quan trong nghi quan khẳng định phải phế, nhưng Bàn Tử cậu đừng quên.

Trong bảy cỗ nghi quan, có mấy cái bên trong có thi thể lính đánh thuê đấy!" Bàn Tử ngẩn ra, hỏi: "Ý Hạo gia là mấy cái xác lính đánh thuê ngoại quốc kia có khả năng sẽ vùng dậy (thi biến)?" Trần Hạo gật đầu: "Không sai, tôi có 80% nắm chắc sẽ thi biến.

Nhưng như vậy vừa vặn, chúng ta có thể một lần chỉnh cho rõ ràng!" Nói xong, hắn liền đi về phía cỗ nghi quan gần nhất, nhìn bốn vách nghi quan và nắp quan tài đều được đúc bằng đồng xanh, bên trên phủ đầy hoa văn phù chú.

Trần Hạo cười nhạt: "Thiết Diện Sinh đúng là có chút tài năng, không hổ danh là kẻ thiện về phong thủy âm dương chi thuật, đồng

thời tinh thông kỹ xảo cơ quan.

Chương 46

Bàn Tử nhìn xem, hoa văn điêu khắc trên nghi quan chính là một loại phù chú dễ gây thi biến.

Chỉ cần có người dám chạm vào những cỗ nghi quan này, đại đa số đều sẽ trúng chiêu bị kéo vào trong.

Đợi lần sau lại có người đến trộm nghi quan, không cần cơ quan bên trong phát động, chỉ riêng việc xác chết vùng dậy thôi cũng đủ cho người ta uống một bình!" Bàn Tử chấn kinh nói: "Ngọa tào!

Hóa ra hoa văn trên nghi quan còn có nhiều đạo đạo (quy tắc/mánh khóe) như vậy a!" Ngay lúc này, Trần Hạo thấp giọng nói: "Đợi lát nữa nhìn tôi ra hiệu mà hành sự, đám người kia đuổi tới rồi!" Trong khi Bàn Tử còn đang kinh ngạc vì Trần Hạo liệu sự như thần, thì cái xác lính đánh thuê trong cỗ nghi quan mà nhóm Thiên Chân mở ra lần đầu tiên đến đây đột nhiên ngồi dậy. "Ngọa tào!

Hạo gia, cái xác lính đánh thuê kia thật sự thi biến kìa!" Bàn Tử tuy rằng kiến thức qua tống tử, nhưng vẫn bị biến cố đột ngột làm giật mình.

Trần Hạo lấy ra một khẩu súng lục đưa cho hắn: "Chuyện nghi quan không cần quản, giúp tôi chú ý chặt chẽ các lối ra của mộ thất.

Một khi phát hiện đám 'Trần Trình Trình' mưu đồ bất chính, quả đoán nổ súng, ngàn vạn lần đừng do dự!" Dứt lời, Trần Hạo liền rút Đường Hoành Đao sau lưng ra, đồng thời lần nữa phát động Phá Sát Chú.

Hắn tung người nhảy lên, từ giữa không trung đâm một đao thẳng xuống đỉnh đầu tên lính đánh thuê đã hóa cương thi! "Phốc!" "Hống!

Hống!..." Tên lính đánh thuê cương thi tuy rằng bị thi chú của nghi quan làm cho vùng dậy, nhưng dù sao cũng chỉ là một cương thi bình thường.

Ngay cả cơ hội đứng dậy bước ra khỏi nghi quan cũng không có, đã bị Trần Hạo một đao đâm vào đầu, chết hẳn! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết cương thi phổ thông một con, nhận được 5 điểm thưởng.]` Tùy tay rút hoành đao ra, Trần Hạo túm lấy con cương thi vừa bị xử lý, một tay dùng sức, ném vèo vào góc tường.

Nghi quan không còn thi thể trấn áp, cơ quan lập tức phát động! "Sưu!

Sưu!

Sưu!..." Một trận mưa tên dày đặc bắn ra tứ phía.

Trần Hạo đã sớm có chuẩn bị, không nói hai lời trực tiếp ngồi xổm xuống dựa vào một bên ngoài nghi quan, những mũi tên kia căn bản không thương tổn được hắn.

Khi tiếng mưa tên ngừng lại, Bàn Tử đang nấp sau một cỗ nghi quan khác nhỏ giọng hỏi: "Hạo gia sao rồi?

Cơ quan bên trong giải quyết chưa?" Trần Hạo đứng dậy, quét mắt nhìn vào trong nghi quan, vung tay chém một đao. "Ca!

Ca sát sát..." Toàn bộ cơ hoàng (lẫy) của cơ quan bên trong nghi quan đều bị phá hủy hầu như không còn.

Lúc này Trần Hạo mới rảo bước lui về bên cạnh Bàn Tử nói: "Cỗ nghi quan kia xong rồi.

Bên cậu tình huống thế nào?" Bàn Tử một tay cầm khẩu súng lấy được từ chỗ 'Trần Trình Trình', một tay xách khẩu súng Trần Hạo đưa, thu cái thân hình béo phì lại, nhỏ giọng trả lời: "Hạo gia xác định

không sai chứ?

Tôi vẫn luôn nhìn chằm chằm hai lối ra trước sau, thậm chí ngay cả hai cái nhĩ thất cũng không buông tha.

Nhưng cậu đã xử lý xong một cái nghi quan rồi mà tôi vẫn chưa phát hiện bất cứ tình huống gì a!" Trần Hạo tư tác giây lát rồi cười khinh thường: "Đúng là trầm được khí thật.

Xem ra không làm ra chút động tĩnh lớn thì đám người 'Trần Trình Trình' không dám động thủ a!" Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Vậy tính sao, Hạo gia cho cái quy trình đi." Trần Hạo đáp: "Thế này, lát nữa cậu trốn vào bên cạnh cánh cửa mộ chúng ta vừa đi vào.

Tôi đoán bọn chúng chắc chắn đi theo con đường hầm chúng ta đào để vào đây.

Cho nên 80% là sẽ xung kích từ cánh cửa đó." Bàn Tử giơ hai khẩu súng trong tay lên cười nói: "Hạo gia yên tâm, chỉ cần chúng dám vào, Bàn gia tôi tiễn chúng đi gặp Diêm Vương." Trần Hạo gật đầu: "Cậu làm việc tôi yên tâm.

Nhưng nhất định phải nhớ kỹ, phải nấp ở góc chết vừa có thể nhìn thấy cửa, lại vừa tránh được tầm bắn của Thất Tinh Nghi Quan.

Nếu không đừng để chưa bị đám người 'Trần Trình Trình' giết, mà lại bỏ mạng dưới cơ quan của Thất Tinh Nghi Quan, thế thì bi thảm lắm!" Bàn Tử nhìn quanh một lượt, cười nói: "Yên tâm đi Hạo gia, tôi nấp sau cái cột đá lớn cạnh tòa nghi quan ngay cửa kia.

Chỗ đó không chỉ là góc chết của Thất Tinh Nghi Quan, mà còn không dễ bị người bên ngoài phát hiện, thỏa đáng!" Trần Hạo đánh giá một chút, phát hiện vị trí Bàn Tử chọn thật sự rất tốt, bèn nói: "Vậy được, Bàn Tử mau đi đi, tiếp theo tôi sẽ phá hết cơ quan trong mấy cỗ nghi quan này!" Bàn Tử không nói hai lời, trực tiếp trốn vào vị trí đã

chọn, ra dấu OK với Trần Hạo.

Thấy đã chuẩn bị xong, Trần Hạo đi tới bên cạnh một cỗ nghi quan khác, hai tay dùng sức đẩy mạnh nắp quan tài bằng đồng xanh, sau đó thân hình vội vàng ngồi xổm xuống bên ngoài vách nghi quan. "Oanh long!" "Sưu!

Sưu!..." Nắp quan tài đồng xanh nặng nề vừa rơi xuống đất, bên trong lại bắn ra một trận mưa tên dày đặc!

Đồng thời, hai cái móc dài bằng đồng xanh dài mét rưỡi cũng không ngừng múa may giữa không trung.

Khi mưa tên lần nữa ngớt, Trần Hạo liếc mắt nhìn qua liền hiểu rõ.

Hai cái móc lớn bằng đồng xanh kia chính là thứ cơ quan năm đó đã giết chết tên lính đánh thuê và kéo hắn vào trong nghi quan!

Hắn lập tức xuất đao, nhanh chóng phá trừ cơ hoàng trong nghi quan.

Bàn Tử cười giơ ngón tay cái về phía hắn, Trần Hạo cũng mỉm cười gật đầu đáp lại, đồng thời lại đi về phía cỗ nghi quan tiếp theo.

Bên ngoài mộ thất, nhóm 'Trần Trình Trình' vẫn cẩn thận từng li từng tí nấp ở ngoài không dám vào.

Tên lính đánh thuê trẻ tuổi châu Á thấp giọng nói: "Đại tỷ, nghe động tĩnh bên trong, phỏng chừng Trần Hạo và Bàn Tử hắn là gặp rắc rối rồi.

Chẳng lẽ chúng ta không vào kiểm tra lượm đồ sao?" 'Trần Trình Trình' tự tin cười nói: "Không vội, đợi bọn hắn giày vò mệt mỏi, thậm chí bị thương rồi, chúng ta hãy vào giết!" Lại liên tục phá trừ thêm hai cỗ nghi quan trong cơ hoàng, tuy nhiên ngoại trừ những mũi tên dày đặc và móc câu lớn bằng đồng xanh, Trần Hạo vẫn không phát hiện

thêm thi thể nào bị kéo vào trong nữa.

Trần Hạo thầm nghĩ: Có lẽ lúc nãy đám lính đánh thuê do A Ninh dẫn đầu, vừa thấy một đồng bạn bỏ mạng nên không dám động vào các nghi quan còn lại nữa.

Đợi nửa ngày, Bàn Tử hạ giọng nói: "Hạo gia, còn lại ba cỗ nghi quan, chúng ta xử lý luôn chứ?" "Còn con ả 'Trần Trình Trình' kia, sao không thấy bóng dáng đâu?" Trần Hạo khinh thường cười một tiếng: "Chắc là tính toán hay lắm, định đợi chúng ta gặp nguy hiểm, thậm chí bị thương xong mới ra thu dọn tàn cuộc đấy mà." Bàn Tử cười khẽ: "Bảo cô ta nằm mơ giữa ban ngày đi." "Xử lý nốt ba cái nghi quan này, hai anh em mình vào nhĩ thất vơ vét ít minh khí tiện tay mang ra, sau đó bôi mỡ vào lòng bàn chân mà chuồn." "Muốn tọa sơn quan hổ đấu, ngư ông đắc lợi à?

Cút sang một bên mà chơi trứng đi!" Trần Hạo điềm nhiên cười: "Cẩn thận chút vẫn hơn, cậu tiếp tục giám sát chặt chẽ động tĩnh bên ngoài cửa." Nói xong, hắn xoay người, bước vài bước đến bên cạnh cỗ nghi quan thứ năm.

Có kinh nghiệm bốn lần trước, Trần Hạo lười dùng tay đẩy nắp quan tài bằng đồng nữa.

Chỉ thấy hắn xoay người tung một cước, hung hăng đá vào nắp quan tài!

"Vút!" "Rầm!!!" Nắp quan tài nặng hàng trăm cân lập tức bị đá bay xa vài mét.

Khi Trần Hạo chuẩn bị nấp vào vách ngoài nghi quan lần nữa, hắn phát hiện bên trong không có mưa tên bắn ra.

Chương 47

Vì vậy hắn khó hiểu hơi thò đầu nhìn vào, nhưng ngay lập tức tung người lùi lại, tay trái rút thanh Đường Hoành Đao sau lưng ra.

Thấy cảnh tượng đột ngột này, Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, làm gì thế?" Chưa đợi Trần Hạo trả lời, từ trong cỗ nghi quan thứ năm, một con cương thi lông đỏ mặc trang phục thời Hán ngồi dậy!

"Mẹ kiếp!" "Hạo gia, đây không phải là Hồng Mao Hống trong truyền thuyết chứ?!" Trần Hạo vẫn bình tĩnh gật đầu nhẹ: "Nhìn y phục của cương thi, ước chừng là một tên Thổ phu tử thời Hán mạt bị trúng cơ quan." "Toàn thân mọc lông đỏ dài hơn một thước, hai mắt phát ra lục quang, khả năng cao chính là Hồng Hống!" Chỉ trong tích tắc, con Hồng Mao Cương Thi kia đứng dậy, dưới chân dùng sức.

"Rầm!!!" Nó đạp nát bấy cỗ nghi quan thứ năm!

Bàn Tử khiếp sợ hét lớn: "Hạo gia cẩn thận, con hàng này ước chừng không kém hơn Thi Sát trong Hải Để Mộ bao nhiêu đâu!" Trần Hạo một tay cầm đao, tung người lao lên.

"Keng!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên giòn giã.

Đường Hoành Đao - lưỡi đao sát sinh đã được Trần Hạo gia trì Phá Sát Chú bị cánh tay con Hồng Mao Cương Thi đỡ được.

Tuy lưỡi đao vẫn chém ra một vết thương sâu hai centimet, nhưng đối với con cương thi lông đỏ này mà nói, hoàn toàn không có chút áp lực nào!

Trần Hạo mạnh mẽ tung một cước vào ngực Hồng Mao Cương Thi, mượn lực phản chấn lùi nhanh về sau vài mét, rồi nói: "Bàn Tử cẩn thận đấy, con hàng này đúng là Hồng Hống thật, ngàn vạn lần

đừng để nó cào rách da, nếu không sẽ rất phiền phức.” Bàn Tử lúc này cũng không màng đến việc giám sát đám người ‘Trần Trình Trình’ nữa, hai tay giơ súng bắn liên hồi.

“Đoàng!” “Đoàng!

Đoàng!...” Một tràng tiếng súng dày đặc vang lên, trực tiếp “chăm sóc” cái đầu của Hồng Hống bằng hai băng đạn.

Nhưng khiến Bàn Tử khiếp sợ là, gần ba mươi viên đạn bắn ra chỉ đánh ra từng trận hỏa hoa trên đầu Hồng Hống, chứ không gây ra bất kỳ thương tổn nào!

Bàn Tử vội vàng vừa thay đạn vừa hét: “Hạo gia, con hàng này cư nhiên không sợ đạn, mẹ nó sắp đuổi kịp con Phi Cương kia rồi chứ?!” Mắt thấy Hồng Hống bị Bàn Tử thu hút, xoay người lao về phía gã.

Trần Hạo vội vàng phi thân nhảy lên, ba bước hai bước đuổi kịp con Hồng Hống đang cử động cứng ngắc, chém một đao vào gáy nó.

Đồng thời tay trái lấy ra bốn băng đạn, vừa ném về phía Bàn Tử vừa hét: “Dùng băng đạn của tôi, đạn thường vô dụng với nó!” “Keng!” Lần này phản ứng của Hồng Hống nhanh hơn trước không ít, khi Trần Hạo sắp chém trúng gáy, nó vung cánh tay phải đầy lông đỏ lên che chắn.

Kết quả cũng chỉ để lại trên cánh tay phải của nó một vết thương dài mười centimet, sâu hai centimet mà thôi.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo vội vàng thi triển Tam Tài Liên Hoàn Đao, tấn công Hồng Hống dồn dập như cuồng phong bạo vũ.

Bàn Tử chụp được băng đạn, nhìn kỹ thì phát hiện đầu đạn bên trong đều bị khắc hình chữ thập, đồng thời lấp lánh một tầng màu đỏ nhàn nhạt.

Suy nghĩ một chút liền hiểu ra, trong lòng thầm khen: Không hổ là

Hạo gia, chuẩn bị trước quá chu toàn.

Cư nhiên đến cả đầu đạn súng lục cũng làm thành đạn Dum-dum (đạn nở), hình như con ngâm qua chu sa.

Như vậy, không chỉ uy lực tăng gấp bội trong cự ly ngắn, mà còn có thể đả thương âm hồn và cương thi, quá ngầu!

Nghĩ xong, Bàn Tử vừa nhanh chóng thay băng đạn đặc chế, vừa lớn tiếng hét: "Hạo gia mau lui lại, để tôi!" "Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!..." Lại một tràng tiếng súng dồn dập vang lên.

Chỉ thấy lưng của con Hồng Hống đang triền đấu với Trần Hạo trực tiếp bị bắn ra mười mấy vết thương nhỏ, bên trong bốc lên từng làn khói đen nhàn nhạt!

Đôi mắt Hồng Hống lúc này đỏ ngầu như máu, phát ra một tiếng gầm chấn thiên, sau đó xoay người lao về phía Bàn Tử.

Bàn Tử kinh ngạc hét lên: "Mẹ kiếp!

Thế mà cũng không chết?" "Hạo gia, mau cứu mạng!" Nói xong liền chạy quanh các cột đá và nghi quan trong mộ thất, hướng về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cũng vội vàng chạy vòng ra chắn trước mặt Bàn Tử, tay xách Đường Hoành Đao trầm giọng nói: "Mấy viên đạn tôi đưa, đối phó với âm hồn và cương thi bình thường thì được, đối với con Hồng Hống này lực sát thương không lớn lắm.

Bàn Tử, cậu nấp ra xa, dùng súng lục giúp tôi kiềm chế nó, tôi xuất đại chiêu xử nó!" Bàn Tử không nói hai lời, thông minh chạy vòng một vòng lớn qua cột đá và nghi quan, lại quay về cửa nấp, lập tức giơ súng bắn.

"Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!...” Chỉ vài phát súng, Hồng Hống lại bị dụ về phía đó.

Nếu không phải tốc độ Hồng Hống tương đối chậm, Trần Hạo thật sự không dám để Bàn Tử đi kiềm chế.

Chỉ thấy Trần Hạo thu đao vào vỏ, tay bắt pháp quyết, miệng niệm: “Thiên hữu tam kỳ nhật nguyệt tinh, thông thiên thấu địa quỷ thần kinh.

Nhược hữu hung thần ác sát quỷ lâm, khu ma trảm yêu bất lưu tình.

Cấp cấp như luật lệnh - Trảm Quỷ Chú!” “Oanh!” Một luồng kim quang chói mắt đường kính mười centimet lập tức bắn ra từ kiếm chỉ của Trần Hạo.

Trong nháy mắt oanh kích trúng lưng con Hồng Hống đang truy đuổi Bàn Tử chạy khắp mộ thất.

“Gào!!!” Một tiếng gào thét âm lãnh hãi người vang lên, Hồng Hống trực tiếp bị đánh ngã sấp xuống đất, sau lưng bị bắn thủng một vết thương to bằng cái bát.

Nhìn vết thương lớn cháy đen, Bàn Tử vừa thay đạn vừa cười nói: “Hạo gia lợi hại nha!

Tôi thấy con hàng này chắc là ngoẻo rồi chứ?” Tuy nhiên vẫn chưa nghe thấy âm thanh nhắc nhở phần thưởng của hệ thống, thi khí nồng nặc trên người Hồng Hống vẫn chưa tiêu tán.

Trần Hạo lắc đầu nói: “Chưa chết, mọi người cẩn thận!” Nói xong, hắn xách đao lao lên, định tặng cho Hồng Hống một đao chém đầu!

Ngay lúc này, con Hồng Hống bị thương đột ngột bật dậy từ mặt đất, thân hình động tác lại uyển chuyển và nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

Chỉ thấy nó hoàn toàn từ bỏ việc truy kích Bàn Tử, huy động móng vuốt đen sì sắc bén như dao, nhanh như tia chớp vồ về phía Trần Hạo.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo vội vàng bổ xuống một đao!

"Keng!" Một tiếng vang giòn, Hồng Hống dễ dàng đỡ được một đao, đồng thời nâng chân đá về phía Trần Hạo!

Trần Hạo mượn lực phản chấn từ cú chém, lăng không lộn ngược vài vòng về sau mới tránh được đòn công kích của Hồng Hống.

Khi đứng vững thân hình, hắn kinh ngạc nói: "Bàn Tử cẩn thận, Hồng Hống 'thoát cương' rồi!" Cùng là tay lão luyện trong nghề đổ đấu, lại có được một phần truyền thừa của Mạc Kim Hiệu Úy, Bàn Tử tự nhiên biết "thoát cương" là gì.

Hắn vừa liên tục nổ súng định thu hút sự chú ý của Hồng Hống, vừa kinh hãi kêu lên: "Mẹ kiếp, không thể nào!

Hạo gia, Hồng Hống một khi đã thoát cương, tốc độ kia còn nhanh hơn người thường đấy!

Mọi người cẩn thận!" Lại một trận bắn phá dồn dập như mưa rào, Bàn Tử đem toàn bộ đạn đặc chế trong bốn băng đạn Trần Hạo đưa găm hết lên người Hồng Hống.

Chỉ thấy lưng Hồng Hống từ trên xuống dưới có không dưới năm mươi vết thương nhỏ đang bốc khói đen.

Lúc này mới miễn cưỡng thu hút được sự chú ý của nó.

Chương 48

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo cũng không dám chậm trễ, tay bắt pháp quyết, miệng niệm: "Ngũ tinh trấn thải, quang chiếu huyền minh.

Thiên thần vạn thánh, hộ ngã chân linh.

Cửu thiên đạo tổ, áp thân trấn hình.

Cấp cấp như luật lệnh - Trấn Thi Chú!" Trong sát na, một đạo lưu quang màu vàng nhạt bay về phía Hồng Hống.

Mắt thấy sắp đuổi kịp Bàn Tử, thân hình Hồng Hống đột nhiên khựng lại, sau đó bị kim quang định thân.

Thấy cơ hội này, Bàn Tử càng thêm liều mạng chạy trốn, đồng thời nhanh chóng thay băng đạn thường cho súng lục.

Trần Hạo vừa thi triển xong Trấn Thi Chú liền tiếp tục niệm: "Tả phù lục giáp, hữu vệ lục đinh, tiền hữu hoàng thần, hậu hữu việt chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!!!" "Oanh! ~~~" Một con cự long bằng lửa lập tức bắn ra từ kiếm chỉ của Trần Hạo, xoay tròn giữa không trung, trong nháy mắt bao trùm lấy con Hồng Hống đang giãy giụa thoát khỏi Trấn Thi Chú.

Tiêu hao hơn nửa pháp lực, Trần Hạo vội vàng hội hợp với Bàn Tử, vừa chạy về phía nhĩ thất vừa dặn dò: "Bàn Tử mau đeo mặt nạ dưỡng khí cầm tay vào, nếu không lát nữa không khí trong mộ thất sẽ bị đốt sạch đấy!" Chưa đợi hai người chạy vào nhĩ thất, con Hồng Hống đang phát ra tiếng kêu gào hung tàn vì bị liệt hỏa của Phong Hỏa Lệnh thiêu đốt, cư nhiên vẫn cố gắng gượng xoay người đuổi theo.

Chỉ có điều tốc độ lúc này đã chậm hơn trước khi thoát cương rất

nhiều.

Đúng lúc này, ngoài cửa mộ thất vang lên một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Một giọng nữ chua ngoa, xảo trá cười nói: "Trần Hạo, xem ra các người gặp rắc rối lớn rồi.

Cho các người cơ hội cuối cùng, rốt cuộc có hợp tác với tôi hay không?!" Thế nhưng giọng nữ chua ngoa kia vừa dứt, liền bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngây người.

Góc tường nằm một con cương thi bị bắn nát đầu, trong Thất Tinh Nghi Quan có năm cỗ đã bị phá giải cơ quan, trong mộ thất vương vãi đầy nỏ tiễn ngắn.

Điều khiến cô ta khiếp sợ nhất là một con tống tử to lớn đang bị liệt hỏa thiêu đốt, mới chạy về phía nhĩ thất được vài bước thì 'Rầm' một tiếng ngã lăn ra đất.

Ngay sau đó liền bị ngọn lửa nóng rực thiêu thành tro bụi!

Chưa đợi người phụ nữ kia hiểu rõ tình huống bên trong, cô ta và đám thủ hạ phía sau đột nhiên cảm thấy một trận hít thở không thông bao trùm toàn thân.

Một tên lính đánh thuê châu Á nôn nóng nói: "Đại tỷ, không ổn!

Dưỡng khí ở đây sắp bị trận đại hỏa vừa rồi tiêu hao sạch sẽ rồi.

Chúng ta mau chóng rút lui, nếu không tất cả đều phải chết ngạt ở đây!" Lúc này, Trần Hạo nhận được âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Hồng Hống một con, hoạch đắc 30 điểm khen thưởng!]` Trần Hạo hài lòng gật đầu.

Đã đeo mặt nạ phòng độc và thiết bị hấp thụ dưỡng khí vi mô, hắn

và Bàn Tử cùng thò đầu nhìn ra bên ngoài.

Bàn Tử thấy quả nhiên là 'Trần Trình Trình' dẫn theo một đám thủ hạ đuổi tới, liền trào phúng: "Ái chà chà!

Ai thế này?

Bàn gia ta phải nhìn cho kỹ mới được." Nhưng Trần Hạo căn bản lười nói nhảm với nhóm 'Trần Trình Trình', đằng nào sau này cũng sẽ đối đầu với Cầu Đức Khảo, ả lại mang theo một đám lính đánh thuê đi theo.

Đã không có ý tốt, thì việc gì phải hòa nhã?

Vì vậy hắn rút ra khẩu súng lục cuối cùng, nói khẽ với Bàn Tử: "Đừng chém gió nữa, chiến!" Nói xong, giơ súng lên bắn!

"Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!" Ba tiếng súng vang lên giòn giã, ba tên lính đánh thuê đứng trước mặt 'Trần Trình Trình' không kịp kêu một tiếng, trực tiếp bị bắn vỡ đầu!

Nghe lời Trần Hạo, Bàn Tử không chút do dự, cũng giơ hai khẩu súng lục lên, nhắm vào đám người 'Trần Trình Trình' bắn xối xả!

"Phốc!" "Phốc!

Phốc!..." Bàn Tử tuy không đạt trình độ bách phát bách trúng vào đầu, nhưng vẫn bắn ngã bốn tên lính đánh thuê. 'Trần Trình Trình' thấy bên mình trong nháy mắt tổn thất bảy tên thủ hạ, cộng thêm không khí trong mộ thất cực kỳ loãng, ả vội vàng nấp sau cột đá lớn ở cửa mộ thất, vẻ mặt dữ tợn hét lên: "Trần Hạo, đồ độc ác, cư nhiên dám ám toán bà!

Vốn định cho ngươi cơ hội lựa chọn cuối cùng, đã không biết điều thì cứ đợi ta truy sát đi!" Nói xong, ả hô với đám thủ hạ cũng đang ẩn

nấp khắp nơi: “Rút lui trước, sau này tính sổ!” Dứt lời, ‘Trần Trình Trình’ tung người nhảy vọt, trực tiếp lao ra khỏi mộ thất.

Căn bản không quan tâm đám thủ hạ có thể toàn thân rút lui hay không.

Tên lính đánh thuê châu Á dường như đã sớm quen với tác phong của ả, hoàn toàn không chần chừ, cùng mười tên lính đánh thuê còn lại, tất cả ùa nhau vừa chạy về phía cửa mộ thất, vừa thay phiên bắn trả về phía nhĩ thất nơi Trần Hạo và Bàn Tử đang nấp.

Còn bốn tên lính đánh thuê bị Bàn Tử bắn bị thương, bọn chúng nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Ngay khi đám người kia phần lớn đã chạy ra khỏi mộ thất, chỉ còn lại ba tên lính đánh thuê bắn hết đạn trong băng, chuẩn bị xoay người chạy ra thì Trần Hạo mạnh mẽ nhảy ra khỏi nhĩ thất. ‘Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!’ Liên tiếp ba phát súng xử lý xong ba tên lính đánh thuê đoạn hậu.

Lúc này Bàn Tử cũng xông ra, hai khẩu súng lục chĩa thẳng vào cửa mộ thất, khẽ nói: “Hạo gia, trừ sáu tên đã chết, có bốn tên bị thương, số còn lại mẹ nó chạy hết rồi.

Sao đây?

Tiếp tục truy không?” “Đoàng!

Đoàng!” “Đoàng!

Đoàng!” Trần Hạo giơ tay bồi thêm bốn phát súng, kết liễu bốn tên lính đánh thuê trọng thương xong mới cười đáp: “Không vội.

Một cái mộ thất Thất Tinh Nghi Quan nhìn như an toàn mà đã có nguy hiểm lớn như vậy, thì những nơi còn lại không chừng còn nhiều

nguy hiểm hơn đang chờ chúng ta.

Bọn chúng muốn thừa nước đục thả câu giết chúng ta, sao chúng ta không giữ bọn chúng lại làm đá dò đường và đá kê chân chứ?" "Trước tiên thu gom súng ống đạn dược của mười tên này đã, rồi tìm xem trên người chúng có tình báo gì không!" Ngay sau đó, hai người bắt đầu dọn dẹp chiến trường.

Mười tên lính đánh thuê, mỗi người một khẩu súng trường tấn công, một khẩu súng lục tự vệ, còn có hai quả lựu đạn, hai quả bom choáng.

Bàn Tử đã có hai khẩu súng lục nên chọn một khẩu súng trường tấn công, lại lấy thêm một số băng đạn và lựu đạn, bom choáng bỏ vào ba lô, nói: "Trang bị của lũ cháu trai này ngon thật, nếu vừa rồi bọn chúng ném một đợt lựu đạn vào trước thì hai chúng ta thảm rồi!" Trần Hạo chỉ chọn một khẩu súng lục, sau đó ném chín khẩu súng trường tấn công và chín khẩu súng lục tự vệ, cùng với tất cả băng đạn, lựu đạn và bom choáng vào trong một cỗ nghi quan đã phá giải cơ quan.

Chương 49

Khi hắn làm bộ đậy nắp nghi quan lại, thực tế là đã thu toàn bộ số trang bị đó vào không gian trữ vật.

Dù sao mấy thứ này ở trong nước rất khó kiếm được.

Sau đó hắn nói: "Bàn Tử tiếp tục kiểm tra, xem trên người bọn chúng có tình báo gì không.

Tôi phá nốt hai cỗ nghi quan còn lại, chúng ta đi lấy minh khí!" Khi Trần Hạo chuẩn bị tiếp tục phá giải nghi quan, trong ý thức hải lại vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một kẻ địch nhân loại, hoạch đắc 1 điểm khen thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một kẻ địch nhân loại, hoạch đắc 1 điểm khen thưởng.]` ...

Được rồi, tổng cộng giết 10 tên lính đánh thuê, cư nhiên có 10 điểm khen thưởng nhập trướng.

Trần Hạo thầm oán thầm trong lòng: "Hệ thống huynh, chẳng lẽ định bảo tiểu gia chuyển nghề làm sát thủ, giết người cày điểm khen thưởng hay sao?" Sau đó hắn cười xòa một tiếng, thôi, tạm thời không quản chuyện này.

Hắn cũng đâu phải sát nhân cuồng ma, sau này giết nhiều tống tử và yêu ma quỷ quái mới là chính đạo.

Có tiền lệ của cỗ nghi quan thứ năm, lần này Trần Hạo không dám sơ suất.

Nhưng hai cỗ nghi quan cuối cùng đừng nói là tống tử lợi hại, ngay cả tử thi cũng không có một cái.

Vô cùng thuận lợi phá trừ cơ quan trong hai cỗ nghi quan xong, Bàn Tử cười hì hì nói: "Hạo gia, thế nào?

Giờ chúng ta vào nhĩ thất mò minh khí chứ?" Liếc nhìn gã một cái, Trần Hạo cười nói: "Tôi không thành vấn đề, nếu cậu không đi thì tôi đi đấy nhé." "Đừng mà, Bàn Tử tôi vì minh khí, sao có thể không đi chứ!

Chỉ là đống đầu mũi tên bằng đồng xanh thời Tây Chu đầy đất này, thật sự muốn mang ra ngoài chắc cũng bán được kha khá tiền đấy!" Nói xong, Bàn Tử vội vàng đi theo.

Trần Hạo vừa đi vừa nói: "Mấy cái đầu mũi tên này tuy niên đại cửu viễn, xác thực có giá trị nghiên cứu khảo cổ nhất định.

Nhưng thứ này chỉ ở trong gian mộ thất này ít nhất cũng phải có hàng ngàn cái, số lượng quá nhiều nên không có ý nghĩa.

Huống chi trong nhĩ thất có bao nhiêu là thanh đồng khí, đồ gốm và đồ sơn mài thời Tây Chu, chẳng phải đáng giá hơn đống mũi tên này nhiều sao!" Bàn Tử nghe vậy sững sờ, lập tức cười hắc hắc: "Đúng ha!

Tôi quên mất cái này.

Chắc tại xuống mộ cùng Tiểu Thiên Chân hay bị nó canh chừng không cho sờ hiện vật, làm Bàn gia tôi giờ cứ thấy minh khí là hai mắt sáng rực lên!" Hai gian nhĩ thất bị Trần Hạo và Bàn Tử dạo qua một vòng lớn, nhưng cuối cùng Bàn Tử chỉ chọn hai đôi tước (chén rượu) bằng đồng xanh tương đối nhỏ bỏ vào ba lô lớn.

Vừa nhét vào túi, Bàn Tử không ngừng lầm bầm: "Hạo gia, trong hai cái nhĩ thất này, ngoại trừ tượng đồng, chiến mã và chiến xa ra thì mấy cái đỉnh đồng, tôn đồng kia tính sao đây?

Cái nào cái nấy to tổ chảng, ba lô của Bàn gia căn bản nhét không

vừa a!" Trần Hạo cười nói: "Dựa theo quy cách đồ bồi táng của ngôi mộ này mà xem, thân phận của nguyên chủ nhân ngôi mộ bị Thiết Diện Sinh trấn áp ở đây vào thời Tây Chu nhất định không tầm thường.

Có thể mang hai đôi tước đồng ra ngoài là không tệ rồi.

Nếu thật sự không cam lòng thì cậu hoàn toàn có thể vác cái đỉnh đồng vuông vức một mét rưỡi kia ra ngoài.

Tôi dám bảo đảm, cái đỉnh đồng đó tuyệt đối không kém hơn Ti Mẫu Mậu Đại Phương Đỉnh đâu!" Bàn Tử thật sự nhìn qua cái đỉnh đồng lớn nhất kia, sau đó buồn bực nói: "Hạo gia, đừng có trêu Bàn gia nữa.

Tôi mà dám vác cái thứ đó ra ngoài bán, chắc chưa kịp bán đã bị quốc gia tóm cổ rồi!

Quan trọng nhất là cái thứ đó quá to, cũng quá nặng, Bàn gia tôi vác không nổi!" Trần Hạo cười ha hả: "Tôi thấy câu cuối cùng mới là lời thật lòng.

Nếu vác nổi, tôi mới không tin cậu không đánh chủ ý lên cái đỉnh đồng đó đâu!" Đợi Bàn Tử đi ra khỏi nhĩ thất trước, Trần Hạo nhanh chóng lượn một vòng trong nhĩ thất, đem tất cả những món minh khí tiện mang đi mà lại không phải trọng khí bỏ hết vào không gian trữ vật.

Dù sao hiện tại không gian trữ vật đã có mười mét khối, không mang nhiều đồ ra ngoài một chút thì chuyến đảo đấu này sao chấn kinh thiên hạ, sao giúp phái Liệt Hải Thiên Sư dương danh được!

Sau khi hai người ra khỏi mộ thất Thất Tinh Nghi Quan, liền thu mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí vi mô vào ba lô.

Trần Hạo dựa theo đạo động mà Ngô Tà (Hạo Thiên Chân) đã đi

trong kịch bản, thất chuyển bát quải dẫn Bàn Tử tiến vào mộ đạo của cổ mộ.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Hạo gia, con đường mộ đạo này tôi chưa đi bao giờ, liệu có cơ quan cạm bẫy không?" "Yên tâm đi, mộ đạo mà Hạo Thiên Chân đã đi qua, có cạm bẫy cơ quan gì thì cũng bị phá trừ hết rồi." Trần Hạo cười đáp.

"Vậy giờ chúng ta đi đâu đây?" Bàn Tử lại hỏi.

Trần Hạo điềm nhiên cười: "Đương nhiên là đi đến nơi mà Hạo Thiên Chân trúng cơ quan, rơi xuống đường hầm thoát sinh do thợ xây cổ mộ để lại." Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ: "À, tôi biết rồi!

Hạo gia muốn đến chỗ đó xem có Thi Biệt hay Thi Sát không đúng không?" Trần Hạo đáp: "Không chỉ Thi Biệt.

Cậu còn nhớ không, lúc đó ở đấy có thi thể của lính đánh thuê.

Có lẽ hai cái thi thể đó cũng có khả năng sẽ biến thành Huyết Thi." Một lát sau, Trần Hạo quả nhiên tìm được cái cơ quan mà Hạo Thiên Chân đã trúng.

Chỉ thấy hắn dậm chân một cái làm nắp bẫy mở ra, nói: "Bàn Tử, chúng ta xuống thôi." Trần Hạo và Bàn Tử vừa nhảy xuống hầm cơ quan, chưa kịp đứng vững thì đã nghe thấy hai tiếng gầm gừ bạo ngược!

Ngay sau đó, hai luồng kình phong ập thẳng vào mặt!

Bàn Tử không nói hai lời, giơ súng bắn loạn xạ.

"Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!..." Tuy đạn không thể giết chết hai kẻ tập kích, nhưng cũng ngăn cản đối phương tiến công.

Hai người lúc rơi xuống đạo động đã mở Thiên Nhãn, cộng thêm

trong tay cầm đèn pin tụ quang nên trong nháy mắt nhìn rõ kẻ đánh lén chính là hai tên người Tây mặc đồ bó màu đen, oặt à oặt ẹo.

Bàn Tử vừa bắn vừa nói: "Hạo gia, hai thứ này là đám lính đánh thuê ngoại quốc chết ở đây lúc trước!

Nhìn tình huống này, hai đứa nó cũng biến thành Huyết Thi mẹ rồi!" Chỉ thấy Bàn Tử hai tay hai súng liên tục khai hỏa, bắn cho hai con Huyết Thi lảo đảo lắc lư, nhưng mãi không giết chết được.

Với nhĩ lực của Trần Hạo, lúc này đã nghe thấy tiếng 'rào rào' rất nhỏ.

Vì vậy hắn rút thanh Đường Hoành Đao sau lưng ra, nói: "Bàn Tử, đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí vào, sau đó mau chóng lắp ráp súng phun lửa mini.

Hai con Huyết Thi giao cho tôi!" Nói xong, hắn xách đao lao lên.

Bàn Tử nghe vậy, vốn đã phối hợp khá ăn ý với Trần Hạo, biết nhất định là có Thi Biệt chưa chết hết, nếu không Hạo gia cũng sẽ không bảo hắn lắp súng phun lửa!

Ngay lập tức hắn nhanh chóng đeo mặt nạ và bình dưỡng khí, tay chân lanh lẹ lắp ráp súng phun lửa.

Trần Hạo lúc này đang chiến đấu với hai con Huyết Thi.

Chương 50

Chỉ thấy tốc độ công kích của chúng nhanh như chớp, hoàn toàn không cùng đẳng cấp với con mà Hạo Thiên Chân gặp trong web drama!

Trong nháy mắt, Đường Hoành Đao của Trần Hạo đã chém ra mười mấy vết thương trên người chúng.

Nhưng hai con Huyết Thi hoàn toàn không chịu ảnh hưởng, vẫn điên cuồng tấn công.

Trần Hạo thầm nghĩ, sở dĩ con Huyết Thi Hạo Thiên Chân gặp có thể dùng súng lục bắn chết, có lẽ vì tên lính đánh thuê đó vừa uống thuốc độc xong, thực chất chỉ là quái vật ở trạng thái giữa người và xác chết.

Còn hiện tại hai con Huyết Thi này hoàn toàn là chết hẳn rồi mới hóa thành thi biến.

Điều này giải thích vì sao thực lực của chúng mạnh hơn con mà Hạo Thiên Chân gặp.

Đúng lúc này, tiếng 'rào rào' dày đặc càng lúc càng gần, Bàn Tử cũng lớn tiếng hét: "Hạo gia, súng phun lửa xong rồi, khi nào khai hỏa đây?" Mắt thấy góc tường thạch bích đã xuất hiện tung tích của Thi Biệt.

Trần Hạo chém một đao đẩy lui hai con Huyết Thi, nhanh chóng niệm: "Vạn thần triều lễ, dịch sử lôi đình.

Quỷ yêu tang đảm, tinh quái vong hình.

Cấp cấp như luật lệnh - Phá Sát Chú!" Trong sát na, trên thanh Đường Hoành Đao lấp lánh một tầng quang mang màu vàng nhạt.

Lúc này hai con Huyết Thi lại lao tới, Trần Hạo mạnh mẽ lách mình luồn qua giữa hai con.

Ngay sau đó hắn xoay người, Đường Hoành Đao trong tay vẽ ra một đạo kim sắc đao quang, tung một cú chém ngang.

"Phốc!" "Phốc!" Sau hai tiếng trầm đục, đầu của hai con Huyết Thi đang quay lưng về phía hắn lập tức bay lên không trung.

Máu đen sền sệt văng khắp nơi. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Huyết Thi, hoạch đắc 10 điểm khen thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Huyết Thi, hoạch đắc 10 điểm khen thưởng.]` Trần Hạo căn bản không rảnh lo chuyện điểm thưởng, thu đao vào vỏ xong, hắn bước vài bước đến bên cạnh Bàn Tử, đón lấy súng phun lửa mini nói: "Bàn Tử, cậu phụ trách giám sát cái cửa hang chúng ta vừa vào và cái lỗ hổng trên tường mộ phía sau.

Hễ có tình huống gì, lập tức nhắc nhở tôi!" Bàn Tử cũng không nói nhảm, ra dấu OK rồi ôm súng trường tấn công, nấp vào góc tường, thời khắc chú ý những nơi Trần Hạo giao phó.

Còn Trần Hạo lúc này điều chỉnh xong súng phun lửa, nhắm vào đàn Thi Biệt đang ùa tới phun lửa dữ dội!

Có lẽ sẽ có người nói Trần Hạo quá lo chuyện bao đồng, cái gì cũng ôm vào người, chẳng lẽ để khoe khoang tài năng?

Kỳ thực trong lòng Trần Hạo cũng bất đắc dĩ a, nếu để người khác giết cương thi, âm hồn, Thi Biệt thì số điểm thưởng ngon lành kia sẽ trôi tuột mất!

Nếu thật sự như vậy thì đổi được cái rắm thần binh lợi khí, đạo pháp bí thuật a!

Trong nháy mắt, một đàn lớn Thi Biệt đi đầu bị thiêu thành tro bụi.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống trong ý thức hải của Trần Hạo vang lên liên hồi. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ giết chết một con Thi Biệt, hoạch đắc 0.1 điểm khen thưởng!]` ...

Tuy một con Thi Biệt điểm thưởng ít, nhưng không chịu nổi số lượng chúng cực lớn, lại tụ tập tấn công.

Chỉ cần phun lửa quét qua một cái, lập tức sẽ thiêu chết một mảng lớn.

Thấy điểm thưởng đang tăng vọt, Trần Hạo thầm cười: Cho dù giết Hải Hầu Tử, Cấm Bà, Cương thi, Thủy quỷ, Huyết thi, Thi sát hay là Phi cương, Hồng Hống gì đó... thì tất cả đều không sướng bằng cày Thi Biệt a!

Khi Trần Hạo đang say sưa cày Thi Biệt, Bàn Tử đang nấp ở góc tường bỗng nhiên giơ súng trường bắn một loạt ba phát đạn!

Nghe tiếng súng, Trần Hạo đầu cũng không ngoảnh lại hỏi: "Bàn Tử, tình huống gì?" Bàn Tử vừa bắn vừa giận dữ đáp: "Mẹ kiếp, bọn 'Trần Trình Trình' âm hồn bất tán kia vừa rồi lại thò súng qua cái lỗ trên vách đá phía sau đánh lén chúng ta.

Nếu không phải Hạo gia bảo tôi giám sát bên đó thì hai anh em mình thật sự trúng chiêu rồi!" Dứt lời, Bàn Tử một tay rút súng lục tiếp tục bắn, một tay thi triển công phu thay đạn một tay, trong nháy mắt đã thay xong băng đạn cho súng trường.

Ngay sau đó, hắn nhét súng lục vào bao súng bên đùi, ôm súng trường xả đạn một trận.

Nhìn một loạt động tác hành vân lưu thủy của Bàn Tử, Trần Hạo cảm thấy may mắn vì lần này đã mang gã theo.

Nếu chỉ có một mình, cho dù vừa rồi có thể tránh được nhóm ‘Trần Trình Trình’ đánh lén thì cũng không thể tiếp tục cày điểm với đàn Thi Biệt.

Khi đó kết quả tốt nhất là bị bức lui, thậm chí có khả năng bị thương!

Vì thế, Trần Hạo cười nói: “Bàn Tử, vậy sau lưng tôi giao cho cậu bảo vệ đấy.

Hễ xảy ra sai sót gì là tiểu gia tôi lạnh toát luôn đấy!” Thấy Trần Hạo vẫn vững như núi đứng đó, đầu cũng không ngoảnh lại dùng súng phun lửa thiêu đốt đàn Thi Biệt, sự tin tưởng như vậy khiến Bàn Tử trong lòng vô cùng cảm động, cuối cùng cảm thấy mình không còn là kẻ chỉ biết ôm đùi đánh xì dầu nữa.

Hắn đã là người có thể phát huy tác dụng không nhỏ, cung cấp sự hỗ trợ đắc lực cho tổ đội hai người.

Nhờ vậy, độ chính xác khi bắn của Bàn Tử lại tăng lên một bậc.

Sau vài loạt bắn điểm xạ ba viên, hắn đã bắn vỡ đầu hai tên thủ hạ của ‘Trần Trình Trình’!

Đồng thời súng lục bắn duy trì hỏa lực, động tác một tay thay đạn súng trường cũng càng thêm trôi chảy.

Biến cố đột ngột này làm ‘Trần Trình Trình’ tức đến mộng bức!

Trong ấn tượng của ả, Bàn Tử chẳng qua chỉ là một tên trộm mộ thấy tiền sáng mắt, thích xuống mộ sờ vàng mà thôi.

Tuy thân thủ cũng được, sức lực cũng lớn, thương pháp cũng tàm tạm, nhưng từ trước đến nay ả chưa bao giờ để vào mắt.

Nhưng hôm nay cái tên Bàn Tử mà ả coi thường kia, cư nhiên dựa vào sức một người hai súng, trong tình huống chiếm giữ địa thế có

lợi, ngạnh sinh sinh chặn đứng mười mấy tên lính đánh thuê thân thủ cao cường!

Trong lòng 'Trần Trình Trình' có một vạn câu chửi thề suýt buột miệng.

Thấy tình cảnh này, tên lính đánh thuê châu Á nói: "Đại tỷ, đối phương chiếm giữ địa thế có lợi, chúng ta căn bản không làm bị thương được hắn.

Cứ đánh tiếp thế này, mười mấy huynh đệ còn lại của ta đều sẽ bỏ mạng ở đây mất!" 'Trần Trình Trình' sắc mặt âm lãnh hỏi: "Vậy ý ngươi là sao?

Có cách nào hay không?" Tên lính đánh thuê đáp: "Hay là chúng ta ném lựu đạn vào trong, cho nổ sập cái mộ thất liên thông bên trong đó, giải quyết dứt điểm!" 'Trần Trình Trình' cạn lời mắng: "Ngươi ngu hay ta ngu?

Chương 51

Mộ đạo đều nối liền nhau, khoảng cách chúng ta lại gần như vậy.

Một khi dùng lựu đạn nổ, có khi bọn nó chưa bị nổ chết thì chúng ta đã bị mộ đạo sập đè chết trước rồi!" Trần Hạo tai thính mắt tinh, tuy đang không ngừng thiêu đốt đàn Thi Biệt nhưng cuộc đối thoại của nhóm 'Trần Trình Trình' vẫn lọt vào tai không sót một chữ.

Chỉ thấy động tác đốt Thi Biệt của hắn không dừng, miệng trêu tức nói: "'Trần Trình Trình', đám thủ hạ của cô không ngờ đều là một lũ ngốc!

Hoàn toàn có thể dùng lựu đạn nổ chết tôi thử xem, xem xem lúc mộ đạo sập xuống đè chết các người, thì tiểu gia tôi có thể dẫn Bàn Tử hào phát vô thương rút lui hay không!" Nghe những lời đầy tự tin của hắn, tuy 'Trần Trình Trình' tức nổ phổi nhưng càng cảm thấy biện pháp kia không khả thi.

Thấy chỉ trong vài phút ngắn ngủi, số Thi Biệt bị súng phun lửa thiêu chết không dưới vài vạn con, trong mộ thất không chỉ đầy khói độc đen kịt mà dưỡng khí cũng càng lúc càng ít, mắt thấy sắp không đủ để duy trì sự cháy.

Bàn Tử nhỏ giọng nói: "Hạo gia, e là chúng ta không ở trong mộ thất này được nữa rồi!" Trần Hạo tự nhiên hiểu ý gã, vì vậy nhân lúc đàn Thi Biệt bị thiêu đến mức sở hặng vô kỷ (còn lại chẳng bao nhiêu), nhất thời không xông lên được, liền hét lớn: "Bàn Tử, bắn áp chế cực hạn vào cái lỗ hổng bên phía 'Trần Trình Trình' cho tôi!" Bàn Tử vốn đang áp chế nhóm 'Trần Trình Trình' đến mức không dám ngóc đầu lên, tuy không hiểu ý Trần Hạo nhưng khả năng thực thi mệnh lệnh thì miễn bàn.

Hắn thay băng đạn súng trường lần nữa, xả hết một băng đạn vào cái lỗ trên tường.

Lúc này, nhóm ‘Trần Trình Trình’ càng không dám lộ đầu, tất cả đều nằm rạp xuống đất hoặc nấp sau gạch đá hai bên lỗ hổng.

Thấy cơ hội này, Trần Hạo xoay người chĩa "thần khí" phun lửa vào cái lỗ hổng kia phun mạnh một trận!

“Oanh!!!...” Trong nháy mắt, không chỉ nhanh chóng tiêu hao hết dưỡng khí bên phía mộ đạo của ‘Trần Trình Trình’, mà còn biến vài tên lính đánh thuê xui xẻo thành ‘gà quay’! "Oanh!

Oanh!" "Phốc!

Phốc!

Phốc!" Một tràng tiếng nổ trầm đục vang lên, ba tên lính đánh thuê đang bị nướng thành 'gà quay', đạn dược trên người đột nhiên phát nổ.

Trong chốc lát, đầu đạn bắn tứ tung, khiến đám lính đánh thuê càng thêm thê thảm!

Hai tên lính đánh thuê bị Bàn Tử bắn bị thương ngã xuống đất trước đó, lập tức đi đời nhà ma.

Năm tên còn lại cũng bị thương ở các mức độ khác nhau.

Cộng thêm dưỡng khí trong mộ đạo sắp cháy hết, 'Trần Trình Trình' triệt để hoảng loạn!

Cô ta thở hổn hển, liếc nhìn tình hình trong mộ đạo một cái, sau đó vẻ mặt dữ tợn hét lên: "Rút lui!" Nói xong, cô ta quay đầu chạy về hướng đường rút lui.

Bốn tên lính đánh thuê chưa bị thương hoặc bị thương nhẹ còn lại, dưới sự dẫn dắt của gã lính đánh thuê châu Á, cũng hô hấp khó khăn tháo chạy khỏi nơi này.

Trong mộ đạo, chỉ còn lại ba tên lính đánh thuê đang bị thiêu đốt kêu la thảm thiết, cùng hai tên trúng đạn lạc bị thương nặng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cầm súng phun lửa mini tiếp tục đối phó với một bộ phận nhỏ thi biệt còn sót lại, đồng thời nói: "Bàn Tử, đi cho mấy gã kia một cái thống khoái đi.

Nếu cậu không xuống tay được thì đợi tôi." Bàn Tử vốn không phải thiện nam tín nữ, huống chi nhóm 'Trần Trình Trình' năm lần bảy lượt muốn hại bọn họ.

Gã lao ra cửa động trên vách tường, giương súng 'đột đột' một trận! "A!" "A!

A!" Chớp mắt, năm tên lính đánh thuê đều xuống gặp Diêm Vương.

Bàn Tử ôm súng, cười hì hì đi về: "Hạo gia, lần này lại xử thêm bảy mạng người.

Nhóm 'Trần Trình Trình' hiện tại cũng chỉ còn lại năm sáu người thôi!" Lúc này, đàn thi biệt rốt cuộc cũng bị thiêu sạch sẽ, Trần Hạo tắt súng phun lửa mini, nói: "Tâm cậu cũng lớn thật đấy, còn cười được!

Cũng may vừa rồi đạn dược trên người ba tên lính kia bị nổ, lỡ như lựu đạn cũng nổ theo, chúng ta phải chôn cùng một chỗ rồi!" Bàn Tử hào không thèm để ý nói: "Không sao, dù gì có Hạo gia ở đây, Bàn gia tôi không cần lo mấy cái này.

Hắc hắc." Thu dọn xong trang bị, Trần Hạo và Bàn Tử trèo lên mộ đạo mà nhóm 'Trần Trình Trình' vừa rút lui.

Trần Hạo thuận tay thu hết súng ống đạn dược còn nguyên vẹn của bảy tên lính đánh thuê vào ba lô lớn.

Bàn Tử kinh thán: "Hạo gia, trong bao đều đựng vũ khí đạn dược,

chẳng lẽ không cần minh khí nữa sao?" Trần Hạo tự nhiên đã lén bỏ đạn dược vào không gian trữ vật, nhưng vẫn nói lấp liếm: "Không cần lo, đợi dọn dẹp sạch sẽ Lỗ Vương Mộ, chúng ta quay lại lấy mấy món minh khí tiện mang theo là được." Bàn Tử gật đầu, sau đó ung dung hít thở dưỡng khí, cười xấu xa: "May mà chúng ta chuẩn bị trước mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí, nếu không cũng phải giống như 'Trần Trình Trình', rõ ràng người đông súng nhiều nhưng không có dưỡng khí, chỉ có thể ôm đầu chạy trốn!" Sau đó, Trần Hạo và Bàn Tử men theo con đường Thiên Chân đã đi trước đó, một đường không kinh không hiểm đi tới thất mộ Tây Chu ban đầu.

Bàn Tử cảm thán: "Mẹ kiếp, Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh cũng thật độc ác.

Hai tên này vì kế hoạch riêng, không chỉ phá sách mộ của chủ nhân Tây Chu mộ, mà còn xây một cái Thất Tinh Nghi Quan ở bên trên.

Đem hết minh khí bồi táng của người ta ra ngoài, chỉ để lại chút minh khí lừa bịp ở mộ thất trấn áp chủ nhân mộ cũ." Trần Hạo cười nói: "Bàn Tử, chẳng lẽ cậu quên rồi, trong hai cái nhĩ thất của Thất Tinh Nghi Quan cũng có một bộ phận đồ bồi táng danh giá.

Nếu không, Tứ Chí Thanh Đồng Tước Bôi trong túi cậu ở đâu ra?" Bàn Tử bất đắc dĩ: "Tôi đoán a, nếu Lỗ Thương Vương không đến trước, trong Tây Chu mộ nhất định có một lượng lớn minh khí bồi táng." Trần Hạo mỉm cười: "Được rồi Bàn Tử, người quý ở chỗ biết đủ.

Đợi dọn dẹp sạch sẽ mọi nguy hiểm trong này, chúng ta có thể mang ra ngoài không ít đồ tốt đâu." Sau đó, hai người men theo mộ đạo vừa đi vừa không ngừng la hét, thậm chí còn rải ra từng bình máu gà mà Trần Hạo đã chuẩn bị trước.

Nhưng mặc kệ là huyết thi hay thi biệt, một con cũng không thấy.

Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Hạo gia, chẳng lẽ trong này không có huyết thi và thi biệt?" Trần Hạo lắc đầu: "Không thể nào.

Tuy lần trước ở chỗ Lỗ Vương Mộ thật, vừa dùng thuốc nổ vừa dùng xăng phóng hỏa, nhưng tôi cảm thấy mấy thứ kia nhất định sẽ không chết tuyệt." Một đường không nói chuyện, khi hai người đi hơn nửa giờ, rốt cuộc cũng tới cái cửa động mà Thiên Chân phát hiện ra Lỗ Vương Mộ thật sự.

Nhìn vào bên trong đầy đá vụn và vết tích thiêu đốt, Bàn Tử cảm thán: "Thật tạo nghiệp a!

Lúc trước nếu không phải bị đàn thi biệt vây công, tôi cũng sẽ không dùng thuốc nổ và xăng thiêu hủy nơi này.

Đáng tiếc bộ Ngọc Dũng và cái quan quách thanh đồng hiếm có kia!" Trần Hạo cười ha hả: "Được rồi, mau đừng cảm thán nữa, chúng ta xuống xem thử đi." Vốn dĩ bên ngoài vách đá cửa động có không ít dây leo rủ xuống, nhưng trải qua lần trước Thiên Chân vừa nổ vừa đốt, đám dây leo đó sớm đã hóa thành tro bụi.

Bàn Tử buồn bực nói: "Hạo gia, từ cửa động xuống dưới ít nhất cũng phải mười mét, tôi leo không xuống nổi đâu!" Trần Hạo vừa lấy dây an toàn từ trong ba lô ra, vừa cười nói: "Lần trước giằng co như thế, tôi sớm đoán được sẽ như vậy.

Mau tìm chỗ buộc dây an toàn rồi leo xuống đi." Đưa dây an toàn cho Bàn Tử xong, Trần Hạo tung người nhảy xuống.

Bàn Tử ôm dây hét lên: "Hạo gia, cẩn thận chút!" Chỉ thấy khi thân hình Trần Hạo rơi xuống khoảng hai ba mét, tay phải mãnh liệt vươn ra, chộp lấy một tảng đá lồi ra trên vách đá.

Có điểm mượn lực, Trần Hạo buông tay, thân hình lại rơi xuống ba bốn mét, lúc này một chân điểm nhẹ lên một tảng đá lồi khác, lại

lộn một vòng ra sau rơi xuống thêm hai ba mét.

Lúc này, Trần Hạo cách mặt đất chỉ còn chưa đến ba mét.

Nhắm chuẩn một chỗ lõm trên vách, hai chân liên điểm, trực tiếp xoay người 360 độ, vững vàng đáp xuống đất.

Thấy hắn nhảy xuống mấy cái đạm nhiên ung dung như vậy, Bàn Tử có chút lo lắng không khỏi khen: "Hạo gia, bằng thân thủ này của cậu, tuyệt đối không kém gì Tiểu Ca!" Trần Hạo cười ha hả: "Được rồi Bàn Tử, mau chóng leo xuống đi, nếu không nhóm 'Trần Trình Trình' lại tới phá đám bây giờ." Bàn Tử cười hắc hắc: "Được rồi, Hạo gia đợi tôi, xuống ngay đây!" Nói xong, Bàn Tử tìm một tảng đá lớn chắc chắn, buộc chặt dây an toàn rồi tuột xuống cái vèo.

Sau khi tiếp đất an toàn, Trần Hạo liền quan sát tình hình bên trong.

Chương 52

Đập vào mắt là bốn vách đá của hang động thiên nhiên khổng lồ, tất cả đều có các lỗ động lớn nhỏ.

Nhưng đám dây leo vốn nên treo đầy vách đá lúc này đều biến mất không thấy.

Còn cái cây cổ thụ chọc trời vốn được coi là quan quách của Lỗ Vương thật, hay quan quách của Thiết Diện Sinh, cũng đã bị thiêu thành một đống than.

Cũng may hang động thiên nhiên này cực kỳ rộng lớn, ngoại trừ đá, giường ngọc và cái cây lớn kia thì không có vật gì khác.

Cho nên lần trước Thiên Chân dùng TNT nổ, lại đổ xăng đốt, hang động này cũng không bị sập hay quá mức lộn xộn.

Bàn Tử nhìn quanh một lượt nói: "Đừng nói, cái hang động thiên nhiên này thật mẹ nó kiên cố.

Lần trước tôi quậy một trận như thế mà nơi này vẫn không sao!

Chỉ là vách đá xung quanh bị hun đen sì, còn cái cây lớn thông lên đỉnh hang động kia cũng bị thiêu thành tro!" Trần Hạo cười: "Như vậy không phải tốt hơn sao, đỡ công chúng ta dọn dẹp." Bàn Tử cười ha ha: "Cũng đúng.

Ai, Hạo gia.

Cây cổ thụ kia cháy hết rồi, nhưng Lỗ Vương...

à không, cái quan quách thanh đồng của Thiết Diện Sinh có Ngọc Dũng hình như không sao cả." Trần Hạo gật đầu: "Không chỉ vậy, thi thể Lỗ Vương và người yêu trên giường ngọc kia cũng hoàn hảo không tổn hao gì." Bàn Tử hai mắt sáng rực, hưng phấn xoa tay: "Bàn

gia tôi cứ tưởng lần trước quậy như thế, mấy thứ này đều phải báo phế rồi.

Không ngờ quay lại nhìn, cư nhiên đều không sao!

Lần này Bàn gia tôi phát tài to rồi!" Nói xong, Bàn Tử chạy tới định lấy Ngọc Dũng. "Hống!" "Hống!

Hống!" Đúng lúc này, hai tiếng gầm rú khủng bố đột nhiên vang lên, Trần Hạo và Bàn Tử nhìn về phía phát ra tiếng động.

Phát hiện từ một cửa động ở tầng thấp nhất trên vách đá, cư nhiên lao ra hai con quái vật mặc kình trang đen rách nát, toàn thân đỏ lòm lẫn vết cháy đen!

Bàn Tử kinh kêu: "Ngọa tào!

Đây không phải là hai tên thủ hạ của A Ninh biến thành huyết thi lần trước sao?!

Rõ ràng đã bị A Ninh dùng súng bắn chết rồi, mẹ nó sao lại thành cương thi?!" Trần Hạo vừa rút Đường Hoành Đao ra vừa nói: "Quên mất lúc nãy chúng ta ở trong mộ thất dưới cơ quan, không phải cũng gặp hai con thi ma lính đánh thuê chết chưa hẳn sao!" Bàn Tử bưng súng trường tấn công lên, đáp: "Cũng đúng.

Đã không thành thật đi đầu thai, vậy để Bàn gia siêu độ thêm lần nữa!" "Đột!

Đột!

Đột!" Dứt lời, Bàn Tử bóp cò, xả đạn vào hai con huyết thi đang lao tới.

Tuy rằng đạn tạm thời ngăn cản bước chân của chúng, nhưng Bàn Tử phát hiện hai thứ này cư nhiên bắn không chết! "Ngọa tào!

Tình huống gì thế này?!

Lần trước dùng súng lục còn bắn chết được, lần này ngay cả súng trường tấn công cũng không xong!" Trần Hạo xách đao vừa đi về phía huyết thi, vừa bình tĩnh đáp: "Bình thường.

Lần trước khi còn sống bọn họ uống nhầm nước độc mới biến thành bán nhân bán thi.

Lần này sau khi chết hẳn, biến thành thi thể cương thi thật sự.

Chính xác mà nói, bây giờ mới là huyết thi chân chính!" Bàn Tử nghe hiểu, trực tiếp thu súng ngồi lên bậc đá bên cạnh cười nói: "Ra là vậy, tôi cứ thắc mắc sao hai con huyết thi trong mộ thất vừa rồi lại khó xơi thế.

Nhưng đạn dược đặc chế Hạo gia đưa cho tôi dùng hết rồi, tôi hết cách, giao cho Hạo gia đối phó đấy." Nói xong, hắn ung dung ngồi đó bật chế độ xem kịch.

Trần Hạo cười nhạt: "Cũng tốt, cậu nghỉ ngơi đi, tôi giải quyết ngay đây!" Dứt lời, Trần Hạo xách đao chiến cùng huyết thi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hai con huyết thi này tốc độ cực nhanh, hoàn toàn khác với trong phim.

Mấy đao chém xuống cũng chỉ có thể tạo ra vết thương sâu chừng năm centimet trên người chúng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo có kinh nghiệm từ trước, lập tức niệm Phá Sát Chú. "Vạn thần triều lễ, dịch sử lôi đình.

Quỷ yêu tang đảm, tinh quái vong hình.

Cấp cấp như luật lệnh!

Phá Sát Phù!" Sát na gian, những phù chú khắc trên Sát Sinh Nhận - Đường Hoành Đao tuôn ra một tầng ánh sáng vàng nhạt.

Trần Hạo khinh thường nói: "Chỉ là hai con huyết thi, cũng dám

đấu với tiểu gia?

Chết đi!!!" Nói xong, thân hình hắn nhanh như chớp tránh thoát cú vồ của hai con huyết thi, lập tức xoay người, Đường Hoành Đao chém ra từng đạo đao ảnh màu vàng. "Phốc!

Phốc!" Đầu lâu đen sì của hai con huyết thi bị lửa lớn thiêu đốt lần trước tức thì bay lên bán không.

Hai cái xác không đầu rốt cuộc cũng ngã rầm xuống đất. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con huyết thi, nhận được 10 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con huyết thi, nhận được 10 điểm thưởng.]` Lại thu hoạch 20 điểm thưởng, cộng thêm việc quét sạch bản đồ thủy đạo động và đàn thi biệt trong mộ thất cơ quan vừa rồi, Trần Hạo hiện tại đã tích lũy được 9995 điểm thưởng!

Hắn thầm nghĩ, chỉ cần điểm thưởng đột phá một vạn, đến lúc đó dù không đổi được Thập Đại Danh Kiếm hay Danh Đao của An Lạc, ít nhất cũng có thể đổi một thanh thần binh lợi khí có tiếng tăm.

Lúc này, thấy Trần Hạo nhẹ nhàng xử lý xong huyết thi, Bàn Tử ôm súng trường đi tới trước xác chúng.

Hắn giả bộ nói: "Nhớ không lầm thì A Ninh gọi là Tiểu Thất và A Đông.

Hai vị huynh đệ tuy bị giết hai lần, nhưng tốt xấu gì hiện tại cũng bụi về với bụi đất về với đất, an tâm xuống địa phủ đầu thai đi." Nói xong, hắn chắp tay vái vái.

Trần Hạo cười nói: "Được rồi Bàn Tử, đừng có làm trò nữa!" Bàn Tử cười: "Được rồi, vậy giờ chúng ta đi xem Ngọc Dũng thôi." Nói rồi hắn xoay người định đi.

Chương 53

Trần Hạo ngăn lại: "Khoan đã.

Tôi thấy nơi này khá rộng rãi, chúng ta thử xem còn thi biệt không đã.

Nếu không còn thì mới an tâm đi xem Ngọc Dũng." Bàn Tử tuy không hiểu lắm nhưng vẫn gật đầu: "Được thôi, nghe Hạo gia.

Vậy chúng ta làm thế nào?" Trần Hạo đáp: "Trước tiên đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini vào, sau đó lắp ráp súng phun lửa, tôi dùng số máu gà còn lại rưới một vòng.

Nếu có thi biệt hoặc huyết thi còn sót lại, tuyệt đối đều sẽ bị dẫn ra." Hai người thương nghị xong, làm tốt chuẩn bị phòng ngự rồi phân công hành động.

Trần Hạo lấy ra một thùng nhựa lớn đựng máu gà đã chuẩn bị sẵn trong ba lô (thực tế là không gian trữ vật), ước chừng hai mươi cân.

Mở nắp, hắn bắt đầu đổ vòng quanh bốn phía vách đá.

Chờ đổ hết hai mươi cân máu gà, khu vực ngoại vi hang động thiên nhiên khổng lồ đều bị vây bởi một vòng máu gà đỏ tươi.

Bàn Tử lắp xong súng phun lửa nói: "Hạo gia, tôi xong rồi." Trần Hạo gật đầu: "Chúng ta đợi thêm nửa tiếng.

Nếu sau nửa tiếng không thấy có thi biệt hay huyết thi xuất hiện, thì có thể xác định lũ kia thực sự đã bị trảm tận giết tuyệt." Mười mấy phút sau, Bàn Tử mất kiên nhẫn: "Hạo gia, cũng một lúc rồi, đừng nói huyết thi, đến con thi biệt cũng chẳng thấy.

Hay là chúng ta đi xem Ngọc Dũng luôn đi." Chưa đợi Trần Hạo trả lời, một trận tiếng 'xào xạc' rậm rạp vang lên.

Trần Hạo tiếp lấy súng phun lửa nói: "Xem ra Bàn Tử phải đợi lát nữa mới đi lấy Ngọc Dũng được rồi.

Nghe tiếng động dày đặc thế này, tôi đoán số thi biệt ở đây tuyệt đối không ít hơn chỗ mộ thất cơ quan đâu!" Bàn Tử đeo súng trường ra sau lưng, lùi lại vài bước: "Được rồi, vậy Hạo gia tiếp tục đại nghiệp thanh tảo thi biệt quần.

Bàn gia tôi đứng một bên phụ trách cảnh giới!

Không thể để mấy tên 'Trần Trình Trình' lại gây phiền phức cho chúng ta!" Lúc này, từ rất nhiều lỗ động trên vách đá phía dưới, lít nha lít nhít thi biệt bò ra.

Trần Hạo giương súng phun lửa, nhẹ nhàng ấn nút kích hoạt: "Tốt, vậy tiêu diệt nốt đám thi biệt cuối cùng này rồi nói!" Trong nháy mắt, đàn thi biệt dày đặc lao tới trước mặt Trần Hạo. "Oanh!" Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp bóp cò.

Một cột lửa đường kính hai mươi centimet, dài chừng bốn năm mét lập tức quét về phía đàn thi biệt. "Chi lạp lạp..." Tiếng thi biệt bị thiêu cháy vang lên, khói độc đen đặc lập tức tỏa ra tứ tán.

Bàn Tử đeo mặt nạ phòng độc, ung dung hít dưỡng khí cười nói: "Đám thi biệt này cũng ngu thật.

Rõ ràng sợ lửa mà cứ lao đầu vào, mẹ nó không phải tìm chết sao!" Trần Hạo cười: "May mà lũ thi biệt này ngu ngốc, nếu không chúng nó quay đầu bỏ chạy hết thì chúng ta muốn diệt sạch mới khó!" Vài phút sau, Trần Hạo dùng súng phun lửa diệt hơn hai vạn con thi biệt, các lỗ động trên vách đá rốt cuộc không còn con nào bò ra nữa.

Bàn Tử cười nói: "Hạo gia, xem tình hình thì trong cổ mộ cũng chỉ còn lại đám trước mặt này thôi.

Chỉ cần thiêu sạch chúng là thi biệt tuyệt chủng." Nhưng chưa đợi

Trần Hạo trả lời, đèn báo nhiên liệu của súng phun lửa sáng lên.

Trần Hạo bất đắc dĩ: "Mẹ kiếp, nhiên liệu sắp hết rồi!" Nghe vậy, Bàn Tử kinh hãi: "Hạo gia, đừng đùa chứ!

Tuy thi biệt còn lại không nhiều, nhưng ít nhất cũng phải có vạn tám ngàn con.

Nếu không có súng phun lửa, chúng ta chỉ có nước chạy trốn." Đúng lúc này chỉ nghe 'cạch, cạch' một tiếng giòn tan, cột lửa đang thiêu đốt đàn thi biệt đột nhiên tắt ngấm!

Thấy cảnh này, Bàn Tử vội vàng kéo Trần Hạo: "Ngọa tào, chơi lớn rồi!

Hạo gia, chúng ta mau chạy!" Trần Hạo vứt bỏ súng phun lửa, lùi lại vài bước cùng Bàn Tử, thản nhiên cười: "Chúng ta đi từ thủy đạo động, qua mộ thất cơ quan tới đây, ít nhất đã dùng hết 6 bình nhiên liệu.

Hiện tại hết nhiên liệu cũng là bình thường." Bàn Tử thấy kéo không được, lo lắng mắng: "Bình thường cái rắm!

Hạo gia đừng sĩ diện nữa, mau chạy đi, không thì chúng ta toi mạng ở đây thật đấy!" Nhìn gần vạn con thi biệt điên cuồng ùa tới, Trần Hạo đẩy tay Bàn Tử ra, ung dung nói: "Không sao đâu Bàn Tử, chúng ta không cần chạy." Bàn Tử khó hiểu: "Ý gì?

Giờ là tình huống nào rồi, Hạo gia đừng chém gió nữa được không?" Trần Hạo cười nhạt: "Trừ những trang bị công nghệ như súng phun lửa, chẳng lẽ Bàn Tử quên tôi còn có đại chiêu sao?" Nói xong, hắn bắt pháp quyết, miệng niệm: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường.

Cấp cấp như luật lệnh!

Phong Hỏa Lệnh!" "Oanh!" Chưa đợi Bàn Tử phản ứng, Trần Hạo đã thi triển chiêu mạnh nhất tạm thời của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Phong Hỏa Lệnh.

Chỉ thấy một con hỏa long khổng lồ đường kính nửa mét, dài hơn mười mét uốn lượn trên không trung, lập tức hóa thành một biển lửa bao trùm toàn bộ gần vạn con thi biệt.

Hỏa long do Phong Hỏa Lệnh hóa thành không phải loại lửa phàm tục từ súng phun lửa có thể so sánh.

Chỉ trong chớp mắt, gần vạn con thi biệt đều hóa thành tro bụi. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ diệt sát một con thi biệt, nhận được 0.1 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ diệt sát một con thi biệt, nhận được 0.1 điểm thưởng.]` ...

Thấy đàn thi biệt rốt cuộc bị trảm tận giết tuyệt, Trần Hạo liếc nhìn bảng thuộc tính, điểm thưởng đã đạt tới 13685 điểm.

Tuy vui mừng vì lần này quét sạch Thất Tinh Lỗ Vương Cung thu được hơn vạn điểm, nhưng muốn đổi Thập Đại Danh Kiếm hay Danh Đao của An Lạc thì vẫn còn thiếu không ít.

Hắn thầm tiếc rẻ: Nếu không phải lần trước Thiên Chân và Tam Thúc phóng hỏa một trận, phỏng chừng lần này tiểu gia ít nhất cũng có thể cày được hơn hai vạn điểm thưởng.

Như vậy thì đổi một thanh kiếm hoặc đao xếp cuối trong danh sách cũng không thành vấn đề.

Bàn Tử đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí, hân hoan nói: "Hạo gia, mau đi xem Ngọc Dũng đi.

Không thì đợi dưỡng khí dùng hết, ở đây không chịu nổi đâu!" Trần Hạo pháp lực không cao, vừa dùng Phong Hỏa Lệnh đã tiêu hao một phần ba pháp lực, bèn mệt mỏi gật đầu: "Được, đi xem Ngọc Dũng.

Nếu vận may tốt, thật sự có khả năng lấy được Ngọc Dũng hoàn chỉnh." Nhưng khi Trần Hạo và Bàn Tử vừa đi tới bên cạnh Ngọc Dũng, Bàn Tử đột nhiên khựng lại, rút dao khai sơn ra, hung hăng chém mạnh vào cổ cái Ngọc Dũng.

Cảnh tượng bất ngờ khiến Trần Hạo cảm thấy không ổn.

Giữa làn khói độc thi biệt đầy trời, dâng lên một luồng âm sát khí nồng nặc.

Trần Hạo vội ôm lấy Bàn Tử đang vung dao, chân đạp mạnh, lùi ra xa sáu bảy mét.

Cùng lúc đó, thi thể Thiết Diện Sinh bọc trong Ngọc Dũng đột nhiên đứng dậy. "Bành!" Một tiếng trầm đục vang lên, dây vàng nối các mảnh ngọc trên Ngọc Dũng bị đứt tung!

Chương 54

Trần Hạo căn bản không quan tâm chuyện Ngọc Dũng, hắn nhìn 'Bàn Tử' vẫn đang vung vẩy dao khai sơn muốn lao lên chém Thiết Diện Sinh.

Hiện tại hắn đang mở Thiên Nhãn, tuy Bàn Tử đeo mặt nạ không nhìn rõ biểu cảm, nhưng từ hắc sắc âm sát khí lấp lóe trên người, Trần Hạo biết Bàn Tử đã bị quỷ nhập.

Kết hợp với tình tiết trong phim Bàn Tử bị quỷ nhập, lại có mối thâm thù đại hận với Thiết Diện Sinh như vậy, không cần đoán cũng biết Bàn Tử lại bị âm hồn Lỗ Thương Vương nhập xác.

Mà Trần Hạo ngược lại buông lỏng tâm tình.

Dù sao đối với mấy thứ âm hồn, hắn là kẻ không sợ nhất.

Nếu Lỗ Thương Vương dám to gan, hắn có thể vung tay diệt luôn!

Trần Hạo giữ chặt thân xác Bàn Tử, lạnh lùng nói: "Nếu tôi đoán không sai, hắn là âm hồn Lỗ Thương Vương.

Cảnh cáo ngươi, mau cút khỏi thân xác bạn ta.

Nếu không thì đừng trách tiểu gia ra tay vô tình!" 'Bàn Tử' đeo mặt nạ đột nhiên dừng động tác, thanh âm âm lãnh vang lên: "Tiểu bối to gan!

Ngô nãi đại tướng nước Lỗ, phong tước Lỗ Thương Vương.

Nhữ là kẻ nào?

Cánh dám khẩu xuất cuồng ngôn!" Trần Hạo cười khinh bỉ: "Lỗ Thương Vương?

Không, chỉ là tướng quân nước Lỗ chư hầu triều Đại Chu mà thôi.

Cái gọi là Lỗ Thương Vương, cũng bất quá là được Lỗ quốc đại vương phong thưởng nhờ công lao trộm mộ sung quân tư.

Kết cục cuối cùng, cần tiểu gia ta nói nhiều sao?" "Nhữ...

Nhữ tiểu bối làm sao biết được chuyện của bản tướng quân?

Chẳng lẽ nhữ là đồng đảng của Thiết Diện Sinh?!" Trần Hạo ngạo nghễ đáp: "Thiết Diện Sinh?

Hắn còn chưa phối làm chủ tử của tiểu gia.

Được rồi Lỗ Thương Vương, tiểu gia không nói nhảm với ngươi nữa.

Mau cút khỏi người bạn ta, nếu không đừng trách ta không khách khí!" Lỗ Thương Vương tức giận nhảy dựng lên, đang định vung dao chém Trần Hạo thì bên kia, Thiết Diện Sinh trong Ngọc Dũng cũng xảy ra biến cố.

Chỉ thấy sau khi dây vàng đứt hết, các mảnh ngọc rơi lả tả xuống đất.

Thiết Diện Sinh bên trong hai mắt đỏ ngầu, đầy oán độc căm hận trừng mắt nhìn Trần Hạo. "Nhữ phá khai quan quách, làm đứt dây vàng Ngọc Dũng của ngô, cắt đứt tâm nguyện trường sinh của ngô sao?!" Trần Hạo đương nhiên sẽ không giải thích cái nồi này là do Thiên Chân gây ra lần trước, lạnh lùng đáp: "Thiết Diện Sinh, đừng nói nhảm với tiểu gia.

Ngươi lợi dụng Lỗ Thương Vương chế tạo Thất Tinh Nghi Quan, lại đánh lén giết hắn, nằm vào Ngọc Dũng mưu đồ đạt được nguyện vọng trường sinh bất lão.

Ngươi có tư cách chất vấn tiểu gia?

Nói cho ngươi biết, Lỗ Thương Vương tuy bị giết nhưng âm hồn

vẫn còn.

Hiện tại, ngươi lo mà đối phó lão cừu gia của mình đi!" Nói xong, Trần Hạo cũng lười để ý hai con lão yêu quái ngàn năm này, trực tiếp bắt pháp quyết, miệng niệm: "Ngã thiên mục, dữ thiên tướng trục.

Tinh như lôi điện, quang diệu bát cực.

Cấp cấp như luật lệnh!

Khu Quỷ Chú!" Lập tức kiếm chỉ bắn ra một đạo ánh sáng vàng nhạt nhập vào người Bàn Tử.

Âm hồn Lỗ Thương Vương đang oán độc nhìn chằm chằm Thiết Diện Sinh lập tức bị đánh bật ra khỏi thân xác Bàn Tử.

Trần Hạo vội ôm lấy Bàn Tử, tung người nhảy mấy cái lùi về phía bên kia hang động lớn.

Sau đó hắn cười hì hì: "Lỗ Thương Vương, Thiết Diện Sinh, các ngươi cứ coi như ta không tồn tại.

Hai ngươi có oan cừu gì, hiện tại có thể tận tình giải quyết rồi!" Một thi một quỷ vốn đang oán hận Trần Hạo, nghe vậy lập tức chuyển sự chú ý sang đối phương.

Âm hồn Lỗ Thương Vương phẫn nộ hét: "Tiểu bối hại ta!" Dứt lời, hắn lao vào cái xác bị Tiểu Ca chém đầu lần trước.

Thiết Diện Sinh phẫn nộ quát: "Lỗ Thương Vương, tuy ngô đã giết nhữ, nhiên âm hồn nhữ vẫn đình lưu thế gian.

Đã như thế, ngô sẽ đánh cho nhữ hồn phi phách tán!" Nói xong, hắn rũ bỏ mảnh ngọc trên người, toàn thân lấp lánh ánh vàng kim, lao tới.

Trần Hạo kinh hãi: Nhìn dáng vẻ này của Thiết Diện Sinh, đây là tiết tấu biến thành Kim Giáp Thi Vương a!

Lỗ Thương Vương nhập vào xác cụt đầu cũng nhảy lên nghênh chiến Thiết Diện Sinh.

Trần Hạo không rảnh lo hai con quái vật, bắt pháp quyết niệm: "Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân.

Trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh.

Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.

Cấp cấp như luật lệnh!

Tịnh Tâm Chú!" Một đạo lưu quang vàng óng từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn vào người Bàn Tử.

Lát sau, Bàn Tử mơ màng tỉnh lại, ngơ ngác hỏi: "Hạo gia, tôi sao thế này?" Nhưng khi nhìn thấy cảnh Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương đại chiến, hắn kinh hãi hét lên: "Ngọa tào!

Mẹ nó tình huống gì đây?!" Thấy Bàn Tử rốt cuộc tỉnh táo, tam hồn thất phách không bị tổn thương, Trần Hạo mới yên tâm: "Vừa rồi cậu bị âm hồn Lỗ Thương Vương nhập xác.

Sau đó dây vàng Ngọc Dũng của Thiết Diện Sinh bị đứt, hắn biến thành Kim Giáp Thi Vương định liều mạng với chúng ta.

Kết quả tôi họa thủy đông dẫn, để hắn và Lỗ Thương Vương nhập về bản thể đánh nhau." Bàn Tử nghe mà mắt chữ O mồm chữ A, kinh ngạc kêu: "Ngọa tào!

Còn có thao tác này nữa sao?!!!" Trong lúc Trần Hạo và Bàn Tử đang 'xem kịch', nhóm 'Trần Trình Trình' dẫn theo năm tên thủ hạ còn lại đã quay trở lại, nấp ở một cửa động nhỏ phía trên vách đá lén lút quan sát.

Bọn họ phát hiện một cương thi toàn thân phát sáng vàng kim đang

đánh nhau với một cái xác không đầu.

Chương 55

Còn Trần Hạo và Bàn Tử lại đang trốn ngay phía dưới cửa động.

Tên lính đánh thuê châu Á nói nhỏ: "Đại tỷ, hai con quái vật kia là gì vậy?

Nhìn qua không phải dạng vừa đâu." 'Trần Trình Trình' sắc mặt tái xanh đáp: "Mặc kệ quái vật gì, lát nữa chúng ta dẫn hai con quái vật đó về phía Trần Hạo.

Bà cô đây nhất định phải giết chết hắn!" Năm tên lính đánh thuê còn lại lập tức giương súng, tùy thời đợi lệnh.

Nhưng 'Trần Trình Trình' không ngờ, cửa động tuy cách mặt đất hơn mười mét, bọn họ nói chuyện rất nhỏ nhưng vẫn bị Trần Hạo phát hiện.

Liếc nhìn hai con cương thi đang đại chiến, Trần Hạo nhếch miệng cười trêu tức, nói nhỏ: "Bàn Tử, tôi cảm giác nhóm 'Trần Trình Trình' đang ở cửa động ngay trên đầu chúng ta.

Hiện tại Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương loạn chiến, khó bảo toàn lát nữa bọn chúng sẽ không thừa cơ đánh lén, cậu cẩn thận chút." Bàn Tử nghe xong khẽ gật đầu, nhưng thông minh không ngước lên nhìn, càng không lộ ra vẻ gì bất thường, chỉ nắm chặt súng trường tấn công.

Lúc này, Thiết Diện Sinh biến thành Kim Giáp Thi Vương đã chiếm thế thượng phong, bắt đầu áp đảo Lỗ Thương Vương.

Nếu không phải Lỗ Thương Vương lúc sống thân thủ cao cường, lại nhập vào chính xác của mình, thì đã sớm bị Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh xử đẹp rồi!

Lỗ Thương Vương cũng phát hiện tình thế bất ổn, vừa đánh vừa lui, đồng thời hét lên: "Tiểu bối, nếu các ngươi không giúp, một khi Thiết Diện Sinh chém giết ta, các ngươi cũng sẽ đi vào vết xe đổ của ta!

Sao không cùng ta chiến hắn?!" Thiết Diện Sinh một quyền đấm bay Lỗ Thương Vương, dữ tợn kêu gào: "Dù các ngươi liên thủ thì làm gì được ngô?

Hôm nay ngô sẽ đồ sát các ngươi!" Dứt lời, nắm đấm vàng kim của Thiết Diện Sinh oanh tạc lên thi thể cụt đầu của Lỗ Thương Vương.

Thấy cảnh này, Trần Hạo biết không thể tiếp tục xem kịch.

Hắn rút Đường Hoành Đao sau lưng, nói nhỏ: "Bàn Tử trông chừng phía trên, tôi đi giúp Lỗ Thương Vương.

Nếu không đợi Thiết Diện Sinh thắng, chúng ta càng phiền toái." Nói xong, thân hình Trần Hạo lóe lên, trực tiếp lao tới.

Bàn Tử không dám lơ là, xoay người nép vào chỗ lõm trên vách đá, lén lút chĩa súng lên cửa động chỗ nhóm 'Trần Trình Trình'.

Trần Hạo vừa ra tay, một mảng đao quang vàng óng bức lui Thiết Diện Sinh vài bước.

Lỗ Thương Vương rốt cuộc cũng có cơ hội thở dốc.

Thiết Diện Sinh gầm lên: "Nhữ dám cản ngô?

Thật là muốn chết!" Dứt lời, hắn vung nắm đấm vàng kim đánh tới.

Chỉ qua vài chiêu, Trần Hạo phát hiện Thiết Diện Sinh biến thành Kim Giáp Thi Vương đao thương bất nhập, khó đối phó hơn con Hồng Hống trước kia nhiều.

Quan trọng nhất là hắn cơ bản đã khôi phục toàn bộ ý thức lúc còn sống.

Có thể nói, hiện tại hắn đang đối đầu với một Kim Giáp Thi Vương có trí tuệ con người.

Lúc này cái xác cụt đầu tàn khuyết của Lỗ Thương Vương cũng lại công tới.

Tâm niệm Trần Hạo vừa động, lập tức di chuyển xung quanh Thiết Diện Sinh, đẩy trách nhiệm đối đầu trực diện cho Lỗ Thương Vương.

Trong lúc nhất thời, xác cụt đầu của Lỗ Thương Vương lại chịu thêm thương tổn lớn hơn, tức đến mức kêu 'oa oa'. 'Trần Trình Trình' trên cửa động thấy cảnh này, cười giảo hoạt: "Nếu Trần Hạo đã ra tay, vậy mọi người chuẩn bị xử hắn!" Cô ta rút súng lục, từ từ nhắm vào Trần Hạo đang di chuyển nhanh như chớp.

Năm tên thủ hạ cũng đồng thời giương súng, chuẩn bị một kích đoạt mệnh.

Bàn Tử ở bên dưới cảm giác đã đến lúc, bèn ôm súng trường, xoay người đi vào hang đá phía sau lưng.

Sau khi vòng vèo mấy vòng, rất nhanh đã tìm được cửa động nơi sáu người 'Trần Trình Trình' đang ẩn nấp.

Ngước mắt nhìn lên, vừa vặn thấy bọn chúng đang chuẩn bị đánh lén Trần Hạo.

Bàn Tử không nói hai lời, nhắm vào lưng sáu người xả một tràng 'đột đột'! "Phốc!

Phốc!" "A!

A!" Trong nháy mắt, ba tên lính đánh thuê ngoại quốc bị Bàn Tử

bắn thành cái rổ. 'Trần Trình Trình' đang mơ mộng đánh lén giết chết Trần Hạo, hoàn toàn không ngờ phía sau lại có người đánh úp.

Khi phản ứng lại, phe mình chỉ còn ba người.

Thừa dịp Bàn Tử thay đạn, 'Trần Trình Trình' mặt mũi dữ tợn hét lên: "Mau xuống dưới, nếu không chúng ta đều phải chết!" Trần Trình Trình cắn răng tung người nhảy một cái, phi thân vọt ra xa sáu bảy mét, chụp lấy dây an toàn mà Bàn Tử đã thả xuống bên vách đá bên phải trước đó.

Tên lính đánh thuê châu Á và gã lính đánh thuê nước ngoài còn sót lại lúc này cũng liều mạng nhảy theo.

Ngay sau đó, ba người nhóm Trần Trình Trình nương theo dây an toàn trượt nhanh xuống đáy động đá thiên nhiên.

Bàn Tử lúc này đã thay xong băng đạn cho súng trường tấn công, bước vài bước xông ra cửa động, chĩa súng xuống ba người nhóm Trần Trình Trình phía dưới xả đạn, đồng thời lớn tiếng nhắc nhở: "Hạo gia cẩn thận, Trần Trình Trình bị tôi ép xuống đó rồi!" Trần Hạo né tránh đòn tấn công của Thiết Diện Sinh, tranh thủ nhìn thoáng qua, phát hiện phe Trần Trình Trình chỉ còn lại ba người, bèn cười đáp: "Ngầu lắm Bàn Tử, ra tay thêm vài lần nữa là Trần Trình Trình bị đoàn diệt chắc luôn!" Từ trên cao nhìn xuống, tầm bắn và góc nhìn đều cực tốt, Bàn Tử bắn sướng tay vô cùng, trực tiếp dùng súng trường tấn công áp chế khiến ba người nhóm Trần Trình Trình không dám ló đầu ra!

Hắn đắc ý nói: "Hạo gia quá khen, chẳng qua là chiến thuật vu hồi đánh lén thôi, mấy tên gà mờ này đúng là quá tệ!" Thấy Lỗ Thương Vương lại bị trọng thương, Trần Hạo cười xấu xa nói: "Lỗ Thương Vương, nếu còn bị thương nặng nữa thì thi thể phụ thể sẽ bị hủy đấy.

Đến lúc đó đừng nói tìm Thiết Diện Sinh báo thù, ngay cả âm hồn

cũng không giữ được đâu." Lỗ Thương Vương oán độc hỏi: "Nhữ có lương sách gì?" Trần Hạo giơ tay chỉ: "Đằng kia có ba kẻ thế mạng, dẫn Thiết Diện Sinh qua đó, nhường cho chúng ta làm đệm lưng!" Nói xong, cũng chẳng quản Lỗ Thương Vương có đồng ý hay không, hắn vung đao chém loạn xạ vào Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh, sau đó thân hình xoay chuyển, nhanh như tia chớp lao thẳng về phía ba người nhóm Trần Trình Trình.

Lỗ Thương Vương nghe vậy sững sờ, lập tức cười lớn: "Như thế rất tốt!" Ngay sau đó, hắn cũng vòng qua Thiết Diện Sinh, lao nhanh về phía nhóm Trần Trình Trình.

Nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ này, Trần Trình Trình lập tức phản ứng.

Ả vừa điên cuồng bắn về phía Trần Hạo, vừa gào thét: "Trần Hạo, mày chết không được tử tế đâu!" Trần Hạo di chuyển theo hình chữ S (Snake walk), nhẹ nhàng tránh thoát đạn, khinh thường cười nói: "Hết lần này đến lần khác hãm hại ông đây, chẳng lẽ không cho phép ông đây chơi lại một vố sao?

Thôi, đừng phí sức chửi rủa nữa, hảo hảo hưởng thụ sự lợi hại của Kim Giáp Thi Vương đi!" Dứt lời, hắn đã vòng ra sau lưng ba người nhóm Trần Trình Trình.

Lỗ Thương Vương còn trực tiếp hơn, hoàn toàn không tránh né đạn, cứ thế lao thẳng tới.

Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh bị dẫn dụ tới, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm ba người Trần Trình Trình, cười lớn: "Lại có huyết thực, như thế rất tốt, các ngươi đều trở thành thức ăn cho ngô đi!" Nói xong liền lao vút tới.

Ba người Trần Trình Trình sợ hãi liều mạng nổ súng, nhưng đạn bắn lên kim giáp trên người Thiết Diện Sinh chỉ phát ra những tiếng

"keng, keng, keng" giòn tan, căn bản không gây thương tổn được gì!

Thiết Diện Sinh lao lên, một trảo cào rách cổ họng gã lính đánh thuê nước ngoài duy nhất, vẻ mặt hân hoan há miệng hút máu.

Chương 56

Trần Trình Trình và gã lính đánh thuê châu Á thì cấp tốc lùi lại.

Bàn Tử trên cửa động vách đá nhìn thấy cảnh này, cười ha hả: "Hạo gia ngầu quá!

Để con ả Trần Trình Trình kia cứ hãm hại chúng ta mãi, lần này cũng phải để ả nếm mùi ác quả!" Lúc này, Thiết Diện Sinh ném cái xác lính đánh thuê nước ngoài đã bị hút khô máu đi, lại tóm lấy gã lính đánh thuê châu Á.

Trong ánh mắt kinh khủng tuyệt vọng của gã, hắn một miếng cắn đứt cổ họng.

Trần Trình Trình sắp sợ đến phát điên, vừa chạy trốn thục mạng vừa kinh hãi hét lên: "Trần Hạo tôi sai rồi, sau này tôi không dám hãm hại anh nữa, cũng không dám tìm anh báo thù nữa.

Cầu xin anh, cầu xin anh cứu tôi với!" Trần Hạo hoàn toàn không thèm để ý, quay đầu hỏi: "Lỗ Thương Vương, đã hồi sức chưa?

Nếu rồi thì chúng ta lên nhất cử hạ gục Thiết Diện Sinh.

Nếu không đợi hắn hấp thu hoàn toàn máu tươi, thực lực sẽ càng thêm cường đại!" Lỗ Thương Vương dứt khoát, chỉ âm lãnh đáp một câu: "Được, giết!" Nói xong liền lao về phía Thiết Diện Sinh.

Cùng lúc đó, Thiết Diện Sinh lại ném cái xác khô của gã lính đánh thuê châu Á đi, vài bước đã đuổi kịp Trần Trình Trình.

Trong ánh mắt đầy rẫy sự không cam lòng, phẫn hận, dữ tợn, oán độc, kinh khủng và tuyệt vọng của Trần Trình Trình, hắn một miếng cắn nát cổ họng ả!

Đến đây, tiểu đội gần ba mươi người của Trần Trình Trình đã

toàn quân bị diệt tại nơi này.

Đúng lúc này, Lỗ Thương Vương lại lao lên, song quyền nắm chặt hung hăng nện vào sau gáy và cổ Thiết Diện Sinh.

Trần Hạo mượn cơ hội này, tay bắt pháp quyết, miệng niệm: "Thiên hữu tam kỳ nhật nguyệt tinh, thông thiên thấu địa quỷ thần kinh.

Nhược hữu hung thần ác sát quỷ lâm, khu ma trảm yêu bất lưu tình.

Cấp cấp như luật lệnh --- Trảm Quỷ Chú!" Lập tức một đạo kim sắc lưu quang to bằng mười mấy cm, dài vài mét, nhanh như sao băng oanh kích về phía Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh! "Oanh!!!" Một tiếng nổ chấn thiên vang lên, Trảm Quỷ Chú hung hăng oanh kích lên sau gáy Thiết Diện Sinh!

Có khả năng vì Thiết Diện Sinh là cương thi chứ không phải ác quỷ âm hồn, nên tuy Trảm Quỷ Chú uy lực kinh nhân nhưng Thiết Diện Sinh chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Lỗ Thương Vương căn bản mặc kệ Trần Hạo làm gì, vẫn cứ liều mạng điên cuồng tấn công dây dưa.

Trần Hạo thầm nghĩ: Xem ra Trảm Quỷ Chú không ăn thua, chỉ có thể dùng Phong Hỏa Lệnh hao phí pháp lực cực lớn rồi!

Nghĩ đoạn, tay bắt pháp quyết, miệng niệm: "Tả phù lục giáp, hữu vệ lục đinh, tiền hữu hoàng thần, hậu hữu việt chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường.

Cấp cấp như luật lệnh --- Phong Hỏa Lệnh!" Trong nháy mắt, một con liệt diễm cự long (rồng lửa) đường kính nửa mét, dài hơn mười mét gầm thét lao đi.

Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh rốt cuộc cũng cảm thấy một

chiêu này có uy hiếp, muốn tránh né, nhưng Lỗ Thương Vương lại không đáp ứng.

Hắn vẫn dùng thân thể tàn tạ liều mạng dây dưa, khiến Thiết Diện Sinh nhất thời không thể tránh thoát! "Oanh!" Một cương thi một âm hồn đang dây dưa lập tức đều bị Phong Hỏa Lệnh bao trùm vào trong.

Thiết Diện Sinh phẫn hận oán độc phát ra tiếng gào thét không cam lòng, còn Lỗ Thương Vương thì điên cuồng cười to: "Ha ha!

Thiết Diện Sinh, nhữ hãy bồi ngô cùng xuống hoàng tuyền đi!" Nhưng điều khiến Lỗ Thương Vương không ngờ tới là Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh dưới sự bùng nổ điên cuồng, ngạnh sinh chấn nát thi thân cụt đầu của Lỗ Thương Vương, sau đó mang theo một thân liệt diễm, điên cuồng lao về phía Trần Hạo.

Nhìn thấy cảnh tượng kinh người này, Bàn Tử vội vàng nổ súng, "đột đột đột" vừa xả đạn vào Thiết Diện Sinh vừa lo lắng hét: "Hạo gia cẩn thận!" Trần Hạo sao lại không biết nguy hiểm, vội vàng tung người lui lại, sau đó lại bắt pháp quyết, liên tục thi triển hai lần Phong Hỏa Lệnh! "Oanh!

Oanh!" Hai con rồng lửa lập tức đánh một vòng giữa không trung, chiếu rọi cả hang đá thiên nhiên khổng lồ thành một màu vàng rực, sau đó tựa như sao băng từ trên trời rơi xuống, hung hăng đập vào người Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh. "Ngô không cam tâm a!!!" Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh sau khi phát ra tiếng gào thét không cam lòng cuối cùng liền bị Phong Hỏa Lệnh nổ thành tro bụi. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Kim Giáp Thi Vương một con, nhận được 8000 điểm thưởng.]` Cùng lúc đó, thi thể cụt đầu vỡ nát, âm hồn Lỗ Thương Vương không còn thi thân bản nguyên để dựa vào, nhìn Thiết Diện Sinh bị nổ thành tro bụi liền điên cuồng cười to: "Ha ha!

Thiết Diện Sinh, nhữ chung quy vẫn không thể hoàn thành túc nguyện trường sinh, khoái thay!" Sau đó hắn quay đầu nhìn về phía Trần Hạo: "Tiểu tử.

Đại thù của ngô đã báo, giờ liền đi địa phủ bồi Dao Quang.

Đa tạ!" Nói xong, linh hồn suy yếu không chịu nổi kia lập tức hóa thành điểm điểm tinh quang, biến mất không thấy.

Tuy rằng chém giết được Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh, cũng diệt nhóm Trần Trình Trình, nhưng khi thấy chấp niệm ngàn năm của Lỗ Thương Vương chỉ vì người yêu Dao Quang, trong lòng Trần Hạo ít nhiều có chút tư vị.

Lúc này, Bàn Tử cười lớn chạy xuống: "Hạo gia lợi hại a!

Chúng ta lần này không chỉ đoàn diệt nhóm Trần Trình Trình, còn xử đẹp con Kim Giáp Thi Vương Thiết Diện Sinh biến dị.

Ha ha, cái Ngọc Dũng kia rốt cuộc là của chúng ta rồi!

Chỉ tiếc dây vàng trên Ngọc Dũng đã đứt, không còn hiệu quả trường sinh bất lão nữa." Trần Hạo thản nhiên cười: "Dù sao cũng là để bán lấy tiền, ra ngoài rồi chúng ta xâu lại các mảnh ngọc là được mà." Bàn Tử vỗ đầu một cái: "Đúng ha!

Tôi quên béng mất!" Nói xong, hắn hoan thiên hỷ địa chạy đi thu thập ngọc phiến và dây vàng.

Lúc này, trong ý thức hải của Trần Hạo đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Nhân Diện Liêm, Hải Hầu Tử, Cấm Bà, Hải Hầu Tử Cương Thi, Bạch Mao Hạn Bạt, Thi Sát, Phi Thi, Thi Biệt, Cương Thi phổ thông, Khôi Lỗi, Thủy Quỷ, Huyết Thi, Hồng Hống, Nhân loại phổ thông, Kim Giáp Thi Vương... tổng cộng mười lăm chủng loại kẻ địch khác nhau!]` `[Hoàn thành nhiệm vụ ẩn, nhận

được phần thưởng: Đại Việt Long Tước Đao!]` Trần Hạo lập tức sững sờ.

Hắn tâm tâm niệm niệm tích lũy điểm thưởng để đổi một thanh trong Thập đại danh kiếm hoặc Thập đại danh đao.

Nhưng hiện tại mới chỉ tích lũy được 13.765 điểm thưởng.

Muốn đổi Thập đại danh kiếm danh đao xếp hạng sau cùng cũng cần ít nhất 2 vạn điểm, đang sầu không biết kiếm đâu cho đủ đây.

Không ngờ hệ thống lại cho một phần thưởng nhiệm vụ ẩn!

Trong Thập đại danh đao, đứng sau Hồng Minh Đao, Miêu Đao Chi Tổ, Long Nha, Hổ Dực, Khuyển Thần, chính là Đại Việt Long Tước Đao xếp hạng thứ sáu!

Muốn đổi thanh đao này trong hệ thống ít nhất cũng phải tốn tám chín vạn điểm thưởng, làm Trần Hạo vui sướng muốn điên.

Chương 57

Đồng thời hắn cũng cảm giác pháp lực của mình quá yếu, sát chiêu mạnh mẽ cũng quá ít.

Đã không cần lo lắng về thần binh nữa, hắn liền trực tiếp tiêu tốn 1 vạn điểm thưởng, đổi lấy đệ nhất thức của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh --- Sát Phá Lệnh!

Sát na gian, Trần Hạo không chỉ học được "Sát Phá Lệnh", ngay cả pháp lực cũng tăng lên một đoạn dài.

Lượng pháp lực vừa tiêu hao chín thành rưỡi cũng đã khôi phục hơn một nửa.

Nhưng nghĩ đến việc lát nữa phải đối phó với nguyên chủ nhân ngôi mộ Tây Chu, kẻ mà ngay cả Tiểu Ca cũng phải quỳ lạy trấn an, Trần Hạo lại tốn 1000 điểm thưởng đổi một bình (mười viên) "Bổ Nguyên Đan" để dự phòng bổ sung pháp lực khi không đủ.

Lúc này Bàn Tử hớn hở chạy về nói: "Hạo gia, tất cả ngọc phiến và dây vàng của Ngọc Dũng tôi đã thu lại hết rồi.

Ngay cả mặt nạ thanh đồng của Lỗ Thương Vương và trang sức bồi táng của Dao Quang tôi cũng hốt trọn ổ.

Chỉ tiếc cái quan quách kia nặng quá, không mang ra được thì uổng quá.

Chúng ta tiếp theo làm thế nào?" Tâm tình đại hảo, Trần Hạo cười nói: "Chuyện sờ minh khí giao cho cậu, tôi tuyệt đối yên tâm.

Quan quách không mang ra được thì thôi, dù sao bên ngoài cũng chẳng ai dám mua.

Chúng ta rời khỏi đây, tìm một thất mộ không có khói độc nghỉ

ngơi một chút, sau đó quay lại thất mộ trấn áp nguyên chủ nhân mộ Tây Chu kia.

Đợi xử xong hắn, chúng ta có thể về nhà rồi!" Nửa giờ sau, Trần Hạo và Bàn Tử đã khôi phục trạng thái đỉnh phong, rốt cuộc cũng quay lại gian mộ thất trấn áp nguyên chủ nhân mộ Tây Chu.

Bàn Tử nhìn cái đỉnh thanh đồng tế tự ở giữa mộ thất, hỏi: "Hạo gia, ngọc bích, trang sức bên trong, lát nữa chúng ta có thể lấy rồi chứ?" Trần Hạo nhìn chằm chằm vào quan tài đá đen sì kia đáp: "Đợi diệt xong con đại BOSS này, minh khí bên trong tùy cậu lấy!" Bàn Tử bưng súng trường tấn công, hưng phấn nói: "Vậy chúng ta triển thôi!" Trần Hạo không trả lời, ngược lại lấy ra tám tám sáu mươi bốn cái chuông thanh đồng lục giác mang từ Hải Để Mộ ra, bố trí khắp mộ thất theo một quy luật nào đó.

Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, cậu làm gì vậy?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Tên kia phỏng chừng còn hung ác hơn cả Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương, tôi bố trí cái trận pháp để phòng ngừa vạn nhất." Chuẩn bị thỏa đáng xong, Trần Hạo bảo Bàn Tử tránh xa một chút, chuẩn bị dùng súng trường tấn công tùy thời chi viện.

Hắn bước vài bước tới bên quan tài đá, tung một cước đá bay nắp quan tài khổng lồ!

Trong nháy mắt, từ trong quan tài đá đen ngòm tuôn ra một mảng lớn âm sát quỷ khí đen kịt như mực. "Hống!!!" Ngay sau đó, từ trong quan tài vang lên một tiếng gầm chấn thiên như dã thú!

Theo tiếng gầm đó, một thi thể nam giới mặc triều phục hầu tước thời Tây Chu màu đen, toàn thân bao phủ bởi âm sát chi khí nồng nặc đến mức sắp hóa lỏng phi thân nhảy ra!

Tuy thi thể nam giới này bị âm sát chi khí nồng đậm bao quanh, Trần Hạo và Bàn Tử vẫn có thể nhìn thấy dung mạo xấu xí khó tả và

đôi mắt đỏ ngầu đầy âm ngoan ác độc của hắn!

Bàn Tử khiếp sợ hét lên: "Mẹ kiếp!

Hạo gia, cái thứ này là gì vậy?

Cảm giác hình như đặc biệt khó đối phó a!" Trần Hạo cũng hiếm khi thận trọng nói: "Nhìn từ ngoại hình và âm sát chi khí nồng đậm này, rất có khả năng chúng ta gặp phải tống tử mạnh nhất rồi.

Bàn Tử, đã nghe nói về Hạn Bạt chưa?" Bàn Tử kinh hô: "Sao có thể không biết! 'Thi Kinh' Khổng Sơ dẫn 'Thần Dị Kinh': Phương nam có người, dài hai ba thước, ở trần, mắt ở trên đỉnh đầu, đi lại như gió, tên gọi là Bạt.

Nơi nào nó xuất hiện thì đại hạn, đất chết ngàn dặm.

Nhưng tên này nhìn không giống a!" Chưa đợi Trần Hạo trả lời, tên chủ mộ Tây Chu kia cư nhiên miệng nói tiếng người: "Bản hầu bị tặc nhân dùng Quỷ Tỷ trấn áp ở đây, vốn không muốn làm khó kẻ trộm mộ cừu khấu như các ngươi.

Nại hà các ngươi lại dám trêu chọc bản hầu, muốn tìm đường chết sao?!" Dứt lời, âm sát chi khí nồng hậu đến cực điểm trên người hắn biến thành hắc sắc liệt diễm (lửa đen) cuồn cuộn, dưới chân sinh gió, phảng phất như độn địa phi thăng, lao thẳng tới.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử không nói hai lời, bưng súng trường tấn công xả một tràng! "Pằng!

Pằng!

Pằng!" Một trận xạ kích dày đặc, ngay cả bước tiến của tên kia cũng không cản được, bắn lên người hắn chỉ có thể đánh ra vài đốm lửa nhỏ!

Trần Hạo mạnh mẽ rút Đường Hoành Đao, "Phá Sát Chú" vẫn

chưa mất hiệu lực trên lưỡi đao lấp lánh ánh vàng nhàn nhạt. "Keng!" Một tiếng vang giòn, nhát đao chém mạnh xuống bị chủ nhân ngôi mộ tùy tiện đỡ lấy, lại toé ra một cụm hoa lửa nhỏ!

Chủ mộ cười quái dị "cát cát": "Điêu trùng tiểu kỹ, chết đi!" Nói xong, móng vuốt sắc bén dài nửa thước lấp lánh hắc quang nhanh như tia chớp cào về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thân hình lóe lên, sai biệt chi hào ly tránh thoát một kích.

Sau đó "đinh đinh đang đang" liên tục chém mấy đao, vẫn không thể làm hắn bị thương mảy may!

Nhìn thấy cảnh tượng kinh người này, Trần Hạo tung người nhảy lên, lăng không tung một cú phi cước đạp vào cánh tay trái đang vung lên của chủ mộ, mượn lực lộn một vòng trên không, trực tiếp vượt qua chủ mộ, đáp xuống trước cái quan tài đá khổng lồ kia.

Ngay sau đó hắn giả vờ thò tay vào quan tài tóm một cái, Đại Việt Long Tước Đao lập tức được lấy ra từ không gian trữ vật. "Đao tốt!!!" Chỉ thấy thanh bảo đao lấp lánh hàn quang sâm sâm, sống dao có vòng Long Tước, khảm vàng ròng hình rồng, dài ba thước chín tấc, vòng Long Tước ở phần tay cầm, sống dao có khắc minh văn.

Bất cứ ai liếc mắt nhìn qua cũng đều biết đây là bảo đao.

Trần Hạo lớn tiếng hét: "Bàn Tử lui lại, con hàng này tuyệt đối là Hạn Bạt, cẩn thận một chút!" Bàn Tử vừa nổ súng vừa lui lại, đồng thời nhìn chằm chằm Đại Việt Long Tước Đao trong tay Trần Hạo kinh ngạc nói: "Yên tâm đi Hạo gia...

Bất quá Hạo gia kiếm đâu ra con dao ngon thế!

Chém nhanh!" Hạn Bạt chủ mộ cũng mộng bức, không hiểu nổi trong quan tài đá của mình từ lúc nào lại lòi ra một thanh bảo đao hiếm thấy như vậy!?

Trần Hạo căn bản không cho Hạn Bạt cơ hội suy nghĩ, tung người nhảy lên bổ một đao ngay đầu. "Phập!" Một tiếng trầm đục, hai cái móng vuốt sắc bén Hạn Bạt đang vung lên lập tức bị chém ra một vết thương sâu hoắm.

Ngay cả hắc sắc liệt diễm âm lãnh trên người hắn cũng bị chém yếu đi một đoạn dài!

Thấy cảnh này, Trần Hạo cười ha hả: "Quả nhiên là bảo đao!

Không chỉ bản thân là sát sinh nhận, có lăng nhiên sát khí, sắc bén vô cùng, chuyên phá tà mị âm sát chi khí.

Hôm nay để tiểu gia thử xem Hạn Bạt ngươi bá đạo hay Đại Việt Long Tước Đao của tiểu gia sắc bén!" Hạn Bạt bị thương, phát ra từng trận gầm thét giận dữ chấn thiên, sau đó hai chân rời đất, nhanh như tia chớp bay tới vồ.

Trần Hạo vung đao nghênh đón, chém ra từng mảng đao ảnh hàn quang!

Trong nháy mắt, một người một Hạn Bạt đại chiến hơn mười chiêu.

Chương 58

Hạn Bạt biết bảo đao trong tay Trần Hạo lợi hại, có thể phá vỡ thi thân cứng rắn, cho nên dùng tốc độ cực hạn và hắc sắc liệt diễm âm lãnh bá đạo để tấn công.

Trần Hạo cũng nhìn ra dụng ý của hắn, vừa múa ra từng mảng đao ảnh bảo hộ bản thân, vừa cắn nát ngón tay, bay nhanh vẽ một cái Phá Sát Phù lên Đại Việt Long Tước Đao!

Giờ phút này, uy lực của Đại Việt Long Tước Đao càng thêm kinh người, hắc sắc liệt diễm của Hạn Bạt cũng bị đao ảnh đẩy lui!

Bàn Tử trốn ở cửa ra vào mộ thất thấy Trần Hạo và Hạn Bạt hai kẻ truy ta cản, vòng quanh cả gian mộ thất loạn chiến không thôi.

Đao ảnh uy mãnh bá khí và hắc sắc liệt diễm âm sâm khủng bố kia khiến Bàn Tử kinh hãi.

Nhưng chỉ một lát sau, Trần Hạo phát hiện tên Hạn Bạt này dường như chỉ có thể hoạt động trong gian mộ thất này.

Một khi hắn chạy ra ngoài cửa mộ thất, tên Hạn Bạt kia chỉ có thể đứng đó liều mạng gào thét chứ không đuổi theo ra ngoài!

Đột nhiên hắn nhớ ra, Hạn Bạt này vừa xuất thế đã bị Quỷ Tỷ trấn áp tại đây.

Chẳng lẽ trong cái quan tài đá khổng lồ kia có thứ gì quan trọng của Hạn Bạt bị Quỷ Tỷ trấn áp, cho nên khu vực hoạt động mới bị giới hạn trong mộ thất nhỏ bé này?

Phát hiện vấn đề này, Trần Hạo cũng lười so đo, vài cái phi thân liền lướt tới bên cạnh Bàn Tử, sau đó kéo hắn chạy ra ngoài cửa mộ thất.

Nhìn thấy Hạn Bạt đứng ở lối vào điên cuồng gào thét nhưng không đuổi ra, Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, tình huống gì đây?

Sao nó không đuổi theo chúng ta?" Trần Hạo vội vàng từ trong ba lô (thực tế là không gian trữ vật) lôi ra một đống chai thủy tinh đưa cho hắn: "Quản tình huống gì chứ, mau giúp tôi dùng mấy thứ này ném chết hắn!" Bàn Tử tiếp lấy chai nhìn, bên trong là chất lỏng màu đỏ như máu, cũng không biết là cái gì.

Nhưng Trần Hạo đã phân phó, tự nhiên hắn cứ thế làm theo.

Chỉ thấy Bàn Tử đeo súng trường ra sau lưng, hai tay mỗi tay cầm một chai thủy tinh, hung hăng ném về phía Hạn Bạt. "Bốp!

Choang!

Choang!" Trong nháy mắt, hai chai thủy tinh đập nát trên người Hạn Bạt.

Hạn Bạt vốn dĩ không để ý, nhưng khi chất lỏng trong chai bắn lên người, lập tức bốc lên cuồn cuộn khói đen!

Đồng thời miệng hắn cũng phát ra từng trận gầm thét đau đớn!

Bàn Tử lại cầm hai chai thủy tinh, kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, đây là cái gì thế?

Cư nhiên có thể làm Hạn Bạt bị thương?" Trần Hạo cười nói: "Bom đặc hiệu tôi chuẩn bị trước đấy, hỗn hợp máu chó mực, chu sa và nước tiểu đồng tử." Nghe thấy thế, Bàn Tử bừng tỉnh đại ngộ: "Hạo gia ngầu thật!

Cư nhiên có thể làm ra thứ này đối phó đại tống tử!" Nhưng chưa đợi Bàn Tử ném tiếp bom đặc chế, tên Hạn Bạt kia đã xoay người chạy về quan tài đá khổng lồ!

Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm nói: "Hạo gia, Hạn Bạt cư nhiên

biết chạy trốn, chúng ta làm sao bây giờ?" Trần Hạo vừa bắt pháp quyết, vừa cười lạnh nói: "Làm sao bây giờ?

Đương nhiên là đuổi theo làm thịt hắn!!!" Ngay khoảnh khắc Trần Hạo và Bàn Tử đuổi vào mộ thất, trong ý thức hải đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Hệ thống phát hành nhiệm vụ chung cực bản đồ này: Chém giết Hạn Bạt Tây Chu Mộ Chủ nhân.]` `[Nhiệm vụ hoàn thành: Ngẫu nhiên ban thưởng cho túc chủ một loại huyết mạch Thượng Cổ Thần Thú.]` `[Nhiệm vụ thất bại: Thu hồi một nửa kỹ năng của túc chủ.]` Được rồi, lại không hỏi xem có nguyện ý tiếp nhận hay không, hệ thống cưỡng chế phát hành nhiệm vụ.

Cái gì mà nhiệm vụ chung cực bản đồ này?

Chẳng lẽ người anh em hệ thống thật sự coi nơi này thành phó bản game FB (Dungeon) sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, phần thưởng nhiệm vụ chung cực này làm Trần Hạo vô cùng động tâm.

Tuy là ngẫu nhiên ban thưởng một loại huyết mạch Thượng Cổ Thần Thú, nhưng bất kể là huyết mạch thần thú gì cũng sẽ không yếu hơn Kỳ Lân Huyết của Tiểu Ca.

Nếu vận khí tốt ra Thanh Long, Bạch Hổ huyết mạch thì càng tốt!

Ý thức thoát khỏi ý thức hải, Trần Hạo phát hiện Bàn Tử đang khí thế ngất trời ném bình vào người Hạn Bạt chủ mộ Tây Chu. "Bốp!

Bốp!

Bốp!" Tiếng chai thủy tinh vỡ vụn không dứt bên tai.

Dung dịch hỗn hợp máu chó mực, chu sa và nước tiểu đồng tử màu đỏ tươi bắn tung tóe khắp nơi.

Đặc biệt là trên người Hạn Bạt và quan tài đá đen khổng lồ đều bị nhuộm một tầng dung dịch đỏ tươi.

Chỉ thấy trên người Hạn Bạt không ngừng bốc lên khói xanh nhàn nhạt, miệng không ngừng phát ra tiếng gầm thét dữ tợn như dã thú.

Nhưng Bàn Tử sẽ dừng tay sao?

Đáp án hiển nhiên là không.

Tình huống như vậy khiến Bàn Tử càng thêm to gan, tốc độ ném chai cũng càng lúc càng nhanh.

Vừa ném vừa cười nói: "Hạo gia, xem ra Hạn Bạt cũng không lợi hại lắm nhỉ!

Có mấy chục cái bom đặc thù này, Bàn gia tôi cũng có thể xử đẹp hắn rồi!" Lúc này, Hạn Bạt bị bức về quan tài đá rốt cuộc cũng bị lối đánh vô lại của Bàn Tử chọc cho xù lông! "Hống!!!" Ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, hắc sắc liệt diễm nồng đậm trên người hắn bùng nổ mạnh mẽ.

Trong nháy mắt thiêu rụi sạch sẽ lớp dung dịch đặc thù dính đầy người, đồng thời hắc sắc liệt diễm cũng càng thêm cuồng bạo!

Thấy cảnh này, cánh tay đang định ném chai của Bàn Tử khựng lại.

Hắn ngây ngốc hỏi: "Hạo gia, tình huống gì thế này?

Bom đặc chế vừa nãy không phải rất có tác dụng sao?

Chỉ chớp mắt con hàng này đã không sợ nữa rồi?!" Nói xong lại ném ra hai chai định thử nghiệm lại hiệu quả.

Kết quả chai còn chưa chạm vào người Hạn Bạt đã bị hắc sắc liệt diễm thiêu thành tro bụi!

Trần Hạo hiếm khi nghiêm túc nói: "Bàn Tử, mau chóng lui ra khỏi

mộ, dùng súng tùy thời chi viện tôi.

Chương 59

Bom đặc chế tuy có chút hiệu quả, nhưng Hạn Bạt nổi điên rồi, mấy thứ này vô hiệu với hắn." Nói xong, Trần Hạo lôi tất cả băng đạn đặc chế ra ném cho Bàn Tử.

Bàn Tử nhét ba chai máu chó mực cuối cùng vào ba lô, tiếp lấy băng đạn rồi chạy một mạch ra khỏi mộ thất.

Hắn biết với chiến lực hiện tại của mình, muốn so chiêu với Hạn Bạt thì còn kém quá xa.

Nếu không tránh ra ngoài, không chỉ không giúp được Trần Hạo mà ngược lại còn trở thành gánh nặng.

Chỉ thấy hắn đeo súng trường ra sau lưng, sau đó nhanh chóng thay băng đạn đặc chế cho hai khẩu súng lục, nói: "Hạo gia tôi chuẩn bị xong rồi, cậu cẩn thận!" Lúc này, Tây Chu Mộ Chủ nhân Hạn Bạt phẫn nộ đến cực điểm mãnh liệt bay lên không trung, trên người tuôn ra hắc sắc liệt diễm dài hơn nửa mét, âm lãnh tàn bạo nói: "Đám tiểu bối các ngươi khinh ngô quá đáng, nộp mạng cho bản hầu!" Dứt lời liền hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, nhanh như tia chớp lao thẳng về phía Trần Hạo sát phạt.

Trần Hạo không lùi mà tiến, đồng dạng hóa thành một đạo tàn ảnh, vung Đại Việt Long Tước Đao nghênh đón. "Keng!

Đinh đinh đang đang!!!" Một trận kình khí nổ tung, khí lãng cuồng bạo tứ tán, trong nháy mắt bùng nổ giữa một người một Hạn Bạt.

Chỉ trong chớp mắt, Trần Hạo liên tục chém ra chín chín tám mươi mốt đao, nhưng Hạn Bạt đang bùng nổ dùng móng tay sắc bén dài nửa thước ngạnh sinh đỡ được hết!

Dưới sự gia trì của hắc sắc liệt diễm, dù Đại Việt Long Tước Đao sắc bén đến đâu, cộng thêm Phá Sát Chú gia trì, cũng không thể chém đứt nổi một cái móng tay của Hạn Bạt!

Hạn Bạt cười quái dị "cát cát": "Đám tiểu bối các ngươi bất quá chỉ là sâu kiến, lại dám đối địch với bản hầu!

Thật là không biết tự lượng sức mình!

Chết đi cho bản hầu!" Nói đoạn, thân hình lại lần nữa bùng nổ, song trảo tuôn ra liệt diễm dài hơn nửa mét lao thẳng đến Trần Hạo.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo biết chỉ dùng đao pháp và thần binh lợi khí tuyệt đối không thể hạ gục Hạn Bạt.

Hắn bèn dốc toàn lực, bổ ra một đao tuyệt cường thế như bôn lôi. "Đương!" Một tiếng nổ lớn, Hạn Bạt bị Trần Hạo một đao chém lui mười mấy mét.

Trần Hạo mượn lực phản chấn cũng tung người nhảy lùi lại vài mét, sau đó trở tay cắm Đại Việt Long Tước Đao xuống nền gạch đá, tay bắt pháp quyết, miệng niệm: "Ngũ tinh trấn thải, quang chiếu huyền minh.

Thiên thần vạn thánh, hộ ngã chân linh.

Cửu thiên đạo tổ, áp thân trấn hình.

Cấp cấp như luật lệnh --- Trấn Thi Chú!" Lập tức kiếm chỉ điểm một cái, một đạo kim quang chói mắt bắn thẳng ra, trong nháy mắt đi vào cơ thể Hạn Bạt.

Hạn Bạt đang định vồ lên lần nữa, thân hình bỗng khựng lại, rồi bất động.

Trần Hạo thầm nghĩ: Trấn Thi Chú chỉ có thể trấn trụ Hạn Bạt năm giây, bất quá cũng đủ dùng rồi!

Ngay sau đó hắn lại kết pháp ấn, miệng niệm: "Thiên thanh thanh địa linh linh, bái thỉnh đông phương ngũ lôi thần, lôi đạn phích lịch hưởng, đả khứ yêu tà tịnh quỷ quái, đả khứ tà túy bất lưu đình, ngô phụng Lôi Thanh Phổ Hóa Tôn sắc lệnh.

Cấp cấp như luật lệnh --- Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận!" Pháp chú vừa niệm xong, Hạn Bạt cũng giãy thoát khỏi sự trói buộc của Trấn Thi Chú.

Bàn Tử không biết trận pháp đã thành, vội vàng giơ hai súng, nhắm vào Hạn Bạt xả đạn liên hồi. "Pằng!

Pằng!

Pằng!" Gần ba mươi viên đạn súng lục găm hết lên người Hạn Bạt, lại chỉ đánh ra những đốm lửa tinh tinh điểm điểm, ngay cả bước chân lao tới của hắn cũng không ngăn được!

Khi Bàn Tử đang lo lắng vạn phần, định xông vào giúp Trần Hạo thì cả gian mộ thất bỗng dâng lên một luồng khí lưu quái dị.

Đồng thời từng trận tiếng chuông thanh đồng hư ảo vang lên, khiến Hạn Bạt hai mắt mê ly, thân hình loạng choạng.

Tám tám sáu mươi bốn cái chuông thanh đồng lục giác bố trí khắp các nơi trong mộ thất cũng lấp lánh lôi quang màu bạc nhàn nhạt, bao trùm toàn bộ mộ thất.

Trần Hạo cười to: "Hạn Bạt tuy lợi hại, nhưng Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận của tiểu gia cũng không kém.

Hôm nay cho ngươi nếm thử sự lợi hại của trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp của tiểu gia ta!" Nhìn thấy lôi quang màu bạc nhàn nhạt chắn ngay cửa mộ thất, Bàn Tử suýt chút nữa đâm đầu vào vội vàng thắng gấp, lớn tiếng gọi: "Hạo gia, tình huống gì đây?" Thò tay rút Đại Việt Long Tước Đao lên, Trần Hạo thản nhiên cười: "Tôi dùng

tám tám sáu mươi bốn cái chuông thanh đồng lục giác làm trận cơ, bố trí Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận.

Có cái trận pháp này, không chỉ có thể mê hoặc hồn phách Hạn Bạt, còn có thể dùng Ngũ Hành Thiên Lôi sống sờ sờ đánh chết hắn!" Nhìn Hạn Bạt bị tiếng chuông mê hoặc đi đứng xiêu vẹo, thất nữu bát oai bắt đầu xoay vòng trong trận pháp, Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, không phải đều nói cương thi tống tử gì đó căn bản không có hồn phách sao, tên Hạn Bạt này sao lại có hồn phách?!" Trần Hạo cười "a a": "Cậu nói tình huống đó là cương thi phổ thông, trình độ Phi Cương cũng xác thực chưa có hồn phách hoàn chỉnh.

Nhưng đến trình độ Kim Giáp Thi Vương như Thiết Diện Sinh lúc trước thì đã khôi phục hồn phách hoàn chỉnh rồi.

Còn đến cấp bậc Hạn Bạt, đó là cương thi đỉnh cấp nhất rồi.

Hắn có hồn phách hoàn chỉnh thì có gì kỳ quái đâu?" Nghe hiểu xong, Bàn Tử vừa vui vẻ lại vừa thót tim hét: "Có trận pháp ngầu lòi này của Hạo gia, Bàn gia tôi không lo không xử được Hạn Bạt nữa.

Nhưng Hạo gia cậu chơi không đẹp nha, cũng không biết thông báo trước cho Bàn gia tôi một tiếng.

Vừa nãy nếu không phải tôi cơ cảnh dừng bước sớm thì suýt chút nữa đâm đầu vào Huyễn Âm Trận rồi!" Trần Hạo cười nói: "Không sao, trận pháp này lúc đi vào sẽ không có bất kỳ trở ngại nào, nhưng muốn đi ra thì cửu tử nhất sinh!" Lúc này, Hạn Bạt vốn đang bị tiếng chuông mê hoặc đến choáng váng dường như bị chọc giận lần nữa.

Thân hình hắn mãnh liệt bay lên không trung, điên cuồng húc loạn xạ bốn phía như sao băng.

Mỗi khi đâm vào biên giới trận pháp đều sẽ bị lôi quang màu bạc phản đạn trở lại.

Tuy Hạn Bạt mỗi lần đều bị lôi quang nổ cho một mảng cháy đen, nhưng lôi quang màu bạc cũng sẽ nhạt đi một phần.

Trần Hạo biết nếu để Hạn Bạt cứ thế lộng hành đâm loạn, có lẽ chưa đợi xử xong hắn thì pháp lực duy trì trận pháp sẽ bị hao hết.

Hắn vội vàng cắm Đại Việt Long Tước Đao lại sau lưng, dùng pháp lực bản thân gia trì trận pháp.

Trong nháy mắt, lôi quang màu bạc của Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận lấp lánh hào quang chói mắt, uy lực trận pháp cũng tăng cường vài phần.

Cảm nhận được sự thay đổi của trận pháp, Hạn Bạt phẫn nộ càng thêm bạo táo.

Chỉ thấy hắn đột nhiên dừng thân hình, đứng giữa trận pháp, gầm lên một tiếng thấu trời xanh, hắc sắc liệt diễm dài hơn nửa mét trên người lập tức cuồng dũng trào ra bốn phía!

Trong nháy mắt, từng trận tiếng chuông bị chặn lại bên ngoài hắc sắc liệt diễm, ngay cả lôi quang màu bạc cũng bị bức bách yếu đi vài phần.

Cùng lúc đó, Trần Hạo đang dùng pháp lực gia trì trận pháp đột nhiên cảm giác pháp lực tiêu hao cực nhanh.

Chỉ trong vòng nửa phút ngắn ngủi đã tiêu hao hơn nửa.

Trần Hạo cười lạnh: "Muốn thi tiêu hao với tiểu gia sao, bất trí!" Dứt lời, thuận tay lấy ra "Bổ Nguyên Đan" nuốt xuống.

Chương 60

Bảy thành pháp lực tiêu hao trong cơ thể nháy mắt khôi phục trạng thái đỉnh phong.

Ngay sau đó tay hắn liên tục biến đổi pháp quyết, miệng niệm: "Ngũ hành thiên lôi, nghịch chuyển âm dương.

Càn khôn nhật nguyệt, tru tà diệt ma.

Ngũ Lôi Diệt Sát Trận --- Chuyển!" Sát na gian, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận sinh ra biến hóa.

Tiếng chuông mê ly càng ngày càng yếu, nhưng điểm điểm lôi quang biến bố bốn phía lại ngưng kết thành từng đạo lôi quang sét đánh dài một thước.

Trần Hạo kiếm chỉ điểm một cái, lôi quang sét đánh liền phợp trời rợp đất oanh kích về phía Hạn Bạt đang cuồng bạo. "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Một trận lôi quang sét đánh dày đặc lập tức dìm ngập Hạn Bạt vào trong.

Ngay cả hắc sắc liệt diễm cuồng dũng trên người hắn cũng bị oanh kích yếu đi từng tầng.

Hạn Bạt không cam lòng bị chém giết tại đây, mãnh liệt bạo phát toàn bộ thi hỏa ngập trời, một cổ tác khí, đánh tan lôi quang sét đánh đang oanh kích!

Trần Hạo bên này cũng chịu trận pháp phản phệ, khóe miệng rỉ ra một tia máu.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử lo lắng hét: "Hạo gia sao rồi?

Thực sự không được thì chúng ta bôi dầu vào lòng bàn chân chuồn thôi, ngàn vạn lần đừng bỏ mạng ở đây a!" Thấy Hạn Bạt liều mạng, Trần Hạo không những không sợ, ngược lại thản nhiên ung dung cười lạnh: "Tôi không sao.

Muốn liều mạng với tiểu gia, vậy tiểu gia ta thành toàn cho ngươi!" Nói xong, Trần Hạo lại nuốt một viên "Bổ Nguyên Đan", hồi phục pháp lực về đỉnh phong, sau đó một tay bắt pháp quyết gia trì trận pháp, một tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Tả phù lục giáp, hữu vệ lục đinh, tiền hữu hoàng thần, hậu hữu việt chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh --- Phong Hỏa Lệnh!" Sát na gian, một con rồng lửa đường kính nửa mét, dài mười mấy mét cuồng dũng lao ra, trực tiếp chụp xuống đầu Hạn Bạt đang toàn lực bùng nổ!

Nhưng điều khiến Trần Hạo không ngờ là Phong Hỏa Lệnh tuy lợi hại, nhưng Hạn Bạt cũng đồng dạng am hiểu thao túng liệt diễm cương thi.

Một cú Phong Hỏa Lệnh đánh xuống cũng chỉ miễn cưỡng khiến Hạn Bạt bị thương nhẹ mà thôi!

Trần Hạo chửi thầm: "Mẹ kiếp!

Phong Hỏa Lệnh không làm gì được ngươi, vậy để ngươi nếm thử chiêu khác của tiểu gia!

Thái Thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh --- Sát Phá Lệnh!" "Oanh!" "Sát Phá Lệnh" vừa mới học được, Trần Hạo chưa từng thi triển, trên kiếm chỉ mãnh liệt bắn ra một cột sáng vàng đường kính hơn một thước, dài vài mét.

Chưa đợi Hạn Bạt phản ứng, nó đã hung hăng oanh kích vào ngực

hắn! "Ngao!!!" Đòn đánh đột ngột lập tức đánh thủng ngực Hạn Bạt một lỗ lớn đường kính một thước, trực tiếp xuyên thấu thân thể hắn!

Trần Hạo xác định Hạn Bạt chịu một kích này tuyệt đối trọng thương, nếu không hắc sắc liệt diễm bùng nổ cũng sẽ không đột nhiên giảm đi một phần ba uy lực!

Nhưng vì vừa dùng pháp lực gia trì trận pháp, lại liên tục thi triển Phong Hỏa Lệnh và Sát Phá Lệnh, pháp lực trong cơ thể hắn lại cạn kiệt.

Bất đắc dĩ, Trần Hạo đành phải nuốt tiếp "Bổ Nguyên Đan" hồi phục.

Mắt thấy Hạn Bạt vẫn đang khổ sở chống đỡ, Trần Hạo lại ngâm tụng chú ngữ Sát Phá Lệnh, trong lòng thầm mắng: Xem ngươi chết hay không chết!

Sát Phá Lệnh lại lần nữa oanh ra.

Cảm giác được uy hiếp trí mạng, Hạn Bạt rốt cuộc không màng nguy hiểm hồn phi phách tán, thiêu đốt máu Hạn Bạt, bùng nổ công kích mạnh nhất!

Trong lúc nhất thời, trong gian mộ thất rộng hai ba trăm mét vuông điện thiểm lôi minh, thi hỏa lan tràn, cột sáng vàng của Sát Phá Lệnh cũng oanh kích vào. "Oanh!" Một tiếng nổ chấn thiên vang lên, hắc sắc liệt diễm ngập trời do Hạn Bạt phát ra rốt cuộc cũng dần dần tắt ngấm.

Nhưng tám tám sáu mươi bốn cái chuông đồng lục giác bố trí Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận cũng bị nổ nát bấy!

Sáu mươi bốn chiếc chuông thanh đồng lục giác vừa vỡ vụn, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận tự nhiên cũng bị phá giải.

Nhìn bộ dạng mộ thất bị cày xới tan hoang, vừa cháy vừa nổ, mặt

mũi hoàn toàn thay đổi, Bàn Tử không kìm được nuốt nước bọt.

Ngay lập tức, hắn lao vào mộ thất, đỡ lấy Trần Hạo đang đứng không vững, hỏi dồn: "Hạo gia sao rồi?

Thương thế nặng không?" Trần Hạo không nói gì, vội vàng tiến vào ý thức hải, từ trong hệ thống tiêu tốn 1000 điểm thưởng, đổi lấy một bình (mười viên) Dưỡng Nguyên Đan.

Không còn cách nào khác, tuy Hạn Bạt đã bị đánh bại, nhưng người ta đã chết đâu!

Hiện tại thân chịu trọng thương, không thể bổ sung pháp lực thì cũng chẳng phát huy được bao nhiêu chiến lực.

Một khi Hạn Bạt muốn ngọc đá cùng vỡ, cả hắn và Bàn Tử đều phải bỏ mạng tại đây.

Cho nên Trần Hạo đành phải đổi Dưỡng Nguyên Đan để trị thương nhanh chóng, lập tức nuốt xuống một viên.

Khi Dưỡng Nguyên Đan hóa thành một luồng nhiệt lưu, tẩm bổ đi khắp toàn thân, Trần Hạo mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Ngay cả sắc mặt thương bạch như giấy cũng khôi phục lại một tia hồng nhuận.

Hắn thở hắt ra một hơi, nói: "Yên tâm đi Bàn Tử, tôi không sao." "Ha ha, tôi biết ngay mà Hạo gia..." Lời còn chưa dứt, thi thân tàn phá không chịu nổi của Hạn Bạt ở cách đó không xa lại một lần nữa bộc phát ra liệt diễm đen kịt như mực.

Ngay sau đó, nó liền phát điên lao tới!

Thấy tình cảnh này, trong lòng Trần Hạo đại gấp.

Tuy rằng đã uống Dưỡng Nguyên Đan để khôi phục thương thế, nhưng muốn động thủ ngay thì tạm thời chưa làm được.

Nhìn ra tình huống bất ổn của Trần Hạo, Bàn Tử cắn răng, móc ra ba quả bom đặc chế cuối cùng, chắn ngang trước mặt Trần Hạo. "Hạo gia cứ nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện còn lại giao cho tôi.

Chỉ cần Bàn Tử này chưa chết, Hạo gia sẽ không sao!" Dứt lời, ba cái chai chứa dung dịch hỗn hợp máu chó đen, chu sa và nước tiểu đồng tử bị hắn ném ào ạt về phía Hạn Bạt. "Bùm!" "Bùm!

Chương 61

Bùm!" Ba tiếng nổ thanh thúy vang lên, Hạn Bạt lại một lần nữa bị bom đặc chế nện trúng.

Hạn Bạt lúc này đã như đèn cạn dầu, ba cái chai bom đặc chế vốn bình thường chẳng làm gì được nó, nay lại dập tắt hơn nửa ngọn lửa đen suy yếu trên người nó!

Vốn định liều mạng một phen, Bàn Tử thấy Hạn Bạt ngay cả bom đặc chế cũng không kháng cự nổi nữa, liền cười ha hả: "Trước kia Bàn gia thu thập không được ngươi, hiện tại thì khác rồi, chết đi cho Bàn gia!" "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Nói xong, hắn trong nháy mắt móc ra hai khẩu súng lục gắn băng đạn đặc chế, nhắm vào Hạn Bạt đang bước đi lảo đảo mà bắn liên hồi!

Bắn!

Thay đạn!

Lên đạn!

Tiếp tục bắn!

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, cho đến khi Bàn Tử bắn hết sạch mười bốn băng đạn đặc chế, Hạn Bạt vẫn không thể tiếp cận được Bàn Tử cũng như Trần Hạo đang được che chắn phía sau.

Bởi vì liên tục bắn tốc độ cao, hai tay Bàn Tử bị lực giật chấn cho tê dại, sưng đỏ.

Nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì, thay băng đạn thường vào, nói:

"Tiếc quá, đạn đặc chế của Hạo gia đều dùng hết rồi.

Nếu không, Bàn gia ta nhất định có thể bắn chết con Hạn Bạt này!

Nhưng Hạo gia yên tâm, Bàn gia ta có liều mạng già này cũng tuyệt đối không để cậu chịu bất kỳ tổn thất nào!" Ngay sau đó, hắn run rẩy đôi tay, trực tiếp lôi khẩu súng trường sau lưng ra tấn công, nhắm vào Hạn Bạt vẫn đang chậm chạp lao tới mà bắt đầu sấy.

Thú thật, khi Trần Hạo vừa xuyên không đến thế giới Đạo Mộ này, cũng chỉ vì nguyên tác tiểu thuyết và phim mạng mà mới có chút hảo cảm với bộ ba Đạo Mộ.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở việc xã giao để hoàn thành nhiệm vụ.

Sau đó tiếp xúc với Bàn Tử lâu ngày, phát hiện tên này tuy mồm mép tép nhảy, nhưng con người quả thực không tệ, chỉ là bản lĩnh hơi kém chút.

Cho nên, Trần Hạo cũng chỉ coi Bàn Tử như bạn bè bình thường mà thôi.

Nhưng khoảnh khắc vừa rồi, Bàn Tử trong tình huống không biết Hạn Bạt còn bao nhiêu thực lực, vẫn cứ lấy thân mình suy yếu ra chắn phía trước.

Thậm chí liều mạng bắn, hai cánh tay đều bị chấn sưng đỏ, vẫn tử chiến không lùi.

Trần Hạo đột nhiên có chút cảm động, cảm thấy kỳ thực ở cái thế giới này, có được một người bạn đáng tin cậy như Bàn Tử, cảm giác thật sự không tồi!

Được Dưỡng Nguyên Đan khôi phục hơn nửa thương thế, pháp lực cũng được Bổ Nguyên Đan hồi phục lại đỉnh phong, Trần Hạo nắm chặt thanh Đại Việt Long Tước Đao nặng 50 cân, vỗ vai Bàn Tử nói: "Cảm ơn nhé người anh em, tiếp theo giao cho tôi đi!" Dứt lời,

dưới ánh mắt chấn kinh của Bàn Tử, thân hình hắn hóa thành một đạo tàn ảnh, nhanh như gió lốc lao thẳng về phía Hạn Bạt!

Toàn thân đều bị lôi điện của trận pháp đánh cho cháy đen như than, ngực và bụng có hai cái lỗ đen ngòm, lại bị bom và đạn đặc chế của Bàn Tử nện cho một trận tơi bời, chủ nhân ngôi mộ Tây Chu biến thành Hạn Bạt lúc này thật sự đã đến mức đèn cạn dầu.

Cho dù thiêu đốt Hạn Bạt chi huyết, bộc phát ra tất cả sức mạnh, nó vẫn không thể nhìn rõ động tác của Trần Hạo. "Phập!" Sau một tiếng lợi nhận nhập thịt trầm đục, bóng Trần Hạo lóe lên, thanh Đại Việt Long Tước Đao hàn quang lấp loé trong tay trong nháy mắt chém qua cổ Hạn Bạt.

Lao thẳng ra vài mét ngoài, hắn mới dừng lại thân hình.

Lúc này, hắc sắc liệt diễm trên người Hạn Bạt đã tắt ngấm, ngay cả một tiếng gào thét cũng không kịp phát ra, cái đầu lâu to lớn dữ tợn liền bay lên bán không.

Thi thể rách nát loạng choạng vài cái rồi mới ngã rầm xuống đất.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử đặt mông ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển nói: "Mẹ nó thật không dễ dàng, cái thứ Hạn Bạt đòi mạng này cuối cùng cũng bị chỉnh chết rồi.

Thật đó Hạo gia, vừa rồi Bàn gia cứ tưởng phải bỏ mạng ở đây rồi chứ!" Đem thanh Đại Việt Long Tước Đao chưa dính một giọt máu tra vào vỏ sau lưng, Trần Hạo thành tâm cười nói: "Cho nên vừa rồi tôi mới cảm ơn cậu, nếu không phải cậu tranh thủ cho tôi cơ hội thở dốc, tôi đã sớm bị Hạn Bạt giết chết rồi!" Bàn Tử cười hắc hắc: "Đừng khách khí, chúng ta đều là anh em, không nhắc cái đó." Trần Hạo cười gật đầu: "Đúng, chúng ta là anh em." "Hai ta nghỉ ngơi một chút, sau đó đi xem cái quan tài đá kia, rốt cuộc bên trong có gì!" Bàn Tử vừa nghe đến đây, hai mắt lập tức sáng rực lên như đèn pha.

"Đúng, lát nữa chúng ta đi sờ cái quan quách của đại tống tử, xem có bảo bối gì không!" Đúng lúc này, trong ý thức hải của Trần Hạo vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Hạn Bạt, nhận được 200 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành bản đồ Chi Phí, chém giết Hạn Bạt Chung Cực, nhận được phần thưởng huyết mạch ngẫu nhiên: Thượng Cổ Thanh Long Huyết Mạch.]` `[Huyết mạch đang dung hợp... 1%, 5%... 10%...]` Trần Hạo cảm thấy trong cơ thể bị một luồng sức mạnh cường đại lấp đầy, tuy rằng có chút đau đớn, nhưng hoàn toàn trong phạm vi chịu đựng.

Mãi đến 10 phút sau, cảm giác đau đớn nháy mắt biến mất, Trần Hạo cảm giác sức mạnh bản thân cường đại chưa từng có, pháp lực cũng tăng cường gấp đôi có thừa, thậm chí có loại cảm giác cực kỳ thần kỳ. `[Đinh!

Thượng Cổ Thanh Long Huyết Mạch dung hợp hoàn tất, mời túc chủ tự chủ mạc tác khai phát sức mạnh huyết mạch.]` Tại nơi nửa thân trên bị quần áo che khuất của Trần Hạo, lúc này chính đang hiện lên một hình xăm Thần Long màu xanh mười hai móng vô cùng bá khí.

Cảm giác huyết mạch Thượng Cổ Thanh Long cường đại, Trần Hạo hân hỉ không thôi.

Vì để hoàn thành nhiệm vụ chém giết Hạn Bạt mà tốn 2000 điểm thưởng đổi đan dược, Trần Hạo cũng cảm thấy lãi to rồi!

Phải biết rằng, hắn đã sớm lật tung hệ thống, nhưng căn bản không tìm thấy bất kỳ trang đổi huyết mạch nào.

Nói cách khác, bất kể loại huyết mạch nào cũng chỉ có thể thông qua nhiệm vụ hệ thống mà đoạt được.

Càng không cần nói đến việc đụng vận may ngẫu nhiên trúng ngay huyết mạch của Thanh Long - đứng đầu Tứ Đại Thủ Hộ Thần Thú thượng cổ của tộc Âu Lạc!

Trần Hạo tin tưởng, chỉ cần có thể khai phát được huyết mạch Thanh Long, tuyệt đối sẽ mạnh hơn Kỳ Lân huyết của Tiểu Ca.

Sau đó, hắn mở bảng thuộc tính cá nhân ra xem. * **Tên túc chủ:** Trần Hạo * **Tuổi:** 24 * **Chiều cao:** 1m85 * **Nghề nghiệp:** Bàn Sơn phái phân chi Liệt Hải Thiên Sư * **Điểm thưởng:** 1965 * **Thần binh lợi khí:** Đại Việt Long Tước Đao * **Huyết mạch đặc thù:** Thượng Cổ Thanh Long Huyết Mạch * **Năng lực:** Tiềm thủy tinh thông (năng lực tự thân), Bế khí công, Thương giới tinh thông, Cổ võ Hình Ý Quyền, Cổ đổng giám định tinh thông, Thuyền chích điều khiển tinh thông, Đạo thuật Trảm Quỷ Chú, Thần Quỷ Thất Sát Lệnh (Đệ nhất thức: Sát Phá Lệnh, Đệ nhị thức: Phong Hỏa Lệnh - Khuyết năm thức), Bàn Sơn phái độc môn bí thuật Bàn Sơn Phân Giáp Thuật thượng quyển (Khuyết trung, hạ hai quyển). * **Vật phẩm đặc thù:** Bổ Nguyên Đan (6 viên), Dưỡng Nguyên Đan (9 viên), 10 mét khối không gian trữ vật (có thể thăng cấp). * **Nhiệm vụ:** Nhiệm vụ chung cực - Chấn hưng Bàn Sơn đạo nhân phân chi lưu phái Liệt Hải Thiên Sư phái (Chưa hoàn thành).

Tuy rằng lần này cày điểm thưởng chỉ còn lại chưa đến hai ngàn điểm, nhưng thu hoạch lần này lại to lớn chưa từng có!

Đại Việt Long Tước Đao xếp hạng thứ sáu trong Thập Đại Danh Đao An Lạc, huyết mạch Thanh Long đứng đầu Tứ Đại Thủ Hộ Thần Thú thượng cổ, cùng với Thần Quỷ Thất Sát Lệnh đệ nhất thức Sát Phá Lệnh, cái nào cũng không phải tùy tiện là có thể đạt được.

Chương 62

Bổ Nguyên Đan và Dưỡng Nguyên Đan còn lại không ít, lần này có thể nói là bội thu!

Quan trọng nhất là, Trần Hạo đoán nếu dùng điểm thưởng để đổi thì phần thưởng lần này có được, ít nhất phải tốn cả triệu điểm thưởng mới có khả năng!

Thoát khỏi ý thức hải, Trần Hạo rốt cuộc mở hai mắt.

Bàn Tử cười hắc hắc: "Hạo gia, nghỉ ngơi tốt chưa?

Nếu không vấn đề gì, hai ta hiện tại đi mở quan tài Hạn Bạt đi!" Trần Hạo mỉm cười đứng dậy: "Đi thôi, đi thôi, còn không đi thì ước chừng cậu sốt ruột đến gầy cả người đi ấy chứ!" Bàn Tử cũng không để ý, vui vẻ chạy chậm một mạch đến trước quan tài đá khổng lồ.

Trần Hạo tự nhiên theo sát phía sau.

Khi hai người thò đầu nhìn vào trong quan tài đá, Bàn Tử buồn bực nói: "Mẹ kiếp!

Trong quan tài đá chỉ có một cái ấn tỷ rách nát và một tấm da dê thôi à!" Trần Hạo cười nói: "Cái tên chủ mộ Tây Chu này tuy rằng sinh tiền được phong hầu tước, nhưng mộ sớm đã bị Thiết Diện Sinh và Lỗ Thương Vương trộm sạch sẽ rồi.

Sở dĩ để hắn trấn tại cái quan tài đá này cũng là để làm chó giữ nhà, sao có thể để lại minh khí bồi táng chứ!" Vừa nói, hắn vừa lấy ấn tỷ và tấm da dê ra, mở ra quan sát tỉ mỉ.

Bàn Tử hắc hắc cười: "Nói cũng đúng, nếu trong này thật có đồ bồi táng thì đâu phải tác phong của Lỗ Thương Vương." Lúc này, Trần Hạo cười ha hả nói: "Bàn Tử, chuyến này chúng ta không đi

công cốc đâu.

Tuy rằng trong này chỉ có một cái ấn tỷ, nhưng món đồ chơi này là bảo bối đấy!" Bàn Tử nhận lấy ấn tỷ, vừa đánh giá tỉ mỉ vừa nói: "Nhìn dáng vẻ ấn tỷ này là thanh đồng đúc tạo, niên đại ít nhất cũng là triều đại của Lỗ Thương Vương.

Món này nếu mang ra ngoài xác thực có thể bán không ít tiền, nhưng Hạo gia cũng không cần vui vẻ thế chứ?" Trần Hạo đưa cuộn da dê cho Bàn Tử, nói: "Trên cuộn da dê viết sinh thần bát tự của chủ mộ Tây Chu.

Cái ấn tỷ thanh đồng này chính là Quỷ Tỳ mà lần trước chúng ta không tìm được!

Nói cách khác, Lỗ Thương Vương và Thiết Diện Sinh vì để trấn áp chủ mộ Tây Chu trong quan tài đá làm chó giữ nhà, đã dùng Quỷ Tỳ trấn trụ sinh thần bát tự của chủ mộ.

Cho nên lúc đại chiến với hai ta, hắn mới chỉ có thể hoạt động trong gian mộ thất nhỏ bé này, ngay cả cửa lớn mộ thất cũng không ra được." Bàn Tử nghe xong cũng hiểu ra: "Hóa ra là thế à!

Vậy thì mẹ nó quá nguy hiểm rồi!

Nếu thứ này không bị trấn áp, Hạn Bạt một khi chạy ra khỏi mộ thất, hai ta đều phải chết trên tay hắn a!" Trần Hạo nhận lại Quỷ Tỳ, nói: "Đồ vật tuy rằng đáng giá, nhưng bảo bối như vậy thì không thể bán, sau này tôi có đại dụng.

Để bồi thường tổn thất cho cậu, tôi chỉ lấy một phần tư số tiền bán minh khí mang ra lần này, ba phần tư còn lại đều quy về cậu." Bàn Tử lập tức cuống lên: "Hạo gia coi Bàn Tử tôi là người nào?

Lần này nếu không có cậu ở đây, Bàn gia ta căn bản không ra khỏi được mộ Lỗ Vương.

Cậu cứ lấy Quỷ Tỳ, số minh khí còn lại mặc kệ bán bao nhiêu tiền, hai ta đều năm năm chia chác." Trong không gian trữ vật có cả trăm món minh khí thanh đồng thời Tây Chu, bán ra tiền thật sự sẽ không để Bàn Tử chịu thiệt.

Thế là Trần Hạo gật đầu cười nói: "Được rồi, nghe cậu." Bàn Tử lúc này mới cao hứng nói: "Thế mới phải chứ.

Hai ta hiện tại cũng là sinh tử chi giao, phân tiền rõ ràng quá thì mất ý nghĩa!" Trần Hạo mỉm cười: "Được rồi, vậy không nhắc cái đó nữa.

Bàn Tử cậu đi vào cái đỉnh thanh đồng tế tự ở giữa kia, đem ngọc bích, trang sức bên trong đều mang đi.

Sau đó chúng ta lại đi thất tinh nghi quan nhĩ thất, lấy ít minh khí bồi táng, rồi có thể rời khỏi nơi này rồi." Bàn Tử hưng phấn hô: "Câu này Bàn gia ta thích nghe nhất.

Hạo gia, chúng ta đi thôi!" ...

Rời khỏi Thất Tinh Lỗ Vương Mộ, Trần Hạo gọi điện cho Thiên Chân, bảo cậu ta mau chóng thông báo cho quốc gia, phái nhân viên khảo cổ và quân đội tới.

Đồng thời kể lại tỉ mỉ tất cả những tình huống cần chú ý trong cổ mộ.

Thiên Chân hỉ xuất vọng ngoại, lập tức nặc danh liên hệ với Sở Bảo vệ Văn vật Quốc gia, cuối cùng để lại danh hiệu "Liệt Hải Thiên Sư".

Bởi vì lúc đầu đã hứa với Trần Hạo, nếu không Trần Hạo thà để những minh khí trân quý trong cổ mộ chôn vùi dưới lòng đất, cũng sẽ không để quốc gia nhặt được món hời.

Về phía quốc gia, trước đó không lâu vừa mới nhận được tin tức

về Tây Sa Hải Để Mộ, chưa được mấy ngày, cư nhiên lại nhận được tin tức về Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Đối phương để lại danh hiệu, đều là Liệt Hải Thiên Sư.

Tuy rằng tất cả các nhà khảo cổ học quốc gia đều không hiểu rõ Liệt Hải Thiên Sư rốt cuộc là ai, nhưng từ kết quả khai quật Tây Sa Hải Để Mộ chứng minh tình báo về Thất Tinh Lỗ Vương Cung vừa nhận được này nhất định cũng là thật.

Thế là, Sở Bảo vệ Văn vật Quốc gia lập tức liên hệ với quân đội trú đóng gần tỉnh Lỗ, đem khu vực núi non nơi có Thất Tinh Lỗ Vương Cung toàn bộ phong tỏa giới nghiêm.

Trần Hạo và Bàn Tử vừa về đến nhà Bàn Tử ở Yến Kinh, trong ý thức hải liền vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công thanh lý tất cả nguy hiểm trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, không gian trữ vật thăng cấp thêm 15 mét khối.]` Trần Hạo thầm nghĩ: Quả nhiên không ngoài dự đoán, phương thức thăng cấp không gian trữ vật chính là mỗi khi thanh lý sạch sẽ một cổ mộ thì sẽ mở rộng không gian một lần.

Chỉ có điều lần đầu tiên là từ 1 mét khối thăng cấp lên 10 mét khối, nhưng lần này chỉ từ 10 mét khối mở rộng thêm 15 mét khối mà thôi.

Xem ra muốn mở rộng không gian trữ vật lớn hơn nữa, chỉ có thể đi thanh lý nhiều cổ mộ hơn.

Đêm hôm đó, hai người ăn uống xong xuôi, lại tắm rửa nước nóng sạch sẽ rồi lăn ra ngủ.

Dù sao mấy ngày kinh lịch ở Lỗ Vương Cung xác thực đã làm hai người mệt lả.

Sáng hôm sau, chưa đợi Trần Hạo xuống giường, Bàn Tử đã nhạc

a a đẩy cửa xông vào.

Trần Hạo vô ngữ cầm lấy một điếu thuốc trên tủ đầu giường châm lửa, du nhiên rít một hơi nói: "Tôi bảo này Bàn Tử, mới sáng sớm sao mà vui thế?" Bàn Tử hưng phấn nói: "Hạo gia không biết a.

Lần trước chúng ta mang ra đống minh khí từ Hải Để Mộ, tuy rằng số lượng không nhiều, cũng không có trọng khí bồi táng 'đại khai môn'.

Nhưng hiện tại toàn bộ đều đã ra tay rồi, tôi tối qua tính toán kỹ, tổng cộng bán được 1.5 ức (150 triệu).

Nếu không phải Hạo gia yêu cầu không thể bán cho Oai Quả Nhân (người nước ngoài), chỉ có thể để người An Lạc mua thì giá cả ít nhất có thể thêm năm ngàn vạn nữa!" Trần Hạo nhả ra một vòng khói, đạm nhiên cười nói: "Chuyện tiền bạc không cần để ý nhiều.

Huống chi lần này chúng ta mang minh khí ra không những nhiều hơn lần trước ở Hải Để Mộ, mà chất lượng cũng tốt hơn không ít.

Đợi đem đống minh khí này ra tay hết, ít nhất cũng gấp ba bốn lần thu nhập ở Hải Để Mộ." Nghe câu này, Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, không thể nào a!

Tuy rằng tôi mang ra hai đôi tước bôi thanh đồng Tây Chu, còn có một ít ngọc bích, trang sức và ngọc dũng vỡ nát.

Nhưng nhiều minh khí như vậy, sao tôi không biết nhỉ?" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói cho hắn biết chuyện có không gian trữ vật, thế là ha hả cười: "Tôi dùng bí pháp độc môn của Bàn Sơn, từ Lỗ Vương Cung mang ra ít nhất cả trăm món minh khí thanh đồng.

Yên tâm, lần này tuyệt đối để Bàn Tử cậu kiếm được bồn mãn bát mãn!" Bàn Tử nghe xong cũng không rối rắm chuyện Trần Hạo rốt cuộc làm thế nào mang ra nhiều minh khí thanh đồng như vậy, dù sao

hắn biết lần này khẳng định có thể kiếm được nhiều tiền.

Xuống giường, rửa mặt, ăn sáng xong, Bàn Tử lấy một tấm thẻ ngân hàng thu nhập từ việc bán minh khí Hải Để Mộ đưa cho Trần Hạo.

Chương 63

"Hạo gia, trong này tổng cộng 7500 vạn, Bàn gia thơm lây cậu, kiếm được con số này, thật thư thản a!" Tuy rằng trước khi xuyên không Trần Hạo cũng không có nhiều tiền như vậy, nhưng sau khi xuyên không trải qua mấy lần sinh tử, cũng như năng lực nhận được từ hệ thống, khiến hắn đối với phương diện tiền bạc ngược lại không quá để ý nữa.

Nhét thẻ ngân hàng trực tiếp vào túi, hắn nói: "Bàn Tử đi, bồi tôi ra ngoài mua căn nhà, tôi cũng nên định cư ở Yến Kinh rồi." Nghe nói hắn muốn định cư ở Yến Kinh, Bàn Tử tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Dù sao hắn cũng là người Yến Kinh thổ sinh thổ trưởng, nhà cửa và công việc làm ăn đều ở bên này.

Nếu có cao thủ như Trần Hạo ở bên cạnh, sau này xuống mộ nào trong lòng cũng vô cùng chắc chắn.

Huống hồ hiện tại hắn đã coi Trần Hạo là sinh tử chi giao, tính tình lại hợp, cho nên vô cùng vui lòng khi Trần Hạo có thể định cư ở Yến Kinh.

Có Bàn Tử làm địa đầu xà, hai người chạy một vòng lớn ở Yến Kinh, Trần Hạo dễ dàng mua được một căn biệt thự đơn lập ba tầng rộng hơn một ngàn mét vuông nằm trong vành đai 3.

Chỉ riêng tiền đặt cọc đã là 6000 vạn, tổng giá trị gần hai ức, số còn lại trả sau.

Về phần vấn đề thân phận của Trần Hạo, hắn trực tiếp bỏ ra 500 điểm thưởng, từ trong hệ thống đổi lấy trọn bộ giấy tờ tùy thân nước Mỹ.

Món đồ chơi này không phải hàng giả, là thân phận chân thực tồn tại ở thế giới này, nếu không cũng sẽ không có giá trị 500 điểm thưởng.

Sau đó Trần Hạo lại bỏ ra hơn ba trăm vạn, mua một chiếc Hummer H2, đồng thời tiến hành các hạng mục cải tạo gia cường, cả chiếc xe làm xong cũng ngốn gần một ngàn vạn.

Tuy rằng hiện tại Trần Hạo không còn nhiều tiền mặt, nhưng trong tay có nhiều minh khí chưa ra tay như vậy, trong lòng một chút cũng không hoảng.

Bàn Tử cảm thán nói: "Mẹ kiếp Hạo gia a, cậu tiêu tiền đúng là như nước chảy, nhìn Bàn gia tôi cũng thấy đau lòng." Trần Hạo cười nói: "Kiếm tiền là để hưởng thụ, nếu không đều tồn trong ngân hàng và đầu tư làm ăn, thế thì có ý nghĩa gì chứ?

Huống chi làm cái xe này cũng là để sau này chúng ta hạ mộ cho tiện." Bàn Tử gật đầu, sau đó hỏi: "Hạo gia, đã nhà và xe đều giải quyết xong rồi, vậy bước tiếp theo chúng ta nên ra tay số minh khí mang ra từ Lỗ Vương Mộ rồi chứ?" Trần Hạo lắc đầu nói: "Ra tay minh khí là khẳng định, nhưng kênh tiêu thụ của Bàn Tử cậu đẳng cấp hơi kém chút.

Ý của tôi là, lần này chúng ta tốt nhất tìm một nơi toàn người An Lạc, đều có danh có tiếng để bán." Bàn Tử lập tức phản ứng lại, cười nói: "Hạo gia, chẳng lẽ ý của cậu là đi Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Không sai, chúng ta đi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cũng chỉ có nơi đó mới có thể giúp lô hàng tốt lần này của chúng ta tìm được người mua thích hợp nhất." Đồng thời hắn thầm nghĩ: Nếu không làm như vậy thì làm sao có thể để giới cổ đổng An Lạc, hoặc là đám thổ phu tử đổ đấu kia biết được đại danh Liệt Hải Thiên Sư chứ!

Thương lượng xong xuôi, Bàn Tử giúp Trần Hạo mua sắm tất cả vật dụng sinh hoạt cần thiết, sau đó giúp dọn vào nhà mới.

Đêm hôm đó, Trần Hạo và Bàn Tử uống một trận ra trò.

Tiện thể đem những mảnh ngọc vỡ của ngọc dũng dùng dây vàng xâu lại.

Bàn Tử cảm thán nói: "Tiếc quá, bảo bối năm đó Tần Thủy Hoàng cũng không có được, cư nhiên cứ thế phế đi, không bao giờ có thể làm cho người ta trường sinh bất lão nữa." Trần Hạo mỉm cười: "Dù sao cũng là để bán lấy tiền, người mua lại không biết công năng chân thực của ngọc dũng.

Không có công năng trường sinh bất lão của ngọc dũng, chúng ta bán đi mới thấy yên tâm a." Bàn Tử nghĩ lại thấy đúng là như vậy, liền vui vẻ cười.

Tu sửa xong ngọc dũng, Trần Hạo đem thanh Đường Hoành Đao đưa cho Bàn Tử.

Hắn cảm thấy giám định cổ đổng và kinh nghiệm hạ mộ của Bàn Tử đều tạm được, khí lực cũng lớn, nhưng thân thủ chỉ là đường lối dã chiến.

Đã coi Bàn Tử là bạn tốt, tự nhiên hy vọng có thể làm cho hắn mạnh hơn một chút.

Thế là, Trần Hạo dạy Bàn Tử Liên Hoàn Đao Pháp và Ngũ Hành Quyền trong Hình Ý Quyền.

Một bộ Liên Hoàn Đao chỉ có sáu chiêu, ý tại nhanh, chuẩn, tàn nhẫn; Hình Ý Ngũ Hành Quyền cũng tương tự, quyền pháp đại khai đại hợp, cương mãnh bá đạo, vô cùng thích hợp với tính cách của Bàn Tử.

Chuyện này làm Bàn Tử sướng điên lên, suýt chút nữa gọi Trần

Hạo là sư phụ.

Trần Hạo bảo Bàn Tử, với sức mạnh của hắn, chỉ cần mỗi ngày kiên trì luyện tập, chiến lực rất nhanh sẽ được tăng lên đáng kể.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo và Bàn Tử ăn uống no say, lái chiếc Hummer H2 cải tạo mới mua, lao thẳng tới Tân Nguyệt Phạn Điếm. ...

Trần Hạo và Bàn Tử vừa bước vào đại môn Tân Nguyệt Phạn Điếm, đám Côn Nô bên trong lập tức nhận ra Bàn Tử.

Nhất thời, mười mấy tên Côn Nô xông ra, trực tiếp vây Bàn Tử và Trần Hạo vào giữa.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử bất nhạc ý hét lên: "Ê, ê, ê, Tân Nguyệt Phạn Điếm các người có ý gì?

Chẳng lẽ đây là đãi khách chi đạo sao?" Đúng lúc này, một người phụ nữ trẻ đẹp từ trên lầu đi xuống.

Cô ta hí ngược nói: "Đãi khách chi đạo của Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi là chuẩn bị cho khách nhân đứng đắn.

Còn đối với kẻ vô lại, không đánh gậy loạn xạ đuổi ra ngoài đã là lưới trời tuy thưa mà khó lọt rồi." "Ái chà chà!

Cô em nhỏ, muốn gây sự hả?

Nói cho cô biết, hôm nay Bàn gia ta vào định rồi cái Tân Nguyệt Phạn Điếm này!" Vừa nói, Bàn Tử vừa xắn tay áo muốn khai chiến.

Trần Hạo biết người của Tân Nguyệt Phạn Điếm sở dĩ vừa thấy Bàn Tử đã có phản ứng như vậy, hoàn toàn là vì lần trước hắn cùng Thiên Chân làm loạn ở đây.

Lúc đó không chỉ "điểm thiên đăng", đập phá trường đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, mà còn không có tiền trả nợ điểm thiên đăng.

Theo lời Doãn Nam Phong trong 《 Sa Hải 》, nếu lúc đó không

phải Giải Vũ Thần (Tiểu Hoa gia) của Cửu Môn đứng ra bảo lãnh gán nợ, thì Bàn Tử và Thiên Chân căn bản không bước ra khỏi được cửa lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Về phần người phụ nữ trẻ đẹp vừa nói chuyện, hẳn là một trong song nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Thính Nô tên là Thanh Thanh Mạn.

Bất quá cô gái này và Thanh Thanh Mạn trong 《 Sa Hải 》 có tướng mạo hoàn toàn bất đồng, ngược lại vô cùng giống với cô gái trong kịch tình 《 Thất Tinh Lỗ Vương Cung 》.

Không thể không nói Thanh Thanh Mạn lớn lên cũng rất xinh đẹp, nhưng chuyện này với Trần Hạo một xu quan hệ cũng không có, hắn cũng lười để ý nhiều.

Mắt thấy Bàn Tử và Côn Nô kiếm bạt nỗ trương, tùy thời chuẩn bị khai chiến, Trần Hạo nhẹ nhàng kéo Bàn Tử lại, đạm nhiên nói: "Tôi biết Bàn Tử trước đó cùng Thiên Chân đã phá hỏng quy củ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng dù sao người tới cũng là khách.

Bất kể thế nào, Tân Nguyệt Phạn Điếm lừng lẫy đại danh, hẳn là không chỉ có chút khí lượng này chứ?" Thấy Trần Hạo ngăn cản, Bàn Tử cũng lui sang một bên, trên mặt đầy vẻ cười tà vô lại.

Người phụ nữ xinh đẹp quan sát tỉ mỉ Trần Hạo một phen, thấy dung mạo hắn tuấn lãng, thân hình đĩnh bạt, khí vũ hiên ngang, thần tình đạm định ung dung đến cực điểm.

Đứng ở đó thôi cũng cho người ta một loại áp bách cảm nhàn nhạt.

Người phụ nữ xinh đẹp kiến đa thức quảng vô cùng khẳng định, người này tuyệt đối không phải người bình thường.

Thế là cô ta nhẹ nhàng phất tay ra hiệu, đám Côn Nô lập tức lui

xuống.

Ngay sau đó lễ phép nói: "Tôi tên là Thanh Thanh Mạn, Thính Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chưa thỉnh giáo quý danh của vị khách nhân này, đến Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi có gì muốn làm?" Người ta đã cho mặt mũi, Trần Hạo tự nhiên cũng sẽ không vô lễ: "Tôi là Trần Hạo.

Chương 64

Lần này tới Tân Nguyệt Phạn Điếm là muốn tìm gia chủ bàn một vụ làm ăn lớn.

Nếu tiện thì xin Thanh Thanh Mạn cô nương giúp đỡ dẫn tiến." Thanh Thanh Mạn nghe xong, tin được bốn phần.

Dù sao khí chất và uy áp bất tự nhiên tản mát ra của Trần Hạo tuyệt đối không phải thứ mà một tên tiểu tốt có thể sở hữu.

Nhưng cô ta không nắm chắc vụ làm ăn lớn mà Trần Hạo nói rốt cuộc có tư cách gặp gia chủ hay không.

Trong lúc cô ta còn đang suy tư, Bàn Tử đại đại liệt liệt nói: "Này cô em, đừng lãng phí thời gian với cô nữa.

Hạo gia nhà tôi lần này tới Tân Nguyệt Phạn Điếm là muốn bàn vụ làm ăn có thể lên đến mười mấy ức.

Với địa vị của cô căn bản giải quyết không được đâu, mau chóng mời gia chủ ra đây đi!" Nghe câu này, Thanh Thanh Mạn tức giận không thôi, Bàn Tử rõ ràng là coi thường cô ta.

Nhưng ngộ nhỡ trong miệng tên béo này nói mười mấy ức làm ăn là thật, cô ta đúng là không làm chủ được.

Suy tư chốc lát, Thanh Thanh Mạn mỉm cười nói: "Đã như vậy, vậy mời Trần tiên sinh cùng nhị vị theo tôi lên phòng quý khách trên lầu." Dứt lời, cô ta đưa tay dẫn đường, xoay người đi lên lầu trước.

Trần Hạo đạm nhiên cười, hào không để ý xung quanh đám Côn Nô đang hổ thị đăm đăm.

Bàn Tử càng 'xì' một tiếng, sau đó đi theo sau lưng Trần Hạo.

Vào phòng quý khách, Trần Hạo tứ bình bát ổn ngồi xuống ghế thái sư làm bằng gỗ hồng mộc, Bàn Tử cũng đại đại liệt liệt ngồi một bên.

Mấy nữ nhân viên phục vụ trẻ đẹp vội vàng dâng trà và điểm tâm, Thanh Thanh Mạn thì cáo lỗi một tiếng rồi đi mời gia chủ.

Bàn Tử vừa uống trà vừa khinh thường nói: "Lần trước Bàn gia tôi một mình chấp hết một đám, tuy rằng cũng bị thương nhưng bọn chúng cũng chẳng khá hơn.

Hiện tại tôi lại học được Hình Ý Ngũ Hành Quyền từ Hạo gia, vừa rồi nếu không phải cậu cản lại, Bàn gia nhất định phải dạy dỗ bọn chúng một trận ra trò mới được." Trần Hạo đạm nhiên cười: "Thôi bỏ đi, chúng ta đến bàn làm ăn chứ có phải đến gây sự đâu.

Người ta đã lấy lễ đãi nhau, chúng ta cũng không thể thất lễ mất thân phận.

Đương nhiên, nếu đối phương dám không nể mặt, ức hiếp người quá đáng, lúc đó Bàn Tử cậu ra tay tôi sẽ không cản, chọc giận lên thì tiểu gia tôi cũng không chiều bọn họ!" Bàn Tử cười ha hả: "Hạo gia, Bàn gia tôi thích tính cách này của cậu, thảo nào hai ta hợp tính thế." Đúng lúc này, cửa phòng quý khách đột nhiên mở ra, một cô gái xinh đẹp mặc âu phục đen thời thượng, nhìn qua chừng 18, 19 tuổi bước vào, phía sau tự nhiên là Thanh Thanh Mạn.

Cô gái xinh đẹp vào phòng, trước tiên liếc mắt đánh giá Trần Hạo một lát, trong đôi mắt xinh đẹp lập tức lóe lên một tia sáng.

Dù sao đàn ông có tướng mạo soái khí, nghi biểu bất phàm, trong trầm ổn lại mang theo một cỗ khí chất cô ngạo như vậy đều sẽ vô cùng hấp dẫn người khác.

Ngay sau đó cô ta liền khôi phục thần tình bình thường, mỉm cười

gật đầu với Trần Hạo.

Về phần Bàn Tử, cô ta căn bản lười nhìn, phảng phất coi hắn như không khí.

Thanh Thanh Mạn vội vàng bước lên giới thiệu: "Trần tiên sinh, vị này là đương đại gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong tiểu thư." Sau đó quay đầu nói: "Gia chủ, vị này chính là Trần Hạo Trần tiên sinh muốn tìm ngài bàn làm ăn." Doãn Nam Phong ngồi xuống chủ vị, mỉm cười nói: "Hoan nghênh Trần tiên sinh quang lâm Tân Nguyệt Phạn Điếm, không biết vụ làm ăn lớn mà Trần tiên sinh nói, rốt cuộc là gì?" Nhìn Doãn Nam Phong còn non nớt hơn nhiều so với trong 《 Sa Hải 》, Trần Hạo trước tiên sửng sốt, nhưng lập tức cũng hiểu ra.

Dù sao kịch tình 《 Sa Hải 》 là thời đại trung niên của Thiên Chân.

Nói cách khác, thời điểm hiện tại cách kịch tình 《 Sa Hải 》 ít nhất phải bảy tám năm.

Thảo nào Doãn Nam Phong trông non nớt như vậy, hóa ra chỉ là một cô nhóc vừa mới tiếp nhận chức gia chủ.

Nhưng những thứ này hắn đều không để ý, tùy tay lấy ra những bức ảnh chụp minh khí đã chuẩn bị trước, đặt lên bàn nói: "Vụ làm ăn tôi muốn bàn với Doãn gia chủ chính là đem đống đồ chơi này đặt tại quý phạn điếm bán đấu giá.

Không biết ý Doãn gia chủ thế nào?" Nguyên bản Doãn Nam Phong không quá để ý khi Trần Hạo lấy ra mấy bức ảnh.

Nhưng khi nhìn rõ ảnh chụp, cô ta lập tức chấn kinh không thôi.

Bởi vì trong những bức ảnh này, mỗi một món đồ vật đều là trân phẩm cổ đổng hiếm thấy trên thị trường hiện nay.

Ví dụ như tôn thanh đồng, phương di thanh đồng, tước bôi thanh đồng, dữu thanh đồng, Tán thị bàn, mặt nạ thanh đồng, còn có ngọc bích, đầu sức, trang sức vân vân... cả trăm món cổ đổng trân quý.

Với nhãn lực của Doãn Nam Phong, cô ta nhìn ra được những cổ đổng này toàn bộ đều là hàng lấy từ dưới đất lên, ít nhất là đồ vật thời Thương.

Có thể nói, lô cổ đổng này tuyệt đối là nguồn hàng tinh phẩm số lượng lớn, phẩm chất cao hiếm có của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Nam Phong chấn kinh hỏi: "Trần tiên sinh, không biết lô hàng này rốt cuộc từ đâu mà có?" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Nghe nói Tân Nguyệt Phạn Điếm từ trước đến nay chỉ bán hàng không hỏi xuất xứ.

Chẳng lẽ hôm nay Doãn gia chủ lại muốn phá lệ sao?" Doãn Nam Phong nghe vậy sững sờ, lập tức cười nói: "Trần tiên sinh nói đùa.

Nam Phong chỉ là bị số lượng lớn cổ đổng trân quý như vậy làm kinh ngạc, nhất thời thất thái, xin lượng thứ." Trần Hạo đạm nhiên nói: "Không sao, tôi đã nguyện ý đem đống đồ chơi này yên tâm giao cho Tân Nguyệt Phạn Điếm ra tay, tự nhiên cũng tin tưởng tín dự ở đây.

Lô hàng này đều là cổ đổng thời Tây Chu, thậm chí còn sớm hơn.

Về phần lai lịch, tin rằng với nhãn lực của Doãn gia chủ hẳn là nhìn ra được đều là minh khí bồi táng." Doãn Nam Phong cười hiểu ý: "Hóa ra Trần tiên sinh cũng là người trong nghề đổ đấu.

Thảo nào Trần tiên sinh có thể có đại thủ bút như thế, thật thất kính." Bàn Tử ở một bên thấy ngồi nửa ngày cũng không ai thèm để ý, trong lòng biệt nữu đừng nhắc tới.

Thế là khinh thường nói: "Hạo gia nhà tôi không chỉ là người trong

nghề đổ đấu, mà còn là truyền nhân đích hệ của Bàn Sơn phái - một trong bốn phái cổ lão chính tông còn hơn cả Cửu Môn.

Quan trọng nhất là, Hạo gia là Liệt Hải Thiên Sư hiếm thấy nhất trong Bàn Sơn phái.

Cho nên Doãn gia chủ, sau này phải chiêu đãi Hạo gia nhà tôi cho tốt, nếu không loại minh khí hiếm có như thế này sau này sẽ không giao cho Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đâu!" Nghe câu này, trong lòng Doãn Nam Phong đại vi chấn kinh.

Dù sao ở cái niên đại này, Cửu Môn đã là lão môn đại hộ trong nghề đổ đấu rồi.

Những môn phái đạo mộ lịch sử lâu đời như Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn và Tá Lĩnh, hiện tại trên giang hồ cơ bản không tìm thấy hệ truyền nhân chính tông nữa.

Không ngờ hôm nay lại gặp được một vị hệ truyền nhân chính tông của Bàn Sơn phái.

Nhưng cái Liệt Hải Thiên Sư này rốt cuộc là cái quỷ gì?

Từ trước đến nay chưa từng nghe nói a!

Bất quá những thứ này đều là thứ yếu, Doãn Nam Phong để ý nhất là lô minh khí tinh phẩm này.

Thế là nói: "Đã Trần tiên sinh tín nhiệm Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi, vậy xin hỏi lô hàng này khi nào có thể đưa tới?

Còn nữa, Trần tiên sinh đối với việc đấu giá lô hàng này có yêu cầu cụ thể gì không?" Trần Hạo uống một ngụm trà nói: "Hàng thì tùy thời đều có thể đưa tới, về phần yêu cầu à... thật đúng là có một cái." "Ồ?

Chương 65

Trần tiên sinh cứ nói." Doãn Nam Phong tò mò. "Yêu cầu rất đơn giản, hy vọng lô hàng này khi bán đấu giá phải đặc biệt chú thích: Chỉ có thể bán cho người An Lạc, Oai Quả Nhân (người nước ngoài) nhất luật không được mua.

Tất cả khách hàng mua được minh khí phải ký cam kết bằng văn bản, không được chuyển bán lại cho người nước ngoài." Doãn Nam Phong kinh ngạc nói: "Trần tiên sinh, yêu cầu này tôi có thể đáp ứng.

Nhưng làm như vậy có khả năng sẽ ảnh hưởng lớn đến giá cả đấu giá của những trân phẩm này.

Trần tiên sinh có muốn suy nghĩ lại không?" Trần Hạo đạm nhiên cười nói: "Về phương diện giá tiền thấp một chút cũng không sao, tôi chỉ là không muốn bảo bối lão tổ tông lưu lại bị thất thoát ra nước ngoài mà thôi.

Nếu Doãn gia chủ có thể đáp ứng điều kiện này thì lần hợp tác này của chúng ta thành giao.

Nếu không thể đáp ứng, vậy tôi đành phải tìm đối tác khác vậy." Doãn Nam Phong tự ngạo cười một tiếng, lập tức làm bộ làm tịch nói: "Trần tiên sinh chẳng lẽ ở An Lạc còn có thể tìm được đối tác thích hợp hơn Tân Nguyệt Phạn Điếm sao?" Trần Hạo vô cùng hờ hững đáp: "Tôi vừa mới nói rồi, đối với giá cả hàng hóa cao hay thấp tôi cũng không quá để ý.

Tuy rằng kênh xuất hàng như Tân Nguyệt Phạn Điếm xác thực không dễ tìm, nhưng nơi kém hơn một chút thì rất dễ tìm.

Ví dụ như công ty của Cửu Môn Giải gia gia chủ Tiểu Hoa gia Giải Vũ Thần cũng không tệ đâu.

Còn có Cửu Môn hiệp hội hội trưởng Trương Nhật Sơn, công ty Cùng Kỳ hình như cũng được đấy..." Doãn Nam Phong vốn định nắm thóp đối phương, lập tức bị chặn họng đến mức tắt đài.

Cô thầm nghĩ: Chẳng lẽ sức hấp dẫn của mình kém đi rồi?

Bình thường phàm là gặp những gã đàn ông kia, tên nào chẳng liều mạng nịnh nọt (trừ Trương Nhật Sơn ra).

Nhưng hôm nay cái tên Trần Hạo truyền nhân đích hệ Bàn Sơn này cư nhiên đối với mình hào không giả từ sắc, thật không khoa học a!

Thế là cô không cam lòng thăm dò lần nữa: "Trần tiên sinh không thông tình đạt lý như vậy, chẳng lẽ không sợ không bước ra khỏi được Tân Nguyệt Phạn Điếm tôi sao?" Thoại âm vừa dứt, ngoài cửa xông vào mấy chục tên Côn Nô.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử lập tức đứng dậy, nộ thanh mắng: "Mấy cái ý gì đây?

Muốn dùng sức mạnh giữ người à?

Vừa hay trong lòng Bàn gia đang không sảng khoái, hôm nay lấy chúng mày thuận tay một chút." Vừa nói, Bàn Tử liền muốn xông lên.

Trần Hạo vẫn ngồi yên bất động, chút nào không để ý đến mấy chục tên Côn Nô.

Ngay sau đó, trên người hắn mãnh nhiên sát khí tứ dật, ngay cả uy áp của huyết mạch Thượng Cổ Thanh Long mới nhận được cũng phát động một tia.

Chỉ trong nháy mắt, đám Côn Nô bị sát khí và uy áp dọa cho hai chân run rẩy, sắc mặt trắng bệch, căn bản không còn chút chiến đấu lực nào.

Đến khi bọn chúng sắp kiên trì không nổi nữa, Trần Hạo mới

khinh tùng thu hồi sát khí và uy áp, đạm nhiên cười nói: "Doãn gia chủ, còn cách nào khác không?" Doãn Nam Phong vừa rồi cũng bị dọa cho toát mồ hôi lạnh, trong lòng cô biết rõ, cái tên Trần Hạo này tuyệt đối là quái vật khủng bố bình sinh cô mới gặp!

Nếu vì chuyện này mà làm căng, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyệt đối được không bù mất.

Sự đã đến nước này, Doãn Nam Phong cũng không còn cách nào khác.

Dù sao vụ làm ăn tổng hợp lớn như thế này, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng rất khó gặp được.

Thế là cô xấu hổ nói: "Được rồi, đã Trần tiên sinh tâm ý đã quyết, vậy Nam Phong cũng không khuyên nhiều nữa.

Trần tiên sinh yên tâm, một tuần sau tại hội đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi nhất định sẽ giúp Trần tiên sinh bán được giá tốt." Thấy cô nàng rốt cuộc cũng chịu thua, hắn mỉm cười lấy ra một tấm ảnh khác nói: "Doãn gia chủ nhất định sẽ không vì quyết định này mà cảm thấy hối hận đâu." Dứt lời, hắn đứng dậy, mang theo Bàn Tử đang đắc ý đi ra ngoài.

Doãn Nam Phong cầm lấy tấm ảnh xem xét, lập tức kinh hô thành tiếng: "...Chẳng lẽ là cái Ngọc Dũng trong truyền thuyết kia?!" Đi tới cửa phòng quý khách, Trần Hạo dừng lại thân hình, ngoái lại đáp: "Không sai.

Nếu Doãn gia chủ vừa rồi không đồng ý, vậy cái Ngọc Dũng này Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể phải bỏ lỡ dịp may rồi.

À, đúng rồi.

Lần trước Bàn Tử đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm, tuy rằng tiền bồi thường treo trên sổ nợ của Giải Vũ Thần, nhưng tôi đã có năng

lực trả thì cũng không muốn làm phiền người khác.

Khoản bồi thường 240 triệu kia, cứ từ trong lô hàng của tôi mà khấu trừ đi." Dứt lời, hắn kéo theo Bàn Tử đang ngơ ngác đi ra khỏi phòng quý khách.

Doãn Nam Phong lại chấn kinh không thôi thầm nghĩ: Cái tên Trần Hạo này rốt cuộc là người như thế nào a?

Thật sự quá thần bí, cũng quá đáng sợ rồi!!!

Sau khi trở về biệt thự của Trần Hạo, Bàn Tử mới hoàn hồn lại.

Hắn không thể tin nổi nói: "Hạo gia, lần đó tôi đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm, phải đền đến 2.4 ức tiền An Lạc sao?!" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Không chỉ tiền bồi thường sửa chữa, chủ yếu là Thiên Chân điểm thiên đăng lại không có tiền trả, nếu không thì cũng không tốn nhiều như vậy." Nhất thời, trong lòng Bàn Tử cảm thấy vô cùng khó tả.

Phải biết rằng, tuy hắn đi theo Trần Hạo xuống cổ mộ hai lần, nhưng đa phần đều là Trần Hạo giúp đỡ thậm chí cứu mạng hắn, số lần hắn thực sự giúp được Trần Hạo chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Trong lòng tuy coi Trần Hạo là bạn sinh tử chi giao, nhưng nói đi cũng phải nói lại, Trần Hạo mắt cũng không chớp, giúp hắn giải quyết món nợ 2.4 ức.

Nói thật lòng là vô cùng cảm động.

Trong cái xã hội phù hoa hiện nay, đừng nói 2.4 ức, cho dù là 240 vạn, cũng có khối anh em ruột thịt thậm chí cha con trở mặt vô tình.

Nhưng Trần Hạo, một người anh em mới quen biết chưa đầy một tháng, nói giúp là giúp, nhất thời khiến Bàn Tử không biết phải làm sao cho phải.

Đồng thời, trong lòng hắn đối với Thiên Chân ít nhiều cũng có chút ý kiến.

Tuy Thiên Chân người tốt, cũng trượng nghĩa, nhưng lần đó Bàn Tử hoàn toàn là đi giúp đỡ, cuối cùng lại phải gánh nợ thay.

Vốn dĩ có Tiểu Hoa gia Giải Vũ Thần, nể mặt Thiên Chân mà đứng ra gánh khoản bồi thường này, nhưng hình như Thiên Chân từ đầu đến cuối đều không đề cập chuyện này với Bàn Tử!

Giày vò cả ngày, Trần Hạo và Bàn Tử ăn uống một trận rồi ai về phòng nấy ngủ.

Nhưng sáng sớm hôm sau, Bàn Tử nhận được điện thoại cầu cứu của Thiên Chân.

Trần Hạo không cần nghe cũng biết Thiên Chân muốn Bàn Tử đi giúp y, từ chỗ Tiêu Úc - một hậu nhân của đội khảo cổ Tây Sa hải để mộ năm xưa - lấy tư liệu chân thực về đội khảo cổ.

Tuy trong lòng Bàn Tử có chút ý kiến, nhưng tên này vẫn trượng nghĩa chạy đi giúp.

Trước khi đi, Bàn Tử hỏi Trần Hạo có muốn đi cùng không.

Trần Hạo cười nói: "Mỗi người đều có cảnh ngộ riêng, tôi cũng không phải bảo mẫu của Thiên Chân, không cần chuyện gì cũng phải ra tay." Thế là, Bàn Tử đành bất đắc dĩ một mình lên máy bay đi Hàng Châu.

Sáng ngày thứ hai, Trần Hạo nhận được điện thoại của Doãn Nam Phong.

Cô ta báo cho Trần Hạo biết, tư liệu về hơn trăm món minh khí thời Tây Chu kia đều đã được phát tán ra ngoài.

Chương 66

Đồng thời làm theo yêu cầu của hắn, khách mời tham gia đấu giá lần này toàn bộ là người An Lạc, cũng đều nguyện ý ký thỏa thuận không bán những món đồ cổ này cho người nước ngoài.

Sau khi cảm ơn, Trần Hạo lại nhờ Doãn Nam Phong giúp làm một số trang bị đỉnh cấp thế giới.

Ví dụ như áo chống đạn nano tiên tiến nhất, chế tác thành trang phục tác chiến đặc chủng.

Lại muốn hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng (Desert Eagle) đặc chế uy lực tăng gấp bội, kèm theo đạn.

Với thực lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chút việc vặt này tự nhiên hào phóng đáp ứng.

Thực ra trong hệ thống, Trần Hạo cũng có thể dùng điểm thưởng để đổi những thứ này.

Nhưng điểm thưởng quá khó kiếm, Trần Hạo tự nhiên sẽ không lãng phí để đổi những trang bị mà hiện thực có thể làm được.

Ba ngày sau, Doãn Nam Phong gửi đồ Trần Hạo cần đến.

Bộ đồ tác chiến vải nano không cần phải nói, cự ly gần có thể đỡ được đạn súng lục tự vệ, súng trường tấn công cũng không xuyên thủng.

Thế này là đủ dùng rồi.

Còn về uy lực hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng màu bạc đặc chế, Trần Hạo dùng thử cũng rất hài lòng.

Bởi vì qua cải tạo đặc thù, uy lực của chúng đã đạt đến tầm của

súng lục ổ quay M500 được mệnh danh là "pháo tay"!

Không nói quá chứ, hai khẩu này tuyệt đối có thể một phát bắn chết một con voi!

Buổi trưa vừa ăn cơm xong, Trần Hạo nhận được điện thoại của Bàn Tử.

Hóa ra Thiên Chân đã giải quyết xong chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thiên Chân tuy lúc đó không có nhiều tiền như vậy, nhưng cũng không định quỵt nợ.

Tiểu tử đó đã bán chiếc Maserati, đưa khoản tiền đó cho Bàn Tử, nhờ chuyển lại cho Trần Hạo.

Nghe chuyện này, Trần Hạo mỉm cười: "Bảo với Thiên Chân, chỉ cần biết làm việc đừng lỗ mãng, sau này sửa đổi là tốt rồi.

Tiền thì cứ giữ lấy, dù sao tôi cũng không để ý.

Còn về phần Bàn Tử cậu có muốn lấy hay không, đó là chuyện của cậu." Bàn Tử đã giải khai được khúc mắc, tự nhiên cũng ồn ào đòi sẽ không nhận khoản tiền này.

Sau đó, hắn cùng Thiên Chân nhận được tin tức về một buổi đấu giá quốc tế ở nước ngoài sẽ bán đấu giá Xà Mi Đồng Ngư.

Hiện tại hai người đã đến Quả Cảm - Miến Điện (Myanmar), hỏi Trần Hạo có muốn đến xem náo nhiệt không.

Trần Hạo lập tức biết, Cửu Đức Khảo lại thiết kế một cái bẫy để lừa Thiên Chân đến đó.

Tuy hắn không hứng thú giúp đỡ Thiên Chân, nhưng thế giới này hắn chưa đi Miến Điện chơi bao giờ.

Huống chi sau đó sẽ diễn ra một màn truy đuổi nảy lửa.

Chuyện thú vị như vậy, sao có thể không đi góp vui?

Thế là, Trần Hạo trực tiếp đặt vé máy bay đi Miến Điện, ngay trong đêm rời khỏi Yến Kinh.

Năm tiếng sau, Trần Hạo đến Quả Cảm, Miến Điện.

Vừa ra khỏi nhà ga sân bay, đã thấy Bàn Tử và Thiên Chân đang vẫy tay.

Trần Hạo đeo một cái túi du lịch, nhàn nhã đi tới.

Bàn Tử tiến lên đón lấy ba lô, nói: "Hạo gia, cuối cùng cũng tới.

Về đây, chúng ta lại có thể cùng nhau hành động!" Thiên Chân cũng ngượng ngùng nói: "Hạo ca, đã lâu không gặp.

Cái đó... chuyện về Tân Nguyệt Phạn Điếm, đa tạ anh." Trần Hạo vô tư cười nhạt: "Chuyện nhỏ thôi, không cần để trong lòng.

Chỉ cần sau này tôi và Bàn Tử sờ minh khí, cậu đừng có cản trở là được." Nhất thời, Thiên Chân bị chỉnh cho đỏ mặt tía tai, không biết nên nói gì cho phải.

Ba người về khách sạn Thiên Chân đã đặt, ngủ một giấc ngon lành.

Mãi đến hơn ba giờ chiều mới dậy rửa mặt, ăn cơm.

Thu dọn xong xuôi, Trần Hạo cố ý bảo Thiên Chân và Bàn Tử mặc âu phục, ba người ngồi lên chiếc Range Rover thuê, đi thẳng đến hiện trường đấu giá.

Vừa đến nơi, Thiên Chân phát hiện muốn vào hội đấu giá phải có thiệp mời.

Nhất thời, y và Bàn Tử đều ngớ người.

Trần Hạo cười xấu xa kéo Bàn Tử sang một bên nói: "Để trừng

phạt Thiên Chân, để cậu ta tự nghĩ cách.

Đi, tôi có cách đưa cậu vào." Bàn Tử thích nhất là làm trò, tự nhiên không có ý kiến gì, ngược lại làm Thiên Chân buồn bực không thôi.

Nhưng mặc kệ Thiên Chân, Trần Hạo cứ cười mà không để ý.

Mãi đến khi hai người đi tới dưới một tòa lầu nhỏ hai tầng bên ngoài tường hội trường, Bàn Tử mới tò mò hỏi: "Hạo gia, rốt cuộc anh có cách gì đưa hai ta vào a?" Trần Hạo cười xấu xa không nói, đánh giá tòa lầu nhỏ bên cạnh, sau đó thanh âm không lớn không nhỏ gọi vọng lên: "A Ninh, nếu em không lo được thiệp mời nhập tràng cho bọn anh, thì anh về An Lạc đấy nhé!!" Nghe Trần Hạo gọi A Ninh, Bàn Tử lập tức ngẩn tò te.

Hắn kéo Trần Hạo hỏi nhỏ: "Hạo gia, không đùa chứ?

Ở đây làm gì có A Ninh?!

Cũng cho là cô ta ở đây đi, nhưng dựa vào đâu cô ta có thể giúp chúng ta giải quyết vấn đề thiệp mời?" Trần Hạo cười ha hả: "Bàn Tử, chẳng lẽ cậu không thấy hai người Thiên Chân đột nhiên nhận được tin tức đấu giá Xà Mi Đồng Ngư là rất trùng hợp và kỳ quái sao?" Bàn Tử vốn không ngốc, được Trần Hạo nhắc nhở, lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "A!

Tôi hiểu rồi.

Ý của Hạo gia là, lần đấu giá Xà Mi Đồng Ngư này, thực ra là do A Ninh, à không, phải là do Cừu Đức Khảo bày ra?" Trần Hạo không trả lời, chỉ mỉm cười: "Phải hay không, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết." Nói xong, hắn lại gọi vọng lên: "A Ninh, anh biết em ở trên lầu.

Nếu em không ra, anh đây đi thật đấy." Thực ra lúc nãy khi Trần Hạo gọi tên, A Ninh đã căng thẳng không chịu được.

Bởi vì không ai có thể biết cô ta ở đây.

Chương 67

Quan trọng nhất là từ lời nói của hắn, A Ninh nghe ra Trần Hạo đã đoán được lần này cô ta đang bày trò.

Đang lúc rối rắm, Trần Hạo lại gọi lần nữa khiến A Ninh không thể bình tĩnh đứng trên lầu được nữa. "Cộp cộp cộp!" A Ninh chạy chậm xuống lầu ba. "Sao anh biết tôi ở đây?" A Ninh đảo mắt hỏi.

Không đợi Trần Hạo trả lời, Bàn Tử đã kinh ngạc thốt lên: "Ái chà!

Hạo gia đoán đúng thật!

A Ninh thực sự ở đây!" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết mình đã xem hết kịch bản phim, hiểu rất rõ đối thủ là Cừu Đức Khảo.

Hắn đạm nhiên cười: "Anh biết thế nào không quan trọng.

Quan trọng là, anh không chỉ biết em ở đây, mà còn biết em có năng lực kiếm cho anh và Bàn Tử thiệp mời, đúng không?" Nghe vậy, A Ninh căng thẳng hỏi: "...Anh đều biết cả rồi?" Trần Hạo mỉm cười: "Không cần căng thẳng, cái gì nên biết anh đều biết, cái gì không nên biết anh cũng biết.

Nhưng yên tâm, anh sẽ không phá hoại kế hoạch của em đâu." Thấy A Ninh thực sự bị làm cho mơ hồ, cô hỏi: "Vậy anh tới đây rốt cuộc là vì cái gì?" Trần Hạo nhún vai: "Anh tới xem náo nhiệt, tiện thể ngắm em thôi." Trong nháy mắt, A Ninh bị lời của hắn làm cho đỏ mặt.

Bàn Tử cuối cùng cũng có cơ hội chen mồm: "Hạo gia của tôi ơi, đã đoán ra A Ninh giở trò quỷ, vậy chúng ta vào đấu giá hội làm gì?

Tôi thấy hay là rút lui sớm đi." Trần Hạo thản nhiên lắc đầu: "Huống chi với bản lĩnh của hai ta, dù có nguy hiểm, ai có thể cản được chúng ta?!" Lời nói bá đạo khiến Bàn Tử yên tâm, ngay cả A Ninh đang xấu hổ cũng bị kéo về thực tại.

A Ninh tin tưởng, với sự kiêu ngạo và tự tin của Trần Hạo, hoàn toàn không cần thiết phải lừa cô.

Cô nói: "Được rồi, đã tới đây rồi thì chuyện thiệp mời tôi sẽ lo." Nói xong, cô quay người lên lầu, một lát sau đi xuống đưa ra hai tấm thiệp mời không ghi danh.

Bàn Tử cầm lấy, cười nói: "Hạo gia đúng là có cách, Bàn gia tôi phục rồi." Trần Hạo không đáp, ngược lại nháy mắt với A Ninh: "Hai người bọn anh vào trước đây.

Có lẽ không bao lâu nữa chúng ta sẽ gặp lại." Nói xong, không đợi A Ninh trả lời, hắn kéo Bàn Tử đường hoàng đi vào hội trường đấu giá.

Nhìn bóng lưng tiêu sái rời đi, trái tim vốn tĩnh lặng của A Ninh không khỏi gợn lên một chút sóng.

Khi buổi đấu giá sắp bắt đầu, Trần Hạo và Bàn Tử cuối cùng cũng tìm thấy Thiên Chân.

Bàn Tử tò mò hỏi cậu ta làm sao trà trộn vào được.

Kết quả y hệt kịch bản phim, tiểu tử này vẫn được một mỹ nữ người Hoa kiều đưa vào hội trường.

Khiến Bàn Tử không ngừng lải nhải, nói tiểu bạch kiểm đúng là dễ ăn, nhẹ nhàng như vậy đã vào được rồi.

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng nhìn thấy Tiểu Hoa - Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú cũng tham gia đấu giá.

Nhưng mấy người này không có quan hệ tiền bạc gì với Trần Hạo, nên hắn chỉ tò mò nhìn một cái, rồi ngồi tại chỗ nhàn nhã thưởng thức rượu vang.

Sau một vài vật phẩm được giao dịch, cái đầu Phật bằng đồng xanh trong kịch bản cuối cùng cũng bắt đầu đấu giá.

Thiên Chân, Bàn Tử, thậm chí Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú đều dồn sự chú ý vào đầu Phật.

Nhưng Trần Hạo phát hiện ra, Tiểu Ca (Trương Khởi Linh) quả nhiên cũng đã tới đây.

Hắn vừa uống rượu vừa thầm nghĩ: "Xem ra đoạn kịch bản này quả nhiên không thay đổi.

Vậy thì tiếp theo sẽ rất vui đây." Khi buổi đấu giá tối hôm đó kết thúc, Trần Hạo nhàn nhã về khách sạn ngủ.

Còn chuyện Thiên Chân muốn theo dõi gã người nước ngoài kia, tự nhiên có Bàn Tử đi cùng, hắn lười bận tâm.

Sáng hôm sau, Trần Hạo ngủ đến hơn mười giờ mới dậy.

Khó khăn lắm mới tới Miến Điện, Trần Hạo tự nhiên muốn thưởng thức phong cảnh nơi này.

Hắn lấy điện thoại, gọi trực tiếp cho A Ninh.

Không nhìn nhầm đâu, Trần Hạo xác thực là gọi cho A Ninh.

Số liên lạc tự nhiên là tối qua lúc xin thiệp mời đã tiện thể lấy luôn.

Điện thoại kết nối, Trần Hạo nói: "Chị đẹp A Ninh ơi, hôm nay có thời gian cùng tôi du lãm phong cảnh Quả Cảm chút không?" Khiến A Ninh dở khóc dở cười, đồng thời trong lòng cũng có tia vui mừng.

Tin tức tối qua về Trần Hạo, A Ninh ma xui quỷ khiến thế nào lại

không báo cho Cừu Đức Khảo.

Khiến cho cô, người vốn luôn trung thành với Cừu Đức Khảo, cũng không hiểu nổi chính mình.

Trong lúc A Ninh tư duy hỗn loạn chưa trả lời, Trần Hạo lại nói: "Ai da, xem ra chị A Ninh không có thời gian để ý đến tôi rồi.

Đã vậy tôi đành đi tìm một em gái hướng dẫn viên Miến Điện xinh đẹp nào đó vậy, nếu không tôi không nhớ đường ở đây đâu a!" Nghe vậy tim A Ninh thắt lại, buột miệng thốt lên: "Không được!!

Đợi tôi, nửa tiếng nữa tôi tới." Nói xong, A Ninh mới phản ứng lại, vừa kinh vừa thẹn cúp máy cái rụp.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Trần Hạo đạm nhiên cười: "Xem ra chuyến đi Quả Cảm hôm nay sẽ thú vị lắm đây!" 20 phút sau, A Ninh bình thường luôn mặc đồ đen, nay hiếm thấy thay một bộ đồ thể thao bó sát màu trắng, chân đi giày cao gót nhỏ, xuất hiện trước cửa phòng Trần Hạo.

Nhìn A Ninh khác hẳn ngày thường, Trần Hạo không khỏi sáng mắt lên.

Thấy hắn nhìn chằm chằm, A Ninh thấp thỏm hỏi: "Sao thế?

Có gì không ổn à?" Tuy Trần Hạo hay trêu chọc A Ninh, nhưng lần này lại chân thành cười nói: "Không có, bộ đồ này rất đẹp, em cũng rất đẹp.

Sau này có thể thử nhiều kiểu quần áo khác.

Cứ mặc mãi một bộ đồ đen bó sát, chán chết!" Nghe vậy, tâm tư thấp thỏm của A Ninh rốt cuộc cũng bình phục, trong lòng lại có chút vui vẻ.

Cô ngạo kiều nói: "Anh đừng có nghĩ lung tung, hôm nay tôi chỉ

vội quá nên mới chọn đại một bộ, không liên quan gì tới anh đâu." Trần Hạo phì cười: "Chị đẹp A Ninh, hình như tôi đâu có nói em vì gặp tôi mới thay quần áo đâu nhỉ?" Lúc này A Ninh mới phát hiện mình lỡ miệng nói ra tiếng lòng.

Thẹn quá hóa giận, cô xoay người đi ra ngoài: "Đã chuẩn bị xong rồi thì mau đi thôi, tôi còn vội về nữa!" Nhìn bộ dạng đó, Trần Hạo cười nhạt, lập tức đi theo.

Trần Hạo dưới sự bồi tiếp của A Ninh đi dạo phố cổ Lão Nhai ở Quả Cảm.

Ở đây trong mắt người An Lạc có thể coi là một thành phố thu nhỏ.

Lão Nhai người đi lại tấp nập, đa phần là trang phục người Hán, biển quảng cáo đều viết tiếng Trung.

Chương 68

Những căn nhà trệt cổ kính kiểu Trung Hoa, cửa hàng san sát, dù che nắng đủ màu sắc, hoàn toàn không có dấu vết bị chiến tranh thiêu hủy hai lần trong vòng 50 năm qua, gần như giống hệt một thị trấn nhỏ ở Vân Nam.

Chơi hơn nửa ngày, cuối cùng khi lên cơn nghiện, Trần Hạo mới cùng A Ninh đi nếm thử ẩm thực nơi này.

Trong một ngày, tuy A Ninh ít nói, mặt vẫn lạnh băng, nhưng Trần Hạo nhìn ra được tâm tình hôm nay của cô rất tốt, khóe miệng thi thoảng lộ ra nụ cười là minh chứng rõ nhất.

Ăn xong, cũng sắp đến giờ buổi đấu giá tối nay bắt đầu.

Trần Hạo ngồi lên xe A Ninh đi tới hội trường.

Trên đường đi, Trần Hạo thư thái ngắm cảnh đêm, thi thoảng trêu chọc A Ninh vài câu, thoải mái vô cùng.

Khi sắp đến nơi, A Ninh mới hỏi câu đã nghẹn trong lòng cả ngày: "Cái đó... tại sao anh lại tìm tôi đi chơi cùng?" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Không thì sao?

Em bảo tôi đi với hai gã đàn ông đực rựa là Thiên Chân và Bàn Tử à, chán chết." A Ninh thẹn quá hỏi: "Ý tôi là, nếu có phụ nữ khác để chọn, hôm nay anh có tìm tôi không?" "Đương nhiên là không rồi.

Không phải tự khoe khoang, chứ với nhan sắc và tiền bạc của anh, muốn tìm một em gái xinh đẹp đi cùng đâu có khó?" "Vậy rốt cuộc ý anh là gì?" A Ninh truy vấn.

Trần Hạo châm một điếu thuốc, rít nhẹ một hơi, trong lòng đột nhiên cảm thấy xuyên qua thế giới này thật sự rất cô độc.

Hắn nói: "Em cũng biết đấy, đây là lần đầu tiên anh đến An Lạc, cũng không định định cư ở đây.

Về bạn bè, ở An Lạc chỉ có Bàn Tử và Thiên Chân.

Bạn khác giới, chỉ có mình em.

Cho nên, khi anh muốn đi chơi, trong lòng người đầu tiên nghĩ đến là em, có gì không đúng sao?" A Ninh không thể tin nổi nhìn hắn: "...Anh thật sự coi tôi là bạn bè?" Nghĩ đến thân thế đáng thương mà không tự biết của A Ninh, ngữ khí Trần Hạo hiếm khi ôn nhu hơn một chút: "Đương nhiên, em có gì để anh lừa gạt chứ?

Nếu không coi em là bạn, lúc rời khỏi hoang đảo anh đã không dặn dò mấy câu đó." Lúc này A Ninh mới nhớ lại, sau khi về cô vẫn không hiểu ý mấy câu đó của Trần Hạo.

Cô hỏi: "Đã vậy, anh có thể nói cho tôi biết ý nghĩa mấy câu đó không?" Trần Hạo búng điếu thuốc đã tàn qua cửa sổ xe, mỉm cười: "Nếu bây giờ anh nói sự thật, e rằng em cũng sẽ không tin, ngược lại còn nghĩ anh chia rẽ ly gián.

Muốn tìm chân tướng, phải dựa vào chính em.

Đương nhiên, nếu có một ngày em phát hiện ra sự thật, muốn rời khỏi Cừu Đức Khảo, nhà của anh sẽ chừa cho em một phòng.

Yên tâm, tuyệt đối miễn phí." Nói xong, hắn im lặng không nói nữa.

Lúc này xe đã dừng trước cửa hội trường, Trần Hạo xuống xe, cười nhạt với cô rồi đi vào.

Để lại A Ninh trên xe chìm vào trầm tư.

Vào hội trường không bao lâu, Bàn Tử và Thiên Chân tìm thấy Trần Hạo.

Bàn Tử oán trách: "Hạo gia, anh thật không nể mặt gì cả.

Tôi bồi tiếp Thiên Chân cả ngày mệt muốn chết, anh lại chạy đi chơi, quá không trượng nghĩa!" Trần Hạo trêu tức nhìn Thiên Chân một cái, nói: "Bàn Tử đừng vội trách tôi.

Tôi cảm giác tối nay 'Tiểu Tam gia' Thiên Chân của chúng ta khẳng định sẽ cần cậu giúp đỡ đấy.

Chuẩn bị tinh thần đau lòng vì tiền đi nhé." Nói xong hắn ngồi xuống cười không nói.

Quả nhiên như trong phim, đấu giá vừa bắt đầu, chiếc bình sứ cổ bị cướp từ Viên Minh Viên xuất hiện.

Thiên Chân không nói hai lời liền "lên đầu" (nổi máu nóng)!

Sau một hồi cạnh tranh kịch liệt, cuối cùng dưới sự kìm kẹp của cô gái châu Á kia, Thiên Chân dùng giá 1800 vạn mua được chiếc bình cổ.

Đến lúc này, Bàn Tử ôm ngực cảm thán: "Hạo gia đúng là hiểu Thiên Chân.

Tôi biết ngay tối nay Bàn gia tôi sẽ phá tài mà!" Biết mình quá xúc động, Thiên Chân ngại ngùng liên tục xin lỗi Bàn Tử, hứa nhất định sẽ trả tiền.

Trần Hạo thì bình thản ung dung ngồi đó xem kịch.

Hắn lại không phải bảo mẫu, việc gì Thiên Chân làm cũng phải ủng hộ chứ!

Sở dĩ đến đây, chẳng phải là để xem náo nhiệt sao?

Hắc hắc.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử và Thiên Chân lại tìm Trần Hạo, muốn rủ hắn cùng đi làm việc.

Trần Hạo biết chuyến này đi không chỉ gặp chiếc xe ô tô vận chuyển Xà Mi Đồng Ngư, mà còn sẽ ra tay cướp đoạt.

Tiểu Hoa - Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử cũng sẽ ra tay, việc lấy được Xà Mi Đồng Ngư là chắc chắn.

Quan trọng nhất, đây hoàn toàn là quỷ kế của Cừu Đức Khảo, cố ý đưa Xà Mi Đồng Ngư vào tay bọn họ, từ đó dẫn dụ nhóm Thiên Chân đi tìm Tần Lĩnh Thần Thụ.

Biết rõ kịch bản này, nếu Trần Hạo còn chạy đi góp vui thì chẳng phải ăn no rửng mỡ sao?

Thế là hắn trực tiếp từ chối lời mời của Thiên Chân, ở lại khách sạn ngủ nướng.

Mãi đến hơn sáu giờ tối, Trần Hạo chuẩn bị đi xem cái "náo nhiệt" thực sự mới dậy, ăn uống no say rồi gọi cho Bàn Tử.

Điện thoại vừa thông, Bàn Tử đã nhao nhao kể lại chuyện xảy ra hôm nay.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Thiên Chân và Bàn Tử ra tay nhưng không cướp được, cuối cùng Xà Mi Đồng Ngư rơi vào tay Giải Vũ Thần.

Sau đó A Ninh dẫn một đám thủ hạ xông vào phòng khách sạn của Giải Vũ Thần, bắt cả Thiên Chân, Bàn Tử và Giải Vũ Thần đi.

Trên đường áp giải, ba người tạo hỗn loạn, tuy Bàn Tử và Giải Vũ Thần chạy thoát nhưng Thiên Chân bị bắt đi, Giải Vũ Thần cũng bị đâm một dao.

Kể lể xong, Bàn Tử mới buồn bực nói: "Hạo gia, hôm nay nếu anh không lười biếng mà đi theo tôi, thì tôi làm sao bị con bé A Ninh kia chỉnh cho ra nông nỗi này?!

Nhanh lên, tôi hiện tại muốn đến sào huyệt Cừu Đức Khảo cứu Thiên Chân, anh cũng mau tới giúp cứu người đi.

Nếu không e rằng cả thân thịt béo của Bàn gia tôi hôm nay phải bỏ lại đó mất!" Nghe đến đây, Trần Hạo cười ha hả: "Được rồi, sau này đừng khinh cử vọng động, tôi tới ngay." Nói xong, Trần Hạo cúp máy, ra khỏi khách sạn bắt taxi đi thẳng đến sào huyệt Cừu Đức Khảo.

Một lát sau, Trần Hạo đến nơi, gặp nhóm Bàn Tử và Giải Vũ Thần bên ngoài.

Chương 69

Qua thám thính, phát hiện trong căn cứ vũ trang nhân viên rất đông, chỉ bằng vài người bọn họ căn bản không thể cứu được Thiên Chân.

Bàn Tử bình tĩnh nói: "Chúng ta muốn xông vào, cơ bản là cửu tử nhất sinh.

Hiện tại chỉ còn cách tiềm nhập vào tạo thanh thế, dương đông kích tây, rồi để một người khác tiếp cận mục tiêu.

Nhưng trong tình huống này, người đi tạo thanh thế về cơ bản xong việc cũng sẽ bỏ mạng ở trỏng." Giải Vũ Thần mặt trầm trọng nói: "Để tôi vào." Hoắc Tú Tú vội ngăn cản: "Không được!

Trên người anh còn đang bị thương!" Vốn dĩ trong phim lúc này Bàn Tử chuẩn bị xả thân cứu người, nhưng hiện tại hắn lại vô cùng bình tĩnh nói: "Tiểu Hoa gia không cần lo lắng, chuyện nguy hiểm như vậy chúng ta đừng lên, nếu không có khi lại hỏng việc.

Chờ một lát, lát nữa sẽ có cao thủ tới giúp." Giải Vũ Thần kinh ngạc hỏi: "Cao thủ?

Chẳng lẽ là người vừa gọi điện cho anh?" Đúng lúc này, một người thanh niên mặc đồ đen, thân hình đĩnh đạc đột nhiên xuất hiện sau lưng Bàn Tử. "Xem ra tôi tới không muộn nhỉ.

Hiện tại tình hình thế nào rồi?" Bàn Tử bị dọa giật mình, khi xoay người phát hiện là Trần Hạo, vội vàng kéo hắn giới thiệu với Giải Vũ Thần: "Ái chà!

Đúng là nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Tiểu Hoa gia, vị cao thủ tôi vừa nói chính là Hạo gia - Trần Hạo.

Tối nay có anh ấy ở đây, cứu Tiểu Thiên Chân dễ như trở bàn tay,

tuyệt đối không thành vấn đề." Rồi hắn lại nói với Trần Hạo: "Hạo gia, vị này là bạn của Tiểu Thiên Chân, gia chủ Cửu Môn Giải gia, người ta gọi là Tiểu Hoa gia Giải Vũ Thần.

Còn vị mỹ nữ bên cạnh là Cửu Môn Hoắc gia Hoắc Tú Tú, cũng là bạn của Thiên Chân." Nghe Bàn Tử giới thiệu xong, Giải Vũ Thần lập tức kinh ngạc hỏi: "Trần Hạo?!

Chẳng lẽ là Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo mà Thiên Chân hay nhắc tới?" Hoắc Tú Tú cũng hai mắt sáng lên, tò mò đánh giá người trước mắt.

Nhan sắc nghịch thiên, thân hình đĩnh bạt, khí chất trầm ổn nhưng lại lộ ra vẻ ngạo nghễ và tà dị, sau lưng đeo một thanh trường đao bá khí, hai bên đùi dắt hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng!

Trần Hạo cười nhạt: "Là tôi.

Rất vui được gặp Tiểu Hoa gia và Tú Tú cô nương, nhưng hôm nay tình thế khẩn cấp, chúng ta nói chính sự trước đi." Thấy hắn quả quyết như vậy, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú cũng không nói nhảm, lập tức kể lại tình hình thám thính được.

Nghe xong tình báo, Trần Hạo phát hiện tuy kịch bản không đổi, nhưng thủ hạ trong sào huyệt Cừu Đức Khảo đông hơn trong phim gấp mấy lần.

Trần Hạo thầm nghĩ lão già tây Cừu Đức Khảo này định nhân cơ hội thả Thiên Chân ra để bắt gọn một mẻ sao?

Nhưng mấy cái này không quan trọng, chỉ là vài trăm tên vũ trang bình thường thôi, hắn ra tay cũng không vấn đề gì, huống chi còn một cao thủ nữa!

Nghĩ đoạn, hắn cười nói: "Được rồi, tình hình tôi đã biết.

Ba người các cậu ở lại bên ngoài phụ trách chi viện tiếp ứng, còn

việc cứu Thiên Chân, giao cho tôi và một gã khác đi." Nghe vậy, cả ba người đều ngẩn ra. "Một gã khác?

Trong này còn có người khác sao?" Bàn Tử kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo không trả lời, ngược lại xoay người cười nói với bụi cỏ xa xa: "Sao hả Tiểu Ca?

Chẳng lẽ còn muốn tôi phải mời cậu ra nữa?" "Vút!" Trần Hạo vừa dứt lời, một bóng đen lao ra.

Khi ba người nhìn rõ, cư nhiên là Tiểu Ca (Trương Khởi Linh), Bàn Tử lập tức vui mừng nói: "Đù má!

Hóa ra Tiểu Ca cũng tới!

Hiện tại có Hạo gia và Tiểu Ca đồng thời ra tay, đừng nói sào huyệt Cừu Đức Khảo, san bằng cả cái căn cứ này cũng dư sức!" Tiểu Ca gật đầu với ba người Bàn Tử, sau đó nói với Trần Hạo: "Vốn dĩ tôi thấy cậu đến, tưởng không cần tôi ra tay nữa nên không xuất hiện." Trần Hạo trêu chọc: "Việc có thể hai người làm, tội gì tôi phải một mình sính năng chứ?

Cho nên, hai ta đi một chuyến, cứu đứa trẻ Thiên Chân đáng thương kia ra khỏi khổ ải đi." Nói xong, Trần Hạo và Tiểu Ca đi thẳng về phía sào huyệt.

Nhưng mới đi được hai bước, Trần Hạo đột nhiên xoay người ném cho Giải Vũ Thần một viên thuốc nhỏ: "Nhìn dạng cậu chắc bị ngoại thương không nhẹ.

Uống Dưỡng Nguyên Đan tôi luyện này vào, sẽ mau khỏi thôi." Sau đó hắn không để ý đến ba người đang ngẩn ngơ, cùng Tiểu Ca mấy cái lắc mình biến mất trong màn đêm.

Trần Hạo và Tiểu Ca dưới chân sinh gió, thân hình nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã lẻn vào sào huyệt Cừu Đức Khảo.

Trên đường đi Tiểu Ca luôn chọn được lộ tuyến tốt nhất, thật sự không tránh được thì lên tung một cú chặt tay, đánh ngất kẻ cản đường.

Trần Hạo nhàn nhã đi theo sau, phảng phất như không phải đi cứu người mà là đi du lịch.

Tiểu Ca lại chặt tay đánh ngất một tên lính gác, buồn bực nói: "Cậu đúng là rảnh rỗi thật đấy." Trần Hạo thấy Muộn Du Bình cao lãnh cư nhiên cũng bị ép phải mở miệng "phun tào", không kìm được cười nói: "Có cậu mở đường phía trước, tôi tự nhiên phải tọa hưởng kỳ thành rồi.

Nếu không, chẳng lẽ muốn hai ta cùng ra tay giải quyết mấy tên lính tép riu này?

Thế thì quá đề cao bọn chúng rồi." Tiểu Ca bất đắc dĩ lắc đầu, lập tức tung người nhảy lên mái nhà bên cạnh, tiếp tục đi về phía trước.

Trần Hạo cười ha hả phi thân theo sau, vẫn bộ dáng nhàn đình tín bộ, an dật vô cùng.

Khi Tiểu Ca dẫn đầu nhảy xuống mái nhà, mấy bước lao vào góc cua hành lang phía trước, một gã mặc trang phục đặc trưng Miến Điện, tay cầm côn nhị khúc chặn trước mặt Trần Hạo.

Nhìn hắn múa may một hồi, khí thế cũng ra gì phết, Trần Hạo không khỏi buồn cười.

Mẹ nó!

Gặp kẻ địch tập kích doanh trại, không lo hô hoán báo động, lại đứng đây múa côn làm Lý Tiểu Long với ông à?

Ông đây cũng phục mày thật đấy.

Bất quá thủ hạ của Cừu Đức Khảo chẳng có mấy tên tốt đẹp, đã

đụng phải ông thì xuống thỉnh tội với Phật tổ đi.

Sắc mặt Trần Hạo trong nháy mắt trở nên băng lãnh.

Thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh, khi tên kia chưa kịp phản ứng, hắn đã tung một cú Hình Ý Ngũ Hành Quyền - Pháo Quyền! "Bùm!" Một tiếng trầm đục, tên ngốc múa côn lúc nãy bị một quyền đánh cho não tương bắn tung tóe, chính thức đi bán muối! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một nhân loại, đạt được 1 điểm thưởng.] Trần Hạo nhìn cũng không thèm nhìn, chân đạp mạnh, phi thân đuổi theo Tiểu Ca.

Một lát sau, Trần Hạo đuổi kịp.

Chương 70

Tiểu Ca đầu cũng không ngoảnh lại hỏi nhỏ: "Giết rồi?" Trần Hạo thần tình tự nhiên đáp: "Ở đây không có người tốt, giết đi đỡ vướng chân.

Sao?

Có vấn đề gì à?" Nhưng điều Trần Hạo không ngờ là Tiểu Ca cư nhiên lại phun tào: "Giết thì không vấn đề.

Nhưng không cần ra tay đánh văng não như thế, quá ghê tởm!" "Đù!" Trần Hạo kinh ngạc trừng lớn hai mắt: "Cậu mà cũng biết chê bai á?

Ông đây đúng là sống lâu mới thấy!" Sau đó, hai người không nói nhảm nữa, chạy thẳng đến lao lung nhốt Thiên Chân.

Vừa tới gần, Tiểu Ca tung người nhảy lên cái lồng gỗ sơ sài.

Hắc Kim Cổ Đao vung lên một đạo tia chớp đen, lập tức chém nát cửa lao.

Nhìn Tiểu Ca ôm Thiên Chân đang mê man, dùng tư thế nam chính ôm nữ chính trong phim truyền hình cẩu huyết nhảy từ trên cao xuống.

Tiếp đất xong, Thiên Chân dùng ánh mắt thâm tình nhìn Tiểu Ca.

Trần Hạo trong nháy mắt nổi da gà khắp người, thậm chí có cảm giác như đang xem phim đam mỹ!

Ừm, có chút buồn nôn, có chút sến!

Cái này phải làm sao đây?

Online chờ gấp!

Thực sự không chịu nổi hai người này "tình tứ", Trần Hạo liền

nói: "Hai người đừng lề mề nữa, rút thôi." Lúc này Thiên Chân mới nhìn thấy Trần Hạo, cảm kích nói: "Hạo ca, cảm ơn anh cùng Tiểu Ca tới cứu tôi." Đúng lúc này, vốn dĩ nên thuận lợi hoàn thành cứu viện và rút lui êm đẹp, nhưng cũng không biết thế nào, Thiên Chân lại đá phải cái thùng dầu phế thải bên cạnh. "Ông!" Một tiếng vang lớn, giống như giữa đêm khuya thanh vắng có gã béo nào cầm búa tạ nện mạnh vào cái chiêng đồng vậy!

Trong sát na, những lều trại trong sào huyệt toàn bộ sáng đèn, ngay sau đó một đám lính vũ trang ôm súng trường tấn công xông ra.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo đạm nhiên nói: "Tôi biết ngay là sẽ không thuận lợi như vậy mà.

Tiểu Ca đưa Thiên Chân đi trước, tôi đoạn hậu." Vừa dứt lời, Trần Hạo rút ra hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng đặc chế, bắt đầu điểm danh từng tên lính đang xông tới. "Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!" Chỉ trong nháy mắt, hắn đã bắn hạ hơn mười tên lính canh ở cách đó cả trăm mét.

Vốn dĩ Thiên Chân không chịu nghe lời, nhưng Tiểu Ca căn bản không cho y thời gian nói nhảm.

Hắn vác Thiên Chân lên vai, chân đạp mạnh, mấy cái tung người biến mất trong màn đêm.

Nhìn kết quả từng phát súng nổ đầu cách xa trăm mét, Trần Hạo thầm nghĩ: Hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng đặc chế quả nhiên uy lực cực đại.

Vốn dĩ tầm bắn hiệu quả của súng này chỉ 100 mét, nhưng hiện tại bắn kẻ địch cách hơn 150 mét vẫn có thể headshot, uy lực tuyệt đối tăng cường gấp đôi!

Còn về hệ thống thông báo có thêm mười mấy điểm thưởng, hắn

hoàn toàn không để ý.

Sau đó, Trần Hạo nghênh ngang giết ra ngoài doanh trại.

Trên đường đi, chỉ cần kẻ nào dám giơ súng về phía hắn, toàn bộ đều bị một phát bắn nổ đầu, tuyệt không may mắn thoát khỏi.

Nhìn bộ dáng đạm định thong dong đó, không biết còn tưởng hắn đang đi dạo phố.

Nếu thêm chút nhạc nền, tuyệt đối còn ngầu và bá đạo hơn cả Châu Nhuận Phát trong phim ngày xưa.

Thấy Trần Hạo chỉ bằng một người hai súng diệt gọn mấy chục đồng bọn, đám lính canh lập tức điên cuồng.

Hai gã vác súng chống tăng (RPG/B40) lập tức ngắm bắn Trần Hạo.

Trần Hạo cười khinh bỉ, chân mãnh liệt tung người nhảy lên, trong nháy mắt tránh thoát phạm vi nổ.

Tùy tức thay băng đạn, nhắm vào hai gã dùng súng chống tăng mà điểm danh.

Trong chớp mắt, lại thêm mười mấy tên lính đi gặp Diêm Vương.

Giết đang hăng, quan trọng nhất là không cần cố kỵ giết nhầm người tốt.

Thế là Trần Hạo thu súng, từ không gian trữ vật lấy ra mười mấy quả lựu đạn ném loạn xạ. "Ầm!" "Ầm!

Ầm!" Doanh địa trong nháy mắt bị mười mấy ngọn lửa chiếu sáng như ban ngày.

Còn đám lính vây công thì bị nổ chết nổ thương hơn trăm người!

Nhóm người ở bên ngoài chuẩn bị tiếp ứng là Giải Vũ Thần và

Hoắc Tú Tú vốn đang vô cùng lo lắng.

Khi nghe bên trong đột nhiên vang lên tiếng súng kịch liệt và tiếng nổ, bọn họ càng sốt ruột.

Hoắc Tú Tú oán trách: "Bàn Tử, đều lúc nào rồi mà anh còn có tâm trạng chơi game hả?" Rồi cô quay sang hỏi: "Tiểu Hoa ca ca, hiện tại bên trong đánh nhau kịch liệt như vậy, Tiểu Ca và Trần Hạo rốt cuộc có được không đấy?" Không đợi Giải Vũ Thần trả lời, Bàn Tử đạm định nói: "Tôi với Thiên Chân quan hệ thế nào?

Tôi hiện tại còn có thể chơi game, chứng tỏ có Hạo gia và Tiểu Ca liên thủ, các cô cậu cứ yên tâm mười vạn phần!

Hai người đó mà không được, thì chỉ có nước cầu chư thiên thần phật thôi!" Giải Vũ Thần cũng tiếp lời: "Vết thương của tôi trước đó nặng thế nào, Tú Tú em biết rõ mà.

Nhưng uống thuốc của Trần Hạo xong, mới mười mấy phút đã khỏi gần hết rồi.

Cho nên tôi tin tưởng hắn.

Cái tên Trần Hạo này, thực sự quá thần bí cũng quá thần kỳ!" Đúng lúc này, Tiểu Ca dìu Thiên Chân đang suy yếu cuối cùng cũng trở lại.

Thấy hai người không sao, Giải Vũ Thần và Hoắc Tú Tú cuối cùng cũng yên tâm.

Bàn Tử lại lo lắng hỏi: "Tiểu Ca, Hạo gia chưa về sao?" Tiểu Ca vô cùng tín nhiệm nói: "Cậu ấy ở lại đoạn hậu, sẽ về nhanh thôi." Lần này Bàn Tử thật sự lo lắng rồi, đang lúc hắn đỏ mặt tía tai muốn xông vào, một giọng nói trêu tức đột nhiên truyền vào tai mọi người: "Uầy!

Không ngờ Bàn Tử cũng biết quan tâm tôi đấy nhỉ?

Sao không học tập Tiểu Ca một chút, có chút lòng tin với ông đây xem nào!..." Thấy Trần Hạo bình an vô sự, Bàn Tử kích động nói: "Hạo gia về rồi, tôi biết là cậu sẽ không sao mà!" Trần Hạo vui vẻ vỗ vai Bàn Tử, nói: "Yên tâm đi, tôi không sao." Thiên Chân cũng lo lắng hỏi: "Anh Hạo không sao chứ?

Chương 71

Vừa nãy em thấy nhiều lính canh cầm súng như vậy, anh không bị thương chứ?" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Tôi không bị thương, mấy tên lính canh bình thường đó không làm khó được tôi." Lúc này, Hoắc Tú Nhi nói: "Em thấy chúng ta mau rút thôi, lỡ một lát nữa họ đuổi theo thì phiền phức lắm." Liếc mắt nhìn tùy ý, Trần Hạo cười cợt nói: "Nếu bị giết hơn hai trăm người mà còn dám đuổi theo, thì tôi vô cùng khâm phục dũng khí của bọn hắn đấy." Nghe vậy, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Tuy đều không phải người thường, bình thường đổ đấu xuống mộ, giết vài người thì Giải Vũ Thần xem là chuyện bình thường.

Nhưng một hơi giết hơn hai trăm người thì đúng là khiến người ta tim đập chân run.

Còn về Thiên Chân và Hoắc Tú Nhi, hiện tại không phải là phiên bản trong cốt truyện "Sa Hải" mười năm sau, vẫn còn non nớt giống như Tiểu Hoa, nên càng bị lời nói ung dung của Trần Hạo làm cho giật mình thon thót.

Ngay cả Bàn Tử, người từng tận mắt thấy Trần Hạo giết đám lính đánh thuê trong Lỗ Vương Cung, cũng kinh hãi không thôi.

Nhưng cuối cùng Bàn Tử vẫn phá vỡ bầu không khí gượng gạo, nói: "Hạo gia, Tiểu Thiên Chân cũng cứu được rồi, chúng ta cũng nên rút thôi, lên xe nào!" Trần Hạo biết sau chuyện này Thiên Chân sẽ đi gặp Ngô Tam gia, hắn không có hứng thú đi xen vào mấy chuyện nhàm chán đó.

Vì vậy đạm nhiên nói: "Mọi người đi trước đi, tôi không đi cùng đâu.

Thiên Chân, Tiểu Hoa gia, Tú Nhi cô nương, chúng ta ngày sau còn gặp lại!" Nói xong, Trần Hạo liền xoay người rời đi.

Thiên Chân thấy không giữ được, đành phải hạ thấp giọng hô: "Anh Hạo, đa tạ ơn cứu mạng của anh." Giải Vũ Thần cũng nói theo: "Hạo gia, cảm ơn thần dược trị thương của anh." Trần Hạo không quay đầu lại, chỉ tiêu sái phất phất tay.

Bàn Tử sốt ruột hỏi: "Hạo gia, cậu định đi đâu thế?" Đi được một đoạn xa, Trần Hạo dừng lại đáp: "Tôi về Yên Kinh đây, có việc thì đến biệt thự tìm tôi." Nói xong, liền biến mất trong màn đêm.

Giải Vũ Thần không khỏi cảm thán: "Vị Liệt Hải Thiên Sư Hạo gia này, thật thần bí lại cường đại.

Thiên Chân, người bạn này của cậu không tầm thường chút nào đâu." Lúc này, mọi người đều đã lên xe, Thiên Chân mới phát hiện Tiểu Ca cũng đã biến mất không thấy đâu.

Thế là, mọi người lại một phen cảm thán.

Ngay sau đó, liền lái xe lao nhanh trốn khỏi nơi này. ...

Sau khi về Yên Kinh, Trần Hạo ngủ nướng đã đời hai ngày mới nhận điện thoại của Doãn Nam Phong, nói ngày mai hội đấu giá minh khí sẽ bắt đầu, hỏi hắn có muốn đến dự không.

Chuyện thú vị như vậy, Trần Hạo đương nhiên phải đi góp vui rồi.

Nói tới trước khi xuyên không, hắn chỉ thấy cảnh đấu giá ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trong phim mạng và tiểu thuyết, còn trong hiện thực thì đây là lần đầu tiên.

Mười giờ sáng hôm sau, Trần Hạo đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đám Côn Nô kia vừa thấy hắn thì không dám phóng túng nữa,

cung kính nghênh đón Trần Hạo đi vào.

Sau khi vào bao sương dành riêng, Doãn Nam Phong nhanh chóng đến gặp mặt, đồng thời giới thiệu một số quy trình và quy tắc đấu giá.

Trần Hạo chỉ nhàn nhạt nghe, thái độ nho nhã hữu lễ, nhưng lại đối xử với cô không lạnh không nóng.

Điều này làm Doãn Nam Phong tức anh ách, một lần nữa hoài nghi về sức quyến rũ của bản thân.

Một lát sau, hội đấu giá bắt đầu, những vị khách được mời đều vung tiền mạnh tay tranh đoạt.

Nhìn từng món minh khí đều được bán với giá trên trời, trong lòng Trần Hạo lại không có chút gợn sóng nào.

Bởi vì đối với hắn hiện tại, tiền không quan trọng, chỉ cần đủ tiêu là được.

Cái hắn quan tâm là hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, đạt được điểm thưởng để đổi lấy kỹ năng và vật phẩm hữu ích!

Nhưng điều làm Trần Hạo vô cùng hài lòng là, mỗi khi một món vật phẩm xuất hiện, Thanh Thanh Mạn phụ trách chủ trì đấu giá đều sẽ nhắc lại thân phận chủ nhân vật phẩm là Liệt Hải Thiên Sư một lần.

Điều này khiến đám phú hào và khách khứa có bối cảnh đều chấn kinh không thôi với danh hiệu Liệt Hải Thiên Sư này.

Hơn hai tiếng sau, hơn một trăm món minh khí mà Trần Hạo và Bàn Tử mang ra từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung đều đã bán hết.

Tổng giá trị đạt tới con số kinh người là hơn hai mươi tỷ, đó là trong tình huống món áp chót là Ngọc Dũng (áo ngọc) chưa được bán ra.

Lúc này, Thanh Thanh Mạn rốt cuộc bắt đầu giới thiệu Ngọc Dũng.

Các vị khách tuy rằng đã biết về Ngọc Dũng từ danh sách vật phẩm, nhưng vừa nghĩ tới bảo bối mà năm đó Tần Thủy Hoàng cũng không lấy được, lập tức hưng phấn hẳn lên.

Một số thế lực lớn chuyên nhắm vào Ngọc Dũng càng chuẩn bị ra tay.

Đấu giá vừa bắt đầu, giá cả đã tăng lên nhanh chóng, chỉ trong vòng nửa phút ngắn ngủi, giá đã bị đẩy lên mười tỷ!

Đến lúc này, các phú hào và thế lực bình thường chỉ đành bất lực rút lui.

Cuối cùng chỉ còn lại một mỹ nữ lãnh diễm nhìn qua tầm 18, 19 tuổi, cùng một phú hào bài danh thượng hạng trên thế giới An Lạc đang cạnh tranh.

Tên phú hào kia chỉ là có tiền mà thôi, Trần Hạo không để ý, ngược lại cô gái lãnh diễm kia lại thu hút sự chú ý của hắn.

Bởi vì hắn cảm thấy cô gái này trông rất quen mắt, nhưng lại không nhớ đã gặp ở đâu.

Vì thế hắn gọi một Thính Nô lại, hỏi tư liệu về cô gái lãnh diễm đó.

Kết quả khi biết tên cô gái, hắn lập tức giật mình kinh hãi.

Tên cô gái này trùng tên với Tô Nan trong cốt truyện "Sa Hải"!

Lúc này Trần Hạo mới hiểu vì sao lại thấy đối phương quen mắt.

Hóa ra đây chính là mỹ nữ lãnh diễm Tô Nan trong "Sa Hải" mười năm sau, hoặc gọi là Vương Tô Nan mới chuẩn xác hơn.

Biết bối cảnh người nhà họ Vương, Trần Hạo cũng hiểu vì sao cô

ta lại chấp nhất muốn đấu giá Ngọc Dũng.

Dù sao người nhà họ Vương vẫn luôn tuân theo tổ huấn, muốn tìm ra bí mật đằng sau Thanh Đồng Môn, mới chống đối với Cửu Môn nhiều năm như vậy.

Ngọc Dũng xuất từ Lỗ Vương Cung, người nhà họ Vương đứng sau đương nhiên muốn dốc toàn lực để có được.

Lúc này, giá Ngọc Dũng đã tăng lên 15 tỷ, Vương Tô Nan còn rất trẻ phẫn nộ từ bỏ cạnh tranh.

Tên phú hào kia cười ha hả, ăn mừng rốt cuộc đã đoạt được Ngọc Dũng.

Nhưng Trần Hạo phát hiện, ánh mắt Vương Tô Nan nhìn tên phú hào kia băng lãnh đến cực điểm, khóe miệng mang theo một nụ cười quỷ dị.

Có thể biết, tên phú hào ngốc nghếch này đã bị Vương Tô Nan nhắm trúng.

Chương 72

Ước chừng chỉ cần vừa ra khỏi cửa lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm, Vương Tô Nan hoặc người nhà họ Vương sẽ ra tay với hắn!

Trần Hạo cười cợt, trong lòng nghĩ náo nhiệt như vậy, hắn phải đi xem cho kỹ mới được.

Hội đấu giá vừa kết thúc, Trần Hạo liền đứng dậy trực tiếp xuống lầu.

Doãn Nam Phong đang định nói chuyện với Trần Hạo thấy vậy, kinh ngạc hỏi: "Trần tiên sinh đi vội vã như vậy sao?

Nam Phong còn chưa đưa tiền bán vật phẩm cho anh mà!" Chân Trần Hạo không hề dừng lại, vừa đi vừa nói: "Tín dự của Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi tin được.

Còn về tiền hàng, phiền Doãn gia chủ khấu trừ nợ của Bàn Tử xong thì trực tiếp chuyển vào tài khoản của tôi nhé.

Tôi có việc, xin cáo từ trước!" Nói xong, liền đầu cũng không ngoảnh lại xuống lầu rời đi.

Doãn Nam Phong chưa từng bị lờ đi như vậy, tức đến đỏ bừng mặt, hận không thể lập tức băm Trần Hạo ra làm nhân bánh bao.

Đồng thời trong lòng thầm nghĩ, cái tên Trần Hạo này rốt cuộc có phải đàn ông không?

Sao lại đối xử với mình lãnh đạm như thế?

Chẳng lẽ sức hút của bổn tiểu thư lại khiến hắn không thèm để mắt tới sao?!!!

Ngay sau đó cô xoay người nói: "Thanh Thanh Mạn, trừ đi khoản

nợ 2.4 tỷ và tiền hoa hồng đấu giá của Bàn Tử, còn lại 30 tỷ tiền An Lạc, chuyển hết cho cái gã đàn ông đáng ghét kia!" Nói xong, cũng phẫn nộ bỏ đi.

Nhìn một màn quỷ dị này, Thanh Thanh Mạn tỏ vẻ đau cả đầu! ...

Sau khi Trần Hạo ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, liền lên chiếc Hummer H2 phiên bản cải tiến kia.

Lúc này tên phú hào đấu giá được Ngọc Dũng, dưới sự tháp tùng của mười mấy vệ sĩ, đắc ý lên xe rời đi.

Ngay sau đó, Vương Tô Nan dáng người cao ráo, lồi lõm gợi cảm, trên mặt đầy vẻ lạnh lùng liền lái xe bám theo.

Cùng lúc đó, có mấy chiếc xe con màu đen của người nhà họ Vương cũng lao theo.

Trần Hạo cười cợt, sau đó khởi động ô tô bám theo.

Ban đầu người nhà họ Vương vẫn luôn kiên nhẫn bám theo, mãi đến khi đoàn xe của phú hào đi qua một đoạn đường khu dân cư cũ kỹ, hai chiếc ô tô của nhà họ Vương mạnh mẽ tăng tốc lao lên.

Vừa vượt qua xe đi đầu của đoàn xe phú hào, hai chiếc ô tô nhà họ Vương mạnh mẽ đánh lái, trong nháy mắt chặn đứng đường đi của chiếc xe đầu đàn.

Một màn đột ngột này khiến đoàn xe phú hào phải phanh gấp, tạo ra mấy vệt bánh xe đen sì trên mặt đường.

Thấy tình cảnh này, phú hào và đám vệ sĩ cũng biết xảy ra vấn đề rồi.

Nhưng chưa đợi bọn họ xuống xe phản ứng, hai chiếc ô tô khác của nhà họ Vương đã từ phía sau húc tới! "Rầm!" "Rầm!" Xe đuôi của đoàn xe phú hào cũng bị húc nát, ngay sau đó từ bốn chiếc ô tô của

người nhà họ Vương, mười mấy tên áo đen lao ra, tay cầm súng, mặt đầy vẻ lạnh lùng.

Tên phú hào sợ đến mức tè ra quần, căn bản không dám xuống xe.

Mười mấy vệ sĩ vừa chuẩn bị chiến đấu thì bị mười mấy người nhà họ Vương xông lên xả súng bắn thành cái sàng!

Nhưng đám người này làm việc cũng có chừng mực, không dám giết tên phú hào, chỉ cướp cái rương đựng Ngọc Dũng trong xe, sau đó cả đám phi tốc lên xe tẩu thoát!

Toàn bộ quá trình hành vân lưu thủy, không hề có chút lạ lẫm nào.

Trần Hạo có thể khẳng định, đám người này là tinh nhuệ của nhà họ Vương.

Nếu không tuyệt đối sẽ không có sự ăn ý và thân thủ như vậy.

Đương nhiên rồi, đối với những kẻ dám nổ súng ngay giữa đường phố Yên Kinh, hắn cũng tỏ vẻ kính bội đám hán tử ngốc nghếch này!

Đám người nhà họ Vương này đúng là vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn!

Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến Trần Hạo, Ngọc Dũng rốt cuộc về tay ai, hắn lười quan tâm.

Hắn chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào Vương Tô Nan cũng đang lái xe xem kịch ở phía sau.

Thấy sự việc đã xong, khóe miệng Vương Tô Nan lộ ra một nụ cười giễu cợt, lập tức quay đầu xe muốn rời đi.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo cũng lái xe bám theo.

Hai chiếc xe vừa rời khỏi hiện trường vụ án khoảng hai cây số, Trần Hạo mạnh mẽ tăng tốc, chiếc Hummer H2 như một con dã thú hung mãnh, trong nháy mắt vượt qua ô tô của Vương Tô Nan, ép xe

của cô dừng lại!

Thần tình trên mặt Vương Tô Nan không hề biến hóa, chỉ là trong đôi mắt xinh đẹp thoáng qua một tia kinh ngạc và cảnh giác mà thôi.

Ngay sau đó cô liền lùi xe định rút lui, nhưng Trần Hạo đâu thể cho cô cơ hội này!

Chiếc Hummer H2 mạnh mẽ đạp ga, 'Rầm' một tiếng húc xe Vương Tô Nan lên dải phân cách bên đường.

May mà Trần Hạo không dùng sức quá mạnh, nếu không Vương Tô Nan đã bị húc chết trong xe rồi.

Vương Tô Nan phẫn nộ đến cực điểm, trực tiếp từ cửa sổ trời ô tô nhảy ra, đôi mắt đầy băng lãnh nhìn chằm chằm Trần Hạo hỏi: "Là thủ hạ của tên phú hào kia?" Trần Hạo cũng xuống xe, dựa vào cửa xe, đạm nhiên nhún vai: "Hắn ta không xứng để tôi làm thủ hạ." "Vậy thì, là người của Cửu Môn?" Vương Tô Nan hỏi lại.

Trần Hạo 'xùy' một tiếng: "Vương Tô Nan tiểu thư, không cần đoán mò nữa.

Tôi sở dĩ tìm cô, chỉ là muốn kiến thức một chút về hậu nhân có tính cách lạnh lùng cô tịch, ngay cả sở thích cũng không có, đồng thời đối với nhà họ Vương không có cảm giác quy thuộc nhất mà thôi." Chỉ một câu nói, đôi mắt Vương Tô Nan lập tức phóng ra hàn quang băng lãnh.

Bởi vì những tư liệu về cô mà kiếp trước Trần Hạo xem trên mạng, hoàn toàn giống như lật tẩy gốc gác của Vương Tô Nan!

Vương Tô Nan vô cùng chấn kinh vì sao hắn lại hiểu rõ như thế, phải biết những chuyện này ngay cả người nhà họ Vương cũng không ai biết.

Đã người này biết bí mật, vậy chỉ có thể giết!

Thế là, Vương Tô Nan trong nháy mắt rút ra một con quân đao từ sau lưng, không nói hai lời lao thẳng tới đâm Trần Hạo.

Trần Hạo hai tay đút túi, trên mặt vẫn giữ vẻ đạm định ung dung, hơi nghiêng người, dễ dàng tránh thoát một dao.

Vương Tô Nan không ngờ tốc độ của hắn lại nhanh như vậy, lập tức xoay chuyển quân đao, lần nữa đâm về phía Trần Hạo.

Chương 73

Trong nháy mắt, Vương Tô Nan liên tiếp đâm mười hai dao, nhưng đều bị Trần Hạo nhẹ nhàng theo bản năng tránh được.

Qua vài chiêu, Trần Hạo đã có hiểu biết đại khái về thân thủ của cô.

So với Tiểu Ca thì chắc chắn kém xa, nhưng ít nhất sẽ không yếu hơn A Ninh.

Chẳng trách trong tư liệu trên mạng kiếp trước đều viết, Vương Tô Nan là một nữ tử thần bí có võ lực kinh người.

Cùng lúc đó, Vương Tô Nan liên tiếp ra tay không trúng trong lòng cũng chấn kinh không thôi.

Thân thủ của cô ở nhà họ Vương đã là đỉnh tiêm rồi, nhưng dưới tình huống toàn lực ra tay, ngay cả góc áo đối phương cũng không chạm vào được.

Từ đó có thể thấy, đối phương tuyệt đối là một kẻ có thực lực kinh người.

Trong lòng cô nảy sinh ý muốn rút lui.

Dù sao giết không được đối phương, ngu ngốc mà đối đầu trực diện không phải là tính cách của Vương Tô Nan.

Nhưng chưa đợi cô rút lui, Trần Hạo đã sớm đoán được ý định, đột nhiên tung một cú đá, đá bay quân đao trong tay cô.

Ngay sau đó, một cú chặt tay đánh ngất cô.

Vác Vương Tô Nan đang hôn mê bất tỉnh ném lên ghế sau xe Hummer H2, Trần Hạo lái xe chạy về hướng biệt thự.

Vừa lái xe vừa nghĩ thầm: Đã từ trong xương tủy không có cảm giác quy thuộc với nhà họ Vương, nhân sinh không chút niềm vui.

Vậy thì, chi bằng để tiểu gia ta cho cô một cuộc đời khác đi. ...

Có lẽ sẽ có người kỳ quái, vì sao Trần Hạo đột nhiên muốn bắt cóc Vương Tô Nan?!

Thật ra rất dễ hiểu, trước khi xuyên không Trần Hạo là trẻ mồ côi, cho nên mới chọn chơi môn thể thao mạo hiểm lặn tự do, và trở thành người giữ kỷ lục lặn tự do thế giới.

Hoàn toàn là vì cảm thấy độc nhất một người trên đời, cô độc mới đi tìm kiếm kích thích.

Sau khi xuyên qua thế giới Đạo Mộ, hắn càng cảm thấy ở trong một thế giới vừa quen thuộc vừa xa lạ, vô cùng cô độc.

Cho dù có Bàn Tử, Thiên Chân và Tiểu Ca, hắn cũng cảm thấy căn bản không cùng một đường với họ.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao cảm giác của Trần Hạo đối với A Ninh lại khác biệt, bởi vì cả hai đều là trẻ mồ côi, nội tâm cũng cô độc như nhau.

Còn về Vương Tô Nan, tuy rằng không phải trẻ mồ côi, có rất nhiều tộc nhân nhà họ Vương.

Nhưng từ trong xương tủy cô không có chút cảm giác quy thuộc nào với nhà họ Vương, từ nhỏ đã cô tịch, gần như không có bất kỳ người bạn nào, thậm chí ngay cả sở thích cũng không có.

Có thể nói, mục tiêu gánh vác cả đời là giết chết Thiên Chân, kết quả cuối cùng lại vì Thiên Chân mà hy sinh.

Hoàn toàn là một nhân vật bi kịch, ngoại trừ có người nhà không giống người nhà ra, nội tâm của Vương Tô Nan gần như giống hệt

Trần Hạo trước khi xuyên không.

Điều này khiến Trần Hạo không tự chủ được có một chút cảm giác thân cận với Vương Tô Nan.

Cho nên, đã gặp được Vương Tô Nan, Trần Hạo tự nhiên không hy vọng cô lại đi theo quỹ tích cuộc đời cũ nữa.

Tại thế giới này, nhiệm vụ cuối cùng là chấn hưng Liệt Hải Thiên Sư, hắn cũng cần sở hữu những trợ thủ đáng tin cậy thuộc về mình.

Nếu không thì, với sức một người, dù có lợi hại đến đâu cũng khó hoàn thành.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn muốn bồi dưỡng Bàn Tử.

Còn về Thiên Chân và Tiểu Ca, Trần Hạo căn bản không lôi kéo hai người họ nhập bọn.

Dù sao mục tiêu của họ hoàn toàn không nhất trí.

A Ninh và Vương Tô Nan thì sau khi Trần Hạo gặp, đã nhận định là trợ thủ đáng tin cậy thứ hai và thứ ba.

Bởi vì cũng lạnh lùng, cũng thân thủ bất phàm, cũng quả quyết ngoan lạt, cũng nội tâm cô độc.

Hơn nữa, muốn hoàn thành nhiệm vụ chấn hưng Liệt Hải Thiên Sư, đánh ra danh tiếng là vô cùng quan trọng.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn muốn bán minh khí lấy tiền An Lạc, lại đem những minh khí không lấy đi được trong cổ mộ tặng cho quốc gia.

Với thế lực to lớn của nhà họ Vương, một khi biết Vương Tô Nan rơi vào tay hắn, chắc chắn sẽ quy mô lớn phạm tới.

Đến lúc đó, danh tiếng Liệt Hải Thiên Sư tự nhiên sẽ càng thêm vang dội!

Vì những lý do này, Vương Tô Nan tiểu thư, may mắn trở thành tù binh của Trần Hạo rồi.

Trên đường về biệt thự, Trần Hạo đột nhiên phát hiện tần suất hô hấp của Vương Tô Nan ở ghế sau có thay đổi.

Hắn giễu cợt nói: "Đã tỉnh rồi thì nói chuyện chút đi, nếu muốn đánh lén sau lưng tôi thì phải biết rõ hậu quả đấy nhé!" Bị gọi phá, Vương Tô Nan biết với thực lực của mình, trong tình huống Trần Hạo có phòng bị, căn bản không thể đánh lén thành công.

Vì thế cô ngồi dậy một cách hào phóng, mặt lạnh lùng hỏi: "Anh rốt cuộc là ai?

Vì sao muốn bắt tôi?

Muốn đi đâu?" Trần Hạo vừa lái xe vừa đáp: "Tôi tên Trần Hạo, lần đầu gặp mặt xin chiếu cố nhiều hơn." "Trần Hạo?!

Tôi không nhớ tôi hay nhà họ Vương có một kẻ địch số một như anh." Vương Tô Nan đạm nhiên đáp.

Trần Hạo cười ha hả: "Không sai, tôi và cô cũng như gia tộc của cô, quả thực một chút cừu oán cũng không có.

Tạm thời mà nói, hoàn toàn là hai đường thẳng song song không cắt nhau." "Vậy vì sao muốn bắt tôi?" Vương Tô Nan truy vấn.

Trần Hạo móc ra một điếu thuốc châm lửa, nhẹ nhàng rít một hơi, giọng trầm thấp nói: "Bởi vì tôi không nỡ nhìn một người có cảnh ngộ giống mình, bị gia tộc coi như công cụ mà thôi.

Tôi cảm thấy, kỳ thực cô hoàn toàn có thể vì bản thân mà sống tốt một lần." Vương Tô Nan nghe xong trong lòng run lên, lập tức kinh ngạc hỏi: "Anh... cũng có một gia tộc cần gánh vác vận mệnh sao?" Trần Hạo cười ha hả: "Hiểu lầm rồi, là trong lòng tôi cũng cô độc như vậy.

Tôi là trẻ mồ côi, nhưng không có một đám tộc nhân điên cuồng như nhà cô!" Lúc này Vương Tô Nan mới hiểu ý của hắn, đồng thời trong lòng cũng buông xuống hơn nửa tâm phòng bị.

Chương 74

Lập tức hỏi: "Anh biết cách nghĩ của tôi?" "Phải biết rằng, chuyện tôi không có cảm giác quy thuộc với gia tộc, thậm chí cực kỳ thất vọng, người nhà họ Vương không một ai biết cả!" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói cho cô biết là hắn biết được từ phim truyền hình.

Cho nên lừa gạt nói: "Có lẽ là vận mệnh an bài đi, khi tôi gặp cô, cảm giác được kỳ thực cô và tôi là cùng một loại người.

Cho nên, cô hiểu chứ?" "Tôi hiểu cái rắm!" Vương Tô Nan liếc mắt xem thường nói: "Đừng tưởng tôi không biết, anh đang lừa gạt tôi.

Nhưng mặc kệ thế nào, có thể gặp được một người hiểu suy nghĩ của tôi, cảm giác cũng không tệ.

Nói đi, rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?" Ngữ khí thần tình không còn băng lãnh như vậy nữa, Vương Tô Nan hơi thả lỏng dựa vào lưng ghế, hỏi.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Đương nhiên là về nhà tôi rồi.

Nếu không thì sao?

Chẳng lẽ cô tưởng tôi muốn đưa cô đi khách sạn thuê phòng à?" Vương Tô Nan hoàn toàn không để ý lời trêu chọc của hắn, ngược lại giễu cợt đáp: "Về nhà anh?

Chẳng lẽ anh không sợ người nhà họ Vương tìm đến gây phiền phức sao?" Trần Hạo cười lớn: "Cầu còn không được ấy chứ.

Nếu thật sự như vậy, tiểu gia ta vừa vặn mượn miệng nhà họ Vương, làm cho đại danh Liệt Hải Thiên Sư vang vọng khắp cả giới đạo mộ!" "Liệt Hải Thiên Sư?!

Chẳng lẽ...

Chủ nhân cũ của Ngọc Dũng, người cung cấp hàng hóa cho hội đấu giá Tân Nguyệt lần này?" Vương Tô Nan chấn kinh hỏi.

Trần Hạo không để ý đáp: "Tôi cũng không phải chủ nhân cũ, tôi chỉ mang những minh khí đó ra, bán cho người cần mà thôi." Vương Tô Nan liếc mắt: "Nếu vậy, xem ra người nhà họ Vương thật sự sẽ tìm tới đấy.

Anh đúng là quá điên cuồng!" ...

Về đến biệt thự của Trần Hạo, Vương Tô Nan, một mỹ nữ lãnh diễm, cư nhiên không chút phòng bị tùy ý ngồi trên sô pha, thậm chí còn hỏi buổi trưa ăn gì.

Trần Hạo buồn cười hỏi: "Bị tôi cưỡng ép bắt về, chẳng lẽ cô không định chạy trốn sao?" Vương Tô Nan hiếm khi lộ ra một nụ cười nói: "Dù sao tôi cũng đánh không lại anh, lại cần gì phải tự chuốc khổ chứ?" Hơn nữa, trên mặt cô lộ ra một tia mờ mịt nói: "Huống hồ, anh có thể biết suy nghĩ của tôi, hiểu sự cô độc và mê mang của tôi, tôi thật sự muốn tìm hiểu kỹ xem anh rốt cuộc là người như thế nào." Lập tức trên mặt lộ ra ý cười giễu cợt nói: "Tôi à, cứ ăn vạ ở đây không đi nữa!" Trần Hạo nghe xong, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt nói: "Được thôi.

Xem ở nể tình cô biết điều thức thời như vậy, tiểu gia ta đích thân xuống bếp làm bữa tiệc lớn cho cô, để cô nếm thử tay nghề của tôi." Vương Tô Nan khinh thường bĩu môi: "Không phải là món ăn bóng tối thì tốt rồi, đồ tự đại cuồng." Cứ như vậy, hai người vốn chẳng liên quan gì nhau, đã mở ra hình thức đối đáp hàng ngày trong biệt thự. ...

Trong mấy ngày sau đó, Vương Tô Nan thật sự an tâm ở lại nhà Trần Hạo.

Ngay cả điện thoại của nhà họ Vương cô cũng không nghe, sau đó thậm chí còn đập nát cả điện thoại và sim.

Mỗi ngày cô đều lôi kéo Trần Hạo tỷ thí so tài, bắt hắn kể những trải nghiệm đã qua.

Nhìn qua, Vương Tô Nan hoàn toàn có sự thay đổi rõ rệt so với khi ở nhà họ Vương.

Ít nhất là có chuyện hứng thú, nụ cười cũng nhiều hơn.

Có thể nói, trong lúc vô tình, Vương Tô Nan đã coi Trần Hạo là người bạn đầu tiên trong đời mình.

Cảm giác này khiến Trần Hạo cũng vô cùng vui vẻ.

Vì thế hắn đem những lời lừa gạt Thiên Chân kia, lại lôi ra lừa gạt Vương Tô Nan một lần.

Không phải Trần Hạo không muốn nói sự thật, mà là chưa đến lúc.

Vương Tô Nan hiểu biết về Trần Hạo càng nhiều, càng cảm thấy hắn thần bí, đồng thời cũng càng thêm tò mò về những chuyện xuống mộ đổ đấu của hắn.

Dù sao Vương Tô Nan là sát thủ do nhà họ Vương bồi dưỡng, cũng không phải kẻ trộm mộ chuyên nghiệp.

Cô vốn chẳng có hứng thú gì với những việc đó, càng sẽ không đi quan tâm chuyện người nhà họ Vương xuống mộ đổ đấu.

Sau đó Vương Tô Nan phát hiện Trần Hạo nhờ Tân Nguyệt Phạn Điếm kiếm được vật liệu nano chống đạn đỉnh cấp để làm quần áo.

Cô nằng nặc đòi Trần Hạo cũng giúp cô làm hai bộ, Trần Hạo có thể nói gì đây?

Loại yêu cầu nhỏ này, tự nhiên hân hoan đồng ý rồi.

Đồng thời Trần Hạo thông qua Tân Nguyệt Phạn Điếm, định chế một con dao quắm (Kukri) hợp kim công nghệ mới nhất cho Vương Tô Nan.

Cầm những thứ đó, Vương Tô Nan vui vẻ đắc ý như một cô bé con. ...

Mấy ngày sau, Trần Hạo đột nhiên nhận được điện thoại của Bàn Tử.

Hóa ra là nhận được tiền, Trần Hạo chuyển cho hắn 15 tỷ tiền An Lạc, đồng thời hắn biết Trần Hạo đã thanh toán khoản nợ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Điều này làm Bàn Tử cao hứng muốn chết, đồng thời nói Thiên Chân muốn đi Tần Lĩnh, tìm Thanh Đồng Thần Thụ.

Tuy rằng Bàn Tử cảm thấy lần này chẳng có gì để kiếm chác, nhưng vẫn hỏi Trần Hạo có muốn cùng đi không.

Dù sao đi theo Trần Hạo xuống mộ hai lần, hắn tự nhiên cảm thấy chỉ cần có Trần Hạo ở đó là trong lòng yên tâm.

Nghe chuyện này, Trần Hạo đương nhiên sẽ không từ chối.

Chưa nói bên trong có minh khí hay không, chỉ riêng thanh bảo kiếm sánh ngang Hắc Kim Cổ Đao trong tay tên hộ vệ 'Tiểu Dương' của Bắc Ngụy tiểu vương gia kia, Trần Hạo đã vô cùng thích rồi.

Huống chi trên tế đài Thanh Đồng Thần Thụ, còn có rất nhiều chuông thanh đồng lục giác nữa.

Lần trước ở trong mộ Thất Tinh Lỗ Vương, vì để đối phó Hạn Bạt, chuông thanh đồng trong tay Trần Hạo đều bị chấn nát rồi.

Lần này, cũng phải bổ sung lại.

Quan trọng nhất là, chuyến đi Thanh Đồng Thần Thụ lần này,

khẳng định có Hà Mộc Tập, một con cự mãng và một con Chúc Long sắp hóa thành giao long.

Cũng như đông đảo khỉ lớn bị ly cổ thao túng, Hỏa Long trận, Triết La Khuê vân vân quái vật.

Một khi xử lý hết đám này, không những kiếm được đông đảo điểm thưởng, mà còn có khả năng sẽ kích hoạt nhiệm vụ ẩn.

Hoàn toàn dọn sạch một ngôi cổ mộ, không gian trữ vật sẽ được thăng cấp một lần, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua chứ?!

Vì thế hắn tự nhiên đáp ứng, đồng thời nói cho Bàn Tử biết, sẽ dẫn theo một người bạn đi cùng.

Chương 75

Có Trần Hạo cùng đi, Bàn Tử mới chẳng quản hắn dẫn theo ai đâu.

Huống hồ Bàn Tử vô cùng tin tưởng Trần Hạo, tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến khác.

Còn về Thiên Chân, càng không có ý kiến rồi.

Bởi vì hắn cũng cảm thấy, chỉ cần có Trần Hạo ở đó, bất kể gặp nguy hiểm gì, Trần Hạo đều có thể xử lý tốt, tuyệt đối là nhân vật cấp bảo hộ thần giống như Tiểu Ca.

Biết được Trần Hạo muốn dẫn mình đi Tần Lĩnh xuống mộ, tâm thái đã thay đổi, Tô Nan lập tức vui vẻ không thôi.

Sau đó hai người thay bộ đồ kình trang bó sát màu đen làm từ vải nano chống đạn, chân đi giày tác chiến cao cổ đặc chế, đeo lên trang bị, lái chiếc Hummer H2 cải tiến, chạy đi hội hợp với Thiên Chân và Bàn Tử.

Đương nhiên rồi, một số súng ống vũ khí và binh khí lạnh cần thiết, Trần Hạo đã sớm bỏ vào không gian trữ vật, thậm chí mang cả đồ tiếp tế.

Chỉ là Trần Hạo lừa Vương Tô Nan rằng những trang bị đó đều nhờ người chuyển đi rồi, đợi đến nơi là có thể nhận trang bị. ...

Một ngày sau, Trần Hạo hai người phong trần mệt mỏi rốt cuộc cũng hội hợp với Thiên Chân, Bàn Tử.

Vừa gặp mặt, Bàn Tử đã ngẩn người.

Chỉ vào Vương Tô Nan dáng người cao ráo, dung nhan lãnh diễm, một thân kình trang màu đen, nói: "Hạo gia, người bạn này của cậu,

không phải là vị tiểu thư xinh đẹp này chứ?" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Nếu không thì sao?" Chưa đợi Bàn Tử nói, Thiên Chân đã lo lắng nói: "Hạo ca, chúng ta lần này đi cũng không biết có nguy hiểm hay không.

Vạn nhất có sơ suất gì thì, vị bạn bè này..." Không đợi hắn nói hết, Vương Tô Nan liền sắc mặt lạnh lùng hỏi: "Ý của anh là, coi thường tôi à?" Lúc này Trần Hạo mới phát hiện, hóa ra Vương Tô Nan căn bản không thay đổi, chỉ khi ở cùng một mình hắn thì tính cách mới có chút thay đổi.

Một khi gặp người lạ, vẫn y nguyên như cũ, vẫn là cái vẻ nữ thần cao lãnh đó!

Nhìn thần tình gượng gạo của Thiên Chân và Bàn Tử, Trần Hạo đạm nhiên nói: "Hai người không cần lo lắng.

Tuy rằng ở phương diện khảo cổ và đổ đấu, cô ấy không có kinh nghiệm bằng hai người.

Nhưng nói về thân thủ, hai người thật sự không phải đối thủ của cô ấy đâu.

Chính thức giới thiệu, vị tiểu thư mỹ nữ lãnh diễm này tên là Vương Tô Nan." Ngay sau đó lại quay đầu nói với Vương Tô Nan: "Cái tên béo kia là Bàn Tử mà tôi hay kể với cô.

Còn tiểu soái ca bên cạnh tên là Thiên Chân, hai người họ đều là bạn của tôi.

Yên tâm, người đều rất tốt, dễ chung sống thôi." Nghe Trần Hạo đánh giá, Bàn Tử và Thiên Chân mới biết, hóa ra cô gái xinh đẹp tên Vương Tô Nan này cũng là một cao thủ.

Vì thế hai người vội vàng cười chào hỏi, có Trần Hạo ở giữa làm cầu nối, Vương Tô Nan cũng không chấp nhặt với hai người.

Nhưng vẫn lãnh đạm gật đầu, nói một câu: "Chào." Nhìn thần tình lãnh đạm của cô, Thiên Chân chỉ đành cười gượng gạo.

Ngược lại Bàn Tử ghé vào bên người Trần Hạo, thấp giọng trêu chọc nói: "Hạo gia được đấy!

Bàn gia tôi mới rời đi mấy ngày, cậu đã kiếm được một em ngon lành thế này!

Bội phục!

Thật bội phục a!" Trần Hạo đạm nhiên cười, thầm nghĩ: Hai người mà biết bối cảnh của vị tiểu thư lãnh diễm này, ước chừng sẽ không nói như vậy nữa đâu.

Phải biết rằng, mười năm sau, Vương Tô Nan chính là người nhận lệnh phải xử lý Thiên Chân đấy!

Sau đó Trần Hạo bảo Thiên Chân tìm chỗ gửi chiếc Maserati, dù sao cũng phải đi nơi hoang sơn dã lĩnh, cái xe đó sao dùng tốt bằng Hummer H2 được!

Giải quyết xong việc vặt, Bàn Tử và Thiên Chân lên xe của Trần Hạo, thẳng tiến Tần Lĩnh. ...

Trần Hạo, Vương Tô Nan, Thiên Chân và Bàn Tử bốn người lái chiếc Hummer H2 cải tiến, qua một buổi sáng không ngừng đi đường, cuối cùng vào lúc giữa trưa sắp đến giờ cơm thì tới một quán nhỏ miền quê.

Trần Hạo, Bàn Tử và Vương Tô Nan trực tiếp đi vào quán, tìm một cái bàn trống ngồi xuống, gọi một ít cơm nước.

Còn Thiên Chân cầm ô đội mưa phùn lất phất chạy ra ngoài đi vệ sinh.

Gọi món xong, Bàn Tử cầm ấm trà phục vụ viên mang tới, rót cho

Trần Hạo và Vương Tô Nan mỗi người một chén trà.

Trần Hạo cầm chén trà nhẹ nhàng thổi, sau đó vừa chậm rãi uống, vừa đánh giá thực khách trong quán.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, bàn bên cạnh đang có một đám thực khách không giống người bản địa đang dùng bữa.

Nhìn bộ dạng của bọn họ, tuy rằng có chút khác biệt với trong phim, nhưng từ tướng mạo và hành vi cử chỉ mà xem, tuyệt đối là đám trộm mộ nửa mùa "muốn tiền không muốn mạng" kia.

Cũng chính là nhóm Thái thúc, Lương sư gia, Vương lão bản.

Nhưng Trần Hạo cũng không có hứng thú với bọn họ, chỉ cần đối phương không gây sự thì hắn cũng lười nhìn thêm một cái.

Lúc này Bàn Tử và Vương Tô Nan bắt đầu ăn, Thiên Chân đi vệ sinh cũng đã cầm ô quay lại.

Sau khi ngồi xuống, bốn người đều vừa bàn chuyện vừa ăn.

Do thói quen đặc biệt thích nói chuyện của người Yên Kinh như Bàn Tử, cho nên hắn vừa ăn vừa làm quen với Vương Tô Nan.

Trần Hạo chỉ đạm nhiên cười, cũng không lên tiếng, ngược lại Thiên Chân có chút sốt ruột nói: "Bàn Tử, đừng nói nhảm nữa, mau ăn đi, nếu không lát nữa đồ ăn nguội hết bây giờ." Bàn Tử buồn bực nói: "Ây da cậu gấp cái gì a!

Cái mộ kia cũng không chạy mất được, tôi đây không phải đang tìm hiểu sâu thêm với cô Vương mới gia nhập với chúng ta sao.

Miễn cho đến lúc đó xuất hiện vấn đề, một chút ăn ý cũng không có, thế chẳng phải phiền phức sao!" Hắn nói đạo lý rõ ràng, Thiên Chân cũng lười quản nữa.

Nhưng Vương Hạo lại nghe đến ngẩn người, không ngờ cho dù

có hắn và Vương Tô Nan xuất hiện, Bàn Tử vẫn cứ ở trước mặt người ngoài nói chuyện xuống mộ.

Xem ra, đám trộm mộ nửa mùa kia lát nữa lại muốn nhắm vào bọn họ rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, nghe thấy lời Bàn Tử, Thái thúc và Lương sư gia đang ăn cơm liếc nhìn nhau một cái.

Lương sư gia xách hai lon nước ngọt, chắp tay đi tới, dùng tiếng địa phương hỏi: "Mấy vị đi đâu đấy, làm buôn bán thổ hàng (đồ cổ/đồ dưới mộ) à!" Trần Hạo lười dây dưa tào lao với hắn như Thiên Chân và Bàn Tử trong cốt truyện gốc.

Vì thế lạnh lùng nói: "Lão nhân gia, ra cửa bên ngoài tốt nhất bớt nghe ngóng chuyện của người khác.

Có đôi khi người nhiều chuyện, dễ rước họa vào thân đấy." Nghe vậy, Vương Tô Nan, Thiên Chân và Bàn Tử đều hiểu người này có vấn đề.

Chương 76

Vương Tô Nan thậm chí phối hợp trứ Trần Hạo trừng mắt một cái, trong nháy mắt, Lương sư gia bị dọa toát mồ hôi lạnh.

Lập tức cười gượng gạo nói: "Quấy rầy... quấy rầy rồi, cáo từ, cáo từ!" Nói xong, đầu cũng không dám ngoảnh lại chạy chậm về bàn kia.

Lúc này Thiên Chân nhỏ giọng hỏi: "Hạo ca, đám người này có vấn đề sao?" Bàn Tử cười ha hả: "Đám người này nhìn một cái là biết không phải thứ tốt lành gì, lão già vừa nãy dùng tiếng lóng nói chuyện với chúng ta đấy." Vương Tô Nan càng trực tiếp: "Bên kia có hai người, trên tay khẳng định từng thấy máu." Trần Hạo đạm nhiên nói: "Cách thật xa đã ngửi thấy một cỗ mùi đất, làm gì cơ chứ?

Được rồi, mọi người ăn xong nghỉ ngơi rồi lên đường, đám người này tuy rằng không phải thứ tốt, nhưng cũng không cần quá lo lắng." Nghe hắn nói vậy, Thiên Chân và Bàn Tử đều gật gật đầu.

Ngược lại Vương Tô Nan cười lạnh nói: "Tôi hy vọng bọn họ có thể kiếm chút chuyện.

Cũng tốt để thử xem, anh dạy tôi Liên Hoàn Đao Pháp thế nào!" Lương sư gia sau khi về bên kia, vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa thấp giọng nói: "Đối phương đều không phải dạng dễ chọc, mặc kệ bọn họ làm gì, chúng ta mau chóng ăn xong rồi lên đường." Nghe vậy, Thái thúc và thủ hạ là Vương lão bản sắc mặt lập tức trầm xuống.

Sau đó quay đầu, cẩn thận nhìn nhóm bốn người Trần Hạo một cái, mới vội vàng cúi đầu ăn cơm.

Kết quả buổi tối, khi bốn người Trần Hạo lái xe đến một sơn trang nghỉ dưỡng để trọ lại, lại đụng phải nhóm Lương sư gia.

Lần này Lương sư gia cũng không dám giống như trong phim, nói chuyện úp úp mở mở với Bàn Tử nữa.

Hai nhóm người khi ăn cơm, tuy rằng đều đang nói chuyện với bạn đồng hành của mình, nhưng đối phương ngoại trừ thỉnh thoảng lén lút nhìn về phía Trần Hạo một cái, căn bản không dám bắt chuyện lung tung.

Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn uống no say, Trần Hạo đem chiếc Hummer H2 gửi lại, sau đó từ cốp sau xách ra một cái ba lô thật lớn.

Thiên Chân kinh ngạc hỏi: "Hạo ca, trong ba lô đựng cái gì thế?

Sao to vậy?!" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Ở đây nói chuyện không tiện, đợi một lát nữa tới chỗ không người tôi sẽ nói cho cậu." Nói xong, đeo ba lô lớn đi về phía rừng tùng Tần Lĩnh.

Đi khoảng năm sáu cây số, Trần Hạo mới đặt ba lô xuống, từ bên trong lấy ra hai khẩu súng lục, một khẩu súng trường tấn công, vài quả lựu đạn và mười mấy băng đạn đưa cho Thiên Chân.

Thiên Chân kinh kêu lên: "Hạo ca, anh mang mấy vũ khí này kiểu gì thế?

Trên đường đi cư nhiên không bị trạm kiểm soát phát hiện!" Bàn Tử lại hưng phấn hô: "Vãi chưởng!

Hạo gia thật ngầu, cư nhiên ngay cả mấy món đồ chơi này cũng mang theo được!

Hạo gia, nhất định sẽ không không chuẩn bị trang bị cho Bàn gia tôi chứ?" Trần Hạo mỉm cười nói: "Đương nhiên!" Nói xong, lại lấy ra một khẩu súng trường tấn công, hai khẩu súng lục, vài quả lựu đạn và mười mấy băng đạn đưa cho hắn.

Đồng thời, đưa cả thanh Đường Hoành Đao của Bàn Tử qua.

Thấy đao của mình và súng ống thuận tay, Bàn Tử bay nhanh trang bị xong rồi cười nói: "Chỉ cần có Hạo gia ở đây, tôi xuống mộ quả nhiên càng có bảo đảm." Lúc này Vương Tô Nan vươn bàn tay nhỏ bé ra nói: "Trang bị của tôi đâu?" Trần Hạo đạm nhiên cười, sau đó đưa con dao quắm hợp kim công nghệ cao, hai khẩu súng lục, mấy quả lựu đạn và mười mấy băng đạn cho cô.

Giây lát sau, Thiên Chân và Bàn Tử thấy Vương Tô Nan một thân kình trang bó sát chống đạn nano màu đen, sau lưng đeo ba lô cùng màu, bên hông dắt ngang dao quắm, hai bên đùi treo hai khẩu súng lục, bộ dáng anh tư táp sảng.

Bàn Tử không khỏi cảm thán: "Không nhìn ra, vị tiểu thư này thật có chút dáng vẻ cao thủ a!" Khi Trần Hạo cũng với một thân kình trang chống đạn nano màu đen, lưng đeo Đại Việt Long Tước Đao, hai bên đùi dắt hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng (Desert Eagle) ngân quang lấp lánh xuất hiện, Thiên Chân kinh thán nói: "Hạo ca như vậy mới là cao thủ chân chính, quang thanh đao kia thôi tôi đều cầm không nổi!" Quan sát kỹ giây lát, Bàn Tử đột nhiên hỏi: "Hạo gia, mấy trang bị này sẽ không phải là... lần trước xử lý đám người 'Trần Trình Trình' đoạt được chứ?" Trần Hạo sải nhiên cười: "A!

Nếu không cậu tưởng rằng, ở trong nước dễ dàng kiếm được mấy thứ súng ống trang bị này sao?" Nhóm của Trần Hạo mang theo vũ khí trang bị xịn hơn nhiều so với trong nguyên tác.

Buổi tối hôm đó, bốn người Trần Hạo lại một lần nữa phát hiện nhóm người Lương sư gia.

Trần Hạo biết tối nay bọn họ hạ trại, sẽ giảng về Hà Mộc Tập và Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ sự.

Tuy đã biết trước nội dung, nhưng hắn cũng muốn để Thiên Chân

và Bàn Tử nghe thử một chút.

Hắn bình thản nói: "Lén qua đó xem lai lịch và mục đích của đám người này." Khi bốn người nấp trong bụi cỏ, quả nhiên nghe thấy Lý lão bản và Vương lão bản kể cho Thái thúc, Lương sư gia cùng đám thủ hạ nghe về Hà Mộc Tập và chuyện Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ.

Sau đó, Trần Hạo dẫn ba người lặng lẽ rời đi.

Dù sao mục đích cũng đã đạt được, không cần thiết phải ra tay xử lý đám đá dò đường này sớm làm gì.

Đi thêm mười mấy cây số nữa, nhóm bốn người Trần Hạo mới bắt đầu dựng trại.

Ăn uống xong xuôi, cả bọn chui vào lều ngủ một giấc ngon lành.

Ngày hôm sau, ở giữa đường, bọn họ gặp vợ chồng sơn dân Đại Sơn y như trong nguyên tác.

Trần Hạo trực tiếp ra hiệu cho Bàn Tử, bảo gã bỏ tiền thuê Đại Sơn làm hướng dẫn viên, đồng thời xin tá túc một đêm.

Đêm đó, ba người Bàn Tử phát hiện Đại Sơn nhốt đứa con trai bị điên lại.

Sau vài lần gặng hỏi, Đại Sơn mới kể rằng con trai ông ta vì một cành Thanh Đồng Thụ mà phát điên, còn giết cả anh họ.

Trần Hạo đã sớm biết chuyện này nên lười tham gia, chỉ ngồi một bên nhàn nhã hút thuốc.

Ngược lại, Vương Tô Nan lại rất tò mò, cùng Bàn Tử và Thiên Chân ngồi nghe Đại Sơn kể chuyện.

Hôm sau, Bàn Tử định tìm Đại Sơn dẫn đường, nhưng Trần Hạo biết trong thôn còn có một ông lão biết nhiều hơn Đại Sơn.

Hắn dẫn ba người Thiên Chân trực tiếp đến nhà ông lão kia.

Một nắm tiền An Lạc tệ vứt ra, ông lão lập tức vẽ cho họ một tấm bản đồ đi đến Tần Lĩnh Thần Thụ.

Trên đường đi, bốn người Trần Hạo thuận lợi đến được khu vực lân cận Tần Lĩnh Thần Thụ.

Do cảnh giác của Trần Hạo và Vương Tô Nan rất cao, ba lô của Thiên Chân không bị khỉ trộm mất như trong truyện.

Không lâu sau, họ nhìn thấy những bức tượng đầu người chôn một nửa trên sườn núi.

Cùng lúc đó, A Ninh dẫn theo một đám thủ hạ, nương theo thiết bị định vị vi mô trên người Bàn Tử, cũng đã đến gần khu vực này.

Theo bản đồ giản lược mà ông lão vẽ, bốn người Trần Hạo nhanh chóng tìm thấy một hang động đá khổng lồ ẩm ướt.

Vương Tô Nan ngạc nhiên nói: "Bản đồ lão già kia vẽ liệu có vấn đề không?" "Phía trước hết đường rồi?!" Trần Hạo đương nhiên biết không những không đi nhầm, mà còn đến đúng địa điểm.

Hắn cười nói: "Chắc chắn không sai, nếu không chúng ta cũng chẳng thấy mấy tượng đầu người bên ngoài." "Nhìn kìa, đối diện đầm nước có một lối ra, chúng ta bơi qua đó xem sao!" Nói xong, Trần Hạo dẫn đầu nhảy xuống đầm nước.

Thấy vậy, Thiên Chân, Bàn Tử và Vương Tô Nan cũng nhảy xuống bơi theo.

Chương 77

Trần Hạo trong lòng biết rõ, trong đầm này có loài cá Triết La Khuê hung dữ.

Tuy hắn đã quen nhìn cảnh tượng lớn, lại biết Thiên Chân có hào quang nhân vật chính nên sẽ không sao, nhưng vẫn nhắc nhở: "Nơi này chúng ta đều không quen thuộc, mọi người cẩn thận một chút." Bàn Tử vừa bơi vừa càm ràm: "Cái đường quái quỷ gì thế này!" "Mộ thì to mà đường thì không có!" "Hạo gia, chủ mộ có tiền xây mộ chứ làm gì có tiền làm đường!" Trần Hạo cười trêu: "Được rồi Bàn Tử, có sức mà nói nhảm thì thà để dành sức bơi nhanh lên một chút!" Thiên Chân tiếp lời: "Nơi này là khu vực ngoài cùng của cả lăng mộ." "Nhìn xem, mấy tượng đá xung quanh đều chưa hoàn thiện, chắc là nơi thợ thủ công khai thác đá và điêu khắc." "Tôi đoán, nơi này chính là mộ huyệt của những người phục vụ tế đàn mà ông lão kia đã nói." Vương Tô Nan bĩu môi khinh thường: "Một gã đàn ông to xác mà bơi còn không bằng phụ nữ như tôi, còn mặt mũi nào mà la lối." Nghe vậy, Bàn Tử rốt cuộc cũng ngậm miệng: "Được rồi, được rồi." "Bàn gia tôi không nói nữa là được chứ gì!" Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên cảm giác dưới nước có vật thể hình thù rất lớn đang lao tới cực nhanh.

Hắn trầm giọng hét lên: "Mọi người cẩn thận, dưới nước có biến!" Lời vừa dứt, Bàn Tử bơi ở cuối cùng đã bị lôi tuột xuống nước.

Thiên Chân kinh hãi hét lớn: "Bàn Tử!" Cậu ta rút dao găm định lặn xuống cứu người.

Nhưng Thiên Chân vừa mới động đậy, cũng bị thứ gì đó dưới

nước lôi xuống.

Thấy cảnh này, Trần Hạo giật mình.

Phải biết rằng trong nguyên tác, nơi này chỉ có một con Triết La Khuê.

Nhưng hiện tại cả Thiên Chân và Bàn Tử cùng lúc bị tấn công, chẳng lẽ nơi này lại có biến hóa, không chỉ có một con?

Hắn hét lớn: "Tô Nan, em đi cứu Thiên Chân, anh cứu Bàn Tử!" Vương Tô Nan không nói hai lời, rút con dao quắm đại hợp kim sau lưng ra, làm một cú lặn mạnh xuống nước.

Trần Hạo cũng không nói nhảm, thân hình xoay chuyển, trong nháy mắt lao thẳng xuống vị trí của Bàn Tử.

Với bản lĩnh của Trần Hạo, dưới nước chính là thiên hạ của hắn.

Vừa lặn xuống không sâu lắm, hắn đã thấy dưới độ sâu năm sáu mét, Bàn Tử đang vung vẩy thanh Đường Hoành Đao, liều mạng chống cự với một con cá lớn xấu xí dài hơn năm mét!

Nhưng vấn đề là đao pháp của Bàn Tử luyện chưa được bao lâu, lại ở dưới nước nên hoàn toàn không phát huy được uy lực của Liên Hoàn Đao.

Huống hồ con Triết La Khuê này kích thước tuyệt đối lớn hơn gấp đôi so với trong nguyên tác!

Thấy vậy, Trần Hạo rút Đại Việt Long Tước Đao sau lưng ra, tựa như một con giao long, trong chớp mắt đã bơi đến trước mặt Bàn Tử.

Chưa đợi Bàn Tử nhìn rõ chuyện gì xảy ra, Đại Việt Long Tước Đao đã vẽ ra một đường đao ảnh màu bạc, chém thẳng vào cái đầu khổng lồ của con Triết La Khuê!

Con cá dài hơn năm mét kia dường như bất ngờ bị dọa sợ, lập tức

ngừng tấn công Bàn Tử.

Cơ thể khổng lồ của nó run rẩy không ngừng, giống như hoàn toàn bị dọa cho ngây dại, không dám động đậy. "Phập!" Đại Việt Long Tước Đao chém đứt cái đầu cá khổng lồ, nước xung quanh trong nháy mắt nhuộm đỏ một vùng. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Triết La Khuê, nhận được 10 điểm thưởng!]` Bàn Tử thấy Trần Hạo một đao đắc thủ, vội vàng bơi nhanh lên mặt nước.

Ngược lại, Trần Hạo vừa giết xong con cá lớn lại ngẩn người.

Hắn không hiểu tại sao con quái vật này đột nhiên bó tay chịu trói?

Lúc này, Trần Hạo mới phát hiện ra một chuyện kinh người.

Đó là ở dưới nước, dù không dùng thuật bế khí, hắn vẫn có thể hô hấp tự nhiên như trên cạn.

Không cần đèn pin tụ quang, hắn vẫn nhìn rõ mọi thứ xung quanh.

Quan trọng hơn, Trần Hạo cảm thấy dưới nước dường như không có bất kỳ lực cản nào, hoàn toàn không khác gì trên đất liền.

Một lát sau, hắn mới hiểu ra, hóa ra sau khi có được huyết mạch Thượng Cổ Thanh Long, lại có thay đổi to lớn như vậy!

Có thể nói, hiện tại Trần Hạo mới thực sự là Liệt Hải Thiên Sư!

Phát hiện ra diệu dụng của huyết mạch Thanh Long, Trần Hạo rốt cuộc cũng hiểu tại sao con Triết La Khuê khổng lồ kia vừa nhìn thấy hắn đã sợ đến ngây người.

Phải biết Thanh Long đứng đầu Tứ Đại Thần Thú thượng cổ.

Dù hắn chưa hoàn toàn khai thác hết sức mạnh huyết mạch, nhưng Long Uy trên người thì bất kỳ động vật nào cũng cảm nhận được.

Đặc biệt là sinh vật dưới nước càng mẫn cảm với Long Uy hơn.

Lúc này không biết Thiên Chân và Vương Tô Nan thế nào rồi, dù sao cốt truyện hiện tại đã thay đổi.

Trần Hạo không muốn vì nhất thời sơ ý mà để họ gặp nguy hiểm.

Nghĩ đến đây, hắn xách Đại Việt Long Tước Đao, thân hình như du long dưới đáy biển, nhẹ nhàng và nhanh chóng bơi đi.

Bơi một vòng lớn trong đầm nước, hắn mới phát hiện Thiên Chân và Vương Tô Nan đang phấn chiến.

Nhìn thấy đối thủ của họ, Trần Hạo hận không thể chửi thề!

Hóa ra thứ kéo Thiên Chân xuống nước là một con cá còn to hơn con vừa bị giết một vòng.

Thiên Chân lúc này chưa thành đồ đệ của Hắc Hạt Tử, thân thủ thực sự quá bình thường, chỉ dùng một con dao găm để tấn công, súng ngắn và súng trường hoàn toàn không kịp lấy ra.

Nếu không có Vương Tô Nan làm chủ lực, Thiên Chân e rằng đã sớm táng thân bụng cá!

Nhìn lại Vương Tô Nan, tuy cũng dùng một con dao quắm hợp kim dài hai thước, nhưng thân thủ của cô nàng không phải thứ Thiên Chân hiện tại có thể so sánh.

Đặc biệt là trải qua sự huấn luyện nghiêm khắc của hệ thống nhà họ Vương, bất kể khả năng bơi lội hay công phu dưới nước đều rất lợi hại.

Chỉ thấy mỗi lần né tránh cú lao tới của con cá khổng lồ, cô đều nhanh như cắt chém ra một đao.

Con Triết La Khuê kia không những không cắn được miếng nào, ngược lại còn bị Vương Tô Nan chém trúng hơn chục nhát!

Thấy cảnh này, Trần Hạo mới yên tâm.

Ngay khi hắn định qua giúp, đột nhiên thấy Bàn Tử lại bơi xuống, thanh Đường Hoành Đao trong tay đang liều mạng chém loạn xạ.

Trần Hạo nhìn kỹ, trong lòng có một vạn câu chửi thề không biết có nên nói hay không.

Bởi vì Bàn Tử lại đang bị một con Triết La Khuê dài hơn bốn mét đuổi chạy khắp đầm nước.

Trần Hạo rốt cuộc xác định, cái đầm nước này tuyệt đối không giống nguyên tác chỉ có một con cá hai mét.

Đã như vậy, hắn cũng không giữ sức nữa.

Chương 78

Chỉ thấy hắn kích phát Long Uy của huyết mạch Thanh Long, trong nháy mắt uy áp bao trùm cả đầm nước.

Thiên Chân, Bàn Tử và Vương Tô Nan đột nhiên phát hiện lũ cá đang ác đấu với mình bỗng ngây ra như phỗng, bất động!

Thấy cơ hội, Vương Tô Nan và Thiên Chân không nói hai lời, rút súng ngắn và súng trường ra, chĩa vào đầu con cá dài gần bảy mét kia xả đạn kịch liệt!

Bàn Tử cũng không ngốc, thu đao vào vỏ, lôi súng trường sau lưng ra, nã đạn vào đầu con cá đang đuổi mình!

Tuy uy lực của súng dưới nước không bằng trên cạn, lại dễ bị kẹt đạn hoặc nổ nòng, nhưng vận may của họ khá tốt, súng ống hoàn toàn không gặp vấn đề gì.

Trong nháy mắt, con cá khổng lồ bị Thiên Chân và Vương Tô Nan bắn nát đầu, lật bụng trắng chìm xuống đáy.

Bên phía Bàn Tử cũng lập tức kiến công, một băng đạn xả hết, con Triết La Khuê nhỏ hơn cũng bị tiêu diệt!

Thấy đã giải quyết xong đối thủ, Trần Hạo mới thu hồi Long Uy, ra hiệu cho ba người bơi lên, sau đó hắn như rồng nước rẽ sóng lao vút lên trên.

Khi Vương Tô Nan, Bàn Tử và Thiên Chân trồi lên mặt nước, Trần Hạo đã sớm lên bờ, ngồi trên một tảng đá lớn đợi bọn họ!

Ba người lần lượt leo lên bờ, Bàn Tử thở hồng hộc nói: "Hạo gia, vừa rồi đa tạ nhé.

Nếu cậu không giúp, con cá đầu tiên chắc đã nuốt chửng tôi rồi!"

Trần Hạo cười nhạt: "Quan hệ hai ta cần gì khách sáo?

Được rồi Bàn Tử, mau nghỉ ngơi đi." Thiên Chân ở bên cạnh lại cảm kích nói: "Tô Nan tỷ tỷ, vừa rồi cảm ơn chị đã giúp đỡ.

Nếu không, tôi nguy to rồi." Vương Tô Nan lạnh nhạt đáp: "Không có gì, là Trần Hạo bảo tôi cứu cậu." Nói xong, cô cắm súng vào bao súng hai bên đùi, ngồi xuống cạnh Trần Hạo, ngạc nhiên hỏi: "Vừa rồi anh có phát hiện không, hai con cá lớn kia vốn rất hung ác linh hoạt.

Nhưng anh vừa đến, chúng đột nhiên ngừng tấn công, giống như sợ hãi đến mức không dám động đậy!?" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Tôi cũng cảm thấy thế.

Nếu không phải con cá đó tự nhiên đứng im, tôi làm gì có thời gian lấy súng ra xử nó!" Thiên Chân cũng tán đồng: "Chuyện này tôi cũng nhận ra.

Chỉ là tôi thắc mắc, hai con cá lớn như vậy, rốt cuộc vì sao lại thế?" Trần Hạo biết chuyện huyết mạch Thanh Long sớm muộn gì cũng không giấu được.

Bởi vì trên người hắn hiện tại cũng có hình xăm giống như Tiểu Ca, chỉ khác là Tiểu Ca xăm Kỳ Lân, còn hắn là Thanh Long.

Hắn hào phóng nói: "Cũng không có gì kỳ quái.

Vừa rồi sau khi tôi lại gần, tôi đã phóng thích uy áp trên người, nên hai con Triết La Khuê kia mới sợ hãi không dám động đậy." Nghe vậy, Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, tôi biết sát khí của cậu nặng, nhưng uy áp là chuyện gì?" Vương Tô Nan lắc đầu: "Sát khí tôi cũng có, có lẽ còn nặng hơn các cậu, đương nhiên bao gồm cả Trần Hạo.

Nhưng tôi cảm thấy cái gọi là uy áp của anh, tuyệt đối không phải sát khí." Thiên Chân tò mò: "Chẳng lẽ uy áp của Hạo ca bắt nguồn từ mấy loại đạo thuật thần kỳ kia?" Trần Hạo cởi bỏ bộ đồ bó màu đen

ướt sũng, để lộ cơ thể. "Đều sai.

Uy áp của tôi đến từ huyết mạch Thanh Long, cũng có thể gọi là Long Uy!" Khi nhìn thấy hình xăm Thanh Long mười hai móng bá khí uy vũ trước ngực Trần Hạo, Bàn Tử đột nhiên phản ứng, hét lên: "Ngọa tào!

Chẳng lẽ Hạo gia cũng có huyết mạch thần kỳ giống như Tiểu Ca?

Mà lại là huyết mạch Thanh Long ngưu bức hơn?!" Sau lưng Vương Tô Nan tuy cũng có hình xăm Phượng Hoàng đặc hữu của nhà họ Vương, nhưng đó không phải là huyết mạch truyền thừa, chỉ là một loại ấn ký đặc thù, càng không mang sức mạnh huyết mạch.

Cô tò mò hỏi: "Trần Hạo, Bàn Tử nói Tiểu Ca kia cũng có huyết mạch đặc thù, rốt cuộc là chuyện gì?" Trần Hạo đơn giản kể về Tiểu Ca và huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, sau đó bịa chuyện: "Còn về huyết mạch Thanh Long của tôi, cũng là gia tộc truyền thừa.

Chỉ là gia tộc tôi không có trách nhiệm gì truyền xuống, mỗi một thế hệ đều có thể sống thoải mái theo ý mình thôi." Nghe đến đây, Vương Tô Nan mới biết hóa ra Thiên Chân là hậu nhân Ngô gia - tử đối đầu của Uông gia trong Cửu Môn.

Còn người tên Tiểu Ca kia chính là Tộc trưởng Trương gia mà bài học nhà họ Uông hay nhắc đến.

Bất quá, hiện tại cô đã buông bỏ chuyện gia tộc, nên dù Thiên Chân hay Trương Khởi Linh thì có quan hệ gì với cô đâu?

Nghĩ vậy, chút lấn cấn trong lòng Vương Tô Nan tan biến.

Bàn Tử và Thiên Chân thì bị huyết mạch Thanh Long của Trần Hạo làm cho kinh ngạc đến há hốc mồm!

Nhóm bốn người nghỉ ngơi trên bờ một lúc rồi lại xuống nước,

bơi về phía lối ra ở đối diện.

Mắt thấy sắp bơi vào cổng đá lối ra, Thiên Chân đột nhiên hét lên: "Chết dở!

Vừa rồi tôi chỉ lo mang theo súng ống vũ khí, để quên ba lô trên bờ rồi!" Nói xong, cậu ta vừa quay người bơi lại vừa lớn tiếng: "Hạo ca, mọi người cứ đi trước đợi tôi.

Tôi tìm lại ba lô rồi sẽ đuổi theo." Trần Hạo và Vương Tô Nan chỉ gật đầu, tiếp tục bơi về phía lối ra.

Hiện tại cốt truyện đã hoàn toàn khác biệt, Trần Hạo cũng không thấy cổng đá hạ xuống nên không để ý.

Bàn Tử càng chẳng lo lắng, cười trêu chọc: "Thiên Chân nhà ta được thật đấy.

Đã hăm mấy tuổi đầu rồi mà cứ nhớ trước quên sau.

Nhanh lên nhé, không thì Bàn gia không đợi đâu!" Nói rồi ba người bơi vào lối ra.

Thiên Chân quay lại bờ tìm ba lô, vừa xuống nước lại vừa bơi vừa cười đáp: "Ông đợi hay không không quan trọng, chỉ cần Hạo ca và Tô Nan đợi tôi là được!" Đúng lúc này, không biết có phải do Bàn Tử táy máy chạm vào đâu không mà cơ quan bị kích hoạt. *Ầm!* Một tiếng động lớn vang lên, cổng đá lớn ở lối ra từ từ hạ xuống.

Thấy cảnh này, Trần Hạo tuy kinh ngạc nhưng không lo lắng.

Bởi hắn biết dù Thiên Chân bị nhốt bên ngoài cũng sẽ không gặp nguy hiểm, ngược lại còn gặp được Lão Dương - kẻ đang có mưu đồ riêng.

Vương Tô Nan ngoại trừ đặc biệt quan tâm Trần Hạo ra, bất kể Bàn Tử hay Thiên Chân cô đều không để tâm, nên chỉ thản nhiên nhìn,

không chút lo lắng.

Duy chỉ có Bàn Tử vừa chửi tay mình táy máy, vừa quay người bơi lại định tiếp ứng Thiên Chân.

Nhìn thấy cổng đá đột nhiên hạ xuống, Thiên Chân vội vàng tăng tốc.

Nhưng sự đời luôn có những điều trùng hợp thần kỳ.

Khi Bàn Tử và Thiên Chân sắp bơi đến cổng đá, tảng đá khổng lồ ầm ầm rơi xuống nước.

Trần Hạo cao giọng nhắc nhở: "Bàn Tử đừng động, Thiên Chân mau chui qua từ dưới nước!" Tuy Trần Hạo nhắc nhở chính xác, nhưng với tốc độ của Thiên Chân, dù liều mạng phát lực, cuối cùng cũng không thể bơi qua trước khi cổng đá hoàn toàn đóng kín!

Bàn Tử nôn nóng lặn xuống đáy, phát hiện cổng đá đã bịt kín, bèn trồi lên mặt nước, vỗ vào cổng đá gọi Thiên Chân không ngừng.

Tương tự, Thiên Chân ở bên ngoài cũng liên tục gọi ba người Trần Hạo.

Cuối cùng Trần Hạo bơi đến trước cổng đá, nói với Bàn Tử: "Cá trong đầm bên ngoài đã bị chúng ta diệt sạch rồi, cậu ta sẽ không gặp nguy hiểm đâu.

Chương 79

Bị chặn ở ngoài thì chúng ta có thể tìm một đường khác để hội họp với cậu ấy!

Huống hồ Thiên Chân có súng và lựu đạn, gặp nguy hiểm cũng có thể cầm cự một thời gian chờ chúng ta chi viện." Bàn Tử nghe xong vỗ trán bừng tỉnh, sau đó lớn tiếng bảo Thiên Chân đợi bên ngoài, ba người sẽ tìm đường khác ra đón.

Do tình huống hiện tại hoàn toàn khác nguyên tác, nên Thiên Chân và Bàn Tử cũng không có cảm giác sinh ly tử biệt.

Thế là nhóm ba người Trần Hạo quay lại bơi vào bờ bên trong cổng đá.

Vừa lên bờ, họ nhanh chóng tìm kiếm lối ra.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chỉ một lát sau, ba người đã tìm thấy lối ra của hang đá.

Bàn Tử vui mừng khôn xiết, kéo Trần Hạo lao vào, Vương Tô Nan tự nhiên cũng theo sát.

Hơn nửa tiếng sau, khi ba người Trần Hạo vòng lại được hang động bên ngoài cổng đá thì phát hiện Thiên Chân đã biến mất.

Ba người kiểm tra xung quanh, không thấy dấu vết đánh nhau.

Thậm chí Trần Hạo còn cố ý lặn xuống đầm nước kiểm tra kỹ lưỡng một vòng.

Ngoại trừ xác ba con Triết La Khuê, đáy đầm không có gì khác, càng không có thi thể Thiên Chân.

Điều này chứng tỏ ít nhất Thiên Chân không bị con cá nào khác ăn

thịt.

Trần Hạo trong lòng hiểu rõ, chắc chắn bọn họ vừa đi thì Thiên Chân đã bị người bạn Lão Dương dẫn đi mất.

Để lợi dụng Thiên Chân, Lão Dương tự nhiên không hy vọng cậu ta hội họp với nhóm Trần Hạo.

Hắn nói với Bàn Tử đang lo lắng: "Yên tâm, ít nhất hiện tại có thể chứng minh Thiên Chân không xảy ra chuyện.

Chúng ta tiếp tục đi vào trong, nhất định sẽ gặp lại cậu ấy." Nghỉ ngơi một chút, ba người quay lại đường cũ, tiếp tục đi sâu vào trong hang đá.

Lúc này bên ngoài hang động, A Ninh dẫn theo thủ hạ đi tới cửa hang.

Theo thiết bị định vị vệ tinh hiển thị, nhóm Bàn Tử biến mất ở cửa hang này.

Thế là A Ninh dẫn quân đi vào.

Lần này vận may của họ khá tốt, do nhóm Trần Hạo đã giết sạch cá trong đầm nên thủ hạ của A Ninh không bị tử thương thảm trọng như trong nguyên tác!

Nhóm Trần Hạo đi một lúc thì phát hiện một lối đi hẹp.

Vừa đi vào không xa, Bàn Tử nhìn thấy trên vách đá có một bức tượng điêu khắc mình chim đầu người.

Hai mắt bức tượng lồi ra rất kỳ lạ, Bàn Tử ngứa tay định chọc vào mắt tượng.

Thấy hành động muốn chết của Bàn Tử, Trần Hạo chộp lấy cổ tay gã: "Bàn Tử, nếu cậu chán sống thì tiểu gia không cản.

Nhưng nếu chưa chán đời thì tôi khuyên cậu đừng có động vào

thứ này." Bàn Tử biết Trần Hạo không bao giờ nói đùa chuyện chính sự, vội vàng rụt tay về hỏi: "Hạo gia, chẳng phải chỉ là tượng đá thôi sao, có gì nguy hiểm?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Tượng đá không có vấn đề, nhưng đôi mắt của nó là gắn thêm vào sau này.

Trong đôi mắt lồi ra kia có giấu hai con Thi Biệt màu đỏ kịch độc.

Một khi bị nó cắn, chúc mừng cậu, trước tiên độc phát thành kẻ điên, sau đó trúng độc thân vong.

Thế nào Bàn Tử?

Có hứng thú thử xem không?" Nghe nguy hiểm như vậy, Bàn Tử vội nói: "Thôi bỏ đi, mạng Bàn gia tôi quý giá lắm!" Trần Hạo mỉm cười: "Đã vậy thì lùi ra sau một chút, để tôi xử lý hai con Thi Biệt hại người này trước!" Sau khi Bàn Tử và Vương Tô Nan lùi ra xa mười mấy mét, Trần Hạo đột nhiên rút hai khẩu súng lục Desert Eagle phiên bản đặc chế, nhắm vào hai mắt tượng đá có giấu Thi Biệt mà bắn! *Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!*...

Sau một tràng súng nổ, tượng đá trên vách bị bắn lõm một lỗ lớn.

Còn hai con Thi Biệt đỏ nấp trong mắt chưa kịp bay ra đã bị đạn bắn nát bấy! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Thi Biệt kịch độc màu đỏ, nhận được 5 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Thi Biệt kịch độc màu đỏ, nhận được 5 điểm thưởng.]` Được rồi, coi như một con Thi Biệt này điểm thưởng cao gấp 50 lần Thi Biệt thường, Trần Hạo cũng vui vẻ nhận.

Thu hồi súng, hắn cùng hai người kia tiếp tục đi tới.

Đi khoảng nửa tiếng, họ vào một hang đá không gian khá lớn.

Trần Hạo thấy lạ, theo nguyên tác thì đi đến đây đáng lẽ phải gặp Tiểu Ca rồi chứ?

Bàn Tử không trúng độc như truyện, nhưng Tiểu Ca cũng không nên không xuất hiện a!

Đương nhiên, hắn chỉ tò mò thôi, cũng không trông cậy Tiểu Ca giúp đỡ, nên cười cho qua chuyện.

Lúc này Bàn Tử đòi ngồi nghỉ, Trần Hạo và Vương Tô Nan không phản đối.

Nhưng vừa ngồi xuống uống ngụm nước, chưa kịp nói chuyện thì Trần Hạo nghe thấy tiếng bước chân từ lối vào bên kia hang động.

Ngay sau đó, Vương Tô Nan được huấn luyện chuyên nghiệp cũng phát hiện ra, rồi đến cả Bàn Tử thô tâm đại ý cũng nghe thấy.

Vương Tô Nan lập tức rút hai khẩu súng lục, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm lối vào đối diện.

Bàn Tử vừa giơ súng trường lên vừa hy vọng gọi: "Thiên Chân, là Thiên Chân hả?!" "Không phải Thiên Chân đâu!" Trần Hạo không cần nhìn cũng đoán được là A Ninh dẫn quân đuổi tới.

Quả nhiên, nửa phút sau, A Ninh mặc đồ bó màu đen, đùi dắt hai khẩu súng, lưng đeo tiểu liên xuất hiện.

Sau lưng cô là bốn năm gã lính đánh thuê mặc đồ đặc nhiệm đen, vũ trang đầy đủ.

Thấy Bàn Tử và Vương Tô Nan chĩa súng vào mình, đám lính của A Ninh cũng vội giơ súng lên.

Trong nháy mắt, hai bên rơi vào thế đối đầu.

Chương 80

Nhưng Trần Hạo vẫn bình thản ngồi một bên, nhàn nhã hút thuốc.

A Ninh thấy vậy cũng không có động tác tiếp theo.

Ngược lại, Bàn Tử cười cợt nhả: "Đúng là oan gia ngõ hẹp, khéo thật đấy!" Sau đó gã nhìn một thanh niên sau lưng A Ninh hỏi: "Quốc, sao mày cũng đi theo bọn Tây giả cầy này rồi?" Tên Quốc lý lẽ hùng hồn đáp: "Công ty nước ngoài lương cao, phúc lợi tốt, dựa vào đâu tao không thể vào?" Bàn Tử cười khẩy: "Mặc áo kẻ sọc thủy thủ mà đứng đó sủa à?

Đó gọi là công ty nước ngoài sao?

Gọi là băng nhóm trộm cướp quốc tế thì có!

Làm Hán gian bán nước mà còn ra vẻ, biết nhục không hả?" Tên Quốc không phục đáp: "Mạc nhị ca, mọi người đều là người trong nghề, anh có hơn gì tôi đâu?" Trần Hạo biết tên Quốc này trong truyện bị A Ninh lợi dụng, dùng chuông Lục Giác dẫn dụ Thiên Chân và Bàn Tử đi vào chỗ chết.

Tuy hắn không để ý một vai phụ nhỏ bé, nhưng cái giọng điệu giúp người ngoài trộm cổ vật nước nhà mà còn lý sự cùn này khiến hắn thấy phiền.

Hắn ngăn Bàn Tử đang định chửi tiếp, lạnh lùng nói: "Nhãi ranh, nếu còn không ngậm miệng lại thì sau này khỏi cần nói chuyện nữa, hiểu chưa?" Nghe vậy, tên tiểu nhân đắc chí Quốc lập tức nổi đóa.

Hắn rút súng lục chỉ vào Trần Hạo mắng: "Mày là thằng nào?

Dám uy hiếp ông đây à?

Tin tao bắn một phát chết tươi không?" Bốn gã lính đánh thuê phía

sau cũng chĩa súng vào Trần Hạo.

A Ninh vừa định lên tiếng ngăn cản thì Trần Hạo đã lạnh lùng nói: "Từ khi về nước, chưa ai dám dùng súng chỉ vào tiểu gia đâu.

Đã không biết sống chết thì tiểu gia thành toàn cho ngươi!" *Đoàng!* Một tiếng nổ vang lên, tên Quốc hống hách lập tức bị Trần Hạo bắn vỡ đầu.

Bốn gã lính đánh thuê vừa định nổ súng thì đã bị Bàn Tử và Vương Tô Nan phối hợp ăn ý dùng bốn khẩu súng chĩa vào đầu.

Bàn Tử cười nhạo: "Đều đứng im hết cho tao!

Đại tỷ A Ninh còn chưa lên tiếng, bốn thằng ranh con các ngươi định làm loạn à?!" Vương Tô Nan chỉ dùng súng ngắm vào đầu hai tên lính, không nói một lời.

Nhưng ai cũng nhìn ra, cô nàng xinh đẹp này tuyệt đối là một kẻ tâm ngoan thủ lạt.

Nếu dám manh động, đảm bảo bị bắn nát đầu! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một người thường, nhận được 1 điểm thưởng.]` Trần Hạo bĩu môi khinh thường, thầm nghĩ còn không bằng điểm thưởng giết Thi Biệt đỏ.

Thảo nào, cái mạng của tên Hán gian bán nước rẻ rúng thật!

Lúc này A Ninh mới cau mày lên tiếng: "Trần Hạo, anh có ý gì?" Trần Hạo thản nhiên: "Không có ý gì cả.

Tuy hắn bán mạng cho cô, nhưng dù sao cũng không phải người của cô.

Huống hồ, thủ hạ của lão già Cox Hendry chết dưới tay tiểu gia không có ba trăm thì cũng hơn hai trăm rồi?

Đã dám dùng súng chĩa vào tiểu gia, đừng nói không phải người

của cô, cho dù là người của cô tôi cũng không tha!

Sao?

A Ninh tiểu thư có ý kiến gì không?" Trần Hạo có thiện cảm với A Ninh, nhưng tuyệt đối không dung túng bất cứ ai uy hiếp mình.

Cho nên hắn cũng chẳng nể nang gì.

A Ninh tức đến đỏ mặt, nhưng nghĩ Trần Hạo nói cũng đúng, bèn ra hiệu cho thủ hạ hạ súng xuống.

Thấy vậy, Vương Tô Nan lạnh lùng cất súng vào bao.

Bàn Tử lại ngứa mồm trêu chọc: "Nói đi A Ninh tiểu thư, chuyện thằng Quốc đưa lão Mã đến chỗ tôi là do cô chủ mưu phải không?

Lần này dụ tôi đến đây lại định hãm hại tôi à?" A Ninh lạnh mặt đáp: "Anh nghĩ sao?" Bàn Tử bĩu môi: "Ai biết trong lòng cô nghĩ cái gì?" A Ninh cười khẩy: "Tôi bỏ tiền ra, con cá Xà Mi Đồng Ngư anh bán cho tôi đâu?" Bàn Tử lập tức giả ngu: "Cá?

Cá nướng Vu Sơn hả?

Cô đói rồi à?" A Ninh lười nói nhảm với Bàn Tử, quay sang hỏi: "Còn Trần Hạo thì sao?" Trần Hạo cười nhạt: "Đương nhiên là đến góp vui rồi!" Khóe miệng A Ninh rốt cuộc cũng lộ ra ý cười: "Hay là thế này đi, chúng ta hợp tác nhé?" Cảm giác thái độ của A Ninh với Trần Hạo có chút không bình thường, trong lòng Vương Tô Nan bỗng dâng lên cảm giác khó chịu.

Cô lạnh lùng nói: "Hợp tác?

Dựa vào cô và mấy tên thủ hạ này mà cũng có tư cách sao?!" Lúc này A Ninh cũng phát hiện ra đại mỹ nữ lạnh lùng Vương Tô Nan, và nghe ra sự thù địch khác thường trong lời nói.

Trong nháy mắt, cô cũng hiểu đối phương có tình cảm khác lạ với

Trần Hạo.

Cô lạnh lùng nhìn chằm chằm Vương Tô Nan: "Có tư cách hay không, phải so tài mới biết được!" Trong khi A Ninh và Vương Tô Nan châm ngòi nổ, Thiên Chân quả nhiên như dự đoán, bị người bạn thời thơ ấu Lão Dương dẫn đi.

Lão Dương vì muốn tìm bí mật của Tần Lĩnh Thần Thụ để cứu sống mẹ, nên đã dụ Thiên Chân đi cùng.

Quay lại bên phía Trần Hạo, nhìn A Ninh và Vương Tô Nan kiếm bạt nỗ trương, bốn tên lính đánh thuê định ra tay giúp đỡ.

Nhưng A Ninh lạnh giọng quát: "Đừng động thủ, tôi phải đích thân dạy dỗ con ranh này cách làm người!" Vương Tô Nan cũng nói với Bàn Tử: "Cậu cũng không cần xen vào, tôi cũng muốn cho vị 'lão a di' này biết, người già rồi đừng nên manh động, dễ bị trẹo eo lắm!" Trần Hạo nghe mà suýt phì cười.

Tuy Vương Tô Nan hiện tại không phải trong phần *Sa Hải*, chỉ mới 19 tuổi, nhưng A Ninh cũng đâu có già, mới 22 tuổi thôi.

Kết quả bị gọi là "dì", sao mà nhịn nổi!

A Ninh bạo nộ rút dao quân dụng lao thẳng vào mặt Vương Tô Nan.

Vương Tô Nan cũng rút dao quắm siêu hợp kim ra, hai người lao vào đánh nhau *đinh đinh đang đang*.

Cảnh tượng này tuyệt đối hấp dẫn hơn xem đàn ông đánh nhau nhiều.

Hai đại mỹ nữ dáng người cao ráo, đường cong nóng bỏng, khí chất lạnh lùng, lại đều là cao thủ.

Đánh nhau chiêu thức hoa mắt, y như phim điện ảnh!

Nhìn Trần Hạo vẫn bình thản xem kịch, Bàn Tử sán lại gần: "Hạo gia, diễm phúc không nhỏ nha.

Người ta đánh nhau vì cậu mà cậu cứ ngồi xem thế à?" Trần Hạo nhún vai: "Cả hai đều mạnh mẽ như nhau.

Cậu không tò mò xem ai lợi hại hơn à?

Chương 81

Hơn nữa có tôi ở đây, bọn họ muốn hạ sát thủ cũng phải xem tiểu gia tôi có đồng ý hay không!" Bàn Tử cười hì hì: "Cũng phải.

Nhưng mà Hạo gia, để họ đánh thế là đủ rồi, chúng ta còn phải tranh thủ vào trong, kẻo lỡ mất cơ hội gặp Thiên Chân." Lúc này, Trần Hạo đã nắm được thực lực của hai cô nàng.

Nghiêm túc mà nói, công phu của A Ninh và Vương Tô Nan ngang ngửa nhau, nhưng Vương Tô Nan mới học được bộ đao pháp và có vũ khí xịn hơn.

Nên sau hai mươi chiêu, dao của A Ninh đã đầy vết sứt mẻ, bắt đầu bị Vương Tô Nan áp đảo!

Thấy vậy, Trần Hạo biết thế là đủ, thân hình lóe lên, chen vào giữa hai người.

Hai tay hắn nhẹ nhàng tóm lấy cổ tay cầm dao của hai cô gái, rồi mạnh mẽ vung ra.

A Ninh và Vương Tô Nan bị văng xa mấy mét mới đứng vững.

Nếu Trần Hạo không dùng kình lực khéo léo, chắc chắn họ đã bị ngã đau.

Đang chiếm thượng phong lại bị can thiệp, Vương Tô Nan uỷ khuất nhìn Trần Hạo: "Sao thế?

Thích bà cô già kia, sợ tôi làm cô ta bị thương à?" Bị áp đảo nãy giờ, A Ninh cũng tức nổ phổi: "Hóa ra anh thích loại ranh con này sao?!

Nhìn tôi bị chiếm tiện nghi nên bảo tôi rút lui hả?

Đừng hòng!" Được rồi, hai cô nương đều nổi cáu.

Nhưng Trần Hạo sẽ chiều hư họ sao?

Đương nhiên là không!

Hắn bá đạo lạnh lùng nói: "Tất cả ngoan ngoãn cho tiểu gia!

Thích cái gì mà thích?

Nói cho hai cô biết, tiểu gia thích cả hai đấy, các cô cũng phải nhịn cho tôi!

Nếu không, coi chừng bị đánh đòn nát mông!" Thấy hai cô gái đỏ mặt tía tai vì xấu hổ, hắn mới dịu giọng: "Được rồi, đánh cũng đánh rồi, đấu cũng đấu rồi.

Hiện tại tình hình bên trong chưa rõ, Thiên Chân cũng mất tích, không có thời gian cho hai người làm loạn đâu." Vương Tô Nan thấy hắn nổi giận thì lập tức ngoan ngoãn, thu dao vào vỏ rồi hừ một tiếng, quay mặt đi chỗ khác.

A Ninh cũng ngẩn người.

Lúc này Trần Hạo nói tiếp: "Vừa rồi không phải muốn hợp tác sao?

Được rồi, tôi đồng ý.

Cô và Tô Nan nghỉ ngơi đi, rồi bảo người của cô thu dọn trang bị, chúng ta tiếp tục lên đường." A Ninh suy nghĩ một chút rồi làm theo lời Trần Hạo.

Chỉ là chỗ cô ngồi nghỉ lại ngay sát cạnh hắn.

Thấy Vương Tô Nan không chú ý, cô nhỏ giọng hỏi: "Đao pháp của con ranh kia là học từ anh phải không?" Trần Hạo gật đầu như lẽ đương nhiên: "Ừ, nếu không thì sao tôi chiếm tiện nghi được!" A Ninh bất bình nhỏ giọng: "Được lắm, tôi biết ngay mà.

Anh dạy nó thì cũng phải dạy tôi, nếu không tôi thiệt thòi chết!" Trần Hạo cười trêu: "Thế cô có ý gì?" A Ninh bực bội: "Dù sao tôi không cần biết, anh đã dạy nó thì cũng phải dạy tôi, nếu không..." Chưa đợi cô nói hết câu uy hiếp, Trần Hạo đã gật đầu cái rụp: "Không thành vấn đề, có thời gian sẽ dạy." A Ninh nhất thời ngẩn người vì Trần Hạo đồng ý quá nhanh!

Cuối cùng cũng giải quyết xong hai cô nàng A Ninh và Vương Tô Nan, nhóm Trần Hạo tám người bắt đầu tiếp tục đi sâu vào trong thám hiểm.

Đi được một lúc, Bàn Tử lên tiếng: "Hạo gia, không nghe thấy tiếng nước nữa, có phải chúng ta càng đi càng xa lòng sông rồi không?" A Ninh cũng nói: "Đường đi cứ dốc xuống mãi, liệu có phải thông thẳng đến trung tâm mộ không?" Cô nàng lãnh diễm Vương Tô Nan khinh thường châm chọc: "Tôi thật không hiểu nổi, phụ nữ các cô bay từ bên kia đại dương đến đây lăn lộn, lẽ ra phải nắm rõ tình hình ngôi mộ này lắm chứ?" "Tôi nhìn hai mắt tối thui, cũng có biết gì đâu!" A Ninh không cam lòng yếu thế đáp trả: "Người duy nhất biết chuyện thì đã chết rồi." Bàn Tử cũng châm chọc: "Ái chà, cô nghĩ tôi tin chắc?

Đến lúc ở Hải Để Mộ, các cô chẳng phải đã chuẩn bị vẹn toàn đó sao?" "Lần này sao lại thảo suất thế?" "Một người am hiểu tình hình như vậy, chẳng lẽ nửa điểm cũng không biết?" "Đây cũng không giống phong cách của cô a!" A Ninh trầm giọng nói: "Lần này tôi không xung phong đi đầu.

Vốn dĩ tôi cũng không định vào, nhưng vì người thủ hạ duy nhất biết tình hình trong mộ đột nhiên mất tích, tôi mới phải vào tìm hắn." Vương Tô Nan "hừ" một tiếng: "Ý cô là, đại bộ đội còn ở phía sau chứ gì?" A Ninh đắc ý gật đầu: "Sao hả, sợ rồi?" Vương Tô Nan cười lạnh: "Sợ?

Trong từ điển của bản cô nương không có chữ sợ.

Tôi chỉ lo lắng đám đại bộ đội của cô xuống đây sẽ chết sạch sành sanh thôi." Lúc này, Trần Hạo thực sự chịu không nổi, bèn nói: "Tôi biết có một đội người đang đi theo, lần này các người tới rất đông.

Cho nên đừng có lừa phỉnh nữa, yên tâm tôi sẽ không làm hại cô.

Bất quá nếu đám thủ hạ của cô dám giở trò, vậy thì đừng trách tôi không khách khí!" Nói xong, hắn liền dẫn đầu đi về phía trước.

Bị Trần Hạo vạch trần lời nói dối, A Ninh lập tức tức đến mức mặt trắng bệch, hận không thể cắn chết Trần Hạo.

Bàn Tử và Vương Tô Nan nghe xong cũng không nhịn được cười lạnh.

Chỉ có bốn tên lính đánh thuê thủ hạ của A Ninh hiện tại toàn thân đều run cầm cập.

Không còn cách nào khác, Trần Hạo chính là một kẻ tàn nhẫn từng một mình giết hơn hai trăm đồng bọn của bọn hắn, nếu hắn không vui, cái mạng nhỏ của bọn hắn khó mà giữ được.

Một lát sau, bọn họ đi tới một không gian hang động khổng lồ.

Trong động khắp nơi đều là những tảng đá lớn và tượng đá chưa hoàn thành.

Ở giữa không trung phía xa, có một con đường rách nát được làm bằng ván gỗ và dây thừng.

Bàn Tử vừa dùng đèn pin tụ quang soi xét tứ phía, vừa nói: "Chỗ này giống như nhân công tạc ra vậy?" Trần Hạo đáp: "Con đường kia hẳn là do thợ sửa mộ để lại, dùng để đẩy xe và vận chuyển đá." Một tên lính đánh thuê hỏi: "Vậy không đi theo con đường đó thì có thể vào mộ không?" Bàn Tử khinh thường nói: "Thôi đi, cậu biết đường nào là

đường vào, đường nào là đường ra à?" Vương Tô Nan trực tiếp nói giọng vô đố: "Dù sao cũng chỉ có một con đường, đi đâu cũng được." Chỉ có Trần Hạo lúc này không lên tiếng, bởi vì hắn nhớ rõ, trong nguyên tác kịch tình ở chỗ này, đám người Tiểu Ca và Bàn Tử đã gặp Bắc Ngụy Tiểu Vương gia và Bất Ngôn Kỵ.

Tên thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ là Ách Ba tướng quân đã chém Tiểu Ca một đao.

Tuy rằng trong nguyên tác, để có thể qua cửa kiểm duyệt của Cục Điện ảnh, đã cưỡng ép giải thích tình huống này là do địa lý đặc thù, có từ trường mạnh, giống như băng ghi hình, có thể ghi lại cảnh tượng Bắc Ngụy Tiểu Vương gia và Bất Ngôn Kỵ đi qua nơi này năm xưa.

Lúc Tiểu Ca đến, vừa vặn từ trường phản ứng kịch liệt nên mới phát lại đoạn "băng ghi hình" đó.

Vốn dĩ kiếp trước Trần Hạo cảm thấy cũng có lý, nhưng khi thật sự xuyên qua thế giới này, hắn phát hiện chuyện đó hoàn toàn là xàm xí.

Bởi vì Cấm Bà, Thủy Quái, Bọ xác... những thứ từng bị phim mạng cưỡng ép giải thích, hắn đều đã đụng phải hàng thật.

Thậm chí còn xuất hiện những thứ không có trong nguyên tác như Thi Sát, Phi Cương, Kim Giáp Thi Vương và Hạn Bạt!

Nếu còn tin vào mấy lời giải thích gượng ép kia thì đúng là thành đồ ngốc!

Khi Trần Hạo định nhắc nhở Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan thì đột nhiên nghe thấy một trận bước chân dồn dập của con người.

Chương 82

Từ xa đến gần, dường như sắp chạy đến không gian hang đá khổng lồ này rồi.

Trần Hạo lập tức nói khẽ: "Có người tới, mọi người nấp kỹ trước đã." A Ninh và bốn tên lính đánh thuê đều vô cùng cảnh giác, vừa nghe nhắc nhở liền tự tìm vật che chắn ẩn nấp.

Vương Tô Nan cũng trải qua huấn luyện nghiêm ngặt, phản ứng thậm chí còn nhanh hơn bốn tên lính đánh thuê một bậc.

Ngay cả Bàn Tử xuất thân "đường rừng" cũng theo Trần Hạo nhanh chóng nấp sau tảng đá, thò nửa cái đầu ra len lén quan sát hướng phát ra tiếng bước chân.

Một lát sau, Thái Thúc, Lương sư gia và Vương lão bản dưới sự bảo vệ của hơn mười tên trộm mộ nhanh chóng chạy tới.

Tên đàn em đầu sỏ của Thái Thúc vừa đi vừa bất bình nói: "Thái Thúc, tôi không hiểu, tại sao chúng ta phải sợ mấy tên nhãi con đó a?

Nếu là tôi, đợi chúng đi vào rồi mai phục.

Một khi bọn chúng ở trong đầm nước bị lũ cá quái dị tấn công, chúng ta xả một trận loạn thương bắn chết hết, thế có phải đỡ việc bao nhiêu không!" Lương sư gia vừa thở hồng hộc vừa nói: "Cậu còn quá trẻ, quá xúc động a!

Theo tôi quan sát, trong bốn người kia, trừ cái tên mặt trắng trẻo trẻ nhất, thì ba người còn lại đều không đơn giản.

Đặc biệt là tên thanh niên cầm đầu cùng cô nương bên cạnh, một thân sát khí, trên tay khẳng định có không ít mạng người a!" Lúc này Thái Thúc lạnh giọng nói: "Lương sư gia tuy nói không sai, nhưng

chúng ta cũng không thể để bị dọa sợ.

Đợi chúng ta mò rõ tình huống bên trong, tìm một con đường tất yếu để mai phục.

Lão tử không tin, chúng nó có giỏi nữa, có tàn nhẫn nữa, chẳng lẽ lại không sợ đạn?" Trần Hạo nghe xong liền bật cười, thầm nghĩ: "Tiểu gia chưa đi xử lý các ngươi, cái lão già bất tử này cư nhiên lại dám tính kế tiểu gia trước?

Đã như vậy, thì tiễn các ngươi đi gặp Diêm Vương trước đi!" Hắn bèn ra hiệu tay chuẩn bị tấn công với Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan.

Bàn Tử và Vương Tô Nan gật đầu, rút súng trường tấn công và súng đôi ra.

A Ninh vừa giơ súng tiểu liên, vừa ra hiệu chuẩn bị chiến đấu cho bốn tên thủ hạ.

Trần Hạo thì lấy ra hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng (Desert Eagle) bản đặc chế.

Ngay khi tên đàn em đầu sỏ kia đang nghe sướng tai, cười ha hả vỗ mông ngựa Thái Thúc, Trần Hạo mãnh liệt đứng dậy quát: "Giết!" "Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!" "Đùng!

Đùng!

Đùng..." Trong nhất thời, hang động vang lên tiếng súng và tiếng thảm thiết kêu la không ngừng.

Đối diện đám trộm mộ kia, trừ Thái Thúc, Lương sư gia và Vương lão bản ra, tổng cộng cũng chỉ có hơn mười tên thủ hạ.

Trần Hạo vừa giơ tay liên phát bốn phát súng, lập tức bắn nổ đầu

bốn tên lâu la.

Vương Tô Nan cùng A Ninh không hổ là cao thủ được huấn luyện từ nhỏ, mỗi người cũng hạ gục hai tên.

Bàn Tử hơi kém chút, bắn chết một tên, trọng thương một tên.

Còn bốn tên thủ hạ của A Ninh, tổng cộng cũng chỉ giết được hai kẻ địch.

Như vậy, một đợt đánh lén đã tiêu diệt 11 tên thủ hạ của Thái Thúc, còn một tên bị trọng thương.

Ngoại trừ ba người cầm đầu, thủ hạ hoàn hảo không tổn hao gì chỉ còn lại hai tên!

Cảnh tượng đột ngột này khiến Lương sư gia, Vương lão bản và hai tên thủ hạ sợ ngây người.

Thái Thúc tuy cũng kinh hãi không thôi nhưng tốt xấu gì cũng trầm được khí, lớn tiếng nhắc nhở: "Mau tìm chỗ ẩn nấp, đối phương hỏa lực mạnh, thương pháp cũng chuẩn, tuyệt đối đừng thò đầu ra!" Trong chốc lát, băng nhóm trộm mộ "bán chuyên" này, năm kẻ còn lại đều sợ vãi cả ra quần tìm chỗ trốn.

Còn tên thủ hạ trọng thương kia, năm người Thái Thúc nhìn cũng lười nhìn một cái. `[Đinh!

Chúc mừng Túc chủ chém giết bốn người thường, nhận được 400 điểm khen thưởng.]` Trần Hạo hiện tại không quan tâm mấy điểm thưởng cỏn con này, chỉ hí ngược nói: "Sao?

Tưởng trốn là không chết à?" Vương lão bản kinh khủng mắng: "Các người rốt cuộc là ai?!

Tại sao lại đánh lén chúng tôi?" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Vừa nãy không phải các người đang thương lượng muốn giết ta sao?

Sao hả?

Mới chưa đầy một phút đã quên rồi?" Nghe câu này, Thái Thúc và Lương sư gia lập tức nhận ra đây chính là bốn người bọn họ gặp ở quán cơm!

Nhưng nghe tiếng súng vừa rồi, tuyệt đối không chỉ có bốn người, xem ra đối phương có viện binh a!

Vì thế, Lương sư gia vội vàng hô: "Hiểu lầm, toàn bộ là hiểu lầm a huynh đệ!

Ngàn vạn lần đừng nổ súng nữa, vừa rồi đều là mấy tên thủ hạ đáng chết kia nói bậy bạ, chúng tôi đâu có muốn hại các người a!" Trong khi Lương sư gia đáp lời, Thái Thúc ở bên cạnh lén rút khẩu súng lục giấu sau lưng, nháy mắt ra hiệu cho hai tên thủ hạ còn lại vu hồi ra sau lưng đối phương, tranh thủ tiêu diệt!

Nhưng Thái Thúc không ngờ tới, hai tên thủ hạ vừa mới vòng ra khỏi tảng đá lớn, chưa kịp tới gần vòng ngoài đã nghe thấy hai tiếng súng vang lên. "Đoàng!" "Đoàng!" Hai tên thủ hạ ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, trong nháy mắt bị bắn vỡ đầu!

Trần Hạo khinh thường cười: "Vu hồi sau lưng đánh lén tiểu gia?

Ta nói Lương sư gia, còn cái lão già tên Thái Thúc kia, sợ là mất trí rồi hả?!" Thái Thúc hai người xác thực không ngờ gian kế không những bị đối phương nhìn thấu, mà hai tên thủ hạ cuối cùng cũng bị hạ sát trong nháy mắt.

Tốc độ rút súng nhanh như điện và thương pháp chuẩn xác kia khiến ba người Thái Thúc không nhìn thấy hy vọng sống sót!

Ở bên cạnh Trần Hạo, Bàn Tử và A Ninh đã sớm kiến thức qua nên không quá kinh ngạc.

Ngược lại, người mới gia nhập là Vương Tô Nan thì đôi mắt sáng

lên, nháy mắt lóe ra quang mang.

Nàng từ nhỏ tiếp thụ Vương gia huấn luyện nghiêm khắc, hiểu sâu sắc thương pháp nhanh và chuẩn như vậy khó luyện đến mức nào, chính nàng tự nhận cũng không làm được hoàn mỹ như thế.

Chính vì vậy, nàng càng thêm tò mò về Trần Hạo.

Đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm vào hắn như thể phát hiện ra một kho báu.

Còn bốn tên thủ hạ của A Ninh lúc này đều toát mồ hôi lạnh.

Nguyên nhân đương nhiên là bị thương pháp của Trần Hạo dọa sợ.

Chương 83

Đồng thời bọn hắn cũng hiểu rất rõ, gần ba trăm đồng bọn chết ở hang ổ kia rốt cuộc là bị một mình ai giết!

Phàm là người có chút hiểu biết về súng đạn đều biết, có thể trong tình huống không dùng hộ cụ hay khung xương trợ lực mà liên tục bắn bằng Sa Mạc Chi Ưng, thì sức mạnh cánh tay phải khủng khiếp cỡ nào.

Huống chi Trần Hạo còn dùng hai tay hai súng bắn liên thanh.

Điều khiến bọn hắn kinh hãi nhất là nhìn khẩu súng trong tay Trần Hạo, rõ ràng là hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng được đặc chế riêng, uy lực còn lớn hơn bản thường!

Có nhận thức như vậy, bốn tên lính đánh thuê rút ra kết luận: Cái gã đàn ông dây dưa không rõ với đại tỷ A Ninh này tuyệt đối là một tên yêu nghiệt biến thái!

Khi đám người Trần Hạo, Bàn Tử, Vương Tô Nan, A Ninh chuẩn bị xông lên loạn súng bắn chết mấy người Thái Thúc, trong tai mọi người đột nhiên nghe thấy một trận tiếng bước chân chỉnh tề hữu lực.

Thậm chí có cả tiếng ngựa hí!

Bàn Tử vội vàng dùng súng trường tấn công chỉ về hướng âm thanh, kinh ngạc hỏi: "Trong này cũng có kỳ trân dị thú sao?" Trần Hạo thầm nghĩ: Có cái khỉ kỳ trân dị thú ấy, theo nguyên tác phát triển thì lát nữa sẽ gặp ngay cái bóng và âm thanh của Bắc Ngụy Tiểu Vương gia và Bất Ngôn Kỵ bị "cưỡng ép giải thích".

Nhưng trong hang động khổng lồ này lại tràn ngập âm sát chi khí là có ý gì?

Nếu thật sự chỉ là vấn đề từ trường đặc thù ghi lại hình ảnh âm thanh, thì căn bản không thể xuất hiện âm sát chi khí kinh người như vậy!

Hắn trong nháy mắt cắm hai khẩu súng vào bao, rút thanh Đại Việt Long Tước Đao sau lưng ra, nói: "Đều cẩn thận chút, có thứ không sạch sẽ!" Nghe vậy, Bàn Tử và A Ninh từng theo xuống Hải Để Mộ, có độ ăn ý và tin tưởng cao, vội vàng cũng theo Trần Hạo nấp sau tảng đá lớn.

Trong đó Vương Tô Nan chỉ mới quen Trần Hạo nhưng lại phi thường tin tưởng, nên cũng trốn theo.

Ngược lại, bốn tên thủ hạ của A Ninh trong lòng lại khinh thường.

Trần Hạo nhìn qua giống như sát nhân ma vương, cư nhiên lại tin vào quỷ thần.

Càng không hiểu đại tỷ tại sao cũng hùa theo náo nhiệt.

Cho nên bốn gã ngốc nghếch kia cứ đứng sững sờ tại chỗ, căn bản không để lời Trần Hạo vào tai.

Thấy tình cảnh này, A Ninh sốt ruột muốn gọi bọn họ lại.

Nhưng lúc này âm sát chi khí càng lúc càng nồng đậm, tiếng bước chân chỉnh tề và tiếng móng ngựa càng thêm rõ ràng.

Thậm chí bốn người Trần Hạo đã nhìn thấy một đám âm hồn binh sĩ mặc áo giáp cổ đại, bước đi chỉnh tề đang tiến về phía này.

Trần Hạo giữ chặt A Ninh, nói khẽ: "Hiện tại đi gọi đã muộn rồi, đã muốn tìm chết thì cứ để bọn hắn phóng phi tự ngã đi." Nói xong, hắn kéo A Ninh đang thò nửa người ra quay lại sau tảng đá.

Cùng lúc đó, ba người Thái Thúc phát hiện nhóm Trần Hạo ngừng

tấn công cũng vừa vặn nhìn thấy đám âm hồn kia.

Cảnh tượng bất thình lình khiến ba người vốn tưởng chết chắc sợ đến mức hai chân run rẩy.

Bất quá Thái Thúc đúng là kẻ tàn nhẫn, nói nhỏ với Lương sư gia và Vương lão bản: "Cơ hội tốt như vậy, không đi còn đợi đến bao giờ?" Sau đó, cả ba liều mạng chạy trốn về phía một cửa động khác.

Không còn cách nào, nếu không mượn cơ hội này bỏ chạy, bọn hắn ước tính hai trăm phần trăm sẽ chết dưới súng của Trần Hạo.

Lúc này, bốn tên thủ hạ của A Ninh cũng nhìn thấy đám âm hồn cổ đại.

Chưa đợi bọn hắn phản ứng, vừa lúc đi ngang qua âm hồn binh sĩ gần chỗ tên thủ hạ trọng thương của Thái Thúc, tên âm binh không nói hai lời, vung trường mâu trong tay đâm mạnh xuống.

Trường mâu của Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ trong nháy mắt đâm vào cơ thể tên thủ hạ đang bị thương của Thái Thúc.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, tên kia bị trường mâu đâm vào người lại không có bất kỳ vết thương nào, thậm chí ngay cả máu cũng không chảy ra một giọt.

Tên thủ hạ đó hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó liền nằm trên mặt đất bất động!

Tràng diện quỷ dị đến cực điểm!

Bàn Tử nấp sau tảng đá, kinh hãi nói khẽ: "Ngọa tào!

Hạo gia, rốt cuộc là chuyện gì thế?" Vương Tô Nan cũng đưa đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Trần Hạo.

Nhưng A Ninh lại nôn nóng giãy giụa, dù sao bốn tên thủ hạ vẫn còn ở bên ngoài.

Trần Hạo gắt gao ấn chặt A Ninh, đáp: "Nếu tôi đoán không sai, những thứ kia đều là chiến hồn của Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ, cũng là một dạng thể hiện đặc thù của âm hồn binh sĩ cổ đại.

Tên thủ hạ của Thái Thúc tuy trên người không có vết thương, ngay cả máu cũng không chảy một giọt, nhưng tam hồn thất phách đã bị cây trường mâu của tên Bất Ngôn Kỵ kia đánh tan rồi!" Lúc này, bốn tên thủ hạ của A Ninh rốt cuộc phát hiện không ổn.

Chính xác hơn là hiện tại bọn hắn cuối cùng cũng biết quỷ hồn thật sự tồn tại, hơn nữa còn vô cùng hung tàn!

Khi bọn hắn hai chân run rẩy muốn chạy về phía A Ninh ẩn nấp, thì phía sau, một đại quân Bất Ngôn Kỵ chiến hồn bước đi chỉnh tề đã nháy mắt bao vây bốn người vào giữa.

Nhìn bốn phía đứng đầy những quỷ hồn Bất Ngôn Kỵ đeo mặt nạ ác quỷ, bốn tên lính đánh thuê lập tức phát điên! "Đùng!

Đùng!

Đùng..." Trong nháy mắt, bốn khẩu tiểu liên điên cuồng khai hỏa về phía đám quỷ hồn!

Nhưng khi bốn tên lính đánh thuê bắn hết sạch đạn trong băng, mới phát hiện súng đạn căn bản không thể làm tổn thương những quỷ hồn này.

Mỗi lần đạn bắn tới, giống như bắn vào không khí, trực tiếp xuyên qua thân thể đám quỷ hồn.

Bốn tên lính đánh thuê càng thêm sợ đến ngây người!

Bọn hắn vứt súng xuống đất, liều mạng chạy về phía A Ninh, ý đồ xông qua vòng vây chiến hồn để được A Ninh cứu viện.

Bàn Tử thấy thế giương súng trường tấn công lên hỏi: "Hạo gia, ý

thế nào?

Chúng ta cứu người không?" Trần Hạo cười lạnh: "Mấy người kia trừ A Ninh ra tôi đều không quen biết.

Huống hồ bọn hắn lại là thủ hạ của Cầu Đức Khảo, tiểu gia không trực tiếp diệt bọn hắn đã là không tệ rồi, cứ để bọn hắn tự sinh tự diệt đi." Bàn Tử nghe xong cười hắc hắc, sau đó ngồi xổm sau tảng đá tiếp tục xem kịch.

Vương Tô Nan càng trực tiếp, hỏi cũng không hỏi một câu, căn bản không thèm lo chuyện bao đồng.

Còn A Ninh, nói thật nàng với mấy tên lính đánh thuê này cũng không thân, chỉ là lần này cùng được phái đi hoàn thành nhiệm vụ.

Đã thấy Trần Hạo tỏ vẻ không cứu, nàng cũng không nói nhiều lời.

Chương 84

Lúc này, bốn tên lính đánh thuê đã chạy vào giữa đám Bất Ngôn Kỵ chiến hồn.

Nhưng vừa chạy được vài bước, đã bị hơn mười tên chiến hồn đâm thành tổ ong.

Tuy trên người không có vết thương và máu chảy, nhưng sau vài tiếng thảm thiết kêu la, bọn hắn liền song nhãn vô thần, từ từ ngã xuống đất.

Hồn phách của bốn gã này cũng xong đời rồi!

Lúc này trong không gian hang động khổng lồ, trừ ba người Thái Thúc đã bỏ trốn, chỉ còn lại nhóm bốn người Trần Hạo là người sống.

Những người khác, không bị đạn bắn chết thì cũng bị chiến hồn đánh nát hồn phách.

Trần Hạo thầm nghĩ: "Cái gì mà kịch tình cưỡng ép giải thích do địa hình từ trường tác dụng?

Tiểu gia tin mới là lạ, cút bà nó đi!" Sau khi chiến đấu kết thúc, đám Bất Ngôn Kỵ chiến hồn lại quay về bản đội, trật tự ngay ngắn đi theo hai tên thủ lĩnh cưỡi chiến mã âm hồn, tiếp tục đi về phía bốn người Trần Hạo.

Vương Tô Nan trầm giọng hỏi: "Làm sao bây giờ?" Bàn Tử thay băng đạn tẩm chu sa mà Trần Hạo đưa cho vào súng trường, cười hí ngược nói: "Đối phó với mấy thứ quỷ quái này, đương nhiên là phang thôi!" A Ninh nắm chặt súng tiểu liên, phản đối: "Nhưng súng đạn vô hiệu với đám quỷ hồn này, chúng ta căn bản giết không được a!" Trần Hạo ném cho mấy cái băng đạn đặc chế, cười nói: "Tôi có ba cái băng

đạn đặc chế, các cô cậu thay vào.

Lát nữa cứ xả một trận trước, sau đó cận thân bác sát!" Ngay lập tức, Trần Hạo và Vương Tô Nan thay băng đạn tẩm chu sa vào.

A Ninh không nghi ngờ gì, cũng tin tưởng cắm băng đạn vào súng lục.

May mắn là súng của nhóm Trần Hạo phần lớn đều lấy được từ lần giết đám người "Trần Trình Trình" lần trước, ít nhất kiểu dáng súng lục cũng giống của A Ninh, nếu không đưa đạn cũng không dùng được.

Lúc này, hai tên thủ lĩnh cưỡi ngựa cao to đi đầu đã cách nhóm Trần Hạo không xa.

Sau lưng chúng là hàng trăm Bất Ngôn Kỵ chiến hồn vẫn lẳng lặng đi theo.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo giơ Sa Mạc Chi Ưng lên, bắn một tràng liên thanh! "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng..." Bốn tên Bất Ngôn Kỵ chiến hồn đi đầu trong nháy mắt bị bắn ngã xuống đất!

Nhưng chúng không hồn phi phách tán, nhìn qua chỉ là bị thương hồn phách mà thôi.

Vừa thấy Trần Hạo nổ súng, Bàn Tử, Vương Tô Nan và A Ninh cũng không nói nhảm, nhao nhao giơ súng xạ kích.

Sát na gian, cả không gian hang động không ngừng vang vọng tiếng súng bạo liệt.

Phát hiện có người đánh lén, lại còn có thể làm bị thương bọn hắn, một tên tướng quân mặc giáp trụ, tay cầm trường đao đang ngồi trên

ngựa vội vàng hô: "Tiểu Vương gia, mau tránh ra!" Nói xong, hắn kéo một tên thanh niên quỷ hồn sắc mặt âm lãnh, thậm chí dữ tợn, trực tiếp trốn ra sau đám Bất Ngôn Kỵ chiến hồn.

Phải nói thương pháp của bốn người Trần Hạo đều không tồi, đặc biệt là Trần Hạo, Vương Tô Nan và A Ninh.

Bắn phát nào trúng phát nấy, chỉ trong chốc lát đã bắn ngã mấy chục tên binh sĩ chiến hồn.

Nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc là tuy những binh sĩ chiến hồn kia bị thương nhưng không một tên nào hồn phi phách tán.

Những tên Bất Ngôn Kỵ chiến hồn còn lại trên người bỗng bộc phát ra từng trận sát khí và âm sát chi khí, trong nháy mắt kết thành chiến trận, giơ trường mâu xông về phía bốn người!

Thấy vậy, Trần Hạo thu hồi Sa Mạc Chi Ưng, rút Đại Việt Long Tước Đao sau lưng ra, nói: "Bàn Tử, Tô Nan, hai thanh Đường Hoành Đao và Siêu hợp kim Cẩu thối đao của hai người vốn là sát sinh nhận, tự mang sát khí.

Trước đó tôi lại dùng Đại Việt Long Tước Đao khắc lên Phá Sát Phù!

Lát nữa khi cận chiến, nếu cảm thấy uy lực không đủ, hãy dùng máu của mình bôi lên đao để gia trì Phá Sát Chú!" Bàn Tử sớm biết Trần Hạo có năng lực gia trì đao kiếm Phá Sát Chú nên hưng phấn gật đầu.

Vương Tô Nan tuy không hiểu lắm nhưng biết làm theo lời Trần Hạo chắc chắn không sai.

Chỉ có A Ninh lo lắng nói: "Vậy tôi cần làm gì?" Trần Hạo lại ném cho nàng mấy băng đạn đặc chế: "Cô không có sát sinh nhận, cũng không có vũ khí đối phó âm hồn, cho nên cứ ở lại phía sau dùng đạn

đặc chế giúp tôi kiềm chế địch nhân đi!" Dứt lời, Trần Hạo dẫn theo Bàn Tử và Vương Tô Nan lao lên đánh nhau loạn xạ với đám Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ chiến hồn!

A Ninh cắn môi, bất bình hô: "Trần Hạo, anh nhớ kỹ cho tôi!

Không chỉ phải dạy tôi đao pháp, mà còn phải kiếm cho tôi một thanh vũ khí lạnh đối phó được quỷ hồn, nếu không tôi không để yên cho anh đâu!" Nói xong, nàng giơ súng bắn vào đám Bất Ngôn Kỵ.

Bàn Tử và Vương Tô Nan đều rất thông minh, hai người tay phải cầm đao, tay trái cầm khẩu súng lục đã thay đạn đặc chế.

Vừa mới giao chiến với đám chiến hồn cổ đại, hai người đã chiếm hết tiện nghi.

Chỉ thấy Bàn Tử thi triển Liên Hoàn Đao bằng Đường Hoành Đao, đi theo lối đánh thế lớn lực trầm đầy ngoan lạt, mỗi nhát chém ra đều mang theo tiếng gió rít!

Vương Tô Nan dùng Kukri thi triển đao pháp, lại đi theo lối đánh khinh linh mẫn tiệp và đầy hiểm hóc.

Đặc biệt thân pháp tốc độ của cả hai đều tốt, thân hình tựa như xuyên hoa hồ điệp, du tẩu giữa đám chiến hồn.

Mỗi lần xuất đao khẳng định sẽ chém trúng một chiến hồn.

Đương nhiên, một khi đối phó chiến hồn ở cự ly xa, hai người căn bản chẳng thèm tốn sức chạy tới, cứ giơ súng tay trái lên xả một trận!

Trong chớp mắt, hơn hai mươi tên Bất Ngôn Kỵ chiến hồn đã bị hai người đánh cho hồn phi phách tán!

Lại nhìn sang Trần Hạo, càng lợi hại hơn.

Chỉ thấy hắn cầm Đại Việt Long Tước Đao hàn quang tứ sắc, thân hình như một cái tàn ảnh, nhanh như điện chớp liên tục vung đao.

Trong chớp mắt, số chiến hồn chết dưới đao hắn không dưới hai mươi tên!

Trần Hạo thậm chí còn chưa dùng đến đạo thuật, chỉ thuần túy là cận chiến bác sát!

Nhìn thấy thủ hạ Bất Ngôn Kỵ chiến hồn trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã bị tiêu diệt gần bốn mươi tên, Bắc Ngụy Tiểu Vương gia sắc mặt trắng bệch như giấy, thần tình dữ tợn vặn vẹo phẫn nộ hô: "Khiêm Chi, giết hắn cho bổn vương!" Tên thủ lĩnh Bất Ngôn Kỵ mặc một thân giáp trụ uy vũ bá khí, trên mặt cũng đeo mặt nạ ác quỷ tên là Khiêm Chi, xách trường đao trong tay đáp: "Vâng, Tiểu Vương gia!" Dứt lời, tướng quân Khiêm Chi xách đao lao về phía Trần Hạo. "Keng!" Một tiếng nổ lớn, một đao thế lớn lực trầm của tướng quân Khiêm Chi bị Trần Hạo vững vàng đỡ được.

Hắn hí ngược cười nói: "Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ thủ lĩnh, Ách Ba tướng quân Khiêm Chi?" Khiêm Chi lạnh lùng đáp: "Chính là bản tướng quân, ngươi muốn thế nào?" Trần Hạo cười ha hả: "Lúc sống miệng không thể nói, chết rồi ngược lại còn biết nói chuyện.

Nói nhiều như vậy, còn xứng gọi là Bất Ngôn Kỵ (Kỵ binh không nói) sao?" Nghe vậy, Khiêm Chi giận dữ quát: "Tiểu bối vô tri, chịu chết đi!" Dứt lời, hắn ác độc vung đao chém về phía Trần Hạo. "Keng keng keng!" Sau một trận đối đầu kịch liệt, Trần Hạo thông qua huyết mạch Thanh Long uy áp nhanh chóng chiếm thế thượng phong!

Âm hồn Bắc Ngụy Tiểu Vương gia đứng xem chiến ở xa thấy vậy vội vàng hô: "Bất Ngôn Kỵ nghe lệnh, mau đi giúp đỡ Khiêm Chi tướng quân, nhất định phải giết đám người này cho bổn vương!" Vừa dứt lời, năm sáu mươi tên Bất Ngôn Kỵ đang vây công Bàn Tử và Vương Tô Nan lập tức chia ra hơn một nửa đi tăng viện cho thủ lĩnh Khiêm Chi.

Chương 85

Lúc này Bàn Tử và Vương Tô Nan mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn hai người bọn họ trên thân tuy không có vết thương nhưng sắc mặt lại trắng bệch, Trần Hạo biết Bàn Tử và Vương Tô Nan khẳng định đã trúng chiêu, khiến hồn phách bị thương.

Hắn hung hăng chém một đao, tay bắt pháp quyết, miệng niệm: "Linh Bảo Thiên Tôn, ngũ tạng huyền minh.

Thanh Long Bạch Hổ, đối trượng phân vân; Chu Tước Huyền Vũ, thị vệ ngã chân.

Cấp cấp như luật lệnh - Tịnh Thân Thần Chú!" Trong chớp mắt, hai đạo kim sắc lưu quang chui vào cơ thể Bàn Tử và Vương Tô Nan.

Sắc mặt vốn trắng bệch của hai người nháy mắt khôi phục hồng hào.

Lúc này, ba mươi tên Bất Ngôn Kỵ tấn công tới, Đại Việt Long Tước Đao trong tay Trần Hạo hóa thành một mảnh đao quang sâm lãnh, vài chiêu chém chết hơn mười tên chiến hồn.

Lại thêm một đao bức lui tất cả đám Bất Ngôn Kỵ và Khiêm Chi, hắn tiếp tục tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Thiên hộ thân.

Địa hộ thân.

Kim giáp tằng tằng hộ mãn thân.

Cẩn thỉnh Bắc Đẩu Thất Tinh.

Nam Đẩu Lục Lang cấp hộ nhữ thân, cấp cấp như luật lệnh - Hộ Thân Pháp Chú!" Trong nháy mắt, trên người Bàn Tử và Vương Tô Nan vừa hồi phục dũng xuất một tầng ánh sáng màu vàng kim nhàn

nhạt.

Trần Hạo vừa múa may Đại Việt Long Tước Đao chém giết với Bất Ngôn Kỵ, vừa lớn tiếng hô: "Hai người nhớ kỹ, ngàn vạn lần không thể dùng thân thể tiếp xúc với những chiến hồn này, nếu không sẽ làm tổn thương hồn phách.

Bất quá tôi đã niệm 'Hộ Thân Chú' cho hai người rồi, ít nhất trong thời gian ngắn không cần sợ hồn phách bị thương nữa!" Nghe vậy, Bàn Tử và Vương Tô Nan mới biết tại sao vừa rồi lại bị thương.

Hai người lập tức bắt đầu du đấu, không đối đầu trực diện cứng rắn với Bất Ngôn Kỵ nữa.

Lại thêm A Ninh ở bên cạnh kiềm chế, bọn họ rốt cuộc tạm thời an toàn.

Thấy Bàn Tử và Vương Tô Nan không sao nữa, Trần Hạo liền chuyên tâm đối phó đám Bất Ngôn Kỵ chiến hồn và thủ lĩnh Khiêm Chi.

Trong nhất thời, Trần Hạo bị hơn ba mươi tên chiến hồn và tướng quân Khiêm Chi vây giết.

Nhưng Đại Việt Long Tước Đao trong tay hắn đánh đâu thắng đó, phối hợp với uy áp của huyết mạch Thanh Long, đánh cho đám Bất Ngôn Kỵ chiến hồn một trận thế quân lực địch!

Thấy cảnh này, Bắc Ngụy Tiểu Vương gia mặt đầy âm ngoan oán độc, toàn thân trên dưới bỗng trào ra âm sát quỷ khí đen kịt như mực!

Sau đó hai mắt đỏ ngầu, lao thẳng tới Trần Hạo! "Phập!

Phập!

Phập..." Sau khi giết thêm sáu bảy tên chiến hồn, Trần Hạo bị Bắc Ngụy Tiểu Vương gia và Khiêm Chi song song chặn lại, chiến đấu có

thể nói là hung hiểm vạn phần.

Hai mươi tên Bất Ngôn Kỵ còn lại thì quay ngược lại vây công Bàn Tử và Vương Tô Nan!

Trần Hạo kinh ngạc liếc Bắc Ngụy Tiểu Vương gia một cái, nói: "Biến thành lệ quỷ cấp Quỷ Vương?!

Không ngờ lúc sống là một giai công tử ôn văn nhĩ nhã, hiện tại lại trở nên âm hiểm xảo trá như vậy!" Bắc Ngụy Tiểu Vương gia cười quái dị âm trầm: "Bản vương lúc sống không tranh với đời, chỉ muốn bình đạm sống hết kiếp này.

Nhưng mãn triều văn võ không một ai nguyện ý buông tha bản vương!

Đã như vậy, bản vương cho dù hóa thành Quỷ Vương thì đã làm sao?

Chỉ cần có thể giết hết kẻ thù, bản vương hồn phi phách tán cũng không tiếc!" Nói xong, hắn lại cùng Khiêm Chi liên thủ tấn công ác liệt về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tuy đồng tình với vị Tiểu Vương gia này, nhưng đã là kẻ địch thì hắn sẽ không thủ hạ lưu tình.

Hắn mãnh liệt thôi động lực lượng huyết mạch Thanh Long, trên Đại Việt Long Tước Đao bỗng trán phóng một vệt ánh sáng màu xanh lam. "Muốn mạng của tiểu gia?

Vậy thì hồn phi phách tán trước đi!" Dứt lời, một đạo đao quang màu xanh dài vài mét mãnh nhiên bùng phát.

Không đợi Bất Ngôn Kỵ tướng quân Khiêm Chi phản ứng, đã bị một đao chém cho hồn phi phách tán!

Còn thanh trường đao cũng vì chủ nhân tiêu tán âm sát chi khí mà

hóa thành hư vô. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Quỷ Tướng, nhận được 3000 điểm khen thưởng.]` Quỷ Vương Bắc Ngụy Tiểu Vương gia hiểm hiểm tránh được một đao, hai mắt đỏ ngầu trừng Trần Hạo gầm lên: "Ngươi lại dám giết Khiêm Chi tướng quân, bản vương muốn mạng của ngươi!" Nói xong, hắn hóa thành một cơn gió lốc đen kịt, lao thẳng tới Trần Hạo.

Nhưng Trần Hạo đã kết xong pháp ấn đạo thuật, cười lạnh niệm: "Thái Thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh - Sát Phá Lệnh!" "Oanh!" Quỷ Vương Bắc Ngụy Tiểu Vương gia gần như điên cuồng vừa lao tới vài bước đã bị Sát Phá Lệnh của Trần Hạo oanh trúng!

Quỷ Vương hận không thể ăn tươi nuốt sống Trần Hạo làm ngơ Sát Phá Lệnh, trong miệng nộ quát: "Quỷ Sát Chấn Thiên!

Phá cho ta!" "Oanh!" Trong sát na, toàn thân Quỷ Vương cuồng dũng trào ra âm sát chi khí ngập trời, trong nháy mắt bố thành một cái kết giới Quỷ Sát trong phạm vi ba mét quanh người!

Ngay sau đó, hắn không hề dừng lại, đỉnh lấy kết giới húc thẳng vào Sát Phá Lệnh! "Ầm ầm ầm..." Một tiếng nổ như sấm rền vang lên, Sát Phá Lệnh bị Quỷ Vương ngạnh sinh sinh húc tan!

Bất quá kết giới Quỷ Sát trên người hắn cũng chi chít vết nứt, có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, Quỷ Vương đã lao tới trước mặt Trần Hạo, vung đôi vuốt đen kịt đầy âm sát chi khí ác độc chộp thẳng xuống đỉnh đầu hắn!

Thấy Sát Phá Lệnh bị đánh tan, đối phương lao tới trước mặt,

Trần Hạo vẫn bình tĩnh vung Đại Việt Long Tước Đao, thôi động lực lượng huyết mạch Thanh Long. "Keng!

Keng!" "Rắc!" Hai tiếng nổ lớn vang lên, đôi vuốt của Quỷ Vương tuy không bị Đại Việt Long Tước Đao chém bị thương, nhưng kết giới Quỷ Sát trên người hắn rốt cuộc cũng đạt tới cực hạn, bị Trần Hạo một đao chém vỡ!

Mượn lực phản chấn, quỷ thân của Tiểu Vương gia nhẹ nhàng bay lui vài mét, hai mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Chương 86

"Ngươi... cư nhiên phá được kết giới Quỷ Sát Chấn Thiên của bản vương?!" Trần Hạo khinh thường cười nói: "Bất quá chỉ là một tên Quỷ Vương dã ngoại 'khu khu tại thượng' mà thôi, thực lực chân chính còn kém xa Quỷ Vương dưới địa phủ!

Huống chi tiểu gia ngay cả Kim Giáp Thi Vương và Hạn Bạt đều có thể xử lý, phá một cái kết giới Quỷ Sát của Quỷ Vương nửa mùa thì có gì lạ?" Nghe Trần Hạo trào phúng, Bắc Ngụy Tiểu Vương gia sinh tiền oán khí thâm trọng, tử hậu lại càng oán khí ngập trời hóa thành Quỷ Vương lập tức điên cuồng hét lớn: "Không thể nào!

Không thể nào!

Bản vương không tin, bản vương muốn giết ngươi!" Nói xong, hắn lại trạng nhược điên cuồng lao tới.

Trần Hạo đã thăm dò ra thực lực chân chính của Quỷ Vương nên trong lòng đã nắm chắc.

Hắn vừa chiến đấu với Quỷ Vương vừa tranh thủ quan sát tình hình bên phía Bàn Tử.

Lúc này, hơn hai mươi tên Bất Ngôn Kỵ vây công Trần Hạo đã sớm quay lại hội họp với hai mươi tên đang vây Bàn Tử và Vương Tô Nan, một lần nữa kết thành chiến trận, vây chặt hai người vào giữa.

Bàn Tử và Vương Tô Nan lập tức mất đi không gian xoay sở, muốn dùng chiến thuật du đấu là tuyệt đối không thể nào!

Vô nại, hai người đành một tay cầm đao, một tay cầm súng, lưng tựa lưng đứng giữa vòng vây, bắt đầu cứng đối cứng với Bất Ngôn Kỵ!

Chỉ thấy đám Bất Ngôn Kỵ mỗi lần tấn công đều dùng chiến trận, khiến hai người muốn giết một tên cũng không có cơ hội.

Nếu không phải có A Ninh ở phía sau dùng đạn dược không ngừng bắn yểm trợ thì e rằng Bàn Tử và Vương Tô Nan đã sớm bị thương thậm chí "ngỏm củ tỏi" rồi!

Nhìn thấy cảnh này, Trần Hạo chém Quỷ Vương một đao, hí ngược cười: "Tôi nói này Bàn Tử, Tô Nan, Phá Sát Phù trên đao hai người chẳng lẽ để làm cảnh?

Xem tôi làm mẫu lúc trước, hai người là đồ ngốc hả?" Nghe vậy, Bàn Tử và Vương Tô Nan đang lâm vào khổ chiến hai mắt lập tức sáng lên.

Sau đó hai người không nói hai lời, nhao nhao dùng đao rạch một đường vào lòng bàn tay.

Lưỡi đao vừa lật, máu tươi từ vết thương liền bôi lên vết khắc Phá Sát Phù trên thân đao! "Vù!

Vù!" Trong chớp mắt, Đường Hoành Đao của Bàn Tử và Kukri của Vương Tô Nan lập tức phủ một tầng kim quang nhàn nhạt!

Bàn Tử thu súng lục, hai tay nắm cán đao, chém ngang một phát vào ba tên Bất Ngôn Kỵ đang lao tới. "Phập!

Phập!

Phập!" Chỉ một đao chém xuống, ba tên Bất Ngôn Kỵ chiến hồn và binh khí của chúng đều bị chém thành tro bụi!

Vương Tô Nan càng thêm ngoan lạt, thân hình nhanh chóng tránh né công kích của hai đội chiến hồn.

Thân pháp nàng uyển chuyển, trong nháy mắt đã lượn một vòng quanh hai đội Bất Ngôn Kỵ.

Siêu hợp kim Cẩu thối đao trong tay nháy mắt chém ra một mảng đao ảnh.

Khi nàng dừng lại, sáu tên Bất Ngôn Kỵ chiến hồn đều đã bị chém cho hồn phi phách tán!

Chỉ một lần công kích, Bàn Tử và Vương Tô Nan đã tiêu diệt chín tên chiến hồn.

Lại thêm phía sau có A Ninh không ngừng nổ súng, áp lực nhất thời giảm mạnh!

Bàn Tử cười ha hả: "Hạo gia, thấy chưa?

Đừng thấy Bàn gia tôi mới học Liên Hoàn Đao không lâu, nhưng thực lực quả thực tương đương ngưu bài a!" Vương Tô Nan khinh thường "xùy" một tiếng: "Tôi vừa rồi một chiêu giết được nhiều hơn anh gấp đôi.

Còn mặt mũi ở đây mà chém gió?

Bản cô nương cũng thật phục anh rồi!" Trong nháy mắt, Bàn Tử bị nói cho đỏ mặt tía tai, ngay cả A Ninh đang bắn yểm trợ cũng phải phì cười.

Thấy rốt cuộc đã ổn định cục diện, Trần Hạo vừa đối chiến với Quỷ Vương vừa hỏi: "Bàn Tử, Tô Nan, A Ninh, bên kia còn ba mươi tên chiến hồn, đối phó không vấn đề gì chứ?" Ba người đồng thời tin tưởng tràn đầy đáp: "Yên tâm, bọn tôi không thành vấn đề!" Nghe vậy, Trần Hạo cười lạnh nói: "Quỷ Vương Tiểu Vương gia, nếu bạn bè của ta không cần giúp đỡ, vậy thì tiểu gia ta muốn hạ sát thủ rồi!" Dứt lời, Trần Hạo liền tối đa hạn độ thôi động lực lượng huyết mạch Thanh Long, một luồng khí lưu nóng rực mãnh nhiên từ Đại Việt Long Tước Đao chém ra! "Oanh!

Oanh!

Oanh..." Liên tiếp mười tám đao chém tới tấp khiến Quỷ Vương Tiểu Vương gia bị truy sát ôm đầu chạy trốn, chật vật không chịu nổi!

Khi đao khí tiêu tán, mặt đất trong phạm vi mười mấy mét trước mặt Trần Hạo đều là những vết đao chém sâu hoắm tung hoành ngang dọc.

Quỷ Vương Tiểu Vương gia lúc này toàn thân đầy rẫy vết đao thương, ngay cả hồn phách quỷ thể cũng hư ảo đi rất nhiều.

Biết rõ tuyệt đối không phải đối thủ của Trần Hạo, Quỷ Vương nhìn lại quỷ thể suy yếu của mình, trên mặt tràn đầy oán độc hét lên: "Đã bản vương giết không được ngươi, vậy thì chúng ta đồng quy vu tận đi!" Nói xong, hắn thiêu đốt toàn bộ âm sát quỷ khí của mình, khí thế mãnh nhiên tăng vọt gấp mười mấy lần, hung hăng lao thẳng vào Trần Hạo.

Trần Hạo trở tay cắm Đại Việt Long Tước Đao xuống đất, nhanh chóng kết pháp ấn, miệng niệm: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!" Trong chớp mắt, một con Hỏa Long rực lửa to gấp đôi con Phong Hỏa Lệnh thi triển trước đó mang theo uy áp ngập trời hung hăng va chạm với Quỷ Vương! "Oanh!" Chỉ một cái đối mặt, Quỷ Vương đang thiêu đốt tất cả âm sát quỷ khí đã bị con Hỏa Long khổng lồ nuốt chửng.

Đặc biệt là âm sát quỷ khí do Quỷ Vương bộc phát ra lại giống như nhiên liệu tốt nhất cho Hỏa Long, nhanh chóng thiêu đốt hồn phách Quỷ Vương.

Khi Hỏa Long dần dần tắt ngúm, hồn phách Quỷ Vương cũng đã bị thiêu đến hôi phi yên diệt.

Cuối cùng chỉ để lại một tiếng kêu gào không cam lòng. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Quỷ Vương, nhận được 50 điểm thưởng!] Nhìn số điểm thưởng đã hồi phục lên hơn 1700 điểm, Trần Hạo trong lòng vô cùng hài lòng.

Đồng thời hắn cũng phát hiện, sau khi có Thanh Long huyết mạch gia trì, bất kể là uy lực võ công hay đạo pháp đều mạnh hơn trước rất nhiều.

Đặc biệt là khi dùng Đại Việt Long Tước Đao và Phong Hỏa Lệnh hóa thành Liệt Diễm Cự Long, hắn thậm chí cảm giác chúng như một phần thân thể kéo dài ra vậy, thoải mái vô cùng.

Suy tư một lát, kết luận duy nhất rút ra được là dường như cả đao và đao pháp đều có liên quan đến rồng.

Tuy rằng cách giải thích này có chút khiên cưỡng, nhưng tạm thời cũng chưa xác định được nguyên nhân thực sự.

Thu đao vào vỏ, Trần Hạo thong dong móc ra một điếu thuốc châm lửa, rít nhẹ một hơi rồi hỏi: "Sao rồi ba vị?

Chương 87

Có cần tôi giúp một tay không?" Nhìn cái bộ dạng kia của hắn, hoàn toàn không có chút ý tứ nào là muốn lên giúp đỡ cả.

Bàn Tử tung một cú tà trảm dũng mãnh, xử đẹp thêm một tên Chiến hồn Bất Ngôn Kỵ, thở hổn hển nói: "Không cần, Bàn gia hôm nay bạo phát sức mạnh, đã xử được 15 tên chiến hồn rồi!" Vương Tô Nan quệt mồ hôi trên trán, cười khinh thường: "Bổn cô nương đã chém 25 tên chiến hồn rồi, cũng đâu có đắc ý như ai kia đâu!" Phải biết rằng, trước đó trong không gian thạch động này có gần năm mươi tên Chiến hồn Bất Ngôn Kỵ, dưới sự vây công của cả hai người bọn họ, hiện tại chỉ còn lại 4 tên đang liều mạng với Bàn Tử và Tô Nan.

Ở phía sau, A Ninh vì đã bắn hết đạn đặc chế nên phẫn nộ nói: "Hai người các người đủ rồi đấy!

Nếu không phải tôi liên tục chi viện, hai người đã sớm bị chiến hồn giết rồi!" Bàn Tử cười ha ha, hiếm khi không mở miệng châm chọc lại, xem ra cũng mệt không nhẹ.

Vương Tô Nan lại trêu tức: "Thì đã sao?

Bất kể chi viện đắc lực thế nào, nhưng một cái chiến hồn cô cũng không giết chết được, đây là sự thật chứ?" A Ninh bất bình đáp: "Đó là vì tôi không có vũ khí lạnh như vậy, nếu không..." Chưa đợi cô nói xong, Vương Tô Nan đã chặn họng: "Nhưng tôi đã giết 25 cái chiến hồn nha!" A Ninh phẫn nộ hét: "Tôi không thể giết chết chiến hồn, nhưng các người cũng toàn dựa vào tôi chi viện mà!" Vương Tô Nan lạnh lùng đáp: "Tôi giết 25 cái chiến hồn!" A Ninh thực sự bị chọc điên, uất ức hét: "Có thể đừng nhắc đến chuyện giết 25 cái chiến hồn nữa không?" Vương Tô Nan nghe lời răm rắp: "Được thôi." Rồi bồi

thêm một câu: "Một cái chiến hồn cô cũng không giết được nha!" A Ninh trong nháy mắt có xúc động muốn hộc máu.

Cô quay đầu trừng mắt nhìn Trần Hạo: "Vô luận thế nào, anh đều phải mau chóng kiếm giúp tôi một thanh vũ khí lạnh có thể chém linh hồn.

Nếu không bà cô đây không để yên cho anh đâu!" Nói xong, như để phát tiết, cô dùng khẩu tiểu liên bắn đạn thường điên cuồng xả vào bốn tên chiến hồn còn lại.

Trần Hạo cạn lời nhún vai, thầm nghĩ chuyện này liên quan quái gì đến tiểu gia ta?

Bất quá nhìn A Ninh sắp bị chọc điên rồi, cộng thêm sau này sắp gặp "Tiểu Dương" (Shirley Dương), cho nên Trần Hạo cảm thấy, thanh kiếm của "Tiểu Dương" kia có thể so với Hắc Kim Cổ Đao, tặng cho A Ninh làm an ủi cũng tốt.

Chưa hút hết nửa điếu thuốc, dưới sự liên thủ của Bàn Tử và Vương Tô Nan, bốn tên Chiến hồn Bất Ngôn Kỵ cuối cùng cũng bị trảm tận giết tuyệt.

Bàn Tử mệt mỏi đặt mông ngồi phịch xuống đất, vừa thở hổn hển vừa hỏi: "Hạo gia, rốt cuộc đám chiến hồn chúng ta vừa gặp từ đâu chui ra vậy?" Trần Hạo tuy biết rõ lai lịch đám chiến hồn này, nhưng vẫn dùng lời của đám người Thái Thúc để lấp liếm: "Nếu đoán không sai, những chiến hồn này là quân Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy năm xưa.

Cái tên Quỷ Tướng Khiêm Chi kia, cùng với tên Quỷ Vương tự xưng Tiểu Vương Gia, hẳn là Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia và thống lĩnh Bất Ngôn Kỵ - Ách Ba tướng quân mà Lý lão bản trong nhóm đạo mộ tặc kia đã nhắc đến." Vương Tô Nan tò mò hỏi: "Lý lão bản kia không phải đã nói, đám Bất Ngôn Kỵ Bắc Ngụy đó không phải đều

chết ở đây sao?" "Hồn phách bọn chúng sao lại xuất hiện ở đây và biến thành chiến hồn chứ?" Trong nguyên tác, cuối cùng đám người Ngô Thiên Chân bị cương thi do thi thể của Ách Ba tướng quân Khiêm Chi và đám Bất Ngôn Kỵ hóa thành đuổi chạy loạn khắp cổ mộ.

Trần Hạo đạm nhiên cười: "Lão tổ tông của hắn tuy lấy được Hà Mộc Tập, nhưng lại có thể biết được bao nhiêu chuyện chứ?

Không chừng, những tên Bất Ngôn Kỵ đó đều chết ở đây cũng có khả năng." Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên cảm giác Quỷ Tỷ trong không gian trữ vật phảng phất như bị thứ gì đó hấp dẫn, liên tục rung động.

Hắn vội vàng giả vờ lấy Quỷ Tỷ từ trong ba lô ra.

Kết quả Quỷ Tỷ vừa được lấy ra liền tỏa ra hắc quang u u!

Ngay sau đó, âm sát quỷ khí lưu lại nơi này của những chiến hồn vừa bị đánh đến hồn phi phách tán, giống như gặp phải lỗ đen, phi nhanh dũng mãnh lao vào trong Quỷ Tỷ.

Khi Quỷ Tỷ rốt cuộc ngừng hấp thu, trong hang động khổng lồ này ngay cả một tia âm sát quỷ khí cũng không còn.

A Ninh kinh ngạc hỏi: "Trần Hạo, thứ trong tay anh là gì vậy?

Vừa rồi là chuyện gì thế?" Bàn Tử cũng kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, đây là Quỷ Tỷ?" A Ninh chấn kinh nói: "Cái gì?

Cư nhiên là Quỷ Tỷ?!" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Không sai, thứ trong tay tôi xác thực là Quỷ Tỷ lấy được từ Thất Tinh Lỗ Vương Cung." "Sao?

Có hứng thú à?!" A Ninh nhíu mày, lát sau bất lực thở dài: "Thôi bỏ đi, tôi biết tôi không phải đối thủ của anh.

Huống chi còn có Bàn Tử cùng con nhóc kia ở đây, tôi căn bản không thể nào cướp được Quỷ Tỷ." Tuy nhiên cô vẫn lo lắng nhắc nhở: "Bất quá ngàn vạn lần đừng để người khác biết anh có Quỷ Tỷ.

Nếu không lão bản của tôi sẽ phái người truy sát vô hưu vô chỉ, cho đến khi cướp được Quỷ Tỷ mới thôi." Trần Hạo trêu chọc hỏi: "Tôi không nói, chẳng lẽ cô sẽ không nói cho Cầu Đức Khảo sao?" A Ninh tức giận đáp: "Tôi đã nói rồi, sẽ không cướp Quỷ Tỷ của anh, tự nhiên cũng sẽ không nói cho lão bản tôi biết." Thực ra trong lòng cô nghĩ gì, ngay cả Bàn Tử và Vương Tô Nan đều nhìn ra được.

Bàn Tử tiện tiện nói: "Ai da, thời buổi này, mấy em gái đều thích khẩu thị tâm phi nhỉ!" Vương Tô Nan càng ngắn gọn rõ ràng, khinh thường nói: "Khẩu hiềm thể chính trực!" Nhất thời, A Ninh lại hung hăng trừng mắt nhìn Bàn Tử và Vương Tô Nan, nhìn cái giá thế kia hình như tùy thời chuẩn bị lao vào đánh nhau!

Lúc này Trần Hạo mới nói: "Tôi cũng không biết là chuyện gì.

Chỉ là vừa rồi Quỷ Tỷ đột nhiên rung động, tôi bèn lấy ra xem thử.

Kết quả nó đem toàn bộ âm sát quỷ khí tàn tồn chung quanh hấp thu hết.

Còn về tốt xấu thế nào, tôi cũng không rõ." Nhất thời, Bàn Tử, A Ninh cùng Vương Tô Nan đều tấm tắc lấy làm kỳ lạ. ...

Trần Hạo cùng ba người nghỉ ngơi đủ rồi liền tiếp tục dò dẫm về phía trước.

Đi chưa được bao lâu, bọn họ tiến vào một đường hầm chỉ có thể chứa hai người đi song song.

Cứ thế bình yên đi được nửa giờ, trước mặt bốn người lại xuất hiện một thạch động diện tích không lớn.

Dùng đèn pin chiếu rọi bốn phía, Vương Tô Nan kinh ngạc nói:

"Sao lại là ngõ cụt thế này?" Bàn Tử đương nhiên nói: "Người ta xây xong mộ, chuyển hết đá vào, thì phải bịt kín lại chứ sao." Sau đó hắn hỏi: "Hạo gia, giờ chúng ta làm sao?" A Ninh ở bên cạnh lấy từ thắt lưng ra một quả lựu đạn nói: "Hay là dùng cái này nổ tung lối đi bị bịt kín?" Bàn Tử vội vàng ngăn cản: "Ấy, đợi chút!

Tôi nói A Ninh tiểu thư này, muốn dùng cái này trong mộ, cô là dân ngoại đạo à?!

Cắt động mạch chủ đấy!" Không hổ là Tô Nan kinh nghiệm phong phú của mười năm sau, cô đảo mắt xem thường hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?" Bàn Tử lôi từ ba lô ra cái xẻng công binh đa năng: "Đương nhiên là dùng cái này đập đá bịt cửa ra rồi!" Trần Hạo nãy giờ không nói gì, hắn biết nơi này có cơ quan, bèn nhìn quanh một vòng rồi nói: "Được rồi, ba người lùi lại một chút." Tuy không biết hắn muốn làm gì, nhưng nhóm Bàn Tử ba người vô cùng tín nhiệm lùi lại vài mét.

Chỉ thấy Trần Hạo vươn tay ấn nhẹ vào một tảng đá nhô ra trên vách tường. "Ầm ầm." Một tiếng trầm vang, vị trí mà Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan vừa đứng sụp xuống lộ ra một cái hố lớn vuông vức tầm hai mét.

Bàn Tử ngẩn người, giơ ngón tay cái tán thán: "Hạo gia, tôi biết ngay ngài có cách mà, quả nhiên không làm Bàn gia tôi thất vọng!" Vương Tô Nan tò mò nhìn cái hố lớn đột nhiên xuất hiện trên mặt đất: "Cơ quan cạm bẫy à?" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Là đường có thể tiếp tục tiến lên đấy." Nói xong, hắn tung người nhảy xuống hố lớn.

Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan nhìn nhau, sau đó cũng nhảy theo.

Vừa chạm đất, ba người lập tức chĩa súng về bốn phía, tùy thời chuẩn bị ứng phó tình huống đột phát.

Nhưng Trần Hạo lại thản nhiên nói: "Đừng căng thẳng, nơi này

tạm thời không có bất kỳ nguy hiểm nào." Ba người nghe xong mới thu súng về, dùng đèn pin soi rọi xung quanh.

Bọn họ phát hiện mình đang đứng trên một thạch đài rộng gần hai mươi mét vuông nhô ra trong một hang động khổng lồ.

Xung quanh biến bố những cành cây bằng đồng kỳ quái, dưới thạch đài là vực sâu tối om.

Bốn phía treo đầy những chiếc chuông đồng lục giác (lục giác đồng linh), thậm chí giữa không trung còn treo rất nhiều xác khô.

Khắp nơi là đầu lâu người đã biến thành màu đen, ở giữa có một cái đài cao nhỏ tầm một mét, bên trên đặt một chiếc đỉnh đồng lớn (thanh đồng đại đỉnh) có vẻ dùng để tế tự.

Phía trước đại đỉnh là một thân cây màu đen kịt đường kính hơn một mét.

Dưới gốc cây có hai thi thể người đã biến thành xác khô, xung quanh cũng chất đống vô số đầu lâu.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Nơi này nhìn có chút tà tính a?

Vừa vào đã cảm giác âm sâm sâm." Trần Hạo biết nơi này ngoại trừ việc kích hoạt lục giác thanh đồng linh ra thì không còn nguy hiểm nào khác.

Chương 88

Hắn bèn nói: "Yên tâm, nơi này hẳn là không có nguy hiểm.

Mọi người cứ tùy tiện xem xét xung quanh, nhưng nhớ kỹ ngàn vạn lần đừng tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì." Bàn Tử chỉ vào bốn phía treo đầy chuông đồng lục giác nói: "Hạo gia nhìn xem, nơi này lại có nhiều chuông đồng lục giác như vậy.

Mang về lại có thể bổ sung làm pháp khí bố trí trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp rồi!" Chưa từng thấy Trần Hạo bố trận ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, càng không biết uy lực của chuông đồng lục giác, Vương Tô Nan hỏi: "Trần Hạo cần mấy cái chuông đồng này sao?

Vậy để tôi hái xuống giúp cho." Nói rồi cô định đưa tay lấy chuông.

Bàn Tử vội vàng ngăn lại: "Đợi đã!

Tôi nói Tô Nan tỷ tỷ, cô đừng có thêm phiền nữa." Vương Tô Nan khó hiểu hỏi: "Sao vậy?

Trần Hạo không cần mấy cái chuông này à?" Bàn Tử cười ha ha: "Trong bốn người chúng ta, chỉ có Hạo gia là có cách hái mấy cái chuông này xuống mà không làm nó kêu.

Cô mà đụng vào, chuông sẽ kêu ngay, lúc đó chúng ta đều sẽ rơi vào ảo giác.

Nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng, giờ đã hiểu chưa?" Thấy Trần Hạo không phản bác, Vương Tô Nan rốt cuộc cũng biết mấy cái chuông đồng này bất phàm và nguy hiểm.

Trần Hạo vừa hái từng cái chuông đồng lục giác xuống, vừa nói: "Xem tình huống nơi này, hẳn là nơi tế tự của người nước Xà." Bàn

Tử vừa xem xét tứ phía vừa đáp: "Tế tự cái gì, cả cái bảo tàng thi thể thì có!

Quán trưởng ở kia kìa!" Nói rồi hắn dùng đèn pin chiếu vào cái xác khô trên đài tế tự.

Sau đó, hắn nhìn sang chiếc đỉnh đồng lớn trên đài cao ở giữa: "Cái đỉnh này là đồ tốt đấy, hàng chuẩn chỉnh mở cửa trọng khí (đồ cổ giá trị lớn) a!" A Ninh châm chọc: "Không sợ nặng thì vác đi!" Bàn Tử cười hề hề: "Bàn gia tôi vác không nổi thứ này, nhưng Hạo gia không chừng thật sự có cách." Trần Hạo sớm đã để ý cái đỉnh đồng này, nhưng lại không thể trực tiếp dùng không gian trữ vật lấy đi trước mặt ba người.

Hắn tung người nhảy lên một sợi xích sắt thô to treo lơ lửng, tiếp tục hái chuông đồng, vừa nói: "Cái đó để sau hãy nói, nhưng nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng chạm vào cái hộp trong tay cái xác khô trên tế đài kia.

Nếu không mấy cái chuông đồng lục giác này sẽ bị làm cho kêu vang!" Bàn Tử tự tại ngồi trên một tảng đá lớn cười nói: "Coi tôi là thằng ngốc sao Hạo gia?

Có đồ tốt để trấn áp, Bàn gia tôi đương nhiên muốn lấy.

Nhưng muốn lấy cũng phải đợi Hạo gia thu hồi hết mấy cái chuông đồng này đã.

Bàn gia tôi chưa sống đủ, không muốn tìm chết!" Nghe hai người coi trọng uy lực của chuông đồng như vậy, Vương Tô Nan tò mò không thôi, bèn hỏi Bàn Tử về tác dụng và lai lịch của nó.

Bàn Tử giống như thầy giáo, đại mô đại dạng ngồi trên tảng đá, bắt đầu kể cho Vương Tô Nan và A Ninh nghe các loại kinh lịch ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Lúc này Trần Hạo đã hái xuống hơn sáu mươi cái chuông đồng lục giác.

Nhìn số lượng còn lại, Trần Hạo đoán chừng chuông đồng ở đây hẳn là ám hợp số Thiên Cương Bắc Đẩu.

Nói cách khác, nơi này lại có tới 108 cái chuông đồng lục giác!

Trần Hạo cứ tưởng Bàn Tử ba người không chạm vào bất cứ thứ gì ở đây thì sẽ không xuất hiện cảnh tượng kích hoạt chuông đồng rơi vào ảo giác như trong kịch bản.

Nào ngờ, đám xác khô treo ngược xung quanh cùng cái xác trên tế đài, toàn bộ đều là thi thể! "Đinh linh linh!" "Đinh linh linh!" Trong nháy mắt, hơn năm mươi cái chuông đồng lục giác chưa được thu hồi đột nhiên phát ra từng trận tiếng chuông chói tai.

Nhất thời, nhóm Bàn Tử ba người đang ngồi nói chuyện dưới tế đài lập tức rơi vào trong ảo giác.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo mắng: "Đù má!

Thật đúng là gặp quỷ!!!" Chỉ thấy Bàn Tử, A Ninh cùng Vương Tô Nan ba người như gặp kẻ thù giết cha, nhao nhao rút dao lao vào chiến đấu với nhau.

Trần Hạo biết bọn họ rơi vào ảo giác, coi đối phương thành kẻ địch.

Nhưng những cái xác khô treo ngược và thi thể tế tự kia toàn bộ đều vùng dậy (thi biến) sao?

Trong nguyên tác căn bản không hề xuất hiện chuyện này a!

Bất quá Trần Hạo cũng nhanh chóng bình thản lại, dù sao từ khi hắn xuyên việt đến thế giới này, kịch bản đều đã phát sinh thay đổi.

Nơi này lại có biến hóa cũng không có gì lạ.

May mắn là ba người Bàn Tử chỉ dùng vũ khí lạnh khai chiến, nếu dùng súng ống thì phỏng chừng đã sớm xuất hiện thương vong rồi.

Trần Hạo tung người nhảy xuống, tay bắt pháp quyết, trong miệng niệm: "Thái Thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân.

Trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh.

Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.

Cấp cấp như luật lệnh —— Tịnh Tâm Thần Chú!" Ngay sau đó kiếm chỉ liên điểm, ba đạo kim quang nhàn nhạt chui vào trong cơ thể ba người Bàn Tử.

Trong nháy mắt, ba người dừng lại động tác, tiếp đó hai mắt trở nên thanh minh, khôi phục thần trí.

Vương Tô Nan nhìn thanh đao cẩu thối siêu hợp kim trong tay, kinh ngạc hỏi: "Tôi vừa rồi bị sao vậy?

Rõ ràng tôi thấy có kẻ địch công kích tôi mà, rốt cuộc là chuyện gì?" Bàn Tử xách Đường Hoành Đao hét lên: "Còn chuyện gì nữa, nhất định là chuông đồng đem chúng ta lôi vào ảo giác rồi." A Ninh dùng con dao quân dụng đã bị đao cẩu thối của Vương Tô Nan chém cho mẻ đầy vết chỉ về phía đám xác khô phía trước nói: "Ảo giác?

Ý anh là mấy con cương thi này đều là giả?" Trần Hạo tung vài cú nhảy, đáp xuống trước người bọn họ: "Đều đừng đoán mò nữa.

Vừa rồi xác thực là bị chuông đồng lục giác làm cho rơi vào ảo giác, nhưng đám cương thi này đều là thật." Đúng lúc này có một con cương thi vồ về phía Bàn Tử.

Hắn vung Đường Hoành Đao, lao lên chém ngang một phát, trực tiếp chém bay đầu cương thi. "Hạo gia, tràng diện thế nào mà chẳng

gặp qua, đã lũ bánh chưng (cương thi) này muốn nộp mạng, vậy thì thành toàn cho chúng!" A Ninh và Vương Tô Nan cũng nhao nhao vung dao phát động công kích.

Trần Hạo tuy rằng không để ý mấy con bánh chưng cấp thấp này, nhưng hắn cảm giác phi thường xác thực rằng âm sát chi khí bốn phía đột nhiên nồng đậm lên gấp mấy chục lần.

Nói cách khác, nơi này không chỉ có một đống bánh chưng cấp thấp, mà còn có khả năng có không ít âm hồn ác quỷ!

Nghĩ đến đây, hắn bắt pháp quyết, miệng niệm: "Thượng đế hữu sắc, lệnh ngô thông linh, kích khai thiên môn, cửu khiếu quang minh, thiên địa nhật nguyệt, chiếu hóa ngô thân, cấp cấp như luật lệnh —— Thiên Nhãn khai!" Trong nháy mắt, hai mắt Trần Hạo dũng xuất hai luồng kim quang.

Trần Hạo ngước mắt nhìn quanh một cái, mới phát hiện quanh cái tế đài nho nhỏ này đang phiêu đãng hàng trăm âm hồn ác quỷ!

Đám gia hỏa này toàn bộ đều mặc trang phục dân tộc của người cổ đại.

Trên người từng tên đều tràn đầy âm sát chi khí âm lãnh oán độc.

Chương 89

Đặc biệt là tên cầm đầu, đang đứng âm trầm bên cạnh con cương thi tế tự giữa tế đài.

Nhìn cái ý tứ kia, hình như là tiết tấu muốn âm hồn phụ thể!

Lúc này, nhóm Bàn Tử ba người đã xử xong mười mấy tên cương thi sơ cấp.

Vương Tô Nan ngạo kiều nói: "Mấy con bánh chưng này cũng chẳng có gì.

Tùy tiện một dao một súng là giết được một con, quá vô vị rồi!" Bàn Tử bá khí tung một cú hoành trảm, trực tiếp chém bay đầu hai tên cương thi sơ cấp, tán đồng nói: "Tô Nan tỷ tỷ nói không sai, đối phó mấy con bánh chưng sơ cấp này, Bàn gia tôi cư nhiên tìm được cảm giác Hạo gia phát uy!

Hắc hắc." Duy chỉ có A Ninh tương đối hiểu rõ Trần Hạo, thấy sắc mặt hắn có dị thường bèn đề cao cảnh giác nói: "Hai người đừng quá chủ quan, không thấy thần sắc Trần Hạo nghiêm túc sao?

Nếu tôi đoán không sai, phụ cận tuyệt đối có nguy hiểm khác!" Đúng lúc này, cái tên âm hồn ác quỷ đứng bên cạnh cương thi tế tự rốt cuộc cũng chui tọt vào trong thi thân.

Trong nháy mắt, đôi mắt con cương thi tế tự kia liền toát ra quang mang đỏ như máu.

Ngay cả ba người Bàn Tử cũng cảm giác được sự biến hóa của con bánh chưng này.

Chưa đợi bọn họ hỏi Trần Hạo xem có chuyện gì, tên cương thi tế tự kia âm trầm cười quái dị một trận.

Sau đó cái vuốt khô khốc liền chỉ về phía ba người Bàn Tử, A Ninh, Vương Tô Nan.

Hàng trăm âm hồn ác quỷ phiêu đãng quanh tế đài giống như chó hoang ngửi thấy mùi máu tanh, ào ào lao thẳng về phía ba người!

Vừa thấy tình huống này, Trần Hạo lớn tiếng hét: "Mau lùi lại!

Có ác quỷ âm hồn!" Ngay sau đó tay hắn bắt pháp quyết, miệng niệm: "Thiên hộ thân.

Địa hộ thân.

Kim giáp tằng tằng hộ mãn thân.

Cẩn thỉnh Bắc Đẩu Thất Tinh.

Nam Đẩu Lục Lang cấp hộ nhữ thân, cấp cấp như luật lệnh —— Hộ Thân Chú!" Kiếm chỉ liên điểm, trên người Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan lập tức được một tầng kim quang nhàn nhạt bao bọc.

Vừa đúng lúc này, đám âm hồn ác quỷ ùa lên, có sáu con đụng trúng người bọn họ.

Chưa đợi bọn chúng hiểu ra chuyện gì, lớp quang tráo đạm kim sắc trên người ba người liền bùng phát quang mang chói mắt.

Sáu con âm hồn ác quỷ phát ra tiếng kêu thê lương, trong nháy mắt bị bắn bay ra ngoài!

Bàn Tử như lọt vào trong sương mù, hỏi: "Hạo gia, vừa rồi chẳng lẽ có quỷ hồn công kích chúng tôi?!" Vương Tô Nan càng uất ức nói: "Mấy con cương thi nhỏ thì không sợ, nhưng mấy con ác quỷ kia tôi căn bản không nhìn thấy, làm sao bây giờ!" Trần Hạo đạm nhiên cười nói: "Đã như vậy, vậy thì mở Thiên Nhãn cho mọi người luôn đi." Tiếp đó hắn bắt pháp quyết, miệng niệm: "Thượng đế hữu sắc, lệnh nhữ thông linh, kích khai thiên môn, cửu khiếu quang minh, thiên địa

nhật nguyệt, chiếu hóa nhữ thân, cấp cấp như luật lệnh.

Thiên Nhãn —— Khai sắc!" Trong nháy mắt, ba đạo kim quang xạ nhập vào trong cơ thể ba người Bàn Tử, khiến họ tức khắc nhìn thấy đám âm hồn ác quỷ tộc Xà đang phiêu đãng giữa không trung kia!

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử phát ngoan trực tiếp dùng Đường Hoành Đao cứa một đường vào lòng bàn tay.

Máu tươi đỏ thẫm lập tức kích phát Phá Sát Chú trên Đường Hoành Đao!

Ngay sau đó, hắn một tay rút khẩu súng lục đã thay băng đạn đặc chế, một tay xách Đường Hoành Đao đang lấp lánh kim quang nhàn nhạt cười lạnh nói: "Nếu đã có thể nhìn thấy mấy tên tạp toái này, lại có thể công kích được, vậy thì toàn bộ hồn phi phách tán đi!" Nói xong, hắn giơ tay bắn tốc xạ một hồi, đồng thời Đường Hoành Đao trong tay điên cuồng chém giết, trong nháy mắt dọn sạch đám cương thi sơ cấp và âm hồn ác quỷ xung quanh!

Vương Tô Nan cùng A Ninh thấy thế cũng dùng biện pháp tương tự.

Chỉ có điều A Ninh không có Sát Sinh Nhận, trên dao găm quân dụng càng không có Trần Hạo khắc họa Phá Sát Chú, nên uất ức trừng mắt nhìn Trần Hạo.

Thấy ba người rốt cuộc đã ổn định trận cước, Trần Hạo thong dong rút ra Đại Việt Long Tước Đao, đối với tên cương thi tế tự đã bị âm hồn nhập thể lạnh lùng nói: "Đám lâu la đã có người đối phó rồi, tiếp theo đến lượt tống ngươi xuống địa ngục!" ...

Trần Hạo nói xong liền xách đao xông lên.

Tên cương thi tế tự bị âm hồn phụ thể cười quái dị "kiệt kiệt": "Giết ta?

Trước tiên lo đối phó đồng bạn của ngươi đi đã!" Dứt lời, đôi mắt đỏ ngầu của cương thi tế tự liền trừng trừng nhìn về phía ba người Bàn Tử, định dùng âm hồn chi lực lần nữa khiến ba người rơi vào ảo giác.

Nhưng không ngờ, âm hồn chi lực vừa mới chạm vào ba người Bàn Tử trong nháy mắt đã bị kim quang nhàn nhạt ngoài thân thể phản đạn trở về!

Tình huống ngoài ý muốn lập tức chấn cho âm hồn của cương thi tế tự một trận bất ổn! "Chuyện gì xảy ra?

Không có khả năng!

Âm hồn chi lực của ta sao có thể không xâm nhập được linh hồn bọn chúng?!" Nhưng Trần Hạo căn bản lười để ý đến hắn, một cái tung người liền xuất hiện trước mặt cương thi tế tự, Đại Việt Long Tước Đao bổ thẳng vào đầu mặt chào hỏi! "Phốc!

Phốc!" Sau hai tiếng lợi nhận nhập thịt, hai tay của cương thi tế tự lập tức bị chém đứt ngang vai!

Đồng thời đạm đạm thanh long chi khí tản phát trên Đại Việt Long Tước Đao trong nháy mắt thiêu đốt vết thương trên vai cương thi tế tự cháy đen một mảng!

Bàn Tử một đao xử xong một tên cương thi sơ cấp, nhìn tên cương thi tế tự đang kinh khủng vạn phần vội vàng lùi ra sáu bảy mét, khinh thường nói: "Chúng ông đây có Hạo gia gia trì 'Tịnh Tâm Thần Chú' và 'Hộ Thân Pháp Chú'.

Cái lão bất tử tế tự tộc Xà ngươi muốn mê hoặc bọn ông, sợ là thất trí rồi!" Lúc này Vương Tô Nan đang cuồng huy đao cẩu thối siêu hợp kim, liên tiếp diệt hai tên âm hồn ác quỷ xong liền lạnh lùng nói: "Người ta là A Ninh không có Sát Sinh Nhận được khắc họa Phá Sát

Chú, mà giết ác quỷ và bánh chưng còn nhiều hơn anh một phần ba rồi đấy, còn mặt mũi ở đó mà lải nhải!" Vừa nghe lời này, Bàn Tử vội vàng thu hồi sự chú ý, vừa gia tăng công kích vừa không phục đáp: "Vừa rồi Bàn gia tôi chưa nghiêm túc thôi, nhìn xem, Bàn gia lập tức vượt qua số lượng chém giết của cô!" A Ninh cũng châm chọc: "Thôi đi Bàn Tử, số lượng chém giết của con nhóc Tô Nan đã gấp đôi anh rồi.

Trước tiên cứ đuổi kịp đi đã rồi tính!" Bị hai người phụ nữ liên tục trào phúng, Bàn Tử tức giận đến nộ hỏa trung thiêu, lập tức bạo phát tất cả tiềm năng, bắt đầu trút hết phẫn nộ lên đám âm hồn ác quỷ và cương thi sơ cấp!

Lúc này Trần Hạo chán ngấy nói với cương thi tế tự: "Đừng có ở đó mà quỷ khóc sói gào nữa!

Đã dám gây sự thì phải có giác ngộ hồn phi phách tán.

Cấp tiểu gia đi chết đi!" Nói xong, hắn liền thôi động thanh long huyết mạch trong cơ thể, một cỗ sức mạnh bàng bạc bá đạo lập tức theo một đao trảm ra, lao thẳng về phía cương thi tế tự!

Tên cương thi tế tự đang phẫn nộ vô cùng lúc này mới phát hiện đối phương không chỉ có đạo pháp phá trừ âm hồn chi lực, mà còn có thể thi triển một loại sức mạnh thần kỳ chưa từng thấy.

Đặc biệt là một trảm ngay đầu này, cương thi tế tự cư nhiên có cảm giác căn bản không thể né tránh!

Trong một khắc tuyệt vọng, tế tự âm hồn liền thoát ra khỏi cương thi chi thể.

Ngay sau đó, cương thi chi thể mất đi âm hồn liền bị chém làm hai đoạn, hóa thành tro bụi! [Đinh!

Chương 90

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi phổ thông, nhận được 10 điểm thưởng.] Trần Hạo nghe âm thanh hệ thống nhắc nhở lập tức ngẩn ra.

Hắn thầm nghĩ, theo lý mà nói tên cương thi tế tự này không nên chỉ là cương thi phổ thông a, sao lại chỉ có 10 điểm thưởng?

Nhưng khi nhìn thấy tế tự âm hồn đang bị thương khá nặng kia, trong lòng hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ.

Xem ra thực lực của đối phương phần lớn đều nằm ở trên âm hồn, còn cương thi chi thể chỉ bất quá là xác rỗng hoặc là khôi giáp mà thôi.

Tế tự âm hồn hiểm hiểm tránh được một kích, điên cuồng gào thét: "Cư nhiên dám hủy thi thân của ta?

Ta muốn các ngươi chết!

Ta muốn giết sạch các ngươi!" Nói xong, đôi mắt nó lần nữa tỏa ra hàn quang đỏ như máu, một cỗ âm hồn chi lực mạnh hơn trước rất nhiều mãnh nhiên bộc phát ra.

Nhưng cũng vì lần bộc phát này mà âm hồn bắt đầu dần dần trở nên hư ảo.

Trần Hạo cười khinh thường: "Muốn cùng tiểu gia đồng quy vu tận?

Bằng ngươi cũng xứng?!" Ngay sau đó tay phải hắn xoay chuyển, trực tiếp cắm Đại Việt Long Tước Đao xuống đất, tay phi nhanh kết pháp ấn, miệng niệm: "Thiên hữu tam kỳ nhật nguyệt tinh, thông thiên thấu địa quỷ thần kinh.

Nhược hữu hung thần ác sát quỷ lâm, khu ma trảm yêu bất lưu tình.

Cấp cấp như luật lệnh —— Trảm Quỷ Chú!" Vừa dứt lời, ngay khi tế tự âm hồn còn chưa kịp bộc phát ra một kích mạnh nhất, kiếm chỉ của Trần Hạo đã điểm tới, một đạo kim quang chói mắt liền oanh tạc qua! "Oanh!!!" Cái tên tế tự âm hồn đã gần như điên dại kia ngay cả phản ứng cũng không kịp, trong nháy mắt bị oanh cho hồn phi phách tán, hôi phi yên diệt! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Quỷ Sát, nhận được 20 điểm thưởng!] Ân, 10 + 20, cái tên cương thi tế tự âm hồn này tổng cộng cung cấp cho hắn 30 điểm thưởng, lúc này mới phù hợp với thân phận của hắn.

Trần Hạo trong lòng hài lòng.

Hắn quay đầu nhìn về phía nhóm Bàn Tử ba người, phát hiện hơn trăm con âm hồn ác quỷ lúc này chỉ còn lại không đến 20 con.

Ngay cả mấy chục đầu cương thi sơ cấp trước đó, hiện tại cũng chỉ còn lại sáu bảy con mà thôi.

Nghĩ đến những âm hồn ác quỷ và cương thi bị giết kia, Trần Hạo đau lòng không thôi: Đó đều là điểm thưởng a!

Cứ thế lãng phí trắng trợn, thật là quá đáng xấu hổ!

Nghĩ vậy, Trần Hạo rút Đại Việt Long Tước Đao, thân hình lóe lên thành từng đạo tàn ảnh, lao vào chém giết! "Phốc!

Phốc!

Phốc!

Bành!

Bành!

Bành!" Trong nháy mắt, bảy con cương thi sơ cấp cùng 20 cái âm hồn ác quỷ còn lại toàn bộ bị Trần Hạo trảm tận giết tuyệt! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con âm hồn ác quỷ, nhận được 5 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi sơ cấp, nhận được 5 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Tuy rằng lại có 135 điểm thưởng nhập trướng, nhưng số bị ba người Bàn Tử giết ít nhất cũng phải hơn 600 điểm thưởng a!

Hắn đau lòng đến mức sắp hộc máu rồi!

Thấy rốt cuộc đã xử xong đám lộn xộn này, Bàn Tử mệt mỏi ngồi bệt xuống đất, thở hồng hộc nói: "Hạo gia, xung quanh chắc không còn thứ bẩn thỉu nào nữa chứ?" Trần Hạo châm một điếu thuốc, rít nhẹ một hơi nói: "Ừ, tạm thời không còn nữa." Vương Tô Nan dùng khăn giấy lau chùi thanh đao cẩu thối siêu hợp kim xong, thu đao vào vỏ nói: "Một tên đàn ông to xác, có Sát Sinh Nhận khắc họa Phá Sát Phù, kết quả giết còn không bằng A Ninh chỉ dùng súng lục.

Mệt thành cái dạng này, đúng là kém cỏi!" A Ninh hiếm khi thống nhất chiến tuyến với Vương Tô Nan nói: "Ừ, câu này tôi tán đồng.

Tôi thấy hay là Bàn Tử đưa Đường Hoành Đao cho tôi đi!" Bàn Tử nghe xong vội vàng ôm chặt Đường Hoành Đao vào lòng nói: "Đừng có hòng, tôi nói cho A Ninh cô biết, đao là Hạo gia cho tôi.

Cả đời này đừng hòng cướp đi!!!" ...

Rốt cuộc xử lý xong mấy thứ lộn xộn gần tế đàn, Trần Hạo lại bắt đầu thu thập hơn hai trăm cái chuông đồng lục giác còn lại.

Bàn Tử thì chạy thẳng lên tế đài, nhắm đến cái bảo hạp bị cương thi tế tự ném trên mặt đất.

Hắn ôm bảo hạp nói: "Tốn bao nhiêu sức lực như vậy, Bàn gia

muốn xem thử trong này rốt cuộc có bảo bối gì!" Kết quả vừa mở bảo hạp ra, suýt chút nữa hắn tức đến hộc máu hét lên: "Đù má!

Trong này sao cái quái gì cũng không có vậy!" A Ninh và Vương Tô Nan đều bật cười thành tiếng.

Trần Hạo vừa hái chuông đồng lục giác vừa cười nói: "Cái tên ngốc này, muốn đồ tốt, sao không lấy cái mặt nạ khô lâu hoàng kim trên mặt cương thi tế tự đi!?

Đó chính là lễ khí tế tự thời Tây Chu của tộc Xà đấy." Vừa nghe lời này, Bàn Tử ảo não vỗ trán: "Thất sách, thật là quá thất sách!

Bàn gia tôi chỉ lo để ý cái bảo hạp, kết quả quên mất cái mặt nạ khô lâu hoàng kim kia!" Nói rồi hắn chạy đến bên thi thân tế tự bị chém đầu, giật lấy cái mặt nạ hoàng kim kia.

Còn cái bảo hạp không lớn kia lại bị Bàn Tử ném xuống đất.

Vương Tô Nan buồn cười nói: "Bàn Tử anh ngốc hay không ngốc hả?

Cái bảo hạp kia với mặt nạ hoàng kim hẳn là đồ cổ cùng thời kỳ.

Trong hộp trống không, hoàn toàn có thể bỏ mặt nạ vào trong, rồi cùng mang về a!" Bàn Tử ngẩn người nhìn Trần Hạo đang điềm tĩnh, lại nhìn A Ninh và Vương Tô Nan đang cười đầy trêu tức, uất ức lẩm bẩm: "Bà nội nó, lần này đi ra, trí thương của Bàn gia tôi đều hạ xuống rồi sao?

Không khoa học a!" Nói xong, hắn làm theo lời Vương Tô Nan, bỏ mặt nạ vào trong bảo hạp, sau đó nhét tất cả vào trong cái ba lô lớn.

Khi Trần Hạo hái toàn bộ chuông đồng lục giác xuống xong kiểm kê lại, quả nhiên như hắn dự đoán, vừa vặn ám hợp thuật Thiên Cương Bắc Đẩu, 108 cái chuông đồng lục giác, một cái không nhiều, một cái cũng không thiếu.

A Ninh ngồi một bên hỏi: "Tiếp theo chúng ta làm sao bây giờ?" Vương Tô Nan nói: "Tôi cảm thấy nơi này nhất định có một thông đạo mới đúng.

Nếu không đám người tộc Xà kia cũng không thể đi từ con đường chúng ta tới để vào tế tự được chứ?" Bàn Tử đã đeo xong ba lô, châm chọc: "Cái đó chưa chắc.

Chương 91

Cũng có khi mấy người tộc Xà kia khẩu vị lạ, thích từ dưới cây đồng leo lên thì sao!" A Ninh buồn cười trêu chọc: "Tôi thấy cũng chỉ có loại người não bộ kỳ quái như anh mới có thể nghĩ ra cách ngốc nghếch như vậy!" Sớm thông qua kịch bản biết rõ tình huống tường tận, Trần Hạo đạm nhiên cười: "Lần này thật đúng là bị Tô Nan nói trúng rồi, nơi này xác thực có một lối ra." Nói xong, hắn làm theo cách của Tiểu Ca trong nguyên tác, hai tay nắm lấy cái đỉnh đồng lớn giữa tế đàn, sau đó thử từ từ xoay về hai bên trái phải.

Khi xoay đỉnh đồng về phía bên phải, "ầm ầm" một tiếng trầm vang, phía dưới tế đài lập tức xuất hiện một cái cửa động rộng mét rưỡi, dài hai mét.

Từ miệng động nhìn xuống có các bậc thang bằng đá.

Bàn Tử vác ba lô lớn, cười hắc hắc: "Tôi biết ngay có Hạo gia đi theo, bảo đảm một đường thênh thang!" "Nói chứ Hạo gia, chúng ta xuống dưới hả?" Thấy nơi này xác thực không còn thứ gì giá trị, duy độc chỉ còn cái đỉnh đồng lớn là không thể thu vào không gian trữ vật ngay trước mặt ba người Bàn Tử, hắn bèn gật đầu nói: "Mọi người xuống trước đi, tôi đoạn hậu." Ba người không nghi ngờ gì, lần lượt đi xuống thông đạo bậc thang đá.

Khi trên tế đàn chỉ còn lại một mình Trần Hạo, hai tay hắn dùng sức mạnh mẽ bẻ gãy cơ quan kết nối phía dưới đỉnh đồng, sau đó dễ dàng thu đỉnh đồng vào không gian trữ vật.

Xong xuôi, thân hình hắn lóe lên, lao vào trong thông đạo. ...

Nhóm Trần Hạo bốn người sau khi đi vào thông đạo, chỉ ngắn ngủi vài phút sau đã lại đến một cái hang động ngầm khổng lồ khác.

Chung quanh khắp nơi đều là đá tảng, còn có một số tượng đá (thạch dũng) và tượng điêu khắc chưa hoàn công.

Tận cùng bên trong hang động có một cánh cửa đá khổng lồ rộng ước chừng ba mét, cao bốn mét.

Trên cửa đá khắc họa những hoa văn thạch khắc cực kỳ cổ lão.

Bàn Tử, A Ninh, Vương Tô Nan dùng đèn pin soi xét một lượt nhưng đều không phát hiện cơ quan mở cửa.

Vương Tô Nan tò mò hỏi: "Trần Hạo, làm sao chúng ta mới vào được đây?" Trần Hạo biết trong nguyên tác, Tiểu Ca phi thân nhảy lên đỉnh cửa đá, dùng một con dao găm cắm vào cơ quan rồi dễ dàng mở cửa.

Nhưng theo nội dung về trận pháp cơ quan trong thượng quyển Bàn Sơn Phân Giáp Thuật - bí thuật độc môn của phái Bàn Sơn, thì cánh cửa đá trước mặt bốn người không thể chỉ có một cách mở đó.

Ít nhất Trần Hạo đã phát hiện ra một chỗ cơ quan mở cửa nằm trên chân phải của bức tượng cự thú cao lớn bên trái cửa đá.

Hắn nói: "Để tôi thử xem." Nói rồi hắn đi tới dưới tượng cự thú, vươn tay ấn nhẹ một cái. "Chi dát dát." Quả nhiên hai cánh cửa đá khổng lồ lập tức từ từ mở vào trong!

Vương Tô Nan vui mừng nói: "Thật lợi hại, tìm được cơ quan rồi." Bàn Tử đắc ý nói: "Đấy, cũng không nhìn xem Hạo gia của tôi là ai!

Hạo gia chúng ta đi thôi, bên trong nhất định có đồ tốt cho Bàn gia!" Nói xong hắn hớn hở đi vào cửa đá.

A Ninh và Vương Tô Nan thấy Trần Hạo không nói gì, biết bên trong tạm thời khẳng định không có nguy hiểm, nếu không Trần Hạo nhất định sẽ mở miệng nhắc nhở, thế là hai người cũng bước vào.

Khi bốn người Trần Hạo đều tiến vào trong cửa đá, liền thấy một mộ đạo không rộng lắm được xây bằng gạch đá.

Đi dọc theo mộ đạo, đập vào mắt bốn người là khắp nơi toàn tượng đá và điêu khắc.

Thậm chí có những cái còn là bán thành phẩm chưa hoàn thành.

Bàn Tử trêu chọc: "Nơi này đúng là 'bảo tàng' a, đây lại là khu nào nữa?

Khu tượng đá?

Khu điêu khắc?

Tôi thật kỳ quái, mộ chủ nhân làm nhiều tượng đá như vậy để làm gì chứ!

Mở triển lãm à?!" Đúng lúc này, bốn người đột nhiên nghe thấy phía sau đám tượng đá đông đúc phía trước vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

Từ âm thanh bước chân phán đoán, hình như không thuộc về nhân loại.

Trong đó còn liên tục phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú.

A Ninh, Vương Tô Nan cùng Bàn Tử vội vàng giơ súng, thời khắc chuẩn bị phát động công kích.

Đúng lúc này, một bóng đen cao lớn kiện tráng, mọc đầy lông lá màu vàng, hình dáng tựa như con người trong nháy mắt vồ về phía Bàn Tử.

Trần Hạo sớm biết sẽ có Ly Cổ công kích tại đây, bèn bình tĩnh hô lớn: "Bàn Tử nằm xuống!" "Đoàng!" Đồng thời khẩu Desert Eagle trong tay hắn cũng theo đó khai hỏa! "Pằng!" Tiếng súng chói tai vang lên, bóng đen cao lớn đang lao về phía Bàn Tử lập tức bị Trần Hạo

bắn nát đầu! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Ly Cổ Viên Hầu, nhận được 300 điểm thưởng!] Quả nhiên là những con khỉ lớn bị Ly Cổ ký sinh khống chế!

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống, trong lòng Trần Hạo lập tức xác định.

Lúc này Bàn Tử cũng đã phản ứng lại, hai tay giương súng trường tấn công, nhắm vào từng bóng đen cao lớn đang lao tới, xả đạn kịch liệt.

A Ninh và Vương Tô Nan cũng không nói nhảm, song song rút súng lục, lưng tựa lưng đứng cùng một chỗ, bắt đầu bắn về phía bóng đen bốn phía.

Bất quá ba người bọn họ dù sao cũng không phải là Trần Hạo, không thể trong tình huống ánh sáng cực tối mà chuẩn xác mệnh trung mục tiêu.

Cho nên ba người tuy rằng không ngừng nổ súng, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng không để đám khỉ Ly Cổ tới gần.

Trần Hạo vừa nổ súng đánh giết khỉ Ly Cổ, đồng thời cũng phát hiện tình huống của nhóm Bàn Tử.

Hắn trầm giọng hô: "Đến phía sau tôi, dùng lãnh diễm hỏa chiếu sáng bốn phía, nếu không chiến đấu ở nơi này quá bất lợi!" Vừa nghe thấy, ba người Bàn Tử không nói hai lời, trực tiếp rảo bước chạy ra sau lưng Trần Hạo, tay chân lanh lẹ ném lãnh diễm hỏa về bốn phía.

Làm xong, Trần Hạo liền tiếp tục dùng hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng, săn giết Ly Cổ Viên Hầu. "Xuy xuy xuy..." Từng cây lãnh diễm hỏa sau khi được ném ra, ba người Bàn Tử rốt cuộc cũng nhìn rõ hắc ảnh đang công kích.

Vương Tô Nan sau hai phát súng xử lý một con Ly Cổ Viên Hầu, kinh ngạc hỏi: "Trần Hạo, đám khỉ này là thế nào?

Tại sao lại muốn công kích chúng ta?" "Trên mặt còn đeo mặt nạ, cảm giác đều giống như đúc, chẳng lẽ hiện tại khỉ cũng có thể chế tạo đồ thanh đồng?" A Ninh một phát bắn nát đầu một con Ly Cổ Viên Hầu, nói: "Người cổ đại có phương pháp chuyên môn huấn luyện dã thú, để chúng hỗ trợ trông coi hầm mỏ." "Cũng có thể đám gia hỏa này thành tinh rồi cũng nên." Bàn Tử cũng mặc kệ là cái gì, chỉ biết phàm là dám công kích bọn họ, đều là địch nhân.

Kết quả của địch nhân chỉ có một, đó chính là toàn bộ xử lý!

Nhất thời, bốn người dưới sự chiếu sáng của lãnh diễm hỏa, hỏa lực toàn khai điên cuồng săn giết.

Trần Hạo một hơi bắn chết hai mươi con Ly Cổ Viên Hầu, nói: "Đây là những con vượn bị một loại cổ trùng gọi là Ly Cổ ký sinh thao túng." "A Ninh vừa rồi nói tuy rằng không hoàn toàn trúng, nhưng cũng không sai biệt lắm." "Đám vượn này sau khi bị Ly Cổ khống chế, liền bị giữ lại nơi này để trông coi Thanh Đồng Thần Thụ!" "Pằng!" "Pằng!

Pằng!" Dứt lời, Sa Mạc Chi Ưng trong tay hắn lần nữa khai hỏa, bắn nát từng con Ly Cổ Viên Hầu đang vọt tới.

Chương 92

Bàn Tử trong chốc lát đã bắn sạch một băng đạn súng trường.

Chiến quả cũng phi thường không tồi, một băng đạn đi đời nhà ma, xử lý mười mấy con.

Lúc này dưới sự yểm hộ của A Ninh và Vương Tô Nan, hắn vừa thay băng đạn, vừa kinh dị hỏi: "Hạo gia, đám khỉ này, à không, đám vượn này đều bị một loại cổ trùng gọi là Ly Cổ khống chế sao?" "Chẳng lẽ là người Xá tộc, có quan hệ với Miêu Cương bên kia?" Trần Hạo lắc đầu: "Cụ thể ra sao tôi cũng không rõ ràng." "Bất quá thứ nhìn như mặt nạ trên mặt đám vượn này, chính là Ly Cổ." "Nhất định phải cẩn thận, một khi vượn bị giết, Ly Cổ ký sinh trên mặt sẽ bong ra." "Sau đó, Ly Cổ sẽ một lần nữa tìm kiếm vật ký sinh." Nghe vậy, ba người Bàn Tử càng thêm cẩn thận.

Thế nhưng đám Ly Cổ Viên Hầu này giống như giết mãi không hết, giết một đợt, lại vọt ra một đợt!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo thầm nghĩ: Đặc biệt không thích hợp nha!

Trong nguyên tác kịch tình, Bàn Tử và Tiểu Ca cùng lắm cũng chỉ gặp không đến hai mươi con Ly Cổ Viên Hầu mà thôi.

Ngược lại bên phía Thiên Chân, công kích ít nhất cũng có mấy chục con.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, đem tất cả Ly Cổ Viên Hầu mà Thiên Chân, Bàn Tử, Tiểu Ca, A Ninh gặp trong nguyên tác cộng lại, cũng không nhiều bằng bốn người bọn họ đang gặp phải lúc này!

Chỉ trong chốc lát, bốn người ít nhất đã xử lý khoảng năm mươi

con Ly Cổ Viên Hầu.

Nhưng đám vượn kia vẫn cứ điên cuồng lao về phía bọn họ, trên mặt đất không gian mộ thất vốn không lớn, đã nằm đầy thi thể vượn.

Máu tươi đỏ sẫm càng nhuộm đỏ cả mặt đất mộ thất!

Quan trọng nhất là, đám vượn bị Ly Cổ khống chế căn bản không biết sợ hãi.

Dùng chiến thuật biển người, dần dần vu hồi dồn bốn người Trần Hạo vào không gian, áp suất phạm vi nhỏ lại.

Khiến cho bốn người căn bản không dám tiếp tục nổ súng.

Bởi vì một khi nổ súng bắn lệch, rất có khả năng sẽ ngộ thương người mình.

Thấy vậy, Trần Hạo cắm Sa Mạc Chi Ưng vào bao súng, rút ra Đại Việt Long Tước Đao hô lớn: "Toàn bộ thu súng, dùng vũ khí lạnh!" Ba người Bàn Tử đều không chút do dự, nháy mắt thu súng rút dao. "Phốc!" "Phốc!

Phốc xuy!" Ba người Bàn Tử, A Ninh, Vương Tô Nan đều là tiểu cao thủ, hơn nữa cộng thêm Trần Hạo - một tên 'đại biến thái', mạnh mẽ bạo phát một trận, những con Ly Cổ Viên Hầu lao tới kia lập tức bị chém đến huyết nhục văng tung tóe, đầu và tay đứt lăn lóc đầy đất!

A Ninh và Vương Tô Nan còn đỡ, ít nhất thân pháp nhẹ nhàng, lại chú trọng né tránh, trên người cơ bản không dính máu tươi.

Nhưng Bàn Tử thì khác, đi theo con đường thế đại lực trầm, đại khai đại hợp.

Một thanh Đường Hoành Đao múa đến hổ hổ sinh phong, nhưng thân hình mập mạp, thân pháp lại kém, cho nên bị máu tươi của đám vượn phun đầy toàn thân!

Về phần Trần Hạo, hắn tựa như cơn lốc trong đêm đen, cuốn theo từng chuỗi tàn ảnh, du tẩu trong bầy Ly Cổ Viên Hầu.

Mỗi khi xuất ra một đao, đều sẽ chém giết một con, thậm chí hai ba con vượn.

Tiếng nhắc nhở của hệ thống trong ý thức hải càng không ngừng spam. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Ly Cổ Viên Hầu, nhận được 300 điểm thưởng!] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Ly Cổ Viên Hầu, nhận được 300 điểm thưởng!] ...

Mãi cho đến hơn hai mươi phút sau, bốn người Trần Hạo rốt cuộc mới dừng tay.

Không phải giết không nổi nữa, mà là Ly Cổ Viên Hầu vây công đã bị trảm tận giết tuyệt.

Ít nhất hiện tại ở nơi này, không còn một con Ly Cổ Viên Hầu nào có thể sống sót.

Trần Hạo thu đao vào vỏ, hỏi: "Mọi người đều không sao chứ?" Bàn Tử đem Đường Hoành Đao cắm lại vào vỏ đao sau lưng, thở hồng hộc nói: "Bàn gia tôi không sao, chỉ là mệt muốn chết." Vương Tô Nan cũng nhẹ nhàng lắc đầu, tỏ vẻ không thành vấn đề.

Chỉ có A Ninh, bởi vì trong tay chỉ có một thanh quân đao, ở trong trận chiến vừa rồi phi thường chịu thiệt.

Cho nên cánh tay cô bị thương nhẹ một chút.

Nhìn thần tình ủy khuất của A Ninh, Trần Hạo cười an ủi: "Yên tâm, dùng không được bao lâu nữa, anh sẽ tặng em một thanh thần binh lợi khí." "Bảo đảm sau này khi gặp lại loại chiến đấu thế này,

khẳng định có thể đại sát tứ phương!" A Ninh nghe xong, khóe miệng mang theo một tia cười ý: "Có thể, em nhớ kỹ rồi." Nghỉ ngơi một lát, Bàn Tử cầm đèn pin tụ quang, đi đến bên cạnh một thi thể Ly Cổ Viên Hầu cẩn thận đánh giá.

Kết quả vừa nhìn, kinh ngạc nói: "Ngọa tào!

Hoa văn trên mặt đất biết hút máu sao?!" A Ninh và Vương Tô Nan nghe xong cũng đi tới, ghé mắt nhìn lên, quả nhiên thấy máu tươi từ Ly Cổ Viên Hầu chảy ra, đang từ từ thấm nhập vào hoa văn điêu khắc trên mặt đất.

Bàn Tử trừng lớn mắt nói: "Sẽ không phải là... cái cây thanh đồng kia hút chứ?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Xác thực là một bộ phận của Thanh Đồng Thụ, đều là thứ người Xá tộc dùng để tế tự." "Bất quá Thanh Đồng Thụ là sản vật thời Tây Chu, người Xá tộc lại là đại khái vào thời Hán triều mới kiến tạo lăng mộ." "Theo đạo lý, người Xá tộc dùng Thanh Đồng Thụ làm huyệt, cũng không biết công năng nguyên thủy của nó." A Ninh tiếp lời: "Ý của anh là, người Xá tộc phát hiện cây Thanh Đồng Thụ này, sinh ra tâm lý kính sợ đối với nó?" "Cho nên mới đem việc tế tự trong tộc, dung nhập vào trên cây Thanh Đồng Thụ này?" Vương Tô Nan cũng đi theo nói: "Nhưng thời Tây Chu, Thanh Đồng Thụ không phải dùng để tế tự, đúng không?" Tuy rằng kiếp trước Trần Hạo từng xem suy đoán về Thanh Đồng Thần Thụ, trong đó có một cái nói rằng Thanh Đồng Thụ vì muốn hút máu, sau đó dẫn dụ Chúc Long (Chúc Cửu Âm) tồn lượng không ít ở thời đại đó.

Mục đích là để bắt giữ Chúc Long, dùng thân thể nó làm nến.

Nói thật, Trần Hạo đối với cách nói này không tán đồng.

Lực lượng sản xuất thời Tây Chu thấp kém, hao phí nhân lực vật lực lớn như vậy đúc tạo một cây Thanh Đồng Thụ khổng lồ, chỉ vì hấp dẫn Chúc Long lấy nguyên liệu làm nến?

Đặc biệt mẹ nó không phải nói đùa chứ!

Vì thế hắn đáp: "Nhưng tôi cảm thấy, công dụng nguyên thủy của cây Thanh Đồng Thụ này, hẳn là dùng để tế tự." "Tuy rằng tế tự thời Tây Chu không tàn bạo như thời Thương.

Nhưng vẫn sẽ thường xuyên lấy người làm vật tế." "Sở dĩ phương thức tế tự bất đồng, chẳng qua là phương thức giết người bất đồng mà thôi." "Ví dụ như tế tự Thổ Địa thì đem người chôn sống.

Tế tự Hỏa Thần thì đem người thiêu sống." "Tế tự Hà Thần thì ném người xuống sông." "Tôi nói, lớn như vậy một cây Thanh Đồng Thụ, hẳn là nên đem nó coi như thần thụ tượng trưng cho Phù Sang Nhược Mộc." Vương Tô Nan nói: "Cũng có khả năng là Ti Mộc Chi Thần, Cú Mang." "Thông thường những vị thần như vậy, dùng đều là huyết tế!" Bàn Tử ở một bên thật sự nghe không nổi nữa, ồn ào nói: "Tôi nói Hạo gia, cùng hai vị mỹ nữ, chúng ta có thể khoan hãy nghiên cứu mấy vấn đề học thuật này được không?" Tùy tức, hắn chỉ vào Ly Cổ trên mặt con vượn nói: "Tôi thật kỳ quái, Ly Cổ trên mặt con vượn này lồng vào như mặt nạ, nghiêm ti hợp phùng (kín kẽ), rốt cuộc lồng vào kiểu gì?" "Đeo lên cái mặt nạ này, ăn cơm kiểu gì?

Thở kiểu gì a?" Trần Hạo đi lên một phen túm lấy mặt nạ của con vượn đã chết, dùng sức giật mạnh một cái.

Nhìn thân thể Ly Cổ bị lôi ra từ thực quản con vượn, Bàn Tử hô lớn: "Ai da, quá đặc biệt ghê tởm rồi, đây là cái gì?" Trần Hạo ném Ly Cổ xuống đất nói: "Đây là Ly Cổ." "Một loại thuật tuần thú cổ đại, thông qua phương thức này để cộng sinh với động vật." "Nó có thể khống chế thần kinh động vật, loại cổ này có thể vẫn luôn ký sinh cho đến khi túc chủ hoàn toàn tử vong, biến thành cái xác rỗng." Bàn Tử toét miệng nói: "Vậy tính ra, con khỉ này sớm đã đi đời nhà ma rồi?" A

Ninh ở một bên lắc đầu nói: "Máu còn tươi, hẳn là vừa bị ký sinh không lâu." Bàn Tử trêu chọc nói: "Cầm bầy khỉ này làm vật lý khai thác mỏ, thật là xui xẻo gia!" Ngay lúc này, Vương Tô Nan đột nhiên chỉ vào mặt đất nói: "Nhìn xem, đó là Ly Cổ còn sống sao?" Bàn Tử đi lên một cước đạp nát bấy, bĩu môi nói: "Muốn tìm túc chủ mới hả?" Nhưng đúng lúc này, một trận tiếng "chi chi" dày đặc vang lên, bốn người nhìn về phía chung quanh, chỉ thấy một đám lớn Ly Cổ rậm rạp chằng chịt, đang hướng về phía bọn họ lao tới.

A Ninh và Vương Tô Nan nhìn thấy, nháy mắt móc súng lục ra bắn một trận.

Bàn Tử buồn bực nói thầm: "Chúng ta có bốn cái túc chủ, nhiều như vậy, cũng không đủ chia a!" "Mau chạy trở về đi, được không?" Nói xong, hắn cũng móc súng lục ra, bắn về phía đám Ly Cổ dày đặc.

Tuy rằng pháp của cả ba đều chuẩn, nhưng dù sao Ly Cổ cũng quá nhiều.

Trong chốc lát chỉ thấy ba người đã bắn sạch ba băng đạn, nhưng Ly Cổ căn bản không thấy ít đi!

Chương 93

Bàn Tử nôn nóng hô: "Hạo gia, mau nghĩ biện pháp a." "Nếu không mấy người chúng ta, đều phải bị Ly Cổ ký sinh mất!" Nhìn Ly Cổ dày đặc như thế, Trần Hạo không chỉ không nóng nảy, ngược lại vui mừng không thôi.

Bởi vì hắn nhớ tới chuyện cày nát đám Thi Biệt số lượng lớn ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Chỉ một lần đó, kiếm được hơn vạn điểm thưởng.

Lần này gặp Ly Cổ, phỏng chừng lại sẽ có thật nhiều điểm thưởng nhập trướng.

Vì thế Trần Hạo thản nhiên cười: "Có tôi ở đây, Bàn Tử cậu đến mức phải sợ thành dạng này sao?" Bàn Tử chợt hô to: "Đúng a, tôi quên mất Hạo gia cũng có huyết mạch ngưu nhân a!" "Máu của Tiểu Ca có thể đuổi trùng, phỏng chừng của cậu hẳn cũng không thành vấn đề đúng không Hạo gia?" Không rõ nguyên do, A Ninh và Vương Tô Nan kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo: "Máu của anh có thể đuổi trùng?" Trần Hạo khinh thường cười: "Làm ơn đi Bàn Tử, tôi cũng không có cái thói quen rạch tay vẩy máu lung tung." "Kỳ thực, biện pháp xử lý đám Ly Cổ này cậu cũng biết mà!" Nói xong, từ trong ba lô (không gian trữ vật), hắn lấy ra bốn bộ mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí vi hình đưa cho ba người.

Vương Tô Nan vừa nhận lấy đeo lên, vừa kinh ngạc hỏi: "Đưa cho tôi cái này làm gì, nơi này lại không cháy." A Ninh tuy rằng cũng đeo tốt trang bị, lại đồng dạng không rõ nguyên do nhìn về phía Trần Hạo.

Bàn Tử kinh hỉ hô: "Hạo gia tôi biết rồi!" "Giống như biện pháp

dùng lửa đốt Thi Biệt, đem đám Ly Cổ này đều giết chết đúng không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Nếu đã biết, còn không mau mang theo hai đóa hoa này lùi xa một chút!" "Được rồi, Hạo gia cứ làm đi!" Nói xong, hắn kéo A Ninh và Vương Tô Nan, trực tiếp lui về một cái cửa ra khác của mộ thất.

Thấy bầy Ly Cổ rậm rạp chằng chịt đã vọt tới trước người, nếu không phải có uy áp của huyết mạch Thanh Long, phỏng chừng đám Ly Cổ này sớm đã đem hắn bao phủ.

Vì thế Trần Hạo lập tức đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí vi hình, nháy mắt từ không gian trữ vật lấy ra súng phun lửa vi hình đã sớm lắp ráp tốt.

Lạnh lùng nói: "Tạp toái, đều biến thành điểm thưởng của tiểu gia đi!" "Oanh!" Một đạo liệt diễm đường kính hơn hai mươi centimet, dài chừng năm sáu mét, nháy mắt phun về phía đám Ly Cổ dày đặc trên mặt đất.

Trong nháy mắt, trong mộ thất không lớn liền bay đầy khói đen đầy trời.

Những con Ly Cổ vọt lên trước nhất, toàn bộ đều bị thiêu thành tro bụi! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Ly Cổ, nhận được điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Ly Cổ, nhận được điểm thưởng.] ...

Nhìn thấy từng mảng lớn từng mảng lớn Ly Cổ bị chết cháy, trong mộ thất khắp nơi đều là khói độc màu đen.

Trốn ở ngoài cửa ra mộ thất, Vương Tô Nan kinh ngạc hỏi: "Bàn Tử, Trần Hạo tùy thân mang theo súng phun lửa vi hình a?" Bàn Tử ha

ha cười: "Hạo gia chúng ta có tiên kiến chi minh." "Lần trước lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Hạo gia cùng tôi dùng súng phun lửa vi hình, ngạnh sinh sinh đem tất cả Thi Biệt trong động thủy đạo và trong mộ, toàn bộ thiêu đến sạch sẽ!" Vương Tô Nan kinh ngạc nói: "Cái cổ mộ mang ra Ngọc Dũng kia?" A Ninh cũng kinh ngạc hỏi: "Em cùng Trần Hạo lại đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung?" Bàn Tử đắc ý nói: "A, nếu không thì hơn trăm kiện thanh đồng khí thời Tây Chu được đấu giá ở Khách sạn Tân Nguyệt đều từ đâu ra?" Nhất thời, Vương Tô Nan và A Ninh toàn bộ đều khiếp sợ đến nghẹn họng nhìn trân trối, không biết nên nói cái gì cho tốt.

Mười mấy phút sau, dưỡng khí trong mộ thất rốt cuộc bị thiêu sạch sẽ, ngay cả súng phun lửa cũng không có cách nào bốc cháy nữa.

Nhưng đám Ly Cổ dày đặc kia cũng không còn lại mấy con, liền xoay đầu toàn bộ bỏ chạy.

Đem súng phun lửa thu hồi vào ba lô (không gian trữ vật), trong lòng Trần Hạo cao hứng đến không chịu được.

Bởi vì chỉ một chốc lát, lại cày được hơn một ngàn điểm thưởng.

Cũng có nghĩa là, ở nơi này có hơn hai ngàn con Ly Cổ, số lượng quả thực dọa người!

Sau khi thu thập xong xuôi, Trần Hạo đi ra khỏi mộ thất, phất tay với ba người, liền nhanh chóng đi vào bên trong mộ đạo.

Không còn cách nào, nơi này không chỉ tạm thời không có dưỡng khí, lại còn có khói độc do đốt Ly Cổ.

Nếu không nhanh chóng rời đi, Trần Hạo không sao nhưng ba người Bàn Tử sẽ không ổn.

Vương Tô Nan tò mò hỏi: "Trần Hạo, xuống mộ sao lại mang theo súng phun lửa vi hình a?" Trần Hạo không giải thích nhiều, chỉ thản

nhiên nói: "Để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào thôi." Đồng thời trong lòng nghĩ, nếu cốt truyện không có biến hóa quá lớn, phỏng chừng Thiên Chân đi con đường khác hẳn sẽ có càng nhiều Ly Cổ.

Chờ tới đáy Thanh Đồng Thụ, lấy được thần kiếm "Tiểu Dương" xong, nhất định phải tìm một cơ hội, đi qua bên kia đem sào huyệt Ly Cổ cũng cày một lần.

Không vì cái gì khác, chỉ vì có thể cuồng cày điểm thưởng, kia cũng phi thường đáng giá.

Mười mấy phút sau, bốn người Trần Hạo rốt cuộc đi ra khỏi mộ đạo chật hẹp, tiến vào một hang động được điêu khắc từ đá màu diện tích cũng không lớn.

Bàn Tử vừa đi vừa nói: "Lúc trước đi theo Thiên Chân, vốn tưởng rằng chuyến này đi không công." "Kết quả khen ngược, lại khỉ lại trùng." "Tôi cảm thấy a, lần này khẳng định không uổng công." A Ninh cười nói: "Không phải đều đã lấy được một cái mặt nạ hoàng kim dùng để tế tự của người Xá tộc và hộp báu thanh đồng rồi sao?" "Cho dù sau đó không gặp minh khí nữa, cũng không lỗ vốn chứ?" Vương Tô Nan cũng đi theo nói: "Đúng vậy, lần trước đấu giá hơn trăm kiện khí, lại có cái Ngọc Dũng kia." "Cùng Trần Hạo chia đều, mỗi người ít nhất cũng có thể có mười mấy ức rồi chứ?" "Sao lại mê tiền thế a?" Bàn Tử khinh thường nói: "Cái đó là chuyện của lần trước được không." "Bàn gia tôi mỗi lần xuống mộ, ít nhiều đều phải mang chút hàng ép đáy hòm đi ra, nếu không đều thực xin lỗi thanh danh Mạc Kim Giáo Úy của tôi!" Trần Hạo chỉ vào cái bàn đá cách đó không xa nói: "Được rồi Bàn Tử, hàng ép đáy hòm của cậu không phải ở phía trước sao?" "Mau chóng đi lấy, nếu không tôi sẽ lấy đi hết đó a!" Ba người Bàn Tử nâng mắt nhìn lên, quả nhiên thấy trên bàn đá cách đó không xa, bày biện mười mấy kiện thanh đồng khí, ngọc bích, đồ gốm phủ đầy bụi đất.

Nhìn hình dạng, tuyệt đối đều không phải vật kiện của Hán gia, có khả năng là người Xá tộc lúc trước lưu lại.

Bàn Tử hưng phấn nói: "Đây gọi là gì?

Đây gọi là Thần Tài gõ cửa, đưa tiền tới!" Nói xong, Bàn Tử lấy ba lô to xuống, bắt đầu từng món từng món bỏ minh khí vào ba lô.

Trần Hạo cười nói: "Bàn Tử, chọn mấy món thể tích nhỏ, tiện huề đái lại không dễ vỡ mà mang." "Về phần còn lại, đến lúc đó tôi giúp cậu giải quyết." Biết Trần Hạo hình như có một loại phương pháp đặc thù, có thể mang ra rất nhiều đồ vật.

Lần trước ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung cũng là như thế.

Nhưng làm hảo huynh đệ, nếu Trần Hạo không đề cập tới, Bàn Tử tự nhiên cũng sẽ không hỏi.

Vì thế sau khi bỏ vài món minh khí vào, hắn cười nói: "Được a." "Vậy số hàng ép đáy hòm còn lại, toàn bộ nhờ vào Hạo gia." Vương Tô Nan khó hiểu hỏi: "Bàn Tử, ba lô của Trần Hạo cũng không lớn hơn của cậu bao nhiêu." "Những thứ cậu mang không đi, chẳng lẽ anh ta có thể mang đi được?" Bàn Tử ha ha cười: "Hạo gia cũng không phải người bình thường, chuyện Bàn gia tôi làm không được, không có nghĩa là Hạo gia làm không được a." Vương Tô Nan đầy vẻ không tin trợn trắng mắt, cùng A Ninh đồng dạng kinh ngạc, toàn bộ đều đem ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tạm thời cũng không tính để các cô biết bí mật của mình, vì thế nói sang chuyện khác: "Được rồi, chúng ta đi vào trong xem sao, cũng có thể bên trong có sự tình kinh người hơn đang chờ chúng ta đấy." Bàn Tử cực kỳ tín nhiệm nhấc chân đi, về phần minh khí còn lại trên đài đá, nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Bởi vì hắn tin tưởng, có Trần Hạo ở đây, mấy thứ này đều không

mất được.

Biết Trần Hạo đang nói sang chuyện khác, Vương Tô Nan liếc xéo một cái, 'hừ' một tiếng, sau đó đi theo Bàn Tử tiếp tục hướng bên trong đi đến.

Duy có A Ninh, vẫn cứ dùng ánh mắt tò mò không ngừng đánh giá Trần Hạo.

Trần Hạo ha ha cười: "A Ninh tiểu thư, nếu còn không đi, cũng có thể một lát nữa gặp được thần binh lợi khí, thì sẽ bị Tô Nan lấy mất đó nha!" Vừa nghe lời này, A Ninh vội vàng đuổi theo vào trong, trong miệng lẩm bẩm: "Không được!" "Cô ta đều có dao quắm siêu hợp kim khắc Phá Sát Chú rồi, nếu có binh khí nữa, đều phải đưa cho tôi trước!" Nhìn thần tình hiếm khi toát ra vẻ tiểu nữ hài của cô, Trần Hạo cũng chỉ lắc đầu cười.

Tùy tức, Trần Hạo đại thủ vung lên, tất cả minh khí còn lại trên đài đá đều bị thu vào không gian trữ vật.

Khi bốn người toàn bộ đều đi vào, khắp nơi đều là cành Thanh Đồng Thụ hỗn loạn rủ xuống, chính là đáy của cây thanh đồng khổng lồ.

Bàn Tử vừa dùng đèn pin tụ quang chiếu sáng, vừa dùng súng lục chỉ về phía trước, tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Nhưng khi nhìn rõ rễ cây ở sâu bên trong, hắn buồn bực nói: "Tôi còn tưởng là gì chứ?" "Hóa ra là rễ cây thanh đồng!

Cái này cũng mang không đi a!" Tùy tức hắn quay đầu hô: "Hạo gia, A Ninh, Tô Nan, mau tới xem đi." A Ninh và Vương Tô Nan trước sau đuổi tới, không đợi Bàn Tử nói chuyện, Vương Tô Nan mắt sắc đột nhiên chỉ vào bên trong rễ cây thanh đồng khổng lồ hỗn loạn nói: "Mau nhìn, kia là cái gì?" A Ninh thuận thế nhìn lại, trong mắt cũng

lóe lên quang mang kinh ngạc.

Về phần Bàn Tử, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười như hoa cúc, nói: "Hạo gia, mau, nơi này đặc biệt có phát hiện cực lớn a!" Bàn Tử hô to một tiếng xong, cầm đèn pin tụ quang vọt tới.

Đi theo phía sau là A Ninh và Vương Tô Nan, hai cô nhìn nhau một cái, lập tức đều dở khóc dở cười lắc lắc đầu.

Sớm biết sẽ gặp được những thứ này, Trần Hạo càng bình tĩnh thong dong, trên mặt một tia gợn sóng đều chưa từng xuất hiện.

Bàn Tử chạy chậm, nhìn quan tài đá khổng lồ nằm giữa những rễ khí của Thanh Đồng Thụ tung hoành giao thác chụp lên, cảm thán nói: "Cái quan tài này thật quá trâu bò!" Làm xong, hắn buông ba lô, một tay cầm đèn pin tụ quang, một tay từ trong ba lô rút ra một cây xà beng tinh cương, cẩn thận đánh giá quan tài đá nói: "Khẳng định là quan tài của thủ lĩnh Xá tộc!" "Nhưng khe hở giữa mấy cái rễ khí nhỏ như vậy, làm sao đem quan tài nhét vào bên trong được?" Nhìn quan tài đá khổng lồ trước mặt, Trần Hạo cũng cảm thán không thôi.

Chương 94

Tuy rằng trước khi xuyên việt, đã từng xem qua quan quách của thủ lĩnh Xá tộc trong web drama.

Nhưng sau khi nhìn thấy ở hiện thực, hoa văn điêu khắc tinh xảo bên trên, cùng với điêu khắc vật tổ sùng bái đặc hữu của Xá tộc, không cái nào không hiển thị ra sự tinh trạm của công nghệ điêu khắc của người Xá tộc sinh hoạt tại thời kỳ An Lạc Hán triều.

Vương Tô Nan không xác định nói: "Phỏng chừng hẳn là có cây Thanh Đồng Thụ trước, sau đó mới có cái quan tài đá này đi?" Bàn Tử lắc đầu quầy quậy nói: "Dưới gốc Thanh Đồng Thụ hóng mát, hừ, đặc biệt tuyệt!" Trần Hạo vẫn luôn không mở miệng, thản nhiên nói: "Cụ thể làm sao đem quan tài đá lộng vào bên trong đám rễ khí tung hoành giao thác này, tôi không rõ ràng." "Bất quá tôi có thể khẳng định, quan tài đá chắc chắn là sau khi có Thanh Đồng Thụ, mới bị người Xá tộc phát hiện, cũng đem quan tài đá của thủ lĩnh bọn họ để vào." Lúc này, ba người Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan dùng đèn pin tụ quang vây quanh quan tài đá chuyển một vòng lớn.

Bàn Tử buồn bực nói: "Thật là lão hổ ăn ốc đồng, không biết hạ miệng từ đâu a." "Tôi nói Hạo gia, có biện pháp nào mở cái quan tài đá này ra không?" "Nơi này không lẽ lại có cơ quan a?!" Không đợi Trần Hạo trả lời, A Ninh đột nhiên khẽ nói: "Suỵt!" "Có phát hiện hay không, trong quan tài đá nghe như có thanh âm sóng điện quấy nhiễu a?!" Bàn Tử trêu tức nói: "Thôi đi." "Chẳng lẽ vị ở bên trong kia đang nghe radio, hay là đang dùng bộ đàm?" Vương Tô Nan không kiên nhẫn nói: "Muốn biết bên trong là chuyện như thế nào, nghĩ biện pháp mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao!" Bàn Tử phiết miệng: "Bàn gia tôi cũng muốn mở a, nhưng có biện pháp sao?" "Biết cơ quan của cái

quan tài đá này ở đâu sao?" Ngay lúc này, Trần Hạo đồng dạng vây quanh quan tài đá chuyển vài vòng, rốt cuộc cũng đứng lại trước mặt quan tài đá, đôi mắt không ngừng cẩn thận đánh giá hoa văn điêu khắc đá hình vòng lớn lồng vòng nhỏ ở mặt bên đỉnh quan tài.

Nói thật, Trần Hạo tuy rằng từng thấy trong phim Tiểu Ca giống như mở két sắt, chỉnh một hồi mấy cái vòng lớn nhỏ, lập tức quan tài đá xúc động cơ quan mở ra.

Nhưng muốn hắn nhớ kỹ động tác của Tiểu Ca trong kịch bản, cùng với lúc ấy đều xem không hiểu những hoa văn điêu khắc đá kia, đó tuyệt đối là chuyện không có khả năng.

Nhưng vấn đề là, Trần Hạo sau khi xuyên việt, đã truyền thừa Bàn Sơn phân thượng quyển a.

Tuy rằng thiếu trung quyển và hạ quyển, nhưng phần thượng cũng đề cập đến một ít bố trí cơ quan và phương pháp phá giải.

Hai hạng cộng lại, Trần Hạo thật sự có tin tưởng có thể thử xem.

Vì thế hắn ung dung nói: "Chờ một chút, tuy rằng tôi chưa từng phá giải cơ quan dạng này, nhưng thử xem thì vẫn có thể." Bàn Tử vừa nghe thấy có hi vọng, vội vàng nói: "Tốt, tốt, tôi chờ." "Có Hạo gia xuất mã, Bàn gia tôi tin tưởng tuyệt đối không thành vấn đề!" Về phần A Ninh và Vương Tô Nan, tuy rằng không nói chuyện, nhưng từ đôi mắt đẹp không chớp mắt của hai người, toàn bộ đều trào ra sự tin tưởng kiên định không dời đối với Trần Hạo.

Chỉ thấy Trần Hạo dựa theo ghi chép bên trong Bàn Sơn Phân Giáp Thuật thượng quyển, cộng thêm tình cảnh trong kịch bản, tiên tham thủ ấn trụ cái vòng lớn ở ngoài cùng nhất.

Hướng bên trái hạ chuyển 100 độ, ngay sau đó lại ấn lên điêu khắc vòng nhỏ bên trong, hướng bên phải xoay tròn 380 độ.

Trong nháy mắt, hoa văn điêu khắc đá ở vòng lớn bên ngoài và vòng nhỏ bên trong, lập tức cùng hoa văn điêu khắc đá ở trung tâm tạo thành ba điểm một đường!

Nhìn tiếp liên hai động tác, cư nhiên thật sự xúc động cơ quan, ba người Bàn Tử toàn bộ đều kinh ngạc trừng lớn hai mắt.

Bàn Tử hưng phấn tán: "Hạo gia trâu bò a!" Trần Hạo thầm nghĩ: Tiểu gia trâu bò hay không trâu bò không biết, bất quá một lát nữa quan tài đá mở ra, 'Tiểu Dương' ở bên trong sống lại, khẳng định sẽ làm các người giật mình một cái thật lớn!

Làm xong, hắn nhún vai, tùy tức tham xuất tay phải, mạnh mẽ vỗ một chưởng lên hoa văn điêu khắc đá hình tròn ở trung tâm nhất. "Đông!" "Khuông đương!" Không đợi Trần Hạo thu tay về, một tiếng trầm vang lên.

Ngay sau đó giống như toàn bộ cây thanh đồng khổng lồ đều hơi hơi chấn động, vách đá chung quanh theo tiếng chấn động, hi li hoa lạp rớt xuống một đống đá vụn.

Theo tiếng "chi dát dát..." - một trận thanh âm cơ quan bị kích hoạt, hoa văn điêu khắc đá hình tròn trên quan tài đá đối diện Trần Hạo cũng bắt đầu phi tốc xoay tròn.

Lúc này ba người Bàn Tử ghé mắt nhìn lên, cái quan tài đá khổng lồ kia từ giữa nứt ra, từ từ hướng về phía hai bên trái phải mở ra!

A Ninh và Vương Tô Nan vội vàng móc súng lục ra, chuẩn bị đối phó trạng huống đột phát.

Bàn Tử càng dùng súng lục gắt gao nhắm ngay khe hở quan tài đá, trong miệng kinh ngạc nói: "Bàn gia tôi đã nói rồi mà, đặc biệt đây đâu phải quan tài đá a, rõ ràng là quan quách đúc bằng thanh đồng a!" "Hắc!

Lần này nhất định có thể lộng được hàng ép đáy hòm đỉnh cấp!" Trần Hạo trong lòng thầm cười: "Hàng ép đáy hòm khẳng định có, ví dụ như thanh bảo kiếm không biết tên của 'Tiểu Dương'." "Nhưng thanh bảo kiếm không biết tên kia, đã bị tiểu gia tôi đặt trước rồi, cho nên Bàn Tử cậu chỉ có thể uổng phí tâm tư thôi!" Quả nhiên như Bàn Tử nói, cỗ quan quách nhìn từ bên ngoài giống như làm bằng đá này, xác thực là đúc bằng thanh đồng.

Khi quan quách mở ra, lộ ra bên trong là một cỗ quan tài gỗ màu đen kịt, bên trên vẽ những bức tranh dân tộc đặc hữu của Xá tộc!

Ngay cả mặt trong quan quách thanh đồng, cũng điêu khắc hoa văn tinh mỹ.

Vương Tô Nan kinh ngạc nói: "Quả thực quá không thể tưởng tượng nổi!" Bàn Tử trừng lớn hai mắt than: "Lão trâu cái trồng cây chuối, ngưu bức lộn ngược lên trời rồi!" "Tôi nói Hạo gia, dân tộc thiểu số chơi cơ quan, cư nhiên cũng chơi đến lưu loát như vậy?!" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Thời cổ đại An Lạc không chỉ có dân tộc Hán sở hữu trí tuệ mà chúng ta không cách nào lý giải, các dân tộc thiểu số đồng dạng cũng có kết tinh trí tuệ của họ." "Chỉ là một cái cơ quan tinh xảo, cũng không cần quá kinh ngạc." Bàn Tử gật gật đầu, tùy tức nói: "Trong quan quách này ba tầng trong ba tầng ngoài, cả một bộ búp bê Nga a!" "Nói chứ Hạo gia, bên trong còn có cơ quan không?

Không thì cứ thế đẩy ra?" Trần Hạo quan sát một chút, phát hiện cũng giống như nguyên tác, xác thực không phát hiện cơ quan nữa.

Vì thế gật đầu nói: "Không sai, thỉnh bắt đầu màn biểu diễn của cậu đi." Bàn Tử nghe vậy cười lớn, đi lên định đẩy nắp quan tài ra.

Nhưng lúc này Trần Hạo trong lòng lại cân nhắc, trong kịch bản Tiểu Ca lúc này thông qua Thanh Đồng Thụ và hai dòng máu đặc thù

nhìn thấy Thiên Chân, không biết hắn có thể hay không.

Vì thế hắn đặt một tay lên hoa văn trên rễ cây thanh đồng, ngẩng đầu nhìn về phía trên rễ cây.

Kết quả Trần Hạo thật sự nhìn thấy Thiên Chân, chỉ bất quá hắn kinh ngạc hô: "Ngọa tào!

Cậu cũng ở cùng với Thiên Chân a!?" Bàn Tử vừa mới định dùng sức đẩy nắp quan tài, đột nhiên nghe tiếng Trần Hạo kêu lên liền dừng lại động tác.

Đồng thời rút súng lục, chỉ về phía bốn phía không ngừng quét nhìn hỏi: "Hạo gia, làm sao vậy?" A Ninh và Vương Tô Nan cũng khó hiểu nhìn về phía Trần Hạo, tưởng rằng trúng cơ quan, hay là lâm vào ảo giác linh tinh.

Trần Hạo biết ba người bọn họ đều không có huyết mạch đặc thù, vô pháp thông qua Thanh Đồng Thụ nhìn thấy Thiên Chân bên kia.

Vì thế lắc đầu nói: "Yên tâm, tôi không sao." "Phỏng chừng bởi vì tôi có huyết mạch đặc thù, cư nhiên có thể mượn dùng Thanh Đồng Thụ, cùng Thiên Chân đồng dạng thân xử ở nơi khác trên Thanh Đồng Thụ tiến hành 'trò chuyện video'!" Nghe Trần Hạo nói nhìn thấy Thiên Chân, Bàn Tử vội vàng hưng phấn hỏi: "Hạo gia, Thiên Chân thế nào?

Tên kia đang ở đâu?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Tôi cũng vừa mới nhìn thấy, chưa kịp hỏi đâu." "Chờ một lát, tôi hỏi rõ ràng rồi nói cho cậu." Tùy tức, hắn đối với hình ảnh tựa như hình chiếu 3D giữa không trung hỏi: "Thiên Chân, lúc tôi quay lại tìm cậu thì cậu đã không thấy đâu?

Hiện tại cậu đang ở đâu?" "Còn có, Tiểu Ca tên gia hỏa này làm sao lại đi cùng với cậu?" Nhìn thấy Trần Hạo đột nhiên xuất hiện, Thiên Chân đang dùng sức leo lên sợi xích sắt khổng lồ hưng phấn hô:

"Hạo ca!

Có thể nhìn thấy anh thật tốt quá!" "Anh cùng Bàn Tử, Tô Nan đều khỏe chứ?

Em không sao, không cần lo lắng cho em." Ở một bên đồng dạng có thể nhìn thấy 'hình chiếu 3D', Tiểu Ca nói: "Thấy tôi rất kỳ quái sao?" "Tôi sau khi tiến vào, rất nhanh liền gặp được Thiên Chân, cho nên vẫn luôn đi cùng nhau." Được rồi, vẫn là nguyên bản Tiểu Ca, vẫn tích chữ như vàng, ngắn gọn sáng tỏ trả lời.

Ngay sau đó, dưới sự dò hỏi của Trần Hạo, Thiên Chân đem trải nghiệm sau khi lạc mất mọi người thuật lại ngắn gọn một lần.

Quả nhiên như Trần Hạo sở liệu, Thiên Chân bị cửa đá bên kia sông ngầm chặn lại ở bên ngoài, đang chờ ba người Trần Hạo quay lại tìm, kết quả lại gặp được người bạn tốt thời thơ ấu là Lão Dương.

Sau đó dưới sự khuyên bảo của Lão Dương, đi theo một con đường khác.

Kết quả không bao lâu, gặp được Tiểu Ca đang một mình đi tới.

Trên đường đi ba người bọn họ đồng dạng giống như nguyên tác, gặp được cơ quan trận pháp có cấu tạo tương đồng.

Nhưng có cao thủ Tiểu Ca ở đây, căn bản không tốn sức liền phá được.

Sau đó lại gặp được cột nước phun trào do tình huống địa lý đặc thù tạo thành.

Đồng thời, cũng gặp được đám Thái thúc, Lương sư gia và Vương lão bản đã đào thoát từ trong tay bốn người Trần Hạo.

Kết quả Thái thúc hàm hận ra tay, định bắt Thiên Chân ba người

để trút giận, ngược lại bị Tiểu Ca giết sạch sẽ!

Hà Mộc Tập hiện tại cũng rơi vào trong tay của Ngô Tà.

Về phần đám Ly Cổ Viên Hầu số lượng lớn và Ly Cổ tìm kiếm túc chủ vốn dĩ nên gặp phải, ngược lại một con cũng không thấy.

Còn có Thiên Quan Hỏa Long trận vốn dĩ phải tốn phí sức lực lớn mới miễn cưỡng thông qua, cũng bởi vì có Tiểu Ca ở đây, thất quải bát quải mà vòng qua được!

Chương 95

Ngô Lão Dương vốn dĩ muốn lợi dụng Ngô Tà, do phát hiện Tiểu Ca quá không dễ đối phó, mấy lần thử đều bị nhìn thấu, đành phải nói ra mục đích của mình, cũng cầu xin Thiên Chân.

Vì thế, Thiên Chân lại nổi lên bệnh thánh mẫu, thật sự đồng ý thỉnh cầu của hắn.

Bất quá, hiện tại là cậu và Tiểu Ca cùng đi theo Lão Dương đi tìm bảo bối thần bí có thể cứu sống mẹ hắn.

Nghe đến đó, Trần Hạo cũng không thể không cảm thán: Nhân vật chính quả nhiên có thể muốn làm gì thì làm a!

Không có sự xuất hiện của mình, vẫn không thể thay đổi quỹ tích nguyên thủy của Thiên Chân.

Tối trọng yếu là, Thiên Chân vốn dĩ nên gặp phải Ly Cổ Viên Hầu và Ly Cổ, lần này một con cũng không gặp.

Tính ra, những thứ kia toàn bộ đều chạy tới đối phó bốn người bọn họ?!

Khó trách lúc ấy Trần Hạo cảm thấy đám vượn bị Ly Cổ ký sinh khống chế, cùng với Ly Cổ tìm kiếm túc chủ, so với nguyên tác nhiều hơn gấp mấy lần, thậm chí mười mấy lần.

Nguyên lai đồ vật bên phía Thiên Chân, toàn bộ đều chạy sang bên này!

Sau khi minh bạch những thứ này, Trần Hạo buồn bực suýt chút nữa hộc máu.

Bất quá hắn vẫn đem tình huống của Thiên Chân chuyển lời cho ba người Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan.

Tùy tức Trần Hạo nói: "Tôi cùng Bàn Tử, Tô Nan, còn có A Ninh gặp được sau đó, đang ở trong mộ thất của thủ lĩnh Xá tộc." "Hiện tại các cậu đang ở đâu?" Thiên Chân đáp: "Ba người bọn em đang ở trên Thanh Đồng Thụ." "Nơi này có thể là một cái giếng quan tài, phía dưới hẳn là có trang thi thể bên trong quan quách." "Hạo ca, anh có nghe thấy một loại thanh âm kỳ quái hay không?" "Mỗi lần vừa nghe thấy loại thanh âm này, em liền đau đầu ù tai!" Trần Hạo hồi ức một chút cốt truyện, suy đoán đáp: "Nếu tôi đoán không sai, hẳn là có hai loại khả năng." "Loại thứ nhất, là nơi này dưới lòng đất ẩn tàng con Chúc Long (Chúc Cửu Âm) kia." "Thứ này có một con mắt, có thể làm cho người ta có loại cảm giác này." "Bất quá từ những gì vừa trải qua mà xem, hẳn không phải nguyên nhân do Chúc Cửu Âm, dù sao cũng chưa gặp phải." "Như vậy, chỉ còn lại loại khả năng thứ hai." Nói xong, Trần Hạo chỉ vào Thanh Đồng Thụ nói: "Khả năng thứ hai, là do cây Thanh Đồng Thụ này tạo thành." "Đồ vật này tà môn lắm, hiện tại tôi cũng chưa lộng minh bạch tác dụng nguyên thủy của nó." "Hiện tại lại phát hiện Thanh Đồng Thụ cư nhiên có thể làm cho tất cả người có huyết mạch đặc thù cách không đối thoại, cho nên tôi hoài nghi làm cậu đau đầu ù tai, chính là thứ này!" "Nhưng cụ thể có phải hay không, tôi không dám bảo đảm." Thiên Chân gật gật đầu, tùy tức hưng phấn nói: "Hạo ca, em có thể nhìn thấy cành Thanh Đồng Thụ bên người anh." "Chứng minh khoảng cách giữa chúng ta cũng không xa." Một lát nữa giải quyết xong "Tiểu Dương", lấy được thanh thần kiếm kia xong, con đường bốn người đi cũng đã đến tận cùng.

Ở sau lưng Thiên Chân, sẽ gặp phải Chúc Long Chúc Cửu Âm và một con cự mãng khác, cùng với Thiên Quan Hỏa Long trận chưa bị phá trừ, Trần Hạo nói: "Yên tâm, tôi sẽ tìm một con đường gần nhất, mau chóng cùng các cậu hội hợp." Kết thúc 'cuộc gọi video' với Thiên Chân, Bàn Tử cảm thán nói: "Được rồi, Thiên Chân không có việc gì là tôi yên tâm rồi." "Bất quá Hạo gia, cậu đây là kỳ thị mấy người

bình thường không có huyết mạch đặc thù như chúng tôi sao?" "Dựa vào cái gì chỉ có cậu, Tiểu Ca và Thiên Chân ba người có thể 'gọi video' a?

Cũng quá không công bằng!" Thường xuyên thích chèn ép Bàn Tử như A Ninh và Vương Tô Nan, lúc này cũng đứng cùng một chiến tuyến, tỏ vẻ 'bất mãn'.

Nhưng Trần Hạo lại hoàn toàn không để ý tới, ngược lại hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cỗ quan tài chưa được mở ra kia.

Bởi vì hắn biết, không chuẩn thời điểm nào, cũng có thể là một giây tiếp theo, 'Tiểu Dương' trong quan tài sẽ đi ra.

Ngay khi ba người Bàn Tử tò mò Trần Hạo vì sao không trả lời, ngược lại gắt gao chăm chú nhìn quan tài, thì nắp quan tài kia đột nhiên 'Oanh' một tiếng bạo bay.

Dọa ba người Bàn Tử sôi nổi móc súng chỉ hướng quan tài.

Chỉ thấy nắp quan tài bắn vọt ra ngoài như đạn pháo, oanh một tiếng bay đi rất xa.

Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan cả ba người vội vàng giơ súng nhắm vào trong quan tài.

Trần Hạo lại càng hứng thú, hắn biết trong kịch bản gốc, tên này có thể đánh ngang ngửa với Tiểu Ca dù đang bị thương nặng và cụt một tay, không biết thực tế 'Tiểu Dương' này mạnh đến mức nào!

Kết quả bốn người nhìn nửa ngày cũng không thấy trong quan tài có động tĩnh gì.

Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm nhìn cái xác nằm bên trong, mặc chiến giáp thị vệ thời Bắc Ngụy, cánh tay duy nhất còn lại nắm chặt thanh kiếm trước ngực, sắc mặt tuy trắng bệch như giấy nhưng lại sống động như thật, kinh thán nói: "Vãi chưởng!

Hạo gia, cái xác này bảo quản cũng tốt quá thể đáng đi!" "Chúng ta trước đây gặp qua đủ loại cổ thi, nhưng đó là do có dược liệu phòng rữa hoặc ngâm trong dịch quan tài, hơn nữa mấy cái đó đều thối rữa cả rồi!

Nhăn nha nhăn nhúm, soi gương chẳng khác nào Trư Bát Giới, làm gì còn ra hình người!" "Nhìn cái này xem, oa, nói thời gian chết không quá hai tiếng đồng hồ, các cậu tin không?!" Trần Hạo cũng vô cùng kinh ngạc.

Theo kịch bản, trước đó nhìn thấy đám chiến hồn Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy, lẽ ra Khiêm Chi và cái tên 'Tiểu Dương' này mới đúng một cặp.

Nhưng vừa rồi bốn người vây công lại là Ách Ba tướng quân Khiêm Chi và Bắc Ngụy Tiểu Vương gia?!

Chẳng lẽ kịch bản trong này lại bị thay đổi rồi sao?

Quan trọng hơn là ánh mắt Trần Hạo hoàn toàn bị thanh trường kiếm trong tay 'Tiểu Dương' thu hút.

Khi xem phim hắn đã biết thanh kiếm này có thể kháng lại Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca, cho nên Trần Hạo đoán thanh kiếm này tuyệt đối là một thanh danh kiếm thất lạc trong lịch sử.

Nhưng hiện tại khi thực sự nhìn thấy thanh kiếm, hắn phát hiện trên hộ thủ và đốc kiếm có khảm vàng hai chữ đại triện 'Thanh Công'!

Trần Hạo lập tức nhớ ra, trong lịch sử Tam Quốc, danh nhân Tào Tháo có hai thanh bảo kiếm, một thanh tên Ỷ Thiên, một thanh tên Thanh Công.

Chẳng lẽ bảo kiếm trong tay 'Tiểu Dương' chính là một trong hai thanh bảo kiếm của Tào Tháo – Thanh Công Kiếm, hay hậu thế còn gọi là Thanh Hồng Kiếm?!

Lúc này, Vương Tô Nan khó hiểu nói: "Đây rốt cuộc là mộ của ai?

Không phải là mộ tộc nhân Xà tộc sao?

Nhìn cách ăn mặc của cái xác này lại giống trang phục của đám Bất Ngôn Kỵ kia hơn?" A Ninh cũng ngạc nhiên hùa theo: "Đúng vậy, sao lại có người của Bất Ngôn Kỵ nằm ở trong này?" Bàn Tử buồn bực nói: "Hiện tại tôi cũng hồ đồ rồi, rốt cuộc là mộ ai đây?" Trần Hạo chỉ vào dấu vết bên cạnh quan tài nói: "Cái quan tài này không phải lần đầu tiên bị mở ra.

Mọi người có nhớ đám đạo mộ tặc nửa mùa Lý lão bản từng nói không?

Năm xưa lão tổ tông nhà hắn từng nhìn thấy Bắc Ngụy Tiểu Vương gia bị truy sát, thị vệ thân cận bị chém đứt tay trái.

Nếu tôi đoán không lầm, người nằm trong này chính là vị đó." Bàn Tử lắc đầu quầy quậy: "Đám Bất Ngôn Kỵ kia cũng không tử tế gì.

Đem xác thủ lĩnh Xà tộc vứt ra ngoài, rồi để người của mình nằm vào trong." Nói rồi, Bàn Tử sán lại gần, chọc chọc vào má cái xác: "Thi thể bảo quản thực sự quá tốt, còn có hơi ấm này!" Vương Tô Nan đoán: "Trần Hạo, có khi nào vì cái quan tài này có thể bảo quản thi thể tốt, nên Bất Ngôn Kỵ mới đem người này bỏ vào trong không?" Trần Hạo đương nhiên biết, chính là vị Bắc Ngụy Tiểu Vương gia kia muốn giữ lại mạng sống cho hộ vệ đang hấp hối nên mới bỏ hắn vào quan tài.

Nhưng hắn không hiểu tại sao trước đó lại gặp quỷ hồn của Ách Ba tướng quân Khiêm Chi và Bắc Ngụy Tiểu Vương gia.

Ách Ba tướng quân thì thôi, dù sao thi thể hắn cũng ở một ngôi mộ khác.

Nhưng tên Bắc Ngụy Tiểu Vương gia kia lại chết ở đâu?

Ngay khi bốn người đang tự suy nghĩ những vấn đề nan giải, 'Tiểu Dương' trong quan tài đột nhiên mở bừng đôi mắt!

Ngay sau đó 'Tiểu Dương' rút bảo kiếm, vung lên một đạo hàn quang đâm thẳng vào mặt Bàn Tử!

Tuy Bàn Tử đã học được Liên Hoàn Đao Pháp từ Trần Hạo, lại không giống trong kịch bản gốc là đang quay lưng về phía 'Tiểu Dương', nhưng thực lực chênh lệch quá xa, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn bảo kiếm mang theo hàn quang đâm tới, hoàn toàn không tránh kịp.

Trần Hạo vẫn luôn suy tư vấn đề nhưng biết 'Tiểu Dương' sẽ trá thi nên chưa từng buông lỏng cảnh giác.

Khi mũi kiếm băng lãnh sắp đâm vào mi tâm Bàn Tử, 'Đinh' một tiếng vang lên lanh lảnh.

Đại Việt Long Tước Đao của Trần Hạo đã chắn ngang trước mặt Bàn Tử.

Một kích không trúng, 'Tiểu Dương' lập tức tung người nhảy ra khỏi quan tài, lùi lại vài mét.

Bàn Tử vừa thoát kiếp nạn, trán đầy mồ hôi lạnh nói: "Vãi chưởng!

Chương 96

Cảm ơn Hạo gia!

Tình huống chó má gì đây?

Trá thi à?!" Thấy cảnh này, A Ninh và Vương Tô Nan đồng thời nổ súng. 'Tiểu Dương' tuy không thể dùng kiếm đỡ đạn nhưng thân pháp nhanh như gió lốc, hoàn toàn có thể tránh né đạn của hai cô gái.

Trần Hạo gọi giật lại, bảo hai người đừng bắn nữa, lập tức nói: "Hẳn là không phải trá thi, nhưng cũng chênh lệch không nhiều lắm." Vương Tô Nan khó hiểu hỏi: "Sao không để em dùng súng bắn chết hắn?" Trần Hạo đạm nhiên cười: "Khoan nói đến việc súng căn bản bắn không trúng, chỉ riêng thân thủ cao cường như vậy, chẳng lẽ hai người không muốn kiến thức một chút sao?" Nghe vậy, Bàn Tử và Vương Tô Nan đồng thời thu súng, rút ra Đường Hoành Đao và đao Siêu Hợp Kim Kukri (Khukuri/Dao quắm).

A Ninh cũng lấy ra con dao quân dụng đầy vết thương nói: "Trần Hạo, trước đó anh đã hứa với em, nếu gặp thần binh lợi khí thì phải quy về em đấy nhé!" Nói rồi, đôi mắt xinh đẹp của cô nhìn chằm chằm vào thanh trường kiếm trong tay 'Tiểu Dương'!

Thấy dáng vẻ của ba người, Trần Hạo cười ha hả, sau đó đại mô đại dạng ngồi lên thành quan tài nói: "Được thôi, vậy mời bắt đầu biểu diễn đi!" Thấy bốn người đối chiến với mình lại còn cười nói, bộ dạng hoàn toàn không để mình vào mắt, 'Tiểu Dương' lập tức nổi giận!

Chỉ thấy đôi mắt băng lãnh nhìn chằm chằm nhóm Bàn Tử, sau đó thân hình lóe lên, liền lao tới.

Nhóm Bàn Tử ba người cũng cầm vũ khí lạnh xông lên liên thủ

vây công! "Đinh!" "Đinh đinh đương đương!..." Sau một trận đao kiếm giao minh dày đặc, Bàn Tử dùng Đường Hoành Đao tung chiêu 'Cử Hỏa Thiêu Thiên' nghênh đón lưỡi kiếm đang bổ xuống đầu. "Rắc!" Một tiếng vang giòn giã, Đường Hoành Đao bị chém làm hai đoạn!

Ngay sau đó, 'Tiểu Dương' tung một cước đá bay hắn ra ngoài.

Bàn Tử vừa bị chém gãy đao người bay đi, A Ninh và Vương Tô Nan vội vàng lao tới cứu viện.

Vương Tô Nan tung người, đao Siêu Hợp Kim Kukri hung hãn chém thẳng vào cổ 'Tiểu Dương'.

Nhưng 'Tiểu Dương' chỉ nhẹ nhàng nghiêng người, tránh thoát đòn trí mạng, đồng thời huy kiếm nhanh như sấm sét chém về phía đỉnh đầu Vương Tô Nan.

A Ninh lúc này cũng xông tới, quân dao dài một thước trong tay vội vàng đỡ trên đầu Vương Tô Nan.

Vương Tô Nan vừa né tránh cũng phối hợp với A Ninh đá một cước vào ngực 'Tiểu Dương'! "Rắc!" "Bộp!" Tiên là một tiếng vang giòn, quân dao A Ninh dùng đỡ kiếm giúp Vương Tô Nan lập tức bị chém thành hai đoạn.

Nhưng cú đá của Vương Tô Nan cũng khiến 'Tiểu Dương' ôm ngực lùi lại vài bước.

Lúc này Bàn Tử tức giận cầm nửa khúc đao gãy xông lên, Vương Tô Nan nói: "Bàn Tử và A Ninh đao đều gãy rồi, đừng lên nữa.

Bản cô nương muốn xem tên 'Tiểu Dương' này rốt cuộc lợi hại thế nào!" Dứt lời, cô cầm đao Siêu Hợp Kim Kukri, thi triển Liên Hoàn Đao Pháp, lại chiến một chỗ với 'Tiểu Dương'.

Bàn Tử hưng phấn hô: "Tô Nan tiểu thư tỷ tỷ, thanh kiếm kia có

thể chém đứt đao của tôi và A Ninh, tuyệt đối là thần binh lợi khí!

Cái đó đáng giá cả gia tài đấy, ngàn vạn lần đừng làm hỏng, giữ lại, nhất định phải giữ lại a!" A Ninh vứt bỏ quân dao gãy, hừ lạnh: "Trước đó Trần Hạo đã hứa với tôi, gặp lại thần binh lợi khí thì ưu tiên cho tôi.

Bàn Tử, ông đừng có mơ đem bán lấy tiền!" Bàn Tử lập tức không chịu: "Hạo gia, anh nói không phải thật đấy chứ?" Trần Hạo nhàn nhã ngồi trên quan tài, đạm nhiên cười: "Là thật.

Huống hồ không cho A Ninh, chẳng lẽ cậu nghĩ tôi sẽ đem một thanh thần binh lợi khí đi bán lấy tiền sao?

Hiện tại cậu tốt xấu gì cũng là phú hào thân gia chục tỷ rồi, có thể đừng có làm mất mặt thế được không!" Ngẫm lại thấy cũng đúng lý, Bàn Tử mới ngồi sang một bên cười nói: "Hì hì, Bàn gia tôi không phải là quen thói rồi sao.

Yên tâm, chỉ cần đồ Hạo gia nhìn trúng, Bàn gia tôi tuyệt đối không dám nhớ thương!" Trong vài câu nói, Vương Tô Nan đã đánh với 'Tiểu Dương' hơn mười chiêu.

Ngay cả Trần Hạo cũng phải thừa nhận, Vương Tô Nan - cô nàng nhỏ nhắn lãnh diễm này quả thực không hổ là một trong những người mạnh nhất của Vương gia.

Tuy đao Siêu Hợp Kim của cô cũng bị 'Tiểu Dương' chém đầy vết thương, nhưng ít nhất không bị chém đứt.

Thấy binh khí chịu được, Vương Tô Nan không còn kiêng kị, thi triển hết bình sinh sở học, công thế ngoan lạt điêu toản, đao đao không rời cổ 'Tiểu Dương'.

Nhưng dù sao 'Tiểu Dương' cũng là siêu cấp cao thủ có thể đánh ngang tay với Tiểu Ca trong tình trạng trọng thương.

Đánh gần hai mươi chiêu, Vương Tô Nan rốt cuộc không đỡ nổi công kích của 'Tiểu Dương', bị một cước đá bay ra ngoài!

A Ninh nhìn thì lạnh lùng băng giá, ra tay tàn nhẫn, nhưng lúc phối hợp với Vương Tô Nan vừa rồi lại hỗ trợ đối phương đỡ đòn.

Thấy Vương Tô Nan ngã xuống đất, A Ninh vội tới đỡ hỏi: "Sao rồi cô bé?

Bị thương nặng không?" Vương Tô Nan hận hận nói: "Không sao, bị đá trẹo khí thôi." A Ninh thuận tay đón lấy đao Siêu Hợp Kim Kukri nói: "Vậy cô nghỉ một lát, để tôi!" Dứt lời, thân hình cô lóe lên liền xông tới. 'Tiểu Dương' vốn định cầm kiếm lao về phía Trần Hạo đang ngồi trên quan tài, nhưng mới được nửa đường lại bị A Ninh quấn lấy.

A Ninh có đao thần binh miễn cưỡng đỡ được, cũng hỏa lực toàn khai, đánh thành một đoàn với 'Tiểu Dương'.

Kết quả chỉ đánh vài chiêu, Vương Tô Nan cũng đi tới ngồi xuống cạnh Trần Hạo nói: "Thực lực A Ninh cũng xêm xêm tôi trước đây, nhưng cô ấy không biết Liên Hoàn Đao Pháp, phỏng chừng không chống nổi 15 chiêu!" Lúc này Trần Hạo rốt cuộc đứng dậy, rút ra Đại Việt Long Tước Đao sau lưng nói: "Sai, không quá mười chiêu A Ninh tất bại!" Bàn Tử ở bên cạnh buồn bực nói: "Thế mẹ nó cũng mạnh hơn Bàn gia tôi rồi!

Nói thật, cái tên 'Tiểu Dương' này mạnh vãi chưởng.

Nếu Bàn gia tôi solo với hắn, phỏng chừng đến năm chiêu cũng không chịu nổi!" Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, khi A Ninh đánh đến chiêu thứ mười với 'Tiểu Dương', một chút sơ sẩy liền bị đá bay ngược trở lại.

Trần Hạo nhẹ nhàng nhảy lên, ôm gọn A Ninh tiếp đất, đạm nhiên

nói: "Em nghỉ ngơi đi, để anh!" Chỉ thấy thân hình Trần Hạo nhanh như tia chớp, vài cái tung người đã vọt tới trước mặt 'Tiểu Dương', lập tức xoay thân Đại Việt Long Tước Đao, dùng sống đao trực tiếp đập xuống, đồng thời miệng lớn tiếng nhắc nhở: "Cẩn thận này!" 'Tiểu Dương' vung bảo kiếm, cũng tung người nhảy lên nghênh đón một đao của Trần Hạo! "Keng!" Một tiếng nổ vang, Trần Hạo và 'Tiểu Dương' đồng thời bị phản chấn lùi lại vài mét mới đứng vững thân hình.

Trần Hạo thầm nghĩ, trong tình huống không dùng huyết mạch Thanh Long, sức mạnh của đối phương không yếu hơn mình bao nhiêu.

Mẹ nó, đây là trong tình trạng người ta trọng thương cụt tay, nếu là 'Tiểu Dương' thời kỳ đỉnh phong thì chiến lực tuyệt đối phi thường ngưu bức!

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó lại phi thân xông lên, 'đinh đinh đương đương' phát ra một trận công kích mãnh liệt.

Vương Tô Nan khó hiểu nói: "Tại sao Trần Hạo lại dùng sống đao đối địch thế?" Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Đao của Hạo gia chính là Đại Việt Long Tước Đao xếp hạng thứ sáu trong thập đại danh đao cổ đại đấy.

Hạo gia sợ đao quá sắc bén làm hỏng bảo kiếm trong tay 'Tiểu Dương'.

Hết cách rồi, bảo bối bị Hạo gia nhìn trúng, 'Tiểu Dương' có lợi hại nữa cũng phải ngoan ngoãn dâng lên thôi." A Ninh nghe Bàn Tử nói, khóe miệng không tự chủ lộ ra một nụ cười.

Bởi vì cô biết, Trần Hạo làm vậy, không muốn làm hỏng bảo kiếm là để dành cho cô!

Nhìn đao Siêu Hợp Kim Kukri trong tay tuy không gãy nhưng đầy vết thương, Vương Tô Nan buồn bực nói: "Nếu thanh kiếm kia Trần Hạo hứa tặng A Ninh, vậy sau này anh ấy cũng phải giúp tôi tìm một thanh hảo đao, bằng không bản cô nương không để yên đâu!" Bàn Tử cắm nửa khúc Đường Hoành Đao còn lại vào bao sau lưng, lắc đầu than: "Haizz, phụ nữ a, xem ra Hạo gia về nhà có việc để làm rồi." A Ninh và Vương Tô Nan song song trừng mắt đẹp, nộ thị Bàn Tử hô: "Ông nói cái gì?!" Nhưng chưa đợi Bàn Tử nhận sai, bên phía Trần Hạo đã vang lên một tiếng nổ lớn!

Ngay sau đó, nhóm Bàn Tử nhìn thấy 'Tiểu Dương' bị Trần Hạo đá một cước từ giữa không trung rơi xuống.

Chương 97

Trần Hạo cũng phi thân theo sát, hai người vừa tiếp đất, Đại Việt Long Tước Đao đã kề lên cổ 'Tiểu Dương'. "Ngươi thua rồi!!!" Thấy Trần Hạo nhẹ nhàng thắng lợi, Bàn Tử cao hứng vỗ tay đôm đốp: "Tôi biết ngay Hạo gia ngưu bức mà.

Thế nào?

Thế nào?!

A Ninh, Tô Nan, hai người thấy chưa?

Ba người chúng ta liên thủ cũng không làm gì được 'Tiểu Dương', nhưng Hạo gia vừa ra tay, tam hạ ngũ trừ nhị đã đánh hắn nằm bò ra rồi!" A Ninh và Vương Tô Nan tuy thích chế giễu Bàn Tử, nhưng lúc này cũng không thể không thừa nhận lời hắn nói quả thực không sai. 'Tiểu Dương' đôi mắt lạnh lùng nhìn Trần Hạo nói: "Giết ta đi." Trần Hạo đạm nhiên cười, sau đó thu đao vào bao nói: "Tại sao ta phải giết ngươi?" 'Tiểu Dương' lập tức ngẩn người, không ngờ Trần Hạo sẽ hỏi một câu như vậy.

Nhưng chưa đợi hắn trả lời, liền ôm ngực, 'Oa' một tiếng phun ra một ngụm máu lớn.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, đối với kẻ địch nương tay làm gì?

Trực tiếp bắn bỏ chẳng phải xong rồi sao!" A Ninh và Vương Tô Nan tuy cũng không hiểu, nhưng hai người biết Trần Hạo đã làm vậy khẳng định có lý do của hắn.

Cho nên hai cô gái ngoan ngoãn đứng một bên, một câu cũng không nói. 'Tiểu Dương' thấy Trần Hạo quả thực không có ý giết mình, bèn nhìn quanh một lượt rồi hỏi: "Vương gia và Tướng quân đâu?"

Vương Tô Nan dù sao tuổi cũng nhỏ, không kinh nghiệm phong phú như mười năm sau, bèn kinh ngạc nói: "Biết nói chuyện này?

Chẳng lẽ là người sống?" 'Tiểu Dương' lúc này rốt cuộc phát hiện cách ăn mặc của nhóm Trần Hạo vô cùng quái dị, liền hỏi: "Các ngươi là người phương nào?" "Nhĩ đẳng?" Bàn Tử nghe đến ngẩn người, lập tức dùng thứ văn ngôn văn nửa mùa hỏi lại: "Nhữ vi hà hứa nhân a?" (Ngươi là người thế nào a?) 'Tiểu Dương' không trả lời, quét mắt nhìn bốn người Trần Hạo một lần nữa rồi hỏi: "Các ngươi là Thổ phu tử hồ?" Bàn Tử lắc lư cái đầu đáp: "Ân.

Mạc Kim giả dã." Nói thật, Trần Hạo nghe Bàn Tử bắn tiếng văn ngôn văn lôm côm thực sự có chút chịu không nổi.

Nhưng hắn lại nổi hứng thú muốn đối thoại với 'Tiểu Dương'.

A Ninh hỏi: "Thi thể thủ lĩnh Xà tộc ở đâu?" "Thiêu rồi!" 'Tiểu Dương' trả lời xong, vội vàng hỏi: "Hiện nay là ai xưng đế?" Trần Hạo đạm nhiên đáp: "Hiện tại cách thời đại của ngươi đã ngàn năm, nói ngươi cũng không biết." 'Tiểu Dương' nghe xong vội vàng xoay người, chạy thẳng về phía quan quách.

Bốn người Trần Hạo không nói gì, cũng đi theo. 'Tiểu Dương' ngơ ngác nhìn quan tài trống rỗng, chấn kinh nói: "Như thế, nơi này thực sự có khả năng di tinh hoán đấu?!" Bàn Tử, A Ninh, Vương Tô Nan nhìn vào quan tài, lập tức mộng bức.

Vương Tô Nan nói nhỏ: "Trần Hạo, vừa rồi trong quan tài rõ ràng không có người a!" Kỳ thực Trần Hạo đối với đoạn kịch tình này cũng vô cùng khó hiểu, trong nguyên tác Bàn Tử nhìn thấy hai 'Tiểu Dương', nhưng Tiểu Ca lại chỉ nhìn thấy một người.

Chẳng lẽ trong đó có gì mờ ám hay sao?

Nghĩ vậy, Trần Hạo tay bắt pháp quyết, miệng niệm: "Thượng đế

hữu sắc, lệnh ngô thông linh, kích khai thiên môn, cửu khiếu quang minh, thiên địa nhật nguyệt, chiếu hóa ngô thân, cấp cấp như luật lệnh...

Thiên Nhãn khai!" Trong nháy mắt, đôi mắt hắn bao phủ một tầng kim quang chói mắt.

Lúc này Trần Hạo nhìn kỹ lại, rốt cuộc hiểu được tại sao Tiểu Ca lại nói chỉ có một người.

Hóa ra, người nằm trong quan tài là 'Tiểu Dương' thật, là thi thể thực sự.

Còn kẻ đứng trước mặt bốn người Trần Hạo đây, lại là chấp niệm của 'Tiểu Dương'!

Kỳ thực nói trắng ra, ý niệm không cam lòng chết đi của 'Tiểu Dương' quá cường đại, cộng thêm hoàn cảnh địa lý đặc thù nơi này, khiến cho con người sau khi chết hồn phách có thể không lìa khỏi xác.

Kết quả, hồn phách 'Tiểu Dương' cứ thế ở trong quan tài cả ngàn năm.

Vừa rồi phát hiện bọn Trần Hạo, tưởng là kẻ địch, mới chấn khai quan quách, đồng thời hồn phách ly thể cụ hiện hóa thành một người khác.

Hiểu rõ những điều này, Trần Hạo hạ giọng nói cho ba người Bàn Tử.

Ba người nghe đến mắt chữ A mồm chữ O, thực sự việc này quá hiếm lạ!

Bàn Tử lại hỏi lung tung: "Nhĩ nãi Bắc Ngụy nhân dã?

Đại ca Hoàng đế của ngươi là Thác Bạt thị?

Ngươi cũng là Ách Ba của Bất Ngôn Kỵ?" A Ninh trợn trắng mắt:

"Ông nói tiếng người được không!" 'Tiểu Dương' kinh ngạc nhìn hắn hỏi: "Ngươi biết Bất Ngôn Kỵ?!" Bàn Tử tiếp tục: "Ngô đẳng biết không quan trọng, ngươi biết mới là trọng trung chi trọng.

Ngươi và người trong quan tài, là một người hồ?" Vương Tô Nan thực sự chịu không nổi cách nói chuyện này, lại bắt đầu cà khịa: "Bàn Tử, ông nếu không biết văn ngôn văn thì đừng có giả vờ mù quáng được không?

Còn dám nói chuyện kiểu đó nữa, tôi cho ông nếm thử sự lợi hại của đao Siêu Hợp Kim Kukri đấy!" Bàn Tử lập tức sợ hãi rụt cổ, sau đó nhận sai cười nói: "Được rồi, được rồi, tôi nói tiếng người đàng hoàng không được sao?

Xinh đẹp thế này mà trừ Hạo gia ra, đối với ai cũng lạnh băng, lại còn bạo lực nữa!" Sau đó 'Tiểu Dương' kể lại tường tận những gì mình trải qua ở nơi này.

Bàn Tử ba người nghe xong, quả nhiên không khác gì những gì Trần Hạo 'đoán'.

Lúc này, 'Tiểu Dương' lại phun ra một ngụm máu tươi, kỳ thực trong mắt Trần Hạo, cái phun ra chính là chút dương khí cuối cùng của chấp niệm và hồn phách! 'Tiểu Dương' bi thương và hối hận lẩm bẩm: "Ta quá tham sống, giấu giếm kim ngọc lương ngôn của Tướng quân.

Đáng đời gặp kiếp nạn này, ngàn năm... ngàn năm!

Nhưng chung quy vẫn là kết cục như thế này!" 'Tiểu Dương' dùng ánh mắt không nỡ nhìn trường kiếm quy sao trong tay, sau đó gian nan đưa tới trước mặt Trần Hạo nói: "Trước khi chết, có thể gặp được cao thủ như các ngươi, ta cũng coi như an ủi bình sinh.

Đây là Thanh Công Kiếm do Vương gia ban tặng, mong sau khi ta

chết, ngươi có thể thiện đãi thanh kiếm này." Dứt lời, 'Tiểu Dương' từ từ ngã xuống đất, đôi mắt cũng dần dần khép lại.

Trong lòng Trần Hạo dâng lên cảm giác khó tả, chỉ cảm thấy lúc xem phim thì không có gì, nhưng hiện tại trong lòng lại có chút không dễ chịu.

Có lẽ, tại thế giới này, một kẻ trung tâm hộ chủ như 'Tiểu Dương' khiến người ta cảm thán vô nại đi.

A Ninh hỏi: "Chết rồi?" Bàn Tử cũng pha chút cảm xúc cảm thán: "Hơn một ngàn năm a, cứ như cách cả một thế hệ.

Hơn ngàn năm, bị thương thành dạng này mà còn có thể đánh với Hạo gia như thế, thân thủ thật tốt a!" Vương Tô Nan cũng cảm khái: "Như vậy cũng tốt, đỡ phải sống mà ra ngoài, lại để cho đám chuyên gia thối tha kia nghiên cứu." Nhưng ngay lúc này, 'Tiểu Dương' ngã bên ngoài quan tài, ngay trước mắt bốn người, dần dần biến mất không thấy tăm hơi.

A Ninh kinh thán: "Hóa ra những gì Trần Hạo nói đều là thật, người đánh nhau với chúng ta, thực sự là hồn phách chấp niệm của 'Tiểu Dương' a!" Trần Hạo gật đầu, sau đó đi tới trước quan tài, lục lọi trên thi thể bên trong, quả nhiên tìm thấy tấm bản đồ cổ mộ có thi thể của Bất Ngôn Kỵ và Ách Ba tướng quân Khiêm Chi.

Sau khi thu vào không gian trữ vật, Trần Hạo nói: "Thật ra hắn đã chết từ hơn ngàn năm trước rồi." Sau đó, hắn khôi phục quan quách của 'Tiểu Dương' lại nguyên trạng.

Lúc này Trần Hạo mới vui vẻ nói: "Quả nhiên đoán đúng rồi, thanh kiếm này đúng là Thanh Công Kiếm của Tào Tháo!" Đã xong việc ở đây, vậy tiếp theo nên đi hội hợp với nhóm Ngô Thiên Chân rồi! *** Từ dưới rễ khí sinh của cây Thanh Đồng chui ra, Trần Hạo dẫn theo Bàn Tử, A Ninh và Vương Tô Nan, men theo cây Thanh Đồng khổng

lồ leo lên trên.

Chương 98

Bốn người vừa leo, Bàn Tử vừa hỏi: "Hạo gia, chúng ta muốn ra ngoài thì phải đi tìm Thiên Chân và Tiểu Ca à?" Trần Hạo đạm nhiên đáp: "Đương nhiên là đi hội hợp với bọn Ngô Thiên Chân, bằng không cậu có thể yên tâm sao?" Bàn Tử hắc hắc cười nói: "Đừng nói nữa, nếu không gặp Thiên Chân thằng nhóc đó, trong lòng Bàn gia tôi a, thật có chút không yên tâm." A Ninh tò mò hỏi: "Sao Trần Hạo chắc chắn như vậy, chúng ta leo lên trên là có thể tìm được nhóm Ngô Thiên Chân?" Không đợi Trần Hạo trả lời, Vương Tô Nan mở miệng: "Tôi quen tên này còn sớm hơn cô, cô xem hắn nói cái gì hoặc làm cái gì, có chuyện nào mà không liệu trúng chưa?" A Ninh nghĩ lại, đúng là có chuyện như vậy.

Bèn vừa leo lên, vừa nói: "À, Trần Hạo.

Trước đó anh đã hứa với em, một khi gặp thần binh lợi khí thì phải cho em một thanh đấy." Bàn Tử lúc này lại đau lòng lải nhải: "Thanh Công Kiếm a!

Đó chính là Thanh Công Kiếm của Tào Tháo!

Đó là thần binh từ thời Tam Quốc, thậm chí triều đại còn sớm hơn trước đó nữa a!" Vương Tô Nan cũng vội vàng nói: "Trần Hạo nếu anh định cho A Ninh Thanh Công Kiếm, thì sau này cũng phải giúp tôi tìm một thanh hảo đao, bằng không tôi không chịu đâu!" Trần Hạo đạm nhiên đáp: "A Ninh, Thanh Công Kiếm anh khẳng định sẽ cho em, nhưng hiện tại cho cũng vô dụng, em biết kiếm pháp sao?" A Ninh buồn bực đáp: "Không biết, nhưng anh cũng không thể quỵt nợ chứ?" "Yên tâm, đợi sau khi ra ngoài, anh dạy em một bộ Hình Ý Môn Kiếm Pháp, Thanh Công Kiếm tự nhiên cũng sẽ đưa cho em." Trần Hạo nói

xong, lập tức quay sang Vương Tô Nan nói: "Được rồi được rồi, chẳng phải chỉ là một thanh thần binh thôi sao.

Đợi lần sau có cơ hội, nhất định cũng kiếm cho cô một thanh." Trần Hạo thầm nghĩ: Tại cái thế giới Đạo Mộ này, tuy thần binh xuất hiện ít, nhưng ai biết được trong những kịch bản chưa xuất hiện sẽ có bảo bối gì.

Huống hồ trong cuốn sổ tay Ngô Thiên Chân lấy được, ít nhất có hơn hai mươi cái cổ mộ trước thời Bắc Ngụy.

Muốn kiếm một thanh thần binh lợi khí còn không dễ sao?

Cùng lắm thì dùng điểm thưởng đổi từ trong Hệ thống ra là được chứ gì?

Cho nên yêu cầu của cô nàng Tô Nan, tiểu gia thật không để ý.

Nhận được đáp án hài lòng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lãnh diễm của A Ninh và Vương Tô Nan đều lộ ra một nụ cười.

Lúc này Bàn Tử cười trêu chọc: "Hạo gia, nếu đã đồng ý cho hai người họ thần binh lợi khí rồi, Bàn gia tôi không đòi hỏi..." Chưa đợi hắn nói xong, Trần Hạo nói: "Được, đợi trở về tôi liên hệ Doãn Nam Phong, nhờ cô ấy giúp cậu làm một thanh đao siêu hợp kim xịn." "Yên tâm, tôi đảm bảo sẽ khắc lên đó Phá Sát Chú!" Nghe đãi ngộ hoàn toàn không so được với hai cô nàng lãnh diễm kia, Bàn Tử buồn bực kêu lên: "Hạo gia, anh không thể trọng sắc khinh bạn thế chứ!" Trần Hạo cười ha hả: "Đừng nói nhảm.

Nói thật, cho cậu đao siêu hợp kim và thần binh lợi khí cũng chả khác gì nhau.

Đợi thân thủ cậu lúc nào có thể so được với A Ninh và Tô Nan, tôi đảm bảo cũng làm cho cậu một thanh bảo đao!" Bàn Tử nghe xong lập tức buồn bực vô cùng: "Ông trời của tôi ơi!

Bắt Bàn gia tôi so bì với hai nữ sát thần được huấn luyện nghiêm khắc từ nhỏ, Hạo gia đúng là đề cao Bàn gia tôi quá!

Thôi được rồi, đao siêu hợp kim thì đao siêu hợp kim vậy, phản chính cũng mạnh hơn thanh Đường Hoành Đao đã gãy của tôi." Trần Hạo cười nhắc nhở: "Không phải cậu đã nhặt lại đoạn đao gãy rồi sao?

Đợi trở về tìm một thợ rèn chuyên nghiệp, nối lại cho cậu, không chừng còn bán được giá tốt đấy." Bàn Tử nghe vậy cao hứng: "Ai!

Hạo gia đừng nói nữa, cách này thật không tồi.

Thành!

Trở về chúng ta cứ làm thế!" Chẳng mấy chốc, với thân thủ của bốn người Trần Hạo, đã leo đến cái quan tỉnh mà Ngô Thiên Chân đi xuống.

Bốn người không nói hai lời, thân hình lóe lên men theo sợi xích khổng lồ trong quan tỉnh leo xuống dưới.

Vài phút sau, Bàn Tử nhìn thấy Ngô Thiên Chân và Tiểu Ca ở bên dưới, còn có một thanh niên lạ mặt.

Hắn hưng phấn hô: "Thiên Chân, Tiểu Ca!" Ngô Thiên Chân vừa xuống chưa được bao lâu, nhìn thấy nhóm bốn người Trần Hạo đều đến đông đủ, cũng hưng phấn hô: "Hạo ca, Bàn Tử, A Ninh, Tô Nan, mọi người đều đến rồi?

Thật quá tốt!" Tiểu Ca vẫn trầm mặc ít lời, gật đầu chào bốn người Trần Hạo sau khi họ đứng vững.

Ngô Thiên Chân lại giới thiệu Lão Dương cho bốn người, nhưng Trần Hạo đã sớm nói với ba người Bàn Tử về tình huống của tên Lão Dương này.

Cho nên ba người A Ninh chỉ thản nhiên gật đầu, cũng không để ý tới Lão Dương.

Bàn Tử kinh ngạc nhìn vật thể hình bán nguyệt đường kính khoảng 3 mét, cao khoảng một mét rưỡi, tản ra ánh vàng nhàn nhạt dưới chân mọi người, hỏi: "Thiên Chân, đây là thứ bạn cậu muốn tìm sao?" Vương Tô Nan dùng tay nhỏ nhẹ nhàng sờ sờ nói: "Nhìn qua, hình như là hổ phách.

Nhưng mà, cũng to quá mức rồi đấy?!" Tiểu Ca vẫn luôn không lên tiếng nói: "Không phải hổ phách, là Thi Kiển." "Thứ gì?!" Bàn Tử nghe xong kinh kêu, "Tiểu Ca, anh không đùa Bàn gia tôi chứ?" A Ninh, Vương Tô Nan và Ngô Thiên Chân cũng đồng dạng kinh kỳ không thôi.

Ngô Thiên Chân vừa đánh giá vừa hỏi: "Trong cái Thi Kiển này, rốt cuộc có cái gì a?

Đáng để Lão Dương thiên tân vạn khổ tìm kiếm như vậy?

Chẳng lẽ phần mộ tộc nhân Xà tộc ở bên trong?" Bàn Tử cười nói: "Thiên Chân cậu dẹp đi, quan quách thủ lĩnh Xà tộc tôi đã tìm thấy rồi.

Cụ thể chi tiết ra ngoài rồi kể, nhưng Bàn gia khẳng định trong này tuyệt đối không phải thứ đó.

Hạo gia, Tiểu Ca, hai người biết Thi Kiển rốt cuộc là cái quái gì không a?" Trần Hạo đạm nhiên nói: "Trên cổ tịch có ghi chép, Thi Kiển kỳ thực là vật dẫn luyện đan của phương sĩ thời Tiên Tần.

Đem thai phụ chưa đủ tháng tẩm ngâm trong dược dịch làm cho chết đi, sau đó bỏ vào trong chum chôn xuống đất.

Mười bảy năm sau đào lên, hài nhi trong bụng sẽ biến thành Thi Kiển." Tiểu Ca cũng tiếp lời: "Không sai, lớp vỏ bên ngoài là vật chất

sau khi nhau thai của thai phụ thạch hoá.

Mọi người nhìn thứ màu hổ phách kia, kỳ thực là nước ối ngưng tụ thành." Bàn Tử kinh ngạc nói: "Mẹ của tôi ơi!

Người làm ra Thi Kiển này cũng quá ngoan độc!" Ngay cả A Ninh và Vương Tô Nan, hai cô nàng lãnh diễm cũng cảm thấy đáng thương cho hài nhi trong Thi Kiển.

Ngô Thiên Chân nói: "Về chuyện Thi Kiển, tôi cũng từng nghe nói.

Nhưng đại đa số chỉ to bằng cái chậu rửa mặt, to như cái Thi Kiển này tôi mới nghe lần đầu a!" Trần Hạo đạm nhiên nói: "Tần Thủy Hoàng đã giết sạch đám phương sĩ kia rồi.

Rốt cuộc kỹ thuật thế nào, ai cũng không rõ." Lúc này, Lão Dương đột nhiên nôn nóng hỏi: "Ngô Thiên Chân, cách Thi Kiển gần như vậy, cậu có cảm giác gì đặc biệt không?" Thấy mọi người đều không phản ứng, Lão Dương nôn nóng hô: "Sẽ không sai đâu, trong cuốn sổ tay Hà Mộc Tập nói như vậy, nhất định có thể cứu mẹ tôi!" Trần Hạo vốn tưởng rằng Lão Dương vẫn sẽ giống như trong kịch bản gốc, sinh ra ảo giác nhìn thấy mẹ mình.

Nhưng điều khiến hắn không ngờ là, lúc này, đột nhiên cảm giác được từ trong cái Thi Kiển khổng lồ kia dũng xuất ra một cỗ âm hồn chi khí cực lớn!

Tiểu Ca cũng cảnh giác hô: "Mọi người cẩn thận!" Trần Hạo kinh ngạc, nghĩ thầm Tiểu Ca không biết đạo pháp, chỉ dựa vào huyết mạch Kỳ Lân và kinh nghiệm hạ mộ phong phú mà nhạy cảm với âm hồn như vậy sao!

Lúc này Bàn Tử, Ngô Thiên Chân, A Ninh, Vương Tô Nan, thậm chí Lão Dương cũng cảm giác được không thích hợp.

Bởi vì nhiệt độ ở đây trong khoảnh khắc đã giảm xuống kịch liệt.

Cộng thêm Tiểu Ca nhắc nhở, mọi người đều vây thành một vòng, không ngừng quan sát xung quanh!

Lúc này, Trần Hạo đang mở Thiên Nhãn phát hiện từ trong Thi Kiển từ từ chui ra một âm hồn hài nhi sắp thành hình.

Nhưng làm hắn kỳ quái là, âm hồn hài nhi này cũng không biến thành ác quỷ, thậm chí linh trí không quá linh quang, càng không có ý tứ công kích mọi người.

Trần Hạo đạm nhiên nói: "Đều đừng khẩn trương, trong này xác thực có âm hồn, nhưng không phải ác quỷ.

Cái âm hồn kia, chính là hài nhi trong Thi Kiển chui ra." Nghe vậy, trừ Tiểu Ca ra, những người khác đều nhanh chóng quay người lại nhìn về phía Thi Kiển.

Về phần Tiểu Ca, Trần Hạo dám khẳng định anh ta cũng đã sớm phát hiện ra.

Tuy mọi người không có năng lực đặc thù, hẳn là không nhìn thấy âm hồn.

Chương 99

Nhưng hài nhi âm hồn này lại từ từ tự chủ hiển hình, khiến mọi người đều nhìn thấy thân ảnh hư ảo.

Bàn Tử thấp giọng nói: "Hạo gia, Tiểu Ca, chúng ta khi nào động thủ?" Tiểu Ca lắc đầu: "Không có ác ý, không sao đâu." Trần Hạo tiếp lời: "Bàn Tử, nha cậu đoạn thời gian này giết chóc nghiện rồi à?

Cứ thấy âm hồn là đòi động thủ, người ta lại không hại chúng ta, đừng có xúc động như vậy." Nghe hai người nói, nhóm Ngô Thiên Chân bốn người đều thở phào nhẹ nhõm.

Còn Lão Dương thì sợ đến mức hai chân run rẩy.

Lúc này, từ trong Thi Kiển, âm hồn hài nhi đã hoàn toàn hiển lộ, mông lung ngây ngô mở miệng nói chuyện: "Em... em muốn đi đầu thai... có thể giúp em được không?" Nhìn linh hồn ấu nhỏ, trong đôi mắt trừ sự ủy khuất và vô trợ vì bị nhốt ngàn năm, không có một tia ác niệm nào.

Yêu cầu duy nhất chỉ là được đi đầu thai.

Người không quá lương thiện như Trần Hạo trong lòng cũng có chút cảm giác chua xót.

Về phần tiểu thánh mẫu Ngô Thiên Chân, kia càng không cần phải nói, đồng tình đến mức không chịu được.

Tiểu Ca có lẽ đã sống quá lâu, sớm đã nhìn quen sinh tử, cho nên vẫn có thể giữ bình tĩnh.

Nhưng A Ninh và Vương Tô Nan hai cô nàng lãnh diễm cũng bị xúc động tâm tư đồng tình thương cảm.

Chỉ có Lão Dương không dám tin hô: "Sao lại như vậy?!

Sao lại như vậy?!

Không phải có thể cứu sống mẹ tôi, bảo bối của tôi sao?

Sao lại biến thành một con quỷ trẻ con thế này?!

Tôi không tin!

Tôi không tin!" Nhưng ngoại trừ Ngô Thiên Chân đi an ủi, nhóm Trần Hạo đều mặc kệ hắn.

Tuy mục đích Lão Dương vì cứu người thân là hiếu đạo.

Nhưng người trong thiên hạ, ai không có cha mẹ?

Ai lại có thể trốn thoát sinh lão bệnh tử?

Chẳng lẽ vì cái cách làm không thực tế của Lão Dương mà Trần Hạo phải đồng tình?

Mau đừng xàm xí!

Bàn Tử xệ cái mặt béo xuống hỏi: "Hạo gia, Tiểu Ca, hai người có cách giúp đứa bé đi đầu thai không?" Tiểu Ca lắc đầu: "Tôi không biết đạo pháp." Vương Tô Nan vội vàng hỏi: "Trần Hạo, anh là Bàn Sơn phái Liệt Hải Thiên Sư, lại biết đạo pháp, nhất định có thể giúp đúng không?" A Ninh cũng hùa theo: "Đúng đó Trần Hạo, giúp đứa bé đáng thương này đi." Trần Hạo nhún vai: "Tôi lại không nói là không biết hoặc là không giúp, mọi người cứ làm như tiểu gia tôi máu lạnh lắm vậy." Thấy hắn đáp ứng là thật sự có cách, mọi người đều vui vẻ không thôi.

Tiểu bé gái âm hồn kia càng hưng phấn hỏi: "Thật sao?!

Anh trai thật sự có thể giúp em đi đầu thai sao?

Em một đời thật thảm, còn chưa sinh ra đã bị người xấu làm chết trong bụng mẹ, bị nhốt ở trong này không thể đi đầu thai.

Em đợi cơ hội này đã lâu lắm rồi, cảm ơn anh trai!" Trần Hạo chỉ cười cười, cũng không nói gì, bởi vì hắn căn bản không biết cách giúp âm hồn đi đầu thai.

Nhưng trong lòng hắn một chút cũng không hoảng, không biết thì có sao, chẳng phải có thể từ trong Hệ thống đổi đạo pháp sao?

Hắn trực tiếp tiến vào ý thức hải, tại giao diện đổi đạo pháp của Hệ thống, tìm kiếm pháp thuật giúp âm hồn đầu thai.

Chỉ một lát sau, Trần Hạo dùng 1000 điểm thưởng, đổi lấy đạo pháp 'Siêu Độ Chú'.

Chỉ thấy hắn tay kết pháp ấn, miệng ngâm tụng một tràng pháp chú siêu độ. "Thái Thượng sắc lệnh, siêu nhữ cô hồn.

Quỷ mị nhất thiết, tứ sinh triêm ân...

Hữu đầu giả siêu, vô đầu giả sinh.

Thương thù đao sát, khiêu thủy huyền thằng.

Minh tử ám tử, oan khúc khuất vong...

Trái chủ oan gia, thao mệnh nhị lang.

Quỵ ngô đài tiền, bát quái phóng quang.

Trạm nhữ khứ, siêu sinh phương.

Vi nam vi nữ, tự thân thừa đương.

Phú quý bần khốn, do nhữ tự triệu.

Sắc đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh..." Theo tiếng ngâm khẽ Siêu Độ Chú của Trần Hạo, cái Thi Kiển khổng lồ vốn tản ra ánh vàng nhạt, dần dần tỏa ra kim quang chói mắt!

Âm hồn bé gái bay trên Thi Kiển cũng như được tắm mình trong thánh quang tường hòa.

Nhưng mãi đến khi Trần Hạo ngâm tụng câu cuối cùng, âm hồn đứa bé vẫn chưa thể bị siêu độ.

Thấy cảnh này, Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, chuyện gì thế?

Chẳng lẽ ngay cả anh cũng làm không được?

Mẹ nó thế thì phiền phức to rồi!" A Ninh, Vương Tô Nan đang an ủi Lão Dương cùng Ngô Thiên Chân đều lộ vẻ lo lắng.

Trần Hạo suy nghĩ một chút liền hiểu ra mấu chốt vấn đề, bèn trầm giọng nói: "Tiểu Ca giúp một tay đánh nát Thi Kiển, bằng không âm hồn đứa bé vĩnh viễn đều không thể rời đi." Mọi người mới hiểu ra cớ sự, Tiểu Ca càng không nói hai lời, rút ra Hắc Kim Cổ Đao, xông lên chém mạnh một nhát! "Oanh!" Sau một tiếng nổ, Thi Kiển lập tức bị chém tan tành!

Âm hồn bé gái kia cũng trong tiếng ngâm tụng Siêu Độ Chú tiếp tục của Trần Hạo, dần dần hóa thành điểm điểm tinh quang, biến mất không thấy.

Chương 100

Nhưng ở khoảnh khắc trước khi tan biến, âm hồn ấu nhỏ bay giữa không trung hướng về phía nhóm Trần Hạo dập đầu một cái. "Cảm ơn các anh các chị, em rốt cuộc có thể đi đầu thai rồi." Thấy Trần Hạo cuối cùng cũng giúp được âm hồn bé gái, trên mặt mọi người đều lộ ra nụ cười, ngay cả Tiểu Ca vốn như bình dầu cũng nhếch miệng cười nhạt.

Nhưng Lão Dương lại chịu không nổi, điên cuồng hét lên: "Không!

Sẽ không như vậy!

Sao lại có thể đánh nát Thi Kiển?!

Tôi còn phải cứu mẹ tôi nữa, hiện tại làm sao bây giờ?

Tôi phải làm sao bây giờ a?!" Mọi người tuy có chút đồng tình, nhưng không một ai cảm thấy Trần Hạo làm sai.

Cho nên ngoại trừ Ngô Thiên Chân, vẫn không ai để ý tới hắn.

Đúng lúc này, trong ý thức hải của Trần Hạo đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở của Hệ thống. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn.]` [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn: Siêu độ âm hồn.

Thưởng: 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật' trung quyển!] Âm thanh vừa dứt, một luồng kim quang chui vào ý thức hải của Trần Hạo.

Chỉ trong chốc lát, Trần Hạo đã hoàn toàn nắm giữ tất cả nội dung của 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật' trung quyển.

Học được trung quyển, trong lòng Trần Hạo vui mừng khôn xiết.

Bởi vì thượng quyển học được trước đó chính là ghi chép về 'Bàn

Sơn Điền Hải Thuật', một trong hai đại bí thuật của Bàn Sơn, cũng là căn bản để Trần Hạo chấn hưng phái Liệt Hải Thiên Sư.

Còn trung quyển này thì ghi chép về đại bí thuật còn lại: 'Phân Sơn Quật Tử Giáp'.

Chỉ có tập hợp đủ hai đại bí thuật này mới có thể hợp xưng là 'Bàn Sơn Chi Thuật' hoàn chỉnh!

Có thể nói, từ giờ trở đi, Trần Hạo mới hoàn toàn đạt được truyền thừa của phái Bàn Sơn.

Bản lĩnh đảo đấu trên đất liền của hắn hiện tại cũng mạnh hơn trước gấp mấy lần!

Cho dù không biết kịch bản, hắn cũng có thể dựa vào 'Bàn Sơn Chi Thuật' hoàn chỉnh để bình định hơn phân nửa các cổ mộ một cách an toàn.

Nhưng điều khiến Trần Hạo kỳ quái là, đã có thượng và trung quyển tạo thành Bàn Sơn Chi Thuật hoàn chỉnh, vậy hạ quyển của 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật' còn ghi chép bí thuật thần kỳ gì nữa?

Tò mò, Trần Hạo liếc nhìn số điểm thưởng cần thiết để đổi hạ quyển, sau đó... không có sau đó nữa.

Không phải trong hệ thống không có hạ quyển để đổi, mà là số điểm thưởng yêu cầu thực sự quá nhiều!

Cần tới 10 vạn điểm thưởng!

Đối với Trần Hạo hiện tại, đây tuyệt đối là một con số trên trời.

Ngay khi mọi người đang vui mừng vì âm hồn bé gái được đầu thai, còn Lão Dương thì điên loạn vì hy vọng cứu sống mẹ tan vỡ, mặt đất đột nhiên rung chuyển kịch liệt khiến ai nấy đều lảo đảo, không thể đứng vững.

Lúc này Trần Hạo mới nhớ ra, hẳn là Chúc Long Chúc Cửu Âm sắp xuất hiện rồi.

Hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, Tiểu Ca cũng làm động tác tương tự.

Bàn Tử vừa mắng nhiếc vừa lầm bầm: "Đậu má!

Không phải động đất đấy chứ?!" Vương Tô Nan miễn cưỡng đứng vững, vội hỏi: "Trần Hạo, có chuyện gì vậy?" Trần Hạo rút ra hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản cường hóa, nói: "Đều cẩn thận chút, là Chúc Long đấy!" "Đoàng!

Đoàng!..." Vừa dứt lời, hắn giơ tay bắt đầu bắn về phía trên!

Tiểu Ca cũng rút Hắc Kim Cổ Đao, chắn đám người Ngô Thiên Chân ở sau lưng, trên mặt vẫn giữ vẻ mộc nạp thường ngày.

Lúc này mọi người mới phát hiện, trên cành Thanh Đồng Thần Thụ khổng lồ trên đầu, xuất hiện một con 'Giao long' khổng lồ đường kính một mét, thân dài ít nhất hơn mười mét!

Bàn Tử kinh hãi kêu lên: "Đậu má!

Cái quái gì thế này?!" Nói xong, hắn giương súng trường tấn công, xả nguyên một băng đạn.

A Ninh và Vương Tô Nan cũng rút súng lục, bắn về phía Chúc Long.

Chàng trai thiện lương Ngô Thiên Chân thì chắn Lão Dương điên loạn ở sau lưng.

Tiểu Ca tay cầm Hắc Kim Cổ Đao lạnh lùng nói: "Thứ Trần Hạo nói là Chúc Long, cũng gọi là Chúc Cửu Âm." Bàn Tử vừa bắn vừa kinh ngạc hỏi: "Rồng?

Chẳng lẽ thứ này là rồng hoặc Giao long?!" Tiểu Ca đáp: "Thời cổ

đại loại sinh vật này thường bị người xưa dùng thân thể làm nến, hẳn là không phải Giao long, càng không thể là rồng." Trần Hạo bắn hết hai băng đạn, phát hiện không gây được sát thương cho Chúc Long, bèn cắm Sa Mạc Chi Ưng vào bao súng, rút Đại Việt Long Tước Đao sau lưng ra.

Hắn bảo Tiểu Ca đừng rập khuôn theo sách vở, thứ này ngay cả Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế của hắn còn bắn không thủng, sao có thể là sinh vật bình thường được?

Lúc này A Ninh cũng phát hiện súng tiểu liên và súng lục căn bản không làm Chúc Long bị thương, lo lắng nói: "Vũ khí nóng của chúng ta vô hiệu với nó rồi, làm sao bây giờ?!" Trần Hạo rung Đại Việt Long Tước Đao trong tay, cười lạnh: "Làm sao ư?

Đương nhiên là cường sát!

Mọi người rút ra ngoài trước đi!" Vừa dứt lời, hắn tung người nhảy lên, vài nhịp đã lao tới trước mặt Chúc Long.

Nhìn cái đầu lâu khổng lồ chẳng khác gì Giao long, Trần Hạo vung Đại Việt Long Tước Đao chém tới! "Oanh!" Một tiếng nổ chấn thiên vang lên, cái đầu to như chiếc xe tải nhỏ của Chúc Long bị một đao bá đạo của Trần Hạo chém đập mạnh vào vách đá bên cạnh.

Trần Hạo cũng bị lực phản chấn khổng lồ hất bay ngược lại.

Thấy cảnh này, Tiểu Ca trầm giọng nói: "Bàn Tử, Thiên Chân, mấy người ra ngoài trước đi, không gian ở đây quá nhỏ, không thích hợp đối phó Chúc Long." Nói xong, hắn xách Hắc Kim Cổ Đao lao lên.

Ngô Thiên Chân lo lắng hét: "Còn anh thì sao?" Tiểu Ca đầu cũng không ngoảnh lại: "Tôi đi giúp Trần Hạo!" Dứt lời, hắn cũng tung người nhảy lên, tung một cú cuồng trảm tương tự, nhắm thẳng đầu

Chúc Long mà chém!

Ngô Thiên Chân vốn định ở lại giúp đỡ, nhưng A Ninh lại bình tĩnh nói: "Tiểu Ca nói đúng đấy, không gian ở đây quá chật hẹp, chiến đấu với Chúc Long chúng ta không có ưu thế.

Chương 101

Nếu chúng ta ở lại, chẳng những không giúp được gì mà còn kéo chân hai người họ.

Đi mau!!!" Nói xong, cô quả quyết phi thân nhảy lên sợi xích sắt khổng lồ, leo nhanh lên trên.

Vương Tô Nan cũng có tính cách quyết đoán tương tự, cô biết Trần Hạo và Tiểu Ca đã nói vậy thì tự nhiên sẽ không giữ họ lại làm gánh nặng.

Ngay cả Bàn Tử, người đã hợp tác với Trần Hạo vài lần, cũng trở nên dứt khoát.

Hắn kéo Ngô Thiên Chân vẫn còn do dự chạy đi, nhưng mới chạy được vài bước, Ngô Thiên Chân hét lên: "Bàn Tử mau thả tôi xuống, Lão Dương chưa theo kịp kìa!" Bàn Tử buồn bực mắng: "Bàn gia tôi phục cậu thật đấy, Thiên Chân sao lại thiện lương thế hả?" Nói thì nói vậy, nhưng động tác dưới chân không hề dừng lại, hắn chạy vài bước quay lại trước mặt Lão Dương đang điên dại, túm lấy cổ áo y kéo đi xềnh xệch.

Ngô Thiên Chân cũng lao tới, giúp Bàn Tử lôi Lão Dương lên sợi xích sắt khổng lồ.

Khi A Ninh, Vương Tô Nan, cùng với Bàn Tử và Ngô Thiên Chân đang kéo Lão Dương leo hết lên quan tỉnh (giếng quan tài), thì Trần Hạo và Tiểu Ca đã đánh nhau với Chúc Long xuống tận phía dưới rồi.

Thấy vậy, A Ninh và Vương Tô Nan không nói hai lời, rút súng ra bắn xối xả.

Không mong giết địch, chỉ hy vọng có thể giúp Trần Hạo và Tiểu

Ca trì hoãn đòn tấn công của Chúc Long.

Bàn Tử tức giận nói: "Thiên Chân cậu trông chừng bạn cậu đi, tôi phải đi giúp Hạo gia và Tiểu Ca." Nói xong, hắn xách súng trường tấn công chạy đến bên cạnh A Ninh, xả một băng đạn vào con Chúc Long đang quấn lấy Trần Hạo và Tiểu Ca!

Ngô Thiên Chân nhìn Lão Dương đang ngồi ngây ngốc một bên lúc khóc lúc cười, lại nhìn ba người Bàn Tử đang không ngừng nổ súng.

Cuối cùng cậu cắn răng, rút súng lục chạy đến bên cạnh ba người, khai hỏa về phía Chúc Long dưới quan tỉnh!

Trong kịch bản gốc, Chúc Long Chúc Cửu Âm thân hình khổng lồ, mình khoác lân giáp đen, đầu mọc sừng hươu, miệng đầy răng nanh, dưới thân thể giống như con rắn khổng lồ mọc ra bốn cái móng vuốt ngắn ngủn!

Súng lục của Ngô Thiên Chân và A Ninh căn bản vô dụng với nó, cuối cùng Ngô Thiên Chân phải nhờ hào quang nhân vật chính, ném lựu đạn vào miệng Chúc Long mới tiêu diệt được.

Nhưng ở thế giới hiện thực này hoàn toàn khác với phim ảnh.

Tuy Trần Hạo cũng thử ném lựu đạn vào miệng Chúc Long, nhưng con quái này không phải động vật bình thường không có linh trí, tốc độ của nó cực nhanh, muốn ném lựu đạn vào miệng nó còn khó hơn dùng súng bắn mù con mắt độc nhất của nó.

Quan trọng nhất là Trần Hạo phát hiện chỉ dùng võ công cổ truyền và Đại Việt Long Tước Đao căn bản không phá nổi lân giáp của Chúc Long!

Đủ thấy lân giáp thứ này cứng rắn đến mức nào, thảo nào súng lục và súng trường đều không làm gì được.

Chỉ thấy Trần Hạo và Tiểu Ca, thân hình như hai đạo tàn ảnh, bay

nhanh nhảy nhót quanh thân thể khổng lồ của Chúc Long.

Đại Việt Long Tước Đao và Hắc Kim Cổ Đao mỗi lần chém lên người Chúc Long đều tóe ra một tràng tia lửa!

Thấy không gian di chuyển của hai người ngày càng nhỏ, Tiểu Ca nhìn lên nhóm Bàn Tử trên quan tỉnh nói: "Trần Hạo, địa hình ở đây bất lợi cho chúng ta, Thiên Chân bọn họ lên rồi, chúng ta cũng rút thôi!" Trần Hạo liếc nhìn, ở đây đối phó Chúc Long quả thực không tiện, bèn gật đầu.

Tiểu Ca thấy thế, thân hình lóe lên lao tới sợi xích sắt khổng lồ, sau đó leo lên cực nhanh.

Trần Hạo cũng không chậm, sau khi lao lên xích sắt, một tay cầm đao một tay bám xích, mượn lực vài cái nhảy theo Tiểu Ca lên quan tỉnh.

Thấy hai người đã lên, Bàn Tử vui vẻ nói: "Hạo gia, Tiểu Ca, chúng ta mau rút thôi, thứ bên dưới kia không dễ đối phó đâu!" Nhìn Chúc Long đang đuổi theo lên, Trần Hạo lắc đầu: "Nếu không giết nó, chúng ta căn bản không đi khỏi đây được.

Mọi người lui ra xa trước đi, nếu có cơ hội thì nổ súng giúp tôi kiềm chế, tôi đi xử lý Chúc Cửu Âm!" Tiểu Ca càng đơn giản hơn, chỉ gật đầu, xách đao đi theo Trần Hạo.

Thấy cảnh này, Bàn Tử bất đắc dĩ nói: "Hai vị gia này đúng là sát thần chuyển thế mà!

Chúng ta lui trước, nếu không cũng chẳng giúp được gì!" A Ninh và Vương Tô Nan không nói hai lời, vừa xoay người phi tốc rút lui, vừa nổ súng giúp kiềm chế Chúc Long.

Ngô Thiên Chân tuy phải kéo theo Lão Dương điên loạn nhưng có Bàn Tử bên kia giúp đỡ, cũng dùng tay còn lại không ngừng nổ súng.

Nhất thời, tiếng súng của bốn người vang lên không dứt, bắn lên lớp lân giáp đen bóng cứng rắn của Chúc Long, tóe ra từng mảng tia lửa!

Trần Hạo và Tiểu Ca lại liên tục chém vài đao lên người Chúc Long nhưng vẫn không gây thương tích, hắn mất kiên nhẫn nói: "Tiểu Ca, nếu cậu còn không động thủ thật sự thì tôi không đợi đâu đấy!" Vừa dứt lời, Trần Hạo thúc giục Thanh Long huyết mạch.

Một luồng sức mạnh hung hãn, cuồng bá bành trướng lập tức lan tỏa khắp cơ thể.

Nhất thời, trên Đại Việt Long Tước Đao trong tay hắn trán phóng ra đao mang màu xanh dài hơn một thước!

Thấy vậy, Tiểu Ca vốn ít khi toàn lực ra tay cũng đành bất đắc dĩ thúc giục Kỳ Lân huyết mạch.

Dù sao cả hai đều là người sở hữu huyết mạch thần thú, nếu không dùng Kỳ Lân huyết mạch, Tiểu Ca căn bản không theo kịp tiết tấu chiến đấu của Trần Hạo! "Oanh!" Trên Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca cũng xuất hiện một đạo đao mang đỏ như máu!

Trần Hạo cười lạnh: "Chúc Long Chúc Cửu Âm!

Hôm nay xem thử con Giao long nhà ngươi ngầu, hay huyết mạch thần thú của ta mạnh hơn!" Nói xong, với tốc độ nhanh hơn trước gấp mấy lần, hắn hóa thành một đạo tàn ảnh nhảy tới trước mặt Chúc Long, nhắm vào móng vuốt ngụy long ở bụng nó mà chém tới! "Phập!" Một tiếng lợi nhận nhập thịt vang lên, cái chân trước to như eo người lớn của Chúc Long bị Trần Hạo chém đứt lìa! "Gào!..." Cú này làm Chúc Long đau điếng, phát ra tiếng rống đau đớn như rồng ngâm, cái đầu lâu khổng lồ lao mạnh về phía Trần Hạo.

Nhưng lúc này Tiểu Ca cũng đã tới, Hắc Kim Cổ Đao lập lòe đao

mang huyết hồng chém "Phập" một tiếng, chặt đứt nốt cái chân trước còn lại của Chúc Long!

Tuy Chúc Long di chuyển dựa vào thân thể như rắn, hai chân trước không có tác dụng thực tế lắm, nhưng mười ngón liền tâm, hai chân trước bị chém đứt lập tức kích thích hung tính khát máu của nó!

Lúc này Chúc Long hoàn toàn không màng đến hai người Trần Hạo đang bộc phát huyết mạch chi lực, nó điên cuồng dùng cái đuôi khổng lồ quật loạn xạ vào hai người.

Nếu không phải Trần Hạo và Tiểu Ca thân pháp cao siêu, tốc độ siêu nhanh thì đã sớm bị đập thành thịt vụn!

Nhưng dù vậy, trong không gian khổng lồ trên quan tỉnh vẫn bị cái đuôi cường hãn của Chúc Long đập cho đá vụn bay tứ tung, ầm ầm rung chuyển.

Tiểu Ca có Kỳ Lân huyết mạch nên không bị Thanh Long huyết mạch áp chế, điểm này Trần Hạo có thể hiểu.

Nhưng Chúc Cửu Âm cũng có thể chống lại, thậm chí ở một mức độ nào đó phớt lờ long uy, khiến Trần Hạo kinh ngạc không thôi.

Đủ thấy con Chúc Cửu Âm này tuyệt đối đã đạt đến địa bộ Giao long.

Nếu cho nó đủ thời gian và thiên tài địa bảo, có lẽ chưa đến một ngàn năm nữa nó có thể hóa giao thành rồng thật!

Nhưng đã gặp phải hôm nay, Trần Hạo sao có thể bỏ qua cơ hội tiêu diệt Chúc Long?

Hắn thúc giục toàn bộ uy lực của Thanh Long huyết mạch lên Đại Việt Long Tước Đao, khí thế bá đạo vô biên chiến đấu với Chúc Long.

Nhìn dáng vẻ bá khí của Trần Hạo, ngay cả Tiểu Ca quanh năm mặt lạnh như băng cũng phải thầm cảm thán, cho dù Kỳ Lân huyết mạch chi lực toàn khai cũng không đạt đến trình độ như Trần Hạo.

Chương 102

Bị kích thích chiến ý bởi Trần Hạo - người cùng mang huyết mạch thần thú, thân hình Tiểu Ca hóa thành một đạo cuồng phong tàn ảnh, cũng lao lên chém giết.

Trong nháy mắt, cái hang đá khổng lồ rộng hàng ngàn mét vuông này, bất kể là cành Thanh Đồng Thụ thô to hay những tảng đá lớn rải rác khắp nơi, chỉ cần bị Chúc Long, Trần Hạo và Tiểu Ca công kích trúng đều sẽ tan tành xác pháo!

Trận chiến như vậy hoàn toàn không phải thứ Chúc Long trong phim ảnh có thể so sánh.

Càng không phải chỉ cần Ngô Thiên Chân ném một quả lựu đạn là giải quyết được vấn đề.

Thấy cảnh này, Ngô Thiên Chân và Bàn Tử đều trợn mắt há hốc mồm, không dám tưởng tượng trận chiến như vậy là do Trần Hạo và Tiểu Ca - những người họ quen biết - tạo ra.

A Ninh và Vương Tô Nan thì chăm chú nhìn vào thân ảnh bá khí vô biên của Trần Hạo.

Trong đôi mắt xinh đẹp, ngoài sự lo lắng cho an nguy của hắn còn thoáng hiện lên một tia tình ý kín đáo!

Đúng lúc này, khí thế đạt đỉnh điểm, Trần Hạo tung người nhảy cao từ trên một tảng đá lớn.

Đại Việt Long Tước Đao trong tay bắn ra đao mang màu xanh dài hơn một mét, chém thẳng vào đầu lâu Chúc Long đang lao tới.

Hắn lạnh lùng quát: "Chết đi cho tiểu gia!

Trảm!!!" Ngay khoảnh khắc Đại Việt Long Tước Đao lập lòe đao

mang màu xanh trên tay Trần Hạo sắp chém trúng Chúc Long, một tiếng rít gào chấn thiên bỗng nhiên vang lên bên tai mọi người.

Đồng thời một thân ảnh to lớn như đoàn tàu hỏa đang lao nhanh trực tiếp húc bay Trần Hạo ra ngoài!

Thấy cơ hội này, con Chúc Long gian xảo kia sao có thể bỏ qua?

Chỉ thấy thân hình nó xoay một vòng trên không trung, lao thẳng về phía Trần Hạo đang rơi xuống đất.

Đúng lúc này, Tiểu Ca tung người chắn trước mặt Trần Hạo, Hắc Kim Cổ Đao lập lòe đao mang đỏ rực vạch ra một tia chớp huyết sắc, chém mạnh lên người Chúc Long! "Oanh!" Sau tiếng nổ lớn, cả Tiểu Ca và Chúc Long đều bị lực phản chấn mãnh liệt đẩy lùi ra sau mười mấy mét.

Trần Hạo vừa đứng dậy mới nhìn rõ, thì ra kẻ vừa cản trở hắn là một con trăn khổng lồ nhỏ hơn Chúc Long vài vòng, dài khoảng mười bảy mười tám mét!

Cuối cùng thì, trong kịch bản gốc ngoài Chúc Long ra đúng là có một con trăn khổng lồ như vậy.

Nhưng con đó đã bị Lão Dương hy sinh dùng lựu đạn nổ chết để cứu Ngô Thiên Chân!

Trần Hạo thầm nghĩ: "Hèn gì nãy giờ cứ thấy thiêu thiếu, thì ra là thiếu con trăn khổng lồ này!" Nghĩ đoạn, Trần Hạo xách Đại Việt Long Tước Đao lao thẳng vào con trăn vừa húc bay mình.

Con trăn vừa định giúp Chúc Long vây công Tiểu Ca, không ngờ Trần Hạo từ phía sau lăng không nhảy tới, một đao mang tàn nhẫn bá đạo chém thẳng vào vị trí thất tấc (điểm yếu của rắn)! "Bầm!" Một tiếng vang lớn, con trăn bị Trần Hạo đang nổi nóng oanh cho bay xa vài mét, nặng nề đập xuống đất!

Nhìn một màn khủng bố này, ngay cả Tiểu Ca đang cứng đối cứng với Chúc Long cũng không khỏi âm thầm tặc lưỡi.

Giao long Chúc Cửu Âm càng dùng con mắt độc nhất quỷ dị hung tợn nhìn về phía Trần Hạo.

Nhóm Bàn Tử trốn ở xa lúc này đang cuống cuồng.

Không còn cách nào khác, cận chiến chắc chắn không giúp được gì, nhưng dùng súng chi viện lại sợ bắn nhầm Trần Hạo và Tiểu Ca.

Suy tư một lát, Vương Tô Nan lớn tiếng hét: "Trần Hạo, bức con trăn đó về phía em!

Em tạm thời kiềm chế nó, để anh rảnh tay đi giúp Tiểu Ca!" Nhìn Tiểu Ca đang bay nhảy lên xuống vây quanh Chúc Long, Trần Hạo không nói hai lời, xách Đại Việt Long Tước Đao tấn công con trăn điên cuồng.

Trong sát na, không gian lòng đất tăm tối lập tức được đao mang xanh biếc chiếu sáng vài phần.

Con trăn dài mười bảy mười tám mét, đường kính hơn một mét kia dưới sự tấn công của đao mang điên cuồng, trong chốc lát đã bị bức đến cách nhóm Bàn Tử mười mấy mét!

A Ninh hét lớn: "Trần Hạo mau tránh ra!" Nói rồi mấy người ném ra một đống lựu đạn về phía con trăn.

Cũng may trước đó Trần Hạo đã đưa cho mỗi người vài quả, nếu không lát nữa gặp thứ kia thì biết lấy gì mà chơi!

Nhìn lựu đạn bay tới tấp, Trần Hạo xoay người, hóa thành một đạo tàn ảnh lùi lại vài chục mét.

Con trăn xuất hiện sau này căn bản không biết lựu đạn là cái gì, nên hung tợn trực tiếp lao đầu vào! "Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Trong kịch bản gốc, một hai quả lựu đạn căn bản vô hiệu với con trăn, nhưng lần này nó rốt cuộc cũng không chịu nổi nữa.

Dù sao Bàn Tử, Ngô Thiên Chân, A Ninh, Tô Nan mỗi người ít nhất đều ném ra hai ba quả.

Mười mấy quả lựu đạn cao bạo nổ tung trên nửa thân trên của con trăn, uy lực đó có thể tưởng tượng được!

Chỉ thấy con trăn nặng hàng chục tấn bị nổ văng đập thẳng vào vách đá bên cạnh! "Rầm!" Cả một mảng vách đá lớn bị con trăn húc sập một góc nhỏ, đá vụn rơi xuống chôn vùi một nửa thân thể nó.

Thấy vậy, Bàn Tử hưng phấn hét: "Đừng ngẩn ra đó, bắn đi!" Nói xong, hắn cùng súng trường của Ngô Thiên Chân, súng tiểu liên của A Ninh và hai khẩu súng lục của Vương Tô Nan điên cuồng "chăm sóc" cái đầu lâu khổng lồ của con trăn.

Nhất thời, trong không gian lòng đất vang lên tiếng súng chấn động như rang đậu!

Lại nhìn sang bên phía Chúc Long, hiện tại nó đang bị Trần Hạo và Tiểu Ca liên thủ vây công.

Hai người lần này cũng học khôn, căn bản không đối đầu trực diện với nó mà lợi dụng thân pháp nhanh nhẹn, bay nhanh nhảy nhót quanh thân thể to lớn hai mươi lăm hai mươi sáu mét của Chúc Long.

Mỗi khi lướt qua người Chúc Long đều để lại một vết đao sâu hoắm trên lớp lân giáp cứng rắn.

Chỉ một chốc sau, trên người Chúc Long đã trúng không dưới cả trăm đao!

Chỉ thấy thân thể khổng lồ vốn đen thui giờ đã sớm bị máu tươi

nhuộm đỏ!

Nhìn Chúc Long đã suy yếu đi không ít, Trần Hạo cười nhạt nói: "Sao hả Tiểu Ca?

Còn trụ được không?" Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt mộc nhiên: "Yên tâm, tôi không sao!" Trần Hạo đáp: "Đã vậy thì thừa thế xông lên tiêu diệt nó!" Nói xong, hai người lần nữa hóa thành hai đạo tàn ảnh tung người nhảy lên, lao thẳng vào cái đầu khổng lồ của Chúc Cửu Âm!

Chúc Long lúc này quả thực bị thương không nhẹ, tuy chỉ là thương ngoài da nhưng máu cứ phun ra như không cần tiền thế kia thì có vài tấn máu cũng không đủ chảy!

Chương 103

Thấy Trần Hạo và Tiểu Ca lại lao tới, con mắt độc nhất khổng lồ giữa trán Chúc Long bỗng lóe lên một luồng sáng màu lam rực rỡ.

Sớm đã phòng bị chiêu này, Trần Hạo biết nó định dùng sóng âm đặc thù để khiến hắn và Tiểu Ca rơi vào ảo giác.

Một khi như vậy, hai người rất có thể sẽ trở thành bữa ăn trong bụng Chúc Long!

Ngay khoảnh khắc ánh sáng xanh lam vừa biến đổi, Trần Hạo mạnh mẽ rút khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản cường hóa ra, bắn điên cuồng vào con mắt độc nhất của Chúc Long! "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!..." Chúc Long căn bản không ngờ Trần Hạo lại làm vậy, chưa kịp sử dụng năng lực đặc thù thì con mắt xanh lam to như cái chậu rửa mặt đã bị bắn nát!

Đau đớn khiến nó phát ra tiếng rống như rồng ngâm, thân thể khổng lồ càng điên cuồng húc loạn xạ, ngay cả cành Thanh Đồng Thụ và rễ cây khổng lồ xung quanh cũng bị húc nghiêng húc gãy vô số kể.

Còn những tảng đá lớn đầy đất thì không biết đã bị húc nát bao nhiêu.

Có cơ hội tốt như vậy, Trần Hạo và Tiểu Ca tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chỉ thấy hai người cùng lúc tung người nhảy lên, vung thần đao trong tay, nhắm vào chỗ con mắt độc nhất đã bị bắn nát của Chúc Long mà đâm mạnh vào!

Nhưng đúng lúc này, Chúc Long quất mạnh cái đuôi khổng lồ, vừa

vặn lăng không quất về phía Tiểu Ca đang ở giữa không trung.

Sự trùng hợp này khiến Tiểu Ca buộc phải đá một cước vào đuôi nó mượn lực tránh đi một kích.

Còn Đại Việt Long Tước Đao lập lòe đao mang xanh biếc của Trần Hạo thì "Phập" một tiếng, thế đại lực trầm ngập đến tận cán, đâm sâu vào đầu Chúc Long! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Giao long Chúc Cửu Âm, nhận được 500 điểm thưởng!] "Hả?!

Xong rồi?!" Trần Hạo không thể tin nổi thầm nghĩ.

Phải biết rằng con Chúc Cửu Âm đã hóa thành Giao long này, hắn phải liên thủ với Tiểu Ca, lại còn dùng đến huyết mạch thần thú của mỗi người mới miễn cưỡng tiêu diệt được.

Tuy 500 điểm thưởng là số điểm thưởng nhiều nhất nhận được khi giết quái vật tính đến hiện tại, nhưng nói đi cũng phải nói lại, có chút không xứng với cái danh đại yêu lừng lẫy thời viễn cổ của Giao long cho lắm nhỉ?!

Còn chưa kịp hỏi hệ thống, hắn cảm thấy từ trên người con Giao long Chúc Cửu Âm đã chết hắn trào ra một luồng khí nóng rực, trực tiếp chui vào trong cơ thể hắn!

Ban đầu Trần Hạo tưởng trúng quỷ kế, nhưng luồng khí nóng đó ở trong cơ thể lại không hề gây ra chút cảm giác khó chịu nào, mà đang nhanh chóng dung hợp với Thanh Long huyết mạch, nói chính xác hơn là bị Thanh Long huyết mạch hấp thu mới đúng!

Trong nháy mắt, luồng khí nóng kia biến mất không còn tăm hơi.

Nhưng Trần Hạo phát hiện sau khi hấp thu luồng khí nóng đó, Thanh Long huyết mạch chi lực mạnh hơn trước chừng gấp đôi.

Hoặc có thể nói, Thanh Long huyết mạch chi lực đã tự chủ tiến hóa trở nên cường đại hơn!

Trần Hạo thầm nghĩ: "Xem ra con Giao long Chúc Cửu Âm này đúng là món đại bổ cho huyết mạch thần thú!

Tính ra thì dù tiêu diệt Chúc Long không có điểm thưởng cũng đã lời to rồi!" Lúc này Tiểu Ca đi tới hỏi: "Sao rồi?

Có bị thương không?" Trần Hạo cười nhạt: "Tôi không sao, còn lại một con trăn khổng lồ kia.

Xử lý nó xong là chúng ta thanh tịnh rồi!" Nói xong, hai người xách đao lao về phía con trăn đang bị bốn người Bàn Tử vây công.

Nói về con trăn trong kịch bản gốc, lớp lân giáp cứng rắn bên ngoài quả thực không sợ đạn và lựu đạn.

Trừ khi ném lựu đạn vào miệng mới nổ chết được nó.

Nhưng người đông sức mạnh cũng là đạo lý thiên cổ bất biến.

Bốn người Bàn Tử với ba khẩu súng tiểu liên, hai khẩu súng lục không ngừng "chăm sóc", trước đó lại bị mười mấy quả lựu đạn nổ cho ngơ ngác, con trăn kia thật sự bị bốn người cầm chân.

Dưới hỏa lực áp chế toàn phương vị, con trăn ngay cả nửa thân mình bị đá đè cũng không thoát ra được.

Trần Hạo và Tiểu Ca vừa nhìn thấy liền vui vẻ.

Gặp cái bia thịt sống nằm im một chỗ thế này, không giết thì đúng là có lỗi với bản thân!

Hắn vừa tung người lao tới vừa hét lớn: "Ngừng bắn, để tôi!" Tiểu Ca cũng bay người lên, phối hợp với Trần Hạo cùng tấn công!

Bàn Tử và mọi người lập tức ngừng bắn, thậm chí lùi lại vài mét để chừa đủ không gian chiến đấu cho hai người.

Chỉ thấy Hắc Kim Cổ Đao lập lòe đao mang tinh hồng trong tay Tiểu Ca như cắt đậu phụ, đâm thẳng vào thất tấc của con trăn.

Lớp lân giáp cứng rắn mà ngay cả súng đạn cũng không bắn thủng kia căn bản không ngăn được Tiểu Ca đang bộc phát toàn lực Kỳ Lân huyết mạch.

Trần Hạo càng bá khí hơn, thân ở giữa không trung, Đại Việt Long Tước Đao lập lòe đao mang xanh biếc "Rắc" một cái chém cái đầu to như chiếc xe hơi nhỏ của con trăn làm hai nửa! "Gào!...

Rầm!" Phát ra một tiếng rống không cam lòng, thân thể khổng lồ của con trăn đập mạnh xuống đất rồi nằm bất động. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con trăn tinh ngàn năm, nhận được 200 điểm thưởng.] Trần Hạo thầm nghĩ: "Xem ra con trăn này chắc là đàn em do Chúc Long nuôi dưỡng.

Cũng không biết dùng cách gì mà khiến nó sống được ngàn năm, lại trở nên to lớn như vậy.

Nhưng mấy cái đó không quan trọng, dù sao giết được nó lại có thêm điểm thưởng mới là chính sự." Vốn dĩ Trần Hạo tưởng rằng trăn tinh ngàn năm tuy không bằng Giao long Chúc Cửu Âm nhưng chắc cũng có thể cung cấp cho Thanh Long huyết mạch thêm chút dinh dưỡng chứ?

Kết quả luồng khí lưu nóng rực trong kỳ vọng chẳng hề xuất hiện, ngược lại thanh Long Tước Đao trong tay sau khi chém vỡ đầu trăn, trên lưỡi đao hàn quang lẫm liệt thấp thoáng hiện ra ấn ký một con trăn nhỏ!

Thậm chí Trần Hạo còn cảm giác được uy lực của Đại Việt Long Tước Đao cũng tăng lên không ít!

Trần Hạo thầm nghĩ: "Xem ra con trăn này không có tư cách trở

thành thuốc bổ cho Thanh Long huyết mạch, ngược lại làm lợi cho Đại Việt Long Tước Đao.

Tuy nơi này không phải thế giới huyền huyễn, càng không có tu chân nên sẽ không sinh ra khí linh, nhưng Đại Việt Long Tước Đao có thể nhờ đó sinh ra một tia đao hồn thì Trần Hạo cũng rất hài lòng!" Nhìn xác chết khổng lồ của Chúc Long nằm trên mặt đất, Ngô Thiên Chân kinh ngạc nói: "Không phải nói Chúc Cửu Âm một khi chết đi, thân thể sẽ sáp hóa, trở thành dược liệu làm nến tốt nhất sao?

Hiện tại chết rồi mà thân thể không có biến hóa gì nhỉ?" Ba người Bàn Tử tự nhiên không biết nguyên nhân, Tiểu Ca cũng lắc đầu: "Không rõ, tôi cũng chỉ đọc ghi chép về Chúc Long trong cổ tịch thôi." Còn Lão Dương vẫn bộ dạng thất hồn lạc phách, mọi người căn bản không trông mong y biết gì.

Chương 104

Trần Hạo cũng tò mò, dù sao trong nguyên tác Chúc Cửu Âm bị nổ chết xong thân thể liền sáp hóa cơ mà.

Hắn đoán mò: "Chắc mấy cái đó đều là tin đồn nhảm của người xưa thôi.

Dù sao hung hãn như Chúc Long Giao long thế này, dùng xác nó làm dược liệu sáp nến chẳng phải hơi viển vông sao?

Đừng nói Chúc Long, ngay cả con trăn kia cũng không phải thứ người xưa có thể dễ dàng giết chết được." Mọi người thảo luận đến cuối cùng cũng không làm rõ được.

Lúc này Bàn Tử tiếc nuối than: "Lân giáp của Chúc Long và con trăn kia đều là đồ tốt đấy!

Chỉ tiếc chúng ta không mang đi được, nếu không mang ra ngoài làm cho mỗi người một bộ đồ bó, sau này xuống mộ sẽ an toàn hơn nhiều." Vương Tô Nan cũng tán đồng: "Đúng vậy, lân giáp của hai con quái vật này đao kiếm bình thường khó thương tổn, súng đạn cũng khó bắn thủng." A Ninh cười nói: "Bàn Tử, Tô Nan nha đầu, hai người nếu không nỡ thì mang ra ngoài mà lột, lại chẳng có ai cản đâu." Một câu nói lập tức làm Bàn Tử buồn bực, Vương Tô Nan càng trừng mắt nhìn A Ninh một cái.

Nghe kiến nghị này, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy quả thực có lý.

Với độ cứng rắn của lân giáp Chúc Long và trăn tinh, áo chống đạn công nghệ cao nhất thế giới cũng không bằng!

Hắn vội vàng tiến vào ý thức hải, hỏi thăm hệ thống xem có cách nào không.

Kết quả đáp án hệ thống đưa ra khiến Trần Hạo vui mừng khôn xiết.

Bởi vì chỉ cần tốn 50 điểm thưởng, hệ thống có thể dùng lân giáp và da của Chúc Long hoặc trăn tinh làm ra một bộ quần áo bất kỳ kiểu dáng nào theo yêu cầu của Trần Hạo.

Đương nhiên, đây không phải luyện khí trong tiểu thuyết huyền huyễn hay tiên hiệp, chỉ là làm thành quần áo mà thôi.

Nhưng thế cũng đủ rồi.

Trần Hạo nói: "Mọi người giúp một tay lột da Chúc Long và trăn tinh ra, tôi có cách làm quần áo cho mọi người!" Vừa nghe vậy, đừng nói Bàn Tử, A Ninh, Vương Tô Nan và Ngô Thiên Chân hưng phấn, ngay cả Tiểu Ca vốn trầm ổn điềm tĩnh cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Ngay sau đó, mọi người không kịp chờ đợi bắt đầu sự nghiệp lột da!

Trần Hạo vừa dùng Đại Việt Long Tước Đao lột da Chúc Long, vừa thầm suy tính.

Trong nguyên tác, Ngô Thiên Chân và A Ninh hai người dễ dàng giết chết Chúc Long.

Trần Hạo cứ tưởng ngoài việc Ngô Thiên Chân có hào quang nhân vật chính ra thì Chúc Long thực ra cũng không mạnh lắm.

Kết quả thực sự gặp mặt mới phát hiện đó căn bản là chuyện nhảm nhí.

Đừng nói Chúc Cửu Âm đã hóa Giao long, ngay cả con trăn tinh ngàn năm kia, dùng thêm lựu đạn nữa cũng nổ cái rắm ấy?

Nếu trong nguyên tác Ngô Thiên Chân không có hào quang nhân vật chính thì dùng cả trăm quả lựu đạn cũng không nổ chết được,

càng không cần nói đến Chúc Long Giao long còn mạnh hơn!

Mọi người bận rộn gần một tiếng đồng hồ mới lột xong toàn bộ da Chúc Long và trăn tinh.

Nhìn đống da dày cộp chất cao, Ngô Thiên Chân lo lắng nói: "Hạo ca, nhiều da thế này sợ là chúng ta không mang ra nổi đâu nhỉ?" A Ninh và Vương Tô Nan cũng nghĩ vậy, duy chỉ có Bàn Tử từng trải qua chuyện này cười nói: "Tiểu Thiên Chân, cái này cậu đừng lo, Hạo gia sẽ lo liệu được." Ngô Thiên Chân kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo: "Hạo ca, anh thật sự có cách mang nhiều da thế này ra ngoài sao?

Theo em thấy, chi bằng mỗi người mang đủ da làm quần áo ra ngoài thôi, còn lại đừng lấy nữa." Trần Hạo sao có thể bỏ qua đống đồ tốt này, đối với hắn, đám da Giao long và trăn tinh này còn trân quý hơn mấy thứ minh khí kia nhiều.

Hắn cười nhạt: "Bàn Tử nói đúng đấy, cái này mọi người không cần lo, tôi lo liệu được." Tuy mọi người đều vô cùng tò mò Trần Hạo dùng cách gì để mang cả đống da lớn thế kia ra ngoài, nhưng thấy hắn không muốn nói cũng không hỏi nhiều nữa.

Sau đó Trần Hạo lại hỏi Ngô Thiên Chân lấy thanh gỗ Hà Mộc Tập.

Ngô Thiên Chân đưa cho hắn rồi hỏi: "Hạo ca, anh cần thứ này làm gì?" Bàn Tử ở bên cạnh cười nói: "Còn làm gì nữa?

Đương nhiên là dựa theo vị trí ghi chép trên đó đi đảo đấu rồi." Trần Hạo gật đầu: "Không sai, tôi vì hơn hai mươi ngôi cổ mộ trước thời Bắc Ngụy còn sót lại trên đó.

Mọi người cứ yên tâm, tôi mặc kệ xuống cái đấu nào cũng sẽ làm theo quy tắc cũ chúng ta đã bàn." Nghe vậy, Ngô Thiên Chân tự nhiên cũng không lo lắng nữa.

Dù sao đã có tiền lệ ở Tây Sa Hải Để Mộ và Thất Tinh Lỗ Vương Cung, cậu rất tin tưởng lời Trần Hạo.

Lập tức, Tiểu Ca dẫn theo Ngô Thiên Chân, Bàn Tử, A Ninh, Vương Tô Nan và Lão Dương điên loạn đi dọc theo đường cũ trở về.

Trần Hạo thì ở lại thu thập đống da Chúc Long và trăn tinh.

Thấy mọi người đã đi vào cửa hang, Trần Hạo tùy tiện phất tay, thu cả đống da vào không gian trữ vật.

Hắn thầm nghĩ may mà lần này không có quá nhiều minh khí, nếu không muốn mang đi tất cả số da này thì phải vứt bớt minh khí ra lấy chỗ.

Thu dọn xong xuôi, Trần Hạo tăng tốc đuổi theo nhóm Tiểu Ca.

Kết quả vừa đuổi theo vài phút đã nghe phía trước truyền đến một tràng tiếng súng dày đặc.

Trần Hạo cảm thấy vô cùng kỳ lạ, theo lý thuyết hẳn là không còn kẻ địch nào nữa, Bàn Tử lại gặp kẻ địch rồi sao?

Nghĩ đoạn, hắn bèn đề tốc độ lên mức cao nhất, chốc lát sau đã đến sau lưng mọi người.

Ngước mắt nhìn lên, Trần Hạo rốt cuộc hiểu ra chuyện gì.

Chỉ thấy Ngô Thiên Chân, A Ninh, Vương Tô Nan và Bàn Tử, do lúc đại chiến với trăn tinh đạn súng trường đã bắn hết, lúc này đang dùng súng lục không ngừng bắn vào từng con 'Ly cổ' (cổ trùng) đang bay tới.

Tiểu Ca tuy không động thủ nhưng nhìn ý tứ kia là đã chuẩn bị sẵn sàng cắt máu đẩy lùi côn trùng bất cứ lúc nào!

Bàn Tử vừa bắn vừa lải nhải: "Đậu má!

Ở đây sao lại gặp Ly cổ chứ?

Chẳng lẽ trước đó Hạo gia giết chưa sạch?!" A Ninh lo lắng nói: "Đạn của tôi sắp hết rồi, ai còn băng đạn thừa không?!" Vương Tô Nan bĩu môi: "Băng đạn cuối cùng rồi đây." Ngô Thiên Chân nói: "Tôi đến một băng cũng không đủ nữa!" Ngược lại Bàn Tử nhe răng cười: "Lúc này mới thấy cái lợi của việc thân to lực lớn chưa?

Bàn gia tôi trong ba lô còn bốn băng đạn súng lục, mau mỗi người lấy một cái đi." Nói xong hắn lôi ra ba băng đạn từ ba lô ném cho A Ninh.

Ngay sau đó, lại một tràng tiếng súng dày đặc vang lên, đám Ly cổ sắp lao đến trước mặt mọi người lại bị quét sạch một mảng.

Bàn Tử lúc này cũng cuống lên, buồn bực mắng: "Vãi chưởng!

Cứ thế này đạn của Bàn gia cũng sắp cạn rồi!

Hạo gia mà không về kịp thì chúng ta chỉ có nước để Tiểu Ca và Thiên Chân rải máu qua ải thôi!" Lúc này Trần Hạo rốt cuộc đã tới, cười nhạt nói: "Đừng, Tiểu Ca và Thiên Chân cứ rải máu đuổi côn trùng mãi thế, e là chúng ta chưa ra khỏi đây thì hai người họ đã mất máu mà chết rồi!" Nghe thấy tiếng hắn, Bàn Tử mừng rỡ hét lên: "Hạo gia, ông về rồi, may quá, mau cứu mạng!" Vương Tô Nan cũng hét: "Trần Hạo mau lên, dùng súng phun lửa mini của anh thiêu chết đám Ly cổ này đi!" Ngô Thiên Chân và A Ninh cũng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, phảng phất như Trần Hạo là trụ cột tinh thần vậy.

Duy chỉ có Tiểu Ca là vẫn điềm tĩnh thong dong.

Hết cách rồi, ai bảo người ta có tư bản như vậy chứ!

Chương 105

Trần Hạo cười nhún vai: "Ngại quá, nhiên liệu của súng phun lửa mini dùng hết rồi. " "Đậu má!

Hạo gia không đùa đấy chứ?

Thế giờ chúng ta làm sao?" Bàn Tử kinh ngạc trợn to mắt.

Ngay cả A Ninh và Vương Tô Nan, hai cô nàng lạnh lùng xinh đẹp cũng hơi hoảng hốt.

Dù sao bị thứ kinh tởm như Ly cổ ký sinh thì thà chết luôn cho rảnh nợ.

Thấy mọi người đều ngẩn ra, đến bắn súng cũng quên mất, Tiểu Ca vẫn trầm ổn thong dong mở miệng: "Trần Hạo điềm tĩnh như vậy, nhất định là có cách." Lúc này Trần Hạo cũng không nói nhảm nữa, dù sao đạn của Bàn Tử cũng bắn hết rồi, huống hồ đối mặt với nhiều Ly cổ thế này, đây đều là điểm thưởng cả đấy!

Hắn bèn nói: "Đều lui ra sau." Vừa dứt lời, biết Trần Hạo sắp tung đại chiêu, mọi người vội vàng chạy ra sau lưng hắn.

Trần Hạo thì không nhanh không chậm đứng tại chỗ, nhìn đám Ly cổ rậm rạp chằng chịt đang lao tới.

Tùy tức tay bắt pháp quyết, miệng niệm chú: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường...

Cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!" Sát na gian, một con rồng lửa thô như thùng nước từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra.

Đám Ly cổ dày đặc kia chưa kịp lao đến gần đã bị bao trùm trong con rồng lửa hừng hực.

Nhất thời, cả hang động đều bị lửa và khói đen bao phủ.

Thấy cảnh này, Bàn Tử, A Ninh, Vương Tô Nan đều đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini mà Trần Hạo đưa cho.

Ngô Thiên Chân tự nhiên cũng có một cái, nhưng lại đeo cho người bạn Lão Dương đang ngớ ngẩn.

Trần Hạo nhìn thấy thì lắc đầu bất đắc dĩ, thầm nghĩ Ngô Thiên Chân thật sự quá thiện lương!

Hắn bèn lấy ra hai bộ mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini ném cho cậu và Tiểu Ca.

Còn Trần Hạo có bế khí công, căn bản không quan tâm cái này.

Thanh Long huyết mạch đủ để giúp hắn bách độc bất xâm! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Ly cổ, nhận được 0.5 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Ly cổ, nhận được 0.5 điểm thưởng.] ...

Nhìn điểm thưởng đang tăng lên chóng mặt, trong lòng Trần Hạo sướng rơn!

Nhóm Bàn Tử cũng rốt cuộc buông lỏng tâm tình.

Phải đến hơn mười phút sau, khi không còn con Ly Cổ nào sống sót, Trần Hạo mới ngừng thi triển Phong Hỏa Lệnh.

Về phần cái giá phải trả, Trần Hạo lại phải nuốt thêm hai viên Bổ Nguyên Đan.

Không còn cách nào khác, tu vi pháp lực còn quá nông, không chịu nổi nhiệt!

Nếu không phải vì đã học được Sát Phá Lệnh giúp pháp lực tăng

lên một đoạn dài, lại dung hợp huyết mạch Thần thú Thanh Long khiến pháp lực tăng gấp bội, thì dù Trần Hạo có nuốt hết số Bổ Nguyên Đan còn lại cũng không thể nào liên tục thi triển Phong Hỏa Lệnh không ngừng nghỉ như vậy.

Nhưng có bỏ ra thì tự nhiên sẽ có hồi báo.

Hơn mười phút cày cuốc điên cuồng, không chỉ trảm tận giết tuyệt lũ Ly Cổ trong này, mà còn giúp Trần Hạo kiếm được hơn 2000 điểm thưởng.

Giải quyết xong xuôi, nhóm Trần Hạo liền nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Dù sao khắp hang động đều nồng nặc khói độc màu đen, dù không còn Ly Cổ thì mọi người cũng không dám ở lại lâu.

Trên đoạn đường sau đó, Trần Hạo phát hiện ra nơi mà theo cốt truyện gốc, Thiên Chân sẽ bị đám khỉ Ly Cổ ký sinh tấn công.

Kết quả mọi người đi nửa ngày trời cũng không thấy một con khỉ nào.

Trần Hạo lần nữa xác định, đám khỉ Ly Cổ ở đây chắc hẳn đều đã chạy đi tập kích nhóm Bàn Tử trước đó.

Cho nên lúc ấy bọn họ mới gặp phải số lượng khỉ Ly Cổ nhiều gấp mấy lần, thậm chí gấp mười mấy lần so với nguyên tác!

Đi được một đoạn yên ổn, không bao lâu sau Trần Hạo tiến vào một hang động khổng lồ.

Không gian trong hang ít nhất cũng không nhỏ hơn nơi ác chiến với Chúc Long và cự mãng trước đó.

Vừa nhìn vào, trên vách núi tứ phía, đâu đâu cũng thấy những cỗ quan tài rách nát có niên đại lâu đời.

A Ninh tò mò hỏi: "Ở đây sao lại có nhiều quan tài như vậy?!" Trần Hạo đáp: "Gọi là Huyền quan (quan tài treo), là một trong những hình thức mai táng đặc hữu của dân tộc thiểu số phương Nam thời cổ đại.

Thuộc về một loại nhai táng (táng trên vách núi)." Vương Tô Nan đột nhiên hỏi: "Trần Hạo, ý của anh là, nơi này có khả năng là mộ địa quần táng của tộc người Xá?" Trần Hạo thầm nghĩ, theo nguyên tác thì nơi này không chỉ là mộ địa quần táng của người Xá, mà còn là chiến trường của trận chiến cuối cùng đấy chứ!

Hắn gật đầu nói: "Hẳn là như vậy, nhưng cụ thể thế nào thì anh không rõ." Lúc này Thiên Chân nói: "Hạo ca, trước đó khi Tiểu Ca đưa tôi đi ra từ nơi này, cậu ấy nói đây là Thiên Quan Hỏa Long Trận do người Xá bố trí.

Mọi người nhất định phải cẩn thận đấy!" Trần Hạo gật đầu tán đồng: "Cậu nói đúng.

Ở đây không chỉ có hàng ngàn cỗ quan tài cổ đại khổng lồ, bên trong còn có cán thi (xác khô) và lũ chuột lớn ăn xác chết mà lớn lên.

Quan trọng nhất là, trên mặt đất xung quanh đều dính đầy một lớp thi du (dầu xác).

Một khi có một tia lửa nhỏ rơi xuống, chúng ta sẽ bị lửa lớn bao vây thiêu thành tro bụi!" Nghe đến đây, nhóm Bàn Tử đều rùng mình.

Tiểu Ca ung dung nói: "Mọi người đi theo tôi." Dứt lời, cậu ta liền rảo bước đi về phía trận pháp được bố trí bởi hàng ngàn cỗ quan tài khổng lồ kia.

Thật ra theo nguyên tác, Trần Hạo cũng biết cách đi ra khỏi đây.

Huống hồ hiện tại lại đạt được truyền thừa Bàn Sơn hoàn chỉnh, không biết cốt truyện thì cũng vẫn có thể nhẹ nhàng thông qua.

Nhưng Trần Hạo cảm giác mọi người sẽ không dễ dàng đi ra như vậy.

Dù sao trước đó đã có lần sự việc xảy ra lệch khỏi nguyên tác.

Chương 106

Nếu lát nữa trong này có tình huống đột phát, Trần Hạo tuyệt đối sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Dần dần, dưới sự dẫn dắt của Tiểu Ca, mọi người đã đi được một phần ba quãng đường của Thiên Quan Hỏa Long Trận.

Thấy đi lâu như vậy mà vẫn chưa xuất hiện bất kỳ chuyện gì, Bàn Tử cười ha hả nói: "Chúng ta từ lúc đi vào đến giờ, liên tiếp gặp rắc rối không ngừng.

Có thể nói là cửu tử nhất sinh cũng không quá, hiện tại tốt rồi, rốt cuộc có thể bình bình an an, yên yên ổn ổn đi hết một đoạn đường." Nhưng lời còn chưa dứt, trong vô số quan tài xung quanh vang lên từng trận tiếng kêu "chi chi".

Nghe âm thanh này thì tuyệt đối là loài động vật nhỏ như chuột.

Tiểu Ca đột nhiên hét lớn: "Không hay rồi, mọi người mau đi theo tôi!" Nói xong liền tăng tốc độ lao về phía trước.

Vừa nãy mọi người nghe Trần Hạo giới thiệu về nơi này, tự nhiên cũng đoán được tiếng kêu kia là do thứ gì phát ra.

Vì thế mấy người vội vàng rảo bước, đi theo Tiểu Ca bắt đầu chạy.

Nhưng chưa chạy được bao xa, nhóm Trần Hạo phát hiện họ đã bị vô số con chuột lớn dài hơn một thước bao vây!

Bàn Tử kinh hãi kêu lên: "Mẹ kiếp!

Đám chuột này cũng quá lớn rồi đấy, rốt cuộc là ăn cái gì mà lớn được như thế này a!" Vương Tô Nan bắt đầu "cà khịa": "Đều là lúc nào rồi, ông còn nghiên cứu chuột vì sao biến lớn?

Tôi nên khen ông trái tim lớn hay là đồ vô tâm vô phế đây?" Thiên Chân cầm khẩu súng lục còn lại nửa băng đạn, buồn bực nói: "Hạo ca vừa nói, ở đây không thể có lửa, dù là một đốm lửa nhỏ cũng không được.

Vậy súng của chúng ta chẳng phải vô dụng sao?" A Ninh nhíu mày nói: "Có nổ súng cũng vô dụng, chúng ta đều không còn bao nhiêu đạn dược, căn bản giết không hết tất cả đám chuột lớn này!" Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Trần Hạo và Tiểu Ca vẫn bình tĩnh ung dung, những người còn lại đều rút binh khí lạnh của mình ra, Bàn Tử thậm chí ngay cả nửa thanh Đường hoành đao gãy cũng lôi ra!

Trần Hạo lại thản nhiên nói: "Mọi người không cần lo lắng, tất cả dựa sát vào tôi, chỉ cần không vượt ra khỏi bán kính hai mét quanh tôi, tôi bảo đảm mọi người bình an vô sự." Nói xong, hắn thôi động huyết mạch Thanh Long, một cỗ Long uy vô hình lập tức lan tràn ra bốn phía.

Chỉ thấy số lượng chuột lớn đông đảo kia quả nhiên không dám tới gần phạm vi bốn mét quanh người Trần Hạo.

Bàn Tử cười ha hả: "Hạo gia đúng là trâu bò!

Bàn gia tôi biết ngay, chỉ cần có Hạo gia đi cùng xuống đấu, vô luận gặp phải phiền toái gì cũng đều có thể giải quyết dễ dàng!" Những người khác cũng vui mừng không thôi, tất cả đều vây quanh Trần Hạo, duy trì đội hình vòng tròn tiếp tục tiến lên.

Những con chuột lớn vây quanh kia đều thần sắc kinh khủng liên tục lui về phía sau, đánh chết cũng không dám tới gần.

Trần Hạo vừa đi vừa nói: "Lời này của Bàn Tử thật ra sai rồi.

Ở đây ngoại trừ tôi ra, Tiểu Ca thật ra cũng có loại năng lực này." Tiểu Ca ít nói đột nhiên lắc đầu: "Sai.

Huyết mạch Kỳ Lân của tôi tuy rằng cũng có một chút uy áp, nhưng tuyệt đối sẽ không phát ra loại Long uy này.

Tôi thôi động huyết mạch uy áp, cũng chỉ có thể bảo vệ chính mình vô sự mà thôi." Nghe đến đây, mọi người mới biết huyết mạch đặc thù của Trần Hạo rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Khi mọi người tưởng rằng có thể dựa vào Long uy của Trần Hạo để bình an vô sự đi ra khỏi nơi này, thì vô số quan tài trên vách núi tứ phía đột nhiên phát ra từng trận tiếng vang "kẽo kẹt".

Ngay sau đó, rất nhiều quan tài trên mặt đất cũng phát ra loại thanh âm rợn người này.

Thân mang đạo pháp, Trần Hạo lập tức hiểu ra, lại bị hắn đoán trúng, quả nhiên lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tiểu Ca trầm giọng nhắc nhở mọi người: "Mọi người cẩn thận, là thi biến!" Nhìn xung quanh không chỉ có hàng ngàn con chuột lớn bao vây, trên vách núi dựng đứng còn có một đám lớn bánh chưng (cương thi) đang lao xuống, trong lòng đám người Bàn Tử nháy mắt có cảm giác như hàng vạn con lạc đà Alpaca chạy qua.

Bàn Tử buồn bực hét lên: "Mẹ kiếp!

Chúng ta cũng quá xui xẻo rồi đi?!

Hiện tại trước có chuột lớn vây đuổi, sau lại có đại quân bánh chưng chặn đường, chẳng lẽ Bàn gia tôi phải bỏ mạng ở đây sao?!" Trần Hạo bình tĩnh nói: "Bàn Tử, biết đủ đi.

Hàng ngàn con chuột lớn này ăn không biết bao nhiêu xác khô mới có thể lớn bằng con mèo rừng như vậy.

Nếu không có đám chuột này ăn bớt xác chết, hiện tại chúng ta ít nhất sẽ bị mấy ngàn con bánh chưng vây công rồi!" Thiên Chân lược đánh giá một chút, nói: "Hạo ca, đúng như anh nói, phía trên kia dường

như cũng có ít nhất cả ngàn con bánh chưng nhảy xuống!" Vương Tô Nan lạnh lùng nói: "Vậy thì thế nào?

Cùng lắm thì giết sạch!" Trần Hạo hiếm khi cười ha hả nói: "Tô Nan nói đúng, cùng lắm thì giết sạch, chúng ta đi!" Nói xong, hắn thôi động Long uy, bức ép hàng ngàn con chuột lớn lùi ra ngoài phạm vi hai mét, dẫn theo mọi người lao về phía trước.

Nhưng chưa đi được bao lâu thì đành phải dừng lại.

Bàn Tử ngẩn người nhìn đám xác khô bánh chưng rậm rạp chằng chịt chắn trước mặt, hỏi: "Hạo gia, làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ thật sự phải giết mở đường máu?" Trần Hạo biết đạn dược trong súng của mọi người đều đã bắn hết, nếu chỉ dựa vào vũ khí lạnh, ngoại trừ hắn và Tiểu Ca ra, những người khác đều không dám bảo đảm có thể giết ra ngoài.

Nhưng sở dĩ hắn bình tĩnh ung dung là vì trong không gian trữ vật còn không ít đạn dược.

Lựu đạn không dám dùng ở đây, nhưng đạn thường thì không vấn đề gì!

Thế là hắn dừng bước, cười nói: "Yên tâm, sẽ không để các người bị bánh chưng ăn thịt đâu." Lời vừa dứt, từ trong ba lô (không gian trữ vật), hắn lấy ra hơn ba mươi băng đạn súng lục cùng hơn hai mươi băng đạn súng trường tấn công ném xuống đất.

A Ninh kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ trong ba lô của anh đều đựng đạn dược?

Vậy còn những tấm da Chúc Long và cự mãng đâu?" Không đợi cô nói xong, Vương Tô Nan đang nhanh chóng nhặt băng đạn súng lục liền châm chọc: "Đều là lúc nào rồi còn quản đồ đạc để ở đâu?

Mau lấy đạn đi!" Bàn Tử càng sẽ không đi hỏi Trần Hạo, hắn

hưng phấn không thôi nhặt hai băng đạn súng lục dự phòng, sau đó lấy sáu bảy băng đạn súng trường tấn công nhét vào túi. "Bàn gia tôi biết ngay Hạo gia có hậu thủ, hiện tại đạn dược được bổ sung, chỉ cần chúng ta không bắn vào lớp thi du trên mặt đất, bao nhiêu xác khô bánh chưng Bàn gia cũng có thể xử đẹp!" Thiên Chân và A Ninh cũng vội vàng lấy băng đạn súng lục dự phòng, sau đó chia đều mười mấy băng đạn súng trường còn lại.

Về phần hơn hai mươi băng đạn súng lục kia, tất cả đều để lại cho Tô Nan.

Không còn cách nào, ai bảo cô nàng lãnh diễm này chỉ dùng súng lục tiểu liên, không trang bị súng trường tấn công!

Cuối cùng, Tiểu Ca cư nhiên cũng hiếm khi mở miệng nói: "Trần Hạo, chỗ đó còn súng không?" Thấy Tiểu Ca cũng cần vũ khí nóng, Trần Hạo liền biết cậu ta coi trọng hàng ngàn con bánh chưng này thế nào.

Hắn không nói hai lời, lại từ trong ba lô lấy ra hai khẩu súng lục và hơn mười băng đạn.

Tiểu Ca lắc đầu, chỉ nhận một khẩu súng, sau đó nhận hết băng đạn rồi nói: "Tôi cần một khẩu súng là được, cận chiến tôi có Hắc Kim Cổ Đao!" Lúc này, tuy rằng hàng ngàn con chuột lớn không dám tới gần, nhưng đám xác khô bánh chưng kia lại hoàn toàn không sợ uy áp huyết mạch Thanh Long, động tác cương cứng lao tới! "Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!..." "Đát đát đát..." Trong lúc nhất thời, nhóm Bàn Tử lập tức hỏa lực toàn khai, lưng tựa lưng vây thành một vòng tròn, điên cuồng xạ kích về phía đám bánh chưng đang lao tới!

Chỉ thấy những con cương thi lao lên trước nhất chưa kịp tới gần trong vòng mười mét đã bị bắn nát đầu, nháy mắt ngã xuống một

mảng lớn.

Nhưng đám phía sau trực tiếp giẫm lên thi thể đồng bọn ngã xuống, lại tiếp tục lao lên.

Chương 107

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo vừa dùng Desert Eagle (Sa Mạc Chi Ưng) bắn headshot, vừa hét lên: "Mọi người mau chóng đột tiến, nếu không lát nữa sẽ bị chặn chết ở trong này!" Những người có mặt, ngoại trừ Lão Dương thần trí không rõ, không ai là kẻ ngốc, tự nhiên hiểu Trần Hạo nói không sai.

Vì thế dưới sự bảo hộ của Long uy, mọi người đi theo Trần Hạo nhanh chóng đột phá.

Về phần hàng ngàn con chuột lớn kia, dù sao cũng không dám vượt lôi trì nửa bước, mọi người tạm thời mặc kệ! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi, đạt được 2 điểm thưởng!]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi, đạt được 2 điểm thưởng!]` Nhìn hệ thống thông báo nhảy liên tục, Trần Hạo không khỏi thầm bĩu môi.

Đám xác khô này cấp bậc quá thấp, điểm thưởng không nhiều bằng khỉ Ly Cổ.

Xem ra đám này đều là loại cương thi cấp thấp nhất, cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút mà thôi.

Nghĩ vậy, hắn càng thêm yên tâm, dẫn theo mọi người ung dung tiếp tục lao về phía trước.

Nhưng khi đột phá được hai phần ba quãng đường của Thiên Quan Hỏa Long Trận, Trần Hạo đột nhiên phát hiện không đúng.

Vốn dĩ nếu không có chuyện ngoài ý muốn, mọi người có thể từ từ đi theo Tiểu Ca, sẽ không bị trận pháp làm lạc phương hướng.

Nhưng hiện tại mọi người vừa đánh vừa lui, ngay cả Tiểu Ca cũng không kịp quan sát kỹ lộ trình.

Mọi người tuy cảm giác vẫn đang đi về phía trước, nhưng thực tế là bị trận pháp mê hoặc, đã đi lệch khỏi quỹ đạo đường thẳng.

Trần Hạo biết trận pháp này ngoài việc nuôi chuột và cương thi, chủ yếu là lợi dụng hàng ngàn cỗ quan tài để khiến người nhập trận sinh ra ảo giác về thị giác, làm họ không thể thoát khỏi mê cung này.

Cách phá trận trực tiếp hiệu quả nhất là đốt lớp thi du ở rìa ngoài cùng, dùng lửa lớn định vị dẫn đường.

Nhưng hiện tại nhóm Trần Hạo mới đi được hai phần ba quãng đường, một khi đốt thi du bên trong, đừng nói chạy thoát, chưa chạy được bao xa đã táng thân trong biển lửa rồi!

Cũng ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, Bàn Tử, Thiên Chân, A Ninh và Vương Tô Nan đều tập trung ánh mắt lên người Trần Hạo.

Trần Hạo suy tư một chút rồi nói: "Bốn người các cậu tiếp tục duy trì hỏa lực.

Tiểu Ca, hai chúng ta dùng đao chém nát tất cả quan tài ngáng đường để mở lối!" Nghe cái biện pháp "không còn cách nào khác" này, Tiểu Ca cũng chỉ đành bất đắc dĩ đồng ý.

Dù sao trong tình cảnh khẩn cấp này, căn bản không có thời gian để từ từ tìm lối ra, vậy chỉ có thể dùng sức mạnh phá vỡ xảo thuật!

Ngay lập tức, Bàn Tử, Thiên Chân, A Ninh và Vương Tô Nan biến đổi đội hình, chắn ở ba hướng trái, phải, sau.

Trần Hạo và Tiểu Ca thì rút ra Đại Việt Long Tước Đao và Hắc Kim Cổ Đao, lần nữa lấp lánh đao mang màu bích lục và tinh hồng, chém về phía đám quan tài rách nát chắn phía trước! "Oanh!!!" Sau

một tiếng nổ lớn, ba bốn tầng quan tài chắn ngang trước mặt Trần Hạo và Tiểu Ca lập tức bị hai người chém nát vụn tứ tán!

Trần Hạo cười nhạt: "Đi!" Bàn Tử vừa không ngừng bắn, vừa cười ha hả: "Có Hạo gia và Tiểu Ca ở đây thật đỡ lo!

Mấy việc dùng sức mạnh phá sách lược này, cũng chỉ có hai người mới đảm nhiệm nổi!" A Ninh và Vương Tô Nan bĩu môi không thèm để ý Bàn Tử, đi sát theo hai người Trần Hạo vượt qua tầng trở ngại.

Thiên Chân bất đắc dĩ than: "Bàn Tử, mặc kệ là lúc nào, cái miệng cậu cũng không chịu nhàn rỗi nhỉ!

Mau đi thôi, nếu không thì cậu ở lại đoạn hậu nhé." Nói xong, cậu ta kéo Lão Dương đang hồn hồn ngách ngách lao qua đống tàn hài quan tài!

Bàn Tử sả hết một băng đạn, quật ngã một lớp cương thi gần nhất rồi hét lên: "Ấy!

Chờ Bàn gia với!" Nói rồi phi nhanh đuổi theo.

Mọi người vừa vượt qua một bức tường quan tài, đi chưa được bao xa lại bị chặn đường.

Vẫn cách cũ, bốn người Thiên Chân yểm hộ hỏa lực, chặn cương thi lại gần, Trần Hạo và Tiểu Ca không nói hai lời xông lên chém giết. "Rầm rầm rầm!..." Bức tường quan tài cao ba bốn mét xếp chồng lên nhau lập tức bị chém tan tành!

Ngay sau đó, bốn người Bàn Tử mang theo Lão Dương lại đột tiến, vượt qua đống đổ nát.

Cứ lặp lại như vậy, dưới sự phá hoại bạo lực của Trần Hạo và Tiểu Ca, cả nhóm ngạnh sinh cường công qua mười mấy bức tường quan tài, mắt thấy sắp lao ra khỏi biên giới Thiên Quan Hỏa Long

Trận!

Bàn Tử hưng phấn cười to: "Hạo gia, Tiểu Ca cố lên, chỉ còn hai bức tường nữa là chúng ta ra được rồi!" Nhìn Tiểu Ca mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, Trần Hạo biết huyết mạch chi lực của cậu ta đã hao tổn nghiêm trọng.

Hắn vội lấy ra Bổ Nguyên Đan và Dưỡng Nguyên Đan, ném cho mỗi người một viên. "Tiểu Ca mau uống đi, mau chóng khôi phục huyết mạch chi lực." Nói xong, hắn cũng uống một viên Bổ Nguyên Đan.

Dù sao Thanh Long huyết mạch đã tiến hóa, mạnh hơn Tiểu Ca hiện tại một bậc, cho nên Trần Hạo chỉ dùng Bổ Nguyên Đan chứ không cần Dưỡng Nguyên Đan.

Tiểu Ca không nói hai lời, nhận đan dược nuốt xuống, hoàn toàn không lo lắng thuốc Trần Hạo đưa có vấn đề hay không.

Qua đó có thể thấy được, Tiểu Ca hiện tại cực kỳ tin tưởng Trần Hạo.

Khi A Ninh, Vương Tô Nan vừa bắn vừa vượt qua đống tàn tích hội hợp với nhóm Trần Hạo, sáu bảy trăm con cương thi còn lại cũng chậm rãi bò qua đống đổ nát bức tới.

Những con chuột lớn vẫn luôn bị Long uy của Trần Hạo chấn nhiếp không dám vượt lôi trì nửa bước kia, lúc này đôi mắt đỏ ngầu kêu loạn "chi chi".

Sau đó dường như phát điên, hoàn toàn mặc kệ uy áp Long uy, ùa lên tấn công.

Thấy cảnh này, Bàn Tử kinh hãi: "Mẹ kiếp!

Đám chuột này đột nhiên không sợ huyết mạch uy áp của Hạo gia nữa rồi!" Do mặt đất chỗ nào cũng ngâm đầy thi du, mọi người căn

bản không dám nổ súng xuống đất bắn chuột.

Vương Tô Nan mặt lạnh tanh, cắm súng vào bao, rút ra dao Cẩu Thối (Kukri) siêu hợp kim, chém điên cuồng vào đám chuột dưới chân!

Bàn Tử cũng vung Đường Hoành Đao chém liên tục mười mấy con.

Chỉ có A Ninh và Thiên Chân chịu thiệt, hai người chỉ có dao găm ngắn, hoàn toàn bất lợi trong loại cận chiến này!

Quan trọng nhất là mọi người không dám nổ súng xuống đất, hạn chế rất lớn công kích.

Mắt thấy sáu bảy trăm con cương thi cũng dần dần đuổi tới.

Trần Hạo nói: "Tiểu Ca, tiếp tục phá quan tài mở đường, tôi đối phó đàn chuột!" Tiểu Ca không nói nhảm, gật đầu, Hắc Kim Cổ Đao trong tay lại trán phóng đao mang huyết hồng, chém thẳng vào bức tường quan tài phía trước.

Chương 108

Cũng may có đan dược của Trần Hạo, nếu không Tiểu Ca hiện tại căn bản vô lực sử dụng đao mang nữa.

Trần Hạo cầm Đại Việt Long Tước Đao lấp lánh đao mang bích lục, chém ra một mảng đao ảnh về phía đàn chuột đang ùa tới! "Oanh!

Oanh!

Oanh!..." Trong nháy mắt, bất kể là đám chuột lớn trên mặt đất hay những cỗ quan tài rách nát xung quanh đều bị chém thành một đống tàn hài.

Những con chuột bị chém thành mảnh vụn càng làm máu me đỏ lòm đầy đất! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con chuột biến dị, đạt được 0.3 điểm thưởng.]` Trần Hạo không ngờ đám chuột ăn xác chết biến dị này lại có điểm thưởng ngang với Ly Cổ.

Qua đó có thể thấy, một khi bị thứ này cắn trúng, khẳng định sẽ trúng thi độc mà chết!

Vì thế Trần Hạo cao giọng nhắc nhở mọi người tuyệt đối đừng để chuột cắn.

Bên kia Tiểu Ca sau vài đao đã phá tan bức tường quan tài chặn đường, mọi người vừa đánh vừa lui, lại vượt qua một đạo trở ngại.

Mắt thấy chỉ còn bức tường quan tài cuối cùng chắn trước mặt, chỉ cần xông ra ngoài là có thể châm lửa đốt chết lũ chuột và cương thi này.

Trần Hạo lập tức thôi động huyết mạch Thanh Long lên trạng thái mạnh nhất, điên cuồng chém ra một mảng lớn đao mang, cộng thêm

sự phối hợp của Tiểu Ca.

Bức tường cuối cùng như bị pháo kích trúng, "Oanh" một tiếng nổ tung đầy trời mảnh vụn.

Những con chuột điên cuồng lao lên cũng bị quét sạch một mảng nhỏ!

Huyết mạch chi lực vừa mới khôi phục một chút của Tiểu Ca lại cạn kiệt, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Trần Hạo nói: "Tiểu Ca đưa Thiên Chân ra ngoài trước, tôi ở lại đoạn hậu!" Tiểu Ca vô cùng tin tưởng thực lực của hắn, gật đầu, giúp Thiên Chân dìu Lão Dương chạy ra ngoài.

Bàn Tử vừa chạy vừa bắn, hét lớn: "Hạo gia nhanh lên một chút, bọn tôi đợi ở bên ngoài!" A Ninh và Vương Tô Nan càng trực tiếp: "Trần Hạo, nếu anh không ra, bọn em sẽ đứng đợi mãi ở bên ngoài." Nhìn bộ dạng không yên lòng của ba người, Trần Hạo cười: "Đều mau đi đi, làm cứ như sinh ly tử biệt vậy.

Yên tâm, mấy thứ lộn xộn này không giữ được tiểu gia ta đâu!" Lời vừa dứt, hắn lại chém ra một mảng đao mang, giúp ba người Bàn Tử dọn sạch đám chuột xung quanh.

Mắt thấy ba người đều đã đột phá ra ngoài, Trần Hạo thu đao vào vỏ, chân dùng sức tung người nhảy lên.

Đồng thời tay bắt pháp quyết, miệng niệm chú: "Tả phù Lục Giáp, Hữu vệ Lục Đinh, Tiền hữu Hoàng Thần, Hậu hữu Việt Chương, Thần thức sát phạt, Bất tị hào cường...

Cấp cấp như luật lệnh!

Phong Hỏa Lệnh!!!" Trong chớp mắt, một con hỏa long liệt diễm to như thùng nước từ ngón tay kiếm quyết bắn ra, lượn một vòng giữa không trung liền bao trùm tất cả đám chuột lớn và cương thi

xung quanh vào trong. "Oanh!" Nguyên cả Thiên Quan Hỏa Long Trận bị Phong Hỏa Lệnh kích hoạt, lửa lớn nháy mắt bùng lên không dứt.

Nhìn đám chuột bị thiêu kêu "chi chi" thảm thiết cùng đám cương thi lặng lẽ hóa thành tro bụi, Trần Hạo thầm cười lạnh: Lũ tạp toái, cùng với Hỏa Long Trận này hóa thành tro tàn đi!

Chỉ riêng liệt diễm hỏa long do Phong Hỏa Lệnh bạo phát ra đã đủ cho lũ cương thi và chuột biến dị chịu đựng rồi.

Lại thêm không gian lòng đất khổng lồ này đều bị Thiên Quan Hỏa Long Trận lấp đầy, bên ngoài lại là đất ngấm đầy thi du.

Trong lúc nhất thời, không chỉ sáu bảy trăm con cương thi và gần ngàn con chuột biến dị, mà ngay cả hàng ngàn cỗ quan tài cổ của người Xá trên vách núi cũng đều bị lửa lớn thiêu rụi!

Một trận lửa lớn này thiêu đốt khủng khiếp, đến mức người sở hữu huyết mạch Thanh Long như Trần Hạo cũng phải nhanh chóng rút ra khỏi cửa hang.

Nếu không ngọn lửa nóng rực kia dù đứng cách xa cũng có thể nướng chín người!

Nhìn từng mảng cương thi và chuột biến dị hóa thành tro tàn, trong lòng Trần Hạo vui sướng không kể xiết.

Bởi vì âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu đang vang lên liên hồi. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi, đạt được 2 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con chuột biến dị, đạt được 0.3 điểm thưởng.]` Nhìn điểm thưởng trong bảng thuộc tính tăng vùn vụt, trong lòng Trần Hạo nở hoa.

Lửa lớn cháy hơn nửa giờ sau, tiếng thông báo hệ thống rốt cuộc mới dừng lại.

Tuy rằng hang động khổng lồ vẫn nồng nặc khói đen khiến Trần Hạo không thấy rõ tình hình bên trong, nhưng hắn tin tưởng với uy lực của Thiên Quan Hỏa Long Trận, đám quái vật kia tuyệt đối không con nào chạy thoát.

Một trận lửa này trực tiếp giúp Trần Hạo tăng thêm hơn 1700 điểm thưởng.

Cộng thêm số đã giết trước đó, đợt này Trần Hạo lại cày được hơn 1800 điểm.

Hí hửng kiểm tra xong bảng thuộc tính, Trần Hạo liền xoay người đi vào thông đạo, hội họp với nhóm Thiên Chân.

Vài phút sau, Trần Hạo nhìn thấy A Ninh, Vương Tô Nan, Bàn Tử, Tiểu Ca và Thiên Chân đang đợi giữa đường.

A Ninh và Vương Tô Nan thấy Trần Hạo rốt cuộc đã về, song song chạy lên hỏi han: "Trần Hạo anh ổn chứ?

Có bị thương chỗ nào không?" Nhìn hai đại mỹ nữ lãnh diễm quan tâm mình như vậy, trong lòng Trần Hạo cũng được an ủi không ít.

Hắn thản nhiên đáp: "Yên tâm, anh rất khỏe, không sao cả." Thiên Chân và Bàn Tử cũng vội vàng đi tới hỏi han ân cần, ngay cả Tiểu Ca thần tình mộc nột cũng ném tới một ánh mắt dò hỏi.

Qua đó có thể thấy, đám người này hiện tại thật sự coi trọng người bạn là Trần Hạo đây.

Sau một hồi giao đàm ngắn ngủi, mọi người rốt cuộc buông lỏng tâm tình.

Bàn Tử mới hỏi: "Hạo gia, hiện tại chúng ta có chương trình gì

không?

Tiếp tục dạo một vòng ở đây hay trực tiếp đi về?" Thiên Chân kinh ngạc hỏi: "Hạo ca, còn có việc chưa làm sao?" Bàn Tử cười nói: "Hạo gia không phải đã hứa, mỗi khi xuống một ngôi mộ sẽ thanh trừ hết mọi nguy hiểm bên trong sao." Vừa nghe lời này, Thiên Chân lập tức ngượng ngùng nói: "Cảm ơn Hạo ca.

Đều là vì lý tưởng của tôi mới khiến mọi người chịu mệt, thật phiền toái quá." Trần Hạo cười nhạt không trả lời, trong lòng lại nghĩ: Bàn Tử hiểu lầm rồi.

Không có Thiên Chân, cái tên "tiểu thánh mẫu" này, hắn làm gì có chuyện vì giúp cậu ta mà đi thanh lý nguy hiểm cổ mộ chứ.

Nói thật, tiểu gia ta cũng không vĩ đại đến mức thanh lý nguy hiểm để báo cáo quốc gia, đó đều là cái cớ lừa người mà thôi.

Chương 109

Thật ra tiểu gia chỉ mượn đám quái trong mộ để cày điểm thưởng, đổi lấy thêm nhiều đạo pháp và kỹ năng thôi.

Cậu nghĩ nhiều rồi!

Nhưng đã hiểu lầm thì Trần Hạo cũng sẽ không giải thích.

Hắn nói: "Cũng không có chương trình gì.

Dù sao ở đây có hai con đường, chúng ta đi con đường nào thì cũng đã càn quét một đường rồi.

Hiện tại con đường chúng ta đi ra chính là đường Thiên Chân và Tiểu Ca đi vào.

Chúng ta chỉ cần dọc theo đường này, một đường dọn dẹp đi ra, phỏng chừng lũ quỷ quái trong này cũng bị giải quyết hết!" "Được, đã có Hạo gia nói vậy, Bàn gia tôi tuyệt không hai lời.

Chúng ta đi thôi." A Ninh và Vương Tô Nan tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến, song song đứng hai bên Trần Hạo, đi theo hắn ra ngoài.

Tiểu Ca không nói gì, nhưng nhìn bước chân cậu ta theo sát mọi người là biết cũng tán thành cách làm của Trần Hạo.

Về phần Thiên Chân thì càng không cần phải nói, hiện tại đang bị sự "thâm minh đại nghĩa" của Trần Hạo làm cho cảm động đây.

Trên đường đi sau đó, nhóm Trần Hạo cũng kiến thức được ba cái hang động hoàn toàn giống nhau mà Thiên Chân gặp phải, đây cũng là trận pháp khốn người do tộc nhân Xá tạo ra.

Đương nhiên, cái hồ nước có thể dìm chết người do địa hình đặc

thù tạo thành dòng chảy ngược kia, nhóm Trần Hạo cũng đồng dạng được chiêm ngưỡng.

Mãi ba tiếng đồng hồ sau, nhóm Trần Hạo mới rốt cuộc đi ra khỏi cổ mộ, hay nói đúng hơn là địa bàn của Tần Lĩnh Thần Thụ.

Ngay khoảnh khắc chân trước Trần Hạo vừa bước ra khỏi cửa động, trong đầu vang lên tiếng hệ thống: `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ lần nữa thanh lý toàn bộ nguy hiểm của một nơi cổ mộ, hoàn thành nhiệm vụ ẩn, không gian trữ vật thăng cấp!]` Trần Hạo nhìn qua thì đại hỉ, nguyên bản không gian trữ vật chỉ có 15 mét khối.

Nhưng lần này hệ thống lại trực tiếp thăng cấp lên 30 mét khối, không gian nhiều hơn gấp đôi!

Trần Hạo trong lòng cảm thán: Không hổ là cổ mộ có thể xuất hiện Giao Long Chúc Cửu Âm, cự mãng, khỉ Ly Cổ, các loại âm hồn ác quỷ, cương thi bánh chưng.

Chuyến đi này, diện tích không gian trữ vật mở rộng còn lớn hơn nhiều so với lần đi Thất Tinh Lỗ Vương Mộ!

Hơn nữa, không nói đến số minh khí cùng Bàn Tử mang ra, chỉ riêng chuyến này Trần Hạo đã đạt được thần binh Thanh Công Kiếm, đạo pháp Siêu Độ Chú, 108 cái Lục Giác Đồng Linh, còn có Bàn Sơn Phân Giáp Thuật trung quyển và Hà Mộc Tập, thậm chí cày được mấy ngàn điểm thưởng.

Trong không gian trữ vật của Trần Hạo còn có một đống lân giáp và da của Giao Long, cự mãng!

Thu hoạch lần này tuyệt đối có thể xưng là đại phong thu!

Hắn liền mở bảng thuộc tính ra xem: * **Túc chủ:** Trần Hạo * **Tuổi:** 24 * **Chiều cao:** 1.85m * **Nghề nghiệp:** Bàn Sơn

Phái phân chi Liệt Hải Thiên Sư * **Điểm thưởng:** 6975 * **Thần binh lợi khí:** Đại Việt Long Tước Đao, Thanh Công Kiếm, Quỷ Tỳ, Lục Giác Đồng Linh (108 cái) * **Huyết mạch đặc thù:** Thượng Cổ Thanh Long huyết mạch * **Năng lực:** Tiềm thủy tinh thông (năng lực bản thân), Bế khí công, Súng ống tinh thông, Cổ võ Hình Ý Quyền, Cổ đổng giám định tinh thông, Điều khiển tàu thuyền tinh thông. * **Đạo thuật:** Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú. * **Thần Quỷ Thất Sát Lệnh:** Đệ nhất thức Sát Phá Lệnh!

Đệ nhị thức Phong Hỏa Lệnh! (Thiếu năm thức) * **Bàn Sơn Phái độc môn bí thuật:** Bàn Sơn Phân Giáp Thuật thượng, trung quyển (Thiếu hạ quyển) * **Vật phẩm đặc thù:** Bổ Nguyên Đan (2 viên), Dưỡng Nguyên Đan (7 viên), Không gian trữ vật 30 mét khối (Có thể thăng cấp) * **Vật phẩm phổ thông:** Hà Mộc Tập * **Nhiệm vụ:** Nhiệm vụ chung cực - Chấn hưng Bàn Sơn Đạo Nhân phân chi lưu phái Liệt Hải Thiên Sư phái (Chưa hoàn thành) Nhìn bảng thuộc tính biến hóa, Trần Hạo cảm thấy chuyến đi này không uổng công.

Hắn nói với nhóm Thiên Chân: "Được rồi, mọi người đều đã an toàn đi ra, vậy xuống núi về ngủ một giấc thật ngon.

Sau đó chúng ta có thể về nhà rồi!" Trần Hạo, Tiểu Ca, A Ninh, Vương Tô Nan, Bàn Tử, còn có Thiên Chân mang theo Lão Dương, cả nhóm đi một ngày một đêm mới rốt cuộc trở lại khu nghỉ dưỡng thuê trước khi xuất phát.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau Trần Hạo dẫn theo Vương Tô Nan và A Ninh chia tay với nhóm Tiểu Ca, Bàn Tử, Thiên Chân.

Bởi vì Trần Hạo biết mấy người Thiên Chân sau đó lại sẽ gặp phải cạm bẫy của Cầu Đức Khảo, từ đó lại dẫn phát sự tình mới.

Nhưng vấn đề là chỉ cần không xuống mộ, Trần Hạo lười đi dính

líu vào.

Trước khi chia tay, Trần Hạo đem tấm bản đồ lụa trắng vẽ bằng Ách văn lấy được từ chỗ "Tiểu Dương" giao cho Thiên Chân.

Dù sao có thứ này mới có thể để Thiên Chân phối hợp với bút ký của ông nội cậu ta đi tìm cổ mộ ở Mê Vụ Thôn, Quý Châu.

Đương nhiên, Thiên Chân cho rằng mình đang thiết kế Cầu Đức Khảo, nhưng rốt cuộc ai thiết kế ai thì thật khó nói.

Đồng thời, Trần Hạo cũng mang đi gần hai mươi món minh khí của người Xá mà Bàn Tử mang ra từ cổ mộ.

Bàn Tử muốn đi theo Thiên Chân hỗ trợ, tự nhiên yên tâm giao số minh khí này cho Trần Hạo mang về ra tay.

Dù sao mấy chục ức tiền An Lạc, Trần Hạo đều nguyện ý chia sẻ với hắn, thì gần hai mươi món minh khí này Bàn Tử thật không lo lắng Trần Hạo sẽ độc nuốt.

Huống hồ với quan hệ hiện tại của hai người, Trần Hạo có muốn lấy hết thì Bàn Tử cũng tuyệt không hai lời.

Không còn cách nào, ai bảo người ta nghĩa khí như vậy chứ!

Đương nhiên, súng ống trên tay Thiên Chân cũng bị Trần Hạo thu hồi hết.

Dù sao sau này xuống mộ còn dùng đến, mà Thiên Chân lại không tiện nghênh ngang mang theo bên người.

Về phần những tấm da Chúc Long và cự mãng kia, Trần Hạo bảo nhóm Bàn Tử chờ lần sau gặp mặt, bảo đảm mỗi người sẽ có một bộ.

Cứ như vậy, Trần Hạo mang theo thu hoạch lần này, lái chiếc Hummer H2 phiên bản cải tiến, chở Vương Tô Nan và A Ninh - hai đại mỹ nữ lãnh diễm, quay trở về biệt thự ở Yến Kinh (Bắc Kinh).

Thật ra lúc vừa ra khỏi cổ mộ Tần Lĩnh, A Ninh cũng vô cùng rối rắm.

Bởi vì trong lòng cô quả thật có chút ý muốn theo Trần Hạo về nhà xem sao.

Nhưng lại sợ về trễ không thể giao báo cáo cho Cầu Đức Khảo.

Cuối cùng, Trần Hạo dùng lý do dạy kiếm pháp, đem cô nàng A Ninh lãnh diễm này "bắt cóc" về Bắc Kinh.

Hai ngày sau, ba người Trần Hạo phong trần mệt mỏi rốt cuộc về tới biệt thự ở Bắc Kinh.

Tuy rằng hành trình lần này Trần Hạo cũng không chịu khổ, nhưng hắn vẫn tự mình đi mua thức ăn, sau đó làm một bữa cơm phong phú khiến Vương Tô Nan và A Ninh đều ăn khen không dứt miệng.

Lúc ăn cơm, A Ninh thấp giọng nói: "Trần Hạo, anh có phát hiện không, gần nhà có rất nhiều người đang ngồi canh giám thị." Vương Tô Nan cười híp mắt: "Trần Hạo, nếu em không đoán sai thì hẳn là người của nhà họ Vương đang theo dõi anh.

Thế nào?

Chương 110

Hiện tại có hối hận vì giữ em lại không?" Trần Hạo cười khinh thường: "Lúc chúng ta vừa về, anh đã phát hiện ra mấy con 'chuột' này rồi.

Anh dám khẳng định, người giám thị biệt thự tuyệt đối không chỉ có một nhóm người nhà họ Vương.

Nhưng không sao cả, chỉ cần không ảnh hưởng đến cuộc sống của tiểu gia ta, thích giám thị thì cứ giám thị đi." A Ninh kinh ngạc hỏi: "Ý của anh là, ngoại trừ thế lực sau lưng cô bé Tô Nan, còn có người khác đang đánh chủ ý lên anh?" Trần Hạo thản nhiên nhún vai: "Có lẽ vậy, mặc kệ là ai, tiểu gia đều lười để ý." Vương Tô Nan tò mò hỏi: "Vậy nếu bọn họ muốn ra tay với anh thì sao?" Khóe miệng Trần Hạo lộ ra một tia hàn ý: "Nếu là như vậy, đừng trách tiểu gia ta tâm ngoan thủ lạt!" Nói xong, ăn xong bữa tiệc lớn, ba người mệt mỏi mấy ngày liền ai về phòng nấy tắm rửa nước nóng, sau đó bắt đầu ngủ một giấc thật ngon.

Cùng lúc đó, bên ngoài biệt thự của Trần Hạo, mấy nhóm người cũng sôi nổi báo cáo tình hình cho thủ lĩnh thế lực của mình.

Nếu Trần Hạo gặp mặt những thủ lĩnh này, nhất định sẽ cười nói: "Thì ra đều là người quen cả!" Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, vừa ăn xong bữa sáng, Trần Hạo bắt đầu dạy A Ninh kiếm pháp. "Trong Hình Ý Cổ Võ anh biết có ba bộ kiếm pháp, phân biệt là Liên Hoàn Kiếm, Tam Tài Kiếm và Hành Bộ Lục Kiếm.

Em muốn học bộ nào?" A Ninh vui vẻ cầm Thanh Công Kiếm hỏi: "Ba bộ kiếm pháp này đều có đặc điểm gì?

Chẳng lẽ em không thể học hết sao?" Trần Hạo thản nhiên đáp:

"Ba bộ kiếm pháp tuy rằng chiêu số đều không nhiều, nhưng thời gian có hạn, khẳng định học không hết.

Đương nhiên, nếu em không vội về gặp Cầu Đức Khảo, anh không ngại đem cả ba bộ kiếm pháp giao cho em." Ở bên cạnh, Vương Tô Nan bĩu môi nói: "Trần Hạo, như vậy không công bằng.

Vì sao anh chỉ dạy em một bộ Liên Hoàn Đao pháp, lại nguyện ý dạy A Ninh ba bộ kiếm pháp chứ?

Đừng nói với em là trong Hình Ý Cổ Võ chỉ có một bộ đao pháp Liên Hoàn Đao đấy nhé!" Trần Hạo cười ha hả: "Anh cũng đâu nói không dạy em, ngoại trừ Liên Hoàn Đao, anh còn biết hai bộ đao pháp nữa.

Phân biệt là Tam Hợp Đao và Tam Tài Đao pháp, nếu em muốn học thì tùy thời đều có thể." Nghe vậy, Vương Tô Nan mới vừa lòng lộ ra nụ cười.

Lúc này Trần Hạo nói: "Pháp môn binh khí của Hình Ý Cổ Võ đều diễn biến từ chiến trận cổ đại.

Cho nên mặc kệ là đao pháp, kiếm pháp hay binh khí khác, tất cả chiêu thức đều ngắn gọn rõ ràng, là những chiêu thức tàn nhẫn một kích đoạt mệnh.

Liên Hoàn Kiếm tương tự với Liên Hoàn Đao pháp, bộ kiếm pháp này ý tại công thế liên miên bất tuyệt, ra tay nhanh, chuẩn, hiểm, không chút hoa mỹ.

Chỉ là đao và kiếm là binh khí bất đồng, phương thức công kích và điểm chịu lực mỗi cái mỗi khác mà thôi." "Tam Tài Kiếm là từ phương thức công sát của chiến trận Tam Tài (Thiên, Địa, Nhân) mà diễn biến ra.

Về phần Hành Bộ Lục Kiếm, tuy rằng chỉ có sáu chiêu, nhưng lại

là kiếm pháp mạnh nhất và tàn nhẫn nhất trong Hình Ý Cổ Võ.

Ba bộ kiếm pháp cơ bản là như vậy, A Ninh em có thể hảo hảo suy xét xem nên học bộ nào trước." A Ninh nghe xong không chút do dự nói: "Em muốn học Hành Bộ Lục Kiếm trước, nếu thời gian cho phép, em sẽ học luôn cả Liên Hoàn Kiếm." Vương Tô Nan cũng vội vàng kêu lên: "Trần Hạo, em cũng muốn học Tam Tài Đao và Tam Hợp Đao pháp!" Trong lúc nhất thời, hai cô nàng lãnh diễm lại bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ.

Thấy tình hình này, Trần Hạo cười nói: "Được rồi.

Nếu hai em đều nỗ lực hiếu học như vậy, thì chúng ta bắt đầu thôi." Thiên phú tập võ của A Ninh quả thực không phải nói khoác, chỉ dùng thời gian một buổi sáng đã ghi nhớ được tất cả chiêu thức của Liên Hoàn Kiếm và Hành Bộ Lục Kiếm.

Đương nhiên, cũng chỉ là nhớ kỹ chiêu thức mà thôi, muốn luyện đến hình thần kiêm bị thì không phải chuyện một sớm một chiều.

Vương Tô Nan cũng không kém, vốn dĩ đã học được Liên Hoàn Đao Pháp, Trần Hạo lại tranh thủ dạy thêm Tam Tài Đao Pháp.

Đến buổi trưa, Trần Hạo bỏ lại hai cô gái, xoay người đi vào phòng bếp lớn của biệt thự, lại bắt đầu làm bữa tiệc lớn mà hắn thích nhất.

A Ninh và Vương Tô Nan luyện tập đến mồ hôi đầm đìa, thấy vậy thì song song dừng tay, cùng nhau lên lầu tắm rửa, sau đó hớn hở ngồi trước bàn ăn trong phòng khách.

Nhìn dáng vẻ của hai người, Trần Hạo buồn cười nói: "Hai vị đại tiểu thư của anh, cứ ngồi chờ ăn sẵn thế này, lương tâm các em không đau sao?" "Chẳng lẽ lương tâm của anh sẽ không đau sao?" Vương Tô Nan nhăn chiếc mũi nhỏ, "Bổn cô nương luyện đao pháp cả buổi sáng,

bây giờ mệt muốn chết, cho nên chỉ có thể làm phiền Trần đại thiên sư thôi." A Ninh càng tuyệt hơn: "Em cả buổi sáng học hai bộ kiếm pháp, tắm rửa xong ngồi im lặng hồi ức lại chiêu thức, căn bản không dám làm loạn chuyện khác.

Nếu không em sợ quên mất kiếm chiêu a!" Nhìn ánh mắt vô tội của hai người, Trần Hạo câm nín.

Được rồi, lý do của hai vị đại tiểu thư cường đại như thế, hắn còn có thể nói gì nữa?

Quan trọng nhất là, theo ấn tượng của Trần Hạo đối với nguyên tác, hình như A Ninh và Vương Tô Nan đều là những đại mỹ nữ theo phong cách cao lãnh (lạnh lùng, sang chảnh) mà?

Sao vừa đến chỗ này, phong thái cao lãnh hoàn toàn biến mất, ngược lại thành hai nữ lưu manh rồi?

Trần Hạo đạm nhiên cười, bưng lên từng đĩa thức ăn hương sắc vẹn toàn, khiến hai đại mỹ nữ lạnh lùng thèm đến mức sắp chảy nước miếng.

Sau khi ăn uống no say, Trần Hạo giao nhiệm vụ rửa bát cho hai cô gái.

Theo lời Trần Hạo: "Tiểu gia đã phụ trách nấu rồi, rửa cái bát cái đĩa có là gì, coi như để hai người vận động sau bữa ăn, tiêu hóa thức ăn đi." Nói xong, mặc cho hai cô nàng liên tục trợn trắng mắt, Trần Hạo cười xấu xa trở về phòng mình.

Ngồi yên ổn trên giường, Trần Hạo tiến vào ý thức hải, bắt đầu giao tiếp với Hệ thống, dùng da lân giáp của Chúc Long và Cự Mãng để chế tạo quần áo.

Hắn biết A Ninh lần này sở dĩ đi theo hắn về là để học tập kiếm pháp.

Tuy rằng thời gian một buổi sáng chỉ đủ để nhớ kỹ hai bộ kiếm pháp, khoảng cách đến mức dung hội quán thông còn rất xa, nhưng thời gian cô rời đi hẳn là cũng ngay trong hôm nay.

Đặc biệt là nhìn thấy A Ninh ẩn ý để lộ ra việc sau khi trở về sẽ khẩn trương điều tra những lời nói kia của Trần Hạo.

Cho nên trước khi cô đi, Trần Hạo muốn làm xong bộ quần áo da này, như vậy cũng có thể cho A Ninh thêm một chút bảo đảm.

Dù sao cô cũng không có thực lực như Tiểu Ca, một khi phát hiện ra kẻ thù giết cha mẹ, với tính cách của A Ninh, tuyệt đối sẽ lập tức tìm cơ hội báo thù.

Nghĩ vậy, Trần Hạo tỉ mỉ dò hỏi các bước và quy trình chế tác trong Hệ thống.

Về phần điểm thưởng cần thiết để chế tạo quần áo, hắn đã sớm hỏi rõ.

Bất kể nam nữ, bất kể kích thước cơ thể, chỉ cần Hệ thống hỗ trợ chế tác, mỗi bộ đều tốn 50 điểm thưởng.

Đối với Trần Hạo hiện đang mang trong mình gần 7000 điểm thưởng mà nói, hoàn toàn là chín trâu mất một sợi lông.

Thông qua tìm hiểu, Trần Hạo nhận được đáp án vô cùng hài lòng.

Bởi vì Hệ thống có thể căn cứ theo ý nguyện của Trần Hạo để làm ra bất kỳ kiểu dáng quần áo nào.

Thế là Trần Hạo thiết kế áo khoác thành kiểu áo gió kình trang (trang phục gọn gàng) dáng lửng, có mũ trùm đầu liền áo.

Loại này bất kể tiến vào rừng rậm hay sa mạc, chỉ cần kéo khóa lên là toàn bộ nửa thân trên đều được bao bọc trong kình trang.

Về phần quần thì đơn giản hơn, thiết kế thành quần dài bó sát, ống

quần có thể trực tiếp nhét vào trong đôi giày chiến thuật cao cổ cũng được làm từ da Chúc Long và Cự Mãng.

Hệ thống lại dựa trên cơ sở kiểu dáng Trần Hạo thiết kế, tiến hành tối ưu hóa theo nguyên lý cơ học cơ thể và công thái học.

Quan trọng nhất, Hệ thống cho hắn biết quần áo làm từ da Chúc Long và Cự Mãng không chỉ không sợ vũ khí lạnh thông thường, mà súng trường tấn công và súng lục ở khoảng cách nhất định cũng không bắn xuyên được.

Quần áo làm xong có chất địa mềm mại, độ đàn hồi cực tốt, hoàn toàn không khiến người mặc có cảm giác khó chịu.

Chương 111

Đồng thời còn có thể điều tiết nhiệt độ thích hợp, ở mức độ nhất định đạt được tác dụng "đông ấm hạ mát".

Đương nhiên là chỉ ở nhiệt độ thường, nếu gặp nhiệt độ cao kịch liệt hoặc cực hàn thì cũng vô dụng.

Nhưng như vậy cũng đã làm Trần Hạo hài lòng.

Ở một mức độ nào đó, quần áo Hệ thống chế tạo ra quả thực có thể xưng là bảo giáp chốn phàm nhân!

Sau khi Trần Hạo và Hệ thống trao đổi xong mọi chi tiết, lập tức tiêu tốn 150 điểm thưởng, chế tạo một bộ nam và hai bộ nữ kình trang đặc chế.

Đồng thời đặt tên cho nó là: Giao Long Chiến Y!

Một đạo quang mang lóe lên, ba bộ kình trang bằng da màu đen vừa thời thượng vừa thực dụng xuất hiện trước mắt Trần Hạo.

Ba đôi giày chiến thuật cao cổ cùng chất liệu cũng được đặt bên cạnh.

Trần Hạo vui mừng cầm lấy bộ nam và giày, mặc thử lên người.

Hắn làm vài động tác biên độ lớn, lại đánh một bộ Hình Ý Ngũ Hành Quyền, không hề cảm thấy có bất kỳ chỗ nào không thoải mái, mặc vào cực kỳ dễ chịu.

Hắn phát hiện bất kể là đế giày hay phần hộ chẩu, hộ tất nối liền trên quần áo đều được làm từ lân giáp Chúc Long.

Không chỉ nhìn hồn nhiên nhất thể với quần áo mà còn có hiệu quả phòng hộ cực mạnh.

Cuối cùng Trần Hạo tò mò lấy ra một khẩu súng lục bình thường, bắn một phát vào cánh tay. "Pằng!" Viên đạn lập tức bị tay áo bắn văng ra, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Về phần cánh tay Trần Hạo, đương nhiên là đau, nhưng với tố chất thân thể biến thái của hắn thì hoàn toàn không bị thương.

Ngay lúc này, A Ninh và Vương Tô Nan nghe thấy tiếng súng liền cầm súng lục lao nhanh vào.

Cánh cửa phòng đáng thương của Trần Hạo lập tức bị hai cô nàng bạo lực đá nát! "Trần Hạo, xảy ra chuyện gì!?" Vừa vào phòng, hai cô gái dùng súng cảnh giới tứ phía, đồng thời lo lắng dò hỏi.

Nhìn thần tình lo lắng của hai người, trong lòng Trần Hạo hơi ấm áp, lập tức cười nói: "Không cần lo lắng, không có việc gì đâu.

Anh vừa rồi chỉ đang thực nghiệm cường độ của quần áo làm từ da Chúc Long và Cự Mãng thôi." Nói xong liền chỉ vào hai bộ kình trang nữ màu đen trên giường.

Hai cô gái nghe xong mới yên tâm.

Nhưng khi hai người nhìn thấy hai bộ kình trang kia thì lập tức vui vẻ chạy tới, mỗi người ôm một bộ, xoay người chạy về phòng mình.

Đồng thời hai người vui vẻ hô lên: "Trần Hạo chờ đấy, bọn em thay đồ thử ngay đây!" Một lát sau, A Ninh và Vương Tô Nan hớn hở mặc một thân Giao Long Chiến Y anh tư sảng khoái quay lại phòng Trần Hạo.

Trần Hạo trêu chọc: "Hai vị nữ hiệp phá hỏng cả cửa phòng của tôi rồi, lần này quay lại đỡ việc, ngay cả mở cửa cũng không cần nữa a!" Nhưng vừa nói xong, hắn liền bị dáng vẻ của hai cô gái làm kinh diễm.

Vương Tô Nan ngạo kiều hừ nói: "Đó không phải vì lo lắng cho

anh sao, nếu không tôi và A Ninh mới lười phá cửa đấy!" Nói xong, cô xoay một vòng trước mặt Trần Hạo hỏi: "Thế nào?

Có đẹp không?" Nhìn thân hình cao ráo lồi lõm gợi cảm, Trần Hạo tán thưởng: "Tô Nan tiểu thư dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, đương nhiên là đẹp." A Ninh nghe xong mặt lạnh đi: "Ý của anh là, em không bằng cô ấy?" Nói thật, muốn có thân hình mảnh khảnh như hai diễn viên trong phim truyền hình thì Trần Hạo cũng không nói làm gì.

Nhưng vấn đề là A Ninh trong hiện thực tuyệt đối là dựa theo nguyên tác tiểu thuyết.

Cho nên bất kể chiều cao, vóc dáng hay nhan sắc đều cực kỳ đỉnh chóp.

Vì vậy Trần Hạo không hề trái lương tâm cười nói: "Làm sao có thể, em và Tô Nan đều là đại mỹ nữ cấp bậc nữ thần.

Bộ Giao Long Chiến Y này mặc lên người không chỉ thể hiện được mị lực của phái nữ một cách tinh tế, mà còn toát ra một cỗ khí thế bức người!" Nghe được lời khen ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của A Ninh và Vương Tô Nan đều lộ ra một tia cười vui vẻ.

Không còn cách nào, bình thường tính cách Trần Hạo tuy không cự tuyệt người ngoài ngàn dặm nhưng cũng rất cao lãnh.

Muốn nghe được lời khen như vậy từ miệng hắn thật sự không dễ dàng.

Vương Tô Nan cười nói: "Có mắt nhìn.

Anh mặc bộ chiến y nam này cũng rất đẹp trai!" A Ninh tò mò hỏi: "Vừa rồi anh nói mấy bộ quần áo làm từ da Chúc Long và Cự Mãng trên người chúng ta tên là Giao Long Chiến Y?" "Đúng, anh đặt tên đấy." Sau đó, Trần Hạo kể lại công năng của Giao Long Chiến Y cho

hai cô gái nghe một lần.

Hai người từ nhỏ đã chịu huấn luyện nghiêm khắc, vừa nghe liền biết bộ quần áo này rốt cuộc trân quý đến mức nào.

Không khách khí mà nói, có Giao Long Chiến Y, sau này khi hai người gặp nguy hiểm, tỷ lệ sinh tồn ít nhất có thể tăng lên hơn bảy mươi phần trăm.

Đây tuyệt đối là bảo bối giữ mạng!

Sau đó hai người hỏi Trần Hạo rốt cuộc làm sao chế tạo da lân giáp Chúc Long và Cự Mãng thành chiến y tốt như vậy.

Nhưng Trần Hạo chỉ mỉm cười không nói, làm hai cô gái tức đến trực tiếp trợn trắng mắt.

Cuối cùng, A Ninh thân mặc Giao Long Chiến Y, lưng đeo thanh công kiếm, cúi đầu nói: "Cái đó... em phải đi rồi." Chưa đợi cô nói xong, Trần Hạo mỉm cười nói: "Muốn trở về rồi sao?" A Ninh cắn môi không nói, chỉ khẽ gật đầu.

Vương Tô Nan ở bên cạnh, tuy rằng sau khi gặp mặt luôn cùng cô đấu khẩu, nhưng cùng trải qua sinh tử thì lại đều là phụ nữ với nhau.

Quan trọng nhất là tính cách và thân thế hai người đều tương tự, cho nên ngược lại có chút không nỡ để A Ninh rời đi.

Trong hơn hai mươi năm từng trải của Vương Tô Nan, Trần Hạo là người bạn đầu tiên, A Ninh hẳn là người thứ hai.

Thế là cô lạnh lùng hỏi: "Không thể ở lại sao?

Ở đây chúng ta có thể cùng bắt nạt Trần Hạo, cùng ăn tiệc lớn anh ấy nấu, còn có thể cùng luyện công so tài, như vậy không tốt sao?" A Ninh thản nhiên cười nói: "Tuy rằng đi cùng một cô nhóc như cô có chút không hợp, nhưng mấy ngày nay trải qua tôi rất vui vẻ.

Nhưng tôi luôn phải trở về, hơn nữa..." Ánh mắt cô nhìn về phía Trần Hạo: "Hơn nữa tôi phải trở về tra cho rõ ràng những lời kia của Trần Hạo rốt cuộc là có ý gì." Mấy người đều không phải kiểu lằng nhằng dây dưa, Trần Hạo càng hiểu rõ nếu không để A Ninh biết trước về kẻ thù giết cha mẹ cô thì phải đi khảo sát.

Như vậy sau này rất có khả năng sẽ giống như nguyên tác, bị rắn mào gà cắn chết tại Xà Chiểu Quỷ Thành!

Thế là hắn đạm nhiên nói: "Dù sao quần áo và bảo kiếm cũng đưa rồi, kiếm pháp cũng đã dạy.

Muốn đi tìm chân tướng những lời kia của anh thì cứ về đi.

Nhưng phải nhớ kỹ, vô luận làm việc gì cũng phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, chú ý an toàn." Vương Tô Nan cũng nói theo: "Nếu đã có lý do phải về thì tôi không giữ nữa.

Chương 112

Nhưng nhớ kỹ, có thời gian nhất định phải quay lại tìm tôi chơi a!" Nói xong, cô nàng lạnh lùng này tiến lên ôm A Ninh một cái.

Cảnh tượng hai mỹ nữ lạnh lùng lại sướt mướt như thế khiến Trần Hạo có chút không thích ứng.

Hắn đạm nhiên nói: "Được rồi, lại không phải sinh ly tử biệt, không cần làm nghiêm túc như vậy.

Có lẽ không bao lâu nữa chúng ta sẽ lại tương ngộ cũng không chừng!" A Ninh gật đầu, sau đó hỏi: "Vậy lát nữa em sẽ về.

Anh và Tô Nan sau đó có an bài gì?" Vương Tô Nan nhún vai: "Cái này phải hỏi Trần Hạo, tôi chỉ đi theo xem náo nhiệt thôi." Trần Hạo cười ha ha: "Tôi và Bàn Tử mang về một ít minh khí từ cổ mộ.

Đã về rồi thì đương nhiên phải đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bán đi chứ!" Một lát sau, ba người thu dọn xong xuôi bước ra khỏi biệt thự.

Tất cả vật phẩm quan trọng của Trần Hạo đều để trong không gian trữ vật.

Vương Tô Nan thì âm thầm mang theo một khẩu súng lục và chủy thủ, ngược lại thanh công kiếm của A Ninh lại không tiện đeo sau lưng.

Dù sao cũng là xã hội pháp trị, ai rảnh rỗi lại dám quang minh chính đại đeo trường kiếm chạy đầy đường.

Thế là Trần Hạo đặc biệt tìm một cái ống đựng tranh, bỏ thanh công kiếm vào đó rồi để A Ninh đeo lên.

Vừa bước ra khỏi cổng sân biệt thự, Vương Tô Nan thấp giọng nói: "Hướng mười giờ hai người, hướng mười một giờ, mười hai

giờ, một giờ và hai giờ đều có một hai người đang giám thị.

Xem ra Trần Hạo anh bị không ít thế lực để mắt tới!" A Ninh lạnh lùng hỏi: "Sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều thế lực giám thị như vậy?

Có cần em ra tay giúp đỡ không?" Trần Hạo khinh thường nói: "Một đám gà đất chó sành mà thôi, đâu cần em giúp.

Được rồi, đi làm chuyện của em đi.

Nhớ kỹ có việc thì liên hệ với anh, ngàn vạn lần đừng cậy mạnh." Biết rõ sự đáng sợ của Trần Hạo, A Ninh gật đầu, sau đó cười nhạt với Vương Tô Nan một cái, rồi vẫy một chiếc taxi rời đi.

Ngược lại Vương Tô Nan trêu tức nói: "Trần Hạo a, hiện tại có hối hận vì giữ bổn cô nương lại không?

Nếu tôi đoán không sai thì trong năm thế lực giám thị kia khẳng định có một cái là thế lực của Vương gia." Trần Hạo cuồng ngạo cười nói: "Đừng nói là Vương gia, cho dù bốn nhà khác ở bên ngoài muốn tìm tiểu gia gây phiền phức, tôi cũng có thể làm cho bọn họ tiền mất tật mang.

Về phần cô, nếu tiểu gia đã dám giữ cô lại thì chưa từng để đám người Vương gia vào mắt." Nói xong, hắn lái chiếc Hummer H2 đã cải tạo, chở Vương Tô Nan đi về hướng Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, đám Côn Nô canh cửa sớm đã nhận được mệnh lệnh của gia chủ, coi Trần Hạo là quý khách.

Tất cả đều chào hỏi Trần Hạo, đồng thời nhiệt tình giúp đỡ khiêng mấy cái vali lớn xuống xe.

Tuy rằng lần này Trần Hạo và Bàn Tử ở cổ mộ Xà tộc chỉ lấy được không tới hai mươi kiện minh khí, nhưng cái đỉnh đồng xanh dùng làm cơ quan mở lối đi kia đã chứa đầy một vali lớn.

Về phần những minh khí bằng đồng và mặt nạ vàng tế tự còn lại cũng chật ních mấy cái vali.

Có người nguyện ý giúp đỡ, Trần Hạo tự nhiên vui vẻ nhẹ nhàng.

Hắn dẫn theo Vương Tô Nan quen cửa quen nẻo đi vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Vừa lên lầu hai, Doãn Nam Phong nghe tin đã chạy tới nghênh đón, phía sau là Thính Nô Thanh Thanh Mạn.

Khi ánh mắt Doãn Nam Phong quét từ người Trần Hạo sang Vương Tô Nan bên cạnh, trong đôi mắt lập tức lộ ra một cỗ kinh ngạc và bất bình.

Cô ta vừa dẫn đường cho hai người Trần Hạo đi về phía phòng quý khách, vừa trêu chọc nói: "Trần tiên sinh diễm phúc không cạn a, lần trước là tên Béo bồi tiếp.

Lần này lại đổi thành một mỹ nữ tùy tùng!" Doãn Nam Phong khi nói chuyện, đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "tùy tùng", người không biết còn tưởng rằng cô ta và Vương Tô Nan có thù oán!

Vương Tô Nan vẫn giữ vẻ lạnh nhạt với người ngoài: "Đã lâu nghe đại danh Tân Nguyệt Phạn Điếm, không ngờ hôm nay gặp được gia chủ ở đây, khí lượng cũng bất quá chỉ có như vậy!" Doãn Nam Phong không ngờ đối phương cư nhiên lại không nể mặt như thế, lập tức lạnh lùng nói: "Cô?!" Trần Hạo lại làm như không thấy, nói: "Doãn lão bản, kỳ thật cô ấy nói không sai.

Vừa rồi cô xác thực có chút không giống dáng vẻ gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Giới thiệu một chút, vị mỹ nữ này tên là Vương Tô Nan, là bạn bè và đồng bạn của tôi, chứ không phải tùy tùng trong miệng cô!

Huống hồ hiện tại các môn các phái trên giang hồ, hình như không

có nhà nào xứng để Tô Nan làm tùy tùng cả." Nghe Trần Hạo tôn sùng Vương Tô Nan như thế, Doãn Nam Phong cũng không thể không một lần nữa đánh giá thân phận bối cảnh của cô.

Dù sao cường giả như Trần Hạo cũng sẽ không nói hươu nói vượn về vấn đề này.

Doãn Nam Phong cũng biết vừa rồi xác thực có chút thất thố.

Truy đến cùng nguyên nhân, hoàn toàn là vì Trần Hạo tỏ ra khinh thường cô, làm cho tâm lý cô mất cân bằng mà thôi.

Ổn định lại tâm thần, Doãn Nam Phong rốt cuộc thể hiện ra tố chất nên có của một gia chủ: "Vừa rồi Nam Phong thất thố, xin Trần tiên sinh và Tô Nan tiểu thư bỏ qua cho.

Không biết lần này Trần tiên sinh đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, lại có gì quan chiếu a?" Vương Tô Nan không thèm để ý, vẫn cứ lạnh lùng ngồi một bên uống trà thơm.

Trần Hạo đạm nhiên nói: "Lần này cùng vài người bạn đi ra ngoài một chuyến, mang về vài món minh khí muốn ra tay ở chỗ Doãn lão bản.

Đồng thời muốn làm phiền Doãn lão bản giúp đỡ đặt làm thêm hai thanh đao bằng siêu hợp kim." Vừa nghe lời này, đôi mắt Doãn Nam Phong lập tức sáng lên.

Cô biết Trần Hạo ra tay ắt không phải tầm thường, không ngờ thời gian ngắn như vậy lại có thu hoạch.

Doãn Nam Phong cười nói: "Đao cụ siêu hợp kim thì dễ giải quyết, lát nữa tiên sinh đưa yêu cầu kiểu dáng đao cho Thanh Thanh Mạn, rất nhanh sẽ làm xong.

Trần tiên sinh lần này thu hoạch vật kiện gì, không biết..." Không đợi cô hỏi xong, Trần Hạo ngắt lời: "Lần này mang về minh khí cũng

không nhiều, chưa đến hai mươi kiện, niên đại hẳn là thời Tây Kinh, đồ đồng xanh của dân tộc thiểu số Xà tộc sống an lạc.

Về phần phẩm tướng và giá cả minh khí, lấy năng lực của Doãn lão bản tự nhiên vừa nhìn liền biết, tôi cũng không nói nhiều." Tuy rằng Trần Hạo không tiết lộ nguồn gốc, nhưng Doãn Nam Phong vẫn tươi cười đầy mặt: "Được rồi, phản chính tôi vừa rồi cũng chỉ tò mò hỏi một chút, dù sao quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm là không hỏi xuất xứ.

Trần tiên sinh ra tay xưa nay đều là trọng khí 'đại khai môn', lần này nhất định sẽ không làm Nam Phong thất vọng.

Trần tiên sinh yên tâm, sau đó tôi sẽ chuẩn bị đấu giá hội, bảo đảm bán được giá tốt." Thấy sự tình đã bàn xong, Trần Hạo muốn cáo từ rời đi.

Nhưng vừa đứng dậy, Doãn Nam Phong đã bị Giao Long Chiến Y trên người hắn và Vương Tô Nan hấp dẫn. "Trần tiên sinh chờ một chút!" Trần Hạo tự nhiên từ trong mắt cô ta đoán được mục đích, bèn cố ý làm bộ không biết hỏi: "Doãn lão bản có việc gì?" Doãn Nam Phong hy vọng hỏi: "Nhớ kỹ trước đây Trần tiên sinh từng đặt ở chỗ tôi mấy bộ chiến phục Nanosuit công nghệ đỉnh cấp.

Nhưng hiện tại lại đổi sang một thân đồ da soái khí này, không biết hai vị mua ở đâu?

Nam Phong cũng muốn mua một bộ." Trần Hạo đạm nhiên nói: "Quần áo này là tôi đặt làm từ chỗ một người bạn.

Đáng tiếc dược liệu đã dùng hết, người bạn kia tính cách cổ quái, chưa bao giờ chế tác quần áo cho người ngoài.

Cho nên yêu cầu của Doãn lão bản, tôi e là không giúp được rồi." Doãn Nam Phong tự nhiên nghe ra đây là lời thoái thác.

Chương 113

Nhưng cô lại không cam lòng, bèn tiếp tục hỏi: "Vậy không biết bộ đồ da trên người Vương Tô Nan tiểu thư có nguyện ý bán lại không?

Yên tâm, Nam Phong khẳng định sẽ cho Vương tiểu thư một cái giá hài lòng." Trần Hạo thầm nghĩ Doãn Nam Phong nhãn quang thật không tệ, phát hiện ra Giao Long Chiến Y là đồ tốt.

Nhưng trừ phi là người của mình, nếu không Trần Hạo tuyệt đối sẽ không làm Giao Long Chiến Y cho người ngoài.

Về phần dùng tiền mua?

Cái đó càng xàm, đừng nói sau khi xuyên việt tiền đối với Trần Hạo căn bản không quan trọng, huống hồ với thân gia hiện tại, hắn sẽ để ý chút tiền ấy sao?

Biết Vương Tô Nan cũng sẽ không đáp ứng, hắn cười trêu tức: "Việc này để Tô Nan làm chủ đi." Vương Tô Nan lạnh lùng liếc nhìn thân hình nhỏ nhắn của Doãn Nam Phong, sau đó khinh thường cười nói: "Doãn lão bản, đừng trách tôi không bán bộ quần áo này.

Cho dù tôi nguyện ý bán, với thân hình nhỏ nhắn như Doãn lão bản, e là cũng không chống đỡ nổi bộ quần áo của tôi đâu!" Nói xong, cô cố ý ưỡn bộ ngực ngạo nghễ lên.

Một câu nói này lập tức làm Doãn Nam Phong tức đến bốc khói!

Một người phụ nữ tự thị rất cao, lại bị một người phụ nữ khác bỉ thị về phương diện vóc dáng, không tức đến thổ huyết mới là lạ!

Nhưng có Trần Hạo ở đây, Doãn Nam Phong lại không dám phát tác, chỉ có thể lạnh lùng nói: "Nếu đã như vậy, Nam Phong không giữ

hai vị nữa.

Tiễn khách!" Nói xong liền hầm hầm xoay người đi ra khỏi phòng quý khách.

Trần Hạo và Vương Tô Nan nhìn nhau cười một tiếng, sau đó đi ra ngoài Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Kết quả hai người vừa ra khỏi cổng lớn Tân Nguyệt Phạn Điếm thì bị bốn nhóm người chặn lại.

Một thanh niên mặc áo Đường trang màu đen, thần thái ngạo mạn hỏi: "Là Trần Hạo phải không?

Ta phụng mệnh Trần gia Cửu Môn, Kim gia Trần Kim Thủy, mời cậu đi một chuyến.

Sao?

Đi theo ta chứ?!" Tên thanh niên kiêu ngạo vừa nói xong, ngay sau đó lại có ba nhóm người bước ra.

Một người phụ nữ trẻ mặc đồ da màu đen nói: "Hoắc gia Cửu Môn tôi, Hoắc Hữu Tuyết lão bản cũng mời Trần tiên sinh đi nói chuyện." Tuy rằng ngữ khí của người phụ nữ này không kiêu ngạo như tên thanh niên trước đó, nhưng sự ngạo khí tự nhiên toát ra vẫn không hề để Trần Hạo vào mắt.

Ngay lúc này, một thanh niên mặc âu phục đen khác hô lên: "Trần gia và Hoắc đô tiên chờ một chút, Lý lão bản nhà tôi đặc biệt phái tôi tới mời Trần tiên sinh, cho nên Trần tiên sinh nên đi theo tôi!" Cuối cùng là một thanh niên ăn mặc bình thường cười trêu tức: "Đều nghỉ đi!

Tề gia Tề Án Mi Tề lão bản tôi đã sớm có ý muốn mời Trần tiên sinh một lần, các vị nể mặt, để Trần tiên sinh đi theo tôi trước được không!" Trong nhất thời, bốn người vây Trần Hạo và Vương Tô Nan

vào giữa.

Phía sau bốn người đều có mười mấy thủ hạ đi theo.

Nhìn ý tứ này là một khi Trần Hạo không đồng ý thì sẽ dùng vũ lực a!

Trần Hạo giống như nhìn thằng hề mà nhìn bọn họ, trong lòng thầm nghĩ: "Mình trước đó có mấy nhóm người giám thị, hóa ra là mười năm trước cốt truyện 'Sa Hải', bốn vị đương gia của Lý gia, Trần gia, Hoắc gia và Tề gia đang đánh chủ ý a!" Vấn đề là trong bốn tên này, Tiếu Diện Hổ Lý lão bản và Tề Án Mi vốn là kẻ mục quang thiển cận.

Hoắc Hữu Tuyết tuy rằng ngoan lạt, tâm kế cũng thâm trầm nhưng chung quy cũng không phải người có viễn kiến.

Về phần Trần Kim Thủy, tên này xác thực tâm ngoan thủ lạt, hư ngụy thiện biến, nhưng chung quy đầu óc bình thường.

Tuy rằng mười năm sau bọn họ đều thượng vị, nhưng thật sự không lọt nổi vào mắt Trần Hạo.

Huống hồ hiện tại là mười năm trước cốt truyện 'Sa Hải', bốn tên này chỉ là thế hệ trẻ của bốn nhà.

Người lớn tuổi nhất là Trần Kim Thủy và Tiếu Diện Hổ Lý lão bản cũng chưa tới ba mươi.

Dựa vào bọn chúng cũng muốn chiếm tiện nghi của tiểu gia, thật không biết sống chết a!

Lúc này Vương Tô Nan ở bên cạnh, từ nhỏ bị người nhà họ Vương huấn luyện nghiêm khắc, đối với người trong Cửu Môn càng phi thường hiểu rõ.

Cô cười nói: "Tôi cứ tưởng nhà nào sẽ tìm đến gây phiền phức

trước.

Không ngờ là Lý gia, Trần gia, Hoắc gia và Tề gia của Cửu Môn tìm tới đầu tiên.

Thế nào Trần đại thiên sư, có cảm tưởng gì?" Trần Hạo khinh thường cười một tiếng: "Dựa vào mấy con gà đất chó sành này mà cũng muốn tìm ta gây phiền phức?" Sau đó, hắn liền lạnh lùng nói với bốn tên lâu la đang ồn ào không dứt: "Đều cút về đi, tiểu gia không có thời gian lảm nhảm với các ngươi.

Đúng rồi, nhớ kỹ nói cho Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi biết, việc của tiểu gia rất nhiều, tốt nhất đừng làm phiền ta.

Nếu không, sẽ biết hậu quả khi trêu chọc tiểu gia!" Nói xong, hắn mang theo Vương Tô Nan đang cười đầy vẻ trêu tức, định lên xe rời đi.

Nhưng tên thủ hạ của Trần Kim Thủy thấy Trần Hạo dám miệt thị bọn họ như vậy, lập tức tức nổ phổi!

Chỉ thấy tên tiểu tử kia bước hai ba bước chặn trước mặt Trần Hạo, kiêu ngạo mắng: "Họ Trần kia, m* nó xem thường Trần gia sao?

Tao cho mày cơ hội nói rõ ràng lần nữa, nếu không..." "Bành!" Chưa đợi hắn nói xong, Trần Hạo nâng chân đá một cái vào ngực.

Tên thanh niên kiêu ngạo lập tức bị đá bay ra hơn mười mét, vừa rơi xuống đất liền phun ra một ngụm máu tươi!

Mười mấy tên thủ hạ thấy thế lập tức xông lên, vây chặt Trần Hạo và Vương Tô Nan, trong miệng chửi bới không sạch sẽ.

Về phần thủ hạ ba nhà kia, tuy rằng cười hì hì nhìn người của Trần gia chịu thiệt, nhưng cũng cho thủ hạ vây quanh Trần Hạo.

Lúc này Trần Hạo mất kiên nhẫn rồi, nhìn đám tiểu lâu la chó má không hiểu chuyện này, thực sự lười nói nhảm.

Thế là hắn mạnh mẽ thôi động lực lượng huyết mạch Thanh Long trong cơ thể! "Oanh." Một trận uy áp ngập trời lập tức đè ép đám lâu la đang lải nhải chửi bới, khiến tất cả bọn chúng hai chân run rẩy, mồ hôi lạnh như mưa, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy!

Trần Hạo sắc mặt nhìn như đạm nhiên, nhưng trong đôi mắt lại lộ ra sát ý băng lãnh: "Cho các ngươi cơ hội nữa, lập tức cút!

Nếu không thì đừng đi nữa!" Trong nhất thời, đám lâu la của bốn nhà sợ tới mức toàn bộ không dám lên tiếng, chỉ có thể liều mạng quay đầu nhìn về phía bốn chiếc ô tô cách đó không xa.

Trần Hạo thuận theo ánh mắt của bọn chúng nhìn lại, lập tức hiểu ra, trong bốn chiếc xe kia khẳng định là bốn tên sa điêu (ngốc nghếch) trẻ tuổi muốn tìm hắn!

Vương Tô Nan ở một bên khinh thường bĩu môi: "Dạng này mà cũng dám tự xưng là người trong Cửu Môn?

Thật không hiểu Cửu Môn rốt cuộc làm sao tồn tại đến bây giờ." Đám lâu la lúc này căn bản không rảnh quan tâm đến sự vũ nhục của Vương Tô Nan, hiện tại việc duy nhất bọn chúng có thể làm là liều mạng nhịn xuống nỗi sợ hãi trong lòng, chờ lão đại định đoạt.

Ngay lúc này, cửa của bốn chiếc ô tô cách đó không xa toàn bộ mở ra.

Người đầu tiên bước xuống là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trên đầu có một chỏm tóc đỏ.

Chương 114

Chỉ thấy hắn cười hì hì bước nhanh tới: "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm a!

Trần tiên sinh, tôi đặc biệt phái thủ hạ tới mời cậu, không ngờ lại lộng thành bộ dạng này.

Xem chuyện này làm kìa, lão Lý tôi cũng không biết nên nói gì nữa." Một người phụ nữ khác cằm cực nhọn, môi mỏng cũng nói theo: "Phải đó, Tề Án Mi tôi thật có thành ý muốn mời Trần tiên sinh một lần.

Không ngờ người dưới tay không biết làm việc, mạo phạm Trần tiên sinh, xin hãy bao dung cho!" Người phụ nữ khác thần tình cao lãnh, dung mạo cực kỳ xinh đẹp lạnh lùng nói: "Trần tiên sinh, người dưới tay tôi làm việc có chỗ không thỏa đáng, nhưng cậu không nể mặt như vậy, có phải quá coi thường Hoắc Hữu Tuyết tôi rồi không?!" Cuối cùng là một người đàn ông thân hình tráng kiện, sắc mặt ngoan lạt hô lên: "Đừng nói nhảm nữa.

Tao là Trần Kim Thủy, người ta gọi là Kim gia, người Trần gia Cửu Môn.

Trần Hạo, hôm nay Kim gia ta muốn biết những minh khí kia mày lấy từ đâu.

Nếu mày nguyện ý hợp tác thì chúng ta cùng nhau phát tài.

Nhưng nếu mày rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, vậy đừng trách Kim gia ta tâm ngoan thủ..." Chữ "lạt" cuối cùng còn chưa nói ra, Trần Kim Thủy đã bước vào phạm vi Long Uy của Trần Hạo.

Trong nháy mắt, Trần Kim Thủy vốn đang kiêu ngạo bá đạo chí

cực lập tức giống như bị thiến, trực tiếp dừng bước, một chữ cũng không nói ra được.

Hoắc Hữu Tuyết, Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi tuy rằng kinh ngạc, nhưng vẫn hướng về phía Trần Hạo đi tới.

Kết quả không cần hỏi, ba tên này cũng bị Long Uy áp chế!

Trần Hạo cười trêu tức lạnh lùng hỏi: "Sao không lải nhải nữa?

Không phải có việc muốn tìm tiểu gia sao?

Đều m* nó nói chuyện với ta xem nào!" Lời nói vừa dứt, Trần Hạo liền thôi động uy áp đến cực hạn, bốn người Trần Kim Thủy và đám thủ hạ toàn bộ bị đè ép "bịch" một tiếng quỳ rạp xuống đất.

Trong đôi mắt bọn họ lộ ra ánh mắt sợ hãi đến cực điểm.

Nhìn thần tình kinh khủng sợ hãi trong mắt bốn người Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Tiếu Diện Hổ, trong lòng Trần Hạo chán ghét không thèm nói.

Trong cốt truyện Sa Hải mười năm sau, bốn kẻ này tuy là gia chủ bốn nhà, nhưng lại bị Giải Vũ Thần và Ngô Tà đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Không ngờ hiện tại bọn chúng so với mười năm sau còn kém cỏi hơn!

Trần Hạo khinh thường lắc đầu, sau đó nhìn cũng lười nhìn thêm một cái, mang theo Vương Tô Nan với vẻ mặt đầy trêu tức, xoay người lên xe Hummer H2 tiêu sái rời đi.

Khi bốn người và đám thủ hạ cảm giác áp lực trấn áp trên người dần suy yếu, thanh âm băng lãnh của Trần Hạo đột nhiên từ xa truyền đến: "Bốn người các ngươi đều nhớ kỹ cho tiểu gia, trêu chọc ta lần thứ nhất, có thể coi là vô tri.

Nhưng nếu còn dám tìm tiểu gia gây phiền phức, đừng trách ta ra tay vô tình!" Lời nói vừa dứt, bốn người Trần Kim Thủy ngay cả đèn đuôi xe của Trần Hạo cũng không nhìn thấy nữa.

Cùng lúc đó, uy áp trấn áp trên người cũng theo đó biến mất vô hình.

Đám tiểu lâu la của bốn nhà toàn bộ đặt mông ngồi phịch xuống đất, há to mồm thở hổn hển.

Trên mặt không chỉ đầy mồ hôi, thân thể run như cầy sấy, thần sắc càng hoảng sợ đến cực điểm.

Bốn người Trần Kim Thủy tuy rằng tình huống khá hơn một chút, nhưng sắc mặt cũng tái nhợt, mồ hôi lạnh như mưa.

Trần Kim Thủy tính cách âm hiểm xảo trá nhất, lại ti bỉ vô sỉ, khi nào từng chịu sự nhục nhã như vậy?

Hắn miễn cưỡng đứng dậy, trên mặt đầy vẻ oán độc mắng: "M* nó!

Cái tên gọi là Trần Hạo kia rốt cuộc là quái vật từ đâu chui ra?!

Hôm nay làm cho lão tử ngã lộn nhào lớn như vậy, lão tử nhất định phải giết chết mày!" Trong bốn người, Tề Án Mi là kẻ ít lộ diện nhất nhưng tâm cơ lại thâm trầm nhất, lúc này cũng đứng dậy, trên mặt đầy vẻ hoang mang lo sợ nói: "Kim gia, cái tên Trần Hạo này tuyệt đối không phải hạng người tầm thường, theo ý tôi, nếu muốn tìm hắn gây phiền phức chúng ta phải bàn bạc kỹ hơn a." Tiếu Diện Hổ Lý lão bản nhìn như xảo trá, thực chất là kẻ phế vật nhất, lúc này cũng đứng dậy theo, hận hận mắng: "Bàn bạc cái rắm!

Hôm nay lão tử chịu nhục nhã lớn như vậy, nhất định không để yên cho hắn!

Kim gia, chi bằng hai nhà chúng ta liên thủ, nghĩ biện pháp đánh

lén bắt được Trần Hạo.

Đến lúc đó ép hỏi ra nguồn gốc minh khí xong, lại hảo hảo tra tấn giết hắn!

Nếu không thật khó tiêu mối hận trong lòng ta a!

Thế nào?" Trần Kim Thủy hiện tại còn tự ngạo hơn mười năm sau, tuy rằng vừa rồi sợ đến mức không nhẹ, nhưng căn bản chướng mắt Tiếu Diện Hổ.

Hắn khinh thường nói: "Liên thủ với ông?

Tiếu Diện Hổ, ông muốn để Kim gia ta làm tiên phong còn ông đi sau ngư ông đắc lợi à, nghĩ hay lắm, đáng tiếc Kim gia ta không lạ gì!

Tên tiểu tử Trần Hạo kia Kim gia ta thề bắt được.

Mặc kệ hắn rốt cuộc lợi hại thế nào, Trần gia ta đều phải bắt lấy hắn!" Vừa nghe lời này, Tiếu Diện Hổ lập tức tức giận không nhẹ: "Trần Kim Thủy, đừng có rượu mời không uống muốn uống rượu phạt a, nếu không liên thủ thì đừng chắn đường ba nhà bọn tôi.

Hoắc Hữu Tuyết, ý cô thế nào?" Hoắc Hữu Tuyết đã sớm đứng dậy, y như mười năm sau kiêu ngạo và tự tin.

Lần này bị Trần Hạo làm nhục như vậy, sự kiêu ngạo của cô sớm đã tức nổ phổi!

Cô cũng không muốn liên thủ cùng Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi, bởi vì cô vẫn tự tin dựa vào thực lực Hoắc gia có thể thu thập được Trần Hạo.

Thế là cô lạnh lùng trả lời: "Lý lão bản và Tề lão bản muốn có hứng thú thì cứ đi hợp tác đi.

Mối nhục hôm nay Trần Hạo gây cho tôi, ngày khác nhất định phải trả lại gấp trăm lần!

Mục đích của bốn người chúng ta mọi người đều biết rõ, vừa muốn ép hỏi nguồn gốc minh khí, lại muốn tìm Trần Hạo báo thù, chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của mình đi!" Nói xong, Hoắc Hữu Tuyết dẫn theo đám thủ hạ nữ tử áo đen lên xe rời đi.

Tề Án Mi muốn tranh thủ lôi kéo Trần Kim Thủy, bởi vì hắn cảm thấy Trần Hạo thực sự là một con quái vật vô cùng nguy hiểm.

Nhưng chưa đợi hắn mở miệng, Trần Kim Thủy tự thị rất cao đã cười ha ha một tiếng, sau đó xoay người dẫn theo thủ hạ rời đi.

Tiếu Diện Hổ buồn bực hỏi: "Tề lão bản, chuyện hôm nay làm sao bây giờ?

Chúng ta nguyên bản tính toán lấy được bí mật của tên tiểu tử Trần Hạo kia, sau đó hảo hảo phát một món tài lớn.

Như vậy cũng có thể vì sau này tranh đoạt vị trí gia chủ mà tăng thêm một cái thẻ đánh bạc lớn.

Nhưng vạn vạn không ngờ tới, tiểu tử Trần Hạo cũng không biết dùng yêu pháp gì, động cũng chưa động đã dọa chúng ta thành cái dạng này.

Tôi hiện tại cũng chưa hiểu rõ, m* nó rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a!" Tề Án Mi khinh thường cười nói: "Hoắc Hữu Tuyết kiêu ngạo ngoan lạt, Trần Kim Thủy tự cho là đúng lại âm hiểm ác độc.

Chương 115

Nếu hai người bọn họ không nguyện ý hợp tác, vậy chúng ta cứ để bọn họ đi trước làm đá dò đường cũng không tệ.

Dựa vào bản lĩnh của Trần Hạo hôm nay đã thấy, Lý lão bản chẳng lẽ cho rằng Hoắc Hữu Tuyết và Trần Kim Thủy, đơn độc dựa vào sức lực một nhà là có thể bắt được hắn?

Nếu thật sự có bản lĩnh đó, bọn họ đã sớm thành gia chủ Trần gia và Hoắc gia rồi!" Tiếu Diện Hổ Lý lão bản cũng phản ứng lại, không ngừng khen ngợi: "Cao!

Tề lão bản cao minh a!

Trần Hạo được xưng là Liệt Hải Thiên Sư, nghe nói là truyền nhân duy nhất hiện tại của phái Bàn Sơn.

Phái Bàn Sơn xưa nay nổi tiếng với bí thuật thần kỳ, so ra thì tên tiểu tử Trần Hạo kia cũng nhất định có chút thủ đoạn.

Hiện tại có Hoắc Hữu Tuyết và Trần Kim Thủy hai nhà dò đường cho chúng ta, chúng ta chỉ cần tĩnh quan kỳ biến, sau đó lại tính kế là được!" Lập tức, Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi đồng thời cười.

Ngay sau đó liền dẫn theo thủ hạ lên xe rời đi.

Cùng lúc đó, Thanh Thanh Mạn đứng trên lầu Tân Nguyệt Phạn Điếm, vẫn luôn quan sát sự tình phát triển bên ngoài, mở miệng hỏi: "Gia chủ, chúng ta có cần giúp đỡ Trần tiên sinh, hoặc là thông báo cho hắn không?" Doãn Nam Phong tuy rằng trước đó bị chọc tức không nhẹ, nhưng vẫn là một gia chủ hợp cách, ánh mắt tự nhiên là có.

Cô thoải mái ngồi trên sô pha, đạm nhiên nói: "Từ hai lần tiếp xúc

với Trần Hạo mà xem, chẳng lẽ cô thật sự cho rằng hắn chỉ có chút bản lĩnh ngoài mặt đó thôi sao?

Nếu thật là như vậy, thế lực to lớn của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta lại không dám cường ngạnh áp bách hắn ư?

Bốn người Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết tuy rằng là thế hệ trẻ kiệt xuất của bốn nhà Lý, Trần, Hoắc, Tề, nhưng dựa vào bọn họ, căn bản không phải đối thủ của Trần Hạo!" Thanh Thanh Mạn nghe xong liền hiểu: "Gia chủ, ý của ngài là chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến?" "Không!" Doãn Nam Phong đắc ý nói, "Tuy rằng tôi biết bọn họ đối phó không được Trần Hạo, thậm chí Trần Hạo đã sớm chuẩn bị tốt để đối phó bọn họ rồi.

Nhưng có cơ hội tặng nhân tình như vậy, chúng ta tự nhiên phải nắm lấy.

Sau đó cô đi gọi điện thoại cho Trần Hạo, đem sự tình vừa rồi nhìn thấy và nghe được toàn bộ nói cho hắn biết." Thanh Thanh Mạn lập tức hiểu ý tứ của Doãn Nam Phong, bèn cười nói: "Tôi đã biết thưa gia chủ, thuộc hạ sẽ đi làm ngay." Trần Hạo lái xe chưa kịp về đến biệt thự thì đã nhận được điện thoại của Thanh Thanh Mạn.

Sau khi cúp máy, Uông Tô Nan tò mò hỏi: "Tân Nguyệt Phạn Điếm lại có việc tìm anh à?" Trần Hạo lắc đầu đáp: "Không phải tìm tôi có việc, mà là tặng cho tôi một cái nhân tình." "Hả?

Ý gì cơ?" Uông Tô Nan khó hiểu hỏi lại.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Thanh Thanh Mạn đã đem kế hoạch và những lời lẽ của bốn gã Trần Kim Thủy sau khi chúng ta đi kể lại hết cho tôi nghe rồi." Uông Tô Nan bĩu môi: "Họ sẽ tốt bụng thế sao?" "Chắc chắn là do người phụ nữ Doãn Nam Phong kia phân phó Thanh Thanh Mạn làm đấy." Gật đầu một cái, Trần Hạo nói tiếp: "Chắc chắn là vậy.

Với sự trung thành của Thanh Thanh Mạn đối với Doãn Nam Phong, nếu Doãn Nam Phong không gật đầu, cô ấy tuyệt đối sẽ không dám tự tiện làm chủ đâu." "Ý anh là, Doãn Nam Phong có hứng thú với anh?" Trong giọng nói của Uông Tô Nan mang theo chút vị chua.

Trần Hạo cười ha hả: "Đối với tôi đương nhiên là có hứng thú, nhưng chủ yếu là vì tôi có thể cung cấp cho cô ta những vật phẩm đấu giá đỉnh cấp nhất.

Hơn nữa, việc Thanh Thanh Mạn báo tin cho tôi cũng chẳng gây tổn thất gì cho Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một việc dễ như trở bàn tay mà lại bán được một cái nhân tình, Doãn Nam Phong tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu." Uông Tô Nan bĩu môi hỏi: "Vậy rốt cuộc là chuyện gì?" "Còn chuyện gì nữa?

Vô phi là bốn tên Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Tiếu Diện Hổ trong lòng không phục, đang tính tìm cơ hội báo thù ông đây ấy mà." Trần Hạo trả lời đầy vẻ vô gọi. "Ha ha!

Trần Hạo anh thảm rồi!

Giữ tôi lại là đắc tội với người nhà họ Uông.

Bây giờ lại bị bốn nhà Trần, Hoắc, Tề trong Cửu Môn - những kẻ được coi là kiệt xuất của thế hệ trẻ nhắm vào, tôi xem anh làm thế nào!" Trần Hạo khinh thường nói: "Vương gia sao?

Tôi còn chẳng để vào mắt.

Còn về bốn tên kia, mà cũng xứng gọi là kiệt xuất của thế hệ trẻ bốn nhà sao?

Ánh mắt của cô cũng quá thấp rồi đấy?" Uông Tô Nan hào hứng nói: "Hết cách rồi, hiện tại thế hệ trẻ các nhà trong Cửu Môn thực sự chẳng có mấy ai cầm được ra mặt.

Ngoại trừ đồ đệ Giải Vũ Thần do Nhị Nguyệt Hồng năm đó thu nhận, thì đám trẻ của các nhà khác thật sự không có nhân vật nào ra hồn.

À đúng rồi, cái tên Ngô Thiên Chân lần trước đi Tần Lĩnh cũng tạm được, chỉ bất quá con người hắn quá ngây thơ, khó làm nên đại sự thôi." Nghe đánh giá này, Trần Hạo cũng không thể không thừa nhận Uông Tô Nan nói đúng.

Hắn thản nhiên đáp: "Thôi được rồi, chuyện của Cửu Môn liên quan gì đến chúng ta, quản bọn họ có người kế tục hay không làm gì." Hai người vừa lái xe vừa trò chuyện, chẳng mấy chốc đã về đến biệt thự của Trần Hạo.

Lúc này trời đã tối, Trần Hạo và Uông Tô Nan ai về phòng nấy tắm rửa xong xuôi, Uông Tô Nan hứng chí bừng bừng đòi giúp Trần Hạo nấu bữa tối.

Nói thật là Uông Tô Nan đúng là không biết nấu cơm, cô nàng bảo là giúp đỡ nhưng chẳng khác nào giúp càng thêm rối.

Cuối cùng hại Trần Hạo hết cách, đành phải đuổi cô nàng ra phòng khách xem tivi thì mới có thể an tâm làm một bữa tối ngon lành.

Kết quả là một bữa tối thịnh soạn mãi đến hơn 12 giờ đêm mới hoàn thành.

Ngay khi hai người vừa ăn vừa xem mấy chương trình tivi nhàm chán, Trần Hạo đột nhiên đặt đũa xuống, khóe miệng lộ ra một nụ cười đầy vẻ trêu tức. "Này, đang ăn tự nhiên anh làm ra cái biểu cảm đó làm gì?" Uông Tô Nan khó hiểu hỏi.

Trần Hạo dùng khăn ăn lau khóe miệng, thản nhiên nói: "Anh thấy bữa tối nay của chúng ta ăn không yên rồi." "Sao thế?

Chẳng lẽ lại có chuyện gì xảy ra?" Không đợi Uông Tô Nan hỏi

hết, sắc mặt cô cũng biến đổi.

Bởi vì lúc này cô cũng cảm giác được có một đám người đang mượn bóng đêm dần dần lẻn vào gần biệt thự.

Những kẻ đi đầu dò đường thậm chí đã mò vào trong sân lớn của biệt thự rồi!

Uông Tô Nan lập tức rút khẩu súng lục giắt sau lưng ra: "Tôi đoán không lâu nữa người của bốn nhà kia mới đến tìm phiền phức, đám này chắc chắn là người nhà họ Uông rồi.

Chúng ta làm sao bây giờ?

Giết ra ngoài, diệt sạch bọn chúng?" Thấy cô nàng tiểu mỹ nữ lạnh lùng giờ đây khuôn mặt đầy sát khí, Trần Hạo vội vàng an ủi: "Đừng nóng vội, đây là địa bàn của chúng ta, tại sao phải giết ra ngoài?

Chẳng lẽ vì để tránh né mà chúng ta ngay cả nhà cũng không cần nữa sao?" Nghe Trần Hạo nói hai chữ "nhà chúng ta", trong lòng Uông Tô Nan lập tức ấm áp.

Cô lập tức lạnh lùng nói: "Anh nói cũng đúng.

Vậy thì diệt sạch bọn chúng ở đây, địa bàn của chúng ta không phải nơi tùy tiện muốn vào là vào!" Trần Hạo cười a a: "Cô mới là một con nhóc hơn hai mươi tuổi, sao sát khí lại nặng thế hả?

Động một chút là đòi giết người này, diệt người kia, không sợ làm bẩn biệt thự nhà chúng ta sao?" Uông Tô Nan bất bình nói: "Không phải là vì muốn giúp anh sao!

Đã không cho giết, vậy giờ phải làm sao?" Ngũ giác mẫn cảm dị thường, Trần Hạo sớm đã phát hiện người bên ngoài đã mò đến ngoài cửa lớn biệt thự.

Một khi phát động đột kích, bọn chúng sẽ lập tức xông vào.

Chương 116

Hắn thản nhiên nói: "Ở địa bàn của chúng ta, đám tạp chủng kia đã dám đến tìm phiền phức thì tự nhiên phải cho bọn chúng xem chút trò hay rồi.

Cô cứ thành thật ngồi yên đấy, an tâm ăn cơm, xem kịch vui là được." Dứt lời, hắn liền bắt thủ quyết, miệng niệm chú: "Thiên thanh thanh địa linh linh, bái thỉnh Đông Phương Ngũ Lôi Thần, lôi đạn phích lịch hưởng, đả khứ yêu tà tịnh quỷ quái, đả khứ tà túy bất lưu đình, ngô phụng Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn sắc lệnh, cấp cấp như luật lệnh —— Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận!" Tiếng nói vừa dứt, 108 chiếc chuông đồng lục giác màu xanh mà Trần Hạo treo ở khắp nơi trong biệt thự lóe lên một tia lam quang nhàn nhạt.

Ngay sau đó, toàn bộ biệt thự đều bị bao trùm trong Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận do chuông đồng bố trí.

Chưa từng thấy qua trận pháp này, Uông Tô Nan khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ đây là cái Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận mà tên Bàn Tử nói đã dùng trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung?

Nhưng Bàn Tử nói, trận pháp này một khi mở ra sẽ có sấm sét đánh chết kẻ địch mà?

Nếu như vậy, không chỉ những kẻ địch lẻn vào biệt thự sẽ chết ở trong, mà nhà của chúng ta hiện tại cũng sẽ bị đánh nát bấy mất!" Trần Hạo cười nhạt: "Cô em ngốc này!

Chẳng lẽ Bàn Tử không nói với em, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận không chỉ có lôi đình công kích, mà còn có linh âm mê hồn sao?

An tâm ăn cơm xem kịch đi!" Nói xong, Trần Hạo thật sự bưng bát cơm lên, cầm đũa hào hứng tiếp tục ăn.

Uông Tô Nan tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng nếu Trần Hạo đã nói vậy, tự nhiên cũng sẽ không có dị nghị.

Thế là, hai người lại bắt đầu tiếp tục bữa tối bị gián đoạn.

Chốc lát sau, cửa lớn biệt thự "cạch" một tiếng, bị nhẹ nhàng mở ra.

Ngay sau đó, một đám người mặc đồ đặc nhiệm đen, trang bị đầy đủ, đầu đội mặt nạ lặng lẽ lẻn vào biệt thự.

Trần Hạo nói khẽ: "Không hổ là người nhà họ Uông, cũng biết chút kỹ năng cạy cửa bẻ khóa đấy chứ!" "Là một loại kỹ năng chiến đấu, anh nói gì mà khó nghe thế?" Uông Tô Nan kinh ngạc nói: "Không xong, đúng là người nhà họ Uông tìm đến rồi!

Chúng ta nói chuyện, chẳng lẽ bọn họ không nghe thấy sao?" Trần Hạo cười nói: "Ở trong trận pháp của ông đây, bọn chúng căn bản không cảm giác được sự tồn tại của chúng ta, càng đừng nhắc tới nghe thấy tiếng nói chuyện." Lúc này, ước chừng có hơn ba mươi tên áo đen ùa vào, lặng lẽ dò xét tứ phía trong biệt thự.

Khi tên áo đen cuối cùng bước vào cửa lớn, 108 chiếc chuông đồng lục giác đồng thời vang lên một tràng âm thanh "đinh đinh đang đang" thanh thúy.

Trong nháy mắt, đám áo đen kia toàn bộ dừng lại thân hình, giống như rơi vào ảo cảnh!

Uông Tô Nan nhìn mà kinh ngạc không thôi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô thấy Trần Hạo thi triển trận pháp.

Hiệu quả tốt đến xuất kỳ, phải biết rằng tuy những người nhà họ Uông này không bằng Uông Tô Nan, nhưng ít nhất đều là tinh anh từ nhỏ đã tiếp thụ huấn luyện nghiêm khắc.

Vậy mà vừa mới vào cửa đã rơi vào ảo giác do Ngũ Lôi Huyễn

Âm Trận tạo ra.

Uông Tô Nan kinh ngạc há to miệng nhỏ nói: "Bọn chúng... bị trận pháp của anh vây khốn rồi?" Trần Hạo nuốt thức ăn trong miệng xuống, thản nhiên nói: "Chỉ là vừa mới rơi vào ảo giác thôi, còn chưa rõ tình hình đâu.

Chờ một chút sẽ có phản ứng ngay." Lời vừa dứt, quả nhiên như Trần Hạo dự đoán, đám người áo đen vũ trang đầy đủ kia giống như trong tay đang cầm thứ gì đó đáng sợ, liều mạng vứt bỏ súng trường tấn công trong tay đi.

Ngay sau đó, lại như phát điên mà lôi súng lục trên người ra ném đi thật xa.

Nhìn dáng vẻ kinh khủng bất an, chạy loạn khắp nơi của bọn chúng, Uông Tô Nan hiếu kỳ hỏi: "Lại có chuyện gì thế?

Tại sao bọn chúng vứt bỏ hết súng ống đi rồi?

Người nhà họ Uông không nên làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy a!" Trần Hạo trêu tức nhún vai: "Người nhà họ Uông tuy từ nhỏ tiếp thụ huấn luyện nghiêm khắc, bất kể là thân thủ, thương pháp hay là kinh nghiệm xuống mộ đều mạnh hơn người trong Cửu Môn bình thường không ít.

Nhưng đừng quên, hiện tại đối thủ của bọn chúng là Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo ta!

Nếu như ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, thì lại có tư cách gì giữ lại tiểu mỹ nữ Uông Tô Nan ưu tú nhất thế hệ trẻ nhà họ Uông ở bên người chứ?" Sau đó hắn lại giải thích: "Đám người kia sau khi rơi vào ảo giác, bởi vì nhìn thấy súng trên tay biến thành các loại rắn độc, không liều mạng ném đi mới là lạ đấy." Uông Tô Nan đảo mắt nói: "Tôi thấy anh là sợ bọn chúng nổ súng làm hỏng

đồ đạc trong biệt thự mới đúng.

Còn nữa, đừng có lúc nào cũng nói 'người nhà họ Uông' này nọ.

Tôi tuy tên là Uông Tô Nan, nhưng đó là sau khi tôi thông qua huấn luyện tàn khốc lúc nhỏ, được tuyển vào nhà họ Uông thì mới bị cưỡng chế thêm họ Uông vào trước tên Tô Nan của tôi.

Huống hồ, từ sau khi tôi quyết định ở lại đây, cũng đồng nghĩa với việc phản bội nhà họ Uông.

Từ hôm nay trở đi, xin hãy gọi bổn tiểu thư là Tô Nan, đừng có thêm chữ Uông nữa, OK?" Trần Hạo vẫn luôn tưởng rằng Tô Nan là dòng máu trực hệ của nhà họ Uông, không giống như đại đa số thủ hạ nhà họ Uông đều là được nhận nuôi huấn luyện từ nhỏ.

Trong kịch bản Sa Hải, Tô Nan xuất hiện với tên thật, điểm này thực sự làm cho Trần Hạo hơi kinh ngạc một chút!

Hắn lập tức cười nhạt hỏi: "Cô em, em phải nghĩ cho kỹ đấy.

Một khi đổi tên và vĩnh viễn không quay về nữa, thì sẽ thật sự trở thành kẻ phản bội nhà họ Uông.

Nghe nói hình phạt của nhà họ Uông đối với kẻ phản bội tương đối tàn nhẫn khủng bố đấy nhé!" Tô Nan buồn bực đáp: "Anh còn lải nhải cái gì, bổn tiểu thư đều đã ở lại đây bao lâu rồi?

Người nhà họ Uông liên hệ tôi, tôi đều không thèm để ý, thậm chí ngay cả điện thoại đặc chế của nhà họ Uông cũng đập nát rồi, tôi hiện tại còn có thể quay về được sao?" Trần Hạo nghiêm túc nhìn cô một cái, cười a a nói: "Được rồi, nể tình em đáng thương như vậy, ông đây từ bi, thu lưu một tiểu mỹ nữ lạnh lùng không nơi nương tựa vậy.

Yên tâm, bao ăn bao ở, bao tiền tiêu vặt, thỉnh thoảng sẽ có kinh nghiệm kích thích khi xuống mộ đổ đấu, cam đoan em hài lòng!" Tô

Nan nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ như băng tuyết tan chảy, tuyết liên nở rộ. "Hừ!

Biết điều đấy, coi như bổn tiểu thư cho anh cơ hội, Trần đại thiên sư anh lời to rồi nhé!" Trần Hạo chỉ cười nhạt, không tiếp tục chủ đề này nữa mà chuyển ánh mắt tập trung lên đám người nhà họ Uông kia.

Lúc này Tô Nan mới phát hiện, người nhà họ Uông đã bắt đầu tiến vào màn kịch đánh giáp lá cà đặc sắc.

Đám người kia đánh nhau, phải gọi là chiêng trống vang trời, pháo nổ đì đùng.

À không, phải nói là đánh đến khí thế ngất trời, quyền quyền đến thịt, mức độ tàn nhẫn hoàn toàn là coi đối phương như kẻ thù giết cha vậy.

Trong đó có một kẻ đánh giỏi nhất, một mình cân sáu mà vẫn không rơi xuống hạ phong.

Còn lại hơn hai mươi tên người nhà họ Uông, hoặc là hai ba người tấn công lẫn nhau, hoặc là một chọi một chém giết, nói chung là náo nhiệt không chịu được!

Một lát sau, đã có sáu bảy tên bị đánh ngã xuống đất, tuy chưa chết nhưng ít nhất cũng bị trọng thương.

Nếu không chữa trị kịp thời, muốn đảm bảo lành lặn là không thể, nặng thì tàn phế cũng không có gì lạ.

Trần Hạo vừa xem say sưa vừa cảm thán: "Nói chứ cô em Tô Nan à, người nhà họ Uông đều tâm ngoan thủ lạt thế này sao?" Tô Nan không cho là đúng, đáp: "Tôi từ sau khi gia nhập trại huấn luyện nhà họ Uông đã được dạy dỗ rằng đối đãi với kẻ địch tuyệt đối phải một đòn tất sát, không thể có chút mềm lòng nào.

Đương nhiên rồi, cũng không phải mỗi đứa trẻ tham gia huấn

luyện đều làm được, cho nên bọn họ đều không thể sống sót qua lúc kết thúc huấn luyện." Nghe vậy, Trần Hạo mới hiểu được nhà họ Uông rốt cuộc huấn luyện ra những thủ hạ tinh nhuệ kiểu gì.

Giản trực là phiên bản hiện đại của việc huấn luyện tử sĩ gia tộc!

Cũng khó trách trước khi xuyên không, xem giới thiệu về Tô Nan trên mạng, cô chưa từng có chút cảm giác quy thuộc nào với nhà họ Uông, về sau thậm chí càng ngày càng phản cảm.

Chương 117

Bất cứ ai từ nhỏ sinh tồn trong môi trường như vậy đều sẽ không có hảo cảm với nhà họ Uông.

Còn về những kẻ trung thành với nhà họ Uông, Trần Hạo chỉ có thể bội phục năng lực tẩy não của nhà họ Uông trác tuyệt siêu quần!

Đến lúc này, hơn ba mươi tên thủ hạ nhà họ Uông xông vào biệt thự cơ bản đều đã ngã xuống đất bỏ mình.

Duy chỉ còn lại gã thanh niên có thân thủ tốt nhất kia vẫn đang liều mạng đối kháng với sự liên thủ công kích của ba tên đồng bọn.

Còn ba đối thủ khác thì lúc này đều đã nằm trên mặt đất biến thành thi thể rồi!

Thấy sự tình cũng đã hòm hòm, Trần Hạo lần nữa tay kết pháp quyết, miệng niệm: "Đại Đạo vô hình, huyễn trận tiêu tán, cấp cấp như luật lệnh - Sắc!" Tiếng nói vừa dứt, 108 chiếc chuông đồng lục giác vẫn luôn vang động không ngừng liền khôi phục bình tĩnh, không còn phát ra chút thanh âm nào nữa.

Bốn tên vẫn đang lấy tử tương bính kia đột nhiên từ trong ảo giác tỉnh lại.

Trần Hạo buông bát đũa, vỗ tay trêu tức cười nói: "Tốt, không tệ, thật không tệ!

Không ngờ buổi tối ăn bữa cơm lại có người vội vã dâng lên cho ông đây một vở kịch đặc sắc như vậy!

Cảm tạ, thật sự là vạn phần cảm tạ a!" Lúc này, gã thanh niên thân thủ tốt nhất chỉ vào đống đồng bọn dưới đất, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Trần Hạo nói: "Những thứ này đều là do ngươi làm?

Ngươi cư nhiên dám gài bẫy bọn ta?!" Trần Hạo vẫn giọng trêu tức: "Các người đều dám nhân lúc trăng đen gió lớn chạy đến địa bàn của ông đây gây sự, ông đây có gì mà không dám làm?

Chẳng lẽ ngươi có ý kiến?" Gã thanh niên tức giận xông lên não, điên cuồng chỉ vào Tô Nan chất vấn: "Uông Tô Nan, chúng tôi đều là vì cứu cô, kết quả cô lại trơ mắt nhìn đồng bạn và chiến hữu bị hãm hại như vậy?!

Cô vu tâm hà nhẫn?" Tô Nan khinh thường cười nói: "Uông Sầm, mọi người đều biết nhà họ Uông là cái tổ chức như thế nào.

Anh xác định mệnh lệnh các người nhận được là cứu tôi, chứ không phải là tùy cơ xử lý tôi?

Còn nữa, tên thật của tôi là Tô Nan, về sau xin đừng đem cái họ Uông cưỡng ép gán lên tên của tôi nữa!" Trần Hạo giờ mới biết, hóa ra người thanh niên đối diện chính là cao tầng của nhà họ Uông trong kịch bản Sa Hải mười năm sau, thảo nào thân thủ lại tốt như vậy!

Uông Sầm nghe Tô Nan nói xong, lập tức kinh khủng hét lên: "Cô điên rồi?!

Cô dám phản bội nhà họ Uông?

Chẳng lẽ cô không sợ khốc hình của nhà họ Uông sao?" Không đợi Tô Nan trả lời, Trần Hạo liền khinh thường, bá khí đáp thay: "Có ông đây ở đây, đừng nói là mấy tên lâu la pháo hôi các ngươi, cho dù là người chủ sự hiện tại của nhà họ Uông là Uông tiên sinh tới, cũng đừng hòng động đến một sợi tóc của Tô Nan!" Nghe những lời nói chắc nịch của Trần Hạo, một trong ba tên nhà họ Uông còn lại hận hận nói: "Ngươi tên là Trần Hạo đúng không?

Tuy rằng hôm nay bọn ta thua, nhưng ngươi căn bản không hiểu rõ nhà họ Uông, càng không biết nhà họ Uông rốt cuộc đáng sợ đến mức

nào!

Hôm nay Uông Tô Nan dám phản bội nhà họ Uông, ngày mai thậm chí sau đó mỗi một ngày, đều sẽ không ngừng bị người nhà họ Uông truy sát, cho đến khi bị giết chết mới thôi!

Còn có Trần Hạo ngươi, dám giết nhiều người nhà họ Uông chúng ta như vậy, lại bao che kẻ phản bội Uông Tô Nan, cứ chờ đấy đi.

Chờ đợi sự báo thù huyết tinh của nhà họ Uông đi, rất nhanh thôi, ngươi sẽ vì tất cả những gì làm hôm nay mà hối hận, thật sâu hối hận!

Đến lúc đó, điều duy nhất ngươi có thể xa vọng chính là cầu được chết nhanh một chút, bởi vì ngươi căn bản không chịu nổi thủ đoạn tàn nhẫn của nhà họ Uông khi báo thù kẻ địch đâu!

Ha ha." Uông Sầm và hai tên đồng bọn còn lại tuy không nói gì, nhưng nhìn thần tình của chúng, ai cũng thấy được bọn chúng vô cùng tán đồng lời của đồng bạn.

Tô Nan tuy không sợ chết, càng không hối hận khi phản bội nhà họ Uông, nhưng lại không hi vọng Trần Hạo vì mình mà gặp nguy hiểm.

Cô quay sang, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ lạnh lùng định nói gì đó với Trần Hạo, lại đột nhiên bị hắn phất tay cắt ngang.

Trần Hạo cười khinh miệt: "Ông đây không hiểu rõ nhà họ Uông?

Nói một câu không khoác lác, ông đây so với bất kỳ kẻ nào đều hiểu rõ cái gọi là nhà họ Uông hơn cả!" Uông Sầm cười điên cuồng: "Hiểu rõ nhà họ Uông?

Ngươi nếu thật sự hiểu rõ nhà họ Uông, sẽ không làm ra chuyện điên cuồng ngày hôm nay.

Cứ ở trong sự vô tri mà chờ đợi cái chết khủng bố đi!" Trần Hạo

quét mắt nhìn bốn người Uông Sầm một cái, thản nhiên nói: "Uông Tàng Hải, kiến trúc sư, phong thủy gia, địa lý học gia, khám dư gia thời Minh.

Ông ta thiết kế kiến tạo Minh Cung, Khúc Tĩnh thành và nhiều kiến trúc thành thị thời Minh, thâm đắc sự tín nhiệm của Chu Nguyên Chương và Chu Lệ, từng tham dự tu kiến Minh Tổ Lăng.

Về sau tại Trường Bạch Sơn phát hiện một bí mật nào đó (Trần Hạo không nói ra Thanh Đồng Môn), khi muốn đem phát hiện này công bố ra công chúng thì mới phát hiện có người đang ngăn cản và khống chế bí mật này bị lộ ra ánh sáng.

Người ngăn cản Uông Tàng Hải, các đời gia chủ đều gọi là Trương Khởi Linh của Trương gia.

Về sau Uông Tàng Hải tham tác lai lịch của Trương gia, phát hiện lấy sức mạnh của bản thân không cách nào ngói giải Trương gia, thế nên mới thành lập nhà họ Uông.

Cái gọi là 'người nhà họ Uông', tên gốc cũng không phải đều họ Uông, mà là sau khi được thu vào nhà họ Uông mới đổi họ.

Nhà họ Uông cũng không phải là hậu duệ của Uông Tàng Hải, mà chỉ là một tổ chức do ông ta vận hành mà thôi.

Thu dưỡng đông đảo những người có thiên phú dị bẩm, đồng thời tiến hành huấn luyện thập phần nghiêm khắc, mục đích chính là để đối phó với túc địch thế hệ Trương gia!" Nói đến đây, Trần Hạo nhìn về phía bốn người Uông Sầm đang ngây ra như phỗng, thậm chí bao gồm cả Tô Nan vừa phản bội nhà họ Uông, hỏi: "Thế nào?

Những bí mật này của tôi về nhà họ Uông, chẳng lẽ không phong phú và toàn diện hơn những gì các người được học trong sách vở sao?

Hiện tại, các người còn cho rằng ông đây thật sự không hiểu rõ cái

gọi là nhà họ Uông sao?

Huống hồ, tôi có thể nói về nhà họ Uông như lòng bàn tay thế này, các ngươi cảm thấy ông đây thật sự sẽ sợ nhà họ Uông sao?!" Uông Sầm không thể tin nổi hét lên: "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!

Ngươi rốt cuộc là ai?

Sao ngươi lại biết được nhiều bí mật của nhà họ Uông như vậy?" Khi ánh mắt hắn nhìn về phía Tô Nan, lập tức phủ nhận: "Những thứ này tuyệt đối sẽ không phải do Uông Tô Nan nói cho ngươi.

Bởi vì có những chuyện ngay cả cô ta cũng không biết.

Ngươi rốt cuộc là ai?!" Trần Hạo trêu tức nói: "Tôi đương nhiên là Khôi thủ Bàn Sơn - Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo!

Đồng thời cũng là một kẻ ngoại cuộc biết rất rõ về nhà họ Uông, nhưng lại không có một chút hứng thú nào đối với ân oán giữa nhà họ Uông, Trương gia, thậm chí là Cửu Môn hiện nay!" Một câu nói lập tức khiến Uông Sầm á khẩu không trả lời được, bởi vì hắn thực sự không biết có nên tin hay không.

Ngay lúc này, cái gã thanh niên vừa mở miệng dọa nạt kia hét lớn: "Bất kể ngươi là ai, lại biết được nhiều bí văn của nhà họ Uông như vậy.

Vì để giữ bí mật cho nhà họ Uông, ngươi đi chết đi!" Dứt lời, hắn rút ra một con dao găm quân dụng, lao vút về phía Trần Hạo! "Đoàng!" Một tiếng súng vang lên, không đợi tên thanh niên nhà họ Uông xông đến trước mặt Trần Hạo, đầu hắn đã bị bắn nổ tung như quả dưa hấu thối!

Thủ đoạn tàn nhẫn lại cô tuyệt này lập tức dọa cho hai tên nhà họ Uông còn lại sợ đến run rẩy cả người, mặt như giấy trắng.

Nhưng trong hai đôi mắt kia vẫn tràn đầy oán độc và phẫn hận.

Chương 118

Uông Sầm hận hận nói: "Ngươi lại giết thêm một người nhà họ Uông nữa, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?!" Trần Hạo thản nhiên nhét khẩu Sa Mạc Chi Ưng (Desert Eagle) trở lại bao súng, nói: "Đã dám ra tay với tôi thì phải có giác ngộ cái chết, có ý kiến gì không?" Hai tên nhà họ Uông còn lại quả nhiên bị tẩy não vô cùng triệt để.

Hai người đồng thời rút dao găm quân dụng ra, vừa bổ nhào về phía Trần Hạo vừa lớn tiếng hét: "Uông Sầm mau động thủ, chúng ta liều mạng với hắn!" "Đoàng!" "Đoàng!" Lại hai tiếng súng vang lên, hai tên nhà họ Uông vừa mới động thủ, đồng dạng bị bắn nổ đầu!

Uông Sầm vừa mới hạ quyết tâm chuẩn bị quyết tử một kích, nhìn thấy cái chết thê thảm của hai người kia, rốt cục dừng bước, ném thẳng dao găm trong tay xuống đất, tuyệt vọng nói: "Giết tôi đi!" Trần Hạo cười lạnh: "Đã có yêu cầu như vậy, thì ông đây thành toàn cho ngươi!" Nói xong, hắn lại giơ khẩu Sa Mạc Chi Ưng lên.

Nhưng đúng lúc này, Tô Nan vẫn luôn im lặng đột nhiên kéo tay phải cầm súng của Trần Hạo lại, nói: "Cái đó...

Anh có thể tha cho hắn một mạng không?" Trần Hạo kinh ngạc hỏi: "Tại sao?" Tô Nan lạnh lùng nói: "Tuy tôi ghét cá nhân Uông Sầm, nhưng dù sao hắn cũng từng cứu tôi một lần.

Lần này tôi thay hắn cầu tình, coi như trả lại nhân tình cho hắn!" Trần Hạo dứt khoát thu hồi súng, thản nhiên nói: "Uông Sầm, cút đi." Uông Sầm không ngờ vì một câu nói của Tô Nan mà mình có được cơ hội sống sót.

Hắn không thể tin nổi hỏi: "Ngươi thật sự chịu vì một câu nói của Tô Nan mà thả ta đi?

Ngươi không sợ sau khi ta trở về, nhà họ Uông sẽ triển khai sự báo thù khủng bố với ngươi sao?" Trần Hạo cười cuồng ngạo: "Vẫn câu nói đó của ông đây, tôi lười để ý đến mấy chuyện rác rưởi của nhà họ Uông, Trương gia hay Cửu Môn.

Nhưng tôi chưa bao giờ để nhà họ Uông vào mắt, nếu dám đến tìm phiền phức, vậy thì cứ đợi bị giết sạch đi!

Còn về việc vì sao thả ngươi, đương nhiên là nể mặt Tô Nan.

Cô ấy là bạn bè và đồng bạn được tôi công nhận, cho nên lời cô ấy nói quan trọng hơn cái mạng của ngươi gấp trăm lần.

Được rồi, đừng nói nhảm nữa, mau cút!" Uông Sầm nhìn Tô Nan thêm một cái, sau đó lại nhìn thật sâu vào Trần Hạo, rồi mới quay đầu bỏ chạy không dám ngoảnh lại.

Trong nháy mắt, thân ảnh của hắn biến mất trong màn đêm.

Tô Nan cảm động nói: "Trần Hạo, cảm ơn anh.

Nhưng làm như vậy, không phải sẽ gây thêm rắc rối lớn cho anh sao?" Trần Hạo vừa thu thập súng ống trang bị của hơn ba mươi tên nhà họ Uông, vừa vô gọi trả lời: "Không sao, không thả Uông Sầm rời đi, chẳng lẽ em tưởng rằng người nhà họ Uông sẽ không biết tôi giết người sao?

Huống hồ biết thì làm được gì, chỉ cần dám chọc vào ông đây, bất kể là ai đều phải trả giá đắt!" Nói xong, hắn định tắt Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, dùng sấm sét hóa toàn bộ thi thể người nhà họ Uông thành tro bụi.

Nhưng đúng lúc này, Trần Hạo lại dừng động tác, cười trêu tức nói: "Tối nay thật náo nhiệt a, xem ra trận pháp này lại sắp có đất dụng võ rồi." Nghe Trần Hạo nói vậy, Tô Nan lập tức hiểu ý: "Sao?

Bên ngoài lại có người tìm phiền phức nữa à?" Trần Hạo đá hết

thi thể người nhà họ Uông vào một góc, bảo Tô Nan đem tất cả súng ống vũ khí đã thu thập được để sang một bên khác, mới cười lạnh nói: "Nếu tôi đoán không sai, hẳn là bốn tên sa điêu tự cho mình là đúng của Cửu Môn kia đến rồi!" Lời vừa dứt, cửa lớn biệt thự bị người ta đạp "rầm" một cái mở tung.

Ngay sau đó, Trần Kim Thủy với vẻ mặt đầy kiêu ngạo, dẫn theo mấy chục người, tay lăm lăm dao bầu xông vào.

Nhưng Trần Kim Thủy còn chưa kịp đứng vững để nói mấy câu xã giao, đã bị đống thi thể hơn ba mươi cái xác chất trong góc tường dọa cho ngây người.

Dù sao hắn cũng chưa phải là gia chủ Trần gia mười năm sau, cho dù bình thường ngẫu nhiên cũng sẽ giết người cướp của, nhưng giống như Trần Hạo làm chết mấy chục mạng người, lại còn minh mục trương đảm chất đống trong nhà thế này, việc như vậy đừng nói là làm, Trần Kim Thủy nghĩ cũng chưa từng dám nghĩ.

Trong nhất thời, không chỉ Trần Kim Thủy, ngay cả đám thủ hạ tay cầm dao bầu khí thế hung hăng kia cũng toàn bộ bị dọa ngốc!

Trong đó có mấy tên gan bé, đũng quần cũng ướt sũng rồi!

Làm xong việc, Trần Hạo và Tô Nan cứ thế đại mô đại dạng ngồi bên bàn ăn, vừa nhàn nhã uống nước ngọt, vừa trêu tức nhìn đám người Trần Kim Thủy.

Lúc này, trong sân biệt thự lại có một đám đông người ùa vào.

Một lát sau, phía sau đám người Trần Kim Thủy liền xuất hiện một nhóm khác, là những người phụ nữ mặc áo da đen!

Chỉ thấy Hoắc Hữu Tuyết cao ngạo bước vào, hai tên thủ hạ liền dùng lực đẩy đám thủ hạ đang chắn đường của Trần Kim Thủy ra.

Ngay sau đó Hoắc Hữu Tuyết vừa định mở miệng nói mấy câu ra

oai, liền giống y hệt cái đức hạnh của Trần Kim Thủy mà ngây người ra.

Đám thủ hạ nữ của Hoắc gia bị chắn ở phía sau không hiểu vì sao bà chủ đang định phát uy lại đột nhiên im bặt.

Kết quả phí nửa ngày chen qua đám người Trần Kim Thủy, nhìn thấy một đống thi thể trong góc biệt thự, một bộ phận nhỏ nữ thủ hạ nhịn không được nôn thốc nôn tháo!

Nhìn cảnh tượng này, Tô Nan lập tức cười khinh bỉ thành tiếng.

Trần Hạo móc ra một điếu thuốc châm lửa, thong thả rít một hơi rồi nói: "Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, thật sự làm cho ông đây quá thất vọng!

Các người nhìn xem những kẻ xông vào trước đó, chuẩn bị giết chết ông đây đi.

Người ta tốt xấu gì cũng toàn phó vũ trang, vũ khí lạnh nóng đầy đủ, như thế mới là người giang hồ thực sự làm việc chứ.

Lại nhìn các người xem, hai kẻ kiệt xuất đương đại của Cửu Môn, mang theo một đám ô hợp, cầm dao bầu đến tìm ông đây gây sự?

Đùa với tôi à, rốt cuộc não các người có vấn đề không thế?

Quá tự tin, đồng thời cũng quá coi thường ông đây rồi đấy?" Nói xong, Trần Hạo búng cái đầu lọc thuốc lá vừa hút hết về phía Trần Kim Thủy đang đứng ngẩn người ở hàng đầu. "Vèo!" "Bộp!" Cái đầu lọc thuốc lá nhỏ xíu, giống như viên đạn bắn ra từ nòng súng, trúng ngay giữa trán Trần Kim Thủy!

Tên Trần Kim Thủy thân hình cao lớn tráng kiện liền bị một cái đầu lọc thuốc lá đánh ngã lăn ra đất!

Một đám thủ hạ của hắn lúc này mới bừng tỉnh, vội vàng vây

quanh đỡ dậy ông chủ đang đầu váng mắt hoa.

Nhìn thấy một màn này, Hoắc Hữu Tuyết vốn tự tin tràn đầy muốn báo mối thù nhục nhã ban ngày, sau lưng lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh!

Nhìn đám thủ hạ của Trần Kim Thủy và thủ hạ của mình chỉ cầm dao bầu, sau đó lại nhìn đống thi thể chất đống trong góc biệt thự cùng đống súng trường tấn công, súng lục, lựu đạn bên cạnh.

Hoắc Hữu Tuyết lập tức mất hết dũng khí.

Đây hoàn toàn là sự chênh lệch trang bị giữa giang hồ xã hội đen và lính đánh thuê a!

Nhưng dù vậy, đám người vũ trang đầy đủ kia vẫn chết trong nhà Trần Hạo.

Đặc biệt là Trần Hạo và cô gái nhỏ xinh đẹp bên cạnh, cứ như không có việc gì xảy ra mà ngồi đó.

Làm sao không khiến Hoắc Hữu Tuyết trong lòng chấn kinh, lại làm sao không khiến cô ta sợ hãi cho được?

Điều khiến Hoắc Hữu Tuyết không thể tin nổi nhất là, mặc kệ nói thế nào, hiện tại tốt xấu gì cũng là xã hội pháp trị.

Các thế lực trong Cửu Môn tuy to lớn, nhưng cũng không dám giết nhiều người một cách minh mục trương đảm như vậy!

Nhưng Trần Hạo không những giết, mà còn thản nhiên tự nhược, hoàn toàn không có cảm giác vừa tàn sát mấy chục mạng người.

Trong nhất thời, không chỉ Hoắc Hữu Tuyết, ngay cả Trần Kim Thủy và một chúng thủ hạ, toàn bộ đều xem Trần Hạo như một tên sát nhân cuồng ma điên cuồng vô cùng!

Chương 119

Gian nan hít sâu vài hơi, Hoắc Hữu Tuyết rốt cục miễn cưỡng mở miệng hỏi: "Trần Hạo...

Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Tô Nan nghe vậy nhịn không được "phì" một tiếng bật cười.

Trần Hạo càng cười ha hả lớn tiếng: "Tôi không nghe lầm chứ?

Hoắc Hữu Tuyết, cô dẫn thủ hạ cầm hung khí, đêm hôm khuya khoắt xông vào nhà tôi, sau đó hỏi tôi muốn thế nào?

Hẳn là ông đây hỏi các người rốt cuộc muốn thế nào mới đúng chứ?" Trần Kim Thủy nãy giờ không nói được câu nào, lúc này rốt cuộc cũng hoàn hồn lại chút ít.

Hắn nghiến răng nghiến lợi nói: "Hoắc lão bản, hôm nay mục đích của tôi và cô đều giống nhau.

Nhưng tên tiểu tử này quá mức tâm ngoan thủ lạt, chúng ta muốn giải quyết êm đẹp e là khó rồi.

Đã như vậy, chi bằng hai nhà chúng ta liên thủ, nhất cử bắt lấy tên tiểu tử này.

Đến lúc đó, bất luận là từ trong miệng hắn lấy được tình báo gì, hai nhà chúng ta đều chia đôi hợp tác.

Như thế nào?" Hoắc Hữu Tuyết miễn cưỡng trấn định, lúc này cũng phát ngoan, hoàn toàn quên mất một khi thất bại sẽ phải gánh chịu hậu quả gì.

Chỉ thấy cô ta hung tợn nói: "Được, hôm nay hai nhà chúng ta hợp tác!" Ngay sau đó, hai kẻ tự cho là đúng đồng thời ra lệnh cho thủ hạ: "Lên!

Bắt hắn lại cho ta!" Thấy ông bà chủ đã lên tiếng, đám thủ hạ trong lòng tuy sợ hãi nhưng cũng không thể không lên!

Huống chi gần trăm mạng người, Trần Hạo có lợi hại đến mấy cũng không đỡ nổi chiến thuật biển người chứ?

Nghĩ thế, thủ hạ của Trần gia và Hoắc gia toàn bộ cầm dao bầu xông lên.

Thấy Hoắc Hữu Tuyết và Trần Kim Thủy dám động thủ, Trần Hạo cười khinh bỉ: "Đã muốn tìm chết, vậy ông đây tiễn các người lên đường!

Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận!" Lời vừa dứt, hai tay hắn cũng kết xong pháp ấn.

Thủ hạ hai nhà Trần, Hoắc mắt thấy sắp xông đến trước mặt Trần Hạo, còn chưa kịp lộ ra nụ cười đắc thủ thì liền phát hiện trước mắt tối sầm, ngay sau đó cảnh tượng trước mặt đại biến!

Về phần mục tiêu công kích là Trần Hạo và Tô Nan thì đã sớm không thấy tăm hơi!

Hoắc Hữu Tuyết và Trần Kim Thủy đang phát hiệu lệnh lúc này cũng cảm giác không đúng.

Bởi vì thủ hạ của bọn hắn toàn bộ ngây ngốc dừng lại cách Trần Hạo không xa, sau đó cầm dao bầu bắt đầu ẩu đả lẫn nhau.

Chỉ trong chốc lát ngắn ngủi, trên mặt đất đã nằm la liệt một đám thủ hạ của hai người.

Thế nhưng Trần Hạo và Tô Nan vẫn thản nhiên ngồi bên bàn ăn, hai người giống như đang xem kịch vui vậy.

Ngay khi Trần Kim Thủy và Hoắc Hữu Tuyết định chất vấn Trần Hạo rốt cuộc dùng yêu pháp gì, Trần Hạo lại lần nữa châm một điếu

thuốc, thong thả rít một hơi, trêu tức nói: "Hai vị, cứ từ từ tận hưởng thời khắc mỹ diệu này đi, chúng ta lát nữa gặp lại!" Nói xong, Hoắc Hữu Tuyết và Trần Kim Thủy cũng mãnh liệt phát hiện, Trần Hạo và Tô Nan hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay cả cảnh tượng trước mặt cũng từ trong biệt thự nhà Trần Hạo biến thành một ngôi mộ cổ thời xưa khủng bố.

Xung quanh ngoại trừ bọn họ, đâu đâu cũng là những con đại tống tử (cương thi) kinh khủng.

Lần này thì hay rồi, Trần Kim Thủy và Hoắc Hữu Tuyết toàn bộ đều sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Ngay sau đó hai tên này rút dao bầu ra, hung tợn chém về phía đám đại tống tử đang lao tới.

Sau đó hai bên vừa đánh vừa lui, nhưng mặc kệ chạy thế nào cũng không tìm thấy cửa ra.

Trong lòng tràn đầy sợ hãi, Trần Kim Thủy và Hoắc Hữu Tuyết không ngừng thầm mắng.

Trước đó rõ ràng đang ở nhà Trần Hạo, sao nhoáng cái đã chui vào cổ mộ rồi?

Lại còn có nhiều đại tống tử truy sát như vậy, rốt cuộc là chuyện quái quỷ gì a?!

Nhìn người của hai nhà Trần, Hoắc trước mắt cứ như đang chém giết kẻ thù giết cha mà chém giết lẫn nhau, Tô Nan vẫn cười tủm tỉm nói: "Trần đại thiên sư, chẳng lẽ Thiên Sư của phân tông Liệt Hải thuộc Bàn Sơn phái đều lợi hại Kỳ Môn Độn Giáp chi thuật như vậy sao?

May mắn là trước đó tôi không gặp phải kẻ địch như vậy, nếu không ngay cả chết thế nào cũng không biết.

Thật quá đáng sợ!" Trần Hạo dập tắt đầu thuốc, thản nhiên nói: "Bàn Sơn phái từ xưa đến nay môn nhân không nhiều.

Loại bí thuật này hướng tới đều là Chưởng môn đại sư huynh mới biết.

Cũng không phải tùy tiện một môn nhân Bàn Sơn nào cũng có thể tu luyện thuật này.

Quan trọng hơn là, trải qua vô số năm tháng mài giũa, đạo pháp của Bàn Sơn phái khuyết thất không ít.

Chưởng môn đại sư huynh đời trước của Bàn Sơn phái là Chá Cô Tiêu cũng không biết bí thuật này đâu." Tô Nan kinh ngạc trừng to mắt hỏi: "Đã khuyết thất bí thuật, vậy sao anh lại học được?" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói cho cô biết là học được từ trong Bàn Sơn Phân Giáp Thuật do hệ thống thưởng.

Hắn chém gió: "Tổ tiên của tôi tại một ngôi mộ cổ dưới đáy biển ngẫu nhiên gặp được thi cốt của một tiền bối Bàn Sơn phái ngàn năm trước.

Từ trong di vật của vị tiền bối kia tìm lại được!" Tô Nan không nghi ngờ gì, cảm thán nói: "Vậy tổ tiên anh thật may mắn.

Có thể tìm về vô số bí pháp bản môn đã thất truyền.

Vậy anh có thể dạy cho tôi không a?

Nếu bổn cô nương học được môn Kỳ Môn Độn Giáp chi thuật này, nhất định sẽ vô cùng lợi hại!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Dạy thì không thành vấn đề, nhưng phải đợi sau này có cơ hội, và cũng phải có thời gian đã.

Dù sao muốn học được Kỳ Môn Độn Giáp cũng không phải chuyện một sớm một chiều." Lúc này, Tô Nan đột nhiên nói: "Trần Hạo anh xem, đám thủ hạ của Trần gia và Hoắc gia kia cơ bản đều

sắp chết hết rồi.

Chúng ta có nên ra tay tiễn Trần Kim Thủy và Hoắc Hữu Tuyết một đoạn lên đường luôn không?" Vốn dĩ Trần Hạo không định giết hai người này, nhưng hắn cũng chẳng quan tâm việc giết Trần Kim Thủy và Hoắc Hữu Tuyết có ảnh hưởng gì đến kịch bản Sa Hải sau này hay không.

Thế nhưng chưa đợi hắn nói gì, bên ngoài biệt thự lại lần nữa xông vào hai nhóm người.

Chỉ thấy Tiếu Diện Hổ - Lý lão bản cười ha hả nói: "Tề lão bản quả nhiên cao kiến.

Hiện tại có Trần Kim Thủy và Hoắc Hữu Tuyết làm đá lót đường, Trần Hạo căn bản không rảnh lo tới chúng ta đâu." Tề Án Mi cũng đắc ý nói: "Ai bảo hai kẻ kia không nguyện ý hợp tác chứ?

Đã như vậy, Lý lão bản, chúng ta cho thủ hạ ùa lên, tóm lấy Trần Hạo, bức hỏi ra nguồn gốc minh khí, rồi giết hắn cho hả giận!" Lời vừa dứt, hai người chỉ huy thủ hạ chạy thẳng về phía Trần Hạo và Tô Nan đang ngồi ở phòng ăn.

Tô Nan khó hiểu hỏi: "Sao bọn chúng có thể nhìn thấy chúng ta?

Chẳng lẽ không trúng huyễn cảnh của Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận sao?" Trần Hạo thần tình tự nhược nói: "Tôi cố ý đặt Sinh Môn nhập trận ở ngay cửa lớn biệt thự.

Chương 120

Tôi chỉ khống chế phạm vi trận pháp ở trong biệt thự, cho nên từ bên ngoài nhìn vào căn bản không phát hiện được trận pháp bên trong.

Bất quá đã xông vào rồi, vậy thì có kịch hay để xem rồi!" Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi dẫn người xông vào xong, lập tức cũng giống hệt hai nhóm người Trần Kim Thủy và Hoắc Hữu Tuyết, toàn bộ rơi vào trong ảo giác.

Ngay sau đó, đám thủ hạ của hai nhà Lý, Tề cũng lao vào chiến cùng đám thủ hạ tàn dư của Trần gia và Hoắc gia.

Tiếng la giết kinh khủng không dứt, tràng diện náo nhiệt quả thực không cần phải bàn!

Trần Hạo và Tô Nan cứ ung dung ngồi xem kịch như vậy, mãi cho đến một khắc sau, trong cả trận pháp, ngoại trừ Trần Hạo và Tô Nan ra, cũng chỉ còn lại bốn người Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Tiếu Diện Hổ!

Nhìn bốn kẻ toàn thân đầy máu, mình mẩy đầy thương tích, trên mặt tràn đầy thần tình kinh khủng và tuyệt vọng.

Tô Nan đột nhiên cười xấu xa nói: "Trần đại thiên sư, anh không cảm thấy để bọn chúng chết dễ dàng như vậy thực sự là quá mất hứng sao?" Trần Hạo khó hiểu hỏi: "Hả?

Vậy em có đề nghị gì hay?" Tô Nan trêu tức trả lời: "Đã năm lần bảy lượt tìm phiền phức, tự nhiên không thể để bọn chúng chết dễ dàng như vậy được.

Huống hồ anh gánh vác tổ huấn chấn hưng phái Liệt Hải Thiên Sư, tự nhiên phải mượn bốn gã này để lập uy rồi.

Còn nữa, biệt thự mới đang yên lành, kết quả lại bị đám người này làm thành cái bộ dạng này, đương nhiên cũng phải bắt bốn nhà Cửu Môn bồi thường rồi!" Trần Hạo nghe xong, cười a a nói: "Ý của em là, trước tiên giữ lại bốn gã này, sau đó bắt bốn nhà kia phải trả cái giá thật lớn đến tận cửa chuộc người?

Nếu đối phương chịu chuộc người, thì cái tên Liệt Hải Thiên Sư của tôi sẽ uy danh viễn bá trong Cửu Môn, thậm chí là giang hồ phương Nam.

Nếu đối phương không chuộc người, hoặc là làm ra chuyện gì khiến ông đây không vui, thì trực tiếp xử lý bốn gã này.

Làm như vậy cũng đồng dạng có thể đạt được hiệu quả uy chấn giang hồ phương Nam, đúng không?" Tô Nan giảo hoạt cười nói: "Không nhìn ra nha, anh cũng thông minh đấy chứ.

Không sai, ý của tôi là thế, chỉ không biết Trần đại thiên sư có dám làm hay không a?" Trần Hạo khinh thường nói: "Ngay cả người nhà họ Uông ông đây còn dám giết, khu khu bốn nhà Cửu Môn, Trần Hạo ta lại có gì phải sợ?" Ngay sau đó, tay hắn kết pháp ấn, trực tiếp phát động sát chiêu trong Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận - Lôi đình công kích.

Trong nháy mắt, không chỉ thi thể của tất cả thủ hạ do Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Tiếu Diện Hổ mang đến, mà ngay cả đống thi thể người nhà họ Uông chất đống trong góc, toàn bộ đều bị sấm sét đánh thành tro bụi trong chớp mắt.

Bốn người Trần Kim Thủy cũng đúng lúc này được Trần Hạo thả ra khỏi ảo cảnh của Huyễn Âm Trận.

Khi bọn hắn nhìn thấy xung quanh điện thiểm lôi minh, sấm sét giăng đầy, chỉ trong chớp mắt đã biến toàn bộ hơn hai trăm cái xác của các nhà thành tro bụi.

Trong nhất thời, bốn người Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Tiếu Diện Hổ toàn bộ đều sợ đến mức xụi lơ trên mặt đất.

Bốn người Trần Kim Thủy may mắn sống sót, lúc này nhìn Trần Hạo như nhìn thấy ác ma đến từ vực sâu địa ngục.

Tuy trên mặt hắn vẫn giữ thần tình đạm nhiên, nhưng cả bốn người đều sợ hãi đến cực điểm.

Trần Hạo cười ha ha nói: "Bốn vị, vừa rồi cảm giác thế nào?" Tiếu Diện Hổ lúc này thật sự sợ muốn chết, vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: "Trần Hạo, à không, Hạo gia, là Tiếu Diện Hổ tôi mỡ heo che tâm, dám đánh chủ ý lên ngài.

Tôi biết sai rồi, thật sự biết sai rồi.

Niệm tình tôi là người của Lý gia thuộc Cửu Môn, cầu xin ngài lưới mở một mặt, coi tôi như cái rắm mà thả đi!" Tên này y hệt như mười năm sau, không chỉ tâm địa độc ác, trí thương thấp, mà còn hoàn toàn không có chút liêm sỉ nào, hèn nhát vô cùng!

Nhưng chưa đợi Trần Hạo lên tiếng, Tề Án Mi cũng vội vàng quỳ rạp xuống đất: "Hạo gia, tôi cũng biết sai rồi, cầu xin ngài niệm tình tôi là phận nữ lưu, lại là hậu nhân Tề gia Cửu Môn, ngài cho tôi một con đường sống đi!" Nhìn hai kẻ phế vật này, Trần Hạo thật sự lười để ý.

Ngay sau đó, hắn nhìn về phía Trần Kim Thủy và Hoắc Hữu Tuyết hỏi: "Vậy còn hai vị thì sao?" Trần Kim Thủy vứt dao phay đi, trực tiếp quỳ xuống, tự tát vào mặt mình túi bụi.

Đồng thời, vừa tát vừa bày ra bộ dạng nô tài nói: "Hạo gia, đều là Trần Kim Thủy tôi có mắt không thấy Thái Sơn, mạo phạm ngài.

Chỉ cần Hạo gia ngài chịu cho tôi một cơ hội làm lại cuộc đời, sau này ngài nói một câu, Trần Kim Thủy tôi tuyệt đối dầu sôi lửa bỏng

cũng không từ nan.

Huống hồ, nể mặt Trần gia Tứ A Công còn tại thế, cầu Hạo gia ngài tha cho tôi một mạng đi!" Trần Hạo khinh thường nói: "Nghe ý tứ của ngươi là, Tam gia của Lý gia và Bát gia của Tề gia thuộc Cửu Môn đã không còn, nên không ai bảo vệ được Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi.

Nhưng Trần gia còn có Trần Bì Tứ gia, cho nên hy vọng ta nể mặt một chút?" Vừa nghe lời này, sắc mặt Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi trong nháy mắt xanh mét.

Hai người bọn họ không nghĩ tới việc Trần Kim Thủy lại dùng đến mối quan hệ này.

Nhưng vấn đề là, Bán Tiệt Lý Tam gia của Thượng Tam Môn và Tề Thiết Chủy Bát gia của Hạ Tam Môn quả thực đã sớm không còn.

Nếu thật sự phải so bì như vậy, thì hai người bọn họ thảm rồi!

Nhất thời, Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi suýt chút nữa thì thổ huyết.

Nhưng Trần Kim Thủy chỉ sửng sốt một chút, lập tức vội vàng nói: "Đúng vậy Hạo gia.

Cầu ngài xem ở phần tôi biết sai, cùng với nể mặt Tứ A Công, tha cho tôi một lần đi!" Trần Hạo cười cợt nhả, căn bản không thèm để ý, quay sang nhìn Hoắc Hữu Tuyết hỏi: "Sao?

Chẳng lẽ Hoắc lão bản cũng định dùng uy danh của gia chủ Hoắc gia - Hoắc Tiên Cô thuộc Hạ Tam Môn, để bác một cơ hội sống sót sao?" Khiến Trần Hạo không ngờ tới là, Hoắc Hữu Tuyết so với ba người kia ít nhiều cũng có chút cốt khí.

Chỉ thấy cô ta ổn định lại tâm thần, sắc mặt trắng bệch nói: "Sự việc là do Hoắc Hữu Tuyết tôi làm.

Nếu hôm nay tôi đã thua, có thể sống là tốt nhất, còn nếu ngài không muốn tha cho tôi, Hoắc Hữu Tuyết tôi nhận.

Còn về Hoắc lão thái thái nhà tôi, lão gia chủ Hạ Tam Môn, Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo ngài muốn giết người, đoán chừng lão nhân gia bà ấy cũng không có mặt mũi nào để nói chuyện đâu nhỉ?" Trần Hạo kinh ngạc vỗ tay, thầm nghĩ chẳng trách trong kịch bản Sa Hải, cô ta là kẻ khó chơi nhất trong bốn gia chủ.

Bằng vào phần tâm tính và sự bình tĩnh này, đã mạnh hơn ba kẻ kia không ít!

Nhưng cô ta và Trần Hạo chẳng có nửa xu quan hệ nào, tự nhiên sẽ không lay chuyển được cách làm của hắn.

Trần Hạo liếc nhìn bốn người một cái, sau đó nói: "Tìm ta gây phiền phức, trong lòng các người nghĩ cái gì không cần ta nói rõ.

Vốn dĩ ta định tống các người cùng đám thủ hạ kia lên đường.

Nhưng vì đối phó các người, căn biệt thự ta mới mua gần như phế rồi.

Giết các người, biệt thự của ta cũng không khôi phục lại nguyên trạng được đúng không?" "Niệm tình chuyện này, ta đại phát từ bi, cho các người một cơ hội sống sót.

Một lát nữa mỗi người tự gọi điện về cho gia đình, mỗi nhà đưa cho ta một trăm triệu tiền chuộc thân.

Coi như tiền để ta mua lại căn biệt thự khác, thuận tiện ép kinh.

Thế nào?

Có cảm thấy ta đặc biệt khoan hoành độ lượng, dĩ hòa vi quý không?

Yên tâm, chỉ cần các nhà giao tiền chuộc, ta nhất định sẽ mở cho

một con đường sống.

Đương nhiên, nếu trong bốn người có ai không nguyện ý, vậy đừng trách ta tâm ngoan thủ lạt!" Nói xong, trên người hắn mãnh liệt tuôn ra sát ý cuồng bạo.

Chương 121

Bốn người Hoắc Hữu Tuyết vô cùng tin tưởng, một khi có ai nói không, hoặc gia tộc không chịu giao tiền chuộc, vậy thì chết chắc rồi!

Lý gia, Trần Kim Thủy, Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi, tất cả đều gật đầu như gà mổ thóc, liên tục biểu thị sẽ lập tức gọi điện về gia tộc, tiền chuộc tuyệt đối dâng lên đủ số.

Trần Hạo thản nhiên nhìn Hoắc Hữu Tuyết hỏi: "Vậy còn Hoắc lão bản thì sao?" Hoắc Hữu Tuyết cắn răng nói: "Tôi cũng nhận thua.

Lát nữa tôi sẽ gọi cho gia tộc, nhưng tôi không có nhiều tiền như vậy, còn việc gia tộc có nguyện ý thay tôi trả số tiền chuộc này hay không, cái đó thì không biết được.

Dù sao, trong mắt Hoắc lão thái thái nhà tôi, chỉ có bảo bối tôn nữ Hoắc Tú Tú mới là quan trọng nhất." Trần Hạo căn bản không để ý chiêu trò bán thảm này, đạm nhiên cười: "Không sao.

Gia tộc có thể giao tiền chuộc người là tốt nhất, nếu không muốn tốn tiền tiêu tai, vậy ta lấy cái mạng nhỏ của cô, cũng coi như một chút bồi thường nho nhỏ đi!" Hoắc Hữu Tuyết nghe xong lập tức ngẩn người, không ngờ Trần Hạo lại lạnh lùng như vậy, hoàn toàn không để đại mỹ nhân như cô ta vào mắt.

Xem ra sáo lộ bán thảm, người ta hoàn toàn không mắc bẫy.

Cô ta hận hận hỏi: "Đến nước này, tôi cũng không nói nhiều nữa.

Tôi chỉ muốn biết, bốn nhà chúng tôi dẫn người tới, rốt cuộc là trúng yêu pháp gì của ngài?

Chết, Trần Hạo ngài cũng không thể để tôi làm một con quỷ hồ đồ chứ?" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Từ lúc bước vào cửa lớn nhà ta, các

người đã rơi vào Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận của ta.

Đây là bí thuật Kỳ Môn Độn Giáp độc quyền của Liệt Hải Thiên Sư phái Bàn Sơn.

Được rồi, nói nhiều các người cũng không hiểu, mau đi gọi điện thoại đi." Dứt lời, hắn cầm lấy đống súng ống đạn dược vừa vơ vét được từ trên người đám người Uông gia, xoay người lên lầu.

Tô Nan xem đủ kịch hay, cũng giúp cầm số vũ khí còn lại, đi theo lên lầu.

Bốn người Hoắc Hữu Tuyết vội vã lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi về gia tộc cầu cứu.

Còn việc có sợ bọn họ bỏ chạy hay không?

Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận còn chưa triệt tiêu, chạy đằng trời! *** Sau khi nhận được điện thoại cầu cứu của bốn người Trần Kim Thủy, Cửu Môn Lý gia, Trần gia, Hoắc gia và Tề gia đều chấn kinh không thôi.

Không ngờ, trên địa bàn Cửu Môn, lại có người dám đối phó bọn họ như vậy?

Quan trọng nhất là, ngoại trừ bốn người Trần Kim Thủy, tất cả thủ hạ mang theo đều bị giết, là kiểu chết hóa thành tro bụi.

Thủ đoạn hủy thi diệt tích trần trụi, tâm ngoan thủ lạt như vậy, bốn gia tộc đã lâu không gặp.

Đặc biệt là nhân vật thế hệ trước như Trần Bì A Tứ và Hoắc Tiên Cô, càng chấn kinh vì Bàn Sơn phái lại xuất hiện một kẻ tàn nhẫn đến thế!

Với tính cách ngoan lạt bá đạo năm xưa của Trần Bì A Tứ và Hoắc Tiên Cô, bất kể người nhà mình phạm lỗi gì, cũng không cho

phép người ngoài ức hiếp.

Kết quả hai lão giang hồ này vẫn trầm ổn, hỏi thăm trước Doãn Nam Phong của Khách sạn Tân Nguyệt, cũng như Ngô Thiên Chân.

Dù sao với thế lực gia tộc, cộng thêm việc Trần Hạo vì muốn chấn hưng phái Liệt Hải Thiên Sư nên chưa bao giờ che giấu thân phận.

Trần gia, Hoắc gia đương nhiên biết Trần Hạo có giao tình với Doãn Nam Phong và Ngô Thiên Chân.

Nhưng khi hai lão giang hồ thực sự hiểu rõ phong cách hành sự cũng như thực lực và những việc Trần Hạo đã làm, cuối cùng xác định tên này tuyệt đối là một kẻ không dễ chọc.

Huống chi trong chuyện này, lại là vãn bối nhà mình tâm mang ý xấu, kết quả trộm gà không thành còn mất nắm gạo, ngược lại bị Trần Hạo bắt được.

Chơi chiêu âm hiểm, dùng con đường pháp luật tố cáo giết người ư?

Nhưng thi thể đều đã hóa thành tro bụi, đi đâu mà lấy chứng cứ?

Cuối cùng Trần Bì A Tứ và Hoắc Tiên Cô chỉ có thể cắn răng nhận thua, quyết định giao tiền chuộc người.

Còn về Lý gia và Tề gia, càng không cần phải nói.

Gia chủ hiện tại của hai nhà này so với Trần Bì A Tứ và Hoắc Tiên Cô còn kém quá xa.

Trần gia và Hoắc gia đều đã nhận thua, hai nhà bọn họ sao dám làm càn?

Vì thế sáng sớm hôm sau, bốn nhà phái người chủ sự, mang tiền đến nhà Trần Hạo ngoan ngoãn chuộc người!

Khi nhìn thấy người của gia tộc đến chuộc, Trần Kim Thủy, Tiếu Diện Hổ và Tề Án Mi suýt chút nữa khóc thành tiếng.

Ngay cả Hoắc Hữu Tuyết ngạo khí nhất cũng kích động không thôi.

Chủ sự bốn nhà giao tiền chuộc xong, lại nói với Trần Hạo rất nhiều lời bồi tội, mới được sự cho phép của Trần Hạo mà đưa người rời đi.

Trần Hạo thì hoàn toàn không coi chuyện này ra gì, trước tiên gọi điện cho công ty quản lý tòa nhà, bảo họ tìm công ty thiết kế đỉnh cấp nhất trang hoàng lại biệt thự.

Sau đó hắn mang theo Tô Nan, cầm vài bộ quần áo để thay đổi, trực tiếp lái xe đến khách sạn tốt nhất Yến Kinh tạm thời ở lại.

Bởi vì chuyện này, đại danh Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo của phái Bàn Sơn giống như một trận cuồng phong, trong nháy mắt quét qua toàn bộ giới đảo đấu.

Nhất thời, danh tiếng của hắn ẩn ẩn có xu thế đè ép Cửu Môn một bậc! *** Một tuần sau, hơn hai giờ chiều.

Một mỹ nữ lãnh diễm thân hình nóng bỏng, nhan sắc siêu cao, mặc áo da đen nhưng sắc mặt lại tái nhợt, cõng một cái ống đựng tranh màu đen dài hơn một mét, đột nhiên xuất hiện trước căn biệt thự của Trần Hạo.

Nhìn cảnh tượng công nhân đang bận rộn sửa chữa trước mắt, hắc y mỹ nữ có cảm giác luống cuống.

Không biết nơi này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, rõ ràng biệt thự mới mua không lâu, sao đột nhiên lại sửa chữa từ trong ra ngoài?

Trần Hạo và nha đầu Uông Tô Nan kia, liệu có còn ở trong này không?

Nghĩ vậy, người phụ nữ áo đen vội vàng đi tới trước biệt thự, chặn một công nhân lại hỏi thăm.

Kết quả công nhân chỉ biết chủ nhân căn biệt thự này ủy thác cho ban quản lý tìm công ty đến sửa chữa lại.

Còn về chủ nhân, căn bản không thấy ở lại đây nữa, đoán chừng phải đợi sửa xong mới quay về.

Nói cảm ơn với người công nhân xong, mỹ nữ lãnh diễm trực tiếp xoay người rời đi.

Đi thẳng ra khỏi khu biệt thự, vào một cửa hàng điện thoại, tùy tiện mua một chiếc điện thoại và sim, sau đó bấm gọi dãy số đã khắc sâu trong tâm trí.

Chương 122

"Tút...

Tút..." "Alo, xin hỏi ai vậy?" Khi trong điện thoại truyền đến giọng nói của Trần Hạo, đôi mắt mỹ nữ lãnh diễm lập tức đỏ lên.

Cô đi tới ven đường ít người qua lại, ngữ khí run rẩy nói: "Là em, anh hiện tại đang ở đâu?" Vừa nghe thấy giọng nói này, Trần Hạo lập tức biết người gọi là ai, chính là đại mỹ nữ lãnh diễm A Ninh vừa mới rời đi không lâu!

Từ trong ngữ khí của cô, Trần Hạo loáng thoáng đoán được A Ninh không chỉ gặp phải chuyện nghiêm trọng, mà còn bị thương không nhẹ.

Hắn vội vàng nói: "Anh đang ở khách sạn XX, A Ninh em hiện tại đang ở đâu?

Đã xảy ra chuyện gì?

Có phải em bị thương rồi không?" "Khụ...

Khụ..." A Ninh lau vệt máu nơi khóe miệng, ngữ khí cực kỳ bi thương và vô trợ nói: "Em đang ở bên ngoài khu biệt thự nhà anh, vốn định tìm anh và Tô Nan, nhưng mới phát hiện bên trong đang sửa chữa, anh và Tô Nan đều không có ở đó.

Cho nên... em mới gọi điện cho anh." Trần Hạo nghe mà sốt ruột, trầm giọng nói: "Em đừng quản vì sao anh không ở đó.

Cũng khoan hãy nói gặp chuyện gì, nói cho anh biết có phải em bị thương rồi không?!" Cảm giác được nộ ý của Trần Hạo, thân thể A Ninh vô thức run lên.

Sau đó yếu ớt nói: "Ân, bị thương một chút, nhưng không sao đâu,

anh yên tâm." "Yên tâm cái rắm!

A Ninh em nghe cho kỹ đây, bây giờ đứng yên đó không được đi đâu cả, chờ anh, anh tới ngay!" Dứt lời, trong điện thoại truyền đến tiếng tút tút ngắt máy.

Tuy rằng A Ninh nghe ra Trần Hạo đang nổi giận, nhưng không biết vì sao, trong lòng lại có chút vui mừng nho nhỏ.

Có lẽ, là vì Trần Hạo biết cô bị thương nên mới sốt ruột như vậy.

Năm phút sau, A Ninh vừa lau vết máu khóe miệng lần nữa, đột nhiên phát hiện một chiếc Hummer H2 màu đen đang lao tới cực kỳ cuồng bạo.

Khi xe chạy đến bên cạnh cô thì phanh gấp một cái, phát ra tiếng ma sát chói tai.

Đồng dạng mặc Giao Long Chiến Y màu đen, Trần Hạo với khuôn mặt đầy nộ ý xuất hiện trong tầm mắt cô.

Ngay sau đó, cửa ghế phụ cũng mở ra, Tô Nan cũng một thân Giao Long Chiến Y màu đen phi nhanh xuống xe, vài bước chạy đến bên cạnh A Ninh hỏi: "Nghe Trần Hạo nói chị bị thương!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thấy Tô Nan quan tâm mình như vậy, A Ninh sắc mặt trắng bệch rốt cuộc lộ ra một nụ cười: "Tôi không sao, cô yên tâm." Nhưng khi ánh mắt cô chạm phải đôi mắt đầy nộ ý của Trần Hạo, những lời phía sau không nói ra được nữa.

Quét mắt nhìn A Ninh từ trên xuống dưới một lượt, Trần Hạo liền loáng thoáng đoán được vài phần.

Hắn trầm giọng hỏi: "Là bị người của Cừu Đức Khảo đả thương đúng không?" A Ninh lập tức ngẩn ra, sau đó kinh ngạc hỏi: "Sao anh biết?" Quả nhiên như sở liệu, Trần Hạo tức giận bế thốc A Ninh lên, vừa đi về phía ô tô vừa nói: "Mấy chuyện này khoan hãy nhắc tới, đợi

về chữa khỏi thương cho em rồi nói sau!" Dứt lời, Tô Nan cũng nhanh chóng lên xe, Trần Hạo lập tức nổ máy, chiếc Hummer H2 hóa thành một con cự thú màu đen, trong chớp mắt biến mất ở cuối con đường. *** Sau khi về đến phòng khách sạn, Trần Hạo nhẹ nhàng đặt A Ninh lên giường.

Tô Nan thần tình tuy vẫn lãnh đạm, nhưng lại khẩn trương đi tới bên bình nước, rót một cốc nước ấm đưa cho A Ninh.

Ngay sau đó, Trần Hạo bắt đầu kiểm tra thương thế của A Ninh.

Nhưng lúc này hắn mới phát hiện, hình như mình không hiểu y thuật!

Tuy rằng có Dưỡng Nguyên Đan, trị liệu đại bộ phận thương thế nội ngoại đều không thành vấn đề.

Nhưng sắc mặt A Ninh trắng bệch như giấy, nhìn từ bên ngoài không thấy vết thương, ai biết rốt cuộc là bị thương ở đâu!

Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp tiến vào ý thức hải, bắt đầu tìm kiếm kỹ năng liên quan đến y thuật trong Hệ thống.

Một lát sau, Trần Hạo dùng 500 điểm thưởng đổi lấy "Trung Y Tinh Thông".

Đúng vậy, Trần Hạo không chọn Tây y mà chọn Trung y.

Dù sao Tây y rất ỷ lại vào thiết bị công nghệ cao, sau này Trần Hạo chắc chắn sẽ gặp phải các loại tình huống nguy hiểm.

Muốn xuống mộ, làm sao mang theo những thiết bị y tế cồng kềnh đó được?

Huống hồ, cho dù sau này mình không cần, nhưng đồng bạn của mình luôn cần dùng đến.

Cho nên Trần Hạo nghĩa vô phản cố chọn học tập Trung Y Tinh

Thông.

Ngay sau đó, Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp kéo khóa bộ Giao Long Chiến Y của A Ninh, và trong thần tình cực kỳ xấu hổ của cô, giúp cô cởi nó ra.

Trước sau nhìn một lượt, phát hiện thân trên A Ninh không có bất kỳ ngoại thương nào, Trần Hạo lại đưa mắt nhìn xuống thân dưới.

Vốn dĩ cực kỳ thẹn thùng, A Ninh thấy vậy lập tức hoảng loạn nói: "Không cần kiểm tra đâu, em không có ngoại thương.

Đa tạ bộ Giao Long Chiến Y này, những viên đạn bắn trúng em đều bị cản lại bên ngoài." Trần Hạo cũng không miễn cưỡng, lập tức nắm lấy cổ tay cô, vừa bắt mạch vừa đánh giá sắc mặt A Ninh.

Giây lát sau hắn hỏi: "Là bị đạn bắn trúng thân thể nên mới bị nội thương đúng không?

Nhưng chỉ bị đạn bắn trúng, cũng không nên bị nội thương nặng như vậy a!" A Ninh chua xót nói: "Một hai viên đạn đương nhiên sẽ không làm em bị thương nặng thế này.

Nhưng bị một đám người dùng súng trường tấn công bắn phá, em có thể sống sót trở về đã là không tệ rồi!" Trần Hạo buông cổ tay cô ra, trầm giọng nói: "Hạnh hảo lần này em mặc Giao Long Chiến Y đi.

Nếu không, lần này thật sự có khả năng không về được.

Em có biết không?

Nhìn mạch tượng của em, không chỉ phế tạng bị tổn thương, ngay cả gan cũng chịu chấn động vô cùng nặng." Ngồi ở một bên Tô Nan nghe xong, lo lắng hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?

Chúng ta mau đưa A Ninh đi bệnh viện đi!" Trần Hạo tự tin đạm nhiên cười: "Có bản Thiên sư ở đây, đi bệnh viện làm gì?

Không đủ phiền phức à!" Nói xong, Trần Hạo từ không gian trữ vật lấy ra hai viên Dưỡng Nguyên Đan. "A Ninh, đây là thuốc gia truyền trị liệu nội thương ngoại thương đặc hiệu, hai viên này em cùng uống đi.

Bảo đảm nửa giờ sau, nội thương của em có thể khỏi hẳn!" A Ninh tự nhiên tín nhiệm Trần Hạo, căn bản không nói nhảm, nhận lấy đan dược rồi một ngụm nuốt xuống.

Tô Nan vừa đưa cốc nước cho A Ninh, vừa nói: "Trần Hạo, Dưỡng Nguyên Đan rốt cuộc có dùng được không đấy?

Vạn nhất không linh, có thể sẽ làm lỡ thương thế của A Ninh!" Trần Hạo hí ngược nói: "Ồ?

Chương 123

Trước kia không phải em vẫn luôn không đối bàn với A Ninh sao?

Hiện tại sao quan tâm thế?" Tô Nan hừ nói: "Cần anh quản!

Chưa trả lời vấn đề của tôi đâu, đan dược rốt cuộc có tác dụng không?" Trần Hạo tự tin đáp: "Yên tâm đi, Dưỡng Nguyên Đan tuyệt đối hiệu quả phi phàm.

Lúc trước anh ở trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung bị trọng thương, một viên Dưỡng Nguyên Đan đã nhanh chóng phục nguyên rồi.

Huống chi lần này anh cho A Ninh ăn hai viên, bảo đảm nội thương sẽ nhanh chóng thuyên giảm!" Nghe vậy, Tô Nan mới yên tâm.

A Ninh nãy giờ vẫn nghe hai người nói chuyện, trên mặt không chỉ dần khôi phục hồng nhuận, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười cảm động và vui vẻ.

Mắt thấy nội thương của cô đang nhanh chóng khôi phục, Trần Hạo mới an tâm hỏi: "Nói đi, rốt cuộc gặp phải chuyện gì?

Sao lại bị thủ hạ của Cừu Đức Khảo truy sát?" Tô Nan cũng tò mò trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía A Ninh. "Sự tình là như vậy..." Qua một phen kể lại của A Ninh, Trần Hạo và Tô Nan cuối cùng cũng biết đầu đuôi sự việc.

Hóa ra, lần đầu tiên xuống mộ đáy biển, Trần Hạo từng ẩn ý nhắc nhở A Ninh: Người mà cô tin tưởng và để ý nhất, chưa chắc đã thật sự tốt với cô.

Lúc ấy A Ninh cũng không quá để tâm, chỉ cảm thấy tò mò mà thôi.

Nhưng lần thứ hai đi Tần Lĩnh, Trần Hạo không chỉ chuyện cũ

nhắc lại, mà còn càng thêm minh xác điểm danh một số việc.

Thông qua đoạn thời gian tiếp xúc, A Ninh biết Trần Hạo tuyệt đối không phải loại tiểu nhân thích đặt điều thị phi.

Huống hồ trước khi trở về, Trần Hạo không chỉ tặng Thanh Công Kiếm cho cô, dạy cô Liên Hoàn Kiếm Pháp và Hành Bộ Lục Kiếm, mà còn tặng cả đồ vật quý báu như Giao Long Chiến Y.

Hắn còn dặn dò, một khi gặp nguy hiểm, mau chóng liên hệ hắn giúp đỡ.

Một loạt sự việc khiến A Ninh cảm thấy những lời nhắc nhở của Trần Hạo nhất định có ý nghĩa quan trọng.

Có thể, đáp án cho những sự việc đó nằm ở chỗ ông chủ Cừu Đức Khảo hoặc tập đoàn đạo mộ cảnh ngoại.

Có tư duy này, sau khi A Ninh trở về liền bắt đầu âm thầm điều tra.

Nhưng liên tục ba ngày cũng không phát hiện tập đoàn của Cừu Đức Khảo có chỗ nào bất lợi với cô.

Cuối cùng A Ninh cắn răng, vào nửa đêm ngày thứ tư, nhân cơ hội Cừu Đức Khảo không ở sào huyệt, liền lặng lẽ lẻn vào phòng của lão.

Sau một hồi lục lọi không tìm thấy manh mối gì, ngay khi định rút lui, cô đột nhiên phát hiện phía sau một bức tranh sơn dầu treo trên tường có một cái két sắt.

Từ nhỏ đã tiếp thụ các loại huấn luyện gián điệp, sát thủ công nghệ cao, A Ninh mất hơn nửa tiếng mới miễn cưỡng mở được két sắt.

Tìm kiếm một hồi, khi A Ninh phát hiện một cái USB và dùng máy tính giải mã tư liệu bên trong, cô lập tức kinh ngốc.

Hóa ra trong USB ghi lại tư liệu cá nhân của những tướng tài đắc lực dưới trướng Cừu Đức Khảo.

Trong tư liệu cá nhân của A Ninh viết rất rõ ràng, cha mẹ cô vốn là đối tác làm ăn của Cừu Đức Khảo năm xưa.

Kết quả trong một lần hợp tác, cha mẹ A Ninh phát hiện ra một số bí mật của Cừu Đức Khảo nên bị trảm tận giết tuyệt.

A Ninh khi đó còn đỏ hỏn tuy không bị giết, nhưng lại bị Cừu Đức Khảo thu dưỡng, đào tạo thành thủ hạ bán mạng cho lão.

Đọc đến đây, A Ninh lập tức tức điên!

Vạn vạn không ngờ, ông chủ Cừu Đức Khảo mà cô vẫn luôn kính trọng như cha, lại là kẻ thù giết cha giết mẹ!

Mà cô lại ngu ngốc coi kẻ thù là cha, vẫn luôn trung thành tận tụy bán mạng cho lão!

Cú sốc tinh thần cực lớn khiến A Ninh mất đi phương hướng, nhất thời sơ suất bị lính gác bên ngoài phát hiện.

Tâm thần hoảng loạn, thực lực giảm mạnh, A Ninh liền bị một đám tạp nham vây công.

Cuối cùng cô phải dựa vào lực phòng ngự cường hãn của Giao Long Chiến Y, trả giá bằng trọng thương mới giết được mấy chục tên lính gác, đào thoát khỏi sào huyệt của Cừu Đức Khảo! *** Nghe A Ninh kể xong, trong lòng Trần Hạo thổn thức không thôi.

Tuy trước khi xuyên việt, trong tiểu thuyết hắn biết cha mẹ A Ninh là do Cừu Đức Khảo giết, cho nên khi gặp A Ninh và muốn thu nạp cô dưới trướng, hắn đã minh trào ám phúng nhắc nhở đối phương đủ kiểu.

Nhưng chuyện năm xưa cha mẹ A Ninh rốt cuộc vì sao bị hại, hắn

thật sự không biết rõ.

Mãi đến khi nghe A Ninh tự thuật, hắn mới hiểu đầu đuôi câu chuyện.

Tô Nan đanh khuôn mặt nhỏ nói: "A Ninh, chị định làm thế nào?

Cần tôi và Trần Hạo giúp không?

Hay là chúng ta bây giờ đặt vé máy bay, ngay trong đêm ra nước ngoài giết chết lão già Cừu Đức Khảo kia, giúp chị báo thù cha mẹ?!" Chưa đợi A Ninh trả lời, Trần Hạo đã mở miệng: "Không được." A Ninh trong nháy mắt sững sờ.

Trong mắt cô, Trần Hạo tuyệt đối không phải người gan nhỏ sợ phiền phức.

Hiện tại đúng lúc cô cần an ủi và giúp đỡ nhất, ngay cả người hay thích cùng cô so bì như Tô Nan đều nghĩa phẫn điền ưng muốn giúp báo thù, sao Trần Hạo lại không đồng ý?

Tô Nan không thể tin nổi nhìn hắn hỏi: "Trần Hạo anh sợ rồi?

Không ngờ anh là người như vậy, tôi thật nhìn lầm anh!" Trần Hạo tức mình búng cho Tô Nan một cái lên trán, cô nàng đau đớn ôm trán la lên: "Làm gì vậy a!?" Trần Hạo cười xấu xa nói: "Ai bảo em tùy ý hồ loạn suy đoán cách nghĩ của ông đây hả?

Hơn nữa, chẳng lẽ em tưởng ông đây là người sợ phiền phức sao?

Khu khu một lão quỷ Tây dương Cừu Đức Khảo, chỉ cần ông đây muốn giết, ai cũng không cản được!" "Vậy vừa rồi vì sao anh nói không được?

Nói chuyện cũng không rõ ràng, hại người ta hiểu lầm, thật là!" Tô Nan xoa trán, kiều hừ nói.

A Ninh cũng khó hiểu nhìn hắn.

Trần Hạo chỉ vào A Ninh nói: "Làm ơn đi cô nương Tô Nan, cô ấy vừa mới hồi phục nội thương đấy.

A Ninh hiện tại thương thế đã khôi phục, nhưng đột nhiên biết thân thế của mình, lại không thể chấp nhận mâu thuẫn tình cảm đối với Cừu Đức Khảo.

Trong tình huống tâm thần chịu kích thích mãnh liệt như vậy, cũng phải để A Ninh nghỉ ngơi thật tốt một đêm, ngày mai hãy nói chuyện báo thù chứ?

Chương 124

Hai cô nương yên tâm, chờ A Ninh đêm nay ngủ một giấc thật ngon, sáng mai chúng ta sẽ ra nước ngoài tìm Cừu Đức Khảo, thay A Ninh báo thù!" Nói xong, Trần Hạo giúp A Ninh cởi giày cao cổ, lại đắp chăn cho cô, sau đó trực tiếp xoay người rời đi.

Đồng thời vừa đi vừa nói: "Tô Nan đêm nay ở lại phòng anh bồi A Ninh.

Anh sang phòng em nghỉ ngơi, chuyện đặt vé giao cho em đấy." Nói xong liền đóng cửa đi ra.

Tô Nan nhăn mũi, cởi Chiến y và giày, rửa mặt xong nằm xuống bên cạnh A Ninh, nói: "Trần Hạo tên này, bình thường tuy có lúc cao lãnh có lúc cuồng ngạo, nhưng một khi gặp sự tình thì lại là tên gia hỏa rất đáng tin cậy.

A Ninh chị mau nghỉ ngơi đi, tôi đặt vé máy bay ngày mai." Nhìn Tô Nan đang bận rộn, lại nghĩ đến Trần Hạo vừa rời đi, A Ninh đột nhiên cảm thấy kỳ thực trên thế giới này cô không hề cô đơn.

Có Trần Hạo là bạn, có Tô Nan cô nhóc vẫn thường thích so bì nhưng lại để ý đến cô.

A Ninh vui vẻ cười nói: "Tô Nan, cám ơn cô." Đồng thời, trong lòng cũng nói với Trần Hạo: *Trần Hạo, cảm ơn lời nhắc nhở và sự quan tâm của anh.

Em rất vui vì trên thế giới này, có anh và Tô Nan coi em là bạn, còn nguyện ý giúp em báo thù.* Nghĩ ngợi, A Ninh vốn đang hao tổn tinh thần nghiêm trọng dần dần chìm vào mộng đẹp.

Đặt xong vé máy bay, Tô Nan cũng nằm xuống bên cạnh A Ninh

ngủ thiếp đi. *** Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo và Tô Nan đã thu dọn xong xuôi, cùng với A Ninh đã khỏi hẳn nội thương, tinh thần khôi phục trạng thái đỉnh phong, trực tiếp đi tới sân bay quốc tế Yến Kinh.

Trên đường đi, Tô Nan kể lại tường tận những chuyện xảy ra mấy ngày qua cho A Ninh nghe.

A Ninh mới biết, hóa ra Tô Nan là người của Uông gia thần bí.

Hiện tại cô ấy đã phản ly Uông gia, khôi phục tên thật của mình.

A Ninh cười nhạt nói: "Đã như vậy, sau này tôi trực tiếp gọi cô là Tô Nan nhé." Tô Nan vui vẻ đáp: "Được a, tôi cũng thích dùng tên thật hơn!" Đến sân bay, Trần Hạo đem đao quắm siêu hợp kim và súng ống hắn chế tạo lại cho Tô Nan cất đi hết.

Thậm chí Thanh Công Kiếm trong ống họa sau lưng A Ninh cũng thu lại.

Hai đại mỹ nữ lãnh diễm đều lo lắng hỏi Trần Hạo sao lại mang những thứ đó đi.

Trần Hạo thần bí nói: "Yên tâm, đến nơi anh tự nhiên sẽ đưa trang bị cho các em." Sau đó hắn đi tới một góc khuất không người, thu hết đống trang bị vào không gian trữ vật.

Lúc này mới quay lại xe Hummer H2, gọi Tô Nan và A Ninh xuống xe, trực tiếp nắm tay hai nàng đi vào nhà ga.

Dọc đường đi, hành khách xung quanh đều tụ tập ánh mắt lên người ba người bọn họ.

Không có cách nào, ai bảo Tô Nan và A Ninh đều là đại mỹ nữ dáng người cao ráo, lồi lõm gợi cảm, khí chất lại cao lãnh chứ!

Hai người đều bị Trần Hạo coi như chốn không người mà nắm tay, khiến cho mọi người đều hận không thể hét lớn: "Hai vị đại mỹ

nữ, buông tha tên cầm thú kia, để cho tôi!" Mười mấy tiếng sau, ba người Trần Hạo đã đến thành phố nơi đặt sào huyệt của Cừu Đức Khảo.

Có A Ninh dẫn đường, tự nhiên không tốn chút sức lực nào trực tiếp tìm được địa đầu.

Vừa xuống xe taxi, Trần Hạo tìm cơ hội lấy vũ khí trang bị và đồ đạc của hai cô gái từ không gian trữ vật ra.

Khi giao trang bị cho hai người, Tô Nan và A Ninh đều kinh ngạc không thôi.

Nhưng thấy bộ dạng không muốn giải thích của Trần Hạo, hai người cũng không hỏi nhiều.

Đeo xong Thanh Công Kiếm, mang tốt vũ khí trang bị, A Ninh lo lắng nói: "Hiện tại nơi này là ban ngày, chúng ta có cần đợi trời tối rồi hãy giết vào không?" Tô Nan dắt thanh đao quắm siêu hợp kim ra sau eo, lại nhét hai khẩu súng lục vào bao súng bên đùi, nói: "Tốn cái công đó làm gì, chúng ta cứ thế giết vào.

Tôi không tin, bằng vào thực lực ba người chúng ta lại không đối phó được đám lâu la đó?" Trần Hạo đeo Đại Việt Long Tước Đao sau lưng, nhét hai khẩu Desert Eagle (Sa Mạc Chi Ưng) bản đặc chế gia cường vào bao súng, thần tình đạm nhiên nói: "Tô Nan nói đúng, chúng ta cứ thế giết vào." Trong lòng hắn thầm nghĩ: Mấy ngày trước, thủ hạ của Uông gia và tứ gia tộc Cửu Môn mới cho hắn hơn hai trăm điểm thưởng, ngay cả điểm để đổi Trung Y Tinh Thông cũng không đủ.

Hôm nay, nhất định phải lấy đám thủ hạ của Cừu Đức Khảo cày thêm chút điểm thưởng!

Thấy Trần Hạo và Tô Nan đều muốn như vậy, A Ninh cũng không

phản đối nữa.

Thế là A Ninh xách súng tiểu liên đi trước dẫn đường, Trần Hạo và Tô Nan mỗi người hai tay hai súng, nghênh ngang đi thẳng tới cửa chính trang viên khổng lồ của Cừu Đức Khảo.

Vừa đi tới cách cửa không xa thì bị lính gác trang viên phát hiện.

Không đợi lính gác mở miệng hỏi, Trần Hạo giơ tay bắn mấy phát headshot, hạ gục tất cả lính gác. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một người bình thường, nhận được 1 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một người bình thường, nhận được 1 điểm thưởng.]` ...

Trong ý thức hải lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

Nhưng Trần Hạo căn bản không thèm để ý những thứ này, cười nói với A Ninh và Tô Nan: "Cổng đã dọn sạch, chúng ta đi!" Vừa dứt lời, hắn dẫn đầu xông vào trang viên.

Cũng may sào huyệt của Cừu Đức Khảo đặt ở trong rừng rậm cách xa thành phố.

Nếu không vừa khai hỏa, cảnh sát chắc chắn sẽ tới rất nhanh.

Nghe thấy tiếng súng ở cổng, lính gác trang bị đầy đủ trong trang viên lập tức xông ra.

Nhất thời, súng tiểu liên của A Ninh, song súng của Tô Nan, cùng hai khẩu Desert Eagle của Trần Hạo, tất cả đều điên cuồng khai hỏa.

Mạng nhất là, thương pháp của ba người này kẻ sau chuẩn hơn kẻ trước.

Mấy chục tên lính gác chưa kịp nổ súng đã bị ba người hạ gục

hơn một nửa.

Mười mấy tên còn lại đành phải vội vàng tìm chỗ ẩn nấp, còn chuyện phản kích á?

Thôi bỏ đi, giữ mạng quan trọng hơn!

Mắt thấy đằng xa lại có một đám lớn lính gác chạy tới, Trần Hạo trực tiếp móc ra hai quả lựu đạn, một tay nhẹ nhàng ném đi, lập tức rơi chuẩn xác vào chỗ ẩn nấp của mười mấy tên lính gác kia. "Oanh!" "Oanh!!!" Hai tiếng nổ vang lên, mười mấy tên lính gác toàn bộ đi gặp Thượng Đế.

Tô Nan lạnh lùng nói: "Lại có sinh ý tới cửa!" Dứt lời, cô cũng lấy ra hai quả lựu đạn, cách thật xa ném ra ngoài.

Kết quả đám lính gác vừa mới xông ra chi viện lập tức lại bị nổ chết nổ bị thương mười mấy người.

A Ninh mượn lúc lính gác còn lại đang hoảng loạn, bưng súng tiểu liên quét một trận.

Được rồi, những tên lính gác đáng thương kia lần nữa trúng chiêu, lại mười mấy người ngã xuống.

Chương 125

Cảm thấy Desert Eagle giết quá chậm, Trần Hạo trực tiếp lôi khẩu súng trường tấn công sau lưng ra, vòng qua sườn bên kia của đám lính gác, một trận xả đạn!

Tô Nan lại như ném lựu đạn đến nghiện, lần nữa từ trong ba lô móc ra mấy quả, đông một quả tây một quả ném đến vui vẻ, khỏi phải nói.

Đám lính gác lúc này đều mộng bức, bọn họ nhận ra A Ninh.

Cũng biết cô mới phản bội bỏ trốn không lâu, nhưng không ngờ mới có mấy ngày, hai sát thần này đã quay lại.

Có mấy tên lính gác nhận ra Trần Hạo, lập tức nhớ tới tràng cảnh hung tàn hắn diệt hai trăm anh em lần trước!

Vì thế đám lính gác sợ đến ngây người, vội vàng dùng bộ đàm gọi đồng bọn khác trong trang viên, nếu không bọn họ không có can đảm đối phó ba tên hung ác này.

Kết quả không bao lâu sau, đám lính gác tới chi viện cũng bị ba người Trần Hạo nhẹ nhàng giải quyết.

Tô Nan khinh thường nói: "Đám này thật phế vật, ngay cả năm phút cũng không kiên trì được đã 'ngỏm' rồi." Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Làm ơn, đừng tưởng ai cũng giống A Ninh, từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện nghiêm khắc, là cao thủ được không?

Huống hồ còn có siêu cấp cao thủ như ta ở đây, bọn chúng sao có thể cầm cự được quá lâu chứ!" Ngay sau đó hai người đi theo A Ninh, lao thẳng đến biệt thự của Cừu Đức Khảo.

Dọc đường đi, bất kể lính gác xông ra từ hướng nào, tất cả đều bị

ba người một mạch xử lý sạch sẽ.

Trên một đoạn đường ngắn ngủi, ba người Trần Hạo ít nhất đã tiêu diệt hơn hai trăm tên lính gác.

Những kẻ định dùng súng chống tăng RPG "nhiệt tình" chiêu đãi ba người đánh lén, tất cả đều bị Trần Hạo một súng bắn vỡ đầu!

Mắt thấy sắp tìm được Cừu Đức Khảo, lửa giận trong lòng A Ninh càng thêm thịnh vượng.

Cô xách súng tiểu liên dẫn đầu sát nhập biệt thự, Tô Nan và Trần Hạo sợ cô gặp sơ suất, cũng vội vàng đi theo vào.

Dọc đường từ tầng một giết lên tầng ba, chỉ cần gặp địch nhân phản kháng, trực tiếp nổ súng tiêu diệt, tuyệt không có chuyện may mắn sống sót.

Nhưng khi A Ninh khó khăn lắm mới đánh tới phòng Cừu Đức Khảo, mới phát hiện lão đã sớm bỏ chạy!

A Ninh phẫn hận không thôi, vội vàng tìm một vòng trong biệt thự, nhưng không thấy lão quỷ Tây dương Cừu Đức Khảo đâu.

Lúc này, ba người bọn họ đã giết không dưới bốn trăm lính đánh thuê và bảo vệ.

Cuối cùng Trần Hạo bắt được một tên đội trưởng lính gác, thẩm vấn mới biết được, hóa ra Cừu Đức Khảo khi biết A Ninh dẫn theo Trần Hạo và Tô Nan về báo thù thì đã chuẩn bị bỏ trốn.

Dù sao trước đó ở Miến Điện, chấn hám mà Trần Hạo mang lại thực sự quá lớn.

Một mình hắn đối đầu trực diện, tiêu diệt gần ba trăm lính đánh thuê, hiện tại lại cộng thêm thủ hạ mạnh nhất trước kia là A Ninh, cùng với Tô Nan có thân thủ không kém gì A Ninh.

Cừu Đức Khảo không tin mấy trăm thủ hạ có thể ngăn cản được.

Vì thế khi ba người Trần Hạo chưa kịp đánh vào biệt thự, Cừu Đức Khảo dưới sự bảo vệ của vài tên vệ sĩ thân tín, trực tiếp từ mật đạo trốn thoát.

Tính theo thời gian, cho dù Trần Hạo có đuổi vào mật đạo cũng không đuổi kịp lão già đó.

Trong phòng, A Ninh phẫn hận xả hết một băng đạn vào bốn bức tường mới dần dần bình tĩnh lại.

Tô Nan thấy thế an ủi: "Không sao đâu A Ninh, lần này chúng ta không giết được Cừu Đức Khảo, sau này còn cơ hội.

Yên tâm, tôi và Trần Hạo nhất định sẽ giúp chị báo thù." Trần Hạo cũng không quá để ý, dù sao dưới sự thúc đẩy của kịch bản sau này, Cừu Đức Khảo chắc chắn sẽ xuất hiện.

Hiện tại không tìm thấy cũng không sao, sợ sau này không gặp được lão à?

Nói xong, Trần Hạo cũng an ủi A Ninh, sau đó bắt đầu đánh giá sào huyệt của Cừu Đức Khảo.

Phải nói diện tích trang viên này thật không nhỏ, không chỉ có nơi Cừu Đức Khảo ở là tòa biệt thự ba tầng tinh xảo, xung quanh đều là những dãy doanh trại bằng gỗ và bãi cỏ trống trải.

Đã không giết được Cừu Đức Khảo, Trần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội vơ vét.

Hắn bảo Tô Nan bồi A Ninh lục soát biệt thự của Cừu Đức Khảo một lượt, chỉ cần là đồ tốt đều lấy hết.

Ngay sau đó, Trần Hạo ra khỏi biệt thự, mới phát hiện những tên lính đánh thuê còn lại đều đã chạy mất dạng.

Trần Hạo vui vẻ vừa đi vừa thu thập súng ống đạn dược của đám lính gác kia.

Súng hỏng hắn không thèm nhặt, chỉ lấy mấy chục khẩu súng trường tấn công và súng lục cùng loại, sau đó thu hết băng đạn và lựu đạn cùng loại vào không gian trữ vật.

Phải biết rằng, một lô vũ khí lớn như vậy ở trong nước không dễ mua.

Cho nên Trần Hạo mới mượn cơ hội này, bổ sung kho vũ khí dự trữ.

Tiếp đó, hắn lại tìm được mấy bộ súng chống tăng RPG và đạn hỏa tiễn.

Trần Hạo thầm nghĩ: Có thứ này, sau này gặp phải đám Cương thi Tống tử khó chơi, cũng có thể cho chúng uống một bình!

Còn về súng ngắm bắn tỉa, Trần Hạo tìm một vòng không thấy mới từ bỏ.

Sau khi thu thập xong súng ống đạn dược, Trần Hạo xoay người quay lại hội hợp với A Ninh và Tô Nan.

Sau khi trở lại biệt thự của Cừu Đức Khảo, Trần Hạo thấy A Ninh và Tô Nan đang ngồi đó, nhàn nhã uống cà phê.

Chẳng thấy bóng dáng đống vàng bạc châu báu, cổ đổng minh khí chất như núi đâu cả.

Anh khó hiểu hỏi: "Hai đại mỹ nữ của anh, sao mà lười thế?

Chẳng lẽ lại phải để tiểu gia này đích thân xuất mã, đi vơ vét bảo bối trân tàng của Cừu Đức Khảo sao?" Tô Nan buồn bực bĩu môi: "Em đâu có trốn việc chứ!

Cả ba tầng biệt thự, hai bọn em đều lật tung lên hai lần rồi, thậm

chí cả két sắt cũng mở hết ra rồi.

Nhưng em chỉ tìm được hơn chục món đồ sứ, đồ đồng xanh, tiền mặt cũng chỉ có vài trăm vạn đô la Mỹ mà thôi.

Còn lại thì chỉ có thanh bảo đao cổ đại khá nặng đặt ở đằng kia!" Trần Hạo vừa đi về phía thanh bảo đao Tô Nan chỉ trên bàn, vừa khó hiểu nói: "Nơi này chẳng phải sào huyệt của Cừu Đức Khảo sao?

Sao lại chỉ có chút đồ như vậy?" A Ninh đáp: "Em cũng thấy vấn đề này.

Nếu là tiền, e rằng Cừu Đức Khảo đều gửi ở tài khoản nước ngoài.

Vài trăm vạn đô la cũng chỉ là để dùng cho trường hợp khẩn cấp thôi.

Chương 126

Còn về cổ đổng minh khí, Cừu Đức Khảo kiếm mấy thứ đó chủ yếu là để bán lấy tiền, ông ta không thích sưu tầm.

Chúng ta tìm được hơn chục món đồ sứ và đồ đồng, chắc là do ông ta chưa kịp bán, nếu không thì đến những thứ này cũng chẳng còn.

Đương nhiên, có lẽ nơi này từng chứa những thứ quan trọng, nhưng Cừu Đức Khảo đã bỏ trốn thì tự nhiên sẽ mang theo những thứ ông ta coi trọng nhất.

Cho nên, thu hoạch của chúng ta chỉ có chừng này cũng không phải chuyện lạ." Trần Hạo cầm thanh bảo đao cổ lên, vừa tỉ mỉ quan sát vừa nói: "Thực ra tôi có một suy đoán, nơi này căn bản không phải sào huyệt thực sự của Cừu Đức Khảo.

Hoặc là, đây chỉ là một trong số những cái hang của hắn mà thôi.

Với tính cách của Cừu Đức Khảo, tuyệt đối sẽ không để thuộc hạ biết hết mọi tẩy bài của mình, tự nhiên cũng bao gồm cả A Ninh." Tô Nan tiếp lời: "Cũng đúng, thực ra Cừu Đức Khảo vẫn luôn đề phòng A Ninh, thậm chí là tất cả thuộc hạ.

Cho nên, sào huyệt thực sự ở đâu, căn bản không ai biết đúng không?" Trần Hạo xách thanh bảo đao, vừa ướm thử vừa đáp: "Không sai, tôi cũng có ý đó.

Phải biết rằng, từ khi còn trẻ hắn đã bắt đầu tiếp xúc với đám thổ phu tử trên giang hồ ở Trung Quốc.

Hiện tại lại có mưu đồ với người của Cửu Môn, hắn sao có thể không để lại cho mình vài đường lui chứ!" A Ninh cười thảm: "Uổng

công em vẫn luôn trung thành với ông ta như vậy, kết quả đến cuối cùng, ngay cả sào huyệt thực sự cũng không biết.

Xem ra, em đúng là ngốc thật!" Trần Hạo an ủi: "Không sao đâu, sau này cứ như cũ, ở lại nhà anh đi.

Dù sao anh cũng không thu tiền nhà, bao ăn bao mặc bao tiêu tiền, thế nào, hào phóng chưa?" Bị những lời cợt nhả của anh chọc cười, nỗi buồn bực trong lòng A Ninh cũng vơi đi vài phần.

Tô Nan càng cười hì hì nói: "Quyết định rồi nhé, em và A Ninh nhất định sẽ ăn cho anh nghèo luôn!" Kết quả ngay lúc này, Trần Hạo kinh ngạc nhìn thanh bảo đao trong tay, hô lên: "Không đúng, đây cư nhiên là một thanh bảo đao!

Xem ra lần này, dù không có thu hoạch nào khác, chỉ riêng thanh đao này cũng đáng giá rồi!" Tô Nan tò mò nhìn thanh đao trong tay Trần Hạo.

Thân đao màu bạc dài khoảng ba thước, trên mặt đầy vân thông (tùng văn), hai bên đều có rãnh huyết, cán đao dài khoảng bốn mươi cm thích hợp cầm hai tay.

Cô tò mò hỏi: "Sao thế?

Chẳng lẽ thanh đao này rất nổi tiếng?" A Ninh cũng tò mò nhìn sang: "Chẳng lẽ đây là danh đao nào đó ở Trung Quốc?" Trần Hạo cười nhạt: "Cũng không hẳn là quá nổi tiếng, nhưng là một thanh bảo đao không tồi.

Mọi người chắc đều biết Giang Đông Mãnh Hổ Tôn Kiên thời Tam Quốc chứ?" Tô Nan từ nhỏ chịu sự giáo dục của phương Tây, đảo mắt nói: "Làm ơn đi, cái này đương nhiên biết, nhưng thì sao?" A Ninh kinh ngạc nói: "Trần Hạo, ý của anh là, chẳng lẽ đây là thanh Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao, thanh trường đao song thủ của Tôn Kiên?"

Trần Hạo chỉ vào phần thân đao sát hộ thủ, nói: "Tám chín phần mười là nó.

Nhìn xem, ở đây có khắc hai chữ đại triện 'Cổ Đĩnh'.

Bất kể là hoa văn vân thông trên thân đao, kiểu dáng của đao, cộng thêm hai chữ đại triện này, tôi đoán đây chính là thanh Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao của Tôn Kiên!

Tuy thanh đao này không nằm trong Thập đại danh đao cổ đại, thậm chí còn không lọt vào top 50, nhưng tốt xấu gì cũng là bảo đao của danh nhân lịch sử.

Hơn nữa thanh đao này tuyệt đối đạt đến trình độ chém sắt như chém bùn, thổi tóc đứt tóc, cho nên đây tuyệt đối là bảo bối tốt!" A Ninh và Tô Nan nghe xong cũng đều vui mừng khôn xiết.

Đồng thời cũng thấy may mắn, may mà ba người đến kịp, nếu không thanh bảo đao này không biết sẽ bị Cừu Đức Khảo bán đi đâu mất!

Trần Hạo xách Cổ Đĩnh Đao cười hỏi: "Tô Nan, trước đây em không phải cứ đòi một thanh bảo đao sao?

Thế nào, hôm nay gặp được rồi, có muốn không?" Tô Nan ghét bỏ nói: "Không cần!

Thanh đao này tuy không tồi, nhưng kiểu dáng quá thô kệch, nhìn qua là biết dùng cho mấy gã đàn ông lực điền.

Huống chi thanh đao này cũng phải nặng mười lăm mười sáu cân, bổn cô nương dùng tốn sức lắm, mới không thèm đâu!" A Ninh cũng vô cùng tán đồng, gật đầu liên tục.

Xem ra, hai vị đại mỹ nữ này yêu cầu vũ khí không những phải sắc bén mà còn phải đẹp mắt, Trần Hạo cũng phục rồi!

Thế là Trần Hạo cười nói: "Được rồi, nếu Tô Nan không cần, A Ninh lại có Thanh Công Kiếm rồi, vậy thanh bảo đao này tôi tặng cho Bàn Tử.

Trước đó cậu ta cứ mè nheo với tôi mấy lần, nhất định bắt tôi tìm giúp một thanh đao tốt, nếu không tiểu gia tôi lại mang tiếng là kẻ trọng sắc khinh bạn.

Còn về Tô Nan, tạm thời cứ dùng tạm con dao quắm hợp kim siêu cấp kia đi." Tô Nan buồn bực lầm bầm: "Em không biết, dù sao anh cũng phải chịu trách nhiệm tìm cho em một thanh bảo đao thích hợp, nếu không bổn cô nương không để yên cho anh đâu!" A Ninh thì bị bộ dạng của Tô Nan chọc cười thành tiếng.

Sau đó, ba người Trần Hạo mang theo những thứ đã thu dọn, trực tiếp rời khỏi trang viên.

Do Trần Hạo thu hết đồ đạc vào không gian trữ vật, lại một lần nữa khiến hai cô gái tò mò.

Bất đắc dĩ, anh chỉ đành bịa chuyện rằng mình biết bí thuật "Tụ Lý Càn Khôn" của Đạo gia, mới miễn cưỡng lừa được qua chuyện.

Trên đường lái chiếc xe lấy được từ trang viên quay về thành phố, Trần Hạo nhận được điện thoại của Bàn Tử.

Chưa đợi Bàn Tử nói gì, Trần Hạo đã kể chuyện về thanh Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao.

Vừa nghe thấy Trần Hạo muốn tặng đao cho mình, Bàn Tử lập tức vui mừng như điên, cười nói: "Hạo gia, Bàn gia tôi biết cậu là trượng nghĩa nhất mà!

Khi nào cậu về?

Tôi ra sân bay đón!" Sau khi Bàn Tử cảm ơn rối rít, hắn nói với Trần Hạo rằng Thiên Chân muốn đi đến ngôi mộ cổ ở Mê Vụ Thôn

được ghi trên bản đồ sách lụa lấy từ chỗ "Tiểu Dương".

Mục đích tự nhiên là để dẫn dụ tập đoàn trộm mộ cảnh ngoại của Cừu Đức Khảo vào tròng.

Theo lời Thiên Chân, người biết thiết kế bẫy hại người thì cũng sẽ bị người khác thiết kế bẫy hại lại!

Trần Hạo biết trước kịch bản, tự nhiên thuận thế đồng ý.

Thế là Trần Hạo đưa A Ninh và Tô Nan ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ, quay lại Bắc Kinh.

Vừa ra khỏi nhà ga sân bay, ba người Trần Hạo đã thấy Bàn Tử đang hớn hở đợi bên ngoài.

Chưa đợi ba người lên tiếng, Bàn Tử đã chạy chậm lại gần, hoan thiên hỷ địa hỏi: "Hạo gia, Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao của tôi đâu?" Tô Nan đảo trắng mắt nói: "Làm ơn đi, bọn tôi vừa đi máy bay về đấy, ông nghĩ bọn tôi có thể minh mục trương đảm mang đao theo bên người sao?" Bàn Tử nhìn Trần Hạo đầy ẩn ý, cười hắc hắc: "Nếu là người khác, Bàn gia tôi tự nhiên sẽ không hỏi nhảm.

Nhưng có Hạo gia ở đây thì khác, Bàn gia tôi tin rằng không có việc gì làm khó được cậu!" A Ninh buồn cười nói: "Bàn Tử, anh đúng là biết nịnh hót đấy!" Lúc này Bàn Tử mới kinh ngạc thốt lên: "Vãi chưởng!

Hạo gia, tình huống gì đây?

A Ninh..." Chưa để hắn nói hết, Trần Hạo cắt ngang: "Lên xe trước đã, về rồi nói." Thế là nhóm bốn người đi thẳng ra bãi đỗ xe sân bay, lái chiếc Hummer H2 phiên bản cải tiến, một đường phóng đi.

Trên đường, Trần Hạo vừa lái xe vừa kể cho Bàn Tử nghe chuyện của A Ninh.

Bàn Tử nghe xong thổn thức không thôi, đồng thời cũng hiểu ý Trần Hạo, A Ninh sau này là người mình rồi!

Bàn Tử tâm địa thiện lương, tự nhiên nguyện ý chấp nhận một đồng đội thân thế thê thảm lại có thân thủ cao siêu như A Ninh.

Hắn cũng nhìn ra, vô luận là A Ninh hay Tô Nan, hình như đều có ý với Trần Hạo.

Chương 127

Bàn Tử sớm đã coi Trần Hạo là anh em, tự nhiên thấy mừng thay cho cậu ta.

Kết quả Trần Hạo không lái xe về thẳng biệt thự mới sửa xong, mà lại đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mục đích tự nhiên là để bán số cổ đổng vơ vét được từ chỗ Cừu Đức Khảo.

Đồng thời cũng tiện thể thanh toán số tiền đấu giá minh khí Xà tộc mang về từ Tần Lĩnh.

Nhìn thấy lại có gần trăm triệu Nhân dân tệ vào tài khoản, mắt Bàn Tử vui đến mức híp lại thành một đường chỉ!

Doãn Nam Phong cũng vô cùng kinh ngạc khi Trần Hạo lại mang về hơn chục món cổ đổng đỉnh cấp.

Lần này Trần Hạo không lãng phí thời gian, sau khi xử lý xong xuôi, lại đặt làm cho A Ninh mười thanh phi đao hợp kim siêu cấp, rồi đưa ba người rời đi.

Không sai, đích xác là đặt làm cho A Ninh.

Vốn dĩ Trần Hạo tưởng rằng A Ninh này là nhân vật thiết lập theo phim truyền hình, nên không nghĩ cô ấy cũng biết tuyệt kỹ phi đao của Tiểu Lý.

Nhưng trong trận chiến ở sào huyệt Cừu Đức Khảo, tuyệt kỹ phi đao của A Ninh đao nào cũng đoạt mạng, giết không ít lính đánh thuê bảo vệ.

Lúc này Trần Hạo mới hiểu, hóa ra A Ninh không chỉ có thân hình và nhan sắc sát với thiết lập của chú Ba (Nam Phái Tam Thúc), mà

ngay cả tuyệt kỹ phi đao cũng am hiểu y hệt!

Về đến biệt thự mới sửa sang, Trần Hạo lấy thanh Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao dài hơn một mét, nặng mười lăm mười sáu cân ra đưa cho Bàn Tử.

Bàn Tử hưng phấn nhận lấy, chạy thẳng ra sân, thi triển một bài Liên Hoàn Đao Pháp.

Tên này tuy không thể gọi là thiên sinh thần lực, nhưng cũng có một thân cự lực.

Nếu không thì lúc ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Thiên Chân, Tam Thúc và Phan Tử ba người hợp sức cũng không đẩy nổi nắp quan tài Lỗ Vương, thế mà lại bị Bàn Tử một mình ngạnh sinh sinh đẩy ra được!

Chỉ thấy hắn hai tay nắm cán đao dài, từng chiêu từng thức đều thể hiện khí thế đại khai đại hợp, thế mạnh lực trầm, cương mãnh vô cùng.

Luyện xong một bài đao pháp, Bàn Tử mặt không đỏ hơi không gấp, ồn ào nói: "Hạo gia, Cổ Đĩnh Đao này đúng là binh khí của Giang Đông Mãnh Hổ Tôn Kiên rồi?

Nói thật, trọng lượng thanh đao này, dùng quá sướng tay!

Đúng là bảo đao!" Nói xong, hắn tra Cổ Đĩnh Đao vào bao đao đặc chế, sau đó dùng hộp gấm dài đựng lại.

Không còn cách nào khác, thứ này không thể tùy tiện cầm đi dạo phố, nếu không các chú cảnh sát sẽ mời đi uống trà ngay!

Trần Hạo cười nói: "Tôi chỉ dựa vào minh văn đại triện và đặc điểm hình thái thân đao để phỏng đoán thôi, cụ thể có đúng không thì cũng không có cách nào khảo chứng." Tô Nan cười nói: "Dù sao mang đi cũng không phải để bán lấy tiền, mà là dùng để chém tống tử.

Chỉ cần đao dùng tốt, quản gì nó có phải Cổ Đĩnh Đao của Tôn Kiên hay không!" Bàn Tử vui vẻ cười nói: "Nói cũng đúng.

Nhưng chỉ cần Hạo gia nói có khả năng, thì tuyệt đối không sai, tôi tin phán đoán của Hạo gia." Sau đó Trần Hạo lại lấy ra một bộ Giao Long Chiến Y đặc biệt đặt làm từ hệ thống cho Bàn Tử.

Chỉ có điều kiểu dáng được làm theo dạng quần áo tác chiến đặc chủng.

Dù sao với thân hình của Bàn Tử, nếu bắt mặc quần da bó sát thì trông buồn cười lắm.

Bàn Tử sớm đã phát hiện ra Giao Long Chiến Y trên người ba người Trần Hạo, chỉ là nhất thời chưa kịp hỏi.

Giờ thì tốt rồi, Trần Hạo không những chủ động đưa cho một bộ, mà còn cho biết công dụng của Giao Long Chiến Y.

Lần này làm hắn sướng điên lên, miệng cứ hô Hạo gia ngưu bài, quá trượng nghĩa!

Sau một hồi cười đùa, Bàn Tử mời ba người ra ngoài ăn một bữa vịt quay Bắc Kinh, rồi về biệt thự nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, bốn người Trần Hạo đi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm trước, lấy mười thanh phi đao hợp kim đặt làm cho A Ninh, sau đó lái chiếc Hummer H2 cải tiến đi hội họp với Thiên Chân!

Chiều hôm đó, sau khi gặp Thiên Chân, hai bên kể lại sơ lược những trải nghiệm trong khoảng thời gian gần đây.

Ngay sau đó, Trần Hạo đưa bộ Giao Long Chiến Y của Thiên Chân cho cậu ấy.

Nhìn thấy chiến y của Thiên Chân cũng là kính trang bó sát soái khí, Bàn Tử không khỏi lầm bầm Trần Hạo kỳ thị người béo.

Nhất thời, cả Trần Hạo, Thiên Chân, A Ninh và Tô Nan đều bị chọc cười!

Lần này đi Mê Vụ Thôn, Thiên Chân và Bàn Tử không còn như nguyên tác phải bán chiếc Maserati đổi tiền để sắm trang bị xuống mộ nữa.

Dù sao Bàn Tử hiện tại cũng là phú hào thân gia mười mấy ức, chút tiền trang bị này trực tiếp bỏ ra là được.

Không còn cách nào, ai bảo hắn vừa được tặng Tùng Văn Cổ Đĩnh bảo đao, lại có thêm bảo giáp phàm gian Giao Long Chiến Y, lúc này đang hưng phấn không thôi!

Trên đường đi, năm người ngồi trong chiếc Hummer H2 rộng rãi, vừa tán gẫu vừa ung dung lên đường.

Sáng hôm sau, năm người đã đến gần một thôn lạc được đánh dấu trên sách lụa là Mê Vụ Thôn.

Đồng thời, họ cũng nghe được một số bí văn năm đó về Mê Vụ Thôn từ miệng các lão hương thân trong thôn.

Buổi tối, năm người Trần Hạo thuê nhà dân trong thôn để ở.

A Ninh và Tô Nan ngủ một phòng, Trần Hạo, Thiên Chân và Bàn Tử thì trò chuyện ở một phòng khác.

Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, Thiên Chân, hôm nay mấy ông bà trong thôn nói có mấy phần là thật vậy?" Thiên Chân đáp: "Ít nhất hiện tại tôi biết Mê Vụ Thôn là một cái thôn hoang.

Dân làng Mê Vụ Thôn phát hiện ra mộ cổ.

Chuyện này tà môn thật, trong thôn ít nhất cũng phải có một trăm người chứ?

Sao lại biến mất không còn dấu vết thế nhỉ?" Trần Hạo biết cốt

truyện, chỉ đành bịa chuyện: "Cái thời đại đó chuyện gì phát sinh cũng không kỳ quái.

Quân phiệt tàn sát thôn, thổ phỉ tàn sát thôn, tính mạng dân chúng như cỏ rác vậy." Bàn Tử nói: "Nhiều người như vậy, từng đợt từng đợt tàn sát thôn, chẳng lẽ cái mộ cũng không bị dọn sạch sao?" Thiên Chân nói: "Hiện tại tôi lo lắng hơn về cái Đan thư thiết khoán mà ông lão trong thôn nhắc tới.

Trong lịch sử, Đan thư thiết khoán bắt nguồn từ Hán Cao Tổ Lưu Bang.

Nhưng thời đó, Đan thư thiết khoán tịnh không có quyền lợi miễn tội chết, chỉ là một loại vinh dự đặc biệt.

Nếu trong ngôi mộ cổ này thật sự xuất thổ Đan thư thiết khoán, chẳng lẽ đây đúng là một ngôi mộ thời Hán?" Bàn Tử lười biếng nằm trên giường đất, vươn vai nói: "Cũng không biết dưới mộ rốt cuộc là nhân vật trâu bò nào của thời Hán đây!" Trong lòng Trần Hạo lại nghĩ thầm: Mộ chủ nhân thực sự của Mê Vụ Thôn là ai tiểu gia không biết.

Nhưng thi thể của Bắc Ngụy tiểu vương gia và Bất Ngôn Kỵ tướng quân câm Khiêm Chi chắc chắn nằm trong ngôi mộ này không nghi ngờ gì.

Chương 128

Đợi lúc Bàn Tử nhìn thấy mình bị tống tử truy sát, không biết có còn tò mò như thế nữa không.

Sáng sớm hôm sau, nhóm năm người Trần Hạo ăn uống no nê bắt đầu tiến về phía Mê Vụ Thôn.

Vốn dĩ dựa vào bản lĩnh của Thiên Chân đã có thể tìm được vị trí Mê Vụ Thôn.

Hiện tại lại thêm một Liệt Hải Thiên Sư sở hữu Vọng Khí Thuật như Trần Hạo, càng dễ dàng tìm được địa điểm.

Cùng lúc đó, Tiểu Hoa gia Giải Vũ Thần (người cũng tìm được bản đồ Mê Vụ Thôn trong mật thất gia tộc) và đám người Uông gia cũng đã đến gần đó.

Giống như nguyên tác, người của Uông gia phát hiện ra Giải Vũ Thần, lợi dụng cơ quan do người thủ mộ làm ở gần đó, hung hăng gài bẫy đám người Tiểu Hoa gia một vố.

Sau khi tiến vào Mê Vụ Thôn, đập vào mắt là những ngôi nhà gỗ đổ nát khắp nơi, cỏ dại mọc um tùm, hoang lương đến cực điểm.

Bàn Tử toét miệng nói: "Đây là Mê Vụ Thôn hả?

Đúng là hoang lương thật!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Thôn này vốn không lớn, người cũng không nhiều.

Bao nhiêu năm trôi qua, mục nát thế này cũng dễ hiểu." A Ninh vừa quan sát vừa nói: "Đều đến rồi, chúng ta vào thôi." Thế là nhóm năm người dẫm lên cỏ hoang, thấp một chân cao một chân đi vào di chỉ thôn làng.

Năm người đi qua vài căn nhà gỗ đổ nát, cho đến khi gặp một căn

nhà gỗ còn tương đối hoàn chỉnh thì đi vào.

Bàn Tử vừa quan sát xung quanh vừa nói: "Trong này tốt hơn mấy cái nhà trước, ít nhất chưa sập." Sau đó, nhóm Trần Hạo lên tầng hai của căn nhà gỗ, phát hiện nơi này ít nhất có thể dùng làm nơi cắm trại tạm thời.

Thế là năm người đơn giản thu dọn một chút, dự định hạ trại nghỉ chân ở đây.

Kết quả chưa được bao lâu, bụng Bàn Tử khó chịu, muốn chạy ra ngoài tìm chỗ giải quyết nỗi buồn.

Trần Hạo biết một khi đi ra ngoài thì có khả năng sẽ bị người Uông gia đánh lén.

Nhưng trong nguyên tác, Hắc Hạt Tử đã cứu Bàn Tử, sau đó ném hắn vào trong mộ cổ, sẽ không có nguy hiểm.

Huống hồ hiện tại hắn đã học Hình Ý Ngũ Hành Quyền, lại có Liên Hoàn Đao Pháp, thực lực mạnh hơn trong nguyên tác nhiều.

Hắc Hạt Tử không ra tay thì người Uông gia cũng chưa chắc đã một kích bắt được Bàn Tử.

Cho nên Trần Hạo cũng không nhắc nhở, để hắn đại đại liệt liệt đi ra ngoài "xả thải".

Quả nhiên, chưa được bao lâu, Bàn Tử đã hốt hoảng chạy về.

Vừa vào nhà, Bàn Tử đã hét lên: "Hạo gia, Thiên Chân, hai vị đại mỹ nữ, vừa rồi tôi bị người ta tập kích!" Thiên Chân kinh ngạc hỏi: "Tập kích?

Ai cơ?

Chuyện là thế nào?" A Ninh cũng ngạc nhiên nói: "Chẳng lẽ Cửu Đức Khảo phái người tới?

Dựa theo cách làm trước đây của hắn với Thiên Chân, lần này rất có khả năng đã phái người theo." Tô Nan lại cười nói: "Không tồi nha Bàn Tử, có người tập kích mà vẫn chạy về được.

Từ đó có thể thấy, đối phương cũng không phải nhân vật lợi hại gì!" Trần Hạo tự nhiên biết ai đã tập kích Bàn Tử, nhưng cũng kinh ngạc vì Bàn Tử có thể nguyên vẹn trở về.

Xem ra thực lực của Bàn Tử tiến bộ rất lớn.

Kết quả Bàn Tử hiếm khi không chém gió, bất đắc dĩ nói: "Đó là do Bàn gia tôi thủ đoạn cao minh, nếu không có một tên đeo kính đen giúp đỡ, Bàn gia tôi lúc nãy chắc tiêu rồi.

Mẹ kiếp, đối phương là một đám mặc áo choàng da màu đen, mấy tên liền nhân lúc Bàn gia tôi đang 'trút bầu tâm sự' thì đánh lén.

Có bản lĩnh thì đợi Bàn gia kéo quần lên rồi hãy đánh chứ!

Đúng là không ra cái gì!" Vừa nghe thấy thế, Trần Hạo, A Ninh và Thiên Chân suýt thì bật cười.

Nhưng Tô Nan lại nhíu mày nói: "Một đám người mặc áo choàng da màu đen?

Có phải đều đội mũ trùm đầu, trên mặt đeo mặt nạ không?" Bàn Tử gật đầu liên tục: "Đúng đúng...

Sao em gái Tô Nan lại biết rõ trang phục của đối phương thế?" Tô Nan cười lạnh: "Đội hành động đặc biệt của Vương gia (Uông gia).

Lần trước ở biệt thự của Trần Hạo, Uông gia đã tổn thất một đội hành động đặc biệt.

Không ngờ lần này còn dám phái người đến đây khoe khoang!" Bàn Tử, A Ninh và Thiên Chân đều đã nghe Trần Hạo kể lại (sau khi lược bỏ bớt) về tình huống của Tô Nan, nên cũng có ấn tượng đại

khái về Uông gia.

Thế là A Ninh lạnh lùng nói: "Đã lại đến tìm phiền phức, vậy thì xử lý toàn bộ bọn chúng ở đây đi!" Từ sau khi biết được thân thế của mình, sát tâm của A Ninh còn nặng hơn cả trước kia.

Thiên Chân đột nhiên hỏi: "Bàn Tử, mấy tên tập kích đó hiện tại có đuổi theo không?" Bàn Tử lắc đầu: "Nhìn ý tứ của bọn chúng, chắc là muốn bắt sống tôi nên không ra tay hạ sát thủ.

Cho nên dưới sự giúp đỡ của tên đeo kính đen kia, tôi đánh ngã vài tên Uông gia rồi chạy về.

Nhưng bọn chúng cũng không tiếp tục truy đuổi, giờ chắc chạy mất dạng rồi!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Mọi người đừng vội, cứ nhóm lửa hâm nóng đồ ăn trước đã, rồi nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nếu tôi đoán không sai, tối nay bọn chúng sẽ tới tìm phiền phức thôi!" Nghe Trần Hạo nói vậy, bốn người kia tự nhiên không có dị nghị.

Ngay sau đó Bàn Tử và Thiên Chân đi ra ngoài tìm một đống ván gỗ nát, dùng dao chẻ thành củi đốt lửa.

A Ninh và Tô Nan thì phụ trách đun nước nấu cơm, đương nhiên đều là đồ ăn sẵn và mì gói.

Thật sự muốn để hai đại mỹ nữ lạnh lùng này nấu cơm đàng hoàng thì hai cô cũng chịu!

Năm người ăn uống no nê xong, mỗi người tìm một chỗ nằm xuống nghỉ ngơi, đồng thời cũng phân công thứ tự luân phiên canh gác.

Trời tối đen, lúc Tô Nan vừa mới đổi ca canh gác thì đột nhiên nghe thấy tiếng động lạ bên ngoài!

Có huyết mạch Thanh Long, ngũ quan của Trần Hạo mạnh hơn người thường gấp mấy lần, chưa đợi Tô Nan lên tiếng cảnh báo, anh đã thản nhiên ngồi dậy. "Bên ngoài có biến!" Tô Nan nói nhỏ.

Trần Hạo vừa lần lượt đánh thức ba người Bàn Tử dậy, vừa thấp giọng đáp: "Tôi biết rồi, mọi người đừng lên tiếng, xem xem rốt cuộc bọn chúng giở trò gì!" Thế là năm người từ từ tiến lại gần cửa sổ, nương theo ánh sao lờ mờ nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy cách căn nhà gỗ khoảng trăm mét, có hai tên mặc áo choàng đen liền mũ, cơ thể cực kỳ thiếu tự nhiên đang đi tới.

Trần Hạo nghĩ thầm: Trong nguyên tác chỉ có một con rối máy.

Nhưng lần này nhiều người hơn, A Ninh, Tô Nan, Bàn Tử cũng không bị bắt đi, kết quả đối phương lôi ra hai con rối máy để thăm dò.

Chương 129

Xem ra đối phương cũng không coi năm người ra gì!

Lúc này, Bàn Tử nói nhỏ: "Hai tên này đi đứng còn không xong hả?

Như thế này mà cũng mặt dày đi đánh lén chúng ta?" Tô Nan thấp giọng đáp: "Nếu không đoán sai, hai cái này chắc là khôi lỗi máy của Khôi lỗi sư Uông gia.

Nếu không, tuyệt đối sẽ không phái mấy tên hành động bất tiện như vậy đến đánh lén chúng ta đâu!" A Ninh tò mò hỏi: "Uông gia có Khôi lỗi sư?

Biến người máy thành khôi lỗi để dùng à?" Tô Nan lắc đầu: "Cụ thể em cũng không rõ, chỉ nghe người Uông gia nói có tồn tại Khôi lỗi sư như vậy, em cũng chưa tận mắt nhìn thấy." Bàn Tử khinh thường nói: "Mặc kệ là người máy hay khôi lỗi, đã dám đến tìm phiền phức, Bàn gia một đao chém hết làm đôi!" Lúc này, Trần Hạo nãy giờ im lặng mới cười nói: "Dù sao tối nay cũng không có việc gì, đã có hứng thú thì cứ đi ra chơi đùa với bọn chúng chút đi." Vừa nghe thấy thế, Tô Nan rút con dao quắm hợp kim siêu cấp ra, hưng phấn nói: "Sớm đã nghe nói có thứ này, hôm nay phải mở mang kiến thức mới được." Nói xong, cô lao vụt ra ngoài.

Thiên Chân cũng cầm theo một con dao quắm hợp kim mà Trần Hạo đưa, nói: "Hạo ca, Bàn Tử, A Ninh khoan hãy ra.

Tôi cũng đi thử xem sao!" Dứt lời, Thiên Chân cũng nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

Bàn Tử buồn bực nói: "Mẹ kiếp, không đánh nhau mà cũng có người tranh đi, đến cả Tiểu Thiên Chân cũng trở nên bạo lực rồi.

Sớm biết thế Bàn gia tôi đã không nói nhiều mà xông lên luôn!" A Ninh cười nhạt: "Yên tâm đi, xuống mộ rồi khẳng định có đầy kẻ địch cho anh xử lý, không thiếu một tên đâu." Nhưng Trần Hạo lại lắc đầu: "Tô Nan thì được, còn Thiên Chân nếu không dùng súng thì tuyệt đối không phải đối thủ của khôi lỗi máy.

Lát nữa Thiên Chân mà không đối phó được, Bàn Tử lên thay." Bàn Tử xách Cổ Đĩnh Đao cười hắc hắc: "Yên tâm đi Hạo gia, giao cho tôi là ổn thỏa." Lúc này, Tô Nan và Thiên Chân đã giao chiến với hai con khôi lỗi máy.

Biết đối phương là người máy, hai người tự nhiên sẽ không như Thiên Chân trong nguyên tác dùng nắm đấm đi đánh.

Chỉ thấy thân hình Tô Nan nhanh như gió lốc, dao quắm hợp kim trong tay vẽ ra từng đạo hàn quang, chém tới tấp vào tên khôi lỗi.

Khôi lỗi máy tốc độ vốn chậm, kết quả chỉ trong nháy mắt đã trúng mười mấy đao!

Tuy nhiên trên người nó mặc áo choàng đen, dính đầy vết rách dài, nhưng bộ khung cốt bằng tinh cương bên trong lại không hề hấn gì.

Ngay sau đó, khôi lỗi máy vung đôi tay sắt đấm về phía Tô Nan.

Nhưng thân pháp Tô Nan quá nhanh, người máy căn bản không theo kịp tốc độ của cô.

Thế là Tô Nan giống như người lớn trêu đùa trẻ con, vờn quanh khôi lỗi không ngừng, dao quắm chém "đinh đinh đang đang" lên người nó.

Còn bên phía Thiên Chân, tình huống lại hoàn toàn khác.

Hiện tại cậu chưa học đao pháp với Hắc Nhãn Kính (Hắc Hạt Tử), thân thủ tự nhiên kém Tô Nan không ít.

Tốc độ của cậu cũng không nhanh, thế là sau vài hiệp, Thiên Chân không những không làm bị thương khôi lỗi máy, ngược lại còn bị phản lực khi chém dao vào người đối phương làm tê rần cả hổ khẩu!

Dưới sự ép sát của khôi lỗi, Thiên Chân lập tức bị truy đuổi chạy tứ tung, căn bản không đánh lại.

Thấy cảnh này, Bàn Tử xách Cổ Đĩnh Đao lao ra, từ xa đã hét lớn: "Tiểu Thiên Chân lui lại, xem Bàn gia tôi báo thù cho cậu!" Dứt lời, Bàn Tử tung người nhảy đến trước mặt khôi lỗi máy.

Cổ Đĩnh Đao trong tay dùng một chiêu "Lực phách Hoa Sơn" thế mạnh lực trầm chém xuống.

Khôi lỗi sư Uông gia căn bản không để Bàn Tử vào mắt, nên trực tiếp điều khiển khôi lỗi dùng đôi tay tinh cương để đỡ đao. "Keng!" "Rắc!" Sau một tiếng vang giòn giã, đôi tay tinh cương của khôi lỗi máy bị Bàn Tử một đao chém đứt lìa!

Bàn Tử vội vàng lật lưỡi đao lên xem, vẫn sắc bén vô cùng, không hề có chút tổn hại nào.

Lúc này hắn mới cười ha hả: "Đao tốt!

Quả nhiên là đao tốt!

Hôm nay Bàn gia cho ngươi biết sự lợi hại của Bàn gia!" Nói xong, hắn thi triển Liên Hoàn Đao Pháp, trong nháy mắt chém cụt tứ chi của khôi lỗi, cuối cùng bồi thêm một cú chém ngang cương mãnh, trực tiếp chém bay đầu người máy!

Thấy Bàn Tử tham chiến, tình thế hoàn toàn thay đổi.

Thiên Chân buồn bực nói: "Chẳng lẽ người có thần binh lợi khí có thể muốn làm gì thì làm sao?" Ở bên cạnh, Tô Nan cũng nhìn thấy cảnh này, hùa theo: "Bàn Tử, tôi có chút hối hận rồi.

Hay là, ông đưa Cổ Đĩnh Đao cho tôi đi?" Bàn Tử đang đắc ý dương dương, lập tức tra Cổ Đĩnh Đao lại vào bao sau lưng, đầu lắc như trống bỏi: "Không được!

Trước đó Hạo gia đã hỏi cô trước rồi, cô không lấy, giờ hối hận cũng không kịp nữa!" Nói rồi hắn kéo Thiên Chân chạy về nhà gỗ.

Tô Nan nghiến răng nghiến lợi mắng: "Bàn Tử đừng đắc ý, bổn cô nương chỉ dùng dao quắm hợp kim cũng giết được tên này!" Nhưng đúng lúc này, A Ninh trong nhà gỗ đột nhiên ném Thanh Công Kiếm ra. "Tô Nan, mượn Thanh Công Kiếm chơi chút này, xử lý tên khôi lỗi kia đi!" Tô Nan nhảy lên chụp lấy Thanh Công Kiếm, cười hì hì: "Cảm ơn chị A Ninh!" Nói xong, một đường kiếm quang trực chỉ đầu khôi lỗi chém tới!

Chỉ thấy Tô Nan tay cầm Thanh Công Kiếm, chém ra một kiếm nhanh như tia chớp, tốc độ nhanh hơn tên khôi lỗi chậm chạp gấp mấy lần, khiến nó tránh cũng không tránh được! "Rắc!" Một tiếng giòn vang, đầu của khôi lỗi máy bị chém bay!

Ngay sau đó, Tô Nan tung một cước, trực tiếp đá bay thân thể khôi lỗi ra ngoài.

Nhưng cô chẳng có chút niềm vui thắng lợi nào, ngược lại vừa đi về vừa lầm bầm: "Không đúng, Thanh Công Kiếm sắc bén như vậy, đến dao quắm hợp kim cũng không chém đứt được khôi lỗi, thế mà bị Thanh Công Kiếm xử lý ngon ơ!

Lại còn thanh Cổ Đĩnh Đao của tên Bàn Tử đáng ghét kia nữa, cũng lợi hại như thế, đúng là chọc tức tôi mà!" Rồi cô lớn tiếng hét: "Không được, Trần Hạo anh phải mau chóng tìm cho bổn cô nương một thanh thần binh lợi khí, nếu không em không để yên cho anh đâu!" Cùng lúc đó, Khôi lỗi sư Uông gia nấp ở phía xa thấy hai con khôi lỗi tinh cương bị tiêu diệt dễ dàng như vậy thì tức đến nổ phổi!

Hắn hung hăng nhìn vào màn hình tay cầm điều khiển, phẫn nộ gào lên: "Tuy có thần binh lợi khí trong tay, nhưng không biết có đối phó được với bom không!" Nói xong, hắn ấn nút kích hoạt bom trong cơ thể khôi lỗi. "Tích tích tích..." Hai cái xác khôi lỗi nằm bên ngoài nhà gỗ lập tức phát ra tiếng điện tử dồn dập.

Trần Hạo biết chuyện gì sắp xảy ra, đột nhiên hét lớn: "Tô Nan mau quay lại, trong người khôi lỗi có bom!" Lúc này Tô Nan cách khôi lỗi hơn mười mét, vừa nghe Trần Hạo nhắc nhở, liền vội vàng tung mấy cú nhảy vọt vào trong nhà gỗ nát. "Uỳnh!

Uỳnh!" Ngay lúc đó, hai tiếng nổ chấn động điếc tai vang lên, lập tức khiến nhóm Bàn Tử hiểu ra Trần Hạo quả nhiên nói không sai.

Bàn Tử phẫn nộ mắng: "Mẹ kiếp, đám cháu trai này cũng ác quá, dám cài bom trong khôi lỗi.

Nếu tôi và Thiên Chân không về sớm, Tô Nan cũng không đứng xa, thì ba bọn tôi chẳng phải bị nổ thành thịt vụn rồi sao!" Sau khi trả Thanh Công Kiếm cho A Ninh, Tô Nan hận thù mắng: "Đừng để bổn cô nương bắt được, nếu không nhất định sẽ buộc lên người mỗi tên một quả bom hẹn giờ!" Thông qua ngũ cảm siêu cường, Trần Hạo đã phát hiện ra vị trí ẩn nấp của đội hành động đặc biệt Uông gia.

Thế là từ trong ba lô (thực ra là không gian trữ vật), anh lôi ra hai khẩu súng chống tăng B40 (RPG). "Ở trong căn nhà gỗ rách nát đối diện, cách chúng ta chưa đến hơn trăm mét.

Nếu có hứng thú, có thể dùng thứ này chiêu đãi đối phương một trận ra trò." Tô Nan hưng phấn nhận lấy khẩu súng chống tăng, nói: "Trần Hạo anh đúng là tuyệt vời, cư nhiên đến cả thứ này cũng mang theo.

Ba lô của anh quả thực là túi thần kỳ của Doraemon!" Nói rồi cô vác súng lên vai, ngắm vào căn nhà gỗ đối diện.

Chương 130

Bàn Tử kinh ngạc trừng lớn mắt hỏi: "Hạo gia, thứ này kiếm đâu ra thế?

Còn không?

Mau đưa cho tôi một cái với!" Trần Hạo a a cười, lại lấy ra một khẩu nữa, nói: "Đạn hỏa tiễn của thứ này không nhiều đâu, dùng tiết kiệm chút nhé!" Bàn Tử đón lấy khẩu súng, hứng chí bừng bừng đáp: "Yên tâm đi Hạo gia, để tôi cho chúng một phát nếm thử trước!" Thiên Chân thì há hốc mồm, A Ninh cũng đảo mắt nhìn Trần Hạo.

Thiên Chân không thể tin nổi hỏi: "Hạo ca, chúng ta là đi xuống mộ hay là đi đánh trận thế?

Đến cả súng phóng lựu chống tăng cá nhân cũng mang theo!" A Ninh cười nói: "Cướp được từ sào huyệt Cừu Đức Khảo đấy, không ngờ lại có đất dụng võ!" "Vút!

Uỳnh!" Lúc này Tô Nan đã bóp cò, một quả đạn hỏa tiễn mang theo đuôi lửa rực cháy vạch một đường sáng vàng kim trong màn đêm đen kịt, trực tiếp nện thẳng vào căn nhà gỗ đối diện.

Thực ra lúc Tô Nan vác súng lên, thành viên đội đặc biệt Uông gia đã phát hiện ra.

Bọn chúng không ngờ nhóm Trần Hạo lại biến thái đến mức mang cả súng chống tăng đi trộm mộ.

Tên Khôi lỗi sư kinh hoàng hét lên: "Mau ra ngoài, đối phương có súng chống tăng!" Ngay lập tức, đám người Uông gia giống như bị chó đuổi, điên cuồng lao ra khỏi nhà gỗ.

Kết quả vừa mới chạy ra, đạn hỏa tiễn của Tô Nan đã tới.

Trong sát na, căn nhà gỗ bị bắn tan tành, biến thành một biển lửa!

Người Uông gia chưa kịp ăn mừng vì sống sót sau tai nạn thì đạn hỏa tiễn của Bàn Tử cũng đã tới nơi.

Khôi lỗi sư sắp điên rồi, vừa vội vàng trốn sang căn nhà gỗ bên cạnh, vừa kinh hoàng hét: "Đều là một lũ điên!

Lão tử chẳng qua dùng bom hẹn giờ thôi, súng còn chưa nổ, có cần thiết phải dùng đến súng chống tăng không?!" Ngay sau đó, đám người Uông gia cũng lao vào căn nhà gỗ đó.

Kèm theo đó là một tiếng nổ rung trời nữa vang lên bên ngoài.

Tên Khôi lỗi sư thực sự sợ rồi, sợ nhóm Trần Hạo bồi thêm vài quả hỏa tiễn nữa thì chưa chắc đã may mắn đào thoát.

Hắn cùng tên đội trưởng đội biệt động dẫn theo các thành viên còn lại, trực tiếp nhảy qua cửa sổ căn nhà gỗ đó, chạy trốn một mạch ra khỏi Mê Vụ Thôn!

Thấy cảnh này, Tô Nan đắc ý hất cằm cười nói: "Lần này cũng cho các ngươi nếm thử cảm giác bị nổ, đều sướng rồi chứ?!" Bàn Tử càng cười ha hả: "Thư thái!

Hành động cùng Hạo gia đúng là thư thái.

Căn bản không cần lo nghĩ gì khác, chỉ cần có nhu cầu tìm Hạo gia khẳng định không sai!" Sau đó hắn lại chép miệng tiếc nuối: "Chỉ tiếc là đạn hỏa tiễn ít quá.

Nếu không Bàn gia tôi bắn một trận loạn xạ, cho đám cháu trai này nổ thành thịt vụn luôn!" Trần Hạo vừa thu hồi lại ống phóng của Bàn Tử và Tô Nan, vừa cười nói: "Yên tâm đi, đã đến Mê Vụ Thôn, xuống dưới mộ nhất định sẽ gặp lại.

Đến lúc đó, có cơ hội cho mọi người trút giận." Kết quả Tô Nan

lại nhắc lại chuyện cũ: "Em mặc kệ, dù sao Trần Hạo anh cũng phải mau chóng tìm cho em một thanh thần binh lợi khí.

Em không thể cứ nhìn Bàn Tử dùng Cổ Đĩnh Đao chọc tức em được!" Trần Hạo còn biết làm sao nữa?

Chỉ đành cười đáp ứng thôi.

Trong lòng thầm nghĩ: Xem ra lần này gặp Hắc Hạt Tử, nhất định phải hỏi kỹ xem trong tay hắn có thanh Hắc Kim Đoản Đao kia không.

Cũng không biết trong kịch bản Sa Hải, thanh Hắc Kim Đoản Đao đó có cùng nguồn gốc với thanh Hắc Kim Bảo Đao của Tiểu Ca mang ra từ Trương Gia Cổ Lâu hay không, hay là thanh đoản đao mà Thiên Chân tìm được trong kịch bản Đạo Mộ quyển 4.

Sáng sớm hôm sau, sau khi ăn uống xong xuôi, nhóm năm người Trần Hạo bắt đầu tiến vào núi tìm kiếm ngôi cổ mộ dưới lòng đất Mê Vụ Thôn.

Trong cốt truyện gốc, Thiên Chân vì để tìm Bàn Tử mới chạy loạn xạ, vô tình tìm được cửa hang trộm mộ dẫn vào cổ mộ.

Nhưng lần này thì khác, người nhà họ Uông không những không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho nhóm năm người Trần Hạo, ngược lại còn bị đánh cho ôm đầu chạy trốn.

Cho nên, hôm nay cũng không tồn tại chuyện Thiên Chân đụng đâu trúng đó nữa.

Năm người vừa tiến vào rừng sâu không lâu, Bàn Tử đã lầm bầm: "Hạo gia, cánh rừng này cũng lớn quá rồi, chúng ta cứ tìm lung tung thế này, liệu có hơi không đáng tin cậy không?" Vừa nghe vậy, Thiên Chân và A Ninh – những người từng có kinh nghiệm – đều mỉm cười nhìn về phía Trần Hạo.

Nhưng Tô Nan không hiểu chuyện gì, bất lực nói: "Chúng ta không

tìm như vậy thì làm thế nào?

Trong bút ký của ông nội Thiên Chân, còn có cả cuốn sách lụa của Trần Hạo kia, cũng đâu có viết rõ địa điểm cụ thể của cổ mộ!" Bàn Tử cười hắc hắc: "Tô Nan tiểu mỹ nữ không biết rồi nhỉ?" "Hạo gia nhà chúng ta..." Không đợi Bàn Tử nói hết, Thiên Chân đã tiếp lời: "Hạo ca sẽ dùng Vọng Khí Thuật của Bàn Sơn phái, trực tiếp tìm ra vị trí chuẩn xác của cổ mộ." "Như vậy, chúng ta không cần phải chạy khắp núi tìm lung tung nữa!" Tô Nan kinh ngạc trừng lớn mắt: "Bàn Tử và Thiên Chân nói thật đấy à?

Trần Hạo có bản lĩnh này sao?

Sao tôi chưa thấy anh dùng bao giờ?" A Ninh cười gật đầu: "Lúc trước khi em đi Tây Sa Hải Để Mộ, cũng nhờ Vọng Khí Thuật của Trần Hạo mới tìm được vị trí huyệt mộ dưới đáy biển.

Nếu không thì em cũng không biết phải tốn bao nhiêu công sức nữa!" Tô Nan hưng phấn nói: "Trần Hạo, không nhìn ra nha, anh cư nhiên còn có bản lĩnh thần kỳ như vậy.

Khẩn trương lên, mau thi triển ra xem nào, cũng đỡ phải đi lòng vòng trong núi mấy ngày trời!" Trần Hạo trước khi xuyên không đúng là đã xem qua phim mạng, biết cái cửa hang trộm mộ kia có thể đi vào cổ mộ.

Nhưng lộ tuyến cụ thể thì hắn chịu.

Cho nên, vừa vào núi không bao lâu, hắn đã phải dùng Vọng Khí Thuật để Tầm long điểm huyệt rồi!

Hắn mỉm cười: "Được rồi, đã mọi người đều yêu cầu, vậy thì bắt đầu thôi." Dứt lời, Trần Hạo liền bắt pháp quyết, trong miệng niệm: "Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung hư huyền, hoảng lãng thái huyền, cấp cấp như luật lệnh...

Khai Thiên Nhãn!" Sát na gian, đôi mắt Trần Hạo lóe lên quang mang đạm kim sắc.

Chỉ thấy hắn quan sát dãy núi xung quanh một lát, sau đó tùy tay chỉ về phía bên phải nói: "Nếu tôi nhìn không lầm, ngọn núi cách chúng ta chưa đến một ngàn mét kia, hẳn là nơi có ngôi cổ mộ chúng ta cần tìm." "Nhưng cổ mộ, khẳng định sẽ không xây dựng trực tiếp như vậy.

Tôi đoán chừng, ở gần đó có khả năng là bồi táng khanh (hố chôn cùng) ở ngoại vi cổ mộ, hoặc là mộ đạo thông xuống dưới lòng đất." Tô Nan không ngờ chỉ mất một lúc, Trần Hạo đã tìm ra vị trí cổ mộ.

Nhưng cho dù biết vị trí đại khái, muốn tìm được lối vào mộ đạo cũng không phải chuyện dễ dàng.

Cô chu miệng nói: "Còn tưởng Vọng Khí Thuật của Bàn Sơn phái lợi hại thế nào, kết quả chẳng phải vẫn phải đi tìm khắp núi sao!" Nghe vậy, Thiên Chân, Bàn Tử và A Ninh đều cười.

Trần Hạo càng buồn cười hơn, búng nhẹ lên trán cô một cái, sau đó nói: "Ai bảo tiểu gia tôi không tìm thấy mộ đạo?

Nhìn cho kỹ đây!" Tức thì pháp quyết trong tay biến đổi, một con chim sẻ nhỏ huyễn hóa từ kim quang xuất hiện trước mắt mọi người.

Tô Nan khó hiểu nói: "Trần Hạo, anh làm ảo thuật cho tôi giải sầu đấy à?

Nhưng hiện tại chúng ta phải tìm lối vào cổ mộ, đâu có thời gian vui chơi giải trí!" A Ninh đã có một lần kinh nghiệm cười nói: "Nha đầu ngốc, đây là Kim Quang Tước dẫn đường tìm mộ từ Vọng Khí Thuật của Trần Hạo.

Chúng ta chỉ cần đi theo con chim sẻ vàng này là có thể tìm được lối vào mộ đạo." Nói xong, cô liền đi theo Trần Hạo đuổi theo Kim

Quang Tước vào trong núi.

Bàn Tử và Thiên Chân cũng cười cười, sau đó làm ra vẻ "đã biết từ sớm", lững thững đi theo.

Chương 131

Tô Nan vừa đuổi theo bốn người, vừa tò mò hỏi: "Này Bàn Tử, nhìn dáng vẻ của mấy người, hình như đều rất quen thuộc với cái Vọng Khí Thuật này của Trần Hạo nhỉ?" Bàn Tử đắc ý đáp: "Đó là cái chắc!

Lần trước đi Tây Sa Hải Để, tôi, Thiên Chân còn có A Ninh, tất cả đều thấy Hạo gia thi triển cái đạo pháp này, ấn tượng sâu sắc lắm đấy.

Cho nên, ba người bọn tôi có thể không quen thuộc sao!" Nói xong, hắn cười hắc hắc tiếp tục lên đường.

Tô Nan đi cuối cùng, buồn bực lầm bầm: "Chẳng qua là xuống mộ cùng nhau vài lần, đương nhiên hiểu rõ lẫn nhau rồi, có gì mà đắc ý!

Đợi bổn tiểu thư theo Trần Hạo xuống mộ thêm vài lần, những thứ đó bổn tiểu thư cũng sẽ nắm rõ như lòng bàn tay!" Quả nhiên không ngoài dự đoán, nhóm năm người Trần Hạo chỉ đi khoảng sáu bảy trăm mét, tại một bụi cỏ dưới sườn núi nhỏ đã tìm thấy một cái hố động đường kính khoảng một mét.

Nhìn Kim Quang Tước trực tiếp hóa thành kim quang tiêu tán ngay tại miệng hang, Trần Hạo thản nhiên nói: "Nơi này khẳng định là một cái cửa động đi vào cổ mộ, nhưng nhìn dáng vẻ này, tôi đoán chừng đây không phải là mộ đạo chính quy, ngược lại giống hang trộm mộ hoặc lỗ thông hơi hơn." Bàn Tử đại đại liệt liệt nói: "Quản nó là mộ đạo hay hang trộm, phản chính chúng ta tìm được rồi, trực tiếp đi vào không phải là xong sao!" Biết rõ đi từ nơi này xuống tạm thời khẳng định không có nguy hiểm, nên Trần Hạo gật đầu nói: "Được rồi, tôi xuống trước, mọi người theo sau." Dứt lời, Trần Hạo liền trực tiếp

nhảy xuống hố.

Bàn Tử, Thiên Chân, A Ninh và Tô Nan cũng không nói nhảm, từng người một nối đuôi nhau nhảy xuống.

Đợi năm người đều xuống hết, trừ Trần Hạo ra, những người khác đều cẩn thận quan sát xung quanh.

Trần Hạo cười nhạt: "Đừng căng thẳng, tôi đã cảm giác rồi, gần đây không có nguy hiểm." Bốn người lúc này mới thoáng buông lỏng một chút.

Bàn Tử vừa dùng đèn pin tụ quang soi xung quanh, vừa nói: "Nhìn cái hố vừa rồi, với tình huống bên trong này, tôi đoán chừng đây là hang trộm mộ do đồng nghiệp đào cách đây không lâu.

Đám người kia cũng được đấy, hang đào tương đối chuẩn xác, trực tiếp cán vào trong đá phong môn ở ngoại thất cổ mộ.

Xem ra, đám người này cũng không đơn giản." Tô Nan lạnh lùng nói: "Nhìn thủ pháp này, đa phần lại là người nhà họ Uông làm.

Một lát nữa nếu gặp mặt, bổn cô nương nhất định phải cho bọn hắn đẹp mặt!" Trần Hạo, Thiên Chân và Bàn Tử ba người nhìn nhau, đều từ trong ánh mắt đối phương nhìn ra ý tứ "nữ nhân không dễ chọc".

Lập tức Trần Hạo cười nhạt nói: "Được rồi, mặc kệ tiếp theo sẽ gặp tình huống gì, tổng phải đi vào đã.

Đi thôi!" Nhóm năm người thuận theo mộ đạo đi vào trong một đoạn, quả nhiên một chút cơ quan cạm bẫy đều không gặp.

Thậm chí đá chặn cửa (Đỉnh Môn Thạch) bên trong thạch môn cũng bị tốp người đi trước dễ dàng phá giải.

Từ thủ pháp xem xét, tuyệt đối là hành gia đổ đấu, bởi vì đối

phương dùng thủ pháp chuyên dụng cổ xưa, cũng không phải từ bên ngoài dùng bạo lực phá giải.

Nhìn thấy tình huống này, Thiên Chân đều nói kỹ năng chuyên nghiệp của đối phương tuyệt đối không kém gì Cửu Môn.

Trần Hạo thầm nghĩ: Có thể kém sao?

Dù sao người ta là Uông gia, cũng là gia tộc cổ xưa đối kháng với Trương gia và Cửu Môn bao nhiêu năm nay.

Tuy rằng Uông gia thích dùng kỹ thuật công nghệ cao để phá giải cơ quan cổ mộ, nhưng Uông Tạng Hải kia chính là hành gia phong thủy kham dư cùng kỹ xảo cơ quan đỉnh tiêm thời Minh triều.

Có truyền thừa cổ xưa như vậy, Uông gia muốn đơn giản mới là lạ.

Một đoàn năm người lại hướng vào bên trong đi thêm một đoạn đường.

Đập vào mắt khắp nơi đều là những tượng đá và điêu khắc chưa hoàn thành.

Bàn Tử buồn bực nói: "Này Hạo gia, chúng ta liệu có đi chuyến này công cốc không đấy?

Ở đây toàn là tượng đá rách nát?

Chẳng lẽ nơi này lại là bảo tàng điêu khắc?" Trần Hạo cười nói: "Gấp cái gì?

Chúng ta vừa mới ở bồi táng khanh ngoại vi cổ mộ thôi, nếu thật có minh khí bồi táng, cũng sẽ không đặt ở chỗ này.

Muốn lấy 'áp đường hóa' (hàng ngon, hàng xịn), đợi lát nữa vào chủ mộ thất, còn có thể thiếu phần cậu chắc?" Trong lúc nhất thời, mấy người đều cười rộ lên.

Sau đó Thiên Chân nói: "Nhìn đao pháp điêu khắc trên đá, ít nhất cũng là thời Chiến Quốc.

Nhưng vừa rồi chúng ta nhìn thấy những viên gạch từ thạch dùng trong cơ quan bị phá giải kia, hẳn là thời Minh mới đúng.

Hiện tại tôi đều bị làm cho hồ đồ rồi, rốt cuộc là cơ quan từ thạch đã xuất hiện từ thời Chiến Quốc, hay ngôi mộ này lại bị cải tạo?" Trần Hạo biết rõ cốt truyện thản nhiên nói: "Có gì lạ đâu?

Ngôi cổ mộ này, Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ ghi chép trong Hà Mộc Tập, tự nhiên sẽ phát hiện, thậm chí đi vào rồi.

Cho nên, đến thời Minh, lại có người phát hiện ra ngôi cổ mộ này, cũng tiến hành cải tạo cơ quan, đó cũng không phải chuyện không thể xảy ra." A Ninh nhíu mày nói: "Ý của anh là, đám đại gia đại mụ trong cái thôn kia, nói là quân phiệt thời Dân quốc xuất hiện ở nơi này, có khả năng đã cải tạo cơ quan ở đây?" Trần Hạo mỉm cười gật đầu: "Không tệ nha, mới đi theo tiểu gia tôi xuống vài cái mộ, đã biết suy một ra ba rồi?

Thật là trẻ nhỏ dễ dạy!" A Ninh trợn trắng mắt: "Thôi đi, chỉ biết mượn người khác để nâng cao bản thân, cái tên thối tha này!" Nhóm người Trần Hạo cười ha hả, sau đó tiếp tục thâm nhập vào trong mộ thăm dò.

Đi được một lúc, ra khỏi mộ đạo là một cái nhĩ thất (phòng phụ) bồi táng trống trải.

Thạch môn nhĩ thất đang mở, bên trong ước chừng hơn một trăm mét vuông.

Chính giữa bày một cỗ quan quách bằng thanh đồng được điêu khắc tinh mỹ, bốn phía trừ số ít đèn đồng ra, còn lác đác một ít đồ sứ, đồ thanh đồng bồi táng.

Tại cửa nhĩ thất, đang có một gã mặc áo choàng đen bị cơ quan trong nhĩ thất giết chết tại chỗ.

Bàn Tử cười ha hả nói: "Xem ra người dò đường cho chúng ta đúng là đám hàng của Uông gia rồi.

Như vậy cũng tốt, đỡ tốn công sức của chúng ta." Lúc này, Tô Nan chỉ vào những đồ bồi táng kia nói: "Bàn Tử, không phải muốn tìm áp đường hóa sao?

Những đồ thanh đồng kia không nói, chỉ riêng mười mấy món đồ sứ bồi táng này, tôi ước tính ít nhất cũng là sứ thanh hoa thời Nguyên Minh.

Chỉ cần mang mớ đồ này ra ngoài, cũng có thể bán được vài ức tệ chứ nhỉ?" Bàn Tử cười híp mắt định đi lên lấy minh khí, Trần Hạo lại ngăn cản nói: "Nơi này chỉ là nhĩ thất, Bàn Tử cậu gấp cái gì?

Hiện tại mang theo một đống minh khí, lát nữa vào chủ mộ thất, làm sao lấy được những minh khí có phẩm tướng tốt hơn?

Huống hồ phía trước chúng ta còn có người nhà họ Uông, ai biết lúc nào sẽ đụng độ chiến đấu, cậu cũng không sợ mấy thứ này làm vướng víu tay chân à?" Bàn Tử đau lòng nói: "Hạo gia, ngài cũng biết Bàn gia tôi có chút ham thích này mà.

Vừa thấy áp đường hóa là trong lòng ngứa ngáy chịu không nổi.

Nói đi cũng phải nói lại, vạn nhất áp đường hóa ở đây thực sự quá nhiều, chúng ta làm sao mang hết ra ngoài được?

Nếu phải bỏ lại thì đau lòng chết Bàn gia tôi mất!" Trần Hạo bất đắc dĩ cười: "Được rồi, chờ giải quyết xong kẻ địch và tất cả nguy hiểm trong cổ mộ, tôi phụ trách giúp cậu mang ra ngoài, được chưa?" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức cười nói: "Đúng a!

Có Hạo gia ở đây, căn bản không cần lo lắng không mang đi được

mấy cái áp đường hóa này!" Chính khi Bàn Tử đỉnh tiếp tục phát biểu cảm khái, thì từ một thạch môn khác trong nhĩ thất đột nhiên truyền ra một trận tiếng súng kịch liệt.

Ngay cả người ít kinh nghiệm chơi súng nhất là Thiên Chân cũng có thể nghe ra bên trong ít nhất có hai nhóm người đang dùng súng trường tấn công hoặc súng tiểu liên giao hỏa kịch liệt.

Số lượng người của hai bên đều không ít, tiếng súng nổ vang như rang đậu, náo nhiệt cực kỳ!

Chương 132

Trong lúc nhất thời, trừ Trần Hạo đang đoán tình huống bên trong, thì Bàn Tử, A Ninh, Thiên Chân và Tô Nan đều phi tốc tìm chỗ ẩn nấp.

Súng trường tấn công và súng lục trong tay cũng đều chỉ hướng về phía thạch môn.

Phiến khắc sau, tiếng súng trong thạch môn đột nhiên im bặt.

Bàn Tử thấp giọng nói: "Sao rồi?

Chúng ta cũng xông vào?" Thiên Chân phản đối: "Không được, tuy nhiên hiện tại tiếng súng đã ngừng.

Nhưng lỡ như bọn họ đang ở bên trong chờ chúng ta, vậy thì xui xẻo lắm!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Không cần lo lắng, mặc kệ bên trong là phe nào.

Lần này đánh một trận tao ngộ chiến, khẳng định đều chia nhau rút lui rồi.

Được rồi, đừng nấp nữa, chúng ta đi vào." Nói xong, hắn đẩy cửa đi vào.

Thấy thế, bốn người Tô Nan cũng vội vàng đi theo.

Kết quả vừa mới vào cửa, đã phát hiện vỏ đạn đầy đất, trên mặt đất có một thi thể mặc đồ tác chiến màu đen nằm đó.

Bên cạnh còn có một thi thể mặc áo choàng đen.

Bàn Tử cười nói: "Xem ra hai bên đều có thương vong, chúng ta có thể nhặt sẵn rồi!" A Ninh buồn cười nói: "Hiếm thấy nha Bàn Tử, trong mắt anh từ trước đến giờ chỉ có minh khí, áp đường hóa.

Lần này chỉ chú ý thi thể kẻ địch, cũng không nhìn xem minh khí bày bốn phía à?

Tuy rằng số lượng hơi ít, chất lượng cũng không phải quá tốt, nhưng theo tính cách của anh thì cũng không nên như vậy chứ!" Bàn Tử cười nói: "Có Hạo gia ở đây, mấy thứ này sớm muộn gì cũng là của chúng ta, Bàn gia tôi tự nhiên cũng không vội." Tô Nan vừa quan sát xung quanh vừa hỏi: "Rốt cuộc trong mộ có bao nhiêu người vậy?" Bàn Tử bĩu môi nói: "Mặc kệ vào bao nhiêu người, phản chính là chết chắc rồi!" Thiên Chân nói: "Nhưng cái cổ mộ này chung quy cũng có điểm cuối, nếu không có gì bất ngờ thì nơi này hẳn là chủ mộ thất.

Nếu những người kia đều ở đây, thì hẳn là đều ở bên trong rồi!" A Ninh cười lạnh: "Như vậy không phải càng tốt sao.

Chúng ta ở đây đợi thêm một lát, chờ bọn chúng bên trong hỏa liều xong xuôi, trong cổ mộ chẳng phải chỉ còn lại một nhóm chúng ta thôi sao!" Bàn Tử giả bộ kinh kêu lên: "Mẹ ơi!

A Ninh cô nương, chúng ta đúng là anh hùng sở kiến lược đồng, Bàn gia tôi cũng có ý này, làm như thế mới đỡ việc chứ!" Trần Hạo thuộc rõ cốt truyện, tự nhiên biết nơi này không chỉ có một tầng cổ mộ.

Hắn nói: "Không cần phí tâm tư nữa, nếu tôi không đoán sai, nơi này ít nhất có hai đến ba tầng cổ mộ.

Cho nên, nơi này bất quá là để che mắt người khác, hoặc là mộ của chủ nhân đời đầu tiên thôi.

Hiện tại hai nhóm người kia, đoán chừng đã sớm xuống cổ mộ tầng thứ hai rồi!" Nghe vậy, bốn người Tô Nan đều kinh ngây người.

Bất quá tuy rằng chấn kinh với suy đoán của Trần Hạo, nhưng xét thấy mỗi lần xuống mộ hắn đều không có sai sót, cho nên tất cả đều

tin tưởng phán đoán của hắn.

Thế là năm người không nói hai lời, đẩy cửa lớn chủ mộ thất xông vào.

Đập vào mắt mọi người quả nhiên giống một cái chủ mộ thất cổ xưa.

Mộ thất này diện tích ít nhất cũng phải hai ba trăm mét vuông, chiều cao cũng phải bốn mét.

Bốn phía xây bằng gạch đá, tường vách hình lục giác, sáu cái cột đá khổng lồ thông thẳng lên đỉnh mộ thất.

Có vài bức tượng thanh đồng khổng lồ cao hơn hai mét, bốn phía bày năm sáu cái bàn dài, bên trên đều là đồ sứ, đồ gốm và đồ thanh đồng bồi táng.

Tại trung tâm mộ thất, là một cỗ quan quách khổng lồ điêu khắc tinh mỹ.

Nhưng khiến bốn người Bàn Tử kỳ quái là, nắp quan quách đã mở, bên trong cư nhiên trống không, căn bản không có thi thể.

Bàn Tử nhìn kỹ, ngay cả minh khí trên bàn dài bốn phía cũng đều là hàng bình thường.

Thiên Chân tò mò hỏi: "Người đâu?

Sao một người cũng không thấy?" Trần Hạo cười chỉ lên xà nhà mộ thất nói: "Người không phải đang ở trên đó sao!" Ngay khi bốn người nhìn lên trên, một cỗ thi thể mặc áo choàng đen trực tiếp rơi xuống.

Đồng thời Bàn Tử còn thấy trên xà nhà mộ thất có một thi thể toàn thân đẫm máu đang bám ở đó.

Nhìn khẩu súng tiểu liên rơi xuống bên cạnh, A Ninh nói: "Hắn là

trốn ở trên đó chuẩn bị đánh lén.

Kết quả đánh lén không thành, ngược lại bị giết chết!" Nhờ có Trần Hạo cung cấp vũ khí, Bàn Tử sẽ không giống như trong phim đi nhặt vũ khí từ mấy cái xác này.

Không còn cách nào, ai bảo trang bị hiện tại của hắn tinh lương đến mức không được, căn bản chướng mắt mấy thứ rách nát của đối phương!

Bàn Tử cười xấu xa nói: "Cái này gọi là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, đáng đời!" Tô Nan lúc này nói: "Quả nhiên như anh nói, đều không ở nơi này.

Xem ra nơi này thật sự có tầng thứ hai thậm chí tầng thứ ba mộ thất, chúng ta mau tìm cơ quan đi thôi." Bàn Tử cười nói: "Lần này thì tốt rồi, đoán chừng hai tầng mộ thất bên dưới khẳng định có bảo bối tốt hơn đang chờ Bàn gia đây!" Trần Hạo trong lòng thầm cười: "Bên dưới xác thực có bảo bối, nhưng cũng giấu không ít cương thi của Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ đâu.

Hy vọng Bàn Tử đến lúc đó sẽ không bị dọa cho chạy loạn." Lập tức hắn chỉ vào vách tường bên cạnh mộ thất nói: "Mọi người không cần tìm nữa, lối vào tầng dưới không phải ở trên bức tường kia sao!" Bốn người nghe xong vội vàng chạy tới, quả nhiên phát hiện trên tường có một bức tường ám môn (cửa ngầm dạng lật) rộng khoảng ba mét, cao khoảng hai mét rưỡi.

Chỉ thấy Bàn Tử hất súng trường ra sau lưng, đi lên dùng bả vai vận lực, trong nháy mắt đẩy ra ám môn.

Nhưng Thiên Chân lại đột nhiên ngẩn người, Bàn Tử tò mò hỏi: "Sao thế?" Thiên Chân kinh ngạc nói: "Hạo ca, Bàn Tử, A Ninh, Tô Nan nhìn xem, ký hiệu trên tường là Tiểu Hoa để lại!" Trần Hạo sớm biết Giải Vũ Thần đã dẫn người vào, còn âm thầm bảo hộ Thiên

Chân.

Cho nên thản nhiên nói: "Đã Giải Vũ Thần đã tới, vậy chúng ta mau xuống dưới thôi.

Không chừng hai nhóm người vừa rồi chính là Giải Vũ Thần và Uông gia đấy!" Nghe vậy, Thiên Chân vội vàng dẫn đầu xông vào, bốn người Trần Hạo tự nhiên cũng đi theo.

Nhóm năm người Trần Hạo vừa mới vào, liền phát hiện nơi này là một cái mộ thất hình tròn khổng lồ.

Diện tích ít nhất cũng phải trên ngàn mét vuông, chiều cao cũng phải bảy tám mét trở lên.

Giữa không trung, từng sợi xích sắt to lớn giăng ngang dọc, trên mặt đất lại bày đầy những cỗ quan tài gỗ cực kỳ bình thường.

Còn về đống vàng bạc châu báu bồi táng chất đống như núi mà Bàn Tử tưởng tượng, thì một kiện cũng không có!

Bàn Tử buồn bực nói: "ĐM, lần này chúng ta lỗ to rồi, ở đây toàn là quan tài rách, làm gì có áp đường hóa a!" Thiên Chân không để ý tới hắn, ngược lại khó hiểu nói: "Không nên a!

Hai nhóm người giao hỏa kia đâu, sao một người cũng không thấy?" Trần Hạo với ngũ cảm siêu cường đã sớm phát hiện trong gian mộ thất khổng lồ này, hướng Đông Tây và hướng chính Nam đang có hai nhóm người ẩn nấp.

Cho dù tất cả đều nín thở, nhưng Trần Hạo vẫn có thể phát hiện ra bọn họ, mỗi bên nhân số đều khoảng mười người.

Đồng thời, hắn còn thấy Khôi Lỗi Sư của Uông gia đang thao túng một con rối máy móc định đánh lén Giải Vũ Thần!

Không còn cách nào, cho dù Trần Hạo không dùng đèn pin tụ

quang và kính nhìn đêm, thì đôi mắt được Thanh Long huyết mạch cường hóa kia cũng có thể nhìn đêm như ban ngày, hoàn toàn không yếu hơn đôi Dạ Nhãn của Tá Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngự Lâu năm đó!

Chương 133

Hắn thấp giọng nói: "Không cần kỳ quái, bên kia không phải có một cái khôi lỗi máy móc đang chuẩn bị vu hồi đánh lén phe bên kia sao!" Lúc này, bốn người A Ninh cũng nhờ vào kính nhìn đêm Trần Hạo đưa cho mà nhìn thấy con rối máy móc.

Phải cảm tạ Trần Hạo có tiên kiến chi minh, trong tình huống địch ta không rõ này, Bàn Tử cũng không dám dùng đèn pin.

Nếu không, khẳng định sẽ là người đầu tiên bị đối phương phát hiện, sau đó bị xuất thủ đánh lén!

Vừa nghe Uông gia Khôi Lỗi Sư muốn động thủ, Thiên Chân lập tức lo lắng nói nhỏ: "Hạo ca, một lát nữa chúng ta giúp Tiểu Hoa một tay nhé?" Trần Hạo cười nhạt: "Đã là bạn của Thiên Chân, tôi cũng thấy Giải Vũ Thần tương đối thuận mắt, chúng ta giúp một tay đi." Thiên Chân vội vàng cười nói cảm ơn, Bàn Tử và Tô Nan ở bên cạnh lại khí phẫn nói: "Cuối cùng cũng để Bàn gia (bổn cô nương) gặp được, lát nữa thế nào cũng phải giết chết bọn hắn mới được!" Lúc này Bàn Tử phát hiện con rối máy móc kia đang từ từ tiếp cận sau lưng một thủ hạ của Giải Vũ Thần.

Hắn hỏi: "Hạo gia, tính thế nào?" Trần Hạo lạnh lùng nói: "Lên đó trực tiếp chém nát con rối máy móc, tránh để bom trong cơ thể nó phát nổ chôn vùi chúng ta trong cổ mộ này." Bàn Tử đeo súng trường ra sau lưng, sau đó rút Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao ra cười lạnh: "Yên tâm đi Hạo gia, giao cho tôi!" Nói xong, hắn tung người lao nhanh tới.

Trần Hạo lại nói với Thiên Chân: "Chính nam biên, nhóm người Giải Vũ Thần hẳn là sắp đạn tận lương tuyệt rồi, Thiên Chân đi đưa chút vũ khí đạn dược cho cậu ấy đi!" Nói rồi, từ trong ba lô (không

gian trữ vật) lấy ra ba khẩu súng tiểu liên và băng đạn.

Thiên Chân cảm kích nói: "Cảm ơn Hạo ca." Lập tức, cậu ta khom người, giống như một con báo săn linh hoạt, chạy nhanh tới.

A Ninh khó hiểu hỏi: "Lúc nào anh lại tốt bụng thế?

Sẽ đột nhiên muốn giúp đỡ người lạ?" Trần Hạo cười ha hả nói: "Căn bản là tôi thưởng thức Giải Vũ Thần, huống hồ sau này chúng ta bán minh khí cũng không thể chỉ có mỗi một con đường là Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lâu dần sẽ bất lợi cho chúng ta.

Ngược lại công ty của Giải Vũ Thần rất thích hợp trở thành đối tác của chúng ta.

Cho nên, thích đương giúp đỡ một chút cũng không sao." Tô Nan trợn trắng mắt: "Tôi biết ngay tên này sẽ không bình bạch vô cố làm người tốt mà, hóa ra là có chủ ý cả!" Trần Hạo không chút lay động cười nói: "Tôi với cậu ta cũng không phải bạn bè, lợi dụng lẫn nhau là bình thường mà!" Đúng lúc này, tên thủ hạ của Giải Vũ Thần bị con rối máy móc tóm lấy từ phía sau.

Nhưng không đợi Uông gia Khôi Lỗi Sư ấn nút kích nổ bom, Bàn Tử đã như hổ đói vồ mồi lao lên, Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao trong tay lóe lên hàn quang, tức thì chém đứt lìa hai cánh tay con rối tận gốc.

Sau đó hắn một cước đá văng thủ hạ của Giải Vũ Thần ra, dùng một chiêu Lực Phách Hoa Sơn chém con rối làm hai nửa, bom điều khiển từ xa trước ngực con rối cũng bị chém nát vụn!

Nhìn thấy một màn này, Uông gia Khôi Lỗi Sư phẫn hận mắng: "ĐM, đám người này ở đâu chui ra vậy, lão tử phiền chết rồi!" Cùng lúc đó, Thiên Chân cũng mang súng ống đạn dược đến hội hợp với Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần kinh ngạc hỏi: "Thiên Chân?

Sao cậu lại ở đây?" Thiên Chân cười hắc hắc nói: "Hạo ca đoán các cậu đạn tận lương tuyệt rồi, cho nên bảo tớ đến đưa chút hàng nóng." Nói xong, cậu ném tiểu liên và băng đạn cho Giải Vũ Thần và thủ hạ.

Giải Vũ Thần cảm thán: "Tớ vốn định giúp cậu, không ngờ ngược lại bị cậu cứu!" Thiên Chân cười đáp: "Hai chúng ta còn nói mấy lời này làm gì, mau trang bị vũ khí, chuẩn bị chiến đấu thôi." Tên thủ hạ bị Bàn Tử đá bay lúc này cũng chạy về bên cạnh Giải Vũ Thần.

Lúc này Bàn Tử cũng chạy về, nói: "Đúng là phê thật.

Muốn dùng bom nổ chết Bàn gia à?

Lần này sướng rồi nhé?" A Ninh thấp giọng hỏi: "Trần Hạo, chúng ta hiện tại làm sao?" Trần Hạo cười nhạt: "Bên Giải Vũ Thần, trừ Thiên Chân ra thì có tổng cộng năm người.

Còn bên Uông gia, không tính đám con rối thì chỉ còn lại ba người.

Trong đó bao gồm tên Khôi Lỗi Sư kia và đội trưởng đội hành động của Uông gia.

Ba tên Uông gia này giao cho A Ninh, Tô Nan và Bàn Tử nhé.

Nếu ngay cả bọn chúng mà cũng không đối phó được, thì tiểu gia tôi sẽ coi thường đấy!" Bàn Tử xách Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao nói: "Yên tâm đi Hạo gia, tên Khôi Lỗi Sư kia giao cho Bàn gia tôi." Tô Nan tay cầm song súng, sắc mặt lạnh lùng nói: "Đội trưởng đội hành động đặc biệt Uông gia giao cho tôi." Dứt lời, cô và Bàn Tử xoay người vu hồi sang hai bên.

Thấy thế, A Ninh rút phi đao siêu hợp kim từ thắt lưng ra, bất đắc dĩ nói: "Xem ra tên lâu la Uông gia kia chỉ có thể để tôi phụ trách rồi!" Dứt lời, cô tung người một cái, nhẹ nhàng như mèo rừng, trong nháy

mắt đã lao đi.

Trần Hạo thảnh thơi nấp sau một cỗ quan tài, trong lòng đắc ý.

Xem ra có đồng bạn hoặc thủ hạ đắc lực đúng là sướng thật, mấy cái trường diện nhỏ này căn bản không cần tiểu gia phải ra tay, thật quá đã!

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Trần Hạo, bên phía Giải Vũ Thần đang chuẩn bị phản kích, kết quả ba người Bàn Tử đã ra tay trước.

Tuy rằng A Ninh là người cuối cùng xông lên, nhưng mục tiêu của cô cũng ở cự ly gần nhất.

Tên lâu la Uông gia kia đang cầm súng tiểu liên tìm kiếm đám người Giải Vũ Thần ở giữa mộ thất.

Kết quả A Ninh nhảy vài cái đã ra sau lưng hắn ba mét, lập tức đơn thủ hất lên, "Sưu" một tiếng, một thanh phi đao lóe hàn quang bắn trúng yết hầu hắn.

Tên lâu la Uông gia một tiếng cũng không kịp kêu, trực tiếp ngã lăn ra đất chết thẳng cẳng.

Ngay sau đó, bên phía Tô Nan cũng có thu hoạch.

Trong cốt truyện gốc, gã đội trưởng này còn đi trước bọn Thiên Chân xuống tầng cổ mộ thứ ba.

Kết quả lần này lại bị Tô Nan nhắm vào, hai người qua lại một hồi đấu súng, chỉ trong chốc lát đã bị Tô Nan tiễn lên Tây Thiên.

Còn lại tên Khôi Lỗi Sư kia, chưa kịp phản ứng thì con rối máy móc cuối cùng đã bị Bàn Tử một đao chém làm hai nửa.

Bom trong người con rối đương trường cũng bị chém nát thành phế vật.

Thấy tất cả con rối mang theo lần này đều tiêu hao hầu như không còn, Uông gia Khôi Lỗi Sư tức điên người!

Hắn vừa đứng dậy định xách khảm đao đi liều mạng với Bàn Tử, kết quả Bàn Tử căn bản không cho hắn cơ hội.

Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao trực tiếp bị ném đi như vũ khí tầm xa, hóa thành một đạo hàn quang, trực tiếp ghim chết Khôi Lỗi Sư trên mặt đất!

Chỉ trong giây lát công phu, đội hành động đặc biệt của Uông gia liền toàn quân bị diệt trong tay nhóm người Trần Hạo!

Nhìn thân thủ sạch sẽ gọn gàng này, Giải Vũ Thần và thủ hạ đều mộng bức!

Giải Vũ Thần chấn kinh nói: "Thiên Chân, thân thủ của Bàn Tử từ khi nào trở nên lợi hại như vậy?" Còn hai mỹ nữ lạnh lùng kia nữa, thực lực cũng mạnh đến mức vô lý, bọn họ là ai vậy?

Thiên Chân cười nói: "Bàn Tử là do Hạo ca huấn luyện ra đấy, nhưng trong mấy người bọn họ, thực lực của cậu ấy là yếu nhất.

Còn hai mỹ nữ kia, một người tên A Ninh, một người tên Tô Nan, đều là bạn của Hạo ca." Ca Sa - thủ hạ đắc lực của Giải Vũ Thần chấn kinh nói: "Trời đất ơi!

Xem ra thực lực cái tiểu đoàn đội này của Hạo gia cường đại không phải dạng vừa đâu!" Lúc này, Trần Hạo thản nhiên tự nhược đi tới nói: "Tiểu Hoa gia, chúng ta lại gặp mặt rồi!" Ngay sau đó, Bàn Tử, A Ninh và Tô Nan cũng phân phân xuất hiện sau lưng Trần Hạo.

Nhìn cả dàn Hắc Sắc Giao Long Chiến Y, vũ khí trang bị tận răng, Ca Sa ngơ ngác nói: "Hoa gia, tôi cảm thấy chúng ta so với người ta, ngược lại giống dân đổ đấu nghiệp dư hơn ấy?!" Có mấy người Trần Hạo trợ chiến, lần này không giống như cốt truyện gốc để cho Đội

trưởng đội hành động và Khôi Lỗi Sư Uông gia chạy thoát, thậm chí ngay cả bom trong người con rối cũng không có cơ hội phát nổ.

Việc này cũng tranh thủ thời gian cho nhóm người Trần Hạo càn quét cổ mộ.

Nếu không, giống như trong phim, Bàn Tử vất vả lắm mới giải quyết xong cương thi Bắc Ngụy Bất Ngôn Kỵ, ngược lại còn chật vật chạy trốn khỏi cổ mộ, suýt chút nữa bị chôn sống bên trong.

Nhóm người Trần Hạo sau khi hội hợp với nhóm Giải Vũ Thần, đơn giản hàn huyên vài câu, Thiên Chân bắt đầu tìm kiếm lối ra của cổ mộ.

Chương 134

Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói thẳng "Tiểu gia biết lối ra ở đâu", mà dẫn dắt: "Thiên Chân, Tiểu Hoa gia, vừa rồi có phát hiện gì không?" Giải Vũ Thần kinh ngạc hỏi: "Phát hiện?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Trong gian mộ thất này tuy quan tài số lượng đông đảo, nhưng toàn bộ là quan tài gỗ thông thường, thậm chí sơn cũng không quét.

Nhưng ở vị trí trung tâm nhất, chẳng phải có một cỗ quan tài vô cùng to lớn, được quét sơn, điêu công cũng phi thường tinh mỹ sao!" Thiên Chân bừng tỉnh đại ngộ: "Ý Hạo ca là cỗ quan tài kia có vấn đề, hoặc là có manh mối đúng không?" Trần Hạo tự tin nói: "Tôi không những cảm thấy cỗ quan tài kia có vấn đề, mà còn cảm giác trong đó có khả năng tìm ra manh mối để đi ra ngoài." Nghe vậy, mọi người đều mắt sáng lên.

Lập tức đi thẳng đến cỗ quan tài giữa mộ thất.

Tới nơi, Bàn Tử tò mò hỏi: "Hạo gia, chính là cái quan tài này sao?" Thiên Chân quan sát một phen rồi nói: "Cỗ quan tài này quả nhiên giống như Hạo ca nói.

Không chỉ được quét sơn, mà mộc chất và điêu công đều là thượng thừa chi tác.

Quan trọng nhất là vị trí bài phóng của nó cũng là khu vực trung tâm 'chúng quan hoàn nhiễu' (vạn quan tài vây quanh)." Giải Vũ Thần gật đầu: "Không sai, cỗ quan tài này khẳng định có vấn đề." Tô Nan bĩu môi: "Quản nó có vấn đề hay không, mở ra xem chẳng phải sẽ biết sao.

Một đám đại lão gia các anh đúng là lề mề!" Một câu nói khiến

Thiên Chân, Tạ Vũ Thần và mấy tên thủ hạ đều xấu hổ không thôi.

A Ninh và Trần Hạo thì ở bên cạnh mỉm cười xem náo nhiệt.

Bàn Tử cũng là phái hành động, không nói hai lời trực tiếp xốc nắp quan tài lên.

Mọi người thò đầu vào xem, quả nhiên phát hiện đáy quan tài là trống không.

Dưới đáy quan tài có một cái lối vào tối om.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo chỉ nói một câu: "Tôi xuống trước!" Dứt lời liền tung người nhảy xuống.

Ngay sau đó, A Ninh và Tô Nan cũng phi thân xuống, ngay cả Bàn Tử cũng không chút do dự đi theo.

Nhìn động tác hành vân lưu thủy cùng sự ăn ý của đoàn đội, Tạ Vũ Thần cảm thán: "Tiểu đoàn đội này của Hạo gia, không chỉ thực lực cường hãn, ngay cả sự ăn ý và độ tín nhiệm lẫn nhau cũng không phải đoàn đội bình thường có thể so sánh!

Thật khiến người ta hâm mộ a!" Lập tức, hắn và Thiên Chân cùng những người khác nối đuôi nhau nhảy vào.

Mọi người xuống hết, phát hiện đây là một cái đạo động chỉ vừa một người đi.

Kết quả đi chưa được bao lâu, từ đạo động lại tiến vào một tầng cổ mộ khác.

Hai bên mộ đạo của tầng cổ mộ này gắn những bóng đèn cổ lỗ sĩ thời Dân Quốc.

Quan trọng nhất là những bóng đèn kia từng cái từng cái đều đang sáng.

Trong lúc nhất thời, cả đường hầm mộ đạo đều bị ánh đèn vàng

ám muội chiếu rọi, trong hôn ám lộ ra vẻ quỷ dị.

Mọi người đều khẩn trương, duy chỉ có Trần Hạo biết rõ sự tình là vẫn thản nhiên tự nhược.

Thiên Chân vừa quan sát xung quanh vừa nói: "Xem ra trừ chúng ta, trước đây nhất định đã có người xuống cái mộ này." Trần Hạo cười nói: "Bình thường thôi!

Đám dân thôn nói là đại gia đại mụ gì đó, còn có cái tên quân phiệt họ Trương thời Dân Quốc kia chẳng phải đã ở đây sao.

Huống hồ nhìn xem đèn trên đỉnh và tường mộ đạo, kiểu dáng và đặc trưng bóng đèn chẳng phải đều là đồ chơi thời Dân Quốc sao!" Nghe vậy, mọi người đều tán đồng cách nói của Trần Hạo.

Khi phát hiện phía trước mộ đạo có căn phòng bị cải tạo, đám người liền đi vào.

Ở bên trong không chỉ phát hiện gia cụ thời Dân Quốc, mà còn phát hiện một cái xác khô mặc quân phục tướng quân thời đó.

Sau đó, Thiên Chân và Giải Vũ Thần phát hiện nhật ký của cái xác khô này.

Từ trong nhật ký, tìm hiểu được bình sinh sự tích của một vị sư trưởng tên là Trương Bất Tốn sống vào thời Dân Quốc.

Trần Hạo đã hiểu rõ cốt truyện nên căn bản không thèm sáp lại gần.

Dù sao đều biết rõ sự tình rồi, lại đi xem náo nhiệt cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Sau đó một đoàn người lại phát hiện doanh trại binh sĩ, cùng với cái Kính Tử Mê Hồn Trận (trận đồ gương bát quái) từng khiến Tạ Vũ Thần tổn thất một thủ hạ trong nguyên tác.

Chỉ bất quá đội trưởng đội hành động Uông gia đã bị Tô Nan tiễn đi gặp Diêm Vương, cho nên bọn họ cũng thuận lợi đi qua nơi này.

Sau khi thuận lợi thông qua Kính Tử Mê Hồn Trận, nhóm người Trần Hạo đi tới trước hai cánh cửa gỗ đóng chặt.

Quan sát một lát, Giải Vũ Thần nói: "Là kết cấu mộng gỗ (mộng chuẩn) được người ta chuyên môn cải tạo." Trần Hạo thản nhiên nói: "Loại cửa này chỉ có thể khóa từ bên ngoài.

Trước đây nhất định có người muốn đi vào, tưởng rằng đơn thuần phá hỏng ổ khóa là có thể vào được.

Nhưng không ngờ, kỳ thực cơ quan của cánh cửa này căn bản không nằm ở đó." Thiên Chân nói: "Nhìn không ra cái vị Trương sư trưởng này còn là một năng công xảo tượng (thợ khéo tay nghề cao) nha." Trần Hạo cười nhạt: "Quản nhiều như vậy làm gì, thử cái cơ quan Tống Giác Chuẩn này xem sao." Nói xong, hắn và Thiên Chân đồng thời kéo then gỗ ở góc trên, hai bên thượng trung, hai bên hạ trung cùng với góc dưới ra.

Kết quả cửa gỗ trong nháy mắt mở ra.

Mọi người đều cảm thán cơ quan Tống Giác Chuẩn thiết kế tinh xảo, đồng thời cũng cảm thán nhãn lực và kinh nghiệm của Trần Hạo.

Đợi sau khi tiến vào cửa gỗ, mọi người mới phát hiện nơi này có khả năng là phòng của Trương Bất Tốn sư trưởng và phu nhân.

Sau khi kiểm tra một lượt căn phòng mà không có manh mối gì, trong lúc Thiên Chân và Giải Vũ Thần đang quan sát một bức tường đá điêu khắc đầy hoa văn hình rồng, Trần Hạo trực tiếp đi tới nói: "Bức tường này có cơ quan, bên trong nhất định có huyền cơ khác!" Dứt lời, hắn ấn một chưởng vào chính giữa vách đá, một khối hoa văn điêu khắc vuông vức lập tức lõm xuống.

Ngay sau đó, mọi người nghe thấy một tiếng nổ vang "Oanh long long", bức tường đá điêu khắc hoa văn kia từ từ dâng lên cao!

Ngay khoảnh khắc vách đá mở ra, ngoại trừ Trần Hạo, tất cả những người khác đều chĩa súng vào bên trong, sợ rằng sẽ có nguy hiểm bất ngờ lao ra.

Nhưng khi vách đá hoàn toàn mở rộng, bên trong lại là một gian mộ thất trống rỗng khổng lồ.

Ngoại trừ một cỗ quan tài đá khổng lồ được điêu khắc từ loại đá không tên đặt chính giữa, thì không còn thứ gì khác.

Sau khi Giải Vũ Thần và mọi người thương lượng, Bàn Tử trực tiếp hô hào mở quan tài.

Khoảnh khắc nắp quan tài đá bị đẩy ra, tất cả mọi người đều sững sờ.

Bởi vì nằm bên trong là một thi thể mặc quân trang quân phiệt thời Dân quốc.

Quan trọng nhất là, tướng mạo của thi thể này giống hệt Tiểu Ca (Trương Khởi Linh)!

Thi thể ngoại trừ không có hô hấp và thân nhiệt ra, thì không khác gì người sống!

Trong nháy mắt, ngoại trừ Trần Hạo, tất cả mọi người đều ngây ra như phỗng!

Đặc biệt là Ngô Thiên Chân, cậu ta sợ đến ngẩn người ngay tại chỗ.

Chương 135

Trần Hạo cười nói: "Yên tâm đi, người này khẳng định không phải Tiểu Ca.

Tiểu Ca nếu có xảy ra chuyện, cũng không thể nào mặc quân trang quân phiệt thời Dân quốc nằm ở đây được." Nghe vậy, Ngô Thiên Chân mới thở phào một hơi dài.

Bàn Tử tâm lớn, còn có tâm trạng nói đùa: "Nhưng rùa đen với ba ba, nhìn cũng giống hệt nhau mà!" Thảo luận hồi lâu, cuối cùng mọi người tổng kết ra một đáp án, người có tướng mạo cực giống Tiểu Ca này chính là Trương Bất Tốn, sư trưởng quân phiệt ở Mê Vụ Thôn năm xưa.

Ngay sau đó, Ngô Thiên Chân và Giải Vũ Thần thông qua nhật ký của phó quan Trương Bất Tốn, cùng câu chuyện của các đại thúc đại nương ở thôn bên cạnh, cộng thêm bút ký của ông nội Ngô Thiên Chân và thông tin từ kho lưu trữ nhà Giải Vũ Thần, đã tổng kết ra chân tướng sự việc.

Thật ra câu chuyện cũng chẳng có gì phức tạp.

Trương Bất Tốn quen biết Trương Cao Nguyên, phó quan của Tổng tư lệnh Tương quân thời bấy giờ.

Sau đó dưới sự khuyên giải của Trương Cao Nguyên, Trương Bất Tốn phò tá y, dần dần trở thành đại soái của một đội quân phiệt, Trương Bất Tốn cũng trở thành sư trưởng dưới trướng Trương Cao Nguyên.

Quân đội sau đó liên niên chinh chiến, phát triển ngày càng lớn mạnh.

Để giải quyết vấn đề quân phí, Trương Cao Nguyên để Trương Bất Tốn dẫn quân đi đào cổ mộ, lấy đồ bồi táng bên trong ra bán làm quân phí.

Thậm chí Trương Cao Nguyên còn gả em gái ruột của mình cho Trương Bất Tốn.

Vốn dĩ quan hệ hai người rất tốt, cho đến một ngày, Trương Cao Nguyên nghe nói trong cổ mộ ở Mê Vụ Thôn có phương pháp trường sinh bất lão.

Lúc này đã trở thành một tướng quân đại quân phiệt, Trương Cao Nguyên không còn thỏa mãn với cảm giác đại quyền trong tay nữa.

Y muốn trường sinh!

Vì vậy y phái Trương Bất Tốn dẫn quân đến Mê Vụ Thôn khai quật cổ mộ.

Kết quả Trương Bất Tốn dẫn người đào xuyên cổ mộ, chẳng những không phát hiện bí pháp trường sinh thật sự, ngược lại còn trúng độc trong mộ.

Binh sĩ theo Trương Bất Tốn xuống mộ đều trúng độc biến dị, Trương Bất Tốn cũng không may mắn thoát khỏi.

Sau đó, để không cho chất độc trong mộ lan ra ngoài hại chết người trong thôn, thậm chí lây lan diện rộng, Trương Bất Tốn trực tiếp đuổi viên phó quan không trúng độc và một nhóm thủ hạ ra ngoài, còn bản thân thì ở lại trong cổ mộ.

Phó quan trở về báo cáo, Trương Cao Nguyên không tin, cho rằng Trương Bất Tốn đã đạt được thuật trường sinh nhưng không chịu nói.

Vừa khéo lúc đó Trương Bất Tốn phát hiện ra bí mật lớn nhất trong cổ mộ và may mắn sống sót, bèn trở về quân bộ của Đại soái.

Trương Bất Tốn vốn định khuyên Trương Cao Nguyên từ bỏ giấc mộng trường sinh không thực tế, nhưng Trương Cao Nguyên đang lúc đắc ý căn bản không nghe lọt tai, hai người tan rã trong không vui.

Sau đó, Trương Cao Nguyên dẫn binh san bằng Mê Vụ Thôn, giết sạch dân làng.

Trước đó Ngô Thiên Chân ở tầng hai cổ mộ nhìn thấy hàng trăm quan tài bình thường, bên trong chứa chính là thi thể dân làng Mê Vụ Thôn.

Sau sự kiện đó, Trương Bất Tốn dẫn theo phu nhân, phó quan cùng một số binh sĩ thủ hạ, trực tiếp dọn vào sống trong cổ mộ.

Cho nên nhóm Ngô Thiên Chân mới nhìn thấy đèn điện và gia cụ thời Dân quốc khi vào tầng ba.

Đến đoạn sau, những gì ghi chép trong nhật ký đã mờ nhạt không nhìn rõ nữa.

Trần Hạo nãy giờ im lặng liền cười nói: "Đơn giản thôi, Trương Bất Tốn nhất định đã phát hiện ra bí mật trong quan tài đá này, hoặc là dưới quan tài đá có thứ gì đó.

Cái gọi là thuật trường sinh, có khả năng sau khi trúng độc sẽ biến thành một loại quái vật không ra người, không ra quỷ, cũng chẳng ra thây ma.

Cho nên Trương Bất Tốn mới dẫn vợ và phó quan vào đây, trở thành một loại thủ mộ nhân đặc biệt." Ngô Thiên Chân nói: "Cách nói của Hạo ca không phải là không có khả năng.

Nhưng tình huống cụ thể thế nào, chúng ta không có bất kỳ bằng chứng gì." A Ninh nói: "Muốn biết Trần Hạo nói đúng hay không, khiêng thi thể trong quan tài đá ra, kiểm tra bên dưới chẳng phải sẽ biết sao!" Mọi người nghe xong, nhao nhao lấy găng tay cao su ra đeo

vào, sau đó khiêng thi thể từ trong quan tài đá ra ngoài.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi mọi người kiểm tra đáy quan tài, thật sự phát hiện bên dưới lại xuất hiện một cái lỗ hổng.

Mọi người kinh ngạc, rồi đồng loạt ném ánh mắt khâm phục về phía Trần Hạo.

Trần Hạo không nói gì, trực tiếp dẫn A Ninh và Tô Nan nhảy xuống trước.

Khi cả nhóm đều xuống dưới, họ phát hiện đây là một cầu thang đá xoắn ốc.

Kỳ quái nhất là, cầu thang này lại hướng lên trên.

Bàn Tử vừa đi vừa lẩm bẩm: "Lại đi lên trên, không phải sẽ quay lại tầng một đấy chứ?" Kết quả đi chưa được bao xa, bọn họ phát hiện ra Địch Tinh Diệu, em trai của Giải Vũ Thần.

Tên này giỏi về kỹ thuật công nghệ cao, đặc biệt là điều khiển thiết bị bay vi mô đặc chế, không chỉ có thể phụ trách trinh sát quét đường, mà khi cần thiết còn có thể dùng làm bom.

Hai anh em họ Giải trò chuyện vài câu, sau đó mọi người tiếp tục đi sâu vào trong.

Khi tiến về phía trước được hơn trăm mét, đột nhiên phát hiện một bóng đen lao tới.

Ngô Thiên Chân vừa giơ súng chỉ về phía đối phương, liền kinh ngạc thốt lên: "Hắc Nhãn Kính!

Sao anh lại ở đây?" Hắc Hạt Tử vừa thở hồng hộc, vừa vẫy tay chào hỏi: "Đã lâu không gặp." Cái tính cà khịa của Bàn Tử lại nổi lên, méo miệng hỏi: "Ai thế này?

Trang bức à?

Ở trong mộ mà còn đeo kính râm!" Vừa nhìn thấy Hắc Hạt Tử, Trần Hạo lập tức hứng thú, dù sao hắn cũng biết Hắc Hạt Tử đang sở hữu Hắc Kim Đoản Đao.

Hắn đã nhớ thương món đồ của Hắc Hạt Tử một thời gian rồi.

Thế là hắn cười nói: "Bàn Tử đừng có có mắt không thấy Thái Sơn, vị này chắc hẳn là Tề Hắc Hạt Tử nổi danh trong giang hồ." Bàn Tử nghe vậy giật mình: "Ái chà!

Là Hắc Hạt Tử đấy à!

Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng!" Giải Vũ Thần khó hiểu hỏi: "Lão Tề, anh chạy cái gì vậy?" Hắc Hạt Tử dùng tay chỉ ra phía sau nói: "Thi!" Bàn Tử hào không để ý hỏi: "Đâu nào?" Lời còn chưa dứt, một tên Tống tử binh sĩ cổ đại toàn thân lập lòe quỷ hỏa màu xanh lục, cứng ngắc bước ra.

Bàn Tử nhìn thấy Tống tử, bĩu môi khinh bỉ nói: "Tôi thấy tên mù này cũng chỉ có hư danh thôi!

Chỉ là một con cương thi mà cũng có thể dọa anh thành cái dạng này sao?!" Nói xong, liền hét lớn về phía cương thi: "Ê anh bạn, đi nhầm chỗ rồi à, tìm mẹ hả?" Vừa dứt lời, hắn liền bồi cho con Tống tử mấy phát súng.

Kết quả bắn hết cả một băng đạn, con cương thi kia vẫn trơ ra, chẳng hề hấn gì.

Hắc Hạt Tử cười nói: "Tôi thử rồi, căn bản vô dụng." Lúc này Địch Tinh Diệu đang điều khiển thiết bị bay vi mô, định lao lên cho con cương thi ăn bom.

Trần Hạo nhanh tay lẹ mắt, một tay ấn chặt điện thoại điều khiển lại, mắng: "Cậu điên à?

Chương 136

Ở trong này dùng bom, chê bọn tôi chưa bị chôn sống trong cổ mộ sao?" Tô Nan cũng hùa theo: "Đúng đấy, ban nãy chị đây vì để không cho người nhà họ Uông dùng thuốc nổ, tránh làm sập cổ mộ, đã tốn không ít sức lực.

Cậu đừng có mà hố đồng đội lung tung!" Địch Tinh Diệu bất bình nói: "Không thì làm thế nào?

Thứ này ngay cả súng cũng không có tác dụng, có cách nào tốt hơn sao?" Trần Hạo đạm nhiên cười nói: "Cái này đơn giản.

Bàn Tử, đưa thanh Cổ Đĩnh Đao của ông đây." Bàn Tử không nói hai lời, rút Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao đưa qua.

Trần Hạo lấy chu sa từ trong túi ra, vẽ một cái Phá Sát Phù lên trên thân đao, rồi đưa lại cho Bàn Tử: "Được rồi, lên chém chết cụ nó đi!" Bàn Tử cười ha hả: "Yên tâm, giao cho Bàn gia tôi!" Vừa dứt lời, Bàn Tử tung người nhảy xuống, thân đang ở giữa không trung, hai tay nắm chặt Cổ Đĩnh Đao dùng chiêu Lực Phách Hoa Sơn chém xuống!

Lúc này Ngô Thiên Chân đột nhiên hét lên: "Bàn Tử, trang phục của con Tống tử này giống Bất Ngôn Kỵ thời Bắc Ngụy, cẩn thận một chút!" "Phập" một tiếng, lời Ngô Thiên Chân vừa dứt, tên cương thi Bất Ngôn Kỵ kia đã bị Bàn Tử chém làm hai đoạn, quỷ hỏa trên người cũng tiêu tán vô hình.

Bàn Tử đắc ý xoay Cổ Đĩnh Đao tạo thành một đường hoa đao, nói: "Chỉ là một con Tống tử cỏn con mà thôi, Bàn gia tôi..." Chưa đợi hắn nói hết câu, Bàn Tử ngây người nhìn vào sâu trong mộ đạo.

Sau đó mặt hắn cứng đờ quay đầu lại, đột nhiên cười lớn ha hả đi về phía mọi người.

Đồng thời dùng ngón tay chỉ vào Hắc Hạt Tử, giọng nói quái dị: "Nghịch ngợm thật!" Vừa dứt lời, Bàn Tử chạy vọt tới bên cạnh Trần Hạo hét lên: "Mẹ kiếp, quá hù người!

Hạo gia, các vị, bên trong căn bản không phải một con Tống tử, mà là một đại quân đoàn Tống tử toàn thân bốc lục quang a!" Nói xong, hắn trốn ra tuốt sau lưng mọi người.

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Hạt Tử trêu chọc: "Sao thế?

Cũng đi lạc đường, tìm mẹ à?" Nghe câu này, Trần Hạo suýt chút nữa bật cười.

Đúng lúc này, một đám Tống tử mặc khôi giáp kỵ binh, toàn thân tỏa ra lục quang, trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ 'khà khà', đi về phía nhóm Trần Hạo.

Động tác của chúng cũng từ chậm chạp dần dần trở nên lưu loát tự nhiên.

Quan trọng nhất là, đám quân đoàn Tống tử này tay lăm lăm binh khí đao thương rỉ sét.

Nếu như không phải toàn thân bốc lục quang và lộ ra khuôn mặt cương thi, mọi người còn tưởng là kỵ binh Bất Ngôn Kỵ Bắc Ngụy sống lại thật!

Trần Hạo trong lòng thầm cười khinh thường: *Mấy cái phim mạng vì để qua kiểm duyệt mà cưỡng ép giải thích thành bị lân huyết tủy trùng ký sinh, khiến mọi người sinh ra ảo giác?

Căn bản là nói bậy bạ!

Không nói đâu xa, vừa rồi Bàn Tử dùng Cổ Đĩnh Đao vẽ Phá Sát Phù, chính là thực thực tại tại chém chết một tên binh sĩ Tống tử!* Lúc này Ngô Thiên Chân lo lắng hỏi: "Hạo ca, làm sao bây giờ?" Ca Sa - thủ hạ của Giải Vũ Thần lo lắng nói: "Hoa gia, Hạo gia, Tiểu Tam

gia, chúng ta mau rút thôi, đám Tống tử này thực sự quá nhiều!" Cùng lúc đó, đám quân đoàn Tống tử đã lao đến cách nhóm Trần Hạo ba mét.

Trần Hạo thầm nghĩ: *Tiểu gia đang chờ cày quái kiếm điểm thưởng đây, bây giờ mà đi thì chẳng phải uổng công sao?* Thế là hắn ném cho Ngô Thiên Chân và Giải Vũ Thần mấy cái băng đạn, nói: "Đạn đặc chế chuyên đối phó cương thi và âm hồn, mấy cậu ở phía sau bọc lót, tôi đối phó quân đoàn Tống tử!" Vừa dứt lời, Trần Hạo rút Đại Việt Long Tước Đao, tung người lao lên.

A Ninh không nói gì, cũng rút Thanh Công Kiếm, mặt lạnh lùng lao theo.

Bàn Tử tháo súng trường tấn công xuống, ném cho Hắc Hạt Tử: "Cầm lấy, xem Bàn gia biểu diễn cho mà xem!" Nói xong, hắn xách Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao sát khí đằng đằng xông lên.

Về phần Tô Nan, một tay rút dao quắm siêu hợp kim, một tay rút khẩu súng lục đã thay đạn đặc chế, hai chân đạp mạnh xuống đất, thân hình tựa như một con chim yến, nhanh như tia chớp lao vào giữa quân đoàn Tống tử.

Hắc Hạt Tử ôm khẩu súng trường của Bàn Tử, ngơ ngác hỏi: "Tiểu Hoa gia, Thiên Chân, mấy người bạn này của cậu điên rồi sao?

Đối diện ít nhất có vài trăm tên lính cương thi, bọn họ không muốn sống nữa à?!" Giải Vũ Thần cũng ngây người đáp: "Tôi cũng không rõ nữa, ngoại trừ Bàn Tử ra, Hạo gia và hai người bạn nữ kia tôi cũng mới chỉ gặp hai lần thôi!" Ngô Thiên Chân, người đã cùng Trần Hạo xuống mộ vài lần, vừa thay băng đạn tẩm chu sa cho súng trường, vừa cười nói: "Yên tâm đi, Hạo ca không phải người bình thường, đối phó mấy con Tống tử này chỉ là chuyện nhỏ!" Vừa dứt lời, tiếng súng trường vang lên. 'Đoàng đoàng đoàng', một tràng súng nổ, trong nháy

mắt hạ gục ba tên lính cương thi.

Ca Sa kinh ngạc hét lên: "Vãi chưởng, Tiểu Hoa gia nhìn thấy không?

Băng đạn Hạo gia đưa thật sự có tác dụng!" Ngô Thiên Chân cười nói: "Đó là tất nhiên, đây là băng đạn đặc chế của Hạo ca, đối với cương thi phổ thông và âm hồn ác quỷ đều có hiệu quả.

Nhưng nếu gặp phải quỷ quái cương thi cấp cao thì hết cách." Nghe vậy, Giải Vũ Thần và năm tên thủ hạ nhanh chóng thay băng đạn đặc chế, bắt đầu bọc lót cho nhóm Trần Hạo.

Hắc Hạt Tử vẫn đang ôm súng của Bàn Tử, lúc này kinh ngạc há hốc mồm: "Trời đất!

Các cậu tìm đâu ra cao thủ vậy?

Chiến đấu lực sắp đuổi kịp tôi rồi, còn vị Hạo gia kia, thực lực tuyệt đối nằm trên lão tử a!" Chỉ thấy trong gian mộ thất và mộ đạo diện tích không lớn, Trần Hạo tay cầm Đại Việt Long Tước Đao, mỗi nhát chém ra nhất định có một hoặc thậm chí hai tên Tống tử bị chém làm đôi.

Trong ý thức hải của hắn, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng bắt đầu vang lên liên tục! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi phổ thông, nhận được 3 điểm thưởng!]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi phổ thông, nhận được 3 điểm thưởng!]` ...

Trần Hạo bên kia đánh đến náo nhiệt, giết đến nghiện tay, bên phía Bàn Tử, A Ninh, Tô Nan chiến huống cũng vô cùng kịch liệt!

Chỉ thấy Bàn Tử múa thanh Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao đại khai đại

hợp, cương mãnh bá khí, phàm là cương thi nào đối đầu, mấy đao xuống chắc chắn bị chém thành mảnh vụn!

Trong chốc lát, xung quanh Bàn Tử đầy đất là xác Tống tử!

A Ninh cũng đồng dạng chiến quả phi phàm, bất quá A Ninh thiên về tốc độ và kỹ thuật.

Cô như một con cá bơi lội, không ngừng xuyên qua giữa quân đoàn cương thi Bất Ngôn Kỵ.

Mỗi lần xuất kiếm đều sẽ chém rụng đầu một con cương thi, hiệu suất giết địch còn cao hơn Bàn Tử.

Về phần Tô Nan, dao quắm siêu hợp kim của cô tuy không bằng thần binh lợi khí của A Ninh và Bàn Tử, nhưng dao siêu hợp kim cũng cực kỳ sắc bén cứng rắn, đặc biệt là Trần Hạo đã khắc Phá Sát Phù lên dao của cô.

Thế là Tô Nan lấy từ trong túi ra một lọ nhỏ chu sa, trực tiếp bôi lên phù chú trên thân đao.

Trong nháy mắt, dao quắm siêu hợp kim lóe lên một tầng kim quang nhàn nhạt.

Sau đó cô như một con báo cái, lao nhanh vào chém giết.

Vừa xoay người giơ dao chém rụng đầu một con cương thi, quay tay lại bồi thêm một phát súng, lại bắn nổ đầu một con khác!

Đừng nhìn cô không có thần binh lợi khí, nhưng nhờ sự trợ giúp của đạn đặc chế, hiệu suất giết địch còn cao hơn Bàn Tử, chỉ kém A Ninh một chút.

Chỉ trong chốc lát, bốn người Trần Hạo đã chém giết hơn trăm tên lính cương thi!

Sáu người nhóm Ngô Thiên Chân và Giải Vũ Thần cầm súng bắn

nãy giờ cũng mới chỉ giết được mười mấy tên.

Địch Tinh Diệu đứng ở cuối cùng, miệng há hốc vì chấn kinh.

Chương 137

Cuối cùng cậu ta lắp bắp hỏi Giải Vũ Thần: "Đại ca, bốn vị này anh tìm đâu ra thế?

Công phu và thủ đoạn này, e là cả Cửu Môn cũng không tìm ra được mấy người đâu nhỉ?!" Giải Vũ Thần cười khổ: "Anh làm sao tìm được cao thủ cỡ này, Hạo gia là do Ngô Thiên Chân mời đến giúp đỡ!" Ngô Thiên Chân vừa nổ súng bắn lính cương thi, vừa cười đáp: "Tiểu Hoa, cậu nói thế là khiêm tốn rồi.

Không nói ai khác, chỉ riêng thực lực của Hắc Nhãn Kính đã mạnh hơn Bàn Tử nhiều rồi.

Thậm chí ngay cả A Ninh và Tô Nan cũng không phải đối thủ của anh ta.

Điều duy nhất tôi không xác định được là, không biết so với Hạo ca thì ai lợi hại hơn!" Hắc Hạt Tử ôm súng trường cười nói: "Nếu chỉ là tiêu chuẩn hiện tại, tôi và vị Hạo gia của cậu hẳn là kẻ tám lạng người nửa cân.

Nhưng nếu phải dùng đến hậu thủ bài tẩy, thì phỏng chừng tôi không phải đối thủ." Ngô Thiên Chân cười hì hì: "Nếu nói như vậy thì Hắc Nhãn Kính xong đời rồi.

Hạo gia là Liệt Hải Thiên Sư phái Bàn Sơn, am hiểu nhất là đạo pháp chứ không phải cổ võ.

Đặc biệt anh ấy cũng giống như Tiểu Ca, có lực lượng huyết mạch cực kỳ đặc thù.

Mấy thứ này anh ấy hiện tại còn chưa thi triển ra đâu!" Nghe vậy, đám người Giải Vũ Thần, Hắc Hạt Tử, Địch Tinh Diệu và Ca Sa đều

ngây ra, không biết nên nói gì cho phải.

Kết quả trong lúc nói chuyện, Trần Hạo lại xử lý thêm hơn năm mươi con lính cương thi.

Bàn Tử, Tô Nan và A Ninh cũng liên thủ chém giết hơn bốn mươi con!

Mắt thấy còn khoảng ba trăm tên lính cương thi, Trần Hạo nhớ thương chuyện của Hắc Hạt Tử, lại nảy ra ý định.

Hắn thu dao lùi lại, trực tiếp ra hiệu cho ba người A Ninh lùi về sau, để hắn phụ trách đối phó quân đoàn cương thi Bất Ngôn Kỵ.

Sau đó hắn cười tủm tỉm nhìn Hắc Hạt Tử nói: "Vẫn luôn nghe danh Hắc Hạt Tử oai phong, hôm nay mới được gặp mặt.

Không biết Tề huynh có hứng thú so tài với tôi một phen không?" Giải Vũ Thần nghe xong ngẩn người, không hiểu ý Trần Hạo, còn tưởng hắn bất mãn với Hắc Hạt Tử.

Ngược lại Ngô Thiên Chân vội vàng giải thích: "Hạo ca thích so tài với cao thủ.

Trước đây ở Tây Sa Hải Để Mộ, anh ấy cũng từng so tài với Tiểu Ca." Nghe vậy nhóm Giải Vũ Thần mới yên tâm.

Hắc Hạt Tử tò mò hỏi: "Ồ?

Không biết Hạo gia muốn so thế nào?" Trần Hạo đáp: "Đơn giản, chúng ta so xem ai giết được nhiều cương thi hơn, giết nhanh hơn, thế nào?" Hắc Hạt Tử cười nói: "Vậy tôi chịu thiệt thòi lớn rồi, tôi nghe Thiên Chân nói, thanh đao anh cầm chính là thần binh xếp hạng thứ sáu của Ám Lạc Các - Đại Việt Long Tước Đao a!" Trần Hạo cười trêu tức: "Nếu tôi đoán không lầm, Tề huynh hẳn là có một thanh Hắc Kim Đoản Đao chứ?

Đó cũng là bảo đao chém sắt như chém bùn, thổi tóc đứt tóc!" Hắc Hạt Tử kinh ngạc hỏi: "Sao anh biết?!" Nghe vậy, Trần Hạo trong lòng đã nắm chắc.

Vốn dĩ hắn không xác định thời kỳ này Hắc Hạt Tử đã có Hắc Kim Đoản Đao hay chưa.

Nếu chưa có, thì chứng tỏ Hắc Kim Đoản Đao là do Ngô Thiên Chân lấy được ở kịch tình quyển 5 Đạo Mộ rồi tặng cho Hắc Hạt Tử.

Nhưng hiện tại nghe giọng điệu của Hắc Hạt Tử, rõ ràng y đã có đao.

Vậy thì Trần Hạo có thể khẳng định, thanh Hắc Kim Đoản Đao này nhất định là do Hắc Hạt Tử mang ra cùng với Hắc Kim Cổ Đao từ Trương Gia Cổ Lâu!

Tên Hắc Hạt Tử này giấu cũng kỹ thật, trong nguyên tác kịch tình, bị Ách Ba Tướng Quân Khiêm Chi đánh cho thổ huyết cũng ráng nhịn không lấy đoản đao ra.

Tất nhiên Trần Hạo sẽ không nói cho Hắc Hạt Tử biết tại sao hắn biết, chỉ cười bí hiểm: "Tôi không chỉ biết anh có Hắc Kim Đoản Đao, mà còn biết anh lấy Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca đưa cho Ngô Tam Tỉnh nữa kìa." Thấy Hắc Hạt Tử định hỏi tiếp, Trần Hạo xua tay ngắt lời: "Được rồi Tề huynh, có chuyện gì xong việc hãy nói.

Thế nào, có hứng thú so tài không?" Hắc Hạt Tử cũng là người sảng khoái hào khí, đã bị người ta biết bài tẩy rồi thì tự nhiên cũng không giấu giếm nữa.

Chỉ thấy y rút từ thắt lưng phía sau ra một thanh đoản đao màu đen, lưỡi dài khoảng 45cm, cán dài khoảng 25cm. "Nếu Hạo gia đã có nhã hứng, vậy tôi bồi tiếp!" Vừa dứt lời, Hắc Hạt Tử vung đao lao vào quân đoàn cương thi Bất Ngôn Kỵ.

Đúng lúc này, Bàn Tử do xung sát một hồi thể lực có chút không theo kịp, sơ ý một chút, bị một tên lính cương thi từ phía sau chém tới!

Giải Vũ Thần lo lắng hét lên: "Bàn Tử mau tránh!" Nhưng Bàn Tử căn bản không kịp né tránh, ngay khi mọi người tưởng Bàn Tử sắp xong đời thì... "Bình" một tiếng trầm đục, Bàn Tử dùng lưng cứng rắn đỡ một đao.

Ngay sau đó hắn phản thủ một đao, chém nát tên lính cương thi kia.

Nhóm Giải Vũ Thần và Hắc Hạt Tử ngây ngốc nhìn lưng Bàn Tử, ngoại trừ có một vệt đao màu trắng mờ nhạt ra thì hào phát vô thương!

Lúc này Bàn Tử khinh thường mắng: "Mẹ kiếp!

Thừa dịp Bàn gia không chú ý muốn lấy mạng Bàn gia à, mơ đi cưng!

Đợi lũ tạp chủng các ngươi có thể phá được Giao Long Chiến Y của Bàn gia rồi hẵng nói!" Nói xong lại tiếp tục xông lên chém giết.

Hắc Hạt Tử sững sờ hỏi: "Giao Long Chiến Y!

Là bảo bối gì thế?" Trần Hạo cười trêu tức: "Tề huynh có hứng thú?

Vậy đợi chúng ta so tài xong, bàn bạc kỹ một thương vụ làm ăn thế nào?" Hắc Hạt Tử tuy không hiểu ý "làm ăn" của Trần Hạo là gì, nhưng thấy Trần Hạo lại lao vào quân đoàn cương thi đại sát đặc sát, tự nhiên cũng không thể tụt lại phía sau.

Thế là Hắc Hạt Tử tay cầm Hắc Kim Đoản Đao, lách mình lao vào giữa đại quân cương thi!

Chỉ thấy Đại Việt Long Tước Đao trong tay Trần Hạo vẽ ra từng

đạo đao quang màu xanh nhạt, bao bọc cả người hắn bên trong, phàm là binh sĩ cương thi xuất hiện xung quanh đều bị chém tan tác, bá khí vô cùng!

Hắc Hạt Tử quả nhiên cũng thân thủ bất phàm, Hắc Kim Đoản Đao múa lên như một tia chớp đen, tuy không bá khí bằng Trần Hạo nhưng lại thể hiện đầy đủ ba yếu quyết: nhanh, chuẩn, độc.

Trong nhất thời, Trần Hạo và Hắc Hạt Tử hai người lăng lăng ép lui sự tấn công của quân đoàn cương thi Bất Ngôn Kỵ ra xa mấy mét.

Khiến cho Bàn Tử, A Ninh và Tô Nan nhất thời không tìm được cương thi để chém!

A Ninh cầm ngược Thanh Công Kiếm nói: "Trần Hạo đã muốn so tài với Hắc Hạt Tử, chi bằng chúng ta nhường đám cương thi còn lại cho anh ấy đi." Tô Nan cũng hùa theo: "Được thôi, dù sao nhìn ý tứ của hai người họ, đám lính cương thi này hoàn toàn không phải đối thủ.

Chúng ta rút về, cũng tiện để trống chỗ cho họ thỏa thích so tài." Bàn Tử thu đao vào vỏ, cười hì hì: "Đúng lúc Bàn gia mệt muốn chết, Hạo gia và Hắc Hạt Tử nguyện ý làm cu li, Bàn gia giơ hai tay hai chân ủng hộ!" Ba người ý kiến nhất trí, lập tức rút khỏi vòng chiến, hội họp với Ngô Thiên Chân ở một chỗ.

Một lát sau, Trần Hạo và Hắc Hạt Tử mỗi người đều đã xử lý hơn bốn mươi tên cương thi Bất Ngôn Kỵ.

Mắt thấy chỉ còn lại hơn hai trăm cương thi, nhưng số lượng chém giết vẫn chưa thể kéo giãn khoảng cách với Hắc Hạt Tử.

Trần Hạo cũng không thể không khâm phục Hắc Hạt Tử, quả thực là một cao thủ hiếm có.

Thảo nào trước khi xuyên không, trên mạng có rất nhiều người nói

Hắc Hạt Tử là "Tiểu Ca thứ hai" trong thế giới Đạo Mộ.

Chương 138

Nhưng đã bắt đầu so tài, Trần Hạo tự nhiên sẽ không chịu thua.

Hơn nữa, còn phải thắng để được Hắc Hạt Tử công nhận, mới có cách lừa lấy Hắc Kim Đoản Đao chứ!

Quan trọng nhất là, thân là Liệt Hải Thiên Sư còn đang có nhiệm vụ chung cực của hệ thống.

Cộng thêm Trần Hạo xưa nay tự ngạo, tự nhiên không muốn thua trận này.

Thế là Trần Hạo cười lớn: "Tề huynh quả nhiên thủ đoạn cao minh!

Đã vậy tôi cũng sẽ toàn lực ứng phó!" Vừa dứt lời, Trần Hạo mạnh mẽ thôi động toàn lực Thanh Long Huyết Mạch, trên Đại Việt Long Tước Đao trong nháy mắt xuất hiện đao mang màu xanh dài hơn một thước!

Chỉ trong chớp mắt, Trần Hạo đã chém bay đầu mười mấy tên lính cương thi xung quanh! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con binh sĩ cương thi, nhận được 3 điểm thưởng.]` ...

Thấy khí thế Trần Hạo bạo tăng, kích lực trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, Hắc Hạt Tử cũng vì thế mà sững sờ!

Ngay sau đó y sảng khoái cười lớn: "Hạo gia làm vậy là đúng rồi.

Chúng ta đã so tài, tự nhiên phải toàn lực xuất thủ mới tốt.

Nếu Hạo gia giữ lại một tay, vậy là coi thường tôi rồi!" Nói xong, công thế của Hắc Hạt Tử cũng nhanh hơn vài phần, một đám lính

cương thi bên cạnh lần lượt bị chém đứt đầu!

Nhìn thấy hai người như sát thần, chém cương thi như thái rau, Giải Vũ Thần cảm thán nói: "Đã lâu rồi tôi không thấy Lão Tề chiến đấu toàn lực như vậy!

Xem ra cũng chỉ có cao thủ như Hạo gia mới có thể kích thích dục vọng chiến đấu của Lão Tề!" Em trai Địch Tinh Diệu là một tên kỹ thuật nam nhỏ con, nào đã từng thấy đại chiến kịch liệt như vậy?

Xem đến mức nhiệt huyết sôi trào, kéo tay Giải Vũ Thần kích động nói: "Ca, hai người này thực sự quá lợi hại!

Em cảm giác bọn họ căn bản vượt ra khỏi phạm trù người thường rồi, thật mạnh đến mức phi lý!" Ngô Thiên Chân hì hì cười nói: "Hạo ca là người điên cuồng.

Một khi gặp được đối thủ lọt vào mắt xanh, luôn hưng phấn toàn lực chiến đấu.

Quen rồi sẽ thấy bình thường thôi!" Bàn Tử trừng lớn đôi mắt, không chớp mắt nhìn trận chiến, nói: "Vãi chưởng!

Bàn gia hôm nay cuối cùng cũng phát hiện, hóa ra ngoại trừ Tiểu Ca và tên 'Tiểu Dương' ở Tần Lĩnh kia ra, còn có người có thể cùng Hạo gia so cao thấp!

Bàn gia tôi cũng không thể không bội phục một câu, tên Hắc Hạt Tử này không hổ là cao thủ danh tiếng lẫy lừng trong giới đảo đấu!" Tô Nan và A Ninh tuy không nói gì, nhưng trong lòng hai người đều rất rõ ràng.

Thực lực của Hắc Hạt Tử tuy không bằng Trần Hạo, thậm chí còn kém Tiểu Ca một chút, nhưng so với hai cô thì mạnh hơn không chỉ một điểm nửa điểm.

Điều này cũng làm hai đại mỹ nữ lãnh diễm ý thức được, các cô

tuy thân thủ không tệ, nhưng so với cao thủ chân chính thì còn kém xa!

Trong lúc mọi người còn đang kinh thán, trận chiến giữa Trần Hạo và Hắc Hạt Tử đã vào hồi gay cấn.

Để khiến Hắc Hạt Tử tâm phục khẩu phục, Trần Hạo phát huy cổ võ và Thanh Long Huyết Mạch đến cực hạn.

Về phần đạo pháp, hắn khinh thường dùng mấy thứ đó để chiếm tiện nghi của Hắc Hạt Tử.

Trần Hạo như một cơn cuồng phong, lưỡi đao dài hơn ba tấc cộng thêm đao mang dài hơn một thước như gió thu quét lá vàng, nhanh chóng chém giết quân đoàn cương thi Bất Ngôn Kỵ.

Chiến lực cuồng bạo bá khí đó khiến ngay cả Hắc Hạt Tử cũng tự than không bằng.

Lúc này hơn ba trăm con cương thi binh sĩ đã bị Trần Hạo và Hắc Hạt Tử xử lý khoảng hai trăm sáu bảy mươi con!

Mắt thấy chiến đấu sắp kết thúc, Trần Hạo mạnh mẽ dồn toàn bộ Thanh Long Huyết Mạch vào Đại Việt Long Tước Đao. "Gào!" Sau một tiếng gầm rú như có như không, một đạo đao mang hình thù như giao long lại tựa như cự mãng cuồng bạo chém ra từ Đại Việt Long Tước Đao!

Trong sát na, nơi đao mang đi qua, bất kể là binh khí cũ nát của lính cương thi hay thân thể chúng, tất cả đều bị chém làm đôi, tuyệt không may mắn thoát khỏi.

Hắc Hạt Tử vừa chém xong đầu một tên lính cương thi, chưa kịp tìm mục tiêu tiếp theo thì phát hiện hơn ba mươi tên lính cương thi Bất Ngôn Kỵ còn lại đã bị Trần Hạo dùng một chiêu diệt sạch!

Hắc Hạt Tử lấy ra một chiếc khăn tay, tỉ mỉ lau chùi Hắc Kim Đoản Đao rồi bội phục nói: "Hạo gia quả nhiên thực lực cường đại,

tổng cộng 314 con cương thi, tôi chỉ chém giết được 113 con, 201 con còn lại đều chết trong tay Hạo gia.

Tôi Hắc Hạt Tử xưa nay tự phụ không thua bất kỳ ai, nhưng hôm nay đối với Hạo gia bội phục sát đất!" Trần Hạo thu đao về vỏ, khách khí nói: "Đa tạ Tề huynh nhường nhịn.

Lần so tài này chẳng qua chỉ là trò đùa thôi, Tề huynh cũng không cần coi là thật." Hai người đều không phải kẻ lằng nhằng, nên không dây dưa mãi vấn đề này, ngược lại nhìn nhau cười, đại khái có ý tứ anh hùng trọng anh hùng.

Thực lòng mà nói, lần so tài này thắng Hắc Hạt Tử, Trần Hạo cũng không quá để ý.

Ngược lại nhận được sự công nhận của Hắc Hạt Tử mới là kết quả không tệ.

Quan trọng nhất là, trong màn xung sát vừa rồi, một mình Trần Hạo xử lý hơn 200 con lính cương thi Bất Ngôn Kỵ, kiếm được hơn sáu trăm điểm thưởng, đây mới là chuyện khiến hắn vui vẻ nhất.

Sau khi hai người hội họp với nhóm Ngô Thiên Chân, mấy thủ hạ của Giải Vũ Thần đều nhao nhao bày tỏ lòng sùng kính đối với thực lực của Trần Hạo và Hắc Hạt Tử.

Ngay cả Ca Sa, mã tử số một dưới trướng Giải Vũ Thần cũng hưng phấn không thôi.

Hàn huyên vài câu, Hắc Hạt Tử mới hỏi: "Hạo gia, vụ làm ăn vừa rồi anh nói, không biết là có ý gì?" Trần Hạo biết phía sau còn có Boss lớn, chuyện liên quan đến Hắc Kim Đoản Đao tốt nhất là đợi dọn dẹp sạch sẽ cổ mộ này rồi hãy nói.

Thế là cười bảo: "Tề huynh đừng vội, đợi xử lý xong cái cổ mộ này, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn." Thấy vậy, Hắc Hạt Tử tự nhiên

cũng không truy hỏi nữa, ngược lại không ngừng liếc nhìn Giao Long Chiến Y trên người Trần Hạo.

Dù sao Hắc Hạt Tử cũng là người biết nhìn hàng, tự nhiên cực kỳ hứng thú với loại bảo bối hộ thân như Giao Long Chiến Y.

Nghe hai người nói chuyện, Tô Nan với đôi mắt xinh đẹp lập tức lóe lên tia sáng hưng phấn.

Bởi vì trong tiểu đội bốn người, chỉ còn mình cô là không có thần binh lợi khí.

Lúc trước khi Hắc Hạt Tử lấy Hắc Kim Đoản Đao ra, Tô Nan cứ nhìn chằm chằm mãi.

Vừa rồi lại nghe cuộc đối thoại của Trần Hạo và Hắc Hạt Tử, cô lập tức hiểu ý Trần Hạo, hắn định lừa lấy Hắc Kim Đoản Đao cho cô!

Trong nhất thời, đôi mắt xinh đẹp của Tô Nan tràn đầy tình ý.

A Ninh cười nhỏ nhẹ: "Yên tâm đi, đã để Trần Hạo nhắm tới, thanh Hắc Kim Đoản Đao kia khẳng định chạy không thoát đâu." Tô Nan vui vẻ gật đầu lia lịa.

Bình thường cô hào sảng đại khái, nhưng hễ dính đến chính sự thì lại tinh ranh giống hệt Bàn Tử.

Chương 139

Lúc này Bàn Tử cũng hạ giọng cười xấu xa: "Em gái Tô Nan yên tâm, có Hạo gia ra tay, không có chuyện gì là không thành.

Hơn nữa lúc nãy tôi nghe Hạo gia hỏi Hắc Hạt Tử có hứng thú với Giao Long Chiến Y không.

Tôi đoán chừng Hạo gia định dùng Giao Long Chiến Y làm thế chấp để đổi lấy Hắc Kim Đoản Đao của Hắc Hạt Tử đấy!" Nhất thời, nhóm ba người thì thầm bàn tán sôi nổi.

Nhưng Giải Vũ Thần, Địch Tinh Diệu và mấy thủ hạ Ca Sa đứng bên cạnh thì nghe như vịt nghe sấm.

Thầm nghĩ: *Mấy người này đang nói cái gì thế?

Lúc thì Hắc Kim Đoản Đao, lúc thì Giao Long Chiến Y.

Chẳng lẽ đang thảo luận game PUBG?

Nhưng trong game đó làm gì có mấy trang bị này!* Sau đó cả nhóm men theo mộ đạo đi tới trước một cánh cửa đá.

Có Hắc Hạt Tử làm người dẫn đường, Trần Hạo vốn không cần động thủ cũng thuận lợi mở được cửa đá.

Khi tất cả mọi người tiến vào bên trong, phát hiện ra một gian mộ thất hình bát giác khổng lồ.

Hoa văn điêu khắc trên gạch đá xung quanh tuyệt đối tinh xảo và tao nhã hơn bất kỳ gian mộ thất nào ở ba tầng cổ mộ trước đó!

Giữa nền mộ thất có một khối hoa văn khắc đá hình tròn đường kính hơn hai mét.

Xung quanh ngoại trừ có trấn mộ thú bằng đá, trên vách tường còn

có rất nhiều hốc vuông.

Trong mỗi hốc đều bày biện những món minh khí bồi táng khác nhau.

Quan trọng nhất là, đèn trường minh xung quanh gian mộ thất này vừa mở cửa đã tự động bốc cháy.

Lần này có nhóm Trần Hạo ở đây, Bàn Tử không bị người nhà họ Uông đánh lén, cũng không để Hắc Hạt Tử ném vào quan tài ngủ, tự nhiên cũng không có mấy lời thừa thãi như trong nguyên tác.

Ngược lại, vô số minh khí trong hốc tường khiến Bàn Tử cực kỳ hứng thú.

Nhờ ánh sáng lờ mờ của đèn trường minh và đèn pin tụ quang, hắn soi vào một cái quạt cổ đại chế tạo bằng vàng ròng, kinh ngạc thốt lên: "Quạt vàng!" Trần Hạo tinh thông giám định cổ đổng, liếc mắt qua rồi nói: "Cây quạt này nhìn kiểu dáng thì hẳn là được đúc vào thời Đường." Bàn Tử hưng phấn lại chạy sang cái hốc bên cạnh hỏi: "Hạo gia, thế cái đầu Phật này thì sao?" "Căn cứ vào đặc điểm điêu khắc, cái đầu Phật này hẳn là thời Bắc Ngụy." Trần Hạo đáp.

Bàn Tử nghe vậy càng hưng phấn, lại chạy lon ton sang hốc bên cạnh hỏi: "Hạo gia, còn con ngựa đồng này?" Trần Hạo nhìn thoáng qua rồi cười nói: "Cái này lợi hại đấy, hẳn là minh khí thời Chiến Quốc.

Con ngựa đồng này gia công cực kỳ cầu kỳ tinh xảo, hoàn toàn đại biểu cho trình độ đúc thanh đồng khí cao nhất thời Chiến Quốc!" Bàn Tử lại nhìn quanh vô số cái hốc trên tường, cười lớn ha hả: "Hạo gia, lát nữa chúng ta phát tài rồi!

Đống minh khí ở ba tầng cổ mộ trước đó cộng lại cũng không bằng đống này!" Lúc này Giải Vũ Thần hỏi: "Lão Tề, sao anh lại ở

đây?" Hắc Hạt Tử đáp: "Tôi vào đây tìm một món đồ, nhưng tạm thời chưa thể nói với cậu.

Thế nào, mộ này các cậu đã thám thính hết chưa?" Giải Vũ Thần lại hỏi: "Chưa hết." Hắc Hạt Tử nói: "Mộ này tổng cộng có ba tầng.

Tầng một là hàng mẫu làm cảnh, tầng ba là do Trương sư trưởng cải tạo.

Chỉ riêng tầng hai là tôi khuyên các cậu không nên vào nhất." "Hả?

Mộ có ba tầng?

Mộ của Trương sư trưởng là tầng ba, vậy tầng hai ở đâu?" Đúng lúc này, một thủ hạ của Giải Vũ Thần trực tiếp bước lên khối điêu khắc hình tròn giữa mộ thất. 'Két két két', một trận tiếng động cơ quan vang lên, mặt đất vốn bằng phẳng lập tức xuất hiện những cột đá hình trụ từ từ dâng lên.

Đồng thời, mọi người nhìn thấy mặt ngoài của những cột đá này khảm tám cái đĩa tròn lớn bằng vàng ròng đường kính năm sáu mươi mét!

Giải Vũ Thần lo lắng hét lên: "Cẩn thận!" Biết rõ chuyện gì xảy ra, Trần Hạo cười nói: "Yên tâm đi, cái này không nguy hiểm." Mọi người đều rất tin tưởng phán đoán của Trần Hạo, nên cũng hạ súng xuống.

Sau đó họ phát hiện trên những đĩa vàng lớn này điêu khắc Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Tây Sa Hải Để Mộ, Tần Lĩnh Thần Thụ, Vân Đỉnh Thiên Cung, thậm chí có cả quê hương của Uông Tạng Hải ở Vũ Thành!

Thế là mọi người suy đoán, những nơi này Uông Tạng Hải đều đã đi qua, nếu không cũng sẽ không khắc họa lại trên những đĩa vàng này.

Nhìn thấy Bàn Tử lại đang táy máy định cạy mấy cái đĩa vàng,

Trần Hạo cười nói: "Được rồi Bàn Tử, đợi thám thính xong hết chỗ này, có khối thời gian cho ông lấy kẹo." Trong chốc lát, mọi người đều cười ồ lên.

Sau khi đùa giỡn xong, trạch nam kỹ thuật Địch Tinh Diệu thông qua máy quét điện tử, phát hiện bên trong có một gian mộ thất.

Mọi người liền bắt đầu tìm kiếm cơ quan để mở cửa đá.

Trần Hạo tuy biết cốt truyện và phương thức mở cửa, nhưng Bàn Tử vẫn giống hệt trong phim, nhanh nhảu nói: "Đừng phí sức nữa, đẩy cửa vào thôi!" Mọi người tự nhiên không tin cửa của một gian mộ thất ẩn bí lại có cách mở đơn giản như vậy.

Kết quả Bàn Tử lên thử một cái, quả nhiên chó ngáp phải ruồi!

Nhất thời, mọi người cạn lời, đành phải lên giúp một tay đẩy cánh cửa đá nặng nề ra.

Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan đều cười tủm tỉm đứng nhìn.

Hắc Hạt Tử trêu chọc Bàn Tử: "Mèo mù vớ cá rán!" Bàn Tử bĩu môi đáp: "Hai ta xem ai mù hả?" Đi cuối cùng là Trần Hạo lại bị hai người chọc cười ngất.

Sau khi mọi người đi vào cửa đá, phát hiện một cầu thang đá xoắn ốc đi lên.

Đi đến tận cùng, đập vào mắt mọi người chỉ là một gian mộ thất càng to lớn hơn.

Khác hoàn toàn với những mộ thất trước đó, nơi này bốn phía ngoại trừ trấn mộ thú bằng đá ra thì không có bất kỳ món đồ bồi táng nào.

Giữa mộ thất chỉ đặt duy nhất một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Độ tinh xảo của cỗ quan tài này tuyệt đối đứng đầu trong số tất cả

quan tài cổ mộ mà tôi và Trần Hạo từng thấy trước khi xuyên không.

Nhưng ngay sau đó, tôi phát hiện tình huống khác hẳn với ấn tượng.

Bởi vì vốn dĩ nên nằm trong quan tài đá là Ách Ba tướng quân Khiêm Chi, lúc này lại thân mặc áo giáp, tay cầm trường đao, uy phong lẫm lẫm ngồi trên bảo tọa đá đối diện cửa lớn mộ thất.

Hai bên phân biệt đứng mười hai người, trông giống như quan quân trung tầng của quân đội Bất Ngôn Kỵ.

Vấn đề này Trần Hạo biết, không phải đơn giản sao?

Trước đó xử lý hơn năm trăm cương thi binh sĩ Bất Ngôn Kỵ, bọn chúng đều mặc khôi giáp binh sĩ thống nhất.

Còn khôi giáp của hai mươi bốn tên quân nhân cổ đại đang đứng này tuyệt đối cao cấp hơn đám cương thi binh sĩ kia, nhưng lại không tốt bằng Ách Ba tướng quân.

Do đó có thể thấy, hai mươi bốn tên này chắc chắn là quan quân trung tầng của Bất Ngôn Kỵ.

Chương 140

Trần Hạo thầm nghĩ: Lúc xem phim mạng đã thấy rất kỳ lạ, đám quỷ binh kia toàn là binh sĩ phổ thông sao?

Chẳng lẽ cả quân đoàn Bất Ngôn Kỵ, ngoại trừ Ách Ba tướng quân ra thì không có lấy một ngũ trưởng, thập trưởng, thậm chí Đô úy, Giáo úy nào sao?

Hiện tại ở thế giới chân thực, Trần Hạo rốt cuộc phát hiện suy đoán của mình là chính xác.

Nhưng chính vì vậy, Trần Hạo không khỏi cảm thấy đau đầu.

Trừ phi không mở cỗ quan tài đá kia ra, nếu không một lát nữa Ách Ba tướng quân Khiêm Chi chắc chắn sẽ vùng dậy.

Lại thêm hai mươi bốn con cương thi cấp Giáo úy, dự là sắp có một trận ác chiến đây!

Sau khi mọi người quan sát kỹ mộ thất, thấy thi thể Ách Ba tướng quân và hai mươi bốn Giáo úy không có biến hóa gì nên cũng không để ý lắm.

Thiên Chân nói: "Gian mộ thất này bảo tồn hoàn chỉnh, hẳn là chưa bị cải tạo." Giải Vũ Thần hỏi: "Lão Tề, anh hiểu rõ về nơi này không?" Hắc Hạt Tử đáp: "Tôi biết cũng không nhiều.

Nhưng tôi biết nơi này có giấu một con Xà Mi Đồng Ngư." Thiên Chân nghe đến Xà Mi Đồng Ngư lập tức tỉnh táo lại: "Thảo nào nơi này lại có thiết kế giáp tầng, thì ra người Bất Ngôn Kỵ vì muốn bảo hộ Xà Mi Đồng Ngư, cho nên mới an bài ảo giác trường sinh thuật ở tầng thứ ba, để cho những kẻ tìm kiếm trường sinh bất lão minh bạch rằng trường sinh thuật là giả.

Vị Trương sư trưởng kia hẳn là người đầu tiên biết chuyện." Sau đó, Giải Vũ Thần lại hỏi Hắc Hạt Tử xem có biết chuyện về Trương sư trưởng không.

Giống như cốt truyện gốc, Hắc Hạt Tử kể lại đoạn truyền thuyết về Trương Bất Tốn cho mọi người nghe.

Thật ra cũng chẳng có gì, vô phi là Trương Bất Tốn vì không muốn đại soái Trương Cao Nguyên bị cái gọi là trường sinh thuật biến thành quái vật độc nhân, cuối cùng chết vì thi độc, nên đã tự mình thử độc, để Trương Cao Nguyên và em gái tận mắt thấy cái gọi là trường sinh thuật thực chất là thứ đòi mạng.

Kết quả Trương Bất Tốn chết, trả ơn cứu mạng cho Trương Cao Nguyên, cũng cho vợ một lời giải thích về tình yêu.

Nghe thì là một câu chuyện tình yêu vô cùng thê mỹ, nhưng Trần Hạo chẳng những đã biết mà còn cảm thấy không liên quan gì đến mình, cho nên vẫn đứng một bên, căn bản không xen vào.

Ngược lại A Ninh và Tô Nan, hai đại mỹ nữ lãnh diễm lại bị câu chuyện của Hắc Hạt Tử làm cảm động không thôi.

Trần Hạo không ngờ với tính cách lạnh lùng của hai người này mà cũng có mặt cảm tính như vậy.

Thiên Chân khó hiểu hỏi Hắc Hạt Tử: "Sao anh lại biết những chuyện này?" "Bí mật." Kết quả Hắc Hạt Tử chỉ trả lời hai chữ.

Sau đó Thiên Chân lại hỏi Hắc Hạt Tử xem Tam Thúc có phải cũng đã đến đây không.

Nhưng Hắc Hạt Tử căn bản không thèm để ý, làm Thiên Chân nhất thời mất phương hướng.

Cuối cùng nhóm Giải Vũ Thần thảo luận nửa ngày cũng không biết trong quan tài đá rốt cuộc là ai.

Bàn Tử sỗ sàng nói: "Muốn biết bên trong là ai, mở ra xem chẳng phải biết rồi sao?

Đến đây, mọi người giúp một tay!" Ngay sau đó, đám người Giải Vũ Thần, Địch Tinh Diệu, Ca Sa cùng mấy tên thủ hạ đều xúm vào giúp đẩy nắp quan tài đá.

Lúc này, trong lòng Trần Hạo có dự cảm không lành.

Tuy trong cốt truyện gốc, Ách Ba tướng quân nằm trong quan tài đá vùng dậy là do Bàn Tử tham tài, lấy miếng ngọc bội khống chế cơ quan trong miệng hắn ra.

Nhưng đó là biên kịch sửa đổi để qua ải kiểm duyệt.

Hiện tại là thế giới hiện thực, vừa rồi lại thấy được quân đoàn cương thi Bất Ngôn Kỵ chân chính.

Cho nên Trần Hạo không tin Ách Ba tướng quân và hai mươi bốn Giáo úy ngồi kia là con rối bị cơ quan thao túng.

Nếu Trần Hạo đoán không lầm, nằm trong quan tài đá kia hẳn chính là vị Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia!

Ngay khi Bàn Tử cùng mọi người đẩy nắp quan tài ra, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu Trần Hạo. `[Đinh!

Hệ thống phát bố kỳ ngộ nhiệm vụ: Bảo đảm Giải Vũ Thần, Địch Tinh Diệu cùng sáu người thủ hạ sống sót ra khỏi cổ mộ.]` `[Nhiệm vụ hoàn thành: Thưởng cho túc chủ 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật' quyển hạ!]` `[Nhiệm vụ thất bại: Tùy cơ thu hồi hai hạng kỹ năng của túc chủ.]` Dứt lời, hệ thống không còn tiếng động gì nữa.

Đã sớm quen với cái đức hạnh này của hệ thống, Trần Hạo căn bản không để ý cái nhiệm vụ cưỡng chế này.

Ngược lại từ nhiệm vụ hệ thống, hắn hiểu ra một chuyện, đó là lát

nữa nhóm Giải Vũ Thần có khả năng sẽ chết!

Ngay khoảnh khắc Trần Hạo thoát khỏi ý thức hải, nhóm Bàn Tử cũng đã hoàn toàn mở quan tài đá ra.

Chưa kịp nhìn vào bên trong, một con đại tống tử lông đỏ (Hồng hống) mặc hoa phục thời Bắc Ngụy đã đứng bật dậy!

Bàn Tử vừa nhìn thấy liền vội vàng lùi lại, đồng thời kinh hô: "Mọi người cẩn thận, là Hồng Hống chết tiệt!" Đám thủ hạ Giải Vũ Thần, Địch Tinh Diệu và Ca Sa tốc độ cũng không chậm, toàn bộ phi tốc lùi lại, đồng thời giương súng trường tấn công về phía con Hồng Hống đang gầm rú liên hồi!

Thiên Chân vừa dùng súng lục chỉ vào đại tống tử, vừa lùi lại hét lớn: "Mọi người cẩn thận, nếu tôi đoán không lầm, con tống tử này hẳn là Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia!" Hắc Hạt Tử buồn bực nói: "Vãi thật!

Nhìn kìa, đám ngồi bên kia, không phải là Ách Ba tướng quân và hai mươi bốn Giáo úy dưới trướng sao!" Dứt lời, con Hồng Hống đang đứng liền nhảy ra khỏi quan tài đá với động tác cực kỳ linh hoạt.

Trần Hạo rút Đại Việt Long Tước Đao, trầm giọng nói: "Mọi người cẩn thận, con Hồng Hống này là loại đã thoát cương (hết cứng đờ)!" A Ninh chưa từng cùng Trần Hạo và Bàn Tử đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung, ngạc nhiên hỏi: "Hồng Hống?

Thoát cương?

Rốt cuộc là thứ gì?" Bàn Tử cũng rút Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao ra, sau đó nói: "Hồng Hống là một loại cương thi biến dị cao cấp.

Thực lực không kém gì Khiêu cương, độ cứng cơ thể chỉ đứng sau Phi thi.

Lần trước tôi và Hạo gia đi Thất Tinh Lỗ Vương Cung đã gặp loại

đại tống tử này." Tô Nan cũng tiếp lời: "Em nghe người nhà họ Uông kể, thoát cương là chỉ cương thi vốn cơ thể cứng ngắc thi thoảng sẽ xuất hiện tình huống thân thể cực kỳ linh hoạt.

Cũng tức là loại cương thi này hoàn toàn không có tệ đoan động tác cứng ngắc, hành động chậm chạp." Trần Hạo khen ngợi: "Không hổ là cao thủ tiếp thụ huấn luyện nghiêm khắc ở Uông gia từ nhỏ, ngay cả thoát cương cũng biết!" Lúc này, Hồng Hống đã lao về phía mọi người.

Nhất thời, súng trường tấn công trong tay nhóm Giải Vũ Thần đều điên cuồng xả đạn vào nó.

Nhưng khiến người ta kinh hãi là đạn dược đặc chế Trần Hạo đưa lại hoàn toàn vô hiệu với Hồng Hống.

Bàn Tử buồn bực nói: "Mau lùi lại đi, không thấy Bàn gia đã chuẩn bị xách đao lên tiếp đãi nó rồi sao?

Đạn đặc chế của Hạo gia chỉ đối phó được cương thi bình thường, với loại Hồng Hống này căn bản vô dụng." Ngay sau đó, A Ninh và Tô Nan cầm kiếm Thanh Công cũng chắn trước mặt mọi người.

Thấy cảnh này, Hắc Hạt Tử cũng rút Hắc Kim Đoản Đao ra: "Xem ra chúng ta chỉ có thể cận chiến!" Nhưng vừa dứt lời, Ách Ba tướng quân và hai mươi bốn Giáo úy trên ghế đá đối diện cũng đồng loạt đứng dậy.

Hành động cũng trôi chảy, không hề có chút dấu vết cứng ngắc nào!

Bàn Tử kinh hô: "Đậu má nhà nó!

Chương 141

Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia biến thành Hồng Hống thoát cương rồi, Ách Ba tướng quân và hai mươi bốn tên Giáo úy kia cũng là tống tử thoát cương à!" Trần Hạo hí ngược nói: "Bàn Tử, lần này cậu nhìn nhầm rồi.

Không chỉ Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia thoát cương, mà tên Ách Ba tướng quân kia còn là Kim Giáp Thi Vương đấy!" "Hả?!

Thế hai mươi bốn tên Giáo úy kia?

Không phải cũng là cương thi chứ?" Bàn Tử không thể tin nổi hỏi.

Trần Hạo cười ha ha: "Kém hơn một chút, đều là Ngân Giáp Cương Thi!" Thiên Chân nghe xong cuống lên: "Hạo ca, chúng ta mau nghĩ cách rút lui đi.

Lại là Hồng Hống, lại là Kim Giáp Thi Vương và Ngân Giáp Cương Thi, số lượng còn nhiều hơn chúng ta gấp đôi, căn bản không đánh lại đâu!" Trần Hạo ung dung nói: "Không được, đã gặp rồi thì Tiểu gia phải diệt hết bọn chúng.

Nếu không, một khi đám quỷ này chạy ra khỏi cổ mộ, nguy hại sẽ rất lớn." Nhóm Giải Vũ Thần nghe xong đều lộ ra ánh mắt khâm phục.

Ngay cả Hắc Hạt Tử cũng bội phục nói: "Hạo gia trượng nghĩa!

Hôm nay Tề Hạt Tử tôi sẽ bồi Hạo gia đại chiến quần cương một trận!" Thậm chí Bàn Tử, Thiên Chân, A Ninh và Tô Nan cũng đều cảm thấy Trần Hạo thực sự quá có tinh thần chính nghĩa.

Trần Hạo ngoài mặt cười nhạt, trong lòng lại nghĩ: *Nếu không phải vì điểm thưởng và nhiệm vụ thì Tiểu gia mới lười làm cái

chuyện tốn công vô ích này.* Hắn lập tức vung đao nghênh đón, bức lui con Hồng Hống đang lao tới, nói: "Thiên Chân, Tiểu Hoa gia, mau trốn ra ngoài mộ thất, ở đây các cậu không giúp được gì đâu.

Tô Nan, A Ninh và Bàn Tử, mỗi người phụ trách kiềm chế năm con Ngân Giáp Cương Thi, còn lại 9 con giao cho Tề huynh được không?" Ba người Tô Nan tự nhiên không có ý kiến, nhao nhao rút binh khí xông lên.

Hắc Hạt Tử xoay Hắc Kim Đoản Đao một vòng, cười nói: "Chín con Ngân Giáp Cương Thi tuy tốn sức nhưng giữ chân thì không thành vấn đề.

Nhưng còn Hồng Hống và Kim Giáp Thi Vương thì sao?" Trần Hạo vung Đại Việt Long Tước Đao, cười nói: "Tự nhiên là giao cho tôi rồi!" Kết quả Thiên Chân bên kia không chịu, rút ra con dao găm Kukri siêu hợp kim có khắc Phá Sát Chú mà Trần Hạo đưa cho: "Hạo ca, em cũng có đồ chơi, em ở lại giúp!" Nói xong, tên nhóc chạy thẳng về phía Bàn Tử!

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng không ngăn cản, chỉ thản nhiên nói: "Đã phân công xong, vậy mọi người khai hỏa!" Dứt lời, hắn cùng Hắc Hạt Tử hóa thành hai đạo tàn ảnh, lao thẳng vào đám cương thi trước mặt!

Chỉ thấy Đại Việt Long Tước Đao của Trần Hạo lại vang lên tiếng rồng ngâm nhàn nhạt, lập tức hai đạo đao mang xanh biếc chém về phía Hồng Hống Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia và Kim Giáp Thi Vương Ách Ba tướng quân!

Đồng thời khinh thường nói: "Âm hồn đã bị Tiểu gia diệt, hiện tại chỉ là cái xác rỗng biến thành cương thi mà cũng dám kêu gào với Tiểu gia?!" "Oanh!

Oanh!" Hai tiếng trầm đục vang lên, Hồng Hống và Kim Giáp Thi

Vương bị Trần Hạo chém hai đao bức lui!

Hắc Hạt Tử lướt qua bên cạnh cười lớn: "Hạo gia quả nhiên hảo thủ đoạn!" Nói xong, Hắc Kim Đoản Đao cuốn một cái, bao trùm 9 con Ngân Giáp Cương Thi vào phạm vi công kích của mình.

Bên phía A Ninh chiến huống cũng không tệ, kiếm Thanh Công trong tay cô là bảo kiếm có tiếng trong lịch sử An Lạc, cộng thêm thân pháp cực nhanh lại biết Hành Bộ Lục Kiếm và Liên Hoàn Kiếm Pháp, nhất thời đánh ngang tay với năm con Ngân Giáp Cương Thi!

Bàn Tử tuy có Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao, lại phối hợp sức mạnh trời sinh và Liên Hoàn Đao Pháp, đối phó ba con Ngân Giáp Cương Thi thì không vấn đề, nhưng năm con thì có chút không địch lại.

May mắn có Thiên Chân cầm dao găm siêu hợp kim khắc Phá Sát Phù chạy tới chi viện, Bàn Tử mới ổn định chiến cục.

Tô Nan vì vũ khí chịu thiệt thòi, nhưng cũng miễn cưỡng kiềm chế được năm con Ngân Giáp Cương Thi.

Nhất thời, năm người Trần Hạo đánh với đám cương thi vô cùng náo nhiệt!

Đám Giải Vũ Thần, Địch Tinh Diệu và năm thủ hạ đứng ngoài cảm thấy không dễ chịu chút nào.

Người ta ở bên kia đấu trực diện với cương thi, mình lại trốn ở phía sau.

Một lát sau, Giải Vũ Thần liền nói: "Mọi người theo tôi quay lại.

Chúng ta không có thần binh lợi khí, không thể giúp cận chiến, nhưng cũng có thể dùng súng hỗ trợ từ xa.

Tổng còn hơn trốn ở phía sau làm kẻ hèn nhát!" Dứt lời, liền xoay người xông lại vào mộ thất.

Tuy Bàn Tử và A Ninh trong tay có thần binh lợi khí, nhưng đám Ngân Giáp Cương Thi kia cũng không phải cương thi tầm thường, nhất thời hai người tuy có thể áp chế nhưng muốn tiêu diệt bọn chúng lại không phải chuyện đơn giản.

Về phần Tô Nan và Thiên Chân, dao găm siêu hợp kim tuy khắc Phá Sát Phù nhưng uy lực không bằng thần binh lợi khí, cho nên hai người vẫn chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, muốn giết chết đối thủ e là khó.

Ngược lại bên phía Hắc Hạt Tử tình trạng tốt hơn nhiều.

Không nhắc đến Hắc Kim Đoản Đao, chỉ riêng thực lực đã mạnh hơn Tô Nan một đoạn dài.

Hắn tuy một mình ứng đối 9 con Ngân Giáp Cương Thi, chẳng những không bại mà còn toàn lực bộc phát, nhân cơ hội chém bay đầu hai con!

Nhất thời áp lực của Hắc Hạt Tử giảm đi rất nhiều.

Lúc này, nhóm Giải Vũ Thần cầm súng trường tấn công xông trở lại.

Nhìn rõ cục diện trong sân, hắn dẫn người chạy ra sau lưng Thiên Chân và Tô Nan.

Lập tức súng trường phun lửa điên cuồng, trực tiếp bức lui mấy con Ngân Giáp Cương Thi đang đối đầu với hai người kia vài bước!

Thậm chí do bảy khẩu súng trường cùng khai hỏa dùng đạn đặc chế của Trần Hạo, lực trùng kích cường đại khiến mấy con Ngân Giáp Cương Thi tạm thời cứng đờ tại chỗ!

Cơ hội tốt như vậy, Tô Nan và Thiên Chân tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Chỉ thấy Tô Nan lóe lên, vọt ra sau lưng hai con Ngân Giáp Cương Thi, dao găm siêu hợp kim khắc Phá Sát Phù trực tiếp bổ vào sau gáy chúng. "Phốc!

Phốc!" Hai tiếng lưỡi dao nhập thịt vang lên, Tô Nan trong nháy mắt hoàn thành tráng cử song sát Ngân Giáp Cương Thi!

Thiên Chân cũng không bỏ lỡ thời cơ, một dao chém xuống, chặt bay đầu một con Ngân Giáp Cương Thi!

Thấy hai người dưới sự trợ giúp của nhóm Giải Vũ Thần lập tức kiến công, Bàn Tử hưng phấn hét: "Ai da Tiểu Hoa gia, cũng mau chi viện cho Bàn gia một chút a!" Tô Nan trợn trắng mắt nói: "Năm con Ngân Giáp Cương Thi kia Thiên Chân đã giúp chia sẻ hai con, một thằng đàn ông to xác mà còn mặt mũi kêu ca hả!

Không thấy A Ninh một mình đơn đấu năm con Ngân Giáp Cương Thi cũng đâu có mất mặt như anh!" Lúc này A Ninh một kiếm bức lui hai con Ngân Giáp Cương Thi, bất đắc dĩ cười nói: "Nếu có thể thì tốt nhất cũng nên chi viện cho tôi, đám này thực sự quá khó chơi!" Nói xong lại tiếp tục chiến đấu với năm con Ngân Giáp Cương Thi.

Tô Nan buồn bực oán thầm: "Không biết cầu viện à, thật đáng ghét chết đi được!" Dứt lời cũng tiếp tục đối phó ba con còn lại.

Tiểu Hoa gia Giải Vũ Thần thấy quả nhiên có thể giúp đỡ, hô lên: "Bàn Tử, A Ninh đừng lo, tới đây!" Ngay sau đó dẫn Địch Tinh Diệu, Ca Sa và năm thủ hạ cầm súng chạy tới.

Thấy mọi người đều ổn định trận cước, Trần Hạo liền yên tâm.

Nhưng nhiệm vụ hệ thống phát bố làm hắn như mắc xương ở họng.

Hắn quyết định tốc chiến tốc thắng, miễn cho bên này bị quấn lấy, bên Giải Vũ Thần lại xảy ra vấn đề thì công cốc!

Dứt lời, Trần Hạo một đao bức lui Hồng Hống, lại nghiêng người tránh thoát trường đao của Kim Giáp Thi Vương Ách Ba tướng quân, tiện đà tung một cước đá bay hắn ra ngoài.

Chương 142

Cũng may âm hồn của Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia và Ách Ba tướng quân đã bị xử lý ở Tần Lĩnh, hiện tại Hồng Hống và Kim Giáp Thi Vương cũng chỉ là cương thi đơn thuần.

So với Thiết Diện Sinh biến thành Kim Giáp Thi Vương có âm hồn hoàn chỉnh trong Thất Tinh Lỗ Vương Cung thì kém xa.

Hắn lập tức cắm Đại Việt Long Tước Đao xuống nền đá, tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh...

Sát Phá Lệnh!" Dứt lời, một đạo kim sắc tinh quang từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra.

Trong nháy mắt oanh trúng ngực con Hồng Hống do thi thân Bắc Ngụy Tiểu Vương Gia hóa thành! "Oanh!" Sau một tiếng nổ vang, ngực Hồng Hống xuất hiện một vết thương lớn cỡ một thước.

Ngay sau đó, Hồng Hống lảo đảo vài bước liền cắm đầu ngã xuống đất! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Hồng Hống một con, hoạch đắc 50 điểm thưởng!]` Trần Hạo thầm nghĩ uy lực sau khi Thanh Long huyết mạch tiến hóa không chỉ tăng cường pháp lực lên gấp mấy lần mà ngay cả uy lực đạo pháp cũng mạnh hơn không ít.

Nếu không cũng sẽ không dễ dàng xử lý con Hồng Hống từng làm mình đau đầu như vậy!

Lúc này, Kim Giáp Thi Vương Ách Ba tướng quân tay cầm trường đao lại lao tới.

Tuy không có linh trí, càng không có âm hồn hoàn chỉnh, nhưng vẫn theo bản tính khát máu của cương thi điên cuồng tấn công Trần Hạo.

Ngay khi Trần Hạo định thi triển Sát Phá Lệnh lần nữa để diệt Kim Giáp Thi Vương thì bên phía Giải Vũ Thần rốt cuộc xảy ra chuyện.

Nguyên lai thấy đám người dùng súng trường thật sự có thể giúp được việc, hiệu quả không tệ, tên trạch nam kỹ thuật Địch Tinh Diệu bèn cầm súng xông về phía năm con Ngân Giáp Cương Thi mà A Ninh đang đối phó.

Kết quả năm con Ngân Giáp Cương Thi bị một băng đạn bắn xong liền bỏ qua A Ninh, lao thẳng về phía Địch Tinh Diệu.

Mắt thấy móng vuốt của con Ngân Giáp Cương Thi đi đầu sắp cào nát đầu Địch Tinh Diệu, mọi người đều cứu viện không kịp, chỉ có thể phẫn hận hét lên.

Thấy cảnh này, Trần Hạo hận không thể chửi thề.

Nhưng tình thế khẩn cấp cũng không lo được mấy cái vô dụng đó nữa.

Hắn buông lỏng pháp ấn đang kết dở, xách Đại Việt Long Tước Đao, thúc giục toàn bộ lực lượng Thanh Long huyết mạch, trong nháy mắt phóng đi!

Thân hình Trần Hạo hóa thành một đạo tàn ảnh phi phác về phía Địch Tinh Diệu.

Ngay khi mọi người tưởng Địch Tinh Diệu chết chắc, một thanh đao lấp lánh lục sắc lưu quang trong nháy mắt bay sát qua tai Địch Tinh Diệu. "Phốc" một tiếng, trực tiếp bạo đầu con Ngân Giáp Cương Thi đang chồm tới trước mặt hắn!

Chưa đợi hắn phản ứng, một đạo hắc sắc tàn ảnh đã phi tới bên cạnh, chộp lấy Đại Việt Long Tước Đao, tựa như một cơn cuồng phong chém dưa thái rau, đem bốn con Ngân Giáp Cương Thi phía sau chém thành mảnh vụn!

Lúc này mọi người mới phát hiện, hóa ra Trần Hạo trong quan đầu nguy cơ đã cứu Địch Tinh Diệu!

Giải Vũ Thần kích động không thôi, cảm kích hô: "Hạo gia, đa tạ đã cứu em trai tôi!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Không có gì, lùi về sau đi, còn lại giao cho tôi!" Giải Vũ Thần cũng thật sự sợ em trai và thủ hạ xảy ra chuyện nên cũng không còn cố kỵ mặt mũi, trực tiếp dẫn người chạy ra khỏi mộ thất.

Lúc này trong mộ thất trừ Trần Hạo, Hắc Hạt Tử, A Ninh, Tô Nan và Bàn Tử ra chỉ còn lại Kim Giáp Thi Vương và 14 con Ngân Giáp Cương Thi.

Trần Hạo cũng không lằng nhằng nữa, trực tiếp nói: "Mọi người đều lui ra sau lưng tôi, đống cương thi còn lại giao cho tôi đi!" Bàn Tử, A Ninh, Tô Nan và Thiên Chân đều đã cùng Trần Hạo xuống mộ mấy lần, cho nên với lời của Trần Hạo tuyệt đối phục tùng vô điều kiện.

Bốn người cấp công mấy chiêu bức lui đối thủ rồi chạy về cửa mộ thất.

Trần Hạo thì vung Đại Việt Long Tước Đao lần nữa cản Kim Giáp Thi Vương lại.

Hắc Hạt Tử tuy vô cùng bội phục thực lực của Trần Hạo, vừa rồi cũng thấy hắn thi triển đạo pháp một chiêu diệt Hồng Hống, nhưng dù sao ở đây còn một con Kim Giáp Thi Vương và 14 con Ngân Giáp Cương Thi, hắn thực sự không yên tâm để Trần Hạo một mình đối phó. "Hạo gia, bên ta đã chiếm thượng phong, không cần đơn thân

phạm hiểm nữa chứ?" Trần Hạo biết hắn có ý tốt, nhưng hắn cũng hoàn toàn nắm rõ thực lực đám cương thi này, cảm giác khẳng định không thành vấn đề.

Hắn cười nhạt: "Đa tạ Tề huynh hảo ý, nhưng chút Kim giáp, Ngân giáp cương thi này không làm khó được tôi!" Thấy hắn tâm ý đã quyết, Hắc Hạt Tử cũng không khuyên nữa, chỉ phi thân lùi về cửa mộ, tay vẫn cầm Hắc Kim Đoản Đao, hai mắt nhìn chằm chằm Trần Hạo, ý tứ là một khi Trần Hạo gặp nguy hiểm sẽ tức tốc cứu viện.

Nhưng bốn người Tô Nan bên cạnh lại thản nhiên tự nhược nhìn Trần Hạo, hoàn toàn không có chút lo lắng nào.

Hắc Hạt Tử kinh ngạc hỏi: "Tin tưởng Hạo gia vậy sao?

Chẳng lẽ không sợ chơi quá trớn?" Bàn Tử khinh thường bĩu môi: "Hạt Tử, tôi nói cho anh biết, Hạo gia bình thường tuy cao lãnh pha chút tự ngạo, nhưng việc cậu ấy làm chưa bao giờ hỏng, chờ xem kịch vui đi!" Tô Nan, A Ninh và Thiên Chân tuy không nói gì nhưng cũng lộ vẻ tán đồng.

Hắc Hạt Tử trong lòng càng thêm tò mò, thực sự không nhìn ra Trần Hạo rốt cuộc đánh thế nào để một mình đấu 15 con cương thi, trong đó có một Kim Giáp Thi Vương!

Chẳng lẽ còn có đạo pháp lợi hại hơn?

Cùng lúc đó, Trần Hạo và đám cương thi đã chiến một chỗ!

Hắn cố ý dẫn đám cương thi từ từ lùi về phía sâu trong mộ thất.

Khi đã đến vị trí mong muốn, Trần Hạo mạnh mẽ bổ một đao vào trường đao của Kim Giáp Thi Vương. "Oanh!

Ca sát!" Một tiếng nổ như sấm rền vang lên, Kim Giáp Thi Vương chẳng những bị chấn bay ra ngoài mà trường đao trong tay cũng bị chém đứt!

Đao này Trần Hạo thúc giục Thanh Long huyết mạch toàn lực nhất kích.

Chẳng những oanh bay Kim Giáp Thi Vương, trực tiếp đập ngã sáu bảy con Ngân Giáp Cương Thi, nơi đao mang đi qua, tất cả Ngân Giáp Cương Thi đều bị chém đứt hai chân!

Nhất thời, Kim Giáp Thi Vương và 14 con Ngân Giáp Cương Thi đều lăn thành một đoàn.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cắm ngược Đại Việt Long Tước Đao xuống đất, tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Tả phù lục giáp, hữu vệ lục đinh.

Hoàng thần, hậu hữu việt chương.

Thần thức, bất tị hào cường.

Cấp cấp như luật lệnh...

Chương 143

Phong Hỏa Lệnh!" "Oanh" một tiếng, một con Liệt Diễm Hỏa Long to như cái thùng nước, dài mười mấy mét từ kiếm chỉ bắn ra.

Hỏa Long lộn một vòng trên không trung rồi từ trên cao lao thẳng xuống đống cương thi đang lăn lóc!

Trong nháy mắt, 15 con cương thi đều bị lửa rồng bao trùm, cho dù là Kim Giáp Thi Vương thực lực mạnh nhất không ngừng huy vũ cán đao gãy cũng không thoát khỏi phạm vi công kích, càng đừng nói đến đám Ngân Giáp Cương Thi tay chân tàn khuyết kia!

Cuối cùng Liệt Diễm Hỏa Long mạnh mẽ va chạm, đem cả đám oanh thành mảnh vụn.

Khi lửa tắt, tất cả đã thành tro bụi! `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Kim Giáp Thi Vương một con, hoạch đắc 50 điểm thưởng.]` `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Ngân Giáp Cương Thi một con, hoạch đắc 20 điểm thưởng.]` `...` Tuy lại kiếm được 380 điểm thưởng, Trần Hạo cũng không quá để ý.

Dù sao trước đó cày đàn Thi Biệt và Ly Cổ được cả ngàn vạn điểm, chút này chưa đủ làm hắn kích động.

Thấy đã xong việc, A Ninh và mọi người vây quanh Trần Hạo, ngay cả đám Giải Vũ Thần bên ngoài cũng chạy vào.

Bàn Tử tặc lưỡi: "Hạo gia, một chiêu Phong Hỏa Lệnh diệt sát tất cả cương thi, khí thế này thực sự quá bá đạo.

Nhưng tiếc bộ khôi giáp của Ách Ba tướng quân và hai mươi bốn Giáo úy quá.

Nếu Hạo gia ra tay nhẹ hơn chút thì hai mươi lăm bộ khôi giáp thời Bắc Ngụy này chúng ta có thể bán hơn trăm triệu An Lạc tệ a!" Trần Hạo buồn cười đáp: "Cái ông Bàn Tử này, tham lam vô độ vừa thôi.

Hiện tại trong cổ mộ đã dọn sạch sẽ, minh khí ba tầng cổ mộ đều là của chúng ta, còn tiếc 25 bộ khôi giáp cổ đại sao?" Bàn Tử cười hắc hắc: "Bàn gia tôi chẳng phải là biết lo liệu cuộc sống sao." Tô Nan trêu chọc: "Tôi thấy anh kiếm tiền chưa đủ tiêu thì có." Ngay cả A Ninh cũng gật đầu: "Ừ, cô bé Tô Nan nói không sai." Nhất thời Bàn Tử bị đốp chát đến không nói được câu nào.

Ngược lại Địch Tinh Diệu và đám thủ hạ Giải Vũ Thần lại nhao nhao bày tỏ sự bội phục Trần Hạo, bộ dáng hệt như fan cuồng.

Duy chỉ có Hắc Hạt Tử ngẩn người nhìn Trần Hạo nửa ngày mới chấn kinh mở miệng: "Hạo gia, vừa rồi lúc tỷ thí chém giết cương thi binh sĩ với tôi, cậu không dùng loại đạo pháp này a!

Nếu lúc đó cậu dùng đại chiêu này, lão Tề tôi căn bản không có cửa so bì!" Trần Hạo thu đao vào vỏ, thản nhiên xua tay: "Tề huynh nói sai rồi.

Trước đó chúng ta so thân thủ và võ công, tôi sao có thể dùng đạo pháp chiếm tiện nghi của Tề huynh chứ?

Kỳ thực lúc đó tôi dùng Thanh Long huyết mạch chi lực đã là chiếm tiện nghi của Tề huynh lắm rồi." Hắc Hạt Tử bất đắc dĩ cười khổ: "Mặc kệ, đó đều là bản lĩnh của Hạo gia, Hạo gia nhân nghĩa nhường tôi một chiêu, lão Tề tôi lần này thật sự bội phục sát đất!" Khi Trần Hạo và mọi người nói chuyện, tại cửa mộ thất lại xuất hiện một người đàn ông che mặt, dùng ánh mắt cực kỳ mâu thuẫn nhìn Trần Hạo một lúc rồi xoay người rời đi.

Với năm giác quan được Thanh Long huyết mạch cường hóa, Trần

Hạo tự nhiên sớm phát hiện ra kẻ nhìn lén này.

Hắn cũng đoán được người này hẳn là Tam Thúc của Thiên Chân.

Nhưng kế hoạch của ông ta không liên quan gì đến Trần Hạo, hắn cũng lười nhiều chuyện nên giả vờ như không biết.

Sau đó mọi người nghỉ ngơi một lát, Trần Hạo dẫn Bàn Tử đi vơ vét tất cả minh khí có thể mang đi từ trong ra ngoài cổ mộ.

Khi mọi người nhìn thấy một màn chấn kinh này, Trần Hạo bất đắc dĩ lại phải dùng đạo pháp Tụ Lý Càn Khôn để che mắt.

Giải Vũ Thần và những người khác càng thêm bội phục sự thần bí và cường đại của hắn.

Tuy thi thể Trương Bất Tốn và Xà Mi Đồng Ngư biến mất giống hệt nguyên tác, nhưng Trần Hạo biết chỉ có Quỷ Tỷ Tài mới là chìa khóa thật sự mở cửa Thanh Đồng, Xà Mi Đồng Ngư chỉ là manh mối, vô quan khẩn yếu nên hắn chẳng thèm để ý.

Sau khi càn quét sạch sẽ cổ mộ, đoàn người Trần Hạo rút lui ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc vừa bước ra khỏi cổ mộ thôn Mê Vụ, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Trần Hạo. `[Đinh!

Túc chủ hoàn thành kỳ ngộ nhiệm vụ: Bảo đảm Giải Vũ Thần, Địch Tinh Diệu cùng sáu người thủ hạ sống sót ra khỏi cổ mộ.]` `[Túc chủ hoạch đắc phần thưởng: 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật' quyển hạ!]` Trong nháy mắt, 'Bàn Sơn Phân Giáp Thuật' quyển hạ hóa thành một đạo lưu quang chui vào đại não Trần Hạo.

Trong chớp mắt, hắn đã học được tất cả nội dung.

Lúc này mới biết, hóa ra quyển hạ ghi chép lại toàn là đạo pháp tấn công, phòng ngự và trấn áp âm hồn ác quỷ, cương thi yêu vật của

Đạo gia!

Thậm chí có không ít đạo pháp hỗ trợ phương diện khác.

Thảo nào quyển hạ trong hệ thống cần nhiều điểm thưởng hơn tổng cộng hai quyển thượng, trung cộng lại.

Bởi vì căn bản khi phái Bàn Sơn mới hình thành, thứ được chỉnh lý ghi chép lại đều là bảo điển học từ Mao Sơn, Lao Sơn Đạo gia, thậm chí cả bí thuật Tây Vực!

Bộ bảo điển này đã thất truyền khỏi phái Bàn Sơn từ mấy trăm năm trước.

Hèn chi người đời sau chỉ biết phái Bàn Sơn thiện trường pháp thuật 'Bàn Sơn Điền Hải Thuật' và 'Phân Sơn Quật Tử Giáp', hợp xưng là "Bàn Sơn Chi Thuật"!

Nguyên nhân là do bộ bảo điển này đã thất truyền khỏi Bàn Sơn phái mấy trăm năm a!

Phát hiện bí mật này lại còn được toàn bộ truyền thừa Bàn Sơn pháp thuật, Trần Hạo tự nhiên vui vẻ không thôi.

Lúc này, Hắc Hạt Tử đột nhiên đi tới hỏi: "Hạo gia, không biết trước đó trong mộ cậu nói có chuyện làm ăn muốn bàn là tình huống gì?" Trần Hạo lập tức hiểu ý Hắc Hạt Tử, tên này cùng Tiểu Ca (Trương Khởi Linh) một cái đức hạnh, chỉ cần ra khỏi mộ là chắc chắn định một mình rời đi.

Cho nên hắn mới gọi lại.

Trần Hạo cười nhạt: "Tề huynh, trước đó trong mộ chắc cũng thấy lực phòng ngự cường hãn của bộ đồ trên người Bàn Tử rồi chứ?" Hắc Hạt Tử hâm mộ gật đầu: "Xác thực là bảo bối, vũ khí lạnh bình thường căn bản không thể phá phòng.

Nếu tôi đoán không lầm, Hạo gia, Thiên Chân và hai vị cô nương kia đều mặc loại bảo giáp này phải không?" Trần Hạo gật đầu thừa nhận: "Không sai, bộ quần áo này dùng da Chúc Long tiến hóa thành Giao Long và da Cự Mãng chế tác thành, tôi đặt tên là Giao Long Chiến Y.

Giao Long Chiến Y không chỉ chống được vũ khí lạnh, ngay cả súng trường và súng lục ở cự ly nhất định cũng không thể phá phòng.

Đồng thời còn có thể điều tiết nhiệt độ và nhiều công năng đặc thù khác." Nghe vậy, Hắc Hạt Tử càng thêm hứng thú: "Đã Hạo gia muốn bàn chuyện làm ăn với tôi, lại nói ra đủ loại điểm tốt của Giao Long Chiến Y, xem ra Hạo gia đã nhìn trúng món đồ nào của lão Tề tôi rồi!" Trần Hạo cười: "Không sai, tôi nhìn trúng cây Hắc Kim kia.

Không biết Tề huynh có chịu cắt tình yêu không?" Hắc Hạt Tử lập tức rối rắm.

Hắn cũng rất thích cây Hắc Kim Đoản Đao này, tuy mới vào tay mấy tháng chưa đạt đến mức như cánh tay sai sử, nhưng muốn hắn từ bỏ thì thật sự có chút không nỡ.

Vấn đề là vũ khí thì có thể tìm, nhưng bảo mệnh thần khí như Giao Long Chiến Y thì khả ngộ bất khả cầu.

Hắn tin nếu lần này từ chối đề nghị của Trần Hạo, sau này chắc chắn sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Dù có may mắn giết được Giao Long thì cũng tuyệt đối không làm ra được Giao Long Chiến Y tinh xảo như vậy.

Đùa sao, hàng hệ thống xuất phẩm đương nhiên không phải người thế giới này có thể làm được.

Chương 144

Trần Hạo hiểu sự chấp nhất của Hắc Hạt Tử với vũ khí.

Sau này hắn thu Thiên Chân làm đồ đệ, qua đoạn dạy chọn vũ khí là có thể thấy Hắc Hạt Tử là người thực sự biết dùng đao.

Trần Hạo lại lấy ra một viên Dưỡng Nguyên Đan nói: "Tôi cũng hiểu Tề huynh khó xử.

Thế này đi, tôi thêm một viên Dưỡng Nguyên Đan.

Tuy không thể trị khỏi bệnh mắt của Tề huynh nhưng lại là thánh dược trị liệu nội ngoại thương.

Chỉ cần chưa chết, phục dược này vào tuyệt đối có thể hồi phục thương thế nhanh chóng.

Nếu Tề huynh không tin có thể hỏi Tiểu Hoa gia, cậu ấy từng ăn một lần rồi." Hắc Hạt Tử lắc đầu: "Nhân phẩm của Hạo gia tôi tin được, không cần hỏi Tiểu Hoa gia.

Kỳ thực chỉ riêng giá trị của Giao Long Chiến Y đã không thua kém Hắc Kim Đoản Đao rồi.

Vừa rồi tôi do dự là vì thực sự quá thích thanh đao này.

Nhưng đã Hạo gia trượng nghĩa sảng khoái, lão Tề tôi cũng không lằng nhằng.

Tôi dùng Hắc Kim Đoản Đao đổi Giao Long Chiến Y của Hạo gia, Dưỡng Nguyên Đan thì thôi, như vậy Hạo gia thiệt thòi quá!" Thấy Hắc Hạt Tử đồng ý, Trần Hạo trực tiếp nhét Dưỡng Nguyên Đan vào tay hắn: "Lời Trần Hạo tôi nói ra không bao giờ có đạo lý thu lại.

Đã Tề huynh đồng ý giao dịch thì Dưỡng Nguyên Đan này nhất

định phải nhận.

Về phần Giao Long Chiến Y, tôi về làm ba ngày là xong, Tề huynh có thể tới nhà tôi lấy." Thấy Trần Hạo "trượng nghĩa hào phóng" như vậy, Hắc Hạt Tử cũng không dài dòng, trực tiếp rút Hắc Kim Đoản Đao cả vỏ từ sau lưng đưa cho Trần Hạo. "Đã vậy tôi xin nhận, ba ngày sau nhất định tới cửa bái phỏng Hạo gia." Nói xong, Hắc Hạt Tử quả nhiên chào hỏi nhóm Giải Vũ Thần rồi một mình rời đi.

Trần Hạo cầm Hắc Kim Đoản Đao, trong lòng vui như mở cờ!

Một viên Dưỡng Nguyên Đan tốn có 50 điểm thưởng đổi, dùng da Chúc Long và Cự Mãng có sẵn trong hệ thống cũng chỉ tốn 50 điểm thưởng là làm được một bộ chiến y.

Tuy dược liệu hiếm nhưng trong không gian trữ vật còn cả đống, căn bản không đáng kể.

Ngược lại thần binh lợi khí như Hắc Kim Đoản Đao ít nhất phải tốn mấy ngàn mấy vạn điểm thưởng mới đổi được từ hệ thống.

Vụ buôn bán này tuyệt đối là lãi to!

Kết quả chưa vui được bao lâu, chuyện tốt lại đến. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ thanh trừ tất cả nguy hiểm trong cổ mộ thôn Mê Vụ, không gian trữ vật mở rộng đến 40 mét khối.]` Thấy lần này hệ thống hào phóng trực tiếp mở rộng thêm 10 mét khối, Trần Hạo trong lòng sướng rơn!

Sau khi ra khỏi cổ mộ, Tô Nan vẫn luôn nhìn chằm chằm Hắc Hạt Tử, khi thấy hắn đưa Hắc Kim Đoản Đao cho Trần Hạo rồi đi, trong lòng cô lập tức kích động.

Kết quả chưa đợi cô hỏi, Trần Hạo đã đưa Hắc Kim Đoản Đao cho cô.

Nhất thời, tiểu mỹ nữ Tô Nan chưa đến 20 tuổi trong lòng ngọt ngào không thôi!

Chỉ thấy cô nàng tựa như cô bé con chạy đến trước mặt A Ninh cười nói: "A Ninh tỷ xem, em cũng có thần binh lợi khí rồi!" Sau đó lại trừng mắt nhìn Bàn Tử: "Xem sau này anh còn dùng Cổ Đĩnh Đao bắt nạt bổn tiểu thư được không?" Nhất thời, mọi người đều bị bộ dáng trẻ con của cô chọc cười.

Sau khi từ Mê Vụ Thôn trở về Quý Châu, tôi đưa Thiên Chân quay lại Trường Sa, để cậu ta tìm Tam Thúc hỏi cho ra lẽ.

Giải Vũ Thần thì được tôi gọi quay về Bắc Kinh cùng, dù sao cũng cần nhờ cậu ta giúp bán một phần minh khí.

Quan trọng nhất là lần này dù sao cũng đã kề vai chiến đấu, tôi lại có ý muốn giao hảo, nên đã trích ra một phần mười trong số hàng trăm món minh khí thời Chiến Quốc - Bắc Ngụy mang ra được để chia cho Giải Vũ Thần.

Hành động hào phóng này lập tức thu được thiện cảm của cậu ta.

Bởi vì Giải Vũ Thần rất rõ ràng, nếu không có nhóm của tôi, đừng nói là mang minh khí ra bán, ngay cả cái mạng nhỏ cũng có thể đã bỏ lại trong cổ mộ.

Hơn nữa tôi lại giao một nửa số minh khí cho công ty nhà họ Giải tiêu thụ, cũng coi như gián tiếp giúp đỡ công ty cậu ta, Giải Vũ Thần tự nhiên cảm kích không thôi.

Còn một nửa số minh khí còn lại, tôi giao cho Tân Nguyệt Phạn Điếm phụ trách đấu giá.

Đương nhiên, tôi sẽ không ra mặt, nên vụ làm ăn lần này toàn quyền giao cho Bàn Tử phụ trách.

Bàn Tử vốn hứng thú với việc buôn bán minh khí cực cao, tự

nhiên vui vẻ nhận lời ngay.

Dù sao mấy trăm món minh khí này, cậu ta cũng có phần mà.

Trở về biệt thự ở Bắc Kinh, ba người chúng tôi tắm rửa, ăn một bữa no nê rồi ai về phòng nấy ngủ một giấc ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, vừa ăn cơm xong, Tô Nan đã kéo A Ninh đi tỷ thí thiết tha.

Vừa có được Hắc Kim Đoản Đao, Tô Nan còn chưa thấy đã nghiền đây mà!

Một mình buồn chán, tôi dứt khoát làm xong bộ Giao Long Chiến Y đã hứa với Hắc Hạt Tử.

Ba ngày sau, tôi mới đưa cho hắn để tránh bị nghi ngờ, chứ thực ra chỉ mất vài phút là xong.

Trong lúc tôi đang buồn chán kiểm kê vật phẩm trong không gian trữ vật, đột nhiên phát hiện bên cạnh đống răng lão của Chúc Long, trong góc có một viên châu nhỏ cỡ hai centimet, lấp lánh ánh sáng trắng nhàn nhạt!

Lúc đó tôi chỉ mải lột da Chúc Long và Cự Mãng, mấy cái răng già kia là do Thiên Chân lộng xuống ném cho, nên tôi cũng chẳng nhìn kỹ xem là thứ gì.

Tôi cầm ra ngắm nghía nửa ngày cũng không hiểu là vật gì.

Kết quả hỏi Hệ thống mới biết, thứ này là nội đan của con Cự Mãng.

Nếu cho người uống vào, không chỉ có thể tăng cường toàn diện các tố chất thân thể, mà còn đạt được hiệu quả bách độc bất xâm.

Tôi kinh ngạc nói: "Hệ thống huynh, thứ này không phải giống với viên nội đan của con Lục Sí Phi Thiên Ngô Công mà Chá Cô Tiếu nuốt

trong Nộ Tinh Tương Tây sao?" [Đinh!

Túc chủ nói đúng, tuy rằng bất đồng chủng loại nội đan, nhưng hiệu quả không chênh lệch lắm.] Tôi vui mừng hỏi: "Vậy nếu tôi uống vào thì cũng có hiệu quả này à?" [Túc chủ ngáo rồi à?

Đã có huyết mạch Thanh Long rồi, thứ này đối với túc chủ căn bản vô dụng, hiểu không?] Được rồi, Hệ thống cũng nhịn không được mà "thổ tào" tôi!

Tôi đạm nhiên cười, lập tức thắc mắc.

Đã là Cự Mãng mà cũng có nội đan, chẳng có lý nào Chúc Long tiến hóa thành Giao Long lại không có?

Chương 145

"Chẳng lẽ lúc đó ta bỏ sót?" Hệ thống giải thích: [Thần hồn, huyết mạch và nội đan của Chúc Long đều đã bị huyết mạch Thanh Long của túc chủ hấp thu rồi, nếu không làm sao có thể sản sinh huyết mạch tiến hóa?

Cho nên Chúc Long không để lại nội đan cũng là chuyện bình thường.] Nghe xong, tôi dở khóc dở cười: "Xem ra phát hiện được viên nội đan này là phải cảm ơn huyết mạch Thanh Long chướng mắt con Cự Mãng kia, nếu không thì ngay cả viên này cũng chẳng còn!" Nhưng ngay sau đó, tôi lại phạm sầu.

Dù sao trong nhóm nhỏ còn có Bàn Tử, A Ninh và Tô Nan, tổng cộng ba người.

Viên nội đan này tôi không dùng, chắc chắn chỉ có thể cho ba người họ.

Nhưng một viên nội đan mà ba người chia, cho ai hay không cho ai đều không ổn!

Cuối cùng tôi quyết định, cứ giữ lại trước đã, đợi sau này kiếm thêm hai viên nữa thì dễ chia hơn.

Nghĩ vậy, tôi thu Cự Mãng nội đan vào không gian trữ vật. ...

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã trôi qua một tháng.

Trong thời gian này, ngoài việc dạy cho Bàn Tử, Tô Nan, A Ninh hai môn bí thuật của phái Bàn Sơn là "Bàn Sơn Điền Hải Thuật" và "Phân Sơn Quật Tử Giáp", tôi còn truyền thụ cho họ một số kinh nghiệm xuống đấu (trộm mộ) trong truyền thừa Bàn Sơn.

Đương nhiên, đạo pháp của phái Bàn Sơn thì ba người họ học

không nổi, dù sao cũng không có pháp lực!

Nhưng dù vậy, Bàn Tử và hai cô gái hiện tại cũng coi như truyền nhân chính tông đàng hoàng của Bàn Sơn, ngay cả cái danh "Mạc Kim Giáo Úy" mà Bàn Tử hay treo bên miệng cũng không thèm nhắc tới nữa.

Dù sao cái đó trước đây chỉ là để lấy chút mặt mũi trong nghề, mới đem ra lòe người ta thôi.

Cùng lúc đó, trong một tháng này, cả giới trộm mộ An Lạc đều bị đại danh "Liệt Hải Thiên Sư" làm cho chấn động!

Đầu tiên là việc tôi liên tục đấu giá hai đợt đồ cổ "đại khai môn" (hàng thật giá thật) trọng khí tại Tân Nguyệt Phạn Điếm với số lượng không nhỏ.

Sau đó lại diệt sạch một đội đặc biệt của nhà họ Uông.

Tiếp đến, đám con cháu thế hệ trẻ của bốn nhà Trần, Hoắc, Tề trong Lão Cửu Môn không chỉ bị tôi giam lỏng, mà hơn hai trăm tên thủ hạ đi cùng cũng bị diệt sạch!

Cuối cùng bốn nhà kia phải nhận thua, bỏ tiền chuộc người.

Gần đây giới trộm mộ lại nghe tin, tổ chức trộm mộ lớn nhất nước ngoài là tập đoàn của Cầu Đức Khảo đã bị tôi xử đẹp năm sáu trăm người.

Thậm chí Cầu Đức Khảo còn bị phá hủy một cái sào huyệt, chật vật không chịu nổi!

Kết quả không lâu sau, tôi lại tung ra năm sáu trăm món minh khí đỉnh cấp thời Chiến Quốc - Bắc Ngụy, phân tán bán ra tại Tân Nguyệt Phạn Điếm và công ty Giải gia.

Chỉ riêng lần mua bán này, tôi ít nhất đã thu về hàng chục tỷ USD!

Quan trọng nhất, một số người thạo tin còn thu được tình báo rằng nhà họ Uông lại có thêm một đội hành động đặc biệt tinh anh bỏ mạng trong tay tôi.

Phải biết rằng đám này không phải lâu la bình thường, thân thủ từng người đều là bách lý thiêu nhất!

Về phía quốc gia, họ cũng đã nhận được tin tức về cổ mộ Mê Vụ Thôn.

Tuy lần này tôi mang ra nhiều minh khí, nhưng trong mộ vẫn còn lưu lại những món đồ lớn, huống hồ chỉ riêng cái cổ mộ kia đã có giá trị to lớn với giới khảo cổ.

Có thể nói, chỉ trong ngắn ngủi một tháng, đại danh Liệt Hải Thiên Sư của phái Bàn Sơn không chỉ vang danh giới trộm mộ trong và ngoài nước, mà ngay cả chính phủ cũng cực kỳ coi trọng.

Tuy chính phủ cũng muốn đưa tôi ra trước vành móng ngựa, chỉ tiếc là tôi đã sớm có chuẩn bị, bọn họ căn bản không tìm ra!

Một ngày nọ, tôi vừa tắm rửa xong, chuẩn bị xuống lầu ăn sáng thì trong ý thức hải đột nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của Hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành Nhiệm vụ Chung cực của Chi phí thế giới: Khiến danh vọng phân chi Bàn Sơn - Liệt Hải Thiên Sư áp đảo tất cả các môn phái trộm mộ!] [1.

Thưởng túc chủ bí kỹ Tá Lĩnh: 'Thính phong văn lôi biện long chi pháp'.] [2.

Thưởng túc chủ hai tấm Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả.] [3.

Hệ thống nâng cấp thành Thần Cấp Lựa Chọn Hệ Thống.] [4.

Khai mở quyền hạn Xuyên việt cho túc chủ.] Tôi ngẩn người.

Vẫn luôn nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ chung cực của vị diện, sao tự nhiên lại âm thầm hoàn thành rồi?

Vốn luôn điềm tĩnh ung dung, lúc này tôi cũng phải ngây ra!

Đứng hình mất một lúc, tôi mới phản ứng lại.

Phần thưởng đầu tiên, "Thính phong văn lôi biện long chi pháp" thì tôi biết.

Trong cốt truyện *Nộ Tinh Tương Tây*, khôi thủ Tá Lĩnh là Trần Ngọc Lâu rất giỏi thuật này.

Hệ thống nâng cấp thành Thần Cấp Lựa Chọn, cái này tôi cũng quen thuộc.

Dù sao trước khi xuyên không, mấy cuốn tiểu thuyết mạng cũng là món ăn tinh thần những lúc buồn chán.

Nhưng phần thưởng hai tấm Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả và quyền hạn Xuyên việt thì tôi thực sự không hiểu lắm.

Tôi liền hỏi: "Hệ thống huynh, Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả và quyền hạn Xuyên việt là thế nào?" [Là Liệt Hải Thiên Sư uy trấn thế giới trộm mộ, sao có thể không có thủ hạ tinh nhuệ chứ?

Cho nên Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả cũng ứng vận mà sinh.

Thẻ này dùng để chỉ định hai người trở thành Hộ Pháp Sứ Giả của túc chủ.] Hệ thống trả lời xong, tôi tiếp tục hỏi: "Vậy Hộ Pháp Sứ Giả cụ thể có công năng gì?" [Công năng có hai điểm.

Thứ nhất, có thể khiến người được sử dụng thẻ nhận được một hạng năng lực của túc chủ.

Thứ hai, người trở thành Hộ Pháp Sứ Giả có thể tùy tùng túc chủ xuyên việt sang các thế giới khác.

Đương nhiên, người trở thành Hộ Pháp Sứ Giả cũng sẽ vĩnh viễn

trung thành tuyệt đối với túc chủ.] Tôi nghe xong kinh ngạc hỏi: "Nói như vậy, chẳng phải tôi cũng có thể cho người dùng thẻ sở hữu huyết mạch Thanh Long sao?" [Túc chủ nghĩ nhiều rồi.

Tuy huyết mạch Thanh Long là một năng lực đặc thù, nhưng nó diễn sinh ra rất nhiều năng lực khác, ví dụ như tố chất thân thể tăng mạnh, mắt nhìn đêm, Long uy, trường sinh bất lão v.v...

Đó không phải là một kỹ năng đơn lẻ có thể bao hàm!] Thực ra lúc hỏi tôi cũng đã có suy đoán trong lòng.

Chương 146

Quả nhiên đoán trúng, xem ra Hệ thống không có lỗ hổng để lách luật.

Tôi lại hỏi: "Hệ thống huynh, vừa rồi nói huyết mạch Thanh Long có thể trường sinh.

Vậy hiện tại tuổi thọ của tôi là bao nhiêu năm?" [Với lực lượng huyết mạch Thanh Long hiện tại, có thể bảo đảm túc chủ 300 năm tuổi thọ.

Muốn kéo dài tuổi thọ, thậm chí đạt hiệu quả trường sinh bất lão, túc chủ bắt buộc phải tiếp tục không ngừng hấp thu huyết mạch các loại dị thú viễn cổ để đạt hiệu quả tiến hóa huyết mạch Thanh Long.] Hiểu rõ rồi, tôi lại hỏi: "Vậy khai mở quyền hạn Xuyên việt là ý gì?

Chẳng lẽ có thể cho tôi tùy ý xuyên việt các thế giới sao?

Còn nữa, nếu tôi xuyên việt đi rồi thì thế giới này tính sao?

Tôi có thể quay về không?

Hay là, tôi có thể không xuyên việt được không?" [Khai mở quyền hạn xuyên việt là chỉ định một số thế giới câu chuyện để túc chủ tiến hành lựa chọn.

Một khi túc chủ xuyên việt sang thế giới khác, thế giới Đạo Mộ sẽ trở thành Chủ thế giới.

Thế giới túc chủ xuyên qua sẽ tiến hành dung hợp với thế giới Đạo Mộ.

Cho nên, túc chủ muốn quay về thế giới Đạo Mộ là hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ là trên dòng thời gian sẽ có chút sai lệch, nhưng vấn đề không lớn.

Còn về việc túc chủ không muốn xuyên việt sang thế giới khác cũng được.

Chỉ là nếu như vậy, bổn hệ thống sẽ thoát ly khỏi túc chủ.

Từ nay về sau, huyết mạch Thanh Long của túc chủ sẽ không thể tiếp tục tiến hóa, cho đến khi túc chủ sống đến 300 tuổi thì sẽ già chết tự nhiên.] Tôi vừa nghe thấy việc xuyên việt sang thế giới khác sẽ dung hợp vào thế giới Đạo Mộ, lập tức không còn lo lắng nữa.

Vốn là kẻ thích mạo hiểm, xuyên việt sang thế giới khác không chỉ có thể tiếp tục cường hóa huyết mạch Thanh Long để đạt trường sinh bất lão, thậm chí còn có thể dung hợp thế giới đó vào đây, chuyện có lợi vô hại như vậy tội gì không làm?

Thế là tôi cười hỏi: "Vậy tiếp theo tôi sẽ xuyên việt đến thế giới nào?

Khi nào thì bắt đầu?" [Túc chủ có một tháng lưu lại thế gian, sau một tháng túc chủ bắt buộc phải tiến hành xuyên việt.

Về việc túc chủ muốn xuyên qua thế giới nào, mời túc chủ tự mình lựa chọn.] Dứt lời, trong đầu tôi hiện ra giao diện lựa chọn thế giới xuyên qua: 《Hoàng Bì Tử Phần》, 《Nộ Tinh Tương Tây》, 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》, 《Mục Dã Quỷ Sự》.

Tuy chỉ có bốn thế giới kịch tình để chọn, nhưng tôi liếc mắt cái là hiểu ngay, đây rõ ràng là bốn phó bản niên đại khác nhau của *Ma Thổi Đèn* mà! *Nộ Tinh Tương Tây* không cần nói, bối cảnh Dân quốc An Lạc. *Hoàng Bì Tử Phần* là thời kỳ thanh niên trí thức lên núi xuống làng. *Tinh Tuyệt Cổ Thành* là chuyện sau cải cách mở cửa.

Còn *Mục Dã Quỷ Sự*, đó là chuyện đời con của Hồ Bát Nhất sau khi trưởng thành rồi!

Cái thời kỳ đặc biệt kia tôi đã chán ngấy, thời đại đó căn bản không thể chơi đùa thoải mái được, nên cái này chắc chắn gạch tên. *Mục Dã Quỷ Sự* niên đại thậm chí còn sau cả kịch tình Sa Hải, càng không thú vị.

Cuối cùng chỉ còn *Nộ Tinh Tương Tây* và *Tinh Tuyệt Cổ Thành* là tôi hứng thú.

Về dòng thời gian, đều có thể nối tiếp thời điểm hiện tại.

Suy tư một lát, tôi quyết định lần này xuyên việt *Nộ Tinh Tương Tây* chơi một chút trước.

Dù sao đó là thời kỳ Dân quốc.

Trước khi xuyên không, cả hai đời tôi đều chỉ tìm hiểu Dân quốc qua sách vở hoặc phim ảnh.

Cho nên muốn đích thân trải nghiệm xem Dân quốc rốt cuộc là cảm giác thế nào.

Quan trọng nhất, một khi kịch tình *Nộ Tinh Tương Tây* và thế giới Đạo Mộ dung hợp, tôi có khả năng sẽ gặp được kịch tình Lão Cửu Môn ở bên đó.

Dù sao hai câu chuyện đều diễn ra vào thời Dân quốc mà!

Nghĩ đến đây, tôi nói: "Vậy tôi chọn Nộ Tinh Tương Tây làm thế giới tiếp theo." [Được, túc chủ lựa chọn Nộ Tinh Tương Tây hoàn tất, một tháng sau khai mở xuyên việt.] Lúc này tôi lại hỏi: "Vậy cái Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả kia dùng thế nào?" [Đơn giản, chỉ cần túc chủ chỉ định rõ người với hệ thống, đối phương sẽ trở thành Hộ Pháp Sứ Giả của túc chủ, bất kể đối phương có đồng ý hay không.] Cái này ngầu à nha!

Tuyệt đối là một tấm thẻ cưỡng chế không nói lý lẽ!

Nhưng đã chọn Hộ Pháp Sứ Giả thì chắc chắn phải chọn bạn bè thân thiết, tôi tự nhiên sẽ hỏi ý nguyện đối phương.

Dù sao đó đều là đồng bạn tốt của tôi, tôi không thể gài họ được.

Hiểu rõ xong xuôi, tôi tiện thể học luôn "Thính phong văn lôi biện long chi pháp", sau đó thoát khỏi ý thức hải.

Tiếp theo, phải đi hỏi Bàn Tử, A Ninh và Tô Nan xem ai nguyện ý trở thành Hộ Pháp Sứ Giả. ...

Qua sự dò hỏi của tôi, A Ninh và Tô Nan tự nhiên nguyện ý luôn đi theo.

Bàn Tử tuy cũng không vấn đề gì, nhưng tôi mới biết Bàn Tử còn có cha mẹ tại thế, trong nguyên tác không hề nói rõ.

Nhất là gần đây Bàn Tử đi theo tôi kiếm được tiền lớn, càng muốn phụng dưỡng cha mẹ cho tốt.

Hiểu rõ những điều này, trong lòng tôi đã có lựa chọn.

Sau đó tôi đem chuyện Hộ Pháp Sứ Giả, thậm chí cả chuyện xuyên việt thế giới, "chế biến" lại một chút rồi kể cho hai cô gái nghe.

Đại ý là tôi có được năng lực đặc biệt có thể xuyên việt thời gian, cần đi đến các thế giới khác làm việc.

Có thể giúp Tô Nan và A Ninh đạt được một loại năng lực để trở thành Hộ Pháp của Liệt Hải Thiên Sư phái Bàn Sơn.

Nhưng một khi lựa chọn, sẽ không thể đổi ý, chỉ có thể đi theo tôi không ngừng xuyên việt các thời đại.

Nhưng tôi không nói cho hai nàng biết, thực ra người ở thế giới khác cũng chẳng khác gì chúng ta, không phải là nhân vật trong phim ảnh.

Lại càng không nói những thế giới xuyên qua thực chất là cốt truyện trong tiểu thuyết hay phim.

Chương 147

Dù sao hai người họ đang sờ sờ ngay trước mặt, tôi không muốn làm những chuyện vô nghĩa khiến họ thêm phiền não.

Hai cô gái vốn có tình cảm với tôi, hiện tại đều là trẻ mồ côi không cha không mẹ, nên A Ninh và Tô Nan đều không chút do dự đồng ý.

Xem ý tứ của họ, dường như có thể trở thành Hộ Pháp Sứ Giả, đi theo tôi xuyên việt thời gian là chuyện rất vui vẻ!

Xác định xong, tôi vào ý thức hải bảo Hệ thống dùng thẻ cho A Ninh và Tô Nan.

Tiếp đó, tôi nhìn bảng thuộc tính của mình, suy nghĩ nên chia sẻ năng lực nào cho họ đây?

Tinh thông súng đạn?

Hai nàng đều không tệ khoảng này.

Tinh thông Đông y?

Mình tôi có là đủ rồi, lãng phí.

Bế khí công và Cổ võ?

Tôi đã bắt đầu dạy cho họ rồi, không đáng lãng phí cơ hội.

Tinh thông lặn, lái tàu?

Thủy tính của A Ninh và Tô Nan đều rất tốt, sau này có thể từ từ luyện.

Còn lái tàu thì quá gà mờ, không ý nghĩa lắm.

Tinh thông giám định đồ cổ?

Nhãn lực hai nàng cũng không kém, huống hồ có tôi ở đây, học cái

đó làm gì?

Lúc này kỹ năng còn lại của tôi chỉ có: Huyết mạch Thanh Long, Đạo thuật, Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật và Thính Phong Văn Lôi Biện Long Chi Pháp.

Nói thực, mấy kỹ năng này thật sự rất ngầu!

Nhưng tôi cứ cảm thấy, chỉ học được một món trong số đó thì hơi lãng phí cơ hội quý giá của Hộ Pháp Sứ Giả!

Huyết mạch Thanh Long thì căn bản không thể chia sẻ hoàn chỉnh được.

Cuối cùng tôi quyết định, cho họ năng lực Tuổi Thọ là tốt nhất!

Tuy chỉ là một năng lực diễn sinh của huyết mạch Thanh Long, nhưng một khi hai nàng có tuổi thọ ngang với tôi, chỉ cần huyết mạch Thanh Long không ngừng tiến hóa, hai người họ cũng có thể cùng tôi trường sinh bất lão.

Có thời gian vô hạn, muốn học kỹ năng gì mà chẳng được?

Nghĩ là làm, tôi bảo Hệ thống phú cho hai nàng tuổi thọ giống hệt tôi!

Trong chốc lát, A Ninh và Tô Nan đều cảm thấy trong cơ thể tràn trề sức sống!

Sau đó tôi lấy ra viên Cự Mãng nội đan, nói cho hai nàng biết hiệu quả, để họ thương lượng xem ai dùng.

Tôi đảm bảo không lâu nữa sẽ bù cho người còn lại.

Dù sao sắp tới là xuyên qua thế giới *Nộ Tinh Tương Tây*, con Lục Sí Phi Thiên Ngô Công kia cũng có một viên nội đan đang chờ đấy!

Lần này A Ninh thể hiện phong phạm đại tỷ, sau một hồi đùn đẩy,

Cự Mãng nội đan được A Ninh nhường cho Tô Nan.

Nghe nói không lâu nữa sẽ có viên khác, Tô Nan cũng không từ chối nữa!

Khi Tô Nan nuốt viên nội đan, lập tức cảm thấy sức mạnh, tốc độ, phản ứng, cường độ thân thể và ngũ giác đều tăng lên biên độ lớn.

Với nhãn lực của tôi, không khó để nhận ra các chỉ số cơ thể của Tô Nan hiện tại tuy còn kém Tiểu Ca, nhưng đã nhỉnh hơn Hắc Hạt Tử một chút!

Biết Tô Nan được lợi lớn, A Ninh cũng mừng thay cho cô ấy.

Xong việc nhà, hôm sau tôi gọi Bàn Tử đến biệt thự.

Tôi giao toàn bộ hơn 100 tỷ tệ An Lạc trong tay cho cậu ấy, bảo cậu ấy thông qua kênh của Tân Nguyệt Phạn Điếm và Giải Vũ Thần đổi lấy 20 tấn vàng mang về, đại khái trị giá khoảng 7 tỷ 40 triệu tệ.

Số vàng này ở thời Dân quốc ít nhất cũng tương đương một ngàn vạn đại dương, gặp năm được mùa còn có giá trị hơn nữa!

Hơn ba mươi tỷ tệ còn lại đều đưa cho Bàn Tử để cậu ta đi chiêu mộ những đứa trẻ mồ côi 16-17 tuổi có nhân phẩm đáng tin cậy, sau đó từ từ huấn luyện thành môn nhân phái Liệt Hải Thiên Sư.

Dù sao sau này phải quay về thời đại này, nếu không có thế lực của riêng mình thì mất mặt lắm!

Đương nhiên, tôi chắc chắn phải chuẩn bị một ít súng phun lửa mini, mặt nạ phòng độc, bình dưỡng khí mini, cùng dao găm và đao Kukri (dao quắm) siêu hợp kim để phòng thân.

Cũng như lương khô quân dụng, nước khoáng, rượu Mao Đài lâu năm, đồ ăn chín hút chân không và thuốc men, dù sao để trong không gian trữ vật thì thời gian là hằng số, căn bản không bị biến chất.

Về phần vũ khí nóng, trong kho của tôi còn một đống lớn!

Ngay cả đám môn nhân cô nhi sắp chiêu mộ, tôi cũng chuẩn bị sẵn một trăm thanh đao siêu hợp kim có khắc Phá Sát Phù.

Mấy cái này với tôi giờ chỉ là tiền lẻ.

Lo xong xuôi mọi việc, không gian trữ vật 40 mét khối của tôi chỉ còn lại chưa đến mười mét khối trống.

Cuối cùng Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, cậu kiếm đống đồ này làm gì thế?" "Tôi cảm giác hình như sắp phải đi xa, rất lâu sẽ không về ấy mà." Biết bí mật của tôi, Tô Nan và A Ninh đều cười không nói.

Tôi cũng không thể không cảm thán, Bàn Tử tuy không tinh tế như phụ nữ, nhưng giác quan thứ sáu chuẩn không chịu được.

Nhưng đã xác định Bàn Tử không thể thành Hộ Pháp Sứ Giả, càng không thể đi theo xuyên việt, tôi cũng không nói sự thật, chỉ bảo có việc cần làm, một thời gian sẽ về, bảo cậu ấy đừng lo lắng.

Bàn Tử tin tưởng tôi vô điều kiện, vui vẻ rời đi chuẩn bị cho đại nghiệp chiêu mộ môn nhân.

Điều Bàn Tử không ngờ tới là, khi gặp lại tôi, thế lực của phái Liệt Hải Thiên Sư tại thế giới Đạo Mộ đã lớn mạnh đến mức nghe rợn cả người!

Lúc này, tôi đã nghỉ ngơi được một tháng, cười nói: "A Ninh, Tô Nan, chúng ta đi thời Dân quốc chơi nào, chuẩn bị xong chưa?" Hai cô gái hưng phấn gật đầu liên tục.

Tôi liền nói trong ý thức hải: "Hệ thống huynh, có thể bắt đầu xuyên việt thế giới Nộ Tinh Tương Tây rồi!" ...

Chương 148

Tôi, Tô Nan và A Ninh chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể như bị cuốn vào vòng xoáy.

Khi cảm giác chân chạm đất thực, mắt có thể nhìn thấy vật thì mới phát hiện chúng tôi đã xuất hiện trong một khu rừng rậm rạp giữa núi non.

Hiện tại trời tối đen, tôi ngước mắt nhìn vị trí trăng sao, đại khái đoán chừng là khoảng một hai giờ sáng.

Không khí xung quanh cực kỳ ẩm ướt, trên cây cối và bụi cỏ treo đầy những giọt nước dày đặc.

Không cần nói cũng biết nơi này vừa tạnh một trận mưa lớn.

Tô Nan nhìn quanh một lượt, tò mò hỏi: "Trần Hạo, đây là thế giới Dân quốc bảy tám mươi năm trước à?" Tôi cũng không biết hiện tại thế giới *Nộ Tinh Tương Tây* có phải đã dung hợp với thế giới Đạo Mộ chưa.

Nhưng đã là Hệ thống nói thì tự nhiên là thật.

Còn việc có phải ở Bình Sơn hay không, phải xác định lại mới biết.

Xuyên việt đúng thời điểm này, cũng không biết cốt truyện đã phát triển đến đâu rồi!

Tôi gật đầu: "Chắc là không sai đâu." A Ninh quan sát tình hình xung quanh, phỏng đoán: "Xem địa hình địa mạo nơi này, lại có khí hậu kiểu này, hình như là vùng núi phía Nam nước An Lạc chúng ta.

Chỉ không biết cụ thể là chỗ nào." Tôi cười nhạt: "Chỗ này chắc là địa phận Tương Tây, vị trí chính xác thì phải tìm người hỏi mới biết."

Thế là ba người chúng tôi thấp một chân cao một chân, men theo đường núi không ra đường lối mà đi xuống.

Đồng thời tôi cũng thi triển Vọng Khí Thuật, muốn xem nơi này có phải là nơi xảy ra cốt truyện - Lão Hùng Lĩnh Bình Sơn hay không!

Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên chỉ vào khe núi nói: "Nhìn kìa, bên dưới hình như có người ở." Tôi ngước mắt nhìn, trong lòng vui vẻ.

Bởi vì nhìn căn nhà trong khe núi kia, chính là cái Toàn quán (Nghĩa trang) nơi nhóm Trần Ngọc Lâu dừng chân lúc cốt truyện bắt đầu.

Toàn quán là cách gọi của người miền Nam, miền Bắc gọi là Nghĩa trang, thực ra đều là nơi quàn xác chết.

Lúc này, có một thanh niên mặc trường sam màu nguyệt bạch, tướng mạo nho nhã nhưng trên mặt lại đầy vẻ tức giận và suy đồi đang lao nhanh ra từ Toàn quán.

Trong sân có một cô gái xinh đẹp mặc áo đỏ, khoác áo choàng xanh hải lam.

Đương nhiên sau lưng cô còn có hai gã đàn ông mặc quần áo dân thường vùng Tương Tây.

Một gã là hán tử trung niên mặt có sẹo, đầu quấn khăn đen.

Gã còn lại cắt đầu đinh, khí chất nhanh nhẹn, khoảng hơn hai mươi tuổi.

Nhìn tình cảnh này, tôi đã nắm chắc mười phần.

Người thanh niên nho nhã lao ra trước chắc chắn là Tổng bả đầu, Khôi thủ Tá Lĩnh - Trần Ngọc Lâu không nghi ngờ gì nữa.

Cô gái mặc áo đỏ khoác áo choàng xanh hẳn là Hồng Cô - đầu mục Thường Thắng Sơn, thân tín của Trần Ngọc Lâu, truyền nhân cổ thải

hí pháp của Mặt Trăng Môn, giỏi phá giải cơ quan cổ mộ, tính tình dám yêu dám hận, ngoại mạo diễm lệ, anh khí bừng bừng, tính liệt như lửa, thân thủ bất phàm.

Còn hai gã kia, trung niên hẳn là quân phiệt Tương Tây La Lão Oai cùng đi tìm bảo vật với Trần Ngọc Lâu.

Chàng trai trẻ là Hoa Mã Quái, cánh tay phải và quân sư của Trần Ngọc Lâu!

Cộng thêm bộ dạng nộ khí xung thiên của Trần Ngọc Lâu, nửa đêm lao ra khỏi Toàn quán, không cần đoán cũng biết.

Chính là đoạn kịch tình Trần Ngọc Lâu đêm khuya vào núi sâu, bị "Sơn ly tử" (Tinh rái cá/Mèo rừng thành tinh) mê hoặc suýt mất mạng, cuối cùng được Khôi thủ Bàn Sơn là Chá Cô Tiếu cứu giúp.

Thấy vậy, tôi cười híp mắt nói: "Nếu anh đoán không lầm thì chúng ta đang ở gần Lão Hùng Lĩnh Bình Sơn thuộc Tương Tây thời Dân quốc.

Lát nữa sẽ có kịch hay để xem, hai em có hứng thú không?" Hai cô gái vốn cực kỳ tò mò với thời đại này, tự nhiên hưng phấn gật đầu đồng ý.

Tôi thậm chí phát hiện A Ninh và Tô Nan sau khi rời khỏi thế giới cũ, tính cách vốn lãnh đạm đều có biến hóa không nhỏ.

Có lẽ vì hoàn toàn thoát khỏi mọi sự ràng buộc của thời đại kia mới khiến tính cách họ sảng khoái hơn nhiều.

Tôi cười: "Đã có hứng thú thì đi theo anh xem náo nhiệt!" Dứt lời, tôi hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng theo hướng Trần Ngọc Lâu.

A Ninh và Tô Nan nhìn nhau cười, cũng dùng sức dưới chân, bám sát tôi phi tới.

Trên đường đi, chỉ thấy Trần Ngọc Lâu chân bước như gió, liều mạng đuổi theo một con mèo rừng đang không ngừng gào thét, chớp mắt đã chui tọt vào rừng già!

Vừa chạy nhanh như bay, cô bé Tô Nan vừa tò mò hỏi: "Trần Hạo, cái người kia có phải bị thần kinh không?

Đêm hôm khuya khoắt lại chạy vào núi đuổi theo con mèo hoang làm gì!" Tôi cười nhạt: "Kẻ thần kinh trong miệng em, chính là Khôi thủ Tá Lĩnh, Tổng bả đầu Thường Thắng Sơn - Trần Ngọc Lâu lừng danh thời đại này đấy!" A Ninh kinh ngạc thốt lên: "Người kia chính là Tổng bả đầu Tá Lĩnh đó sao?!" Tô Nan cũng đầy vẻ không thể tin nổi.

Hai người họ cảm thấy kiểu như tôi mới giống khôi thủ của một phái trộm mộ, còn Trần Ngọc Lâu nhìn chẳng giống cao thủ chút nào.

Trước khi xuyên việt, tôi đã đặc biệt kể cho họ nghe về các cao thủ giang hồ, lão đại các phái thời đại này.

Ví dụ như Khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiếu, Khôi thủ Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu, thậm chí có khả năng xuất hiện các gia chủ Lão Cửu Môn, tôi đều giới thiệu sơ qua.

Về việc làm sao biết được, đương nhiên tôi không nói là xem từ nhỏ qua phim ảnh, chỉ mượn cớ là tổ tiên để lại tư liệu trong gia phả mà lấp liếm.

Dần dần, ba người chúng tôi đuổi theo Trần Ngọc Lâu chạy vào rừng tùng được năm sáu dặm.

Tôi có huyết mạch Thanh Long, thể chất mạnh biến thái, chút đường này còn chưa đủ làm nóng người.

Tô Nan nhờ uống Cự Mãng nội đan, tố chất thân thể tăng mạnh nên cũng không thấy mệt.

Chỉ có A Ninh không có huyết mạch đặc thù, cũng chưa nuốt nội đan dị thú là trán lấm tấm mồ hôi.

Dù sao thân thủ Trần Ngọc Lâu cũng không tệ, lại thường xuyên vào rừng sâu xuống đấu, cước trình rất khá.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng chạy vã mồ hôi hột thì A Ninh mệt một chút cũng không lạ!

Đúng lúc này, chúng tôi phát hiện Trần Ngọc Lâu dừng lại, không ngừng dáo dác nhìn quanh.

Chưa đợi hai cô gái hỏi, trong đầu tôi lại vang lên tiếng Hệ thống! [Đinh!

Phát bố nhiệm vụ tùy chọn Thần Cấp Hệ Thống:] [1.

Nhìn Trần Ngọc Lâu được cứu, khoanh tay đứng nhìn.

Chương 149

Thưởng túc chủ: Bổ Nguyên Đan (1 bình).] [2.

Không cứu Trần Ngọc Lâu, cũng không cho Chá Cô Tiếu cứu người.

Thưởng túc chủ: Kim Quang Chú đạo pháp.] [3.

Cứu Trần Ngọc Lâu trước khi Chá Cô Tiếu ra tay.

Thưởng túc chủ: Kim Quang Chú đạo pháp và Bổ Nguyên Đan (1 bình).] [Mời túc chủ bắt đầu lựa chọn!] Tôi nhìn qua, không chút do dự chọn phương án 3.

Không nói nhảm, trong cốt truyện tiếp theo Trần Ngọc Lâu có đất diễn rất quan trọng.

Đến thời Dân quốc đương nhiên phải so tài với vị Khôi thủ Tá Lĩnh này, sao có thể để hắn "lên bảng" sớm thế được?

Huống hồ lựa chọn thứ ba vừa được Kim Quang Chú vừa được Bổ Nguyên Đan, lại tiện tay cứu được Trần Ngọc Lâu, không chọn cái này mới là kẻ ngốc!

Chỉ thấy xung quanh toàn là rừng tùng rậm rạp và đá quái dị lởm chởm, cộng thêm vừa mưa xong, đất đai ẩm ướt lầy lội, sương mù lãng đãng giữa không trung.

Nhất là đêm hôm khuya khoắt, trăng khuyết treo lơ lửng, ánh sáng mờ mịt, bốn phía thỉnh thoảng vang lên tiếng dã thú gào rú không tên, không khí cực kỳ âm sâm khủng bố.

May mà ba chúng tôi đều đã thấy qua việc lớn, nếu đổi là người thường chắc chắn sẽ sợ toát mồ hôi lạnh.

Tô Nan tò mò hỏi: "Tên Trần Ngọc Lâu kia không đi nữa, đang nhìn cái gì thế?" Tôi cười khẽ: "Bé tiếng chút, lát nữa có kịch hay để xem rồi." Tuy Tô Nan và A Ninh không biết kịch hay là gì, nhưng đã nghe tôi nói vậy thì chắc chắn sẽ có chuyện thú vị.

Hai nàng nín thở, lẳng lặng quan sát.

Quả nhiên một lát sau, chúng tôi thấy Trần Ngọc Lâu dần dần nấp sau một bụi cỏ.

Con mèo rừng bị đuổi theo suốt dọc đường đã ngã lăn ra bãi cỏ cách đó không xa, phát ra từng trận tiếng kêu mê mê hồ hồ dọa người.

Trong khi A Ninh và Tô Nan còn chưa hiểu chuyện gì, cũng như Trần Ngọc Lâu đang chăm chú nhìn, thì từ sau tảng đá lớn cách đó không xa, một con "Sơn Ly Tử" thân hình to lớn bước ra!

Loại động vật này, A Ninh hay Tô Nan khi tiếp nhận huấn luyện dã ngoại đều có tìm hiểu qua đôi chút nên nhận ra ngay.

A Ninh kinh ngạc nói nhỏ: "Sơn Ly Tử (Tinh rái cá)?

Nhưng thể hình cũng quá lớn rồi chứ?

Sắp bằng con chó cỏ rồi!" Không đợi tôi trả lời, con Sơn Ly Tử kia nghênh ngang, thậm chí có chút lười biếng tản bộ xuống sườn dốc đá.

Sau đó nó chậm rãi đi về phía con mèo rừng đang nằm trên cỏ rên rỉ.

Giống hệt nguyên tác, Sơn Ly Tử đi đến phía sau, lười biếng đánh giá con mèo, lại nhìn quanh bốn phía một lượt.

Lập tức nó thò cái vuốt sắc nhọn như móc câu ra, mổ bụng con mèo!

Dù vậy, con mèo rừng vẫn không có mảy may phản kháng.

Sau đó Sơn Ly Tử điềm nhiên như không bắt đầu ăn ngấu nghiến nội tạng con mèo.

Cảnh tượng máu me khủng khiếp đó, nếu không phải ba người chúng tôi đã quen với các loại Tống tử hay yêu ma quỷ quái thì tuyệt đối sẽ ngất xỉu!

Trần Ngọc Lâu nấp sau bụi cỏ thấy cảnh này thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, đến thở cũng phải nén xuống thật thấp.

Dù sao người thời đại này cũng không giống hậu thế có thể hiểu rõ tập tính các loài thú.

Cho nên cảnh tượng này đối với Trần Ngọc Lâu là vô cùng quỷ dị.

Tô Nan nói nhỏ: "Nhìn con mèo rừng kia, chắc là bị nước tiểu của Sơn Ly Tử tỏa ra chất gây mê làm cho choáng váng rồi." A Ninh tán đồng: "Không sai, em cũng nghe nói loài Sơn Ly Tử này thường dùng nước tiểu để mê hoặc con mồi, sau đó có thể thoải mái hưởng thụ thức ăn!" Tôi cười nhạt: "Khá lắm, hai em ngay cả cái này cũng biết, trẻ nhỏ dễ dạy." Hai cô gái không lên tiếng, chỉ lườm tôi một cái.

Một lát sau, con Sơn Ly Tử ăn uống no say, nghênh ngang bỏ đi.

Nhưng Trần Ngọc Lâu lòng hiếu kỳ quá nặng, len lén đi đến bên cạnh cái xác mèo nát bấy.

Thậm chí hắn còn nhặt cái tai của thi thể "Háo Tử Nhị Cô" (Bà lão mặt chuột) trong cái Toàn quán bị mèo rừng tha đi.

Kết quả chỉ trong chớp mắt, Trần Ngọc Lâu hoa mắt chóng mặt, cảm giác trời đất quay cuồng, ngã thẳng cẳng xuống đất.

Tuy mắt vẫn nhìn thấy, ý thức vẫn "tỉnh táo", nhưng thân thể không nghe sai khiến, dù dùng sức thế nào cũng không cử động được.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu nhìn thấy Háo Tử Nhị Cô đã biến

thành cương thi, nghênh ngang đi đến trước mặt hắn, vươn móng vuốt dài ngoẵng từ từ chộp tới đầu!

Lúc này trong lòng Trần Ngọc Lâu chỉ có một suy nghĩ: "Thôi xong!

Xem ra lão tử hôm nay phải bỏ mạng nơi hoang dã này rồi!" Nhưng trong mắt ba người chúng tôi, trước mặt Trần Ngọc Lâu đang nằm dưới đất chẳng qua chỉ là con Sơn Ly Tử ban nãy mà thôi!

A Ninh cảm thán: "May mà chúng ta đứng xa, cũng biết đặc điểm của Sơn Ly Tử, nếu không chắc chắn cũng sẽ trúng chiêu." Tô Nan hỏi: "Chúng ta làm gì đây?

Có cứu không?" Chưa đợi tôi trả lời, ba người nghe thấy từ xa truyền đến một giọng nam hư hư thực thực đang ngâm tụng *Chính Khí Ca*!

Tôi thầm nghĩ: "Chá Cô Tiếu quả nhiên xuất hiện, tiểu gia ta không thể để hắn làm hỏng nhiệm vụ được." Tôi cười nhạt: "Đương nhiên là cứu!" Dứt lời, tôi tung người phi ra, thân hình như một đạo tàn ảnh lao thẳng về phía Trần Ngọc Lâu!

Ngay khi một bóng người đĩnh đạc vừa xuất hiện cách Trần Ngọc Lâu ba mét, thì tôi đang ở giữa không trung đã rút Đại Việt Long Tước Đao ra, nhanh như sấm sét chém xuống một đường đao mang màu bích lục! "Xuy!" "Phập!" Cái móng vuốt sắc nhọn của "Háo Tử Nhị Cô" chỉ còn cách ấn đường Trần Ngọc Lâu một tấc, trong nháy mắt bị một đao chém rụng. "Háo Tử Nhị Cô" vừa đau đớn gầm lên một tiếng, tôi đã tiếp đất đứng vững, xoay người chém thêm một đường đao mang bích lục nữa.

Tiếng gầm rú của "Háo Tử Nhị Cô" lập tức im bặt, cái đầu cũng bay lên giữa không trung!

Khoảnh khắc điện xẹt lửa tóe này, Trần Ngọc Lâu căn bản chưa kịp phản ứng, thậm chí ngay cả Chá Cô Tiếu đang đứng một bên tạo dáng ngâm thơ *Chính Khí Ca* cũng sững sờ!

Còn Lão Dương Nhân và Hoa Linh đang cầm dù Kim Cương nấp trong bụi cỏ thì càng kinh ngạc trừng lớn mắt!

Đúng lúc này, trong đầu tôi cũng vang lên tiếng nhắc nhở của Hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ một mình giải cứu Trần Ngọc Lâu.

Nhận thưởng: Kim Quang Chú, Bổ Nguyên Đan (1 bình)!] Tôi thầm nghĩ: Cứu người thì dứt khoát một chút, đứng đó tạo dáng ngâm thơ cái gì, tiểu gia ta cũng phục cậu luôn!

Chương 150

Mặc dù cảm thán màn ra mắt của Chá Cô Tiếu có hơi ra vẻ, nhưng Trần Hạo không quan tâm, học Kim Quang Chú trước mới là chuyện chính.

Trong nháy mắt, Kim Quang Chú hóa thành một luồng sáng, trực tiếp chui vào ý thức hải của Trần Hạo, và anh cũng lập tức học được đạo pháp này!

Mà không, phải nói là sau khi hoàn toàn nắm giữ Kim Quang Chú, Trần Hạo mới phát hiện, đạo pháp này không giống với Kim Quang Chú của Long Hổ Sơn trong «Dưới Một Người», mà là của đạo gia trong thế giới hiện thực.

Mặc dù quá trình trên tốn không ít giấy mực, nhưng toàn bộ chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Lúc này, Chá Cô Tiếu cũng đã tỉnh lại từ cơn ngây ngẩn.

Chỉ thấy ánh mắt hắn không ngừng đánh giá Trần Hạo, phảng phất như muốn nhìn thấu anh.

Ở không xa, A Ninh và Tô Nan cũng đã đi tới.

Sư đệ của Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh, cũng tung người phi thân đến.

Trong chốc lát, hiện trường ngoài Trần Ngọc Lâu vẫn đang nằm trên mặt đất không thể động đậy, thì sáu người của hai phe Trần Hạo và Chá Cô Tiếu đã tụ tập đầy đủ!

Tô Nan vừa hay đứng không xa Trần Ngọc Lâu, nhìn hắn đầy giễu cợt nói: "Ây da!

Đường đường là Tổng bả đầu của Tá Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc

Lâu, lại trúng phải đạo của một con sơn ly tử, suýt chút nữa mất mạng!" "Xem ra Thường Thắng Sơn cũng chỉ là hữu danh vô thực thôi!" Một câu nói, lập tức khiến Trần Ngọc Lâu không thể cử động, cả khuôn mặt đều tái xanh!

Nhưng hiện tại thân không thể động, miệng không thể nói, hắn cũng chỉ có thể trợn to hai mắt, ngượng ngùng trừng mắt nhìn Tô Nan.

A Ninh buồn cười vỗ vai cô: "Được rồi nha đầu, Trần tổng bả đầu đã ra nông nỗi này rồi, còn châm chọc người ta làm gì!" Hay thật, câu nói nghe qua có vẻ như bênh vực Trần Ngọc Lâu, nhưng thực chất cũng là châm chọc, càng khiến Trần Ngọc Lâu có một thôi thúc muốn khóc!

Ngược lại, Lão Dương Nhân đội đấu lạp, mặc áo tơi và Hoa Linh lại bị hai cô gái Tô Nan chọc cho cười ha hả.

Nhưng ngay sau đó, hai sư huynh muội lại bị trang phục của ba người Trần Hạo thu hút.

Ngay cả Chá Cô Tiếu cũng vô cùng kinh ngạc trước trang phục kỳ lạ của ba người Trần Hạo.

Điều này cũng có thể hiểu được, dù sao ba người Trần Hạo đều mặc Giao Long Chiến Y, cho dù ở thế giới Đạo Mộ, người bình thường cũng không mặc như vậy, huống chi là thời Dân quốc.

Chá Cô Tiếu liền chắp tay nói: "Vừa rồi thân thủ của các hạ nhanh nhạy, khiến tại hạ kinh ngạc." "Ngược lại tại hạ ra tay chậm một bước, khiến các hạ chê cười rồi." Trần Hạo tuy biết rõ lai lịch của hắn, nhưng vẫn thản nhiên cười hỏi: "Khách sáo rồi, chỉ là chút tài mọn, không đáng nhắc tới." "Chưa thỉnh giáo, mấy vị là?" Theo tính cách cao ngạo của Chá Cô Tiếu, vốn dĩ sẽ không để ý đến người lạ.

Nhưng vừa rồi đao pháp và thân pháp nhanh như chớp của Trần

Hạo đã khiến hắn phải nhìn bằng con mắt khác.

Hắn liền chắp tay đáp: "Trích tinh nhu thỉnh khôi, Bàn Sơn bất bái Thường Thắng Sơn.

Thắp nén long phụng như ý hương, uống nước ngũ hồ tứ hải." "Tại hạ Bàn Sơn Chá Cô Tiếu!" Trần Hạo không ngờ, câu nói cửa miệng kinh điển (tiếng lóng trong giới đạo mộ) vốn dĩ nên là lần đầu tiên Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu chính thức gặp mặt, tự giới thiệu, lại bị mình dùng trước!

Anh liền chắp tay cười đáp: "Ra là Bàn Sơn khôi thủ Chá Cô Tiếu, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu!" Chá Cô Tiếu khách sáo nói: "Các hạ quá lời rồi, bên cạnh là hai vị sư đệ Lão Dương Nhân, và sư muội Hoa Linh của tôi." "Không biết mấy vị các hạ là?" Trần Hạo cũng chắp tay đáp lại: "Liệt Hải xuất từ Bàn Sơn trung, Ngũ hồ tứ hải mặc sức ngao du.

Phóng sơn phải phóng Côn Luân sơn, Côn Luân sơn cao thần tiên nhiều.

Liệt Hải còn rộng hơn Côn Luân, Khí khái chấn thiên xông mây xanh!" "Tại hạ Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo!" Sau đó chỉ vào hai cô gái giới thiệu: "A Ninh và Tô Nan, là hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải Thiên Sư chúng tôi." Nghe những lời này, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đều ngớ người!

Chá Cô Tiếu kinh ngạc hỏi: "Dám hỏi Trần Hạo huynh đệ, thật sự cũng xuất thân từ phái Bàn Sơn?" Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hắn, Tô Nan cười nói: "Vừa rồi Trần Hạo không phải đã nói rồi sao, Liệt Hải xuất từ Bàn Sơn trung." "Cho nên, chúng tôi đương nhiên cũng là người của phái Bàn Sơn rồi!" Trần Ngọc Lâu vẫn đang nằm trên mặt đất, lúc này trong lòng đã nổi sóng cuộn trào.

Hắn không ngờ, người đêm nay cứu mạng mình, lại là truyền nhân

của phái Bàn Sơn.

Chỉ là trong mạch Bàn Sơn, từ khi nào lại xuất hiện một phái Liệt Hải Thiên Sư vậy?!

Không đợi Chá Cô Tiếu lên tiếng, Lão Dương Nhân ở bên cạnh đã không nhịn được.

"Khẩu khí lớn thật, tự ví mình không sợ Côn Luân sơn (Côn Luân sơn là thế lực mạnh nhất thời đó, cũng chính là chính phủ), thậm chí còn muốn trấn áp các phái trong thiên hạ!?" "Nói đi, ba người các ngươi rốt cuộc từ đâu chui ra?" "Ba sư huynh muội chúng ta là ba Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng còn tồn tại trên đời, từ trước đến nay chưa từng nghe nói trong Bàn Sơn có một phái Liệt Hải Thiên Sư?" "Sợ là muốn mượn uy danh của Bàn Sơn chúng ta, đi lừa bịp trên giang hồ, kết quả không ngờ lại gặp phải mấy môn nhân Bàn Sơn thật sự là chúng ta." "Thế nào?

Mấy tên các ngươi bị ta nói trúng tim đen rồi chứ?" Không đợi Trần Hạo lên tiếng, Tô Nan với tính cách kiêu ngạo nóng nảy đã nổi đóa!

"Thằng nhãi thối, Trần Hạo là Thiên Sư của phái Liệt Hải chúng ta, thân phận tương đương với Bàn Sơn khôi thủ." "Thân phận của ngươi, cũng dám ở đây lắm lời?!" A Ninh có tính cách tương tự Tô Nan, cũng lạnh lùng nói: "Nói chuyện chú ý một chút, chưa nghe câu họa từ miệng mà ra sao?" "Đừng vì một câu nói nóng giận mà đánh mất cái mạng nhỏ của ngươi!" Hay thật!

Chỉ vì một câu nói không kính trọng Trần Hạo của Lão Dương Nhân, hai cô gái đã liên thủ tấn công.

Nghe ý của A Ninh, dường như cô chuẩn bị ra tay lấy mạng Lão Dương Nhân bất cứ lúc nào!

Trong chốc lát, không chỉ Chá Cô Tiếu và Hoa Linh bị sự tàn nhẫn của hai cô gái làm cho kinh ngạc.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu, với tư cách là Tá Lĩnh khôi thủ, trong lòng cũng không khỏi giật mình.

Mặc dù là Tổng bả đầu của Tá Lĩnh, dưới trướng quản lý hàng vạn môn đồ, giết một vài người Trần Ngọc Lâu cũng không phải chưa từng làm.

Nhưng loại phụ nữ như A Ninh và Tô Nan, một lời không hợp đã muốn ra tay giết người, hắn thật sự chưa từng thấy.

Cánh tay phải của mình, Hồng Cô, cũng không tàn nhẫn như vậy.

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ.

Trong nháy mắt, đánh giá của Trần Ngọc Lâu về ba người Trần Hạo trong lòng, ngoài thân thủ cao cường, lại thêm một điều: tâm ngoan thủ lạt!

Lão Dương Nhân tự nhận thân thủ tuy không bằng sư huynh Chá Cô Tiếu, nhưng dù sao cũng đã lăn lộn trên giang hồ nhiều năm.

Cộng thêm một tay tiễn thuật bách bộ xuyên dương, hắn thật sự không sợ.

Vì vậy Lão Dương Nhân khinh thường nói: “Hai nha đầu các ngươi dọa ai vậy?” “Muốn lấy mạng ta?

Sớm một trăm năm nữa đi!” A Ninh và Tô Nan đều là những tinh anh được các tổ chức lớn huấn luyện từ nhỏ, giết người đã sớm thành thói quen.

Vì vậy hai người không nói nhiều lời vô ích, A Ninh lập tức rút phi đao bên hông, Tô Nan cũng rút ra thanh đoản đao hắc kim sau lưng.

Vào thời khắc căng như dây đàn, Trần Hạo đột nhiên lạnh giọng

quát: “Đủ rồi!” “Đều là truyền nhân của cùng một mạch Bàn Sơn, không sợ làm mất mặt Bàn Sơn và Liệt Hải trước mặt người ngoài sao?!” Nghe Trần Hạo quát, A Ninh và Tô Nan tự nhiên thu lại khí thế.

Nhưng Lão Dương Nhân không phục, định nói mấy câu lấy lại thể diện.

Kết quả bị Chá Cô Tiếu quát một tiếng, lập tức tắt điện.

Lúc này, Chá Cô Tiếu chắp tay nói: “Thật sự xin lỗi, sư đệ của tôi thường nói năng không suy nghĩ, xin mấy vị lượng thứ.” Trần Hạo thản nhiên cười: “Không sao, tuy lời nói của lệnh sư đệ khó nghe, nhưng phái Liệt Hải của chúng tôi quả thực có ẩn tình khác.” “Nếu huynh đệ tạm thời không có việc gì, chúng ta không bằng tìm một nơi, nói chuyện cho rõ ràng.” Chá Cô Tiếu vừa nghe, đúng ý hắn!

Hắn cũng quả thực rất kinh ngạc và tò mò về thân phận của Trần Hạo và những người khác, vốn định mời Trần Hạo nói chuyện rõ ràng.

Bây giờ thấy anh chủ động đề nghị, tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Chương 151

Lão Dương Nhân vừa rồi bị hai cô gái chửi một trận, lại bị Trần Hạo và Chá Cô Tiếu quát, trong lòng không thoải mái.

Cho nên không nói gì, chỉ quay đầu đi, không thèm nhìn ba người Trần Hạo.

Ngược lại cô gái ngây thơ Hoa Linh, một đôi mắt to tròn cứ nhìn chằm chằm vào Giao Long Chiến Y của A Ninh và Tô Nan.

Mặc dù đối với cô, quần áo của hai người quả thực có chút kỳ dị, nhưng không biết vì sao, trong lòng Hoa Linh lại cảm thấy quần áo của hai người rất đẹp.

Trần Hạo đi đến bên cạnh Trần Ngọc Lâu ngồi xổm xuống, sau đó đỡ hắn ngồi dậy rồi nói: "Ngươi trúng phải niệu độc của sơn ly tử, cho nên mới rơi vào ảo giác, đồng thời cơ thể cũng không thể cử động." "Mặc dù một lát nữa có thể khôi phục bình thường, nhưng ở trong rừng sâu núi thẳm, lại là giữa đêm hôm, ta giúp ngươi một tay vậy." Nói xong, Trần Hạo liền bắt pháp quyết, miệng niệm: "Linh Bảo Thiên Tôn, ngũ tạng huyền minh.

Thanh long bạch hổ, đối trượng phân vân; Chu tước huyền vũ, thị vệ ngã chân.

Cấp cấp như luật lệnh - Tịnh Thân Thần Chú!" Lời vừa dứt, một đạo kim quang từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra, trực tiếp chui vào cơ thể Trần Ngọc Lâu.

Trong nháy mắt, Trần Ngọc Lâu đang trong tình trạng uể oải, không thể kiểm soát cơ thể, đã khôi phục lại.

Bên cạnh, Chá Cô Tiếu và Hoa Linh lại một lần nữa bị chấn kinh.

Còn Lão Dương Nhân đang tức giận, càng bị chấn động đến mắt tròn miệng dẹt.

Trong chốc lát, hình ảnh Trần Hạo trong lòng ba người họ càng thêm thần bí khó lường.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu giật mình một cái, lập tức vội vàng đứng dậy, chắp tay nói: "Đa tạ huynh đài cứu mạng, còn cả chuyện trúng độc của sơn ly tử." "Trần Ngọc Lâu tôi nhất định sẽ báo đáp huynh đài!" Thấy hắn còn định nói tiếp, Trần Hạo liền cười xua tay ngắt lời: "Chuyện nhỏ không đáng kể." "Nếu cơ thể đã khôi phục, vậy chúng ta đi trước!" Nói xong, anh gật đầu với Chá Cô Tiếu.

Lập tức xoay người phi thân về phía vách núi trước đó.

A Ninh và Tô Nan cũng rất ăn ý theo sát rời đi.

Chá Cô Tiếu lịch sự gật đầu với Trần Ngọc Lâu, sau đó nói với Lão Dương Nhân và Hoa Linh: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, chúng ta cũng theo sau!" Nói xong, hắn tung người đuổi theo hướng của ba người Trần Hạo.

Hoa Linh ngây ngô lè lưỡi, vừa chạy vừa gọi: "Sư huynh chậm một chút, đợi em với!" Lão Dương Nhân thì sau khi tỉnh lại từ cơn ngơ ngác, cũng buồn bã theo sau.

Trong chốc lát, hiện trường chỉ còn lại Trần Ngọc Lâu vẫn đang giữ tư thế chắp tay, và cái xác sơn ly tử bị Trần Hạo chém đầu!

Còn những lời chưa nói hết, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nén vào lòng mà buồn bã.

Sau khi Trần Hạo tìm thấy vách núi nơi phát hiện ra toàn quán ở đáy cốc, anh liền ung dung ngồi trên một tảng đá lớn.

A Ninh và Tô Nan cũng mỗi người tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Không bao lâu sau, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng đến vách núi.

Chá Cô Tiếu tính cách không thích dây dưa, liền trực tiếp đến trước mặt Trần Hạo nói: "Trần huynh, về chuyện giữa Bàn Sơn và Liệt Hải, có thể nói thật được không?" Thực ra trước khi xuyên không, Trần Hạo đã nghĩ kỹ cách trả lời rồi.

Dù sao kịch tình của Nộ Tình Tương Tây, Chá Cô Tiếu chắc chắn không thể tránh khỏi, cũng không có cách nào tránh khỏi.

Còn về lý do để trả lời, tự nhiên là dùng bộ lý do đã lừa Thiên Chân trước đây.

Thậm chí cả A Ninh và Tô Nan bây giờ cũng tin rằng lời nói trước đây của Trần Hạo là thật.

Chỉ thấy Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Nếu đã hẹn các hạ đến đây, tự nhiên sẽ nói thật." "Nhưng ba sư huynh muội các vị cũng không cần đứng nói chuyện chứ?" Lời vừa dứt, Trần Hạo từ trong ba lô (thực ra là từ không gian trữ vật) lấy ra hai bình rượu Mao Đài đã mất nhãn, ném cho Chá Cô Tiếu một bình nói: "Rượu Mao Đài ủ hai mươi năm, các hạ sao không ngồi xuống cùng nhau trò chuyện thoải mái một phen?" Chá Cô Tiếu cũng rất sảng khoái, một tay bắt lấy bình rượu, trực tiếp ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh Trần Hạo cười nói: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh!" Nói xong, hoàn toàn không lo trong rượu có vấn đề, mở nắp bình uống một ngụm lớn.

Còn Lão Dương Nhân và Hoa Linh thì ngồi xuống bên cạnh Chá Cô Tiếu.

Thấy hắn hào sảng như vậy, Trần Hạo cũng cười uống một ngụm lớn.

Rồi mới từ tốn đáp: "Phái Liệt Hải của chúng tôi, quả thực xuất

thân từ một mạch của Bàn Sơn." "Năm xưa tổ tiên tôi, từng theo Bàn Sơn khôi thủ đời thứ mười mấy, cùng đến An Lạc tìm kiếm Mộ Trần Châu." "Nhờ được Bàn Sơn khôi thủ hậu ái và thưởng thức, học được bí thuật Bàn Sơn Phân Giáp Thuật." "Sau vì Bàn Sơn khôi thủ qua đời, liền đau buồn từ An Lạc phiêu dạt ra hải ngoại." "Tổ tiên tôi không chỉ tinh thông bí thuật Phân Sơn Quật Tử Giáp trong Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, mà còn giỏi cả Bàn Sơn Điền Hải Thuật." "Cộng thêm sau này lại có kỳ ngộ, học được Bế Khí Công và đạo pháp của hai phái Mao Sơn, Lao Sơn." "Cuối cùng trải qua cả đời nỗ lực, rốt cuộc tự sáng tạo ra một bộ bí pháp đảo đấu của phái Liệt Hải." "Vì môn nhân phái Bàn Sơn, thường tự xưng là đạo nhân, cho nên tổ tiên tôi gọi khôi thủ của phái Liệt Hải là Thiên Sư." "Nói đến đây, chắc hẳn Chá Cô Tiếu huynh đệ đã hiểu rõ lai lịch của Liệt Hải Thiên Sư chúng tôi rồi chứ?" Chá Cô Tiếu kính phục gật đầu: "Tổ tiên của Trần huynh tuy là truyền nhân Bàn Sơn, nhưng lại có thể học hỏi sở trường của nhiều nhà, từ đó tự thành một phái, Chá Cô Tiếu thực sự khâm phục!" Tiểu Hoa Linh ngây thơ cũng gật gật đầu nói: "Đúng vậy." "Vị tiền bối tổ tiên của Trần đại ca, nhất định là một kỳ tài kinh tài tuyệt diễm!" Chỉ có Lão Dương Nhân đang tức giận, bĩu môi nói: "Hừ!" "Nói thì hay lắm, ai biết có phải thật không!" Trước đó Lão Dương Nhân ăn nói lỗ mãng, Trần Hạo lười để ý, không ngờ hắn lại chọc ngoáy.

Vì vậy Trần Hạo giễu cợt nói: "Có phải thật không, để hộ pháp sứ giả A Ninh cô nương của tôi, lĩnh giáo bản lĩnh của Lão Dương Nhân là biết ngay!" A Ninh nghe xong, sờ vào phi đao hợp kim bên hông, lạnh lùng cười nói: "Vừa hay nghe nói anh tinh thông tiễn thuật, tôi lại giỏi phi đao, vậy xin Lão Dương Nhân chỉ giáo nhiều hơn!" Lão Dương Nhân cũng nổi tính bướng bỉnh, khinh thường nói: "Đấu với tôi?" "Được thôi!" "Nhưng nói trước, tôi không nhận người, nhưng mũi tên của tôi thì không đâu!" "Phải cẩn thận đấy!" Nói xong, hắn đi

đến một bãi cỏ tương đối bằng phẳng ở phía trong vách núi.

A Ninh cởi bộ đàm trên người ra đặt sang một bên, lạnh giọng nói: "Mũi tên của anh không nhận người, nhưng chưa chắc đã là đối thủ của phi đao của tôi!" Lời vừa dứt, cô liền đi đến đối diện Lão Dương Nhân cách mười mét.

Thấy tình cảnh này, Chá Cô Tiếu vội vàng gọi: "Lão Dương Nhân, mau quay lại cho tôi." "Mọi người đều cùng một mạch, làm vậy không sợ người ta cười chê môn nhân Bàn Sơn chúng ta sao?" Lão Dương Nhân cứng cổ nói: "Sư huynh yên tâm, tôi sẽ nương tay." "Tôi nhất định sẽ thắng, tuyệt đối không làm mất mặt phái Bàn Sơn chúng ta!" Ngay khi Chá Cô Tiếu sắp nổi giận, Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, nếu cả hai đều muốn tỉ thí một phen, không bằng cứ để họ thỏa mãn." "Huống chi A Ninh và sư đệ của anh, đều không phải là người sẽ hạ sát thủ, chỉ là miệng lưỡi không tha người thôi." "Cho nên, để họ chơi một chút, vừa không làm tổn thương hòa khí, cũng có thể để môn nhân Bàn Sơn và Liệt Hải hiểu nhau hơn một chút, không phải là chuyện tốt sao!" Chá Cô Tiếu nghe xong, mới bất đắc dĩ đồng ý.

Hắn liền gọi Lão Dương Nhân: "Đây chỉ là tỉ thí giao lưu, sư đệ tuyệt đối không được lỡ tay làm người khác bị thương, biết chưa?" Lão Dương Nhân tự tin đáp: "Sư huynh yên tâm." A Ninh lại giễu cợt nói: "Muốn đánh thì ra tay, đừng lề mề ở đó." "Muốn làm tôi bị thương, anh còn kém xa lắm!" Lần này Lão Dương Nhân thật sự tức giận, bị một người phụ nữ xem thường, ở thời Dân quốc đó là một sự sỉ nhục.

Đương nhiên, thực ra ở thời đại đó, bất kể bị đàn ông hay phụ nữ xem thường, đều là chuyện không vui vẻ gì.

Chỉ thấy Lão Dương Nhân lập tức lấy trường cung sau lưng, tay

phải nhanh như chớp rút một mũi tên từ ống tên sau lưng.

Lập tức giương cung lắp tên, không cần ngắm, bắn về phía A Ninh!

"Vút!" Mũi tên mang theo tiếng gió rít, nhanh như chớp lao thẳng về phía vai A Ninh.

Trần Hạo và Tô Nan lại hoàn toàn làm như không thấy, vững vàng ngồi bên cạnh.

Ngược lại Chá Cô Tiếu, sợ A Ninh bản lĩnh không cao, bị thương dưới mũi tên của Lão Dương Nhân.

Còn Hoa Linh ngây thơ lương thiện, càng lớn tiếng gọi: "Vị tỷ tỷ này cẩn thận, mũi tên của sư huynh em chuẩn lắm đấy!" Đúng lúc này, A Ninh đang đứng yên không động đột nhiên xoay người, tay phải mạnh mẽ vung ra một đạo hàn quang màu bạc.

"Keng!" Một tiếng vang giòn tan, mũi tên nhanh như gió của Lão Dương Nhân, vậy mà bị một phi đao đánh rơi!

Trần Hạo và Tô Nan thấy vậy, đều có vẻ mặt "quả nhiên là vậy".

Chá Cô Tiếu và Hoa Linh lại kinh ngạc không thôi.

Cả hai đều biết, Lão Dương Nhân tuy nói chung, nhưng tiễn thuật lại vô cùng lợi hại.

Năm đó chính nhờ một tay cung tiễn xạ thuật mới được thu vào phái Bàn Sơn.

Nhưng dù vậy, A Ninh có vẻ lạnh lùng, chỉ giơ tay một phi đao đã hạ gục hắn!

Làm sao không khiến Chá Cô Tiếu và Hoa Linh kinh ngạc cho được?

Kết quả chuyện xảy ra sau đó, càng khiến hai sư huynh muội kinh

ngạc đến rớt cả cằm.

Lão Dương Nhân thấy một mũi tên không trúng, ngược lại còn bị đối phương đánh rơi!

Lão Dương Nhân trong lòng lửa giận bùng cháy, liền nhanh chóng liên tiếp bắn ra năm mũi tên.

Nhưng điều khiến ba sư huynh muội không ngờ là, A Ninh trong lúc di chuyển không ngừng, cũng vung hai tay liên tục.

Chương 152

Dùng năm thanh phi đao, toàn bộ đánh rơi mũi tên của Lão Dương Nhân!

Từ đó có thể thấy, A Ninh không chỉ có độ chính xác và tốc độ phi đao cực kỳ kinh người, quan trọng hơn là nhãn lực của cô.

Vì Lão Dương Nhân bắn tên trước, A Ninh mới ra tay sau, mà đao nào cũng trúng!

Trong nháy mắt, Chá Cô Tiếu càng đánh giá cao thực lực của Trần Hạo và hai cô gái.

Nhưng cô bé ngây thơ Hoa Linh, lại giống như gián điệp của địch, không ngừng vỗ tay gọi: "Phi đao của tỷ tỷ lợi hại quá!" "Xem nhị sư huynh về sau còn khoe khoang tiễn thuật nữa không!" Kết quả Trần Hạo, Tô Nan, thậm chí cả Chá Cô Tiếu, đều bị cô bé chọc cười!

Bên này vui vẻ vô cùng, Lão Dương Nhân bên kia lại như ăn phải tường, trong lòng khó chịu không chịu nổi.

Hắn làm sao cũng không ngờ, những mũi tên nhanh và chuẩn như vậy lại có thể bị đối phương toàn bộ đánh rơi.

Đây là chuyện hắn chưa từng trải qua.

Bây giờ là cuộc đấu khí với A Ninh, tự nhiên không thể chịu thua.

Thế là, Lão Dương Nhân lập tức rút ba mũi tên lắp lên dây cung, trực tiếp dùng ra tuyệt kỹ của mình: Tam tiễn liên châu!

Nhưng tên nhóc này dù sao tâm địa cũng không xấu, không chỉ ba mũi tên đều nhắm vào vai A Ninh, miệng còn lên tiếng nhắc nhở: "Tôi bắn vào vai cô đấy, cẩn thận!" A Ninh xoay người một vòng, dùng bên phải đối diện với hướng của Lão Dương Nhân, trong bàn tay

trắng nõn, lập tức xuất hiện ba thanh phi đao.

Lập tức vung tay, ba luồng sáng bạc liền bay ra!

“Keng keng keng!” Ba tiếng vang giòn tan liên tiếp, tam tiễn liên châu đầy tự tin của Lão Dương Nhân, cứ như vậy bị A Ninh phá giải!

Trong chốc lát, Lão Dương Nhân trực tiếp ngây người tại chỗ, ngớ ra không nói được câu nào.

A Ninh giễu cợt nói: “Tiếp tục bắn tên đi, mũi tên trong ống tên chẳng lẽ dùng hết rồi?” “Nhanh lên, nếu không ra tay nữa, thì bản cô nương ra tay đấy!” Nghe những lời này, Lão Dương Nhân có cả ý định bẻ cung gãy tên.

Hắn nghĩ, tam tiễn liên châu ngay cả ta cũng không thể đỡ được, vậy mà một cô nương lạnh lùng lại dễ dàng vung tay phá giải.

Còn để ta làm sao nữa?

Con bà nó, bài tẩy của lão tử đã dùng hết rồi, ngươi bảo ta dùng chiêu gì nữa đây!

Vì vậy Lão Dương Nhân rất thẳng thắn nói: “Được rồi, lần này ta chịu thua.” “Phi đao của cô quả thực cao hơn tiễn thuật của tôi một bậc, tại hạ vô cùng khâm phục.” A Ninh đang định rút phi đao hợp kim ra, không ngờ Lão Dương Nhân lại nhận thua như vậy.

Nhưng tính cách vừa quyết đoán, lại dám thừa nhận thất bại như vậy, ngược lại khiến A Ninh và Tô Nan có ấn tượng tốt hơn về Lão Dương Nhân không ít.

Thấy hai người dừng tay, Chá Cô Tiếu cười lớn nói: “Không ngờ A Ninh cô nương lại có tuyệt kỹ phi đao lợi hại như vậy.” “Tại hạ, vô cùng khâm phục!” Cô bé ngây thơ Hoa Linh cũng không ngừng vỗ tay khen hay.

Người không biết còn tưởng cô bé là người của phe Trần Hạo.

Ngược lại A Ninh vừa thu hồi phi đao, vừa mỉm cười đáp: "Bàn Sơn khôi thủ và Hoa Linh muội tử quá khen rồi, thực lực của tôi trong ba người chúng tôi là yếu nhất đấy." Thực ra ý của A Ninh là, tố chất các phương diện cơ thể của Trần Hạo và Tô Nan đều mạnh hơn cô.

Nhưng ba người Chá Cô Tiếu lại hiểu lầm, trong lòng thầm nghĩ.

Phái Liệt Hải chẳng lẽ toàn là biến thái sao?

Một cô nương có tuyệt kỹ phi đao lợi hại như vậy, lại là người có thực lực yếu nhất trong ba người họ?

Lão Dương Nhân thậm chí còn nghĩ, ngay cả người yếu nhất của đối phương mình cũng không phải là đối thủ, vậy hai người kia còn lợi hại đến mức nào!

Trong tình huống Lão Dương Nhân thành tâm nhận thua, và đặc biệt xin lỗi ba người Trần Hạo, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu và ba người Trần Hạo cuối cùng cũng có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.

Vì Lão Dương Nhân dám làm dám chịu, tính cách quang minh lỗi lạc, A Ninh và Tô Nan cũng không còn thấy hắn chướng mắt nữa.

Trần Hạo thì vốn không coi chuyện này ra gì, dù sao anh sớm đã biết, Lão Dương Nhân tuy theo Chá Cô Tiếu xuống không ít mộ.

Nhưng kinh nghiệm và trải nghiệm giang hồ thực sự chỉ ở cấp độ gà mờ.

So đo với hắn, chẳng phải là hạ thấp thân phận và IQ của mình sao.

Cô bé ngây thơ Hoa Linh càng thú vị hơn, A Ninh và Lão Dương Nhân vừa tỉ thí xong, cô bé đã chạy đến bắt chuyện với A Ninh và Tô

Nan.

Líu ríu hỏi không ngừng, nhưng tính cách ngây thơ trong sáng lại không khiến hai cô gái ghét.

Chá Cô Tiếu và Trần Hạo, vừa uống rượu ngon lâu năm, vừa trò chuyện về những kinh nghiệm hạ đấu của mỗi người.

Thậm chí Chá Cô Tiếu còn thỉnh giáo Trần Hạo về đạo pháp, chỉ là hắn chưa từng tu luyện đạo pháp, cũng không có pháp lực.

Cho nên, hỏi cũng như không, chỉ là đối với phái Liệt Hải phân nhánh ra từ phái Bàn Sơn, càng cảm thấy thần bí và mạnh mẽ hơn.

Sáng sớm hôm sau, sáu người Trần Hạo và Chá Cô Tiếu, sau khi rửa mặt, chuẩn bị ăn sáng.

Vốn dĩ ba người Chá Cô Tiếu chỉ ăn chút lương khô, rồi uống chút nước lạnh là xong.

Nhưng ba người Trần Hạo lại mang theo nhiều đồ ngon!

Vì vậy Trần Hạo liền lấy bánh quy nén, thực phẩm chín hút chân không, và cả đồ uống trong không gian trữ vật ra mời họ cùng ăn uống.

Chá Cô Tiếu tính cách thẳng thắn, cảm ơn xong liền nhận lấy.

Kết quả một bữa sáng, đã khiến Lão Dương Nhân và Hoa Linh ăn đến vui như hoa nở.

Ngay cả Chá Cô Tiếu cũng không ngừng khen đồ ăn của Trần Hạo ngon.

Cũng phải thôi, ba người Chá Cô Tiếu vì tìm kiếm Mộ Trần Châu, quanh năm suốt tháng ở trong rừng sâu núi thẳm hạ cổ mộ, màn trời chiếu đất đã sớm quen rồi.

Bữa sáng thịnh soạn như của Trần Hạo, họ đã lâu không được ăn.

Vui nhất là, cô bé ngây thơ Hoa Linh, sau khi uống đồ uống hiện đại liền không ngừng khen ngon.

Còn hỏi A Ninh đây là thứ gì.

Trần Hạo thuận miệng lừa rằng đây là đồ uống của người Tây mang về từ nước ngoài.

Thấy cô bé uống chưa đã ghiền, Trần Hạo lại lấy cho mấy bình lớn, lập tức khiến Hoa Linh vui không tả xiết.

Biết ba người Trần Hạo cũng đến vì cổ mộ Bình Sơn, ăn xong cơm Chá Cô Tiếu liền mời cùng lên đường.

Chương 153

Có Chá Cô Tiếu là bản đồ sống, ba người Trần Hạo tự nhiên lười phải tìm bừa.

Thế là, một đoàn sáu người thu dọn xong xuôi, liền lên đường đến Bình Sơn.

Đi được hơn nửa giờ, Trần Hạo ở một sườn núi, đã nhìn thấy Bình Sơn ở phía xa, đang đứng sừng sững trong sương mù lượn lờ.

Lão Dương Nhân vui vẻ cười nói: "Sư huynh, ngọn núi này quả nhiên giống như trong tranh." Hoa Linh cũng hưng phấn nói: "Tốt quá rồi, có lẽ Mộ Trần Châu ở đây." Ngay cả Trần Hạo và A Ninh, Tô Nan, cũng bị ngọn núi Bình Sơn cao chọc trời làm cho chấn động.

Hai cô gái vì chưa từng thấy Bình Sơn, cộng thêm khí hậu ở đây quanh năm ấm áp như mùa xuân, cho nên phong cảnh buổi sáng ở đây rất đẹp.

Trần Hạo tuy đã thấy Bình Sơn trong phim, nhưng xem trên máy tính so với thấy ngoài đời thực thì khác xa một trời một vực!

Nhưng khi nghe lời của Hoa Linh, anh lại không nói cho cô biết thực ra Bình Sơn không hề có Mộ Trần Châu.

Muốn tìm thứ đó, chỉ có thể đến Hiến Vương Mộ mới đúng.

Dù sao Trần Hạo sau này còn muốn đi tìm Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, trải nghiệm những kịch tình cổ mộ kỳ lạ kia.

Bây giờ mà mắc bệnh thánh mẫu, thì sau này còn chơi cái gì nữa!

Sau khi đến gần Bình Sơn, Trần Hạo nói với mọi người, mọi người chia nhau đi tìm một khe núi cực kỳ hiểm yếu.

Bởi vì từ đó đi xuống, có thể là con đường ngắn nhất đến cổ mộ Bình Sơn.

Chá Cô Tiếu kinh ngạc hỏi: "Trần huynh làm sao biết chuyện này?" Trần Hạo đương nhiên không thể nói là xem TV mà biết.

Vì vậy anh nói với Chá Cô Tiếu, là thông qua Vọng khí thuật, thăm dò được vị trí đại khái của cổ mộ Bình Sơn.

Nghe những lời này, ba người Chá Cô Tiếu càng kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Mặc dù phái Bàn Sơn từ xưa đã có bí thuật Vọng khí tham mộ, nhưng môn bí thuật này, sớm đã thất truyền từ mười mấy đời trước.

Không ngờ phái Liệt Hải của Trần Hạo lại kế thừa được môn kỳ thuật này.

Mặc dù Chá Cô Tiếu có ý muốn mang thuật này về lại Bàn Sơn, nhưng nhất thời không biết nên mở lời như thế nào.

Cuối cùng Trần Hạo nhìn ra tâm tư của hắn, cười nói: "Chá Cô Tiếu huynh đệ yên tâm, đợi sau khi chuyện cổ mộ Bình Sơn lần này kết thúc, tôi sẽ viết lại phương pháp tu luyện và sử dụng Vọng khí thuật cho anh." Chá Cô Tiếu nghe xong, trong lòng cảm động không nói nên lời.

Ngay cả Lão Dương Nhân và Hoa Linh, cũng dùng ánh mắt cảm kích và sùng bái nhìn Trần Hạo.

Sau đó ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu đi về phía tây phân tán tìm kiếm, Trần Hạo và A Ninh, Tô Nan, thì phân tán về phía đông tìm kiếm.

Kết quả Trần Hạo vừa mới tách ra khỏi hai cô gái không lâu, đã nghe thấy ba tiếng súng liên tiếp.

Trần Hạo không ngờ lại trùng hợp như vậy, chắc chắn là Trần Ngọc Lâu bảo La Lão Oai nổ súng, để tiện thi triển pháp môn Văn thanh biện long tìm kiếm cổ mộ!

Nhưng chưa kịp tìm theo tiếng súng, đã nghe thấy tiếng hai người đánh nhau.

Trong đó có một người, là Tô Nan vừa mới tách ra không lâu.

Vì vậy Trần Hạo không nói hai lời, tung người nhảy thẳng về phía Tô Nan.

Trần Hạo vừa chạy ra không xa, đã nghe thấy tiếng súng liên tiếp không ngừng.

Vừa chạy về hướng âm thanh, vừa thầm nghĩ: Tô Nan đánh nhau với ai vậy?

Chẳng lẽ, gặp phải thuộc hạ của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai?

Một lát sau, Trần Hạo tìm thấy hai người đang chiến đấu.

Ngước mắt nhìn, trong lòng lập tức có vô số thần thú gào thét.

Thì ra người đang giao đấu với Tô Nan, chính là Hồng Cô!

Trần Hạo không ngờ, cô gái xinh đẹp vốn dĩ nên đang đuổi theo Chá Cô Tiếu khắp núi, lại nhắm vào Tô Nan?

Chỉ thấy hai thân hình khỏe khoắn, không ngừng bay lượn lên xuống trong rừng rậm, giống như những con báo linh hoạt.

Hồng Cô không hổ là truyền nhân của cổ thái hí pháp Nguyệt Lượng Môn, một tay tuyệt kỹ phi đao, không thua kém A Ninh.

Để đối phó với Hồng Cô, Tô Nan mới không ngừng dùng súng lục bắn rơi những phi đao bắn về phía mình.

Kết quả hai cô gái xinh đẹp thân thủ mạnh mẽ, cứ như vậy đánh

nhau long trời lở đất trong rừng.

Đúng lúc Trần Hạo định dừng lại xem một màn kịch hay, Tô Nan chân trượt một cái, ngã xuống đất.

Hồng Cô tự nhiên không bỏ lỡ cơ hội tốt, hai thanh phi đao lấp lánh hàn quang, lao thẳng về phía mặt Tô Nan.

Trần Hạo lập tức tung người lao lên, trong nháy mắt đã chắn trước mặt Tô Nan.

Tiếp đó hai tay vung lên, lập tức kẹp lấy hai thanh phi đao lạnh lẽo.

Không còn cách nào khác, mũ và mặt nạ trên Giao Long Chiến Y của Tô Nan, cô không mang theo.

Trần Hạo mà không ra tay, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Tô Nan chắc chắn sẽ bị hủy hoại!

Thấy Trần Hạo đột nhiên xuất hiện, và cứu được người phụ nữ mà cô cho là gián điệp.

Hồng Cô lạnh mặt hỏi: "Ngươi là ai?!" Trần Hạo tuy rất khâm phục Hồng Cô, nhưng anh không có thói quen chiều hư con nít.

Nếu cô nói chuyện không khách khí, đương nhiên anh cũng sẽ không quỳ lạy.

Huống chi, tuyệt kỹ phi đao của Hồng Cô rất lợi hại, nhân cơ hội này, Trần Hạo cũng muốn lĩnh giáo, thuận tiện trêu chọc cô nàng nữ hán tử này!

Nói rồi, Trần Hạo thản nhiên cười: "Thật kỳ lạ!" "Trời cao đất rộng, đường này lại không phải nhà cô xây, tôi chỉ là người qua đường, cô quản được tôi là ai sao?" Nghe những lời này, Hồng Cô tính cách nóng nảy liền nổi đóa.

Lùi lại hai bước, hai tay lại lần nữa rút ra hai thanh phi đao, vẻ mặt cao ngạo nói: "Bị nói trúng tim đen rồi chứ, nơi bà cô đây ở, đều là địa bàn của ta." "Tên tiểu bạch kiểm nhà ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của bà cô đây, nếu không đừng trách bà cô đây không khách khí!" Nói rồi, cô ta giơ giơ thanh phi đao lấp lánh hàn quang trong tay.

"Không khách khí?" Trần Hạo khinh thường cười: "Vừa rồi cô ra tay với bạn của tôi, chẳng lẽ đã khách khí rồi sao?" "Bớt nói nhảm đi, muốn biết lai lịch của ta, phải xem cô có bản lĩnh đó không đã!" Đứng dậy, Tô Nan mặt đầy tức giận, lớn tiếng nói: "Để em." "Vừa rồi nếu không phải em trượt chân, bằng tốc độ phi đao của cô ta, căn bản không thể làm em bị thương." Trần Hạo lại cười lắc đầu: "Khó có được một cô em gái thú vị như vậy, tuyệt kỹ lại tương tự A Ninh, anh phải kiến thức một phen chứ!" Hồng Cô nghe giọng điệu của đối phương kiêu ngạo như vậy, hai người còn đứng trước mặt mình trò chuyện, mẹ nó căn bản không coi mình ra gì?

Trong chốc lát, Hồng Cô tức giận từ trong lòng, gan lớn hơn cả người, nhưng vẫn quang minh lỗi lạc lên tiếng nhắc nhở: "Vậy hôm nay để cho tên tiểu bạch kiểm nhà ngươi, kiến thức sự lợi hại của bà cô đây." "Xem phi đao!" Lời vừa dứt, hai thanh phi đao lấp lánh hàn quang, lao thẳng về phía hai vai của Trần Hạo.

Chương 154

Trần Hạo chân không hề động, chỉ duỗi hai tay ra, nhẹ nhàng, dùng ngón tay kẹp lấy phi đao!

Sau đó thản nhiên cười nói: "Không tệ, tuy miệng lưỡi không tha người, nhưng ra tay lại không nhắm vào tính mạng của tôi." "Chỉ riêng điểm này, tiểu gia ta không chấp nhặt chuyện cô vừa rồi ăn nói lỗ mãng!" Cả một loạt động tác, Trần Hạo làm nhẹ nhàng như không, hành vân lưu thủy, nhưng Hồng Cô lại kinh ngạc đến ngây người.

Trước đó Tô Nan có thể dùng đạn bắn rơi phi đao của cô, đã là nhãn lực, phản ứng và tài bắn súng thần sầu rồi.

Không ngờ Trần Hạo vừa ra tay, phi đao của cô giống như đồ chơi trẻ con bị kẹp trong tay.

Hồng Cô trong lòng lập tức có kết luận, tên tiểu bạch kiểm trước mắt, tuyệt đối có thực lực lợi hại hơn cô nương lạnh lùng kia!

Cùng lúc đó, sau một hồi đánh nhau, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu và A Ninh đi dò đường cũng đã tìm đến theo tiếng động.

Thấy Trần Hạo ra tay, họ đều đứng yên, bình tĩnh xem kịch.

Đặc biệt là A Ninh, sau khi thấy Hồng Cô cũng có một tay tuyệt kỹ phi đao lợi hại, hứng thú lập tức được kích thích.

Thấy xung quanh dường như toàn là người của đối phương, phi đao của mình lại không làm gì được đối phương, Hồng Cô trong lòng liền có ý định tạm thời rút lui chiến lược, sau đó gọi người đến tìm lại mặt mũi.

Thấy cô ta do dự, Trần Hạo liền đoán được đại khái.

Anh liền giả vờ khinh thường nói: "Sao?

Sợ rồi à?" "Yên tâm, bạn của tôi đảm bảo sẽ không ra tay, chỉ có hai chúng ta một chọi một." "Chỉ cần cô thắng được tôi, tôi đảm bảo sẽ để cô an toàn rời đi." Tính nóng nảy của Hồng Cô lập tức bị kích thích.

Lạnh mặt, tức giận đáp: "Tên tiểu bạch kiểm, đừng đắc ý." "Vừa rồi bà cô đây nương tay, nếu không ngươi sớm đã đi gặp Diêm Vương rồi." "Nếu ngươi muốn tự chuốc khổ ăn, thì đừng trách bà cô đây ra tay tàn nhẫn!" Nói xong, Hồng Cô liên tiếp rút ra bốn thanh phi đao, thân hình không ngừng di chuyển nhanh chóng, định một đòn hạ gục tên kiêu ngạo Trần Hạo.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh xem kịch, đều bị cách gọi "tên tiểu bạch kiểm" của Hồng Cô chọc cho phải cố nín cười.

A Ninh và Tô Nan thì hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của Trần Hạo, lập tức cười ha hả.

Tô Nan trêu chọc: "Trần Hạo, nghe chưa?" "Cô nương người ta chửi anh là tên tiểu bạch kiểm đấy!" Trần Hạo hiếm khi tự khen một câu: "Với nhan sắc của tiểu gia ta đây, chẳng lẽ không xứng được gọi là tiểu bạch kiểm sao?" "Cho nên vị cô nương này đang khẳng định nhan sắc của tiểu gia ta, không phải chửi ta." "Hai nha đầu các em, đừng có ghen tị với anh!" Trong chốc lát, không chỉ ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, ngay cả A Ninh và Tô Nan, đều bị bộ mặt vô sỉ đột ngột của Trần Hạo làm cho ngớ người.

Thấy Trần Hạo lúc này còn có tâm tư đùa giỡn với bạn bè, đây tuyệt đối là cơ hội tốt để hạ gục hắn.

Vì vậy Hồng Cô đột nhiên dừng lại, hai tay lập tức vung ra bốn thanh phi đao, miệng tức giận mắng: "Tên tự luyến thối tha, nằm xuống cho bà cô đây!" Trong nháy mắt, bốn thanh phi đao lấp lánh hàn

quang, lao thẳng về phía hai chân của Trần Hạo.

Xem ra, tuy Hồng Cô vẫn không nhắm vào tính mạng Trần Hạo, nhưng muốn làm hai chân anh bị thương nặng, dưỡng thương mấy tháng là khó tránh khỏi.

Nhưng Trần Hạo lại vẫn bình tĩnh không động đậy, ngay khi bốn thanh phi đao sắp bắn trúng hai chân, hai tay Trần Hạo lập tức hóa thành một mảng tàn ảnh, trong nháy mắt lại lần nữa bắt được bốn thanh phi đao!

"...Làm sao có thể?!" Hồng Cô không thể tin nổi nhìn Trần Hạo, không ngờ tuyệt kỹ bốn đao liên phát của mình, lại bị tên trông như tiểu bạch kiểm, nhưng thực lực kinh người này dễ dàng phá giải!

Điều khiến Hồng Cô tức giận nhất là, sau khi Trần Hạo giao sáu thanh phi đao cho tay phải, trên mặt vẫn là vẻ mặt phong thanh vân đạm đó.

Dường như việc liên tiếp hai lần bắt được phi đao của cô, là một chuyện hết sức bình thường.

Trong chốc lát, vừa tức vừa sợ, Hồng Cô quay người định đi, mau chóng rời khỏi đây để về tìm lão đại của mình, Tá Lĩnh khôi thủ Tổng bả đầu Trần Ngọc Lâu, để hắn xả giận cho mình!

Kết quả Hồng Cô vừa mới lùi được mấy mét, sáu đạo hàn quang mang theo tiếng gió rít cắm ngay trước chân cô.

Nếu vừa rồi chân cô nhanh hơn nửa bước, hoặc là sáu đạo hàn quang đó bắn gần hơn nửa bước.

Thì Hồng Cô lúc này, sớm đã lạnh ngắt rồi!

Khi nhìn rõ thứ cắm dưới chân mình, là sáu thanh phi đao bị thu đi, Trần Hạo liền giễu cợt nói: "Sao?

Đánh thua rồi ăn vạ à?" "Ta thấy, hôm nay cô không đi được rồi!" Ngay khi lời của Trần Hạo vừa dứt, một bóng người như một trận gió lốc, từ sau lưng lao thẳng về phía anh.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu có mặt tại hiện trường, đều lớn tiếng gọi: "Cẩn thận!" Nhưng A Ninh và Tô Nan, đều không nói một lời, trên mặt mang theo vẻ mặt giễu cợt như cười như không.

Nghe thấy ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu kinh hãi nhắc nhở, A Ninh và Tô Nan thì vẫn bình tĩnh thản nhiên, còn Hồng Cô lại kinh ngạc vui mừng.

Bóng người đánh lén kia từ trên không trung nhảy xuống, con dao găm lóe hàn quang trong tay với một góc độ vô cùng hiểm hóc đâm thẳng về phía gáy của Trần Hạo.

Sớm đã biết có màn này, nhưng lại không hề xảy ra với mình, Trần Hạo dĩ nhiên biết ai đang đánh lén.

Hắn chỉ xoay người, tung ra một cú đá tuyệt kỹ của Bàn Sơn là "Đạo Đề Tử Kim Quan" nghênh đón. "Bành!" Một tiếng trầm đục vang lên, kẻ đánh lén cùng với con dao găm lóe hàn quang kia đều bị đá bay ra xa hơn chục mét.

Nếu không phải Trần Hạo không dùng toàn lực, kẻ đánh lén này chưa kịp rơi xuống đất đã bị vỡ nát ngũ tạng lục phủ mà chết rồi!

Còn kẻ đánh lén Trần Hạo là ai, cần phải hỏi sao?

Dĩ nhiên là vị thủ lĩnh của Tá Lĩnh, Trần Ngọc Lâu, người lo lắng Hồng Cô chịu thiệt nên đuổi theo giúp đỡ.

Nói đến Trần Ngọc Lâu, tuy tướng mạo nho nhã nhưng thân thủ thật sự không tệ.

Dù đột nhiên trúng chiêu, bị đá bay rất xa, nhưng ngay khoảnh khắc sắp ngã xuống đất, hắn vẫn thực hiện một cú lộn mèo, vững

vàng đứng trên mặt đất.

Đang lúc kinh ngạc vì thực lực đối thủ quá mạnh, định tấn công lần nữa để cứu Hồng Cô, hắn lại phát hiện những người có mặt, ngoại trừ Hồng Cô, đều là những người mình đã cứu đêm qua.

Trần Ngọc Lâu ngẩn người, rồi lập tức hét lên với Hồng Cô, người đang bị cắm đầy phi đao dưới chân và trừng mắt giận dữ, cũng như Trần Hạo đang có vẻ mặt thoải mái. "Ấy!

Ấy ấy!

Đừng đánh, đừng đánh nữa!" "Người quen cả, đều là người quen, đều là người quen cả, ha!" Hồng Cô nghe vậy, dĩ nhiên vui vẻ nhảy ra khỏi vòng vây phi đao, chạy mấy bước ra sau lưng Trần Ngọc Lâu.

Trần Hạo lại không hề động đậy, thản nhiên cười nói: "Nếu tôi thật sự ra tay hạ sát, vị cô nương này căn bản không sống được đến bây giờ!" Tô Nan, A Ninh và ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng đều cười đi tới.

Hồng Cô vừa nghe, tính tình nóng nảy lại bùng nổ. "Này, cái tên mặt trắng kia, ý gì đây?" "Ý tứ rõ ràng, cô không phải là đối thủ thôi." Tô Nan trêu chọc đáp lại.

Trong chốc lát, hai mỹ nữ Hồng Cô và Tô Nan bắt đầu hoạt động giải trí trừng mắt lườm nhau.

Ừm, cứ như vậy đi.

Lão Dương Nhân cười hì hì nói với Trần Ngọc Lâu: "Ôi!

Chương 155

A!" Trần Ngọc Lâu nghe xong liền hiểu ra, người ta đã biết chuyện đêm qua rồi.

Với tính cách sĩ diện của Trần Ngọc Lâu, dĩ nhiên không thể để Hồng Cô biết chuyện mất mặt và nhục nhã đêm qua.

Hắn bèn cười gượng một tiếng, rồi chắp tay với Trần Hạo. "Hai vị huynh đệ, có thể nói chuyện riêng một chút được không?" Trần Hạo biết hắn sợ mất mặt, cũng cảm thấy Trần Ngọc Lâu là một người khá thú vị.

Thế là hắn liền cười gật đầu.

Theo tính cách cao ngạo của Chá Cô Tiếu, vốn lười để ý đến Trần Ngọc Lâu.

Nhưng thấy Trần Hạo đã đồng ý, anh ta cũng gật đầu chấp thuận.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu cười đưa tay ra hiệu, rồi quay người đi đến một nơi không xa gần đó.

Tiếp đó, Trần Hạo mỉm cười cùng Chá Cô Tiếu đi theo.

Hồng Cô không biết Trần Ngọc Lâu đang úp mở chuyện gì, nhưng đối với Tô Nan đang trừng mắt với mình, cô khẳng định sẽ không chịu yếu thế.

Thế là hai người chỉ liếc nhìn ba người Trần Hạo một cái rồi lại tiếp tục "đại nghiệp" chưa hoàn thành.

Lão Dương Nhân tò mò nói: "Gã này giở trò gì vậy, tại sao lại gọi đại sư huynh và Trần sư huynh ra một bên nói chuyện chứ." Đúng vậy, không nhìn lầm đâu.

Lão Dương Nhân quả thật gọi Trần Hạo là sư huynh, bởi vì sau một phen so tài và trò chuyện trên vách núi đêm qua, ba người Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng của thời Dân quốc đã thừa nhận thân phận xuất thân từ phái Bàn Sơn của Trần Hạo.

Vì vậy, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đều gọi Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan là sư huynh, sư tỷ.

Dĩ nhiên, đây cũng là do Chá Cô Tiếu yêu cầu hai người họ làm vậy.

Hoa Linh tính cách hoạt bát, chạy mấy bước đến bên cạnh A Ninh hỏi. "A Ninh sư tỷ, chị có biết đại sư huynh và Trần sư huynh đi nói chuyện gì không?" A Ninh tuy không quen với cách xưng hô của đối phương, nhưng lại cảm thấy rất thân thiết.

Thêm vào đó, cô bé Hoa Linh này ngây thơ đơn thuần, nên A Ninh và Tô Nan trong ba người Bàn Sơn lại thích cô bé nhất. "Còn có thể nói gì nữa, chắc chắn là Trần Ngọc Lâu muốn lân la làm quen, tạo chút giao tình." "Cô nương thuộc hạ của hắn cũng ở đây, Trần Ngọc Lâu chắc chắn không muốn cô ta biết chuyện xấu hổ đêm qua." Lão Dương Nhân và Hoa Linh nghe xong, bừng tỉnh đại ngộ "Ồ" một tiếng.

Không thể không thừa nhận, với tư cách là thuộc hạ đắc lực nhất của tập đoàn trộm mộ nước ngoài Cầu Đức Khảo trước đây, A Ninh bất kể là kinh nghiệm nhân tình thế thái hay nhãn lực đều là hàng thượng đẳng.

Chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đã đoán được suy nghĩ của Trần Ngọc Lâu gần như không sai chút nào.

Dĩ nhiên, cũng là vì Trần Hạo đã sớm nói cho hai cô gái biết tính cách và đặc điểm của Trần Ngọc Lâu, nên A Ninh mới có thể đoán chính xác như vậy.

Tuy đêm qua Trần Ngọc Lâu đã nghe lén được thân phận của Trần Hạo và Chá Cô Tiếu.

Nhưng bản tính sĩ diện, hắn dĩ nhiên sẽ không vừa đến đã nói toạc ra, mà giả vờ không biết hỏi. "Dám hỏi hai vị huynh đệ xưng hô thế nào ạ?" Chá Cô Tiếu vẫn im lặng như trong nguyên tác, Trần Hạo cũng cười như không cười nhìn Trần Ngọc Lâu.

Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu ôn văn nhã nhặn tiếp tục hỏi: "Xin hai vị huynh đệ cho biết." Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Liệt Hải xuất từ Bàn Sơn, năm hồ bốn biển mặc sức ngao du, dời núi phải dời Côn Luân Sơn, Côn Luân Sơn cao nhiều thần tiên.

Thiên Sư còn mạnh hơn thần tiên, hào tình chấn thiên xông mây xanh!" Thấy Trần Hạo báo danh hiệu, Chá Cô Tiếu cũng nói theo. "Hái sao cần mời Khôi Tinh Thủ, Bàn Sơn không dời Thường Thắng Sơn.

Thắp hương long phượng như ý, uống nước năm hồ bốn biển." Tuy đêm qua Trần Ngọc Lâu đã biết họ đều là truyền nhân Bàn Sơn.

Nhưng hắn không ngờ, hai người trẻ tuổi này, một người là Khôi Thủ của Bàn Sơn, người còn lại tự xưng là Liệt Hải Thiên Sư.

Dù không rõ Liệt Hải Thiên Sư rốt cuộc là chuyện gì.

Nhưng từ trong mật khẩu trong nghề của Trần Hạo có thể nghe ra, cũng là xuất thân từ một phái của Bàn Sơn.

Trần Ngọc Lâu mỉm cười nói với Chá Cô Tiếu: "Quả nhiên là Khôi Thủ Bàn Sơn." Tiếp đó, hắn lại nói với Trần Hạo: "Tuy tại hạ không rõ về Liệt Hải Thiên Sư, nhưng chắc huynh đệ nhất định là truyền nhân Bàn Sơn, nếu không cũng không thể dùng ra cú đá Đạo Đề Tử Kim Quan vừa rồi đá bay tôi!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Con dao găm trong tay huynh đệ, hẳn là bảo vật Tiểu Thần Phong chỉ có Tổng Bả Đầu của Tá Lĩnh Khôi Thủ mới có đúng không?" Nghe Trần

Hạo đã chỉ ra thân phận của mình, Trần Ngọc Lâu liền nghiêm nghị nói. "Thường Thắng Sơn trên có lầu cao, bốn phương anh hùng tụ nơi này, long phượng như ý đều là bạn cũ, nước năm hồ bốn biển cuồn cuộn chảy." "Tại hạ Tá Lĩnh Trần Ngọc Lâu." Trần Hạo cười nói: "Liệt Hải Trần Hạo." Chá Cô Tiếu cũng chắp tay nói: "Bàn Sơn Chá Cô Tiếu." Ba người đều đã báo danh hiệu, Trần Ngọc Lâu liền khẽ gật đầu ra hiệu.

Rồi liếc nhìn Hồng Cô một cái, Trần Ngọc Lâu lại gần hai người Trần Hạo, thấp giọng nói. "Đa tạ huynh đệ đêm qua đã ra tay cứu giúp, giải độc." Trần Hạo thản nhiên cười: "Chuyện nhỏ không đáng nhắc tới." Trần Ngọc Lâu cũng không phải người lề mề, có ân tình dĩ nhiên sẽ ghi nhớ trong lòng, không phải chỉ biết nói suông.

Hắn bèn thấp giọng hỏi: "Thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn, Trần huynh là Liệt Hải Thiên Sư, rốt cuộc là tình huống thế nào?" Trần Hạo có thể nói gì?

Dĩ nhiên là lại lấy bộ lý lẽ đã dùng để lừa Chá Cô Tiếu ra làm cái cớ rồi.

Nghe xong, Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nói: "Không ngờ phái Bàn Sơn lại có thể xuất hiện một vị cao nhân tiền bối kinh tài tuyệt diễm như tổ tiên của Trần huynh." "Thật khiến tôi vừa xấu hổ vừa ngưỡng mộ a." Chá Cô Tiếu cao ngạo lúc này lại bắt đầu bênh vực Trần Hạo. "Trần huynh nói có lý, phái Liệt Hải của Trần sư đệ tuy xuất thân từ một mạch Bàn Sơn." "Nhưng với thân phận Liệt Hải Thiên Sư của Trần sư đệ, hiện tại tuyệt đối không thua kém thân phận Khôi Thủ Bàn Sơn của tôi đâu." Trần Ngọc Lâu gật đầu tán đồng: "Quả thật như vậy." "Hôm nay có may mắn được gặp Khôi Thủ Bàn Sơn, Liệt Hải Thiên Sư, tại hạ thật sự vô cùng may mắn." "Ấy, tôi nói này." "Chúng ta đều cùng một mục đích cả." "Hay là..." Chưa đợi Trần Ngọc Lâu nói xong, Chá Cô Tiếu đã ngắt lời. "Quý phái tìm minh khí,

Bàn Sơn tìm châu tử, không giống nhau!" "Ồ." "Vậy Mộc Trần Châu vẫn chưa tìm được sao?" Trần Ngọc Lâu vừa dứt lời, đã phát hiện Chá Cô Tiếu lộ vẻ khó xử.

Hắn bèn vội vàng chữa lời: "Xin lỗi nhé, tôi chỉ tò mò thôi." "Nếu có lời nào không phải, xin huynh đệ đừng để ý." Rồi lại quay đầu nhìn Trần Hạo: "Vậy phái Liệt Hải của Trần huynh, cũng kế thừa tổ huấn của phái Bàn Sơn, tìm kiếm khắp nơi Mộc Trần Châu sao?" Trần Hạo lắc đầu nói: "Mộc Trần Châu nếu có thể tìm được, dĩ nhiên phải báo cho các vị đồng môn Bàn Sơn, nhưng đó không phải là tôn chỉ cuối cùng của Liệt Hải chúng tôi." "Ồ?!" "Vậy không biết tôn chỉ của quý phái là gì?" hắn lập tức hứng thú hỏi.

Trần Hạo biết tìm lý do, trực tiếp biến việc xuyên qua các thế giới thành tổ huấn của phái Liệt Hải. "Chủ chỉ của phái chúng tôi là tìm kiếm khắp nơi các loại trân cầm dị thú hoặc các loại hung thú trong các ngôi mộ cổ, từ đó chém giết lấy nội đan để tu luyện đạo pháp." "Dĩ nhiên, nếu gặp được minh khí ưng ý, tôi cũng sẵn lòng lấy vài món." Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu lập tức hứng thú. "Nếu đã như vậy, Trần huynh sao không cùng Tá Lĩnh chúng tôi hành động chung." "Đến lúc đó thăm dò được mộ cổ, tìm được vàng bạc châu báu, dĩ nhiên sẽ không thiếu phần của Trần huynh đâu." Trần Hạo cười nói: "Nếu sớm gặp được Ngọc Lâu huynh, phái Liệt Hải chúng tôi dĩ nhiên sẵn lòng hợp tác." "Chỉ tiếc là tôi đã gặp mấy vị sư huynh đệ Bàn Sơn của Chá Cô Tiếu trước, nên đã đồng ý với họ rồi." Lúc này, Hồng Cô và Tô Nan cuối cùng cũng kết thúc trò chơi trừng mắt, cùng với A Ninh, Lão Dương Nhân, Hoa Linh ba người đi tới.

Trần Hạo chỉ vào Trần Ngọc Lâu nói: "Vị này là Tổng Bả Đầu của Tá Lĩnh Khôi Thủ, Trần Ngọc Lâu." Rồi lại chỉ vào hai cô gái: "Hai người này là hộ pháp sứ giả của Liệt Hải chúng tôi, A Ninh và Tô Nan." Tuy Chá Cô Tiếu không muốn dính dáng đến đám người Tá

Lĩnh của Trần Ngọc Lâu, nhưng cũng giới thiệu Lão Dương Nhân và Hoa Linh.

Cùng lúc đó, Trần Ngọc Lâu cũng giới thiệu Hồng Cô với mọi người.

Lúc này Chá Cô Tiếu mới nói với Trần Ngọc Lâu: "Vậy chúng ta đường ai nấy đi, mong hai bên không làm phiền nhau." Nói xong, anh ta dẫn Lão Dương Nhân và Hoa Linh quay người rời đi.

Trần Hạo mỉm cười nói: "Yên tâm đi Ngọc Lâu huynh, ba phái chúng ta đều nhắm vào Bình Sơn cả." "Tuy mục đích mỗi người không giống nhau, nhưng rồi cũng sẽ gặp lại thôi." "Có lẽ không lâu nữa, chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác chung." Nói xong, hắn liền dẫn Tô Nan và A Ninh đuổi theo ba người Chá Cô Tiếu.

Hồng Cô không cam lòng oán trách: "Lão đại, sao lại để họ đi như vậy?" "Còn nữa, vừa rồi mấy người thì thầm to nhỏ nói gì vậy?" Nhưng chưa đợi Trần Ngọc Lâu nói, giọng của Trần Hạo đã từ xa vọng lại. "Hồng Cô nếu không phục, Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo tôi đây, dĩ nhiên hoan nghênh thách đấu bất cứ lúc nào." "Nhưng phải nhớ kỹ, lần sau còn thách đấu tiểu gia, sẽ không dễ dàng buông tha như vậy đâu." Nói xong, bóng dáng hắn đã biến mất trong rừng thông.

Chương 156

Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô đều ngớ người.

Hai người không ngờ, khoảng cách xa như vậy mà Trần Hạo vẫn có thể nghe thấy lời của Hồng Cô.

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ, nếu đối phương nghiên cứu phương pháp Văn Sơn Biện Long của Tá Lĩnh, sẽ kinh người đến mức nào!

Nhưng họ không ngờ, thật ra Trần Hạo đã sớm biết tuyệt kỹ này rồi.

Một lúc sau, Hồng Cô mới không cam lòng hỏi: "Lão đại, người đó rốt cuộc là ai vậy?" Trần Ngọc Lâu bất đắc dĩ đẩy gọng kính, răn dạy: "Tôi đã bảo cô kiềm chế tính cách của mình, mà cô không nghe." "Cũng không hỏi cho rõ ràng đã ra tay với người ta!" "Để sau rồi nói." Nói xong, Trần Ngọc Lâu quay người trở về.

Hồng Cô thì đã sớm quen với những lời càm ràm của Trần Ngọc Lâu, biết hắn căn bản sẽ không thật sự trách tội mình.

Vì vậy chỉ cười rụt cổ lại, rồi đi theo.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Trần Hạo, vách núi khe núi mà Tô Nan tìm được, chính là nơi Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đang ở.

Chỉ trong một chén trà công phu, họ đã gặp lại nhau ở đây.

Do Chá Cô Tiếu đã nói rõ đường ai nấy đi, Trần Hạo cũng không phản đối, nên Trần Ngọc Lâu sau khi hàn huyên vài câu, liền đi làm công tác động viên trước trận chiến cho các lực sĩ Tá Lĩnh dưới trướng.

Ừm, chính xác hơn, nên là các loại khích lệ và dụ dỗ trước khi xuống đấu.

Rốt cuộc đi theo Trần Ngọc Lâu, cũng là vì kiếm tiền.

La Lão Oai còn đơn giản hơn, động viên cũng không có, chỉ một câu đơn giản hai chữ. "Khai đào!" Ngay sau đó, các lực sĩ Tá Lĩnh bắt đầu nối thang dây Ngô Công, chuẩn bị xuống vách núi.

Trần Ngọc Lâu thì bảo quân sư thân tín Hoa Mã Quải, lấy ra nội giáp hoàng gia chuyên dụng mặc vào.

Tô Nan đang xem náo nhiệt thấy vậy, thấp giọng cười nói: "Đều nói Mạc Kim có phù, Phát Khâu có ấn, Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp." "Hóa ra bảo giáp xuống đấu của Tá Lĩnh, lại là cái nội giáp xích hoàng gia rách nát như vậy à!" Trần Hạo và A Ninh cũng đều cười gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Sau khi các lực sĩ Tá Lĩnh dưới trướng Trần Ngọc Lâu chuẩn bị xong, hắn phái hai thuộc hạ xuống đáy khe núi trước để thăm dò tình hình.

La Lão Oai vẫn trêu chọc chiếc nội giáp hoàng gia của Trần Ngọc Lâu, rồi nói với hắn. "Tổng Bả Đầu, mấy người vừa gặp lúc nãy là ai vậy?" Trần Ngọc Lâu đáp: "Ba người đội nón là Khôi Thủ Bàn Sơn và sư đệ sư muội, ba người còn lại mặc đồ da màu đen là Liệt Hải Thiên Sư và hai hộ pháp sứ giả." "La soái thấy sao?" "Úi chà!

Khôi Thủ Bàn Sơn à?

Danh tiếng này vang dội lắm đấy." "Nhưng cái tên Liệt Hải Thiên Sư kia thì ông đây chưa từng nghe qua, chắc cũng là lũ bất tài thôi." "Tổng Bả Đầu à, cái tên Liệt Hải Thiên Sư kia, cách ăn mặc cũng quá kỳ quặc rồi!" "Nhưng đừng nói, hai con nhỏ đó thật mơn mởn nước non a." "Véo một cái chắc cũng ra nước!" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu vội vàng bịt cái miệng thối của La Lão Oai lại. "La soái của tôi ơi, đừng gây thêm phiền phức cho tôi được không?" "Tôi nói cho ông biết nhé, phái Liệt Hải tuy là một phân nhánh của Bàn Sơn." "Nhưng

người ta đã tự lập môn hộ ở hải ngoại từ hơn mười thế hệ trước rồi." "Tuy tôi cũng là lần đầu nghe đến phái Liệt Hải, nhưng nghe ý của Khôi Thủ Bàn Sơn, thân phận Liệt Hải Thiên Sư của Trần Hạo kia, ít nhất không yếu hơn Khôi Thủ Bàn Sơn đâu." "Còn nữa, người của Liệt Hải luôn sống ở nước ngoài." "Lần này trở về An Lạc, cũng là vì có việc cần làm.

Cho nên ăn mặc kỳ quặc cũng không có gì lạ." La Lão Oai cuối cùng cũng gạt được tay Trần Ngọc Lâu đang bịt miệng mình ra, rồi hít thở sâu vài hơi nói. "Mẹ kiếp, Tổng Bả Đầu suýt nữa làm ngạt chết lão La ta rồi!" "Chả trách ba người đó ăn mặc kỳ quặc, hóa ra là mặc quần áo của quỷ Tây dương à." "Nhưng uống nước mực Tây dương thì sao chứ?" "Theo tôi thấy, bất kể là Bàn Sơn hay Liệt Hải, đều là một đám trộm vặt ô hợp thôi." "Lão La ta chỉ tin vào cây súng trong tay, tôi chỉ nói vài câu phét lác thôi, tên Liệt Hải Thiên Sư kia dám bật lại tôi à?" "Chẳng lẽ không sợ ông đây bắn bỏ nó sao?!" Lời vừa dứt, trong lòng Trần Ngọc Lâu thầm kêu không ổn.

Nhưng chưa kịp mở miệng khuyên can, Trần Hạo từ xa đã đi tới với vẻ mặt không cảm xúc.

A Ninh và Tô Nan dĩ nhiên cũng theo sát phía sau.

Khi ba người đi đến trước mặt Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, Trần Hạo liền dừng bước, trêu chọc nói. "La Lão Oai, La soái?" La Lão Oai ưỡn cổ, nhếch miệng đáp: "Là tôi, có chuyện gì?" Trần Hạo liếc hắn một cái: "Bất kể ông là ai, tôi khuyên một câu, đạo lý họa từ miệng mà ra chắc ông cũng hiểu chứ?" La Lão Oai lập tức trợn mắt bò, hung hăng nói: "Thằng nhóc, ý gì đây?" "Ý tứ rõ ràng cũng đơn giản, vừa rồi miệng tiện, làm tiểu gia đây trong lòng không vui." "Nể mặt Ngọc Lâu huynh, tôi cho ông một cơ hội sống." "Nhưng nhớ kỹ, lần sau còn để tiểu gia nghe thấy ông nói bậy nói bạ, ta lấy mạng ông làm bồi thường, hiểu chưa?" Nói xong, Trần Hạo dẫn hai cô gái

chuẩn bị quay người rời đi.

Nhưng La Lão Oai dù sao cũng là một quân phiệt Tương Tây, lúc này sao chịu được sự coi thường của một kẻ bần dân trong mắt hắn?

Hắn ha ha cười: "Nói lời cay độc với ông đây xong là đi à, có chuyện dễ dàng vậy sao?!" "Tụi bây, bao vây ba đứa nó lại cho tao!" Lời vừa dứt, đội tiên phong mà La Lão Oai mang theo, cũng là hơn trăm người của tiểu đoàn công binh dưới trướng, lập tức vây ba người Trần Hạo vào giữa.

Thấy cảnh này, Hoa Linh ở xa lo lắng hỏi: "Đại sư huynh, Trần sư huynh e là sắp chịu thiệt rồi, phải làm sao đây?" Lão Dương Nhân vô cùng khâm phục ba người Trần Hạo, trực tiếp lấy cây cung dài sau lưng xuống nói. "Còn làm sao được, dĩ nhiên là phải cứu Trần sư huynh ra!" Chá Cô Tiếu kéo hai kẻ lỗ mãng lại, thấp giọng nói: "Trần sư đệ đã dám chủ động đi tới, chắc chắn có chỗ dựa." "Chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến, một khi ba người Trần sư đệ gặp nguy hiểm, chúng ta sẽ nhanh chóng cứu họ ra." Nói rồi, Chá Cô Tiếu cũng bắt đầu loay hoay với hai khẩu súng Kính Diện Hạp Tử 24 của mình.

Trần Ngọc Lâu lúc này cũng vội vàng tiến lên ngăn cản La Lão Oai: "La soái, ông làm gì vậy?" "Tôi nói cho ông biết, Trần huynh đệ là ân nhân cứu mạng của tôi." "Ông muốn làm hại anh ấy, phải qua ải Trần Ngọc Lâu tôi trước đã!" La Lão Oai lần này đến Bình Sơn, là muốn nhờ các lực sĩ của Trần Ngọc Lâu giúp thăm dò mộ tìm báu vật, nên vẫn luôn rất khách sáo với Trần Ngọc Lâu.

Nhưng bây giờ Trần Ngọc Lâu ra mặt, hắn cũng có chút do dự.

Nếu đồng ý với Trần Ngọc Lâu không gây khó dễ cho ba người Trần Hạo, lại cảm thấy mất mặt.

Nhưng nếu không đồng ý, lại sợ không tìm được tài bảo trong mộ cổ.

Lúc này, nhìn La Lão Oai và đám binh lính thuộc hạ đang bao vây ba người mình, Trần Hạo đột nhiên cười lớn. "Ha ha ha." "La Lão Oai, chỉ bằng đám thuộc hạ ô hợp của ông, và mấy khẩu súng nát đó, mà đòi xử lý tiểu gia tôi à?" "Mơ mộng hão huyền à?" Tuy lời Trần Hạo khó nghe, nhưng La Lão Oai lại đang lo ngại bên Trần Ngọc Lâu.

Vì vàng bạc tài bảo, sắc mặt hắn lập tức thay đổi, cười nói. "Cậu tên là Trần Hạo phải không?" "Được, thằng nhóc có gan, lão La ta thích những người có khí phách như vậy." "Nhưng lời vừa rồi của cậu, thật sự rất không nể mặt lão La ta đâu!" "Nhìn xem xung quanh đều là anh em của tôi, lão La ta cũng không làm khó cậu, chỉ cần Trần Hạo cậu xin lỗi lão La ta một tiếng, chuyện này coi như xong." Nhìn xung quanh hơn trăm binh lính đang nhe răng trợn mắt, dùng súng Hán Dương Tạo thậm chí là súng hỏa mai cũ nát chỉ vào mình, Trần Hạo khinh thường đáp. "Ăn nói lỗ mãng, lại muốn tiểu gia ta xin lỗi?" "Thật sự coi tiểu gia tôi là phụ huynh nuông chiều con cái à?" Thấy mình đã nhượng bộ, mà đối phương vẫn không nể mặt.

La Lão Oai dù có thèm muốn tài bảo đến đâu, cũng không thể mất mặt trước mặt đám binh lính thuộc hạ này!

Hắn bèn hung hăng mắng: "Mẹ kiếp, không cho lão La ta mặt mũi à!" "Nếu đã như vậy, thì đừng trách tôi không nể mặt Trần Tổng Bả Đầu!" "Tụi bây, bắt thằng nhóc Trần Hạo lại, ông đây muốn xem, lúc đó nó còn ngông cuồng được không!" Lời vừa dứt, một đám binh lính định xông lên bắt Trần Hạo.

Trần Hạo khinh thường nhìn họ nói: "Một đám phế vật, cũng dám giương oai với tiểu gia ta!" "Tất cả quỳ xuống cho tiểu gia!" Lời vừa dứt, hắn liền toàn lực thúc đẩy long uy.

Sau khi Trần Hạo toàn lực thúc đẩy long uy của huyết mạch Thanh Long, tất cả binh lính cầm súng trong phạm vi vài chục mét

xung quanh đều cảm thấy như bị núi cao đè nặng lên người.

Không biết vì sao, họ cảm thấy từ trong lòng dâng lên một cảm giác sợ hãi không rõ nguồn gốc.

Trong nháy mắt, ngoại trừ những người Trần Hạo cố ý tránh là A Ninh, Tô Nan, cùng Trần Ngọc Lâu và đám thuộc hạ của hắn.

Chỉ cần là binh lính trong phạm vi vài chục mét quanh Trần Hạo, tất cả đều mặt mày trắng bệch, toàn thân mồ hôi lạnh ngã lăn ra đất!

Ngay cả La Lão Oai và phó quan của hắn cũng không thoát khỏi, tất cả đều như chó chết, bị long uy trấn áp nằm bẹp trên đất!

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, Trần Ngọc Lâu và đám thuộc hạ đều bị chấn kinh đến mắt chữ A mồm chữ O.

Thật sự không hiểu, Trần Hạo rốt cuộc đã làm gì, mà một quân phiệt như La Lão Oai có hơn trăm binh lính, đột nhiên tất cả đều nằm bẹp dưới đất?

Chương 157

Hoa Mã Quải thấp giọng hỏi: "Tổng Bả Đầu, ngài có biết chuyện gì không?" Trần Ngọc Lâu lắc đầu suy đoán: "Nghe nói đạo thuật Bàn Sơn thần bí, có lẽ Trần huynh đệ đã thi triển một loại đạo pháp nào đó." Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu đứng ở xa cũng bị chấn kinh không kém.

Lão Dương Nhân vô tư cười hỏi: "Đại sư huynh, anh có biết Trần sư huynh đã làm gì không?" "Vốn tôi tưởng lần này chắc chắn phải mạo hiểm cứu Trần sư huynh, không ngờ tình hình lại đảo ngược, đám lính kia lại tự nhiên nằm bẹp dưới đất!" Hoa Linh cũng tò mò hỏi: "Đại sư huynh, có phải Trần sư huynh đã dùng đạo pháp thất truyền của Bàn Sơn chúng ta không?" "Nếu không, sao có thể khiến nhiều binh lính như vậy không có chút sức chống cự nào!" Trầm tư một lúc, Chá Cô Tiếu thấp giọng đáp: "Bàn Sơn chúng ta tuy đã thất lạc một số đạo pháp, nhưng tôi ít nhiều cũng nên từng nghe qua." "Nhưng tôi nghĩ mãi cũng không ra tổ tiên Bàn Sơn từng có loại đạo pháp nào có năng lực như vậy." "Có lẽ, đó nên là đạo pháp mà tổ tiên của Trần sư đệ học được từ Mao Sơn, Lao Sơn, hoặc một loại kỳ thuật nào đó của Tây Vực!" Nghe đến đây, Lão Dương Nhân và Hoa Linh hiểu lơ mơ gật gật đầu.

Nhìn lại phía Trần Hạo, hắn vẫn đứng đó với vẻ mặt bình tĩnh thản nhiên, sau lưng là A Ninh và Tô Nan cao ráo gợi cảm.

Ba người, bất kể chiều cao hay dung mạo, đều là hàng đỉnh cấp, cộng thêm khí chất lạnh lùng bá khí.

Trong khoảnh khắc, họ đã tạo thành một sự đối lập cực kỳ rõ nét với đám người La Lão Oai đang nằm bẹp trên đất như một bầy chó

chết.

Mọi người không biết tại sao, trong lòng đột nhiên có một cảm giác.

Rằng đám người La Lão Oai, một quân phiệt có quyền có thế ở vùng Tương Tây, so với ba người Trần Hạo, giống như sự chênh lệch giữa kẻ ăn mày và phú ông giàu có vậy.

La Lão Oai gồng sức mấy lần, kết quả vẫn không thể đứng dậy.

Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của phó quan và đám binh lính, trong lòng La Lão Oai lập tức lạnh toát.

Hắn thầm nghĩ, lần này lão tử chịu thua rồi!

Không ngờ thằng nhóc Trần Hạo trông còn trẻ mà lại có thể sử dụng tà thuật quỷ dị như vậy!

Lão tử thật sự nhìn lầm rồi!

Nghĩ vậy, La Lão Oai ưỡn cổ hét lên: "Trần Hạo, mày rốt cuộc dùng tà thuật gì?" "Lão tử cảnh cáo mày, tốt nhất mau giải tà thuật trên người lão tử và anh em thuộc hạ đi." "Nếu không đợi đại đội của lão tử đến, lão La ta nhất định sẽ khiến mày tan xương nát thịt!" Thấy La Lão Oai không những không chịu thua, mà còn dám uy hiếp.

Quan trọng nhất là cứ một câu lại tự xưng "lão tử", mẹ nó không gây chuyện là không chịu được à?

Thế là, Trần Hạo liền tập trung long uy chủ yếu vào người La Lão Oai.

Trong chốc lát, La Lão Oai cảm thấy như rơi vào băng xuyên vạn năm, toàn thân lạnh buốt, cảm giác sợ hãi tột độ đó suýt nữa khiến La Lão Oai tè ra quần.

Lúc này Trần Hạo trêu chọc nói: "Sao hả La Lão Oai?" "Còn gọi

người bắt tiểu gia ta nữa không?" "Còn dám tự xưng là lão tử với tiểu gia ta nữa không?" "Nói một câu không dễ nghe, tiểu gia muốn lấy mạng của ông, quả thực dễ như trở bàn tay." La Lão Oai tuy hung hãn, nhưng cũng không phải không phải là một kẻ dám làm dám chịu.

Chỉ thấy hắn gục đầu xuống nói: "Được, chuyện lúc trước trêu chọc hai vị cô nương thuộc hạ của cậu, là lão La ta lỡ lời." "Tự xưng lão tử, cũng là lão La ta không đúng." "Càng không nên ỷ vào thế lực của mình mà muốn bắt cậu." "Nhưng hôm nay đã rơi vào tay cậu, lão La ta cũng không cầu sống, chỉ cầu cậu có thể tha cho đám anh em thuộc hạ của tôi." "Họ chỉ là nghe lệnh hành sự, đừng trút giận lên họ, được không?" Thật ra, khi Trần Hạo xem web drama ở kiếp trước, đối với nhân vật La Lão Oai này, hắn vừa không có thiện cảm cũng không có ác cảm.

Chỉ cảm thấy, đó là hình ảnh thu nhỏ của đại đa số quân phiệt thời đó.

Duy chỉ có lúc Mã Chấn Bang sai phó quan Dương giết La Lão Oai, gã này thể hiện sự hung hãn không sợ chết, khiến Trần Hạo phải nhìn bằng con mắt khác.

Không ngờ, La Lão Oai cũng có mặt nghĩa khí như vậy.

Lúc này Trần Ngọc Lâu cũng vội vàng xin tha, cộng thêm việc Trần Hạo cũng chỉ muốn dọa dẫm La Lão Oai và đám người của hắn, chứ không thật sự có ý định giết người.

Huống hồ biểu hiện vừa rồi của La Lão Oai, cũng là một kẻ dám làm dám chịu.

Vì vậy Trần Hạo nhìn chằm chằm La Lão Oai đang cúi gằm mặt một lúc, mới nói. "Được rồi, nể tình ông mới phạm lần đầu, cũng không gây ra tổn hại thực sự cho tôi, lại có Ngọc Lâu huynh cầu xin, tiểu gia ta tha cho ông một lần." "Nhưng tốt nhất nên nhớ kỹ, sau này

bất kể là tôi hay bạn bè của tôi, tốt nhất đều đừng chọc vào." "Người ta Ngọc Lâu huynh giúp ông cầu xin, ông đối với thuộc hạ của người ta cũng đừng quá đáng quá, nghe rõ chưa?" La Lão Oai không ngờ Trần Hạo sẽ tha cho mình một mạng.

Lần này không chỉ đám anh em thuộc hạ không sao, mà cả mình cũng thoát một kiếp.

Hắn bèn vội vàng gật đầu đồng ý, và cảm ơn Trần Hạo đại nhân đại lượng, cũng như ân tình cầu xin của Trần Ngọc Lâu.

Thấy tình hình này, Trần Hạo mới thu hồi long uy.

Trong chốc lát, La Lão Oai và đám binh lính thuộc hạ của hắn đều nằm trên đất thở hổn hển, trong lòng thật sự sợ hãi.

Ngược lại tâm trạng của Trần Ngọc Lâu không tệ, dù sao một phần nguyên nhân Trần Hạo tha cho La Lão Oai, là vì nể mặt hắn.

Điều này khiến Trần Ngọc Lâu, người sĩ diện nhất, có ấn tượng tốt hơn về Trần Hạo.

Ngay cả thuộc hạ của hắn là Hoa Mã Quải, Hồng Cô và các lực sĩ Tá Lĩnh, cũng có thiện cảm tăng mạnh đối với Trần Hạo.

Bởi vì vừa rồi, họ đều nghe thấy lời Trần Hạo cảnh cáo La Lão Oai.

Chính vì vậy, ngoại trừ La Lão Oai và đám thuộc hạ vừa sợ vừa kính đối với Trần Hạo.

Bất kể là ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, hay Trần Ngọc Lâu và đám thuộc hạ, đều càng thêm kính trọng Trần Hạo.

Giải quyết xong những chuyện này, Trần Ngọc Lâu để La Lão Oai và mọi người nghỉ ngơi một lúc, rồi chờ tín hiệu của hai lực sĩ Tá Lĩnh đã phái xuống thăm dò trước đó.

Cùng lúc đó, ba người Chá Cô Tiếu sau khi nói chuyện vài câu với Trần Hạo, đều lấy công cụ độc quyền của Bàn Sơn là Toản Thiên Tác, buộc vào một tảng đá lớn bên vách núi.

Kết quả chưa kịp xuống, một mũi tên xuyên vân từ dưới vách núi bay thẳng lên không trung.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đã hồi sức lại đều phấn chấn.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu hưng phấn hét lên với các lực sĩ Tá Lĩnh: "Anh em, làm việc thôi!" Thấy thuộc hạ từ dưới vách núi phát tín hiệu, Trần Ngọc Lâu ra lệnh cho mấy chục lực sĩ Tá Lĩnh, cùng xuống xem tình hình trước.

Bên kia, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng cầm Toản Thiên Tác đã buộc chặt, chuẩn bị đi xuống.

Nhưng lúc này Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu mới phát hiện, ba người Trần Hạo vẫn đứng yên tại chỗ xem náo nhiệt với vẻ mặt thản nhiên, không có một chút ý định xuống mộ nào.

Hai người bèn đi đến gần Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu khó hiểu hỏi. "Trần huynh, chẳng lẽ anh không định đi xuống sao?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Mục đích của tôi cũng là để xuống đấu." "Chỉ là phương pháp đi xuống của ba người chúng tôi đơn giản hơn, không cần chuẩn bị nhiều như các lực sĩ Tá Lĩnh của Ngọc Lâu huynh." Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đều gật đầu.

Tiếp đó, Chá Cô Tiếu ít lời nói: "Trần sư đệ, vậy chúng tôi xuống đáy cốc đợi trước." Nói xong, anh ta dẫn Hoa Linh và Lão Dương Nhân lại đi về phía vách núi.

Trần Ngọc Lâu cũng cười cười, cũng quay người đi về phía đám huynh đệ thuộc hạ.

Kết quả hai người chưa đi được mấy bước, Trần Hạo thản nhiên

nói: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, Ngọc Lâu huynh, hai bên đều không hoàn toàn hiểu rõ về ngôi mộ cổ bên dưới, nếu không chuẩn bị gì mà hấp tấp đi xuống như vậy, có thể sẽ gặp nguy hiểm." Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu nghe xong đều dừng bước quay lại.

Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi: "Không biết ý của Trần huynh là gì?" Trần Hạo thầm nghĩ, tiểu gia có thể có ý gì?

Đương nhiên là hảo ý nhắc nhở, hy vọng mấy người có thể chuẩn bị kỹ càng.

Nếu không đi xuống, chắc chắn sẽ giống như trong nguyên tác, thương vong thảm trọng, tay trắng trở về.

Nhưng lại không tiện nói thẳng, nếu không không giải thích được tại sao mình biết rõ như vậy.

Chương 158

Thế là Trần Hạo suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nơi này là Tương Tây, vùng núi non hoang dã, khó tránh khỏi có độc trùng mãnh thú." "Nếu hai vị huynh đệ không chuẩn bị tốt về phương diện này, tôi sợ hai vị sẽ chịu thiệt đó!" Chá Cô Tiếu nghe xong tuy không nói gì, nhưng từ vẻ mặt của anh ta có thể thấy, gã này vô cùng tự tin.

Dù sao cũng đã xuống nhiều mộ cổ, gặp độc trùng cũng không phải một hai lần, nên cũng không để ý.

Về phần Trần Ngọc Lâu thì càng không cần phải nói, khuyết điểm lớn nhất của gã này là quá sĩ diện.

Tuy biết Trần Hạo hảo ý nhắc nhở, nhưng để không mất mặt của Khôi Thủ Tá Lĩnh, cộng thêm việc cũng không biết dưới đáy cốc rốt cuộc nguy hiểm đến mức nào.

Vì vậy Trần Ngọc Lâu mỉm cười đáp: "Đa tạ Trần huynh hảo ý nhắc nhở." "Nhưng đám người Tá Lĩnh chúng tôi, đều quanh năm giao du với các mộ cổ ở Tương Tây, chút độc trùng mãnh thú không đáng nhắc tới." Nói xong, hắn quay người dẫn mấy chục lực sĩ Tá Lĩnh, men theo thang dây Ngô Công, bắt đầu leo xuống vách núi.

Chá Cô Tiếu đi đến bên vách núi, nói: "Trần sư đệ yên tâm, tôi sẽ ứng phó được mọi chuyện, chúng ta gặp nhau dưới đáy cốc." Lời vừa dứt, anh ta dẫn Hoa Linh và Lão Dương Nhân, men theo Toản Thiên Tác leo xuống đáy cốc!

Ngay cả La Lão Oai cũng phái không ít thuộc hạ đi theo các lực sĩ Tá Lĩnh xuống.

Thấy mọi người không nghe khuyên, Trần Hạo cũng không nói nhiều.

Dù sao cũng đã nhắc nhở rồi, nghe hay không là tùy họ.

Dù sao đến lúc gặp nguy hiểm, tổn thất cũng không phải là mình.

Lúc này, A Ninh hỏi: "Chúng ta cũng chuẩn bị chứ?" Trần Hạo lấy ra một lọ thủy tinh nhỏ đưa cho A Ninh nói: "Bên trong là máu của anh." "Anh dám chắc, dưới đáy cốc nhất định sẽ có loại độc trùng cực kỳ lợi hại." "Anh và Tô Nan hiện tại đều không sợ độc, ngược lại em phải chú ý nhiều hơn." "Có lọ máu này của anh, cho dù em chưa uống nội đan của dị thú, cũng sẽ không bị độc trùng đến gần." "Nếu lỡ phát hiện bị trúng độc, mà anh lại không thể kịp thời giúp em giải độc, thì lập tức uống lọ máu này, đảm bảo không sao." Nghe những lời quan tâm của Trần Hạo, trên mặt A Ninh lập tức lộ ra một nụ cười, đồng thời gật đầu nói. "Yên tâm đi, em biết rồi." Dặn dò xong, ba người Trần Hạo lấy ra dây leo núi chuyên dụng mang từ thế giới đạo mộ.

Thứ này, Trần Hạo đã phải tốn rất nhiều công sức, thông qua Tân Nguyệt Phạn Điếm, mới có được loại làm từ dược liệu công nghệ cao nhất.

Đừng nhìn chỉ là một sợi dây leo núi chính mỏng manh, nhưng tuyệt đối chắc chắn và bền hơn Toản Thiên Tác của Chá Cô Tiếu.

Một lúc sau, A Ninh và Tô Nan dùng kỹ xảo độc môn Bàn Sơn Toản Thiên Tác mà Trần Hạo dạy, nhanh chóng trượt xuống đáy cốc.

Ngược lại Trần Hạo đứng bên vách núi nhìn xuống một cái, rồi tung người nhảy thẳng xuống.

Cảnh tượng kinh người này lập tức khiến đám lực sĩ Tá Lĩnh và binh lính của La Lão Oai ở lại trên đó kinh ngạc đến ngây người.

Thậm chí có người còn nghĩ, gã này không phải bị bệnh thần kinh chứ?

Lại chạy đến đây chơi trò nhảy vực tự sát?

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và những người khác đã leo xuống được một phần ba quãng đường cũng đều bị chấn kinh không nói nên lời!

Hoa Linh còn kinh hãi la lên: "Sư huynh mau nhìn, Trần sư huynh nhảy xuống rồi?!" Kết quả đúng lúc này, Trần Hạo đang rơi tự do mười mấy mét, đột nhiên một tay nắm lấy sợi dây chính treo trên dây phụ.

Trong nháy mắt, Trần Hạo đã vững vàng treo trên vách đá.

Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu và mấy người Chá Cô Tiếu đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay cả Hồng Cô trước đó không ưa Trần Hạo, trong lòng cũng có chút kích động.

Nhưng chưa đợi mọi người phản ứng, Trần Hạo lại tiếp tục chơi trò rơi tự do, lần này rơi thẳng xuống gần ba mươi mét, mới một tay nắm lấy sợi dây leo núi chính.

Đến lúc này, mọi người mới hiểu ra, hóa ra đây là phương pháp xuống đáy cốc độc đáo của Trần Hạo.

Trong chốc lát, mọi người đều kinh ngạc trước sự can đảm và thân thủ của Trần Hạo.

Phải biết rằng, đây là một việc cực kỳ nguy hiểm, một khi không nắm được sợi dây leo núi chính, thật sự sẽ rơi xuống vách núi tan xương nát thịt!

Nhưng Tô Nan và A Ninh, hai cô gái đã được Trần Hạo dạy dỗ một thời gian dài, đã sớm quen với điều này.

Dù sao đây không phải là lần đầu tiên họ thấy Trần Hạo chơi trò này.

Cứ như vậy, chỉ ba bốn lần rơi, Trần Hạo đã đuổi kịp A Ninh và Tô Nan.

Còn cách vài chục mét nữa, thậm chí sắp đuổi kịp những người đi xuống trước như Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

Vốn mọi người tưởng rằng, hành động kinh người của Trần Hạo cũng chỉ dừng lại ở đây.

Nhưng điều họ không ngờ là, cảnh tượng tiếp theo càng khiến họ kinh ngạc hơn.

Chỉ thấy khi Trần Hạo đuổi kịp A Ninh và Tô Nan đang leo xuống, hắn chỉ mỉm cười nhẹ, nhưng lại không hề dừng lại, vẫn một tay buông ra rơi xuống với tốc độ nhanh.

Khi hắn lại một lần nữa nắm lấy sợi dây leo núi chính, hắn không tiếp tục động tác trước đó, mà lại dùng hai chân quấn vào dây leo núi, trực tiếp rảnh ra hai tay, thân thể cũng vững vàng treo trên sợi dây leo núi chính.

Đang lúc mọi người không biết Trần Hạo lại định chơi trò gì, Tô Nan và A Ninh đang ở trên đầu Trần Hạo hơn hai mươi mét, đồng thời buông tay khỏi dây leo núi.

Trong nháy mắt, hai người biến thành rơi tự do, nhanh chóng rơi xuống.

Kết quả khi hai người sắp lướt qua bên cạnh Trần Hạo, Trần Hạo hai chân dùng sức, trực tiếp chống thẳng người dậy, một tay một người đỡ lấy hai cô gái.

Cho đến khi Tô Nan và A Ninh nắm chặt dây leo núi chính của mình, Trần Hạo lại chơi trò trước đó.

Hai cô gái cũng sau khi Trần Hạo lại một lần nữa ổn định thân hình, đồng thời buông dây leo núi chính, rơi xuống rồi lại được Trần

Hạo đỡ lấy.

Cứ như vậy, một lúc sau, ba người Trần Hạo đã vượt qua những người đã xuống được nửa ngày như Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã gần như không nhìn thấy bóng dáng của ba người Trần Hạo nữa.

Lúc này Trần Ngọc Lâu mới tỉnh lại từ cơn chấn kinh, miệng kinh ngạc thốt lên. "Phái Liệt Hải của Trần huynh quả nhiên lợi hại, quả thực là kỹ năng thần sầu!" Chá Cô Tiếu cũng nói với Lão Dương Nhân và Hoa Linh đang ngơ ngác. "Trần sư đệ quả nhiên có tuyệt kỹ, môn nhân của phái Liệt Hải cũng thân thủ bất phàm." "Xem ra, chúng ta phải học hỏi người ta nhiều hơn rồi." Sau đó, anh ta liền dẫn Lão Dương Nhân và Hoa Linh, tăng tốc độ leo xuống.

Đúng lúc Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác đang từ từ leo xuống vách đá cheo leo, Trần Hạo đã đưa Tô Nan và A Ninh xuống đến đáy cốc.

Trong tầm mắt, hai bên vách đá rộng hơn chục trượng, kéo dài mấy trăm mét.

Do đáy cốc quanh co khúc khuỷu, hoàn toàn không thể nhìn ra con sơn cốc này dài bao nhiêu.

Vì vách núi hai bên quá cao, ánh sáng dưới đáy cốc vô cùng mờ tối, từ dưới nhìn lên, trông như cảnh "nhất tuyến thiên" trong truyền thuyết.

Quan trọng nhất, đáy cốc không phải là đất hay đá, mà lại là một mảng lớn mái điện được lợp bằng ngói!

Chương 159

Tô Nan kinh ngạc nói: "Dưới chân chúng ta, chẳng lẽ là cổ mộ sao?" "Nhưng ngôi mộ này cũng kỳ quái quá, mộ của người ta không xây dưới lòng đất, trong núi sâu thì cũng ở đáy biển." "Chủ nhân ngôi mộ này lại xây thẳng một tòa đại điện dưới đáy cốc làm lăng mộ, cũng lạ quá đi?" A Ninh cũng nói ngay: "Ngôi mộ kỳ quái thế này, tôi cũng lần đầu tiên thấy." "Thôi kệ đi, chúng ta cứ cẩn thận dò xét xung quanh trước đã." Nói xong, hai cô gái lấy đèn pin tụ quang ra, bước đi nhẹ nhàng, cẩn thận quan sát bốn phía.

Trần Hạo thì không để ý đến những chuyện đó, chỉ tập trung toàn bộ sự chú ý vào những vết hằn trên mái ngói.

Bởi vì anh biết rõ, nơi này không phải là cổ mộ của vị đại tướng quân nhà Nguyên như lời Trần Ngọc Lâu nói.

Ngược lại, sau khi nhà Nguyên thành lập, họ đã cải tạo Hiến Đan Cung do một đạo sĩ luyện đan họ Già Đa xây dựng thành mộ huyệt.

Tòa cung điện dưới chân họ vốn không phải là mộ chính của vị đại tướng quân nhà Nguyên, mà chỉ là một điện phụ mà thôi.

Bên trong tuy có chút đồ, nhưng đều là những dụng cụ chiến trường cổ đại, cùng với áo giáp và binh khí đã sớm mục nát rỉ sét.

Cổ vật đáng giá thì không có mấy món, nhưng đám rết độc chết người bên trong lại có cả một bầy lớn.

Điều quan trọng nhất là, ở một nơi nào đó trên vách núi của sơn cốc này, có một con Lục Sí Ngô Công khổng lồ đang bám vào!

Chỉ là không biết vị trí cụ thể của con quái vật đó, nếu có thể tìm ra nó, Trần Hạo tuyệt đối có hứng thú xử lý con Lục Sí Phi Thiên Ngô

Công này, sau đó lấy nội đan cho A Ninh.

Như vậy, A Ninh không chỉ có thể chất toàn diện được nâng cao như Tô Nan, mà còn có thể bách độc bất xâm.

Đến lúc đó, đội ba người này mới thực sự lợi hại.

Nói rồi, Trần Hạo bắt đầu cẩn thận nghiên cứu những vết hằn có quy luật trên mái nhà.

Bởi vì những vết hằn này chính là do Lục Sí Phi Thiên Ngô Công để lại khi di chuyển trên mái điện, Trần Hạo có thể thông qua chúng để tìm ra phương hướng đại khái của con rết.

Kết quả là Trần Hạo mất cả buổi trời cũng không tìm ra được vị trí gần đúng của Lục Sí Phi Thiên Ngô Công.

Đang lúc bực bội, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu đã xuống tới.

Chưa kịp để Trần Hạo lên tiếng, Hoa Linh đã vui vẻ chạy tới nói: "Trần sư huynh, vừa rồi huynh cùng Tô Nan, A Ninh xuống đây bằng bản lĩnh đó, thật là lợi hại quá!" "Đó cũng là bản lĩnh mà vị lão tiền bối tổ tiên kia học được từ bên ngoài sao?" Trần Hạo gật đầu, trực tiếp bịa chuyện: "Không sai, đúng là tổ tiên ta đã hấp thu công phu của nhà khác, từ đó diễn hóa ra một loại công phu chuyên dùng để leo trèo." "Tên gọi là 'Đạp Thiên Thê'!" Lão Dương Nhân vừa kích động vừa ngưỡng mộ nói: "Trần sư huynh, bản lĩnh Đạp Thiên Thê này, có thể dạy cho tôi không?" "Huynh không biết đâu, lúc nãy thấy huynh và hai vị sư tỷ Tô Nan, A Ninh thi triển công phu, tôi và Hoa Linh đều kinh ngạc đến ngẩn người." "Nhất là lúc Trần sư huynh buông tay rơi xuống, dáng vẻ đó thật là quá phóng khoáng!" Hoa Linh cũng không ngừng gật gật cái đầu nhỏ: "Đúng vậy, đúng vậy, Trần sư huynh, em cũng muốn học." Chá Cô Tiếu bên cạnh chưa kịp lên tiếng ngăn cản, A Ninh đã cười nói: "Thật ra cái gọi là Đạp Thiên Thê, chẳng qua chỉ là sự phối hợp ăn ý giữa ba người chúng tôi mà thôi." "Nhưng quan

trọng nhất, là vị trí chủ đạo do Trần Hạo phụ trách." "Nếu không có huyết mạch đặc thù, thể chất và công phu kinh người của anh ấy, tôi và Tô Nan cũng không thể thi triển được công phu như vậy." Nghe những lời này, Lão Dương Nhân và Hoa Linh lập tức tiu nghỉu.

Vẻ mặt Chá Cô Tiếu cũng lộ ra sự tiếc nuối.

Đúng lúc này, Trần Ngọc Lâu cuối cùng cũng dẫn theo Hồng Cô, Côn Luân và các thuộc hạ khác, thuận theo Ngô Công Quải Sơn Thê leo xuống.

Phó quan Dương dưới trướng La Lão Oai đương nhiên cũng phải bất đắc dĩ đi theo.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu bước vài bước đến trước mặt Trần Hạo, lại khen ngợi một trận về công phu 'Đạp Thiên Thê' vừa thi triển, rồi mới hỏi: "Trần huynh thấy sao?" "Sau khi xuống đây, có phát hiện gì không?" Trần Hạo chỉ vào cái hố lớn trên mái ngói cách đó không xa, nói: "Sau khi ba người chúng tôi xuống đây, không hề phát hiện huynh đệ mà Ngọc Lâu huynh phái xuống." "Ngược lại, ở kia có một cái hố lớn, bên cạnh treo thang Ngô Công Quải Sơn Thê của đám Tá Lĩnh." "À, đúng rồi." "Huynh xem ở kia." Nói rồi, anh chỉ vào những vết hằn dài cả trăm mét uốn lượn có quy luật trên mái ngói. "Những vết hằn này rất kỳ quái, trông có vẻ lộn xộn nhưng lại có quy luật, giống như vết tích để lại sau khi một con mãng xà khổng lồ hay hung thú nào đó bò qua đây." "Vì vậy, tôi khuyên Ngọc Lâu huynh và Chá Cô Tiếu sư huynh nên cẩn thận thì hơn." Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu thường xuyên độc hành trong các vùng đất độc địa, tuy cũng từng có kinh nghiệm gặp phải hung thú, nhưng thế đơn lực mỏng, tự nhiên cũng ghi nhớ lời này trong lòng.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu nói với Lão Dương Nhân và Hoa Linh: "Nơi này có điểm kỳ quái, đừng lơ là." Ngược lại là Trần Ngọc Lâu, tự cho

rằng mình có hàng vạn thuộc hạ Tá Lĩnh Lực Sĩ, lẽ nào lại bị một con hung thú dọa sợ?

Hắn bèn cười ha hả nói: "Trần huynh lo xa rồi." "Ta từng gặp một con mãng xà khổng lồ to bằng thùng nước, cuối cùng chẳng phải cũng bị ta dẫn huynh đệ dùng Bác Long Trận phế bỏ sao!" "Thôi được rồi, chúng ta xuống dưới xem cho rõ ngọn ngành." Nói xong, Trần Ngọc Lâu dẫn theo Hồng Cô, Côn Luân và những người khác, thuận theo cái hố lớn trên mái điện leo xuống.

Thế nhưng trước khi Hồng Cô đi xuống, cô lại nhỏ giọng nói với Trần Hạo một câu 'đa tạ đã nhắc nhở.' Trong chốc lát, không chỉ Trần Hạo ngẩn người, mà trên mặt A Ninh và Tô Nan cũng lộ ra một nụ cười trêu chọc.

Sau khi vào trong đại điện, mọi người mới phát hiện không gian nơi này không nhỏ.

Hơn một trăm người đi vào không những không chật chội mà ngược lại còn có vẻ trống trải.

Hồng Cô gọi mấy tiếng cũng không thấy người huynh đệ được phái xuống do thám đáp lại.

Bên trong quả nhiên như Trần Hạo dự đoán, khắp nơi đều bày biện binh khí khôi giáp rách nát rỉ sét, cùng với các dụng cụ công thành trên chiến trường.

Đúng lúc này, một Tá Lĩnh Lực Sĩ đột nhiên hô lên: "Lão đại, mau xem này!" Trần Ngọc Lâu và những người khác chạy tới xem, chỉ thấy bộ quần áo của tên thuộc hạ được phái xuống dò đường trước đó, Địa Lý Báo, đang nằm bẹp trên đất, xung quanh là một vũng nước vàng.

Không lâu sau, họ lại phát hiện quần áo của một người dò đường

khác, Tái Hỏa Hậu, cũng vẫn nằm bẹp trên đất, xung quanh đầy thứ nước vàng ghê tởm.

Trong chốc lát, tất cả người của Xá Lĩnh đều vô cùng khó hiểu.

Lão Dương Nhân kinh ngạc nói: "Đại sư huynh, Trần sư huynh, chuyện này cũng quá kỳ quái rồi." "Hai người mà đám Tá Lĩnh phái xuống, ngoài quần áo ra thì người đâu mất rồi." Chá Cô Tiếu tuy không biết tình hình, nhưng cũng dặn Lão Dương Nhân và Hoa Linh phải cẩn thận hơn.

Ngược lại, Trần Hạo lại thản nhiên cười: "Nếu tôi đoán không lầm, nơi có hai bộ quần áo đó chính là Tái Hỏa Hậu và Địa Lý Báo." "Vũng nước vàng xung quanh hai đống quần áo chính là thi thể bị dịch độc của một loại độc trùng nào đó ăn mòn!" "Sao... sao có thể như vậy?" Lão Dương Nhân kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Thế giới rộng lớn, không thiếu chuyện kỳ lạ, chuyện như thế này cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Sau đó, Trần Hạo bảo A Ninh và Tô Nan đội mũ của Giao Long Chiến Y lên, để phòng ấu trùng rết xâm nhập vào da.

Đồng thời cũng nhắc nhở ba người Chá Cô Tiếu, bảo họ đội nón và mặc áo tơi vào.

Tuy không biết ý đồ của Trần Hạo, nhưng thấy A Ninh và Tô Nan đều che chắn kín mít, họ cũng hiểu rằng Trần Hạo làm vậy là vì muốn tốt cho họ.

Sau khi chỉnh lại trang phục, A Ninh hỏi: "Trần Hạo, chúng ta có cần thông báo cho Trần Ngọc Lâu một tiếng không, để tránh họ gặp họa." Trần Hạo lắc đầu: "Thôi, trên vách đá tôi đã khuyên rồi." "Chỉ tiếc là Trần Ngọc Lâu quá sĩ diện, căn bản không nghe lọt tai." "Nếu đã như vậy, ta hà tất phải uổng công làm kẻ tiểu nhân?" Đúng lúc này, Hồng Cô bên phía Trần Ngọc Lâu đột nhiên lớn tiếng gọi: "Tái Hỏa

Hậu, Địa Lý Báo, ra đây cho ta!" Tiếng hét lập tức vang vọng khắp đại điện khổng lồ.

Nhưng Tái Hỏa Hậu và Địa Lý Báo mà cô muốn tìm không xuất hiện, mà một Tá Lĩnh Lực Sĩ khác đang đứng cạnh nhóm Trần Hạo lại gặp chuyện.

Chỉ thấy gã đó đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, ngay sau đó da trên mặt bắt đầu tan chảy với tốc độ chóng mặt.

Chỉ trong vài giây, hắn đã ngã xuống đất tắt thở.

Điều khiến người ta sợ hãi nhất là, cơ thể của tên Tá Lĩnh Lực Sĩ đã chết đó, giống như lớp da trên mặt, nhanh chóng hóa thành một vũng nước vàng ghê tởm.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại một bộ quần áo và trang bị, còn thi thể thì đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chứng kiến cảnh tượng quỷ dị như vậy, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ đều kinh hãi tột độ.

Khi Trần Ngọc Lâu chạy tới, Hồng Cô nhìn đám người Trần Hạo, trong lòng do dự hồi lâu cũng không nói ra suy đoán của mình.

Nhưng một Tá Lĩnh Lực Sĩ bên cạnh lại chỉ vào đám người Trần Hạo nói: "Tổng bả đầu, mấy người của phái Bàn Sơn này có vấn đề." "Vừa rồi khi huynh đệ của chúng ta chết, bọn họ đứng gần nhất, nhất định là do bọn họ giở trò quỷ!" Nhưng chưa kịp để Trần Hạo lên tiếng phản bác, Hồng Cô đã giành lời nói với Trần Ngọc Lâu: "Lão đại, em nghĩ không phải đâu." "Với thủ đoạn của tên tiểu bạch kiểm này, nếu muốn giở trò, tuyệt đối sẽ không tìm người ở gần như vậy để tự bại lộ mình." Trần Ngọc Lâu nhìn đám người Trần Hạo rồi nói: "Không sai, với con người của Trần huynh, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện mờ ám như vậy." "Trong chuyện này, nhất định có vấn

đề." Nghe lời của Trần Ngọc Lâu, dù đám Tá Lĩnh Lực Sĩ tin hay không, nhưng dù sao Tổng bả đầu đã định đoạt, họ cũng không dám hỗn loạn.

Trần Hạo cười ha ha, thầm nghĩ trong kịch bản gốc, Chá Cô Tiếu vì chuyện này mà bị Hồng Cô hiểu lầm là giở trò quỷ.

Nếu không phải ngay sau đó bầy rết xuất hiện, có lẽ Trần Ngọc Lâu đã dẫn đám Tá Lĩnh Lực Sĩ đến đòi Chá Cô Tiếu một lời giải thích.

Bây giờ đổi lại là mình, ngược lại Hồng Cô lại giúp mình giải vây!

Điều này cũng khiến Trần Hạo có cảm giác dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, xung quanh đột nhiên vang lên tiếng 'sa sa' dày đặc.

Chương 160

Trần Hạo lập tức nói: "Ngọc Lâu huynh, mau bảo người của huynh vây thành một vòng, cố gắng dùng đuốc bao quanh." Trần Ngọc Lâu ngạc nhiên hỏi: "Trần huynh có ý gì?" Trần Hạo ung dung nói: "Nếu tôi không đoán sai, tiếng sa sa dày đặc đó hẳn là một bầy độc trùng nào đó đang đến." "Sâu bọ sợ lửa, nếu Ngọc Lâu huynh không muốn thuộc hạ của mình bị thương vong nữa, thì mau làm theo lời tôi đi!" Kết quả là chưa kịp để Trần Ngọc Lâu phản ứng, một binh sĩ dưới trướng La Lão Oai đã đau đớn gào thét ngã xuống đất.

Chỉ thấy da trên người hắn, lại giống như tên Tá Lĩnh Lực Sĩ lúc nãy, toàn thân đang nhanh chóng hóa thành nước vàng.

Chỉ trong nháy mắt, tên binh sĩ đó đã biến mất không thấy, trên mặt đất xung quanh bộ quần áo rơi lại, đã sớm phủ đầy những con rết nhỏ ghê tởm!

Có lời nhắc nhở nhiều lần của Trần Hạo, lại tận mắt chứng kiến kết cục của mấy người bỏ mạng, nếu Trần Ngọc Lâu lúc này còn không hiểu, thì trong đầu hắn chắc chắn toàn là phân chó!

Vì vậy, Trần Ngọc Lâu vội vàng chắp tay nói: "Đa tạ Trần huynh nhắc nhở." Ngay sau đó, hắn hét lên với các thuộc hạ: "Mọi người mau co cụm phòng ngự vây thành một vòng, ai có đuốc thì đứng hết ra ngoài, dùng lửa ngăn cản độc trùng!" Lời vừa dứt, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ liền nhanh chóng tổ chức thành trận phòng ngự.

Mặc dù số người mang đuốc không nhiều, nhưng tạm thời cũng chỉ có thể xoay xở như vậy.

Ngược lại, phó quan Dương dưới trướng La Lão Oai căn bản không đưa ra chỉ huy hiệu quả nào cho những binh sĩ mình mang theo.

Một đám binh lính nhốn nháo đều bị bầy rết độc dày đặc xung quanh dọa cho khiếp vía.

Một số thậm chí còn trúng chiêu, bị rết nhanh chóng ăn mòn thành nước vàng.

Trong nháy mắt, đã có hơn chục binh sĩ toi mạng!

Còn về ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, sau khi được Trần Hạo nhắc nhở, đã sớm đứng lưng tựa lưng vào nhau ở nơi trống trải nhất.

Một khi có rết đến gần, hai khẩu súng Mauser C96 trong tay Chá Cô Tiếu sẽ liên tục khai hỏa.

Nhưng đạn dù sao cũng là vũ khí tấn công đơn điểm, giết được một hai con rết cũng không mấy hiệu quả.

Ngược lại, bên phía Trần Hạo là thảnh thơi nhất.

Tô Nan và A Ninh đã sớm đội mũ của Giao Long Chiến Y, toàn thân trên dưới không hở một chút da thịt nào.

Dù có rết đến gần hai người, họ cũng hoàn toàn không hề hấn gì.

Huống hồ Trần Hạo đã kích hoạt Long uy, dù không mặc Giao Long Chiến Y, đám rết đó cũng không dám đến gần.

Thấy cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, Trần Hạo trước tiên gọi ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu đến bên cạnh mình để đảm bảo họ an toàn.

Sau đó, tay kết pháp quyết, miệng niệm chú: "Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, Tiền Hữu Hoàng Thần, Hậu Hữu Việt Chương, Thần Thức Sát Phạt, Bất Tị Hào Cường, cấp cấp như luật lệnh – Phong Hỏa Lệnh!" Trong khoảnh khắc, một con cự long rực lửa từ kiếm chỉ bắn ra, trong nháy mắt đã thiêu rụi đám rết dày đặc lúc nhúc xung quanh Ngô Công Quải Sơn Thê của đám Xá Lĩnh thành tro bụi.

Trong chốc lát, bất kể là Trần Ngọc Lâu và đám Xá Lĩnh, hay đám

binh sĩ của phó quan Dương, tất cả đều kinh ngạc đến mắt tròn mắt dẹt.

Ngay cả ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng đều dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo lại ung dung nói: "Ngọc Lâu huynh, huynh dẫn thuộc hạ và những binh sĩ đó rút trước đi, tôi ở lại chặn hậu." Trần Ngọc Lâu tuy không nỡ để Trần Hạo chặn hậu, nhưng liên quan đến tính mạng của mấy chục huynh đệ thuộc hạ, cũng không còn cách nào khác.

Hắn bèn chắp tay nói: "Đại ân không lời nào tả xiết, Trần huynh bảo trọng, tôi đưa các huynh đệ Xá Lĩnh lên trên rồi sẽ quay lại tiếp ứng huynh!" Lời vừa dứt, hắn dẫn theo các thuộc hạ chạy về phía Ngô Công Quải Sơn Thê.

Nhưng phó quan Dương thì một câu cũng không nói, trực tiếp dẫn người chạy về phía thang.

Thấy đám rết xung quanh vừa mới bị dọn sạch một mảng, Trần Hạo ung dung nói: "Chá Cô Tiếu sư huynh, nơi này không nên ở lâu, huynh cũng dẫn Lão Dương Nhân và Hoa Linh đi trước đi." Kết quả, Chá Cô Tiếu liên tục bắn hết một băng đạn, xử lý được vài con rết rồi nói: "Ba sư huynh muội chúng tôi ở lại, đợi Trần sư đệ cùng đi." Hoa Linh và Lão Dương Nhân cũng đồng thanh nói: "Không sai, chúng tôi đợi Trần sư huynh và hai vị sư tỷ cùng đi!" Ba người Chá Cô Tiếu không chịu đi trước, nhất quyết ở lại đợi Trần Hạo cùng rút lui.

Dĩ nhiên là họ có tình có nghĩa, không muốn bỏ rơi ba người Trần Hạo mà chạy thoát thân.

Nói thật, trong lòng Trần Hạo vô cùng cảm động.

Đồng thời, trong lòng Trần Hạo cũng vô cùng phiền muộn.

Phải biết rằng, lý do Trần Hạo ở lại chặn hậu không phải vì đại

nhân đại nghĩa, xả thân vì người, càng không phải là bệnh thánh mẫu phát tác.

Anh thấy trong thiên điện này xuất hiện nhiều rết như vậy, là muốn bắt đầu cày điểm thưởng đó!

Chuyện khác không nói, chỉ riêng một chiêu Phong Hỏa Lệnh mà Trần Hạo vừa dùng để mở đường cho Trần Ngọc Lâu và đám Tá Lĩnh Lực Sĩ, đã thiêu chết mấy trăm con rết.

Diệt một con rết tuy chỉ được thưởng 0.1 điểm, nhưng không chịu nổi số lượng rết ở đây quá đông!

Lúc này, phó quan Dương dẫn theo đám binh sĩ đã leo hết lên mái thiên điện, ngay cả đám Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng đã lên quá nửa.

Trần Ngọc Lâu dẫn Hồng Cô, Côn Luân ở lại bên dưới, không ngừng thúc giục mười mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lại mau chóng ra ngoài.

Còn Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan, cùng với ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, hiện tại đều tập trung ở trung tâm thiên điện, không ngừng giúp Trần Ngọc Lâu và những người khác ngăn chặn bầy rết đông như kiến cỏ.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo thật không biết nên nói gì.

Thầm nghĩ, Chá Cô Tiếu à Chá Cô Tiếu, huynh đúng là gây khó cho tiểu gia rồi.

Nếu ba người các huynh mà rút lui dứt khoát, tiểu gia giờ đã lôi súng phun lửa mini ra, chưa đầy nửa tiếng là có thể dọn sạch toàn bộ bầy rết ở đây!

Nhưng bây giờ mọi người đều không đi, tiểu gia ta cũng không có cách nào giải thích khẩu súng phun lửa mini này từ đâu chui ra cả!

Xem ra, tiểu gia ta chỉ có thể tiêu hao pháp lực, tiếp tục dùng Phong Hỏa Lệnh cày quái thôi!

Nói rồi, Trần Hạo liền nói với ba người Chá Cô Tiếu và hai cô gái A Ninh: "Mọi người đứng sau lưng tôi, chúng ta từ từ rút về phía Ngô Công Quải Sơn Thê của Ngọc Lâu huynh." Năm người nghe xong tự nhiên không có dị nghị, tất cả nhanh chóng tập trung sau lưng anh, vừa nổ súng, bắn tên ra bốn phía, vừa phối hợp với Trần Hạo rút lui.

Trong chốc lát, họ đã rút ra được năm sáu mét, bầy rết bốn phía trong thiên điện cũng tụ lại thành một biển côn trùng, từ từ bò tới.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo lại một lần nữa tay kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, Tiền Hữu Hoàng Thần, Hậu Hữu Việt Chương, Thần Thức Sát Phạt, Bất Tị Hào Cường, cấp cấp như luật lệnh – Phong Hỏa Lệnh!" Trong chớp mắt, một con cự long rực lửa to bằng thùng nước, dài hơn mười mét liền từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra.

Sau đó, con cự long rực lửa lượn một vòng trên không trung, rồi đâm đầu thẳng vào biển rết độc. "Ầm!" Một tiếng nổ vang lên, mặt đất lát gạch đá của thiên điện lập tức bị nổ ra một cái hố lớn.

Cùng lúc đó, con cự long rực lửa khổng lồ bao trùm toàn bộ đám rết trong phạm vi mười mấy mét.

Chỉ trong nháy mắt, hàng ngàn con rết đã bị giải quyết, mặt đất cũng được dọn sạch một mảng lớn.

Đồng thời, trong thức hải của Trần Hạo, âm báo của hệ thống cũng điên cuồng tràn ngập! "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con độc ngô công, nhận được 0.1 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con độc ngô công, nhận được

0.1 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chương 161

Chúc mừng túc chủ chém giết một con độc công, nhận được 0.1 điểm thưởng.]" "[Đinh! ...]" Lại một lần nữa chứng kiến đạo pháp thần kỳ như vậy, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng kinh ngạc không thôi.

Tuy phái Bàn Sơn xưa nay nổi danh về thuật pháp, nhưng thuật pháp hiện có của phái Bàn Sơn đều dựa trên đạo lý âm dương tương sinh, ngũ hành tương khắc.

Đạo pháp bá đạo, mạnh mẽ như của Trần Hạo, họ thực sự chưa từng thấy bao giờ!

Lão Dương Nhân và Hoa Linh đều nhìn đến ngây người, đặc biệt là Lão Dương Nhân miệng không ngừng lẩm bẩm: "Trần...

Trần sư huynh thật sự, quá lợi hại!" Rồi quay đầu hỏi Chá Cô Tiếu: "Đại sư huynh, bây giờ em có chút nghi ngờ, rốt cuộc chúng ta mới là truyền nhân chính tông của phái Bàn Sơn, hay phái Liệt Hải của Trần sư huynh mới là truyền nhân của Bàn Sơn!" Hoa Linh hưng phấn phản bác: "Nhị sư huynh đừng đoán bừa nữa." "Em nghĩ, nhất định lại là vị tiền bối cao nhân tổ tiên của Trần sư huynh, học được pháp thuật thần kỳ từ đạo gia chính tông hoặc từ Tây Vực!" Chá Cô Tiếu cũng cảm thán: "Phái Bàn Sơn chúng ta tuy nổi danh giang hồ về thuật pháp, nhưng so với phái Liệt Hải của Trần sư đệ, đúng là có khoảng cách rất lớn." "Xem ra, sau này trên giang hồ không chỉ có bốn đại phái Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, mà Liệt Hải Thiên Sư cũng sẽ vang danh thiên hạ!" Lão Dương Nhân và Hoa Linh nghe xong, không những không cảm thấy đại sư huynh đang hạ thấp uy phong của môn phái mình, ngược lại còn cảm thấy nói rất đúng, đều

không ngừng gật đầu tán thành.

Nếu để Trần Hạo biết được lời của ba người họ, trong lòng nhất định sẽ dở khóc dở cười mà nói cho họ biết.

Trên giang hồ không chỉ có bốn đại môn phái trộm mộ Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, mà thực ra còn có Cửu U Tướng Quân và Quan Sơn Thái Bảo nữa!

Còn về Liệt Hải Thiên Sư, hoàn toàn là do hệ thống bịa ra mà thôi.

Cùng lúc đó, Trần Ngọc Lâu đang không ngừng thúc giục thuộc hạ mau chóng leo lên Ngô Công Quải Sơn Thê, cùng với Hồng Cô và Côn Luân, cũng lại một lần nữa chứng kiến đạo pháp kinh người của Trần Hạo.

Côn Luân thì không cần phải nói, gã này tuy thân hình cao lớn, sức mạnh như trâu, nhưng trí tuệ lại rất bình thường, chỉ biết trung thành với Trần Ngọc Lâu.

Vì vậy, dù Côn Luân thấy Phong Hỏa Lệnh, cũng chỉ là tò mò nhất thời, cảm thấy rất thú vị mà thôi.

Nhưng Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô thì khác.

Một người là khôi thủ của Tá Lĩnh Lực Sĩ, một người là truyền nhân chính tông của cổ thái hý pháp phái Nguyệt Lượng, đối với việc phá giải cơ quan vô cùng am hiểu.

Vì vậy, hai người liên tiếp hai lần chứng kiến Trần Hạo thi triển đạo pháp, uy lực kinh người như vậy, trong lòng lập tức chấn động không lời nào tả xiết!

Trần Ngọc Lâu thầm nghĩ, thảo nào tổ tiên của Trần huynh dám sáng tạo ra phái Liệt Hải Thiên Sư.

Chuyện khác không nói, chỉ riêng thủ đoạn đạo pháp này, có lẽ

ngay cả tổ đình của phái Bàn Sơn cũng không thể bì kịp.

Càng không cần phải nói đến ba phái Mạc Kim, Phát Khâu và Tá Lĩnh.

Trong chốc lát, ấn tượng về phái Liệt Hải trong lòng Trần Ngọc Lâu càng thêm thần bí khó lường.

Còn về Hồng Cô, ngoài việc cảm thấy đạo pháp của Trần Hạo lợi hại vô cùng, không biết vì sao, cô lại cảm thấy nhìn Trần Hạo thuận mắt hơn nhiều.

Trong lúc hai nhóm người của Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đang suy nghĩ miên man, trên mặt đất thiên điện vừa được Trần Hạo dọn sạch một mảng lớn, lại một lần nữa bị rết độc lấp đầy.

Lũ này, dường như không hề sợ chết, biết rõ đến gần đám người Trần Hạo là nộp mạng, nhưng vẫn liều mạng xông lên.

Đang lúc Trần Hạo chuẩn bị lại thi triển Phong Hỏa Lệnh, cày một đợt lớn, thì tất cả thuộc hạ của Trần Ngọc Lâu đã leo lên mái thiên điện.

Ngay cả gã to con Côn Luân cũng đã leo lên.

Hồng Cô đang leo được nửa đường trên Ngô Công Quải Sơn Thê, đột nhiên cảm thấy có chút chóng mặt hoa mắt, tay chân bủn rủn.

Một chút không cẩn thận, cô ‘a’ một tiếng, trực tiếp từ trên Ngô Công Quải Sơn Thê ngã xuống.

Bên dưới Ngô Công Quải Sơn Thê lúc này đã sớm bị vô số rết độc lấp đầy!

Trần Ngọc Lâu đang chuẩn bị leo lên mái nhà, đột nhiên phát hiện Hồng Cô sẩy chân rơi xuống, vội vàng dừng lại hét lớn: "Hồng Cô cẩn thận!" Ba người Chá Cô Tiếu cùng A Ninh, Tô Nan lúc này cũng

phát hiện Hồng Cô gặp vấn đề, nhưng muốn đến đỡ cô thì căn bản không làm được.

Dù sao hai bên cách nhau hơn chục mét, lúc chạy tới nơi thì Hồng Cô đã sớm bị bầy rết nhấn chìm.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, ba người Chá Cô Tiếu và A Ninh, Tô Nan, cùng với Trần Ngọc Lâu trên Ngô Công Quải Sơn Thê, đột nhiên phát hiện một bóng người như tia chớp, trong nháy mắt lao về phía Hồng Cô đang rơi xuống!

Trong chớp mắt, bóng người như tia chớp đó đã xuất hiện bên dưới Ngô Công Quải Sơn Thê, vừa vặn đỡ được Hồng Cô đang rơi xuống.

Ngay sau đó, bóng người đó lộn một vòng, trong nháy mắt bay trở về bên cạnh năm người Chá Cô Tiếu.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, người cứu Hồng Cô chính là Trần Hạo.

Trần Ngọc Lâu trên Ngô Công Quải Sơn Thê mới thở phào một hơi, sau đó lớn tiếng hét: "Trần huynh đa tạ đã cứu giúp, không biết Hồng Cô sao rồi?" "Còn nữa, bây giờ các huynh đệ thuộc hạ của tôi và những binh sĩ đó đều đã lên hết rồi, Trần huynh cũng mau lên đi!" Chỉ thấy Trần Hạo để A Ninh và Tô Nan đỡ lấy Hồng Cô đang choáng váng, ngay sau đó xoay người lại tung ra một chiêu Phong Hỏa Lệnh, lại một lần nữa dọn sạch một mảng lớn rết xung quanh.

Anh mới một tay nắm lấy cổ tay Hồng Cô, trong chớp mắt đã mở miệng nói: "Tôi bắt mạch cho Hồng cô nương, hẳn là bị khí độc trong không khí phát tán ra từ lượng lớn rết mà tôi vừa thiêu chết xâm nhập vào cơ thể." "Mới khiến cô ấy tay chân bủn rủn, chóng mặt hoa mắt mà rơi xuống." Chưa kịp để Trần Ngọc Lâu trả lời, Lão Dương Nhân và Hoa Linh bên cạnh cũng bắt đầu loạng choạng đứng không vững.

Thậm chí ngay cả Chá Cô Tiếu, lúc này sắc mặt cũng có chút tái xanh!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo cuối cùng cũng hiểu ra, không phải ai cũng có thể chất kháng độc như anh và Tô Nan.

Trong kịch bản gốc, sở dĩ không xuất hiện tình huống như vậy, là vì Trần Ngọc Lâu và những người khác căn bản không có năng lực dùng lửa thiêu chết rết trên diện rộng.

Vì vậy, trong kịch bản, cũng không xuất hiện tình huống có người bị trúng độc khói.

Nhưng bây giờ thì khác, Trần Hạo liên tiếp ba chiêu Phong Hỏa Lệnh tung ra, thiêu chết hàng ngàn con rết độc.

Nhiều rết độc như vậy bị đốt cháy cùng lúc, gian thiên điện này tuy không gian không nhỏ, nhưng nhất thời khói độc cũng không thể khuếch tán ra ngoài được.

Hồng Cô lại ở trên Ngô Công Quải Sơn Thê giữa không trung của thiên điện, khói độc đều bay lên trên, không trúng độc mới lạ!

Cũng may Trần Ngọc Lâu đã ở gần cửa ra trên mái thiên điện, mới may mắn không hít phải khói độc, nếu không cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng vì lý do tương tự.

Còn Trần Hạo và Tô Nan, một người có huyết mạch Thanh Long, một người lại từng uống nội đan giao long, căn bản không quan tâm đến chút khói độc này.

Ngược lại, A Ninh cực kỳ thông minh, do có kinh nghiệm cày quái cùng Trần Hạo ở Tần Lĩnh Thần Thụ.

Vì vậy, vừa rồi khi thấy Trần Hạo phóng Phong Hỏa Lệnh, cô đã

lập tức lấy mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini ra.

Qua đó có thể thấy, A Ninh không chỉ phối hợp ăn ý với Trần Hạo, mà kinh nghiệm phòng độc cũng vô cùng phong phú!

Ngược lại, Trần Hạo do đã quen hợp tác với Bàn Tử, A Ninh, Tô Nan và Hạo Thiên Chân, nhất thời lại quên mất Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu căn bản không biết những chuyện này, mới gây ra một phen hiểu lầm.

Lúc này, không chỉ sắc mặt Hồng Cô tái xanh, mà ngay cả Chá Cô Tiếu và những người khác cũng lảo đảo sắp ngã.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo ung dung nói: ", em lấy cái bình mà anh đưa cho em trước đó, cho bốn người họ uống." "Sau đó anh sẽ mở đường, đưa bốn người họ lên trước!" A Ninh và Tô Nan nghe xong liền hiểu ra, vội vàng lấy một bình nhỏ máu của Trần Hạo, lần lượt cho bốn người uống.

Chương 162

Lúc này, đám rết độc lại một lần nữa lấp đầy khoảng đất trống, Trần Hạo cũng không khách khí, giơ tay lại thi triển một chiêu Phong Hỏa Lệnh!

Anh cũng không để ý đến âm báo của hệ thống lại lần nữa tràn ngập trong thức hải, mà quay sang hét với Trần Ngọc Lâu đang chuẩn bị từ trên Ngô Công Quải Sơn Thê xuống: "Ngọc Lâu huynh yên tâm, tôi đã để A Ninh giúp Hồng Cô giải độc rồi, không sao đâu." "Huynh cũng đừng xuống nữa, ở trên đó tiếp ứng đi, Hồng cô nương và ba người Chá Cô Tiếu cũng đều trúng độc rồi!" Thấy Trần Hạo xử lý mọi việc đâu ra đó, ung dung không vội, Trần Ngọc Lâu đang vô cùng lo lắng mới yên lòng.

Hắn bèn ở trên mái thiên điện, hét xuống: "Được, vậy đa tạ Trần huynh lại một lần nữa ra tay cứu giúp." "Xin mời A Ninh và Tô Nan hai vị cô nương đưa họ lên đây, tôi ở trên này tiếp ứng." Sau khi lần lượt cho bốn người Chá Cô Tiếu và Hồng Cô uống máu, Tô Nan một tay xách một người, nhấc bổng Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân, còn A Ninh thì dìu Hoa Linh và Hồng Cô, nhanh chóng chạy về phía Ngô Công Quải Sơn Thê.

Không còn cách nào khác, cô nhóc Tô Nan sau khi uống nội đan của mãng xà khổng lồ, thể chất toàn diện được nâng cao, sức mạnh đơn thuần còn mạnh hơn cả Bàn Tử.

Vì vậy, hai người đàn ông to lớn này do cô phụ trách, chỉ là cách làm có hơi thô bạo, he he.

Cùng lúc đó, Trần Hạo lại một lần nữa tay kết pháp ấn, một chiêu Phong Hỏa Lệnh bá đạo dọn sạch một mảng lớn rết dưới chân thang.

Tô Nan và A Ninh, vốn đã phối hợp ăn ý với Trần Hạo, không chút do dự trực tiếp nhảy lên Ngô Công Quải Sơn Thê.

Dù hai tay không tiện, nhưng với thân thủ của hai người, đưa hai người lên cũng không tốn sức.

Chỉ vài cú nhảy, hai cô gái đã đưa bốn người trúng độc lên hết mái thiên điện.

Trên đó có Trần Ngọc Lâu và Côn Luân tiếp ứng, bốn người Hồng Cô, Chá Cô Tiếu đã ra khỏi thiên điện mà không hề hấn gì!

Thấy tất cả đã an toàn lên trên, Trần Ngọc Lâu bám vào mái nhà, lo lắng hét lên: "Trần huynh, hai vị cô nương đã đưa người lên rồi, huynh cũng mau ra đi!" Nhưng Trần Hạo có ra ngoài không?

Đúng là nói đùa!

Khó khăn lắm mới tìm được một nơi cày quái tốt như vậy, nếu không một lần dọn sạch toàn bộ rết ở đây, Trần Hạo có thể uất ức đến chết.

Anh bèn nói dối: "Ngọc Lâu huynh đừng vội." "Chúng ta lần này đã tốn bao công sức, lại tổn thất không ít người, là để lấy được đồ trong cổ mộ." "Vì vậy, tôi nhất định phải diệt hết độc trùng ở đây, cũng để những huynh đệ đó không phải chết vô ích!" Lời vừa dứt, anh bắt đầu nhảy vòng quanh thiên điện.

Mục đích của anh là dụ tất cả rết độc lại để tiêu diệt một lượt!

Trần Ngọc Lâu không biết sự thật, trong lòng lập tức vô cùng kính phục Trần Hạo.

Phải biết rằng những người đã chết, ngoài thuộc hạ của hắn ra còn có thuộc hạ của La Lão Oai, nhưng Trần Hạo lại không muốn để họ chết vô ích.

Tấm lòng này lập tức khiến Trần Ngọc Lâu bội phục vô cùng.

Chỉ không biết sau khi biết được ý đồ thực sự của Trần Hạo, hắn có chửi ầm lên không.

Lúc này, Hồng Cô và ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu đã uống máu của Trần Hạo cũng đều từ từ hồi phục.

Mặc dù ba người Chá Cô Tiếu vừa rồi cũng trúng khói độc, nhưng vẫn có thể giữ được ý thức tỉnh táo, tự nhiên biết rằng ba người họ đã được Trần Hạo cứu.

Ngay cả Hồng Cô vừa mới tỉnh lại, cũng qua lời giải thích của Trần Ngọc Lâu, biết rằng Trần Hạo đã cứu mạng mình.

Lúc này, lại thấy Trần Hạo một mình độc đấu với bầy rết trong thiên điện, Hồng Cô bất giác càng nhìn Trần Hạo càng thấy thuận mắt!

Cùng lúc đó, Trần Hạo đã tập trung toàn bộ rết trong thiên điện lại một chỗ, rồi đột ngột nhảy lên Ngô Công Quải Sơn Thê.

Ngay sau đó, hai tay kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, Tiền Hữu Hoàng Thần, Hậu Hữu Việt Chương, Thần Thức Sát Phạt, Bất Tị Hào Cường, cấp cấp như luật lệnh – Phong Hỏa Lệnh!!!" Theo Trần Hạo tung ra Phong Hỏa Lệnh, một con rồng lửa khổng lồ lập tức bao trùm lấy đám rết độc đang tụ tập.

Hơn vạn con rết độc trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi.

Không còn cách nào khác, Phong Hỏa Lệnh được dẫn động bằng pháp lực, căn bản không phải lửa thường có thể so sánh.

Vì vậy, việc tiêu diệt sạch đám rết độc chỉ là chuyện nhỏ!

Ngay sau đó, trong thức hải của Trần Hạo lại lần nữa bị âm thanh

thông báo của hệ thống tràn ngập! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con rết độc, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con rết độc, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con rết độc, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Trong nháy mắt, lại có hơn một ngàn điểm thưởng được ghi vào tài khoản.

Cộng thêm mấy lần dùng Phong Hỏa Lệnh càn quét trước đó, Trần Hạo một lần nữa nhận được hơn 1200 điểm thưởng.

Tổng điểm thưởng của hắn cuối cùng cũng tích lũy được hơn 9100 điểm.

Chỉ là Trần Hạo vừa mới quét sạch đám rết độc rất sảng khoái, nhưng bây giờ cả không trung trong thiên điện đều tràn ngập khói độc đen kịt như mực.

Nếu muốn vào thăm dò xem trong thiên điện có thứ gì tốt hay không, cũng chỉ có Trần Hạo và Tô Nan là hai người bách độc bất xâm mới có thể đi vào.

Đương nhiên, A Ninh đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini cũng không thành vấn đề.

Nhưng đám rết trong thiên điện đều đã hóa thành tro bụi, Trần Hạo cũng không vội trong chốc lát.

Hắn dùng sức dưới chân, vài cú nhảy đã vọt lên nóc thiên điện.

Thấy hắn bình an vô sự đi lên, ba sư huynh muội Trá Cô Tiếu đều lên tiếng cảm tạ.

Trần Hạo lại có chút ngại ngùng đáp lại: “Trá Cô Tiếu huynh đệ

đừng cảm ơn tôi." "Nếu không phải trước đó tôi suy nghĩ không chu toàn, các cậu cũng sẽ không hít phải khói độc của rết.

Việc các cậu trúng độc cũng là do tôi gián tiếp gây ra." Thấy Trần Hạo trước nay luôn ung dung điềm tĩnh mà cũng có lúc thú vị như vậy, nhất thời ba người Trá Cô Tiếu đều bật cười.

Lúc này, Hồng Cô đi đến bên cạnh Trần Hạo nhỏ giọng nói: "Trần Hạo, vừa rồi đa tạ ơn cứu mạng của cậu." Trần Hạo mỉm cười nói: "Lời giải thích tôi vừa nói với Trá Cô Tiếu huynh đệ, chắc cô cũng nghe rồi." "Cho nên, căn bản không cần cảm ơn tôi." Hồng Cô lắc đầu nói: "Một chuyện ra một chuyện, cậu đốt rết cũng là để cứu mọi người, tôi không may trúng độc cũng là ngoài ý muốn." "Nhưng cậu đã dùng máu của mình, đường đường chính chính cứu tôi." "Trá Cô Tiếu tôi không quản, nhưng tôi, Hồng Cô, xưa nay ân oán phân minh, ân tình này tôi đã ghi nhớ." Nói xong, nàng mặt ửng hồng chạy về phía sau Trần Ngọc Lâu.

Thấy cảnh này, ba người Trá Cô Tiếu đều ngẩn ra.

A Ninh và Tô Nan thì lại mang vẻ mặt trêu chọc.

Chỉ có Trần Ngọc Lâu là mặt mày vui mừng.

Hắn vốn là người cực kỳ trọng nghĩa, đối với thuộc hạ tự nhiên cũng rất tốt, nếu không cũng sẽ không có hơn vạn tay chân nguyện ý đi theo hắn kiếm cơm.

Hồng Cô lại là cánh tay phải đắc lực của Trần Ngọc Lâu, thậm chí hắn còn coi Hồng Cô như em gái của mình.

Nếu không thì bình thường Hồng Cô nào dám nói chuyện không trên không dưới với Trần Ngọc Lâu chứ!

Chương 163

Hơn nữa, bản lĩnh của Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu cũng đã được chứng kiến, cộng thêm tướng mạo, thân hình, khí chất...

đều là thượng thừa.

Cho nên, Trần Ngọc Lâu nhìn ra được tâm tư của Hồng Cô, tự nhiên cũng mừng cho nàng.

Ban đầu Trần Ngọc Lâu định gọi tất cả mọi người lên vách núi nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó lại dẫn người xuống mộ thăm dò lại.

Nhưng Trần Hạo lại nói quay về quá phiền phức, không bằng ở đây chờ khói độc trong thiên điện tan hết.

Bất đắc dĩ, Trần Ngọc Lâu đành phải phái Côn Luân quay lại vách núi, bảo Hoa Mã Quải và La Lão Oai phái thêm người xuống.

Trong nhất thời, Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan, Trần Ngọc Lâu, cùng với Hồng Cô, Trá Cô Tiếu, Hoa Linh, Lão Dương Nhân đang giải độc và nhanh chóng hồi phục thể lực, tám người vây quanh ngồi trên nóc thiên điện, bắt đầu trò chuyện.

Trần Ngọc Lâu và Trá Cô Tiếu lựa một vài chuyện có thể kể, thuật lại cho ba người Trần Hạo nghe những kinh nghiệm xuống mộ cổ trước đây, khiến ba người họ nghe đến say sưa.

Ngay sau đó, Trần Hạo cũng đem những kinh nghiệm thám hiểm mộ cổ của mình, lựa những chuyện tiện kể, thuật lại cho mọi người.

Đồng thời, Trần Hạo còn lấy ra rượu ngon và thức ăn chín đóng gói trong không gian trữ vật ra chia cho mọi người.

Đặc biệt là cô bé Hoa Linh thích uống nước ngọt, càng vui vẻ không thôi.

Hồng Cô vốn định uống rượu, nhưng dưới sự khuyên nhủ của Hoa Linh, cũng thử hương vị của nước ngọt.

Cuối cùng, Hồng Cô cũng bị vị ngọt ngào của nước ngọt hấp dẫn.

Thời gian trong lúc tám người trò chuyện phiếm, trôi qua rất nhanh.

Trong nháy mắt đã qua một nén hương.

Lão Dương Nhân đến bên cái lỗ thủng lớn trên nóc thiên điện, thăm dò một hồi rồi quay lại nói: "Đại sư huynh, Trần sư huynh, Trần tổng bả đầu, khói độc trong thiên điện đã tan hết rồi." "Chúng ta xuống thăm dò trước, hay là đợi người của Trần tổng bả đầu xuống rồi hẵng nói?" Trá Cô Tiếu không nói gì, chỉ nhìn về phía Trần Hạo chờ quyết định.

Trần Ngọc Lâu cũng không lập tức quyết định, mà hỏi lại: "Trần huynh, theo ý cậu, chúng ta nên làm thế nào?" Mọi người đều không phát hiện, trong lúc bất tri bất giác, Trần Hạo phảng phất đã trở thành trụ cột tinh thần.

Phải biết rằng, với sự cao ngạo của Trá Cô Tiếu và sự tự phụ của Trần Ngọc Lâu, làm gì có lúc nào để người khác giúp mình đưa ra quyết định chứ?

Từ đó có thể thấy, địa vị của Trần Hạo trong lòng họ lúc này tuyệt đối không tầm thường.

Trần Hạo suy nghĩ một lát rồi nói: "Thay vì từ từ chờ đợi, không bằng chúng ta xuống thăm dò trước một phen." "Nếu không có nguy hiểm là tốt nhất, nếu có nguy hiểm, với thực lực của chúng ta cũng tốt hơn là để huynh đệ thuộc hạ của Ngọc Lâu huynh đi mạo hiểm." A Ninh, Tô Nan tự nhiên nghe theo hắn, ba người Trá Cô Tiếu cũng không có ý kiến.

Đặc biệt là Trần Ngọc Lâu, vô cùng cảm kích Trần Hạo đã nghĩ cho huynh đệ thuộc hạ của mình, trong lòng cảm động không thôi.

Hồng Cô nghe xong, ánh mắt nhìn Trần Hạo càng thêm tràn đầy sùng bái và ngưỡng mộ.

Chỉ có Trần Hạo trong lòng hiểu rõ, trong thiên điện này ngoài đám rết độc ra, hẳn là không còn bất kỳ nguy hiểm nào nữa.

Nếu không, hắn mới không nghĩ cho những tên Tá Lĩnh Lực Sĩ không quen biết đó đâu!

Chủ ý đã định, tám người Trần Hạo liền một lần nữa đi xuống bên trong thiên điện.

Sau khi mọi người ngẩng đầu nhìn quanh một lượt, ngoài ba người Trần Hạo ra, năm người còn lại trong lòng đều không khỏi kinh hãi.

Chỉ thấy trong thiên điện rộng lớn, khắp nơi đều là tro bụi do rết độc hóa thành.

Còn những đồ đạc bằng gỗ và công cụ công thành trong thiên điện, cũng đã bị đốt cháy quá nửa.

Thậm chí những bộ áo giáp và binh khí rách nát, cũng đã bị hư hại không ít.

Nếu không phải Trần Hạo có kế hoạch mà phóng ra Phong Hỏa Lệnh, mọi người tin rằng thiên điện này sớm đã bị đánh sập rồi!

Mọi người nhanh chóng thăm dò một lượt trong thiên điện, quả nhiên như Trần Hạo dự liệu, ngoài những bộ áo giáp cũ nát và binh khí lạnh gỉ sét, nơi này chẳng có món minh khí nào có giá trị cả!

Đương nhiên, nếu những binh khí lạnh và áo giáp gỉ sét đó mà mang đến thế giới Đạo Mộ, miễn cưỡng cũng có thể bán được chút

tiền.

Nhưng bây giờ là thời Dân quốc, ai mà cần mấy thứ đồng nát sắt vụn này chứ!

Ngay lúc Trần Ngọc Lâu đang xuýt xoa không ngớt, cảm thán chuyến này tay trắng trở về, Trá Cô Tiếu đột nhiên hô lên: "Mọi người mau nhìn, bên này có lối vào mộ đạo!!!" Nghe lời của Trá Cô Tiếu, Trần Hạo và Trần Ngọc Lâu cùng những người khác đều chạy qua.

Lên xem xét, thì ra ở một căn phòng sâu nhất trong thiên điện, có một lối vào mộ đạo chỉ đủ cho hai người đi song song.

Nhưng một lát sau, cả tám người đều thất vọng về lối vào mộ đạo này.

Nguyên nhân là sau khi mở lối vào mộ đạo, đi vào chưa được mười mét, đã phát hiện con đường phía trước hoàn toàn bị đá núi sạt lở chặn kín.

Trá Cô Tiếu tiến lên kiểm tra kỹ lưỡng rồi nói: "Hẳn là do sự biến đổi tự nhiên của núi, dẫn đến mộ đạo bị sạt lở." "Xem ra, chúng ta muốn đi theo con đường này để tìm chủ mộ là không có khả năng lớn rồi!" A Ninh đột nhiên nói: "Vậy có thể xác định được đoạn mộ đạo này rốt cuộc đã sạt lở bao xa không?" "Nếu khoảng cách sạt lở không xa, hoàn toàn có thể đợi người của Trần tổng bả đầu và La Lão Oai xuống, dọn sạch hết đá vụn ở đây đi." Trá Cô Tiếu cười khổ nói: "Phái Bàn Sơn chúng tôi chỉ có Vọng khí thuật có thể tìm long tầm huyệt." "Chứ muốn biết mộ đạo sạt lở bao xa, tôi cũng đành chịu." Lão Dương Nhân và Hoa Linh bên cạnh cũng không ngừng gật đầu đồng ý.

Tô Nan lại đột nhiên cười nói: "Vọng khí thuật của Bàn Sơn không dùng được, nhưng không có nghĩa là Văn sơn biện long chi pháp của phái Tá Lĩnh cũng không được, đúng không?" Trần Ngọc

Lâu tự tin cười nói: “Tô Nan cô nương nói không sai.” “Văn sơn biện long chi pháp của phái Tá Lĩnh chúng tôi, có lẽ trong việc tìm long tầm huyệt, không chính xác bằng Vọng khí thuật của Bàn Sơn.” “So với các phương pháp tầm long phong thủy của Mạc Kim, Phát Khâu thì lại càng kém hơn.” “Nhưng nếu đối với các động huyệt, mộ đạo đã biết trước về kích thước và khoảng cách dài ngắn, thì Văn sơn biện long chi pháp của phái Tá Lĩnh chúng tôi, đương nhiên không ai sánh bằng.” Trá Cô Tiếu gật đầu tán thưởng: “Ngọc Lâu huynh nói không sai, về phương diện này, Vọng khí thuật của Bàn Sơn chúng tôi quả thực khó mà sánh kịp.” Nhưng Tô Nan lại trêu chọc nói: “Xin lỗi nhé Trần tổng bả đầu, Văn sơn biện long chi pháp, đâu phải chỉ có mình cậu biết, đúng không?” “Có Trá Cô Tiếu khôi thủ ở đây, Bàn Sơn không được, nhưng không có nghĩa là phái Liệt Hải chúng tôi cũng không được đâu nhé!” Nghe những lời này, Trần Ngọc Lâu và Trá Cô Tiếu đều sững sờ.

Trần Ngọc Lâu kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào, Trần huynh cũng am hiểu Văn sơn biện long?” Trần Hạo vốn không thích khoe khoang, không ngờ lại bị Tô Nan, cô nàng mỹ nữ lạnh lùng này vạch trần.

Nhưng đây cũng không phải là chuyện không thể để người khác biết, thế là hắn mỉm cười thản nhiên nói bừa: “Không sai, tổ tiên nhà tôi quả thực có học được Văn sơn biện long chi pháp, và cũng đã truyền lại cho thế hệ của tôi.” Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nói: “Ồ!

Có chuyện này sao?” “Nếu Trần huynh cũng am hiểu thuật này, không bằng hai chúng ta thi thố một phen, thế nào?” Thôi được rồi, cái tính sĩ diện của Trần Ngọc Lâu lại nổi lên rồi.

Dù sao thì Văn sơn biện long chi pháp cũng là thủ đoạn mà hắn tự hào nhất.

Bây giờ phát hiện Trần Hạo cũng tinh thông đạo này, tự nhiên phải

tranh cao thấp, phân thắng bại.

Điều này không liên quan gì đến tình bạn giữa hắn và Trần Hạo, chỉ là nhất thời hiếu thắng mà thôi.

Trần Hạo cũng bị khơi dậy hứng thú, liền nói: "Nếu Ngọc Lâu huynh có hứng thú như vậy, vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh." "Ngọc Lâu huynh, lát nữa chúng ta sẽ tự thi triển Văn sơn biện long, sau đó viết khoảng cách đoán được vào lòng bàn tay." "Đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng kiểm chứng, thế nào?" "Được, cứ quyết định như vậy!" Trần Ngọc Lâu cũng hứng khởi, trực tiếp quyết định.

Thấy hai người sắp thi thố, không chỉ Hoa Linh và Lão Dương Nhân hăng hái chuẩn bị xem náo nhiệt, ngay cả Trá Cô Tiếu, A Ninh và Tô Nan cũng muốn biết, Văn sơn biện long chi pháp của hai người, rốt cuộc ai mạnh hơn!

Ngay sau đó, Trần Hạo để Trá Cô Tiếu liên tục bắn ba phát súng, còn hắn và Trần Ngọc Lâu thì bắt đầu thi triển Văn sơn biện long chi pháp, ước tính khoảng cách mộ đạo bị sạt lở.

Chỉ trong mười giây, Trần Hạo đã nhanh chóng viết khoảng cách ước tính vào lòng bàn tay.

Đương nhiên, cây bút máy dùng để viết cũng là do Trần Hạo cung cấp.

Lại qua hơn mười giây nữa, Trần Ngọc Lâu mới mở mắt ra, sau đó tự tin tràn đầy viết khoảng cách ước tính vào lòng bàn tay.

Chương 164

Nhưng cô nhóc ngốc nghếch Hoa Linh bên cạnh lại cười xấu xa nói: "Trần tổng bả đầu, lần này tốc độ của ngài chậm hơn Trần sư huynh của tôi nhiều đấy nhé." Trần Ngọc Lâu không hiểu tại sao liền hỏi: "Hoa Linh cô nương nói vậy là sao?" Kết quả là Lão Dương Nhân nhanh nhẩu nói: "Trần sư huynh đã viết xong khoảng cách ước tính trước tổng bả đầu hơn mười hơi thở rồi." Trần Ngọc Lâu lập tức kinh ngạc đến ngây người, không ngờ thời gian ước tính của Trần Hạo lại nhanh đến vậy.

Nhưng trong lòng vẫn không cho rằng mình sẽ thua, bèn cười nói: "Tôi và Trần huynh so tài là độ chính xác của khoảng cách ước tính, cho dù Trần huynh nhanh hơn tôi một chút về thời gian, nhưng vẫn phải xem khoảng cách ước tính mới có thể định thắng bại." Nói xong, hắn đi đến trước mặt Trần Hạo, xòe lòng bàn tay ra nói: "Trần huynh mời xem." Trần Hạo thản nhiên mỉm cười, cũng xòe lòng bàn tay đối diện với Trần Ngọc Lâu.

Kết quả là Trần Ngọc Lâu đang nở nụ cười tự tin trên mặt, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Ba sư huynh muội Trá Cô Tiếu cùng A Ninh, Tô Nan vì tò mò cũng lần lượt tiến lên xem.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay của Trần Hạo và Trần Ngọc Lâu, đều viết con số 114!

Có thể nói, việc ứng dụng Văn sơn biện long của hai người đã đạt đến mức độ chính xác kinh người.

Dù sao thì hai người cùng lúc ước tính ra cùng một khoảng cách, vậy thì khoảng cách này sai số tuyệt đối không lớn.

Nhưng điều khiến Trần Ngọc Lâu không thể chấp nhận được là, dưới cùng một đáp án, Trần Hạo lại nhanh hơn hắn mười mấy giây.

Thậm chí về tổng thời gian, hắn còn chậm hơn Trần Hạo gấp đôi.

Trong nhất thời, Trần Ngọc Lâu phảng phất như bị đả kích nặng nề, cả người đều có chút suy sụp.

Trần Hạo biết hắn sĩ diện, cộng thêm con người Trần Ngọc Lâu quả thực không tệ, là một người bạn đáng kết giao.

Vì vậy Trần Hạo thản nhiên mỉm cười: "Ngọc Lâu huynh không cần phải như vậy, Văn sơn biện long chi thuật là để tìm mộ dò huyệt, thời gian nhanh chậm không quan trọng." "Khoảng cách Ngọc Lâu huynh và tôi ước tính ra là như nhau, lần này hai chúng ta hòa nhau, thế nào?" Trần Ngọc Lâu biết Trần Hạo đang cho mình một lối thoát, mà sĩ diện lại là thứ hắn quan tâm nhất.

Vì vậy Trần Ngọc Lâu chỉ do dự một lát, liền chắp tay nói: "Trần huynh nhường rồi, lần này tại hạ chiếm chút tiện nghi, miễn cưỡng hòa với Trần huynh." A Ninh và Tô Nan tự nhiên biết ý của Trần Hạo, bèn chỉ mỉm cười mà không nói nhiều.

Hồng Cô vì muốn giữ thể diện cho lão đại nhà mình, tự nhiên cũng không nói nhiều, nhưng ánh mắt nhìn Trần Hạo lại càng thêm sáng rực.

Người từng trải như Trá Cô Tiếu tự nhiên cũng hiểu đạo lý trong đó, nhưng hai tân binh Hoa Linh và Lão Dương Nhân thì làm sao biết được những điều này.

Thế là hai người định mở miệng nói bất bình thay cho Trần Hạo, thấy tình cảnh này, Trần Hạo vội vàng chuyển chủ đề: "Lần này tuy ước tính ra khoảng cách mộ đạo sạt lở, nhưng con số này không mấy tốt đẹp." "Hơn một trăm mười trượng, đó là gần ba trăm bốn mươi

mét.” “Cho dù có nhiều thuộc hạ của Ngọc Lâu huynh và La Lão Oai, ít nhất cũng phải dọn dẹp cả tháng trời!” Trần Ngọc Lâu cũng phiền muộn nói: “Haizz, thay vì lãng phí thời gian dọn dẹp mộ đạo, không bằng đi vào từ lối vào khác, như vậy sẽ tiết kiệm thời gian hơn.” Trong lúc mọi người đang suy nghĩ cách giải quyết, trên nóc thiên điện, đột nhiên truyền đến một trận la hét kinh hoàng.

“Mau chạy đi, có quái vật ăn thịt người!” “Pằng!” “Pằng!

Pằng!...” Cùng lúc đó, trên đó vang lên tiếng súng dày đặc!

Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nói: “Không hay rồi, huynh đệ thuộc hạ của ta xảy ra chuyện rồi!” Ngay sau đó, tám người Trần Hạo nhanh chóng lao về phía thang dây rết treo trên nóc thiên điện!

Khi tám người Trần Hạo trèo lên nóc thiên điện, ngoài Trần Hạo ra, cảnh tượng trước mắt khiến bảy người còn lại đều kinh hãi.

Chỉ thấy một con rết khổng lồ dài khoảng bốn năm mét, to bằng thùng nước, đang lao vun vút khắp nóc nhà.

Mỗi khi có một Tá Lĩnh Lực Sĩ hoặc binh lính bị đuổi kịp, không bị nó cắn đứt làm đôi, thì cũng bị cặp chân trước sắc như dao dài nửa mét đâm chết!

Tuy trong tay Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính có súng, nhưng lớp vỏ của con rết khổng lồ này cứng vô cùng, đạn căn bản không thể xuyên thủng.

Trên phần thân sau chiếc đầu lâu xấu xí của nó, mỗi bên mọc ra ba đôi cánh kỳ dị.

Mỗi khi nó lao đi với tốc độ cực nhanh, nó sẽ vỗ cánh bay lên khỏi mặt đất, khiến những Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính chưa kịp xuống thang dây rết đã bị nó cắn chết, đâm chết mấy người!

Hoa Mã Quải, thủ lĩnh tạm thời của Tá Lĩnh Lực Sĩ, và quân phiệt

La Lão Oai, đều lo lắng la hét, nhưng thuộc hạ của họ chẳng ai nghe lệnh, tất cả đều chạy trốn tán loạn một cách điên cuồng.

Chính vì vậy, mặc dù số lượng Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính xuống đây đã lên tới hơn hai trăm người, nhưng chỉ trong chốc lát đã bị con rết khổng lồ giết chết mấy chục người!

Quan trọng nhất là, con Rết Sáu Cánh này tuy thân hình khổng lồ, nhưng hành động nhanh như gió, lại có cánh có thể bay lượn.

Cho nên Hoa Mã Quải và La Lão Oai căn bản không có đối sách!

Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu lập tức quát lớn: "Tất cả đệ huynh Tá Lĩnh nghe đây, mau chóng trốn xuống thiên điện bên dưới!" Nói xong, Trần Ngọc Lâu rút ra thanh thần binh gia truyền bên hông, Tiểu Thần Phong, nhanh chóng lao thẳng về phía con Rết Sáu Cánh.

Nghe thấy giọng của tổng bả đầu, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ đang hoảng loạn lập tức tìm thấy trụ cột tinh thần.

Chẳng cần biết phương pháp của Trần Ngọc Lâu có hiệu quả hay không, tất cả đều điên cuồng chạy về phía cái lỗ thủng lớn trên nóc nhà sau lưng Trần Ngọc Lâu, men theo thang dây rết trèo xuống thiên điện!

La Lão Oai đang điên cuồng chạy trốn đột nhiên thấy Trần Ngọc Lâu xuất hiện, trên khuôn mặt xấu xí lập tức lộ ra nụ cười vui mừng.

Vừa bắn về phía Rết Sáu Cánh, vừa chạy về phía Trần Ngọc Lâu la lớn: "Tổng bả đầu, ngài cuối cùng cũng xuất hiện rồi." "Nếu ngài không ra nữa, cái mạng già của lão La tôi đã phải bỏ lại đây rồi!" Nói xong, hắn vội vàng nạp đạn cho khẩu súng lục ổ quay đã hết đạn.

Trần Ngọc Lâu cười khổ nói: "La soái, địa thế ở đây không có lợi cho chúng ta, tôi ra ngoài cũng không giải quyết được con rết lớn này đâu!" Chưa đợi La Lão Oai trả lời, Côn Luân và Hoa Mã Quải đang

chắn trước mặt hắn và Trần Ngọc Lâu đã bị con Rết Sáu Cánh lao tới đâm bay ra ngoài.

Thân thủ của Hoa Mã Quải tuy không tệ, nhưng làm sao chịu nổi cú va chạm mạnh như vậy.

Khi bay xa hơn mười mét, gã 'oa' một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, nhất thời không thể đứng dậy nổi.

Côn Luân tuy thân hình cao lớn cường tráng, lại có sức mạnh trời sinh, nhưng không thể so sánh với con Rết Sáu Cánh.

Một cú va chạm mạnh cũng khiến hắn bay ngược ra xa sáu bảy mét, điều duy nhất đáng mừng là chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Côn Luân ánh mắt hung hãn trừng mắt nhìn con Rết Sáu Cánh, tiện tay lau đi vết máu ở khóe miệng, lại một lần nữa lao lên bảo vệ Trần Ngọc Lâu.

Trá Cô Tiếu vẫn luôn quan sát trận chiến bên cạnh, nói: "Trần sư đệ, chúng ta cũng giúp khôi thủ của phái Tá Lĩnh đi." "Nếu không, người của hắn sẽ chết hết mất." Biết gã là người ngoài lạnh trong nóng, Trần Hạo tự nhiên không ngạc nhiên khi Trá Cô Tiếu có ý định này.

Huống hồ Lục Dực Phi Thiên Ngô Công cũng là một trong những mục tiêu của chuyến đi này.

Đã gặp được chính chủ, Trần Hạo chắc chắn sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Hắn bèn rút ra hai khẩu Desert Eagle phiên bản đặc chế, nói với A Ninh, Tô Nan và ba người Trá Cô Tiếu: "Được, chúng ta lên!" Lời vừa dứt, Trần Hạo đã hóa thành một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt lao đến gần Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai.

Đúng lúc này, Côn Luân vì bảo vệ Trần Ngọc Lâu, lại một lần nữa

bị Rết Sáu Cánh húc bay ra ngoài.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai lúc này chỉ còn cách con Rết Sáu Cánh đang lao tới chưa đầy hai mét!

Trần Ngọc Lâu dùng Tiểu Thần Phong đối đầu trực diện với con Rết Sáu Cánh, còn La Lão Oai thì kéo hắn vừa điên cuồng bỏ chạy vừa lớn tiếng la hét: "Tổng bả đầu của tôi ơi, ngài điên rồi sao?" "Chỉ bằng một con dao găm nhỏ bé đó, căn bản không giết được con rết khổng lồ này đâu, chúng ta mau chạy đi!" Nhưng hai người làm sao chạy nhanh bằng con Rết Sáu Cánh?

Trong chớp mắt, hai chiếc chân trước sắc bén dài nửa mét của Rết Sáu Cánh sắp đâm vào sau lưng hai người họ!

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo tàn ảnh đột nhiên từ bên hông Rết Sáu Cánh, tung một cú đá trời giáng vào chiếc đầu lâu khổng lồ của nó.

"Ầm!" Một tiếng động trầm đục vang lên, con Rết Sáu Cánh khổng lồ đang ở trên không trung bị đá bay ra ngoài!

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai cuối cùng cũng thoát chết.

Chương 165

Hai người phát hiện tình hình phía sau, lưng đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Hoa Mã Quải và Côn Luân đang nằm một bên lo lắng cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Trần Ngọc Lâu giật phắt tay La Lão Oai đang nắm lấy mình ra, hét về phía Trần Hạo: "Trần huynh, đa tạ lần nữa cứu mạng, sau này sẽ báo đáp." La Lão Oai cũng cảm thán nói: "Trần huynh đệ, vừa rồi thật may nhờ cậu ra tay tương trợ." "Nếu không cái mạng già của lão La này đã bỏ lại đây rồi." "Trước đây là lão La ta không phải, sau này Trần huynh đệ có cần giúp đỡ gì, đừng khách khí, cứ gửi tin cho lão La ta, đảm bảo tuyệt không từ chối!" Nhưng Trần Hạo nào có thời gian nói nhảm với hắn, con Lục Dực Phi Thiên Ngô Công kia, chỉ mới lồm cồm bò dậy, đã lại lao tới.

Trần Hạo đáp lại: "Được rồi, đừng nói những chuyện đó nữa, đối phó với con nghiệt súc này trước đã!" Nói xong, thân hình hắn nhanh chóng di chuyển, giống như một con cá bơi lội, nhanh chóng vòng quanh con Rết Sáu Cánh mà nổ súng.

Cùng lúc đó, A Ninh và Tô Nan cũng đã đến nơi.

Hai người không nói một lời, rút súng tiểu liên sau lưng ra, bắn một tràng vào con Rết Sáu Cánh.

Ba sư huynh muội của Trá Cô Tiếu cũng đến giúp, Lão Dương Nhân không ngừng bắn tên vào con Rết Sáu Cánh, hai khẩu súng hộp của Trá Cô Tiếu càng vang lên không ngớt.

Chỉ có Hoa Linh là không biết phải làm gì, không còn cách nào khác, ai bảo nàng thuộc về nhân viên hỗ trợ hậu cần chứ, đối với con

Rết Sáu Cánh căn bản không có phương thức tấn công phù hợp.

Trong nháy mắt, năm người Trần Hạo với sáu khẩu súng và một cây cung, đối đầu trực diện với Lục Dực Phi Thiên Ngô Công.

Sau khi giúp Trần Ngọc Lâu đỡ Hoa Mã Quải và Côn Luân bị thương dậy, Hồng Cô vội vàng nói: "Tổng bả đầu, mau dẫn huynh đệ rút lui trước, tôi đi giúp!" Lời vừa dứt, nàng đã lao như bay về phía con Rết Sáu Cánh, Trần Ngọc Lâu gọi cũng không kịp.

Nhưng Trần Ngọc Lâu cũng là một hảo hán, làm sao có thể nhìn Trần Hạo và những người khác ác chiến với con rết mà mình lại bỏ chạy chứ?

Hắn bèn để Hoa Mã Quải dẫn theo đám Tá Lĩnh Lực Sĩ, cùng với La Lão Oai và những người khác rút lui, còn mình thì cầm Tiểu Thần Phong quay người lao vào trận chiến.

Thấy mọi người đang vây công con Rết Sáu Cánh, Hoa Linh chỉ có thể đứng ở phía sau.

Trần Hạo bắn hết đạn trong băng đạn, nói: "Hoa Linh, đi giúp thuộc hạ của Ngọc Lâu huynh chăm sóc người bị thương, ở đây giao cho tôi!" Nói xong, hắn cắm khẩu Desert Eagle vào bao súng, rút ra thanh Đại Việt Long Tước Đao sau lưng hét lớn: "Súng ống căn bản không xuyên thủng được con rết này, A Ninh, Tô Nan, dùng binh khí lạnh!" Lời vừa dứt, hắn đã tung người lên, thanh Đại Việt Long Tước Đao trong tay lóe lên đao mang màu xanh biếc, chém thẳng về phía Lục Dực Phi Thiên Ngô Công!

Tiểu Hoa Linh nghe Trần Hạo phân phó, vội vàng chạy đi giúp Hoa Mã Quải cứu chữa người bị thương.

Bởi vì nàng cũng biết rõ, ở lại đây cũng chẳng giúp được gì, ngược lại còn trở thành gánh nặng!

Trong khoảnh khắc Trần Hạo cầm đao xông lên, Hồng Cô cũng đã đến nơi.

Chỉ thấy hai tay nàng mỗi bên cầm bốn thanh phi đao sáng loáng, mạnh mẽ vung tay, tám đạo hàn quang liền bắn thẳng về phía Rết Sáu Cánh.

"Keng keng keng!" Sau một tràng âm thanh giòn giã, tám thanh phi đao tựa như bắn vào thép, toàn bộ đều bị bật ra.

Nhưng đúng lúc này, Trần Hạo đang bay lượn trên không, một chiêu Lực Phách Hoa Sơn thế mạnh lực trầm, chém một nhát thật mạnh lên cái đầu lớn của Lục Dực Phi Thiên Ngô Công!

"Ầm!" "Phụt!!!" Trần Hạo và con Rết Sáu Cánh đều bị lực phản chấn mạnh mẽ làm cho bay ngược ra ngoài.

Chỉ là con Rết Sáu Cánh vì thân hình khổng lồ nặng nề, chỉ bị hất bay ba bốn mét, còn Trần Hạo lại bay ngược ra ngoài hơn mười mét.

Nhưng một đao này cũng không phải không có công, chỉ thấy trên cái đầu khổng lồ của Rết Sáu Cánh, một vết thương lớn dài hơn một thước, đang không ngừng chảy ra máu đen.

Trong nhất thời, đau đến mức con Rết Sáu Cánh không ngừng gầm thét, hai mắt càng đỏ ngầu!

Nhưng chưa đợi Rết Sáu Cánh phản kích, hai đại mỹ nữ A Ninh và Tô Nan đã xông lên.

Mặc dù sức mạnh của hai nàng kém hơn Trần Hạo, nhưng Thanh Công Kiếm và Hắc Kim Đoản Đao cũng không phải là thần binh lợi khí tầm thường!

Trong khoảnh khắc hai nàng lao qua hai bên con Rết Sáu Cánh, lại một lần nữa để lại trên thân nó hai vết thương dài nửa thước!

Cảnh tượng kinh người như vậy lập tức khiến Trá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hồng Cô ngưỡng mộ không thôi.

Bọn họ thực lực cũng không yếu hơn hai nàng A Ninh bao nhiêu, thậm chí Trá Cô Tiếu còn mạnh hơn một bậc.

Nhưng trong tay họ lại không có thần binh lợi khí như hai nàng.

Dùng súng hộp, cung tên và phi đao tấn công, Rết Sáu Cánh cũng không hề hấn gì!

Nhưng lúc này Trần Ngọc Lâu đột nhiên bộc phát, chỉ thấy hắn mạnh mẽ tung người nhảy lên, trực tiếp nhảy lên lưng con Rết Sáu Cánh, thanh Tiểu Thần Phong trong tay hung hăng đâm vào lưng nó.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là một con dao găm, lưỡi kiếm dù đâm hết vào lưng Rết Sáu Cánh, cũng không thể tạo ra tổn thương quá lớn.

Thế là con Rết Sáu Cánh nổi điên, mạnh mẽ hất thân trên, hất bay Trần Ngọc Lâu đi.

Nếu không phải Hồng Cô kịp thời tiếp ứng, Trần Ngọc Lâu chắc chắn đã bị ngã thảm rồi.

Cùng lúc đó, ba người Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan cầm thần binh lợi khí, vây quanh con Rết Sáu Cánh chém loạn xạ, nhất thời áp chế được nó.

Trên người con Rết Sáu Cánh lại thêm mấy vết thương lớn, máu độc màu đen chảy không ngừng.

Còn Trá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hồng Cô, chỉ có thể dùng tấn công tầm xa để hỗ trợ kiềm chế, căn bản không có cách nào đến gần giúp đỡ.

Ngược lại là Trần Ngọc Lâu, hận con rết này đã giết rất nhiều thuộc hạ của mình, lại cầm Tiểu Thần Phong cùng Trần Hạo và

những người khác vây công nó.

Có lẽ có người sẽ thắc mắc, trong kịch bản gốc, một mình Trá Cô Tiếu tay không đã hạ gục được con Rết Sáu Cánh.

Bây giờ có thêm Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan, cùng với Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô và Lão Dương Nhân, ngược lại lại không chiếm được chút lợi thế nào?

Kỳ thực nguyên nhân rất đơn giản, trong kịch bản, trận đại chiến giữa Trá Cô Tiếu và Rết Sáu Cánh diễn ra trong động luyện đan dưới lòng đất.

Nơi đó không gian chật hẹp, khả năng bay lượn của Rết Sáu Cánh cũng như không gian xoay sở không lớn, cộng thêm nội đan bị Trá Cô Tiếu cướp đi, nên mới chết trong tay Trá Cô Tiếu.

Nhưng bây giờ lại khác, tất cả đều đang ở trên nóc thiên điện, xung quanh môi trường thoáng đãng, không gian vô cùng rộng lớn, Rết Sáu Cánh đương nhiên có thể phát huy tối đa ưu thế bay lượn của mình.

Cho nên mọi người rơi vào khổ chiến, cũng không có gì đáng ngạc nhiên!

Quan trọng nhất là, Trần Hạo phát hiện con Rết Sáu Cánh này không sợ Long uy!

A Ninh cũng phát hiện ra tình huống này, nói: "Xem ra đạo hạnh của con Rết Sáu Cánh này không thua kém con mãng xà khổng lồ ở Tần Lĩnh!" Tô Nan chém một đao trúng con Rết Sáu Cánh, cũng vội vàng lùi lại nói: "Nhưng so với Giao Long thuộc tính Cửu Âm thì còn kém xa." "Nếu không phải nó có thể bay, chúng ta đâu cần phải tốn nhiều công sức như vậy!" Trần Ngọc Lâu không thể tin nổi nói: "Này Trần huynh, hai vị cô nương, lúc này rồi mà còn có tâm tư trò chuyện

sao?" "Chúng ta có thể làm chút chuyện chính sự được không?" Hồng Cô chua chát nói: "Nếu không phải trong tay hai người họ cũng có thần binh lợi khí, làm sao có thể dễ dàng như vậy." Lão Dương Nhân thật thà xen vào: "Vấn đề là hai vị sư tỷ có, còn chúng ta thì không có!

He he." Hồng Cô trừng mắt: "Có gì mà đắc ý, chẳng phải cậu cũng chỉ có thể kiềm chế từ xa thôi sao!" Trá Cô Tiếu phiền muộn nói: "Đừng cãi nhau nữa, Trần sư đệ đang ác chiến ở phía trước, chúng ta sao lại có thể tranh cãi với nhau chứ!" Nói xong, hắn cắm hai khẩu súng vào bao súng bên hông, sau đó một tay tóm lấy một cây xà ngang trên nóc thiên điện to bằng miệng bát.

Hai tay mạnh mẽ dùng sức, "rắc" một tiếng, một cây cột gỗ dài hai mét bị bẻ gãy.

Ngay sau đó, Trá Cô Tiếu cầm cây cột gỗ hét lớn: "Trần sư đệ đừng lo, tôi đến giúp cậu!" Lời vừa dứt, Trá Cô Tiếu vung cây cột gỗ, mang theo một trận kình phong dữ dội, trực tiếp đập vào sống lưng con Rết Sáu Cánh!

Kết quả là cây cột gỗ không chịu nổi sức mạnh của Trá Cô Tiếu cũng như lực phản chấn của Rết Sáu Cánh.

Chương 166

"Rắc" một tiếng gãy làm đôi!

Bất đắc dĩ, Trá Cô Tiếu đành phải một chân đạp lên người con Rết Sáu Cánh, mượn lực bay lùi về.

Khi đang ở trên không, hắn vung tay ném hai đoạn cột gỗ gãy, hung hăng đập vào đầu con Rết Sáu Cánh.

Mượn khoảnh khắc con Rết Sáu Cánh bị đập choáng váng, Trần Hạo toàn lực thúc đẩy sức mạnh huyết mạch Thanh Long, đao mang màu xanh biếc dài hơn một thước mạnh mẽ bắn ra.

Ngay sau đó một đao thế như sấm sét, không chỉ để lại trên người con Rết Sáu Cánh một vết đao dài gần một mét, mà còn chém đứt một chiếc cánh dài gần một mét của nó.

A Ninh và Tô Nan cũng không bỏ lỡ cơ hội, đồng thời tung người lướt qua bên hông con Rết Sáu Cánh.

Một vệt sáng bạc, một vệt sáng đen lóe lên, con Rết Sáu Cánh lại bị chém đứt mười mấy cái chân.

Bên kia, Trần Ngọc Lâu cũng không rảnh rỗi, vung vẩy Tiểu Thần Phong, liên tiếp để lại trên người con Rết Sáu Cánh mấy vết thương.

Nhưng đáng tiếc, Tiểu Thần Phong dù sao cũng chỉ là một con dao găm, tổn thương đối với Rết Sáu Cánh không lớn.

Ngược lại, ba người Trá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hồng Cô, bất kể là đạn, mũi tên hay phi đao, đều không làm gì được con Rết Sáu Cánh.

Việc kiềm chế cũng không có hiệu quả lớn.

Cuối cùng ba người nổi điên, lại dùng cách của Trá Cô Tiếu lúc nãy, mỗi người lấy xuống một cây cột gỗ to bằng miệng bát, xông lên đập túi bụi!

Trong nhất thời, con Rết Sáu Cánh hung hãn bị vây đánh thê thảm.

Con Rết Sáu Cánh cũng nhận ra mình đã bị trọng thương, liền mạnh mẽ dùng đầu húc văng đòn tấn công của A Ninh, Tô Nan và Trần Ngọc Lâu, lại làm gãy cột gỗ của ba người Trá Cô Tiếu.

Sau đó nó mạnh mẽ vỗ năm chiếc cánh còn lại, bay lên vách đá cheo leo cao mấy chục mét.

Ngay sau đó, miệng nó phun ra một viên châu màu đỏ to bằng quả trứng cút, hai mắt đầy oán độc trừng mắt nhìn đám người Trần Hạo phía dưới.

Thấy cảnh này, Trần Hạo đắc ý cười nói: "Ông đây chờ chính là cơ hội này." "Lục Dực Phi Thiên Ngô Công, hôm nay hãy để lại nội đan của ngươi đi!" Lời vừa dứt, hắn liền tay kết pháp ấn, miệng niệm chú.

Ngay lúc A Ninh, Tô Nan, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, cùng hai sư huynh muội Chá Cô Tiếu đang bó tay không có cách nào.

Trần Hạo liền tra Đại Việt Long Tước Đao vào vỏ sau lưng, tay kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh Sát Phá Lệnh!" Trong nháy mắt, một luồng kim quang từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, kim quang đã tức thì đánh trúng cái đầu khổng lồ của con rết sáu cánh đang dùng nội đan để trị thương!

“Oanh!” Sau một tiếng nổ lớn, con rết sáu cánh bị hất văng vào vách đá cheo leo, tức khắc đập vỡ vách đá thành một cái hố lớn, vô số đá vụn rơi lả tả.

Ngay sau đó, con rết sáu cánh bay thẳng tắp từ độ cao mấy chục mét trên không trung, rơi mạnh xuống.

“Ầm ầm!” Cơ thể khổng lồ của nó căn bản không phải thứ mà mái ngói của thiên điện có thể chịu đựng được.

Vì vậy, con rết sáu cánh đã đập xuyên qua mái nhà, rơi thẳng vào bên trong thiên điện.

Nhưng Trần Hạo chẳng buồn để ý đến nó, thân hình xoay nhanh, mấy lần nhảy vọt đã đến bên dưới nội đan đang rơi xuống.

Lập tức, hai chân dùng sức, tung người lên, một tay tóm lấy nội đan màu đỏ rực, to bằng quả trứng ngỗng của con rết sáu cánh!

Nhìn viên nội đan đỏ rực, Trần Hạo khẽ mỉm cười, rồi thu nó vào không gian trữ vật.

Đúng lúc này, con rết sáu cánh rơi vào thiên điện mới phát ra những tiếng gầm rống điên cuồng vì đau đớn.

Trần Hạo quay lại bên cạnh mọi người rồi nói: “Nội đan của con rết sáu cánh đã bị tôi lấy được.” “Bây giờ nó không chỉ mất nội đan mà còn bị trọng thương, thực lực tổn thất ít nhất một nửa, chính là thời cơ tốt để tiêu diệt nó!” Nói xong, cũng không cần biết mọi người có muốn đi cùng không, anh rút Đại Việt Long Tước Đao ra, tung người nhảy vào thiên điện.

A Ninh và Tô Nan theo sát phía sau, cùng lúc nhảy vào đại điện.

Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cũng không chần chừ, một lần nữa mỗi người vác một đoạn cột gỗ rồi xông vào.

Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô nhìn nhau, không nói lời nào, cũng nhảy xuống.

Thôi được rồi, đám người này, không có ai là kẻ hiền lành cả.

Đã đánh đến nước này, sao có thể để lại hậu hoạn được chứ!

Chỉ thấy Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan lần lượt nhảy xuống, khi còn đang ở giữa không trung đã vung đao kiếm trong tay, chém về phía con rết sáu cánh đang lao lên mái nhà.

Trần Hạo bổ một đao, không chỉ chém đứt hai cái càng trước khổng lồ của con rết, mà còn tiện tay chặt luôn hai cái cánh.

A Ninh và Tô Nan cũng không kém, một đao một kiếm, lại chém đứt thêm hai cái cánh của nó.

Con rết sáu cánh chỉ còn lại một chiếc cánh, căn bản không thể bay được nữa, liền đâm đầu xuống đất.

Đúng lúc này, Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cũng xông vào.

Hai người đang ở trên không, vung cột gỗ, tạo ra những tiếng gió rít mạnh mẽ, 'đăng đăng' hai tiếng nện thẳng vào đầu con rết.

Con rết vừa ngẩng đầu lên đã bị đập dúi xuống.

Nhưng những chiếc cột gỗ trong tay Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân cũng gãy thành hai đoạn.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô cầm Tiểu Thần Phong và cột gỗ cũng phi thân xuống.

Nương theo lực rơi, Tiểu Thần Phong đâm vào đầu con rết sáu cánh.

Cột gỗ trong tay Hồng Cô còn tàn nhẫn hơn, đóng ngập chuôi của Tiểu Thần Phong vào trong!

Nếu không phải vì chuôi Tiểu Thần Phong quá ngắn, mà đầu con rết lại quá lớn, thì có lẽ đã tiêu diệt được nó rồi!

Lúc này, Trần Hạo đã dồn toàn lực thúc đẩy huyết mạch Thanh Long, sau khi đã tích tụ sức mạnh từ lâu, anh đột nhiên nhảy lên đầu con rết sáu cánh đang ngơ ngác.

Không đợi nó kịp phản ứng, Đại Việt Long Tước Đao trong tay Trần Hạo, mang theo đao mang màu xanh biếc dài hơn một thước, chém mạnh xuống.

"Phụt!" "Gào!" Một đao mạnh mẽ, bá khí lại tàn nhẫn, trực tiếp chẻ đôi cái đầu của con rết sáu cánh.

Chương 167

Con rết chưa chết ngay lập tức, nó phát ra tiếng gầm gừ cuối cùng đầy bất cam, rồi 'ầm' một tiếng đổ rầm xuống đất, không còn động đậy nữa. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Rết Sáu Cánh Bay, nhận được 200 điểm thưởng.] Nghe thấy âm báo của hệ thống, Trần Hạo cuối cùng cũng đoán được thực lực của con rết sáu cánh này quả nhiên tương đương với con mãng xà khổng lồ ở Tần Lĩnh.

Chỉ là vì nó biết bay nên mới khiến họ chật vật như vậy.

Ngay khi Trần Hạo nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, anh đột nhiên cảm nhận được một luồng khí nhàn nhạt từ thi thể con rết bay sáu cánh tràn vào huyết mạch Thanh Long trong cơ thể mình.

Trong nháy mắt, huyết mạch Thanh Long của Trần Hạo đã tăng cường khoảng một phần mười.

Cảm nhận được sức mạnh huyết mạch lại một lần nữa trở nên cường đại, Trần Hạo thầm nghĩ.

Nếu hấp thu luôn cả nội đan của con rết sáu cánh, e rằng huyết mạch Thanh Long có thể tăng thêm một phần mười nữa.

Từ đó có thể thấy, huyết mạch của con rết sáu cánh này cao cấp hơn con mãng xà ở Tần Lĩnh rất nhiều.

Chỉ không biết, ngoài con rết bay sáu cánh này ra, sau này còn có 'bất ngờ' lớn hơn nào đang chờ đợi họ không.

Thấy con rết sáu cánh cuối cùng cũng bị tiêu diệt, mọi người đều mệt mỏi ngồi bệt xuống đất.

Lão Dương Nhân và Hồng Cô vô cùng yêu thích thần binh của ba

người Trần Hạo, không ngừng hỏi xem lấy chúng ở đâu.

Mặc dù Chá Cô Tiếu không nói gì, nhưng từ ánh mắt của anh, Trần Hạo cũng có thể thấy anh cũng có hứng thú tương tự.

Ngược lại, Trần Ngọc Lâu tuy cũng kinh ngạc trước những món thần binh lợi khí của ba người Trần Hạo, nhưng anh cũng rất tự hào về thần binh gia truyền của mình là Tiểu Thần Phong.

Vì vậy, anh không hỏi về thần binh của họ, mà lại rất hứng thú với Giao Long Chiến Y, thứ đã liên tiếp bị hai cái càng trước và những chiếc chân sắc nhọn của con rết tấn công nhưng hoàn toàn không bị xuyên thủng.

Nhìn vẻ mặt hứng khởi của mấy người, Trần Hạo khẽ mỉm cười.

"Chúng ta nghỉ ngơi xong rồi, phiền Ngọc Lâu huynh cho người gọi thuộc hạ quay lại đi." "Còn về thần binh lợi khí và chiến y trên người tôi, đợi chúng ta lên trên rồi nói tiếp được không?" Mọi người cũng cảm thấy như vậy là hợp lý, nên không hỏi thêm nữa.

Một lúc sau, Hoa Mã Quải và La Lão Oai dẫn thuộc hạ quay trở lại thiên điện.

Khi nhìn thấy thi thể con rết sáu cánh khổng lồ nằm trên sàn thiên điện, tất cả đều kinh ngạc tột độ.

Sau khi được Trần Ngọc Lâu giải thích, mọi người mới biết rằng con rết sáu cánh này đã bị Trần Hạo, với sự hỗ trợ của mọi người, chém chết bằng một đao.

Trong phút chốc, bất kể là đám lính Tá Lĩnh hay đám quân phiệt của La Lão Oai, tất cả đều kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Còn cô bé Hoa Linh ngốc nghếch thì tíu tít hỏi A Ninh và Tô Nan về kinh nghiệm chiến đấu vừa rồi.

Lúc này, La Lão Oai và Hoa Mã Quải đều cho thuộc hạ bắt đầu tìm kiếm trong thiên điện.

Nhưng sau khi đi một vòng, ngoài những vũ khí lạnh rỉ sét và áo giáp rách nát ra, họ không tìm thấy gì khác.

Lại nhờ Trần Ngọc Lâu giải thích, họ mới biết rằng nơi đây căn bản không có vàng bạc châu báu, thậm chí cả con đường dẫn đến lăng mộ chính cũng đã bị đá lở chặn kín!

Trong chốc lát, đám lính Tá Lĩnh và binh lính của La Lão Oai đều vô cùng uất ức.

Lúc này, Trần Hạo điềm nhiên cười nói: "Đi lối này không được, không có nghĩa là không thể vào cung điện của ngôi mộ cổ từ nơi khác!" La Lão Oai phấn khích hỏi: "Trần huynh đệ, lẽ nào cậu có cách?" Trần Hạo liếc nhìn La Lão Oai một cách đầy ẩn ý rồi đáp: "Chuyện này lên trên rồi nói." Nói xong, anh dẫn theo A Ninh, Tô Nan, cùng ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, men theo dây thừng leo núi, quay trở lại vách đá.

Không lâu sau, Trần Ngọc Lâu cũng dẫn theo Hồng Cô, Hoa Mã Quải, Côn Luân và một đám lính Tá Lĩnh, lần lượt quay lại vách đá, đám của La Lão Oai cũng theo sát phía sau.

Nghỉ ngơi một lát, Hồng Cô mới nói: "Vừa rồi ở dưới đó, sao mấy con rết lại tà tính đến vậy!" "Nhìn xem, nọc độc trong miệng chúng có thể khiến người ta tan thành máu trong nháy mắt." "Còn con rết khổng lồ kia nữa, không chỉ bay được mà còn to như thế!" "Trần Hạo, cậu biết chuyện gì không?" Trần Hạo điềm nhiên nói: "Tôi nghĩ, Chá Cô Tiếu huynh đệ có thể cho cô một câu trả lời thỏa đáng." Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh vội hỏi: "Ồ!

Không biết Chá Cô Tiếu huynh đệ có thể giải đáp thắc mắc cho tôi không?" Chá Cô Tiếu không nói nhiều lời, trực tiếp đáp: "Nghe nói các

hoàng đế triều trước đều từng dùng lò thuốc ở Bình Sơn để luyện đan." "Lâu ngày, những loại thảo dược kim thạch còn sót lại đã ngấm vào đất đá." "Những con độc trùng trong núi này, bình thường ăn thịt lẫn nhau để truyền độc, lại nhờ sức mạnh của dược thạch, trở nên độc địa vô cùng." "Còn về con rết bay khổng lồ kia, tôi không biết." Lúc này, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Hoa Mã Quải, và cả La Lão Oai đang đứng cạnh, đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Hạo.

Ý tứ như muốn nói, Chá Cô Tiếu không biết chuyện về con rết bay đó, lẽ nào cậu cũng không biết sao?

Nhìn ánh mắt của mọi người, Trần Hạo khẽ cười: "Con rết khổng lồ đó, theo tôi biết, nên được gọi là Rết Sáu Cánh Bay." "Thứ này có lẽ là vua của đám rết độc, có thể nó đã ăn đan dược trong lò luyện đan nào đó ở Bình Sơn trong nhiều năm, lại trải qua năm tháng dài hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, nên mới xảy ra biến dị, mọc ra cánh." "Có sự trợ giúp của đan dược kim thạch, cộng thêm tinh hoa nhật nguyệt, vua rết cũng đã đột phá giới hạn sinh mệnh của mình." "Nếu tôi không đoán sai, con rết bay sáu cánh này ít nhất cũng có tu vi mấy trăm năm rồi." La Lão Oai bừng tỉnh ngộ: "Mẹ nó, thảo nào con rết to thế, hóa ra là yêu quái thành tinh!" Trần Ngọc Lâu cười nói: "Theo lời Trần huynh, lời này của La soái tuy không trúng nhưng cũng không xa." Tiếp đó, Trần Ngọc Lâu cho Hồng Cô, Hoa Mã Quải và các thuộc hạ khác lui ra, rồi nói với Trần Hạo và Chá Cô Tiếu.

"Hai vị huynh đệ, có thể nói chuyện riêng một chút được không?" Trần Hạo cười gật đầu, Chá Cô Tiếu cũng mỉm cười đồng ý.

Ba người đi sang một bên, Trần Ngọc Lâu do dự hồi lâu cũng không nói nên lời.

Trần Hạo cười nói: "Ngọc Lâu huynh có gì cứ nói thẳng, không cần phải đắn đo như vậy." Trần Ngọc Lâu thở dài một hơi: "Thật xấu

hổ, ta thân là thủ lĩnh Tá Lĩnh, lần này thất bại thảm hại, mất hết mặt mũi, có lỗi với tổ tiên." Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu dừng lại, vốn dĩ anh ta nghĩ Trần Hạo và Chá Cô Tiếu sẽ phối hợp hỏi han.

Kết quả hai người chỉ cười mà không nói, nhìn anh ta, không có ý định tiếp lời.

Bất đắc dĩ, Trần Ngọc Lâu đành phải nói tiếp: "Vốn dĩ…" "Ta cứ nghĩ bảo vật trong bình ở Bình Sơn không ai đụng đến, sẽ không quá khó." "Nhưng ta thật sự không ngờ!" "Vừa mới xuống dưới, đã mất mười mấy mạng người, tổn hại sĩ khí quá!" Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu lại dừng lại, nhưng Trần Hạo và Chá Cô Tiếu vẫn chỉ cười mà không nói.

Trần Ngọc Lâu thực sự ngượng ngùng không chịu nổi, vội tìm cách chữa ngượng, chuyển chủ đề.

"Cái này, Trần huynh, Chá Cô Tiếu huynh đệ, ta nghe nói thuật Phân Giáp của phái Bàn Sơn các vị là tuyệt học trong giới đạo mộ." "Bên Tá Lĩnh của ta người đông thế mạnh, chúng ta sao không hợp tác, cùng nhau lấy bảo vật trong bình?" Trần Hạo và Chá Cô Tiếu nhìn nhau cười, rồi đồng thanh nói: "Được thôi." Trần Ngọc Lâu không ngờ Trần Hạo và Chá Cô Tiếu lại đồng ý nhanh gọn như vậy.

Trong lòng anh đã chuẩn bị sẵn một tràng dài để thuyết phục hai người.

Nhưng không ngờ, căn bản không cần dùng đến, người ta đã đồng ý rồi.

Thế là Trần Ngọc Lâu ngẩn người ra, "A" một tiếng.

Trần Hạo mỉm cười hỏi: "Ngọc Lâu huynh còn chuyện gì nữa sao?" Nhìn hai người đang cười tủm tỉm nhìn mình, Trần Ngọc Lâu vừa ngượng vừa buồn bực nói.

“Vốn… vốn không còn, nhưng sao hai vị huynh đệ lại đồng ý nhanh như vậy?” Trần Hạo cười ra hiệu cho Chá Cô Tiếu trả lời, Chá Cô Tiếu hỏi.

“Trần huynh biết tại sao chúng tôi lại đồng ý nhanh như vậy không?” Trần Ngọc Lâu ngơ ngác lắc đầu.

Chá Cô Tiếu nói: “Lúc ở trong điện, tôi thấy huynh liều chết ở lại chặn hậu cho thuộc hạ, thân là thủ lĩnh Tá Lĩnh, vào thời khắc sinh tử, vốn dĩ có thể lấy việc bảo toàn tính mạng làm trọng.” “Tại hạ kính phục những hảo hán có tình có nghĩa như vậy, đáng để kết giao!” Nói xong, Chá Cô Tiếu chắp tay hành lễ.

Trần Ngọc Lâu lại nhìn sang Trần Hạo, Trần Hạo điềm nhiên nói: “Lý do của tôi cũng giống Chá Cô Tiếu huynh đệ.” “Cách làm người của Ngọc Lâu huynh hợp với tính cách của tôi, nên tự nhiên không ngại hợp tác một lần.” Nghe những lời này, trong lòng Trần Ngọc Lâu cảm thấy thoải mái và vui mừng không tả xiết.

Phải biết rằng, anh vốn là người cực kỳ sĩ diện, bây giờ vì một hành động vô tình nhưng lại xuất phát từ bản tâm, đã chinh phục được Trần Hạo và Chá Cô Tiếu, hai vị thủ lĩnh của Bàn Sơn và Liệt Hải, sao lại không đắc ý cho được?

Sau khi bàn bạc xong chuyện hợp tác, Trần Ngọc Lâu hỏi Trần Hạo về Giao Long Chiến Y.

Trần Hạo cười nói: “Quần áo của ba chúng tôi được làm từ vảy và da của giao long, mãng xà ngàn năm tuổi.” “Nói không khách sáo, bộ nội giáp hoàng gia trên người Ngọc Lâu huynh, so với Giao Long Chiến Y, thực sự kém quá xa!” Trần Ngọc Lâu đương nhiên không tin, nhưng sau khi Trần Hạo kể ra các đặc điểm và công dụng của Giao Long Chiến Y, anh ta lập tức kinh ngạc.

Sau đó, Tô Nan còn đặc biệt dùng súng của La Lão Oai bắn mấy

phát vào chiến y, rồi lại dùng dao găm của Hoa Mã Quải đâm mấy nhát, lúc này Trần Ngọc Lâu mới hoàn toàn khâm phục.

Chương 168

Đương nhiên, Tô Nan cởi áo khoác ra để trình diễn, chứ không dại gì bắn vào người mình.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu tự nhiên cũng rất ngưỡng mộ Giao Long Chiến Y.

Nhưng ba người biết rằng, việc nhận được Vọng khí thuật từ Trần Hạo đã là một ân tình trời biển.

Nếu còn không biết đủ, ngược lại sẽ làm mất mặt phái Bàn Sơn.

Nhưng Trần Ngọc Lâu thì khác, anh cười hì hì hỏi: "Cái đó… Trần huynh à, không biết có thể bán cho tôi một bộ Giao Long Chiến Y như vậy không?" Trần Hạo điềm nhiên cười: "Tiền tôi chưa bao giờ thiếu, phái Liệt Hải lại càng không thiếu tiền." "Nếu Ngọc Lâu huynh thực sự có thành ý, có thể dùng bảo vật có giá trị tương đương để trao đổi với tôi." Nói xong, anh liếc nhìn con dao găm Tiểu Thần Phong của Trần Ngọc Lâu.

Trong chốc lát, Trần Ngọc Lâu rơi vào thế khó.

Tiểu Thần Phong là thần binh tổ truyền, nhưng Giao Long Chiến Y lại thực sự là một bảo bối có thể cứu mạng!

Trong lúc anh đang vô cùng rối rắm, Trần Hạo từ trong ba lô (không gian trữ vật) lấy ra một thanh đoản kiếm dài hơn một thước, có chuôi kiếm bằng vàng ròng, khảm đủ loại đá quý.

"Ngọc Lâu huynh, nếu tôi thêm cả thanh đoản kiếm này nữa, ý huynh thế nào?" Khi Trần Hạo lấy ra một thanh đoản kiếm có vỏ và chuôi được đúc bằng vàng, khảm đủ loại đá quý, trên đó khắc những hoa văn tinh xảo, hai mắt Trần Ngọc Lâu sáng rực lên.

Không vì gì khác, chỉ vì anh ta là người cực kỳ sĩ diện, nên khi thấy một thanh đoản kiếm phô trương và lộng lẫy như vậy, làm sao Trần Ngọc Lâu có thể không động lòng được chứ?

Cùng lúc đó, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng bị thanh đoản kiếm này thu hút ánh mắt, bởi vì nó thực sự quá đẹp.

Chỉ thấy Trần Hạo điềm nhiên cười nói: "Thanh đoản kiếm này không phải là danh kiếm cổ đại, mà là do tôi nhờ người rèn thành." "Vỏ kiếm, chuôi kiếm, tất cả đều dùng vàng đúc thành, trên đó khảm các loại đá quý." "Còn về lưỡi kiếm, tuy không sắc bén bằng Tiểu Thần Phong, nhưng cũng không kém là bao." "Huống hồ tôi còn khắc lên lưỡi kiếm một đạo phá sát phù của Đạo gia, một khi dùng chu sa hoặc máu tươi để kích hoạt phù chú, hiệu quả chém giết âm hồn, cương thi tuyệt đối không thua kém Tiểu Thần Phong!" Nghe những lời này, Trần Ngọc Lâu và ba người Chá Cô Tiếu càng thêm hứng thú với thanh đoản kiếm.

Ngược lại, A Ninh và Tô Nan đứng bên cạnh, khóe miệng lại lộ ra một nụ cười.

Bởi vì cả hai đều biết, thanh đoản kiếm này là một trong số những vũ khí siêu hợp kim mà Trần Hạo đã đặt làm riêng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm trong thế giới Đạo Mộ.

Chuôi và vỏ kiếm tuy được đúc bằng vàng, khảm đá quý, khắc hoa văn tinh xảo, nhưng trong thực chiến, những thứ này hoàn toàn vô nghĩa, thứ duy nhất có ích là lưỡi kiếm làm từ siêu hợp kim và phá sát phù được khắc trên đó.

Nhưng nếu so với thần binh lợi khí cổ đại, chắc chắn vẫn kém không ít.

Ban đầu, hai cô gái không hiểu tại sao Trần Hạo lại làm mấy món vũ khí lạnh hào nhoáng mà không thực tế như vậy.

Kết quả không ngờ, bây giờ Trần Hạo lại lấy ra để lừa Trần Ngọc Lâu.

Có lẽ có người sẽ thắc mắc, Trần Hạo không phải đã có thần binh Đại Việt Long Tước Đao rồi sao?

Tô Nan và A Ninh cũng đều có Thanh Công Kiếm và Hắc Kim Đoản Đao, ngay cả Bàn Tử trong thế giới Đạo Mộ cũng có Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao.

Trần Hạo hà tất phải tốn công tốn sức, nhất định phải có được Tiểu Thần Phong làm gì?

Thực ra Trần Hạo cũng không muốn, nhưng trước khi xuyên qua thế giới Nộ Tình Tương Tây, anh đã phát hiện trong hệ thống có một lựa chọn đặc biệt.

Đó là, nếu Trần Hạo có thể thu thập được 10 món thần binh lợi khí cổ đại, Đại Việt Long Tước Đao có thể được cường hóa một lần.

Đương nhiên, tiền đề là những món thần binh lợi khí mà Trần Hạo dùng dược liệu công nghệ cao hiện đại để rèn, hoặc dùng điểm thưởng đổi từ hệ thống, đều không nằm trong danh sách này.

Vì vậy, Trần Hạo mới dốc hết tâm tư, muốn có được Tiểu Thần Phong của Trần Ngọc Lâu.

Chuyện này tuy không phải nhiệm vụ, nhưng thực ra cũng là một chuyện.

Quan trọng nhất là, trong không gian trữ vật của Trần Hạo đã chuẩn bị mấy chục thanh đoản kiếm, trường đao, trường kiếm làm từ siêu hợp kim.

Những vũ khí lạnh này tuy mạnh hơn vũ khí làm từ thép tinh luyện thông thường, nhưng so với thần binh lợi khí, vẫn kém một bậc.

Vì vậy, những thứ này đối với Trần Hạo, căn bản chỉ là đồ bỏ đi!

Nói thật, nhìn thanh kiếm trong tay Trần Hạo, cộng thêm bộ Giao Long Chiến Giáp mạnh mẽ, Trần Ngọc Lâu lúc này thực sự động lòng rồi.

Một bộ Giao Long Chiến Y có thể cứu mạng, một thanh đoản kiếm vàng không kém gì Tiểu Thần Phong, Trần Ngọc Lâu thậm chí đã muốn lập tức trao đổi với Trần Hạo.

Nhưng điều duy nhất khiến anh do dự là, Tiểu Thần Phong là thần binh gia truyền.

Anh sợ một khi trao đổi rồi, không biết ăn nói thế nào với cha mình.

Trong phút chốc, Trần Ngọc Lâu rối rắm đến mức sắp chết vì khó chịu!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo cũng biết không nên dồn ép, bèn cười nói.

"Thế này đi Ngọc Lâu huynh, chuyện trao đổi không gấp, huynh cứ về suy nghĩ thêm." "Ngay cả sau khi chuyến đi Bình Sơn lần này kết thúc, chúng ta vẫn có thể tiến hành trao đổi." Trần Ngọc Lâu chắp tay: "Vậy đa tạ Trần huynh đã thông cảm." "Tôi đi triệu tập thuộc hạ và La soái, chúng ta cũng nên bàn bạc xem làm thế nào để thăm dò mộ cổ Bình Sơn." Nói xong, Trần Ngọc Lâu ba bước ngoảnh lại một lần rồi rời đi.

Nhìn vẻ mặt đầy tiếc nuối của anh ta, A Ninh và Tô Nan sắp cười đến điên rồi.

Thực ra trong lòng Trần Hạo cũng đang cười không ngớt.

Lúc này Lão Dương Nhân cảm thán: "Không ngờ Trần sư huynh và hai vị sư tỷ không chỉ có thần binh lợi khí cổ đại, mà trong tay còn

có một thanh đoản kiếm lộng lẫy phi thường như vậy." "Nói đi cũng phải nói lại, phái Liệt Hải cũng quá giàu có rồi đi?" Hoa Linh dùng tay gõ vào đầu cậu ta: "Có liên quan gì đến giàu có chứ?" "Phải gọi là nội tình môn phái, có được không!" Lão Dương Nhân buồn bực ôm đầu: "Chẳng phải đều cùng một ý nghĩa sao." "Còn nữa, em dám đánh đầu sư huynh?

Muốn lên trời à!" Trong phút chốc, hai con gà mờ lại bắt đầu màn đấu khẩu thường ngày.

Mặc dù Chá Cô Tiếu vẫn im lặng, nhưng cả ba người Trần Hạo đều thấy rằng, trong trận ác chiến với con rết bay sáu cánh trước đó, anh đã rất ngưỡng mộ thần binh lợi khí của ba người Trần Hạo.

Chá Cô Tiếu là người trượng nghĩa thẳng thắn, thân thủ kinh người, nhân phẩm của hai con gà mờ Lão Dương Nhân và Hoa Linh cũng không tệ.

Đặc biệt là đối với sư huynh, họ tuyệt đối là loại người sẵn sàng dùng mạng để đổi.

Có thể nói, ba sư huynh muội họ đều đáng để kết bạn.

Thế là Trần Hạo cười, dẫn ba người họ về phòng tạm thời.

Đó cũng là căn phòng thông nhau mà Trần Ngọc Lâu đã đặc biệt cho thuộc hạ dọn dẹp.

Sau đó, dưới ánh mắt tò mò của ba người, Trần Hạo lại từ trong ba lô (không gian trữ vật) lấy ra một thanh Đường hoành đao và hai thanh đoản kiếm.

Ba món vũ khí lạnh này tuy không lộng lẫy bằng thanh đoản kiếm vàng mà Trần Hạo lấy ra trước đó, nhưng chuôi và vỏ kiếm cũng được làm hoàn toàn bằng bạc và da cá mập.

Ba sư huynh muội đều ngẩn người, Chá Cô Tiếu khó hiểu hỏi.

“Trần sư đệ, đây là…?” Trần Hạo cười, nhét thanh Đường hoành đao vào tay Chá Cô Tiếu, sau đó lại đưa hai thanh đoản kiếm cho Lão Dương Nhân và Hoa Linh.

“Lúc nãy tôi đã nói rồi, thanh đoản kiếm vàng đó là do tôi nhờ bạn rèn, thân kiếm của ba món vũ khí này cũng cùng chất liệu, và cũng được tôi khắc phá sát phù lên.” “Chỉ là ngoại hình của ba món vũ khí này không có vẻ quý phái và phô trương như thanh đoản kiếm vàng kia mà thôi.” Lão Dương Nhân rút thanh đoản kiếm trong tay ra, một luồng hàn quang tức thì lóe lên.

Chương 169

Sau đó cậu ta chém mạnh vào một cái cọc gỗ mục bên cạnh, tức thì chém đứt cái cọc gỗ mục to bằng miệng bát.

Lão Dương Nhân phấn khích hỏi: "Trần sư huynh, anh cho chúng tôi những vũ khí này sao?" Hoa Linh cũng dùng ánh mắt mong chờ nhìn Trần Hạo.

Ngược lại, Chá Cô Tiếu yêu thích không nỡ rời tay vuốt ve thanh Đường hoành đao trong tay, mới lên tiếng.

"Trần sư đệ, cái này quá quý giá, chúng tôi không thể…" Không đợi anh nói xong, Trần Hạo cười nói: "Không có gì quý giá cả." "Những vũ khí này, chỉ cần tôi muốn, tôi có thể nhờ bạn rèn bất cứ lúc nào." "Ngược lại, Chá Cô Tiếu huynh đệ, thân thủ tốt như vậy mà không có một món vũ khí lạnh vừa tay, trong một số trận chiến sẽ rất thiệt thòi." "Lão Dương Nhân và Hoa Linh cũng vậy." "Hai người tuy một người giỏi tiễn thuật, một người giỏi y thuật, nhưng có một thanh đoản kiếm tốt để phòng thân cũng rất cần thiết." "Dù sao những thứ này đối với tôi cũng không quan trọng, Chá Cô Tiếu huynh đệ cứ nhận lấy đi." Thấy Trần Hạo thành khẩn, thịnh tình mời mọc, ba người Chá Cô Tiếu lại thực sự thích ba món vũ khí này.

Một lúc sau, Chá Cô Tiếu chắp tay: "Đa tạ Trần sư đệ, vậy ba người chúng tôi xin nhận." Hoa Linh và Lão Dương Nhân càng phấn khích la lớn.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu vừa cảm kích vừa vui vẻ quay về phòng tạm thời, trong phòng cuối cùng chỉ còn lại Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan.

Tô Nan cười hì hì hỏi: "Trần Hạo, tại sao anh cứ nhất định phải

có Tiểu Thần Phong của Trần Ngọc Lâu vậy?" Trần Hạo tuy không nói ra chuyện nâng cấp Đại Việt Long Tước Đao, nhưng cũng nói ra một phần lý do thực sự.

"Vũ khí lạnh rèn từ siêu hợp kim tuy cũng sắc bén, nhưng đó chỉ là lợi khí thông thường mà thôi." "Giống như Tiểu Thần Phong, thậm chí là đao kiếm của chúng ta, đó đều là những thần binh lợi khí được rèn từ thời cổ đại, có linh tính." "Các em nói xem, dùng một vật chết đổi lấy một thần binh có linh tính, cái nào hợp lý hơn?" A Ninh gật đầu: "Nếu nói như vậy, quả thực đáng để đổi." Tô Nan lại lắc đầu: "Nhưng phải trả giá bằng một bộ Giao Long Chiến Y, em cứ cảm thấy không đáng." Trần Hạo cười trêu ghẹo: "Da giao long và mãng xà, anh có cả một đống, để đó cũng lãng phí, coi như là kết giao với Trần Ngọc Lâu một người bạn." Tô Nan nhăn cái mũi nhỏ: "Thôi được rồi, anh thích thế nào thì thế đó đi." Trần Hạo cười cười, sau đó từ không gian trữ vật lấy ra viên nội đan màu đỏ rực của con rết bay sáu cánh.

"Chuyện trao đổi tạm thời không bàn nữa, nhân lúc bây giờ không có việc gì, A Ninh hãy uống viên nội đan này đi." Nghe vậy, Tô Nan cũng vui vẻ cười nói: "Đúng rồi, nếu Trần Hạo không nhắc, em đã quên mất nội đan của con rết sáu cánh rồi." "Chị A Ninh, lần trước chị đã nhường nội đan mãng xà cho em, lần này chị mau uống đi." Ba người căn bản không có chút ngại ngùng hay khách sáo nào, thế là A Ninh cười nhận lấy nội đan, một ngụm nuốt xuống.

Vài phút sau, A Ninh ngồi trên ghế cuối cùng cũng mở mắt, một luồng tinh quang màu đỏ rực tức thì lóe lên, phải mấy giây sau mới biến mất.

Tô Nan tò mò hỏi: "Chị A Ninh, chị cảm thấy có gì khác không?" A Ninh cười nói: "Cảm giác sức mạnh, tốc độ và các phương diện thể chất khác đều tăng cường không ít, ngay cả ngũ quan dường như cũng

được tăng cường." Nghe vậy, Tô Nan vui vẻ cười nói: "Xem ra nội đan của con rết sáu cánh này, hiệu quả cũng tương đương với nội đan của con mãng xà." "Em đoán, chị A Ninh bây giờ cũng có thể bách độc bất xâm." Trần Hạo đã cố ý hỏi hệ thống, gật đầu nói: "Không sai, thể chất của A Ninh bây giờ cũng đã tăng gần gấp đôi." "Với thân thủ của hai em cộng thêm thể chất hiện tại, nếu đấu tay đôi, bất kỳ ai trong hai em cũng có thể đấu ngang tài ngang sức với một cao thủ như Chá Cô Tiếu." Trong phút chốc, hai cô gái đều vui mừng khôn xiết.

Không lâu sau, Hoa Mã Quải đến mời ba người Trần Hạo.

Hóa ra Trần Ngọc Lâu đã gọi La Lão Oai và Chá Cô Tiếu, đang ở phòng của anh ta đợi để thương lượng.

Vừa vào phòng, Trần Hạo thấy Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đều đã có mặt đông đủ.

Đứng sau lưng Chá Cô Tiếu là Lão Dương Nhân và Hoa Linh, sau lưng Trần Ngọc Lâu là Hồng Cô và Hoa Mã Quải, còn sau lưng La Lão Oai là viên phó quan họ Dương.

Vừa thấy Trần Hạo đến, mọi người đều đứng dậy chào hỏi, đặc biệt là La Lão Oai, sự nhiệt tình của ông ta khiến người ta có chút không chịu nổi.

Trần Hạo thầm nghĩ, xem ra gã La Lão Oai này thực sự đã bị dọa sợ rồi.

Nhưng chỉ cần ông ta không có ý đồ xấu, anh cũng lười nói nhiều.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Trần Ngọc Lâu nói: "Lần này song phương chúng ta thương vong thảm trọng, theo tôi thấy, chỉ dựa vào sức một mình phái Tá Lĩnh của tôi, khó mà thành công." "Vì vậy, tôi mời Trần huynh và Chá huynh đệ, cùng nhau liên thủ, cùng lấy bảo vật trong bình." Nếu là trong cốt truyện gốc, La Lão Oai chắc chắn sẽ

không đồng ý.

Nhưng trước đó ông ta đã bị Trần Hạo trấn áp một lần, lại gặp phải vô số rết độc đáng sợ và con rết bay sáu cánh trong thiên điện của ngôi mộ cổ.

Quan trọng nhất là, Trần Hạo đã cứu mạng ông ta.

Vì vậy, lần này La Lão Oai giơ cả hai tay hai chân tán thành việc này.

Dù sao có thể lấy được vàng bạc châu báu mới là mục đích cuối cùng, còn việc phải chia thêm hai phần, cũng là chuyện không có cách nào khác.

Nhưng ông ta tò mò hỏi: "Chuyện này tôi thấy được." "Chỉ không biết Trần huynh đệ và Chá Cô Tiếu huynh đệ, ngoài thân thủ cao cường, đạo pháp tinh thâm ra, còn có giúp ích gì cho việc xuống mộ của chúng ta không?" Trần Ngọc Lâu cười nói: "La soái có điều không biết, trên đời này, bốn phái chúng ta vẫn còn tồn tại là Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh." "Bây giờ, lại có thêm phái Liệt Hải của Trần huynh." "Mạc Kim dùng thần, chúng ta dùng lực.

Bàn Sơn thì dùng thuật." "Kỳ diệu huyền ảo, thần quỷ khó lường.

Lớn có thể dời núi lấp biển, nhỏ có thể bay qua lỗ kim." "Sai một ly đi một dặm, đi lại không trở ngại." "Huống hồ, thuật Phân Giáp của Bàn Sơn nổi tiếng thiên hạ, Trần huynh lại là Liệt Hải Thiên Sư, Chá Cô Tiếu huynh cũng là thủ lĩnh của Bàn Sơn." "Đối với chúng ta, đó là trợ lực cực tốt." La Lão Oai đập bàn, phấn khích nói: "Tốt!" "Vậy cứ theo ý của Tổng bả đầu mà làm, chuyện mộ cổ Bình Sơn phải trông cậy nhiều vào Trần huynh và Chá Cô Tiếu huynh đệ rồi." "Trần tổng bả đầu ra lệnh đi, chúng ta ngày nào lại vào Bình Sơn!" Lúc này, Hồng Cô lại lên tiếng.

“Lão đại, tôi thấy chuyện Bình Sơn lần này, chúng ta phải cân nhắc thận trọng.” La Lão Oai khó hiểu hét lên: “Cân nhắc cái gì?” Hồng Cô lườm ông ta một cái: “Lần trước xuống dưới, độc tính của những con rết đó mọi người cũng đã thấy rồi.” “Anh em chúng tôi bôn ba nam bắc bao nhiêu năm chưa từng thấy, còn những con bọ đen lớn dưới lòng đất đó rốt cuộc là gì, chúng ta hoàn toàn không biết, chưa tìm hiểu rõ ngọn ngành!” “Ngay cả kế sách đối phó với những độc vật đó cũng chưa có, cứ thế xuống Bình Sơn không phải là đi nộp mạng sao?” La Lão Oai tự nhiên không chịu quay về, nhất thời tranh cãi không ngớt.

Lúc này, Trần Hạo điềm nhiên nói: “Mấy ngàn năm nay, phái Bàn Sơn chú trọng dùng thuật tìm vật.” “Thuật Phân Giáp của Bàn Sơn, không giống bất kỳ phương thuật nào trên đời, tuy chuyên cầu sinh khắc chế hóa, nhưng không phải từ lý lẽ sinh khắc của ngũ hành trong Dịch.” “Vạn vật trên đời, có một thứ mạnh ắt có một thứ khắc chế nó, bị vật mạnh khắc chế, không nằm ở hình thể lớn nhỏ, mà ở chỗ cường nhược sinh khắc tương chế chính là thuật của Bàn Sơn.” Chá Cô Tiếu nghe vậy liền biết, Trần Hạo nghiên cứu thuật Phân Giáp của Bàn Sơn vô cùng thấu đáo, bèn khâm phục nói.

“Lời này của Trần sư đệ không sai.” “Huống hồ những độc vật đó, mượn dược tính trong núi để tu luyện, sớm muộn gì cũng thành đại họa.” “Dù thế nào, tôi cũng phải chém cỏ tận gốc!” Lúc này, tiểu Hoa Linh khó hiểu nói: “Nhưng, những con rết độc ở đáy cốc không phải đều bị Trần sư huynh thiêu chết hết rồi sao?” Trần Hạo cười nói: “Rết trong thiên điện quả thực đã bị tiêu diệt hết.” “Nhưng nơi đó căn bản không phải là điện chính của ngôi mộ, mà lại có nhiều rết độc như vậy, nếu chúng ta muốn tìm lăng mộ chính thực sự, thì rết độc có thể ít được sao?” Hoa Linh ‘ồ’ một tiếng, ngốc nghếch gật đầu.

Chá Cô Tiếu liền nói: “Các vị nếu yên tâm, xin hãy đợi tôi hai

ngày." "Đợi tôi đi tìm những vật thiên nhiên tạo hóa có thể giải độc khắc chế, xua đuổi ngũ độc, lo gì không lấy được bảo vật trong bình?" Tiếng nói vừa dứt, Tô Nan bên cạnh cười nói: "Việc gì phải phiền phức như vậy?" "Dùng đạo pháp của Liệt Hải Trần đại thiên sư chúng tôi, trực tiếp thiêu hết đám rết độc đó thành tro, chẳng phải đơn giản hơn sao?" Chá Cô Tiếu khó xử nói: "Thực ra nếu có thể dùng đạo pháp của Trần sư đệ để giải quyết độc vật, đó là cách tốt nhất." "Nhưng một khi thiêu chết hết đám độc vật đó, trong mộ chắc chắn sẽ đầy khói độc, lúc đó ngoài Trần sư đệ và hai vị sư muội ra, e rằng không ai trong chúng ta có thể vào được." Lúc này Trần Hạo cười nói: "Có gì khó, tôi có cách!" Trần Hạo vừa dứt lời, liền lấy ra một bộ mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini từ trong ba lô (không gian trữ vật).

Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi: "Trần huynh, vật gì vậy?" Trần Hạo mỉm cười, giải thích công năng của mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini một lượt.

Vừa nghe công dụng của hai món đồ này, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu cùng La Lão Oai đều kinh ngạc vô cùng.

Bọn họ rối rít hỏi hai món bảo bối này từ đâu mà có.

Trần Hạo không thể nói đây là sản phẩm khoa học kỹ thuật mấy chục năm sau được, đành bịa chuyện là mang từ nước ngoài về.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu hỏi: "Bảo vật như vậy, Trần huynh có bao nhiêu?

Có đủ cho người của Xả Lĩnh và thuộc hạ của La soái dùng không?" Thật ra, Trần Hạo mang theo mấy chục bộ trang bị này, nhưng khi xem nguyên tác, gã cảm thấy cách hạ đấu ồ ạt của đám người Xả Lĩnh thật quá trẻ con.

Nếu lúc đó Trần Ngọc Lâu chỉ dẫn theo vài cao thủ xuống trước,

đợi phá giải hết cơ quan rồi mới cho thuộc hạ và binh lính vào, thì không những không thương vong thảm trọng mà cũng chẳng có nhiều kẻ cản đường.

Vì vậy, gã nói: "Loại đồ này, ba người chúng tôi tổng cộng chỉ mang theo mười lăm bộ." "Cho nên thuộc hạ của Ngọc Lâu huynh và Lão La tạm thời không thể vào được." La Lão Oai nghiến răng nói: "Nhưng nếu chỉ có mười lăm người vào được, liệu có ít quá không?" "Lỡ có chuyện gì thật, sẽ không đủ người!" A Ninh khinh thường nói: "Tôi và Trần Hạo xuống mộ, từ trước đến nay đều là đội vài người, đâu có như các người mấy chục, cả trăm người cùng xuống." "Một khi xảy ra chuyện, chẳng những không giúp được gì mà còn gây thêm phiền toái." "Tôi nghĩ, mấy vị Khôi thủ Bàn Sơn chắc cũng vậy phải không?" Không đợi Chá Cô Tiếu trả lời, Lão Dương Nhân đã lên tiếng: "Phái Bàn Sơn chúng tôi trước nay đều hành động ba sư huynh muội." "Giống như Xả Lĩnh, động một tí là mấy trăm cả ngàn người cùng hành động, phái Bàn Sơn chúng tôi làm gì có nhiều người như vậy!" Nói xong, Lão Dương Nhân lộ vẻ khinh thường.

Một câu nói này lập tức kích thích lòng hiếu thắng của Trần Ngọc Lâu.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu, một kẻ trọng sĩ diện, hào khí nói: "Được!

Cứ làm theo lời Tô Nan cô nương." Hoa Mã Quải bên cạnh vội vàng ngăn cản: "Tổng bả đầu, không được đâu." "Xả Lĩnh chúng ta xưa nay đều dựa vào thế đông người để hành sự, nếu chỉ phái mười mấy người hạ đấu, chúng ta chưa từng làm như vậy bao giờ." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, càng thêm mất mặt.

Hắn sa sầm mặt nói: "Chính vì thế, chúng ta càng phải học hỏi nhiều hơn từ phái Liệt Hải và Bàn Sơn." "Được rồi, không cần nói

nhiều, cứ quyết định vậy đi." La Lão Oai lập tức nói theo: "Nếu đã vậy, cứ nghe theo Tổng bả đầu, tôi, La Lão Oai, cũng đi một chuyến!" Trần Hạo nghe xong trong lòng không khỏi kinh ngạc, lần này xuống địa cung, La Lão Oai lại đi theo, khác với nguyên tác rồi.

Lần trước khi thăm dò cổ mộ Bình Sơn, lão ta đâu có dám tự mình đi xuống mộ trong tình huống không mang theo nhiều thuộc hạ như vậy!

Thế là Trần Hạo trêu chọc hỏi: "Lão La không sợ mang ít người xuống mộ, gặp nguy hiểm sao?" La Lão Oai cười ha hả sảng khoái: "Có Liệt Hải Thiên Sư Trần huynh đệ, có Xả Lĩnh Trần Tổng bả đầu và Bàn Sơn Khôi thủ Chá Cô Tiếu huynh đệ cùng đi, lão La ta có gì mà phải sợ!" Trong phút chốc, Trần Hạo, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đều phải nhìn tên quân phiệt La Lão Oai bằng ánh mắt khác.

Sau đó, Trần Hạo lại nghĩ đến những nỏ liên hoàn vô hạn trong úng thành của cổ mộ, bèn nói: "Ngọc Lâu huynh, tôi thấy Xả Lĩnh Lực Sĩ của huynh đa phần đều mang theo thuẫn bài." "Tôi e trong cổ mộ có nỏ tiễn lợi hại, thuẫn cỏ sáu lớp của thuộc hạ huynh không chống đỡ nổi." "Không biết Trần huynh có cao kiến gì?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Trần Hạo đáp: "Ngọc Lâu huynh có thể phái thuộc hạ lấy mai của con ngô công sáu cánh dưới cốc cố định bên ngoài thuẫn bài." "Mai của nó đao kiếm và súng ống bình thường đều không xuyên thủng, chúng ta chỉ cần mang theo mười mấy chiếc thuẫn bài như vậy, hiệu quả chắc chắn sẽ không tầm thường." Trần Ngọc Lâu vừa nghe, thấy quả thật có lý, bèn vui vẻ đáp: "Được, cứ làm theo lời Trần huynh, tôi sẽ phái huynh đệ đi làm." Sau đó, Trần Hạo dẫn A Ninh, Tô Nan cùng ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu trở về phòng nghỉ ngơi.

Còn việc tìm lối vào cổ mộ, có Trần Ngọc Lâu ở đó, gã lười chẳng

muốn động tay.

Bất kể là tìm thấy úng thành cơ quan trong nguyên tác hay lối vào mà Chá Cô Tiếu tìm được, dù sao bên trong cũng có vô số ngô công độc, đi đâu cũng có thể cày điểm thưởng điên cuồng.

Chiều hôm đó, Trần Ngọc Lâu xác định được vài vị trí dưới chân núi Bình Sơn và cho La Lão Oai phái công binh tiến hành khai quật.

Tối đến, trời đổ mưa to, sấm chớp đùng đoàng, có hai binh sĩ bị hồn ma trong cổ mộ dọa cho phát sợ.

Kết quả La Lão Oai vẫn làm như trong nguyên tác, trói họ vào cọc gỗ để trừng phạt.

Chương 170

Sáng hôm sau, họ lại đào được một quả bí ngô có chứa ấu trùng ngô công độc.

Lần này Trần Ngọc Lâu nắm được cơ hội ra vẻ, dùng một con dao găm tiêu diệt ấu trùng, rồi lại phổ cập kiến thức cho đám thuộc hạ để ổn định lòng quân.

Sáu người Trần Hạo vẫn ung dung ở trong phòng ăn ngon uống say, không có việc gì thì ra ngoài xem náo nhiệt, tiêu dao vô cùng.

Đương nhiên, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu vì vừa mới có được vũ khí vừa tay nên hễ có thời gian là lại lấy Đường đao và đoản kiếm ra luyện tập, hy vọng có thể nhanh chóng thích ứng và quen thuộc với vũ khí mới.

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Trần Hạo, chỉ trong một ngày, tiểu đội công binh của La Lão Oai đã đào được thạch môn của 'cổ mộ'.

Kết quả Trần Hạo đến xem, chẳng phải là cái nghi mộ cạm bẫy úng thành trong phim sao!

Vì vậy, Trần Hạo khuyên Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đừng vào, bên trong chẳng có gì hay ho cả.

Nhưng Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai căn bản không tin, thế là Trần Hạo đành phải để họ tận mắt chứng kiến sự nguy hiểm bên trong mới khiến họ hết hy vọng.

Trần Ngọc Lâu quyết định lập tức bắt đầu thăm dò mộ.

Điều này đương nhiên hợp ý La Lão Oai, hắn ta la hét ầm ĩ, đòi cho thuộc hạ dùng thuốc nổ phá tung thạch môn.

Trần Hạo thật hết cách, trong nguyên tác chính vì lỡ kích hoạt cơ quan nên họ mới liên tục dùng thuốc nổ oanh tạc, cuối cùng khiến cổ mộ sụp đổ.

Sau đó để tìm lại lối vào thực sự của cổ mộ, họ còn oanh tạc bừa bãi trên núi Bình Sơn, kết quả làm cả ngọn núi cũng bị sập lún.

Trần Hạo không thể không thừa nhận, về mặt phá hoại cổ mộ, bất kể là đám quân phiệt ngoại đạo hay Xả Lĩnh, ai cũng là một tay mơ.

Sau khi ngăn cản La Lão Oai, Trần Hạo dẫn theo hai cô gái và ba người Chá Cô Tiếu, cẩn thận dò xét trước thạch môn.

Chẳng mấy chốc, Trần Hạo đã tìm thấy cơ quan mở cửa ở bên hông thạch môn.

Khi Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai thấy thạch môn tự động mở ra, cả hai đều vô cùng khâm phục.

Lúc này, đội cao thủ thăm mộ đã quyết định từ trước đều đã tập hợp đầy đủ.

Gồm có: phái Liệt Hải có Trần Hạo, Tô Nan, A Ninh; phái Bàn Sơn có Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh.

Phái Xả Lĩnh có Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Côn Luân; cùng với quân phiệt La Lão Oai và Dương Phó quan.

Còn lại bốn suất, Trần Hạo lại để La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu mỗi người chọn thêm hai thuộc hạ thân thủ tốt đi theo.

Vốn dĩ Hoa Mã Quải cũng đi theo xuống mộ, nhưng Trần Hạo bảo hắn ở lại phía sau, tạm thời thống lĩnh đội ngũ của Xả Lĩnh và quân phiệt, đồng thời chuẩn bị chi viện bất cứ lúc nào.

Sự sắp xếp như vậy, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai tự nhiên không phản đối.

Còn việc Dương Phó quan không vào mộ, ai mà thèm để ý chứ? *** Khi La Lão Oai đang la hét đòi dẫn người vào mộ, Trần Hạo đột nhiên nói: "Lão La, đợi đã." La Lão Oai không hiểu hỏi: "Trần huynh đệ có gì căn dặn?" Sau khi hồi tưởng lại tất cả các cơ quan trong úng thành, Trần Hạo nói: "Trước tiên, hãy cho anh em thuộc hạ đi chuẩn bị mấy thứ." "Gồm hai tảng đá lớn cao hai mét, rộng một mét, đất bùn đủ để trải khắp diện tích năm trăm mét vuông, mười cây cột sắt to bằng miệng bát, cùng với đá tảng và hoàng nê có thể bịt kín lỗ hổng rộng một thước." La Lão Oai ngơ ngác hỏi: "Trần huynh đệ, cần mấy thứ này làm gì?" Trần Hạo cười trêu chọc: "Đương nhiên là để cứu mạng những người vào trong mộ!" Trần Ngọc Lâu lúc này hỏi: "Trần huynh, chẳng lẽ huynh thật sự đã nhìn ra manh mối gì rồi sao?" Trần Hạo biết dù có nói, họ cũng sẽ không cam lòng, chỉ có thể để họ tận mắt chứng kiến mới tin rằng đây là một cái nghi trủng cạm bẫy.

Vì thế, gã cười đầy ẩn ý: "Trần huynh, rốt cuộc thế nào, chúng ta vào trong sẽ biết." Không lâu sau, những thứ Trần Hạo cần đều đã được chuẩn bị xong.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu hỏi: "Trần huynh, có cần theo kế hoạch ban đầu, đội mười lăm người chúng ta vào thăm dò trước không?" Trần Hạo lắc đầu: "Không cần nữa." "Tôi đã nói đây không phải là mộ thật, nên không cần phải theo kế hoạch ban đầu." "Ngọc Lâu huynh chỉ cần dẫn hai mươi thuộc hạ, cầm theo thuẫn cỏ đã được gia cố bằng mai của ngô công sáu cánh vào là được." La Lão Oai vội vàng hỏi: "Vậy còn tôi?" Trần Hạo mỉm cười nói: "Lão La dẫn mười binh sĩ thân thủ tốt là được, nhưng nhớ kỹ, vào trong đó nhất định phải nghe lệnh hành sự." "Nếu không mà chết trong đó, đừng trách tôi không nhắc trước." Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đều đi tổ chức người, Chá Cô Tiếu thì tò mò hỏi: "Trần sư đệ, chẳng lẽ đệ đã từng thấy loại cổ mộ như thế này rồi sao?" Trần Hạo tự nhiên không thể

nói là mình đã xem trong phim bộ, chỉ đành viện cớ: "Loại nghi trủng Miêu Cương thế này tôi quả thực đã từng xuống, chỉ là Ngọc Lâu huynh và La Lão Oai không tin, tôi đành phải dẫn họ đi xem tận mắt thôi." Hoa Linh và Lão Dương Nhân bên cạnh nghe xong, đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn Trần Hạo.

Nhưng A Ninh và Tô Nan thì lại thấy kỳ lạ, Trần Hạo đã đi đến nghi trủng Miêu Cương lúc nào nhỉ?

Chẳng lẽ là trước khi quen biết hai người sao? *** Chuẩn bị xong xuôi, Trần Hạo dẫn theo hai cô gái, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, cùng với Trần Ngọc Lâu dẫn theo Hoa Mã Quải, Hồng Cô, Côn Luân, và La Lão Oai dẫn theo Dương Phó quan, tất cả đều tiến vào 'cổ mộ'.

Phía sau họ cũng có ba mươi mấy thuộc hạ của Xả Lĩnh và quân phiệt đi theo.

Vừa vào 'cổ mộ', đập vào mắt là một con mộ đạo ẩm ướt, cao khoảng hai mét, rộng khoảng bốn mét, được xây bằng gạch đá.

Trong mộ đạo âm u ẩm thấp, mùi hôi khó ngửi.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai dẫn người, cẩn thận dò dẫm tiến về phía trước, ngược lại Trần Hạo dẫn theo năm người Chá Cô Tiếu lại vô cùng thong dong thoải mái.

Chủ yếu là vì A Ninh, Tô Nan và ba người Chá Cô Tiếu đều vô cùng tin tưởng vào phán đoán của Trần Hạo.

Đi vào mộ đạo được khoảng gần trăm mét, Trần Ngọc Lâu vội vàng giơ tay ra hiệu cho mọi người dừng lại.

Lúc này từ phía sau, hai mươi Xả Lĩnh Lực Sĩ tay cầm thuẫn da cỏ chín lớp thông thường lập tức xông lên, bày thuẫn trận trước mặt mọi người.

Ngay sau đó, họ thả những con bồ câu trắng mà mình mang theo

bay vào trong mộ đạo.

Trong nháy mắt, từ hai bên vách tường của mộ đạo, vô số mũi tên bay ra dày đặc.

Mấy chục con bồ câu trắng, cuối cùng chỉ còn lại một con sống sót bay trở về.

Trần Ngọc Lâu tuy không nói gì, nhưng từ vẻ mặt đắc ý có thể thấy, hắn muốn thể hiện thủ đoạn của phái Xả Lĩnh trước mặt mấy người Trần Hạo và Chá Cô Tiếu.

La Lão Oai thì cười ha hả, giơ ngón tay cái về phía Trần Ngọc Lâu.

Chá Cô Tiếu nhỏ giọng nói: "Thủ đoạn của phái Xả Lĩnh quả thật có chỗ hơn người." Trần Hạo cũng đồng tình: "Dù sao đi nữa, Xả Lĩnh cũng là một trong tứ đại phái đảo đấu, tự nhiên có chút bản lĩnh." Sau đó, Trần Ngọc Lâu dẫn mọi người tiếp tục tiến lên.

Đi thêm gần trăm mét nữa, trước mắt mọi người cuối cùng cũng xuất hiện một cánh cửa đồng lớn cổ xưa.

Vốn dĩ Hoa Mã Quải định cho các Xả Lĩnh Lực Sĩ cầm thuẫn da cỏ chín lớp tiếp tục lên phía trước bố trận.

Nhưng Trần Hạo lại cười nói: "Vừa rồi đã được chứng kiến thủ đoạn của Xả Lĩnh rồi, lần này cũng nên để phái Liệt Hải chúng tôi lộ chút bản lĩnh thật sự chứ." Nói rồi, gã liền bảo A Ninh: "Lấy sỏi đá nhắm vào phía trước, tạo thành một góc 150 độ, từ dưới một mét lên đến hai mét, tấn công dồn dập." A Ninh không nói hai lời, lấy ra những viên sỏi nhỏ đã chuẩn bị sẵn, hai tay lia lịa, trong nháy mắt đã bắn đứt hết những sợi tơ tằm chắn giữa họ và cánh cửa đồng cổ.

Ngay lập tức, trong phạm vi mười mét vuông trước cửa đồng cổ, vô số cột nước bắn ra ngập trời.

Khi những cột nước đó rơi xuống đất, mọi người mới biết đó đâu phải là cột nước, rõ ràng là axit đậm đặc đoạt mạng người!

Nếu có ai đó không phòng bị mà kích hoạt cơ quan, chắc chắn sẽ bị hòa tan không còn một mảnh!

Nhưng Trần Hạo vẫn bình thản nói: "Tô Nan, chém đứt khóa đồng và xích sắt trên cửa đồng cho anh!" Vừa dứt lời, Tô Nan rút thanh hắc kim đoản đao sau lưng, lập tức phi thẳng ra ngoài.

"Loảng xoảng!" một tiếng giòn tan vang lên, khóa đồng và xích sắt trên cửa đồng cổ đều bị chém đứt.

Những tia axit đậm đặc đang phun ra không ngớt cũng đột ngột dừng lại.

Chương 171

Trần Ngọc Lâu chắp tay nói: "Phái Liệt Hải quả nhiên thủ đoạn cao cường!" La Lão Oai cũng cười ha hả: "Có cao thủ đảo đấu của ba phái Xả Lĩnh, Bàn Sơn và Liệt Hải đồng hành, lão La ta thấy yên tâm vững dạ quá!" Trần Hạo chỉ mỉm cười thản nhiên, không nói gì.

Hoa Mã Quải vung tay, hai mươi Xả Lĩnh Lực Sĩ vội vàng tiến lên, dùng sức đẩy cửa lớn ra.

Tô Nan cũng chạy lên, rút lại thanh hắc kim đoản đao đang cắm trên cửa đồng.

Hai cánh cửa đồng vừa được đẩy ra, từ bên trong đã truyền đến từng trận gió lạnh và tiếng 'quỷ gào'.

Trong phút chốc, bất kể là các Xả Lĩnh Lực Sĩ hay đám lính của quân phiệt, ai nấy đều sợ đến dựng tóc gáy, không ngừng lẩm bẩm, giọng run run.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Mọi người không cần phải làm quá lên, không phải tiếng quỷ khóc đâu." "Đó là do sau khi cửa đồng được mở, luồng không khí bị nén ép tạo ra âm thanh thôi." Sau đó, Trần Ngọc Lâu phái mấy thuộc hạ vào dò xét.

Không lâu sau, mấy Xả Lĩnh Lực Sĩ đó quay lại báo cáo, bên trong là một thành trì hình tròn lớn, có cửa thông gió.

Dưới đất có chín cỗ quan tài đá, giữa không trung treo một cỗ huyền quan lớn.

La Lão Oai hỏi: "Trần Tổng bả đầu, Trần huynh đệ và Chá Cô Tiếu huynh đệ, bây giờ chúng ta làm sao?" "Vào hay không vào?" Trần Ngọc Lâu nói: "Đã đến đây rồi, tự nhiên phải vào xem cho rõ." Chá Cô

Tiếu không nói gì, chỉ nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Nếu không để Ngọc Lâu huynh và Lão La tận mắt thấy tình hình bên trong, chắc chắn họ sẽ không cam tâm." "Nhưng trước khi vào, mấy thứ mà tôi bảo Lão La chuẩn bị, đã đến lúc dùng rồi." Trần Ngọc Lâu kinh ngạc hỏi: "Trần huynh, huynh định làm gì?" *** Cảm tạ người bạn q44363/6872 đã tặng 588V điểm và nguyệt phiếu.

Cũng cảm tạ các bạn 1518/4120/118, Nhất Trần Hề, Cường Ca Bất Phong Lưu, Tử ~ Huyền Vũ, Tiểu Sửu Ngư Chủ Quý đã tặng nguyệt phiếu và thôi canh phiếu!

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu và La Lão Oai cũng vô cùng tò mò về ý định của Trần Hạo.

Trần Hạo ung dung nói: "Ngọc Lâu huynh, vào trong cánh cửa đồng ba mươi mét, lối vào chính là một cái úng thành." "Mọi người có phát hiện ra, chỗ giao nhau giữa lối vào và úng thành có điểm gì khác thường không?" Là những tay lão luyện trong nghề hạ đấu, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu chỉ cần Trần Hạo nhắc nhở là lập tức nhìn ra điểm kỳ quặc.

Thậm chí cả Lão Dương Nhân, Hồng Cô và Hoa Mã Quải cũng phát hiện ra điểm bất thường.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu ngắn gọn súc tích đáp: "Đoạn long thạch!" Trần Ngọc Lâu càng kinh ngạc hơn: "Trần huynh, ý của huynh là, một khi chúng ta vào úng thành, đoạn long thạch sẽ hạ xuống, nhốt tất cả chúng ta chết dí bên trong?" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Dù thế nào đi nữa, chuẩn bị trước vẫn hơn." "Ngọc Lâu huynh, hãy cho thuộc hạ của huynh đem hai tảng đá lớn cao hai mét, rộng một mét mà tôi yêu cầu, kê ngay dưới tảng đoạn long thạch kia." Lúc này, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai mới hiểu vì sao trước đó Trần Hạo lại cần hai tảng đá

lớn.

La Lão Oai sợ đến toát cả mồ hôi lạnh, vội vàng la lối, thúc giục thuộc hạ mau chóng kê đá dưới đoạn long thạch.

Nhưng lúc này La Lão Oai đột nhiên nói: "Trần huynh đệ, tảng đá của chúng ta cách đoạn long thạch hơn một mét, không đỡ được đâu!" Trần Ngọc Lâu, người đã hiểu ra mấu chốt, cười nói: "La soái, đây chính là chỗ cao minh của Trần huynh." "Nếu tảng đá vừa khít dưới đoạn long thạch, một khi nó hạ xuống sẽ không có khoảng cách để giảm chấn." "Như vậy rất có thể sẽ kích hoạt các cơ quan khác." Ngay sau đó, Chá Cô Tiếu cũng nói: "Đúng vậy, bây giờ tảng đá cách đoạn long thạch hơn ba thước, vừa đủ thời gian để nó hạ xuống giảm chấn." "Nói cách khác, một khi đoạn long thạch rơi xuống tảng đá, cơ cấu của nó sẽ tưởng rằng đã chạm đáy, nhưng thực tế bên dưới vẫn còn khoảng trống cao hai mét để chúng ta ra vào!" La Lão Oai, Hồng Cô, Hoa Mã Quải, Lão Dương Nhân, Hoa Linh cùng toàn thể Xả Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ đều bị phương pháp tinh diệu của Trần Hạo làm cho kinh ngạc.

Ngay cả Tô Nan và A Ninh cũng vô cùng ngạc nhiên trước mưu kế kỳ diệu của gã.

Lúc này, La Lão Oai cười ha hả: "Hay!" "Có một tay của Trần huynh đệ, chúng ta đã ở thế bất bại rồi." "Vậy ba thứ còn lại, Trần huynh đệ định sắp xếp thế nào?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Lão La, Ngọc Lâu huynh, phiền hai vị phái thuộc hạ, đem hết hoàng thổ kia rải lên mặt đất của úng thành." "Không cần rải quá dày, chỉ cần cố gắng phủ kín mặt đất bằng một lớp hoàng thổ là được." "Nhớ kỹ, đặc biệt là lối đi về phía chúng ta, nhất định phải rải cho thật kín." "Quan trọng nhất, trước khi những việc tôi yêu cầu chưa hoàn thành, không ai được tùy tiện chạm vào bất cứ thứ gì bên trong." "Nếu không chết ở trong đó, tôi cũng sẽ không vào cứu đâu." La Lão Oai là kẻ thô kệch,

vừa trải qua chuyện đoạn long thạch, căn bản không hỏi lý do, trực tiếp ra lệnh cho binh sĩ đi làm theo.

Ngược lại, Trần Ngọc Lâu không hiểu, hỏi: "Trần huynh, việc này lại có ý gì?" Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, cùng với Hồng Cô và Hoa Mã Quải cũng đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Ngọc Lâu huynh, Chá Cô Tiếu huynh đệ, hai vị không ngại thì hãy xem kỹ mặt đất của úng thành có gì." Nghe lời gã, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và mấy người khác đều nhẹ nhàng đi đến rìa úng thành.

Khi họ cúi người xuống, nhìn rõ mặt đất ướt sũng, ai nấy đều kinh hãi thất sắc.

Hồng Cô kinh ngạc kêu lên: "Hỏa du!" Thấy mọi người đều đã phát hiện ra tình hình, Trần Hạo mới ung dung nói tiếp: "Đúng vậy, thứ ướt sũng trên mặt đất kia đều là một lớp hỏa du đã thấm vào mặt đất." "Nếu chúng ta không cẩn thận mà vào hết, rồi bị đoạn long thạch chặn lối ra, nếu lại có cơ quan châm lửa đốt cháy mặt đất thì..." Chưa đợi gã nói xong, Trần Ngọc Lâu đã kinh hãi tiếp lời: "Sẽ bị thiêu chết hết ở bên trong!" Lúc này, La Lão Oai sau khi sai thuộc hạ đi rải hoàng thổ cũng đã quay lại.

Vì vậy, gã cũng nghe được chuyện này, lập tức sợ đến toát mồ hôi hột!

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác càng thêm kinh ngạc trước biểu hiện của Trần Hạo, xem gã như thiên nhân.

La Lão Oai, người lúc này đã cực kỳ tin tưởng Trần Hạo, lại hỏi: "Trần huynh đệ, hai thứ còn lại, lão La ta nên làm gì?" Thật ra, La Lão Oai và đám binh sĩ của hắn, nhìn chín cỗ quan tài đá trên mặt đất úng thành, cùng với cỗ quan tài đá khổng lồ treo lơ lửng giữa không trung, trong lòng ngứa ngáy không yên.

Nhưng có hai việc mà Trần Hạo đã sắp đặt, mọi người đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Bởi vì họ biết rõ, nếu không có sự chuẩn bị và nhắc nhở trước của Trần Hạo, chắc chắn họ sẽ trúng phải cơ quan độc ác ở đây.

Trần Hạo đáp: "Lão La, Ngọc Lâu huynh, phiền hai vị phái thêm huynh đệ, men theo những chiếc thang treo hình ngô công trên vách úng thành, dùng đá tảng và hoàng nê bịt kín những lỗ hổng rộng một thước trên tường thành." "Nhớ kỹ, cố gắng nhét đá tảng vào sâu một chút, sau khi dùng hoàng nê bịt kín khe hở, hãy dùng đuốc hun cho khô nhanh nhất có thể." La Lão Oai không nói hai lời, trực tiếp ra lệnh cho thuộc hạ đi làm theo.

Trần Ngọc Lâu lúc này cũng đã hoàn toàn tin phục, tự nhiên cũng sắp xếp Xả Lĩnh Lực Sĩ của mình đến giúp.

Ngược lại, Chá Cô Tiếu với kinh nghiệm hạ đấu phong phú đã đoán ra được đại khái.

"Trần sư đệ, nếu ta đoán không lầm, vật thứ ba là để đề phòng những lỗ hổng trên tường úng thành sẽ tuôn ra lưu sa, đúng không?" "Chá Cô Tiếu huynh đệ quả nhiên có kiến thức, ta chính là lo lắng điểm này." Trần Hạo cười đáp.

Trần Ngọc Lâu lại cảm thấy bị đả kích nặng nề, nói: "Trần huynh đệ quả nhiên là cao nhân, không hổ là truyền nhân chính thống của phái Liệt Hải, lại còn là Thiên sư khôi thủ của phái nữa chứ!" Những người còn lại, kể cả A Ninh và Tô Nan, đều tán đồng gật đầu không ngớt.

Trần Hạo lại khiêm tốn vài câu, trong lòng thầm nghĩ: 'Nếu không phải tiểu gia đây đã xem phim, biết hết tất cả các cơ quan cạm bẫy ở đây, dù cho tiểu gia có được toàn bộ truyền thừa của sáu phái Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Xả Lĩnh, Cửu U và Quan Sơn, cũng không

thể chuẩn bị chu toàn đến vậy!

Tuy tiểu gia có hệ thống, là người xuyên việt, nhưng rốt cuộc vẫn là người chứ không phải thần!' Không lâu sau, mặt đất úng thành đã được phủ một lớp hoàng thổ dày, tất cả các lỗ hổng trên tường thành cũng đã được bịt kín bằng đá tảng và hoàng nê.

La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu vì sợ có sai sót, thậm chí còn cho người dùng côn sắt, cố sức nện chặt đá tảng vào trong lỗ, rồi mới dùng một lớp hoàng nê dày bịt lại, sau đó dùng đuốc hun cho thật khô.

Xong xuôi hết, La Lão Oai hỏi: "Trần huynh đệ, những việc huynh sắp đặt, lão La ta đều đã làm theo rồi." "Không biết mười cây cột sắt to bằng miệng bát cuối cùng, lại dùng để làm gì?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Việc còn lại, đợi lát nữa cho mọi người xem rõ rồi, tôi sẽ tự mình làm!" *** Nghe Trần Hạo nói việc cuối cùng gã sẽ tự làm, La Lão Oai không thể chờ đợi được nữa, hỏi: "Trần huynh đệ, vậy bây giờ chúng ta có thể mở quan tài tìm bảo bối được chưa?" Trần Hạo cười trêu chọc: "Nếu Lão La vội đi đầu thai, tôi tự nhiên sẽ không ngăn cản." Trần Ngọc Lâu, người am hiểu sâu sắc đạo lý này, an ủi: "La soái, tuy Trần huynh đã sắp xếp ổn thỏa, nhưng cơ quan cạm bẫy trong úng thành vẫn chưa được kích hoạt." "Nếu chúng ta vào tìm bảo vật, lỡ không cẩn thận là trúng chiêu ngay." Ngược lại, Chá Cô Tiếu nói thẳng vào vấn đề: "Trần sư đệ, chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để chiêm ngưỡng thủ đoạn của đệ." Trần Hạo cũng không từ chối, trực tiếp lên tiếng: "Ngọc Lâu huynh, Lão La, gọi tất cả thuộc hạ trong úng thành quay về phía sau chúng ta." "Sau đó Ngọc Lâu huynh hãy sắp xếp thuộc hạ, dùng thuẫn da cỏ chín lớp, bày ra thuẫn trận, che chắn dưới đoạn long thạch." "Nhớ kỹ, tốt nhất là dùng những tấm thuẫn đã được khảm mai của ngô công sáu cánh." La Lão Oai tò mò hỏi: "Trần huynh đệ, vậy còn chúng ta thì sao?" Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Hoa Mã Quải, Côn Luân, cùng La Lão Oai

và Dương Phó quan, và cả các Xả Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ, tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Hạo.

Ngay cả A Ninh và Tô Nan lúc này cũng cảm thấy Trần Hạo vô cùng bí ẩn.

Trần Hạo thấy mọi người đều đã làm theo lời dặn, bèn cầm lấy một tấm thuẫn da cỏ chín lớp đã được khảm mai ngô công sáu cánh, nói: "Tiếp theo, các vị hãy trốn sau thuẫn trận, tôi sẽ đi kích hoạt cơ quan bên trong." Lời vừa dứt, thân hình Trần Hạo lóe lên, trong nháy mắt đã đến trước một cỗ quan tài đá gần lối vào nhất.

Không đợi mọi người hiểu ra chuyện gì, Trần Hạo đã tung một cước, đá bay nắp quan tài.

Ngay sau đó, thân hình gã xoay nhanh, không thèm liếc nhìn quan tài một cái, vài cú nhảy đã lùi về trước thuẫn trận ở lối vào.

Cùng lúc đó, một tay gã cầm thuẫn, tay kia đã rút thanh Đại Việt Long Tước Đao sau lưng ra.

Đúng lúc mọi người đang định hỏi gã làm gì, một trận âm thanh cơ quan chuyển động ầm ầm vang vọng bên tai.

Ngay sau đó, mọi người phát hiện tảng đoạn long thạch dày một thước trên đầu quả nhiên đang nhanh chóng hạ xuống.

"Ầm!" một tiếng trầm đục, đoạn long thạch đập mạnh lên hai tảng đá lớn kê ở hai bên lối vào.

Thấy cảnh này, lòng mọi người bất giác run lên.

Họ biết rõ, nếu không có sự 'tiên tri' của Trần Hạo, lúc này đa số họ chắc chắn đã bị nhốt chết trong úng thành rồi.

Quân đội của La Lão Oai tuy có thuốc nổ, nhưng đó là biện pháp cuối cùng khi không còn cách nào khác.

Trần Ngọc Lâu và những người khác, những người am hiểu sâu sắc về việc hạ đấu, tự nhiên biết rằng dùng thuốc nổ trong huyệt mộ dưới lòng đất chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Có lẽ sẽ có người thắc mắc, rõ ràng Trần Hạo có thể phái người lên tường thành của úng thành từ trước, trực tiếp dùng côn sắt đã chuẩn bị sẵn để chèn vào các bánh răng cơ quan.

Như vậy, mưa tên liên hoàn, hỏa tiễn, nỗ xa, chẳng phải đều có thể bị kẹt cứng không thể hoạt động sao?

Chương 172

Cần gì phải tốn nhiều công sức như vậy?

Lý do rất đơn giản, nếu làm như vậy, tất cả các cơ quan cạm bẫy sẽ vô dụng, nhưng trong nguyên tác chính vì Trần Ngọc Lâu làm kẹt bánh răng cơ quan mới khiến úng thành bị rò rỉ, không lâu sau toàn bộ úng thành đều bị lưu sa lấp đầy.

Quan trọng nhất, một khi tất cả các cơ quan cạm bẫy đều mất hiệu lực, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai liệu có biết sợ, có nghe theo sự sắp đặt của Trần Hạo không?

Nếu không có nguy hiểm thực tế để trấn áp, những nhân vật như hai người họ chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn.

Vì vậy, Trần Hạo mới chuẩn bị đầy đủ, nhưng lại không phá giải cơ quan cạm bẫy trước.

Mục đích là để lại cho Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai một ấn tượng cực kỳ sâu sắc.

Đương nhiên, khi Trần Hạo xem bộ phim này trước khi xuyên không, trong lòng gã luôn có một thắc mắc.

Đó là, nếu đây đã là nghi trủng, tại sao lại phải bố trí nhiều cơ quan cạm bẫy như vậy?

Nếu chỉ để che mắt người đời, hoàn toàn không cần thiết phải làm phiền phức đến thế.

Dù sao ở thời cổ đại, để tạo ra một trận thế cơ quan cạm bẫy lớn như vậy, cần phải hao tốn rất nhiều nhân lực và vật lực.

Ở trung tâm úng thành, giữa không trung, có một cỗ quan tài đá khổng lồ treo lơ lửng.

Trần Hạo luôn cảm thấy, bên trong chắc chắn không chỉ đơn giản là một cỗ quan tài rỗng.

Dù sao thì, phương thức mai táng kiểu quan tài treo 'Cửu tinh phủng nguyệt' này, nếu chỉ vì một cái nghi trủng mà làm cho không có sơ hở, thực sự là quá cẩn thận rồi.

Trong lúc Trần Hạo đang suy nghĩ, đoạn long thạch đã đè chặt lên hai tảng đá rộng một mét ở hai bên mộ đạo.

Con mộ đạo rộng bốn mét giờ chỉ còn lại một lối đi rộng hai mét.

Quan trọng nhất, cơ quan đoạn long thạch vừa mới kích hoạt xong, trong úng thành lại vang lên một loạt âm thanh kích hoạt cơ quan khác.

Trần Ngọc Lâu hét về phía Trần Hạo đang đứng trước thuẫn trận: "Trần huynh cẩn thận, lại có cơ quan sắp khởi động!" Kết quả, lời vừa dứt, từ bức tường đối diện lối vào mộ đạo, một mũi nỏ xe khổng lồ dài khoảng hai mét, to bằng miệng bát bắn ra!

Mọi người chỉ nghe một tiếng gió rít, mũi nỏ xe tựa như một tia chớp đen, lao thẳng về phía thuẫn trận của các Xả Lĩnh Lực Sĩ.

Trần Ngọc Lâu vội vàng hét lên: "Anh em giữ vững, tuyệt đối không được để nỏ xe phá trận!" Thực ra, Trần Ngọc Lâu sở dĩ lo lắng như vậy là vì phía sau thuẫn trận, tất cả mọi người đều đang đứng đó.

Một khi thuẫn trận bị công phá, mũi nỏ xe khổng lồ đó nhất định sẽ xuyên thành một xâu như kẹo hồ lô, bắn chết một đống người!

Đúng lúc này, mũi nỏ xe khổng lồ đã bay đến trước thuẫn trận.

Nhưng chưa đợi các Xả Lĩnh Lực Sĩ bị tấn công, Trần Hạo đã vung thanh Đại Việt Long Tước Đao lấp lánh đao mang màu xanh biếc, nhanh như chớp chém về phía mũi nỏ xe!

“Ầm!” một tiếng nổ kinh thiên động địa, mũi nỏ xe khổng lồ thế mạnh lực trầm, nhanh như chớp kia, cứ thế bị Trần Hạo một đao chém thành phấn vụn.

Gã cũng bị lực phản chấn cực lớn, hất văng thẳng vào thuẫn trận phía sau.

Thấy uy lực một đao của Trần Hạo, bất kể là ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Hoa Mã Quải, Côn Luân, thậm chí cả La Lão Oai và Dương Phó quan, tất cả đều dùng ánh mắt như nhìn quái vật, chăm chú nhìn Trần Hạo đang nhảy xuống từ thuẫn trận, bình an vô sự.

Đặc biệt là Trần Ngọc Lâu, trong lòng kinh ngạc đến ngơ ngác.

Hắn thầm nghĩ, tên Trần Hạo này rốt cuộc là yêu nghiệt đến mức nào vậy?

Mũi nỏ xe đó là vũ khí công thành lợi hại thời cổ đại, ngay cả tường thành xây bằng đá cũng có thể bị nó bắn sâu vào hai, ba thước.

Vậy mà một mũi nỏ xe uy lực kinh người như vậy, lại bị Trần Hạo một đao chém thành phấn vụn?!

Chuyện này cũng quá mức khoa trương rồi đi!?

Nhưng chưa đợi mọi người kịp phản ứng, trong úng thành lại vang lên một loạt tiếng cơ quan dày đặc.

Ngay sau đó, từ các phương vị trên úng thành, một trận mưa tên dày đặc lập tức bắn xuống trung tâm úng thành!

Thuẫn trận được gia cố bằng mai của ngô công sáu cánh đứng chắn trước mặt mọi người, lập tức chặn đứng toàn bộ vô số mũi tên bắn về phía này.

Mặc dù mọi người đều không hề hấn gì, nhưng trong lòng lại một

lần nữa bị dọa cho ngây người!

Nếu không có sự chuẩn bị kỹ càng của Trần Hạo, bây giờ sẽ thế nào?

Đáp án hiển nhiên, tất cả đều sẽ bị bắn thành 'nhím', tuyệt đối không có khả năng may mắn thoát nạn!

Nhìn mưa tên dày đặc bắn xuống như trút nước từ trên tường Úng thành, La Lão Oai nấp sau trận khiên, ung dung tự tại cười ha hả: "Mẹ kiếp, may mà có Trần huynh đệ nhắc nhở.

Nếu không, lão tử đã bị bắn thành cái tổ ong trong Úng thành này rồi!" Trần Ngọc Lâu cũng chắp tay nói: "Đa tạ Trần huynh chỉ điểm, mới không để các huynh đệ thủ hạ của ta gặp kiếp nạn." Đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính càng không ngừng nhìn Trần Hạo với ánh mắt cảm kích.

Bởi vì họ biết, nếu không có sự sắp xếp của Trần Hạo, bây giờ tất cả đã bị bắn chết tươi trong Úng thành rồi!

Sau vài câu khách sáo, Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi: "Trần huynh, làm sao cậu biết trong Úng thành lại có cạm bẫy mưa tên vậy?" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói là mình biết trước kịch tình, bèn bịa chuyện: "Trước đây, tôi từng xuống một ngôi mộ cổ tương tự ở Tương Tây." "Lúc đó tôi cũng mới vào nghề, đi theo một đám người." "Cái Úng thành trong ngôi mộ ở Tương Tây đó cũng y như thế này." "Lúc đó, phần lớn người đi cùng tôi đều bị bắn chết trong Úng thành." "Nếu lúc ấy tôi không dùng bốn người làm bia đỡ tên để ẩn nấp, thì e là cũng không thể sống sót ra ngoài." Mọi người bị lừa đến ngây cả người, tất cả đều bị chấn động bởi kinh nghiệm hiểm nghèo và vận may trời cho của hắn.

Lúc này, Hồng Cô đột nhiên hỏi: "Vậy chúng ta phải đợi bao lâu nữa, không thể cứ đợi mãi ở đây được?" Trần Hạo cười hì hì lấy từ

trong ba lô (không gian trữ vật) ra rượu ngon, thức ăn đã chế biến sẵn, đồ uống và thuốc lá, lần lượt chia cho thủ lĩnh của mấy nhóm người.

"Hồng cô nương nếu muốn thử sự lợi hại của mưa tên liên hoàn vô tận thì có thể vào trong thử xem." "Dù sao thì ba người Liệt Hải chúng tôi cũng định đợi đến khi tên bắn hết rồi mới tính." Nói rồi, hắn xé một bao thuốc lá Việt Nam, chia cho La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu và các thủ hạ xung quanh.

Còn ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu thì hắn không đưa, không phải có ý kiến gì, mà là vì họ không biết hút thuốc.

Tiếp đó Trần Hạo cười xấu xa: "Ngọc Lâu huynh, Lão La, hai người hoặc các huynh đệ thủ hạ, nếu có ai muốn thử uy lực của mưa tên liên hoàn vô tận thì cũng có thể đi thử đó." Trần Ngọc Lâu cười ha ha: "Thôi khỏi, vì Trần huynh đã chuẩn bị sẵn sàng để đợi, vậy ta cũng xin liều mình bồi quân tử vậy." Nói xong, Trần Ngọc Lâu nhận lấy điếu thuốc, châm lửa, rồi lại nâng chén rượu nhỏ lên uống một ngụm Trần Nhưỡng Mao Đài.

La Lão Oai vừa hút thuốc vừa cười nói: "Thôi đi, Lão La ta không có sở thích bị ngược đãi." "Tổng bả đầu Trần đây, huynh đệ Trần Hạo đây và huynh đệ Chá Cô Tiếu đây đều bình tĩnh chờ đợi như vậy, Lão La ta không muốn đi rước lấy xui xẻo đâu." Dứt lời, gã cắn một miếng lớn chân giò muối, khen Trần Hạo đúng là biết hưởng thụ.

Còn Hồng Cô, bị Trần Hạo châm chọc, không biết nên đáp trả thế nào.

Bất đắc dĩ, cô giật lấy cái đùi gà Trần Hạo vừa lấy ra, cắn một miếng thật to.

Người không biết còn tưởng cô đang coi cái đùi gà là Trần Hạo mà ra sức gặm!

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, cùng với A Ninh và Tô Nan đã quen với kiểu cách của Trần Hạo, tất cả đều vui vẻ ngồi sau Đoạn long thạch, thong thả ăn uống.

Xung quanh, các Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính tuy không thể ăn uống no say như lão đại, nhưng Trần Hạo lại lấy ra một cây thuốc lá Việt Nam không có bao bì, bảo Hoa Mã Quải và Dương phó quan chia cho mọi người.

Lập tức, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính đều có thiện cảm lớn với Trần Hạo.

Chương 173

Phải biết rằng trong thời buổi chiến loạn này, thủ lĩnh mà còn quan tâm đến đám lâu la cấp dưới như vậy thì quả là hiếm có.

Trong nháy mắt, thời gian trôi qua hơn hai mươi phút trong lúc Trần Hạo và mọi người vừa ăn uống vừa tán gẫu.

Có mấy chục tấm khiên được gia cố bằng mai của Lục sí ngô công che chắn, nhóm người Trần Hạo hoàn toàn không cần lo lắng bị mưa tên bắn trúng.

Trong lúc đó, Hoa Mã Quải còn cố ý lấy một tấm khiên da trâu chín lớp chưa được gia cố bằng mai Lục sí ngô công ra ngoài thử nghiệm.

Kết quả là chỉ một lát sau, tấm khiên đã bị nỏ tiễn bá đạo bắn xuyên qua mấy chỗ.

Hoa Mã Quải xách tấm khiên cho Trần Ngọc Lâu xem, nhất thời khiến gã toát một thân mồ hôi lạnh.

Đồng thời, trong lòng gã cũng vô cùng may mắn, vì lúc đó đã nghe theo lời khuyên của Trần Hạo.

Nếu không, ngoài việc phải rút lui khỏi mộ đạo, có lẽ họ đã không thể nào ung dung thoải mái chờ mưa tên ngừng lại như bây giờ.

Lúc này Chá Cô Tiếu hỏi: "Trần sư đệ, mưa tên còn bao lâu nữa mới ngừng?" Trần Hạo nhìn đồng hồ, lại lắng nghe tiếng mưa tên thưa dần trong Úng thành rồi nói.

"Theo ta ước tính, chỉ vài phút nữa, mưa tên sẽ ngừng thôi." La Lão Oai vui mừng hét lên: "Tốt quá!" "Lát nữa mưa tên vừa ngừng, chúng ta sẽ đi mở hết mười cái quan tài Cửu Tinh Phủng Nguyệt kia."

“Lão tử muốn xem xem, bên trong rốt cuộc có bảo bối gì mà phải dùng cơ quan ác độc như vậy để canh giữ.” Tô Nan trêu chọc nói: “Nếu ông không sợ chết thì cứ đi, dù sao tôi cũng phải đợi thêm một lát.” La Lão Oai không để tâm đến giọng điệu của cô, khó hiểu hỏi: “Tô Nan cô nương, lời này có ý gì?” Uống xong một chai nước ngọt, A Ninh giải thích: “Đơn giản thôi, chẳng lẽ ông quên trước đó Trần Hạo đã bảo mọi người dùng đất vàng lót nền đất sao?” La Lão Oai còn chưa kịp hiểu, Trần Ngọc Lâu đã nói: “Chẳng lẽ sau mưa tên, còn có cơ quan cạm bẫy lửa khác?” Chá Cô Tiếu uống cạn chén Mao Đài, trầm giọng nói: “Trần sư đệ từ lúc vào đây đến giờ, mỗi một lần đều tính toán không sai sót.” “Ta đoán, chắc chắn còn có cơ quan khác.” Đúng lúc này, cơn mưa tên ngút trời không dứt cuối cùng cũng ngừng lại.

Trần Hạo thản nhiên cười: “Các vị không cần vội, lát nữa mọi người sẽ biết thôi.” Nói xong, hắn nhận lấy cây búa nặng trịch từ tay Côn Luân.

Ngay sau đó, Trần Hạo đi ra trước trận khiên, không nói hai lời, trực tiếp quăng cây búa lớn ra ngoài.

“Ầm!” Sau một tiếng nổ vang, cỗ quan tài đá gần thứ hai lập tức bị đánh nát vụn.

Không đợi mọi người hiểu ra chuyện gì, trên tường Úng thành lại vang lên tiếng cơ quan khởi động dồn dập.

Trong nháy mắt, mưa tên với những mũi tên rực lửa lại một lần nữa che trời phủ đất bay xuống.

Mọi người thấy cảnh này, không khỏi kinh hãi trong lòng!

Lúc này, tất cả đều phải khâm phục sự ‘tiên kiến chi minh’ của Trần Hạo.

Bởi vì những mũi tên lửa cắm trên mặt đất đã bị lớp đất vàng cách ly, nên hoàn toàn không thể đốt cháy lớp dầu hỏa trên mặt đất.

Vì vậy, dù có bao nhiêu tên lửa bắn xuống, mặt đất Úng thành vẫn chỉ lấp loé ánh lửa của những mũi tên, còn chuyện dầu hỏa bốc cháy thành biển lửa thì tuyệt đối không thể xảy ra!

Đến lúc này, bất kể là đám Tá Lĩnh của Trần Ngọc Lâu, quân phiệt của La Lão Oai, hay thậm chí là ba sư huynh muội phái Bàn Sơn của Chá Cô Tiếu, tất cả đều khâm phục đến mức không còn gì để nói!

Mưa tên lửa lại tiếp tục bắn không ngừng suốt mười mấy phút, Trần Ngọc Lâu vừa uống rượu, vừa cảm thán.

"Trần huynh, lần này là lần đầu tiên Trần Ngọc Lâu ta gặp phải tình huống nguy hiểm như vậy mà lại có thể ung dung trốn trong mộ đạo uống rượu." "Nói thật, ta phục cậu sát đất rồi." Trần Hạo thản nhiên cười, nhưng không nói gì thêm.

Ngược lại La Lão Oai, vừa gặm gà quay vừa hỏi.

"Trần huynh đệ, theo cậu thấy mưa tên lửa này còn phải bắn bao lâu nữa mới ngừng?" Trần Hạo nhả ra một vòng khói, sau đó dụi tắt đầu thuốc rồi nói: "Trong này rốt cuộc cất giữ bao nhiêu mũi tên, tôi cũng không đoán được." "Nhưng nếu muốn biết trong mười cỗ quan tài Cửu Tinh Phủng Nguyệt kia rốt cuộc có gì, Lão La sẽ sớm được như ý thôi!" Quả nhiên như Trần Hạo dự đoán, một lát sau, mưa tên lửa đột nhiên dừng lại, nhưng từ trên tường Úng thành lại bắn ra mười mấy mũi tên nỏ xe khổng lồ.

"Ầm!" "Ầm!

Ầm!..." Sau một loạt tiếng nổ, chín cỗ quan tài đá đặt xung quanh huyền quan đều bị những mũi tên nỏ xe khổng lồ bắn nát thành từng mảnh!

Trong kịch bản gốc, Côn Luân vì Trần Ngọc Lâu mới nhảy lên huyền quan, chặt đứt dây xích sắt để đưa huyền quan xuống đất.

Kết quả là cỗ huyền quan khổng lồ đó cũng bị tên nỏ xe bắn nát cùng với chín cỗ quan tài đá kia.

Nhưng Trần Hạo vẫn nhớ, nếu Côn Luân không làm vậy, cho dù sau đó Trần Ngọc Lâu có kẹt được các bánh răng cơ quan, thì cuối cùng cả Úng thành cũng sẽ bị cát lún lấp đầy.

Nói cách khác, cỗ huyền quan đó thực ra rất an toàn.

Ngay cả khi tất cả các cơ quan cuối cùng bị phá hủy, vẫn có cát lún lấp đầy mộ thất, như vậy chẳng phải huyền quan vẫn bình an vô sự sao?

Bây giờ nhìn lại, ngoài huyền quan ra, chín cỗ quan tài đá khác trên mặt đất đều đã bị bắn nát, nhưng huyền quan vẫn treo lơ lửng giữa không trung một cách nguyên vẹn.

Trần Hạo càng thêm tin tưởng vào giả thiết táo bạo của mình!

Bên này chín cỗ quan tài đá vừa bị bắn nát, trên Úng thành lại một lần nữa trút xuống mưa tên lửa.

La Lão Oai nhìn vào bên trong những cỗ quan tài đá vỡ nát, quả nhiên như lời Trần Hạo nói, không những không có minh khí bồi táng, mà ngay cả thi thể cũng không có.

Mưa tên lửa vừa mới ngừng, giờ lại tiếp tục bắn ra, khiến La Lão Oai phiền muộn không chịu nổi.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng hối hận vì lần này không nghe lời khuyên của Trần Hạo mà nhất quyết tiến vào ngôi mộ cổ này.

Chỉ thấy La Lão Oai chán nản chửi rủa: "Mẹ kiếp!" "Lẽ nào lần này thật sự bị Trần huynh đệ nói trúng rồi, đây không phải là một ngôi

mộ giả đầy cạm bẫy chứ?" Chá Cô Tiếu lại nhíu mày nói: "Nếu thật sự là mộ giả, thì không cần thiết phải làm ra những cơ quan cạm bẫy tinh vi như vậy." "Cái giá lớn như vậy, chẳng phải là quá không đáng sao?" La Lão Oai mặt mày đưa đám nói: "Nhưng... nhưng chín cỗ quan tài đá kia, đừng nói là bảo bối, ngay cả thi thể mẹ nó cũng không có, rõ ràng là trống không mà!" Lúc này, Trần Ngọc Lâu đột nhiên nhìn về phía cỗ huyền quan khổng lồ đang treo lơ lửng giữa không trung, bình an vô sự, nói.

"Không đúng, xem ra cỗ quan tài đá kia mới là chính chủ!" Trần Hạo cười nói: "Cách nhìn của Ngọc Lâu huynh và Chá Tiếu huynh đệ không khác tôi là mấy." "Nhưng tôi cũng phải vào đây rồi mới có suy nghĩ như vậy, trước đó tôi thật sự cho rằng đây chỉ là một ngôi mộ giả đầy cạm bẫy thôi!" La Lão Oai nhíu mày nói: "Nhưng bây giờ mưa tên lửa trong này không ngừng, chúng ta làm sao mở được cỗ huyền quan kia?" Trần Hạo ung dung hỏi: "Không biết Chá Cô Tiếu huynh và Ngọc Lâu huynh có muốn cùng ta lên Úng thành một chuyến để tìm hiểu rõ ngọn ngành không?" Không đợi hai người trả lời, Hoa Mã Quải đã vội vàng ngăn cản: "Không được đâu tổng bả đầu." "Bây giờ bên ngoài mưa tên lửa dày đặc khác thường, tường Úng thành lại cao như vậy, căn bản không lên được đâu!" Nhưng Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu là nhân vật nào chứ?

Họ đều là khôi thủ của hai đại môn phái đạo mộ Bàn Sơn và Tá Lĩnh thời đó!

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng nhãn lực và kinh nghiệm, không phải người bình thường có thể so sánh được.

Kết quả là hai người liếc nhìn Úng thành một cái rồi đồng thanh nói: "Không sao, dùng khiên phòng ngự, trèo lên từ dây xích sắt của huyền quan!" Dứt lời, hai người liền nhìn nhau cười, đúng là anh hùng tương tích.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh ở bên cạnh cũng muốn đi theo, nhưng cả hai đều bị Chá Cô Tiếu giữ lại.

Tương tự, Côn Luân thân hình cao lớn, thân pháp nặng nề cũng bị Trần Ngọc Lâu giữ lại, ngược lại Hồng Cô thân pháp nhẹ nhàng lại được cho phép đi cùng.

Còn về phía Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan không chỉ có thân pháp tốt, mà còn đều đã dùng nội đan, tố chất các phương diện của cơ thể đều được nâng cao một bậc.

Quan trọng nhất là cả hai đều có Giao Long Chiến Y, chút mưa tên lửa này căn bản không làm khó được họ.

Thế là đội hình xông lên Úng thành đã được chọn xong.

Gồm có Trần Hạo, Tô Nan, A Ninh, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô!

Còn quân đội của La Lão Oai, xin lỗi, thật sự không có ai có thân thủ sánh được với sáu người này.

Thậm chí tìm ra một người có thân thủ ngang ngửa Lão Dương Nhân cũng là chuyện hoang đường.

Chương 174

Sau khi chọn xong người, Trần Hạo trực tiếp buộc mười cây cột sắt dài hai mét, to bằng miệng bát vào lưng.

Ban đầu Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu định giúp chia sẻ một ít.

Nhưng thấy Trần Hạo không chỉ vác mười cây cột sắt nặng trịch, đồng thời còn đeo cả thanh Đại Việt Long Tước Đao nặng nề kia mà bước chân vẫn nhẹ nhàng, không hề có chút vụng về nào, cả hai thật sự khâm phục vô cùng.

Sau đó, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô, mỗi người cầm hai tấm khiên da trâu chín lớp có khảm mai Lục sí phi thiên ngô công đứng sang một bên.

Nhưng khi thấy Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan, tất cả đều chỉ đội mũ của Giao Long Chiến Y lên, kéo khóa lại.

Sau đó, trong tay ngoài việc cầm thần binh lợi khí của mình, ngay cả một tấm khiên cũng không mang!

Trần Ngọc Lâu vừa định khuyên đôi lời thì A Ninh đã cười nói.

"Các vị không cần lo lắng, Giao Long Chiến Y của chúng tôi hoàn toàn không sợ mưa tên lửa." "Cho dù thỉnh thoảng có mũi tên bắn vào mặt, chúng tôi cũng có thể dùng binh khí đỡ được." Dứt lời, Trần Hạo liền cười nói với mấy người: "Các vị, đã chuẩn bị xong chưa?" "Nếu không có vấn đề gì, chúng ta bắt đầu xuất phát!" Thấy mấy người đều gật đầu, Trần Hạo cười đầy bá khí: "Tốt, chúng ta đi!" Dứt lời, A Ninh và Tô Nan chạy lấy đà, trong nháy mắt bay vọt lên trên Trần Hạo.

Trần Hạo đã phối hợp ăn ý từ lâu, mạnh mẽ nhảy lên, hai chân

tung cú đá trên không, trực tiếp va vào chân hai cô gái.

Nương theo lực phản chấn của cú va chạm, thân hình hai cô gái lại vọt cao thêm mấy mét, một cú nhào lộn trên không rồi đáp xuống quan tài đá treo lơ lửng giữa trời.

Trên đường đi gặp phải rất nhiều tên lửa, không bị hai cô gái dùng đao kiếm đánh bay thì cũng bị Giao Long Chiến Y dễ dàng đỡ được.

Cho đến khi cả hai lên được huyền quan, cũng không bị một chút tổn thương nào.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô đều lộ ra ánh mắt ghen tị với chiến y của hai cô gái.

Trần Hạo quay người hỏi: "Ba vị có cần tôi giúp một tay lên không?" Trần Ngọc Lâu sĩ diện, bèn nói với Hồng Cô: "Để ta giúp cô lên." Nói xong, một tay gã cầm khiên che sau lưng, một tay giơ khiên lên trên đầu.

Hồng Cô liếc nhìn Trần Hạo, sau đó chạy lấy đà nhảy lên tấm khiên.

Trần Ngọc Lâu dùng sức mạnh, tức thì đẩy Hồng Cô bay lên.

Hồng Cô dùng hai tấm khiên che chắn kín mít giữa không trung, một cú nhào lộn rồi đáp xuống huyền quan.

Đến đây, chỉ còn lại Trần Hạo, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu ba người chưa lên huyền quan.

Thấy Hồng Cô được đẩy lên huyền quan, Trần Ngọc Lâu tự tin cười nói.

"Trần huynh, Chá Cô Tiếu huynh đệ, chúng ta cũng lên thôi!" Trần Hạo và Chá Cô Tiếu nhìn nhau cười, đồng thanh nói: "Đi!" Dứt lời, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu liền cùng lúc nhảy lên, một cú nhào

lộn đã lên được huyền quan.

Những cơn mưa tên lửa dày đặc đều bị hai người dùng khiên chắn bên ngoài.

Không thể không thừa nhận, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu không hổ danh là khôi thủ của Bàn Sơn và Tá Lĩnh thời đó.

Một thân công phu, thật sự không phải khoác lác!

Dù vừa nhảy lên huyền quan, vừa dùng hai tấm khiên chống lại mưa tên, nhưng cả hai người bất kể là động tác hay khí độ, đều không có một chút hoảng loạn nào, trông vô cùng ung dung.

Trần Hạo cười ha hả: "Hai vị huynh đệ quả nhiên công phu cao cường." "Ta cũng đi đây!" Dứt lời, Trần Hạo vác mười cây cột sắt to bằng miệng bát, một cú "Cáp tử phiên thân" liền lao lên không trung.

Ngay sau đó, hai chân đạp vào nhau, thân hình lại vọt cao thêm hơn hai mét, vững vàng đứng trên cỗ quan tài đá khổng lồ treo lơ lửng giữa trời.

Chỉ một chiêu thân pháp đã khiến Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu hai mắt sáng rực.

Sau đó Trần Hạo nói: "Tiếp theo, chúng ta men theo dây xích sắt treo huyền quan lên Úng thành thôi!" Mấy người tự nhiên không có ý kiến gì, chỉ thấy một hàng sáu người, chân mạnh mẽ dùng lực, tức thì bay vọt ra.

Ngay sau đó, sáu người tựa như sáu con mèo rừng nhẹ nhàng linh hoạt, chân không ngừng đạp lên dây xích sắt nối giữa huyền quan và tường Úng thành.

Vô số mũi tên lửa bay xung quanh đều bị họ dùng khiên chắn lại hoặc đánh bay đi.

Dù thỉnh thoảng có sơ suất, cũng sẽ dễ dàng vượt qua nhờ sự giúp đỡ của nhau, căn bản không thể bị thương.

Còn Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan ba người thì còn đơn giản hơn.

Có lúc rõ ràng thấy tên lửa bắn về phía hạ thân, ba người lại chẳng thèm để ý, mặc cho tên lửa bắn vào chân.

Nhưng với sự phòng ngự mạnh mẽ của Giao Long Chiến Y, đừng nói là bắn xuyên qua cơ thể ba người, ngay cả ngọn lửa trên mũi tên cũng không thể làm họ bị thương.

Điều này khiến Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô và Chá Cô Tiếu, những người đang không ngừng dùng khiên chống đỡ tên lửa, ghen tị không thôi.

Trong nháy mắt, sáu người đã nhảy lên tường Úng thành.

Ngoài Trần Hạo đã biết trước tình hình bên trong, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Hồng Cô và A Ninh, Tô Nan đều bị sốc bởi hàng trăm con rối gỗ bắn nỏ trên tường Úng thành.

Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nói: "Hóa ra những kẻ vẫn luôn bắn tên nỏ về phía chúng ta là đám người gỗ này à!" Chá Cô Tiếu quan sát kỹ một lượt rồi cảm thán: "Cơ quan cạm bẫy ở đây quả thực là xảo đoạt thiên công." "Theo phỏng đoán của chúng ta, nơi đây ít nhất cũng là sản vật của thời nhà Nguyên." "Những con rối gỗ và nỏ tiễn này có thể trải qua hàng trăm năm mà không bị mục nát, thậm chí còn có thể được kích hoạt cơ quan mà không hề sai sót!" A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô ba cô gái càng bị chấn động bởi cơ quan cạm bẫy kỳ diệu này.

Ngay cả Trần Hạo, người đã sớm xem cảnh này trong kịch tình, cũng cảm thấy hiện thực hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau.

Lúc này hắn cũng vô cùng khâm phục những người thợ đã tạo ra

ngôi mộ giả này năm đó, kỹ thuật thật sự là xảo đoạt thiên công!

Hồng Cô cảm thán: "May mà được cậu nhắc nhở trước, nếu không chúng ta phải dùng mạng của bao nhiêu huynh đệ mới có thể làm cạn kiệt số nỏ tiễn ở đây." "Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" Trần Hạo vốn định trực tiếp dùng gậy sắt kẹt chết bánh răng cơ quan của cả ngôi mộ giả.

Nhưng một khi bánh răng bị kẹt, chắc chắn sẽ kích hoạt cơ quan cát lún như trong kịch tình gốc.

Mặc dù hắn đã cho người dùng đá và bùn vàng chặn trước cửa thoát cát lún.

Nhưng ai có thể đảm bảo sau đó sẽ không có cơ quan khác chứ?

Suy cho cùng, trong web drama, Trần Hạo chỉ xem đến cảnh cát lún lấp đầy Úng thành, còn những gì diễn ra sau đó thì không có.

Bây giờ đang ở trong Úng thành, lỡ như sau đó có cạm bẫy, thì hắn không còn 'tiên kiến chi minh' nữa.

Quan trọng nhất, dù cho sau đó không còn cơ quan nào, nhưng lỡ như cát lún sẽ tuôn ra từ những nơi khác thì sao?

Lúc đó, điều duy nhất có thể làm là nhanh chóng trốn khỏi nơi này, nếu không tất cả đều sẽ bị chôn sống ở đây.

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo nói: "Chúng ta trước tiên cố gắng phá hủy những cái liên nỗ này, nếu thực sự không được, thì chỉ có thể dùng gậy sắt đi kẹt chết cái bánh răng trong tòa tháp cơ quan kia." Mọi người nghe xong tự nhiên không phản đối, chỉ thấy Trần Hạo đặt mười cây cột sắt sau lưng xuống, rút ra Đại Việt Long Tước Đao, quét ngang một loạt người gỗ và nỏ tiễn bên cạnh!

"Rắc!" "Ầm!..." Một loạt tiếng động vang lên, hơn mười con rối gỗ và nỏ tiễn lập tức bị một đao chém nát!

A Ninh và Tô Nan cũng không khách khí, rút ra Thanh Công Kiếm và Hắc Kim đoản đao, 'lách cách' chém loạn xạ.

Chương 175

Mặc dù không thể thi triển đao mang, nhưng hai cô gái đã dùng nội đan của hung thú, sức lực đã tăng lên rất nhiều.

Cộng thêm sự sắc bén của Thanh Công Kiếm và Hắc Kim đoản đao, dù không thể một nhát hạ gục cả đám rối gỗ và nỏ tiễn, nhưng giải quyết từng cái một thì vô cùng dễ dàng!

Cùng lúc đó, Chá Cô Tiếu cũng rút ra thanh Đường đao siêu hợp kim sau lưng!

Một vệt sáng lạnh lóe lên, tức thì chém nát một con rối gỗ và nỏ tiễn.

Đừng xem thường thanh Đường đao siêu hợp kim, tuy không sắc bén bằng thần binh của ba người Trần Hạo, nhưng Chá Cô Tiếu là khôi thủ của Tá Lĩnh lừng danh giang hồ thời đó.

Một thân công phu và sức mạnh không phải người thường có thể so sánh.

Huống hồ Đường đao siêu hợp kim cũng cực kỳ sắc bén, hai yếu tố kết hợp lại, Chá Cô Tiếu một đao chém nát con rối gỗ là chuyện không hề có gì phải bàn cãi.

Ba người Trần Hạo đã sớm biết kết quả này, căn bản không có bất kỳ phản ứng nào, vẫn không ngừng phá hủy người gỗ và nỏ tiễn.

Nhưng Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô ở bên cạnh thì ngây người ra, đặc biệt là khi Trần Ngọc Lâu nhìn thấy thanh Đường đao siêu hợp kim trong tay Chá Cô Tiếu, mắt gã đều biến thành màu xanh.

Bởi vì gã nhận ra ngay, thanh Đường đao kia ngoài vỏ đao và chuôi đao ra, chất liệu không khác gì thanh đoản kiếm hoàng kim mà trước

đó hắn muốn trao đổi với Trần Hạo!

Chỉ là Trần Ngọc Lâu không ngờ, Trần Hạo không chỉ có đoản kiếm hoàng kim, mà còn có cả một thanh Đường đao như vậy!

Thấy bốn người kia đều đã bắt đầu làm việc, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô tự nhiên không thể đứng nhìn.

Thế là hai người một người lấy ra dao găm Tiểu Thần Phong, một người rút ra phi đao bên hông, tấn công đám rối gỗ và nỏ tiễn trước mặt.

Nhưng kết quả lại khiến hai người kinh ngạc, phi đao của Hồng Cô không phải được làm từ thép tinh luyện thông thường, lại không giỏi chém bổ, tuy mỗi nhát dao đều trúng người gỗ, nhưng hoàn toàn không có tác dụng.

Tiểu Thần Phong của Trần Ngọc Lâu tuy vô cùng sắc bén, nhưng lưỡi kiếm quá ngắn, tuy mỗi lần chém trúng người gỗ đều để lại một vết dao trên đó.

Vấn đề là người gỗ quá dày, muốn dùng Tiểu Thần Phong chém nát một con rối gỗ, Trần Ngọc Lâu ước tính ít nhất cũng phải chém mười mấy hai mươi nhát mới được!

Sau khi nhìn nhau một cách cạn lời, Hồng Cô và Trần Ngọc Lâu quay đầu lại nhìn A Ninh, Tô Nan và ngay cả Chá Cô Tiếu, tất cả đều một đao một nhát phá hủy cực nhanh.

Trần Hạo còn biến thái hơn, mỗi đao chém ra, chắc chắn sẽ tiêu diệt được mười mấy hai mươi con rối.

Bất đắc dĩ, Trần Ngọc Lâu cuối cùng cắn răng nói: "Hồng Cô, chúng ta dùng cột sắt mà Trần huynh mang lên đập." "Ta không tin, đám người gỗ này có thể chịu được uy lực của gậy sắt sao?!" Nói xong, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô mỗi người ôm một cây cột sắt to

bằng miệng bát, điên cuồng đập vào đám rối và nỏ tiễn xung quanh.

Trong chốc lát, tiếng 'bành bành bành' không ngớt vang lên, vô số con rối gỗ lần lượt vỡ nát dưới cây gậy sắt trong tay hai người Trần Ngọc Lâu.

Nhưng Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô cũng vì cột sắt quá nặng, chỉ một lúc sau, cả hai đã mệt đến thở hổn hển!

Sau một thời gian điên cuồng phá hủy, sáu người Trần Hạo cuối cùng cũng phá hủy sạch sẽ tất cả người gỗ và nỏ tiễn trên Ứng thành!

Mặc dù A Ninh, Tô Nan và Chá Cô Tiếu mệt đến thở dốc liên tục, nhưng ít ra còn giữ được hình tượng.

Ngược lại, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô, vì lúc nãy không muốn thua kém ba người kia mà mất mặt, giờ đã sớm mệt đến mồ hôi đầm đìa, trực tiếp ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Thấy bộ dạng của hai người, Trần Hạo cười ha ha: "Ngọc Lâu huynh, Hồng cô nương, hai vị cần gì phải khổ sở như vậy?" Trần Ngọc Lâu ngượng ngùng cười: "Tuy Tá Lĩnh chúng tôi không có thần binh, nhưng cũng không thể đứng nhìn mà không giúp được!" Hồng Cô còn thẳng thắn hơn: "Trần Hạo, đừng đắc ý, tuy tôi và tổng bả đầu không có thần binh lợi khí, nhưng dùng gậy sắt cũng làm việc không hề kém cạnh." Tô Nan cười xấu xa: "Hình như Trần tổng bả đầu có một thanh Tiểu Thần Phong mà!" Hồng Cô uất ức đáp: "Lưỡi kiếm ngắn như vậy, chém người thì không vấn đề, nhưng đám người gỗ này dày như thế, căn bản không có tác dụng, hiểu không!" Kết quả một câu nói này càng khiến Trần Ngọc Lâu thêm phần lúng túng.

Chá Cô Tiếu cười chuyển chủ đề: "Bây giờ cơ quan nỏ tiễn đã bị phá, Trần sư đệ, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Trần Hạo chỉ vào tòa tháp trên tường Ứng thành không xa có ánh sáng le lói: "Nếu tôi đoán không lầm, đó là trung tâm điều khiển toàn bộ cơ quan của

Úng thành." "Chúng ta vào xem, nếu tìm được công tắc thì tốt nhất, nếu không tìm được, chúng ta dùng gậy sắt phá hỏng nó." Nói xong, một đoàn sáu người lần lượt xông vào trong tòa tháp trên tường Úng thành.

Khi mọi người thấy rõ tình hình bên trong tòa tháp, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh.

Bởi vì bên trong, những bánh răng khổng lồ có đường kính vài mét đang hoạt động một cách có trật tự.

Dù tất cả người gỗ và nỏ tiễn bên ngoài đã bị phá hủy sạch sẽ, cơ quan bánh răng bên trong vẫn không ngừng tuần hoàn chuyển động.

Sáu người tìm kiếm khắp nơi trong tòa tháp, lật tung mọi ngóc ngách mà vẫn không tìm thấy công tắc nào để tắt cơ quan.

Cuối cùng, Trần Hạo, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu sau một hồi thảo luận, đã xác định đây là một cơ quan không có lời giải.

Tức là, một khi cơ quan này được xây dựng, trừ phi vĩnh viễn không có ai vào.

Nếu không, chỉ cần có người xâm nhập vào Úng thành, cơ quan sẽ được kích hoạt và hoạt động không ngừng nghỉ.

Tất nhiên, Trần Hạo cũng phát hiện ra, cơ quan ở đây dựa vào một dòng sông ngầm dưới lòng đất làm nguồn năng lượng tự nhiên.

Chỉ cần dòng sông ngầm không đổi hướng, cơ quan sẽ luôn tuần hoàn chuyển động.

Cuối cùng, Trần Ngọc Lâu đề xuất dùng cột sắt mà Trần Hạo mang lên, trực tiếp kẹt cứng các bánh răng cơ quan.

Nhưng không đợi Trần Hạo ngăn cản, Chá Cô Tiếu đã nói: "Không được." "Những cơ quan không có lời giải như thế này, căn

bản không phải được tạo ra để người ta cưỡng ép phá giải." "Nếu tôi đoán không lầm, một khi dùng cột sắt kẹt cứng bánh răng, nơi này có thể sẽ khởi động một loại cơ chế tự hủy nào đó." Trần Hạo không thể không khâm phục kinh nghiệm phong phú của Chá Cô Tiếu, hắn cũng là nhờ biết trước kịch tình mới biết cưỡng ép phá giải cơ quan sẽ khiến cát lún phong tỏa nơi này.

Nhưng Chá Cô Tiếu chỉ dựa vào kinh nghiệm mà đã đoán được gần như chính xác.

Vì vậy, hắn đồng tình: "Tôi đồng ý với cách nói của Tiếu huynh đệ." "Huống hồ bây giờ tất cả người gỗ và nỏ tiễn trên tường Úng thành đều đã bị chúng ta phá hủy sạch sẽ." "Cho dù để người của Ngọc Lâu huynh và Lão La vào, chúng ta cũng sẽ không gặp nguy hiểm nữa." "Vì vậy, tôi cảm thấy bánh răng ở đây, khi chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, chúng ta không nên dễ dàng phá hủy!" Thấy Chá Cô Tiếu và Trần Hạo đều có ý kiến như vậy, Trần Ngọc Lâu tự nhiên cũng không còn cố chấp nữa.

Thế là hắn lại gọi thêm mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ, cầm cột sắt đứng trên đó chờ lệnh.

Một khi bên dưới Úng thành có sự cố bất ngờ, họ sẽ lập tức dùng cột sắt kẹt chết cơ quan bánh răng.

Còn lúc đó có kích hoạt thêm cơ quan nào khác không, đó là chuyện của sau này.

Sau khi mọi việc được sắp xếp xong, Trần Hạo dẫn hai cô gái cùng Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và Hồng Cô nhảy xuống từ trên tường Úng thành.

Cùng lúc đó, La Lão Oai và Hoa Mã Quải nhận được tin tức, cũng dẫn theo thủ hạ lần lượt đi vào Úng thành.

Sau khi hội hợp với sáu người Trần Hạo, La Lão Oai nhìn cỗ quan tài đá khổng lồ treo lơ lửng giữa không trung mà cười ha hả.

"Xem cái vẻ sơn son thếp vàng này, minh khí vàng bạc châu báu chắc chắn không thiếu đâu!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Lão La, chín cỗ quan tài đá bên dưới đều trống không cả." "Tác dụng duy nhất của chúng là dụ người vào đây kích hoạt cơ quan." "Ông chắc chắn trong huyền quan sẽ có vàng bạc châu báu à?" "Chẳng lẽ ông không sợ, bên trong đó còn có cơ quan hung hiểm hơn?" Đừng thấy La Lão Oai là một kẻ thô kệch, nhưng thực ra không ngốc, chỉ nghe gã đáp.

"Trước hết là có Trần huynh đệ, Chá Cô Tiếu huynh đệ và Trần tổng bả đầu ở đây, dù có nguy hiểm, đi theo những cao thủ này, Lão La ta cũng có thể hóa nguy thành an." "Chỉ riêng những cơ quan vừa rồi, thậm chí cuối cùng chín cỗ quan tài đá cũng bị phá nát." "Nhưng bây giờ, huyền quan trên kia không phải vẫn còn nguyên vẹn sao?" "Vì vậy Lão La ta mạnh dạn đoán, bên trong tuyệt đối có huyền cơ khác!" Thực ra lúc này, Trần Hạo, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu ba người cũng đều có chung suy đoán.

Thế là Trần Ngọc Lâu cười nói: "Không ngờ La soái lại có nhãn lực như vậy." "Vậy được, đã đến nước này, chúng ta mở quan tài ra xem bên trong rốt cuộc có bí mật gì!" Nói xong, Trần Ngọc Lâu bảo Côn Luân lên huyền quan, dùng búa lớn lần lượt chặt đứt những sợi xích sắt trên đó.

Trần Hạo cũng đặc biệt bảo Hoa Mã Quải và Dương phó quan, đưa tất cả thủ hạ của mình đến dưới một bên tường Úng thành.

Bởi vì hắn sợ lát nữa nếu trong huyền quan thật sự có thứ gì đó, những người lính đó không những không giúp được gì, mà còn gây thêm rắc rối!

Thế là những người còn lại dưới huyền quan chỉ còn Trần Hạo,

Tô Nan, A Ninh, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, cùng Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Hoa Mã Quải, và La Lão Oai cùng Dương phó quan.

Chương 176

"Ầm!" Một tiếng động lớn vang lên, tất cả các sợi xích sắt của huyền quan cuối cùng cũng bị Côn Luân chặt đứt hoàn toàn.

Cỗ quan tài đá khổng lồ mang theo tiếng gió rít chói tai rơi thẳng xuống.

Do Trần Hạo và mọi người đã sớm đề phòng giữ khoảng cách, nên dù huyền quan rơi xuống, họ cũng không hề hoảng hốt, càng không cần phải né tránh.

Khi bụi đất do huyền quan rơi xuống dần tan đi, Trần Ngọc Lâu trực tiếp bảo Côn Luân mở quan tài!

"Ầm!" Nắp quan tài đá khổng lồ bị Côn Luân đẩy bay ra ngoài, nhưng ngay sau đó gã vội vàng lùi về bên cạnh Trần Ngọc Lâu, và dùng tay không ngừng chỉ vào quan tài đá.

Mặc dù Côn Luân không biết nói, nhưng đã theo Trần Ngọc Lâu từ lâu, trong nháy mắt Trần Ngọc Lâu đã hiểu ý của gã.

Thế là Trần Ngọc Lâu tức thì rút ra Tiểu Thần Phong nhắc nhở: "Mọi người cẩn thận, Côn Luân nói bên trong có cương thi!" Cùng lúc đó, Trần Hạo đang đứng bên cạnh nắp quan tài, cẩn thận xem xét những chữ triện khắc trên đó, nói.

"Tôi biết rồi, tuy đây là một ngôi mộ giả, nhưng trong chiếc huyền quan này, thật sự có một thứ lợi hại đấy!" Trần Hạo vừa dứt lời, trong huyền quan đã vang lên một trận gầm rống tựa như dã thú.

Ngay sau đó, một cương thi khổng lồ thân hình cao lớn vạm vỡ, mặc khôi giáp toàn thân màu đen huyền, từ trong huyền quan nhảy vọt ra!

Chỉ trong nháy mắt, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính quân phiệt đều bị dọa cho ngây người.

La Lão Oai càng sợ đến mức run rẩy, vội rút khẩu súng lục ổ quay ra, 'Pằng, pằng, pằng' xả một tràng đạn vào con cương thi.

Miệng hắn kinh hãi hét lên: "Mẹ kiếp, thứ quái gì đây!" "Dám dọa lão tử, hôm nay lão La đây tiễn ngươi đi gặp Diêm Vương!" Trong chớp mắt, sáu viên đạn trong súng đã bắn hết sạch.

Nhưng đối với con cương thi cao hơn hai mét, mặc huyền giáp, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc kia, căn bản chẳng có chút tác dụng nào!

Tụ tập ở phía bên kia của ụ thành, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính cũng đồng loạt giương súng trường và súng hỏa mai, đồng loạt nổ súng vào con Huyền Giáp Cương Thi.

Nhất thời, trên người Huyền Giáp Cương Thi bị đạn bắn tóe lửa, phát ra những tiếng 'leng keng' giòn giã dày đặc.

Khi hàng trăm khẩu súng các loại đã bắn hết đạn trong nòng vào người Huyền Giáp Cương Thi, chưa kịp nạp lại đạn, nó đã lại gầm lên một tiếng giận dữ kinh thiên động địa.

Những viên đạn bắn tới đều bị chặn lại bên ngoài cơ thể, rơi vãi khắp mặt đất là đủ loại đầu đạn.

Chá Cô Tiếu và những người khác không khỏi thầm thấy may mắn, may mà vừa rồi Trần Hạo đã bảo những người đó tập trung ở phía bên kia.

Nếu không, với loạt đạn hỗn loạn vừa rồi, Huyền Giáp Cương Thi không sao, nhưng họ có thể đã bị bắn thành tổ ong.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu vội vàng hô lớn: "Tất cả anh em Tá Lĩnh không được nổ súng nữa, con cương thi này không sợ đạn!" La Lão Oai cũng vội hét lên: "Tất cả dừng tay cho lão tử!" "Thằng nào

còn dám bắn bừa, lão tử bắn chết nó!" Ngay sau đó, Hoa Ma Quải liền hỏi: "Tổng bả đầu, bây giờ phải làm sao?" Trần Ngọc Lâu lo lắng nói: "Đây là Huyền Giáp Độc Cương trong truyền thuyết, được luyện chế từ những loại độc dược âm hiểm ác độc nhất, anh em chúng ta căn bản không đối phó được." Trần Hạo thản nhiên nói: "Hoa Ma Quải, và cả Dương phó quan, hai người hãy dẫn người của mình lui ra ngoài trước đi, ở lại cũng không giúp được gì!" Nghe những lời này, La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu đều quyết đoán ủng hộ, thế là đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính quân phiệt đều liều mạng chạy ra khỏi lối vào.

Trong phút chốc, cả ụ thành, ngoài Huyền Giáp Độc Cương Thi ra, chỉ còn lại Trần Hạo, Tô Nan, A Ninh, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, cùng với Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Côn Luân, và La Lão Oai cùng Dương phó quan đang run rẩy hai chân.

Vốn dĩ Hoa Ma Quải không định rút lui, nhưng hai phe Tá Lĩnh và quân phiệt có tới mấy trăm người, nếu bên ngoài không có người trấn giữ thì không ổn.

Vì vậy, Hoa Ma Quải đã bị Trần Ngọc Lâu đuổi thẳng ra ngoài!

Lúc này, Huyền Giáp Độc Cương đã từng bước tiến về phía đám người Trần Hạo.

Từ những động tác cứng ngắc chậm chạp, nó dần trở nên linh hoạt trôi chảy, Chá Cô Tiếu lập tức hô lên: "Không ổn, đây là Huyền Giáp Độc Cương đã thoát cương, mọi người cẩn thận!" Vừa dứt lời, anh ta đã rút ra thanh Đường đao hợp kim siêu cấp sau lưng, đồng thời lấy ra một lọ chu sa nhỏ, trực tiếp kích hoạt Phá Sát Chú trên lưỡi đao!

Lão Dương Nhân và Hoa Linh cũng đồng thời dùng chu sa kích hoạt Phá Sát Chú trên đoản kiếm hợp kim siêu cấp của mình.

Thấy ba sư huynh muội Bàn Sơn đều có pháp khí như vậy, mắt Trần Ngọc Lâu gần như lồi cả ra ngoài!

Trong lòng hắn thầm uất ức nghĩ: Vì sao để đổi lấy hoàng kim đoản kiếm và Giao Long Chiến Y, Trần Hạo lại nhất quyết đòi Tiểu Thần Phong?

Lẽ nào ba người Bàn Sơn cũng có thần binh như Tiểu Thần Phong để trao đổi với Trần Hạo?

Về phần Hồng Cô và Côn Luân, họ nhìn phi đao và cây rìu lớn của mình rồi im lặng.

Lúc này, La Lão Oai lo lắng hét lên: "Trần huynh đệ, Trần tổng bả đầu, Chá Cô Tiếu huynh đệ, chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" "Con Huyền Giáp Độc Cương này căn bản không sợ đạn!" Trần Hạo ung dung cười nói: "Lão La, ông dẫn phó quan của mình mau trốn vào lối vào đi, hai người chỉ cần chịu trách nhiệm xem kịch là được." Nghe sắp xếp như vậy, La Lão Oai dĩ nhiên vô cùng mừng rỡ.

Còn Dương phó quan đã sợ đến mức sắp tiểu ra quần, càng liều mạng kéo La Lão Oai chạy ra ngoài.

Chá Cô Tiếu cũng dặn dò: "Hoa Linh, Lão Dương Nhân, hai người ở xa chịu trách nhiệm ứng phó, cận chiến hai người không giúp được gì đâu!" Khi Trần Ngọc Lâu định bảo Hồng Cô cũng chịu trách nhiệm yểm trợ từ xa, Hồng Cô đã cố chấp hét lên: "Lão đại, đừng bắt tôi đứng nhìn nữa, lần này tôi nhất định phải lên!" Hiểu rõ tính khí của Hồng Cô, Trần Ngọc Lâu đành bất lực, cuối cùng chắp tay nói: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, Trần huynh, lát nữa nếu Hồng Cô và Côn Luân có mệnh hệ gì, phiền hai vị ra tay giúp đỡ nhiều hơn!" Trần Hạo lập tức lấy từ trong ba lô ra thanh hoàng kim đoản kiếm kia, cùng một thanh khai sơn đao dài ba thước, ném cho Hồng Cô và Côn Luân.

"Ngọc Lâu huynh yên tâm, hai món binh khí này tạm thời cho

Hồng Cô và Côn Luân mượn dùng." "Chỉ cần dùng chu sa hoặc máu ngón giữa, kích hoạt Phá Sát Chú trên lưỡi đao là có thể làm nó bị thương!" Trần Ngọc Lâu không ngờ ngoài hoàng kim đoản kiếm và binh khí của ba người Bàn Sơn, Trần Hạo còn có những vũ khí phá sát khác.

Quan trọng nhất là, vào thời khắc nguy hiểm cận kề như vậy, Trần Hạo lại sẵn lòng cho mượn vũ khí phá sát.

Trần Ngọc Lâu cảm kích chắp tay nói: "Đa tạ Trần huynh hào phóng." "Đợi sau khi ra ngoài, tại hạ sẽ lập tức trao đổi với Trần huynh!" Nói xong, hắn cũng rút Tiểu Thần Phong ra, nghiêm mặt chờ đợi Huyền Giáp Độc Cương đang ngày càng tiến lại gần.

Hồng Cô và Côn Luân sau khi nhận được vũ khí phá sát, tuy không có chu sa, nhưng máu ngón giữa thì không hề tiếc rẻ.

Chỉ thấy hai người lập tức cắt ngón giữa tay trái, rồi bôi máu tươi lên lưỡi đao.

Trong khoảnh khắc, hoàng kim đoản kiếm và khai sơn đao dài ba thước cũng tỏa ra một lớp kim quang nhàn nhạt.

Đúng lúc này, Huyền Giáp Độc Cương với hành động đã gần như người thường, gầm lên một tiếng tựa dã thú, rồi đột ngột lao thẳng về phía đám người Trần Hạo!

Trần Hạo tuy không biết Huyền Giáp Độc Cương là thứ gì, cũng chưa từng thấy trong kịch bản gốc.

Nhưng sau khi hỏi hệ thống và đọc minh văn trên nắp quan tài đá, hắn đã hiểu rõ mọi chuyện.

Chỉ thấy hắn vận dụng sức mạnh huyết mạch Thanh Long, vung đao chém thẳng về phía Huyền Giáp Độc Cương!

"Ầm!" Một tiếng nổ vang lên, Trần Hạo và Huyền Giáp Độc

Cương đều bị chấn bay ngược ra xa hơn mười mét.

Quan trọng nhất là, một đao đầy uy lực của Trần Hạo chỉ để lại trên người Huyền Giáp Độc Cương một vết thương nhỏ dài hơn một thước, sâu vài milimet.

Thấy cảnh này, A Ninh và Tô Nan cũng cầm thần binh, bay người xông lên.

Hai nàng biết rõ sức mạnh không bằng Trần Hạo, nên đã lợi dụng thân pháp nhẹ nhàng vây quanh Huyền Giáp Độc Cương mà tấn công điên cuồng.

Nhưng ai ngờ, Huyền Giáp Độc Cương không chỉ sức mạnh kinh người, phòng ngự đáng sợ, mà tốc độ cũng không hề kém cạnh.

Nhất thời, hai nàng không chiếm được chút lợi thế nào!

Đúng lúc này, Chá Cô Tiếu đã tích lực từ lâu đột nhiên xông lên, thanh Đường đao hợp kim siêu cấp vẽ ra một tia chớp màu vàng nhạt, chém thẳng vào lưng Huyền Giáp Độc Cương.

"Ầm ầm" một tiếng, hắn đã đánh bay Huyền Giáp Độc Cương ra ngoài, bản thân cũng bị chấn lùi mấy mét.

Chương 177

Chưa đợi Huyền Giáp Độc Cương rơi xuống đất, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô và Côn Luân cũng nhanh chóng xông lên, nhắm vào Huyền Giáp Độc Cương đang rơi xuống giữa không trung mà tấn công điên cuồng!

Chỉ thấy thân pháp của Hồng Cô nhanh như cá lội, xoay tròn không ngừng quanh Huyền Giáp Độc Cương.

Hoàng kim đoản kiếm trong tay nàng, mang theo từng đạo kiếm quang màu vàng nhạt, liên tục tấn công khắp người nó.

Thân hình khổng lồ của Côn Luân hoàn toàn không thua kém Huyền Giáp Độc Cương cao lớn, đặc biệt là thanh khai sơn đao hợp kim siêu cấp dài ba thước trong tay, vung lên như cối xay gió, bổ tới tấp vào đầu vào mặt Huyền Giáp Độc Cương!

Về phần Trần Ngọc Lâu, tuy Tiểu Thần Phong ngắn hơn hoàng kim đoản kiếm, nhưng không thể phủ nhận thân thủ của hắn cao hơn Hồng Cô.

Thế là, hai vũ khí ngắn một vũ khí dài đã vây chặt lấy Huyền Giáp Độc Cương vừa mới thoát cương!

Chỉ trong chốc lát, trên người Huyền Giáp Độc Cương đã có thêm mười mấy vết thương lớn nhỏ.

Cuối cùng, dưới sức mạnh trời sinh của Côn Luân, hắn đã cứng rắn đỡ một đòn tấn công mãnh liệt của Huyền Giáp Độc Cương, mới đẩy lùi được ba người Trần Ngọc Lâu!

Khi Chá Cô Tiếu, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Côn Luân chuẩn bị tấn công lần nữa.

Huyền Giáp Độc Cương đột nhiên gầm lên một tiếng, ngay sau đó từ trên người nó tỏa ra từng luồng khói đen kịt như mực.

Thấy cảnh này, Chá Cô Tiếu vội vàng hô lớn: "Nghiệt súc phun độc, mọi người cẩn thận!" Vừa dứt lời, ba sư huynh muội Bàn Sơn đều thi triển bí pháp Quy Tức Công của bản môn.

Trần Hạo và hai nàng thì càng đơn giản hơn, ngay cả công phu nín thở cũng lười dùng, bởi vì cả ba đều bách độc bất xâm!

Ngược lại, ba người Trần Ngọc Lâu thì không ổn, dù sao họ cũng không có công phu độc môn để tạm thời ngừng thở!

Nhất thời, Trần Ngọc Lâu kéo Hồng Cô và Côn Luân, nhanh chóng lùi về phía lối vào ụ thành!

Thấy cảnh này, Trần Hạo cười rồi lấy từ ba lô (không gian trữ vật) ra năm bộ mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini ném tới.

"Trước đây tôi đã nói với mọi người cách sử dụng rồi đấy." "Mau đeo vào đi, kẻo trúng thi độc!" Sau khi nhận được mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí, Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Côn Luân, cùng với La Lão Oai và Dương phó quan đang quan chiến ở lối vào, đều lóng ngóng đeo vào.

Tuy Dương phó quan không phải thứ tốt lành gì, nhưng bây giờ không phải lúc trừ khử hắn, nên Trần Hạo cũng hào phóng ném cho hắn một bộ trang bị.

Nhìn Huyền Giáp Độc Cương đang liều mạng gầm rống phun thi độc, Trần Ngọc Lâu sau khi đeo xong mặt nạ và bình dưỡng khí mini mới cảm thán: "Không ngờ Trần huynh lại có trang bị tinh xảo như vậy, có những thứ này, tỷ lệ sống sót trong đấu có thể tăng lên rất nhiều!" Mọi người nghe xong đều gật đầu tán thành, sau đó hắn tiếp tục nói: "Các vị cẩn thận, loại tống tử này tuy ta chưa từng thấy,

nhưng đã nghe tổ tiên tiền bối kể lại." "Thứ này gọi là Huyền Giáp Độc Cương, một loại tống tử biến dị." "Khi còn sống, bọn chúng thường là những võ sĩ cổ đại có thân thủ cao cường, vì muốn tuẫn táng để canh gác lăng mộ cho chủ nhân hoặc thủ lĩnh, nên đã đặc biệt nghiên cứu ra một loại cương thi tương tự của Tây Vực." "Phương pháp chế tạo nó vô cùng phức tạp, phải dùng tới chín mươi chín loại độc dược cực mạnh, sau đó ngâm võ sĩ vào đó khi còn sống trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, trong quá trình đó phải đảm bảo võ sĩ không chết." "Một khi thời gian ngâm đủ, người ta sẽ dùng một loại khoáng sắt độc hại đặc biệt để đúc khôi giáp cho võ sĩ mặc vào." "Sau đó, trực tiếp chôn ở nơi cực hàn, để hắn chết đói." "Khi thi thể biến thành cương thi, sẽ trở thành Huyền Giáp Độc Cương." "Thứ này không chỉ đao kiếm bình thường khó làm bị thương, mà hành động còn nhanh nhẹn như bay, có thể phun thi độc trên diện rộng." "Uy lực và độ khó đối phó, tuyệt đối không thua kém Kim Giáp Thi Vương và Phi cương chân chính!" Nghe đến đây, mọi người mới hiểu Huyền Giáp Độc Cương này lợi hại đến mức nào.

Trần Hạo cũng bổ sung: "Vừa rồi tôi đã đọc mộ chí minh của con độc cương này trên nắp huyền quan." "Nơi này tuy đúng là nghi trủng, và được thiết kế nhiều cơ quan dành riêng cho đạo mộ tặc, nhưng con độc cương này lại là phó tướng của một vị đại tướng quân thời Nguyên." "Vì hắn vô cùng trung thành với vị đại tướng quân đó, nên sau khi đại tướng quân qua đời, hắn mới nguyện ý bị luyện thành Huyền Giáp Độc Cương." La Lão Oai đeo mặt nạ phòng độc, đứng ở lối vào tức giận hét lên: "Mẹ kiếp, hóa ra chúng ta đều bị tên đại tướng quân thời Nguyên đó lừa!" Chá Cô Tiếu lúc này đột nhiên lên tiếng: "Cũng không hẳn." "Theo kinh nghiệm truyền thừa của Bàn Sơn chúng ta, trong huyền quan của Huyền Giáp Độc Cương này, chắc chắn cũng có không ít minh khí." Kết quả vừa nói xong, hắn đã vội ngậm miệng lại.

Hết cách, ai bảo Quy Tức Công không thể mở miệng nói chuyện chứ!

Mọi người vừa tìm hiểu xong lai lịch cơ bản của Huyền Giáp Độc Cương, thì bên kia, con độc cương cũng đã khiến phần lớn không gian ụ thành tràn ngập khói thi độc.

Thấy ba người Chá Cô Tiếu tuy có Quy Tức Công, nhưng cứ phải nín thở thì không thể phát huy toàn bộ chiến lực.

Vì vậy Trần Hạo lại lấy ra ba bộ mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini, ném cho ba người đeo vào.

Sau đó mới thản nhiên cười: "Được rồi, vì mọi người đã hiểu rõ thứ này rồi, vậy thì chuẩn bị tiễn nó lên đường đi!" Vừa dứt lời, một đạo đao mang màu xanh biếc dài hơn một thước từ lưỡi Đại Việt Long Tước Đao bắn ra.

Côn Luân, Hồng Cô, Tô Nan và A Ninh đã cầm vũ khí xông lên.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu liếc nhau một cái, cũng xông lên nghênh chiến, ngay cả Lão Dương Nhân cũng không ngừng dùng nỏ tiễn bắn vào mắt của Huyền Giáp Độc Cương.

Chỉ có Hoa Linh, La Lão Oai và Dương phó quan là chỉ có thể trốn ở xa không dám lại gần.

Trong chớp mắt, thần binh của A Ninh và Tô Nan đã hung hãn đâm vào ngực bụng Huyền Giáp Độc Cương.

Đoản kiếm chủy thủ của Hồng Cô và Trần Ngọc Lâu cũng đâm ngập vào sau lưng nó.

Côn Luân và Chá Cô Tiếu còn ác hơn, hai thanh lợi nhận phá sát hợp kim siêu cấp, một trái một phải chém thẳng vào cổ của Huyền Giáp Độc Cương.

Nhưng dù vậy, Huyền Giáp Độc Cương cũng chỉ bị trọng thương mà thôi.

Vì liên tiếp bị trọng thương, Huyền Giáp Độc Cương lập tức bị kích phát hung tính.

Chỉ thấy đôi tay dài của nó đột nhiên quét ngang một cái, lập tức quét bay A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, cùng với Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu ra ngoài.

Côn Luân tuy dùng tấm khiên cỏ được gia cố bằng mai giáp của Lục Sí Ngô Công trên tay trái đỡ được đòn tấn công, nhưng cũng bị đánh lùi mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Ngay khi Huyền Giáp Độc Cương nhảy lên, nhanh như chớp lao về phía Hồng Cô đang ngã trên đất, một bóng đen tàn ảnh đã lập tức chắn trước mặt nó.

Ngay sau đó, mọi người chỉ thấy một vùng đao ảnh màu xanh biếc lóe lên, đồng thời sau một tràng tiếng lưỡi dao cắt vào thịt trầm đục, mọi người mới nhìn rõ là Trần Hạo đã cứu Hồng Cô.

Còn con Huyền Giáp Độc Cương đang lao tới kia, đã bị đao mang bá đạo của Trần Hạo chém thành một cây gậy người tàn phế!

À, không đúng, phải là gậy cương thi!

Lúc này, Hồng Cô vẫn còn chưa hoàn hồn, mặt đỏ ửng nói một tiếng cảm ơn.

Trần Hạo chỉ thản nhiên gật đầu, ngay sau đó quay lại vung một đao chém thẳng Huyền Giáp Độc Cương thành hai nửa!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Huyền Giáp Độc Cương, nhận được 100 điểm thưởng.]" Vừa lúc Trần Hạo chém giết Huyền

Giáp Độc Cương, trong lầu thành của ụ thành đột nhiên vang lên một tràng tiếng bánh răng chói tai.

Tá Lĩnh Lực Sĩ đang canh gác trên đó vội vàng chạy xuống bẩm báo: "Tổng bả đầu, những bánh răng trong lầu thành không biết vì sao đột nhiên quay rất nhanh, những lỗ hổng trên tường thành bị đá và bùn vàng bịt lại dường như cũng không chống đỡ được nữa!" Nghe những lời này, Trần Hạo trong lòng bất lực cảm thán: Xem ra người thợ thiết kế cạm bẫy nghi trủng này, tâm tư thật sự ác độc!

Có lẽ khi thiết kế nghi trủng này, người ta đã tính toán rằng một khi có người tiến vào, bất kể đối phó như thế nào, cuối cùng toàn bộ cơ quan của ụ thành đều sẽ kích hoạt chế độ tự hủy.

Đó chính là dùng lưu sa chôn vùi toàn bộ ụ thành!

La Lão Oai nghe vậy liền hoảng hốt: "Trần huynh đệ, Tổng bả đầu, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Không đợi Trần Ngọc Lâu lên tiếng, Trần Hạo đã nhanh chóng nói: "Còn làm sao được nữa?" "Mau bảo anh em dưới trướng kiểm tra huyền quan một lượt, bất kể là thứ gì, cũng đều mang đi hết!" Sau đó hắn quay đầu nói: "Ngọc Lâu huynh, phiền huynh bảo thủ hạ đang ở trên lầu thành, nhất định phải dùng côn sắt tạm thời kẹt chết những bánh răng cơ quan khổng lồ đó, để tranh thủ thời gian cho chúng ta rút lui!" Hai người nghe xong không nói một lời vô ích, lập tức đi sắp xếp.

Lúc này, Trần Hạo dẫn theo hai nàng và ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu mới đi đến bên cạnh huyền quan.

Nhìn vào trong, toàn bộ quan tài đá khổng lồ đều chứa đầy vàng bạc châu báu, ngọc bội các loại.

Tuy không có những món đồ sứ lớn, đồ đồng, thậm chí là thần binh lợi khí, nhưng cũng là một thu hoạch không tồi.

Thấy cảnh này, La Lão Oai lập tức vui mừng cười toe toét, binh lính và Tá Lĩnh Lực Sĩ dưới trướng hắn càng dùng những chiếc túi lớn đã chuẩn bị sẵn, đem hết vàng bạc châu báu ngọc bội bỏ vào.

Cùng lúc đó, mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ trên lầu thành của ụ thành cũng đã dùng côn sắt kẹt vào bánh răng cơ quan, rồi quay lại báo cáo.

Chương 178

Thấy nơi này đã không còn ý nghĩa gì để ở lại, Trần Hạo nói với La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu: "Ngọc Lâu huynh, Lão La, bảo thủ hạ của hai người mau rút lui đi." Hai người quay người vẫy tay với thuộc hạ của mình, hơn trăm người của hai bên liền quay đầu chạy thẳng về phía lối vào.

Về phần vàng bạc châu báu trong huyền quan, cũng đều đã được Hoa Ma Quải và Dương phó quan mang ra ngoài.

Khi trong ụ thành chỉ còn lại ba người Trần Hạo, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, cùng với Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Côn Luân, và La Lão Oai.

Những tảng đá và bùn vàng bịt kín các lỗ hổng trên tường ụ thành đột nhiên như núi lửa phun trào, bị lưu sa màu xám trắng mạnh mẽ đẩy bật ra!

Trong nháy mắt, bốn bức tường xung quanh ụ thành đều đang phun ra vô tận lưu sa.

Trần Ngọc Lâu đứng ở lối vào ụ thành cảm thán: "Lần này nếu không có Trần huynh bày mưu tính kế, thủ hạ của ta và La soái không biết sẽ phải chết bao nhiêu người." La Lão Oai ha ha cười lớn: "Tổn thất nhân thủ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là những món vàng bạc châu báu trong huyền quan kia, chúng ta chắc chắn không thể lấy ra được." "Đâu như bây giờ, chúng ta không chỉ không mất một người nào, mà còn mang ra được không ít vàng bạc châu báu." "Tuy đồ không nhiều, nhưng chuyến này chúng ta cũng không đi tay không!" Chá Cô Tiếu cũng đồng tình: "Lần này vàng bạc châu báu chỉ là thứ yếu, quan trọng là bốn nhà chúng ta đã phối hợp ăn ý với nhau." "Điều

này sẽ có ích rất lớn khi chúng ta xuống ngôi mộ thật sự." Trần Hạo thản nhiên nói: "Tôi nói các vị này, không thể ở lại trong ụ thành này được nữa đâu." "Nếu các vị có hứng thú, thì cứ tiếp tục ở lại tán gẫu, còn tôi phải ra ngoài trước đây!" Vừa dứt lời, Trần Hạo đã kéo A Ninh và Tô Nan quay người lao vào lối vào mộ đạo.

La Lão Oai lo lắng hét lên: "Trần huynh đệ, đợi tôi với!" Sau đó hắn quay đầu nói: "Tổng bả đầu, Tiếu huynh đệ, chúng ta cũng mau rút thôi." Nói xong, không đợi hai người trả lời, hắn đã quay đầu đuổi theo Trần Hạo.

Chá Cô Tiếu hiếm khi cười xấu xa: "Nếu đã như vậy, ba sư huynh muội chúng tôi cũng xin cáo từ!" Vừa dứt lời, hắn đã dẫn theo Lão Dương Nhân và Hoa Linh bay người rời đi.

Trần Ngọc Lâu bất lực lắc đầu: "Rõ ràng biết có Trần huynh sắp xếp, chúng ta hoàn toàn có thể an toàn rời đi, cớ gì phải làm như đang chạy trốn thế này?" Sau đó, hắn liền phủi bụi cát trên hoàng gia nội giáp, dẫn Hồng Cô và Côn Luân, ung dung thong thả bước đi.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, tốc độ chảy vào của lưu sa trong ụ thành nhanh đến kinh người.

Khi ba người vừa đi đến lối vào mộ đạo của nghi trủng, lưu sa phía sau đã đuổi kịp.

Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu vội vàng hét lên: "Hồng Cô, Côn Luân, chạy mau!" Lúc này hắn cũng không còn quan tâm đến thể diện, khí độ nữa, vội vàng lao đi mấy bước, một cú nhảy cá lao ra khỏi lối vào nghi trủng.

Khi Trần Ngọc Lâu chật vật đứng dậy từ dưới đất, Hồng Cô và Côn Luân cũng đã chạy ra.

Ngay sau đó "ầm ầm" một tiếng trầm đục, cửa đá ở lối vào nghi

trủng đã bị Trần Hạo khởi động cơ quan khóa lại!

Lưu sa trong nghi trủng cuối cùng cũng bị cửa đá chặn lại bên trong, không thể tràn ra ngoài được nữa.

Nhìn ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan, cùng với La Lão Oai, đều đang dùng ánh mắt trêu chọc nhìn bộ dạng chật vật của mình.

Trần Ngọc Lâu lúc đó ngượng nghịu, khỏi phải nói! .

Sau khi trở về doanh trại tạm thời, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai sau khi kiểm kê thu hoạch của chuyến đi này đã chia cho Trần Hạo và Chá Cô Tiếu hai phần.

Nhưng chút đồ đó Trần Hạo thật sự không coi vào mắt, Chá Cô Tiếu cũng không mấy hứng thú với vàng bạc châu báu.

Cuối cùng vì thịnh tình của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai khó từ chối, Trần Hạo bèn chọn hai khối cổ ngọc lục thấm, tặng cho A Ninh và Tô Nan làm kỷ niệm.

Chá Cô Tiếu cũng tương tự chọn một khối cổ ngọc ngũ thấm, cùng một chuỗi vòng cổ phỉ thúy lục bảo băng chủng, tặng cho Lão Dương Nhân và Hoa Linh làm kỷ niệm.

Về phần còn lại, cả hai đều không lấy.

Điều này càng khiến Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai thêm kính trọng hai người.

Nhưng họ đâu biết, Trần Hạo chỉ là không coi trọng những thứ đó.

Một khi thật sự có thần binh lợi khí hắn vừa mắt, hoặc minh khí có ích cho hắn, ai dám tranh giành, thì chỉ có thể động thủ mà thôi!

Tối hôm đó, sau khi nghỉ ngơi cả buổi chiều tại doanh trại tạm thời, Trần Ngọc Lâu ngay cả cơm tối cũng chưa kịp ăn đã mang Tiểu

Thần Phong đến tìm Trần Hạo.

Mục đích của hắn không cần nói cũng biết, tự nhiên là để đổi lấy Giao Long Chiến Y và hoàng kim chủy thủ.

Bởi vì khi xông lên ụ thành, Trần Ngọc Lâu đã tận mắt chứng kiến, ba người Trần Hạo ngay cả khiên cũng lười dùng, trực tiếp dùng Giao Long Chiến Y cứng rắn chống đỡ.

Dưới trận mưa tên dày đặc như vậy, ba người Trần Hạo trúng không ít tên, nhưng vẫn không hề hấn gì.

Loại hộ giáp quý giá như vậy, Trần Ngọc Lâu thèm muốn vô cùng.

Sau khi nói rõ ý định, Trần Hạo liền cười lấy ra Giao Long Chiến Y và hoàng kim chủy thủ đã chuẩn bị sẵn.

Chủy thủ thì không cần nói, đã giới thiệu trước đó.

Về phần chiến y, lại có kiểu dáng khác với của Trần Hạo.

Để phù hợp với phong cách thời đại này, Trần Hạo đã chuẩn bị cho Trần Ngọc Lâu một bộ nhuyễn giáp cường trang màu đen, tựa như dạ hành y.

Trên lưng áo có một tấm hộ tâm kính hình bát quái đường kính nửa thước làm từ vảy giao long.

Trước ngực, tuy cũng có một tấm hộ tâm kính bát quái đường kính mười centimet, nhưng trên đó Trần Hạo đã đặc biệt nhờ hệ thống điêu khắc hai chữ 'Tá Lĩnh'.

Áo quần không cần nói chi tiết, dưới chân là một đôi giày vải đế mỏng, ở cổ tay áo có một đôi hộ oản dài hai mươi centimet có gai ngược làm từ vảy giao long.

Trần Ngọc Lâu vừa nhìn thấy bộ nhuyễn giáp uy vũ bá khí lại vô cùng thực dụng này đã vô cùng hài lòng.

Đặc biệt là hai chữ 'Tá Lĩnh' trên hộ tâm kính trước ngực, khiến Trần Ngọc Lâu cực kỳ vừa ý.

Thế là không nói hai lời, hắn trực tiếp lấy Tiểu Thần Phong nhét vào tay Trần Hạo.

Rồi không ngừng phấn khích, ôm lấy Giao Long nhuyễn giáp và hoàng kim chủy thủ, nói một tiếng cảm ơn rồi hớn hở quay về thử mặc.

Về phần thanh khai sơn đao dài ba thước mà Trần Hạo tạm thời cho Côn Luân mượn, cô nàng nóng tính Hồng Cô sống chết không chịu trả, cứ nằng nặc đòi cầm chơi vài ngày.

Loại vũ khí hợp kim siêu cấp này, đối với Trần Hạo mà nói căn bản là hàng sản xuất hàng loạt, nên tự nhiên cũng không để ý.

Nhìn Tiểu Thần Phong trong tay, Trần Hạo thầm nghĩ: Đại Việt Long Tước Đao, thanh công kiếm của A Ninh, hắc kim đoản đao của Tô Nan, cộng thêm Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao của Bàn Tử và thanh Tiểu Thần Phong này.

Lúc này đã có được năm thanh thần binh lợi khí rồi, nếu kiếm thêm năm thanh nữa, Đại Việt Long Tước Đao có thể thăng cấp!

Nhưng, trong thế giới đạo mộ này, còn có thể tìm được thần binh lợi khí ở đâu nữa đây? .

Những chuyện trong nghi trủng không cần nhắc lại, điều khiến Trần Hạo uất ức nhất là, sau khi đi một vòng trong nghi trủng ra ngoài, hệ thống không hề nâng cấp không gian trữ vật.

Nghĩ đi nghĩ lại, nguyên nhân chỉ có thể là do Trần Hạo đã không thể ngăn chặn thành công cơ quan tự hủy của nghi trủng.

Nếu không, dù nơi đó chỉ là nghi trủng, nhưng dù sao bên trong cũng có một phó tướng tuẫn táng canh giữ, chính là con Huyền Giáp

Độc Cương kia, ít nhiều cũng có thể giúp không gian trữ vật nâng cấp được vài mét khối chứ.

Chương 179

Mang theo nỗi oán niệm này, Trần Hạo liền lên giường trùm chăn ngủ say sưa.

Sáng sớm hôm sau, Hồng Cô tìm Trần Hạo, nói rằng Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai lại mời hắn qua.

Kết quả Trần Hạo dẫn theo Tô Nan và A Ninh vừa bước vào căn phòng lớn nhất, đã phát hiện không chỉ có hai vị kia, mà cả ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng ở đó.

Sau vài câu hàn huyên, Trần Ngọc Lâu mới nói ra mục đích mời Trần Hạo đến.

Nguyên là, sau kinh nghiệm ở nghi trủng lần này, bất kể là Trần Ngọc Lâu hay La Lão Oai, đều vô cùng khâm phục nhân phẩm của hai phe Trần Hạo và Chá Cô Tiếu.

Vì vậy, La Lão Oai, người mang đậm khí chất giang hồ thảo mãng, đã đề xuất với Trần Ngọc Lâu, rằng bốn nhà nên sáp huyết vi minh, cùng chung thủ vật.

Làm vậy không phải vì không tin tưởng lẫn nhau, mà là để cho thủ hạ của hai thế lực Tá Lĩnh và quân phiệt có thêm niềm tin vào việc xuống mộ tìm báu vật.

Trần Hạo nghe vậy liền ngẩn người.

Trong kịch bản gốc, chính vì hai phe Tá Lĩnh và quân phiệt không tin tưởng nhau, thậm chí suýt nữa xảy ra hỗn chiến, mới phải nhờ Chá Cô Tiếu đứng ra hòa giải, dùng phương thức sáp huyết vi minh để cùng nhau xuống mộ tìm báu.

Không ngờ sau khi Trần Hạo xuất hiện, hai phe Tá Lĩnh và quân

phiệt vốn dĩ phải thương vong thảm trọng lại hoàn toàn bình an vô sự, nhưng chuyện sáp huyết vi minh vẫn xảy ra.

Nhưng vì Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đều đã đồng ý với đề nghị của La Lão Oai, Trần Hạo tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Dù sao cũng chỉ là thề làm minh hữu công thủ đồng minh, chứ không phải chém đầu gà, đốt giấy vàng, dập đầu kết nghĩa.

Có thủ lĩnh Bàn Sơn, Tổng bả đầu Tá Lĩnh, và một thế lực quân phiệt lớn ở Tương Tây làm minh hữu, sau này Trần Hạo an cư lạc nghiệp ở thời đại này, làm việc cũng sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Thế là dưới sự chứng kiến của đông đảo lực sĩ Tá Lĩnh, binh lính quân phiệt, cùng với Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Tô Nan, A Ninh và những người khác.

Thiên Sư Liệt Hải, thủ lĩnh Bàn Sơn, thủ lĩnh Tá Lĩnh và đại soái quân phiệt, liền lập đàn tế, giết tam sinh tam súc, cáo tế minh thệ.

Chỉ thấy bốn vị thủ lĩnh vai kề vai đứng trước đàn tế, vẻ mặt nghiêm túc chắp tay nói: "Ta Trần Ngọc Lâu (Trần Hạo, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai), hôm nay binh hợp một chỗ, tướng về một nhà, đồng tâm đồng đức, cùng mưu đại nghiệp." "Đặc sát sinh sáp huyết, cáo thệ thần minh, nếu có bội ước, nghịch lệnh, thần linh giáng tội." Lời thề niệm xong, bốn người Trần Hạo liền cắt ngón tay, nhỏ máu vào vò rượu, sau đó mỗi người rót một bát rượu lớn, dưới sự chứng kiến của mọi người cùng uống cạn.

Thấy bốn vị đại lão đã sáp huyết vi minh, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính quân phiệt quả nhiên càng có thêm niềm tin vào việc tiến vào Bình Sơn tìm báu.

Thế là Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai ra lệnh một tiếng, mọi người bắt đầu chuẩn bị tiến vào Bình Sơn thám mộ. .

Sau hơn hai giờ đồng hồ trèo đèo lội suối, Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và La Lão Oai, dẫn theo thủ hạ của mình, cuối cùng cũng đã đến chân núi Bình Sơn.

Mặt trời chói chang chiếu xuống khiến mọi người mồ hôi đầm đìa, Trần Ngọc Lâu đứng dưới gốc cây lớn bên đường cảm thán: "Đáng tiếc Bàn Sơn và Tá Lĩnh đều không biết bản lĩnh ngoại quan sơn hình, nội tra địa mạch của Mạc Kim Giáo Úy." "Theo cách làm quen thuộc của Tá Lĩnh ta, sẽ tìm một vị trí yếu ở sườn núi để đặt thuốc nổ, nổ tung địa cung." "Không biết Trần huynh và Chá Cô Tiếu huynh đệ có cao kiến gì?" Trần Hạo thản nhiên cười, không nói gì, Chá Cô Tiếu liếc nhìn Trần Hạo rồi lên tiếng: "Trên núi không vào được, sao không vào từ dưới chân núi?" "Dưới chân núi Bình Sơn, ngàn trăm năm không thấy ánh mặt trời, chính là nơi chính bối âm." "Nhưng bên trong dây leo chằng chịt, dưới gốc rễ chưa chắc đã toàn là nham thạch." "Theo ta thấy, đào từ góc chết dưới chân núi lên, sẽ tiết kiệm sức lực hơn là đào từ trên xuống." Trần Ngọc Lâu nghi ngờ hỏi: "Có chắc không?" Chá Cô Tiếu đáp: "Chỉ là suy đoán theo kinh nghiệm của ta thôi, không dám khẳng định." Khi Trần Ngọc Lâu định cùng Chá Cô Tiếu chia làm hai đường, tìm vị trí cổ mộ theo cách của mỗi người, Chá Cô Tiếu lại lên tiếng.

"Trần huynh, những lời vừa rồi, đều là ta dựa theo phân giáp thuật và kinh nghiệm của Bàn Sơn mà suy luận." "Có lẽ cả hai chúng ta đều có thể tìm được cổ mộ theo cách của riêng mình." "Nhưng như vậy, chắc chắn sẽ rất tốn công tốn sức, lãng phí rất nhiều thời gian." Trần Ngọc Lâu không hiểu hỏi: "Không biết Chá Cô Tiếu huynh đệ nói vậy là có ý gì?" Chá Cô Tiếu cười nói: "Giang hồ đều biết, Mạc Kim, Phát Khâu dùng thuật phong thủy kham dư để tầm long điểm huyệt, Tá Lĩnh thì dùng văn sơn biện long để tìm mộ." "Về phần Bàn Sơn chúng ta, thì dùng Bàn Sơn phân giáp thuật để tìm cổ mộ." "Nhưng nào ai

biết, phái Tá Lĩnh của các vị cũng từng có đạo pháp chuyên dùng để tìm kiếm cổ mộ, chỉ là đã thất truyền từ hơn mười đời trước." Trần Ngọc Lâu vô cùng tiếc nuối nói: "Nếu không phải Chá Cô Tiếu huynh đệ nói, tại hạ thật sự không biết phái Bàn Sơn lại có đạo pháp thần kỳ như vậy." "Nhưng vì đạo pháp của quý phái đã thất truyền, Chá Cô Tiếu huynh đệ nói vậy là có ý gì?" Chá Cô Tiếu dùng ánh mắt cảm kích nhìn về phía Trần Hạo nói: "Bàn Sơn chúng ta quả thực đã thất truyền đạo pháp này, nhưng lần này gặp được Trần sư đệ, cậu ấy đã không chỉ trả lại tuyệt học thất truyền của phái chúng ta." "Tuy ba sư huynh muội chúng ta mới được Trần sư đệ truyền lại Vọng khí thuật, chưa thể tu luyện thành công." "Nhưng Trần sư đệ lại tinh thông thuật này, vì vậy, chỉ cần Trần sư đệ chịu ra tay, chúng ta có thể tìm ra chính xác cổ mộ Bình Sơn!" Nghe những lời này, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đều vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ, Trần Hạo lại biết bí pháp tìm mộ không thua kém gì hai phái Mạc Kim, Phát Khâu.

Nhất thời, cả hai đều muốn Trần Hạo trổ tài một phen, cho mọi người mở rộng tầm mắt.

Thực ra Trần Hạo sớm đã biết, cổ mộ thật sự của đại tướng quân thời Nguyên nằm ở ngay lối vào núi Bình Sơn.

Bất kể là nghi trủng đã phát hiện trước đó, hay là Vô Lượng Điện sẽ phát hiện sau khi đào thông đạo từ chân núi, tất cả đều chỉ là nghi trủng do chủ mộ bày ra mà thôi.

Nhưng Trần Hạo chắc chắn sẽ không nói cho mọi người biết bây giờ, rằng chủ mộ thật sự nằm ở lối vào núi Bình Sơn.

Nguyên nhân đơn giản, trong nghi trủng dẫn đến Vô Lượng Điện kia, không chỉ có rất nhiều minh khí vàng bạc châu báu, mà còn có một lượng lớn bẫy rất độc.

Lục Sí Phi Thiên Ngô Công vốn dĩ phải xuất hiện trong Vô Lượng Điện đã bị hắn giết chết ở thiên điện, nhưng những thứ còn lại cũng đáng để khám phá.

Thế là Trần Hạo cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy tôi xin múa rìu qua mắt thợ." Vừa dứt lời, Trần Hạo liền tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Thiên địa tự nhiên, uế khí phân tán, động trung hư huyền, hoảng lãng thái huyền.

Cấp cấp như luật lệnh, Vọng khí thiên nhãn, khai!" Pháp chú niệm xong, hai mắt Trần Hạo liền phủ một lớp kim quang.

Chỉ thấy khi nhìn về phía Bình Sơn, quả nhiên hắn phát hiện ở cửa núi Bình Sơn đang lóe lên một luồng khí vụ màu đen tím dị thường.

Rõ ràng, nơi đó không chỉ là vị trí thực sự của cổ mộ, mà bên trong chắc chắn có đại hung chi vật.

Ngay sau đó, hắn thuận theo đỉnh Bình Sơn, chậm rãi quan sát xuống dưới.

Kết quả là ở chân núi, quả nhiên hắn phát hiện một nơi đang lấp lánh khí vụ màu vàng nhạt.

Trần Hạo chắc chắn một trăm phần trăm, nơi đó chính là cung luyện đan của Bình Sơn, là điện Vô Lượng.

Chính vì bên dưới có giếng luyện đan hàng trăm hàng nghìn năm tuổi, nên vị trí đó tuyệt đối là nơi có phong thủy tốt nhất trong cả ngọn Bình Sơn này.

Ngay lập tức, pháp quyết trong tay Trần Hạo biến đổi, một đạo kim quang từ kiếm chỉ bắn ra, giữa không trung nháy mắt biến thành một con chim sẻ bằng vàng.

Thấy cảnh tượng thần kỳ này, đừng nói là Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai lần đầu tiên chứng kiến, ngay cả ba sư huynh muội Giá Cô

Tiếu đã thấy một lần cũng kinh ngạc không thôi.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Ngọc Lâu huynh, lão La, tôi vừa dùng Vọng khí thuật để thăm dò." "Cổ mộ Bình Sơn rất lớn, bên trong chân núi hẳn là một tòa cổ mộ." "Nhưng tôi cảm thấy, ở chỗ cửa núi cũng có điều khác thường." "Hay là chúng ta cứ bắt đầu thăm dò từ chỗ chân núi trước, nếu bên dưới không có thu hoạch gì, chúng ta lại lên đỉnh núi, thấy sao?" Trần Ngọc Lâu gật đầu nói: "Được, được, nhưng nếu đào từ chân núi, chúng ta nên bắt đầu từ đâu đây?" Biết rõ yếu lĩnh của Vọng khí thuật, Giá Cô Tiếu cười nói: "Trần huynh không thấy con chim sẻ vàng mà Trần sư đệ dùng đạo pháp huyễn hóa ra sao?" "Mọi người chỉ cần đi theo con chim sẻ vàng đó là có thể tìm được nơi thích hợp nhất để đào đạo động." Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai cùng đám thuộc hạ đều kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Trần Ngọc Lâu hiểu rất rõ, hai phái Mạc Kim và Phát Khâu dùng phong thủy kỳ thuật để tìm mộ, ít nhất cũng có lý luận phong thủy kham dư làm cơ sở.

Còn phương pháp Biện Long của phái Văn Sơn thì lại dùng thính giác siêu cường nhạy bén để tìm kiếm động huyệt trong núi từ các loại tiếng vọng.

Nhưng Vọng khí thuật của phái Bàn Sơn lại là bí thuật của đạo gia đích thực, hoàn toàn không có dấu vết nào để lần theo cả!

Nhưng La Lão Oai thì khác, lão ta chẳng quan tâm các nhà các phái có những tuyệt kỹ khác nhau ra sao.

Lão chỉ biết cái gì có thể tìm ra cổ mộ, có thể lấy được vàng bạc châu báu, còn lại đều không quan trọng.

Lão bèn cười ha hả nói: "Nếu đã vậy, chúng ta mau theo con chim sẻ vàng nhỏ này đi tìm chỗ đào động thôi!" Trần Ngọc Lâu chắp tay

nói: “Hôm nay tại hạ đã được mở rộng tầm mắt.” “Vậy phiền Trần huynh thi triển bí pháp, dẫn chúng ta đi tìm cổ mộ.” Ngay sau đó, Trần Hạo liền thúc giục pháp quyết, dẫn mọi người đi theo con chim sẻ vàng về phía chân núi Bình Sơn.

Hồng Cô vừa đi vừa len lén đánh giá Trần Hạo tuấn tú, trên mặt mang theo vài phần ửng hồng.

Trần Ngọc Lâu tự nhiên cũng phát hiện sự thay đổi của Hồng Cô, nhưng cảm thấy không có gì to tát nên cũng không đi quản chuyện bao đồng.

Sau một hồi vòng vèo, mọi người đi theo con chim sẻ vàng hơn một giờ đồng hồ nữa, cuối cùng cũng đến được chân núi Bình Sơn.

Nhưng một con sông xanh biếc đã chặn mất đường đi của họ.

Trần Hạo biết đây là lúc để phái Tá Lĩnh thể hiện bản lĩnh, bèn nói: “Ngọc Lâu huynh, muốn tìm lối vào cổ mộ Bình Sơn, phải vượt qua con sông lớn này.” “Chắc hẳn, quý phái có cách để nhiều người chúng ta đều an toàn qua sông chứ?” Thấy Trần Hạo lại cho phái Tá Lĩnh cơ hội thể hiện, Trần Ngọc Lâu trong lòng vô cùng thoải mái.

Chương 180

Lão cười nói: "Chuyện nhỏ thôi, cứ để thuộc hạ của tôi lo." Nói rồi lão khẽ phất tay, Hồng Cô liền hô với đám Tá Lĩnh Lực Sĩ: "Mọi người, kết bè!" Một tiếng lệnh hạ xuống, đông đảo Tá Lĩnh Lực Sĩ liền gỡ thang Ngô công quải sơn và thuẫn cỏ chín lớp sau lưng xuống.

Chưa đầy một lát, mười mấy chiếc bè tre khổng lồ rộng chừng ba mét, dài khoảng mười mấy mét đã nổi trên bờ sông.

Trần Hạo khâm phục nói: "Ngọc Lâu huynh, quý phái quả nhiên thủ đoạn cao minh." "Thang Ngô công quải sơn và thuẫn cỏ chín lớp bằng tre lại có thể kết thành bè tre chắc chắn và hữu dụng như vậy, phái Liệt Hải chúng tôi quả thực còn kém xa." Trần Ngọc Lâu cười lớn nói: "Trần huynh quá khen rồi, chỉ là chút tiểu đạo thôi, so với Vọng khí thuật của quý phái thì còn kém xa lắm." Giá Cô Tiếu lắc đầu nói: "Không phải vậy." "Bất kể là Mạc Kim, Phát Khâu, hay Bàn Sơn và Liệt Hải chúng tôi, đều chỉ hợp tác với số ít người để xuống mộ, những phương pháp hợp tác quy mô lớn như của phái Tá Lĩnh, chúng tôi lại vô cùng thiếu sót." Thấy hai vị khôi thủ của các môn phái đồng đạo đều tán thưởng như vậy, Trần Ngọc Lâu trong lòng sướng rơn.

Lão cười nói: "Được rồi các vị, bè tre đã kết xong, chúng ta mau qua sông thôi!" Ngay sau đó, bốn vị đại lão lên một chiếc bè tre trước, các Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính khác cũng lần lượt nhảy lên những chiếc bè còn lại.

Đương nhiên, muốn vận chuyển mấy trăm người qua sông một lúc là không thể.

Nhưng những người còn lại hoàn toàn có thể đợi bè tre qua lại đưa đón.

Sau hơn nửa giờ, Trần Hạo và bốn vị đại lão, dẫn theo khoảng hai trăm người, đi đầu ngồi bè tre, theo sau con chim sẻ vàng tiến vào một hang động khổng lồ ở hạ lưu sông.

Hoa Mã Quải sai thuộc hạ mau chóng chèo bè quay lại đón những huynh đệ còn lại.

Bên này, Trần Hạo và những người khác theo con chim sẻ vàng đến một nơi ẩm ướt, tối tăm ở đáy động.

Giá Cô Tiếu dùng kinh nghiệm quan sát một hồi rồi nói: "Nơi này quả nhiên là chỗ thích hợp nhất để đào đạo động." "Nếu tôi không nhìn lầm, bên dưới chắc chắn có một không gian dưới lòng đất khổng lồ." Nghe vậy, La Lão Oai định gọi huynh đệ trong doanh công binh bắt đầu đào bới, nhưng Trần Hạo lại ngăn cản: "Lão La không cần phí sức, có Giá Cô Tiếu huynh đệ, khôi thủ đương đại của Bàn Sơn ở đây, chúng ta sao không ngồi mát ăn bát vàng chứ?" Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi: "Ồ!" "Không biết Giá Cô Tiếu huynh đệ có cao kiến gì?" "Chẳng lẽ…" Không đợi Giá Cô Tiếu trả lời, Trần Hạo cười nói: "Phái Bàn Sơn nổi danh giang hồ với thuật Phân Sơn Giáp." "Phân Sơn Quật Tử Giáp chính là phương pháp tốt nhất để đào đạo động." Giá Cô Tiếu khiêm tốn nói: "Trần sư đệ quá khen rồi, phái Liệt Hải không chỉ dung hợp pháp thuật của các phái đạo gia, kỳ thuật Tây Vực, mà còn kế thừa cả thuật Phân Sơn Giáp của Bàn Sơn, ta sao dám múa rìu qua mắt thợ chứ." Trần Hạo cười nói: "Giá Cô Tiếu huynh đệ khiêm tốn rồi." "Phái Liệt Hải chúng tôi tuy có kế thừa thuật Phân Sơn Giáp của Bàn Sơn, nhưng Phân Sơn Quật Tử Giáp thì tôi chưa từng thuần dưỡng." "Cho nên, xin mời Giá Cô Tiếu huynh đệ ra tay." Thực ra lý do Trần Hạo nhất định muốn Giá Cô Tiếu ra tay, một là vì hắn thực sự không có tê tê đã được thuần dưỡng.

Hai là, hắn cũng lười động tay đào động.

Tuy nhân thủ của Tá Lĩnh và quân phiệt không ít, nhưng để họ đào một cái động lớn thì chậm hơn nhiều so với Phân Sơn Quật Tử Giáp đã được thuần dưỡng.

Thấy vậy, Giá Cô Tiếu cười nói: "Nếu đã vậy, tại hạ xin múa rìu qua mắt thợ." Lời vừa dứt, Lão Dương Nhân đã lấy chiếc hộp gỗ khổng lồ sau lưng xuống.

Chỉ thấy Lão Dương Nhân đặt chiếc hộp gỗ lớn xuống đất, Hoa Linh liền tiến lên mở hộp.

Trong nháy mắt, một con tê tê khổng lồ cuộn tròn, toàn thân phủ vảy màu nâu sẫm xuất hiện trước mắt mọi người.

Điều thú vị nhất là trên bụng con tê tê lớn còn có một con tê tê nhỏ cũng cuộn tròn lại.

Hoa Linh đặt hai sinh vật nhỏ xuống đất, một lớn một nhỏ hai con tê tê duỗi thẳng người ra.

Hoa Linh lấy ra một ống tre nhỏ, mở nắp đổ thức ăn bên trong cho hai con tê tê ăn, sau đó con tê tê nhỏ vui vẻ chạy loạn khắp nơi.

Cảnh tượng này khiến Hồng Cô kinh hãi lùi lại mấy bước, ngược lại A Ninh và Tô Nan lại không hề sợ hãi sinh vật nhỏ này, hai cô còn ngồi xổm xuống thử dùng tay vuốt ve con tê tê nhỏ.

Giá Cô Tiếu nói: "Mọi người đừng sợ, huyệt vị của chúng đều đã bị vòng đồng khóa lại." "Dù có sức xuyên núi, cũng khó mà thoát ra được." Nhìn hai con tê tê hoạt bát, Trần Ngọc Lâu cảm thán: "Phân Sơn Quật Tử Giáp của Bàn Sơn đã vang danh trên giang hồ từ lâu." "Nhưng trước đây vẫn chưa có duyên kết giao với môn nhân phái Bàn Sơn, nên tại hạ thực sự chưa từng tận mắt chứng kiến Phân Sơn Quật Tử Giáp." "Hôm nay may mắn được tận mắt chứng kiến bí bảo của phái Bàn Sơn, Phân Sơn Quật Tử Giáp, tại hạ quả thực vinh hạnh

vô cùng!" La Lão Oai thì tò mò hỏi: "Này Trần tổng bả đầu, lẽ nào hai con vật sống này lại có thể đào thông lối vào cổ mộ cho chúng ta sao?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Chính xác phải gọi là Xuyên sơn huyệt lăng giáp." "Đây là thuật thuần dưỡng thú do tổ tiên phái Bàn Sơn truyền lại, chuyên dùng để đào đạo động, đào hang hốc." "Có thứ này, chúng ta có thể ung dung tự tại chờ đợi rồi." Nghe Trần Hạo giới thiệu, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đều vô cùng kinh ngạc.

Ngược lại, Giá Cô Tiếu lại tò mò hỏi: "Trần sư đệ, phái Liệt Hải đã kế thừa thuật Phân Sơn Giáp của Bàn Sơn, vì sao lại không có Xuyên sơn huyệt lăng giáp?" Trần Hạo bịa chuyện: "Hết cách thôi, phái Liệt Hải chúng tôi chủ yếu thường xuyên qua lại các cổ mộ dưới đáy biển, sông ngòi." "Khi đổ đấu trên đất liền, cũng sẽ cùng người quen hợp tác, nên tôi cũng lười nuôi Xuyên sơn huyệt lăng giáp." "Quan trọng nhất là, tôi thấy mang theo một con Xuyên sơn huyệt lăng giáp sống quá phiền phức." Nghe Trần Hạo trả lời, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai tấm tắc khen lạ, còn ba sư huynh muội Giá Cô Tiếu lại không ngừng đảo mắt.

Trong lòng ba người họ, lại dán thêm cho Trần Hạo một cái mác 'tên lười bẩm sinh'.

Hồng Cô thấy Trần Hạo thần bí như vậy, cố ý tìm chuyện chọc ngoáy: "Hai con vật nhỏ này là tuyệt kỹ của phái Bàn Sơn à?" "Huống hồ phái Liệt Hải các người đến Xuyên sơn quật tử giáp cũng không có, có gì mà đắc ý chứ!" Trần Hạo căn bản không thèm để ý, ra vẻ không quan tâm, không ngừng nói chuyện với A Ninh và Tô Nan đang đùa giỡn với hai con tê tê.

Thấy người ta không thèm để ý mình, Hồng Cô tức đến đỏ mặt.

Đồng thời, trong lòng cô lại vô cùng hâm mộ A Ninh và Tô Nan, những người luôn được ở bên cạnh Trần Hạo.

Ngược lại Lão Dương Nhân lại cười ha hả: "Đừng vội, lát nữa có trò hay xem rồi." Giá Cô Tiếu cũng tiếp lời: "Bàn Sơn trước nay đều dùng Phân Sơn Quật Tử Giáp để đào đạo động, trong nghề gọi là Tam Đinh Tứ Giáp." Hồng Cô không phục nói: "Tôi ở Thường Thắng Sơn cũng đã nhiều năm, chưa từng nghe nói đến Tam Đinh Tứ Giáp." Lúc này, Trần Hạo cuối cùng cũng có cơ hội đáp trả, hắn trêu chọc nói: "Đó là vì cô kiến thức nông cạn thôi." "Xuyên sơn huyệt lăng giáp là dị vật thế gian, tuy hình dáng giống hệt tê tê, nhưng thực tế hai loại này có sự khác biệt rất lớn." "Hơn hai ngàn năm trước, đã có đạo mộ tặc thuần phục tê tê, thông qua việc cho ăn dược liệu tinh chất, khiến móng vuốt của chúng phát triển vượt trội." "Qua quá trình thuần dưỡng lâu dài, nó có thể trở thành vũ khí sắc bén để đào mộ, cổ nhân gọi là Xuyên sơn huyệt lăng giáp." "Cổ mộ thời đó, đa số đều là mộ đất hình đồi úp, dù bên trong không có địa cung minh điện, nội bộ cũng đa phần là quách gỗ, dùng từng lớp gỗ xếp thành hình thế hoàng tràng đề thấu." (Hoàng tràng đề thấu: "Hoàng tràng" chỉ những khúc gỗ bách lõi vàng xếp chồng bên ngoài quan quách.

"Đề thấu" chỉ đầu các khúc gỗ đều hướng vào trong, ý chỉ kết cấu khung hình được xếp bằng gỗ bách xung quanh quách thất trong lăng tẩm đế vương thời Tây Hán.) "Mộ hoàn toàn dùng gạch không nhiều, cũng ít có lăng mộ lớn dựa vào núi để ẩn giấu, những gò đất thông thường căn bản không thể ngăn cản được móng vuốt sắc bén của Xuyên sơn huyệt lăng giáp." "Sau này, việc mai táng dần dần hấp thụ kinh nghiệm chống trộm, vật liệu đá ngày càng lớn, độ kiên cố cũng theo đó tăng lên, các khe hở còn được đổ đồng sắt nóng chảy vào, khiến Xuyên sơn huyệt lăng giáp dần mất đi đất dụng võ." "Nhưng đối với những ngôi mộ thông thường ở khu vực Tương Kiềm ẩm ướt lạnh lẽo, nó vẫn có thể phát huy tác dụng rất lớn." "Cổ thuật Xuyên sơn huyệt lăng giáp đã thất truyền từ thời Đường, trên thế gian ngày nay, chỉ có Bàn Sơn Đạo Nhân mới biết cách sai khiến, đây luôn là

pháp môn tuyệt mật trong Bàn Sơn thuật." "Xuyên sơn huyệt lăng giáp là một trong tứ giáp.

Rời khỏi Tương Kiềm hai tháng, thuật này sẽ không thể thi triển được." "Nhưng phái Bàn Sơn tùy cơ ứng biến, có thể sử dụng một loại Phân Sơn Quật Tử Giáp khác." "Bàn Sơn 'thiết' tự quyết!" Giá Cô Tiếu lệnh cho Hoa Linh lấy ra mấy ống tre, bên trong chứa đầy kiến đầu đỏ, nặng đến mấy cân.

Trước tiên, anh ta cho hai con Xuyên sơn huyệt lăng giáp ăn no một nửa, rồi đặt chúng ở chân núi, dùng một loại dược liệu rải vào nơi Trần Hạo đã chỉ định, thúc giục chúng đào bới đất đá ở đó.

Xuyên sơn huyệt lăng giáp là loại động vật hễ thấy núi là đào, đặc biệt thích đất đá có âm khí nặng gần mộ phần.

Chỉ thấy con có thân hình nhỏ hơn ở phía trước, thân mình cong lại, lắc bộ giáp sau lưng một cái, móng vuốt vung lên nhanh đến mức khiến người ta hoa cả mắt, đào đất cứng như đào đậu hũ nát, dễ dàng xuyên đất đào núi.

Lão Dương Nhân thì giữ chặt con Xuyên sơn huyệt lăng giáp có thân hình to lớn hơn, buộc một sợi xích vào vòng đồng trên người nó, khiến nó khó mà cùng con kia chui vào trong núi.

Hai con này như hình với bóng, giữ được một con thì không sợ con kia đi lệch hướng, hoặc bỏ trốn giữa chừng.

Chỉ cần rút ngắn sợi xích, cố ý khiến con lớn sốt ruột quay vòng tại chỗ, làm cho đường hầm đã đào ngày càng rộng ra.

Đám người Tá Lĩnh tuy cũng là dân đổ đấu lão làng, nhưng làm sao từng thấy thủ đoạn này, ai nấy đều nhìn đến sững sờ.

Hóa ra hai con Xuyên sơn huyệt lăng giáp có thân hình khác nhau lại là một cặp đôi hoàn hảo, một con đào đường hầm dọc ngang, con

còn lại mở rộng đường kính của hang động.

Tốc độ đào đất xuyên núi nhanh đến mức người thường khó có thể tưởng tượng, nếu không tận mắt chứng kiến, làm sao tin được lại có kỳ thuật như vậy.

Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và những người khác cũng đều tấm tắc khen ngợi.

Ngay cả Trần Hạo cũng không thể không khâm phục, Xuyên sơn huyệt lăng giáp quả thực là 'thần khí' đào đạo động!

Hắn thậm chí còn thầm nghĩ, hay là mình cũng nên đổi một cặp Xuyên sơn huyệt lăng giáp từ hệ thống ra chơi thử.

Con đường hầm được Xuyên sơn huyệt lăng giáp đào ra, rộng đủ cho một người đi vào, góc độ song song với mặt đất, cắt ngang thẳng vào từ chân núi dốc, khoảng cách đến địa cung phía sau úng thành cũng không gần.

Tuy hai con giáp thần dị tinh anh, nhưng muốn đào thẳng đến trung cung cũng thực sự cần tốn không ít công sức.

Mãi đến khi trời sắp tối, Lão Dương Nhân mới từ trong đạo động chui ra, hai con Xuyên sơn huyệt lăng giáp cũng bị kéo ra theo.

Lão phấn khích hét lên: "Sư huynh, Trần sư huynh, huyệt sơn lăng đã thông, phong sinh thủy khởi!!!" "Phong sinh thủy khởi" là một câu khẩu quyết thường dùng trong giới đạo mộ.

Trần Ngọc Lâu và Giá Cô Tiếu nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra nụ cười.

Nhưng La Lão Oai lại ngây ngô hỏi: "Phong… thủy?" "Trần huynh đệ, tổng bả đầu, Giá Cô Tiếu huynh đệ, câu đó rốt cuộc có ý gì vậy?" "Phong" chỉ không khí trong cổ mộ lưu thông, không có âm khí hôi thối tích tụ.

“Thủy” chỉ “tài” hoặc “minh khí”, có thủy tức là xác thực có minh điện địa cung, Trần Hạo thản nhiên giải thích.

Giá Cô Tiếu nhìn vào trong cửa động một lát, rồi nói: “Các vị, đạo động đã thông, chúng ta vào xem thử đi.” Trần Ngọc Lâu chắp tay: “Phái Bàn Sơn quả nhiên thủ đoạn cao cường, tại hạ thực sự được mở rộng tầm mắt.” “La soái, Trần huynh, chúng ta xuống đấu?” La Lão Oai cười ha hả: “Đã tìm được địa cung, lão tử nhất định phải vào xem có những bảo vật gì!” Trần Hạo gật đầu: “Xuống đấu có thể, nhưng hy vọng Ngọc Lâu huynh và lão La có thể tuân theo kế hoạch chúng ta đã bàn bạc trước đó, xuống đấu theo hình thức tiểu đội tinh nhuệ.” “Nếu không một khi gặp phải bầy ngô công độc trong địa cung, tổn thất sẽ là người của hai vị đấy!” Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, sau lần kinh nghiệm ở nghi trủng, đã vô cùng tin tưởng lời của Trần Hạo.

Vì vậy hai người không nói hai lời, lập tức điểm đủ nhân thủ.

Lần này, tiểu đội tinh nhuệ đi đầu vào địa cung bao gồm: Liệt Hải: Trần Hạo, Tô Nan, A Ninh.

Bàn Sơn: Giá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh.

Chương 181

Tá Lĩnh: Trần Ngọc Lâu, Hồng Cô, Côn Luân và hai Tá Lĩnh Lực Sĩ thân thủ giỏi.

Quân phiệt: La Lão Oai cũng dẫn theo ba binh lính thân thủ giỏi.

Còn Hoa Mã Quải và Dương phó quan thì được để lại bên ngoài thống lĩnh đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính.

Nhóm mười lăm người của Trần Ngọc Lâu lần lượt đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini do Trần Hạo đưa ra.

Điều này khiến ba sư huynh muội Giá Cô Tiếu và thuộc hạ của Trần Ngọc Lâu lại một lần nữa cảm thán trang bị của Trần Hạo thật lợi hại.

Khi mới vào đạo động, đó là một lối đi thấp hẹp, cao rộng chưa đến một mét.

Mười lăm người Trần Hạo đành phải bò về phía trước.

Mãi đến hơn trăm mét sau, đạo động mới có thể chứa một người đứng thẳng đi lại.

Đi được khoảng mấy trăm mét, nhóm Trần Hạo cuối cùng cũng ra khỏi đạo động, tiến vào một hang động khổng lồ bên trong núi.

Không sai, không gian của hang động trong núi này thực sự quá lớn, theo ước tính của Trần Hạo, ít nhất cũng không nhỏ hơn không gian dưới lòng đất của Thần thụ Tần Lĩnh.

Mặc dù đã xem trong phim, nhưng khi tận mắt chứng kiến, hắn vẫn bị chấn động mạnh.

Ba sư huynh muội Giá Cô Tiếu, bốn thuộc hạ của Trần Ngọc Lâu,

và ba binh lính của La Lão Oai đều đội đèn mỏ do Tá Lĩnh cung cấp.

Ngoài Giá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu, những người còn lại cũng đều bị cảnh tượng trong địa cung làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy trong hang động rộng lớn này, sừng sững mấy tòa đại điện Trùng Diêm Hiết Sơn.

Điện vũ cao vút, lầu các nguy nga, phi diêm đấu củng xếp san sát, điêu lương họa đống vừa trang nghiêm vừa túc mục.

Trong ngoài điện đèn đuốc sáng trưng, tầng tầng lớp lớp nhìn không xuể, chiếu rọi khiến gạch vàng ngói xanh càng thêm huy hoàng.

Trong lớp nham thạch của động có khói đá bốc lên, khiến cho cung điện lộng lẫy như thiên hà này khói hương lượn lờ, toát ra một vẻ huyền bí xa xăm khó tả, không khác gì tiên cảnh nhân gian trong động thiên phúc địa.

Nhưng trong lòng núi lại có vẻ âm u lạ thường, lại bị mây khói bao phủ, trông cực kỳ không chân thực, phiêu diêu mờ ảo như ảo ảnh trong nước.

Nguyên nhân là Bình Sơn tuy kiên cố, nhưng do thân núi quanh năm nghiêng lệch, khiến thân núi có nhiều khe nứt lớn nhỏ, chỉ là bên ngoài khó mà nhìn ra.

Mảnh đất phong thủy bảo địa trong lòng núi này, sinh khí dồi dào không dứt, cổ vật cất giấu trong núi lâu ngày vẫn như mới, trong các lầu đài điện các có vạn năm chúc, lưu ly trản, hoàn toàn được bố trí theo tinh cung, phức tạp mà không loạn, khí tượng nghiêm cẩn.

Trần Ngọc Lâu cảm thán: "Thật quá hùng vĩ, quả thực là một tiên cung dưới lòng đất!" La Lão Oai còn tát một cái vào mặt binh lính bên cạnh, rồi vừa khóc vừa cười hỏi: "Lão tử hỏi ngươi có đau không?" Binh lính ôm má uất ức đáp: "Đau ạ!" "Đau?" "Tốt rồi!

Đau chứng tỏ lão tử không nằm mơ!" "Trần huynh đệ, tổng bả đầu, Giá Cô Tiếu huynh đệ, đây… đây có phải là Lăng Tiêu Bảo Điện của Ngọc Hoàng Đại Đế trong truyền thuyết không?" Trần Ngọc Lâu lại nói: "Các vị huynh đệ, nơi này xem ra không giống mộ của người Nguyên." "Ngược lại có vài phần giống…" Giá Cô Tiếu nói thẳng: "Cung điện của đạo quan luyện đan cho hoàng đế tiền triều." "Luyện đan?" "Tiên đan trường sinh bất lão sao?" La Lão Oai vẫn còn ngơ ngác hỏi.

"Trường sinh?" Giá Cô Tiếu khinh thường nói: "Chẳng qua chỉ là một giấc mộng đẹp của hoàng đế mà thôi." "Sau này sơn hà tan vỡ, những tiên cung kim điện này lại trở thành lăng mộ của một vị tướng quân thời Nguyên!" Trần Hạo trêu chọc nói: "Lão La à, nơi này vốn là 'tiên cung' do hoàng gia cổ đại thờ cúng để cất giữ đan dược." "Xem phong cách kiến trúc này, hẳn là được xây dựng từ thời Tần Hán, trong đó nhiều cổ tích niên đại không hoàn toàn giống nhau, nhưng nơi nào cũng toát ra khí tượng hoàng thất." "Những chiếc lưu ly trản kia bên trong đều là vạn năm đăng ngàn năm chúc quý giá, chỉ một chút mồi lửa yếu ớt cũng có thể cháy ngàn năm không tắt." "Cách mấy trăm năm sau, phần lớn đèn đuốc vẫn còn sáng, đặc biệt là những chiếc bát bảo lưu ly trản, vẫn bị ánh nến chiếu rọi lấp lánh." La Lão Oai nghe mà gật đầu lia lịa: "Mở mang tầm mắt, thật sự mở mang tầm mắt!" "Lão La ta hôm nay đúng là Lưu mỗ mỗ vào Đại Quan Viên, ha ha." "...

Mấy món bảo bối bên trong chắc là đáng giá lắm nhỉ?!" Trần Ngọc Lâu cảm thán: "Cung điện xa hoa tráng lệ như vậy, ta cũng là lần đầu tiên trong đời được thấy." "Trần huynh đệ, Giá Cô Tiếu huynh đệ, các vị thấy nơi này có cơ quan cạm bẫy không?" Giá Cô Tiếu quan sát xung quanh một lúc rồi nói: "Nơi này hẳn là không có cạm bẫy của hư mộ nghi trủng, nhưng vẫn phải cẩn thận hơn." Trần

Hạo thản nhiên cười: “Tiểu đội chúng ta đi đầu, chính là để giải quyết trước các cơ quan cạm bẫy trong mộ.” “Đợi khi quét sạch mọi chướng ngại ở đây, thuộc hạ của Ngọc Lâu huynh và lão La cũng có thể an toàn vào vận chuyển vàng bạc châu báu rồi.” “Theo ý tôi, chúng ta tốt nhất nên thử thăm dò xem nơi này có bầy độc trùng như ngô công độc hay không.” “Nếu không có, dù có cơ quan cạm bẫy, chúng ta cũng dễ đối phó hơn nhiều.” Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đều gật đầu tán thành, nhưng trong lòng Trần Hạo lại hiểu rõ.

Nguy hiểm khác không nói, chỉ riêng bầy ngô công độc ở đây cũng đủ để hắn cày một đợt điểm thưởng ra trò rồi!

Sau đó, tiểu đội tinh nhuệ mười lăm người của Trần Hạo bắt đầu chậm rãi tiến về phía ‘tiên cung’.

Vừa đi đến con đường bằng phẳng lát gạch đá trước cung điện, La Lão Oai liền ghé sát vào một chiếc đèn được khắc từ đá nguyên khối, xem xét không ngừng.

“Trần huynh đệ, Trần huynh đệ, mau xem, đây là…” Trần Hạo thản nhiên cười: “Gọi là Bát bảo lưu ly trản.” La Lão Oai gật đầu: “Thứ này chắc chắn rất đáng tiền phải không?” Trần Ngọc Lâu gật đầu: “Đương nhiên rồi.” La Lão Oai vừa nghe, lòng như có cỏ mọc, lập tức ra lệnh cho binh lính dưới quyền gỡ Bát bảo lưu ly trản xuống.

Trần Hạo ngăn lại: “Lão La đừng vội.” “Cứ để đó dùng để chiếu sáng, đợi khi tất cả nguy hiểm ở đây được giải trừ, vàng bạc châu báu bên trong cũng được dọn đi hết, lúc đó dỡ đi cũng không muộn.” La Lão Oai cười hắc hắc: “Được rồi.” Đợi cả nhóm mười lăm người cẩn thận đi qua con đường lát gạch đá đó, họ đã đến vị trí những cột đá khổng lồ xung quanh cung điện.

Nơi đây diện tích không nhỏ hơn quảng trường lúc nãy, chỉ là

những cột đá này được điêu khắc từ cự thạch, mỗi cột thô hơn hai mét, cắm thẳng lên đỉnh động, trên đó còn khảm đủ loại bảo thạch.

Không đợi La Lão Oai chạy đến xem xét kỹ những cột đá khổng lồ, Trần Hạo còn không cần biết tình tiết phim, đã dựa vào đặc tính của huyết mạch Thanh Long cảm giác được xung quanh có rất nhiều bầy ngô công độc.

Hắn bèn nói: "Mọi người cẩn thận, nếu tôi không đoán sai, nơi này hẳn là có ngô công độc!" Trước đó ở thiên điện trong sơn cốc, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và Giá Cô Tiếu đã chứng kiến sự đáng sợ của bầy ngô công độc.

Trần Ngọc Lâu hỏi: "Không biết Trần huynh đệ định đối phó với đám ngô công độc này như thế nào?" Trần Hạo ung dung đáp: "Phiền thuộc hạ của Ngọc Lâu huynh và lão La, dùng vôi bột chúng ta mang theo, ở lối vào chỗ các cột đá khổng lồ, rắc ra một dải cách ly rộng hai mét." "Các vị hãy ở lại sau dải cách ly, đợi tôi dẫn dụ toàn bộ bầy ngô công độc ra rồi diệt sạch một lượt, chúng ta sẽ tiếp tục tiến lên dò đường." Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai tự nhiên không có dị nghị, hai Tá Lĩnh Lực Sĩ và ba binh lính trực tiếp đặt túi lớn sau lưng xuống, theo vị trí Trần Hạo chỉ, bắt đầu rải vôi bột cách ly.

A Ninh và Tô Nan thì lần lượt từ trong ba lô lấy ra các linh kiện của súng phun lửa mini, bắt đầu lắp ráp một cách thành thạo.

Trần Hạo thì từ trong ba lô lấy ra một loại trung dược được đặc chế, mục đích chỉ có một, đó là hấp dẫn tất cả ngô công độc đến một chỗ, tiêu diệt gọn!

Nhìn hai cô gái nhanh chóng lắp ráp xong súng phun lửa mini, Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi: "Trần huynh, không biết đây là vật gì?" "Chẳng lẽ lại là một loại bảo bối thần kỳ nào đó của phái Liệt Hải?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Gọi là súng phun lửa, công dụng có thể phun ra

ngọn lửa dài mấy mét." "Lát nữa sau khi tập trung đám độc trùng lại một chỗ, tôi sẽ dùng thứ này để thiêu chết chúng." Giá Cô Tiếu cảm thán: "Không ngờ phái Liệt Hải có thể chế tạo ra khí cụ cao minh như vậy, thực sự khiến tại hạ bội phục." Trần Hạo lắc đầu: "Cái này không phải do phái Liệt Hải chúng tôi nghiên cứu ra, mà là vũ khí chiến tranh do các cường quốc hải ngoại chế tạo." "Phái Liệt Hải chúng tôi chỉ làm được một việc, là thu nhỏ kích thước khổng lồ ban đầu của nó xuống mức độ hiện tại." La Lão Oai khâm phục nói: "Chỉ cải tạo thôi cũng đã là vô cùng khó được rồi." "Lát nữa, lão La ta phải xem cho kỹ uy lực của cái súng phun lửa này mới được." Bên cạnh, Tô Nan và A Ninh nghe vậy đều mím môi nén cười.

Trong lòng hai cô thầm nghĩ, phái Liệt Hải thu nhỏ thể tích súng phun lửa cái gì chứ, đây chẳng phải là súng phun lửa mini mang từ thế giới Đạo Mộ đến sao.

Tên Trần Hạo này bình thường thì cao lãnh, nhưng hễ nói xạo thì đúng là không phải dạng vừa.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu khó hiểu hỏi: "Trần huynh, không phải huynh có loại đạo pháp có thể phóng ra hỏa long sao?" "Tại sao bây giờ lại phải dùng loại vũ khí của người Tây này?" Không đợi Trần Hạo trả lời, Giá Cô Tiếu bên cạnh đã tiếp lời: "Trần huynh có điều không biết, bất kể là loại đạo pháp nào, khi thi triển đều sẽ tiêu hao lượng lớn pháp lực, đặc biệt là loại đạo pháp uy lực kinh người như của Trần sư đệ, pháp lực tiêu hao càng kinh khủng hơn." "Theo ta thấy, Trần sư đệ nhất định là vì muốn tránh tiêu hao pháp lực, nên mới mượn sức của ngoại vật này." Trần Hạo không nói gì, Giá Cô Tiếu đã nói trúng tim đen.

Mặc dù với pháp lực hiện tại của hắn, liên tục phóng năm sáu cái Phong Hỏa Lệnh cũng không đến nỗi hao hết pháp lực.

Nhưng có công cụ tiện lợi như vậy, Trần Hạo mới không ngốc đến mức dùng pháp lực để cày cuốc!

Vì vậy Trần Hạo thản nhiên cười: "Giá Cô Tiếu huynh đệ nói rất có lý, tôi chính là có ý định này." Mọi người bên cạnh đều gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Lúc này, Côn Luân dẫn theo hai Tá Lĩnh Lực Sĩ và ba binh lính quay lại báo cáo.

Một Tá Lĩnh Lực Sĩ nói: "Tổng bả đầu, Trần thiên sư, Giá Cô Tiếu khôi thủ, La soái, dải vôi bột cách ly đã rải xong, bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Trần Ngọc Lâu ba người đều không nói gì, chỉ nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo ung dung nói: "Theo Ngọc Lâu huynh và lão La, nấp bên ngoài lối vào hành lang cột đá, rồi dùng vôi bột rắc thêm một vòng bên ngoài, để phòng vạn nhất." Nói rồi, hắn đi đến trước dải cách ly, vung tay ném gói bột trung dược đã pha chế vào giữa khoảng đất trống.

A Ninh và Tô Nan đưa súng phun lửa mini đã lắp ráp xong cho Trần Hạo rồi đứng sau lưng hắn.

Chỉ trong nháy mắt, từ trên những cột đá khổng lồ kia, vô số ngô công độc bò xuống chi chít.

Tiếng 'sa sa' dày đặc lập tức khiến La Lão Oai và những người khác cảm thấy một trận khó chịu.

Trong chốc lát, một lượng lớn ngô công độc đã chất thành một lớp dày trên khoảng đất trống trung tâm.

Trần Ngọc Lâu ngạc nhiên hỏi: "Trần huynh, tôi thấy đám ngô công đó đã ra nhiều như vậy rồi, sao huynh còn chưa ra tay?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Không vội." "Nếu tôi ra tay bây giờ, khó đảm bảo những con ngô công chưa ra sẽ quay về hang ổ." "Đợi một lát

nữa tất cả chúng đều bò ra, tôi sẽ tiễn chúng thành tro bụi một thể!" Hơn một lát sau, Trần Hạo thấy trên vách đá hang động xung quanh không còn ngô công xuất hiện, những con ngô công trên các cột đá khổng lồ cũng đã tập trung hết ở giữa khoảng đất trống.

Trần Hạo ôm lấy khẩu súng phun lửa mini, cười thầm: "Hôm nay, tiểu gia ta phải cày một đợt điểm thưởng ra trò mới được!" Nói rồi, Trần Hạo nhấn nút của súng phun lửa mini.

Chương 182

"Ầm!!!" Trong khoảnh khắc Trần Hạo nhấn nút súng phun lửa mini, một ngọn lửa rực cháy dày một thước, dài mấy mét phun ra.

Trong nháy mắt, đám ngô công độc vây quanh rìa ngoài của khoảng đất trống đã bị quét sạch một mảng lớn.

Lượng lớn ngô công độc tập trung ở trung tâm khoảng đất trống dường như bị kinh động, điên cuồng lao về phía lối vào.

Thấy cảnh tượng này, Trần Ngọc Lâu và những người khác đứng phía sau tim đều treo lên cổ họng, chỉ sợ Trần Hạo có sơ suất gì.

Nhưng khi đám ngô công độc đó lao vào dải vôi bột cách ly được hơn nửa mét thì không dám tiến lên nữa.

Mặc dù vôi bột vốn có tác dụng khắc chế và xua đuổi ngô công độc, nhưng hiệu quả cũng không đến mức lớn như vậy.

Chẳng qua là khi Trần Hạo bảo thuộc hạ của Trần Ngọc Lâu chuẩn bị vôi bột, hắn đã đưa một gói bột thảo dược đặc chế, để Tá Lĩnh Lực Sĩ cho vào trộn đều.

Vì vậy, dải vôi bột rộng chưa đến hai mét này mới có hiệu quả rõ rệt như vậy.

Trần Hạo rất tự tin vào kế hoạch của mình, nên chỉ lo thiêu đốt những con ngô công ở vòng ngoài cùng, để đảm bảo cắt đứt đường lui của chúng.

Còn những con ngô công đang xông tới, hắn căn bản không thèm liếc mắt nhìn.

Trong chốc lát, phía sau thì bị lửa thiêu, phía trước thì bị bột thảo dược vôi cản đường, lượng lớn ngô công độc cứ thế bị vây cứng

trong khoảng đất trống trước đan tháp.

Tuy rằng rất nhiều ngô công độc bị thiêu thành tro bụi, khiến cho cả không trung phía trên đan tháp đều lơ lửng khói độc màu đen.

Nhưng Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và những người khác đều đang đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini!

Bất kể thiêu chết bao nhiêu ngô công độc, bốc lên bao nhiêu khói đen có độc, họ cũng đều bình an vô sự.

Thấy cảnh tượng này, La Lão Oai không nhịn được cười ha hả.

Xem bộ dạng đó, cứ như thể sắp có thể mang đi hết vàng bạc châu báu trong cung điện vậy.

Trong thức hải của Trần Hạo, âm thanh thông báo cũng đang điên cuồng tràn ngập.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con ngô công độc, nhận được 0.2 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con ngô công độc, nhận được 0.2 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con ngô công độc, nhận được 0.2 điểm thưởng.]" "[Đinh!...]" Nhưng lúc này Trần Hạo đang cày điểm say sưa, làm gì có thời gian quản đến âm thanh thông báo của hệ thống!

Ngược lại, Trần Ngọc Lâu, Giá Cô Tiếu, và La Lão Oai cùng hơn mười người khác đều xem với vẻ hứng khởi.

A Ninh và Tô Nan vì đã sớm thấy nhiều cảnh tượng như vậy nên hai cô đã quen không thấy lạ.

Kết quả là hai cô nương này lại hay, ngồi cạnh nhau sau lưng Trần

Hạo, lấy ra một bộ bài poker để chơi.

Thời gian trôi qua nhanh chóng trong quá trình Trần Hạo điên cuồng thiêu đốt ngô công, Giá Cô Tiếu, La Lão Oai xem náo nhiệt, và A Ninh, Tô Nan chơi bài, khiến Trần Hạo lúc rảnh rỗi quay đầu lại nhìn một cái cũng phải cạn lời.

Trong nháy mắt, hơn nửa giờ đã trôi qua.

Khi Trần Hạo dùng hết đúng ba bình nhiên liệu, bầy ngô công độc khổng lồ cũng đã bị thiêu thành tro bụi.

Hắn vứt hết các bình nhiên liệu đã dùng sang một bên, còn khẩu súng phun lửa mini thì trực tiếp thu vào ba lô (không gian trữ vật).

Sau đó, khi vừa định gọi A Ninh và Tô Nan đừng chơi bài nữa thì mới phát hiện, không biết từ lúc nào Hồng Cô và Hoa Linh cũng đã chạy đến chơi cùng hai người họ.

Cạn lời đến cực điểm, Trần Hạo nói với mọi người: "Ngọc Lâu huynh, Giá Cô Tiếu huynh đệ, lão La, ngô công độc đã bị tiêu diệt sạch, chúng ta có thể chuẩn bị tiếp tục dò đường." La Lão Oai phấn khích hô: "Tốt, tôi sẽ cho huynh đệ thuộc hạ vào dọn sạch đồ đạc bên trong ra ngoài." Trần Hạo vội ngăn lại: "Lão La đừng vội, trước tiên hãy để binh lính của ông và Tá Lĩnh Lực Sĩ của Ngọc Lâu huynh dựng cầu thang dây ở dưới núi, và cố gắng mở rộng đạo động." "Như vậy, thuộc hạ của hai vị không chỉ tiện vận chuyển vàng bạc châu báu xuống núi, mà còn có thể khiến khói độc ở đây nhanh chóng tan đi." "Nếu không, ngoài mười lăm người chúng ta có mặt nạ phòng độc, những người khác không thể vào được đâu!" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai vội vàng cử người ra ngoài sắp xếp việc này.

Ngay sau đó Hồng Cô hỏi: "Trần Hạo, vậy chúng ta ở đây làm gì?" Trần Hạo nói: "Hai binh lính của lão La và hai Tá Lĩnh Lực Sĩ của Ngọc Lâu huynh, mau chóng rắc vôi bột lên tất cả những nơi chúng ta

thấy được." "Tuy bầy ngô công độc đã bị tiêu diệt, nhưng cũng phải đề phòng vạn nhất chứ." Trần Ngọc Lâu vội ra lệnh cho Côn Luân dẫn theo một Tá Lĩnh Lực Sĩ khác, cùng hai binh lính còn lại, xách túi vôi bột bắt đầu rải khắp mặt đất hang động.

Cuối cùng, Trần Hạo thấy tốc độ của bốn người quá chậm, liền đưa mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini của Tô Nan, A Ninh cho Hoa Linh, bảo cô ra ngoài gọi thêm ba người vào giúp.

Thấy vậy, Lão Dương Nhân và Hồng Cô cũng đều đi giúp rắc vôi bột.

Vốn dĩ Giá Cô Tiếu cũng định đi giúp, nhưng Trần Ngọc Lâu đã kéo lại: "Giá Cô Tiếu huynh đệ, dù sao cũng là khôi thủ Bàn Sơn, công việc nặng nhọc như vậy, sao lại phải tự mình ra tay chứ?" Trần Hạo cũng cười nói: "Giá Cô Tiếu huynh đệ không cần vội, bên này cứ để họ rắc vôi bột trước, mấy người chúng ta vào trong dò đường trước, như vậy sẽ không làm lỡ thời gian." Thế là, Trần Hạo dẫn theo A Ninh, Tô Nan; Giá Cô Tiếu dẫn theo Lão Dương Nhân và Hoa Linh vừa quay lại; Trần Ngọc Lâu gọi Hồng Cô và Côn Luân về; La Lão Oai dẫn theo một binh lính thân thủ tốt nhất.

Một nhóm mười một người liền tiếp tục đi vào trong tìm kiếm.

Còn ở khoảng đất trống bên ngoài, để lại bảy Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính có trang bị phòng độc, khổ sở rắc vôi bột khắp nơi.

Trần Hạo vừa đi vừa lấy ra súng phun lửa mini, lại lắp thêm một bình nhiên liệu.

Trong lòng hắn thầm cảm thán, không sai, vừa rồi một trận điên cuồng farm 'quái', đã thiêu chết hơn hai vạn tám ngàn con ngô công độc.

Điểm thưởng cũng tăng thêm hơn 5600, khiến điểm thưởng của

Trần Hạo đạt đến con số kinh người là 15060!

Trần Hạo tin rằng, chỉ cần hoàn thành xong kịch tình Nộ Tình Tương Tây, hắn có thể gom đủ ba vạn điểm thưởng, để đổi lấy thức thứ ba của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh!

Lúc này, Trần Ngọc Lâu khó hiểu hỏi: "Trần huynh, lại lấy súng phun lửa ra làm gì?" "Chẳng lẽ nơi này vẫn còn ngô công độc chưa dọn sạch?" Trong mộ thất bên trong, bất kể là đỉnh động hay bốn vách tường, đều có trứng non của ngô công.

Một khi để những thứ đó xâm nhập vào da, người đó sẽ hóa thành một vũng nước vàng.

Trần Hạo liền đáp: "Ngọc Lâu huynh không cần lo lắng, chỉ là để phòng vạn nhất thôi." Lúc này, La Lão Oai đi theo sau cười lớn: "Mẹ kiếp, bảo thạch trên mấy cây cột này, phải đáng giá bao nhiêu tiền chứ!" Trần Hạo cười nói: "Bảo vật ở đây đều là thượng phẩm của hoàng thất, vốn đã giá trị liên thành." "Thêm vào đó, nơi này sinh khí dồi dào không ngừng, cổ vật lâu ngày vẫn như mới, giá trị càng không thể đo lường!" La Lão Oai vừa đi vừa không ngừng quan sát xung quanh, cười nói: "Tốt!

Phen này chúng ta phát tài to rồi!

Thời buổi loạn lạc, có súng trong tay thì có thể xưng vương!

Có được ít bảo bối, lão tử đây có thể mua mấy khẩu pháo của nước Ưng, lúc đó còn phải lo lắng gì nữa." Trần Hạo nói: "Thật ra những bảo vật thật sự bên trong đã sớm bị quân Nguyên cướp sạch từ năm đó rồi.

Những thứ còn lại đều là đồ không lọt vào mắt xanh của chúng, nhưng mà, mấy trăm năm đã trôi qua, một số cổ vật ngược lại đã trở thành bảo vật." La Lão Oai lắc đầu nói: "Chỉ tiếc, chỉ tiếc là lão La ta

không sinh sớm mấy trăm năm!" Trần Ngọc Lâu cười nói: "La soái không cần bận tâm, trong ngôi mộ đại tướng quân thời Nguyên kia chắc chắn có vô số châu báu.

Đến lúc đó, nhất định sẽ có trò hay để xem." La Lão Oai kích động nói: "Ta đã đợi không nổi rồi, lão tử đây bây giờ phải vào xem thử, màn kịch lớn cuối cùng rốt cuộc ra làm sao!" Lúc này, phía trước nhóm người Trần Hạo đột nhiên xuất hiện một cánh cửa đá.

Trần Hạo biết bên trong không có cơ quan, chỉ có những ấu trùng rết độc.

Hắn bèn nói: "Phiền Côn Luân dẫn mấy vị huynh đệ đi đẩy cửa đá ra." Chá Cô Tiếu lo lắng nói: "Cứ thế mở cửa, liệu có cơ quan cạm bẫy gì không?" Trần Hạo lắc đầu nói: "Theo suy đoán của tôi, hẳn là không có nguy hiểm đâu." Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai vung tay, Côn Luân dẫn theo một Tá Lĩnh Lực Sĩ và một binh sĩ tiến lên đẩy hai cánh cửa đá ra!

Sau khi đi vào, mọi người phát hiện bên trong là một mộ đạo vô cùng ẩm ướt.

Chương 183

Trên vách đá xung quanh, thậm chí còn không ngừng có nước nhỏ xuống.

Trần Ngọc Lâu hỏi: "Trần huynh, hay là gọi mấy huynh đệ bên ngoài vào, để họ rắc thêm một lớp vôi bột vào trong này?" Trần Hạo giơ khẩu súng phun lửa mini trong tay lên, nói: "Có thứ này rồi, mộ đạo chật hẹp thế này căn bản không cần rắc vôi bột." Nói xong, hắn liền đi vào trước, A Ninh và Tô Nan cũng vội vàng theo sau.

Thấy vậy, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu và ba người Trần Ngọc Lâu cũng không nhiều lời, trực tiếp đuổi theo.

Ngay cả La Lão Oai cũng không do dự, lẽo đẽo đi theo mọi người.

Lúc mới đi vào mộ đạo được gần trăm mét, Trần Hạo không cảm thấy có gì bất thường.

Nhưng khi men theo mộ đạo khúc khuỷu đi được hơn hai trăm mét, Trần Hạo đột nhiên phát hiện trên đỉnh động và vách đá xung quanh xuất hiện một loại chất lỏng cực kỳ sền sệt.

Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng phát hiện ra tình huống tương tự, cô nhóc ngốc nghếch Hoa Linh thậm chí còn đưa tay ra định chạm vào chất lỏng đó.

Trần Hạo ngăn lại: "Cô nhóc này, nếu không sợ bị chất lỏng đó hóa thành một vũng nước vàng thì cứ đưa tay ra mà hứng đi." Hoa Linh sợ hãi vội vàng rụt tay lại, khó hiểu hỏi: "Trần sư huynh, đó là thứ gì vậy?" Trần Hạo nói: "Nếu tôi không đoán sai thì đó là ấu trùng của đám rết độc.

Tuy chúng không chủ động tấn công, nhưng nếu thứ này dính vào

người, đặc biệt là tiếp xúc trực tiếp với da.

Hậu quả cũng không khác gì bị rết độc cắn!" Nghe những lời này, tất cả mọi người đều dừng bước.

La Lão Oai căng thẳng hỏi: "Huynh đệ, có cách nào không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Trực tiếp dùng lửa đốt một lượt là được." Tiếng nói vừa dứt, hắn đã bấm nút kích hoạt trên súng phun lửa mini.

Trong nháy mắt, đỉnh động và vách đá phía trước mọi người đã bị ngọn lửa quét qua một lượt, đừng nói là chất lỏng từ ấu trùng rết, ngay cả vách đá ẩm ướt cũng bị nướng khô.

Cùng lúc đó, trong thức hải của Trần Hạo lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt một ấu trùng rết độc, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt một ấu trùng rết độc, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt một ấu trùng rết độc, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Cứ như vậy, vừa đi vừa dùng súng phun lửa mini mở đường, họ đi thẳng đến nơi có bức bích họa khắc vẽ cảnh hoàng đế thời Tần Hán tìm kiếm sự bất tử, luyện chế tiên đan.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng nhìn thấy bức bích họa có hình giống hệt Mộ Trần Châu trên vách đá.

Trong chốc lát, ba người trong lòng thấp thỏm không yên, Trần Hạo biết đó chẳng qua chỉ là Định Thi Châu trong miệng đại tướng quân nhà Nguyên mà thôi.

Hắn vẫn an ủi: "Chá Cô Tiếu huynh đệ yên tâm, nếu bên trong thật sự có Mộ Trần Châu, phái Liệt Hải của tôi nhất định sẽ toàn lực tương trợ tìm được Mộ Trần Châu." Ba người Chá Cô Tiếu cảm kích

chắp tay hành lễ: "Đa tạ Trần sư đệ (Trần sư huynh) trượng nghĩa, chúng tôi cảm kích không thôi." Mọi người đi suốt hơn nửa giờ mới ra khỏi mộ đạo ẩm ướt chật hẹp đó.

Trên đường đi, Trần Hạo lại thu hoạch được hơn 1000 điểm thưởng.

Ra khỏi mộ đạo, đập vào mắt là những tòa điện các xây dựng dựa theo thế núi nghiêng, cũng từ từ cao dần lên.

Có những nơi trong động có điện, trong điện có động, tận dụng địa hình địa thế tự nhiên, tạo nên một công trình cực kỳ khéo léo.

Trong điện chỉ có một cây cột lớn sơn đỏ, phía trên có mười tám thanh xà ngang chống đỡ, đây là kiến trúc "một cột mười tám xà" hiếm thấy trong kiến trúc cung điện cổ đại, còn chủ điện của Đan cung thì lẽ ra phải có cột mà không có xà, lấy ý "vô lượng" trong tiên pháp.

Trong tiền điện "một cột mười tám xà", trên tường có nhiều bức tranh màu vẽ thần tiên, trên đó còn khảm rất nhiều châu báu ngọc thạch dùng để trang trí, được ánh lửa chiếu rọi, trông lấp lánh rực rỡ, khiến La Lão Oai và mấy tên thủ hạ nhìn đến ngây cả người.

Sau khi đi qua mấy điện đường, nhóm Trần Hạo đã có thể nhìn thấy chủ điện ở nơi cao nhất.

Chủ điện đó nằm trong một hang động, trước điện có một khoảng sân rộng, xung quanh có lan can bằng ngọc Hán bạch được chạm rỗng, phía sau là vách đá màu xanh sẫm trong lòng núi, bịt kín hậu điện phía sau chủ điện.

Trong các thiên điện này đều không thấy quan tài của chủ mộ, đoán chừng chắc chắn phải ở trong chủ điện của Đan cung trước mặt.

Cách chủ điện không xa có một cây cầu vòm, dưới cầu là một hồ

nước sâu không thấy đáy.

Lẽ ra phải có suối phun trào lên, từ trên cao chảy qua các đình lang ra ngoài núi, khiến cho Đan cung thêm phần thi vị của núi non suối rừng.

Nhưng bây giờ suối đã cạn khô từ lâu, chỉ còn lại một cái hố đen ngòm trũng xuống sườn núi trước điện.

Mọi người đứng trước cầu, không ngừng quan sát tấm biển trên cửa chính của chủ điện đối diện.

Nhưng vì ánh sáng bên đó quá tối, khoảng cách lại xa, dù là ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, Hồng Cô, La Lão Oai và những người khác, đều không nhìn rõ chữ viết trên tấm biển.

Chỉ có Trần Ngọc Lâu trời sinh có mắt nhìn ban đêm, và Trần Hạo thân mang huyết mạch Thanh Long có ngũ quan siêu cường, mới có thể nhìn rõ chữ viết trên tấm biển.

Hồng Cô tò mò hỏi: "Trên tấm biển ở cửa chính điện đó viết gì vậy?" Trần Hạo và Trần Ngọc Lâu đồng thanh nói: "Vô Lượng Điện!" Tiếng nói vừa dứt, hai người liền nhìn nhau cười.

Chá Cô Tiếu nói: "Từ nãy đến giờ vẫn chưa thấy quan tài của chủ nhân ngôi mộ, chắc chắn là ở trong này rồi." Hồng Cô trầm giọng nói: "Nếu quan tài của chủ nhân ngôi mộ thật sự ở trong đó, vậy thì Thi Vương chắc cũng ở đó." Vừa nghe đến danh Thi Vương Tương Tây, mấy gã Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ lập tức toát mồ hôi lạnh.

Ngược lại, Trần Hạo trong lòng đã rõ, Thi Vương chắc chắn không có ở đây, con rết bay sáu cánh vốn nên xuất hiện ở đây cũng đã bị tiêu diệt trong khe núi, bên trong không còn nguy hiểm gì nữa.

Nhưng điều Trần Hạo không biết là, "bất ngờ lớn" thật sự đang chờ đợi hắn trong Vô Lượng Điện!

Lúc này, bốn thủ hạ đi theo Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai trước đó cũng đã được thay thế bởi các Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ khác đuổi theo.

Trần Ngọc Lâu ra lệnh cho họ vào trong Vô Lượng Điện thám thính trước.

Một lúc sau, bốn người quay lại báo cáo, mọi nơi đều không có gì khác thường.

Thế là Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai cùng Trần Hạo, Chá Cô Tiếu và những người khác bàn bạc, quyết định tiến vào Vô Lượng Điện xem thử.

Nhưng không ngờ, vừa đến cửa Vô Lượng Điện, họ đã bị khóa đầu chó thời Tống trên cửa lớn chặn lại.

La Lão Oai là người thô lỗ, định rút súng bắn hỏng cái khóa đầu chó, nhưng bị Trần Ngọc Lâu ngăn lại, và để cho Hồng Cô, người giỏi nhất về các cơ quan nhỏ, truyền nhân của Môn phái Nguyệt Lượng, ra tay mở khóa.

Khi Hồng Cô ném ổ khóa đầu chó bằng vàng ròng cho La Lão Oai, hắn ta vui mừng khôn xiết.

Ba người Trần Hạo cũng vô cùng khâm phục tuyệt kỹ phá giải cơ quan nhỏ của Hồng Cô.

Ngược lại, Hồng Cô, sau khi thấy ánh mắt khâm phục của Trần Hạo, đã kiêu ngạo hất đầu lên.

Vẻ mặt nhỏ nhắn đó lập tức khiến ba người Trần Hạo bật cười.

Sau khi vào đại điện của Vô Lượng Điện, Trần Hạo mới phát hiện, nơi này còn lớn hơn nhiều so với những gì thấy trong phim.

Đặc biệt là phong cách kiến trúc trong điện, cũng như một số đồ

dùng được bài trí, đều mang đậm vẻ cổ kính, đầy vận vị xưa.

Chương 184

Trần Hạo thầm cảm thán trong lòng, không hổ là tiên cung luyện đan được xây dựng dần dần từ thời Tần Hán.

Chỉ riêng cái phong vị cổ xưa này thôi cũng không phải là thứ mà những khu du lịch kiến trúc cổ đại đời sau có thể so sánh được.

Nếu không so về quy mô, Trần Hạo thậm chí còn cảm thấy Cố Cung cũng khó có thể so bì với nơi này.

Còn về hai đại mỹ nữ A Ninh và Tô Nan, họ càng bị chấn động bởi vẻ cổ kính nơi đây.

Nhưng chẳng được bao lâu, đội đạo mộ mười lăm người đều dừng bước không tiến nữa.

Bởi vì cách họ không xa, xuất hiện bóng dáng một người phụ nữ mặc trang phục thời Hán, quay lưng về phía họ.

La Lão Oai và mấy tên lính thủ hạ càng bị dọa đến mức nói lắp.

Trần Hạo cảm thấy buồn cười, một người trời không sợ đất không sợ, biết rõ sắp chết cũng dám dùng đầu húc vào họng súng của phó quan Dương, không ngờ lại sợ ma.

Huống hồ Trần Hạo biết, đó chẳng qua chỉ là một con rối giấy do một Quan Sơn Thái Bảo chết trong Vô Lượng Điện để lại.

Thế là hắn lấy ra một viên sỏi nhỏ, vung tay ném trúng vào người con rối giấy.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, con rối giấy đó đã hóa thành tro bụi.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu tiến lên kiểm tra một lượt, mới nói

với mọi người đó chỉ là một con rối giấy.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, nhóm mười lăm người của Trần Hạo tản ra tiếp tục thám thính trong Vô Lượng Điện.

Vốn dĩ Trần Hạo nghĩ rằng nơi này không còn nguy hiểm gì nữa, nhưng không ngờ được một lúc, một Tá Lĩnh Lực Sĩ đột nhiên dẫm phải một vũng chất lỏng sền sệt trong đại điện.

Nếu như trong nguyên tác có cả một đám người tiến vào đại điện, tự nhiên sẽ không ai để ý đến chuyện nhỏ này.

Nhưng bây giờ, đây là một đội nhỏ mười lăm người.

Bất kể ai có chút khác thường, đều sẽ bị những người khác phát hiện.

Chính vì vậy, Trần Hạo cảm thấy có chút không ổn.

Bởi vì chất lỏng đó, hẳn là nước bọt của con rết bay kia!

Kết quả là trong lúc quay đầu lại, huyết mạch Thanh Long trong cơ thể Trần Hạo đã cảm ứng được sự khác thường.

Khi quay người lại, hắn đột nhiên phát hiện trên xà ngang của đại điện phía trên Hồng Cô, có hai cái đầu rết bay sáu cánh khổng lồ thò ra!

Xem ra ý của chúng là muốn đánh lén từ phía sau, nuốt chửng Hồng Cô trong một miếng!

Tuy kinh ngạc vì số lượng rết sáu cánh không đúng, nhưng lúc này làm gì có thời gian nghĩ đến những chuyện vô ích đó.

Thấy vậy, Trần Hạo không nói hai lời, bất thình lình lao vút đi, hóa thành một luồng tàn ảnh, trong nháy mắt đã đưa Hồng Cô rời khỏi vị trí ban đầu.

Hành động đột ngột này lập tức khiến những người khác ngây người tại chỗ.

Ngay cả Hồng Cô cũng tưởng Trần Hạo bị điên, đột nhiên muốn làm gì mình.

Không đợi Hồng Cô thoát khỏi vòng tay Trần Hạo, hắn đã lùi ra xa hơn mười mét, lớn tiếng hét lên: "Mọi người cẩn thận, trên xà ngang đại điện có hai con rết bay sáu cánh!" Lời này vừa thốt ra, La Lão Oai vốn đã có ám ảnh tâm lý lập tức ngẩn người.

Ngay sau đó, không thèm quay đầu lại, hắn lao thẳng ra cửa Vô Lượng Điện.

Ba tên lính thủ hạ của hắn cũng vội vàng chạy theo đại soái ra cửa, vừa để bảo vệ La Lão Oai, đồng thời cũng để tránh xa nơi nguy hiểm.

Trong chốc lát, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, cũng như Trần Ngọc Lâu, Côn Luân và hai Tá Lĩnh Lực Sĩ, cũng đều tập trung lại bên cạnh Trần Hạo.

Còn A Ninh và Tô Nan, không nói hai lời, rút thanh Công Kiếm và đoản đao Hắc Kim sau lưng ra, đứng trước mặt Trần Hạo.

Lúc này Hồng Cô mới biết, vừa rồi Trần Hạo lại cứu mình một mạng.

Nếu bị hai con rết bay sáu cánh đồng thời đánh lén, tuyệt đối không có lý nào sống sót.

Nhưng không đợi cô nói lời cảm ơn, Trần Hạo đã buông cô ra, nói: "Lão La dẫn lính tráng nấp ngoài điện, đợi tôi xử lý xong hai con rết bay sáu cánh rồi hãy vào." Bên kia, Chá Cô Tiếu cũng bảo Hoa Linh và Lão Dương Nhân đứng ở cửa đại điện, một là vì hai người không giỏi cận chiến, có thể từ xa giúp kiềm chế.

Hai là cũng để hai người dễ dàng ra khỏi đại điện ẩn nấp.

Trần Ngọc Lâu cũng làm tương tự, trực tiếp bảo hai Tá Lĩnh Lực Sĩ thủ hạ đứng ở cửa đại điện, dùng súng Mauser C96 giúp kiềm chế, thậm chí còn bảo Hồng Cô cũng tránh sang một bên.

Kết quả là Hồng Cô một tay lấy ra ba cây phi đao sáng loáng, một tay rút ra thanh khai sơn đao bằng siêu hợp kim dài ba thước, lạnh lùng hừ một tiếng: "Tôi không trốn đâu, nói về cận chiến, tôi cũng không kém!" Bất đắc dĩ, Trần Ngọc Lâu cũng đành mặc kệ cô.

Ngay lúc này, trong thức hải của Trần Hạo lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Phát hành nhiệm vụ lựa chọn thần cấp.] [1.

Túc chủ trực tiếp quay người bỏ chạy, mặc kệ sống chết của người khác, thưởng 1000 đồng bạc trắng.] [2.

Túc chủ liên thủ với mọi người tiêu diệt hai con rết bay sáu cánh, thưởng một bình Dưỡng Nguyên Đan.] [3.

Túc chủ một mình tiêu diệt một con rết bay sáu cánh, và liên thủ với mọi người tiêu diệt con còn lại, thưởng Âm Dương Nhãn.] [Xin túc chủ lập tức lựa chọn để nhận nhiệm vụ.] Trần Hạo trực tiếp bỏ qua lựa chọn đầu tiên, 1000 đồng bạc trắng đối với hắn chẳng là gì, huống hồ hắn chắc chắn sẽ không bỏ mặc A Ninh và Tô Nan.

Lựa chọn thứ hai, Trần Hạo cũng không để tâm, dù sao Dưỡng Nguyên Đan có thể dùng điểm thưởng để đổi.

Nhưng lựa chọn thứ ba thì khác, tuy có huyết mạch Thanh Long gia trì, hai mắt có thể đạt được hiệu quả dạ nhãn như của Trần Ngọc Lâu.

Nhưng muốn nhìn thấy âm hồn ác quỷ, chỉ có thể mở Thiên nhãn mới được.

Nếu có được Âm Dương Nhãn, ngay cả Thiên nhãn cũng không cần mở, có thể tùy thời tùy chỗ nhìn xem xung quanh có âm hồn ác quỷ hay không.

Thế là không nói hai lời, hắn trực tiếp chọn mục thứ ba.

Đúng lúc này, hai con rết bay sáu cánh từ xà ngang đại điện bay xuống, lao thẳng về phía mọi người.

Trần Hạo rút Đại Việt Long Tước Đao ra, nói: "A Ninh, Tô Nan, phối hợp với Chá Cô Tiếu huynh đệ và Ngọc Lâu huynh, liên thủ vây công một con rết bay sáu cánh.

Chương 185

Con còn lại, giao cho tôi!" Tiếng nói vừa dứt, Trần Hạo liền lao lên.

Vốn dĩ Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và những người khác định chia người ra giúp Trần Hạo cùng đối phó với rết sáu cánh.

Nhưng khi nghe hắn muốn một mình đấu với một con rết sáu cánh, tất cả đều kinh ngạc.

Phải biết rằng, con rết sáu cánh trong khe núi lúc đó, là do họ liên thủ mới tiêu diệt được.

Nếu thật sự để Trần Hạo một mình đấu với một con, độ khó đó quá lớn.

Nhưng lúc này Trần Hạo đã giao chiến với một con rết sáu cánh, họ cũng không còn cách nào khác.

Vì vậy A Ninh và Tô Nan chỉ có thể chạy qua cùng Trần Ngọc Lâu và những người khác liên thủ đối phó con rết sáu cánh kia.

Chá Cô Tiếu hét lên: "Ngọc Lâu huynh, tôi dẫn Lão Dương Nhân và Hoa Linh thiết lập Bàn Sơn Tỏa Long Trận.

Một khi tôi nhốt được con rết sáu cánh, huynh dẫn Côn Luân, Hồng Cô cùng hai vị Tô Nan và A Ninh đồng loạt tấn công." La Lão Oai đứng ở cửa đại điện hét lên: "Yên tâm đi Chá Cô Tiếu huynh đệ.

Chỉ cần có thể nhốt được một con rết, ta cũng sẽ nổ súng giúp đỡ!" Trong chốc lát, mười mấy người đã định ra kế sách.

Bên kia, Trần Hạo cũng đang đại chiến với một con rết bay sáu cánh.

Nói thật, lần trước trong khe núi, vì địa hình rộng rãi, nên Trần Hạo khó mà một mình ứng phó với con rết sáu cánh đó.

Nhưng bây giờ thì khác, Vô Lượng Điện tuy rộng, nhưng đối với rết sáu cánh mà nói, cũng là địa hình chật hẹp.

Càng không có không gian cho nó vỗ cánh bay lượn.

Vì vậy Trần Hạo tay cầm Đại Việt Long Tước Đao tỏa ra đao mang màu xanh biếc dài hơn một thước, vận dụng toàn bộ sức mạnh của huyết mạch Thanh Long, đối đầu trực diện với con rết sáu cánh, chiến đấu không lùi bước!

Có sức mạnh của huyết mạch Thanh Long gia trì, lại thêm Đại Việt Long Tước Đao đã hấp thu hồn phách của con mãng xà khổng lồ ở Tần Lĩnh mà sinh ra đao linh.

Mỗi một nhát chém, đều gây ra trọng thương cho con rết sáu cánh.

Cú lao tới bằng trọng lượng và tốc độ của nó, cũng bị Trần Hạo dùng toàn lực chặn lại.

Nhất thời, trận chiến một người một thú diễn ra vô cùng kịch liệt và mạnh mẽ.

Bên cạnh, bất kể là cửa sổ gỗ, đồ nội thất cổ, chỉ cần bị hai bên chạm vào, chắc chắn sẽ bị va nát thành từng mảnh!

Chẳng mấy chốc, con rết sáu cánh đó đã mình đầy máu đen xanh, thương tích đầy mình.

Nhìn thấy cảnh này, La Lão Oai và mấy tên lính, Tá Lĩnh Lực Sĩ đứng ở cửa Vô Lượng Điện đều ngây người.

La Lão Oai không ngừng cảm thán: “Trần Hạo huynh đệ không hổ là Thiên sư của phái Liệt Hải!

Với sức chiến đấu này, thật đúng là thiên nhân!” Ba tên lính và hai

Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng không ngừng gật đầu.

Cùng lúc đó, bên phía Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cũng đã có kết quả.

Có Tỏa Long Trận của ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng mượn địa thế thuận lợi của Vô Lượng Điện, xông lên một trận tấn công dữ dội.

Đặc biệt là Trần Ngọc Lâu, A Ninh và Tô Nan ba người, đều mặc Giao Long Chiến Y, căn bản không sợ công kích của rết sáu cánh.

Họ trực tiếp dồn con rết sáu cánh còn lại vào trong Tỏa Long Trận của ba người Chá Cô Tiếu.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu ra lệnh một tiếng, ba sư huynh muội trong nháy mắt dùng Toản Thiên Tác treo con rết sáu cánh lên xà ngang của đại điện!

Ngay sau đó, Chá Cô Tiếu gọi Côn Luân đến giúp thay vị trí của mình, dùng sức kéo con rết sáu cánh.

Thấy vậy, La Lão Oai ở cửa đại điện cười ha hả nói: "Huynh đệ, cho lão tử đây chiêu đãi con rết chết tiệt này một trận ra trò!" Tiếng nói vừa dứt, hắn rút khẩu súng lục ổ quay ra, bắn vào bụng con rết sáu cánh.

Ba tên lính và hai Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng không chần chừ, tất cả đều rút súng Mauser C96 ra, cùng La Lão Oai nổ súng tấn công.

Trần Ngọc Lâu, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Chá Cô Tiếu thì dùng thần binh lợi khí, đứng sau lưng con rết sáu cánh chém tới tấp.

Nhất thời, con rết sáu cánh bị treo trên xà ngang, bị tấn công cả trước lẫn sau, lập tức bị đánh cho máu thịt bay tứ tung, phát ra từng tràng tiếng rít gào dữ tợn.

Vốn dĩ Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cho rằng con rết sáu cánh này sẽ chết trong tay họ.

Nhưng đúng lúc này, con rết sáu cánh bị trọng thương đột nhiên giật đứt ba sợi Toản Thiên Tác, từ trên không bay xuống.

Càng trùng hợp hơn, nó xoay người trên không, lao thẳng về phía ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô.

La Lão Oai và những người khác không dám nổ súng bừa bãi.

Nếu có sơ suất, chưa đợi rết sáu cánh ra tay, người của mình đã bị đạn bắn chết rồi!

Thấy ba cô gái sắp bị thương dưới đòn tấn công của rết sáu cánh, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu vung Đường đao bằng siêu hợp kim và đoản kiếm vàng, lao lên chống đỡ.

"Bành!

Bành!" Hai tiếng động trầm đục vang lên, vũ khí của hai người còn chưa kịp chạm vào thân con rết sáu cánh đã bị hất văng ra.

Nhưng cũng chính vì vậy, ba cô gái mới có cơ hội toàn thân rút lui.

Thấy Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu ngã xuống đất thổ huyết, Hồng Cô vung tay phóng ra ba cây phi đao, cắm thẳng vào miệng lớn đang há ra của con rết sáu cánh.

Ngay sau đó, cô cầm khai sơn đao bằng siêu hợp kim xông lên.

A Ninh và Tô Nan cũng lần lượt rút súng tiểu liên ra, bắn một loạt vào đầu con rết sáu cánh.

Sau đó, họ vung Công Kiếm và đoản đao Hắc Kim, phối hợp với Hồng Cô cùng vây công con rết sáu cánh.

Cùng lúc đó, Hoa Linh và Côn Luân cũng vội vàng tiến lên đỡ Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu bị thương ra cửa đại điện, giao cho La Lão

Oai và những người khác chăm sóc.

Lão Dương Nhân thì mắt đỏ ngầu, không ngừng bắn tên vào con rết sáu cánh.

Đến đây, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Côn Luân bốn người đã trở thành lực lượng chủ lực đối chiến với con rết sáu cánh còn lại.

Ngay lúc này, con rết sáu cánh đang bị Trần Hạo chặn đánh dã man, mình đầy máu đen xanh.

Chương 186

Trên toàn thân, vết thương lớn nhỏ không dưới trăm chỗ.

Đương nhiên, để có được chiến quả này, Trần Hạo cũng đã dốc toàn lực, mệt không nhẹ.

Thấy đồng bạn bị vây khốn, con rết sáu cánh đang bị A Ninh bốn người vây công đột nhiên quất đuôi một cái, đẩy lùi bốn người Hồng Cô.

Sau đó thân hình xoay chuyển, thân thể khổng lồ dài bốn năm mét, trực tiếp bay tới đâm vào Trần Hạo.

Trần Hạo đang chuẩn bị một kích chém giết con rết sáu cánh trước mặt, đột nhiên cảm thấy sau lưng có một luồng kình phong hung ác ập tới.

Thế là hắn bất ngờ nhảy sang một bên, tránh được đòn tấn công trước sau của hai con rết sáu cánh.

Nhưng hai con rết sáu cánh này, dường như đã coi hắn là kẻ thù lớn nhất.

Khi Trần Hạo vừa tránh được một đòn, hai con rết căn bản không để ý đến sự tấn công của những người khác, vai kề vai lao nhanh một lần nữa về phía Trần Hạo.

Trần Hạo vừa đứng vững, chỉ có thể đặt Đại Việt Long Tước Đao chắn trước ngực, đón đỡ một đòn của hai con rết sáu cánh.

"Ầm!" Một tiếng nổ vang, Trần Hạo trực tiếp bị hai con rết sáu cánh húc bay lên không.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, Trần Hạo đã bị hai con rết sáu cánh húc vào, đâm thẳng vào cái mâm đồng khổng lồ ở giữa đại

điện.

Kết quả 'rầm' một tiếng, cái mâm đó trực tiếp lật ngửa, Trần Hạo và hai con rết sáu cánh đều biến mất không thấy!

Thấy Trần Hạo và hai con rết bay sáu cánh đều biến mất, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đều phát điên.

Ngay cả La Lão Oai vẫn luôn trốn ở cửa đại điện cũng vội vàng chạy vào.

Mười mấy người vây quanh cái nắp đồng khổng lồ của giếng luyện đan, tìm kiếm suốt một tuần trà cũng không phát hiện ra cơ quan mở nắp giếng.

Thế là Trần Ngọc Lâu hét lên với thủ hạ: "Mang mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí của ta, mau ra ngoài gọi thêm mười mấy huynh đệ vào giúp tìm cơ quan." Tá Lĩnh Lực Sĩ đó ôm một đống trang bị, gật đầu, quay người chạy ra ngoài.

A Ninh và Tô Nan chưa từng trải qua việc Trần Hạo gặp nguy hiểm.

Trong mắt hai người, Trần Hạo là một người đàn ông toàn năng.

Nhưng khoảnh khắc Trần Hạo và rết bay sáu cánh cùng biến mất, trái tim hai người gần như nguội lạnh.

Trong chốc lát, trên gương mặt xinh đẹp của hai nàng đều đẫm nước mắt.

Nhưng điều khiến Chá Cô Tiếu và những người khác kinh ngạc là Hồng Cô cũng khóc.

Cuối cùng, cô cầm thanh khai sơn đao bằng siêu hợp kim dài ba thước, điên cuồng chém vào cái nắp đồng dày của giếng luyện đan.

Thấy vậy, A Ninh và Tô Nan cũng dùng Công Kiếm và đoản đao

Hắc Kim, điên cuồng chém vào nắp giếng luyện đan.

Nhưng tuy trong tay hai người là thần binh lợi khí, nắp giếng đó thực sự quá dày và nặng, dù bị hai người dùng Công Kiếm và đoản đao Hắc Kim chém cho mảnh đồng bay tứ tung, cũng không thể phá vỡ được nắp giếng.

Còn về thanh khai sơn đao bằng siêu hợp kim trong tay Hồng Cô, đã sớm bị chém đến cong lưỡi mẻ cạnh.

Dù sao thì khai sơn đao bằng siêu hợp kim cũng không cứng cáp và sắc bén như thần binh lợi khí.

Lúc này, bên ngoài đại điện vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập và gấp gáp.

Ngay sau đó nghe thấy tiếng của Hoa Mã Quải: "Tổng bả đầu, tôi dẫn huynh đệ xuống giúp đây!" Mọi người quay đầu lại nhìn, Hoa Mã Quải dẫn theo không dưới hai trăm người, căn bản không mang mặt nạ phòng độc.

Trần Ngọc Lâu hỏi mới biết, hóa ra ở quảng trường Cự Trụ bên ngoài, vì Bình Sơn quanh năm nghiêng, khiến cho thân núi có khe nứt.

Lại thêm mấy trăm người cùng nhau mở rộng đường hầm, khói đen độc khí bên trong đã sớm tan hết.

Thế là Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai ra lệnh một tiếng, hơn hai trăm Tá Lĩnh Lực Sĩ và công binh tản ra trong và ngoài đại điện, điên cuồng tìm kiếm lối vào hoặc cơ quan của giếng luyện đan.

Hoa Linh thấy A Ninh ba cô gái đang điên cuồng chém nắp giếng luyện đan, liền đến an ủi.

Cuối cùng, khi Hoa Linh nói: "Nếu có thể liên lạc được với Trần sư huynh bên trong thì tốt rồi, không biết anh ấy bây giờ thế nào rồi." Một câu nói lập tức khiến A Ninh và Tô Nan đang đẫm nước mắt sáng

mắt lên.

Ngay sau đó, trong ánh mắt khó hiểu của mọi người, hai người từ trong túi lấy ra một vật màu đen to bằng nửa bàn tay.

Ngay sau đó, sau một hồi loay hoay, họ không ngừng gọi vào thứ đó.

Mọi người đều tưởng hai người đã điên rồi, sao lại làm vậy?

Chỉ có cô bé ngốc nghếch Hoa Linh tò mò hỏi: "A Ninh sư tỷ, Tô Nan sư tỷ, hai chị đang làm gì vậy?" A Ninh đáp: "Cái này gọi là bộ đàm, có thể liên lạc trong khoảng cách ngắn, Trần Hạo cũng có thứ này trên người.

Nếu anh ấy không sao, nhất định sẽ nghe thấy tiếng gọi của em." La Lão Oai đứng bên cạnh kinh ngạc nói: "Chẳng phải cùng một nguyên lý với điện thoại sao?

Nhưng thứ này căn bản không có dây.

Trần Hạo huynh đệ có nghe được không?!" A Ninh và Tô Nan lắc đầu, không trả lời, chỉ không ngừng điều chỉnh tần số bộ đàm, không ngừng gọi tên Trần Hạo.

Nhưng nhận lại chỉ là tiếng nhiễu điện 'xì xì' trong bộ đàm.

Nhìn vẻ mặt lo lắng và đau khổ của hai cô gái, cùng với Hồng Cô đang khóc đẫm nước mắt, Trần Ngọc Lâu cũng sắp phát điên.

Hắn hét lên với thủ hạ: "Ra ngoài gọi thêm huynh đệ vào, hôm nay dù có lật tung trong ngoài đại điện này, cũng phải tìm ra Trần huynh đệ cho ta!" La Lão Oai cũng không rảnh rỗi, cũng phát ra mệnh lệnh tương tự như Trần Ngọc Lâu.

Nhất thời, Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính quân phiệt lại ào ào xông vào hơn ba trăm người.

Về phần ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, với tính cách ngây thơ ngốc nghếch của Hoa Linh, nhìn thấy ba cô gái đau lòng như vậy, cũng không ngừng sụt sùi.

Lão Dương Nhân lo lắng, đi vòng quanh nắp giếng luyện đan.

Chá Cô Tiếu thì không ngừng tìm kiếm cơ quan mở nắp giếng, tóm lại không ai rảnh rỗi cả.

Điều A Ninh và Tô Nan không ngờ tới là, hai người dùng bộ đàm gọi Trần Hạo không có phản ứng.

Không phải vì Trần Hạo đã chết, mà là hắn đã ném thẳng bộ đàm vào không gian lưu trữ, hai cô gái mà liên lạc được mới là chuyện lạ!

Trong khi mọi người trên giếng luyện đan không ngừng tìm cách giải cứu Trần Hạo, thì dưới giếng luyện đan lại là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Khi Trần Hạo bị hai con rết bay sáu cánh húc vào giếng luyện đan, hắn đã phản tay cắm Đại Việt Long Tước Đao vào vách đá.

Chương 187

Tuy thân thể lơ lửng giữa không trung, nhưng dù sao cũng không cần phải rơi xuống chết.

Đúng lúc này, hai con rết sáu cánh bị trọng thương cũng lao xuống.

Nhìn dáng vẻ của chúng, là muốn liều mạng với Trần Hạo!

Trần Hạo không định cùng hai con súc sinh này đồng quy vu tận, ngược lại hắn muốn tiêu diệt chúng, lấy nội đan, càng muốn hấp thu huyết mạch của chúng!

Thế là hai chân đạp vào vách đá giếng luyện đan, trong nháy mắt rút ra Đại Việt Long Tước Đao, thân thể liền men theo vách đá nhanh chóng rơi xuống.

Khi cách đáy giếng ba bốn mét, hắn lại cắm Đại Việt Long Tước Đao vào vách đá.

Cứ như vậy, không chỉ tránh được đòn tấn công của hai con rết sáu cánh, mà còn nhanh chóng hạ xuống đáy giếng.

Thấy Trần Hạo đã xuống, hai con rết sáu cánh lập tức như phát điên, men theo vách đá giếng luyện đan nhanh chóng bò xuống, lại lao về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên cười, sau đó rút Đại Việt Long Tước Đao ra, một cú lộn nhào đáp xuống đỉnh lò luyện đan cao ba mét.

Không đợi hai con rết sáu cánh lại lao xuống tấn công, Trần Hạo thu đao vào vỏ, nhanh như chớp lách người chui vào trong lò luyện đan khổng lồ cao hơn hai mét.

Nhìn hai con rết sáu cánh điên cuồng húc vào lò luyện đan bằng đồng khổng lồ mà không vào được.

Trần Hạo ung dung nghĩ, tiểu gia đây mà không thèm khát nội đan và huyết mạch của hai con súc sinh chúng mày, thì đã sớm dùng một tấm Phong Hỏa Lệnh thiêu chúng mày thành tro rồi!

Cứ để chúng mày đắc ý một lúc, đợi một lát hai con súc sinh này mệt rồi, tự nhiên sẽ phun nội đan ra trị thương.

Lúc đó, chính là lúc tiểu gia ra tay cướp nội đan, lấy mạng chúng mày!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hai con rết sáu cánh điên cuồng húc vào lò luyện đan suốt một tuần trà mà không làm gì được Trần Hạo trong đó.

Bất đắc dĩ, chúng trốn ở xa, phun nội đan ra bắt đầu trị thương.

Thấy vậy, Trần Hạo từ từ bước ra khỏi lò luyện đan, tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh - Sát Phá Lệnh!" Tiếng nói vừa dứt, từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra một luồng kim quang chói mắt.

Không đợi hai con rết sáu cánh thu hồi nội đan, Sát Phá Lệnh đã hung hăng đánh trúng vào thân một con rết sáu cánh.

Con rết sáu cánh trúng chiêu bị đánh bay đi, cùng với con rết sáu cánh còn lại, bị hất văng ra xa mấy mét.

Nhân cơ hội này, thân hình Trần Hạo hóa thành một chuỗi tàn ảnh, trong nháy mắt đã đến trước hai viên nội đan màu đỏ thẫm lơ lửng giữa không trung.

Ngay sau đó, Trần Hạo vung tay, hai viên nội đan trực tiếp bị thu vào không gian lưu trữ.

Lúc này, hai con rết sáu cánh mới bò dậy, phát ra một chuỗi tiếng

rít gào dữ tợn, rồi điên cuồng lao về phía Trần Hạo.

Nội đan đã vào tay, Trần Hạo cũng không còn bất kỳ e ngại nào.

Bây giờ chỉ cần giết chết hai con rết sáu cánh này, không chỉ có thể hấp thu huyết mạch của chúng, giúp huyết mạch Thanh Long tiến hóa, mà còn có thể hoàn thành nhiệm vụ nhận được Âm Dương Nhãn.

Có lợi ích như vậy, Trần Hạo sao có thể nương tay?

Chỉ thấy thân hình hắn không hề động đậy, tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!" Trong nháy mắt, một con rồng lửa khổng lồ từ kiếm chỉ bắn ra.

"Ầm" một tiếng nổ vang, không đợi hai con rết sáu cánh lao đến gần, rồng lửa đã hung hăng đánh trúng vào thân chúng!

Chỉ thấy hai con rết sáu cánh lập tức bị rồng lửa đánh bay ngược ra sau, toàn thân cháy đen một mảng!

Lúc này Trần Hạo vội vàng bấm pháp quyết, miệng niệm: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh - Sát Phá Lệnh!" Một luồng kim quang dày hơn một thước, dài mấy mét đánh tới.

Hai con rết sáu cánh đã đến lúc dầu cạn đèn tắt, không kịp phản ứng, lại bị đánh cho một cú ngã ngửa.

Lúc này, hai con rết sáu cánh gần như không thể động đậy, chỉ có thể nằm trên đất thoi thóp.

Nhưng lợi ích duy nhất là ngọn lửa trên người bị Phong Hỏa Lệnh đốt cháy, cũng bị Sát Phá Lệnh dập tắt!

Thực ra mục đích Trần Hạo thi triển Sát Phá Lệnh lần nữa, là vì hắn cần hấp thu huyết mạch của hai con rết sáu cánh này.

Nếu thiêu chúng thành tro, Trần Hạo sẽ lỗ to!

Nhìn hai con rết lớn không còn khả năng phản kháng, Trần Hạo không chút do dự, cầm Đại Việt Long Tước Đao, tiến lên hai nhát, trực tiếp chém đứt đầu của hai con rết sáu cánh. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ đơn độc tiêu diệt rết sáu cánh, nhận được Âm Dương Nhãn.] Trong chốc lát, Trần Hạo cảm thấy hai mắt đang nhắm chặt của mình có một luồng hơi ấm tràn vào.

Khi mở mắt ra lần nữa, hắn cảm thấy sáng tỏ hơn nhiều.

Tuy ở đây không có âm hồn ác quỷ để hắn dùng thử, nhưng Trần Hạo tin rằng.

Sau này, hễ có âm hồn ác quỷ tiếp cận, không cần đến cảm ứng đặc biệt của huyết mạch Thanh Long hay mở Thiên nhãn, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn rõ!

Ngay sau đó, từ trên người hai con rết bay sáu cánh, lại có hai luồng hơi ấm tràn vào cơ thể Trần Hạo.

Khi hai luồng hơi ấm cuối cùng tan biến trong cơ thể Trần Hạo, hắn cảm nhận rõ ràng, huyết mạch Thanh Long lại tăng cường thêm hai phần mười.

Thế là Trần Hạo trong thức hải mở bảng thuộc tính cá nhân ra.

Quả nhiên phát hiện, tuổi thọ của mình từ 330 năm tăng lên 390 năm!

Cũng có nghĩa là, huyết mạch của một con rết bay sáu cánh đã giúp hắn tăng thêm 30 năm tuổi thọ.

Tổng thể tính cách luôn điềm tĩnh ung dung của Trần Hạo, lúc này

cũng không khỏi vui mừng.

Kết quả là vừa quay đầu lại, hắn phát hiện trong giếng luyện đan này có một lượng nhỏ rết độc.

Chương 188

Dù sao cũng đã xuống đây rồi, tiện tay diệt luôn chúng vậy.

Nói rồi, Trần Hạo từ không gian lưu trữ lấy ra súng phun lửa mini.

Nhanh chóng lắp ráp xong, không nói hai lời, hắn tiến lên phun một trận.

Chỉ một lát sau, số lượng rết độc có hạn trong giếng luyện đan đều bị tiêu diệt sạch.

Đồng thời cũng cung cấp cho Trần Hạo hơn 100 điểm thưởng.

Làm xong việc, Trần Hạo mới nhớ ra mình bị rơi xuống giếng luyện đan, A Ninh và Tô Nan chắc chắn đang ở trên lo lắng lắm.

Thế là hắn từ không gian lưu trữ lấy ra bộ đàm công suất lớn, bắt đầu gọi hai người.

Hai cô gái đang ở trên hồn bay phách lạc, đau lòng muốn chết, lúc này đột nhiên nghe thấy trong bộ đàm trong tay truyền đến giọng nói của Trần Hạo.

Nhất thời, hai người đều phấn khích đến ngây người.

Ngược lại, Hồng Cô đứng bên cạnh đã khóc sưng cả mắt, trực tiếp giật lấy bộ đàm của A Ninh hét lên: “Trần Hạo, anh thế nào rồi?

Anh ở đâu?

Tôi đến tìm anh ngay!” Nhưng cô căn bản không biết dùng bộ đàm, nói một tràng dài mà Trần Hạo không nghe thấy một chữ.

Bên cạnh, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu sắc mặt âm trầm, lúc này cũng vây lại.

Lúc này Tô Nan mới phản ứng lại, bấm nút đàm thoại trên bộ đàm, lo lắng hét lên: “Tôi là Tô Nan, Trần Hạo, anh đang ở đâu?

Có bị thương không?” A Ninh cũng vội vàng giật lại bộ đàm, bấm nút đàm thoại, lo lắng hỏi.

Ngay cả Hồng Cô cũng ghé sát vào người A Ninh, không ngừng hỏi han.

Trần Hạo nghe ra mọi người đều rất lo lắng, khiến hắn vô cùng cảm động, trong lòng cũng dâng lên một luồng hơi ấm.

Thế là hắn cười đáp: “Anh không sao, không bị thương.

Hai con rết sáu cánh đó cũng bị anh xử lý rồi, bây giờ anh đang ở trong giếng luyện đan dưới cái nắp đồng đó.” Lúc này, Trần Ngọc Lâu cũng ghé vào, nói vào bộ đàm trong tay Tô Nan: “Trần huynh đệ, huynh không sao thật tốt quá!

Chúng tôi đã tìm khắp trong ngoài đại điện rồi, nhưng vẫn không tìm được cơ quan mở nắp giếng luyện đan.

Lão La định dùng thuốc nổ, nhưng tôi sợ làm sập nơi này, nên không đồng ý.

Thần binh của hai cô A Ninh và Tô Nan cũng không chém nổi cái nắp đồng dày đó.

Chúng tôi rốt cuộc phải làm sao mới có thể cứu huynh ra được?!” Chá Cô Tiếu cũng vội nói: “Trần sư đệ, từ bên trong có cơ quan nào mở được giếng luyện đan không?

Nếu có, mau mở ra, tôi cũng vào cứu đệ ra!” Trần Hạo vui mừng vì đã kết giao được hai hảo hán trọng nghĩa khí.

Đồng thời hắn cũng nhớ lại tình tiết trong phim, bèn cười nói: “Ngọc Lâu huynh, Chá Cô Tiếu huynh đệ, tôi không sao, không cần lo

lắng.

Có thể cử người đến dưới cầu vòm trước đại điện tìm xem, bên trong hẳn là có một khe nứt, có thể thông đến giếng luyện đan." Không đợi Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu trả lời, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô ba cô gái đồng thanh hét lên: "Biết rồi, đợi đó, chúng tôi đến ngay!" Chẳng mấy chốc, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô quả nhiên đã tìm thấy một khe hở bên dưới cây cầu vòm trước điện của Trần Hạo.

Không đợi Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác lên tiếng, ba cô gái đã lần lượt chui vào khe hở.

Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai và những người khác cũng không dám chậm trễ, vội dẫn thuộc hạ bám sát theo sau.

Con đường trong khe hở quanh co khúc khuỷu, cực kỳ khó đi.

Nhưng may mắn là nó gần với Đan Tỉnh trong đại điện, chỉ đi khoảng mười mấy phút, ba cô gái đã nhìn thấy Trần Hạo đang ngồi nghỉ trên một tảng đá lớn.

Nhìn vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên của Trần Hạo, ba cô gái không nói hai lời liền lao tới, ôm chặt lấy anh.

Điều này khiến Trần Hạo, người định buông lời trêu chọc, nhất thời không biết phải nói gì cho phải.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng đã chạy vào trong Đan Tỉnh.

Khi thấy Trần Hạo vẫn bình an vô sự được ba cô gái ôm chặt, còn dưới đất cách đó không xa là hai con rết sáu cánh bị chặt đứt đầu, tất cả mọi người đều bị thực lực mạnh mẽ của Trần Hạo làm cho kinh ngạc.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và La Lão Oai vây quanh

Trần Hạo, hỏi han ân cần.

Rốt cuộc, họ đã thực sự lo lắng cho sự an nguy của anh.

Trần Hạo an ủi ba cô gái vài câu, rồi kể lại vắn tắt những gì đã xảy ra sau khi rơi xuống Đan Tỉnh.

Mọi người dù thấy Trần Hạo không hề bị thương tổn, nhưng vẫn bị tình huống nguy hiểm lúc đó dọa cho toát một thân mồ hôi lạnh.

Bởi vì ai cũng biết rõ, nếu đổi lại là bất kỳ ai khác, chắc chắn đều sẽ chết dưới tay hai con rết sáu cánh kia.

Cũng chỉ có cao thủ trong cao thủ như Trần Hạo, không những bản thân không hề hấn gì, mà còn có thể phản sát cả hai con rết sáu cánh!

Sau khi hàn huyên, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai ra lệnh cho thuộc hạ đem tất cả những thứ có giá trị trong này ra ngoài.

La Lão Oai còn tò mò hỏi: "Trần huynh đệ, Tổng bả đầu, đây là nơi quái nào vậy?" Trần Hạo mỉm cười, giải thích công dụng của cái Đan Tỉnh này cho La Lão Oai nghe.

Lúc này, một binh sĩ đang phụ trách thu dọn xác khô trong Đan Tỉnh đột nhiên phát hiện ở góc tường có một người mặc trang phục giống như âm sai Hắc Vô Thường, ngồi bất động ở đó.

Người lính sợ hãi lùi lại mấy bước, miệng hét lớn: "Người hay quỷ?!" Tiếng hét này lập tức thu hút sự chú ý của Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai, Chá Cô Tiếu và Trần Hạo.

Một Tá Lĩnh Lực Sĩ kinh hãi nói: "Chẳng lẽ là Thi vương trong Bình Sơn?" Trần Ngọc Lâu quan sát một hồi rồi nói: "Áo đen giày gai, chắc chắn không phải người thời nhà Nguyên, ngược lại trông giống trang phục của bọn quỷ Vô Thường trên sân khấu hát kịch." "Ta hành tẩu giang hồ bao năm, cũng chưa từng thấy người nào ăn mặc như

vậy.” “Trần huynh, Chá Cô Tiếu huynh đệ, hai vị có biết thân phận của người này không?” Nhìn thi thể người đàn ông mặc áo choàng đen đang ngồi xếp bằng, tay bắt một ấn quyết kỳ lạ, trên người quả thực là một bộ trang phục của quỷ câu hồn trên sân khấu.

Trang phục đã mục nát, rách thành từng mảnh, để lộ phần da thịt sưng phồng trắng bệch như ngâm nước, chỉ cần dùng một que tre chọc nhẹ là mủ đặc chảy ra.

Trong mắt, tai, miệng, mũi đều có bột màu đen, có lẽ là chết do thất khiếu chảy máu.

Cách ăn mặc này không thể phân biệt được là triều đại nào, chỉ thấy giày và áo choàng đều đã mục, xem ra đã chết từ rất lâu rồi.

Không cần phải đoán, Trần Hạo cũng biết thi thể này chính là Quan Sơn Thái Bảo.

Trần Hạo thản nhiên nói: “Nếu tôi không nhầm, đây hẳn là chủ nhân của những con rối giấy trong Vô Lượng Điện, Quan Sơn Thái Bảo của Phong gia.” “Ngọc Lâu huynh có thể lệnh cho thuộc hạ tìm kiếm trên thi thể, hẳn là có kim bài của Quan Sơn Thái Bảo.” “Nhưng phải nhớ kỹ, tuyệt đối không được dùng tay chạm vào, nếu không kịch độc trên thi thể sẽ khiến người ta mất đi lý trí, hung tính đại phát!” Trần Ngọc Lâu vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ làm theo lời Trần Hạo.

Ông và Chá Cô Tiếu cùng nhau cẩn thận xem xét thi thể.

Chương 189

Chỉ thấy trong thi thể cổ xưa này chứa đầy kịch độc, nhưng xem ra không phải độc rết thường thấy ở Bình Sơn, độc dịch lan khắp toàn thân, hẳn là đã uống độc tự vẫn khi còn sống.

Do lo ngại dính phải mủ độc, mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ dùng que tre lật thi thể, lấy từng món đồ trên người người chết ra để nhận dạng.

Chỉ thấy toàn là bình lọ thuốc, các bộ phận của con rối giấy, và một cái túi da lớn.

Bên trong là những hạt đậu đen nhánh cứng rắn, khiến mọi người nhìn mà như lạc vào trong sương mù, không biết những thứ ngũ hoa bát môn này dùng để làm gì.

Cuối cùng, một Tá Lĩnh Lực Sĩ dùng que tre khều ra một tấm kim bài từ trong áo choàng đen ở hông thi thể.

Trên đó có khắc chữ, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đều biết cổ văn, nhìn kỹ lại, đúng như lời Trần Hạo nói, là bốn chữ triện cổ thương kính hữu lực "Quan Sơn Thái Bảo".

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu vừa nhìn thấy vật này, trong đầu như có một tia chớp rạch ngang bầu trời đầy mây đen.

Ngay sau đó, cả hai đồng thanh nói: "Thì ra là Quan Sơn Thái Bảo thời nhà Minh!" Trần Ngọc Lâu cúi đầu trầm tư một lát, rồi vội cho người kéo thi thể vào lò luyện đan đốt thành tro.

Sau đó mới quay đầu lại nói: "Chuyện về Quan Sơn Thái Bảo thật hư hư thực thực, cứ ngỡ chỉ là dã sử không đáng tin, không ngờ trên đời thật sự có Quan Sơn Thái Bảo." "Trần huynh và Chá Cô Tiếu huynh đệ, dấu chân hai vị trải khắp thiên hạ, có từng nghe qua chuyện

này không?" Chá Cô Tiếu nói: "Ta biết về chuyện này cũng không nhiều." "Tương truyền trong giới đạo mộ thiên hạ, có danh xưng và truyền thống chỉ có bốn nhà Phát Khâu, Mạc Kim, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, nhưng thực tế chỉ có ba nhánh." "Bởi vì Phát Khâu Thiên Quan và Mạc Kim Giáo Úy vốn là một.

Sau khi Phát Khâu Ấn bị hủy, trên đời chỉ còn lại Mạc Kim Giáo Úy." "Còn lại là đám đông Tá Lĩnh Lực Sĩ, và Bàn Sơn Đạo Nhân cơ biến trăm bề.

Ngoài ba nhánh này ra, đều là đạo tặc đơn lẻ và trộm mộ dân gian, có chút tiếng tăm cũng chỉ là bọn cõng xác ở phía Nam, còn lại đám trộm vặt thì không đáng nhắc tới." "Nhưng trong lịch sử đạo mộ mấy trăm năm gần đây, vẫn luôn lưu truyền một câu chuyện cực kỳ thần bí." "Tương truyền thời nhà Minh có một nhóm đạo tặc được gọi là 'Quan Sơn Thái Bảo', giỏi về 'quan sơn chỉ mê', đã bí mật khai quật rất nhiều lăng mộ đế vương." "Thủ pháp và động cơ trộm mộ của họ không ai biết, một khi ra tay thì ngay cả thần tiên cũng không đoán được." "Truyền thuyết chỉ có vậy, người đời nay không biết thêm gì về họ, ngay cả sự thật trong những câu chuyện về Quan Sơn cũng khó mà phán đoán." "Không ngờ hôm nay lại bắt gặp một thi thể Quan Sơn Thái Bảo trong Đan Tỉnh ở Bình Sơn này." "Nhìn cách ăn mặc, hành vi và những vật phẩm mang theo của người này thật kỳ quái, đúng là chuyện lạ chưa từng thấy trong đời." Trần Ngọc Lâu lại hỏi: "Trần huynh, liệu có thể cho biết chi tiết hơn không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Quan Sơn Thái Bảo thực ra là một gia tộc, gọi là 'Phong thị', là một hào tộc có danh vọng ở địa phương, tổ tiên nhiều đời đều sống ở Vu Sơn Quan Tài Hạp." "Địa hình trong hẻm núi đó hiểm trở, che giấu vô số 'huyền quan', tổ tiên Phong thị từng trộm được rất nhiều 'thiên thư dị khí' trong 'Quan Tài Hạp', nhờ đó mà phất lên, học được nhiều vu thuật đã thất truyền từ lâu, dần dần si mê 'lô hỏa chi

thuật'." "Cuối thời Nguyên đầu thời Minh, truyền đến đời Phong Vương Lễ, tự xưng là 'Quan Sơn Thái Bảo'.

Dựa vào việc tinh thông 'quan sơn chỉ mê thuật' mà bí mật khai quật các cổ mộ sơn lăng khắp nơi." "Thực ra Phong gia không thiếu tiền, động cơ trộm mộ của họ chủ yếu là vì những cổ tịch, cổ quyển giấu trong mộ." "Lưu Bá Ôn phụng mệnh vua xây hoàng lăng, nhưng lúc đó trong triều đã manh nha ý định thoái lui, lại bị hoàng đế ép buộc không thể thoát thân trong việc xây lăng.

Thế là ông ta biết trên đời có một nhóm 'Quan Sơn Thái Bảo' cực kỳ tinh thông lăng phổ và độn giáp chi thuật, bèn đẩy việc 'khó nhằn' này cho họ." "Để giữ chút thể diện, ông ta chỉ gọi bức họa đó là 'Quan Sơn Đạo Cốt', chứ không nói rõ đó là 'Quan Sơn Đạo Mộ'." "Hồng Vũ hoàng đế vô cùng hài lòng, ban cho Phong Vương Lễ và mấy đệ tử kim bài đeo hông bằng vàng ròng, từ đó về sau họ được gọi là 'Quan Sơn Thái Bảo', ở lại hầu hạ bên cạnh vua, chuyên trách xây dựng lăng mộ cho hoàng gia." "Phải nói thêm rằng, chính vì Quan Sơn Thái Bảo dâng lời lên hoàng đế nhà Minh, hủy Mạc Kim Phù và Phát Khâu Ấn, cắt đứt truyền thừa của Phát Khâu và Mạc Kim, lại trấn áp đám Tá Lĩnh, để bảo vệ hoàng lăng nhà Minh không bị trộm." "Phát Khâu Ấn bị hủy, và cuối cùng Mạc Kim Phù chỉ còn lại ba cái, đều là do Quan Sơn Thái Bảo gây ra." "Người Quan Sơn Thái Bảo dùng rối giấy trong đại điện ban nãy và chết ở đây, dường như cũng đang dùng tà thuật để trộm đan dược trong này." "Để tránh bị rết trong núi cắn nuốt, người Quan Sơn Thái Bảo này đã rót dược thủy vào cơ thể mới có thể lẻn vào đây." "Nhưng dường như cách cục 'Thiết Lâu Thi Quế' vượt ngoài dự liệu của hắn, thời gian hao tổn quá lâu, đến nỗi thuật tận thân vong tại đây." "Nhưng nhìn tên áo đen này chết ở đây, trên người không có minh khí trân bảo, cũng không có ai thu dọn thi thể." "Điều đó đủ để chứng tỏ mặc dù hắn đã nhanh chân vào được Bình

Sơn tìm bảo vật trước, nhưng không có đồng bọn đi cùng, đại tàng trong cổ mộ của ngọn núi này, đồ đạc trong mộ thất phần lớn vẫn còn nguyên vẹn." Do có sự xuất hiện của Trần Hạo, chuyến thám hiểm Bình Sơn lần này, mặc dù chưa tìm được chủ mộ thực sự, nhưng vì Trần Hạo đã ngăn cản và thay đổi kịch tình, La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu đã không liều mạng dùng thuốc nổ phá núi ở Bình Sơn, nên ngọn núi này đã không bị sập.

Nhiều cung điện trong lòng núi cũng không bị đá núi chôn vùi như trong kịch tình gốc.

Vì vậy, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và những người khác đã thu được không ít vàng bạc châu báu.

Quan trọng nhất là có Trần Hạo, một siêu chiến lực, dù số lượng rết sáu cánh nhiều hơn hẳn trong kịch tình gốc, nhưng Lão Dương Nhân và Hoa Linh vẫn sống sót khỏe mạnh.

Nhìn La Lão Oai vui vẻ gọi binh sĩ dưới trướng, phụ giúp đám Tá Lĩnh Lực Sĩ vận chuyển vàng bạc châu báu ra ngoài núi, Trần Ngọc Lâu lại thở dài nói: "Lần này tuy được nhiều vật quý hiếm, nhưng lại không tìm được mộ huyệt thực sự, thật là đáng tiếc!" Chá Cô Tiếu cũng cau mày khó xử.

Ngay cả La Lão Oai đang cười ha hả ban nãy, nghe xong cũng buồn bực không thôi.

Trần Hạo, người sớm đã biết vị trí cổ mộ của đại tướng quân thời Nguyên, thản nhiên cười nói: "Phương pháp nghe đất tìm mộ tuy có hiệu nghiệm, nhưng quy mô đan cung trong Bình Sơn quá lớn, khiến cho Ngọc Lâu huynh dồn hết tinh thần vào đó, mà lại bỏ qua địa hình của ngọn núi này." Trần Ngọc Lâu nghe xong tò mò hỏi: "Ồ?!

Chẳng hay Trần huynh có cao kiến gì?" Cùng lúc đó, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai, thậm chí cả A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Hoa Mã Quải,

cùng đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ, đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thong dong nói: "Bình Sơn giống như một cái bình đựng đan của tiên nhân rơi xuống đất, hình dáng ngọn núi như một cái bình cổ, lòng núi cũng rỗng như lòng bình." "Đan cung bảo điện đều được xây dựng bên trong, vì vậy Ngọc Lâu huynh, Chá Cô Tiếu huynh đệ, đều dồn hết ánh mắt vào hang động trong núi, mà lại bỏ qua miệng bình trên đỉnh núi." "Lăng tẩm thời xưa đều xây dưới lòng đất, cho dù là lăng mộ được đục núi làm quách, xuyên đá làm tàng, mộ thất cũng ở sâu trong lòng núi." "Nhưng cổ mộ Bình Sơn sao có thể đo lường bằng lẽ thường?" "Biết đâu việc chọn huyệt mộ này hoàn toàn trái ngược với các cổ mộ thế gian, lại được xây ở nơi cao nhất trên đỉnh núi, còn dưới núi lại cố tình bố trí mộ giả nghi trủng để làm nhiễu loạn tầm nhìn." Lúc này, Chá Cô Tiếu cũng bừng tỉnh đại ngộ: "Đỉnh Bình Sơn hiểm trở vô cùng, nếu cổ mộ thật sự giấu ở trên đó, đại đội nhân mã của Tá Lĩnh sẽ không thể triển khai được.

Sách lược đi ngược lại lẽ thường này quả thực có chỗ bất ngờ." Trần Ngọc Lâu tâm cơ linh mẫn, kinh nghiệm trộm mộ cũng cực kỳ phong phú, nhìn vào trong Bình Sơn một lúc, cũng đoán ra được một khả năng.

Thế là Trần Ngọc Lâu ôm quyền nói: "Luận tài trí mưu lược, tại hạ tự thấy không thua kém bất kỳ ai." "Nhưng tại hạ thống lĩnh mấy vạn anh em Tá Lĩnh, mưu đồ to lớn, nhân sự phức tạp, gặp phải vấn đề nan giải, ngược lại không bằng trong lòng Trần huynh và Chá Cô Tiếu huynh đệ trống rỗng, linh đài thấu triệt, vì vậy mà trước sau chưa từng nghĩ đến chi tiết này." "Trần mỗ thực sự vô cùng xấu hổ." "May có Trần huynh, Chá Cô Tiếu huynh đệ nhắc nhở, thật là một lời tỉnh cả người trong mộng!" "Thì ra việc xây mộ trong đan cung Bình Sơn vốn có ý đồ trấn áp động dị, đây chính là pháp thuật 'yếm

thắng'." "Dùng lăng mộ để yếm thắng trấn vật quả thực hiếm thấy, nhưng pháp thuật yếm thắng mà Trát Lâu Mặc Sư dùng để xây nhà dương trạch chính là đặt ở nơi cao nhất của mái nhà." "Cổ mộ Bình Sơn, nhất định như Trần huynh đã liệu, chính là giấu ở trên đỉnh Bình Sơn a!" La Lão Oai nghe xong, vẻ mặt u uất lập tức biến mất.

Hắn cười ha hả nói: "Lão La ta quả nhiên không nhìn lầm người." "Có Trần huynh đệ, Tổng bả đầu và Chá Cô Tiếu huynh đệ ba vị, lần này chúng ta nhất định có thể tìm ra được ngôi mộ thật sự của đại tướng quân thời Nguyên!" "Đến lúc đó, bốn nhà chúng ta tha hồ chia vàng bạc, chẳng phải sướng sao!" Ngay cả A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Hoa Mã Quải ở bên cạnh cũng đều bị sự phân tích điềm tĩnh, lạnh lùng, rành mạch của Trần Hạo làm cho kinh ngạc.

Đúng vậy, Trần Hạo dù không dùng Vọng Khí Thuật, cũng có thể dựa vào đầu óc suy đoán ra vị trí của ngôi mộ thật sự.

Trần Ngọc Lâu tự tin nói: "Được." "Lão La, hôm nay Trần huynh, Chá Cô Tiếu huynh đệ và anh em của hai nhà chúng ta đều đã mệt mỏi lắm rồi." "Hôm nay chúng ta chỉ vận chuyển hết vàng bạc châu báu trong đan cung về nơi đóng quân." "Đợi sáng mai, khi các huynh đệ đều đã hồi phục tinh thần và thể lực, chúng ta sẽ xuất phát thẳng tiến đỉnh Bình Sơn!" Mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, đều vui vẻ rút về căn cứ dưới chân núi.

Chỉ có Trần Hạo thầm nghĩ, mặc dù có sự xuất hiện của mình, khiến cho vận mệnh của Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai ít nhiều cũng thay đổi một chút.

Nhưng e rằng tối nay, tên phó quan phản phúc Dương Phó Quan kia, sẽ phối hợp với kẻ thù không đội trời chung của La Lão Oai, quân phiệt sư trưởng Mã Chấn Bang, ra tay.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo.

Tối hôm đó, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ quân phiệt mệt mỏi cả ngày, đều ngủ say như chết.

Ngay cả La Lão Oai cũng nằm trên giường ngáy như sấm.

Lúc này, một nhóm binh sĩ mặc quân phục màu xanh lam, đầu đội mũ sắt, lặng lẽ bao vây doanh trại không một kẽ hở.

Tiếp đó, dưới sự dẫn đường của Dương Phó Quan, họ lần lượt bắt trói La Lão Oai và binh sĩ dưới trướng.

Trần Ngọc Lâu, Hoa Mã Quải, Côn Luân, cùng đám Tá Lĩnh Lực Sĩ, và ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, tất cả đều bị trói lại.

Chỉ có Trần Hạo, Tô Nan, A Ninh, và Hồng Cô, người vẫn đang ở trong phòng nói chuyện phiếm chưa đi, là không bị bắt.

Nghe thấy tiếng ồn ào, hỗn loạn bên ngoài, Hồng Cô ngạc nhiên nói: "Đang làm gì vậy?

Nửa đêm không ngủ, không mệt sao!" Trần Hạo cực kỳ thong dong nói: "Không phải không ngủ, mà có kẻ địch đã bắt hết đám Tá Lĩnh, cũng như Lão La và binh sĩ của ông ta rồi!" Hồng Cô kinh ngạc hỏi: "Sao có thể?" "Vị trí doanh trại của chúng ta hẻo lánh, bên ngoài lại có lính canh gác nghiêm ngặt, sao có thể để người ta thừa lúc đêm tối đột kích thành công được?" Thấy Trần Hạo vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh thản nhiên, A Ninh và Tô Nan cũng không vội.

A Ninh, người đã quá quen thuộc với các loại âm mưu thủ đoạn, cười nói: "Nếu là tình huống bình thường, chắc chắn sẽ không để người ta thành công." "Nhưng nếu trong hai nhà Tá Lĩnh và quân phiệt có nội gián, thì lại quá dễ dàng." Tô Nan cũng thông minh không kém, tiếp lời: "A Ninh tỷ nói không sai." "Thậm chí em còn nghi ngờ, gián điệp đã sớm trà trộn vào trong hai nhà rồi." Chỉ với vài câu nói đơn giản, hai cô gái đã đoán được tình hình gần như chính xác.

Khi Hồng Cô với vẻ mặt tức giận nhìn về phía Trần Hạo, hy vọng nhận được câu trả lời chính xác từ anh.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Không cần hỏi tôi, họ đến cửa rồi." "Muốn biết đáp án thực sự, thậm chí là giải cứu Ngọc Lâu huynh, chúng ta ra ngoài xem là được." Lời vừa dứt, cửa phòng "rầm" một tiếng, bị người ta từ bên ngoài phá tung.

Ngay sau đó, hơn mười binh sĩ mặc quân phục màu xanh lam, tay cầm súng Hán Dương xông vào!

Nhìn thấy đám lính xông vào, Hồng Cô định ra tay phản kích.

Nhưng lúc này, đám lính đã chĩa súng vào bốn người.

A Ninh và Tô Nan đều nhìn về phía Trần Hạo, chờ đợi tín hiệu của anh để ra tay phản sát.

Ngược lại, Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Các anh lính, tốt nhất nên lịch sự một chút." "Phải biết rằng La Lão Oai, còn phải dựa vào tiểu gia đây mới lấy được trân bảo trong cổ mộ." "Nếu làm tiểu gia không vui, Mã sư trưởng đừng hòng có được bảo tàng." Đám lính vốn định xông lên trói cả bốn người Trần Hạo lại.

Nhưng nghe anh nói vậy, tất cả đều không dám manh động.

Ngược lại, Hồng Cô tức giận mắng: "Trần Hạo, đồ vô dụng nhà ngươi." "Bản cô nương đúng là mắt mù, lại đi thích một tên nhát gan mềm yếu như ngươi." "Ngươi cứ đợi đấy, nếu lần này bản cô nương có thể thoát ra, nhất định sẽ quay lại lấy cái mạng chó của ngươi." Trần Hạo phớt lờ như không nghe thấy lời chửi rủa của cô, vẫn điềm tĩnh thản nhiên cười nói: "Cần gì phải nóng giận như vậy, tôi làm vậy cũng là vì tốt cho cô thôi mà." Hồng Cô tức giận đến mức quay đầu đi, không thèm nhìn anh.

Ngược lại, Tô Nan và A Ninh, những người hiểu rõ tính cách của

Trần Hạo, khóe miệng đều lộ ra một nụ cười trêu tức.

Bởi vì cả hai đều biết rõ, với tính cách kiêu ngạo của Trần Hạo, anh tuyệt đối sẽ không vì tự bảo vệ mình mà để người khác sỉ nhục.

Làm như vậy, chắc chắn là có kế hoạch của riêng mình.

Vì vậy, hai cô gái cũng lười nói nhiều, chỉ im lặng đứng xem kịch hay.

Chương 190

Một lát sau, người lính chạy đi báo cáo đã quay lại.

Vừa vào cửa, hắn liền ra hiệu cho các binh sĩ khác thu súng lại, sau đó lịch sự mời bốn người Trần Hạo ra sân lớn.

Lúc này, sân lớn đã được vô số ngọn đuốc thắp sáng trưng.

Trần Ngọc Lâu, Hoa Mã Quải, La Lão Oai, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, cùng với đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ của La Lão Oai, tất cả đều bị trói và tụ tập ở giữa sân.

Xung quanh toàn là binh sĩ mặc quân phục màu xanh lam, bên cạnh đặt một chiếc ghế thái sư, trên đó có một sĩ quan quân đội khoảng bốn năm mươi tuổi đang ngồi.

Không cần phải đoán, gã này chắc chắn là kẻ thù không đội trời chung của La Lão Oai, một quân phiệt lớn khác ở Tương Tây, sư trưởng Mã Chấn Bang.

Chỉ nghe thấy La Lão Oai bị trói vào một cây cột gỗ lớn, đang chửi ầm lên.

Ngược lại, tên sư trưởng Mã kia lại vênh váo ngồi trên ghế thái sư, như đang xem khỉ diễn trò, thỉnh thoảng lại đáp lại La Lão Oai một câu.

Thấy bốn người Trần Hạo không những không bị trói, mà còn ung dung đi ra khỏi phòng.

Nhất thời, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ đều cho rằng họ là nội gián.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu lúc này lại bắt đầu lo lắng cho bốn người Trần Hạo.

La Lão Oai sau khi nhìn thấy bốn người Trần Hạo, cũng không buồn chửi Mã Chấn Bang nữa, mà áy náy nói: “Trần huynh đệ, lão La ta có lỗi với huynh và ba vị muội tử.” “Nếu không phải ta sơ suất, cũng sẽ không để cho tên nhãi họ Mã kia tập kích thành công.” “Khiến cho huynh và ba vị muội tử, cùng với Trần Tổng bả đầu và Chá Cô Tiếu huynh, đều bị liên lụy.” “E rằng hôm nay ta khó thoát khỏi cái chết, kiếp sau, lão La ta sẽ trả lại món nợ này.” Đừng nói gì khác, La Lão Oai tuy lỗ mãng, nhưng không chỉ không sợ chết, mà còn rất trượng nghĩa với những người bạn mà hắn công nhận.

Đến lúc này, hắn vẫn còn lo lắng đã liên lụy đến Trần Hạo và mọi người.

Trần Hạo thản nhiên cười: “Lão La đợi một chút, biết đâu lát nữa, ông sẽ không phải chết đâu.” Nói xong, anh liền thản nhiên tiêu sái, bước đến trước mặt Mã Chấn Bang ba mét.

A Ninh, Tô Nan cũng theo sát phía sau, ngược lại Hồng Cô hậm hực lườm Trần Hạo một cái, rồi đi đến bên cạnh Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Mã Chấn Bang quan sát Trần Hạo một lúc, rồi hỏi: “Ngươi chính là Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, người đã giúp La Lão Oai lấy được vàng bạc châu báu, và đang tìm kiếm mộ đại tướng quân thời Nguyên?” Trần Hạo thản nhiên đáp: “Là tôi.” “Hắn là Mã sư trưởng rồi?

Trận thế tối nay quả là lớn thật.” Mã Chấn Bang đắc ý cười: “Vậy thì dễ rồi.” “Nghe nói bản lĩnh của ngươi, còn cao minh hơn cả hai vị thủ lĩnh của Bàn Sơn và Tá Lĩnh rất nhiều.” “Ta, Mã mỗ, là người yêu tài, nếu Trần huynh đệ không chê, gia nhập quân Điền của ta, Mã mỗ cầu còn không được.” Trần Hạo cười hỏi: “Vậy Trần Tổng bả đầu, Chá Cô Tiếu khôi thủ, La Lão Oai, cùng với đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và

binh sĩ, không biết Mã sư trưởng định xử trí thế nào?" Mã Chấn Bang cười ha hả: "Tá Lĩnh Lực Sĩ đông đảo, binh sĩ dưới trướng La Lão Oai cũng không ít." "Chỉ cần họ nguyện ý đầu quân cho quân Điền, Mã mỗ tự nhiên hoan nghênh hết mực." "Còn về Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai, cùng với đám thuộc hạ trung thành của chúng, không cần thiết phải giữ lại." "Dù sao có Liệt Hải Thiên Sư ở đây, có bọn chúng hay không cũng không quan trọng, phải không?" Trần Hạo thản nhiên gật đầu, rồi nói: "Chuyện đó tạm thời không bàn, Mã sư trưởng có thể cho mọi người biết, ai đã bán đứng chúng tôi không?" Lúc này, nghe thấy binh sĩ và Tá Lĩnh Lực Sĩ dưới trướng chỉ cần đầu hàng là có thể sống sót, La Lão Oai, người đã quyết tâm chết, lại cười lớn: "Trần huynh đệ, có thể không chết thì cứ sống cho tốt." "Chỉ đáng tiếc, Tổng bả đầu và Chá Cô Tiếu huynh đệ đã bị ta liên lụy, kiếp sau chúng ta gặp lại." Nói xong, hắn liền tức giận mắng Mã Chấn Bang: "Thằng họ Mã, có gan thì giết lão tử đi, mười tám năm sau lão tử lại là một hảo hán!" Mã Chấn Bang trêu tức nói: "Giết ngươi cần gì ta phải ra tay?" Sau đó, hắn liền nói với Trần Hạo: "Muốn biết ai là nội gián, chẳng phải đã rõ rồi sao." Lời vừa dứt, Dương Phó Quan bước đến trước mặt La Lão Oai.

Lúc này mọi người mới biết, thì ra là Dương Phó Quan đã bán đứng họ.

Giống như trong kịch tình gốc, sau một hồi La Lão Oai và Dương Phó Quan chửi bới qua lại, Dương Phó Quan rút ra một khẩu súng lục, định một phát kết liễu La Lão Oai.

Lúc này, Trần Hạo, người đã xem kịch đủ rồi, đột nhiên cười nói: "Được rồi, nội gián đã tìm ra, mọi người cũng đã mệt mỏi nửa ngày rồi." "Theo tôi thấy, vở kịch này, nên kết thúc ở đây thôi." Nhất thời, tất cả mọi người đều nghe mà ngây ra.

Mã Chấn Bang càng kinh ngạc hỏi: "Trần Hạo, ngươi có ý gì?"

Trần Hạo thản nhiên cười: "Ý của tiểu gia là, lười phải dây dưa với các ngươi nữa." Lời vừa dứt, anh liền vận dụng toàn lực uy áp huyết mạch Thanh Long.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong phạm vi hai trăm mét, cả địch và ta, đều bị uy áp trấn áp xuống đất.

Mã Chấn Bang và binh sĩ dưới trướng, đừng nói là phản kháng, ngay cả việc bóp cò súng cũng không làm được.

Lúc này, những binh sĩ của Mã Chấn Bang ở ngoài phạm vi uy áp đều giơ súng lên, định cứu Mã Chấn Bang.

Nhưng Trần Hạo đã sớm chuẩn bị, trong nháy mắt, anh đã ném 108 chiếc chuông đồng lục giác ra bốn phương tám hướng.

Những tiếng chuông trong trẻo vang lên, lập tức khiến đám lính của Mã Chấn Bang rơi vào ảo giác.

Không đợi Mã Chấn Bang và Dương Phó Quan kịp phản ứng, trong tay Trần Hạo đột nhiên xuất hiện hai khẩu Desert Eagle.

"Pằng!

Pằng!

Pằng!" Sau khi bắn hết hai băng đạn, không chỉ Mã Chấn Bang và Dương Phó Quan chết ngay tại chỗ, mà ngay cả một đám sĩ quan cấp cao dưới trướng Mã Chấn Bang, cũng đều bị bắn nát đầu!

Chứng kiến Trần Hạo vung tay trấn áp toàn bộ binh sĩ quân Điền, rồi ngay lập tức tiêu diệt Mã Chấn Bang, Dương Phó Quan và một đám sĩ quan quân Điền, La Lão Oai, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người vốn tưởng mình chắc chắn sẽ chết, đều ngây người tại chỗ.

Trần Hạo thu lại hai khẩu súng, rồi kiểm soát uy áp, hất toàn bộ

phe mình ra khỏi phạm vi ảnh hưởng.

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, người vẫn còn đang ngẩn ngơ, vội vàng chạy đến cởi trói cho Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và Chá Cô Tiếu.

Trần Hạo hét lên với thuộc hạ của La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu: "Còn ngẩn ra đó làm gì?" "Không mau đi khống chế đám lính quân Điền đi!" Lúc này La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu mới phản ứng lại, vội vàng gọi thuộc hạ đi trói từng tên lính quân Điền lại.

Còn dây thừng để dùng, tự nhiên là những sợi dây vừa dùng để trói Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ của La Lão Oai.

Sau đó, Trần Hạo mới thu hồi uy áp, ngồi xuống chiếc ghế thái sư mà Mã Chấn Bang vừa ngồi, hồi phục tinh lực đã tiêu hao không ít.

Dù sao thì vừa rồi anh đã vận dụng toàn lực uy áp, cho dù sức mạnh huyết mạch Thanh Long đã tăng lên ba phần, nhưng vẫn mệt lả.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai và những người khác đều vây quanh Trần Hạo.

Hồng Cô càng vì hiểu lầm Trần Hạo lúc nãy mà trong lòng vô cùng áy náy.

La Lão Oai cười ha hả nói: "Trần huynh đệ, hôm nay là nhờ có huynh cả." "Vốn dĩ lão La ta đã chuẩn bị xuống âm phủ rồi, không ngờ huynh đột nhiên ra tay." "Không nói nhiều, từ nay về sau, Trần Hạo chính là huynh đệ sinh tử của lão La ta." "Nếu huynh có chuyện gì, chỉ cần gọi một tiếng, lão La ta dù có lên núi đao xuống biển lửa, dù có phải liều cái mạng này, cũng tuyệt đối không chớp mắt!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Lão La có lòng rồi." "Việc cấp bách bây giờ là Lão La hãy mau chóng thu phục binh sĩ dưới trướng Mã Chấn Bang." "Như vậy, dưới trướng Lão La lại có thêm một sư đoàn binh lực." La

Lão Oai cười ha hả nói: “Nói có lý.” “Vậy ta đi thu biên đám thuộc hạ của tên rác rưởi Mã Chấn Bang, còn những binh sĩ trong căn cứ sư đoàn, sau khi về ta sẽ ra tay thu phục.” “Dù sao Mã Chấn Bang và đám sĩ quan cấp cao dưới trướng hắn đều đã bị Trần huynh đệ một mẻ hốt gọn.” “Thu phục một sư đoàn binh lực, tuyệt đối dễ như trở bàn tay!” Nói xong, La Lão Oai hớn hở dẫn thuộc hạ đi làm việc.

Lúc này Trần Ngọc Lâu bước đến trước mặt Trần Hạo, hai tay ôm quyền hành một đại lễ: “Đa tạ Trần huynh ra tay tương trợ, nếu không, đám huynh đệ Tá Lĩnh chúng tôi không biết sẽ tổn thất bao nhiêu nhân thủ nữa!” Trần Hạo không động, vững vàng nhận lấy một lễ này.

Dù sao anh cũng đã thực sự cứu cả phái Tá Lĩnh, nếu như trong kịch tình gốc, Trần Ngọc Lâu cuối cùng cũng diệt được Mã Chấn Bang, nhưng đám Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng tổn thất thảm trọng.

Sau đó Trần Hạo đỡ Trần Ngọc Lâu dậy, cười nói: “Chúng ta vốn anh hùng tương tích, lại đã cắt máu ăn thề.” “Các vị gặp nạn, ta tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Trần Ngọc Lâu cảm khái nói: “Dù thế nào đi nữa, Trần huynh cũng có ơn cứu mạng với mấy ngàn huynh đệ Tá Lĩnh chúng tôi.” “Lần này dù thế nào, Trần Ngọc Lâu ta cũng phải báo đáp ơn cứu mạng của huynh.” Thấy Trần Ngọc Lâu thành ý tha thiết, Trần Hạo liền cười nói: “Được thôi, vậy đợi sau khi chuyến đi cổ mộ Bình Sơn kết thúc, tôi muốn xin Ngọc Lâu huynh hai người.” “Ngọc Lâu huynh, coi như báo đáp ơn cứu mạng, thế nào?” Nói rồi, ánh mắt Trần Hạo lướt qua Hồng Cô và Hoa Mã Quải.

Trần Ngọc Lâu lập tức hiểu ra, Hồng Cô có ý với Trần Hạo, ông đã sớm nhìn ra.

Trần Ngọc Lâu, người luôn coi Hồng Cô như em gái, đương nhiên hy vọng cô có thể có một nơi chốn tốt.

Vì vậy Trần Hạo muốn Hồng Cô, Trần Ngọc Lâu mừng còn không kịp.

Nhưng Trần Hạo lại muốn Hoa Mã Quải, ông không hiểu.

Nhưng đã nói ra lời, tự nhiên không thể nuốt lời.

Mặc dù Hoa Mã Quải là quân sư của Trần Ngọc Lâu, càng là cánh tay phải đắc lực, nhưng ông vẫn kiên định gật đầu.

"Được, vậy đợi sau chuyến đi Bình Sơn, Trần huynh cứ đến nhận người." Trần Hạo mỉm cười gật đầu, không nói gì.

Ngược lại, Hồng Cô và Hoa Mã Quải ở bên cạnh, trong lòng lại dấy lên những suy nghĩ khác nhau.

Chương 191

Với tính cách của Hồng Cô, đã thích Trần Hạo, chắc chắn sẽ nguyện ý đi theo anh.

Hoa Mã Quải cũng là người trọng tình nghĩa, Trần Hạo lại ba lần bốn lượt cứu giúp đám người Tá Lĩnh.

Đặc biệt là lần này, quả thực là ơn sâu tựa trời cao biển rộng.

Hơn nữa nhân phẩm và thực lực của Trần Hạo cũng đã làm Hoa Mã Quải vô cùng chấn động.

Vì vậy Trần Hạo muốn anh làm thuộc hạ, Hoa Mã Quải tự nhiên nguyện ý.

Nhưng đồng thời, anh lại không nỡ rời xa Trần Ngọc Lâu và đám huynh đệ Tá Lĩnh.

Vì vậy tâm trạng của Hoa Mã Quải lúc này vô cùng mâu thuẫn.

Còn về việc tại sao Trần Hạo lại muốn Hoa Mã Quải, thực ra Trần Hạo định để lại một thế lực truyền thừa cho phái Liệt Hải ở thời Dân quốc.

Như vậy, sau này dù có đến thời đại của Hồ Bát Nhất, quay về với kịch tình đạo mộ, thế lực của phái Liệt Hải lúc đó tuyệt đối có thể giúp đỡ anh rất nhiều.

Đặc biệt Hoa Mã Quải là người trầm tĩnh, sắc sảo, cũng là một nhân tài hiếm có trong việc hạ mộ đảo đấu.

Quan trọng nhất là Trần Hạo cực kỳ coi trọng nhân phẩm của anh.

Nếu giao phó phái Liệt Hải thời Dân quốc cho Hoa Mã Quải, giống như trong kịch tình đạo mộ, Trần Hạo giao phó phái Liệt Hải

cho Bàn Tử vậy, đều rất yên tâm.

Lúc này, Chá Cô Tiếu dẫn theo Hoa Linh và Lão Dương Nhân cũng đi đến trước mặt Trần Hạo.

Nhưng ba người vừa mới ôm quyền chắp tay, Trần Hạo đã cắt ngang: "Chá Cô Tiếu huynh đệ, không bàn đến tình huynh đệ bằng hữu đã cắt máu ăn thề của chúng ta, chỉ riêng việc hai phái Bàn Sơn và Liệt Hải cùng chung một nguồn gốc, ta cứu các vị là chuyện nên làm." "Sao nào?

Với giao tình của chúng ta, ba vị còn nói lời khách sáo cảm ơn với ta nữa sao?" Nghe những lời này, Chá Cô Tiếu và hai người kia nuốt lại hết những lời cảm ơn vào trong bụng.

Cô nàng ngốc manh Hoa Linh cười hì hì nói: "Đúng vậy mà, với Trần sư huynh không cần phải khách sáo như vậy." Lão Dương Nhân cũng cười ha hả nói: "Thực ra, ta cũng nghĩ vậy!" Chá Cô Tiếu lườm hai người một cái, rồi mới bất đắc dĩ nói: "Được rồi, nếu Trần sư đệ đã nói vậy, vậy ta cũng không khách sáo nữa." "Nhưng có một điều, sau này chỉ cần Trần sư đệ cần giúp đỡ, bất kể lúc nào ở đâu, dù có nguy hiểm đến đâu." "Ba sư huynh muội chúng ta, nhất định sẽ có mặt ngay lập tức." Trần Hạo mỉm cười gật đầu.

Lúc này, A Ninh và Tô Nan đã nhặt lại hết 108 chiếc chuông đồng lục giác, giao cho Trần Hạo.

Hai cô gái, người cũng vừa nghe cuộc đối thoại giữa Trần Hạo và Trần Ngọc Lâu, kéo Hồng Cô lại trêu chọc: "Xem ra, sau này phái Liệt Hải của chúng ta, lại sắp có thêm một vị hộ pháp sứ giả rồi." Khuôn mặt xinh đẹp của Hồng Cô lập tức ửng lên một mảng hồng.

Nhất thời, tiếng cười vui vẻ vang vọng khắp sân lớn.

Lúc này sương đêm đã mỏng, trăng cũng ló ra một nửa từ trong

mây.

La Lão Oai đang bận thu nhận đám binh sĩ của Mã Chấn Bang.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và người của hai phái Bàn Sơn, Tá Lĩnh đều đã quay về nghỉ ngơi.

Còn Hồng Cô thì vô cùng rộng lượng chạy đến phòng Trần Hạo để xin lỗi.

Kết quả là lời vừa nói ra, đã nghe thấy bên ngoài lại ồn ào.

Thế là Trần Hạo dẫn theo ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, một lần nữa chạy ra sân lớn.

Vừa ra ngoài đã thấy rất nhiều binh sĩ mặc quân phục hai màu vàng, lam đang không ngừng nổ súng vào trong rừng.

La Lão Oai còn đổ thêm dầu vào lửa, la hét đòi giết chết kẻ nào đó.

Cảnh tượng hỗn loạn khiến Trần Hạo không khỏi ngạc nhiên.

Thế là tôi đi tới bên cạnh La Lão Oai hỏi: "Lão La, đêm hôm không ngủ, lại giở trò quái gì thế?" La Lão Oai vội nói: "Trần huynh đệ ra là tốt rồi." "Tôi đang bận thu nhận người, kết quả không biết thứ gì đột nhiên từ trong rừng ném đá vào tôi." "Một lần ném cả trăm hòn đá, anh em thủ hạ của tôi nhất thời không để ý, liền bị thương mấy chục người." "Nhưng đám trong rừng kia ném mãi không hết." "Thế là tôi tức quá, phái một tiểu đội anh em xông vào rừng xem sao." "Kết quả không một ai quay về, chỉ nghe thấy tiếng súng và tiếng kêu cứu trong rừng." "Đấy, tôi đang định dẫn anh em xông vào cứu người thì Trần huynh và ba vị cô nương ra tới." Cùng lúc đó, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu bị tiếng ồn ào đánh thức cũng đã chạy tới.

Nghe xong, Trần Hạo đại khái đoán ra được chuyện gì.

Dù sao thì trong nguyên tác hay web drama đều có sự xuất hiện

của vượn trắng và một bầy vượn con cháu.

Lần này vì có Trần Hạo, Bình Sơn không bị sập.

Nhưng con vượn trắng nhờ đó thoát được một kiếp, lại chạy ra gây chuyện.

Thôi, Trần Hạo nói: "Lão La ở lại trấn áp đám binh sĩ vừa mới thu nhận đi." "Còn chuyện vào rừng cứu người thì cứ giao cho tôi." Nói xong, không đợi La Lão Oai trả lời, Trần Hạo liền dẫn A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô phi thân xông vào khu rừng u ám.

Ngay sau đó, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu đứng bên cạnh nghe nãy giờ cũng chào một tiếng rồi đuổi theo.

Ngay cả Trần Ngọc Lâu, sau khi sắp xếp ổn thỏa cho đám Tá Lĩnh Lực Sĩ dưới trướng, cũng dẫn Hoa Mã Quải và Côn Luân đuổi theo.

Nhìn cao thủ ba phái Liệt Hải, Bàn Sơn, Tá Lĩnh đều đã xông vào rừng, La Lão Oai ha ha cười lớn nói: "Các anh em cứ yên tâm đi." "Có Trần huynh, Tổng bả đầu và Chá Cô Tiếu, cao thủ ba phái đi cứu người, chúng ta cứ an tâm chờ đợi là được." Cùng lúc đó, bốn người Trần Hạo đã xông vào rừng.

Tôi cảm nhận rất rõ ràng, cách phía trước một dặm, có một đám sinh vật không rõ đang nhảy nhót tung hoành cực nhanh, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Nếu không phải bốn người Trần Hạo thân thủ phi phàm, căn bản không thể theo kịp tốc độ của chúng.

Còn sáu người Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu vào muộn hơn một chút, nên bị tụt lại phía sau hơn trăm mét.

Có người sẽ hỏi, chẳng lẽ Trần Hạo lại lên cơn thánh mẫu à?

Nếu không tại sao cứ phải cố sống cố chết đi cứu người làm gì?

Thực ra, Trần Hạo chẳng quan tâm đến sống chết của đám binh sĩ đó.

Hiện tại chỉ có hai việc, một là phải diệt sạch bầy vượn kia.

Như vậy, không chỉ giúp những người sau này đi qua con đường này tránh được một tai họa, mà điều tôi quan tâm hơn là, diệt đám vượn này có thể nhận được không ít điểm thưởng!

Còn điểm thứ hai, cũng không phải là Trần Hạo đoán mò.

Bởi vì thủ lĩnh của bầy vượn là con vượn trắng, bất kể trong tiểu thuyết hay web drama, đều vì có đạo hạnh nhất định nên mới gặp phải thiên kiếp.

Cho nên Trần Hạo nghĩ, nếu diệt được nó, không chừng Thanh Long huyết mạch có thể tăng lên một chút.

Nếu vận may tốt, có khả năng sẽ lấy được một viên nội đan!

Vì vậy, bầy vượn này nhất định phải diệt.

Trần Hạo thấy đuổi một hồi mà vẫn không rút ngắn được khoảng cách với bầy vượn, bèn nắm lấy cánh tay Hồng Cô, chân dùng sức, tốc độ lại tăng thêm một bậc.

Chương 192

A Ninh và Tô Nan đã dùng nội đan của mãng xà khổng lồ và ngô công sáu cánh, cũng dùng sức dưới chân, thoáng chốc đã theo kịp tốc độ của Trần Hạo.

Lúc này Hồng Cô mới phát hiện, thực lực của mình không chỉ kém xa Trần Hạo, mà ngay cả A Ninh và Tô Nan cũng không bằng.

Trong chốc lát, lòng Hồng Cô buồn bực không tả xiết.

Sau một tuần trà, bốn người Trần Hạo cuối cùng cũng đuổi kịp mục tiêu.

Chỉ thấy trong khu rừng phía trước quả nhiên xuất hiện một bầy vượn, cả già lẫn trẻ khoảng trăm con.

Ngay cả vượn con mới sinh cũng được vượn mẹ ôm, nhảy nhót vun vút trong khu rừng tối tăm.

Còn đám binh sĩ kia thì đều bị những con vượn to lớn xách trong tay.

Điều khiến bốn người Trần Hạo kinh ngạc nhất là một con vượn to cao vạm vỡ, lông trắng toàn thân, đang nhảy ở cuối bầy.

Xem ra là đang bọc hậu cho cả bầy!

Mặc dù kinh ngạc trước trí tuệ của bầy vượn này, nhưng mục đích của chuyến đi này là cứu người và diệt sát.

Cho nên Trần Hạo đột ngột tăng tốc, trong nháy mắt hóa thành một chuỗi bóng đen.

Sau vài lần nhảy vọt, anh đã chặn trước mặt bầy vượn.

Trong khoảnh khắc bầy vượn hoảng loạn, Trần Hạo thả Hồng Cô

xuống, không nói hai lời, rút ra hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng rồi nhanh chóng nổ súng.

“Pằng!” “Pằng!

Pằng!” Sau một loạt tiếng súng dày đặc, những con vượn vạm vỡ đang xách mười mấy binh sĩ đều bị bắn nát đầu!

Mười mấy binh sĩ đó cuối cùng cũng rơi xuống đất, vội vàng trốn sau những gốc cây to ở phía xa.

Lúc này, trong ý thức hải của Trần Hạo quả nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con vượn, nhận được 2 điểm thưởng.]” “[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con vượn, nhận được 2 điểm thưởng.]” “[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con vượn, nhận được 2 điểm thưởng.]” “[Đinh! ...]” Trần Hạo liếc nhìn, tuy ít hơn 1 điểm thưởng so với lũ vượn cổ ở Thần thụ Tần Lĩnh, nhưng dù sao cũng là tiện tay làm, nên cũng không tính toán nhiều.

Vì vậy, sau khi thay đạn nhanh chóng, anh lại tiếp tục nổ súng vào bầy vượn.

Lúc này, ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô cũng lần lượt rút súng và phi đao, giúp Trần Hạo diệt sát bầy vượn.

Trần Hạo lại ngăn cản: “Chỉ cần giúp tôi chặn những con vượn muốn chạy trốn là được, để tôi giết!” Kết quả là con vượn trắng khổng lồ vừa hoàn hồn sau cơn choáng váng, thấy tộc đàn trong nháy mắt thương vong thảm trọng, liền phát ra một tiếng gầm rống kinh

thiên động địa.

Ngay sau đó, nó tung người nhảy từ trên cây, lao thẳng xuống Trần Hạo!

Thấy con vượn khổng lồ lao về phía Trần Hạo, ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đều hét lớn: "Cẩn thận." Tuy con vượn trắng là vua của bầy vượn, là một sinh vật có linh trí và đạo hạnh, thân cao hơn hai mét, thân thể vạm vỡ đó một tát có lẽ đủ đập chết người thường.

Nhưng Trần Hạo nào có sợ một con yêu súc như vậy?

Câu trả lời chắc chắn là không.

Khi con vượn trắng lao xuống, cách Trần Hạo ba mét, Trần Hạo đột nhiên giơ hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng lên và khai hỏa ngay lập tức!

"Pằng!" "Pằng!

Pằng!" Đang ở trên không, không có chỗ mượn lực, con vượn trắng lập tức bị bắn trúng.

Nhưng con vượn trắng cũng rất thông minh, nó vung đôi tay cường tráng che trước ngực và mặt.

Vì vậy, dù hai băng đạn của Trần Hạo đều trúng con vượn trắng, nhưng lại không trúng vào yếu huyệt.

Điều khiến Trần Hạo kinh ngạc hơn là, với uy lực mạnh mẽ của khẩu Sa Mạc Chi Ưng đặc chế, đạn chỉ găm vào cơ bắp của con vượn trắng chứ không xuyên vào nội tạng.

Từ đó có thể thấy thân thể của con vượn trắng cứng rắn và mạnh mẽ đến mức nào.

Khi con vượn trắng từ trên không rơi xuống, nó vừa gầm rống điên cuồng, vừa nhanh chóng chạy về phía khu rừng u ám.

Lúc này nó không còn quan tâm đến tộc đàn nữa, điều duy nhất nó muốn là bảo toàn tính mạng.

Còn những con vượn khác, nó không thể lo được nữa.

Trần Hạo cắm súng vào bao, lập tức rút Đại Việt Long Tước Đao ra, tung người đuổi theo.

"Chạy à?

Đã hỏi tiểu gia ta chưa?" Chỉ thấy sau vài cú nhảy, anh đã chặn trước mặt con vượn trắng.

Không đợi nó phản ứng, Trần Hạo đã vung đao xông tới.

Cùng lúc đó, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô cũng đã bắn bị thương và bao vây bảy tám mươi con vượn lớn nhỏ còn lại.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu và nhóm Trần Ngọc Lâu cũng đã đuổi kịp.

Thấy cảnh tượng trước mắt, Trần Ngọc Lâu kinh ngạc hỏi.

"Tình hình thế nào?" Hồng Cô đáp: "Bầy vượn này bắt đám binh sĩ của La Lão Oai đi." "Vốn dĩ tôi định giúp Trần Hạo giết hết đám súc sinh này, nhưng anh ấy cứ đòi tự mình giết, nên tôi chỉ bắn gãy chân chúng thôi." Ngược lại, ba huynh đệ Chá Cô Tiếu, Hoa Mã Quải và Côn Luân đang trợn tròn mắt, chăm chú theo dõi trận chiến giữa Trần Hạo và con vượn trắng.

Trần Ngọc Lâu đành bất lực, gọi Hoa Mã Quải đi tập hợp mười mấy tên lính đang sợ đến ngây người, còn mình thì hứng thú xem Trần Hạo chiến đấu.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Trần Hạo đã đấu với con vượn được bảy tám chiêu.

Con vượn trắng ban đầu chỉ muốn chạy trốn, nhưng cuối cùng

phát hiện ra rằng nếu không hạ gục Trần Hạo thì không thể nào thoát được.

Chương 193

Thế là trong cơn tức giận, nó không thèm để ý gì nữa mà lao thẳng về phía Trần Hạo.

Thấy tình hình này, Trần Hạo mừng thầm, chỉ thấy thân hình anh chợt lóe lên, xuất hiện trước mặt con vượn trắng.

Anh tung một cú đá ngược lên trời, chặn được cái tát trời giáng của con vượn trắng.

Ngay sau đó, anh tung người nhảy lên, Đại Việt Long Tước Đao lóe lên ánh đao màu xanh biếc, nhanh như chớp chém vào cổ con vượn trắng.

"Phụt!" Khi Trần Hạo đáp đất một cách vững vàng, con vượn trắng đang đứng yên, cái đầu của nó lập tức bay xa mấy mét.

Máu tươi như suối phun, tuôn xối xả từ cổ nó.

Ngay sau đó, "rầm" một tiếng, thân thể khổng lồ của con vượn trắng mới ngã xuống đất.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con vượn trắng trăm năm, nhận được 100 điểm thưởng.]" Trần Hạo đợi một lúc lâu, ngoài 100 điểm thưởng ra, Thanh Long huyết mạch không hề có bất kỳ phản ứng nào.

Thế là anh vội đi tới trước xác con vượn trắng, sau đó một đao rạch bụng nó ra, kết quả ngoài nội tạng ra, ngay cả bóng dáng nội đan cũng không thấy.

Lúc này Trần Hạo mới biết, tuy con vượn trắng đã đột phá giới hạn tuổi thọ của vượn thông thường, còn sinh ra linh trí nhất định, nhưng cũng chỉ là thân thể cường tráng, sức lực to lớn mà thôi, so với

mãng xà khổng lồ Tần Lĩnh và ngô công sáu cánh ở Đan Tỉnh thì không thể sánh bằng, so với Giao Long chúc Cửu Âm thì càng kém xa.

Lúc này, Chá Cô Tiếu đi tới hỏi: "Trần sư đệ, có bị thương không?" Ba cô gái và Trần Ngọc Lâu cũng lần lượt vây quanh.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Mọi người yên tâm, tôi không sao." Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi: "Trần huynh, vừa rồi thấy cậu mổ bụng con vượn trắng, không biết là tìm vật gì?" Trần Hạo cười nói: "Tôi cảm thấy con vượn trắng này đã thành tinh, đoán chừng nên có nội đan, nên vừa rồi tìm thử." "Ai ngờ, con vượn trắng này cũng chỉ mạnh hơn vượn thường một chút thôi, còn nội đan thì căn bản là không có." Chá Cô Tiếu nghe vậy bật cười: "Trần sư đệ này, phái Bàn Sơn chúng tôi tìm Mộ Trần Châu là để cứu mạng tộc nhân." "Còn phái Liệt Hải các cậu tìm nội đan, chẳng phải cũng chỉ để nâng cao tu vi thực lực thôi sao, cũng quá mê muội rồi đấy?" Trần Ngọc Lâu cũng cười nói: "Chá Cô Tiếu huynh đệ nói có lý." Sau vài câu trêu chọc, Hồng Cô hỏi: "Trần Hạo, anh bảo tôi giữ lại đám vượn này để làm gì?" Nếu Thanh Long huyết mạch không thèm để mắt đến huyết mạch của vượn trắng, lại không có nội đan, Trần Hạo đương nhiên phải thu hoạch điểm thưởng.

Thế là anh rút hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng ra nói: "Đương nhiên là giết rồi!" Lời vừa dứt, Trần Hạo bắt đầu thu hoạch đám vượn đang nằm la liệt trên đất.

Trong nháy mắt, bảy tám mươi con vượn bị thương đều mất mạng dưới họng súng của Trần Hạo.

Đồng thời, đám vượn này cũng cung cấp cho anh hơn 200 điểm thưởng.

Có lẽ có người sẽ nói, Trần Hạo vì điểm thưởng mà điên rồi, tàn sát đám vượn đó.

Nhưng Trần Hạo lại cảm thấy mình không làm gì sai.

Bất kể trong tiểu thuyết hay web drama, đều nói rõ rằng bầy vượn này thường xuyên cướp bóc đồ ăn thức uống tài vật của người qua đường.

Mỗi lần đều là cả một bầy vượn, dùng đá tấn công con người.

Điểm này có thể thấy rõ qua việc đám thuộc hạ của La Lão Oai trong web drama bị ném vỡ đầu chảy máu.

Ngay cả quân đội cũng bị như vậy, nếu là những thương nhân qua đường, chẳng phải còn thảm hơn sao?

Cho nên Trần Hạo diệt bầy vượn này, trong lòng không hề có chút gánh nặng nào.

Ngay sau đó, Trần Hạo nói: "Ngọc Lâu huynh, phiền huynh phái người quay về gọi thêm thuộc hạ, tìm kiếm kỹ lưỡng khu vực gần Bình Sơn." "Nếu tôi đoán không lầm, chuyện đám vượn này dám tập kích người qua đường đều là do đời trước truyền lại." "Con vượn trắng lại sống cả trăm năm, từ đó suy ra, trong sào huyệt của chúng nhất định cất giấu lượng lớn tài vật cướp được từ người qua đường và thương nhân." "Nếu có thể tìm được sào huyệt của chúng, chúng ta quay về lại có thể kiếm thêm một khoản ngoài lề!" Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy có lý.

Trần Ngọc Lâu cười nói: "Được, tôi để Hoa Mã Quải về gọi người, chúng ta cứ dọn dẹp sào huyệt của bầy vượn trước đã!" Sau khi trở về doanh trại Toàn Quán, Trần Ngọc Lâu lập tức gọi hơn hai trăm Tá Lĩnh Lực Sĩ, bảo họ tìm kiếm theo phạm vi mà Trần Hạo đã đưa ra.

Đồng thời La Lão Oai cũng từ miệng những binh sĩ được cứu về mà biết được trải nghiệm của Trần Hạo và mọi người.

Thế là hắn cũng chủ động phái một đại đội binh sĩ đi giúp tìm sào huyệt của bầy vượn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, gần bốn trăm người tỏa ra, chỉ mất nửa canh giờ đã tìm thấy sào huyệt của bầy vượn.

Khi mọi người mang hết đồ đạc trong sào huyệt về Toàn Quán, Trần Hạo, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai nhìn qua, đừng nói, đúng là có không ít đồ tốt.

Nào là vàng bạc nén, châu báu trang sức, lỉnh kỉnh đủ thứ đựng đầy một hòm lớn.

Còn có không ít bạc nén và tiền đồng nữa.

Tuy những thứ này, lâu nhất cũng chỉ là từ thời nhà Thanh, nhưng dù không phải đồ cổ thì cũng đều là đồ có giá trị.

Còn những thứ linh tinh khác như quần áo, đám Tá Lĩnh Lực Sĩ lười mang về.

Có được một hòm lớn vàng bạc châu báu, vốn dĩ Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai muốn chia đều cho bốn nhà Trần Hạo và Chá Cô Tiếu.

Nhưng Trần Hạo và Chá Cô Tiếu căn bản không thèm để mắt đến chút đồ này, thế là Trần Hạo đề nghị để Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đem những thứ này chia cho thuộc hạ để khích lệ.

Dù sao thì thuộc hạ của La Lão Oai và Trần Ngọc Lâu mấy ngày nay ở Bình Sơn cũng đã chịu không ít khổ cực.

Tối qua lại bị đám người của Mã Chấn Bang hành cho một trận ra trò, cộng thêm đám binh sĩ mới thu nhận của La Lão Oai cũng cần được an ủi.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai thấy Trần Hạo tha thiết, Chá Cô Tiếu cũng không có ý kiến gì.

Thế là hai người cảm kích ôm quyền, không nói nhiều, sau đó cho thuộc hạ đem hòm lớn vàng bạc châu báu và không ít bạc nén chia hết cho mọi người.

Trong chốc lát, bất kể là đám Tá Lĩnh Lực Sĩ hay binh sĩ dưới trướng La Lão Oai, đều vô cùng cảm kích bốn vị lão đại.

Thấy tình cảnh này, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai càng thêm cảm kích và bội phục Trần Hạo và Chá Cô Tiếu.

Hồng Cô và Hoa Mã Quải thì càng ngưỡng mộ Trần Hạo không thôi.

Trong mắt Hồng Cô, có được một người đàn ông thân thủ cao cường, pháp lực mạnh mẽ, lại có tình có nghĩa như Trần Hạo, sau này nhất định sẽ hạnh phúc.

Hoa Mã Quải thì cảm thán, sau này có thể nghe lệnh dưới trướng một lão đại như vậy, đó tuyệt đối là một chuyện vừa thoải mái vừa oai phong.

Buổi trưa ăn no uống đủ, bốn người Trần Hạo, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai dẫn theo thuộc hạ bắt đầu tiến lên đỉnh Bình Sơn.

Khi đến chân núi Bình Sơn, Trần Hạo lại thi triển Vọng khí thuật, và dùng Kim Quang Tước làm kim chỉ nam, trực tiếp tìm ra vị trí thích hợp nhất trên đỉnh Bình Sơn để đào đạo động.

Ngay sau đó, đương nhiên là Chá Cô Tiếu lệnh cho Hoa Linh và Lão Dương Nhân thi triển xuyên sơn quật tử giáp, dùng hơn một canh giờ, cứng rắn đào thông đạo động tiến vào mộ của đại tướng quân thời Nguyên.

Lão Dương Nhân toàn thân dính đầy đất chui ra khỏi đạo động, vui vẻ hét lớn.

“Đại sư huynh, Trần sư huynh, Trần tổng bả đầu, La soái, huyệt sơn lăng đã thông, phong sinh thủy khởi!!!” Nghe vậy, mọi người đều biết, lần này đúng là mộ của đại tướng quân thời Nguyên.

Không chỉ Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai mặt mày vui vẻ, mà ngay cả Trần Hạo cũng vui mừng không xiết.

Dù sao thì trong tiểu thuyết gốc và web drama, mộ của đại quân Nguyên đều bị sập núi Bình Sơn phá hủy.

Chương 194

Ngay cả sau này khi Chá Cô Tiếu, Hồng Cô, Trần Ngọc Lâu đối phó với Thi vương Tương Tây, cũng là chiến đấu trong địa cung đổ nát.

Cổ mộ lúc đó căn bản không còn nguyên dạng, càng không thể nhìn ra tình hình bên trong.

Nhưng bây giờ đã khác, vì sự xuất hiện của Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai không dùng thuốc nổ nổ tung hết lần này đến lần khác.

Bình Sơn cũng không bị sập, mộ của đại tướng quân thời Nguyên vẫn còn nguyên vẹn trên đỉnh Bình Sơn.

Lần này, tiểu gia cuối cùng cũng có thể chiêm ngưỡng dung nhan thật sự của mộ đại tướng quân thời Nguyên, Trần Hạo thầm nghĩ.

Lúc này, La Lão Oai hỏi: "Trần huynh đệ, Tổng bả đầu, Chá Cô Tiếu huynh đệ, bây giờ chúng ta làm thế nào?" Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lập tức nhìn về phía Trần Hạo, ý là để anh quyết định.

Trần Hạo cũng không từ chối, trực tiếp nói: "Theo kế hoạch ban đầu, chúng ta cử một đội tinh nhuệ 15 người xuống đấu." "Còn những người khác, đều ở lại bên ngoài chờ tin tức." "Một khi chúng ta dọn dẹp xong mọi nguy hiểm trong cổ mộ, sẽ cho anh em vào mộ khuân vàng bạc châu báu, thế nào?" La Lão Oai cười lớn: "Tuyệt!" "Cứ làm theo lời Trần huynh đệ." Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu tự nhiên cũng không có ý kiến gì.

Nhưng lúc này, Hoa Mã Quải vẫn không nói gì đột nhiên lên tiếng.

"Tổng bả đầu, Trần thiên sư, lần hạ đấu này có thể cho tôi đi theo

xem không?" Trần Ngọc Lâu không nói gì, chỉ nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thầm nghĩ, dù sao lần hạ đấu này xong, Hoa Mã Quải sẽ trở thành thuộc hạ của mình.

Nếu đã muốn bồi dưỡng hắn thành người chủ sự của phái Liệt Hải thời Dân Quốc, tự nhiên phải đưa đi mở mang tầm mắt.

Trần Hạo liền gật đầu nói: "Được thôi, vậy Hoa Mã Quải đi cùng đi." "Còn bên Lão La, bớt đi một người, có hai binh sĩ thân thủ tốt bảo vệ là được, thế nào?" La Lão Oai sớm đã coi Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu là anh em ruột, tự nhiên sẽ không đề phòng nữa.

Vì vậy, hắn đồng ý một cách dứt khoát.

Thế là đội tinh nhuệ hạ đấu lần này gồm: Liệt Hải: Trần Hạo, Tô Nan, A Ninh, Hồng Cô, Hoa Mã Quải Bàn Sơn: Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh Tá Lĩnh: Trần Ngọc Lâu, Côn Luân, hai Tá Lĩnh Lực Sĩ Quân phiệt: La Lão Oai, hai binh sĩ.

Mọi việc đã xong, mười lăm người Trần Hạo tiến vào đạo động.

Khi mọi người từ miệng đạo động bước ra, tiến vào cổ mộ tối đen, ánh sáng từ đèn mỏ trên đầu Hoa Mã Quải và những người khác lập tức chiếu sáng một khoảng mười mấy mét xung quanh.

A Ninh và Tô Nan cũng lấy đèn pin tụ quang ra, không ngừng soi rọi xung quanh.

Trần Ngọc Lâu quan sát xung quanh một lúc, chỉ vào cái hố lớn đầy xương trắng cách đó không xa nói.

"Xem ra, đây hẳn là hố tuẫn táng ở vòng ngoài của lăng mộ." "Tuy các triều đại đều có phong tục dùng người sống để tuẫn táng, nhưng cái hố tuẫn táng này tuyệt đối là dùng tù binh để lấp đầy!" La Lão Oai từ trước đến nay không quan tâm cổ mộ thuộc triều đại nào, càng không quan tâm đến phong tục tập quán, chỉ biết nhìn thấy bảo bối thì

lấy ra là được.

Cho nên những lời này của Trần Ngọc Lâu, hắn hoàn toàn không hiểu.

Thế là La Lão Oai ngạc nhiên hỏi: "Tổng bả đầu, sao ngài biết đây là hố tuẫn táng lấp bằng tù binh?" Không đợi Trần Ngọc Lâu trả lời, Trần Hạo đã tiếp lời.

"Đơn giản thôi, vì rất nhiều thi cốt trong hố tuẫn táng này đều bị chặt đầu rồi mới ném vào, cho nên trong hố tuẫn táng ngoài thi thể ra, căn bản không có đầu lâu." "Chỉ có các đại hãn và tướng quân thời Nguyên Mông mới có thói quen dùng tù binh để tuẫn táng." "Điều đó cũng phản ánh rằng, tướng quân triều Nguyên khi đó, coi việc dùng tù binh tuẫn táng là một biểu tượng của vinh dự." Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai gật gật đầu, sau đó gọi thuộc hạ tiếp tục đi về phía trước.

Trần Hạo cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, chỉ thấy trong hố tuẫn táng có ít nhất vài ngàn bộ hài cốt, do thời gian đã lâu, thi cốt đều đã chuyển sang màu vàng nâu.

Vách động xung quanh hố tuẫn táng dài gần trăm mét, rộng mấy chục mét, cũng đều được đục từ đá núi, không có vật gì có giá trị.

Khi đi dọc theo hố tuẫn táng về phía trước hơn hai trăm mét, mới nhìn thấy cánh cửa đá nối liền với mộ thất bên trong.

Nhưng khi đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh sĩ chuẩn bị cùng nhau đẩy cánh cửa đá cao khoảng 5 mét, rộng khoảng 3 mét, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy xung quanh có từng đợt gió lạnh thổi qua.

Chá Cô Tiếu cũng cảm thấy có điều không ổn, vội vàng hét lên: "Đợi đã, có tình hình!" Một tiếng hét lập tức khiến mọi người kinh hãi.

Họ lần lượt vây quanh Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu vừa nhìn xung quanh vừa hỏi.

“Chá Cô Tiếu huynh đệ, phát hiện tình hình gì rồi?” Chá Cô Tiếu nói: “Vừa rồi có cảm thấy một trận gió lạnh thổi qua không?

E là chúng ta gặp phải thứ không sạch sẽ rồi!” Lúc này, Trần Hạo cũng nói: “Chá Cô Tiếu huynh đệ nói không sai, chúng ta gặp phải âm hồn rồi!” “Ở hướng hố tuẫn táng.” Nghe vậy, La Lão Oai và đám thuộc hạ chưa từng gặp tình huống như vậy, trong lòng đều bắt đầu sợ hãi.

Hoa Mã Quải tay cầm một cái móng lừa đen, lo lắng hỏi.

“Tổng bả đầu, Tống tử chúng ta đã gặp rồi, có móng lừa đen không sợ.” “Nhưng âm hồn thì phải đối phó thế nào?

Móng lừa đen có tác dụng không?” Trần Ngọc Lâu buồn bực nói: “Móng lừa đen chuyên trị Tống tử, đối với âm hồn không có chút tác dụng nào!” Lời vừa dứt, Âm Dương Nhãn của Trần Hạo thấy từ trong hố tuẫn táng, trong nháy mắt chui ra hơn trăm bóng đen không có đầu lâu, lơ lửng giữa không trung, đang từ từ bay về phía mọi người.

Trần Hạo hét lên: “Không ổn!” “Chúng đến rồi!

Mau trốn sau lưng tôi!” Chá Cô Tiếu vô cùng bình tĩnh, vội vàng hét lên: “Chúng ta đều không nhìn thấy âm hồn, mọi người mau cắn rách ngón giữa tay trái, dùng máu dương vẩy mạnh về phía có gió lạnh thổi!” Trần Hạo thấy phương pháp đối phó này cũng không thể nói là sai.

Nhưng không chỉ không nhìn thấy âm hồn, mà có bao nhiêu máu ngón giữa để vẩy như vậy?

Cứ làm theo cách đó, chưa kịp làm bị thương âm hồn, mọi người đã vì mất máu quá nhiều mà hôn mê!

Thấy hàng trăm âm hồn sắp lao tới.

Trần Hạo vội vàng từ không gian trữ vật lấy ra một bình lớn nước mắt trâu, ném cho Trần Ngọc Lâu nói.

“Ngọc Lâu huynh, đây là nước mắt trâu, bôi lên mắt là có thể thấy âm hồn!” Nói xong, Trần Hạo liền tay kết pháp ấn, miệng niệm chú.

“Ngũ tinh trấn thái, quang chiếu huyền minh.

Thiên thần vạn linh, hộ ngã chân linh.

Ngũ thiên ma quỷ, vong thân diệt hình.

Cấp cấp như luật lệnh!” Trần Hạo vừa niệm xong chú ngữ, hơn trăm âm hồn đối diện đột nhiên tăng tốc lao về phía mọi người.

Trần Hạo khinh thường quát: “Chỉ là âm hồn quèn, cũng dám hung hăng trước mặt tiểu gia?” “Trấn Quỷ Chú, sắc!” Nói xong, tay phải làm kiếm chỉ mạnh mẽ điểm về phía đám âm hồn đang lao tới.

Từ kiếm chỉ của Trần Hạo lập tức bắn ra từng đạo phù chú màu vàng, trực tiếp đánh nát hơn mười âm hồn đi đầu!

Đúng lúc này, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai và những người khác đều làm theo lời dặn của Trần Hạo, bôi nước mắt trâu lên mắt.

Vừa hay nhìn thấy cảnh ‘Trấn Quỷ Chú’ tiêu diệt âm hồn.

Trong chốc lát, tất cả mọi người của Trần Ngọc Lâu đều kinh ngạc đến mức sững sờ.

La Lão Oai lại ha ha cười lớn: “Hay!

Trần huynh đệ đúng là quá đỉnh!” “Không ngờ đạo pháp của cậu lại lợi hại như vậy!

Chương 195

Anh đây càng ngày càng bội phục!" Còn đám thuộc hạ thì dùng ánh mắt sùng bái nhìn bóng lưng của Trần Hạo đang đứng trước mặt, giống như một vị thần tiên.

Cùng lúc đó, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Dương Nhân đã có thể nhìn thấy âm hồn, liền dùng chu sa kích hoạt vũ khí mà Trần Hạo đưa cho.

Ngay sau đó bốn người xông lên, đại chiến với đám âm hồn.

A Ninh và Tô Nan càng đơn giản hơn, một tay cầm Thanh Công Kiếm và đoản đao hắc kim, một tay cầm súng lục có đạn đặc chế, cũng xông lên.

Ngược lại Hồng Cô, Hoa Mã Quải và Côn Luân, tuy có bản lĩnh giết địch, nhưng lại không có vũ khí thích hợp.

Còn La Lão Oai và mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ, binh sĩ, chỉ có thể trốn sang một bên.

Cùng lúc đó, Trần Hạo lại tay kết pháp ấn, miệng niệm chú.

"Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương.

Thần sư sát phạt, bất tị hào cường.

Cấp cấp như luật lệnh!

Phong Hỏa Lệnh!" Theo kiếm chỉ điểm ra, một con rồng lửa khổng lồ lập tức thiêu cháy hồn phi phách tán hơn hai mươi âm hồn!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con ác quỷ, nhận được 10 điểm

thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con ác quỷ, nhận được 10 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con ác quỷ, nhận được 10 điểm thưởng.]" "[Đinh! ...]" Thấy trong nháy mắt tăng thêm hơn hai trăm điểm thưởng, trong lòng Trần Hạo vô cùng thoải mái.

Trần Hạo tấn công một trận dữ dội, diệt được một nửa số âm hồn.

Nửa còn lại, một phần liều mạng tấn công Trần Hạo, hai mươi mấy con âm hồn khác lại xuyên qua vòng phong tỏa của Trần Hạo, lao thẳng về phía đám người Trần Ngọc Lâu!

Chá Cô Tiếu không kinh sợ mà còn vui mừng, vung cây siêu hợp kim đường đao đã bôi máu ngón giữa, tung người nhảy lên, trong nháy mắt chém ra hơn mười nhát.

Trong chốc lát, những âm hồn bị Chá Cô Tiếu chém trúng, tuy không lập tức hồn phi phách tán, nhưng cũng nguyên khí đại tổn.

Thấy cảnh này, La Lão Oai vội hét lên: "Tất cả đừng có ngây ra đó!

Mau dùng máu ngón giữa và máu đầu lưỡi vẩy chết mẹ chúng nó cho lão tử!" Đám thuộc hạ tuy có chút sợ hãi, nhưng vẫn trung thành thực hiện mệnh lệnh của hắn.

Sáu bảy người ra sức vẩy máu ngón giữa, Hoa Mã Quải còn cắn rách đầu lưỡi, trực tiếp phun vào đám âm hồn đang tấn công Trần Ngọc Lâu!

Trong chốc lát, hơn hai mươi âm hồn bị máu ngón giữa và máu đầu lưỡi phun cho kêu quái dị.

Thân quỷ của chúng cũng bị tinh huyết của mọi người đốt cháy đến nỗi bốc khói trắng!

Sau một trận tấn công dữ dội, đám người Chá Cô Tiếu đã đẩy lùi được đám âm hồn lao tới!

Dưới sự liều mạng của ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, họ đã chém chết được bốn năm con âm hồn.

Chỉ nghe La Lão Oai ha ha cười lớn: "Mấy cái âm hồn quỷ hồn này, chẳng phải cũng bị lão tử đánh lui rồi sao!" Lúc này, Trần Hạo đã giải quyết xong hai mươi mấy con âm hồn tấn công mình, cũng tung người nhảy tới.

Sau đó tay kết ấn, miệng niệm chú: "Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Cấp cấp như luật lệnh!

Kim Quang Chú!" Lời vừa dứt, toàn thân Trần Hạo bốc lên một tầng kim quang chói mắt.

Sau đó tung người nhảy lên, lập tức lao vào giữa hai mươi âm hồn còn lại.

Hai chưởng liên tục đánh ra, mỗi một chưởng đều đánh một âm hồn hồn phi phách tán.

Cùng lúc đó, Trần Hạo lại có thêm hơn 1300 điểm thưởng vào tài khoản.

Một lát sau, Trần Hạo diệt xong hai âm hồn cuối cùng, lộn một vòng trên không, vững vàng đứng trước mặt đám người Trần Ngọc Lâu.

Cười nói: "Không ngờ Ngọc Lâu huynh và Chá Cô Tiếu huynh đệ

cũng có tài đấy chứ!

Biết dùng máu ngón giữa và máu đầu lưỡi để đối phó âm hồn!" Nhìn mộ thất vòng ngoài trống không đã được dọn dẹp sạch sẽ, Trần Ngọc Lâu tự giễu cười nói.

"Trần huynh, đừng có chế giễu tôi nữa!" "Nếu không có cậu ở đây, chỉ bằng chút bản lĩnh đối phó âm hồn của tôi, dù tôi có vẩy hết máu trên người ra, cũng không đối phó được nhiều âm hồn như vậy đâu!" La Lão Oai cười nói: "Huynh đệ, tôi càng ngày càng bội phục cậu, sao cậu lại có bản lĩnh như vậy?" Hoa Mã Quải đầy sùng bái nhìn Trần Hạo, nói.

"Vừa rồi dáng vẻ Hạo gia đối phó âm hồn, quả thực giống như thần tiên vậy!" Trần Hạo thầm nghĩ: Tiểu gia ta vừa rồi chỉ phát huy năm thành thực lực, đã coi ta là thần tiên!

Nếu để các ngươi thấy trạng thái đỉnh phong của ta, chẳng phải trực tiếp coi ta là Tam Thanh tổ sư sao?

Thôi, Trần Hạo thản nhiên nói: "Được rồi các vị, cũng đừng khen tôi nữa, tôi cũng chỉ có chút bản lĩnh gia truyền thôi, không lợi hại như vậy đâu." La Lão Oai một tay ôm lấy vai anh, cười lớn.

"Dù sao không cần biết, Trần huynh đệ lợi hại, tôi Lão La phục!" Trần Hạo lại hàn huyên với mọi người vài câu, sau đó mới nói.

"Kỳ lạ thật, sao ở đây lại có nhiều âm hồn xuất hiện như vậy?" "Vừa rồi lúc chiến đấu, cảm giác những âm hồn này dường như không có ý thức, chỉ biết giết chóc!" Trần Ngọc Lâu nghe xong, trầm tư một lúc rồi nói.

"Cũng không kỳ lạ, thời cổ đại bất kể là hoàng gia hay quan lớn, đều thích bố trí một số biện pháp trong lăng mộ." "Mục đích của họ, tự nhiên là để phòng lăng mộ bị trộm!" Trần Ngọc Lâu dừng lại một

chút, tiếp tục nói: “Những âm hồn này, tôi đoán là một loại thủ đoạn phòng trộm mà chủ nhân ngôi mộ bố trí.” “Thêm vào đó, tướng quân triều Nguyên vốn dĩ hiếu sát, cho nên dùng chiến tù tuẫn táng, sau đó thông qua một số thủ đoạn đặc thù, biến chúng thành một loại âm hồn chỉ biết giết chóc, bảo vệ vòng ngoài lăng mộ cũng không có gì kỳ lạ!” Trần Hạo tò mò hỏi: “Ngọc Lâu huynh, sao huynh biết những điều này?

Chẳng lẽ đã từng gặp?” Trần Ngọc Lâu cười lớn: “Nếu tôi đã gặp, căn bản không có cơ hội quen biết cậu đâu.” “Tôi cũng chỉ biết được từ một số sách cổ, và từ các tiền bối trong môn phái.” “Ngay cả cách dùng máu ngón giữa và máu đầu lưỡi để đối phó âm hồn, cũng là do tiền bối trong môn phái nói cho tôi biết, đây là lần đầu tiên dùng, không ngờ lại hiệu quả thật!” Lúc này, Trần Ngọc Lâu thấy mộ thất vòng ngoài cũng không cần phải đi xuống nữa, bèn phân phó thuộc hạ đi đẩy cánh cửa đá thông đến mộ thất bên trong.

Đồng thời dặn dò đám thuộc hạ, nhất định phải cẩn thận, đừng trúng cơ quan.

Đám Tá Lĩnh Lực Sĩ gật đầu đồng ý, cử ra bốn người, hai người một nhóm bắt đầu đẩy hai cánh cửa đá nặng trịch.

Nhưng mấy người thuộc hạ dùng hết sức nửa ngày cũng không đẩy được cửa đá, chỉ miễn cưỡng làm cho hai cánh cửa đá lung lay.

Bất đắc dĩ, La Lão Oai lại cho hai thuộc hạ lên giúp, sáu người thuộc hạ mặt đỏ tía tai ra sức, dần dần, hai cánh cửa đá nặng trịch cuối cùng cũng từ từ mở ra!

Chương 196

Khi hai cánh cửa đá cuối cùng cũng được mở ra, từ bên trong cánh cửa vốn tối đen phát ra tiếng 'phụt, phụt'.

Ngay sau đó, sau cánh cửa liền sáng lên mấy ngọn đèn, chiếu sáng hành lang phía sau cửa đá vô cùng rõ ràng.

Ánh sáng đột ngột xuất hiện lập tức dọa đám thuộc hạ giật nảy mình.

Một binh sĩ sợ đến mức hét lên một tiếng, sau đó kinh hoảng kêu.

"La soái à, không phải lại có ma nữa chứ!?" Chá Cô Tiếu cẩn thận quan sát một lúc rồi nói: "Mọi người không cần lo lắng, những ngọn đèn trong hành lang, hẳn là một loại thủ pháp chuyên dụng thời cổ đại." "Khi cửa không mở, những ngọn đèn trong hành lang sẽ tắt, nhưng khi cửa đá mở ra, một loại chất dễ cháy trong những ngọn đèn trên tường hai bên hành lang sẽ lập tức bùng cháy." Trần Hạo thản nhiên nói: "Chá Cô Tiếu huynh nói không sai, chất dễ cháy trong đèn gọi là bạch lân, nhiệt độ bắt cháy rất thấp." "Thêm vào đó, trong đèn còn có các chất khác phối hợp, chỉ cần cửa đá mở ra và kết hợp với không khí, sẽ khiến những ngọn đèn trên vách đá bùng cháy.

Quả thực không phải có quỷ hồn tác quái." Trần Ngọc Lâu bội phục giơ ngón tay cái: "Huynh đệ, cậu đúng là cái gì cũng biết!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Ngọc Lâu huynh quá khen rồi." Nói xong, mọi người cẩn thận nhìn vào bên trong hành lang.

Sau một lúc, La Lão Oai bỗ bã nói.

"Tôi thấy trong hành lang này cũng không có gì, chỉ cần đi qua hành lang này là chúng ta có thể vào tiền mộ thất." "Sau đó hai bên hẳn là nhĩ thất, còn chủ nhân ngôi mộ, hẳn là ở trong chủ mộ thất sâu

nhất!" Tuy những Tá Lĩnh Lực Sĩ đó đều là những người đã theo Trần Ngọc Lâu hơn năm năm, cũng đã xuống không ít đấu lớn nhỏ.

Nhưng đại mộ thực sự đủ cấp bậc thì đúng là chưa thấy.

Thế là một Tá Lĩnh Lực Sĩ, hưng phấn xoa hai tay nói.

"Tổng bả đầu, chúng ta mau vào đi thôi, ngôi mộ này lớn như vậy, chắc chắn bên trong có rất nhiều bảo bối!" Những thuộc hạ khác cũng háo hức, như thể bảo bối bên trong đang vẫy tay gọi họ.

Trần Ngọc Lâu trầm tư một lúc, nói: "Dù sao chúng ta đến đây là để đảo đấu, bất kể bên trong có nguy hiểm hay không, đều phải vào xem một chút, ít nhất cũng không thể về tay không." La Lão Oai càng không coi ra gì mà nói: "Đương nhiên, đã xuống đấu rồi, sao có thể không vào!" Thế là đám thuộc hạ dưới sự cho phép của Trần Ngọc Lâu, đi đầu bước vào hành lang.

Khi Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và Chá Cô Tiếu cũng đã vào hành lang, Trần Hạo liền dẫn A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Hoa Mã Quải ung dung đi theo.

Phải biết rằng, nếu trong hành lang có cơ quan, đối với anh cũng không gây ra thương tổn.

Chỉ cần Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và Chá Cô Tiếu không sao, những thuộc hạ khác có gặp nguy hiểm hay không, Trần Hạo căn bản không quan tâm.

Khi mọi người đi được một phần ba quãng đường trong hành lang mà không xảy ra nguy hiểm gì, nên đám thuộc hạ có chút lơ là cảnh giác.

Nhìn đám thuộc hạ với vẻ mặt thoải mái, Trần Ngọc Lâu vừa định nhắc nhở cẩn thận, thì người thuộc hạ đi đầu đột nhiên hét lên một tiếng thảm thiết, sau đó ngã xuống đất.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, trên vách tường bên cạnh người thuộc hạ đó, không biết từ lúc nào, đã lộ ra một lỗ hổng.

Một cây thương đồng dài đầy rỉ sét, trực tiếp từ trong lỗ đâm ra, người Tá Lĩnh Lực Sĩ đó cứ thế bị đâm chết!

Trần Hạo thầm nghĩ: Cái gã này lúc trước hưng phấn quá mà, tưởng rằng có thể dễ dàng lấy được báu vật trong mộ, giờ thì biết có vấn đề rồi chứ?

Đáng tiếc, cái giá phải trả là mạng sống của hắn.

Thấy một Tá Lĩnh Lực Sĩ bị thương ngã xuống đất, hai Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lại vội chạy đến kéo hắn về xem có cứu được không.

Trần Ngọc Lâu lại lớn tiếng quát: "Tất cả đừng manh động, trong mộ đạo này có không ít cơ quan, mọi người tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ." Lúc này, Trần Hạo cũng đã hiểu rõ tình hình trong mộ đạo, nói: "Người thiết kế ngôi mộ cổ này rất thông minh, trước hết để chúng ta gặp phải hàng trăm âm hồn trong mộ thất bên ngoài.

Nếu chúng ta may mắn qua được, khi cánh cửa đá vừa mở, đèn trong mộ đạo sẽ tự động thắp sáng." "Điều này sẽ khiến những người đã ở trong hầm mộ tối tăm một thời gian dài, khi thấy ánh sáng sẽ tự nhiên có cảm giác an toàn." "Khi chúng ta đi được một phần ba mộ đạo mà không gặp nguy hiểm gì, mọi người sẽ tự nhiên cảm thấy an toàn, và đó cũng là lúc chúng ta dính bẫy!" La Lão Oai tức giận mắng: "Mẹ nó, đúng là đồ chó má, sao lại có kẻ hại người như vậy!" Trần Hạo cười nói: "Xin ông đấy lão La, chúng ta đến trộm mộ người ta, chẳng lẽ người ta phải chào đón chúng ta hay sao?" Trần Ngọc Lâu vội gọi mọi người quay lại, đứng ở cửa bắt đầu bàn bạc đối sách.

Cuối cùng, ông ta cho thuộc hạ lấy khiên cỏ chín lớp, hai người một tổ lưng tựa lưng tiến lên, dùng khiên cỏ bảo vệ bản thân.

Sau đó, ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, La Lão Oai, Hồng Cô, Côn Luân và Hoa Ma Quải dẫn theo thuộc hạ được vây quanh ở giữa, một lần nữa chậm rãi tiến vào mộ đạo.

Còn Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu, A Ninh, Tô Nan ba người thì chẳng thèm trốn vào trong khiên cỏ chín lớp.

Với Giao Long Chiến Y, họ hoàn toàn không sợ những đòn tấn công nhỏ nhặt này.

Sau đó, mọi người dựa vào khiên cỏ chín lớp, chặn được vô số trường thương, trường mâu đột ngột đâm ra từ hai bên tường, không ai bị thương thêm.

Lúc này, mọi người đã đi được hai phần ba quãng đường trong mộ đạo.

Chỉ cần đi hết đoạn đường còn lại là có thể tiến vào chủ mộ thất.

Ngay khi mọi người nghĩ rằng cơ quan cũng chỉ đến thế, đột nhiên một loạt tiếng xé gió dồn dập vang lên.

Trong chốc lát, từ hai bên tường và trên đỉnh đầu của một phần ba mộ đạo còn lại, một trận mưa tên dày đặc bắn ra như trời giáng.

Trần Hạo cảm thấy tình hình không ổn, hét lớn: "Mau cúi xuống, dùng khiên cỏ chín lớp che cho mọi người!" Nhưng tiếng nhắc nhở của Trần Hạo làm sao nhanh bằng trận mưa tên dày đặc kia được?!

Trong nháy mắt, tiếng la hét thảm thiết không ngừng vang lên, tiếng mũi tên găm vào da thịt cũng nối tiếp nhau.

Ngoại trừ bốn người Trần Hạo, dù mọi người đang ở trong trận khiên được tạo thành từ khiên cỏ chín lớp, nhưng dù sao khiên cỏ cũng không thể kín kẽ hoàn toàn, luôn có những mũi tên bắn trúng qua các khe hở.

Thêm vào đó, khi phát hiện ra mưa tên thì đã muộn, việc phòng ngự của trận khiên cũng không được tổ chức hiệu quả.

Thấy mưa tên bắn đã một phút mà chưa kết thúc, hai binh sĩ duy nhất còn lại của La Lão Oai cũng đã bị bắn chết.

Chá Cô Tiếu và La Lão Oai cũng bị thương nhẹ, nếu cứ tiếp tục như vậy, có khả năng tất cả đều sẽ chết ở đây.

Thế là Trần Hạo lập tức bay vọt lên, múa Đại Việt Long Tước Đao thành một màn đao, chặn đứng trận mưa tên từ phía bên trái.

Đồng thời, anh hét lớn: "Mọi người mau tập trung khiên cỏ chín lớp lên đỉnh đầu!

A Ninh, Tô Nan, Ngọc Lâu huynh, sang bên phải chặn mưa tên, bên trái giao cho tôi!" Mọi người nghe vậy đều làm theo lời Trần Hạo.

Không còn cách nào khác, kể từ lần đầu gặp nguy hiểm đến giờ, mỗi lần Trần Hạo đều dựa vào năng lực xuất chúng của mình để giúp mọi người vượt qua khó khăn.

Vì vậy, lần này mọi người cũng vô cùng tin tưởng mà nghe theo sự sắp xếp của anh.

Chỉ thấy Trần Hạo đao theo thân người, chân đạp thất tinh, thân ảnh nhanh như tia chớp liên tục di chuyển ở phía bên trái tường.

Đại Việt Long Tước Đao trong tay càng hóa thành một màn đao, chặn đứng tất cả mũi tên bắn ra từ bức tường bên trái.

Dù thỉnh thoảng có một hai mũi tên không chặn được, Trần Hạo cũng sẽ dùng thân thể chặn lại.

Không còn cách nào khác, ai bảo anh có Giao Long Chiến Y chứ, mấy mũi tên này căn bản không thể làm anh bị thương.

Cứ như vậy, mưa tên hết đợt này đến đợt khác, mọi người chỉ có

thể bất lực trốn dưới trận khiên.

Mãi đến năm phút sau, mưa tên mới dừng lại.

Nghe thấy tiếng cơ quan bắn hết tên, chỉ còn lại tiếng ‘bành, bành’ của dây cung bật vào nỏ rỗng.

Chương 197

Trần Hạo biết rằng nỏ tên ở hai bên tường và trên đỉnh đầu đã hết tên.

Thế là anh lau đi mồ hôi lấm tấm trên trán, nói: "Được rồi các vị, nỏ tên trong cơ quan đã bắn hết rồi, mọi người có thể ra ngoài." Phải biết rằng, dù thân thể Trần Hạo cường hãn, nhưng việc phải vung đao với tốc độ cao để chống lại mưa tên trong năm phút trên một diện tích lớn như vậy cũng cực kỳ tiêu hao thể lực.

Cũng may là Trần Hạo, nếu đổi lại là người khác, dù là cao thủ như Chá Cô Tiếu, cũng chưa chắc đã trụ được quá một phút.

Nghe Trần Hạo nhắc nhở, mọi người mới đứng dậy, nhìn xung quanh đầy những mũi tên cắm trên mặt đất, và ba binh sĩ cùng Tá Lĩnh Lực Sĩ bị tên bắn chết.

Trần Ngọc Lâu không khỏi thở dài nói: "Bình sành khó tránh vỡ bên giếng, tướng quân khó thoát chết trước trận.

Chúng ta đảo đấu, cũng khó tránh khỏi việc chết trong mộ a!" Hoa Ma Quải vừa băng bó vết thương do tên, vừa khuyên nhủ: "Tổng bả đầu, tôi biết ngài thương xót các huynh đệ." "Nhưng từ khi tôi bước chân vào nghề này, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng chết trong mộ rồi, ngài cũng đừng quá đau lòng!" Chá Cô Tiếu tính tình thẳng thắn, cũng không biết nên an ủi Tổng bả đầu thế nào, chỉ thở dài một hơi.

Trần Ngọc Lâu sau khi bình tĩnh lại tâm thần, nói: "Trần huynh, vừa rồi lại cứu mọi người một mạng, tôi thật không biết phải nói gì cho phải!" Trần Hạo đáp lại: "Ngọc Lâu huynh khách sáo rồi, đừng nói chúng ta là huynh đệ, dù chỉ là người qua đường, tôi cũng sẽ không trơ mắt nhìn đồng bạn chết trước mặt mà không ra tay tương

cứu.” Trần Ngọc Lâu không nói thêm gì nữa, dù sao ân cứu mạng liên tiếp của Trần Hạo không phải vài câu cảm ơn là có thể đền đáp được.

Còn hai Tá Lĩnh Lực Sĩ và Côn Luân còn lại, càng tràn đầy lòng cảm kích đối với Trần Hạo.

Vừa rồi nếu không phải Trần Hạo bảo họ tập trung khiên cỏ chín lớp trên đỉnh đầu, lại để A Ninh, Tô Nan và Trần Ngọc Lâu sang bên phải chống đỡ mưa tên, còn mình thì giúp mọi người chặn mũi tên bên trái, e rằng bây giờ số người còn sống sót tuyệt đối không quá năm người.

Vì vậy, La Lão Oai đối với Trần Hạo ngày càng cảm kích và khâm phục.

Sau khi mưa tên ngừng lại, Trần Ngọc Lâu gọi những Tá Lĩnh Lực Sĩ còn lại, đưa thi thể những người đã chết vào góc tường.

Không còn cách nào khác, bây giờ cũng không thể chôn cất họ được, chỉ có thể tạm thời đặt ở đây.

Đợi sau khi thăm dò xong ngôi mộ cổ, sẽ để thuộc hạ bên ngoài vào thu dọn thi thể cho mấy người.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai cùng Trần Hạo và những người khác, chậm rãi đi đến cuối mộ đạo.

Khi mọi người cuối cùng cũng đi qua mộ đạo đến trước chủ mộ thất, đập vào mắt lại là một bức phù điêu điêu khắc một con sói xanh vạm vỡ, và một con chim ưng đang dang cánh bay lượn.

Đồng thời, xung quanh được điêu khắc những đám mây lành và rừng thông rậm rạp.

Trần Ngọc Lâu nhìn một lúc rồi nói: “Những phỏng đoán trước đó của chúng ta quả nhiên không sai, ngôi mộ cổ này tám chín phần là của một vị đại tướng quân triều Nguyên.” “Bởi vì người Mông Cổ

không sùng bái rồng của người Hán, chỉ lấy sói làm vật tổ, chim ưng cũng được coi là biểu tượng của anh hùng." "Vì vậy, việc điêu khắc sói xanh và chim ưng trong lăng mộ cũng là điều hợp lý." Lúc này, hai Tá Lĩnh Lực Sĩ đặt ba lô xuống, không ngừng tìm kiếm cơ quan trên bức tường đá trước mặt.

Nhưng tìm cả buổi cũng không có phát hiện gì.

Thế là Hoa Ma Quải nói: "Tổng bả đầu, tôi tìm cả buổi cũng không phát hiện ra cơ quan vào cửa, vách đá cũng kín kẽ, căn bản không có cách nào mở ra!" Trần Ngọc Lâu quan sát xung quanh, nói: "Tôi đoán vách đá này thực ra là lối vào của mộ thất, chỉ là không phải hai cánh cửa đá đẩy vào trong hay ra ngoài, mà là một cánh cửa đá nâng lên hạ xuống." "Mọi người tìm kỹ lại xem, nhất định có thể tìm thấy cơ quan của cửa đá." Nghe lời Trần Ngọc Lâu, mọi người lại tản ra, tìm kiếm cơ quan mở cửa.

Lúc này, Trần Hạo và Chá Cô Tiếu cũng tham gia vào đội ngũ tìm kiếm cơ quan, chậm rãi tìm về hai bên.

Trần Hạo thầm nghĩ: Vừa rồi Tá Lĩnh Lực Sĩ gần như đã tìm khắp khu vực gần cửa đá, với trình độ xuống mộ nhiều năm của họ, căn bản sẽ không có chỗ nào bị bỏ sót.

Vậy cơ quan mở cửa, liệu có phải không nằm gần cửa đá không?

Nghĩ vậy, Trần Hạo bắt đầu tìm kiếm từ giữa cửa đá ra hai bên, sau đó chậm rãi tiến ra phía ngoài.

Khi kiểm tra một cây đèn tường cách cửa đá năm mét về phía bên phải, anh đột nhiên phát hiện cây đèn này khác với những cây đèn tường khác.

Bởi vì những cây đèn tường khác đều đặt thẳng trên đài đèn trên tường.

Nhưng đài đèn bên dưới cây đèn này lại nhô ra hơn những đài đèn khác một chút.

Thế là anh chậm rãi đi đến dưới cây đèn, đặt tay lên đài đèn, rồi từ từ ấn vào trong tường.

Nhưng chưa đợi Trần Hạo dùng sức, cái đài đèn nhô ra đó đã từ từ lún vào trong vách tường.

Ngay sau đó, một tiếng 'ầm ầm ầm' vang lên, bức tường đá điêu khắc sói xanh và chim ưng đối diện mộ đạo, 'ầm ầm ầm' nâng lên.

Bị tiếng động lớn thu hút, mọi người đều quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Trong nháy mắt, mọi người nhìn thấy bức tường đá mà họ tìm kiếm cơ quan cả buổi không mở được, đã được mở ra.

Thế là mọi người vội vàng đi về phía cửa, Trần Hạo ở phía sau cũng mỉm cười chậm rãi đi đến trước cửa đá.

Mọi người lúc này mới phát hiện ra, Trần Hạo đã tìm thấy cơ quan mở cửa đá.

Hoa Ma Quải tò mò hỏi: "Hạo gia, ngài tìm thấy cơ quan mở cửa đá ở đâu vậy?" Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai và những người khác cũng tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên đáp: "Thực ra cũng không có gì, tôi vừa nghĩ, đã vậy những tay lão luyện trong nghề xuống mộ, tìm quanh vách đá mà không thấy cơ quan mở cửa." "Vậy chứng tỏ cơ quan mở vách đá tuyệt đối không ở gần vách đá." "Vì vậy tôi bắt đầu tìm kiếm xung quanh, sau đó tôi phát hiện đài đèn của cây đèn tường kia khác với những cái khác." "Người xây dựng ngôi mộ cổ này, nhất định nghĩ rằng chúng ta sẽ không ngờ rằng, cơ quan mở cửa đá lại được đặt ở nơi vừa suýt nữa lấy mạng chúng ta." "Thế là tôi đến thử một chút,

không ngờ lại đoán đúng!" Nghe xong lời giải thích của Trần Hạo, mọi người đều không ngớt lời khen ngợi sự tinh tế của anh.

Trần Ngọc Lâu cảm thán nói: "Huynh đệ không phải đoán mò đâu, tuyệt đối là do quan sát tinh tường, tâm tư nhạy bén." "Ngay cả những tay lão luyện xuống đấu như tôi so với huynh, cũng có nhiều điểm không bằng a!" Hồng Cô tự hào nói: "Đương nhiên, cũng không xem là ai, sao có thể không lợi hại được chứ!" Trần Ngọc Lâu cười mắng: "Lợi hại cũng là Trần huynh đệ lợi hại, có liên quan gì đến cô?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Được rồi, đã tìm thấy lối vào chủ mộ thất, chúng ta đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." "Mọi người vào xem, chúng ta đã phải đánh đổi mạng sống của mấy huynh đệ mới vào được ngôi mộ cổ này, chắc chắn có bảo bối đang chờ chúng ta!" Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai nhìn nhau, sau đó dẫn mọi người trực tiếp đi vào chủ mộ thất.

Ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu cũng đi ngay sau đó.

Chỉ có Trần Hạo dẫn theo Tô Nan, A Ninh và Hồng Cô, vẫn thong thả đi theo sau.

Vừa bước vào chủ mộ thất, trong gian mộ vốn tối đen như mực lập tức sáng lên vô số ngọn đèn.

Trần Hạo khẽ liếc nhìn, rồi nói: "Cũng giống như những ngọn đèn chúng ta thấy trong mộ đạo, đều cùng một nguyên lý." Mọi người cũng đều đồng tình gật đầu, dù sao tình huống như vậy, trước đó họ cũng đã gặp một lần rồi.

Nhìn chủ mộ thất phía trước, rộng khoảng gần ba trăm mét vuông, cao khoảng hai trượng, toàn bộ mộ thất đều được xây bằng gạch đá xanh.

Trên bốn bức tường xung quanh, điêu khắc các loại bích họa và đồ đằng tinh xảo.

Trên mặt đất hai bên mộ thất, đặt những đống vũ khí bằng sắt đã mục nát không thể chịu nổi, trường mâu, trường thương, loan đao, cung nỏ đủ cả.

Nhìn quy mô, ít nhất cũng có hơn vạn món vũ khí.

Nhưng những thứ này đều đã mục nát, cũng chứng tỏ trong đó không có thần binh lợi khí.

Vì vậy, mọi người cũng không quá để tâm.

Nhưng ở giữa mộ thất, lại dựng một tấm bia đá xanh rộng khoảng một mét tám, cao khoảng hai mét rưỡi, trên đó khắc đầy chữ Mông Cổ.

Thấy trong mộ thất có một tấm bia đá khổng lồ như vậy, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai và những người khác, đều vây quanh tấm bia, cẩn thận quan sát những minh văn được khắc trên đó.

Nhưng mà, Hoa Ma Quải, Hồng Cô những người này đều là dân quê, lại không phải là nhà sử học.

Tuy rằng tay nghề xuống mộ đảo đấu đều không tồi, nhưng lại không có ai nhận ra được minh văn trên tấm bia đá.

Còn La Lão Oai thì càng không cần phải nói, ngay cả tên mình cũng viết không xong, chữ Hán còn nhận không hết, huống chi là minh văn.

Chương 198

Chỉ có Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu, là những người có văn hóa hơn trong nhóm.

Hai người nhìn một lúc lâu, Trần Ngọc Lâu mới nói: "Xem minh văn trên tấm bia đá này, hẳn là chữ Mông Cổ, nhưng nội dung cụ thể viết gì, tôi cũng không rõ lắm, dù sao tôi cũng không rành chữ Mông Cổ a!" Chá Cô Tiếu còn đơn giản hơn, trực tiếp lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Ngay lúc mọi người đang vô cùng phiền muộn, Trần Hạo đột nhiên đi tới nói: "Nếu đã như vậy, hay là để tôi xem thử xem." La Lão Oai kinh ngạc hỏi: "Trần huynh đệ, cậu nhận ra chữ Mông Cổ?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Biết một chút, tôi xem thử rồi nói sau." Thực ra anh biết cái quái gì về chữ Mông Cổ, chẳng qua là có hệ thống trong tay, chút chuyện này sao có thể làm khó được anh?

Thế là Trần Hạo lập tức tiến vào thức hải, tốn 100 điểm thưởng, học được Mông Ngữ Tinh Thông.

Sau đó, anh bắt đầu cẩn thận quan sát minh văn trên tấm bia đá khổng lồ đó.

Ngay sau đó, mọi người nghe anh khẽ đọc: "A Lý Hải Nha, từ năm Bảo Khánh thứ ba đến năm Chí Nguyên thứ hai mươi ba (công nguyên 1227-1286), người Uyghur, ở Bắc Đình Tây Vực (nay là Jimsar, Tân Cương), là tướng quân triều Nguyên." "A Lý Hải Nha thông minh lanh lợi, có tài hùng biện, quyết chí lập công danh sự nghiệp, bèn bỏ cày cấy học hành, học chữ Uyghur." "Sau theo dưới trướng đại tướng Mông Cổ Bất Liên Cát Đái, Bất Liên Cát Đái sai ông dạy con trai mình là Hốt Lỗ Bất Hoa chữ Uyghur, lại tiến cử cho tông vương Hốt Tất

Liệt, trở thành túc vệ sĩ (kheshig) trong vương phủ." "Thời trẻ từng vì Hốt Tất Liệt giết hổ, một mình vào núi sâu tìm bảo vật." "Năm Hiến Tông thứ tám (công nguyên 1258), theo Hốt Tất Liệt đánh Tống, khi tấn công Ngạc Châu đã dũng mãnh xung phong, bị tên lạc bắn bị thương, vì có công mà được thưởng." "Năm Trung Thống thứ hai (1261), được bổ nhiệm làm Trung Thư tỉnh Tả Hữu ti Lang trung.

Năm Chí Nguyên thứ nhất (1264), tham nghị Trung Thư tỉnh sự." "Năm Chí Nguyên thứ hai, cùng Bình chương Triệu Bích hành Trung Thư tỉnh sự tại Nam Kinh, Hà Nam phủ, Đại Danh, Thuận Đức, Minh Từ, Chương Đức, Hoài Mạnh đẳng lộ, nhậm Thiêm Hành tỉnh sự, thực thi chính sách bãi thế hầu, hành thiên chuyển chính." "Năm Chí Nguyên thứ ba, đổi sang lĩnh Ưng phường, kiêm lĩnh Trung di." "Năm Chí Nguyên thứ tư, Thiêm Kinh quốc dụng sử ti." "Năm Chí Nguyên thứ năm, chuyển sang Đồng Thiêm Hà Nam Hành tỉnh sự, lập Nguyên soái phủ lĩnh binh đánh Tống Tương Dương, lập riêng Hành tỉnh để nắm việc Thiêm quân, Truân điền, Cung hướng gia sự." "Năm sau, phò mã Hốt Lạt xuất, Tả thừa tướng Sử Thiên Trạch xuất nhậm Hành tỉnh Bình chương, thống lĩnh việc đánh Tống, A Lý Hải Nha chuyên trách tấu báo việc quân cơ." "Năm Chí Nguyên thứ tám, thụ Tham tri Hành tỉnh sự." "Năm Chí Nguyên thứ chín, kiêm Hán quân đô nguyên soái, cùng Lưu Chỉnh nắm giữ Hán quân, theo Mông Cổ quân đô nguyên soái A Thuật đánh Tương, Phàn, phá ngoại quách Phàn thành, xây thành vây chặt." "Tướng Tống giữ Tương Dương là Trương Quý ban đêm dùng thuyền ra khỏi thành, thuận dòng đột chiến, A Thuật, A Lý Hải Nha lệnh quân sĩ hai bên bờ sông chất củi đốt lửa, chiếu sáng sông như ban ngày, suất thủy sư giao chiến, đến Quỹ Môn quan, bắt được Trương Quý." "Hành tỉnh nghị sách công thủ, cùng Vạn hộ Trương Hoằng Phạm đều nói Tương, Phàn như môi với răng, khó phá, nên đánh Phàn thành trước, cắt đứt viện trợ, thì Tương Dương dễ lấy." "Tháng mười một, đến kinh đô dâng sách lược này, được

chuẩn y; vừa lúc người Hồi Hồi là Diệc Tư Mã Nhân từ Tây Vực dâng pháo đá khổng lồ mới chế tạo, bèn xin dùng pháo Hồi Hồi trợ công, cùng Diệc Tư Mã Nhân về quân trung." "Đầu năm Chí Nguyên thứ mười, công phá Phàn thành, tàn sát cả thành." "Tháng hai, dời quân đánh Tương Dương, lại dùng pháo bắn, tiếng như sấm sét, nơi nào bị bắn trúng đều sụp đổ, quân giữ thành kinh loạn." "Lưu Chỉnh từng đến dưới thành Tương Dương chiêu hàng thủ thần Lữ Văn Hoán, bị nỏ phục kích bắn bị thương, vì thế chủ trương." "Nhị vương nhà Tống xưng chế ở ngoài biển, người dân các vùng Lôi, Quỳnh, Toàn, Vĩnh và Đàm Chúc Huyền là Văn Tài Dụ, Chu Long, Trương Hổ, La Phi đều cầm binh hưởng ứng, các vùng Thư, Hoàng, Kỳ cũng nối tiếp, nhóm lớn có số vạn, nhóm nhỏ không dưới số ngàn." "Chiếu mệnh thảo phạt, lược địa hải ngoại.

A Lý Hải Nha bình định Văn Tài Dụ, đến Lôi Châu, sai người chiêu hàng An phủ Quỳnh Châu là Triệu Dữ Lạc, không nghe." "Bèn vượt biển năm trăm dặm, bắt được Dữ Lạc, Nhiễm An Quốc, Hoàng Chi Kỷ, đều giết sạch, bình định các vùng Quỳnh Nam Ninh, Vạn An, Cát Dương." "Chiêu hàng Bát Phiên La Điện man, cho Tổng quản Long Văn Mạo vào yết kiến, đặt Tuyên úy ti." "Bát Phiên La Điện, Ngọa Long, La Phiên, Đại Long, Thối man, Lư Phiên, Tiểu Long, Thạch Phiên, Phương Phiên, Hồng Phiên, Trình Phiên, đều đặt An phủ để trấn giữ." "Năm Chí Nguyên thứ mười tám, tấu xin dời tỉnh về Ngạc Châu.

Các vùng đất Kinh Nam, Hoài Tây, Giang Tây, Hải Nam, Quảng Tây mà ông bình định, tổng cộng được năm mươi tám châu, các bộ tộc vùng núi không thể kể hết." "Đại đa số đều dùng miệng lưỡi chiêu hàng, chưa từng chuyên việc giết chóc.

Lại thu thuế của dân tất định theo mức nhẹ, người dân nơi nơi lập đền thờ ông." "Năm Chí Nguyên thứ hai mươi ba, vào triều, gia phong

Quang Lộc Đại phu, Hồ Quảng Hành tỉnh Tả thừa tướng; mất, hưởng thọ sáu mươi tuổi." "Truy tặng Khai phủ Nghi đồng tam ti, Thượng trụ quốc, phong Sở quốc công, thụy Vũ Định.

Năm Chí Chính thứ tám, tiến phong Giang Lăng vương." (Lưu ý của tác giả: Cuộc đời của A Lý Hải Nha là thật, nhưng vị trí lăng mộ và tình tiết chỉ là hư cấu để phù hợp với câu chuyện, mọi người đừng quá nghiêm túc!) Đọc đến đây, mọi người cũng đã hiểu được phần nào lời kể nửa văn ngôn nửa bạch thoại của Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Tôi cũng không rành cổ văn lắm, chỉ có thể đọc theo những gì được khắc trên bia." "Thỉnh thoảng có chỗ nào tôi hiểu được thì sẽ nói bằng bạch thoại, mọi người cứ tạm nghe vậy đi." Lúc này, La Lão Oai kinh ngạc nói: "Chà!

Dù sao thì lão tử cũng không hiểu gì, nhưng câu cuối cùng thì lão tử hiểu." "Hóa ra, chủ nhân ngôi mộ cổ này, cuối cùng được tiến phong làm Giang Lăng vương à?" Hoa Ma Quải cũng vui mừng reo lên: "Trúng mánh lớn rồi!

Lần này chúng ta trúng mánh lớn rồi!" "Một ngôi mộ cổ của một vị vương gia ngoại tộc Mông Cổ, bảo bối bên trong chắc phải nhiều như biển!" Trần Ngọc Lâu cũng phấn khích nói: "Không tệ, không tệ!" "Bất kể là khai quốc tướng quân triều Nguyên hay là vương gia ngoại tộc được tiến phong sau này, tóm lại, bảo bối trong mộ tuyệt đối sẽ cực kỳ phong phú!" Nói xong, Trần Ngọc Lâu phất tay một cái, để Côn Luân và Hoa Ma Quải dẫn Tá Lĩnh Lực Sĩ, phân biệt xông vào hai gian nhĩ thất bên cạnh.

Mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ vừa xông vào hai gian nhĩ thất không lâu, đã nghe thấy tiếng la hét phấn khích.

"Tổng bả đầu, bảo bối, rất nhiều bảo bối a!" Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai đang đứng trước bia đá ở tiền mộ

thất, nghe thấy tiếng la hét, cũng đi theo qua đó.

Theo họ nghĩ, tuy đây là lăng mộ của đại tướng quân triều Nguyên, Giang Lăng vương.

Nhưng thông thường trong nhĩ thất, sẽ không có những vật bồi táng quý giá nhất, nên họ mới bình tĩnh như vậy.

Nhưng khi mấy người bước vào gian nhĩ thất bên phải, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Đập vào mắt, toàn là các loại đồ vàng bạc, đồ đồng và đồ sứ.

Đúng lúc này, Tá Lĩnh Lực Sĩ đi đến gian nhĩ thất bên trái cũng quay lại.

Trần Ngọc Lâu hỏi: "Bên đó thế nào?

Có phát hiện gì không?" Tá Lĩnh Lực Sĩ phiền muộn nói: "Cũng không biết vị tướng quân Mông Cổ này, trong gian nhĩ thất bên trái, toàn đặt hài cốt ngựa, chắc phải có đến hơn trăm con ngựa." "Thứ thật sự đáng tiền, cũng chỉ có yên cương vàng và áo giáp bạc trên hài cốt của những con ngựa đó là đáng giá hơn." "Nhưng do niên đại đã lâu, những yên cương vàng và áo giáp bạc đó đều có mức độ hư hỏng khác nhau, Tổng bả đầu ngài xem…?" Trần Ngọc Lâu nghe xong, suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu đã những thứ có giá trị không nhiều, vậy thì tạm thời không quan tâm bên đó.

Chúng ta trước tiên lấy đi những vật có thể lấy được trong nhĩ thất bên phải." Nói xong, các Tá Lĩnh Lực Sĩ bắt đầu dùng những chiếc túi da đã chuẩn bị sẵn, bỏ hết những món đồ vàng bạc, đồ sứ có kích thước không quá lớn vào trong.

Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và La Lão Oai thì không ra tay, dù sao những thứ này sau khi mang ra ngoài đều sẽ được chia đều.

Các Tá Lĩnh Lực Sĩ bận rộn cả buổi, những vật có thể lấy đi, đều đã được bỏ vào trong túi da.

Còn những món đồ đồng và đồ sứ lớn còn lại, mang theo không tiện, mọi người cũng không định mang ra ngoài.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu dẫn mọi người trực tiếp đến gian nhĩ thất bên trái, lại thu dọn hết những yên cương vàng và áo giáp bạc trên hài cốt ngựa.

Lần này, chuyến đi đến lăng mộ Giang Lăng vương của mọi người có thể nói là bội thu, ngay cả khi chưa tiến vào hậu chủ mộ thất quan trọng nhất.

Nhưng những chiếc túi da của mọi người, gần như đều đã được lấp đầy.

Hoa Ma Quải phấn khích nói: "Đợi thăm dò xong toàn bộ ngôi mộ cổ, để các huynh đệ bên ngoài vào, mang hết tất cả minh khí bên trong ra ngoài!".

Mọi người sau khi thu dọn xong đồ đạc, liền đi về phía hậu chủ mộ thất.

Khi mọi người đầy mong đợi bước vào chủ mộ thất, Trần Hạo lập tức cảm nhận được một luồng âm sát khí cực kỳ nồng đậm, đang từ trong chiếc quan quách sơn đen ở giữa mộ thất hung hãn tuôn ra!

Cảm giác này Trần Hạo quá quen thuộc, bởi vì anh đã giao chiến với đại tống tử không chỉ một hai lần.

Thêm vào đó bây giờ có âm dương nhãn, nên Trần Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra, trong chiếc quan quách đen tuyền ở hậu chủ mộ thất, nhất định có một con đại tống tử cực kỳ lợi hại. (Đương nhiên, cái gọi là cực kỳ lợi hại, chỉ là so với người thường mà thôi.) Nhưng Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, La Lão Oai và những người khác lại

không phát hiện ra vấn đề trong quan quách.

Từng người một, đều dán chặt ánh mắt vào những bảo vật chất đống như núi xung quanh quan quách.

Chỉ có ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, tất cả sự chú ý đều tập trung vào quan quách.

Bởi vì Chá Cô Tiếu cho rằng, Mộc Trần Châu rất có thể ở trong quan quách của Giang Lăng vương này.

Chỉ thấy hậu chủ mộ thất rộng mấy trăm mét vuông, đặt mấy trăm món đồ sứ.

Miệng, vành miệng, chân đế của những món đồ sứ này đa phần đều được trang trí bằng vàng bạc, khiến cho đồ sứ càng thêm phú lệ đường hoàng, phản ánh phong cách dùng đồ sứ của tầng lớp cao cấp triều Liêu.

Những món đồ sứ này thuộc các lò gốm khác nhau như Định diêu, Việt diêu, ảnh thanh từ.

Hình dáng có bình có quai men trắng, bình cổ dài miệng đĩa men trắng, quán liên phúc ngửa men trắng, bát nhỏ miệng quỳ men xanh, đĩa sâu lòng men xanh, bình vòi dài hoa văn anh vũ ảnh thanh, v.v.

Trong mộ thất có hàng chục món đồ thủy tinh, có bình, hồ, thủy tinh có màu xanh lam, màu nâu, tạo hình tinh xảo, hoa văn tinh tế, thuộc loại thủy tinh Hồi giáo.

Đồng thời, có ngựa nằm bằng ngọc thạch, bình mai men lam, lư hương long văn và nhiều đồ sứ trước triều Nguyên.

Đồ đồng thì một món cũng không thấy.

La Lão Oai và mấy người, không ngừng quan sát những món đồ sứ đặt xung quanh quan quách, ai nấy đều cười toe toét, mắt sắp

không nhìn nổi nữa rồi.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu cười nói: "Đều nhìn mấy món đồ sứ này làm gì?" "Đã thấy quan quách, tự nhiên vật trong quan quách mới là tốt nhất, sao không mau mở quan, đều ngớ ngẩn hết rồi à?" Nghe câu này, các Tá Lĩnh Lực Sĩ mới phản ứng lại, lập tức chạy về phía quan quách đặt trên đài cao.

La Lão Oai cũng hai mắt sáng rực nhìn về phía quan quách, như thể bảo bối trong quan quách đang vẫy tay gọi hắn vậy.

Nhưng Trần Hạo đã sớm phát hiện quan quách có vấn đề, tự nhiên sẽ không để những Tá Lĩnh Lực Sĩ kia đi lên nộp mạng.

Anh hét lên: "Tất cả dừng lại, cẩn thận quan quách có vấn đề!" Một tiếng hét lớn, lập tức làm cho các Tá Lĩnh Lực Sĩ đang phấn khích chạy về phía quan quách phải sững lại.

Chương 199

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và La Lão Oai cũng kinh ngạc hỏi: "Huynh đệ, sao vậy?

Chẳng lẽ lại phát hiện ra gì à?" Trần Hạo nói: "Tuy rằng bảo bối trong quan quách nhất định là vật quý giá nhất trong cả ngôi mộ cổ này, nhưng kẻ trong quan quách lại không dễ đối phó đâu, tôi khuyên mọi người cẩn thận là hơn." "Đừng vì tiền tài mà uổng mạng!" Trần Ngọc Lâu kinh ngạc hỏi: "Trần huynh, ý của huynh là, trong quan quách sẽ có thi biến?" Thực ra Trần Hạo chỉ muốn mọi người chú ý an toàn, nên mới cảnh báo trước, nhưng quan quách này Trần Hạo nhất định phải mở.

Không vì gì khác, chỉ vì lần này xuống đấu, nếu đến cuối cùng lại không mở được chủ quan.

Vậy thì những minh khí bảo bối lấy được, Trần Hạo cũng không cam tâm.

Vì vậy anh nói: "Ý của tôi vừa rồi, chỉ là để mọi người chú ý an toàn." "Dù có muốn mở quan quách cũng phải có kế sách vẹn toàn, nhưng tôi đâu có nói là quan quách này không thể mở!" La Lão Oai vốn tưởng quan quách không thể mở được, nhưng nghe lời Trần Hạo nói xong, liền vui mừng hỏi: "Trần huynh đệ, ý cậu là quan quách này chúng ta có thể mở?" Trần Hạo gật đầu: "Tự nhiên!" "Chúng ta đều đã đến đây rồi, nếu trơ mắt nhìn quan quách mà không thể mở, các vị có cam tâm không?" La Lão Oai vui vẻ vỗ vai Trần Hạo, nói: "Tôi biết huynh đệ là người tốt mà, tuyệt đối sẽ không bị một con tống tử dọa sợ!" "Làm thôi, tôi đều nghe theo cậu!" Trần Ngọc Lâu cũng nói ngay: "Trần huynh, trên đường đi mọi người đã được huynh cứu mấy lần,

nếu không có huynh, bây giờ còn được mấy người sống sót cũng không chắc!" "Tôi tin tưởng huynh, cái quan quách này chúng ta nên mở thế nào đây?" Thế là Trần Hạo bảo Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và những người khác lấy hết đạn trong súng hộp ra.

Sau đó ngâm vào nước chu sa mà Trần Hạo mang theo, phơi khô, rồi bảo họ đứng cách đó năm mét.

Trần Hạo, Tô Nan, A Ninh và Chá Cô Tiếu thì đứng một bên, hai tay đặt lên nắp quan quách đen tuyền, chuẩn bị một hơi mở tung nắp quan quách.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Trần Hạo nói: "Chuẩn bị xong rồi thì, chúng ta bắt đầu thôi!" Ngay sau đó, Trần Hạo và Chá Cô Tiếu hai tay đặt lên nắp quan quách nặng trịch, đồng thời dùng sức hét lớn: "Lên cho ta!" Lời vừa dứt, 'vù' một tiếng, cái nắp quan quách rộng gần sáu thước, dài tám thước, dày khoảng sáu tấc, trực tiếp bị hai người hất văng ra ngoài! 'Ầm' một tiếng vang lớn, nắp quan quách nặng trịch bị hất văng ra xa hơn một trượng, rơi xuống đất.

Ngay lúc nắp quan quách bay ra, trong quan quách lập tức tuôn ra một luồng âm sát khí còn nồng đậm hơn.

Trần Hạo nói: "Những phù văn màu đỏ trên nắp quan quách trước đó, là Định Thi Chú được vẽ bằng chu sa." "Bây giờ quan quách đã mở, e rằng Giang Lăng vương một lát nữa sẽ thi biến!" Đúng lúc này, La Lão Oai đột nhiên hét lên: "Aiya!

Tôi suýt nữa thì quên mất!" "Lát nữa đánh nhau, những món minh khí cổ vật xung quanh đây chẳng phải sẽ bị đánh vỡ hết sao!

Vậy thì chúng ta lỗ to rồi!" Trần Hạo cười nói: "Lão La, tình hình này rồi, ông còn có thời gian lo cho mấy món bảo bối này à?" La Lão Oai bất lực nói: "Trần huynh đệ à, chúng ta xuống đấu là để cầu tài." "Những thứ này quý hơn những thứ trong nhĩ thất nhiều lắm, nếu bị

vỡ thì thật đáng tiếc!" Nhìn âm sát thi khí không ngừng tỏa ra từ quan quách, Trần Hạo nói: "Tôi có thể giữ chân nó được một lúc, mau bảo các huynh đệ chuyển những món minh khí này vào nhĩ thất, chúng ta xử lý xong Giang Lăng vương rồi quay lại lấy bảo bối." Trần Ngọc Lâu vội vàng triệu tập thuộc hạ, chuyển hết những món cổ vật minh khí trên mặt đất vào nhĩ thất bên phải, để tránh bị ảnh hưởng khi đánh nhau.

Ngay cả ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, Hồng Cô, Hoa Ma Quải cũng đều lên giúp chuyển đồ.

Nhìn mọi người đang bận rộn, Trần Hạo khẽ lắc đầu, sau đó tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Ngũ tinh trấn thái, quang chiếu huyền minh.

Thiên thần vạn thánh, hộ ngã chân linh.

Cửu thiên đạo tổ, áp thân trấn hình, cấp cấp như luật lệnh, Trấn Thi Chú!" Chú ngữ niệm xong, một đạo kim quang từ kiếm chỉ của anh bắn ra, trúng vào quan quách đang không ngừng tuôn ra hắc sắc âm sát thi khí.

Trong chốc lát, cả quan quách đều bị bao phủ, giống như được bọc bên ngoài một lớp vỏ trứng mỏng màu vàng.

Quan quách vốn chỉ tỏa ra âm sát khí ra ngoài, cũng vì Trấn Thi Chú mà bắt đầu rung động không ngừng.

Chỉ thấy hắc sắc thi khí tuôn ra từ quan quách đang không ngừng rung chuyển, dần dần lấp đầy bên trong lớp quang tráo của Trấn Thi Chú!

Không còn cách nào khác, Giang Lăng vương đã chết được bảy tám trăm năm rồi, cũng là một lão tống tử.

Vì vậy, thời gian phong ấn được lão tống tử Giang Lăng vương

này, cũng chỉ được một lúc thôi.

Trần Hạo không ngừng biến đổi pháp ấn trong tay, chú ngữ trong miệng cũng lẩm bẩm không ngừng.

Khoảng hơn nửa giờ sau, Trần Ngọc Lâu mới chạy đến bên cạnh Trần Hạo nói: "Trần huynh, đều xong rồi, có thể bắt đầu được rồi!" Trần Hạo mới ngừng ngâm tụng chú ngữ, nói: "Tốc độ của các người chậm quá!

Tôi chờ đến buồn ngủ luôn rồi!" Chưa đợi Trần Ngọc Lâu nói, La Lão Oai đã thở hổn hển nói: "Gọi là chậm à?" "Huynh đệ nhìn xem chúng tôi, đều mệt thành ra thế này rồi?" "Đồ đạc ở đây tuy chỉ có mấy trăm món, nhưng một phần trong đó đều là đồ lớn cả!" "Chúng tôi có thể chuyển đi nhanh như vậy, đã là liều mạng rồi!" Trần Hạo thấy mọi người quả thực mệt không nhẹ, mỉm cười nói: "Nếu mọi người đều mệt rồi, vậy thì nghỉ ngơi cho khỏe, tôi có thể phong ấn thêm một lát nữa, đợi mọi người nghỉ ngơi xong, chúng ta lại làm!" Trần Ngọc Lâu lo lắng hỏi: "Huynh đệ có trụ được không?" "Lát nữa đối phó với lão tống tử, huynh là chủ lực đấy!" "Nếu lãng phí tinh lực ở đây, thì thật không đáng!" Trần Hạo lắc đầu nói: "Ngọc Lâu huynh yên tâm, tôi có thể trụ được một lúc nữa." Xác định thật sự không có vấn đề gì, Trần Ngọc Lâu và mọi người mới yên tâm nghỉ ngơi.

Nửa giờ sau, thể lực của mọi người cuối cùng cũng đã hồi phục.

Trần Ngọc Lâu và những người khác đứng thành một hàng sau lưng Trần Hạo, Chá Cô Tiếu còn cầm siêu hợp kim Đường đao đứng cạnh Trần Hạo, nói: "Trần sư đệ, chúng tôi đều đã hồi phục rồi, có thể bắt đầu được rồi!" Trần Hạo gật đầu: "Được, vậy tôi thả nó ra nhé!" Lời vừa dứt, Trần Hạo ngừng pháp ấn trong tay.

Quang tráo được ngưng kết từ Trấn Thi Chú phong ấn quan quách, trong nháy mắt bị sát khí đen kịt bên trong làm cho bắt đầu biến dạng

từ từ.

Ngay sau đó, một tiếng động giống như tiếng kính vỡ đột nhiên vang lên, lập tức phong ấn của Trấn Thi Chú bị phá vỡ.

Nắp quan tài bằng gỗ âm trầm trong quan quách cũng bị bật bay cao cả trượng, xoay tròn rơi về phía mọi người.

Lúc này, Chá Cô Tiếu đang cầm đao hai tay, đột nhiên hét lớn một tiếng, tung mình nhảy lên không, một đạo ngân quang lóe lên.

Nắp quan tài bằng gỗ âm trầm đang lao tới, trong nháy mắt bị một đao chém thành hai đoạn rơi xuống đất.

Sau đó anh thực hiện một cú nhào lộn trên không đẹp mắt, khinh thường nói: "Dùng cái nắp quan tài rách nát này làm ta bị thương, tưởng ta là bùn nặn hay sao?!" Trần Hạo giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: "Chá Cô Tiếu huynh đệ bá khí, quả nhiên không hổ danh Bàn Sơn khôi thủ!" Chưa đợi Chá Cô Tiếu khiêm tốn mấy câu, trong quan quách đã phát ra một tiếng gầm gừ như dã thú.

Sau đó một luồng âm sát thi khí cực kỳ rõ rệt thổi ra, một thân ảnh vạm vỡ cao hơn hai mét, đầu đội mũ giáp, mình mặc áo giáp, trong nháy mắt từ trong quan quách nhảy ra.

Nhìn thấy kẻ đột nhiên xuất hiện này, mọi người không cần đoán cũng biết, chắc chắn là Giang Lăng vương A Lý Hải Nha không sai vào đâu được!

Lúc này, Trần Hạo cũng cuối cùng đã nhìn rõ bộ dạng của Giang Lăng Vương A Lý Hải Nha.

Quả không hổ là đại tướng thời Nguyên Mông, sau khi chết được tấn phong làm Giang Lăng Vương.

Chỉ nhìn thân thể thô tráng cao hơn hai mét, cũng biết lúc sinh thời chắc chắn là một mãnh tướng hiếm có!

Vóc dáng của gã này uy mãnh hơn trong web drama nhiều!

Dù Trần Hạo biết Giang Lăng Vương chắc chắn đã biến thành cương thi, nhưng không ngờ trong đôi đồng tử trống rỗng của hắn lại ánh lên quang mang màu vàng kim.

Thấy cảnh này, Trần Hạo vội hét lên: "Mọi người cẩn thận, đây là Huyền Giáp Độc Cương Vương!" Đúng vậy, Giang Lăng Vương này còn lợi hại hơn cả con Huyền Giáp Độc Cương trong Ung thành, đây là một Độc Cương Thi Vương!

La Lão Oai gầm lên chửi rủa: "Trước đó đã xử lý một con Huyền Giáp Độc Cương rồi, dù là Thi Vương thì lão tử cũng phải bắn nát nó!" Tiếng nói vừa dứt, La Lão Oai nhắm vào đầu Giang Lăng Vương, liên tiếp bắn sáu phát.

Mặc dù đạn đã được ngâm qua chu sa, nhưng đối với Huyền Giáp Độc Cương Thi Vương thì căn bản không có tác dụng gì!

Cùng lúc đó, Hoa Mã Quải, Côn Luân và hai Tá Lĩnh Lực Sĩ cũng đồng loạt nổ súng vào Giang Lăng Vương.

Mặc dù loạt đạn "đoàng đoàng" làm Huyền Giáp Độc Cương Thi Vương không ngừng run rẩy, trên người còn tóe lửa "leng keng", nhưng Giang Lăng Vương vẫn không hề hấn gì!

Lúc này, Giả Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đồng thời ra tay, một người vung thanh siêu hợp kim Đường đao đã kích hoạt Phá Sát Chú, một người dùng hoàng kim đoản kiếm thấm chu sa kích hoạt Phá Sát Chú.

Trong nháy mắt, cả hai lần lượt đánh trúng ngực trước và lưng sau của Giang Lăng Vương.

Kết quả, trên người Huyền Giáp Độc Cương Thi Vương lập tức xuất hiện một vết đao dài nửa thước và một vết kiếm sâu tám chín ly.

Nhưng điều này chỉ khiến Giang Lăng Vương đau đớn, hắn hoàn toàn không để ý đến những vết thương nhỏ đó, mà vung tay đấm về phía hai người.

Hai người đành bất đắc dĩ, lập tức phi thân lùi lại.

Nhưng chưa đợi Giang Lăng Vương truy kích, A Ninh, Tô Nan, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, cùng với Hồng Cô và Côn Luân đã đồng loạt ra tay.

Chương 200

A Ninh và Tô Nan đều cầm thần binh, chỉ trong một thoáng lướt qua, trên người Giang Lăng Vương lại thêm hai vết thương.

Siêu hợp kim đoản kiếm của Lão Dương Nhân và Hoa Linh cũng đã được kích hoạt Phá Sát Chú bằng chu sa.

Nhưng hai người dù sao thân thủ cũng bình thường, sức mạnh không lớn, nên chỉ để lại hai vết thương nông trên người Giang Lăng Vương.

Ngược lại, Hồng Cô và Côn Luân, tuy không có thần binh, nhưng đòn tấn công của hai người vẫn đẩy lùi Giang Lăng Vương được vài bước.

Bị thương liên tiếp, Huyền Giáp Độc Cương Thi Vương Giang Lăng Vương tức thì phát ra tiếng gầm rú như dã thú, ngay sau đó trên người hắn bùng phát ra một luồng thi độc màu đen kịt!

Trần Hạo thong dong nói: "Tất cả mau đeo mặt nạ phòng độc và bình dưỡng khí mini, cẩn thận trúng độc!" Mọi người đều không phải lần đầu hợp tác, tự nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Chưa đợi thi độc lan tới, mọi người đã trang bị xong xuôi.

Nhưng lúc này, Giang Lăng Vương đã nổi điên, hung hãn lao về phía La Lão Oai và những người khác.

La Lão Oai, Hoa Mã Quải cùng hai tên lính dù liều mạng nổ súng, vẫn không thể cản được bước chân của Giang Lăng Vương.

Ngay khi họ sắp mất mạng dưới tay Độc Cương Thi Vương, Trần Hạo cuối cùng cũng ra tay.

Chỉ thấy thân hình anh lóe lên, đã chặn trước mặt mọi người,

thanh Đại Việt Long Tước Đao trong tay lóe lên đao mang màu xanh biếc, bổ một nhát từ trên xuống!

"Ầm!" "Phụt." Độc Cương Thi Vương Giang Lăng Vương còn chưa kịp phản ứng, đã bị một đao chém từ vai xuống eo, tạo thành một vết thương dài hơn hai thước và sâu hoắm.

Quan trọng nhất là, vì có sức mạnh huyết mạch Thanh Long gia trì, vết thương của Giang Lăng Vương giống như bị lửa dữ thiêu đốt, không ngừng bốc lên khói đen.

Ngay khi hắn bị đẩy lùi, Giả Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, A Ninh và Tô Nan ở phía sau liền đồng thời ra tay.

Trong nháy mắt, bốn món binh khí đã cắm vào lưng Giang Lăng Vương.

Lại bị trọng thương, Giang Lăng Vương điên cuồng gầm lên một tiếng giận dữ, rồi đột ngột xoay người định tấn công bốn người.

Kết quả Trần Hạo lại vung đao xông tới, chỉ thấy anh tung người nhảy lên, một luồng hàn quang màu xanh biếc lóe qua.

Đầu của Huyền Giáp Độc Cương Thi Vương Giang Lăng Vương tức thì bay xa mấy mét.

Từ cổ hắn, không những không phun ra một giọt máu nào, mà ngược lại còn tuôn ra một lượng lớn khói đen thi độc! [...] Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một Huyền Giáp Độc Cương Thi Vương, nhận được 100 điểm thưởng.

Trần Hạo liếc nhìn thông báo của hệ thống, rồi không để ý nữa.

Dù sao 100 điểm thưởng đối với anh bây giờ, thực sự chỉ là muỗi.

La Lão Oai bên cạnh cười ha hả: "Huyền Giáp Độc Cương Thi Vương thì sao chứ?

Biết phun khói đen thi độc thì thế nào?

Lão tử không sợ!" Trần Ngọc Lâu cảm thán: "Lần này nếu không có trang bị phòng độc của Trần huynh, cùng với thần binh phá sát trong tay mọi người, muốn đối phó với con Huyền Giáp Độc Cương Thi Vương này, không dễ dàng như vậy đâu.

Lão La có tin không, nếu để thủ hạ của hai nhà chúng ta đối phó với Giang Lăng Vương, không ném vào đó cả trăm mạng người thì đừng mong hạ được nó!" Giả Cô Tiếu cũng nói thêm: "Ngọc Lâu huynh nói có lý.

Nếu không có thần binh pháp khí của Trần sư đệ, chúng ta muốn phá vỡ phòng ngự của Giang Lăng Vương cũng là chuyện vô cùng khó khăn." Nhìn thấy ánh mắt sùng bái của mọi người, Trần Hạo bình thản nói: "Được rồi các vị, vì Giang Lăng Vương đã bị diệt, hay là chúng ta đi xem trong quan tài rốt cuộc có bảo bối gì không?" Nghe vậy, mọi người ào ào chạy tới quan quách của Giang Lăng Vương.

Trần Ngọc Lâu thò đầu nhìn vào trong quan tài, liền kinh hỉ hét lên: "Trần huynh, Giả Cô Tiếu huynh đệ, Lão La, lần này chúng ta trúng lớn rồi!" Mọi người cùng thò đầu nhìn vào, chỉ thấy xung quanh quan tài, rải rác mấy chục món trang sức bằng ngọc, đồ trang trí và đồ đựng rượu.

Bắt mắt nhất là một con sói điêu khắc bằng bạch ngọc nguyên khối, dài một thước, cao nửa thước, và một thanh loan đao có kiểu dáng cổ xưa bá khí, dài gần hai thước.

Về phần trang sức vàng bạc còn lại thì không nhiều, dù sao đây cũng là đồ tùy táng của một tướng quân, không phải mộ của phụ nữ.

Trần Ngọc Lâu đưa tay lấy con sói bạch ngọc ra, cẩn thận ngắm nghía một lúc rồi nói: "Lão La, Trần huynh, Giả Cô Tiếu huynh đệ, món ngọc điêu hình sói này được điêu khắc từ một khối ngọc dương

chi Hòa Điền nguyên vẹn.

Từ lớp bao tương trên ngọc điêu mà xem, tuyệt đối là cổ ngọc thời Liêu quốc, cũng tức là thời Nam Tống.

Quan trọng hơn là, công nghệ điêu khắc của món ngọc này cực kỳ tinh xảo, tuyệt đối là tinh phẩm của vương đình Liêu quốc thời đó!" Giả Cô Tiếu ngắm nghía một lát, nói: "Tuy tôi không chắc chắn về niên đại cụ thể của món ngọc điêu này.

Nhưng chỉ riêng khối ngọc dương chi cực phẩm lớn như vậy, cộng thêm công nghệ điêu khắc tinh xảo, tuyệt đối là bảo bối vạn kim!" Trần Hạo lại không chú ý đến món ngọc điêu sói bằng ngọc dương chi, dù sao ngọc điêu quý giá đến mấy, đối với anh cũng chỉ để đổi lấy tiền mà thôi.

Vì vậy anh gật đầu một cách thờ ơ, sau đó cùng A Ninh, Tô Nan bắt đầu tìm kiếm trong quan tài.

Không lâu sau, Trần Hạo lấy ra một con ngọc thiền màu đỏ dài ba ly, rộng và dày đều khoảng hai ly, cùng một chiếc nhẫn đeo ngón tay cái màu xanh biếc, và thanh loan đao dài gần hai thước vừa nhìn thấy lúc nãy, khóe miệng cũng lộ ra nụ cười mãn ý.

Sau đó anh nói: "Ngọc Lâu huynh, Giả Cô Tiếu huynh đệ, xem thử thanh loan đao, ngọc thiền và nhẫn trong tay tôi thế nào?" Trần Ngọc Lâu đột nhiên kinh ngạc hét lên: "Trời ơi!

Trần huynh, lần này huynh thật sự tìm được bảo bối rồi!" Bởi vì ông ta vừa nhìn đã nhận ra con ngọc thiền màu máu là cổ ngọc thoát thai được ngâm trong máu của người Hán triều, tuyệt đối là bảo bối vô giá!

Chiếc nhẫn màu xanh biếc tuy giá trị kém hơn một chút, nhưng cũng là nhẫn phỉ thúy đế vương lục loại thủy tinh cực kỳ hiếm thấy!

La Lão Oai và mấy Tá Lĩnh Lực Sĩ nghe mà mắt sáng rực.

Giả Cô Tiếu không hứng thú với vàng bạc châu báu, ngược lại kinh ngạc hỏi: "Ngọc Lâu huynh, thanh loan đao này không lẽ là...?" Chưa đợi ông ta hỏi xong, Trần Ngọc Lâu đã gật đầu: "Đoán không sai đâu!" Ông ta ngắm nghía thanh loan đao toàn thân màu bạc, lưỡi đao đầy hoa văn tinh mỹ như bông tuyết, hình đao cong như trăng khuyết, chuôi đao và vỏ đao đều được khảm các loại bảo thạch như lục tùng thạch, rồi nói: "Nếu tôi đoán không sai, thanh loan đao có khắc hai chữ Mông 'Lãnh Nguyệt' trên lưỡi đao gần phần hộ thủ này, hẳn là do 'Tượng hộ' ở Bảo Định thời Nguyên triều chuyên chế tạo cho vương công quý tộc ở kinh thành, một loại bảo đao đỉnh cấp!" Trần Hạo mỉm cười nói: "Ngọc Lâu huynh nói thanh Lãnh Nguyệt Loan Đao này, lẽ nào là do đám thợ thủ công mà Húc Liệt Ngột cướp về kinh thành Đại Đô từ Damascus thời đó chế tạo ra?" Trần Ngọc Lâu nói: "Không ngờ Trần huynh ngay cả chuyện này cũng biết!" La Lão Oai hưng phấn nói: "Nếu Trần huynh đệ biết, vậy kể cho chúng tôi nghe xem sao." Trần Hạo cũng không từ chối, nói: "Damascus nằm ở bờ đông Địa Trung Hải, từ thế kỷ 3 đến thế kỷ 17, luôn là trung tâm chế tác binh khí lạnh, luyện kim, rèn đúc nổi tiếng nhất của cả thế giới phương Tây. 'Đao Damascus' do người địa phương dùng công nghệ đặc thù thủ công chế tạo, là danh đao nổi tiếng khắp thế giới.

Vào thế kỷ 13, cháu của Thành Cát Tư Hãn là Húc Liệt Ngột hai lần dẫn đại quân tây chinh, Damascus bị tổn thất nặng nề, một lượng lớn thợ thủ công tay nghề tinh xảo bị bắt về kinh thành Đại Đô.

Cùng lúc đó, Nguyên triều hạ lệnh xây dựng một thành trì cách Đại Đô 300 dặm về phía nam, đặt tên là Bảo Định, có ý là 'bảo vệ Đại Đô, an định thiên hạ'.

Rất nhiều thợ thủ công bị bắt từ Damascus được an trí tại thành Bảo Định, trở thành 'Tượng hộ', chuyên chế tạo các loại đao cụ xa xỉ

cho vương công quý tộc kinh thành, và chế tạo binh khí lạnh cho quân đội.

Quy định 'Tượng hộ' phải 'cha truyền con nối, đời đời làm thợ'.

Công nghệ chế tạo thép Damascus, cũng bằng cách đặc biệt này mà truyền vào Trung Hoa.

Đao Damascus cổ đại dùng quặng sắt từ Ấn Độ, qua quá trình luyện kim đặc thù, sau đó được rèn thủ công.

Vì công nghệ phức tạp, giá thành đắt đỏ, nên thường chỉ có quý tộc và quan quân cấp cao mới có thể đeo và sưu tầm.

Tình hình này, cực kỳ tương tự với tình hình của Nguyên triều lúc đó." Trần Ngọc Lâu nói: "Trần huynh nói không sai, từ việc chế tác tinh mỹ, công nghệ tinh xảo, chém sắt như chém bùn của thanh loan đao này mà xem, chính là loại bảo đao đỉnh cấp chuyên chế tạo cho vương công quý tộc kinh thành.

Chương 201

Tôi đoán, thanh đao này có thể là do hoàng đế Nguyên triều lúc đó ban cho Giang Lăng Vương!

Bởi vì xét về mọi mặt, thanh loan đao này đều là tuyệt phẩm hiếm có." Hoa Mã Quải vui vẻ nói: "Hạo gia, thanh đao này nếu bây giờ đem bán, tuyệt đối không thua kém giá trị của con ngọc thiền ngâm máu kia đâu!" Trần Ngọc Lâu cũng nói: "Trần huynh, ba món đồ huynh chọn, tuyệt đối là những món đỉnh cấp trong lô bảo vật này!" Sau khi giám định ba món bảo vật Trần Hạo chọn, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai quyết định, ba món bảo vật đều thuộc về Trần Hạo.

Con thiền ngọc ngâm máu và nhẫn phỉ thúy Trần Hạo không quan tâm, nhưng thanh Lãnh Nguyệt Loan Đao thì anh nhất định phải có.

Bởi vì lúc nãy anh đã tra trong hệ thống, thanh bảo đao này trị giá 8000 điểm thưởng, không hề thua kém Tiểu Thần Phong, hoàn toàn có thể giúp anh hoàn thành nhiệm vụ thu thập thần binh, nâng cấp Đại Việt Long Tước Đao.

Vì vậy Trần Hạo cảm ơn mọi người, rồi cất ba món bảo vật vào ba lô, nhưng thực tế là đã cho vào không gian trữ vật.

Thấy Trần Hạo có được bảo vật, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô ba cô gái cũng rất vui mừng.

Về phần những người khác, càng không có ý kiến gì về việc Trần Hạo độc chiếm ba món bảo vật.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai phái hai Tá Lĩnh Lực Sĩ ra ngoài gọi người, đem tất cả những vật có giá trị trong quan tài Giang Lăng Vương cướp sạch.

Rồi cả đám lại hối hả quay về bên nhĩ thất.

Chỉ nghe La Lão Oai lớn tiếng hô: "Huynh đệ, mọi người nhớ kỹ, tất cả những thứ có giá trị trong cổ mộ, một món cũng không được bỏ sót, tất cả đều khuân ra cho ta!" "Biết rồi La soái, ngài cứ yên tâm!" Một đám Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính cười hề hề đáp lại.

Trần Ngọc Lâu thì mỉm cười không nói, dù sao ông ta cũng đã quen với cảnh tượng lớn.

Các Tá Lĩnh Lực Sĩ bắt đầu tập hợp minh khí trong hậu chủ mộ thất và nhĩ thất lại một chỗ, tổng cộng lên tới cả ngàn món!

Nhìn mọi người bận rộn hừng hực khí thế, Trần Hạo cũng mất hứng thú, chào Trần Ngọc Lâu một tiếng.

Anh dẫn theo A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, cũng gia nhập vào đội ngũ lựa chọn minh khí tinh phẩm.

Mặc dù những thứ này dù quý giá đến đâu, đối với Trần Hạo cũng không có tác dụng lớn, chỉ có thể đổi lấy tiền.

Anh chỉ chọn vài món làm kỷ niệm, sau này nếu cần tặng quà, cũng không đến nỗi tay không.

Sau một hồi bận rộn, bốn người Trần Hạo đã chọn được hơn ba mươi món đồ nhỏ.

Trong đó có mười hai miếng ngọc bội cổ danh quý từ các triều đại, đều có từ năm loại thấm sắc trở lên.

Sau đó lại chọn thêm mười mấy món ngọc cổ trang trí có từ bốn loại thấm sắc trở lên rồi cất vào không gian trữ vật.

Lúc này Trần Hạo phát hiện, ba sư huynh muội Giả Cô Tiếu không hề liếc nhìn những món minh khí đó.

Ngược lại, sắc mặt họ rất khó coi, ngây ngẩn nhìn chằm chằm vào

thi thể của Giang Lăng Vương.

Trong nháy mắt, Trần Hạo đã hiểu ra, ba người Giả Cô Tiếu chắc chắn là vì không tìm thấy Mộc Trần Châu, nên mới như vậy.

Vì vậy anh đi đến gần ba người, biết rõ còn cố hỏi: "Giả Cô Tiếu huynh đệ, không tìm thấy Mộc Trần Châu à?" Giả Cô Tiếu sắc mặt khó coi lắc đầu, Lão Dương Nhân càng thêm uất ức nói: "Đã tìm mấy ngàn năm rồi, cũng không biết rốt cuộc có thứ gọi là Mộc Trần Châu hay không!" Thấy sắc mặt Giả Cô Tiếu càng thêm khó coi, Hoa Linh vội kéo Lão Dương Nhân, bảo ông ta đừng nói nữa.

Mặc dù Trần Hạo biết Mộc Trần Châu ở trong mộ Hiến Vương, nhưng anh đã hỏi hệ thống, một khi bây giờ nói cho Giả Cô Tiếu biết vị trí thật sự của Mộc Trần Châu, dẫn đến việc Mộc Trần Châu bị tìm thấy trước thời hạn, thì toàn bộ cốt truyện "Quỷ Xuy Đăng" sẽ biến mất.

Vì vậy, Trần Hạo chỉ có thể an ủi: "Giả Cô Tiếu huynh đệ yên tâm, Liệt Hải Phái của tôi cũng sẽ giúp huynh đi khắp nơi tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Về phần lời nguyền di truyền của bộ tộc Zagrama, tôi… tôi có cách có thể giúp các vị tạm thời áp chế nó!" Nghe vậy, ba người Giả Cô Tiếu tức thì kinh ngạc hét lên: "Thật sao?!!!" Trần Hạo rất rõ, ba sư huynh muội Giả Cô Tiếu sở dĩ kinh ngạc và lo lắng như vậy, hoàn toàn là vì hơn hai ngàn năm trước, tổ tiên của bộ tộc Zagrama đã từng đến lăng mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Chính vì vậy, cả bộ tộc Zagrama đều bị Tinh Tuyệt Nữ Vương hạ lời nguyền, khiến tất cả tộc nhân của bộ tộc này nhiều nhất chỉ có thể sống đến bốn mươi mấy tuổi là sẽ chết.

Đó cũng là lý do vì sao tộc nhân bộ tộc Zagrama, hóa thân thành Bàn Sơn Đạo Sĩ, mấy ngàn năm qua vẫn luôn tìm kiếm Mộc Trần

Châu.

Quan trọng nhất là, đến bây giờ cả Bàn Sơn Phái chỉ còn lại ba sư huynh muội Giả Cô Tiếu.

Về phần bộ tộc Zagrama, e rằng bây giờ cũng không còn mấy tộc nhân sống sót.

Nếu theo như cốt truyện gốc phát triển, sau này Giả Cô Tiếu đến Hắc Thủy thành ở Tây Hạ cũng không tìm được Mộc Trần Châu, thậm chí còn bị cụt một cánh tay.

Thêm vào đó, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đều chết, Hồng Cô cũng chết vì bệnh dịch hạch, mới khiến Giả Cô Tiếu nản lòng thoái chí, theo một nhà truyền giáo đến Mỹ.

Đợi đến những năm tám mươi sau khi Trung Hoa kiến quốc, chỉ còn lại cháu ngoại gái của Giả Cô Tiếu là Shirley Dương, một mầm mống duy nhất mang một phần tư huyết mạch bộ tộc Zagrama.

Chính vì Trần Hạo không thể nói cho Giả Cô Tiếu biết vị trí thực sự của Mộc Trần Châu, lại cảm thấy ba sư huynh muội này quả thực là người đáng kết giao.

Cho nên lúc nãy khi nói chuyện với ba người Giả Cô Tiếu, anh cũng đã hỏi hệ thống trong ý thức hải.

Cuối cùng, nhận được một kết quả không viên mãn.

Đó là đạo pháp hiện có, căn bản không thể giải trừ lời nguyền của bộ tộc Zagrama.

Nhưng trong hệ thống, lại có thể đổi một loại đan dược tên là Trấn Tà Đan.

Nếu ba người Giả Cô Tiếu uống vào, tuy không thể giải trừ lời nguyền, nhưng có thể áp chế lời nguyền trong cơ thể, giúp họ có thể

sống thọ đến cuối đời.

Khuyết điểm duy nhất là hậu duệ của họ vẫn sẽ di truyền lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Vì vậy Trần Hạo mỉm cười đáp: "Yên tâm, đợi khi ra khỏi cổ mộ Bình Sơn về lại doanh địa Toàn Quán, tôi sẽ đưa đan dược cho các vị." Ba người Giả Cô Tiếu vui mừng khôn xiết, ngay sau đó liền hăng hái giúp các Tá Lĩnh Lực Sĩ và binh lính, vận chuyển vàng bạc châu báu trong cổ mộ Bình Sơn đi.

Sau trọn một buổi chiều, mấy ngàn người của Tá Lĩnh và quân đội, cuối cùng cũng đã vơ vét sạch sẽ cổ mộ Bình Sơn.

Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai lúc này mới dẫn mọi người quay về doanh địa Toàn Quán.

Trần Hạo vừa bước vào phòng của mình, trong ý thức hải liền vang lên âm thanh thông báo của hệ thống. [...] Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã hoàn toàn quét sạch mọi nguy hiểm trong cổ mộ Bình Sơn, thưởng cho túc chủ không gian trữ vật nâng cấp lên 50 mét khối.

Thấy không gian tăng thêm mười mét khối, Trần Hạo cũng rất vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, thông báo của hệ thống lại vang lên. [...] Đinh!

Cốt truyện Nộ Tình Tương Tây lần này đã kết thúc, mời túc chủ chọn phần thưởng. 1, Túc chủ chọn quay về thế giới chính Đạo Mộ, thưởng tuyệt kỹ của Phát Khâu - Song Chỉ Tham Động.

Chương 202

2, Không quay về thế giới chính Đạo Mộ, xuyên không đến thế giới cốt truyện khác, thưởng 1 Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả. 3, Tạm thời không quay về thế giới chính Đạo Mộ, tiếp tục cốt truyện tiếp theo, thưởng tuyệt kỹ của Phát Khâu - Song Chỉ Tham Động, và 1 Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả.

Trần Hạo lúc đầu khi xuyên không, đã nghĩ đến khả năng sẽ gặp cốt truyện Lão Cửu Môn, cũng rất hứng thú.

Sau khi xem ba lựa chọn, anh không do dự mà trực tiếp chọn phần thưởng thứ ba.

Trong nháy mắt, Trần Hạo đã học được tuyệt kỹ của Phát Khâu - Song Chỉ Tham Động, đồng thời trong tay lại có thêm một Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả.

Lần này, cuối cùng cũng không cần phải lo lắng về việc kiếm Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả cho Hồng Cô nữa.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu, ba sư huynh muội Giả Cô Tiếu và La Lão Oai, sau khi tắm rửa và nghỉ ngơi một lúc, đều đã đến phòng của Trần Hạo.

Vừa vào cửa, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai lại một lần nữa cảm ơn Trần Hạo và Giả Cô Tiếu.

Đồng thời hai người đề xuất, sẽ đem toàn bộ thu hoạch ở Bình Sơn lần này, chia làm bốn phần, bốn nhà mỗi nhà một phần.

Ba người Giả Cô Tiếu vốn không quan tâm đến vàng bạc châu báu, trong lòng lại vô cùng nóng lòng muốn biết cách giải quyết lời nguyền của Trần Hạo.

Vì vậy Giả Cô Tiếu bày tỏ, không cần một phần tư tài bảo đó.

Trần Hạo tự nhiên cũng không để ý, dù sao trong không gian trữ vật của anh, có tới 20 tấn vàng!

Cho nên dưới sự từ chối liên tục của hai người, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đành phải đưa cho hai nhà, mỗi nhà ngân phiếu tương đương với một phần mười tài bảo.

Như vậy, Trần Hạo và Giả Cô Tiếu mỗi người cũng nhận được 1 triệu đại dương ngân phiếu.

Từ đây có thể thấy, chuyến đi Bình Sơn lần này, rốt cuộc đã kiếm được bao nhiêu tài bảo.

Vì chuyện này, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai càng thêm kính trọng nhân phẩm của hai người.

Dù sao vàng bạc thật bày ra trước mắt, có bao nhiêu người có thể buông bỏ như hai người họ?

Cuối cùng Trần Ngọc Lâu nói, vàng bạc châu báu lần này thực sự quá nhiều, ngay cả phái Tá Lĩnh cũng không thể bán hết được.

Cho nên ông ta và La Lão Oai định, sẽ dẫn trọng binh vận chuyển một phần lớn tài bảo đến Trường Sa để bán cho Lão Cửu Môn.

Hỏi Trần Hạo và Giả Cô Tiếu có hứng thú đi Trường Sa một chuyến không.

Dù sao vào thời đại này, thế lực và kênh tiêu thụ của Lão Cửu Môn, còn có đường lối hơn cả mấy vạn lực sĩ của Tá Lĩnh.

Trần Hạo vừa nghe đã hiểu, quả nhiên cốt truyện Lão Cửu Môn cũng đã được dung hợp vào.

Giả Cô Tiếu bày tỏ, ba sư huynh muội họ, phải đến Hắc Thủy thành ở Tây Hạ xem có tìm được Mộc Trần Châu không.

Trần Hạo thì cũng có dự định của mình, liền hẹn với Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, sáng mai sẽ bàn lại với hai người.

Sau khi Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai rời đi, chưa đợi ba người Giả Cô Tiếu mở lời, Trần Hạo đã đem câu trả lời nhận được từ hệ thống, chỉnh sửa lại rồi kể ra.

Mặc dù Trấn Tà Đan của Trần Hạo không thể giải trừ lời nguyền, nhưng ít nhất có thể bảo toàn tính mạng của một thế hệ tộc nhân Zagrama.

Cho nên ba người Giả Cô Tiếu, đều vô cùng phấn khích.

Khi hỏi rõ bộ tộc Zagrama hiện tại cộng cả ba người Giả Cô Tiếu, cũng chỉ còn lại 9 tộc nhân, Trần Hạo trực tiếp tiêu tốn 2000 điểm thưởng, đổi hai lọ Trấn Tà Đan (20 viên) tặng cho Giả Cô Tiếu.

Trong phút chốc, ba người Giả Cô Tiếu cảm động đến mức, suýt nữa quỳ xuống trước mặt Trần Hạo.

Kết quả Trần Hạo lại nói, nếu Giả Cô Tiếu đi Hắc Thủy thành, có khả năng sẽ lại gặp phải nguy cơ cụt tay hoặc mất mạng.

Vì vậy làm người tốt làm tới cùng, anh lại tiêu tốn 150 điểm thưởng, dùng da mãng xà và vảy Chúc Long, theo mẫu bộ nhuyễn giáp của Giả Cô Tiếu, làm ra ba bộ nhuyễn giáp toàn thân bằng da mãng xà.

Đặc biệt là ở vị trí tim trước và sau, đều dùng vảy Chúc Long làm thành hộ tâm kính bát quái.

Ngay cả đôi găng tay Bách Tử Phàn Sơn Giáp của Giả Cô Tiếu, Trần Hạo cũng đặc biệt dùng răng Chúc Long làm cho ba người mỗi người một đôi.

Như vậy, tuy chiến y mãng xà yếu hơn Giao Long Chiến Y một bậc, nhưng ở thời đại này, chỉ cần không bị súng trường và súng máy bắn trúng ở cự ly gần, tuyệt đối có thể bình an vô sự.

Nhìn ba bộ nhuyễn giáp mãng xà mà Trần Hạo lấy ra, ba sư huynh muội Giả Cô Tiếu càng thêm cảm kích không thôi.

Bởi vì họ rất rõ, có bảo giáp như vậy, tuyệt đối có thể nâng cao tỷ lệ sống sót khi hạ đấu lên gấp đôi.

Trần Hạo mỉm cười, "Hai phái chúng ta vốn cùng một mạch, lại anh hùng tương tích, hà tất phải khách sáo như vậy?" Giả Cô Tiếu tính cách quyết đoán, liền không nói thêm những lời cảm ơn vô dụng nữa.

Chỉ thấy ông ta trịnh trọng ôm quyền nói: "Trần sư đệ, tôi và huynh tuy quen biết không lâu, nhưng quý ở chỗ chân thành.

Sáng mai, ba sư huynh muội chúng tôi sẽ lên đường đến Hắc Thủy thành ở Tây Hạ.

Lần này chia tay, không biết khi nào mới có thể gặp lại, ngu huynh tôi còn chưa nói cho huynh biết, tên thật của tôi." Nhưng chưa đợi ông ta báo tên, Trần Hạo đã sớm thuộc lòng tư liệu, mỉm cười.

"Giả Cô Tiếu huynh đệ tên thật là Dương Thiệu, đúng không?" Nghe vậy, ba sư huynh muội Giả Cô Tiếu đều kinh ngạc hỏi: "Làm sao huynh biết?!" Sáng sớm hôm sau, ba sư huynh muội Giả Cô Tiếu mang theo các món quà của Trần Hạo, lòng đầy hy vọng từ biệt Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, hướng về Hắc Thủy thành ở Tây Hạ xa xôi trong sa mạc mà đi.

Chỉ có điều Trần Hạo không ngờ, lần chia tay này, dù có đủ loại trợ giúp, bốn người họ vẫn không còn ngày gặp lại.

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này, tạm thời không nhắc đến.

Sau đó, Trần Hạo cùng Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai bàn bạc một lần.

Chuyện Trần Ngọc Lâu đã hứa với Trần Hạo trước đó, tự nhiên

sẽ không nuốt lời, dù cho Hồng Cô và Hoa Mã Quải là cánh tay trái phải của ông ta.

Hồng Cô và Hoa Mã Quải, tự nhiên cũng rất vui lòng đi theo Trần Hạo.

Hồng Cô là vì đã đem lòng yêu Trần Hạo, Hoa Mã Quải thì khâm phục bản lĩnh và con người của Trần Hạo.

Quan trọng nhất là, Trần Hạo đã nhiều lần cứu mạng hai người.

Tiếp đó, Trần Hạo lại xin La Lão Oai một trăm binh sĩ.

Đối với việc đã thu nhận mấy ngàn binh sĩ của Mã Chấn Bang, và sắp tới sẽ thu nhận cả sư đoàn của Mã Chấn Bang mà nói, đây chỉ là chuyện nhỏ.

Thêm vào đó La Lão Oai, thật sự đã xem Trần Hạo là ân nhân cứu mạng và huynh đệ, nên không nói hai lời đã đồng ý.

Chương 203

Vì vậy Trần Hạo để Hoa Mã Quải, đến quân đội của La Lão Oai chọn người.

Điều kiện đơn giản, không chọn người thân thủ tốt nhất, chỉ cần người có nhân phẩm, đảm lược và đầu óc đều thuộc hàng thượng thừa.

Dù sao, Trần Hạo cũng không hy vọng Liệt Hải Phái, toàn là một đám sói mắt trắng.

Thân thủ có thể huấn luyện, nhưng nhân phẩm, đảm lược và đầu óc, đó không phải là thứ có thể có được bằng nỗ lực sau này.

Sau khi Hoa Mã Quải dùng nửa ngày trời, mới từ trong số hơn vạn người chọn ra một trăm binh sĩ nguyện ý trở thành môn nhân Liệt Hải Phái, đồng thời lại phù hợp yêu cầu.

Trần Hạo nói với La Lão Oai, muốn bỏ tiền ra mua từ chỗ ông ta hai trăm khẩu súng Mauser C96, cùng với mỗi khẩu mười cơ số đạn và một trăm lưỡi lê.

La Lão Oai rất hào phóng, trực tiếp tặng cho Trần Hạo.

Điều này cũng khiến Trần Hạo càng thêm tán thành La Lão Oai.

Sau đó Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai dẫn theo tất cả thủ hạ rút trại, mang theo số lượng lớn minh khí bảo vật, đến Trường Sa tìm Cửu Môn tiêu thụ.

Đương nhiên, Trần Hạo cũng hẹn với họ, đợi sau khi giải quyết xong chuyện bên này, sẽ đến Trường Sa hội hợp với hai người.

Sau khi mọi việc đã xong, Trần Hạo đưa Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả cho Hồng Cô sử dụng, và cũng chọn cho cô năng lực có được tuổi thọ

tương đồng với Trần Hạo.

Sau đó, anh lại đưa 1 viên nội đan Lục Sí Ngô Công và Lãnh Nguyệt Loan Đao cho Hồng Cô, và dạy cô ba bộ đao pháp là Tam Hợp Đao, Tam Tài Đao, Liên Hoàn Đao.

Đương nhiên, Giao Long Chiến Y là trang bị tiêu chuẩn của Liệt Hải Phái, cùng với phi đao siêu hợp kim giống của A Ninh, Trần Hạo tự nhiên cũng sẽ không để thiếu cho Hồng Cô.

Đợi sau khi Hồng Cô uống nội đan, lại học được đao pháp, tay cầm Lãnh Nguyệt Loan Đao, cô đã trực tiếp so tài với đại mỹ nữ Tô Nan một lần.

Kết quả hai người đánh bất phân thắng bại, cũng khiến Trần Hạo không thể không thán phục, nền tảng công phu và thiên tư của cô đều là lựa chọn hàng đầu.

Làm xong những việc này, Trần Hạo gọi Hoa Mã Quải đến gần, đưa cho ông ta một bộ Giao Long Chiến Y, một thanh siêu hợp kim Đường đao và một thanh siêu hợp kim đoản kiếm, đều đã khắc Phá Sát Chú trên lưỡi đao.

Đồng thời, Trần Hạo lại truyền một phần Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, cùng với hai bộ đao pháp Tam Tài Đao, Liên Hoàn Đao cho Hoa Mã Quải, bảo ông ta truyền lại cho 100 thủ hạ của Liệt Hải.

Về phần vốn khởi động của môn phái, Trần Hạo càng rất hào phóng ném ra 50 vạn đại dương, bảo ông ta dẫn người đến Bắc Bình phát triển.

Thấy Trần Hạo coi trọng mình như vậy, Hoa Mã Quải tức thì có cảm giác muốn chết vì tri kỷ.

Dù sao dưới trướng Trần Ngọc Lâu, ông ta cũng chưa từng nhận được sự coi trọng và tin tưởng như vậy.

Giải quyết xong chuyện cuối cùng, thời gian đã trôi qua một tuần.

Dù sao Hoa Mã Quải và 100 môn nhân Liệt Hải, không phải là kỳ tài võ học như Hồng Cô.

Huống hồ một phần Bàn Sơn Phân Giáp Thuật mà Trần Hạo dạy, cũng không dễ học.

Dùng một tuần thời gian, Hoa Mã Quải cũng chỉ miễn cưỡng nhớ được, muốn ứng dụng thực tế, còn phải rèn luyện nhiều.

Về phần 100 môn nhân Liệt Hải kia, càng không cần phải nói, ngay cả một bộ Liên Hoàn Đao pháp cũng chưa học hết!

Sắp xếp xong cho Hoa Mã Quải và những người khác, Trần Hạo cùng họ chia làm hai đường.

Hoa Mã Quải trực tiếp dẫn người đến Bắc Bình, bốn người Trần Hạo thì đến Trường Sa hội hợp với Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai.

Vài ngày sau, bốn người Trần Hạo cuối cùng cũng đến được Trường Sa, nhưng lại không đi tìm Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai trước.

Bởi vì Trần Hạo không hứng thú lắm với các gia chủ của Cửu Môn, ngược lại đối với Hắc Bối Lục Gia của Bình Tam Môn, lại cực kỳ hứng thú.

Không liên quan đến nhân phẩm và bản lĩnh của gia chủ, chỉ vì Trần Hạo cảm thấy Lục gia này là một hán tử chân chính, càng là một đao khách thẳng thắn.

Tính cách đủ tàn nhẫn, đủ cứng rắn, đủ trượng nghĩa!

Nói về Hắc Bối Lão Lục, là một kẻ dị loại trong Cửu Môn.

Xuất thân là đao khách Tây Bắc, từ trước đến nay đều độc lai độc vãng, không có bất kỳ thuộc hạ nào.

Một tay khoái đao, ngay cả Trần Bì cũng phải kiêng dè.

Trong nguyên tác tiểu thuyết từng giới thiệu, đao của Lục gia nhanh đến mức, 'Đi một vòng phố, đầu người rơi ven đường!' Ý là đi ngang qua trên phố, đầu của người ta đã rơi xuống, nhưng không ai phát hiện ra ai đã ra tay.

Từ đoạn văn này không khó để thấy, đao pháp của Lục gia tuyệt đối tinh xảo tuyệt luân.

Từ sau khi thủ lĩnh của hội đao khách mà ông ta ở đó chết, tổ chức của ông ta cũng giải tán.

Vì vậy ông ta đến Trường Sa, dựa vào một thanh khoái đao, đã tạo nên danh tiếng của Hắc Bối Lục Gia.

Chỉ tiếc là, Lục gia là một đao khách cô độc không có mục tiêu, không có hy vọng, cho nên bình thường có tiền thì hút thuốc phiện, qua đêm ở 'thanh lâu'.

Khi không có tiền, lại đi trộm mộ đổi tiền, lại hút thuốc phiện, lại đi 'thanh lâu'.

Không chú ý ăn mặc, hoàn toàn là một kẻ ăn mày.

Trong tiểu thuyết từng giới thiệu, Hắc Bối Lão Lục là một sự tồn tại kỳ quặc.

Là một loại người điển hình của xã hội cũ, không có mục tiêu, không có nguyện vọng, không có trí tuệ.

Nếu có một người có thể tin tưởng, ông ta sẽ trở thành một thủ hạ tốt.

Có lẽ dưới sự sắp xếp của đương gia, ông ta sẽ kết hôn, sẽ từ từ học cách yêu, đặc biệt là sau khi có con, sẽ có một chút cảm giác đối với cuộc đời.

Đáng tiếc, bất kể trong tiểu thuyết nguyên tác hay web drama đều không có nếu, Hắc Bối Lục Gia vẫn sống cuộc sống như một kẻ ăn mày.

Tiểu thuyết từng giới thiệu, Lục gia có một người tình tên là Bạch Di ở 'thanh lâu'.

Mỗi lần ông ta đều chỉ tìm cô ta, sau này Bạch Di bị 'thanh lâu' cưỡng ép bán đi, Lục gia liền một mình một ngựa, một mình một đao cướp cô ta về.

Theo Trần Hạo thấy, đây tuyệt đối là một hán tử chân chính, một người đàn ông đích thực.

Trần Hạo cũng không biết, mình có thể trở thành người dẫn đường cho Lục gia hay không.

Dù sao anh cũng không hy vọng nhân vật mình yêu thích, cứ mãi lếch thếch như vậy.

Chương 204

Đã có dự định, Trần Hạo, Tô Nan, A Ninh liền dưới sự dẫn dắt của Hồng Cô, tìm một tửu lâu tốt nhất ở Trường Sa để ở lại.

Không còn cách nào khác, ai bảo ba người họ ở Trung Hoa Dân Quốc, căn bản không biết đường.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, bốn người Trần Hạo ăn sáng xong liền rời khách sạn.

Nhìn những công trình kiến trúc mang đậm dấu ấn thời đại hai bên đường, tuy không hoành tráng, hùng vĩ như những đô thị hiện đại, nhưng cũng có một phong vị rất riêng.

Không lâu sau, dựa theo thông tin hỏi thăm được, họ tìm thấy một căn nhà nhỏ xây bằng đất bùn ở khu vực rìa thành Trường Sa.

Hắc Bối Lục gia mà Trần Hạo muốn tìm đang ngồi trên một chiếc ghế nhỏ ở góc tường, lim dim mắt tắm nắng.

Hắn mặc một bộ đồ ngắn vải thô cài khuy chéo, tóc tai bù xù khô vàng, mặt mũi đen sạm.

So với hình ảnh thoáng qua của Lục gia trong web drama, quả thực giống hệt nhau.

Điều quan trọng nhất là sát khí trên người và khí thế của một đao khách vùng Tây Bắc, đó là điều mà trong phim không thể nào có được!

Trong lúc bốn người Trần Hạo đang đánh giá Hắc Bối Lão Lục, thì Lục gia đang ngồi trên ghế nhỏ tắm nắng cũng nheo mắt quan sát lại họ.

Phải biết rằng, một cao thủ, đặc biệt là một Quan Sơn đao khách quanh năm liếm máu trên lưỡi đao, có giác quan vô cùng nhạy bén.

Hơn nữa, bốn người Trần Hạo cũng chẳng hề có ý định che giấu hơi thở hay tiếng bước chân.

Vì vậy, khi họ còn cách hơn mười mét, Hắc Bối Lục gia đã phát hiện ra.

Theo tính cách của Lục gia, nếu là người không được hắn công nhận, hắn tuyệt đối chẳng thèm để ý.

Nhưng khi cảm nhận được khí tức cao thủ tương đồng từ bốn người Trần Hạo, trong đôi mắt đang híp lại của hắn liền lóe lên một tia sáng.

Dù sao thì Hắc Bối Lục gia lúc này vẫn chưa nghiện nặng như sau này, đến mức cả ngày tinh thần hoảng hốt, chẳng có hứng thú với bất cứ chuyện gì, bất cứ ai.

Cho nên khi phát hiện ra bốn người Trần Hạo, Lục gia lập tức có hứng thú.

Hắn mở đôi mắt đang lim dim, nhấc chiếc bát tô trên bàn gỗ ọp ẹp lên, uống cạn nước bên trong rồi lên tiếng hỏi.

"Không biết mấy vị bằng hữu có việc gì quý?" Trần Hạo đang định mở lời thì Hắc Bối Lão Lục đã chủ động lên tiếng.

Trần Hạo thản nhiên cười, ôm quyền nói: "Tại hạ lần đầu đến quý địa, nghe danh ở Trường Sa Cửu Môn có một vị Hắc Bối Lục gia." "Không chỉ là một tay nghề hạ địa cừ khôi, mà một tay khoái đao càng đánh khắp Trường Sa không địch thủ, cho nên tại hạ muốn đến thảo giáo Lục gia một phen." Lục gia vốn cảm thấy Trần Hạo không phải người thường, nghe xong lời này, trong mắt hắn lập tức bùng lên một luồng hung quang bức người.

Phải biết rằng, lời của Trần Hạo vào thời Dân Quốc gần như tương đương với việc đến tận cửa phá quán.

Mặc dù việc tỷ thí võ nghệ giữa các võ giả là chuyện bình thường, nhưng phần lớn đều sẽ gửi bái thiếp trước.

Hoặc là có người quen trong đồng môn giới thiệu, mới đến cửa luận võ.

Thế nhưng Trần Hạo vừa không có bái thiếp, cũng chẳng phải bạn bè của Lục gia.

Cứ thế nghênh ngang tìm người ta tỷ thí, chẳng phải giống như đến tận cửa phá quán hay sao.

Lục gia mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm Trần Hạo, nói: "Ra là bằng hữu đến tìm ta tỷ thí võ nghệ." "Nhìn cậu và ba vị cô nương tuổi còn trẻ, bước chân vững chãi, khí huyết trong người dồi dào, chẳng trách lại có tự tin thách đấu ta." Trần Hạo thản nhiên cười: "Lục gia quá khen rồi." Hắc Bối Lão Lục lại lạnh giọng nói: "Đấu với ta cũng được." "Nhưng Quan Sơn Đao của ta không phải người thường có thể đỡ được." "Nếu ta lỡ tay, làm tổn hại tính mệnh, thì vạn lần đừng hối hận!" Trần Hạo tự tin đáp: "Đó là đương nhiên." "Luận võ tỷ thí, tử thương khó tránh, nếu tại hạ không may chết dưới đao của Lục gia, cũng tuyệt không oán hận." "Nhưng muốn làm ta bị thương, cũng không phải người thường làm được đâu." Thấy Trần Hạo nói năng dứt khoát, cực kỳ tự tin, Lục gia liền đứng dậy, một tay tóm lấy thanh Quan Sơn Đao dài ba thước có bao da đặt trên bàn gỗ ọp ẹp, rồi tung người lao ra ngoài.

Vừa chạy về phía một khoảng đất trống đằng xa, hắn vừa lớn tiếng hét.

"Nếu đã như vậy, thì theo ta.

Chúng ta sinh tử mặc cho trời định, đừng có hối hận!" Trần Hạo mỉm cười, không nhanh không chậm đi theo sau hắn, đồng thời nhanh chóng lấy ra một thanh Đường đao siêu hợp kim từ không gian trữ vật.

Dù sao thì, Đại Việt Long Tước Đao là thần binh.

Nếu dùng nó để đấu với Hắc Bối Lão Lục, e rằng một đao là có thể chém đứt Quan Sơn Đao, như vậy thì còn gì thú vị nữa.

Cùng lúc đó, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô vừa nhanh chóng đi theo hai người, vừa tò mò đánh giá Hắc Bối Lục gia.

Bởi vì họ thực sự không hiểu, tại sao Trần Hạo lại chỉ hứng thú với một gã luộm thuộm như vậy?

Một lát sau, Trần Hạo theo Hắc Bối Lão Lục đến một sân đập lúa cực kỳ rộng rãi.

Đồng thời, xung quanh hai người cũng dần dần kéo đến một đám đông dân chúng Trường Sa.

Dù sao thì tiếng nói lúc nãy của Hắc Bối Lục gia không nhỏ, những người dân sống xung quanh đều nghe thấy.

Đặc biệt khi nghe có người muốn đấu với Lục gia của Cửu Môn Trường Sa, lập tức một đồn mười, mười đồn trăm, kéo theo cả một đám người đến xem.

Trong đó có tai mắt của các bàn khẩu Cửu Môn, có tai mắt của các thế lực hắc bạch đạo trong thành Trường Sa, cũng đều lần lượt kéo đến.

Lục gia vốn là kẻ cô độc kiêu ngạo, hoàn toàn không để đám đông hóng chuyện vào mắt.

Tay trái hắn nắm chặt vỏ đao, tay phải đặt trên chuôi đao, đôi mắt

tràn đầy tinh quang nhìn chằm chằm Trần Hạo nói.

"Nếu đã chuẩn bị xong, vậy chúng ta bắt đầu." Trần Hạo rút thanh Đường đao siêu hợp kim ra cầm trong tay, thản nhiên nói: "Lục gia mời ra tay." Nhìn thanh Đường đao đầy phù chú, hàn quang lấp loáng trong tay Trần Hạo, Lục gia không khỏi tán thưởng.

"Đao của bằng hữu không tệ, hy vọng bản lĩnh của cậu không làm nhục thanh đao này." Nói xong, hắn vô cùng trịnh trọng ôm quyền chắp tay, nói.

"Tại hạ giang hồ gọi là Hắc Bối Lão Lục, không biết bằng hữu cao danh quý tánh?" Trần Hạo cũng ôm quyền đáp lễ: "Tại hạ Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, hạnh ngộ Lục gia!" Hắc Bối Lão Lục nghe xong không nói thêm lời nào, lập tức nhún chân vặn eo lao về phía Trần Hạo đang đứng cách đó hơn mười mét.

Trần Hạo lại như thể không nhìn thấy Lục gia lao về phía mình, vẫn đứng yên tại chỗ vững như Thái Sơn.

Mặc dù Lục gia cảm thấy kỳ lạ trước hành động của Trần Hạo, nhưng hắn luôn tôn thờ tôn chỉ một đao quét sạch thiên hạ.

Vì vậy hắn cũng không quản nhiều, khi lao đến trước mặt Trần Hạo khoảng hai mét, ngón cái tay phải ấn vào lẫy. 'Keng' một tiếng giòn giã, thanh Quan Sơn Đao đen nhánh lập tức xuất thủ!

Một đao, nhanh như tia chớp chém thẳng vào cổ Trần Hạo, nếu Trần Hạo không đỡ được, chắc chắn sẽ bị một đao chém bay đầu.

Đương nhiên, đó chỉ là tình hình trong mắt bốn người Trần Hạo.

Còn những người dân xung quanh xem náo nhiệt, căn bản chỉ nghe thấy tiếng đao ra khỏi vỏ chứ không thấy được bóng đao.

Chương 205

Trần Hạo thậm chí còn chưa rút đao, 'coong' một tiếng giòn giã, hắn trực tiếp dùng vỏ đao nhẹ nhàng đỡ lấy một đao chí mạng!

Thấy một đao nhanh như tia chớp của mình lại bị Trần Hạo đỡ được một cách dễ dàng như vậy, thậm chí còn chưa rút đao ra!

Lục gia lập tức giận dữ, Quan Sơn Đao trong tay múa lên một vùng đao ảnh, liên tục chém vào các yếu huyệt trên người Trần Hạo.

Trần Hạo vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, tay phải chắp sau lưng, tay trái cầm thanh trường đao còn trong vỏ, trái đỡ phải gạt những đường khoái đao của Lục gia.

Hắc Bối Lục gia ăn mặc như một tên ăn mày, thân pháp nhanh nhẹn di chuyển, không ngừng lượn lờ xung quanh Trần Hạo.

Quan Sơn Đao trong tay, đao sau nối đao trước, đao sau nhanh hơn đao trước, liên tục tấn công Trần Hạo.

Trần Hạo lại giống như một tảng đá ngầm ven biển, dù cho gió bão cuồng phong lớn đến đâu cũng không thể làm hắn lay động nửa phân.

Nhất thời, trong sân đập lúa đao quang lóe lên, bóng người tung hoành, diễn ra một màn đối quyết vô cùng đặc sắc.

Cảnh tượng như vậy, lập tức khiến những người dân xung quanh xem náo nhiệt phải kinh ngạc.

Mặc dù họ đều là dân thường, không biết võ công cao thấp ra sao, nhưng ít nhất cũng biết một chuyện.

Đó là khoái đao của Hắc Bối Lục gia, ở cả thành Trường Sa này, tuyệt đối là số một.

Thế nhưng bây giờ, có một thanh niên mặc đồ da màu đen, khoác ngoài áo gió da màu đen, chân đi bốt da màu đen, thân hình vạm vỡ cao ráo, mặt mũi tuấn tú, chỉ dùng một thanh trường đao chưa ra khỏi vỏ đã đỡ được hết các đòn tấn công của Lục gia.

Điều này khiến những người dân thường xem náo nhiệt không khỏi thầm bội phục bản lĩnh của Trần Hạo.

Nhưng những kẻ hiểu chuyện, là tai mắt của các bàn khẩu Cửu Môn, cũng như tai mắt của các thế lực hắc bạch hai đạo nghe tin kéo đến, lại càng kinh ngạc hơn về công phu của Trần Hạo.

Chỉ có người thực sự hiểu công phu mới biết khoái đao của Lục gia đáng sợ đến mức nào.

Trần Hạo có thể đối chiến với Lục gia mấy chục chiêu một cách nhẹ nhàng như vậy, xem ra hắn vẫn chưa dốc toàn lực!

Không khỏi khiến cho đám tai mắt phải kinh ngạc, công phu của Trần Hạo rốt cuộc cao đến mức nào.

Lúc này, Lục gia đã liên tục chém ra tám tám sáu mươi bốn đao, nhưng vẫn không thể khiến Trần Hạo di chuyển một bước.

Càng khiến hắn không thể chấp nhận được là, Trần Hạo còn chưa rút đao, thậm chí còn chắp tay phải sau lưng.

Điều này khiến Hắc Bối Lão Lục cảm thấy như Trần Hạo đang sỉ nhục mình.

Hắn đột nhiên thu đao lùi lại, tức giận nhìn Trần Hạo, quát: "Ta thừa nhận cậu thanh niên công phu lợi hại, nhưng không rút đao là có ý gì?" "Chẳng lẽ, cậu xem thường Hắc Bối Lão Lục ta?" Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Tôi không hề xem thường Lục gia, tôi chỉ đang quan sát đao pháp của Lục gia mà thôi." "Nếu Lục gia đã dùng hết đao pháp, vậy thì tôi sẽ rút đao." Nói xong, tay phải đang chắp sau lưng

đặt lên chuôi đao đen tuyền, nói: "Thanh đao này tuy không phải thần binh danh đao, nhưng tuyệt đối sắc bén dị thường, Lục gia xin mời." Tiếng nói vừa dứt, 'keng' một tiếng giòn giã, thanh Đường đao siêu hợp kim lấp loáng hàn quang màu trắng bạc đã ra khỏi vỏ!

Chỉ thấy Trần Hạo tung người một cái, lập tức xuất hiện trước mặt Hắc Bối Lão Lục.

Một chiêu Lực Phách Hoa Sơn vô cùng bình thường, chém thẳng xuống đầu Hắc Bối Lão Lục.

Tuy là chiêu thức tầm thường, nhưng dưới sự thúc đẩy của thân thể cường hãn của Trần Hạo, nó lập tức mang theo một luồng kình phong mạnh mẽ chém tới.

Khi Trần Hạo cầm chuôi đao, Lục gia đã đề cao cảnh giác mười hai vạn phần.

Bởi vì khi đã dùng hết các chiêu thức mà vẫn không thể chiến thắng Trần Hạo, hắn biết đây tuyệt đối là một cao thủ chưa từng gặp.

Cho nên khi Trần Hạo rút đao, Quan Sơn Đao trong tay Hắc Bối Lục gia cũng chém ra, một chiêu Thiết Tỏa Hoành Giang giơ đao lên đón đỡ.

"Coong!" Một tiếng va chạm giòn giã.

Lục gia đang cầm đao bằng hai tay lập tức bị chém lùi lại hơn mười bước, Trần Hạo cũng theo sát phía sau, chém thêm một đao nữa.

Lục gia vừa đỡ một đao của Trần Hạo, đã bị lực cực lớn chấn đến tê dại cả hổ khẩu, suýt nữa làm văng mất Quan Sơn Đao.

Lúc này thấy Trần Hạo lại tấn công, không còn cách nào khác, hắn đành phải dồn hết sức lực còn lại vung đao đón đỡ.

Nhất thời, trong sân đập lúa, bóng hai người như quỷ mị, không

ngừng di chuyển tung hoành, một đạo đao quang đen, một đạo đao quang bạc, không ngừng va chạm vào nhau.

Đám dân chúng và tai mắt vây xem lập tức không phân biệt được ai là ai nữa.

Thứ duy nhất họ có thể nhìn thấy chỉ là hai bóng người mờ ảo.

Đương nhiên, tại hiện trường có ba người có thể nhìn rõ hoàn toàn cuộc đối đầu của hai người, đó là A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô.

Do ba cô gái đều đã dùng nội đan dị thú, nên dù đao pháp không tinh xảo bằng Lục gia, nhưng về tốc độ, nhãn lực và các phương diện khác, thực ra đã mạnh hơn một bậc!

Thực ra, khi đối đầu với Hắc Bối Lão Lục ngay từ đao đầu tiên, Trần Hạo đã biết thực lực sâu cạn của hắn.

Đao pháp của Lục gia quả thực nhanh như gió lốc, chiêu thức cũng quỷ dị phi thường.

Nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một võ giả của thời kỳ mạt võ Dân Quốc, căn bản không phải là đối thủ của người sở hữu huyết mạch Thanh Long.

Vì vậy, Trần Hạo cũng chỉ dùng năm phần thực lực để đối chiến với Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng trong tình huống như vậy, Lục gia cũng đã không thể chống đỡ nổi nữa.

Tay phải cầm đao, hổ khẩu nứt toác, hai cánh tay cũng vì lực cực lớn của Trần Hạo mà không ngừng run rẩy.

Thanh Quan Sơn Đao yêu quý của hắn cũng bị chém ra từng vết nứt rộng hơn một tấc trong những lần va chạm với Đường đao siêu hợp kim của Trần Hạo.

Nhìn thanh Quan Sơn Đao đầy vết thương, hai cánh tay không còn chút sức lực, Hắc Bối Lão Lục không khỏi thầm than.

Xem ra hôm nay, e là phải bỏ mạng ở đây rồi!

Đúng lúc này, Trần Hạo lại chém ra một đao nhanh như tia chớp.

Lục gia vốn là đao khách, dù chiến bại cũng tuyệt không cho phép mình bó tay chịu trói.

Hắn liền tập trung toàn bộ công lực, hai tay nắm chặt Quan Sơn Đao tung người lên, chém ra một đao nhanh nhất, mạnh nhất trong đời.

Chỉ thấy một đạo đao quang bạc, một đạo đao quang đen lóe lên, sau đó là tiếng 'keng' giòn giã.

Những người dân vây xem kinh ngạc phát hiện, Quan Sơn Đao của Hắc Bối Lục gia đã bị Trần Hạo chém đứt làm đôi.

Khi thanh Đường đao siêu hợp kim của Trần Hạo, tỏa ra hàn quang trắng bạc, sắp chém vào cổ Lục gia.

Chương 206

Tất cả người dân và tai mắt đều kinh ngạc đến mức không phát ra một tiếng động nào.

Nhưng ngay khi Hắc Bối Lão Lục nhắm mắt chờ chết, một lúc lâu sau vẫn không có cảm giác đao cắt vào da thịt.

Hắn liền ngạc nhiên mở mắt ra, nhìn về phía Trần Hạo.

Khi Hắc Bối Lục gia thấy thanh Đường đao siêu hợp kim của Trần Hạo đã tra vào vỏ, đang mỉm cười nhìn mình, hắn không khỏi hỏi: "Nếu đã thắng rồi, tại sao không giết ta?" Những người dân và tai mắt vây xem cũng đều kỳ lạ nhìn Trần Hạo, không biết tại sao lúc nãy hắn lại đột nhiên thu tay.

Nhưng Hắc Bối Lục gia, đệ nhất khoái đao Trường Sa không bị giết, mọi người cũng không khỏi thở phào một hơi.

Mặc dù họ đều sợ Hắc Bối Lục gia, nhưng cũng không muốn Lục gia bị một người ngoại tỉnh giết chết.

Người dân thời kỳ này rất đoàn kết và bài ngoại.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Tôi tìm Lục gia vốn là để luận võ, chứ không phải tìm thù, tại sao phải giết ông?" Nghe lời này, Hắc Bối Lão Lục không khỏi lắc đầu cười khổ.

"Trên giang hồ luận võ tỷ thí, kẻ bại chết không oán hận, đều là chuyện thường tình." "Cậu có biết, nếu hôm nay trực tiếp chém ta dưới đao, cậu sẽ có được danh tiếng lớn đến mức nào không?" Trần Hạo lắc đầu nói: "Tôi và Lục gia không oán không thù, luận võ là luận võ, không liên quan gì đến mấy thứ linh tinh đó." "Huống hồ, tôi không xem trọng cái gọi là danh vọng, đối với tôi, thực lực mới là

quan trọng." "Nếu tôi đã thắng Lục gia, tự nhiên cũng không cần thiết phải hạ sát thủ." Hắc Bối Lão Lục kinh ngạc nhìn người trẻ tuổi trước mặt, nói: "Cậu đúng là một người quang minh lỗi lạc!" "Trước đó tôi còn tưởng, cậu tìm tôi luận võ là để giẫm lên tôi, tạo danh tiếng cho mình chứ!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Lục gia nói đùa rồi, tôi may mắn thắng được một chiêu nửa thức, chẳng lẽ đã nổi danh ở thành Trường Sa rồi sao?" "Huống hồ tôi rất khâm phục con người của Lục gia, nếu ông không ngại, tôi mời ông uống một chén, không biết ý ông thế nào?" Cùng lúc đó, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đều đã đứng sau lưng Trần Hạo.

Hắc Bối Lão Lục cười ha hả: "Được!" "Nếu Trần Hạo huynh đệ đã sảng khoái như vậy, Hắc Bối Lão Lục ta cũng không phải kẻ lề mề, chúng ta đi!" Rồi hắn nhìn ba cô gái, trêu chọc: "Hắn là, ba vị đều là hồng nhan tri kỷ của huynh đệ phải không?" Nhìn ba cô gái không nói gì nhưng mặt đều có chút ửng hồng, Trần Hạo không nói nhiều, chỉ cười gật đầu.

Lục gia hào phóng cười nói: "Trần huynh đệ có phúc khí thật!" "Ba vị cô nương không chỉ nhan sắc tuyệt trần, mà thân thủ có lẽ cũng không dưới Lão Lục ta đâu nhỉ!" Nói xong, hắn vung tay một cái, ném nửa thanh Quan Đao còn lại đi mất tăm.

Lúc này Trần Hạo mới nhận ra, mình vì nhất thời hứng khởi, đã chém đứt mất cái cần câu cơm của người ta.

Trần Hạo chỉ mỉm cười không nói, cũng không giải thích gì thêm.

Ngược lại, ba cô gái nghe xong, trên mặt đều lộ ra vẻ vui mừng.

Khi Trần Hạo bốn người cùng Lục gia đến tửu lầu tốt nhất thành Trường Sa, hắn liền ôm quyền nói: "Vừa rồi ta nhất thời thất thủ, chém đứt Quan Sơn Đao của Lục gia, xin Lục gia thứ tội." Hắc Bối Lão Lục thở dài một hơi, nói: "Trần Hạo huynh đệ có thể tha cho ta

không chết, đã là ta may mắn rồi." "Mặc dù thanh Quan Sơn Đao đó đã theo ta nhiều năm, là một món đồ thuận tay, nhưng gãy thì gãy rồi, cũng chẳng có gì đáng tiếc." Nói xong, hắn ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Trần Hạo biết rằng trong thời đại đó, một món vũ khí quen thuộc đối với một đao khách có ý nghĩa như thế nào.

Huống hồ, ấn tượng của hắn về Hắc Bối Lão Lục vốn không tệ.

Thế là Trần Hạo đẩy thanh Đường đao siêu hợp kim mà mình vẫn xách trong tay đến trước mặt Lục gia.

"Lục gia nói quá lời rồi, tôi luận võ chỉ là để lấy võ giao hữu, không liên quan đến tha mạng hay không." "Huống hồ Quan Sơn Đao quả thực là do tôi làm gãy, tôi xin tặng thanh Đường đao vỏ đen siêu hợp kim này cho Lục gia, để bù đắp cho việc làm gãy vũ khí của Lục gia." Thấy Trần Hạo đẩy thanh Đường đao siêu hợp kim đến trước mặt mình, Lục gia lập tức kinh ngạc nói.

"Làm sao có thể được?" "Thanh Quan Sơn Đao của ta tuy cũng không tệ, nhưng làm sao có thể so sánh với thần binh lợi khí được." "Huống hồ luận võ tỷ thí, chém đứt vũ khí của ta, căn bản không trách cậu được.

Trần Hạo huynh đệ mau thu lại thanh đao này đi." Trần Hạo thản nhiên nói: "Chỉ là một món vũ khí thôi mà, nếu Lục gia coi tôi là bạn, thì mau nhận lấy thanh đao này." Hắc Bối Lão Lục nhất thời cũng không biết phải làm sao, nói thật, hắn quả thực rất thích thanh Đường đao siêu hợp kim này.

Dù sao thì, bất kỳ đao khách nào cũng rất hy vọng có được một thanh hảo đao.

Hắc Bối Lão Lục sở dĩ vẫn luôn dùng thanh Quan Sơn Đao đó,

một là vì từ khi ra mắt giang hồ, thanh đao đó đã luôn bầu bạn với hắn, cũng đã quen tay.

Hai là đi lại trên giang hồ bao nhiêu năm, vẫn chưa tìm được một thanh thần binh lợi khí nào.

Dù sau này ở Trường Sa, đã hạ không ít cổ mộ, cũng không gặp được một thanh bảo đao nào.

Hắc Bối Lão Lục cầm lấy thanh Đường đao siêu hợp kim, nói.

"Lão Lục ta quả thực thích thanh Đường đao này, nhưng đây là thần binh tùy thân của Trần huynh đệ, nếu cậu tặng nó cho ta, vậy huynh đệ dùng gì?" Hắc Bối Lục gia quả không hổ là người thẳng thắn, mới quen thì gọi là bằng hữu, sau khi bị Trần Hạo đánh bại thì gọi là Trần huynh đệ.

Bây giờ nghe Trần Hạo muốn tặng bảo đao cho mình, trực tiếp nâng cấp lên huynh đệ.

Phải nói, Hắc Bối Lão Lục thực sự là một kẻ si võ, một đao khách chân chính.

Đối với người có thể thắng mình về đao pháp, lại còn muốn tặng bảo đao, hắn đã thực sự công nhận Trần Hạo.

Trần Hạo khẽ cười, nâng chén rượu nhỏ lên uống cạn, nói.

"Lục gia không cần lo lắng, nói thật, vũ khí thuận tay của tôi mới là thần binh thực sự." "Sở dĩ tôi dùng thanh đao này để luận võ với Lục gia, là vì sợ tôi dùng thần binh sẽ chém đứt Quan Sơn Đao của Lục gia, như vậy sẽ mất đi ý nghĩa của việc luận võ." "Không ngờ, cuối cùng vẫn thành ra như vậy." "Cho nên, Lục gia hoàn toàn không cần phải lo lắng." Nghe lời này, Hắc Bối Lão Lục lập tức ngây người.

Hắn không ngờ rằng, thanh bảo đao trong mắt mình, chỉ là một

món đồ chơi mà Trần Hạo tùy tiện lấy ra mà thôi.

Như vậy, nếu Trần Hạo thực sự dùng thần binh để quyết đấu với hắn, chẳng phải là một chiêu đã giải quyết xong rồi sao?!

Lục gia lại uống một chén rượu, cười khổ nói: "Trần Hạo huynh đệ à, cậu làm cho Hắc Lão Lục ta biết phải làm sao đây!" Nói đến đây, Hắc Bối Lão Lục lại uất ức rót đầy chén rượu rồi uống cạn.

Trần Hạo mỉm cười nói: "Lục gia suy nghĩ nhiều rồi, thực ra luận võ tỷ thí, quý ở chỗ học hỏi ưu điểm của người khác, bù đắp cho khuyết điểm của mình." "Còn về thắng thua, lại có gì quan trọng chứ?" "Huống hồ, cũng vì lần luận võ tỷ thí này mà chúng ta đã trở thành bạn bè, cho nên Lục gia đừng chấp nhất vào chuyện thắng bại nữa." Hắc Bối Lão Lục mạnh mẽ đập bàn một cái, hét lớn: "Trần Hạo huynh đệ nói hay lắm!" "Hắc Bối Lão Lục ta là kẻ thô lỗ, không biết ăn nói, nhưng Trần Hạo, người huynh đệ này, ta nhận rồi!" Nhìn vẻ mặt thô kệch hào khí của hắn, Tô Nan, A Ninh và Hồng Cô đều bật cười thành tiếng.

Thấy Hắc Bối Lục gia quả nhiên hợp tính mình, Trần Hạo cũng rất vui.

Hắn thầm nghĩ: Đoán quả không sai, chỉ cần nghiền ép Hắc Bối Lão Lục trên phương diện đao pháp mà hắn tự hào nhất, là có thể dễ dàng có được tình bạn của hắn.

Sau đó, hai người bát lớn uống rượu, miếng to ăn thịt, vô cùng sảng khoái.

Về phần A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, cũng ăn uống khá hào phóng.

Dù sao họ cũng không phải loại tiểu thư khuê các, nếu đặt ở thời cổ đại, đều là những nữ hiệp giang hồ.

Trong bữa tiệc, Hắc Bối Lục gia cũng hỏi về lai lịch của Trần Hạo.

Trần Hạo liền đem những lời đã từng nói dối Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu ra nói lại một lần nữa.

Hồng Cô lúc này không biết tình hình thực tế của Trần Hạo, còn A Ninh và Tô Nan thì phải cố nén cười, nhịn đến mức vô cùng khó chịu.

Nghe nói bốn người Trần Hạo là đồng nghiệp đổ đấu, thuộc một phân chi của Bàn Sơn, một trong tứ đại phái đạo mộ.

Lần này đến đây là để hội hợp với Tá Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu và quân phiệt Tương Tây La Lão Oai, để bàn chuyện làm ăn với Cửu Môn.

Nhất thời, Hắc Bối Lão Lục càng cảm thấy thân thiết hơn.

Không phải vì Trần Hạo có tiền, mà vì họ đều là dân trộm mộ.

Thế là Hắc Bối Lão Lục nhiệt tình mời Trần Hạo và mọi người về nhà mình ở.

Trần Hạo cũng không khách sáo, liếc nhìn ba cô gái, thấy họ cũng không có ý phản đối, liền đồng ý lời mời của Lục gia.

Sau đó, vừa uống rượu vừa hỏi thăm chuyện của Cửu Môn.

Chương 207

Hắc Bối Lão Lục đã coi Trần Hạo là bạn, liền tuôn ra hết mọi chuyện về Cửu Môn như đổ đậu trong ống tre.

Trần Hạo nghe xong, thầm suy nghĩ một lúc, cảm thấy nội dung không khác biệt nhiều so với tiểu thuyết nguyên tác và bản web drama, nên cũng yên tâm.

Tối hôm đó, bốn người Trần Hạo trả phòng khách sạn.

Sau đó mỗi người đeo ba lô, theo Hắc Bối Lão Lục về ở trong căn nhà nhỏ xây bằng gạch đất của hắn.

Vừa vào nhà, Hắc Bối Lão Lục đã ngại ngùng nói.

"Điều kiện nhà ta đơn sơ, Trần huynh đệ và ba vị đệ muội xin lượng thứ." Trần Hạo mỉm cười lắc đầu: "Lục gia khách khí rồi." "Tôi cũng xuất thân từ gia đình bình thường, những thứ này đối với tôi không thành vấn đề." Hồng Cô tự nhiên cảm thấy Trần Hạo nói không sai, nhưng A Ninh và Tô Nan lại liếc mắt một cái.

Phải biết rằng, ở thế giới đạo mộ, Trần Hạo ở biệt thự.

Xuất thân từ gia đình bình thường, lừa ma quỷ à?

Tối hôm đó, ba cô gái ở phòng chính, Trần Hạo và Hắc Bối Lão Lục ở phòng bên, ngủ chung giường, trò chuyện thâu đêm.

Cùng lúc đó, vì chuyện của Trần Hạo và Hắc Bối Lão Lục.

Tất cả các thế lực trong thành Trường Sa đều biết có một người ngoại tỉnh tên Trần Hạo.

Dựa vào một thanh trường đao, đã dễ dàng đánh bại Hắc Bối Lục gia, người được mệnh danh là đệ nhất khoái đao Trường Sa.

Điều này khiến cả hắc bạch hai đạo trong thành Trường Sa đều kinh ngạc không thôi.

Về phần tám môn còn lại, họ càng có hứng thú sâu sắc với con người Trần Hạo.

Đương nhiên, người vui mừng nhất chính là Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, vừa mới đến Trường Sa không lâu, đang thương lượng mua bán với các nhà trong Cửu Môn.

Theo ý của La Lão Oai, vốn định tối đó đi tìm Trần Hạo.

Nhưng Trần Ngọc Lâu lại ngăn cản: "Nếu Trần huynh không trực tiếp đến hội hợp với chúng ta, nhất định là có dự tính của mình." "Chúng ta chỉ cần chờ tin tức của Trần huynh là được." La Lão Oai nghe xong, liền gật đầu đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Hắc Bối Lục gia đang ăn sáng nói với Trần Hạo, tối nay sẽ dẫn hắn đến quán thuốc phiện và thanh lâu chơi cho vui.

Nghe lời này, Trần Hạo không khỏi thầm nghĩ: Quả nhiên là phong cách của Hắc Bối Lục gia!

Không chỉ muốn dẫn mình đi hút thuốc phiện, còn muốn dẫn đi mua vui, đây chẳng phải chính là điều Trần Hạo muốn thay đổi hay sao?

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi.

Mặc dù hiện tại họ và Trần Hạo chưa có quan hệ thực tế, nhưng mọi người đều có tình ý với nhau.

Hơn nữa trước đó, Trần Hạo đã nói với họ về tình hình của Hắc Bối Lão Lục.

Cho nên họ cũng biết, Trần Hạo muốn thử xem có thể thay đổi

Hắc Bối Lão Lục hay không.

Ba cô gái dù mặt mày khó coi, nhưng tạm thời nhịn không nói gì.

Hắc Bối Lão Lục, căn bản không chú ý đến sắc mặt của ba cô gái.

Bởi vì theo hắn, đàn ông thời đại này đi thanh lâu là chuyện bình thường, huống hồ phụ nữ làm gì có tư cách quản chuyện của đàn ông?

Thế là hắn định kéo Trần Hạo đi quán thuốc phiện và thanh lâu, dẫn hắn đi tiêu khiển.

Trần Hạo kéo hắn lại nói: "Lục gia, đừng trách huynh đệ ta quen biết chưa sâu mà đã nói lời thẳng thắn, ông có thể luyện thành một tay khoái đao công phu đã không dễ dàng." "Nếu cứ tiếp tục hút thuốc phiện, đến khi trúng độc đã sâu, một tay khoái đao này coi như bỏ đi!" "Còn về người thương cũ của ông, nếu đã quan tâm, tại sao không chuộc thân cho cô ấy, để cô ấy mãi mãi ở bên cạnh ông?" Hắc Bối Lục gia nghe xong, hứng thú cũng không còn cao như trước.

Hắn ngồi trên chiếc ghế dài trong căn nhà đất, giọng trầm thấp nói.

"Huynh đệ, những điều này ta nào có không biết?" "Nhưng ta từ nhỏ đã mồ côi một mình, từ khi gia nhập Đao Khách Hội, mới có được chút cảm giác gia đình." "Một thân đao pháp của ta cũng là do thủ lĩnh của tổ chức dạy, tuy ta và ông ấy không có danh nghĩa sư đồ, nhưng lại có thực chất sư đồ." "Vốn tưởng rằng, cả đời này ta sẽ sống ở Đao Khách Hội, cuối cùng sẽ phụng dưỡng thủ lĩnh đến già, nhưng không ngờ ông ấy lại bị giết trong một trận chiến." "Tuy ta đã báo thù cho thủ lĩnh, nhưng Đao Khách Hội cũng vì thế mà giải tán." "Cậu cũng biết, ta không phải là người thích hợp làm thủ lĩnh, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn những đao khách đó rời đi, mà không thể làm gì được." "Cuối cùng ta lưu lạc đến Trường Sa, dựa vào khoái đao của mình, mới tạo dựng được danh hiệu Lục gia của Bình Tam

Môn.” “Nhưng dù vậy, ta vẫn không có mục tiêu sống, không biết mình sống vì điều gì.” “Chỉ khi hút thuốc phiện và tìm đàn bà, ta mới có thể tìm được một chút cảm giác rằng mình đang sống.” “Cho nên mấy năm nay, ta cũng đã dần quen với cuộc sống như vậy.” “Còn về việc chuộc thân cho cô ấy, ta là một kẻ mãng hán nay sống mai chết, hà tất phải làm khổ người ta?” “Bình thường có thời gian đến thăm cô ấy, ta cũng đã mãn nguyện rồi.” Nghe Lục gia kể xong, Trần Hạo mới biết, những uẩn khúc này chưa từng được đề cập trong tiểu thuyết nguyên tác và web drama.

Xem ra Hắc Bối Lão Lục không phải là không hiểu tình cảm, chỉ là từ nhỏ đã cô độc, tình thân duy nhất cũng đã biến mất theo cái chết của sư phụ.

Hút thuốc phiện, thực ra chỉ là một cách để trốn tránh hiện thực mà thôi.

Có lẽ chỉ trong cảm giác mê ảo khi hút thuốc phiện, Hắc Bối Lão Lục mới có thể tìm thấy cảm giác tồn tại của mình.

Người thương trong thanh lâu kia, cũng tương tự như vậy, cũng là để tìm kiếm cảm giác tồn tại.

Còn về tại sao chỉ tìm một người phụ nữ đó, Trần Hạo chỉ có thể đoán qua những lời nói rời rạc trong tiểu thuyết.

Có lẽ người phụ nữ đó thực sự có tình cảm với Lục gia, và Lục gia cũng có tình cảm với cô ấy.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo liền giả vờ lục lọi trong ba lô, thực tế lại lấy ra bốn chai rượu Nhị Oa Đầu nguyên chất không có nhãn mác từ không gian trữ vật.

Trước khi xuyên không, Trần Hạo đã gỡ bỏ hết nhãn mác trên tất cả những thứ mình chuẩn bị, để tránh bị người khác phát hiện những

thứ không phù hợp với thời đại này.

Sau đó hắn đặt bốn chai rượu lên bàn, nói.

"Lục gia, huynh đệ cùng ông uống vài ly." Nói xong, hắn mở hai chai rượu, cùng Hắc Bối Lão Lục cụng chai tu ừng ực.

Lục gia một hơi tu hết nửa chai Nhị Oa Đầu, khàn giọng nói.

"Rượu ngon!" "Đây mới là rượu đàn ông uống.

Không ngờ huynh đệ lại có thứ đồ ngon như vậy!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Rượu thì tôi có không ít, nếu Lục gia thích, tôi tặng ông vài thùng." Lục gia hào sảng nói: "Được, vậy ta không khách khí với huynh đệ nữa." "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu cũng đừng gọi Lục gia Lục gia nữa, nếu không chê, gọi ta một tiếng đại ca thì thế nào?" Trần Hạo vốn có ấn tượng không tệ về hắn, lại hợp tính, tự nhiên cũng nhận lời.

Khi hai người lại mở thêm hai chai rượu, Trần Hạo vừa uống rượu vừa khuyên.

"Đại ca, nếu chúng ta đã là huynh đệ, vậy huynh đệ ta không thể không nói vài câu." Hắc Bối Lão Lục uống một ngụm rượu lớn, cười nói: "Được, huynh đệ cứ nói, đại ca ta nghe đây." Trần Hạo lấy ra một điếu thuốc châm lửa, hít một hơi thật sâu, sau đó lại ném cho Lục gia một điếu, mới mở lời.

"Vì sư phụ mất, khiến Đao Khách Hội giải tán, mới khiến đại ca không tìm thấy mục tiêu sống." "Đó cũng là nguyên nhân đại ca hút thuốc phiện, tìm đàn bà." "Nhưng đại ca có nghĩ không, sư phụ dạy cho huynh một thân bản lĩnh, không phải để huynh mỗi ngày hút thuốc phiện, tìm đàn bà lãng phí thời gian." "Nếu sư phụ dưới suối vàng có biết, nhất định sẽ rất đau lòng khi một đao khách hàng đầu do mình một tay đào tạo, cuối cùng lại bị thứ thuốc phiện đó biến thành phế

nhân.” Nói đến đây, Trần Hạo dừng lại, liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục một cái.

Quả nhiên thấy hắn chau mày, đồng thời lộ ra vẻ áy náy.

Điều này chứng tỏ Hắc Bối Lão Lục hiện tại vẫn chưa đến mức ý chí hoàn toàn bị cơn nghiện thuốc phiện khống chế, những lời này của hắn có chút hiệu quả.

Thế là hắn nói tiếp: “Chúng ta lại nói về người thương cũ của đại ca.” “Ban đầu tôi thấy đại ca là một gã đàn ông đích thực, một nam tử hán!” “Nhưng tôi không ngờ huynh lại là một kẻ hèn nhát, trơ mắt nhìn người phụ nữ mình yêu thương, luôn phải vật lộn trong vũng lầy, mà lại làm như không thấy!” “Tôi không thể đồng tình với cái cớ vì sống cảnh liếm máu trên lưỡi đao, không thể cho cô ấy một cuộc sống ổn định.” “Đối với một người phụ nữ mà nói, nếu có chút cách nào, ai lại muốn đi bán thân?” “Nếu đã có tình cảm với nhau, huynh nên cố hết sức để cho cô ấy hạnh phúc!

Chẳng lẽ cô ấy không thể trở thành mục tiêu để huynh sống tốt hơn sao?” “Chẳng lẽ huynh thực sự nhẫn tâm nhìn người thương của mình, mỗi ngày phải hầu hạ những người đàn ông khác nhau sao?” Nói đến đây, Trần Hạo giọng điệu cực kỳ nghiêm khắc quát.

Chương 208

"Nếu Hắc Bối Lục gia tự nhận mình là một người đàn ông, thì hãy nghe lời huynh đệ ta, mau đi chuộc thân cho người thương." "Đừng để cô ấy ở nơi đó, mỗi ngày phải chịu đựng những nỗi đau nhục nhã đó nữa!" Hắc Bối Lão Lục lúc này, hai mắt trợn trừng, có thể bùng phát bất cứ lúc nào.

Nhưng một lúc lâu sau, hắn tức giận chộp lấy cái xẻng Lạc Dương và cái cuốc sắt trong nhà, quay người đi ra ngoài.

Trần Hạo ban đầu tưởng rằng, dưới sự kích động của mình, hắn sẽ đi chuộc thân cho người thương đó.

Nhưng không ngờ, cuối cùng hắn lại đi lấy đồ nghề hạ mộ.

Trần Hạo tiến lên một bước, kéo Lục gia lại hỏi: "Đại ca định làm gì?" Hắc Bối Lão Lục vốn là người vụng về, ấp úng mãi, mới uất ức nói.

"Chẳng phải, đàn ông nên chuộc thân cho người thương của mình sao?" Trần Hạo ngơ ngác gật đầu: "À, nhưng chuyện đó có liên quan gì đến việc ông lấy những thứ đồ nghề này?" "Mẹ kiếp!

Lão tử từ trước đến nay đều là lấy đồ trong mộ ra bán lấy tiền, tiêu xài hết rồi lại đi trộm mộ, bây giờ căn bản không đủ tiền chuộc người!" "Lão tử không đi trộm mộ, lấy tiền đâu mà chuộc người?!" Nói xong, Hắc Bối Lục gia cứ thế cúi đầu đi ra ngoài.

Nghe lời này, Trần Hạo suýt nữa thì cười phun ra.

Hắn cũng quên mất cách sống của Lục gia, hóa ra sau khi nghe một hồi lời của mình, kích động đến mức trực tiếp muốn đi trộm mộ đổi tiền chuộc người.

Hắc Bối Lão Lục như vậy, tuy ngốc nghếch đến mức khiến người ta cạn lời, nhưng cũng không mất đi vẻ là một hán tử chân chính.

Thế là Trần Hạo kéo Lục gia lại, cười lớn nói: "Đại ca của ta, hóa ra là vì chuyện này à?" "Ta còn tưởng, huynh bị mấy câu nói của ta kích động đến điên rồi chứ!" Lục gia ngại ngùng lườm hắn một cái, hỏi: "Nếu đã biết ta đi làm gì, còn kéo ta lại làm chi?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Nếu đại ca có thể nghe lọt tai lời của huynh đệ ta, vậy thì tiền chuộc thân cho tẩu tử, huynh đệ ta sẽ lo." Nói xong, Trần Hạo giả vờ thò tay vào ba lô, thực tế lại từ không gian trữ vật, trực tiếp lấy ra mười thỏi vàng nặng hai lạng ném vào tay Lục gia.

Lục gia không ngờ Trần Hạo lại đủ nghĩa khí như vậy, nắm chặt mười thỏi vàng, cảm động nói.

"Huynh đệ, những lời khác đại ca không nói nhiều nữa, cảm ơn!" Nói xong, hắn quay người đi ra khỏi căn nhà đất nhỏ.

Nhìn bóng lưng Hắc Bối Lão Lục biến mất, Trần Hạo trong lòng đột nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Còn ba cô gái, để tránh cho Lục gia khó xử nên vẫn luôn ở trong phòng chính, lúc này cũng lần lượt đi ra.

Trên mặt họ, đều là vẻ mặt tán dương dành cho Trần Hạo.

Thấy Hắc Bối Lão Lục đi chuộc thân cho người thương, Trần Hạo không khỏi thầm mừng.

Kể từ giây phút này, vận mệnh của Lục Gia đã bắt đầu thay đổi.

Dù không dám chắc sẽ tốt hơn kịch bản gốc bao nhiêu, nhưng Trần Hạo cũng sẵn lòng thử giúp đỡ một tay.

Còn về việc dùng mười thỏi vàng để chuộc thân cho người thương của Lục Gia, Trần Hạo chẳng hề để tâm.

Dù sao trong không gian trữ vật của tôi còn có hai mươi tấn vàng, huống hồ còn năm mươi vạn đại dương dư lại từ chuyến đi Bình Sơn!

Chuộc một người phụ nữ chỉ tốn một ký vàng, đối với Trần Hạo chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Chưa đầy một giờ sau, Lục Gia vui mừng hớn hở dẫn một người phụ nữ ngồi xe kéo về.

Vừa vào nhà, Lục Gia đã giới thiệu người thương của mình với bốn người Trần Hạo.

Trần Hạo lúc này mới biết người phụ nữ tên Bạch Di trong tiểu thuyết thực ra tên là Lý Thục Lan, một cái tên thật tao nhã.

Lý Thục Lan tuy đã ngoài ba mươi, nhưng ngoài vài nếp nhăn nơi khóe mắt, cô vẫn sở hữu một dung mạo ưa nhìn.

Dù trên người không tránh khỏi chút phong trần, nhưng qua ánh mắt dịu dàng cô nhìn Lục Gia, có thể thấy đây là một người phụ nữ tốt.

Lý Thục Lan nghe Lục Gia kể rằng mình được chuộc thân là nhờ Trần Hạo khuyên bảo, thậm chí tiền chuộc cũng là do anh giúp, liền vội vàng thi một lễ vạn phúc kiểu xưa với Trần Hạo, miệng không ngừng nói lời cảm tạ.

Sau một hồi cảm ơn hàn huyên, Trần Hạo dẫn theo A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô rời khỏi nhà Lục Gia, quay lại khách sạn đã ở trước đó.

Hết cách, nhà của Hắc Bối Lão Lục thật sự quá nhỏ.

Huống hồ hôm nay vừa mới chuộc thân cho Lý Thục Lan, bốn người Trần Hạo không nỡ ở lại làm kỳ đà cản mũi.

Lục Gia và Lý Thục Lan giữ lại mấy lần không được, đành bất đắc dĩ để bốn người rời đi.

Lúc sắp đi, Trần Hạo kéo Lục Gia sang một bên, thấp giọng nói: "Đại ca cũng thấy rồi đấy, ở trong căn nhà đất nhỏ này thì thôi cũng được." "Nhưng bây giờ đã chuộc được tẩu tử về rồi, không thể để chị ấy cứ mãi chịu khổ được đúng không?

Mau chóng sắm một căn nhà mới là chuyện cần làm đó!" "Nếu không sau này huynh đệ tôi muốn đến nhà đại ca ở dăm ba hôm cũng không có chỗ đặt chân a!" Nói xong, Trần Hạo xoay người bước ra khỏi căn nhà nhỏ. ...

Sáng hôm sau, Trần Hạo cùng ba cô gái ăn chút gì đó rồi đến nhà Lục Gia.

Sau khi vào nhà ngồi xuống, Lý Thục Lan rót cho mỗi người một ly nước rồi đi dọn dẹp nhà cửa.

Nhìn dáng vẻ hiền thục của Lý Thục Lan, Hồng Cô trêu chọc: "Đại ca thật có phúc khí, tẩu tử quả là một người phụ nữ tốt hiếm có!" "Đại ca phải đối xử thật tốt với tẩu tử đấy nhé." A Ninh và Tô Nan cũng gật đầu tán thành.

Lục Gia cười hề hề: "Lời của đệ muội, ta hiểu.

Người phụ nữ của Hắc Bối Lão Lục ta, đương nhiên sẽ hết lòng trân trọng!" Sau đó, ông thấp giọng nói với Trần Hạo: "Huynh đệ, tối qua ta đã suy nghĩ cả đêm." "Cậu nói đúng, ta không thể để Thục Lan theo ta chịu khổ nữa, phải mau chóng kiếm một căn nhà!" Trần Hạo cười hỏi: "Đại ca cuối cùng cũng thông suốt rồi à?" Lục Gia bất đắc dĩ đáp: "Không thông cũng không được, nếu chỉ có một mình ta thì sao cũng được." "Nhưng giờ Thục Lan đã theo ta, ta tự nhiên phải cho cô ấy một cuộc sống tốt hơn chứ!" "Đúng vậy!

Đại ca nghĩ thế là phải rồi!" Trần Hạo cười đáp. "Vậy đại ca định khi nào đi mua nhà?" "Nếu có căn nào hợp ý, huynh đệ tôi định mua một căn ngay cạnh nhà đại ca, chứ tôi không thể ở khách sạn mãi được." Lục Gia không vui nói: "Cậu và các đệ muội, sau này cứ ở chỗ ta, sao lại phải mua nhà làm gì?" Trần Hạo mỉm cười đáp: "Tôi còn dẫn theo ba đệ muội nữa, cứ ở nhà đại ca mãi sao được!" Lục Gia nghe vậy ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: "Cũng đúng, sau này cậu cũng phải thành gia lập nghiệp, quả thực cần có một căn nhà." Trần Hạo mỉm cười gật đầu, nhưng thật ra anh muốn mua nhà chỉ là để có không gian riêng, tránh bị người khác nhìn thấy những chuyện không nên thấy.

Ngay sau đó, Lục Gia thấp giọng nói: "Chuyện mua nhà đành phải tạm gác lại, hôm nay ta muốn hỏi cậu, có hứng thú cùng ta xuống mấy ngôi mộ không?" Trần Hạo ngạc nhiên hỏi: "Lẽ nào những ngôi mộ đại ca định xuống có thứ gì quan trọng lắm sao?" Lục Gia cười khổ: "Huynh đệ à, cuộc sống của đại ca cậu, lẽ nào cậu không biết sao?" "Ta cũng muốn mua ngay một căn nhà lớn cho Thục Lan ở, nhưng tiền trong tay ta sớm đã tiêu gần hết rồi, nếu không ta việc gì phải vội đi đảo đấu chứ!" Nghe vậy, Trần Hạo phá lên cười ha hả: "Đại ca, giờ thì anh biết những ngày tháng trước đây của mình bấp bênh thế nào rồi chứ?" Nói rồi, anh đứng dậy: "Đại ca đợi tôi, tôi đi một lát sẽ về." Dưới ánh mắt ngơ ngác của Lục Gia, Trần Hạo đi thẳng ra khỏi nhà mà không ngoảnh đầu lại.

Một phút sau, Trần Hạo xách một chiếc ba lô quay về.

Anh đặt ba lô lên bàn, mở ra, trực tiếp lấy năm mươi thỏi vàng nặng hai lạng ra, nói: "Đại ca, chúng ta đã là huynh đệ, anh cần giúp đỡ, tôi đương nhiên không thể ngồi yên không lo." "Huống hồ huynh đệ còn nhờ đại ca giúp mua một căn nhà bên cạnh, vậy thì tiền mua nhà cho đại ca, huynh đệ tôi sẽ lo." Nhìn năm mươi thỏi vàng óng ánh

trước mặt, sắc mặt Lục Gia lập tức sa sầm.

Ông tức giận nói: "Trần Hạo, cậu coi thường Hắc Bối Lão Lục ta phải không?!" "Lúc chuộc thân cho Thục Lan, Hắc Bối Lão Lục ta đã nhận ân tình này rồi, cũng đã tính sau này có cơ hội sẽ trả lại tiền cho cậu." "Bây giờ mua nhà cậu lại muốn bỏ tiền ra, là có ý gì?" "Lẽ nào Hắc Bối Lão Lục ta phải dựa vào việc chiếm hời của huynh đệ để gây dựng gia nghiệp hay sao!?" Trần Hạo biết tính Lục Gia thẳng thắn, chắc chắn đã hiểu lầm ý mình.

Ông thật sự nổi giận rồi, nếu không đã không gọi thẳng tên anh, ngay cả hai tiếng "huynh đệ" cũng không gọi.

Anh bèn giải thích: "Đại ca của tôi ơi!

Anh không thể đợi huynh đệ nói hết câu à!" Lục Gia trừng mắt nhìn Trần Hạo: "Được, cậu nói cho rõ ràng, nếu không tình huynh đệ của chúng ta hôm nay coi như chấm dứt!" Trần Hạo buồn cười uống một ngụm nước: "Vừa rồi đại ca cũng nói, muốn mua nhà thì phải xuống mộ, nếu không cũng không tiện xoay sở tiền bạc." "Nhưng xuống mộ đảo đấu, dù lấy được đồ vật gì cũng cần một thời gian mới bán ra được đúng không." "Cho nên ý tôi là tạm ứng trước tiền mua nhà, cũng là để tẩu tử có thể sớm dọn vào nhà mới, đợi khi nào đại ca dư dả rồi trả lại cho tôi sau." Nghe Trần Hạo chỉ giúp ứng trước tiền, lại còn vì Lý Thục Lan mà suy nghĩ, Lục Gia lúc này mới vui vẻ trở lại.

Ông cười hề hề: "Ra là vậy à, huynh đệ nói sớm đi chứ.

Làm ta cứ tưởng cậu coi thường ta!" Trần Hạo nói: "Vậy cũng phải để đại ca cho tôi thời gian nói chứ!

Chương 209

Đúng là đồ nóng tính!" Sau đó, Trần Hạo hỏi Lục Gia về chuyện xuống mộ.

Bởi vì anh nghĩ, nếu Hắc Bối Lão Lục định xuống một ngôi mộ lớn, không chừng có thể kiếm được chút điểm thưởng.

Kết quả là Lục Gia chỉ định đi mấy chỗ đã thăm dò từ trước, thậm chí là mấy ngôi mộ quan nhỏ thời nhà Thanh đã từng xuống xem qua.

Bên trong tuy có chút vàng bạc châu báu, nhưng lúc đó Lục Gia còn chút tiền dư, lại thân cô thế cô nên chưa ra tay ngay.

Hơn nữa, minh khí trong mấy ngôi mộ đó cũng không ít, một mình ông cũng không mang ra được bao nhiêu.

Bây giờ vì có tiền của Trần Hạo, lại định mua một căn nhà lớn, nên mới nhắm đến mấy ngôi mộ đó.

Nghe vậy, Trần Hạo lập tức mất hết hứng thú, ngay cả A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô cũng chẳng mấy mặn mà.

Rốt cuộc, mục tiêu của họ và Lục Gia không giống nhau. ...

Sáng sớm hôm sau, Hắc Bối Lão Lục từ biệt Lý Thục Lan và bốn người Trần Hạo, gọi thêm Cẩu Ngũ Gia đã hẹn trước cùng đám người của ông ta, thẳng tiến đến mấy ngôi mộ quan nhỏ thời Thanh kia.

Hết cách, Lục Gia trước giờ toàn đi một mình, muốn một lần mang hết minh khí trong mấy ngôi mộ đó ra, chỉ có thể hẹn Cẩu Ngũ Gia và đám lâu la của ông ta.

Nhưng cũng nhờ Trần Hạo khuyên, ông đã gửi tin cho đám Quan Sơn Đao Khách ở Tây Bắc.

Ước chừng đợi lần này trở về, dưới trướng Bình Tam Môn Lục Gia cũng sẽ có người làm, mà thân thủ của từng người đều không hề tầm thường.

Đó đều là Quan Sơn Đao Khách của Đao Khách Hội Tây Bắc năm xưa!

Sau đó, Trần Hạo dẫn ba cô gái đi gặp Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai.

Ba người vừa gặp mặt đã có một phen náo nhiệt.

Trần Ngọc Lâu nói cho Trần Hạo biết, minh khí trong cổ mộ Bình Sơn, quá nửa đã giao cho Cửu Môn xử lý, chỉ chờ thu tiền.

La Lão Oai cũng định quay về thu phục toàn bộ sư đoàn của Mã Chấn Bang.

Việc của La Lão Oai, Trần Hạo không hề lo lắng, dù sao Mã Chấn Bang và các sĩ quan cao cấp dưới trướng hắn đều đã bị giết.

Chỉ cần La Lão Oai dẫn quân đến, việc thu phục cả sư đoàn của Điền quân thật sự không khó.

Ngược lại Trần Ngọc Lâu có chút không yên tâm, sợ Trần Ngọc Lâu vừa về sẽ lại dẫn người đến Hiến Vương Mộ.

Như vậy, khó đảm bảo Trần Ngọc Lâu sẽ không đi vào vết xe đổ của vận mệnh ban đầu, bị mù cả đôi Dạ Nhãn.

Thế là Trần Hạo mở lời giữ Trần Ngọc Lâu lại, bảo ông ta đợi giao dịch lần này với Cửu Môn xong xuôi rồi hãy đi.

Dù sao số tiền giao dịch lần này quá lớn, Trần Ngọc Lâu đến cũng là một lẽ, nên đã ở lại.

Chiều hôm đó, La Lão Oai dẫn phần lớn binh lính dưới trướng quay về nơi đồn trú của sư bộ.

Và nói với Trần Hạo và Trần Ngọc Lâu rằng, không bao lâu nữa sẽ dẫn người quay lại đón hai người.

Cứ thế, Trần Hạo dẫn A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô cùng Trần Ngọc Lâu ở lại Trường Sa chơi mấy ngày.

Kết quả hai ngày nữa trôi qua, Hắc Bối Lão Lục và Cẩu Ngũ Gia dẫn theo một đám người làm, dong mấy chiếc xe lớn trở về Trường Sa.

Mấy ngôi mộ quan nhỏ thời Thanh mà Lục Gia thăm dò, tuy không có minh khí quá quý giá nhưng vàng bạc châu báu lại không ít.

Cho nên chuyến đi này không những không gặp nguy hiểm gì, ngược lại còn kiếm được một khoản tiền lớn.

Cùng lúc đó, bên Tây Bắc cũng có hơn hai mươi Quan Sơn Đao Khách đến đầu quân cho Hắc Bối Lão Lục.

Bốn người Trần Hạo liếc qua, ai nấy đều có thân thủ không tồi.

Đều là người quen của Lục Gia, bây giờ dưới trướng Bình Tam Môn Hắc Bối Lão Lục, cuối cùng cũng đã hưng thịnh.

Sau đó, Lục Gia nhờ sự giúp đỡ của Kỳ gia chủ trong Cửu Môn, mua được một căn nhà lớn sáu gian sáu sân.

Cứ như vậy, không chỉ ông và Lý Thục Lan có nhà mới, mà hơn hai mươi Quan Sơn Đao Khách đến đầu quân cũng có chỗ ở.

Trần Hạo cũng mua một căn nhà nhỏ ba gian ba sân bên cạnh nhà Lục Gia.

Hết cách, dù là Trần Hạo hay A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, không ai thích ở khách sạn mãi.

Huống hồ có nhà riêng, bốn người cũng tiện sinh hoạt hơn. ...

Buổi trưa, Trần Hạo chạy sang nhà Lục Gia bên cạnh ăn cơm.

Vừa ăn món ăn do chính tay Lý Thục Lan nấu, Trần Hạo vừa nói: "Đại ca, bây giờ anh không còn phải lo lắng về chuyện tiền bạc nữa rồi, có nên suy nghĩ đến việc cưới tẩu tử về không?" Hồng Cô và hai cô gái còn lại cũng hùa theo: "Đúng đó!" "Đại ca, ly rượu mừng của anh và tẩu tử, chúng em uống chắc rồi đấy!" Hắc Bối Lão Lục nhìn Lý Thục Lan một cái, rồi phá lên cười ha hả. "Được!

Nghe lời huynh đệ và ba vị đệ muội, ta sẽ chọn một ngày lành tháng tốt, cưới Thục Lan về làm vợ!" Nghe lời Lục Gia, Lý Thục Lan vốn đã cảm thấy cuộc sống hiện tại rất hạnh phúc, giờ lại càng cảm động đến rơi nước mắt.

Rốt cuộc, nửa đời trước Lý Thục Lan đã sống ở thanh lâu, vốn tưởng cả đời này sẽ chôn vùi trong hố lửa đó.

Không ngờ, Hắc Bối Lão Lục dưới sự khuyên bảo của Trần Hạo, đã giúp cô chuộc thân, nhảy ra khỏi hố lửa.

Vì cô, ông đã bỏ ra một số tiền lớn mua một căn nhà sáu gian ở Trường Sa, bây giờ lại còn muốn cưới cô về một cách danh chính ngôn thuận.

Điều này khiến Lý Thục Lan, người đã cô độc nửa đời trước, có cảm giác như đang ở trong mơ.

Trần Hạo biết cô cảm động vì Lục Gia, đồng thời cũng là một cách giải tỏa cảm xúc cho số phận bi thảm nửa đời trước.

Anh bèn mỉm cười nói: "Đại tẩu đừng khóc, người không biết lại tưởng đại ca tôi đang ép hôn tẩu tử đấy!" Nghe vậy, Lý Thục Lan lập tức bị chọc cười.

Bị trêu chọc, Hắc Bối Lão Lục thì cười lớn, giúp Lý Thục Lan lau đi những giọt lệ còn chưa khô trên mặt. ...

Chương 210

Sáng sớm hôm sau, tin tức Bình Tam Môn Hắc Bối Lão Lục sắp đại hôn lan truyền ra ngoài.

Thế là, cả Cửu Môn ở Trường Sa đều có động tĩnh.

Dù sao, Lục Gia cũng là gia chủ một môn trong Cửu Môn.

Thêm vào đó mỗi nhà đều nhận được thiệp mời, thậm chí một số thế lực bên ngoài, Lục Gia cũng nghe theo lời khuyên của Trần Hạo mà gửi thiệp mừng.

Lập tức, các thế lực đều bắt đầu chuẩn bị, để ngày đại hỷ của Lục Gia sẽ đến cửa chúc mừng.

Những kẻ tự cho mình là phi thường như Long Sáo Tứ Gia, tuy coi thường việc Lục Gia cưới một nữ tử thanh lâu làm vợ, nhưng cũng không dám không đến chúc mừng, càng không dám nói ra một lời bất kính.

Không vì gì khác, chỉ vì con dao nhanh của Hắc Bối Lão Lục, ở Trường Sa không ai không kiêng dè.

Trong phim, ngay cả Trần Bì A Tứ cũng phải dè chừng dao của Lục Gia, huống hồ là Long Sáo Tứ Gia bị Trần Bì một mình giết sạch.

Hắc Bối Lão Lục bây giờ không chỉ có tiền, mà đám Quan Sơn Đao Khách dưới trướng cũng không phải là những người làm bình thường của các môn khác có thể so sánh.

Có thể nói, thế lực của Bình Tam Môn Hắc Bối Lão Lục bây giờ tuyệt đối không thể xem thường.

Đám cưới lần này Lục Gia có thể nói là tổ chức vô cùng linh đình, quy mô tuyệt đối không thua kém bất kỳ gia đình giàu có nào ở

Trường Sa.

Về phần trăm thỏi vàng dùng để chuộc thân cho Lý Thục Lan và mua nhà, vốn dĩ Trần Hạo không muốn nhận lại.

Nhưng dưới sự yêu cầu tha thiết của Lục Gia và Lý Thục Lan, cộng thêm gia sản hiện tại của Lục Gia, Trần Hạo cũng cười nhận lấy.

Tuy nhiên, anh đã tính toán kỹ, đợi ngày đại hôn của Lục Gia, nhất định phải tặng vợ chồng ông một món quà lớn.

Một tuần sau, chính là ngày lành tháng tốt mà Bát Gia Tề Thiết Chủy chọn cho Hắc Bối Lão Lục.

Toàn bộ nhà họ Lục bày hơn một trăm bàn tiệc.

Khách đến chúc mừng càng lúc càng đông, không ngớt.

Dù là gia chủ một môn trong Bình Tam Môn, nhưng tính cách Lục Gia khá lập dị, người có thể nói chuyện hợp với ông quả thực rất ít.

Nhưng bây giờ, dưới sự dẫn dắt âm thầm của Trần Hạo, cộng thêm sự chăm sóc chu đáo của Lý Thục Lan, và gia sản phong phú hơn rất nhiều, Lục Gia cũng dần trở nên cởi mở hơn.

Dù tính cách vẫn như cũ, nhưng không còn lạnh lùng và vô hồn như trước.

Lúc này, chỉ thấy Lục Gia mặc hỷ phục, dưới sự đồng hành của Trần Hạo, mặt mày hồng hào đứng ở cửa nhà, không ngừng chào đón khách đến chúc mừng.

Thần thái của ông phơi phới hơn bao giờ hết. ...

Trong Cửu Môn, chỉ có Cẩu Ngũ Gia có quan hệ tốt nhất với Lục Gia, nên hôm nay ông chủ động dẫn người làm đến giúp Lục Gia bận rộn.

Các gia chủ của bảy môn còn lại cũng lần lượt đến.

Người đầu tiên là Bát Gia Tề Thiết Chủy có tính cách hơi tưng tửng.

Dù sao ngày đại hôn của Lục Gia cũng do ông giúp xem, cộng thêm tính cách hiếu động, nên việc ông đến sớm nhất cũng không có gì lạ.

Sau khi gửi quà mừng ở cửa, Tề Thiết Chủy hàn huyên với Lục Gia và Cẩu Ngũ Gia.

Khi Lục Gia giới thiệu Trần Hạo, Tề Thiết Chủy nhìn chằm chằm Trần Hạo hồi lâu, rồi kinh ngạc nói: "Sớm đã nghe Lục Gia có một người huynh đệ mới là tuấn kiệt." "Hôm nay gặp mặt, tướng mạo của Trần huynh đệ khiến ta kinh ngạc đó!" Lục Gia cười hỏi: "Bát Gia sao lại nói vậy?" Tề Thiết Chủy nghiêm túc nói: "Tề Thiết Chủy ta từ khi ra nghề đến nay, chưa từng không nhìn ra được tướng mạo và quá khứ của ai." "Nhưng hôm nay lại hoàn toàn không nhìn ra được bất kỳ tình huống nào của Trần huynh đệ, thật kỳ lạ!" Trần Hạo thầm nghĩ: *"Tiểu gia ta vốn không phải người của thế giới này, huống hồ ta còn có tu vi đạo pháp, một người bình thường mà nhìn ra được mới là lạ!"* Sau đó anh cười ha hả, dẫn Tề Thiết Chủy vào hậu đường.

Tiếp theo, Thất Gia Hoắc Tam Nương, Tam Gia Bán Tiệt Lý và Giải Cửu Gia cũng lần lượt đến.

Trong bản phim, Trần Hạo ghét nhất nhân vật Hoắc Tam Nương.

Theo anh thấy, Hoắc Tam Nương này không chỉ là một kẻ tâm cơ, mà còn là một người phụ nữ có tầm nhìn hạn hẹp, khác xa với Hoắc Tam Nương trong tiểu thuyết.

Về mặt khí chất, càng không bằng Hoắc Tam Nương trong tiểu thuyết.

Vì vậy, Trần Hạo không có chút hứng thú nào với cô ta.

Nhưng Hoắc Tam Nương dường như lại khá hứng thú với anh, sau khi chúc mừng Lục Gia, cô bắt đầu đánh giá Trần Hạo.

Trần Hạo không thèm nhìn cô ta một cái, để Cẩu Ngũ Gia dẫn cô ta vào hậu đường.

Về phần Tam Gia Bán Tiệt Lý, lại là một nhân vật mà Trần Hạo rất hứng thú.

Dù trong bản phim, Tam Gia Bán Tiệt Lý xuất hiện không nhiều, nhưng trong tiểu thuyết, nhân vật này được xây dựng cực kỳ phong phú.

Nhìn Bán Tiệt Lý được người làm đẩy xe lăn tới, Lục Gia và Cẩu Ngũ Gia vội vàng lên chào hỏi.

Đừng thấy Bán Tiệt Lý là người tàn tật, nhưng nếu thật sự liều mạng, người bình thường chưa chắc là đối thủ của ông ta.

Nhớ trong tiểu thuyết từng giới thiệu, Bán Tiệt Lý vì hai chân tàn tật nên đã bỏ rất nhiều công sức luyện một đôi cánh tay cực kỳ mạnh mẽ.

Tốc độ leo cây bằng hai tay của ông còn nhanh hơn cả người bình thường.

Khi Lục Gia giới thiệu Trần Hạo cho Bán Tiệt Lý, ông ta dùng ánh mắt dò xét, nhìn người thanh niên nổi danh khắp Cửu Môn trước mặt.

Khi phát hiện sát khí thỉnh thoảng toát ra từ Trần Hạo, ông liền quả quyết xác định, người này không dễ đối phó.

Kết hợp với những chuyện nghe được về Trần Hạo, ông nói: "Quả nhiên hậu sinh khả úy!

Lục Gia có được người huynh đệ như vậy, thật tốt quá!" Trần

Hạo mỉm cười nói: "Tam Gia quá khen rồi!" Bán Tiệt Lý chỉ cười cười, không nói gì thêm, rồi được Cẩu Ngũ Gia dẫn vào hậu đường.

Người cuối cùng là Giải Cửu Gia!

Người đàn ông đeo kính gọng bạc, tóc lúc nào cũng bóng mượt, chải chuốt gọn gàng, mặc một bộ vest màu trắng ngà.

Giải Cửu Gia luôn xuất sắc như vậy, luôn đóng vai trò là nhà thông thái và quân sư trong Cửu Môn.

Trong tiểu thuyết cũng giới thiệu, dù Giải Cửu Gia ngoài trí tuệ ra, các phương diện khác trong Cửu Môn đều không phải là nổi bật nhất, nhưng thực lực tổng hợp của ông lại cân bằng nhất.

Là người từng du học nước ngoài, tầm nhìn và kiến thức của ông tự nhiên cũng cực kỳ xuất sắc.

Chương 211

Sau khi tặng quà mừng, Lục Gia hàn huyên vài câu với Giải Cửu Gia, rồi lại giới thiệu Trần Hạo.

Khí chất của Trần Hạo khiến Giải Cửu Gia cảm thấy đây tuyệt đối là một người có kiến thức, có học vấn. (Nói đúng ra Trần Hạo vốn là tu đạo giả, khí chất tự nhiên xuất trần thoát tục, cộng thêm cả hai kiếp trước sau đều là sinh viên đại học, nên khí chất của anh tự nhiên cũng tạo được thiện cảm lớn với Giải Cửu Gia.) Trần Hạo đối với Giải Cửu Gia thông minh như yêu quái này cũng khá tán thưởng.

Hai người hàn huyên một lúc, Trần Hạo dẫn Giải Cửu Gia vào hậu đường ngồi.

Khi Trần Hạo và Cẩu Ngũ Gia quay lại cửa, chuẩn bị tiếp tục cùng Lục Gia đón khách, Lục Gia đột nhiên hô lớn: "Cẩu Ngũ Gia, huynh đệ, Phật Gia và Nhị Gia đến rồi!" Phải biết trong bản phim, quan hệ giữa Trương Đại Phật Gia và Lục Gia cũng không thua kém quan hệ với Cẩu Ngũ Gia.

Hai người có loại tình cảm anh hùng tương tích, nên Lục Gia mới phấn khích như vậy.

Sau khi Cẩu Ngũ Gia chào hỏi Trương Đại Phật Gia và Nhị Gia Nhị Nguyệt Hồng, Lục Gia rất trịnh trọng giới thiệu Trần Hạo cho hai người.

Giống hệt ấn tượng trong phim, Trương Đại Phật Gia và Nhị Gia Nhị Nguyệt Hồng đều là những người rất dễ gần.

Trương San mặc một bộ quân phục màu xanh lục, gương mặt anh tuấn cương nghị, tôn lên vẻ uy vũ bất phàm.

Theo sau là vị phó quan trung thành và điển trai Trương Nhật Sơn.

Về phần Nhị Gia Nhị Nguyệt Hồng, gương mặt cũng thanh tú, mặc một chiếc trường bào thêu màu trắng ngà, tôn lên khí chất phiên phiên giai công tử xuất chúng.

Đáng nói hơn, Nhị Nguyệt Hồng không chỉ đến một mình, mà còn dẫn theo phu nhân Nha Đầu và đồ đệ Trần Bì đến chúc mừng Lục Gia.

Nhìn một người dẫn theo phó quan, một người dẫn theo vợ và đồ đệ đến chúc mừng hai vị gia chủ, Trần Hạo có thể hiểu tại sao họ lại có thể trở thành người đứng đầu và thứ hai trong Cửu Môn.

Chỉ riêng sự coi trọng và tôn trọng đối với các gia chủ khác trong Cửu Môn, cũng không khó để thấy nhân phẩm của hai người cũng cực kỳ cao thượng.

Đặc biệt là Trương San, nhân vật chính tuyệt đối trong kịch bản 《Lão Cửu Môn》, không chỉ có công phu không thua kém Lục Gia, mà còn vượt trội về trí tuệ và kỹ năng đảo đấu.

Quan trọng nhất, anh có một trái tim yêu nước nồng nàn.

Mặc dù trong bản phim, kết cục cuối cùng là Trương Đại Phật Gia cố thủ Trường Sa, thề chết không lùi, một kết cục khác xa với tiểu thuyết, nhưng không thể phủ nhận rằng, một Trương San như vậy lại càng khiến Trần Hạo khâm phục.

Về phần Nhị Nguyệt Hồng, Trần Hạo tuy có chút không thích tính cách không màng thế sự, thích an nhàn của ông.

Nhưng sự chuyên nhất và si tình của ông đối với Nha Đầu lại khiến Trần Hạo khâm phục.

Ít nhất anh cảm thấy mình không làm được như Nhị Nguyệt Hồng.

Quan trọng hơn, trong tiểu thuyết, sau khi Nha Đầu qua đời, Nhị Nguyệt Hồng cả đời không tái giá, điều này cực kỳ hiếm thấy ở đàn ông thời đó.

Ông cũng rất nghĩa khí với bạn bè, khi Nhị Nguyệt Hồng nổi giận, lại hoàn toàn trái ngược với khí chất phiên phiên giai công tử.

Theo Trần Hạo thấy, Nhị Nguyệt Hồng là một người có tính cách hơi mâu thuẫn, nhưng tuyệt đối là một người đàn ông có sức hút nhân cách cực lớn.

Ít nhất trong kịch bản Cửu Môn, người có thể cạnh tranh về sức hút nhân cách với Trương Đại Phật Gia chỉ có Nhị Nguyệt Hồng, tuyệt đối không có người thứ hai.

Sau đó, Trần Hạo lại quan sát phu nhân của Nhị Gia, Nha Đầu.

Giống như trong tiểu thuyết và phim, Nha Đầu có vẻ dịu dàng hiền thục, thanh nhã điềm tĩnh đặc trưng của phụ nữ cổ đại, cùng với khí chất tiểu gia bích ngọc của phụ nữ phương Nam.

Mặc một chiếc sườn xám màu trắng ngà, Nha Đầu đứng bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng, trông hai người thật hài hòa, ngay cả khí chất cũng cực kỳ tương xứng.

Chẳng trách Nhị Gia sau khi Nha Đầu qua đời, cả đời không tái giá.

Theo Trần Hạo, đó không chỉ vì Nhị Gia si tình và chuyên nhất trong tình cảm.

Quan trọng hơn, khí chất đặc biệt của Nha Đầu, tuyệt đối không phải là thứ mà phụ nữ bình thường có thể sở hữu. ...

Về phần đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, hoàn toàn giống hệt bản phim.

Tuổi mười bảy mười tám, trên gương mặt trắng trẻo, thỉnh thoảng lại lộ ra vẻ kiệt ngạo bất tuân.

Đặc biệt là khi nhìn Trần Hạo, trong ánh mắt luôn có một tia không phục.

Một chiếc trường bào màu xanh đậm mặc trên người Trần Bì, làm nổi bật lên khí chất tuy không vạm vỡ nhưng lại cực kỳ rắn rỏi và tàn nhẫn.

Bây giờ, hắn chưa phải là Trần Bì A Tứ sau này vì báo thù cho sư mẫu mà không từ thủ đoạn.

Càng không phải là Tứ A Công trong tiểu thuyết, vì để đoạt bảo bối trong cổ mộ mà có thể dẫn thuộc hạ đồ sát cả một ngôi làng.

Nhưng ấn tượng của Trần Hạo về hắn đều không tốt.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì hắn vì Nha Đầu mà sẽ ra tay với Nhị Nguyệt Hồng.

Phải biết, dù Nhị Nguyệt Hồng bình thường quản giáo hắn rất nghiêm, nhưng toàn bộ bản lĩnh của mình đều đã truyền thụ cho Trần Bì.

Trong tiểu thuyết từng nhắc, Trần Bì vốn không có tư cách được Nhị Gia thu nhận.

Nhưng Nhị Gia tiếc tài, lại thương cảm thân thế của Trần Bì, mới phá lệ thu làm đồ đệ.

Dù Trần Bì cả đời đều rất kính trọng Nhị Nguyệt Hồng, nhưng cái quỷ gì mà lại yêu sư nương chứ?

Lẽ nào, đó là cách báo đáp sư ân?

Vì vậy, Trần Hạo không có chút thiện cảm nào với Trần Bì.

Nhìn Trần Hạo mặc một bộ đồ da màu đen, khí chất xuất chúng,

Trương San mỉm cười nói: "Lục Gia có được một người huynh đệ xuất sắc như vậy, thật đáng mừng!" Nhị Nguyệt Hồng cũng cười nói: "Lục Gia dạo này có thể nói là phơi phới, không chỉ làm được một vụ làm ăn lớn." "Lại còn tân hôn, thật là song hỷ lâm môn!" Trong lúc Lục Gia và Trần Hạo khiêm tốn vài câu, Trần Bì lại ở phía sau thấp giọng lẩm bẩm: "Cũng không biết có bản lĩnh thật như lời đồn không, có lẽ ngay cả ta cũng chưa chắc đã đánh lại!" Giọng nói của hắn tuy không lớn, nhưng những người xung quanh đều không phải người thường.

Lời của Trần Bì, mọi người tự nhiên cũng đều nghe thấy.

Nha Đầu vội vàng kéo Trần Bì, Nhị Nguyệt Hồng sắc mặt càng lạnh đi.

Ngay cả sắc mặt của Hắc Bối Lão Lục và Cẩu Ngũ Gia cũng lộ vẻ không vui.

Chỉ có Trương Đại Phật Gia vội vàng lên tiếng: "Trẻ con không hiểu chuyện, Lục Gia và Trần huynh đệ đừng chấp." Nhị Nguyệt Hồng càng chắp tay, định xin lỗi.

Nhưng Trần Hạo lại ngăn Nhị Gia lại, mỉm cười nói: "Người Cửu Môn, quan trọng là kỹ năng đảo đấu, công phu cao thấp không quan trọng." "Huống hồ Trần Bì là cao đồ của Nhị Gia, tôi sẽ không để ý đâu, Nhị Gia cũng đừng bận tâm." Nhìn vẻ mặt chân thành của Trần Hạo, ấn tượng của Trương San và Nhị Nguyệt Hồng về Trần Hạo lại càng tăng thêm một bậc.

Chương 212

Sau đó mọi người lại hàn huyên vài câu, Cẩu Ngũ Gia dẫn Trương San và Nhị Nguyệt Hồng cùng mọi người vào hậu đường.

Lúc này, Trần Hạo đứng bên cạnh Lục Gia, khinh thường nói: "Đại ca, ngay cả Trương Đại Phật Gia và Nhị Gia đều đã đến, Tứ Gia của Bình Tam Môn vẫn chưa đến, ra vẻ thật đấy!" Hắc Bối Lão Lục cũng bất bình nói: "Trong Cửu Môn, kẻ vô dụng nhất, nhưng cũng kiêu ngạo nhất chính là hắn!" "Xem ra có cơ hội, lão tử phải dạy dỗ hắn một trận.

Phải biết, Cửu Môn lấy Trương San làm đầu, ngay cả Phật Gia cũng đã đến, Long Sáo Tứ Gia còn làm ra vẻ không đến, không phải là gây khó chịu cho Lục Gia sao?" Trần Hạo khinh thường nói: "Không cần đại ca ra tay, nếu thật sự có cơ hội, huynh đệ tôi sẽ trực tiếp giải quyết hắn giúp anh!" Lục Gia kinh ngạc nhìn anh một cái, rồi hai người phá lên cười ha hả.

Không lâu sau, Tạ Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai trở về Trường Sa, cũng dẫn theo thuộc hạ cùng đến.

Lúc này Hắc Bối Lão Lục mới biết, hóa ra Trần Hạo là huynh đệ tốt với Tạ Lĩnh khôi thủ và đại soái quân phiệt Tương Tây La Lão Oai!

Mấy người hàn huyên một hồi, Trần Hạo đưa hai người vào hậu sảnh, rồi mới quay lại tiếp tục cùng Lục Gia đón khách.

Thấy giờ lành đã đến, Trần Hạo liền thấp giọng nói: "Đại ca, sắp đến giờ bái đường rồi, tôi thấy đừng đợi nữa." "Tứ Gia đã không biết điều, đợi qua hôm nay, huynh đệ tôi sẽ đi đòi lại thể diện cho đại ca!" Hắc Bối Lão Lục sắc mặt không tốt hừ một tiếng: "Cái tên Tứ Gia

này, bản lĩnh không lớn, nhưng ra vẻ thì không nhỏ chút nào!" "Người ta Trương Đại Phật Gia và Nhị Gia đều đến từ sớm, Tứ Gia có gì mà phải làm cao?

Cũng quá tự coi mình là gì rồi!" "Nếu đã không nể mặt Hắc Bối Lão Lục ta, thì đừng trách Hắc Bối Lão Lục ta không nể mặt hắn!" Lời vừa dứt, trên người Lục Gia tỏa ra một luồng sát khí.

Thấy ông đã nổi giận thật, Trần Hạo vội khuyên: "Thôi được rồi đại ca, hôm nay là ngày vui của anh, đừng vì một số người không liên quan mà làm mất hứng." Lúc này, Cẩu Ngũ Gia cũng từ nội đường đi ra, hỏi: "Lục Gia của tôi ơi, sắp đến giờ bái đường rồi, tân lang quan không vào à?

Cứ đứng ngây ở cửa làm gì vậy?" Trần Hạo trêu chọc nói: "Còn không phải vì vị Tứ Gia trong Cửu Môn kia ra vẻ quá, đến giờ vẫn chưa xuất hiện, đại ca tôi đang tức giận đây này!" Cẩu Ngũ Gia nghe vậy, sắc mặt cũng lập tức thay đổi.

Phải biết, dù giữa chín vị đương gia trong Cửu Môn có mâu thuẫn gì, nhưng trên bề mặt vẫn phải giữ thể diện cho nhau.

Huống hồ ngay cả người đứng đầu Cửu Môn là Trương Đại Phật Gia cũng đã đến, Tứ Gia này không xuất hiện, rõ ràng là không nể mặt Lục Gia!

Cẩu Ngũ Gia tức giận nói: "Xem ra Tứ Gia ngày càng không biết mình là ai rồi!" "Thôi Lục Gia, hôm nay là ngày đại hỷ của ông, đừng chấp nhặt với loại người không biết lượng sức mình như vậy." "Chúng ta mau vào đi, đừng để lỡ giờ lành!" Khi Trần Hạo và Cẩu Ngũ Gia chuẩn bị cùng Hắc Bối Lão Lục quay người vào nội đường, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng cười lớn vang lên. "Ha ha!

Chúc mừng Lục Gia, chúc mừng Lục Gia, lão Tứ ta đến muộn, xin Lục Gia đừng trách nhé!" Ba người Trần Hạo nghe vậy quay đầu nhìn

lại, chỉ thấy một người đàn ông trung niên mặc áo dài đoạn màu xanh lam, tóc ngắn, mặt vuông tai lớn, dẫn theo sáu thuộc hạ, từ xa đã lớn tiếng hô.

Cẩu Ngũ Gia vừa nhìn đã biết là Tứ Gia đến, bèn trêu chọc nói: "Tứ Gia đến không muộn chút nào đâu!

Trương Đại Phật Gia và Nhị Gia cũng mới đến được nửa giờ thôi, sao Tứ Gia lại muộn được chứ!" Lục Gia càng trực tiếp hơn, sắc mặt âm trầm liếc Tứ Gia một cái rồi nói: "Hắc Bối Lão Lục ta nào dám trách tội Tứ Gia?

Xem phong thái của Tứ Gia, mấy vị gia chủ khác trong Cửu Môn có chạy ngựa cũng không theo kịp đâu!" Tứ Gia nghe ra trong lời nói của hai người có ý khác, sắc mặt cũng thay đổi.

Lập tức cười mà như không cười nói: "Cẩu Ngũ Gia, Lục Gia nói gì vậy!" "Lão Tứ ta hôm nay vừa hay có chút việc nên đến muộn, Lục Gia độ lượng, độ lượng nhé!" Thấy hắn đã nhún mình, hôm nay lại là ngày vui của mình, Lục Gia cũng không tiện nói nhiều, bèn gật đầu nói: "Tứ Gia khách sáo rồi, mời vào trong." Sau đó dẫn Cẩu Ngũ Gia và Trần Hạo, nghênh đón hắn vào trong.

Khi Trần Hạo và Lục Gia vào nội đường, trong sân hậu đường đã ngồi đầy khách khứa.

Tiếng chúc mừng vang lên không ngớt.

Lục Gia mặc một bộ hỷ phục đoạn màu đỏ thẫm, không ngừng chắp tay đáp lễ các vị khách đến chúc mừng.

Long Sáo Tứ Gia cũng lần lượt chào hỏi các vị đương gia Cửu Môn.

Nhưng các vị gia chủ trong Cửu Môn lại có chút không hài lòng về việc Long Sáo Tứ Gia đến cuối cùng.

Dù Trương Đại Phật Gia và Nhị Gia không nói gì, nhưng trong ánh mắt của Tam Gia Bán Tiệt Lý lại lộ ra một tia âm lãnh.

Giờ lành đã đến, Lục Gia và Lý Thục Lan dưới sự dẫn dắt của người chủ trì, bắt đầu bái đường thành thân.

Sau khi lễ thành, tân nương Lý Thục Lan được Hồng Cô và hai cô gái đưa vào động phòng.

Hắc Bối Lão Lục thì dưới sự đồng hành của Trần Hạo và Cẩu Ngũ Gia, bắt đầu đi từng bàn kính rượu.

Trương San, Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý, Hoắc Tam Nương, Tề Thiết Chủy và Giải Cửu Gia đều gửi lời chúc phúc, cùng Lục Gia cạn ly.

Nhưng đến chỗ Long Sáo Tứ Gia, cái tên chết tiệt này lại bắt đầu gây chuyện!

Chỉ thấy sau khi cụng ly với Lục gia, hắn nói một cách giễu cợt: "Lục gia quả là diễm phúc không cạn, cưới được một cô nàng thanh lâu, thật đáng mừng đáng chúc!" Bình thường Tôn Tử tuy cuồng vọng tự đại nhưng cũng có phần kiêng dè Lục gia.

Nhưng tiệc rượu mới bắt đầu chưa bao lâu, hắn đã uống hơi nhiều, những lời bình thường không dám nói cũng mượn men rượu mà tuôn ra.

Lời vừa nói ra, sắc mặt của bảy vị gia chủ Cửu Môn đều biến đổi.

Lời của Long Sáo Tứ gia rõ ràng là xem thường Thục Lan, trước mặt bao nhiêu khách khứa thế này, chẳng khác nào vả vào mặt Lục gia!

Không đợi bảy vị gia chủ lên tiếng, Hắc Bối Lục gia đã lập tức nổi đóa!

“Lão Tứ, ta thấy hôm nay ngươi không phải đến chúc mừng ta, mà là đến phá đám!” “Chẳng lẽ ngươi nghĩ Hắc Bối Lão Lục ta dễ bắt nạt lắm sao?” Trương Khải Sơn và bảy vị gia chủ khác cũng lần lượt lên tiếng khuyên can Long Sáo Tứ gia, bảo hắn cẩn trọng lời nói.

Lúc này Long Sáo Tứ gia cũng đã tỉnh táo lại, đang định tìm một cái cớ để cho qua chuyện.

Nhưng Trần Hạo vốn đã không ưa gã Tứ gia ngu ngốc này, lại thêm việc hắn là người duy nhất trong các gia chủ Cửu Môn khơi chuyện không hay của Lục gia ngay tại tiệc rượu, Trần Hạo sao có thể bỏ qua!

Thế là, Trần Hạo đặt mạnh bình rượu xuống bàn bát tiên, lạnh lùng quát.

“Tứ gia cẩn trọng lời nói!

Đến chúc mừng đại ca của tôi, tôi tự nhiên hoan nghênh.” “Nhưng nếu muốn kiếm chuyện, người khác có thể nhận ra Cửu Môn Tứ gia, nhưng Trần Hạo tôi đây không nhận ra đâu!” Long Sáo Tứ gia vốn định tìm một lý do để cho qua chuyện.

Lục gia có nổi giận thì cũng thôi, dù sao trong Cửu Môn cũng là người cũ, Lục gia lại là một kẻ khác biệt, có thể không đắc tội thì cũng không muốn đắc tội.

Nhưng hắn không ngờ, Trần Hạo lại dám cảnh cáo hắn trước mặt bao nhiêu người như vậy.

Lời lẽ lại gay gắt đến thế!

Với tính cách tự cho mình là đúng, không biết trời cao đất dày của hắn, sao có thể dung túng cho Trần Hạo được!

Vì vậy, mượn men rượu, những lời định nói cho qua chuyện của Long Sáo Tứ gia cũng bị nuốt ngược vào trong.

Chỉ thấy hắn cười "a a" một tiếng, rồi uống cạn ly rượu trong tay, khinh thường nói.

"Vừa rồi ta nói sai, xin Lục gia rộng lòng tha thứ." Ngay sau đó, hắn chỉ vào Trần Hạo mắng: "Nhưng thằng nhãi nhà ngươi là cái thá gì?

Có tư cách gì mà dám ở đây gây sự với lão tử?" "Đừng tưởng thắng được Lục gia là đã ngon lắm rồi." "Nếu thật sự như vậy, sau này chết lúc nào cũng không biết đâu!" Thấy Tứ gia không những không nhận sai, ngược lại còn gây hấn với Trần Hạo, các gia chủ đều khẽ nhíu mày.

Phải biết rằng những lời vừa rồi đã phạm vào đại kỵ của Lục gia!

Tại tiệc cưới của người ta, lại nói thẳng cô dâu là kỹ nữ, thử hỏi có chút máu mặt nào mà chịu nổi?

Chương 213

Huống chi là một người như Lục gia, tính cách quái dị bá đạo, nói không hợp là rút đao.

Trương Khải Sơn liền đứng dậy, trầm giọng nói: "Tứ gia, quá đáng rồi!" "Hôm nay là ngày vui của Lục gia, sao có thể nói như vậy?" Nhưng lúc này Long Sáo Tứ gia đã bất chấp tất cả, vẻ mặt bảy phần không phục tám phần bất mãn, nói.

"Đại Phật Gia, không phải lão Tứ tôi không nể mặt ngài, nhưng vừa rồi ngài cũng thấy rồi đấy, Trần Hạo có tư cách gì mà chỉ tay năm ngón với tôi?" "Tôi vừa rồi chỉ là lỡ lời sau khi uống rượu, cũng không phải để một tên vô danh tiểu tốt có thể tùy tiện khiêu khích chứ!?" Nghe những lời này, Lục gia lập tức bùng nổ!

Chỉ thấy ông ta mặt đầy giận dữ quát: "Dựa vào đâu à?

Dựa vào việc Trần Hạo là huynh đệ mà Hắc Bối Lão Lục ta đã công nhận." "Hôm nay ta nói thẳng ở đây, Trần Hạo là huynh đệ của ta, nếu Tứ gia có ý kiến gì, Hắc Bối Lão Lục ta gánh hết!" Nói xong, đôi mắt đầy sát khí của ông ta gắt gao nhìn chằm chằm Long Sáo Tứ gia.

Không đợi mọi người khuyên can thêm, Trần Ngọc Lâu ngồi bên cạnh liền đứng dậy.

Hắn nói một cách giễu cợt: "Nếu Lục gia đã lên tiếng, vậy Trần Ngọc Lâu tôi cũng góp vui một chút." "Tứ gia, Trần Hạo không chỉ là huynh đệ của Lục gia, mà còn là huynh đệ sinh tử của Trần Ngọc Lâu tôi, càng là ân nhân cứu mạng của tôi!" "Chuyến đi Bình Sơn lần trước, nếu không có Trần huynh, tôi và La soái, thậm chí cả các huynh đệ dưới trướng, sớm đã không biết chết bao nhiêu lần rồi!" "Xem

thường Trần huynh, chính là xem thường Trần Ngọc Lâu tôi, đồng thời càng xem thường mấy vạn huynh đệ Tá Lĩnh của tôi!" "Nếu muốn đối phó Trần huynh, vậy Trần Ngọc Lâu tôi cũng xin góp một phần, có gì chỉ giáo, cứ vạch đường ra, Trần Ngọc Lâu tôi và Lục gia cùng nhau tiếp hết!" Lời vừa dứt, La Lão Oai ngồi ở một bên khác cũng nổi giận!

Ông ta đập khẩu súng lục ổ quay xuống bàn, giận dữ nói: "Mẹ kiếp!" "Trần Hạo cũng là ân nhân cứu mạng và huynh đệ sinh tử của La Lão Oai ta, mẹ nó chứ, đối đầu với Trần huynh đệ, chính là đối đầu với La Lão Oai ta!" "Thế nào?

Tứ gia muốn so tài với hai sư đoàn của ta ở Tương Tây sao?" Trần Ngọc Lâu lại giễu cợt nói: "Quên nói với Tứ gia, Trần huynh là sư đệ của Bàn Sơn Khôi thủ Chá Cô Tiếu, càng là Thiên sư của Liệt Hải phái, một phân chi của Bàn Sơn." "Thân phận của cậu ấy tương đương với Bàn Sơn Khôi thủ và Tổng bả đầu của Tá Lĩnh chúng tôi." "Tứ gia, ngài nói xem, Trần huynh rốt cuộc có tư cách dạy dỗ ngài không?!" Nghe đến đây, các gia chủ còn lại của Cửu Môn đều kinh ngạc đến ngây người.

Ban đầu họ tưởng Trần Hạo nhiều nhất cũng chỉ được Hắc Bối Lục gia tán thưởng, nhận làm huynh đệ mà thôi.

Nhưng không ai ngờ, Trần Hạo không chỉ là Thiên sư của Liệt Hải phái, mà sau lưng còn có cả hai môn phái trộm mộ lâu đời là Bàn Sơn và Tá Lĩnh.

Thậm chí, còn có cả đại soái quân phiệt Tương Tây La Lão Oai là bạn sinh tử!

Xem ra, bối cảnh của Trần Hạo quá lớn rồi!

Đừng nói là dạy dỗ Long Sáo Tứ gia vài câu, cho dù có thật sự giết chết Long Sáo Tứ gia, các gia chủ khác cũng chỉ có thể âm thầm

tức giận mà thôi!

Lúc này Long Sáo Tứ gia cũng ngớ người, không ngờ vì một mình Trần Hạo mà Hắc Bối Lục gia, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai lại liên hợp đối phó mình.

Thế là hắn vừa tức giận vừa sợ hãi hét lên: "Trần tổng bả đầu, La soái, Lục gia, tôi tôn trọng thân phận của các vị." "Nhưng cũng đừng tưởng tôi dễ bắt nạt, thật sự làm lớn chuyện, ai cũng đừng hòng yên ổn!" Trần Hạo, người nãy giờ không nói gì, khinh thường cười nói: "Hôm nay là ngày đại hỷ của đại ca tôi, tôi cũng không nói nhảm với ông." "Sau ngày hôm nay, Trần Hạo tôi nhất định sẽ theo quy củ giang hồ, đến tận cửa khiêu chiến." "Tôi khuyên ông nên tận hưởng cho tốt những ngày còn lại không nhiều đi." "Ngày Trần Hạo ta đến cửa khiêu chiến, chính là ngày ngươi toi mạng!" Nghe những lời này, Cẩu Ngũ gia ngẩn người, Bán Tiệt Lý, Hoắc Tam Nương, Tề Thiết Chủy và Giải Cửu gia cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn cũng ngây ra.

Không ai ngờ tính cách của Trần Hạo lại cương liệt và bá đạo đến vậy.

Chỉ vì Tứ gia sỉ nhục đại ca và đại tẩu của mình, Trần Hạo đã muốn khiêu chiến Tứ gia, còn muốn lấy mạng hắn!

Lục gia cười ha hả: "Hay!

Không hổ là huynh đệ của Hắc Bối Lão Lục ta, cứ làm như vậy!

Đại ca ủng hộ!" Nghe lời của Trần Hạo, Long Sáo Tứ gia lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Tuy hắn cực kỳ tự phụ, thân thủ cũng không tệ, nhưng từ việc hắn luôn sợ bị kẻ thù ám sát, bình thường bên cạnh luôn có sáu thuộc hạ bảo vệ, có thể thấy thực ra Long Sáo Tứ gia rất sợ chết.

Hơn nữa, hắn ít nhiều cũng đã nghe từ bên ngoài về thân thủ của Trần Hạo.

Dù sao chuyện Trần Hạo đánh bại Hắc Bối Lục gia, bây giờ cả thành Trường Sa đều biết.

Đao của Lục gia nhanh đến mức nào, Long Sáo Tứ gia biết rất rõ.

Ở cả thành Trường Sa không ai dám nói có thể bình an vô sự đỡ được khoái đao của Lục gia.

Nhưng một cao thủ dùng đao như vậy, vẫn thua trong tay Trần Hạo.

Nếu Trần Hạo thật sự đến cửa khiêu chiến, hắn thật sự không chắc có thể giữ được tính mạng.

Nhưng nghĩ lại, tuy Trần Hạo lợi hại, nhưng công phu cao đến đâu cũng sợ súng!

Hơn nữa hắn có rất nhiều thuộc hạ, Trần Hạo dù có bản lĩnh ngút trời, chỉ một mình độc mã, tuyệt đối không làm gì được hắn.

Dù có Hắc Bối Lục gia, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai chống lưng, nhưng đây là Trần Hạo chủ động đến cửa hẹn chiến, nên hắn cũng không sợ nữa.

Nghĩ vậy, Long Sáo Tứ gia đột nhiên kiêu ngạo cười lớn.

"Nếu đã vạch đường ra rồi, Tứ gia ta xin phụng bồi đến cùng!" "Nhưng ta nói trước, đây là ngươi khiêu chiến, vậy thì chỉ có thể một mình ngươi ra tay!" Nói xong, ánh mắt của hắn quét qua Trần Ngọc Lâu, Lục gia và La Lão Oai.

Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Đối phó với loại phế vật như ngươi, ta cần người khác giúp sao?" "Đừng nói là một mình ngươi, cho dù cộng thêm toàn bộ môn hạ của Tứ Môn, Trần Hạo ta cũng chỉ

cần phất tay là diệt!" Chuyện đã đến nước này, ở lại cũng không còn ý nghĩa gì nữa, thế là Long Sáo Tứ gia đứng dậy nói với các gia chủ khác.

"Nếu Lục gia không chào đón ta, vậy lão Tứ ta xin cáo từ!" Nói xong, hắn dẫn theo sáu tên vệ sĩ quay người bỏ đi.

Khi sắp bước ra khỏi cửa chính, hắn đột nhiên quay đầu lại nói với Trần Hạo.

"Tứ gia ta lúc nào cũng cung kính chờ đợi đại giá, Trần Hạo ngươi ngàn vạn lần đừng vì sợ hãi mà không dám đến nhé!" Trần Hạo giễu cợt nói: "Yên tâm, chỉ bằng đám phế vật môn hạ của ngươi, Trần Hạo ta thật sự không đặt vào mắt." "Ba ngày sau, ta tự sẽ đến cửa bái phỏng!

Đi thong thả, không tiễn!" Thấy Trần Hạo liên tục chế nhạo, Long Sáo Tứ gia giận dữ hừ lạnh một tiếng, rồi dẫn thuộc hạ rời đi.

Lúc này, Trần Hạo mới ôm quyền chắp tay, nói với Trương Đại Phật Gia và các gia chủ khác cùng toàn thể khách mời.

"Hôm nay vốn là ngày đại hỷ của đại ca tôi, không ngờ Tứ gia lại buông lời sỉ nhục đại tẩu của tôi, tại hạ nhất thời không nhịn được, làm mất hứng của các vị, mong các vị lượng thứ!" Nói xong, hắn rót ba bát rượu lớn trên bàn, không chớp mắt, uống cạn một hơi để tỏ lòng xin lỗi mọi người.

Lục gia nói: "Chuyện hôm nay không trách đệ, huynh đệ chúng ta đừng nói những lời này!" Trần Ngọc Lâu cười nói: "Đúng vậy, huynh đệ hôm nay ra mặt vì Lục gia, Lục gia sao lại trách đệ!" Lúc này, Trương Khải Sơn cũng hào sảng.

Ông ta nâng bát rượu nói: "Trần huynh đệ công phu giỏi, trọng nghĩa khí, hôm nay Trương Khải Sơn tôi thật sự được mở mang tầm

mắt!" "Bất kể Lục phu nhân trước đây xuất thân thế nào, nhưng chỉ cần bước vào cửa Lục gia, thì đó chính là Lục phu nhân của Thượng Tam Môn Cửu Môn chúng ta." "Tứ gia hôm nay quả thực quá đáng, nếu ai dám nói như vậy về người phụ nữ của tôi, Trương Khải Sơn tôi cũng tuyệt đối không chịu để yên!" "Trần huynh đệ có thể vì đại ca mà khiêu chiến lão Tứ, Trương Khải Sơn tôi bội phục, đúng là một trang nam nhi!" "Không nói nhiều nữa, cạn!" Nói xong, Trương Khải Sơn uống cạn một bát rượu đầy.

Trần Hạo không nói hai lời, liền uống cạn một bát rượu theo.

Nhị gia Nhị Nguyệt Hồng chí tình chí nghĩa, cũng nâng bát rượu nói.

"Trần huynh đệ là người trọng tình cảm, vì tình nghĩa huynh đệ mà dám liều mạng, Nhị Nguyệt Hồng tôi xin bội phục!" Lời vừa dứt, ông ta cũng dứt khoát uống cạn một bát rượu.

Tuy lời của Nhị Nguyệt Hồng không nhiều, nhưng Trần Hạo biết rõ tính cách của ông, biết đây là một người trượng nghĩa có thể vì tình cảm mà từ bỏ tất cả.

Vừa rồi chân tính tình và nghĩa khí của Trần Hạo cũng đã làm động lòng Nhị gia.

Vì vậy, ông mới nâng ly kính Trần Hạo.

Tam gia Bán Tiệt Lý ngồi bên cạnh tuy không lên tiếng, nhưng cũng đã có thiện cảm nhất định với Trần Hạo.

Ngay cả Giải Cửu gia lão luyện mưu sâu cũng không khỏi bội phục nghĩa khí, huyết tính và đảm lược của Trần Hạo.

Chương 214

Bát gia Tề Thiết Chủy vẫn không ngừng nhìn về phía Trần Hạo, âm thầm suy đoán tại sao mình lại không thể nhìn ra được gì từ cậu ta.

Đối với chuyện Trần Hạo và Long Sáo Tứ gia hẹn chiến, ông ta căn bản không để tâm.

Chỉ có Hoắc Tam Nương, trong đôi mắt nhìn Trần Hạo, lóe lên một tia sáng.

Từ cái nhìn đầu tiên thấy Trần Hạo, bà đã cảm thấy anh tuấn bất phàm, khí chất xuất trần.

Vừa rồi lại thấy được một mặt khác của Trần Hạo: bá khí, trọng tình và đảm lược hơn người.

Điều này khiến Hoắc Tam Nương bắt đầu có hứng thú với Trần Hạo.

Đương nhiên, trong lòng bà yêu Nhị Nguyệt Hồng, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến việc bà có thiện cảm với Trần Hạo.

Trần Bì đứng sau lưng Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu, cũng dùng ánh mắt có phần sùng bái nhìn về phía Trần Hạo.

Thấy Trương Đại Phật Gia và Nhị gia đều đã bày tỏ thái độ, Lục gia cũng không trách tội Trần Hạo.

Các gia chủ khác tuy không uống rượu với Trần Hạo, nhưng cũng đều tỏ ý không có vấn đề gì.

Các vị khách thuộc các thế lực khác cũng lần lượt lên tiếng: "Hạo gia khách sáo rồi." Ngay sau đó, tiệc rượu lại trở lại không khí thân thiện.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị, Trần Hạo đặt ly rượu xuống, nói.

"Đại ca, hôm nay là ngày đại hỷ của huynh, huynh đệ tôi đặc biệt chuẩn bị một món quà, chút lòng thành!" Nói xong, hắn liền lấy ra hai hộp gấm.

Các vị khách khác đều nhìn về phía Trần Hạo, muốn biết một thanh niên có bối cảnh và thực lực kinh người như vậy, rốt cuộc đã chuẩn bị món quà gì cho vợ chồng Lục gia.

Ngay cả Trương Khải Sơn và các gia chủ khác cũng đều dồn ánh mắt về phía Trần Hạo.

La Lão Oai, người có quan hệ tốt với Trần Hạo, vội vàng ghé lại gần, hỏi.

"Huynh đệ, rốt cuộc cậu chuẩn bị quà gì cho vợ chồng Lục gia thế?

Mau cho lão La tôi xem nào!" Nhưng Lục gia lại từ chối: "Huynh đệ, đệ đã giúp ta nhiều rồi, quà cáp thì miễn đi!" Trần Hạo lắc đầu nói: "Ngày đại hỷ của đại ca, tôi làm huynh đệ, sao có thể không có chút biểu thị nào chứ." Nói xong, hắn mở hai hộp gấm ra, đưa đến trước mặt Lục gia.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh, kinh ngạc kêu lên: "Trần huynh, đây không phải là Hán đại mãn huyết thấm ngọc thiền và pha ly chủng đế vương lục phỉ thúy ban chỉ mà huynh lấy được trong cổ mộ Bình Sơn sao?!" Nghe những lời này, các vị khách lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Họ tự nhiên biết hai món đồ này quý giá đến mức nào, có thể nói là vô giá.

Lục gia cầm chiếc nhẫn phỉ thúy, vui vẻ nói: "Huynh đệ, đệ tặng

món đồ quý giá này cho đại ca sao!?" Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Chỉ là hai món ngọc khí thôi mà, hôm nay là ngày vui của đại ca, đại ca đừng từ chối!" Lục gia vui vẻ cười ha hả, trong lòng lại vô cùng cảm động.

Nhưng các vị khách thì đều bị sự hào phóng của Trần Hạo làm cho chấn động!

Trần Hạo thầm nghĩ: Đối với mình, chỉ có điểm thưởng và việc nâng cấp huyết mạch Thanh Long mới là quan trọng.

Còn những thứ vật ngoài thân này, đối với mình căn bản chỉ là đồ chơi vô nghĩa.

Tiệc cưới của Lục gia diễn ra náo nhiệt đến tận tối, các vị khách mới dần dần cáo từ ra về.

Các gia chủ Cửu Môn cũng lần lượt cáo từ.

Lúc này, trong nhà Lục gia chỉ còn lại Trần Hạo, Trương Đại Phật Gia và Lục gia.

Còn Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai đã được sắp xếp sang nhà bên cạnh nghỉ ngơi.

Trương Khải Sơn nhìn Trần Hạo, mỉm cười nói: "Trần huynh đệ, tuy chúng ta mới gặp lần đầu, nhưng tính cách của cậu tôi rất thích, sau này có cơ hội, chúng ta phải thân thiết hơn nhé!" Trần Hạo mỉm cười đáp: "Đại Phật Gia khách sáo rồi." Đang lúc ba người trò chuyện vui vẻ, bên ngoài nội đường lại vang lên tiếng bẩm báo của thuộc hạ Lục gia.

"Đại Phật Gia, binh sĩ trong phủ của ngài đến tìm ngài!" Sau khi được Lục gia cho phép, một Quan Sơn Đao Khách dẫn một binh sĩ đi vào.

Trương Khải Sơn nhìn binh sĩ hỏi: "Sao rồi?

Tìm ta có chuyện gì?" Binh sĩ vội vàng chào theo kiểu quân đội, rồi ghé vào tai ông ta nói nhỏ.

Với ngũ quan nhạy bén của Trần Hạo, anh nghe rõ nguyên nhân binh sĩ tìm Phật Gia.

Nguyên là vừa rồi, tại ga tàu hỏa thành Trường Sa đột nhiên xuất hiện một đoàn tàu quân sự bị hàn kín hoàn toàn bằng thép.

Trưởng ga tàu hỏa trực đêm, trong đoàn tàu hỏa đó, phát hiện một người lái tàu bị treo cổ.

Sau khi nhận được tin, binh sĩ liền vội vàng đến báo cáo với Trương Khải Sơn, và hỏi nên xử lý thế nào.

Trần Hạo vốn đang suy nghĩ làm thế nào để tham gia vào sau khi cốt truyện 《Lão Cửu Môn》 bắt đầu.

Dù sao chỉ có tiến vào cổ mộ trong hầm mỏ, mới có thể kiếm điểm thưởng và hoàn thành nhiệm vụ.

Không ngờ, lại gặp đúng lúc cốt truyện vừa bắt đầu!

Thế là hắn hỏi: "Phật Gia, có phải trong thành Trường Sa đột nhiên xuất hiện một đoàn tàu quân sự bí ẩn, toàn bộ bị hàn kín bằng thép?" Câu hỏi của Trần Hạo lập tức khiến Trương Khải Sơn ngẩn người.

"Ồ?

Trần huynh đệ làm sao biết được?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Thật ngại quá, tôi trời sinh ngũ quan nhạy bén, vừa rồi lúc binh sĩ dưới quyền Phật Gia báo cáo, tôi vô tình nghe được." Nghe vậy, Phật Gia và Trương phó quan mới vỡ lẽ.

Trương Khải Sơn bất đắc dĩ cười nói: "Trần huynh đệ, Trương mỗ bội phục!" Ngay sau đó, ông ta ôm quyền nói: "Lục gia, Trần

huynh đệ, thời gian không còn sớm, bên tôi có việc cần xử lý, Trương mỗ xin cáo từ!" Nói xong, Trương Khải Sơn dẫn theo Trương phó quan, định đi ra ngoài.

Lục gia cười nói: "Đa tạ Phật Gia và Trương phó quan đã nể mặt." "Nếu hai vị có việc quan trọng, vậy tôi không giữ hai vị nữa, đi thong thả!" Nói rồi, ông ta cũng đứng dậy tiễn ra ngoài.

Nhưng Trần Hạo đang định nhân cơ hội này, trực tiếp tham gia vào cốt truyện.

Thế là hắn nói: "Phật Gia, chuyện kỳ lạ này đã bị tôi gặp phải, nếu không phiền, để tại hạ đi cùng xem sao?" Trương Khải Sơn vui vẻ nói: "Có cao nhân như Trần huynh đệ đi cùng, tự nhiên là hoan nghênh, chúng ta đi thôi!" Trần Hạo nhờ Lục gia sai người sang nhà bên cạnh, báo cho ba cô nàng A Ninh biết, rồi đi theo Trương Khải Sơn ra khỏi nhà Lục gia.

Sau khi lên xe, họ đi về phía ga tàu hỏa thành Trường Sa.

Chẳng bao lâu, ba người Trần Hạo đã đến nơi.

Nhìn hai bên sân ga, đứng hai hàng binh sĩ cầm súng lên đạn, Trần Hạo thầm nghĩ: Tình hình này, cứ như trong phim.

Điểm khác biệt duy nhất là, trong phim là ban ngày buổi sáng, còn bây giờ lại là nửa đêm.

Sau khi Trương Khải Sơn xuống xe, liền đi về phía sân ga.

Chương 215

Trần Hạo và Trương phó quan cũng theo sát phía sau.

Khi Trương Khải Sơn đi đến đoàn tàu quân sự đang đỗ bên sân ga, ông ta hỏi một sĩ quan: "Sao rồi?" Sĩ quan vội vàng đáp: "Đoàn tàu quân sự này không có số hiệu, không có ký hiệu, cứ thế xuất hiện!" "Vậy người phát hiện đoàn tàu quân sự đâu?" Trương Khải Sơn quay đầu hỏi.

Lời vừa dứt, một người đàn ông trung niên mặc đồng phục đường sắt màu đen, bị một binh sĩ dẫn đến.

Sĩ quan chỉ vào người đàn ông trung niên nói: "Phật Gia, ông ta là người trực đêm ở đây!" Không đợi Trương Khải Sơn hỏi, người trực đêm của ga tàu hỏa hoảng hốt nói.

"Trưởng quan, tôi cũng không biết gì cả!" Trương phó quan hỏi: "Lúc đoàn tàu vào ga, ông nghe thấy gì, thấy gì, xin hãy trả lời thành thật!" Người trực đêm suy nghĩ một lúc, đáp: "Tôi là trưởng ga, hiện tại có lẽ vì lý do chiến bị, thường có tàu hỏa đột nhiên đến, tình huống này cũng không phải lần đầu!" Trần Hạo đối với câu trả lời không đúng trọng tâm này, tỏ ra vô cùng cạn lời, thật không biết nên nói gì.

Trương Khải Sơn nhíu mày hỏi: "Người chết treo trong xe, cũng không phải lần đầu chứ?" Người trực đêm lập tức bị hỏi khó, không biết nên trả lời thế nào.

Trương phó quan nói: "Thông thường khi tàu quân sự vào ga, đều sẽ thông báo trước cho cảnh vệ địa phương, nhưng đoàn tàu này không có ghi chép lưu hành, cứ thế xuất hiện!" Trương Khải Sơn nhìn chằm chằm người trực đêm hỏi: "Đoàn tàu quân sự vào ga lúc mấy giờ?" Người trực đêm ấp úng nửa ngày, lại dùng lời của trưởng ga để

trả lời, nhưng Trương Khải Sơn đã mất kiên nhẫn.

Ông ta nghiêm giọng hỏi: "Người trực đêm là ngươi hay trưởng ga?" Người trực đêm vội vàng đáp: "Là tôi, là tôi.

Thời gian đoàn tàu vào ga, khoảng gần nửa đêm." Trương phó quan nhận báo cáo điều tra của thuộc hạ, đọc: "Phật Gia, qua xác minh, một đoàn tàu 076, người bên trong e rằng…" "Là người Nhật!" Không đợi Trương phó quan nói xong, Trần Hạo và Trương Khải Sơn đồng thanh nói.

Sau khi nhìn nhau một cái, Trương Khải Sơn bắt đầu kiểm tra đoàn tàu.

Khi ở trong đầu tàu, nhìn thấy người lái tàu bị treo cổ, Trương phó quan cũng ghé lại gần, nói.

"Phật Gia, loại tàu quân sự này đa số sản xuất ở Đông Bắc, sau đó có một thời gian chạy về phía Tây Bắc, bị chính phủ Quốc dân trưng dụng sơn lại." "Nhưng hai đoàn tàu này rỉ sét loang lổ, giống như từ bãi phế liệu chạy ra!" Sau đó, lại hỏi người trực đêm nửa ngày, cũng không thu được thông tin hữu ích nào.

Ngay sau đó Trương Khải Sơn ra lệnh cho thuộc hạ, chuẩn bị bình cắt khí, trực tiếp phá dỡ đoàn tàu này, xem bên trong rốt cuộc có gì.

Lúc này, người trực đêm vội vàng gọi Trương Khải Sơn lại, nói nhỏ.

"Trưởng quan, trưởng ga của tôi không cho tôi nói, nhưng tôi phải nói cho ngài biết, đoàn tàu này là xe ma!" "Ga tàu là nơi không bình thường, chỉ cần là xe vào lúc nửa đêm, toàn bộ đều là người chết oan, là xuống địa ngục!" Ông ta thề thốt nói nhỏ: "Trường Sa sắp có ác quỷ rồi!" Trần Hạo nghe mà sắp cười ra tiếng.

Người trực đêm này, thật là hài hước.

Trương Khải Sơn cũng bị chọc cho không biết nên nổi giận hay cười lớn.

Bất đắc dĩ, Trương Khải Sơn cho binh sĩ dẫn người trực đêm đi.

Sau đó nói: "Trần huynh đệ, nghe chưa?

Người ta nói Trường Sa sắp có ác quỷ!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Chẳng qua chỉ là ngu muội và vô tri mà thôi, chỉ cần xảy ra chuyện kỳ lạ, đều bị cho là do ma quỷ gây ra." "Huống chi đoàn tàu này căn bản không phải do ma quỷ gây ra, cho dù có thật, gặp phải Trần Hạo tôi cũng chỉ có kết cục hồn bay phách tán!" "Ác quỷ chết trong tay tôi, có thể nói là vô số!" Trương Khải Sơn cười nói: "Ha ha." "Nghe Trần tổng bả đầu và La soái nói, trong cổ mộ Bình Sơn, âm hồn chết trong tay Hạo gia, gần cả trăm con!" Các binh sĩ nỗ lực nửa ngày, cuối cùng cũng cắt được tấm thép trên đoàn tàu quân sự.

Trương Khải Sơn ra lệnh phong tỏa toàn bộ Trường Sa, trong vòng 24 giờ không cho bất kỳ đoàn tàu nào ra vào thành Trường Sa!

Ngay sau đó, Trương Khải Sơn xem qua người lái tàu bị treo cổ trong xe lửa, rồi trực tiếp dẫn người đi vào toa tàu.

Sau khi Trần Hạo đi vào, đập vào mắt là những cỗ quan tài cũ kỹ được đặt ở hai bên toa xe.

Trên những quan tài đó, có rất nhiều mạng nhện.

Nhìn dáng vẻ đó, phảng phất như toa xe đã nhiều năm không có người vào.

Đồng thời, ở giữa toa xe, có rất nhiều thi thể nam giới đã chết từ lâu.

Lúc này, rất nhiều binh sĩ cũng đi vào từng toa xe, đèn trong toa cũng được bật lên.

Trương phó quan đi đến nói: "Phật Gia, những thi thể ở đây chết rất kỳ lạ, đều úp mặt xuống đất!" Trương Khải Sơn nhìn quanh nói: "Quả thực kỳ lạ, nhưng không phải là cái gọi là xe ma!" Trương phó quan đáp: "Không sai, tôi đang kiểm tra toàn bộ đoàn tàu." Trương Khải Sơn theo thói quen hỏi: "Bát gia đến chưa?" Trương phó quan nói: "Nếu Bát gia biết tình hình ở đây, chắc chắn sẽ không đến." Trương Khải Sơn cười nói: "Cứ nói với ông ta, nếu không vào, ta một súng bắn chết ông ta!" Sau đó, Trương phó quan lĩnh mệnh đi ra ngoài tìm Bát gia Tề Thiết Chủy.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Chẳng lẽ Phật Gia chỉ tin tưởng Bát gia, không tin tưởng Trần Hạo tôi sao?" Lúc này Trương Khải Sơn mới nhớ ra, bên cạnh mình có một cao nhân là Trần Hạo!

Thế là vội vàng nói: "Xem cái đầu của tôi này, bình thường cứ gặp chuyện như vậy, tôi lại nghĩ đến lão Bát đầu tiên, nên vừa rồi cũng theo thói quen bảo Trương phó quan đi tìm lão Bát!" "Nếu Trần huynh đệ đã ở đây, hay là giúp tôi xem xem rốt cuộc là chuyện gì?" Trần Hạo thầm nghĩ: Xem cái quái gì!

Ngọn nguồn của đoàn tàu này, ta sớm đã rõ như lòng bàn tay.

Nhưng để không ảnh hưởng đến cốt truyện sau này, Trần Hạo cũng chỉ có thể nói một nửa giữ một nửa.

Chỉ thấy Trần Hạo nhìn quanh, quan sát quan tài và thi thể trong toa xe.

"Đoàn tàu này tuy đến một cách quỷ dị, nhưng tôi dám đảm bảo tuyệt đối không phải do ma quỷ gây ra.

Chỉ cần ở đây có một âm hồn, cũng không thể thoát khỏi mắt tôi." "Vậy ý của Trần huynh đệ là, do con người gây ra?" Trương Khải Sơn hỏi.

Trần Hạo gật đầu: "Không sai, tôi có âm dương nhãn, ma quỷ muốn thoát khỏi mắt tôi, hiện tại chưa xuất hiện một ai." "Vì vậy tôi có thể xác định, tuyệt đối không phải do ma quỷ gây ra." "Phật Gia xem, những quan tài đặt trong toa xe, không chỉ chất liệu gỗ tương tự, mà hoa văn bên ngoài quan tài cũng đều thuộc cùng một thời kỳ." "Qua kiểu dáng và hình thức của những quan tài này, tôi có thể xác định, đây là những quan tài trong cùng một nhóm mộ táng, xuất phát từ một cổ mộ thời Nam Bắc triều!" Trương Khải Sơn cũng là dân trộm mộ chuyên nghiệp, đối với những điều này tự nhiên cũng có thể nhìn ra.

Thế là ông ta gật đầu hỏi: "Quả thực như vậy, vậy những thi thể kỳ lạ kia lại là sao?" Trần Hạo liếc nhìn những thi thể đang úp mặt xuống đất.

"Bình thường, nhiều người chết cùng một tư thế, lưng có những đốm đen." "Cộng thêm những quan tài cổ xung quanh, và đoàn tàu quân sự bí ẩn, khó tránh khỏi khiến người ta liên tưởng đến ma quỷ." "Nhưng thực tế, nguyên nhân cái chết của những thi thể này, chẳng qua là trúng một loại độc đặc biệt." "Tính chất quái dị của loại độc này, mới tạo thành tư thế chết kỳ lạ của những thi thể này." "Vì vậy, căn bản không phải do ma quỷ gây ra." "Ồ!" "Ý của Trần huynh đệ là, những người này chết vì trúng độc?" Trương Khải Sơn tò mò hỏi.

Trần Hạo gật đầu nói: "Quả thực như vậy." "Nhưng chúng ta bây giờ nên ra ngoài đón Bát gia trước, nếu không ông ta dễ bị dọa chạy mất!" Nói xong, hắn cười xấu xa đi ra khỏi toa xe trước.

Trương Khải Sơn cũng tò mò đi theo Trần Hạo ra ngoài.

Hai người đi ra không xa, đã thấy Bát gia mặc một bộ trường sam bằng lụa màu đỏ rượu, đeo kính gọng bạc, đang đứng ở đầu tàu hỏa không ngừng bấm đốt ngón tay.

Rồi đột nhiên kinh hãi, quay người nói với binh sĩ bên cạnh, nhờ

chuyển lời với Phật Gia, nhà có việc phải về trước.

Nhưng không đợi Bát gia nói xong, Trương phó quan đã đi đến sau lưng ông ta, nói.

"Tiên nhân độc hành, người nhà đều không có, nhà nào có việc chứ!" Bị vạch trần lời nói dối, Tề Thiết Chủy nghiến răng nghiến lợi chỉ vào Trương phó quan.

"Trương Nhật Sơn, đây là lời của ngươi à?!" Trương phó quan cười đáp: "Phật Gia dặn, mệnh của ngài, nếu dám rời khỏi ga tàu một bước, một súng bắn chết!" "Tính cách của Phật Gia, ngài cũng hiểu, ngài đừng làm khó tôi!" Cuối cùng Bát gia lằng nhằng nửa ngày, bị Trương phó quan dẫn đến.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cười nói: "Phật Gia, ngài đối với Bát gia cũng đủ ác, ông ta bị dọa cho khiếp vía rồi!" Trương Khải Sơn cười nói: "Không có cách nào, lão Bát là người như vậy, nếu không ép ông ta, gặp chuyện, chắc chắn sẽ nhát gan!" Khi Tề Bát gia thấy Trương Khải Sơn và Trần Hạo đều đứng đó chờ mình, liền uất ức đi tới.

"Phật Gia, ngài thật là huynh đệ tốt, chỉ cần gặp chuyện như vậy, đảm bảo không quên tôi!" Trương Khải Sơn bĩu môi: "Lão Bát, nhát gan thì thôi đi." "Người ta Trần huynh đệ còn chủ động giúp tôi, đâu như ông, phải để tôi cho người ép!" Sau đó, mấy người lại một lần nữa đi vào toa tàu quân sự.

Khi đi vào toa xe giường nằm, nhìn thấy những cỗ thi thể chết kỳ lạ trên giường, đều nằm sấp trên giường, trên thi thể đều có những đốm đen.

Trương Khải Sơn quan sát kỹ, nói: "Ngón chân cái cong, chắc chắn là do đi guốc gỗ trong thời gian dài hình thành!" Bát gia kinh ngạc hỏi: "Chẳng lẽ đều là đặc vụ Nhật Bản?" Trương Khải Sơn lắc đầu: "Cũng không hẳn là đặc vụ, nhưng có khả năng." Trần Hạo biết

những người này, thực ra là nhân viên nghiên cứu vẫn đồng, để chế tạo vũ khí sinh hóa siêu cấp.

Trên tường toa xe, trong một chiếc áo, giấu một chồng bản vẽ vũ khí hóa học.

Thế là Trần Hạo giả vờ không biết đi đến bên cạnh chiếc áo đó, dùng tay nhẹ nhàng giật một cái, lập tức một chồng bản vẽ ố vàng rơi ra.

Chương 216

Trần Hạo nhặt bản vẽ lên, đưa cho Trương Khải Sơn, nói: "Phật Gia, xem cái này." "Tôi nghi ngờ những người Nhật này, đang tiến hành thí nghiệm bí mật vũ khí sinh hóa!" Tề Thiết Chủy và Trương Khải Sơn xem xong, đều kinh ngạc không thôi.

Trương Khải Sơn nhíu mày nói: "Thật sự có khả năng này, chúng ta đi sang toa xe tiếp theo xem sao." Tề Thiết Chủy vội níu lấy Trương Khải Sơn: "Phật Gia, toa xe tiếp theo có lẽ sẽ có chút khác biệt so với những toa trước." "Dựa theo chữ viết trên đó, những quan quách này cơ bản thuộc cùng một ngôi mộ!" Trương Khải Sơn gật đầu: "Điều này trước đó Trần huynh đệ đã nói rồi, còn gì nữa không?" Tề Bát gia bất lực đảo mắt: "Không biết Phật Gia có quan sát không, kích thước của những quan quách đó cơ bản đều tương đương nhau, cho nên…" "Cho nên cơ bản có thể khẳng định, những quan quách đó đều nên là quan tài phụ chôn theo, đúng không?" Trần Hạo mỉm cười hỏi.

Tề Thiết Chủy gật đầu: "Không sai!" "Toa xe này là toa ngủ, người phụ trách áp giải đều ở trong toa xe này, đi về phía sau nữa là toa xe cuối cùng!" Trương Khải Sơn nhíu mày nói: "Ý của ông là, người trong toa xe này, đều là vật bồi táng." "Đều bảo vệ toa xe cuối cùng, vậy toa xe cuối cùng là của chủ nhân ngôi mộ?" "Cho nên trong ngôi mộ của chủ nhân chứa quan tài chính của chủ nhân ngôi mộ!" Trần Hạo nghe xong, tuy khâm phục bản lĩnh của Tề Thiết Chủy, chỉ qua một vài chi tiết đã suy ra được nhiều chuyện như vậy.

Nhưng hắn biết, thực ra trong cả đoàn tàu quân sự, quan trọng nhất chỉ là một chiếc nhẫn liên quan đến vẫn đồng trong quan tài chính.

Thực tế trong toa xe cuối cùng, không có nguy hiểm như Tề Thiết Chủy nói.

Lúc này, Trương phó quan cầm hai chiếc mặt nạ phòng độc đi đến.

"Phật Gia, Bát gia, Hạo gia, thời gian gấp quá, tôi chỉ tìm được hai chiếc mặt nạ." Trương Khải Sơn liếc nhìn: "Cho lão Bát và Trần huynh đệ đeo đi." Trần Hạo thản nhiên nói: "Phật Gia, ngài nghĩ tôi sẽ cần thứ này sao?" Tề Bát gia cũng bất mãn nói: "Phật Gia xem thường người quá!" "Mấy toa xe trước tôi còn không đeo, toa xe cuối cùng tôi cũng tiết kiệm đi!" Trương Khải Sơn liếc nhìn Trần Hạo và Tề Thiết Chủy, rồi mỉm cười nói với Trương phó quan.

"Vậy hai chúng ta đeo đi." Nói rồi, hai người bắt đầu đeo mặt nạ phòng độc.

Lúc này, Tề Thiết Chủy cũng có chút hối hận vì đã làm anh hùng, ấp úng muốn xin một chiếc mặt nạ phòng độc để đeo.

Trần Hạo cười vỗ vai ông ta: "Không cần sợ đâu Bát gia, toa xe phía sau không có nguy hiểm, tin tôi đi!" Sau đó Trương Khải Sơn cười, ném mặt nạ phòng độc cho Trương phó quan, nói.

"Nếu Trần huynh đệ đã nói không có nguy hiểm, tôi tin cậu ấy!" Trần Hạo và Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, Trương phó quan, bước vào toa xe cuối cùng.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Cũng quá kỳ lạ rồi!

Tất cả người chết ở đây đều úp mặt xuống đất, thật là kỳ quái!" Trương Khải Sơn vừa dùng đèn pin quét quanh toa xe, vừa nói.

"Vừa rồi Trần huynh đệ đã phân tích, những người này chết vì trúng một loại độc tố đặc biệt." "Tư thế chết của những người này, cũng là do độc tố gây ra!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc nhìn Trần Hạo:

“Vậy sao?!” Trần Hạo thản nhiên gật đầu, cũng không nói nhiều.

Lúc này, Trương Khải Sơn thấy ở cuối toa xe, có một đoạn bị lưới sắt ngăn lại, bên trong có một cỗ quan quách bằng đồng.

Xung quanh quan quách, có tám sợi xích sắt khóa lại.

Thế là ông ta kéo cánh cửa lưới sắt ra, cẩn thận quan sát quan quách bằng đồng.

Trần Hạo biết đây là quan tài chính, thế là đi vào bên trong quan quách, lập tức thấy trên quan quách có viết một hàng số hiệu.

Hắn nhắc nhở: “Phật Gia, Bát gia, Trương phó quan, nhìn kìa!” “Đáp án mà Phật Gia muốn, có lẽ ở đây rồi!” Ba người vội vàng đi tới, khi thấy số hiệu trên quan quách, cũng đều lộ ra vẻ mặt quả nhiên là vậy.

Sau đó Trương Khải Sơn ra lệnh cho binh sĩ, mở mấy cỗ quan tài bồi táng trong toa xe ra.

Tề Thiết Chủy nhìn mạng nhện trong quan quách, hỏi.

“Phật Gia, Trần huynh đệ, hai vị nói xem, nguyên nhân cái chết của những người này, có phải do đám nhện độc này gây ra không!?” Trần Hạo lắc đầu nói: “Không phải, đây không phải mạng nhện, mà là ấu trùng nở ra từ trong thi thể.” Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: “Nếu côn trùng không phải là nguyên nhân chính gây tử vong, vậy thì kỳ lạ quá!” “Những người Nhật áp giải những quan tài này, tư thế chết đều giống hệt thi thể trong quan tài!” “Cả một xe đều là người chết, vậy tàu hỏa làm sao chạy vào được chứ?!” Trần Hạo đáp: “Trước khi chết, những người Nhật này có lẽ đã hít phải thi khí.” “Tuy đã lên tàu, nhưng khi tàu đến ga, cũng chính là lúc họ đang thoi thóp!” Tề Thiết Chủy gật đầu: “Cả xe người đều chết sạch, ngay cả một người cung cấp thông tin cho tôi cũng không có, thật là!” Trần Hạo chỉ vào quan

tài chính bằng đồng, nói: “Thông tin thật sự, được giấu trong quan tài lớn nhất, chỉ cần mở quan quách ra, đáp án chúng ta muốn cũng sẽ xuất hiện.” Tề Thiết Chủy không hiểu hỏi: “Nếu đã như vậy, tại sao chúng ta không mở quan tài?” Trương Khải Sơn đáp: “Bởi vì quan tài đó là Tiếu tử quan!

Không phải người bình thường có thể mở được!” Trương phó quan gật đầu: “Không sai, dùng sắt nóng chảy để niêm phong, chỉ có một lỗ hổng, nếu cố gắng bẩy ra, sẽ có độc khí phun ra.” “Cách giải quyết duy nhất, là đưa tay vào trong, mở từ bên trong.” “Quan quách này người bình thường không mở được, tôi thấy phải để Phật Gia thi triển bản lĩnh của Trương gia rồi!” Đêm hôm đó, Trương Khải Sơn cho người kéo cỗ quan tài chính bằng đồng về phủ của mình.

Khi một đám thân binh theo phương pháp của Trương gia Đông Bắc, chuẩn bị xong xuôi để mở Tiếu tử quan.

Một trong số các thân binh bắt đầu uống rượu lấy can đảm, chuẩn bị đưa tay vào mở Tiếu tử quan.

Lúc này, Trần Hạo nhớ lại trong phim, tên thân binh này vì nhất thời căng thẳng, tưởng nhầm bị cương thi trong quan tài nắm lấy tay.

Cuối cùng khi Trương Khải Sơn phát hiện không phải là thi biến thì đã muộn, cánh tay của tên thân binh đó đã bị tỳ bà tiễn cắt đứt.

Trần Hạo thầm nghĩ, nếu hôm nay có tiểu gia ta ở đây, cứu ngươi một lần vậy.

Tề Thiết Chủy thấy binh sĩ lắp tỳ bà tiễn vào lỗ hổng duy nhất trên Tiếu tử quan, liền tò mò hỏi.

“Lắp tỳ bà tiễn lên quan quách để làm gì?” Trần Hạo thản nhiên nói: “Đây là phương pháp chuyên dùng để đối phó với Tiếu tử quan của dân trong nghề ở Đông Bắc.” “Dùng một sợi dây thừng nối tỳ bà

tiễn với một con ngựa khỏe, nếu trong quan tài có tình huống bất thường, người chuyên phụ trách gõ la sẽ lập tức gõ la." "Tiếng la vang lên, ngựa khỏe sẽ lập tức kéo dây thừng, tỳ bà tiễn sẽ cắt đứt cánh tay đưa vào Tiếu tử quan, để đảm bảo tính mạng cho người mở quan tài!" Trương Khải Sơn kinh ngạc nhìn Trần Hạo: "Trần huynh đệ, ta thật không biết còn có thứ gì ngươi không hiểu!" Sau khi trò chuyện vài câu với Trần Hạo, Trương San vẫy tay ra hiệu cho đám thân binh dưới trướng.

"Mở quan tài!" Tiếng nói vừa dứt, đám thân binh bắt đầu làm theo bố trí mở Tiếu Tử Quan của Trương gia, bắt tay vào việc.

Một thân binh đã uống rượu để lấy can đảm, mặt mày căng thẳng đưa cánh tay luồn qua giữa hai lưỡi dao của Tỳ Bà Tiễn, chui vào cái lỗ duy nhất trên Tiếu Tử Quan.

Cánh tay của người lính luồn vào quan tài, bắt đầu từ từ mò mẫm.

Nhưng đúng lúc này, tay của hắn dường như bị thứ gì đó tóm chặt lấy.

Một tay vịn vào thành quan tài cố sức giãy giụa, miệng thì la lớn: "A!

A!" "Cứu tôi!

Cứu tôi với ~!" Tề Thiết Chủy la lớn: "Gay go rồi Phật gia, trong quan tài có thứ gì đó!" Một binh sĩ chuyên phụ trách gõ la ở bên cạnh, lập tức gõ mạnh vào chiếc la đồng.

Khi Trương San phát hiện ra vấn đề và hét lớn "Đừng gõ la" thì đã muộn!

Trần Hạo đã chuẩn bị sẵn từ sớm, giơ tay bắn ra một đồng bạc.

Ngay khoảnh khắc mọi người nghĩ rằng cánh tay của tên lính kia sắp bị Tỳ Bà Tiễn cắt đứt, một tia sáng bạc lóe lên, tức thì bắn đứt sợi

dây nối với Tỳ Bà Tiễn!

Ngay sau đó, Trần Hạo lao vút đến sau lưng người lính, tay phải tung một cú chặt gáy khiến người lính đang hoảng loạn ngất đi.

Hắn lập tức đưa tay trái ra, đặt lên cánh tay phải của người lính rồi giật mạnh một cái, tức thì kéo tuột cánh tay của anh ta ra khỏi quan tài.

Khi mọi người kịp phản ứng, Trần Hạo đã hoàn thành một loạt động tác: bắn đứt dây, đánh ngất binh sĩ, rút tay binh sĩ ra và mang về bên cạnh Phật gia!

Thấy người lính đã được cứu, cánh tay cũng lành lặn không chút tổn thương, Trương San mới thở phào nhẹ nhõm.

Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan đều kinh ngạc tột độ.

Còn những binh sĩ khác thì càng chết lặng.

Trần Hạo giao người lính cho một binh sĩ bên cạnh rồi thản nhiên nói: "Mọi người không cần hoảng sợ, không sao rồi." Trương San cảm kích nói: "Trần huynh đệ, thật sự cảm ơn cậu!" "Nếu không nhờ cậu nhanh tay lẹ mắt, cánh tay của binh sĩ của tôi đã phế rồi!" Trần Hạo điềm nhiên cười: "Phật gia khách sáo rồi!" "Thực ra trước đó tôi đã nhìn ra tình hình không ổn, chỉ là ra tay sớm hơn một chút thôi, không có gì đáng để cảm ơn cả." Trương San cũng không phải người lề mề, sau khi trấn an binh lính liền nói: "Được rồi, tất cả lui ra, cái Tiếu Tử Quan này để tôi mở!" Nói xong, Trương San bước đến bên cạnh Tiếu Tử Quan, tháo găng tay, trực tiếp đưa tay vào trong quan tài.

Mọi người thấy Trương San đích thân hành động, lại còn mở quan tài trong tình huống người lính trước đó suýt gặp chuyện, trái tim ai nấy đều như treo lên tận cổ họng.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc kêu lên: “Phật gia...

Đừng mà!

Mau quay lại, nguy hiểm lắm!” Trương Phó quan cũng vô cùng lo lắng, nhưng hiểu rõ tính cách của Trương San, nếu lúc này tiến lên kéo ngài ấy thì chắc chắn không kéo lại được.

Chương 217

Chỉ có Trần Hạo là bình tĩnh không chút gợn sóng, nói: "Mọi người cứ yên tâm, Phật gia sẽ không sao đâu." Tề Thiết Chủy ngạc nhiên hỏi: "Trần huynh đệ, vừa rồi nếu cậu không ra tay cứu giúp thì người lính kia đã bị đứt tay để giữ mạng rồi!" "Trong quan tài, sao lại không có nguy hiểm được chứ?!" Trương Phó quan và các binh sĩ đều nhìn Trần Hạo, muốn nghe hắn đưa ra một lời giải thích.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Người lính vừa rồi chẳng qua là vì cảm thấy trong Tiếu Tử Quan nguy hiểm, lại thêm tình huống có thể bị đứt tay giữ mạng bất cứ lúc nào, nên quá căng thẳng mà thôi." "Sau đó lại tưởng nhầm cánh tay bị kẹt trong quan tài là bị thứ gì đó trong đó kéo lại, nên mới liều mạng la lớn cầu cứu." "Thực ra chỉ cần bình tĩnh một chút, đều có thể phát hiện ra tay của anh ta chỉ bị kẹt lại thôi, chứ không hề bị xác chết vùng dậy kéo." Tề Thiết Chủy vẫn không tin, hỏi lại: "Thật vậy sao?" Trần Hạo gật đầu, chỉ vào Trương San nói: "Nếu không thì khoảnh khắc người lính vừa rồi gõ la, tại sao Phật gia lại hét lên bảo đừng gõ?" "Thực ra Phật gia cũng đã phát hiện ra tình hình như vậy, nên mới lên tiếng nhắc nhở thôi." Mọi người nghe xong mới vỡ lẽ.

Lúc này, cánh tay phải của Trương San dùng sức, một trận âm thanh 'cạch cạch' vang lên.

Hai bên thành của Tiếu Tử Quan bật ra bốn thanh đồng hình tứ phương dài có khắc hoa văn.

Sau đó Trương San rút tay ra, vẫy tay ra hiệu cho đám binh sĩ, lập tức có bốn người xông lên, tháo dỡ Tỳ Bà Tiễn và giá đỡ đi.

Rồi bốn người dùng sức nâng lên, mở nắp Tiếu Tử Quan ra.

Trương San vừa quan sát tình hình trong quan tài, vừa nói: "Trần huynh đệ nói không sai, chỉ vì quá sợ hãi nên cánh tay mới bị kẹt trong quan tài thôi." "Nếu không nhờ Trần huynh đệ kịp thời ra tay, thằng nhóc đó chắc phải làm người một tay cả đời rồi!" Nghe lời của Trương San, mọi người đều vô cùng kính phục Trần Hạo.

Ngay sau đó Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan cùng bước đến trước Tiếu Tử Quan, nhìn vào bên trong.

Tề Thiết Chủy ngạc nhiên nói: "Phật gia, thi thể trong chủ quan này giống hệt những thi thể trên tàu hỏa." "Mặt úp xuống, lẽ nào đây là cách nhập liệm của các danh môn vọng tộc ở Trường Sa sao?" Trần Hạo biết thứ có giá trị nhất trong quan tài chính là chiếc nhẫn sáu cạnh giống hệt chiếc mà Nhị Nguyệt Hồng đang cất giữ.

Thế là, nhân lúc Tề Thiết Chủy và Trương San đang nói chuyện, Trần Hạo nhanh chóng tìm thấy chiếc nhẫn sáu cạnh trong quan tài.

Hắn đưa nó cho Trương San và nói: "Phật gia, tôi nghĩ chúng ta đã tìm thấy đáp án rồi!" Nhận lấy chiếc nhẫn, Trương San tò mò quan sát.

Lúc này, Tề Thiết Chủy, giống như trong nguyên tác, vừa nhìn thấy chiếc nhẫn đã giật lấy từ tay Trương San.

Vừa tỉ mỉ xem xét, vừa lẩm bẩm: "Thứ này trông quen mắt quá!

Hình như là đồ vật thời Nam Bắc triều!" Trần Hạo nhắc nhở: "Nếu tôi không đoán sai, trong Cửu Môn ở Trường Sa, người hiểu rõ nhất về cổ mộ thời Nam Bắc triều, hẳn là Nhị gia – Nhị Nguyệt Hồng!" Tề Thiết Chủy vỗ đầu một cái, nói lớn: "Đúng rồi!

Sao tôi không nghĩ ra nhỉ!" Rồi quay sang nói với Trương San: "Trần huynh đệ nói không sai, chỉ có nhà Nhị gia mới là người am hiểu nhất về cổ mộ Nam Bắc triều trong Cửu Môn!" Trương San

nhận lại chiếc nhẫn, nói: "Xem ra tôi phải đi tìm Nhị gia một chuyến, điều tra cho rõ chuyện này!" Lúc này Trần Hạo nói: "Không biết ngày mai, tôi có tiện cùng Phật gia đến bái kiến Nhị gia không?" "Dù sao thì Hoa Cổ Hí của Nhị gia cũng là một tuyệt kỹ ở Trường Sa, tôi đã ngưỡng mộ từ lâu rồi!" Trần Hạo biết, tuy lần này Phật gia đến tìm Nhị gia giúp đỡ cuối cùng cũng công cốc, nhưng hắn thực sự muốn đến nhà Nhị Nguyệt Hồng xem thử, vì trong lòng rất tò mò.

Trương San mỉm cười: "Đương nhiên không vấn đề gì, nếu Trần huynh đệ có hứng thú đi cùng Trương mỗ một chuyến, tôi tất nhiên hoan nghênh." Trần Hạo chắp tay nói: "Vậy quyết định thế nhé, tôi về trước đây." Trương San gọi Trần Hạo lại hỏi: "Trần huynh đệ, lẽ nào cậu không chuẩn bị cho chuyện thách đấu Tứ gia ba ngày sau sao?" Trần Hạo khinh thường nói: "Thách đấu hắn, tôi căn bản không cần chuẩn bị, lúc nào cũng có thể bóp chết hắn!" Trương San gật đầu nói: "Vậy thì tốt, tuy Tứ gia cũng là một trong các gia chủ Cửu Môn, nhưng trong Cửu Môn thật sự không ai ưa hắn cả." "Nếu Trần huynh đệ có thể thay thế vị trí của hắn, tôi càng muốn thấy cậu làm Tứ gia hơn!" "Còn về ngày đến cửa thách đấu, tôi nhất định sẽ đến cổ vũ cho cậu!" Tề Thiết Chủy cũng lớn tiếng nói: "Đúng vậy, Tứ gia không có bản lĩnh gì, lại là kẻ kiêu ngạo nhất!" "Nếu Trần huynh đệ có thể đoạt được vị trí của Tứ gia, Tề Thiết Chủy tôi cũng sẽ ủng hộ cậu!" Trần Hạo chẳng hề để tâm, đáp: "Tôi thách đấu hắn, là vì hắn đã chọc vào vợ chồng tôi và Lục gia." "Còn việc cướp vị trí gia chủ Cửu Môn, tôi có muốn cũng chẳng để làm gì." "Nếu không, tôi cũng đã không giao phái Liệt Hải vừa mới sáng lập cho thuộc hạ quản lý rồi." Nói xong, Trần Hạo tiêu sái bước ra khỏi Trương phủ.

Sáng sớm hôm sau, ăn sáng xong, Trần Hạo dặn dò Trần Ngọc Lâu và ba cô gái A Ninh.

Sau đó đến Trương phủ hội họp với Trương San, cùng nhau đi

đến hí viện của Nhị Nguyệt Hồng.

Khi xe kiệu của Trần Hạo và Trương San dừng trước cửa hí viện, họ bắt gặp đúng cảnh tượng trong nguyên tác, người phụ nữ quý phái là fan cuồng của Nhị Nguyệt Hồng.

Vì đến muộn bị từ chối ngoài cửa, bà ta đang năn nỉ người gác cổng cho vào hí viện xem Nhị gia hát.

Trần Hạo nói: "Fan của Nhị gia thật đông!" Trương San mỉm cười nói: "Tình huống như thế này, thấy nhiều rồi cũng quen." "Ai bảo Nhị gia là đào hát Hoa Cổ Hí hàng đầu ở Trường Sa chứ!" Nói xong, ông dẫn Trần Hạo và Trương Phó quan, dưới sự hướng dẫn của người gác cổng, đi vào trong hí viện.

Ba người vừa bước vào đại sảnh hí viện, đã nghe thấy tiếng trống chiêng trên sân khấu không ngớt, Nhị gia cũng đã trang điểm xong, đang chuyên tâm hát trên sân khấu.

Trần Hạo biết hôm nay sẽ có một tên ngốc từ tỉnh khác đến gây rối trong hí viện.

Vì vậy vừa vào, hắn đã bắt đầu quét mắt khắp đại sảnh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, từ xa Trần Hạo đã thấy một người đàn ông trung niên mặc áo khoác dạ màu xám.

Dưới sự vây quanh của mấy tên trông như tay sai, gã đang ngồi ở vị trí chính giữa đại sảnh, miệng lẩm bẩm những lời không sạch sẽ!

Tên tạp nham đó ngồi trên ghế thái sư, cầm chén trà vừa uống một ngụm đã phun ra.

Sau đó ném chén trà xuống bàn, hét lớn với người hầu bàn: "Trà rách này mà uống được à?" Rồi gã đứng dậy, hét lớn về phía sân khấu: "Dừng, dừng, dừng.

Đừng hát nữa, đừng hát nữa!" Nhị gia đang hát vở kịch Bá Vương Biệt Cơ, lập tức bị tên tạp nham đó làm cho dừng lại.

Ngay sau đó, gã hét lớn: "Cái quái gì thế này!?" "Lề mề, ê a, nghe thật xúi quẩy." "À phải rồi, ở Hồ Nam nổi tiếng nhất không phải là Hoa Cổ Hí sao!

Nào, hát cho lão gia đây nghe vài đoạn!" Nhưng Nhị gia căn bản không thèm để ý, vở kịch đã dừng lại, nhưng ông vẫn đứng trên sân khấu, không thèm liếc nhìn gã một cái, càng không cần phải hát cho gã nghe!

Khán giả ngồi dưới sân khấu đều xì xào bàn tán.

Thấy Nhị gia không để ý, tên tạp nham đó càng hét lớn hơn.

"Hát đi!

Đứng ngây ra đó làm gì!?" "Bảo ngươi hát một đoạn, gia đây có tiền!

Mau hát!

Hát đi!" Thấy cảnh này, Trần Hạo và Trương San nhìn nhau cười, rồi cả hai cùng bước đến bàn của tên tạp nham đó ngồi xuống.

Trương Phó quan thì đi đến bên cạnh gã, nói: "Vị tiên sinh này, nếu ông không nghe kịch có thể rời đi, đừng làm phiền người khác nghe kịch được không?" Lúc này, Nhị gia cũng đã phát hiện ra Trương San và Trần Hạo, bèn mỉm cười, gật đầu ra hiệu với hai người.

Trương San khí thế ngút trời ngồi đó, căn bản không coi tên tạp nham đó ra gì.

Không thèm liếc mắt một cái, hoàn toàn giao cho Trương Phó quan xử lý.

Tên tạp nham đó thấy có người ra mặt cản trở, liền trừng mắt nhìn

Trương Phó quan khinh thường nói: “Làm phiền hay không làm phiền, đừng tưởng mặc bộ quân phục là lão tử sợ!” Nói rồi, gã đưa tay ra túm lấy quần áo của Trương Phó quan.

Ba vị khán giả lớn tuổi ngồi ở bàn bên cạnh, một người trong số họ nói: “Này, thấy không?” “Phật gia đến rồi, thằng nhóc kia, phen này hết đường giở trò rồi!” Một người khác cũng nói: “Không chỉ có Phật gia đến đâu.” “Chàng trai trẻ ngồi bên cạnh Phật gia kia, thấy không?” Hai người kia gật đầu: “Thấy rồi, tuổi không lớn, nhưng tướng mạo và khí thế nhìn qua không phải người tầm thường.” “Chẳng lẽ cậu thanh niên này cũng là nhân vật lớn sao?” Người nói lúc nãy đáp: “Đó là đương nhiên rồi, người bình thường sao có thể ngồi cùng bàn với Phật gia được!” “Nói cho các ông biết nhé, cậu thanh niên đó tên Trần Hạo, là huynh đệ của Hắc Bối Lục gia trong Cửu Môn.” “Đừng thấy cậu ấy trẻ tuổi, nhưng bản lĩnh thì lớn lắm đấy!” “Còn nhớ lúc Hạo gia mới đến thành Trường Sa, đã trực tiếp đến cửa thách đấu Lục gia, và dễ dàng giành chiến thắng!” Hai người còn lại nghe xong kinh ngạc nói: “Trời ơi!

Không ngờ Hạo gia lại có bản lĩnh lớn như vậy!” “Xem ra tên gây rối kia, hôm nay gặp phiền phức lớn rồi.” Lúc này, tên tạp nham kia buông Trương Phó quan ra, quay người chỉ vào Nhị gia trên sân khấu quát: “Hát!

Mau hát cho lão tử!” Thấy Trương San vẫn ung dung ngồi đó, cầm chén trà trên bàn nhấp một ngụm nhẹ.

Trần Hạo liền nói: “Nếu Phật gia lười xử lý tên tạp nham này, vậy để tôi xử lý vậy.” Nói xong, Trần Hạo quay đầu hỏi tên tạp nham kia: “Mày thích ép người khác hát cho mày nghe lắm à?” Tên kia thấy lại có người ra vẻ ta đây, lập tức trợn mắt quát: “Mẹ nó mày là thằng nào?

Cũng dám quản chuyện của lão tử!?" Lúc này Trương Phó quan, tức khắc rút súng lục ra, dí vào đầu tên tạp nham kia nói: "Hạo gia, cũng là loại tạp nham như mày có thể sỉ nhục sao?!" Tên kia lập tức sững sờ, không ngờ Trương Phó quan lại dám dùng súng dí vào hắn.

Trần Hạo thản nhiên ấn súng của Trương Phó quan xuống, tiếp tục hỏi: "Chưa trả lời câu hỏi của tôi, có phải mày rất thích ép người khác hát cho mày nghe không?" "Lão tử thích ép người khác hát thì sao nào?!" "Đừng tưởng có súng là lão tử sợ!" Tên tạp nham đó vẫn cố gân cổ hét.

Trần Hạo cười khẩy: "Ồ, vậy thì tốt." Không đợi tên kia hiểu ra ý gì, Trần Hạo đột nhiên vung tay tát một cái!

"Bốp!!!" Một tiếng vang giòn tan, tên vừa rồi còn kiêu ngạo hống hách, lập tức bị một cái tát đánh bay xa bốn năm mét.

Sau đó, 'loảng xoảng' một tiếng, gã ngã sõng soài trên mặt đất!

Mọi người không ngờ, Trần Hạo đang tươi cười lúc trước, lại đột nhiên ra tay.

Chương 218

Cực kỳ bá đạo, một cái tát đã đánh bay tên tạp nham kia.

Trong chốc lát, tất cả khán giả trong hí viện đều sững sờ.

Ngay cả Nhị gia trên sân khấu cũng không ngờ Trần Hạo lại bá khí đến vậy.

Chỉ có Trương San, người phần nào hiểu rõ Trần Hạo, vẫn ung dung ngồi đó uống trà, thậm chí không thèm ngẩng đầu.

Chỉ có nụ cười thoáng qua nơi khóe miệng đã tố cáo sự tán đồng của Trương San đối với hành động của Trần Hạo.

Tên tạp nham kia ban đầu bị tát đến ngây người, ngay sau đó khi phản ứng lại, hắn ôm lấy bên má trái sưng vù, loạng choạng đứng dậy.

Vẻ mặt đầy oán độc trừng mắt nhìn Trần Hạo, gầm lên: "Mày dám đánh lão tử?!" "Lão tử thấy mày không muốn sống nữa rồi!" Nói xong, hắn vẫy tay ra hiệu cho bốn tên thuộc hạ, quát: "Giết nó cho lão tử!" Tiếng quát vừa dứt, bốn tên thuộc hạ lưu manh xông lên tấn công Trần Hạo.

Trương Phó quan bên cạnh vừa định lên giúp, đã bị ánh mắt của Trương San ngăn lại.

Khi bốn tên côn đồ sắp lao đến trước mặt Trần Hạo, hắn đột nhiên tung một cú đá xoáy trên không, trong nháy mắt đá bay cả bốn tên ra ngoài.

Sau đó Trần Hạo khinh thường nói: "Tiểu gia ta có gì mà không dám đánh?" "Tiểu gia ta đánh thế này còn là nhẹ đấy, nếu đây không phải là hí viện của Nhị gia, không muốn làm bẩn nơi này, tiểu gia ta

đã tiễn mày xuống địa ngục rồi!" "Đừng tưởng có mấy đồng tiền bẩn thỉu mà không biết trời cao đất dày, ở đây mày không xứng để kiêu ngạo." "Lần sau còn để ta thấy mày gây sự, tiểu gia ta sẽ trực tiếp chặt đầu mày xuống!

Nghe rõ chưa?" Nhìn Trần Hạo sát khí ngùn ngụt, tên tạp nham kia cảm giác như bị một vị sát thần để mắt tới.

Lập tức sợ đến dựng tóc gáy, rồi vội vàng gật đầu nói: "Nghe rõ rồi, tôi nghe rõ rồi!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Nếu đã nghe rõ, vậy thì cút đi!" Tên tạp nham kia lập tức sợ đến run lẩy bẩy, nói: "Tôi đi, tôi đi ngay!" Rồi gọi bốn tên thuộc hạ, quay người nhanh chóng chạy về phía cửa lớn của hí viện.

Trần Hạo không thèm liếc nhìn một cái, mỉm cười ra hiệu với Nhị gia trên sân khấu, rồi ngồi xuống bên cạnh Trương San.

Trương San và Nhị gia trên sân khấu cũng đều mỉm cười, không hề để tâm đến chuyện vừa rồi.

Các khán giả trong hí viện vốn tưởng rằng mọi chuyện sẽ kết thúc ở đây.

Nhưng tên tạp nham kia nuốt không trôi cục tức này, khi dẫn bốn tên thuộc hạ chạy đến cổng hí viện, hắn đột nhiên móc từ trong túi ra một ống thổi nhỏ bằng đồng.

Sau đó đột ngột quay người, vẻ mặt đầy oán độc, thổi một cây kim về phía sau gáy Trần Hạo.

Đòn đánh lén này, ngay cả Trương San trong nguyên tác cũng khó mà đề phòng, huống chi là Trần Hạo có ngũ quan nhạy bén.

Ngay khi cây kim sắp bắn trúng gáy Trần Hạo, sắc mặt của Trương San và Nhị gia trên sân khấu đều thay đổi, vừa định mở miệng nhắc nhở Trần Hạo.

Trần Hạo đã có chuẩn bị từ trước, giơ tay phải lên, ra vẻ như đang ngoáy tai.

Đồng thời, ngón giữa tay phải nhẹ nhàng búng một cái, một tiếng 'beng' nhỏ vang lên, cây kim thép đang lao tới gáy hắn đã bị bắn ngược trở lại.

Tên tạp nham kia còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra, cây kim thép đã cắm thẳng vào huyệt Đàn Trung trên ngực hắn!

Sắc mặt gã lập tức trở nên trắng bệch như giấy, sau đó giọng nói yếu ớt hét lên với bốn tên thuộc hạ: "Mau đưa tao về!

Nhanh lên!" Bốn tên thuộc hạ vội vàng dìu gã, chạy như bay khỏi hí viện.

Lúc này, Trương Phó quan mới phát hiện ra.

Vội vàng nói: "Hạo gia, Phật gia, xin lỗi, là tôi sơ suất!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Chuyện nhỏ thôi, Trương Phó quan không cần để ý." Trương San lại mặt trầm như nước, nói: "Điều tra xem hắn từ tỉnh nào đến, khiến hắn vĩnh viễn không thể rời khỏi thành Trường Sa!" Trần Hạo cười nói: "Phật gia không cần phiền phức!" "Nhà tên tạp nham đó tuy có mấy đồng tiền bẩn, nhưng không có thế lực lớn chống lưng đâu." Khóe miệng Trần Hạo lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Hắn cũng không thể rời khỏi thành Trường Sa được đâu!" Trương Phó quan ngạc nhiên hỏi: "Hạo gia, ý ngài là?." Trần Hạo bình tĩnh nói: "Cây kim thép trong ống thổi mà hắn dùng để đánh lén tôi có kịch độc." "Tôi đã bắn ngược cây kim thép vào huyệt Đàn Trung trên ngực hắn, nhiều nhất cũng chỉ có một canh giờ để sống thôi!" Trương San lắc đầu cười nói: "Không ngờ Trần huynh đệ ra tay quyết đoán như vậy, vậy thì tôi không xen vào nữa!" Trần Hạo đáp: "Đối với kẻ địch, tôi chưa bao giờ nương tay, huống chi là loại tạp nham không biết trời cao đất dày, lại có tâm địa ác độc như thế này!" Sau khi vở kịch kết

thúc, khán giả trong hí viện cũng đã giải tán, Nhị gia còn chưa kịp tẩy trang, mặc nguyên bộ đồ diễn từ hậu trường bước ra.

Nhị Nguyệt Hồng chắp tay nói: "Khách quý đến rồi, Phật gia, còn có Trần huynh đệ!" Sau đó ông hỏi Trương San: "Ngài không phải không thích nghe kịch sao?

Sao lại đến gánh hát của tôi?" Trương San, giống như trong nguyên tác, nói thẳng mục đích của mình cho Nhị Nguyệt Hồng biết.

Khi Nhị Nguyệt Hồng thấy Trương San lấy ra chiếc nhẫn cổ sáu cạnh thời Nam Bắc triều, sắc mặt ông lập tức thay đổi.

Sau đó, Nhị Nguyệt Hồng và Trương San đã diễn ra màn đối đáp như thái cực đẩy tay.

Quả nhiên như Trần Hạo dự liệu, cuối cùng Nhị Nguyệt Hồng vẫn từ chối yêu cầu của Trương San, không giúp giải mã bí mật của đoàn tàu quân sự bí ẩn.

Nhưng ngay khi Nhị gia sắp quay về hậu trường, ông đột nhiên quay đầu lại nói: "Trần huynh đệ, hai ngày sau cuộc hẹn chiến với Tứ gia, tôi nhất định sẽ đến quan sát, hy vọng cậu có thể chiến thắng hắn!" Nói xong, ông gật đầu với Trương San và Trần Hạo, rồi quay về hậu trường.

Thấy Nhị Nguyệt Hồng không chịu giúp đỡ, Trương San đành cùng Trần Hạo và Trương Phó quan rời khỏi hí viện.

Trong bản phim chiếu mạng gốc, sau khi Trương San rời khỏi hí viện, tối hôm đó đã gọi Tề Thiết Chủy đến phủ đệ để thương lượng cách giải mã bí mật của đoàn tàu.

Nhưng vì hai ngày sau Trần Hạo phải theo quy tắc giang hồ đi thách đấu Long Sáo Tứ gia.

Thế là, Trương San tạm thời gác lại chuyện đoàn tàu, định đợi sau

khi chuyện thách đấu của Trần Hạo kết thúc mới tiếp tục điều tra.

Hai ngày sau đó, Trần Hạo không có việc gì làm, chỉ cùng Hắc Bối Lão Lục, Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai uống trà tán gẫu.

Hoặc là dạy cho ba cô gái Hồng Cô một số kỳ thuật của đạo môn không cần dùng pháp lực cũng có thể thi triển.

Nhìn bộ dạng nhàn nhã của hắn, căn bản không hề để tâm đến cuộc hẹn chiến với Long Sáo Tứ gia.

Thời gian trôi nhanh như bóng câu qua cửa sổ.

Chớp mắt đã đến ngày Trần Hạo hẹn chiến với Long Sáo Tứ gia.

Trần Hạo và ba cô gái A Ninh, cùng với Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai ăn sáng xong, liền dẫn theo ba cô gái thong thả đi về phía dinh thự của Long Sáo Tứ gia.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, tất nhiên cũng dẫn theo thuộc hạ của mình, không chút lo lắng mà đi đến nhà Tứ gia.

Không phải hai người không quan tâm Trần Hạo, mà là họ quá rõ thực lực của hắn.

Đừng nói là đấu tay đôi với Long Sáo Tứ gia, cho dù toàn bộ người của Tứ Môn xông lên cùng lúc, họ cũng tin rằng Trần Hạo có thể bình an vô sự.

Dù sao, Mã Chấn Bang chính là một ví dụ rõ ràng nhất!

Hắc Bối Lục gia, Lý Thục Lan, cùng với Cẩu Ngũ gia, Tề Thiết Chủy đã dậy từ sáng sớm, cũng vội vàng lên xe kiệu, đi về phía dinh thự của Long Sáo Tứ gia.

Khi Trần Hạo và mọi người thong dong đến trước cửa dinh thự của Long Sáo Tứ gia, thì thấy con phố vốn rất rộng rãi trước cửa đã chật ních người dân thành Trường Sa.

Nhìn sơ qua, cả con phố có ít nhất cũng phải bảy tám nghìn người.

Trần Hạo thầm nghĩ: "Cái tật thích hóng chuyện của con người, không ngờ ở thời Dân Quốc lại thịnh hành đến vậy!" Mặc dù có nhiều người xem náo nhiệt như vậy, không loại trừ khả năng là do Long Sáo Tứ gia phái người xúi giục.

Nhưng nếu những người dân này không thích hóng chuyện, thì làm sao có đến bảy tám nghìn người vây xem được!

Chương 219

Sau đó, Trần Hạo cười thích thú, dẫn mọi người ung dung đi về phía đám đông.

Lúc này, Cẩu Ngũ gia, Hắc Bối Lục gia và Tề Thiết Chủy theo sát phía sau cũng vội vàng xuống xe.

Dẫn theo môn nhân, mở đường cho Trần Hạo ở phía trước.

Đương nhiên, phần lớn người giúp mở đường là Quan Sơn Đao Khách dưới trướng Hắc Bối Lão Lục!

Lúc này, bảy tám nghìn người dân đứng trên con phố ngoài cửa nhà Long Sáo Tứ gia cũng đã phát hiện ra nhóm người của Trần Hạo.

Những người dân từng xem Trần Hạo và Hắc Bối Lục gia tỉ võ, nhận ra hắn, bắt đầu xì xào giới thiệu cho những người không biết.

Trong chốc lát, con phố lớn bên ngoài dinh thự của Long Sáo Tứ gia, tiếng ồn ào còn loạn hơn cả chợ trời.

Đồng thời, dưới sự mở đường của Quan Sơn Đao Khách, nhóm người của Trần Hạo cuối cùng cũng xuyên qua đám đông, đến trước cửa nhà Long Sáo Tứ gia.

Chỉ nghe Trần Hạo cất giọng hét lớn: "Tứ gia, Trần Hạo tôi đến rồi!" Trần Hạo hét lớn một tiếng, lập tức vang vọng khắp cả con phố.

Con phố vốn đang ồn ào náo nhiệt, tức khắc bị tiếng hét lớn này át đi.

Đồng thời, Long Sáo Tứ gia đã đợi sẵn trong dinh thự cũng bị tiếng hét này làm cho giật nảy mình.

Sau đó, hắn cho môn nhân ra ngoài nghênh đón Trần Hạo.

Mặc dù hai người là sinh tử ước chiến, nhưng Trần Hạo đã tuân theo quy tắc giang hồ.

Quang minh chính đại đến cửa thách đấu, không lẩn trốn trong bóng tối, ra tay ám toán.

Long Sáo Tứ gia dù trong lòng khó chịu thế nào, cũng phải giữ thể diện, làm tròn lễ nghi.

Tiếng của Trần Hạo vừa dứt, từ ba chiếc xe kiệu đang đỗ ngoài cửa nhà Long Sáo Tứ gia, lần lượt có ba người bước xuống.

Hóa ra Hoắc Tam Nương, Giải Cửu gia và Bán Tiệt Lý đã đến từ sớm.

Đặc biệt là Bán Tiệt Lý, được thuộc hạ đẩy xe lăn đến quan chiến, khiến Trần Hạo cảm thấy được coi trọng.

Thế là Trần Hạo chắp tay hành lễ: "Hoắc Thất gia, Cửu gia, Tam gia!

Trần Hạo tại đây có lễ!" Hoắc Tam Nương cười nói: "Hôm nay là ngày Trần huynh đệ và Tứ gia ước chiến, Tam Nương sao có thể không đến quan chiến chứ!" Giải Cửu gia chắp tay khách sáo vài câu, không nói nhiều.

Bán Tiệt Lý được đẩy đến sau, mỉm cười nói: "Tên Tứ gia kia ta đã sớm ngứa mắt rồi." "Trần huynh đệ nhân nghĩa lại trượng nghĩa, hôm nay nhất định có thể cờ đến tay thắng, mã đáo thành công!" Trần Hạo mỉm cười: "Xin nhận lời chúc tốt lành của ba vị." Hoắc Tam Nương và Giải Cửu gia vô cùng ngạc nhiên trước thái độ của Bán Tiệt Lý đối với Trần Hạo.

Họ không biết rằng, lý do Bán Tiệt Lý ủng hộ Trần Hạo hạ bệ Long Sáo Tứ gia.

Một là vì Long Sáo Tứ gia quá không được lòng người, bình

thường kiêu ngạo hống hách, nhân duyên không tốt.

Với tính cách âm độc của Bán Tiệt Lý, ông ghét nhất là loại người như Long Sáo Tứ gia.

Hai là vì, ông vô cùng coi trọng sự nhân nghĩa và trượng nghĩa của Trần Hạo.

Khi đó tại tiệc cưới, lúc Long Sáo Tứ gia buông lời sỉ nhục Lục phu nhân Lý Thục Lan, vốn dĩ phải là Hắc Bối Lục gia ra mặt lấy lại thể diện.

Nhưng Trần Hạo lại đứng ra gánh vác chuyện này.

Do Bán Tiệt Lý thời trẻ bị một huynh đệ đổ đấu, vì tranh giành bảo vật trong mộ mà đánh gãy hai chân.

Hắn còn bỏ ông lại trong mộ, để chờ chết.

Nếu không phải ý chí kiên định, chỉ dựa vào nước trong quan tài, ông đã gắng gượng sống sót trong mộ một tuần.

Cuối cùng mới thoát ra khỏi cổ mộ, lần đó chắc chắn ông đã chết trong mộ rồi.

Vì vậy, điều đó cũng đã tạo nên tính cách âm độc tàn nhẫn sau này của Bán Tiệt Lý.

Nhưng không ai biết, thực tế ông lại vô cùng coi trọng những người trượng nghĩa và có khí phách như Trần Hạo.

Vì vậy, Bán Tiệt Lý mới ủng hộ Trần Hạo đến thế.

Tiếp đó, Hắc Bối Lục gia, Cẩu Ngũ gia, Tề Thiết Chủy cũng lần lượt hàn huyên vài câu với Bán Tiệt Lý, Hoắc Tam Nương, Giải Cửu gia.

Đúng lúc này, cửa lớn nhà Long Sáo Tứ gia đột nhiên mở ra.

Từ bên trong bước ra bốn đại hán mặc đồ đen ngắn, hét về phía Trần Hạo: “Trần Hạo, Tứ gia đang đợi ngươi trong phủ!

Đi theo ta!” Nhưng không đợi Trần Hạo lên tiếng, Hắc Bối Lục gia đã nổi giận.

“Trần Hạo cũng là loại tạp nham như ngươi có thể gọi sao?

Xem ra gia giáo của lão Tứ cũng không nghiêm cho lắm!” “Nếu lão Tứ không có thời gian quản giáo thuộc hạ, Hắc Bối Lão Lục ta không ngại giúp hắn quản giáo!” Nói xong, ông trừng mắt, tay đặt lên chuôi đao hợp kim siêu cấp, định xông lên giết bốn tên thuộc hạ kia!

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai cũng tức giận nói: “Trần Hạo là huynh đệ của ta, tên của huynh ấy cũng là các ngươi tùy tiện gọi sao?” Trần Hạo lại ung dung kéo Lục gia và những người khác lại.

“Đại ca, Ngọc Lâu huynh, Lão La, hà tất phải chấp nhặt với mấy tên thuộc hạ này?” “Bây giờ chúng gọi ta là gì cũng không sao, đợi lát nữa ta dẹp yên cả Tứ Môn, tự nhiên chúng sẽ gọi ta là gia!” Nói xong, hắn lại chắp tay với Hoắc Tam Nương, Bán Tiệt Lý và Giải Cửu gia, rồi dẫn ba cô gái đi vào dinh thự của Tứ gia.

Hắc Bối Lục gia hừ lạnh một tiếng, rồi kéo Lý Thục Lan và Cẩu Ngũ gia, Tề Thiết Chủy, cùng Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai và những người khác, dẫn theo thuộc hạ đi vào dinh thự.

Thấy vẻ mặt trầm ổn bá khí của Trần Hạo, ba người Bán Tiệt Lý cũng theo sát đi vào nhà Long Sáo Tứ gia.

Để chuẩn bị cho cuộc ước chiến hôm nay, Long Sáo Tứ gia có thể nói là đã dụng tâm khổ tứ, mưu tính sâu xa.

Không chỉ cho phép các gia chủ Cửu Môn vào quan chiến, mà còn cho phép người dân thành Trường Sa vào xem.

Vì vậy, người dân cũng được thuộc hạ của Tứ gia sắp xếp, vào

trong tiền viện, đứng từ xa nhìn vào võ đài mà Long Sáo Tứ gia đã chuẩn bị sẵn.

Khi Trần Hạo và mọi người vào trong dinh thự, thấy Long Sáo Tứ gia đang ngồi chễm chệ trên ghế thái sư trong sân, ung dung uống trà.

Hắn liền mỉa mai: "Tứ gia thật có phong thái đại tướng a!" "Đã đến lúc này rồi, còn có tâm trạng uống trà sao?" Long Sáo Tứ gia khinh thường liếc Trần Hạo một cái, đặt chén trà xuống nói: "Ngươi cũng không tệ, thật dám thách đấu ta!" "Nhưng lát nữa có phải nhận kết cục chiến bại thân vong, thì vạn lần đừng trách Tứ gia ta không chừa cho ngươi con đường sống!" Nói xong, hắn đắc ý nhìn gần trăm đại hán áo đen đứng sau lưng.

Trần Hạo khinh thường liếc nhìn đám đại hán áo đen đó.

"Ngươi nghĩ rằng trăm tên phế vật này có thể giúp ngươi đối phó được ta sao?

Chương 220

Thật ngây thơ!" Nghe những lời này, Long Sáo Tứ gia lập tức nổi giận quát: "Được hay không chỉ có đánh mới biết!" "Không nói nhảm nữa, ra tay đi!" Nói xong, Long Sáo Tứ gia xách một thanh đao sáng loáng, đứng dậy từ ghế thái sư.

Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai, Hắc Bối Lão Lục, Cẩu Ngũ gia, Tề Thiết Chủy, Bán Tiệt Lý, Hoắc Tam Nương và Giải Cửu gia.

Tất cả đều ngồi xuống những chiếc ghế thái sư mà Long Sáo Tứ gia đã chuẩn bị sẵn, chuẩn bị quan chiến.

Đúng lúc này, một tiếng hét lớn đột nhiên từ ngoài dinh thự vọng vào.

"Hạo gia, chúng tôi đến rồi!" Tiếng nói vừa dứt, một đám đại hán mặc giáp mềm bằng da màu đen toàn thân, ào ào xông vào.

Thuộc hạ canh gác ở cổng dinh thự của Long Sáo Tứ gia, căn bản không thể ngăn cản đám người hung hãn này.

Trần Hạo và mọi người ngạc nhiên nhìn theo hướng tiếng nói, kết quả thấy Hoa Mã Quải dẫn theo năm mươi môn nhân của Liệt Hải, trong nháy mắt đã xông đến trước mặt Trần Hạo.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của các gia chủ và đông đảo người dân Trường Sa, Hoa Mã Quải cùng năm mươi môn nhân Liệt Hải đầy sát khí, đồng loạt chắp tay hành lễ: "Liệt Hải môn nhân, bái kiến Thiên Sư lão đại!" Tuy chỉ có năm mươi mốt người, nhưng khí thế lại mạnh hơn gấp bội so với trăm đại hán áo đen sau lưng Long Sáo Tứ gia.

Các gia chủ Cửu Môn, tự nhiên không biết lai lịch của Hoa Mã

Quải và những người khác.

Nhưng sau khi được Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai giải thích, họ mới hiểu ra, hóa ra đều là thuộc hạ của Trần Hạo.

Chỉ thấy Hoa Mã Quải mặc giáp mềm toàn thân bằng da mãng xà khổng lồ màu đen, lưng đeo đao Đường hợp kim siêu cấp, sau eo cài ngang một thanh đoản kiếm hợp kim siêu cấp.

Hai khẩu súng lục đều được đeo trong bao súng hai bên đùi, đồng thời lưng đeo một chiếc ba lô da cùng kiểu với bốn người Trần Hạo.

Đừng nói là các gia chủ Cửu Môn, ngay cả Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai quen thuộc, cũng phải nhìn Hoa Mã Quải hiện tại bằng con mắt khác.

Còn về năm mươi binh sĩ từ quân đội của La Lão Oai chuyển sang phái Liệt Hải của Trần Hạo.

Tuy không có giáp mềm mãng xà khổng lồ như Hoa Mã Quải, nhưng tất cả đều mặc giáp mềm màu đen cùng kiểu được làm từ da bò.

Trước ngực và sau lưng của giáp mềm đều được khảm những tấm hộ tâm kính hình bát quái làm từ mai của Lục Sí Phi Thiên Ngô Công.

Ngay cả trang bị trên người cũng giống hệt Hoa Mã Quải.

Lưng đeo đao Đường bằng thép tinh luyện, sau eo cài ngang quân đao, hai bên đùi cũng có một khẩu súng lục cắm trong bao súng.

Thậm chí ba lô cũng được làm từ da bò cùng kiểu với Hoa Mã Quải.

Nhưng Trần Hạo biết, dù là đao Đường sau lưng, quân đao sau eo, hay giáp mềm trên người, tất cả đều không thể so sánh với của Hoa

Mã Quải.

Nhưng trang bị như vậy, cũng không phải là thứ mà thuộc hạ của các gia chủ Cửu Môn có thể bì được.

Điều quan trọng nhất là, đám người này đều là những kẻ tàn nhẫn đã từng giết người, thấy máu trên chiến trường.

Lại được Trần Hạo và Hoa Mã Quải huấn luyện, bây giờ mỗi người đều không phải dạng vừa đâu!

Trần Hạo ngạc nhiên hỏi: "Quải Tử, cậu dẫn theo anh em đến đây à?" Hoa Mã Quải vội thi lễ với A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô rồi mới áy náy đáp lời.

"Thưa Hạo gia, theo lệnh của ngài, sau khi tôi dẫn một trăm anh em đến Bắc Bình, tôi đã nhanh chóng dùng số ngân nguyên trong tay để đứng vững gót chân ở đó." "Sau đó, tôi đã cho anh em mỗi người một bộ trang bị phỏng theo bộ trên người tôi." "Tuy chất lượng không bằng của tôi, nhưng tuyệt đối đáng đồng tiền bát gạo." "Hạo gia, ngài sẽ không trách tôi tiêu tiền lung tung chứ?" Trần Hạo bật cười vỗ vai hắn: "Nói vớ vẩn gì thế?" "Mấy thứ này đều không tệ, có thể nâng cao không ít sức chiến đấu và khả năng sinh tồn cho anh em." "Chút tiền lẻ này, không cần phải tính toán.

Cậu làm tốt lắm, sao ta phải trách chứ!" "Mà này nhóc, sao cậu lại đến đây, không phải nên ở lại đó sao?" Hoa Mã Quải cười hề hề đáp: "Tổng bả đầu và La soái đã cho người gửi thư đến Bắc Bình." "Tôi vừa mới trang bị xong cho anh em, liền dẫn một nửa nhân lực ngồi xe lửa đến đây để trợ uy cho ngài, Hạo gia." Trần Hạo nghe xong trong lòng vô cùng cảm động.

Tuy rằng chẳng cần động thủ, chỉ cần A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô ra tay là có thể diệt sạch toàn bộ người của Tứ Môn, nhưng hành động của Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai, Hoa Mã Quải cùng các môn

nhân Liệt Hải Phái vẫn khiến lòng hắn ấm áp vô cùng.

Thế là hắn cười nói: "Được rồi, tôi dẫn cậu đi gặp các vị gia chủ Cửu Môn, có cả Ngọc Lâu huynh và Lão La nữa." "Còn đám người Tứ Môn thì không cần bận tâm." Hoa Mã Quải lập tức không vui: "Vậy sao được, Hạo gia." "Ngài là Khôi thủ Thiên sư của Liệt Hải Phái chúng ta, nếu đối phó với một đám tép riu mà cũng cần ngài phải tự mình ra tay, thì tôi còn mặt mũi nào tự xưng là môn nhân Liệt Hải Phái nữa?" Đứng bên cạnh, Hồng Cô cười nói: "Chẳng phải còn có ba vị hộ pháp sứ giả chúng tôi sao, đám tép riu chắc chắn sẽ không để Trần Hạo phải động thủ đâu." Hoa Mã Quải lại cười hề hề: "Thế cũng không được, các vị đều là Thiên sư phu nhân, anh em chúng tôi không thể để các vị dễ dàng ra tay được!" Nghe vậy, cả ba cô gái đều hờn dỗi lườm hắn một cái, nhưng ý cười trên mặt lại không thể giấu đi được.

Sau đó, Trần Hạo dẫn Hoa Mã Quải đi gặp Trần Ngọc Lâu, La Lão Oai, Hắc Bối Lão Lục và các gia chủ Cửu Môn khác.

Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai thì không cần phải nói, đều là người quen.

Họ chỉ vui vẻ vỗ vai Hoa Mã Quải, rồi dùng ánh mắt hài lòng quét qua một lượt các môn nhân Liệt Hải Phái.

Hắc Bối Lục gia, Tề Thiết Chủy và sáu vị gia chủ còn lại thì chỉ khách sáo gật đầu.

Dù sao họ cũng là người có thân phận, không thể quá nhiệt tình với môn nhân của Liệt Hải Phái, như vậy sẽ làm mất giá.

Sau một hồi hàn huyên, ngay khi Trần Hạo chuẩn bị động thủ, một giọng nam sang sảng đột nhiên vang lên.

"Tứ gia vội vàng thật đấy!

Tôi và Nhị gia còn chưa đến mà!" Mọi người nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy Trương San và Nhị Nguyệt Hồng, dẫn theo Trương phó quan và Trần Bì, từ cổng lớn bước vào.

Hắc Bối Lão Lục và sáu vị gia chủ Cửu Môn khác vội vàng ôm quyền chào hỏi Trương San và Nhị Nguyệt Hồng.

Trần Hạo cũng cười nói: "Lúc trước không thấy Phật gia và Nhị gia, tôi còn tưởng hai vị không đến!" Trương San cười lớn: "Hôm nay là ngày Trần huynh đệ và Tứ gia quyết chiến, sao tôi và Nhị gia lại không đến quan chiến được chứ?" "Chỉ là lúc trước có chút việc làm lỡ, mong Trần huynh đệ và Tứ gia lượng thứ." Nói xong, Trương San và Nhị Nguyệt Hồng chắp tay với Trần Hạo và Long Sáo Tứ gia, sau đó lần lượt ngồi xuống ghế thái sư bên cạnh.

Lúc này, Trần Hạo nói với vẻ giễu cợt: "Nếu các gia chủ Cửu Môn đều đã đông đủ, còn gọi nhiều bá tánh Trường Sa đến xem như vậy, thì đừng lãng phí thời gian của mọi người nữa, bắt đầu đi!" Nói xong, Trần Hạo sải bước đi đến giữa sân.

Long Sáo Tứ gia cầm một thanh mã tấu sáng loáng, chỉ vào Trần Hạo quát lớn.

"Thằng nhãi không biết trên dưới lớn nhỏ, không coi ai ra gì, hôm đó ta chỉ là sau khi uống rượu lỡ lời, ngươi lại dám thách đấu với ta!" "Nếu ngươi đã thích lo chuyện bao đồng như vậy, hôm nay Tứ gia ta sẽ dạy dỗ ngươi một bài học!" Lời vừa dứt, Long Sáo Tứ gia đột ngột tung người nhảy lên, chém một nhát đao thật mạnh xuống phía Trần Hạo.

Trần Hạo khinh thường bĩu môi, nhẹ nhàng né qua một đao.

Hắn chắp hai tay sau lưng, cười khẩy nói: "Tứ gia chưa ăn cơm à?

Tốc độ sao chậm thế?

Ra đao cũng chẳng có chút lực nào!" Long Sáo Tứ gia tưởng rằng một đao không chém trúng Trần Hạo, ít nhất cũng có thể ép hắn lùi lại.

Nào ngờ, Trần Hạo không chỉ dễ dàng né được, mà còn chắp tay sau lưng trào phúng!

Long Sáo Tứ gia gầm lên giận dữ: "Đừng có kiêu ngạo, xem đao!" Nói rồi, hắn siết chặt chuôi đao bằng cả hai tay, 'vụt, vụt, vụt', liên tiếp chém ra hơn chục nhát đao, từng luồng đao quang lao về phía Trần Hạo.

Trần Hạo vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, mỉm cười, thân hình liên tục khẽ lách qua, dễ như trở bàn tay né tránh hết đao ảnh của Long Sáo Tứ gia!

Đồng thời, hắn còn chế nhạo: "Quá chậm!

Quá chậm!" "Lão già chưa ăn no à?

Sao tốc độ càng lúc càng chậm vậy?" "Nếu chưa ăn no, tôi cho ông thời gian về nhà ăn cơm.

Chương 221

Nếu đã già rồi thì tôi khuyên ông mau chóng tự động nhận thua đi!" Thấy Trần Hạo trêu đùa Long Sáo Tứ gia như vậy, Hắc Bối Lục gia, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai ngồi bên cạnh đều vui sướng ra mặt.

A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô cùng Hoa Mã Quải và những người khác thì lại có vẻ mặt như thể mọi chuyện vốn phải như thế.

Trương San và Nhị Nguyệt Hồng cũng không ngừng gật đầu.

Phó quan Trương Nhật Sơn và Trần Bì thì càng nhìn đến hai mắt sáng rực, dán chặt vào thân ảnh thoắt ẩn thoắt hiện như quỷ mị của Trần Hạo.

Ngay cả Tề Thiết Chủy, Cẩu Ngũ gia, Bán Tiệt Lý, Hoắc Tam Nương và Giải Cửu gia cũng không khỏi lắc đầu cảm thán: "Xem ra Tứ gia hôm nay nguy rồi!" Long Sáo Tứ gia bị Trần Hạo trào phúng đến mức sắp tức điên.

Hắn đỏ ngầu hai mắt, vừa múa mã tấu vừa gầm lên giận dữ: "Thằng nhãi thối, đừng có chỉ giỏi mồm mép!" "Có giỏi thì đấu tay đôi thật sự với ta một trận, cứ né né tránh tránh thế kia thì còn ra thể thống gì!" Trần Hạo đột ngột dừng lại, chế nhạo: "Vốn định từ từ chơi với ông." "Nếu ông đã chủ động yêu cầu ta ra tay, vậy thì tiểu gia ta sẽ chiều theo ý ông!" Nói xong, thân hình Trần Hạo liền hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng về phía Long Sáo Tứ gia.

Kết quả, Long Sáo Tứ gia còn chưa kịp phản ứng, đã bị Trần Hạo một cước đá bay ra ngoài!

Long Sáo Tứ gia loạng choạng đứng dậy, cảm thấy nhục nhã muốn chết!

Là Tứ gia của Cửu Môn, hắn đã bao giờ chịu sự sỉ nhục như thế này!

Huống chi còn là trước mặt các gia chủ Cửu Môn khác và đông đảo bá tánh Trường Sa, thật mất mặt quá rồi!

Thế là, Long Sáo Tứ gia thẹn quá hóa giận hét lớn một tiếng, rồi điên cuồng lao về phía Trần Hạo, mã tấu trong tay chém ra càng nhanh hơn ba phần!

Nhưng cho dù tốc độ đao của hắn có nhanh đến đâu, Trần Hạo vẫn luôn có thể dễ dàng né tránh, sau đó lại tát một cái vào mặt hắn.

"Chát!" "Cái này đánh thay cho đại tẩu bị ngươi buông lời sỉ nhục!" "Chát!" "Cái này đánh thay cho đại ca ta trút giận!" "Chát!" "Cái này là hình phạt vì dám ra vẻ với tiểu gia ta!" "Chát!" "Vì ngươi quá kiêu ngạo, đáng bị đánh!" "Chát!" "Vì tiểu gia ta phải dạy dỗ ngươi, đây là hình phạt vì làm ta mỏi tay!" "Chát!" "Vì ngươi... chọc tiểu gia ta không vui!" "Chát!

Chát!

Chát!" Trần Hạo cứ nói một câu lại tát Long Sáo Tứ gia một cái.

Mặc dù Long Sáo Tứ gia liều mạng múa đao, nhưng vẫn luôn bị Trần Hạo dễ dàng né được.

Ngay sau đó, bạt tai của Trần Hạo lại một lần nữa giáng xuống mặt hắn!

Chứng kiến cảnh tượng kinh người này, không chỉ các gia chủ Cửu Môn kinh ngạc không thôi, mà ngay cả dân chúng bình thường của thành Trường Sa cũng chấn động.

Hắc Bối Lục gia cười ha hả: "Hay!

Cứ làm như vậy!" "Đánh chết cái tên không biết xấu hổ này đi,

xem sau này hắn còn dám ăn nói lung tung nữa không!" Lúc này, Long Sáo Tứ gia sắp phát điên rồi!

Khi bị Trần Hạo tát bay thêm một lần nữa, hắn liền hét lớn với hơn trăm thủ hạ của mình: "Tất cả đều là người chết à?

Còn không mau lên giúp!!!" Thấy Long Sáo Tứ gia gọi thủ hạ, Hắc Bối Lão Lục tức giận mắng: "Lão Tứ cái đồ khốn nạn, thua rồi không mau nhận thua!

Còn gọi thủ hạ lên giúp, có bản lĩnh không hả!?" "Chẳng lẽ chỉ có ngươi có thủ hạ, lão tử đây không có sao?!" Lục phu nhân Lý Thục Lan lo lắng kéo tay Lục gia: "Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?" "Nhiều người như vậy cùng lên, Trần huynh đệ nhất định đánh không lại!" Trần Ngọc Lâu gầm lên: "Tứ gia nếu dám phá vỡ quy củ giang hồ, mấy vạn đệ huynh Tá Lĩnh chúng ta tuyệt không để yên!" La Lão Oai còn trực tiếp hơn, đứng dậy hét lớn: "Cái đồ không biết xấu hổ!" "Phó quan, cho lão tử điều động Cảnh vệ doanh đến đây, hôm nay lão tử diệt cả nhà thằng cháu này!" Còn về Bán Tiệt Lý, Cẩu Ngũ gia, Hoắc Tam Nương, Tề Thiết Chủy và Giải Cửu gia, tuy không lên tiếng, nhưng từ ánh mắt khinh thường của họ, không khó để nhận ra sự coi thường đối với Long Sáo Tứ gia.

Trương San và Nhị Nguyệt Hồng cũng vội vàng hô: "Tứ gia, dừng tay!" "Tuy thuộc hạ của ngài cũng là thực lực của Tứ Môn, nhưng đây là trận quyết đấu giữa hai người mà!" Khuôn mặt bị tát sưng như cái đầu heo, Long Sáo Tứ gia điên cuồng gào thét: "Ta dừng lại!?

Ta có thể dừng lại sao?" "Bây giờ mặt mũi ta bị tát sưng vù, ta còn có thể dừng lại được sao!?" "Ta chỉ vì lỡ lời trong tiệc cưới của Hắc Bối Lão Lục, mà cái tên khốn Trần Hạo này lại chỉ thẳng vào mũi ta thách đấu." "Còn các ngươi thì sao?

Cùng là gia chủ Cửu Môn, có ai đứng ra nói giúp ta một lời

không?!" "Không có!

Một người cũng không có!" "Bây giờ ta muốn dùng thế lực dưới trướng để đối phó với Trần Hạo, thì từng người các người lại nhảy ra!" "Hóa ra các vị gia chủ đây đều mong ta bị giết chết phải không?!" "Được!" "Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta lấy đông hiếp yếu!" "Ha ha!

Cứ chờ nhặt xác cho Trần Hạo đi!" Long Sáo Tứ gia đã rơi vào trạng thái điên cuồng, hoàn toàn không để ý đến ý kiến của các gia chủ khác.

Hắn chỉ vào Trần Hạo, rồi gầm lên giận dữ với hơn một trăm đại hán áo đen dưới trướng: "Lên!

Giết nó cho lão tử!" "Vâng!" Tiếng của Long Sáo Tứ gia vừa dứt, đám đại hán áo đen ào ào xông lên, lao thẳng về phía Trần Hạo.

Thấy Long Sáo Tứ gia không những không nghe lời khuyên can, mà còn dùng lý lẽ cùn để chửi bới các gia chủ, sắc mặt của Bán Tiệt Lý, Cẩu Ngũ gia, Hoắc Tam Nương, Tề Thiết Chủy và Giải Cửu gia lập tức trầm xuống.

Hắc Bối Lục gia càng tức đến giậm chân, Lục phu nhân Lý Thục Lan lo lắng đến phát khóc.

Nhị gia mặt mày âm trầm nói: "Tứ gia này thật không ra thể thống gì." "Nếu cứ để hắn làm loạn như vậy, không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa!" Trương San mặt lạnh như sắt, trầm giọng nói: "Nếu hôm nay Trần huynh đệ không thể xử lý được lão Tứ, thì hắn cũng không cần thiết phải tồn tại nữa!" Nếu Trần Hạo nghe được lời của Trương San, nhất định sẽ phải tán thưởng không hổ là thủ lĩnh Cửu Môn, Bố phòng quan của Trường Sa.

Tính cách sát phạt quyết đoán này, tuyệt đối không phải người

thường có thể sánh bằng!

Không còn cách nào khác, dù sao với thân phận và địa vị của Trương San, vừa rồi lên tiếng ngăn cản Long Sáo Tứ gia không những không có hiệu quả, ngược lại còn bị Long Sáo Tứ gia dùng một mớ lý lẽ cùn vô liêm sỉ đáp trả lại.

Điều này cũng khiến trong lòng Trương San dấy lên sát ý!

Thấy mọi người lo lắng, chưa đợi Trần Hạo lên tiếng, Hoa Mã Quải đã cười lớn: "Tổng bả đầu, La soái, Trương Đại Phật gia, các vị gia chủ Cửu Môn, đa tạ đã quan tâm đến Thiên sư lão đại của tôi." "Nhưng Tứ Môn có thủ hạ, chẳng lẽ môn nhân Liệt Hải Phái chúng tôi chỉ biết ăn không ngồi rồi sao?" Nói xong, Hoa Mã Quải dẫn theo năm mươi môn nhân Liệt Hải Phái, rút ra Đường đao sau lưng, trong nháy mắt đã chắn trước mặt Trần Hạo.

Ngay sau đó, Hoa Mã Quải quay đầu lại nói: "Hạo gia, đám tép riu này giao cho tôi, ngài cứ nghỉ ngơi uống trà trước đi!" Lời vừa dứt, hắn vung tay, dẫn theo các môn nhân Liệt Hải Phái xông lên!

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô vốn đã định ra tay, lập tức bật cười thành tiếng.

Trần Hạo lại đứng yên không nhúc nhích, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Hắn sở dĩ nãy giờ không lên tiếng là để xem thử lứa môn nhân Liệt Hải Phái mới được huấn luyện này có đủ sức chiến đấu hay không.

Chỉ thấy Hoa Mã Quải dẫn đầu năm mươi môn nhân Liệt Hải Phái, vung vẩy Đường đao sáng loáng lao về phía đám thủ hạ của Tứ Môn.

Bởi vì họ biết, tuy hôm nay Long Sáo Tứ gia đã phá vỡ quy củ

giang hồ, nhưng không thể dùng súng, nên tất cả đều dùng vũ khí lạnh.

Hai bên vừa mới giao chiến, năm mươi mốt người của Hoa Mã Quải đã thi triển Liên hoàn đao pháp.

Bọn họ vốn là những kẻ hung hãn trên chiến trường, nay thực lực lại được nâng cao, vừa giao thủ đã đánh cho đám thủ hạ của Long Sáo Tứ gia phải vất vả chống đỡ.

Chỉ thấy thanh Đường đao hợp kim siêu cấp sáng loáng của Hoa Mã Quải, mỗi lần chém xuống đều văng ra một chuỗi huyết châu, đồng thời xen lẫn tiếng kêu la thảm thiết của những đại hán áo đen trúng đao ngã xuống đất.

Năm mươi môn nhân Liệt Hải Phái, một tay cầm Đường đao, một tay cầm quân đâm, đánh cho thủ hạ của Long Sáo Tứ gia tả tơi thảm hại.

Trong chốc lát, cả đại viện như biến thành luyện ngục trần gian.

Nếu không phải trước đó Trần Hạo đã nhắc nhở, bảo Hoa Mã Quải và mọi người đừng hạ sát thủ, thì có lẽ lúc này đã có mấy chục người bị chém chết rồi!

Chương 222

Dù vậy, chỉ trong khoảnh khắc, đã có ba bốn mươi đại hán áo đen bị Hoa Mã Quải đánh gục!

Do trang bị của đám người Hoa Mã Quải quá tốt, sức phòng ngự của áo giáp mềm cũng rất cao, nên các môn nhân Liệt Hải Phái nhiều nhất cũng chỉ bị thương nhẹ mà thôi.

Thấy thủ hạ của mình bị môn nhân Liệt Hải Phái đánh cho tan tác, Long Sáo Tứ gia hai mắt đỏ ngầu, điên cuồng hét lớn: "Kẻ nào giết được Trần Hạo, thưởng một vạn đại dương!

Giết được một môn nhân Liệt Hải Phái, thưởng một trăm đại dương!" "Giết cho lão tử!" Lời vừa dứt, Long Sáo Tứ gia lại lần nữa vung đao xông lên.

Nghe Long Sáo Tứ gia treo thưởng lớn, đám đại hán áo đen vốn đã bị môn nhân Liệt Hải Phái giết cho mất hết can đảm, lập tức lại có dũng khí.

Dù sao ở thời đại này, một vạn đại dương là một khoản tiền khổng lồ mà một người bình thường cả đời cũng khó kiếm được!

Thế là, đám môn nhân Tứ Môn, dưới sự dẫn dắt của Long Sáo Tứ gia, điên cuồng lao về phía Trần Hạo!

Trần Hạo khinh thường nói: "Nhân vi tài tử, điểu vi thực vong (Người vì tiền mà chết, chim vì ăn mà vong)." "Nếu các ngươi đã tìm đến cái chết, vậy đừng trách Trần Hạo ta lòng dạ độc ác!" Nhưng chưa kịp để Trần Hạo ra tay lần nữa, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, những người cũng bị lời nói của Long Sáo Tứ gia chọc giận, đã rút thần binh gia nhập vòng chiến, còn ra lệnh cho Hoa Mã Quải và những người khác hạ sát thủ.

Trong phút chốc, một trận gió tanh mưa máu được mở ra.

Một phút sau, ngoại trừ Long Sáo Tứ gia, hơn một trăm đại hán áo đen kia đều đã chết dưới đao của ba người A Ninh và đám người Hoa Mã Quải!

Lúc này, Long Sáo Tứ gia sợ đến run lẩy bẩy, vừa mở miệng cầu xin tha mạng, đã bị A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, mỗi người một đao trực tiếp xử lý!

Trong số những người có mặt, ngoài Trương San, La Lão Oai những người đã trải qua chiến trường gột rửa, và Trần Ngọc Lâu đã quen với những cảnh tượng lớn, vẫn còn giữ được bình tĩnh.

Còn lại tám gia chủ khác, cùng với thủ hạ và đông đảo bá tánh Trường Sa, tất cả đều bị thủ đoạn tàn nhẫn của Liệt Hải Phái làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Trận chiến giữa Trần Hạo và Long Sáo Tứ gia đã khiến danh tiếng của hắn vang dội khắp thành Trường Sa.

Đồng thời, Liệt Hải Phái, một phân chi của Bàn Sơn Đạo Nhân, cũng được giới đạo mộ biết đến rộng rãi.

Mặc dù Trần Hạo đã giết Long Sáo Trần Tứ gia, thậm chí hơn một trăm thủ hạ của hắn cũng chết trong tay môn nhân Liệt Hải Phái.

Nhưng không ai có lý do gì để trách tội Trần Hạo, dù sao đây là một trận quyết đấu, sinh tử vốn do trời định, không có gì phải bàn cãi!

Hơn nữa, Long Sáo Tứ gia đã phá vỡ quy củ giang hồ, cho thủ hạ vây công Trần Hạo.

Vì vậy, cho dù tất cả đều bị môn nhân Liệt Hải Phái tiêu diệt, các gia chủ khác cũng không có gì để nói.

Huống chi mối quan hệ của Long Sáo Tứ gia cực kỳ tệ, chẳng có

gia chủ nào muốn nói đỡ cho hắn.

Thậm chí Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và các gia chủ Cửu Môn còn muốn Trần Hạo theo quy củ của Cửu Môn, kế nhiệm vị trí gia chủ Tứ Môn của Bình Tam Môn.

Nhưng lại bị Trần Hạo từ chối, dù sao sau khi Trần Hạo hoàn thành cốt truyện Lão Cửu Môn, hắn sẽ dẫn ba cô gái xuyên không đến thế giới khác.

Ngay cả Liệt Hải Phái do một tay hắn sáng lập cũng sẽ giao cho Hoa Mã Quải quản lý, làm sao có thời gian rảnh rỗi để làm gia chủ Tứ Môn của Cửu Môn chứ?

Cùng lúc đó, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai sau khi hoàn thành giao dịch với Cửu Môn, đã cáo từ rời đi sau trận quyết chiến của Trần Hạo.

Về phía La Lão Oai, Trần Hạo không có gì phải dặn dò, dù sao hiện tại hắn cũng chưa rời khỏi thế giới này.

Ngược lại, trước khi Trần Ngọc Lâu rời đi, Trần Hạo đã đặc biệt nhắc nhở, một hai tháng tới đừng đi xuống đại mộ.

Đợi chuyện bên này giải quyết xong, lúc đó sẽ bàn bạc sau.

Thực ra Trần Hạo sợ Trần Ngọc Lâu đi đến Hiến Vương Mộ, Trần Hạo không muốn hắn trở thành Trần Hạt Tử trong nguyên tác, người vì đến Hiến Vương Mộ mà hỏng mất một đôi mắt, rồi phải rời xa quê hương, lưu lạc khắp nơi!

Sau đó, Trần Hạo lại cho Hoa Mã Quải và những người khác trở về Bắc Bình.

Dù sao trong cốt truyện sau này, cơ bản cũng không cần dùng đến quá nhiều nhân lực.

Mọi việc đã xong, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo nhận lời mời đến phủ của Trương San.

Sau khi gặp mặt, Trương San chỉ đơn giản hàn huyên vài câu, rồi nói ra sự thật cho Trần Hạo và Tề Thiết Chủy.

Giống hệt như trong cốt truyện gốc, Trương San đã kể cho hai người nghe về những phát hiện trên tấm bản đồ đường sắt mà hắn lấy được từ đoàn tàu quân sự bí ẩn.

Tề Thiết Chủy sau khi biết được trên tấm bản đồ đường sắt đã phát hiện ra vị trí đoàn tàu quân sự Nhật Bản, đã âm thầm thán phục sự thông minh của Trương San.

Trương San khẳng định với Trần Hạo và Tề Thiết Chủy rằng đoàn tàu quân sự Nhật Bản xuất phát từ một khu mỏ, và nghi ngờ người Nhật đang tiến hành một số thí nghiệm bí mật.

Để phá tan âm mưu của người Nhật, Trương San quyết định ngày mai sẽ cải trang đến khu mỏ để điều tra.

Nhưng Tề Thiết Chủy vốn nhát gan, ban đầu còn lớn tiếng hưởng ứng, nhưng sau đó lại chuẩn bị bỏ trốn, để tránh bị Trương San bắt đi làm việc.

Trần Hạo biết rõ tính cách và cốt truyện của Tề Thiết Chủy, liền vội vàng dùng phép khích tướng: "Bát gia, tôi biết ngài vốn nhát gan, chuyến đi điều tra khu mỏ lần này không phải chuyện nhỏ, nguy hiểm vô cùng." "Nếu ngài sợ, vậy tôi sẽ đi cùng Phật gia một chuyến, ngài cứ ở nhà chờ tin tức của chúng tôi nhé." Trương San vốn định ép Tề Thiết Chủy cùng đi đến khu mỏ, bởi vì hắn cũng rất hiểu tính cách nhát gan của Tề Thiết Chủy.

Nhưng sau khi nghe lời Trần Hạo, hắn liền im lặng nhìn Tề Thiết Chủy, muốn xem thử vài câu nói của Trần Hạo có hiệu quả không.

Quả nhiên như Trần Hạo dự đoán, Tề Thiết Chủy nghe xong, lập tức dẹp bỏ ý định rút lui.

Hắn dứt khoát hét lên: "Trần huynh đệ!

Lời này của cậu là có ý gì!" "Mạng của tôi là do Phật gia cứu, nếu không có Phật gia, Tề Thiết Chủy tôi đã chết từ lâu rồi!" "Hôm nay Phật gia vì đại nghĩa dân tộc, cần Tề Thiết Chủy tôi cùng đi mạo hiểm." "Tề Thiết Chủy tôi tự nhiên không thể chối từ, sẽ không làm rùa rụt cổ!" Thấy Tề Thiết Chủy quả nhiên đã trúng kế khích tướng của mình, Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Được rồi Phật gia, nếu Bát gia đã đồng ý, vậy chúng ta hôm nay chuẩn bị, ngày mai khởi hành được không?" Trương San thấy mình không cần phải lên tiếng, Trần Hạo đã thuyết phục được Tề Thiết Chủy cùng đi điều tra khu mỏ, liền vui vẻ nói: "Được!

Nếu Trần huynh đệ và lão Bát đã nói vậy, vậy chúng ta ngày mai xuất phát!" Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo thu dọn xong xuôi, cưỡi một con tuấn mã do Lục gia chuẩn bị, đi hội hợp với Trương San.

Còn A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô thì được giữ lại ở nhà.

Dù sao chuyến đi này cũng sẽ không có thu hoạch gì lớn, nên Trần Hạo không dẫn ba cô gái đi theo.

Trương San thì dẫn theo Trương phó quan cải trang cưỡi ngựa, Tề Thiết Chủy vẫn giống như trong cốt truyện gốc, đóng giả một thầy tướng số cưỡi một con lừa nhỏ.

Trương San đối với vẻ ngoài bất cần đời của Tề Thiết Chủy cũng đành chịu, trong lòng vừa buồn cười, vừa ngầm chấp nhận kiểu cải trang này của Tề Thiết Chủy.

Trần Hạo trêu chọc Tề Thiết Chủy, nói rằng bản lĩnh cải trang của

hắn tuyệt đối là ‘hiếm có trên đời’, với bộ dạng này, muốn người khác không chú ý cũng khó!

Trương San và Trương phó quan nghe xong đều cười lớn, còn Tề Thiết Chủy thì chỉ bực bội cãi lại vài câu, sau đó không thèm để ý đến lời trêu chọc thiện ý nữa.

Thế là, Trần Hạo, Trương San, Tề Thiết Chủy và Trương phó quan bốn người.

Họ men theo đường ray sắt do đoàn tàu quân sự bí ẩn để lại, quả nhiên phát hiện ra một trấn nhỏ hẻo lánh.

Chương 223

Mọi người tìm kiếm trong trấn nhỏ một lúc lâu, cuối cùng gặp được một phu nhân đang chuẩn bị ra ngoài chạy nạn.

Sau khi hỏi han nhiều lần, họ mới biết được vị trí của một khu mỏ gần đó.

Trương phó quan báo cáo lại tình hình mà phu nhân đã kể cho Trương San, Trần Hạo và Tề Thiết Chủy.

Khu mỏ gần đó có người Nhật lui tới, và khu mỏ không lâu trước đây đã xảy ra một vụ sập hầm.

Trương San cảm thấy có điều kỳ lạ, nhận định khu mỏ này chính là mục tiêu mà họ cần tìm.

Trần Hạo tuy biết rõ đoạn cốt truyện này, nhưng lại lười biếng không muốn chuyện gì cũng ra mặt, cứ để họ tự tìm ra manh mối.

Lúc này trời đã tối, Trương San và Trần Hạo quyết định nghỉ đêm tại trấn nhỏ này.

Tề Thiết Chủy lập tức đi tìm chỗ ở trong trấn.

Hắn vô tình phát hiện trong một quán trọ lớn có mấy người đang nấu ăn.

Tề Thiết Chủy ham ăn liền không kịp chờ đợi muốn đi vào, nhưng bị Trương San ngăn lại.

Trương San nói với Tề Thiết Chủy, trấn nhỏ này vốn đã vắng vẻ, tại sao ở đây không chỉ đông người, mà cơm cũng đã chuẩn bị xong?

Trần Hạo cũng biết, thực ra đám người này chính là những người cuối cùng thoát ra từ Vẫn Đồng khoáng khanh, bị người Nhật lừa đến

làm bia đỡ đạn.

Cùng lúc đó, Nhị Nguyệt Hồng, người đã từ chối lời mời của Trương San, cũng đang ở trong mật thất của nhà mình, cẩn thận quan sát mô hình địa hình của ngôi mộ cổ thời Nam Bắc triều mà ông cố và hai đời gia chủ Nhị Môn trước để lại.

Trở lại với bốn người Trần Hạo, Trương San, Tề Thiết Chủy và Trương phó quan.

Trong một quán trọ cũ nát tên Vĩnh An ở một thôn nhỏ trên núi, họ thấy ba người trông giống dân làng đang nấu đồ ăn.

Vừa nhìn thấy ba người này, Trần Hạo ngay lập tức nhận ra đây là ba kẻ lén lút trong cốt truyện gốc.

Sau khi phát hiện Trương San theo dõi, họ đã dẫn dụ hắn vào một khu rừng hoang đầy sương mù, định một mẻ tiêu diệt nhóm người của Trương San.

Nhưng không ngờ, lại bị một mình Trương San chế ngự.

Nhưng ba người này cũng thật sự đủ tàn nhẫn, để không bị Trương San tra hỏi ra manh mối, tất cả đều uống thuốc độc tự sát!

Khi xem đoạn cốt truyện đó, Trần Hạo đã suy nghĩ kỹ, với thủ đoạn hành sự của ba người này, chắc chắn là đặc vụ Nhật Bản do Điền Trung Lương Tử sắp xếp ở gần khu mỏ để giám sát!

Nếu không, dù có bỏ tiền thuê sát thủ, cũng tuyệt đối không có biểu hiện trung thành và quyết liệt như vậy!

Sắp xếp lại suy nghĩ, Trần Hạo liếc mắt ra hiệu cho Trương San, Tề Thiết Chủy và Trương phó quan.

Sau đó, không thèm để ý đến những người khác trong quán trọ cũ nát, hắn đi thẳng về phía ba kẻ bị nghi là đặc vụ Nhật Bản.

Tề Thiết Chủy ôm quyền nói với ba kẻ đó: “Các vị đại ca xin chào.” “Chúng tôi đi ngang qua quý địa, cũng đã đến giờ ăn cơm, không biết chúng tôi có thể cùng các vị ăn chung một bữa không?” Trần Hạo, Trương San và Trương phó quan buồn cười nhìn Tề Thiết Chủy đang diễn trò.

Ba kẻ kia cũng giống hệt như trong cốt truyện gốc, làm cao làm giá, nói một hồi vô nghĩa, nhưng không đồng ý yêu cầu của Tề Thiết Chủy.

Nói trắng ra là muốn bốn người Trần Hạo bỏ thêm tiền mới đồng ý cho ăn chung.

Biết trước điều này, Trần Hạo tự nhiên đã có chuẩn bị, sẽ không bị mấy tên rác rưởi coi là kẻ ngốc bị lừa.

Hắn chỉ cười một tiếng, rồi từ trong ba lô lấy ra gà quay, thịt bò kho và bánh bao đã chuẩn bị sẵn.

Sau đó cười nói: “Các vị không cần lo lắng, chúng tôi cũng không ăn không đồ của các vị.” “Chúng tôi đều có mang theo đồ ăn, chỉ là thấy các vị đang nấu canh, nên mới muốn ăn chung.” “Nếu các vị không chê, chỉ cần cho chúng tôi mấy bát canh, gà quay, thịt bò kho và bánh bao này của tôi, các vị cứ tự nhiên dùng.” Nhìn thấy đồ ăn Trần Hạo lấy ra, ba kẻ kia lập tức hai mắt sáng rực!

Bất kể thân phận của ba người này là gì, ít nhất có thể khẳng định nhiệm vụ của họ là ở gần đây, theo dõi mọi động tĩnh của khu mỏ.

Trong một thôn nhỏ hoang vu, căn bản không có thịt để ăn, ba kẻ này có lẽ đã rất lâu rồi không được nếm mùi thịt!

Thế là một người đàn ông cầm đầu trong ba kẻ đó không chắc chắn hỏi: “Các anh thật sự bằng lòng chia đồ ăn cho chúng tôi?

Điều kiện chỉ là uống mấy bát canh?” Trần Hạo thản nhiên đáp:

“Tuyệt đối không nói dối.” Ba người đàn ông nghe xong lập tức vui mừng ra mặt: “Nếu đã như vậy, vậy bốn vị huynh đệ mau ngồi xuống, chúng ta cùng nhau ăn cơm!” Thấy mình nói hết lời hay ý đẹp mà người ta chẳng thèm để ý, cuối cùng suýt nữa phải móc hết tiền trên người ra để đổi lấy đồ ăn, vậy mà Trần Hạo chỉ vài câu đã khiến ba kẻ kia phải răm rắp nghe theo!

Tề Thiết Chủy giơ ngón tay cái lên với Trần Hạo, khâm phục nói: “Huynh đệ, tôi phục cậu rồi!” “Không ngờ ngay cả chuyện ăn uống này, cậu cũng đã suy nghĩ chu toàn, lợi hại!” Trương San mỉm cười vỗ vai Trần Hạo, nói: “Trần huynh đệ, cậu quả thật có tài!” Trần Hạo lắc đầu, nói: “Đều là chuyện nhỏ, hai vị quá khen rồi!” Nhưng trong lòng lại nghĩ: Với sự quen thuộc của tiểu gia ta đối với cốt truyện 《Lão Cửu Môn》, nếu ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng không chuẩn bị trước, thì tốt nhất đừng có đi theo phó bản nữa.

Ba kẻ kia vẻ ngoài nhiệt tình, nhưng thực chất đã nảy sinh nghi ngờ đối với bốn người.

Sau một hồi giả dối, bốn người Trần Hạo bắt đầu ăn tối.

Trong lúc ăn cơm, Trần Hạo cố ý chia cho ba kẻ kia nhiều gà quay và thịt bò kho hơn một chút.

Khi chúng đang ăn uống vui vẻ, Trần Hạo liếc mắt ra hiệu cho Tề Thiết Chủy và Trương phó quan.

Ngay sau đó, hai người bắt đầu lân la hỏi chuyện ba kẻ kia.

Giống hệt như trong cốt truyện gốc, mặc dù ba kẻ kia ăn uống rất ngon miệng, nhưng bất kể Tề Thiết Chủy và Trương phó quan hỏi dò thế nào, chúng đều cảnh giác đối phó.

Cuối cùng, gà quay, thịt bò kho và bánh bao của Trần Hạo bị ba kẻ kia ăn hết quá nửa, Tề Thiết Chủy và Trương phó quan cũng không

hỏi ra được manh mối gì.

Đợi ba kẻ kia vào phòng ngủ, Tề Thiết Chủy mới đến gần Trương San và Trần Hạo hỏi: "Thế nào?

Có phát hiện gì không?" Khóe miệng Trương San lộ ra nụ cười giễu cợt, nói: "Người bình thường nghe chuyện đoàn tàu của tôi, chắc chắn sẽ tò mò." "Nhưng bọn họ căn bản không có phản ứng tò mò, tôi cảm thấy những người trong quán trọ này chắc chắn đều có vấn đề." Trần Hạo nói: "Phật gia nói không sai, những người này quả thực có vấn đề." "Nếu muốn biết thực sự họ là ai, chỉ cần ngày mai chúng ta theo dõi là sẽ biết." Nói xong, bốn người Trần Hạo đi vào phòng, ngồi bên chiếc bàn gỗ cũ kỹ uống nước.

Lúc này, Tề Thiết Chủy đột nhiên nảy ra một ý, hỏi: "Phật gia, Trần huynh đệ, những người này có phải là người Nhật không?" Lời vừa dứt, Trần Hạo đã bịt miệng hắn lại, rồi nói nhỏ: "Đừng nói bừa!" Trương San cũng cau mày, nhìn lướt qua những người đang ngủ trên giường lớn, không lên tiếng.

Sau đó bốn người Trần Hạo nằm xuống giường, bắt đầu ngủ.

Trần Hạo và Trương San nhìn nhau một cái, rồi bắt đầu nhắm mắt giả vờ ngủ.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, khi mặt trời vừa ló dạng.

Ba kẻ kia nhẹ nhàng xuống giường, rồi lén lút rời khỏi quán trọ cũ nát.

Lúc này, Trần Hạo và Trương San đồng thời mở mắt, sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng, rồi gọi Trương phó quan và Tề Thiết Chủy dậy.

Ngay lập tức, họ bám sát theo bước chân của ba kẻ kia, rời khỏi

quán trọ.

Sau khi Trần Hạo và Trương San theo dõi một đoạn, tiếng bước chân của Tề Thiết Chủy đã làm lộ hành tung của họ.

Chương 224

Thế là, ba kẻ kia liếc mắt ra hiệu cho nhau, rồi quay đầu dẫn bốn người Trần Hạo đi vào một khu rừng đầy sương mù.

Khi Trương San cũng phát hiện ra ba kẻ kia biết mình bị theo dõi, liền nói với Trương phó quan: "Bảo vệ tốt Bát gia!" Nói xong, hắn đi đầu tiến vào sâu trong sương mù.

Trần Hạo cũng nhanh chóng theo sau, chỉ để lại Trương phó quan đi cùng Tề Thiết Chủy, chậm rãi đi theo phía sau.

Đi chưa được bao xa, Trương San đột nhiên dừng lại.

Tề Thiết Chủy ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy Phật gia?" Trần Hạo cười xen vào: "Còn có thể sao nữa?" "Ba kẻ chúng ta đang theo dõi, chuẩn bị ra tay đối phó với chúng ta rồi!" Lời vừa dứt, xung quanh bốn người xuất hiện mấy bóng đen.

Tốc độ xuất quỷ nhập thần đó, trong mắt Trần Hạo tuy không nhanh hơn rùa bò là bao, nhưng đối với Tề Thiết Chủy mà nói, lại nhanh như tia chớp.

Lúc này, Trương phó quan căng thẳng nói: "Phật gia, tốc độ của những người này rất nhanh, không dễ đối phó đâu!" Chưa đợi Trương San trả lời, Trần Hạo phát hiện từ phía đối diện không xa bị sương mù che khuất, đột nhiên có một cây gậy ngắn bay tới, mục tiêu tự nhiên là Tề Thiết Chủy.

Trần Hạo buồn cười lắc đầu, vung tay tung ra một chưởng.

"Bành!" Một tiếng nổ vang lên, cây gậy ngắn còn cách đầu Tề Thiết Chủy nửa mét đã bị đánh tan thành từng mảnh!

Tề Thiết Chủy giật mình, vội vàng trốn sau lưng Trương San.

Vốn dĩ khi cây gậy ngắn bay tới, Trương San cũng đã phát hiện, nhưng ra tay chậm một bước.

Kết quả, Trương San và phó quan Trương Nhật Sơn vừa định ra tay, Trần Hạo đã phi thân lao ra.

Đúng lúc này, ba kẻ không biết sống chết kia cũng xông tới.

Trần Hạo không nói hai lời, phi thân nhảy lên, liên tiếp tung ra mấy cú đá trên không, hai kẻ xông lên đầu tiên còn chưa kịp phản ứng đã bị đá bay!

Ngay sau đó, Trần Hạo lại lần nữa tung người nhảy lên, lao về phía kẻ thứ ba.

Thấy hai đồng bọn ngay cả cơ hội ra chiêu cũng không có đã bị Trần Hạo hạ gục, kẻ này lập tức dừng lại.

Không nói hai lời, quay người bỏ chạy!

Nhìn thấy cảnh tượng bất ngờ này, Trần Hạo lập tức ngớ người.

Nói chứ trong cốt truyện gốc, ba kẻ này còn đấu với Trương San mấy hiệp, cuối cùng mới bị bắt.

Bây giờ vừa gặp mặt, đã quay đầu bỏ chạy là sao!?

Đâu rồi sự hung ác tàn bạo?

Đâu rồi màn hội đồng?

Trần Hạo dở khóc dở cười cũng không đuổi theo, chỉ lấy ra một đồng ngân nguyên, vung tay phóng về phía kẻ đang bỏ chạy.

Ngay sau đó, từ cách đó hơn mười mét vang lên một tiếng kêu thảm thiết ‘ai da’.

Kẻ bỏ chạy kia liền ngã sấp xuống đất, giãy giụa một hồi cũng không thể đứng dậy được.

Lúc này Trương phó quan mới phản ứng lại, vội vàng rút ra khẩu súng lục trong thắt lưng, nhanh chóng lao tới.

Một tay dùng súng chĩa vào kẻ bị đồng ngân nguyên đánh ngã, một tay túm cổ áo sau, lôi hắn trở lại.

Trương San khâm phục giơ ngón tay cái lên với Trần Hạo, nói: "Thân thủ của Trần huynh đệ, thật không có gì để chê!" Tề Thiết Chủy cười lớn khen ngợi: "Huynh đệ, cậu thật quá lợi hại!" Nói xong, hắn tức giận chạy đến trước mặt hai kẻ bị đá ngã lúc nãy, mỗi người đá một cước, miệng hung ác gào lên: "Cho mày đánh lén lão tử này, bị Trần huynh đệ hạ gục rồi chứ gì!" "Xem mày còn đắc ý được không!" Lúc này, Trương phó quan cũng đã lôi kẻ bỏ chạy kia trở lại, tiện tay ném xuống đất.

Khóe miệng Trương San mang theo một nụ cười quỷ dị, hỏi: "Các người, là ai?" Ba kẻ kia ấp úng nói bừa: "Chúng... chúng tôi là dân làng!" Tề Thiết Chủy nhặt cây gậy gỗ dưới đất lên, chỉ vào chúng nói: "Dân làng?

Tưởng ta là kẻ ngốc chắc?" "Mau nói thật cho lão tử, nếu không đánh chết các người!" Trần Hạo giễu cợt nói: "Các người quả thực thông minh, quần áo mặc trên người, hành vi cử chỉ đều giống dân làng." "Nhưng đôi giày đã bán đứng các người, trăm điều mật lại có một điều sơ hở a." "Lúc trước để tiện rời đi, giày của các người được đặt cực kỳ ngay ngắn, tuyệt đối không phải là hành động của dân làng bình thường." Trương San khâm phục nhìn Trần Hạo một cái, sau đó trầm giọng ép hỏi: "Nói, đoàn tàu rốt cuộc là chuyện gì?" Ba kẻ kia tuy trong mắt đầy vẻ sợ hãi, nhưng vẫn cứng miệng không nói.

Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Nếu tôi đoán không lầm, các người nhất định là xuất thân từ quân đội." "Vì vậy, mới có những hành vi cử chỉ được huấn luyện quân sự như vậy." "Đúng không?"

Lời của Trần Hạo vừa dứt, hắn đột ngột vung quyền đấm vào miệng ba người, mỗi người một cú.

Lập tức, cả hàm răng của ba người đều bị đánh rụng.

Thấy Trần Hạo lúc trước còn thản nhiên nói chuyện, nhưng ngay sau đó đã ra tay tàn bạo, Trương San, Tề Thiết Chủy và Trương phó quan đều bị hành động đột ngột này làm cho ngây người.

Tề Thiết Chủy ngạc nhiên hỏi: "Này Trần huynh đệ, cậu lại giở trò gì vậy?" Trần Hạo đáp: "Phật gia, Bát gia, tôi nghi ngờ ba người này là người Nhật, là đặc vụ chuyên được cử đến đây để giám sát." "Nếu tôi không đoán sai, răng hàm sau của ba người này đã sớm bị khoét rỗng, bên trong hẳn là giấu kịch độc như xyanua." "Vừa rồi khi Phật gia hỏi về đoàn tàu quân sự, tôi phát hiện bọn họ có dấu hiệu muốn uống thuốc độc tự sát." "Vì vậy, đành phải ra tay trước đánh rụng răng của chúng!" Sau đó, hắn quay đầu nhìn ba kẻ miệng đầy máu, hỏi: "Thế nào?

Tôi đoán không sai chứ?" Nghe Trần Hạo nói một tràng, không chỉ Trương San, Tề Thiết Chủy và Trương phó quan kinh ngạc không thôi, mà ngay cả ba kẻ bị đánh rụng cả hàm răng cũng dùng ánh mắt như nhìn ma quỷ nhìn về phía Trần Hạo.

Chỉ thấy kẻ cầm đầu, trong mắt đầy vẻ sợ hãi, nói năng không rõ ràng hỏi: "Lý thũng yêu kỷ đạo chiết hài tích?" (Sao anh lại biết những điều này?) Tuy nói không rõ ràng, phát âm cũng không chuẩn, nhưng ba người Trương San đều nghe hiểu được.

Không ngờ lại bị Trần Hạo đoán trúng, quả nhiên là gián điệp Nhật Bản.

Trương phó quan tò mò đi đến chỗ những chiếc răng bị Trần Hạo đánh rụng vương vãi trên đất, bới một hồi, sau đó tìm được ba chiếc răng hàm sau, kinh ngạc nói: "Phật gia, xem này, quả nhiên như Hạo

gia nói, trong răng, thật sự có giấu kịch độc!" Trương San hoàn toàn tin vào suy đoán của Trần Hạo, mặt mày âm trầm, hỏi: "Nếu đã thừa nhận là gián điệp Nhật Bản, vậy thì mau nói cho ta biết." "Nhiệm vụ của các ngươi là gì, đoàn tàu quân sự lại là chuyện gì!" Ba tên gián điệp nhìn nhau, tuy trong mắt lóe lên vẻ sợ hãi, nhưng những kẻ này không hổ là gián điệp được huấn luyện thời kỳ đầu của Nhật Bản, có lòng trung thành cực cao đối với nhiệm vụ và quốc gia.

Cho dù đến lúc này, chúng cũng không định tiết lộ bí mật trong lòng.

Vừa rồi nếu không phải vì lời nói của Trần Hạo quá mức chấn động, chúng cũng sẽ không lỡ miệng thừa nhận thân phận.

Tên gián điệp cầm đầu thảm thương cười nói: "Tuy hôm nay chúng tôi thất bại rơi vào tay các người." "Nhưng chúng tôi tuyệt đối sẽ không, nói cho các người bất kỳ tình báo nào!..." Vừa dứt lời, ba tên gián điệp đồng thời rút một cây kim thép từ trong cổ tay áo, đâm thẳng vào động mạch cổ.

Trong chớp mắt, ba tên gián điệp Nhật Bản sùi bọt mép, ngã lăn ra đất chết!

Chứng kiến cảnh tượng bất ngờ này, Trần Hạo chỉ lắc đầu không nói gì!

Ban đầu tôi còn tưởng chỉ cần loại bỏ độc dược trong răng là chúng hết cách tự sát.

Đến lúc đó, chỉ cần dùng chút thủ đoạn là có thể khiến chúng khai ra tất cả.

Như vậy, cả ba người chúng tôi có thể tiết kiệm được một phần sức lực và thời gian.

Ai ngờ đám người này không chỉ giấu độc trong răng mà còn giấu

cả kim độc tự sát trong cổ tay áo.

Thủ đoạn tự sát này quả thực là phòng không xuể!

Thấy ba tên gián điệp đều đã chết cứng, Tề Thiết Chủy bất đắc dĩ nói: “Chết tiệt!

Chết hết rồi sao?” “Tôi còn tưởng có thể hỏi ra được chút thông tin hữu dụng nào chứ, phen này gay rồi!” Trương Phó quan vội vàng tự trách: “Phật gia, đều tại thuộc hạ làm việc không tốt, không kịp thời ngăn cản.” Chưa đợi anh ta nói xong, Trương Khải Sơn đã ngắt lời.

Chương 225

“Không phải trách nhiệm của cậu, nếu vừa rồi không có Trần huynh đệ ra tay, ba người này đã sớm uống thuốc độc tự sát rồi.” “Nếu vậy, chúng ta đến cả việc bọn chúng là gián điệp Nhật Bản cũng không thể xác định được!” Ngay sau đó, Trương Khải Sơn quay đầu hỏi: “Trần huynh đệ, vừa rồi làm sao cậu biết bọn chúng là gián điệp Nhật Bản?” “Nếu không vạch trần, tôi đoán mình tuyệt đối sẽ chết dưới đáy sông.” Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói cho họ biết là mình đã xem toàn bộ kịch bản của 《Lão Cửu Môn》.

Biết được những tình tiết này thì có gì lạ đâu?

Thế là anh chỉ có thể bịa chuyện: “Tôi từng đi du lịch ở các nước phương Tây, tình cờ nghe một người bạn Mỹ nhắc đến thủ đoạn của gián điệp Nhật Bản.” “Vừa rồi chỉ là linh cảm chợt lóe, thử dò xét một chút, không ngờ lại đoán đúng thật!” Sau khi cảm thán về kiến thức rộng rãi của Trần Hạo, Trương Phó quan hỏi.

“Phật gia, Trần huynh đệ, Bát gia, vì ba tên gián điệp đều đã chết, tiếp theo chúng ta nên làm gì?” Trương Khải Sơn trầm tư một lúc rồi nói: “Vì ba tên gián điệp đang giám sát động tĩnh xung quanh khu mỏ.” “Vậy cũng có nghĩa là, hầm mỏ được đề cập trong bản báo cáo của Cưu Sơn nhất định ở một nơi nào đó gần đây.” Tề Thiết Chủy lấy ra món đồ nghề kiếm cơm của mình là chiếc la bàn, chuẩn bị khảo sát địa hình gần đó.

Ông ta muốn dựa vào bản lĩnh phong thủy kham dư của mình để tìm ra hầm mỏ đó.

Nhưng kỳ lạ là, la bàn lại mất tác dụng.

Nó hoàn toàn không thể cung cấp cho Tề Thiết Chủy bất kỳ sự trợ

giúp nào.

Trần Hạo mỉm cười nói: "Bát gia, vì đoàn tàu quân sự đó xuất phát từ khu mỏ, vậy đường ray xe lửa nhất định ở gần đây." "Nếu tôi đoán không lầm, trên đường ray chắc chắn có những thứ như từ thiết, nên la bàn của ông mới mất tác dụng." Tề Thiết Chủy phiền muộn cất la bàn đi: "Haiz!

Vậy chúng ta phải làm sao?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Vì đường ray xuất phát từ gần hầm mỏ, chỉ cần tìm được đường ray, sau đó men theo đó mà đi, tự nhiên sẽ tìm thấy khu vực gần hầm mỏ." "Đến lúc đó, chúng ta tìm kiếm hầm mỏ chẳng phải sẽ đơn giản hơn nhiều sao!" Trương Khải Sơn mỉm cười vỗ vai Trần Hạo, nói.

"Trần huynh đệ quả nhiên cơ trí, vậy đi, mọi người tản ra xem có tìm thấy đường ray không." Quả nhiên như Trần Hạo dự đoán, không lâu sau, Trương Khải Sơn đã tìm thấy đường ray đó.

Thế là bốn người men theo đường sắt đi đến cuối đường ray, đột nhiên phát hiện một lão nông đang lên núi đốn củi.

Giống hệt như trong kịch bản gốc, lão nông từ xa thấy Trương Khải Sơn và Trần Hạo bốn người, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Trần Hạo bốn người liền đuổi theo lão nông vào một thôn làng, phát hiện lão nông lúc chạy trốn đã đánh rơi cây rìu xuống đất.

Trần Hạo bốn người liền ở lại tại chỗ chờ đợi.

Cùng lúc đó, gián điệp Nhật Bản Điền Trung Lương Tử cũng đã đến Trường Sa.

Giống như trong kịch bản gốc, cô ta đã mua chuộc một người làm trong gánh hát Lê Viên, muốn được gặp Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng biết người Nhật có việc cần cầu, mà ông lại cực kỳ căm ghét người Nhật, liền ra lệnh cho chủ gánh hát đứng ra từ

chối yêu cầu hợp tác của Điền Trung Lương Tử.

Điền Trung Lương Tử biết rõ Nhị Nguyệt Hồng không muốn gặp, suy đi tính lại liền nhắm vào Trần Bì.

Cô ta đích thân tìm Trần Bì, nói rằng mình có linh dược có thể 'chữa khỏi' bệnh cho sư nương.

Trần Bì kính trọng sư nương hơn cả sư phụ, liền đồng ý giúp Điền Trung Lương Tử làm thuyết khách.

Trần Hạo, Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan cuối cùng cũng đợi được lão nông quay lại nhặt rìu, rồi lén đi theo lão nông về nhà.

Bốn người Trần Hạo đẩy cửa bước vào, lại thấy trước mắt là một đống vật tư quân nhu, súng đạn thịt hộp các loại.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc, tấm tắc không thôi, hỏi lão nông những vật tư này từ đâu mà có.

Lão nông vừa nhát gan vừa tham lam, lúc này thấy bốn người lạ mặt trong nhà, tiền tài bị lộ ra ngoài cũng run rẩy sợ hãi, ấp a ấp úng không nói nên lời.

Trần Hạo và Trương Khải Sơn cũng không nói gì, mặc cho Tề Thiết Chủy dọa nạt lão nông.

Lão nông thấy Tề Thiết Chủy dùng súng chỉ vào mình, tính mạng nguy cấp, cuối cùng cũng nói rõ ngọn ngành.

Ông ta dẫn Trương Khải Sơn và mọi người đến một sân viện trong thôn.

Trần Hạo và Trương Khải Sơn bốn người vừa đến ngoài sân, liền ngửi thấy một mùi hôi thối của xác chết.

Đợi đến khi đẩy cửa sân ra xem, chỉ thấy cả sân nhỏ ngổn ngang

toàn xác chết đang phân hủy.

Sau một hồi kiểm tra, họ xác nhận những thi thể này chính là người Nhật.

Và tất cả thi thể đều úp mặt xuống đất, điều kỳ lạ hơn là tóc của tất cả người chết đều bị cạo sạch.

Trương Khải Sơn tự nhiên muốn điều tra rõ tại sao những người Nhật này lại chết ở đây, nhưng việc cấp bách là cần biết vị trí của hầm mỏ.

Trần Hạo đứng bên cạnh, sớm đã biết sự việc sẽ diễn ra như vậy.

Nhưng để không làm rối loạn kế hoạch, anh không tham gia quá nhiều.

Dưới sự uy hiếp của Trương Phó quan và Tề Thiết Chủy, lão nông ấp a ấp úng dẫn Trần Hạo và mọi người đến một khu mộ.

Trương Khải Sơn tự nhiên nhìn ra điều bất thường, đi thẳng đến một ngôi mộ lớn trong đó, và lệnh cho Trương Phó quan di chuyển bia mộ.

Một con đường nhỏ quanh co, tối om liền hiện ra, bên trong quả nhiên là một lối đi dẫn đến hầm mỏ!

Lão nông thấy Trần Hạo và Trương Khải Sơn đã tìm thấy lối vào, vội vàng lên tiếng dùng chuyện quỷ thần để ngăn cản.

Trương Khải Sơn vì muốn truy tìm âm mưu của người Nhật, tự nhiên không chịu từ bỏ.

Thế là ông ra lệnh cho Trương Phó quan áp giải lão nông, cùng nhau tiến vào lối đi dẫn đến hầm mỏ.

Dưới sự dẫn đường của lão nông, bốn người Trần Hạo cuối cùng cũng đi qua đoạn đường phía trước của hầm mỏ, tiến vào sâu bên

trong.

Tề Thiết Chủy dùng đèn pin rọi khắp nơi trong hầm mỏ tối om, nhìn vũng nước chảy đầy đất, nói.

“Phật gia, Trần huynh đệ, sao ở đây toàn nước vậy?” “Nếu chúng ta muốn vào trong, giày không phải sẽ ướt hết sao!” Lão nông nói: “Ai da!

Mấy hôm nay Trường Sa ngày nào cũng mưa to!” “Địa thế bên trong thấp trũng, nên mới tích nhiều nước như vậy!” Trương Khải Sơn không để ý đến Tề Thiết Chủy và lão nông, chỉ dùng đèn pin dò xét tình hình trong hầm mỏ.

Trương Phó quan thì cười hì hì, trêu chọc Tề Thiết Chủy.

“Bát gia, ngài không chuẩn bị gì sao?” Tề Thiết Chủy cố giữ thể diện: “Ai nói ta không chuẩn bị!” “Hôm nay trước khi ra ngoài, ta đã đặc biệt bói một chữ đấy!

Đoán xem là chữ gì?” “Miểu!

Gặp nước thì linh, hắc hắc.” Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Cái tính thích thể hiện và sĩ diện của Tề Thiết Chủy, Trần Hạo đã được lĩnh giáo rồi.

Thế là anh lấy từ trong ba lô ra bốn đôi ủng da hươu cao cổ, đưa cho ba người Trương Khải Sơn.

“Bát gia có chuẩn bị hay không tôi không biết, nhưng tôi thì đã chuẩn bị trước rồi.” “Mọi người mang đôi ủng da hươu cao cổ này vào đi, như vậy giày sẽ không bị vào nước.” Nói xong, anh đi đôi ủng da hươu cao cổ vào trước.

Chương 226

Thấy Trần Hạo đến cả thứ này cũng đã chuẩn bị, Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan đều vô cùng khâm phục.

Trương Khải Sơn nhận lấy đôi ủng, cười nói: "Trần huynh đệ, xem ra lần này tôi mời cậu đi cùng, thật sự là một lựa chọn chính xác!" Trương Phó quan áp giải lão nông đi trước dẫn đường, Trần Hạo, Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy thì đi theo sau, chậm rãi tiến vào sâu trong hầm mỏ tối om.

Đi chưa được bao xa, lão nông sợ hãi nói: "Phật gia, không thể đi tiếp được nữa!" "Nước ở phía trước sâu lắm, thật sự không phải là nơi dành cho người sống đâu!" Tề Thiết Chủy ngạc nhiên hỏi: "Nước còn chưa ngập đến mắt cá chân, lừa ai vậy!? " "Nếu còn không thành thật, cẩn thận Phật gia của ta một phát súng bắn chết ngươi!" Chỉ thấy lão nông sợ hãi nói: "Ai da!

Tôi nào dám lừa Phật gia chứ!" "Tôi nói thật đấy, nơi này thật sự không phải chỗ cho người sống!" Lúc này, Trần Hạo giả vờ quan sát tình hình xung quanh, nhíu mày nói.

"Nước ở đây có gì đó không ổn!" Tề Thiết Chủy khó hiểu: "Trần huynh đệ, chỉ là chút nước đọng thôi mà, có gì không ổn chứ?" Trần Hạo dùng đèn pin rọi vào vũng nước sâu đến bắp chân nhỏ, nói.

"Nước đọng ở đây ngày càng sâu, có thể là từ bên trong chảy ra, cũng có thể là từ trên đỉnh nhỏ xuống." "Tóm lại, lối đi ở đây quá nhiều, nơi này phức tạp hơn tôi tưởng tượng rất nhiều." Nói rồi, Trần Hạo dùng đèn pin rọi vào sâu trong hầm mỏ trước, rồi lại chiếu chùm sáng lên đỉnh động.

Tề Thiết Chủy gật đầu, rồi hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta có nên đi

tiếp không?" Chưa nói hết câu, Trương Khải Sơn đã ngắt lời: "Tiếp tục đi về phía trước!" Nói xong, Trương Khải Sơn và Trần Hạo nhìn nhau cười, rồi đi đầu tiến vào sâu trong hầm mỏ.

Trương Phó quan cũng áp giải lão nông, đi theo sau hai người.

Chỉ còn lại Tề Thiết Chủy nhát gan đứng ngây ra đó, rồi đành phải phiền muộn đi theo bước chân của Trương Khải Sơn.

Lão nông bị Trương Phó quan áp giải, vừa đi vào trong vừa than khóc.

"Không thể đi tiếp được nữa, không được đâu Phật gia." Đi thêm một đoạn nữa, Tề Thiết Chủy nói.

"Phật gia, chúng ta càng đi vào trong, hơi ẩm càng nặng, phải cẩn thận!" Trương Khải Sơn trêu chọc nhìn Tề Thiết Chủy: "Những lời dùng để lừa người khác, đừng dùng trên người tôi." Rồi ông dùng đèn pin chiếu vào mặt Tề Thiết Chủy, nửa đùa nửa thật uy hiếp.

"Cậu không nghĩ là, tôi không dám cắt lưỡi cậu đấy chứ?" Thấy Tề Thiết Chủy nhát gan, lúc nào cũng khuyên Phật gia rút khỏi hầm mỏ.

Trương Khải Sơn lại liên tục dọa nạt, Trần Hạo cũng dở khóc dở cười.

Anh biết, với giao tình của Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy, Trương Khải Sơn sẽ không thật sự làm hại Tề Thiết Chủy.

Sở dĩ ông luôn nói lời uy hiếp Tề Thiết Chủy, cũng là vì Tề Thiết Chủy là loại người dắt không đi, đánh thì lùi.

Cho nên, Trương Khải Sơn mới dọa nạt như vậy.

Thế là Trần Hạo cười xấu xa, vỗ vai Tề Thiết Chủy nói.

"Được rồi Bát gia, cứ yên tâm mà đi theo tôi đi." "Nếu thật sự có

nguy hiểm, chẳng phải còn có tôi, Phật gia và Trương Phó quan đây sao!" Tề Thiết Chủy cười gượng, rồi nói: "Có Phật gia và Trần huynh đệ ở đây." "Tôi, Tề Thiết Chủy, đương nhiên sẽ không sợ gặp nguy hiểm." Sau đó lại cười hì hì: "Phật gia, ngài cứ hay đùa tôi." "Làm sao nỡ cắt lưỡi tôi được chứ, đúng không?

Hắc hắc." Thấy bộ dạng nịnh nọt của Tề Thiết Chủy, Trần Hạo thật sự không biết nên nói gì cho phải.

Anh lắc đầu cười, rồi đi theo Trương Khải Sơn tiếp tục tiến vào sâu trong hầm mỏ.

Đi thêm một đoạn nữa, Trương Phó quan mắt tinh dùng chùm sáng đèn pin chỉ về phía trước hầm mỏ nói.

"Phật gia xem!" Mọi người nhìn theo hướng chùm sáng đèn pin chỉ, lập tức thấy một cánh cửa sắt được hàn bằng thép, phong tỏa một cửa động.

Trần Hạo biết, cửa động này thông đến lối đi dẫn vào cổ mộ Vẫn Đồng.

Thế là, anh và Trương Khải Sơn đồng thời đi về phía cánh cửa sắt đó.

Lúc này, lão nông bị áp giải theo sau vội vàng kêu lên.

"Phật gia, tuyệt đối đừng đến đó, nguy hiểm lắm!" Trương Khải Sơn hoàn toàn không để ý đến lời của lão nông, bảo Trương Phó quan trông chừng lão ta, rồi cùng Trần Hạo tiếp tục đi về phía cửa sắt.

Khi Trần Hạo và Trương Khải Sơn đến trước cửa sắt, nhìn qua khe hở của những thanh thép được hàn chằng chịt vào trong.

Họ phát hiện bên trong đổ nát không chịu nổi, dựa vào vách động phía trong, có một bức tượng cao bằng hai người, không nhìn rõ hình dáng.

Bên cạnh có mấy chiếc đĩa sứ, bên trong bày biện những vật cúng không biết đã để bao lâu rồi.

Lúc này, Tề Thiết Chủy vội vàng đi tới, nói.

"Phật gia, Trần huynh đệ, chờ đã, để tôi xem xét cát hung bên trong trước." Trần Hạo cười ngăn lại: "Được rồi Bát gia, cũng không cần phí sức nữa đâu." "Bên trong chỉ là một bức tượng thôi." Tề Thiết Chủy nghe xong, nhìn kỹ bức tượng bên trong cửa sắt rồi ngạc nhiên nói.

"Kỳ lạ thật, sao lại có một bức tượng chắn giữa đường thế này?" Rồi ông lại dùng đèn pin rọi, quan sát kỹ lưỡng, nói.

"Xem ra, hình như là một bức tượng phụ nữ." Trần Hạo sớm đã biết bức tượng này là cái gì, liền nói.

"Thực ra thứ này là thần tượng Thiên Tôn Lão Mẫu của Huyền Quan Đạo." "Thiên Tôn Lão Mẫu là vị thần quan trọng nhất trong Huyền Quan Đạo." Lúc này, Tề Thiết Chủy tiếp lời: "Trần huynh đệ vừa nhắc, tôi cũng nhớ ra rồi." "Đúng như Trần huynh đệ nói, chính là thần tượng Thiên Tôn Lão Mẫu." Sau đó đắc ý nói: "Người ta đặt nó ở đây, chắc chắn dưới hầm mỏ này có giấu một kho báu khổng lồ, không phải chuyện nhỏ đâu!" Lúc này, ánh mắt của Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan đều bất giác nhìn về phía lão nông đang trốn sau lưng.

Lão nông thấy mọi người đều nhìn mình, liền vội vàng nói.

"Không phải tôi, thật sự không phải tôi làm!" "Chắc chắn là công nhân khác lén lút mang vào." Trương Khải Sơn trêu chọc nói: "Tôi lại muốn vào xem thử, nó có thể trấn áp được những loại ngưu quỷ xà thần nào!" Vừa dứt lời, lão nông như thể đột nhiên gặp phải chuyện gì đáng sợ, kinh hãi la hét ầm ĩ.

“Bốn vị đại gia, tuyệt đối không được vào đó!

Bên trong có ma!” Tề Thiết Chủy tức giận nói: “Đừng có nói mấy chuyện vớ vẩn với ta.” “Nói, rốt cuộc ngươi biết những gì?

Mau nói rõ cho lão tử!” “Có Đại Phật gia và Trần huynh đệ của ta ở đây, người cản giết người, phật cản giết phật, mấy trò mèo này có gì đáng sợ!” Trương Khải Sơn túm lấy cổ áo lão nông, hung hăng quát: “Nói không?!” Chỉ có Trần Hạo vẫn đứng một bên với vẻ mặt phong khinh vân đạm, không nói lời nào.

Dù sao thì Trần Hạo đã xem toàn bộ kịch bản 《Lão Cửu Môn》, cho dù lão nông này có câm như hến.

Trần Hạo cũng biết rõ ngọn ngành, càng biết những bí mật mà lão nông này biết.

Sở dĩ anh vẫn chưa vạch trần tất cả, là để Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, Trương Phó quan có thể thông qua lão nông này mà biết đầu đuôi sự việc.

Dù sao Trần Hạo cũng không thể lúc nào cũng tỏ ra mình biết tuốt được, đúng không?

Lão nông thật sự bị dọa sợ, lắp bắp nói: “Tôi nói, tôi nói!” Sau đó, lão nông từ từ kể lại những gì mình biết.

Hóa ra, tổ tiên của lão nông này mấy đời đều làm công nhân mỏ.

Đầu thời Dân quốc, cha của lão nông chính là đốc công ở hầm mỏ này.

Khi đó, hầm mỏ này đã bị người Nhật mua lại.

Lúc ấy, công nhân mỏ vô tình đào được một đường hầm cũ, cha của lão nông lập tức nhận ra đây là di tích từ thời nhà Thanh.

Và ông đã báo cáo việc này cho ông chủ người Nhật lúc đó.

Chương 227

Vài ngày sau, ông chủ người Nhật dẫn theo mấy chục người thuộc đội thám hiểm đến, và yêu cầu cha của lão nông cùng một nhóm công nhân dẫn đường xuống hầm mỏ xem xét.

Một nhóm người đến trước một bức tường dưới lòng đất, chỉ thấy trên tường điêu khắc rồng phượng.

Trước cửa khắc một hàng chữ nhỏ, trên đó viết 'Kẻ vào cửa này, ắt phải từ bỏ mọi hy vọng'.

Ông chủ người Nhật đuổi cha của lão nông và các công nhân khác về, rồi cùng đội thám hiểm tiến vào bên trong bức tường.

Cha của lão nông và các công nhân khác, với ý định cướp đoạt những châu báu mà người Nhật vận chuyển ra, liền ở lại chờ đợi.

Nhưng không ngờ, rất lâu sau lại nghe thấy tiếng kêu cứu, ông chủ người Nhật dẫn theo vài người còn lại trong đội thám hiểm hoảng loạn chạy ra.

Hầm mỏ sắp sập, tất cả mọi người không còn quan tâm đến vàng bạc châu báu nữa, đồng loạt hoảng loạn chạy về.

Điều khiến cha của lão nông nhớ mãi không quên, là những đám khí đen như quỷ thần địa ngục, đang truy đuổi những người chạy trốn ra khỏi hầm mỏ.

Ông chủ người Nhật mua lại khu mỏ này chính là Cưu Sơn Mĩ Chí.

Cũng chính là người đã viết bản báo cáo Cưu Sơn 16 trang đó.

Nói đến đây, lão nông ngồi trên một tảng đá lớn, giọng nói trầm thấp.

“Chuyện này ba tôi đã giấu kín mười mấy năm.” “Nếu không phải có một hôm ông ấy uống say nói với tôi, tôi cũng không biết đâu!” “Chuyện này, những công nhân mỏ chạy thoát ra lúc đó đều biết.” Trần Hạo ngồi một bên không nói một lời, cho đến khi lão nông kể xong toàn bộ câu chuyện.

Trần Hạo xác định rằng vì sự xuất hiện của mình, tuy đã khiến toàn bộ kịch bản có một số thay đổi.

Nhưng ít nhất trong đoạn kịch bản về hầm mỏ này, không có gì thay đổi.

Trương Khải Sơn nghe xong suy tư hỏi: “Những đám khói đen đó là gì?” Lão nông như thể đang chìm đắm trong ký ức, nói: “Đúng vậy.” “Chính những đám khói đen đó đã dọa người Nhật chạy mất.” Trương Khải Sơn nghe xong không những không sợ, ngược lại còn nhìn Trần Hạo nói.

“Vậy thì tôi phải xem thử, đám khói đen đó rốt cuộc có dọa được tôi không!” “Thế nào Trần huynh đệ?

Cậu có nguyện cùng tôi đi một chuyến không?” Thực ra, cái gọi là đám khói đen đó, chỉ là một loại khí độc đặc biệt trong cổ mộ dưới hầm mỏ mà thôi.

Trước đó trong khe nứt quân sự bí ẩn, những người Nhật chết đó cũng là do trúng phải loại độc này.

Hơn nữa Trần Hạo có công pháp bế khí, có mặt nạ phòng độc và các trang bị khác, thậm chí còn có huyết mạch Thanh Long bách độc bất xâm.

Những đám khói đen mà người thường e sợ như hổ, đối với Trần Hạo hoàn toàn không có tác dụng gì.

Trần Hạo thản nhiên cười: “Vì Phật gia đã mời, Trần Hạo tôi tự

nhiên nguyện ý cùng đi." "Tôi cũng muốn xem thử, cái gọi là đám khói đen đó, rốt cuộc lợi hại đến mức nào." Sau khi nhận được câu trả lời của Trần Hạo, Trương Khải Sơn lập tức đứng dậy, suy nghĩ xem làm thế nào để mở cánh cửa sắt đang chắn trước mặt.

Trương Phó quan thấy hành động của Trương Khải Sơn, liền hiểu ý ông.

Thế là anh ta nhìn cánh cửa sắt một cái, rồi hai tay nắm lấy cửa sắt, dùng sức lay mạnh mấy cái.

Tiếp theo, anh ta vung chân, liên tục đạp mấy phát vào cửa sắt.

Lập tức, trong hang động yên tĩnh, vang lên một tràng âm thanh 'cộp, cộp' của tiếng đạp cửa.

Trương Khải Sơn thấy Trương Phó quan đạp mấy phát mà cửa sắt vẫn không mở.

Ông hỏi lão nông: "Cái hàng rào này là của ai?" Lão nông run rẩy nói: "Sau này người Nhật quay lại sửa chữa." Trương Khải Sơn rất chắc chắn nói: "Bên trong chắc chắn có giấu thứ gì đó kinh khủng." "Nếu không, họ sẽ không tốn nhiều công sức để xây một cánh cửa như vậy." Trong lúc Trương Khải Sơn đang suy nghĩ làm thế nào để mở cánh cửa lớn này, Tề Thiết Chủy nhát gan lại một lần nữa khuyên nên quay về.

Nhưng chưa đợi Tề Thiết Chủy nói xong, ông ta lại bị Trương Khải Sơn mấy câu nói chặn họng.

Sau đó Trương Khải Sơn nói: "Cánh cửa này phần lớn đã bị gỉ sét rồi." "Muốn mở ra cũng không phải không có cách, chỉ là tốn chút thời gian thôi." Nhưng lời của Trương Khải Sơn vừa dứt, Tề Thiết Chủy đã hưng phấn vỗ tay la lớn.

"A!

Tôi biết rồi!" Nói xong, ông ta lấy từ trong ba lô ra một bình axit clohydric, nói.

"Phật gia, thứ cứng nhất trên đời, nhất định phải dùng thứ mềm nhất để phá." Trần Hạo biết trong kịch bản gốc, Tề Thiết Chủy dùng axit clohydric để làm tan chảy cánh cửa sắt bị gỉ sét.

Sau đó mới có thể tiến vào bên trong, không ngờ bây giờ Tề Thiết Chủy lại bắt đầu giở trò này!

Trương Phó quan buồn cười nhìn Tề Thiết Chủy nói: "Bát gia, thứ ngài cầm không phải là axit clohydric sao?" Tề Thiết Chủy phiền muộn nói: "Đi, đi, đi, ngươi biết nhiều quá!" Nói xong, ông ta lắc lắc bình axit trong tay: "Phật gia, hay là để tôi thử?" Chưa đợi Trương Khải Sơn trả lời, Trần Hạo đã cười nói: "Phật gia, Bát gia, cần gì phải phiền phức như vậy?" Trương Khải Sơn kinh ngạc hỏi: "Trần huynh đệ, cậu có cách nào hay sao?!" Ánh mắt của Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan cũng nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Cũng không phải cách gì cao minh, chỉ là dùng bạo lực mở ra thôi." Tề Thiết Chủy bĩu môi: "Trần huynh đệ, có thể đừng đùa nữa không?" "Tôi biết cậu bản lĩnh lớn, công phu cao, nhưng đây là cửa sắt lớn đã gỉ sét mấy chục năm." "Chúng ta dụng cụ cũng không mang, làm sao dùng bạo lực mở cửa được!?" Trương Khải Sơn tuy không nói gì, nhưng Trần Hạo có thể thấy, ông cũng không tin chỉ dựa vào bạo lực có thể mở được cửa sắt.

Trần Hạo chỉ thản nhiên cười, đi đến trước cửa sắt, rút ra thanh Đại Việt Long Tước Đao sau lưng.

Tiếp theo, anh chém mạnh một đường hàn quang, miệng hét lớn: "Mở ra cho ta!" "Rắc!" Sau một tiếng nổ lớn, cánh cửa sắt lớn được hàn bằng thép đã bị Trần Hạo một đao chém thành hai nửa.

Tiếp theo, một tiếng 'loảng xoảng', cánh cửa sắt vỡ nát bị Trần

Hạo một cước đạp bay.

Cảnh tượng kinh người này lập tức khiến bốn người Trương Khải Sơn kinh ngạc đến ngây người.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Trời ơi!" "Trần huynh đệ, đây là đao gì vậy?

Sao lại sắc bén đến thế!" Trương Khải Sơn hưng phấn vỗ vai Trần Hạo nói: "Làm tốt lắm Trần huynh đệ!" "Tôi thật sự càng ngày càng cảm thấy, hợp tác với cậu là một việc vô cùng sảng khoái!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Thanh đao này của tôi tên là Đại Việt Long Tước, một trong mười danh đao thời cổ đại An Lạc." "Tôi cũng chỉ là mượn sự sắc bén của thần binh thôi, mọi người không cần kinh ngạc như vậy." Sau khi đi vào cửa sắt lớn, Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan, dựa vào ánh sáng đèn pin, quan sát tình hình bên trong.

Lão nông kia lại chỉ vào tượng Thiên Tôn Lão Mẫu, kinh hãi kêu lên.

"Nhìn sau lưng nó kìa!" Trong nháy mắt, đèn pin của ba người Trương Khải Sơn đều chiếu về phía pho tượng.

Tề Thiết Chủy bừng tỉnh đại ngộ: "Ồ!

Hóa ra là một búi tóc!" Nói xong, mấy người không còn chú ý đến pho tượng Thiên Tôn Lão Mẫu nữa, lần lượt đi vào cửa động phía sau, tiến vào sâu hơn.

Chỉ có Trần Hạo sau khi nhìn thấy búi tóc đó, liền biết đó là thứ gì.

Anh thầm nghĩ: Tóc!

Tề Thiết Chủy còn dám gọi thế à!

Những người chết một cách kỳ quái đó, đều là nhờ thứ tóc này ban

tặng, mới chết thảm như vậy!

Chính vì mọi người đều không để ý đến thứ này, cuối cùng Trương Khải Sơn mới trong chuyến đi đến hang động này, không cẩn thận bị thương.

Sau đó, Trần Hạo liền đi theo vào.

Chương 228

Sau khi đi vào, mọi người phát hiện, hóa ra họ đang ở trong một hang động dưới lòng đất cực kỳ rộng lớn.

Tề Thiết Chủy cảm thán: "Ồ!

Đây là trung tâm của hầm mỏ rồi nhỉ!" Nhìn vào không gian dưới lòng đất khổng lồ, khắp nơi đều đổ nát không chịu nổi, đầy đất là đá vụn và dụng cụ khai thác bị vứt bỏ.

Trần Hạo thầm nghĩ: Đây đâu phải là trung tâm của hầm mỏ.

Diện tích dưới lòng đất ở đây cực kỳ rộng lớn, cộng thêm nhiều lối đi do công nhân mỏ khai quật, quả thực giống như một mê cung dưới lòng đất.

Bây giờ, đến một phần mười của toàn bộ hầm mỏ còn chưa đi hết, sao có thể gọi là trung tâm của hầm mỏ được?

Lúc này, Tề Thiết Chủy lại nói: "Oa!

Nơi này thật náo nhiệt!" Nói xong, ông ta tiện tay nhặt một chiếc cuốc sắt dưới chân, cố gắng làm động tác khai quật.

"Hắc hắc, nếu có thể đào được chút bảo bối thì tốt!" Trương Phó quan trêu chọc: "Đào được bảo bối, cũng không đến lượt Bát gia đâu!" Vừa dứt lời, chiếc cuốc sắt mà Tề Thiết Chủy cố gắng giơ lên lại rơi xuống đất, sau đó ông ta bất bình 'hừ' một tiếng.

Chưa đợi ông ta nói, Trương Khải Sơn đã lên tiếng: "Đừng đùa nữa, mọi người tản ra xem xét đi." Thấy Trương Khải Sơn đã lên tiếng, Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan cũng không đấu khẩu nữa.

Ngay sau đó, mọi người tản ra, bắt đầu tìm kiếm.

Trần Hạo thầm nghĩ, muốn thật sự tiến vào lối đi dẫn đến cổ mộ Vẫn Đồng, nhất định phải đập vỡ cái chum nước ở góc kia.

Nếu không, sẽ không có bất kỳ phát hiện nào.

Lúc này, Trương Phó quan phát hiện ra một chiếc máy phát điện cũ, và khởi động nó, khiến các ngọn đèn trong hang động đều sáng lên.

Tiếp theo, Tề Thiết Chủy và Trương Phó quan đều phát hiện ra mấy hầm mỏ bị thuốc nổ làm sập, bịt kín.

Tề Thiết Chủy nói: "Phật gia, mấy đường hầm này đều bị bịt kín rồi, chúng ta không có đường đi nữa!" Lúc này Trần Hạo phân tích: "Hàng rào bị hàn chết, lại đặt thuốc nổ làm sập đường hầm, nơi này chắc chắn có bí mật không thể cho ai biết." Trương Khải Sơn gật đầu: "Không sai, vì đường hầm đã bị bịt kín, vậy còn đường hầm nào khác không?" "Nếu không tìm được, ai cũng không thể rời đi." Nói rồi, ánh mắt ông bất giác nhìn về phía Tề Thiết Chủy.

Trương Khải Sơn đưa ông ta theo, là để mượn bản lĩnh của Tề Môn Bát Toán và phong thủy kham dư, giúp tìm kiếm đường hầm dưới lòng đất.

Nhưng trước đó Tề Thiết Chủy vẫn luôn vì sợ hãi, luôn xúi giục Trương Khải Sơn quay về.

Để dập tắt ý nghĩ của Tề Thiết Chủy, Trương Khải Sơn không thể không dọa nạt như vậy.

Ngay sau đó, mọi người tiếp tục tìm kiếm đường hầm khác.

Lão nông bị áp giải vào, thì kinh hãi la hét.

"Đừng vào!

Tuyệt đối đừng vào đó!

Bên trong có ma!" Nhưng mấy người Trần Hạo hoàn toàn không

để ý đến tiếng la hét của lão nông.

Lúc này, Trương Khải Sơn dừng lại, dùng chùm sáng đèn pin chỉ vào hai chiếc bát lớn đựng nửa bát nước, được đặt ở hai bên đường hầm, hỏi.

"Lão Bát, cách đặt hai cái bát này, có ý nghĩa gì không?" Tề Thiết Chủy nhận lấy đèn pin từ tay Trương Phó quan, cẩn thận quan sát hai chiếc bát lớn.

Xem một lúc, ông ta cười hì hì nói: "Ai!

Có chút thú vị!" Nhưng ngay sau đó lại kinh ngạc la lên: "Không đúng!

Thứ này không phải của chúng ta!" Trần Hạo cười nói: "Đương nhiên là không đúng rồi, đây là do Âm Dương Sư người Nhật bày trận!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc hỏi: "Chết tiệt!

Trần huynh đệ cũng biết Âm Dương Sư sao?" Trần Hạo nói: "Chỉ biết sơ qua một chút thôi." Trương Khải Sơn nhíu chặt mày, hỏi: "Âm Dương Sư?" "Trò của người Nhật, hai cậu cũng biết sao?" Tề Thiết Chủy không trả lời, ngược lại kinh ngạc nhìn Trần Hạo nói.

"Trần huynh đệ, cậu cho tôi bất ngờ càng ngày càng lớn đấy!" "Vì cậu cũng biết một chút về Âm Dương Sư, hay là giải thích cho Phật gia nghe đi?" Trần Hạo cũng không từ chối: "Được thôi, vậy để tôi nói." "Nhưng những gì tôi biết cũng không nhiều, mọi người nghe thử xem." Trần Hạo cẩn thận nhớ lại lời của Tề Thiết Chủy trong web-drama, cũng như những thông tin liên quan có được từ 《Huyền Môn Pháp Thuật Phù Lục》.

Rồi mới nói: "Nói về tổ tiên của Âm Dương Sư, học thuyết của họ bắt nguồn từ học thuyết Ngũ hành thời cổ đại An Lạc của chúng ta." "Âm Dương Sư vào thế kỷ thứ sáu, từ học thuyết Âm Dương

Ngũ hành của An Lạc, kết hợp với chú thuật của Đạo giáo và thuật chiêm tinh của Mật giáo, truyền vào Nhật Bản." "Sau khi du nhập vào Nhật Bản, nó lại thẩm thấu thêm một số văn hóa địa phương, từ đó hình thành nên 'Âm Dương Đạo' độc đáo." "Nhưng danh từ Âm Dương Sư, khi chính thức xuất hiện trong sử liệu Nhật Bản, đã là chuyện của thế kỷ thứ mười." "Lúc này, Âm Dương Đạo đã khác với tư tưởng Âm Dương của An Lạc thời kỳ đầu." "Nó bao gồm cả bói toán, tế lễ, thiên văn, lịch pháp, v.v., trên thì liên quan đến vận mệnh quốc gia, hoàng mệnh, dưới thì liên quan đến chuyện của dân thường, đều có thể vận dụng để giải thích." "Thái tử Thánh Đức của triều đình được coi là người xuất sắc trong việc vận dụng kiến thức này." "Ông ta sùng tín Phật giáo, khi chế định 'Quan vị thập nhị giai' và màu sắc trang phục." "Đều từng cân nhắc sự phối hợp của Âm Dương Ngũ hành, tạo ra ảnh hưởng cực lớn đối với xã hội Nhật Bản." "Từ đó, Âm Dương Sư trở thành 'nghề nghiệp' hot, bước vào thời kỳ thịnh vượng toàn diện." Nói đến đây, Trần Hạo nhìn hai chiếc bát lớn đặt trên đất, tiếp tục nói.

"Nếu tôi đoán không lầm, một bát nên đựng nước giếng, bát còn lại nên đựng nước sông." Nói rồi, anh dùng chùm sáng đèn pin, lần lượt chỉ vào hai chiếc bát lớn đặt ở hai bên đường hầm.

Mọi người nghe xong, cũng hiểu được đại khái.

Trương Khải Sơn trầm tư một lúc, nói: "Nước giếng không phạm nước sông?" Tề Thiết Chủy vội vàng nói: "Không sai, chính là ý nước giếng không phạm nước sông." Rồi ông ta lại nói: "Tôi cảm thấy, bên trong nhất định có điều kỳ quặc." "Tôi thấy nơi này chắc là nơi người chết và người sống cùng sử dụng, cho nên mới đặt một bát nước giếng và một bát nước sông, ngụ ý không trêu chọc nhau." Nói đến đây, Tề Thiết Chủy yếu ớt nói.

"Phật gia, Trần huynh đệ, tôi đoán bên trong có thứ không sạch sẽ,

chúng ta mau rời đi là thượng sách!" Lão nông đứng bên cạnh cũng vội vàng phụ họa: "Đúng vậy!

Bên trong chắc chắn có ma!

Chúng ta mau rời đi đi!" Thực ra Trần Hạo biết, trong hầm mỏ thậm chí cả cổ mộ sâu nhất bên trong, hoàn toàn không có quỷ quái.

Thứ có ở đây, ngoài loại virus kỳ lạ có thể gây chết người, còn có đại trận Kỳ Môn Độn Giáp, cũng như ảo cảnh Vẫn Đồng có thể khiến người ta không phân biệt được thực ảo.

Thế là anh nói: "Bát gia, có ma hay không chúng ta không biết." "Hơn nữa có tôi ở đây, cho dù có âm hồn ác quỷ, cũng có thể bảo vệ mọi người chu toàn, đúng không?" "Yên tâm đi!" Trương Khải Sơn nói tiếp: "Trần huynh đệ nói đúng, bất kể có ma hay không, hầm mỏ này Trương Khải Sơn tôi vào chắc rồi." "Nếu thật sự gặp phải quỷ quái, tôi và Trần huynh sẽ bảo vệ mọi người bình an, được rồi chúng ta tiếp tục lên đường đi!" Nói xong, ông và Trần Hạo nhìn nhau, rồi đi đầu vào bên trong.

Trương Phó quan áp giải lão nông, cũng đi theo sau bước chân của Trần Hạo và Trương Khải Sơn.

Tề Thiết Chủy thấy chỉ còn lại một mình, lại nhớ đến lời của Trần Hạo vừa rồi, thế là hậm hực dậm chân một cái.

Sau đó, ông ta liền nhanh chóng đuổi theo hướng của Trần Hạo và Trương Khải Sơn.

Bốn người Trần Hạo và lão nông lại tiếp tục đi vào trong hầm mỏ nửa ngày, mới đến một nơi, trông giống như chỗ nghỉ ngơi cho công nhân mỏ.

Tề Thiết Chủy cảm thán: "Phật gia, Trần huynh đệ, hầm mỏ này trông bình thường, không ngờ bên trong lại lớn như vậy!" "Chúng ta

khi nào mới tìm được cánh cửa mà người Nhật xây dựng?" Lão nông kia mệt đến mức ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển nói.

"Bên trong hầm mỏ lớn lắm!" "Đến cả ba tôi lúc còn sống, cũng chưa chắc tìm được, huống chi là tôi!" Tề Thiết Chủy phiền muộn hỏi: "Ngươi không phải có thể dẫn đường sao?

Sao bây giờ lại không tìm được?" Trần Hạo nhìn lão nông một cái: "Sợ bị Phật gia một phát súng bắn chết, nên mới nói dối là có thể làm người dẫn đường." Tề Thiết Chủy nghe xong không chịu, dùng đèn pin rọi vào lão nông tức giận nói.

"Ngươi đùa ta đấy à?

Vậy câu chuyện vừa rồi đều là giả sao?" Lão nông vừa dùng tay che chùm sáng đèn pin chói mắt, vừa sợ hãi nói.

"Không dám, không dám đâu!" "Hoàn toàn là sự thật, tôi không dám lừa dối bốn vị đại gia đâu!" Tề Thiết Chủy khinh thường 'chậc' một tiếng, rồi không để ý đến lão ta nữa, quay đầu dùng đèn pin rọi khắp nơi quan sát.

Khi thấy một vết khía trên một cây cọc gỗ to bằng miệng bát, ông ta lập tức sợ hãi hét lên một tiếng 'mẹ ơi'.

Chương 229

Sau đó hoảng loạn lùi lại mấy bước, trốn thẳng sau lưng Trương Khải Sơn.

Miệng kinh hãi la hét: "Phật gia, cửa đó không thể mở được đâu!

Bên trong thật sự quá đáng sợ!" Trương Phó quan buồn cười hỏi: "Bát gia, lại phát hiện ra cái gì rồi?

Xem ngài sợ kìa." Nhưng Tề Thiết Chủy không những không trả lời anh ta, ngược lại cứ một mực bảo Trương Khải Sơn đừng lại gần cây xà gỗ đó.

Trương Phó quan phiền muộn: "Này Bát gia, rốt cuộc ngài phát hiện ra cái gì rồi?" "Chúng ta đều ở đây, đừng làm người ta tò mò nữa được không?" Tề Thiết Chủy sợ hãi: "Không thể nói được!" "Nếu nói ra, tôi sợ sẽ dọa chết mọi người mất!" Trần Hạo biết, ông ta đã nhìn thấy cây xà gỗ dùng để treo cổ, cũng như vết khía dùng để cố định dây thừng trên đó.

Thế là anh nói: "Đừng hỏi Bát gia nữa, tôi biết ông ấy thấy gì rồi!" Nhưng chưa đợi Trần Hạo nói xong, lão nông như thể nhìn thấy ma.

Hai tay không ngừng vẫy vẫy trước mặt, miệng kinh hãi la lớn.

"A!!!

Đừng, đừng mà!" Sau đó, ông ta điên cuồng chạy về phía đường cũ.

Trương Phó quan định đi bắt lão nông lại, nhưng lại bị Trương Khải Sơn ngăn lại.

"Đừng đuổi nữa, giữ lại cũng vô dụng." Trương Phó quan khó hiểu hỏi: "Phật gia, chẳng lẽ chúng ta không cần người dẫn đường

nữa sao?" Lúc này Trần Hạo tiếp lời: "Không cần nữa, con đường tiếp theo, ông ta cũng không biết đâu." "Cuối cùng vẫn phải dựa vào chúng ta, giữ lại ông ta cũng chỉ thêm phiền." Tề Thiết Chủy có chút kinh hãi nói: "Phật gia à, chúng ta thật sự phải tiếp tục đi xuống sao?" Trương Khải Sơn chỉ mỉm cười nhìn ông ta, không nói gì.

Trần Hạo tiếp tục nói: "Thực ra, mỗi cây xà gỗ trên đây đều có một vết khía." "Những vết khía trên những cây xà gỗ này, là dùng để cố định dây thừng treo cổ." "Điều đó có nghĩa là, nơi này từng có người treo cổ chết!" Trần Hạo chỉ vào vô số dây thừng trên các thanh xà gỗ xung quanh rồi nói tiếp: "Nhìn xem, xung quanh có biết bao nhiêu là dây thừng, mỗi một sợi dây đều đại diện cho một người từng treo cổ tự vẫn." "Trời ạ, trong khoáng động này từng có người treo cổ ư." Tề Thiết Chủy vội nói: "Trần huynh đệ nói đúng đó!

Phật Gia, một cái khoáng động yên lành, sao lại có nhiều người treo cổ chết như vậy chứ?

Hoàn toàn không bình thường chút nào!

Nếu chúng ta cứ tiếp tục đi xuống, e là… A… A…" Chưa kịp nói xong, Trương Khải Sơn đã tóm lấy gáy hắn, lôi đi về phía sâu trong khoáng động.

Thấy Tề Thiết Chủy bị Trương Khải Sơn "bắt nạt" như vậy, Trần Hạo và Trương Phó Quan nhìn nhau cười, rồi vội vàng đi theo.

Bốn người lại đi vào trong một lúc, Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Ấy!

Phía trước hết đường rồi!

Phật Gia, tôi thấy chúng ta nên quay về thôi!" Trần Hạo nói: "Chúng ta đi vào đây đều có ngã rẽ, cửa động này không thể nào không có đường được, mọi người tìm kỹ lại xem." Mặc dù miệng nói

vậy, nhưng trong lòng anh đã rõ mười mươi.

Lối vào cổ mộ trong khoáng động nằm dưới một cái chum nước lớn gần đó.

Nhưng anh cũng không tiện nói thẳng ra, đành để mọi người tự tìm.

Lúc này, Trương Phó Quan hỏi: "Liệu có phải lúc chúng ta vào đã đi nhầm đường không?" Tề Thiết Chủy phẫn hận nói: "Chắc chắn là lão già kia lừa chúng ta rồi!" "Có cần đuổi theo bắt lão lại không?" Trương Phó Quan nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn trầm giọng nói: "Không cần, tôi không trông mong một lão già chỉ đường cho mình." Trong lúc mọi người đang tìm kiếm lối vào, Trần Hạo cuối cùng cũng dựa theo vị trí trong kịch tình, tìm ra cái chum nước lớn che giấu lối vào.

Anh mỉm cười gọi mọi người lại, chỉ vào cái chum nước rồi nói: "Nếu tôi không đoán sai, lối vào hẳn là ở dưới cái chum nước này." Trương Phó Quan nghe xong, đầy vẻ khó hiểu nhìn Trần Hạo.

Còn Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy thì đã hiểu ra.

Tề Thiết Chủy nhìn những gợn sóng không ngừng lan ra trên mặt nước trong chum, mừng rỡ kêu lên: "Ồ!

Dưới đáy cái chum này chắc là có một cái động phải không?" Trần Hạo gật đầu: "Không sai!

Nhìn xem, gợn sóng đang lan từ ngoài vào trong.

Đặt cái chum nước ở đây, hẳn là có hai mục đích.

Thứ nhất, để lấp cái cửa động bên dưới.

Thứ hai, vị trí đặt cái chum này có tác dụng trấn tà hóa sát." Tề Thiết Chủy thán phục giơ ngón tay cái lên: "Trần huynh đệ giỏi thật!

Đúng không sai một li, tôi cũng nghĩ như vậy.

Nếu nói về âm dương sư, cậu quả là cao thủ!" Trần Hạo thản nhiên lắc đầu, không nói gì.

Ngay sau đó, Trần Hạo rút khẩu Sa Mạc Chi Ưng ra, bắn liên tiếp mấy phát vào đáy chum. 'Pằng!

Pằng!

Pằng!' Sau ba tiếng súng, đáy chum lập tức vỡ tan.

Nước trong chum tức thì chảy sạch không còn một giọt.

Tiếp đó, Trần Hạo không nói hai lời, một cước đá nát cái chum nước.

Cùng lúc đó, tại vị trí vốn là của chum nước, một cái hố lớn đường kính gần một mét hiện ra.

Trương Khải Sơn dùng đèn pin soi vào cái hố trên mặt đất, vừa quan sát vừa nói: "Bên trong chắc chắn có thứ gì đó, có lẽ đúng như Trần huynh đệ nói, là lối vào thông đạo cũng không chừng." Trần Hạo gật đầu: "Cửa hang này chưa đủ lớn, chúng ta phải đào rộng ra một chút mới chui xuống được, mọi người bắt tay vào làm đi!" Sau đó, Trần Hạo, Trương Khải Sơn và Trương Phó Quan, ba người nhanh chóng vung cuốc và xẻng sắt, bắt đầu mở rộng cửa động.

Tề Thiết Chủy thì cầm hai cái đèn pin, đứng bên cạnh chiếu sáng.

Chẳng mấy chốc, dưới sự nỗ lực của ba người, cửa động đã đủ rộng để một người dễ dàng chui qua.

Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp nhảy vào trong.

Trương Khải Sơn sợ có chuyện, lớn tiếng gọi: "Trần huynh đệ cẩn thận!" Nói xong, ông cũng vội vàng nhảy xuống theo.

Sở dĩ Trần Hạo dám không nghĩ ngợi mà nhảy vào, chẳng qua là vì

anh biết bên dưới lối vào căn bản không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Hơn nữa, nhờ có Giao Long Chiến Y, cho dù bên dưới thật sự có nguy hiểm, anh cũng hoàn toàn không cần bận tâm.

Tề Thiết Chủy vẫn còn ở trên, vừa dùng đèn pin soi xuống dưới, vừa lớn tiếng hỏi: "Trần huynh đệ, Phật Gia, hai người không sao chứ?" Trần Hạo quan sát xung quanh, đáp lời: "Bên dưới an toàn, hai người cũng xuống đi." Ngay sau đó, Trương Phó Quan mang theo hòm dụng cụ cùng Tề Thiết Chủy nhảy xuống.

Sau khi cả bốn người đều đã xuống, Trần Hạo nói: "Phật Gia, Bát Gia, đường phía sau không thông, tôi thấy chúng ta chỉ có thể đi về phía trước thôi!" Trương Khải Sơn chiếu đèn pin về phía thông đạo sau lưng quan sát, rồi nói: "Không còn cách nào khác, chúng ta đành phải đi về phía trước.

Được rồi, chúng ta lên đường thôi." Nói xong, Trần Hạo, Trương Khải Sơn và hai người còn lại, dùng đèn pin chiếu sáng tiếp tục đi vào trong.

Thực ra với nhãn lực của Trần Hạo, anh căn bản không cần dùng đèn pin, hoàn toàn có thể nhìn rõ mọi vật trong đêm.

Chương 230

Nhưng để không tỏ ra quá biến thái, anh cũng thuận theo mọi người.

Chỉ thấy trong khoáng đạo rộng chưa đầy hai mét, cao khoảng hơn hai mét, khắp nơi đều dùng gỗ tròn làm điểm chống đỡ.

Xung quanh khoáng đạo, đâu đâu cũng treo đầy những thứ trông như mạng nhện.

Nhưng Trần Hạo hiểu rõ, đó không phải mạng nhện, mà là tập hợp của một loại virus dị loại có thể gây chết người.

Nếu không cẩn thận chạm vào những thứ này, ngoài Trần Hạo với huyết mạch Thanh Long bá đạo vô song ra, ba người còn lại chắc chắn sẽ trúng kịch độc!

Đúng lúc này, Trương Khải Sơn đột nhiên gọi: "Trần huynh đệ, Bát Gia, mau nhìn này." Trần Hạo, Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan vây quanh Trương Khải Sơn, quan sát thứ ông đang cầm trong tay.

Tề Thiết Chủy cũng nhặt lên một mảnh gỗ có hoa văn màu đỏ, tương tự như thứ trong tay Trương Khải Sơn.

Trần Hạo nhận ra thứ này chính là những mảnh vỡ rơi ra từ những cỗ quan tài cổ thời Nam Bắc Triều trong khe nứt thần bí kia.

Anh liền nói: "Những mảnh vỡ này hẳn là rơi ra từ những cỗ quan tài trong khe nứt.

Điều này chứng tỏ những cỗ quan tài trên khe nứt đó đã được đưa ra từ khoáng đạo này." Trương Khải Sơn gật đầu, nói: "Không sai, nhìn con đường hầm này xem, rõ ràng thô sơ hơn nhiều so với con

đường chúng ta đi lúc nãy.

Thời gian cũng đã lâu rồi, chắc cũng phải có lịch sử hàng trăm năm." Trần Hạo gật đầu: "Đường hầm này chắc là được đào vào thời đầu nhà Thanh." Tề Thiết Chủy nghi hoặc hỏi: "Không phải chứ, thời đó làm gì có tàu hỏa với đường sắt." Trương Khải Sơn cau mày: "Tôi cũng đang nghĩ đến vấn đề này.

Rốt cuộc là khi đào đường hầm này đã chế tạo ra những cỗ quan tài kia, hay là khi đào đường hầm đã phát hiện ra chúng?" Trần Hạo đáp: "Phật Gia, nếu tôi không đoán sai, những cỗ quan tài trên khe nứt kia hẳn là quan tài bồi táng từ thời Nam Bắc Triều, chúng đã có lịch sử hơn một nghìn năm rồi.

Chắc chắn là có trước con đường hầm thời đầu nhà Thanh này rất nhiều!

Cho nên tôi cho rằng, những người Nhật Bản đó hẳn là khi đào đường hầm đã phát hiện ra những cỗ quan tài, rồi mới vận chuyển chúng ra ngoài từ đây." Trương Phó Quan nghi hoặc hỏi: "Vậy những người đào đường hầm này là người thời đầu nhà Thanh?

Hay là người Nhật Bản?" Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, Trương Phó Quan ba người nghiên cứu nửa ngày cũng không rõ rốt cuộc đường hầm này là do ai đào.

Ngay cả Trần Hạo trong kịch tình gốc cũng không thấy thông tin nào liên quan đến việc ai đã đào đường hầm này.

Vì vậy bốn người suy đoán một hồi, lại tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng đi chưa được bao lâu, trong khoáng đạo truyền ra từng tràng tiếng hát kinh kịch.

Tề Thiết Chủy vội vàng ngăn ba người Trương Khải Sơn và Trần

Hạo lại, nói: “Ấy!

Chờ đã, chờ đã!

Mọi người có nghe thấy không?” Thực ra Trương Khải Sơn và Trương Phó Quan cũng loáng thoáng nghe thấy tiếng hát kinh kịch mơ hồ.

Nhưng vì không chắc chắn, sợ là mình nghe nhầm, nên họ đang chăm chú lắng nghe.

Chỉ có Trần Hạo biết, đây chẳng qua chỉ là trò vặt vãnh của lão Tây Cầu Đức Khảo mà thôi.

Cầu Đức Khảo sớm đã biết Trương Khải Sơn sẽ đến khoáng động này, nhưng Trương Khải Sơn lại là quan phòng thủ thành Trường Sa, Cầu Đức Khảo không tiện ra tay trực tiếp.

Hơn nữa, biết địa hình trong động vô cùng phức tạp, trong cổ mộ lại bố trí đại trận Kỳ Môn Độn Giáp, cho nên Cầu Đức Khảo đã nghĩ ra cách dùng máy hát đĩa đặt ở lối vào khoáng động, cho phát đi phát lại một đoạn kinh kịch, hy vọng có thể dọa Trương Khải Sơn quay về.

Tề Thiết Chủy lúc này đã bị dọa cho hết hồn, kinh hãi nói: “Nghe âm thanh, hình như có người đang hát hí kịch!

Lạ thật, giọng hát này sao tôi nghe quen quen.” Trương Phó Quan dùng đèn pin soi con đường phía trước, quan sát rồi nói: “Phật Gia, Hạo Gia, con đường phía trước hình như ngày càng hẹp, chúng ta có nên…?” Tề Thiết Chủy cố tỏ ra can đảm: “Đi!

Đương nhiên là đi chứ!” Trần Hạo trêu chọc: “Bát Gia đã dũng cảm như vậy, chúng ta tiếp tục đi thôi.” Nói xong, anh cùng Trương Khải Sơn tiếp tục đi vào trong.

Trương Phó Quan cũng cười hắc hắc, theo sát bước chân của

Trương Khải Sơn.

Tề Thiết Chủy buồn bực nói: “Không phải chứ, đi thật à?

Tôi chỉ đùa thôi mà!” Nói rồi, hắn cũng vội vàng đuổi theo.

Bốn người đi nửa ngày, cuối cùng cũng đi qua đoạn khoáng đạo chật hẹp đó.

Họ bước vào một không gian dưới lòng đất rõ ràng đã được con người khai phá và xây dựng.

Bên trong không gian dưới lòng đất, bốn bức tường xung quanh đều được xây bằng những viên gạch đá khổng lồ, cao khoảng ba trượng, diện tích lên tới hàng nghìn mét vuông.

Trong không gian này, khắp nơi là những hố đất hình chữ nhật, xung quanh rải rác không ít hài cốt người, trông vô cùng âm u đáng sợ.

Trần Hạo vừa nhìn đã biết, đây chính là nơi mà vô số quan tài bồi táng trên khe nứt thần bí kia được khai quật lên.

Sau khi bốn người quan sát xung quanh, Tề Thiết Chủy vội vàng bắt đầu bấm đốt ngón tay bói quẻ.

Trương Khải Sơn vừa quan sát những hố đất hình chữ nhật xung quanh, vừa nói: “Nhìn số lượng hố đất này, cũng gần bằng số lượng quan tài bồi táng trên khe nứt, những cỗ quan tài đó hẳn là được đưa ra từ đây.

Lão Bát, bói lâu vậy, đã ra chưa?” Tề Thiết Chủy thở dài: “Ôi, hoàn toàn hỗn loạn vô trật tự!” Trần Hạo thản nhiên cười: “Hỗn loạn vô trật tự mới đúng.

Đây không phải là hố bồi táng gì cả, cả ngọn núi này chính là một ngôi mộ lớn.” Tề Thiết Chủy khó hiểu hỏi: “Vậy chủ nhân ngôi mộ là ai?

Chẳng lẽ là những vương công quý tộc thời Bát Kỳ đó sao?" Trần Hạo thầm nghĩ: "Chủ nhân thực sự của ngôi mộ này tuy không phải là vương công quý tộc thời cổ đại, nhưng đối với Tề Thiết Chủy mà nói, lại quan trọng hơn nhiều so với những vương công quý tộc thực sự.

Bởi vì chủ nhân ngôi mộ này chính là đại sư phong thủy thời cổ đại Thanh Ô Tử.

Thanh Ô Tử là một đại sư phong thủy kham dư cực kỳ nổi tiếng thời xưa, còn có trình độ rất cao về các dị thuật như Kỳ Môn Độn Giáp.

Cũng là người mà Tề Thiết Chủy tôn sùng nhất, là thần tượng trong lòng hắn." Nhưng để không bị nghi ngờ, Trần Hạo chỉ mỉm cười thản nhiên, không trả lời câu hỏi của Tề Thiết Chủy.

Lúc này, Tề Thiết Chủy lại nói: "Tôi chưa từng nghe nói triều đại nào, đại nhân nào lại được nhập liệm theo cách này.

Càng không cần phải nói đến thành Trường Sa của chúng ta!

Thật quá kỳ lạ!" Trương Khải Sơn nghe xong, quay đầu hỏi: "Trần huynh đệ, cậu có cao kiến gì không?" Trần Hạo giả vờ không biết, nói: "Tôi cũng không rõ, chúng ta chỉ có thể từ từ tìm kiếm câu trả lời thôi." Trương Khải Sơn và Tề Thiết Chủy gật đầu, sau đó bốn người chia nhau ra tìm kiếm manh mối.

Trần Hạo đi chưa được mấy bước, đã phát hiện ra mấy món đồ nghề trộm mộ như xẻng Lạc Dương đã vỡ nát.

Dựa theo kịch tình, những món đồ nghề này là do cữu gia của Nhị Nguyệt Hồng, cũng là Nhị Môn gia chủ hai đời trước, khi dẫn theo thuộc hạ vào ngôi mộ này đã để lại, thế là anh gọi ba người Trương Khải Sơn lại.

Trương Khải Sơn nhận lấy nửa cây xẻng Lạc Dương từ tay Trần

Hạo, cân thử trọng lượng, nói: “Thứ này không nhẹ, còn tốt hơn cả loại tôi dùng, gang sống nặng hơn.” Nói đến đây, Trương Khải Sơn đứng thẳng người, quan sát bốn phía: “Nơi này chắc hẳn đã có tiền bối của tôi đến, số lượng không ít, là một hành động lớn.” Vừa nghe thấy lời này, Tề Thiết Chủy vội vàng chạy đến bên Trương Khải Sơn hỏi: “Hành động lớn?

Lần hành động đó chắc là các nhà trong Cửu Môn đều có mặt đông đủ rồi nhỉ?

Chương 231

Nhưng sao tôi chưa từng nghe nói có hành động quy mô như vậy?" Nghe Tề Thiết Chủy nghi hoặc, Trần Hạo mỉm cười nói: "Không đến mức Cửu Môn đông đủ đâu, xem ra hẳn là một nhà nào đó độc chiếm." "Xuất thân từ người của Cửu Môn sao?

Vậy theo cậu thấy, đây là người của nhà nào?" Tề Thiết Chủy kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo khẽ gật đầu, nhưng không nói thẳng là do ông nội của Nhị Nguyệt Hồng dẫn người vào.

Dù sao anh cũng mới đến Trường Sa không lâu, nếu chỉ dựa vào mấy món đồ nghề trộm mộ và vài manh mối, đã có thể phân biệt được là nhà nào trong Cửu Môn làm, thì cũng có chút quá hoang đường.

Thế là Trần Hạo nói: "Rốt cuộc là thủ pháp của nhà nào, tôi cũng không phân biệt rõ lắm, chuyện này tôi nghĩ nên hỏi Phật Gia thì tốt hơn." Nhưng lời vừa dứt, từ sâu trong cổ mộ khoáng động, lại truyền đến tiếng hát hí kịch mơ hồ kia.

Trước đó khi nghe thấy tiếng hát trong khoáng đạo, Tề Thiết Chủy đã sợ chết khiếp, còn Trương Khải Sơn và Trương Phó Quan thì cho là mình nghe nhầm.

Nhưng bây giờ lại nghe thấy âm thanh này, họ sẽ không cho là mình nghe nhầm nữa.

Trương Phó Quan dùng đèn pin soi xét tình hình xung quanh, đồng thời hỏi: "Phật Gia, Hạo Gia, hai người có nghe thấy không?" Không đợi hai người trả lời, Tề Thiết Chủy đột nhiên nói: "Ồ!

Tôi nhớ ra rồi!

Đây là khúc hát của Nhị Gia!" "Sao có thể là khúc hát của Nhị Gia được?" Trương Phó Quan khó hiểu hỏi.

Tề Thiết Chủy cực kỳ khẳng định đáp: "Tôi nhớ rất rõ, đây là khúc hát mà Nhị Gia hát khi lần đầu tiên lên sân khấu!" Rồi lại nói: "Phật Gia, Trần huynh đệ, hai người không biết đâu.

Khi đó thân hình của Nhị Gia, giọng hát của ngài ấy, căn bản không giống một người mới vào nghề chút nào…" Chưa nói xong, Trương Khải Sơn đã cắt lời hắn, nói: "Ý của cậu là, Nhị Gia đang hát đoạn hí kịch này?" Tề Thiết Chủy gật đầu một cái, rồi lại vội vàng phủ nhận: "Không, không, không phải!" Trương Phó Quan sốt ruột hỏi: "Rốt cuộc là phải hay không?" Tề Thiết Chủy lúng túng đáp: "Không hoàn toàn, nhưng rất giống.

Người hát này, kém xa Nhị Gia.

Hơn nữa…" Nói đến đây, hắn đột nhiên quay đầu nhìn về phía cửa thông đạo dẫn vào nội thất bên ngoài hố bồi táng, liền ngây người.

Sau đó như thể lại nghĩ đến chuyện gì đáng sợ, sợ đến mức co rúm lại trốn sau lưng Trương Khải Sơn.

Nhìn bộ dạng kinh hãi của hắn, Trần Hạo không khỏi thầm cười.

Mẹ nó!

Cầu Đức Khảo đúng là đồ không ra gì, lại nghĩ ra cái trò hại người như vậy.

Nếu không phải anh biết Cầu Đức Khảo đang giở trò bằng máy hát đĩa bên ngoài động, chắc chắn cũng sẽ cho là có ma.

Lúc này, Tề Thiết Chủy trốn sau lưng Trương Khải Sơn, kinh hãi kêu lớn: "Phật Gia, chúng ta gặp ma rồi!" Trương Khải Sơn không để ý đến tiếng la hét của hắn, quay đầu hỏi: "Trần huynh đệ, đối phó với yêu ma quỷ quái, cậu là người giỏi nhất.

Không biết cậu có ý kiến gì về âm thanh kỳ quái này không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Tôi thấy chẳng qua chỉ là có kẻ có ý đồ khác đang gây rối, dọa chúng ta một phen mà thôi.

Từ lúc vào khoáng động đến giờ, tôi cũng không cảm thấy có âm hồn, quỷ quái tồn tại.

Thậm chí cả âm sát chi khí cũng không có, cho nên tôi thấy âm thanh này tuyệt đối không phải do quỷ quái tác oai tác quái, mà ngược lại giống như có người dùng một số thủ đoạn để dọa chúng ta." Trương Khải Sơn kinh ngạc hỏi: "Trần huynh đệ, ý cậu là tiếng hát hí kịch kỳ quái này là do con người làm ra?

Có người biết chuyện chúng ta vào cổ mộ rồi sao?" Trần Hạo gật đầu: "Không sai!

Phật Gia đừng quên, người đầu tiên phát hiện ra ngôi mộ này là thương nhân Nhật Bản Cưu Sơn Mỹ Chí.

Sau khi về nước, ông ta đã nộp cho Bộ Ngoại giao Nhật Bản một bản báo cáo dài 16 trang.

Điều này cho thấy, người Nhật Bản sớm đã biết tình hình có cổ mộ ở đây.

Hơn nữa họ còn dùng khe nứt, vận chuyển hết quan tài bồi táng trong mộ ra ngoài.

Cộng thêm ba tên gián điệp Nhật Bản mà chúng ta gặp lúc đó, cho nên tôi suy đoán người tạo ra tiếng hát hí kịch quỷ dị này, hẳn là nhân viên người Nhật Bản ở bên ngoài làm." Trương Khải Sơn trầm tư một lúc, hỏi: "Nói cách khác, thực ra từ lúc chúng ta mới vào khoáng sơn, đã bị người Nhật Bản phát hiện.

Sở dĩ họ tạo ra âm thanh quỷ dị, là để dọa chúng ta chạy?" Trần Hạo gật đầu: "Không sai, ít nhất tôi cho là vậy." Tề Thiết Chủy nghe

xong, cũng không còn sợ hãi như vậy nữa.

Hắn phẫn hận nói: "Mẹ kiếp, đám khốn này đúng là không phải thứ tốt lành gì.

Vô duyên vô cớ tạo ra âm thanh quỷ dị dọa người, đúng là đồ không ra gì!" Trương Khải Sơn nói: "Nếu thực sự là người Nhật Bản, vì muốn dọa chúng ta chạy mới giở trò này, vậy thì nhất định có chuyện không muốn chúng ta biết.

Đã như vậy, tôi càng phải xem xem họ đang giở trò quỷ gì.

Có lẽ, ở đây có bí mật mà chúng ta cần biết cũng không chừng." Nói xong, ông sải bước đi vào dũng đạo thông đến chủ mộ thất.

Lúc này, Trần Hạo trêu chọc: "Thế nào Bát Gia, bây giờ còn sợ không?

Có dám cùng tôi vào xem không?" Tề Thiết Chủy lấy hết can đảm, nói: "Trần huynh đệ đã nói là do người Nhật Bản giở trò quỷ rồi, vậy tôi có gì mà phải sợ?

Chúng ta đi thôi!" Nói xong, Trần Hạo, Trương Phó Quan, Tề Thiết Chủy ba người cười ha hả, theo sát Trương Khải Sơn đi vào dũng đạo.

Khi bốn người Trần Hạo đi vào mộ thất ở đầu kia của dũng đạo, họ phát hiện đây là một chủ mộ thất!

Chủ mộ thất này được xây dựng tốt hơn nhiều so với mộ thất tuẫn táng mai táng quan quách bồi táng kia!

Chỉ thấy toàn bộ chủ mộ thất rộng khoảng một nghìn mét vuông, bốn vách tường đều được xây bằng gạch đá xanh vuông vức nửa mét.

Căn thạch thất này bất kể là độ tinh xảo xây dựng, hay những hình điêu khắc trên các góc cạnh, trần nhà, đều vô cùng tinh xảo tuyệt luân.

Xung quanh còn dùng những khối đá khổng lồ, điêu khắc ra hơn mười cây trụ đèn trường minh bằng đá cao khoảng hai mét.

Ở chính giữa chủ mộ thất này, là nơi đặt quan tài của chủ mộ.

Nhưng do sự "chăm chỉ" và "yêu quý" văn vật của người Nhật Bản, trong quách đá khổng lồ được điêu khắc bằng đá ở giữa thạch thất, đã sớm không còn bóng dáng của chủ quan.

Nói cách khác, cỗ quan tài cổ bằng đồng xanh mà Trần Hạo phát hiện trên khe nứt thần bí kia, chính là được chuyển ra từ quách đá trong chủ mộ thất này.

Trương Khải Sơn bước lên bậc thềm bên ngoài quách đá, dùng đèn pin soi một lượt vào trong quách.

Sau đó lại cẩn thận quan sát bốn bức tường đá xung quanh và những vật chất dạng mạng nhện trên trần nhà.

Lúc này, Tề Thiết Chủy đột nhiên hỏi: "Phật Gia, Trần huynh đệ, cái quách đá ở giữa kia, có phải là vị trí của cỗ quan tài đồng mà chúng ta thấy trên tàu hỏa không?" Trần Hạo và Trương Khải Sơn không nói gì, chỉ gật đầu.

Tề Thiết Chủy tiếp tục nói: "Vậy thì lạ thật, âm thanh quỷ dị vừa rồi, rốt cuộc là từ đâu phát ra?" Trương Phó Quan cười xấu xa hỏi: "Bát Gia, không sợ nữa à?" Tề Thiết Chủy liếc mắt một cái: "Tôi đương nhiên là sợ rồi, nhưng không phải có Phật Gia, có Trần huynh đệ ở đây sao?" Chẳng mấy chốc, Trần Hạo thấy Tề Thiết Chủy từ từ đi về phía bức tường đá treo đầy những vật chất dạng mạng nhện.

Ngay sau đó kinh ngạc nói: "Phật Gia, Trần huynh đệ, âm thanh quái dị vừa rồi, hình như phát ra từ phía sau bức tường này!" Trần Hạo biết thứ đó độc hại vô cùng, bèn nhắc nhở: "Bát Gia, tuyệt đối đừng chạm lung tung vào thứ đó…" Nhưng chưa nói xong, tay của Tề

Thiết Chủy đã ấn lên bức tường đá, lên những vật chất độc hại dị loại giống mạng nhện kia.

Trương Khải Sơn phát hiện ra hành động của hắn, liền kinh hãi kêu lên: “Đừng!!!” Nhưng, đã quá muộn.

Chương 232

Từ những vật chất dạng mạng nhện mà Tề Thiết Chủy chạm vào, trong nháy mắt bay ra vô số đốm sáng nhỏ.

Ngay sau đó, những vật chất dạng mạng nhện trên ba bức tường còn lại cũng như có phản ứng dây chuyền, ào ạt tuôn ra vô số đốm sáng nhỏ.

Cuối cùng, ngay cả trong những vật chất dạng mạng nhện trên nóc nhà, cũng tràn ngập vô số đốm sáng nhỏ tuôn ra.

Trần Hạo biết những đốm sáng nhỏ này là thể truyền bá của virus, giống như một sinh vật sống.

Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan lúc này cũng bị cảnh tượng kỳ dị đột ngột này làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Trong lúc Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan đang ngẩn người, Trần Hạo lớn tiếng hét lên: "Trương Phó Quan, đưa Bát Gia đi trước!" Ngay sau đó hai tay vung lên, đẩy Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan về phía cửa lớn của chủ mộ thất.

Trương Khải Sơn cũng phản ứng lại, chỉ thấy ông nhanh chóng rút khẩu súng lục Browning ra, phi thân nhảy lên quách quan, không ngừng bắn vào những con côn trùng nhỏ phát sáng kia.

Trần Hạo bất lực hét lên: "Phật Gia, dùng súng căn bản không đối phó được với những con côn trùng nhỏ này!

Bát Gia và Trương Phó Quan đã thoát ra ngoài rồi, tôi giúp ông chặn đám này, ông cũng nắm chặt cơ hội mà chạy đi!" Trương Khải Sơn lại trở nên cố chấp, vứt khẩu súng đã hết đạn, rút dao găm ra

chém về phía những con côn trùng nhỏ đang tấn công.

Đồng thời giận dữ hét lên: "Không được, muốn đi thì cùng đi!

Tôi không thể bỏ cậu lại phía sau được!" Trần Hạo vừa kết pháp ấn, vừa nói: "Phật Gia, ông không phải nghĩ rằng tôi hy sinh để tranh thủ cơ hội cho ông chạy trốn chứ?" Trương Khải Sơn mạnh mẽ chém rơi mấy con côn trùng nhỏ, khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ không phải như vậy sao?" Thấy Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan đã xông ra khỏi cửa lớn của chủ mộ thất, và đóng hai cánh cửa lại, chỉ để lại một khe hở đủ một người đi qua.

Trần Hạo liền nói: "Bát Gia và Trương Phó Quan đều đã thoát ra ngoài, tôi cũng không còn nỗi lo về sau.

Phật Gia, mau trốn ra sau lưng tôi!" Nói xong, pháp ấn trong tay Trần Hạo đã thành, liền lớn tiếng niệm: "Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, Tiền Hữu Hoàng Thần, Hậu Hữu Việt Chương, Thần Thức Sát Phạt, Bất Tị Hào Cường, Cấp Cấp Như Luật Lệnh — Phong Hỏa Lệnh!" Lời vừa dứt, một con cự long rực lửa to bằng thùng nước, dài mấy mét liền từ kiếm chỉ bắn ra.

Vô số con côn trùng nhỏ độc hại đang bay tới, trong nháy mắt bị cự long rực lửa bao trùm.

Trong chốc lát, vô số con côn trùng nhỏ độc hại bị thiêu thành tro bụi.

Ngay cả kịch độc trên người chúng cũng bị ngọn lửa do pháp lực dẫn động thiêu đốt sạch sẽ!

Cùng lúc đó, trong thức hải của Trần Hạo, cũng bị âm thanh thông báo của hệ thống tràn ngập: [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con độc trùng, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con độc trùng, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con độc trùng, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh! …] Trương Khải Sơn đứng sau lưng Trần Hạo, thấy lượng lớn độc trùng tuy chưa bị tiêu diệt hết, nhưng ít nhất đã bị Trần Hạo chặn lại.

Ông thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Cậu nhóc, có đạo pháp lợi hại như vậy!

Sớm biết thế này, tôi cũng không đến nỗi lo lắng hai chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây!" Lúc này, Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan đang chờ đợi bên ngoài cửa đá của chủ mộ thất, đều lo lắng hét lên: "Phật Gia, Trần huynh đệ, sao rồi?

Mau ra đi!" Trần Hạo cười lớn: "Tôi không sao, một lát nữa tôi sẽ ra, không cần lo lắng!" Nhưng ngay sau đó, Trần Hạo phát hiện không biết từ lúc nào, Trương Khải Sơn đã bị một con độc trùng nhỏ cắn trúng!

Anh vạn lần không ngờ, trong tình huống mình ra tay, Trương Khải Sơn vẫn trúng độc giống như trong kịch tình gốc.

Thế là Trần Hạo cũng không màng đến việc farm điểm thưởng nữa, lại tung ra một chiêu 'Phong Hỏa Lệnh', thiêu đốt và đẩy lùi vô số con độc trùng nhỏ.

Anh quay người kẹp lấy Trương Khải Sơn, rồi nhanh chóng xông ra khỏi cửa lớn của chủ mộ thất.

Trước khi ra ngoài, Trần Hạo không quên đá hai cước, đóng chặt cửa lớn của chủ mộ thất lại.

Đương nhiên, miếng ngọc cổ khảm đồng xanh mà Trương Khải Sơn phát hiện trong kịch tình gốc, cũng bị Trần Hạo thuận tay nhét

vào túi.

Khi Trần Hạo mang theo Trương Khải Sơn cuối cùng cũng xông ra khỏi chủ mộ thất, Tề Thiết Chủy, Trương Phó Quan vội vàng chạy tới quan tâm hỏi: "Phật Gia, Trần huynh đệ, không sao chứ?

Có bị thương không?" Trần Hạo đáp: "Tôi không sao, nhưng Phật Gia trúng độc rồi!" Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan nghe xong, lập tức kinh hãi la lên: "Phật Gia!

Phật Gia!

Tỉnh lại đi Phật Gia!" Chỉ thấy lúc này Trương Khải Sơn sắc mặt tái nhợt, đã hôn mê bất tỉnh.

Trần Hạo dùng ngón tay đặt lên cổ Trương Khải Sơn thăm dò, nói: "Phật Gia ngất đi rồi, chưa chết, chúng ta đưa ông ấy ra ngoài trước rồi tính." Nói xong, Trần Hạo, Tề Thiết Chủy, Trương Phó Quan khiêng Trương Khải Sơn theo đường cũ, nhanh chóng quay trở ra ngoài.

Do đã vào quá sâu trong khoáng động, lại phải khiêng Trương Khải Sơn đang hôn mê bất tỉnh, kết quả ba người mất hơn một giờ mới cuối cùng đi đến cửa khoáng động.

Khi chuẩn bị xông ra khỏi cửa động, Trần Hạo đột nhiên nghĩ đến Cầu Đức Khảo.

Hình như lão ta đã sắp xếp một đám thuộc hạ cầm súng máy bên ngoài động, đang chờ tặng họ một "món quà lớn"!

Thế là, Trần Hạo gọi Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan lại, nói: "Chờ đã, tôi cảm thấy bên ngoài động hình như có người mai phục.

Nếu tôi không đoán sai, những người này hẳn là thuộc hạ của kẻ tạo ra âm thanh quái dị kia!" Trương Phó Quan kinh ngạc hỏi: "Trần huynh đệ, ý cậu là bên ngoài có người mai phục, muốn giết chúng ta?"

Trần Hạo gật đầu: “Không sai.

Bên ngoài không chỉ có người mai phục, mà trên người họ đều tỏa ra sát khí!” Tề Thiết Chủy kinh ngạc hét lên: “Mẹ kiếp, sao lại như vậy?

Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Thấy Tề Thiết Chủy hoảng loạn, Trương Phó Quan cũng sốt ruột, Trần Hạo liền thản nhiên nói: “Có gì mà phải vội, chẳng qua chỉ là một đám phế vật mà thôi!” Ngay sau đó Trần Hạo nói: “Bát Gia ở lại trong khoáng động chăm sóc Phật Gia, tôi không gọi ra ngoài, tuyệt đối đừng ló đầu ra!” Nói rồi, anh lấy ra một khẩu súng lục đưa cho Tề Thiết Chủy.

Tề Thiết Chủy nhận súng, gật đầu: “Tôi hiểu rồi.

Yên tâm, chỉ cần cậu không gọi tôi ra, tôi kiên quyết không ra, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho Phật Gia.” Lúc này Trương Phó Quan sốt ruột hỏi: “Hạo Gia, vậy tôi làm gì?” Trần Hạo cười nói: “Nếu người ta đã ở bên ngoài, chuẩn bị cho chúng ta một món quà lớn như vậy, Trương Phó Quan thân thủ không tệ, tự nhiên là cùng tôi đi gặp đám tạp nham đó!” Trương Phó Quan nghe xong lập tức phấn chấn tinh thần, rút súng Mauser ra, nói: “Được thôi Hạo Gia, việc này tôi thích làm nhất!” Trần Hạo rút ra hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng, gật đầu với Trương Phó Quan: “Chuẩn bị xong chưa?

Nếu không có vấn đề gì, chúng ta xông ra ngoài!” “Không vấn đề, chúng ta đi thôi!” Trương Phó Quan cười hắc hắc.

Nói xong, trong mắt Trần Hạo và Trương Phó Quan lóe lên một tia hàn quang, sau đó hai người nhanh chóng xông ra khỏi khoáng động.

Khi hai người Trần Hạo nhanh chóng xông ra khỏi khoáng động, Trương Phó Quan vừa nhìn đã thấy lão nông dân chạy trốn trước đó đang ngã gục trên mặt đất không xa.

Trần Hạo chỉ vào vết thương do súng trên lưng lão nông, nói: "Lão già này, e là đã bị đám người mai phục chúng ta giết rồi!" Trương Phó Quan gật đầu, rồi nhanh chóng quan sát xung quanh, tìm kiếm vị trí mai phục của đối phương.

Trần Hạo không chỉ kiếp trước đã xem qua kịch tình, biết thuộc hạ của Cầu Đức Khảo sẽ từ sườn núi đối diện xông xuống, mà còn có ngũ quan vô cùng nhạy bén, đối với bất kỳ gió thổi cỏ lay nào xung quanh đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Anh khinh thường nói: "Trương Phó Quan, để ý sườn núi và tảng đá lớn đối diện, đám tạp nham đó mai phục ở đó!" Trương Phó Quan gật đầu, hai mắt chăm chú nhìn vào sườn núi nhỏ đối diện.

Lúc này, những tay súng do Cầu Đức Khảo sắp xếp cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Chỉ thấy trên sườn núi nhỏ, đột nhiên xuất hiện hơn mười tên mặc đồ đen ngắn, tay cầm súng tiểu liên và súng Mauser.

Chương 233

Nhưng chưa kịp bắt đầu tấn công, hai tay giấu sau lưng của Trần Hạo đột nhiên giơ lên!

“Pằng!” “Pằng!

Pằng.” Anh bắn một loạt đạn về phía đám người áo đen kia!

Thấy địch nhân xuất hiện, Trương Phó Quan không nói hai lời, giơ súng Mauser lên, cùng Trần Hạo đồng loạt nổ súng.

Trong nháy mắt, hơn mười tên đại hán xuất hiện trên sườn núi nhỏ, chưa kịp phản ứng đã bị Trần Hạo và Trương Phó Quan hạ gục bốn năm người.

Khi phát hiện tình hình không ổn, chúng mới nổ súng về phía hai người Trần Hạo, đồng thời ào ạt xông xuống từ sườn núi nhỏ.

Trần Hạo và Trương Phó Quan, một hơi bắn hết đạn trong súng, đồng thời tung người nhảy lên, lần lượt trốn sau tảng đá lớn và cây cổ thụ, nhanh chóng thay băng đạn.

Đám người xông xuống từ sườn núi nhỏ cũng bị Trần Hạo và Trương Phó Quan bắn một loạt, hạ gục tám chín người.

Cùng lúc đó, nhóm tay súng thứ hai trốn sau tảng đá lớn ở chân núi bên kia, thấy người của mình gặp bất lợi, liền vội vàng giơ súng máy lên, bóp cò về phía Trần Hạo và Trương Phó Quan, nhằm yểm trợ cho đồng bọn xông xuống từ sườn núi nhỏ, áp chế hai người Trần Hạo.

Trong chốc lát, tảng đá lớn và cây cổ thụ mà Trần Hạo và Trương Phó Quan đang ẩn nấp, bị đám người này bắn loạn xạ làm đá vụn bay tứ tung, gỗ vụn bay lả tả!

Trương Phó Quan tuy đã thay xong băng đạn, nhưng hỏa lực của

đối phương quá mạnh, nhất thời bị áp chế không thể tiếp tục nổ súng.

Nhưng đối với Trần Hạo, sự tấn công của đám tay súng này căn bản không có bất kỳ uy hiếp nào, dù sao anh cũng có Giao Long Chiến Y.

Nếu không phải bị nhiều khẩu súng cùng lúc bắn vào người quá đau, anh thậm chí còn dám đứng yên tại chỗ, không né tránh đạn của đối phương.

Trần Hạo thấy Trương Phó Quan bị áp chế, hai nhóm tay súng ở sườn núi đối diện và sau tảng đá lớn ở chân núi, vừa không ngừng nổ súng về phía nơi ẩn nấp của họ, vừa từ từ áp sát.

Anh liền thấp giọng nói: "Tôi ra trước, thu hút sự chú ý của chúng.

Trương Phó Quan vòng từ bên sườn ra sau lưng, chúng ta hai mặt giáp công, giết sạch chúng!" Trương Phó Quan lo lắng nói: "Nhưng hỏa lực mạnh như vậy, Hạo Gia sẽ gặp nguy hiểm!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Yên tâm, cho dù gấp mười lần số tay súng này, cũng không làm tôi bị thương được.

Nghe lời tôi, hành động đi!" Nói xong, Trần Hạo giơ hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng, tung người lao ra ngoài.

Trương Phó Quan vốn lo lắng cho sự an nguy của Trần Hạo, nhưng khi thấy thân hình của Trần Hạo như quỷ mị, nhanh như tia chớp không ngừng di chuyển vị trí, những tay súng của đối phương căn bản không bắn trúng được.

Trương Phó Quan thầm tán thưởng: "Thân pháp của Hạo Gia nhanh quá, quả là tuyệt đỉnh!" Sau đó anh cầm hai khẩu súng Mauser, nhanh chóng vòng từ bên sườn, men theo phía sau đám tay súng kia.

Lúc này, hai nhóm tay súng ở sườn núi và chân núi bị Trần Hạo làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Trong mắt họ, Trần Hạo quả thực là một con quái vật.

Bởi vì bất kể hỏa lực có hung mãnh đến đâu, Trần Hạo đều có thể né tránh phần lớn.

Cho dù thỉnh thoảng có viên đạn bắn trúng người, Trần Hạo ngoài việc đau đến nhếch miệng, thì cũng không có tác dụng gì khác!

Chính lúc chúng không biết làm thế nào, chỉ có thể điên cuồng nổ súng, Trương Phó Quan đã vòng ra phía sau.

Chỉ thấy anh giơ hai khẩu súng Mauser, không nói hai lời, bắn một loạt 'đoàng đoàng' vào lưng đám tay súng!

Khi Trần Hạo phát hiện Trương Phó Quan ra tay, anh cũng mạnh mẽ lao ra.

Hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng trong tay liên tục bắn, phối hợp với Trương Phó Quan hai mặt giáp công đám tay súng áo đen kia.

Đám tay súng căn bản không ngờ, sau lưng lại có người đột nhiên tập kích.

Cộng thêm tốc độ phản ứng của Trần Hạo nhanh hơn người thường gấp mười mấy lần, hai người một trận bắn phá, lập tức hạ gục hơn mười tên tay súng áo đen.

Lúc này, đám tay súng mới phản ứng lại sau lưng có người đánh lén, liền lại chia ra hơn một nửa nhân lực quay người đối phó Trương Phó Quan.

Nhưng thân thủ của Trương Phó Quan lợi hại hơn đám tay súng này nhiều, kết quả chỉ trong mấy phút, hơn bốn mươi tên tay súng vây công Trần Hạo và Trương Phó Quan đều bị tiêu diệt.

Trương Phó Quan nhanh chóng chạy đến trước mặt Trần Hạo, nói: "Hạo Gia, đã giải quyết xong cả rồi!

Tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Trần Hạo khinh thường nói: "Những tên này đều là gián điệp Nhật Bản, chết không hết tội.

Đã giải quyết xong rồi, chúng ta mau chóng đưa Phật Gia về chữa thương!" Lời vừa dứt, Trần Hạo liền phi như bay về khoáng động, vác Trương Khải Sơn lên vai, gọi Tề Thiết Chủy rồi lại chạy ra ngoài.

Lúc này, Trương Phó Quan cũng vội vàng theo sau, dìu Tề Thiết Chủy thân thể yếu ớt, cùng Trần Hạo nhanh chóng rút lui!

Sau khi về đến thành Trường Sa, Tề Thiết Chủy và Trương Phó Quan vốn định đưa Trương Khải Sơn đi gặp bác sĩ.

Nhưng Trần Hạo biết, nếu anh không ra tay, cả thành Trường Sa này, ngoài Nhị Nguyệt Hồng ra, không ai có thể cứu được Trương Khải Sơn.

Còn những bác sĩ bình thường kia, càng không có hy vọng!

Thế là dưới sự đề nghị của Trần Hạo, ba người ngựa không dừng vó, chạy thẳng đến Hồng phủ.

Có người sẽ thắc mắc, Trần Hạo đã có thể cứu Trương Khải Sơn, tại sao lại phải bỏ gần tìm xa đi tìm Nhị Nguyệt Hồng?

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì đạo pháp của Trần Hạo không thể loại bỏ độc tố của Trương Khải Sơn, trừ phi dùng máu của mình để cứu chữa.

Nhưng Trần Hạo đã cứu mạng ông một lần, không muốn lại cắt máu cứu người nữa.

Dù sao Nhị Nguyệt Hồng cũng có cách, hà tất phải lao tâm phí sức!

Sau khi đến Hồng phủ, Nhị Nguyệt Hồng chỉ đơn giản hỏi tình hình, sau đó quả quyết ra tay bắt đầu chữa trị cho Trương Khải Sơn.

May mà có Trần Hạo ở đó, Trương Khải Sơn mới không giống như trong kịch tình gốc, bị những thứ giống như sợi tóc chui vào cơ thể.

Sau khi Nhị Nguyệt Hồng loại bỏ độc tố cho Trương Khải Sơn, chẳng mấy chốc ông đã tỉnh lại.

Sau đó dưới sự hỏi han của Trương Phó Quan, Nhị Nguyệt Hồng mới nói ra một số tình hình mà mình biết.

Nhị Nguyệt Hồng thấp giọng nói: "Từ lần trước Phật Gia mang về chiếc nhẫn thời Nam Bắc Triều kia, tôi đã biết ông phát hiện ra ngôi mộ cổ đó.

Tổ tiên của tôi, cũng đã phát hiện ra một chiếc nhẫn y hệt trong ngôi mộ cổ kia." Trần Hạo không cần nghe cũng biết nội dung mà Nhị Nguyệt Hồng sắp kể.

Chẳng qua là nhiều năm trước, gia chủ đời trên của Nhị Môn, cũng là ông cậu của Nhị Nguyệt Hồng, đã dẫn theo năm người làm.

Theo lời mời của Cưu Sơn, họ cùng nhau đi thám hiểm khu hầm mỏ cổ mộ đó.

Chương 234

Kết quả, cả năm người làm đều chết trong hầm mỏ.

Ông cậu của Nhị Nguyệt Hồng liều mạng chạy thoát về, sau khi kể lại tình hình trong cổ mộ cho cha của Nhị Nguyệt Hồng thì cũng qua đời.

Cuối cùng, Nhị Nguyệt Hồng nói: "Trong hầm mỏ đó, không biết có cơ quan gì mà khiến những người tiến vào không một ai may mắn sống sót." Tề Thiết Chủy ngạc nhiên hỏi: "Trên người những người làm chết trong động đó, không phải đều giống Phật Gia, bị trúng một loại độc kỳ lạ sao?" Nhị Nguyệt Hồng đáp: "Trong mạch máu của ông cậu tôi, đầy những vật thể dạng sợi như tóc, thậm chí còn xâm nhập cả vào đầu." "So với vết thương của Phật Gia, còn đáng sợ hơn nhiều!" Trần Hạo nói: "Tôi cảm thấy, đó không phải là thứ gì kỳ quái, càng không phải là tóc." Nhị Nguyệt Hồng kinh ngạc hỏi: "Ồ?!

Trần huynh đệ thấy sao?" "Từ sau khi ông cậu tôi qua đời, đời cha tôi và đời tôi vẫn luôn nghiên cứu thứ đó rốt cuộc là gì." "Nhưng đến giờ, vẫn chưa nghiên cứu ra được nguyên do." Trần Hạo nửa thật nửa giả nói: "Tôi cho rằng, đó nên là một loại vật thể dạng sợi hình thành từ độc tố." "Tác dụng của nó là sau khi xâm nhập vào cơ thể người, sẽ lan ra toàn thân người trúng độc." "Cuối cùng chiếm lĩnh đại não của người đó, khiến họ chết trong đau đớn." "Hạo gia biết đó là độc tố gì sao?

Có cách giải không?" Trương Phó Quan hỏi.

Trần Hạo lắc đầu: "Tôi cũng chỉ đoán vậy thôi, cụ thể ra sao thì tôi cũng không biết." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu, hỏi: "Phật Gia sau khi trúng độc, có nói mê sảng không?" Trần Hạo đáp: "Phật Gia sau khi

hôn mê, trên đường đi vẫn luôn nói sảng." Tề Thiết Chủy cũng chen vào: "Đúng vậy." "Nếu không phải Trần huynh đệ nói Nhị gia có thể cứu chữa, tôi còn không biết phải cứu Phật Gia thế nào!" Nhị Nguyệt Hồng kinh ngạc nhìn Trần Hạo, hỏi: "Ồ!

Trần huynh đệ làm sao biết tôi có thể chữa trị?" Trần Hạo thầm nghĩ: *Chẳng lẽ tôi lại nói là ông đây đã xem hết cả bộ phim này rồi sao?* Thế là hắn bèn bịa chuyện: "Tôi cũng chỉ đoán thôi, dù sao trước đó tôi cũng đi cùng Phật Gia một chuyến." "Lúc đó thấy dáng vẻ của Nhị gia, tôi biết ngài rất am hiểu chuyện trong cổ mộ." "Vì vậy, tôi mới đưa Phật Gia đến đây thử vận may." Tề Thiết Chủy may mắn nói: "May quá, may mà Nhị gia biết cách chữa trị, nếu không thì thật đáng sợ!" Trần Hạo lại đưa miếng ngọc bội có khảm đồng xanh tìm được trong hầm mỏ cho Nhị Nguyệt Hồng.

Sau đó cùng Tề Thiết Chủy và Trương Khởi Sơn rời khỏi Hồng phủ. ...

Vài ngày sau, Trương Khởi Sơn phái người đến nhà Trần Hạo, mời anh đến Trương phủ một chuyến.

Khi Trần Hạo đến phủ đệ của Trương Khởi Sơn mới biết, phu nhân của Nhị Nguyệt Hồng, Nha Đầu, đã bệnh nặng nguy kịch.

Chuyện lừa gạt xin một miếng vỏ quýt cũ để tiêm morphin cho Nha Đầu cũng đã bị Trương Khởi Sơn và Giải Cửu Gia vạch trần.

Sau đó nhận được tin tức, có một loại dược liệu quý hiếm tên là "Lộc Hoạt Thảo" có thể cứu được Nha Đầu.

Thế là nhờ sự giúp đỡ dò hỏi của Trương Khởi Sơn và các gia chủ Cửu Môn, thuộc hạ của Giải Cửu Gia ở Bắc Bình đã truyền tin về.

Tại buổi đấu giá lần này của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Bắc Bình, quả nhiên có bán "Lộc Hoạt Thảo", thời gian là 7 ngày sau.

Sau khi Trương Khởi Sơn nhận được tin tức chính xác, liền cho Trương Phó Quan mời Trần Hạo và Tề Thiết Chủy đến phủ thương lượng.

Nghe Trương Phó Quan giới thiệu xong, Trần Hạo thầm nghĩ: *Theo nguyên tác, lúc Giải Cửu Gia nhận được tin này, chỉ còn cách buổi đấu giá 3 ngày.

Không ngờ hiện tại, Trương Khởi Sơn và mọi người đã nhận được tin tức sớm hơn bốn ngày.* Khi Trương Khởi Sơn và Nhị Nguyệt Hồng bước vào Trương phủ, những người tham gia cuộc họp nhỏ lần này đã có mặt đầy đủ.

Gồm có Trương Khởi Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, Trần Hạo, Tề Thiết Chủy và Giải Cửu Gia.

Trương Khởi Sơn nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm là nhà đấu giá trân bảo lớn nhất Bắc Bình." "Ông chủ ở đó có bối cảnh rất sâu, ra vào Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng cần có danh thiếp, ngay cả người Nhật cũng phải nể mặt ba phần." Tề Thiết Chủy khinh thường nói: "Ồ!

Lợi hại gớm nhỉ!" Giải Cửu Gia nói: "Người của tôi nhận được tin, gần đây có một phú thương muốn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, chắc hẳn trong tay có danh thiếp." Trương Khởi Sơn hỏi: "Người đó là ai?" Giải Cửu Gia đáp: "Họ Bành, người ta gọi là Bành Tam Tiên." Lúc này, Trần Hạo lên tiếng: "Bành Tam Tiên?

Người này tôi biết." "Ở Ngân Xuyên khởi nghiệp bằng nghề buôn đất cát, giàu có một phương.

Dưới trướng có không ít kẻ liều mạng." Tề Thiết Chủy nói: "Tôi cũng biết người này, gã đó vô cùng đê tiện." "Thuật tiên của hắn rất giỏi, ở vùng Tây Bắc căn bản không ai dám động vào." "Muốn cướp thiệp mời từ tay hắn, e là không đơn giản!" Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Có gì mà không đơn giản, tôi nghĩ Cửu gia đã có kế sách trong

lòng rồi phải không?" Giải Cửu Gia mỉm cười gật đầu: "Trần huynh đệ quả nhiên lợi hại, ngay cả điều này cũng nhìn ra!" Sau đó, ông sắp xếp lại suy nghĩ, nói: "Nếu cướp đoạt, e rằng sẽ tổn thương hòa khí, xem ra chỉ có thể dùng mưu trí thôi." Tiếp đó, giống như trong kịch bản gốc, Giải Cửu Gia đưa ra kế hoạch.

Không ngoài việc để Tề Thiết Chủy tiếp cận Bành Tam Tiên trước, để tìm hiểu vị trí đặt thiệp mời.

Cùng với đó là Bành Tam Tiên đã mang theo bao nhiêu người, và tình hình trong phòng riêng.

Sau khi Tề Thiết Chủy do thám tình báo, sẽ do Nhị Nguyệt Hồng, người có khinh công giỏi, ra tay trộm danh thiếp.

Đương nhiên, vì chuyến tàu đến Bắc Bình chạy vào ban ngày.

Cho nên, phải lợi dụng sáu đường hầm trên đường đi để tạo cơ hội ra tay.

Lúc này, Trương Khởi Sơn đột nhiên hỏi: "Nếu Nhị gia thất thủ bị phát hiện thì sao?" Chỉ thấy Giải Cửu Gia, người có vẻ ngoài nho nhã, mặt không đổi sắc, tim không đập loạn, nghiêm nghị nói.

"Giết!" "Khi Nhị gia ra tay, Phật Gia và Trần huynh đệ sẽ yểm trợ." "Một khi thất thủ, Phật Gia và Trần huynh đệ sẽ từ xa giết chết Bành Tam Tiên!" Dù đã sớm biết Giải Cửu Gia sẽ nói vậy, nhưng Trần Hạo không khỏi thán phục.

Các gia chủ Cửu Môn, quả nhiên không một ai là nhân vật đơn giản!

Nghe Giải Cửu Gia nói, nếu Nhị Nguyệt Hồng bị phát hiện, cứ trực tiếp xử lý Bành Tam Tiên.

Trần Hạo liền nói: "Bành Tam Tiên lăn lộn giang hồ nhiều năm, những trò vặt vãnh thông thường không lừa được hắn đâu." "Với thân

thủ của Nhị gia, có thể tiếp cận hắn, nhưng chưa chắc đã có thể toàn thân rút lui." "Nếu để Nhị gia đối đầu trực diện, phần thắng không quá năm thành, cũng không phải là hành động khôn ngoan." Tề Thiết Chủy sốt ruột nói: "Trần huynh đệ à!

Đừng vòng vo nữa, có cách gì hay thì mau nói đi." Trần Hạo thản nhiên cười, rồi nói ra phương pháp của Giải Cửu Gia trong kịch bản gốc, lợi dụng cơ hội hai đoàn tàu giao nhau, như thăm dò túi lấy vật.

Phương pháp này vốn dĩ là do Giải Cửu Gia trong kịch bản gốc đề xuất, không ngờ lại bị Trần Hạo nói ra trước.

Giải Cửu Gia ngược lại vô cùng bội phục kế sách của Trần Hạo, liền nói.

"Chúng ta lần này đi vì linh dược, lúc đó nhất định không được ham chiến." "Lợi dụng khoảng thời gian chênh lệch cực nhỏ khi hai đoàn tàu giao nhau, tuyệt đối có thể thoát thân, đây chính là kế kim thiền thoát xác!" "Nhưng quan trọng nhất, vẫn phải xem vận may của chúng ta thế nào!" Lúc này, Trần Hạo đột nhiên nói: "Cửu gia không cần lo lắng, Nhị gia có thể thành công là tốt nhất." "Một khi Nhị gia thất thủ, tôi và Phật Gia sẽ lập tức ứng cứu, tuyệt đối không bỏ lỡ cơ hội tốt này." Sau đó, mấy người ai về nhà nấy, bắt đầu chuẩn bị cho hành động lần này.

Trần Hạo về nhà, chào hỏi Hắc Bối Lục gia.

Sau đó, lại nói chuyện với A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, và báo cho ba cô gái biết, lần này có thể dẫn họ đi cùng.

Nhất thời, cả ba cô gái đều vô cùng phấn khích. ...

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo dẫn theo ba cô gái A Ninh, hội hợp với Trương Khởi Sơn, Tề Thiết Chủy.

Nhị Nguyệt Hồng cũng dẫn theo Nha Đầu, người nhất quyết đòi đi

cùng, mỗi người lên chuyến tàu đi Bắc Bình.

Vì hành động lần này, Trương Khởi Sơn, Trần Hạo và Tề Thiết Chủy đều cố ý cải trang.

Nhìn Tề Thiết Chủy trong bộ dạng đạo sĩ, trên sống mũi đeo một cặp kính râm kiểu cũ, Trần Hạo không khỏi thầm buồn cười.

Trương Khởi Sơn mặc một chiếc áo dài màu sẫm, đầu đội mũ phớt, khiến người ta nhìn vào liền nghĩ là một thương nhân giàu có.

Về phần Trần Hạo, anh mặc một bộ đồ Trung Sơn cực kỳ thịnh hành thời Dân Quốc, trên mặt đeo một cặp kính gọng vàng.

Ba cô gái A Ninh cũng thay một bộ trang phục của tiểu thư nhà giàu thời Dân Quốc, đi theo sau Trần Hạo.

Ai không biết, còn tưởng Trần Hạo là công tử nhà giàu nào đó.

Sau khi mọi người lên tàu, Trần Hạo và Trương Khởi Sơn ngồi đối diện nhau trong khoang riêng.

Tề Thiết Chủy thì theo kế hoạch, giả làm thầy bói bắt đầu đi về phía khoang của Bành Tam Tiên.

Chương 235

Nhị Nguyệt Hồng đưa phu nhân Nha Đầu lên một chuyến tàu khác trước, sau đó cũng ngồi đối diện Trương Khởi Sơn.

Mất nửa ngày, Tề Thiết Chủy cũng giống như trong kịch bản gốc.

Có kinh mà không hiểm, đã do thám rõ ràng tình hình trong phòng riêng của Bành Tam Tiên, cũng như vị trí của danh thiếp.

Sau đó, anh ta quay lại khoang của Trần Hạo và Trương Khởi Sơn, dùng ám hiệu tay để báo cáo thông tin.

Xem xong ám hiệu của Tề Thiết Chủy, Trần Hạo và Trương Khởi Sơn đồng thanh nói nhỏ.

"Ở toa số một, phòng số hai." "Bên cạnh có chín tên tay sai, có dao.

Thiệp mời ở ngực Bành Tam Tiên." Sau đó hai người nhìn nhau cười, rồi mỗi người làm việc của mình.

Người ngoài nhìn vào, căn bản không nhận ra họ là người quen.

Lúc này, Nhị Nguyệt Hồng đã xác định được thông tin chính xác, mặt không biểu cảm đứng dậy, quay người đi về phía khoang của Bành Tam Tiên.

Trần Hạo biết, nếu kịch bản không thay đổi, hành động lần này của Nhị Nguyệt Hồng sẽ thất bại.

Bởi vì bị Bành Tam Tiên phát hiện, và bị thuộc hạ của hắn chặn lại trong phòng riêng.

Thế là anh nói nhỏ: "Phật Gia, tôi thấy chuyến này của Nhị gia khá nguy hiểm, hay là chúng ta đi sớm để tiếp ứng Nhị gia nhé?" Trương Khởi Sơn rất tin tưởng vào khả năng phán đoán của Trần Hạo, nghe

vậy, liền hơi cau mày.

Sau đó gật đầu, rồi hai người đứng dậy, thong thả đi về phía toa số một.

Về phần ba cô gái A Ninh, đã sớm bị Trần Hạo cử đi chăm sóc Nha Đầu đang bệnh nặng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, Nhị Nguyệt Hồng một mình một ngựa xông vào phòng riêng của Bành Tam Tiên, đang chuẩn bị ra tay trộm danh thiếp thì.

Bành Tam Tiên, vốn đang uống rượu, dựa vào ghế ngủ, đột nhiên mở mắt.

Thế là diễn biến tiếp theo không cần nói cũng biết, Nhị Nguyệt Hồng dùng dao găm bí mật kề sau lưng Bành Tam Tiên.

Đồng thời, thuộc hạ của Bành Tam Tiên nghe thấy động tĩnh trong phòng cũng lần lượt xông vào.

Thấy Nhị Nguyệt Hồng thật sự bị vây khốn, Trương Khởi Sơn bội phục nói nhỏ.

"Quả nhiên bị Trần huynh đệ đoán trúng, nếu chúng ta đến muộn một chút, Nhị gia chắc chắn sẽ gặp bất lợi!" Trần Hạo thầm nghĩ: *Thực ra nếu theo diễn biến của kịch bản gốc, dù có muộn hơn một chút, Nhị Nguyệt Hồng vẫn có thể cầm cự được.

Nhưng nếu Trương Đại Phật Gia đã nói vậy, tiểu gia ta cũng xin nhận.* Thế là Trần Hạo mỉm cười nói: "Được rồi Phật Gia, lời khen ngợi để sau khi chúng ta thành công rồi nói bao nhiêu cũng được." "Bây giờ việc quan trọng nhất, là nhanh chóng cứu Nhị gia ra, đồng thời lấy được danh thiếp." Trương Khởi Sơn gật đầu, sau đó đẩy cửa khoang ra, cùng Trần Hạo nghênh ngang bước vào.

Lúc này, bất kể là Nhị Nguyệt Hồng, Bành Tam Tiên hay thuộc hạ

của hắn, đều phát hiện Trần Hạo và Trương Khởi Sơn đột ngột xông vào.

Đám thuộc hạ của Bành Tam Tiên lần lượt rút ra những thanh đao dài hai thước, ánh mắt hung tợn nhìn Trần Hạo và Trương Khởi Sơn.

Thấy cảnh này, Trần Hạo không khỏi thầm chửi thề: *Mẹ nó, cũng chỉ có thời Dân Quốc, đám người này mới có thể tùy tiện mang vũ khí lên tàu.

Nếu là mấy chục năm sau thì thử xem?

Chưa kịp lên tàu, đã bị tóm ở khâu kiểm tra an ninh rồi.

Sau đó mỗi người được tặng một đôi 'vòng tay bạc', đồng thời được tặng kèm 'chỗ ở và ăn uống miễn phí'!* Sau đó, Trần Hạo không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Anh phong khinh vân đạm nói với Trương Khởi Sơn: “Phật Gia vào trong phòng, mau giúp Nhị gia xử lý Bành Tam Tiên, đám tép riu này cứ giao cho tôi!” Trương Khởi Sơn mỉm cười: “Được thôi, vậy chúng ta xem ai hoàn thành nhiệm vụ trước!” Vừa dứt lời, Trần Hạo và Trương Khởi Sơn hai người như một cơn gió lao lên.

Chỉ thấy thân hình Trần Hạo lóe lên, đã đến trước cửa phòng, chặn tất cả đám tay sai ở ngoài.

Đám tay sai vung đao, hung hăng chém tới.

Trần Hạo vươn hai tay, nắm lấy cổ tay của hai tên tay sai rồi dùng sức. ‘Rắc rắc’ hai tiếng, cổ tay của chúng đã bị bẻ gãy.

Tiếp đó hai tay kéo về phía sau, hai quyền mạnh mẽ đấm ra ‘bốp, bốp’ hai tiếng, đánh ngất hai tên tay sai.

Sau đó khóe miệng anh nở một nụ cười tà dị, trong mắt đầy vẻ trêu tức, lao về phía những tên tay sai còn lại.

Trong chốc lát, hành lang trong toa xe, đao quang lấp loáng, quyền ảnh bay múa, cước ảnh biến ảo.

Thêm vào đó, lúc này đoàn tàu đang đi qua mấy đường hầm ngắn, khiến cả toa xe lúc sáng lúc tối. 'Rầm, bốp, rắc, á...' một loạt âm thanh ồn ào hỗn loạn vang lên, đồng thời kèm theo tiếng quyền cước xé gió.

Trong nháy mắt, năm sáu tên tay sai còn lại đều bị Trần Hạo lần lượt đánh gục xuống đất.

Nhìn đám tay sai nằm la liệt trên đất, ôm cánh tay và đùi không ngừng kêu la.

Trần Hạo khinh thường nói: "Chỉ với hai ba miếng võ quèn này mà cũng dám ra ngoài làm tay sai cho người ta, đúng là lũ không biết sống chết!" Nói xong, Trần Hạo nhìn vào trong phòng: "Tôi nói này hai vị, xong chưa?" Lời vừa dứt, Nhị Nguyệt Hồng vừa hay tung một cú đá, đạp vào ngực Bành Tam Tiên.

Đồng thời Trương Khởi Sơn cũng đấm một quyền vào đầu hắn.

Khi Bành Tam Tiên ngã xuống chiếc ghế dài bên cạnh, đã hôn mê bất tỉnh!

Nhị Nguyệt Hồng thấy đã hạ gục Bành Tam Tiên, liền vội vàng bước tới, từ trong lòng hắn lục ra danh thiếp của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau đó nói với Trần Hạo và Trương Khởi Sơn: "Cuối cùng cũng lấy được danh thiếp rồi!" Trương Khởi Sơn uất ức nói: "Không ngờ tôi và Nhị gia hợp sức đối phó Bành Tam Tiên, cuối cùng lại kết thúc trận chiến chậm hơn Trần huynh đệ một bước!" Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Được rồi hai vị, mục đích đã đạt được, chúng ta mau rút thôi!" Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khởi Sơn gật đầu, sau đó bước ra khỏi phòng, đứng kề vai cùng Trần Hạo trên hành lang.

Lúc này trong toa xe lại chìm vào bóng tối, đoàn tàu lại tiến vào đường hầm.

Nhưng khi đoàn tàu đi qua đường hầm, trong xe lại có ánh sáng, đám tay sai bị thương ngã trên đất phát hiện, ba người Trần Hạo đã biến mất không dấu vết!

Thì ra, chính là kế sách của Giải Cửu Gia lợi dụng hai đoàn tàu giao nhau trong đường hầm.

Trần Hạo, Trương Khởi Sơn và Nhị Nguyệt Hồng, trong khoảnh khắc hai đoàn tàu lướt qua nhau.

Từ cửa sổ trên hành lang trực tiếp phá cửa sổ nhảy ra, chui vào đoàn tàu đối diện.

Về phần Tề Thiết Chủy đã do thám tình báo trước đó, lúc này cũng đang run rẩy đứng trên nóc tàu.

Cuối cùng cắn răng, dậm chân, hung hăng nhảy về phía đoàn tàu đối diện.

Chương 236

Cùng lúc đó, trong phòng riêng của đoàn tàu kia, Nhị phu nhân Nha Đầu đang mang vẻ mặt lo lắng.

Dù A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô không ngừng an ủi, cô vẫn đứng ngồi không yên.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tiếp đó, Trần Hạo, Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khởi Sơn, Tề Thiết Chủy bốn người lần lượt bước vào.

Nha Đầu thấy mọi người đều an toàn trở về, vẻ sầu muộn trên mặt lập tức biến mất.

Cô nắm lấy tay Nhị Nguyệt Hồng, mỉm cười hỏi: "Sao rồi?

Thuận lợi không?" Nhị Nguyệt Hồng vui vẻ lấy ra thiệp mời của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nói.

"Thắng trong hiểm nguy, nhỉnh hơn một chút!" Tề Thiết Chủy thở hổn hển nói: "Nguy hiểm quá!

Thật sự quá nguy hiểm!" "Vì cái thứ rách nát này mà suýt nữa mất cả mạng nhỏ của tôi!" ...

Sau khi Tề Thiết Chủy kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ba cô gái A Ninh và Nha Đầu nghe.

Nhị Nguyệt Hồng liền nghiêm túc nói: "Mặc dù tôi đã lấy được thiệp mời, nhưng đối với Tân Nguyệt Phạn Điếm, tôi không biết gì cả." "Tiếp theo, chúng ta nên làm gì?" Trần Hạo tự tin nói: "Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn." "Tân Nguyệt Phạn Điếm sở dĩ biến ảo khôn lường như vậy, là vì bên trong toàn những người không tầm thường." "Nhưng chỉ cần có người thì sẽ có sơ hở, cho nên chỉ cần

chúng ta cẩn thận hành sự, nhất định sẽ tìm ra được kẽ hở." Trương Khởi Sơn cũng nói: "Trần huynh đệ nói đúng, chúng ta đều đã đến rồi, cũng không có gì phải sợ, đến lúc đó tùy cơ ứng biến là được." Nhị Nguyệt Hồng chắp tay nói: "Lần này vì bệnh của Nha Đầu, khiến Phật Gia, Trần huynh đệ và Bát gia không quản ngại vất vả, Nhị Nguyệt Hồng vô cùng cảm kích." Trương Khởi Sơn mỉm cười: "Nhị gia khách sáo rồi.

Chúng ta đều là gia chủ Cửu Môn, càng là huynh đệ." "Phu nhân cần giúp đỡ, tôi sao có thể đứng ngoài cuộc!" Tề Thiết Chủy cũng cười nói: "Phật Gia nói đúng, Nhị gia đừng khách khí với chúng tôi." Trần Hạo thản nhiên nói: "Nhị gia khách sáo rồi, chuyện nhỏ thôi." Cùng lúc đó, trên sân ga của ga tàu Bắc Bình, đột nhiên xuất hiện một người trẻ tuổi mặc áo khoác đen.

Đầu đội mũ phớt đen, trên sống mũi đeo một cặp kính râm, dáng người nhỏ nhắn.

Phía sau, đi theo mấy thị nữ trẻ tuổi mặc áo dài màu xanh lam, cùng một đám trai tráng mặc đồ ngắn gọn màu xanh.

Những thị nữ mặc áo dài xanh lam này là 'Thính nô' của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Người trẻ tuổi nhỏ nhắn kia, chính là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm nổi tiếng ở Bắc Bình, Doãn Tân Nguyệt.

Thì ra, ông chủ Doãn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, cũng là cha của Doãn Tân Nguyệt, có giao hảo với phú thương Bành Tam Tiên.

Định gả con gái Doãn Tân Nguyệt cho Bành Tam Tiên làm vợ.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt không muốn gả cho một người chưa từng gặp mặt, không thể nói đến tình cảm.

Vì vậy, sau khi biết hôm nay Bành Tam Tiên sẽ đến Bắc Bình,

Doãn Tân Nguyệt đã dẫn theo một đám thuộc hạ.

Nữ cải nam trang đến ga tàu Bắc Bình, chuẩn bị phục kích Bành Tam Tiên.

Thật trùng hợp, ở phía bên kia sân ga, Hoa Mã Quải cũng dẫn theo mười mấy môn nhân Liệt Hải Môn mặc nhuyễn giáp bằng da bò, bên ngoài khoác áo choàng rộng, đang đợi ở đó.

Không lâu sau, đoàn tàu mà Trần Hạo và mọi người đi cuối cùng cũng đến ga Bắc Bình.

Phát hiện đoàn tàu đó vào ga, Doãn Tân Nguyệt và thuộc hạ 'Thính nô' của cô.

Liền trốn trong góc lén quan sát, xem Bành Tam Tiên sắp xuất hiện là người thế nào.

Lúc này, Trương Khởi Sơn mặc áo dài màu sẫm, khoác áo da cừu màu xám, đầu đội mũ da cừu cùng màu, chân đi ủng da cao cổ.

Cùng với Tề Thiết Chủy mặc áo dài màu nâu, khoác áo da cừu màu đen, đeo kính râm, xách vali lần lượt bước xuống xe.

Trần Hạo thì tay không, bên trong mặc Giao Long Chiến Y, bên ngoài khoác áo da chồn đen cổ lông, dẫn theo ba cô gái A Ninh cũng xuống tàu.

Nếu không có sự xuất hiện của Trần Hạo trong trang phục này, cùng với ba cô gái Tô Nan đi sau, Trương Khởi Sơn chắc chắn sẽ có khí chất siêu phàm, hạc giữa bầy gà.

Nhưng sự xuất hiện của Trần Hạo như vậy, lập tức che lấp hết hào quang của Trương Khởi Sơn.

Về phần Nhị Nguyệt Hồng và phu nhân Nha Đầu, cũng đi sau bốn người Trần Hạo xuống xe.

Dù sao thì phái Liệt Hải cũng có tổng bộ ở Bắc Bình, nghe Hoa Mã Quải nói điều kiện rất tốt.

Cho nên Trần Hạo không để vợ chồng Nhị Nguyệt Hồng, lại giống như trong kịch bản gốc, một mình đến khách sạn gần Tân Nguyệt Phạn Điếm ở.

Vốn dĩ Nhị Nguyệt Hồng cảm thấy, Trần Hạo, Trương Khởi Sơn, Tề Thiết Chủy đều vì giúp mình mới đến.

Nếu mình không tham gia hành động, mà lại để ba người Trần Hạo đi mạo hiểm, thì tuyệt đối không đồng ý.

Nhưng sau đó dưới sự khuyên giải của Trần Hạo và Trương Khởi Sơn, cộng thêm vì sự an toàn của Nha Đầu, Nhị Nguyệt Hồng cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Mặc dù miệng không nói, nhưng lòng cảm kích đối với ba người Trần Hạo, Trương Khởi Sơn, Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng lại ghi nhớ sâu trong lòng.

Sau khi Trần Hạo, Trương Khởi Sơn, Tề Thiết Chủy và mọi người bước ra khỏi toa xe.

Tề Thiết Chủy nhìn quanh sân ga nói: "Này, không phải nói Tân Nguyệt Phạn Điếm là nơi giàu có nhất Bắc Bình sao?" "Ngay cả một người hầu ra đón cũng không có?

Chẳng lẽ bắt chúng ta đi bộ đến à?" Trần Hạo nghe xong chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Bởi vì anh biết Doãn Tân Nguyệt đang dẫn theo thuộc hạ, sớm đã đợi ở gần đó.

Đồng thời còn cho người cầm một tấm biển rất kín đáo, đang đợi 'Bành Tam Tiên' và mọi người.

Thế là, anh liền nhìn quanh sân ga.

Quả nhiên một lát sau, Trần Hạo phát hiện Doãn Tân Nguyệt và mọi người đang trốn ở xa lén lút quan sát.

Nhìn bộ dạng lén lút, như làm chuyện mờ ám của cô, Trần Hạo không khỏi thầm buồn cười.

Phải nói Doãn Tân Nguyệt, thật có chút tinh quái.

Ngay cả những 'Thính nô' thuộc hạ của cô, cũng đều bị lây nhiễm trở nên tinh nghịch.

Lúc này, Hoa Mã Quải dẫn theo mười mấy môn nhân Liệt Hải, nhanh chóng đến trước mặt Trần Hạo và mọi người.

Sau khi hành lễ với mấy người, Hoa Mã Quải định dẫn Trần Hạo và mọi người đến nơi đóng quân của Liệt Hải ở Bắc Bình để nghỉ ngơi.

Trần Hạo miễn lễ cho Hoa Mã Quải mấy câu, rồi bảo anh ta dẫn vợ chồng Nhị Nguyệt Hồng về nơi đóng quân của phái Liệt Hải nghỉ ngơi.

Đồng thời, anh và Trương Khởi Sơn đồng thanh nói: "Người đến rồi." Tề Thiết Chủy, người lại một lần nữa tỏ ra ngưỡng mộ thuộc hạ tinh nhuệ của Trần Hạo, nhìn theo ánh mắt của hai người.

Chương 237

Chỉ thấy một mỹ nữ khoảng hai mươi tuổi mặc áo khoác xanh lá, và một thanh niên mặc vest đen.

Cầm một tấm biển ghi 'Khúc Như Mi', đang nhìn quanh những hành khách xuống xe.

Hồng Cô than thở: "Trần Hạo và Phật Gia nhầm rồi, người ta đón Khúc Như Mi, không phải chúng ta." Trần Hạo thản nhiên cười: "Phật Gia nói không sai, chính là đón chúng ta đó." Sau đó, dưới ánh mắt khó hiểu của Tề Thiết Chủy và ba cô gái, cùng với sự chú ý đầy hứng thú của Trương Khởi Sơn, anh nói.

"Nhà thơ Ngưu Hi Tế thời xưa từng viết: Tân nguyệt khúc như mi, vị hữu đoàn viên ý.

Hồng đậu bất kham khán, mãn nhãn tương tư lệ." "Trên biển ghi 'Khúc Như Mi', chính là ám chỉ 'Tân Nguyệt, Đoàn Viên', là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm phái đến đón chúng ta." Ba cô gái và Tề Thiết Chủy lúc này mới hiểu ý của Trần Hạo và Trương Khởi Sơn.

Hồng Cô cười nói: "Ồ, Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng thú vị ghê!" Trương Khởi Sơn gật đầu tán thưởng: "Trần huynh đệ nói không sai, nhưng bài thơ này…" Thấy Trương Khởi Sơn không nói tiếp, Tô Nan tò mò hỏi.

"Thơ làm sao?" Trần Hạo chen vào: "Phật Gia không thấy mấy câu thơ này, dùng để đón chúng ta, có chút không ổn sao?" Trương Khởi Sơn gật đầu: "Đúng như lời Trần huynh đệ nói, đó cũng là điều ta không hiểu." Trần Hạo mỉm cười đáp: "Được rồi Phật Gia, bài thơ này rất thích hợp, còn nguyên nhân thì sau này ngài sẽ biết." "Thôi, chúng ta đi thôi." Nói xong, Trần Hạo dẫn theo ba cô gái A Ninh cùng

Trương Khởi Sơn, Tề Thiết Chủy, đi về phía mấy người cầm tấm biển ba chữ 'Khúc Như Mi'.

Sau đó Trương Khởi Sơn với thân phận Bành Tam Tiên, giới thiệu mọi người với nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đồng thời, Doãn Tân Nguyệt và mấy 'Thính nô' trẻ tuổi đang lén lút quan sát từ xa đều ngây người.

Không chỉ Tề Thiết Chủy nho nhã, ngoại hình tuấn tú là một thanh niên rất đẹp trai.

Mà cả Trương Khởi Sơn bá khí uy vũ, khí chất bất phàm, tướng mạo lại cương nghị anh tuấn.

Cùng với Trần Hạo phiêu dật phi phàm, khí chất xuất trần, trên mặt mang một nụ cười tà dị.

Cùng với ba cô gái A Ninh xinh đẹp phía sau, đi đâu cũng sẽ là hạc giữa bầy gà, khác biệt với mọi người!

Doãn Tân Nguyệt nhìn Trần Hạo và Trương Khởi Sơn, đôi mắt đẹp sau cặp kính râm lập tức không rời đi được.

Mấy cô gái 'Thính nô' trẻ tuổi, càng bị ngoại hình, dáng người và khí chất của Trần Hạo và Trương Khởi Sơn thu hút.

Trong đó một 'Thính nô', giống như mê trai hỏi bạn đồng hành bên cạnh.

"Mấy người này thật tiêu sái, liệu có phải một trong số họ không?" Mấy cô gái khác, cũng mang ánh mắt hy vọng, chăm chú nhìn Trần Hạo và Trương Khởi Sơn.

Khi nghe từ xa, Trương Khởi Sơn thừa nhận là Bành Tam Tiên, liền hỏi Doãn Tân Nguyệt.

"Tiểu thư, bây giờ làm sao?" "Nhân lúc hỗn loạn bắt hắn đi, hay là

ra tay luôn.” Nhưng đợi mãi không thấy Doãn Tân Nguyệt trả lời, thế là một cô gái liền đẩy cô, gọi.

“Tiểu thư, tiểu thư.” Lúc này, Doãn Tân Nguyệt đang lén nhìn Trần Hạo và Trương Khởi Sơn mới phản ứng lại.

Sau đó, Doãn Tân Nguyệt không những không làm theo kế hoạch ban đầu, cho thuộc hạ bắt Trương Khởi Sơn giả dạng Bành Tam Tiên đi.

Mà ngược lại còn đưa ra một đống lý do rất gượng ép, sau đó giải tán thuộc hạ.

Nhìn ánh mắt si mê của Doãn Tân Nguyệt, cộng thêm những lý do hoàn toàn không đứng vững.

Đám thiếu nữ Thính nô lập tức hiểu ra tiểu thư đã để ý ‘Bành Tam Tiên’.

Thế là họ liền theo lệnh của Doãn Tân Nguyệt, đi giải tán những thuộc hạ đã mai phục sẵn.

Đặc biệt là trước khi đi, các cô gái không ngừng nhìn về phía Trần Hạo, nhỏ giọng nói.

“Không ngờ Bành Tam Tiên lại anh vũ bất phàm như vậy, ngay cả bạn bè của hắn cũng khí chất phi phàm, không phải người thường có thể so sánh!” Sau đó, dưới sự dẫn dắt của thủ lĩnh Thính nô và thuộc hạ, Trần Hạo, Trương Khởi Sơn và mọi người, bước ra khỏi ga xe lửa Bắc Bình.

Trần Hạo vừa rồi trên sân ga, nhờ thính giác nhạy bén, đã nghe được lời của Doãn Tân Nguyệt và đám thiếu nữ Thính nô.

Ngay cả ba cô gái Hồng Cô, người đã uống nội đan của mãng xà khổng lồ và ngô công sáu cánh, có tố chất cơ thể và ngũ quan hơn người thường, cũng đều nghe thấy.

Thế là cả ba cô gái đều dùng vẻ mặt trêu tức, không ngừng nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo không quan tâm, nhỏ giọng trêu chọc: "Nếu không phải tiểu gia ta không có hứng thú với Doãn Tân Nguyệt, chuyến đi Bắc Bình này chắc chẳng có chuyện gì của Trương Khởi Sơn rồi!" Ba cô gái mới hờn dỗi lườm một cái, sau đó trở lại bình thường.

Bởi vì ba cô gái cũng biết, mắt nhìn của Trần Hạo rất cao.

Trước khi đến Bắc Bình, đã nghe Trần Hạo giới thiệu về Doãn Tân Nguyệt.

Mặc dù xinh đẹp, tính cách tinh quái, mưu kế bất phàm, nhưng các phương diện khác lại không có điểm sáng nào.

Đó cũng là lý do vì sao, Trần Hạo không có hứng thú với Doãn Tân Nguyệt.

Lúc này, thủ lĩnh Thính nô dẫn Trần Hạo, Trương Khởi Sơn và mọi người đến bên chiếc xe hơi đậu ở cửa ga.

Nói với Doãn Tân Nguyệt đang nữ cải nam trang: "Tiểu Tân, mấy vị khách quý này giao cho cậu đưa đi, tôi đi trước đây." Trần Hạo cười nói: "Tôi và A Ninh ngồi xe sau, Tam gia và Bát gia ngồi chiếc xe này đi." Nói xong, Trần Hạo dẫn ba cô gái, đi về phía chiếc xe phía sau.

Trương Khởi Sơn và Tề Thiết Chủy, thì ngồi lên chiếc xe do 'Tiểu Tân' lái.

Sau đó Doãn Tân Nguyệt dùng lời lẽ của một hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp thời sau, giới thiệu cho hai người Trương Khởi Sơn.

Trần Hạo buồn cười nghĩ: *Không biết hai người Trương Khởi Sơn, có giống như trong kịch bản gốc, bị Doãn Tân Nguyệt nữ cải

nam trang đủ kiểu thăm dò không nhỉ?* ...

Nhanh chóng, hai chiếc xe hơi màu đen chở Trần Hạo và mọi người, đã đến trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhìn tòa nhà bốn tầng Tân Nguyệt Phạn Điếm trước mắt, Trần Hạo không khỏi thầm cảm thán.

Đây là khách sạn lớn tốt nhất Bắc Bình thời Dân Quốc, mà chỉ cao bốn tầng!

Mặc dù nhìn từ bên ngoài cũng không tệ, nhưng so với thời sau, thật không biết kém bao xa.

Sau đó, nữ thủ lĩnh Thính nô lại xuất hiện trước mặt Trần Hạo và Trương Khởi Sơn.

Sau khi kiểm tra lại thiệp mời trong tay Trương Khởi Sơn, mọi người liền được nhân viên của Tân Nguyệt Phạn Điếm đưa vào trong.

Khi Trần Hạo, Trương Khởi Sơn và mọi người, được dẫn đến phòng mà Tân Nguyệt Phạn Điếm đã sắp xếp.

Tề Thiết Chủy cảm thán: "Ai da!" "Không ngờ nơi này ở Bắc Bình thật không tệ, nơi sang trọng như Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỗ chúng ta không có đâu!" Nói rồi, ba người liền cởi áo khoác, ngồi xuống sofa.

Về phần ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, thì đã vào phòng thu dọn tắm rửa.

Trần Hạo nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm từ khi khai trương đến nay, đã có lịch sử trăm năm." "Lịch sử, bối cảnh của nó luôn là một bí ẩn, dù thay triều đổi đại cũng không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại càng ngày càng vững chắc." Trương Khởi Sơn tiếp lời: "Không sai." "Điều này cho thấy, nơi này vô cùng không đơn giản, chúng ta mọi việc đều phải cẩn thận." Tề Thiết Chủy không tin: "Hà, không đến

mức tà ma như vậy chứ?" "Tôi thấy nơi này à, chỉ là một khách sạn cao cấp, chuyên cung cấp cho những người có tiền tiêu khiển." "Làm ra vẻ thần bí, chẳng qua là để những kẻ giàu có đó tiêu nhiều tiền hơn thôi." Trương Khởi Sơn uống một ngụm trà, nói: "Nếu chúng ta đã đến nơi này, thì cứ yên tâm ở lại đi." "Trước buổi đấu giá, hãy thăm dò kỹ tình hình ở đây." Trần Hạo, Trương Khởi Sơn và Tề Thiết Chủy, sau khi dùng thân phận của Bành Tam Tiên vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phát hiện nơi đây toàn là quan to quý nhân, khắp nơi ca múa thái bình, vừa vào cửa đã cảm nhận được một luồng khí xa hoa.

Chương 238

Trương Khởi Sơn nhìn thấy ở một bàn cờ bạc không xa, cậu em tài xế của Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đưa họ đến sáng nay.

Lúc này lại biến thành một thiếu gia giàu có, đang cùng một đám phú hào đánh bạc, tiền cược chắc chắn không nhỏ.

Trần Hạo thấy Trương Khởi Sơn và Tề Thiết Chủy chú ý đến Doãn Tân Nguyệt nữ cải nam trang, trong lòng thầm buồn cười. *Đâu chỉ là tiền cược không nhỏ?

Người ta căn bản là đại tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm đó, được không?* Dưới sự nhắc nhở của Trần Hạo, hai người Trương Khởi Sơn phát hiện, một nữ gia nô sau lưng vị thiếu gia giàu có kia.

Tai của cô ta rất đặc biệt, chuyển động theo hướng của tai, tuyệt đối không phải người thường.

Đúng lúc hai người đang thảo luận về những gia nô có thính lực kinh người này.

Những gia nô đó cũng lập tức có phản ứng, Tề Thiết Chủy lúc này cũng kinh ngạc nhận ra thính lực của mình cũng kinh người, dường như có thể nghe thấy mọi động tĩnh trong sảnh.

Thế là để che giấu thân phận thật sự, cũng như mục đích của chuyến đi này, họ quyết định dùng tiếng Trường Sa để giao tiếp.

Mặc dù trước đó Trần Hạo không biết tiếng địa phương Trường Sa, nhưng anh lại có hệ thống Thiên Sư làm hack.

Chỉ dùng một trăm điểm thưởng, Trần Hạo đã dễ dàng học được tiếng Trường Sa.

Càng khiến Trương Khởi Sơn, Tề Thiết Chủy kinh ngạc không

thôi, là anh còn có thể dùng tiếng Trường Sa để nói chuyện phiếm.

Về phần ba cô gái A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, thì ngơ ngác không hiểu gì cả.

Sau đó, Trương Khởi Sơn và Tề Thiết Chủy thông qua quan sát, đoán rằng Tàng Bảo Các cất giữ vật phẩm đấu giá, nằm ở tầng trên cùng được canh gác nghiêm ngặt.

Những gia nô có thính lực kinh người đó, phân tán trong đại sảnh, một khi nghe thấy lời nói bất lợi hoặc động tĩnh khác thường, liền thông báo tình hình cho Côn nô bảo vệ.

Trần Hạo mặc dù biết hành động lần này của Trương Khởi Sơn, không đạt được mục đích trộm Lộc Hoạt Thảo.

Bởi vì Lộc Hoạt Thảo, được giấu trong một ngăn bí mật của Tàng Bảo Các.

Nhưng Trần Hạo chỉ mỉm cười, nghe Trương Khởi Sơn và Tề Thiết Chủy bàn bạc, mà không nói một lời.

Sau khi Trần Hạo, Trương Khởi Sơn và Tề Thiết Chủy trở về phòng, liền bàn bạc cách tiếp cận Tàng Bảo Các trên lầu.

Trần Hạo nói: "Tuy bảo vệ của Tân Nguyệt Phạn Điếm rất nghiêm ngặt." "Nhưng Tân Nguyệt Phạn Điếm đã mời gánh hát nổi tiếng nhất Bắc Bình, sẽ hát liên tục ba ngày trước khi buổi đấu giá bắt đầu." "Vở kịch quan trọng cuối cùng, sẽ do khán giả bên dưới, theo hình thức 'người trả giá cao nhất sẽ được chọn' để chọn kịch." "Thực tế đó cũng là một hình thức cạnh tranh, trong danh sách kịch, có một vở kịch tên là Mục Kha Trại." Tề Thiết Chủy không hiểu hỏi: "Trần huynh đệ, đột nhiên nói cái này làm gì?" "Có liên quan đến kế hoạch tiếp theo của chúng ta à?" Trần Hạo cười nói: "Vở Mục Kha Trại, là vở kịch sở trường của Nhị gia." "Nếu muốn tránh được tai

mắt của những Thính nô đó, phải dựa vào vở kịch này để lên lầu." Thực ra phương pháp của Trần Hạo rất đơn giản, không ngoài việc đi tìm Nhị Nguyệt Hồng, dùng giấy bút ghi lại toàn bộ nhịp trống chiêng của vở Mục Kha Trại, rồi để Trương Khởi Sơn học thuộc.

Sau đó để Tề Thiết Chủy cố ý ở trong khách sạn, giải thích cho một số quan to quý nhân về việc chọn kịch.

Và cố ý nói rằng vở Mục Kha Trại, tiền thưởng rất hậu, để những phú hào đó nghe lọt tai.

Rồi đợi đến ngày chọn kịch, có thể trực tiếp chọn vở Mục Kha Trại.

Đợi đến khi thực sự cạnh tranh chọn kịch, chắc chắn sẽ có người vì thể diện mà chọn vở Mục Kha Trại.

Lúc đó, cũng chính là cơ hội tốt để Trương Khởi Sơn theo nhịp trống, lén lút lên lầu vào Tàng Bảo Các trộm Lộc Hoạt Thảo.

Nghe xong phương pháp của Trần Hạo, Trương Khởi Sơn trực tiếp quyết định làm theo.

Thực ra Trần Hạo biết Trương Khởi Sơn sẽ không thành công, hoàn toàn có thể nói cho anh ta biết vị trí thật sự của Lộc Hoạt Thảo, để anh ta trực tiếp lấy đồ rồi đi.

Nhưng nếu làm vậy, vở kịch hay 'Điểm Thiên Đăng' đấu giá sau này sẽ không xuất hiện.

Để có thể thưởng thức màn 'Điểm Thiên Đăng' của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Trần Hạo không nói nhiều.

Kế hoạch đã định, Trương Khởi Sơn đích thân đi tìm Nhị Nguyệt Hồng ghi lại nhịp điệu và thứ tự trống chiêng của vở Mục Kha Trại.

Tề Thiết Chủy thì ra khỏi phòng, xuống lầu khách sạn quảng cáo

kịch cho những quan to quý nhân đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Về phần Trần Hạo, lại thong dong đến phòng của ba cô gái Tô Nan, tán gẫu với họ, tận hưởng cuộc sống tốt đẹp.

Nếu Trương Khởi Sơn và Tề Thiết Chủy biết điều này, chắc chắn sẽ tức đến méo mũi.

Ngày hôm sau, chính là ngày cạnh tranh chọn kịch.

Tối qua bị Tề Thiết Chủy lừa một trận, một quân phiệt phú hào ham hư vinh.

Đã thật sự chọn vở Mục Kha Trại, vì thế mà gã đã tốn không ít bạc trắng.

Trần Hạo, Trương Khởi Sơn, Tề Thiết Chủy và ba cô gái A Ninh, ngồi trong đại sảnh, thong dong uống trà nghe kịch.

Doãn Tân Nguyệt vẫn nữ cải nam trang, cũng ngồi trong phòng riêng trên lầu hai.

Nhưng nhìn ánh mắt không ngừng quan sát Trương Khởi Sơn, Trần Hạo liền biết cô ta nghe kịch là giả, xem Trương Khởi Sơn giả dạng 'Bành Tam Tiên' mới là thật.

Theo sau vở kịch Mục Kha Trại bắt đầu, Trần Hạo ra hiệu cho Trương Khởi Sơn.

Trương Khởi Sơn đứng dậy, quay người đi về phía góc không người phía sau.

Vốn dĩ ba cô gái A Ninh, định thay Trương Khởi Sơn đi một chuyến, nhưng Trần Hạo lại cười nói.

"Chúng ta đến đây để chơi, thuận tiện xem náo nhiệt." "Huống hồ chúng ta đã giúp không ít rồi, đừng thêm chuyện nữa." Không bao lâu, Doãn Tân Nguyệt trong phòng riêng lầu hai phát hiện Trương Khởi

Sơn đã biến mất.

Tiếp đó, cô cũng đứng dậy đi lên lầu.

Thấy cảnh này, Trần Hạo biết Trương Khởi Sơn sắp gặp Doãn Tân Nguyệt rồi.

Sau đó quá trình, giống hệt như kịch bản gốc, Trương Khởi Sơn bị Doãn Tân Nguyệt phát hiện.

Sau một hồi giằng co, liền bị Thính nô dưới lầu phát hiện, Côn nô nhận được tin, cũng toàn bộ xông lên lầu.

Thấy cảnh này, Tề Thiết Chủy lập tức căng thẳng.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Bát gia không cần lo, Phật Gia sẽ không sao đâu.

Chúng ta cứ yên tâm đợi ở dưới lầu là được." Mặc dù Tề Thiết Chủy lo lắng, nhưng thấy Trần Hạo có vẻ không hề lo lắng, cũng dần dần bình tĩnh lại.

Không ngoài dự đoán của Trần Hạo, Doãn Tân Nguyệt quả nhiên đuổi Thính nô và Côn nô đi, che giấu chuyện này và cũng cứu Trương Khởi Sơn một mạng.

Chương 239

Nhiệm vụ thất bại, Trương Khởi Sơn sau đó từ biệt Doãn Tân Nguyệt, hội hợp với Trần Hạo và Tề Thiết Chủy dưới lầu, trở về phòng của mình.

Sau khi ba người Trần Hạo trở về chỗ ở, Trương San phiền muộn nói: "Xem ra cách trộm thuốc không khả thi rồi, ta chỉ có thể tham gia đấu giá mới là con đường duy nhất." Sau đó, Trương San kể lại toàn bộ những gì đã xảy ra sau khi vào Tàng Bảo Các của Tân Nguyệt Phạn Điếm cho Tề Thiết Chủy và Trần Hạo nghe.

Nghe nói người phục vụ tên Tiểu Tân và tiểu thư của Tân Nguyệt Phạn Điếm đều không tố giác Trương San, Tề Thiết Chủy thắc mắc nói: "Ấy da, sao vị thiên kim tiểu thư này cứ xuất hiện xung quanh chúng ta thế nhỉ?

Trông bộ dạng thì cũng không giống người quen cũ của Bành Tam Tiên.

Lẽ nào, tin tức tình báo của ta có sai sót?" Trương San phiền muộn nói: "Ta cũng không biết!" Lúc này Tề Thiết Chủy mới phát hiện, Trần Hạo ngồi bên cạnh nãy giờ chỉ nghe mà không nói một lời nào, bèn khó hiểu hỏi: "Trần huynh đệ, sao nãy giờ cậu không nói câu nào thế?" Trần Hạo thầm nghĩ: 'Tôi à?

Lẽ nào lại nói cho các cậu biết, tôi sớm đã biết hành động lần này của Trương San căn bản sẽ không thành công?

Hay là nói cho các cậu biết, Doãn Tân Nguyệt đã coi Trương San là Bành Tam Tiên thật và để ý cậu ta rồi?' Hắn bèn cười nói: "Tôi có thể nói gì chứ?

Nếu hành động của Phật Gia đã thất bại, vậy chúng ta chỉ có thể

đàng hoàng tham gia đấu giá thôi." Nhưng ngay sau đó, Trương San phát hiện người Nhật cũng cử người tham gia buổi đấu giá lần này.

Tề Thiết Chủy bất an hỏi: "Phật Gia, nếu người Nhật cũng tham gia đấu giá, vậy thì ra tay chắc chắn sẽ không nhỏ.

Ngân phiếu chúng ta mang theo có đủ không?" Ngay lập tức, Trương San cho Tề Thiết Chủy và Trần Hạo xem số tiền mà ông và Nhị Nguyệt Hồng mang theo.

Trần Hạo biết ngân phiếu trong hòm là toàn bộ số ngân phiếu mà Trương San và Nhị Nguyệt Hồng có thể huy động lúc này.

Nhưng so với thương hội Nhật Bản, số tiền này thật sự không đáng kể.

Hắn bèn nói: "Tuy số tiền này không ít, nhưng người Nhật cũng tham gia đấu giá.

Chúng ta không thể lơ là, nhất định phải thăm dò hư thực." Ngay sau đó, Tề Thiết Chủy hăng hái xung phong đi thăm dò tình hình của người Nhật.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, một lát sau Tề Thiết Chủy chạy về nói: "Phật Gia, Trần huynh đệ, phải cẩn thận đấy!

Vừa rồi tôi nghe lén được, phía sau những người Nhật đó có đại thương hội chống lưng.

Nếu bọn họ muốn đấu giá đến cùng với chúng ta, chúng ta có được mấy phần chắc thắng?" Trương San nghe xong, cũng cảm thấy lần này ông và Nhị Nguyệt Hồng chuẩn bị chưa đủ.

Thế là ông bèn gọi điện về Trường Sa, bảo Trương phó quan đem toàn bộ đồ cổ quý giá cất trong mật thất của phủ đệ ra bốn ngân hàng lớn ở Trường Sa thế chấp thêm một khoản tiền lớn nữa.

Khi Trương phó quan gọi điện báo cho Trương San mọi việc đã xong xuôi, ông và Tề Thiết Chủy mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Trần Hạo, người từ đầu đến cuối không lên tiếng, lại hiểu rằng, đến lúc thật sự đối đầu với người Nhật, số tiền mà Trương San và Nhị Nguyệt Hồng chuẩn bị thật sự không đủ để ứng phó.

Nhưng trong không gian trữ vật của Trần Hạo lại có vàng trị giá mười triệu đại dương.

Đến lúc đó, Trần Hạo có thể ra tay giúp Trương San đấu giá.

Chỉ có điều, trong ba món bảo vật đó, ngoài Lộc Hoạt Thảo ra, Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm phải thuộc về hắn!

Một đêm không có gì để nói.

Sáng ngày thứ hai, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm cuối cùng cũng sắp bắt đầu.

Chỉ thấy từng nhóm quan to quý nhân mang theo tùy tùng và thuộc hạ, lần lượt vào ngồi trong các phòng riêng của mình.

Vừa ngồi xuống, Tề Thiết Chủy đã ghé tai nói nhỏ: "Phật Gia, Trần huynh đệ, thấy phòng riêng phía trước không?" Trương San mặt không cảm xúc nói: "Người trong phòng riêng bên cạnh trông giống một Bối lặc Mãn Thanh." Tề Thiết Chủy cười khẩy một tiếng: "Một vương gia Bối lặc hết thời, trong tay có chút tiền thừa, không đáng lo." Trần Hạo thầm nghĩ: 'Vị Bối lặc gia đó thật sự không phải người thường.

Lần này nếu không có ông ta, Trương San chỉ có thể nhờ sự giúp đỡ của người ta mới lấy được linh dược.' Sau đó Trần Hạo nói: "Trong phòng riêng đối diện, những người mặc âu phục đó chắc là hội trưởng của thương hội Nhật Bản." Trương San gật đầu đồng tình, vẻ mặt Tề Thiết Chủy cũng trở nên nghiêm túc.

Ngay sau đó, Tề Thiết Chủy nhìn vào một phòng riêng bên cạnh nói: “Ai!

Phía sau tấm bình phong ở phòng riêng bên cạnh chắc là có người nhỉ?

Cứ làm ra vẻ thần thần bí bí!” Trương San nhìn hồi lâu cũng không xác định được bên trong rốt cuộc là ai.

Trần Hạo, người biết rõ mười mươi, cười tà mị nói: “Phật Gia, Bát Gia, người trong phòng riêng có đặt bình phong kia, chính là oan gia đối đầu cũ của chúng ta đấy!” Nghe vậy, Trương San và Tề Thiết Chủy lập tức thận trọng hỏi: “Ồ!

Lẽ nào Trần huynh đệ biết người sau tấm bình phong đó là ai?” Trần Hạo gật đầu nói: “Lẽ nào Phật Gia và Bát Gia quên rồi, lúc chúng ta ra khỏi khu mỏ, là ai đã cử một đám tay súng đến ‘tiễn’ chúng ta?” Trương San nghe xong, sắc mặt thoáng chốc thay đổi, nói: “Lẽ nào người ngồi bên trong là tên người Tây gọi là Cầu Đức Khảo?” Tề Thiết Chủy kinh ngạc hỏi: “Hắn cũng xuất hiện ở đây sao?!

Trần huynh đệ, hắn không phải cùng một phe với người Nhật à?” Trần Hạo đáp: “Không sai, người ngồi bên trong chính là Cầu Đức Khảo.

Tuy hắn là cố vấn của thương hội Nhật Bản ở Trường Sa, nhưng hắn cũng có tư tâm của mình.

Lần này, hắn cũng đến xem buổi đấu giá này có thứ gì hắn cần không.” Tề Thiết Chủy kinh ngạc hỏi: “Ý của Trần huynh đệ là, Cầu Đức Khảo lần này đến đây với danh nghĩa cá nhân.

Cho nên mới dùng bình phong che lại, để tránh bị người Nhật phát hiện?” Trần Hạo gật đầu: “Không sai.” Cùng lúc đó, nghe nói Cầu Đức Khảo cũng đến, A Ninh ngồi sau lưng Trần Hạo, sắc mặt lập tức

lạnh đi.

Nhưng chưa kịp có hành động gì, Trần Hạo đã ngồi sát lại bên cạnh cô, ghé tai nói nhỏ: "Ở trong dòng thời gian này, không thể giết hắn.

Nếu không khi chúng ta trở về, mọi thứ của em sẽ thay đổi." Đây cũng là câu trả lời mà Trần Hạo hỏi được từ hệ thống sau khi đến thời Dân quốc.

A Ninh tuy hận không thể lập tức đi giết Cầu Đức Khảo, nhưng cũng đành nhẫn nhịn.

Tô Nan biết tình hình, cũng không ngừng an ủi A Ninh.

Chỉ có Hồng Cô không biết ý nghĩa của những lời này.

Lúc này Trương San nghiêm túc nói: "Có thương hội Nhật Bản nhúng tay vào, đã đủ phiền phức rồi.

Bây giờ lại có thêm tên người Mỹ đó góp vui, xem ra chúng ta gặp rắc rối rồi!" Trần Hạo nhớ rằng Cầu Đức Khảo lần này từ đầu đến cuối không ra tay, chỉ ngồi xem Trương San và thương hội Nhật Bản đấu đá.

Vì vậy, hắn thản nhiên nói: "Phật Gia yên tâm, Cầu Đức Khảo lần này không phải là đối thủ chính của chúng ta.

Người thật sự có thể uy hiếp chúng ta là phía thương hội Nhật Bản.

Huống hồ, cho dù đến lúc thật sự phải tranh đấu, huynh đệ tôi đã chuẩn bị sẵn đường lui cho Phật Gia rồi!" Nói xong, khóe miệng hắn lộ ra một nụ cười tà mị.

Sáng chín giờ, buổi đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Trần Hạo biết rằng nữ đấu giá sư mặc váy đỏ, mặt trang điểm đậm, miệng lưỡi cực kỳ lanh lợi kia, thực tế đã sớm bị thương hội Nhật Bản mua chuộc.

Thế là hắn nhìn về phía phòng riêng của đám người thương hội Nhật Bản và nữ đấu giá sư váy đỏ kia với vẻ giễu cợt, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà dị.

Theo từng món đồ đấu giá khởi động được các quan to quý nhân lần lượt mua, vòng đấu giá đầu tiên cũng sắp kết thúc.

Chương 240

Cùng lúc đó, ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm, đột nhiên xuất hiện một đám người có vẻ ngoài hung ác, vừa nhìn đã biết không phải hạng tốt lành gì.

Bọn họ chính là đám Bành Tam Tiên bị ba người Trần Hạo cướp mất thiệp mời trên tàu hỏa.

Tên này bất kể ở đâu cũng đều ngang ngược bá đạo.

Thêm vào đó, trên đường đến Bắc Bình, Bành Tam Tiên lại bị ba người Trần Hạo làm cho bẽ mặt, nên chỉ nói vài câu đã cãi nhau với người của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Doãn Tân Nguyệt biết chuyện, đành phải mặc lại nam trang, đi gặp Bành Tam Tiên thật đang gây rối.

Qua cuộc nói chuyện, Doãn Tân Nguyệt xác định người này mới là Bành Tam Tiên thật.

Còn Trương San trong khách sạn, người trong mộng của cô, mới là hàng giả.

Nhưng ấn tượng ban đầu là quan trọng nhất, Doãn Tân Nguyệt quyết định bảo vệ Trương San.

Thế là Doãn Tân Nguyệt cho người đưa Bành Tam Tiên thật đến sảnh bên chiêu đãi tử tế, canh chừng cẩn thận, và dặn dò Thính Nô không được để lộ chuyện này ra ngoài.

Lúc này, nữ đấu giá sư dưới lầu bắt đầu giới thiệu quy tắc của vòng đấu giá thứ hai.

Giống như trong cốt truyện gốc, vòng đấu giá thứ hai của nữ đấu giá sư liên quan đến đại sự liên hôn giữa Doãn Tân Nguyệt và Bành

Tam Tiên ở Tây Bắc.

Nếu Bành Tam Tiên có thể đấu giá thành công một món đồ, thì đó sẽ được coi là món sính lễ đầu tiên để cưới Doãn Tân Nguyệt.

Nữ đấu giá sư vừa dứt lời, Tề Thiết Chủy và Trương San đều ngây người.

Trần Hạo sớm đã biết như vậy, nên nhìn Trương San đang có chút ngơ ngác với vẻ thích thú.

Một lát sau, Trương San mới phản ứng lại, nói: "Thì ra là vậy!" Tề Thiết Chủy ngạc nhiên hỏi: "Phật Gia, ông biết rồi sao?" Trương San nhíu mày nói: "Còn nhớ lúc ta mới xuống ga, tấm biển đón chúng ta có ghi 'Khúc như mi' không?

Lúc đó ta còn đang nghĩ, thủ pháp này dùng ở Tân Nguyệt Phạn Điếm có hơi nhỏ mọn.

Bây giờ ta mới hiểu, thì ra còn có ý nghĩa này." Tề Thiết Chủy nghe xong, vẻ mặt ngơ ngác.

Trần Hạo cười nói: "Tân nguyệt khúc như mi, Vị hữu đoàn viên ý.

Hồng đậu bất kham khán, Mãn nhãn tương tư lệ.

Chung nhật phách đào nhương, Nhân tại tâm nhi lý.

Lưỡng nhĩ cách tường hoa, Tảo vãn thành liên lý." Tề Thiết Chủy chợt bừng tỉnh ngộ: "Ồ!

Chẳng trách Bành Tam Tiên lại quý trọng tấm thiệp mời như vậy.

Thì ra là để xem mắt!" Trần Hạo gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu không thì Bành Tam Tiên cũng sẽ không tức giận như thế." Tề Thiết Chủy nói: "Ta thấy chuyện này có vấn đề.

Không phải là ông chủ này cố tình bày ra một cái bẫy để lừa Bành Tam Tiên một vố chứ?" Trương San mặt trầm như nước nói: "Tạm

thời không quản được nhiều như vậy, cứ lấy được đồ trước đã rồi tính." Lúc này, nữ đấu giá sư dưới lầu nói: "Các vật phẩm đấu giá trong vòng này là ba vị thuốc: Kỳ Lân Kiệt, Lộc Hoạt Thảo, và Lam Xà Đảm.

Do ba vị thuốc này cần phương pháp bảo quản đặc biệt, để đảm bảo dược hiệu, trong thời gian đấu giá, sẽ tạm thời do Tân Nguyệt Phạn Điếm thay mặt bảo quản.

Sau khi đấu giá kết thúc, sẽ lập tức giao cho người mua nghiệm thu.

Vòng này sẽ lấy hộp gấm làm đơn vị, người ra giá cao nhất sẽ thắng.

Chúng tôi sẽ áp dụng hình thức đấu giá mù." Nghe vậy, sắc mặt Trương San lập tức thay đổi.

Tề Thiết Chủy phiền muộn nói: "Cái gì?!

Đấu giá mù!

Ta làm sao biết được trong hộp gấm nào mới là thứ ta cần chứ?

Thật quá vô sỉ!" Trần Hạo biết đây là trò của Doãn Tân Nguyệt, chẳng qua là để làm khó Trương San, báo thù việc mạo danh Bành Tam Tiên.

Thế là hắn trầm giọng nói: "Tên đã lên cung không thể quay lại, tôi sẽ thử đấu giá một lần trước để xem xét tình hình." Trương San gật đầu nói: "Cũng chỉ có thể làm vậy." Lúc này nữ đấu giá sư nói: "Vật phẩm đầu tiên trong vòng này, giá khởi điểm hai mươi vạn đại dương, bây giờ bắt đầu đấu giá." Lời vừa dứt, những người có thân phận tương đối thấp ở tầng một bắt đầu bấm chuông điện đấu giá.

Những quan to quý nhân chỉ tham gia cho có lệ, sau vài lần đấu giá thì không ra tay nữa.

Chỉ còn lại Trương San và người của thương hội Nhật Bản đang thay nhau bấm chuông.

Sau vài vòng đấu giá qua lại giữa hai bên, hội trưởng thương hội Nhật Bản cuối cùng cũng mất kiên nhẫn.

Ông ta trực tiếp bảo thuộc hạ gọi người của Tân Nguyệt Phạn Điếm đến, điểm thiên đăng.

Điều này không chỉ khiến nhiều quan to quý nhân trong hội trường kinh ngạc, mà Tề Thiết Chủy cũng kinh ngạc nói: "Phật Gia, Trần huynh đệ, người Nhật điểm thiên đăng rồi!" Trương San hỏi: "Điểm thiên đăng là có ý gì?" Trần Hạo thản nhiên nói: "'Điểm thiên đăng' trong giới đấu giá có nghĩa là bao trọn cả buổi.

Bất kể món đồ trong vòng đó được bán với giá bao nhiêu, người 'điểm thiên đăng' sẽ trả toàn bộ tiền." Trương San nhíu mày: "Ý của Trần huynh đệ là, hộp gấm đó đã thuộc về bọn họ rồi sao?" Trần Hạo cười nói: "Về lý thuyết là vậy, nhưng người Nhật có thể điểm thiên đăng, thì chúng ta cũng có thể điểm thiên đăng!

Hai nhà đấu đèn, người giá cao hơn sẽ thắng." Tề Thiết Chủy vội nói: "Phật Gia, tuy Trần huynh đệ nói không sai, nhưng phải nghĩ cho kỹ, gần nửa gia sản của chúng ta có thể sẽ bay mất đấy!" Trương San không lên tiếng, mày nhíu chặt suy nghĩ.

Trần Hạo biết rằng cuối cùng để tranh đoạt ba loại dược liệu với thương hội Nhật Bản, căn bản không có con đường thứ hai.

Thế là hắn ung dung nói: "Phật Gia, bây giờ chúng ta không đấu đèn cũng không được.

Chúng ta không biết trong ba hộp gấm kia, hộp nào mới là Lộc Hoạt Thảo chúng ta cần!

Hiện tại căn bản không có cách nào chọn một trong ba, nên chỉ có

thể điểm thiên đăng đấu với bọn họ.

Ba hộp gấm, chúng ta một cái cũng không thể bỏ!" Trương San nghe xong, quả quyết nói: "Trần huynh đệ nói không sai, điểm đăng!" Tề Thiết Chủy bất đắc dĩ, đành phải đứng dậy, đi ra ngoài phòng riêng hét xuống lầu: "Điểm đăng!!!" Một tiếng hét lập tức khiến hội trưởng thương hội Nhật Bản ở phòng riêng đối diện ngây người.

Không ngờ, trong tình huống đã có người điểm thiên đăng, lại có người cũng muốn điểm thiên đăng, đấu đèn với họ.

Cùng lúc đó, Doãn Tân Nguyệt ngồi trong phòng riêng sang trọng nhất của cả hội trường đấu giá.

Thấy Trương San vì đấu đèn với thương hội Nhật Bản mà vui vẻ, ngọt ngào cười không ngớt.

Mọi người thấy phía Trần Hạo cũng điểm đăng, lập tức xì xào bàn tán.

Sau đó, Trương San và hội trưởng thương hội Nhật Bản thay nhau bấm chuông vài vòng, hội trưởng người Nhật cuối cùng cũng không chịu nổi, không tiếp tục tranh đoạt vật phẩm đầu tiên nữa.

Thế là nữ đấu giá sư gõ chiếc chuông đồng nhỏ, nói: "Vòng thứ hai, vật phẩm đầu tiên đã có người thắng, chúc mừng Bành tam gia song hỷ lâm môn!" Thấy người Nhật chịu thua, Tề Thiết Chủy cười lớn nói: "Ấy da!

Chương 241

Thắng được người Nhật thật đã ghiền!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Bát Gia đừng mừng vội, chúng ta mới chỉ đấu giá được một hộp gấm thôi.

Phía sau còn hai hộp gấm nữa đang đợi chúng ta, bây giờ không phải là lúc lơ là cảnh giác đâu!" Trương San gật đầu: "Trần huynh đệ nói không sai, mạng người quan trọng, hai hộp gấm tiếp theo, chúng ta cũng phải quyết tâm giành được." Sau một lúc nghỉ ngơi ngắn, cuộc đấu giá vật phẩm thứ hai của vòng hai cuối cùng cũng bắt đầu.

Vì trước đó Trương San và thương hội Nhật Bản đã cạnh tranh quyết liệt, nên những quan to quý nhân trước đó không tham gia giờ cũng tỏ ra hứng thú với vật phẩm thứ hai.

Nhất thời, cuộc đấu giá diễn ra sôi nổi.

Khi nhiều quan to quý nhân thay nhau đấu giá, Trương San và hội trưởng thương hội Nhật Bản cũng không kìm được mà ra tay.

Cuối cùng lại giống như vật phẩm đầu tiên, chỉ còn lại Trương San và hội trưởng thương hội Nhật Bản thay nhau bấm chuông điện đấu giá.

Sau vài lần đấu giá qua lại, người Nhật lại không kìm được nữa.

Chỉ thấy một người Nhật dưới lệnh của hội trưởng, lại hét lên với người của Tân Nguyệt Phạn Điếm dưới lầu: "Điểm thiên đăng!" Thấy người Nhật lại muốn điểm thiên đăng, Trương San phẫn nộ nói: "Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Mua thuốc vì mục đích gì khác sao?" Tề Thiết Chủy suy nghĩ một lát rồi nói: "Bành Tam Tiên không có thù oán gì với người Nhật,

người Nhật không nên nhắm vào ông ta!

Hay là, bọn họ định mua rồi bán lại với giá cao?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Bất kể người Nhật muốn làm gì, một khi hộp gấm rơi vào tay bọn họ, chúng ta muốn lấy lại, sẽ không phải là chuyện đơn giản chỉ bằng tiền." Nói xong, hắn nhìn về phía Trương San.

Trương San gật đầu: "Trần huynh đệ nói không sai, chúng ta không thể có một chút tâm lý may mắn nào.

Điểm đăng!" Nghe vậy, Tề Thiết Chủy kinh ngạc hỏi: "Lại điểm nữa sao?!" Trần Hạo cười khẩy: "Không điểm đăng, chẳng lẽ đợi hộp gấm rơi vào tay người Nhật sao?" Ngay sau đó, hắn lớn tiếng hét với người của Tân Nguyệt Phạn Điếm dưới lầu: "Điểm đăng!!!" Những người khác tại hiện trường đấu giá, thấy hai bên người Nhật và Trần Hạo lại lần lượt điểm thiên đăng, lập tức kinh ngạc bàn tán.

Ngay cả hội trưởng thương hội Nhật Bản cũng có chút ngồi không yên.

Chỉ nghe những người dưới lầu bàn tán: "Trời ơi!

Lại đấu đèn nữa!" "Còn không phải sao!" "Lần này tuy không mua được gì, nhưng thật sự mở mang tầm mắt!" "Ai mà không nói vậy chứ!" "Người Nhật tuy lắm tiền nhiều của, nhưng người Hoa chúng ta cũng không phải hạng nghèo!" "Vật phẩm thứ hai cuối cùng sẽ về tay ai, vẫn chưa biết được đâu!" Sau đó, hội trưởng thương hội Nhật Bản và Trương San bắt đầu đấu giá.

Trong toàn bộ hội trường, chỉ còn lại tiếng chuông đấu giá vang lên xen kẽ từ hai phòng riêng.

Khi hai bên lần lượt bấm chuông sáu lần, người Nhật lại chịu thua.

Nữ đấu giá sư gõ chiếc chuông đồng nhỏ, cao giọng nói: "Vật

phẩm thứ hai của vòng hai, vẫn do Bành tam gia đấu giá thành công!

Chúc mừng Bành tam gia!" Nhất thời, cả hiện trường đấu giá vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Doãn Tân Nguyệt ngồi trong phòng riêng, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa.

Nữ đấu giá sư giọng điệu kích động nói: "Bành tam gia hai lần điểm thiên đăng, có thể thấy tình cảm dành cho Doãn tiểu thư sâu đậm đến nhường nào.

Hãy để chúng ta một lần nữa dành cho Bành tam gia một tràng pháo tay nhiệt liệt!" Lời vừa dứt, mọi người trong hội trường đấu giá liền rất nể mặt mà vỗ tay.

Trong lúc Trương San và Tề Thiết Chủy đang chờ đợi vòng đấu giá thứ ba bắt đầu, người hầu của Tân Nguyệt Phạn Điếm đột nhiên đến phòng riêng của họ.

Và báo cho Trương San biết, hạn mức bảo lãnh của ông tại Tân Nguyệt Phạn Điếm đã đạt đến giới hạn.

Nếu không thể nâng cao hạn mức bảo lãnh, ông sẽ mất tư cách tham gia đấu giá vòng thứ ba.

Trương San nghe xong, mặt không cảm xúc bảo người hầu lui ra, sau đó trầm tư.

Tề Thiết Chủy lo lắng nói: "Phật Gia, lần này chúng ta chơi lớn rồi!" Trương San mày nhíu chặt nói: "Lập tức thông báo cho phía Trường Sa, trong nhà ta còn đồ, tiếp tục gom tiền." Tề Thiết Chủy thở dài: "Ai u!

Bốn ngân hàng lớn nhất Trường Sa đều đã đạt đến hạn mức bảo lãnh rồi.

Dù trong nhà còn đồ, nhất thời cũng không tìm được ngân hàng nào có khả năng bảo lãnh!" Trương San mặt không cảm xúc nói: "Vậy thì tìm Cửu Gia, bảo ông ấy nghĩ cách trong Cửu Môn." Tề Thiết Chủy bừng tỉnh ngộ: "Ồ, có lý, tôi đi ngay." Nói xong, ông định đứng dậy rời đi.

Lúc này Trần Hạo một tay ngăn Tề Thiết Chủy lại nói: "Bát Gia không cần đi đâu." Trương San ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy?

Trần huynh đệ có gì muốn nói sao?" Trần Hạo cười nói: "Phật Gia vì bá tánh Trường Sa, đã tìm đủ mọi cách nhờ Nhị gia giúp đỡ xuống hầm mỏ.

Vì đại nghĩa dân tộc, cũng là vì tình huynh đệ với Nhị gia.

Tuy tôi, Trần Hạo, đến thành Trường Sa chưa lâu, quen biết Phật Gia cũng không dài.

Nhưng tôi kính trọng Phật Gia, có thể vì bá tánh Trường Sa và Nhị gia mà dốc hết gia tài, vậy thì sao tôi lại không góp một phần sức lực chứ?" Trương San nghe xong, có cảm giác như gặp được tri âm.

Ông kích động nói: "Trần huynh đệ có thể nói như vậy, là coi trọng tôi, Trương San này.

Huống hồ tôi thân là Bố phòng quan Trường Sa, làm chút chuyện cho bá tánh Trường Sa cũng là điều nên làm.

Huống chi Trần huynh đệ mới đến Trường Sa không lâu, đã luôn giúp tôi nhiều như vậy, tôi đã vô cùng cảm kích rồi.

Nhưng không biết Trần huynh đệ, vì sao lại ngăn Bát Gia lại?" Tề Thiết Chủy cũng ngạc nhiên nói: "Đúng vậy Trần huynh đệ, mau thả tôi ra.

Tôi phải đi thông báo cho Cửu Gia gom tiền, nếu không một lát nữa sẽ không kịp!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Phật Gia, Bát Gia

không cần lo lắng.

Không phải là thiếu tiền sao, tôi có!" Nghe vậy, Trương San và Tề Thiết Chủy đều kinh ngạc đến ngây người.

Trương San kinh ngạc hỏi: "Trần huynh đệ, lời này là thật sao?!" Trương San kinh ngạc như vậy, không phải vì chưa từng thấy tiền.

Với tư cách là Bố phòng quan Trường Sa, lại là người đứng đầu Cửu Môn, tiền tài tự nhiên không thiếu.

Tề Thiết Chủy cũng kinh ngạc hỏi: "Trần huynh đệ, cậu không phải đang đùa tôi và Phật Gia đấy chứ?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Chuyện quan trọng như vậy, sao tôi lại có thể đem ra đùa giỡn chứ!" Nói xong, hắn nhận lấy chiếc vali đã chuẩn bị sẵn từ tay A Ninh.

Trần Hạo đưa chiếc vali cho Trương San nói: "Phật Gia, tôi sợ sự chuẩn bị của ông và Nhị gia không đủ, nên đã sớm chuẩn bị sẵn đường lui.

Năm trăm vạn đại dương ngân phiếu, Phật Gia cứ việc đi đối đầu trực diện với người Nhật.

Nếu không đủ, huynh đệ tôi vẫn còn!" "Nhưng chúng ta nói trước, trong ba loại linh dược đấu giá, tôi muốn Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm đấy nhé!" Trương San cười lớn nói: "Lần này chúng ta đến chỉ vì Lộc Hoạt Thảo.

Đừng nói là Trần huynh đệ đã bỏ ra nhiều tiền như vậy, cho dù cậu muốn lấy Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm không, tôi, Trương San này, cũng không có ý kiến." Đồng thời, trong lòng Trương San nghĩ rằng Trần Hạo nói như vậy, chẳng qua là không muốn để ông mang ơn, nên mới tìm một lý do như thế.

Điều này khiến Trương San càng thêm kính phục Trần Hạo.

Nhưng trong lòng Trần Hạo lại vô cùng bất đắc dĩ, vốn dĩ hắn

không định giúp đỡ.

Bởi vì hắn biết, cho dù hắn không ra tay, Trương San cũng có thể đấu giá được ba loại linh dược.

Nhưng không ngờ, vừa đến Bắc Bình, hệ thống Thần Cấp Lựa Chọn đã ban hành nhiệm vụ: [1] Không can thiệp gì, chờ đợi diễn biến của cốt truyện, phần thưởng 1 bình Bổ Nguyên Đan.

Chương 242

[2] Ra tay giành được ba loại linh dược, phần thưởng 1 bình Dưỡng Nguyên Đan. [3] Giúp Trương Khải Sơn ba lần đấu giá thành công, đồng thời giành được Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm, phần thưởng Bổ Nguyên Đan, Dưỡng Nguyên Đan mỗi loại 1 bình.

Trần Hạo đương nhiên không nói hai lời, chọn phương án thứ ba.

Vì vậy, hắn mới dùng vàng đổi trước năm triệu ngân phiếu ở ngân hàng.

Nhưng Trương San và Tề Thiết Chủy không biết, thậm chí cả A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô cũng không biết chuyện.

Bây giờ họ gần như đã xem Trần Hạo như thánh nhân rồi!

Đồng thời, Trần Hạo bảo Trương San tranh thủ thời gian, để Tề Thiết Chủy đi liên lạc với Cửu Gia.

Thông qua quan hệ ở nước ngoài, đi tố cáo với tổng thương hội Nhật Bản, để đóng băng tài khoản của hội trưởng thương hội Nhật Bản.

Trần Hạo sẽ không ngốc nghếch đối đầu tài chính với đối phương, có thể dùng cái giá nhỏ nhất để giành chiến thắng, tại sao lại không làm chứ?

Trương San tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Tề Thiết Chủy cũng cười gian xảo nói: “Cao!

Thật sự cao tay!

Tôi vốn cứ nghĩ Trần huynh đệ ngoài đạo pháp cao thâm, võ công cao cường ra, không có ưu điểm nào khác.

Bây giờ tôi mới phát hiện, thì ra Trần huynh đệ cũng có lúc gian manh xảo quyệt như vậy!" Trần Hạo chỉ thản nhiên cười, không nói nhiều.

Ngay sau đó, Tề Thiết Chủy liền xuống lầu gọi điện cho Giải Cửu Gia đang ở Trường Sa, nói cho ông ta biết sách lược của Trần Hạo.

Trương San cũng bước ra khỏi phòng riêng, lớn tiếng nói với nữ đấu giá sư: "Người chủ trì, tôi yêu cầu tạm dừng đấu giá nửa tiếng!" "Được!" Nữ đấu giá sư đáp ứng, sau đó nói với các vị khách: "Do tài chính của Bành tiên sinh xảy ra chút vấn đề, theo yêu cầu của Bành tiên sinh, buổi đấu giá tạm dừng nửa tiếng, mời quý vị nghỉ ngơi!" Doãn Tân Nguyệt ngồi trong phòng riêng nghe xong, lập tức lo lắng.

Hội trưởng thương hội Nhật Bản cảm thấy đây là một cơ hội của mình, bèn buông lời chế giễu Trương San, hòng khuyên ông từ bỏ vật phẩm đấu giá thứ ba.

"Bành tiên sinh, ngài là một đối thủ đáng kính, tôi rất khâm phục.

Nhưng tôi cảm thấy cần phải khuyên một câu, hãy từ bỏ hộp gấm cuối cùng.

Giữ lại chút gia sản còn lại, có lẽ sau này có thể làm lại từ đầu." Trong lúc Trương San chuẩn bị đáp lời, Trần Hạo khinh thường nói: "Không biết các hạ vì sao cản trở tôi tham gia đấu giá, lẽ nào là trách tôi đã cản đường tài lộc của các hạ?

Thấy mình do dự không quyết đoán bỏ lỡ cơ hội, nên tìm tôi trút giận à?" Hội trưởng thương hội Nhật Bản cười lớn nói: "Người Thiên triều có câu cổ ngữ, thức thời vụ giả vi tuấn kiệt.

Tôi vốn tưởng Bành tiên sinh là người thông minh, sẽ đưa ra phán đoán hợp lý nhất.

Chỉ tiếc là tôi tốt bụng khuyên bảo, muốn kết giao một người bạn,

nhưng Bành tiên sinh và vị tiên sinh này lại không nể tình.

Nhưng theo tôi thấy, với đức hạnh của người Hoa các vị, có lẽ không cần tôi ra tay, cũng sắp toi đời rồi!

Ha ha." Trong lúc người Nhật đang thao thao bất tuyệt, những người khác tại hiện trường đấu giá cũng đã phát hiện ra thân phận của người Nhật.

Họ đồng loạt chỉ trích Tân Nguyệt Phạn Điếm, về hành vi xấu xa khi làm ăn với người Nhật.

Các quan to quý nhân, nhìn bộ dạng kiêu ngạo của người Nhật, đều âm thầm dâng lên nộ khí.

Trần Hạo khinh thường lớn tiếng nói: "Đừng tưởng rằng mình hiểu biết về văn hóa Trung Hoa, chúng tôi, người Trung Hoa, có câu cổ ngữ, gọi là có qua có lại mới toại lòng nhau.

Ý là, sự giao thiệp giữa tôi và Bành tam gia phải có qua có lại mới có ý nghĩa.

Đừng tưởng rằng ở Trung Hoa ăn vài bữa cơm Trung, học vài câu tiếng Trung, đã tự cho là hiểu biết về Trung Hoa.

Nói một câu không dễ nghe, ngay cả những người có mặt ở đây, ông cũng không chinh phục nổi!" Nghe Trần Hạo chế giễu, tất cả người Trung Hoa có mặt tại hiện trường đấu giá lập tức vỗ tay, lớn tiếng khen hay.

Hội trưởng thương hội Nhật Bản phẫn nộ nói: "Thuộc hạ của Bành tiên sinh cũng quá không biết quy củ rồi.

Trong lúc chủ nhân đang nói chuyện với người khác lại xen vào, thật quá vô lễ!" Trương San khinh thường nói: "Lời này của ông sai rồi, vị huynh đệ Trần Hạo này của tôi, không phải là thuộc hạ hay tùy tùng.

Xem ra mắt nhìn của ông, thật sự có vấn đề rồi!" Trần Hạo cười lớn nói: "Người Nhật Bản, vừa rồi không phải ông nói tam gia nhà tôi sắp toi đời rồi sao?

Rất tiếc phải báo cho ông biết, chuyện mà ông dự đoán sẽ không xảy ra đâu." Ngay sau đó, hắn mở chiếc vali da trong tay ra nói: "Thấy không, trong vali này là năm trăm vạn đại dương ngân phiếu mà tiểu gia tôi chuẩn bị cho Bành tam gia.

Nếu không đủ, tiểu gia còn tiền dự phòng nữa!

Buổi đấu giá có thể bắt đầu rồi, muốn lấy vật phẩm cuối cùng, cứ việc nhào vô!" Cuối cùng, khóe miệng hắn mang theo một nụ cười quỷ dị nói: "Chỉ không biết tiểu gia tôi, người Nhật Bản rốt cuộc có thực lực để cạnh tranh với tôi không.

Đừng đến lúc trong tay không có tiền, chỉ biết trơ mắt nhìn tôi tức giận mới hay nhé!

Ha ha." Nói xong, hắn giao chiếc vali da vào tay Trương San.

Những người Nhật vừa rồi còn vênh váo tự đắc, đều không ngờ Trần Hạo lại đưa cho Trương San nhiều tiền như vậy, phá vỡ giấc mộng đẹp của họ.

Những người có mặt tại hiện trường đấu giá lập tức bị sự hào phóng của Trần Hạo làm cho kinh ngạc.

Tuy họ là những quan to quý nhân trong các ngành các giới, nhưng năm trăm vạn đại dương cũng không phải là thứ có thể tùy tiện lấy ra được.

Thậm chí toàn bộ gia sản của một số người cũng không nhiều như vậy.

Lúc này Trương San lại có thêm tự tin, số tiền mà ông và Nhị Nguyệt Hồng gom được, cộng thêm tiền bán đồ cổ trong nhà, cũng chỉ

nhiều hơn số tiền này một chút mà thôi.

Thế là Trương San cảm kích nói: "Trần huynh đệ, đại ân không lời nào tả xiết, tôi, Trương San, ghi nhớ rồi." Trần Hạo thản nhiên nói: "Phật Gia, tôi cũng là đang giúp Nhị gia.

Đợi sau khi xong việc, ông và Nhị gia mời tôi một bữa rượu tạ ơn là được!

Được rồi, chúng ta tiếp tục thôi." Lúc này, Tề Thiết Chủy đi liên lạc với Giải Cửu Gia cũng đã quay lại.

Và báo cho Trần Hạo và Trương San biết, Giải Cửu Gia đã thông qua quan hệ, tố cáo đen với thương hội Nhật Bản tại Hoa Quốc, bảo chúng ta yên tâm.

Mọi việc đã sẵn sàng, Trương San liền nói với nữ đấu giá sư, có thể tiếp tục bắt đầu đấu giá.

Còn về vị Bối lặc Mãn Thanh trong cốt truyện gốc, vì khâm phục khí phách của Trương San, sau khi Trần Hạo xuất hiện giải quyết vấn đề tài chính cho Trương San, cũng không cử thuộc hạ đến đưa tiền nữa.

Nhưng, vị Bối lặc gia này trong lúc khâm phục Trương San, cũng vô cùng kính phục Trần Hạo.

Chương 243

Khi vật phẩm thuốc thứ ba bắt đầu được đấu giá, sau khi vài người qua đường giáp đấu giá vài lần, người Nhật lại một lần nữa điểm thiên đăng.

Trương San cũng bị kẻ đảo lộn này, hết lần này đến lần khác cạnh tranh làm cho tức giận.

Ông giận dữ mắng: "Mẹ kiếp, đám người Nhật này thật sự muốn đối đầu với lão tử đến cùng!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Phật Gia hà tất phải nổi nóng, nếu đã như vậy, vậy chúng ta cứ chơi với bọn họ một trận." Nói xong, không đợi Trương San lên tiếng, hắn đứng dậy lớn tiếng hét: "Ngay cả người Nhật cũng dám ba lần điểm thiên đăng đấu giá, Bành tam gia của tôi tự nhiên cũng sẽ không chịu thua kém người khác.

Cho ta điểm đăng!!!" Nhất thời, cả hiện trường đấu giá đều kinh ngạc la lên.

Theo lời kể, dường như từ khi bước vào thời Dân quốc, chưa từng nghe nói ở buổi đấu giá nào có thể thấy được cảnh tượng ba lần điểm thiên đăng!

Huống hồ là cảnh tượng hai bên liên tục ba lần điểm thiên đăng, đấu đèn với nhau.

Sau đó, Trương San và hội trưởng người Nhật lại lặp lại cảnh tượng đấu đèn với nhau như trước.

Nhưng sau khi hai bên liên tục bấm chuông đấu giá vài lần, phía Nhật Bản lại im hơi lặng tiếng.

Thấy đối phương không cạnh tranh nữa, Trần Hạo biết rằng việc

Giải Cửu Gia tố cáo đen ở tổng thương hội Nhật Bản đã có tác dụng.

Thế là hắn cười tà mị bước ra khỏi phòng riêng, hét vào phòng riêng của người Nhật: "Ấy u!

Vừa rồi ai thề thốt chắc nịch, nói tam gia nhà tôi sắp toi đời rồi?

Bây giờ một số người ngược lại lại chịu thua rồi nhỉ!?

Thật quá buồn cười, lẽ nào là đang chọc mọi người vui sao?" Hội trưởng thương hội Nhật Bản, trong tay đang nắm chặt bức điện báo do tổng thương hội gửi đến, nghiến răng nghiến lợi không biết trút giận vào đâu.

Nghe Trần Hạo chế giễu, lập tức nổi giận đùng đùng xông ra khỏi phòng riêng, hét vào mặt Trần Hạo: "Là ngươi!

Nhất định là ngươi đã giở trò đúng không?!

Có bản lĩnh thì chúng ta cạnh tranh công bằng, giở trò như vậy thì có bản lĩnh gì?" Trần Hạo khinh thường nói: "Xin lỗi nhé, tiểu gia tôi không giở trò gì cả, sao ông lại nổi nóng thế?

Lẽ nào đột nhiên không có tiền đấu giá, nên tìm tôi trút giận sao?

Tiểu gia tôi đã nói rồi, ngay cả những vị có mặt ở đây ông cũng không chinh phục nổi, hà tất phải ra ngoài làm trò cười?

Đã không có tiền, còn dám ở đây ra vẻ ta đây, tiểu gia tôi thật sự phục ông sát đất!

Nếu là tôi, đã sớm đào một cái hố chui xuống rồi!" Trương San và Tề Thiết Chủy ngồi trong phòng riêng, lập tức bị những lời của Trần Hạo chọc cười.

Ngay cả Doãn Tân Nguyệt và những quan to quý nhân khác, cũng vui vẻ cười ha hả.

Nữ đấu giá sư thấy Trương San lại một lần nữa bấm chuông đấu

giá, hội trưởng thương hội Nhật Bản không những không tiếp tục đấu giá, ngược lại còn chạy ra đấu khẩu với Trần Hạo.

Thế là bà bèn gõ chiếc chuông đồng nhỏ thành giao, nói: "Vật phẩm cuối cùng của vòng này, thuộc về Bành tam tiên tiên sinh.

Chúc mừng Bành tiên sinh!" Nói xong, bà đi đầu bắt đầu vỗ tay.

Doãn Tân Nguyệt ngồi trong phòng riêng sang trọng trên lầu, càng vui mừng khôn xiết.

Hội trưởng thương hội Nhật Bản, thấy sự đã rồi cũng đành bất lực, chỉ có thể im lặng quay trở lại phòng riêng của mình.

Thấy Trương San không chỉ liên tiếp điểm ba ngọn đèn trời, mà còn với thế như chẻ tre, mạnh mẽ giành được ba món đồ đấu giá.

Nhất thời, những quan to quý nhân đó đều bước ra khỏi phòng riêng của mình, vừa vỗ tay vừa chúc mừng Trương San.

Tề Thiết Chủy vui vẻ nói: "Phật Gia, đúng là được lòng người!

Không biết đây là may mắn hay bất hạnh của chúng ta đây?" Trương San cười nói: "Lần này nếu không có sự giúp đỡ của Trần huynh đệ, chúng ta bây giờ không thể vui vẻ được đâu." Trần Hạo thản nhiên nói: "Phật Gia, có thể góp chút sức mọn cho bá tánh Trường Sa, cũng là vinh hạnh của tôi." Nói xong, hắn quay đầu nói với Tề Thiết Chủy: "Vốn là kết cục chọn một trong ba, kết quả cả ba hộp gấm đều rơi vào tay chúng ta.

Hàng hiếm có thể tích trữ, Bát Gia, vụ làm ăn này có đáng không?" Tề Thiết Chủy nghe xong, cười không ngậm được miệng.

Ngay sau đó, Trương San và Tề Thiết Chủy đi xuống lầu, định đi nhận ba loại linh dược đã đấu giá được.

Kết quả lại được báo, vật phẩm đấu giá, phải đến lúc rời đi mới

có thể giao.

Trần Hạo bèn kéo Tề Thiết Chủy đang định đi lý luận với đối phương lại, nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm có quy củ như vậy, chúng ta nên tuân thủ." Tề Thiết Chủy mới chịu dừng lại, nhưng ngay sau đó lại ghé tai nói nhỏ: "Phật Gia, Trần huynh đệ, thân phận của chúng ta không phải đã bị phát hiện rồi chứ?" Trần Hạo bình tĩnh nói: "Có quy củ này hay không cũng không sao, dù sao chúng ta cũng không thể cướp được, cứ thuận theo tự nhiên thôi." Tề Thiết Chủy gật đầu: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Trương San nói: "Tự nhiên là phải diễn cho xong vở kịch này." Tề Thiết Chủy bất đắc dĩ nói: "Tôi thấy cũng chỉ có thể như vậy, tình thế hiện tại, chúng ta muốn xông ra ngoài cũng khó!" Trần Hạo chỉ mỉm cười không nói gì, vì hắn biết tiếp theo, sẽ có kịch hay để xem.

Lúc này, nữ đấu giá sư cao giọng nói: "Chúc mừng Bành tam gia đã giành được ba vị thuốc.

Chúc mừng, chúc mừng!" Tất cả khách mời tại hiện trường đấu giá, cũng đều đồng loạt dành tặng những tràng pháo tay nồng nhiệt.

Nhưng bầu không khí hòa hợp, đột nhiên bị một gã đàn ông to lớn mặc áo khoác da phá vỡ.

Mọi người tại hiện trường đấu giá, cũng đều đồng loạt liếc nhìn gã to lớn này.

Thấy người này đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Tề Thiết Chủy lập tức thay đổi.

Trương San vẫn bình tĩnh, nhưng cũng chăm chú nhìn người đó.

Còn Trần Hạo thì như người không có chuyện gì, giễu cợt nhìn người đột nhiên xuất hiện.

Trong lòng thầm nghĩ: 'Bành Tam Tiên cuối cùng cũng xuất hiện!'

Chỉ thấy Bành Tam Tiên một tay đẩy hai tên bảo vệ ra, xông vào hội trường đấu giá, mày ngang mắt dọc hét lớn: "Quá không coi lão tử ra gì!" Vừa nói, hắn vừa quất một roi làm vỡ nát chiếc bàn của một bàn khách bên cạnh, lập tức khiến các vị khách tại hiện trường nổi giận.

Các vị khách đồng loạt lên án Bành Tam Tiên, nhưng hắn lại như không nghe thấy gì, trút giận trong lòng.

Bành Tam Tiên tiếp tục hét lớn: "Tên Bành Tam Tiên giả mạo kia, kẻ mạo danh lão tử đâu?

Mau cút ra đây cho lão tử!" Phát hiện Bành Tam Tiên xông vào hội trường đấu giá, Doãn Tân Nguyệt ở phòng riêng trên lầu cũng vội vàng bước ra.

Cô tức giận hỏi những tên Thính Nô: "Không khóa cửa cẩn thận à?

Sao lại để hắn chạy ra ngoài?" Thủ lĩnh Thính Nô lúng túng nói: "Tôi đã khóa cửa rồi mà!" Lúc này, Tề Thiết Chủy lo lắng nói: "Quên mất tên này rồi!" Trần Hạo ghé tai nói nhỏ: "Bát Gia mau đi tìm Nhị gia, đưa phu nhân đến ga tàu hỏa hội hợp với tôi.

Ở đây có tôi và A Ninh ba người trông chừng Phật Gia, cứ yên tâm." Tề Thiết Chủy bất đắc dĩ nói: "Chỉ sợ Nhị gia chưa lấy được thuốc, sẽ không chịu đi." Trần Hạo ung dung nói: "Bảo Nhị gia yên tâm, tôi và Phật Gia nhất định sẽ mang thuốc về." Tề Thiết Chủy nói: "Được rồi, vậy cậu và Phật Gia đều phải cẩn thận đấy!" Nói xong, ông quay người lén lút rời đi.

Lúc này nữ đấu giá sư dưới lầu, đột nhiên trầm giọng nói: "Ai dám gây rối ở đây!

Công tử, xin hỏi ngài là ai?" Bành Tam Tiên cầm roi, nghênh ngang đi vào giữa sảnh đấu giá, nói: "Ta là ai?

Được, lão tử nói cho ngươi biết.

Chương 244

Lão tử mới là Bành Tam Tiên thật ở Tây Bắc, có kẻ mạo danh ta, ở đây lừa đảo!" Nói xong, hắn giận dữ nhìn hai người Trần Hạo và Trương San đang đứng bên cạnh.

Dù sao, trên tàu hỏa Trương San và Nhị Nguyệt Hồng, đã liên thủ cho hắn một trận.

Trần Hạo lại càng một mình, đánh cho thuộc hạ của hắn khóc cha gọi mẹ.

Nữ đấu giá sư kinh ngạc nói: "Không thể nào!

Vừa rồi Bành tam gia đã liên tiếp điểm ba ngọn đèn trời, giành được ba vị thuốc, sao có thể không phải là Bành tam gia chứ?" Bành Tam Tiên phẫn nộ giơ roi lên hét: "Mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, ta mới là Bành Tam Tiên ở Tây Bắc!" Trần Hạo cười tà mị nói: "Tiểu gia ta đây là lần đầu tiên nghe nói, cầm một cây roi rách trong tay mà có thể chứng minh được thân phận.

Nếu vậy, tiểu gia ta mà cầm mười mấy cây roi.

Chẳng phải có thể là Trương Tiên, Vương Tiên, Lý Tiên, Triệu Tiên đến mười mấy Tiên sao?

Thật đặc biệt buồn cười!" Những người có mặt nghe xong, cũng đều đồng loạt cười lớn.

Nghe Trần Hạo trêu chọc, mọi người trong buổi đấu giá đều bật cười.

Bành Tam Tiên lại bị chặn họng không nói được câu nào, chỉ có thể trừng mắt tóe lửa nhìn Trần Hạo và Trương San.

Nữ bán đấu giá nói: "Rốt cuộc ai mới là Bành Tam Tiên, e rằng

phải để Bành tam gia đây giải thích rồi." Nói xong, cô ta chỉ về phía Trương San bên cạnh.

Trương San biết không thể trốn tránh, liền bình tĩnh bước ra nói: "Vị công tử này nói tôi mạo danh, nhưng tôi đường đường chính chính cầm thiệp mời bước vào đây.

Còn cậu?

Cậu lại xông vào!" Bành Tam Tiên tức giận quát: "Rõ ràng là ngươi đã trộm thiệp mời của ta trên tàu hỏa, còn dám ngụy biện!" Trần Hạo cười khẩy: "Vừa ăn cướp vừa la làng!

Trên tàu hỏa, chính ngươi muốn trộm thiệp mời của Bành tam gia nhà ta nhưng không thành, tam gia nhà ta đại nhân đại lượng mới tha cho ngươi một mạng.

Bây giờ lại còn ở đây la lối om sòm, lá gan cũng mập quá rồi đấy nhỉ?" Nói xong, anh âm thầm nháy mắt với Trương San.

Trương San thầm giơ ngón tay cái với Trần Hạo, tỏ vẻ khâm phục tài ăn nói của anh.

Bành Tam Tiên tức quá hóa cười: "Ngươi là cái thá gì?

Tưởng rằng mồm mép lanh lợi là có thể đổi trắng thay đen sao?" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Ta là ai không quan trọng, quan trọng là sự thật thắng mọi lời hùng biện.

Các vị ngồi đây đều biết tam gia nhà ta mới là Bành Tam Tiên, rốt cuộc ai đang đổi trắng thay đen, không cần nói cũng tự hiểu rồi nhỉ!" Nói xong, anh ta liếc mắt về phía Bành Tam Tiên.

Trương San cũng thấy hứng thú, liền diễn theo: "Ta không biết ngươi mạo danh ta có ý đồ gì, nhưng ta nói cho ngươi biết, hôm nay ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Lúc này, Trần Hạo đột nhiên kéo Trương San lại, nói: "Tam gia, ngài là người có thân phận, sao có thể

phiền ngài ra tay chứ!

Như vậy chẳng phải làm mất phong độ của ngài sao?

Doãn tiểu thư còn đang nhìn ở bên cạnh đấy!" Trương San ra vẻ ta đây, nói: "Hôm nay là ngày lành, ta không thèm so đo với ngươi." Rồi quay đầu sang Bành Tam Tiên, trầm giọng quát: "Cút cho ta!" Bành Tam Tiên lập tức nổi giận: "Phi!

Lão tử sống lớn từng này, chưa từng thấy ai mặt dày như các ngươi!

Ta nói cho các ngươi biết, lão tử không chỉ là Bành Tam Tiên thật, mà còn là vị hôn phu của Doãn tiểu thư!

Doãn tiểu thư, cô đừng để tên mặt trắng này lừa gạt bằng vài câu nói dối!" Lúc này, nữ bán đấu giá bước đến giữa Trương San và Bành Tam Tiên, nói: "Hai vị công tử, mỗi người một câu, câu nào thật, câu nào giả tôi thật không biết!

Thiệp mời có thể trộm, thậm chí có thể làm giả.

Nếu cả hai đều là Bành Tam Tiên, vậy làm sao để chứng minh?" Ngay sau đó, cô ta nói với Trương San: "Vị này, lúc nãy trong buổi đấu giá, ngài đã dùng thân phận Bành Tam Tiên để đấu giá ba vị dược liệu của chúng tôi.

Nếu thân phận của ngài là giả, buổi đấu giá hôm nay sẽ bị hủy bỏ.

Ba vị dược liệu ngài đấu giá được cũng sẽ không được giao.

Ngài đã phí công thắp đèn rồi!" Hội trưởng thương hội Nhật Bản dường như hả hê, cười lớn nói: "Nếu thân phận còn chưa rõ ràng, vậy ba vị thuốc vừa rồi, chẳng phải nên thuộc về thương hội Nhật Bản của chúng tôi sao?" Trong lúc Trương San không biết phải nói gì, Trần Hạo đột nhiên phá lên cười: "Tên người Nhật lùn, ngươi nghĩ hay quá nhỉ?

Thân phận của chúng ta chưa xác định được thì dược liệu phải thuộc về thương hội Nhật Bản các ngươi sao?

Ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày à?" Hội trưởng người Nhật lại bị chọc tức đến nỗi suýt trợn trắng mắt.

Sau đó, Trần Hạo quay đầu nói với nữ bán đấu giá đã bị người Nhật mua chuộc: "Cô hẳn là người của Tân Nguyệt Phạn Điếm nhỉ?" Nữ bán đấu giá gật đầu: "Đúng vậy!

Không biết công tử có ý gì?" Trần Hạo cười nói: "Ý gì ư?

Ở Tân Nguyệt Phạn Điếm này, ngoài Doãn lão bản ra, quyền lực lớn nhất chẳng phải là của Doãn Tân Nguyệt tiểu thư sao?

Tam gia nhà ta lại là vị hôn phu của Doãn tiểu thư.

Một nhân viên bán đấu giá nhỏ bé như cô, chưa được Doãn tiểu thư cho phép, đã muốn hủy tư cách đấu giá của chúng tôi.

Không giao ba vị dược liệu mà chúng tôi đấu giá được, ai cho cô lá gan chó đó?

Chẳng lẽ là kẻ đã dùng tiền mua chuộc cô?" Nói đến câu cuối, Trần Hạo tỏa ra khí thế của huyết mạch Thanh Long.

Đồng thời, ánh mắt anh cũng nhìn về phía mấy người Nhật trên lầu hai.

Bị khí thế của Trần Hạo làm cho chấn động, nữ bán đấu giá lập tức hoảng hốt nói: "Anh... anh nói bậy!

Sao tôi có thể bị người Nhật mua chuộc được!" Nói rồi, cô ta cũng vô thức nhìn về phía hội trưởng thương hội Nhật Bản trong phòng bao.

Thấy cô ta bị khí thế của mình dọa đến nỗi nói ra sự thật, Trần Hạo liền cười lớn: "Tiểu gia ta chỉ nói có người mua chuộc cô, chứ có

nói là người Nhật mua chuộc đâu.

Đúng là không đánh đã tự khai a!" Doãn Tân Nguyệt nghe vậy, lập tức tức giận dẫn theo Thính Nô đi xuống: "To gan!

Là nhân viên bán đấu giá của Tân Nguyệt Phạn Điếm ta, lại bị mua chuộc để làm việc cho người ngoài!" Nữ bán đấu giá lập tức hoảng hốt: "Tiểu thư, tôi sai rồi!

Tôi biết sai rồi, xin cô cho tôi một cơ hội, sau này tôi không dám nữa!" Doãn Tân Nguyệt không thèm nhìn cô ta một cái, nói với thuộc hạ: "Lôi nó xuống cho ta.

Nể tình nó đã cống hiến cho Tân Nguyệt Phạn Điếm nhiều năm, trục xuất khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau này đừng bao giờ để ta nhìn thấy nữa!" "Vâng!" Một đám côn nô lập tức xông lên, lôi nữ bán đấu giá ra ngoài.

Trần Hạo, Trương San cùng với hội trưởng thương hội Nhật Bản và mọi người có mặt, thấy Doãn Tân Nguyệt xử lý nữ bán đấu giá một cách dứt khoát như vậy cũng không nói gì thêm.

Trần Hạo nói nhỏ với Trương San: "Phật gia, Doãn tiểu thư có lẽ đã sớm đoán ra cậu là giả mạo, nhưng lại không vạch trần thân phận của cậu.

Chương 245

Nếu đã như vậy, hay là chúng ta tương kế tựu kế, dựa vào Doãn tiểu thư diễn một vở kịch, chúng ta cũng dễ bề thoát thân." Trương San gật đầu, sau đó lớn tiếng nói: "Ba vị thuốc này, Bành Tam Tiên ta nhất định phải có!

Về việc chứng minh thân phận của ta, xin Doãn tiểu thư cho một cách." Bành Tam Tiên bất mãn nói: "Này!

Doãn tiểu thư cũng chưa từng gặp ta, làm sao có cách được?" Trần Hạo cười ha ha: "Vậy thì phải làm sao?" Bành Tam Tiên vội nói: "Ta có cách." Sau đó hắn nói mấy câu tiếng địa phương Tây Bắc để chứng minh mình thật sự là Bành Tam Tiên.

Trong chốc lát, tất cả mọi người có mặt đều bị Bành Tam Tiên chọc cười.

Không đợi hắn nói xong, Trần Hạo ngắt lời: "Nếu chỉ vài câu phương ngữ Tây Bắc mà có thể chứng minh là Bành Tam Tiên, vậy tiểu gia ta ra ngoài tùy tiện tìm một người Tây Bắc, chẳng phải đều có thể là Bành Tam Tiên sao?

Ngươi đúng là biết đùa!" Một câu nói của Trần Hạo lập tức nhận được sự ủng hộ của các vị khách có mặt.

Đồng thời, mọi người đều ném ánh mắt khinh bỉ về phía Bành Tam Tiên.

Lúc này Trương San cũng nói phét theo: "Xem ra ngươi chỉ nghe giang hồ đồn ta là người Ngân Xuyên, nhưng không biết Bành Tam Tiên ta tuy ở Ngân Xuyên, nhưng quê quán lại thuộc về Đông Bắc.

Tổ tiên ta từ Đông Bắc dời nhà, sau này di cư đến Ngân Xuyên, vì

cát đất mà phát tài nên cả gia tộc ta định cư tại Ngân Xuyên.

Tiếng Ngân Xuyên ta căn bản không biết nói, nhưng tiếng Đông Bắc thì ta nói khá sõi, ngươi muốn nghe không?" Nói xong, chính Trương San cũng bật cười.

Bành Tam Tiên tức giận gào lên: "Câu chuyện bịa không tồi, nhưng lão tử là người Tây Bắc chính gốc!

Tổ tịch Đông Bắc?

Lão tử miệng lưỡi không bằng ngươi, nhưng cây roi trong tay nhất định có thể đánh ngươi tơi tả!

Ngươi có dám so tài với ta không?" Trần Hạo biết Trương San tuy thân thủ giỏi nhưng không biết tiên pháp.

Nếu thật sự phải so tài tiên pháp với Bành Tam Tiên, chắc chắn là thua nhiều hơn thắng.

Trong nguyên tác, Tề Thiết Chủy đã nghĩ ra một kế cho Trương San, yêu cầu bịt mắt rồi so tài.

Cuối cùng nhờ Tề Thiết Chủy giúp gian lận, Trương San mới thắng được trận đấu đó.

Vốn dĩ Trần Hạo cũng định chơi như vậy, nhưng không đợi anh nói, trong ý thức hải đã vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Nhiệm vụ hệ thống được ban hành.

Mời túc chủ tiến hành lựa chọn] [1.

Túc chủ làm theo nguyên tác, giúp Trương San gian lận để thắng cuộc tỷ thí.

Khen thưởng túc chủ 1000 Ngân nguyên.] [2.

Túc chủ không làm gì cả, chờ Trương San chịu thiệt.

Khen thưởng túc chủ một khẩu súng máy hạng nặng.] [3.

Túc chủ thay Trương San ra sân tỷ thí và giành chiến thắng.

Khen thưởng túc chủ đạo pháp 'Lôi Pháp - Dương Ngũ Lôi'.] Trần Hạo không hề do dự, chọn nhận nhiệm vụ thứ ba.

Dù sao 1000 Ngân nguyên đối với anh cũng chẳng có tác dụng gì, một khẩu súng máy hạng nặng cũng có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Ngược lại, đạo pháp 'Lôi Pháp - Dương Ngũ Lôi' xuất từ trong *Nhất Nhân Chi Hạ*, thứ đó phải tốn không ít điểm khen thưởng để đổi!

Vì vậy Trần Hạo kéo Trương San đang tìm cách đối phó lại, cố ý nói lớn: "Tam gia, đối phó với một tên vô danh tiểu tốt lợi dụng đại danh của ngài, cần gì ngài phải tự ra tay?

Cứ giao cho tôi là được." Nói xong, anh trao cho Trương San một ánh mắt "cứ yên tâm giao cho tôi".

Tuy Trương San không biết Trần Hạo có biết tiên thuật hay không, nhưng anh ta lại rất khâm phục công phu của Trần Hạo.

Nếu Trần Hạo đã yêu cầu, tự nhiên là có nắm chắc.

Vì vậy Trương San gật đầu: "Được thôi.

Vậy phiền Trần huynh đệ ra tay thay ta, dạy dỗ tên cuồng đồ này một bài học." Trần Hạo gật đầu, sau đó chắp tay với các vị khách có mặt, nói: "Tiên pháp của tam gia nhà ta rất lợi hại, không thèm ra tay với hạng người như vậy.

Cho nên, do tôi, một huynh đệ đã học được vài chiêu tiên pháp thô thiển từ tam gia, thay tam gia dạy dỗ tên không biết tốt xấu này!" Bành Tam Tiên cười ha hả: "Ta cứ tưởng kẻ dám mạo danh Bành

Tam Tiên ta là nhân vật ghê gớm gì!

Hóa ra cũng chỉ là một tên nhát gan không dám xuất chiến mà thôi!" Trần Hạo khinh thường nói: "Ngươi thật sự tự cho mình là hay ho à!

Tam gia không ra tay, không phải vì sợ, mà là vì ngươi không đủ tư cách mà thôi.

Nếu tam gia thật sự ra tay, cả nóc nhà của Tân Nguyệt Phạn Điếm này cũng bị lật tung mất!

Lúc đó nếu làm bị thương các vị quý khách có mặt, tên nhóc nhà ngươi gánh nổi không?

Hay là thế này, ta cũng không ức hiếp kẻ thực lực yếu như ngươi, ta sẽ bịt mắt đấu với ngươi.

Chỉ cần ngươi có thể thắng ta trong tình huống ta bịt mắt, vậy chứng minh ngươi mới là Bành Tam Tiên thật, thế nào?" Bành Tam Tiên nghe xong, tức đến nổ phổi, tức quá hóa cười: "Tốt, tốt, tốt!

Nếu ngươi đã muốn chết, vậy ta sẽ xử lý ngươi trước, sau đó sẽ xử lý tên mặt trắng giả mạo ta sau!" Thấy Bành Tam Tiên đồng ý tỷ thí, Trần Hạo liền để người của Tân Nguyệt Phạn Điếm dọn ra một khoảng sân để thi đấu.

A Nịnh, Tô Nan và Hồng Cô thì nhỏ giọng hỏi Trần Hạo: "Chúng em chưa bao giờ thấy anh dùng roi, rốt cuộc có được không vậy?" Trần Hạo đương nhiên không biết tiên pháp, nhưng có hệ thống trong tay, trong nháy mắt anh dùng 200 điểm khen thưởng để đổi lấy Tinh thông Tiên pháp.

Cộng thêm sự gia trì của huyết mạch Thanh Long, khiến cho tố chất các phương diện cơ thể mạnh hơn người bình thường gấp mấy chục lần, đối phó với một Bành Tam Tiên cỏn con chẳng phải dễ như

trở bàn tay sao?

Thế là anh thản nhiên đáp: "Yên tâm đi, lát nữa xem anh xử lý tên đó là được." Khi người của Tân Nguyệt Phạn Điếm dọn bàn ghế trong đại sảnh ra, nhường chỗ cho Trần Hạo và Bành Tam Tiên tỷ thí, một côn nô lại đưa cho Trần Hạo một cây roi dài, Trương San cũng đưa cho anh một dải lụa đen để bịt mắt.

Đồng thời anh ta nói nhỏ: "Trần huynh đệ, có chắc không?

Cần gì phải bịt mắt đấu với hắn?" "Yên tâm đi Phật gia, với chút tài mọn của hắn, tôi nhắm mắt cũng có thể dễ dàng đánh cho hắn tơi tả.

Bịt mắt hay không, hiệu quả cũng như nhau cả thôi." Trần Hạo cũng nhỏ giọng đáp lại.

Sau đó Trần Hạo dùng dải lụa đen che mắt, tay cầm roi dài đứng giữa đại sảnh: "Tiểu gia ta đã bịt mắt rồi, nếu ngươi chuẩn bị xong rồi thì bắt đầu đi!" Đồng thời, Trần Hạo dùng ngũ quan nhạy bén của mình để cảm nhận rõ ràng tình hình của Bành Tam Tiên.

Bành Tam Tiên với vẻ mặt đầy oán độc nói: "Thằng nhóc thối, không chỉ giả mạo thân phận của ta, còn dám bịt mắt tỷ thí với ta, đúng là không biết sống chết!

Chương 246

Lát nữa ta sẽ cho ngươi nếm thử sự lợi hại của lão tử!" Nói xong, cũng không đợi Trần Hạo trả lời, hắn ta vung mạnh roi dài quất thẳng vào đầu Trần Hạo.

Thấy Bành Tam Tiên đột nhiên ra tay, Trương San lo lắng hét lớn: "Trần huynh đệ cẩn thận!" Các vị khách khác cũng đều tò mò không biết Trần Hạo bịt mắt có thể né được một đòn nhanh như chớp này không.

Thế nhưng Trần Hạo vẫn đứng yên tại chỗ, chỉ khẽ nghiêng đầu một cái đã né được một roi.

Sau đó anh thản nhiên nói: "Tam gia đừng lo, tên này không làm tôi bị thương được đâu!" Thấy Trần Hạo dễ dàng né được đòn tấn công của Bành Tam Tiên, Trương San cuối cùng cũng yên tâm.

Còn các vị khách trong đại sảnh thì càng bị dáng vẻ nhẹ nhàng né đòn của Trần Hạo làm cho chấn động.

Thực ra đối với Trần Hạo mà nói, bất kỳ động tác nào của Bành Tam Tiên đều đã nằm trong lòng bàn tay.

Với tốc độ phản ứng mạnh hơn người thường mấy chục lần, tốc độ tấn công của Bành Tam Tiên quả thực quá chậm.

Bành Tam Tiên khinh thường nói: "Vừa rồi lão tử chỉ dùng một phần sức, ngươi né được cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tiếp theo, lão tử sẽ dùng toàn lực!" Thực ra hắn ta cũng chỉ đang cố giữ thể diện mà thôi.

Tuy vừa rồi không dùng toàn lực, nhưng cũng đã dùng bảy phần sức.

Khi Trần Hạo né được đòn tấn công, hắn ta vô thức cho rằng Trần Hạo chỉ gặp may mắn mà thôi.

Thế là Bành Tam Tiên lại múa roi dài, điên cuồng lao về phía Trần Hạo.

Trong chốc lát, bóng roi lượn lờ khắp sân, không trung liên tục vang lên tiếng 'vù vù' của roi da xé gió.

Nhưng Trần Hạo vẫn cầm roi, dùng thân pháp nhẹ nhàng né tránh các đòn tấn công của Bành Tam Tiên, khiến cho mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngẩn người.

Dù sao trong số họ cũng có người biết hàng, nhìn ra được công phu của Bành Tam Tiên tuyệt đối không phải người thường có thể sánh được.

Nhưng Trần Hạo vẫn có thể dễ dàng né được những đòn tấn công cuồng bạo như vũ bão của Bành Tam Tiên.

Vẻ mặt anh luôn bình tĩnh, khóe miệng còn mang theo một nụ cười tà dị.

Đứng bên cạnh Trương San, Doãn Tân Nguyệt nhỏ giọng nói: "Này!

Huynh đệ của anh công phu thật giỏi!" Trương San thấy bản lĩnh mà Trần Hạo thể hiện, đắc ý cười nói: "Đó là tự nhiên, Trần huynh đệ không phải người thường có thể sánh được!" Một lát sau, Bành Tam Tiên liên tục vung ra mấy chục roi, đã mệt đến thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa!

Trần Hạo vừa né tránh đòn tấn công, vừa lắc đầu trêu chọc: "Quá chậm!

Quá chậm!

Thật sự quá chậm!

Tam gia không xuất chiến quả là lựa chọn sáng suốt!

Với chút tài mọn của ngươi, ngay cả góc áo của tiểu gia ta cũng không chạm tới, lại dám thách đấu tam gia nhà ta, đúng là không biết tự lượng sức mình!" Bành Tam Tiên tấn công mãi không trúng, trong lòng vốn đã bực tức.

Lập tức tức giận gào thét: "Ngươi chỉ biết chạy thôi sao?!

Có bản lĩnh thì đừng chạy, đường đường chính chính tỷ thí với lão tử, xem lão tử có quất chết ngươi không!" Nói xong, hắn lại một roi từ trên xuống dưới quất về phía đỉnh đầu Trần Hạo.

Trần Hạo hơi nghiêng người, cây roi sượt qua người anh quất xuống đất.

Không đợi Bành Tam Tiên thu lại roi dài, Trần Hạo nhanh chóng dẫm một chân lên đầu roi.

Bành Tam Tiên dù dùng sức thế nào cũng không rút lại được cây roi, nghẹn đến đỏ mặt tía tai.

Trần Hạo cười tà nói: "Nếu ngươi đã cầu chết nhanh, vậy tiểu gia ta sẽ thỏa mãn ngươi!" Giọng nói vừa dứt, Trần Hạo lập tức nhấc chân lên.

Bành Tam Tiên đang nỗ lực rút lại roi, nhất thời không phản ứng kịp, lập tức ngã phịch xuống đất.

Trần Hạo thân hình lóe lên lao về phía Bành Tam Tiên, đồng thời lớn tiếng quát: "Tiểu gia ta đến đây, ngươi phải cẩn thận đấy!" Tất cả các vị khách tại hiện trường đấu giá, bao gồm cả Doãn Tân Nguyệt và Trương San, đều chỉ nghe thấy một tiếng hét lớn.

Trần Hạo đang bịt mắt, chỉ một cái lóe thân đã xuất hiện sau lưng

Bành Tam Tiên cách hai mét.

Không đợi Bành Tam Tiên phản ứng, cây roi dài trong tay Trần Hạo như giao long xuất hải, vung một vòng tròn quất vào lưng hắn. 'Bốp!' một tiếng trầm đục, da thịt trên lưng Bành Tam Tiên nứt toác, lập tức bị quất ra một vết rách.

Máu tươi đỏ thẫm lập tức chảy ra từ sau lưng.

Bành Tam Tiên vừa phát ra một tiếng kêu thảm thiết, tay Trần Hạo lại một lần nữa hóa thành một mảng tàn ảnh, quất tới.

Trong chốc lát, chỉ thấy bóng dáng Trần Hạo liên tục biến đổi nhanh chóng xung quanh Bành Tam Tiên.

Bành Tam Tiên thì vừa kêu la thảm thiết, vừa bị Trần Hạo quất cho ngã đông ngã tây.

Trong nháy mắt, quần áo trên người Bành Tam Tiên đã bị roi quất rách tơi tả, trông như ăn mày, từng mảnh từng mảnh treo trên người hắn.

Đồng thời, trên người hắn cũng bị quất ra từng vết máu không sâu.

Khi Trần Hạo cuối cùng đứng vững thân hình, tháo dải lụa đen bịt mắt xuống, ung dung bước đến trước mặt Trương San.

Anh thản nhiên nói: "Tam gia, may mắn không làm nhục mệnh, tên đó đã bị tôi giải quyết rồi!" Trương San thấy anh đại thắng trở về, liền cười vỗ vai anh: "Thân thủ của Trần huynh đệ thật lợi hại!" Nhưng Doãn Tân Nguyệt bên cạnh lại bị bộ dạng thảm hại của Bành Tam Tiên chọc cho cười khúc khích.

Cô nói với Trương San: "Huynh đệ của anh thật xấu, xem anh ta làm tên kia thảm hại thế nào kìa!" Các vị khách quý khác và đám người Nhật tại hiện trường đấu giá đều bị một trận tỷ thí này làm cho kinh ngạc đến ngẩn người.

Họ đều không ngờ, với thân thủ tốt như Bành Tam Tiên, lại bị Trần Hạo tùy tiện đánh cho tơi tả.

Nếu Trần Hạo toàn lực bùng nổ thực lực, vậy sẽ khủng bố đến mức nào!

Trong chốc lát, bên trong hiện trường đấu giá, lập tức vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bị Trần Hạo đánh cho một trận, trông như ăn mày, Bành Tam Tiên lúc này cũng cuối cùng phản ứng lại.

Hắn ta xấu hổ và tức giận đến cực điểm, trừng mắt nhìn Trần Hạo, quát: "Tên khốn, mày dám đối xử với lão tử như vậy, lão tử liều mạng với mày!" Nói xong, hắn nhặt cây roi dài trên đất lên, định lao về phía Trần Hạo liều mạng.

Trương San đứng trước mặt Trần Hạo, nói: "Tốt nhất ngươi nên biết điều một chút!

Huynh đệ của ta nếu không nể mặt Doãn tiểu thư và các vị khách có mặt, vừa rồi đã có thể trực tiếp lấy mạng ngươi rồi.

Chương 247

Nếu đã không ra tay nặng với ngươi, ngươi nên biết cảm ơn, đừng có quấn lấy không buông.

Nếu ngươi còn không biết tiến lui, đừng trách ta không khách khí!" Nghe những lời này, Bành Tam Tiên càng tức giận hơn, hét lên: "Tên mặt trắng chỉ biết trốn sau lưng người khác.

Nếu không phải bạn của ngươi ra tay tỷ thí với ta, ngươi đã sớm bị lão tử đánh tơi tả rồi.

Bây giờ còn dám ra mặt, vậy lão tử sẽ xử lý cả ngươi luôn!" Nói xong, Bành Tam Tiên vung roi dài, lao về phía Trương San.

Nếu là tỷ thí tiên pháp, Trương San không phải đối thủ của hắn.

Nhưng bây giờ tỷ thí đã kết thúc, Trương San dùng công phu đối phó với hắn, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Trương San cười ha ha: "Đúng là chết không hối cải!" Giọng nói vừa dứt, anh ta liền nhảy lên, nghênh đón Bành Tam Tiên lao tới.

Bành Tam Tiên vừa vung roi đánh tới, Trương San liền xoay người trên không trung né được đòn tấn công của hắn.

Sau đó một cú liên hoàn cước, trực tiếp đá vào ngực hắn.

Bành Tam Tiên đang giương nanh múa vuốt muốn liều mạng, lập tức bị đá bay ra ngoài.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Bành Tam Tiên, Trần Hạo thầm cười: Mẹ kiếp, đây là nhịp điệu ngược đãi tiếp sức à!

Thực ra Bành Tam Tiên không yếu, nếu ở trạng thái đỉnh phong, Trương San dù có thể thắng cũng phải mất ít nhất mấy chục chiêu

mới được.

Nhưng vừa bị Trần Hạo đánh cho một trận, tuy không bị thương nặng, nhưng vết thương ngoài da cũng khiến thể lực, tốc độ của hắn giảm sút nghiêm trọng.

Thêm vào đó lúc này hắn đang nổi nóng, đầu óc không tỉnh táo, cho nên mới bị Trương San ở trạng thái đỉnh phong một cước đá bay.

Lần này Doãn Tân Nguyệt rất vui.

Bởi vì cô cảm thấy, vừa rồi Trần Hạo phải dùng đến mười mấy chiêu mới giải quyết được Bành Tam Tiên.

Nhưng Trương San vừa ra tay, một chiêu đã đánh bại hắn.

Chẳng phải chứng minh người đàn ông cô để mắt tới còn lợi hại hơn sao!

Lúc này, Trương San phủi phủi chiếc áo khoác da cừu không dính một hạt bụi, xoay người đi về.

Nhưng đúng lúc này, Bành Tam Tiên lại loạng choạng bò dậy, đột nhiên rút một con dao găm từ thắt lưng ra, định đánh lén Trương San.

Doãn Tân Nguyệt kinh hãi hét lên: "Dừng tay!

Ngươi muốn làm gì?" Trần Hạo kinh ngạc thầm nghĩ: "Mẹ kiếp!

Trong nguyên tác không có chi tiết này!

Tên khốn này còn giấu dao găm!" Nhưng thời gian không cho phép anh nghĩ nhiều, chỉ thấy Trần Hạo nhanh chóng rút một đồng bạc lớn ra, tay phải vung lên.

Một luồng sáng bạc lóe lên, tức thì bắn trúng vào cổ tay đang cầm dao của Bành Tam Tiên. 'Keng' một tiếng giòn giã, con dao găm trong tay Bành Tam Tiên rơi xuống đất.

Bành Tam Tiên cũng ngây người ra.

Thấy Bành Tam Tiên đã bị ngăn lại, Doãn Tân Nguyệt liền tức giận gắt lên: "Ngươi muốn làm gì?

Tỷ thí thua rồi còn đánh lén sau lưng, ngươi cũng thật đủ vô liêm sỉ!" Ngay sau đó, Doãn Tân Nguyệt, người đang thiên vị Trương San, đã đuổi Bành Tam Tiên ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Rồi cô dẫn Trương San đến tàng bảo các của Tân Nguyệt Phạn Điếm, từ ngăn bí mật lấy ra ba vị dược liệu đã đấu giá được.

Sau đó, cô tiễn Trương San và Trần Hạo cùng mọi người rời khỏi từ cửa hông của Tân Nguyệt Phạn Điếm, đi đến ga xe lửa Bắc Bình.

Nhưng Trần Hạo, người đang một lòng muốn cướp của đám người Nhật một vố để bù đắp tổn thất lần này, vừa ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm đã để Doãn Tân Nguyệt dẫn Trương San rời đi trước.

Về phần Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm đấu giá được, Trương San cũng giao hết cho Trần Hạo.

Vốn dĩ Trương San lo Trần Hạo gặp nguy hiểm, nhưng sau một hồi lừa gạt, Trương San cũng đành phải bất đắc dĩ đồng ý.

Sau đó, Trần Hạo liền dẫn theo A Nịnh, Tô Nan và Hồng Cô, lén lút vòng ra đối diện cửa chính của Tân Nguyệt Phạn Điếm, chờ hội trưởng người Nhật ra ngoài.

Tô Nan hưng phấn hỏi: "Trần Hạo, chúng ta thật sự cướp của người Nhật sao?" Trần Hạo cười nói: "Lần này vì cạnh tranh với đám Nhật lùn, Trương San và Nhị Nguyệt Hồng không chỉ dốc hết gia tài.

Ngay cả năm triệu đồng bạc của tiểu gia ta cũng đã dùng hết ba triệu trong lần đấu giá cuối cùng.

Nếu không cướp của đám người Nhật một vố, tiểu gia ta trong lòng không thoải mái a!" Hồng Cô xuất thân từ thổ phỉ, vui mừng nói: "Đám đó thật đáng ghét, cướp là đúng rồi!" Ngay cả A Nịnh cũng không ngừng cười gật đầu, đồng ý với cách làm của Trần Hạo.

Lúc này, Bành Tam Tiên bị đánh cho một trận, được Cầu Đức Khảo và hội trưởng thương hội Nhật Bản trú tại Trung Hoa mời lên xe.

Thấy cảnh này, Trần Hạo biết Cầu Đức Khảo và đám Nhật lùn định mượn tay Bành Tam Tiên để trừ khử Trương San trên chuyến tàu hỏa về Trường Sa.

Nhưng lần này Trần Hạo không định lo chuyện bao đồng, dù sao hệ thống cũng không ban hành nhiệm vụ, cứ để Bành Tam Tiên và đám người đó cho Trương San, Nhị Nguyệt Hồng đối phó đi.

Đúng lúc này, trong ý thức hải vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ giúp Trương San thành công trong ba lần đấu giá, và nhận được Kỳ Lân Kiệt và Lam Xà Đảm.] [Khen thưởng túc chủ, Bổ Nguyên Đan, Dưỡng Nguyên Đan mỗi loại 1 bình.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ thay Trương San ra sân tỷ thí và giành chiến thắng.] [Khen thưởng túc chủ đạo pháp 'Lôi Pháp - Dương Ngũ Lôi'.] Giọng nói vừa dứt, Lôi Pháp - Dương Ngũ Lôi hóa thành một luồng sáng xanh, chui vào ý thức hải của Trần Hạo.

Trần Hạo trong nháy mắt đã nắm vững môn đạo pháp cường đại này!

Lúc này, Bành Tam Tiên xuống xe, dẫn theo thuộc hạ nhanh chóng rời đi.

Cầu Đức Khảo và hội trưởng thương hội Nhật Bản thì với vẻ mặt đắc ý ngồi xe rời khỏi.

Thấy vậy, Trần Hạo liền dẫn theo ba cô gái, lái chiếc xe Horch cổ của mình bám theo.

Khi xe của người Nhật đi vào một con phố tương đối vắng vẻ, Trần Hạo rút một khẩu Desert Eagle ra, đột nhiên thò ra ngoài cửa sổ xe, bắn bốn phát vào xe của người Nhật!

Hai phát đầu tiên, lần lượt bắn nổ hai lốp xe của người Nhật.

Chương 248

Hai phát sau, thì xử lý tài xế và tên vệ sĩ ngồi trên.

Trong nháy mắt, chiếc xe mất kiểm soát 'rầm' một tiếng, đâm vào cây đại thụ ven đường!

Khi Trần Hạo dừng xe, dẫn A Nịnh và hai cô gái đến bên cạnh xe của người Nhật, phát hiện hội trưởng người Nhật và Cầu Đức Khảo đều đã ngất xỉu trong xe.

Lại một lần nữa nhìn thấy Cầu Đức Khảo thời trẻ trong tình cảnh này, Trần Hạo cũng không ngăn cản A Nịnh nữa, về phần những thay đổi sau khi quay lại thế giới Đạo Mộ, anh cũng lười quan tâm.

Thế là A Nịnh rút súng lục ra, 'pằng' một tiếng, bắn xuyên qua tim Cầu Đức Khảo.

Nhưng không đợi Trần Hạo nói gì, A Nịnh đột nhiên nói: "Không đúng, đây là thế thân của Cầu Đức Khảo!" Trần Hạo lúc này mới quan sát kỹ, quả nhiên phát hiện tên vừa chết chỉ là một người phương Tây trông giống Cầu Đức Khảo đến 8 phần.

Lần này A Nịnh tức đến nổ phổi, nếu không phải Trần Hạo, Tô Nan và Hồng Cô không ngừng an ủi, cô có thể tức đến phát điên!

Trần Hạo không để ý đến hội trưởng người Nhật đang hôn mê, nhanh chóng lục soát trong xe và tìm thấy một vali ngân phiếu của ngân hàng An Lạc.

Bốn người xem qua, có đến sáu triệu đồng bạc!

Thế là Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp xách vali đầy ngân phiếu, dẫn ba cô gái lên xe chuồn lẹ!

Trên đường đến ga xe lửa Bắc Bình, Trần Hạo không khỏi thầm

nghĩ.

Người Nhật quả nhiên có tiền, trong tình hình vốn bị tổng thương hội Nhật Bản đóng băng, lại còn có sáu triệu đồng bạc!

Trừ đi ba triệu đồng bạc đã chi ra, có thể chia cho Trương San và Nhị Nguyệt Hồng mỗi người một triệu rưỡi.

Như vậy cũng có thể giải quyết được vấn đề vốn liếng đang căng thẳng!

Cướp được tiền của người Nhật, Trần Hạo vui vẻ dẫn theo ba cô gái đến ga xe lửa Bắc Bình.

Vừa lên sân ga, đã thấy Trương San và Doãn Tân Nguyệt đang đợi ở đó.

Hoắc Ma Quải cũng dẫn người đợi bên cạnh.

Thấy bốn người Trần Hạo an toàn trở về, Trương San thở phào nhẹ nhõm: "Trần huynh đệ, cuối cùng cũng về rồi!

Ta thật sự sợ các ngươi xảy ra chuyện gì!" Hoắc Ma Quải cũng lo lắng hỏi thăm bốn người Trần Hạo một phen.

Trương San ngạc nhiên nhìn chiếc vali trong tay Trần Hạo, hỏi: "Trần huynh đệ, ngươi cầm cái gì vậy?" Không đợi Trần Hạo nói, Tề Thiết Chủy đột nhiên từ trên tàu hỏa chạy xuống: "Trần huynh đệ, cuối cùng cũng về rồi!

Mọi người đợi ngươi mãi!

Phật gia, Trần huynh đệ về rồi, Nhị gia và phu nhân đã lên xe rồi, chúng ta cũng đi thôi." Sau đó, Trần Hạo để Hoắc Ma Quải dẫn người về, rồi dẫn theo A Nịnh và hai cô gái, cùng Trương San, Tề Thiết Chủy lên tàu hỏa.

Doãn Tân Nguyệt cũng nhất quyết đòi theo Trương San, cùng lên

chuyến tàu hỏa đi Trường Sa.

Khi tất cả mọi người đã ngồi vào trong toa tàu, Trương San liền giới thiệu Doãn Tân Nguyệt với Nhị Nguyệt Hồng và Nha Đầu.

Đồng thời, anh ta cũng kể lại một lượt những trải nghiệm ở Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nghe nói chuyến đi này nguy hiểm như vậy, trên mặt Nhị Nguyệt Hồng đầy vẻ cảm kích.

Anh càng cảm động trước sự ra tay trượng nghĩa của Trần Hạo.

Thế là Nhị Nguyệt Hồng lại một lần nữa chân thành cảm ơn Trương San, Trần Hạo, Tề Thiết Chủy, cùng A Nịnh và hai cô gái!

Ngay sau đó, Trương San hỏi: "Phải rồi Trần huynh đệ, vừa rồi ở ga xe lửa chưa kịp nói cho ta biết.

Trong vali ngươi cầm, rốt cuộc là thứ gì vậy?" Mọi người nghe xong, cũng đều tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên cười không nói gì, chỉ đặt chiếc vali lên bàn mở ra.

Tức thì, một đống lớn ngân phiếu xuất hiện trước mặt mọi người.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc hét lên: "Trời ơi!

Trần huynh đệ, ngươi lấy đâu ra nhiều ngân phiếu thế này!

Còn nhiều hơn ngân phiếu chúng ta chuẩn bị trước đó nữa!" Trần Hạo cười tà nói: "Trong buổi đấu giá, người Nhật gây khó dễ cho chúng ta, suýt nữa làm hỏng chuyện của chúng ta.

Vì bọn chúng, chúng ta đã phải chi ra không ít tiền oan.

Cho nên ta nhân lúc trước khi đi, đến chỗ bọn chúng đòi một ít phí tổn thất tinh thần mà thôi.

Cũng coi như là bồi thường cho tổn thất của chúng ta đi." Nghe những lời này, tất cả mọi người đều ngẩn ra!

Mất một lúc lâu, Trương San mới kinh ngạc hỏi: "Trần huynh đệ, những ngân phiếu này là ngươi cướp từ chỗ người Nhật?" Trần Hạo thản nhiên gật đầu: "Đúng vậy!?

Chẳng lẽ Phật gia thấy ta làm sai sao?" Trương San cười ha hả: "Sai cái con khỉ!

Trần huynh đệ làm rất đẹp!" Tề Thiết Chủy cũng hưng phấn hét lên: "Trần huynh đệ thật ngầu!

Nên chỉnh trị bọn người Nhật đó như vậy, để chúng cũng biết chúng ta không dễ bắt nạt!" Nhị Nguyệt Hồng lại lo lắng nói: "Trần huynh đệ, làm như vậy tuy rất hả dạ, nhưng liệu có mang lại phiền phức cho ngươi không?

Hay là thế này, nếu chuyện bị phát giác, cứ để Nhị Nguyệt Hồng ta gánh chịu!

Dù sao ngươi cũng vì ta và Nha Đầu, mới mạo hiểm như vậy." Trần Hạo tự nhiên sẽ không để Nhị Nguyệt Hồng gánh chịu thay mình chuyện cướp của người Nhật.

Huống hồ chuyện này anh làm rất sạch sẽ, người sống duy nhất còn lại là hội trưởng thương hội Nhật Bản đã ngất đi, căn bản không biết ai làm.

Sau đó Bành Tam Tiên bị Cầu Đức Khảo và hội trưởng thương hội Nhật Bản lợi dụng, quả nhiên như Trần Hạo dự đoán, đã dẫn theo thuộc hạ và nhiều sát thủ Nhật Bản trên tàu hỏa để chặn giết Trương San và mọi người.

Nhưng căn bản không cần Trần Hạo và ba cô gái ra tay, Trương San và Nhị Nguyệt Hồng đã dễ dàng giải quyết.

Sau khi về đến Trường Sa, Doãn Tân Nguyệt liền theo Trương San về.

Nhị Nguyệt Hồng vừa về nhà, vội vàng theo phương pháp của Giải Cửu Gia cho Nha Đầu uống Lộc Hoạt Thảo.

Nhưng Lộc Hoạt Thảo đối với bệnh tình hiện tại của Nha Đầu, căn bản vô hiệu.

Sau khi Giải Cửu Gia bắt mạch cho Nha Đầu, nói với Nhị Nguyệt Hồng rằng, Lộc Hoạt Thảo vốn có thể chữa được bệnh của Nha Đầu.

Chương 249

Nhưng vì trên cây trâm minh khí mà Trần Bì tặng cho Nha Đầu có virus của người Nhật, mới khiến bệnh tình của Nha Đầu trở nặng.

Muốn chữa khỏi bệnh của Nha Đầu, phải giải được độc trên cây trâm trước đã.

Trần Hạo sớm biết như vậy, liền nói máu của mình có thể giải độc, dù sao bây giờ cũng không có cách nào khác, hay là thử một lần.

Nhị Nguyệt Hồng nghe xong, tự nhiên cảm kích vô cùng.

Kết quả sau khi Nha Đầu uống máu của Trần Hạo, quả nhiên đã giải được độc trên cây trâm.

Ngay sau đó Giải Cửu Gia dùng nửa con Lộc Hoạt Thảo còn lại, hoàn toàn chữa khỏi bệnh của Nha Đầu.

Như vậy, Nhị Nguyệt Hồng đối với Trần Hạo và Giải Cửu Gia vô cùng biết ơn, Nha Đầu cũng rơi nước mắt hạnh phúc.

Sau đó Nhị Nguyệt Hồng liền đồng ý giúp Trương San xuống Vẫn Đồng Cổ Mộ.

Và từ mật thất trong nhà, tìm được tài liệu về Vẫn Đồng Cổ Mộ mà cữu gia để lại.

Về phần Hoắc Tam Nương ở địa bàn của Vẫn Đồng Cổ Mộ, Trần Hạo để Trương San tìm cách đuổi đi.

Vì ấn tượng của anh đối với Hồng Cô này thật sự quá tệ, căn bản không muốn chơi cùng.

Thế là, đội ngũ xuống Vẫn Đồng Cổ Mộ lần này đã được xác định.

Gồm có: Trần Hạo, A Nịnh, Tô Nan, Hồng Cô, Trương San, Nhị Nguyệt Hồng, Trương Phó Quan và Tề Thiết Chủy.

Giữa trưa, tám người Trần Hạo cuối cùng cũng đến được một cửa động khác của khoáng động cổ mộ.

Lần đầu tiên nhìn thấy cái gọi là cửa động của khoáng động cổ mộ, Nhị Nguyệt Hồng nói: "Xem ra khoáng động này đã bị nổ mìn từ nhiều năm trước." Trần Hạo gật đầu: "Đúng vậy, ông lão thường trú trong đó từng nói, nơi này bị người Nhật nổ mìn." Trương San nhìn về phía Tề Thiết Chủy đang dùng la bàn để suy đoán tình hình của khoáng động cổ mộ, hỏi: "Lão Bát, trước đây ngươi đã đến đây, chắc biết đi vào từ đâu là tiện nhất nhỉ?" Tề Thiết Chủy nhíu mày nói: "Phật gia.

Địa thế xung quanh khoáng động hiểm trở, đi dọc đường có lúc la bàn cũng sẽ mất linh.

Kết hợp toàn bộ nơi này với bản đồ mà Nhị gia mang đến, cái này...

Loại mộ chế này, năm đó ta chỉ nghe sư phụ ta nói một lần.

Bên trong mộ được bố trí theo kinh mạch bát mạch của con người, vòng vòng liên kết.

Nếu có một cơ quan bị mở ra, toàn bộ mộ đều động, lúc đó sinh môn sẽ biến thành tử môn, tử môn sẽ biến thành sinh môn." Nghe xong lời giới thiệu của Tề Thiết Chủy, mấy người Trương San mới có một chút hiểu biết về Vẫn Đồng Cổ Mộ khổng lồ này.

Đương nhiên, Trần Hạo đã sớm biết những tình huống này.

Trong chốc lát, không chỉ Nhị Nguyệt Hồng, ngay cả ba cô gái Tô Nan cũng đều có hứng thú với khoáng động cổ mộ này.

Trương San nhíu mày nói: "Cưu Sơn Mỹ Trí và tộc nhân của Nhị

gia tuy vào từ cùng một động.

Nhưng sau đó lại ra từ những nơi khác nhau, cho nên cơ quan trong động sẽ có bao nhiêu thay đổi, không thể biết được." Lúc này, Tô Nan, người từ nhỏ đã được Uông gia huấn luyện các loại kỹ năng, phân tích: "Ra khỏi động và vào động, hẳn cũng có những thay đổi khác nhau nhỉ?" Tề Thiết Chủy gật đầu đáp: "Đúng vậy." "Vậy không biết Lão Bát có thể tìm được một lối vào khác không?" Nhị Nguyệt Hồng hỏi.

Tề Thiết Chủy suy nghĩ một chút, lấy bản đồ cổ mộ từ chỗ Trương San, sau đó bắt đầu cẩn thận suy đoán.

Trương San thì quay đầu hỏi: "Trần huynh đệ, ngươi có đề nghị gì không?

Cứ nói ra cho mọi người tham khảo." Biết rằng dựa vào thực lực của Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng, hoàn toàn có thể dẫn mọi người vào Vẫn Đồng Cổ Mộ.

Cho nên Trần Hạo lắc đầu, tỏ ý không có gì để nói.

Ngay sau đó Trương San nhìn Nhị Nguyệt Hồng hỏi: "Tiên tổ của Nhị gia, có ghi chép gì về các lối vào khác không?" Nhị Nguyệt Hồng trầm tư một lúc, nói: "Ghi chép về lối vào khoáng động không quá chi tiết.

Nhưng ta có thể xác định, nếu có thể tìm được một cổng vòm, nhất định có thể an toàn tiến vào cổ mộ." "Cổng vòm?" A Nịnh và Hồng Cô cùng mọi người đều tò mò nhìn Nhị Nguyệt Hồng, hy vọng ông có thể giải thích toàn diện hơn một chút.

Nhị Nguyệt Hồng gật đầu: "Tiền bối từng ghi lại, người vào cổng này, phải từ bỏ mọi hy vọng." Lúc này, Tề Thiết Chủy hưng phấn hét lên: "Các vị theo ta, ta tìm thấy lối vào rồi!" Mọi người nghe xong,

đều chạy về phía Tề Thiết Chủy, Trần Hạo dẫn theo ba cô gái cũng đi theo.

Trần Hạo biết rằng khi mới vào khoáng động sẽ không có nguy hiểm.

Chỉ khi gặp phải cổng vòm mà Nhị Nguyệt Hồng nói, mới thật sự gặp nguy cơ.

Khi mọi người theo Tề Thiết Chủy đến một hang động bán lộ thiên ở phía sau sườn núi, Tề Thiết Chủy chỉ vào một cửa động rộng khoảng một mét rưỡi trên vách đá bên trong nói: "Theo hướng đi của kinh lạc, hang động này có khả năng được gọi là huyệt Thần Khuyết." Trần Hạo mở lời: "Huyệt Thần Khuyết, hẳn là vị trí ở vùng eo của mộ táng hình người nhỉ?" Tề Thiết Chủy gật đầu đáp: "Đúng vậy, nếu không kích hoạt cơ quan, huyệt Thần Khuyết có khả năng là một sinh môn." Trần Hạo nói: "Nếu đã phát hiện ra cửa động vào mộ huyệt, chúng ta vào đi." Vốn dĩ Tề Thiết Chủy còn định nói với mọi người về những nguy hiểm có thể gặp phải bên trong.

Nhưng thấy bản lĩnh của Trần Hạo, Tề Thiết Chủy cũng không nói nhiều nữa.

Thế là dưới sự dẫn dắt của Trần Hạo, một đoàn tám người lần lượt chui vào cửa động thấp bé đó.

Sau khi vào bên trong sườn núi, một hang động rộng rãi xuất hiện trước mặt.

Chỉ là trong hang động rộng rãi này, khắp nơi đều là những cột đá nhọn cao một mét, thoạt nhìn như một ngõ cụt không có lối đi.

Hồng Cô chán nản nói: "Đây là một hang động không có đường ra à?

Chúng ta có đi nhầm đường không?" Trần Hạo mỉm cười lắc đầu:

"Đây không phải là ngõ cụt, chắc chắn có lối vào.

Nếu chỉ là một khoáng động bình thường, ngọn lửa trên đuốc sẽ không rung động.

Nếu ngọn lửa rung động, chứng tỏ không khí ở đây lưu thông, chắc chắn có cửa động khác." Mọi người nghe xong đều đồng ý, thế là mọi người tản ra, tìm kiếm cửa động vào cổ mộ.

Một lát sau, Trần Hạo theo hướng trong kịch bản, ở phía trong cùng của hang động, tìm thấy cửa động đó.

Khi tám người đều tụ tập tại cửa động chỉ rộng hơn một mét này, Trần Hạo cũng biết cơ quan bên dưới cửa động này nguy hiểm đến mức nào.

Trương San và Nhị Nguyệt Hồng cố định dây thừng ở bên cạnh cửa động, sau đó định đi xuống trước tiên.

Nhị Nguyệt Hồng dặn dò, lát nữa khi xuống đáy động, nhất định phải đi sát hai bên vách tường, tuyệt đối không được đi ở giữa.

Tề Thiết Chủy tò mò hỏi: "Tại sao vậy?" Nhị Nguyệt Hồng đáp: "Cậu hai của ta, lúc đó dẫn theo tiểu nhị tiến vào ngôi cổ mộ này, vì sợ có người khác lại xông vào." "Theo tập quán gia tộc, ông ấy đã cho đặt cơ quan trong dũng đạo của cổ mộ." "Chỉ có người trong gia tộc ta mới biết thói quen đi sát hai bên vách tường trong dũng đạo cổ mộ." "Cho nên cơ quan mà cậu hai ta cho người đặt, chắc chắn đều được bố trí ở chính giữa dũng đạo rồi." Mọi người nghe hiểu, Trương San và Nhị Nguyệt Hồng định xuống trước mở đường.

Lúc này Trần Hạo ngăn lại nói: "Phật gia, Nhị gia, không phải tôi không tin bản lĩnh của hai vị, nhưng thực sự cổ mộ vô cùng hung hiểm." "Để tôi đi trước mở đường cho mọi người nhé." Lời vừa dứt, Trương San và Nhị Nguyệt Hồng định nói gì đó, Trần Hạo lại ngắt

lời.

“Với bản lĩnh của tôi, cho dù gặp nguy hiểm ở dưới cũng có thể tự vệ.” “Huống chi Phật gia là quan bố phòng của Trường Sa, thân mang trọng trách an nguy của trăm họ nơi đây.” “Nhị gia lại có phu nhân vừa mới hồi phục sức khỏe cần chăm sóc, cho nên tôi thấy.” “Hai vị thực sự không thích hợp để mạo hiểm, cứ để huynh đệ tôi xuống trước đi.” Nói xong, Trần Hạo đẩy Trương San và Nhị Nguyệt Hồng sang một bên, nắm lấy dây thừng rồi tuột thẳng xuống.

Thấy đã nói đến mức này, hai người Trương San cũng đành nghe theo.

Mặc dù họ tự tin có thể đối phó với nguy hiểm dưới cổ mộ, nhưng sự quan tâm của Trần Hạo khiến Trương San và Nhị Nguyệt Hồng vô cùng cảm động.

Chương 250

Thấy Trần Hạo đã xuống, Trương San và những người khác cũng vội vàng nắm lấy dây thừng, lần lượt đu xuống theo.

Lúc này, Trần Hạo đã nhanh chóng tiến vào hang động bên dưới.

Nhìn không gian lòng đất cao khoảng hơn hai mươi mét, Trần Hạo không thể quen thuộc hơn.

Khi đu xuống được nửa quãng đường, anh đột nhiên quay đầu lại nhìn thi thể bị khảm trong vách đá.

Điều này càng khiến Trần Hạo chắc chắn hơn về vị trí của những mũi tên nỏ được bắn ra.

Thế là Trần Hạo hét lên: "Mọi người khoan hãy xuống vội, đợi tôi phá trừ cơ quan đã rồi hẵng nói." Ngay sau đó, anh buông tay ra, lộn nhào hai vòng trên không rồi vững vàng đáp xuống đáy động.

Sau đó không nói hai lời, anh nhanh chóng bắn ra mấy đồng bạc, kích hoạt các cơ quan nỏ đó.

Về phần Trương San và những người khác, tất cả đều nắm chặt dây thừng, lơ lửng giữa không trung.

Chưa đợi Trương San và những người khác hiểu ra chuyện gì, bên tai họ đã liên tiếp vang lên tiếng nỏ tiễn rít gió dày đặc.

Cùng với việc Trần Hạo liên tục bắn ra những đồng bạc, các cơ quan dưới đáy động thoáng chốc đều bị kích hoạt.

Chỉ thấy hàng chục mũi tên nỏ từ khắp nơi phá không bắn ra.

Trần Hạo nhanh chóng di chuyển thân hình, dễ dàng né tránh tất cả mũi tên.

Nhị Nguyệt Hồng đang treo trên không, nhìn những cơ quan dây tơ bị Trần Hạo phá giải hết, không khỏi cảm thán.

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta, xem ra chúng ta đã đụng phải cơ quan do cậu hai nhà ta bố trí rồi!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc thốt lên: "Ôi trời ơi!

Không ngờ tiên nhân nhà Nhị gia lại lợi hại đến thế!" "May mà có Trần huynh đệ là cao thủ, nếu không chúng ta mà cứ thế xuống, e là thảm rồi!" Nhưng A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô lại đều lộ ra vẻ mặt 'vốn phải như thế'.

Theo họ, những cơ quan cạm bẫy này đối với Trần Hạo chỉ là trò vặt, phá được mới là bình thường.

Lúc này, tất cả dây tơ đều đã bị cắt đứt, những mũi tên trong các cây nỏ cũng đã bắn ra sạch sẽ.

Thế là Trần Hạo ngẩng đầu cười nói: "Được rồi, xong cả rồi, mọi người có thể xuống được rồi." Nói xong, anh thong thả đứng giữa không gian lòng đất, quan sát tình hình xung quanh.

Trương San cười khổ nói: "Tôi cảm thấy, chúng ta theo Trần huynh đệ đi đổ đấu, lúc nào cũng chẳng có đất dụng võ, ngược lại cứ như là bình hoa di động của cậu ấy vậy?" Nói rồi, anh nhanh chóng tuột xuống đáy động.

Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và ba cô gái cũng lần lượt đu xuống theo.

Tề Thiết Chủy vui vẻ nói: "Dù sao thì Trần huynh đệ lợi hại, tôi cam tâm tình nguyện không có đất dụng võ, làm một bình hoa di động cũng khá tốt mà!" Trương San và Nhị Nguyệt Hồng nghe xong đều bất đắc dĩ cười.

Còn về phần phó quan Trương Nhật San, sự kính phục của cậu ta

đối với Trần Hạo đã tăng lên ngang hàng với Trương San.

Sau khi tất cả mọi người đã xuống, ai nấy đều tò mò quan sát xung quanh.

Chỉ thấy trong không gian rộng chừng mấy chục trượng dưới đáy động, trên các vách đá xung quanh đều được khảm vô số tượng Phật lớn nhỏ khác nhau.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Ở đây có nhiều huyền quan được khắc tượng như vậy, không biết rốt cuộc là để tránh tà vật gì a!" Trương San tự tin nói: "Ta muốn xem xem, bên trong rốt cuộc có ngưu quỷ xà thần gì." Trần Hạo thầm nghĩ: Có thể tránh tà sao?

Chẳng qua là đám người Nhật Bản bị khối vẫn đồng ở sâu trong cổ mộ dọa cho sợ mất mật.

Chúng lầm tưởng tình trạng có thể nhiễu loạn sóng não của con người, gây ra ảo giác là do gặp phải quỷ quái lợi hại mà thôi.

Ngay sau đó Trần Hạo nói: "Vì chúng ta đã đến đây rồi, đừng suy nghĩ nhiều nữa." "Nếu thật sự gặp phải yêu ma quỷ quái, chẳng phải có tôi ở đây sao!" "Chúng ta tiếp tục vào trong khám phá thôi." Mọi người nghe vậy đều gật đầu, dù sao thực lực của Trần Hạo ai cũng đã thấy rõ.

Chỉ cần có Trần Hạo, một cao thủ võ công cao cường, đạo pháp tinh thông ở đây, họ thực sự không sợ yêu ma quỷ quái.

Huống chi, ai trong số họ mà chẳng phải là người từng trải trăm trận trong giới đổ đấu, cảnh tượng nào mà chưa từng thấy qua!

Vì vậy, mọi người đi theo Trần Hạo, tiến vào một cửa động cao bằng một người ở dưới đáy động.

Sau khi đi vào hầm mỏ, Trần Hạo và mọi người bèn dập tắt đuốc, lấy ra đèn pin, từ từ đi vào bên trong.

Chỉ thấy trong hầm mỏ đầy những vật thể màu trắng giống như mạng nhện, Trần Hạo lên tiếng nhắc nhở.

"Mọi người cẩn thận, tuyệt đối không được chạm vào những mạng lưới màu trắng trên tường, trên đó toàn là bướm đêm có độc!" Tề Thiết Chủy nói: "Xem ra chúng ta muốn đi qua, nhất định phải thông qua những mạng tơ chặn đường này a!" A Ninh hỏi: "Vậy chúng ta có cần đốt hết những thứ này không?" Nhị Nguyệt Hồng vội vàng ngăn lại: "Tuyệt đối không được, những mạng lưới này đều là tơ do bướm đêm nhả ra." Trần Hạo gật đầu: "Đúng vậy, chúng ta chỉ cần chạm vào sợi tơ là sẽ kinh động lũ bướm đêm đó." "Phấn trên cánh chúng có độc, tuyệt đối không được hành động thiếu suy nghĩ!" Thực ra Trần Hạo và ba cô gái bây giờ đều có thể chất bách độc bất xâm.

Độc của những con bướm đêm này đối với họ hoàn toàn vô hiệu.

Ngay cả Trương Nhật San mang huyết mạch Kỳ Lân thuần chính của nhà họ Trương cũng không sợ những thứ này.

Nhưng Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy thì không chịu nổi độc của lũ bướm đêm này.

Sau khi quan sát xong, Trần Hạo nói: "Mọi người mặc đồ bảo hộ đã chuẩn bị vào đi, để tránh bị thương." Nói rồi, tám người từ trong ba lô lấy ra bộ dụng cụ phòng hộ chuyên nghiệp mà Giải Cửu Gia mua từ nước ngoài về.

Sau khi mặc vào, cả tám người từ đầu đến chân đều được bao bọc kín mít.

Nhị Nguyệt Hồng nói: "Cơ quan này chắc chắn được thiết lập để kích hoạt khi chúng ta chạm vào mạng tơ, mọi người đừng hoảng, đi theo ta!" Nói xong, cả nhóm tám người dựa vào đồ bảo hộ trên người, trực tiếp xông qua những mạng tơ trong hầm mỏ, tiếp tục tiến về phía

trước.

Phải nói con đường hầm mỏ này thật dài, đi ngoằn ngoèo mãi mà vẫn chưa thấy điểm cuối.

Đúng lúc này, Tề Thiết Chủy trượt chân, suýt nữa thì ngã.

Theo bản năng tự vệ, Tề Thiết Chủy vô thức đưa tay vịn vào vách đá bên cạnh.

Trong khoảnh khắc đó, tay của Tề Thiết Chủy chạm vào vách đá mà không gặp phải chút trở ngại nào.

Tề Thiết Chủy đâm đầu thẳng vào vách đá, và biến mất không một dấu vết!

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Trương San và những người khác đều sững sờ.

Họ không hiểu đây là tình huống kỳ quái gì.

Chỉ có Trần Hạo hiểu rằng, đây chẳng qua chỉ là một loại chướng nhãn pháp mà thôi.

Thực tế, bức tường đó là một cơ quan, Tề Thiết Chủy đã vô tình kích hoạt nó và rơi thẳng vào trong.

Trần Hạo không ngờ rằng, dù tình tiết đã bị thay đổi thành thế này, Tề Thiết Chủy vẫn xui xẻo gặp phải tình huống đó.

Lúc này phó quan Trương mới phản ứng lại, kinh hãi hét lên.

Chương 251

"Phật gia, Hạo gia, Bát gia bị tường đá nuốt vào rồi!" Trương San cũng sốt ruột, hét lớn một tiếng "Cứu Lão Bát!".

Sau đó rút dao găm ra, dùng sức đâm vào vách đá.

Trương Nhật San cũng rút dao găm, ra sức chém vào vách đá đó.

Chỉ tiếc là dù họ có dùng sức thế nào, con dao găm trong tay cũng chỉ có thể chém ra những tia lửa trên vách đá, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Thấy cách làm vô ích của Trương San, Nhị Nguyệt Hồng vội vàng hét lên.

"Phật gia, nơi này không nên ở lâu, cứ thế này không những không cứu được Lão Bát, mà cả chúng ta cũng sẽ mất mạng!" Trần Hạo đương nhiên biết Tề Thiết Chủy hoàn toàn không sao, nên thong dong nói.

"Mọi người đừng lo lắng, theo sự hiểu biết của tôi về những cơ quan này, Bát gia chắc sẽ không gặp nguy hiểm đâu." "Chỉ là trúng phải cơ quan ở đây, bị đưa đến một nơi khác trong cổ mộ thôi." "Chỉ cần chúng ta tiếp tục đi vào trong, sẽ gặp lại Bát gia." Trương San và những người khác đều biết thân phận Liệt Hải Thiên Sư của Trần Hạo, lại còn nghe từ Trần Ngọc Lâu về năng lực của anh ở cổ mộ Bình Sơn.

Vì vậy, họ rất tin tưởng vào phán đoán của Trần Hạo, nên cũng dần dần yên tâm.

Trương San bất đắc dĩ hỏi: "Vậy theo ý Trần huynh đệ, tiếp theo nên làm gì?" Trần Hạo từ trong ba lô lấy ra hơn chục gói muối ăn, nói.

“Muối ăn tôi đã chuẩn bị trước khi vào động, có tác dụng đặc biệt với những mạng tơ của bướm đêm này.” “Mọi người chỉ cần dùng muối ăn rắc lên, mạng tơ sẽ tự động bung ra.” Trương Nhật San kinh ngạc hỏi: “Hạo gia, sao anh biết muối ăn có thể đối phó với mạng tơ?” “Lại còn chuẩn bị trước được?” Trần Hạo không thể nói rằng mình đã xem toàn bộ tình tiết của phim 《Lão Cửu Môn》, biết rằng chỉ cần vào đây, chắc chắn sẽ phải dùng muối ăn.

Thế là anh đành nói bừa: “Lần trước cùng Phật gia vào hầm mỏ, Phật gia suýt nữa bị thứ đó lấy mạng.” “Cho nên sau khi trở về, tôi đã đặc biệt tìm trong Bàn Sơn Phân Giáp thuật cách đối phó với loại mạng tơ này, và đã chuẩn bị từ trước.” Nghe lời giải thích của Trần Hạo, Trương San và những người khác đều không nghi ngờ.

Ngay sau đó, họ lần lượt lấy muối ăn từ trong túi muối ra, ném vào những mạng tơ bướm đêm dày đặc xung quanh.

Quả nhiên như Trần Hạo dự liệu, khi những mạng tơ đó chạm phải muối ăn, lập tức phân tán ra.

Dường như những mạng tơ này có trí tuệ và sinh mệnh, biết cách né tránh.

Lúc này mọi người trong lòng đã có cơ sở, chỉ cần có muối ăn trong tay, sẽ không sợ bị những mạng tơ nguy hiểm này làm bị thương nữa.

Trương San vừa ném muối vừa cười nói: “Trần huynh đệ quả nhiên lợi hại, muối ăn thật sự có tác dụng a!” Nhị Nguyệt Hồng cũng gật đầu: “Trần huynh đệ, vì chúng ta đã có cách khắc chế mạng tơ, vậy tiếp theo nên làm gì?” Trương Nhật San nói: “Vừa nãy Hạo gia chẳng phải đã nói rồi sao, chỉ cần chúng ta tiếp tục đi là có thể gặp Tề Bát gia, vậy mau lên đường thôi.” Nhưng Trần Hạo biết rằng, nếu tiếp tục đi theo con đường hiện tại, tiếp theo sẽ chỉ đến hang núi

không có đường ra, nơi có ảo ảnh thiên cung tạo bởi vô số tấm gương, cuối cùng lại phải quay đầu trở về đây.

Nhưng vấn đề là, anh cũng không thể biểu hiện quá rõ ràng.

Nếu cái gì cũng có thể biết trước, vậy thì quá kỳ lạ rồi!

Thôi vậy, Trần Hạo gật đầu đồng ý với lời của Trương Nhật San, cùng Trương San và những người khác tiếp tục đi về phía trước.

Quả nhiên đi không bao lâu, họ đã tiến vào hang núi có ảo ảnh.

Nhìn thấy trước mắt là một thiên cung cổ đại khổng lồ, cổ kính trang nghiêm được bao phủ bởi ánh nắng ấm áp, mọi người lập tức sững sờ.

Hồng Cô cười nói: "Không ngờ chúng ta lại gặp được một thiên cung cổ đại quy mô lớn như vậy!" "Ở đây chắc phải có bao nhiêu bảo bối chứ?

Chúng ta lời to rồi!" Nhưng Trương San, Nhị Nguyệt Hồng, A Ninh và Tô Nan lại lộ vẻ suy tư.

Ngay khi Trương San và Nhị Nguyệt Hồng định có hành động, Trần Hạo lập tức ngăn lại.

"Đợi đã, tôi cảm thấy thiên cung này không thật lắm, ở đây hình như có vấn đề!" Những người khác cũng đồng tình với ý kiến của Trần Hạo, chỉ có Hồng Cô là không nghĩ nhiều, khó hiểu hỏi.

"Thứ ở ngay trước mắt, có thể có vấn đề gì chứ?

Chẳng lẽ thiên cung này là giả sao?" Trần Hạo cười nói: "Đúng rồi, thiên cung này là giả!" Nói xong, anh rút khẩu Desert Eagle ra, hướng về phía thiên cung thần bí, liên tiếp bắn hơn mười phát!

Ngay sau đó, vang lên tiếng kính vỡ, cảnh tượng thiên cung thần bí trang nghiêm đó, như một ảo ảnh, lập tức biến mất vô hình.

Khi mọi người nhìn lại vào trong hang núi khổng lồ, làm gì có thiên cung thần bí và kiến trúc cổ đại khổng lồ nào.

Hoàn toàn chỉ là một hang núi rộng lớn trống rỗng mà thôi.

Trên đỉnh hang núi có mấy cái hố lớn nhỏ khác nhau, ánh nắng mặt trời bên ngoài hang núi xuyên qua những cái hố đó chiếu vào.

Trương Nhật San kinh ngạc hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Nhị Nguyệt Hồng nói: "Trong cổ mộ thường xuất hiện các kiến trúc như miếu cổ là chuyện thường tình." "Vừa nãy khi ta định dùng viên đạn sắt để thử hư thực, kết quả lại bị Trần huynh đệ giành trước rồi." Trương San lắc đầu nói: "Ta cũng giống Nhị gia, cũng phát hiện ở đây có vấn đề, cũng bị Trần huynh đệ ra tay trước." Trần Hạo nói: "Trước đó tôi thấy chỗ sáng có những đốm lốm đốm, nên đoán miếu vũ thiên cung có vấn đề." "Vừa nãy mấy phát súng của tôi đã bắn trúng mấy tấm gương khổng lồ, cho nên ảo ảnh mới biến mất." "Ánh sáng trong hang núi quá tối, người bình thường khó mà thấy được những tấm gương đó." "Cho nên miếu vũ thiên cung chúng ta thấy, đều chỉ là ảo ảnh mà thôi." Nhị Nguyệt Hồng gật đầu: "E rằng ở đây không chỉ có một tấm gương, chúng ta tiếp theo nên làm gì?" Trương San nói: "Còn làm gì được nữa, hang núi này là đường cùng, chúng ta chỉ có thể quay lại thôi." Trần Hạo giả vờ suy nghĩ rồi nói: "Tôi nghĩ vị trí của Bát gia, có thể có một con đường để đi." "Nhưng Bát gia ở đâu, chúng ta đều không biết a!" Trương Nhật San bất đắc dĩ nói.

Trần Hạo thong dong nói: "Tôi có lẽ có thể tìm được vị trí của Bát gia, đi theo tôi." Nói rồi, Trần Hạo dẫn mọi người quay trở lại nơi Tề Thiết Chủy vừa biến mất.

A Ninh khó hiểu hỏi: "Đây chẳng phải là bức tường đã bẫy Bát gia vào sao?

Sao chúng ta lại quay lại đây?" "Nếu tôi đoán không lầm, bức

tường này hẳn là trống rỗng.” Trần Hạo tự tin trả lời.

Trương San quan sát vách đá một lúc: “Để ta thử xem.” Nói xong, anh đưa tay ấn vào vách đá.

Chỉ thấy tay Trương San đưa ra, lún sâu vào vách đá.

Cùng với cánh tay lắc lư lên xuống, cả vách đá như thể không tồn tại.

Trương San gật đầu: “Trần huynh đệ nói không sai, vách đá này quả thực là trống rỗng.” Nhị Nguyệt Hồng vội nói: “Ta xuống trước, mọi người theo sau.” Lời vừa dứt, Nhị Nguyệt Hồng đi trước vào trong vách đá, Trương San dẫn theo phó quan Trương cũng theo sát phía sau.

Khi Trần Hạo và ba cô gái cũng xuyên qua vách đá như gương, thì thấy Trương San và những người khác đang vây quanh Tề Thiết Chủy nằm trên mặt đất.

Trần Hạo giả vờ không biết hỏi: “Phật gia, tìm thấy Bát gia rồi à?

Cậu ấy sao vậy?” Nhị Nguyệt Hồng ngại ngùng nói: “Lúc ta và Phật gia đi vào, vô tình giẫm phải Lão Bát đang ngất xỉu dưới bậc thang.” Trương Nhật San lúc này đang cười khúc khích nhìn Tề Thiết Chủy đang xoa người kêu đau, nói.

“Chẳng phải Bát gia vừa mới tỉnh, không biết làm sao mà toàn thân đau nhức mỏi mệt sao.” Tề Thiết Chủy giọng mếu máo nói: “Phật gia, Nhị gia, Trần huynh đệ, cuối cùng cũng tìm thấy mọi người rồi!

Tôi đang ở đâu đây a?” Trần Hạo cười xấu xa nói: “Bát gia, vừa nãy cậu từ trong đường hầm rơi xuống ngất đi, may mà tôi tìm được, không sao đâu, yên tâm đi.” Tề Thiết Chủy lúc này mới yên tâm, sau đó oán giận nhìn Trương San và Nhị Nguyệt Hồng.

“Vừa nãy tôi có nghe cuộc đối thoại của hai người với Trần huynh

đệ, tại sao hai người lại giẫm lên tôi chứ, đau chết tôi rồi!" Trương San và Nhị Nguyệt Hồng ngượng ngùng nói: "Tai nạn, tuyệt đối là tai nạn, lần sau sẽ không, lần sau tuyệt đối sẽ không." Tề Thiết Chủy uất ức lẩm bẩm: "Lần sau?" "Lần này tôi đã suýt chết rồi, còn có lần sau thì tôi chẳng phải toi mạng luôn à!" Nhìn vẻ mặt oán giận của cậu ta, mọi người đều bật cười lớn.

Sau khi đùa giỡn, mọi người nghỉ ngơi một lúc rồi khởi hành.

Khi ra khỏi hầm mỏ đó, họ nhìn thấy một cái hố khổng lồ.

Dọc theo chu vi của hố sâu, có những bậc thang xoắn ốc hết vòng này đến vòng khác, kéo dài thẳng xuống đáy hố.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc: "Con đường này xoắn ốc đi xuống à?

Loại hầm mỏ này không phải rất khó đào sao?" Trần Hạo gật đầu đáp: "Đúng vậy, hầm mỏ xoắn ốc đòi hỏi chất đất rất cao." "Bởi vì trọng lượng của tường rất khó ước tính, nếu chất đất ở đây chỉ cần lỏng lẻo một chút, cả hầm mỏ xoắn ốc này sẽ sụp đổ." Tề Thiết Chủy 'ồ' một tiếng, rồi nói: "Hầm mỏ này dài quá nhỉ?" "Chúng ta đi lâu như vậy rồi mà vẫn không thấy đáy!" Nói rồi, cậu ta cố tình đứng bên cạnh hầm mỏ xoắn ốc, nhìn xuống đáy hầm.

Nhị Nguyệt Hồng nói: "Theo ghi chép trong bút ký của tiên nhân, hầm mỏ này vô cùng rộng lớn." "Hoàn toàn không thể ước lượng được, bên dưới rốt cuộc lớn bao nhiêu, sâu bao nhiêu, dài bao nhiêu." "Con đường này cũng chỉ là một trong số đó, cụ thể có bao nhiêu con đường như vậy, hoàn toàn không thể đoán được." A Ninh cảm thán: "Kỹ thuật xây mộ của người xưa thật sự đã đạt đến cảnh giới sâu không lường được a!" Tề Thiết Chủy uất ức hỏi: "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?" "Chẳng lẽ chúng ta cứ ngơ ngác đi xuống từng vòng một như vậy sao?" Trần Hạo cười nói: "Bát gia yên tâm đi, có tôi và mọi người ở đây, nhất định sẽ bảo vệ mọi người bình an." Sau đó anh

tiếp tục: “Chỉ cần chúng ta không vội vàng, đi từng tầng một, chắc chắn có thể ra ngoài được.” Trương San nhíu mày nói: “Chỉ là lần hạ mộ này thời gian có vẻ khó đoán, tôi hơi lo lắng về tình hình ở Trường Sa.” Nhị Nguyệt Hồng cười nói: “May mà lần này nghe theo đề nghị của Trần huynh đệ, để Giải Cửu Gia ở lại trong quân đội của Phật gia.” “Phật gia yên tâm đi, có Giải Cửu Gia ở đó, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Ngay sau đó, họ tiếp tục men theo hầm mỏ xoắn ốc, đi xuống từng tầng một.

Chương 252

Sau khi xuống sâu khoảng vài chục mét, mọi người dần cảm thấy không khí trong hầm mỏ ngày càng khô hanh.

Tề Bát gia thể chất và thể lực kém hơn, đã mệt đến thở hổn hển.

Bất đắc dĩ, nhóm tám người đành phải tạm thời ngồi xuống uống chút nước, nghỉ ngơi.

Khi Tề Thiết Chủy đã hồi sức, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Sau khi đi xuống thêm vài chục mét, hầm mỏ xoắn ốc phía trước xuất hiện một đoạn đứt gãy rộng hơn hai mét.

Tề Thiết Chủy vội vàng hét lên: "Phật gia, Trần huynh đệ, phía trước hết đường rồi!" Tô Nan vừa quan sát đoạn hầm mỏ bị đứt, vừa suy nghĩ.

"Đoạn hầm mỏ đứt gãy này rốt cuộc là do con người hay do tự nhiên?" Trương San quan sát kỹ lưỡng rồi nói: "Từ độ dày của chất đất ở đây, có lẽ là do có người cố tình cho nổ." Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Ý của Phật gia là, do con người gây ra?" Trương San gật đầu, lộ vẻ trầm tư.

Nhị Nguyệt Hồng nói: "Cổ mộ càng lớn, càng thông tứ phía.Nếu con đường này không thông, hay là chúng ta tìm đường khác đi." Trần Hạo cười nói: "Đã đi đến đây rồi, làm gì có chuyện quay đầu lại." Nói rồi, anh cười xấu xa đi đến sau lưng Tề Thiết Chủy, không đợi cậu ta phản ứng, một tay nắm lấy eo sau của cậu ta, dùng sức một tay, trực tiếp ném Tề Thiết Chủy sang hầm mỏ phía đối diện.

Hành động đột ngột của Trần Hạo lập tức dọa Tề Thiết Chủy hét lên một tiếng 'Mẹ ơi!'.

Ngay sau đó, ‘phịch’ một tiếng, Tề Thiết Chủy ‘năm vóc gieo đất’, ngã sấp mặt trên sàn hầm mỏ đối diện.

Thấy cậu ta la hét ‘ai da, mẹ ơi’, mọi người đều không nhịn được cười.

Sau đó Trần Hạo nói: “Chúng ta cũng qua thôi.” Ngay sau đó, Trần Hạo hai chân đạp mạnh xuống đất, tung người nhảy qua hầm mỏ phía đối diện.

A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô ba cô gái cũng không nói nhiều, lần lượt bay người nhảy qua.

Trương San, Nhị Nguyệt Hồng, Trương Nhật San thân thủ khỏi phải bàn, tất cả đều gọn gàng nhảy sang phía đối diện.

Lúc này, Tề Thiết Chủy mới lồm cồm đứng dậy, oán trách nói.

“Trần huynh đệ à, huynh định làm tôi ngã chết à?” Trần Hạo cười xấu xa hỏi: “Bát gia, nếu tôi không làm vậy, cậu có dám nhảy không?” Sau khi mọi người cười đùa xong, họ đi theo một cửa động bên dưới hầm mỏ xoắn ốc, tiến vào một con đường hầm dài khác.

Khi ra khỏi đường hầm, nhóm tám người của Trần Hạo cuối cùng đã đến một hầm mỏ bỏ hoang không lớn lắm.

Kết quả là trong hầm mỏ bỏ hoang này, Nhị Nguyệt Hồng đã phát hiện ra ký hiệu gia tộc mà tổ tiên của anh để lại.

Họ còn phát hiện một tấm bia đá cổ đã bị phá hủy đến mức không thể nhận ra, hoàn toàn không nhìn ra được nội dung ghi chép trên đó.

Tiếp đó, dưới sự cố ý nhắc nhở của Trần Hạo, mọi người đều phát hiện phía sau tấm bia đá bị hư hỏng đó có một cửa động nhỏ rộng chưa đầy một mét.

Tám người bàn bạc một hồi, quyết định cùng nhau tiến vào hang

động nhỏ này xem bên trong rốt cuộc có thứ gì.

Khi Trần Hạo và những người khác chui vào cửa động nhỏ, men theo đường hầm gập ghềnh chật hẹp, đi vào trong vài chục mét, ngoại trừ Trần Hạo đã biết trước tình hình bên trong, Trương San và những người khác đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Nguyên lai, điểm cuối của đường hầm là một hang núi có diện tích không nhỏ.

Bên trong hang núi, lại là một phòng thí nghiệm sơ sài do người Nhật Bản thiết lập năm đó.

Không chỉ phát hiện những xác khô của con người dùng cho thí nghiệm, họ còn phát hiện rất nhiều tài liệu tiếng Nhật, cùng với một bản vẽ mặt bằng của khu mỏ khổng lồ này.

Có được bản vẽ mặt bằng hoàn chỉnh của hầm mỏ, Trương San và những người khác càng thêm tự tin.

Sau đó, mọi người lục soát toàn bộ hang núi một lượt, sau khi xác nhận không có gì bỏ sót, bèn quay trở lại đường cũ, một lần nữa chui ra khỏi cửa động nhỏ đường kính chưa đầy một mét kia.

Trần Hạo và tám người lại đi thêm nửa giờ nữa, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện một mảng màu đỏ rực.

Chỉ thấy không gian trước mắt là một hố ngầm khổng lồ, bất kể là vách đá hay dây leo thực vật, tất cả đều bị phản chiếu thành màu đỏ rực như máu.

Nhìn xung quanh, họ lập tức hiểu ra tại sao càng đi xuống dưới hầm mỏ xoắn ốc, nhiệt độ càng cao, không khí cũng càng khô hanh.

Hóa ra ở dưới đáy cùng của hầm mỏ, có một hồ nham thạch có diện tích không nhỏ!

Đồng thời, mọi người phát hiện trên mặt đất của lối đi, có rất nhiều vật thể trông giống như tóc người, từng đống từng đống rải rác trên mặt đất.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc hỏi: "Đây là thứ quái gì vậy?" Trương San quan sát một lát rồi nói: "Những thứ này, có lẽ là những thứ đã tấn công chúng ta lần trước." Nhị Nguyệt Hồng cũng đứng bên cạnh một đống vật thể kỳ lạ, từ từ đưa tay ra, dường như muốn chạm vào chúng.

Trần Hạo vội vàng kéo Nhị Nguyệt Hồng lại, anh biết những thực vật này có tính công kích rất mạnh.

Chỉ cần Nhị Nguyệt Hồng lại gần thêm một chút, những thứ kỳ lạ này sẽ phát động tấn công điên cuồng.

Tề Thiết Chủy phỏng đoán: "Rốt cuộc là gì vậy?

Chẳng lẽ chúng đều còn sống?" Trần Hạo nói: "Những thứ này là một loại thực vật, chúng cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người và sẽ tấn công con người!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc tột độ hỏi: "Thực nhân khuẩn?!" Trần Hạo gật đầu: "Mọi người cẩn thận, tuyệt đối không được chạm vào!" Hồng Cô hỏi: "Vì những thứ này nguy hiểm như vậy, hay chúng ta đốt hết đám thực nhân khuẩn này đi?" Trần Hạo lại từ chối đề nghị của Hồng Cô, bởi vì Trần Hạo nhớ rất rõ.

Bất kể là có người chạm vào đám thực nhân khuẩn này, hay là phóng hỏa đốt chúng, tóm lại chỉ cần những thứ quỷ quái này có động tĩnh, hồ nham thạch khổng lồ bên dưới sẽ phun trào dữ dội.

Thậm chí cả hang nham thạch này cũng sẽ rung chuyển, lửa phun trào, nếu như vậy, họ có thể sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Thế là Trần Hạo lại lấy cớ nghe từ trưởng bối trong nhà, kể sơ qua những chuyện này.

“Mọi người muốn đốt hết đám thực nhân khuẩn này cũng được, nhưng nhất định phải rắc đầy nhiên liệu xung quanh chúng.” “Sau đó, đợi chúng ta qua được cây cầu treo bằng dây leo phía trước, đến cửa động đối diện.” “Rồi mới dùng đạn lửa, đốt cháy nhiên liệu gần đám thực nhân khuẩn, như vậy mới là cách ổn thỏa nhất!” Nghe xong đề nghị của Trần Hạo, mọi người đều cảm thấy ổn thỏa một chút thì tốt hơn, nên ai nấy đều đồng ý với đề nghị của anh.

Sau đó, Trần Hạo và những người khác hết sức cẩn thận, lần lượt bước qua những đám thực nhân khuẩn trên mặt đất.

Khi cả nhóm tám người, có kinh mà không hiểm, bước qua khu vực có diện tích rộng lớn của thực nhân khuẩn, bèn nhanh chân bước lên cây cầu treo phía trước, dường như được xây dựng bằng dây leo và gỗ.

Nhìn cây cầu treo cũ kỹ dưới chân không ngừng phát ra tiếng ‘kẽo kẹt’, Trương San và Nhị Nguyệt Hồng liền trông chừng Tề Thiết Chủy, an toàn đi qua cây cầu treo bằng dây leo.

Khi cả tám người đều đứng ở cửa động đối diện cây cầu treo, Trần Hạo thở phào một hơi nói.

“Được rồi, cuối cùng cũng an toàn đến nơi.” “Bây giờ thì đốt hết những thứ hại người đó đi.” Nói rồi, Trần Hạo, Trương San, Nhị Nguyệt Hồng, cùng với phó quan Trương và ba cô gái A Ninh đều rút súng ra.

Sau một loạt phát bắn, vô số thực nhân khuẩn ở bờ đối diện của cây cầu treo lập tức bị đốt cháy.

Chỉ thấy trong phạm vi trăm mét, trong nháy mắt bị ngọn lửa cuồn cuộn bao phủ.

Từng đống nhỏ, từng đống nhỏ thực nhân khuẩn trông như tóc

người, cũng lập tức bị lửa lớn bao trùm.

Khi những thực nhân khuẩn đó bị đốt cháy điên cuồng giãy giụa, xung quanh hồ nham thạch dưới lòng đất lập tức xuất hiện mấy vật thể màu đen hình rồng, to bằng miệng bát hải!

Trần Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra, thứ này chính là thứ được tạo thành từ phần tinh hoa của thực nhân khuẩn.

Chương 253

Nếu nhìn từ xa không rõ tình hình, bất cứ ai cũng sẽ tưởng rằng mấy con ma long địa ngục ẩn mình dưới nham thạch địa ngục đã xuất thế!

Cùng lúc đó, cây cầu treo vừa mới đi qua được làm từ dây leo và gỗ, cũng bị nham thạch phun trào dữ dội bén lửa.

Trong chốc lát, cả không gian dưới lòng đất, đâu đâu cũng là ngọn lửa cuồn cuộn.

Cùng với những 'cự long' thực nhân khuẩn điên cuồng múa lượn, cảnh tượng trong tầm mắt hoàn toàn là một cảnh tượng khủng bố như địa ngục trần gian!

Thấy cảnh này, phó quan Trương cảm thán: "May mà vừa nãy có Hạo gia kịp thời nhắc nhở, nếu không hậu quả khó lường a!" Hồng Cô, A Ninh và Tô Nan cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Trương San, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy đều vô cùng may mắn vì có Trần Hạo cùng tiến vào cổ mộ.

Chính vì có sự tồn tại của Trần Hạo, mới khiến cho chuyến đi cổ mộ lần này tránh được nhiều nguy hiểm!

Lúc này, cây cầu treo bằng dây leo đã cháy được một lúc, cuối cùng không chịu nổi sức nặng, đứt thành nhiều đoạn rơi xuống hồ nham thạch bên dưới.

Nhìn cây cầu treo trong nháy mắt biến mất trong hồ nham thạch, Tề Thiết Chủy cảm thán.

"Nếu chúng ta đốt đám thực nhân khuẩn trước, rồi mới lên cầu

treo." "E là chúng ta cũng sẽ giống như cây cầu treo, rơi vào hồ nham thạch bị đốt đến không còn một mẩu!

Thật quá đáng sợ!" Trương San và những người khác đều gật đầu, may mắn không thôi.

Trần Hạo mỉm cười nói: "Được rồi các vị, chúng ta tiếp tục lên đường thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Trương San và những người khác gật đầu, sau đó quay người tiến vào cửa động phía sau.

Sau khi đi qua một đường hầm gập ghềnh dài hàng trăm mét nữa, họ lại gặp một không gian hầm mỏ có diện tích không nhỏ.

Khác với tất cả các hầm mỏ đã gặp trước đó.

Ở đây vừa không có dụng cụ đào mỏ bỏ hoang, cũng không phải là phòng thí nghiệm của người Nhật, càng không có sinh vật đáng sợ hay nham thạch lấy mạng người.

Thứ được đặt trong hang động này, lại là vô số quan tài cổ đại!

Tô Nan vừa nhìn thấy cảnh tượng ở đây, kinh ngạc hỏi: "Sao ở đây lại có nhiều quan tài như vậy?!" Trương San quan sát những cỗ quan tài khắp nơi, nói.

"Vì ở đây có nhiều quan tài như vậy, nhất định có manh mối ẩn giấu, mọi người chia nhau ra tìm xem." Sau đó, mọi người tản ra bên cạnh vô số cỗ quan tài, cẩn thận tìm kiếm.

Trần Hạo cũng giả vờ nhìn xung quanh, nhưng trong lòng anh biết rõ.

Những cỗ quan tài này đều là những cỗ quan tài bồi táng mà người Nhật Bản năm đó phát hiện trong hầm mỏ cổ mộ, khai quật từ hố bồi táng.

Bên ngoài những cỗ quan tài này, được vẽ bằng chu sa một số

pháp chú mà chỉ người nhà họ Trương mới sử dụng!

Thực ra, những cỗ quan tài mà Trần Hạo nhìn thấy bây giờ, cùng với những cỗ quan tài mà anh gặp trên đoàn tàu quân sự bí ẩn năm đó, đều là cùng một thời kỳ.

Hoặc có thể nói, chúng là cùng một lô quan tài được khai quật.

Chỉ là bị người Nhật Bản chia thành hai lô, một lô được đưa lên đoàn tàu vận chuyển đi, lô còn lại được cất giữ trong hầm mỏ này.

Quả nhiên như Trần Hạo dự liệu, khi Trương San dùng tay quét đi lớp bụi trên một cỗ quan tài bên cạnh, lập tức bị phù văn chu sa trên nắp quan tài thu hút.

Nhìn vẻ mặt mờ mịt của anh ta, Trần Hạo tin chắc rằng trong tiềm thức anh ta đã nhớ lại một chút về tình hình của gia tộc Trương ở Đông Bắc.

Bởi vì cảnh này, đã được thể hiện trong phiên bản web drama.

Nhưng lúc đó Trần Hạo rất không hiểu, tại sao vô số quan tài trong hầm mỏ lại đều được dán đầy giấy phù màu vàng.

Theo lý mà nói, những thứ này đều do người Nhật Bản đào lên, cho dù trong quan tài có biến hóa.

Cũng nên là do Âm Dương Sư người Nhật làm phép trấn áp mới đúng, sao lại biến thành pháp chú phù chỉ đặc trưng của Đạo gia chứ?

Để làm rõ nguyên do trong đó, Trần Hạo đã đến xem xét những cỗ quan tài dán đầy pháp chú phù chỉ kia.

Vừa xem xét thì không sao, nhưng lập tức hiểu ra nguyên do.

Bởi vì Trần Hạo phát hiện, trong số những cỗ quan tài này, những cỗ không dán phù chỉ, hoặc là đã bị hư hỏng hoặc đã bị mở ra.

Trong những cỗ quan tài đó không có xương khô hay xác khô,

không có vấn đề gì cả.

Nhưng những cỗ quan tài dán đầy pháp chú, mỗi một cỗ quan tài như vậy, đều có âm sát thi khí cực kỳ nồng đậm.

Thêm vào đó, niên đại của những thi thể này ít nhất cũng đã hai nghìn năm.

Cho nên thi thể trong những cỗ quan tài này, có khả năng đều là Khiêu cương!

Thậm chí, trong mấy cỗ quan tài có nhiều pháp chú nhất, mẹ nó đều là quái vật cấp Thi sát!

Trần Hạo không khỏi thầm oán: Mẹ kiếp!

Hồi đó lúc xem web drama, ta cứ thắc mắc tại sao những cỗ quan tài này đều dán pháp chú phù chỉ.

Hóa ra, đều là để trấn áp cương thi trong quan tài!

Nhưng vấn đề là, với trình độ của đám người Nhật Bản đó, trước tiên không nói đến việc có phái Âm Dương Sư hay không, mà là liệu chúng có khả năng trấn áp vô số Khiêu cương, thậm chí cả cương thi cấp Thi sát hay không.

Những pháp chú này, cũng không phải là thứ mà đám người Nhật Bản học được chút da lông của Âm Dương gia có thể làm được a!

Sau đó Trần Hạo nghĩ đến, chủ nhân thực sự của ngôi cổ mộ này.

Chính là người được Tề Thiết Chủy gọi là đại sư phong thủy kham dư cổ đại, người mà cậu ta kính ngưỡng và bội phục nhất, lão tổ tông Thanh Ô Tử.

Bất luận là bản thân Thanh Ô Tử, hay là người hạ táng cho Thanh Ô Tử, đều là một đại sư về mặt phong thủy kham dư.

Cho nên khi phát hiện thi thể của những người bồi táng này có

biến hóa, mới dùng pháp chú trấn áp.

Dù thế nào đi nữa, pháp chú trên những cỗ quan tài này, tuyệt đối có liên quan đến người của Thanh Ô Tử thi triển.

Đúng lúc Trần Hạo đang nghĩ đến đây, anh lại nghĩ đến cảnh trong web drama, sau khi Trương San nhìn thấy phù văn chu sa trên quan tài, trong tiềm thức đã nhớ lại một số chuyện về gia tộc Trương ở Đông Bắc, trong từ đường tổ tiên của gia tộc Trương ở Đông Bắc, cũng đang canh giữ một trong ba khối vẫn đồng.

Vậy chẳng phải, thực ra tổ tiên của gia tộc Trương ở Đông Bắc có liên quan đến Thanh Ô Tử này sao?

Khi Trần Hạo chuẩn bị theo dòng suy nghĩ này tiếp tục suy nghĩ, Trương San và những người khác đã tìm kiếm một lúc lâu mà không phát hiện ra bất kỳ manh mối nào, thế là gọi mọi người chuẩn bị tiếp tục khám phá sâu hơn vào trong động.

Chương 254

Đúng lúc này, Tề Thiết Chủy tình cờ đi ngang qua một cỗ quan tài dán đầy pháp chú.

Nhất thời không cẩn thận ngã xuống đất, trùng hợp lại giật rách lá bùa chú trên một cỗ quan tài bên cạnh.

Trương San và những người khác không phát hiện ra tình hình, nhưng Trần Hạo thì biết.

Con cương thi trong cỗ quan tài bị xé bùa chú đó, sắp phá quan tài mà ra rồi!

Tề Thiết Chủy đứng dậy, Trương San và những người khác cũng không phát hiện ra nguy cơ sắp xảy ra trong quan tài.

Trương San trêu chọc: "Này Lão Bát, sao mỗi lần xuống hầm mỏ cậu đều gặp chuyện vậy, rốt cuộc có được không thế?" Ngay khi Tề Thiết Chủy chuẩn bị phản bác vài câu, cỗ quan tài bên cạnh bị xé bùa chú.

Đột nhiên phát ra những tiếng gõ liên tục 'bành, bành, bành'.

Không đợi Tề Thiết Chủy và Trương San phản ứng, nắp của cỗ quan tài gỗ niên đại lâu đời, cũ nát không chịu nổi. 'Ầm' một tiếng, mạnh mẽ bay lên cao.

Ngay sau đó, một con cương thi mặc quần áo rách nát không chịu nổi, trên người mọc đầy lông đen dài hơn mười centimet, từ trong quan tài nhảy ra!

Tề Thiết Chủy chỉ nhìn một cái, sợ đến mức hét lên một tiếng 'Mẹ ơi!'.

Sau đó, nhanh chóng chạy về phía Trương San và những người

khác.

“Phật gia, Trần huynh đệ, mau cứu mạng a!

Tống tử!

Có đại tống tử xuất hiện rồi!” Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và phó quan Trương, lần lượt nhanh chóng rút vũ khí của mình ra.

Họ không ngần ngại cắt ngón giữa, để vũ khí dính máu ngón giữa, cắn đầu lưỡi, một ngụm máu đầu lưỡi phun lên vũ khí.

Vô cùng cảnh giác nhìn con Khiêu cương, tùy thời chuẩn bị động thủ đại chiến một trận!

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô ba cô gái cũng lần lượt rút thần binh ra.

Lúc này, Trần Hạo rút thanh Đại Việt Long Tước Đao, đi đến trước mặt Trương San và mọi người, thong dong nói.

“Mọi người cẩn thận, trong những cỗ quan tài ở hầm mỏ này, không chỉ có một con Khiêu cương đâu!” Hồng Cô cầm thanh Lãnh Nguyệt Loan Đao, kinh ngạc hỏi: “Ý của anh là, trong mỗi cỗ quan tài trong hầm mỏ này, đều có một đại tống tử?” Trần Hạo lắc đầu: “Không, chỉ những quan tài dán đầy bùa chú mới có tống tử.” “Vừa rồi tôi nhìn lướt qua, số quan tài trong hầm mỏ này ít nhất cũng phải đến vài chục cỗ.” “Quan trọng hơn, Khiêu cương không phải là loại tống tử lợi hại nhất.” “Trong mấy cỗ quan tài kia, còn có Thi sát lợi hại hơn cả Khiêu cương!” Nghe những lời này, ba người Hồng Cô, Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Phó Quan không những không sợ hãi mà ngược lại còn hừng hực chiến ý!

Còn Tề Thiết Chủy thì không cần phải nói, trong đám người này, thực lực của hắn là thấp nhất.

Nếu phải đối phó với nhiều cương thi như vậy, ngay cả tự vệ

cũng vô cùng khó khăn.

Đúng lúc này, đôi mắt của con Khiêu cương kia ánh lên tia hung quang khát máu, nhìn chằm chằm vào đám người Trương San.

Ngay sau đó, nó bật ra khỏi quan tài, vươn hai bàn tay với mười đầu móng tay sắc như kiếm ngắn, lao nhanh về phía mọi người!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo liền vung Đại Việt Long Tước Đao xông lên, đồng thời hét lớn: "Phật Gia, Nhị Gia, Bát Gia và Trương Phó Quan, mau đi đào thông hầm mỏ bị sập đi." "Con Khiêu cương này để tôi đối phó!" Còn những cỗ quan tài dán bùa chú khác, Trần Hạo hoàn toàn không có ý định để mọi người đi kiểm tra.

Trong lòng hắn thậm chí còn đang tính toán, nếu tiêu diệt hết đám tống tử này, lại có thể kiếm được một khoản điểm thưởng lớn!

Vừa dứt lời, Trần Hạo đã giao đấu với con Khiêu cương.

Con Khiêu cương tựa như cá mập ngửi thấy mùi máu, đôi vuốt nhanh chóng cắm về phía cổ Trần Hạo, muốn trực tiếp tóm lấy hắn, ngấu nghiến dòng máu tươi ngon.

Trần Hạo thân hình lóe lên, trong nháy mắt né được đôi vuốt của Khiêu cương, thanh Đại Việt Long Tước Đao trong tay lóe lên ánh đao màu xanh biếc, chém thẳng về phía đôi vuốt của nó. 'Phụt, phụt' Sau hai tiếng trầm đục, con Khiêu cương đang hung hăng lao tới đã bị Trần Hạo chém đứt cả hai cánh tay từ vai!

Không đợi con Khiêu cương có bất kỳ động tác nào, Trần Hạo liền nhún chân xoay người lùi nhanh về phía sau, đồng thời nhấc chân tung một cú đá trời giáng.

Một cước đá bay con Khiêu cương có thân thể cứng như sắt thép ra xa!

Lúc này, mấy người Trương San đã lần lượt vớ lấy công cụ đào

mộ chuyên dụng mang theo, nhanh chóng đào bới một khu hầm mỏ bị nổ sập.

A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô thì cầm chắc thần binh, chăm chú theo dõi tình hình chiến đấu của Trần Hạo.

Thấy Trần Hạo chiếm thế thượng phong, Tề Thiết Chủy vừa vung xẻng sắt vừa hưng phấn hét lên: "Trần huynh đệ uy vũ bá khí!

Giết chết con đại tống tử đó đi!" Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Phó Quan trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Lúc này, con Khiêu cương lại một lần nữa đứng dậy, lắc lư phần thân còn lại của hai cánh tay, đột ngột nhảy về phía Trần Hạo, há to miệng định cắn!

Trần Hạo khinh thường nói: "Chỉ bằng một con Khiêu cương quèn mà cũng đòi đấu với tiểu gia ta à?

Để ta tiễn ngươi lên đường nhé!" Nói xong, Trần Hạo đột ngột lao lên, thanh Đại Việt Long Tước Đao lóe lên ánh đao màu xanh biếc, chém về phía con Khiêu cương đang tự lao đầu vào chỗ chết!

Theo sau một nhát chém nhanh như tia chớp, cái miệng đầy răng nanh của Khiêu cương còn chưa kịp cắn trúng Trần Hạo, đã 'phụt, phụt' hai tiếng, bị chém thành bốn mảnh xác vụn!

Cùng lúc đó, trong đầu Trần Hạo cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Khiêu cương, nhận được 50 điểm thưởng.]" Thấy Trần Hạo xử lý gọn gàng con Khiêu cương, ba người A Ninh đều bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Bốn người Trương San thì càng lớn tiếng reo hò.

Trần Hạo bất đắc dĩ nói: "Tôi nói này Phật Gia, đã đến lúc nào rồi?" "Vậy mà còn có tâm tư reo hò cho tôi?

Tim của các ông rốt cuộc lớn đến mức nào vậy?" Không đợi Trương San trả lời, Tề Thiết Chủy đã cười hắc hắc: "Có sao đâu, dù sao huynh đệ thân thủ cao cường, đạo pháp lại càng cao thâm, có cậu ở đây tôi sợ cái gì chứ?" Trần Hạo buồn cười nói: "Được rồi, được rồi, hóa ra là coi tôi như lao động miễn phí à?

Số tôi đúng là khổ thật!" Vừa dứt lời, Trần Hạo liền lớn tiếng hét lên: "Mọi người cẩn thận!

Mấy cỗ quan tài kia có vấn đề!" Nguyên do là lúc nãy khi Trần Hạo chiến đấu với Khiêu cương, tuy không trực tiếp tấn công những cỗ quan tài đó, nhưng dư chấn của đòn tấn công cũng tạo ra những luồng kình phong.

Thêm vào đó, những lá bùa chú trên các cỗ quan tài đã quá lâu đời, chỉ bị kình phong từ trận chiến quét qua, những lá bùa mỏng manh đó đã bị hư hại!

Những con cương thi bị trấn áp gần hai nghìn năm trong các cỗ quan tài đó đều bắt đầu rục rịch!

Ngay khoảnh khắc Trần Hạo vừa dứt lời, những lá bùa trên các cỗ quan tài đồng loạt bốc cháy dù không có lửa.

Chương 255

Khiến cho cả khu hầm mỏ đều bị ánh lửa từ hàng trăm lá bùa chiếu sáng rực!

Ngay sau đó, những cỗ quan tài phát ra những tiếng 'két két' chói tai.

Không đợi mọi người kịp phản ứng, nắp của những cỗ quan tài đó lần lượt bay vút lên cao!

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Trần Hạo thầm mừng rỡ!

Nếu những lá bùa này đã không trấn áp được cương thi trong quan tài, vậy thì cứ để tiểu gia đây tiêu diệt hết để cày điểm thưởng vậy!

Thấy cảnh này, Tề Thiết Chủy kinh hoảng hét lên: "Hầm mỏ bị sập nghiêm trọng quá." "Chúng tôi ít nhất cũng phải mất mấy phút mới đào thông được, phải làm sao đây!" Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Phó Quan không nói hai lời, cầm vũ khí đã bôi máu đầu ngón tay giữa, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Trần Hạo, nói: "Trần huynh đệ yên tâm, chúng tôi giúp cậu!" A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô càng không nói nhiều, một tay cầm thần binh lợi khí, một tay lấy ra những chai thủy tinh chứa chu sa và gạo nếp, chuẩn bị "tiếp đãi" đám cương thi kia!

Trần Hạo đương nhiên không muốn để ba người Trương San cướp mất con mồi của mình.

Thế là hắn thản nhiên nói: "Phật Gia đi giúp Bát Gia đào hầm đi, đám đồ chơi này cứ giao cho tôi và A Ninh là được rồi." "Yên tâm đi!" Bất đắc dĩ, ba người Trương San đành phải chạy về giúp Tề Thiết Chủy đào hầm mỏ.

Lúc này, nắp của mấy chục cỗ quan tài từng được dán bùa chú bay lên cao như đạn pháo.

Sau đó, từng cỗ từng cỗ cương thi miệng đầy răng nanh, trên người mọc đầy lông đen dài hơn mười centimet, lần lượt đứng dậy.

Ngay sau đó, lại có bốn con Thi sát cũng miệng đầy răng nanh, nhưng trên người chỉ mọc lông màu tím dài khoảng hai ba centimet, từ từ đứng lên!

Sau khi bốn con Thi sát liên tiếp phát ra những tiếng gầm rống rợn người, đám Khiêu cương như thể nhận được mệnh lệnh của thủ lĩnh, lần lượt nhảy ra khỏi quan tài, ồ ạt lao về phía Trần Hạo và ba cô gái!

Trần Hạo thản nhiên nói: "A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, đi theo sau anh, anh tiên phong, mọi người cẩn thận!" Nói xong, hắn cầm thanh Đại Việt Long Tước Đao lóe lên ánh sáng xanh biếc, trực tiếp xông lên!

Trần Hạo hét lớn một tiếng, liền vung Đại Việt Long Tước Đao, nhanh như tia chớp xông vào bầy cương thi.

Ba người Tô Nan gật đầu, lập tức tạo thành thế chân vạc, vừa dùng thần binh lợi khí tấn công cương thi, vừa ném những quả 'lựu đạn' đặc chế trong tay vào bầy cương thi.

Còn bốn người Tề Thiết Chủy và Trương San, lập tức phát huy 200% tiềm năng, điên cuồng đào bới khu hầm bị sập.

Nếu họ biết Trần Hạo hoàn toàn không có ý định chạy trốn, mà ngược lại còn muốn tiêu diệt toàn bộ đám cương thi này, chắc chắn sẽ tức điên lên mất!

Lúc này, Trần Hạo đã nhảy vào giữa bầy cương thi.

Chỉ thấy hắn từ trên cao lao xuống, thần binh trong tay liên tiếp chém ra.

Trong phút chốc, đao quang tung hoành, bá khí vô cùng, chỉ trong chốc lát, Trần Hạo đã liên tiếp chém bay đầu bốn con Khiêu cương!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Khiêu cương, nhận được 50 điểm thưởng!]" "[Đinh! ..." Bên này vừa tiêu diệt xong bốn con Khiêu cương, ngay sau đó lại có hơn mười con Khiêu cương khác xông lên, trong đó có một con Thi sát!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo trở tay cắm Đại Việt Long Tước Đao xuống đất, hai tay kết ấn, miệng niệm chú: "Tả Phù Lục Giáp, Hữu Vệ Lục Đinh, Tiền Hữu Hoàng Thần, Hậu Hữu Việt Chương, Thần Thức Sát Phạt, Bất Tị Hào Cường, cấp cấp như luật lệnh...

Phong Hỏa Lệnh!" Trong nháy mắt, một con cự long lửa rực cháy to bằng thùng nước, dài hơn mười mét, từ kiếm chỉ của Trần Hạo bắn ra.

Hơn mười con Khiêu cương và con Thi sát đó, còn chưa kịp lao đến gần Trần Hạo, đã bị con cự long lửa nuốt chửng.

"Ầm! ~~~" Sau một tiếng nổ vang như sấm rền, con Thi sát và hơn mười con Khiêu cương lập tức bị Phong Hỏa Lệnh thiêu thành tro bụi!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thi sát, nhận được 100 điểm thưởng!]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Khiêu cương, nhận được 50 điểm thưởng!]" "[Đinh! ..." Cùng lúc đó, ba người A Ninh cũng đã giao chiến với hơn mười con Khiêu cương và ba con Thi sát.

Chỉ thấy ba con Thi sát, với tốc độ nhanh hơn Khiêu cương gấp bốn năm lần, nhảy cao năm sáu mét.

Nhanh như tia chớp, chúng vươn ra đôi vuốt lóe lên ánh sáng tím, chụp thẳng vào đỉnh đầu ba người Tô Nan!

Ba cô gái cũng không hề do dự, vội vàng vung đao kiếm nghênh chiến.

Chỉ nghe một tràng âm thanh kim loại va chạm 'đinh đinh đang đang', ba con Thi sát lại bị ba cô gái chém bay ra ngoài.

Nhưng ba người Hồng Cô cũng không dễ chịu gì, tất cả đều bị lực va chạm cực lớn chấn lùi năm sáu mét.

Chỉ tiếc là độ cứng thân thể của Thi sát tuyệt đối không thể so sánh với đám Khiêu cương kia.

Thêm vào đó, thực lực của ba cô gái kém Trần Hạo không ít, dù có thần binh trong tay, cũng không thể làm bị thương ba con Thi sát!

Nhưng không đợi ba cô gái lấy lại sức, hơn mười con Khiêu cương đã lao tới.

Thấy tình cảnh này, ba cô gái liền ném ra ba, bốn quả 'lựu đạn' đặc chế, sau một loạt tiếng thủy tinh vỡ, hơn mười con Khiêu cương lập tức bị chu sa và gạo nếp bắn trúng người.

Trong phút chốc, toàn thân mười mấy con Khiêu cương như bị axit tạt vào, bốc lên khói đen hôi thối, đồng thời tất cả đều bị đẩy lùi!

Đúng lúc này, Trần Hạo vung đao chạy tới.

Không đợi mười mấy con Khiêu cương kịp phản ứng, một luồng đao quang màu xanh biếc đã chém tới.

"Phụt!" "Phụt!

Phụt! ..." Sau một loạt tiếng lưỡi đao sắc bén cắt vào thịt, mười mấy con Khiêu cương đều bị chém bay đầu.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Khiêu cương, nhận được 50 điểm thưởng!]" "[Đinh! ..." Khi Trần Hạo và ba cô gái đang đại chiến với đám cương thi, năm sáu con Khiêu cương còn lại nhân cơ hội này, nhanh như tia chớp lao về phía đám người Trương San.

Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Phó quan Trương Nhật Sơn cũng không hề do dự, trực tiếp bỏ xẻng sắt xuống, rút ra Sát Sinh Nhận dính máu nghênh chiến.

Chương 256

Ngược lại, Tề Thiết Chủy không có võ lực, sợ hãi run rẩy tiếp tục đào hầm.

Thực lực của ba người Trương San đều không yếu, nhưng Sát Sinh Nhận trong tay họ hoàn toàn không đối phó được với Khiêu cương.

Sau vài chiêu, ba người chỉ để lại được vài vết thương nông trên người Khiêu cương rồi bị đẩy lùi.

Đúng lúc này, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đã chạy tới.

Chỉ thấy Hồng Cô và A Ninh, trong nháy mắt ném ra hơn mười chiếc phi đao hợp kim siêu cấp đã được ngâm trong chu sa, chặn đứng đám Khiêu cương đang truy đuổi ba người Trương San, sau đó Tô Nan cầm Hắc Kim Đoản Đao xông lên, tung ra một loạt đao liên hoàn.

Sáu con Khiêu cương lập tức bị đẩy lùi lần nữa.

A Ninh tay cầm Thanh Công Kiếm, lướt người xông lên, một luồng hàn quang lóe lên, hai con Khiêu cương trong đó bị chém đứt hai tay.

Hồng Cô còn ác hơn, vung Lãnh Nguyệt Loan Đao, ngay sau đó cũng chém đứt hai chân của ba con Khiêu cương khác.

Tô Nan lại xông lên, Hắc Kim Đoản Đao vẽ ra một luồng hắc quang, con Khiêu cương duy nhất còn nguyên vẹn, bị chém đứt tứ chi, biến thành một con cương thi gậy!

Nhìn thấy ba cô gái thể hiện mạnh mẽ như vậy, Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Nhật Sơn đều ngây người.

Tuy biết ba cô gái thân thủ không yếu, nhưng không ngờ khi kết

hợp với ba thanh thần binh, lại có thể phát huy ra thực lực mạnh mẽ đến vậy!

Trong phút chốc, trong lòng ba người cũng nảy sinh ý định tìm một thanh thần binh để dùng thử.

Trần Hạo đang đối chiến với ba con Thi sát, thấy ba cô gái xử lý gọn gàng sáu con Khiêu cương, vội vàng thi triển lôi pháp Dương Ngũ Lôi, trên người đột nhiên bùng phát ra lôi quang màu xanh lam, tốc độ cũng tăng lên gấp mấy lần.

Một thân hình lóe lên lôi quang màu xanh lam lướt qua, sáu con Khiêu cương đã bị phế, đều bị Trần Hạo lấy mất đầu!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Khiêu cương, nhận được 50 điểm thưởng!]" "[Đinh! ..." Ba cô gái phối hợp ăn ý với Trần Hạo, trực tiếp xoay người chặn lại ba con Thi sát.

Trần Hạo thì phát huy sức mạnh huyết mạch Thanh Long và tốc độ của lôi pháp 'Dương Ngũ Lôi' đến cực hạn.

Ba luồng đao quang màu xanh biếc xen lẫn lôi quang màu xanh lam, trong nháy mắt quét qua ba con Thi sát!

"Rắc!" "Rắc!

Rắc!" Ba con Thi sát bị thanh Đại Việt Long Tước Đao lóe lên lôi quang đánh cho tan thành bốn năm mảnh!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thi sát, nhận được 100 điểm thưởng!]" "[Đinh! ..." Khi Trần Hạo và ba cô gái liên tiếp thành công, hơn mười con Khiêu cương còn lại, tất cả đều xông đến trước mặt Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Nhật Sơn.

Vì mục tiêu của chúng là Tề Thiết Chủy đang liều mạng đào khu hầm bị sập.

Cho nên ba người Trương San, chỉ có thể đứng chắn trước mặt Tề Thiết Chủy, chống đỡ đợt vây công của đám Khiêu cương.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo và ba cô gái phi thân nhảy lên, trong nháy mắt đã xông đến phía sau đám Khiêu cương.

Sau đó, Đại Việt Long Tước Đao, Thanh Công Kiếm, Hắc Kim Đoản Đao và Lãnh Nguyệt Loan Đao, vẽ ra từng luồng hàn quang, "tiếp đãi" chúng.

Trong nháy mắt, hơn mười con Khiêu cương, đã bị bốn người Trần Hạo lần lượt chém giết.

Ba người Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Nhật Sơn thì thở phào một hơi dài.

Trận chiến này, lại giúp Trần Hạo kiếm được hơn 3000 điểm thưởng, khiến hắn vô cùng hài lòng!

Đồng thời, việc Trương San và Nhị Nguyệt Hồng không làm gì được Khiêu cương, Trần Hạo có thể hiểu được.

Dù sao hai người chỉ là cao thủ cổ võ, Trương San cũng không có huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết.

Nhưng Trương Nhật Sơn có huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết, thực lực lại không thể so sánh với Tiểu Ca.

Điều này cũng khiến Trần Hạo một lần nữa cảm thán, Trương Khởi Lăng có thể trở thành tộc trưởng Trương gia, quả nhiên là người mạnh nhất Trương gia!

Sau khi giải quyết xong đám cương thi này, Trần Hạo, Trương San và những người khác nghỉ ngơi một lúc, rồi cùng Tề Thiết Chủy

đào khu hầm mỏ bị sập.

Kết quả vừa đào chưa được bao lâu, họ đã nhìn thấy một cái đầu lâu tóc tai bù xù, lơ lửng giữa không trung trong hầm mỏ từ xa.

Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Trương Phó Quan tuy kinh ngạc, nhưng vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô thì càng không cần phải nói, đi theo Trần Hạo, cảnh tượng lớn nào mà chưa từng thấy.

Chỉ có Tề Thiết Chủy tay không tấc sắt, sợ đến mức có chút luống cuống.

Chỉ có Trần Hạo biết, đó chẳng qua chỉ là một cái đầu lâu người chết được treo lơ lửng giữa không trung bằng một sợi dây câu cá, một trò dọa người mà thôi.

Không thể không khâm phục Trương San, thủ lĩnh Cửu Môn, chỉ trong chốc lát đã phát hiện ra bí mật của cái đầu lâu này.

Chỉ thấy hắn tiện tay phóng ra một thanh phi đao, sợi dây câu cá treo đầu lâu lập tức đứt phựt.

Những người khác lúc này cũng đã hiểu rõ mánh khóe trong đó.

Đúng lúc này, tám người Trần Hạo đột nhiên lại nghe thấy tiếng hát tuồng mà họ đã nghe thấy trong hầm mỏ trước đó.

Đó là khúc tuồng độc nhất của gia tộc Nhị Gia.

Sau đó, Trần Hạo, Trương San và những người khác đã gặp được ông lão năm đó bị người Nhật Bản cưỡng ép đi làm công nhân mỏ, và bị mắc kẹt trong hầm mỏ suốt mấy chục năm.

Diễn biến sau đó, không khác gì so với kịch bản gốc.

Thông qua câu hỏi của Nhị Nguyệt Hồng, từ lời kể của ông lão đã hồi phục thần trí, họ biết được những gì mà ông cậu của Nhị Nguyệt

Hồng đã trải qua trong hầm mỏ này năm đó.

Mãi đến khi ông lão kể xong, mọi người mới biết ông cậu của Nhị Nguyệt Hồng, để bảo vệ bảo vật dưới lòng đất mà người Nhật Bản muốn tìm, cuối cùng đã đồng quy vu tận với người Nhật Bản.

Trong phút chốc, ngoại trừ Trần Hạo, những người khác như Trương San đều đang phỏng đoán, rốt cuộc người Nhật Bản muốn tìm thứ gì, mà lại đáng để ông cậu nhà họ Hồng liều mạng bảo vệ!

Chương 257

Sau đó, Trương San lại hỏi lão công nhân mỏ, liệu ông có biết cánh cổng vòm mà người Nhật Bản và ông cậu của Nhị Nguyệt Hồng đã đến, cũng chính là lối vào ngôi mộ cổ trong hầm mỏ không.

Sau khi nhận được câu trả lời xác thực, Trương San và những người khác liền lên đường cùng lão công nhân mỏ.

Còn những mớ tóc mà lão công nhân mỏ lấy ra, dùng để ngụy trang thành "phát yêu" để tránh bị sát hại, không ai trong số họ dùng đến.

Lão công nhân mỏ bất đắc dĩ, đành phải dẫn đám người Trần Hạo tiến về phía cánh cổng vòm của ngôi mộ cổ đó.

Đám người Trần Hạo đi theo lão công nhân mỏ, đi một quãng xa trong hầm mỏ quanh co, mới nhìn thấy đoạn hầm mỏ mà trên vách đá đầy thứ gọi là 'phát yêu'.

Chỉ thấy trên bốn bức tường của hầm mỏ, chi chít những thứ giống như mạng nhện màu đen, đó là nấm ăn thịt người.

Trên mặt đất cũng có từng vũng từng vũng.

Để không cho lão công nhân mỏ đáng thương này chết trong đây như trong kịch bản gốc, cũng để cả đoàn không phải nơm nớp lo sợ khi đi qua đoạn hầm mỏ này.

Trần Hạo liền gọi Trương San, Nhị Nguyệt Hồng, dùng xăng và nhiên liệu đã chuẩn bị trước.

Tất cả đều được vẩy từ xa lên vách đá, lên những cây nấm ăn thịt người trên nóc động.

Sau đó, khi mọi người đã lùi ra xa, Trần Hạo giơ tay bắn hai phát,

đốt cháy lớp xăng trên những cây nấm!

Đoạn hầm mỏ dài hơn mười mét này lập tức chìm trong biển lửa.

Trong nháy mắt, những cây nấm ăn thịt người đó như thể đột nhiên sống lại, giương nanh múa vuốt vươn ra bốn phía.

Đám người Trần Hạo thì đeo mặt nạ phòng độc, đứng cách đó mấy chục mét, mỉm cười nhìn tác phẩm của mình.

Sau khi trận đại hỏa kéo dài hơn mười phút, những 'phát yêu' đáng sợ đó đều đã hóa thành tro bụi.

Trần Hạo cười nói: "Được rồi các vị, con đường phía trước đã được dọn sạch, chúng ta có thể tiếp tục tiến lên!" Điều này cũng khiến bốn người Trương San, Nhị Nguyệt Hồng càng thêm bội phục sự tiên đoán của Trần Hạo, giúp họ giảm bớt không ít phiền phức và nguy hiểm.

Sau khi đi qua đoạn hầm mỏ này, đám người Trần Hạo dựa theo tấm bản đồ lấy được từ phòng thí nghiệm của người Nhật Bản, cũng như lời kể của lão công nhân mỏ, cuối cùng đã tìm thấy lối vào hầm mỏ dẫn đến ngôi mộ cổ đã bị chặn lại.

Sau đó, Trần Hạo, Trương San và những người khác bắt đầu dọn dẹp những tảng đá ở lối vào.

Ngay cả ba cô gái A Ninh cũng ra tay giúp đỡ.

Sau khi tốn rất nhiều công sức, đám người Trương San cuối cùng cũng dọn sạch những tảng đá chặn ở lối vào.

Mọi người nhìn vào từ lối vào, đập vào mắt là một đường hầm nhỏ hẹp hơn tất cả những hầm mỏ họ đã đi qua.

Bốn phía đường hầm đều được chống đỡ bằng những cây cột gỗ to bằng miệng bát, để gia cố khả năng chịu lực bên trong.

Trong đường hầm, khắp nơi đều là những công cụ khai quật bị vứt bỏ, cùng với những bộ xương mặc quân phục Nhật Bản.

Đoàn người Trần Hạo dẫn theo lão công nhân mỏ, đi trong con đường hầm vừa hẹp vừa tối tăm suốt mấy chục phút.

Cuối cùng họ đã ra khỏi đường hầm, tiến vào một hang động khổng lồ rộng lớn.

Lúc này, mọi người nhìn thấy trong hang động khổng lồ, cũng có không ít bộ xương mặc quân phục Nhật Bản ngã rải rác xung quanh, xen lẫn trong đó là những bộ xương mặc đồng phục công nhân mỏ.

Tề Thiết Chủy nói: "Phật Gia, những bộ xương này chắc đã chết được một thời gian dài rồi." "Nhưng tư thế nằm của họ, giống hệt như những thi thể chúng ta thấy trên tàu hỏa!" Trương San cẩn thận quan sát, rồi vội vàng đi về phía trước không xa.

Hắn tiến về phía cánh cổng vòm mang đậm phong cách kiến trúc cổ đại, được đúc bằng đồng xanh, trên đó khắc đủ loại hoa văn.

Chỉ thấy bức tường hai bên của cánh cổng vòm khổng lồ này, đều được xây bằng những viên gạch đá cực lớn.

Phần gờ nổi ra rộng khoảng một mét, độ dày còn gần hai mét, kéo dài thẳng vào bên trong cánh cổng đồng xanh.

Còn về chiều cao, càng đạt đến mức kinh người là hơn năm trượng!

Hai cánh cửa đồng xanh khổng lồ ở giữa, vừa nhìn đã biết niên đại xa xưa, cổ kính trang nghiêm, đồng thời lại không mất đi vẻ nặng nề.

Mỗi cánh cửa đồng rộng hơn ba mét, chiều cao ngang bằng với bức tường xây bằng gạch đá hai bên, cũng cao năm trượng.

Trần Hạo không khỏi cảm thán: "Dù gì tôi cũng là người đã xuống

không ít ngôi mộ cổ lớn." "Nhưng cánh cửa đồng xanh cổ kính trang nghiêm thế này, tôi chưa từng thấy trong bất kỳ ngôi mộ cổ nào!" Trương Phó Quan gật đầu nói: "Đừng nói Hạo Gia, ngay cả tôi cũng chưa từng thấy." "Cánh cửa đồng xanh này khí thế hùng vĩ, thật không biết bên trong rốt cuộc ẩn giấu bí mật gì!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc thốt lên: "Đúng là quỷ phủ thần công, không ngờ dưới lòng đất lại có một cánh cửa cổ lớn như vậy!" "Nhìn thế này, thật không biết cánh cửa cổ này được xây dựng từ niên đại nào!" Nhị Nguyệt Hồng trầm giọng nói: "Bí ẩn này, ông cậu của tôi đã dành cả đời tâm huyết cũng không giải được." "Theo ghi chép của ông cậu, cánh cửa này cao khoảng năm trượng, hẳn là lối vào của ngôi mộ cổ, nhưng hiện tại không thể xác định được." "Bên trong xác vụn đầy đất, hung hiểm khó lường!" Trương San nhíu chặt mày, hồi lâu không nói gì.

Lúc này, Tề Thiết Chủy lại chạy đến trước cửa cổ, cẩn thận quan sát.

Một lúc sau, hắn lớn tiếng hét lên: "Các vị, mau nhìn kìa." "Trên này viết 'Kẻ vào cửa này, hãy từ bỏ mọi hy vọng!'.

Xem ra cánh cửa này..." Không đợi hắn nói xong, Trương San đã kiên định nói: "Dù là núi đao biển lửa, tôi cũng phải vào xông một phen." "Đằng sau cánh cửa này chắc chắn ẩn giấu một bí mật cực lớn, nếu không, người Nhật Bản cũng sẽ không hứng thú đến vậy!" Cùng lúc đó, Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, cũng đều tò mò quan sát cánh cửa cổ này.

Tuy Trần Hạo đã sớm thấy cánh cửa đồng xanh này trong phim chiếu mạng, nhưng so với kiến trúc lăng mộ cổ đại thực sự, tuyệt đối có sự khác biệt một trời một vực!

Tề Thiết Chủy khổ sở khuyên nhủ: "Phật Gia, tôi biết chuyến đi này thế nào cũng phải đi, nhưng đằng sau cánh cửa cổ này thật sự rất

nguy hiểm!" Trương San cười nói: "Cánh cổng vòm này chẳng qua chỉ là sự khởi đầu cho việc tôi tìm hiểu bí mật bên trong mà thôi." Sau đó, hắn quay đầu nhìn về phía Trần Hạo hỏi: "Trần huynh đệ, cậu có cách nhìn nào không?" Trần Hạo mỉm cười, nói: "Sau cánh cửa cổ này, quả thực như Bát Gia nói, vô cùng nguy hiểm." "Nhưng tôi cảm thấy, chúng ta có khả năng, vạch trần bí mật bên trong cánh cửa cổ." "Còn về niên đại kiến trúc của cánh cửa cổ này, nếu tôi không nhìn nhầm, chủ nhân của ngôi mộ cổ này, hẳn là một nhân vật thời kỳ Thương-Chu!" Trương San và những người khác nghe xong, lập tức kinh hãi.

Phải biết rằng thời kỳ Thương-Chu, cách thời Dân Quốc cũng đã có hơn ba ngàn năm lịch sử!

Những cao thủ đổ đấu trong Cửu Môn này, chưa từng gặp phải ngôi mộ cổ có niên đại xa xưa như vậy!

Sau đó, Trương San và những người khác liền hưng phấn tập trung trước cánh cửa đồng xanh cổ.

Họ cùng nhau dùng sức muốn đẩy ra, cánh cửa cổ thần bí và có lịch sử lâu đời này.

Cuối cùng, Trần Hạo và ba cô gái cũng tham gia, dù sao cánh cửa cổ này thực sự quá nặng. 'Ầm ầm ầm' một tiếng động lớn, hai cánh cửa đồng xanh cổ nặng đến mấy tấn, cuối cùng cũng bị từ từ đẩy ra.

Ngay sau đó, họ hăm hở xông vào cánh cửa cổ.

Khi bước vào không gian rộng lớn phía sau cánh cửa cổ, họ lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người.

Chỉ thấy trong thạch thất phía sau cánh cửa đồng xanh, diện tích lại đạt đến con số kinh người là mấy ngàn mét vuông!

Bốn bức tường của thạch thất đều được xây bằng những viên

gạch đá xanh dài, chiều cao càng đạt đến mức kinh người là khoảng bảy trượng, mặt đất cũng được lát bằng những viên gạch đá xanh dài.

Trong thạch thất, khắp nơi đều đặt những bức tượng đồng xanh khổng lồ, cùng với những bức tượng người và tượng động vật được điêu khắc bằng đá.

Cảm giác mà cả thạch thất mang lại, tuyệt đối là một cảm giác chấn động chưa từng có.

Chương 258

Nhị Nguyệt Hồng kinh ngạc thốt lên: "Quả nhiên là một ngôi mộ cổ, đúng như lời Trần huynh đệ nói." "Phong cách kiến trúc và điêu khắc của ngôi mộ cổ này, niên đại của nó tuyệt đối vô cùng xa xưa." "Nếu không có Trần huynh đệ báo trước, tôi căn bản không phân biệt được niên đại thực sự của ngôi mộ cổ này." Tề Thiết Chủy cũng cảm thán nói: "Không sai, chỉ cần vào trong mộ cổ, đó là địa bàn của chúng ta." "So với những hầm mỏ, đường hầm tối tăm quỷ dị kia, nơi này lại cho tôi thêm vài phần màu sắc quen thuộc!" Trương San lúc này nhắc nhở: "Mọi người tuyệt đối đừng lơ là cảnh giác, nguy hiểm mới chỉ vừa bắt đầu thôi!" Trần Hạo vô cùng khâm phục sự vững vàng và cẩn thận của Trương San, nếu là một tên trộm mộ bình thường, vào được một ngôi mộ có niên đại xa xưa như vậy, sớm đã vui đến phát điên rồi, làm gì có thái độ cẩn thận như Trương San chứ.

Tề Thiết Chủy khó hiểu hỏi: "Phật Gia, lời này có ý gì?" Trần Hạo đột nhiên lên tiếng: "Phật Gia nói không sai." "Ngôi mộ này được chôn sâu dưới lòng đất, các hầm mỏ nối liền nguy hiểm trùng trùng, cho nên chủ mộ thất sẽ càng nguy hiểm hơn." Trương San gật đầu: "Tôi cũng có ý này, cho nên lát nữa mọi người phải hết sức cẩn thận." Lúc này, Nhị Nguyệt Hồng trầm giọng nói: "Phật Gia và Trần huynh đệ nói không sai." "Theo ghi chép trong bút ký, ông cậu của tôi sau khi kinh qua dũng đạo, đã từng bị mắc kẹt ở một nơi nào đó suốt hai mươi bảy ngày!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc há hốc mồm: "Hai mươi bảy ngày?!" "Nhị Gia, ông cậu của ngài trong giới chúng ta cũng là nhân vật có tiếng tăm, sao lại bị mắc kẹt đến hai mươi bảy ngày chứ?" Nhị Nguyệt Hồng bất đắc dĩ đáp: "Trên bút ký cũng không ghi rõ, tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì." Trương San nhíu mày

nói: “Càng giấu giếm, càng cho thấy năm đó nhất định đã xảy ra chuyện đáng sợ, cho nên mới không muốn cho hậu nhân biết.” Lúc này, Trần Hạo mỉm cười nói: “Dựa theo tình hình của Nhị Gia, cộng thêm suy đoán của tôi.” “Trong ngôi mộ cổ này, hẳn là có một trận pháp Cửu Cung Bát Quái vô cùng lợi hại.” “Ông cậu của Nhị Gia và những người khác, hẳn là đã bị trận pháp này nhốt lại.” Trương Phó Quan kinh ngạc hỏi: “Thật sự như vậy sao?” “Trận pháp có thể nhốt được hai đời gia chủ trước của nhà Nhị Gia, vậy tuyệt đối không phải là sự tồn tại đơn giản!” Trương San lúc này hỏi: “Trần huynh đệ, cậu có nhìn ra được tình hình gì khác không?” Trần Hạo biết bây giờ không phải là lúc tiết lộ quá nhiều thông tin, cuối cùng dựa vào bản lĩnh của Nhị Nguyệt Hồng, hoàn toàn có thể dẫn mọi người bình an ra khỏi trận Cửu Cung Bát Quái.

Mà không có sự giúp đỡ của Nhị Nguyệt Hồng, với trình độ về trận pháp hiện tại của mình, hắn cũng tuyệt đối có thể dễ dàng dẫn họ ra ngoài.

Thế là hắn nói bừa: “Tôi cũng chỉ nhìn ra được bấy nhiêu, còn tình hình chi tiết, thì không rõ lắm.” Sau đó, đoàn chín người, sau khi sắp xếp lại trang bị, nhanh chóng đi qua dũng đạo của mộ thất khổng lồ này, bước vào một cánh cổng vòm bằng đá không lớn đối diện.

Khi vào trong cổng vòm, họ phát hiện, bên trong cửa là một thạch thất hình tròn có diện tích khoảng mười mấy mét vuông.

Trên bốn bức tường của thạch thất, có tám cánh cổng vòm hình tròn giống hệt nhau!

Ngay khi vừa vào thạch thất, Tề Thiết Chủy nhìn tám lối đi ra từ tám cánh cổng giống hệt nhau mà kinh ngạc thốt lên: “Ai u!

Không ngờ ngôi mộ cổ này lại lớn như vậy, có nhiều ngã rẽ thế này!” “Chúng ta rốt cuộc nên đi ngã rẽ nào đây?” Trương San quan sát

tám lối đi ra từ tám cánh cổng vòm, nói: "Mỗi một ngã rẽ đều rất sâu, mọi người chia nhau hành động đi, tôi không tin không tìm được lối ra!" Nói xong, Trương San nói với Tề Thiết Chủy: "Lấy quả cầu dây thép mà tôi đưa cho cậu ra đây." Tề Thiết Chủy lập tức lộ vẻ mặt như bừng tỉnh ngộ, cảm thán: "Ồ!

Hóa ra bảo tôi mang quả cầu dây thép này, là có ý này!" Sau đó, Tề Thiết Chủy từ trong ba lô, lấy ra một quả cầu dây thép có vỏ ngoài làm bằng kim loại, có một phần hoa văn rỗng, to bằng nắm tay.

Trương San nói với Trần Hạo: "Trần huynh đệ, lát nữa cậu cầm quả cầu dây thép này." "Tôi cùng Nhị Gia, Lão Bát, Trương Phó Quan, và ba cô A Ninh, quấn dây thép vào người, lần lượt tiến vào bảy lối đi." "Nếu giữa đường có biến cố, tôi có thể quay lại bất cứ lúc nào, cậu thấy thế nào?" Trương San hỏi như vậy, là vì ba cô gái A Ninh không phải là người của hắn.

Cho nên, mới phải trưng cầu ý kiến của Trần Hạo.

Trần Hạo biết rõ đây là việc làm vô ích, liền khuyên: "Phật Gia, tôi cảm thấy lối đi trong mộ cổ hẳn là rất sâu." "Dây thép trong quả cầu có thể chưa đủ để mọi người tìm ra lối đi chính xác, đã hết giữa chừng rồi!" "Các lối đi trong mộ cổ chằng chịt, có khả năng sẽ làm đứt dây thép trên người mọi người, lát nữa phải cẩn thận đấy!" Trương San bất đắc dĩ nói: "Những điều Trần huynh đệ nói, tôi nào đâu không biết." "Chỉ là chúng ta đã đến đây rồi, chẳng lẽ không thử một lần sao?" "Nếu thật sự không được, tôi sẽ lập tức rút lui, yên tâm đi." Nhưng lần này thực tế trải nghiệm, có chút khác biệt với trong phim, Trương San không chỉ mang theo một quả cầu dây thép, mà mang đến tận ba quả.

Cho nên ngoại trừ Trần Hạo cầm quả cầu dây thép, canh giữ ở điểm xuất phát, bảy người Trương San đều lần lượt buộc dây thép

vào người.

Ngay sau đó, từng người một bước vào các lối đi.

Thời gian trôi qua, dây thép trên người Trương San và Nhị Nguyệt Hồng, những người đầu tiên tiến vào lối đi, lần lượt bị kéo đến hết.

Trương San cũng đến được lối đi mà trên tường đầy những vật phản quang như gương.

Tề Thiết Chủy, Trương Phó Quan và ba cô gái A Ninh, tuy không gặp nguy hiểm trong lối đi, nhưng dây thép trên người họ cũng sắp hết.

Không đợi Trần Hạo thu lại dây thép, dây thép trên người ba cô gái A Ninh đột nhiên đứt phựt!

Khiến cho ba người lập tức mất đi cơ hội quay trở lại theo con đường chính xác.

Ngay sau đó, dây thép trên người Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy cũng lần lượt đứt.

Thấy dây thép trên người sáu người đã đứt, Trần Hạo thầm nghĩ: Chết tiệt!

Không thể để dây thép trên người Trương Phó Quan cũng đứt được, nếu không đến lúc đó chỉ riêng việc tìm đủ bảy người thôi, cũng phiền chết đi được!

Thế là Trần Hạo quyết định ngay lập tức, vội vàng giật mạnh dây thép trên người Trương Nhật Sơn, dùng sức kéo hắn từ trong lối đi ra.

Sau khi Trương Phó Quan quay trở lại theo đường cũ, vội vàng hỏi: “Hạo Gia, sao đột nhiên lại kéo tôi về?” Trần Hạo bất đắc dĩ nói: “Nếu không kéo cậu về, thì đã toàn quân bị diệt rồi.” “Bây giờ dây thép trên người Phật Gia, Nhị Gia, Bát Gia, và cả A Ninh đều đã đứt!”

Trương Nhật Sơn nghe xong, lập tức lo lắng.

Phải biết rằng, các dũng đạo trong ngôi mộ cổ này phức tạp đến mức nào!

Nếu dây thép trên người sáu người Trương San đều đã đứt, vậy có nghĩa là họ không thể dựa vào dây thép dẫn đường, để quay trở lại đây được nữa.

Vừa rồi hắn cũng đã tự mình tiến vào dũng đạo của ngôi mộ cổ, tuy dây thép trên người mới thả ra được một nửa, đã bị Trần Hạo kéo về.

Nhưng sự phức tạp của dũng đạo mộ cổ, đã khiến hắn chóng mặt nhức đầu.

Nếu không có dây thép dẫn đường trên người, căn bản không thể quay về được!

Nghĩ đến đây, Trương Phó Quan lo lắng hỏi: "Dây thép trên người Phật Gia đều đã đứt, phải làm sao đây?

Thật quá nguy hiểm rồi!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Yên tâm đi, cậu ở lại đây canh giữ, tôi đi tìm họ về." Nói xong, Trần Hạo để lại Trương Phó Quan và lão công nhân mỏ, xoay người lao vào trong dũng đạo mộ cổ chằng chịt phức tạp.

Trần Hạo trước tiên suy nghĩ một chút, nên đi tìm ai trước.

Theo trí nhớ của hắn, ba người Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy tạm thời đều không sao.

Ngược lại, ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, mới là người hắn lo lắng nhất.

Thế là hắn quyết định đi tìm A Ninh trước, vì dây thép của cô bị đứt ở khoảng cách ngắn nhất.

Sau đó, sẽ đi tìm Tô Nan và Hồng Cô.

Nói xong, Trần Hạo dựa vào trí nhớ, nhanh chóng xuyên qua trong lối đi thấp hẹp chỉ rộng một mét.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Trần Hạo chỉ dùng hơn mười phút, đã tìm thấy A Ninh vẫn còn đang đi loanh quanh trong lối đi thấp hẹp.

Khi A Ninh nhận ra Trần Hạo thật sự tìm thấy mình, cô xúc động nói: "Trần Hạo, không ngờ anh thật sự tìm thấy em!" "Ban đầu em còn tưởng dây thép vừa đứt, em sẽ bị mắc kẹt trong lối đi mộ cổ này luôn chứ!" Trần Hạo điềm nhiên cười: "A Ninh, em cũng quá không có lòng tin vào anh rồi đấy?" "Trước khi vào lối đi, anh đã dám dặn dò như vậy, tự nhiên có bản lĩnh tìm thấy em!" Sau đó Trần Hạo dẫn theo A Ninh, tiếp tục lên đường tìm kiếm những người còn lại.

Sau một hồi lặn lội, Trần Hạo lại một lần nữa phát hiện ra Hồng Cô.

Trần Hạo không ngờ Hồng Cô sau khi dây thép bị đứt, lại ở yên tại chỗ chờ đợi cứu viện.

Trần Hạo không khỏi thầm than: Cô gái ngốc này, thật đúng là tin tưởng mình mà!

Thế là Trần Hạo không nói hai lời, dẫn theo A Ninh và Hồng Cô, liền đi thẳng đến lối đi mà Tô Nan đã bước vào để tìm kiếm.

Sáu bảy phút sau, Trần Hạo, A Ninh và Hồng Cô, cuối cùng cũng tìm thấy nơi Tô Nan đang ở.

Khi nhìn thấy Tô Nan, họ không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy Tô Nan sắc mặt trắng bệch như giấy, toàn thân không ngừng run rẩy, trông bộ dạng đó, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống đất vậy.

Phía sau cô, có không dưới mười mấy cái hư ảnh đen kịt đáng sợ, đang điên cuồng truy đuổi Tô Nan.

Nhưng dù vậy, Tô Nan vẫn không từ bỏ phản kích.

Chỉ cần những âm hồn đó đến gần, cô sẽ nhanh chóng vung Hắc Kim Đoản Đao, cùng với 'lựu đạn' đặc chế bằng chu sa và gạo nếp, đẩy lùi những âm hồn đang truy đuổi.

Nếu có mấy con âm hồn cùng xông lên, cô sẽ liên tục nổ súng, dùng những viên đạn đã được ngâm trong chu sa và máu chó mực, để ngăn chặn đòn tấn công của âm hồn.

Cũng may là lối đi này cực kỳ hẹp, nếu không Tô Nan tuyệt đối không thể cầm cự được đến bây giờ.

Chương 259

Nhưng dù sao cô cũng chỉ là cao thủ trong số người thường, tuy có thể dùng Hắc Kim Đoản Đao dính máu đầu lưỡi, cùng với đạn đặc chế để ngăn chặn âm hồn, nhưng đối với những đòn tấn công bằng âm sát chi khí mà những âm hồn đó tung ra, lại không có cách nào chống đỡ.

Kể từ khi bị âm hồn tấn công, trong khoảng thời gian ngắn trước khi ba người Trần Hạo đến, Tô Nan đã liên tục bị âm sát chi khí, đánh trúng không dưới mười mấy lần!

Nếu không phải trên người có bùa hộ thân mà Trần Hạo đưa, cùng với việc đã dùng nội đan của mãng xà khổng lồ, e rằng sớm đã bị những âm hồn đó giết chết rồi!

Ngay khi Tô Nan đã kiệt sức, sắp bị ba luồng âm sát chi khí đen kịt như mực đánh trúng.

Một luồng kim quang, trong nháy mắt lướt qua bên cạnh cô, trực tiếp đánh vào, ba luồng âm sát chi khí sắp đánh trúng cô!

Ba luồng âm sát chi khí đó, ngay cả một chút khả năng phản kháng cũng không có, đã bị luồng kim quang đó đánh tan!

Chưa hết, tuy vì đã đánh tan ba luồng âm sát chi khí, luồng kim quang đó không còn chói mắt như trước, nhưng uy lực vẫn không giảm, lao thẳng về phía hai con âm hồn đang xông lên phía trước nhất!

Mấy con âm hồn đó còn chưa kịp phản ứng, đã có hai con bị đánh cho hồn phi phách tán!

Tô Nan quay đầu nhìn lại, mới phát hiện ra người cứu mạng mình, chính là Trần Hạo.

Thế là cô vội vàng dồn toàn bộ sức lực, nhanh chóng chạy về phía ba người Trần Hạo.

Đồng thời vui mừng hét lên: "May mà anh đến, nếu không em thật sự phải chết ở đây rồi!" Vừa nói đến đây, chân cô mềm nhũn, trực tiếp ngã xuống trong lối đi thấp hẹp!

A Ninh và Hồng Cô vội vàng đỡ cô dậy hỏi: "Em sao rồi?

Bị thương có nặng không?" Trần Hạo kiểm tra một lượt, rồi nói: "Không sao, chỉ là bị âm sát chi khí nhập vào cơ thể thôi." "Đợi anh tiêu diệt hết đám âm hồn này, sẽ quay lại cứu chữa cho Tô Nan.

A Ninh, Hồng Cô, chăm sóc em ấy cho tốt!" Nói xong, Trần Hạo nhanh chóng xông lên, đồng thời tay kết pháp ấn, miệng niệm chú.

Liên tiếp tung ra Trảm Quỷ Chú và Thiên Lôi Chú, lao thẳng về phía những âm hồn đang xông tới!

Vừa rồi, ngay khoảnh khắc Tô Nan sắp bị âm sát chi khí đánh trúng, Trần Hạo đột nhiên tung ra một đòn 'Sát Phá Lệnh', mới cứu được Tô Nan.

Khi Tô Nan chạy đến bên cạnh ba người Trần Hạo, mười mấy âm hồn kia cũng nhanh chóng lao tới!

Đúng lúc này, Trần Hạo lao lên, liên tiếp tung ra hai đạo pháp chú tấn công.

Tiên Trảm Quỷ Chú hóa thành một luồng kim quang chói mắt, trực tiếp đánh cho ba âm hồn xông lên đầu tiên hồn phi phách tán.

Ngay sau đó, tiếng sấm trời vang dội, từng luồng sét màu xanh lam giáng xuống, trong nháy mắt lại tiêu diệt thêm mười âm hồn nữa.

Trong chớp mắt, mười ba âm hồn truy sát Tô Nan đều bị tiêu diệt thành tro bụi mà không hề có sức phản kháng!

Cùng với việc các âm hồn bị tiêu diệt, trong không gian não vực của Trần Hạo cũng liên tục vang lên hơn mười tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một lệ quỷ âm hồn, nhận được 10 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Trần Hạo hoàn toàn không để ý đến chúng, nhanh chân bước về hỏi: "Tô Nan, cảm thấy thế nào?" Tô Nan đáp: "Cảm giác như rơi vào hầm băng vậy, toàn thân lạnh cóng!

Một chút tinh thần cũng không có, cảm giác như có thể ngủ thiếp đi bất cứ lúc nào." Hồng Cô vội vàng nói: "Trần Hạo, mau cứu Tô Nan đi, nếu không sẽ nguy hiểm lắm!" Trần Hạo thong thả nói: "Yên tâm, Tô Nan chỉ bị âm sát chi khí xâm nhập cơ thể thôi, để tôi chữa thương cho." Nói xong, Trần Hạo liền lấy ra con dao Tiểu Thần Phong, rạch một vết nhỏ trên cổ tay, đưa đến bên miệng Tô Nan.

"Chỉ cần hút vài ngụm máu của tôi, âm sát chi khí trong cơ thể sẽ bị đẩy ra hết, mau uống đi!" Nghe Trần Hạo nói muốn dùng máu của mình để cứu cô, Tô Nan cảm động vô cùng.

Đã không phải là người ngoài, cũng không cần nói những lời vô ích nữa.

Thế là Tô Nan không do dự, mở miệng hút hai ngụm nhỏ từ vết thương trên cổ tay Trần Hạo.

Hai ngụm nhỏ máu huyết mạch Thanh Long thuần dương vừa vào bụng, Tô Nan lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Cảm giác như đang ở trong hầm băng lúc trước nháy mắt đã tan biến.

Gương mặt xinh đẹp vốn trắng bệch như giấy cũng dần ửng hồng, đồng thời thể lực cũng từ từ hồi phục!

Sau đó, qua lời kể của Tô Nan, Trần Hạo mới biết, những thứ truy

sát cô chính là đám 'yêu quái' của lão thợ mỏ!

Trần Hạo không khỏi cảm thán, Tô Nan thật quá xui xẻo.

Tiếp đó, Trần Hạo thầm tính toán, đã vào thông đạo được nửa giờ rồi.

Nếu còn lãng phí thời gian ở đây, Trương San sẽ lại bị những mảnh kính vỡ cắm trên vách đá làm bị thương và trúng độc!

Thế là anh liền dẫn theo A Ninh, Hồng Cô, và Tô Nan đã hồi phục, một lần nữa tiến vào trong mê cung đường hầm phức tạp.

Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy, sau khi lần lượt tiến vào mộ huyệt không lâu, cũng giống như trong nguyên tác.

Dây thép trên người họ đều đứt, cả ba người bất giác tiếp tục đi về phía trước.

Tề Thiết Chủy tuy đang ở trong một gian mộ thất, nhưng phát hiện nó giống hệt gian trước đó.

Anh ta bấm tay tính toán, phát hiện nơi này không chỉ có cách cục Bát Quái Cửu Cung, mà còn chứa đựng lý lẽ của Kỳ Môn Độn Giáp, tuyệt không phải nơi người thường có thể tùy tiện ra vào.

Đúng lúc này, những âm thanh kỳ quái đột nhiên truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Tề Thiết Chủy nhất thời có chút hoảng loạn, bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống tại chỗ thi triển pháp thuật.

Nhị Nguyệt Hồng cũng ở trong một đường hầm tương tự, phát hiện xung quanh đều là những mảnh kính vỡ cắm một cách vô quy tắc trên vách động.

Đèn pin chiếu vào, ánh sáng phản chiếu cực mạnh lại vô cùng quỷ dị, dường như có thể làm loạn thần trí.

Nhưng vì sự xuất hiện của Trần Hạo, Nha Đầu không chết.

Vì vậy, anh không bị ảnh hưởng, bình tĩnh lại rồi tiếp tục đi về phía trước.

Khi đi đến một gian mộ thất rồi quay lại, anh kinh ngạc phát hiện không tìm thấy đường cũ! ...Về phần Trương San, anh cũng gặp phải tình huống tương tự như Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng anh đột nhiên phát hiện một chỗ đất trên vách động mềm nhũn, có thể đào được, liền đào một lúc và phát hiện một lối đi phía sau vách tường.

Thế là Trương San nhanh chóng chui qua lối đi vừa đào được.

Chương 260

Nhưng ngay khi Trương San vừa chui vào lối đi, anh lập tức bị vô số mảnh kính cắm trên tường làm cho choáng váng, nhất thời sinh ra ảo giác!

Ngay sau đó, trong lúc mơ màng, anh đã kích hoạt cơ quan.

Những chiếc gương đủ hình dạng cắm trên tường trong lối đi lập tức bay ra, bắn thẳng về phía Trương San.

Cũng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Trần Hạo cuối cùng đã dẫn theo ba cô gái đến kịp.

Thấy cảnh này, Trần Hạo không nói hai lời, lôi ra một vốc bạc đạn, dùng thủ pháp Mạn Thiên Hoa Vũ bắn thẳng ra ngoài!

Đồng thời lớn tiếng hét: "Phật Gia, giữ vững, tuyệt đối đừng cử động lung tung!" Sau đó, Trần Hạo nhanh chóng kết pháp ấn, kiếm chỉ điểm về phía Trương San, quát lớn.

"Tĩnh Tâm Chú Sắc!" Trương San đang nhanh chóng né tránh những mảnh gương vỡ, đột nhiên nghe thấy tiếng quát của Trần Hạo.

Anh ta không hiểu sao lại trực tiếp ngồi phịch xuống đất, không hề động đậy!

Ngay sau đó, chỉ thấy một vùng ánh bạc lóe lên, đồng thời vang lên một tràng tiếng 'đinh đinh đang đang' giòn giã.

Lúc này, Trương San được Trần Hạo dùng Tĩnh Tâm Chú kéo ra khỏi ảo ảnh.

Anh mới phát hiện ra, những mảnh gương sắc bén bay tới kia đã bị một vốc bạc đạn của Trần Hạo đánh rơi toàn bộ!

Đồng thời, anh cũng phát hiện mình không còn cảm giác choáng váng và mơ hồ nữa.

Thế là anh khâm phục giơ ngón tay cái với Trần Hạo: "Trần huynh đệ lợi hại, đa tạ ơn cứu mạng!" Trần Hạo điềm nhiên nói: "Phật Gia khách sáo rồi, không cần để ý." Đồng thời thầm nghĩ: Vì sự xuất hiện của mình, Trương San không những không bị mảnh gương đồng sắc bén bắn trúng gáy, mà còn được Tĩnh Tâm Chú giải trừ ảo ảnh, khiến Trương San không bị Hoán Tâm Ma như trong nguyên tác.

Xem ra không cần phải đến Bạch Kiều Trại nữa rồi.

Còn về Đại Thổ Ty Thời Hoài Thiền thế nào, quản cái rắm gì đến tiểu gia ta chứ?!

Nghĩ đến đây, Trần Hạo không khỏi cười thầm: Trương San à, ông phải cảm ơn tiểu gia ta cho tử tế đấy.

Nếu không thì ông còn phải chịu tội nhiều!

Tiếp đó, Hồng Cô liền kể lại những gì mình đã trải qua cho Trương San nghe.

Trương San nghe xong, hổ thẹn nói: "Đều tại tôi cố chấp!

Nếu lúc trước nghe lời khuyên của Trần huynh đệ, cũng sẽ không để mọi người rơi vào nguy hiểm!" Sau đó nói: "Trần huynh đệ, lần này may mà có cậu ra tay, nếu không tôi thảm rồi!

Tuy bây giờ chúng ta đều an toàn, nhưng vẫn chưa tìm thấy Nhị Gia và lão Bát, chúng ta mau đi tìm hai người họ đi!" Trần Hạo khẽ cười: "Tôi cũng có ý này, chúng ta đi thôi!" Sau khi Trần Hạo và mọi người lên đường, đi khoảng hơn hai mươi phút, cuối cùng họ cũng đã thấy được trận pháp kết hợp giữa Cửu Cung Bát Quái và Kỳ Môn Độn Giáp do Thanh Ô Tử hoặc hậu nhân của ông ta bày ra trong cổ mộ.

Cùng lúc đó, Tề Thiết Chủy bị kẹt trong trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp, đang co ro trong một góc của một gian thạch thất, không ngừng lẩm bẩm.

"Phi lễ vật thị, phi lễ vật thính, ta không nghe, ta không thấy, ta..." Một lát sau, Trần Hạo dựa vào trình độ trận pháp của mình và tình tiết trong truyện, đã dẫn mọi người tìm đến thạch thất của Tề Thiết Chủy.

Trương San và mọi người vừa bước vào thạch thất, đã thấy Tề Thiết Chủy đang co ro trong góc, không ngừng lẩm bẩm linh tinh.

Khi nghe rõ những lời Tề Thiết Chủy lẩm bẩm, tất cả đều không nhịn được cười lớn.

Sau một hồi trêu chọc, Trương San chỉ vào những hình vẽ nguệch ngoạc trên mặt đất của Tề Thiết Chủy hỏi.

"Lão Bát, cậu vẽ mấy cái hình này, có nghiên cứu ra được gì không?" Tề Thiết Chủy đắc ý nói: "Đó là điều tất nhiên rồi!

Danh hiệu Tề Bát Gia của tôi không phải là thổi phồng đâu!" Ngay sau đó, anh ta đi đến giữa thạch thất, chỉ vào hình vẽ trên mặt đất nói.

"Phật Gia, Trần huynh đệ, các vị xem, đây là đồ hình Bát Quái." "Tôi hiện đang ở dưới đáy mỏ, trong một mật thất thông tứ phía." "Chúng ta rõ ràng đã trúng cơ quan rồi!" Trương San chán ghét nói: "Cần cậu nói sao?

Chuyện này ai mà không biết!" Tề Thiết Chủy buồn bực nói: "Phật Gia, ngài đừng ngắt lời tôi, nghe tôi nói hết đã!" "Mọi người xem, mỗi căn phòng trông có vẻ giống nhau, nhưng thực ra lại khác nhau." "Hình dạng các cửa hang trên tường mỗi phòng đều khác nhau, cách sắp xếp cũng biến ảo khôn lường." "Nhưng dù biến hóa thế nào cũng có một điểm chung, đó là số cửa hang trong mỗi phòng đều là sáu

mươi tư!" Trần Hạo, người đã thuộc lòng kịch bản, mỉm cười nói: "Những cửa hang này hẳn là đại diện cho sáu mươi tư quái tượng của Phục Hy phải không?" "Những gian phòng đá như thế này hẳn cũng có tám nhân tám là sáu mươi tư gian, đồng thời Cửu Cung Bát Quái đã dung hợp với trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp, đúng không?" Tề Thiết Chủy kinh ngạc giơ ngón tay cái: "Trần huynh đệ, tôi phục rồi, không ngờ trình độ trận pháp của cậu lại cao như vậy!" "Trần huynh đệ nói không sai, chính là quái tượng của Phục Hy bát bát lục thập tứ quái, đại diện cho đại thiên thế giới, nhân quả tuần hoàn!" Trương San nhíu mày nói: "Vậy là một khi chúng ta đã vào, sẽ không thể ra ngoài được nữa sao?" Tề Thiết Chủy lắc đầu nói: "Cũng không hẳn." "Tuy trận pháp này lợi hại vô cùng, nhưng người nhà của Nhị Gia đã bị nhốt ở đây hai mươi bảy ngày, cuối cùng cũng ra ngoài được!" "Nếu họ có thể, Nhị Gia nhất định cũng có cách ra ngoài, chỉ cần chúng ta tìm được Nhị Gia là không có vấn đề gì!" Lúc này, Hồng Cô nói: "Ngay cả chúng tôi cũng được Trần Hạo tìm thấy, tôi nghĩ trận pháp này đối với anh ấy chắc cũng không thành vấn đề!" Nghe lời của Hồng Cô, Tề Thiết Chủy, Trần Hạo, Trương San và những người khác, đều không biết phải làm sao.

Khi Tô Nan và Hồng Cô kể lại những gì đã xảy ra trước đó, mọi người không biết nên nói gì cho phải.

Không ngờ, trận pháp mà ngay cả Tề Môn Bát Toán cũng không có cách nào giải được, Trần Hạo lại có thể đi lại tự do trong đó, quả thực kinh thiên động địa! ...Cùng lúc đó, Nhị Nguyệt Hồng bị mắc kẹt trong một gian thạch thất khác, đi qua một đường hầm cắm đầy mảnh gương và đến một gian mộ thất.

Nhưng do sự xuất hiện của Trần Hạo, phu nhân của anh là Nha Đầu không chết, nên Nhị Nguyệt Hồng cũng không sinh ra tâm ma.

Sau đó, anh bình tĩnh nghiên cứu bố cục nơi này, tìm kiếm sinh

môn.

Vô tình phát hiện gia huy của gia tộc trên thân một con thú bằng đồng, chứng tỏ tổ tiên từng ở đây, vậy nhất định có lối ra.

Dựa vào tài liệu do cậu mình để lại để suy diễn, lại nhờ vào tuyệt kỹ Thiết Đạn Thần Công, nghe âm thanh để dò đường.

Nhị Nguyệt Hồng cuối cùng cũng tìm được lối ra.

Thế là, anh lợi dụng Thiết Đạn Thần Công và tuyệt kỹ nghe âm dò đường, nhanh chóng xuyên qua trận pháp phức tạp.

Sau nhiều lần di chuyển, cuối cùng khi một lần nữa tiến vào một gian thạch thất, anh đã tìm thấy Trần Hạo, Trương San và những người khác.

Trần Hạo sớm đã biết sẽ như vậy, liền nói: "Nhị Gia đến rồi!" Tề Thiết Chủy vui mừng kêu lên: "Đúng là Nhị Gia!" Trương San và Trương phó quan cũng vô cùng kích động.

Nhị Nguyệt Hồng không ngờ lại gặp được Trần Hạo và Trương San, quan trọng hơn là mọi người đều bình an.

Thế là anh mỉm cười đáp: "Tôi không sao, không ngờ mọi người đều tụ tập ở đây rồi!" Tề Thiết Chủy buồn bực nói: "Tụ tập ở đây à, tất cả đều nhờ Trần huynh đệ, nếu không chúng tôi đều gặp phiền toái lớn rồi!" Ngay sau đó, anh ta kể lại những gì mọi người đã trải qua trên đường đi.

Nhị Nguyệt Hồng mỉm cười nói: "Không ngờ Trần huynh đệ lại có bản lĩnh như vậy!" Trần Hạo chỉ khiêm tốn vài câu, không nói nhiều.

Vì anh biết, với bản lĩnh của Nhị Nguyệt Hồng, hoàn toàn có thể dẫn mọi người tìm ra lối thoát, nên anh cũng lười phí sức!

Sau đó quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, Nhị Nguyệt Hồng dùng một tay Thiết Đạn Thần Công và tuyệt kỹ nghe âm thanh biện vị, nhanh chóng tìm ra lối ra của trận pháp.

Trần Hạo cũng vì được tận mắt chứng kiến tuyệt kỹ của Nhị Nguyệt Hồng mà cảm thấy chuyến đi này không uổng.

Lúc này, Trương San cầm tấm bản đồ Nhị Nguyệt Hồng đưa, nói.

"Nếu Nhị Gia và Trần huynh đệ đều biết lối ra, vậy hai vị dẫn mọi người rời khỏi đây đi." Nghe câu này, mọi người đều sững sờ.

Nhị Nguyệt Hồng vội hỏi: "Phật Gia, ngài định làm gì?" Thực ra Trần Hạo đã sớm đoán được Trương San sẽ làm vậy, vì trong nguyên tác, Trương San vì cảm thấy nơi này nguy hiểm khác thường.

Không hy vọng Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng cùng mình mạo hiểm, nên cũng đã nói những lời tương tự.

Chương 261

Quả nhiên như Trần Hạo dự đoán, Trương San nói: “Bản đồ chỉ ghi lối ra.” “Chứ không hề ghi lộ tuyến đến mộ thất, có thể thấy thứ cất giấu trong mộ thất không phải tầm thường.” “Trước khi tìm được thứ bên trong mộ thất, tôi tuyệt đối sẽ không quay về.” “Nhưng các vị không cần phải cùng tôi mạo hiểm, con đường tiếp theo, hãy để một mình tôi đi.” Trần Hạo khẽ cười: “Phật Gia, lời này không đúng rồi?” “Nếu tôi đã cùng Phật Gia vào đây, tự nhiên đã sớm chuẩn bị tinh thần đối mặt với hiểm nguy.” “Không chỉ Trương Đại Phật Gia một lòng vì sự an nguy của bá tánh Trường Sa, mà những người chúng tôi đây cũng không hy vọng bá tánh Trường Sa gặp nguy hiểm.” “Huống hồ có tôi ở đây, chắc chắn có thể giúp đỡ Phật Gia.” “Cho nên Phật Gia đừng khuyên nữa, tôi sẽ không để ngài một mình mạo hiểm.” Nhị Nguyệt Hồng ngay lập tức nói: “Trần huynh đệ nói không sai.” “Lão gia cậu tôi sở dĩ không ghi lộ tuyến của cổ mộ trên bản đồ.” “Chứng tỏ bên dưới vô cùng nguy hiểm, nên tôi nhất định phải cùng Phật Gia đi xuống.” Tiếp đó, Tề Thiết Chủy và Trương phó quan cũng đều bày tỏ sẽ không rời đi, khiến Trương San vừa cảm động vừa bất đắc dĩ.

Còn về ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, đương nhiên là Trần Hạo ở đâu thì họ theo đó.

Lúc này Trần Hạo nói: “Phật Gia, chúng ta lần này xuống mộ, chủ yếu là để lấy thứ mà người Nhật muốn.” “Còn những đồ bồi táng khác chỉ là tiện tay, có tôi ở đây, nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người.” “Cho nên Phật Gia đừng khuyên nữa, chúng ta mau tiếp tục khám phá cổ mộ đi!” Trương San không thể thuyết phục được Trần Hạo và mọi người rút khỏi cổ mộ, cuối cùng ngược lại bị Trần Hạo thuyết phục.

Thế là anh đành phải cùng Trần Hạo tiếp tục hành trình khám phá cổ mộ.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hạo dựa vào trình độ trận pháp của mình và tình hình trong nguyên tác, đã dẫn mọi người đi qua trận Cửu Cung Bát Quái Kỳ Môn Độn Giáp tựa như mê cung, tìm được đường hầm dẫn đến chủ mộ thất của Thanh Ô Tử.

Khi đi ra khỏi đường hầm, tiến vào một gian mộ thất được xây bằng đá xanh, diện tích khoảng vài trăm mét vuông.

Chỉ thấy bên trong ngoại trừ mấy pho tượng đá điêu khắc hình thú khổng lồ ra, chỉ còn lại hai cánh cửa đồng chế tác gần giống với cánh cửa vòm bằng đồng khi mới vào cổ mộ!

Nhìn hai cánh cửa to lớn mang vẻ cổ kính, điêu khắc tinh xảo, tỏa ra ánh sáng màu xanh lục.

Trần Hạo mỉm cười nói: "Được rồi các vị, chỉ cần mở hai cánh cửa đồng này ra, chúng ta có thể tiến vào lối đi dẫn đến mộ thất thực sự." Trương San và mọi người không ngừng quan sát gian thạch thất này, đồng thời đối với tình hình phía sau hai cánh cửa đồng càng dấy lên hứng thú cực lớn.

Thế là Trương San, Nhị Nguyệt Hồng cùng Tề Thiết Chủy và Trương phó quan bốn người, vội vàng chia làm hai nhóm, chung sức đẩy hai cánh cửa đồng.

Còn Trần Hạo thì dẫn theo ba cô gái đứng một bên xem náo nhiệt.

Một lát sau, bốn người Trương San cuối cùng cũng đã tốn sức đẩy mở được hai cánh cửa đồng.

May mà hai cánh cửa này nhỏ hơn cánh cửa vòm ở lối vào cổ mộ, nếu không với sức của bốn người, thật sự không dễ dàng đẩy ra như vậy.

Khi cửa mộ thất được mở ra, thứ họ nhìn thấy là một gian mộ thất cao khoảng bảy tám mét, rộng vài trăm mét.

Trên mặt đất của gian mộ thất này, có vô số những viên gạch đá vuông được bố trí một cách lộn xộn nhưng có trật tự.

Chỉ thấy những viên gạch này cao thấp khác nhau, Trần Hạo phát hiện vị trí đặt của chúng ngầm hợp với lý lẽ của Cửu Cung Bát Quái.

Những viên gạch đá này theo hình Bát Quái, bao quanh một bệ đá cao rộng hơn mười mét vuông ở giữa.

Từ lối đi đối diện với cửa mộ, có những bậc thang nối liền với bệ đá cao, có thể đi thẳng lên trên.

Xung quanh bệ đá cao, có bốn cột đá vuông được điêu khắc hoa văn.

Trên tường của thạch thất, cũng được điêu khắc vô số hoa văn tinh xảo.

Xung quanh các góc tường, đặt rất nhiều đồ đồng và một số đồ gốm cổ xưa nhất.

Nhìn những thứ này, Trần Hạo mỉm cười nói: "Xem ra lần này chúng ta cũng không về tay không." "Có lẽ những món đồ gốm kia không đáng tiền, nhưng những món đồ đồng này đều là hàng tốt cả đấy!" Nói xong, anh vung hai tay, thu toàn bộ đồ đồng và đồ gốm vào không gian trữ vật.

Sau đó nói: "Tôi thu những thứ này trước, đợi chúng ta ra ngoài, sẽ phải phiền Phật Gia, Nhị Gia và Bát Gia giúp bán những thứ này." Trần Hạo sở dĩ dám sử dụng không gian trữ vật trước mặt họ, hoàn toàn là vì đã từng lừa họ rằng mình biết đạo pháp 'Tụ Lý Càn Khôn'.

Tuy lý do này có chút thần kỳ, nhưng Tề Thiết Chủy và Nhị Nguyệt Hồng đều biết anh còn biết cả 'Đại Bàn Vận Thuật', nên cũng

có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Còn Trương San nghĩ gì trong lòng, Trần Hạo lười quan tâm.

Nhị Nguyệt Hồng mỉm cười nói: "Lẽ ra nên như vậy." "Có pháp thuật 'Tụ Lý Càn Khôn' của Trần huynh đệ, cũng không cần chúng tôi phải tốn sức mang những thứ này ra ngoài." Ngay sau đó, Trương San và những người khác lần lượt đi theo bậc thang lên bệ cao ở trung tâm.

Nhìn tấm bia đá cao khoảng hai mét, rộng khoảng một mét rưỡi, dày đến một thước, mặt trước và sau khắc đầy minh văn dựng giữa bệ cao.

Trần Hạo không khỏi thầm than: Nếu không có minh văn trên tấm bia đá này, thì ai có thể biết được.

Ngôi mộ cổ thần bí này, thực tế là nơi an nghỉ của vị phong thủy sư đệ nhất thời cổ đại, còn được tôn là thủy tổ của các phong thủy sư, mộ huyệt của Thanh Ô Tử!

Cùng lúc đó, mấy người Trương San cũng đang chăm chú quan sát tấm bia đá này.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn tấm bia đá, ngạc nhiên nói: "Thanh Ô Tử?" Tề Thiết Chủy nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó cũng chăm chú nhìn vào minh văn trên tấm bia đá.

Một lát sau, Tề Thiết Chủy không nói hai lời, quỳ xuống trước tấm bia đá, không ngừng dập đầu lạy.

Hồng Cô kinh ngạc hỏi: "Này Bát Gia, ông làm gì vậy?" Trương San và những người khác cũng bị hành động đột ngột của Tề Thiết Chủy làm cho ngơ ngác.

Nhưng Tề Thiết Chủy dường như không nghe thấy câu hỏi của Hồng Cô, vẫn không ngừng dập đầu lạy tấm bia đá.

Tô Nan ngạc nhiên hỏi: “Chủ nhân của tấm bia đá này rốt cuộc là ai?

Mà có thể khiến Bát Gia hành đại lễ như vậy!” Khi Tề Thiết Chủy hành xong đại lễ tam bái cửu khấu, liền đứng dậy, trực tiếp nằm rạp trước tấm bia đá, nhìn vào văn bia niệm.

“Táng bất trảm thảo, danh viết đạo táng.

Táng cận tổ phần, ương cập tử tôn.

Nhất phần vinh thịnh, thập phần cô bần.” Sau đó Tề Thiết Chủy đứng dậy, hưng phấn nói.

“Thanh Ô Tử tự Tam Liêu Thôn, là phong thủy sư nổi tiếng nhất thời Nam Bắc triều.

Cũng là người mà tôi sùng bái nhất!” “Hôm nay tôi cơ duyên xảo hợp, có may mắn được bước vào đại mộ của ngài, thực sự vinh hạnh vạn phần!” Nghe đến đây, mọi người mới biết tại sao vừa rồi Tề Thiết Chủy lại phải hành đại lễ với tấm bia đá như vậy.

Lúc này, Nhị Nguyệt Hồng nói: “Thanh Ô Tử thích vân du tứ hải, thích sưu tầm thần thạch.” “Truyền thuyết có một khối Vẫn Đồng khổng lồ rơi xuống nhân gian, do trọng lượng kinh người không thể vận chuyển, nên Thanh Ô Tử đã xây dựng cổ mộ xung quanh Vẫn Đồng.” “Sau khi cổ mộ được xây xong, vì xung quanh cổ mộ xảy ra những chuyện kỳ quái, Thanh Ô Tử để nghiên cứu Vẫn Đồng, đã ẩn cư trong cổ mộ.” “Ông ta đã thiết lập Bát Quái Huyền Trận ở bên ngoài, để không cho kẻ xấu đến gần nơi này.” Tề Thiết Chủy tiếp lời: “Nhưng sau đó, không biết vì nguyên nhân gì.” “Đã dẫn đến sạt lở núi, toàn bộ đại mộ đều bị vùi lấp dưới lòng đất, từ đó đại mộ này biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.” “Thanh Ô Tử cũng từ đó biến mất không tăm tích.” “Vì không ai có thể tìm thấy ngôi mộ cổ này, nên mọi người đều cho rằng đó chỉ là truyền thuyết.” “Nhưng thật không ngờ,

ngôi mộ cổ này dưới lòng đất qua năm tháng tích tụ, lại có thể hình thành một khu mỏ lớn như vậy!" "Ngôi mộ cổ này năm đó, rốt cuộc được xây dựng thế nào?" "Thật quá thần kỳ!

Tôi và Thanh Ô Tử, thật quá có duyên phận!" Nói xong, Tề Thiết Chủy nằm rạp trên bia đá, dùng tay nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Trương San đột nhiên nói: "Cưu Sơn Mỹ Trí đến đây, có lẽ là để tìm Vẫn Đồng." "Có thể trước đó hắn đã xem được ghi chép về việc thiên thạch rơi xuống trong Huyền Chí.

Mà phong thủy sư lại hoạt động tích cực nhất ở đây, nên mới đến nơi này." "Theo cách nói đó, chẳng phải tôi phải cảm ơn Cưu Sơn Mỹ Trí sao?!" Tề Thiết Chủy vừa vuốt ve bia đá, vừa bất mãn nói.

"Thanh Ô Tử đã xây dựng một ngôi mộ cổ khác thường như vậy, chứng tỏ khối Vẫn Đồng này tuyệt đối không phải tầm thường!" Nhị Nguyệt Hồng trầm tư nói.

Nghe xong lời của Nhị Nguyệt Hồng, Trần Hạo thầm nghĩ: Đương nhiên không phải tầm thường rồi.

Vẫn Đồng có thể tạo ra ảo ảnh, khiến sóng não của con người bị ảnh hưởng.

Khiến người đến gần Vẫn Đồng lầm tưởng rằng ảo ảnh do Vẫn Đồng tạo ra là thế giới thực.

Từ đó khiến người trúng chiêu chìm đắm trong ảo cảnh không thể thoát ra.

Trừ phi là người có đại nghị lực, đại trí tuệ mới có thể giữ vững bản tâm, không bị Vẫn Đồng mê hoặc.

Chương 262

Nếu không những người trúng chiêu này sẽ phải sống mãi trong ảo cảnh!

Lúc này, Tề Thiết Chủy ngồi trên bệ bia đá, nói.

"Cổ thư có ghi chép, Vẫn Đồng giáng thế, từng gây ra những biến hóa quỷ dị." "Thực ra loại biến hóa này, ở phương Tây được gọi là từ trường." Trương San nhíu mày nói: "Người Nhật lén vào cổ mộ dưới lòng đất, là vì nó sao?" Lúc này mọi người mới hiểu ra, hóa ra người Nhật tốn bao tâm cơ, là vì Vẫn Đồng trong cổ mộ của Thanh Ô Tử.

Có lẽ họ đã phát hiện ra sự kỳ diệu của Vẫn Đồng, nên muốn có được nó, từ đó chế tạo ra vũ khí lợi hại để đối phó với kẻ địch.

Đúng lúc này, A Ninh chỉ vào một lối ra đối diện mộ thất và kêu lên.

"Mọi người xem kia kìa!" Sau đó, cô nhanh chân bước xuống từ bậc thang của bệ cao, trực tiếp đứng ở lối ra đó.

Khi Trần Hạo và mọi người đến nơi, nhìn ra ngoài từ cửa hang, đập vào mắt là một không gian dưới lòng đất vô cùng rộng lớn.

Chỉ thấy không gian dưới lòng đất này rộng ít nhất phải đến hàng vạn mét vuông, chiều cao ước chừng cũng phải cả trăm mét.

Giữa không trung treo một bệ đài hình chữ thập làm bằng nham thạch và đồng xanh, diện tích cũng phải vài trăm mét vuông.

Xung quanh bệ đài dùng mười bốn sợi xích sắt to bằng miệng bát, treo lơ lửng giữa không trung.

Đầu kia của xích sắt thì được cắm thẳng vào vách đá xung quanh không gian dưới lòng đất.

Vừa khéo có hai sợi xích sắt nối thẳng đến cửa hang nơi Trần Hạo đang đứng.

Trên bệ đài hình chữ thập đó, dựng một vật thể màu vàng hình tam giác ngược không đều.

Trần Hạo liếc mắt đã nhận ra, đó chính là Vẫn Đồng có thể ảnh hưởng đến sóng não của con người.

Dưới bệ đài hình chữ thập treo giữa không trung, là một mặt hồ khổng lồ màu xanh biếc.

Nhìn lướt qua, hoàn toàn không thấy được độ sâu của hồ nước màu xanh biếc.

Từ trong hồ nước màu xanh biếc đó, nhô lên bốn cây cột vững chắc như dùng để chống đỡ.

Cũng không biết thứ này làm bằng đá hay đồng xanh, tóm lại bốn cây cột vững chắc từ dưới nước đâm thẳng lên không trung, chống đỡ đáy của bệ đài đặt Vẫn Đồng.

Không gian dưới lòng đất vừa hùng vĩ vừa thần bí khó lường này, lập tức khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Trần Hạo, đều kinh ngạc đến ngây người.

Phải biết rằng, vào thời đại của Thanh Ô Tử, có thể xây dựng được một mộ huyệt dưới lòng đất với quy mô hoành tráng như vậy.

Đối với họ mà nói, quả thực là chuyện không thể tưởng tượng.

Hồi lâu sau, Tô Nan hỏi: "Bát Gia, thứ được chôn trong cổ mộ này, không phải là một tảng đá chứ?" Tề Thiết Chủy nhếch mép: "Tuyệt đối không thể!" "Thanh Ô Tử cả đời đều nghiên cứu bí ẩn của thiên thạch, nhất định được chôn ở đây, chắc chắn sẽ không rời đi." Lúc này, Trương San nói: "Nếu đã đến đây, chúng ta nhất định phải vào xem!" Nói xong, anh liền nhảy lên sợi xích sắt to bằng miệng bát.

Bước chân nhẹ nhàng nhanh nhẹn men theo sợi xích, nhanh chóng đi về phía bệ đài ở trung tâm không gian dưới lòng đất.

Thấy Trương San đã đi, Trần Hạo và những người khác tự nhiên cũng không tụt lại phía sau, từng người một bước lên xích sắt.

Lúc này, Trần Hạo đã nghĩ đến độ khó khi đi trên xích sắt.

Dưới xích sắt còn treo những thứ có thể lấy mạng người!

Thế là anh quay đầu nói: "Nhị Gia, lát nữa đi trên xích sắt, hãy để ý Bát Gia." "Thân thủ của ông ấy tôi cũng biết, tuyệt đối không thể để xảy ra sai sót." Còn Tô Nan, Hồng Cô và A Ninh, Trần Hạo đều không lo lắng, dù sao thân pháp của họ cũng không kém Nhị Nguyệt Hồng và Trương San.

Nhị Nguyệt Hồng gật đầu đồng ý một tiếng, sau đó kéo Tề Thiết Chủy, nhanh chóng nhảy lên xích sắt.

Trần Hạo và ba cô gái Tô Nan cũng nhanh chóng theo sau.

Bảy tám phút sau, Trần Hạo và mọi người lần lượt đến được mép bệ đài.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, họ liền tụ tập lại ở giữa bệ đài, chăm chú quan sát Vẫn Đồng đang dựng đứng.

Trương San nhíu mày nói: "Tôi nghĩ, đây chính là thứ mà người Nhật muốn." Nhị Nguyệt Hồng nhìn Vẫn Đồng màu nâu sẫm cao khoảng sáu bảy mét, dưới hẹp trên to, nói.

"Vật này vô cùng lớn, nếu dùng cho thí nghiệm bí mật, e rằng thành Trường Sa sẽ nguy trong sớm tối!" Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Nguy hiểm như vậy sao!" "Nhưng Vẫn Đồng lớn như vậy, chúng ta muốn mang nó đi, trừ phi cắt thành từng mảnh một, mới có thể mang ra ngoài." Trương San vừa quan sát Vẫn Đồng, vừa nói: "Nếu có thể Ngu Công dời núi đương nhiên là tốt, nhưng tôi cảm thấy

đó không phải là hành động sáng suốt." "Vạn nhất giữa chừng xảy ra biến hóa, tôi sợ mình không khống chế được cục diện." Lúc này, Tô Nan và A Ninh đang quan sát xung quanh, đi đến rìa một bên của bệ đài hình chữ thập.

Họ đang không chớp mắt nhìn chằm chằm vào đầm nước xanh biếc dưới bệ đài.

Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên kêu lên: "Trần Hạo, mau nhìn kìa." Nói xong, cô giơ tay chỉ vào đầm nước sâu không thấy đáy dưới bệ đài.

Thế là Trần Hạo và Trương San đều đi tới, nhìn theo hướng cô chỉ.

Trần Hạo biết A Ninh đã phát hiện ra quan quách của Thanh Ô Tử ẩn dưới đầm nước, nên cũng không có gì kỳ lạ.

Chỉ thấy Trương San và những người khác, đứng thành một hàng ở mép bệ đài, nhìn thẳng xuống đầm nước bên dưới.

Với thị lực biến thái của Trần Hạo, tự nhiên dễ dàng phát hiện ra quan quách của Thanh Ô Tử.

Thậm chí cách lớp nước đầm xanh biếc, anh có thể nhìn rất rõ hoa văn và minh văn trên chiếc quan quách hoàn toàn được đúc bằng đồng xanh.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Ây da!

Chẳng lẽ bên dưới, là quan quách của Thanh Ô Tử?" Nói xong, Tề Thiết Chủy trực tiếp quỳ xuống đất, không ngừng dập đầu lạy chiếc quan quách trong đầm nước.

Trần Hạo biết nếu muốn đưa quan quách của Thanh Ô Tử lên, nhất định phải vào cơ quan do Vẫn Đồng thiết lập.

Sau đó dùng máu tươi thấm đẫm bốn vị trí cơ quan khắc trên Vẫn Đồng thật.

Vì cảnh tượng ở đây chính là hai thế giới 'âm dương' đối ứng với ảo cảnh của Vẫn Đồng.

Thế là Trần Hạo nói: "Bát Gia mau dậy đi.

Mọi người đều tắt đèn pin, đi theo tôi!" Tuy không biết Trần Hạo muốn dẫn họ đi đâu, nhưng vì tin tưởng anh.

Trương San và những người khác cũng không hỏi nhiều, đi theo Trần Hạo về phía Vẫn Đồng.

Nhưng khi Trần Hạo nhanh chân đi đến trước Vẫn Đồng, không hề dừng lại mà trực tiếp đâm đầu vào trong Vẫn Đồng, mọi người lập tức ngơ ngác.

Nhưng ngay sau đó, ba cô gái A Ninh liền không chút do dự theo vào.

Chỉ còn lại Trương San, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy ở bên ngoài.

Chương 263

Thấy cảnh tượng quỷ dị này, Trương San suy nghĩ một chút, đoán rằng Trần Hạo bảo mọi người tắt đèn pin.

Hóa ra, Trần Hạo đã phát hiện ra bí mật để tiến vào ảo cảnh của Vẫn Đồng.

Thế là Trương San nói: "Tôi nghĩ bên trong Vẫn Đồng này, nhất định có càn khôn." "Nếu Trần huynh đệ và ba vị cô nương có thể vào được, lại bảo chúng ta đi theo, vậy chúng ta đừng chần chừ, mau theo sau đi." Nói xong, anh cũng đâm đầu vào Vẫn Đồng, rồi biến mất không thấy đâu.

Nhìn Trần Hạo và năm người Trương San lần lượt biến mất, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy cũng không trì hoãn nhiều.

Một trước một sau, tất cả đều chui vào ảo cảnh của Vẫn Đồng.

Khi cả hai đều vào trong, họ thấy Trần Hạo, Trương San và ba cô gái đã đứng ở không xa.

Vừa không ngừng quan sát tình hình xung quanh, vừa đợi họ đến.

Nhìn cảnh tượng quen thuộc xung quanh, Hồng Cô kinh ngạc nói.

"Ủa!

Đây không phải là nơi chúng ta vừa ở sao?

Đi một vòng lại về chỗ cũ à?!" Tề Thiết Chủy lớn tiếng nói: "Đương nhiên là không giống rồi." "Nhìn xung quanh xem, đây là kết quả của sự thay đổi từ trường." Trương San hỏi: "Chẳng lẽ Vẫn Đồng đã tạo ra một thế giới tương tự khác?" Trong nháy mắt, mọi người đều tập trung ánh mắt vào Trần Hạo, chờ nghe anh phân tích.

Trần Hạo điềm nhiên cười: "Mọi người yên tâm đi, Vẫn Đồng lợi dụng từ trường để kích thích sóng não của chúng ta, khiến mọi người rơi vào ảo cảnh do nó tạo ra." "Chỉ cần mọi người đi sát theo tôi, tôi nhất định có thể dẫn mọi người ra khỏi ảo cảnh, trở về thế giới thực." Nói xong, Trần Hạo dẫn mọi người, theo con đường tìm Vẫn Đồng lúc trước, quay trở lại tìm tấm bia đá do Thanh Ô Tử để lại trong ảo cảnh.

Anh chỉ vào minh văn trên mặt sau của bia đá nói: "Xem ở trên đi." Nhị Nguyệt Hồng nhíu mày nói: "Không giống với cái tôi vừa xem!" "Không giống?!" Tề Thiết Chủy khó hiểu chạy sang phía bên kia của bia đá, chăm chú nhìn vài lần rồi kinh ngạc nói.

"Ủa!

Đây không phải là Dịch Kinh sao!" A Ninh cũng chỉ vào những món đồ đồng và đồ gốm đặt xung quanh, nói.

"Nơi này quả thực không phải là nơi chúng ta vừa ở." "Lúc chúng ta vào, Trần Hạo đã dùng pháp thuật 'Tụ Lý Càn Khôn', thu hết những minh khí đó rồi." "Nhưng bây giờ những thứ đó lại trở về vị trí cũ, cho nên nơi này tuyệt đối không phải là nơi chúng ta vừa ở." Trần Hạo mỉm cười nói: "Mọi người nói không sai, đây thực ra là hai thế giới âm dương bổ sung cho nhau do Thanh Ô Tử lợi dụng Vẫn Đồng, kết hợp với Kỳ Môn Độn Giáp tạo ra." "Thế giới chúng ta đang ở là thế giới thực." "Còn thế giới chúng ta đang ở hiện tại, là một ảo cảnh phản chiếu trực tiếp thế giới thực." Thấy vẻ mặt nửa hiểu nửa không của mọi người, Trần Hạo liền nói tiếp.

"Đi thôi, mọi người cùng tôi đi xem quan tài đồng." Khi Trương San và những người khác theo Trần Hạo quay trở lại rìa bệ đài hình chữ thập nơi có Vẫn Đồng, nhìn xuống đầm nước bên dưới.

Anh nói: "Quan tài đồng vẫn ở đó, nhưng không biết có gì khác

với cái bên ngoài không." Hồng Cô nói: "Muốn biết rõ ràng, trực tiếp mang nó lên xem là được rồi!" Nhị Nguyệt Hồng vội ngăn lại: "Không được." "Nước này có độc, một khi dính vào sẽ nguy hiểm đến tính mạng!" "Vậy chúng ta làm như đánh đu, một đầu dây thừng cố định lại, trực tiếp đu qua không được sao?" Tề Thiết Chủy đề nghị.

Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu: "Không được, khoảng cách quá xa, căn bản không với tới." Hồng Cô tính tình nóng nảy, lập tức bực bội: "Dù sao bốn người chúng tôi đều bách độc bất xâm, hay là buộc tôi vào dây thừng, trực tiếp xuống đó đi!" A Ninh vội khuyên: "Nước tuy không có mùi, nhưng cũng có thể thông qua hô hấp đi vào cơ thể, chứ không phải chạm vào mới xảy ra chuyện!" Nhị Nguyệt Hồng gật đầu nói: "A Ninh cô nương nói không sai, đừng nói đến việc đưa Hồng cô nương xuống dưới, chỉ sợ sẽ có nguy hiểm khác." "Ngay cả chúng ta đứng đây bây giờ, hít thở không khí không trong lành, cũng có nguy hiểm." Lúc này, Trương San nhíu mày nói: "Mọi người có cảm thấy cơ thể khó chịu không?" Mọi người không hiểu tại sao, lắc đầu, tỏ ý không có cảm giác gì.

Trương San chau mày nói: "Nước không có mùi vị gì, thông qua hô hấp của tôi, thấm sâu vào cơ thể tôi, chứng tỏ tôi đã trúng độc sâu rồi." "Trần huynh đệ và ba vị cô nương không sợ độc, nhưng tôi, Nhị Gia và lão Bát đến giờ vẫn chưa có vấn đề gì lớn, trong đó nhất định có điều kỳ lạ." Trần Hạo mỉm cười nói: "Chứng tỏ, nơi này nhất định có cửa thông gió khác." "Nước bên dưới đã che lấp cả quan tài đồng, chắc chắn là được đổ vào liên tục." "Chỉ cần chúng ta tìm được cửa đổ nước đó, tháo nước ra là được." "Tôi đoán, vị trí cơ quan đã ở đây rồi!" Nghe Trần Hạo phát hiện ra cơ quan mở quan quách, mọi người lập tức hứng thú.

Tề Thiết Chủy tò mò hỏi: "Trần huynh đệ, cơ quan của cậu ở đâu?

Mau mang quan quách của Thanh Ô Tử ra cho tôi xem đi!" Trần

Hạo dẫn Trương San và mọi người đến giữa bệ đài dựng Vẫn Đồng, chỉ vào bốn góc nói.

"Nhìn xem, bốn nơi đó đều có hình vẽ." Trương San, Nhị Nguyệt Hồng, Tề Thiết Chủy và A Ninh lần lượt chạy đến bốn góc, chăm chú quan sát.

Trương San đi đầu nói: "Chỗ của tôi, khắc hình thần thú Thanh Long." "Chỗ của tôi khắc hình Bạch Hổ." Nhị Nguyệt Hồng tiếp lời.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Chỗ tôi là thần thú Chu Tước." A Ninh sau đó nói: "Không ngoài dự đoán, chỗ của tôi là thần thú Huyền Vũ." Tô Nan, Hồng Cô kinh ngạc nhìn Trần Hạo: "Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, đây không phải là tứ phương thần thú của thời cổ đại sao?" "Bốn hình điêu khắc này, đại diện cho điều gì?" Trần Hạo chỉ vào bên dưới Vẫn Đồng, cũng chính là trung tâm của bệ đài, nói.

"Tứ phương thần thú lần lượt trấn giữ bốn phía của Vẫn Đồng này, còn trên mặt đất ở chính giữa, khắc hình thần thú tường thụy Kỳ Lân." Tô Nan chăm chú nhìn: "Không sai, vị trí chính giữa, quả thực điêu khắc thần thú Kỳ Lân." "Nhưng, điều đó lại đại diện cho điều gì?" Trần Hạo cười nói: "Giữa tứ phương thần thú và trung ương thụy thú, đều được nối liền bằng vô số hoa văn điêu khắc." "Tôi đoán xem có phải, họ đã lợi dụng phương pháp như Kỳ Môn Độn Giáp, để tạo ra một cơ quan mở khóa không?" Trương San và những người khác nghe xong, đều cảm thấy có lý.

A Ninh hỏi: "Nếu những hình vẽ đó là cách mở cơ quan, vậy phải mở như thế nào?" Trần Hạo giả vờ trầm tư, sau đó nói: "Với thói quen của người xưa, rất có thể sẽ dùng máu người làm vật dẫn." "Chúng ta chỉ cần nhỏ máu lên hình khắc Kỳ Lân, có khả năng lớn sẽ mở được quan quách của Thanh Ô Tử." Trương San, Nhị Nguyệt

Hồng, đều gật đầu đồng tình với lời của Trần Hạo.

Thế là Hồng Cô nói: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta dùng máu nhỏ lên hình khắc Kỳ Lân, thử một lần xem sao.” Nói rồi, cô định cắt tay mình, dùng máu nhỏ lên hình khắc Kỳ Lân.

Trần Hạo kéo Hồng Cô lại, nói: "Tôi thấy dùng máu của Phật gia để thử nghiệm là tốt nhất." Tề Thiết Chủy không hiểu, hỏi: "Tại sao cứ phải dùng máu của Phật gia?

Dùng máu của ai trong chúng ta mà chẳng được?" Trần Hạo lắc đầu: "Mọi người không biết đó thôi, Phật gia thuộc Trương gia ở Đông Bắc, bản thân mang huyết mạch Kỳ Lân." "Vừa hay đồ án này lại là hình khắc Kỳ Lân, nên tôi nghĩ dùng máu của Phật gia là ổn thỏa nhất." Mọi người nghe xong mới hiểu ra uẩn khúc bên trong.

Không nói hai lời, Trương Khởi Sơn nhanh chân bước đến giữa bệ đá, dùng dao rạch một đường trên lòng bàn tay.

Tức thì, một dòng máu tươi chảy ra.

Khi Trương Khởi Sơn rưới máu lên hình khắc Kỳ Lân, những văn tự phức tạp xung quanh lập tức bị nhuốm một màu đỏ thẫm.

Dần dần, các đường khắc nối giữa Kỳ Lân và Tứ phương Thần thú đều bị nhuộm đỏ.

Tiếp đó, hình khắc Tứ phương Thần thú cũng chuyển sang màu đỏ theo.

Trong lúc chờ đợi kết quả, cả bệ đá bắt đầu rung chuyển!

Ngay cả vách đá của không gian dưới lòng đất khổng lồ này cũng rung lên dữ dội.

Ngay sau đó, mặt nước màu xanh biếc bên dưới bệ đá đột nhiên xuất hiện từng gợn sóng.

Rồi nước trong hồ bắt đầu từ từ rút xuống, chiếc quách đồng vốn chìm dưới đáy nước cũng nhanh chóng hiện ra theo mực nước hạ thấp.

Kỳ lạ hơn nữa là, sau khi mực nước xanh biếc hạ xuống, để lộ ra bệ đỡ của chiếc quách đồng, nó không rút xuống nữa.

Ngược lại, nó như bị một nhiệt độ cực thấp làm đông cứng lại, trực tiếp biến thành một mặt băng màu xanh biếc.

Thấy cảnh này, Trương Khởi Sơn và mọi người đều kinh ngạc đến sững sờ.

Tề Thiết Chủy thán phục nói: "Không ngờ lại thật sự bị Trần huynh đệ đoán trúng, loại cơ quan thế này người bình thường ai mà nghĩ ra được!" Trương Khởi Sơn cũng cảm thán: "Trần huynh đệ đúng là phúc tinh của tôi mà!" Trần Hạo chỉ cười nhạt, không nói nhiều.

Sau đó, không nói hai lời, hắn tung người nhảy xuống bệ đá, hai chân vững vàng đáp xuống mặt băng xanh biếc, rồi gọi mọi người. "Mọi người xuống đi." Tề Thiết Chủy vừa định dặn Trần Hạo cẩn thận một chút, nhưng thấy hắn không hề hấn gì, cũng không nói thêm lời thừa.

Ngay sau đó, Trương Khởi Sơn và những người khác lần lượt nhảy xuống bệ đá, giẫm lên mặt băng màu xanh biếc, đi theo Trần Hạo về phía chiếc quách đồng.

Một lát sau, họ đã đến xung quanh chiếc quách đồng và quan sát kỹ lưỡng.

Ngay sau đó, Trương Khởi Sơn và Nhị Nguyệt Hồng đứng ở hai bên quách đồng.

Hai người dùng sức, lập tức mở được nắp quách.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, tất cả mọi người ngoại trừ Trần Hạo đều bị cảnh tượng bên trong làm cho chết lặng.

Chỉ thấy một thi thể nam giới mặc trang phục thời Nam Bắc triều, tóc trắng, ba chòm râu dài rũ xuống trước ngực, hai mắt nhắm nghiền, dáng vẻ trang nghiêm.

Chương 264

Thi thể trông như người sống đang ngủ say bên trong quách.

Chẳng những thế, thi thể giống hệt người sống này được đặt trong một quan tài bằng thanh ô tử.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc kêu lên: "Trời đất ơi!

Thi thể được bảo quản tốt đến thế này!

Thật quá thần kỳ." Trần Hạo thản nhiên nói: "Đây chính là phương pháp hộ thể mà người đời tìm kiếm cả đời cũng không được." Lúc này, Nhị Nguyệt Hồng thò tay vào quan tài, lấy ra một vật trông như sách lụa từ trên người thi thể.

Tề Thiết Chủy thấy vậy liền vội vàng chạy đến bên cạnh Nhị Nguyệt Hồng, giật lấy sách lụa xem xét kỹ lưỡng.

Một lát sau, ông ta kinh ngạc nói: "Ây!

Trông giống một đạo phù chú!" "Vũ giả, tứ phương thượng hạ vị hữu cùng xử, vô cực chi ngoại phục vô cực dã.

Đây chẳng phải là tác phẩm của Trang Tử sao?!" Lúc này, Trần Hạo đi đến bên cạnh Tề Thiết Chủy, nói. "Tứ phương thượng hạ vị hữu cùng xử, vô cực chi ngoại phục vô cực dã.

Bên ngoài vô cực còn có vô cực, có lẽ câu này liên quan đến Tu Di giới tử." Trương Khởi Sơn không hiểu, hỏi: "Trần huynh đệ, ý của cậu là sao?" Trần Hạo tiếp tục nói: "Tu Di ẩn trong hạt cải, hạt cải lại ở núi Tu Di, cũng có nghĩa là khối vẫn đồng này thực chất là một hạt cải." Tề Thiết Chủy bĩu môi: "Tôi không tin mấy thứ này là thật đâu!" "Nơi này à, nhất định có một sơn động giống hệt, được kết nối với nhau bằng lõi vẫn đồng." "Tấm gương, hồ nước, hoặc có lẽ tất cả

đều là cạm bẫy, cũng có thể chúng ta đang ở trong một sơn động khác." Nhị Nguyệt Hồng hỏi: "Lão Bát, ông nhìn ra được những gì?" Tề Thiết Chủy nhún vai: "Tạm thời chỉ có vậy, để tôi nghiên cứu thêm đã." Lúc này, Trương Khởi Sơn phát hiện ra viên ngọc ngậm trong miệng của thi thể Thanh Ô Tử.

Nhị Nguyệt Hồng ngạc nhiên hỏi: "Phật gia, ngài phát hiện ra gì vậy?" Trương Khởi Sơn xòe lòng bàn tay, nói: "Tôi phát hiện ra ngọc ngậm trong miệng Thanh Ô Tử." Tề Thiết Chủy liếc nhìn, nói: "Quý tộc sau khi chết ngậm vàng ngọc để thể hiện thân phận, còn dân nghèo ngậm gạo để không làm quỷ đói." "Ngậm vàng ngậm bạc tôi cũng thấy không ít, nhưng Thanh Ô Tử đại sư lại ngậm vẫn đồng để nhập liệm, có thuyết pháp gì không?" Trương Khởi Sơn vừa nhìn miếng vẫn đồng ngậm trong miệng trong tay mình, vừa nói. "Chuyện này không vội, chúng ta ra ngoài rồi nói sau." Trong lúc Trương Khởi Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy đang vừa nghiên cứu miếng ngậm vừa thảo luận về sách lụa, A Ninh và Tô Nan lại phát hiện ra một đạo minh văn pháp chú được cho là có thể hồi sinh người chết, khắc trên viền nắp quan tài.

Thế là Tô Nan kinh hãi kêu lên: "Mọi người mau lại đây xem!" Trương Khởi Sơn và những người khác nghe vậy đều vội vàng chạy tới, cẩn thận xem xét những minh văn phù chú đó.

Trần Hạo không khỏi thầm nghĩ: Cũng may là tiểu gia ta đã cứu sống nha đầu kia, nếu không Nhị Nguyệt Hồng vừa nhìn thấy minh văn pháp chú này, không biết sẽ bị kích động đến mức nào nữa!

Quan trọng hơn là, cái gọi là hồi sinh người chết của tên khốn Thanh Ô Tử kia, thực chất là thông qua vẫn đồng để tạo ra ảo ảnh, dành cho những kẻ có chấp niệm, lại bị ảo ảnh do vẫn đồng tạo ra mê hoặc.

Hắn tạo ra một thế giới khác, từ đó khiến người mà họ quan tâm được 'hồi sinh' mà thôi.

Sau khi Trương Khởi Sơn và mấy người hiểu được ý nghĩa của phù văn, ai nấy đều không khỏi tấm tắc khen lạ.

Nhưng ngoài ra, không có chuyện gì bất ngờ xảy ra.

Lúc này Trần Hạo cũng đem sự thật về phù văn này nói cho mọi người biết, nhờ đó mà mọi người không bị mê hoặc đến mức không thể thoát ra.

Nhưng đúng lúc này, Trương Khởi Sơn đột nhiên như phát điên, nhanh chóng chạy ra ngoài động.

Miệng không ngừng la hét: "Phụ thân, các thúc!" Chỉ một loáng sau, bóng dáng ông đã biến mất không thấy đâu!

Thấy cảnh này, Trần Hạo thầm nghĩ: Mẹ kiếp!

Tình huống quái gì đây?

Nhị Nguyệt Hồng không bị tâm ma phản phệ, ngược lại tâm ma của Trương Khởi Sơn lại bị kích phát!?

Thế là Trần Hạo lớn tiếng nói: "Mọi người mau đuổi theo Phật gia, tâm ma của ngài ấy bị kích phát rồi!" Lời vừa dứt, sáu người nhanh như bay đuổi theo hướng Trương Khởi Sơn biến mất.

Trần Hạo và mọi người vội vã đuổi theo bóng lưng xa dần của Trương Khởi Sơn.

Ban đầu Nhị Nguyệt Hồng và những người khác không hiểu chuyện gì, nhưng khi theo Trần Hạo lao ra khỏi khu mỏ, họ liền phát hiện ra vấn đề.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Cửa động này, khác với lúc chúng ta vào!" Trần Hạo gật đầu nói: "Đương nhiên là khác rồi, chúng ta bây

giờ không phải là thật sự rút khỏi khu mỏ." "Nhìn xem, những dấu vết nổ mìn xung quanh khi chúng ta vào khu mỏ lần thứ ba, bây giờ đã biến mất hết rồi." Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, tiếp tục nói. "Thời gian không đúng, ảo cảnh cũng không đúng, nơi này căn bản không phải là thế giới của chúng ta!" A Ninh kinh ngạc nói: "Vậy là, vẫn đồng là một chiếc chìa khóa, một chiếc chìa khóa đưa chúng ta đến thế giới hư ảo này sao!" "Nếu thật sự là như vậy, chúng ta có thể từ đây đi ra ngoài, vậy những thứ bên trong đó cũng có thể từ bên trong đi ra ngoài được sao?!" Tô Nan phân tích.

Tề Thiết Chủy vội gật đầu: "Cho nên, cái trận pháp phong thủy mà chúng ta vừa thấy, chính là để ngăn cản những thứ bên trong đi ra ngoài!" Trần Hạo nói: "Không sai!

Những thứ bên trong căn bản không thuộc về thế giới của chúng ta, cho nên chúng ta mới đến được đây!" Nhị Nguyệt Hồng lo lắng hỏi: "Trần huynh đệ, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Mọi người đừng hoảng, nơi này tuy không phải là thế giới thực của chúng ta, nhưng những thứ bên trong, trong ý thức của chúng ta lại là tồn tại thật sự." "Theo tình hình của Phật gia lúc nãy, có lẽ ông ấy đã chạy đến Trương phủ trong ảo cảnh rồi." "Điều quan trọng nhất bây giờ là nhanh chóng đến Trương phủ trong ảo cảnh tìm Phật gia, và giúp ông ấy thoát khỏi tâm ma." "Như vậy, mới có thể an toàn đưa ông ấy ra khỏi ảo cảnh!" Mọi người đều không có ý kiến, nhanh chóng theo Trần Hạo quay lại đường cũ, hướng về Trương phủ.

Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy thì không ngừng kinh ngạc trước cảnh tượng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ trước mắt!

Trong lúc Trương Khởi Sơn quay về Trương phủ trong ảo cảnh, bị người cha đã khuất và các vị thúc bá mắng mỏ đến sắp phát điên, thì Trần Hạo và những người khác cuối cùng cũng đuổi kịp.

Khi Trần Hạo dựa theo trí nhớ về vị trí của Trương Khởi Sơn, dẫn mọi người từ ngoài sân chạy thẳng lên phòng khách tầng hai của phủ đệ, thì thấy Trương Đại Phật Gia đang quỳ bên cạnh sofa, trên sofa là một người đàn ông trung niên mặc quân phục quân đội Đông Bắc thời Dân quốc.

Xung quanh cũng đứng mấy người đàn ông trung niên mặc quân phục quân đội Đông Bắc, đang thay nhau không ngừng mắng chửi Trương Khởi Sơn.

Cảnh tượng bất ngờ này lập tức khiến Nhị Nguyệt Hồng và những người khác ngây người!

Nhưng Trần Hạo lại biết rõ, những người này chẳng qua chỉ là do tâm ma của Trương Khởi Sơn sao chép ra mà thôi.

Chỉ cần Trương Khởi Sơn có thể đột phá tâm ma, đối mặt với tất cả những gì mình phải đối mặt.

Những người do ảo cảnh huyễn hóa ra này sẽ tan thành mây khói.

Cha và các thúc bá của Trương Khởi Sơn thấy Trần Hạo đột nhiên xông vào, lập tức nổi giận, từng người rút súng hộp ra định bắn cả bọn.

Điều này làm Nhị Nguyệt Hồng và những người khác sợ hãi, vì trên đường đi, Trần Hạo đã tiết lộ cho họ về tình huống mà Trương Khởi Sơn có thể gặp phải.

Không ngờ, lại thật sự bị Trần Hạo đoán trúng.

Nhưng nguy hiểm hơn là, những kẻ giả do ảo cảnh huyễn hóa ra này muốn giết họ.

Thế là Nhị Nguyệt Hồng kéo Tề Thiết Chủy, nhanh chóng trốn đến đầu cầu thang tầng hai.

A Ninh và hai cô gái còn lại cũng tự tìm chỗ ẩn nấp.

Lúc này Trương Khởi Sơn cũng phát hiện ra họ, bèn đứng chắn trước mặt Trần Hạo, muốn ngăn cản cha và các thúc bá.

Trần Hạo lại như không có chuyện gì, cười giễu cợt: "Phật gia, nên tỉnh lại đi!" Lời vừa dứt, hai tay hắn kết ấn, miệng niệm pháp chú.

Không đợi Trương Khởi Sơn hiểu ra tình hình, Trần Hạo dùng kiếm chỉ điểm vào ấn đường của Trương Khởi Sơn, miệng quát lớn. "Tĩnh Tâm Chú, sắc!" Trong khoảnh khắc, Trương Khởi Sơn cảm thấy một luồng khí mát lạnh sảng khoái từ ấn đường đi vào cơ thể, nhanh chóng lan ra toàn thân.

Cảm giác tự trách và khó chịu trong lòng lúc nãy cũng dần dần biến mất.

Chương 265

Ngay sau đó, Trương Khởi Sơn đã đột phá tâm ma, tỉnh táo trở lại.

Những người do ảo cảnh tạo ra cũng đều biến mất, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác lúc này mới từ đầu cầu thang đi xuống.

Tề Thiết Chủy lo lắng hỏi: "Phật gia, ngài không sao chứ?" Trương Khởi Sơn lắc đầu: "Tôi không sao, vừa rồi may nhờ có Trần huynh đệ, mới giúp tôi giữ được tỉnh táo để chống lại tâm ma." "Nếu không có lẽ tôi đã bị nhốt vĩnh viễn ở đây rồi!" Ngay sau đó, Tề Thiết Chủy đem chuyện sau khi Trương Khởi Sơn chạy ra khỏi khu mỏ, những phân tích của Trần Hạo và mọi người, cũng như tình hình nhìn thấy trên đường đi, đều kể lại cho Trương Khởi Sơn.

Khi quay lại ngôi mộ cổ trong ảo cảnh lần nữa, Trần Hạo liền dẫn mọi người quay lại đường cũ, chuẩn bị rút khỏi ảo cảnh do vẫn đồng huyễn hóa ra.

Cùng lúc đó, bên ngoài khu mỏ trong thế giới thực, cũng đã đến một đám người đông đảo.

Trong số những người này có cả người Tây, có cả người Nhật lùn, Cầu Đức Khảo, đặc vụ Nhật Bản Điền Trung Lương Tử, còn có Lục Kiến Huân, dẫn theo một đám thuộc hạ đến chặn đường Trương Khởi Sơn và những người khác.

Tất nhiên, mục đích lớn nhất là để có được khối vẫn đồng thần bí được nhắc đến trong báo cáo của Cưu Sơn.

Bọn chúng men theo dấu vết mà Trương Khởi Sơn và những người khác để lại, tốn rất nhiều công sức và cái giá, cuối cùng đã tìm được mộ huyệt thật sự của Thanh Ô Tử.

Sau đó, trước khi tiến vào trận pháp Cửu Cung Bát Quái, Kỳ Môn Độn Giáp kia, chúng đã bắt được người thợ mỏ già đang ở đó chờ Nhị Nguyệt Hồng. .Cùng lúc đó, sau khi Trần Hạo và những người khác đi ra khỏi thành Trường Sa trong ảo cảnh, lại phát hiện con đường dẫn đến ngôi mộ cổ trong khu mỏ đã biến mất.

Thứ họ nhìn thấy là một khu rừng rậm rạp bao phủ bởi sương mù, khu rừng này cho mọi người cảm giác vô cùng âm u và quỷ dị.

Trương Khởi Sơn nói: "Kỳ lạ thật, chúng ta rõ ràng quay lại đường cũ, sao bây giờ lại vào một khu rừng chưa từng thấy bao giờ?" Nhị Nguyệt Hồng và những người khác cũng vô cùng ngạc nhiên.

Chỉ có Trần Hạo biết, họ đã bị Thanh Ô Tử dùng ảo cảnh vẫn đồng, kết hợp với bí pháp Kỳ Môn Độn Giáp để giam cầm!

Đi không được bao xa, họ phát hiện một bệ đá hình lục giác được xây bằng đá xanh, rộng vài chục mét vuông.

Trên bệ đá này, có không ít tượng đá cao ba mét được điêu khắc bằng đá.

Nhìn thấy những thứ này, Trần Hạo biết, đây hẳn là trận pháp quỷ dị trong kịch tình rồi.

Nhưng với tu vi đạo pháp và trình độ trận pháp hiện tại của Trần Hạo, việc phá giải tòa trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp này không quá khó.

Thế là Trần Hạo liền tay kết pháp ấn, lần lượt gia trì 'Tĩnh Tâm Chú' cho Trương Khởi Sơn và những người khác, để tránh họ lại trúng chiêu.

Trương Khởi Sơn và những người khác thấy hành động của Trần Hạo, ngạc nhiên hỏi. "Trần huynh đệ, cậu lại làm gì vậy?" Trần Hạo ung dung nói: "Những làn sương mù này sẽ ảnh hưởng đến tâm trí

của mọi người." "Tôi sợ mọi người trúng chiêu, nên gia trì cho mọi người một pháp chú tĩnh khí ngưng thần thôi." Lúc này, Tề Thiết Chủy vẻ mặt ngưng trọng nói: "Xem ra, chúng ta lại bị La Sát Hải Thị do vẫn đồng huyễn hóa ra giam cầm rồi!" "Muốn ra ngoài không có cách nào khác, chỉ có thể nghịch chuyển càn khôn, phá hủy toàn bộ La Sát Hải Thị, như vậy chúng ta mới có thể ra ngoài." Trần Hạo nói: "Ý của ông là, dựa vào việc thay đổi phương vị của những tượng đá này, từ đó phá vỡ ảo cảnh?" Tề Thiết Chủy gật đầu đáp: "Chính là như vậy." "Nhưng vị trí của tượng đá một khi bị dịch chuyển sai, hậu quả sẽ không thể lường được." "Chúng ta sẽ bị nhốt vĩnh viễn trong thế giới do vẫn đồng huyễn hóa ra, không bao giờ ra ngoài được nữa." Trương Khởi Sơn và những người khác nghe xong sắc mặt thay đổi, ngay sau đó liền bày tỏ tin tưởng Tề Thiết Chủy, bảo ông cứ mạnh dạn làm.

Nhưng Trần Hạo chê Tề Thiết Chủy suy diễn quá chậm, trực tiếp gọi A Ninh và hai cô gái còn lại phối hợp, mấy lần đã di chuyển các tượng đá trên bệ đá lục giác.

Một lát sau, Trần Hạo thản nhiên nói: "Trận pháp này được diễn biến theo Phục Hy Bát Quái, bây giờ các tượng đá đều đã về đúng vị trí, trận pháp cũng đã được phá giải." "Mọi người theo sát tôi, mau chóng rời khỏi đây!" Trương Khởi Sơn và những người khác nghe xong, vừa thán phục Trần Hạo, vừa không nói nhiều lời, nhanh chóng theo hắn lao ra khỏi ảo cảnh.

Khi họ trải qua nhiều lần chuyển hướng, một lần nữa tiến vào một đường hầm mỏ chưa từng thấy, Trần Hạo xác nhận họ đã thoát khỏi La Sát Hải Thị!

Lúc này, Tề Thiết Chủy kinh ngạc nhìn lên không trung của sơn động, la lên. "Nhìn kìa!" Mọi người nhìn theo hướng ông ta chỉ, lập tức phát hiện một chiếc quách đồng bị treo lơ lửng giữa không trung

bởi hơn mười sợi xích sắt!

Nhìn thấy chiếc quan tài này, Trần Hạo biết bên trong chính là thi thể thật sự của Thanh Ô Tử.

Trương Khởi Sơn ngạc nhiên nói: "Đây không phải là chiếc quách đồng mà chúng ta thấy trên bệ đá sao?

Trông y hệt nhau!" Tề Thiết Chủy nghe xong sững người, sau đó quỳ xuống đất, không ngừng khấu đầu, miệng lẩm bẩm. "Cầu tổ sư gia tha mạng." Trương Khởi Sơn không hiểu hỏi: "Lão Bát, ông làm gì vậy?" Trần Hạo cười xấu xa: "Trong quan tài này mới là chân thân của Thanh Ô Tử, Bát gia sợ Thanh Ô Tử thi biến gây phiền phức đó mà!" Lúc này, hơn mười sợi xích sắt treo chiếc quách giữa không trung vang lên một loạt tiếng 'keng, keng' giòn giã, rồi tất cả đều đứt lìa.

Cùng lúc đó, sơn động này cũng rung chuyển dữ dội, giống như động đất vậy.

Quách của Thanh Ô Tử cũng trực tiếp rơi xuống. 'Ầm' một tiếng thật lớn, chiếc quách đồng vỡ tan tành, thi thể của Thanh Ô Tử cũng rơi ra ngoài.

Khi nhìn thấy thi thể của Thanh Ô Tử vẫn còn nguyên vẹn như lúc sống, đang nằm trên mặt đất, Tề Thiết Chủy vội vàng quỳ trước thi thể, một lần nữa khấu đầu, miệng lại bắt đầu lẩm bẩm thần chú.

Trần Hạo không quan tâm nhiều như vậy, trực tiếp lấy ra một mảnh vẫn đồng nhỏ được khảm trên mặt nạ đồng của Thanh Ô Tử.

Sau đó, hắn đẩy Tề Thiết Chủy một cái, bảo ông và mọi người cùng nhìn.

Ngay sau đó, thi thể của Thanh Ô Tử nhanh chóng biến thành một xác khô.

Tề Thiết Chủy kinh ngạc nói: "Phật gia, Trần huynh đệ, La Sát Hải Thị biến mất rồi, chúng ta thật sự đã trở về thực tại rồi!" Không lâu sau khi Trần Hạo, Trương Khởi Sơn và những người khác xông ra khỏi trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp, họ đã gặp Cầu Đức Khảo và Điền Trung Lương Tử cùng những người khác đang áp giải người thợ mỏ già trong mộ đạo của ngôi mộ cổ trong khu mỏ.

Nhị Nguyệt Hồng vốn luôn rất lo lắng cho sự an nguy của người thợ mỏ già, khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của ông bị hành hạ, lập tức nổi giận!

Không đợi Trương Khởi Sơn ngăn cản, Nhị Nguyệt Hồng bật dao găm ở cánh tay ra, trực tiếp xông lên!

Trương Khởi Sơn và Trương Nhật Sơn thấy Nhị Nguyệt Hồng không nói một lời đã vung dao xông lên.

Cả hai cũng rút vũ khí ra, cùng Cầu Đức Khảo và Điền Trung một đám lao vào đánh.

Còn Tề Thiết Chủy tay không tấc sắt, chỉ có thể nhanh chóng trốn vào một góc.

Cùng lúc đó, A Ninh nhìn thấy Cầu Đức Khảo, hai mắt lập tức đỏ ngầu.

Ngay sau đó, cô hét lên một tiếng, rút kiếm xông tới.

Thấy cảnh này, Tô Nan và Hồng Cô không cần hỏi ý kiến Trần Hạo, cả hai cùng rút thần binh ra, xông lên giúp A Ninh.

Chỉ có Trần Hạo vẫn không động đậy, vì chỉ cần A Ninh, ba cô gái và ba người của Trương Khởi Sơn là đủ để đối phó với đám người của Cầu Đức Khảo và Điền Trung Lương Tử!

Cầu Đức Khảo, Điền Trung Lương Tử và Lục Kiến Huân cũng phát hiện ra Nhị Nguyệt Hồng, Trương Khởi Sơn.

Cầu Đức Khảo kinh hãi hét lên: "Các người muốn làm gì!?" Hơn mười đặc vụ Nhật Bản và thuộc hạ của Cầu Đức Khảo đều đồng loạt giơ súng chỉ vào Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khởi Sơn!

Điền Trung Lương Tử thì khinh thường nhìn Nhị Nguyệt Hồng và những người khác, ngược lại Lục Kiến Huân kinh hãi la lên. "Trương Khởi Sơn!

Ngươi dám động thủ với ta sao?!" Nhưng A Ninh và Hồng Cô không thèm nói nhảm với chúng, một tay cầm thần binh, một tay không ngừng phóng phi đao.

Chương 266

Còn vì sao không dùng súng, chẳng phải quá rõ ràng sao?

Dùng súng trong mộ đạo chật hẹp thế này, rất dễ làm bị thương người của mình!

Lúc này, Điền Trung Lương Tử khinh thường cười nhạt: "Đồ không biết sống chết, dám cả gan làm hại người Nhật Bản ta, quả thực không thể tha thứ, cho ta nổ súng!" Nhưng chưa đợi hơn mười đặc vụ Nhật Bản nổ súng, hơn mười thuộc hạ của Cầu Đức Khảo đã bóp cò súng trường tấn công.

Trong chốc lát, một cơn mưa đạn kim loại bắn về phía Nhị Nguyệt Hồng và những người khác.

Thực ra lúc này Nhị Nguyệt Hồng đã hối hận vì hành động lỗ mãng của mình, tuy không sợ chết.

Nhưng ông không muốn vì sự lỗ mãng của mình mà khiến Trương Khởi Sơn, Trần Hạo và những người khác phải mất mạng theo.

Nhưng bây giờ hối hận đã muộn, thế là Nhị Nguyệt Hồng lách người, định chắn đạn cho Trần Hạo, Trương Khởi Sơn, tranh thủ một chút cơ hội sống cho mọi người.

Ngay lúc Trương Khởi Sơn và những người khác kinh hãi và không cam lòng hét lớn, Cầu Đức Khảo, Điền Trung Lương Tử, Lục Kiến Huân đang chờ Trương Khởi Sơn bị bắn thành cái sàng.

Một bóng người của Trần Hạo lập tức chắn trước mặt Nhị Nguyệt Hồng, trước mặt Trương Khởi Sơn và Trương Nhật Sơn cũng xuất hiện bóng dáng của ba cô gái.

Những đầu đạn như bão kim loại kia, lần lượt bị một luồng đao

mang màu xanh biếc do Trần Hạo chém ra chặn lại!

Còn vài viên đạn lọt lưới, cũng đều bị Giao Long Chiến Y của A Ninh và hai cô gái còn lại chặn đứng!

Nhưng thuộc hạ của Cầu Đức Khảo, Điền Trung Lương Tử và Lục Kiến Huân lại không may mắn như vậy.

Phi đao do A Ninh và Hồng Cô phóng ra, trong nháy mắt đã tiêu diệt hơn mười người!

Lúc này, Trần Hạo giễu cợt nói: "Muốn làm hại bạn của ta, đã hỏi qua ý tiểu gia chưa?" Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, những người Tây và đặc vụ Nhật Bản kia đều sợ ngây người.

Ngay cả Cầu Đức Khảo, Điền Trung Lương Tử và Lục Kiến Huân cũng kinh ngạc không thôi!

Nhưng ngay sau đó, Điền Trung Lương Tử hung tợn hét lên: "Tiếp tục nổ súng, ta không tin không bắn chết được chúng!" Thấy đối phương mấy chục khẩu súng xung kích lại sắp bắn về phía mình, Trần Hạo giễu cợt cười. "Muốn nổ súng trước mặt tiểu gia, sợ là mất trí rồi!" Lời vừa dứt, Trần Hạo thúc giục long uy của huyết mạch Thanh Long.

Trong nháy mắt, tất cả kẻ địch trong mộ đạo chật hẹp đều bị trấn áp nằm rạp trên mặt đất.

Còn chuyện nổ súng, càng đừng mơ.

Trần Hạo lách người, đoạt lại người thợ mỏ già bị người Nhật bắt giữ, sau đó thuận thế ném về phía Nhị Nguyệt Hồng!

Thấy tất cả kẻ địch đều bị long uy của Trần Hạo áp chế, A Ninh và hai cô gái còn lại không chút do dự lao lên.

Như thái rau chém dưa, trực tiếp xử lý Điền Trung Lương Tử,

Cầu Đức Khảo và Lục Kiến Huân cùng mấy chục thuộc hạ.

Thấy cảnh này, Trương Khởi Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Trương phó quan vừa mới hoàn hồn, lập tức sát ý cuồng dâng.

Ngay sau đó, họ cầm đao xông lên.

Trong lúc A Ninh và ba cô gái cùng ba người của Trương Khởi Sơn xử lý gọn gàng Điền Trung Lương Tử và Lục Kiến Huân, Cầu Đức Khảo đang trốn ở ngoài cùng, giãy giụa thoát khỏi phạm vi long uy của Trần Hạo.

Ngay sau đó, hắn sợ hãi quay đầu bỏ chạy, không đợi Trần Hạo và những người khác phản ứng, đã chạy mất dạng!

Thấy cảnh này, A Ninh tức điên lên.

Đang định tiếp tục đuổi giết Cầu Đức Khảo, thì Trần Hạo kéo cô lại nói. "Bây giờ không phải là lúc hành động theo cảm tính, ngôi mộ cổ này sắp sập rồi, chúng ta mau chóng xông ra ngoài!" Nghe vậy, Trương Khởi Sơn và những người khác đều gật đầu, sau đó dẫn theo người thợ mỏ già, nhanh chóng rút ra ngoài khu mỏ.

Còn về tên quỷ Tây Cầu Đức Khảo kia, Trần Hạo lười quan tâm.

Lần này tuy hắn chạy thoát, nhưng sau này quay lại thế giới Đạo Mộ, có rất nhiều cơ hội để xử lý hắn!

Khi Trần Hạo và những người khác chạy như điên cuối cùng cũng xông ra khỏi khu mỏ, ngọn núi mỏ đã bị đào rỗng một nửa cuối cùng cũng 'ầm' một tiếng sụp đổ.

Nhìn ngọn núi mỏ vốn cao sừng sững, sau khi sụp đổ, mặt đất đã hạ thấp hơn trăm mét, mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Luồng khí do vụ sụp đổ tạo ra, từ cửa khu mỏ thổi ra bụi bặm và đá vụn, khiến Trương Khởi Sơn và những người khác đã chạy ra xa

hơn trăm mét không khỏi thầm cảm thán.

May mà chạy ra sớm một bước!

Nếu không, những người này thật sự đã phải chôn thân trong lòng núi!

Mệt mỏi rã rời, mọi người đều ngồi xuống đất, nghỉ ngơi một hồi lâu mới hồi sức.

Sau đó, theo đề nghị của Trần Hạo, mọi người xuống núi ngay trong đêm, tìm được chiếc xe lúc đến, không hề dừng lại mà chạy thẳng về thành Trường Sa.

Mọi người sau khi về đến thành Trường Sa, tự nhiên ai về nhà nấy, tìm mẹ của mình, trước hết nghỉ ngơi một đêm cho khỏe rồi mới tính chuyện chính sự.

Còn những chuyện khác, đều đợi nghỉ ngơi xong rồi nói sau.

Không còn cách nào khác, chuyến đi đến ngôi mộ cổ trong khu mỏ này không chỉ đường đi gập ghềnh.

Những chuyện đã trải qua và những kẻ địch đã gặp phải cũng liên tiếp xuất hiện, thật sự đã khiến họ kiệt sức!

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo tinh thần sảng khoái, dặn dò A Ninh và hai cô gái một tiếng rồi đến phủ đệ của Trương Khởi Sơn.

Khi Trần Hạo thong thả đi đến Trương phủ, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy đã đến từ sớm.

Thế là Trần Hạo ở trong sân lớn của Trương phủ, đem toàn bộ minh khí thu hoạch được lần này từ không gian trữ vật ra ngoài.

Tuy đồ bồi táng trong mộ Thanh Ô Tử không nhiều, nhưng cũng có đến mấy trăm món.

Trần Hạo thậm chí còn tiện tay đem ra mười con trấn mộ thú bằng đồng cao ba mét từ trong thạch thất của trận pháp Kỳ Môn Độn Giáp.

Nhìn cả sân đầy minh khí, Tề Thiết Chủy lập tức vui như nở hoa.

Sau đó, Trương Khởi Sơn sai người đem toàn bộ số minh khí này đi, giao cho Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy phụ trách bán.

Trương Khởi Sơn, Nhị Nguyệt Hồng và Tề Thiết Chủy chia cho Trần Hạo năm phần thu hoạch lần này.

Chương 267

Dù sao nếu không có hắn, Trương Khởi Sơn và những người khác đều đã phải chết ở trong đó, càng không cần nói đến việc có được những minh khí này.

Tuy Trần Hạo trong lòng đã sớm có tính toán, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ tạm thời đồng ý. .Vì sự xuất hiện của Trần Hạo, khiến cho kịch tình này thay đổi lớn, cho nên những nhân vật như em họ của Doãn Tân Nguyệt và Bạch Kiều đại tế ti đều không xuất hiện.

Khi Trần Hạo vừa về đến nhà, trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thay đổi phần lớn kịch tình Lão Cửu Môn, thưởng một lần cơ hội nâng cấp không gian trữ vật.]" "[Đinh!

Kịch tình Lão Cửu Môn lần này đã kết thúc, mời túc chủ lựa chọn phần thưởng.]" "[1.

Lựa chọn quay về thế giới chính Đạo Mộ, thưởng một triệu đô la Mỹ.]" "[2.

Không quay về thế giới chính Đạo Mộ, tiếp tục ở lại thế giới kịch tình này, thưởng 20000 điểm thưởng.]" "[3.

Tạm thời không quay về thế giới chính Đạo Mộ, tiếp tục đi đến thế giới kịch tình khác, thưởng Mạc Kim tuyệt kỹ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cùng với 20000 điểm thưởng.]" Trần Hạo suy nghĩ một lát, chọn phần thưởng thứ ba.

Vì chỉ cần hoàn thành một thế giới kịch tình, là có thể lựa chọn quay về thế giới chính Đạo Mộ.

Cho nên bây giờ hắn hoàn toàn không vội quay về, ngược lại

muốn đi đến các thế giới kịch tình khác chơi một chút. "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, 20000 điểm thưởng.]" "[Xin hỏi túc chủ, có học ngay 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' không?]" "Học!" Trần Hạo quả quyết đáp.

Lời vừa dứt, 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' hóa thành một luồng sáng, dung nhập vào ý thức hải của Trần Hạo.

Trong nháy mắt, hắn đã học được 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật' hoàn chỉnh, mạnh hơn nhiều so với tên gà mờ Hồ Bát Nhất kia!

Ngay sau đó, Trần Hạo thấy mình hiện có hơn bốn vạn điểm thưởng, hoàn toàn có thể đổi lấy thức thứ ba của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Truy Hồn Lệnh!

Thế là Trần Hạo không chút do dự, từ hệ thống đổi lấy 'Truy Hồn Lệnh'.

Cuối cùng Trần Hạo lại nâng cấp không gian trữ vật, trực tiếp biến thành 60 mét khối.

Tuy lần này không gian trữ vật chỉ tăng thêm 10 mét khối, nhưng dù sao hắn cũng không thể dọn sạch mọi nguy hiểm trong mộ Thanh Ô Tử.

Cho nên, Trần Hạo cũng không tính toán nhiều như vậy nữa!

Làm xong những việc này, hắn mở bảng thuộc tính ra.

Túc chủ: Trần Hạo Tuổi: 24 Tuổi thọ: 390 năm (tạm thời) Chiều cao: 1.85m Nghề nghiệp: Bàn Sơn phái Liệt Hải Thiên Sư Điểm thưởng: 590 Thần binh lợi khí: Đại Việt Long Tước Đao, chủy thủ Tiểu Thần Phong, Quỷ Tỳ, Lục Giác Đồng Linh (108 cái) Huyết mạch đặc thù: Huyết mạch Thượng Cổ Thanh Long, Âm Dương Nhãn Năng

lực: Lặn tinh thông (năng lực tự thân của túc chủ), Bế khí công, Trung y tinh thông, Thương giới tinh thông, Tiên pháp tinh thông, Cổ võ Hình Ý Quyền, Giám định cổ vật tinh thông, Điều khiển thuyền bè tinh thông Đạo thuật bí pháp: Lôi pháp Dương Ngũ Lôi, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thức thứ nhất, thức thứ hai: Phong Hỏa Lệnh!

Thức thứ ba: Truy Hồn Lệnh! (Còn thiếu bốn thức) Mạc Kim bí thuật: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bàn Sơn bí thuật: Toàn quyển Bàn Sơn Phân Giáp Thuật Tá Lĩnh bí kỹ: Thuật Văn Sơn Biện Long Phát Khâu tuyệt kỹ: Song Chỉ Tham Động Vật phẩm đặc thù: Nội đan Lục Sí Phi Thiên Ngô Công (1 viên), Kỳ Lân Kiệt, Lam Xà Đảm (mỗi loại 1 viên), Bổ Nguyên Đan (22 viên), Dưỡng Nguyên Đan (14 viên), Giao Long Chiến Y, không gian trữ vật 60 mét khối (có thể nâng cấp) Vật phẩm phổ thông: Hà Mộc Tập Nhiệm vụ: Thu thập đủ mười thanh thần binh lợi khí cổ đại, Đại Việt Long Tước Đao có thể cường hóa một lần. [Độ hoàn thành 6/10] (Đã có: Đại Việt Long Tước Đao, Thanh Công Kiếm, đoản đao Hắc Kim, Cổ Đĩnh Đao, Tiểu Thần Phong, Lãnh Nguyệt Loan Đao).

Đóng bảng thuộc tính lại, Trần Hạo hỏi: "Hệ thống huynh, tiếp theo tôi sẽ xuyên không đến thế giới nào?" "Vẫn quy củ cũ, một tháng sau bắt đầu xuyên không sao?" Hệ thống lựa chọn thần cấp: "Túc chủ có thể ở lại thế giới này tối đa một tháng, trong vòng một tháng túc chủ có thể xuyên không bất cứ lúc nào." "Còn về thế giới kịch tình mà túc chủ sắp xuyên không đến, mời tự mình lựa chọn." Lời vừa dứt, trong ý thức hải của Trần Hạo xuất hiện giao diện lựa chọn thế giới xuyên không. 《Hoàng Bì Tử Phần》, 《Mộc Nãi Y Hệ Liệt》, 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》, 《Mục Dã Quỷ Sự》, 《Thần Thoại》.

Nhìn thấy năm thế giới kịch tình có thể lựa chọn, Trần Hạo trực tiếp chọn thế giới kịch tình 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》.

Còn bốn thế giới kịch tình kia, sau này có cơ hội sẽ đi. "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã lựa chọn thế giới kịch tình 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》, xin hỏi túc chủ có bắt đầu xuyên không ngay bây giờ không?]" "Không cần đâu hệ thống huynh, đợi tôi chuẩn bị xong sẽ gọi." Nói xong, Trần Hạo thoát khỏi ý thức hải.

Chiều hôm đó, Trần Hạo đem tin tức chuẩn bị rời khỏi thế giới này nói cho ba cô gái Hồng Cô.

A Ninh và Tô Nan đã có kinh nghiệm một lần như vậy, cho nên cũng không quá kinh ngạc, ngược lại Hồng Cô thì kinh ngạc không thôi.

Hết cách, Trần Hạo đành phải lại lấy ra bài cũ lừa bịp A Ninh, một lần nữa thu phục Hồng Cô.

Ngay sau đó, Hồng Cô tò mò hỏi A Ninh và Tô Nan, mấy chục năm sau sẽ như thế nào.

Nhìn ba cô gái trò chuyện vui vẻ, Trần Hạo liền chạy sang nhà Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh, đến từ biệt.

Tất nhiên, cái cớ của Trần Hạo với Hắc Bối Lão Lục là phải về nhà ở hải ngoại, giải quyết một việc cực kỳ quan trọng.

Còn khi nào về, cũng không chắc.

Thấy hảo huynh đệ sắp đi xa, ngày về lại xa xăm vô định, Hắc Bối Lão Lục trọng tình trọng nghĩa, trực tiếp kéo Trần Hạo uống một trận lớn.

Kết quả là Trần Hạo uống hơi quá chén, tối vừa về đến nhà, đã được chào đón bởi đêm ôn nhu hương đầu tiên sau khi xuyên không.

Đêm hôm đó, không chỉ A Ninh, Tô Nan thật sự trở thành người phụ nữ của Trần Hạo, mà cả Hồng Cô cũng vậy.

Niềm vui bất ngờ này khiến Trần Hạo vô cùng thoải mái.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo đi từ biệt các gia chủ Cửu Môn như Trương Khởi Sơn.

Lý do, tự nhiên cũng giống như đã lừa Hắc Bối Lão Lục.

Thế là toàn bộ gia chủ Cửu Môn đều được tập hợp lại, tổ chức cho Trần Hạo một bữa tiệc tiễn hành hoành tráng.

Tiệc rượu tan, Trương Khởi Sơn trực tiếp dùng tiền tiết kiệm của mình, trả trước cho Trần Hạo tiền của năm phần minh khí kia.

Nhưng Trần Hạo đối với tiền bạc căn bản không hề quan tâm, huống chi hắn biết sau này Trương Khởi Sơn sẽ trở thành quân nhân **.

Hơn nữa còn có những cống hiến không thể phai mờ cho **, lại thêm tình hình gian khổ của quân đội ** bây giờ.

Thế là Trần Hạo không những không lấy năm phần thu nhập từ minh khí, ngược lại còn đem 6 triệu ngân phiếu đại dương cướp được của người Nhật, cũng tặng hết cho Trương Khởi Sơn.

Trần Hạo chỉ nói với Trương Khởi Sơn một câu, đó là hy vọng Trương Khởi Sơn có thể xây dựng một đội quân hùng mạnh, sau này cũng có thể trở thành chỗ dựa cho bá tánh **.

Chương 268

Thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Hạo, không một chút giả tạo, Trương Khởi Sơn lập tức càng thêm khâm phục Trần Hạo.

Trước khi đi, Trần Hạo nhờ Trương Khởi Sơn, sau này chăm sóc nhiều hơn cho phái Liệt Hải và Trần Ngọc Lâu của phái Tá Lĩnh.

Còn tên La Lão Oai kia, Trần Hạo sẽ để hắn chủ động tìm Trương Khởi Sơn.

Chuyện nhỏ này, Trương Khởi Sơn tự nhiên vỗ ngực đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự tiễn đưa của Trương Khởi Sơn và các gia chủ Cửu Môn, Trần Hạo dẫn theo A Ninh và hai cô gái còn lại, lên chuyến tàu hỏa đi Tương Tây.

Ba ngày sau, bốn người Trần Hạo dưới sự dẫn đường của Hồng Cô, thuận lợi đến phủ của Trần Ngọc Lâu.

Hai người gặp lại, tự nhiên là một phen trò chuyện vui vẻ.

Sau đó Trần Hạo tặng Lam Xà Đảm và một viên Dưỡng Nguyên Đan cho Trần Ngọc Lâu.

Và nói cho hắn biết, là để phòng thân.

Tuy Trần Ngọc Lâu không biết vì sao Trần Hạo lại cho hắn hai thứ này, nhưng hắn biết hai thứ này là bảo bối tốt để chữa thương giải độc.

Trần Ngọc Lâu không biết rằng, hai thứ mà Trần Hạo tặng, sau này không chỉ cứu được đôi mắt của hắn, mà còn thay đổi vận mệnh của hắn.

Sau một phen cảm tạ, Trần Hạo lại nhờ Trần Ngọc Lâu, sau này

giúp đỡ chăm sóc nhiều hơn cho phái Liệt Hải do Hoa Mã Quải dẫn dắt.

Trần Ngọc Lâu tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Chiều hôm đó, La Lão Oai nhận được tin cũng chạy đến.

Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, uống rượu cả đêm.

Trong bữa tiệc, Trần Hạo dặn dò hai người, sau này thế đạo loạn lạc, cố gắng đi theo Trương Khởi Sơn.

Chỉ có như vậy, mới có thể giữ được cơ nghiệp.

Tuy Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai không hiểu ý của Trần Hạo, nhưng họ biết Trần Hạo sẽ không lừa họ.

Thế là, hai người lại đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo tinh thần sảng khoái dẫn theo Hồng Cô và hai cô gái còn lại, dưới sự tiễn đưa của Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai, lên chuyến tàu hỏa đi Bắc Bình.

Khi bốn người Trần Hạo đến nơi đóng quân của phái Liệt Hải ở Bắc Bình, Hoa Mã Quải và một trăm môn nhân Liệt Hải đều vô cùng vui mừng.

Trần Hạo trực tiếp đặt tiệc tại tửu lầu lớn nhất Bắc Bình, chiêu đãi những môn nhân Liệt Hải này.

Tiệc rượu tan, Trần Hạo đem 50 vạn đại dương còn lại sau chuyến đi Bình Sơn, toàn bộ để lại cho Hoa Mã Quải.

Và tặng Kỳ Lân Kiệt cùng hai viên Dưỡng Nguyên Đan cho Hoa Mã Quải.

Có 50 vạn đại dương, Hoa Mã Quải càng có thêm tự tin để quản lý tốt phái Liệt Hải.

Khi biết Kỳ Lân Kiệt có thể khiến bách độc bất xâm, còn Dưỡng Nguyên Đan là thánh dược chữa thương, ông lập tức vô cùng cảm kích Trần Hạo.

Vì chỉ riêng hai thứ này, đã đáng giá hơn toàn bộ tài sản của phái Liệt Hải rồi.

Ban đầu Hoa Mã Quải không chịu nhận, nhưng dưới mệnh lệnh của Trần Hạo, đành phải lập tức uống Kỳ Lân Kiệt.

Còn hai viên Dưỡng Nguyên Đan, thì được cất giữ vô cùng cẩn thận.

Chuyện nhà đã xong, hôm sau Trần Hạo dẫn theo A Ninh và hai cô gái rời khỏi nơi đóng quân của Liệt Hải.

Trước khi đi, Trần Hạo dặn dò Hoa Mã Quải, sau này một khi gặp phải chuyện không giải quyết được, hãy đi tìm Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai.

Nếu cả hai đều không giải quyết được, thì đến Cửu Môn tìm Trương Khởi Sơn.

Biết bốn người Trần Hạo sắp 'đi hải ngoại', và không biết ngày về, Hoa Mã Quải lập tức trong lòng vô cùng buồn bã.

An ủi Hoa Mã Quải xong, Trần Hạo bảo ông dẫn các môn nhân Liệt Hải về., còn mình thì dẫn ba cô gái ra khỏi thành Bắc Bình, đi thẳng đến một ngọn núi hoang ở ngoại ô.

Cuối cùng nhìn lại ** thời Dân quốc một lần nữa, Trần Hạo trong lòng thầm thở dài.

Trong kịch tình Lão Cửu Môn, tuy không thể nâng cấp huyết mạch Thanh Long, cũng không tăng thêm tuổi thọ, thậm chí còn mất đi hơn một triệu đại dương.

Nhưng thu hoạch cũng không nhỏ, đã để lại cho quân đội ** sau này một khoản tiền lớn và một đội quân.

Chuyến đi này cũng không uổng!

Huống chi trong không gian trữ vật còn có 10 tấn vàng, đủ để hắn đến bất kỳ vị diện nào tiêu xài hoang phí.

Nghĩ xong, hắn hỏi A Ninh và ba cô gái: "Ba vị bà xã, các em đã chuẩn bị xong chưa?" Ba cô gái tuy đều là những người ngoan cường, nhưng dù sao cũng vừa mới thành phụ nữ, nghe vậy lập tức gương mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Nhưng họ vẫn vui vẻ gật đầu.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Nếu đã chuẩn bị xong rồi, vậy chúng ta đi thôi!" Lời vừa dứt, Trần Hạo trong ý thức hải nói: "Hệ thống huynh, có thể bắt đầu xuyên không đến thế giới kịch tình 《Tinh Tuyệt Cổ Thành》 rồi!" "Có thể bắt đầu, xuyên việt vào thế giới kịch tình Tinh Tuyệt Cổ Thành!" Tiếng nói vừa dứt, Trần Hạo, A Nịnh, Tô Nan và Hồng Cô chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể như bị cuốn vào một vòng xoáy.

Khi cuối cùng cảm nhận được chân đạp trên đất thật, mắt có thể nhìn thấy vạn vật thì mới phát hiện, họ đã xuất hiện giữa một vùng núi rừng rậm rạp.

Trần Hạo thầm phàn nàn: Hệ thống huynh thật thú vị, mỗi lần xuyên việt xong điểm đáp đều là hoang sơn dã lĩnh.

Nhưng như vậy cũng tốt, trong núi ít người, không cần lo bị phát hiện.

Có điều, khác với lần xuyên việt đến Nộ Tình Tương Tây, lần trước là ban đêm, còn bây giờ lại là ban ngày trời trong vạn dặm!

Ngay lập tức, Trần Hạo bắt đầu quan sát tứ phía, xem có thể xác

định được mình đã xuyên đến địa điểm nào trong kịch tình Tinh Tuyệt Cổ Thành không.

Cùng lúc đó, Hồng Cô lần đầu tiên trải nghiệm xuyên việt, vừa mở mắt ra đã tò mò nhìn ngó khắp nơi.

Cô không ngừng hỏi A Nịnh và Tô Nan, nhưng cả hai cũng mù tịt, hoàn toàn không biết đây là đâu!

Ngay khi ba cô gái chuẩn bị hỏi Trần Hạo, đột nhiên họ nghe thấy tiếng hét kinh hãi của một người đàn ông từ phía không xa.

“Lão Hồ!

Chương 269

Lão Hồ!

Cứu mạng a!" "A!

Cứu mạng!!!" Bốn người Trần Hạo nhìn nhau, ngay lập tức lao về phía tiếng hét.

Một lát sau, bốn người họ thấy trong khu rừng cách đó không xa, có một gã mập lùn ăn mặc quê mùa, thân hình thô kệch.

Gã vừa gào khản cổ kêu cứu mạng, vừa chạy thục mạng trong rừng!

Ngay sau lưng gã không xa, một con heo rừng cực kỳ to khỏe đang liều mạng đuổi theo!

Thấy cảnh này, Trần Hạo bất giác mỉm cười.

Bởi vì anh biết, bốn người đã xuyên việt đến đúng chỗ rồi.

Trần Hạo thậm chí còn hiểu rõ cả tiết điểm thời gian mà mình xuyên việt vào thế giới kịch tình Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Trần Hạo thầm nghĩ: Chẳng phải là tình tiết Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, sau khi bị Đại Kim Nha lừa, quay về quê ở thôn Ngưu Tâm sao?

Rồi sau đó vào núi chuẩn bị đến Dã Nhân Câu, để lấy đồ trong pháo đài mà người Nhật xây dựng trong núi à?

Gã đang bị heo rừng dí chạy khắp núi kia, chẳng phải chính là Vương Bàn Tử vừa có lòng nhân ái, tình nghĩa, trượng nghĩa, nhưng cũng vô cùng tiểu thị dân, thiển cận trong kịch tình hay sao!

Còn "Lão Hồ" mà gã gọi, không cần hỏi cũng biết, chắc chắn là Hồ Bái Nhất rồi!

Lúc này, Bàn Tử đã chạy đến không xa.

Tô Nan cười hỏi: "Có muốn cứu gã kia không?

Trông buồn cười quá!" A Nịnh và Hồng Cô cũng bị cảnh tượng này chọc cho cười không ngớt.

Ban đầu Trần Hạo không định xen vào chuyện của người khác, dù sao thì Hồ Bái Nhất và Anh Tử cũng sắp đến cứu Bàn Tử rồi.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu anh lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"[Đinh!

Hệ thống Lựa Chọn Thần Cấp phát hành nhiệm vụ.]" "[1, Án binh bất động, không làm bất cứ điều gì, thưởng 10 vạn tệ An Lạc.]" "[2, Giúp heo rừng xử lý Bàn Tử, thưởng một chiếc xe việt dã.]" "[3, Giành cứu Bàn Tử trước hai người Hồ Bái Nhất, thưởng bốn thân phận thật ở thế giới này!]" Nghe xong, Trần Hạo không chút do dự lựa chọn nhiệm vụ thứ ba.

Mười vạn tệ An Lạc đối với Trần Hạo bây giờ thực sự không đáng kể.

Mặc dù ở thời kỳ này, một chiếc xe việt dã vô cùng hấp dẫn.

Nhưng việc có thể khiến cả bốn người đều có thân phận hợp pháp ở thời kỳ này là một chuyện vô cùng quan trọng.

Dù sao thì ở Trung Quốc những năm 80, nếu bốn người Trần Hạo không có thân phận hợp pháp thì đúng là một bước cũng khó đi!

Nghĩ vậy, Trần Hạo liền cười nói: "Thấy gã kia cũng đáng thương, ba người các em ai có hứng thú thì đi cứu đi." Tiếng nói vừa dứt, Hồng Cô liền lao ra, vừa cười vừa nói.

"Vậy để em đi, vừa hay có thể săn một con heo rừng làm bữa

trưa!" A Nịnh và Tô Nan không hề nhúc nhích, chỉ đứng đó mỉm cười xem kịch hay.

Lúc này, Bàn Tử đã chạy đến cách bốn người Trần Hạo vài mét.

Gã đang liều mạng bỏ chạy, hoàn toàn không để ý phía trước có người.

Bây giờ gã chỉ mong Hồ Bái Nhất và Anh Tử có thể đến cứu mình nhanh chóng, nếu không gã sẽ trở thành bữa trưa của con heo rừng mất!

Kết quả là do không cẩn thận, gã vấp chân ngã sõng soài trên đất.

Con heo rừng đen khổng lồ gầm lên, dùng cặp nanh dài hơn một thước lao thẳng về phía Bàn Tử!

Bàn Tử thầm nghĩ, phen này lão tử toi đời rồi!

Ngay vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, một bóng người mặc đồ da đen tuyền, thoáng chốc xuất hiện trước mặt Bàn Tử.

Không đợi gã kịp phản ứng, bóng người đó liền vung ra một thanh loan đao lóe lên hàn quang.

"Phập!" Sau một tiếng trầm đục của lưỡi dao sắc bén cắm vào thịt, con heo rừng suýt nữa đã lấy mạng Bàn Tử, đầu đã bị chém bay mất!

Một dòng máu tươi đỏ thẫm lập tức phun lên đầy mặt và người Bàn Tử, nhưng gã vẫn ngồi ngây ra trên đất, hoàn toàn không có phản ứng.

Ngay lúc này, bốn con chó săn lớn cũng xông tới.

Nhưng con heo rừng đã chết, chúng hoàn toàn không có đất dụng võ.

Thế là bốn con chó săn chỉ biết đi vòng quanh xác heo rừng, chờ

đợi chủ nhân của chúng là Anh Tử.

Ngay sau đó, Hồ Bái Nhất và Anh Tử vô cùng lo lắng cũng chạy đến.

Nhưng thứ họ nhìn thấy lại là xác con heo rừng đã chết hẳn, cùng với Bàn Tử toàn thân đầy máu.

Đồng thời, bốn người Trần Hạo đang đi tới cũng thu hút sự chú ý của Hồ Bái Nhất và Anh Tử.

Nhưng thấy bộ dạng đầy máu của Bàn Tử, Hồ Bái Nhất cũng không có thời gian để ý nhiều, trực tiếp chạy đến đỡ Bàn Tử dậy, quan tâm hỏi.

"Bàn Tử, cậu sao rồi?" "Bị thương ở đâu?

Sao nhiều máu thế!?" Bàn Tử lúc này cũng đã tỉnh lại từ cơn ngây dại, đưa tay quệt máu heo trên mặt rồi đáp.

"Tôi không sao, máu này đều là của con heo rừng!" Nghe Bàn Tử không sao, Hồ Bái Nhất và Anh Tử mới thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó Hồ Bái Nhất hạ giọng hỏi: "Bàn Tử, rốt cuộc là chuyện gì?" "Với lại bốn người nam nữ ăn mặc kỳ lạ kia, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây?" Bàn Tử thở ra một hơi dài, đáp: "Tôi vừa đi 'giải quyết', kết quả quần còn chưa kéo lên đã bị con heo rừng này dí chạy khắp núi." "Nếu không phải bốn người họ đột nhiên xuất hiện cứu tôi, thì Lão Hồ bây giờ không thấy tôi đâu!" "Còn về việc họ là ai, tại sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây, tôi cũng không rõ." "Nhưng nhìn vũ khí lạnh và súng ống trên người họ, tuyệt đối là những thứ tiên tiến nhất thế giới, tôi còn chưa bao giờ được chơi." "Tôi đoán, họ tuyệt đối không phải người thường, không đơn giản đâu!" Anh Tử chưa từng ra khỏi vùng núi này, nên hoàn toàn không hiểu lời của Bàn Tử.

Nhưng Hồ Bái Nhất là người có kiến thức, chỉ liếc qua bốn người

Trần Hạo liền xác nhận lời Bàn Tử nói là đúng.

Nhưng thấy cả bốn người Trần Hạo đều mỉm cười, chắc là không có ác ý.

Thế là Hồ Bái Nhất hạ giọng nói: "Bất kể đối phương là ai, ít nhất người ta đã cứu cậu." "Chúng ta cũng phải cảm ơn người ta một tiếng chứ!" Nói xong, Hồ Bái Nhất cẩn thận bước về phía bốn người Trần Hạo, vừa đi vừa cười nói.

"Bốn vị đồng chí, đa tạ đã cứu bạn của tôi." "Tôi tên là Hồ Bái Nhất, người đầy máu kia tên là Bàn Tử, còn cô gái phía sau tên là Anh Tử." "Xin hỏi các vị là…?" Trong lúc Hồ Bái Nhất đang hỏi chuyện, trong đầu Trần Hạo lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Chương 270

“[Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng bốn thân phận thật tại thế giới này.

Xin túc chủ lựa chọn thân phận.]” “[1, Công dân Trung Quốc, dân thường.]” “[2, Hoa kiều Mỹ, chuyên gia hàng đầu trong giới khảo cổ và thám hiểm.]” “[3, Công dân Trung Quốc, chuyên gia học giả trong giới khảo cổ.]” Trần Hạo xem xong, lựa chọn đầu tiên bị anh trực tiếp bỏ qua.

Mặc dù là công dân Trung Quốc, nhưng thân phận dân thường ở Trung Quốc những năm 80 không có bất kỳ sự trợ giúp nào.

Ngược lại, hai thân phận thứ hai và thứ ba khiến Trần Hạo phải đắn đo.

Lựa chọn chuyên gia học giả giới khảo cổ Trung Quốc, tự nhiên có thể giúp anh thuận tiện hơn rất nhiều khi xuống mộ ở thời đại này.

Nhưng ở thời đại mà mọi người đều đề cao tinh thần cống hiến, nếu chọn thân phận này, nhiều lúc Trần Hạo sẽ không thể hành động theo ý mình.

Cuối cùng, theo lối mòn cũ, anh đã chọn thân phận thứ hai.

Bởi vì ở Trung Quốc những năm 80, thân phận Hoa kiều Mỹ vô cùng được coi trọng.

Thế là trong không gian trữ vật của Trần Hạo, lập tức xuất hiện bốn cuốn hộ chiếu Mỹ, cùng với chứng nhận giáo sư khoa khảo cổ của Đại học Harvard.

Bên này, chưa đợi Trần Hạo trả lời, Hồng Cô đã định lên tiếng.

A Nịnh và Tô Nan bên cạnh lập tức kéo cô lại, dùng ánh mắt ngăn cản.

Bởi vì hai người không biết lần này Trần Hạo sẽ dùng thân phận gì, nên sợ Hồng Cô lỡ lời.

Thấy vậy, Trần Hạo điềm nhiên cười nói: "Tôi là Hoa kiều Mỹ, cũng là nhà thám hiểm, lần này đến Dã Nhân Câu để thám hiểm." "Tôi tên Trần Hạo, ba vị nữ sĩ xinh đẹp bên cạnh lần lượt là A Nịnh, Tô Nan và Hồng Cô." Nghe vậy, A Nịnh và Tô Nan lập tức lộ vẻ đã hiểu.

Ngược lại, Hồng Cô lại ngây người, thầm nghĩ.

Mặc dù ở thời Dân quốc, A Nịnh và Tô Nan thường xuyên dạy cô tiếng Anh.

Cộng thêm cô đúng là thông minh, chỉ vài tháng đã có thể miễn cưỡng đối thoại bằng tiếng Anh.

Nhưng cô chưa từng đến Mỹ bao giờ, sao đột nhiên lại thành Hoa kiều Mỹ chứ?!

Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Anh Tử nghe xong, trong lòng đều vô cùng kinh ngạc.

Nhưng họ không kinh ngạc về thân phận người Mỹ của bốn người Trần Hạo, mà là vì bốn người họ cũng đến Dã Nhân Câu để thám hiểm!

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử lập tức suy đoán, lần này hai người họ đến vì căn cứ pháo đài của Nhật, chẳng lẽ mục đích của họ cũng giống mình sao?

Sau đó, Trần Hạo và ba người Hồ Bái Nhất hàn huyên vài câu.

Bàn Tử cũng lần nữa cảm ơn không ngớt.

Tiếp đó, Trần Hạo nói: "Xem ra trời cũng sắp tối rồi." "Vừa hay

Hồng Cô giết được con heo rừng không nhỏ, nếu không ngại.

Mọi người ở lại ăn một bữa thịt nướng thì thế nào?" Anh Tử tính tình đơn thuần, nghe vậy liền vui vẻ đi nhặt củi.

Ngược lại, Hồ Bái Nhất nói: "Như vậy ngại quá?" "Bốn vị đồng chí vừa cứu Bàn Tử, bây giờ lại mời chúng tôi ăn thịt nướng." Nhưng Bàn Tử vừa nghe có thịt ăn, khóe miệng lập tức chảy nước miếng.

Trần Hạo điềm nhiên cười: "Chuyện nhỏ thôi, tương phùng không bằng ngẫu nhiên, mọi người đừng khách sáo." Nói xong, anh một tay xách con heo rừng nặng ba bốn trăm cân, đi về phía con suối nhỏ gần đó, bắt đầu lột da mổ bụng.

A Nịnh, Tô Nan và Hồng Cô cũng rất hứng thú với món thịt heo rừng nướng, thế là cũng đến giúp Trần Hạo một tay.

Nhìn Trần Hạo một tay nhẹ nhàng xách con heo rừng to như vậy.

Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: "Ôi trời ơi!" "Lão Hồ, cậu thấy không?

Cậu trai tên Trần Hạo kia, sức lực thật đáng nể!" Hồ Bái Nhất nhíu mày nói: "Mặc dù tạm thời họ không tỏ ra ác ý, nhưng bốn người này tuyệt đối không phải người thường." "Chỉ bằng thân thủ của cô gái đã cứu cậu, cùng với thần lực kinh người của Trần Hạo, và trang bị trên người họ, chúng ta phải cẩn thận mới được!" Bàn Tử cũng không ngốc, lập tức hiểu ý của Hồ Bái Nhất, thế là thận trọng gật đầu.

Không lâu sau, Anh Tử ôm một bó củi lớn trở về.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng không đứng nhìn, vội vàng giúp Anh Tử nhóm lửa, chờ Trần Hạo mang thịt heo rừng về.

Cùng lúc đó, với sự giúp đỡ của ba cô gái, Trần Hạo đã xử lý gọn gàng con heo rừng.

Sau đó, anh đưa hộ chiếu Mỹ và chứng nhận giáo sư khoa khảo cổ Đại học Harvard cho ba cô gái.

Đồng thời cũng dặn dò rõ ràng bối cảnh thân phận đã dựng sẵn.

Hồng Cô cầm hộ chiếu và chứng nhận, kinh ngạc hỏi.

"Những thứ này, anh lấy ra lúc nào vậy?" Trần Hạo ra vẻ bí ẩn đáp: "Anh và A Nịnh, Tô Nan đã chuẩn bị sẵn từ trước khi đến thời đại này rồi." "Lát nữa điền tên vào chỗ trống trên hộ chiếu và chứng nhận là được." A Nịnh lo lắng hỏi: "Những thứ này, liệu có bị phát hiện không?" Trần Hạo điềm nhiên cười: "Yên tâm đi, chế độ hộ tịch thời này chưa hoàn thiện." "Huống hồ chúng ta ở Trung Quốc, chắc chắn sẽ không bị phát hiện." "Nếu sau này cần đến Mỹ, trực tiếp dùng tiền làm thành thật là được!" Đồng thời anh thầm nghĩ: Có hệ thống ra tay, giấy tờ này chắc chắn đã được đăng ký ở Mỹ, căn bản không cần lo lắng.

Khi bốn người Trần Hạo mang thịt heo đã sơ chế xong quay lại, ba người Hồ Bái Nhất vội vàng đến giúp, xiên thịt vào que gỗ rồi đặt lên đống lửa nướng.

Còn nội tạng và phần thịt heo ăn không hết, đều để lại cho bốn con chó săn của Anh Tử.

Có đủ loại gia vị nướng mà Trần Hạo mang từ hậu thế đến, thịt heo rừng nướng thơm nức mũi.

Anh Tử vốn định ra tay, lập tức sùng bái nói.

"Em cứ tưởng kỹ thuật nướng thịt của mình không tồi, nhưng so với anh Trần thì đúng là kém xa." Hồ Bái Nhất cũng gật đầu khen: "Kỹ thuật của đồng chí Trần, tuyệt đối là tốt nhất tôi từng thấy, không có đối thủ." Còn Bàn Tử, lúc này trong mắt chỉ có thịt nướng, khóe miệng chảy nước dãi, căn bản không rảnh nói chuyện.

Ngay cả ba cô gái của A Nịnh cũng bị mùi thịt nướng quyến rũ, thèm nhỏ dãi.

Không lâu sau, Trần Hạo lấy ra một con dao găm, cắt thịt heo rừng đã nướng chín thành từng miếng, chia vào những chiếc bát mà ba người Hồ Bái Nhất mang theo.

Sau đó, anh lại lấy ra mấy chai rượu Mao Đài Trần Nhưỡng không có nhãn hiệu, ném cho mọi người.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử ăn một miếng thịt nướng, lại uống một ngụm rượu, cảm giác sảng khoái trong lòng không gì tả xiết.

Hồng Cô, Tô Nan, A Nịnh và Anh Tử cũng không hề thua kém cánh mày râu.

Họ cũng uống rượu cạn bát, ăn thịt từng miếng lớn, không hề có chút yểu điệu, làm màu.

Sau một hồi ăn uống, mối quan hệ giữa bốn người Trần Hạo và ba người Hồ Bái Nhất cũng trở nên thân thiết hơn.

Anh Tử kể lại câu chuyện mà cô nghe người già kể, về việc khe Phủng Nguyệt đã biến thành Dã Nhân Câu như thế nào.

Chương 271

Nghe đến đây, Bàn Tử đang ăn ngon lành, vội vàng hai mắt sáng rực hỏi.

“Anh Tử, vậy em đã thấy dã nhân chưa?” Anh Tử lau miệng đáp: “Chưa, em cũng chỉ nghe cha em kể thôi.” “Những người già đã thấy dã nhân đều qua đời cả rồi.” Nói xong, Anh Tử lại đi nhặt củi.

Trần Hạo đương nhiên đã biết từ lâu về tình hình ở Dã Nhân Câu, nên không hề tò mò.

Ngược lại, ba cô gái của A Nịnh nghe rất chăm chú.

Lúc này, Trần Hạo đã ăn no, liền ngồi sang một bên, châm một điếu thuốc thong thả hút.

Anh tiện tay ném cho Hồ Bái Nhất và Bàn Tử mỗi người một điếu.

Bàn Tử đang ăn hăng say, trực tiếp kẹp điếu thuốc sau tai rồi tiếp tục ăn thịt.

Ngược lại, Hồ Bái Nhất đã ăn no, lấy bật lửa ra châm thuốc.

Sau đó, anh lấy đèn pin và la bàn ra, quan sát tinh tượng và thế cục của dãy núi xung quanh.

Bàn Tử thấy vậy, ngạc nhiên hỏi: “Lão Hồ, cậu làm gì thế?” Nếu là lúc mới gặp bốn người Trần Hạo, Hồ Bái Nhất chắc chắn sẽ không trả lời câu hỏi của Bàn Tử trước mặt họ.

Nhưng sau một bữa thịt nướng và rượu, sự cảnh giác của Hồ Bái Nhất đối với bốn người Trần Hạo đã giảm đi rất nhiều.

Thế là anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Bàn Tử, cậu có biết tại sao

nơi này lại gọi là khe Phủng Nguyệt không?" Bàn Tử ngơ ngác đáp: "Không biết!" Tiếp đó, anh ta cẩn thận liếc nhìn bốn người Trần Hạo một cái, rồi tiến lại gần vài bước hỏi.

"Này, có ý gì vậy?" Chưa đợi Hồ Bái Nhất trả lời, Trần Hạo đã cười đáp.

"Đó là vì khi mặt trăng lên đến vị trí cao nhất của thung lũng này." "Từ đây ngẩng đầu nhìn lên, dư quang của mắt sẽ xuất hiện một loại ảo giác." "Hai ngọn núi đẹp nhất ở hai bên, giống như hai cánh tay khổng lồ, vươn ra ôm lấy vầng trăng sáng." Nói đến đây, Trần Hạo cười trêu chọc hỏi.

"Sao nào Lão Hồ, tôi nói có đúng không?" A Nịnh, Tô Nan và Hồng Cô mặc dù đã theo Trần Hạo học một số bí pháp của thuật Phân Giáp Bàn Sơn.

Nhưng đối với thuật phong thủy kham dư, họ lại không biết gì cả.

Vì vậy, nghe Trần Hạo nói xong, tất cả đều tò mò nhìn về phía thung lũng và mặt trăng.

Ngược lại, sắc mặt Hồ Bái Nhất lập tức thay đổi, sau đó anh thận trọng nhìn Trần Hạo một lúc rồi mới hỏi.

"Không ngờ đồng chí Trần cũng có hiểu biết về phương diện này.

Rốt cuộc anh là ai?" Nghe vậy, Bàn Tử cũng lo lắng, đứng bên cạnh Hồ Bái Nhất, chăm chú nhìn bốn người Trần Hạo.

Trần Hạo điềm nhiên cười: "Tôi là ai, lúc mới gặp mặt đã nói rõ rồi." "Ngược lại, thân phận của Lão Hồ mới đáng ngờ đó." Bàn Tử căng thẳng nói: "Chúng tôi có gì đáng ngờ, anh đừng nói bừa!" Trần Hạo cười trêu chọc: "Từ lúc Lão Hồ lấy la bàn ra và bắt đầu quan sát thiên tượng ban đêm." "Tôi đã biết, cậu là người tinh thông thuật phong thủy thiên tinh, tôi đoán có đúng không?" Trước đây, Bàn Tử đã

nghe Hồ Bái Nhất kể sơ qua về Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật do tổ tiên truyền lại.

Vì vậy, vừa nghe lời của Trần Hạo, sắc mặt anh ta lập tức thay đổi.

Ba cô gái đang hứng thú ngắm cảnh "Phủng Nguyệt", lúc này cũng đều quay lại bên cạnh Trần Hạo.

Còn Hồ Bái Nhất thì càng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Không ngờ, Trần Hạo chỉ dựa vào một chi tiết nhỏ đã đoán ra tình hình.

Nhưng Hồ Bái Nhất ngay sau đó lại cười nói: "Đồng chí Trần nghĩ nhiều rồi." "La bàn của tôi chỉ là vật gia truyền, tôi mang theo bên mình làm kỷ niệm." "Còn về thuật phong thủy thiên tinh mà anh nói, tôi chưa từng nghe qua." A Nịnh hạ giọng hỏi Trần Hạo: "Lão công, anh có nhầm không?" "Em thấy bộ dạng của họ cũng không giống dân đảo đấu!" Tô Nan và Hồng Cô cũng gật đầu đồng tình.

Trần Hạo điềm nhiên cười: "Đúng là không giống dân đảo đấu, vì còn quá non." Nghe vậy, ba cô gái lập tức hiểu ra, thì ra hai người Hồ Bái Nhất chỉ là lính mới trong nghề đảo đấu!

Còn Bàn Tử, hoàn toàn không hiểu lời của bốn người Trần Hạo.

Ngược lại, Hồ Bái Nhất, người hiểu tiếng lóng trong giới đạo mộ, vừa nghe bốn người Trần Hạo nói về "đảo đấu", sắc mặt lại lần nữa đại biến.

Nhưng chưa kịp nói gì, Trần Hạo đã cười nói.

"Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không." Trong nháy mắt, Trần Hạo đã đọc thuộc lòng tổng cương của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Bàn Tử nghe mà đầu óc mơ hồ, ngơ ngác không thôi.

Ba cô gái của Tô Nan mặc dù biết Trần Hạo nói về bí thuật phong thủy kham dư, nhưng cũng không hiểu.

Chỉ có Hồ Bái Nhất kinh hãi thất sắc, đầy cảnh giác nhìn Trần Hạo hỏi.

"Sao anh lại biết Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của nhà tôi?" "Rốt cuộc anh là ai?!" Trần Hạo cười ha hả nói: "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật là do Trương Tam Liên Tử, Mạc Kim Giáo Úy cuối thời nhà Thanh, tức Trương Tam gia soạn ra." "Sao lại thành của nhà Lão Hồ rồi?" "Còn về việc tôi là ai." Nói đến đây, anh nhìn ba cô gái rồi cười, sau đó nói.

"Liệt Hải xuất từ Bàn Sơn / Ngũ hồ tứ hải mặc sức ngao du / Dời núi phải dời Côn Luân Sơn / Côn Luân Sơn cao nhiều thần tiên / Thiên sư còn mạnh hơn thần tiên / Hào tình chấn thiên xông mây xanh!" Nghe đến đây, Hồ Bái Nhất kinh hãi thất sắc.

Sau đó, anh ta ngại ngùng nói: "Tổ phụ của tôi là Hồ Quốc Hoa, chỉ là truyền nhân một nửa của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật." "Vì vậy tôi mới lỡ lời, mong Trần huynh đệ thông cảm." Ngừng một lát, anh ta tiếp tục: "Thì ra Trần huynh đệ là Khôi thủ Thiên sư đương đại của phái Liệt Hải!" "Vậy thì ba vị cô nương A Nịnh đây, chắc hẳn là Hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải rồi?" Bàn Tử nghe mà như lạc vào sương mù, hỏi: "Lão Hồ, những gì các cậu vừa nói là gì vậy?" "Tôi chẳng hiểu một câu nào cả?" Hồ Bái Nhất liếc anh ta một cái, ý bảo lát nữa sẽ giải thích.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn anh ta nói: "Không sao, dù sao tôi cũng không phải hậu duệ của Trương Tam gia, sẽ không để ý lời cậu nói đâu." "Nhưng tôi tò mò, sao Lão Hồ lại biết về phái Liệt Hải, còn biết cả chuyện Hộ pháp sứ giả nữa?" Hồng Cô, Tô Nan và A Nịnh lúc này

cũng tò mò nhìn về phía Hồ Bái Nhất.

Biết rằng họ đều là người trong giới đảo đấu, Hồ Bái Nhất cũng không còn đề phòng Trần Hạo nhiều như trước.

"Tất cả đều là tôi đọc được trong bút ký mà tổ phụ để lại, tổ phụ tôi viết trong đó." "Giới đảo đấu từ xưa vốn chỉ có bốn phái Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh." "Thời Dân quốc, Trường Sa lại xuất hiện gia tộc Cửu Môn, đồng thời phái Bàn Sơn có một phân chi ở hải ngoại, gọi là phái Liệt Hải." "Lúc đó ở thời Dân quốc, phái Liệt Hải vô cùng nổi danh." "Vì vậy tổ phụ tôi mới viết rất chi tiết về phái Liệt Hải trong bút ký." Nghe đến đây, bốn người Trần Hạo đều không biết phái Liệt Hải do Hoa Ma Quải lãnh đạo bây giờ ra sao.

Thế là anh hỏi: "Vậy Lão Hồ có biết tình hình hiện tại của phái Liệt Hải ở Trung Quốc không?" Hồ Bái Nhất lắc đầu cười khổ: "Tôi chỉ biết những điều này từ bút ký của tổ phụ, còn tình hình thực tế của phái Liệt Hải thì tôi không rõ." Sau đó anh ta khó hiểu hỏi: "Nếu Trần huynh đệ là Khôi thủ Thiên sư đương đại của phái Liệt Hải, và ba vị cô nương là Hộ pháp sứ giả." "Sao lại không rõ tình hình của phái Liệt Hải ở Trung Quốc chứ?" Chưa đợi Trần Hạo trả lời, từ xa đã vọng lại tiếng hét kinh hãi của Anh Tử.

Ngay sau đó, lại vang lên một tiếng súng nổ.

Hồ Bái Nhất kinh hãi nói: "Hỏng rồi, Anh Tử gặp chuyện!" Nói xong, anh ta dẫn theo Bàn Tử, chạy về phía tiếng súng.

Trần Hạo biết chuyện gì đã xảy ra, thế là dẫn theo ba cô gái, cũng đi theo.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, khi họ gặp Anh Tử đang chạy về, liền nghe cô kể lại.

Ở phía trước gặp một căn lều đen, bên trong toàn người chết, Anh

Tử tưởng gặp dã nhân nên đã nổ súng.

Sau đó, cả nhóm bảy người đến trước căn lều đó.

Khi Trần Hạo bước vào, anh phát hiện không ít xác khô mặc quân phục Nhật rách nát.

Bên ngoài lều là một nhóm xác khô mặc quần áo dân thường.

Bàn Tử chẳng chú ý gì khác, chỉ nhặt ngay thanh quân đao của Nhật.

Tiếp đó, Hồ Bái Nhất tìm thấy một cuốn sổ tay quân đội Nhật từ túi rách của một xác chết.

Chương 272

Chưa đợi Bàn Tử nói gì, A Nịnh đã ngạc nhiên nói.

“Xác khô trong và ngoài lều, trông như hai nhóm người khác nhau nhỉ?!” Tô Nan, Hồng Cô và Bàn Tử cũng vội vàng gật đầu đồng tình.

Hồ Bái Nhất xem sổ tay một lúc rồi nói: “Không phải, là một nhóm người.” “Bên trong là quân đội Nhật, bên ngoài là đạo mộ tặc.

Sổ tay đều viết cả rồi!” Bàn Tử kinh ngạc hỏi: “Cậu đọc được cả chữ Nhật à?” Hồ Bái Nhất quả nhiên nói y như trong kịch tình gốc, lừa Bàn Tử một phen ngơ ngác.

Trần Hạo thầm nghĩ: Hồ Bái Nhất cũng là nhân tài, đoán già đoán non mà cũng ra được đại khái.

Ngay sau đó, Trần Hạo đã bỏ ra 500 điểm thưởng ít ỏi, đổi lấy kỹ năng tinh thông các ngôn ngữ trong hệ thống.

Trong chốc lát, Trần Hạo chỉ còn lại 90 điểm thưởng đáng thương!

Anh cũng lười học từng thứ một, dù sao sau này cũng có thể dùng đến, nên làm một lần cho xong.

Tiếp đó, Trần Hạo cầm lấy cuốn sổ tay, kể lại chi tiết tình hình của những quân nhân Nhật và nhóm đạo mộ tặc bên ngoài cho mọi người nghe.

Ba cô gái của A Nịnh đã quá quen với sự thần kỳ của Trần Hạo.

Nhưng Hồ Bái Nhất và Bàn Tử lại vô cùng khâm phục anh.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành, bảy người rời khỏi căn lều.

Bàn Tử nhìn những xác chết bên ngoài hỏi: “Theo như cuốn sổ tay

Nhật đó viết, đây là những đạo mộ tặc à!?" Trần Hạo cười nói: "Nếu những người Nhật đó không viết bậy, cộng thêm đồ nghề của những người này, có thể khẳng định rồi." Bàn Tử nghe vậy hai mắt sáng rực nhìn quanh: "Mộ táng?" "Ở đâu vậy?!" Trần Hạo đá một cái vào chiếc hòm gỗ cũ đựng các công cụ như xẻng Lạc Dương và xà beng, nói.

"Nếu không nhầm, gần đây chắc có đạo động." Bàn Tử hưng phấn: "Anh Tử, mau đưa đèn pin cho tôi!" Hồ Bái Nhất cũng vội vàng lấy la bàn ra, dựa theo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, bắt đầu tìm kiếm vị trí thực sự của ngôi mộ cổ.

Còn Anh Tử thì sợ hãi không thôi.

Thấy vậy, Hồng Cô hạ giọng hỏi: "Anh ta tìm được không?" A Nịnh nhún vai: "Em không rõ trình độ của hai người họ, nên không thể phán đoán." Tô Nan thì nói: "Nếu Bái Nhất thật sự có được chân truyền của Mạc Kim Giáo Úy, thì rất có khả năng tìm được." Tiếp đó, ba cô gái đều nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo đương nhiên biết họ sẽ tìm được đạo động, chỉ là quá trình hơi trắc trở và tốn không ít thời gian.

Thế là anh điềm nhiên cười: "Chúng ta về khu cắm trại trước, đợi họ vất vả đủ rồi, sẽ đến lúc chúng ta ra tay." Nói xong, anh chào ba người Hồ Bái Nhất một tiếng, rồi đi dựng lều.

Trước khi đi, Trần Hạo trêu chọc nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người cẩn thận đấy." "Đừng để đạo động chưa tìm thấy, mà lại đào thủng Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh của ngôi mộ cổ!" Nhìn bóng lưng xa dần của Trần Hạo, Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Lão Hồ, Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh là thứ gì vậy?" Hồ Bái Nhất vẻ mặt nghiêm trọng đáp: "Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh là một kỹ thuật chống trộm mộ thường dùng trong các ngôi mộ quý tộc thời Bắc Tống." "Toàn bộ mộ thất đều rỗng, trên tầng cao nhất lát một lớp ngói lưu

ly." "Trên lớp ngói đó là từng bao từng bao dầu hỏa long Tây Vực, trên nữa lại là một lớp ngói lưu ly, rồi mới lấp đất lên." "Nhưng ngói rất mỏng, chỉ cần có ngoại lực tác động, đỉnh ngói sẽ vỡ tan." "Dầu hỏa long Tây Vực, vừa gặp không khí sẽ bốc cháy, tất cả hài cốt và đồ tùy táng trong mộ thất sẽ bị thiêu rụi!" Bàn Tử kinh ngạc nói: "Chẳng phải là đồng quy vu tận sao!?" "Lão Hồ, chúng ta đào ngôi mộ này, thật sự có đồ không vậy?" Hồ Bái Nhất lắc đầu, "Tôi cũng không biết, nhưng Trần Hạo đã là Khôi thủ Thiên sư của phái Liệt Hải, kiến thức chắc chắn hơn chúng ta rất nhiều!" Lúc này, Bàn Tử mới hỏi: "Phải rồi Lão Hồ, Thiên sư phái Liệt Hải mà anh nói, rốt cuộc là cái gì vậy?" Sau đó, Hồ Bái Nhất kể lại chi tiết tất cả những gì mình biết cho Bàn Tử nghe.

Sáng sớm hôm sau, sau khi rửa mặt, ăn uống no đủ, bốn người Trần Hạo đi tìm Hồ Bái Nhất và Bàn Tử.

Nhìn bộ dạng ủ rũ của hai người, Trần Hạo cười hỏi: "Hai vị sao vậy?" Hồ Bái Nhất cười khổ nói: "Đúng là bị Trần huynh đệ nói trúng rồi." "Hai chúng tôi vất vả cả đêm mới xác định được vị trí mộ cổ, kết quả cái xẻng của Bàn Tử, thật sự đã đào trúng Thiên Bảo Long Hỏa Lưu Ly Đỉnh." "Nếu không phải anh nhắc trước, lúc Bàn Tử đào lại vô cùng cẩn thận, thì hai chúng tôi giờ đã bị thiêu thành tro rồi!" Nghe vậy, ba cô gái của Tô Nan lập tức bật cười.

Điều này khiến Hồ Bái Nhất và Bàn Tử vô cùng xấu hổ.

Lúc này, Trần Hạo hỏi: "Hai người bận cả đêm, vậy Anh Tử đi đâu rồi?" Lúc này Hồ Bái Nhất và Bàn Tử mới nhận ra, đã lâu không thấy Anh Tử.

Đúng lúc Hồ Bái Nhất định đi tìm, đột nhiên từ xa vọng lại tiếng kêu cứu của Anh Tử.

"Anh Bàn, anh Hồ, anh Trần, ba vị chị gái, mọi người có nghe

thấy tiếng em không?!" Tiếng nói vừa dứt, Trần Hạo dẫn theo ba cô gái chạy về phía tiếng của Anh Tử.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng không nói nhiều, vội vàng theo sát.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, Anh Tử do trời chưa sáng, ánh sáng trong rừng lại tối, nên đã rơi vào một cái hố lớn có đường kính chưa đến một mét.

Do lúc rơi xuống bị trật chân, nên cô không thể tự trèo lên được.

Thế là sau khi Trần Hạo dọn dẹp sạch sẽ miệng hố, Hồ Bái Nhất xuống cứu Anh Tử.

Trần Hạo cười nói: "Mọi người cùng xuống đi." "Nếu tôi không nhìn lầm, miệng hố này hẳn là thông đến đạo động của mộ cổ." Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe vậy vô cùng kinh ngạc, nhưng dù thật hay giả, cũng phải xuống cứu Anh Tử trước đã.

Sau đó, sáu người buộc chặt dây thừng ở miệng hố, lần lượt trượt xuống.

Sau khi xuống đáy hố, họ kiểm tra tình hình của Anh Tử trước.

Tiếp đó, Bàn Tử vừa nhìn quanh, vừa hưng phấn hét lên.

"Trời ạ, thật thần kỳ quá!

Quá kích thích!" "Lão Hồ xem kìa, có phải mộ cổ không?" Hồ Bái Nhất quan sát một lúc rồi nói: "Đúng là mộ rồi!" Sau đó, Bàn Tử lấy ra một chiếc xẻng công binh đưa cho Hồ Bái Nhất phòng thân, lại đưa cho Anh Tử một con lừa đen để trừ tà.

Thậm chí còn lấy ra 'Mạc Kim Phù' mà Đại Kim Nha tặng, hỏi Hồ Bái Nhất, "Cậu mang theo chưa?" Hồ Bái Nhất ngại ngùng liếc nhìn bốn người Trần Hạo một cái, rồi hạ giọng đáp.

"Nói nhảm, đương nhiên là mang rồi!" "Mau cất đi, đừng có làm

mất mặt!" Ba cô gái đã nghe Trần Hạo kể về bốn phái đạo mộ, đều nhìn vào 'Mạc Kim Phù' của Bàn Tử.

Hồng Cô tò mò hỏi: "Trần Hạo, thứ Bàn Tử đeo có phải là Mạc Kim Phù của Mạc Kim Giáo Úy không?" A Nịnh và Tô Nan cũng tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo điềm nhiên cười: "Cũng có chút thú vị, nhưng chỉ là hàng nhái thôi." Nghe vậy, ba cô gái mất hết hứng thú.

Bàn Tử lại không chịu: "Này, tôi nói này Trần Hạo, đừng tưởng anh là Thiên sư phái Liệt Hải mà có thể nói bừa." "Thứ của tôi là do tổ tiên truyền lại, là Mạc Kim Phù chính hiệu đấy." "Với lại, mặc dù anh cứu mạng tôi một lần, nhưng xuống mộ là phải dựa vào bản lĩnh của mỗi người, ai lấy được đồ tốt thì là của người đó!" Hồ Bái Nhất tuy cũng không tin 'Mạc Kim Phù' là giả, nhưng lời của Bàn Tử lại khiến anh ta cảm thấy mất mặt.

Thế là anh ta đá Bàn Tử một cái, bảo anh ta im miệng.

Chưa đợi Hồ Bái Nhất nói, Trần Hạo đã cười nói.

"Mạc Kim có phù, Phát Khâu có ấn, Bàn Sơn có thuật, Tá Lĩnh có giáp." "Ấn Phát Khâu vào thời nhà Minh đã bị Quan Sơn Thái Bảo dâng hết cho hoàng đế tiêu hủy." "Còn Mạc Kim Phù cũng bị hủy đi phần lớn, cuối thời nhà Thanh chỉ còn lại ba chiếc trong tay tổ sư của Lão Hồ là Trương Tam Liên Tử." "Nếu Mạc Kim Phù của Lão Hồ là thật, tôi sẽ tin, nhưng tổ tiên của Bàn Tử từ đâu truyền lại Mạc Kim Phù cho cậu vậy?" "Huống hồ hai cái Mạc Kim Phù của hai người giống hệt nhau, chỉ cần của Bàn Tử là giả, thì của Lão Hồ cũng không thể là thật." "Cho nên Mạc Kim Phù thật hay giả, trong lòng hai người chắc đã có câu trả lời rồi chứ?" Nghe vậy, sắc mặt Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều thay đổi.

Ba cô gái của A Nịnh thì cười thầm.

Cùng lúc đó, Hồng Cô khinh thường nói: "Mộ lớn cỡ nào mà bà cô đây chưa thấy?" "Quy mô của ngôi mộ này, cùng lắm cũng chỉ là mộ của một tiểu tướng quân thời Tống, Nguyên." "Minh khí bên trong, tôi thật sự không thèm để mắt tới, Bàn Tử đừng lo." Mặc dù Trần Hạo cũng cảm thấy, Bàn Tử hễ dính đến tiền bạc là bản tính tiểu thị dân lại bộc lộ ra hết.

Thường vì chút lợi nhỏ trước mắt mà mang đến tai họa hủy diệt cho đồng đội.

Nhưng nghĩ đến hoàn cảnh sống của Bàn Tử, đúng là nghèo đến sợ rồi, nên biểu hiện như vậy, Trần Hạo cũng có thể hiểu được phần nào.

Thế là anh nói: "Hồng Cô nói không sai, chúng tôi không thiếu tiền, minh khí trong mộ cổ, chúng tôi thật sự không quan tâm." "Ba phái Mạc Kim, Phát Khâu, Tá Lĩnh xuống đấu, là vì tiền tài." "Bàn Sơn xuống mộ để tìm kiếm Hột Trần Châu, còn phái Liệt Hải chúng tôi, có minh khí nào vừa mắt thì tiện tay lấy." "Nhưng mục đích chính của chúng tôi khi xuống đấu, là vì nội đan của kỳ trân dị thú, cùng với thần binh lợi khí và đạo pháp." "Thế này đi, lát nữa xuống đấu.

Giống như Bàn Tử nói, ai có bản lĩnh nấy, ai lấy được đồ tốt thì là của người đó." Nghe hai người Trần Hạo nói một phen, Hồ Bái Nhất tuy có chút đỏ mặt, nhưng cũng chấp nhận đề nghị này.

Dù sao hai người họ đến đây là để lấy minh khí bán lấy tiền.

Còn Bàn Tử, lập tức hai mắt sáng rực, mơ màng về cảnh tượng lấy được minh khí quý giá, bán được rất nhiều tiền.

Chương 273

Sau đó, Bàn Tử lấy ra một sợi dây thừng dài, không ngừng vung vẩy trong mộ đạo.

Anh ta đắc ý giải thích với Anh Tử, là để thăm dò hư thực, tránh bị cơ quan hại chết.

Thấy cảnh này, bốn người Trần Hạo đều bật cười.

Chỉ thấy ba cô gái Tô Nan đều lấy ra một lọ nhỏ nước mắt trâu, bôi lên mí mắt.

Sau đó, họ theo Trần Hạo nghênh ngang đi vào mộ đạo.

Thấy vậy, Hồ Bái Nhất cản Bàn Tử lại nói: "Được rồi, có người đi trước dò đường rồi, chắc là không có cơ quan đâu." Bàn Tử thì kinh ngạc nói: "Tôi nói này Trần Hạo, sao anh gan thế, thì ra đã sớm nhìn ra rồi!" Hồ Bái Nhất than thở: "Không hổ là Khôi thủ Thiên sư đương đại và Hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải." "Kinh nghiệm xuống mộ của người ta, không phải chúng ta có thể so bì được!" Bàn Tử nghe xong, vừa thu lại dây thừng, vừa kinh hãi nói.

"Nếu kinh nghiệm của họ phong phú hơn chúng ta, vậy nếu thấy đồ tùy táng, chẳng phải họ sẽ dễ dàng phát hiện ra đồ tốt hơn chúng ta sao?!" Hồ Bái Nhất trừng mắt nhìn anh ta một cái nói: "Ai bảo cậu không biết điều, cứ khăng khăng đòi ai có bản lĩnh nấy?!" "Hai chúng ta đến cả đồ của triều đại nào cũng không phân biệt được, so với người ta cái gì!" Sau đó, Hồ Bái Nhất dẫn theo Anh Tử vẫn còn ngơ ngác, cùng với Bàn Tử ủ rũ, vội vàng theo sát vào mộ đạo.

Không lâu sau, hai nhóm người đi qua mộ đạo tối tăm, tiến vào một mộ thất có cửa mộ rộng mở.

Vừa vào mắt, trên tường đâu đâu cũng là các loại bích họa, thậm chí cả trên đỉnh mộ cũng có.

Điều này khiến Bàn Tử và Anh Tử lần đầu xuống mộ bị dọa không nhẹ, nhưng ngay cả Anh Tử không có văn hóa cũng có thể nhìn ra từ bích họa, chủ nhân ngôi mộ là một tướng quân.

Nhìn vào tảng đá hình chữ nhật chỉ cao hơn mặt đất chưa đến hai thước ở trung tâm mộ thất, Trần Hạo biết, đó chính là quan quách của chủ mộ!

Lúc này, Bàn Tử đột nhiên từ một gian nhĩ thất bên cạnh chạy ra hét lên.

"Lão Hồ, Anh Tử, mau lên!" Nói xong, anh ta kéo hai người, nhanh chóng chạy về, như thể sợ bốn người Trần Hạo sẽ cướp đồ vậy.

Hồng Cô ngạc nhiên hỏi: "Bàn Tử kia làm sao vậy?" Tô Nan khinh thường nói: "Chắc là phát hiện minh khí trong nhĩ thất, sợ chúng ta cướp đồ tốt thôi." Ngay sau đó, bốn người Trần Hạo đều bật cười.

Khi họ cũng đi vào gian nhĩ thất đó, thì nghe thấy tiếng Bàn Tử lẩm bẩm chán nản.

"Tướng quân này cũng nghèo thật!" "Đồ tùy táng toàn là đồng nát sắt vụn, với mấy cái hũ sành vỡ này à!" Nghe vậy, ba cô gái của A Nịnh lại bật cười.

Thậm chí cảm thấy, từ lúc gặp Bàn Tử, trên khuôn mặt của ba mỹ nữ cao lãnh này đã sắp cười ra nếp nhăn!

Tô Nan bất lực nói: "Hai gã này đúng là đồ ngốc!" Trần Hạo biết Hồ Bái Nhất và Bàn Tử xuống mộ, một là để kiếm thêm chút tiền.

Hai là cũng để lo chút chi phí sinh hoạt cho gia đình những chiến hữu đã hy sinh của Hồ Bái Nhất.

Thế là Trần Hạo nhắc nhở: "Những binh khí, khiên giáp này, đối với các chuyên gia khảo cổ Trung Quốc mà nói, đều có giá trị nghiên cứu." Bàn Tử lẩm bẩm: "Nhưng tôi là để kiếm tiền mà!" Trần Hạo buồn cười chỉ vào những cái bình, hũ kia nói: "Những đồ đồng trong đó, cái nào mang ra ngoài cũng bán được mấy vạn đô la Mỹ." "Còn những đồ gốm kia, tuy không quý bằng đồ sứ, nhưng bán được mấy ngàn đô la Mỹ cũng không thành vấn đề." "Bàn Tử, cậu chắc chắn không muốn những thứ này chứ?" Nghe vậy, hai mắt Bàn Tử lập tức lóe lên ánh sáng xanh lục.

Ngay cả Hồ Bái Nhất và Anh Tử cũng kinh ngạc há hốc mồm!

Bàn Tử không thể tin nổi hỏi: "Trần Hạo, anh không lừa tôi chứ?

Những thứ này thật sự đáng giá như vậy sao?" "Với lại, tại sao anh lại nói cho tôi biết, chẳng lẽ anh không muốn sao?" Tô Nan khinh thường cười nói: "Chẳng phải đã cho các cậu hết rồi sao, mấy thứ vặt vãnh này tôi không thèm để vào mắt." "Huống hồ tôi cũng không cần phải lừa các cậu, có tin hay không thì tùy." Bàn Tử vừa nghe, vội vàng gật đầu: "Tin!

Sao lại không tin chứ!" Nói xong, hắn quay đầu cười: "Lão Hồ, Anh Tử, mau lấy túi ra thu dọn hết mấy món đồ đồng quý giá này đi." "Lần này chúng ta phát tài to rồi!" Anh Tử là một cô bé ngoan ngoãn, nghe lời Bàn Tử, vội vàng chạy tới giúp.

Hồ Bát Nhất cảm kích ôm quyền nói: "Trần huynh đệ, ba vị cô nương, đa tạ đã nhường, tôi không khách sáo nữa." Sau đó lại có chút ngượng ngùng: "Thật ra, tôi và Bàn Tử lấy những món đồ tùy táng này đi bán, kiếm tiền chỉ là thứ yếu." "Chủ yếu là để giúp đỡ gia đình những chiến hữu đã hy sinh của tôi." Trần Hạo cười gật đầu: "Tôi hiểu mà, tối qua lúc uống rượu ăn thịt, cậu chẳng phải đã kể với tôi rồi sao!" Sau khi ba người Hồ Bát Nhất lựa ra hơn mười món đồ

đồng từ trong đống đồ gốm.

Bàn Tử cảm thán: "Đáng tiếc túi chúng ta mang theo nhỏ quá, mấy chục món đồ gốm này, theo lời Hạo gia, ít nhất cũng đáng giá cả chục vạn đô la Mỹ!" Hồ Bát Nhất trừng mắt nói: "Mô Kim Giáo Úy xuống mộ, chỉ lấy vài món là đủ, còn phải thắp nến." "Lăng mộ còn chưa mở, chúng ta chưa thắp nến đã lấy được hơn mười món đồ đồng, nên biết đủ rồi." "Huống hồ nếu không có Trần huynh đệ chỉ điểm, làm sao chúng ta biết mấy món đồ đồng này lại đáng tiền chứ!" Nghe vậy, Bàn Tử cũng cười hì hì gật đầu lia lịa.

Chỉ có Anh Tử ngây ngô, không hiểu họ đang nói gì.

Sau khi thu dọn xong đồ đồng, ấn tượng của Bàn Tử và Hồ Bát Nhất đối với bốn người Trần Hạo đã trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Nếu không thì vừa rồi Bàn Tử cũng đã không mở miệng gọi Trần Hạo là Hạo gia.

Lúc này, Anh Tử tò mò hỏi: "Ngay cả một cái quan tài cũng không có sao?!" Bàn Tử lại hỏi với vẻ cực kỳ tin tưởng: "Hạo gia, liệu cái quan tài đó có bị bọn trộm mộ nào đó lấy đi mất rồi không?!" Không đợi Trần Hạo trả lời, Hồ Bát Nhất đã huých hắn một cái: "Ngốc à!" "Lối vào chúng ta đi vào nhỏ như vậy, quan tài làm sao mà khiêng ra được?" Bàn Tử ngại ngùng gãi gãi sau gáy, quay đầu hỏi.

"Hạo gia, ngài cũng biết tôi và Lão Hồ lần đầu xuống mộ, chẳng biết quy tắc gì bên trong cả." "Hay là ngài chỉ điểm cho chúng tôi một chút, quan tài của vị tướng quân nước Kim này, rốt cuộc giấu ở đâu?" Trần Hạo thản nhiên cười, không trả lời trực tiếp mà quay sang hỏi ba cô vợ của mình.

"Ba bà xã của anh, các em cũng đã xuống không ít ngôi mộ rồi, hay là thử đoán xem, quách của chủ mộ rốt cuộc ở đâu?" Nghe Trần Hạo gọi mình như vậy trước mặt người ngoài, Hồng Cô, người vẫn giữ

quan niệm từ thời Dân quốc, lập tức đỏ mặt.

A Ninh cũng có chút không quen, ngược lại Tô Nan lại cảm thấy rất bình thường.

Ngay sau đó, ba cô gái bàn bạc một hồi, A Ninh liền nói.

"Theo phán đoán của em, nếu không có gì sai sót, cái bệ đá hình chữ nhật ở giữa gian mộ thất mà chúng ta đi qua lúc nãy, hẳn chính là quách của chủ mộ!" Bàn Tử nghe xong, kinh ngạc trợn tròn hai mắt: "Hạo gia, lời của tam tẩu là thật sao?" Nhận được lợi ích từ bốn người Trần Hạo, hắn trở nên thân thiết đến mức thay đổi cả cách xưng hô.

Hồ Bát Nhất ngây người một lúc, sau đó gật đầu nói: "Được ba vị cô nương nhắc nhở, tôi cũng cảm thấy có khả năng đó!" Trần Hạo cười gật đầu: "Không tệ, A Ninh theo anh xuống bao nhiêu ngôi mộ cũng không uổng công, lần này đoán không sai chút nào!" Tiếp đó, anh nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử, A Ninh nói có đúng hay không, chúng ta quay lại xem là biết ngay!" Nói xong, bảy người nối đuôi nhau rời đi, nhanh chóng quay lại gian mộ chính lúc trước.

Bàn Tử chạy mấy bước đến giữa mộ thất, đứng trước cái bệ đá cao hai thước, dài gần ba mét, rộng một mét rưỡi.

Vừa quan sát bệ đá, hắn vừa lẩm bẩm: "Bên trong có quan tài?" "Nhưng sao tôi nhìn thế nào cũng không giống!" "Tôi đoán, bên trong chắc chắn có cơ quan!" Lúc này, Hồ Bát Nhất nhìn thấy một dấu ấn hình vuông cỡ lòng bàn tay trên vách mộ thất.

Vội vàng hô lên: "Hạo gia mau xem, cơ quan của quách có phải ở đây không!" Hay thật!

Hồ Bát Nhất cũng theo Bàn Tử, gọi Hạo gia một cách tự nhiên.

Bàn Tử vừa nghe, liền phi tới bên cạnh Hồ Bát Nhất, hưng phấn

nhìn dấu ấn hình vuông rồi cười nói.

“Lão Hồ, đây có phải là cơ quan của quan tài không?

Chúng ta mau ấn xuống xem thử đi!” Nói rồi, gã giơ tay định ấn vào dấu ấn.

Nhưng tay vừa giơ lên, đã bị Trần Hạo giữ lại.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: “Hạo gia, ngài cản tôi làm gì?” Tính cách trầm ổn của Hồ Bát Nhất, hận rèn sắt không thành thép mà mắng!

“Ngu à?!” “Nếu quách đã được giấu kín như vậy, chắc chắn phải có cơ quan phòng trộm!” “Chúng ta chưa tìm hiểu rõ ràng đã tùy tiện động thủ, lỡ kích hoạt cơ quan hại chết mọi người thì sao?!” Có hơn mười món đồ đồng làm nền, Bàn Tử lúc này cũng không còn ham của như trong nguyên tác nữa.

Hắn lập tức tỉnh táo lại, ngượng ngùng cười ngây ngô.

“He he, cái đó, xin lỗi mọi người, tôi…” Chưa nói hết lời, Trần Hạo đã ngắt lời: “Bàn Tử, tôi biết trước đây cuộc sống của cậu không dễ dàng.” “Tôi càng hiểu rõ cậu và Lão Hồ xuống mộ đổ đấu, không chỉ để kiếm tiền cho mình mà còn để giúp đỡ người khác.” “Vì vậy vừa rồi tôi mới nhường hết những món minh khí đó cho các cậu, chính là để cậu đừng có tầm mắt nông cạn như vậy, thấy bảo bối là sáng mắt lên.” “Phải biết rằng, cậu và Lão Hồ kinh nghiệm xuống đấu còn quá ít, trong cổ mộ luôn đầy rẫy nguy hiểm, nếu cứ mãi bất cẩn như vậy.” “Không chỉ hại chính mình, mà còn hại cả đồng đội của cậu, cậu có muốn như vậy không?” Bàn Tử tuy ham tiền, nhưng không phải kẻ ngốc, hắn biết Trần Hạo nói những lời này là vì muốn tốt cho mình.

Vì vậy, hắn thành khẩn đáp: “Đa tạ Hạo gia nhắc nhở, sau này tôi sẽ cố gắng kiềm chế lại.” Thấy Bàn Tử vậy mà lại nghe lọt tai lời

của Trần Hạo, Hồ Bát Nhất vừa mừng rỡ, vừa cảm kích gật đầu với Trần Hạo.

Hồng Cô tính tình thẳng thắn, kéo Trần Hạo sang một bên, nhỏ giọng hỏi.

“Sao anh đột nhiên tốt với Bàn Tử thế?

Chương 274

Không giống tính cách của anh lắm!" A Ninh và Tô Nan cũng tò mò nhìn sang.

Trần Hạo dùng âm thanh chỉ bốn người có thể nghe thấy để trả lời: "Tuy anh không biết Hoa Mã Quái và Liệt Hải Phái bây giờ ra sao." "Nhưng cho dù có phát triển tốt, Hoa Mã Quái cũng đã già rồi." "Anh thấy nhân phẩm của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không tệ, cũng rất trọng nghĩa khí." "Cho nên anh định thu nhận hai người họ vào Liệt Hải Phái của thời đại này, để họ tự mình gánh vác một phương!" Tô Nan cười như một con cáo nhỏ, nói: "Thảo nào, em cứ thắc mắc sao anh đột nhiên trở nên thánh mẫu như vậy!" "Hóa ra là anh đem cái trò gài bẫy của Vương Bàn Tử và Hoa Mã Quái, dùng lên người hai tên lính mới này!" Ngay sau đó, Trần Hạo bảo ba cô vợ cùng ba người Hồ Bát Nhất sang nhĩ thất lấy mấy tấm khiên lớn, chắn ở cửa nhĩ thất.

Sau đó bảo tất cả mọi người nấp sau tấm khiên, còn Trần Hạo thì vung tay bắn ra một đồng đại dương, tức thì đánh trúng vào dấu ấn hình vuông trên vách mộ thất!

"Vút!" "Vút!

Vút!..." Trong nháy mắt, cơ quan trong mộ thất đã được kích hoạt.

Những mũi tên nỏ dày đặc như mưa rào, điên cuồng bắn về khắp nơi trong mộ thất!

Bàn Tử nấp sau tấm khiên ở cửa nhĩ thất, kinh hãi hét lên.

"Mẹ kiếp!

Hóa ra thật sự có cơ quan chết người!!!" Sau nửa buổi, khi cơn mưa tên dày đặc cuối cùng cũng ngừng lại, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử

lập tức chết lặng trước cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy trong gian mộ chính, khắp nơi đều cắm đầy tên nỏ.

Trên đầu những mũi tên đó đều được tẩm độc có tính ăn mòn cực mạnh.

Mỗi nơi bị tên bắn trúng đều bị ăn mòn thành một cái lỗ đen nhỏ, ngay cả mặt sàn gạch đá và vách tường đá cũng không ngoại lệ.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: "May mà có Trần huynh đệ nhắc nhở, nếu để Bàn Tử làm bừa, phen này chúng ta đều toi mạng rồi!" Anh Tử sợ hãi vỗ ngực: "Thật đáng sợ quá, Trần đại ca lợi hại thật!" Bàn Tử thẳng thắn thừa nhận sai lầm: "Hạo gia, lần này ngài không chỉ cứu mạng Bàn Tử tôi, mà còn cứu cả mạng của Lão Hồ và Anh Tử." "Lời cảm ơn tôi không nói nhiều nữa, sau này có chuyện gì cứ lên tiếng, lên núi đao, xuống biển lửa, Bàn Tử tôi tuyệt đối không hai lời!" Hồ Bát Nhất cũng đồng tình: "Bàn Tử nói không sai, Hạo gia sau này là huynh đệ của tôi, cần giúp đỡ cứ việc mở lời!" Anh Tử cũng trượng nghĩa gật đầu: "Vâng, vâng, Hồ đại ca và Bàn ca nói đúng, em cũng sẵn lòng giúp Trần đại ca và ba vị tẩu tử!" Thấy cảnh này, ba cô vợ của Trần Hạo đều lộ vẻ mặt "quả nhiên bị Trần Hạo gài bẫy rồi".

Trần Hạo thì thản nhiên cười: "Khách sáo rồi, chuyện nhỏ thôi." "Mọi người mau tìm xem, cơ quan mở cái quách đá này ở đâu." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tưởng rằng Trần Hạo là người trượng nghĩa thi ân không cầu báo đáp.

Nhưng họ đâu biết rằng, cả hai đã bị gài bẫy, dù Trần Hạo không có ác ý với họ.

Tìm nửa ngày, ba người Hồ Bát Nhất cũng không tìm thấy cơ quan.

Dù sao cũng là lần đầu xuống mộ, Bàn Tử cũng không giống trong

nguyên tác, tình cờ va phải con sư tử đá trước quách.

Ngược lại, ba cô vợ A Ninh cuối cùng lại tập trung ánh mắt vào con sư tử đá nhỏ cao một thước, dài hai thước trước quách đá.

Tô Nan không chắc chắn hỏi: "Chồng ơi, em thấy cơ quan mở quách chắc là ở đây, anh thấy sao?" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe vậy, cũng vây quanh con sư tử đá nhỏ quan sát.

Trần Hạo, người từ nãy đến giờ vẫn chưa động thủ, thản nhiên cười: "Không tệ, nhãn lực có tiến bộ!" Bàn Tử kinh ngạc hô lên: "Thật hay giả vậy?

Cơ quan ở đây sao?!" Trần Hạo cười tà mị: "Bàn Tử, cậu qua bẻ thử cái đuôi của con sư tử đá nhỏ xuống xem, chẳng phải sẽ biết thật giả ngay sao?" Bàn Tử lập tức ngồi xổm xuống, vui vẻ định ra tay.

Nhưng vừa chạm vào đuôi sư tử đá, hắn lại dừng động tác hỏi.

"Hạo gia, động vào cái này, sẽ không có cơ quan gì nữa chứ?" Thấy hắn cũng đã biết cẩn thận, Hồ Bát Nhất vui mừng trêu chọc.

"Không tệ nha Bàn Tử, mới một lúc mà đã học được sự trầm ổn cẩn thận của Hạo gia rồi!" Bàn Tử đắc ý đáp: "Chứ sao!" "Hạo gia và ba vị tẩu tử là cao thủ trong nghề này, Bàn Tử tôi lại thông minh như vậy, sao có thể phụ lòng dạy dỗ của Hạo gia được!" Trần Hạo trêu ghẹo: "Không sao, cứ việc động thủ, có chuyện gì tôi lo cho." Bàn Tử mừng rỡ: "Được thôi, tôi chỉ chờ câu này của Hạo gia thôi!" Nói xong, hắn liền ấn đuôi của con sư tử đá nhỏ xuống.

Ngay sau đó, mọi người chỉ nghe một tiếng 'ầm' vang lên, cái hộp đá ở giữa mộ thất mở ra từ trung tâm!

Khi một chiếc quan tài được sơn son thếp vàng, vô cùng tinh xảo, từ trong quách đá nâng lên.

Bàn Tử, Hồ Bát Nhất và Anh Tử đều chết lặng.

Không ngờ, chiếc quan tài tìm nửa ngày không thấy manh mối, lại bị Trần Hạo dễ dàng tìm ra như vậy!

Hồ Bát Nhất giơ ngón tay cái tán thưởng: "Hạo gia quả nhiên là cao thủ, khâm phục!" Bàn Tử thì nịnh nọt: "Hạo gia lợi hại, nhưng ba vị tẩu tử cũng không đơn giản đâu!" "Vừa rồi chính là ba vị tẩu tử phát hiện ra cơ quan này trước!" Anh Tử thì tiếp tục như con cá mắm hò reo: "Vâng, vâng, ba vị tẩu tử thật lợi hại!" Ba cô gái A Ninh cười cười, không nói gì.

Trần Hạo thì cười nói: "Này Lão Hồ, Bàn Tử, quan tài đã thấy rồi, chẳng lẽ các cậu không vội mở nắp sao?" Hồ Bát Nhất vừa lấy nến từ trong túi ra, vừa đáp: "Khoan đã, tôi thắp một cây nến trước, xem chủ mộ có cho chúng ta lấy bảo bối không!" Bàn Tử nghe vậy liền không chịu: "Lão Hồ, có cần phiền phức vậy không?" "Có Hạo gia và ba vị tẩu tử là cao thủ ở đây, cần gì quan tâm chủ mộ có đồng ý hay không, dù sao bảo bối tôi cũng lấy chắc rồi!" Trần Hạo cũng nói: "Lão Hồ, quy củ của Mô Kim Giáo Úy tạm gác lại đi." "Có tôi ở đây, cứ theo quy củ của Liệt Hải chúng tôi, thấy thích thì cứ lấy!" "Nếu lát nữa chủ mộ có biến thành xác sống, cứ giao cho tôi xử lý!" Nếu là trong nguyên tác, Hồ Bát Nhất chắc chắn sẽ tuân theo quy củ của Mô Kim Giáo Úy mà thắp nến.

Dù sao cũng không có kinh nghiệm thực tế, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm gia truyền mà làm.

Nhưng bây giờ đã khác, có Trần Hạo, một vị Thiên sư đứng đầu Liệt Hải Phái đương đại, lại có ba vị hộ pháp sứ giả A Ninh.

Hồ Bát Nhất lập tức có cảm giác như tìm được người chủ trì, chỉ suy nghĩ vài giây, liền cất nến vào lại trong túi.

Sau đó, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mở nắp quan tài ra.

Nhìn vào trong, Hồ Bát Nhất chán nản nói: "Thấy chưa Bàn Tử,

tôi đã nói vị tướng quân này nghèo kiết xác mà?" "Trong quan tài, ngoài một cái xác khô, chỉ có một cái mặt nạ rách nát." Bàn Tử không tin: "Để tôi tìm xem, chúng ta cũng không thể về tay không được!" Nói xong, hắn ném cái mặt nạ đen tuyền trong tay ra sau lưng, rồi thò nửa người vào quan tài, bắt đầu tìm kiếm.

Nhưng A Ninh đứng sau lưng lại một tay bắt lấy cái mặt nạ đó, cười hì hì huơ huơ trước mặt Tô Nan, Hồng Cô và Trần Hạo.

Tô Nan và Hồng Cô nhìn thoáng qua, cũng hiểu ý của cô.

Còn Trần Hạo, sớm đã biết cái mặt nạ này mới là thứ có giá trị nhất trong quan tài.

Một lúc sau, Bàn Tử lấy ra một cặp ngọc bội hô lên: "Hạo gia, Lão Hồ, xem này." Nói rồi, hắn đưa cặp ngọc bội đến trước mặt Trần Hạo: "Hạo gia, ngài thẩm định giúp, xem cặp ngọc này thế nào?" Trần Hạo liếc nhìn rồi cười nói: "Ngọc bội phi nga, biểu tượng của dũng sĩ." "Món đồ này, vào thời Kim, Nguyên chuyên dùng để ban thưởng cho tướng quân." "Nhưng phẩm chất của cặp ngọc này cũng bình thường, chắc mang ra ngoài cũng bán được khoảng bốn, năm vạn nhân dân tệ thôi!" Nghe vậy, Bàn Tử đang sở hữu hơn mười món đồ đồng lập tức xìu xuống.

Ngay sau đó, A Ninh ném cái mặt nạ màu đen vào lòng Hồ Bát Nhất.

"Đúng là không biết nhìn hàng, thứ đáng giá nhất trong quan tài chính là cái mặt nạ vàng này." "Vừa rồi Bàn Tử lại coi nó như đồ rách mà ném đi, thật hết nói nổi!" Lời vừa dứt, Tô Nan và Hồng Cô cũng bật cười.

Bàn Tử nghe xong, trong mắt lại lóe lên ánh lục quang, sau đó ngượng ngùng nói.

“Hết cách, ai bảo tôi không có kinh nghiệm chứ!” “Nhưng mặt nạ vàng này đã bị tẩu tử lấy được, vậy thì thuộc về tẩu ấy.” “Chúng ta đã nói trước rồi, ai lấy được thì là của người đó.” Miệng nói thì hay lắm, nhưng trên mặt lại lộ vẻ đau lòng.

Hồ Bát Nhất và Anh Tử đều gật đầu đồng ý với lời của Bàn Tử.

Trần Hạo không nói gì, thấy Bàn Tử khi đối mặt với bảo vật lại có một mặt như vậy.

Anh liền vui mừng cười nói: “Không cần đâu, đã nói là tôi không thiếu tiền.” “Dù sao trong mộ cũng không có đồ gì tốt, các cậu cứ cầm lấy đi.” Nói xong, ánh mắt anh trêu tức nhìn về phía quan tài.

Chưa đợi Hồ Bát Nhất và Bàn Tử từ chối, chiếc quan tài sau lưng họ vang lên một loạt tiếng ‘cọt kẹt’.

Ngay sau đó, nắp quan tài to lớn nặng trịch, giống như một quả đạn pháo. ‘Vút’ một tiếng bay qua đỉnh đầu mọi người, găm chặt vào lối ra của mộ thất.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất quay đầu lại nhìn, lập tức kinh hãi hét lên.

“Mẹ kiếp!” “Đại tống tử!!!” Chỉ thấy từ trong quan tài, đứng dậy một con cương thi lông đỏ cao hơn hai mét, dù thân thể đã khô quắt nhưng vẫn vô cùng cường tráng và đáng sợ!

Chương 275

Cảnh tượng này thực sự đã dọa cho Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Anh Tử, những người lần đầu xuống đấu, sợ chết khiếp!

Nhưng ba cô gái Hồng Cô đứng bên cạnh lại không hề lo lắng, chỉ tò mò quan sát con cương thi lông đỏ.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Lão Hồ, các cậu trốn vào nhĩ thất đi, tôi giải quyết con Hồng hống này!" Ban đầu đang sợ hãi, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức cảm thấy xấu hổ.

Chỉ có Anh Tử ngoan ngoãn, ôm khẩu súng săn chạy đến cửa nhĩ thất, nhưng không trốn vào trong.

Lúc này, tính bướng bỉnh của Bàn Tử nổi lên, hắn cầm thanh quân đao Nhật nói.

"Lão Hồ, dù gì chúng ta cũng là Mô Kim Giáo Úy, không thể chưa đánh một chiêu đã bị con cương thi lông đỏ này dọa chạy được chứ?" Hồ Bát Nhất cũng là nhân vật cứng cựa từng bò ra từ đống xác chết trên chiến trường.

Đồng thời, anh cũng không muốn để Trần Hạo và mọi người xem thường.

Thế là anh cầm xẻng công binh nói: "Hạo gia, trước đó đã được ngài quan tâm rất nhiều." "Hôm nay đã gặp phải Đại tống tử, tôi và Bàn Tử xin đánh trận đầu." "Nếu hai chúng tôi không địch lại, lúc đó lại giao cho Hạo gia!" Bàn Tử cũng hào khí ngút trời nói: "Đúng!" "Hôm nay Bàn Tử tôi và Lão Hồ, phải thử xem con Hồng hống này lợi hại đến đâu!" "À đúng rồi Hạo gia, Hồng hống rốt cuộc là loại cương thi gì vậy?" Thấy hai người như vậy, Trần Hạo liền đứng yên tại chỗ, thần tình thong dong đáp.

“Hồng hống là một loại cương thi biến dị, toàn thân cứng như sắt, súng ống và vũ khí lạnh thông thường căn bản không thể làm nó bị thương.” “Hai cậu nếu thật sự muốn thử, vậy thì ra tay đi, không được thì giao cho tôi.” Nghe Hồng hống lợi hại như vậy, Bàn Tử thật sự có chút muốn rút lui.

Nhưng nghĩ lại có bốn người Trần Hạo làm chỗ dựa, khí thế lại dâng cao.

Thế là hắn và Hồ Bát Nhất nhìn nhau một cái, ngay sau đó hai người chia ra xông lên trước sau con Hồng hống.

Hồ Bát Nhất vung xẻng công binh, Bàn Tử vung quân đao Nhật cùng lúc tấn công.

“Keng!” “Keng keng keng!” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tấn công tới tấp, nhắm vào đầu và thân thể con Hồng hống mà chém loạn xạ!

Nhưng kết quả là đòn tấn công của hai người giống như chém vào sắt thép, không có chút tác dụng nào, ngược lại còn chấn cho hổ khẩu của cả hai tê rần!

Trong chốc lát, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều sững sờ.

Lúc này, con Hồng hống không hề hấn gì, trợn đôi mắt đỏ như máu, vung hai tay, đánh bay Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ra ngoài!

Khi hai người va vào vách mộ thất rồi rơi xuống đất, đau đến mức không đứng dậy nổi.

Thấy cảnh này, cô gái thợ săn của tộc Ngạc Luân Xuân cũng nổi máu anh hùng.

Cô giơ súng săn, nhắm vào sau gáy con Hồng hống bắn một phát!

Chỉ thấy sau gáy con Hồng hống tóe lên một tia lửa, nhưng vẫn không hề hấn gì.

Sau đó, nó trợn đôi mắt đỏ như máu, quay người đi về phía Anh Tử!

Cảnh này đã dọa cho Anh Tử sợ chết khiếp, cô 'a' lên một tiếng hét lớn, sau đó men theo vách mộ thất, chạy về phía bốn người Trần Hạo.

A Ninh cười nói: "Cô bé này cũng thông minh đấy, biết tìm đến chúng ta che chở." Lúc này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cuối cùng cũng đứng dậy, cầm xẻng công binh và quân đao Nhật, một lần nữa chặn trước mặt con Hồng hống.

Nhưng lần tấn công này, vẫn không có tác dụng, và lại một lần nữa bị đánh bay ra xa bốn năm mét.

Bất đắc dĩ, Hồ Bát Nhất vừa cố gắng đứng dậy, vừa hét lên.

"Bàn Tử, móng lừa đen!" Bàn Tử lập tức phản ứng lại, ngay lập tức lấy ra móng lừa đen đưa cho Hồ Bát Nhất, sau đó hai tay chống lên.

Hồ Bát Nhất mượn lực nhảy lên, nhét móng lừa đen vào miệng con Hồng hống đang gầm thét giận dữ!

Ngay sau đó, con Hồng hống liền đứng yên không động đậy.

Nhưng chưa đợi Bàn Tử kịp reo lên vui mừng, con Hồng hống đã một tay giật móng lừa đen ra khỏi miệng, rồi lại tiếp tục đi về phía bọn họ!

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thật sự hết cách!

Anh Tử cũng lo lắng nói: "Trần đại ca, ba vị tẩu tử, mau giúp một tay đi." "Nếu không, Hồ đại ca và Bàn ca xong đời mất!" Trần Hạo bình tĩnh thong dong cười nói: "Yên tâm đi." "Chỉ là một con Hồng hống chưa thoát khỏi cấp cương thi thôi, vung tay là diệt được, giao cho tôi đi." Ngay lúc anh chuẩn bị ra tay, trong ý thức hải vang lên

tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"[Đinh!

Phát hành nhiệm vụ Thần cấp lựa chọn.]" "[1, Không can thiệp, đứng yên quan sát, thưởng mười vạn nhân dân tệ!]" "[2, Giúp Hồng hống tiêu diệt ba người Hồ Bát Nhất, thưởng một cuốn tạp chí Playboy!]" "[3, Để ba cô vợ A Ninh ra tay trừ khử Hồng hống, thưởng một chiếc xe jeep quân dụng Mỹ của thời đại này!]" "[Xin túc chủ lựa chọn!]" Phần thưởng của nhiệm vụ đầu tiên, Trần Hạo căn bản không quan tâm.

Phần thưởng của nhiệm vụ thứ hai, lại khiến Trần Hạo dở khóc dở cười.

Thầm nghĩ, tiểu gia ta đây đâu phải điếu ti*, cần tạp chí Playboy làm gì?

Chẳng lẽ tìm chỗ không người lén lút 'quay tay' sao?

Nhưng phần thưởng của nhiệm vụ thứ ba, lại khiến Trần Hạo có chút động lòng.

Dù sao ở những năm tám mươi tại An Lạc, có được một chiếc xe jeep quân dụng Mỹ, sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Về phần lái một chiếc xe như vậy có gây phiền phức không, chỉ cần đến Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Yến Kinh, hoặc tìm Trương Nhật San, đều có thể giải quyết được.

Thậm chí Trần Hạo nghĩ, nếu có thể tìm được Liệt Hải Phái do Hoa Mã Quái lãnh đạo, chắc cũng không có vấn đề gì!

Nói rồi, Trần Hạo liền chấp nhận nhiệm vụ thứ ba.

Ngay sau đó nói với ba cô vợ: "Các bà xã, sao nào?

Có hứng thú ra tay dọn dẹp con Hồng hống này không?" Ba cô gái

vốn đã nóng lòng muốn thử, lập tức hưng phấn đến hai mắt sáng rực.

Sau đó thân hình lóe lên, chặn trước mặt Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đang chạy về.

Thấy Trần Hạo không ra tay, mà lại để ba cô vợ xuất thủ, Hồ Bát Nhất lo lắng hỏi.

"Hạo gia, các đệ muội có gặp nguy hiểm không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Chỉ là để các cô ấy khởi động một chút thôi.

Nếu mà tung hết hỏa lực, một người là đủ rồi!" Hồ Bát Nhất lập tức ngơ ngác, Bàn Tử lại kinh hỉ nói.

"Hạo gia, Liệt Hải Phái đều trâu bò như vậy sao?

Có tuyển người không, xem tôi có được không?" Trần Hạo ha ha cười lớn: "Sao?

Bàn Tử không làm Mô Kim Giáo Úy nữa à?" "Chuyện đó đợi ra khỏi cổ mộ rồi nói, trước tiên xem vợ tôi diệt Hồng hống đã." Còn Anh Tử, lúc này sớm đã hai mắt sáng rực, nhìn ba cô gái Tô Nan anh tư sảng khoái đại chiến Hồng Hống!

Chỉ thấy ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, một tay cầm thần binh, một tay từ ba lô lấy ra một khẩu súng lưới, tạo thành thế ba mặt bao vây con Hồng hống.

Chương 276

Chưa đợi con Hồng hống có động tác gì, ba cô gái đồng thời nổ súng, ba tấm lưới dây thừng màu đen đỏ, trùm lên người con Hồng hống.

Trong chốc lát, con Hồng hống lập tức phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, trên người cũng bị ba tấm lưới dây thừng đốt cháy đến bốc khói đen!

Ngay sau đó, ba cô gái cầm thần binh xông lên.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, pháp khí mà các đệ muội dùng sao lại lợi hại như vậy?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Súng lưới đó vốn chỉ dùng để đối phó với người thường." "Nhưng lưới này đã được ngâm trong hỗn hợp mực Tàu, chu sa và máu chó mực." "Thứ này không chỉ có hiệu quả đặc biệt với tống tử cấp thấp, mà với âm hồn cấp thấp hiệu quả cũng không tệ." Hồ Bát Nhất và hai người còn lại nghe xong, đều vô cùng khâm phục.

Chỉ không biết rằng, súng lưới là do Trần Hạo mang từ thế giới Đạo Mộ đến.

Đừng nói là những năm tám mươi ở Trung Quốc, ngay cả Mỹ và Nga cũng chưa nghiên cứu ra được.

Lúc này, Thanh công kiếm của A Ninh đã đâm vào bụng con Hồng hống.

Hắc kim đoản đao của Tô Nan, và Lãnh nguyệt loan đao của Hồng Cô, cũng lần lượt để lại một vết thương dài trên ngực trước và lưng sau của con Hồng hống.

Chưa đợi ba cô gái thu đao lui lại, con Hồng hống đã phát ra một

tiếng gầm giận dữ thảm thiết.

Ngay sau đó hai cánh tay dùng sức mạnh, một tiếng 'xoẹt' giòn tan, xé rách ba tấm lưới!

Tiếp đó, hai tay nó tung một cú quét ngang, lập tức đánh lui ba cô gái mấy bước.

Nhưng hai tay của nó, cũng vì đánh trúng người ba cô gái, mà lại một lần nữa bị đốt cháy bốc lên một làn khói đen!

Anh Tử lo lắng hét lớn: "Ba vị tẩu tử, không sao chứ?" Hồng Cô hoạt động cánh tay hơi đau, không chút để ý đáp.

"Yên tâm đi, với thể chất của chị, chút sức mạnh này của Hồng hống không làm chị bị thương được!" A Ninh tiếp lời: "Trên người em có giấy phù tịch tà do Trần Hạo vẽ, Hồng hống chỉ cần chạm vào em, sẽ bị thương." Tô Nan vừa vung Hắc kim đoản đao, vừa nói: "Được rồi, đừng cho Hồng hống cơ hội phản kháng, cùng lên, diệt nó!" Lời vừa dứt, ba cô gái lại lấy ra một cái bình chứa dung dịch màu đỏ, hung hăng ném vào người con Hồng hống, lập tức lại khiến con Hồng hống bị thương.

Sau đó, liền vung thần binh xông lên.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, chẳng phải tấm lưới ngâm mực Tàu, chu sa và máu chó mực có thể đối phó tống tử cấp thấp sao?" "Sao vừa rồi lại để nó thoát ra được?" "Còn nữa, giấy phù tịch tà và cái bình đỏ mà tẩu tử ném ra, lại là thứ gì vậy?" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Hồng hống là tống tử có thực lực trung cấp, cho nên lưới mực Tàu chỉ có thể trói nó một lúc, đó là chuyện bình thường." "Về phần phù tịch tà, đó là phù chú của đạo gia huyền môn." "Cái bình đỏ vừa ném ra, cũng là một loại công cụ đối phó cương thi được chế tạo từ chu sa trộn với gạo nếp đồng nhu*." Hồ Bát Nhất và hai người còn lại nghe xong, lập tức vô cùng kính phục Liệt Hải Phái.

Bàn Tử thầm nghĩ: Liệt Hải Phái quả nhiên lợi hại!

Không nói đâu xa, chỉ riêng những pháp khí công cụ chuyên nghiệp của người ta, đã thực dụng hơn Mô Kim Phù rất nhiều rồi!

Còn Hồ Bát Nhất, người hiểu rõ hơn về giới đạo mộ, lúc này mới hiểu tại sao người ta lại danh chấn Trung Quốc vào thời Dân quốc.

Hóa ra Liệt Hải Phái, là dùng pháp môn đạo gia chính thống để xuống đấu!

Cùng lúc đó, con Hồng hống bị 'lựu đạn' chế từ hỗn hợp chu sa, nước tiểu đồng tử và gạo nếp, một lần nữa đốt cháy toàn thân đen kịt.

Ngay khi nó vung hai móng vuốt, định tấn công ba cô gái, Tô Nan và Hồng Cô lập tức cắn rách ngón giữa.

Và bôi máu ngón giữa lên thần binh, ngay sau đó hai đạo hàn quang lóe lên, hai cánh tay cường tráng của con Hồng hống đã bị chém đứt ngang vai!

A Ninh còn tàn nhẫn hơn, cũng vung Thanh công kiếm đã bôi máu ngón giữa, tung người nhảy lên, một đạo hàn quang lướt qua cổ con Hồng hống.

Hồ Bát Nhất và hai người còn lại đứng cách đó không xa, chỉ thấy con Hồng hống đang điên cuồng gào thét, đột nhiên ngây người đứng yên tại chỗ.

Sau đó một cái đầu lâu to lớn xấu xí, liền bay ra xa mấy mét, 'loảng xoảng' một tiếng, đập xuống sàn gạch đá của mộ thất!

Vài giây sau, thi thể Hồng hống không đầu vẫn cao hai mét, mới như núi vàng đổ, cột ngọc gãy, thẳng tắp ngã xuống đất!

Quá trình trên, nhìn thì có vẻ dùng nhiều bút mực, nhưng thực tế cũng chỉ mất nửa phút mà thôi.

Nhìn ba cô gái gọn gàng dứt khoát, tiêu diệt con Hồng hống mà cả ba người họ đều không làm gì được.

Đừng nói Anh Tử và Bàn Tử, ngay cả Hồ Bát Nhất cũng khâm phục đến không biết phải nói gì cho phải!

Lúc này, trong ý thức hải của Trần Hạo, vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống.

"[Đinh!

Chúc mừng ba thuộc hạ của túc chủ, hoàn thành nhiệm vụ trừ khử Hồng hống.]" "[Thưởng một chiếc xe jeep quân dụng Mỹ của thời đại này!]" "[Xin hỏi túc chủ, có nhận xe jeep ngay bây giờ không?]" Trần Hạo không thể để mọi người thấy một chiếc xe jeep quân dụng đột nhiên xuất hiện được.

Vì vậy đáp: "Trước tiên cứ để trong không gian chứa đồ đi." "[Được, không vấn đề, phần thưởng nhiệm vụ đã được phát.

Hệ thống thoát ra.]" Lúc này, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, thu đao vào vỏ, cười tươi đi về bên cạnh Trần Hạo.

Tuy không nói gì, nhưng từ ánh mắt của ba cô gái, Trần Hạo có thể thấy, họ đang chờ anh khen ngợi.

Ba cô vợ này, lần này quả thực làm rất gọn gàng, dứt khoát, vô cùng đẹp mắt.

Vì vậy Trần Hạo không tiếc lời khen ngợi, lập tức khiến ba cô gái vui mừng khôn xiết.

Ngay cả Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Anh Tử, cũng không ngớt lời khen ngợi thực lực phi phàm của ba cô gái.

Sau khi cười đùa, Bàn Tử mãn nguyện nói.

"Hạo gia, Lão Hồ, lần này chúng ta không chỉ lấy được hơn mười

món bảo vật bằng đồng, mà còn có cả mặt nạ vàng và ngọc bội phi nga." "Chủ mộ biến thành Đại tống tử cũng đã bị các tẩu tử tiêu diệt rồi." "Chúng ta có phải cũng nên thu dọn đồ đạc rời đi rồi không?" Hồ Bát Nhất và Anh Tử nghe xong, cũng gật đầu đồng ý.

A Ninh và hai cô gái còn lại thì nhìn về phía Trần Hạo, vì họ đều nhận ra, Trần Hạo dường như không định rời đi ngay.

Trần Hạo thầm nghĩ: Con Hồng hống này vì bốn người bọn họ mà bị tiêu diệt sớm.

Nhưng vách ngăn nhĩ thất của cổ mộ, là cứ điểm ngầm của người Nhật!

Bên trong đó ngoài hai âm hồn của những đứa trẻ đáng thương, còn có một bầy dơi mặt lợn nữa!

Chỉ cần tiêu diệt chúng, tiểu gia ta lần này lại có thể farm được một mớ điểm thưởng.

Thế là anh trêu tức cười hỏi: "Sao vậy Bàn Tử, Lão Hồ?" "Chẳng lẽ chỉ được một ít minh khí, các cậu đã thỏa mãn rồi sao?

Không muốn tra xét thêm, xem bên trong có còn đồ tốt gì khác không?" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức hai mắt sáng rực hỏi: "Hạo gia có ý gì?" "Chẳng lẽ, trong cổ mộ còn có bảo bối?!!!" Ánh mắt của Hồ Bát Nhất và Anh Tử, cũng đồng loạt đổ dồn về phía Trần Hạo.

Nghe câu hỏi của Bàn Tử, ngay cả ba cô gái A Ninh cũng tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Chỉ thấy Trần Hạo thản nhiên hỏi: "Lão Hồ, trước đó cậu và Bàn Tử có đào được Thiên bảo long hỏa lưu ly đỉnh trên nóc cổ mộ." "Bàn Tử không hiểu, chẳng lẽ cậu cũng không nhận ra, một ngôi cổ mộ có thể dùng Thiên bảo long hỏa lưu ly đỉnh làm biện pháp phòng trộm, thật sự chỉ là một ngôi mộ nhỏ bé như vậy sao?" Nghe vậy, Hồ Bát

Nhất cũng sững sờ.

Ngay sau đó bừng tỉnh đại ngộ: "Hạo gia nói không sai!" "Với thế phong thủy như Phụng Nguyệt Câu, tuy không thích hợp làm lăng tẩm của hoàng đế, nhưng dùng cho một vị vương gia hay tướng quân thì tuyệt đối dư dả." "Đại tống tử Hồng hống mà chúng ta gặp lúc nãy, tuy là thống lĩnh Thiết Phù Đồ của nước Kim, nhưng thân phận so với đại tướng quân vẫn có chút chênh lệch." "Càng không cần nói đến vương gia, điểm này quả thực đáng nghi!" Bàn Tử không hiểu những thứ khác, nhưng có một điểm hắn đã hiểu.

Chương 277

Thế là hắn hưng phấn hỏi: "Hạo gia, ý của ngài và Lão Hồ có phải là." "Ngôi mộ chúng ta tìm thấy này, không phải là ngôi mộ thật sự có Thiên bảo hỏa long lưu ly đỉnh kia?" Trần Hạo gật đầu: "Không sai, ý của tôi là vậy." Trong phút chốc, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và ba cô gái A Ninh đều kinh ngạc không thôi.

Còn Anh Tử, nghe mà không hiểu gì.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt có chủ ý của Trần Hạo, mọi người bắt đầu tìm kiếm cơ quan khắp cổ mộ, xem có thể tìm thấy ám đạo hay mật thất nào khác không.

Trần Hạo ra vẻ đi một vòng, sau đó đến nhĩ thất, tìm đến bức tường mà trong nguyên tác bị Hồng hống dùng lang nha bổng đập xuyên qua.

Sau đó giơ tay gõ nhẹ, quả nhiên phát hiện sau tường có tiếng vang rỗng.

Thế là anh gọi mọi người đến, nói cho họ phát hiện của mình.

Hồng Cô kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ vách tường này, thật sự có một ngôi mộ khác?" Bàn Tử sốt ruột: "Có hay không chỉ có thể xem mới biết, vấn đề là chúng ta vào bằng cách nào?" Trần Hạo ha ha cười, sau đó một tay nắm lấy cây lang nha bổng khổng lồ trong nhĩ thất nói.

"Cách đơn giản nhất, trực tiếp đập xuyên tường!" Lời vừa dứt, anh liền ném mạnh cây lang nha bổng.

Chỉ thấy cây lang nha bổng dài hơn hai mét, nặng hơn hai trăm cân, mang theo một trận kình phong, 'ầm' một tiếng đập ra một cái lỗ lớn trên vách tường nhĩ thất!

Thấy cảnh này, ba người Hồ Bát Nhất kinh ngạc trợn tròn mắt.

Bàn Tử há hốc mồm hét lên: "Mẹ kiếp!" "Lão Hồ, thấy không?

Thật sự bị Hạo gia đoán đúng rồi, phía sau này đúng là có một không gian!" Hồ Bát Nhất đảo mắt nói: "Nói nhảm, tôi đâu có mù, đương nhiên là thấy rồi." Còn Anh Tử, đã coi Trần Hạo như bán tiên mà sùng bái!

Ba cô gái im lặng đảo mắt một cái, sau đó Tô Nan cười khúc khích nói.

"Chồng quả nhiên là lão làng, chuyện gì có thể dùng bạo lực hoàn thành, thì lười đi tìm cơ quan." A Ninh cũng cười theo: "Gã này lười biếng, nếu không với bản lĩnh của anh ấy, muốn tìm lối vào chắc cũng không thành vấn đề." Ngược lại Hồng Cô lại đồng tình: "Em thấy như vậy rất tốt, đơn giản rõ ràng, tiện lợi nhanh chóng, đỡ biết bao nhiêu chuyện!" Nghe vậy, Tô Nan và A Ninh lại một lần nữa im lặng đảo mắt.

Khi cả nhóm bảy người, chui qua cái lỗ lớn, tiến vào một lối đi tối om khác.

Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, Lão Hồ, đây là cổ mộ sao?" "Sao trong mộ lại có cửa sắt lớn thế này?!" Hồ Bát Nhất tạm thời cũng không hiểu chuyện gì xảy ra, nên căn bản không thể trả lời.

Ba cô gái A Ninh, cũng nhíu chặt mày suy nghĩ.

Trần Hạo tuy biết đây là cứ điểm ngầm mà quân Quan Đông của Nhật Bản năm đó xây dựng ở Dã Nhân Câu.

Nhưng cũng không thể không có bằng chứng gì mà nói thẳng ra được?

Thế là anh dẫn sáu người, đi qua hành lang rộng rãi, chỉ vào bản đồ trên tường nói.

“Nếu tôi không đoán sai, đây chắc là cứ điểm quân sự của Nhật Bản mà những người Nhật bên ngoài tìm kiếm bấy lâu nay.” Anh Tử kinh ngạc: “A?! "Căn cứ của người Nhật?" Nhìn bản đồ một lúc, Hồ Bát Nhất gật đầu: “Ừm, Hạo gia nói không sai, đây quả thực là cứ điểm của người Nhật.” Bàn Tử tuy ban đầu đến đây là vì nó, nhưng bây giờ đã tìm thấy cổ mộ của tướng quân triều Kim.

Tuy thu hoạch được không nhiều minh khí, nhưng cũng đáng giá mấy chục đến cả trăm vạn đô la Mỹ.

Nghe Trần Hạo nói có thể có ngôi mộ lớn hơn, nên hắn không còn để tâm đến cứ điểm quân sự của Nhật nữa.

Thế là hắn vội vàng hỏi: “Hạo gia, chẳng phải ngài nói có ngôi mộ lớn hơn sao?” “Sao bây giờ lại biến thành cứ điểm quân sự?” Trần Hạo tự nhiên không thể nói thẳng sự thật, bèn nói.

“Cụ thể thế nào, tôi cũng không rõ, chúng ta chỉ có thể tiếp tục tìm xem sao.” Sau đó, Trần Hạo dựa theo bản đồ tìm đến phòng phát điện của cứ điểm, và khởi động máy phát điện, khiến toàn bộ đèn trong cứ điểm đều được thắp sáng.

Ngay sau đó, cả nhóm đi thẳng đến kho vũ khí trong cứ điểm.

Kết quả vừa ra khỏi phòng phát điện, ba cô gái A Ninh đã bôi nước mắt trâu, lập tức nhìn về phía bên tay phải.

Anh Tử thì sợ hãi hỏi: “Trần đại ca, trong này có phải có trẻ con không?” Bàn Tử nhìn quanh bốn phía: “Ở đây ngay cả một bóng người cũng không có, lấy đâu ra trẻ con?” “Anh Tử, có phải cô vừa bị dọa sợ rồi không?” Hồ Bát Nhất cẩn thận hỏi: “Anh Tử, cô có thấy gì không?” Anh Tử dụi dụi mắt, rồi lắc đầu: “Không có.” “Chắc là tôi vừa rồi thật sự bị dọa sợ rồi.” Lúc này, ba cô gái Tô Nan vừa định nói, đã bị ánh mắt của Trần Hạo ngăn lại.

Ba cô gái tuy không biết ý của Trần Hạo, nhưng vẫn kìm nén sự tò mò, không nói gì.

Sau đó, họ đi vào kho vũ khí của cứ điểm.

Nhìn căn phòng rộng hàng nghìn mét vuông, khắp nơi bày đặt các loại vũ khí trang bị lục quân của quân đội Nhật trong thời kỳ Thế chiến II.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc: "Cứ điểm này thật sự lớn!" Bàn Tử càng la lên: "Trời ạ, người Nhật có dã tâm lớn đến mức nào chứ?!" "Ở đây sao lại có nhiều đồ như vậy!" Ba cô gái A Ninh, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Họ cũng chưa bao giờ thấy nhiều trang bị quân sự như vậy, tuy đây đều là vũ khí lỗi thời rồi.

Trần Hạo nói: "Xem ra cứ điểm này, là người Nhật xây dựng lại trên nền tảng ngôi mộ lớn mà chúng ta đang tìm." Bàn Tử chán nản hỏi: "Hạo gia, ý của ngài là, ngôi mộ lớn đó đã sớm bị bọn quỷ Nhật đào sạch rồi?" Trần Hạo nhún vai: "Tôi cũng chỉ đoán thôi, có thật hay không, chỉ có thể đợi lục soát hết cứ điểm này mới biết được!" Sau đó, Hồ Bát Nhất như thuộc lòng gia bảo, gọi tên pháo bộ binh Kiểu 92, và súng máy hạng nặng Kiểu 92 cỡ nòng 7.7mm.

Bàn Tử hưng phấn: "Vừa rồi nếu có thứ này, tôi đã bắn nát con quái vật lông đỏ đó rồi!!!" Thấy vẻ mặt phấn khích của Bàn Tử và Anh Tử, Trần Hạo và ba cô gái lại chẳng có chút hứng thú nào với kho vũ khí của quân Nhật thời đó.

Một lát sau, Hồ Bát Nhất lần lượt tìm thấy hộp cơm quân dụng của Nhật, mặt nạ phòng độc, súng trường Arisaka Type 38, cùng với súng tiểu liên Type 100 và lựu đạn.

Thấy ba người hưng phấn, mỗi người chọn lấy mặt nạ phòng

độc, lựu đạn, súng tiểu liên Type 100 và đạn dược, tất cả đều nhét vào ba lô.

Đồng thời, họ không quên gọi bốn người Trần Hạo cũng lấy một ít để phòng thân.

Ba cô gái của A Ninh không hề động đậy, trang bị của họ đều do Trần Hạo mang từ thế giới sau này đến, mạnh hơn súng ống Nhật Bản thời Thế chiến II quá nhiều rồi.

Trần Hạo lắc đầu: "Tôi không cần." "Tuy mặt nạ phòng độc và súng tiểu liên Type 100 khá thực dụng, nhưng mà..." "Quân Quan Đông lúc đó toàn dùng lựu đạn chày, sao các cậu cứ nhìn chằm chằm vào lựu đạn thường làm gì?" Nghe vậy, Bàn Tử đang bận rộn liền phấn khích hỏi: "Hạo gia, có phát hiện gì mới à?" Trần Hạo cười nói: "Tôi không tìm, nhưng tôi cảm thấy, trong này chắc chắn có thứ gì đó tốt hơn." Nói xong, Trần Hạo và ba cô gái bắt đầu lục lọi khắp kho quân khí.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một lát sau, Trần Hạo tìm thấy mấy thùng lựu đạn chày ở gần đó.

Vừa thấy có đồ tốt, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức lôi lựu đạn trong ba lô ra, rồi lấy hơn chục quả lựu đạn chày nhét vào ba lô.

Bàn Tử vỗ vỗ ba lô và khẩu tiểu liên Type 100 trong tay, phấn khích nói: "Nếu lúc nãy có mấy thứ này, mười con quái vật lông đỏ tôi cũng không sợ!" Sau đó, Hồ Bát Nhất lại lục lọi một hồi, nhưng ngoài việc tìm thấy một thùng súng lục Nambu Type 14, thì không còn món đồ nào mới lạ nữa.

Có súng tiểu liên Type 100 rồi, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đương nhiên không thèm loại súng lục Nhật Bản hay bị kẹt đạn đó nữa.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất hỏi: "Hạo gia, chúng ta tiếp theo làm gì?"

Trần Hạo thản nhiên cười: "Đương nhiên là kiểm tra kỹ lưỡng cái pháo đài này một lượt rồi." "Không ai dám chắc chúng ta có thể gặp được thứ gì tốt nữa hay không." Thế là ba người Hồ Bát Nhất đeo ba lô, cầm súng, đi đầu ra khỏi kho quân khí.

Trần Hạo vừa bước ra khỏi cửa lớn, liền vung tay thu toàn bộ mấy chục khẩu tiểu liên Type 100 cùng đạn dược, và tất cả lựu đạn chày vào không gian trữ vật.

Hồng Cô vừa đi ra khỏi cửa kho quân khí, không hiểu hỏi: "Ông xã, anh lấy mấy thứ này làm gì vậy?" Tô Nan cười nói: "Chắc chắn là anh ấy cảm thấy mấy vũ khí như súng trường tấn công của chúng ta không thích hợp để lấy ra ở thời đại này." "Cho nên, lấy những thứ này để tạm thời thay thế." A Ninh tiếp lời: "Cũng có thể, anh ấy định đưa những thứ này cho các môn nhân Liệt Hải phái ở thời đại này dùng." "Dù sao thì vào những năm tám mươi ở **, súng ống cũng là hàng hiếm!" Trần Hạo vừa theo ba cô gái ra khỏi kho quân khí, vừa cười nói: "Hai em không hổ là người ở bên anh lâu nhất, đoán trúng phóc rồi." "Vũ khí lạnh của chúng ta, kể cả súng lục cũng có thể che giấu được, nhưng súng trường tấn công và lựu đạn ở thời đại này quá nổi bật." "Nếu chỉ có chúng ta hành động thì dùng cũng không sợ." "Nhưng một khi hành động cùng người khác, những khẩu súng từ thế giới sau này không tiện lấy ra." "Đây cũng là lý do vì sao anh chỉ cho các em mang theo súng lục." Ba cô gái nghe xong gật đầu, rồi cùng Trần Hạo đuổi theo ba người Hồ Bát Nhất.

Cả nhóm bảy người đi được vài phút thì đến không gian dưới lòng đất đầy dơi mặt lợn.

Đương nhiên, nơi này ban đầu được người Nhật dùng làm lỗ thông gió cho căn cứ pháo đài.

Khi Bàn Tử nhắc nhở mọi người rằng mình ngửi thấy mùi máu

tanh ở đây.

Chương 278

Hồ Bát Nhất đột nhiên lảo đảo một cái, rồi trừng mắt nhìn Bàn Tử hỏi: "Cậu đẩy tôi làm gì?" Bàn Tử oan ức giải thích: "Tôi có đẩy cậu đâu!" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất lập tức căng thẳng: "Anh Tử, lúc nãy cô hỏi tôi có thấy đứa trẻ nào không, đúng chứ?" Anh Tử sợ hãi hỏi: "Hồ đại ca, anh cũng thấy rồi à?" Hồ Bát Nhất lắc đầu: "Không, nhưng tôi cũng cảm thấy có gì đó không ổn ở đây." Bàn Tử kinh hãi trợn tròn mắt: "Hai người đừng dọa tôi chứ!" Rồi hắn hỏi: "Hạo gia, ba chị dâu, mọi người có phát hiện gì không?" Ba cô gái của A Ninh vừa rồi bị Trần Hạo ngăn lại nên không nói gì, chỉ nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Đúng là có hai đứa trẻ, nhưng không phải người, chỉ là hai âm hồn bình thường mà thôi." Bàn Tử nghe xong sợ đến giật nảy mình: "Hạo gia, thật hay giả vậy?" "Sao anh biết đó là hai âm hồn trẻ con?!" Hồng Cô cười nói: "Anh ấy có âm dương nhãn, thấy được quỷ là chuyện bình thường mà!" Tô Nan cũng nói: "Không chỉ Trần Hạo thấy, ba chúng tôi cũng thấy." Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi: "Lẽ nào ba vị em dâu cũng có âm dương nhãn?" A Ninh lắc đầu: "Chúng tôi bôi nước mắt trâu lên mí mắt, trong thời gian ngắn có thể thấy quỷ thôi." Hồ Bát Nhất thán phục: "Liệt Hải phái quả không hổ là môn phái đạo mộ danh chấn ** thời Dân quốc, quả nhiên có bản lĩnh!" Lúc này Bàn Tử không chịu nổi nữa, kinh hãi nói: "Giờ này rồi mà lão Hồ còn có tâm trạng thán phục à?" Rồi quay đầu hỏi: "Hạo gia, ba chị dâu, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Âm hồn, quỷ hồn có sợ súng tiểu liên và lựu đạn không?" Ba cô gái không nhịn được cười, còn Trần Hạo thì nhún vai: "Trừ khi dùng đạn đã qua xử lý đặc biệt, nếu không thì không đối phó được với âm hồn ác quỷ đâu." "Nhưng yên tâm, hai âm hồn trẻ con đó rất thuần khiết, không phải là lệ quỷ,

ác quỷ gì cả." "Chúng cũng không có ý định làm hại chúng ta, nếu không tôi đã ra tay diệt từ lâu rồi." Nghe vậy, ba người Hồ Bát Nhất mới yên lòng.

Bàn Tử lại hỏi: "Hạo gia, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?" "Tiếp tục đi sâu vào trong thăm dò, hay là quay lại đường cũ?" Trước khi xuyên không, khi đọc nguyên tác tiểu thuyết và xem phim mạng, Trần Hạo rất tò mò không biết dưới cái hang dơi khổng lồ này rốt cuộc có gì.

Nhưng Hồ Bát Nhất lại không thể đi vào trong đó, nên Trần Hạo vẫn luôn không có câu trả lời.

Hơn nữa Trần Hạo đến đây là để cày điểm thưởng bằng cách diệt sạch lũ dơi mặt lợn này, sao có thể quay lại đường cũ được?

Thế là Trần Hạo đáp: "Tôi muốn tiếp tục đi vào trong xem sao, nếu các cậu không đi thì ở lại đợi tôi." Ba người Hồ Bát Nhất lập tức bày tỏ nguyện ý đi cùng.

Sau khi xác nhận, Trần Hạo chỉ lên nóc không gian nói: "Chúng ta muốn vào trong khám phá, thì phải giải quyết mấy thứ này trước đã!" Bàn Tử nhìn theo hướng tay Trần Hạo chỉ, dùng đèn pin soi lên, lập tức kinh hãi hét lên: "Mẹ kiếp!" "Sao ở đây lại có nhiều dơi to thế này!!!" Lúc này Hồ Bát Nhất và Anh Tử cũng nhìn thấy vô số con dơi mặt lợn đang treo ngược trên nóc hang.

Anh Tử sợ đến mức mặt trắng bệch, Hồ Bát Nhất cũng căng thẳng không dám có động tác mạnh.

Hồ Bát Nhất nói nhỏ: "Hạo gia, ở đây có ít nhất cả ngàn con dơi lớn, chúng ta dùng súng khó mà diệt hết được!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Một lát nữa lão Hồ và Anh Tử qua bên trái, Bàn Tử qua bên phải, cầm súng tiểu liên sẵn sàng chi viện." "Còn lũ dơi mặt lợn này, cứ giao cho tôi." Bàn Tử lo lắng nói: "Hạo gia, dơi nhiều quá, anh và

các chị dâu có đối phó được không?" Ba cô gái đã phối hợp ăn ý với Trần Hạo từ lâu, lúc này liền lấy súng phun lửa mini từ trong ba lô ra bắt đầu lắp ráp.

Hồng Cô vừa giúp vừa nói: "Yên tâm đi, chúng tôi có thứ này, đảm bảo sẽ diệt sạch lũ dơi này." Tô Nan nói tiếp: "Kể cả súng phun lửa không hiệu quả, Trần Hạo còn có đạo pháp hệ hỏa rất mạnh." "Đừng nói là mấy ngàn con dơi mặt lợn, có nhiều hơn mấy lần cũng dễ như trở bàn tay." Thấy họ tự tin như vậy, ba người Hồ Bát Nhất cũng yên lòng.

Tiếp đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tò mò nhìn khẩu súng phun lửa mini mà ba cô gái vừa lắp ráp xong.

"Hạo gia, tôi nghe nói trong Thế chiến II, người nước D dùng súng phun lửa rất lợi hại." "Nhưng chưa thấy ai có thứ vừa tinh xảo vừa nhỏ gọn như vậy." Bàn Tử lúc này hóa thân thành fanboy, nói một cách đương nhiên: "Lão Hồ, đúng là đồ nhà quê!" "Hạo gia và ba vị chị dâu tuy là Khôi thủ và Hộ pháp sứ giả của Liệt Hải phái." "Nhưng người ta đều là dân du học về, có vài món vũ khí tinh xảo lợi hại thì có gì lạ?" "Chưa nói đâu xa, khẩu súng lục của Hạo gia và ba vị chị dâu, tôi chưa từng thấy, chắc lão Hồ cũng chưa thấy bao giờ phải không?" Hồ Bát Nhất nghĩ lại, đúng là như vậy, nên cũng không nói nhiều nữa.

Một lát sau, ba cô gái của A Ninh lắp ráp xong súng phun lửa mini, đưa cho Trần Hạo.

Sau đó, họ cũng đứng sau lưng Trần Hạo, mỗi người rút ra hai khẩu súng lục, nghiêm trận chờ đợi.

Trần Hạo thấy mọi người đã chuẩn bị xong, đang định tạo ra chút tiếng động để thu hút lũ dơi.

Đột nhiên, hắn nhớ đến pha xử lý ngu ngốc của Bàn Tử trong kịch

bản gốc.

Thế là hắn dặn dò: “Lão Hồ, Bàn Tử, Anh Tử, lát nữa các cậu phụ trách xử lý những con lợt lưới, nhớ thay đạn luân phiên.” “Còn nữa, tuyệt đối đừng dùng lựu đạn ở đây, tôi không muốn bị chôn sống đâu!” Nói xong, hắn đặc biệt nhìn Bàn Tử một lần.

Tiếp đó, Trần Hạo cầm một khẩu Desert Eagle, bắn hết một băng đạn lên nóc hang.

Tiếng súng cực lớn của Desert Eagle vang vọng trong hang động càng thêm inh tai.

Trong nháy mắt, hàng ngàn con dơi mặt lợn khổng lồ như bị kinh động, điên cuồng bay lượn giữa không trung trong hang động.

Rồi chúng như phát điên, lao thẳng về phía nhóm Trần Hạo.

Thấy cảnh này, Trần Hạo mỉm cười nói: “Gia đây chờ khoảnh khắc này lâu lắm rồi!” Lời vừa dứt, hắn nhấn nút kích hoạt của súng phun lửa mini.

Trong nháy mắt, một cột lửa khổng lồ dày hơn một thước, dài cả mét, lập tức bao trùm đàn dơi đang lao tới.

Lũ dơi mặt lợn lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết ‘chít chít’.

Chỉ trong vài giây, hàng trăm con dơi mặt lợn rơi lả tả xuống đất như bánh chẻo!

Trong thức hải của Trần Hạo, âm thanh thông báo của hệ thống cũng lập tức hiện lên kín màn hình!

“[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con dơi mặt lợn, nhận được 0.1 điểm thưởng.]” “[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con dơi mặt lợn, nhận được 0.1 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con dơi mặt lợn, nhận được 0.1 điểm thưởng.]" "[Đinh!...]" Tuy điểm thưởng của một con dơi không nhiều, nhưng quan trọng là số lượng lớn!

Cùng với từng đợt dơi bị thiêu thành than, điểm thưởng của Trần Hạo cũng tăng lên từ từ.

Thỉnh thoảng có vài con lọt lưới, chưa đợi ba người Hồ Bát Nhất nổ súng đã bị ba cô gái của A Ninh hạ gục!

Lúc này Bàn Tử và Hồ Bát Nhất mới phát hiện, ba cô gái của A Ninh không chỉ thân thủ mạnh mẽ, mà ngay cả tài bắn súng cũng hơn hẳn hai người họ!

Bàn Tử kinh ngạc thốt lên: "Mẹ ơi!" "Lão Hồ thấy chưa?

Tài bắn súng của ba vị chị dâu còn lợi hại hơn cả thần xạ thủ từ nhỏ đã sờ súng như tôi nữa!" Hồ Bát Nhất gật đầu tán thưởng: "Không chỉ bắn chuẩn, tốc độ nổ súng cũng cực nhanh." "Theo tôi ước tính, tốc độ bắn của họ ít nhất cũng nhanh hơn chúng ta gấp đôi!" Còn cô nàng Anh Tử thì một lần nữa hóa thành fan cuồng, không ngừng hô 666 cổ vũ cho ba cô gái!

Trần Hạo vừa thiêu dơi cày điểm thưởng, vừa thầm nghĩ.

A Ninh và hai cô gái kia bắn súng chuẩn hơn, nhanh hơn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không phải là chuyện bình thường sao?

Phải biết rằng A Ninh và Tô Nan từ nhỏ đã được huấn luyện giết người nghiêm khắc.

Trước khi theo hắn, thân thủ và tài bắn súng của họ đã hơn hẳn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử rồi.

Bây giờ hai cô gái lại học thêm cổ võ, uống nội đan của dị thú.

Có biểu hiện như hiện tại, Trần Hạo không hề ngạc nhiên chút nào.

Còn Hồng Cô, tuy không tiếp xúc với súng ống từ nhỏ như hai cô kia, nhưng người ta là truyền nhân của Môn Mặt Trăng, của cổ thái hí pháp!

Chưa nói đến việc Hồng Cô tu luyện cổ võ từ nhỏ, chỉ riêng tuyệt kỹ phi đao chuẩn xác của cô ấy đã không phải người thường có thể so sánh.

Từ khi theo Trần Hạo, nhờ nền tảng tuyệt kỹ phi đao, cô ấy đã nhanh chóng luyện được tài bắn súng thần sầu.

Cộng thêm việc cũng đã uống nội đan của dị thú, có biểu hiện như hiện tại, Trần Hạo cũng không hề ngạc nhiên!

Chưa đầy mười phút, số điểm thưởng của Trần Hạo vốn chỉ còn 90 điểm đã biến thành gần 300 điểm!

Tiếp đó, hắn đặt khẩu súng phun lửa đã hết nhiên liệu sang một bên, lấy khẩu khác tiếp tục thiêu đốt!

Bàn Tử đứng bên cạnh thỉnh thoảng bắn vài phát xử lý những con lọt lưới, kinh ngạc thốt lên: "Mẹ kiếp!" "Không ngờ súng phun lửa của Hạo gia lại lợi hại như vậy!" "Nhưng xem ra, số dơi lớn trong hang này không chỉ có hơn một nghìn con!" Hồ Bát Nhất thay băng đạn xong, gật đầu nói: "Theo tôi ước tính, lúc nãy Hạo gia đã diệt không dưới hai nghìn con dơi." "Còn số còn lại trong hang, chắc cũng phải khoảng một nghìn con nữa!" Anh Tử căn bản không có cơ hội nổ súng, chỉ không ngừng vỗ tay reo hò.

Nghe hai người Hồ, Bàn nói vậy, cô thán phục: "Nếu không có Trần đại ca, ba chúng ta căn bản không dám chọc vào lũ dơi lớn này."

“Mấy thứ này, thật sự quá nhiều!” Sau vài phút nữa, nhìn không gian hang động đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Trần Hạo tắt súng phun lửa mini, cười với mọi người: “Xong rồi, thu dọn chiến trường!” “Mọi người có thể vào xem, rốt cuộc bên trong có thứ gì tốt!” Nghe xong lời của Trần Hạo, Hồ Bát Nhất và Anh Tử đều tò mò, nhưng Bàn Tử thì lại vui mừng khôn xiết.

Hắn vừa ôm khẩu tiểu liên Type 100, vừa nhảy qua những xác dơi cháy đen trên mặt đất, vừa phấn khích nói: “Hạo gia, Liệt Hải phái thật quá đỉnh!” “Có trang bị như thế này, cổ mộ nào mà không xuống được chứ!” Tiếp đó, hắn cười ha hả đi vào trong hang động.

Chương 279

Nhưng Hồ Bát Nhất, người hiểu chuyện, lại không nghĩ vậy.

Bởi vì anh biết, chỉ dựa vào trang bị tinh nhuệ, không thể đạt được thực lực như bốn người Trần Hạo.

Người ta thật sự có bản lĩnh!

Lập tức, anh dẫn Anh Tử đuổi theo Bàn Tử.

Trần Hạo căn bản không nghe hai người Hồ, Bàn nói gì, chỉ vui mừng vì lại có thêm hơn ba trăm điểm thưởng vào tài khoản.

Tuy lần này thu hoạch không lớn, nhưng quan trọng là không có nguy hiểm, vô cùng nhẹ nhàng!

Lúc này, ba cô gái của A Ninh đã tháo rời súng phun lửa mini và cất vào ba lô.

Thế là Trần Hạo dẫn ba cô gái, thong thả đi theo sau, không vội vã.

Hồng Cô không hiểu hỏi: "Ông xã, sao anh đi chậm thế?" Trần Hạo đương nhiên không thể nói rằng, nơi này có thể có đồ tốt, hắn chỉ kiếm cớ để cày điểm thưởng.

Vì vậy, hắn đành đáp: "Không sao, dù sao cũng có Bàn Tử đi vào trước rồi, chúng ta cũng không cần vội." Lời vừa dứt, ba người Bàn Tử đã ủ rũ đi ra.

Tô Nan không hiểu hỏi: "Sao về nhanh thế?" Hồ Bát Nhất chỉ cười một cách bất đắc dĩ, trái lại Bàn Tử thì uất ức la lối: "Haiz!

Đừng nhắc nữa!" "Ban đầu tôi cứ tưởng, sau khi vượt qua cái hang dơi này sẽ gặp được bất ngờ." "Kết quả là ba chúng tôi đi đến tận cùng, bảo bối không thấy đâu, ngược lại thấy không ít xác khô

của lính Nhật!" Hồ Bát Nhất nói tiếp: "Bên trong có lối ra được đánh dấu trên bản đồ." "Nhưng chỗ đó đã bị đánh sập, chắc là năm đó khi quân Nhật rút lui đã cố tình làm sập để bịt kín." Trần Hạo chỉ có thể giả vờ rất kinh ngạc, sau đó an ủi Bàn Tử vài câu, rồi quay người trở về đường cũ.

Khi bảy người quay lại hành lang của pháo đài, Anh Tử nhờ ánh đèn mờ ảo, đột nhiên phát hiện điều bất thường sau lưng Hồ Bát Nhất.

Chỉ nghe cô kinh hãi nói: "Hồ đại ca, sau lưng anh... không, sau lưng anh có một dấu tay trẻ con!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe xong, lập tức kinh hãi.

Ba cô gái của A Ninh đã phát hiện ra tình huống này từ sớm thì tò mò nhìn Trần Hạo, không hiểu hắn đang định làm gì.

Anh Tử sợ hãi nói: "Hồ đại ca, lúc nãy hình như có thứ gì đó đụng vào anh." "Có phải... là do hai âm hồn trẻ con mà Trần đại ca nói không?" Gặp phải chuyện linh dị như vậy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử tự nhiên nghĩ đến Trần Hạo đầu tiên.

Bàn Tử lo lắng hỏi: "Hạo gia, dấu tay trên lưng lão Hồ, có phải do hai âm hồn kia làm không?" "Chúng sẽ không hại lão Hồ chứ?" Hồ Bát Nhất tuy không nói gì, nhưng đôi mắt cũng căng thẳng nhìn qua.

Trần Hạo tiếp tục lừa gạt: "Dấu tay đúng là do hai âm hồn trẻ con đó để lại." "Nhưng tôi cảm thấy, chúng không có ác ý, ngược lại dường như đang dẫn đường cho chúng ta đến một nơi nào đó." Lúc này, Bàn Tử đột nhiên chỉ vào hành lang phía trước hét lớn: "Hạo gia, lão Hồ, nhìn kia!" Hồ Bát Nhất nhìn một cái, rồi hỏi: "Thấy gì?" Bàn Tử không thể tin được trả lời: "Tôi thấy một đứa trẻ, thoáng qua!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Đó là âm hồn trẻ con mà tôi nói." "Nếu chúng đã hết lần này đến lần khác tiếp cận chúng ta, chắc chắn có

chuyện.” “Đi, chúng ta qua xem!” Nói xong, hắn dẫn ba cô gái của A Ninh đi dọc theo hành lang.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn nhau một cái, rồi cũng dẫn theo Anh Tử, đi sát theo sau.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến nhà kho chứa những cỗ quan tài mục nát.

Sau khi Hồ Bát Nhất giải thích, Bàn Tử lập tức cho rằng, đây chắc chắn là nơi người Nhật cất giấu bảo vật.

Thế là hắn thúc giục Hồ Bát Nhất nhanh chóng mở cửa vào xem.

Hồ Bát Nhất cũng tò mò, lại có bốn người Trần Hạo đi cùng, nên sau khi bảo mọi người đeo mặt nạ phòng độc, anh đã mở cánh cửa kín khí của nhà kho.

Kết quả là mọi người vào xem, phát hiện khắp nơi đều là những cỗ quan tài mục nát đã bị mở ra.

Và trong quan tài, toàn là hài cốt sắp hóa thành bột.

Cuối cùng, họ đi đến một kết luận, nơi này ban đầu đúng là có một ngôi mộ lớn, bởi vì những cỗ quan tài bồi táng này là bằng chứng tốt nhất.

Nhưng đáng tiếc là, năm đó khi người Nhật xây dựng pháo đài, đã đào sạch ngôi mộ lớn này rồi.

Trong chốc lát, Bàn Tử uất ức không chịu nổi.

Sau đó, Bàn Tử hóa bi thương thành sức mạnh, phát hiện ra cỗ quan tài tinh xảo chứa thi thể thủy ngân của đôi đồng nam đồng nữ kia.

Khi mở quan tài ra, hắn lập tức bị hai thi thể trẻ con bên trong làm cho kinh ngạc.

Sau đó, Hồ Bát Nhất kể lại chuyện chúng bị đổ thủy ngân vào cơ thể khi còn sống để bồi táng cho chủ mộ.

Trong chốc lát, không chỉ Bàn Tử và Anh Tử phẫn hận không thôi, mà ngay cả ba cô gái của A Ninh cũng không đành lòng.

Cuối cùng Bàn Tử chủ động đề xuất, muốn đưa thi thể của hai đứa trẻ đáng thương ra ngoài chôn cất.

Tô Nan nói nhỏ: "Bàn Tử này bình thường trông có vẻ không đáng tin, thấy tiền là sáng mắt." "Không ngờ, lại có một mặt lương thiện và mềm lòng như vậy!" A Ninh và Hồng Cô cũng liên tục gật đầu.

Trần Hạo nói nhỏ: "Nếu nhân phẩm của hắn không tốt, tôi lại đi lôi kéo làm gì?" Ba cô gái nghe xong, lập tức lườm hắn một cái.

Thu dọn xong thi thể thủy ngân của hai đứa trẻ, cả nhóm rời khỏi nhà kho kín, định quay lại cổ mộ theo đường cũ để rời đi từ đó.

Kết quả là một chuyện khiến mọi người, thậm chí cả Trần Hạo cũng không ngờ tới.

Khi họ đi qua hang dơi đó một lần nữa, cũng chính là lối ra ban đầu của pháo đài.

Từng cái xác khô mặc quân phục Nhật rách rưới, đang lảo đảo đi về phía họ!

Anh Tử lập tức sợ hãi hét lên.

Hồ Bát Nhất cũng trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Bàn Tử càng kinh ngạc hơn, hét lên: "Không thể nào!" "Lúc nãy chúng đều nằm chết dí ở lối ra bị sập, sao giờ lại sống lại hết rồi!?" Trần Hạo cũng rất không hiểu, theo kịch bản gốc thì không có đoạn này!

Nhưng ngay sau đó, hắn đã hiểu ra nguyên nhân.

Trong kịch bản gốc, Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chỉ giết một phần nhỏ dơi mặt lợn.

Sau đó ném một quả lựu đạn, dọa phần lớn dơi còn lại bay đi.

Nhưng lần này, hắn đã trực tiếp bưng cả ổ dơi mặt lợn ở đây!

Hàng ngàn con dơi tuy đều bị thiêu chết, nhưng trong đó có không ít huyết khí đã làm cho những xác lính Nhật này biến đổi!

Nhìn hai mươi con cương thi cấp thấp nhất trước mắt, Trần Hạo thản nhiên nói: "Mấy tên tạp nham này gộp lại, cũng không bằng con Hồng Hống lúc trước." "Mọi người cứ trực tiếp dùng súng, bắn nát đầu chúng là xong!" Nói xong, hắn thản nhiên giơ khẩu Desert Eagle lên.

Thấy Trần Hạo đã ra tay, Bàn Tử và Anh Tử cũng cầm súng tiểu liên Type 100, nổ súng vào những con cương thi Nhật đang từ từ tiến đến!

Chương 280

Kết quả sau một loạt tiếng súng, Bàn Tử phát hiện Trần Hạo một phát súng có thể bắn nổ đầu một Tống tử.

Nhưng hắn và Anh Tử, dù bắn bao nhiêu phát vào người những con cương thi đó, cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ tiến lên của chúng, căn bản không giết được!

Trong nháy mắt, Trần Hạo nhanh chóng diệt gọn mười sáu con cương thi Nhật sơ cấp.

Bàn Tử và Anh Tử, mỗi người đều bắn hết hai băng đạn, nhưng vẫn không thể hạ gục được năm con cương thi Nhật cuối cùng.

Hắn kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, sao anh một phát súng có thể giải quyết một Tống tử." "Mà tôi và Anh Tử lại không thể giết được chúng!?" Ba cô gái của A Ninh đương nhiên hiểu nguyên nhân, nhưng chỉ mỉm cười không nói gì.

Ngược lại, Hồ Bát Nhất vẫn chưa ra tay, sau một hồi quan sát, nói: "Chắc là do vị trí bắn đạn khác nhau?" "Hạo gia mỗi phát đều bắn vào đầu Tống tử, còn Bàn Tử và Anh Tử chỉ bắn vào thân thể!" Anh Tử vừa thay băng đạn, vừa tò mò hỏi: "Trần đại ca, Hồ đại ca nói có đúng không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Lão Hồ nói đúng, nhưng cũng không hoàn toàn đúng." "Đối phó với cương thi sơ cấp, chỉ cần bắn nát đầu là có thể giải quyết.

Đó là một." "Thứ hai là, đạn trong súng của tôi đã được ngâm trong chu sa." "Cho nên mới có hiệu quả kỳ diệu như vậy, nhưng hai cậu chỉ cần bắn thêm vài phát vào đầu cương thi, cũng không có vấn đề gì." Nghe vậy, Bàn Tử và Anh Tử vội vàng nâng cao họng súng, sau một loạt đạn, đã bắn nát đầu năm con cương thi Nhật!

Thấy cảnh này, Bàn Tử cười ha hả: "Để xem mày còn đắc ý được không?" "Cuối cùng, không phải cũng chết dưới súng của Bàn gia sao!" Hồ Bát Nhất lườm hắn một cái: "Nếu không phải Hạo gia nhắc nhở, cậu có biết mánh khóe này không?" "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hạo gia thật quá chuyên nghiệp!" "Xem ra tôi và Bàn Tử còn phải học hỏi nhiều thứ lắm!" Trần Hạo thản nhiên cười, cũng không nói nhiều.

Sau khi diệt xong đám cương thi Nhật này, Trần Hạo lại đi một vòng khắp pháo đài dưới lòng đất.

Phát hiện không còn thứ gì có giá trị, họ liền quay trở lại cổ mộ của Hồng Hống.

Bàn Tử vác một cái túi lớn chứa hơn mười món đồ đồng, tiếc nuối nói: "Tuy mấy món đồ gốm này không đáng tiền bằng đồ đồng, nhưng gộp lại cũng đáng giá mấy chục vạn đô la Mỹ." "Chỉ tiếc là, chúng ta không đủ tay, căn bản không mang đi được những thứ này!" Hồ Bát Nhất lườm một cái: "Biết đủ đi, nếu không phải Hạo gia nhắc nhở, chúng ta ngay cả những thứ này cũng không mang đi được." "Hơn nữa, Mạc Kim Giáo Úy xuống mộ, xưa nay chỉ lấy vài món.

Cậu lấy nhiều đồ như vậy mà còn chưa biết đủ à?" Lúc này, Hồng Cô đột nhiên xen vào: "Lão Hồ, anh thật là cố chấp!" "Chủ mộ cũng bị chúng tôi xử lý rồi, còn quan tâm ông ta có cho phép lấy đồ không à?" Bàn Tử bĩu môi: "Đúng vậy, nếu không có Hạo gia và ba vị chị dâu ở đây, tôi chắc chắn sẽ nghe lão Hồ." "Nhưng bây giờ con quái vật lông đỏ đó cũng toi đời rồi, đồ trong mộ không phải là để chúng ta mặc sức lấy sao!" Anh Tử bất đắc dĩ nói: "Nhưng Bàn ca, chúng ta căn bản không mang đi được những thứ này." Lúc này, Trần Hạo cười nói: "Yên tâm đi, tôi có hai chiếc xe việt dã quân dụng ở bên ngoài." "Lão Hồ nếu muốn mang cả mấy món đồ gốm này đi, cứ trực tiếp lái xe của tôi về Yến Kinh." "Thực ra, dù không lấy minh khí,

khẩu súng tiểu liên Type 100 trên người hai cậu cũng không mang lên tàu hỏa được đâu!" Nghe vậy, Bàn Tử lập tức vui mừng khôn xiết, kéo Hồ Bát Nhất và Anh Tử, cũng chuyển hết số đồ gốm kia ra ngoài.

Lúc này, Hồng Cô ngạc nhiên hỏi: "Ông xã, chúng ta có xe từ bao giờ vậy?

Lại lừa người ta à?" A Ninh và Tô Nan cũng nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cười nói: "Là anh chuẩn bị từ trước khi đến thời đại này." Ba cô gái lập tức nghĩ rằng Trần Hạo đã có chuẩn bị từ sớm, nhưng đâu biết rằng, đó chẳng qua là phần thưởng mà hệ thống đột nhiên ban cho thôi.

Sau khi ra khỏi cổ mộ, bốn người Trần Hạo chia tay với Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Anh Tử.

Hồ Bát Nhất vẫn dặn dò Anh Tử, bảo cô về nói với lão chi thư ký, nhớ đến pháo đài lấy vật tư, giúp dân làng cải thiện cuộc sống.

Tuy Trần Hạo biết rõ, lão chi thư ký sẽ báo cáo tình hình này lên quốc gia.

Nhưng lần này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không thu hoạch ít ỏi như trong kịch bản gốc.

Trần Hạo tin rằng, với nhân phẩm của hai người, lần này về bán minh khí xong, nhất định sẽ gửi một ít tiền về cho thôn.

Hơn nữa, dù họ không làm vậy, cũng chẳng liên quan gì đến Trần Hạo, hắn cũng lười quản chuyện bao đồng!

Sau đó, Trần Hạo tìm một nơi không người, lấy chiếc xe Jeep quân dụng của Mỹ từ không gian trữ vật ra.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất chất hết minh khí lên xe mới phát hiện.

Xe Jeep căn bản không ngồi được sáu người, trong chốc lát vô cùng khó xử.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Không sao đâu lão Hồ, cậu và Bàn Tử cứ yên tâm lái xe về Yến Kinh." "Dù sao lần này tôi cũng phải đến Yến Kinh, gặp một người bạn cũ." "Đợi khi về, nhớ ra ga tàu hỏa đón tôi là được." Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mới yên lòng, liên tục gật đầu.

Sau đó họ lại nghỉ ngơi một lúc, Hồ Bát Nhất lái xe chở Bàn Tử đi trước.

Ngược lại bốn người Trần Hạo, hai người một cặp cưỡi ngựa của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Mất cả buổi chiều, họ mới thong thả đến huyện thành.

Sau khi ăn trưa, bốn người Trần Hạo bắt xe khách đường dài đến tỉnh thành, và trực tiếp mua vé tàu hỏa giường nằm đi Yến Kinh.

Trải qua một ngày một đêm hành trình, bốn người Trần Hạo cuối cùng đã đến Yến Kinh.

Vừa ra khỏi ga tàu hỏa, bốn người Trần Hạo đã thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đang đợi ở cửa với vẻ mặt rạng rỡ!

Sau khi đôi bên hàn huyên vài câu, Trần Hạo mới biết, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thay phiên nhau lái xe.

Họ đã mất 17 tiếng đồng hồ để một mạch chạy về Yến Kinh.

Như vậy, hai người đã tranh thủ tắm rửa, ăn tối và ngủ ngon vài tiếng, rồi mới chạy đến đón họ.

Trần Hạo nghe xong thầm nghĩ: "Thảo nào hai người này, tinh thần thể lực sung mãn như vậy!" Sau đó, Hồ Bát Nhất lái xe đưa họ đến khách sạn tốt nhất Yến Kinh.

Có hộ chiếu Mỹ, bốn người Trần Hạo tự nhiên rất dễ dàng nhận phòng.

Vốn đã ngủ một ngày một đêm trên tàu hỏa, bốn người Trần Hạo chỉ tắm rửa trong khách sạn, rồi cùng Hồ, Bàn hai người đi ăn một bữa lẩu dê Đông Thuận.

Sau khi ăn uống xong, Hồ Bát Nhất mới nói, anh đang đợi bốn người Trần Hạo, cùng nhau đến chỗ Đại Kim Nha để bán minh khí.

Nghe vậy, Trần Hạo liền có hứng thú.

Bởi vì Đại Kim Nha cũng là một tay trùm trong giới đồ cổ ở Yến Kinh.

Đến gặp gỡ hắn, cũng tiện thể hỏi thăm xem có tin tức gì về Liệt Hải phái hay không.

Nếu không được, cũng có thể có chút tin tức về Tân Nguyệt Phạn Điếm và Trần Ngọc Lâu.

Quan trọng nhất, bắt đầu từ việc gặp Đại Kim Nha, cũng là thời điểm bắt đầu của kịch bản Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Sáu người Trần Hạo vừa ngồi lên xe Jeep, trong thức hải đã vang lên âm thanh thông báo muộn màng của hệ thống.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ, đã dọn sạch mọi nguy hiểm trong lăng mộ tướng quân nước Kim.

Thưởng cho túc chủ không gian trữ vật mở rộng thêm 5 mét khối!]" Sau đó, không có gì nữa.

Phần thưởng hệ thống đơn giản như vậy, đã nằm trong dự liệu của Trần Hạo.

Dù sao thì chuyến đi đến lăng mộ tướng quân nước Kim lần này,

Trần Hạo chỉ cày được vài trăm điểm thưởng, lấy được một ít súng tiểu liên Type 100 và lựu đạn.

Còn về Hồng Hống và hai mươi mấy con cương thi sơ cấp, căn bản không có uy hiếp gì.

Cho nên không có phần thưởng gì khác, cũng không có gì kỳ lạ.

Chương 281

Hơn nữa, đi một vòng nhẹ nhàng như vậy, không gian trữ vật đã tăng thêm 5 mét khối, Trần Hạo cũng đã thỏa mãn.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến cửa tiệm của Đại Kim Nha.

Vừa bước vào cửa, Trần Hạo đã thấy Đại Kim Nha đang lừa một người nước ngoài!

Khi Đại Kim Nha đang lừa người nước ngoài, còn Trần Hạo cũng là khách hàng, người nước ngoài kia quả nhiên định vội vàng trả tiền.

Trần Hạo và ba cô gái, liếc mắt một cái đã nhận ra đó là một bình sứ giả cổ.

Sau đó, Trần Hạo dùng tiếng Anh lưu loát, cùng với kiến thức khảo cổ phong phú, bắt đầu trò chuyện với người nước ngoài.

A Ninh và Tô Nan vừa nhìn đã hiểu, là hắn muốn nâng giá để lừa người nước ngoài.

Thế là hai cô gái cười tinh nghịch, cũng dùng tiếng Anh lưu loát tham gia thảo luận.

Thậm chí còn lấy ra hộ chiếu Mỹ, và chứng chỉ giáo sư khoa khảo cổ học của Đại học Harvard.

Ban đầu Đại Kim Nha định ngăn mấy người Trần Hạo, nhưng lại bị Hồ Bát Nhất cản lại.

Đại Kim Nha nói nhỏ: "Hồ gia, Bàn gia, mấy vị này là thần tiên phương nào vậy?" Bàn Tử đắc ý cười nhỏ trả lời: "Bạn của hai chúng tôi, đều là cao thủ cả đấy!" "Cao thủ?!" "Nghe tiếng Anh lưu loát như vậy, không phải cũng là giả người Tây chứ?" Hồ Bát Nhất lườm hắn một cái: "Đừng có nói bừa." "Người ta tuy là Hoa kiều

mang quốc tịch Mỹ, nhưng lại là tay chơi sành sỏi trong giới đạo mộ." "Liệt Hải phái nghe qua chưa?" "Vị thanh niên đẹp trai kia tên Trần Hạo, là Khôi thủ đương đại của Liệt Hải phái." "Ba vị cô nương còn lại, cũng là Hộ pháp sứ giả đương đại của Liệt Hải phái!" Đại Kim Nha, người rành rẽ về các môn phái trong giới đạo mộ, lập tức kinh hãi thất sắc, kinh ngạc như gặp thiên nhân!

Lúc này, người nước ngoài và phiên dịch viên đã bị thân phận và kiến thức khảo cổ của mấy người Trần Hạo lừa choáng váng!

Chỉ thấy người nước ngoài không nói hai lời, lại lôi ra một xấp đô la Mỹ nhét cho Đại Kim Nha, rồi ôm bình sứ giả cổ vội vàng rời đi!

Nhìn số tiền hàng trong tay nhiều hơn gấp đôi, Đại Kim Nha kinh ngạc hỏi: "Vừa rồi Hồ gia và Bàn gia đã nói với tôi, Hạo gia ngài và ba vị cô nương đều là cao thủ trong nghề, Đại Kim Nha tôi ngưỡng mộ đã lâu." "Nhưng ý của người nước ngoài kia là sao, tại sao lại trả cho tôi giá tiền gấp đôi?" Hồng Cô tuy vì tiếng Anh không giỏi nên không tham gia.

Nhưng cô đã nghe hiểu, nên giải thích: "Không có gì lạ cả, chẳng qua là giúp ông lừa người nước ngoài kia, để hắn trả thêm tiền mua món đồ giả cổ đó thôi." Khi Hồng Cô kể lại chi tiết.

Không chỉ Đại Kim Nha kinh ngạc không thôi.

Mà ngay cả hai người Hồ, Bàn cũng càng thêm kinh ngạc về bản lĩnh và thân phận của bốn người Trần Hạo!

Có một khởi đầu tốt đẹp, sự nhiệt tình của Đại Kim Nha đối với nhóm Trần Hạo khỏi phải nói là cao đến mức nào.

Mãi cho đến khi Bàn Tử thao thao bất tuyệt, kể lại trải nghiệm trong cổ mộ lần này.

Đại Kim Nha nghe mà say sưa, đối với bốn người Trần Hạo lại

càng thêm bội phục không thôi.

Khi hai người Hồ, Bàn bày ra hơn mười món đồ đồng, mấy chục món đồ gốm, cùng với mặt nạ vàng và ngọc bội phi nga trước mặt Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha kinh ngạc hét lên: "Trúng lớn rồi!" "Hạo gia, ba vị cô nương, Hồ gia, Bàn gia, lần này xuống mộ, đúng là trúng lớn rồi!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Mấy thứ này đều cho lão Hồ hai người họ, Kim gia đừng chia phần cho tôi." Đại Kim Nha, người đã nghe Bàn Tử kể lại, một lần nữa giơ ngón tay cái tán thưởng: "Hạo gia và ba vị cô nương nhân nghĩa, trượng nghĩa, quân tử!" "Mấy thứ này ít nhất cũng đáng giá hơn một triệu đô la Mỹ, không ngờ Hạo gia bốn vị lại không thèm để vào mắt." "Xem ra Hồ gia và Bàn gia lần này đã gặp được những người bạn đáng kết giao!" Hai người Hồ, Bàn nghe xong, đều có vẻ tự hào như thể mình cũng được thơm lây.

Ngay cả Bàn Tử yêu tiền như mạng nghe xong cũng cảm thấy lời khen này còn vui hơn cả việc có được hai triệu đô la Mỹ!

Cuối cùng Hồ Bát Nhất quyết định, giao hết những thứ này cho Đại Kim Nha bán.

Đại Kim Nha lại càng nhiệt tình hơn, nhất quyết mời nhóm Trần Hạo đi ăn lẩu dê!

Sau ba tuần rượu năm lượt món, Trần Hạo mới hỏi: "Kim gia, không biết ông có hiểu biết gì về thế lực của Liệt Hải phái ở ** không?" Đại Kim Nha nghe xong sững sờ, rồi không hiểu hỏi: "Hạo gia, ngài không phải là Thiên sư đương đại của Liệt Hải phái sao?" "Sao lại đột nhiên hỏi một người ngoài như tôi?" Trần Hạo không thể nói rằng, bốn người họ đã xuyên không trực tiếp từ thời Dân quốc đến.

Ai mà biết được trong mấy chục năm qua đã xảy ra những chuyện

gì!

Thế là hắn lừa gạt: "Ở trong nước, Liệt Hải phái chỉ là một phân nhánh, bản môn của tôi ở hải ngoại." "Cho nên..." Nói đến đây, Trần Hạo cố ý không nói tiếp, để Đại Kim Nha tự suy diễn.

Đại Kim Nha quả nhiên nghĩ lệch, cho rằng Trần Hạo vừa từ hải ngoại về, không hiểu rõ tình hình của Liệt Hải phái trong nước.

Hắn uống một ngụm trà, rồi cười khổ: "Không phải tôi không nói cho Hạo gia sự thật." "Thực sự là phân nhánh của quý phái ở **, từ sau khi lập quốc, đã không còn hoạt động trên giang hồ nữa." "Có lẽ là do địa vị của tôi quá thấp, không đủ tư cách biết những chuyện sâu xa hơn, xin Hạo gia lượng thứ!" Trần Hạo và ba cô gái nghe xong đều sững sờ, nhưng ngay sau đó lại hỏi tiếp: "Vậy tình hình của phái Tá Lĩnh, và Tân Nguyệt Phạn Điếm, Kim gia có biết không?" Kim Đại Nha nghe mà toát mồ hôi lạnh!

Không ngờ Trần Hạo vừa mở miệng đã hỏi về những thế lực lớn nổi tiếng năm xưa hoặc hiện tại.

Kim Đại Nha cười khổ: "Xem ra tầng lớp mà Hạo gia tiếp xúc, thật sự không phải là những kẻ tiểu tốt như chúng tôi có thể tiếp cận." "Tôi cũng chỉ biết trước khi lập quốc, Khôi thủ của Tá Lĩnh là Trần Ngọc Lâu, sau một lần hành động lớn đã lui về ở ẩn." "Nguyên nhân thì tôi không biết." "Còn về Tân Nguyệt Phạn Điếm, hiện tại vẫn đang mở ở Yến Kinh thành." "Chỉ là những năm trước khá hỗn loạn, Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn không làm ăn." "Mãi cho đến khi cải cách mở cửa, nơi đó mới kinh doanh trở lại." "Tôi nghe nói, người đương gia hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm, hình như là cháu gái của gia chủ tiền nhiệm Doãn Tân Nguyệt, tên gì thì tôi không rõ." "À phải, hình như chín gia tộc đạo mộ ở Hồ Nam, cũng chính là Lão Cửu Môn năm xưa, có một người tên là Trương Nhật Sơn, vẫn luôn trấn giữ ở

Tân Nguyệt Phạn Điếm.” Nghe đến đây, hai tân binh mới vào nghề là Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều không hiểu lắm.

Bất đắc dĩ, Đại Kim Nha đành phải nói nhỏ, giới thiệu cho họ về tình hình của những người mà Trần Hạo hỏi.

Còn ba cô gái Hồng Cô nghe xong, cũng kinh ngạc không thôi.

Trần Hạo thì thầm nghĩ: “Xem ra, muốn biết tình hình của những người bạn cũ đó, chỉ có thể đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, tốt nhất là có thể gặp Trương Nhật Sơn một lần, như vậy mọi chuyện sẽ rõ ràng.” Lúc sắp chia tay, Đại Kim Nha quả nhiên cũng giống như trong kịch bản gốc, đã nói ra chuyện thành lập đội khảo cổ đi Tân Cương.

Vốn dĩ vì thu hoạch từ ngôi mộ cổ thời Thứ Kim rất lớn nên Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không định đi kiếm hai vạn đô la Mỹ đó nữa.

Nhưng Trần Hạo lại tỏ ra hứng thú, thế là hai người Hồ, Bàn vì muốn học thêm chút bản lĩnh từ Trần Hạo nên cũng đồng ý.

Sau đó, hai người họ cùng Đại Kim Nha rời đi để nhanh chóng bán số minh khí.

Tiền bạc thu được, phần thì gửi cho gia đình các chiến hữu đã hy sinh của Hồ Bát Nhất, phần thì dùng để tu sửa con đường ở thôn làng mà họ đã từng đến.

Dù sao thì cả hai giờ đã có tiền, những việc muốn làm trước đây cuối cùng cũng có khả năng thực hiện.

Về phần bốn người Trần Hạo, họ trực tiếp lái xe đến Tân Nguyệt Phạn Điếm của thời đại này.

Chẳng bao lâu sau, họ đã đến nơi.

Ngước mắt nhìn lên, Tân Nguyệt Phạn Điếm của thời đại này không những không phồn hoa tráng lệ như đời sau, mà thậm chí còn

không bằng thời Dân quốc.

Tô Nan cảm thán: "Xem ra mười năm hỗn loạn đã khiến Tân Nguyệt Phạn Điếm tiêu điều đi nhiều quá!" A Ninh cười nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm có thể tồn tại được, thậm chí phát triển đến mức độ như đời sau đã là may mắn lắm rồi." "Tôi đoán là, nếu không có Trương đại phật gia chống lưng phía sau, Tân Nguyệt Phạn Điếm tuyệt đối không trụ nổi đến thời đại của chúng ta đâu." Hồng Cô tuy đã nghe hai cô gái kể về một số chuyện của đời sau, nhưng vẫn vô cùng tò mò, không ngừng quan sát Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện tại.

Ngay sau đó, bốn người bước vào Tân Nguyệt Phạn Điếm, sau khi hỏi thăm tình hình mới biết.

Gia chủ hiện tại của Tân Nguyệt Phạn Điếm là một người phụ nữ tên Doãn Sắc Vi, cũng chính là cháu gái của Doãn Tân Nguyệt mà Đại Kim Nha đã nhắc đến.

Khi gặp Doãn Sắc Vi, họ phát hiện đây là một mỹ nữ khí chất khoảng hơn ba mươi tuổi.

Ban đầu Doãn Sắc Vi còn đang tò mò, rốt cuộc là 'thần tiên' phương nào lại chủ động tìm đến tận cửa.

Kết quả là Trần Hạo cũng lười nói nhảm với cô ta, trực tiếp dùng một loạt ám ngữ trong giới đạo mộ để tự báo gia môn.

Doãn Sắc Vi nghe xong, lập tức kinh ngạc không nói nên lời.

Bởi vì cô ta từng nghe cô cô Doãn Tân Nguyệt của mình nhắc đến đại danh của phái Liệt Hải, càng biết rõ sự lợi hại của Thiên sư Khôi thủ phái Liệt Hải.

Chương 282

Thế mà hôm nay không chỉ được gặp Thiên sư Khôi thủ đương đại của phái Liệt Hải, mà cả ba vị Hộ pháp sứ giả cũng cùng đến.

Doãn Sắc Vi lập tức trở nên nhiệt tình hơn hẳn.

Dù sao hai nhà cũng có mối giao tình từ Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt, hơn nữa uy danh của phái Liệt Hải cô cũng đã nghe từ nhỏ đến lớn.

Nhưng sau một hồi trò chuyện, Trần Hạo lại vô cùng thất vọng.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì Doãn Sắc Vi cũng không rõ tung tích của phái Liệt Hải do Hoa Ma Quải dẫn đầu sau khi kiến quốc.

Thậm chí ngay cả nơi Trần Ngọc Lâu quy ẩn, cô ta cũng hoàn toàn không biết gì.

Bất đắc dĩ, Trần Hạo đành hỏi: "Doãn gia chủ, không biết Trương Nhật Sơn phó quan hiện đang ở đâu?" "Nếu tiện, tôi muốn gặp Trương Nhật Sơn, không biết có thể phiền cô báo một tiếng được không?" Đúng vậy, là báo chứ không phải thông truyền, càng không phải dẫn kiến.

Năm đó Trương Nhật Sơn còn phải cung kính gọi một tiếng Hạo gia, Trần Hạo nói như vậy đã là nể mặt Trương Nhật Sơn lắm rồi.

Nhưng Doãn Sắc Vi đâu biết những chuyện này, cô ta vô cùng kinh ngạc vì khẩu khí của anh quá lớn.

Phải biết rằng, Trương Nhật Sơn là công thần khai quốc, là nhân vật cùng thế hệ với Cửu Môn Đại Phật Gia Trương Khải Sơn!

Hơn nữa còn là gia chủ hiện tại của Trương gia Cửu Môn, hội trưởng hội Cửu Môn.

Ngay cả Doãn Sắc Vi khi gặp ông cũng phải gọi một tiếng thúc thúc.

Nhưng nhìn ý tứ của Trần Hạo và ba cô gái, dường như họ chỉ coi Trương Nhật Sơn như một tiểu đệ.

Trong chốc lát, Doãn Sắc Vi dâng lên một cỗ tức giận.

Nhưng vì thân phận của đối phương không tầm thường, cuối cùng cô đành nén giận, mời Trương Nhật Sơn ra.

Cô thầm nghĩ: "Thiên sư Khôi thủ đương đại của phái Liệt Hải thì sao chứ, cũng không thể vô lễ với hội trưởng đương nhiệm của Cửu Môn như vậy được?

Đợi lát nữa Trương hội trưởng ra, xem ông ấy dạy dỗ tên hậu sinh vãn bối này thế nào!" Thế nhưng cảnh tượng tiếp theo hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Doãn Sắc Vi.

Chỉ thấy Trương Nhật Sơn sau khi nghe xong lời của cô ta, đôi mắt lập tức sáng rực lên vì kinh ngạc và vui mừng.

Ngay sau đó, không nói hai lời, ông đứng dậy đi thẳng đến phòng khách quý của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khi Doãn Sắc Vi vội vàng đuổi theo, vừa bước vào phòng khách quý thì đã thấy Trương Nhật Sơn đang kích động hô lên với vẻ không thể tin được.

“Hạo gia!

Thật sự là ngài sao?!” Giọng nói vừa dứt, Trương Nhật Sơn đã lao đến trước mặt Trần Hạo, kinh ngạc nói.

“Quả nhiên, quả nhiên là Hạo gia ngài đã trở về!” Không đợi Doãn Sắc Vi kịp phản ứng, Trương Nhật Sơn lại vô cùng tôn trọng hành lễ với ba người A Ninh.

“Gia chủ đương đại của Trương gia Cửu Môn, Trương Nhật Sơn, ra mắt ba vị Thiên sư phu nhân!” Thấy cảnh này, Doãn Sắc Vi lập tức ngây người!

Cảnh tượng Trương Nhật Sơn quở trách đối phương trong tưởng tượng không những không xảy ra, mà ngược lại ông còn không ngừng hỏi thăm.

Vẻ mặt của ông hoàn toàn là sự kính ngưỡng của kẻ dưới đối với người trên!

Doãn Sắc Vi lập tức kinh hãi không thôi, thầm nghĩ: "Rốt cuộc đối phương là ai?

Tại sao ngay cả Trương Nhật Sơn thúc thúc cũng kính trọng họ như vậy?!" Lúc này, Trần Hạo đứng dậy, mỉm cười vỗ vỗ vai Trương Nhật Sơn.

“Lâu rồi không gặp, Trương phó quan, dạo này vẫn khỏe chứ?” Hồng Cô và hai người kia cũng mỉm cười gật đầu với Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn vui mừng đáp: “Nhờ Hạo gia còn nhớ đến, tôi vẫn khỏe, chỉ là… Phật gia và phu nhân…” Trần Hạo sớm đã biết từ trong tiểu thuyết gốc rằng Trương Khải Sơn và Doãn Tân Nguyệt đã quy ẩn sau khi kiến quốc.

Lúc này, có lẽ hai vợ chồng họ cũng đã qua đời.

Anh trầm giọng nói: “Đại Phật Gia và phu nhân… đã qua đời rồi sao?” Trương Nhật Sơn đầy vẻ bi thương gật đầu, sau đó kể lại tình hình của vợ chồng Trương Khải Sơn cho Trần Hạo nghe một lượt.

Tình hình quả thực y như trong nguyên tác.

Trần Hạo an ủi vài câu rồi nói: “Được rồi Nhật Sơn, Phật gia và phu nhân được hưởng thọ và ra đi thanh thản cũng là chuyện tốt, cậu

đừng quá đau lòng.” “Mà này, cậu nhóc nhà cậu quả không hổ danh có huyết mạch Kỳ Lân chính tông của Trương gia, chẳng thay đổi chút nào nhỉ!” Trương Nhật Sơn cũng nguôi ngoai khỏi nỗi bi thương, cười hắc hắc nói.

“So với huyết mạch Thanh Long của Hạo gia ngài, tôi còn kém xa lắm!” “Nhưng tôi không ngờ ba vị phu nhân cũng có thể trẻ mãi không già như ngài, đạo pháp của phái Liệt Hải quả thật quá lợi hại!” Nghe đến đây, Doãn Sắc Vi trong lòng vừa kinh ngạc vừa hoang mang.

Bởi vì cô ta đã nghe ra, bốn người Trần Hạo không chỉ có giao tình không cạn với cô cô và dượng của mình, mà ngay cả Trương Nhật Sơn trong mắt họ cũng chỉ như một tiểu đệ!

Chẳng lẽ, họ cũng giống như Nhật Sơn thúc thúc, là những lão quái vật trẻ mãi không già sao?

Sau một hồi hàn huyên, Trương Nhật Sơn đã giới thiệu lại thân phận thực sự của bốn người Trần Hạo cho Doãn Sắc Vi.

Khi biết bốn người họ là người cùng thời đại với cô cô của mình, là Thiên sư Khôi thủ và Hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải.

Doãn Sắc Vi không biết phải diễn tả tâm trạng của mình lúc này như thế nào!

Trước đây, có một Trương Nhật Sơn trường sinh bất lão đã là chuyện kinh thiên động địa rồi.

Không ngờ Thiên sư Khôi thủ của phái Liệt Hải hôm nay tìm đến tận cửa lại không phải là hậu bối của tiên nhân nào đó.

Mà ngược lại, sớm đã là một đại nhân vật danh chấn Dân quốc từ hơn năm mươi năm trước!

Quan trọng nhất là, họ cũng có thể trường sinh bất lão!

Biết bốn người Trần Hạo tìm đến chắc chắn có chuyện, thế nên Trương Nhật Sơn liền bảo Doãn Sắc Vi vẫn còn đang ngơ ngác ra ngoài.

Sau đó, Trần Hạo hỏi thăm về tình hình của Hoa Ma Quải và các môn nhân phái Liệt Hải, cũng như Trần Ngọc Lâu và các lão gia chủ Cửu Môn.

Trương Nhật Sơn nghe xong, vội vàng kể hết tất cả những gì mình biết.

Thì ra, sau khi Trần Hạo và ba cô gái rời đi, Hoa Ma Quải vẫn luôn dẫn theo một trăm môn nhân Liệt Hải chờ họ quay về.

Nhưng không lâu sau, chiến tranh nổ ra.

Hoa Ma Quải, Trần Ngọc Lâu và La Lão Oai theo lời dặn dò của Trần Hạo, đã cùng Trương Khải Sơn tham chiến.

Kết quả, Trần Ngọc Lâu vì muốn giúp Trương Khải Sơn gom góp quân phí, đã lại dẫn theo đám thuộc hạ Tá Lĩnh đến mộ Hiến Vương.

Chương 283

Lần hành động này, Trần Ngọc Lâu không những không thành công mà còn khiến đám Tá Lĩnh Lực Sĩ dưới trướng thương vong thảm trọng.

Nếu không nhờ có mật rắn lam và Dưỡng Nguyên Đan mà Trần Hạo tặng, đôi mắt của Trần Ngọc Lâu đã phế rồi!

Dù vậy, Trần Ngọc Lâu cũng đã mất đi năng lực dạ nhãn.

Sau cú đả kích nặng nề này, Trần Ngọc Lâu bèn dẫn theo một bộ phận Tá Lĩnh Lực Sĩ không còn muốn đi lính nữa rời đi, quy ẩn trong núi rừng.

Sau đó Hoa Ma Quải dẫn dắt những môn nhân Liệt Hải còn sống sót, cùng với La Lão Oai, đều theo Trương Khải Sơn chứng kiến sự thành lập của đất nước mới.

Vài năm sau, La Lão Oai bệnh mất.

Lại qua vài năm, vợ chồng Trương Khải Sơn cũng quy ẩn.

Thế là Hoa Ma Quải không muốn tiếp tục trong quân ngũ nữa, bèn dẫn theo mấy chục môn nhân Liệt Hải còn sống sót, toàn bộ chuyển sang làm việc trong Cục Khảo cổ.

Theo lời ông nói thì: "Năm đó Hạo gia giao cho tôi một trăm anh em, và bảo tôi theo hầu Phật gia, những việc đó tôi đều đã làm cả.

Chỉ tiếc là một bộ phận anh em đã mất mạng, bây giờ tôi cũng nên gây dựng lại phái Liệt Hải.

Cho nên, tôi đi làm việc với mộ cổ đây." Thế là, Hoa Ma Quải và những người khác, bề ngoài là chuyên gia khảo cổ của chính phủ.

Nhưng sau lưng, Hoa Ma Quải đã mượn sức từ các thế lực, không chỉ giúp phái Liệt Hải tránh được mười năm đại nạn, mà còn phát triển phái Liệt Hải rất tốt.

Có thể nói, trong giới khảo cổ hiện tại, những người của phái Liệt Hải đã chiếm giữ một nửa giang sơn!

Về phần các lão gia chủ Cửu Môn, Trương Khải Sơn bệnh mất.

Nhị Nguyệt Hồng, Bán Tiệt Lý, Hắc Bối Lục Gia, Hoắc Tam Nương và Tề Thiết Chủy cũng lần lượt qua đời.

Hiện tại chỉ còn lại Cẩu Ngũ Gia, Giải Cửu Gia, cùng với gia chủ mới nhậm chức là Trương Nhật Sơn, Trần Bì và Hoắc Tiên Cô!

Còn các gia chủ mới của mấy nhà khác, Trần Hạo nghe cũng chưa từng nghe qua.

Nghe đến đây, không chỉ ba người Hồng Cô thở dài thổn thức, mà ngay cả Trần Hạo cũng cảm thấy như đã qua một đời.

Đối với anh, chỉ mới mấy chục ngày không gặp mà thôi, nhưng đối với Hoa Ma Quải, đó đã là nửa thế kỷ dài đằng đẵng.

Sau đó, bốn người Trần Hạo cùng Trương Nhật Sơn ăn một bữa cơm, dưới ánh mắt hoảng sợ của Doãn Sắc Vi, họ được Trương Nhật Sơn tiễn ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Khi được người của Trương Nhật Sơn dẫn đường tìm thấy Hoa Ma Quải đã tám mươi tuổi.

Lúc này, Hoa Ma Quải, một nhân vật có tiếng trong giới khảo cổ, lập tức nước mắt lưng tròng vì không thể tin nổi.

Dù thế nào ông cũng không ngờ, một lần chia tay với bốn người lại là nửa thế kỷ.

Ngay sau đó, Hoa Ma Quải già nua như phát điên, chỉ dùng một

tiếng đồng hồ đã gọi toàn bộ mấy chục môn nhân Liệt Hải thuộc thế hệ đầu tiên còn sống sót đến.

Nhìn mấy chục lão huynh đệ đã bảy tám mươi tuổi, bốn người Trần Hạo cũng không khỏi thở dài.

Tối hôm đó, Trần Hạo chiêu đãi những người anh em cũ này tại khách sạn tốt nhất Yến Kinh.

Trong tiệc rượu, Hoa Ma Quải cũng kể cho Trần Hạo nghe về tình hình hiện tại của phái Liệt Hải.

Mấy lão già này thì không xong rồi, nhưng con cháu của họ vẫn tuân thủ môn quy do Trần Hạo đặt ra năm đó.

Phái Liệt Hải vẫn luôn duy trì truyền thống mỗi đời chỉ có một trăm môn nhân.

Cho nên môn nhân thế hệ thứ hai của phái Liệt Hải bây giờ cũng đã bốn năm mươi tuổi.

Ngược lại, môn nhân thế hệ thứ ba đều là những tay giỏi đang ở độ tuổi hai ba mươi.

Đừng xem ba thế hệ môn nhân cũng chỉ có hơn hai trăm người.

Nhưng thế lực của họ còn lợi hại hơn cả các nhà Cửu Môn hiện tại!

Trần Hạo thật sự cảm thấy có lỗi với đám anh em cũ của Hoa Ma Quải.

Thế là anh ngay tại chỗ lấy ra hai tấn vàng, bảo Hoa Ma Quải chia cho các môn nhân Liệt Hải, đặc biệt là những người anh em cũ thuộc thế hệ đầu tiên.

Trong chốc lát, đám môn nhân vừa mới miễn cưỡng chấp nhận bốn người Trần Hạo trẻ đến khó tin là Thiên sư Khôi thủ thế hệ đầu

tiên của phái Liệt Hải, lập tức bị sự hào phóng của anh làm cho ngây người!

Tiếp theo, Trần Hạo lại đem hơn một trăm khẩu súng tiểu liên Type 100, cùng với lựu đạn và đạn dược, toàn bộ đặt vào kho vũ khí bí mật của phái Liệt Hải.

Điều này lại một lần nữa khiến các môn nhân Liệt Hải thế hệ thứ hai, thứ ba kinh ngạc.

Không còn cách nào khác, thời đó, nhà nước đang thu hồi các loại súng ống vũ khí trôi nổi trong dân gian.

Muốn có được một lô quân hỏa có hỏa lực mạnh như vậy thật không phải chuyện dễ dàng.

Ngay sau đó, bốn người Trần Hạo từ khách sạn mới chuyển đến địa điểm đóng quân của Liệt Hải.

Bốn người tùy ý thi triển một chút thực lực pháp thuật, đã hoàn toàn chinh phục tất cả các môn nhân Liệt Hải thế hệ thứ hai và thứ ba.

Cứ như vậy, dưới thủ đoạn vừa đấm vừa xoa của bốn người Trần Hạo, phái Liệt Hải của những năm 80 cuối cùng đã hoàn toàn trở thành nền tảng của anh.

Sáng sớm hôm sau, bốn người Trần Hạo lái xe thẳng đến địa chỉ của đội khảo cổ Tinh Tuyệt.

Về vấn đề biển số xe, có Trương Nhật Sơn và Hoa Ma Quải giúp đỡ, căn bản không thành vấn đề.

Trần Ngọc Lâu và mấy vị lão gia chủ Cửu Môn còn tại thế, Trần Hạo chỉ có thể đợi sau khi từ Tinh Tuyệt cổ thành trở về mới đi thăm hỏi!

Khi Trần Hạo đưa ba cô gái lái xe đến nơi, phát hiện Hồ Bát Nhất

và Bàn Tử đã sớm đợi ở cổng.

Trần Hạo nhận ra, trang phục hôm nay của hai người Hồ, Bàn không quê mùa như trong truyện tranh và phim chiếu mạng.

Hồ Bát Nhất vẫn giữ mái tóc dài ngang vai, nhưng Bàn Tử đã cạo phăng mái tóc dài xoăn tít của mình thành kiểu đầu đinh gọn gàng!

Thêm vào đó là một bộ quân phục tác chiến dã ngoại của Mỹ và giày quân đội không biết kiếm từ đâu ra, trông thật có dáng vẻ của một nhà thám hiểm!

Trần Hạo thầm cảm thán: Chẳng trách người ta nói tiền bạc làm người ta bạo dạn.

Chương 284

Bây giờ Hồ, Bàn có tiền rồi, không chỉ thay đổi trang phục, mà ngay cả thần thái khí thế cũng khác hẳn!

Vừa thấy bốn người Trần Hạo, Hồ, Bàn vội vàng chạy ra đón.

Bàn Tử phấn khích nói nhỏ: "Hạo gia, lần này thật sự nhờ ơn ngài cả." "Số minh khí chúng ta mang về, chỉ trong một ngày đã bán được một nửa." "Tôi và lão Hồ mỗi người được hơn ba mươi vạn đô la Mỹ." "Thật lòng mà nói, tôi bây giờ vẫn cảm thấy như đang nằm mơ vậy!" Hồ Bát Nhất cảm kích nói: "Hạo gia, lần này thật sự rất cảm ơn ngài." "Có số tiền này, gia đình các chiến hữu của tôi, cũng như thôn Ngưu Tâm Sơn, cuối cùng cũng có thể sống một cuộc sống tốt hơn!" Trần Hạo thật sự nể phục tình nghĩa của hai người Hồ, Bàn, bèn cười nói.

"Đừng khách khí, chút tiền đó với tôi không có tác dụng, nhưng với các cậu thì rất quan trọng." "Chúng ta đều là bạn bè, đừng nói những lời vô ích đó." "Hơn nữa, hai cậu đem toàn bộ thu nhập lần này cho gia đình các chiến hữu và dân làng Ngưu Tâm Sơn cũng không sao." "Sau này chỉ cần chúng ta xuống mộ thêm vài lần nữa, hai cậu căn bản không cần lo về tiền bạc!" Hồ, Bàn nghe xong, vui vẻ gật đầu không ngớt.

Sau đó, sáu người đẩy cánh cổng sắt lớn của sân nhỏ đội khảo cổ, hiên ngang bước vào.

Vừa bước vào cửa, Trần Hạo đã thấy mấy thành viên trẻ tuổi của đội khảo cổ đang sắp xếp trang bị.

Tát Đế Bằng đeo cặp kính nhỏ, phát hiện ra họ liền hỏi.

"Các vị tìm ai vậy?" Thấy bốn người Trần Hạo không có ý định

trả lời, Hồ Bát Nhất chủ động nói.

"Giáo sư Trần có ở đây không ạ?" Nghe vậy, các thành viên trẻ của đội khảo cổ biết họ là những người đến ứng tuyển vị trí dẫn đội.

Thế là Tát Đế Bằng chỉ vào trong nhà đáp: "Ồ, ở bên trong ạ." Hồ Bát Nhất và Trần Hạo nhìn nhau, sau đó cảm ơn rồi đi vào trong nhà.

Nhìn trang phục kỳ lạ của nhóm người, Tát Đế Bằng, Sở Kiến và Diệp Nhất Tâm đều tò mò quan sát!

Khi sáu người Trần Hạo bước vào nhà, họ nghe thấy hai người đàn ông đang giới thiệu tình hình của mình với một người đàn ông trung niên đeo kính.

Người đàn ông trung niên đeo kính đó phát hiện ra nhóm Trần Hạo chỉ liếc một cái rồi lại quay đầu đi, hoàn toàn không để ý.

Vừa thấy thái độ này, Bàn Tử lập tức nổi nóng.

Nhưng trước khi vào cửa, Trần Hạo đã đặc biệt nhắc nhở anh đừng có vẻ cà lơ phất phơ kẻo mất giá.

Bàn Tử giờ đây cũng có chút gia sản, tự nhiên không muốn bị người khác xem thường.

Thêm vào lời nhắc của Trần Hạo, anh quả thực đã trầm ổn hơn nhiều, lập tức nén giận xuống.

Tiếp đó, Bàn Tử thấy trong phòng có một ông lão và một người phụ nữ xinh đẹp mặc áo khoác da màu đỏ, tóc dài ngang vai.

Hồ Bát Nhất nói nhỏ: "Cô gái đó, chắc là người tài trợ cho chuyến đi này." Bàn Tử cười gian, nói nhỏ với Trần Hạo và Hồ Bát Nhất.

"Cô gái này dáng chuẩn thật đấy!" Hồ Bát Nhất cũng hùa theo: "Trẻ nữa chứ!" Ba người A Ninh chỉ cười cười không nói gì, còn Trần Hạo thì liếc mắt đã nhận ra.

Gã mọt sách đeo kính đó chính là giáo sư Hách Kiến Quốc, người đã chết oan trong kịch bản.

Người phụ nữ xinh đẹp mặc đồ đỏ tự nhiên là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, Shirley Dương.

Còn ông lão kia chính là người khởi xướng đội khảo cổ lần này, giáo sư Trần!

Lúc này, giáo sư Hách trực tiếp từ chối thẳng thừng hai ứng viên kia.

Sau khi lịch sự tiễn hai người họ ra về, Hồ Bát Nhất liền mở lời.

"Đồng chí xin chào, hai chúng tôi…" Nhưng chưa kịp nói hết câu, Hách Kiến Quốc đã giơ tay ngắt lời, và không chút khách khí nói.

"Không cần đâu, ý của mấy vị tôi biết rồi." "Chắc là yêu cầu của đội khảo cổ chúng tôi, các vị cũng biết rồi phải không?" "Lần này chúng tôi đã phá lệ của phá lệ, ngoại lệ của ngoại lệ rồi." Nói đến đây, ông ta dừng một chút rồi tiếp tục: "Các vị có kinh nghiệm thám hiểm sa mạc không, có hiểu biết về khảo cổ học không, điều này rất quan trọng." "Nếu không có bản lĩnh về phương diện này, thì tôi sẽ không chấp nhận bất kỳ ai." Nghe vậy, ba người A Ninh lập tức lộ vẻ khinh thường.

Sắc mặt Hồ Bát Nhất biến đổi, nhưng cũng không nói gì.

Bàn Tử trong lòng có chút bất bình, nhưng vẫn trầm ổn nói.

"Vị đồng chí này, chúng ta có thể ngồi xuống nói chuyện trước được không?" Hách Kiến Quốc lại có vẻ không kiên nhẫn đáp: "Nếu mấy vị không có bản lĩnh như vậy, thì có cần thiết phải ngồi xuống không, đúng không?" Thật lòng mà nói, đối với các thành viên của đội khảo cổ này, ngoài giáo sư Trần già ra, những người còn lại Trần Hạo căn bản không coi ra gì.

Không phải Trần Hạo vì có hệ thống mà tự cao tự đại, mà là các thành viên đội khảo cổ này, trong mắt anh căn bản là không đạt tiêu chuẩn.

Người duy nhất miễn cưỡng được Trần Hạo để mắt đến là giáo sư Trần, cũng vì lòng nhiệt thành của ông đối với sự nghiệp khảo cổ.

Cho nên, không đợi Bàn Tử nổi nóng, Trần Hạo đã chế nhạo nói.

"Tôi thấy, ông chắc không phải là lãnh đạo của đội khảo cổ, cũng không phải là người tổ chức hay người tài trợ đội khảo cổ này đúng không?" Thấy Trần Hạo lên tiếng, lời nói bên miệng của Hồ, Bàn lập tức nuốt ngược vào trong.

Ba người Tô Nan hiểu rõ tính cách của Trần Hạo, liền xem kịch vui.

Hách Kiến Quốc không ngờ Trần Hạo lại đột nhiên hỏi câu này, nên sững người một lúc mới đáp.

"Không sai, tôi quả thực không phải là lãnh đạo và người tài trợ, nhưng tôi…" Không đợi ông ta nói xong, Trần Hạo cũng phất tay ngắt lời: "Nếu đã không phải là lãnh đạo của đội khảo cổ, càng không phải là người tổ chức và người tài trợ." "Vậy tôi lạ thật, trong trường hợp chưa xin chỉ thị của lãnh đạo, càng chưa hỏi ý kiến của người tài trợ." "Ông có tư cách gì, ngay cả lời cũng không cho tôi nói, đã trực tiếp mở miệng đuổi người đi?" Nói xong, Trần Hạo không thèm để ý đến Hách Kiến Quốc, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh tiếp tục nói.

"Chẳng lẽ ông cho rằng, ông có thể thay thế lãnh đạo và người tài trợ, toàn quyền phụ trách mọi việc của đội khảo cổ sao?" "Nếu đội khảo cổ của quý vị, đều là những người có thái độ và tính cách như vậy." "Vậy tôi thật sự phải cân nhắc xem, có nên gia nhập một đội ngũ không có chút tố chất chuyên nghiệp, không đáng tin cậy như thế

này không!" Giọng nói vừa dứt, ba người Hồng Cô đã bật cười chế nhạo.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vốn đang bực tức trong lòng, lúc này cũng cảm thấy thoải mái mà cười theo.

Hách Kiến Quốc bị mấy câu nói của Trần Hạo làm cho tức đến bốc khói.

Sắc mặt khó coi chỉ vào Trần Hạo nói: "Anh…" Trần Hạo lười nói nhảm với ông ta, lại một lần nữa ngắt lời: "Đừng nói nhảm nữa, tôi được bạn bè giới thiệu, đến đây theo lời mời của giáo sư Trần." "Nếu ông căn bản không thể quyết định được, thì mời giáo sư Trần và người tài trợ ra đây nói chuyện với tôi đi!" Trong chốc lát, Hách Kiến Quốc bị tức đến mặt mày tái mét, một chữ cũng không nói nên lời.

Lúc này, giáo sư Trần và Shirley Dương vẫn luôn chú ý đến nhóm Trần Hạo, cũng đã bước ra.

Giáo sư Trần mỉm cười hỏi: "Chắc là đồng chí Trần và đồng chí Hồ cùng các vị đây rồi?" Thật lòng mà nói, giáo sư Trần là một ông lão mà Trần Hạo rất tôn trọng.

Không chỉ vì ông là bậc trưởng bối, mà còn vì sự tu dưỡng và phẩm đức của ông đều khiến Trần Hạo vô cùng khâm phục.

Thế là Trần Hạo đứng dậy, lịch sự đáp: "Chào ông, tôi là Trần Hạo, đây là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, cùng với A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô." "Chúng tôi được Đại Kim Nha giới thiệu, chắc ông là giáo sư Trần rồi ạ?" "Đúng vậy, tôi tên là Trần Cửu Nhân, cũng là bạn của cha cậu Kim, đồng thời cũng là người mời các vị lần này." Ngay sau đó, giáo sư Trần lần lượt bắt tay hàn huyên với mọi người.

Đừng xem ông lão chỉ là một trí thức trong giới khảo cổ, nhưng tính cách khiêm tốn, cùng với khí chất nho nhã, đã lập tức chiếm được

cảm tình của mọi người.

Sau khi hàn huyên, giáo sư Trần mời nhóm Trần Hạo ngồi xuống, và thay mặt Hách Kiến Quốc xin lỗi họ.

Về phần gã mọt sách Hách Kiến Quốc kia, vẫn ngồi một bên với vẻ mặt tái mét.

Giáo sư Trần ôn hòa cười nói: "Đồng chí Kim chắc đã giải thích rõ tình hình với các vị rồi chứ?" "Đồng thời, cậu ấy cũng đã giới thiệu sơ qua về tình hình của mấy vị cho tôi, ấn tượng sâu sắc, thật là vinh hạnh!" "Đồng chí Hồ từng là đại đội trưởng trong quân đội, kinh qua chiến tranh, vào sa mạc, lên sông băng, không đơn giản chút nào!" Nói xong, ông lại quay đầu nhìn bốn người Trần Hạo nói: "Về phần đồng chí Trần và ba cô gái, càng khiến tôi kinh ngạc hơn." "Không ngờ bốn vị, không chỉ là giáo sư của khoa khảo cổ học Đại học Harvard ở Mỹ, mà còn là những nhà thám hiểm nổi tiếng." "Có thể làm người dẫn đội cho đám mọt sách chúng tôi, quả thật là dư sức!" Nghe vậy, Hách Kiến Quốc vốn đang bất bình trong lòng, lập tức kinh ngạc đến thất sắc.

Thân phận của Hồ Bát Nhất đối với ông ta không quan trọng.

Nhưng thân phận của bốn người Trần Hạo ở thế giới này, trong lĩnh vực chuyên môn, hoàn toàn có thể nghiền ép ông ta!

Chương 285

Hách Kiến Quốc kinh ngạc hỏi: "Thầy, thầy nói bốn vị đây là giáo sư khoa khảo cổ học của Đại học Harvard ở Mỹ sao?" "Còn là nhà thám hiểm?!" "Không thể nào!

Họ còn trẻ quá!" Bàn Tử đứng một bên, thấy đối phương căn bản không nhắc đến mình, trong lòng vốn đã không thoải mái.

Bây giờ Hách Kiến Quốc lại dám nghi ngờ thần tượng của mình, Bàn Tử liền lập tức đáp trả.

"Việc đời không có gì là tuyệt đối, ông chưa nghe câu cổ ngữ 'học không có trước sau, người giỏi làm thầy' sao?" "Hạo gia và ba vị chị dâu của tôi có tài năng thực học, liên quan gì đến tuổi trẻ chứ?" "Đừng có nghĩ mình không làm được, thì cho rằng cả thế giới này đều không làm được, được không?" Một câu nói, lập tức khiến Hách Kiến Quốc cứng họng!

Giáo sư Trần thấy Hách Kiến Quốc vô cùng xấu hổ, liền đứng ra hòa giải.

"Cậu Trần, ba vị cô nương, đừng để ý." "Kiến Quốc người không xấu, chỉ là trong cách đối nhân xử thế rất cứng nhắc, không có ác ý đâu." Sau đó, giáo sư Trần liền quay đầu, dùng giọng điệu ôn hòa nhưng nghiêm khắc dạy dỗ Hách Kiến Quốc.

Trần Hạo cũng lười so đo với gã mọt sách, bèn cười nói: "Thôi bỏ đi giáo sư Trần, tôi không bận tâm đâu." Hồ Bát Nhất cũng khiêm tốn nói: "Giáo sư Trần ngài quá lời rồi, thật không dám nhận." "Nhưng tôi quả thực từng theo bộ đội tiến hành diễn tập quân sự." Tiếp theo, giáo sư Trần giống như trong kịch bản gốc, đã đưa ra yêu cầu đặc biệt đối với người dẫn đội lần này, đó là phải tinh thông Thiên Tinh Phong

Thủy Thuật.

Nghe đến đây, ba người A Ninh lập tức cười, thậm chí có chút khinh thường.

Hồ Bát Nhất vừa định nói Trần Hạo chính là một cao thủ tinh thông Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Kết quả lại nhận được ánh mắt của Trần Hạo, ra hiệu anh đừng nói trước.

Thế là Hồ Bát Nhất liền đem những kiến thức về phương diện Thiên Tinh Phong Thủy mà mình biết ra giảng giải một lượt.

Dưới một màn "chém gió" này, đã lập tức trấn trụ được giáo sư Trần và Hách Kiến Quốc.

Thậm chí cả Sở Kiến, Tát Đế Bằng và Diệp Nhất Tâm đã sắp xếp xong trang bị cũng bị thu hút, nghe đến say sưa.

Về phần Shirley Dương vốn không nên có mặt lúc này, cũng nghe đến mắt sáng lấp lánh.

Nhưng cô không để ý, ba người A Ninh biết rõ thân phận của cô, lúc này đang hứng thú quan sát cô!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc như thấy thiên tài của giáo sư Trần và những người khác, Hồng Cô, cô chị cả thẳng tính, nói thầm với âm lượng không lớn không nhỏ.

"Chỉ là một cái Thiên Tinh Phong Thủy Thuật mà đã vui như vậy, kiến thức cũng thật quá tầm thường!" Hách Kiến Quốc vốn đang vui mừng khôn xiết, cùng với ba người trẻ tuổi khí thế ngút trời là Sở Kiến, sắc mặt lập tức biến đổi.

Hách Kiến Quốc lúc này lại bắt bẻ: "Ồ?

Nghe ý của cô nương đây, chẳng lẽ cô có bản lĩnh lợi hại hơn

sao?" Tô Nan cũng không vừa mắt với thái độ của Hách Kiến Quốc, bèn chế nhạo nói.

"Chẳng lẽ ông chỉ biết Thiên Tinh Phong Thủy Thuật, mà không biết đến Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật sao?" "Còn nữa, Vọng Khí Thuật và Văn Sơn Biện Long Chi Pháp thì sao?" Hách Kiến Quốc và những người khác nghe xong, lập tức ngơ ngác!

Tuy là người làm khảo cổ, nhưng những bí pháp đỉnh cao của giới đạo mộ, họ căn bản chưa từng nghe qua.

Thậm chí ngay cả giáo sư Trần cũng không rõ những thứ này.

Ngược lại, Shirley Dương đứng một bên nghe xong, lập tức lộ vẻ không thể tin được!

Giáo sư Trần tò mò hỏi: "Chẳng lẽ vị cô nương đây tinh thông những kỳ thuật vừa rồi sao?" Lúc này A Ninh cười chế nhạo: "Ba chúng tôi chỉ biết Văn Sơn Biện Long Chi Pháp thôi." "Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật, lão Hồ biết một nửa, nhưng Trần Hạo biết toàn bộ." "Về phần Vọng Khí Thuật môn bí pháp này, chỉ có Trần Hạo biết." Đúng vậy, không nhìn lầm đâu, sau khi ba người A Ninh uống nội đan của dị thú, tố chất cơ thể và ngũ quan đều tăng lên gấp bội.

Cho nên Trần Hạo đã dạy Văn Sơn Biện Long Chi Pháp cho ba cô gái.

Với trình độ hiện tại của họ, ít nhất cũng không thua kém Trần Ngọc Lâu!

Giáo sư Trần và những người khác tuy không biết những bí pháp này là gì, nhưng nghe qua lại có cảm giác không hiểu nhưng thấy rất lợi hại.

Shirley Dương nghe xong, càng kinh ngạc đến mắt tròn miệng dẹt.

Dù sao cô cũng là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, lại thêm sự xuất

hiện của Trần Hạo khiến Chá Cô Tiếu không chết trẻ.

Cho nên những thứ Shirley Dương học được nhiều hơn trong nguyên tác rất nhiều, đối với các loại bí thuật của tứ đại phái đạo mộ, tự nhiên cũng vô cùng rõ ràng.

Giáo sư Trần sau khi hết kinh ngạc, vô cùng hứng thú hỏi: "Không biết mấy loại bí thuật mà ba vị cô nương vừa nói, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Thế là, Trần Hạo lần lượt giải thích sơ lược về Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, Vọng Khí Thuật và Văn Sơn Biện Long Chi Pháp.

Trong chốc lát, giáo sư Trần và những người khác đều bị chấn kinh đến không biết phải nói gì.

Vốn dĩ cho rằng, có được một Hồ Bát Nhất tinh thông Thiên Tinh Phong Thủy Thuật đã là may mắn lắm rồi.

Nhưng không ngờ, bốn người Trần Hạo không chỉ là chuyên gia giáo sư khoa khảo cổ học của Đại học Harvard ở Mỹ.

Mà còn tinh thông ba loại kỳ thuật trước đây hoàn toàn không biết, thậm chí chưa từng nghe qua!

Điều này, quả thực là một niềm vui bất ngờ từ trên trời rơi xuống!

Có bản lĩnh như vậy, giáo sư Trần liền quyết định ngay tại chỗ, mời nhóm Trần Hạo trở thành người dẫn đội của đội khảo cổ.

Shirley Dương vốn định nghi ngờ bản lĩnh của Bàn Tử, cũng dưới sự tác động của nhóm Trần Hạo, căn bản không đề cập đến chuyện đó.

Nhưng xuất phát từ tâm lý lười biếng, bốn người Trần Hạo chỉ đồng ý đi cùng đội, nhưng vị trí dẫn đội lại để cho Hồ Bát Nhất.

Dù sao bốn người Trần Hạo đều không có tính cách làm bảo mẫu.

Về phần Bàn Tử, chìa khóa ngọc bội có thể mở Mộc Trần Châu giả, lúc này tự nhiên cũng không có cơ hội xuất hiện.

Sau khi nhóm Trần Hạo xác nhận gia nhập đội khảo cổ, buổi thử tài cũng kết thúc.

Đương nhiên, Shirley Dương vẫn hứa hẹn, mỗi người được hai vạn đô la Mỹ tiền thù lao.

Nếu có thể tìm thấy Tinh Tuyệt cổ thành, thù lao sẽ tăng gấp đôi.

Bốn người Trần Hạo chỉ gật đầu, căn bản không để chút tiền đó vào mắt.

Nếu không phải để Shirley Dương dẫn đường, họ hoàn toàn có thể không cần đi theo đội khảo cổ, tự mình đưa ba cô gái đi còn tiện hơn!

Nhưng khổ nỗi, họ không biết đường.

Về phần Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, hiện tại đều có thân gia cả trăm vạn đô la Mỹ, đối với chút tiền này cũng không coi trọng.

Nếu hai người không phải vì muốn theo bốn người Trần Hạo học thêm chút bản lĩnh và kinh nghiệm, thì lần này căn bản sẽ không đến.

Tiếp theo, sáu người Trần Hạo định xoay người rời đi, nhưng vừa đến cửa đã bị Shirley Dương chặn lại.

Trần Hạo thản nhiên nói: “Không biết Dương tiểu thư có việc gì?” Shirley Dương liếc nhìn giáo sư Trần và những người khác rồi nói.

Chương 286

“Tôi có một số chuyện đặc biệt muốn thỉnh giáo các vị, nếu tiện, mấy vị có thể cùng tôi đến phòng của tôi nói chuyện được không?” Đương nhiên, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không nằm trong danh sách được mời.

Thấy cảnh này, giáo sư Trần và những người khác cũng không nói nhiều, quay người đi làm việc của mình.

Trần Hạo thản nhiên cười: “Được, mời Dương tiểu thư dẫn đường.” Nói xong, anh dẫn ba cô gái ra ngoài, về phần Hồ, Bàn, thì ra ngoài cửa đợi nhóm Trần Hạo.

Vừa vào phòng của Shirley Dương, cô cẩn thận khóa cửa lại, rồi nhìn chằm chằm vào bốn người Trần Hạo.

Ba người A Ninh đoán được đại khái ý tứ, đều cười mà không nói nhìn Shirley Dương.

Trần Hạo càng bình tĩnh ung dung ngồi trên ghế sofa, nhàn nhã nhắm mắt dưỡng thần.

Trực tiếp một lúc lâu sau, Shirley Dương phát hiện ánh mắt của mình căn bản bị đối phương phớt lờ.

Thế là cô đành phải mở lời trước: “Vừa rồi nghe lời của bốn vị, nếu tôi không đoán sai, các vị hẳn là người trong giới đạo mộ đúng không?” Ba người Tô Nan nghe xong, lập tức bật cười.

Ngược lại Trần Hạo thản nhiên đáp: “Ồ?

Tại sao Dương tiểu thư lại khẳng định như vậy?” Shirley Dương tự tin nói: “Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, là tuyệt kỹ độc môn của Mạc Kim Giáo Úy, một trong tứ đại phái đạo mộ.”

“Vọng Khí Thuật càng là bí pháp của Bàn Sơn Đạo Nhân, một trong tứ đại phái đạo mộ.” “Về phần Văn Sơn Biện Long Chi Pháp, hẳn là tuyệt kỹ của Tá Lĩnh Lực Sĩ.” “Tôi nghĩ, người có thể đồng thời tinh thông ba môn bí thuật này, không thể nào là người ngoài giới đạo mộ được, đúng không?” Thấy Shirley Dương đã nói thẳng, Trần Hạo cũng lười diễn tiếp.

Thế là, anh thản nhiên bắt đầu tự báo gia môn.

“Liệt Hải xuất tự Bàn Sơn trung, ngũ hồ tứ hải nhậm ngao du.

Phóng sơn yếu phóng Côn Luân sơn, Côn Luân sơn cao thần tiên đa.

Thiên sư canh bỉ thần tiên cường, hào tình chấn thiên trùng vân tiêu!” Shirley Dương nghe xong, lập tức kinh ngạc đến mức mắt sắp trợn ra ngoài!

Không thể tin được: “…Không thể nào!” “Phân chi của Bàn Sơn, Thiên sư Khôi thủ đương đại của phái Liệt Hải?” Trần Hạo thản nhiên cười: “Không sai, có vấn đề gì sao?” Shirley Dương không trả lời, ngược lại hỏi dồn.

“Vậy tôi hỏi một câu, Thiên sư Khôi thủ các đời của phái Liệt Hải, có phải đều tên là Trần Hạo không?” Nghe vậy, ba người Hồng Cô đều bật cười lớn.

Trần Hạo lắc đầu nói: “Không phải, Trần Hạo chỉ là tên của tôi thôi, mấy đời Thiên sư Liệt Hải trước tôi đều không có tên này.” Lúc này, Shirley Dương càng kinh ngạc hơn nói: “Nói dối!” “Theo như tôi biết, Thiên sư Khôi thủ của phái Liệt Hải thời Dân quốc cũng tên là Trần Hạo.” “Theo cách nói của anh, chẳng lẽ anh chính là Trần Hạo thời Dân quốc đó!” Không đợi Trần Hạo trả lời, Hồng Cô đã cười không nhịn được nói.

“Cô nhóc đoán không sai đâu, Khôi thủ của phái Liệt Hải thời Dân quốc, đồng thời cũng là Thiên sư Liệt Hải đương đại!” Shirley Dương không thể tin được: “Nhưng nhìn anh, chỉ khoảng 20 tuổi, sao có thể là một ông lão tám mươi mấy tuổi được?” Tô Nan cũng hứng thú: “Có gì kỳ lạ đâu?” “Đừng nói Trần Hạo là Thiên sư Liệt Hải thời Dân quốc, ba chúng tôi cũng là Hộ pháp sứ giả thời đó đây này!” Nghe vậy, Shirley Dương kinh ngạc không biết phải nói gì.

Cảm thấy đùa cũng đủ rồi, Trần Hạo không trêu chọc cô nữa.

Anh thản nhiên hỏi: “Cô tên là Shirley Dương, hay tên tiếng Trung của cô, nên gọi là Dương Tuyết Lệ đúng không?” Shirley Dương ngơ ngác gật đầu.

Ngay sau đó Trần Hạo tiếp tục hỏi: “Vậy ông ngoại của cô, hẳn là Khôi thủ của phái Bàn Sơn thời Dân quốc, Chá Cô Tiếu đúng không?” “À, Chá Cô Tiếu là tự hiệu của ông ngoại cô, tên thật của ông ngoại cô, hẳn là Dương Thiệu đúng không?” Shirley Dương nghe xong, đã tin lời của Trần Hạo đến tám chín phần.

Cô không thể tin được gật đầu nói: “Không sai, ông ngoại tôi là Chá Cô Tiếu Dương Thiệu.” “Ngay cả điều này anh cũng biết, chẳng lẽ những gì anh nói đều là thật sao?” Trần Hạo cười ha ha: “Đương nhiên là thật.” A Ninh lúc này cũng cười nói: “Cô nhóc, tính theo bối phận, cô phải gọi chúng tôi là ông bà đó nha!” Nghe vậy, Shirley Dương lập tức im lặng đảo mắt.

Bởi vì cô thật sự không thể chấp nhận được, một người trẻ tuổi trông chỉ khoảng 20 tuổi lại là ông lão cùng thế hệ với ông ngoại mình.

Đùa cũng đùa rồi, cười cũng cười rồi, Trần Hạo liền nghiêm túc hỏi.

“Có thể kể cho tôi nghe về kinh nghiệm của Dương huynh những

năm qua không?" "Ông ấy giờ sao rồi?

Còn Lão Dương Nhân và nha đầu Hoa Linh, giờ ra sao rồi?" Nghe đến đây, Shirley Dương đã tin chín mươi chín phần trăm, bốn người Trần Hạo chính là Thiên sư Liệt Hải và Hộ pháp sứ giả năm đó!

Thế là cô ổn định lại cảm xúc, dùng giọng điệu bi thương kể lại.

Sau khi kể xong, bốn người Trần Hạo không biết phải nói gì.

Thì ra, năm đó Chá Cô Tiếu dẫn theo Lão Dương Nhân và Hoa Linh, sau khi chia tay với bốn người Trần Hạo, liền về núi khổ tu Vọng Khí Thuật.

Chứ không giống như trong nguyên tác, bái Mạc Kim Giáo Úy Liễu Trần Đại Sư làm thầy.

Nửa năm sau, Chá Cô Tiếu bằng vào thiên phú kinh người, thật sự đã tu luyện thành Vọng Khí Thuật.

Thế là ông dẫn theo Lão Dương Nhân và Hoa Linh đến Hắc Thủy Thành ở Tây Vực.

Sau khi trải qua một phen gian nan hiểm trở, ba người quả nhiên đã tìm thấy Hắc Thủy Thành.

Nhờ có nhuyễn giáp của con mãng xà khổng lồ mà Trần Hạo tặng, Chá Cô Tiếu không bị đứt tay để bảo toàn tính mạng, mà toàn thân rút lui.

Nhưng Lão Dương Nhân và Hoa Linh vốn không nên xuất hiện ở đó, lại vì cứu Chá Cô Tiếu mà bị đoạn long thạch trong cổ mộ đè chết thành 'bánh thịt'!

Chá Cô Tiếu thấy Mộc Trần Châu không tìm được, ngược lại còn mất mạng sư đệ sư muội.

Trong lúc bi thống tột cùng, lòng nguội lạnh, liền quay trở lại quỹ

đạo nhân sinh của mình, di cư sang Mỹ.

Nhưng nhờ có hai bình Trấn Tà Đan mà Trần Hạo tặng, Chá Cô Tiếu không những không chết trẻ vì lời nguyền, mà còn sống đến 78 tuổi mới hưởng thọ và ra đi thanh thản.

Thậm chí mẹ của Shirley Dương cũng vì bệnh ung thư mà qua đời.

Chá Cô Tiếu đã đem toàn bộ tuyệt học Bàn Sơn, cùng với thương pháp và thân thủ của mình, toàn bộ dạy cho Shirley Dương.

Nhưng không biết vì sao, Shirley Dương đều không học được Vọng Khí Thuật, cho nên lần này mới phải thuê người dẫn đội từ bên ngoài.

Để đi đến Tinh Tuyệt cổ thành, hoàn thành di nguyện của Chá Cô Tiếu, và giải cứu cho chưa đến mười người còn lại, những hậu duệ của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã.

Nghe Tuyết Lệ Dương kể xong, không chỉ ba cô gái A Ninh thở dài không thôi, mà ngay cả Trần Hạo cũng kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ rằng, tuy tạm thời thay đổi được vận mệnh của ba sư huynh muội Chá Cô Tiếu, nhưng cuối cùng, Lão Dương Nhân và Hoa Linh vẫn chết trong cổ mộ.

Điểm khác biệt duy nhất chỉ là chết ở những ngôi mộ khác nhau mà thôi.

Nhưng điều đáng mừng là Chá Cô Tiếu có thể sống thọ và qua đời một cách yên bình, cũng là một việc khiến Trần Hạo cảm thấy an ủi.

Ngay sau đó, Tuyết Lệ Dương tò mò hỏi Trần Hạo, tại sao nửa thế kỷ qua lại không hề xuất hiện?

Trần Hạo và ba cô gái dĩ nhiên không nói thật, bèn bịa chuyện rằng

họ đã phát hiện ra đạo pháp có thể kéo dài tuổi thọ trong một ngôi mộ cổ thời Thương Chu.

Vì vậy, họ đã giao phái Liệt Hải cho Hoa Mã Quải, rồi cả bốn người vào núi tu luyện.

Mãi cho đến gần đây tu luyện có thành tựu, mới tái xuất giang hồ.

Mặc dù lý do này quá thần kỳ, nhưng Tuyết Lệ Dương vẫn tin.

Chương 287

Dù sao thì Trần Hạo và ba cô gái hiện tại vẫn giữ dáng vẻ trẻ trung của tuổi 20, đó chính là bằng chứng thuyết phục nhất!

Sau đó, bốn người Trần Hạo liền cáo từ rời đi, chỉ để lại Tuyết Lệ Dương vẫn còn đang có chút ngẩn ngơ, tiếp tục ngồi thẫn thờ trong phòng. ...

Vài ngày sau, đội khảo cổ đi đến sa mạc Tân Cương của Trần Hạo cuối cùng cũng lên tàu hỏa khởi hành.

Đúng lúc Bàn Tử đang cùng Sở Kiện, Tát Đế Bằng và Diệp Nhất Tâm chơi bài poker đến hồi gay cấn.

Giáo sư Trần tìm Trần Hạo và Hồ Bát Nhất, hy vọng có thể đến nói chuyện.

Kết quả là sau khi Trần Hạo và Hồ Bát Nhất đến toa giường mềm của Tuyết Lệ Dương, quả nhiên nghe được chuyện phải chuyển hướng đến sông băng Côn Luân.

Không đợi Trần Hạo lên tiếng, Hồ Bát Nhất đã nổi trận lôi đình, sau đó với tâm trạng vô cùng kích động, anh ta bước ra khỏi khoang.

Tuyết Lệ Dương bối rối nhìn Trần Hạo hỏi: "Hồ tiên sinh tại sao vừa nghe phải đến sông băng Côn Luân lại có phản ứng kích động như vậy?" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Có lẽ năm đó khi đến sông băng Côn Luân, anh ta đã gặp phải chuyện gì đó cực kỳ đáng sợ chăng." Khi Hồ Bát Nhất quay lại khoang, anh ta đã kể lại trải nghiệm kinh hoàng năm xưa khi dẫn dắt các chiến sĩ dưới quyền thực hiện nhiệm vụ ở sông băng Côn Luân, bị Hỏa Biều Trùng thiêu sống thành tro bụi.

Giáo sư Trần và Tuyết Lệ Dương nghe xong, vội vàng lật tìm tài

liệu.

Trần Hạo lại bình tĩnh nói: “Lão Hồ, nếu tôi không đoán sai, loại côn trùng mà cậu gặp phải, hẳn là Hỏa Biều Trùng!” Lúc này, Tuyết Lệ Dương cũng đã tìm thấy tài liệu và hình ảnh, đồng thời kinh ngạc hỏi: “Sao?

Chẳng lẽ ngài cũng từng gặp Hỏa Biều Trùng?” Trần Hạo bí ẩn cười đáp: “Không sai, ta đã từng gặp thứ đó.” Tuyết Lệ Dương cũng đưa hình ảnh Hỏa Biều Trùng cho Hồ Bát Nhất xem.

Hồ Bát Nhất vừa nhìn hình ảnh, liền lập tức xác định đó chính là loại côn trùng mà anh ta đã gặp năm đó.

Trần Hạo ngay sau đó nói: “Loại côn trùng này tên là The Beatleon Fire, dịch sang tiếng Trung gọi là Hỏa Biều Trùng.” Tuyết Lệ Dương tiếp lời: “Hiện tại chỉ có thể tìm thấy trong ghi chép của một số nhà thám hiểm và nhà khảo cổ học trên thế giới.” “Đối với rất nhiều người, nó chỉ tồn tại trong truyền thuyết.” “Nhưng tôi không ngờ rằng, không chỉ Hồ tiên sinh từng gặp loại côn trùng này, mà ngay cả Trần tiên sinh cũng đã thực sự nhìn thấy.” Tiếp đó, giáo sư Trần yêu cầu Hồ Bát Nhất miêu tả chi tiết tình hình về Hỏa Biều Trùng một lần nữa.

Hồ Bát Nhất cũng hỏi Tuyết Lệ Dương lý do tại sao nhất định phải chuyển hướng đến sông băng Côn Luân.

Mặc dù Tuyết Lệ Dương biết Trần Hạo rõ mục đích của mình, nhưng hiện tại cô không thể để Hồ Bát Nhất và giáo sư Trần biết mục đích thực sự.

Vì vậy, Tuyết Lệ Dương đã dùng lý do tìm kiếm người cha mất tích, cũng như các manh mối và tài liệu về Tinh Tuyệt Cổ Thành mà cha cô đã đánh mất, để thỉnh cầu Hồ Bát Nhất đồng ý chuyển hướng.

Thực ra, ban đầu Tuyết Lệ Dương hy vọng bốn người Trần Hạo có thể đưa cô đi tìm Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Dù sao thì với sự hiểu biết của cô về bốn người Trần Hạo, cô cảm thấy chỉ cần Trần Hạo đồng ý, Hồ Bát Nhất có đi hay không cũng không quan trọng.

Nhưng Trần Hạo lại nhất quyết phải mang theo Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, trong lúc bất đắc dĩ, Tuyết Lệ Dương đành phải thuyết phục Hồ Bát Nhất.

Cuối cùng, Tuyết Lệ Dương dùng tình cảm và lý lẽ, cuối cùng cũng thuyết phục được Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

Trần Hạo thì cười nói: "Thực ra Hỏa Biều Trùng cũng không nguy hiểm đến thế." "Năm đó Lão Hồ, một là vì đột ngột gặp phải, hoàn toàn không biết nên đối phó với Hỏa Biều Trùng như thế nào." "Hai là vì, lúc đó cũng không có công cụ thích hợp." Giáo sư Trần kinh ngạc hỏi: "Tiểu Trần à, chẳng lẽ cậu có cách đối phó với Hỏa Biều Trùng?" Trần Hạo bịa chuyện: "Giáo sư Trần, năm đó tôi đã từng đối mặt trực diện với Hỏa Biều Trùng, bây giờ chẳng phải vẫn sống sờ sờ đây sao?" "Yên tâm, chỉ cần có tôi ở đây, cho dù thật sự gặp phải Hỏa Biều Trùng, tôi cũng có thể đảm bảo mọi người an toàn vô sự." Nghe những lời này, giáo sư Trần lập tức yên tâm, ngay cả Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, sắc mặt cũng tốt hơn nhiều.

Nhưng dù Bàn Tử hỏi thế nào, Trần Hạo cũng không nói ra cách làm.

Chỉ có Tuyết Lệ Dương, dùng một ánh mắt 'tôi đoán ra rồi', tò mò đánh giá Trần Hạo.

Bởi vì cô từng nghe ông ngoại Chá Cô Tiếu kể về những đạo pháp thần kỳ của Trần Hạo.

Cho nên cô đoán rằng, Trần Hạo nhất định đã dùng một loại đạo pháp nào đó, mới có thể không sợ Hỏa Biều Trùng.

Sau khi ngồi tàu hỏa mấy chục tiếng đồng hồ, Trần Hạo và những người khác cuối cùng cũng đến được một huyện thành gần núi Côn Luân.

Giáo sư Trần đã liên lạc với quân đội đồn trú tại địa phương, tìm được các binh sĩ quân đội làm người dẫn đường và nhân viên bảo an.

Sau khi nghỉ ngơi một ngày, họ mặc những bộ đồ leo núi dày cộp, mang theo trang bị tiến về phía sông băng Côn Luân.

Trải qua một chặng đường vất vả, Trần Hạo và mọi người cuối cùng cũng tìm thấy khe nứt sông băng đó.

Trên đường đi, Hồ Bát Nhất còn phát hiện huy chương do chiến hữu năm xưa để lại.

Sau khi mọi người dựng trại bên ngoài khe nứt sông băng, họ bắt đầu chuẩn bị xuống khe nứt.

Hồ Bát Nhất cẩn thận nhắc nhở giáo sư Trần, yêu cầu những thành viên có tình trạng sức khỏe và tâm lý không cho phép, đều phải ở lại bên trên, để tránh xảy ra sự cố.

Nhưng Trần Hạo và ba cô gái lại mặc những bộ áo lông vũ không quá dày, thong dong thưởng thức cảnh tuyết xung quanh.

Trần Hạo thầm cười trong lòng: 'Tiểu gia ta lúc đầu tại sao lại nhất quyết để Hồ Bát Nhất làm đội trưởng chứ.

Nhìn cậu ta cứ như bảo mẫu, cái gì cũng phải lo, cái kia cũng phải quản, thật là phiền phức!' Sau khi mọi người chuẩn bị xong, họ cố định dây leo núi vào mép khe nứt sông băng.

Ngay sau đó, từng người một mang theo trang bị nặng nề, bắt đầu

đi xuống khe nứt.

Ban đầu Sở Kiện và Tát Đế Bằng thấy ba mỹ nữ A Ninh đeo ba lô lớn, liền muốn đến giúp.

Nhưng Bàn Tử lại cười nói: "Chút sức lực đó của mấy cậu, để dành mà xuống sông băng đi." "Không phải tôi xem thường hai cậu, ba vị chị dâu của tôi, tùy tiện chọn ra một người, thể lực và thực lực đều mạnh hơn hai cậu gấp mười mấy lần!" Hai cậu nhóc nghe xong không phục, nhưng khi cả hai thử nhấc ba lô của ba cô gái, liền kinh ngạc đến trợn tròn mắt.

Bởi vì hai người họ căn bản không nhấc nổi ba lô của ba cô gái!

Lúc này họ mới hiểu, người phụ nữ có thể trở thành giáo sư khoa khảo cổ học và nhà thám hiểm của Đại học Harvard, tuyệt đối không yếu ớt như vẻ bề ngoài.

Khi Hồ Bát Nhất trước lúc xuất phát, một lần nữa dặn dò mọi người trong đội khảo cổ về những điều cần chú ý sau khi xuống dưới, mọi người bắt đầu khởi hành.

Chỉ thấy bốn người Trần Hạo, dùng thủ pháp Toản Thiên Tác của Bàn Sơn, nhanh chóng trượt xuống khe nứt sông băng.

Giáo sư Trần và những người khác lại một lần nữa kinh ngạc không thôi.

Tuyết Lệ Dương, người được Chá Cô Tiếu truyền dạy toàn bộ bản lĩnh, lúc này cũng dùng thủ pháp Toản Thiên Tác, nhanh chóng trượt xuống.

Thấy cảnh này, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Lão Hồ, Hạo ca và các chị dâu có bản lĩnh, tôi không ngạc nhiên." "Nhưng Tuyết Lệ Dương cũng lợi hại thế sao!!!" Mặc dù trên vách đá của khe nứt sông băng phủ một lớp băng trơn tuột.

Nhưng đối với Trần Hạo và ba cô gái A Ninh, điều đó hoàn toàn không gây ra chút khó khăn nào.

Đừng nói là chân họ đang mang giày đinh chuyên dụng để leo núi băng, cho dù không có trang bị chuyên nghiệp này.

Với thực lực siêu cường của bốn người Trần Hạo, cộng thêm đôi ủng đi kèm với Giao Long Chiến Y, họ cũng hoàn toàn có thể dễ dàng leo xuống.

Khi Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, dẫn theo giáo sư Trần và những người khác trong đội khảo cổ, vừa mới bắt đầu leo xuống, thì bốn người Trần Hạo đã xuống được nửa quãng đường.

Đúng lúc bốn người Trần Hạo đang thong dong leo xuống, Hồng Cô khẽ kinh ngạc nói: "Nhìn kìa, cô cháu ngoại của Chá Cô Tiếu đúng là có bản lĩnh đấy!" Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan nghe vậy, liền nhìn theo hướng tay cô chỉ.

Chương 288

Chỉ thấy Tuyết Lệ Dương trong bộ đồ leo núi lông vũ màu đỏ, đang dùng thủ pháp Toản Thiên Tác của Bàn Sơn, nhanh chóng trượt xuống.

A Ninh khẽ cười nói: "Cũng không có gì kỳ lạ, bản lĩnh của Chá Cô Tiếu, trong lòng chúng ta đều biết rõ." "Nếu tiểu nha đầu Tuyết Lệ Dương đã được Chá Cô Tiếu truyền dạy toàn bộ, nếu ngay cả thủ pháp Toản Thiên Tác cũng không biết, thì đó mới là chuyện lạ!" Tô Nan và Hồng Cô nghe xong, đều tán đồng gật đầu.

Chỉ có Trần Hạo trong lòng không nghĩ vậy, phải biết rằng trong kịch bản gốc, Chá Cô Tiếu chỉ sống được bốn mươi mấy tuổi, chết vì lời nguyền.

Tuyết Lệ Dương dù có tài năng đến đâu, cũng chỉ học được một chút công phu Mạc Kim Giáo Úy mà thôi.

Nếu không phải Trần Hạo thay đổi một phần vận mệnh của Chá Cô Tiếu, Tuyết Lệ Dương làm sao có cơ hội được Chá Cô Tiếu truyền thụ toàn bộ chân truyền chứ!

Vài phút sau, bốn người Trần Hạo đã nhẹ nhàng xuống đến đáy khe nứt sông băng.

Tuyết Lệ Dương cũng theo sát phía sau trượt xuống, A Ninh cười nói: "Tiểu nha đầu thân thủ không tệ, quả nhiên không làm mất mặt uy danh của ông ngoại!" Bị một người phụ nữ trông có vẻ trạc tuổi mình gọi là 'tiểu nha đầu', Tuyết Lệ Dương trong lòng luôn cảm thấy kỳ quái.

Nhưng cũng không có cách nào, dù sao thì trong mắt cô, bất kể là ba cô gái của Trần Hạo, đều là tiền bối cùng thời với ông ngoại.

Cho nên A Ninh gọi như vậy, tuyệt đối không có vấn đề gì!

Tuyết Lệ Dương tháo dây phụ khỏi dây leo núi chính, khiêm tốn đáp: "Các vị quá khen rồi, ông ngoại lúc sinh thời thường nói với tôi, thực lực của ba vị nữ sĩ năm đó không hề thua kém ông ấy." "Càng không cần phải nói, còn có Trần tiên sinh, vị Khôi thủ của Liệt Hải Thiên Sư có thực lực còn mạnh hơn!" "So với các vị, tôi chỉ là trò trẻ con thôi." Tô Nan trêu chọc nói: "Nếu chúng tôi đều cùng vai vế với ông ngoại cô, vậy tiểu nha đầu không nên gọi chúng tôi là ông bà sao?" Hồng Cô và A Ninh lập tức lườm cô một cái: "Đừng có mà.

Tôi không muốn làm bà già đâu." Trần Hạo cũng cười gật đầu: "Không sai, chúng ta còn trẻ, Tô Nan đi mà làm trưởng bối." Tô Nan thấy cả ba người đều 'phản bội', cũng không nhịn được cười thành tiếng.

Về phần Tuyết Lệ Dương bị trêu chọc, cô chỉ biết đảo mắt một cái, nói: "Mặc dù bốn vị đều là nhân vật cùng thời với ông ngoại tôi." "Nhưng vẻ ngoài của các vị thật sự quá trẻ, tôi không thể nào gọi ra miệng được!" "Tôi nghĩ, cứ gọi là tiên sinh và nữ sĩ đi!" Trong lúc Tô Nan còn đang trêu chọc thêm vài câu, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, dẫn theo giáo sư Trần và các thành viên đội khảo cổ, đã xuống đến giữa khe nứt sông băng.

Bàn Tử, người vốn luôn vững vàng, đột nhiên trượt chân, suýt chút nữa thì ngã xuống.

Nhìn dáng vẻ anh ta nắm chặt dây leo núi chính, cố gắng giữ vững thân hình, Hồ Bát Nhất và giáo sư Trần đều lo lắng không thôi.

Mãi đến khi Bàn Tử khẳng định không sao, Hồ Bát Nhất và mọi người mới yên tâm.

Tuyết Lệ Dương tò mò nói: "Nhìn thân thủ của Vương tiên sinh, có vẻ như chưa từng qua huấn luyện chuyên nghiệp." Trần Hạo thản

nhiên cười: “Phong thủy kham dư và thám hiểm, Lão Hồ là chuyên gia, nhưng Bàn Tử quả thực là tay ngang.” “Hơn nữa cậu ta còn mắc chứng sợ độ cao, hiện tại vẫn đang trong giai đoạn học hỏi, có biểu hiện như vậy là bình thường.” Tuyết Lệ Dương trêu chọc: “Ra là vậy, xem ra tôi bỏ hai vạn đô la Mỹ thuê Vương tiên sinh, có vẻ hơi lỗ rồi nhỉ!” Tô Nan cười nói: “Đừng nói là có Lão Hồ, một tay lão luyện về phong thủy kham dư và kinh nghiệm sa mạc phong phú, đã khiến cô đáng đồng tiền bát gạo rồi.” “Chỉ riêng bốn người chúng tôi, chẳng lẽ cô cảm thấy lỗ sao?” Tuyết Lệ Dương cười hì hì: “Nói như vậy, đúng là tôi lời to rồi.” Thực ra cô có thể thể hiện một khía cạnh cởi mở hoàn toàn khác với nguyên tác, tất cả đều là do Trần Hạo thay đổi vận mệnh của Chá Cô Tiếu.

Trong kịch bản gốc, Tuyết Lệ Dương chỉ có cha bên cạnh lớn lên, mẹ và Chá Cô Tiếu đều sớm chết vì lời nguyền.

Nhưng trong không gian thời gian này, Chá Cô Tiếu và mẹ cô đã thực sự nhìn Tuyết Lệ Dương lớn lên.

Cộng thêm Trần Hạo lại là ân nhân đã giúp đỡ họ và tộc nhân kéo dài tuổi thọ, và cũng là tiền bối cùng môn.

Cho nên thái độ của Tuyết Lệ Dương đối với bốn người Trần Hạo hoàn toàn khác so với thái độ của cô đối với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trong kịch bản gốc.

Sau khi tán gẫu một lúc, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng đã an toàn xuống dưới.

Ngay sau đó, Tát Đế Bằng phát hiện ra thi thể mà Trần Hạo đã sớm nhìn thấy.

Cậu nhóc yếu bóng vía này lập tức bị dọa cho hét lên một tiếng.

Tuyết Lệ Dương đi đến bên cạnh thi thể đã bị đông thành ‘cây

kem', ngồi xổm xuống định lấy khẩu súng trong tay tử thi.

Bàn Tử vô cùng cẩn thận hét lên: "Đừng động!

Cẩn thận Hỏa Biều Trùng!" Mặc dù Trần Hạo biết ở đây căn bản không có Hỏa Biều Trùng, nhưng đối với sự cảnh giác cao độ của Bàn Tử, anh cảm thấy rất hài lòng.

Sau đó, Tuyết Lệ Dương xác nhận, thi thể này chính là thành viên trong đội khảo cổ của cha cô.

Hồ Bát Nhất an ủi cô, chứng minh rằng manh mối mà mọi người tìm kiếm không sai, cha cô có thể ở ngay đây.

Nhưng Trần Hạo trong lòng biết rõ, cha của Tuyết Lệ Dương căn bản không ở đây.

Sau khi xác định tình trạng sức khỏe và thể lực của giáo sư Trần và các thành viên đội khảo cổ đều tốt, họ men theo đáy khe nứt, đi vào một hang động khổng lồ.

Trong quá trình tiến vào thông đạo của hang động, Trần Hạo và mọi người nhìn thấy mỏ mica được hình thành do sự biến đổi của vỏ trái đất.

Mặc dù Bàn Tử bây giờ cũng là người có tiền, nhưng nhìn thấy thứ này trong lòng vẫn ngứa ngáy.

Cuối cùng Tô Nan nói với anh ta, thứ này căn bản không đáng tiền, mới khiến Bàn Tử thôi ý định.

Đi thêm một lúc nữa, trước mặt mọi người xuất hiện một con sông ngầm rộng gần hai mươi mét.

Hồ Bát Nhất để giáo sư Trần và những người khác nghỉ ngơi tại chỗ, còn anh ta dẫn Bàn Tử đi thăm dò.

Nhìn mọi người không hề có ý thức nguy hiểm, Trần Hạo thầm

nghĩ.

Con sông ngầm đó là hang ổ của con kỳ nhông thời tiền sử, nếu không giải quyết nó trước.

Sau này khi đối phó với Hỏa Biểu Trùng, con bá vương kỳ nhông thời tiền sử đó tuyệt đối là một tai họa.

Vì vậy liền nói: "Lão Hồ đợi đã, tôi cũng đi cùng." Có bốn người Trần Hạo đi cùng, lần này Tuyết Lệ Dương không tự mình rời đi tìm manh mối.

Bởi vì cô tin tưởng bốn người Trần Hạo sẽ giúp cô tìm cha, thậm chí tìm được Mộ Trần Châu, giải quyết triệt để lời nguyền của bộ tộc Zagrama.

Sau đó, Trần Hạo dẫn theo ba cô gái A Ninh, cùng Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, đi đến bên bờ sông ngầm.

Tô Nan thử nhiệt độ nước nói: "Nước sông không lạnh." A Ninh cũng ném một hòn đá xuống, nói: "Sông ngầm không sâu, chúng ta hoàn toàn có thể lội qua." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thấy vậy, cũng rất đồng ý với ý kiến của hai người.

Nhưng Hồng Cô, người vốn luôn có chút vô tâm, lại đột nhiên tinh ý một lần.

"Này, tại sao trong khe nứt sông băng lạnh như vậy, lại có một con sông ngầm với nhiệt độ thích hợp?" "Hơn nữa, nơi này lại là một nơi vô cùng nguy hiểm." "Vậy trong sông ngầm, có thể có nguy hiểm tồn tại không?" Bàn Tử nghe xong kinh ngạc nói: "Chị dâu Hồng, đừng dọa tôi chứ!" "Nhìn nước sông ngầm này, cũng chỉ sâu hơn một mét thôi, làm sao có thể có thứ gì đó được?" Nhưng Hồ Bát Nhất lại đồng tình nói: "Em dâu Hồng nói không phải không có lý." "Nhiệt độ nước sông ngầm thích hợp, nói không chừng thật sự có sinh vật gây chết

người đấy!" Tô Nan và A Ninh, những người nãy giờ không lên tiếng, cũng gật đầu đồng ý với suy nghĩ của Hồng Cô.

Trần Hạo thầm nghĩ, không ngờ Hồng Cô lại có suy nghĩ tinh tế như vậy.

Mặc dù chỉ là phỏng đoán, nhưng lần này lại đoán đúng thật!

Vì vậy anh thản nhiên cười: "Được rồi, trong sông ngầm rốt cuộc có nguy hiểm hay không, chúng ta thử một chút là biết ngay." Nói xong, anh dẫn mấy người quay lại chỗ giáo sư Trần, cởi bỏ bộ đồ leo núi lông vũ trên người.

Lộ ra Giao Long Chiến Y bên trong, đồng thời trang bị thần binh và súng lục của mỗi người.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng cởi bỏ bộ đồ leo núi cồng kềnh, lộ ra bộ đồ tác chiến quân Mỹ gọn gàng.

Sau đó từ trong ba lô, họ lấy ra súng tiểu liên Type 100 và lựu đạn dứa, trang bị lên người.

Tô Nan trêu chọc: "Ồ, hai người còn mang cả mấy thứ này theo à!" Hồ Bát Nhất cười nói: "Hạo ca đã nhắc trước, chúng tôi mới mang những vũ khí này theo." "Dù sao thì chúng ta cũng đang đi sâu vào nơi nguy hiểm, ai mà biết được sẽ gặp nguy hiểm gì chứ!" Tuyết Lệ Dương và giáo sư Trần ở bên cạnh, cùng với hai quân nhân phụ trách bảo vệ đội khảo cổ là Ca Oa và Đại Cá Tử, đều bị hành động của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử làm cho ngây người.

Chương 289

Giáo sư Trần ngạc nhiên hỏi: "Đồng chí Tiểu Hồ à, cậu định làm gì vậy?" Hồ Bát Nhất đáp: "Tôi sợ trong sông ngầm có nguy hiểm chưa biết, nên chuẩn bị trước." "Giáo sư Trần cứ ở lại đây, để Đại Cá Tử và Ca Oa bảo vệ mọi người." Tuyết Lệ Dương nghe xong, ba hai động tác đã cởi bỏ bộ đồ leo núi.

Ngay sau đó lại từ trong ba lô, lấy ra hai thanh đoản kiếm trông có vẻ đã có tuổi, treo ở hai bên đùi.

Tiếp đó, cô lên đạn khẩu súng lục vừa lấy được từ thi thể, nói: "Nếu đã có phát hiện, vậy tôi cũng đi cùng." Hồ Bát Nhất vừa định khuyên, A Ninh ở bên cạnh nói: "Được rồi Lão Hồ, tổ tiên của cô Dương cùng môn với chúng tôi, thân thủ của cô ấy không tầm thường đâu!" Nghe những lời này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều kinh ngạc, ý định khuyên can cũng bị dập tắt.

Bàn Tử vừa thành thạo kiểm tra khẩu súng tiểu liên Type 100 của mình, vừa nói nhỏ: "Lão Hồ, chẳng trách tôi thấy cô Dương có bản lĩnh, hóa ra là người cùng môn với Hạo ca!" Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc cảm thán: "Ừ, không ngờ lại có mối quan hệ này." "Nhưng nếu Hạo ca cũng không phản đối, chúng ta cũng không cần phải lo lắng nữa." Nói xong, sáu người Trần Hạo đã chuẩn bị gọn gàng, liền quay trở lại bờ sông ngầm.

Lúc này Trần Hạo mới phát hiện, hai thanh đoản kiếm của Tuyết Lệ Dương, chính là thứ năm đó anh tặng cho Lão Dương Nhân và Hoa Linh.

Vì vậy anh kinh ngạc hỏi: "Hai thanh kiếm này…" Không đợi anh nói xong, Tuyết Lệ Dương gật đầu đáp: "Hai thanh đoản kiếm này là

di vật của sư đệ và sư muội của ông ngoại." "Năm đó hai vị tiền bối vì cứu ông ngoại tôi, đều đã bỏ mình trong cổ mộ, chỉ có hai thanh đoản kiếm này được ông ngoại mang ra." "Tôi nghe ông ngoại nói, thanh đường đao của Hồng cô cũng bị thất lạc trong cổ mộ." "Nếu không có cự mãng nhuyễn giáp, cánh tay của ông ngoại cũng đã bị gãy rồi." Nói đến đây, Tuyết Lệ Dương đột nhiên bừng tỉnh ngộ: "Đúng rồi, tôi nhớ ông ngoại nói, cự mãng nhuyễn giáp và ba thanh đao kiếm, đều là do Trần tiên sinh tặng!" Trần Hạo thản nhiên gật đầu: "Chuyện nhỏ không đáng nhắc đến." "Nếu cô đã có được hai thanh đoản kiếm, vậy cự mãng nhuyễn giáp của ông ngoại cô, không mặc trên người sao?" Tuyết Lệ Dương cười khổ nói: "Năm đó trong chuyến đi Hắc Thủy Thành, ông ngoại nhờ có cự mãng nhuyễn giáp mới toàn thân trở ra." "Nhưng cũng chính vì lần đó, cự mãng nhuyễn giáp cũng hỏng rồi!" Nghe đến đây, bốn người Trần Hạo mới hiểu ra gật đầu.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì nghe như vịt nghe sấm, hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Nhưng không đợi Bàn Tử mở miệng hỏi, Trần Hạo nói: "Được rồi, thời gian tán gẫu còn nhiều, chúng ta làm việc chính trước đã." Nói xong, anh từ trong ba lô (không gian trữ vật), lấy ra một bình lớn máu tươi.

Ngay sau đó, anh vung tay ném nó lên không trung giữa sông ngầm.

Bàn Tử vừa khó hiểu hỏi: "Hạo ca, anh…" Trần Hạo liền giơ tay bắn vỡ bình máu lớn!

Trong chốc lát, nước sông ngầm bị nhuộm đỏ một mảng lớn.

Lúc này, Bàn Tử mới nói hết câu: "Hạo ca, anh làm gì vậy?" Trần Hạo cười nói: "Đương nhiên là thử xem, trong sông ngầm có thứ gì không!" Giọng nói vừa dứt, Trần Hạo và ba cô gái A Ninh, nhặt những tảng đá lớn bên bờ, không ngừng ném mạnh ra khắp nơi trên

sông ngầm!

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng không rảnh rỗi, cũng nhặt những hòn đá to bằng quả bóng rổ, giúp ném xuống sông ngầm.

Nhưng lúc này họ mới phát hiện, hai người họ căn bản không thể nào giống như bốn người Trần Hạo, dễ dàng ném những tảng đá lớn đi xa mười mấy mét, thậm chí mấy chục mét.

Bàn Tử lại một lần nữa buồn bực nói: "Thực lực của Hạo ca biến thái, tôi không nói làm gì." "Nhưng ba vị chị dâu cũng có sức mạnh lớn như vậy, khiến tôi là một gã đàn ông, cũng cảm thấy mất mặt quá!" Bốn người Trần Hạo nghe xong cười ha hả, Hồ Bát Nhất cũng bất đắc dĩ lườm anh ta một cái.

Ngược lại là Tuyết Lệ Dương, lần đầu tiên chứng kiến bốn người Trần Hạo thử thân thủ.

Trong lòng không khỏi cảm thán: 'Hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải quả nhiên lợi hại!

Sức mạnh của ba người phụ nữ, tuyệt đối không phải đàn ông trưởng thành bình thường có thể so sánh được!' Vài phút sau, Trần Hạo đã dùng đá ném khắp nơi trong phạm vi trăm mét của sông ngầm.

Về phần máu tươi của gia súc mà Trần Hạo rắc xuống sông ngầm, cũng nhanh chóng lan ra.

Đúng lúc Bàn Tử nghĩ rằng, trong sông ngầm không có sinh vật hung dữ nào, thì ở xa trong sông ngầm, đột nhiên nổi lên một trận sóng nước khổng lồ.

Không đợi Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương hiểu chuyện gì, ba cô gái Tô Nan với ngũ quan nhạy bén hơn người thường, liền đồng thanh nói: "Trong sông ngầm quả nhiên có vấn đề, có thứ gì đó đang bơi tới!" Giọng nói vừa dứt, một sinh vật hung ác trông giống

con kỳ nhông, nhưng lại to lớn hơn hàng chục đến hàng trăm lần, từ sâu dưới sông ngầm lao lên!

Nhìn thấy cảnh này, Bàn Tử kinh hãi hét lên: "Mẹ kiếp!

Cái quái gì thế này!" Ở xa, giáo sư Trần và những người khác vẫn luôn chú ý đến hành động của nhóm Trần Hạo, lập tức bị con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử làm cho kinh ngạc đến ngây người!

Nhưng Trần Hạo cũng kinh ngạc không kém, không phải vì sợ hãi, mà vì anh phát hiện ra.

Kích thước của con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này, hoàn toàn không giống với kích thước trong nguyên tác và phim truyền hình!

Chỉ thấy con Bá Vương Kỳ Nhông lao ra khỏi mặt nước, toàn thân màu đỏ như máu, một lớp da ngoài thô ráp đầy nếp nhăn.

Chỉ riêng cái đầu xấu xí của nó, đã cao hai mét, chiều dài cơ thể còn hơn mười lăm, mười sáu mét!

Trần Hạo thầm nghĩ: 'Mẹ kiếp!

Tình hình gì đây?

Lần này, không lẽ kịch bản lại có thay đổi rồi sao?!' Lúc này, giáo sư Trần đã hoàn hồn sau cơn chấn động, không thể tin được hét lên: "Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử, loại sinh vật này đáng lẽ đã tuyệt chủng từ lâu rồi!" Tiếp đó, ông lớn tiếng hét: "Tiểu Trần, Tiểu Hồ, mau quay lại, nguy hiểm quá!" Hách Ái Quốc, Sở Kiện và Tát Đế Bằng, lúc này cũng sợ đến hồn bay phách lạc, chỉ biết dìu giáo sư Trần đang kinh hãi, không ngừng lùi lại.

Ngược lại, hai quân nhân là Đại Cá Tử và Ca Oa, tuy cũng sợ hãi.

Nhưng họ vẫn giơ súng trường tự động Type 81, chắn trước mặt

giáo sư Trần.

Bàn Tử giơ súng tiểu liên Type 100, kinh hãi hét lên: "Mẹ ơi, nó to quá!" "Hạo ca, chúng ta mau rút lui thôi!" Hồ Bát Nhất tuy không nói gì, nhưng từ ánh mắt của anh có thể thấy, anh đồng ý với ý kiến của Bàn Tử.

Nhưng Tuyết Lệ Dương lại giơ khẩu súng Type 54 lên, vừa chỉ vào con Bá Vương Kỳ Nhông, vừa kiên định nói: "Muốn đi thì các người đi, tôi nhất định phải vào trong tìm manh mối về cha tôi!" Giọng nói vừa dứt, cô liền giơ súng bắn!

"Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Trong nháy mắt, một băng đạn đã bị bắn hết, nhưng đạn chỉ xuyên qua lớp da của con Bá Vương Kỳ Nhông, rồi không thể bắn sâu hơn được nữa!

Bị một loạt đạn bắn, con Bá Vương Kỳ Nhông vốn hung tàn, càng gầm lên từng trận, nhanh chóng lao về phía bờ.

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất vừa cùng Bàn Tử dùng súng tiểu liên Type 100 tấn công, vừa hét lên: "Giáo sư Trần rút trước, tôi bọc hậu!" Nghe giọng điệu, có vẻ có chút bi tráng.

Bàn Tử tuy không muốn, nhưng Hồ Bát Nhất không đi, Trần Hạo và những người khác cũng không động, anh cũng đành ở lại giúp đỡ.

Ba cô gái A Ninh thấy vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười trêu tức, sau đó đều rút ra hai khẩu súng lục, tấn công con Bá Vương Kỳ Nhông.

Chỉ có Trần Hạo không ra tay, vẫn bình tĩnh thản nhiên nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, cô Dương, không cần lo lắng." "Tuy con quái này đáng sợ, nhưng nó ăn chay!" Giọng nói vừa dứt, hai khẩu Desert Eagle

phiên bản đặc chế của Trần Hạo vang lên từng tràng.

Trong chốc lát, bảy người liền đứng trên bờ, xả đạn vào con Bá Vương Kỳ Nhông.

Về phần bốn người giáo sư Trần, thì được Đại Cá Tử và Ca Oa bảo vệ, đã lùi vào trong thông đạo cách đó mấy chục mét, từ xa quan sát tình hình chiến sự.

Chỉ trong chốc lát, trên người con Bá Vương Kỳ Nhông đã xuất hiện hàng trăm vết máu nhàn nhạt.

Tuy không bị thương nặng, nhưng dưới hỏa lực mạnh như vậy, tốc độ của nó cũng tạm thời chậm lại.

Bàn Tử nóng máu, định dùng lựu đạn dứa ném vào nó.

Trần Hạo kéo anh ta lại nói: "Bàn Tử, cậu dùng lựu đạn trong lòng núi tuyết." "Chẳng lẽ muốn gây ra tuyết lở, chôn sống tất cả chúng ta ở đây sao?" Bàn Tử ngượng ngùng đáp: "Xin lỗi Hạo ca, tôi không nghĩ nhiều như vậy, chỉ muốn nổ chết con quái vật này." "Nhưng súng của chúng ta căn bản không giết được nó!

Không dùng lựu đạn, chúng ta làm thế nào?" Lúc này, con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử vô cùng tức giận, đột nhiên bất chấp sự tấn công của đạn, một cú bổ nhào lao lên bờ.

Ngay sau đó nó mở cái miệng lớn như chậu máu, cái lưỡi đỏ như lưỡi ếch, bắn ra, thẳng đến chỗ Tuyết Lệ Dương!

Tuyết Lệ Dương hoàn toàn không ngờ nó lại có chiêu này, khi cô phản ứng lại, đã không kịp né tránh.

Chương 290

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử ở bên cạnh, tuy không ngừng nổ súng, nhưng cũng không kịp đến giúp.

Đúng lúc Tuyết Lệ Dương nghĩ rằng, lần này chết chắc rồi.

Trần Hạo trong nháy mắt lóe lên một chuỗi tàn ảnh, chắn trước mặt Tuyết Lệ Dương.

Đồng thời, thanh Đại Việt Long Tước Đao trong tay anh lóe lên ánh sáng màu xanh biếc, cũng trong nháy mắt ra tay!

Mọi người chỉ cảm thấy ánh sáng màu xanh biếc lóe lên, sau đó nghe một tiếng "phập".

Lúc này mọi người mới phát hiện, cái lưỡi dài tấn công Tuyết Lệ Dương, đã bị Trần Hạo một đao chém đứt!

Nhìn con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử đang nhanh chóng thu lại nửa đoạn lưỡi, không ngừng gầm lên đau đớn.

Trần Hạo trêu tức nói: "Ở trước mặt tiểu gia ta mà dám làm hại đồng bạn của ta, đã hỏi qua tiểu gia ta chưa?" Cùng lúc đó, ba cô gái A Ninh phát hiện súng đạn căn bản không làm gì được con kỳ nhông.

Lúc này cũng đã cắm súng đôi vào bao, rồi mỗi người rút ra thần binh của mình, nhanh như tia chớp xuất hiện sau lưng Trần Hạo.

Mãi đến lúc này, Tuyết Lệ Dương mới biết mình đã được cứu.

Giáo sư Trần và những người khác cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Bát Nhất nói: "Hạo ca, nếu cô Dương không sao, chúng ta mau rút lui thôi." "Thứ này kích thước quá lớn, chúng ta căn bản không giết được!" Trần Hạo thầm nghĩ: 'Tiểu gia ta trong kịch bản Lão Cửu

Môn, không tìm được dị thú có thể tiến hóa huyết mạch Thanh Long.

Mặc dù con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử này, trong nguyên tác, chỉ là một con quái vật lớn bình thường.

Nhưng bây giờ xem ra, con Bá Vương Kỳ Nhông này chắc chắn đã xảy ra biến dị.

Có lẽ thật sự có thể từ trên người nó, có được cơ hội nâng cấp huyết mạch Thanh Long!' Nghĩ vậy, Trần Hạo lắc đầu nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người đi cùng Tuyết Lệ Dương, quay lại chăm sóc giáo sư Trần." "Đợi tôi giải quyết xong con Bá Vương Kỳ Nhông này, chúng ta tiếp tục vào trong thăm dò." Thấy thái độ của Trần Hạo vô cùng kiên định, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử mở miệng, cuối cùng cũng không khuyên nhiều.

Chỉ làm theo lời dặn của anh, định dẫn Tuyết Lệ Dương lui về.

Nhưng Tuyết Lệ Dương lại lắc đầu nói: "Mọi người đến đây là vì chuyện của tôi, tôi làm sao có thể lùi bước vào lúc này?" "Nếu Trần tiên sinh có tự tin giải quyết được con Bá Vương Kỳ Nhông, tôi tự nhiên cũng phải góp một phần sức." Bất đắc dĩ, Hồ Bát Nhất đành phải kéo Bàn Tử lùi lại, đồng thời dặn dò Trần Hạo và những người khác, nhất định không được miễn cưỡng.

Nếu không được, mau chóng rút lui.

Lúc này, con Bá Vương Kỳ Nhông đã hồi sức, lại một lần nữa lao tới.

Nhìn dáng vẻ đó, có vẻ như muốn liều mạng với Trần Hạo.

Ba cô gái Hồng Cô thấy vậy, trong nháy mắt vung thần binh, đứng ở hai bên Trần Hạo, chuẩn bị cùng anh nghênh chiến.

Tuyết Lệ Dương cũng rút ra, hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim, một bước cũng không lùi.

Thấy cảnh này, Trần Hạo hài lòng gật đầu thầm.

Xem ra có sự bồi dưỡng tận tình của Chá Cô Tiếu, Tuyết Lệ Dương không chỉ thân thủ mạnh hơn trong nguyên tác.

Ngay cả tâm tính và dũng khí, cũng mạnh hơn trong nguyên tác không ít!

Lúc này con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử đã nhe nanh múa vuốt lao đến gần Trần Hạo.

Nhưng không đợi ba cô gái Tô Nan, cũng như Tuyết Lệ Dương ra tay, Trần Hạo đột nhiên giơ khẩu Desert Eagle, bắn vào hai mắt của con Bá Vương Kỳ Nhông!

"Đoàng!

Đoàng!" Hai tiếng súng vang lên, một con mắt to bằng quả bóng chuyền của con Bá Vương Kỳ Nhông, đã bị bắn mù!

Nếu không phải vì đau đớn mà nó theo bản năng nghiêng đầu, con mắt còn lại cũng không thể may mắn thoát nạn!

Trần Hạo cười lạnh một tiếng, nhanh chóng thu súng, vung thanh Đại Việt Long Tước Đao mang theo ánh đao màu xanh biếc, tung người lên, thẳng đến cái đầu khổng lồ của con Bá Vương Kỳ Nhông mà chém tới!

Cùng lúc đó, ba cô gái Hồng Cô cũng đồng thời ra tay.

Chỉ thấy ba cô gái tạo thành thế tam giác, trong nháy mắt đã vây con Bá Vương Kỳ Nhông ở giữa.

Tiếp đó, thanh công kiếm, hắc kim đoản đao và lãnh nguyệt loan đao, lần lượt chém tới.

Mãi đến lúc này, Tuyết Lệ Dương mới phản ứng lại, cầm hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim, cũng lao lên.

Không có cách nào, dù sao Tuyết Lệ Dương chỉ là người thường, không giống ba cô gái đều đã dùng nội đan của dị thú.

Cho nên tốc độ phản ứng, chậm hơn ba cô gái cũng là bình thường.

Lúc này, thanh Đại Việt Long Tước Đao của Trần Hạo đã chém mạnh vào cái sọ khổng lồ của con Bá Vương Kỳ Nhông.

Ánh đao màu xanh biếc đó, không hề bị cản trở, đã chém bay nửa bên má của con Bá Vương Kỳ Nhông.

Trong một khoảnh khắc, máu tươi phun ra, nhuộm đỏ một mảng lớn nước sông ngầm.

Không đợi con Bá Vương Kỳ Nhông gầm lên đau đớn, thần binh của ba cô gái Tô Nan, cũng đã tạo ra những vết thương khổng lồ dài hơn một mét, sâu hơn một thước trên người nó.

Duy chỉ có Tuyết Lệ Dương ra tay cuối cùng, tuy hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim, cũng đâm vào thân thể của con Bá Vương Kỳ Nhông.

Nhưng cũng chỉ để lại hai vết thương sâu vài centimet, rồi không có gì nữa.

Tuyết Lệ Dương lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Cô không ngờ rằng, vũ khí trong tay mình, lại kém xa so với của bốn người Trần Hạo như vậy.

Không đợi cô hoàn hồn, bốn người Trần Hạo đã đuổi theo con Bá Vương Kỳ Nhông đang lùi lại mà ra tay lần nữa.

Trong mắt Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, cũng như giáo sư Trần và những người khác.

Chỉ còn lại bốn bóng đen, cùng với ánh đao kiếm lạnh lẽo!

Mãi đến lúc này, Tuyết Lệ Dương mới phát hiện, không chỉ cô kém xa Trần Hạo.

Thậm chí ba cô gái Tô Nan, cũng mạnh hơn cô không chỉ một bậc.

Chẳng trách ông ngoại lại tôn sùng bốn người Trần Hạo năm xưa như vậy.

Chương 291

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, lúc này đã xem đến ngây người!

Họ biết bốn người Trần Hạo lợi hại, nhưng vạn vạn không ngờ lại lợi hại đến thế!

Ngay cả súng tiểu liên cũng không làm bị thương được con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử, bốn người Trần Hạo lại có thể dùng vũ khí lạnh, chém nó thảm đến vậy!

Bàn Tử nói nhỏ: "Lão Hồ, tôi phát hiện phái Liệt Hải còn lợi hại hơn Mạc Kim Giáo Úy nhiều." "Đợi Hạo ca xong việc, chúng ta hỏi xem có thể dạy cho chúng ta không?" Hồ Bát Nhất, người vốn luôn tự tin, cũng phải khâm phục.

Anh ta hoàn toàn đồng ý: "Ý kiến của Bàn Tử không tồi, nhưng làm vậy, có khiến Hạo ca không vui không?" Bàn Tử cười nói: "Hạo ca là người trọng tình nghĩa, nếu không cũng sẽ không nhường nhiều đô la Mỹ như vậy cho chúng ta rồi." "Cho nên tôi nghĩ, nếu chúng ta muốn học chút bản lĩnh từ anh ấy, Hạo ca chắc sẽ không không vui đâu." Về phần bốn nhà khảo cổ giáo sư Trần, lúc này không biết dùng từ ngữ nào để hình dung bốn người Trần Hạo.

Tát Đế Bằng thậm chí còn cho rằng, bốn người Trần Hạo có thể là người ngoài hành tinh, nếu không sao lại lợi hại đến thế.

Kết quả nhận được, là một trận phê bình của giáo sư Hách.

Ca Oa và Đại Cá Tử, hai quân nhân, bây giờ đã sớm xem bốn người Trần Hạo, như những cao thủ võ lâm trong truyền thuyết.

Ánh mắt ngưỡng mộ và sùng bái đó, cứ như fan hâm mộ nhìn thấy thần tượng.

Vài phút sau, con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử khổng lồ, đã bị bốn người Trần Hạo chém cho mình đầy thương tích.

Nhưng bốn người Trần Hạo lại vì thân thủ nhanh nhẹn linh hoạt, lại chiến đấu trên bờ, không những không bị thương, mà còn khiến con Bá Vương Kỳ Nhông chỉ phát huy được sáu bảy phần thực lực.

Thấy cảnh này, con Bá Vương Kỳ Nhông không còn nghĩ đến báo thù nữa, một cú vẫy đuôi quét bay đòn tấn công của Hồng Cô, quay người định trốn xuống sông ngầm.

Trần Hạo sao có thể cho nó cơ hội như vậy?

Phải thử xem, có cơ hội nâng cấp huyết mạch Thanh Long không chứ!

Vì vậy thân hình anh lóe lên, trong nháy mắt đã chặn đường lui của con Bá Vương Kỳ Nhông.

Tiếp đó, anh chém ra một luồng đao mang được thúc đẩy toàn lực bởi huyết mạch Thanh Long.

Ba cô gái A Ninh cũng không khách khí, lại một lần nữa từ ba hướng, vung đao xông lên!

Thấy con Bá Vương Kỳ Nhông sắp toi mạng, giáo sư Trần, Tát Đế Bằng, Sở Kiện, cũng như Ca Oa và Đại Cá Tử, trên mặt đều lộ ra nụ cười vui mừng.

Nhưng giáo sư Hách, gã mọt sách, lại lo lắng hét lên: "Đừng giết con Bá Vương Kỳ Nhông, nó có thể là cá thể sống duy nhất còn lại trên thế giới." "Nó là quốc bảo!" Nhưng Trần Hạo căn bản không quan tâm, luồng đao mang màu xanh biếc dài hơn hai mét, trong nháy mắt đã chém bay cái sọ khổng lồ của con Bá Vương Kỳ Nhông.

Thần binh của ba cô gái A Ninh, cũng đồng thời đâm vào cổ nó.

Chỉ thấy một cột máu như giếng phun, lập tức từ cổ con Bá Vương Kỳ Nhông phun ra.

Nếu không phải Trần Hạo né nhanh, đã biến thành người máu. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Bá Vương Kỳ Nhông biến dị thời tiền sử, nhận được 100 điểm thưởng.] Nhưng Trần Hạo căn bản không để ý đến điểm thưởng, bây giờ anh đang tận hưởng cảm giác hấp thu huyết mạch của con Bá Vương Kỳ Nhông.

Một lát sau, anh cảm giác huyết mạch Thanh Long lại tiến hóa thêm một phần mười.

Tuổi thọ của anh, cũng từ 390 năm ban đầu, tăng lên 425 năm.

Điều duy nhất đáng tiếc là, con Bá Vương Kỳ Nhông lại không có nội đan, nếu không lần này thu hoạch còn lớn hơn.

Đúng lúc Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, cũng như giáo sư Trần và những người khác chạy đến, định xem bốn người Trần Hạo có bị thương không.

Hách Ái Quốc lại tức giận hét lên: "Trần Hạo, tại sao cậu lại giết con Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử?!" "Chẳng lẽ cậu không nghe tôi nói, nó là sinh vật sống duy nhất còn lại trên toàn thế giới, là quốc bảo!" "Nó có ý nghĩa vô cùng quan trọng đối với việc nghiên cứu động vật thời tiền sử của quốc gia." "Cậu sao có thể làm như vậy!" Giọng nói vừa dứt, sắc mặt Trần Hạo trầm xuống.

Ba cô gái A Ninh, Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, đều biến sắc.

Thậm chí cả Ca Oa và Đại Cá Tử, cũng lộ ra vẻ bất bình.

Duy chỉ có giáo sư Trần, Tát Đế Bằng, Sở Kiện, trên mặt tuy có vẻ khó xử, nhưng lại không lên tiếng ủng hộ Hách Ái Quốc.

Trần Hạo thu đao vào vỏ, khinh thường liếc nhìn ông ta một cái: "Chẳng lẽ vì nó có giá trị nghiên cứu khoa học, tôi phải mạo hiểm bị con Bá Vương Kỳ Nhông giết sạch mà tha cho nó sao?" "Chẳng lẽ vừa rồi ông không thấy, nếu không có tôi, tất cả mọi người đều đã bị con Bá Vương Kỳ Nhông nuốt sống rồi sao?" Hách Ái Quốc không phục đáp: "Có nguy hiểm, nhưng chúng ta cũng phải liều mạng bảo vệ quốc bảo chứ!" "Đồng chí này, cậu không có một chút tinh thần cống hiến nào à?" Trần Hạo cười ha hả: "Vì cái gọi là nghiên cứu, mà muốn mọi người phải đánh đổi tính mạng?" "Đó, là cái gọi là tinh thần cống hiến?" "Nếu là như vậy, xin lỗi, tôi, Trần Hạo, không có loại tinh thần đó, càng không thèm loại tinh thần đó." "Tôi chỉ biết, giữ được tính mạng của mọi người mới là quan trọng nhất." "Nếu ông cảm thấy như vậy không đúng, vậy tôi rút khỏi đội khảo cổ." Nhưng lời vừa nói xong, anh dừng lại, sau đó trêu tức nói: "Bị tên khốn đó làm cho tức, tiểu gia ta suýt quên mất, ta vừa không phải lãnh đạo đội khảo cổ, cũng không phải người bỏ tiền." "Cho nên, lời của ông còn không bằng cái rắm, tiểu gia ta căn bản không cần phải để ý!" Nói xong, anh dẫn theo ba cô gái, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, quay người đi lấy trang bị hành lý.

Hách Ái Quốc, thì bị tức đến mặt tím lại, toàn thân run rẩy, một câu cũng không nói nên lời.

Một lát sau, Hách Ái Quốc vừa mới hoàn hồn, định nói thêm gì đó.

Tuyết Lệ Dương lại lên tiếng trước: "Giáo sư Hách, tôi cảm thấy Trần tiên sinh nói không sai." "Lần này tôi bỏ tiền ra tài trợ cho đội khảo sát, tuy là để tìm manh mối về cha tôi." "Nhưng nếu đến mạng cũng không giữ được, thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa." "Cho nên, nếu giáo sư Hách có ý kiến, tôi chỉ đành tiếc nuối rút vốn, đi con đường riêng với đội khảo cổ." "Đương nhiên, giáo sư Hách rời khỏi đội khảo cổ cũng là một lựa chọn không tồi đâu!" Nói xong, cô không

thèm để ý đến Hách Ái Quốc nữa, quay người đi tìm nhóm sáu người của Trần Hạo.

Thấy tình cảnh này, hai tay mơ Sở Kiến và Tát Đế Bằng không dám nói năng lung tung.

Các quân nhân chịu trách nhiệm bảo vệ an toàn là Đại Cá Tử và Ca Oa cũng khinh thường bĩu môi.

Giáo sư Trần bất đắc dĩ thở dài, tuy biết Hách Ái Quốc không có lòng dạ xấu, nhưng quá cứng nhắc, hoàn toàn không biết biến thông là gì.

Thế là giáo sư Trần nghiêm khắc phê bình Hách Ái Quốc một trận, và bắt ông ta phải đến xin lỗi nhóm Trần Hạo.

Hách Ái Quốc tuy cố chấp, nhưng vẫn nghe lời giáo sư Trần, xấu hổ đến mặt đỏ tía tai, chạy đi xin lỗi nhóm Trần Hạo.

Dù sao thì Bá Vương Kỳ Nhông thời tiền sử đã bị giết, huyết mạch Thanh Long cũng đã tiến hóa, điểm thưởng cũng đã nhận được.

Lại có giáo sư Trần ở bên cạnh hòa giải, Trần Hạo cũng không so đo thêm với Hách Ái Quốc.

Nhưng trong lòng Trần Hạo thầm nghĩ, sau này gặp nguy hiểm, tuy sẽ lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng nếu tên này cứ cố tình không nghe, thì đừng trách tiểu gia không cứu.

Sau chuyện đó, mọi người nghỉ ngơi một lát rồi lại lên đường, chuẩn bị vượt qua con sông ngầm.

Nhưng đúng lúc này, giáo sư Trần đột nhiên lớn tiếng hô lên.

"Mọi người mau nhìn, mau nhìn!" Trần Hạo vừa nhìn đã hiểu, giáo sư Trần đã phát hiện ra Quỷ Động văn được khắc trên đỉnh hang.

Bàn Tử tò mò hỏi: “Hạo gia, Lão Hồ, ba vị chị dâu, chữ gì vậy?” Hồ Bát Nhất lắc đầu: “Tôi nào biết.” Ba cô gái cũng tỏ vẻ không nhận ra loại chữ này.

Trần Hạo thản nhiên nói: “Quỷ Động văn.” Bàn Tử kinh ngạc hỏi: “Hạo gia, ngay cả Quỷ Động văn mà anh cũng biết sao?” Trần Hạo cười cười, không nói nhiều.

Nhưng ngay sau đó, trong thức hải, anh đã bỏ ra 100 điểm thưởng để đổi lấy kỹ năng tinh thông Quỷ Động văn.

Chương 292

Hồ Bát Nhất lúc này nói: "Bàn Tử, tôi thấy Quỷ Động văn này có chút quen mắt?" Trần Hạo nhắc nhở: "Trên miếng ngọc bội mà Bàn Tử định bán cho Đại Kim Nha, không phải là Quỷ Động văn sao!" Nghe vậy, Bàn Tử vội vàng lấy ra miếng ngọc bội đang đeo trên cổ, Hồ Bát Nhất cũng ghé sát vào xem.

Ở phía trước không xa, giáo sư Trần và những người khác đang chăm chú quan sát các ký tự Quỷ Động văn, cũng hùa nhau vây lại.

Trần Hạo thầm nghĩ: Lúc ứng tuyển làm đội trưởng, vì sự xuất hiện của mình, Bàn Tử đã không có cơ hội lấy ngọc bội ra lừa bịp.

Bây giờ tốt rồi, chỉ một câu nói, đã đưa tình tiết trở lại quỹ đạo ban đầu!

Một lát sau, giáo sư Trần kinh ngạc nói: "Đồng chí Tiểu Trần nói không sai." "Ký tự trên miếng ngọc bội của đồng chí Tiểu Vương, quả nhiên cũng là Quỷ Động văn!" Lúc này, Trần Hạo nói: "Loại chữ này gọi là Quỷ Động văn, là văn tự của nước Tinh Tuyệt, một quốc gia cổ ở Tây Vực." "Nước Tinh Tuyệt là một quốc gia nằm ở Tây Vực vào thời kỳ Tây Kinh." Giáo sư Trần khâm phục nói: "Đồng chí Tiểu Trần, không hổ là chuyên gia giáo sư của khoa khảo cổ học Đại học Harvard, Mỹ." "Không ngờ ngay cả Quỷ Động văn cũng nhận ra, còn biết cả lai lịch lịch sử của nó!" Trần Hạo thản nhiên cười, cũng không nói nhiều.

Ngay sau đó, giáo sư Trần hỏi Bàn Tử về lai lịch miếng ngọc bội.

Vốn dĩ Bàn Tử định bịa chuyện lừa bịp, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Trần Hạo và Hồ Bát Nhất, anh ta cũng không tiện nói bừa nữa.

Đành phải ngoan ngoãn nói ra, miếng ngọc bội là do cha anh ta

năm đó khi tiễu phỉ ở ốc đảo Niya mà có được.

Cuối cùng, giáo sư Trần khẳng định với mọi người, nơi này có quan hệ trực tiếp đến việc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt.

Sau đó, các thành viên đội khảo cổ vô cùng phấn khích, bắt đầu dập lại bản khắc Quỷ Động văn trên đỉnh hang.

Tát Đế Bằng thậm chí còn dùng máy ảnh, chụp lại toàn bộ những ký tự đó.

Nhìn thấy ánh đèn flash, Hồ Bát Nhất lập tức kinh hãi hét khẽ.

"Tiểu Tát, không được bật đèn flash, mau tắt đi!" Trần Hạo thì chỉ nhìn các thành viên đội khảo cổ bận rộn, không nói một lời nào.

Đợi đội khảo cổ làm xong, họ chuẩn bị vượt qua con sông ngầm.

Lúc này Trần Hạo đang thầm tính toán, muốn diệt đám Hỏa Biểu trùng với số lượng khổng lồ kia, dùng súng phun lửa chắc là khó.

Nếu dùng Phong Hỏa Lệnh, tuy có thể nhưng lại quá hao tổn pháp lực.

Cách tốt nhất là ở giữa con sông ngầm và cửa động có Cửu Tầng Yêu Tháp, dùng 108 chiếc chuông đồng lục giác, bố trí Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận.

Đợi khi dẫn dụ hết Hỏa Biểu trùng vào trong trận, chúng sẽ bị ảo giác dẫn dụ chui xuống sông ngầm.

Như vậy, thời khắc farm điểm thưởng đã đến!

Nhưng bây giờ chưa thấy tình hình trong động, cũng không tiện chuẩn bị trước.

Xem ra, chỉ có thể đợi một lát nữa sau khi vào trong rồi quay lại bố trí trận pháp.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi mọi người vừa đi đến cửa động, Hồ Bát Nhất đã phát hiện bên trong động có ánh sáng màu xanh lam mờ ảo.

A Ninh, ba cô gái và Trần Hạo, tự nhiên cũng đã phát hiện.

Hồ Bát Nhất bảo mọi người đợi tại chỗ, anh ta và Bàn Tử vào trước thám thính một phen.

Một lát sau, Hồ Bát Nhất ra hiệu, lặng lẽ tiến vào.

Kết quả mọi người vào xem, lập tức kinh ngạc đến ngẩn người.

Chỉ thấy một tòa tháp gỗ chín tầng khổng lồ, sừng sững đứng trong không gian hang đá rộng lớn.

Trên tháp treo đầy những xác khô, trên những xác khô đó lại phủ đầy một lớp ánh sáng xanh lam u u.

Hồ Bát Nhất nhắc nhở mọi người, mau tắt đèn đội đầu, đèn pin cũng không được chiếu thẳng vào yêu tháp.

Mọi người vội vàng làm theo, Ca Oa là người Tạng, vội vàng quỳ xuống đất khấu lạy.

Vì chuyện này, anh ta bị Đại Cá Tử mắng cho một trận.

Bàn Tử kinh hãi nói: "Đây là nơi quái quỷ gì vậy?

Sao lại chết nhiều người thế này?!" Trần Hạo cười nói: "Cửu Tầng Yêu Tháp, một sự tồn tại trong truyền thuyết của giới khảo cổ." Nghe vậy, mọi người đều ngơ ngác, hoàn toàn không biết gì.

Nhưng giáo sư Trần lại khâm phục nói: "Tiểu Trần lợi hại thật, ngay cả Cửu Tầng Yêu Lâu cũng biết sao?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Cửu Tầng Yêu Tháp, là hình thức an táng lăng mộ của các vị vua Ma Quốc thời cổ đại." Bàn Tử nghe vậy liền phấn chấn, "Ý của Hạo gia là, đây thực ra cũng là một ngôi mộ lớn đúng không?" Không

đợi Trần Hạo trả lời, giáo sư Trần đã kinh ngạc thốt lên.

"Không sai, tôi nghiên cứu cả đời, cũng chưa từng thấy một công trình nào được bảo tồn hoàn chỉnh đến thế này!" Lúc này, Hồ Bát Nhất tiếc nuối nói: "Tuy rằng nơi này có giá trị nghiên cứu khảo cổ rất lớn." "Nhưng giáo sư Trần căn bản không có cơ hội nghiên cứu, một khi làm phiền giấc ngủ của những thứ đó, tất cả mọi người đều xong đời!" Bàn Tử tò mò hỏi: "Lão Hồ, cậu nói ai vậy?

Xác khô sao?" Hồ Bát Nhất đáp: "Không, là Hỏa Biều trùng." "Những thứ phát ra ánh sáng xanh lam trên người các xác khô đó, toàn bộ đều là Hỏa Biều trùng!" Nghe vậy, giáo sư Trần cực kỳ không cam lòng nói: "Không còn cách nào sao?" "Đây có thể là phát hiện duy nhất, Cửu Tầng Yêu Lâu được bảo tồn hoàn chỉnh duy nhất!" Đúng lúc này, trong thức hải của Trần Hạo, lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Anh liền mỉm cười nói: "Giáo sư Trần không cần lo lắng, muốn xử lý đám Hỏa Biều trùng này, tôi có cách!" Nguyên lai, lúc giáo sư Trần đang nói, Trần Hạo đã nhận được nhiệm vụ do hệ thống Lựa Chọn Thần Cấp ban hành. [Đinh!

Hệ thống Lựa Chọn Thần Cấp ban hành nhiệm vụ.] [1.

Không can dự gì, để tình tiết diễn ra theo quỹ đạo ban đầu, thưởng cho túc chủ 10 vạn tệ.] [2.

Hại chết toàn bộ thành viên đội khảo cổ ở đây, thưởng cho túc chủ 10 vạn đô la Mỹ.] [3.

Tiêu diệt toàn bộ Hỏa Biều trùng, thưởng Đạo pháp Khai Quang thuật.] Trần Hạo, người có nghiên cứu rất sâu về đạo pháp, vừa nghe đến Khai Quang thuật liền vui mừng.

Bởi vì Khai Quang thuật là một loại đạo pháp dùng để gia trì pháp

lực cho vật phẩm thông thường, hoặc pháp khí.

Vốn dĩ Trần Hạo có thể khắc Phá Sát phù lên vũ khí siêu hợp kim, để tăng cường sức sát thương của vũ khí thông thường đối với tà ma.

Nhưng khi khắc, dù dùng Đại Việt Long Tước Đao cũng phải mất mấy phút.

Còn như hộ thân pháp chú thì càng không thể khắc lên vật phẩm thông thường.

Nhưng nếu học được Khai Quang thuật, Trần Hạo có thể trực tiếp gia trì các loại phù chú mà mình biết lên bất kỳ vật phẩm nào.

Như vậy, tiểu đội của Trần Hạo có thể dùng pháp khí đã được khai quang, vũ trang đến tận răng!

Hơn nữa, anh vốn đã định diệt đám Hỏa Biểu trùng này để farm điểm thưởng.

Bây giờ lại có thêm nhiệm vụ hệ thống, quả thực là nhặt được đạo pháp miễn phí!

Nói xong, Trần Hạo không nói hai lời, chọn nhiệm vụ thứ ba.

Chương 293

Vì vậy, anh mới nói với giáo sư Trần những lời đó.

Sau khi nghe lời Trần Hạo, giáo sư Trần lập tức vui mừng khôn xiết.

"Tiểu Trần, cậu nói đều là thật chứ?" Trần Hạo thản nhiên gật đầu: "Nếu đội khảo cổ muốn yên tâm nghiên cứu Cửu Tầng Yêu Tháp, chỉ có thể diệt đám Hỏa Biểu trùng này." "Vừa hay tôi có cách, cho nên chuyện này giao cho tôi đi." Tất cả thành viên đội khảo cổ nghe xong đều vô cùng phấn khích.

Giáo sư Trần cũng vui mừng nói: "Tốt, tôi quả nhiên không mời nhầm người!" "Tiểu Trần à, Cửu Tầng Yêu Tháp này đối với giới khảo cổ mà nói, quả thực là một phát hiện kinh người." "Lần này, tất cả nhờ cả vào cậu." Trần Hạo gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ: Ba giờ nữa, bên ngoài sẽ có bão tuyết ập đến.

Lúc đó, khe nứt sông băng sẽ bị chôn vùi, muốn quay lại nghiên cứu là chuyện không thể.

Nhưng chuyện đó không liên quan gì đến mình, chỉ cần có lý do hợp lý để diệt sạch Hỏa Biểu trùng, những chuyện khác không quan trọng.

Lúc này, Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày khuyên nhủ: "Hạo gia, Hỏa Biểu trùng không dễ đối phó đâu, anh tuyệt đối đừng miễn cưỡng." "Vạn nhất xảy ra chuyện…" Trần Hạo biết cậu ta quan tâm, nhưng vẫn ngắt lời.

"Lão Hồ yên tâm, nếu tôi không nắm chắc, tuyệt đối sẽ không đi tìm chết." Thấy anh nói chắc như đinh đóng cột, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng không tiện khuyên nữa.

Thế là Hồ Bát Nhất nói: "Vậy Hạo gia có cần tôi và Bàn Tử làm gì, cứ việc mở lời, hai chúng tôi nhất định sẽ phối hợp." Giáo sư Trần và những người khác cùng Tuyết Lệ Dương, lúc này cũng đều gật đầu tán thành lời của Hồ Bát Nhất.

Trần Hạo nói: "Lão Hồ, và Bàn Tử, Đại Cá Tử, Ca Oa, đưa giáo sư Trần về bờ đối diện của sông ngầm trước đi." "Nếu không lát nữa lúc tôi đối phó với Hỏa Biều trùng, sợ sẽ làm các vị bị thương." Hồ Bát Nhất nghe xong, cùng Bàn Tử lại dặn dò thêm vài câu, rồi vội vàng đưa mọi người quay về bờ bên kia.

Nhưng vừa lên bờ, tất cả đều vây quanh bờ sông, chăm chú quan sát hành động của bốn người Trần Hạo.

Lúc này, Hồng Cô tính tình thẳng thắn hỏi.

"Chồng à, anh định đối phó với đám Hỏa Biều trùng này thế nào?" "Theo em thấy, đám Hỏa Biều trùng này không có mười vạn, thì cũng phải có mấy vạn con, không dễ đối phó đâu!" Tô Nan, người hiểu rõ bản lĩnh của Trần Hạo nhất trong ba cô gái, đảo mắt cười hì hì.

"Em đoán nhé, chồng không dùng Phong Hỏa Lệnh, mà sẽ dùng Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, để tiêu diệt hàng loạt Hỏa Biều trùng." "Nhưng em cảm thấy, khả năng dùng Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận lớn hơn, em đoán đúng không?" Thấy ánh mắt của ba cô gái đều tập trung vào mình, Trần Hạo thản nhiên cười.

"Tô Nan nói không sai, anh quả thực định dùng Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận để tiêu diệt hàng loạt Hỏa Biều trùng." A Ninh phấn khích hỏi: "Vậy chúng em cần làm gì, mau sắp xếp đi." Trần Hạo lấy ra toàn bộ 108 chiếc chuông đồng lục giác.

Sau đó phân cho ba cô gái và nói: "Anh sẽ dạy các em, phương pháp bố trí Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận." "Chỉ cần bố trí Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận ở cửa động và trên sông ngầm là được, còn lại để anh lo."

Ba cô gái nghe xong, đều phấn khích quay người chạy đi bố trí.

Trần Hạo thì thong dong quan sát, Cửu Tầng Yêu Tháp được ánh sáng xanh lam chiếu rọi.

Anh thậm chí còn đang suy nghĩ, nhìn hàng ngàn xác khô trên Cửu Tầng Yêu Tháp, lát nữa có biến thành thi thể hay không.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và những người khác ở bờ đối diện sông ngầm, đang tò mò nhìn ba cô gái của A Ninh, không ngừng treo những chiếc chuông đồng ở cửa động và trên đỉnh hang sông ngầm.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Ba vị chị dâu, không đi giúp Hạo gia, mà lại treo chuông làm gì vậy?" Tô Nan cười nói: "Là để chuẩn bị đối phó với đám Hỏa Biều trùng đó." Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi: "Dùng chuông để đối phó Hỏa Biều trùng?

Thao tác gì vậy?" Khi giáo sư Trần và những người khác còn đang hoang mang, Tuyết Lệ Dương đột nhiên nói.

"Tôi biết rồi!" "Trần tiên sinh muốn dùng trận pháp của phái Liệt Hải để đối phó với đám Hỏa Biều trùng đó!" "Trận pháp?

Chẳng phải đó là thứ chỉ có trong truyền thuyết sao?" Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc, Sở Kiến, Tát Đế Bằng, tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng tò mò hỏi: "Cô Dương, trận pháp mà cô nói có nghĩa là gì?" Tuyết Lệ Dương phấn khích đáp: "Cụ thể thì tôi cũng không rõ, cứ xem đi." Không lâu sau, ba cô gái của Tô Nan đã bố trí xong 108 chiếc chuông đồng lục giác.

Trần Hạo cười nói: "Vất vả cho các em rồi, phần còn lại giao cho anh, các em cũng qua chỗ Lão Hồ đi." Ba cô gái dặn dò anh cẩn thận, rồi nhanh chóng quay về bờ bên kia.

Trần Hạo kiểm tra cẩn thận một lượt, phát hiện Ngũ Lôi Huyễn

Âm Trận mà ba cô gái bố trí không có một chút sai sót nào, liền trực tiếp quay người tiến vào hang động.

Nhìn đám Hỏa Biều trùng bám trên xác khô, thỉnh thoảng phát ra ánh sáng xanh lam nhạt.

Trần Hạo vừa lấy ra khẩu Desert Eagle, vừa chế nhạo.

Bố trí cả buổi, cuối cùng cũng đến lúc tiểu gia thu hoạch điểm thưởng!

Nói xong, Trần Hạo giơ tay lên đỉnh hang, bắn hết cả băng đạn.

Chưa kịp Trần Hạo cất khẩu Desert Eagle vào bao súng, đám Hỏa Biều trùng bám trên xác khô lập tức tỏa ra ánh sáng xanh lam chói mắt.

Ngay sau đó, một tiếng 'vo ve' vang lên, hàng vạn con Hỏa Biều trùng lập tức bay ra khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp.

Sau đó không hề dừng lại, lao thẳng về phía Trần Hạo.

Thấy dẫn dụ quái thành công, Trần Hạo cười ha hả quay người chạy, đồng thời thầm nghĩ.

Cứ đuổi theo tiểu gia đi, lát nữa tất cả đều sẽ trở thành điểm thưởng của tiểu gia!

Bị bầy Hỏa Biều trùng đông nghịt đuổi theo, Trần Hạo phi như bay ra khỏi cửa động, đến bên bờ sông ngầm.

Thấy anh ra ngoài, Hồ Bát Nhất lo lắng hỏi: "Hạo gia, tình hình bên trong thế nào?

Tôi vừa nghe thấy tiếng súng!" Ba cô gái, Tuyết Lệ Dương, Bàn Tử và giáo sư Trần, cũng lo lắng nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Không cần lo lắng, tôi vừa nãy nổ súng là để dẫn Hỏa Biều trùng ra ngoài." "Kế hoạch thành công, chúng

sắp ra rồi!" Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và những người khác đều kinh hãi thất sắc.

Nhưng ba cô gái của A Ninh vẫn giữ vẻ mặt như thể mọi chuyện vốn phải thế.

Ngay cả Tuyết Lệ Dương, người biết đôi chút, trong mắt cũng đầy vẻ phấn khích.

Đúng lúc này, mọi người nghe thấy từ trong cửa động, truyền ra từng trận tiếng côn trùng vỗ cánh.

Ngay sau đó, vô số Hỏa Biêu trùng, lao thẳng về phía Trần Hạo đang đứng bên bờ sông ngầm.

Thấy tình cảnh này, Hồ Bát Nhất lo lắng nhắc nhở: "Hạo gia cẩn thận, mau lui lại!" Giáo sư Trần và những người khác cũng lo lắng không yên, đồng loạt hô to bảo anh ấy mau quay về.

Bàn Tử thậm chí còn hét lớn với ba cô gái của Hồng Cô: "Mấy chị dâu, mau gọi Hạo gia về đi!" "Muộn nữa là không kịp đâu!" Ba cô gái cười cười, nhưng không lên tiếng, chỉ mở to hai mắt, không chớp mắt nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Cùng lúc đó, Trần Hạo vẫn không hề nhúc nhích, vẻ mặt thản nhiên đứng tại chỗ, như thể đang chờ bầy Hỏa Biêu trùng thiêu chết mình!

Ngay khoảnh khắc bầy Hỏa Biêu trùng vừa lao ra khỏi cửa động, Trần Hạo đột nhiên tay kết pháp ấn, miệng niệm chú.

"Thiên thanh thanh, địa linh linh, bái thỉnh Đông phương Ngũ Lôi Thần, lôi đạn phích lịch hưởng, đả khứ yêu tà tịnh quỷ quái, đả khứ tà túy bất lưu đình, ngô phụng Lôi Thanh Phổ Hóa Tôn sắc lệnh, cấp cấp như luật lệnh – Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận!" Lời vừa dứt, 108 chiếc chuông đồng lục giác được ba cô gái bố trí ở giữa cửa động và sông

ngầm, lập tức lóe lên một tia lôi quang màu xanh lam nhạt.

Ngay sau đó, giữa tất cả các chiếc chuông đồng lục giác, tia sáng xanh lam mỏng manh đó liền giao nhau kết nối, biến thành một tấm lưới khổng lồ, bao phủ toàn bộ phạm vi trăm mét xung quanh Trần Hạo.

Lúc này, bầy Hỏa Biểu trùng như điên cuồng, lao đầu vào tấm lưới.

Nhưng vừa bay đến trước mặt Trần Hạo hai mét, không biết vì sao, chúng đột nhiên chia làm hai, tránh Trần Hạo lao thẳng về phía sông ngầm sau lưng anh.

Chương 294

Không đợi mọi người kịp phản ứng, hàng ngàn con Hỏa Biều trùng bay ở phía trước nhất, đã lao đầu vào nước sông.

Trong nháy mắt, trong sông ngầm lập tức vang lên từng trận tiếng 'xèo xèo', đồng thời trên mặt sông bốc lên từng làn khói trắng!

Còn Trần Hạo, vẫn chắp tay sau lưng, thần thái ung dung đứng bên bờ sông, hoàn toàn phớt lờ từng đợt Hỏa Biều trùng không ngừng lao về phía mình.

Trong thức hải của anh, hệ thống liên tục thông báo! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Hỏa Biều trùng, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Hỏa Biều trùng, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Hỏa Biều trùng, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Nghe tiếng thông báo của hệ thống không ngừng vang lên bên tai, khóe miệng Trần Hạo cũng nở một nụ cười phấn khích.

Nhìn cảnh tượng quỷ dị trước mắt, đừng nói là giáo sư Trần và các thành viên đội khảo cổ.

Ngay cả Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, thậm chí cả Tuyết Lệ Dương, tất cả đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm!

Binh sĩ người Tạng Ca Oa, càng trực tiếp quỳ xuống đất khấu lạy không ngừng, miệng không ngừng lẩm bẩm.

"Trần đại ca nhất định là Vua Gesar chuyển thế, là thần linh của dân tộc Tạng chúng ta!" Đại Cá Tử đứng bên cạnh không ngừng đảo

mắt, rồi vội vàng kéo anh ta lên, lại một hồi giáo dục tư tưởng.

Tát Đế Bằng càng thú vị hơn, phấn khích hỏi: "Cô A Ninh, mau nói cho tôi biết, Trần đại ca có phải là người ngoài hành tinh không?" "Nếu không phải người ngoài hành tinh, sao lại có thể có năng lực thần kỳ như vậy!" Ngay cả giáo sư Trần và Hách Ái Quốc, cũng bị cảnh tượng đảo lộn nhận thức này, chấn động đến ngơ ngác.

A Ninh buồn cười đáp: "Trần Hạo có phải người ngoài hành tinh không tôi không rõ, tôi chỉ biết, anh ấy dùng Huyền Môn đạo pháp mới làm được điều này." Giáo sư Trần kinh ngạc nói: "Huyền Môn đạo pháp?

Chẳng phải đó là thứ hư cấu trong truyền thuyết sao?" Tô Nan cười nói: "Nếu là hư cấu, vậy Trần Hạo mà mọi người đang nhìn thấy bây giờ, chẳng lẽ cũng là giả sao?" Lúc này Hồ Bát Nhất bừng tỉnh đại ngộ nói: "Tôi biết rồi!" "Chẳng trách vừa nãy cô Dương nói, Hạo gia định dùng trận pháp để đối phó Hỏa Biêu trùng." "Vốn dĩ tôi không hiểu, bây giờ cuối cùng đã hiểu, Liệt Hải là một phân chi của phái Bàn Sơn." "Phái Bàn Sơn giỏi nhất chính là đạo thuật, bây giờ Hạo gia dùng, có phải là trận pháp đạo thuật liên quan đến Kỳ Môn Độn Giáp không?" Tuyết Lệ Dương, người tương đối hiểu rõ sự tình, lúc này cũng xen vào.

"Kỳ Môn Độn Giáp và đạo pháp là hai khái niệm khác nhau, tôi đoán Trần tiên sinh dùng, hẳn là đạo pháp truyền thừa từ phái Bàn Sơn?" Hồng Cô, người vẫn chưa nói gì, lúc này mới lên tiếng: "Phái Bàn Sơn biết đạo pháp không sai, Trần Hạo cũng quả thực đã truyền thừa đạo pháp Bàn Sơn." "Nhưng phái Liệt Hải đồng dạng cũng truyền thừa pháp thuật của các môn phái Đạo gia khác, cũng như kỳ thuật của Tây Vực." "Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, không phải là thứ trong Phân Giáp Thuật của Bàn Sơn đâu!" Nghe vậy, Tuyết Lệ Dương và Hồ Bát Nhất mới miễn cưỡng hiểu ra.

Còn Bàn Tử, Hách Ái Quốc, Sở Kiến, Tát Đế Bằng và Đại Cá Tử, Ca Oa, căn bản nghe không hiểu.

Chỉ có giáo sư Trần, người lớn tuổi nhất, có kiến thức và kinh nghiệm khảo cổ phong phú nhất, mới miễn cưỡng nghe hiểu được một chút, rằng đó là đạo pháp.

Nhìn từng đợt từng đợt Hỏa Biểu trùng, như thể không hề nhìn thấy nước sông ngầm, vẫn lao lên như thiêu thân.

Trong thức hải, tiếng thông báo của hệ thống vẫn không ngừng vang lên.

Trần Hạo ung dung tự tại đứng bên bờ, hai tay không ngừng biến đổi pháp quyết, trong lòng vui như hoa nở.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, anh đã farm được hơn một ngàn điểm thưởng.

Cũng tức là, có hơn một vạn con Hỏa Biểu trùng, đều đã chui xuống sông ngầm 'tự sát'!

Nhưng từ trong động Cửu Tầng Yêu Tháp, Hỏa Biểu trùng vẫn không ngừng bay ra, Trần Hạo cảm thấy, lần này thật sự đúng rồi!

Lại qua năm phút, Trần Hạo, người vẫn luôn dùng pháp lực duy trì Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, đột nhiên cảm thấy pháp lực của mình cạn kiệt.

Nhưng anh không hề hoảng sợ, đưa tay từ không gian trữ vật, lấy ra một viên Bổ Nguyên Đan uống vào.

Pháp lực sắp cạn kiệt, lập tức được Bổ Nguyên Đan nhanh chóng hồi phục.

Chưa đầy một phút, pháp lực của Trần Hạo lại hồi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Nhìn đám Hỏa Biểu trùng vẫn không ngừng lao vào chỗ chết, cùng với điểm thưởng tăng nhanh.

Trần Hạo thầm cười trong lòng: Tiểu gia có Bổ Nguyên Đan hack thế này, không ngừng điều khiển trận pháp một ngày một đêm cũng không cạn pháp lực.

Hôm nay tiểu gia ta, sẽ diệt sạch đám Hỏa Biểu trùng này!

Dưới sự kinh ngạc của Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và giáo sư Trần, cũng như sự ung dung tự tại của Trần Hạo khi farm quái, thời gian đã trôi qua gần nửa giờ.

Trên mặt sông ngầm sau lưng Trần Hạo, đã phủ đầy một lớp dày đặc xác Hỏa Biểu trùng.

Lúc này Trần Hạo phát hiện, Hỏa Biểu trùng lao ra từ trong động ngày càng ít.

Xem ra, phần lớn Hỏa Biểu trùng đã trở thành điểm thưởng của anh!

Đang suy nghĩ, lát nữa khi lại đến Cửu Tầng Yêu Tháp, có phát hiện ra cảnh tượng không xuất hiện trong tình tiết gốc không.

Một con Hỏa Biểu trùng to bằng nắm tay người lớn, trên người lấp lánh ánh sáng xanh lam sáng hơn nhiều so với những con Hỏa Biểu trùng khác.

Dẫn theo hơn mười con có kích thước nhỏ hơn một chút, nhanh như chớp lao thẳng về phía anh.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo thầm nghĩ: Hẳn là Hỏa Biểu trùng vương!

Chỉ cần hạ gục nó, có lẽ tất cả Hỏa Biểu trùng trong động sẽ được dọn dẹp sạch sẽ!

Đúng lúc A Ninh và những người khác tưởng rằng, những con Hỏa Biều trùng to lớn này, vẫn sẽ giống như những con Hỏa Biều trùng trước đó, bị huyễn trận dẫn dụ lao xuống sông 'tự vẫn'.

Hỏa Biều trùng vương dẫn theo hơn mười con Hỏa Biều trùng to lớn, không hề bị huyễn trận ảnh hưởng, lao thẳng về phía Trần Hạo!

Trần Hạo hơi kinh ngạc, rồi cười nói: "Ồ!" "Không hổ là vua của Hỏa Biều trùng, tinh thần lực còn mạnh hơn cả người thường!" "Nhưng không bị huyễn trận ảnh hưởng, chẳng lẽ tiểu gia không còn cách nào khác sao?" Lời vừa dứt, pháp ấn trong tay Trần Hạo biến đổi, miệng hét lên.

"Ngũ hành thiên lôi, nghịch chuyển âm dương.

Càn khôn nhật nguyệt, tru tà diệt ma.

Ngũ Lôi Diệt Sát Trận, chuyển!" Trong nháy mắt, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận vốn chỉ tạo ra ảo ảnh, liền chuyển thành Ngũ Lôi Diệt Sát Trận.

Bờ sông đối diện, Tô Nan từng chứng kiến trận pháp này chế nhạo cười nói.

"Đừng tưởng trận pháp này chỉ có thể khiến người ta sinh ra ảo giác, bên trong còn có biến trận Thiên Lôi Oanh Đỉnh đấy!" Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất và những người khác nghe xong, đều bị sự chuyển biến của trận pháp hấp dẫn.

Chỉ thấy lời Trần Hạo vừa dứt, trong không gian được 108 chiếc chuông đồng lục giác bao phủ, lập tức xuất hiện hàng trăm hàng ngàn tia lôi đình màu xanh lam nhạt.

Chưa đợi Hỏa Biều trùng vương, dẫn theo đám hộ vệ lao đến trước mặt Trần Hạo, đã bị sấm sét giáng xuống đầu biến thành tro bụi.

Chương 295

Trong thức hải của Trần Hạo, cũng đồng thời vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Hỏa Biểu trùng vương, nhận được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một Hỏa Biểu trùng hộ vệ, nhận được 10 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một Hỏa Biểu trùng hộ vệ, nhận được 10 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Thấy tình cảnh này, Trần Hạo thầm cười trong lòng: Không tồi!

Một con Hỏa Biểu trùng thông thường, chỉ cho tiểu gia 0.1 điểm thưởng.

Nhưng một con Hỏa Biểu trùng vương, lại có 50 điểm thưởng, ngay cả những con Hỏa Biểu trùng hộ vệ to lớn đó, cũng có 10 điểm thưởng.

Một đợt này, tương đương với số lượng gần hai ngàn con Hỏa Biểu trùng!

Còn giáo sư Trần và những người khác ở bờ sông đối diện, lúc này bị trận pháp thần kỳ của Trần Hạo, chấn động đến không nói nên lời.

Nhưng Ca Oa lại như thể có được bằng chứng xác thực nhất, đang tranh luận với Đại Cá Tử, về chuyện Trần Hạo là Vua Gesar chuyển thế.

Đôi mắt đẹp của Tuyết Lệ Dương, càng không rời khỏi bóng lưng vĩ đại của Trần Hạo một giây.

Đồng thời thầm nghĩ: Chẳng lẽ lời ông ngoại năm đó nói, phái Liệt Hải biết đạo pháp và trận pháp thần kỳ là thật sao?

Tên Trần Hạo này, thật quá lợi hại!

Ba cô gái của A Ninh liếc nhìn nhau, thầm nghĩ: Xem ra, cô nhóc Tuyết Lệ Dương, có lẽ cũng đã để ý đến chồng mình rồi!

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, lúc này cứ như phát điên vì phấn khích.

Bàn Tử cười nói nhỏ: "Lão Hồ, thấy chưa?" "Bản lĩnh của Hạo gia, có phải còn lợi hại hơn cả Mạc Kim Giáo Úy không?" "Tôi quyết định rồi, đợi xong chuyện lần này, nhất định phải năn nỉ Hạo gia, cho tôi gia nhập phái Liệt Hải." "Nếu học được một chiêu nửa thức của Hạo gia, sau này dù có xuống mộ, Bàn gia tôi cũng không lo nữa!" Hồ Bát Nhất u uất đáp: "Tôi không thừa nhận Hạo gia lợi hại sao?" "Đừng nói là tôi hay ông nội tôi, thậm chí ngay cả tổ sư gia của tôi là Trương Tam Liên Tử, tôi cũng nghi ngờ căn bản không thể so được với Hạo gia." Khoảng nửa phút sau, Trần Hạo phát hiện không còn Hỏa Biều trùng nào bay ra từ trong động nữa.

Nhìn lại bảng thuộc tính cá nhân, điểm thưởng vốn chỉ có hơn 510 điểm, bây giờ đã biến thành 4867 điểm!

Cũng tức là, chỉ trong một lần Trần Hạo đã hạ gục gần năm vạn con Hỏa Biều trùng!

Chưa kịp Trần Hạo vui mừng cười ra tiếng, trong thức hải lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ tiêu diệt toàn bộ Hỏa Biều trùng, thưởng Đạo pháp Khai Quang thuật.] [Xin hỏi túc chủ, có học ngay lập tức không?] Cùng lúc đó, thấy bầy Hỏa Biều trùng đã bị tiêu diệt sạch, mọi người đều phấn khích chạy từ bờ đối diện qua.

Chưa đợi mọi người lên tiếng, Trần Hạo đã nói trước: "Tôi hơi mệt, để tôi nghỉ một lát rồi chúng ta nói chuyện sau." Rồi quay đầu nói với ba cô gái: "A Ninh, đi giúp anh lấy lại tất cả chuông đồng lục giác nhé, làm phiền em." Hồng Cô bĩu môi nói: "Đều là người một nhà, cần gì phải khách sáo thế?" Nói xong, kéo Tô Nan và A Ninh đi làm việc.

Hồ Bát Nhất và giáo sư Trần không biết sự tình, tưởng anh thật sự mệt không nhẹ.

Cho nên đều không nói gì làm phiền Trần Hạo, chỉ tò mò nhìn xác Hỏa Biểu trùng trên sông ngầm.

Trần Hạo nhân cơ hội này, nói trong thức hải: "Hệ thống huynh, học ngay lập tức Khai Quang thuật!" Lời vừa dứt, một luồng ánh sáng vàng, dung nhập vào thức hải của Trần Hạo.

Trong nháy mắt, anh đã học được Khai Quang thuật.

Một lát sau, ba cô gái của A Ninh cầm một ba lô đầy chuông đồng lục giác quay lại, giao cho Trần Hạo.

Lúc này Trần Hạo mới cười nói: "Được rồi mọi người, tôi đã hồi phục." "Vì Hỏa Biểu trùng đã giải quyết xong, chúng ta vào xem bên trong Cửu Tầng Yêu Tháp rốt cuộc có gì đi!" Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất, giáo sư Trần và những người khác, sau khi quan tâm hỏi han tình hình của Trần Hạo, liền vui vẻ theo Trần Hạo quay lại hang động.

Có Trần Hạo ra tay diệt sạch toàn bộ Hỏa Biểu trùng, giáo sư Trần và những người khác tự nhiên không cần phải cẩn thận dè dặt như trong tình tiết gốc nữa.

Lúc này có thể thoải mái tung hoành, chẳng mấy chốc giáo sư Trần và những người khác đã phát hiện ra hố chôn người khổng lồ.

Thậm chí còn phát hiện, tro cốt của thành viên đội khảo cổ của

cha Tuyết Lệ Dương bị Hỏa Biểu trùng thiêu chết.

Tuyết Lệ Dương cũng dưới sự giúp đỡ cố ý của Trần Hạo, đã tìm được sổ tay của cha mình.

Nhìn Tuyết Lệ Dương vô cùng phấn khích, cũng như Bàn Tử không ngừng nhìn chằm chằm vào những món đồ tùy táng khắp nơi.

Trần Hạo thản nhiên cười, rồi nói nhỏ với Bàn Tử.

"Có món minh khí nào vừa mắt thì nói với tôi, tôi giúp cậu âm thầm xử lý, để không bị giáo sư Trần nhìn thấy." Nghe Trần Hạo đồng ý giúp đỡ, Bàn Tử vui mừng khôn xiết: "Được thôi!" "Có Hạo gia ra tay, tôi tuyệt đối yên tâm!" Đúng lúc mọi người, đang phấn khích đi dạo quanh Cửu Tầng Yêu Tháp, đột nhiên nghe thấy một tiếng 'ầm ầm' vang lớn.

Ngay sau đó, mọi người ngửi thấy một mùi tanh nồng nặc.

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện từ đỉnh Cửu Tầng Yêu Tháp, đột nhiên đổ xuống một thứ chất lỏng màu đỏ tươi giống như máu.

Hách Ái Quốc, người đang nghịch một xác khô treo trong tầng một của tháp, ngơ ngác hỏi.

"Chuyện gì vậy?

Tôi chỉ động vào xác khô một chút thôi mà!" Trần Hạo suy nghĩ một lát, lập tức lớn tiếng hô: "Mọi người mau tụ tập lại bên cạnh tôi." "Vị giáo sư Hách 'đáng yêu' của chúng ta, đã kích hoạt cơ quan bảo vệ thứ hai của yêu tháp." "Nếu tôi không đoán sai, tiếp theo, sẽ có rất nhiều 'tống tử' nhiệt liệt chào đón chúng ta đấy!" Nghe vậy, ba cô gái của A Ninh, Tuyết Lệ Dương và Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, những người biết 'tống tử' là gì, đều kinh ngạc trợn to hai mắt.

Giáo sư Trần và những người khác, thì không hiểu gì cả chạy lại

bên cạnh Trần Hạo.

Chưa kịp hỏi, tầng cao nhất của yêu tháp, đã vang lên từng trận tiếng bước chân nặng nề.

Nghe thấy tiếng bước chân nặng nề và dồn dập trên đỉnh tháp, lại thêm những lời Trần Hạo vừa nói.

A Ninh, ba cô gái cùng với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều cầm vũ khí, vây quanh Trần Hạo, chuẩn bị nghênh địch.

Ngay cả Shirley Dương, người không có kinh nghiệm xuống mộ nhưng lại được Chá Cô Tiếu chân truyền, cũng một tay cầm súng, một tay cầm đoản kiếm, vẻ mặt đầy cảnh giác.

Thấy hành động của họ, Tát Đế Bằng yếu ớt hỏi: "Anh Trần, anh Hồ, trên đỉnh tháp có tiếng động phải không?" "Có, sao thế?

Chẳng lẽ còn Hỏa biều trùng chưa diệt sạch sao?" Sở Kiến bên cạnh cũng tỏ vẻ ngây ngô, khó hiểu nhìn Trần Hạo và những người khác.

Chỉ có Trần giáo sư, người lớn tuổi hơn và có kinh nghiệm khảo cổ tương đối phong phú, không thể tin được mà hỏi: "Đồng chí Trần nhỏ, ý cậu lúc nãy là Hách Ái Quốc đã kích hoạt cơ quan bảo vệ Cửu Tầng Yêu Lâu sao?" "Nếu đã có nguy hiểm, vậy chúng ta mau rút lui đi!" Còn Hách Ái Quốc, lúc này vẫn đang trong trạng thái mơ màng, hoàn toàn không hiểu mình đã làm gì.

Chưa đợi Trần Hạo trả lời, một binh sĩ Tạng tộc tên Ca Oa đột nhiên chỉ vào những xác khô gần tầng một của Cửu Tầng Yêu Tháp và hét lên: "Mau nhìn kìa, là ma quỷ!

Ma quỷ sống lại rồi!" Đại Cá Tử nhìn theo hướng anh ta chỉ, phát hiện những xác khô vốn nằm la liệt gần tầng một của yêu tháp giờ đây đều đã đứng dậy.

Chương 296

Anh ta giơ khẩu súng trường tấn công Type 81 lên, vừa mắng: "Ca Oa là quân nhân, đừng có truyền bá mê tín dị đoan!" Lúc này, Trần Hạo mới đáp lời: "Bây giờ rút lui không kịp nữa rồi." "Ngay lúc Hách Ái Quốc kích hoạt cơ quan, những xác khô bên ngoài yêu tháp đã tụ tập lại, chặn kín lối ra rồi!" Nhìn những xác khô toàn thân tỏa ra ánh sáng xanh lam nhàn nhạt, đang từ từ tập trung tại lối ra của yêu tháp, đôi mắt chúng ánh lên tia sáng đỏ rực nhìn chằm chằm vào mọi người.

Sở Kiến và Tát Đế Bằng lập tức sợ đến hồn bay phách lạc, Hách Ái Quốc cũng sợ đến mức ngã ngồi bệt xuống đất.

Chỉ có Trần giáo sư là bình tĩnh, lo lắng hỏi: "Tiểu Trần, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Trong thức hải không còn vang lên tiếng nhắc nhở nhiệm vụ của hệ thống.

Nhưng Trần Hạo thầm tính, số lượng xác sống trong Cửu Tầng Yêu Lâu hiện tại ít nhất cũng phải lên đến hàng nghìn.

Đó đều là những điểm thưởng di động!

Hơn nữa, mọi người bây giờ đều bị vây ở tầng một của yêu tháp, muốn ra ngoài chỉ có thể giết ra một con đường máu.

Vì vậy, anh bình tĩnh trả lời: "Kế hoạch bây giờ là chỉ có thể đối đầu trực diện, giết ra ngoài!" Anh lập tức quay đầu nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người cùng Đại Cá Tử, Ca Oa bảo vệ Trần giáo sư và bốn người họ lùi về phía sau." "Đợi lát nữa tôi phá thông con đường, mấy người hãy đưa giáo sư Trần xông ra trước!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử sớm đã coi Trần Hạo là trụ cột tinh thần, vì vậy cả hai không nói lời nào, gật đầu rồi lập tức hợp với Ca Oa và Đại Cá Tử, chắn trước mặt Trần giáo sư và bốn người còn lại ở một góc của tầng một.

Ngay sau đó, không đợi A Ninh và ba cô gái lên tiếng, Trần Hạo đã kết ấn bằng hai tay, miệng niệm Hộ thân chú.

"Thiên hộ thân.

Địa hộ thân.

Kim giáp tầng tầng hộ mãn thân.

Cẩn thỉnh Bắc Đẩu Thất Tinh.

Nam Đẩu Lục Lang cấp hộ như thân, cấp cấp như luật lệnh Khai quang thuật!" Vừa dứt lời, một đạo kim quang trực tiếp dung nhập vào Giao Long Chiến Y của Tô Nan.

Tô Nan lập tức cảm thấy Giao Long Chiến Y đã hoàn toàn khác trước.

Nhìn ánh mắt của mấy cô gái, Trần Hạo liền nói phét: "Pháp lực tu vi của anh vừa vặn đạt đến tầng thứ có thể khai quang cho phàm khí.

Vừa rồi anh đã khai quang cho Giao Long Chiến Y của Tô Nan, khiến nó vĩnh viễn có hiệu quả của Hộ thân chú." Mấy cô gái nghe xong, mắt lập tức trợn tròn.

Nhưng Trần Hạo bây giờ không có thời gian nói nhảm, lại liên tiếp thi triển hai lần Khai quang thuật, khai quang cho Giao Long Chiến Y của A Ninh và Hồng Cô.

Khi thấy Shirley Dương dùng ánh mắt mong đợi nhìn mình, Trần Hạo nhún vai.

Sau đó, anh lấy từ không gian trữ vật ra một miếng ngọc cổ ngũ thấm có được từ cổ mộ Bình Sơn, rồi lại thi triển Khai quang thuật một lần nữa.

Sau đó, anh đưa miếng ngọc cổ cho Shirley Dương và nói: "Quần áo của cô khác với A Ninh, không thể chịu được Khai quang thuật."

“Chất liệu của miếng ngọc cổ này không tệ, đeo trên người tuy không bằng chiến y của Tô Nan, nhưng cũng có thể chống lại sự tấn công của âm hồn và cương thi cấp thấp.” Nhìn miếng ngọc bội trong tay đang tỏa ra ánh sáng lấp lánh, Shirley Dương vui vẻ đeo lên cổ.

Lúc này, Bàn Tử hét lớn: “Hạo gia, không thể bên trọng bên khinh được, cũng cho tôi và Lão Hồ một miếng ngọc bội phòng thân đi!” Thấy cương thi từ tám tầng trên của yêu tháp đang từ từ đi xuống lối vào tầng một, cương thi bên ngoài cũng đã xông vào.

Trần Hạo thản nhiên cười: “Yên tâm, ai cũng có phần.” Nói xong, anh lại lấy ra hai món đồ trang trí nhỏ bằng ngọc tứ thấm, thi triển Khai quang thuật hai lần nữa, rồi ném cho Hồ Bát Nhất và Bàn Tử: “Ngọc bội thì không có, nhưng hiệu quả của đồ trang trí này cũng vậy, hai người nhớ đeo sát người.” Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nhìn món đồ bằng ngọc trong tay, biết là đồ tốt.

Lại được Trần Hạo dùng pháp lực khai quang, cả hai lập tức coi như báu vật mà nhét vào trong áo.

Khi Trần Hạo thấy Hách Ái Quốc, Sở Kiến, Tát Đế Bằng, cùng với Đại Cá Tử và Ca Oa cũng dùng ánh mắt tương tự nhìn mình.

Trần Hạo thầm nghĩ: “Ông đây với mấy người lại chẳng có giao tình gì, tuy ngọc bội và đồ trang trí bằng ngọc có một ít.

Nhưng ông đây sẽ không đem những thứ tốt đó cho không các người.” Vì vậy, anh lại lấy ra một món đồ trang trí bằng ngọc tứ thấm để khai quang, tặng cho Trần giáo sư mà anh khá tôn trọng, sau đó lại lấy ra mấy lá bùa giấy vàng và nói: “Ngọc bội và đồ trang trí tôi không còn, nhưng những lá bùa này cũng có hiệu quả nhất định, chỉ là không dễ bảo quản mà thôi.” “Mỗi người một lá bùa, ít nhất có thể đảm bảo an toàn trước khi ra khỏi hang động.” Nói xong, mặc kệ sắc mặt của Hách Ái Quốc ra sao, anh đưa bùa giấy đi rồi quay lại bên cạnh mấy

cô gái.

Lúc này, những cương thi hành động chậm chạp nhưng tỏa ra ánh sáng xanh lam nhàn nhạt đã xông đến không xa chỗ Trần Hạo và mọi người.

Hồ Bát Nhất kinh ngạc nói: "Hạo gia, tại sao trên người những xác sống này lại có ánh sáng xanh giống Hỏa biểu trùng vậy!?" Trần Hạo sớm đã phát hiện ra tình huống này, và đã hỏi hệ thống để có câu trả lời.

Vì vậy, anh đáp: "Những thứ này, vì hàng ngàn năm qua luôn bị Hỏa biểu trùng bám vào." "Cho nên dần dần, chúng đã hấp thụ ngọn lửa lạnh màu xanh của Hỏa biểu trùng." "Lát nữa mọi người phải hết sức cẩn thận, đừng để bị những cương thi lửa xanh này chạm vào, không thì xui xẻo đấy!" Vừa dứt lời, anh giơ súng lên bắn nát đầu một con cương thi cấp thấp.

Thấy anh ra tay, A Ninh, ba cô gái cùng Shirley Dương cũng lần lượt nổ súng.

Nhưng Tô Nan, A Ninh, Hồng Cô phát nào phát nấy bắn nát đầu cương thi cấp thấp, trong khi đạn của Shirley Dương lại không mấy hiệu quả.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo ném cho cô một khẩu súng lục và mười mấy băng đạn: "Tôi dùng toàn đạn đặc chế, đạn thông thường uy lực quá yếu, dùng cái này đi!" Nói xong, anh quay người, chắn ngay lối đi giữa tầng một và tầng hai của yêu tháp, một mình chặn đứng đám cương thi lửa xanh từ tám tầng trên tràn xuống!

Sau khi Trần Hạo một mình chặn đứng đám cương thi lửa xanh từ tám tầng trên tràn xuống, anh vừa nổ súng vừa hét lớn: "A Ninh, các em diệt hết đám cương thi lửa xanh ở lối vào tầng một, mở đường cho giáo sư Trần!" Ba cô gái không nói lời nào, mỗi người cầm hai

khẩu súng, liền nã đạn vào đám cương thi lửa xanh đang xông vào lối vào tầng một!

Shirley Dương sau khi đổi sang khẩu súng Trần Hạo đưa, lập tức lên đạn, theo sau ba cô gái nổ súng.

Không phải Trần Hạo nhát gan, cũng không phải vì lười biếng mà để mấy người phụ nữ đi mở đường.

Rốt cuộc, số lượng cương thi lửa xanh ở tầng một ít hơn nhiều so với đám từ tám tầng trên tràn xuống.

Cũng chỉ có thực lực biến thái như Trần Hạo mới có thể chặn được sự tấn công điên cuồng của hàng ngàn cương thi lửa xanh!

Trong chốc lát, cả hang động dưới lòng đất đều vang lên tiếng súng dày đặc.

Nhìn Trần Hạo và bốn người phụ nữ, với tài bắn súng chính xác phát nào phát nấy trúng đầu, Đại Cá Tử và Ca Oa, vốn là những tay súng thiện xạ của quân đội, lúc này đều nghi ngờ mình chỉ là thiện xạ giả.

So với năm người Trần Hạo, tài bắn súng của họ quả thực không đáng nhắc tới!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lúc này cũng kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Trước đây khi vây công Thằn lằn bá vương thời tiền sử, tuy đã thấy tài bắn súng của Trần Hạo và mọi người, nhưng vì Thằn lằn bá vương quá to lớn, hai người cũng không để ý nhiều.

Nhưng bây giờ đối phó với từng con cương thi lửa xanh di động, những phát bắn chính xác vào đầu khiến Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, những người tự cho rằng tài bắn súng của mình rất chuẩn, cũng không khỏi thán phục.

Còn về Trần giáo sư và bốn nhà văn kia, họ hoàn toàn không hiểu gì về những chuyện này.

Chỉ biết rằng tài bắn súng của năm người Trần Hạo rất chuẩn, ngoài ra không nhìn ra được gì khác.

Một phút sau, Trần Hạo đã tiêu diệt gần một trăm cương thi lửa xanh.

Cùng lúc đó, trong thức hải của anh, âm thanh thông báo của hệ thống lại một lần nữa vang lên liên tục. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi lửa xanh, nhận được 2 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi lửa xanh, nhận được 2 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cương thi lửa xanh, nhận được 2 điểm thưởng.] [...] Thấy trong một phút đã kiếm được gần 200 điểm thưởng, Trần Hạo trong lòng vô cùng sảng khoái.

Chương 297

Nhưng băng đạn của Desert Eagle chỉ có 7 viên đạn cỡ lớn.

Cứ bắn bảy phát lại phải thay băng đạn mới, thực sự quá phiền phức.

Hơn nữa, lối đi giữa tầng một và tầng hai của yêu tháp chỉ rộng vài mét.

Sau khi thay băng đạn hơn mười lần, Trần Hạo mất kiên nhẫn cất khẩu Desert Eagle, một tay rút Đại Việt Long Tước Đao, một tay cầm Tiểu Thần Phong, liền lao lên nghênh chiến.

Tại sao Trần Hạo không dùng Phong Hỏa Lệnh, trực tiếp diệt sạch cả đám cho sướng?

Đừng đùa, Cửu Tầng Yêu Lâu toàn bộ là kết cấu gỗ.

Nếu thật sự dùng Phong Hỏa Lệnh để diệt sạch, e rằng đám cương thi lửa xanh chưa chết hết, Trần Hạo đã bị yêu tháp cháy sập đè chết rồi!

Trong chốc lát, Trần Hạo vận dụng toàn bộ sức mạnh của huyết mạch Thanh Long, đao mang màu xanh biếc dài hơn một mét, mỗi nhát chém ra đều có thể tiêu diệt sáu bảy con cương thi lửa xanh.

Không còn cách nào khác, lối đi quá hẹp, cương thi lại quá đông, quả thực là tiết tấu tặng mạng cho Trần Hạo!

Còn những con cương thi không bị đao mang chém trúng, cũng bị Trần Hạo dùng Tiểu Thần Phong đâm xuyên não mà chết.

Cứ như vậy, trong khoảng một phút nữa, Trần Hạo đã tiêu diệt thêm ba, bốn trăm con cương thi lửa xanh!

Thấy điểm thưởng tăng vọt, Trần Hạo thầm nghĩ, mẹ nó đây chẳng phải giống như cày quái sao?

Sướng thật!

Cùng lúc đó, chiến quả của Hồng Cô, ba cô gái và Shirley Dương cũng rất phong phú.

Bốn người đều là thiện xạ, lại thêm đạn đặc chế, mấy trăm con cương thi lửa xanh ở tầng một, chẳng mấy chốc đã bị tiêu diệt gần một trăm con!

Còn Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, cùng với Đại Cá Tử và Ca Oa, trong khi bảo vệ Trần giáo sư và những người khác, cũng không ngừng nổ súng hỗ trợ bốn cô gái.

Tuy không có đạn đặc biệt, nhưng uy lực của súng trường tấn công rất lớn, một loạt đạn cũng có thể bắn nát đầu cương thi!

Sau khi một nhát đao nữa chém nát sáu bảy con cương thi lửa xanh, Trần Hạo phát hiện bốn cô gái đã quét sạch toàn bộ cương thi lửa xanh ở lối vào tầng một.

Anh liền hét lớn: "Lão Hồ, Bàn Tử, đưa giáo sư Trần mau rút ra ngoài!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không nói nhảm, phối hợp với Đại Cá Tử và Ca Oa, vây Trần giáo sư và bốn người kia ở giữa, nhanh chóng lao ra ngoài yêu tháp.

Nhưng khi vừa chạy ra ngoài tầng một, mấy con cương thi lửa xanh đã xông tới.

Lúc này, Hồ Bát Nhất và bốn người không kịp nổ súng, đành phải dùng súng trường tấn công để chặn đòn của chúng, đồng thời tạo cơ hội cho Trần giáo sư và bốn người kia chạy thoát.

Rốt cuộc, trước đó Trần Hạo đã nhắc nhở, nên bốn người không dám tiếp xúc trực tiếp với cương thi lửa xanh.

“Bành!

Bành!” “Bành!

Bành!” Bốn tiếng nổ vang lên, súng trường tấn công của Hồ Bát Nhất và bốn người đập vào cương thi lửa xanh.

Trong nháy mắt, ngọn lửa xanh lạnh lẽo đã dần dần làm tan chảy họng súng của họ.

Thấy vậy, bốn người vội vàng vứt súng đi, còn mấy con cương thi lửa xanh kia cũng bị Hộ thân chú trên những món đồ đã được khai quang chấn bay ra ngoài.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử cười lớn: “Vãi chưởng!

Pháp khí Hạo gia khai quang đúng là trâu bò!” Nói xong, anh ta cùng Hồ Bát Nhất kéo Ca Oa và Đại Cá Tử, nhanh chóng đuổi theo Trần giáo sư và bốn người kia.

Còn lá bùa Hộ thân chú trên người Đại Cá Tử và Ca Oa, vì vừa rồi chống lại đòn tấn công của cương thi lửa xanh, đã lập tức hóa thành tro bụi.

Vừa chạy, Ca Oa vừa may mắn nói: “Nếu không có lá bùa của anh Trần, vừa rồi chúng ta đã bị cương thi thiêu chết rồi!” “Chỉ tiếc là lá bùa cũng bị cháy mất rồi!” Nghe vậy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trong lòng vui mừng khôn xiết.

Rốt cuộc, hai người họ có pháp khí được khai quang phòng thân, mạnh hơn lá bùa rất nhiều.

Lúc này, thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hộ tống Trần giáo sư và những người khác chạy đến lối ra hang động, Shirley Dương vừa bắn nát đầu một con cương thi lửa xanh vừa lo lắng hét lớn: “Trần tiên sinh, giáo sư đã thoát hiểm, mau quay lại, chúng ta cũng rút lui thôi!” Trần Hạo nghe vậy, một đao chém chết sáu bảy con cương thi lửa

xanh rồi phi thân lùi về bên cạnh Hồng Cô và hai người kia.

Nhưng chưa kịp trả lời, Tô Nan đã hiểu ý cười nói: "Nếu để anh ta không giết hết đám cương thi này, e là anh ta sẽ khó chịu chết mất." "Cho nên, cứ đợi anh ta giết sạch đám cương thi này rồi hãy nói chuyện rời đi." A Ninh và Hồng Cô bên cạnh cũng lộ vẻ đồng tình.

Shirley Dương vừa nổ súng tiêu diệt cương thi ở tầng một, vừa khó hiểu hỏi: "Tại sao vậy?" Ba cô gái chỉ nghĩ đó là thói quen của Trần Hạo, còn Trần Hạo cũng sẽ không nói cho cô biết là vì để cày điểm thưởng.

Anh thản nhiên nói phét: "Để lũ cương thi không chạy ra ngoài hại người!" "Các em cũng ra ngoài hội hợp với Lão Hồ đi, anh diệt hết lũ rác rưởi này rồi sẽ ra tìm các em." Nói xong, anh vung Đại Việt Long Tước Đao và chủy thủ Tiểu Thần Phong, một lần nữa chắn ở lối ra tầng một của Cửu Tầng Yêu Lâu.

A Ninh cười lắc đầu: "Dù sao em ra ngoài cũng không có việc gì làm, ở ngoài tháp đợi anh là được rồi." Nói xong, cô cùng Tô Nan, Hồng Cô cầm thần binh đứng bên ngoài tầng một của yêu tháp.

Thấy vậy, Shirley Dương cắn răng nói: "Các cô không ra ngoài, tôi cũng không đi!" Thấy Shirley Dương kiên quyết không đi, Trần Hạo cũng không nói nhiều.

Anh lập tức quay người, tiếp tục điên cuồng chém giết đám cương thi lửa xanh bị kẹt trong Cửu Tầng Yêu Lâu.

Nhìn đao mang màu xanh biếc chói mắt kia, mỗi nhát chém đều có thể giết chết sáu bảy con cương thi, Shirley Dương kinh ngạc hỏi ba cô gái: "Trần tiên sinh tu luyện đạo pháp hay cổ võ vậy?

Sao lại lợi hại đến thế!" Hồng Cô cười nói: "Đó là đao mang được kích phát từ sức mạnh huyết mạch, chắc là cổ võ, nhưng tuyệt đối

không liên quan đến đạo pháp." Tô Nan tiếp lời: "Nếu thật sự động dụng đạo pháp, e là lúc này Cửu Tầng Yêu Lâu đã bị đánh sập rồi!" Chưa đợi Shirley Dương trả lời, trong đám cương thi lửa xanh đang chen chúc ở tầng hai, tầng ba của yêu tháp, không thể xuống được, đột nhiên vang lên một tiếng gầm rú kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, hàng trăm, hàng ngàn con cương thi lửa xanh từ trên yêu tháp nhảy thẳng xuống!

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo vội vàng lấy ra 108 chiếc chuông đồng lục giác và nói: "A Ninh, ba em mau cầm chuông đồng đến cửa hang bố trí Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận." "Không ngờ trong đám cương thi lửa xanh này lại có Thi Vương tồn tại, thật quá bất ngờ!" Ba cô gái không nói nhiều, chỉ dặn Trần Hạo cẩn thận, rồi nhanh chóng chạy đi bố trí trận pháp.

Shirley Dương hoàn toàn không giúp được gì cho ba người, cũng không biết nên đi theo hay ở lại giúp Trần Hạo.

Trần Hạo đột ngột phi thân lùi lại, cùng lúc thu đao vào vỏ, tay kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Cấp cấp như luật lệnh Thiên Lôi Chú!" "Oanh!" Sau một tiếng nổ lớn, hàng trăm con cương thi lửa xanh vừa nhảy xuống từ Cửu Tầng Yêu Lâu đã bị Thiên Lôi Chú đánh thành tro bụi.

Ngay sau đó, Trần Hạo vừa kết pháp ấn vừa nói: "Cô Dương, cô cũng lui ra ngoài đi, nếu không tôi không đảm bảo được an toàn cho cô." Nghe vậy, Shirley Dương cắn môi, nói một câu "anh cẩn thận" rồi nhanh chóng lao ra khỏi cửa hang.

Bên ngoài, Hồ Bát Nhất và những người khác đã biết tình hình của Trần Hạo qua A Ninh và hai người kia.

Chương 298

Trong chốc lát, tất cả đều lo lắng đứng ở cửa hang, vừa căng thẳng vừa lo lắng nhìn về phía chiến trường của Trần Hạo.

Chỉ thấy Trần Hạo tay trái một cái Sát Phá Lệnh, tay phải một cái Phong Hỏa Lệnh, lúc thì Thiên Lôi Chú, xen kẽ là Trảm Quỷ Chú!

Hễ có đám cương thi lửa xanh nào nhảy từ Cửu Tầng Yêu Lâu xuống tụ lại một chỗ, Trần Hạo liền dùng một cái Phong Hỏa Lệnh diệt sạch.

Còn những con cá lọt lưới, anh liền dùng Trảm Quỷ Chú và Sát Phá Lệnh để chiêu đãi.

Với đám cương thi xông ra từ lối ra tầng một, Trần Hạo vung tay một cái Thiên Lôi Chú!

Vừa không sợ đánh sập Cửu Tầng Yêu Lâu, lại có thể diệt sạch đám cương thi trong nháy mắt.

Tuy những đòn tấn công đạo pháp như vậy khiến pháp lực của Trần Hạo giảm đi nhanh chóng, nhưng có Bổ Nguyên Đan bổ sung, anh hoàn toàn có thể kiên trì cho đến khi A Ninh bố trí xong Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận.

Nhìn cảnh Trần Hạo đại triển thần uy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cuối cùng cũng biết được uy lực thực sự của đạo pháp.

Trần giáo sư và bốn người kia, cùng với Ca Oa và Đại Cá Tử, lúc này đều ngơ ngác sững sờ.

Bởi vì họ luôn là những người theo chủ nghĩa duy vật, làm sao mà những thứ trong truyền thuyết, những sản phẩm của "Tứ Cựu" lại có thể xuất hiện chân thực trước mắt họ?

Đây là một trải nghiệm chấn động hoàn toàn lật đổ niềm tin của họ!

Lúc này, Hồng Cô đột nhiên hét lớn vào trong hang: "Trận pháp đã bố trí xong, chồng mau quay lại đi!" Nghe vậy, Trần Hạo nhìn Thi Vương to lớn hơn hẳn những cương thi lửa xanh khác đang đứng ở lối ra tầng một của Cửu Tầng Yêu Lâu với vẻ trêu tức: "Ông đây không hầu chuyện nữa, muốn báo thù thì đuổi theo ta đi!" Nói xong, Trần Hạo quay người hóa thành một chuỗi tàn ảnh, trong nháy mắt đã đến cửa hang.

Thấy Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Shirley Dương, cũng như Trần giáo sư và bốn người kia, Đại Cá Tử và Ca Oa đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn mình.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Mọi người mau rút ra ngoài, lát nữa tôi sẽ dùng trận pháp oanh sát đám cương thi!" Mọi người nghe xong, vội vàng nhanh chóng rút lui.

Nhưng họ cũng không đi xa, tất cả đều đứng bên bờ sông ngầm cách đó trăm mét, từ xa quan sát tình hình ở cửa hang.

Nhìn thấy gần hai ngàn con cương thi lửa xanh, Trần Hạo lại uống thêm một viên Bổ Nguyên Đan, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng niệm chú: "Thiên thanh thanh địa linh linh, bái thỉnh đông phương ngũ lôi thần, lôi đạn phích lịch hưởng, đả khứ yêu tà tịnh quỷ quái, đả khứ tà túy bất lưu đình, ngô phụng Lôi Thanh Phổ Hóa Tôn sắc lệnh, cấp cấp như luật lệnh Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận!" Trong nháy mắt, phạm vi trăm mét quanh cửa hang đều bị trận pháp bao phủ.

Cùng lúc đó, đám cương thi lửa xanh đuổi theo Trần Hạo cuối cùng cũng đã đến nơi.

Chúng không hề dừng lại, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, lao thẳng vào trong trận pháp.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo cũng lười dùng Huyễn Âm Trận để vây khốn đám cương thi, pháp ấn trong tay biến đổi, miệng lại niệm: "Ngũ hành thiên lôi, nghịch chuyển âm dương.

Càn khôn nhật nguyệt, tru tà diệt ma.

Ngũ Lôi Diệt Sát Trận, chuyển!" Trong sát na, bên trong Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận vang lên tiếng sấm 'ầm ầm'.

Ngay sau đó, hàng trăm, hàng ngàn tia sét nhỏ xíu, như mưa rào đổ xuống đám cương thi lao vào trong trận!

Đám cương thi tràn ngập trận pháp chỉ cầm cự được vài giây đã bị đánh thành tro bụi.

Đám cương thi lửa xanh theo sau vẫn liều mạng xông vào trận.

Nghe tiếng thông báo của hệ thống liên tục vang lên, Trần Hạo vui đến phát điên.

Nhưng lúc này, anh phát hiện Thi Vương lửa xanh nấp ở cuối đám cương thi, ung dung đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích.

Vừa nhìn tình hình, Trần Hạo đã đoán ra, tên này chắc chắn định để đàn em cương thi làm bia đỡ đạn, để tiêu hao hết pháp lực của anh, thậm chí trực tiếp để đám cương thi phá vỡ trận pháp.

Như vậy, nó có thể xông ra khỏi khe nứt băng hà, tiếp tục tiến hóa thân thể cương thi!

Hiểu ra, Trần Hạo thầm cười: "Ngươi tính toán hay lắm!

Nhưng ngươi tưởng ông đây đang khống chế trận pháp thì không có cách nào đối phó với ngươi sao?

Vừa hay ông đây có một chiêu đạo pháp mới chưa dùng, hôm nay lấy con Thi Vương lửa xanh này ra thử chiêu!" Nói xong, pháp ấn trong tay Trần Hạo biến đổi, để Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận tạm thời tự

vận hành.

Anh lập tức niệm chú: "Ngũ tạng huyền minh, thanh long bạch hổ, đối trượng phân vân, chu tước huyền vũ, thị vệ thân hình.

Cấp cấp như luật lệnh Truy Hồn Lệnh!" Vừa dứt lời, một thiên thần mặt đỏ, mặc áo giáp cổ đại, tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao, xuất hiện trước mặt Thi Vương lửa xanh.

Trần Hạo nhìn thấy liền vui mừng, không ngờ lần đầu tiên thi triển Truy Hồn Lệnh lại triệu hồi được Võ Thánh Quan Vũ, tức Quan Thánh Đế Quân!

Ngay sau đó, Võ Thánh Quan Vũ do đạo pháp ngưng tụ thành, dường như biết được sứ mệnh của mình.

Không cần Trần Hạo ra lệnh, ông cầm Thanh Long Yển Nguyệt Đao lao lên, giáng cho Thi Vương lửa xanh một trận đòn nhừ tử!

Gần hai ngàn con cương thi lửa xanh truy sát Trần Hạo, lúc này cũng gần như bị Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận đánh thành tro bụi!

Nhìn cảnh tượng như trong truyện thần thoại, Trần giáo sư và những người khác đều không biết dùng từ ngữ nào để hình dung tâm trạng lúc này.

Bởi vì tình huống này, thực sự quá khó tin!

Trần Hạo vừa điều khiển Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, oanh sát mấy chục con cương thi lửa xanh còn sót lại trong trận, pháp thân Võ Thánh Đế Quân được Truy Hồn Lệnh triệu hồi ra đang hừng hực khí thế, hành hạ Thi Vương lửa xanh!

Tuy thực lực của Thi Vương lửa xanh không yếu hơn Phi cương, và trên người nó tỏa ra ngọn lửa lạnh màu xanh cực kỳ lợi hại, nhưng Võ Thánh Đế Quân Quan Vũ hoàn toàn không quan tâm, vung Thanh Long Yển Nguyệt Đao lên chém loạn xạ!

Trong nháy mắt, không chỉ ngọn lửa xanh trên người Thi Vương bị đánh tan, mà ngay cả thân thể cương thi cũng bị chém tan tác.

Có thể nói, pháp thân Võ Thánh Đế Quân được Truy Hồn Lệnh triệu hồi ra đã giải quyết Thi Vương lửa xanh một cách dễ dàng!

Thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, Võ Thánh Đế Quân do pháp lực ngưng tụ thành, nheo đôi mắt phượng hẹp dài, chỉ gật đầu với Trần Hạo, sau đó liền hóa thành hư vô!

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng ngừng điều khiển trận pháp, vì những con cương thi lửa xanh đó đều đã bị đánh thành tro bụi!

Sững sờ một lúc lâu, bao gồm cả ba cô gái A Ninh, một đám đông người mới lại lần nữa quay trở lại cửa hang Cửu Tầng Yêu Lâu.

Không phải vì họ không quan tâm đến an nguy của Trần Hạo, mà thực sự cảnh tượng vừa rồi quá chấn động.

Ngay cả ba người có quan hệ thân mật nhất với Trần Hạo cũng là lần đầu tiên được chứng kiến uy lực của Truy Hồn Lệnh!

Ngay lúc Hồ Bát Nhất và những người khác định mở miệng, Trần Hạo với sắc mặt hơi tái nhợt vội vàng uống thêm một viên Bổ Nguyên Đan, sau đó yếu ớt nói: "Vừa rồi pháp lực của tôi tiêu hao quá lớn, để tôi nghỉ một lát." Không còn cách nào khác, tuy tu vi pháp lực của Trần Hạo bây giờ không thấp, nhưng vừa rồi anh vừa phải điều khiển Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, vừa phải dùng pháp lực để duy trì pháp thân của Võ Thánh Đế Quân Quan Vũ.

Nếu không có Bổ Nguyên Đan, Trần Hạo sớm đã chết vì pháp lực cạn kiệt rồi!

Thấy vậy, mọi người không dám làm phiền, chỉ dùng ánh mắt sùng bái như nhìn thần linh thượng cổ, không ngừng quan sát Trần Hạo.

Chương 299

Một lúc sau, Trần Hạo đã hồi phục phần lớn pháp lực, tinh lực và thể lực, cuối cùng cũng đứng dậy, dẫn mọi người quay trở lại Cửu Tầng Yêu Lâu.

Trên đường đi, ba cô gái không ngừng tò mò hỏi về chuyện Truy Hồn Lệnh triệu hồi Quan Vũ.

Bàn Tử và những người khác càng hỏi đông hỏi tây, như mười vạn câu hỏi vì sao.

Sau khi trở lại Cửu Tầng Yêu Lâu trống không, Trần giáo sư và bốn người kia nhanh chóng chạy vào, bắt đầu các loại khảo sát nghiên cứu.

Bàn Tử thì dưới sự giúp đỡ của Trần Hạo, cuỗm đi tất cả những món đồ minh khí bồi táng mà anh ta vừa mắt.

Nhưng nói chung, thực ra cũng chỉ là một số đồ trang sức của người tộc Quỷ Động cổ đại mà thôi.

Sau đó, anh ngồi một bên, thong thả trả lời các loại câu hỏi của A Ninh, ba cô gái, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, thậm chí cả Đại Cá Tử và Ca Oa.

Nửa giờ sau, Trần Hạo phát hiện Trần giáo sư và bốn người kia hoàn toàn không có ý định rời đi.

Nhưng trong lòng anh biết rõ, chỉ một giờ nữa, bên ngoài khe nứt băng hà sẽ có bão tuyết.

Nếu không đi ngay, họ sẽ bị chôn sống ở đây.

Vì vậy, anh liền phái Đại Cá Tử và Ca Oa đi.

Bảo họ ra ngoài doanh địa xem xét, thuận tiện báo cho Diệp Nhất Tâm tình hình bên trong.

Thực ra, Trần Hạo làm vậy chỉ là một cách gián tiếp để họ mang về tin tức bão tuyết mà thôi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chưa đầy nửa giờ, Ca Oa và Đại Cá Tử đã quay lại, thật sự mang về tin tức bão tuyết sắp ập đến.

Dưới sự yêu cầu quyết liệt của Hồ Bát Nhất, Trần giáo sư và bốn người kia cuối cùng cũng đồng ý quay trở lại mặt trên của khe nứt băng hà.

Ngay sau đó, họ nhanh chóng thu dọn đồ đạc, chạy như bay xuống sông băng Côn Luân, và hội hợp với quân đội địa phương đến đón!

Ngồi trên chiếc ô tô trở về đơn vị đồn trú, Trần Hạo liền kiểm tra thu hoạch lần này.

Mấy món đồ minh khí bồi táng, Trần Hạo không để tâm.

Hoàn thành nhiệm vụ, nhận được đạo pháp Khai quang thuật, ít nhất cũng đáng giá một vạn điểm thưởng.

Hấp thụ huyết mạch của Thằn lằn bá vương thời tiền sử, huyết mạch Thanh Long đã tiến hóa một lần, khiến sức mạnh huyết mạch của Trần Hạo tăng thêm một phần mười, và thêm được 35 năm tuổi thọ.

Tương tự, A Ninh và ba cô gái cũng được thêm 35 năm tuổi thọ.

Về mặt điểm thưởng, tiêu diệt Thằn lằn bá vương thời tiền sử chỉ được hơn một trăm điểm thưởng.

Nhưng giết chết hơn ba ngàn con cương thi lửa xanh và Thi Vương lửa xanh trong Cửu Tầng Yêu Lâu lại được gần 7000 điểm thưởng.

Cộng thêm việc cày Hỏa biều trùng, cũng được gần 4000 điểm thưởng.

Tổng cộng, Trần Hạo đã có hơn một vạn điểm thưởng!

Cuối cùng, do đã dọn dẹp hết mọi nguy hiểm trong cổ mộ, hệ thống thưởng cho không gian trữ vật được nâng cấp một lần, lại tăng thêm 10 mét khối không gian.

Có thể nói, chuyến đi Cửu Tầng Yêu Lâu lần này của Trần Hạo, thu hoạch đầy ắp!

Sau nửa ngày đường gập ghềnh, Trần Hạo và mọi người vừa trở về khu doanh trại quân đội địa phương.

Chưa kịp tắm rửa nghỉ ngơi, đã nhận được một tin tức bất ngờ.

Nguyên là Trương Nhật San thông qua quan hệ, liên hệ với sư bộ của quân đội địa phương.

Mục đích là để Hòe Mã Quải chuyển lời cho Trần Hạo, rằng một nửa số đệ tử đời thứ hai và thứ ba của phái Liệt Hải đã bị một cơ quan trận pháp lợi hại trong một ngôi mộ lớn vây khốn.

Hòe Mã Quải và các đệ tử đời thứ nhất đều đã quá già, không có sức đi cứu viện.

Còn những đệ tử đời thứ hai và thứ ba còn lại cũng không có thực lực để cứu người, vì vậy họ thỉnh cầu Trần Hạo ra tay, cứu những đệ tử đó về.

Nghe tin có chuyện, Trần Hạo đang suy nghĩ xem có nên từ bỏ việc đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, quay về cứu những môn nhân Liệt Hải kia không.

Thấy vẻ mặt cau mày của anh, Hồng Cô cười nói: “Thôi được rồi, em biết anh rất coi trọng chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, nếu

để anh phải quay về giữa chừng, nhất định sẽ rất hối tiếc." "Chẳng phải chỉ là cơ quan trong cổ mộ thôi sao!" "Có em, A Ninh và Tô Nan đi, đảm bảo sẽ cứu được những đệ tử đời thứ hai, thứ ba đó về, chỉ là lần này em không thể đi cùng anh đến Tinh Tuyệt Cổ Thành được rồi!" A Ninh và Tô Nan nghe xong, đều mỉm cười gật đầu.

Nghe vậy, Trần Hạo lập tức mừng rỡ.

Rốt cuộc, ba cô gái đã học được không ít bản lĩnh từ anh, lại đều đã dùng nội đan của dị thú.

Có ba người họ cùng đi, chỉ cần không gặp phải trận pháp quá lợi hại, còn những cơ quan cạm bẫy khác, hay hai ba con Phi cương, với thực lực hiện tại của ba người, cộng thêm pháp khí đã được khai quang và một thân trang bị đỉnh cấp, cũng không thành vấn đề.

Vì vậy, dưới sự đồng ý của Trần Hạo, A Ninh và hai người kia lập tức lên chiếc ô tô do quân đội phái đến, trực tiếp đi đến chỗ các môn nhân Liệt Hải.

Trần Hạo và những người còn lại thì nghỉ ngơi một đêm tại doanh trại quân đội, sáng sớm hôm sau lên xe tiếp tục xuất phát.

Ngồi trong thùng sau của chiếc xe tải Đại Giải Phóng, cảm giác xóc nảy khiến Trần Hạo thực sự không quen.

Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, ai bảo ba cô nàng A Ninh đã lái chiếc xe Jeep quân dụng của Mỹ đi mất rồi!

Nhìn những thành viên đội khảo cổ dù đã nghỉ ngơi cả đêm mà vẫn ngủ say như chết, Trần Hạo không khỏi thầm lắc đầu.

Tuy Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc là những chuyên gia hàng đầu trong giới khảo cổ, nhưng thể chất của họ thật sự không còn phù hợp cho những chuyến đi dài.

Thậm chí cả mấy người trẻ tuổi như Tát Đế Bằng, Sở Kiến và

Diệp Nhất Tâm cũng đều ngủ li bì.

Trong kịch bản gốc, đám người này liên tục kéo chân cả đội trong sa mạc, gây ra đủ thứ chuyện.

Trần Hạo nghĩ, đợi đến nơi, nhất định phải nói rõ với Giáo sư Trần, ít nhất cũng phải để cô nàng vô dụng Diệp Nhất Tâm ở lại.

Lúc này, Tuyết Lệ Dương, người nãy giờ vẫn đang nghiên cứu bản đồ sa mạc Tây Vực, rón rén cầm bản đồ đi tới trước mặt Trần Hạo, rồi khẽ nói: "Hạo gia, Lão Hồ, theo kế hoạch của tôi và Giáo sư Trần trước đây, chúng ta sẽ xuất phát từ hồ Bác Tư Đằng." "Men theo cổ đạo của sông Khổng Tước về phía nam, đi vào sâu trong sa mạc." "Dọc theo dòng sông ngầm Tư Độc về nam, tìm kiếm di tích thành cổ Tinh Tuyệt." "Hai vị có đề nghị gì hay hơn không?" "Nếu chúng ta đã thống nhất được lộ trình và không có vấn đề gì khác, tôi hy vọng khi đến nơi, chúng ta có thể xuất phát ngay lập tức." Đúng vậy, bạn không nhìn lầm đâu, kể từ sau trận chiến ở Cửu Tầng Yêu Tháp, Tuyết Lệ Dương không còn gọi là "Trần tiên sinh" nữa, mà học theo Hồ Bát Nhất và Bàn Tử gọi anh là Hạo gia.

Vì vậy, cô cũng gọi Hồ Bát Nhất là Lão Hồ.

Chưa đợi Trần Hạo và Hồ Bát Nhất trả lời, Bàn Tử đã phản đối.

"Xuất phát ngay lập tức?" "Dương tiểu thư, có cho người ta sống nữa không?

Chương 300

Mọi người vì ai mà mệt thành ra thế này?" "Tôi nói cho cô biết nhé, bây giờ là thời đại nhân dân lao động làm chủ!" Nghe những lời mang đậm hơi thở thời đại của Bàn Tử, Trần Hạo cười nói: "Yêu cầu của Tuyết Lệ Dương cũng không quá đáng đâu, trong bút ký của cha cô ấy viết rất rõ." "Chỉ có trong mùa gió, chúng ta mới có thể tìm thấy thành cổ Tinh Tuyệt." "Năm nay mùa gió sắp qua rồi, nếu còn trì hoãn nữa sẽ muộn mất." Tuyết Lệ Dương nghe vậy, khóe miệng nở một nụ cười, liên tục gật đầu.

Lúc này, Giáo sư Trần đã tỉnh, ôn hòa hỏi: "Đồng chí Tiểu Trần, đồng chí Tiểu Hồ, hai cậu có ý kiến gì về việc này không?" Hồ Bát Nhất cầm lấy bản đồ xem qua rồi nói: "Chúng ta có quy hoạch thế nào đi nữa cũng chỉ là bàn trên giấy mà thôi." "Nếu lần này thật sự muốn vào sa mạc, chúng ta bắt buộc phải tìm một người thông thạo tình hình địa phương, đặc biệt là một người quen thuộc với sa mạc để làm người dẫn đường." "Có những lúc, kinh nghiệm còn đáng tin cậy hơn cả sự chuyên nghiệp." Bàn Tử lúc này cũng xen vào: "Tôi và Lão Hồ súng ống đều hỏng cả rồi, đến nơi nhất định phải bổ sung trang bị, đạn dược phải thật đầy đủ." Lúc này, Trần Hạo cười nói: "Lão Hồ nói đúng, tôi đã nhờ bạn bè tìm hiểu rõ rồi." "Ở địa phương có một người tên là An Lực Mãn, được mệnh danh là 'bản đồ sống của sa mạc'." "Chỉ cần chúng ta tìm được người này làm người dẫn đường, vào sa mạc chắc chắn không có vấn đề gì." "Còn về súng ống của Bàn Tử, đến nơi tôi sẽ bổ sung cho cậu." Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, đến cả những chuyện này anh cũng đã điều tra trước rồi sao?!" "Chẳng trách anh là nhà thám hiểm nổi tiếng ở nước ngoài, lại còn là thủ lĩnh của phái Liệt Hải Thiên Sư." "Không nói gì khác, chỉ

riêng bản lĩnh thu thập thông tin trước này đã không phải người thường có thể làm được." Trần Hạo cười cười không nói nhiều, trong lòng thầm nhủ: Ta đây chẳng qua chỉ nói ra những thông tin biết được từ kịch bản gốc thôi, làm gì có thần thánh như vậy chứ!

Bàn Tử cũng hưng phấn hỏi: "Hạo gia, anh kiếm súng ở đâu ra vậy?" "Lẽ nào, cũng mang từ nước ngoài về sao?" Trần Hạo lắc đầu cười nói: "Sao có thể chứ." "Nếu muốn quang minh chính đại mang súng từ nước ngoài về, cậu nghĩ quân đồn trú biên phòng có đồng ý không?" "Tôi chỉ mang ra một phần số súng tiểu liên Bách Thức còn sót lại từ lần trước thôi." "Cả đạn dược và lựu đạn cũng tiện thể mang ra luôn." Nghe những lời này, cả Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều bật cười.

Giáo sư Trần và Tuyết Lệ Dương đứng bên cạnh cũng không khỏi thán phục sự 'nhìn xa trông rộng' của Trần Hạo.

Ngay sau đó, Tuyết Lệ Dương tiếp tục nói: "Tôi đồng ý với quan điểm của Lão Hồ." "Nhưng điều tôi lo lắng là thời gian.

Tôi đã tìm thấy một cuốn sổ tay, những thứ bên trong vô cùng quan trọng." "Đối với việc tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt, nó có ý nghĩa chỉ đạo mang tính quyết định." Hồ Bát Nhất trầm tư một lát rồi nói: "Điều tôi quan tâm là, hy vọng lần này sẽ không xảy ra chuyện gì nữa." "Ở Cửu Tầng Yêu Tháp nguy hiểm thế nào, mọi người đều rất rõ." "Lần đó nếu không có Hạo gia và ba cô nương A Ninh, chỉ bằng chúng ta thì chắc chắn đã chết rồi." "Lần này không có quân đội bảo vệ, cho nên tôi xin nhấn mạnh lại một lần nữa." "Ai muốn về nhà, bây giờ vẫn còn kịp." Sau khi Hồ Bát Nhất nói xong, không khí lập tức trở nên im ắng.

Một lúc lâu sau, Sở Kiến và Diệp Nhất Tâm, giống hệt như trong kịch bản gốc, đều bày tỏ quyết tâm của mình.

Sau đó, Tát Đế Bằng chưa kịp bày tỏ quyết tâm thì đã say xe nôn ọe không ngừng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều lộ vẻ khinh thường.

Nhưng Hách Ái Quốc lại nói: "Từ sau khi ra khỏi sông băng, tôi đã nói chuyện với bọn họ." "Ai nấy đều có giác ngộ tư tưởng rất cao.

Tôi cảm thấy có được một đội ngũ như vậy, tương lai của ngành khảo cổ nước ta thật đáng hy vọng!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử nghe Hách Ái Quốc nói xong, đều khinh thường quay đầu đi chỗ khác, lười đáp lời.

Lúc này Trần Hạo trêu chọc nói: "Đối với nhiệt huyết và tâm tình dành cho sự nghiệp khảo cổ, tôi có thể hiểu được." "Nhưng phải hiểu rõ, đi sa mạc không phải chuyện đùa." "Nếu không có thể chất đạt chuẩn, cũng như ý chí kiên cường, thì hoàn toàn chỉ kéo chân cả đội, tăng thêm gánh nặng." "Thể chất của Tiểu Sở và Tiểu Tát cũng tàm tạm, nhưng cũng không loại trừ sẽ xảy ra các tình huống khác nhau." "Còn về Diệp Nhất Tâm, không cần tôi phải nói nhiều nữa chứ?" "Lúc ở sông băng Côn Luân, vì thể chất không đạt, nên ngay cả cơ hội xuống thực địa khảo sát cũng không có." "Một khi đã vào sa mạc, vì thể chất không tốt, cô ta làm chậm tốc độ tiến lên của cả đội chỉ là chuyện nhỏ." "Nếu thật sự ngất xỉu, hoặc có tình huống gì khác, xin hỏi chúng ta phải làm sao?" "Lập tức quay về, đánh mất cơ hội tìm kiếm thành cổ Tinh Tuyệt lần này?" "Hay là bỏ mặc cô ta, tiếp tục tiến lên?" "Thám hiểm khảo cổ không phải chỉ cần nói vài câu hay ho, bày tỏ quyết tâm là mọi chuyện sẽ ổn thỏa đâu." Nghe Trần Hạo nói xong, ba thành viên trẻ của đội khảo cổ đều cúi đầu.

Hách Ái Quốc thì càng tệ hơn, mặt mày khó coi như bị tát một cái.

Giáo sư Trần cũng bắt đầu suy nghĩ về tính mạng của mấy thành

viên trẻ.

Còn Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì đều lộ vẻ đồng tình.

Nhưng một lát sau, ba con chim non lại một lần nữa bày tỏ quyết tâm, nhất định sẽ khắc phục mọi khó khăn, cố gắng hết sức không gây thêm gánh nặng cho cả đội.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo cười cười, không nói gì thêm.

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: Ta đây vốn định cứu các ngươi một mạng.

Nhưng nếu cứ khăng khăng muốn đi tìm chết, thì ai cũng không cản được.

Đến lúc đó đừng trách ta không quan tâm!

Sau khi nhóm Trần Hạo đến nơi, họ gặp gỡ các nhân viên liên quan của chính quyền thị trấn.

Sau đó, khi đã ổn định chỗ ở tại nhà khách, Hách Ái Quốc dẫn ba thanh niên trẻ đi chuẩn bị trang bị vào sa mạc.

Còn nhóm Trần Hạo thì đến đồn công an địa phương để tìm lão Hán An Lực Mãn.

Sau khi tìm hiểu, quả nhiên không khác gì trong kịch bản gốc, An Lực Mãn vì dẫn một đám người xấu vào sa mạc, cuối cùng chỉ mình ông ta trở về nên bị tạm giữ.

Ngay sau đó, Trần Hạo, Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Giáo sư Trần đã gặp An Lực Mãn.

Kết quả là lão già này cứ giả vờ lẩm cẩm, không chịu nói chuyện về sa mạc.

Bàn Tử nhỏ giọng hỏi: "Hạo gia, lão già dẫn đường này à?" "Tôi thấy không đáng tin chút nào cả." Trần Hạo cười lắc đầu, rồi đi đến

bên cạnh An Lực Mãn.

Trong lòng thầm nghĩ: Lão già này tuy rất quan tâm đến bầy lạc đà.

Nhưng ta không cần dùng lạc đà để uy hiếp, dù sao trong kịch bản gốc, lão già này đã nhiều lần bỏ rơi mọi người.

Thế là, dưới ánh mắt khó hiểu của lão Hán An Lực Mãn, Trần Hạo trêu chọc nói: "Vừa rồi Dương tiểu thư đã hứa sẽ mua lạc đà của ông với giá gấp đôi, đợi sau khi trở về sẽ trả lại cho ông." "Nhưng có một điều hy vọng ông hiểu rõ, đồng tiền cổ quốc Tây Vực mà ông đeo trên cổ, từ đâu mà có thì chắc không cần tôi phải nói nhiều." "Còn về đám người xấu mà ông dẫn đi, bọn họ đều là một lũ trộm mộ, tôi cũng biết rõ mồn một." "Nếu ông không muốn vì chuyện này mà bị liên lụy, nửa đời còn lại phải sống trong tù, thì hãy ngoan ngoãn làm người dẫn đường cho tôi." "Nếu không, tôi sẽ phanh phui hết những chuyện này ra, để nửa đời sau của ông phải ngồi tù mọt gông!" Nghe những lời này, An Lực Mãn lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt.

Sau đó, mồ hôi đầm đìa, không ngừng gật đầu, miệng lẩm bẩm: "Được, tôi đồng ý.

Tôi bảo đảm sẽ không gây rối, chúng ta đều là bạn bè mà!" Thấy cuối cùng ông ta cũng ngoan ngoãn, Trần Hạo cười rồi bước ra khỏi phòng tạm giữ.

Tuyết Lệ Dương đi theo sau Trần Hạo, tò mò hỏi: "Hạo gia, vừa rồi anh đã nói gì với An Lực Mãn vậy?

Ông ta có vẻ rất sợ anh." Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Giáo sư Trần cũng nhìn anh với ánh mắt khó hiểu.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Không có gì, chỉ là 'động chi dĩ tình, hiểu chi dĩ lý' mà thôi." Nói xong, anh thong thả trở về nhà khách.

Bốn người Tuyết Lệ Dương thì mang vẻ mặt "anh coi tôi là đồ

ngốc à".

Có lời uy hiếp của Trần Hạo, lần này An Lực Mãn ngoan ngoãn chuẩn bị đưa mọi người vào sa mạc, không còn giở trò gì nữa, mọi chuyện thuận lợi vô cùng.

Sau đó, Trần Hạo lại lấy ra hai khẩu tiểu liên Bách Thức, cùng với hai cơ số đạn, để Hồ Bát Nhất và Bàn Tử trang bị.

Sau khi nghĩ ngợi, anh lại lấy ra hai thanh mã tấu hợp kim siêu cấp, sau khi 'khai quang' thì tặng cho hai người họ.

Nghe nói hai thanh khai sơn đao này là bảo bối cấp pháp khí, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lập tức vui mừng khôn xiết.

Khi Trần Hạo thấy Tuyết Lệ Dương nhìn hai thanh khai sơn đao của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, anh tiện tay cũng khai quang thanh đoản kiếm hợp kim của cô.

Thậm chí, anh còn tặng cô hai khẩu súng ngắn và hai mươi băng đạn.

Dù sao thì khẩu súng ngắn mà cô nhặt được trước đó chỉ còn lại một băng đạn.

Khi nhóm Trần Hạo hội hợp với Giáo sư Trần và Hách Ái Quốc, Hách Ái Quốc lập tức đề xuất không cho An Lực Mãn làm người dẫn đường.

Lý do là ông ta cảm thấy An Lực Mãn có tiếng tăm không tốt, sợ sẽ mưu tài hại mệnh trong sa mạc.

Trần Hạo trêu chọc cười nói: "Nếu ông không yên tâm, vậy lần này do ông dẫn đội vào sa mạc thì thế nào?" "Dù sao tôi có thể đảm bảo sẽ đưa tôi, Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử sống sót ra khỏi sa mạc." "Dù sao họ cũng là đồng môn, là bạn bè của tôi, còn về mấy vị, thì phải trông cậy vào Hách giáo sư rồi!" Nói xong, Trần Hạo

ngồi sang một bên hút thuốc, không thèm để ý nữa.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương cũng không cho Hách Ái Quốc sắc mặt tốt, đều ngồi sang một bên cùng Trần Hạo.

Cuối cùng, Giáo sư Trần, người sâu sắc hiểu đại nghĩa, đã khổ tâm khuyên bảo Hách Ái Quốc, mới khiến ông ta đồng ý.

Thấy mọi người đã chuẩn bị gần xong, Trần Hạo lên tiếng nhắc nhở: "Giáo sư Trần, hy vọng ông có thể nhắc nhở các thành viên khác trong đội khảo cổ." "Lần này vào sa mạc, những thứ khác có thể mang ít, thậm chí không mang." "Nhưng thức ăn và nước uống, nhất định phải mang đủ, đặc biệt là nước uống.

Nếu giữa đường bị mất mát nghiêm trọng, những vị chuyên gia khảo cổ này có thể sẽ mất mạng đấy." Giáo sư Trần biết Trần Hạo nói đúng, liền làm theo lời anh.

Lúc này, Tuyết Lệ Dương tò mò hỏi: "Hạo gia, vừa rồi anh nói, có thể an toàn đưa mấy người chúng ta ra khỏi sa mạc, là thật sao?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Nếu gặp bão cát, chúng ta chỉ có thể tự cầu phúc thôi." "Còn về thức ăn và nước uống, nhiều thì không dám nói, nhưng đảm bảo đủ cho bốn người chúng ta dùng trong nửa năm, không thành vấn đề." Tuyết Lệ Dương kinh ngạc hỏi: "Sao có thể mang nhiều đồ như vậy được?" Trần Hạo cười nói: "Lẽ nào cô chưa nghe ông ngoại nói, tôi biết một loại đạo pháp gọi là 'Tụ Lý Càn Khôn' sao?" Tuyết Lệ Dương vui mừng gật đầu: "Đương nhiên là nghe rồi, không ngờ lại là thật!" "Nhưng nếu anh đã có thể mang nhiều đồ tiếp tế như vậy, tại sao lại đặc biệt nhắc nhở Giáo sư Trần mang thêm nước và thức ăn?" Trần Hạo khinh thường nói: "Tôi là đội trưởng, chứ không phải bảo mẫu hay công nhân khuân vác." "Nếu không phải vì Giáo sư Trần là người đáng kính trọng, tôi còn lười nhắc nhở nữa kìa." Sáng sớm hôm sau, An Lực Mãn dẫn nhóm Trần

Hạo tiến vào sa mạc.

Chương 301

Cả đoàn xuất phát từ Bác Tư Đằng, đi dọc theo cổ đạo của sông Khổng Tước, tiến về phía sa mạc Taklamakan.

Trần Hạo và mọi người cưỡi trên lạc đà, thưởng thức phong cảnh sa mạc Tây Vực.

Sở Kiến đầy phấn khích hét lên: "Chú An Lực Mãn, không phải chú nói sa mạc rất nguy hiểm sao?" "Nguy hiểm ở đâu chứ!" Diệp Nhất Tâm còn vui vẻ hơn, hét lên: "Sa mạc thật quá đẹp!" Nói rồi, hai người họ bắt đầu hát ca.

Nhìn vẻ mặt vui vẻ, tự do tự tại của hai người, Trần Hạo thầm nghĩ: Mới chỉ vào vùng rìa sa mạc, tự nhiên sẽ không cảm nhận được sự khủng khiếp của nó.

Đợi đến khi gặp nguy hiểm, đừng có khóc không ra nước mắt thì đã may rồi!

Sau một ngày bôn ba, dưới sự dẫn dắt của An Lực Mãn, cuối cùng mọi người cũng tìm được một nơi thích hợp để dựng trại.

Lúc này Giáo sư Trần mới phát hiện, nếu không có lời nhắc nhở trước của Trần Hạo, lượng nước họ mang theo căn bản không đủ cho mức tiêu hao lớn như vậy.

Diệp Nhất Tâm và Giáo sư Trần quả nhiên cũng như Trần Hạo dự liệu, cơ thể bắt đầu không chịu nổi.

Nhìn An Lực Mãn đứng trên cồn cát ngước nhìn bầu trời lúc hoàng hôn, Hồ Bát Nhất đi theo Trần Hạo hỏi: "Lão gia tử, có phải trời sắp thay đổi không?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Ráng mỡ gà, có nhà thì giữ.

Ráng mỡ chó, thì đi mò cua.

Đây là điềm báo của bão cát đấy." An Lực Mãn gật đầu nói: "Đúng vậy, mây trên trời đang chảy máu, có lẽ ông trời đang tức giận." "Trên sa mạc, sắp có gió lớn rồi." Sau khi được An Lực Mãn xác nhận, Hồ Bát Nhất liền báo cho Tuyết Lệ Dương và mọi người trong đội khảo cổ.

Cuối cùng, họ quyết định không thể nghỉ ngơi, phải lập tức chạy đến di tích thành cổ Tây Dạ để tránh cơn bão lớn này.

Lần này An Lực Mãn rất biết điều, cũng không màng cầu nguyện nữa, trực tiếp hét lên bảo mọi người mau lên lạc đà chạy trốn!

Giáo sư Trần và mọi người đều trở nên căng thẳng, cộng thêm mây trên trời và tiếng gió cũng có sự thay đổi rõ rệt.

Thế là cả nhóm người vội vã thu dọn hành lý trang bị, định cưỡi lạc đà chạy nhanh.

Nhưng lúc này Trần Hạo đột nhiên ngăn lại: "Giáo sư Trần, đợi đã!" Hách Ái Quốc sốt ruột nói: "Đã đến lúc này rồi, còn đợi gì nữa?" Nhưng Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, thậm chí cả An Lực Mãn đều dừng bước, muốn nghe xem Trần Hạo nói gì.

Trần Hạo thong thả nói: "Muốn chạy trốn, cũng phải làm tốt công tác chuẩn bị chứ?" "Lát nữa bão nổi lên, cát bay mù trời, cộng thêm lạc đà chạy như điên, nếu có ai ngã khỏi lạc đà, hoặc trực tiếp bị rớt lại, cũng không ai phát hiện được." "Cho nên, lát nữa mọi người dùng dây thừng, buộc mình vào lạc đà, sau đó mỗi con lạc đà đều dùng dây thừng nối lại với nhau." "Đương nhiên, không nghe cũng được, nhưng nếu có ai chạy lạc, hoặc bị bỏ lại, thì đừng trách tôi không nhắc nhở trước." Nghe những lời này, mọi người đều liên tục khen phải, An Lực Mãn càng thán phục nói: "Trần huynh đệ à, kinh nghiệm của cậu trong sa mạc, không thua kém tôi chút nào đâu!" Tuyết Lệ

Dương, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, và năm người của Giáo sư Trần, vừa làm theo lời Trần Hạo, vừa dùng ánh mắt thán phục nhìn anh.

Trần Hạo thầm nghĩ: Nếu không phải biết trước chuyện gì sẽ xảy ra trong kịch bản, ta cũng chẳng biết những điều này đâu.

Rất nhanh, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, An Lực Mãn cưỡi lạc đà đi đầu, phi nhanh về phía di tích thành cổ Tây Dạ để trốn thoát!

Chẳng bao lâu, cách sau lưng nhóm Trần Hạo khoảng hai dặm, có thể thấy bão cát vàng cuồn cuộn cao hàng chục mét.

Hồ Bát Nhất lo lắng nói: "An Lực Mãn lão gia tử, để mọi người nghỉ một lát đi!" An Lực Mãn đầu không ngoảnh lại, hét lên: "Không được, chạy chậm là mất mạng!" Hồ Bát Nhất khó xử nói: "Nhưng tôi thấy Giáo sư Trần sắp không chịu nổi rồi." "Dừng lại để mọi người nghỉ một lát đi, cho mọi người uống ngụm nước rồi chạy tiếp cũng được!" Bất đắc dĩ, An Lực Mãn đành phải kéo dây cương lạc đà, để đoàn đội dừng lại.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thầm lắc đầu.

Trước đó, đã bảo những thành viên đội khảo cổ có thể chất không tốt đừng đi.

Nhưng họ không nghe, khẩu hiệu hô vang trời.

Bây giờ thì hay rồi, chưa chạy được bao xa, phía sau đã thấy cơn bão chết người, Hồ Bát Nhất lại vì họ mà để đoàn đội dừng lại nghỉ ngơi.

Đây đúng là gánh nặng, gây thêm phiền phức mà.

Đội lạc đà vừa dừng lại, Diệp Nhất Tâm và Giáo sư Trần đã ngã xuống, thở hổn hển.

Diệp Nhất Tâm thậm chí còn nôn ọe!

Xem ra thể lực đã cạn kiệt.

Sở Kiến và Tát Đế Bằng thì không sao, dù sao họ còn trẻ.

Thể lực của Hách Ái Quốc cũng tạm ổn, nhưng vừa rồi chạy như điên, cặp kính đã không biết rơi đi đâu mất!

Nếu không phải Tát Đế Bằng có một cặp kính dự phòng, Hách Ái Quốc đã thành người mù rồi.

Nhìn cảnh hỗn loạn thành một đoàn, Trần Hạo không khỏi lại lắc đầu.

Lúc này, Bàn Tử chạy đến hỏi: "Hạo gia, Lão Hồ, sao vậy?" Hồ Bát Nhất vừa uống nước vừa than thở: "Cái đám trí thức thân thể yếu ớt này, thật là chết người!" Chẳng bao lâu, bão cát ngày càng gần.

An Lực Mãn sốt ruột hét lớn: "Đừng nghỉ nữa, phong tín tử đến rồi!" Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vội vàng hét bảo mọi người trong đội khảo cổ lên lạc đà chạy trốn!

Thế là, Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm chưa kịp hồi sức, lại được Sở Kiến và Tát Đế Bằng dìu lên lạc đà.

Sau đó, An Lực Mãn cưỡi con lạc đà đầu đàn Tiểu Hồng, dẫn mọi người chạy như điên.

Một lát sau, cơn bão gào thét đã đuổi kịp, nhóm Trần Hạo lập tức bị cuốn vào rìa của bão cát.

Mọi người dù đeo kính chống gió, cũng bị bão cát vàng hỗn tạp thổi cho tầm nhìn mờ mịt.

Cảm nhận cơn gió cuồng nộ xung quanh, Trần Hạo không thể không thừa nhận, dù có hệ thống bên mình, lại có đạo pháp và huyết mạch Thanh Long, dưới sức mạnh của thiên nhiên này, cùng lắm cũng chỉ có thể tự vệ mà thôi.

Đây mới chỉ là rìa ngoài của cơn bão, nếu mọi người bị cuốn vào trung tâm bão cát, Trần Hạo có thể sống sót, nhưng những người khác thì căn bản không thể lo được!

Ban đầu Trần Hạo nghĩ rằng có sự nhắc nhở của mình, Giáo sư Trần sẽ không xảy ra chuyện ngã khỏi lạc đà giữa đường nữa.

Nhưng điều anh không ngờ tới là, chưa đầy mười phút, cả Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm đều biến mất tăm!

Hồ Bát Nhất lúc này cũng phát hiện ra, hét lớn hỏi mới biết, do vừa rồi mọi người vội vàng chạy trốn, Sở Kiến và Tát Đế Bằng đã quên buộc dây thừng cho Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm!

Trần Hạo nghe xong, lòng muốn giết chết hai người họ.

Rõ ràng đã nhắc đi nhắc lại, kết quả hai tên này lại có thể quên mất chuyện quan trọng như vậy.

Tốt rồi, vốn dĩ chỉ có một mình Giáo sư Trần gặp chuyện, bây giờ lại thêm cả Diệp Nhất Tâm, cái gánh nặng này, cũng dính vào!

Nhưng vì sự tôn trọng đối với lão giáo sư Trần, Trần Hạo quyết định đi cứu.

Còn về Diệp Nhất Tâm, coi như tiện tay làm việc tốt.

Nếu không, Trần Hạo tuyệt đối lười đi cứu cái gánh nặng không biết tự lượng sức mình đó.

Nói rồi, Trần Hạo nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người bảo vệ những người khác tiếp tục chạy, tôi đi tìm hai người Giáo sư Trần." Hồ Bát Nhất vốn định đi cứu người nghe xong, liền dừng động tác của lạc đà lại.

Chương 302

Bởi vì anh rất rõ, với thực lực của Trần Hạo, xác suất cứu người thành công lớn hơn anh rất nhiều.

Thế là anh và Bàn Tử không nói hai lời, trực tiếp một trước một sau, bảo vệ những người khác, tiếp tục chạy như điên về phía trước.

Tuyết Lệ Dương thì lo lắng dặn dò: "Hạo gia, anh cẩn thận, chúng tôi sẽ không chạy quá nhanh, nhất định sẽ đợi anh trở về." Trần Hạo vẫy vẫy tay, sau đó đội mũ liền áo của Giao Long Chiến Y lên, kéo khóa kéo của mặt nạ lại.

Gài chặt kính chống gió, bây giờ toàn bộ cơ thể Trần Hạo đều được bao bọc kín mít, một hạt cát cũng đừng hòng lọt vào.

Về vấn đề hô hấp, Giao Long Chiến Y vốn có một phần công năng điều tiết không khí, chưa kể công phu bế khí của Trần Hạo hoàn toàn có thể không để ý đến những thứ này.

Chỉ thấy thân hình anh lóe lên, sau vài lần nhảy vọt đã biến mất trong bão cát ngút trời.

Đồng thời, Trần Hạo vận chuyển sức mạnh huyết mạch Thanh Long, lại gia trì thêm lôi pháp, khiến tốc độ hoàn toàn không phải là của con người.

Chưa đầy nửa phút, trong bão cát ngút trời, Trần Hạo lần lượt tìm thấy Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm đang nằm trên cát.

Chỉ có điều hai người lúc này đều đã hôn mê.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thầm nghĩ: Cũng may là ta đến, hai người các ngươi nhặt lại được một mạng.

Nếu đổi lại là Hồ Bát Nhất hay Bàn Tử, bất kỳ ai trong hai người

họ, cũng không có cách nào trong điều kiện khắc nghiệt như vậy, đưa Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm trở về.

Bất đắc dĩ, Trần Hạo chỉ có thể một tay kẹp một người, với tốc độ còn nhanh hơn lúc trước, phi nhanh đuổi theo đoàn lạc đà.

Trần Hạo mang theo Diệp Nhất Tâm và Giáo sư Trần, chạy như điên trong bão cát đen.

Trong lòng thầm nghĩ: Cũng không biết vì sự xuất hiện của mình, có làm thay đổi kịch bản gốc một lần nữa không.

Nếu lần này thật sự có biến động, khiến cho chúng ta không tình cờ gặp được di tích cổ thành kia, thì thảm rồi!

May mà ba cô nàng A Ninh không đi cùng, nếu không tất cả đều phải bỏ mạng trong bão cát đen.

Chỉ tiếc cho Tuyết Lệ Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, ta vẫn chưa chiêu mộ họ vào phái Liệt Hải!

Cứ thế, Trần Hạo vừa suy nghĩ vẩn vơ, vừa phi nước đại.

Vài phút sau, ở phía trước không xa, Trần Hạo thấy bầy lạc đà đều quỳ trên sa mạc, vây thành một vòng tròn.

Thấy cảnh này, trong lòng Trần Hạo có chút động tâm, vì cảnh tượng này giống hệt như trong kịch bản gốc.

Cùng lúc đó, Hồ Bát Nhất và những người khác cũng thấy Trần Hạo kẹp theo Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm, phi như bay trở về.

Tuy trước đó đã thấy đủ loại năng lực thần kỳ của Trần Hạo, nhưng dù vậy, mọi người vẫn bị tốc độ nhanh như tia chớp của anh làm cho kinh ngạc đến ngây người.

An Lực Mãn còn thần kinh hô lên: “Hồ đại hiển linh rồi, nếu không một người bình thường sao có thể mang theo hai người chạy

nhanh như vậy!" Trong nháy mắt, Trần Hạo đã hội hợp cùng mọi người.

Nhìn tình hình của mọi người, tuy đã có phỏng đoán, nhưng anh vẫn hỏi: "Sao không đi nữa?" An Lực Mãn bất đắc dĩ hét lên: "Hết cách rồi, lạc đà đều bị bão cát đen dọa cho không đứng dậy nổi." "Bây giờ, mọi người chỉ có thể ở đây chờ chết!" Trong chốc lát, Hách Ái Quốc và hai thanh niên trẻ đều sợ đến mặt không còn giọt máu.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng đầy vẻ lo lắng.

Lúc này, Trần Hạo vận chuyển sức mạnh huyết mạch Thanh Long vào đôi mắt, phát huy thị lực đến cực hạn.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, xuyên qua bão cát vàng ngút trời, Trần Hạo ở cách đó một cây số, đã thấy một di tích cổ thành bị bỏ hoang nhiều năm.

Đến đây, trong lòng Trần Hạo cuối cùng cũng yên tâm.

Tuy di tích cổ thành so với trong kịch bản gốc, khoảng cách có chút chênh lệch, nếu không Tuyết Lệ Dương cũng sẽ không phát hiện ra.

Nhưng dù sao, ít nhất cũng đã gặp được.

Thế là anh lớn tiếng nói: "Mọi người mau kéo lạc đà theo tôi, phía trước có một di tích cổ thành có thể tránh bão cát đen!" Nói xong, cũng không quan tâm những người khác thế nào, thuận tay ném Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm lên lưng lạc đà, rồi kéo lạc đà, phi nhanh về phía di tích cổ thành.

Nghe Trần Hạo nói, mọi người đều không còn thời gian để nghi ngờ, đồng loạt kéo lạc đà, liều mạng đuổi theo Trần Hạo.

Khoảng cách ngắn ngủi hơn một ngàn mét, dưới sự tàn phá của gió cuồng cát vàng, mọi người phải mất hơn mười phút mới miễn

cưỡng đến nơi.

Bão cát đen cũng theo sát phía sau, đuổi đến tận mông.

Trần Hạo một tay một người, xách Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm đang trên lưng lạc đà, rồi lao vào trước tiên trong một căn nhà gỗ bị cát vàng vùi lấp một nửa!

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Tuyết Lệ Dương, cùng với Hách Ái Quốc và ba người kia, cũng vội vàng xuống lạc đà đi theo vào.

Chỉ có lão Hán An Lực Mãn, dắt lạc đà vào dưới bức tường đất cao ba mét, rồi mới cuối cùng vào căn nhà gỗ cũ nát.

Trần Hạo vừa đặt hai người trong tay xuống, Bàn Tử theo sát phía sau vào, nhìn quanh một vòng, rồi nói: "Hạo gia, Lão Hồ, nơi này tôi kiểm tra rồi, an toàn." Hồ Bát Nhất đáp lại: "Chưa chắc đâu." "Nhìn căn nhà này, chỗ nào cũng có lỗ thủng, bão cát đen cũng không biết sẽ thổi mấy ngày." "Chúng ta cứ chờ bị chôn sống đi!" Nghe những lời này, mọi người đều im lặng.

Trần Hạo đương nhiên biết tiếp theo sẽ thế nào, thế là anh liền nói phét: "Trước đó tôi đã dùng Vọng Khí Thuật và Thiên Tinh Phong Thủy Thuật quan sát." "Nhìn thiên tượng và khí vận lúc này, ước chừng bão cát đen ngày mai có thể tan." "Căn nhà tuy cũ nát, nhưng may là các trụ chịu lực xung quanh vẫn chắc chắn, mọi người không cần lo lắng." Bàn Tử nghe xong vui mừng hỏi: "Hạo gia, anh không lừa tôi chứ?" Hồ Bát Nhất tuy cũng biết Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhưng chỉ được truyền thừa nửa cuốn.

Cho nên anh thật sự tin lời nói phét của Trần Hạo, tưởng rằng Trần Hạo thông qua nửa cuốn bí pháp mà anh chưa học được, đã nhìn ra tình hình của bão cát đen.

Thế là anh quả quyết: "Bản lĩnh của Hạo gia, Bàn Tử cậu không

rõ sao?" "Nếu Hạo gia đã nói vậy, tôi yên tâm rồi." Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất thực hiện trách nhiệm của đội trưởng trước chuyến đi, đi sắp xếp mọi người chuyển hành lý vào, chuẩn bị cắm trại.

Tiện thể sắp xếp việc trực ban buổi tối, rồi ra ngoài thăm dò tình hình bên ngoài.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện Tuyết Lệ Dương vẫn đang dụi mắt, anh cười khổ nói: "Này, dù sao cô cũng là truyền nhân của phái Giá Cô Tiếu, sao lại để mắt bị bụi vào thế?" Tuyết Lệ Dương vừa dụi mắt, vừa buồn bực nói: "Anh tưởng tôi muốn sao, ai biết vào đây rồi, lại có thể bị cát từ cửa thổi vào mắt chứ!" Trần Hạo thản nhiên cười, sau đó đưa cho cô một bình nước nói: "Vậy rửa đi, hoặc là để tôi giúp?" Nhưng lời vừa nói xong, Tuyết Lệ Dương không biết vì sao, mặt lại ửng hồng.

Thấy bộ dạng này, Trần Hạo cũng không trêu nữa, trực tiếp vận chuyển pháp lực, một tay vuốt qua mắt cô.

Tuyết Lệ Dương chỉ cảm thấy mắt mình, trong nháy mắt được một luồng khí ấm áp bao bọc, sau đó mắt không còn khó chịu nữa.

Cô thoải mái chớp chớp mắt, rồi nói: "Cảm ơn Hạo gia." "Không ngờ đạo pháp của anh, đến cả chuyện này cũng có thể làm được." "Bây giờ tôi thật muốn học hai chiêu đạo pháp của anh để phòng thân!" Trần Hạo nhún vai nói: "Hiện tại, trong số những người tôi quen biết." "Ngoài ông ngoại của cô là Giá Cô Tiếu có thiên phú dị bẩm, học được Vọng Khí Thuật ra." "Ngay cả ba cô nàng A Ninh cũng không thể học được đạo pháp." "Cho nên..." Chưa đợi anh nói xong, Tuyết Lệ Dương đã buồn bực tiếp lời: "Cho nên tôi đừng có mơ mộng nữa, phải không?

Tôi biết rồi!" Nói xong, cô buồn bực quay đầu sang một bên, hờn dỗi.

Trần Hạo thấy vậy, chỉ cười nhạt, cũng không nói nhiều.

Lúc này, Giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm vẫn hôn mê, cuối cùng cũng dưới sự chăm sóc của Hách Ái Quốc và ba người kia, đã tỉnh lại.

Khi hai người biết mạng của mình là do Trần Hạo cứu về, liền không ngừng nói lời cảm ơn.

Trần Hạo mỉm cười nói một câu: "Không cần khách sáo, đây là việc nên làm." Sau đó, anh giúp Hồ Bát Nhất và ba người mang củi lửa trở về, chất đống củi lửa lên trên cát ở giữa nhà.

Chương 303

Có củi lửa, nhóm người Trần Hạo đốt một đống lửa trên nền cát của căn nhà gỗ rộng gần trăm mét vuông, nghỉ ngơi thật tốt.

Mọi người vừa ăn đồ ăn, vừa tán gẫu, chẳng mấy chốc, Shirley Dương ở bên trong bức tường đất bên ngoài, đã thấy dấu chân của sói cát.

Bàn Tử nghe vậy cũng hứng thú, vừa rồi anh cũng ở gần bức tường đất, thấy sáu bảy con dê vàng đang trốn bão cát đen.

Lão Hán An Lực Mãn 'ừm' một tiếng nói: "Nơi này mà, là nơi trú ẩn mà ông trời chuẩn bị cho động vật trong sa mạc." "Bây giờ mà, mới chỉ thấy dê vàng thôi, không chừng còn có sói và báo ẩn nấp." "Bây giờ trên trời mà, đang có bão cát, động vật dưới đất đều sợ chết khiếp." "Đợi bão cát qua đi sẽ phát hiện, sói và dê sẽ trốn chung một nhà." "Lúc đó mà, sói thì nên nhe nanh ra, dê thì nên giơ sừng trên đầu ra." Sau đó, Hồ Bát Nhất trêu Tát Đế Bằng, dọa anh ta sợ chết khiếp.

Nhưng Trần Hạo không để ý đến lời trêu chọc, mà lại kinh ngạc nhìn lão Hán An Lực Mãn.

Tuy những lời vừa rồi, anh đã nghe thấy trong kịch bản.

Nhưng bây giờ tự mình trải nghiệm nghe lại, lại cảm thấy lão Hán An Lực Mãn mới là người nhìn thấu đáo nhất.

Có lẽ, vì quanh năm đi lại trong sa mạc, thường xuyên gặp đủ loại nguy hiểm, mới có được cảm ngộ thấu triệt như vậy.

Lúc này, Hách Ái Quốc đột nhiên hỏi: "Tiểu Diệp, trong tay em cầm cái gì vậy?" Kết quả Diệp Nhất Tâm nhìn kỹ, lập tức kinh hãi hét lên, ném thứ trong tay đi.

Mọi người vội vàng chụm vào xem thử, hóa ra là một bộ xương khô đã bị gió làm khô héo.

Thế là Hách Ái Quốc giáo huấn Diệp Nhất Tâm, là người học chuyên ngành khảo cổ, sao có thể sợ xương người chết chứ?

Nhưng Trần Hạo căn bản không để ý đến chuyện đó, vì anh biết, xương người chết bị vùi dưới cát đã bị kiến hành quân gặm sạch.

Thế là, nên ngăn cản họ đào ra kiến hành quân, hay là mặc kệ?

Nếu ngăn cản, tự nhiên có thể tránh được phiền phức lần này.

Nhưng nếu để đám kiến hành quân này ra, lại có thể điên cuồng cày một đống điểm thưởng!

Đang lúc phân vân, Hồ Bát Nhất nói: "Xương này có chút kỳ quái." Hách Ái Quốc đáp lại: "Có gì kỳ quái?" Trần Hạo ghét cái vẻ của Hách Ái Quốc, rõ ràng không hiểu mà còn tỏ ra không quan tâm.

Thế là anh trêu chọc: "Có gì kỳ quái ư?" "Người chết trong sa mạc, xương thịt sẽ không bị thối rữa." "Thường thì sau khi khô tự nhiên, sẽ trở thành xác ướp, cũng gọi là xác khô." Tuyết Lệ Dương tiếp lời: "Nhưng trên xương trắng, lại không có một chút da thịt nào." Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Ừ, ý tôi là vậy." Hách Ái Quốc tranh cãi: "Không chừng, bị ăn hết rồi!" Hồ Bát Nhất đồng tình: "Cũng có khả năng." "Người này có thể, cũng từng vì tránh bão mà dừng lại ở đây." "Sau đó thì bị tấn công." "Cho nên tôi vừa nói, cũng không phải là nói đùa." "Chúng ta phải thay phiên nhau canh gác, một khi phát hiện bất kỳ tình huống nào, phải kịp thời báo cho mọi người." "Còn nữa, nếu bão tan, chúng ta phải rút lui càng sớm càng tốt." Lúc này, Bàn Tử định xen vào, nhưng lại bị Hách Ái Quốc giành trước.

Ông ta trừng mắt nhìn Trần Hạo nói: "Xem đi, tôi nói không sai chứ?" "Không có bản lĩnh lớn như vậy mà còn lo hão." Trần Hạo

nghe xong, lập tức cười lớn một cách khinh thường, khiến mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhìn về phía anh.

Hách Ái Quốc cảm thấy mất mặt, liền trừng mắt hỏi: "Cậu cười cái gì?

Phỏng đoán của tôi ngay cả đồng chí Tiểu Hồ cũng đồng tình." Hồ Bát Nhất vội vàng nói: "Tôi vừa rồi cũng chỉ là giả thiết thôi, không nhất định là chính xác." "Huống hồ kinh nghiệm khảo cổ và thám hiểm của Hạo gia phong phú hơn tôi nhiều, chúng ta nghe Hạo gia nói đi." Hách Ái Quốc khinh thường nói: "Được thôi, tôi nghe xem cao kiến của đồng chí Trần." Trần Hạo lấy ra một điếu thuốc, sau khi hỏi mọi người có phiền không, được đáp là không sao, mới châm thuốc.

Anh nhẹ nhàng hút một hơi, rồi mới trêu chọc nói: "Nếu chủ nhân của bộ xương trắng kia, bị động vật lớn như sói gặm ăn da thịt." "Thì trên xương trắng, nhất định sẽ có vết cắn xé rất rõ ràng." "Nhưng mọi người nhìn kỹ xem, trên xương trắng có không?" Tuyết Lệ Dương và mấy người kia cẩn thận quan sát, rồi lắc đầu nói: "Không có, trên xương trắng đều là những vết tích cực kỳ nhỏ, không đều." "Vậy thì có thể đại diện cho cái gì?" Hách Ái Quốc không phục hỏi.

Trần Hạo ha ha cười lớn nói: "Đại diện cho cái gì?" "Đại diện cho việc, chủ nhân của bộ xương trắng, bị một loài động vật cực kỳ nhỏ với số lượng đông đảo, gặm thành xương trắng." "Trên thế giới này, những loài động vật nhỏ có thể làm được điều này tuy không ít." "Nhưng ở sa mạc, chỉ có một đàn kiến hành quân lớn mới có thể làm được đến mức độ này!" Nghe những lời này, mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Tuyết Lệ Dương từng ra nước ngoài, từng trải, tự nhiên biết kiến hành quân là thứ gì.

Giáo sư Trần và những người khác tuy chưa thấy, nhưng ít nhiều

cũng nghe nói qua.

Còn về Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, cũng dưới sự giải thích của Trần Hạo, đã hiểu rõ sinh vật kiến hành quân.

Lúc này Tuyết Lệ Dương lo lắng hỏi: "Hạo gia, ý của anh là, trong căn nhà này có kiến hành quân?" Trần Hạo gật đầu: "Ở đây có hay không tôi không chắc, nhưng chủ nhân của bộ xương trắng này, chắc chắn là bị kiến hành quân gặm sạch." Chỉ có Hách Ái Quốc, vẫn tỏ ra không quan tâm: "Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy!" "Tôi không tin, dưới cát có thể chôn bao nhiêu kiến hành quân chứ?" Ngay sau đó, ông ta gọi Tát Đế Bằng và Sở Kiến, cùng nhau đào hố chôn bộ xương.

Tiện thể cũng muốn chứng thực, lời của Trần Hạo chỉ là nói năng giật gân mà thôi.

Thấy cảnh này, Trần Hạo trêu chọc nhìn họ động thủ, một lời cũng không nói.

Trong lòng thầm nghĩ: Lại một đám tìm chết!

Nếu đã không nghe lời khuyên của ta, thì đừng trách ta không nhắc nhở.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương vây quanh bên cạnh Trần Hạo.

Tuyết Lệ Dương lo lắng hỏi: "Hạo gia, liệu phỏng đoán của anh có sai không?" "Nếu thật sự có kiến hành quân, chúng ta nhất định phải ngăn cản hành động của Hách giáo sư." "Nếu không, không khác gì hành vi tìm chết!" Biết rằng kiến hành quân tối nay sẽ không xuất hiện, Trần Hạo liền cười nói: "Mặc kệ có hay không, ông ta thích làm gì thì làm." "Dù sao nếu thật sự xảy ra chuyện, tôi sẽ bảo vệ ba người bình an vô sự, còn về những người khác…" Nói đến đây, Trần Hạo cười một cách tà dị: "Thì phải tự cầu phúc thôi!" Một lát sau, ba

người Hách Ái Quốc đã đào ra pho tượng đá bằng đồng khổng lồ bị chôn vùi trong cát.

Hách Ái Quốc huých vai Trần Hạo: "Xem đi!" "Kiến hành quân thì không thấy đâu, lại tìm ra được pho tượng đá có giá trị nghiên cứu!" Trần Hạo nhìn Hách Ái Quốc như nhìn một thằng ngốc, khóe miệng nhếch lên nụ cười tà mị mà không nói một lời.

Cùng lúc đó, lão già An Lực Mãn sau khi thấy pho tượng đá thì khuyên mọi người không nên đào nữa.

Ngay sau đó, ông ta quỳ xuống đất dập đầu, cầu xin thần linh khoan thứ.

Bất đắc dĩ, giáo sư Trần và những người khác đành phải thuận theo ý của lão già An Lực Mãn trước, đợi ông ta ngủ say rồi mới đào pho tượng lên.

Lẽ ra Hồ Bát Nhất cũng sẽ tham gia, nhưng Trần Hạo đã ngăn lại.

"Tối nay mấy người cứ nghỉ ngơi cho khỏe, đừng tham gia vào chuyện này." "Đợi đến ngày mai, sẽ có kịch hay để xem!" Nghe vậy, Shirley Dương, Lão Hồ và Bàn Tử đều ngoan ngoãn tìm chỗ nằm xuống.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hạo vừa mới thay ca cho Hồ Bát Nhất làm nhiệm vụ canh gác.

Anh đang lười biếng dựa vào cửa căn nhà gỗ, vừa nhàn nhã ngắm nhìn bão cát mịt mù bên ngoài, vừa uống rượu Mao Đài Trần Nhưỡng.

Shirley Dương lại đột nhiên nhẹ nhàng đi đến bên cạnh anh.

Trần Hạo liếc nhìn cô một cái rồi hỏi: "Không ngủ à?" Shirley Dương chớp đôi mắt to xinh đẹp, nói: "Hạo gia, để tôi thay ca cho anh, anh đi ngủ hai tiếng đi." Lắc đầu, Trần Hạo cười nói: "Không cần đâu." "Tôi vừa mới đổi ca cho Lão Hồ xong.

Cô thật sự xem tôi là ông già đấy à, về nghỉ ngơi đi." Shirley Dương cười khúc khích rồi ngồi xuống nói: "Nhưng anh cùng thế hệ với ông ngoại tôi, chẳng lẽ không phải ông già sao?" Trần Hạo nhún vai: "Cô xem bộ dạng của tôi, có giống ông già chỗ nào không?" Bị Trần Hạo nhìn thẳng, Shirley Dương có chút ngại ngùng.

"Đúng là không giống.

À, hôm nay cảm ơn anh." Trần Hạo nghe vậy thì ngẩn người, trong lòng nghĩ: *Đây chẳng phải là lời nên nói với Lão Hồ sao?

Lẽ nào vì mình đã làm việc mà lẽ ra Hồ Bát Nhất phải làm, nên cô nàng này đã chuyển mục tiêu rồi?* Nhưng anh cũng không giả vờ như Hồ Bát Nhất, chỉ thờ ơ nhún vai.

"Chẳng qua là giúp cô phủi cát trong mắt thôi, chuyện nhỏ ấy mà, không cần khách sáo." Shirley Dương không ngờ anh lại nói thẳng ra như vậy, càng thêm ngại ngùng.

Thế là cô ngạo kiều quay đầu đi: "Ý tôi là, cảm ơn anh hôm nay đã dẫn mọi người tìm nơi trú bão, ai thèm cảm ơn anh chuyện đó!" Hai người lại trò chuyện một lúc, Shirley Dương kể ra chuyện sau khi cha cô mất tích, mỗi ngày cô đều mơ thấy cái hang lớn trong không gian khác ở Tinh Tuyệt cổ thành, cùng với chiếc quan tài của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Đương nhiên, hiện tại cô không biết cái hang lớn đó là lối vào của một không gian khác.

Trần Hạo tự nhiên biết sự thật, nhưng cũng không tiện nói ra bây giờ, nếu không sẽ chẳng thể nào giải thích được.

Thế là anh an ủi Shirley Dương một lúc rồi bảo cô về nghỉ ngơi.

Chương 304

Kết quả không lâu sau, lão già An Lực Mãn đi ra ngoài xem tình hình lạc đà thì phát hiện giáo sư Trần đã đào pho tượng đá lên gần hết.

Nhất thời, An Lực Mãn và họ tranh cãi kịch liệt.

Cả nhóm đội khảo cổ cuối cùng bị Hồ Bát Nhất dùng một tràng lý lẽ cùn làm cho cứng họng.

Trần Hạo chỉ mỉm cười xem kịch, lười biếng chẳng buồn xen vào.

Sáng sớm hôm sau, An Lực Mãn la lên trời đã quang, mọi người có thể tiếp tục lên đường.

Hồ Bát Nhất cũng vội vàng giục mọi người thu dọn đồ đạc để xuất phát.

Lúc này, từ đôi mắt của pho tượng đá bằng đồng khổng lồ đã bị đào lên quá nửa, cát bắt đầu chảy ra.

Mọi người cũng phát hiện trên mặt đất có những con kiến lớn màu đỏ.

Nhờ có lời nhắc nhở của Trần Hạo tối qua, mọi người không còn ngây ngô như trong kịch bản gốc, tất cả đều phản ứng ngay lập tức: kiến hành quân!

Lão già An Lực Mãn vừa lẩm bẩm: "Đã bảo đừng đào mà, đã bảo là đừng đào mà!", vừa ôm hành lý của mình chạy vội ra khỏi nhà gỗ.

Cùng lúc đó, cát bên cạnh pho tượng đồng khổng lồ như có thứ gì đó đang chuyển động, nhanh chóng đẩy cát lên thành một đụn nhỏ.

Sau đó, những con kiến hành quân màu đỏ dày đặc như ong vỡ tổ,

điên cuồng trào ra!

Trần Hạo đã sớm chuẩn bị, đứng ở cửa nhà gỗ hô lớn: "Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, mau đưa giáo sư Trần ra ngoài!" Nói xong, anh chạy ra ngoài lắp ráp súng phun lửa mini.

Có người sẽ thắc mắc, Trần Hạo rõ ràng có thể dùng Phong Hỏa Lệnh để diệt sạch kiến hành quân, tại sao lại cứ thích dùng súng phun lửa?

Nếu hỏi Trần Hạo, anh chắc chắn sẽ trả lời: "Nói nhảm!" "Phong Hỏa Lệnh lợi hại hơn, tốt hơn súng phun lửa mini!" "Nhưng nó cần pháp lực để chống đỡ!" "Rõ ràng có công cụ công nghệ vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm sức lực, tôi lại không ngốc, việc gì phải tiêu hao pháp lực chứ?!" Nghe lời Trần Hạo, Lão Hồ và Bàn Tử đã thu dọn xong từ lâu, mỗi người xốc một bên cánh tay giáo sư Trần, cắm đầu cắm cổ chạy ra khỏi nhà gỗ.

Shirley Dương cũng xách hành lý của giáo sư Trần, theo sát phía sau.

Còn về Hách Ái Quốc, Sở Kiến, Tát Đế Bằng và Diệp Nhất Tâm, xin lỗi nhé, chẳng phải các người không nghe khuyên sao?

Vì vậy, Trần Hạo hoàn toàn không thèm quan tâm!

Kết quả là bốn người Hồ Bát Nhất vừa lao ra khỏi nhà gỗ, giáo sư Trần đã lớn tiếng kêu lên: "Tiểu Trần, Tiểu Hồ, Ái Quốc vẫn còn ở trong đó, đợi đã!" Hồ Bát Nhất và hai người kia nghe vậy liền dừng bước, ánh mắt đổ dồn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Mọi người đưa giáo sư Trần đi trước đi, tôi ở lại đợi mấy tên ngốc đó." Nói xong, anh cầm khẩu súng phun lửa đã lắp ráp xong.

Lúc này, bốn người Hách Ái Quốc chậm chân hơn một nhịp, đã bị

một lượng lớn kiến hành quân vây khốn trong nhà gỗ.

Thật ra, Trần Hạo chỉ không ưa tính cách của Hách Ái Quốc, còn cảm thấy ba tân binh Diệp Nhất Tâm quá thiếu kinh nghiệm.

Nhưng nếu không có nguy hiểm, anh cũng không ngại giúp một tay.

Huống hồ, Trần Hạo cũng muốn giết kiến hành quân để kiếm điểm thưởng, coi như tiện tay tích đức làm việc thiện.

Thế là anh lao mấy bước vào trong nhà gỗ, vô số kiến hành quân xung quanh lập tức bị Long uy bức lui.

Chỉ thấy Trần Hạo trêu tức nói: "Thế nào rồi mấy vị?" "Hôm qua không phải các người không tin có kiến hành quân sao?

Bây giờ cảm giác thế nào?" Diệp Nhất Tâm hoảng sợ khóc lóc kêu la: "Trần đại ca cứu mạng!" Sở Kiến và Tát Đế Bằng cũng không ngừng kêu cứu, cuối cùng ngay cả Hách Ái Quốc cứng đầu vô cùng cũng phải thừa nhận sai lầm: "Tiểu Trần đồng chí, trước đó tôi đã quá võ đoán và chủ quan, xin cậu hãy nể tình chúng ta cùng một đội, cứu tôi với!" Thấy trên mặt cát lại nhô lên mấy ụ cát nhỏ, số lượng kiến hành quân ngày càng nhiều hơn.

Trần Hạo cũng lười nói nhảm với họ, trực tiếp kích phát toàn bộ Long uy, tức thì bức lui lũ kiến hành quân xung quanh bốn người Hách Ái Quốc.

Sau đó nói: "Còn ngây ra đó làm gì, không mau chạy thoát thân đi?" Sở Kiến và Tát Đế Bằng vừa mới phản ứng lại, vội vàng vừa xách hành lý, vừa dìu Diệp Nhất Tâm lao ra khỏi nhà gỗ.

Hách Ái Quốc chỉ xách hành lý của mình, gánh nặng nhẹ hơn ba người trẻ tuổi kia.

Vì vậy, ông ta còn nhanh hơn ba người một bước, thoát ra khỏi

nhà gỗ!

Ngay khi Trần Hạo định kích hoạt súng phun lửa mini, xử lý hết lũ kiến hành quân trong nhà gỗ, Shirley Dương lại đột nhiên chạy trở lại.

Trần Hạo dở khóc dở cười hỏi: "Dương đại tiểu thư của tôi ơi, cô quay lại làm gì?" Nghe Trần Hạo hỏi mình quay lại làm gì, Shirley Dương ngại ngùng đáp: "Vừa rồi chạy vội quá, không cẩn thận làm rơi quyển sổ tay của cha tôi trong nhà gỗ!" Trần Hạo nghe mà cạn lời, may mà anh chưa dùng súng phun lửa.

Nếu không, quyển nhật ký mà hóa thành tro, anh cũng chẳng cần phải theo họ đến Tinh Tuyệt cổ thành để diệt quái lấy bảo vật nữa!

Nói rồi, Trần Hạo nói: "Vậy cô mau tìm quyển nhật ký đi, có tôi ở đây, đám kiến hành quân này không dám tiến lên đâu." Lúc này Shirley Dương mới phát hiện, tất cả kiến hành quân trong nhà gỗ đều đã trốn vào góc tường.

Cô vừa khó hiểu vừa kinh ngạc hỏi: "Chuyện gì vậy?" Không đợi cô hỏi xong, Trần Hạo đã đáp: "Ông ngoại cô không nói cho cô biết, huyết mạch Thanh Long của tôi không chỉ bách độc bất xâm, mà còn có thể xua đuổi độc trùng dị thú sao?" Nghe vậy, Shirley Dương lập tức hiểu ra, sau đó vừa tìm kiếm quyển nhật ký, vừa ngưỡng mộ nói: "Anh đúng là lợi hại thật đấy, lại có huyết mạch thần kỳ như vậy!" Ngay sau đó, cô tìm thấy quyển nhật ký rồi nói: "Được rồi, tìm thấy đồ rồi, chúng ta mau đi thôi!" Trần Hạo gật đầu: "Cô ra cửa đợi tôi trước, tôi xử lý xong ngay đây!" Tuy không hiểu Trần Hạo định làm gì, Shirley Dương vẫn cảm kích mỉm cười với anh, sau đó ngoan ngoãn đứng đợi ở cửa.

Lập tức, Trần Hạo cười tà mị: "Lũ tiểu yêu, tất cả hãy biến thành điểm thưởng cho tiểu gia đi!" Tiếng nói vừa dứt, một cột lửa nóng rực dày cả thước, dài năm sáu mét phun về phía đám kiến hành quân.

Trong phút chốc, thức hải của Trần Hạo bị âm thanh thông báo của hệ thống tràn ngập!

“[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con kiến hành quân, nhận được 0.1 điểm thưởng.]” “[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con kiến hành quân, nhận được 0.1 điểm thưởng.]” “[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con kiến hành quân, nhận được 0.1 điểm thưởng.]” “[Đinh! ...]” Tuy điểm thưởng cho một con kiến hành quân ít đến đáng thương, nhưng không chịu nổi số lượng kinh người!

Trong nháy mắt, lũ kiến hành quân trong nhà gỗ đã bị quét sạch.

Đám kiến hành quân dưới cát cũng không dám tùy tiện chui ra.

Còn căn nhà gỗ rách nát kia sớm đã bị ngọn lửa nóng rực thiêu cháy, nhưng Trần Hạo căn bản không quan tâm.

Dù sao sau này cũng sẽ không đến nơi này nữa.

Sau này có người gặp phải bão cát đen, không có nơi đối phó, thì có liên quan quái gì đến anh chứ?

Nhìn căn nhà gỗ rách nát khói đen cuồn cuộn, đang bốc cháy, Trần Hạo xách súng phun lửa mini quay người lao ra.

Sau đó, anh kéo tay Shirley Dương đang ngây người, chạy một mạch đuổi theo giáo sư Trần và những người khác.

Nhưng vừa chạy được vài chục mét, Trần Hạo phát hiện có gì đó không ổn.

Chương 305

Trong kịch bản gốc, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương đã bị một lượng lớn kiến hành quân bao vây tứ phía.

Nhưng bây giờ, đám kiến hành quân đó căn bản không dám đến gần!

Như vậy, Trần Hạo không thể tiếp tục cày kiến hành quân để kiếm điểm thưởng được nữa, anh lập tức thu Long uy lại.

Hiệu quả thấy rõ ngay lập tức, đám kiến hành quân tức thì như cá ăn thịt người ngửi thấy mùi máu tanh, điên cuồng từ bốn phía lao về phía hai người Trần Hạo!

Thấy cảnh này, Shirley Dương khó hiểu hỏi: "Hạo gia, huyết mạch của anh không có tác dụng nữa sao?" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói thật, chỉ có thể bịa chuyện: "Xin lỗi nhé, uy áp huyết mạch của tôi cũng cần pháp lực để chống đỡ, lâu dần tự nhiên cũng không thể duy trì được nữa!" Nghe vậy, Shirley Dương tức thì lo lắng.

Vừa kéo Trần Hạo chạy thục mạng, vừa oán trách: "Đều tại anh vừa rồi lãng phí thời gian." "Nếu không thiêu chết đám kiến hành quân đó, chúng ta đã sớm chạy thoát rồi!" Trần Hạo có thể nói gì đây?

Chỉ có thể cười không nói, nhún vai.

Nhưng hai người vừa chạy được không xa, đã phát hiện trong cát phía trước không xa lại nhô lên mấy ụ cát nhỏ.

Ngay sau đó, một đàn kiến hành quân màu đỏ rực lao về phía họ.

Đến lúc này, trong phạm vi vài trăm mét xung quanh hai người Trần Hạo đã bị kiến hành quân lấp đầy!

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Shirley Dương cười khổ nói: "Xem

ra, hôm nay hai chúng ta khó thoát kiếp này rồi." Ngay sau đó, ánh mắt Shirley Dương trở nên dịu dàng.

"Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn muốn cảm ơn anh vừa rồi đã giúp tôi tìm lại quyển nhật ký của cha." "Chỉ tiếc là, tôi không dùng được nữa rồi!" Nhìn vẻ mặt cô liên tục thay đổi giữa mất mát, thất vọng, không cam lòng, bất lực, Trần Hạo bình tĩnh cười hỏi: "Sao thế?

Bây giờ đã định từ bỏ sinh mệnh rồi à?" Shirley Dương bất lực nói: "Nếu không thì có thể làm gì?

Chúng ta căn bản không thể thoát ra được!" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Trong từ điển của tiểu gia, không có hai từ 'không thể'!" Nói xong, trong ánh mắt khó hiểu và kinh ngạc của Shirley Dương, anh mạnh mẽ nhấn nút súng phun lửa mini.

Một cột lửa nóng rực dài năm sáu mét liền quét loạn xạ về phía trước!

Trong nháy mắt, phía trước hai người đã dọn ra một khoảng không lớn, nhưng ngay sau đó lại bị vô số kiến hành quân lấp đầy!

Shirley Dương khẽ nói: "Bỏ đi, nhiên liệu súng phun lửa của anh chắc cũng không còn nhiều đâu." "Chúng ta không xông ra được đâu!" Trần Hạo bình tĩnh đáp: "Đừng lo, xông lên cùng tôi!" Nói xong, Trần Hạo vừa nhanh chóng lao về phía trước, vừa dùng súng phun lửa mini mở đường!

Chỉ trong nửa phút ngắn ngủi, hai người đã xông ra được hơn trăm mét.

Mắt thấy chỉ còn khoảng 50 mét nữa, hai người Trần Hạo có thể thoát khỏi vòng vây của kiến hành quân.

Thật trùng hợp, lúc này nhiên liệu súng phun lửa cuối cùng cũng cạn!

Thấy tình hình này, Trần Hạo không nói hai lời, một tay túm lấy eo Shirley Dương.

Shirley Dương kinh hô: "Anh làm gì vậy!" Không đợi cô phản ứng, Trần Hạo dùng một tay vận kình, Shirley Dương bay lên không trung, trực tiếp xuyên qua khoảng cách bảy, tám mươi mét rồi rơi xuống sa mạc!

Lúc này, Shirley Dương mới biết, hóa ra Trần Hạo làm vậy là để đưa cô ra ngoài.

Thế là cô cũng không màng đến cơn đau trên người, lập tức bò dậy hét lớn: "Hạo gia cố lên, tôi quay lại cứu anh ngay!" Nói xong, cô nàng không ngoảnh đầu lại, chạy như bay đi mất!

Trần Hạo đoán, Shirley Dương quay lại để lấy lựu đạn khói, hoặc hỏi mượn lựu đạn từ Hồ Bát Nhất và Bàn Tử để cứu anh.

Nhưng điều này lại vừa hay khiến Trần Hạo không còn bất kỳ e ngại nào nữa.

Chỉ thấy anh tức thì phóng ra Long uy, sau đó từ không gian chứa đồ lấy ra một bình nhiên liệu khác, lắp vào súng phun lửa mini.

Tiếp theo, một tay dùng súng phun lửa mini quét sạch kiến hành quân, một tay không ngừng ném lựu đạn vào đám kiến xung quanh!

Trong phút chốc, thức hải của Trần Hạo lại một lần nữa bị âm thanh thông báo của hệ thống tràn ngập!

Khi Trần Hạo đang vui vẻ cày kiến hành quân, Shirley Dương chạy như bay qua một cồn cát, hội ngộ với Hồ Bát Nhất và những người khác đang đợi ở không xa.

Thấy chỉ có Shirley Dương quay lại, Bàn Tử kinh ngạc và tức giận hét lên: "Hạo gia đâu!? " "Sao cô lại quay lại?

Hạo gia đâu rồi?" Hồ Bát Nhất, giáo sư Trần và những người khác cũng lo lắng hỏi han.

Dù sao thì Trần Hạo cũng đã cứu mạng họ hai lần, nếu không có Trần Hạo, họ đã sớm chết rồi.

Nhưng Shirley Dương hoàn toàn không có thời gian trả lời câu hỏi của mọi người, cô đi mấy bước đến trước mặt Lão Hồ và Bàn Tử, chìa tay ra.

"Mau đưa hết lựu đạn của các người cho tôi!" Vừa nói, cô thuận tay mở chiếc túi hành lý buộc trên con lạc đà, lấy ra mấy quả lựu đạn khói.

Hồ Bát Nhất vừa đưa lựu đạn, vừa lo lắng hỏi: "Dương tiểu thư, Hạo gia đâu rồi?

Cô nói đi chứ!" Sau khi nhận lựu đạn từ Lão Hồ và Bàn Tử, rồi bỏ hết vào ba lô cùng với lựu đạn khói, Shirley Dương vừa quay người chạy lại, vừa đáp: "Để cứu tôi, anh ấy đã bị kiến hành quân vây khốn." "Bây giờ tôi phải quay lại cứu anh ấy!" Nghe vậy, Bàn Tử định đi cùng, nhưng lại bị Hồ Bát Nhất ngăn lại: "Bàn Tử, cậu ở lại bảo vệ giáo sư Trần, tôi và Dương tiểu thư đi cứu Hạo gia!" Nói xong, anh lại lấy thêm sáu, bảy quả lựu đạn từ ba lô của mình và Bàn Tử, xách khẩu súng trường tấn công Type 100 lao đi!

Ngay khi Shirley Dương và Hồ Bát Nhất vừa chạy được hai bước, hai người đã nghe thấy một loạt tiếng nổ vang trời!

Hồ Bát Nhất nhanh chóng đuổi kịp Shirley Dương, nói: "Là tiếng nổ của lựu đạn dưa gang!" Shirley Dương vừa không ngừng chạy, vừa lo lắng hét lên: "Đã lúc nào rồi mà còn có tâm tư phân tích âm thanh!" Hồ Bát Nhất biết cô đang lo lắng cho Trần Hạo, nên cũng không để tâm đến thái độ của cô.

“Ý tôi là, nếu Hạo gia có thể liên tục ném lựu đạn, chứng tỏ anh ấy không sao.” “Nhưng chúng ta cũng phải nhanh chóng đến đó, nếu không Hạo gia sẽ gặp phiền phức!” Nói xong, hai người liền tăng tốc, nhanh chóng vượt qua cồn cát, và thấy Trần Hạo đang vừa dùng súng phun lửa quét loạn kiến hành quân, vừa ném lựu đạn khắp nơi, trông vô cùng vui vẻ.

Thấy cảnh này, Shirley Dương lập tức sững sờ.

Bởi vì cô cứ nghĩ rằng nhiên liệu của Trần Hạo đã hết từ lâu, nên mới bất đắc dĩ phải dùng lựu đạn oanh tạc.

Nhưng khi cô cuống cuồng chạy về cứu, lại thấy Trần Hạo đang giết kiến hành quân rất hăng say!

Đặc biệt là cảnh Trần Hạo như thi triển khinh công, liên tục đạp lên bầy kiến hành quân mà chạy khắp nơi, tức thì khiến Shirley Dương suýt nữa tức điên!

Nhìn bộ dạng đó của Trần Hạo, Hồ Bát Nhất cũng giảm tốc độ, đồng thời cũng yên lòng hơn.

Khi Shirley Dương và Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng đến được rìa ngoài của bầy kiến hành quân, nhiên liệu trong bình súng phun lửa của Trần Hạo cũng vừa cạn.

Thấy hai người đến cứu, Trần Hạo tự nhiên cũng không thể lấy thêm ra được nữa.

Thế là anh ném súng phun lửa sang một bên, lại ném thêm mấy quả lựu đạn dưa gang.

Sau khi nổ tung ra một con đường, anh tung người mấy cái, lao ra khỏi vòng vây của kiến hành quân.

Lúc này, Shirley Dương tức giận hỏi: “Không phải nhiên liệu của anh đã hết rồi sao?” “Sao tôi vừa quay lại đã thấy anh đang thiêu kiến

hành quân?" "Còn nữa, anh có nhiều lựu đạn như vậy, sao trước đó không nói cho tôi biết?" Thấy Shirley Dương nổi giận, Hồ Bát Nhất lập tức né sang một bên, để Trần Hạo một mình chịu đựng cơn thịnh nộ.

Chương 306

Trần Hạo thản nhiên cười: "Tôi có nói nhiên liệu chỉ có một bình đâu!" "Huống hồ Lão Hồ còn có lựu đạn, sao tôi lại có thể không giữ lại một ít để dự phòng chứ!" "Với lại, cô cũng không hỏi, tôi nói cho cô biết làm gì?" Nghe Trần Hạo ngụy biện, Shirley Dương tức đến méo cả mũi.

Trong lòng nghĩ: *Lão nương đây phí công lo lắng, kết quả là tên khốn nhà ngươi căn bản không hề gặp nguy hiểm, ngược lại còn giết rất hăng say!

Chẳng phải là lãng phí tình cảm của lão nương sao?

Thật quá đáng!* Trong lúc Shirley Dương định nói gì đó, bầy kiến hành quân lại một lần nữa lao về phía ba người.

Trần Hạo không tiện dùng súng phun lửa và lựu đạn nữa, liền kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Cấp cấp như luật lệnh – Thiên Lôi Chú!" Lời vừa dứt, phía trước Trần Hạo giáng xuống một vùng lôi quang màu xanh lam.

Trong nháy mắt, bầy kiến hành quân trong phạm vi mười mấy mét bị đánh thành tro bụi.

Ngay sau đó, pháp ấn trong tay anh thay đổi, miệng lại niệm: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh – Phong Hỏa Lệnh!" "Ầm!" Một con rồng lửa khổng lồ dày hơn hai

thước, dài mười mấy mét, tức thì thiêu rụi toàn bộ kiến hành quân trong phạm vi trăm mét xung quanh!

Thấy cảnh này, Shirley Dương suýt nữa tức hộc máu.

Lúc này cô mới nhớ ra, Trần Hạo là cao thủ đạo pháp!

Súng phun lửa hết nhiên liệu, lựu đạn cũng dùng hết, nhưng anh còn có pháp lực, có đạo pháp!

Kết quả là cô lại ngây ngô tưởng rằng Trần Hạo vì cứu mình mà sắp hy sinh!

Thế là, Shirley Dương tức đến đỏ mặt tía tai, quay người bỏ đi.

Khi đi ngang qua Hồ Bát Nhất, cô hậm hực ném cả ba lô lựu đạn khói và lựu đạn vào lòng anh.

Hồ Bát Nhất ôm ba lô, ngạc nhiên hỏi: "Dương tiểu thư, cô đi đâu vậy!?" Shirley Dương không quay đầu lại, hét lớn: "Trần đại thiên sư căn bản không cần chúng ta cứu, tôi đương nhiên là quay về tìm giáo sư Trần rồi!" Nói xong, cô chạy một mạch, vượt qua cồn cát.

Hồ Bát Nhất dở khóc dở cười, ôm ba lô hỏi: "Hạo gia, có cần tôi giúp một tay không?" Trần Hạo đương nhiên không thể để món điểm thưởng béo bở này bị Hồ Bát Nhất cướp mất.

Thế là anh vừa thay phiên thi triển Phong Hỏa Lệnh và Thiên Lôi Chú, vừa khuyên: "Bên tôi không sao, Lão Hồ về bảo vệ giáo sư Trần đi." "Nếu không chỉ có Bàn Tử ở bên đó, lỡ có chuyện gì, tôi sợ cậu ấy giải quyết không nổi." Nhìn khắp nơi đều là tro bụi của kiến hành quân, ước chừng không bao lâu nữa, Trần Hạo có thể giết sạch chúng.

Hồ Bát Nhất buồn cười gật đầu nói: "Được thôi." "Nếu Hạo gia không sao, vậy tôi về đây." "Nhưng xong việc nhớ quay lại sớm nhé!" Trần Hạo gật đầu: "Lão Hồ yên tâm, tôi xử lý xong ngay thôi." Vừa nói, anh vừa tranh thủ vẫy vẫy tay.

Nhìn bộ dạng ung dung thoải mái của anh, Hồ Bát Nhất cuối cùng cũng không còn lo lắng chút nào.

Lập tức, Hồ Bát Nhất quay người trở về, nhưng khi chạy lên đỉnh cồn cát, anh đột nhiên quay lại hét lớn: "Hạo gia, nhớ về sớm nhé, đừng quên còn có Dương tiểu thư chờ anh dỗ đấy!" Nói xong, Hồ Bát Nhất nhanh chóng chạy xuống cồn cát, mất hút.

Trần Hạo đang vui vẻ cày kiến hành quân, nghe vậy thì sững người.

Lập tức trong lòng cười khổ: *Xem ra lần này tiểu gia chơi lớn rồi!

Cái đó… Hình như tiểu gia ta, không biết dỗ con gái a!* Sau khi hội ngộ với Hồ Bát Nhất và những người khác, Trần Hạo vốn định dỗ dành Shirley Dương một chút.

Dù sao thì anh cũng đã vô tình lừa gạt tình cảm của người ta.

Nếu Shirley Dương không phát hiện thì thôi, nhưng lại đúng lúc cô quay lại cứu viện, phát hiện anh vừa có súng phun lửa, vừa có lựu đạn, lại còn dùng đủ loại đạo pháp đại khai sát giới, thật sự là quá khó xử!

Nhưng dù Trần Hạo giải thích hay an ủi thế nào, Shirley Dương cũng không thèm để ý.

Cuối cùng Trần Hạo cũng lười quan tâm, muốn giận thì giận đi, dù sao tiểu gia cũng chẳng mất mát gì.

Thế là hay rồi, Shirley Dương vốn chỉ hơi giận dỗi, lập tức nổi giận đùng đùng, suốt chặng đường càng không thèm nói chuyện với Trần Hạo.

Cảnh tượng này khiến Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, và cả giáo sư Trần đều âm thầm cười mà không nói gì.

Bởi vì mọi người ít nhiều đều nhận ra tình cảm đặc biệt của Shirley Dương đối với Trần Hạo.

Cùng lúc đó, Trần Hạo vừa nhàn nhã ngồi trên lưng lạc đà, vừa xem bảng thuộc tính trong ý thức hải của mình.

Sau một trận cuồng sát vừa rồi, số điểm thưởng vốn đã tăng lên 11967.

Giờ đây đã tăng hơn gấp đôi, trực tiếp cán mốc 23746 điểm thưởng.

Điều này có nghĩa là, số lượng kiến hành quân bị Trần Hạo diệt sạch đã đạt đến con số kinh hoàng hơn 11 vạn con!

Nhìn số điểm thưởng tăng vọt, Trần Hạo thầm nghĩ: *Chỉ cần kiếm thêm hơn năm vạn điểm thưởng nữa là có thể đổi được thức thứ tư của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh!* Khi thoát khỏi ý thức hải, anh phát hiện quả nhiên giống như trong kịch bản gốc.

Vì giáo sư Trần vừa rồi hoảng loạn chạy trốn, lão già An Lực Mãn đã dẫn sai đường, đi thẳng về hướng ngược lại.

Nhưng Trần Hạo tuy phát hiện ra tình huống này, lại không hề có ý định nói cho mọi người biết.

Bởi vì anh đang hy vọng có thể đến mộ hoàng tử Cô Mặc một chuyến!

Mặc dù trong kịch bản gốc, nơi đó tương đối an toàn, nhưng kể từ khi xuyên không, bất kỳ tình tiết nào cũng đều có những thay đổi không nhỏ.

Biết đâu lần này, mộ hoàng tử Cô Mặc sẽ mang đến cho anh một bất ngờ!

Hơn nữa, chỉ cần tìm được mộ hoàng tử Cô Mặc, thì khoảng cách

đến Tinh Tuyệt cổ thành cũng không còn xa nữa.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi mọi người cưỡi lạc đà đi được nửa ngày đường, An Lực Mãn cuối cùng cũng phát hiện và báo cho mọi người biết là đã đi sai đường.

Do nước uống giảm sút nghiêm trọng, họ không thể quay lại di tích cổ thành nơi trú ẩn khỏi bão cát đen tối qua.

Bất đắc dĩ, cuối cùng Hồ Bát Nhất và những người khác đành phải chấp nhận đề nghị của An Lực Mãn, đi tìm cái giếng nước trong di tích mà ông từng gặp năm đó.

Một loạt sự việc xảy ra, Trần Hạo đều không tham gia.

Bởi vì tình hình hiện tại, đúng như ý anh, và đang tiến triển rất thuận lợi theo kế hoạch của anh.

Sau đó, cả đoàn lại đi thêm nửa ngày đường, cuối cùng cũng đến được cái giếng nước mà lão già An Lực Mãn nói.

Lần này mọi người vui mừng khôn xiết, ăn uống thỏa thích, bổ sung dinh dưỡng.

Chương 307

Còn Trần Hạo, anh trực tiếp giao mọi việc cho Hồ Bát Nhất lo liệu, rồi tìm một chỗ thoải mái đi ngủ.

Mãi đến khi trời dần tối, trên bầu trời đêm lờ mờ có thể thấy đầy sao, Bàn Tử mới gọi Trần Hạo dậy.

Sau đó, họ bắt đầu ăn bữa tối nóng hổi.

Trong bữa ăn, Bàn Tử vì chuyện Sở Kiến phát hiện lăng mộ cổ ở núi Ngưu Tâm, Đông Bắc, đã huyên thuyên một trận với ba thanh niên.

Nếu không phải Hồ Bát Nhất ngăn lại, Bàn Tử suýt nữa đã buột miệng nói ra chuyện hai người họ là đạo mộ tặc!

Nhìn cảnh tượng hài hước này, Trần Hạo chỉ nở một nụ cười tâm đắc.

Ăn uống xong, Trần Hạo không ngừng ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời sao, dựa theo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật và Vọng Khí Thuật đã học.

Vừa đối chiếu tinh tượng và khí vận, vừa ấn chứng với địa lý xung quanh.

Cuối cùng hứng lên, anh bắn hai phát súng lên trời, thi triển pháp thuật Vấn Sơn Biện Long.

Ngay khi Trần Hạo vừa xác định không còn nghi ngờ gì nữa, nơi này chắc chắn có một ngôi mộ lớn dưới lòng đất, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, và Shirley Dương cùng những người khác đều vây quanh.

Shirley Dương lo lắng hỏi: "Có chuyện gì xảy ra vậy?" Hồ Bát Nhất cũng kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, không phải gặp phải thú dữ chứ?

Sao đột nhiên lại nghe tiếng súng?" Bàn Tử còn trực tiếp hơn, vừa cầm súng trường tấn công Type 100 dò xét xung quanh, vừa lớn tiếng hét: "Hạo gia, rốt cuộc là thứ gì tấn công?

Tôi sẽ bắn nó thành tổ ong vò vẽ!" Nhìn vẻ mặt căng thẳng của mọi người, Trần Hạo thản nhiên cười: "Mọi người không cần căng thẳng, tôi không gặp phải nguy hiểm gì cả." "Ngược lại, tôi dường như có một phát hiện lớn!" Nghe vậy, giáo sư Trần và mấy người kia đều kinh ngạc không thôi.

Ngay khi Bàn Tử định hỏi lại, Trần Hạo đã phất tay ngắt lời, rồi nói: "Lão Hồ, dùng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật của cậu xem thử tinh tượng hiện tại, cũng như cục diện địa lý xung quanh chúng ta." Hồ Bát Nhất lập tức hiểu ra, không nói hai lời, trực tiếp lấy ra la bàn gia truyền.

Một lát sau, Bàn Tử sốt ruột hỏi: "Lão Hồ, rốt cuộc cậu thấy được cái gì rồi?" Hồ Bát Nhất phấn khích nói: "Nhìn quái tượng của các vì sao, tôi đã từng thấy thế trận này trong Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật." "Nơi này, tuyệt đối không phải là một nơi bình thường, đúng là một bảo địa hiếm có!" Bàn Tử vui mừng hỏi: "Tiểu Hồ đồng chí, ý của cậu là, nơi này có lăng mộ cổ?!" Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Nếu tôi không nhìn lầm, nơi này tuyệt đối có lăng mộ cổ!" Nghe vậy, giáo sư Trần và những người khác đều vui mừng như điên, không ngừng khen ngợi bản lĩnh của Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất vô cùng ngại ngùng đáp: "Các vị đừng khen tôi như vậy." "Nếu không có Hạo gia nhắc nhở, tôi thật sự không chú ý đến tình huống này." "Tôi đoán, Hạo gia chắc đã sớm phát hiện nơi này có lăng mộ cổ, nên mới bảo tôi quan sát tinh tượng và địa thế." Lúc này, mọi người mới nhớ ra, vừa rồi chẳng phải là Trần Hạo nhắc nhở Hồ Bát Nhất sao.

Shirley Dương càng bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi biết rồi!" "Hạo gia vừa rồi nổ súng, nhất định là đang dùng bí kỹ Vấn Sơn Biện Long của phái Tá Lĩnh, đúng không?" Trần Hạo mỉm cười gật đầu, rồi hỏi: "Dương tiểu thư cuối cùng cũng chịu để ý đến tôi rồi à?" Shirley Dương lúc này mới phản ứng lại, rồi lườm anh một cái, chạy sang chỗ giáo sư Trần.

Sau đó, giáo sư Trần và các thành viên đội khảo cổ khen ngợi và tán thưởng Trần Hạo một trận.

Tát Đế Bằng và Sở Kiến không ngừng hỏi Trần Hạo về pháp thuật Vấn Sơn Biện Long.

Trần Hạo chỉ khiêm tốn vài câu rồi không nói nhiều nữa.

Còn về câu hỏi của hai tân binh, anh càng lười trả lời.

Sau khi được Trần Hạo và Hồ Bát Nhất cùng xác nhận, mọi người bắt đầu dựng giàn giáo phía trên miệng giếng.

Sau đó, Hồ Bát Nhất đi xuống trước để thăm dò tình hình, còn Trần Hạo thì nhàn nhã đợi ở trên, không hề động đậy.

Nửa buổi sau, Hồ Bát Nhất lên.

Vì được Trần Hạo nhắc nhở trước, nên Hồ Bát Nhất đã thuận lợi tìm được cửa đá của lăng mộ.

Giáo sư Trần và các thành viên đội khảo cổ đều vô cùng phấn khích.

Nếu không phải Hồ Bát Nhất ngăn lại, nói rằng ban đêm trời tối, không dễ tiến hành thăm dò, thì đám người khảo cổ này đã hận không thể xuống mộ ngay lập tức.

Sáng sớm hôm sau, mọi người ăn no uống đủ, lần lượt xuống giếng, theo Hồ Bát Nhất đến trước cửa đá của lăng mộ.

Khi cửa đá được mở ra, giáo sư Trần và những người khác vào trong mới phát hiện, bên trong là một nơi dùng để tế tự của người cổ đại.

Hồ Bát Nhất nói: "Theo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, với tinh tượng đại cát như tối qua, chắc chắn phải có đại mộ." "Không thể nào chỉ có một đại điện dùng để tế tự như thế này được!" Trong lúc giáo sư Trần và Hách Ái Quốc đầy vẻ thất vọng, Trần Hạo, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên đi đến trước bệ đá hình tròn ở trung tâm đại điện tế tự.

Sau đó, anh ngồi xổm xuống, dùng tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu, gõ vào một chiếc vòng kéo bằng đồng trên mặt đất.

Rồi anh trêu tức nói: "Mọi người không cần tìm nữa, lăng mộ thật sự chắc là ở bên dưới!" Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất và những người khác lập tức vui mừng khôn xiết, trong nháy mắt đã vây quanh Trần Hạo.

Bàn Tử và Hồ Bát Nhất dùng xẻng công binh, dọn sạch khe hở xung quanh viên gạch đá vuông một mét có gắn vòng kéo bằng đồng.

Trần Hạo đưa tay ngăn lại: "Không cần tốn sức như vậy." Nói xong, anh dùng một tay vận lực, hét lớn một tiếng: "Lên!" "Ầm ầm." Một tiếng động trầm đục vang lên, viên gạch đá khổng lồ nặng hai ba trăm cân tức thì bị Trần Hạo dễ dàng nhấc lên bằng một tay.

Sau đó, trước sự chứng kiến của mọi người, anh mặt không đổi sắc tim không đập loạn, nhấc vật nặng như không, đặt viên gạch đá sang một bên.

Nhìn thấy lối vào đen ngòm lộ ra bên dưới, giáo sư Trần và những người khác vừa thán phục Trần Hạo quả nhiên có bản lĩnh, vừa thầm kinh ngạc, sức tay của Trần Hạo cũng quá kinh người!

Một tay có thể dễ dàng nhấc viên gạch đá nặng hai ba trăm cân, không hề thấy chút gượng ép nào, quả thực là một con quái vật!

Ngay sau đó, giáo sư Trần và những người khác đặt thang xuống, vội vã chuẩn bị đi xuống.

Trần Hạo tuy biết trong kịch bản gốc, nơi này không có chút nguy hiểm nào, nhưng lại cảm thấy có gì đó không ổn, liền nhắc nhở: "Các vị, nếu hoàng tử Cô Mặc đã dùng tế đàn để che giấu lăng mộ thật sự." "Chắc chắn là sợ mộ bị trộm, hoặc là sợ Nữ vương Tinh Tuyệt phái người đến phá mộ." "Vì vậy, cẩn thận vẫn hơn, nếu không mất mạng vào đó, đến lúc hối hận cũng đã muộn." Hách Ái Quốc đang nóng lòng, căn bản không nghe lọt tai lời khuyên.

Vừa men theo thang nhanh chóng leo xuống, vừa nói: "Bên ngoài đều không sao, trong mộ thất chỉ rộng chừng trăm mét vuông, có thể nguy hiểm gì chứ!" Nói xong, ông ta nhảy một cái xuống thẳng.

Giáo sư Trần và ba thanh niên cũng hớn hở lần lượt đi xuống.

Thấy cảnh này, Bàn Tử lẩm bẩm: "Lũ người này, cảm giác còn nóng lòng gặp lăng mộ hơn cả tôi nữa!" "May mà bên dưới không có cơ quan, nếu không..." Chưa kịp nói hết câu, đã nghe một loạt tiếng xé gió nhỏ và dày đặc đột ngột vang lên!

"Vút!" "Vút!

Vút!..." "A!~~~" Khi Trần Hạo, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương nhìn theo tiếng hét, mới phát hiện ra, trong mộ thất của hoàng tử Cô Mặc vốn chỉ rộng chừng trăm mét vuông, từ bốn phía trên đỉnh mộ, một trận mưa tên dày đặc bắn ra!

Hách Ái Quốc, người xuống đầu tiên, chưa kịp đi đến trước quan tài đã bị bắn thành một con nhím!

Cũng may là giáo sư Trần và ba thanh niên vừa mới bước xuống

thang, chưa kịp men theo bậc thềm của mộ thất đi xuống.

Nếu không, dù có Trần Hạo ở đó, cũng không kịp cứu!

Thấy Hách Ái Quốc trúng tên ngã xuống, giáo sư Trần run rẩy hét lớn: "Ái Quốc!" Sở Kiến, Tát Đế Bằng và Diệp Nhất Tâm càng đau đớn kinh hoàng kêu lên: "Thầy!!!" Lúc này, bốn người Trần Hạo cũng nhanh chóng nhảy xuống cửa động, lao mấy bước đến giữ chặt bốn người giáo sư Trần.

Nếu không, bốn vị này chắc chắn sẽ xông vào kéo Hách Ái Quốc ra, thậm chí là định cứu chữa.

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất nhíu chặt mày hét lên: "Giáo sư Trần, nhất định phải bình tĩnh." "Trong mộ thất có nguy hiểm, chúng ta bây giờ chưa làm rõ được, không thể tùy tiện hành động." "Nếu không, kết cục của giáo sư Hách chính là bài học!" Giáo sư Trần đau đớn nói: "Nhưng... nhưng Ái Quốc trúng tên, tôi là thầy sao có thể đứng nhìn không quản chứ!" Ba người Diệp Nhất Tâm cũng nói theo: "Đúng vậy Hồ đại ca, thầy bị thương nặng, chúng tôi không thể không quan tâm!" Nhưng Lão Hồ, Bàn Tử và Shirley Dương vẫn giữ chặt họ, không dám buông tay để giáo sư Trần và những người khác đi.

Chương 308

Lúc này, Trần Hạo đội mũ của Giao Long Chiến Y lên, kéo khóa áo lại rồi nói: "Tuy theo phán đoán của tôi, Hách Ái Quốc đã chết." "Nhưng tôi biết, nếu không thể thực sự xác định ông ta đã chết, các vị tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc." "Nếu đã như vậy, các vị cứ đợi đó, tôi đi đưa ông ta về!" Lúc này Shirley Dương cũng không còn giận Trần Hạo nữa, lo lắng nói: "Không được, lỡ như bên trong còn có cơ quan cạm bẫy khác thì sao?" "Chúng ta hãy thăm dò kỹ lưỡng trước, đợi xác định không có nguy hiểm rồi hãy đi." Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng gật đầu, dù sao so ra, quan hệ giữa Trần Hạo và hai người họ tốt hơn nhiều so với người của đội khảo cổ!

Thậm chí trong mắt Lão Hồ và Bàn Tử, tình cảm của họ với Trần Hạo là tình huynh đệ vào sinh ra tử.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Bằng bản lĩnh của tôi, nếu không thể đưa Hách Ái Quốc về, thì có thể rút lui ngay lập tức." "Yên tâm đi, cơ quan cạm bẫy có thể làm khó được Trần Hạo tôi, hiện tại vẫn chưa xuất hiện đâu!" Nói xong, không đợi mọi người nói thêm, Trần Hạo liền tung người nhảy một cái, trực tiếp từ bậc thang nhảy xuống, mấy bước đã đến bên cạnh Hách Ái Quốc.

Ngay khoảnh khắc hai chân Trần Hạo vừa chạm đất, một trận mưa tên dày đặc quả nhiên lại xuất hiện.

Mắt thấy Trần Hạo sắp trúng tên, Hồ Bát Nhất và những người khác đều kinh hãi hét lớn.

"Hạo gia (Tiểu Trần), Trần đại ca, mau quay lại, nguy hiểm!" Nhưng Trần Hạo dường như hoàn toàn không nghe thấy, cúi người nhấc bổng Hách Ái Quốc, người đang cắm hàng chục mũi tên nỏ.

Ngay sau đó, hàng trăm mũi tên nỏ trúng vào Trần Hạo.

Trong lúc Hồ Bát Nhất và những người khác nghĩ rằng lần này Trần Hạo khó thoát kiếp nạn, một loạt tiếng "bụp, bụp" trầm đục vang lên, tức thì khiến họ kinh ngạc đến mắt tròn miệng dẹt!

Bởi vì họ phát hiện, Trần Hạo lúc này vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh ung dung đó, căn bản không hề hấn gì.

Còn những mũi tên nỏ bắn trúng, tất cả đều bị chiếc 'áo da' màu đen trên người anh chặn lại!

Ngay sau đó, hai chân Trần Hạo mạnh mẽ đạp một cái, xách theo Hách Ái Quốc, mấy cú tung người bay lùi về bậc thang ở lối vào.

Thấy cảnh này, Shirley Dương vội vàng lao lên hỏi: "Trần Hạo, anh sao rồi?

Có bị thương không?

Mau cho tôi xem!" Thấy vẻ mặt căng thẳng lo lắng của Shirley Dương, trong lòng Trần Hạo hơi ấm lại.

Anh lập tức mỉm cười nói: "Tôi không sao, yên tâm đi." Không đợi Shirley Dương trả lời, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng lao tới.

Hai người một trái một phải, kẹp Trần Hạo ở giữa, không ngừng quan sát anh xem có bị thương không.

Cảm nhận được sự quan tâm và tình bạn chân thành của hai người, Trần Hạo rất vui vẻ.

Dù sao thì, ai lại hy vọng bạn bè của mình là phường vong ơn bội nghĩa chứ?

Sau khi an ủi hai người vài câu, anh nói: "Tôi không sao, không cần lo lắng." "Chúng ta mau xem tình hình của Hách Ái Quốc đi, không thì giáo sư Trần sẽ không từ bỏ đâu." Lúc này, giáo sư Trần và

bốn người kia vừa mới hoàn hồn sau cú sốc, lập tức vây quanh.

Nhìn Hách Ái Quốc không phải tứ chi mà là đầu và ngực, trúng không dưới ba mươi mũi tên nỏ.

Giáo sư Trần nước mắt lưng tròng, khóc nức nở: "Đều là tôi hại Ái Quốc!" "Nếu không phải vì đi cùng tôi, cậu ấy cũng sẽ không ra nông nỗi này!" Diệp Nhất Tâm không chịu từ bỏ, cầu xin: "Anh Trần, anh Hồ, chị Dương, anh Bàn, cầu xin mọi người cứu thầy giáo đi!" Hồ Bái Nhất và Shirley Dương nhìn đầu mũi tên trên người Hách Ái Quốc rồi lắc đầu đáp.

"Hết cứu rồi, giáo sư Hách trúng phải tên độc." "Nhìn ánh lam trên đầu mũi tên, đó hẳn là loại kịch độc 'kiến huyết phong hầu'!" "Giáo sư Hách chỉ bị trầy một chút da, tôi cũng không có thuốc chữa, huống chi là…" Lúc này, Trần Hạo xen vào: "Thật ra độc thì tôi có thể giải." "Vấn đề là, não và tim của Hách Ái Quốc đều bị bắn xuyên." "Tôi có thể giải độc, nhưng hắn cũng không còn mạng để chờ." Bàn Tử cũng gật đầu nói: "Hạo gia nói đúng, giáo sư Hách chết rồi, không cứu được nữa." Trong phút chốc, giáo sư Trần và ba thanh niên đều đau đớn khóc lớn.

Nhìn dáng vẻ bi thương của bốn người, Hồ Bái Nhất và Shirley Dương cũng cảm thấy không đành lòng.

Nhưng Bàn Tử lại lẩm bẩm: "Vừa rồi Hạo gia đã nhắc nhở rõ ràng, nhưng chẳng có ai nghe cả." "Giờ thì hay rồi, người sắp nguội lạnh rồi, khóc lóc cũng vô dụng!" Nghe những lời này, bốn người giáo sư Trần càng thêm đau khổ.

Lúc này, Hồ Bái Nhất kéo Bàn Tử lại, rồi hỏi.

"Giáo sư Trần, sự đã đến nước này, có đau buồn cũng vô ích." "Bây giờ điều quan trọng nhất là phải xác định, có nên tiếp tục nghiên cứu ngôi mộ cổ này không?" Giáo sư Trần lau nước mắt nói: "Ái

Quốc đã hy sinh vì ngôi mộ cổ này." "Cho nên dù thế nào, tôi cũng phải làm rõ tình hình thực sự của nơi này." Cùng lúc đó, Sở Kiến, Tát Đế Bằng và Diệp Nhất Tâm cũng không ngừng gật đầu tán thành lời của giáo sư Trần.

Thấy bốn người đã quyết, Hồ Bái Nhất định tự mình đi dò đường.

Trần Hạo thầm nghĩ, nếu cổ mộ này chỉ có chút nguy hiểm thì thôi, tiểu gia ta coi như đi dạo một vòng.

Nhưng đã có cơ quan cạm bẫy, vậy là có khả năng nhận được cơ hội nâng cấp không gian trữ vật lần nữa.

Cho nên, Trần Hạo sao có thể để Hồ Bái Nhất phá hỏng chuyện nhận điểm thưởng của mình được?

Thế là anh ngăn lại: "Lão Hồ, tình hình mưa tên trong mộ thất vừa rồi mọi người đều đã thấy." "Nếu cậu đi dò đường, mức độ nguy hiểm quá lớn." "Cho nên, lão Hồ, Bàn Tử và cô Dương ở lại, tiện thể cũng có thể bảo vệ giáo sư Trần." "Kẻo thành Tinh Tuyệt Cổ chưa tìm thấy, đội khảo cổ chuyên gia của chúng ta đã chết sạch." Lời nói tuy không dễ nghe, nhưng đúng là sự thật.

Vì vậy Shirley Dương và Hồ Bái Nhất đành gật đầu đồng ý.

Nhưng Bàn Tử ở bên cạnh lại khó hiểu hỏi: "Hạo gia, vừa rồi nhiều mưa tên bắn trúng như vậy, sao anh không bị gì hết vậy?" Trần Hạo đang chuẩn bị quay lại mộ thất, vừa dò đường vừa phá giải cơ quan cạm bẫy, mỉm cười nói.

"Vấn đề này đơn giản, hỏi thẳng cô Dương là được." Nói xong, anh quay người đi xuống bậc thang.

Lần này, để dọn dẹp toàn bộ nguy hiểm trong mộ thất, Trần Hạo chỉ có thể đi từng bước một, chậm rãi rà soát mọi vị trí trong mộ thất.

Quả nhiên, bậc thang không có vấn đề gì, nhưng vừa đi xuống đáy

mộ thất, anh lại có phát hiện mới.

Chỉ thấy trên mặt đất, ở độ cao khoảng nửa centimet, có hàng chục sợi tơ đen mỏng như tơ tằm giăng ngang dọc.

Nếu là người bình thường, cộng thêm ánh sáng mờ ảo trong mộ thất, căn bản không thể phát hiện được.

Cũng vì vậy, vừa rồi Hách Ái Quốc vừa bước vào mộ thất đã kích hoạt cơ quan mưa tên.

Nói rồi, Trần Hạo trực tiếp rút Đại Việt Long Tước Đao, chém ra hơn mười đạo đao mang màu xanh biếc!

Trong nháy mắt, trên mặt đất mộ thất chưa đầy trăm mét vuông xuất hiện hơn mười vết đao sâu hoắm.

Những sợi tơ đen nhỏ giăng ngang dọc cũng đều bị chém đứt.

Ngay sau đó, một trận mưa tên dày đặc lại bắn ra, trong đó còn kèm theo hơn mười luồng dung dịch màu đen không rõ tên phun ra tứ phía.

Thậm chí, trên mặt đất xung quanh quan quách của vương tử Cô Mặc cũng liên tiếp xuất hiện sáu bảy cái bẫy khổng lồ đường kính một hai mét!

Chỉ có chiếc quan quách ở trung tâm mộ thất là vẫn nguyên vẹn.

Lúc này mọi người mới phát hiện, mưa tên trên đỉnh mộ và bẫy rập dưới đất chưa phải là thứ độc ác nhất.

Ngược lại, những dung dịch màu đen phun ra khắp nơi đang làm tan chảy mặt đất lát gạch đá của mộ thất, tạo ra những lỗ đen lấm tấm.

Đồng thời, còn kèm theo từng làn khói đen và tiếng 'xì xèo' nhẹ.

Trần Hạo nhìn là đoán ra, dung dịch màu đen này, căn bản là thứ

tương tự như axit sunfuric.

Nếu người thường gặp phải loại cơ quan này, dù có né được mưa tên và cạm bẫy, cũng sẽ bị dung dịch thiêu mất một lớp da!

Từ đó có thể thấy, mộ thất nhỏ bé chưa đầy trăm mét vuông này nguy hiểm đến mức nào!

Chương 309

Một lúc lâu sau, khi Trần Hạo đã dò xét kỹ càng mọi ngóc ngách, bốn bức tường, thậm chí cả đỉnh mộ, cuối cùng anh mới xác định được tất cả cơ quan đã bị phá giải.

Còn trong quan quách của vương tử Cô Mặc có cơ quan hay không, chỉ có thể mở nắp mới biết được.

Nói xong, Trần Hạo gọi Hồ Bái Nhất và nhóm giáo sư Trần, bảo họ mau xuống, ai làm việc nấy đi.

Nhìn đầy đất mũi tên, cạm bẫy và độc dịch, mấy người giáo sư Trần trong lòng sợ hãi tột độ!

Rõ ràng, nếu không có Trần Hạo, bọn họ có lẽ đã nối gót Hách Ái Quốc!

Bàn Tử lại chạy đến bên cạnh Trần Hạo nói: "Hạo gia, cuối cùng tôi cũng hỏi rõ từ cô Dương rồi." "Hóa ra bộ đồ da trên người anh là bảo bối Giao Long Chiến Y!" "Mà này Hạo gia, chúng ta thân thiết thế này rồi, xem có thể kiếm cho tôi và lão Hồ một bộ chiến y bảo bối không?" Trần Hạo nghe xong thản nhiên cười nói: "Bảo bối này, chỉ có một vài cao tầng hữu hạn trong phái Liệt Hải của ta mới có." "Muốn Giao Long Chiến Y, cậu và lão Hồ phải xem xét thử, có muốn gia nhập phái Liệt Hải của ta không." Sau khi nghe lời Trần Hạo, Bàn Tử lập tức cười nói.

"Không vấn đề gì, đợi ra khỏi cổ mộ, tôi sẽ bàn bạc với lão Hồ." "Tôi đoán vấn đề không lớn, dù sao tôi và lão Hồ đều là cô gia quả nhân, gia nhập môn phái nào cũng không ai quản." "Hạo gia lúc đó, đừng có nói mà không giữ lời nhé!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Yên tâm đi, chúng ta dù gì cũng là bạn bè vào sinh ra tử." "Nếu hai người

thật sự nguyện ý gia nhập phái Liệt Hải, tôi bảo đảm sẽ nhiệt liệt chào đón, chiến y cũng tuyệt đối không thành vấn đề." "Được thôi, Hạo gia, chúng ta quyết định vậy nhé!" Nói xong, Bàn Tử vui vẻ đi tìm Hồ Bái Nhất thương lượng.

Lúc này, Trần Hạo lại nhìn Shirley Dương cách đó không xa, đang dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn mình.

Anh bèn trêu chọc: "Nói này cô Dương, chẳng lẽ vì nghe cuộc nói chuyện của tôi và Bàn Tử, cô cũng có chút động lòng rồi?" Shirley Dương mím môi nói: "Những gì anh nói với Bàn Tử vừa rồi đều là thật sao?" Trần Hạo gật đầu: "Đương nhiên, không phải cô đã nghe rõ rồi sao, chỉ có số ít cao tầng của phái Liệt Hải mới có." "Hiện tại, ngoài ta là Khôi thủ Liệt Hải Thiên Sư, và A Ninh ba người hộ pháp sứ giả ra." "Toàn bộ phái Liệt Hải, cũng chỉ có Hoa Mã Quải mới có một bộ chiến y, phẩm chất kém hơn một bậc." "Nhưng tôi nghe ông ngoại nói, ông và lão Dương Nhân, Hồ Linh hai vị tiền bối, cũng đã nhận được Cự Mãng Chiến Y do anh tặng mà!" Trần Hạo cười nói: "Đó là vì nể tình đồng môn đồng căn, không thì cô nghĩ ai cũng có thể nhận được bảo bối như vậy sao!" Shirley Dương buồn bã nói: "Nhưng tôi đã kế thừa thân phận phái Bàn Sơn của ông ngoại, căn bản không có cách nào gia nhập phái Liệt Hải!" Trần Hạo cười nói: "Bàn Sơn, Liệt Hải vốn xuất thân cùng một nguồn, cần gì phải câu nệ nhiều như vậy?" "Huống hồ thời gian còn nhiều, cô có thể suy nghĩ kỹ rồi nói sau." Nói xong, Trần Hạo quay người đi đến bậc thang ở lối vào, lấy ra một điếu thuốc châm lửa, thong thả hút.

Lúc này, Hồ Bái Nhất đi tới nói: "Hạo gia, giáo sư Trần đã xác định rồi." "Chủ nhân ngôi mộ là một trong 36 nước Tây Vực năm đó, mộ của vương tử Cô Mặc." "Giáo sư Trần và Shirley Dương phát hiện nơi này cách thành Tinh Tuyệt Cổ không xa." "Nhưng giáo sư Trần nói, hiện tại trang bị của đội khảo cổ có hạn, không có điều kiện

để mở quan tài khai quật." "Cho nên giáo sư Trần định tạm thời rời khỏi đây, đợi về làm báo cáo được cấp trên phê duyệt, sau đó sẽ mang đủ trang bị tới khai quật nghiên cứu." Trần Hạo rít một hơi thuốc, chế nhạo nói: "Biết sớm như vậy hà tất lúc đầu!" "Vô cớ chết một người, chỉ để xác định thân phận chủ nhân ngôi mộ?

Tôi cũng phục rồi!" "Nhưng sao cũng được, dù sao tôi chỉ phụ trách làm tốt công việc của một nửa đội trưởng." Thấy Trần Hạo không phản đối, Hồ Bái Nhất đi trao đổi với giáo sư Trần.

Trong lòng Trần Hạo lại nghĩ: Không mở quan tài ư?

Được thôi.

Một khi ra ngoài, nếu tiểu gia phát hiện không có điểm thưởng không gian trữ vật, ta sẽ lén quay lại mở quan tài, sau đó giải quyết mọi phiền phức!

Không lâu sau, giáo sư Trần thu dọn đồ đạc, quay trở lại đường cũ lên trên miệng giếng.

Về phần thi thể Hách Ái Quốc, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng giúp chôn cất ở một bãi cát không xa giếng nước.

Trần Hạo cũng nhận được thông báo thưởng của hệ thống, không gian trữ vật lại được mở rộng thêm 5 mét khối.

Mặc dù lần này diện tích tăng thêm là nhỏ nhất, nhưng mộ vương tử Cô Mặc quả thực không có độ khó gì, nên Trần Hạo cũng biết đủ rồi.

Sau đó, họ nghỉ ngơi một đêm rồi tiếp tục lên đường.

Nhưng mới đi được nửa ngày, lại gặp phải bão cát.

Bất đắc dĩ, mọi người đành theo ông lão An Lực Mãn, tìm một nơi cắm trại, và xây tường cát.

Không ngờ, cô nhóc xui xẻo Diệp Nhất Tâm, giống như trong kịch bản, lại rơi vào một hầm mộ do bọn trộm mộ nước ngoài dùng thuốc nổ tạo ra.

Sau đó Hồ Bái Nhất và mọi người dọn dẹp hầm mộ, nhưng giáo sư Trần vào xem thì phát hiện bên trong ngoài một chiếc quan tài rách nát và một xác khô ra, không có bất kỳ phát hiện nào khác.

Cuối cùng giáo sư Trần xác định, nơi này đã bị bọn trộm mộ nước ngoài phá hoại sạch sẽ.

Vì vậy, giáo sư Trần đề xuất, để đi trước bọn trộm mộ nước ngoài, tìm ra thành Tinh Tuyệt Cổ và bảo vệ nó.

Cho nên cả đoàn người liền lên đường trong đêm, trải qua một ngày hai đêm bôn ba, cuối cùng không chịu nổi nữa mới dừng lại nghỉ ngơi.

Nhưng không lâu sau, Shirley Dương phát hiện la bàn của mình đã mất hiệu lực.

Tiếp đó, giáo sư Trần và những người khác dưới sự nhắc nhở của Shirley Dương, cũng phát hiện la bàn của mình đều 'đình công'!

Thấy cảnh này, Trần Hạo đoán, họ đã cách thành Tinh Tuyệt Cổ không xa.

Bởi vì trong nguyên tác viết rõ, gần thành Tinh Tuyệt Cổ có một ngọn núi thần.

Nhưng trên thực tế, ngọn núi thần đó là một dãy núi có rất nhiều quặng từ tính.

Lúc này, Shirley Dương nói: "Chú An Lực Mãn, chú nói cho mọi người biết tin xấu mà chú biết đi." "Tin xấu?" Giáo sư Trần và những người khác lặp lại.

Ông lão An Lực Mãn chớp chớp mắt nói: “Tôi vừa xem rồi.” “Tôi đã đi ra khỏi phạm vi bao phủ của con sông ngầm Tư Độc, tôi hoàn toàn không tìm thấy dấu vết của nó nữa.” Hồ Bái Nhất nhíu mày nói: “Vậy lần cuối cùng ông tìm thấy dấu vết là khi nào?” An Lực Mãn đáp: “Nửa ngày trước, đừng đi tiếp nữa.” “Đi tiếp nữa, tôi thật sự không tìm được đường về đâu!” Shirley Dương ở bên cạnh, lúc này lấy ra cuốn sổ tay của cha mình, không ngừng đối chiếu.

Cô lập tức phấn khích: “Hóa ra tất cả đều là thật!” Hồ Bái Nhất vội vàng ngắt lời: “Cô Dương, đầu óc cô có phải ngừng quay rồi không, hay là quay nhanh quá rồi?” Không đợi Shirley Dương trả lời, Trần Hạo cười nói.

“Đầu óc không có vấn đề gì, chỉ là bị niềm vui bất ngờ làm choáng váng thôi.” Bàn Tử tò mò hỏi: “Hạo gia, chuyện gì vậy?” Trần Hạo đáp: “Là vì cô Dương phát hiện ra nơi chúng ta đang ở, khớp với tình hình ghi chép trong sổ tay của cha cô ấy.” “Cũng có nghĩa là, chúng ta cách thành Tinh Tuyệt Cổ không xa nữa.” Nghe vậy, tất cả mọi người đều vui mừng khôn xiết.

Bàn Tử càng toe toét miệng hỏi: “Cô Dương, Hạo gia nói thật không?” Shirley Dương gật đầu: “Ban đầu tôi cũng nghĩ tất cả chỉ là trùng hợp, nhưng bây giờ mọi chuyện đều khớp rồi.” Nói xong, cô kể ra những gì viết trong sổ tay, về việc gần thành Tinh Tuyệt Cổ có hai ngọn núi từ tính màu đen khổng lồ.

Trong chốc lát, mọi người đều vô cùng phấn khích.

Nhưng đúng lúc này, mọi người lại nghe thấy tiếng hét kinh hãi của Tát Đế Bằng.

“Tiểu Diệp, cô sao vậy Tiểu Diệp?..” Nhìn Diệp Nhất Tâm nằm trong lòng Tát Đế Bằng, dường như đã hôn mê, Trần Hạo biết cô ấy bị sốt và đang mơ.

Trong chốc lát, giáo sư Trần, Hồ Bái Nhất, Shirley Dương và những người khác đều vây lại, người đút nước, người quạt gió, ai nấy đều vô cùng lo lắng.

Mười mấy phút sau, Diệp Nhất Tâm mới miễn cưỡng tỉnh lại.

Tiếp đó, Hồ Bái Nhất cùng mọi người thảo luận, rốt cuộc nên tiếp tục tìm kiếm thành Tinh Tuyệt Cổ, hay lập tức quay về.

Nhưng nhìn bộ dạng yếu ớt của cô, không khó hiểu tại sao lại bị âm hồn trong thành Tinh Tuyệt Cổ nhập vào người.

Trần Hạo lại quay đầu nhìn giáo sư Trần, Tát Đế Bằng và Sở Kiến.

Hai người trẻ tuổi tuy cũng mệt mỏi rã rời, nhưng ít nhất còn chút thể lực.

Nhưng giáo sư Trần dù sao cũng lớn tuổi, tuy không đến mức ngã bệnh hôn mê, nhưng cũng chẳng khá hơn Diệp Nhất Tâm là bao.

Trần Hạo tuy không mấy đồng tình với hành vi 'không biết lượng sức' này, nhưng dù sao giáo sư Trần cũng là người tốt.

Ngay cả Hách Ái Quốc chết bất đắc kỳ tử, nói một cách khách quan cũng không phải người xấu.

Hơn nữa, sắp tới thành Tinh Tuyệt Cổ rồi, nơi đó không phải là tiểu thuyết hay phim ảnh.

Một loạt biến đổi tình tiết khiến Trần Hạo hiểu rằng, tiếp theo có thể sẽ có nguy hiểm lớn hơn.

Thế là Trần Hạo nói: "Mọi người dừng lại đã." Lời vừa dứt, ánh mắt của Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, Shirley Dương, cùng bốn người giáo sư Trần và ông lão An Lực Mãn, đều tập trung vào anh.

Chương 310

Hồ Bái Nhất tò mò hỏi: "Hạo gia, anh có đề nghị gì hay không?" Trần Hạo nói: "Chuyện đi hay về tạm thời không bàn." "Tình trạng sức khỏe hiện tại của Tiểu Diệp và giáo sư Trần, dù chọn phương án nào cũng là một hành trình vô cùng gian nan." Giáo sư Trần bất đắc dĩ nói: "Đồng chí Trần à, tôi cũng rõ tình hình hiện tại." "Nhưng đã vào sâu trong sa mạc thế này rồi, bảo tôi quay về, thật sự không cam tâm." Trần Hạo gật đầu, rồi lấy ra một viên Dưỡng Nguyên Đan, nói phét: "Đây là kỳ dược gia truyền của nhà tôi, bất kể là trị nội ngoại thương hay bệnh vặt đều có hiệu quả kỳ diệu." "Lão Hồ bẻ viên thuốc thành hai nửa, một nửa cho giáo sư Trần và Tiểu Diệp mỗi người một phần." "Nửa còn lại hòa vào nước, cho mọi người chia nhau uống đi." Nghe vậy, Hồ Bái Nhất không nói hai lời đã làm theo.

Đùa sao, bản lĩnh của Trần Hạo anh đã được chứng kiến.

Thứ được Trần Hạo gọi là kỳ dược, hiệu quả tuyệt đối phi thường!

Một lát sau, giáo sư Trần và Diệp Nhất Tâm mỗi người uống một phần tư viên Dưỡng Nguyên Đan.

Nửa còn lại cũng được hòa vào nước, để sáu người Hồ Bái Nhất uống sạch.

Chưa đầy mấy phút, sắc mặt vốn tái nhợt của Diệp Nhất Tâm đã hồng hào lên không ít, cơn sốt cao cũng hoàn toàn lui.

Giáo sư Trần càng thêm tinh thần sảng khoái, không còn chút vẻ mệt mỏi nào trước đó.

Còn Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, Shirley Dương, cùng Sở Kiến, Tát Đế Bằng và ông lão An Lực Mãn, cũng đều phục hồi tinh thần.

Thấy cảnh này, giáo sư Trần và mọi người lập tức mừng rỡ.

Trong chốc lát, họ không ngừng cảm ơn Trần Hạo.

Bởi vì trong lòng họ hiểu rõ, loại đan dược có hiệu quả tốt như vậy, nhất định vô cùng quý giá.

Trần Hạo vì sức khỏe của họ mà lấy ra loại kỳ dược cứu mạng này, sao có thể không cảm kích!

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử càng thêm sùng bái phái Liệt Hải.

Thậm chí trong lòng Hồ Bái Nhất đã đồng ý với đề nghị của Bàn Tử, sau khi xong việc sẽ gia nhập phái Liệt Hải!

Ông lão An Lực Mãn càng buồn cười hơn, ông vô cùng chắc chắn rằng, Trần Hạo là sứ giả do Thượng đế cử đến.

Bây giờ nếu gặp nguy hiểm, ông lão chắc chắn có chết cũng không bỏ rơi Trần Hạo mà đi một mình.

Về phần Shirley Dương, tuy cũng rất kinh ngạc trước dược hiệu của Dưỡng Nguyên Đan, nhưng cô chưa từng nghe ông ngoại Trát Cô Tiếu nói Trần Hạo có loại thần dược này.

Cho nên, người bình tĩnh nhất lại là cô gái nhỏ này.

Trần Hạo thản nhiên khách sáo vài câu, rồi không đề cập đến chuyện này với giáo sư Trần nữa.

Nhưng trong lòng thầm nghĩ: Tiểu gia nếu không thấy các ngươi đáng thương, có thể tặng Dưỡng Nguyên Đan cho các ngươi sao!

Phải biết rằng, Trần Hạo vốn chỉ còn lại 11 viên Dưỡng Nguyên Đan, A Ninh ba người đi cứu môn nhân Liệt Hải, Trần Hạo đã cho mỗi người mang theo hai viên phòng thân.

Bây giờ lại dùng một viên, Trần Hạo cũng chỉ còn lại 4 viên Dưỡng Nguyên Đan.

Nhìn mọi người lại trở nên sinh long hoạt hổ, Trần Hạo thản nhiên nói.

“Nếu mọi người đều không sao rồi, vậy chúng ta tiếp tục đến thành Tinh Tuyệt Cổ thôi.” Shirley Dương cười khổ: “Nhưng bây giờ tôi không xác định được phương hướng của thành Tinh Tuyệt Cổ.” Trần Hạo thản nhiên cười, rồi chỉ về phía xa.

“Mọi người xem bên kia, đó không phải là hai ngọn núi từ tính màu đen được miêu tả trong sổ tay của cô Dương sao!” Mọi người nghe xong, vội vàng lấy ống nhòm ra xem.

Shirley Dương phấn khích nói: “Đặc trưng của ngọn núi này, rất giống với ghi chép trong sổ tay.” Giáo sư Trần trợn to hai mắt nói: “Nhất định là núi từ tính!” Sau đó, cả đoàn người cưỡi lạc đà, phấn khích thẳng tiến về phía núi từ tính.

Tục ngữ có câu: ‘Vọng sơn bào tử mã’ (Nhìn núi chạy chết ngựa)!

Tuy trong ống nhòm, khoảng cách đến núi từ tính không xa, nhưng Trần Hạo và mọi người cưỡi lạc đà, mãi đến nửa đêm mới đến được cửa núi.

Nhưng lúc này, con lạc đà Tiểu Hồng của An Lực Mãn lại không chịu đi vào cửa núi.

An Lực Mãn vừa ra sức kéo lạc đà, vừa nói.

“Ông trời không cho chúng ta đi, mau lui về đi.” Hồ Bái Nhất lắc đầu: “Không được!” “Tôi khó khăn lắm mới đến được đây, sao có thể lui về chứ!” Lúc này, Trần Hạo thản nhiên nói: “Lão Hồ đừng vội.” “Trong cửa núi hẳn là có thứ gì đó dọa lạc đà, đi xem cho rõ rồi nói.” Sau đó, Trần Hạo dẫn Hồ, Bàn hai người và Shirley Dương, nhanh chân đi đến cửa núi.

Shirley Dương tiện tay lấy ra một que pháo sáng lạnh, đốt lên rồi

ném vào trong.

Dưới ánh lửa đỏ rực, mọi người lập tức phát hiện phía trước không xa có một người đang ngồi dựa vào một tảng đá lớn.

Bàn Tử khẽ nói: "Hạo gia, lão Hồ, phía trước hình như có người." Hồ Bái Nhất đáp: "Hình như vậy, người đó…" Không đợi Bàn Tử và An Lực Mãn lên tiếng gọi đối phương, Trần Hạo đã ngăn lại.

"Được rồi, không cần gọi.

Đó là một người chết!" Nghe vậy, Hồ, Bàn hai người và Shirley Dương đều cảnh giác.

Giáo sư Trần và những người khác cũng biến sắc.

Tiếp đó, Trần Hạo thản nhiên đi tới, Hồ Bái Nhất và Shirley Dương cũng theo sát phía sau.

Còn Bàn Tử thì ở lại phụ trách bảo vệ giáo sư Trần và những người khác.

Khi ba người Trần Hạo đi tới, phát hiện đối phương quả nhiên là một người chết.

Trong lòng, còn ôm một khẩu súng trường tấn công AK47 đã lắp ráp.

Trần Hạo liền chỉ sang một bên khác: "Bên kia có ba người." Hồ Bái Nhất vội vàng ném một que pháo sáng lạnh qua, phát hiện không có vấn đề gì mới lấy khẩu súng trường tấn công của một xác chết khác.

Shirley Dương kiểm tra xác chết đầu tiên xong, nói.

"Thời gian tử vong không lâu, nhưng màu sắc thi thể không đúng." Lúc này, nhận được tín hiệu không có nguy hiểm của Hồ Bái Nhất, Bàn Tử dẫn giáo sư Trần đi tới.

Thấy AK, Hồ, Bàn hai người trực tiếp đổi súng, dù sao tính năng của loại súng này cũng tốt hơn súng tiểu liên Type 100 nhiều.

Vốn dĩ Bàn Tử định cho Tát Đế Bằng và Sở Kiến mượn súng tiểu liên Type 100, nhưng bị Trần Hạo ngăn lại, kẻo hai người này bị mê hoặc rồi bắn loạn vào mọi người.

Thấy Shirley Dương và Hồ Bái Nhất không ngừng suy đoán thảo luận về nguyên nhân cái chết của bốn tên trộm mộ nước ngoài.

Trần Hạo nói: "Đều không cần đoán nữa, họ không phải bị một nhóm người khác giết." "Mà là bị sinh vật kịch độc cắn chết!" Nghe lời Trần Hạo, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Không ngờ, bốn tên trộm mộ nước ngoài đã chết lại bị rắn độc cắn chết.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Mẹ ơi!" "May mà lúc nãy tôi lấy súng, rắn độc không ra cắn tôi, không thì thảm rồi!" Hồ Bái Nhất cũng vội vàng nói: "Mọi người cẩn thận, tuyệt đối không được động vào những thi thể đó." Trong phút chốc, tất cả mọi người đều lùi lại mấy bước, sợ từ trong thi thể của người nước ngoài đột nhiên chui ra một con rắn!

Trần Hạo cũng thấy lạ, trong nguyên tác, Cự Mục Chi Xà 'Tịnh Kiến A Hàm' từ trong thi thể chui ra, mới cắn chết Hách Ái Quốc.

Chương 311

Nhưng vừa rồi thông qua sức mạnh huyết mạch Thanh Long dò xét, anh không phát hiện trong bốn thi thể người nước ngoài có giấu Cự Mục Chi Xà.

Nhìn vẻ mặt căng thẳng của Hồ Bái Nhất và mọi người, Trần Hạo cười nói.

"Mọi người không cần lo lắng như vậy, trên những thi thể này không có rắn độc." Sau đó nói: "Bàn Tử, dẫn Sở Kiến và Tát Đế Bằng đi, lấy hết những thứ hữu dụng trên người bọn họ mang theo." Nghe lời Trần Hạo, Bàn Tử không nói hai lời liền đi làm.

Không còn cách nào, Trần Hạo thực sự đã rất được mọi người tin tưởng.

Không lâu sau, ba người Bàn Tử đã thu gom sạch sẽ trang bị của bốn tên trộm mộ nước ngoài.

Thấy quả nhiên không có bất kỳ nguy hiểm nào xảy ra, Shirley Dương tò mò nói.

"Không đúng, nếu ở đây không có bất kỳ nguy hiểm nào, thì những con lạc đà đó sẽ không không dám vào thung lũng!" Sau khi có sức mạnh huyết mạch Thanh Long, giác quan của Trần Hạo mạnh hơn lạc đà.

Thông qua cảm ứng nửa ngày, Trần Hạo đã phát hiện ra vấn đề.

Anh bèn chế nhạo nói: "Cô Dương nói không sai." "Nếu tôi không đoán sai, những sinh vật chết người đó, hẳn là đang trốn dưới lớp cát phía trước!" Lúc này, Diệp Nhất Tâm đứng ở phía trước nhất đột nhiên hét lên.

“Tiểu Sở, Tiểu Tát, cẩn thận!” Mọi người nhìn theo hướng đó, quả nhiên phát hiện hai con rắn độc dài hơn một thước, toàn thân vảy đen kịt, trên lưng có ánh sáng màu đỏ máu, trên đầu có thứ gì đó giống như cục thịt.

Chúng đang vừa lè lưỡi rắn, vừa cong người nhìn chằm chằm Sở Kiến và Tát Đế Bằng!

Thấy cảnh này, giáo sư Trần lập tức sợ hãi.

Hồ Bái Nhất vội vàng cầm xẻng công binh lao tới, Bàn Tử và Shirley Dương cũng lần lượt giơ súng.

Lúc này, hai con rắn độc màu đen, như mũi tên rời khỏi cung, hóa thành hai luồng sáng đen bay thẳng về phía cổ của Sở, Tát hai người. ‘Xoẹt!’ một luồng sáng lạnh lóe lên, con rắn độc tấn công Tát Đế Bằng lập tức bị xẻng công binh của Hồ Bái Nhất chém thành hai nửa.

Nhưng muốn cứu Sở Kiến thì không kịp.

Khi mọi người nghĩ rằng Sở Kiến sắp bị rắn độc cắn trúng, thân ảnh nhanh như quỷ mị của Trần Hạo, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Sở Kiến.

Không đợi Sở Kiến nhìn rõ, Trần Hạo đã dễ dàng nắm lấy đầu con rắn độc.

Không đợi rắn độc có bất kỳ phản ứng nào, tay anh hơi dùng lực.

“Phụt” cái đầu đen bị Trần Hạo bóp nát, sau đó anh thản nhiên vứt xác rắn xuống, lấy ra một chiếc khăn ướt lau tay.

Lúc này, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, Sở Kiến càng sợ đến mức suýt ngã ngồi xuống đất.

Diệp Nhất Tâm may mắn nói: “Nguy hiểm quá!” “May mà có anh Trần, không thì…” Chưa nói xong, nửa trước của con rắn đen bị Hồ

Bái Nhất chém thành hai đoạn, lại lóe lên ánh sáng đỏ yếu ớt.

Tiếp đó, nó lại bay vút lên, lao thẳng về phía gáy không phòng bị của Tát Đế Bằng!

Khoảnh khắc nhanh như chớp, mọi người căn bản không phản ứng kịp.

Nhưng Trần Hạo đã sớm đoán được sẽ như vậy, vẫn luôn cảnh giác.

Trong khoảnh khắc Cự Mục Xà bay lên, anh rút ra khẩu Desert Eagle, không cần ngắm đã giơ tay bắn một phát!

"Bằng!" Sau một tiếng súng, đầu Cự Mục Xà đang bay giữa không trung lập tức bị bắn nát!

Hồ Bát Nhất, Shirley Dương và Bàn Tử, vẫn luôn cầm súng nhưng căn bản không có cơ hội khai hỏa.

Lúc này giáo sư Trần cảm thán: "May mà có đồng chí Trần ở đây!" "Không thì, Tiểu Sở và Tiểu Tát cũng phải bỏ mạng ở đây rồi!" Hồ Bái Nhất thở phào một hơi: "Được rồi mọi người, nơi này rất nguy hiểm, chúng ta mau rời khỏi đây thôi!" Nhưng lời vừa dứt, Bàn Tử kinh ngạc trợn to hai mắt, khẽ nói.

"Lão Hồ đừng động!" Mọi người nghe xong quay đầu lại, mới phát hiện không biết từ lúc nào, sau lưng Hồ Bái Nhất cũng có một con rắn độc màu đen đang lóe sáng đỏ yếu ớt!

Lúc này Hồ Bái Nhất cũng cảm giác, trên vai trái đang có một con rắn độc, không ngừng lè lưỡi.

Trong phút chốc, trên mặt Hồ Bái Nhất chảy mồ hôi lạnh!

Bàn Tử và Shirley Dương đều chĩa súng về phía vai Hồ Bái Nhất, Bàn Tử lo lắng khẽ nói.

“Từ từ quay đầu đi!” Shirley Dương tuy không lên tiếng, nhưng cũng đang dùng súng ngắn không ngừng nhắm vào Cự Mục Chi Xà.

Thấy cảnh này, Trần Hạo không khỏi thầm lắc đầu.

Dù trong nguyên tác, tài bắn súng của Bàn Tử và Shirley Dương đều không tệ, nhưng so với cao thủ thực sự, còn kém xa.

Không nói gì khác, nếu có A Ninh ba người ở đây, đâu cần lãng phí thời gian lâu như vậy, sớm đã một phát súng giải quyết con rắn độc rồi.

Tệ hơn nữa, cũng có thể một phi đao hạ gục Cự Mục Chi Xà!

Về phần Trần Hạo, càng có tự tin, một phát bắn nổ đầu rắn, không làm tổn thương một sợi lông của Hồ Bái Nhất!

Ngay cả Trát Cô Tiếu năm đó, đối phó với chuyện nhỏ này cũng dễ như trở bàn tay!

Từ đó có thể thấy, Shirley Dương tuy đã nhận được truyền thừa hoàn chỉnh của Trát Cô Tiếu, nhưng còn thiếu luyện tập!

Thấy Bàn Tử và Shirley Dương nửa ngày không dám nổ súng, sợ bắn nhầm Hồ Bái Nhất, Trần Hạo thực sự lười phải chờ đợi.

Anh bèn tiện tay ném ra một đồng bạc từ thời Dân quốc, trong nháy mắt đánh bay Cự Mục Chi Xà khỏi vai Hồ Bái Nhất.

Con rắn độc vừa rơi xuống giữa không trung, Trần Hạo lại giơ tay bắn một phát, không chút sai lệch bắn nổ đầu nó!

Lúc này, Hồ Bái Nhất mới thở phào một hơi.

Bàn Tử và Shirley Dương thì ngây ngốc nhìn Trần Hạo, ngay cả súng trong tay cũng quên hạ xuống.

Trần Hạo lắc đầu nói: “Hai người không tự tin vào tài bắn súng của mình à, sau này luyện tập nhiều vào, không thì thật là thảm!” Lúc

này, ông lão An Lực Mãn quả nhiên dắt lạc đà đi vào cửa núi.

Hồ Bái Nhất lau mồ hôi trên trán, đi tới hỏi.

"Ông lão, lạc đà không sao rồi à?" An Lực Mãn gật đầu: "Không sao rồi, cũng không biết sao, lạc đà đột nhiên lại chịu đi về phía trước." Hồ Bái Nhất đáp: "Trước tiên không quản nhiều như vậy, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây!" Sau đó, Hồ Bái Nhất gọi mọi người, vội vàng lên lạc đà rời đi.

Trần Hạo thong dong ngồi trên lạc đà, nhìn hai ngọn núi đá xung quanh toàn đá đen, trong lòng thầm nghĩ.

Đây đâu phải núi từ tính, rõ ràng là thung lũng Trát Cách Lạp Mã!

Chương 312

Chỉ cần đi ra khỏi thung lũng, là có thể thấy di tích của thành Tinh Tuyệt Cổ!

Mọi người thu dọn hành lý, vội vàng cưỡi lạc đà, theo ông lão An Lực Mãn đi sâu vào thung lũng.

Không lâu sau, phía đông chân trời đã ló dạng ánh bình minh.

Nhìn về phía xa, dưới ánh mặt trời hiện ra một hình bóng mờ ảo, Trần Hạo cười lớn.

"Các vị xem bên kia, chúng ta đã tìm thấy thành Tinh Tuyệt Cổ! ~~~" Nghe lời Trần Hạo, tất cả mọi người đều vô cùng phấn khích.

Nhưng ông lão An Lực Mãn lại sống chết không chịu vào thành Tinh Tuyệt Cổ.

Bất đắc dĩ, Hồ Bái Nhất đành để ông ở bên ngoài chờ, sau đó dẫn mọi người đeo trang bị, đi bộ thẳng đến thành Tinh Tuyệt Cổ.

Trên đường đi, Hồ Bái Nhất vừa đi vừa cảm thán: "Thật không ngờ, cách đây hơn hai nghìn năm, di tích thành Tinh Tuyệt Cổ lại bị tôi tìm thấy!" Bàn Tử cũng cười nói: "Thật không ngờ, chưa đầy một tháng, đã có thể kiếm được hai vạn đô la Mỹ!" Trần Hạo cười nói: "Bàn Tử, cậu có chút tiền đồ được không?" "Dù sao cậu và lão Hồ, bây giờ cũng là người có thân gia trăm vạn rồi, sao lại ham tiền như vậy!" Bàn Tử cười nói: "Hạo gia, tình hình của tôi và lão Hồ trước đây, anh đâu phải không biết." "Nếu không phải lần trước anh nhường chúng tôi, hai vạn đô la Mỹ chúng tôi phải kiếm bao lâu mới có được!" "Sống khổ quen rồi, không cảm thán sao được!" Sau đó, Shirley Dương lại nói về những suy đoán của mình về sự hủy diệt của thành Tinh Tuyệt Cổ năm đó.

Hồ Bái Nhất thì hy vọng không gặp phải nguy hiểm nữa.

Đến di tích thành Tinh Tuyệt Cổ, Hồ Bái Nhất hỏi: "Giáo sư Trần, chúng ta phải đi từ đâu mới tìm được lối vào thành Tinh Tuyệt Cổ?" Để bổ sung nước uống càng nhanh càng tốt, giáo sư Trần đề nghị tìm địa cung của thành Tinh Tuyệt Cổ trước.

Chỉ cần tìm được địa cung, bên dưới nhất định có nguồn nước ngầm.

Không còn cách nào khác, tuy trước khi xuất phát có Trần Hạo nhắc nhở, đã mang nhiều nước uống hơn so với trong nguyên tác, nhưng trên đường đi, nước uống cũng tiêu hao rất lớn, ngay cả khi đã bổ sung nước ở mộ vương tử Cô Mặc, bây giờ mọi người vẫn rất khát.

Không lâu sau, Hồ Bái Nhất gọi mọi người lên một cồn cát, kể cho mọi người nghe về việc dãy núi Trát Cách Lạp Mã bị Tinh Tuyệt Nữ Vương phái người chém ngang lưng, từ đó hình thành một huyệt bảo phong thủy.

Cho nên anh xác định, đây chính là mộ huyệt của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong chốc lát, những người nghe được tin này đều vô cùng phấn khích.

Nhưng Trần Hạo thực sự lười phải tiếp tục nghiên cứu khảo cổ, anh bèn chỉ vào con dốc bên cạnh nói.

"Bên dưới lớp cát kia, có chôn một hàng bậc thang bằng đá, có thể đi thẳng lên đỉnh cồn cát." "Nếu tôi không đoán sai, trên bậc thang đá đó, hẳn là lối vào địa cung." Giáo sư Trần nghe xong, vội vàng dùng tay cào lớp cát không dày trên con dốc.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng dùng xẻng công binh giúp

đỡ.

Rất nhanh, mọi người phát hiện Trần Hạo quả nhiên không nói sai.

Một hàng bậc thang bằng đá màu xám trắng xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy cảnh này, Bàn Tử vừa phấn khích chạy lên trên, vừa lớn tiếng hét: "Đợi đã!" Hồ Bái Nhất vừa dặn dò vừa hét: "Bàn Tử cẩn thận!" Đồng thời cũng đỡ giáo sư Trần, theo sát lên cồn cát.

Chỉ có Trần Hạo vẫn thản nhiên, không hề vội vã.

Nhìn đám người đang phấn khích chạy như điên, Trần Hạo thầm nghĩ: Đợi lát nữa vào cổ mộ, thấy vô số Cự Mục Chi Xà.

Không biết, có còn phấn khích nổi không!

Lúc này, Bàn Tử đang vô cùng phấn khích quay người hét lớn.

"Lão Hồ, nhanh lên!

A!…" Nhưng ngay sau đó, cậu ta hét lên một tiếng kinh hãi, rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hồ Bái Nhất và mọi người lo lắng vội vàng lao lên, chỉ có Trần Hạo biết, Bàn Tử hoàn toàn không sao, ngược lại còn vô tình rơi vào lối vào địa cung.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong nháy mắt, Bàn Tử ở bên dưới gọi, bảo mọi người mau xuống.

Khi mọi người lao lên, phát hiện nơi này quả nhiên là lối vào địa cung.

Thế là không nói nhiều, trực tiếp đi xuống.

Khi Trần Hạo cũng đi theo xuống, phát hiện bên trong là một

không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Tuy mặt đất bị phủ một lớp cát vàng dày, nhưng vẫn có thể nhìn ra quy cách xây dựng năm đó rất cao.

Hồ Bái Nhất nhìn những bức tượng đá khổng lồ xung quanh, ngạc nhiên hỏi.

"Giáo sư Trần, tại sao những bức tượng đá ở đây lại khác với bên dưới?

Chúng đại biểu cho cái gì?" Giáo sư Trần lắc đầu đáp: "Hiện tại tôi cũng không rõ tình hình, chúng ta chỉ có thể tiếp tục quan sát xem sao." Lúc này, Trần Hạo nói: "Thông thường, trong thần điện đều có quỷ thần bảo hộ, nhưng ở đây lại hoàn toàn khác." "Nếu tôi không đoán sai, thứ tự sắp xếp của những bức tượng đá này, hẳn là một biểu tượng về tinh thần, có đặc trưng của chế độ đẳng cấp rõ ràng." "Từ thấp đến cao, từ tiện đến quý." "Hàng đầu tiên là gia súc, hàng thứ hai là người bình thường, bao gồm tất cả người Hồ ở Tây Vực, địa vị của họ chỉ cao hơn trâu dê, tương đương với nô lệ." Nói đến đây, Trần Hạo chỉ vào hàng tượng đá thứ ba: "Hàng cột đá này là tượng đồng khổng lồ." "Theo thứ tự sắp xếp này, càng lên cao địa vị càng cao!" Lúc này, giáo sư Trần khâm phục nói: "Cách nói của đồng chí Trần rất có sức thuyết phục, tôi cũng nghĩ như vậy." "Không ngờ, đồng chí Trần chỉ liếc qua một cái, đã phân tích ra nhiều tình hình như vậy, thật lợi hại!" Trong chốc lát, những thành viên đội khảo cổ trẻ tuổi như Tát Đế Bằng, đều dùng ánh mắt kính nể nhìn Trần Hạo.

Ngược lại Shirley Dương, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, lại cảm thấy Trần Hạo có biểu hiện như vậy là chuyện bình thường.

Trần Hạo thản nhiên cười, không nói gì thêm.

Lúc này, Bàn Tử chỉ vào một pho tượng đá khổng lồ.

“Hạo gia, lão Hồ, xem tạo hình này, có giống con rắn quái mà chúng ta gặp trong thung lũng không?” Trần Hạo đáp: “Tạo hình này, toát ra một vẻ uy nghiêm tà ác, hẳn là một vị thần bảo hộ.” “Trên đầu nó, cũng có một khối u hình con mắt, xem ra trong văn hóa Tinh Tuyệt, con mắt là nguồn gốc của mọi sức mạnh.” Shirley Dương xen vào: “Nếu như vậy, con mắt có địa vị cao như thế trong văn hóa Tinh Tuyệt.” “Có thể mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương có năng lực nào đó mà người thường không thể giải thích được.” Hồ Bái Nhất hỏi: “Thật sự có thể nhìn ai, người đó sẽ biến mất sao?” Trần Hạo cười nói: “Không phải biến mất, mà là đi đến một không gian khác.” Khi mọi người đi lên tầng cao nhất, Bàn Tử tò mò nói.

“Ở đây chẳng có gì cả, chỉ có bệ mà không có cột!” “Thần điện này có phải, lúc Tinh Tuyệt quốc diệt vong, vẫn chưa xây xong không?” “Tuyệt đối không thể!” Giáo sư Trần quả quyết nói.

Shirley Dương nói tiếp: “Theo phân tích của Hạo gia và giáo sư Trần, phía trên có thể là biểu hiện cao quý nhất trong văn hóa Tinh Tuyệt.” “Vị trí quan trọng liền kề như vậy, không thể nào chẳng có gì.” Lúc này, Trần Hạo nói: “Rõ ràng, đây là biểu tượng tôn quý nhất trong văn hóa Tinh Tuyệt.” “Người Tinh Tuyệt quốc đều sùng bái tượng đồng khổng lồ, sự sùng bái này cũng đến từ đôi mắt thần kỳ của Tinh Tuyệt Nữ Vương.” “Cho nên, tôi cảm thấy nơi này hẳn là đại diện cho, không gian hư số mà đôi mắt của Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể kết nối đến!” Nghe Trần Hạo nói, cái bệ đó không thuộc về không gian nào cả, mà đại diện cho không gian hư số, nhất thời mọi người đều kinh ngạc không thôi.

Nhưng Trần giáo thụ lại phấn khích nói: “Đồng chí Trần Hạo, cậu nói đúng quá!” “Văn hóa Tinh Tuyệt sùng bái sức mạnh nhất, thứ sức mạnh ngự trị trên cả không gian, khống chế không gian.” Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi: “Lẽ nào trên thế giới này, thật sự tồn tại một không

gian vượt qua thường thức của nhân loại, không thể giải thích được sao?" "Đôi mắt của Tinh Tuyệt nữ vương lại có thể khống chế không gian đó ư?!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Chưa chắc đã khống chế được không gian hư số." "Tôi thấy đôi mắt của Tinh Tuyệt nữ vương chỉ có thể mở ra một lối đi đến không gian hư số mà thôi." "Nói cách khác, bà ta sung lắm cũng chỉ là người sử dụng, chứ không phải người khống chế." Lúc này, Trần Hạo nhìn thấy trên tầng bệ đá cao nhất có một cột trụ bằng đá.

Trên đỉnh cột trụ đang đặt một vật trông giống con mắt, to bằng quả bóng chuyền.

Trần Hạo lập tức hiểu ra, thứ này chính là con mắt ngọc mà tộc Quỷ Động năm xưa đã phỏng theo vì sùng bái sức mạnh của đôi mắt.

Hồ Bát Nhất dùng đèn pin chiếu vào con mắt ngọc quan sát một lúc rồi nói: "Lẽ nào… (Tinh Tuyệt nữ vương) thật sự trông như thế này sao?!" Ngay sau đó, mọi người đều vây quanh cột đá đặt con mắt ngọc.

Sở Kiện yếu ớt nói: "Đáng sợ quá." Bàn Tử nhíu mày: "Con mắt hình cầu trên đó cứ như đang nhìn chằm chằm vào tôi vậy." Nhất thời, Sở Kiện, Tát Đế Bằng và Diệp Nhất Tâm bắt đầu tranh cãi về việc liệu con mắt ngọc có phải là mắt thật hay không.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Thôi được rồi, đó chỉ là một khối ngọc thạch điêu khắc thôi." "Chỉ là kỹ thuật điêu khắc của con mắt ngọc này quá khéo léo tuyệt đỉnh, khiến mọi người lầm tưởng đó là mắt thật mà thôi." Nghe vậy, mọi người đều tò mò vây lại quan sát kỹ hơn.

Trần giáo thụ quan sát một hồi, cảm thán nói: "Đồng chí Trần Hạo nói không sai, thật sự là hoàn mỹ không tì vết!" "Thật khó tưởng tượng, hai ngàn năm trước kỹ thuật thủ công đã đạt đến cảnh giới

như vậy, thật khiến người ta kinh ngạc!" Bàn Tử hai mắt sáng rực nhìn chằm chằm con mắt ngọc, nói: "Một khối ngọc thạch lớn như vậy, chắc phải đáng giá bao nhiêu tiền nhỉ!" Trần giáo thụ nói: "Đây là báu vật vô giá, không thể dùng tiền bạc để đo lường được." Bàn Tử ý thức được mình đã lỡ lời, vội vàng chữa cháy: "Đúng đúng đúng, báu vật vô giá, nhắc đến tiền thật là dung tục." Tiếp đó, Trần giáo thụ bảo Sở Kiện và Tát Đế Bằng ghi chép lại toàn bộ văn tự Quỷ Động trên cái bệ đá này.

Trong lúc Trần giáo thụ không ngừng cảm thán rằng chuyến khảo cổ lần này có phát hiện trọng đại, thì Bàn Tử và những người khác lại phát hiện trên đỉnh động có một hình vẽ con mắt màu đỏ rực khổng lồ.

Chương 313

Cũng lúc đó, Trần Hạo phát hiện sắc mặt Bàn Tử có chút không ổn, hắn đang lén lút định gỡ con mắt ngọc xuống.

Nhưng lại bị Shirley Dương phát hiện, Trần giáo thụ cũng trách mắng Bàn Tử.

Lúc này, Trần Hạo đột nhiên nhớ lại trước khi xuyên không, mình từng đọc được một bài phân tích của một cư dân mạng viết về đoạn kịch tình này.

Thế là hắn vừa vận chuyển pháp lực, cảm ứng những biến hóa nhỏ nhặt xung quanh, vừa nói: "Bàn Tử, không phải cậu có một miếng ngọc bội khắc văn tự Quỷ Động sao?" "Tôi thấy miếng ngọc bội đó trông rất giống với cái rãnh lõm trên ngọc này, sao cậu không lấy ra đặt lên thử xem." Quả nhiên không ngoài dự liệu, Bàn Tử lấy miếng ngọc bội ra đặt lên, vừa khít không một kẽ hở.

Nhưng ngay sau đó, mọi người nghe thấy một tiếng động lớn, rồi cảm nhận được một cơn chấn động ngắn.

Quan trọng nhất là Trần Hạo phát hiện trong không khí có một mùi lạ cực kỳ khó nhận ra.

Đồng thời, xung quanh con mắt ngọc tỏa ra một loại dao động năng lượng kỳ quái!

Sau đó, Trần giáo thụ bảo Bàn Tử kể lại chi tiết lai lịch của miếng ngọc bội.

Khi biết rằng không thể khảo chứng cụ thể, Trần giáo thụ nói: "Một văn vật quan trọng như vậy mà cứ tặng qua tặng lại, thật là quá trẻ con." "Lẽ ra phải giao cho quốc gia chứ!" Nghe vậy, sắc mặt Bàn

Tử lập tức đại biến, ôm chầm lấy con mắt ngọc rồi bỏ chạy.

Trần giáo thụ, Tát Đế Bằng và Sở Kiện sợ hãi, vừa kinh hãi la lên vừa đuổi theo Bàn Tử.

Trần giáo thụ lo lắng hét lớn: "Đồng chí Vương, mau đặt nó lại chỗ cũ!" Nhưng Bàn Tử lại hét lên với vẻ mặt hung tợn: "Con mắt to này là của Bàn gia ta." "Ai dám giành với ta, đừng trách ta không khách sáo!" Sau đó, Bàn Tử và Trần giáo thụ cùng Tát Đế Bằng bắt đầu tranh cãi.

Mãi đến khi Hồ Bát Nhất lên tiếng khuyên giải, Bàn Tử mới chịu giao con mắt ngọc ra.

Trần giáo thụ không ngừng dặn dò, bảo Hồ Bát Nhất phải cẩn thận.

Đến lúc này, Trần Hạo mới phát hiện ra, hóa ra từ lúc nhìn thấy con mắt ngọc, họ đã trúng chiêu rồi.

Hắn có thể hiểu rõ tình hình bên trong là vì bài phân tích của cư dân mạng mà hắn từng đọc.

Trong truyện, Tinh Tuyệt nữ vương che mặt, khi có người nhìn thấy mắt bà ta thì sẽ biến mất, vì vậy vật tổ và vật thờ cúng của tộc Quỷ Động đều là con mắt.

Thi Hương Ma Dụ mọc trên xác chết, không thể nào dùng để gây ảo giác khi Tinh Tuyệt nữ vương còn sống, vậy thì thứ gây ảo giác nhất định là đôi mắt.

Khả năng cao hơn là Tinh Tuyệt nữ vương là một người tinh thông thuật thôi miên.

Nhãn cầu bằng ngọc có mùi hoặc thành phần đặc biệt, có thể khiến người nhìn thấy hoặc tiếp xúc bị thôi miên, tiến vào thế giới ảo, cuối cùng nhảy xuống Quỷ Động.

Đối với người bên ngoài thì cảm thấy họ đã biến mất.

Vì vậy, Hồ Bát Nhất và cả nhóm, từ khi tiến vào thần điện đã trúng ảo giác.

Ví dụ như Bàn Tử, sau khi chạm vào con mắt ngọc, đã rơi vào trạng thái điên cuồng.

Mặc dù hắn tham tiền, nhưng vẫn có sự tự kiềm chế, bình thường cũng biết làm vậy là không tốt, đều lén lén lút lút tiến hành.

Nhưng sau khi chạm vào con mắt ngọc, hắn đột nhiên trở nên cực kỳ vô lý, ép buộc muốn chiếm con mắt ngọc làm của riêng.

Bây giờ nhìn tình hình của Bàn Tử, quả nhiên giống hệt như bài phân tích của cư dân mạng kia.

Trần Hạo cũng đã phát hiện ra, trong không khí xung quanh có một mùi lạ cực kỳ khó nhận ra, kèm theo dao động năng lượng kỳ quái.

Quan trọng nhất là, vừa rồi trong thức hải, hắn đã nhận được thông báo của hệ thống.

Có một năng lượng dị thường đang cố gắng xâm nhập vào thức hải của Trần Hạo.

Nếu không có hệ thống giúp đỡ cản tai họa, lúc này Trần Hạo e rằng cũng đã trúng chiêu.

Nói cách khác, con mắt ngọc này có tác dụng tương tự như chuông đồng lục giác, đều có thể khiến người ta rơi vào thế giới ảo giác mà không hề hay biết.

Lúc này, Hồ Bát Nhất đang cầm con mắt ngọc, sắp đặt lên cột đá.

Thấy cảnh này, Trần Hạo vội vàng hét lên: "Lão Hồ, đợi đã!" Hồ Bát Nhất quay người hỏi: "Sao vậy Hạo gia?" Trần Hạo bước nhanh tới, nhận lấy con mắt ngọc trong tay hắn, rồi nói: "Trong cái lỗ nhỏ

trên bệ đá kia có Rắn Mắt Khổng Lồ, ở đây có vấn đề, mọi người đều đã sinh ra ảo giác rồi!" Nghe vậy, mọi người đều nhìn về phía bệ đá đặt con mắt ngọc.

Quả nhiên lúc này, một con Rắn Mắt Khổng Lồ đang từ trong cái lỗ nhỏ trên bệ đá lao ra!

Mọi người sợ hãi, vội vàng lùi lại.

Trần Hạo lại không hề động đậy, rút súng Desert Eagle ra, một phát bắn nát đầu con rắn.

Nhưng ngay sau đó, mọi người phát hiện, hình vẽ con mắt màu đỏ máu khổng lồ trên đỉnh động đang rơi xuống một quả cầu nước lớn màu đen trông như chất lỏng.

Trong nháy mắt, quả cầu nước lớn rơi xuống đất và vỡ tung.

Trong sát na, vô số Rắn Mắt Khổng Lồ tràn ra.

Bàn Tử kinh hãi hét lớn: "Mọi người mau chạy đi!" Nhưng trong mắt Trần Hạo, đúng là có Rắn Mắt Khổng Lồ xuất hiện.

Nhưng khác với trong nguyên tác, đó không phải là quả cầu nước lớn, mà là một cơ quan trên đỉnh động đã được mở ra.

Bên trong cơ quan đó chính là sào huyệt của Rắn Mắt Khổng Lồ!

Thế là Trần Hạo ngay lập tức ném ra một quả lựu đạn, nổ chết một mảng lớn Rắn Mắt Khổng Lồ đang cuồng loạn tràn ra.

Ngay sau đó, hắn tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân.

Trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh.

Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.

Cấp cấp như luật lệnh – Tĩnh Tâm Chú!" Lập tức, kiếm chỉ liên tiếp điểm ra, từng đạo kim quang nhàn nhạt bắn vào cơ thể mọi người.

Theo sau khi Tĩnh Tâm Chú của đạo pháp dung nhập vào cơ thể mọi người, Hồ Bát Nhất và những người khác lập tức cảm thấy trong lòng một trận thanh minh.

Đặc biệt là Sở Kiện, Tát Đế Bằng và Diệp Nhất Tâm, tuy nhìn thấy đầy đất Cự Mục Chi Xà vô cùng sợ hãi, nhưng trong lòng đã không còn hoảng loạn như vậy nữa.

Hiệu quả rõ rệt nhất chính là gã Bàn Tử.

Sau khi Tĩnh Tâm Chú nhập vào người, dục vọng chiếm hữu cực độ đối với con mắt ngọc trong lòng hắn lập tức giảm đến cực hạn.

Chương 314

Mặc dù vẫn cảm thấy không thể mang con mắt ngọc đi là vô cùng đáng tiếc, nhưng cảm giác không thể khống chế được đã hoàn toàn biến mất.

Còn Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, ngoài việc không bị luồng năng lượng dị thường không rõ tên ảnh hưởng đến tâm trí nữa, thì không có cảm giác gì khác.

Dù sao hai người họ là những người có tâm trí kiên định nhất trong cả nhóm.

Vì vậy, hiệu quả ảnh hưởng của năng lượng và mùi lạ cũng là nhỏ nhất.

Trong chốc lát, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Shirley Dương, cả ba đều không ngừng xả súng điên cuồng vào bầy rắn.

Thậm chí, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử còn đưa hai khẩu súng xung kích cho Sở Kiện và Tát Đế Bằng.

Dù sao hai thanh niên này cũng từng qua huấn luyện bắn súng của dân quân.

Đến lúc này, Trần Hạo mới xác định được phạm vi ảnh hưởng của Thi Hương Ma Dụ đã lan đến đây.

Trong thế giới thực này, hoàn toàn không giống như trong phim mạng, bị Thi Hương Ma Dụ mê hoặc, khiến mọi người tưởng rằng mình đang tấn công bầy rắn giả.

Chuyện đó hoàn toàn là nhảm nhí, Trần Hạo phát hiện Thi Hương Ma Dụ khiến người ta rơi vào ảo cảnh là thật, nhưng những con Cự Mục Chi Xà này cũng là thật!

Nếu vừa rồi không gia trì Tĩnh Tâm Chú cho mọi người, có lẽ trước khi tỉnh táo lại, họ đã bị Cự Mục Chi Xà cắn chết, độc chết rồi!

Chính vì vậy, dù Hồ Bát Nhất có thêm hỏa lực của hai khẩu súng xung kích, cũng không cầm cự nổi nửa phút đã bị bầy rắn bao vây.

Vì số lượng Cự Mục Chi Xà này thực sự quá nhiều, tốc độ cũng quá nhanh, mấy người mấy khẩu súng căn bản không cản nổi!

Shirley Dương thậm chí còn thử dùng lựu đạn choáng để làm lóa mắt những con Cự Mục Chi Xà sợ ánh sáng mạnh.

Nhưng hiệu quả cũng chỉ tạm thời ngăn chặn bầy rắn xông về phía mọi người, hoàn toàn không xảy ra tình huống như trong phim mạng, cả bầy rắn đều bị lóa mắt đến chết!

Trần Hạo cuối cùng xác định, Hồ Bát Nhất và mọi người đã hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng ảo giác của Thi Hương Ma Dụ.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo nhanh chóng hai tay kết ấn, miệng niệm: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh – Phong Hỏa Lệnh!" Ngay sau đó, thân hình lóe lên, xuất hiện trước mặt mọi người, hai tay kiếm chỉ đột nhiên điểm ra!

Trong chớp mắt, hai con rồng lửa khổng lồ rực cháy, đột nhiên bao trùm lấy bầy Rắn Mắt Khổng Lồ xung quanh!

"Ầm!" "Ầm!" Hai tiếng nổ trầm đục vang lên, trong phạm vi trăm mét xung quanh mọi người, tất cả Cự Mục Chi Xà lập tức bị thiêu thành tro bụi!

Cùng lúc đó, trong thức hải của Trần Hạo, âm thanh thông báo của hệ thống lại một lần nữa tràn ngập.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con rắn, nhận được 1 điểm thưởng!]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Cự Mục Chi Xà, nhận được 1 điểm thưởng!]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con rắn, nhận được 1 điểm thưởng!]" "[Đinh! …]" Trần Hạo không ngờ, một con Cự Mục Chi Xà trị giá 1 điểm thưởng, cao hơn kiến hành quân gấp mười lần!

Sau khi nguy cơ của mọi người tạm thời được giải quyết, Trần giáo thụ lo lắng kêu lên: "Tiểu Trần, đừng đốt lửa nữa, chúng ta phải bảo vệ di tích ở đây!" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Trần giáo thụ yên tâm đi, tôi vừa xem rồi." "Toàn bộ thần điện đều làm bằng đá, không có bất kỳ vật liệu dễ cháy nào." "Lúc tôi thi triển Phong Hỏa Lệnh, cũng không nhắm vào những bức tượng đá điêu khắc đó, sẽ không làm hỏng thứ gì ở đây đâu." Tiếp đó, hắn lại nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, Shirley Dương, dẫn theo Sở Kiện và tiểu Tát, giúp tôi câu giờ một chút, tôi sắp xong rồi." Hồ Bát Nhất và Shirley Dương không nói hai lời, lập tức dẫn theo Sở Kiện và Tát Đế Bằng, lại một lần nữa nổ súng điên cuồng vào bầy rắn đang tiếp tục xông lên.

Nhưng Bàn Tử lại vừa bắn súng vừa tò mò hỏi: "Hạo gia, anh định làm gì thế?" Trần Hạo vừa lắp ráp súng phun lửa mini vừa cười nói: "Đương nhiên là dùng súng phun lửa thiêu chết lũ rắn đen này rồi!" Bàn Tử không hiểu hỏi: "Hạo gia, cái Phong Hỏa Lệnh kia rõ ràng bá khí uy mãnh chết người, sao lại phải dùng súng phun lửa?" Trần Hạo trừng mắt nhìn hắn một cách cạn lời: "Súng phun lửa dùng nhiên liệu, còn Phong Hỏa Lệnh của ta thì dùng pháp lực." "Có thể tiết kiệm chút pháp lực và thể lực, ta ngốc sao mà không làm?" Bàn Tử nghe xong cười hì hì: "Vậy được rồi, Hạo gia ngài cứ bận đi, tôi không làm phiền nữa!" Nói xong, hắn thay một băng đạn mới cho khẩu AK, tiếp tục giúp Hồ Bát Nhất cản bầy rắn cho Trần Hạo.

Còn Trần giáo thụ, chỉ có thể ở trong vòng vây của mọi người, không ngừng nhắc nhở mọi người, tuyệt đối đừng làm hỏng đồ đạc trong thần điện.

Nhưng đã đến lúc sinh tử quan đầu, làm sao Hồ Bát Nhất có thể chú ý nhiều như vậy.

Vì vậy, Trần giáo thụ chỉ có thể ở phía sau la hét suông, năm người phía trước điên cuồng nổ súng, ai làm việc nấy, không ai ảnh hưởng đến ai!

Một lát sau, năm người Hồ Bát Nhất lại một lần nữa bị bầy rắn ép phải thu hẹp phòng tuyến.

Chính lúc này, Trần Hạo cuối cùng đã lắp ráp xong súng phun lửa mini.

Chỉ thấy hắn xách súng phun lửa, thân hình lóe lên xuất hiện trước mặt mọi người, rồi hét lớn: "Lùi lại, bảo vệ hai bên cánh và Trần giáo thụ, còn lại giao hết cho tôi!" Tiếng nói vừa dứt, một cột lửa dài năm sáu mét lập tức quét ra tứ phía.

Tuy uy lực của súng phun lửa kém xa Phong Hỏa Lệnh, không thể lập tức thiêu chết đám Cự Mục Chi Xà.

Nhưng những con Cự Mục Chi Xà đó, cũng bị uy áp huyết mạch Thanh Long của Trần Hạo làm cho sợ hãi, căn bản không dám đến gần.

Khiến cho chúng hoặc là nhanh chóng lùi lại, hoặc là bị thiêu thành than!

Năm người Hồ Bát Nhất thì phân công phụ trách an toàn hai bên cánh, nhưng có Trần Hạo ở phía trước, áp lực của họ lập tức giảm đến cực hạn!

Trong chốc lát, âm thanh thông báo của hệ thống trong thức hải

của Trần Hạo lại một lần nữa điên cuồng tràn ngập.

Nhìn điểm thưởng tăng vọt, trong lòng Trần Hạo sướng rơn!

Bàn Tử ở phía sau, vừa bắn súng vừa nói với Hồ Bát Nhất: "Nếu không phải Trần giáo thụ không cho phá hoại ở đây, Bàn gia ta đã ném mấy quả lựu đạn, nổ chết hết lũ rắn đen này rồi!" Hồ Bát Nhất thay một băng đạn xong, đáp lại: "Bàn Tử đừng có chém gió nữa!" "Số lượng lũ rắn đen này, muốn nổ chết hết chúng, không chỉ cần dùng hết lựu đạn của chúng ta đâu." "Cộng thêm cả thuốc nổ của bọn trộm mộ nước ngoài mà chúng ta nhặt được, cũng không thể nào làm được." "Nhưng nếu thật sự dùng nhiều thuốc nổ như vậy, có lẽ bầy rắn đen chưa bị nổ chết, chúng ta đã bị thần điện sập đè chết rồi!" Bàn Tử cười hì hì: "Tôi chỉ nói cho sướng miệng thôi mà, Lão Hồ sao lại nghiêm túc vậy chứ!." Một lát sau, bầy Cự Mục Chi Xà vốn không thể đếm xuể, bị Trần Hạo thiêu sống quá nửa.

Toàn bộ thần điện Tinh Tuyệt, đâu đâu cũng là xác cháy đen và tro tàn.

Khi Hồ Bát Nhất tưởng rằng, không bao lâu nữa, Trần Hạo có thể tiêu diệt hết lũ rắn đen, thì hình vẽ con mắt màu đỏ rực trên đỉnh động lại có biến hóa.

Mọi người chỉ nghe một tiếng "ầm" trầm đục, cửa động trên đỉnh động lập tức mở rộng ra gấp mấy lần.

Không đợi mọi người phản ứng, một con rắn đen khổng lồ dài hơn mười mét, mọc bốn chi, từ trên đó bay xuống!

Con rắn đen khổng lồ đó, thân hình giữa không trung vặn vẹo một cái, lập tức thay đổi vị trí rơi, lao thẳng về phía Trần Hạo!

Thấy cảnh này, Shirley Dương, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều kinh hãi hét lớn.

“Hạo gia cẩn thận!

Mau lùi lại!!!” Khi Hồ Bát Nhất lớn tiếng nhắc nhở, Trần Hạo đã sớm phát hiện ra con rắn đen lớn này xuất hiện!

Thế là thân hình hắn lóe lên, lập tức lùi ra xa sáu bảy mét, súng phun lửa mini trong tay quay lại, điên cuồng phun về phía con rắn đen khổng lồ!

Nhưng điều khiến Trần Hạo không ngờ tới là, con rắn đen lớn không chỉ thân thể to lớn, mà vảy của nó cũng cứng rắn vô cùng.

Tuy bị súng phun lửa mini phun trúng, nhưng con rắn đen lớn lại như không hề hấn gì, trực tiếp xuyên qua ngọn lửa, lại một lần nữa lao về phía Trần Hạo!

Chương 315

Thấy cảnh này, Trần Hạo ném súng phun lửa mini sang một bên, trở tay rút ra Đại Việt Long Tước Đao, xông thẳng về phía con rắn đen lớn!

"Phụt!" Sau một tiếng nổ trầm đục, Trần Hạo trực tiếp bị lực phản chấn, chấn bay ngược về phía Hồ Bát Nhất và những người khác.

Con rắn đen lớn cũng bị đao mang màu xanh biếc chém ra một vết thương dài hơn một mét trên người.

Trong chốc lát, con rắn đen lớn lập tức phát ra tiếng rít gào đáng sợ, máu chảy ra, làm cho những viên gạch đá lớn trên sàn thần điện bị ăn mòn thành từng hố, đồng thời không ngừng bốc lên từng làn khói đen!

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đỡ lấy Trần Hạo rồi hỏi: "Hạo gia, sao rồi?

Có bị thương không?" Trần Hạo đứng vững thân hình, nói: "Không sao, sức lực của thứ này quá lớn, bị chấn bay về thôi." Nhìn con rắn đen lớn đang trợn tròn đôi mắt đỏ rực, Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, đây là thứ quái gì vậy?

Còn mọc bốn chân nữa?" Trần Hạo đáp: "Loại rắn tấn công chúng ta, gọi là 'Tịnh Kiến A Hàm', cũng gọi là Cự Mục Chi Xà hoặc Kim Lân Quái Xà." "Chúng là kẻ bảo vệ Quỷ Động, tương truyền loại rắn độc này có một con rắn mẹ." "Ngàn năm trước, đã được đại tư tế của bộ lạc Zagrama, thông qua con mắt ngọc, triệu hồi từ trong Quỷ Động ra." "Nếu tôi không đoán sai, con rắn đen khổng lồ này chính là rắn mẹ Tịnh Kiến A Hàm, tuy chỉ có bốn chân, không có tay người, nhưng

cũng gần giống rồi.” Nghe đến đây, Hồ Bát Nhất và những người khác mới biết, những con rắn đen kỳ quái và con rắn đen lớn này rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc này, rắn mẹ Tịnh Kiến A Hàm dường như đã hồi sức, lại một lần nữa lao về phía Trần Hạo và mọi người!

Trần Hạo nhét súng phun lửa mini vào lòng Hồ Bát Nhất, nói: “Lão Hồ, đi đối phó với những con Cự Mục Chi Xà còn lại, tôi sẽ xử lý con rắn mẹ này!” Nói xong, hắn cầm Đại Việt Long Tước Đao lấp lánh đao mang màu xanh biếc, tung người xông lên.

Lập tức, Shirley Dương, Bàn Tử, Sở Kiện và Tát Đế Bằng tiếp tục nổ súng, chống lại một phần nhỏ còn lại của bầy rắn đen kỳ quái.

Hồ Bát Nhất thì bật súng phun lửa mini, trở thành người tấn công chính.

Còn Trần giáo thụ và Diệp Nhất Tâm, chỉ có thể ngoan ngoãn trốn sau lưng mọi người, làm hai con cá muối hô 666.

Lúc này, Trần Hạo đã giao chiến với rắn mẹ Cự Mục Chi Xà.

Rắn mẹ tuy thân hình khổng lồ, nhưng tốc độ lại không hề chậm.

Mỗi một lần tấn công đều nhanh như tia chớp.

Nếu không phải tốc độ của Trần Hạo cũng nhanh nhẹn tương tự, sớm đã bị đuôi lớn và miệng khổng lồ của rắn mẹ xử lý rồi.

Sau mấy hiệp, Trần Hạo lại chém trúng rắn mẹ mấy đao, nhưng độc dịch mà rắn mẹ phun ra, hoàn toàn vô dụng với Trần Hạo.

Quan trọng nhất là, khi Trần Hạo đối đầu trực diện, lại không hề yếu thế!

Nhất thời, rắn mẹ tức giận không ngừng, nhưng lại không làm gì được Trần Hạo.

Tương tự, trong lòng Trần Hạo cũng đã coi trọng rắn mẹ Cự Mục Chi Xà.

Bởi vì Trần Hạo phát hiện ra thực lực của rắn mẹ không kém con giao long Chúc Cửu Âm trong Tần Lĩnh là bao!

Cộng thêm độc dịch kịch độc, cùng với lớp vảy và thân thể cứng rắn, tuyệt đối có thể hành hạ con mãng xà ngàn năm kia!

Chẳng trách thứ này lại không sợ Long uy, hóa ra nó cũng là một lão quái ngàn năm!

Lúc này, Trần Hạo thu đao về vỏ, không định dây dưa với rắn mẹ nữa.

Chỉ thấy thân hình hắn lóe lên, trực tiếp tạo ra một chuỗi tàn ảnh, chạy thẳng về phía mấy tầng nền của thần điện.

Rắn mẹ bị chém liên tục mấy đao, làm sao có thể nhìn kẻ địch bỏ chạy?

Thế là không thèm để ý đến những người khác, trực tiếp đuổi theo Trần Hạo.

Nhất thời, trên tầng cao nhất của thần điện Tinh Tuyệt, chỉ còn lại Hồ Bát Nhất và những người khác, cùng với một phần nhỏ Cự Mục Chi Xà còn lại.

Như vậy, Hồ Bát Nhất và những người khác có thể chuyên tâm đối phó với những con rắn đen kỳ quái, không cần lo lắng bị rắn mẹ tấn công.

Trong nháy mắt, Trần Hạo đã dẫn rắn mẹ đến tầng đáy của thần điện.

Không đợi rắn mẹ đuổi kịp, Trần Hạo đã xoay người tung ra pháp chú đã sớm kết ấn – Sát Phá Lệnh!

“Ầm! ~~~” Một luồng kim quang chói mắt, lập tức công kích vào nửa thân trên của rắn mẹ!

Lúc này, thân thể khổng lồ của rắn mẹ lập tức bị đánh bay lùi hai ba mét, mới miễn cưỡng rơi xuống đất.

Cùng lúc đó, trên người rắn mẹ bị đánh ra một cái lỗ máu cháy đen rộng khoảng một thước!

Lần này làm rắn mẹ đau điếng, thân rắn khổng lồ dài mười mấy mét không ngừng lăn lộn ở tầng đáy thần điện.

Mấy cái lăn đã đập nát những bức tượng đá điêu khắc xung quanh thành từng mảnh vụn!

Trần Hạo sẽ không đợi nó hồi sức, rồi công bằng quyết đấu với nó, thừa lúc nó bệnh đòi mạng nó mới là chân lý.

Thế là không nói hai lời, hắn tay kết pháp ấn, miệng niệm: “Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Cấp cấp như luật lệnh – Thiên Lôi Chú!” Trong nháy mắt, giữa không trung ngưng kết ra hàng trăm đạo lôi quang màu xanh lam.

Không đợi rắn mẹ phản ứng, nó đã bị bầy sấm sét đánh vào đỉnh đầu, bị nổ thảm không thể tả!

Khi pháp lực của Thiên Lôi Chú cuối cùng cũng tiêu hao hết, toàn thân rắn mẹ cháy đen, bị đánh choáng váng!

Nhìn thân thể khổng lồ của rắn mẹ lắc lư, căn bản không thể phát động tấn công hiệu quả.

Trần Hạo lại một lần nữa rút ra Đại Việt Long Tước Đao, vận chuyển toàn bộ sức mạnh huyết mạch Thanh Long, trực tiếp kích phát ra đao mang màu xanh biếc dài gần hai mét.

Ngay sau đó hắn tung người, một đao uy thế chấn thiên chém mạnh lên sọ đầu khổng lồ của rắn mẹ!

"Phụt xuy!!!" Sau một tiếng lưỡi dao bén ngập vào thịt trầm đục, không đợi rắn mẹ tỉnh lại, cái đầu rắn khổng lồ to bằng chiếc ô tô con đã bị Trần Hạo một đao chém xuống!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con rắn mẹ Tịnh Kiến A Hàm, nhận được 400 điểm thưởng!]" Tuy trong thức hải của Trần Hạo vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

Chương 316

Nhưng lúc này, hắn đang cảm nhận cảm giác huyết mạch Thanh Long hấp thu huyết mạch của rắn mẹ, làm gì có thời gian quan tâm đến điểm thưởng!

Một lát sau, Trần Hạo phát hiện sức mạnh huyết mạch Thanh Long đã tăng lên hai phần mười!

Trên bảng thuộc tính hệ thống cũng hiển thị tuổi thọ vốn chỉ có 425 năm, lúc này đã tăng lên 485 năm rồi!

Nói cách khác, sau khi hấp thu huyết mạch của rắn mẹ Tịnh Kiến A Hàm, Trần Hạo lại có thêm một giáp tuổi thọ!

Nhưng lúc này không phải là thời gian để hắn ngây ngô vui sướng.

Bên phía Hồ Bát Nhất vẫn đang thanh trừ một phần nhỏ Cự Mục Chi Xà còn lại.

Nếu hắn không qua đó, những điểm thưởng đó sẽ tan thành mây khói!

Nói xong, Trần Hạo vung tay, thu xác rắn mẹ vào không gian chứa đồ.

Ngay sau đó thân hình liên tục lóe lên, một lát sau đã quay lại tầng cao nhất của thần điện Tinh Tuyệt.

Chỉ thấy lúc này Hồ Bát Nhất đã đặt súng phun lửa mini sang một bên, đang cầm súng xung kích AK, cùng Bàn Tử điên cuồng xả đạn!

Trần Hạo vừa nhìn đã hiểu, chắc chắn là nhiên liệu của súng phun lửa mini đã hết.

Nhìn thấy còn hơn ngàn con Cự Mục Chi Xà, Trần Hạo cũng lười

dùng súng.

Chỉ thấy hắn tay kết pháp ấn, miệng niệm: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh – Phong Hỏa Lệnh!" Phong Hỏa Lệnh của Trần Hạo vừa ra, con rồng lửa dài mười mấy mét, lập tức nuốt chửng hàng trăm con rắn đen kỳ quái còn lại, toàn bộ đều bị thiêu thành tro bụi.

Lúc này, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Shirley Dương, cùng với Sở Kiện và Tát Đế Bằng, đều mệt mỏi ngồi bệt xuống đất.

Trần giáo thụ và Diệp Nhất Tâm, những người vẫn luôn ở phía sau hô 666, vội vàng cầm bình nước, chăm sóc năm người đã kiệt sức!

Đồng thời, Trần giáo thụ lo lắng hỏi: "Đồng chí Trần Hạo, bên đó thế nào rồi?" "Cậu có bị thương không?!" Diệp Nhất Tâm cũng kinh hãi hỏi: "Trần đại ca, con rắn đen lớn đó sẽ không quay lại nữa chứ?" Trần Hạo nhận bình nước uống một ngụm, nói: "Yên tâm đi, tôi không bị thương." "Con rắn mẹ Tịnh Kiến A Hàm đó cũng đã bị tôi thiêu thành tro bụi rồi!" Nghe vậy, Trần giáo thụ và Diệp Nhất Tâm mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, Shirley Dương đã hồi sức, vội vàng đến bên Trần Hạo, tự mình kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, phát hiện Trần Hạo thật sự không bị thương mới yên tâm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử thì cười hì hì trêu chọc Shirley Dương.

Trong chốc lát, Shirley Dương bị mọi người trêu chọc, gương mặt xinh đẹp lập tức ửng lên một vầng hồng.

Nhưng Trần Hạo chỉ thản nhiên cười, không nói gì thêm.

Bởi vì lúc này, hắn đã hoàn toàn tập trung vào bảng thuộc tính hệ thống.

Chỉ thấy 23746 điểm thưởng ban đầu, lúc này đã biến thành 34596 điểm!

Nói cách khác, vừa rồi ngoài những con bị Hồ Bát Nhất và những người khác bắn chết, thiêu chết, Trần Hạo đã giết hơn một vạn con Cự Mục Chi Xà.

Đương nhiên rồi, trong đó có 400 điểm thưởng là do rắn mẹ 'tài trợ'.

Nhìn lại xác rắn mẹ trong không gian chứa đồ không hề nhỏ hơn xác mãng xà ngàn năm lúc đầu, Trần Hạo thầm nghĩ: Da và vảy của Chúc Long và mãng xà khổng lồ đã dùng gần hết rồi.

Lần này có da và vảy của rắn mẹ bổ sung, tuy Giao Long Chiến Y không thể tăng thêm, nhưng dược liệu cho Cự Mãng Chiến Y thì đã đủ.

Nếu sau này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng gia nhập phái Liệt Hải, vậy thì tặng cho hai người mỗi người một bộ Hắc Xà Chiến Y là được rồi.

Tính ra, từ khi xuyên không vào kịch tình Quỷ Thổi Đèn - Tinh Tuyệt Cổ Thành, trước là Cửu Tầng Yêu Tháp, sau đó lại là mộ hoàng tử Cô Mặc, bây giờ lại là Tinh Tuyệt Cổ Thành.

Phó bản còn chưa thông quan, đã nhận được hơn ba vạn điểm thưởng, còn những lợi ích khác như pháp thuật, tiến hóa huyết mạch, tăng tuổi thọ, càng nhận được không ít.

Điều duy nhất có chút đáng tiếc là, rắn mẹ Cự Mục Chi Xà, cũng giống như khủng long bạo chúa thời tiền sử.

Tuy có thể giúp huyết mạch Thanh Long tiến hóa, nhưng lại đều không ngưng kết nội đan!

Xem ra, xuyên không vào kịch tình này thật đúng đắn!

Nói xong, Trần Hạo thoát khỏi thức hải, cùng mọi người vừa nghỉ ngơi vừa tán gẫu.

Mãi đến khi mọi người đều hồi phục thể lực, Hồ Bát Nhất mới nói: "Các vị, tuy rắn đen kỳ quái và rắn mẹ đều đã bị tiêu diệt." "Nhưng tôi cảm thấy, ở đây không an toàn, chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng tìm lối vào địa cung, rồi rời khỏi thần điện." Trong chốc lát, mọi người đều đứng dậy, tứ phía tìm kiếm lối vào địa cung hoặc cơ quan.

Trần Hạo thực sự đã ở đây đủ rồi, vì vậy trực tiếp chỉ ra: "Nhìn kìa, bệ đá trước đây đặt nhãn cầu bằng ngọc có biến hóa." "Từ dáng vẻ hiện tại, rõ ràng bệ đá đã tách ra, nơi đó hẳn là có thể xoay được." Shirley Dương nói tiếp: "Vậy chúng ta thử xem?" Lúc này, Hồ Bát Nhất cẩn thận nói: "Khoan đã, đừng động lung tung." "Nếu đây là cơ quan tiến vào địa cung, nếu chúng ta xoay sai hướng, đó sẽ lại là một thảm họa!" Bàn Tử không hề để tâm nói: "Lão Hồ chỉ lo hão." "Có Hạo gia ở đây, sợ cái quái gì chứ!" Lúc này, Trần Hạo đã cất đi súng phun lửa mini đã tháo rời, cười nói: "Lão Hồ cẩn thận một chút là không sai, nhưng tôi vừa kiểm tra rồi, ở đây không còn con rắn độc nào sót lại." "Còn về cơ quan…" Nói đến đây, hắn quay đầu nhìn Hồ Bát Nhất, nói: "Lão Hồ, với bản lĩnh Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của cậu, hẳn là có thể nhìn ra." "Vị trí các tượng đá trong thần điện, giống hệt với bài liệt của Thấu Địa Thủy Long." "Đây chính là ám hợp với Cự Môn Chi Thuật, và giống với một số cơ quan được sử dụng trong các ngôi mộ cổ thời Hán." Có Trần Hạo nhắc nhở, Hồ Bát Nhất phát hiện ra cơ quan này sớm hơn nhiều so với trong nguyên tác.

Thế là hắn nói: "Cơ quan này rất phức tạp." "Một khi cơ quan xoay sai, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Có tôi ở đây, có gì phải sợ?" Lập tức hắn nhìn Hồ Bát Nhất và Shirley

Dương, hỏi: "Ai cùng tôi mở cơ quan địa cung?" Không đợi Hồ Bát Nhất lên tiếng, Shirley Dương đã đi đến bên cạnh Trần Hạo, nói: "Để Lão Hồ dẫn Trần giáo thụ tránh xa một chút, tôi sẽ phối hợp với anh." Thấy Hồ Bát Nhất do dự, Shirley Dương lại nói: "Lão Hồ tuy là truyền nhân của Mạc Kim Giáo Úy, nhưng tôi dù sao cũng là truyền nhân của Bàn Sơn!" "Tôi và Hạo gia lại cùng nguồn cùng môn, phối hợp chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều." Thấy cô nói có lý có cứ, Hồ Bát Nhất gật đầu, sau đó quay lại gọi mọi người lùi lại.

Trần Hạo thì đứng trước bệ đá, nói với Shirley Dương: "Thuận chiều kim đồng hồ và ngược chiều kim đồng hồ, không được nhiều, cũng không được ít, biết chưa?" Shirley Dương nghiêm túc gật đầu đáp: "Ừm, tôi biết rồi, yên tâm đi." Lập tức, hai người ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên đế bệ đá, Trần Hạo nói: "Thuận dương ngũ bộ, âm kỳ nhất." Shirley Dương trực tiếp đáp: "Hiểu rồi!" Trần Hạo nghe xong ngẩn người, sau đó mới phản ứng lại, có Chá Cô Tiếu tận tâm bồi dưỡng, Shirley Dương quả nhiên hiểu biết hơn nhiều so với trong nguyên tác!

Nói xong, hai người liên tục xoay đế bệ đá theo chiều kim đồng hồ năm lần, sau đó lại xoay ngược chiều kim đồng hồ một lần.

Ngay sau đó, mọi người nghe một tiếng "ầm" trầm đục, ở giữa bệ đá của tầng thứ nhất thần điện, xuất hiện một lối vào khổng lồ rộng hai mét rưỡi.

Theo lối vào, có những bậc thang đá có thể đi xuống.

Thấy cuối cùng đã phát hiện ra lối vào địa cung, Trần giáo thụ và những người khác đều vô cùng phấn khích.

Shirley Dương càng sùng bái hỏi: "Hạo gia, sao anh biết bệ đá của lối vào này phải xoay trái phải mấy lần?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Bố trí ám đạo liên quan đến Thấu Địa Thập Lục Long, đều do Cự

Môn Trận Pháp truyền lại từ thời cổ đại." "Sở dĩ gọi là Cự Môn, vì những cơ quan này phần lớn được dùng trên các cổng thông quan của đường cổ.

"Những thuật số này đều dựa trên Lạc Thư, cũng như sự sắp xếp của các vì sao trên trời mà biến hóa." Sau đó, mọi người đi xuống lối vào địa cung, lại đi vào một con đường mộ không rộng.

Không bao lâu, Hồ Bát Nhất và những người khác cảm thấy độ ẩm ngày càng nặng, còn nghe thấy tiếng nước chảy.

Nhưng Bàn Tử lại kinh ngạc nói, hắn căn bản không nghe thấy gì!

Hồ Bát Nhất tưởng hắn đang giả vờ, trêu chọc mọi người.

Nhưng Trần Hạo lại kinh ngạc phát hiện, chỉ một lúc như vậy, Bàn Tử và những người khác lại bị Thi Hương Ma Dụ dẫn vào trạng thái bán ảo giác rồi!

Tuy nhiên, Trần Hạo phát hiện Hồ Bát Nhất và những người khác lại một lần nữa rơi vào ảo giác của Thi Hương Ma Dụ, nhưng Trần Hạo không định giải ảo giác ngay lập tức.

Bởi vì hắn muốn xem xem, bên trong cổ mộ rốt cuộc có kho báu vàng bạc chất cao như núi không!

Nếu những món đồ bồi táng đó thật sự giống như bài phân tích hắn từng đọc trên mạng trước khi xuyên không, vậy thì chắc chắn những gì Bàn Tử và mọi người nhìn thấy đều là ảo giác.

Chỉ có Trần Hạo, người có thể giữ được thần trí tỉnh táo, mới phát hiện được có thật sự có báu vật hay không.

Chương 317

Một khi có phát hiện, Trần Hạo sẽ hốt trọn cả ổ.

Lúc đó giúp mọi người giải trừ ảo cảnh, cũng có thể khiến họ tưởng rằng những gì mình thấy trước đó đều là giả.

Dĩ nhiên, Trần Hạo không phải vì muốn nuốt một mình, chẳng qua là không muốn xung đột với giáo sư Trần và những người khác mà thôi.

Theo cách làm của Trần Hạo, đồ bồi táng lấy được, sau khi ra ngoài cũng có thể chia cho lão Hồ và Bàn Tử.

Giáo sư Trần và mọi người sẽ hoàn toàn không biết gì về chuyện này.

Thôi, Trần Hạo tiếp tục đi theo mọi người.

Chẳng mấy chốc, họ đã ra khỏi mộ đạo chật hẹp, trước mắt là một con sông ngầm rộng hơn mười mét.

Hồ Bát Nhất và mọi người vội vàng bổ sung nước uống trong sông ngầm, rồi hạ trại nghỉ ngơi tại chỗ.

Trần Hạo thì dùng thị lực biến thái của mình, nhanh chóng dò xét tình hình trong sông ngầm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, đồng tiền vàng mà Bàn Tử tìm thấy trong sông ngầm ở kịch tình gốc, Trần Hạo hoàn toàn không nhìn thấy.

Cả con sông ngầm, ngoài cây cầu đá ẩn dưới mặt nước ra, toàn bộ đều là đá vụn.

Điều này càng làm Trần Hạo chắc chắn hơn, những món đồ bồi

táng khổng lồ mà mọi người phát hiện trong kịch tình gốc, tất cả đều là ảo giác!

Sau đó, Bàn Tử quả nhiên phát hiện ra cây cầu ngầm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đi trước qua cây cầu ngầm, mở cửa đá ngàn cân của cổ mộ rồi vào trong dò đường.

Giáo sư Trần và những người khác thì do Trần Hạo và Tuyết Lệ Dương phụ trách bảo vệ.

Nhìn Tuyết Lệ Dương ở lại cùng mình, Trần Hạo ngạc nhiên hỏi: "Dương tiểu thư, không vào cùng sao?

Chẳng lẽ cô không vội tìm tung tích của cha mình à?" Tuyết Lệ Dương cười đáp: "Có Hạo gia là cao thủ lớn ở đây, chắc chắn có thể giúp tôi tìm được thứ tôi muốn tìm." "Nếu đã như vậy, vậy tôi làm gì trong chốc lát này đây?" Trần Hạo không ngờ sự xuất hiện của mình lại khiến Tuyết Lệ Dương thay đổi lớn đến thế.

Thậm chí còn đem hy vọng tìm cha, cũng như hy vọng giải trừ lời nguyền của bộ tộc Zagrama, toàn bộ đặt hết lên người mình!

Chẳng bao lâu, Bàn Tử hưng phấn quay về cùng Hồ Bát Nhất.

Hồ Bát Nhất báo cho mọi người biết, bên trong không có bất kỳ cơ quan cạm bẫy nào, ngược lại còn phát hiện minh khí bồi táng của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Thế là giáo sư Trần và mọi người vội vàng thu dọn đồ đạc, rồi vui vẻ đi theo lão Hồ và Bàn Tử vào trong mộ đạo.

Giữa đường, Trần Hạo tò mò hỏi nhỏ: "Bàn Tử, cậu với lão Hồ phát hiện nhiều châu báu như vậy ở bên trong, không lén giấu đi một ít à?" Bàn Tử ngại ngùng cười nói: "Ban đầu tôi cũng có ý đó…" "Nhưng lão Hồ nhắc tôi, hai chúng tôi dù có vứt hết trang bị cũng chỉ mang được hai túi nhỏ châu báu ra ngoài." "Chẳng bằng đợi Hạo gia

cũng vào, giúp chúng tôi mang thêm chút châu báu ra ngoài!" "Tôi nghĩ lại, cũng đúng là vậy." "Tuy có giáo sư Trần nhìn chằm chằm, nhưng tôi tin với bản lĩnh đạo pháp kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu của Hạo gia, mang bao nhiêu thứ ra ngoài cũng không thành vấn đề." "Thế nên hai chúng tôi sau khi thăm dò xong liền lập tức quay về!" Nghe những lời này, Trần Hạo nhất thời có cảm giác dở khóc dở cười.

Không ngờ, trước là Tuyết Lệ Dương thay đổi lớn.

Giờ thì hay rồi, ngay cả tính cách của Bàn Tử cũng thay đổi!

Không đúng!

Phải nói là Bàn Tử vẫn giữ tính ham tiền, chỉ là vì đã chứng kiến năng lực của Trần Hạo nên hoàn toàn coi hắn là trụ cột!

Thế là Trần Hạo cười vỗ vai Bàn Tử, rồi nói nhỏ: "Yên tâm đi, có tôi ở đây, cậu và lão Hồ muốn lấy bảo bối ra ngoài, giáo sư Trần cũng không phát hiện được đâu!" Bàn Tử hưng phấn cười đáp: "Chờ câu này của ngài đấy, Hạo gia quả nhiên trượng nghĩa!" Lát sau, nhóm người Trần Hạo đã đến nơi được gọi là nơi cất giấu báu vật!

Xuất hiện trước mắt mọi người, quả nhiên là những đồng tiền vàng của các nước Tây Vực chất cao như núi, cùng với đủ loại đồ vàng bạc tinh xảo.

Đương nhiên, châu báu cũng không thể thiếu.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Nhưng trong mắt Trần Hạo, chỉ là một đống đá vụn, đá tảng, cái gọi là 'báu vật' một chút cũng không có!

Vì tò mò, Trần Hạo bảo hệ thống tạm thời thu lại chức năng che chắn, đồng thời cũng thu hết sức mạnh huyết mạch Thanh Long lại.

Lát sau, Trần Hạo phát hiện, trước mắt quả nhiên đã thấy vô số vàng bạc châu báu, không khác gì trong kịch tình gốc.

Thấy cảnh này, Trần Hạo chắc chắn hai trăm phần trăm rằng Hồ Bát Nhất và những người khác lại trúng ảo cảnh của Thi Hương Ma Dụ!

Thôi, Trần Hạo liền toàn lực kích hoạt sức mạnh huyết mạch Thanh Long, đồng thời cũng để hệ thống một lần nữa che chắn các đòn tấn công tinh thần từ bên ngoài.

Trong nháy mắt, cảnh tượng trước mắt Trần Hạo lại khôi phục thành một đống đá vụn và đá tảng.

Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện dưới chân mọi người có một gian phòng đá nhỏ.

Bên trong phòng đá, đặt mười mấy hòm tiền vàng của các nước Tây Vực, cùng với đủ loại châu báu và đồ vàng bạc.

Thứ hấp dẫn Trần Hạo nhất, chính là ở trên cùng của những báu vật này, có một thanh đoản kiếm kiểu dáng thời Chiến Quốc cổ xưa, hoặc gọi là chủy thủ thì đúng hơn.

Điều này không khỏi khiến Trần Hạo kinh ngạc, thậm chí cảm thấy có lẽ mình cũng đã trúng ảo giác của Thi Hương Ma Dụ.

Nhưng khi thông qua hệ thống xác nhận, hắn không hề bị trúng ảo giác, những báu vật nhìn thấy đó mới là đồ bồi táng thật sự của Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Lúc này Trần Hạo mới yên tâm, đồng thời cũng hiểu ra, cho dù tập hợp cả ba mươi sáu nước Tây Vực năm đó, cũng không thể có nhiều tiền vàng làm đồ bồi táng như vậy được!

Xem ra, đồ bồi táng trong phòng đá nhỏ này, đã là giới hạn mà Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể thu gom được lúc bấy giờ!

Thôi, Trần Hạo không nói hai lời, đi thẳng vào trong phòng đá, liếc nhìn giáo sư Trần và những người khác vẫn chưa phát hiện ra hành động của mình.

Ngay sau đó, hắn vung tay một cái, tất cả đồ bồi táng trong phòng đá đều bị Trần Hạo thu vào không gian trữ vật.

Cộng thêm con rắn mẹ Cự Mục Chi Xà bên trong, không gian trữ vật 80 mét khối đã được lấp đầy!

Nhưng ngay sau đó, hệ thống lại cho Trần Hạo một bất ngờ.

Thanh đoản kiếm hắn vừa phát hiện trong phòng đá, chính là **thanh Ngư Trường Kiếm, đứng thứ tám trong thập đại danh kiếm cổ đại!** Trong chốc lát, Trần Hạo thật sự vui mừng khôn xiết!

Đồng thời trong lòng cũng có nghi vấn, chẳng phải thời xưa, khi Chuyên Chư dùng Ngư Trường Kiếm để ám sát Vương Liêu, con trai của Ngô vương Dư Muội nước Ngô thời Xuân Thu, nó đã bị gãy rồi sao?

Nhưng sao bây giờ Ngư Trường Kiếm lại xuất hiện nguyên vẹn trong đồ bồi táng của Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Nghĩ mãi không ra, Trần Hạo cũng không thèm tốn não nữa.

Chương 318

Dù sao thì bây giờ Ngư Trường Kiếm đã nằm trong tay mình, giúp hắn tiết kiệm được sáu bảy vạn điểm thưởng, lại tiến thêm một bước trong nhiệm vụ thu thập mười thần binh lợi khí.

Chuyện tốt như vậy, quan tâm nhiều nguyên nhân làm gì!

Sau khi nghĩ thông suốt, Trần Hạo nhìn mọi người vẫn còn chìm trong ảo giác, mỉm cười.

Hắn lập tức kết pháp ấn, miệng niệm: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, bảo mệnh hộ thân.

Trí tuệ minh tịnh, tâm thần an ninh.

Tam hồn vĩnh cửu, phách vô tang khuynh.

Cấp cấp như luật lệnh, Tịnh Tâm Thần Chú!" Khi Trần Hạo thi triển Tịnh Tâm Chú, vài luồng ánh sáng vàng nhạt lần lượt nhập vào cơ thể Hồ Bát Nhất và những người khác.

Hồ Bát Nhất và Tuyết Lệ Dương, những người có tâm trí kiên định nhất, lập tức cảm thấy trước mắt lóe lên, ngay sau đó những đồng tiền vàng và minh khí bồi táng khắp nơi liền biến mất không dấu vết.

Sự thay đổi đột ngột này lập tức khiến Hồ Bát Nhất và Tuyết Lệ Dương chấn kinh không thôi.

Thấy hai người ngẩn ngơ, Bàn Tử và nhóm bốn người của giáo sư Trần đều không hiểu chuyện gì.

Nhưng chưa kịp mở miệng hỏi, họ cũng đồng thời bị Tịnh Tâm

Chú xua tan ảo giác trong đầu!

Họ cũng cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, khi tỉnh lại, phát hiện mọi thứ trước mắt đã hoàn toàn thay đổi!

Giáo sư Trần kinh hãi hét lên: "...Chuyện gì thế này?!" Sở Kiến Hòa và Tát Đế Bằng cũng kinh ngạc nói: "Sao có thể?!" Bàn Tử thì như vừa mất đi người thân, mặt mày đưa đám hét lên: "Hạo gia, rốt cuộc là chuyện quái gì thế!?" "Đống châu báu kia... tất cả đều biến mất rồi!" Hồ Bát Nhất tuy không nói gì, nhưng cũng dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Thấy khóe miệng Trần Hạo lộ ra một nụ cười trêu tức, Tuyết Lệ Dương có tư duy nhạy bén liền bừng tỉnh ngộ: "Hạo gia, chẳng lẽ những gì chúng ta vừa thấy...

đều là ảo giác?" Bàn Tử không cam lòng đáp: "Không thể nào!" "Những đống tiền vàng kia, những chuỗi châu báu kia, tôi đều cầm trong tay rất thật, sao có thể là ảo giác được!?" Tát Đế Bằng và Sở Kiến Hòa cũng gật đầu theo, đều không tin đó là ảo giác.

Lúc này, Trần Hạo mới thản nhiên lên tiếng: "Lão Hồ, Bàn Tử, và bốn vị bên giáo sư Trần." "Vừa rồi Dương tiểu thư nói đúng rồi, đống đồ bồi táng chất cao như núi mà mọi người thấy, thực ra chỉ là ảo giác mà thôi." Giáo sư Trần không thể tin nổi nói: "Đồng chí tiểu Trần à, đây không phải chuyện đùa đâu." "Những món đồ bồi táng đó đều phải nộp cho quốc gia, sao có thể là ảo giác được?" Bàn Tử bên cạnh cũng định hùa theo, nhưng bị Hồ Bát Nhất kéo lại, nói nhỏ: "Lúc này mà còn gây rối với Hạo gia à?

Hơn nữa, với nhân phẩm của Hạo gia và quan hệ với chúng ta, tuyệt đối sẽ không lừa chúng ta đâu, cậu cứ ngoan ngoãn đứng yên cho tôi." Bàn Tử nghe xong nghĩ lại, đúng là vậy thật.

Thế là hắn vội vàng đứng yên một bên, không nói thêm một lời

nào.

Sau đó, Trần Hạo kể lại việc mọi người đã rơi vào ảo giác sau khi nhìn thấy con mắt bằng ngọc thạch, cũng như một loạt các tình huống sau đó cho giáo sư Trần và mọi người nghe.

Lúc này, bốn người giáo sư Trần mới miễn cưỡng tin vào cuộc tao ngộ huyền ảo này.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương cũng càng cảnh giác hơn với Thi Hương Ma Dụ.

Lúc này, Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, tôi, lão Hồ và Dương tiểu thư đều có ngọc bội pháp khí đã khai quang mà." "Ngay cả giáo sư Trần và ba thanh niên kia cũng có pháp khí và phù chú đã khai quang mà ngài tặng, sao lại trúng ảo giác của Thi Hương Ma Dụ được?" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Tuy mọi người có pháp khí và phù chú đã khai quang, nhưng những thứ đó là để đối phó với tà ma." "Cái Thi Hương Ma Dụ này, chẳng qua chỉ là một loại thực vật có thể khiến con người sinh ra ảo giác mà thôi." "Nói chính xác hơn, mọi người thực ra chỉ trúng phải khí độc gây ảo giác mà Thi Hương Ma Dụ tỏa ra." "Nó hoàn toàn khác với tà ma, pháp khí và phù chú đã khai quang không có tác dụng cũng là chuyện bình thường." Nghe đến đây, mọi người mới hiểu rõ ngọn ngành.

Đồng thời, trong lòng càng thêm sợ hãi, nếu không có Trần Hạo phát hiện trước và ra tay trấn áp, thì dù là Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Tuyết Lệ Dương hay nhóm giáo sư Trần, tất cả đều đã sớm bỏ mạng dưới nanh độc của Cự Mục Chi Xà!

Sau khi làm rõ mọi chuyện, mọi người không dừng lại nữa, định tiếp tục tiến lên thăm dò.

Nhìn bộ dạng ủ rũ của Bàn Tử, Trần Hạo kéo hắn ra sau đội hình, rồi nói nhỏ: "Sao thế Bàn Tử?

Chẳng lẽ vì những báu vật trong ảo giác kia mà cậu cảm thấy thất vọng, bất lực à?" Bàn Tử mặt mày đưa đám nói: "Hạo gia, ngài còn không rõ con người tôi sao?" "Nói thật, khi biết tất cả chỉ là ảo giác, tôi chỉ muốn khóc chết đi thôi." "Nhưng sự đã rồi, tôi có buồn bã cũng vô ích, dù sao thì chúng cũng là giả mà!" Trần Hạo vỗ vai hắn, rồi nói nhỏ: "Được rồi Bàn Tử, tuy cảnh tượng vừa rồi các cậu thấy chỉ là ảo giác." "Nhưng cổ mộ Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không phải hoàn toàn không có đồ bồi táng." Nghe những lời này, đừng nói là Bàn Tử, ngay cả Hồ Bát Nhất và Tuyết Lệ Dương cũng kinh ngạc trợn tròn mắt.

Thấy Bàn Tử hưng phấn sắp hét lên, Trần Hạo vội bịt miệng hắn lại, rồi nói nhỏ: "Khi các cậu đang chìm trong ảo giác, tôi đã phát hiện ra đồ bồi táng của Tinh Tuyệt Nữ Vương." "Tuy số lượng không nhiều như trong ảo giác, nhưng ít nhất cũng phải bằng một phần mười." "Vừa rồi, trước khi giải trừ ảo giác cho các cậu, tôi đã dùng đạo pháp Tụ Lý Càn Khôn, thu hết tất cả minh khí đi rồi." "Đợi sau khi quay về, không chỉ những món trang sức minh khí lấy được từ yêu tháp chín tầng thuộc về cậu và lão Hồ." "Ngay cả những minh khí bồi táng của Tinh Tuyệt Nữ Vương mà tôi thu đi, cũng sẽ chia cho cậu, lão Hồ và cả Tuyết Lệ Dương một phần." Bàn Tử nghe xong mừng như điên, Hồ Bát Nhất cũng kinh hỉ không thôi.

Về phần Tuyết Lệ Dương, tài sản thừa kế của cô còn nhiều hơn trong kịch tình gốc, nên đối với những minh khí bồi táng này, ngược lại không quá để tâm.

Sau đó, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử vô cùng phấn chấn, vui vẻ đi ở phía trước đội hình.

Nhìn Tuyết Lệ Dương cứ dùng đôi mắt to xinh đẹp không ngừng nhìn mình, Trần Hạo không hiểu hỏi: "Tôi có gì không ổn à?" Tuyết Lệ Dương bị hỏi đến đỏ mặt, lập tức lắc đầu nói: "Không có." "Tôi

chỉ tò mò, đạo pháp Tụ Lý Càn Khôn đó, cũng quá thần kỳ rồi!" "Vậy mà có thể chứa được nhiều đồ như vậy, rốt cuộc làm thế nào vậy?" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói cho cô biết mình có không gian trữ vật.

Hắn bèn thần bí đáp: "Cái này cô đừng tơ tưởng." "Đợi đến khi nào, cô luyện thành Vọng Khí Thuật mà ngoại công truyền thụ, tôi sẽ dạy cô một vài đạo pháp đơn giản." Nói xong, hắn đi nhanh lên chỗ Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, để lại Tuyết Lệ Dương tức giận dậm chân ở phía sau.

Chẳng bao lâu, mọi người đã đi đến cuối thông đạo, xuất hiện trước mắt là một hang động ngầm khổng lồ vô tận!

Trong chốc lát, giáo sư Trần, Sở Kiến Hòa, Tát Đế Bằng và Diệp Nhất Tâm đều kích động, cuối cùng cũng đã thấy được Quỷ Động dị giới trong truyền thuyết của tộc Quỷ Động!

Nhưng Trần Hạo đứng bên cạnh, thông qua cảm ứng huyết mạch Thanh Long và quan sát bằng âm dương nhãn, đã phát hiện ra.

Hang động khổng lồ không đáy phía dưới, có phải là dị giới hay không gian hư số hay không thì không rõ.

Nhưng hắn biết trong hang động phía dưới, lại tràn ngập âm sát chi khí nồng đậm.

Có thể nói, trong hang động này chính là một âm sát địa mạch cực kỳ hiếm thấy!

Khi giáo sư Trần và những người khác không ngừng cảm thán và thảo luận về việc Quỷ Động của tộc Quỷ Động rốt cuộc là dị giới hay không gian hư số, Trần Hạo chỉ lên đỉnh động nói: "Nhìn kìa, trên đó có thứ gì đó." Tuyết Lệ Dương trực tiếp ném Toản Thiên Tác, móc vào một cột đá ở cửa động, sau đó đứng ở mép bệ đá, nghiêng người

ra ngoài, cẩn thận quan sát đỉnh động.

Lát sau, cô trở lại tư thế bình thường rồi nói: "Trên đó có một bệ đá lớn, trên bệ đá hình như có thứ gì đó." "Nhưng cụ thể là gì, tôi không nhìn rõ." Trần Hạo nói: "Nếu tôi không đoán sai, trên đó hẳn là quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương." Nghe những lời này, giáo sư Trần và mọi người đều vô cùng mừng rỡ.

Bàn Tử chỉ về phía bên phải nói: "Thôi đi các vị, muốn biết trên đó là gì, cứ trực tiếp lên xem là rõ." "Bên kia có một con đường!" Sau đó, cả nhóm men theo con đường hẹp được đục vào vách đá của hang động, đi vòng lên phía xà đá trên đỉnh động.

Chẳng bao lâu, mọi người đã nhìn thấy tình hình trên xà đá từ xa.

Chỉ thấy một xà đá khổng lồ, dài khoảng mười mấy mét, từ vách đá của hang động vươn thẳng ra giữa không trung.

Dưới xà đá là Quỷ Động sâu không thấy đáy.

Xung quanh có thể nghe thấy tiếng gió không ngừng thổi lên từ Quỷ Động, giống như tiếng quỷ khóc thần gào.

Bàn Tử run rẩy dựa sát vào vách đá, nói: "Trên xà đá kia là cái gì vậy?

Có một khúc gỗ lớn?!" Trần Hạo cười nói: "Đó hẳn là Côn Luân Thần Mộc." Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Thứ gì vậy?" Hồ Bát Nhất gật đầu tán thành: "Hạo gia nói không sai, tôi cũng cảm thấy đó là Côn Luân Thần Mộc." "Ông nội tôi từng nói, vật liệu làm quan quách tốt nhất là gỗ âm trầm." Trần Hạo tiếp lời: "Nhưng có một loại gỗ thần phẩm trong các loại cực phẩm, đó là Côn Luân Thần Mộc." "Dù chỉ có một đoạn, rời khỏi đất, nước và ánh sáng mặt trời, nó vẫn sẽ không khô héo." Tát Đế Bằng kinh ngạc nói: "Trên đời lại có loại gỗ thần kỳ như vậy sao!" Trần Hạo cười nói: "Thần kỳ hơn nữa là, nếu đặt thi

thể vào bên trong, có thể giữ vạn năm không mục nát." Bàn Tử kinh ngạc nói: "Hạo gia, theo cách nói của ngài, thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương có khả năng nằm trong thần mộc đó!" Hồ Bát Nhất gật đầu nói: "Rất có khả năng!" Tuyết Lệ Dương nói tiếp: "Trong sách cổ có ghi chép, năm đó Tần Thủy Hoàng cũng đã tìm loại thần mộc này để làm quan quách." Bàn Tử toe toét miệng nói: "Vậy thì khúc gỗ đó chắc chắn còn quý hơn bất kỳ quan quách nào!" Lúc này, Trần Hạo trêu tức nói: "Mọi người đừng chỉ chú ý đến Côn Luân Thần Mộc." "Nếu tôi đoán không sai, thi thể Tinh Tuyệt Nữ Vương không chỉ ở trong Côn Luân Thần Mộc, mà ngay cả hồn phách của bà ta cũng chưa tiêu tán!" Tát Đế Bằng không tin nói: "Trần đại ca, anh đùa rồi." "Tinh Tuyệt Nữ Vương đã chết hơn hai nghìn năm, sao có thể còn hồn phách?" Sở Kiến Hòa cũng nói theo: "Đúng vậy Trần đại ca, tuy lần này tôi đã được thấy cương thi, nhưng quỷ hồn thì chắc không tồn tại đâu nhỉ?" Chỉ có giáo sư Trần nhíu mày hỏi: "Đồng chí tiểu Trần, chẳng lẽ cậu có phát hiện gì sao?" Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, lúc này hắn phát hiện Tuyết Lệ Dương đột nhiên ngẩn người.

Nhưng ngay sau đó, ngọc bội pháp khí đã khai quang trên người cô lóe lên một tầng ánh sáng vàng, khiến Tuyết Lệ Dương lập tức tỉnh lại.

Ngay sau đó, tầng ánh sáng vàng trên người cô vỡ tan.

Cảnh tượng đột ngột này lập tức khiến mọi người kinh hãi thất sắc.

Chương 319

Tuyết Lệ Dương thì căng thẳng nói: "Hạo gia, tôi vừa rồi hình như lại quay về giấc mơ đó." Giáo sư Trần bên cạnh lo lắng hỏi: "Đồng chí tiểu Trần, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Trần Hạo chỉ vào Quỷ Động sâu không đáy bên dưới, nói: "Tôi vừa nói, hồn phách Tinh Tuyệt Nữ Vương có thể vẫn còn trong thi thể của bà ta." "Tôi cảm thấy, cái gọi là Quỷ Động, không phải là không gian hư số, cũng không phải dị giới, mà là một âm sát địa mạch." "Lợi ích lớn nhất của âm sát địa mạch là có thể đảm bảo hồn phách của người chết hàng ngàn vạn năm không tan." "Thậm chí vì hồn phách được âm khí của âm sát địa mạch nuôi dưỡng hàng trăm hàng ngàn năm, không những không tiêu tán mà còn ngày càng ngưng tụ và mạnh mẽ hơn." "Nhưng có một điều kiện tiên quyết, đó là thi thể của người chết cũng phải luôn không bị mục nát." Hồ Bát Nhất khó hiểu hỏi: "Hạo gia, nếu những gì ngài nói đều là thật, vậy Tinh Tuyệt Nữ Vương rốt cuộc muốn làm gì?" Trần Hạo suy tư một lát rồi đáp: "Cụ thể thì tôi cũng không rõ, nhưng lúc sinh thời bà ta nắm giữ quyền lực to lớn của cả ba mươi sáu nước Tây Vực." "Tôi nghĩ bà ta nhất định sẽ không cam tâm chết đi như vậy." "Thêm nữa, bà ta lại phong ấn thi thể của mình vào trong Côn Luân Thần Mộc, rồi lại đặt quan quách trên âm sát địa mạch để nuôi dưỡng." "Khả năng duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến bây giờ, là Tinh Tuyệt Nữ Vương định tìm một hậu duệ cùng huyết thống có sinh thần bát tự tương đồng, sau đó dùng hồn phách mạnh mẽ để đoạt xá trọng sinh!" Nghe đến đây, Tuyết Lệ Dương lập tức kinh hãi nói: "Ý của Hạo gia là, giấc mơ kỳ lạ mà tôi vẫn luôn mơ, đều là do Tinh Tuyệt Nữ Vương giở trò để dụ tôi đến đây." "Sau đó, bà ta muốn đoạt xá thân thể của tôi để trọng sinh?" Trần Hạo gật đầu nói: "Rốt cuộc có phải vậy không, còn phải xem sinh thần bát tự của cô và Tinh

Tuyệt Nữ Vương có tương đồng hay không!" Lúc này Bàn Tử nói: "Mặc kệ là thế nào đi nữa, chúng ta cứ lên xem thử xem." "Lỡ như Tinh Tuyệt Nữ Vương thật sự trá thi, hoặc hồn phách xuất hiện hù dọa người, có Hạo gia là Liệt Hải Thiên Sư ở đây, diệt bà ta chẳng phải là chuyện trong phút chốc sao!" Mọi người nghe xong đều gật đầu, sau đó liền men theo con đường hẹp quanh co, trèo lên tầng có xà đá.

Sở Kiến Hòa lúc này đột nhiên nói: "Trên thần mộc đó hình như có thứ gì đó!" Tuyết Lệ Dương quan sát một lúc rồi nói: "Hạo gia, đó không phải là thứ mà anh nói lúc trước, cái thứ có thể ảnh hưởng đến tâm trí của tôi, dẫn tôi vào ảo giác, Thi Hương Ma Dụ sao?" Nhìn thứ bám chặt trên Côn Luân Thần Mộc, thỉnh thoảng lại tỏa ra những luồng huỳnh quang màu xanh lam yếu ớt, Trần Hạo gật đầu đáp: "Không sai, đó chính là Thi Hương Ma Dụ." Ngay sau đó, Sở Kiến Hòa và Tát Đế Bằng định lên xà đá để dập in những văn tự Quỷ Động trên đó.

Lúc này, giáo sư Trần vội vàng hỏi: "Đồng chí tiểu Trần à, vừa rồi cậu cũng nói rồi." "Chúng ta vừa vào thần miếu đã lọt vào phạm vi tấn công của Thi Hương Ma Dụ." "Bây giờ chúng ta lại gần như vậy, để tiểu Sở và tiểu Tát lên đó, có nguy hiểm không?" Trần Hạo nghe xong thản nhiên cười, không trả lời, ngược lại kết pháp ấn, miệng niệm: "Linh Bảo Thiên Tôn, ngũ tạng huyền minh.

Thanh Long Bạch Hổ, đối trượng phân vân; Chu Tước Huyền Vũ, thị vệ ngã chân.

Cấp cấp như luật lệnh, Tịnh Thân Thần Chú!" Lời vừa dứt, vài luồng kim quang từ kiếm chỉ bắn ra, nhập vào cơ thể mọi người.

Sau đó pháp ấn trong tay thay đổi, hắn lại niệm: "Thiên Lôi Thần, Địa Lôi Thần, ngũ bách man lôi khẩn tùy thân.

Thái Thượng Lão Quân hành sắc lệnh, hạ giới hộ pháp độ chúng sinh, nhược hữu nhất cá bất tuân lệnh, áp tại Khôi Cương bất phiên thân.

Cấp cấp như Thái Thượng Lão Quân luật lệnh sắc!" Niệm xong, kiếm chỉ liên tục điểm ra, trên người mọi người lập tức lại xuất hiện một tầng lôi quang màu xanh lam, rồi lặng lẽ ẩn đi.

Lúc này Trần Hạo mới lên tiếng: "Giáo sư Trần yên tâm đi, trước đó tôi đã gia trì Tịnh Tâm Thần Chú cho mọi người." "Vừa rồi tôi lại liên tiếp gia trì thêm Tịnh Thân Thần Chú và Ngũ Lôi Hộ Thân Chú." "Thêm nữa mọi người đều có pháp khí và pháp chú phù chỉ do tôi khai quang." "Đừng nói là Thi Hương Ma Dụ, cho dù Tinh Tuyệt Nữ Vương trá thi hay âm hồn ly thể, trong thời gian ngắn cũng không thể làm hại mọi người được!" Nghe lời Trần Hạo, giáo sư Trần cuối cùng cũng yên tâm, đồng thời Tát Đế Bằng và Sở Kiến Hòa cũng vui vẻ chạy thẳng lên xà đá.

Nhìn trên mặt xà đá, khắp nơi đều khắc văn tự Quỷ Động, hai cậu nhóc như nhặt được tiền, vội vàng bắt đầu dập in từng chữ một.

Cùng lúc đó, Trần Hạo, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương cũng theo sau lên xà đá.

Diệp Nhất Tâm thì ở lại trên con đường đá hẹp, phụ trách chăm sóc giáo sư Trần.

Khi Sở Kiến Hòa và Tát Đế Bằng vừa mới dập in đến đoạn giữa của xà đá, Thi Hương Ma Dụ trên Côn Luân Thần Mộc lập tức có biến hóa.

Chỉ thấy Thi Hương Ma Dụ vốn đang cuộn tròn thành hình cầu, bỗng nhiên vươn thẳng lên, đồng thời kích thước cũng lớn thêm một phần ba.

Điều kinh người nhất là, ánh sáng xanh lam vốn nhàn nhạt của Thi Hương Ma Dụ lập tức trở nên sáng rực.

Vật thể màu hồng dài hơn một mét trên đỉnh, giống như xúc tu, như sống lại, không ngừng vung vẩy khắp nơi!

Thấy cảnh này, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương vội vàng giơ súng, chăm chú nhìn Thi Hương Ma Dụ.

Sở Kiến Hòa và Tát Đế Bằng cũng vội vàng dừng công việc, cẩn thận quan sát tình hình phía trước.

Nhưng chưa đợi mọi người có hành động, những cánh hoa màu tím khổng lồ của Thi Hương Ma Dụ đã nở bung ra trong nháy mắt.

Cảnh tượng quỷ dị khiến tim của giáo sư Trần và mọi người như treo lên cổ họng.

Bàn Tử vừa dùng súng chỉ vào Thi Hương Ma Dụ, vừa hỏi nhỏ: "Hạo gia, cái củ cải lớn này có ý gì vậy?" Trần Hạo trêu tức cười nói: "Còn có ý gì nữa?" "Thi Hương Ma Dụ phát hiện chúng ta đã vào phạm vi có thể gây hại của nó, liền nở bung toàn bộ, đồng thời bật tối đa năng lực dẫn người vào ảo giác." Hồ Bát Nhất nói tiếp: "Hạo gia, chẳng lẽ chúng ta bây giờ lại bị dẫn vào ảo giác rồi?" Tuyết Lệ Dương cười nói: "Anh quên Hạo gia vừa mới thi triển liên tiếp ba loại pháp chú cho chúng ta sao?" "Tôi cảm thấy Thi Hương Ma Dụ tuy đã bật tối đa năng lực, nhưng chúng ta vẫn chưa trúng chiêu." Lúc này, Sở Kiến Hòa kinh ngạc nói: "Trần đại ca, Hồ đại ca, mau nhìn kìa." "Trên người chúng ta, không phải đang lóe lên ánh sáng vàng nhàn nhạt sao?" Lúc này mọi người mới phát hiện, quả nhiên đúng như lời Sở Kiến Hòa nói.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Pháp chú tôi gia trì cho mọi người đang chống lại đòn tấn công ảo ảnh của Thi Hương Ma Dụ." Nói xong, Trần Hạo vừa đi về phía Côn Luân Thần Mộc, vừa rút Đại Việt Long

Tước Đao sau lưng ra.

Khi đến trước Thi Hương Ma Dụ, hắn liền trêu tức nói: "Hôm nay tiểu gia muốn xem xem, sau khi chém đứt tận gốc của mày, mày còn có thể mê hoặc mọi người được không!" Nói xong, Đại Việt Long Tước Đao lóe lên đao mang màu xanh biếc, chém ngay vào vị trí nối liền giữa Thi Hương Ma Dụ và Côn Luân Thần Mộc.

Mọi người chỉ thấy một luồng hàn quang màu xanh biếc lóe lên, sau đó Thi Hương Ma Dụ khổng lồ từ trên Côn Luân Thần Mộc rơi xuống xà đá.

Nhưng Trần Hạo hoàn toàn không có ý định dừng tay, chỉ thấy hắn cắm ngược Đại Việt Long Tước Đao vào xà đá, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng niệm: "Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hỏa Lệnh!" "Ầm! ~~~" Một con rồng lửa dài hơn mười mét lập tức bắn về phía Thi Hương Ma Dụ đang rơi xuống giữa không trung.

Chỉ trong nháy mắt, Thi Hương đã biến thành một quả cầu lửa lớn.

Chưa kịp biến mất khỏi tầm mắt mọi người, nó đã bị thiêu thành tro bụi!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ diệt sát một cây Thi Hương Ma Dụ ngàn năm, nhận được 300 điểm thưởng.]" Nghe tiếng thông báo của hệ thống trong ý thức hải, Trần Hạo thản nhiên cười, thầm nghĩ.

Không ngờ diệt cái thứ này, điểm thưởng lại không ít hơn giết con trăn ngàn năm.

Xem ra Thi Hương Ma Dụ tuy không có sức tấn công vật lý, nhưng năng lực khiến sinh vật sinh ra ảo giác cũng vô cùng lợi hại!

Lúc này, mọi người mới phát hiện ánh sáng vàng nhàn nhạt trên

người mình đã biến mất.

Tuyết Lệ Dương hỏi: "Hạo gia, có phải vì Thi Hương Ma Dụ đã bị tiêu diệt, nên tôi không còn bị tấn công ảo giác nữa." "Pháp chú gia trì trên người tôi cũng không tiếp tục phát sáng nữa?" Trần Hạo gật đầu nói: "Đại khái là vậy." Mọi người nghe xong, đều thở phào nhẹ nhõm.

Bàn Tử thì hưng phấn nói: "Hạo gia, vì cái củ cải lớn đó đã bị xử lý rồi, chúng ta mau mở quan tài xem đi!" Nhưng chưa đợi Trần Hạo trả lời, trên Côn Luân Thần Mộc, một luồng âm sát chi khí đen kịt như mực bỗng nhiên cuồng dũng tuôn ra.

Hồ Bát Nhất và mọi người lập tức cảm thấy nhiệt độ giảm xuống mười mấy hai mươi độ!

Hồ Bát Nhất kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, chuyện gì vậy?" "Chẳng lẽ, Tinh Tuyệt Nữ Vương muốn trá thi sao?" Trần Hạo cười lắc đầu: "Không phải trá thi, là âm hồn của Tinh Tuyệt Nữ Vương sắp xuất hiện!" Lời vừa dứt, luồng sát khí màu đen lơ lửng trên Côn Luân Thần Mộc nhanh chóng ngưng tụ thành hình dạng một người phụ nữ mặc trang phục của nước Tinh Tuyệt cổ đại.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Tát Đế Bằng và Sở Kiến Hòa lập tức sợ hãi, vội vàng lui xuống khỏi xà đá.

Miệng không ngừng la hét: "Trần đại ca, Hồ đại ca, Dương tiểu thư, Vương đại ca, mau xuống đi, có quỷ!" Giáo sư Trần đứng trên con đường đá hẹp, bị cảnh tượng hoàn toàn đảo lộn quan niệm này chấn kinh đến không nói nên lời.

Hồ Bát Nhất căng thẳng giơ khẩu súng trường AK hỏi: "Hạo gia, chúng ta phải làm sao?" Bàn Tử càng không ngừng gật đầu, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Về phần Tuyết Lệ Dương, lúc này lại không nói một lời, chỉ chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Tinh Tuyệt Nữ Vương, không biết đang nghĩ gì.

Chưa đợi Trần Hạo trả lời, âm hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương âm u nói: "Lũ hỗn xược, dám quấy rầy nơi an nghỉ của bản nữ vương, phá hủy Thi Hương Ma Dụ!" "Hôm nay tất cả các ngươi đều phải chết!" Nói xong, bà ta hóa thành một luồng âm phong, nhanh như chớp lao về phía bốn người Trần Hạo.

Trần Hạo không nói hai lời, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng niệm: "Ngã thiên mục, dữ thiên tương trục.

Tình như lôi điện, quang diệu bát cực.

Cấp cấp như luật lệnh, Khu Quỷ Chú!" Niệm xong, kiếm chỉ điểm ra một luồng kim quang, lập tức đánh về phía âm hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Trong nháy mắt, Khu Quỷ Chú và âm hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương đã va vào nhau.

"Ầm! ~~~" Một tiếng nổ trầm đục, Khu Quỷ Chú lập tức bị đánh tan, nhưng âm hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng bị đánh lùi về sau mấy mét, lơ lửng giữa không trung.

Trên người Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương, lại một lần nữa hiện lên một tầng ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Lúc này Trần Hạo mới lên tiếng: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người đưa Dương tiểu thư mau lui xuống xà đá, bảo vệ giáo sư Trần." "Đạo hạnh của Tinh Tuyệt Nữ Vương không cạn, lát nữa tôi sợ không chăm sóc được các cậu." Nhìn vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy của Trần Hạo, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng biết lần này chơi lớn rồi.

Thế là hai người quay người kéo Tuyết Lệ Dương, nhanh chóng

lui xuống xà đá, sau đó hợp với Sở Kiến Hòa và Tát Đế Bằng, mấy bước đã đến trước mặt giáo sư Trần.

Chương 320

Lúc này, âm hồn Tinh Tuyệt Nữ Vương kinh ngạc nói: "Không ngờ là một cao thủ đạo gia." "Nhưng đạo hạnh của ngươi không cạn, hôm nay cũng không cứu được bọn họ!" Trần Hạo khinh thường cười một tiếng: "Đừng tưởng ngươi tu hành hơn hai nghìn năm." "Lại được âm sát địa mạch nuôi dưỡng, có thực lực Quỷ vương là có thể coi thường tiểu gia." "Nếu ngươi chịu thương lượng đàng hoàng, nói cho tiểu gia ta biết khó khăn của ngươi, có lẽ tiểu gia ta có thể giúp một tay." "Nhưng ngươi không nói hai lời, vừa lên đã hạ sát thủ.

Xem ra, tiểu gia ta chỉ có thể diệt ngươi, con nghiệt súc này!" Giọng nói âm u của Nữ vương Tinh Tuyệt vang lên: "Ta mượn âm sát địa mạch bên dưới quỷ động để giữ cho hồn phách ngàn năm không tan." "Chỉ để chờ đợi hậu duệ trong tộc có sinh thần bát tự tương đồng với ta, để ta có thể mượn xác hoàn hồn." "Thế mà các ngươi lại muốn mở quan tài để làm tan sát khí của ta, còn gia trì ba đạo phù chú cho nữ nhân của bộ tộc Zagrama đó!" "Muốn đoạn tuyệt kế hoạch phục sinh của ta, ta không giết thì lẽ nào lại để yên?" Mọi người nghe vậy đều hiểu ra, quả nhiên Trần Hạo đã đoán đúng!

Biết mình bị coi là vật chứa để phục sinh, Tuyết Lệ Dương tức giận rút ra hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim, bôi máu ngón giữa lên rồi định xông vào liều mạng.

Trần Hạo lập tức vung tay ngăn lại: "Đi làm gì?

Nộp mạng à?!" "Ở yên dưới này, Nữ vương Tinh Tuyệt cứ giao cho tôi!" Tuyết Lệ Dương vừa mới lao lên liền khựng lại.

Cô muốn cãi lại, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt không giận mà uy của Trần Hạo, cô lập tức ngoan ngoãn nghe lời.

Lúc này, Nữ vương Tinh Tuyệt vừa tuôn ra âm sát quỷ khí ngập trời, vừa cười điên cuồng.

"Chỉ bằng chút đạo hạnh quèn mà cũng dám đối địch với bản nữ vương?" "Đi chết đi!!!" Nói xong, ả liền hóa thành một đám sương mù đen, lao thẳng về phía Trần Hạo.

Trần Hạo bình tĩnh kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Thiên hữu tam kỳ nhật nguyệt tinh, thông thiên thấu địa quỷ thần kinh.

Nhược hữu hung thần ác sát quỷ lâm, khu ma trảm yêu bất lưu tình.

Cấp cấp như luật lệnh – Trảm Quỷ Chú!" Vừa dứt lời, một luồng ánh sáng vàng bắn ra từ kiếm chỉ của hắn, lao thẳng vào quỷ thể của Nữ vương Tinh Tuyệt!

Nữ vương Tinh Tuyệt hoàn toàn không coi ra gì, vung quỷ trảo ngưng tụ đầy âm sát quỷ khí, hung hăng cào về phía Trảm Quỷ Chú!

"Ầm! ~~~" Một tiếng nổ vang lên, Nữ vương Tinh Tuyệt vốn dĩ chẳng hề để tâm bỗng bị chấn bay ngược về phía sau.

Trảm Quỷ Chú cũng tan thành từng mảnh sau một đòn.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Chỉ là tu vi Quỷ Vương quèn mà dám kiêu ngạo với tiểu gia ta à?" "Nếu đã vậy, tiểu gia tiễn ngươi một đoạn hồn phi phách tán!" Nói xong, hắn lại nhanh chóng kết pháp ấn, miệng không ngừng niệm pháp chú.

Cuối cùng cũng biết Trần Hạo không dễ chọc, Nữ vương Tinh Tuyệt cũng không nương tay nữa.

Ả dồn một lượng lớn âm sát quỷ khí, trong nháy mắt ngưng tụ thành một cái quỷ trảo khổng lồ, xấu xí.

Ngay sau đó, ả điều khiển quỷ trảo, hung hăng bổ thẳng xuống

đầu Trần Hạo.

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng hoàn thành chú ngữ và pháp ấn.

Hắn điểm kiếm chỉ, hét lớn: "Sát Phá Lệnh!" 'Ầm!!!' Trong khoảnh khắc, một mũi tên ánh sáng vàng to bằng một thước, dài bốn năm mét, nhanh như tia chớp bắn về phía Nữ vương Tinh Tuyệt.

Trong chớp mắt, Sát Phá Lệnh đã đánh trúng quỷ trảo của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Ả chỉ biết trơ mắt nhìn quỷ trảo do âm sát quỷ khí ngưng tụ mà thành vỡ tan ngay lập tức.

Thế nhưng mũi tên ánh sáng vàng do Sát Phá Lệnh hóa thành vẫn không hề giảm tốc độ, tiếp tục lao tới!

Thấy vậy, Nữ vương Tinh Tuyệt đành phải hy sinh một phần âm sát quỷ khí để chống đỡ đòn tấn công của Sát Phá Lệnh, còn bản thân thì hóa thành một đám mây đen, lập tức né tránh.

Chỉ sau ba chiêu giao thủ đã chịu thiệt, Nữ vương Tinh Tuyệt lập tức nổi điên!

Đôi mắt ả đỏ ngầu: "Tốt, tốt, tốt!" "Tên đạo sĩ thối, ngươi không phải rất có bản lĩnh sao?

Không phải muốn bảo vệ đồng bạn của mình sao?" "Vậy bản nữ vương sẽ giết đồng bạn của ngươi trước, sau đó sẽ quyết thắng bại với ngươi!" Nói xong, ả liền tản toàn bộ âm sát quỷ khí đang ngưng tụ xung quanh ra.

Trong nháy mắt, không chỉ trên cây cầu đá, mà ngay cả con đường hẹp nối với cây cầu đá cũng bắt đầu xuất hiện từng mảng hoa đỏ rực rỡ!

Trần Hạo lập tức hiểu ra, Nữ vương Tinh Tuyệt đã dùng âm sát

quỷ khí để huyễn hóa ra hoa Bỉ Ngạn.

Nhưng đây không phải là ảo ảnh trong mắt mọi người như trong phim, mà là đòn tấn công bằng sát khí thực sự!

Không nói đâu xa, chỉ cần người thường dính một chút, nhẹ thì bệnh nặng một trận, nặng thì lập tức mất mạng!

Nhưng chiêu này của Nữ vương Tinh Tuyệt ra quá nhanh, không cho Trần Hạo thời gian phản ứng.

Thế là, Hồ Bái Nhất và những người khác lập tức trúng chiêu.

Trong chớp mắt, toàn thân Tuyết Lệ Dương tỏa ra một tầng ánh sáng vàng chói lọi.

Nhưng ngay sau đó, ánh sáng vàng trên người Sát Đế Bằng, Sở Kiện và Diệp Nhất Tâm vỡ tan!

Nguyên lai ba đạo pháp chú và lá bùa hộ thân mà Trần Hạo gia trì trên người họ đã bị đòn tấn công của Nữ vương Tinh Tuyệt phá vỡ trong nháy mắt.

Nhưng cũng chính vì có bốn lớp phòng ngự, tuy pháp chú đều vỡ nát, nhưng cả ba người không bị âm sát quỷ khí tấn công.

Thế nhưng sóng xung kích từ đòn tấn công của Nữ vương Tinh Tuyệt sau khi phá vỡ bốn đạo pháp chú cũng khiến ba người trẻ tuổi ngất đi.

Về phần Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, Tuyết Lệ Dương và giáo sư Trần, vì trên người có thêm một miếng ngọc bội do Trần Hạo khai quang nên mới miễn cưỡng chống đỡ được, không bị ngất.

Không ngờ rằng, giáo sư Trần vừa thấy ba học trò của mình ngất xỉu, nhất thời nóng giận công tâm, cũng ngất đi.

Thấy cảnh này, Nữ vương Tinh Tuyệt kinh hãi hét lên: “Sao có

thể?!" "Tất cả đều không chết?!!!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Hạo thực sự là cơn giận bốc lên ngùn ngụt.

Hắn không nói hai lời, hai tay nhanh chóng kết ấn, miệng niệm chú: "Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Cấp cấp như luật lệnh – Thiên Lôi Chú!" "Ầm ầm ầm!..." Trong khoảnh khắc, một đám mây sét lớn ngưng tụ trên không trung trong hang động.

Không đợi Nữ vương Tinh Tuyệt phản ứng, hàng trăm hàng ngàn tia sét bạc nhỏ li ti lập tức đánh xuống tất cả những nơi có hoa Bỉ Ngạn đang nở rộ.

Vị trí của Nữ vương Tinh Tuyệt càng là trọng điểm của đòn tấn công sấm sét!

Vốn đã tiêu hao phần lớn âm sát quỷ khí, Nữ vương Tinh Tuyệt chỉ miễn cưỡng cầm cự được mười mấy giây đã bị những tia sét dày đặc nhấn chìm!

Khi tất cả sấm sét biến mất, không chỉ hoa Bỉ Ngạn ở khắp nơi đều biến mất, mà ngay cả quỷ thể của Nữ vương Tinh Tuyệt cũng hồn phi phách tán.

Chương 321

[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Quỷ Vương Tinh Tuyệt, nhận được 500 điểm thưởng.] Nhưng Trần Hạo không có thời gian để ý đến thông báo của hệ thống, hắn hét lớn: "Lão Hồ, Bàn Tử, Dương tiểu thư, mau đưa giáo sư Trần ra ngoài." "Đợi tôi dọn dẹp xong trong này, sẽ ra gặp mọi người!" Chứng kiến sự nguy hiểm vừa rồi, ba người Hồ Bái Nhất cũng biết nếu ở lại không những không giúp được gì mà còn làm vướng chân Trần Hạo.

Thế là họ vừa đỡ bốn người giáo sư Trần, vừa hét lớn: "Hạo gia, chúng tôi đợi cậu ở thần điện, cậu cẩn thận nhé, mau trở lại!" Nói xong, ba người liền khiêng vác, dìu đỡ, đưa cả bốn người giáo sư Trần ra ngoài.

Thấy Nữ vương Tinh Tuyệt cuối cùng cũng đã bị giải quyết, Trần Hạo tiện tay vung một cái, mở nửa trên nắp quan tài bằng Thần mộc Côn Luân ra.

Chỉ thấy bên trong Thần mộc Côn Luân quả thực là một nữ tử Tây Vực có dung mạo diễm lệ.

Nhưng Trần Hạo chỉ liếc một cái, sau đó lôi thi thể của Nữ vương Tinh Tuyệt ra đặt trên cầu đá.

Tiếp đó, hắn hỏi hệ thống xem có thể giúp tách nhanh những dược liệu hữu dụng từ mẫu thể của Cự Mục Chi Xà ra không.

Kết quả hệ thống báo cho Trần Hạo, chỉ cần bỏ ra 500 điểm thưởng, hệ thống có thể giúp hắn xử lý ngay lập tức.

Thế là Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp dùng 500 điểm

thưởng, trong nháy mắt, thân xác của con rắn mẹ đã được lột da rút gân xuất hiện trên cầu đá.

Trần Hạo vung tay, đoạn Thần mộc Côn Luân kia lập tức được thu vào không gian lưu trữ.

Ngay sau đó, Trần Hạo dùng một Phong Hỏa Lệnh, thiêu cả con rắn mẹ và thi thể của Nữ vương Tinh Tuyệt thành tro bụi.

Về phần mặt nạ và trang sức của Nữ vương Tinh Tuyệt, tự nhiên cũng trở thành chiến lợi phẩm của Trần Hạo.

Thấy mọi việc đã xong, Trần Hạo liền nhìn xuống quỷ động bên dưới cầu đá, cũng chính là nơi có âm sát địa mạch.

Hắn lập tức lấy ra một đống dây leo núi từ không gian lưu trữ.

Sau khi nối tất cả dây leo núi lại và cố định trên cầu đá, Trần Hạo tung người nhảy xuống, bay thẳng xuống đáy quỷ động.

Với thực lực của Trần Hạo, chỉ trong nháy mắt đã trượt xuống hơn một nghìn mét theo dây leo núi trong quỷ động.

Nhưng khi thò đầu nhìn xuống, hắn mới phát hiện bên dưới là một vực sâu không đáy đen ngòm.

Sau khi xuống một độ cao nhất định, xung quanh tràn ngập âm sát khí nồng nặc, cùng với nhiệt độ thấp âm hai mươi mấy độ.

Trần Hạo vừa ổn định trượt xuống, vừa thầm nghĩ.

Cũng may tiểu gia ta thân mang huyết mạch Thanh Long, lại tinh thông đạo pháp.

Chứ đổi lại là người khác, dù có mặc trang bị chống lạnh đặc biệt, cũng không chịu nổi âm sát khí dày đặc này!

May mà trong không gian lưu trữ của tiểu gia có chuẩn bị không ít dây leo núi, nếu không ngay cả độ sâu hơn một nghìn mét cũng không

xuống được!

Cứ như vậy, Trần Hạo vừa thúc đẩy sức mạnh huyết mạch Thanh Long đến cực hạn, vừa đồng thời thi triển 'Kim Quang Chú', 'Ngũ Lôi Hộ Thân Chú' và 'Mao Sơn Hộ Thân Chú'.

Hắn mới có thể chống lại âm sát khí và nhiệt độ thấp mà người thường không thể chịu đựng nổi, tiếp tục đi xuống đáy quỷ động.

Suốt nửa giờ đồng hồ, sợi dây leo núi dài năm nghìn mét trong tay Trần Hạo sắp hết.

Ngay lúc Trần Hạo tưởng chừng sắp phải vô công trở về, hắn đột nhiên phát hiện cách đó không đến trăm mét chính là đáy động!

Thế là Trần Hạo buông đuôi dây, hai tay mỗi tay cầm một thanh Ngư Trường Kiếm và Tiểu Thần Phong, đâm vào vách đá cứng như sắt của quỷ động, từng chút từng chút leo xuống!

Không bao lâu sau, Trần Hạo đạp hai chân vào vách đá, một cú lộn nhào trên không rồi đáp xuống đáy quỷ động!

Sau khi dùng dạ nhãn quan sát xung quanh, hắn phát hiện đáy của quỷ động khổng lồ này rộng đến vài nghìn mét vuông.

Quan trọng nhất, nơi này chính là nơi tụ khí của âm sát địa mạch, âm sát khí đen như mực dường như sắp ngưng tụ thành chất lỏng.

Dù cho Trần Hạo có dạ nhãn, thị lực mạnh đến biến thái, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn rõ xung quanh vài chục mét.

Ba đạo pháp chú trên người Trần Hạo cũng bị những âm sát khí này không ngừng kích phát ra ánh sáng vàng chói mắt.

Hắn có thể cảm nhận rất rõ ràng, pháp lực của mình vì gia trì pháp chú để chống lại âm sát khí mà đang tiêu hao nhanh chóng.

Thế là Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp uống một viên Bổ

Nguyên Đan.

Ngay sau đó, hắn cầm hai thanh đoản kiếm, nhanh chóng dò xét khắp nơi.

Sau khi đi một vòng lớn, Trần Hạo phát hiện đáy động ngoài âm sát địa mạch ra thì không có nguy hiểm gì.

Ngược lại, trong quá trình dò xét, hắn phát hiện rải rác khắp nơi dưới đáy động có một số hài cốt của con người.

Nhưng vì đã quá lâu, lại bị âm sát khí dưới đáy động xâm thực, sớm đã mục nát không ra hình thù gì.

E rằng những hài cốt này, hẳn là kẻ thù bị Nữ vương Tinh Tuyệt ném xuống năm đó.

Ngay khi Trần Hạo cảm thấy không có thu hoạch gì, định nhanh chóng đi lên.

Đột nhiên hắn cảm nhận được ở vị trí trung tâm đáy quỷ động có một luồng khí thuần dương vô cùng nồng đậm!

Cứ như trong một cái ao băng lạnh lẽo, lại đang cháy một đống lửa lớn!

Thế là Trần Hạo không nói hai lời, vội vã chạy đến trung tâm đáy động.

Khi nhìn rõ cảnh tượng trước mắt, hắn lập tức kinh ngạc!

Nguyên lai, ở trung tâm đáy quỷ động, có một cây quả màu đen cao hơn hai mét.

Trên đó không có một chiếc lá nào, chỉ có mười hai quả màu đỏ rực!

Khí thuần dương mà Trần Hạo cảm nhận được chính là do mười hai quả này tỏa ra.

Thấy cảnh này, Trần Hạo trong lòng vô cùng kinh ngạc, vì hắn không hiểu tại sao ở trung tâm âm sát địa mạch lại có thể mọc ra một cây quả như vậy.

Lập tức, hắn đi đến trước cây quả cẩn thận quan sát.

Nhưng sau một lúc lâu, lục lại tất cả các bí thuật mà mình biết, cũng không tìm thấy ghi chép nào về loại cây quả này.

Bất đắc dĩ, Trần Hạo đành hỏi hệ thống, mới hiểu ra.

Chương 322

Nguyên lai đây chính là Chu Quả trong truyền thuyết của đạo gia cổ đại, tuy thứ này không thần kỳ như trong truyền thuyết.

Nhưng một khi ăn vào, không chỉ có thể giúp con người tăng cường thể chất, minh tâm tĩnh khí, mà còn có thể tăng cường pháp lực.

Thứ này dù ở thời cổ đại, cũng là bảo bối mà các tu sĩ đạo gia hằng ao ước!

Về phần tại sao nó lại xuất hiện trong âm sát địa mạch, hệ thống trả lời.

Thế gian vạn vật vật cực tất phản, nơi cực âm một khi đạt đến cực điểm, sẽ sinh ra vật chí dương.

Nhưng tình huống này vạn lần không có một, Trần Hạo có thể gặp được một cây Chu Quả, có thể nói là tổ tiên phù hộ!

Sau khi hiểu rõ tình hình, Trần Hạo không nói hai lời, một cú nhảy lên cây quả.

Trong chớp mắt, mười hai quả Chu Quả đã được thu vào không gian lưu trữ.

Ngay khi Trần Hạo đang suy nghĩ làm thế nào để mang cây quả đi, hắn đột nhiên phát hiện cây quả bắt đầu khô héo nhanh chóng, cuối cùng hoàn toàn vỡ nát!

Sau khi kinh ngạc, Trần Hạo lại hỏi hệ thống mới biết, mỗi cây Chu Quả, cả đời chỉ ra 12 quả.

Một khi Chu Quả được hái, cây quả sẽ khô héo chết đi, tuyệt đối không có ngoại lệ.

Cảm nhận thân cây quả vỡ nát vẫn tỏa ra khí chí dương không yếu.

Trần Hạo không nói hai lời, đem toàn bộ thân cây Chu Quả thu vào không gian lưu trữ.

Bởi vì hắn phát hiện, nếu dùng gỗ cây quả này chế thành bùa hộ thân, sau đó gia trì Khai Quang Thuật, uy lực không kém gì ngọc bội cực phẩm đã khai quang cho ba cô gái!

Với số gỗ này, hoàn toàn có thể làm cho mỗi môn nhân của Liệt Hải Phái một lá bùa hộ thân khai quang!

Thu hoạch bội thu, Trần Hạo liếc nhìn đáy động đầy âm sát khí một lần nữa, vội vàng uống thêm một viên Bổ Nguyên Đan.

Sau đó, hắn không quay đầu lại mà leo lên đỉnh động, đi gặp Hồ Bái Nhất và những người khác.

Nửa giờ sau, Trần Hạo cuối cùng cũng trở lại cầu đá, nhanh chóng thu lại dây leo núi, quay người lao thẳng ra ngoài.

Đồng thời trong lòng thầm nghĩ: Lần này tuy vì sự thay đổi của mình mà Hồ Bái Nhất và những người khác gặp phải chuyện khác.

Nhưng ai biết được, cơn bão cát đen kia có đến hay không!

Dù sao đường về cũng thông suốt, không cần phải đi tìm vị tiên tri dị tộc cổ đại trong lòng núi nữa, cứ trực tiếp ra ngoài gặp Hồ Bái Nhất và mọi người, nhanh chóng rút lui mới là chính đạo!

Cứ như vậy, Trần Hạo một đường phi nhanh, không bao lâu sau đã gặp được nhóm người Hồ Bái Nhất đang chờ ở bờ sông ngầm lối vào cổ mộ.

Thấy Trần Hạo bình an vô sự trở về, Tuyết Lệ Dương vội vàng chạy ra hỏi: “Thế nào rồi?

Có gặp nguy hiểm gì không?" Cùng lúc đó, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng đi theo, còn giáo sư Trần và bốn người kia cũng đã tỉnh lại.

Chỉ là ba người Sở Kiện còn trẻ, hiện tại không sao, nhưng giáo sư Trần tuổi cao sức yếu, lại trải qua cú sốc về cái chết của Hách Ái Quốc.

Tuy đã tỉnh lại, nhưng lại không thể đi lại, chỉ có thể để Sở Kiện cõng.

Thấy mọi người đều không sao, Trần Hạo cũng không nói nhiều, trực tiếp hô lên: "Mọi người mau đi, có chuyện gì ra ngoài rồi nói!" Nói xong, hắn kéo Tuyết Lệ Dương, đi thẳng ra lối vào thần điện.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, vội vàng giúp đỡ mang hành lý trang bị của mọi người, đưa giáo sư Trần và bốn người kia theo sau.

Khi Trần Hạo và mọi người lao ra khỏi di chỉ thành cổ Tinh Tuyệt, gặp được An Lực Mãn đang chờ ở thung lũng Zagrama.

Bên ngoài thung lũng lập tức vang lên tiếng gào thét của bão cát đen!

Thấy cảnh này, Trần Hạo hét lớn: "Mọi người mau lên lạc đà, chúng ta mau chạy!!!" Lời của Trần Hạo vừa dứt, ông lão An Lực Mãn cũng kinh hãi hét lên: "Mọi người mau theo tôi, bão cát đen lại đến rồi!" Tức thì, tám người cưỡi lạc đà theo sau ông lão An Lực Mãn, như điên lao ra khỏi miệng núi, chạy như bay về con đường lúc đến.

Nhìn cơn bão cát đen ở phía xa sau lưng, Trần Hạo thầm mừng trong lòng.

May mà cơn bão cát đen đến từ phía sau di chỉ thành cổ Tinh Tuyệt, di chỉ thành cổ Tinh Tuyệt lại một lần nữa bị bão cát chôn vùi.

Nhưng muốn đuổi kịp họ, phải vượt qua dãy núi Zagrama đã bị

cắt ngang!

Có ngọn núi khổng lồ này chặn lại, họ hoàn toàn có đủ thời gian để thoát khỏi phạm vi của cơn bão cát đen.

Cứ như vậy, Trần Hạo và mọi người chạy như điên hơn hai giờ đồng hồ mới thoát ra được.

Cùng lúc đó, trong ý thức hải của Trần Hạo cũng vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã hoàn toàn quét sạch mọi nguy hiểm trong lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt, thưởng không gian lưu trữ mở rộng 20 mét khối.] Nghe vậy, Trần Hạo vui mừng.

Không chỉ bưng cả ổ đồ tùy táng của Nữ vương Tinh Tuyệt, lấy được Thần mộc Côn Luân và Ngư Trường Kiếm, lại còn lấy được 12 quả Chu Quả dưới quỷ động.

Bây giờ ngay cả không gian lưu trữ cũng được nâng cấp, phần thưởng còn lớn hơn cả khi dọn dẹp tất cả các lăng mộ trước đây!

Chuyến đi này không chỉ kiếm được vô số điểm thưởng, huyết mạch Thanh Long thăng cấp, tuổi thọ tăng lên, lại còn được một đống bảo bối và minh khí, đúng là lãi to rồi!

Sau đó, dựa vào nước uống trong không gian lưu trữ của Trần Hạo, cả đoàn người trải qua nhiều gian truân, cuối cùng cũng an toàn ra khỏi sa mạc, trở về thị trấn nhỏ.

Mọi người sau khi ăn uống tắm rửa, đều mệt mỏi trở về nhà khách nghỉ ngơi.

Trước khi về phòng, Trần Hạo đặc biệt hỏi Tuyết Lệ Dương, dấu ấn lời nguyền của cô đã biến mất chưa.

Tuyết Lệ Dương tuy không hiểu ý hắn, nhưng lắc đầu, tỏ ý vẫn

chưa biến mất.

Trần Hạo lại hỏi Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, phát hiện hai người họ không bị trúng lời nguyền.

Thế là Trần Hạo đưa ra kết luận, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, vì đã chém giết âm hồn của Nữ vương Tinh Tuyệt, nên không bị nguyền rủa như trong nguyên tác.

Nhưng muốn xóa bỏ lời nguyền, lại không phải chỉ giết Nữ vương Tinh Tuyệt là được.

Xem ra, sau này phải đến lăng mộ Hiến Vương, lấy Mộ Trần Châu mới được!

Sau khi trở về Yến Kinh, vì lần này chỉ có một mình Hách Ái Quốc chết, nên Trần Hạo và mọi người cũng không cần phải báo cáo với chính phủ.

Chương 323

Mọi việc đều do giáo sư Trần và ba đội viên khảo cổ trẻ tuổi lo liệu.

Thế là Trần Hạo đưa Hồ Bái Nhất và Bàn Tử trực tiếp đến tổng bộ của Liệt Hải Phái.

Về phần Tuyết Lệ Dương, vì sức khỏe của giáo sư Trần rất yếu, cô chủ động ở lại chăm sóc ông.

Kết quả là ba người Trần Hạo vừa bước vào cửa lớn của tổng bộ Liệt Hải Phái, đã thấy Hoa Ma Quải già nua và ba người A Ninh nhanh chóng bước ra đón.

Theo sau là một đám môn nhân thế hệ thứ nhất, thứ hai, thứ ba của Liệt Hải Phái.

Sau một hồi hàn huyên, Trần Hạo và mọi người được Hoa Ma Quải đưa về phòng đã chuẩn bị sẵn.

Ngay sau đó, Tô Nan tò mò hỏi về những trải nghiệm ở thành cổ Tinh Tuyệt.

Nhưng Trần Hạo lại thản nhiên cười nói: “Chuyện của anh không vội, cứ nói chuyện của mấy em trước đi.” Sau đó, qua lời kể của ba cô gái, Trần Hạo mới biết, lần này ba người họ đến cổ mộ cứu các môn nhân Liệt Hải, thực sự không gặp phải phiền phức lớn.

Chủ yếu là vì thực lực và bản lĩnh của ba người, những cơ quan trận pháp có thể giam cầm các môn nhân thế hệ thứ hai, thứ ba của Liệt Hải Phái, ba người họ đến là phá được ngay.

Chính vì vậy, hiện tại các môn nhân thế hệ thứ hai, thứ ba của Liệt Hải Phái không chỉ vô cùng kính trọng vị Thiên sư khôi thủ Trần

Hạo này, mà còn vô cùng khâm phục ba vị Hộ pháp sứ giả A Ninh.

Cuối cùng, A Ninh cười tủm tỉm, lấy ra hai viên Kỳ Lân Kiệt tám trăm năm tuổi.

Khi đến cổ mộ cứu người đã thuận tay lấy ra, còn những minh khí kia, ba người họ căn bản không thèm liếc mắt.

Ngay sau đó, Trần Hạo lại kể lại toàn bộ trải nghiệm ở thành cổ Tinh Tuyệt cho ba cô gái và Hoa Ma Quải.

Thậm chí cả việc lấy được Thần mộc Côn Luân, cũng như Chu Quả ở đáy quỷ động, cũng không hề giấu giếm.

Bốn người nghe xong, đều kinh ngạc không thôi, càng mừng thay cho thu hoạch lớn của Trần Hạo.

Ngay cả Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng không ngờ sau khi họ rời đi, Trần Hạo lại có một phen trải nghiệm như vậy.

Thấy trời đã tối, Trần Hạo bảo mọi người về nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai hãy nói.

Nhưng Trần Hạo vừa về phòng nằm lên giường, đã nghe thấy trong ý thức hải lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành kịch tình thành cổ Tinh Tuyệt, mời chọn phần thưởng.] [1.

Rời khỏi thế giới này tiếp tục xuyên không, thưởng một bình Dưỡng Nguyên Đan.] [2.

Rời khỏi thế giới này, trở về thế giới chính Đạo Mộ, thưởng 1 thẻ Hộ pháp sứ giả.] [3.

Tiếp tục ở lại thế giới này, hoàn thành các phó bản kịch tình sau đó, thưởng một bình Dưỡng Nguyên Đan, 1 thẻ Hộ pháp sứ giả.] [Mời túc chủ bắt đầu lựa chọn!] Trần Hạo xem xong, không chút do

dự chọn phần thưởng thứ ba.

Đùa à, thế giới kịch tình Quỷ Thổi Đèn đã dung hợp với thế giới chính Đạo Mộ.

Dù không xuyên không mà ở lại, mấy chục năm sau vẫn có thể gặp lại Bàn Tử.

Huống hồ thế giới Quỷ Thổi Đèn, sau này còn có mấy ngôi mộ cổ hấp dẫn, sao có thể không đi chơi một chuyến! [Đinh!

Túc chủ đã lựa chọn xong, nhận được một bình Dưỡng Nguyên Đan, 1 thẻ Hộ pháp sứ giả.] Nhìn bình Dưỡng Nguyên Đan vốn sắp cạn lại được bổ sung thêm 10 viên, lại có thêm một thẻ Hộ pháp sứ giả, Trần Hạo vui vẻ chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tuyết Lệ Dương đến tổng bộ Liệt Hải Phái.

Cô báo cho Trần Hạo và mọi người biết, ba người Sở Kiện đều không sao, nhưng giáo sư Trần vì tuổi cao, lại thêm đường dài bôn ba và cú sốc về cái chết của Hách Ái Quốc, nên lần này đã ngã bệnh.

Vì vậy, Tuyết Lệ Dương định đưa giáo sư Trần ra nước ngoài chữa bệnh, lần này đến để từ biệt mọi người.

Đương nhiên, Tuyết Lệ Dương cũng bày tỏ, hy vọng có thể gia nhập Liệt Hải Phái.

Nghe vậy, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng, cũng mong muốn được gia nhập Liệt Hải Phái.

Thấy tình hình này, Trần Hạo gọi ba người A Ninh, Tuyết Lệ Dương, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, cùng với Hoa Ma Quải vào phòng mình.

Sau đó, sau khi hỏi đi hỏi lại Tuyết Lệ Dương và hai người Hồ, Bàn, mới đồng ý yêu cầu của ba người.

Ngay sau đó, Trần Hạo lấy ra tám quả Chu Quả, chia cho ba người A Ninh, hai người Hồ, Bàn và Tuyết Lệ Dương, ngay cả Hoa Ma Quải già nua, Trần Hạo cũng thưởng một quả.

Nghe Trần Hạo nói về Chu Quả, mọi người tự nhiên biết đó là bảo bối.

Ba người Tô Nan đã quen, không nói gì liền ăn ngay, sau đó đều ngồi trên ghế đả tọa, hấp thu dược lực của Chu Quả.

Hoa Ma Quải từ chối một hồi, cuối cùng dưới mệnh lệnh của Trần Hạo, mới cảm kích uống Chu Quả.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử liên tiếp nhận ân huệ của Trần Hạo, lúc này ngược lại ngại ngùng không dám nhận.

Nhìn bộ dạng Bàn Tử vừa muốn lấy lại vừa ngại ngùng, Trần Hạo cười nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta cũng là bạn bè vào sinh ra tử, tôi nói thật với hai cậu." "Tôi thu hai cậu vào Liệt Hải Phái, lại cho Chu Quả, thực ra là để bồi dưỡng hai cậu thành trưởng lão kế nhiệm Hoa Ma Quải của Liệt Hải Phái." "Tuy Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của lão Hồ không tồi, thương pháp của Bàn Tử cũng tốt, nhưng chỉ bằng chút bản lĩnh đó, không trấn được các môn nhân thế hệ thứ hai, thứ ba của Liệt Hải đâu." "Cho nên tốt nhất là ăn Chu Quả, đợi thể chất mạnh lên, tôi sẽ dạy thêm một số bản lĩnh, như vậy mới có thể giúp tôi quản lý tốt Liệt Hải Phái!" Nghe những lời chân thành của Trần Hạo, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử trong lòng vô cùng cảm động.

Hồ Bái Nhất nói: "Hạo gia, đã coi trọng hai chúng tôi, vậy tôi Hồ Bái Nhất cũng không khách sáo nữa." Bàn Tử cũng nói ngay: "Hạo gia trượng nghĩa, tôi Bàn Tử không nói gì nữa, sau này chỉ cần một câu của cậu, tôi bảo đảm chỉ đâu đánh đó!" Nói xong, hai người liền ăn Chu Quả.

Lúc này, trong phòng mọi người đều đang hấp thu dược hiệu của Chu Quả, chỉ còn lại Tuyết Lệ Dương chưa ăn.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Tuyết Lệ Dương, tôi là người thích nói thẳng." "Tôi biết cô có tình cảm với tôi, tôi cũng có hảo cảm với cô." "Nếu đã gia nhập Liệt Hải Phái, vậy tôi cho cô hai lựa chọn." "1, giống như lão Hồ và Bàn Tử, trở thành trưởng lão của Liệt Hải Phái, nhưng chúng ta chỉ có thể là bạn bè." "2, trở thành người phụ nữ của tôi, đồng thời cũng trở thành Hộ pháp sứ giả của Liệt Hải Phái." "Giờ thì, cô có thể cho tôi câu trả lời được không?" Tuyết Lệ Dương không ngờ Trần Hạo lại nói thẳng ra như vậy, mặt cô lập tức ửng hồng.

Khi nhìn thấy ánh mắt sáng rực của Trần Hạo đang nhìn mình, Tuyết Lệ Dương cắn môi, do dự một lúc lâu.

Cuối cùng, sau khi liếc nhìn ba người A Ninh, cô mới gật đầu, hờn dỗi nói: "Anh cũng thật là, chuyện như vậy mà cũng không hề tế nhị chút nào?" Trần Hạo cười như không cười hỏi: "Sao?

Chẳng lẽ cô chọn chỉ làm bạn với tôi?" "Không!

Tôi chọn làm Hộ pháp sứ giả!" Tuyết Lệ Dương nghe vậy vội vàng, không nghĩ ngợi liền trả lời.

Nhưng lời vừa nói ra, cô ngại ngùng cúi đầu.

Tuy lớn lên ở Mỹ, nhưng dù sao từ nhỏ đã được Chá Cô Tiếu và mẹ giáo dục văn hóa Trung Quốc, bản chất thực ra vẫn có sự nội tại của phụ nữ Trung Quốc.

Trần Hạo nghe vậy cười nói: "Tin anh đi, lựa chọn làm người phụ nữ của anh, là lựa chọn tốt nhất!" Nói xong, Trần Hạo trong ý thức hải, chọn dùng thẻ Hộ pháp sứ giả lên người Tuyết Lệ Dương.

Chương 324

Đồng thời, hắn lấy ra viên nội đan Ngô công sáu cánh cuối cùng, cũng như hai thanh đoản kiếm Ngư Trường Kiếm và Tiểu Thần Phong.

Đương nhiên, Giao Long Chiến Y tiêu chuẩn, Trần Hạo cũng đã chuẩn bị sẵn, nên cũng lấy ra cùng lúc.

Khi nghe Trần Hạo giải thích, đây đều là trang bị tiêu chuẩn của người phụ nữ của hắn, Tuyết Lệ Dương, với tính cách của một người phụ nữ ngoại quốc, không nói hai lời liền nhận lấy những thứ đó.

Ngay sau đó, dưới sự hộ pháp của Trần Hạo, cô liên tiếp uống nội đan Ngô công sáu cánh và Chu Quả.

Có pháp lực của Trần Hạo giúp đỡ, khi ba người A Ninh vừa hấp thu xong dược hiệu của Chu Quả, Tuyết Lệ Dương đã hoàn toàn hấp thu được dược hiệu của hai loại bảo vật.

Tức thì, Trần Hạo báo cho ba người Hồng Cô biết chuyện Tuyết Lệ Dương cũng trở thành chị em.

Ba người tự nhiên đã sớm đoán được, nên không hề có cảm giác bất ngờ nào.

Ngay sau đó, Hoa Ma Quải và hai người Hồ, Bàn cũng lần lượt tỉnh lại.

Lúc này mọi người xem xét tình hình, lập tức mừng như điên.

Nếu như ba người A Ninh trước đây miễn cưỡng đối phó được với Tiểu Ca, thì bây giờ tuyệt đối có thể chính diện đối đầu mà không rơi vào thế hạ phong.

Đây là một bước nhảy vọt về thực lực!

Thực lực của Tuyết Lệ Dương cũng không kém cạnh, dù sao cô cũng có chân truyền của Chá Cô Tiếu.

Còn Hoa Ma Quả, tuy đã hơn tám mươi tuổi, nhưng sau khi ăn Chu Quả.

Có thể thấy rõ, tinh thần, thể lực, thậm chí cả thể chất, đều đã khôi phục lại trạng thái năm mươi tuổi.

Có thể nói, với trạng thái hiện tại của Hoa Ma Quả, hoàn toàn có thể sống thêm ba mươi năm nữa không thành vấn đề.

Chính vì vậy, điều này khiến Hoa Ma Quả cảm động vô cùng.

Nếu không phải Trần Hạo ngăn lại, Hoa Ma Quả suýt nữa đã quỳ xuống dập đầu!

Về phần Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, cũng cảm nhận được các phương diện thể chất của mình đều đã tăng lên hai ba lần.

Không đợi hai người mở miệng cảm ơn, Trần Hạo đã tặng cho hai người hai viên Kỳ Lân Kiệt tám trăm năm tuổi mà ba người Hồng Cô mang về.

Vốn dĩ Hồ, Bàn hai người, có chết cũng không dám nhận nữa.

Nhưng Hoa Ma Quả đã trẻ lại ba mươi tuổi, lại cười khuyên nhủ: "Nếu hai cậu đã được Hạo gia bồi dưỡng thành trưởng lão Liệt Hải đời tiếp theo, thì cứ nhận đi, vì năm đó tôi cũng từng được Hạo gia ban thưởng Kỳ Lân Kiệt." Nghe vậy, lại thêm sự xác nhận của ba người A Ninh và Trần Hạo, Hồ, Bàn hai người cuối cùng cũng vui vẻ và kích động uống Kỳ Lân Kiệt.

Nhìn vẻ mặt phấn khích của hai người, Trần Hạo thầm nghĩ: Chu Quả còn thừa bốn quả, đợi về thế giới Đạo Mộ, sẽ cho Bàn Tử một

quả.

Về phần Kỳ Lân Kiệt, sau này còn nhiều mộ cổ phải xuống, tiểu gia không tin không kiếm được cho Bàn Tử một viên Kỳ Lân Kiệt.

Thực sự không có, cùng lắm thì bồi thường một viên nội đan tốt hơn!

Ngay sau đó, Trần Hạo lại lấy ra hai bộ Cự Mãng Chiến Y cho Hồ, Bàn hai người, sau đó lại đưa cho Hồ Bái Nhất toàn bộ cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Về phần Đường đao siêu hợp kim đã khai quang, sớm đã đưa cho hai người ở Yêu tháp chín tầng.

Mọi việc đã xong, Trần Hạo giao cho Hoa Ma Quải phụ trách dạy Hồ, Bàn hai người Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, cũng như Liên Hoàn Đao Pháp và Tam Tài Đao Pháp.

Có gì không hiểu, lại tìm hắn hỏi.

Đồng thời, Trần Hạo cũng mang những lá bùa hộ thân khai quang được luyện chế từ cây Chu Quả đã chuẩn bị cho các môn nhân Liệt Hải tối qua, đi phân phát hết.

Trước khi ra khỏi cửa, Bàn Tử phấn khích nói với Hồ Bái Nhất: "Thế nào lão Hồ?

Tôi đã biết Hạo gia trượng nghĩa, ra dáng đàn anh mà!" "Chúng ta vừa mới gia nhập Liệt Hải Phái, Hạo gia đã coi chúng ta như trưởng lão đời tiếp theo để bồi dưỡng, cho một đống bảo bối, giúp chúng ta tăng thực lực." "Huống hồ những bảo vật Hạo gia mang ra, nếu chia cho chúng ta, hai chúng ta đúng là gặp đại vận rồi!" Nhìn cuốn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật toàn tập trong tay, Hồ Bái Nhất cảm thán gật đầu: "Đúng vậy, Hạo gia đối với chúng ta nhân nghĩa tận tình, hai chúng ta chỉ có thể dùng toàn bộ lòng trung thành để

báo đáp!" Tuy đã khôi phục lại trạng thái năm mươi tuổi, nhưng vẫn mang dáng vẻ của một ông lão hơn tám mươi, Hoa Ma Quải đi theo sau cười nói: "Tiểu Hồ, tiểu Vương, hai cậu cũng không cần nói nhiều, chỉ cần trung thành tận tâm làm việc cho Hạo gia, tuyệt đối sẽ không bạc đãi anh em." "Nhìn tôi là biết rồi, năm đó Hạo gia giao Liệt Hải Phái mới thành lập vào tay tôi." "Không chỉ dạy tôi Bàn Sơn Phân Giáp Thuật và đao pháp, Kỳ Lân Kiệt, Cự Mãng Chiến Y, phù chú, Đường đao, thứ nào cũng không thiếu." "Trước khi đi, còn để lại cho tôi mấy chục vạn đại dương." "Kết quả năm mươi năm sau Hạo gia tái xuất, không chỉ không đòi hỏi gì từ các môn nhân Liệt Hải chúng tôi, mà vừa ra tay đã thưởng vàng trị giá mấy trăm triệu." "Môn nhân Liệt Hải gặp nạn, Hạo gia không nói hai lời, phái ba vị phu nhân đi giải cứu, đó mới thực sự là trượng nghĩa!" "Lão già sắp xuống lỗ như tôi, hôm nay may mắn được Hạo gia ban thưởng Chu Quả, ước chừng sống đến trăm tuổi cũng không thành vấn đề." "Hai cậu nói xem, Hạo gia đối xử với các môn nhân chúng tôi có tốt không?

Những gì tôi bỏ ra, cũng chỉ là lòng trung thành mà thôi!" Nói xong, Hoa Ma Quải già nua, vui vẻ đi trước ra ngoài.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe xong, trong lòng càng thêm kính phục Trần Hạo.

Tức thì hai người nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói: "Nửa đời sau của tôi (cả đời này), tuyệt không phụ ân tình của Hạo gia!" Nói xong, hai người nhìn nhau cười, sau đó đuổi theo Hoa Ma Quải rời đi.

Thấy trong nhà chỉ còn lại Trần Hạo và ba cô gái A Ninh, Tuyết Lệ Dương nhất thời có chút luống cuống.

Dù sao thì mối quan hệ hiện tại với Trần Hạo đã khác trước.

Thêm vào hiệu quả của thẻ Hộ Pháp Sứ Giả, Tuyết Lệ Dương vốn đã cực kỳ để tâm đến Trần Hạo, bây giờ lại hoàn toàn chấp nhận

thân phận phu nhân của Liệt Hải Thiên Sư.

Ba cô gái A Ninh cảm nhận được sự căng thẳng của Tuyết Lệ Dương, liền hỏi thăm bệnh tình của giáo sư Trần để giúp cô bớt căng thẳng.

Quả nhiên, Tuyết Lệ Dương lập tức quên đi sự bối rối.

Sau đó, cô lại nói với Trần Hạo, hy vọng có thể cho cô một chút thời gian để đưa giáo sư Trần ra nước ngoài tĩnh dưỡng.

Đợi khi sức khỏe giáo sư Trần hồi phục một chút, cô sẽ quay lại tìm Trần Hạo.

Chưa đợi Trần Hạo trả lời, Tô Nan đã ghé tai nói nhỏ với anh.

Mặc dù cô và A Ninh đã đi nước ngoài vô số lần, nhưng Hồng Cô đến từ thời Dân quốc vẫn chưa được thấy thế giới bên ngoài.

Vừa hay Tuyết Lệ Dương muốn đưa giáo sư Trần về Mỹ, cũng là dịp tốt để đưa Hồng Cô đi mở mang tầm mắt.

Trần Hạo nghĩ một lát, dù sao thì tình tiết sau này cũng không có gì nguy hiểm, bất kể có đến Ngư Cốt Miếu ở Long Lĩnh hay không, cái ngôi mộ cổ thời Đường chưa hoàn thành kia cũng chẳng có gì ghê gớm.

Hơn nữa, cũng không cần đến ba cô gái Hồng Cô giúp sức, nếu có đi, anh cũng muốn nhân cơ hội này để rèn luyện cho Hồ Bái Nhất và Bàn Tử.

Vì vậy, Trần Hạo mỉm cười gật đầu đồng ý.

Vừa nghe Trần Hạo đồng ý, Hồng Cô vui mừng không kể xiết.

Tuyết Lệ Dương cũng vô cùng mừng rỡ khi có ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô cùng về nhà.

Thế là, ba cô gái Tô Nan kéo Tuyết Lệ Dương vào phòng, trực tiếp

trò chuyện thâu đêm.

Còn về phần ông chồng Trần Hạo, tối nay đành phải một mình ôm gối ngủ.

Chương 325

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo lái chiếc xe Jeep quân dụng của Mỹ, đưa ba cô gái A Ninh và Tuyết Lệ Dương ra sân bay Yến Kinh.

Lúc bốn cô gái chuẩn bị lên máy bay, họ mới nhận ra có chút không nỡ xa Trần Hạo.

Nhưng Trần Hạo lại biết, chẳng bao lâu nữa họ sẽ quay lại.

Dù sao thì tình tiết ở Trùng Cốc, Vân Nam, Tuyết Lệ Dương cũng có tham gia.

An ủi bốn cô gái xong, tiễn họ lên máy bay, Trần Hạo quay về tổng bộ của phái Liệt Hải.

Vừa bước vào sân, Trần Hạo thấy Bàn Tử đang hừng hực khí thế luyện tập Liên Hoàn Đao Pháp.

Ngồi bên cạnh là Hồ Bái Nhất, đang cầm cuốn "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật" chăm chú nghiên cứu.

Trần Hạo khẽ mỉm cười, rồi gọi hai người vào phòng.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe vậy, vội vàng thu dọn rồi đi vào phòng Trần Hạo.

Vừa vào phòng, họ đã thấy một thùng lớn chứa đầy kim tệ, châu báu và minh khí của ba mươi sáu quốc gia Tây Vực cổ đại.

Ngay cả những món đồ trang sức tùy táng mà Trần Hạo giúp Bàn Tử lấy ra từ Cửu Tầng Yêu Tháp cũng đều ở trong đó.

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hai người, Trần Hạo cười nói: “Đây là số minh khí chúng ta mang ra từ mộ Nữ vương Tinh Tuyệt, tôi chỉ lấy một phần mười, lão Hồ, Bàn Tử, hai người đừng chê ít nhé.” Bàn Tử

trừng mắt: “Hạo gia nói gì vậy?

Nếu không có ngài, tôi và lão Hồ đã chẳng về được, lấy đâu ra mạng mà giữ của cải chứ!” Hồ Bái Nhất cũng vội nói: “Bàn Tử nói đúng.

Hơn nữa, những thứ Hạo gia cho chúng tôi hôm qua đã là vô giá rồi!

Cho nên, số của cải này chúng tôi không thể nhận!” Bàn Tử cũng gật đầu lia lịa, tỏ vẻ đồng ý.

Trần Hạo thản nhiên cười: “Hai người cũng có công lớn, đây là những gì các cậu xứng đáng được nhận.

Hơn nữa, hai người giờ cũng có chút tiền rồi, nhưng những chiến hữu năm xưa của lão Hồ, có người đã về quê, chẳng lẽ không cần tiền để giúp đỡ họ sao?

Thôi được rồi, đều là anh em một nhà, đừng khách sáo với tôi nữa, mau nhận lấy đi.” Nghe những lời của Trần Hạo, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cảm động đến rơi nước mắt.

Không phải vì họ cảm động trước số của cải lớn như vậy, mà vì Trần Hạo đối xử với họ quá tốt.

Thấy hai người khóc lóc như vậy, Trần Hạo vội nói đùa vài câu, mới làm cho không khí trở nên vui vẻ trở lại.

Bàn Tử hai mắt sáng rực, vuốt ve số châu báu trong thùng: “Hạo gia, tôi và lão Hồ định mang số bảo bối này đến chỗ Đại Kim Nha, nhờ hắn giúp bán đi.

Ngài có nhiều bảo bối hơn, có muốn cùng chúng tôi đi tìm Đại Kim Nha không?” Trần Hạo cười nói: “Hai vị à, dù sao hai người bây giờ cũng là người thừa kế trưởng lão của phái Liệt Hải.

Chẳng lẽ các cậu không rõ phái Liệt Hải chúng ta làm gì sao?" Nghe vậy, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử mới nhớ ra, phái Liệt Hải chẳng phải là môn phái đạo mộ hàng đầu trong giới sao?

Có minh khí cần bán, đâu cần tìm người ngoài, môn phái có thể giải quyết được!

Nhưng cuối cùng, Hồ Bái Nhất quyết định, chia một nửa số bảo vật để phái Liệt Hải bán qua kênh của họ.

Nửa còn lại, mang đến tìm Đại Kim Nha.

Không vì lý do gì khác, chỉ vì anh đã từng hứa với Đại Kim Nha, có bảo bối sẽ tìm hắn bán giúp.

Đối với điều này, Trần Hạo dĩ nhiên không quan tâm, anh cũng rất thích cách làm giữ chữ tín của Hồ Bái Nhất và Bàn Tử.

Anh nói: "Vậy được, cứ làm theo cách của các cậu đi.

Còn về số bảo vật của tôi, tôi không định bán.

Dù sao tôi cũng không thiếu tiền, đó đều là báu vật của tổ tiên, tôi không bán cho người nước ngoài đâu." Nghe vậy, Hồ Bái Nhất cũng gật đầu: "Hạo gia nói đúng.

Vậy tôi với Bàn Tử, mỗi loại sẽ chọn ra một món để bán, số còn lại chúng tôi cũng sẽ cất giữ." Ngay cả Bàn Tử vốn tham tiền, lúc này cũng không ngừng gật đầu đồng ý.

Sau đó, ba người lái chiếc xe Jeep thẳng tiến đến địa bàn của Đại Kim Nha.

Đến nơi, Đại Kim Nha nhiệt tình đón tiếp ba người không thể tả.

Khi Hồ Bái Nhất và Bàn Tử lấy ra những món minh khí đã chọn, Đại Kim Nha lập tức choáng váng!

Tiếp đó, dưới sự yêu cầu của Đại Kim Nha, Bàn Tử kể lại hành

trình ở thành cổ Tinh Tuyệt.

Đại Kim Nha nghe xong kinh ngạc vô cùng, biết được Hồ Bái Nhất từ trước đến nay chưa từng xuống mộ, anh ta thực sự hối hận vì đã không thể đi cùng một chuyến.

Sau đó lại nghe Bàn Tử nói, hai người họ giờ đã gia nhập phái Liệt Hải, Đại Kim Nha càng ngưỡng mộ không thôi.

Lúc này, Trần Hạo thấy Đại Kim Nha cũng là người tài trong nghề, liền mở lời hỏi, liệu anh ta có muốn gia nhập Liệt Hải không.

Nghe vậy, Đại Kim Nha làm gì có lý do không đồng ý?

Chẳng cần Hồ Bái Nhất và Bàn Tử khuyên, gã đã vui vẻ nhận lời.

Chỉ có điều, vị trí mà Trần Hạo giao cho anh ta là chuyên phụ trách việc bán minh khí cho Liệt Hải, khác với những người trực tiếp xuống mộ.

Nhưng dù vậy, Đại Kim Nha cũng vui mừng khôn xiết.

Sau đó bốn người đến Đông Tứ ăn một bữa lẩu xiên.

Lúc uống say, Đại Kim Nha lại lần nữa cảm thán, nếu có thể cùng họ xuống một ngôi mộ lớn, thì đời này không còn gì hối tiếc.

Trần Hạo nghe vậy, thầm nghĩ, dù sao bây giờ cũng không có tin tức gì của Trần Ngọc Lâu, bốn cô gái A Ninh lại đi Mỹ cả rồi.

Hiện tại rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, chi bằng đến Ngư Cốt Miếu ở Tần Lĩnh một chuyến.

Trong ngôi mộ cổ thời Đường chưa xây xong đó, farm một đám nhện mặt người kiếm chút điểm thưởng, tiện thể mở rộng không gian trữ vật cũng không tệ!

Mặc dù Hồ Bái Nhất và những người khác lần này không có cơ hội gặp lại ông lão người Thiểm Tây bán giày thêu, nhưng anh thì biết

rõ tình hình!

Thế là Trần Hạo uống cạn ly rượu rồi nói: "Nếu lão Kim muốn xuống mộ, vừa hay tôi biết ở Long Lĩnh, Thiểm Tây có một ngôi mộ cổ.

Bây giờ lão Hồ và Bàn Tử lại học được bí pháp của Mạc Kim và Bàn Sơn, tôi cũng đang rảnh rỗi.

Chương 326

Hay là, chúng ta đến đó chơi một chuyến, thế nào?" Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe xong, lập tức phấn khích nói: "Hạo gia đã có hứng, hai chúng tôi đương nhiên xin theo hầu.

Vừa hay cũng thử xem bản lĩnh hiện tại của mình!" Đại Kim Nha càng vui mừng khôn xiết: "Vậy thì tốt quá rồi!

Có Hạo gia, Hồ gia và Bàn gia ba vị cao thủ, tôi đây chỉ cần ôm đùi theo xuống mộ là quá ổn!" Trần Hạo cười gật đầu: "Được!

Nếu đã vậy, chiều nay mọi người về chuẩn bị, sáng mai chúng ta xuất phát." Đồng thời anh thầm nghĩ: Mê Quật Long Lĩnh, tiểu gia ta đến đây!

Sáng sớm hôm sau, bốn người Trần Hạo, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha thu dọn xong xuôi, lên chuyến tàu hỏa đi Sơn Tây.

Vì có sự xuất hiện của Trần Hạo, lần này họ có thể mang đầy đủ trang bị.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều mặc Cự Mãng Chiến Y được làm từ da và vảy của con rắn mẹ Cự Mục Chi Xà đã được khai quang.

Đứng cạnh Trần Hạo, ba người trông như mặc trang bị tiêu chuẩn, khiến Đại Kim Nha ghen tị đến nghiến răng.

Trần Hạo biết Đại Kim Nha có bệnh hen suyễn, cũng không coi anh ta là người ngoài.

Nếu không, anh ta căn bản không thể đi xa cùng họ được, hơn nữa sau này còn cần Đại Kim Nha giúp đỡ Hồ Bái Nhất và Bàn Tử.

Con người Đại Kim Nha cũng thực sự không tệ, lại đã gia nhập phái Liệt Hải.

Vì vậy, trong khoang giường nằm mềm trên tàu, Trần Hạo cũng đưa cho Đại Kim Nha một bộ Cự Mãng Chiến Y, tặng một viên Dưỡng Nguyên Đan, chữa khỏi bệnh hen suyễn cho anh ta.

Mặc dù đãi ngộ không thể so với Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, nhưng cũng đủ khiến Đại Kim Nha vui mừng không thôi, luôn miệng nói mình lời to rồi!

Cùng lúc đó, hai khẩu AK lắp ráp mà họ lấy được từ bọn trộm mộ nước ngoài trong thung lũng núi Zagrama cũng được Hồ Bái Nhất và Bàn Tử mang theo.

Trần Hạo thông qua đường dây của Mã Quải, bổ sung cho họ hai cơ số đạn đặc chế, cùng với lựu đạn dưa hấu.

Ngay cả Đại Kim Nha cũng nhận được một tấm bùa hộ thân bằng gỗ Chu Quả đã khai quang, là trang bị tiêu chuẩn của phái Liệt Hải hiện nay, cùng một khẩu súng tiểu liên Type 100.

Trần Hạo còn cấp cho ba người mỗi người một khẩu súng ngắn tự vệ và đạn đặc chế tương ứng.

Thêm vào đó là đèn pin cường độ cao có tầm chiếu 300-500 mét và mặt nạ phòng độc, quả thực là vũ trang đến tận răng.

Đương nhiên, loại đạn đặc chế cho súng trường và súng ngắn đều được ngâm trong chu sa, đối phó với âm hồn và cương thi cấp thấp hiệu quả không tồi.

Còn các trang bị khác, cũng đều là hàng cao cấp mà Trần Hạo mang về từ thế giới đạo mộ.

Hơn nữa, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử bây giờ không còn là hai người trong nguyên tác nữa.

Lão Hồ đã học được toàn bộ "Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật", Bàn Tử cũng nắm vững "Bàn Sơn Phân Giáp Thuật".

Đồng thời, cả hai cũng đã cơ bản học được Liên Hoàn Đao Pháp, lại có thể chất được tăng cường nhờ dược hiệu của Kỳ Lân Kiệt và Chu Quả.

Trần Hạo tin rằng, dù gặp phải nhện mặt người trong U Linh Trủng, hai người họ cũng sẽ không thảm hại như trong nguyên tác.

Đương nhiên, những vật phẩm bị nghiêm cấm này đều được cất trong không gian trữ vật của Trần Hạo.

Dù sao thì Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều cho rằng Trần Hạo thực sự biết đạo pháp Tụ Lý Càn Khôn.

Còn về Đại Kim Nha, đợi đến Long Lĩnh, Trần Hạo sẽ lừa anh ta rằng đó là trang bị do môn nhân của phái Liệt Hải ở địa phương gửi đến là được.

Sau khi đến Thái Nguyên, bốn người Trần Hạo nhàn nhã chơi vài ngày, nghe nói năm nay ven sông mưa rất lớn, mực nước sông Hoàng Hà dâng cao, gây ra lũ lụt.

Khu vực Trang Lăng ở bờ Tây bị nước lũ cuốn trôi, lộ ra không ít mộ cổ.

Trần Hạo liền quyết định, trước tiên đi về phía Tây dọc theo sông Hoàng Hà.

Dù sao cũng là tuyến đường trong nguyên tác, Trần Hạo cũng không sợ đi sai.

Thế là bốn người lại lên xe khách đường dài, đi đến huyện Cổ Lam bên bờ sông Hoàng Hà.

Đi một mạch, mất cả nửa ngày trời, xe khách mới đến một nơi bên sông.

Tài xế nói: “Muốn đến Cổ Lam phải qua sông trước, bến phà ở

đây xa lắm, bây giờ trời cũng sắp tối rồi, đợi đến bến phà cũng không còn thuyền nữa.

Năm nay nước lớn, đoạn sông này khá hẹp, vốn là một bến phà nhỏ.

Nếu muốn qua sông có thể đến đó thử vận may, xem có thuyền không, nếu may mắn có thể qua sông trước khi trời tối rồi tìm nhà trọ ngủ." Trần Hạo nghe xong liền vui vẻ, vì anh phát hiện, tình huống này chính là cảnh mà Hồ Bái Nhất đã trải qua trong nguyên tác.

Xem ra dù anh đã thay đổi một số chuyện, nhưng quỹ đạo của kịch tính rất mạnh mẽ, khiến mọi thứ quay trở lại con đường vốn có.

Chính vì vậy, Trần Hạo càng mong chờ, lúc qua sông Hoàng Hà có thể gặp được cái gọi là 'Thiết Đầu Long Vương'!

Do Trần Hạo đã chuẩn bị từ trước, lại thêm chiến y trên người, nên bốn người ở bến phà không hề bị mưa lạnh làm cóng.

Ngược lại, họ trốn trong chiếc lều cắm trại dã ngoại đã dựng sẵn, ung dung uống rượu, ăn đồ ăn chín, quả thực thoải mái vô cùng!

Ăn uống hơn nửa giờ, Bàn Tử lẩm bẩm: "Hạo gia, lão Hồ, Kim gia, không biết mưa bên ngoài bao giờ mới tạnh.

Chỗ này cũng không biết bao giờ mới có thuyền, e là tối nay chúng ta phải ngủ ở đây rồi." Đại Kim Nha và Hồ Bái Nhất đều nhíu mày, không biết phải làm sao.

Ngược lại, Trần Hạo lại tự tin cười nói: "Yên tâm đi.

Nếu tôi bói không sai, chẳng bao lâu nữa, chúng ta chắc chắn sẽ gặp được thuyền qua sông." Nghe vậy, ba người kia đều bị lừa đến ngơ ngác!

Đại Kim Nha phấn khích hỏi: "Hạo gia, ngài biết thuật bói toán

sao?" Trần Hạo bí ẩn cười: "Thiên cơ bất khả lộ!" Nói xong, anh châm một điếu thuốc, ung dung hút, sau đó chia cho ba người mỗi người một điếu.

Thế là trong chiếc lều dã ngoại không lớn, khói thuốc nhanh chóng cuồn cuộn, người không biết còn tưởng bên trong cháy!

Khi Đại Kim Nha bị sặc khói phải chạy ra ngoài lều hít thở, đột nhiên nghe thấy tiếng động cơ từ xa vọng lại, một chiếc thuyền nhỏ từ thượng nguồn đi xuống.

Thấy cảnh này, Đại Kim Nha phấn khích nói: "Ba vị gia mau ra đây, quả nhiên có thuyền.

Thuật bói toán của Hạo gia đúng là đỉnh thật!" Nghe vậy, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử vội dập tắt điếu thuốc, chui ra khỏi lều.

Ngay sau đó, ba người vẫy tay bên bờ sông, gọi chủ thuyền cập bờ.

Người trên thuyền rõ ràng đã thấy họ, nhưng liên tục xua tay, ý nói không thể dừng thuyền ở đây.

Chương 327

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của ba người Hồ Bái Nhất, Trần Hạo cười lấy ra một cọc tiền rồi bước ra khỏi lều.

Sau đó, anh thong thả giơ tiền lên vẫy tay với người trên thuyền.

Quả nhiên có tiền mua tiên cũng được, phía trước có một khúc sông cong, nước chảy hiền hòa, sóng yên biển lặng, chủ thuyền liền cho thuyền dừng lại.

Thấy cảnh này, ba người Hồ Bái Nhất đều ngây người.

Họ không ngờ rằng, mình có thể la hét khản cổ cả buổi cũng không bằng Trần Hạo nhẹ nhàng vẫy một cọc tiền.

Không chỉ vậy, Bàn Tử còn mắng chủ thuyền một trận, gọi ông ta là giai cấp tư bản bóc lột.

Đợi đến khi Bàn Tử đi thương lượng giá cả, mới biết nguyên nhân là trên thuyền của người ta toàn là linh kiện máy móc.

Họ phải đi xuống hạ lưu để sửa chữa gấp một con tàu lớn, gần đây nước lớn, nếu không phải tình hình khẩn cấp, họ cũng không dám mạo hiểm ra ngoài.

Trên thuyền ngoài chủ thuyền, còn có con trai ông ta, một thiếu niên mười mấy tuổi.

Bàn Tử và chủ thuyền thương lượng xong, trả gấp đôi tiền để đưa họ sang bờ đối diện gần huyện Cổ Lam.

Nghe đến đây, Trần Hạo càng chắc chắn, lát nữa chắc chắn sẽ gặp 'Thiết Đầu Long Vương'!

Nghĩ vậy, Trần Hạo phấn khích không thôi.

Anh biết, cái gọi là ‘Thiết Đầu Long Vương’ rốt cuộc là thứ gì.

Biết đâu, từ trên người con cá lớn này, anh lại có cơ hội thăng cấp huyết mạch Thanh Long cũng không chừng!

Trong khoang thuyền toàn là linh kiện máy móc, không có chỗ ngồi, bốn người Trần Hạo liền dựng lều cắm trại trên boong tàu.

Sau khi ngồi ổn định, Bàn Tử sung sướng nói, sau khi qua sông sẽ tìm một nhà trọ.

Sau đó thoải mái tắm nước nóng, ăn một bát mì kiều mạch nóng hổi, nghỉ ngơi thật tốt.

Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha cũng liên tục gật đầu, cảm thấy ý kiến này rất có tính xây dựng.

Nhưng không bao lâu, thân thuyền rung chuyển dữ dội, dường như đã đâm phải thứ gì đó khổng lồ dưới sông.

Trần Hạo trong lòng lập tức vui mừng, vì anh biết, ‘Thiết Đầu Long Vương’ đã đến!

Mưa trên trời không còn là mưa phùn gió bấc nữa, chỉ thấy mây đen cuồn cuộn, sấm chớp rền vang, trận mưa lớn như trút nước đổ xuống.

Chủ thuyền vội vàng chạy ra mũi thuyền kiểm tra, xem rốt cuộc đã đâm phải thứ gì.

Hồ Bái Nhất nói: “Đây là nơi sâu nhất của lòng sông, lẽ ra không có đá ngầm.

Con thuyền lại đang xuôi dòng, đâm phải vật thể lớn như vậy, thật sự rất bất thường!” Bàn Tử lại thản nhiên đáp: “Kệ xác nó là cái gì!

Dù sao Bàn gia tôi bây giờ đã thay da đổi thịt, nếu thật sự có nguy hiểm gì, Bàn gia tôi sẽ là người đầu tiên dẹp loạn!” Biết rõ chuyện gì

đang xảy ra, Trần Hạo cười chế nhạo: “Bàn gia uy vũ!

Lão Hồ, lão Kim, hai người nghe thấy cả rồi nhé, lát nữa nếu có chuyện gì xảy ra, ba chúng ta phụ trách xem kịch, mọi việc cứ giao hết cho Bàn Tử xử lý.” Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha lập tức cười lớn gật đầu, đồng ý với lời của Trần Hạo.

Nhưng Bàn Tử lại thề thốt chắc nịch: “Ba vị cứ yên tâm, có chuyện gì tôi đảm bảo là người đầu tiên xông lên!” Lúc này, bốn người Trần Hạo phát hiện chủ thuyền sợ hãi co rúm lại thành một cục, nằm bẹp trên boong tàu, không dám đứng dậy, mặt mày đầy vẻ kinh hoàng.

Trần Hạo biết nhưng vẫn cố hỏi: “Chủ thuyền, sao vậy?

Dưới sông có thứ gì à?” Chủ thuyền run như cầy sấy, chỉ tay ra ngoài thuyền nói: “Hà Thần lão gia hiển thánh, e là muốn thu con thuyền này của chúng ta rồi!” Lúc này, ba người Hồ Bái Nhất cũng phát hiện, con thuyền dường như bị thứ gì đó dưới sông cản lại, dù nước sông chảy xiết nhưng thuyền vẫn không thể tiến lên được!

Dưới những cú va chạm kịch liệt, con thuyền có thể lật bất cứ lúc nào.

Thế là Đại Kim Nha nói: “Chúng ta phải ra mũi thuyền xem, rốt cuộc dưới sông có thứ gì, nếu không bốn chúng ta phiền toái to rồi!” Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, sau khi thực lực các mặt được tăng cường đáng kể, không nói hai lời liền bước ra ngoài.

Mặc cho con thuyền chao đảo dữ dội, nhưng dưới chân hai người như mọc rễ, không hề có chút chao đảo nào.

Đại Kim Nha khâm phục nói: “Hạo gia, tôi thực sự phục ngài rồi!

Hồ gia và Bàn gia mới gia nhập Liệt Hải không lâu, đã được ngài huấn luyện thành ra thế này, thật lợi hại!” Trần Hạo thản nhiên cười:

“Được rồi lão Kim, đều là người nhà cả, đừng nói những lời tâng bốc đó nữa, hai chúng ta cũng ra ngoài xem sao.” Nói xong, Trần Hạo kéo Đại Kim Nha, theo sát phía sau cũng đi ra mạn thuyền.

Lúc này, thuyền bị dòng nước sông cuồn cuộn va vào, thân thuyền xoay ngang, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử dùng thế Thiên Cân Trụy, vững vàng đứng vững.

Đại Kim Nha cũng nhờ sự giúp đỡ của Trần Hạo mà không bị ảnh hưởng nhiều.

Lúc này Đại Kim Nha lo lắng hỏi: “Bàn gia, thứ dưới sông là gì, nhìn rõ chưa?” Bàn Tử chửi lớn: “Mẹ kiếp, chưa nhìn rõ lắm, đen thui to như cái xe tải, giống như một con ba ba khổng lồ!

Bất kể là thứ quỷ quái gì dưới sông, để nó va thêm vài cái nữa, thuyền chắc chắn sẽ lật!” “Bàn Tử lúc nãy chẳng phải nói có chuyện gì sẽ xông lên trước sao?

Sao còn chưa ra tay, xử lý nó đi chứ!” Hồ Bái Nhất mặt đầy vẻ trêu chọc.

Bàn Tử cũng không hề do dự, bước đến trước mặt Trần Hạo đòi súng.

Trần Hạo liếc anh ta một cái: “Ngốc à?

Chúng ta mà nổ súng, vừa cập bờ là bị công an tóm ngay!” Bàn Tử nghe xong ngớ người, rồi ngây ngô hỏi: “Vậy làm sao bây giờ?

Hạo gia, không lẽ ngài muốn tôi tay không, xuống sông xử con ba ba khổng lồ đó sao?!” Thấy đến lúc này rồi mà ba người Trần Hạo vẫn có tâm trạng trêu chọc nhau, Đại Kim Nha thực sự không chịu nổi cảm giác đùa với mạng sống nữa, bèn mếu máo nói: “Ba vị gia ơi, chúng ta đừng đùa nữa được không?

Bây giờ là lúc mạng người ngàn cân treo sợi tóc, mau nghĩ cách đi

chứ!" Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe xong, đều phá lên cười lớn.

Sau đó nói: "Hạo gia, đưa cho tôi cây Đường đao siêu hợp kim và kính lặn.

Bất kể dưới nước là con ba ba khổng lồ hay thứ gì khác, cứ giao cho hai chúng tôi!" Nhìn hai người đầy tự tin, Trần Hạo cười lấy từ ba lô (không gian trữ vật) ra hai cây Đường đao đã được khai quang, lại lấy ra bốn cặp kính lặn đưa cho ba người, mình cũng đeo một cái.

Sau đó mới nói: "Lão Kim, ở trên thuyền trông chừng chủ thuyền, tôi và lão Hồ, Bàn Tử xuống dưới chơi một chút." Lúc này, Đại Kim Nha nhân lúc thân thuyền hơi ổn định, hai bước lao đến mạn trái bị va chạm, thò đầu ra nhìn xuống sông.

Vì lúc này trời đã tối, lại đang mưa lớn, dưới sông một màu đen kịt.

Nhờ ánh chớp từ trong mây đen, lờ mờ thấy trong dòng nước sông đục ngầu có một thứ gì đó to như một ngọn núi nhỏ.

Một nửa lộ ra trên mặt nước, phần lớn chìm dưới sông, cũng không nhìn ra hình thù gì.

Chỉ cảm thấy giống một loài động vật dưới nước, rốt cuộc là cá hay rùa, căn bản không thể phân biệt được.

Chương 328

Thế là Đại Kim Nha kinh hãi nói: "Ba vị gia ơi, đừng đùa nữa được không?

Thứ dưới sông đó, căn bản là một con quái vật khổng lồ.

Xuống dưới, chẳng phải là thêm bữa cho quái vật sao?!" Cùng lúc đó, con vật khổng lồ dưới sông đang ngược dòng nước, nhanh chóng lao về phía thân thuyền.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Lão Kim, chẳng lẽ ông quên danh hiệu môn phái của chúng ta rồi sao?

Tiểu gia ta là Liệt Hải Thiên Sư, đừng nói là quái vật trong sông Hoàng Hà, dù là giao long ngoài biển, tiểu gia ta cũng diệt được!" Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe xong, đều nhìn Trần Hạo với ánh mắt sùng bái, trong lòng càng dâng lên một cỗ thôi thúc, muốn xuống nước tự tay diệt sát con quái vật.

Trần Hạo một tay túm lấy chủ thuyền đang co rúm lại, nói: "Bây giờ thân thuyền đang xoay ngang, mau nghĩ cách giữ ổn định thuyền, mấy người chúng tôi xuống dưới xử lý con vật dưới nước, nếu không ông và con trai ông cũng không sống nổi đâu!" Chủ thuyền là một người cực kỳ mê tín, cứ khăng khăng rằng "thứ đó" trong sông là chân thân của Hà Thần gia gia, vốn định nhắm mắt chờ chết.

Kết quả vừa bị Trần Hạo nhắc đến con trai, chủ thuyền mới nhớ ra con trai mình còn trong khoang.

Dù sao cũng là chết, vì con trai, liều một phen, ông ta lập tức giãy giụa bò dậy, lao về khoang thuyền cầm lái.

Lúc này, chủ thuyền đột nhiên chỉ tay xuống sông la lớn: "Không

ổn rồi!

Lại tới nữa!" Trần Hạo nhìn theo hướng tay chỉ, chỉ thấy một vật màu xanh sẫm đang ẩn hiện trong sông.

Phần lộ ra to bằng một chiếc xe tải Giải Phóng, đang lượn quanh thuyền, muốn đâm lật thuyền.

Trần Hạo thản nhiên an ủi: "Ông cứ lo cầm lái cho tốt, những việc còn lại cứ giao hết cho tôi." Nói xong, Trần Hạo đeo kính lặn, tung người một cái liền nhảy ra khỏi mạn thuyền, lao đầu xuống dòng nước sông cuồn cuộn cát vàng.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng vội vàng đeo kính lặn, không nói hai lời, cầm theo Đường đao đã khai quang, cũng nhảy xuống nước theo sau.

Nhìn ba người trong nháy mắt biến mất không thấy bóng dáng, chủ thuyền kinh ngạc hỏi Đại Kim Nha: "Vị đồng chí này, ba người bạn của anh… có thể quay lại được không?" Nghĩ đến những gì Bàn Tử kể về hành trình ở thành cổ Tinh Tuyệt, Đại Kim Nha nghiến răng nói: "Yên tâm đi, ba người bạn của tôi bản lĩnh lớn lắm, nhất định có thể quay lại!" Nhưng trong lòng lại lo lắng vạn phần cầu nguyện: Hạo gia, Hồ gia, Bàn gia, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì nhé!

Vừa xuống nước, Trần Hạo đã thúc đẩy sức mạnh của huyết mạch Thanh Long, đồng thời cũng kích hoạt Long uy.

Đùa sao, tuy thực lực của anh mạnh đến biến thái, nhưng dù sao cũng đang ở dưới sông Hoàng Hà, con Thiết Đầu Long Vương kia lại là một con cự thú, Trần Hạo tự nhiên không dám sơ suất.

Ngay sau đó, thông qua thị lực biến thái, xuyên qua dòng nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn bùn cát, anh đã thấy được con Thiết Đầu Long Vương đang không ngừng va vào chiếc thuyền nhỏ.

Chỉ thấy gã này thân dài đến bảy tám mét, riêng cái đầu đã to bằng một chiếc xe tải nhỏ.

Toàn thân phủ vảy màu xanh lục, vừa nhìn đã biết lực phòng ngự cực kỳ kinh người.

Nhưng điều khiến Trần Hạo ngạc nhiên là, trước khi xuyên không, anh đã từng cố ý tìm kiếm trên mạng, về tư liệu chủng loại của con Thiết Đầu Long Vương trong kịch tính này.

Trên mạng nói Thiết Đầu Long Vương thực chất là một con cá tầm trong sông Hoàng Hà.

Kết quả bây giờ Trần Hạo cuối cùng cũng gặp được chính chủ, lại có một thôi thúc muốn chửi người.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì Trần Hạo phát hiện, con Thiết Đầu Long Vương này mẹ kiếp không phải là cá tầm, mà lại giống một con cá chép siêu khổng lồ!

Bởi vì bất kể ngoại hình thân thể, căn bản không có chút tương đồng nào với cá tầm.

Từ hình thể của Thiết Đầu Long Vương, Trần Hạo đoán nó ít nhất cũng phải hơn trăm tuổi, sớm đã vượt qua tuổi thọ tối đa của một con cá tầm.

Lúc này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng theo sát nhảy xuống.

Nhưng vừa xuống nước mới phát hiện, dù thể chất của hai người đã được Chu Quả cường hóa, có thể bơi nhanh trong nước, nhưng tầm nhìn lại chỉ có thể thấy được hai ba mét, dù sao nước sông Hoàng Hà thực sự quá đục.

Chưa đợi hai người bơi đến bên cạnh Trần Hạo, con Thiết Đầu Long Vương đang không ngừng tấn công chiếc thuyền nhỏ đã phát hiện ra ba người.

Gã này giống như con sói đói thấy thịt tươi, trừng đôi mắt đỏ ngầu, xoay mình một cái liền lao thẳng về phía ba người Trần Hạo.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử ra hiệu một cử chỉ "giết", sau đó hai người liền như cá lội, nhanh chóng lao lên đón đầu.

Trần Hạo vốn định rèn luyện hai người, ngược lại ung dung dừng lại trong nước, bắt đầu xem Hồ Bái Nhất và Bàn Tử biểu diễn.

Trong nháy mắt, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đã chiến đấu với Thiết Đầu Long Vương.

Phải nói, hai người cũng không ngốc, biết đối phương hình thể khổng lồ, không dám đối đầu trực diện.

Chỉ thấy Hồ Bái Nhất xoay người một cái, trong gang tấc né được cú va chạm của Thiết Đầu Long Vương, cây Đường đao trong tay hung hăng chém xuống.

Mặc dù ở trong nước, không nghe thấy âm thanh, càng không thấy cảnh tia lửa tóe ra.

Nhưng Trần Hạo rất rõ, với một nhát đao mạnh mẽ của Hồ Bái Nhất, dù là vỏ xe ô tô nhỏ, cũng có thể chém ra một vết lớn.

Nhưng điều khiến Hồ Bái Nhất và Bàn Tử không ngờ là, một đao chém xuống, Thiết Đầu Long Vương không những không bị thương, ngược lại còn chấn cho hổ khẩu của Hồ Bái Nhất tê rần.

Lúc này Bàn Tử cũng nhanh chóng né được cú lao của Thiết Đầu Long Vương, một đao đâm thẳng vào bụng nó!

Tình huống không ngờ lại xảy ra, cây Đường đao cấp pháp khí sau khi được khai quang, lại bị lớp vảy của Thiết Đầu Long Vương chặn lại!

Liên tiếp chịu hai cú thiệt ngầm, Thiết Đầu Long Vương trợn mắt,

cái đuôi khổng lồ trong nháy mắt quật về phía Hồ Bái Nhất và Bàn Tử.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử lùi lại, đồng thời vung đao chém ra!

Trong nháy mắt, hai người đã ác chiến với Thiết Đầu Long Vương.

Nhìn đến đây, Trần Hạo đã đại khái nắm được thực lực của Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và con Thiết Đầu Long.

Với chiến lực hiện tại của Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, miễn cưỡng có thể so với A Ninh lúc vừa uống nội đan của Cự Mãng.

Có lẽ sức mạnh hiện tại của hai người còn mạnh hơn A Ninh lúc đó một chút, dù sao đàn ông cũng có ưu thế bẩm sinh hơn phụ nữ.

Nhưng về kỹ xảo và kinh nghiệm chiến đấu, hai người còn kém xa.

Hồ Bái Nhất khá hơn một chút, dù sao cũng đã trải qua chiến tranh thật sự, là người bò ra từ đống xác chết.

Nhưng Bàn Tử thì không được, kỹ xảo chiến đấu tệ hại, cần phải luyện tập nhiều!

Còn về con cá quái khổng lồ Thiết Đầu Long Vương kia, hẳn là có trình độ ngang với con Cự Mãng ở Tần Lĩnh trong thế giới đạo mộ.

Cộng thêm ưu thế dưới nước, thực lực càng mạnh hơn!

Vì vậy, Trần Hạo nhận định Hồ Bái Nhất và Bàn Tử sắp thua rồi!

Chương 329

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử chỉ đánh với Thiết Đầu Long Vương được mười mấy hiệp, đã bị đánh cho phải chạy trối chết.

Nếu không phải hai người đã dùng Chu Quả, tố chất cơ thể dị thường, lúc này đã sớm bị ăn thịt rồi!

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng không xem kịch nữa, xoay người một cái, lập tức như rồng lượn đáy biển, nhanh như chớp chặn trước mặt Hồ Bái Nhất và Bàn Tử.

Sau đó ra hiệu cho hai người lùi lại, tiếp đó rút ra cây Đại Việt Long Tước Đao sau lưng, liền lao lên nghênh chiến với con Thiết Đầu Long Vương đang phẫn nộ!

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử vốn đã mệt lử, thấy Trần Hạo ra tay, hai người tự nhiên vui vẻ nhàn rỗi.

Thế là hai người thu đao về vỏ, nhanh chóng nổi lên mặt sông hít thở hai ngụm không khí trong lành.

Không còn cách nào khác, tuy hai người đã dùng Chu Quả, tố chất cơ thể mạnh hơn ba bốn lần, nhưng Bàn Sơn Phân Giáp Thuật bế khí công cũng chỉ mới học sơ qua.

Có thể kiên trì không thở lâu như vậy, đã là cực hạn của hai người rồi!

Còn về việc Trần Hạo có đối phó được con cá quái đó không, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều cho rằng, Hạo gia là một kẻ biến thái.

Chỉ cần Trần Hạo ra tay, con cá quái đó chỉ có nước ‘về chầu ông bà’!

Lúc này, Đại Kim Nha phát hiện Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nổi lên mặt sông, sốt ruột hỏi: "Hai vị gia, tình hình dưới đó thế nào rồi?

Hạo gia đâu?!" Hồ Bái Nhất thở ra một hơi dài: "Thứ dưới nước đó căn bản không phải ba ba khổng lồ, mà là một con cá quái to bằng xe tải.

Tôi và Bàn Tử chỉ đánh được mười mấy hiệp là thua rồi.

Bây giờ Hạo gia đang ở dưới đó, cho con cá quái đó một bài học!" Nghe vậy, Đại Kim Nha lập tức kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Không ngờ, với thực lực của Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, có thể đánh với con cá quái lớn như vậy dưới nước mười mấy hiệp rồi toàn thân rút lui.

Quan trọng hơn là, nghe nói Hạo gia, mẹ kiếp đang ở dưới đó cho con cá quái một bài học!

Mẹ kiếp, đây đơn giản không phải là người!

Chủ thuyền bên cạnh đang lo lắng run rẩy, càng trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu.

Miệng không ngừng lẩm bẩm: "Ba vị đều là thần tiên hạ phàm, cầu xin cứu giúp hai cha con tôi!" Nghe vậy, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều phá lên cười ha hả.

Ngược lại, Đại Kim Nha chớp chớp mắt, bất đắc dĩ gật đầu nói: "Thần tiên thì không đến mức, nhưng Hạo gia cũng có thể coi là bán tiên rồi!" Cùng lúc đó, dưới sông Hoàng Hà đang diễn ra một trận ác chiến long trời lở đất.

Chỉ thấy Trần Hạo sức mạnh huyết mạch Thanh Long bùng nổ, Long uy càng mở đến cực hạn.

Cầm cây Đại Việt Long Tước Đao lóe lên ánh đao màu xanh biếc

dài hơn một mét, không ngừng chém về phía Thiết Đầu Long Vương.

Chỉ trong chốc lát, lớp vảy mà ngay cả Đường đao đã khai quang của Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng không phá được, lại bị Trần Hạo chém ra mười mấy vết thương sâu hoắm, dài hơn một mét.

Trong chốc lát, nước sông Hoàng Hà trong phạm vi mấy chục mét đều bị máu tươi của Thiết Đầu Long Vương nhuộm đỏ!

Con Thiết Đầu Long Vương vốn đã sợ hãi Long uy của Trần Hạo, lúc này đâu còn tâm trí coi Trần Hạo là 'bữa ăn ngon' nữa!

Bây giờ nó đã rất rõ, cái tên nhỏ bé đối diện này, căn bản là một Diêm Vương sống đòi mạng!

Thế là, con Thiết Đầu Long Vương sắp thành tinh, hung hăng trừng mắt nhìn Trần Hạo một cái, xoay cái đuôi khổng lồ, lật mình trong dòng nước đục ngầu, định bỏ chạy.

Nhưng Trần Hạo đã chuẩn bị giết nó, làm sao có thể cho Thiết Đầu Long Vương cơ hội?

Chỉ thấy thân hình Trần Hạo lóe lên, lập tức với tốc độ nhanh hơn Thiết Đầu Long Vương gấp hai lần, trong nháy mắt đã bơi đến sau lưng nó.

Không đợi Thiết Đầu Long Vương phản ứng, Trần Hạo dồn toàn lực chém ra một luồng đao mang màu xanh biếc dài gần hai mét.

Đồng thời, Trần Hạo thầm hét trong lòng: Để mạng lại cho tiểu gia đây!!!

Ngay khi con Thiết Đầu Long Vương khổng lồ xoay chuyển thân hình to lớn, như phát điên muốn tháo chạy thoát thân, Trần Hạo đã bơi đến trước mặt nó với tốc độ nhanh gấp đôi.

Không đợi nó kịp phản ứng, một đạo đao mang màu xanh biếc dài

gần hai mét đã hung hãn chém xuống!

Ngay cả Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đang ở trên mặt sông Hoàng Hà, cùng với Đại Kim Nha và lão thuyền trưởng trên chiếc thuyền hàng nhỏ, cũng bị ánh đao màu xanh biếc rực rỡ ấy làm cho phải nheo mắt lại.

Ngay sau đó, con Thiết Đầu Long Vương khổng lồ suýt chút nữa đã húc đổ chiếc thuyền hàng nhỏ, cứ thế bị Trần Hạo chém thành hai đoạn!

Trong nháy mắt, đôi mắt to như đèn pha ô tô của Thiết Đầu Long Vương lập tức mất đi ánh sáng rồi trắng dã ra.

Máu tươi từ trong cơ thể nó tuôn ra xối xả, trong khoảnh khắc đã nhuộm đỏ cả một vùng nước sông Hoàng Hà trong phạm vi trăm mét.

Cùng lúc đó, trong thức hải của Trần Hạo cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thiết Đầu Long Vương, nhận được 200 điểm thưởng.] Nhưng sau đó, hệ thống không còn lên tiếng nữa.

Lúc này Trần Hạo mới phát hiện ra, Thiết Đầu Long Vương tuy được gọi là 'Long Vương', sức chiến đấu dưới nước cũng quả thực kinh người, nhưng căn bản không thể đáp ứng yêu cầu thăng cấp huyết mạch Thanh Long, thậm chí ngay cả nội đan cũng chưa ngưng kết được.

Ngoại trừ một thân da cá và vảy cứng rắn, đối với Trần Hạo mà nói, nó hoàn toàn chỉ là một con quái nhỏ cho điểm thưởng mà thôi!

Trong lòng bực bội, Trần Hạo nhanh chóng bơi đến trước thi thể của Thiết Đầu Long Vương đã bị chặt làm hai khúc, vung tay thu vào không gian trữ vật.

Trần Hạo thầm nghĩ: "Nếu đã không có tác dụng gì khác, vậy thì da và xương cá mà ông đây lột ra, có lẽ sau này sẽ có chỗ dùng.

Ngay cả thịt của nó, ông đây cũng phải hầm canh ăn.

Nếu không, chẳng phải ông đây đã chịu rét cóng trong nước sông Hoàng Hà lâu như vậy một cách vô ích sao!" Sau khi xong việc, Trần Hạo nhanh chóng bơi lên mặt sông, lại lộn vài vòng trong nước, rửa sạch hết máu cá trên Giao Long Chiến Y rồi mới phi thân lên chiếc thuyền hàng nhỏ.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đã lên thuyền trước một bước, cả hai đều cười phá lên.

Bàn Tử còn hét lên: "Hạo gia quả nhiên trâu bò!" "Nhìn mặt nước bị nhuộm đỏ cả rồi, con cá quái khổng lồ kia chắc chắn bị Hạo gia xử đẹp rồi phải không?" Hồ Bái Nhất thì lo lắng hỏi: "Hạo gia, có bị thương không?" Về phần Đại Kim Nha và lão thuyền trưởng, sớm đã bị cảnh tượng đỏ rực trên mặt sông làm cho kinh hãi đến ngẩn người.

Trần Hạo điềm nhiên cười đáp: "Tôi không sao." "Con cá lớn đó căn bản không phải hà thần, càng không phải Long Vương, chỉ là một loại cá lớn không rõ tên gọi là Thiết Đầu Long Vương mà thôi." "Vừa rồi ở dưới đó tốn chút công sức, đã tiễn nó về tây thiên rồi!" Nghe vậy, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử lập tức giơ ngón tay cái lên, ánh mắt tràn đầy vẻ khâm phục.

Đại Kim Nha càng vui mừng khôn xiết mà la lớn: "Hạo gia uy vũ bá khí!" "Tôi đây, lão Kim này, lần đầu tiên đi cùng ba vị gia, đã trải qua một trận đại chiến chấn động lòng người như vậy." "Lão Kim tôi đã được mở mang tầm mắt, thật sự là đại khai nhãn giới a!" Còn lão thuyền trưởng, một lúc sau đã kéo con trai mình ra, trực tiếp quỳ xuống boong tàu dập đầu lạy Trần Hạo.

Miệng không ngừng lẩm bẩm: "Thần tiên, thần tiên a!" "Ngài đã vì

những người kiếm sống trên sông Hoàng Hà như chúng tôi mà trừ đi một đại họa!" "Cảm tạ ngài đã cứu mạng hai cha con tôi, xin hãy lưu lại danh tính, đợi về nhà tôi sẽ lập bài vị trường sinh cho ngài!" Nghe xong lời của lão thuyền trưởng, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười.

Chương 330

Trần Hạo điềm nhiên đỡ hai cha con lão thuyền trưởng dậy, nói: "Tôi không phải thần tiên sống gì cả, chỉ giết một con cá lớn thôi, mau đứng lên đi." Nói xong, chàng thong thả trở về lều trên boong tàu, bắt đầu dùng điểm thưởng để hệ thống giúp lột da, rút gân, tách xương con Thiết Đầu Long Vương! .

Mưa trên trời dần ngớt, nhất thời gió lặng sóng yên, chiếc thuyền hàng nhỏ cuối cùng cũng có thể ổn định xuôi dòng.

Trần Hạo và ba người còn lại cuối cùng cũng được chứng kiến Hoàng Hà chín khúc mười tám quanh co rốt cuộc là dáng vẻ thế nào.

Có thể nói, sau khi qua Long Môn, hết khúc quanh này đến khúc quanh khác, mãi đến gần Cổ Lam mới có một đoạn sông tương đối bằng phẳng.

Hơn một giờ sau, chiếc thuyền hàng nhỏ cuối cùng cũng cập bến ở huyện Cổ Lam.

Lịch sử của Cổ Lam có thể truy ngược về thời Ân Thương, tường thành còn lưu giữ đến nay là di tích từ thời Minh.

Lịch sử địa phương tuy lâu đời, nhưng danh tiếng không lớn, quy mô huyện thành cũng nhỏ, hiếm có người ngoài đến.

Trần Hạo, Đại Kim Nha, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, bốn người vừa đi vừa hỏi đường, cuối cùng cũng tìm được một nhà khách duy nhất và ở lại.

Lúc đến thật trùng hợp, nhà khách mỗi ngày chỉ cung cấp nước nóng tắm rửa trong một giờ, mà thời gian chỉ còn lại nửa giờ.

Tắm một trận nước nóng thoải mái, bốn người mới cảm thấy dễ

chịu.

Bàn Tử hỏi nhân viên phục vụ nhà khách: "Có đồ gì nóng để ăn không?" Nhân viên phục vụ đáp: "Chỉ có mì sợi." Lúc này, trong lòng Trần Hạo lại lần nữa vui mừng.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì cảnh tượng như vậy, lại khớp với tình tiết trong kịch bản gốc rồi!

Xem ra, ông lão thông thạo tình hình bản địa, lại vô cùng có năng lực kia, hẳn là đầu bếp chính của nhà khách này!

Thế là, bốn người Trần Hạo gọi mấy bát mì sợi, cho nhiều ớt, ăn đến toát cả mồ hôi.

Đang ăn được nửa chừng, ông lão phụ trách nấu mì trong nhà ăn của nhà khách đến bắt chuyện với bốn người Trần Hạo, hỏi có phải họ từ Yến Kinh đến không.

Nghe giọng của ông lão không giống người Tây Bắc, Trần Hạo đoán ra được ông là ai, bèn tùy tiện trò chuyện vài câu.

Quả nhiên, ông lão họ Lưu, quê ở Thông Hiền, Yến Kinh, đã sống ở Cổ Lam mấy chục năm rồi.

Chính là ông lão mà Trần Hạo đang nghĩ đến.

Lão Lưu tò mò hỏi: "Mấy cậu trai trẻ làm nghề gì vậy?

Sao trông ai cũng như vừa được vớt từ trong nồi ra thế?" Đại Kim Nha húp một ngụm nước mì rồi kể lại chuyện gặp phải trên sông Hoàng Hà.

Chỉ có điều không nói ra chuyện Trần Hạo đã chém chết Thiết Đầu Long Vương. "Lão gia tử, trong sông rốt cuộc là con cá quái gì vậy, sao lại lợi hại thế?" "Nếu không phải ba anh em chúng tôi có chút bản lĩnh, thì có lẽ đã bị con cá quái đó làm lật thuyền rồi!" Lão Lưu

nói: "Cái đó tôi cũng từng thấy, người đi thuyền gọi là Hà Thần." "Năm nay không phải nước lớn sao, nước dâng cao thì những thứ kỳ quái trong sông cũng nhiều lên." "Tôi sống ở ven sông Hoàng Hà nửa đời người rồi, lúc đó chưa giải phóng, tôi mới mười lăm tuổi, từng có người bắt sống được nó, lúc đó tôi đã tận mắt nhìn thấy thứ đó." "Nếu các cậu thực sự muốn xem, tôi sẽ chỉ cho một nơi, có cơ hội có thể đến đó xem thử." Trần Hạo nghe vậy trong lòng khẽ động, quả nhiên lão Lưu sắp nói đến chuyện miếu Xương Cá.

Mặc dù chàng biết có miếu Xương Cá, nhưng vấn đề là không biết vị trí cụ thể!

Nếu không nghe lão Lưu kể chuyện, Trần Hạo cũng không tiện nói thẳng ra chuyện bên dưới miếu Xương Cá có một ngôi mộ cổ thời Đường chưa xây xong, cũng như chuyện về U Linh Trủng.

Vì vậy Trần Hạo không để lão Lưu nói tiếp, bây giờ trời vẫn còn sớm.

Chàng quay về phòng, từ trong không gian trữ vật lấy ra mấy bình rượu ngon, lại lấy ra một miếng thịt cá Thiết Đầu Long Vương lớn và một ít đồ ăn chín, nhờ lão Lưu làm vài món nhắm, mời ông đến phòng bốn người họ uống rượu trò chuyện, kể về phong tục địa phương.

Lão Lưu là người nghiện rượu như mạng, lại thích hóng chuyện náo nhiệt, nghe có rượu uống, liền nhận lời ngay.

Vui vẻ nhận lấy thịt cá, chạy vào bếp sau làm món ăn.

Ngược lại, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha, ngạc nhiên hỏi Trần Hạo thịt cá từ đâu ra.

Khi biết đó là thịt cá Thiết Đầu Long Vương, họ lập tức kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, ba tên ham ăn này lại phấn khích đến chảy cả

nước miếng.

Bàn Tử không ngừng nói: "Con cá lớn đó sắp thành tinh rồi, thịt của nó chắc chắn thơm đến chết người!" Nhất thời, bốn người đều phá lên cười ha hả.

Mưa bên ngoài vẫn tí tách rơi, dường như chưa tạnh, bốn người Trần Hạo trong phòng lấy giường làm bàn, cùng lão Lưu ngồi uống rượu.

Lão Lưu rất lắm chuyện, hai chén rượu trắng vào bụng, đầu mũi liền đỏ lên, hộp thoại đã mở ra là không đóng lại được.

Một chầu rượu uống xong, quả nhiên như Trần Hạo dự đoán, lão Lưu đem chuyện Thiết Đầu Long Vương xuất hiện ở huyện Cổ Lam năm đó kể ra hết sạch.

Cuối cùng, ngay cả chuyện sư bá của ông nội Hồ Bái Nhất là Kim Bàn, hóa trang thành thương nhân, mua lại bộ xương cá của Thiết Đầu Long Vương, rồi xây dựng miếu Xương Cá trên ngôi mộ cổ thời Đường đã bị phế bỏ ở Long Lĩnh, cũng kể ra toàn bộ.

Đương nhiên, lão Lưu không biết Kim Bàn xây miếu Xương Cá thực chất là nhắm vào ngôi mộ cổ thời Đường bên dưới, càng không biết đến danh Mạc Kim Giáo Úy.

Sau đó, dưới sự dụ dỗ của Đại Kim Nha và Bàn Tử, lão Lưu đột nhiên nói: "Chuyện trò qua lại, tôi đột nhiên nghe người ta nói, các cậu nghe cho vui thôi nhé, nghe cho vui thôi." "Tôi từng nghe một ông lão địa phương nói, trong Long Lĩnh có một ngôi mộ cổ thời Đường, tương truyền quy mô cực lớn." "Hai năm gần đây bọn đạo mộ tặc đều đi tìm, nhưng trước sau vẫn không ai tìm được." "Khu vực núi Long Lĩnh đó quá rậm rạp, ngôi mộ cổ đó giấu rất sâu, thậm chí có hay không cũng là một vấn đề." "Dù sao những chuyện này đều là truyền miệng từ bao nhiêu năm trước, chưa chắc đã là sự thật." "Những lời

đồn về mộ cổ như vậy ở địa phương rất nhiều, gần như mỗi người một kiểu nói, không có gì cố định cả." "Có người nói ngôi mộ lớn thời Đường trong Long Lĩnh, cũng có người nói là của triều đại khác.

Tóm lại đều là lời đồn, chẳng ai thấy bao giờ." Sau khi ăn uống xong, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử lại hỏi lão Lưu về vị trí của miếu Xương Cá, rồi say khướt quay về ngủ.

Sau khi trong phòng chỉ còn lại bốn người, Trần Hạo giả vờ phỏng đoán, nói ra một số chuyện mình đã biết.

Ví dụ như một thương nhân bỏ tiền ra xây miếu Xương Cá ở Long Lĩnh để thờ Long Vương Gia, bản thân chuyện này đã có chút kỳ quái.

Tại sao miếu Long Vương không được xây ở ven sông?

Mà lại xây ở trong vùng núi đầy khe rãnh đó?

Nghe lão Lưu nói, quy mô của miếu Xương Cá không lớn, điều này càng cổ quái hơn.

Một ngôi miếu nhỏ như vậy, tại sao phải tốn nhiều công sức đến thế, lẽ nào trong Long Lĩnh thực sự có vị trí phong thủy tốt, thích hợp để xây dựng miếu mạo?

Cộng thêm việc lão Lưu nói trong Long Lĩnh ẩn giấu một ngôi mộ cổ thời Đường cực lớn, điều đó càng thêm đáng ngờ.

Nghe phân tích của Trần Hạo, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều nhất trí cho rằng kẻ bỏ tiền xây miếu Xương Cá cũng là đồng hành, xây miếu là giả, tìm vàng mới là thật.

Xây miếu là để che mắt người đời, đào một đường hầm bên dưới miếu thông vào mộ cổ để trộm bảo vật mới là ý đồ thực sự.

Lúc này, Đại Kim Nha hỏi: "Hạo gia, Hồ gia, tôi có một điểm

không hiểu." "Nếu địa hình vùng Long Lĩnh hiểm trở, ít người qua lại, tại sao lại phải làm chuyện thừa thãi như vậy?" Trần Hạo điềm nhiên cười: "Chắc hẳn ngôi mộ đó rất sâu, không phải một sớm một chiều là có thể đào thông đạo vào minh điện được." "Người đó nhất định đã nhắm chuẩn vị trí, nhưng cảm thấy cần thời gian dài, nếu ngày ngày ra vào trong Long Lĩnh, sẽ bị người địa phương bắt gặp, sinh nghi." "Vì vậy mới xây một ngôi miếu Xương Cá, trong miếu ngầm đào địa đạo, thỉnh thoảng có người đi qua cũng không phát hiện ra." Nghe phân tích của Trần Hạo, ba người Hồ Bái Nhất đồng thời kinh hô, đối phương tuyệt đối là một cao thủ đạo mộ.

Kế hoạch này, tuyệt đối không phải người thường có thể nghĩ ra.

Chương 331

Thế là ba người Hồ Bái Nhất, dưới sự dẫn dắt của Trần Hạo, bàn bạc một hồi rồi quyết định sáng mai sẽ xuất phát đến miếu Xương Cá ở Long Lĩnh một chuyến.

Sáng sớm hôm sau, bốn người Trần Hạo theo con đường lão Lưu chỉ dẫn, mang đầy đủ trang bị, lên đường đến miếu Xương Cá ở Long Lĩnh.

Long Lĩnh nói rộng ra là một nhánh của dãy Tần Lĩnh, nói nhỏ lại thì thực chất là một vùng gò đất rải rác.

Gò đất này nối tiếp gò đất kia, độ cao chênh lệch rất lớn, giữa các gò đất bị nước mưa và gió lớn cắt xẻ thành từng mảnh vụn vỡ, có vô số khe rãnh sâu.

Có những nơi bên ngoài là lớp vỏ đất cứng, giẫm một cái là vỡ, bên trong là hố sâu.

Nhìn khoảng cách đường thẳng giữa hai ngọn đồi có vẻ gần, nhưng để đi từ bên này sang bên kia, phải đi vòng mất nửa ngày.

Nơi này không có tên tuổi gì, thậm chí còn không có một cái tên thống nhất, người dân gần huyện thành Cổ Lam đều gọi vùng núi này là Long Lĩnh.

Nhưng những người dân sống ở các thôn gần đó lại gọi khu vực này là Bàn Xà Pha.

Bàn Xà Pha xa không có khí thế như cái tên Long Lĩnh, nhưng dùng để hình dung địa hình địa mạo ở đây, thì trực quan và hình tượng hơn cái tên sau.

Trần Hạo, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha, vừa đi xe vừa

đi bộ, đến lúc hỏi được đường đến Long Lĩnh thì trời đã tối sầm.

Vì vậy bốn người quyết định, trước tiên ở lại một đêm trong thôn, có chuyện gì sáng mai hãy tính.

Nhưng nhà của người dân lần này họ ở trọ lại khác với trong nguyên tác, Đại Kim Nha cũng không phát hiện ra tấm bia đá mộ cổ Tây Chu ở nhà người dân đó.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, dù sao tình hình trong mộ cổ, Trần Hạo đều đã nắm rõ trong lòng.

Ngày hôm sau, bốn người Trần Hạo ăn sáng xong, thu dọn đồ đạc, theo con đường đã hỏi hôm qua, ra khỏi thôn, đi qua hai con dốc núi để tìm miếu Xương Cá.

Môi trường tự nhiên ở đây khắc nghiệt, đất rộng người thưa, gió thổi từ trong khe núi, vi vu như tiếng quỷ dữ gào thét.

Trên sườn núi đầy những hang động lớn nhỏ, sâu không thấy đáy, nhìn từ xa như thể sườn núi mọc đầy những đốm đen.

Bốn người đi gần ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm thấy miếu Xương Cá trong một khe núi.

Ngôi miếu còn đổ nát hơn trong tưởng tượng, mặc dù nghe nói ngôi miếu Long Vương này đã mấy chục năm không có hương khói, họ cũng đã có chút chuẩn bị tâm lý.

Nhưng không ngờ khi đến nơi thực tế, ngôi miếu đổ nát này sắp sụp đến nơi rồi.

Miếu Xương Cá chỉ có một gian miếu đường, cũng không phân ra tiền điện hậu điện, đông sương tây sương, cửa miếu sớm đã không còn.

Nhìn chung chỉ thấy được bộ xương đầu cá của Thiết Đầu Long

Vương, miệng cá chính là cửa miếu.

Tượng đất Long Vương Gia trong miếu đường sớm đã không biết đi đâu, trên mặt đất và xà nhà toàn là bụi bặm và mạng nhện, không chỉ vậy, còn không nhìn ra được xà nhà được làm bằng xương cá, có lẽ xương cá đều đã được xây kín trong gạch ngói.

Họ cũng không dám ở lại lâu trong miếu đường của miếu Xương Cá, ngôi miếu đổ nát này có thể sụp đổ bất cứ lúc nào, một trận gió lớn có lẽ sẽ thổi bay cả mái nhà.

Hồ Bái Nhất nhìn địa hình của miếu Xương Cá trong khe núi, cười nói: "Vị trí của miếu Xương Cá này mà là vị trí phong thủy tốt, tôi về sẽ xé quyển «Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật» của tôi ra đốt lửa." Bàn Tử hỏi: "Chỗ này không phải rất tốt sao?

Gió thổi vù vù, phong thủy thì có 'phong' rồi." "Ừm...

Có điều hơi thiếu 'thủy', nếu có thêm một con sông nhỏ nữa, thì gần như là bảo địa phong thủy rồi." Trần Hạo cười nói: "Nơi xây chùa miếu so với nơi đặt nhà cửa, xây mộ lại có một bộ quy tắc khác." "Chùa miếu là để tạo phúc cho một phương, không thể tùy tiện tìm một nơi để xây, nơi xây chùa miếu phải là nơi tinh phong lỗi lạc, minh sơn đại điện." "Trừ ngôi miếu Xương Cá này ra, cậu có thấy miếu nào được xây trong khe rãnh không?" "Ngay cả miếu thổ địa cũng không thể xây trong khe núi sâu như vậy được, chính cái gọi là: 'Trong cốc có chỗ ẩn khuất chớ đâm thẳng vào tim, đâm thẳng vào tim thì không hợp tướng'." Đại Kim Nha hỏi: "Hạo gia, câu cuối cùng ngài vừa nói có ý gì?

Xây miếu trong thung lũng không tốt sao?" Trần Hạo gật đầu nói: "Đúng vậy, nhìn những khe rãnh này, tựa như rồng đi rắn lượn, nhưng núi non xung quanh lại cằn cỗi, không có chỗ dựa, không có che chắn, đều không thành thế, lại còn nằm sâu trong núi, âm khí cũng

nặng." "Nếu núi non cây cối um tùm, thì còn đỡ hơn một chút, đó gọi là 'trướng trung ẩn ẩn tiên đái phi, ẩn hộ thâm hậu chủ hưng vượng'." "Cái khe núi chết tiệt này, theo nguyên lý của phong thủy học cổ đại, đừng nói là xây miếu, chôn người cũng không hợp." "Vì vậy tôi kết luận việc xây miếu này có vấn đề, nhất định là Mạc Kim Giáo Úy dùng để che đậy việc đạo mộ, hôm nay đến xem quả nhiên không ngoài dự đoán." Bàn Tử nói: "Muốn che mắt người đời, cũng không cần phải làm lớn chuyện như vậy, tôi thấy dựng một cái lều cỏ là đủ rồi." "Hơn nữa trong cái khe này làm gì có ai, nhiều lắm là thỉnh thoảng có người chăn cừu đi qua." "Nghe người trong thôn nói, qua khỏi con dốc kia chính là mê cung Long Lĩnh, bên trong tà ma lắm, bình thường căn bản không ai dám đến, nên chắc người chăn cừu cũng không nhiều." Hồ Bái Nhất tiếp lời: "E rằng chủ yếu là để lấy được lòng tin của người địa phương, người ngoài bỏ tiền ra xây miếu Long Vương cho địa phương, bảo hộ một phương mưa thuận gió hòa, thái bình như ý, người địa phương sẽ không nghi ngờ nữa." "Nếu trực tiếp xây một gian nhà trong khe núi, sẽ khiến người ta cảm thấy hành vi bất thường, có chút khó hiểu." "Tự nhiên lại xây nhà trong khe núi làm gì?

Dễ bị người ta nghi ngờ." "Không bằng nói nơi này là vị trí phong thủy tốt, xây một gian miếu mạo, như vậy mới có tính lừa gạt." "Có người giả vờ trồng trọt, trồng cây che chắn rồi mới làm việc, đều cùng một mục đích, không để người khác biết." Đại Kim Nha và Bàn Tử nghe phân tích của họ, đều tỏ vẻ đồng tình, người ngoài xây miếu trong khe núi quả thực dễ ngụy trang hơn xây nhà.

Trần Hạo cũng không thể không khâm phục tài nghệ của Hồ Bái Nhất ở phương diện này.

Lúc này, Hồ Bái Nhất lại nói: "Thực ra Bàn Tử nói cũng không phải không có lý." "Phải lên trên sườn núi xem thế của Long Lĩnh,

mới có thể phán đoán thêm về nguyên nhân xây miếu ở đây." "Tôi đoán ngôi mộ cổ cách miếu Xương Cá không xa lắm, nếu không công trình đào địa đạo sẽ quá lớn." Sau đó, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đi vòng quanh miếu Xương Cá vài vòng, nhưng không phát hiện ra vị trí địa đạo.

Hồ Bái Nhất phỏng đoán: "Xem ra nó được giấu rất kín, không dễ tìm, thậm chí có khả năng sau khi vị Mạc Kim Giáo Úy đó làm xong việc đã bịt kín hoàn toàn rồi." Sau đó cả ba định chạy lên sườn núi, quan sát kỹ thế phong thủy của khu vực này.

Trần Hạo đã đợi đến mất kiên nhẫn, làm sao có thể để họ tiếp tục mò mẫm lung tung như vậy được!

Chàng bèn nói: "Vừa rồi tôi đi một vòng trong miếu, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề." Trần Hạo ngừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Chúng ta xem thử cái bệ thờ tượng đất Long Vương Gia, nếu có địa đạo, rất có khả năng được giấu dưới bệ thờ đó!" Bốn người Trần Hạo đến bên cạnh bệ thờ, Hồ Bái Nhất xắn tay áo cùng Bàn Tử dùng sức dịch chuyển bệ thờ.

Nhưng những mảng đất trên bệ thờ bị hai người cạy ra không ít, nhưng toàn bộ bệ thờ và nửa phần tượng đất còn lại vẫn không hề nhúc nhích.

Trần Hạo cười nói: "Làm liều như vậy không có tác dụng đâu, ở đây hẳn là có cơ quan!" Sau đó chàng chỉ vào phía sau bệ thờ nói: "Xem thử phía sau bệ thờ có phải là ám đạo không, có lẽ nó được xây ở mặt bên, chứ không phải là địa đạo thẳng đứng như chúng ta tưởng tượng." Ba người Hồ Bái Nhất nghe vậy, quan sát kỹ lưỡng, lại dùng tay gõ gõ vào mặt sau của bệ thờ.

Vừa gõ một cái, đã phát ra tiếng vang rỗng, dựa vào cảm giác tay có thể biết, bên ngoài là một lớp đất, phía sau là một tấm ván gỗ dày.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử giơ chân đạp một cái, "cạch cạch" vài tiếng, tấm ván gỗ bật mở, mặt sau bệ thờ lộ ra một cái hố đất.

Hóa ra địa đạo quả thực ở bên dưới bệ thờ, nhưng nó được xây bằng gạch và đất, kiên cố dày dặn, không hề làm giả.

Lối vào ở mặt sau lại là một tấm ván gỗ, bên ngoài trát một lớp đất giống như toàn bộ bệ thờ, rồi tô màu lên, tấm ván gỗ thực chất là có thể di động, có thể mở đóng từ cả bên trong lẫn bên ngoài, nhìn từ bên ngoài căn bản không nhận ra được.

Đại Kim Nha tán thưởng: "Lợi hại a Hạo gia, cơ quan ẩn bí như vậy mà ngài cũng nhìn ra được!" Trần Hạo chỉ điềm nhiên lắc đầu, trong lòng lại nghĩ thầm nếu không biết trước kịch bản, thì ông đây cũng sẽ không phát hiện ra cửa bí mật nhanh như vậy.

Sau khi phấn khích một hồi, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử bật đèn pin cường độ cao cùng chiếu vào bên trong, cảm thấy bên trong hẳn là không có nguy hiểm.

Sau đó bốn người Trần Hạo đeo mặt nạ phòng độc, rồi lần lượt chui vào địa đạo.

Sau khi vào địa đạo bốn người mới phát hiện, bên trong cứ cách một đoạn lại có giá gỗ cố định, tuy không cần lo sập lở, nhưng trong đó tối tăm và ngột ngạt.

Không bao lâu, Đại Kim Nha thiếu rèn luyện đã mồ hôi đầm đìa, thở hổn hển.

Thấy bộ dạng đó, ba người Trần Hạo biết anh ta đã mệt, bèn dừng lại để anh ta nghỉ ngơi một chút.

Hồ Bái Nhất tiện tay cắm cây nến dùng để thử chất lượng không khí xuống đất.

Vừa định hỏi Đại Kim Nha tình hình thế nào, có thể kiên trì đi tiếp

không, thì thấy cây nến cắm dưới đất đột nhiên tắt ngấm.

Trong chốc lát, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều cảm thấy chuyện này vô cùng tà môn!

Hồ Bái Nhất sờ sờ mặt nạ phòng độc nói: "Tôi đang đeo thứ này mà, hẳn là không phải do hơi thở và động tác của tôi làm nến tắt." "Có phải trong địa đạo có luồng khí lưu thông, làm nến tắt không?" Nói xong, Hồ Bái Nhất tháo găng tay ra, thử xung quanh, cũng không cảm nhận được luồng khí mạnh nào.

Bàn Tử và Đại Kim Nha thì căng thẳng không ngừng nhìn xung quanh.

Chỉ có Trần Hạo biết, sắp gặp phải U Linh Trủng thời Tây Chu rồi.

Chương 332

Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi Hồ Bái Nhất lại lấy một que diêm, đốt nến, thì phát hiện mặt đất trước mặt trống không, cây nến vốn cắm dưới đất đã không biết đi đâu mất.

Lập tức phát hiện ra tình huống này, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha cảm thấy da đầu như nổ tung.

Chuyện như vậy, không phải là gặp ma giữa ban ngày sao?!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ba người, Trần Hạo cố ý nói: "Lão Hồ, chỗ cậu cắm nến ban đầu, sờ vào thấy cứng, căn bản là một phiến đá phẳng, phiến đá đó từ đâu ra vậy?" Nghe vậy, Hồ Bái Nhất giật mặt nạ phòng độc ra, nói: "Hạo gia, chúng ta mau quay về thôi, địa đạo này có vấn đề!" Lúc này, Đại Kim đang bò ở phía sau kinh hãi la lên: "Hạo gia, Hồ gia...

Phía trước có một cánh cửa đá, đã chặn hết đường rồi, không ra được!" Mặt anh ta sợ đến không còn một giọt máu, nói được câu đó cũng không dễ dàng.

Hồ Bái Nhất dùng đèn pin chiếu qua người Đại Kim Nha về phía trước, quả nhiên có một tảng đá lớn bằng phẳng.

Anh ta kinh ngạc nói: "Lúc chúng ta vào, mỗi bước tiến đều quan sát kỹ, không hề phát hiện ra cơ quan như rãnh đá." "Vách hầm đều là đất phẳng, không biết tảng đá lớn nặng như vậy từ đâu chui ra, lại ngay ngắn chặn trước mặt chúng ta!" Lúc này, Trần Hạo điềm nhiên nói: "Không cần vội, tình huống này tôi cũng đã gặp ở một ngôi mộ cổ khác, nơi mộ Tây Chu và mộ Chiến Quốc nằm chồng lên nhau." "Mọi người đi theo tôi, một lát nữa sẽ không sao đâu." Nói xong, chàng thong thả tiếp tục bò về phía trước địa đạo.

Nghe lời của Trần Hạo, ba người Hồ Bái Nhất trong nháy mắt có cảm giác như tìm được chủ tâm cốt, trong lòng cũng không còn hoảng sợ như vậy nữa.

Thế là ba người không nói hai lời, vội vàng đi theo Trần Hạo tiếp tục tiến lên.

Bò được hơn năm trăm mét, Trần Hạo đột nhiên dừng lại.

Bàn Tử đi ngay sau, đột nhiên kinh hô: "Mẹ kiếp, Hạo gia, lão Hồ, phía trước có ba cái hầm, chúng ta chui vào cái nào đây?" "Ba cái hầm?!" "Địa đạo trong lịch sử đều chỉ có một đường, chưa từng nghe nói có ngã rẽ!" Hồ Bái Nhất ngơ ngác nói.

Trần Hạo sớm đã biết trong ba địa đạo này, hai bên trái phải đều bị phiến đá chặn lại, vì vậy chàng thong thả nói: "Đi theo tôi, chúng ta đi vào địa đạo ở giữa!" Đại Kim Nha lo lắng hỏi: "Hạo gia, ngài chắc chắn chứ?" Trần Hạo cười lớn: "Yên tâm đi, nếu tôi không chắc chắn, thì bản lĩnh một thân này đã học uổng rồi!" Nhưng trong lòng lại nghĩ thầm, đây đều là thông tin do Hồ Bái Nhất thăm dò được trong nguyên tác, ông đây đương nhiên biết nên đi đường nào.

Nghe vậy, ba người Hồ Bái Nhất lại lần nữa dùng ánh mắt khâm phục nhìn về phía Trần Hạo.

Sau đó, bốn người chui vào địa đạo ở giữa.

Không bao lâu, Bàn Tử từ phía sau gọi Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha: "Lão Hồ, lão Kim, phía trước sắp xuyên qua hang động rồi." Cùng lúc đó, bốn người Trần Hạo cũng nghe thấy tiếng nước nhỏ giọt, sau đó lần lượt chui ra khỏi địa đạo.

Ra khỏi địa đạo, bốn người Trần Hạo nhìn xung quanh, phát hiện nơi này nằm trong một hang động hẹp trong lòng núi, chứ không phải hang động đá vôi.

Tiếng nước nhỏ giọt từ xa vọng lại trong hang động, xem ra bên đó mới là mê cung Long Lĩnh trong truyền thuyết.

Hang động hẹp mà địa đạo xuyên qua, ở phía đối diện lại có một địa đạo khác kéo dài với góc độ hoàn toàn giống như lúc trước.

Đại Kim Nha chỉ về phía có tiếng nước nhỏ giọt: "Nghe kìa, bên đó không phải có một hang động đá vôi lớn sao?" "Tại sao kẻ xây miếu Xương Cá lại không tìm cách tìm đường từ trong hang động, mà lại tốn công sức lớn như vậy để đào hầm?" Trần Hạo nói: "Người dân gần đây đều gọi những hang động đó là mê cung, ở trong đó ngay cả phương hướng cũng không phân biệt được, làm sao có thể dễ dàng tìm ra lối ra?" "Nhưng chúng ta không thấy di thể của vị tiền bối đó, có lẽ ông ta thấy không có hy vọng thoát ra khỏi địa đạo, nên đã đi vào mê cung." "Nếu như vậy, có ra được hay không thì khó nói." Thực ra Trần Hạo biết rõ, Kim Bàn sớm đã chết trong mộ cổ rồi.

Bàn Tử nói: "Quan tâm nhiều thế làm gì, địa đạo không phải vẫn chưa đào đến cuối sao?" "Tôi thấy chúng ta cứ vào minh điện xem thử trước, nếu thực sự không có đường thì hãy cân nhắc đi lối bên kia." Trần Hạo vốn dĩ nhắm vào con nhện mặt người trong mộ cổ, lời của Bàn Tử đúng ý chàng.

Chàng gật đầu nói: "Cứ theo lời Bàn Tử, vào minh điện xem trước." Sau đó bốn người đeo mặt nạ phòng độc, chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, rồi lần lượt chui vào đoạn địa đạo thứ hai.

Đoạn địa đạo này rất ngắn, bò về phía trước hơn năm mươi mét thì chuyển hướng lên trên, lại đi hơn mười mét nữa, quả nhiên xuyên qua một lớp gạch xanh.

Trần Hạo vừa đi vừa nói: "Gạch xanh của mộ Đường dày bằng ba bốn bàn tay, đều là gạch lót đáy mộ, dùng xẻng và dùi sắt đều có thể cạy ra." "Loại gạch mộ này chỉ lót ở đáy minh điện, các mặt đất và

bốn bức tường còn lại đều dùng những tảng đá lớn được cố định bằng thanh sắt." "Chỗ khe hở được đổ vữa sắt bịt kín, tất cả đều kín không một kẽ hở, chỉ có một khu vực nhỏ ở chính giữa minh điện, là hư vị tương đối mỏng manh." "Sau này bắt đầu từ đời Nguyên, hình thức 'hư vị' tàng phong này đã được thay đổi lớn, vì nơi này dễ bị đột phá." "Nhưng truyền thống để lại 'hư vị' vẫn được giữ đến đời Thanh, chỉ là được sửa lại rất nhỏ, kích thước chỉ vài tấc, người không vào được." "Nhưng nhìn chung, độ kiên cố và xa hoa của mộ Đường đứng vào hàng đầu trong lịch sử." "Bên dưới mộ đạo đều có vài cánh cửa đá khổng lồ, nằm sâu trong núi, xung quanh lại được xây bằng những bức tường đá dày, không thể dùng 'vững như thành đồng vách sắt' để hình dung được." "Phía trên hư vị của mộ Đường đều có một hoặc vài cơ quan, những cơ quan này được giấu trong gạch mộ của minh điện, một khi phá vỡ gạch mộ hư vị sẽ kích hoạt cơ quan." "Theo bố trí của mộ Đường, có cát lún, bẫy nỏ, cột đá, có khả năng còn có cả tấm ván lật." "Như vậy có thể phong tỏa hoàn toàn minh điện, thà phá vỡ hư vị tàng phong tụ khí, chứ không chịu để đồ tùy táng rơi vào tay đạo mộ tặc." "Trước chúng ta, những cơ quan đó đã bị Mạc Kim Giáo Úy đi trước phá rồi, nên chúng ta đã đỡ được không ít việc, không cần phải tốn công sức với những cơ quan đó nữa." Nghe Trần Hạo giải thích, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều không ngừng gật đầu.

Trong lòng càng thêm khâm phục sự tinh thông và tài nghệ của Trần Hạo đối với nghề đạo mộ.

Khi bốn người Trần Hạo chui ra khỏi địa đạo, vào trong minh điện, mới phát hiện quy mô của minh điện mộ cổ thực sự không nhỏ, đủ hai trăm mét vuông.

Dùng đèn pin cường độ cao chiếu xung quanh một lượt, ba người Hồ Bái Nhất đều không nhịn được kinh ngạc kêu lên: "Trong minh

điện... không có quan quách?!!!" Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ba người, Trần Hạo thầm nghĩ: Ở đây đương nhiên không có quan quách.

Dù sao ngôi mộ cổ thời Đường này xây được một nửa thì phát hiện ra U Linh Trủng thời Tây Chu bị hủy hoại do vận động địa chất nhân tạo kia.

Vì vậy mới khiến ngôi mộ cổ thời Đường này bị bỏ dở giữa chừng, có quan quách mới là chuyện lạ.

Nhưng dù biết những điều này, chàng cũng không ngốc đến mức nói ra sự thật.

Lúc này, Đại Kim Nha nhắc nhở: "Hạo gia, Hồ gia, hai vị xem thử minh điện, ngoài việc không có quan quách, còn có chỗ nào không ổn không?" Trần Hạo ra vẻ chỉ vào bức bích họa trên tường nói: "Quả thực kỳ lạ!" "Nhìn từ bích họa, ngôi mộ cổ này tuyệt đối dùng để chôn cất một nhân vật cực kỳ quan trọng trong cung đình, là nữ, có thể là một vị quý phi hoặc trưởng công chúa, nhưng bích họa này..." Đại Kim Nha nói tiếp: "Bích họa chưa hoàn thành!

Mới vẽ được phần mở đầu đã dừng lại!" Hồ Bái Nhất nói tiếp: "Đúng vậy, chưa hoàn thành, điều này quá bất thường.

Không chỉ bất thường, mà thật sự là bất hợp lý." Thấy ba người không nhìn ra manh mối gì, Trần Hạo gọi họ đến tiền điện xem thử.

Kết quả vừa vào tiền điện, lại đều bị chấn động.

Chỉ thấy quy mô của tiền điện còn lớn hơn, nhưng lầu các điện đường đều chỉ xây được một nửa, rồi dừng công trình, cho đến tận bây giờ.

Tiền điện quả thực được xây dựng giống như cung điện thời xưa, nhưng một số bộ phận quan trọng đều chưa xây xong, chỉ mới dựng lên một cái khung sơ sài.

Địa cung có cửa đá bịt kín, bốn bức tường đều được xây bằng những phiến đá khổng lồ, khe hở được đổ vữa sắt, gia cố bằng những thanh sắt to bằng quả trứng ngỗng.

Trên mặt đất của tiền điện địa cung, có một hồ phun nước nhỏ, trong mắt suối vẫn đang sủi bọt nước.

Trần Hạo chỉ vào suối phun: "Cái suối phun nhỏ này, chính là thứ mà người ta thường gọi là quan tài dũng." "Trong một ngôi mộ có vị trí phong thủy tốt, nếu có được một mắt suối như vậy, thì đúng là cực phẩm." "Long mạch cũng cần dựa vào hình thế, lúc đầu tôi ở ngoài xem phong thủy của ngôi mộ này, cảm thấy tuy là một long mạch, nhưng bị gió mưa xâm thực làm phá vỡ hình thế của ngọn núi, con rồng cát ban đầu đã biến thành con rồng tiện không có chỗ dựa, không có che chắn." "Nhưng bây giờ xem ra, hình thế ở đây là loại nội tàng oan hiếm thấy, trong huyệt lại có một mắt suối." "Nước trong mắt suối chảy mãi không cạn, không tràn ra ngoài, cũng không khô cạn, huyệt đó trong phong thủy liền có tướng khí trữ." "Kỳ nguyên tự thiên, nhược thủy chi ba, loại nội tàng oan này cực kỳ thích hợp để chôn cất nữ tử, con cháu tất sẽ được hưởng phúc ấm." Thực ra Trần Hạo cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cục diện phong thủy như vậy, nói không kinh ngạc là giả.

Đại Kim Nha kinh ngạc nói: "Ối, cái mà chúng ta thường gọi là quan tài dũng?!" "Tôi chỉ nghe nói chứ chưa thấy bao giờ, vậy thì xem ra hình thế vị trí phong thủy ở đây vẫn còn tốt, càng kỳ lạ hơn, tại sao công trình bên trong chỉ làm được một nửa?

Mộ chủ cũng chưa được nhập liệm?" Bàn Tử nói: "Tôi thấy cũng không có gì lạ, có lẽ lúc đó gặp phải chiến tranh, hoặc chi tiêu quá lớn, tài chính thu không đủ chi, nên công trình lăng mộ lớn như vậy mới không xây tiếp được." Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha đồng thời lắc đầu, sau đó lại đưa ra đủ loại phỏng đoán, nghe mà Trần Hạo thầm

cười.

Đợi ba người thảo luận gần xong, Trần Hạo mới lên tiếng: "Xem ra vị tiền bối dùng miếu Xương Cá làm ngụy trang, đào địa đạo vào minh điện, cũng giống như chúng ta, bị một ngôi mộ rỗng lừa rồi." "Nhưng ở đây không phát hiện ra thi thể của ông ta, có lẽ đã tìm được đường ra ngoài rồi." Vừa đi vừa nói, họ đều cảm thấy ngôi mộ này quỷ dị khác thường, có quá nhiều điểm bất hợp lý.

Trần Hạo điềm nhiên nói: "Từ xưa đến nay đều có cách làm nghi trủng, Tào Tháo và Chu Hồng Vũ đều đã dùng, nhưng ngôi mộ cổ thời Đường này tuyệt đối không phải nghi trủng, bên trong..." Đang nói dở, đột nhiên bị Bàn Tử ngắt lời, Đại Kim Nha cũng đưa ngón tay lên môi, ra hiệu im lặng.

Trần Hạo biết tỏng trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn, quả nhiên thấy ở góc đông nam của minh điện, phía sau bóng nến, xuất hiện một 'người'.

Ánh nến trong góc minh điện chập chờn không yên, chiếu rọi góc tường lúc sáng lúc tối.

Ở rìa bóng đèn, xuất hiện một khuôn mặt người khổng lồ và trắng bệch, thân thể của nó thì ẩn trong bóng tối ngoài phạm vi chiếu sáng của ngọn nến.

Đại Kim Nha khẽ nói: "Lúc chúng ta vừa vào minh điện, đã quan sát kỹ lưỡng mọi ngóc ngách, lúc đó trong minh điện không có gì cả." "Chỉ có những bức tranh chưa tô màu trên bốn bức tường, trong bích họa có những cung nữ thân hình đầy đặn, tuyệt đối không có khuôn mặt khổng lồ này!" Thấy đối phương không có động tĩnh gì, Bàn Tử hạ giọng: "Hạo gia, lão Hồ, tôi thấy kẻ này không phải là loại tốt lành gì, nơi này không nên ở lâu, chúng ta rút thôi." Hồ Bái Nhất khẽ đáp: "Đừng hành động thiếu suy nghĩ, trước tiên phải làm rõ là người hay

quỷ đã." Trần Hạo đã biết trước tình hình, điềm nhiên cười nói: "Không cần căng thẳng, đó không phải người cũng không phải quỷ." Nghe vậy, Đại Kim Nha ở phía sau khẽ nói: "Ý của Hạo gia là, thứ ở đó chẳng lẽ là nhân vật được vẽ trên bích họa trên tường, chúng ta không nhìn rõ?" "Ánh nến mờ ảo, tôi thấy đúng là dễ nhìn nhầm thật." Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe vậy ngẩn ra, sau đó Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, lẽ nào lời của lão Kim là đúng?" "Tôi thấy, minh điện bao gồm cả ngôi mộ này, đều tà ma đến lợi hại, lúc chúng ta vừa vào minh điện quả thực không phát hiện ra, nhưng lúc vào địa đạo kia, giữa đường cũng đâu có tảng đá lớn nào?" "Cũng khó bảo trong minh điện sẽ không tự nhiên xuất hiện thêm thứ gì đó, là người, quỷ, hay yêu, hay như Đại Kim Nha phỏng đoán, là bức tranh trên tường mộ?" Nhìn vẻ mặt lo lắng của ba người, Trần Hạo cười nói: "Tầm mắt của các cậu không nhìn xa bằng tôi, thực ra đó là một bức tượng điêu khắc bằng đá." "Nếu không tin, cứ đi qua đó xem thử." Ba người Hồ Bái Nhất nghe vậy, đều cầm chắc súng trường, tò mò đi qua.

Ngay khi 'người' ở phía đối diện sắp đi vào phạm vi chiếu sáng của đèn pin cường độ cao của ba người Hồ Bái Nhất, ngọn nến trên đất đã cháy đến cuối, 'phụt' một tiếng bốc lên một làn khói xanh rồi tắt ngấm!

Cùng với việc ngọn nến tắt, khuôn mặt người phía sau bóng đèn lập tức biến mất trong bóng tối.

Ba người quay đầu lại nhìn Trần Hạo vẫn đang đứng đó bình tĩnh tự nhiên, mới ổn định lại tinh thần, rồi lại giơ đèn pin cường độ cao, đi về phía khuôn mặt người.

Đi thêm vài bước nữa, 'người' ở góc đông nam kia đã đi vào phạm vi chiếu sáng của đèn pin cường độ cao của họ.

Chương 333

Lúc này ba người Hồ Bái Nhất mới phát hiện ra, thứ vốn đứng ở góc đông nam của minh điện, cách ngọn nến, căn bản không phải là người.

Đúng là có một khuôn mặt, cũng là mặt người, chỉ có điều giống như Trần Hạo nói, là một bức tượng được tạc bằng đá.

Chỉ thấy khuôn mặt đá được chạm nổi trên một chiếc quách đá khổng lồ.

Bàn Tử quả quyết: "Lúc chúng ta vừa từ địa đạo chui vào minh điện, trong minh điện trống không, tuyệt đối không có chiếc quách đá lớn này." "Giống như bức tường đá chặn địa đạo, dường như đều đột nhiên xuất hiện từ không khí!" Trần Hạo nhìn chiếc quách đá dài khoảng ba mét rưỡi, cao một mét bảy, toàn thân được làm bằng đá lớn.

Ngoài phần đáy của quách đá, bốn mặt xung quanh và nắp quách đều được chạm nổi một khuôn mặt người khổng lồ, toàn bộ quách đá có màu xám, trông rất nặng nề.

Khuôn mặt người dường như là đồ trang trí trên quách đá, được khắc với ngũ quan rõ ràng, không khác gì người thường, chỉ có tai hơi lớn, hai mắt nhìn thẳng, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Mặc dù chỉ là một khuôn mặt được khắc bằng đá, nhưng lại toát lên vẻ kỳ quái và lạnh lùng đến khó tả.

Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, cái thứ quỷ quái gì đây?" "Nhìn công nghệ có vẻ đã có từ lâu rồi, lẽ nào đã thành tinh rồi sao?

Nếu không sao có thể đột nhiên xuất hiện trên mặt đất?" "Nếu nói

chúng ta nhớ nhầm hình vẽ trên bích họa, thì còn có khả năng, nhưng tảng đá lớn như vậy, lúc chúng ta mới vào đã quan sát minh điện kỹ đến thế nào, mà lại không hề nhìn thấy, đó không phải là gặp ma giữa ban ngày sao?" Trần Hạo thong thả nói: "Quách đá này giống như của thời Thương Chu." "Nhìn xem trên đó có hoa văn vân lôi của thời Tây Chu, tôi dám chắc chắn, đời Đường tuyệt đối không có thứ này." Đại Kim Nha ngạc nhiên nói: "Nếu tôi không nhớ nhầm, chúng ta bây giờ không phải đang ở trong minh điện của một ngôi mộ cổ thời Đường sao?" "Trong mộ cổ thời Đường, lại có quách đá Tây Chu?" Bàn Tử nói: "Được rồi, không thể nhớ nhầm được, nếu nhớ nhầm cũng không thể nào tất cả chúng ta đều nhớ nhầm." "Tôi thấy cái quách đá chết tiệt này, không phải là thứ đáng tiền gì, chúng ta mau tìm cách tìm đường rời khỏi đây thôi, triều đại nào thì mặc kệ triều đại đó, không liên quan đến chúng ta." Lúc này Trần Hạo mới tiết lộ: "Ở ngôi làng nhỏ bên cạnh Bàn Xà Pha, người dân cho chúng ta ở lại qua đêm từng nói, trong núi không có lăng mộ thời Đường, tương truyền có một ngôi mộ cổ thời Tây Chu." "Chiếc quách đá mặt người này lại đúng là vật phẩm thời Tây Chu, những bức bích họa thời Đường và bố cục lăng tẩm thời Đường đó cũng đúng là thật." "Vì vậy khiến tôi nhớ đến một ngôi mộ cổ tôi từng gặp, tình hình ở đó cực kỳ giống với ở đây." Tiếp đó, Trần Hạo đem chuyện Thất Tinh Lỗ Vương Cung được xây trên di chỉ của một ngôi mộ cổ thời Tây Chu, và cũng xuất hiện U Linh Trủng, kể lại cho ba người Hồ Bái Nhất nghe một lần.

Nhờ đó, cũng giải thích được tình hình tại sao trong ngôi mộ cổ thời Đường chưa hoàn thành này lại xuất hiện quan quách thời Tây Chu.

Nghe vậy, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đều ngẩn người.

Một lúc lâu sau, Bàn Tử mới kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, ý của ngài là, chúng ta đã gặp phải U Linh Trủng thời Tây Chu bị phá hủy đó?!"

Trần Hạo gật đầu: "Nếu tôi không đoán sai, thì hẳn là như vậy." "Thực ra những gì các cậu đang nhìn thấy, chạm vào, đều chỉ là ảo giác do U Linh Trủng tạo ra." Nói xong, Trần Hạo liền bắt pháp quyết, miệng niệm chú, sau đó liền gia trì 'Tĩnh Tâm Chú' cho ba người.

Trong nháy mắt, ba người Hồ Bái Nhất phát hiện, chiếc quan quách đá khổng lồ vốn có thể chạm vào, và cả bức tượng mặt người bằng đá kia, nhanh chóng biến mất không còn tăm hơi.

Lúc này ba người cuối cùng cũng biết, Trần Hạo nói đúng, họ đều đã bị ảo ảnh của U Linh Trủng đánh lừa.

Thấy vậy, ba người liền theo Trần Hạo quay người rời đi, trở lại con đường cũ, nhảy xuống địa đạo.

Đoạn địa đạo này lúc chúng ta vào đã thăm dò rõ ràng, địa đạo đi theo một mặt phẳng nghiêng bốn mươi lăm độ, thông thẳng đến chính giữa minh điện.

Bốn người bò xuống theo hướng nghiêng trong địa đạo, không bao lâu sau, họ cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì địa đạo vốn dĩ nghiêng, đã biến thành mặt đất bằng phẳng!

Dùng đèn pin quét xung quanh một lượt, họ lập tức chết lặng, bởi vì họ đã bò đến mặt đất của một gian mộ thất, xung quanh toàn là những bức tranh đá mặt người kỳ quái, căn bản không phải là địa đạo lúc trước.

Mặc dù Trần Hạo ở Thất Tinh Lỗ Vương Cung cũng đã gặp tình huống tương tự, nhưng cũng không khỏi kinh ngạc.

Lúc này Bàn Tử không nhịn được hỏi: "Hạo gia, đây rốt cuộc là nơi quỷ quái gì vậy?" Hồ Bái Nhất trầm giọng nói: "Hạo gia, chúng ta không phải lại vào U Linh Trủng rồi chứ?" Đại Kim Nha nghiến răng nói: "Làm gì có chuyện sai được, địa đạo trên mặt đất minh điện ở

chính giữa hư vị, bên cạnh hẳn là quan quách của mộ chủ." "Chúng ta đã đi vòng quanh minh điện đúng ba vòng, ngoài địa đạo ra, trên mặt đất còn có lối đi nào khác!" "Chết tiệt... thật sự gặp phải quỷ đả tường rồi!" Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha, mặc dù vô cùng kinh ngạc trước cảnh tượng kỳ dị này, nhưng dù sao cũng đã biết từ chỗ Trần Hạo rằng nơi này chỉ là một U Linh Trủng.

Có Trần Hạo, một vị đạo gia thiên sư ở đây, họ cũng không đến nỗi sợ hãi.

Lúc này, Bàn Tử chỉ vào nơi họ vừa bò ra: “Chỗ đó có lối ra nào khác không, nơi chúng ta vừa bò ra, không phải là cái đạo động lúc trước sao?” Đại Kim Nha cũng phát hiện ra điều gì đó: “Hạo gia, xem kìa, bên cạnh quách đá kia lại có thêm một cái cầu thang.” Trần Hạo đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, nên chỉ thản nhiên gật đầu.

Nhưng khi Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nhìn theo hướng Đại Kim Nha chỉ, quả nhiên phát hiện bên cạnh quách đá, một cầu thang đá hướng lên trên đã xuất hiện từ lúc nào không hay.

Cầu thang rộng rãi, mỗi bậc đều được xây bằng những phiến đá lớn nguyên khối.

Dùng đèn pin cường độ cao chiếu lên trên, cột sáng của đèn pin như bị bóng tối nuốt chửng, cách đó hơn mười mét đã tối om, không thể nhìn thấy tình hình phía trên.

Hồ Bái Nhất lại nói: “Mẹ kiếp, U Linh Trủng này thật sự quá tà môn!” “Đạo động biến thành mộ đạo, trong minh điện mộ Đường lại xuất hiện quách đá Tây Chu, một lát sau lại mọc ra cái cầu thang đá quái quỷ.” “Tôi thấy chúng ta cứ liều một phen, đi một mạch đến cùng, đạo động chắc chắn không đi được nữa rồi.” “Nếu đây là cổ mộ Tây Chu, vậy thì cái cầu thang bên cạnh quách đá này nên dẫn đến tầng cao nhất của cổ mộ, nơi đó nối với khảm đạo, có lẽ có thể ra

ngoài.” Bàn Tử nói: “Vậy còn chờ gì nữa, tôi đi trước, mọi người theo sau.” Nói xong, hắn bước lên cầu thang, đi được hai bước, lại đột nhiên quay đầu hỏi: “Lão Hồ, khảm đạo vừa nãy là gì?

Dùng để làm gì?” Trần Hạo mỉm cười, cùng Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha cũng bước lên cầu thang.

Vừa đi vừa nói với Bàn Tử: “Khảm đạo, nói trắng ra là một đường hầm.” “Xây dựng cổ mộ không phải cần phải khoét rỗng cả ngọn núi sao, đất đá đào ra đều được vận chuyển ra ngoài qua khảm đạo.” “Sau khi mộ chủ được chôn cất, người ta sẽ bịt kín đường hầm, đồng thời chôn sống cả những người thợ xây mộ và nô lệ ở bên trong.” “Nếu may mắn, không chừng có thể tìm thấy mật đạo mà những người thợ lén lút để lại, lúc đó có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.” Đi được khoảng năm phút, ba người Hồ Bái Nhất đột nhiên phát hiện có điều không ổn.

Hồ Bái Nhất nói: “Hạo gia, lúc chúng ta vừa bước lên bậc thang đá, tôi để ý mép bậc thang thứ hai có một vết khuyết hình lưỡi liềm, có thể là bị sứt mẻ trong quá trình xây dựng.” “Nhưng bây giờ cứ đi lên khoảng hai ba mươi bậc, tôi lại phát hiện một vết khuyết hình lưỡi liềm y hệt.” “Lúc đầu tôi không để ý lắm, sau đó đếm kỹ lại, cứ hai mươi ba bậc lại có một cái!” “Tuyệt đối không phải trùng hợp, chúng ta có thể đang đi vòng tròn tại chỗ!” “Chúng ta đừng đi lên nữa, cứ leo mãi thế này, chết cũng không đến được đỉnh.” Thấy cả ba đều mệt đến thở không ra hơi, Trần Hạo liền bảo Đại Kim Nha và những người khác ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bàn Tử chán nản nói: “Xong rồi, chúng ta gặp phải quỷ đả tường rồi!” “Tuyệt đối không sai, sẽ không bao giờ đi ra được, chỉ có thể bị nhốt chết ở đây, chờ đám đảo đấu tiếp theo đến nhặt xác cho chúng ta thôi.” Nhìn dáng vẻ chán nản của ba người Bàn Tử, Trần Hạo cười nói: “Ngôi cổ mộ Tây Chu đó chắc chắn đã bị phá hủy hoàn toàn,

không còn lại một viên gạch một viên đá nào, những người xây dựng mộ Đường tưởng rằng bên trong chỉ là một hang động tự nhiên khổng lồ, vừa có vị trí phong thủy tốt, lại tiết kiệm được một số phiền phức khi đào núi." "Những người đó chắc chắn sau này mới phát hiện ra U Linh Trủng, kể cả những vị Mạc Kim Giáo Úy đã đào đạo động ở miếu Ngư Cốt, bao gồm cả chúng ta." "Chắc chắn đều đã làm một việc giống nhau, mới kích hoạt U Linh Trủng." "Cho nên, chúng ta chỉ cần tìm ra nguyên nhân sâu xa, là có thể dễ dàng tìm được cách thoát ra." Đại Kim Nha ngạc nhiên hỏi: "Nhưng vấn đề là, nguyên nhân sâu xa rốt cuộc là ở đâu?" Trần Hạo nói: "Vì đã có manh mối, chúng ta chỉ cần tìm ra nguyên nhân, là có khả năng làm cho U Linh Trủng biến mất." "Những người xây dựng lăng mộ nhà Đường và những người đào đạo động ở miếu Ngư Cốt, có thể sau khi phát hiện U Linh Trủng, họ đã làm một việc gì đó nên mới có thể rời đi, chúng ta cũng nên suy nghĩ kỹ lại." Bàn Tử nói: "Theo tôi thấy, có thể dùng phương pháp loại trừ, những việc người xưa có thể làm, chúng ta cũng có thể làm, những thứ đó nên được xem xét đầu tiên." "Một số thứ hiện đại, người xưa không thể có, nên có thể loại trừ, không cần phải tốn công suy nghĩ." Trần Hạo khen ngợi: "Khá lắm Bàn Tử, tôi cứ tưởng cậu là đồ đầu đất chỉ biết ăn uống, không ngờ lại nghĩ ra được phương pháp loại trừ?" Bàn Tử cười nói: "Bàn gia tôi đây chính là Trương Tam gia thời Tam Quốc, thô nhưng có tế, đó là điều tất nhiên!" Đại Kim Nha nói: "Có thể thu hẹp phạm vi hơn nữa, những người xây mộ Đường phát hiện ra U Linh Trủng khi công trình sắp kết thúc, còn chúng ta thì vừa vào đạo động đã bị nhốt." Lúc này, Bàn Tử đắc ý nói: "Thực ra vấn đề rất đơn giản, thứ mà người xưa cũng dùng, chúng ta cũng dùng, đó có thể là gì, đương nhiên là nến sáp rồi!" "Nến sáp?" Vừa nghe lời này, Hồ Bái Nhất và Đại Kim Nha lập tức lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh.

Nhưng Trần Hạo lại nói: "Mặc dù không biết tình hình cụ thể khi

xây dựng lăng mộ thời Đường, nhưng tuyệt đối không thể đến khi công trình sắp kết thúc mới dùng nến sáp, hẳn là có nguyên nhân khác." Ngay sau đó, Trần Hạo chỉ vào hai con ngỗng trắng lớn mà Bàn Tử đang dắt và nói: "Tôi biết rồi!" "Mọi người có biết khi địa cung của một cổ mộ sắp hoàn thành, phải làm gì không?

Phải giết tam sinh tế trời, trói tam cầm hiến đất." Đại Kim Nha thất thanh nói: "A, Hạo gia, lẽ nào chúng ta mang hai con ngỗng này vào đã kích hoạt U Linh Trủng?" Thấy cuối cùng cũng dẫn được câu chuyện vào đúng chủ đề, Trần Hạo cười gật đầu nói: "Đúng vậy, vị tiền bối Mạc Kim Giáo Úy đào đạo động ở miếu Ngư Cốt, sau khi đào đạo động đến địa cung, để thử chất lượng không khí trong minh điện, nhất định cũng đã dùng phương pháp cũ của dân đảo đấu." "Dùng gia cầm sống để dò khí, mang theo gà, vịt, ngỗng vào trong, mới bị U Linh Trủng nhốt lại." "Khi xây dựng lăng mộ thời xưa, sau khi cấu trúc địa cung hoàn thành, đều phải giết heo, bò, dê (tam sinh) trong mộ, trói ba loại gia cầm (tam cầm) xuống đất." "Mục đích là để mời các sinh linh gần cổ mộ đi nơi khác, cầu xin thượng thiên ban cho nơi này sự bình an, để mộ chủ được yên nghỉ không bị quấy rầy." "Cách làm này gọi là: Tam sinh thông thiên, tam cầm đạt địa." "Đầu heo, đầu bò, đầu dê cùng lúc dâng cúng, vô cùng long trọng, có thể truyền đạt thông tin lên trời cao." "Tam cầm thì hiến tế cho các vị thần linh cư ngụ dưới đất.

Gia súc có thể kết nối dư khí của chân huyệt, cho nên trong hố bồi táng tất phải chôn gia súc để thuận theo lý mạch của tinh cung." Đại Kim Nha nói tiếp: "Nhạn hoang dã là nhạn, nhạn nhà là ngỗng, nhạn hoang dã được thuần dưỡng, liền trở thành ngỗng." "Ngỗng trong tam cầm là loài có linh tính nhất, tương truyền ngỗng có thể nhìn thấy ma quỷ, không chừng là do chúng ta vô tình mang ngỗng vào đạo động, kinh động đến ngôi U Linh Trủng Tây Chu này." Vừa nghe lời này, Bàn Tử lập tức túm lấy một con ngỗng trắng lớn, rút dao găm ra, định

ra tay cắt cổ nó.

Thấy cảnh này, Trần Hạo vội vàng giữ tay hắn lại: "Bàn Tử đừng vội, tôi vẫn chưa nói xong!" Bàn Tử nghe lời Trần Hạo, lập tức dừng động tác trong tay.

Đại Kim Nha lại lên tiếng: "Hạo gia, Hồ gia, Bàn gia, tôi cũng có một chuyện, cảm thấy dường như có điều không ổn." Trần Hạo thản nhiên cười hỏi: "Chuyện gì vậy, lão Kim." Đại Kim Nha nói: "Tôi đã suy nghĩ một chút, nếu đúng như Hạo gia nói, chúng ta hiện đang bị một ngôi U Linh Trủng Tây Chu nhốt lại." "Ngôi U Linh Trủng Tây Chu này xuất hiện, có thể là do chúng ta đã mang theo ngỗng sống, một trong tam cầm.

Ngỗng có linh tính, lại cảnh giác nhất, nên mới kinh động U Linh Trủng." Bàn Tử nghe mà mất kiên nhẫn: "Lão Kim, ông nói lằng nhằng nãy giờ, rốt cuộc là muốn nói cái gì?" Trần Hạo cười nói: "Ý của lão Kim là, nếu chúng ta giết hai con ngỗng ở đây." "Nhỡ đâu U Linh Trủng lập tức biến mất, chúng ta sẽ rơi ra ngoài cổ mộ thời Đường, lúc đó sẽ bị nhốt lại lần nữa, thậm chí có nguy cơ bị chôn sống." Đại Kim Nha gật đầu nói: "Đúng, ý của tôi là vậy." "Ngoài ra, linh hồn của cổ mộ Tây Chu dường như không phải là toàn bộ, chỉ có một phần trùng lặp với cổ mộ thời Đường." "Cái cầu thang đá này chính là rìa của U Linh Trủng, không có ranh giới rõ ràng, có lẽ ranh giới này đang ở trong trạng thái hỗn độn." "Chỉ là chúng ta không thể biết nó đang mở rộng hay thu hẹp lại, nếu chúng ta giết hai con ngỗng trắng lớn, nhỡ đâu..." Nghe đến đây, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng đã hiểu ra.

Hồ Bái Nhất nói: "Ý của Kim gia là, chúng ta nên tìm cách trở về minh điện của mộ Đường trước." "Ở trong minh điện hoặc gần cửa đạo động, xác định một vị trí an toàn, sau đó mới giết hai con ngỗng gây họa này." Lúc này Bàn Tử cũng lên tiếng: "Nhưng cái cầu thang

đá này cứ hai mươi ba bậc lại lặp lại một lần, lặp đi lặp lại, dường như vô tận." "Một khi đã bước lên cầu thang này, dù là đi lên hay đi xuống, đều không thể đi đến cuối được!" Nhìn dáng vẻ sầu não của ba người Hồ Bái Nhất, Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Được rồi, đừng đoán mò nữa." "Nơi này tuy có nguyên nhân từ U Linh Trủng, nhưng quan trọng nhất là một cơ quan trong cổ mộ Tây Chu, một cái bẫy quỷ dị được thiết kế theo Dịch số!" Vừa nghe lời này, cả ba người Hồ Bái Nhất đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

Đại Kim Nha ngạc nhiên hỏi: "Hạo gia, chúng ta đều đã trúng cơ quan sao?" "Vậy rốt cuộc là chuyện gì?" Trần Hạo thản nhiên cười, trước tiên niệm Tĩnh Tâm Chú cho ba người, U Linh Trủng của cổ mộ Tây Chu lập tức biến mất.

Sau đó Trần Hạo chỉ vào những bậc thang kia nói: "Loại cầu thang hai mươi ba tầng này, tên khoa học gọi là 'Huyền Hồn Thê', nguyên lý thiết kế của loại này đã thất truyền cả ngàn năm, có không ít nhà toán học và khoa học gia đều say mê nghiên cứu nó." "Một số quan điểm cho rằng đây là một loại thôi miên bằng con số, cố ý để lại một loại ký hiệu hoặc thông tin số học để mê hoặc người đi đường." "Các nhà toán học thì cho rằng, đây là một mô hình số học có kết cấu phức tạp, người ở trong đó, nhìn thì chỉ có một cầu thang, nhưng thực tế lại thông ra tứ phía, ký hiệu hình lưỡi liềm chính là một cái bẫy." "Ký hiệu đó thực ra đang dần dần lệch đi trên các bậc thang, hơn nữa những bậc thang và vách đá này có thể đều được bôi một loại sơn hấp thụ ánh sáng theo công thức bí truyền cổ đại, càng khiến người ta khó phân biệt phương hướng." "Một khi chú ý đến những ký hiệu này, sẽ khiến người ta nảy sinh sai lầm trong phán đoán logic, tưởng rằng mình đang đi thẳng, nhưng thực tế lại bất tri bất giác đi vào một con đường rẽ, rồi đi vòng vòng trên con đường rẽ đó." "Cuối cùng hoàn toàn mất phương hướng, sự chênh lệch độ cao giữa các bậc thang nhỏ

là để tạo ra ảo giác về sự chênh lệch cao thấp." Nghe đến đây, Đại Kim Nha và Bàn Tử đều ngơ ngác.

Nhưng Hồ Bái Nhất dưới sự nhắc nhở của Trần Hạo, cũng nhớ ra trong quyển "Độn" tự của 《Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật》 có ghi chép về thiết kế của loại cơ quan này.

Thế là anh ta liền đem những gì mình biết tuôn ra một tràng.

Trần Hạo cười gật đầu nói: "Không tệ đâu lão Hồ, chỉ bằng hai chiêu này của cậu, cho dù không có tôi ở đây, cậu cũng có thể dẫn lão Kim và Bàn Tử ra ngoài rồi!" Hồ Bái Nhất ngại ngùng gãi đầu: "Cũng nhờ Hạo gia nhắc nhở, nếu không tôi căn bản không nhớ ra những thứ này." Ngay sau đó, Trần Hạo dẫn theo ba người, dựa vào kiến thức của mình, chỉ dùng hơn nửa giờ đã đi ra khỏi 'Huyền Hồn Thê', trở về minh điện.

Thấy cuối cùng cũng thoát ra được, Bàn Tử và Đại Kim Nha vui đến nỗi tìm không ra phương bắc, luôn miệng hô Hạo gia lợi hại!

Hồ Bái Nhất thì càng thêm bội phục, trình độ của Trần Hạo trong phương diện Kỳ Môn Độn Giáp và trận pháp quả thực quá cao siêu.

Tiếp đó, Hồ Bái Nhất đi đến trước cửa đạo động, dùng đèn pin chiếu vào, nơi bên dưới vốn đã hoàn toàn biến thành mộ đạo, quả nhiên đã biến mất, trong động đầy đất cát, chính là đạo động lúc trước.

Anh ta bội phục nói: "Quả nhiên đạo pháp của Hạo gia quá đỉnh, bây giờ U Linh Trủng đã hoàn toàn biến mất rồi." Sau khi Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng tán thưởng vài câu, Trần Hạo dẫn họ nhảy vào trong giếng đứng của mộ đạo.

Sau khi bò ra ngoài một đoạn theo đạo động, tiếng nước nhỏ giọt dần dần vang lên, xem ra đã đi được nửa quãng đường, phía trước

chính là mặt cắt của đạo động.

Trần Hạo liền bò đến cửa động, từ trên nhảy xuống, ngay sau đó Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha cũng nhảy theo.

Đại Kim Nha mồ hôi như mưa, mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt, thở hổn hển nói với tôi: "Thật… thật sự… không được rồi… Mặc dù bệnh hen suyễn của tôi đã được Hạo gia… chữa khỏi, nhưng vẫn còn yếu lắm… phải thở một hơi đã." Thấy Đại Kim Nha thực sự không ổn, vừa rồi đã liều mạng mới bò được nhanh như vậy, đã đến giới hạn rồi, Trần Hạo đành để anh ta ngồi xuống nghỉ một chút.

Chương 334

Đồng thời, anh ta và Hồ, Bàn hai người cũng ngồi xuống lấy lại hơi.

Một lát sau, Trần Hạo đi đến cửa đạo động ở phía bên kia, giơ đèn pin lên xem xét bên trong.

Phát hiện một đoạn của đạo động đã bị một khe nứt trong hang động của núi cắt đứt, đoạn đứt gãy này nối liền với hang động ở dưới cùng của núi, sâu không lường được.

Đúng lúc Trần Hạo đang nhìn vào trong đạo động, đột nhiên nghe thấy Bàn Tử ở sau lưng nói: "Hạo gia xem kìa, Đại Kim Nha biến mất rồi!" Vừa nghe lời này, Trần Hạo lập tức sững sờ, trong kịch bản quả thật có đoạn Đại Kim Nha mất tích.

Anh vội vàng hỏi: "Lão Kim đâu?

Cậu không thấy à?" Bàn Tử: "Tôi với lão Hồ đang dựa vào vách đạo động nhắm mắt nghỉ ngơi, kết quả vừa mở mắt ra đã không thấy ông ấy đâu!" Hồ Bái Nhất cũng gật đầu lia lịa, xác nhận lời Bàn Tử nói là sự thật.

Đúng lúc này, từ một nơi không xa trong hang động truyền đến một trận âm thanh kỳ quái, Trần Hạo vội vàng dùng đèn pin chiếu qua.

Không chiếu thì thôi, vừa chiếu đã kinh ngạc đến nỗi mắt tròn miệng dẹt, chỉ thấy một người đứng trong hang động, khuôn mặt to lớn không có chút sắc người.

Khuôn mặt khổng lồ như mặt nạ đó to bằng cả cái chậu rửa mặt, ẩn mình trong góc tối của hang động, không nhìn thấy thân thể, phạm vi chiếu sáng của đèn pin chỉ có thể miễn cưỡng chiếu đến khuôn mặt

của đối phương.

Vẻ mặt quái đản lạnh lùng đó, hoàn toàn giống với quách đá mặt người trong U Linh Trủng Tây Chu.

Điểm khác biệt duy nhất là, khuôn mặt này không phải được tạc từ đá, cũng không phải bích họa trong mộ đạo.

Dưới ánh sáng đèn pin của Trần Hạo, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, nó đột nhiên có sự thay đổi, khóe miệng nhếch lên, mỉm cười, hai mắt cũng đồng thời nhắm lại, cong thành một khe hình bán nguyệt.

Trần Hạo có thể chắc chắn trong đời mình chưa bao giờ thấy một nụ cười quỷ dị khó tả đến thế.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử thấy khuôn mặt quái dị đó, đều không tự chủ được lùi lại hai bước.

Nhưng ngay sau đó, Đại Kim Nha đã đi đâu?

Chẳng lẽ bị cái gã mặt quỷ này bắt đi rồi?

Chết rồi?

Dù thế nào đi nữa, sự mất tích của Đại Kim Nha chắc chắn có liên quan đến khuôn mặt quỷ đột nhiên xuất hiện này.

Tiếp đó, Trần Hạo cũng đã hiểu ra gốc rễ của vấn đề.

Anh nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, chúng ta lên thôi, nếu không lão Kim sẽ gặp nguy hiểm!" Nhưng lời vừa dứt, ba người đã nghe thấy dưới chân truyền đến vài tiếng kêu cổ quái.

Trần Hạo vừa chạy nhanh lên, vừa thầm nghĩ trong lòng: Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng, tiểu gia cuối cùng cũng đợi được ngươi rồi!

Hang động tối om như miệng một cái bình rượu, mặt cắt của đạo động ở vị trí cổ bình.

Âm thanh đó và khuôn mặt quỷ khí âm u kia, đều ở sâu trong hang động.

Sau khi ba người Trần Hạo nhanh chóng nhìn lại, phát hiện tiếng kêu cổ quái mà họ nghe thấy, chính là do Đại Kim Nha đang ngã trên mặt đất phát ra.

Ông ta nằm ngang trong hang động, tay chân bị mấy sợi tơ trắng sáng bóng quấn chặt, trên cổ họng cũng bị quấn một vòng, siết chặt cổ, tuy không đến nỗi ngạt thở mà chết, nhưng không thể nói được.

Đại Kim Nha sợ đến mặt không còn chút máu, thấy ba người Trần Hạo chạy đến, liền ra sức há to miệng muốn kêu cứu.

Nhưng cổ bị quấn quá chặt, trong cổ họng chỉ phát ra âm thanh "a a", âm thanh hỗn tạp với sự hoảng sợ của Đại Kim Nha, nghe không giống tiếng người, chẳng trách nghe lại kỳ quái như vậy.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử vội vàng chạy đến, vừa định cứu Đại Kim Nha, chưa kịp làm gì thì trên đỉnh đầu vang lên một trận tiếng sột soạt, cơ thể Đại Kim Nha đột nhiên lơ lửng giữa không trung, như bị ai đó nhấc lên.

Trần Hạo dùng dạ nhãn ngẩng đầu nhìn lên, vừa hay nhìn thấy khuôn mặt quái dị đó, đang lơ lửng trên đầu, nhìn xuống anh cười lạnh.

Khuôn mặt quái dị đó khẽ co giật, mỗi lần cử động, Đại Kim Nha lại bị kéo lên khỏi mặt đất một đoạn.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử kinh hãi hét lên: "Mẹ kiếp, rốt cuộc là cái thứ gì vậy!?" Khuôn mặt quỷ treo cao trên đỉnh hang động, nơi này càng vào trong không gian càng lớn.

Nơi này tuy cách chỗ giao cắt với đạo động không xa, nhưng đã rất cao, phía trên tối om một mảng, cả hai đều nhìn không rõ lắm.

Trần Hạo vung Đại Việt Long Tước Đao, cắt đứt những sợi tơ dính trên người Đại Kim Nha.

Đại Kim Nha đang treo lơ lửng giữa không trung được giải thoát, rơi xuống đất, Hồ Bái Nhất vội vàng đỡ ông ta dậy, hỏi: "Kim gia, sao rồi?

Đi được không?" Cổ Đại Kim Nha bị siết đến nỗi sắp trợn trắng mắt, khó khăn lắc đầu, lần này kinh hãi quá độ, không chỉ một chữ cũng không nói ra được, tay chân mềm nhũn, cũng hoàn toàn không nghe sai khiến.

Bàn Tử nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quỷ phía trên, mắng: "Mẹ kiếp, nhiều tơ dính thế này, chẳng lẽ là một con yêu tinh nhện sao?" Nói xong cũng không cần biết mặt quỷ đó rốt cuộc là thứ gì, giơ AK lên xả một tràng.

Nhưng tốc độ của khuôn mặt quỷ đó cực nhanh, trong nháy mắt đã né được loạt đạn của Bàn Tử.

Trong khoảnh khắc, một con quái vật khổng lồ đen sì từ trên đỉnh động rơi xuống!

Thấy cảnh này, Trần Hạo dùng một lực khéo léo, lập tức ném Đại Kim Nha ra sau hơn mười mét.

Hồ, Bàn hai người cũng phát hiện ra đó là một con nhện mặt người khổng lồ!

Toàn thân nó đen tuyền, trên lưng có hoa văn màu trắng, tự nhiên tạo thành hình một khuôn mặt người, ngũ quan đường nét đều có, không thừa không thiếu.

Hoa văn hình mặt người đó to bằng cái chậu rửa mặt, thể tích của con nhện còn lớn hơn gấp mấy lần, tám cái chân quái dị mọc đầy lông nhung.

Hồ Bái Nhất trầm giọng nói: “Loại nhện lớn này tôi đã thấy nhiều ở núi Côn Luân, nhưng loại có hoa văn trên lưng giống hệt mặt người thế này thì cực kỳ hiếm thấy.” Trần Hạo thản nhiên nói: “Loại nhện mặt người khổng lồ màu đen này, thuộc một nhánh hiếm thấy của loài nhện, có một biệt danh, gọi là Hắc Vưu Hưởng.” “Mặc dù nó có thể phun tơ như nhện bình thường, nhưng không biết giăng lưới.” “Tơ nhện mà Hắc Vưu Hưởng phun ra tuy có độ dính lớn, nhưng độ bền kém, không chịu lửa.

Tơ của nhện bình thường chịu lửa, có độ đàn hồi, chịu được cắt, độ bền gấp bốn lần dây thép.” “Nhưng Hắc Vưu Hưởng không có những đặc điểm này, nó không bao giờ giăng lưới, chỉ dựa vào số lượng tơ nhện nhiều và hàm lượng độc tố lớn trong cơ thể để giành chiến thắng.” “Dưới cằm của con vật này có một túi độc, bên trong chứa một lượng lớn độc tố, một khi dùng tơ nhện bắt được con mồi, nó sẽ lập tức tiêm độc tố vào.” “Người một khi trúng phải loại độc tố này, chỉ có cơ bắp cứng đờ, không thể cử động, nhưng ý thức vẫn có thể giữ được tỉnh táo, bao gồm cả cảm giác đau đớn vẫn còn tồn tại.” “Điều đáng sợ nhất là, Hắc Vưu Hưởng khi tiêm chất gây tê vào con mồi, sẽ đồng thời tiêm một loại dịch tiêu hóa, khiến con mồi bị hòa tan sống, để nó hút thức ăn.” Nghe lời này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử không khỏi rùng mình, không đợi con Hắc Vưu Hưởng vừa rơi xuống có hành động gì, cả hai đồng thời nổ súng!

Nhưng điều khiến Trần Hạo kinh ngạc là, con Hắc Vưu Hưởng vốn không lợi hại trong nguyên tác, lại dựa vào lớp vỏ ngoài cứng rắn, chặn được loạt đạn từ súng trường AK của Hồ, Bàn hai người!

Lúc này Trần Hạo mới hiểu ra, mẹ kiếp, kịch bản lại thay đổi rồi.

Đúng lúc này, con Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng không bị thương đó, xoay người một cái, liền lao về phía Hồ Bái Nhất và Bàn Tử.

Thấy cảnh này, Hồ, Bàn hai người vội vàng quăng AK ra sau lưng, rút ra thanh siêu hợp kim Đường đao đã khai quang sau lưng, lao vào chiến đấu với Hắc Vưu Hưởng!

Kết quả với thực lực hiện tại của Hồ, Bàn hai người, chỉ có thể miễn cưỡng đánh ngang tay với Hắc Vưu Hưởng.

Siêu hợp kim Đường đao đã khai quang cũng chỉ có thể miễn cưỡng phá vỡ lớp giáp của nó mà thôi.

Bàn Tử vừa vung Đường đao chém loạn xạ, vừa hét lớn: "Hạo gia, lão Hồ, chúng ta mẹ nó thật sự rơi vào động Bàn Tơ rồi!" Nói xong, lại lần nữa vung đao xông lên, Hồ Bái Nhất cũng phối hợp, hai mặt giáp công Hắc Vưu Hưởng.

Chương 335

Sau một hồi chiến đấu, Hắc Vưu Hưởng tuy không bị thương nặng, nhưng cũng chịu không ít đau đớn.

Nó liền nhanh chóng lui về sâu trong hang động, Bàn Tử đang chém hăng, định đuổi theo giết.

Hồ Bái Nhất lại vội vàng hét lên: "Đừng đuổi nữa, mau cõng Đại Kim Nha, chúng ta rời khỏi đây." Bàn Tử lại lẩm bẩm: "Vừa rồi cũng là do hai chúng ta ra tay trước, nếu là Hạo gia ra tay, sớm đã diệt nó rồi!" Nhưng lời vừa nói xong, Hồ Bái Nhất, Đại Kim Nha và Bàn Tử đột nhiên cảm thấy chân mình bị siết chặt.

Ngay sau đó đứng không vững, bị kéo ngã xuống đất, cả ba gần như cùng lúc ngã nhào.

Trần Hạo đã sớm đề phòng, chỉ nhẹ nhàng nhảy một cái, liền né được đòn tấn công bằng tơ nhện của Hắc Vưu Hưởng.

Nhưng ngay sau đó, ba người Hồ Bái Nhất bị kéo vào trong động.

Trần Hạo thản nhiên cười, rồi liền theo sau ba người, truy đuổi một quãng xa trong hang động quanh co.

Khi Trần Hạo cảm thấy đã gần đủ, lập tức chém ra ba đạo đao mang màu xanh biếc, cắt đứt những sợi tơ nhện quấn trên người ba người Hồ Bái Nhất.

Sau khi giúp ba người gỡ bỏ tơ nhện trên người, Trần Hạo nói: "Mọi người lui về minh điện trước, đợi tôi diệt hết cả ổ Hắc Vưu Hưởng đó, sẽ quay lại hội hợp với mọi người." Vừa nghe lời này, Hồ, Bàn hai người đều không chịu, sống chết đòi đi theo.

Đại Kim Nha vốn hy vọng như vậy, nhưng thấy Hồ, Bàn hai

người cũng muốn đi theo, ông ta cũng không dám một mình quay về, đành phải đi cùng.

Thế là bốn người Trần Hạo, liền đuổi theo vào trong hang động hình tam giác đó.

Đúng lúc này, đột nhiên từ trong cửa động hình tam giác đối diện bay ra mấy sợi tơ nhện, loại tơ nhện này một khi đã dính vào người thì không thể gỡ ra, tốc độ cực nhanh.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử né người tránh được, Đại Kim Nha cũng được Trần Hạo dẫn đi né tránh.

Lúc này Trần Hạo mới nhìn rõ, nơi này quả nhiên là hang ổ của Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng.

Bên trong không chỉ có con Hắc Vưu Hưởng lớn mà họ gặp trước đó, phía sau còn có sáu bảy con Hắc Vưu Hưởng có kích thước tương tự!

Chỉ thấy hang động hình tam giác này, vốn là một công trình kiến trúc nhân tạo, hoàn toàn được xây dựng bằng gỗ.

Có lẽ để giữ cho gỗ được chắc chắn, người ta đã trộn nhựa thông, mỡ bò và các vật liệu khác bôi lên gỗ.

Công trình kiến trúc bằng gỗ này, rộng khoảng bảy tám gian nhà dân, không biết được xây dựng ở đây để làm gì.

Xung quanh công trình kiến trúc bằng gỗ, toàn là những xác chết khô đã bị Hắc Vưu Hưởng hút cạn, có cả người và các loại động vật khác.

Bị Hắc Vưu Hưởng hút hết toàn bộ nước trong cơ thể, tương đương với việc xử lý khử nước cho thi thể.

Mặc dù bên ngoài những xác chết đó được bao bọc bởi tơ của Hắc

Vưu Hưởng, nhưng vẫn có thể thấy được thảm trạng bị hành hạ từ từ đến chết của họ lúc còn sống, khuôn mặt đều giữ nguyên vẻ mặt đau đớn méo mó.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha, tất cả đều ngơ ngác.

Không ngờ, bên trong lại có nhiều Hắc Vưu Hưởng như vậy!

Bàn Tử chán nản nói: "Mẹ kiếp!

Đây không phải là muốn lấy mạng Bàn gia sao?" "Một con Hắc Vưu Hưởng, đã đủ cho tôi và lão Hồ khổ sở rồi, bây giờ lại có 8 con Hắc Vưu Hưởng." "Nhân tiện Hạo gia, một mình anh có đối phó được 7 con Hắc Vưu Hưởng không?" Hồ Bái Nhất một tay cầm súng trường AK, một tay cầm Đường đao trầm giọng nói: "Hạo gia, tôi và Bàn Tử chỉ có thể miễn cưỡng cầm chân được hai con Hắc Vưu Hưởng, nếu không thể đối phó cùng lúc với 6 con Hắc Vưu Hưởng, chúng ta chỉ có thể dùng lựu đạn!" Đại Kim Nha hét lên: "Hồ gia, ông điên rồi à?" "Dùng lựu đạn ở đây, chúng ta không bị Hắc Vưu Hưởng ăn thịt, cũng phải bị chôn sống!" Bàn Tử hai mắt đỏ ngầu hét lên: "Bị chôn sống, cũng còn hơn bị mấy con quái vật này ăn sống!" Nhìn vẻ mặt khác nhau của ba người, Trần Hạo thản nhiên cười: "Lão Hồ, Bàn Tử, lần này hai người rèn luyện không tệ rồi, bây giờ bảo vệ lão Kim lui ra cửa động đi, tám con Hắc Vưu Hưởng này một mình tôi xử lý hết!" Nói xong, cũng không đợi ba người Hồ Bái Nhất trả lời, cầm Đại Việt Long Tước Đao xông lên.

Thấy cảnh này, ba người Hồ Bái Nhất đành bất lực, chỉ có thể nhanh chóng lui về cửa động, luôn chú ý đến tình hình của Trần Hạo.

Cùng lúc đó, thấy Trần Hạo, một món "thức ăn", chủ động xông lên, tám con Hắc Vưu Hưởng đều vui mừng bắn ra tơ nhện, muốn bắt gọn anh trong một lần.

Nhưng Trần Hạo đến để kiếm điểm thưởng, chứ không phải để làm thức ăn cho Hắc Vưu Hưởng.

Chỉ thấy thân hình anh lóe lên, lập tức nhảy vọt lên, Đại Việt Long Tước Đao trong tay lập tức lóe lên đao mang màu xanh biếc dài hơn hai mét!

Không đợi tám con Hắc Vưu Hưởng phản ứng, một đạo đao mang màu xanh biếc chói mắt, lập tức quét qua cơ thể của ba con Hắc Vưu Hưởng.

"Phụt!" "Phụt!

Phụt!" Trong nháy mắt, ba con Hắc Vưu Hưởng bị đao mang chém làm hai đoạn, máu tươi tuôn ra như suối, lập tức nhuộm đỏ mặt đất trong phạm vi mười mấy mét.

Năm con Hắc Vưu Hưởng còn lại lập tức bị dọa cho ngây người, chúng đều không ngờ, cái vật nhỏ bé yếu ớt này, trong nháy mắt đã giết chết ba đồng bạn của chúng.

Nhưng chúng sững sờ, Trần Hạo lại không chút do dự.

Chỉ thấy thân hình anh xoay chuyển, lại lần nữa nhảy vọt lên, Đại Việt Long Tước Đao trong tay, giống như lưỡi hái của sứ giả địa ngục, thẳng hướng năm con Hắc Vưu Hưởng bay tới chém xuống.

"Phụt!" "Phụt!

Phụt!..." Lại bốn tiếng lưỡi dao sắc bén xuyên qua thịt vang lên, bốn con Hắc Vưu Hưởng đang ngơ ngác, lập tức nối gót ba con Hắc Vưu Hưởng trước đó.

Nhìn con Hắc Vưu Hưởng duy nhất còn lại, Trần Hạo thầm tán thưởng trong lòng.

Huyết mạch Thanh Long sau nhiều lần tiến giai, quả nhiên đã lợi

hại hơn rất nhiều!

Với độ cứng của lớp giáp của Hắc Vưu Hưởng, ít nhất cũng không thua kém Lục Sí Phi Thiên Ngô Công.

Nhưng đối với anh bây giờ, tất cả đều là hàng một đao miểu sát!

Đúng lúc này, con Hắc Vưu Hưởng cuối cùng cuối cùng cũng hoàn hồn.

Nó kinh hãi phát ra tiếng kêu quái dị 'chi chi', rồi xoay người chạy thẳng ra cửa hang động để trốn thoát.

Thấy cảnh này, Trần Hạo làm sao có thể để nó trốn thoát được?

Chỉ thấy Trần Hạo mạnh mẽ ném Đại Việt Long Tước Đao ra, ba người Hồ Bái Nhất đang đứng ở cửa hang quan chiến, sớm đã bị thủ đoạn chém dưa thái rau của Trần Hạo làm cho kinh ngạc ngây người.

Lúc này chỉ cảm thấy một luồng sáng màu xanh biếc lóe lên, sau đó con Hắc Vưu Hưởng đang lao về phía họ, đã bị đâm xuyên từ đuôi lên đầu!

Mãi đến khi lực lao về phía trước của Hắc Vưu Hưởng biến mất, nó mới vô lực ngã xuống trước mặt họ.

Cảnh tượng như vậy, lập tức khiến Đại Kim Nha mừng như điên.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, cuối cùng cũng rõ ràng biết được, rốt cuộc mình và Trần Hạo có khoảng cách lớn đến mức nào.

Cùng lúc đó, trong ý thức hải của Trần Hạo cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

"[Đinh!

Chương 336

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Hắc Vưu Hưởng, nhận được 100 điểm thưởng.]" "[Đinh!...]" Trong nháy mắt, đã có 800 điểm thưởng vào tài khoản, Trần Hạo thu hồi Đại Việt Long Tước Đao, cũng chỉ thản nhiên cười.

Cuối cùng, ba người Hồ Bái Nhất, đều đồng loạt giơ ngón tay cái về phía Trần Hạo, nói một câu: "Hạo gia quá đỉnh!" Sau khi mấy người nghỉ ngơi một lúc, Đại Kim Nha nói: "Cái công trình kiến trúc được tạo thành từ gỗ và đá lớn này, rốt cuộc là nơi nào?

Hắc Vưu Hưởng đã coi đây là hang ổ của chúng sao?" Bàn Tử lại chỉ vào một bức tranh phía trước hét lên: "Hạo gia, lão Hồ, lão Kim, xem kìa, có một khuôn mặt người!" Ba người Trần Hạo nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ, quả nhiên thấy một khuôn mặt người khổng lồ, lớn hơn hoa văn hình mặt người trên lưng Hắc Vưu Hưởng gấp mấy lần, càng lớn hơn khuôn mặt người được điêu khắc trên quách đá.

Trần Hạo đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, anh mỉm cười, rồi đi mấy bước vào trong nhà gỗ.

Một lát sau, anh ôm một cái đỉnh khổng lồ đi ra, trên thân đỉnh có đúc một khuôn mặt người cổ quái.

Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, đó cũng là cái U Linh Trủng khốn kiếp kia à?" Trần Hạo lắc đầu nói: "Không phải." "Người xưa coi loại Nhân Diện Hắc Vưu Hưởng hung ác này là hóa thân của thần linh để sùng bái, đặc biệt xây một cái thần miếu như vậy ở hang ổ của chúng để thờ cúng." "Thời đó người không ra người, không biết đã hy sinh bao nhiêu nô lệ, để cho mấy con Hắc Vưu Hưởng này lót dạ." "Hôm nay chúng ta giết hết Hắc Vưu Hưởng, cũng là thay trời hành đạo rồi."

Lúc này, Hồ Bái Nhất nói: "Ngôi U Linh Mộ Tây Chu đó, phần lớn có liên quan đến tế đàn thờ cúng đỉnh mặt người này." "Có khả năng sau khi ngôi cổ mộ Tây Chu đó bị phá hủy, do nơi này nằm sâu trong hang động, cực kỳ kín đáo, nên đã được bảo tồn lại." "Nhưng những chuyện này đều đã trở thành bụi bặm của lịch sử, e rằng chỉ có những người nghiên cứu lịch sử thời Tây Chu mới biết được đôi chút." Ngay sau đó, Trần Hạo thu cái đỉnh lớn vào không gian trữ vật.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử sớm đã quen, nhưng Đại Kim Nha lại kinh ngạc ngây người.

Sau đó Bàn Tử nói cho ông ta biết, Trần Hạo biết đạo pháp 'Tụ Lý Càn Khôn', mới lừa được Đại Kim Nha.

Không ngờ lại có thể mang ra ngoài một cái đỉnh đồng lớn thời Tây Chu, điều này khiến Bàn Tử và Đại Kim Nha vui mừng khôn xiết.

Dù sao, đây cũng là bảo bối!

Ngay sau đó, Trần Hạo liếc nhìn những cái xác khô xung quanh, rồi từ trên cổ của mỗi cái xác khô, giật xuống một thứ.

Nhìn vật trong tay giống như một cái móng vuốt động vật, dưới ánh lửa lấp lánh, đen bóng trong suốt, phía dưới có khảm một vòng chỉ vàng.

Trần Hạo vung tay ném cho Hồ Bái Nhất nói: "Lão Hồ, xem có phải là Mạc Kim Phù không?" Vừa nghe lời này, Bàn Tử cũng vội vàng chạy tới, lại sờ soạng trên người người chết.

"Ê, có một túi lớn đồ tốt." Bàn Tử vừa nói vừa từ trong lòng xác khô, lôi ra một cái túi vải lớn, đổ hết những thứ bên trong ra đất.

Hồ Bái Nhất nhận lấy, cầm trong tay quan sát kỹ, phát hiện Mạc Kim Phù đen bóng trong suốt, dưới ánh lửa phản chiếu ánh sáng óng ánh, đầu trước sắc bén.

Phần dưới hình nón, khảm mấy sợi chỉ vàng, làm thành kiểu "thấu địa văn", thân phù khắc hai chữ cổ triện "Mạc kim", cầm trong tay, cảm giác một chút lạnh lẽo, vô cùng có chất cảm.

Anh ta phấn khích hét lên: "Hạo gia, đây tuyệt đối là một Mạc Kim Phù chính hiệu!" "Dùng móng vuốt sắc bén nhất của Tương Tê, trước tiên ngâm trong sáp tây bảy bảy bốn mươi chín ngày, sau đó phải chôn dưới lòng đất trăm mét ở Long Lâu, mượn linh khí địa mạch tám trăm ngày, mới có thể chế thành chứng chỉ tư cách của Mạc Kim Giáo Úy chính thống." "Loại Mạc Kim Phù thật sự này, tôi chỉ thấy Shirley Dương có một cái, Đại Kim Nha từng cho tôi và Bàn Tử hai cái giả, so với hàng thật, thật giả lập tức phân biệt được." Đại Kim Nha cầm Mạc Kim Phù quan sát một lúc rồi nói: "Cái xác khô đeo Mạc Kim Phù này, lẽ nào chính là vị tiền bối đã đào đạo động ở miếu Ngư Cốt?" "Chắc ông ấy cũng bị nhốt trong U Linh Trủng, tiến thoái lưỡng nan, cuối cùng cũng phát hiện ra bí mật về gia cầm sống, rồi từ đạo động lui về." "Không ngờ giữa đường lại giống chúng ta, bị Hắc Vưu Hưởng phục kích, một mình cô độc, một khi đã trúng chiêu, liền không có đường xoay sở, cuối cùng chết thảm một cách không rõ ràng ở đây." Bàn Tử ôm một túi đồ nói: "Hạo gia, lão Hồ, mau xem mấy thứ này là gì, đều là của cái xác khô đó." Trần Hạo tự nhiên biết, đây đều là di vật của Kim Bàn, thái sư bá của Hồ Bái Nhất, một tay lão luyện trong nghề.

Hồ Bái Nhất quan sát một lúc rồi nói: "Quả nhiên đều là công cụ tùy thân của Mạc Kim Giáo Úy." "Từ cái túi bách bảo này, có thể mường tượng được phong thái của một vị Mạc Kim Giáo Úy năm xưa." "Vị này chắc chắn là vị tiền bối đã đào đạo động ở miếu Ngư Cốt, cùng nghề với chúng ta, có thể coi là đồng môn, đáng tiếc đã chết thảm ở đây, e rằng cũng không dưới ba mươi năm rồi." Trần Hạo nói: "Vì đã bị chúng ta gặp phải, đừng để ông ấy phơi thây ở đây nữa, lát

nữa chúng ta mang ông ấy ra ngoài, tìm một chỗ chôn cất đi." Hồ, Bàn hai người tự nhiên gật đầu đồng ý.

Sau đó, Hồ Bái Nhất vừa định đưa Mạc Kim Phù cho Trần Hạo, đã bị ngăn lại.

"Lão Hồ, cậu bây giờ là truyền nhân chính thống duy nhất của Mạc Kim Giáo Úy rồi." "Mặc dù cậu đã gia nhập Liệt Hải phái, nhưng tôi hy vọng cậu có thể truyền thừa Mạc Kim Giáo Úy." "Cho nên, Mạc Kim Phù này cậu giữ đi." Nói xong, gọi Bàn Tử và Đại Kim Nha quay lại, cùng với Hồ Bái Nhất bốn người thương nghị làm sao để rời khỏi hang động này.

Đại Kim Nha nói: "Chúng ta truy đuổi Hắc Vưu Hưởng đã đi rất xa, quanh co khúc khuỷu, hoàn toàn mất phương hướng." "Người dân địa phương nói dưới Long Lĩnh toàn là hang động, nhưng tôi quan sát xung quanh, phát hiện nơi chúng ta đang ở, không phải là loại địa mạo Karst đó." "Hang động trong núi có kết cấu nham tích hoàng thổ, tương đối khô ráo, xem ra, nơi này thuộc loại địa mạo phức hợp hỗn hợp nhiều cấu trúc địa chất." Hồ Bái Nhất nói tiếp: "Truyền thuyết dân gian phần lớn là tin đồn vô căn cứ, nhưng gần đây thường có người và gia súc mất tích." "Có khả năng liên quan đến cái hang ổ Hắc Vưu Hưởng này, người và dê mất tích đều bị chúng tha vào đây ăn thịt, hoặc là bị nhốt chết trong hang động như mê cung này." Lúc này, anh ta chỉ vào mười mấy cái hang động xung quanh thần miếu, nói: "Ở đây chắc chắn có một con đường để đi ra, tôi nghĩ rằng Hắc Vưu Hưởng muốn ra ngoài kiếm ăn, vậy thì gần đây nhất định có một lối ra." Lúc này, Trần Hạo cố ý chỉ vào lối vào động huyệt: "Có ngửi thấy mùi gì không?" Hồ Bát Nhất đang bận rộn tìm kiếm cửa hang có luồng không khí lưu thông nên không để ý có mùi gì.

Thấy Bàn Tử đứng ở cửa hang hít lấy hít để, liền hỏi: "Mùi gì?" "Trong hang núi chắc có con mực khổng lồ nào đi vệ sinh, đừng có hít

mạnh, cẩn thận trúng độc.” Bàn Tử đáp lại: “Không phải, ông ngửi đi, thơm thật đấy, tôi ngửi thấy cứ như mùi sô cô la vậy.” “Sô cô la?” Hồ Bát Nhất hít hít mũi ngửi thử: “Bàn Tử đói đến điên rồi à?

Làm gì có mùi sô cô la?” Lúc này, Đại Kim Nha cũng nói: “Không đúng, lại gần một chút, càng gần cửa động thì mùi hương này càng nồng.” Bàn Tử cũng gật đầu theo: “Ừm.

Vừa thơm vừa ngọt.” “Mẹ kiếp, bên trong không phải mọc ra một cây sô cô la bơ sữa đấy chứ?

Đi, chúng ta vào xem có thứ gì ăn được không.” Đại Kim Nha cũng ngửi thấy, gật đầu lia lịa: “Không sai không sai, đúng là mùi sô cô la.” “Hạo gia, Hồ gia mau ngửi thử xem, mùi tỏa ra từ trong động đó.” Thấy họ quả nhiên bị mùi hương hấp dẫn, Trần Hạo bèn nói: “Một mùi sữa bò nồng đậm hòa quyện với hương ngọt ngào của ca cao, xộc thẳng lên não.” “Ngửi thấy mùi hương kỳ diệu này, tinh thần sảng khoái hẳn lên, toàn thân gân cốt như muốn rã rời, tứ chi trăm hài đều cảm thấy thoải mái!” Bàn Tử không nhịn được tán thưởng: “Bà nội nó, thơm thật sự!” “Mùi vị này… quả thực giống như… giống như nụ hôn của thiên thần.” Ngay sau đó, bốn người bước vào một hang núi tối om.

Hang động cực kỳ chật hẹp, cao gần hai mét, rộng khoảng ba bốn mét, bên trong động đá có hình thù kỳ quái, đều giống như rễ cây cổ thụ bám vào, uốn lượn lồi lõm.

Bàn Tử giống như một con chó săn béo mập, vừa đi phía trước vừa dùng mũi hít mạnh, tìm kiếm nguồn gốc của mùi hương kỳ diệu kia.

Hắn đột nhiên chỉ tay vào một tảng đá trong động: “Là từ đây tỏa ra.” Hắn còn lau nước miếng chảy ra bên mép, hận không thể lao tới cắn vài miếng.

Trần Hạo tuy biết về Văn Hương Ngọc, nhưng đây cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Chỉ thấy tảng đá lớn này giống như một đoạn thân cây, bề ngoài màu nâu vàng, như thể được bọc một lớp da, có vài phần lộ ra đều có dạng bán trong suốt.

Trên đá phủ đầy những đường vân hoa văn mới nứt, đặc quánh trong suốt, bị ánh đuốc chiếu vào, những đường vân trong đá dường như đang âm thầm lưu chuyển, mùi hương nồng đậm chính là tỏa ra từ tảng đá này.

Bàn Tử không nhịn được đưa tay sờ thử, rồi đặt ngón tay lên mũi ngửi, nói: "Hạo gia, lão Hồ, lão Kim, chỉ chạm tay vào thôi mà ngón tay cũng biến thành mùi sô cô la rồi, thứ này có ăn được không?" Hồ Bát Nhất chưa từng thấy loại đá kỳ diệu này, lắc đầu nói: "Năm đó tôi ở núi Côn Luân đào không ít hố, các loại nham thạch kỳ quái cũng thấy không ít, tôi thấy cái này giống như một khối hóa thạch thân cây, chắc là không ăn được." Trần Hạo thản nhiên cười: "Nếu đói rồi, tôi có đồ ăn ngon đây." "Nhưng Văn Hương Ngọc này, e là cắn không nổi đâu." Lúc này, Đại Kim Nha cũng kích động nói: "Hạo gia, Hồ gia, lần này chúng ta về thật sự phát tài rồi, chẳng lẽ đây không phải là Văn Hương Ngọc sao?" Bàn Tử chưa nghe qua cái tên này, hỏi: "Hạo gia, Văn Hương Ngọc là cái gì?" Trần Hạo cười nói: "Tảng đá này gọi là Văn Hương Ngọc, còn có tên là Kim Hương Ngọc, là một báu vật đó." Đại Kim Nha tinh thần phấn chấn nói: "Thứ này là bí bảo của hoàng gia, cũng từng có dân trộm mộ đào được từ trong mộ cổ." Trần Hạo tiếp lời ngay: "Không sai, Văn Hương Ngọc sớm nhất được thấy vào thời Tần Hán, thời xưa trong dân gian không nhiều, nên ít người biết đến." "Vật này diệu dụng vô cùng, môi trường càng khô hanh, hương khí càng nồng đậm." "Từng có thơ ca ngợi rằng: Thế gian vị văn hoa giải ngữ, như kim khước kiến ngọc sinh hương; Thiên cung tạo vật

nan tư nghị, diệu dụng vô cùng thục thẩm tường." Đại Kim Nha gật đầu lia lịa: "Hạo gia nói đúng." "Tôi cũng từng thu được một khối, là người khác đào từ trong mộ ra, nhỏ đến đáng thương, không thể so với khối này được." Bàn Tử nghe nói là báu vật, vội hỏi: "Lão Kim, một khối lớn như vậy, đáng giá bao nhiêu tiền?" Đại Kim Nha nói: "Đá thô Văn Hương Ngọc càng lớn càng có giá trị, lớp vỏ ngoài cũng là một loại dược liệu cực kỳ quý giá." "Một khối lớn thế này, xem chất lượng thì chắc chắn là thượng phẩm rồi, ít nhất cũng đổi được mấy chiếc xe hơi nhập khẩu." Hồ Bát Nhất tò mò hỏi: "Nơi này cách ngôi miếu thần có đỉnh đồng xanh kia rất gần, khối Văn Hương Ngọc này chẳng lẽ là một món minh khí?" Trần Hạo cười nói: "Đây là một khối đá thô tự nhiên, nếu không phải lớp vỏ ngoài bị bong ra một phần nhỏ, chúng ta cũng không thể ngửi thấy mùi." "Xem ra trong hang động chật hẹp này cũng không có dấu vết nhân tạo nào, những tảng đá khác trên mặt đất, uốn lượn như rễ cây, tôi cảm thấy những thứ này đều là hóa thạch hình thành tự nhiên." Hồ Bát Nhất phấn khích: "Xem ra là vật vô chủ, đã như vậy, chúng ta khiêng nó về thôi." "Vừa mới được một cái đỉnh đồng xanh Tây Chu, giờ lại có được Văn Hương Ngọc, chuyến đi này thật không uổng công!" Bàn Tử nghe xong, cúi người xuống định ôm khối Văn Hương Ngọc lên.

Đại Kim Nha vội vàng ngăn lại: "Đừng ôm như vậy, phải tìm thứ gì đó bọc lại, chúng ta mà có vải bông thì tốt rồi." Lúc này, Trần Hạo cười lấy ra một cái túi vải bông đã chuẩn bị sẵn, nói: "Mọi người đừng bận rộn nữa, tôi có sẵn đây." Bàn Tử mừng rỡ không thôi, vội vàng nhận lấy rồi cho Văn Hương Ngọc vào, sau đó Bàn Tử ôm lấy, bốn người từ trong hang núi chật hẹp lui ra.

Khi quay lại hang động lớn bên ngoài, Trần Hạo dựa vào trí nhớ vừa rồi, dẫn ba người Hồ Bát Nhất đi dọc theo vách đá của hang núi, mò mẫm tìm cửa hang tiếp theo.

Ngay sau đó, hắn từ trong đèn lồng lấy ra nửa cây nến ngắn, chĩa vào cửa hang bắt đầu thử luồng không khí.

Nửa cây nến vừa giơ lên ở cửa hang, ngọn lửa nến lập tức nghiêng về hướng ngược lại với hang núi.

Trần Hạo đặt nến trở lại đèn lồng để chiếu sáng, dùng tay thăm dò cửa hang, cảm giác luồng khí không rõ ràng lắm, nhưng ngọn lửa nến nghiêng đã chứng minh cửa hang này không phải đường cụt.

Có phát hiện này, Trần Hạo biết đã tìm được lối ra bên ngoài.

Hắn liền lấy đèn pin siêu sáng đi trước dẫn đường, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha theo sau, chui vào từ hang núi này.

Con đường trong hang núi này vô cùng quanh co, cao thấp gập ghềnh, chỗ hẹp chỉ đủ một người đi qua.

Đi được một lúc, hang núi càng thêm uốn lượn dốc đứng, toàn là những con dốc nghiêng bốn năm mươi độ.

Bốn người đang đi trong hang núi, đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh buốt thổi vào mặt.

Trần Hạo liền gọi Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha tăng tốc bước chân.

Đi thêm một đoạn không xa, quả nhiên trước mắt sáng lên, hiện ra một cái hang đất nối ra bên ngoài.

Trần Hạo cười nói: "Ba vị, chúng ta cuối cùng cũng ra được rồi." Ba người Hồ Bát Nhất nghe xong, lập tức mừng rỡ không thôi.

Ngay sau đó, bốn người Trần Hạo lần lượt bò ra ngoài.

Trần Hạo, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha vừa bò ra khỏi ngôi mộ cổ, trong ý thức hải đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã dọn sạch mọi nguy hiểm trong mộ cổ, thưởng không gian lưu trữ mở rộng thêm 5 mét khối.]” Trần Hạo nghe xong sững sờ, rồi ngay sau đó cũng hiểu ra.

Dù sao đây cũng là một ngôi mộ cổ thời Đường, chỉ là một công trình dang dở bị bỏ hoang.

Ngoài việc tiêu diệt một ổ nhện mặt người, phá giải Huyền Hồn Thê, ngay cả U Linh Trủng Tây Chu cũng chưa hoàn toàn phá giải, có thể mở rộng thêm 5 mét khối không gian lưu trữ đã là không tệ rồi.

Chương 337

Ngay sau đó, Trần Hạo và ba người Hồ Bát Nhất trở về ngôi làng nhỏ nơi họ ở trọ một đêm.

Nhưng khi ăn uống xong, Trần Hạo đang nằm trên giường đất chuẩn bị đi ngủ thì hệ thống lại đột ngột giao một nhiệm vụ bất ngờ.

"[Đinh!

Do thế giới kịch tình 《Cổ Mộ Lệ Ảnh》 đã dung hợp vào thế giới này, kích hoạt nhiệm vụ lựa chọn cấp thần.]" "[1, Túc chủ tiếp tục hoàn thành các phó bản kịch tình tiếp theo của Quỷ Xuy Đăng, thưởng 1 thẻ Hộ Pháp Sứ Giả.]" "[2, Túc chủ từ bỏ các kịch tình Quỷ Xuy Đăng sau này, quay về thế giới chính Đạo Mộ, thưởng một trăm triệu đô la Mỹ.]" "[3, Tham gia kịch tình Cổ Mộ Lệ Ảnh, và giành được Thần Quang Tam Giác, thưởng cho túc chủ một cơ hội giải trừ hoàn toàn lời nguyền của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã.]" "[Đặc biệt nhắc nhở: Nếu túc chủ hấp thụ năng lượng quay ngược thời gian của Thần Quang Tam Giác, có thể khiến huyết mạch Thanh Long hiện có tiến hóa tăng gấp đôi uy lực.]" "[Mời túc chủ bắt đầu lựa chọn.]" Ban đầu Trần Hạo dự tính, đợi sau khi về Cổ Lam Huyện, sẽ thông qua lão Lưu đầu, tìm giáo sư Tôn (cũng chính là truyền nhân cuối cùng của Quan Sơn Thái Bảo - Phong Học Vũ).

Từ đó dẫn ra các kịch tình 《Vân Nam Trùng Cốc》 và 《Côn Luân Thần Cung》, giúp Shirley Dương giải trừ lời nguyền.

Nhưng Trần Hạo không ngờ, kịch tình 《Cổ Mộ Lệ Ảnh》 lại dung hợp vào đúng lúc này.

Quan trọng nhất là, một khi hoàn thành kịch tình Cổ Mộ Lệ Ảnh, hệ thống lại trực tiếp thưởng cho việc giải trừ lời nguyền của toàn bộ

hậu duệ bộ tộc Trát Cách Lạp Mã.

Tuy rằng bây giờ Shirley Dương đã là người phụ nữ của hắn, còn trở thành Hộ Pháp Sứ Giả của phái Liệt Hải.

Có hệ thống trợ giúp, Shirley Dương có thể có tuổi thọ tương đương với hắn.

Nhưng nếu không giải trừ lời nguyền, sau này con cái của hắn và Shirley Dương sinh ra, chắc chắn sẽ bị lời nguyền quấy nhiễu.

Hơn nữa, bộ tộc Trát Cách Lạp Mã hiện tại không giống như trong kịch tình gốc.

Cho dù Trần Hạo tìm được Mộ Trần Châu, cùng lắm cũng chỉ giúp Shirley Dương giải trừ lời nguyền, nhưng bộ tộc Trát Cách Lạp Mã hiện tại còn có hơn mười mấy tộc nhân còn sống.

Nếu mặc kệ họ, đừng nói Trần Hạo cảm thấy có lỗi với Chá Cô Tiếu, ngay cả Shirley Dương cũng sẽ không đồng ý.

Hệ thống cũng đã nói, một khi hấp thụ năng lượng quay ngược thời gian của Thần Quang Tam Giác, sức mạnh huyết mạch Thanh Long có thể tiến hóa gấp đôi uy lực.

Đến lúc đó thực lực không chỉ đại tiến, mà 485 năm tuổi thọ hiện có cũng có thể lập tức biến thành 970 năm!

Chuyện tốt như vậy, kẻ ngốc cũng biết nên chọn thế nào.

Vì vậy Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp chọn phương án thứ ba.

"[Đinh!

Túc chủ đã lựa chọn thành công kịch tình Cổ Mộ Lệ Ảnh, xin hãy nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ.]" Nói xong, hệ thống lựa chọn cấp thần không còn lên tiếng nữa.

Tuy Trần Hạo cảm thấy, bối cảnh thời đại của kịch tình Cổ Mộ Lệ Ảnh gốc nên là vào khoảng năm 2000, đột nhiên bị dung hợp vào những năm tám mươi có chút không hợp.

Nhưng đã có thể nhận được lợi ích lớn như vậy, quan tâm hợp hay không hợp làm gì!

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo và Hồ Bát Nhất trực tiếp trở về Thái Nguyên, sau đó lại ngồi tàu hỏa, thẳng tiến về Yến Kinh.

Khối Văn Hương Ngọc được Trần Hạo đưa cho Hồ Bát Nhất, bảo anh ta đi bán lấy tiền.

Còn về cái đỉnh đồng xanh Tây Chu khổng lồ kia, Trần Hạo giữ lại, dù sao đó cũng là quốc bảo.

Hơn nữa Trần Hạo cũng không thiếu tiền, không thể bán báu vật như vậy cho người nước ngoài.

Nhưng Trần Hạo cũng không để ba người Đại Kim Nha chịu thiệt, lại từ trong số đồ tùy táng của Tinh Tuyệt nữ vương, lấy ra một nửa số tiền vàng cổ của các nước Tây Vực đưa cho họ.

Ban đầu Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đều không muốn nhận, nhưng Trần Hạo có rất nhiều thứ này, bán một phần nhỏ cho người nước ngoài cũng không tiếc.

Hơn nữa Đại Kim Nha cũng không có những báu vật này, vì vậy ba người Hồ Bát Nhất đã nhận.

Sau đó, khi Trần Hạo đang suy nghĩ, sau khi đến Anh quốc nên dùng lý do gì để đến trang viên Croft tìm cô nàng Lara ngực bự kia.

Bất ngờ, hắn nhận được điện thoại của bốn cô gái Shirley Dương.

Khi Shirley Dương giải thích mọi chuyện, Trần Hạo chỉ biết hô lên trời giúp ta rồi!

Chuyện là, Shirley Dương, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô sau khi đưa giáo sư Trần sức khỏe suy yếu về Mỹ.

Không lâu sau, giáo sư Trần đã hồi phục và một mình trở về **.

Shirley Dương thì dẫn ba cô Hồng Cô du ngoạn một vòng ở Mỹ, sau đó chạy sang Anh quốc, tìm cô bạn thân Lara Croft chơi.

Kết quả khi Lara biết tình hình của bốn cô gái Shirley Dương, cô đã nhờ họ giúp điều tra nguyên nhân cái chết của cha mình.

Ba cô gái A Ninh vốn chỉ đưa Hồng Cô ra nước ngoài chơi một vòng, gặp phải chuyện như vậy, tự nhiên phải hỏi ý kiến của Trần Hạo.

Hiểu rõ ngọn nguồn, Trần Hạo tự nhiên thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Và còn nói với Shirley Dương rằng hắn đã tìm được cách giải trừ lời nguyền của bộ tộc Trát Cách Lạp Mã.

Trong phút chốc, Shirley Dương vui mừng đến rơi nước mắt.

Hiểu rõ nguyên do trong đó, ba cô gái A Ninh cũng vui mừng thay cho cô. .Tắt điện thoại, Trần Hạo thầm suy nghĩ.

Không ngờ sau khi kịch tình dung hợp, Lara lại trở thành bạn thân của Shirley Dương!

Mối quan hệ nhân vật như vậy, thật khiến người ta cạn lời.

Cổ Mộ Lệ Ảnh à!

Với kịch tình này, ấn tượng đầu tiên hiện lên trong đầu Trần Hạo chính là: Áo bó sát của Lara, quần short, đôi chân dài trắng nõn, và bộ ngực khủng 36D.

Khí chất hoang dã và phong cách mạnh mẽ đó, để lại ấn tượng và sự kinh ngạc khó phai.

Mặc dù khi quay phim, Angelina Jolie đã độn ngực lên thành 36D.

Nhưng phải biết rằng, thế giới vị diện hình thành từ phim ảnh là có thật, kích thước đó, chậc chậc… Mặc dù A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Shirley Dương, cả bốn cô gái đều có thân hình tuyệt vời.

Nhưng người có thân hình đẹp nhất, cao nhất là Tô Nan, cũng thấp hơn Lara cao 1m75 đến 3mm.

Về phần ngực, cũng nhỏ hơn cô nàng bốc lửa Lara một cỡ.

Nghĩ đến đây, ngay cả Trần Hạo có tâm tính khá cao ngạo và lãnh đạm, cũng có chút "kích động"!

Chương 338

.Ngày mười lăm tháng năm, hôm nay là ngày đầu tiên của hiện tượng Cửu Tinh Liên Châu, cũng là ngày giỗ của cha Lara.

Sao Diêm Vương, sao Hải Vương và sao Thiên Vương trên bầu trời nối thành một đường thẳng, đây là giai đoạn đầu tiên.

Bảy ngày sau, sẽ đến lúc Cửu Tinh Liên Châu, hiện tượng nhật thực toàn phần năm nghìn năm mới xảy ra một lần.

Nếu trước đó ghép được Thần Quang Tam Giác lại, người sở hữu sẽ nắm giữ được bí ẩn của thời gian, xuyên qua dòng sông thời gian vô tận, thay đổi quá khứ, sửa đổi tương lai.

Hai nửa của Thần Quang Tam Giác, được giấu riêng ở Ngô Ca quật tại Campuchia, và Vạn Ảnh quật ở Siberia, gần hai cực của thế giới.

May mắn là mình đã xem phiên bản cũ của Cổ Mộ Lệ Ảnh, nếu không thật sự không biết nên hành động thế nào.

Trần Hạo đáp máy bay đến Anh quốc, sau một hồi di chuyển cuối cùng cũng đến được trang viên Croft ở khu Abingdon, hạt Surrey.

Đây là một trang viên cực kỳ xa hoa, là của cha Lara, bá tước Croft.

Manh mối tìm kiếm Thần Quang Tam Giác, "Vạn Thế Chi Nhãn" được giấu trong trang viên.

Nhìn tòa biệt thự xa hoa kia, là một tài sản quan trọng của gia tộc Croft.

Từ năm 1547, khu vực Abingdon, hạt Surrey, đã thuộc sở hữu của gia tộc Croft.

Không chỉ có một nơi này, còn có hai trang viên không thua kém gì tòa nhà này, được một tổ chức tín thác quản lý.

Lara, người thừa kế đời thứ mười một của gia tộc Croft.

Giống như trong game đã thiết lập, lý do Lara không mệt mỏi trong ngành khảo cổ, hoàn toàn là vì cha cô.

Là nữ bá tước bí ẩn nhất, Lara đã vượt qua cha mình trong sự nghiệp khảo cổ.

Cho đến nay, cô đã khai quật được mười lăm di tích chấn động thế giới, cống hiến của cô cho giới khảo cổ là điều không thể chối cãi.

Do đó, Lara được mệnh danh là 'thiên tài khảo cổ', 'thợ săn kho báu', 'nhà thám hiểm siêu cấp'.

Vô số truyền thuyết xoay quanh hành trình thám hiểm của cô, khiến cô trở thành ngôi sao sáng trong giới khảo cổ.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy, Lara chẳng phải là phiên bản nước ngoài của Shirley Dương, Hồ Bát Nhất sao!

Dĩ nhiên, Hồ Bát Nhất và Shirley Dương, về danh tiếng và tài sản, căn bản không thể so sánh với Lara.

Nhưng những thứ này đối với Trần Hạo mà nói, lại là thứ ít quan trọng nhất.

Trang viên Croft.

Cùng với tiếng nhạc nền sôi động, Lara lôi con robot Simon bị đánh hỏng, ném xuống đất.

Tiếng động lớn đã làm phiền Bryce đang chơi game.

Bryce là trợ thủ của Lara, một chuyên gia công nghệ, người đã chế tạo ra robot Simon.

Anh ta có chuyên môn về mọi mặt cơ khí điện tử, là người bạn đồng hành không thể thiếu của Lara, cung cấp hỗ trợ hậu cần, để cô có thể phiêu lưu thuận lợi hơn.

Nhìn con robot yêu quý của mình, rồi lại nhìn màn hình máy tính hiển thị tình trạng hư hỏng của robot.

Bryce lập tức đau lòng vô cùng.

"Simon của tôi!

Đồ khốn!" Bryce tháo tai nghe ra, chạy đến trước mặt robot kiểm tra rồi hét lên.

"Đã bảo đừng dùng đạn thật rồi, xem bây giờ đau đớn thế nào, tôi vừa mới cải tạo nó xong, thật chết người!" Các mạch điện bị hỏng, khói đen bốc lên.

Thân robot đầy lỗ đạn, gần như không còn giá trị sửa chữa.

Con robot đã hỏng.

"Nó có lệnh trong chương trình, là sẽ dừng lại trước khi cưa bay đầu tôi không?" Lara không hề để tâm, rút súng lục ra vừa nghịch vừa hỏi lại.

Ngồi bên cạnh, bốn cô gái Shirley Dương nghe xong đều bật cười.

Dĩ nhiên, với thực lực hiện tại của Lara, trong mắt bốn người họ, cô quá yếu.

Nhưng bốn cô gái A Ninh cũng thừa nhận, nếu trước khi gặp Trần Hạo, họ cùng lắm cũng chỉ ngang ngửa với Lara.

Mặc dù Lara vừa có một trận đấu hả hê, nhưng thực tế cô không hài lòng.

Lara, người có nhân tố bạo lực ẩn trong xương tủy, không thích những trận đấu nương tay.

Bryce ngẩng đầu, khổ não nói: “Phải có tính thử thách, cho nên…” “Cho nên, cậu đã dùng đạn thật!” Lara nháy mắt, dứt khoát kéo bốn cô gái Shirley Dương quay người rời đi.

Hiện trường chỉ còn lại Bryce mặt đầy ngơ ngác, và con robot Simon rách nát.

“Đứa trẻ đáng thương, ra tay thật độc ác!” Quản gia Hillary vẻ mặt đồng tình lắc đầu, tay cầm khăn tắm, chuẩn bị phục vụ nữ bá tước Lara tiểu thư đi tắm.

Chuyện này quá bình thường rồi.

Dù sao ông ta cũng chưa bao giờ thấy Lara có dáng vẻ của một thục nữ.

Khi Trần Hạo bước vào, vừa hay thấy Bryce đang đau lòng kiểm tra con robot Simon.

Chỗ ở của gã này thật kỳ quặc.

Không ở trong tòa nhà chính của trang viên, mà chọn một chỗ để xây một cái ổ nhỏ.

Ở giữa là một bàn làm việc, trên đó chất đầy những thứ linh tinh, thiết bị điện tử, robot nhỏ, màn hình máy tính các loại.

Một trong những màn hình hiển thị trạng thái của Simon, mức độ hư hỏng đã đạt đến một nửa.

Trần Hạo trầm ngâm một lát, nhìn xem Bryce đang làm gì.

Theo những gì thể hiện trong kịch tình, thực lực của Simon rất mạnh, có thể phá tường, sức tấn công mạnh mẽ.

Chương 339

Ngay cả Lara cũng phải tốn không ít công sức mới xử lý được gã này.

Bryce loay hoay một lúc, rồi chán nản từ bỏ.

“Giá trị sửa chữa Simon, không bằng chế tạo một con mới.” “Quá đáng thật, sao tiểu thư Croft lại bạo lực như vậy, làm Simon bị thương nặng thế này!” Lẩm bẩm vài câu, Bryce từ bỏ việc sửa chữa, đang định kéo con robot vào phòng chứa đồ.

Hắn đột nhiên quay đầu, nhìn về phía cửa.

Vẻ mặt kinh hãi lùi lại hai bước, ngã phịch xuống đất, la lên: “Ôi, đột nhập nhà dân không phải là thói quen tốt đâu!” “Người lạ, cậu có biết đây là đâu không?

Trang viên Croft, dinh thự của bá tước truyền đời!” Mọi hành động của Bryce đều bị Trần Hạo nhìn thấy.

“Bryce, Lara đâu?” Trần Hạo hỏi.

“Cô ấy đi tắm rồi, cậu định làm gì?” Bryce mắt sáng lên, cầm tuốc nơ vít quát.

“Đừng làm bậy!” Trần Hạo sờ cằm, nhìn Bryce từ trên xuống dưới.

Ánh mắt đó, rõ ràng là thấy con mồi thì vui mừng.

“Shit, tôi thích gái nóng bỏng, gái nóng bỏng thật sự, tôi không phải gay!” Bryce lùi lại sau bàn làm việc, kinh hãi hét lên.

“Tôi cũng không phải gay!” Trần Hạo khẽ vỗ trán thở dài.

Gã này, tính cách thật vô lý.

Vốn định kết thân với đối phương, xem có thể nhờ làm cho một con robot chơi không.

Ai ngờ, lại bị gã này hiểu lầm.

"Nếu không phải gay, sao lại nhìn tôi như vậy?" Bryce vẻ mặt khoa trương, rõ ràng không tin lời hắn nói.

"Thật bó tay với cậu!" Trần Hạo không tỏ ý kiến, nhún vai.

"Tôi không có hứng thú với đàn ông, ngược lại rất có hứng thú với tiểu thư bá tước." "Ồ, là người theo đuổi cô ấy à?" Bryce mắt sáng lên, nhìn Trần Hạo từ trên xuống dưới một lượt, rồi thở phào nhẹ nhõm.

Khuôn mặt châu Á tiêu chuẩn, mái tóc ngắn gọn gàng, ngũ quan tuấn tú đẹp trai.

Thân hình cao ráo khỏe mạnh, mặc một bộ đồ da màu đen sành điệu (Giao Long Chiến Y), khí chất lại càng siêu phàm.

Nhìn kỹ, có thể thấy trong vẻ cao ngạo và cuồng ngạo có một chút ý vị bất cần đời.

Người này thật quá có sức hút!

Có lẽ tiểu thư Lara thật sự sẽ thích anh ta.

Nhưng ngay sau đó, Bryce lại ranh mãnh nói: "Nói cho cậu biết, anh bạn!

Không phải tôi coi thường cậu là người phương Đông, nhưng…" Bryce liếc mắt nhìn xuống dưới một cái, "…kích thước không đủ, Lara sẽ không thích đâu, cô ấy thích 'hàng to'!" Trần Hạo hỏi lại: "Sao cậu biết những chuyện này?" "Nước chảy gần lầu thì trăng lên trước, cậu nghĩ tôi không ôm được người đẹp về sao?" "Chỉ là Lara không thèm để ý đến tôi thôi, cũng vì lý do này, bây giờ tôi vẫn độc thân, thật

đáng tiếc.” Bryce không do dự tiết lộ bí mật.

Trần Hạo đồng tình nhìn anh ta, trong lòng lại vô cùng kinh ngạc.

Theo kịch tình, Alex kia không phải là bạn trai cũ của Lara sao?

Xuyên qua thế giới, không có mối tình đầu?

Thích hàng to, có lẽ tất cả đều do Bryce tự tưởng tượng ra thôi.

Có lẽ vì đã mở lời, cộng với nỗi uất hận về con robot, Bryce bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“Anh bạn, khuyên cậu một câu, sớm từ bỏ đi, cho dù cậu theo đuổi được Lara, sớm muộn gì cũng bị cô ấy đá thôi!” “Cái loại nữ hán tử phóng khoáng đó thích ai, cậu có biết không?” “Thích ai?” Trần Hạo buồn cười hỏi.

Bryce cười xấu xa: “Hulk!” Trần Hạo cạn lời, không phải là 007 sao?

“Cậu bịa đặt như vậy, không sợ bị tính sổ sau này à?” “Chậc, cậu không hiểu đâu!” Bryce hai mắt sáng rực, “Giống như Hulk cao gần ba mét, ‘cậu nhỏ’ còn to hơn cánh tay.” “Cưỡi ngựa cầm thương, từ phía sau với một cô nàng tóc vàng cao 1m75.

Chậc chậc!” Trần Hạo lập tức cười phì!

Cảnh tượng quá đẹp, không dám tưởng tượng tiếp.

Bryce cảm thán một câu: “Đây là lý do tôi ngay cả làm lốp dự phòng cũng không được.” Trần Hạo cạn lời, với cách suy nghĩ trên trời dưới biển của gã lập dị này, Lara mà thích mới là lạ!

Quả nhiên cách suy nghĩ của dân kỹ thuật không giống người thường.

Nói chuyện một hồi lâu, Trần Hạo đột nhiên phản ứng lại.

Suýt nữa bị tên nhóc này lôi xuống hố, chuyện chính sự đều bị hắn làm cho quên mất.

"Không nói chuyện với cậu nữa, Bryce, tôi tìm Lara có việc, có rảnh thì cùng chơi game." "À, đúng rồi!" "Nếu Lara thực sự không có thời gian, tìm Shirley Dương, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô cũng được." Bryce kinh ngạc trợn tròn mắt: "Ôi Chúa ơi!" "Anh bạn, ngay cả bốn cô bạn thân siêu mạnh của Lara cậu cũng có cách?" "Tôi thật sự quá khâm phục cậu!" "Chúa phù hộ cậu, nếu cậu thật sự dám làm vậy, Lara nhất định sẽ dùng súng bắn nát đầu cậu!" Bryce nhìn hắn với ánh mắt khâm phục.

"Được rồi!

Lara đang tắm, cậu lên tầng hai tìm cô ấy đi!" "Bốn vị tiểu thư Shirley Dương của cậu, đều đã về phòng rồi." Bryce không do dự đùn đẩy trách nhiệm, không có một chút đề phòng nào.

"Ặc…" Trần Hạo lắc đầu, đi thẳng vào phòng khách.

Có lẽ phải đợi một lúc, nhân lúc này, hắn đi dạo trong phòng khách.

Thưởng thức đồ nội thất bằng gỗ cổ, tranh sơn dầu, sách, đồ sưu tầm, trải nghiệm sự lắng đọng của mấy trăm năm lịch sử.

Tiện tay cầm một cuốn sách, lại là bản in tiếng Latin cổ.

Vô cớ, hắn có một thôi thúc muốn cướp sạch trang viên này.

Chỉ riêng những cuốn sách này thôi đã là một tài sản vô giá.

Theo thiết lập, Lara sở hữu trường đua ngựa riêng, các tập đoàn công ty lợi nhuận kếch xù.

Gia tộc Croft quá giàu có, ai cưới được cô ấy ít nhất cũng bớt phải phấn đấu ba mươi năm.

Trần Hạo cảm thán, đặt cuốn sách lại chỗ cũ.

Chương 340

Ngẩng mắt lên, vừa hay thấy quản gia Hillary từ một căn phòng đi ra, tay cầm một chiếc váy liền màu trắng.

Hử?

Lara không phải là nữ hán tử sao?

Sao lại chấp nhận mặc đồ phong cách thục nữ, ăn mặc như một tiểu thư quý tộc vậy?

Trước khi quản gia Hillary bước vào phòng tắm, Trần Hạo đảo mắt, ba bước thành hai, đột nhiên lao tới.

Một tay chém vào gáy quản gia Hillary, vừa đánh ngất đối phương, một tay đã cầm lấy bộ quần áo.

Quản gia Hillary với thể chất yếu ớt, chưa kịp hiểu chuyện gì đã ngất đi.

Lara tắm xong, tắt vòi hoa sen, trên người chỉ quấn một chiếc khăn tắm, từ phòng tắm bước ra.

Hai đôi chân dài trắng nõn bắt mắt di chuyển xen kẽ, trông vô cùng quyến rũ.

Nhìn thấy chiếc váy liền hai dây và đôi giày cao gót, Lara theo phản xạ phản bác.

"Đùa à." Chỉ nói được nửa câu, cô đã phản ứng lại, người cầm quần áo đứng đó, không phải là quản gia Hillary quen thuộc.

Mà là một người đàn ông lạ mặt, mặt mày tươi cười, ánh mắt đầy vẻ tán thưởng nhìn cô.

"Phải ăn mặc như một thục nữ!" Trần Hạo trêu chọc: "Không chỉ

là đề nghị của quản gia Hillary, tôi cũng đồng ý điểm này." Thực ra trong lòng Trần Hạo rất tán đồng, chỉ có Lara bốc lửa mới là thật.

Lara không thèm nhìn, với tư thế bá đạo, đi thẳng đến bên cạnh Trần Hạo.

Hai tay giang ra, chiếc khăn tắm liền tuột xuống, để lộ làn da trắng nõn và mái tóc dài ướt sũng, hoàn toàn không để ý đến cảnh xuân phơi bày.

"Thân hình không tệ!" Trần Hạo liếc một cái, khen ngợi.

"Cảm ơn." Lara bước vào phòng quần áo, chọn một chiếc áo ba lỗ co giãn và một chiếc quần short bó sát, thay đồ như không có ai ở đó.

Trần Hạo ném bộ quần áo và giày cao gót vô dụng sang một bên, phủi tay.

"Thật ra, trước khi gặp cô, tôi đã gặp Alicia Vikander, chỉ là ở một nơi khác." "Bây giờ tôi hiểu rồi, so với cô, cô ấy giống như một quả táo xanh chưa chín!" "Alicia là ai?" Lara ngạc nhiên hỏi.

Trần Hạo nhún vai: "Chuyện đó không quan trọng." "Nếu tôi nhất định phải biết, anh có nói không?" Lara nhìn chằm chằm Trần Hạo hỏi.

Trần Hạo thờ ơ gật đầu: "Đương nhiên, dù sao cô cũng sẽ không bao giờ gặp được." Trần Hạo nghĩ thầm, Cổ Mộ Lệ Ảnh mới ra mắt, và phiên bản hiện tại này hoàn toàn không liên quan.

Nói cho cô biết cũng không sao, dù sao tình hình của ngôi sao đó, người biết cũng không nhiều.

Lara mặc xong quần áo, bước ra khỏi phòng, "Tiếp tục nói đi, sao lại dừng lại." Cô ăn mặc bốc lửa, chiếc áo bó sát không thể che giấu được thân hình gợi cảm.

Trần Hạo tò mò nhìn vài cái, nói: "Không phải tôi cố ý dừng lại, chỉ là tôi đột nhiên nghĩ." "Nói về một người phụ nữ khác trước mặt một người phụ nữ, có vẻ không ổn, có thể ảnh hưởng đến ấn tượng đầu tiên tôi tạo ra cho cô." "Ồ." Lara đi chân trần, tiến về một góc phòng.

"Bryce và Hillary đâu, anh đã làm gì họ?" "Không làm gì cả, một người đang loay hoay với con robot, một người đang ngủ ở ngoài." Trần Hạo thản nhiên nhún vai.

"Vậy tôi có nên cảm ơn anh không?" Lara trừng mắt nói.

Trần Hạo đáp lại một cách cực kỳ chọc tức: "Không có gì." Tiếng nói vừa dứt, Lara điều chỉnh tư thế, cả người như mũi tên rời cung, đá mạnh về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tuy không phòng bị, nhưng dù sao thực lực cũng ở đó.

Trong khoảnh khắc cảm nhận được tiếng gió và nguy hiểm, thân không động vai không di chuyển, hai chân khẽ xoay người đã né được một đòn trong gang tấc.

"Cô chắc chắn muốn động thủ?" Trần Hạo buồn cười hỏi.

Lara không nói một lời, tiếp theo là một trận tấn công như vũ bão.

Ba năm chiêu qua đi, Trần Hạo cũng thấy nhàm chán rồi.

Tuy rằng hắn rất thưởng thức cô nàng bốc lửa này, lại là bạn thân của Shirley Dương.

Nhưng đã dám động thủ với hắn, lại còn toàn lực ra tay.

Nếu không dạy dỗ một trận, Trần Hạo cũng cảm thấy có lỗi với bản thân.

Nói rồi, hắn nói với vẻ mặt giễu cợt: "Được!

Là cô tự tìm lấy." Trong nháy mắt, ánh mắt Trần Hạo trở nên cực

kỳ sắc bén.

Sau khi né một cú đá trực diện của Lara, hắn quay người làm tư thế chiến đấu, nhìn Lara với nụ cười nửa miệng.

Khi nắm đấm của Lara quét tới, Trần Hạo chỉ khẽ nghiêng đầu, liền dễ dàng né được đòn tấn công.

Ngay sau đó, một chiêu 'Trảo Đại Đăng Long Chiêu Thủ' đánh trúng vào cặp 'đèn pha' hung mãnh của cô.

Trần Hạo còn tiện tay bóp hai cái.

Trong cơn kinh ngạc và tức giận, Lara vội vàng che ngực, nhanh chóng lùi lại vài bước, trong mắt đầy vẻ khó tin.

"Trước đó tôi đã hỏi, là cô muốn động thủ với tôi!" Trần Hạo nói với vẻ đầy lý lẽ, lại vừa vô lại vừa giễu cợt.

Cùng lúc đó, nghe thấy động tĩnh trong phòng Lara, bốn cô gái Shirley Dương cũng nhanh chóng chạy đến.

Nhưng khi phát hiện, chồng mình đang 'dạy dỗ' bạn thân.

Bốn cô gái lập tức ngoan ngoãn ngồi sang một bên, xếp hàng ngồi xem kịch.

Trần Hạo cũng nhìn thấy bốn cô gái A Ninh, mỉm cười gật đầu với họ.

Rồi hỏi Lara: "Thế nào, sướng không?" Lara nghiến răng hét lên: "Vô sỉ!" "Cảm ơn." Trần Hạo nhún vai như không có chuyện gì xảy ra.

Lara tức đến điên lên, lại mắng: "Khốn nạn!" "Cô có thể đừng khen tôi mãi được không, tôi là người không nghe được người khác nói thật đâu." "Hơn nữa cô khen tôi như vậy trước mặt bốn bà xã của tôi, tôi sợ cô sẽ hiểu lầm là cô có ý với tôi đó." Trần Hạo nói với Lara

một cách thản nhiên.

Đồng thời dùng ánh mắt chỉ về phía bốn cô gái Shirley Dương.

Nghe vậy, Lara kinh ngạc nhìn về phía bốn cô gái hỏi: “Gã này, là chồng của mấy người?” “Trời ạ!

Chương 341

Sao mấy người lại để ý đến một tên vô lại như vậy!" Tô Nan và ba cô gái khác buồn cười nháy mắt, nhưng không trả lời.

Ngay sau đó, Lara giận dữ nhìn Trần Hạo nói: "Anh nghĩ anh thắng rồi sao?" Cô ngẩng đầu, ánh mắt hung hãn, không có chút ý định từ bỏ hay kết thúc.

"Sưng lên chưa?" Trần Hạo cười hì hì hỏi.

Lara nghe xong lập tức xấu hổ và tức giận mắng: "Khốn nạn!" "Chú ý phong thái thục nữ, một thục nữ đoan trang sẽ không chửi bậy!" Trần Hạo vẫn đáp lại với vẻ mặt thờ ơ.

Nhìn thấy dáng vẻ vô lại hiếm có của Trần Hạo, ba cô gái A Ninh đều cười đến không thở nổi.

Ban đầu Shirley Dương cảm thấy Trần Hạo làm vậy không tốt, định đi khuyên ngăn.

Nhưng chưa kịp đứng dậy, đã bị ba cô Hồng Cô giữ lại.

Sau đó Tô Nan thì thầm vài câu bên tai cô, Shirley Dương bất đắc dĩ đảo mắt ngồi xuống.

"Tôi thà không làm thục nữ!" Lúc này, Lara tức giận hét lớn một tiếng, lại lao tới.

Từ trong mắt người phụ nữ, Trần Hạo nhận ra một chút khí tức nguy hiểm, không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là liều mạng rồi.

Tôi né, tôi tránh!

Không hổ là nữ chính, Trần Hạo thầm tán thưởng.

Từ vài động tác có thể thấy, cô đã luyện tập, gần đạt đến trạng

thái thể chất cực hạn của con người.

Nếu không có sức mạnh huyết mạch Thanh Long và tinh thông cổ võ, cận chiến chắc chắn không phải là đối thủ của Lara.

Từ thể chất mà nói, Trần Hạo chiếm ưu thế.

Giới tính cũng chiếm thế thượng phong.

Kết quả không được mấy chiêu, Lara đã bị Trần Hạo dồn vào góc tường, rơi vào thế hạ phong.

Không đợi Lara mở miệng cầu cứu bốn cô gái Shirley Dương, Trần Hạo đã kẹp lấy gáy Lara, khẽ kéo vào lòng.

Đứng không vững, thân thể Lara bị kéo đi một đoạn.

"Anh!.." Cô tức giận ngẩng đầu, chưa kịp nói hết câu.

Trần Hạo đã giơ chân lên, đá vào mông cô, hất cô ngã xuống thảm, lăn lộn trên đó năm sáu mét.

Cuối cùng nằm bất động trên mặt đất.

Trần Hạo đi tới, dứt khoát ngồi lên eo Lara, vỗ mạnh một phát vào mông cô.

"Còn đánh người nữa không?" "Bốp!" "Biết sai chưa?" "Bốp!" "Công phu mèo cào, còn tìm tôi gây sự, nhớ phải trang bị đầy đủ vũ khí!" "Đừng coi thường tôi, vừa rồi tôi có cách trị cô, nhưng tôi tốt bụng, không thì cô khổ rồi." "Bốp!" Không biết tại sao, Trần Hạo lại trừng phạt Lara một trận.

Có lẽ khi còn trẻ, ai cũng thích một người nào đó, sẽ có thôi thúc muốn bắt nạt người đó.

Ừm, chắc chắn là vậy.

Ánh mắt Lara lạnh lùng, không cầu xin, không khuất phục.

“Nhìn tôi như vậy làm gì?” “Cô biết không, lúc đầu gặp mặt, tôi đã mong chờ cô cho tôi một cái ôm 36D.” “Cái cảm giác bất ngờ khi nhân vật game mà một trạch nam hay chơi đột nhiên xuất hiện trước mắt?

Gần giống như vậy đó.” Giọng Trần Hạo dịu đi, đảo mắt, đột nhiên bắt đầu cù lét nách Lara.

Hôm nay tiết tháo rơi hết rồi, Trần Hạo thầm nghĩ.

Mãi đến khi Lara cười lớn, thở không ra hơi, cười đến chảy cả nước mắt mới dừng tay!

“Thế mới đúng chứ, không thể mặt mày ủ rũ, không thì dễ có nếp nhăn lắm!” “Tôi không muốn giống như Angelina Jolie, sớm trở thành mặt khô lâu, đi đóng phim Maleficent đâu!” Nhìn cảnh này, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đều không ngừng đảo mắt.

Shirley Dương thì mắt tròn mắt dẹt không biết nên làm gì.

Sức của Trần Hạo rất lớn, đó là cảm nhận trực quan nhất của Lara.

Là một thợ săn kho báu trong giới khảo cổ, Lara gặp không ít nguy hiểm, gặp không ít kẻ thù.

Nhưng chưa từng có ai, giống như Trần Hạo, tựa như một con mãnh thú hình người.

“Con quái vật!” Lara từ bỏ, sức mạnh của cô không bằng Trần Hạo.

Nếu là kẻ thù bình thường thì không sao, dựa vào kỹ năng chiến đấu quân cảnh xuất sắc và kinh nghiệm chiến đấu, cô có thể mạnh mẽ lật ngược thế cờ.

Thậm chí không cẩn thận, còn có thể lấy mạng đối phương.

Nhưng hai người rõ ràng là lần đầu gặp mặt, Trần Hạo lại là

chồng của bạn thân, sao có thể đánh nhau đến chết chứ?

"Buông tôi ra!" Thân thể bị đè trên tấm thảm, Lara lạnh lùng nói.

Người phụ nữ này tính tình cứng rắn, trong xương tủy không hề có ý định cầu xin tha thứ.

"Thôi được rồi, cũng không thể vô duyên vô cớ động thủ mãi." Trần Hạo buông Lara ra, thậm chí còn tốt bụng đỡ cô dậy.

Hai người ngoài việc trừng mắt nhìn nhau thì hoàn toàn không có vẻ gì là vừa mới đánh nhau cả.

Lara hừ lạnh một tiếng, chỉnh lại quần áo, ném lại một câu bảo anh ra phòng khách đợi rồi đuổi Trần Hạo ra khỏi phòng.

Lúc này, ba cô gái Tô Nan đã xem đủ trò vui đều chạy tới ôm chầm lấy Trần Hạo.

Cuối cùng, Tuyết Lệ Dương bước ra, bất đắc dĩ nói: "Anh lại gây sự với Lara à?

Dù sao cô ấy cũng là bạn thân của em, không thể nhường một chút sao?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Ai bảo cô ấy ra tay trước làm gì, trừng phạt nhẹ một chút cũng là chuyện bình thường." Tô Nan liếc mắt nói: "Cái cách trừng phạt của anh đúng là thú vị thật." "Không bắt trói treo lên đèn, lại đi đánh mông một người phụ nữ xinh đẹp!" A Ninh cũng trêu chọc: "Mới mấy ngày không gặp mà chồng đã trở nên vô lại như vậy rồi!" Cuối cùng, Hồng Cô ra vẻ lắc đầu, rồi kéo ba người kia chạy trước ra phòng khách.

Thấy cảnh này, Trần Hạo kinh ngạc hét lên: "Mấy cô nhóc nhà tôi, đừng có mà tạo phản chống lại tiểu gia ta nhé?" "Xem ra mấy ngày không sửa trị, các em đều quên mất gia pháp nhà họ Trần của ta rồi phải không!" Nói xong, anh cố ý dùng ánh mắt quét qua dáng người của bốn cô gái.

Một câu nói lập tức khiến bốn người đỏ mặt tía tai.

Lúc này, quản gia Hillary đã tỉnh lại, sau khi hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, ông không những không tính toán mà còn nhiệt tình hỏi Trần Hạo muốn dùng trà hay cà phê.

Chương 342

“Không cần chuẩn bị!

Trà là để cho khách, không phải cho anh ta.” Lara đã thay một bộ đồ khác, gương mặt viết đầy vẻ không chào đón, lạnh lùng nói.

Nghe lời của Lara, Trần Hạo quay đầu lại.

Lúc này, vị nữ bá tước tiểu thư đã thay một bộ quần áo mặc ở nhà, che đi phần nào những đặc điểm nữ tính.

Nhưng vóc dáng cao ráo, vòng ba căng tròn đầy đặn vẫn không thể che giấu, khiến người ta không thể phớt lờ sức quyến rũ của cô.

“Chậc chậc, cô Lara, tôi nghĩ tôi yêu cô mất rồi, thật đấy.” Trần Hạo cười trêu chọc.

So với Lara do Angelina thủ vai, Lara ngoài đời thực rõ ràng có thân hình nóng bỏng hơn, nhan sắc cũng gợi cảm và quyến rũ hơn.

Lara tức giận hừ một tiếng: “Người theo đuổi tôi nhiều lắm, anh là thứ mấy?” “Huống hồ, anh là một tên đại sắc lang, đã có bốn bà vợ rồi.” “Dám nói những lời này trước mặt họ, anh đúng là một tên cặn bã!” Không thể không nói, dù cuộc nói chuyện vừa rồi không vui vẻ, nhưng lời của Trần Hạo đã gỡ gạc lại một chút điểm ấn tượng.

Dù miệng Lara không tha người, nhưng trong lòng lại khá vui.

Hơn nữa Trần Hạo lại là chồng của Tuyết Lệ Dương, nên không khí cũng không đến nỗi quá căng thẳng.

Ngồi xuống ghế sô pha, Lara vắt chéo chân, nheo mắt quan sát Trần Hạo.

Cô bất giác cắn móng tay cái, rồi nhận ra phản ứng này không

mấy tao nhã, liền chống khuỷu tay lên, đổi thành xoa cằm.

Đây là một thói quen nhỏ của cô.

Trần Hạo đi thẳng vào vấn đề: "Cô Croft, nếu cô đã nhờ tôi giúp điều tra nguyên nhân cái chết của cha cô." "Vậy không biết, cô đã từng nghe nói về Vạn Thế Chi Nhãn chưa?" "Vạn Thế Chi Nhãn?" Lara nhíu mày, lục túi, lấy ra một tờ đô la Mỹ.

Cô chỉ vào con mắt trên đỉnh kim tự tháp ở mặt sau bên trái.

"Anh nói cái này, Vạn Thế Chi Nhãn được nhắc đến nhiều lần trong Kinh Thánh?" Vạn Thế Chi Nhãn đại diện cho 'con mắt thần có thể nhìn thấu vạn vật', thực ra là một biểu tượng kinh điển của 'Thiên Nhãn' được biết đến rộng rãi trong thời kỳ Phục Hưng, mang đậm màu sắc tôn giáo.

Phía trên và dưới có hai dòng chữ Latin.

Annuit cœptis có nghĩa là 'Thượng đế chứng giám cho sự khởi đầu của chúng ta'.

Novus ordo seclorum có nghĩa là 'Trật tự thế giới mới'.

Trần Hạo lắc đầu: "Đều không phải, Vạn Thế Chi Nhãn mà tôi nói có liên quan đến Thần Quang Tam Giác." "Đó chỉ là một truyền thuyết!" Lara phản bác.

"Không phải truyền thuyết đâu, trên thực tế, nó có liên quan mật thiết đến cha của cô." "Cha tôi?" Lara lập tức biến sắc, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

"Từng có một nhóm người tự xưng là con dân của ánh sáng, họ đã xây dựng một nền văn minh trong một hố thiên thạch và tạo ra Thần Quang Tam Giác." "Thần Quang Tam Giác đầy ma lực này có thể kiểm soát thời gian, tùy ý du hành thời gian và thay đổi tương lai." "Vì lạm dụng sức mạnh của Thần Quang Tam Giác, thành phố đó đã bị

hủy diệt." "Để ngăn chặn ai đó nắm giữ sức mạnh này, họ đã chia Thần Quang Tam Giác thành hai nửa, đặt ở hai nơi gần hai cực của Trái Đất." "Một nửa được giấu ở ngôi đền cổ Angkor Wat tại Campuchia, một di tích văn hóa ngàn năm, bên trong có những bức tượng đá và thú đá biết bay canh giữ." "Nửa còn lại được giấu trong Vạn Ảnh Quật ở Siberia." "Ngoài ra, còn có một chiếc chìa khóa, đã được cha cô giấu đi!" Lông mày Lara nhíu chặt, cô hồi tưởng lại rồi nói: "Tôi không nhớ ông ấy có nhắc đến chiếc chìa khóa nào cả!" Trần Hạo lắc đầu: "Ồ, tôi nói chưa rõ, chiếc chìa khóa đó chính là Vạn Thế Chi Nhãn." "Ngài Croft từng là thành viên của tổ chức Quang Chiếu Hội, một tổ chức có lịch sử lâu đời." "Họ cố gắng khôi phục Thần Quang Tam Giác khi Cửu Tinh Liên Châu xuất hiện để nắm giữ sức mạnh vĩ đại của thời gian." "Sau khi cha cô trở mặt với họ, ông đã giấu Vạn Thế Chi Nhãn đi, và vì thế mà bị sát hại." Ngón tay Lara bất giác siết chặt, hốc mắt có chút đỏ lên.

Cũng khó trách, hôm nay là ngày giỗ của cha cô, khơi dậy nỗi nhớ trong lòng.

"Người đã giết cha tôi, là ai?" Lara run rẩy hỏi.

Trần Hạo thản nhiên đáp: "Manfred Powell!" "Nói tiếp đi!" Lara thu lại cảm xúc, mặt không biểu cảm nói.

Từ đôi chân không ngừng đung đưa có thể thấy được sự bi thương và lo lắng của cô lúc này.

Trần Hạo gật đầu, nói: "Cha cô đã giấu Vạn Thế Chi Nhãn đi." "Quang Chiếu Hội để có được Thần Quang Tam Giác, chắc chắn sẽ đối đầu với cô." "Bất kể cô có thừa nhận hay không, bất kể cô muốn báo thù hay tìm chiếc chìa khóa đó, các người đã là kẻ thù không đội trời chung." "Tôi sẽ khiến chúng có đi mà không có về!" Lara hung hăng đấm một quyền xuống sô pha.

Ngay sau đó, Lara nheo mắt, dò xét hỏi: “Sao anh biết những chuyện này?” “Đừng nói với tôi anh là chó săn của Quang Chiếu Hội, nếu không dù anh là chồng của Shirley, tôi cũng không ngại giết anh đâu.” “Trời ạ, tôi mà lại đi chung một giuộc với chúng sao?” Trần Hạo nhún vai, đảo mắt.

“Vậy sao anh biết?” Ánh mắt Lara vẫn đầy sát khí.

Thấy vậy, ba cô gái A Ninh đều không vui, sa sầm mặt mày.

Ngay cả Tuyết Lệ Dương cũng lạnh mặt nhìn cô bạn thân của mình.

Rõ ràng là cô ấy nhờ Trần Hạo giúp đỡ, vậy mà lại quay ra nghi ngờ anh.

Đây là chuyện quái gì vậy!

Sau khi phát hiện sắc mặt của bốn cô gái thay đổi, Trần Hạo bình tĩnh xua tay, ra hiệu không sao.

Sau đó anh thản nhiên cười: “Chẳng lẽ Tuyết Lệ Dương không nói với cô, tôi là một Thiên sư của một môn phái cổ xưa sao?” “Đây chỉ là một mánh khóe nhỏ mà tôi dùng đạo pháp của môn phái để bói ra thôi.” Lara nghe xong, mới nhớ ra Trần Hạo đến từ quốc gia phương Đông thần bí cổ xưa đó.

Cô cũng từng đọc được những ghi chép về đạo pháp thần kỳ trong các loại sách cổ.

Khi ánh mắt Lara nhìn về phía Tuyết Lệ Dương và nhận được cái gật đầu xác nhận của đối phương, ánh mắt cô cuối cùng cũng trở nên ấm áp trở lại.

Sau đó cô áy náy nói: “Xin lỗi, chuyện này thực sự quá quan trọng đối với tôi.” “Vừa rồi nhất thời kích động, có nói vài lời thất lễ, xin hãy tha thứ.” Trần Hạo thích kiểu tính cách thẳng thắn này, nên thản

nhiên xua tay.

“Không sao, tôi có thể hiểu.” Lara cảm kích gật đầu, sau đó lau khóe mắt, giọng nói trở lại bình tĩnh: “Nếu anh đã dùng ma pháp thần kỳ đó để biết nhiều chuyện như vậy, không biết anh có biết vị trí của Vạn Thế Chi Nhãn không?” “Ừ hử!” Trần Hạo gật đầu.

“Hai mươi năm trước, cha cô đã khai quật được một chiếc đồng hồ.” “Chiếc đồng hồ đó được dùng làm vỏ bọc cho Vạn Thế Chi Nhãn, giấu ngay trong trang viên này, kiên nhẫn tìm, chắc chắn sẽ tìm thấy.” Lara tính tình nóng nảy, vừa được xác nhận, liền lập tức bắt đầu tìm kiếm.

Trang viên Croft rất lớn, tổng cộng có tám mươi ba phòng.

Trải qua mấy trăm năm lịch sử biến đổi, phần lớn các phòng vì chủ nhân không cần dùng đến nên đã bị niêm phong, không được sử dụng.

Hoặc là trở thành phòng chứa đồ lặt vặt, gây khó khăn cho việc tìm kiếm.

“Chết tiệt, nếu anh dám lừa tôi, cẩn thận tôi đánh anh đấy!” Lara lục soát các phòng, mệt đến thở không ra hơi.

Trần Hạo lại tỏ ra vô cùng tự tin, nhún vai, nghĩ bụng: lát nữa mà Lara không tìm được, thì mình đành phải ra tay giúp thôi.

Bốn cô gái Tuyết Lệ Dương trừng mắt nhìn Trần Hạo một cách trách móc.

Dù sao thì vẻ mặt của anh lúc này thực sự rất đáng ghét.

“Cậu Trần, cậu hại tôi khổ quá.” Quản gia Hillary dù tính tình tốt đến mấy cũng bắt đầu oán thán.

“Anh bạn, cậu đã làm gián đoạn thời gian chơi game của tôi rồi

đấy!" Bryce cũng kêu khổ.

Ba người tìm kiếm trong trang viên, trung bình mỗi người phải phụ trách hai mươi tám phòng, có thể thấy độ khó lớn đến mức nào.

Trần Hạo hả hê nói: "Chuyện này không trách tôi được, là Lara nhất quyết muốn tìm mà." Lara lập tức tức điên, quay người hung hăng trừng mắt Trần Hạo hét lên: "Câm miệng!!!" Nhìn Lara, Bryce và Hillary mồ hôi nhễ nhại bận rộn, kết quả vẫn không tìm thấy Vạn Thế Chi Nhãn.

Chương 343

Bất đắc dĩ, Trần Hạo đành phải chỉ dẫn Lara, phát hiện ra manh mối trong một căn phòng tối dưới góc cầu thang.

Mặc dù bị ngăn cách bởi một lớp ván gỗ, nhưng với tư cách là một nhà khảo cổ học, một tay săn kho báu, một chuyên gia đạo mộ, Lara dễ dàng nhận ra khả năng có đồ vật giấu bên trong.

Không đợi được nửa khắc, Lara dùng cùi chỏ đập mạnh vào tấm ván gỗ, khiến lớp ván mỏng bị biến dạng.

Tiếp đó cô lại đá mạnh một cú, tạo ra một cái lỗ, rồi nhanh chóng mở ra một lối vào.

"Quả nhiên là ở đây!" Lara chui vào, khiêng ra một chiếc hòm đã phủ bụi nhiều năm.

Mở ra, trên lớp cỏ khô lót bên trong, một chiếc đồng hồ để bàn đang yên tĩnh nằm đó.

Mấy người Lara đều vây quanh chiếc đồng hồ nghiên cứu, ngay cả bốn cô gái của Tuyết Lệ Dương cũng không ngoại lệ, ngược lại bỏ mặc Trần Hạo sang một bên.

"Bryce, anh có thể nhìn rõ cấu trúc bên trong không?" Lara hỏi.

"Ừm, để tôi thử." Bryce mang dụng cụ đến, đưa camera thăm dò vào bên trong mặt đồng hồ, quan sát kết cấu bên trong.

Nhanh chóng phát hiện ra một hình vẽ, giống như một con mắt thần bí.

"Kỳ lạ thật, tôi không thể nhìn thấy hình dạng hoàn chỉnh." "Đó chỉ là một cái vỏ, thứ hữu dụng nằm bên trong." Trần Hạo thản nhiên nhắc nhở.

“Dễ thôi, đập ra!” Lara không nói hai lời, cầm một cây búa đinh lên đập mạnh.

Cô thẳng tay đập một món đồ cổ có giá trị sưu tầm thành một đống mảnh vỡ, biến nó thành linh kiện.

Gạt bỏ những thứ vô dụng, một chiếc đĩa kim loại tinh xảo hiện ra trước mặt mọi người.

“Vạn Thế Chi Nhãn?” Lara cẩn thận quan sát, chính giữa mặt trước của vật này là một con mắt được bao bọc bởi hình tam giác, trông vô cùng thần bí.

Mặt sau có ba khoảng trống hình quạt, ở giữa là một bánh răng, dường như để lắp vào một cơ quan nào đó.

Mở chiếc đĩa ra, thứ bên trong giống như một thiết bị hẹn giờ.

Trong tình huống bình thường, nó sẽ khởi động vào nửa đêm, nhưng bây giờ đã bị phát hiện sớm hơn.

“Không sai, Vạn Thế Chi Nhãn, Thiên Nhãn, Toàn Thị Chi Nhãn, cô muốn gọi thế nào cũng được.” Trần Hạo bước tới, chuẩn bị cầm lên xem.

Lara không chút khách khí tát một cái, gạt tay anh ra.

“Keo kiệt!” Trần Hạo thờ ơ nhún vai.

Lập tức quay đầu nhìn Bryce, nói: “Này, anh bạn, trong bộ sưu tập game của anh có trò đối kháng thực tế không, chơi vài ván đi?” Mắt Bryce sáng lên, “Được!

Đi theo tôi, tôi đã làm hai cái hack game đấy.” “Bryce!” Lara trừng mắt nhìn anh ta, khiến anh ta phải nuốt lại những lời còn lại.

Quay đầu lại, Lara hươ hươ Vạn Thế Chi Nhãn, nói với Trần Hạo: “Nói cho tôi biết, tác dụng của nó là gì!” “Đưa cho tôi!” “Cái gì?”

“Đưa nó cho tôi!” Trần Hạo lặp lại.

Lara đưa Vạn Thế Chi Nhãn ra.

Ai ngờ, Trần Hạo cổ tay khẽ động, liền cất Vạn Thế Chi Nhãn vào không gian trữ vật.

Đồng tử Lara co rút lại, cô biết rõ, đây không phải là trò ảo thuật.

Nó đã biến mất không một dấu vết.

“Vạn Thế Chi Nhãn là chìa khóa của Angkor Wat và Vạn Ảnh Quật, dùng nó có thể lấy được Thần Quang Tam Giác.” “Người của Quang Chiếu Hội đang tìm nó, với sức của cô không giữ được đâu, ở trong tay tôi là an toàn nhất.” Trần Hạo giải thích một câu, thấy Lara mặt đầy vẻ không tin tưởng, liền thở dài.

“Làm ơn đi, tôi nói thật đấy, nếu con mắt này ở trong tay cô, cô nhất định sẽ đến nhà đấu giá, tìm người bạn cũ của cha cô, tôi đoán đúng không?” Lara do dự gật đầu.

“Sau đó thì sao?

Cô có biết, người đó cũng là thành viên của Quang Chiếu Hội không?” “Hắn sẽ bảo cô đi tìm Powell, thời gian cứ thế bị lãng phí.” “Cho nên tôi bỏ qua các bước đó, trực tiếp đưa cô đi tìm hai nửa Thần Quang Tam Giác.” “Tiện thể giết luôn Powell, báo thù cho cha cô!

Cô thấy đề nghị của tôi có đáng tin không?” “Tôi mới không tin lời nói ma quỷ của tên cặn bã như anh!” Lara trừng mắt nói.

“Trời đất chứng giám, tôi là người lương thiện nhất.” Trần Hạo vừa dứt lời, cổ tay lật một cái, Vạn Thế Chi Nhãn lại xuất hiện.

Anh không chút do dự ném cho Lara.

Lara bắt lấy Vạn Thế Chi Nhãn, rõ ràng là sững sờ, dường như không tin nó đã quay về tay mình.

"...Anh làm gì vậy?" "Khốn kiếp!" Trần Hạo giơ ngón giữa, tỏ vẻ khinh bỉ.

"Lúc tôi lấy đi thì cô không tin tôi, trả lại cho cô thì lại cho rằng tôi có âm mưu?" "Làm ơn đi, cô đúng là khó chiều!

Bryce, chúng ta đi chơi game thôi!" Không cho Lara cơ hội lôi thôi nữa, Trần Hạo quay người kéo bốn cô gái Tuyết Lệ Dương đi.

Bryce hoàn toàn không hiểu tại sao hai người lại căng thẳng như vậy.

Nhưng nghe nói đi chơi game, anh ta lập tức phấn khích.

Đêm hôm đó, Trần Hạo không rời đi mà ở lại trang viên.

Và tên này, đã vào phòng của Tuyết Lệ Dương.

Ừm, còn chuyện gì đã xảy ra, các vị tự tưởng tượng nhé.

Nhưng điều khiến Trần Hạo không ngờ là, sau khi anh và Tuyết Lệ Dương vừa hoàn thành một lần "giao lưu sâu sắc", A Ninh đã chạy đến gõ cửa.

Sau khi hỏi rõ nguyên nhân, Trần Hạo đành phải bất đắc dĩ đưa Tuyết Lệ Dương ra sân bay ngay trong đêm để đáp chuyến bay về nước.

Tiện thể anh cũng để ba cô gái A Ninh cùng về.

Nguyên nhân là, trong số hơn mười tộc nhân còn lại của bộ tộc Zagros của Tuyết Lệ Dương, có hai người vì năm đó không dùng Trấn Tà Đan mà Trần Hạo tặng cho Chá Cô Tiếu, nên bây giờ lời nguyền bắt đầu phát tác.

Tộc nhân của cô thực sự không còn cách nào khác, đành phải liên lạc với Tuyết Lệ Dương, xem có thể kiếm thêm chút Trấn Tà Đan để áp chế lời nguyền hay không.

Nghe chuyện này, Trần Hạo có thể từ chối sao?

Anh chỉ có thể vào hệ thống, tốn 200 điểm thưởng, đổi hai viên Trấn Tà Đan cho Tuyết Lệ Dương.

Chương 344

Còn tại sao không đổi nhiều hơn một chút, đó chẳng phải là lời thừa sao?

Chỉ cần Trần Hạo hoàn thành cốt truyện của "Tomb Raider", lời nguyền của cả bộ tộc Zagros có thể hoàn toàn được giải trừ, cần gì phải lãng phí điểm thưởng chứ!

Sau khi tiễn bốn cô gái Tuyết Lệ Dương đi, lúc Trần Hạo từ London trở về trang viên thì đã là nửa đêm về sáng.

Không còn cách nào khác, Trần Hạo chỉ có thể âm thầm than thở về sự chênh lệch múi giờ giữa Anh và Trung Quốc.

Tiếp đó, Trần Hạo không buồn ngủ chút nào, cùng Bryce cày game offline suốt đêm.

Sáng hôm sau, Lara quả nhiên giống như trong cốt truyện gốc, mang theo Vạn Thế Chi Nhãn đến nhà đấu giá.

Nhưng cô vừa lái mô tô rời đi chưa đầy một phút, lại đột nhiên quay lại.

Cô gọi Trần Hạo: "Đi cùng tôi!" "Không rảnh!" Trần Hạo đang chơi game, dùng hack để qua màn thì còn gì sướng bằng.

Lara thầm nghĩ, người muốn đi cùng mình thì đầy ra, kết quả mình chủ động mời, mà anh ta lại không nể mặt?

Thế là cô nhất quyết kéo Trần Hạo đi bằng được.

"Tôi không có xe, cô chở tôi đi." Trần Hạo tỏ ra vô lại, dùng giọng điệu đương nhiên nói.

Lara đau đầu, cô có thể khẳng định, đối phương chắc chắn lại có ý

đồ xấu.

Cuối cùng, cô cũng chỉ có thể lên xe mô tô, mặc cho Trần Hạo quang minh chính đại ngồi phía sau.

“Eo cô hơi thô rồi đấy.” Một giọng nói đầy vẻ chê bai vang lên.

Lara lập tức nổi giận.

“Nói thêm một câu nữa, tôi ném anh xuống đường!” “Được rồi, tôi không nói nữa.” Trần Hạo thờ ơ nhún vai, rồi đội mũ bảo hiểm lên.

Lara cố nén cơn giận, khởi động xe mô tô, không ngừng vặn ga, phóng đi với tốc độ của xe đua.

Trần Hạo ung dung ôm eo cô, hoàn toàn không sợ tốc độ này.

Không thể không nói, Lara mặc áo khoác da màu đen và quần da bó sát, vóc dáng quả thực rất bốc lửa.

Hoàn toàn không cảm nhận được chút mỡ thừa nào, chỉ là tính cách có hơi nóng nảy.

Nhưng điều này cũng liên quan đến trải nghiệm cuộc đời của cô.

Lara lớn lên trong một gia đình mà mẹ mất sớm, sau đó được cha nuôi nấng.

Quá trình trưởng thành buộc Lara phải kiên cường, vẻ bề ngoài có vẻ hơi nam tính.

Đi trên đường cao tốc chưa được bao lâu, phía sau đã có một chiếc xe cảnh sát bám theo.

Trần Hạo trêu chọc, nói vào tai Lara: “Cô nhóc, có xe cảnh sát kìa, cô chạy quá tốc độ rồi.” Lara hừ lạnh một tiếng, không những không giảm tốc độ, ngược lại còn vặn ga, tăng tốc đến cực hạn.

Trần Hạo thản nhiên cười, rồi lại trêu chọc: “Cô nhóc, tính tình

của cô nóng nảy thật đấy.” “Nhưng tốc độ này, không dọa được tôi đâu.” Đi trên đường cao tốc, tuy sẽ bị các phương tiện phía trước cản trở, nhưng xe mô tô nhỏ gọn, linh hoạt hơn xe cảnh sát rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, cô đã bỏ xa xe cảnh sát không thấy tăm hơi.

Đến nơi, Lara lập tức dừng xe, Trần Hạo liếc mắt một cái, nhận ra đây là một nhà đấu giá.

Anh thầm nghĩ: rõ ràng đã nhắc nhở rồi, sao lại chạy đến đây?

Nhưng tối qua lúc chơi game, Trần Hạo đã hồi tưởng lại một lần cốt truyện của “Tomb Raider”, kết quả phát hiện ra một chi tiết không đáng chú ý.

Đó là trong nhà đấu giá này, có một thanh ‘Xi'an Dagger’, tên thật là ‘Long Chi Chủy Thủ’.

Trong thế giới quan của “Tomb Raider”, tất cả ma lực thần kỳ đều từng là bảo vật của Tần Thủy Hoàng.

Đâm ‘Long Chi Chủy Thủ’ vào tim, sẽ có được sức mạnh của một con rồng cổ đại.

Bất kể là thật hay giả, Trần Hạo đều quyết định phải lấy được nó, xem xem có gì đặc biệt.

“Xuống xe, đến nơi rồi!” Lara chống xe, nhắc nhở.

“Ồ, tốc độ nhanh thật, tôi còn tưởng vẫn còn sớm!” Trần Hạo cảm thán, rồi nhân lúc Lara không để ý, hung hăng sờ soạng vài cái, trải nghiệm cảm giác 36D.

Sau đó, trước khi đối phương kịp trở mặt, anh lập tức nhảy xuống khỏi yên sau.

“Quả nhiên là hàng thật giá thật, không có một chút pha tạp nào!” Trần Hạo vừa trêu chọc nhìn Lara, vừa giơ hai tay lên, làm động tác

vồ lấy.

Cũng không biết tại sao, từ khi gặp Lara, Trần Hạo luôn thích trêu chọc cô.

"Muốn chết à!" Lara trừng mắt nhìn anh, nếu không phải hoàn cảnh không thích hợp, cô đã rút súng ra giết người rồi.

"Xin lỗi, tình bất tự cấm, ha ha." Trần Hạo giải thích một cách không thành ý, hiển nhiên không có tác dụng, chỉ nhận lại một cái lườm nguýt thật to.

Lara đỗ xe xong, dùng hai ngón tay véo mạnh vào eo anh một vòng, tạo ra một vết bầm.

"Hít~~" Trần Hạo hít một ngụm khí lạnh.

Nhưng lại e ngại nơi công cộng, không thể la lớn, đành phải nuốt ngược vào trong.

Thấy anh chịu thua, Lara mới tha cho anh.

"Đây là hình phạt cho việc anh động tay động chân!" Lara ngạo kiều hừ một tiếng, đi vào nhà đấu giá trước.

"Ai chiếm được tiện nghi còn chưa chắc đâu!" Trần Hạo cười tà mị lẩm bẩm một câu.

Sức mạnh của Thanh Long cường đại khiến nhục thân của anh cứng rắn vô cùng.

Dù với sức mạnh của Lara, đã đạt đến đỉnh cao của người thường, thực ra cũng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Trần Hạo.

Thấy Lara đã biến mất, Trần Hạo vội vàng đuổi theo.

Quy mô của nhà đấu giá không lớn, nhưng vì là một cửa hàng có lịch sử trăm năm.

Chương 345

Mỗi lần đấu giá đều xuất hiện một số đồ cổ hoặc vật phẩm đặc biệt.

Nhiều người sẵn lòng đến đây săn hàng, mua về những bảo vật mang đậm dấu ấn lịch sử.

Với danh tiếng nữ bá tước của Lara, nhà đấu giá căn bản không hề ngăn cản.

Ngược lại còn đưa cho cô một danh sách, ghi lại những bảo vật sẽ được đấu giá tuần này.

Hai người lên lầu đi vào bên trong, khắp nơi đều là đầu người đen nghịt.

Trên lầu đang diễn ra một buổi đấu giá.

Hàng trăm quý tộc, nhân sĩ đang tranh giành từng món bảo vật.

Thấy phía trước có một chỗ trống, Lara hiên ngang đi tới, ngồi xuống ghế, không có một chút phong thái thục nữ nào.

“Ngồi đây!” Lara ra hiệu.

Trần Hạo lắc đầu.

“Nhanh lên!” Lara lại gọi lần nữa.

Trần Hạo im lặng suy nghĩ: cô nhóc này, cũng biết chú ý hoàn cảnh nhỉ!

Ngồi phía trước, chẳng phải là khiến mình bị cô véo mà không thể phản kháng sao?

Nhưng anh căn bản không quan tâm những điều đó, nên cũng thản nhiên đi tới, ngồi xuống ghế.

Các món đồ được đấu giá trên sân khấu đa phần là tranh chữ, đồ cổ, đồ quý hiếm, giá giao dịch động một tí là mấy trăm ngàn, khiến người ta âm thầm tắc lưỡi.

"Vật phẩm tiếp theo, chiếc đồng hồ để bàn mạ vàng của Louis XV." Trần Hạo quay đầu, khẽ hỏi Lara: "Cô có mang tiền không?" "Không có!" "Thẻ ngân hàng thì sao?" "Cũng không có!" Lara cười như không cười, hỏi lại.

"Anh muốn đấu giá à?" "Tôi thấy một món đồ chơi nhỏ, muốn mua nó, nhưng trong tay không có tiền." Trần Hạo giải thích.

"Ha ha, vậy thì cầu nguyện nó bị ế, để có cơ hội đấu giá lần sau đi!" "Đừng đùa!" "Ai đùa với anh?" Lara trừng mắt, hỏi lại.

"Lúc cần nhờ tôi thì sao, không nhớ hôm qua anh đáng ghét thế nào à?" "Tại sao tôi phải cho người mà tôi ghét mượn tiền chứ?" "Làm ơn đi!

Cô không nhìn ra người đó là tôi thích cô sao?" "Cái gì?" Lara kinh ngạc.

Nếu có thể, cô thật muốn rạch mặt đối phương ra, xem nó dày đến mức nào!

Phải vô liêm sỉ đến mức nào mới có thể nói ra những lời trơ trẽn như vậy?

"Mượn hay không mượn tiền, nói một lời đi!" Trần Hạo phát hiện ra đối phó với Lara, cứ thẳng thắn là tốt nhất.

Cứ dây dưa nữa, e là hoa cúc cũng nguội lạnh mất.

Khóe miệng Lara lộ ra nụ cười: "Được thôi, tôi có thể cho anh mượn, vấn đề là anh lấy gì để thế chấp?" "Dùng vàng!" "Không được!" Lara đắc ý đáp.

Thấy vẻ mặt đắc ý của cô, Trần Hạo cười xấu xa: “Vậy thì lấy thân báo đáp!” “Nằm mơ đi!” Lara trừng mắt nhìn anh.

Trong lúc hai người đấu võ mồm, chiếc đồng hồ để bàn đã được một quý bà mua đi, vật phẩm tiếp theo được đưa lên sân khấu.

“Vật phẩm số 122, Long Chi Chủy Thủ.” Theo lời của người bán đấu giá, tấm vải đỏ trên bục trưng bày phía trước được vén lên, một thanh đoản chủy được đặt trên khay.

Đầu rồng ngậm lưỡi dao, lưỡi ngắn, phong cách châu Âu cổ.

So với chiếc đồng hồ mạ vàng bạc, ‘Long Chi Chủy Thủ’ dài khoảng một thước trông khá tầm thường.

Thậm chí không có những cái tên như ‘Tướng Tài’, ‘Mạc Tà’, ‘Ngư Trường’.

Nếu không phải vì liên quan đến Tần Thủy Hoàng, được gán cho cái mác ‘Long Chi Chủy Thủ’, e là ngay cả tư cách đấu giá cũng không có.

Người bán đấu giá trên sân khấu ba la ba la nói một hồi, nội dung không ngoài việc Tần Thủy Hoàng chiến thắng không ngừng.

Đánh hạ một đế quốc hùng mạnh, Tần Thủy Hoàng nhờ vào thanh chủy thủ này mà có được ‘thần lực của rồng’.

Tóm lại, đây là một thanh thần khí, mau móc tiền ra đi!

Sau khi giải thích xong, buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Nhưng, một lúc sau, phía dưới vẫn không có ai hưởng ứng.

Các nhà thầu không mấy hứng thú với vũ khí phương Đông cổ đại, xét về giá trị sưu tầm, tranh chữ, tiền vàng, đồng hồ để bàn mới có ý nghĩa hơn.

“Có ai ra giá không?” Người bán đấu giá thấy mọi người thờ ơ, có

chút thất vọng.

Trần Hạo sớm đã xúi giục Lara tham gia, Lara giơ tay, ra giá khởi điểm.

“Vị nữ sĩ kia đã ra giá!

Thưa quý ông quý bà, thần khí đến từ quốc gia thần bí, có ai ra giá cao hơn không?” Người bán đấu giá phấn khích, thầm nghĩ cuối cùng cũng có một kẻ ngốc.

Mỗi một khoản thu nhập đều có hoa hồng, nếu vật phẩm bị ế, tiền kiếm được sẽ ít đi.

Nửa buổi sau, người bán đấu giá gõ búa định đoạt.

Long Chi Chủy Thủ được bán với giá khởi điểm.

“Tốt quá rồi, cảm ơn cô, Lara!” Trần Hạo phấn khích, nếu Long Chi Chủy Thủ là thật, thì anh đã kiếm lời to rồi.

Đặc biệt là tương đương với việc bỏ tiền mua một thanh thần khí, có thể tiện thể có thêm một thanh thần binh, có thể nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ nâng cấp Đại Việt Long Tước Đao!

Trong game Tomb Raider, sau khi Lara qua màn, mới có được thần khí.

“Không cần cảm ơn tôi, nhớ thực hiện điều kiện anh đã hứa là được!” Khóe miệng Lara hơi nhếch lên, tâm trạng vui vẻ.

“Ặc.” Vẻ mặt Trần Hạo sững lại, rồi bình tĩnh trở lại.

Vừa rồi tình hình khẩn cấp, anh đã vô tình đồng ý với rất nhiều điều khoản bất bình đẳng.

Chương 346

Bây giờ, anh quá thiệt thòi rồi.

“Tôi có thể hối hận không?” Trần Hạo làm bộ uất ức nói.

“Anh nói xem?” Lara đắc ý cười hỏi.

“Ừm, tôi hối hận rồi.” Trần Hạo vui vẻ gật đầu, khiến cô phải lườm một cái đầy khinh bỉ.

Nhân viên của nhà đấu giá hướng dẫn Lara sang bên cạnh giao dịch, sau khi thanh toán, cô đã lấy được Long Chi Chủy Thủ.

Lara không thèm nhìn, ném cả thanh chủy thủ cùng giấy chứng nhận giám định vào tay Trần Hạo.

“Này, dùng chủy thủ đâm tôi đi!” Trần Hạo mân mê ‘Long Chi Chủy Thủ’ một lúc, rồi đưa cho Lara.

Lara lập tức kinh ngạc, anh ta có bệnh à?

“Nhanh lên, nhắm vào tim tôi, này, đâm vào rồi đừng rút ra.” “Này, cô đi đâu đấy?” Trần Hạo thầm nghĩ chẳng lẽ cô không định ra tay?

“Đừng đi theo tôi, tôi đi tìm người!” Người Lara muốn gặp là chuyên gia giám định của nhà đấu giá, ông Wilson, bạn thân của cha cô khi còn sống.

Vừa rồi ở dưới bục đấu giá, ông lão tóc bạc trắng đứng đó chính là mục tiêu Lara đang tìm kiếm.

“Vậy...

Đưa thẻ ngân hàng cho tôi!” “Cút!” Sau khi Lara đi, Trần Hạo xoa xoa thanh chủy thủ, ngược lại không vội đâm một nhát.

Anh nhớ trong game giới thiệu ‘Long Chi Chủy Thủ’, cần phải

đâm vào tim mới có thể nhận được ‘thần lực của rồng’.

Nhưng có hệ thống trong tay, cần gì phải tự ngược đãi mình chứ?

“Thôi bỏ đi, đợi về hỏi anh Hệ thống, mọi chuyện sẽ rõ ràng thôi!” Cất Long Chi Chủy Thủ vào không gian trữ vật, Trần Hạo xem danh sách, nhà đấu giá không có bảo vật quan trọng nào xuất hiện, đa phần là đồ vật quý giá.

Lắc đầu, Trần Hạo bỏ đi ý định nhặt của hời, rời khỏi sảnh đấu giá.

Vừa định xuống lầu, bỗng nhiên thấy một người đàn ông ăn mặc chỉnh tề đang nhỏ giọng tranh cãi với Lara.

Nhìn hành động của hắn, dường như đang quấn lấy Lara.

Trần Hạo nhìn kỹ, bỗng nhiên bật cười.

Đây không phải là ‘007’ sao?

Ồ, cũng là tên Alex đó.

Trần Hạo nhớ ra, gã này dường như là đồng nghiệp của Lara, thuộc loại thấy tiền sáng mắt.

Vì lợi ích mà không từ thủ đoạn, thậm chí còn có thể thuê cả kẻ xấu.

Trong cuộc thám hiểm Thần Quang Tam Giác sau đó, Alex không chỉ gia nhập phe của Manfred, mà còn từng uy hiếp sự an toàn của Lara.

Thậm chí cuối cùng, nếu không phải Lara cứu, hắn căn bản không sống được.

Trong cốt truyện gốc, hắn và Lara từng là bạn trai bạn gái.

Nhưng vì xung đột lợi ích và quan điểm giá trị khác nhau, họ đã

sớm chia tay.

Nhưng ở thế giới này, nghe Bryce nói, gã này dường như chỉ là một trong những người theo đuổi Lara mà thôi.

Thực ra theo quan điểm của Trần Hạo, làm việc vì tiền cũng không sai.

Nhưng như gã trước mắt, ngay cả người phụ nữ mình đang theo đuổi cũng phản bội, thì đúng là một tên tra nam chính hiệu.

"Chúng ta lúc nào cũng phải cãi nhau sao?

Lara, gặp một lần cãi một lần?" "Không sai." "Tại sao?" "Anh đã trộm kinh cầu nguyện của tôi!" "Trộm?

Thật buồn cười, đó không phải là vật phẩm cá nhân của cô, nó ở trong lăng mộ cổ, ai lấy được là của người đó!" "Lara, thực tế chúng ta đều giống nhau, đều là đạo mộ." "Dù anh có giả làm phóng viên nhiếp ảnh, cũng không thay đổi được nội tâm của anh." "Vậy còn anh thì sao?

Giả làm chuyên gia khảo cổ, làm những việc đạo mộ?" "Tôi không cãi với cô chuyện này, Lara!

Tôi biết tôi không cãi lại cô, với tính cách mạnh mẽ như vậy, cứ tiếp tục độc thân đi!" "Độc thân?

Buồn cười!

Người theo đuổi tôi có thể xếp hàng từ London đến Venice." Lara nói đến đây, khóe mắt liếc thấy Trần Hạo đang xuống lầu, khóe miệng khẽ cười.

"Này, anh chàng này vì theo đuổi tôi mà không quản ngại vạn dặm đến trang viên của tôi!" Vốn dĩ Trần Hạo chỉ định xem kịch, không ngờ lại bị Lara dùng làm bia đỡ đạn.

Nhưng anh cũng thực sự khá ghét tên Alex này, nên cứ thuận nước đẩy thuyền diễn một vở kịch cùng Lara cũng được.

Thế là anh chỉnh lại cổ áo, bước tới, xen vào câu chuyện.

“Thưa ngài ngụy quân tử đạo mạo này, ngài có thể làm ơn đừng quấn lấy cô Croft nữa được không?” “Tôi vừa gặp đã yêu cô Lara, để người khác bắt nạt tình yêu của đời mình, là một chuyện mà một quý ông tuyệt đối không thể dung thứ!” “Mẹ nó anh là ai?

Chuyện của tôi và Lara liên quan gì đến anh?” Alex hai mắt tóe lửa, tại sao cứ có nhiều kẻ ra phá đám thế này?

Tình yêu của đời mình!

Anh ta có biết viết hai chữ liêm sỉ không?

Mặc dù Trần Hạo ra mặt giúp đỡ nhưng luôn chiếm tiện nghi, nhưng Lara vẫn vòng tay qua cổ Trần Hạo.

“Chẳng phải anh có người theo đuổi rồi sao?

Alex, vừa rồi anh đã vu khống danh dự của tôi, đây không phải là hành động của một quý ông!” “Anh phải xin lỗi tôi!” Lara vênh váo tự đắc nói.

Trần Hạo cố nén cơn cười, không động thanh sắc gỡ tay Lara khỏi vai mình, để cô khoác vào cánh tay anh.

Alex nén giận, đưa tay ra nắm lấy tay Trần Hạo.

“Alex!” Trần Hạo có thể nhìn ra trong mắt đối phương đầy vẻ khó chịu.

Chương 347

Cũng bình thường thôi, người phụ nữ mình từng theo đuổi, vẫn chưa từ bỏ.

Bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người đàn ông, xem ra còn rất thân mật với Lara.

Chỉ cần là một người đàn ông bình thường, trong lòng sẽ không vui.

Trần Hạo cảm nhận được một lực đạo truyền đến từ lòng bàn tay, lực này tuyệt đối không nhỏ.

Nếu là người bình thường, e là đã đau đến mức xin tha.

Người ta là chuyên gia đạo mộ, bình thường đối mặt với đủ loại quái vật, thân thể cường tráng, cơ bắp rắn chắc.

Nếu đổi lại là Trần Hạo trước khi xuyên không, thật sự chưa chắc đã chịu nổi.

Càng đừng nói là ra mặt, không bị mất mặt đã là may rồi.

Nhưng bây giờ thì sao, chút lực này thật sự không lọt vào mắt Trần Hạo.

Vẻ mặt Trần Hạo thản nhiên, nhưng trong tay lại hơi dùng lực, sau đó khi sắc mặt Alex trong nháy mắt đỏ bừng lên, anh thờ ơ buông tay ra, cười nói: "Xin lỗi, tôi có việc phải đi, mời ngài tự nhiên." Alex nhìn vẻ mặt bình tĩnh như thường của anh, lập tức kìm nén cơn giận trong lòng.

Bàn tay phải bị bóp đến sưng tấy nói cho hắn biết, người trước mắt tuyệt đối không dễ chọc.

Nếu không nhịn được, nhân cơ hội nổi giận, không chỉ Lara sẽ càng bất mãn, mà e là còn rước vào người một kẻ địch mạnh mẽ không rõ lai lịch.

Ném lại vài câu xã giao, Alex vội vàng quay người rời khỏi nhà đấu giá.

Đối phương vừa đi, Lara lập tức buông tay Trần Hạo ra, kéo giãn khoảng cách.

"Lara, tôi làm bia đỡ đạn có đạt không?" Trần Hạo cười toe toét nói.

Lara hung hăng trừng mắt: "Kém một chút, chưa làm hắn tức chết!" "Tôi thấy cũng gần được rồi, không thấy tên đó tức đến nỗi mũi cũng vẹo rồi sao?" "Nhưng mà hành động vừa rồi của cô, Lara, cái kiểu anh em khoác vai nhau đó, không có chút thục nữ nào cả." "Vậy cái gì mới là thục nữ?" Giọng nói vừa dứt, Lara đã không nhịn được mà dịu giọng nói: "Cảm ơn!" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Không cần khách sáo." "Tôi nói thật đấy, cảm ơn anh." "Tên đó cứ quấn lấy tôi, vậy mà sau khi trộm đồ của tôi, còn tiếp tục theo đuổi tôi." "Đúng là một tên, một tên khốn nạn từ đầu đến cuối!" Nhìn bộ dạng tức giận của cô, vẫn gợi cảm vô cùng.

Trần Hạo đột nhiên trêu chọc cười nói: "Nếu cô muốn cảm ơn tôi, thì nên thực tế một chút." Lara ngạc nhiên hỏi: "Thực tế?" Trần Hạo không trả lời câu hỏi, ngược lại khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ác.

Ngay sau đó, nhân lúc Lara không chú ý, anh đột nhiên lao tới.

Trong một khoảnh khắc, Lara lập tức trợn tròn mắt.

Thậm chí còn định đẩy anh ra.

Nhưng Trần Hạo là ai chứ, anh cứng rắn ôm lấy đối phương, thuận thế đẩy vào góc tường, bích đông.

Rất nhanh Trần Hạo phát hiện, kỹ thuật của Lara rất kém, nhưng cảm giác không tồi.

Lara nhanh chóng từ bối rối chuyển sang nửa đẩy nửa đón, hoàn toàn quên mất mình vừa bị Trần Hạo đột kích.

Sau một hồi quấn quýt, sắc mặt Lara ửng hồng, hít thở sâu vài lần một cách khó khăn, miễn cưỡng ổn định lại tâm trạng.

Cô Lara vốn kiên cường, có lẽ không nữ tính hơn những người phụ nữ khác, nhưng lại bình tĩnh hơn hầu hết mọi người.

"Đi theo đi, tôi phải đi tìm ông Wilson!" Lara nhàn nhạt nói, quay người bước đi.

Dù Trần Hạo đã hôn cô, Lara cũng sẽ không lập tức thích Trần Hạo.

Huống hồ anh lại là người đàn ông của bạn thân cô, bây giờ nhiều nhất cũng chỉ là từ ghét chuyển thành không cảm giác.

"Không dám đối mặt sao?" Trần Hạo đột nhiên cười.

Vẻ ngoài tính cách có nam tính đến đâu, trong xương tủy vẫn không thay đổi được bản chất của phụ nữ!

Không biết phiên bản Alicia Vikander của Lara sẽ có tính cách thế nào?

Ông Wilson là chuyên gia giám định trưởng của nhà đấu giá.

Trong căn phòng rộng lớn, bày đầy những món đồ cổ từ khắp nơi trên thế giới, với những phong tục và vùng miền khác nhau!

Đặc biệt là các loại đồng hồ chiếm đa số.

Khiến người ta gần như nghi ngờ chuyên môn của ông, rốt cuộc là chuyên gia giám định của nhà đấu giá, hay là chuyên gia giám định đồng hồ.

Ông Wilson nhìn với ánh mắt đặc biệt, hỏi: “Lara, đây là bạn trai của cháu sao?” “Trông thân mật quá, ngay cả vết son môi cũng không kịp lau.” Ặc, quê quá.

Trần Hạo vội vàng lau miệng, thầm nghĩ Lara có dùng son môi sao?

Chắc là không có đâu.

“Ông Wilson, ngài hiểu lầm rồi!” Cô nàng nam tính Lara hung hăng trừng mắt Trần Hạo, đều tại tên khốn này, hại mình mất mặt!

Wilson đeo kính lão lên, mở túi vải ra.

Vừa nghiên cứu Vạn Thế Chi Nhãn, vừa cười nói: “Cháu cũng không còn nhỏ nữa, nếu có thể kết hôn, cha cháu trên trời chắc sẽ rất vui mừng.” Kết hôn?

Đây là tình tiết gì vậy?

Lara vốn định phản bác, nhưng nghĩ đến người cha đã qua đời nhiều năm, lại nghẹn lời không nói được.

Trước mặt bạn thân của cha, cô hiếm khi tỏ ra ngượng ngùng.

“Đúng là kỳ trân tuyệt thế!” Ông Wilson trêu chọc vài câu, không tiếp tục chủ đề, xoa xoa Vạn Thế Chi Nhãn, hai mắt sáng rực.

Giám định đồ cổ nhiều năm, đây là lần đầu tiên ông thấy một vật có kết cấu tinh xảo như vậy.

Đặc biệt là lai lịch của nó, là bảo vật mà Quang Chiếu Hội tìm kiếm không được.

Nói là vô giá cũng không ngoa.

Một bên là con gái của người bạn thân đã qua đời, một bên là lợi ích của Quang Chiếu Hội.

Bên nào nặng, bên nào nhẹ?

Để phá vỡ sự im lặng khó xử, Lara bèn hỏi về những manh mối mà cha cô để lại liên quan đến Thần Quang Tam Giác.

Chương 348

Lão Wilson nghe vậy, cảm xúc càng thêm kích động, bàn tay run rẩy mở Vạn Thế Chi Nhãn ra, cố gắng kìm nén cảm xúc, ánh mắt lảng tránh ánh nhìn của Lara.

"Cha cô luôn làm việc theo cách riêng, rất có chủ kiến, cô đã thừa hưởng tính cách của ông ấy." Wilson đặt Vạn Thế Chi Nhãn xuống, đứng dậy đi sang một bên, run rẩy cầm một chai rượu lên nói: "Có muốn dùng chút rượu nho không?

Vị rất ngon đấy." Đây là đang hạ lệnh đuổi khách.

"Không cần đâu." Lara thất vọng lắc đầu.

"Tôi không thể giúp cô được, manh mối này thực sự là một câu đố!" Gương mặt già nua của Wilson khiến Lara nuốt lại những lời định nói.

Ra khỏi tiệm đấu giá, tâm trạng Lara sa sút.

Trần Hạo an ủi: "Đừng vội, biết đâu tối nay sẽ có chuyển biến!" Anh biết, tối nay lão Wilson sẽ gọi điện thoại.

Lão sẽ giới thiệu cho vị tiểu thư nóng nảy này một chuyên gia khảo cổ về đồng hồ.

Sau đó mới xảy ra sự kiện Manfred Powell thuê lính đánh thuê, đột kích trang viên trong đêm!

Đêm hôm đó, Lara nhận được điện thoại của Wilson.

Quả nhiên giống như Trần Hạo đã nói, lão ta giới thiệu Manfred Powell.

Đối với người bạn cũ của cha mình, Lara cũng bắt đầu nghi ngờ

động cơ của gã.

Mặc dù Trần Hạo đã nói cho cô biết Wilson và Manfred Powell đều là thành viên của Quang Chiếu Hội.

Nhưng Lara, người một lòng muốn tìm ra nguyên nhân cái chết của cha, vẫn bất chấp tất cả đi tìm Manfred Powell.

Kết quả tự nhiên không cần phải nói, Manfred Powell hoàn toàn không tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho Lara, còn ra giá cao muốn mua Vạn Thế Chi Nhãn.

Sau khi trở về trang viên Croft, Lara kể lại mọi chuyện cho Trần Hạo.

Trần Hạo chỉ thản nhiên nhún vai, không nói nhiều.

Bởi vì anh biết, đêm nay nguy hiểm sắp ập đến!

"Đám đàn ông các người thật giả tạo, ai nấy đều ăn nói úp úp mở mở!" Lara nghĩ mãi không ra manh mối, dứt khoát từ bỏ, bản tính cô vốn là người thẳng thắn.

"Cô vơ đũa cả nắm rồi, Lara, trong trang viên này ngoài cô ra thì toàn là đồng bào nam giới, bao gồm cả quản gia Hillary hòa ái nhất của cô đấy." Lara khinh miệt giơ ngón giữa đáp lại.

Nhưng cô gái này cũng không ngốc, cô biết giấu Vạn Thế Chi Nhãn trong tầng hầm, còn thiết lập nhiều lớp bảo vệ!

Trang viên Croft cơ quan trùng trùng, không phải chỉ cần hai ba mươi lính đánh thuê mang theo thuốc nổ mạnh là có thể công phá.

Theo lời Lara, trang viên này còn an toàn hơn cả kho bạc ngân hàng.

Bản thân cô giỏi đấu vật và bắn súng, quản gia Hillary thì am hiểu sử dụng vũ khí.

Cộng thêm hệ thống giám sát toàn diện không góc chết của Bryce, không ai có thể lấy trộm bảo vật Vạn Thế Chi Nhãn ngay dưới mí mắt họ.

Cả một ngày trời, trang viên Croft trôi qua trong bình yên.

Quản gia Hillary được Lara sắp xếp công việc đến mức suy nhược thần kinh, buổi tối thực sự không chịu nổi nữa, bèn nói: "Có lẽ tôi đã quá nhạy cảm… Chắc cũng không ai to gan đến mức tấn công lãnh địa của bá tước đâu." Trần Hạo nghe vậy nhún vai: "Năm nghìn năm mới có một lần cửu tinh liên châu.

Không ai sống được mấy nghìn năm đâu." "Cho nên, chắc chắn chúng sẽ đến." Hillary do dự nói: "Tôi chỉ nói vậy thôi." Lúc này ông ta đã ngáp liên tục, không chống đỡ nổi cơn buồn ngủ ập đến.

"Đi ngủ đi, tôi canh cho." Trần Hạo vỗ vai ông, rồi kết nối kênh liên lạc: "Bryce, có tình hình gì bất thường không?" Thời tiết London thay đổi thất thường, buổi tối đổ một trận mưa như trút nước, tối đen như mực.

Suốt cả ngày phải cảnh giác cao độ, khiến tâm trạng của Bryce không được tốt.

"Không có!

Cái thời tiết mưa bão chết tiệt này, sẽ không có ai đến đâu." Bryce miệng đầy oán giận, dừng một chút rồi đổi giọng nói: "Không biết đêm nay có trụ được không, tôi đã uống đồ uống có ga rồi." "Đừng cố gượng, không chịu nổi thì đi ngủ đi." Tác dụng của gã này là bao quát toàn cục, kiểm soát hệ thống giám sát của cả trang viên.

Nếu thực sự có tình huống đột xuất, cũng không cần gã giúp đỡ.

Lúc này Lara đang dùng dây đàn hồi buộc vào người, tập yoga trong phòng khách.

Cô nhảy xuống từ lan can tầng ba, trong lúc rơi xuống mặt đất, cô duỗi người khoe đường cong tuyệt mỹ.

Những động tác bay lượn như vận động viên thể dục quả thực đẹp mắt, vô cùng mãn nhãn.

Công việc của nhà khảo cổ học thường là dùng dây thừng xuống lăng mộ cổ.

Việc Lara rèn luyện sự dẻo dai và phối hợp cũng liên quan mật thiết đến điều này.

Trần Hạo lúc này chống cằm, quang minh chính đại thưởng thức vóc dáng của Lara.

Mặc dù cô chỉ mặc quần ngủ và áo sơ mi, nhưng những cú thả người trên không vừa đẹp trai vừa nhẹ nhàng như gió xuân, lúc thì bùng nổ như cuồng phong bão táp.

Nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng ẩn chứa đầy sát khí.

Trong đại sảnh, tiếng đàn dương cầm du dương vang lên, tạo thành hai thế giới hoàn toàn trái ngược với tiếng mưa điên cuồng bên ngoài.

Hàng trăm lính đánh thuê được trang bị vũ khí đầy đủ do Manfred Powell phái tới, lúc này đã bao vây bên ngoài trang viên.

Thời tiết mưa gió là thời cơ đột kích tốt nhất, vì loại thời tiết này sẽ khiến người ta lơ là cảnh giác.

Mưa cũng là lớp ngụy trang tốt nhất, rửa trôi mọi bằng chứng.

Ngũ quan của Trần Hạo vượt xa người thường.

Ngay khi nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn bên ngoài trang viên, anh liền rút ra hai khẩu Desert Eagle, nhắc nhở: “Lara, có khách tới rồi, không ra đón tiếp sao?” Lara lộn một vòng nhảy xuống, dừng lại

ở độ cao nửa mét so với mặt đất, nghiêng đầu nhìn màn hình giám sát.

"Không cần lo lắng, hệ thống giám sát của Bryce chưa báo động." "Tôi đề nghị cô nên chuẩn bị sẵn sàng thì hơn, chúng còn cách ba mươi mét." Cảm giác nguy hiểm đang ập đến luôn nhắc nhở Trần Hạo, khiến anh tập trung sự chú ý ra bên ngoài trang viên.

Số lượng người đến rất đông, rõ ràng Manfred Powell không đạt được mục đích thì thề không bỏ cuộc.

Vài giây sau, Lara cũng nghe thấy một tiếng động yếu ớt, lẫn trong tiếng mưa nên rất khó nghe, cuối cùng cô cũng cảnh giác.

Lúc này Bryce đang đeo tai nghe, lắc lư theo điệu nhạc rock sôi động để xua đi cơn buồn ngủ, hoàn toàn lơ là việc giám sát.

Chương 349

Lara nhìn thấy cảnh báo màu đỏ trên màn hình hiển thị, nghiêm nghị nói: "Chúng đến rồi!" Cô cảnh giác lộn người, đứng trên chiếc đèn chùm pha lê.

Dứt lời, liền nghe tiếng kính vỡ loảng xoảng trên trần nhà.

Ngay sau đó, vài tên lính đánh thuê trang bị vũ khí đầy đủ từ trên trời giáng xuống.

Mũ chiến thuật có kính nhìn đêm che kín mặt, tất cả đều sử dụng súng trường tấn công giảm thanh H&K G36E.

Trang bị của đám lính đánh thuê này không hề thua kém quân đội chính quy.

Khi chúng như thần binh trời giáng lẫn trong mưa nước, chúng bất ngờ phát hiện ra bóng dáng của Lara, nhất thời sững sờ.

Có chuẩn bị đối phó với kẻ không phòng bị, Lara, người phụ nữ mạnh mẽ từng là lính đánh thuê, nghiêng đầu mỉm cười.

Cô lập tức tung một cú đấm vào tên đó, khiến hắn ta mất thăng bằng ngay lập tức.

Cùng lúc đó, hai khẩu súng trong tay Trần Hạo khai hỏa, vài phát bắn tỉa gọn gàng, phát nào phát nấy đều trúng đầu!

"Lara, mau trốn đi!" "Không cần, tôi cũng từng là lính đánh thuê!" Lara tháo dây đàn hồi bên hông trái, mượn lực đu người xuống dưới.

Ngay sau đó cô vớ lấy một khẩu súng trường tấn công, dùng lực đàn hồi lộn người trở lại lan can tầng hai, nấp sau một cây cột.

Khi xuất hiện trở lại, trên tay Lara đã có một khẩu súng trường tự

động, biến thành một nữ chiến binh Anh quốc đầy khí phách!

Tiếng báo động vang lên, Bryce trong phòng giám sát giật mình tỉnh táo.

Nhưng khi phát hiện có điều không ổn, cửa lớn đã bị chốt chặt.

Là một chuyên gia công nghệ, thể chất của Bryce luôn kém.

Loạt đạn bay loạn xạ cảnh cáo hắn, dọa hắn phải vội vàng quay lại, khởi động robot chiến đấu tên là 'Simon'.

Tiếc là, robot này đã bị Lara tháo thành tám mảnh trong lúc luyện tập.

Nó chưa được sửa chữa đã bị ném vào nhà kho, lúc này bị khởi động đột ngột, dây điện lập tức tóe lửa chập mạch.

Trong chốc lát, Bryce tức giận chửi ầm lên.

Lô địch đầu tiên vừa bị Trần Hạo và Lara xử lý xong, lô lính đánh thuê thứ hai đã phá cửa chính của trang viên, ồ ạt xông vào.

Cùng lúc đó, đám lính đánh thuê trên trần nhà lại một lần nữa nhảy xuống.

Đạn bay loạn xạ xen lẫn với mưa lớn, mấy chục người tiến về phía hai người đang ẩn nấp.

Ở giữa chỉ có một khoảng trống nhỏ, chúng chấp nhận hy sinh vài người để hạ gục hai kẻ chống cự.

Lara đương nhiên sẽ không đối đầu trực diện, lợi dụng địa thế, cô nhanh chóng trốn vào một hành lang.

Trần Hạo vừa ló đầu ra, đã có bảy tám tên lính đánh thuê giơ súng trường tấn công giảm thanh bắn về phía anh.

Vô số viên đạn kêu "phốc phốc", nhưng với tốc độ biến thái của

Trần Hạo và bộ Giao Long Chiến Y trên người, đối phương hoàn toàn không làm gì được anh.

Lợi thế không phải lúc nào cũng thuộc về đám lính đánh thuê, khắp trang viên Croft đều là những chướng ngại vật có thể lợi dụng.

Nhờ ưu thế địa hình, Trần Hạo nhanh chóng khiến những vị khách không mời mà đến phải nếm trái đắng.

Dù không sử dụng đạo pháp, cuộc tấn công của đám người này cũng đã vô hiệu.

Kỹ năng bắn súng thần sầu của Trần Hạo, cộng với tốc độ phản ứng siêu phàm.

Lại thêm chiều sâu của các căn phòng, những kẻ cố gắng tiếp cận đều chết một cách kỳ quái.

Trần Hạo chỉ cần vài phát đạn gọn gàng đã khiến xác chết la liệt.

Hai phút trước, có mấy chục lính đánh thuê tiến vào đại sảnh, nhưng hai phút sau chỉ còn lại không quá ba người.

Giải quyết xong đám còn lại, Trần Hạo kết nối liên lạc với Bryce, thuận miệng hỏi: “Lara đi đâu rồi?” Bryce thản nhiên đáp: “Không cần lo, cô ấy đến phòng trang bị rồi.” “Ối, không xong, có hơn chục tên lính đánh thuê theo sau!” “Trần, mau đi giúp Lara đi, cô ấy không có vũ khí!” “Dẫn đường cho tôi!” “Được!

Ở góc phòng phía sau có một ống dẫn rác, đi theo đó có thể vào phòng trang bị.” “Anh không nhân cơ hội trả thù tôi đấy chứ?

Tại sao lại bắt tôi chọn cách này?” Trần Hạo trêu chọc.

“Trần, đây là cách nhanh nhất, tôi lấy nhân phẩm ra đảm bảo, tuyệt đối không lừa anh!” Bryce cười gian trá.

Thôi được, không thèm so đo với anh ta!

Trần Hạo làm theo cách Bryce chỉ, tìm thấy lối vào đó rồi nhảy thẳng xuống.

“Lara, cô ổn không?

Thế nào rồi?” Lúc này, người phụ nữ thông minh đang nấp sau một chiếc ô tô, may mà không bị thương.

Lara thấy Trần Hạo, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nói: “Không ổn chút nào, chúng muốn trộm đồng hồ của tôi, lũ người Ý chết tiệt, tôi nghe ra giọng của chúng rồi.” Vì bị hỏa lực của đối phương áp chế, vũ khí của cô đã bị đánh rơi lúc nào không hay.

Súng trong phòng trang bị chưa kịp lấy, đã bị đạn ép phải trốn đi.

Nếu Trần Hạo không xuất hiện, sớm muộn gì cô cũng bị bắn thành tổ ong.

Trần Hạo lấy ra hai khẩu súng lục và vài băng đạn từ không gian trữ vật, ném qua nói: “Cầm lấy, đừng làm mất nữa.” Lara là một nhà khảo cổ học đủ tiêu chuẩn, khi vào các di tích khác nhau, cô luôn phải đề phòng các tình huống bất ngờ.

Kỹ năng sinh tồn đầu tiên cô học chính là bắn súng, không có vũ khí trong tay, sức chiến đấu của cô giảm đi ít nhất một nửa.

Lúc này có vũ khí trong tay, cô đã có thêm tự tin.

“Bryce, làm mắt cho tôi, nói cho tôi biết những kẻ địch đó ở đâu!” Lara đeo tai nghe Bluetooth, kết nối vào kênh liên lạc, cô muốn cho đám người đó một bài học nhớ đời.

Lúc này, ba tên lính đánh thuê tạo thành thế chân vạc, tiến hành tìm kiếm theo đội hình chiến thuật.

“Có ba tên, tên thứ nhất đang đứng cạnh chiếc Aston Martin, tên thứ hai ở cạnh chiếc McLaren, tên thứ ba...” “Không cần phiền phức

vậy đâu!" Trần Hạo đột nhiên đứng dậy, giơ khẩu Desert Eagle lên "Pằng, pằng, pằng" bắn liền ba phát.

Đám người đó còn chưa kịp phản ứng, đã ngã gục xuống đất.

Chương 350

Giọng nói kinh ngạc của Bryce truyền đến: “Tuyệt vời!

Tất cả đều trúng!” Có thể nhắm bắn và khai hỏa trong vòng chưa đầy hai giây đòi hỏi thị lực cực tốt và khả năng kiểm soát cổ tay chính xác.

Huống chi đối phương là ba lính đánh thuê, không phải những tấm bia đứng yên, độ nguy hiểm cao hơn nhiều.

Lara tâm phục khẩu phục, giơ ngón tay cái lên.

“Chú ý, lại có một đội nữa tiến vào!” Bryce nắm bắt toàn cục, một đám người đông hơn hùng hổ tiến vào phòng trang bị.

“Đúng là vô pháp vô thiên!

Vì một chiếc chìa khóa nhỏ mà phái nhiều lính đánh thuê đến cướp giật!” “Lara, chúng ta phải hợp thành Thần Quang Tam Giác trước chúng!” Trần Hạo nhân cơ hội nhắc nhở.

“Yên tâm, tôi đã cất chìa khóa ở một nơi an toàn, có hai lớp bảo vệ!” Vừa dứt lời, một tiếng nổ lớn vang lên từ trên lầu, tiếng kính cường lực vỡ vụn vang lên.

“Chết tiệt, chúng dùng thuốc nổ mạnh!

Đám người này rốt cuộc là ai?” Vẻ mặt Lara lạnh lùng như sương thu, cô lấy một khẩu súng xung kích từ người một tên vừa bị hạ.

Đối mặt với một đám côn đồ hung hãn đến cực điểm, trong lòng cô vô cùng tức giận.

Trần Hạo bắn hạ vài tên khách không mời xông vào phòng trang bị, cổ vũ tinh thần cho cô: “Không sao đâu, chúng chỉ muốn câu giờ

thôi, chúng ta không cần đối đầu trực diện!" Mặc dù đã tổn thất không ít người, vẫn có hơn chục tên lính đánh thuê xông vào.

Chúng như những chiến binh không biết sợ hãi là gì, điên cuồng tấn công.

Việc đám lính đánh thuê này làm chẳng qua là để câu giờ, cho đồng bọn thuận lợi lấy đi Vạn Thế Chi Nhãn!

Đối mặt với đám lính đánh thuê ồ ạt xông lên, Trần Hạo không chút do dự khai hỏa, phát nào phát nấy đều trúng đầu.

Cuộc chiến hỗn loạn đến mức, đám lính đánh thuê dù có giống như bị tẩy não.

Nhưng khi chứng kiến cảnh tượng như máy xay thịt, chúng cũng sợ hãi không dám xông vào nữa.

Chúng chỉ đơn thuần dùng hỏa lực áp chế, không cho hai người ngóc đầu lên.

Cứ thế này thì không ổn, đám người kia không còn cách nào khác, Lara cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, lưới bảo vệ làm bằng thép đặc cuối cùng cũng bị đám lính đánh thuê cắt mở.

Chúng thuận lợi lấy đi Vạn Thế Chi Nhãn giả mà Trần Hạo đã tráo đổi.

Còn những lính đánh thuê còn lại cũng không tấn công tự sát nữa, rút lui như thủy triều.

"Chúng chạy hết rồi!" Trần Hạo thu vũ khí lại, trận chiến này đến nhanh mà đi cũng nhanh.

"Cái đồng hồ đó không thể rơi vào tay chúng được." Lara trong lòng lo lắng, nhanh chóng xông vào kho bảo hiểm cất giữ Vạn Thế

Chi Nhãn.

Tấm kính chống đạn vỡ nát, lưới thép bảo vệ bị cắt.

Và mặt bàn trống không, cho thấy chúng đã đạt được mục đích!

Cơn mưa bão vẫn đang gào thét, nhưng lòng Lara đã lạnh đi, những tia chớp lóe lên không ngừng cho thấy tâm trạng bất an của cô.

Nhìn vẻ mặt lạnh băng của Lara, Trần Hạo mỉm cười thản nhiên: "Chúng đã mang đi Vạn Thế Chi Nhãn mà tôi làm giả rồi!" Nghe câu nói đó, Lara lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt.

Hành động lần này của Manfred Powell, tuy đã phái ra nhiều lính đánh thuê hơn so với trong cốt truyện gốc, dường như muốn đẩy Lara vào chỗ chết.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ rằng sẽ tổn thất nhiều người như vậy!

Thực ra, nếu không phải Trần Hạo cố ý nương tay trong trận chiến.

Đừng nói là xông vào trang viên cướp Vạn Thế Chi Nhãn, ngay tại cửa Trần Hạo đã có thể chơi chết chúng!

Về lý do nương tay, chỉ có thể nói Trần Hạo quá lười.

Anh không muốn tự mình động thủ mở cánh cửa đá nặng trịch của Ngô Ca Quật, nên mới để cho thuộc hạ của Manfred Powell 'cướp' đi Vạn Thế Chi Nhãn giả đã bị tráo đổi.

Việc Trần Hạo cần làm là cùng Lara đến Ngô Ca Quật, cướp lại Thần Quang Tam Giác.

Đồng thời, cũng để Lara tiện tay báo thù cho cha.

Sáng sớm hôm sau, Bryce và quản gia Hillary bắt đầu dọn dẹp biệt thự tan hoang.

Lara cũng không có gì ngạc nhiên khi nhận được bức thư cha cô gửi.

Kết quả, Lara đọc nội dung bức thư của cha, hoàn toàn khớp với những gì Trần Hạo đã nói.

Sau đó, Trần Hạo lại nói cho cô biết, tối qua đám người đó có thể cướp đi Vạn Thế Chi Nhãn giả là vì anh đã nương tay.

Mục đích, dĩ nhiên là để đám người đó dẫn đường, để anh và Lara có thể tiết kiệm chút sức lực.

Quan trọng nhất là để Lara có thể trực tiếp xử lý kẻ thù của mình ngay tại đó.

Nghe những lời này, Lara mới thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, trong đôi mắt gợi cảm của cô cũng xuất hiện những ánh nhìn khác lạ.

Ngay sau đó, Lara bắt đầu sắp xếp lịch trình, chuẩn bị lập tức lên đường đến Campuchia.

Một lúc sau, Lara phát hiện Trần Hạo đang loay hoay với chiếc mô tô, không khỏi tò mò hỏi: "Anh đang làm gì vậy?" Cô gái này ở nhà thích mặc một chiếc áo thun bó sát rồi đi chân trần.

Trần Hạo liếc nhìn cô một cái rồi nói: "Đương nhiên là chuẩn bị xuất phát rồi." Khóe miệng Lara lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, rồi nhanh chóng xoay người chạy về phía phòng sách: "Đợi tôi ba phút!" "Ba phút." Trần Hạo bất đắc dĩ dang hai tay ra, khi một người phụ nữ cần ba phút, thì phần lớn là nói dối, nửa tiếng sau xuống lầu đã là nể mặt lắm rồi.

Nhưng Lara rõ ràng không phải cô gái bình thường, Trần Hạo vừa mới quay người, đối phương đã vác một chiếc ba lô thám hiểm nhảy xuống từ tầng hai.

Áo thun trắng ngắn tay bó sát, phối với quần short, không biết tại sao bộ quần áo trắng đó vẫn sạch sẽ như mới trong các cuộc phiêu lưu, chẳng lẽ cô tự mang theo hiệu ứng nước giặt Tide?

Trên đùi cô buộc hai khẩu súng lục cải tiến, băng đạn dài khiến hỏa lực của chúng không thua kém súng xung kích.

“Ngồi sau đi, tôi sắp xếp xong rồi!” Lara buộc ba lô vào phía sau xe, rồi thản nhiên kéo Trần Hạo lên yên sau.

Chương 351

“Cô chắc chắn để tôi ngồi sau chứ?

Nếu tốc độ quá nhanh tôi sờ phải thứ không nên sờ, thì đừng có la làng nhé!” “Anh có thể thử!” Lara hất tóc, ngồi lên xe.

“Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh.” Trần Hạo không hề khách sáo, trực tiếp vòng tay qua eo Lara.

Đối phương liền đánh một cú cùi chỏ ra sau, nhưng bị Trần Hạo ba chân bốn cẳng khống chế.

“Sao, công phu của tôi được chứ?” Trần Hạo hỏi một cách chế nhạo.

Dù sao anh cũng là một cao thủ có huyết mạch Thanh Long và tinh thông cổ võ, đối phó với loại lính đánh thuê nửa mùa này quá dễ dàng.

“Dạy tôi!” Lara sớm đã ngưỡng mộ thực lực của Trần Hạo, cô rất rõ ràng thực lực của Trần Hạo mạnh hơn cô rất nhiều.

“Không vấn đề.

Nhưng cô chắc là muốn lái xe chứ?” Trần Hạo buông tay ra, lên tiếng cổ vũ.

“Ai sợ ai!” Lara thẳng người vặn ga một cái, chiếc xe như mũi tên rời cung lao ra ngoài.

Trần Hạo lảo đảo một cái, hoàn toàn dựa vào khả năng phản ứng siêu cường mới ngồi vững trên yên sau.

Nhưng anh cũng không chậm trễ, trực tiếp vòng hai tay ôm eo Lara, siết chặt một chút.

“Nhẹ thôi, tôi không thở được!” Cô hừ một tiếng, nhưng không

phản kháng thêm.

Trần Hạo biết đối phương đã ngầm đồng ý, sau một loạt hảo cảm tích lũy, cô gái này tạm thời đã chấp nhận anh.

Nhưng trong thời gian ngắn tốt nhất không nên tiến thêm bước nữa, nếu ôm lên thêm một tấc, có thể cô sẽ thật sự nổi giận.

Cho nên, đàn ông và phụ nữ ở bên nhau, tuyệt đối không thể lúc nào cũng làm quý ông, như vậy dễ biến thành lốp dự phòng.

Cũng không thể vừa lên đã giở trò lưu manh, như vậy có thể sẽ bị đá thẳng.

Mức độ các loại, mọi người phải tự mình suy ngẫm mới được.

"Năm đó cô không phải làm lính đánh thuê ở Đông Nam Á sao, ở Campuchia có bạn cũ nào không?" Trần Hạo hưởng thụ sự ấm áp mềm mại trong lòng, ghé vào tai Lara hỏi.

"Anh điều tra tôi?" "Quản gia Hillary nói cho tôi biết!" Trần Hạo thẳng thắn bán đứng người thật thà.

"Thật không có ai làm người ta bớt lo.

Ông ấy nói gì về tôi?" "Dặn dò tôi phải chăm sóc tốt cho tiểu thư nhà ông, đứa con đầu lòng tốt nhất có thể kế thừa họ Croft!" "Không thể nào!" Lara không thèm để ý mà quay đầu lại trừng mắt với Trần Hạo.

"Mẹ của con tôi ơi, tôi xin cô lái xe nhìn đường được không?" Trần Hạo thản nhiên giữ vững tay lái, vẫn không quên buông lời trêu chọc.

"Bốp." Trần Hạo đang lái xe bằng một tay, bị Lara đánh một cú cùi chỏ đau điếng.

"Ngoan.

Nghe lời!" Lái xe thôi mà, một tay cũng được, còn tay kia, dư sức khống chế Lara.

Cánh tay kỳ lân mà tiểu gia đây đã luyện hơn nửa đời người, sao một người phụ nữ yếu đuối có thể chống đỡ được.

"...Anh đã làm gì tôi?" Lara cứng rắn chống cự một lúc, nhưng bị Trần Hạo dùng hai ngón tay như kiếm điểm vào giữa xương sườn, hai cánh tay liền tê dại mất hết sức lực.

"Tôi đã điểm ma huyệt của cô, cơ thể con người huyệt vị dày đặc, đối với võ thuật gia mà nói." "Có huyệt gây mê, tê, ho, câm, cười, năm loại huyệt vị có thể dùng để khắc chế địch, lại có tử huyệt có thể trực tiếp lấy mạng địch." "Anh đã điểm ma huyệt của tôi?" "Kỳ Môn huyệt, một trong những ma huyệt!" "Dạy tôi!" Lara hai mắt sáng lên, dứt khoát nói.

"Xin lỗi, công phu gia truyền, truyền nam không truyền nữ, truyền nội không truyền ngoại!" Trần Hạo cười xấu xa đáp.

"Tôi là người ngoài?" Khóe miệng Lara hơi nhếch lên.

"Là phụ nữ!" Trần Hạo nghiêm túc trả lời.

"Tôi không quan tâm!" Có lẽ chưa bao giờ nằm trong vòng tay đàn ông, người phụ nữ mạnh mẽ cả đời này đã bộc lộ ra bản tính thật của một cô bé.

"..." Trần Hạo sững sờ, thật không ngờ Lara lại có một mặt như vậy.

Nhưng cũng đủ khiến người ta đau lòng, đứa trẻ này tuy cơm ăn áo mặc không lo.

Nhưng năm chín tuổi trong một chuyến du lịch đã mất mẹ, cha lại là một nhà thám hiểm lang thang khắp nơi.

Một năm không gặp được mấy lần, cuối cùng lại vì một chút sơ suất mà mất mạng.

Lara trở thành một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ, cuối cùng hình thành nên tính cách tomboy thẳng thắn.

Nhưng thực tế, sâu thẳm trong nội tâm cô luôn là một người phụ nữ nhỏ bé, thậm chí còn giữ lại một phần ngây thơ ẩn giấu, cho nên luôn tràn đầy tò mò với thế giới.

"Nếu cô thật sự muốn học cũng không phải là không thể." Trần Hạo suy nghĩ một lát, khóe miệng lộ ra một nụ cười xấu xa.

"Không phải anh đang tán tỉnh tôi sao, có chiêu gì cứ tung ra đi, nhưng nụ cười đó cũng quá bỉ ổi rồi, trong gương chiếu hậu cũng nhìn thấy!" Lara có chút nũng nịu cười nhẹ nói.

"..." Cảm giác tuy giống như tán tỉnh thành công, nhưng sao lại đau lòng thế này.

"Này, giận rồi à, không nhỏ nhen vậy chứ!" Lara không thèm để ý mà trực tiếp từ yên trước của xe mô tô quay người lại, đối mặt với Trần Hạo hung hăng hôn xuống.

Ngay sau đó, trong bụi cây.

"Phụ nữ thật điên rồ." Một lúc lâu sau, hai người từ bụi cây bên cạnh bò ra, Trần Hạo vẻ mặt khoan khoái nói.

Cú vừa rồi của Lara, suýt chút nữa khiến chiếc mô tô chui vào gầm xe tải, may mà hai người thân thủ nhanh nhẹn.

Sau đó, lại thông qua một hình thức mà khán giả yêu thích và thường xuyên thưởng thức để thư giãn một chút, nếu không chắc sẽ mắc bệnh tâm lý mất.

"Này, tôi hiểu tiếng Trung đấy.

Anh dùng câu đó, có phải là ăn sạch sành sanh rồi không nhận nợ không?" Lara đầy khí phách, buộc lại mái tóc đuôi ngựa.

"Cô bé à, nếu anh có nửa điểm ý nghĩ đó, sẽ bị trời đánh sét đánh!" Trần Hạo thề thốt đáp.

Nhưng không ngờ, "Rắc!" Một tia sét đột nhiên từ trên trời giáng xuống một cây long não bên cạnh, cả cây đại thụ cháy đen một mảng.

Chương 352

Thấy cảnh này, Trần Hạo hiếm khi thầm kinh hãi trong lòng.

“Trời ạ.

Đây là nước Anh mà, Văn Thái Sư ngài quản cũng quá xa rồi đấy!” “Bạn bè lính đánh thuê của cô cũng quá nhiệt tình, không phải tất cả đều có ý với cô chứ!” Trần Hạo trêu chọc nói.

Chuyến đi đến Campuchia thuận buồm xuôi gió, hiệu suất của chiếc máy bay tư nhân quả không đùa được, thời gian còn dư dả hơn dự tính vài phần.

Vừa xuống máy bay, Lara đã dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với bạn bè lính đánh thuê ở Đông Nam Á.

Hai người từ sân bay trực tiếp đáp một chiếc máy bay vận tải địa phương, sau đó nhảy dù xuống Ngô Ca Quật, không hề có một chút chậm trễ.

“Này, đó là chiến hữu, cô biết chiến hữu là gì không?” Sau một hồi giao lưu thân mật và sâu sắc bên đường, quan hệ của hai người đã được xác định, nên cách nói chuyện cũng trở nên tình tứ và trêu chọc.

“Chiến hữu, chiến hữu thân như huynh đệ mà.

Nhưng đó là lính đánh thuê đấy, cô chắc là không ngủ với họ chứ?” “Nói bậy gì thế, tôi là bà chủ của họ, cả đội đều do gia tộc Croft đầu tư.” “Tôi nói này, những lính đánh thuê liếm máu trên lưỡi dao cũng coi trọng tình nghĩa chiến hữu đấy!” Trần Hạo buồn cười nói.

“Anh không tò mò tại sao tôi lại đầu tư vào lính đánh thuê à?” “Làm nghề của chúng ta, trong tay không có súng lớn tiếng nói, những

thứ đào được chẳng phải đều làm áo cưới cho người khác sao!" Trần Hạo một tay ôm vai Lara, ra vẻ coi thường sinh tử.

Hai người hiện đang ngồi cạnh nhau trong một chiếc xe việt dã, thân xe được máy bay vận tải treo bên dưới.

"Này, gia tộc anh cũng có vũ trang tư nhân sao?" Lara lườm anh một cái, trong lòng lại có chút an ủi.

Giống như Trần Hạo nói, nghề này nửa đen nửa trắng, phi hắc phi bạch.

Một số quốc gia gọi họ là nhà thám hiểm, nhà khảo cổ học, thợ săn kho báu, nhưng dù tên gọi là gì cũng không che giấu được bản chất trộm mộ.

"Người không nhiều, nhưng thắng ở chỗ tinh nhuệ!" "Chỗ của tôi không gọi là gia tộc, mà gọi là môn phái." Trần Hạo nói ngắn gọn.

Nhưng điều khiến Trần Hạo không ngờ là, tư duy của Lara quá nhảy vọt, ngay sau đó đã chuyển chủ đề.

"Anh nói sẽ dạy tôi thuật điểm huyệt mà?" "Tối nay dạy!" Trần Hạo buồn cười đáp.

"Tại sao phải để đến tối?" "Cách quần áo không dễ xác định huyệt vị." Trần Hạo nghiêm túc nói.

Lara nghiêng người trên ghế lái, khinh thường liếc Trần Hạo một cái: "Tìm được rồi.

Thì sao?" Trần Hạo nhìn cô một cách chế nhạo, đáp: "Thì sao à?" "Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm, trên đường đến London, cô bé nào đó không ngừng cầu xin tha thứ?" Một câu nói, lập tức khiến Lara có tính cách thẳng thắn hiếm khi lộ ra một chút e thẹn.

Nhưng ngay sau đó, cô liền lườm Trần Hạo một cái thật to.

Khi máy bay vận tải đến vị trí đã định, bốn sợi dây cáp đồng thời đứt ra, chiếc xe việt dã nặng trịch bung ra mấy chiếc dù, từ từ hạ xuống ngôi đền cổ bên dưới.

Ngô Ca Quật là tên do các nhà khảo cổ học đặt, tên gốc của nó có nghĩa là "Thần điện Vishnu", là công trình đền đài có quy mô lớn nhất thế giới, do người Khmer xây dựng vào thế kỷ 12.

Từ tên gọi có thể thấy, đây là một ngôi đền Bà La Môn giáo.

Nhưng ngoài những vị thần được thờ cúng bên trong, bố cục kiến trúc của nó lại hoàn toàn khác biệt, thậm chí đi ngược lại với các ngôi đền Bà La Môn.

Vì vậy có người đoán rằng, Ngô Ca Quật có thể được xây dựng lại trên di tích của một công trình kiến trúc cổ xưa hơn.

"Ngôi đền này quá lớn, người Pháp đã tu sửa mấy trăm năm cũng chỉ hoàn thành được một phần nhỏ, tôi phải tìm cách thu hẹp phạm vi tìm kiếm!" Lara chuyên tâm lái xe, trong môi trường rừng rậm thế này, một tài xế lão luyện như cô cũng không dám phân tâm.

Trần Hạo không có lo lắng đó, sau khi phá vỡ lớp cửa sổ cuối cùng, mọi tế bào trong cơ thể anh liền trở nên không yên phận.

Tay tuy không yên phận, nhưng đầu óc vẫn còn minh mẫn.

"Đến đền Ta Prohm và đền Preah Khan, phần cổ xưa nhất đã biết của Ngô Ca Quật." "Nếu kiến trúc này có liên quan đến văn minh thượng cổ, thì phần cổ xưa nhất có khả năng lớn nhất!" Trần Hạo lấy ra một bản đồ Ngô Ca Quật, chỉ vào một ngôi đền trong đó và nói với Lara.

Trong cốt truyện gốc, Lara khi đến Ngô Ca Quật đã gặp linh hồn của một cô bé dẫn đường.

Nhưng anh không dám đặt tất cả kế hoạch vào những thứ ma quỷ

chưa biết, đành phải tìm hiểu toàn diện về Ngô Ca Quật từ trước, và thật sự đã tìm được nơi giống hệt trong phim.

“Đền Preah Khan.

Hình như cũng có lý!” Lara liếc nhìn bản đồ, thuận tiện gạt tay Trần Hạo đang đặt trên ngực mình ra: “Đừng nghịch, đang lái xe!” “Có phải đi nhà trẻ đâu, không làm hư trẻ con được!” Trần Hạo cười xấu xa đáp.

“Hừ, chút xăng đó của anh, ngay cả trạm thu phí cao tốc cũng không qua nổi đâu!” Trần Hạo bị cô gái nóng bỏng này khiêu khích, liền cười tà ác nói: “Sao?

Không phục à?” “Có muốn tiểu gia đây, bây giờ tại chỗ thi hành chính pháp, để chứng minh thực lực đàn ông của tôi không?” Lara tuy miệng lưỡi cứng rắn, nhưng trong lòng rất rõ, với thể chất đỉnh cao của một người bình thường, cô hoàn toàn không chịu nổi Trần Hạo.

Vì vậy cô thông minh chọn cách im lặng.

Nữ chính vẫn là nữ chính, không lâu sau khi đến đền Preah Khan, Lara thật sự đã phát hiện ra một cô bé mờ ảo giữa những ngôi đền đổ nát bị cây cổ thụ bao quanh.

“Cô bé này, chỉ là một âm hồn bình thường thôi!” Trần Hạo đi theo sau Lara lẩm bẩm.

Ngay sau đó, anh sử dụng Âm Dương Nhãn và Vọng Khí Thuật.

Trong nháy mắt, Trần Hạo phát hiện thế giới trước mắt bỗng thay đổi, khung cảnh âm u đổ nát bỗng trở nên vàng son lộng lẫy.

Đền Preah Khan là một trong những cảnh quan trọng trong thế giới của Tomb Raider, trước khi Thần Quang Tam Giác được lấy ra, nó có một lớp bảo quang bao phủ cũng không có gì lạ.

Ngoài ra, người nổi bật nhất ở đây là Lara, là nữ chính của cốt truyện, trên người cô được bao phủ bởi một lớp hào quang khí vận dày đặc, lúc này càng giống như một bóng đèn.

Cô bé giống như ma trơi kia, cơ thể hoàn toàn được cấu thành từ bản nguyên chi lực, tuy không chói mắt, nhưng lại cho người ta một cảm giác sâu không lường được.

"Bản nguyên ý chí đang dẫn dắt Lara." Trần Hạo lập tức lộ ra vẻ thận trọng hiếm thấy.

"Trần, đứng đó làm gì, mau theo kịp!" Lara đi theo sự chỉ dẫn lên tầng hai của đền Preah Khan, quay đầu lại thì phát hiện người bạn trai tương lai của mình vẫn đứng yên tại chỗ.

"Biết rồi, đến đây!" Trần Hạo đi về phía Lara, cố ý chú ý đến cô bé kia.

"Anh cũng nhìn thấy sao?" Lara tò mò hỏi.

"Thấy hay không thấy, nó vẫn ở đó." Trần Hạo giả vờ sâu sắc nói một câu, nhưng đúng lúc này, phiến đá dưới chân hai người đột nhiên nứt ra một cái hố lớn.

Lara và Trần Hạo lập tức lăn xuống dưới.

Sau khi Trần Hạo và Lara cùng rơi xuống, Trần Hạo vội ôm lấy Lara, một tay níu lấy dây leo trong hốc cây, nhờ đó mới tránh được số phận tan xương nát thịt, ngay sau đó liền quan sát xung quanh.

Chương 353

Khi thấy trên vị trí trung tâm đại sảnh đang thờ một bức tượng thần Bì Thấp Nô tám tay, hắn biết mình đã đến đúng nơi.

“Trần, cậu không sao chứ?” Lara thấy Trần Hạo ngẩn người, vội lên tiếng hỏi.

“Không sao, cứ đặt chân xuống đất rồi tính.” Trần Hạo lắc sợi dây leo, sau vài lần đu đưa liền mượn quán tính nhảy lên một bậc thềm đá gần đó, rồi quay người đón lấy Lara.

“Thần Quang Tam Giác được giấu ở đâu?” “Nếu cô bé kia đã chỉ dẫn chúng ta đến đây, ắt hẳn nơi này phải có điều huyền diệu.” Trần Hạo nói, “Chúng ta chia nhau ra tìm manh mối xem có phát hiện gì không!” Lara nghe vậy liền gật đầu, lấy ra hai cây đèn pin mắt sói từ trong ba lô, đưa cho Trần Hạo một chiếc.

Trần Hạo dựa theo tình tiết trong nguyên tác, yên tâm giao lại khu vực tầng hai cho Lara.

Hắn không khỏi thán phục vận may nghịch thiên của nữ chính trong phim, một đại sảnh rộng lớn như vậy mà cô vừa quay người đã thấy được “minh thư” trên vách tường, lại có thể trực tiếp giải mã cổ văn Cao Miên, rồi lại vừa khéo chạm đúng cơ quan thật sự.

Hết sự trùng hợp này đến sự trùng hợp khác, gian lận cũng chẳng trắng trợn đến thế.

Còn Trần Hạo thì trực tiếp nhảy xuống tầng dưới, đi thẳng đến trước tượng thần.

Tượng thần tám tay đang ngồi xếp bằng, nhưng dù vậy, chiều cao của nó cũng khoảng mười mét.

Trước mặt tượng thần đặt một chiếc lu nước bằng phỉ thúy khổng lồ, bên trong chứa một loại chất lỏng không rõ tên.

Ước tính sơ sài, chiếc lu này cũng đã tồn tại hơn năm trăm năm, nhưng trong khoảng thời gian dài như vậy, chất lỏng bên trong không hề có dấu hiệu bay hơi, quả thật có chút bất thường.

Nếu đoán xa hơn, những vật trang trí trong đại điện có khả năng là di vật của một nền văn minh hùng mạnh nào đó từ năm nghìn năm trước để lại, vậy thì lại càng khó tin hơn.

Trần Hạo có xu hướng tin rằng nền văn minh Atlantis đã tạo ra Thần Quang Tam Giác, suy đoán này cũng khớp với một vài tình tiết trong phiên bản game.

Nhưng tình tiết phim lại không hề đề cập đến bối cảnh này, nên Trần Hạo cũng chỉ có thể đoán mò mà thôi.

Lara theo sát phía sau, cũng trèo lên bệ đá, vẻ mặt nghiêm trọng nấp xuống.

May mà trong ngôi mộ cổ này không có mấy thứ như dơi hay nhện, nên nấp ở góc khuất cũng không cần lo bị cắn.

Không lâu sau, ánh sáng từ lối đi bên dưới chiếu vào.

Cùng với tiếng bước chân, một đám người xông vào.

Đó là đội đạo mộ của tổ chức Manfred, có người dẫn đường, lính đánh thuê, chuyên gia đạo mộ, và cả những lao công làm công việc dọn dẹp.

Mấy người đầu tiên vào trước, kéo theo đèn cắm trại, chiếu sáng cả hang động.

Sau đó, những người khác lục tục xông vào, cuối cùng cũng thấy được Thiểm Quang Chi Mộ.

“Ôi, thật là một thiết kế quỷ phủ thần công!” Manfred tán thán.

“Chúc mừng ngài, ngài Manfred, ngài đã phát hiện ra một kỳ tích!” Trợ lý Pimms của hắn nịnh nọt.

“Ha ha, không, kỳ tích thực sự còn ở phía sau!” Manfred ra lệnh, “Chia ra tìm kiếm, ta biết Lara đã vào trước, tìm cô ta ra cho ta!” Giọng của Alex đột nhiên vang lên: “Đừng coi cô ta như một huyền thoại.” “Tuy tôi đã khai quật hàng chục di tích cổ, nhưng chỉ vì vinh quang, tôi có thể làm tốt hơn!” “Nhưng là vì tiền!” Giọng phản bác của Lara ngay lập tức truyền đến tai mọi người.

Thì ra, khi nghe thấy giọng của Alex, cô đã không nhịn được mà đứng ra.

Phải biết rằng trong mộ cổ, âm thanh sẽ vang vọng dưới lòng đất.

Mọi người gần như theo phản xạ bóp cò, bắn một loạt đạn về phía Lara.

Cùng lúc đó, ánh đèn pin cũng chiếu vào vị trí trên bệ cao.

Manfred vội vàng ngăn cản thuộc hạ: “Dừng lại, ngừng bắn!” “Cô Lara, ra đi, xin hãy đứng ra!” Lara chưa đứng ra thì Trần Hạo đã cười lớn bước ra, vẫy tay chào.

“Hello!” Với thực lực và bộ Giao Long Chiến Y trên người, hắn căn bản không sợ bị thương.

“Ngươi lại là ai?” Manfred nhướng mày, trong lòng ngạc nhiên vì sao lại có nhiều người như vậy.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là, tôi cũng cần khai quật Thần Quang Tam Giác, hay là chúng ta hợp tác một phen?” “Hợp tác?” “Không sai, Thần Quang Tam Giác không chỉ được giấu trong không gian, mà còn được giấu trong thời gian.” “Chỉ có vào đúng thời điểm, mở đúng vị trí, mới có thể khiến nó tái kiến thiên nhật!” Lúc này Lara

mới đứng ra.

Manfred cười lạnh một tiếng: "Tôi không cho rằng chia sẻ là một ý hay!" "Vậy ông lấy được Vạn Thế Chi Nhãn thật sự, giết chúng tôi, rồi lấy nó từ trên xác chúng tôi đi?" "Mạo muội hỏi một câu, nếu ông lấy được Vạn Thế Chi Nhãn, ông sẽ làm gì?" Trần Hạo hỏi.

"Đương nhiên là do tôi giải mã bí mật!" Alex cũng không nhịn được, hắn được thuê đến để giải mã manh mối.

"Ha ha, đừng đánh giá thấp nó, tính chuyên nghiệp của ông không bằng Lara đâu." "Nếu giao Vạn Thế Chi Nhãn cho ông, e là tôi phải đợi thêm năm nghìn năm nữa." Bị Trần Hạo nói với giọng khinh miệt, Alex định nổi giận, nhưng Manfred đã cản lại.

Manfred bình tĩnh nói: "Được thôi, hợp tác thế nào?" "Đơn giản!

Thời gian có hạn, các người đông người, hãy chuyển hết những thanh bảo kiếm trong rãnh hào kia cắm vào các hốc trên mặt đất!" "Đến giai đoạn thứ hai, tôi sẽ dùng Vạn Thế Chi Nhãn, vặn mở 'ổ khóa'!" Thanh bảo kiếm mà Trần Hạo chỉ là những thanh kim cương kiếm trong tay tượng thần tám tay, dài ba bốn mét, trọng lượng không hề nhẹ.

Dù sao Trần Hạo cũng không định làm việc chân tay, giao cho người của Manfred là vừa đẹp.

Manfred nhìn sâu vào Trần Hạo một cái, thấy Lara không phản đối.

Đồng thời Alex cũng gật đầu đồng ý, hắn liền dứt khoát ra lệnh cho thuộc hạ bắt đầu công việc vận chuyển.

Đương nhiên, vẫn luôn có người chĩa súng vào hai người Trần Hạo.

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi đi trong sự giằng co.

Người của Manfred đặt những chiếc thang gỗ lên rãnh hào, tạo thành hai con đường đơn giản.

Hơn chục người phối hợp vận chuyển kim cương kiếm, lần lượt cắm vào các lỗ trên mặt đất.

"Thưa ngài, ngài xem?" Trợ lý Pimms sau khi chỉ huy thuộc hạ cắm xong kim cương kiếm, nhìn những vết khắc và rãnh trên mặt đất, thấy chúng khớp với mặt sau của Vạn Thế Chi Nhãn.

Manfred liếc nhìn một cái, rồi ngẩng đầu nói.

"Ném Vạn Thế Chi Nhãn xuống đây!" "Sai rồi, cái 'ổ khóa' đó là giả, cái thật ở trên này!" Lara nói.

"Tại sao tôi phải tin cô?" Manfred hỏi.

"Tin hay không thì tùy!

Hoặc là nổ súng, đợi lần cửu tinh nhất tuyến tiếp theo, hoặc là nghe lời tôi!" Trần Hạo khinh thường nói, thời buổi này nói thật mà cũng không ai tin, thật kỳ lạ.

"Có lẽ, các người không muốn Thần Quang Tam Giác hiện thế!" Manfred thăm dò.

Chương 354

"Thôi đi!" Trần Hạo mất kiên nhẫn nói.

"Khi sắt trở về vòng tay của đá, thiên luân sẽ chuyển động, nước sẽ hóa giải ánh sáng.

Các người sẽ có được sức mạnh phi phàm, nhưng cũng sẽ rước họa sát thân!

Đây là các bước giải đố!" Họa sát thân?

Đương nhiên là sự truy sát của các tượng đá và thạch thú bay rồi.

Manfred không nói nhiều nữa, mặc cho hai người Trần Hạo hành động.

Đến chỗ 'ổ khóa' thật sự trên bệ đá, Trần Hạo nói.

"Lara, đến lượt cô rồi!" Lara gật đầu, nhận lấy Vạn Thế Chi Nhãn, chuẩn bị sau khi giai đoạn thứ hai bắt đầu sẽ đặt nó vào ổ khóa.

Đồng thời cô nhìn đồng hồ, bây giờ chỉ còn lại vài phút.

Chỉ cần thời gian đến, đặt Vạn Thế Chi Nhãn vào trong đó là có thể khởi động cơ quan.

"Phải rồi, sau khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta làm một trận giao hữu thì thế nào?" Trần Hạo nhìn Lara, cười xấu xa.

"Giao hữu?" "Tình một đêm!" Lara trừng mắt nhìn hắn một cái: "Cút!" "Chán thế, đồng ý thì đồng ý, không đồng ý thì thôi, cũng đâu phải chưa từng." "Hừ!" "Hừ là có ý gì?" "Ý là đừng có chọc tôi, không thì tôi bắn nát cậu đấy!" Lara nói xong, ngạo kiều liếc một cái đầy quyến rũ, sau đó im lặng chờ đợi thời gian đếm ngược kết thúc.

Vào giây cuối cùng, cô đặt Vạn Thế Chi Nhãn vào hốc trên vách

tường.

Trong chốc lát, con mắt ở trung tâm Vạn Thế Chi Nhãn sáng lên ánh sáng đỏ, vòng ngoài tự động xoay tròn.

Sáu thanh kim cương kiếm trên mặt đất trong đại sảnh, giống như công tắc điện được đóng lại, từ từ nghiêng về phía bên kia.

Toàn bộ không gian kiến trúc dưới lòng đất vang lên tiếng cơ quan "cà cà cà" không ngớt.

"Cơ quan khởi động rồi sao?" Manfred hỏi.

"Ừm, Lara đã làm đúng!" Alex nói.

Cơ quan chuyển động, bánh răng ăn khớp, một quả lắc khổng lồ như búa chuông từ hướng của Lara rơi xuống.

Dưới sự kéo của dây thừng, nó đột nhiên đâm về phía chiếc lu nước khổng lồ trước tượng thần.

Đầu của quả lắc là một mũi nhọn sắc bén.

Có lẽ vì thời gian đã quá lâu, mũi nhọn chỉ còn cách một ly là đâm thủng được chiếc lu.

Mắt thấy quả lắc lại đung đưa trở về, động năng dần suy yếu, mọi người đều thất vọng.

"Nước sẽ hóa giải ánh sáng.

Phải đâm thủng chiếc lu!" Manfred lớn tiếng nhắc nhở.

Khi con lắc chuyển động, không có ngoại lực tác động, nó sẽ chỉ dần dần dừng lại.

Theo xu thế hiện tại, nó vĩnh viễn không thể đâm thủng chiếc lu.

Thấy tình hình này, Trần Hạo lười để Lara phải mất công sức nữa.

Hắn mạnh mẽ nhảy lên, rồi tung một cú đá uy mãnh vào quả lắc.

Ngay lập tức, quả lắc như một ngôi sao băng từ trên trời giáng xuống, lao thẳng vào chiếc lu nước trước tượng thần.

"Phập!" Chỉ nghe một tiếng động nhỏ đến mức khó nghe, mũi nhọn ở đầu quả lắc đã đâm thủng chiếc lu, thành lu vỡ ra!

Thần thủy trong lu nhanh chóng phun ra ngoài, cùng với mực nước hạ xuống.

Từng luồng ánh sáng trắng từ trong lu bắn ra, tỏa ra ánh sáng chói lòa khiến người ta không mở nổi mắt.

Ngay sau đó, nó hóa thành một luồng gió mạnh, gào thét bay ra.

Tựa như tiếng gầm giận dữ của tượng thần, chấn động khiến cả thần điện dưới lòng đất của Thiểm Quang Chi Mộ khẽ rung chuyển.

"Thần thủy, thần quang, thần phong!" Manfred vui mừng cười lớn.

Ánh sáng cuối cùng của chiếc lu hội tụ thành một chùm, chiếu vào trung tâm đại điện, lên một cái lồng hình như nắp nồi.

Khi ánh sáng tan hết, chất lỏng kim loại từ dưới đất như một đài phun nước, sùng sục trào lên.

Lại giống như một nụ hoa đang nở rộ, bên trong bao bọc nửa khối vật thể hình tam giác.

"Thần Quang Tam Giác!" Manfred hưng phấn, vội vàng chộp lấy.

Nhưng tốc độ của Trần Hạo còn nhanh hơn, chỉ thấy thân hình hắn lóe lên, trong nháy mắt đã đoạt lấy nửa khối Thần Quang Tam Giác, đi trước một bước cầm nó trong tay.

Toàn bộ ánh sáng khuếch tán đều biến mất, tập trung lại thành một chùm sáng mạnh nhất, chiếu rọi vào trung tâm đại sảnh của Thiểm

Quang Chi Mộ.

Ngay khi ánh mắt của mọi người đều tập trung vào đó, đột nhiên một cột sáng khổng lồ chói mắt từ đó bắn thẳng lên trời.

Tất cả mọi người vì sự thay đổi quá đột ngột, đều che mắt né tránh ánh sáng.

Ánh sáng nhanh chóng biến mất, một khối chất lỏng lớn như thủy ngân vi phạm trọng lực trái đất chảy từ dưới lên.

Bên trong đó, nửa khối Thần Quang Tam Giác màu bạc sẫm bị bao bọc, cuối cùng được chất lỏng nâng lên giữa không trung.

Manfred vội vàng chộp lấy Thần Quang Tam Giác, nhưng ngay khoảnh khắc sắp chạm vào, nó đã bị Trần Hạo đột nhiên xuất hiện đoạt mất.

"Khốn kiếp!

Bỏ Thần Quang Tam Giác xuống!" Manfred gầm lên một tiếng, mắt trơ trơ nhìn Trần Hạo biến mất, tức giận như một con dã thú bị cướp mất con non, thở hổn hển qua lỗ mũi.

Tiếng súng không ngừng đuổi theo thân hình Trần Hạo, nhưng hắn lại dễ dàng né tránh, đi trước một bước trốn sau một cột đá.

"Ngươi không chạy được đâu, mau giao bảo vật ra đây!" Manfred vừa ra lệnh cho thuộc hạ áp chế hỏa lực, vừa nhỏ giọng dặn dò Alex.

Chương 355

“Đi lên bệ cao lấy Vạn Thế Chi Nhãn, trong tay ta ít nhất phải nắm giữ một thứ.” Alex gật đầu, gọi mấy tên lính đánh thuê trèo lên bệ cao.

“Làm tốt lắm!” Thấy Trần Hạo đột nhiên ra tay, Lara phấn khích khen ngợi.

Trần Hạo thản nhiên cười: “Chuyện nhỏ.” Sau đó hắn nở nụ cười của người chiến thắng, nói với Manfred.

“Chậm một bước rồi!” Thấy hắn ra vẻ tự mãn, Lara liếc mắt một cái, rồi biểu cảm trên mặt lập tức trở nên lạnh băng.

Ngay sau đó, cô nhanh chóng rút khẩu súng lục trên đùi, sát khí bùng nổ nhắm thẳng vào Manfred bóp cò.

“Cẩn thận!” Một tên lính lớn tiếng cảnh báo, đồng thời giơ súng bắn mạnh về phía Lara.

Nhờ thuộc hạ nhắc nhở, Manfred cuối cùng cũng né được.

Chính hành động nhỏ này đã cứu mạng hắn, một viên đạn sượt qua cánh tay hắn bay đi.

Manfred hừ một tiếng, lăn người né tránh viên đạn thứ hai đã mất chuẩn, rồi gầm lên.

“Giết cả hai đứa nó!” Lara trốn sau cột đá bị áp chế, một câu nói của Manfred khiến Trần Hạo cũng trở thành mục tiêu của những người vũ trang kia, lập tức vô số viên đạn bay về phía hắn.

Trần Hạo lùi lại vài bước, dễ dàng né tránh những viên đạn bắn tới.

Tuy hắn và Lara đang ở thế yếu về số lượng và hỏa lực, nhưng hắn biết bước ngoặt sắp xuất hiện.

Bởi vì trước khi lùi lại, hắn đã thấy vô số thủy ngân đang lan ra xung quanh.

Khi những giọt thủy ngân đó tiến vào các tượng đá xung quanh, chúng sẽ được đánh thức, và sẽ tấn công tất cả những người sống trong Thiểm Quang Chi Mộ.

Mặc dù sức chiến đấu của đám này không ra sao, nhưng được cái số lượng đông, có thể thu hút phần lớn hỏa lực.

Nói đi cũng phải nói lại, Lara quả không hổ là nhân vật chính, giữa làn đạn loạn lạc, cô vẫn tìm được cơ hội nhảy sang phía tượng Phật.

Ngay khi người của Manfred định truy đuổi, đột nhiên một tên lính hét lên.

"Sếp!

Mấy bức tượng đá sống lại rồi!" Lúc này nhiều người mới chú ý đến những giọt thủy ngân đang lan trên thân thể các tượng đá.

Sau đó, những bức tượng không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng này đột nhiên vặn vẹo thân mình, cùng với những mảnh đá vụn rơi lả tả, rời khỏi vị trí ban đầu.

Ngay sau đó, chúng giơ vũ khí trong tay lên, bắt đầu tấn công người sống gần nhất!

Dưới tình huống không hề chuẩn bị, trong nháy mắt đã có mấy tên lính đánh thuê bị tượng đá dùng đại kiếm chém chết, hoặc bị trường thương đâm xuyên người.

Nhưng dù sao đám người này cũng là những chiến sĩ được huấn luyện bài bản, sau một lúc hỗn loạn, họ lập tức dùng súng trong tay

phản công.

Chỉ là những tượng đá này không chỉ ngốc nghếch cầm vũ khí đánh giáp lá cà.

Khi ở khoảng cách xa, chúng còn dùng vũ khí trong tay ném về phía người sống.

Phương thức tấn công này quả thực đã gây ra cái chết cho không ít lính đánh thuê.

Trần Hạo phát hiện, hắn càng ngày càng thích dùng khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế làm súng bắn tỉa.

Vị trí hắn đang đứng, hai bên trái phải của Vạn Thế Chi Nhãn trên vách đá cũng có hai bức tượng đá, giống như hai vị thần hộ mệnh.

Thủy ngân cũng đã lan lên tầng này, cũng là độ cao mà Trần Hạo vẫn luôn ở.

Nhưng hai bức tượng đá bên cạnh hắn vừa mới có động tĩnh, theo sau hai tiếng súng lớn, đầu của hai bức tượng nổ tung thành mảnh vụn.

Trần Hạo một tay cầm khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế, tay kia lấy Vạn Thế Chi Nhãn trên tường xuống, sau đó thu vào không gian trữ vật.

Nhìn Lara đang chiến đấu với tượng đá ở phía đối diện, Trần Hạo cũng không vội chạy đến giúp, bây giờ hắn có thể đóng vai một tay bắn tỉa!

Chỉ thấy Trần Hạo giơ hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế lên, dùng thị lực biến thái của mình, dễ dàng nhắm vào phía Lara, sau đó nhẹ nhàng bóp cò.

Tiếng nổ của hai khẩu súng đặc chế này đối với người thường mà

nói, có thể dùng từ "oanh minh" để hình dung.

Đồng thời kèm theo lực giật cực lớn, nếu không phải Trần Hạo có sức mạnh của huyết mạch Thanh Long, căn bản không thể chịu được lực giật của cả hai khẩu súng.

Ở phía đối diện, Lara dùng một thanh đại kiếm, mạnh mẽ chém đứt hai chân một pho tượng đá.

Sau đó vặn người mượn lực xoay, quay lại chém mạnh vào ngực một pho tượng khác.

Tưởng chừng như pho tượng cứng rắn, dưới hai nhát kiếm liên tiếp đã hoàn toàn vỡ nát!

Giết chết một pho tượng, Lara cảm thấy có một pho tượng khác đang đến gần sau lưng, cô nhanh chóng quay người thì thấy một pho tượng cầm trường thương đang chuẩn bị tấn công.

Nhưng ngay khi cô vừa giơ kiếm định tấn công, liền nghe thấy tiếng súng từ phía đối diện, trong môi trường ồn ào vẫn vô cùng rõ ràng.

Ngay lập tức, ngực pho tượng trước mặt cô nổ tung, sau đó cả thân thể vỡ nát.

Đây chỉ là khởi đầu, tiếng súng rõ ràng không ngừng truyền đến, ngày càng nhiều tượng đá định tiếp cận Lara bị tiêu diệt.

Lara có chút bất lực nhìn Trần Hạo ở phía đối diện, sau đó ném thanh đại kiếm trong tay đi, lấy lại khẩu súng lục.

Bởi vì xung quanh cô lúc này không còn bất kỳ một pho tượng nào có thể hoạt động.

Bắn hết một băng đạn, Trần Hạo nhanh chóng thay băng đạn.

Nhưng chưa kịp hoàn thành, hai cây trường thương lần lượt bay

tới đâm vào hắn.

Trần Hạo với ngũ quan cực kỳ biến thái lại chẳng hề để tâm, thân thể khẽ nghiêng, né tránh đòn tấn công từ phía sau.

Sau đó nhanh chóng thay băng đạn mới, bắn hai phát giết chết gã vừa ném trường thương vào đầu mình cách đó vài mét.

Rồi lại liên tục nổ súng, phá nát mấy con tượng đá định tiếp cận, tạm thời đảm bảo xung quanh không bị quấy rầy.

Dễ dàng giải quyết kẻ địch xung quanh, Trần Hạo liền chĩa họng súng về phía người của Quang Minh Hội bên dưới.

Trong nháy mắt, bóng dáng của Manfred lọt vào tầm mắt hắn.

Chương 356

Không chút do dự, Trần Hạo dời mục tiêu sang những tay súng của hắn, bóp cò.

Bởi vì Trần Hạo đã sớm quyết định, Manfred để dành cho Lara báo thù!

Manfred đột nhiên phát hiện, thuộc hạ của mình đang bị tàn sát.

Trên tầng hai của Thiểm Quang Chi Mộ, Trần Hạo đang tùy ý đồ sát thuộc hạ của hắn.

Uy lực của khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế có thể sánh ngang với súng bắn tỉa chống khí tài, hiệu quả khi bắn vào người tuyệt đối chấn động.

Mỗi phát súng đều mang theo một màn sương máu hồng, bộ phận bị trúng đạn có khả năng rất lớn sẽ bị nổ nát, thậm chí tứ chi lìa khỏi thân thể.

Đặc biệt là dưới tình huống Trần Hạo là một tay bắn tỉa, phát nào phát nấy đều chí mạng.

Chứng kiến đồng đội chết thảm bên cạnh như vậy, đả kích về mặt tâm lý đối với những tên lính đánh thuê này tuyệt đối là chí mạng.

Nhưng, sau khi Trần Hạo thành công bắn trúng năm tay súng của Quang Minh Hội, hắn buộc phải thay đổi vị trí.

Bởi vì hắn đã trở thành mục tiêu tấn công chính của bọn chúng, không còn cách nào khác, hắn quá thu hút thù hận.

Trần Hạo nhanh chóng cất hai khẩu súng vào bao, sau đó lấy ra một khẩu súng trường tấn công từ không gian trữ vật.

Rồi dựa vào tốc độ nhanh nhẹn, hắn chạy nhanh trên tầng hai để né tránh những viên đạn bắn về phía mình.

Trên đường đi phá nát mấy pho tượng đá cũng chỉ là chuyện tiện tay.

Đương nhiên, bất kể là lính đánh thuê hay tượng đá mà Trần Hạo giết chết, hệ thống đều sẽ thông báo nhận được điểm thưởng.

Nhưng chút điểm thưởng này hiện tại căn bản không thể thu hút hứng thú của Trần Hạo.

Lara thấy Trần Hạo trở thành mục tiêu tấn công của đối phương, tuy trông có vẻ chật vật nhưng lại không hề bị thương, ngược lại còn thỉnh thoảng nổ súng phản kích.

Sau khi ý thức được hắn không có nguy hiểm, Lara dời tầm mắt, ánh mắt một lần nữa quay về phía Manfred, bây giờ là lúc tính sổ giữa họ.

Số phận giống như một đứa trẻ tinh nghịch, luôn thỉnh thoảng gây ra chút phiền phức.

Ngay khi Lara chuẩn bị ra tay, pho tượng Phật khổng lồ sau lưng cô đột nhiên có động tĩnh.

Tượng Phật đặt cái vò rỗng trong lòng sang một bên, sau đó động tác có chút cứng ngắc đứng dậy.

Mỗi lần tượng Phật đặt chân xuống đất, mọi người đều có thể cảm nhận rõ ràng mặt đất rung chuyển!

Lara từ từ quay đầu nhìn pho tượng đang sống lại, mặt không biểu cảm, động tác cố gắng nhẹ nhàng bước xuống.

Sau đó nhẹ nhàng trốn sau một tảng đá, toàn bộ quá trình sợ hãi thu hút sự chú ý của tượng Phật.

Về phần Manfred, hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Thậm chí còn không để ý đến những pho tượng đá xung quanh, tất cả đều đang nhìn pho tượng Phật khổng lồ từ từ lùi lại.

Trần Hạo thì đột nhiên phát hiện, những viên đạn không ngừng đuổi theo mình cuối cùng cũng đã dừng lại, hắn không cần để ý cũng biết là do pho tượng Phật kia.

Nhưng, Trần Hạo nhìn hai con thạch thú đang điên cuồng lao về phía mình thở dài một tiếng, chúng lợi hại hơn nhiều so với những pho tượng đá vụng về lúc đầu.

Nhưng cũng không sao, hai con thạch thú không phải là vấn đề lớn.

Hắn lấy một quả lựu đạn từ không gian trữ vật, kéo chốt bảo hiểm ném ra, sau đó nhanh chóng trốn sau một cây cột đá.

"Ầm!!!" Tiếng nổ lớn từ phía sau cột truyền đến, khói bụi tan đi, bóng dáng hai con thạch thú đã không còn ở đó.

Chỉ có một điều Trần Hạo không ngờ tới, cả Thiểm Quang Chi Mộ vốn đã có chút "yên tĩnh", lúc này chỉ có chỗ hắn phát ra tiếng nổ lớn, kết quả là Trần Hạo lập tức bị tượng thần Bì Thấp Nô để mắt tới!

Nhìn pho tượng Phật đang nhìn về phía mình, Trần Hạo thản nhiên cười, hoàn toàn không coi đối phương ra gì.

Nhưng khi thấy đám người Manfred đang âm thầm rút lui về phía lối đi, hắn đột nhiên cười lạnh!

Sau đó, hắn lấy ra một cái điều khiển bom đã chuẩn bị sẵn từ không gian trữ vật.

Rồi Trần Hạo nhẹ nhàng ấn vào một nút trên đó, miệng mô phỏng

âm thanh nổ.

"Bùm!" Tiếng nổ thực tế lớn hơn nhiều so với tiếng động phát ra từ miệng Trần Hạo, ngay khi Manfred đắc ý cho rằng mình sắp rời khỏi Thiểm Quang Chi Mộ.

Ở lối vào cách đó năm sáu mét, đột nhiên bùng lên một trận nổ kinh thiên động địa, tất cả mọi người hoảng loạn nằm rạp xuống đất tránh né thương tổn từ vụ nổ.

Sau đó họ gần như tuyệt vọng phát hiện, vì vụ nổ trước mắt, lối ra cách đó vài mét đã bị vô số đá vụn chặn kín!

"Chắc chắn là do tên khốn đó, chẳng lẽ hắn không biết nơi này dễ vỡ đến mức nào sao, dám dùng thuốc nổ ở đây!" Manfred thấp giọng chửi rủa, sau đó hận thù nhìn lối ra đã bị chặn hoàn toàn, ra lệnh cho thuộc hạ.

"Quay lại, giết hắn!" Sau khi nhận thấy sự do dự của thuộc hạ, hắn khinh thường giải thích.

"Không gian ở đây không đủ, người bên ngoài trong thời gian ngắn không thể dọn dẹp được đống đá này, một khi bị tên kia chặn lại ở đây chúng ta chắc chắn sẽ chết, chúng ta phải rời khỏi đây!" Hắn biết rõ thuộc hạ sợ hãi pho tượng đồng khổng lồ kia, nên phải cho họ một lý do hợp lý, mặc dù lý do này có thể khiến họ đi vào chỗ chết.

Nhưng dù biết xông ra như vậy chắc chắn rất nguy hiểm, nhưng cũng không đột ngột như cái chết.

Manfred dẫn người vừa mới quay trở lại đại sảnh của Thiểm Quang Chi Mộ, liền thấy một bóng người vừa nổ súng vừa nhanh chóng lao qua trước mắt, đó chính là Trần Hạo!

Hoàn toàn không đợi người của Quang Minh Hội có bất kỳ hành động nào, một thanh đại kiếm khổng lồ gần như sượt qua sau lưng

Trần Hạo bay tới.

Sau đó nó lập tức đâm vào đám đông, sau khi dễ dàng chém người đầu tiên thành hai nửa, nó lại thế không thể đỡ nổi hất văng hai người phía sau.

Quay đầu nhìn thảm trạng của đám người đó, Trần Hạo không quan tâm nhún vai.

Dường như đám tượng đá này đều thích ném vũ khí, giống như những pho tượng đá ban đầu.

Lần này xuất hiện một gã có thể coi là boss lớn, dùng một phương thức thần kỳ nào đó lấy được thanh đại kiếm ở trung tâm đại sảnh, kết quả sau đó lại dùng nó làm vũ khí ném đi.

Lại một lần nữa né tránh thanh đại kiếm bị ném tới, cuối cùng là một thanh!

Trần Hạo lập tức dừng bước né tránh, giơ súng trường tấn công trong tay bắn nhanh về phía pho tượng đang đi tới.

Một băng đạn, trong vòng vài giây đã bắn hết, Trần Hạo vừa từ từ lùi lại, một tay cầm súng, tay kia nhanh chóng thay băng đạn mới, sau đó tiếp tục bắn.

Chương 357

Bị tượng Phật truy đuổi một lúc trong Thiểm Quang Chi Mộ, Trần Hạo dựa vào động tác linh hoạt, lợi dụng các chướng ngại vật khác nhau trong mộ để quần nhau với nó.

Pho tượng Phật này trông có vẻ đáng sợ, nhưng khi thực sự chiến đấu với nó sẽ phát hiện, chỉ cần đảm bảo tốc độ của mình và không phạm sai lầm ngớ ngẩn, thực sự rất khó bị thương.

Tượng Phật quả thực rất lớn, nhưng động tác của nó nhìn chung quá vụng về, giống như một người khổng lồ già yếu bị loãng xương, căn bản không làm gì được Trần Hạo.

Đương nhiên, Trần Hạo bây giờ cũng không chơi nữa, một khi thi triển đạo pháp, trận chiến có thể kết thúc ngay lập tức.

Trong Thiểm Quang Chi Mộ vẫn còn một phần tượng đá nhỏ chưa được giải quyết, người của Manfred tập trung gần lối vào, dễ dàng phòng thủ trước những pho tượng đá đang tìm đường chết, trợ lý thấp giọng hỏi bên cạnh Manfred.

"Chúng ta nên làm gì, hay là giúp tên kia?" Manfred nhìn Trần Hạo đang quần nhau với tượng Phật, lạnh lùng nói: "Ưu tiên giết tên đó, lấy lại Vạn Thế Chi Nhãn và Thần Quang Tam Giác!" "Không biết sống chết!" Phát hiện một số tay súng đang bao vây mình, Trần Hạo cười lạnh một tiếng nhưng không hề để tâm.

Đám người này chỉ thấy hắn bị tượng Phật tấn công, mà không biết rằng, trong mắt tượng Phật, chúng cũng là con mồi!

Chưa kịp đến quá gần, đám người này đã quyết đoán nổ súng.

Nhưng Trần Hạo đã sớm đề phòng, lập tức chạy vào điểm mù của

chúng.

Việc Trần Hạo né tránh đã tăng thêm sự tự tin cho chúng, ngay lập tức có vài người đuổi theo.

Nhưng chưa kịp tìm thấy Trần Hạo, một bàn tay khổng lồ từ trên trời trực tiếp đập nát một gã xui xẻo.

Sau đó bàn tay kia quét ngang, hai tên lính đánh thuê bị dễ dàng hất văng ra ngoài.

"Lùi lại!

Lùi lại!

Chúng ta đến quá gần rồi!" Một tên lính đánh thuê lớn tiếng nhắc nhở đồng đội, nhưng nhanh chóng bị một viên đạn xuyên thủng não.

Nhân lúc đám lính đánh thuê bị tượng Phật truy sát, Trần Hạo lập tức nhân cơ hội tấn công.

Trần Hạo đột nhiên nhận ra, tượng Phật thực ra không có trí tuệ quá cao thâm.

Lý do nó vẫn luôn truy sát mình, cũng chỉ vì Trần Hạo khá nổi bật mà thôi.

Khi tượng thần phát hiện ra đám lính đánh thuê, nó lập tức quên mất Trần Hạo, chuyển sang truy sát những tên lính đánh thuê đáng thương này.

Mặc dù Trần Hạo đã truy đuổi nó một lúc lâu và phá hủy hai cánh tay của nó.

Nhưng trong mắt tượng Phật, giá trị của Trần Hạo vẫn tương đương với đám lính đánh thuê này, đều là những thứ cần bị hủy diệt mà thôi.

Đám lính đánh thuê truy sát Trần Hạo, trong nháy mắt lại có một

nửa chết dưới tay tượng Phật.

Thành quả của sự hy sinh là phá nát hai khuôn mặt của tượng Phật, đương nhiên điều này không ảnh hưởng gì đến sức chiến đấu của nó.

"Nên kết thúc rồi!" Trần Hạo đã chơi đủ, thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó hắn liền kết pháp ấn, miệng niệm chú.

"Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh - Sát Phá Lệnh!" Trong nháy mắt, một luồng kim quang từ kiếm chỉ bắn ra.

Chưa đợi mọi người phản ứng, hai chân của tượng Phật đã xảy ra một vụ nổ dữ dội.

Ngay sau đó, toàn bộ cẳng chân của tượng Phật bị nổ nát, rồi chỉ thấy pho tượng giống như một người say rượu loạng choạng ngã xuống đất.

Giờ khắc này, pho tượng dường như trở nên yếu ớt lạ thường, cơ thể nó theo sự giãy giụa xuất hiện vô số vết nứt lớn, khi cuối cùng ngã xuống đất liền vỡ tan thành từng mảnh.

Theo sau đó, trong thức hải của Trần Hạo vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một pho Tượng Thần Bì Thấp Nô bị nguyền rủa, nhận được 100 điểm thưởng.]" Trần Hạo đứng ở vị trí mà pho tượng Phật vừa ngồi, ngẩng đầu nhìn thấy Lara đang đứng trên tầng hai đối diện.

Bắt gặp ánh mắt của Trần Hạo, Lara dùng súng lục ra hiệu xuống

dưới, Trần Hạo hiểu ý gật đầu.

Sau đó hắn lấy ra hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế, nhắm vào đám lính đánh thuê bên dưới, bắt đầu điểm danh bắn vỡ đầu từng tên!

Tốc độ nổ súng của Trần Hạo quá nhanh, sau khi bắt đầu tấn công, không hề nghe thấy tiếng súng ngừng lại.

Rõ ràng chỉ có hai khẩu súng lục, nhưng Trần Hạo đã áp chế cả đám người của Manfred!

"Ẩn nấp!

Ẩn nấp!" Viên chỉ huy lính đánh thuê trốn sau một tảng đá, liều mạng nhắc nhở đồng đội.

Manfred bên cạnh mặt mày âm trầm vô cùng, không thể hiểu nổi, tại sao một người lại có thể gây ra nhiều phiền phức như vậy.

Từ đầu đến cuối, nhịp độ đều nằm trong tay Trần Hạo, đến bây giờ vẫn bị hắn đùa giỡn trong lòng bàn tay, dường như hắn đã sớm nhìn thấu mọi thứ!

Manfred không nhìn thấy, ở một nơi không xa phía trên, Lara đã cất súng lục vào bao ở đùi.

Sau đó cô lùi lại vài bước, đột nhiên tăng tốc lao ra, cuối cùng vững vàng đáp xuống khúc gỗ vẫn đang lắc lư mạnh trong đại sảnh!

"Cẩn thận phía trên, nổ súng!" Viên chỉ huy da đen đột nhiên phát hiện ra Lara trên khúc gỗ, miệng lớn tiếng cảnh báo đồng đội, đồng thời giơ súng nhắm vào Lara.

Nhưng, hắn quá kích động mà quên mất một điều, động tác của hắn quá lớn, đến mức một phần cơ thể đã rời khỏi chỗ che chắn của tảng đá!

“Phanh!” Viên chỉ huy thậm chí còn chưa kịp bắn phát súng đầu tiên, chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó một lực cực mạnh từ cánh tay truyền đến kéo hắn trượt sang một bên.

Thời gian lúc này trong mắt hắn trở nên vô cùng chậm chạp, hắn ngơ ngác nhìn cánh tay phải đang bay đi, và máu tươi đang phun ra giữa không trung.

Không biết tại sao, trong đầu óc trống rỗng của hắn đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ buồn cười.

Bị thương nặng như vậy chắc chết chắc rồi nhỉ, vậy thì đau lắm đây.

Thực tế, hắn cũng không cảm nhận được nỗi đau quá lâu, vì sau khi ngã xuống đất hắn đã bất tỉnh.

Chương 358

Cả cánh tay phải, từ vai trở xuống đã biến mất không còn tăm tích, chờ đợi hắn chỉ còn là mất máu đến chết, tốc độ này sẽ rất nhanh.

Cái chết của viên tướng tài đắc lực không hề làm Manfred xúc động.

Thậm chí còn không khiến hắn liếc nhìn thêm một cái, vì sự chú ý của hắn hoàn toàn đặt lên người Lara.

Hiện trường, yên tĩnh trong nửa phút.

Sau khi các tượng đá và thạch thú bay bị dọn dẹp, vẫn tĩnh lặng không một tiếng động.

Phía lính đánh thuê, người của Manfred nằm la liệt khắp nơi, chết đến bảy tám phần.

Những người sống sót cũng không tự chủ được quỳ xuống đất cầu xin tha mạng.

Xa xa nhìn cảnh tượng máu me đầy đất, từng người một sợ vỡ mật, lùi lại trong sợ hãi.

Họ hối hận vì đã nhận nhiệm vụ lần này.

Rõ ràng là một nhiệm vụ khai quật khảo cổ, cuối cùng ngay cả quái vật cũng xuất hiện?

Đến lúc này, Manfred cũng không còn dùng được nữa rồi, nếu cần người, sau này dùng người của Quang Minh Hội vậy.

"Cộp, cộp, cộp." Trong một không gian tĩnh lặng, Trần Hạo sau khi thay băng đạn, sải bước đi ra.

Dọc đường, tất cả mọi người như bị trúng phải ma pháp, hễ nơi

nào hắn đi qua, lập tức nhường ra một lối đi.

"Ngươi…" Manfred khí thế ngày nào đã biến mất hoàn toàn, nhìn Trần Hạo bước tới, dù là một kiêu hùng, hắn cũng không khỏi có chút sợ hãi.

"Đừng có làm bừa!

Tôi nhận thua." "Hừ hừ, vừa rồi còn kiêu ngạo lắm mà, còn muốn đàm phán điều kiện?

Tưởng mình là Doctor Strange à?" Trần Hạo cười lạnh.

"Doctor Strange là ai?" "Ha ha, ngay cả Doctor Strange cũng không biết?

Làm phản diện kiểu gì vậy?" Khóe miệng Manfred giật giật, định tranh cãi vài câu.

Nhưng Trần Hạo căn bản không thèm nói chuyện với hắn nữa.

Hắn túm lấy Manfred như túm một miếng giẻ rách, ném vào tường.

Trần Hạo phủi phủi tay, nhìn quanh một vòng.

"Bất kể là lính đánh thuê các người thuê, hay là lao công các người bỏ tiền ra mời ở địa phương." "Từ bây giờ các người không còn việc gì nữa, bây giờ là thời gian giải quyết ân oán cá nhân, tất cả mọi người, rời khỏi đây!" Sở dĩ tôi tha cho bọn chúng, một là vì không muốn gây thêm rắc rối, tôi cũng không phải kẻ cuồng sát.

Hai là vì người của Quang Chiếu hội không có mặt đầy đủ ở đây, cái gã hội trưởng ngớ ngẩn kia không có mặt, giết mấy tên lâu la cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Ba là, báo thù không qua đêm, Lara đang ở đây, Manfred cũng ở đây.

Tất cả sẽ được giải quyết cùng một lúc, sau đó có thể đi tìm nửa còn lại của Tam Giác Thần Quang.

Những người có mặt, bao gồm cả Alex, đều thở phào nhẹ nhõm.

“Tốt, tốt, anh ta không có ân oán cá nhân với chúng ta, chắc là an toàn rồi.” “Giết nhiều lính đánh thuê như vậy, giờ lại thành ân oán cá nhân?” “Hả?

Ân oán cá nhân?” Alex sau khi phản ứng lại, vô cùng cạn lời.

Nhưng cũng không dám làm gì thêm.

Nhân lúc Trần Hạo không để ý, hắn ta lẳng lặng chuồn đi một mình.

Hắn đã hiểu ra rồi, tiền bạc hay khảo cổ đều không quan trọng bằng cái mạng nhỏ này.

Trần Hạo liếc thấy hành động của hắn, nhưng cũng không quan tâm.

Kể cả để hắn chạy thoát cũng chẳng sao.

Về phía Manfred, sau khi nghe những lời Trần Hạo nói, hắn biết kết cục của mình chắc chắn sẽ không phải là rời đi một cách yên ổn.

Ngược lại, hắn chết chắc rồi.

“Lara, ta ở đây, đến đây, báo thù đi!” Manfred cười lạnh nói, hắn ý thức được Trần Hạo sẽ không để hắn sống yên.

Rõ ràng là muốn để Lara báo thù.

Diễn biến tiếp theo không ngoài dự đoán của hắn, Trần Hạo thậm chí còn không thèm liếc nhìn hắn.

Khoảnh khắc nhìn thấy Lara, tôi đã đoán được ý đồ của cô ấy.

Ánh mắt của hai người va vào nhau giữa không trung, dường như

cả không khí đều tràn ngập một hương vị mang tên thù hận.

Cả hai gần như rút súng cùng một lúc, sau đó điên cuồng bóp cò.

Khúc gỗ mục trôi dạt mang theo Lara rời khỏi tầm mắt của Manfred, Manfred nhíu mày, lau nhẹ vào bụng dưới của mình.

Nhìn ngón tay dính đầy máu tươi ấm nóng, Manfred cười lạnh, sau đó như phát điên mà rời khỏi chỗ nấp sau tảng đá.

"Lara, ta ở đây, đến báo thù cho cha cô đi!" Manfred vẫn còn lý trí, hắn đã sớm nhận ra.

Trần Hạo căn bản sẽ không nổ súng với hắn, gã đó rõ ràng muốn để hắn lại cho Lara!

Thực tế cũng chứng minh suy đoán của hắn là chính xác, thấy Manfred bước ra, Trần Hạo ngay cả ý định nhắm bắn cũng không có, chỉ bĩu môi.

Muốn tái hiện lại trận chiến cuối phim sao?

Lara nhảy xuống, hai tay cầm súng nhắm thẳng vào Manfred.

"Sao, định đầu hàng rồi à?" Manfred cười khẩy, giơ súng đi về phía Lara, nở một nụ cười nói.

"Khi biết cha cô phản bội tôi, ông ta đã khổ sở cầu xin, giống như một đứa trẻ." "Thật đáng tiếc khi thấy bộ dạng đáng thương đó." Lara căm hận tột độ, đấm cho hắn một cú.

Chương 359

“Phì!” Manfred nhổ ra máu lẫn mảnh răng, cười nói.

“Đúng vậy, ta đã hành hạ ông ta, giống như một đứa trẻ, đáng thương bất lực cầu xin tha thứ, cầu xin ta tha cho ông ta.” Sắc mặt Lara càng lúc càng lạnh băng.

Cô giơ súng trong tay lên, nhắm thẳng vào trán Manfred.

“Đợi đã!” Manfred đột nhiên hét lớn, thò tay vào túi lấy ra một chiếc đồng hồ quả quýt.

“Bỏ súng xuống, cô không thể giết tôi!” Lara im lặng không nói.

“Mau bỏ súng xuống, lẽ nào cô không biết…” “Pằng!” Tiếng súng vang lên.

Biểu cảm trên mặt Manfred đọng lại vẻ khó tin, rồi ngã xuống đất.

Chắc hắn đang muốn hỏi Lara, sao cô không diễn theo kịch bản à?

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn chết.

Sắc mặt Lara vẫn không khá hơn, cô lạnh lùng nói: “Những gì ông biết, tôi sẽ tự điều tra!” Nói xong, cô giật lấy chiếc đồng hồ quả quýt, nhét vào túi áo.

Chiếc đồng hồ đó là vật tùy thân của cha Lara, Bá tước Croft.

Bên trong có tấm ảnh của mẹ cô.

Điều này Trần Hạo đã biết từ lâu, nên Lara mới không cho Manfred cơ hội lật kèo.

Trần Hạo bước tới, cười nói: “Không tệ, cuối cùng cũng dứt khoát một lần!” “Hừ!” Lara lườm anh một cái.

“Thật đấy, tôi khá ngạc nhiên, cứ tưởng cô sẽ hành hạ hắn một phen cơ.” “Hành hạ cũng vô dụng, cha tôi sẽ không thể quay về.” “Ừm, cũng đúng.

Nhưng gã Manfred đó trước khi chết đã lừa cô đấy, về chuyện cha cô.” “?” Lara không hiểu.

Trần Hạo nói: “Cha cô rất có khí phách.

Lúc đó Manfred chĩa súng vào đầu ông ấy, bắt giao ra bí mật của Tam Giác Thần Quang, câu trả lời của Bá tước Croft là, tuyệt đối không!” Ánh mắt Lara sáng lên, rồi chìm vào im lặng vô tận.

Cuối cùng hóa thành một câu “Cảm ơn”.

“Haizz, cảm ơn cái gì chứ, nếu thật sự muốn cảm ơn tôi, chúng ta hẹn hò nhé?” “Được thôi!” Lara thẳng thắn đồng ý.

Hai người đã làm chuyện đó! ...

Bên ngoài Lăng mộ Ánh sáng, hai người lặng lẽ đứng một lúc.

Lara mở chiếc đồng hồ quả quýt, nhìn tấm ảnh đen trắng bên trong, rất lâu không nói gì.

Đó là mẹ của Lara.

“Này, có cần tôi cho mượn bờ vai không?

Trông cô sắp khóc đến nơi rồi kìa.” Trần Hạo chưa nói dứt lời, Lara đã ôm chặt lấy cánh tay anh, tựa đầu vào.

Cơ thể cô dường như đang run rẩy.

Lẽ nào đang thút thít?

Lúc này trong lòng Trần Hạo chỉ có một suy nghĩ, thì ra nữ hán tử cũng có lúc yếu mềm.

“Lara, tôi có một câu hỏi.” “Hỏi đi!” Trần Hạo bị giọng điệu lạnh

lùng của cô làm cho nghẹn họng, không nhịn được mà đảo mắt.

"Chuyện tưởng nhớ cứ tạm gác lại, chúng ta có thể tìm một khách sạn nghỉ ngơi được không?" "Cô biết đấy, ở đây vừa đấu súng vừa có cháy nổ, chắc chắn sẽ có người tò mò kéo đến, không khéo lại bị cảnh sát bao vây thì sao?" Lara cất đồng hồ đi, lạnh lùng hừ một tiếng: "Đi thôi, lấy được nửa còn lại của Tam Giác Thần Quang, tôi sẽ về Anh!" "Không được, đừng vội về Anh, tôi có việc cần làm!" "Việc gì?" "Làm cô!" ---------- Ánh nắng ban mai xuyên qua khung cửa sổ gỗ chưa đóng kín, chiếu lên người Lara đang say ngủ.

Hơi ấm của ánh mặt trời cuối cùng cũng đánh thức người phụ nữ đang ngủ say, hàng mi của Lara khẽ rung động vài lần, rồi cô mở mắt ra.

Một căn phòng có phần xa lạ, chiếc giường xa lạ, chiếc gối xa lạ.

Đương nhiên là xa lạ rồi, đây chỉ là một phòng trong khách sạn trông không tệ mà cô và Trần Hạo tùy tiện tìm tối qua mà thôi.

Nghĩ lại tối qua, Lara nhíu mày, gã đó rõ ràng là một con quái vật, cơ thể mình bây giờ vẫn còn hơi đau nhức.

Lara bỗng cảm thấy cổ họng hơi khó chịu, hình như tối qua đã hét quá nhiều, hôm nay phải uống thêm chút nước thôi.

Cô đưa tay sờ sang bên cạnh, một khoảng trống lạnh lẽo, chống người ngồi dậy nhìn quanh, bóng dáng người đàn ông đó đã sớm không còn nữa.

Trong lòng bỗng có chút mất mát, cô ngồi dậy, ngẩng đầu nhìn ánh nắng ấm áp ngoài cửa sổ.

Bỗng nhiên không biết tiếp theo nên làm gì, có lẽ không làm gì cả sẽ thoải mái hơn.

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, Lara nhìn ra cửa, trên mặt lại nở một nụ cười.

Trần Hạo tay phải bưng một cái khay bước vào phòng, trong tầm mắt anh là Lara đang ngồi trong nắng, chiếc chăn mỏng màu trắng che ngang ngực.

Dưới ánh mặt trời, gò má nghiêng của Lara đang mỉm cười.

Xương quai xanh xinh đẹp trên vai cô dường như cũng được phủ một lớp ánh vàng nhàn nhạt, tựa như nữ thần từ thần thoại Hy Lạp giáng trần.

"Thức ăn địa phương có thể cô sẽ không thích, tôi tìm cho cô một ít bánh mì và sữa, hơi mất chút thời gian." Trần Hạo ngồi xuống bên giường, trên mặt luôn nở một nụ cười ôn hòa.

"Thưởng thức bữa sáng của cô đi, quý cô xinh đẹp." Cười rạng rỡ, Lara cầm ly sữa lên uống một ngụm, gật đầu với Trần Hạo đang nhìn mình.

"Vị không tệ." Vừa ngắm nhìn cảnh Lara thưởng thức bữa sáng, Trần Hạo bỗng cười nhẹ nói: "Chuyện hôm qua đã lên báo, ảnh hưởng còn lớn hơn tôi tưởng." "Nếu để chính phủ Campuchia biết tôi đã làm những gì, e là sau này tôi không cần đến đây du lịch nữa." "Ừm, cũng là một tin tốt." Lara gật đầu, có vẻ cũng không quan tâm lắm đến chuyện này.

Lara dùng xong bữa sáng, Trần Hạo đặt khay lên chiếc bàn bên cạnh.

Lara nhìn bóng lưng Trần Hạo, nằm sấp trên giường chống cằm hỏi: "Vậy, tiếp theo anh định làm gì?" "Đương nhiên là tiếp tục cuộc phiêu lưu của tôi rồi." Trần Hạo nói.

Anh ngồi lại bên giường, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên tấm lưng

trần mịn màng của Lara.

Làn da của Lara thực ra không trắng, mà thiên về màu lúa mì khỏe khoắn, thậm chí vì những trải nghiệm trong quá khứ mà còn có nhiều vết sẹo mờ.

Chương 360

Tuy nhiên, thân thể như vậy lại tràn đầy vẻ đẹp và sự quyến rũ hoang dã, khiến Trần Hạo không thể kìm lòng.

Lara nghiêm mặt lại, ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, nghiêm túc hỏi: "Vì sao anh muốn có Tam Giác Thần Quang, lẽ nào cũng vì muốn kiểm soát sức mạnh thời gian sao?" Trần Hạo cười bí ẩn: "Chỉ để hoàn thành một nhiệm vụ mà thôi." "Thôi, nên dậy thôi, quý cô Lara." ...

Sau khi rời khỏi khách sạn, Lara và Trần Hạo cùng nhau đến thăm một ngôi chùa gần đó.

Đó cũng là ngôi chùa mà Lara từng đến trong phim, so với những kiến trúc thấp bé xung quanh, ngôi chùa này trông đặc biệt đồ sộ.

Trần Hạo biết bên trong có một lão hòa thượng thần bí, là người quen cũ của cha Lara.

Nhưng điều thực sự khiến Trần Hạo hứng thú là chén trà mà lão hòa thượng mời Lara uống trong phim.

Tuy trông mùi vị không ra làm sao, nhưng nó lại khiến vết thương trên tay Lara lập tức lành lại như cũ.

Đã đến đây rồi, Trần Hạo đương nhiên phải kiếm một ít.

Tốt nhất là lấy được công thức của loại trà đó, thứ này quả thực là hàng tốt.

Trần Hạo kiếm một chiếc thuyền nhỏ, rồi cùng Lara chèo thuyền qua sông, đến ngôi chùa ở bờ đối diện.

Khi thuyền sắp cập bờ, Trần Hạo nhảy lên bờ trước rồi đưa tay về phía Lara.

Lara cười nhẹ, nắm lấy tay Trần Hạo lên bờ, sau đó thản nhiên buông ra và đi về phía ngôi chùa.

“Đó là tín ngưỡng của anh à?

Dường như người châu Á đều tin vào cái này.” Lara nhìn các nhà sư xuất hiện khắp nơi, nói với Trần Hạo.

Trần Hạo lắc đầu, nói: “Tôi nghĩ tôi thuộc loại người không có tín ngưỡng.” “Tôi không cần một hình tượng hư cấu để ký thác tinh thần, so với điều đó, tôi tin vào thực lực hơn.” Hai người đương nhiên không thể mặc bộ đồ hôm qua vào chùa, họ không phải đến để đánh nhau.

Trần Hạo thay một bộ quần áo trông giống nhà thám hiểm, còn Lara thì nhờ khách sạn kiếm cho một bộ trang phục mang đậm nét địa phương.

Hai người đi dạo trước chùa, giống như hai du khách bình thường.

Lara nghe Trần Hạo giải thích, không biểu lộ gì, chỉ hỏi: “Vậy đến đây làm gì, tôi không nghĩ anh sẽ an phận làm một du khách đâu.” Trần Hạo nói: “Trong chùa có một loại trà thần kỳ, có thể nhanh chóng chữa lành vết thương.” “Vậy nên tôi muốn xem rốt cuộc là chuyện gì, tình huống tốt nhất là kiếm được một ít.” “Vậy nhất định phải nhớ chia cho tôi một ít nhé.” Lara cười nói.

Trần Hạo nhún vai, có chút cảm khái nói với Lara: “Có lẽ ở đó cô sẽ được chào đón hơn tôi đấy, đến lúc đó tôi chỉ mong lão hòa thượng sẽ nể mặt cô mà không làm khó tôi.” Lara thấy Trần Hạo không giải thích thêm, cũng không hỏi ý nghĩa trong lời nói của anh.

Hai hàng tăng lữ mặc tăng phục màu cam với vẻ mặt nghiêm trang tiến vào chùa, Lara nhìn Trần Hạo, Trần Hạo lại ra hiệu cho cô đi, nói: “Đi đi, tôi không thích môi trường như vậy.” Lara không nghe ra được

lời nói của Trần Hạo là thật hay giả, chỉ nhẹ nhàng gật đầu, sau đó hòa vào đội ngũ tăng lữ.

Còn Trần Hạo thì ra vẻ bàng quan, tùy ý đi theo sau.

Khi vào chùa, ngoài Trần Hạo và Lara, không có người ngoài nào khác.

Các tăng lữ đã chấp nhận cho Lara vào đội ngũ, thậm chí còn tự giác nhường cho Lara một vị trí ở hàng đầu.

Trần Hạo thì mặt không biểu cảm đứng một bên, hai tay đặt trước bụng, không ai làm phiền anh, các tăng lữ cũng làm lơ người quan sát này.

Lara giống như các tăng lữ kia, ngồi xếp bằng, hai tay chắp trước ngực, nhắm mắt cảm nhận sự trang nghiêm, túc mục ở đây.

Lara không phát hiện ra, trong lúc bất tri bất giác, cô thực ra đã xuất hiện ở một vị trí hoàn toàn khác, vẫn giữ nguyên tư thế ban đầu, như thể đã ngủ thiếp đi.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn vị hòa thượng đang mỉm cười với mình, bỗng cảm thấy, mình đã xem nhẹ thế giới này, xem nhẹ những con người này.

Bởi vì đã xem qua cảnh tượng xảy ra trong phim, nên Trần Hạo từ đầu đã có sự chuẩn bị.

Nhưng khi sự việc xảy ra, anh lại hoàn toàn không ý thức được mình đã từ vị trí ban đầu đến vị trí hiện tại như thế nào.

Tiếng tụng kinh trang nghiêm túc mục, và những vị hòa thượng kia đều đã biến mất.

Môi trường xung quanh hoàn toàn khác với một giây trước, Trần Hạo và Lara giờ đây đang ở một nơi khác trong chùa.

Không có bất kỳ cảm giác nào, không nhận ra một chút đột ngột nào, dường như anh và Lara từ đầu đã ở đây, mọi thứ trước đó chỉ là ảo giác.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo tự giễu cười một tiếng, cái suy nghĩ tự cho mình là cao cao tại thượng, cho rằng đã sớm nhìn thấu và nắm giữ mọi thứ thật đáng cười làm sao.

Trần Hạo khẽ gật đầu với vị hòa thượng vẫn đang nhìn mình, nói: "Xin lỗi, xin hãy tha thứ cho chuyến viếng thăm lỗ mãng của tôi, hy vọng tôi sẽ không bị đuổi ra ngoài." Vị hòa thượng ra hiệu cho Trần Hạo ngồi xuống chiếc bồ đoàn bên cạnh Lara, mỉm cười nói: "Nơi này chưa bao giờ từ chối khách nhân, mời ngồi." "Dường như ngài không cần sự chỉ dạy của người khác." Vị hòa thượng nói.

Trần Hạo lắc đầu, nói: "Tôi không biết." "Vậy thì xin hãy mãi mãi ghi nhớ sự tôn trọng và kính sợ, khi ngươi vứt bỏ chúng, sự hủy diệt tất sẽ như hình với bóng." Vị hòa thượng cầm ấm trà rót một chén đưa cho Trần Hạo, "Muốn uống một chén trà không?" Trần Hạo nói lời cảm ơn rồi nhận lấy chén trà, uống một ngụm, không nhịn được nhíu mày, cười khổ nói: "Khó uống hơn tôi tưởng." "Ta biết, vậy nên ta thích nhìn người khác uống nó." Lão hòa thượng nháy mắt, như một đứa trẻ tinh nghịch.

Lão hòa thượng vẫy tay với một tăng lữ bên cạnh, chẳng mấy chốc vị tăng lữ trẻ tuổi đó đã đặt một hũ gốm cỡ nắm tay trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo mở nắp hũ, bên trong có nửa hũ trà lá.

"Những lá trà này cũng có thể chữa lành cơ thể bị thương sao?" Trần Hạo không chắc chắn hỏi.

Lão hòa thượng lắc đầu, nói: "Có thể làm cho tâm của ngài tĩnh lại." Lúc này, Lara bên cạnh bỗng "tỉnh" lại, có chút mơ màng nhìn

khung cảnh đã thay đổi xung quanh.

Khi thấy Trần Hạo bên cạnh, cô an tâm hơn một chút, rồi dời tầm mắt sang lão hòa thượng kia.

“Cô đã lấy được thứ mình muốn chưa?” Lão hòa thượng mỉm cười hỏi.

Không hiểu vì sao, trong lòng Lara có một cảm giác rằng có thể tin tưởng ông lão này.

Cô liếc nhìn Trần Hạo, nói: “Tạm thời chưa có.” “Tôi sẽ tiếp tục, vì cha tôi sẽ không bao giờ bỏ cuộc.” “Ông quen cha tôi sao?” Lara hỏi.

Lão hòa thượng gật đầu, rồi lại nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo tự giác cầm lấy hũ gốm trên đất, nói: “Cảm ơn sự hào phóng của ngài, tạm biệt!” Lão hòa thượng chắp tay trước ngực, khẽ cúi người chào Trần Hạo, nói: “Những thứ này có lẽ có thể mang lại cho ngài một chút trợ giúp, xin hãy thiện dụng sức mạnh của ngài.” ...

Rời khỏi chùa, Lara dễ dàng nhìn thấy Trần Hạo đang đợi trên bậc thềm bên ngoài chùa, cô vẫy vẫy tay, nhanh chân bước tới.

“Thế nào, có cảm thấy đột nhiên giác ngộ, rồi quyết định thế phát xuất gia không?” Trần Hạo ác ý tưởng tượng, nếu Lara với cái đầu trọc lóc sáng bóng thì sẽ là cảnh tượng thế nào, rồi suýt nữa bị hình ảnh trong đầu làm cho bật cười.

Lara dường như không hiểu trò đùa của Trần Hạo, giọng điệu rõ ràng mang theo vài phần nghiêm túc nói: “Tam Giác Thần Quang nhất định phải bị hủy diệt!” Thở dài một hơi, Trần Hạo nói: “Tôi luôn cảm thấy những người này đã bị tai nạn năm đó dọa sợ rồi.” “Sức mạnh không có thiện ác, tất cả đều phụ thuộc vào người sử dụng nó.” “Không thể vì có khả năng sẽ có người mang ác ý sử dụng sức mạnh

này, mà đặt sức mạnh đó vào thế đối lập và nhất quyết phải hủy diệt." Tuy Lara luôn tỏ thái độ kiên quyết muốn hủy diệt Tam Giác Thần Quang.

Nhưng Trần Hạo có thể nhìn ra, thực ra cô không có thành kiến gì với Tam Giác Thần Quang, thậm chí có thể trong đời sống cô cũng sẽ không ngại sử dụng sức mạnh thời gian.

Nguyên nhân khiến cô kiên quyết hủy diệt Tam Giác Thần Quang không phải vì cô, mà là vì di nguyện của cha cô, Richard Croft.

Đối với điều này, Trần Hạo chỉ có thể nói, Lara thật sự là một người con gái hiếu thảo.

Chương 361

Nhưng Trần Hạo cũng không có ý định thuyết phục Lara, anh từ trước đến nay đều cho rằng, dùng lời nói để thuyết phục người khác thực ra là một việc khá vô nghĩa.

Lúc đó càng giống như cố chấp sao chép suy nghĩ của mình vào não người khác, anh thích dùng hành động thực tế để đạt được mục đích hơn.

Lara cũng không tiếp tục chủ đề này, mà tỏ ra hứng thú hỏi: "Thứ anh lấy đi từ đó, tôi có thể nhìn ra, vị đó, hình như rất đau lòng." Lara đột nhiên nhận ra mình không biết tên của lão hòa thượng đó, cuối cùng chỉ có thể tiếc nuối dùng từ "vị đó" để thay thế.

Trần Hạo ngược lại có chút ngạc nhiên, lúc đó anh luôn cảm thấy lão hòa thượng là loại cao nhân ngoại thế trong truyền thuyết.

Lấy được đồ vật có chút nhiều, nên không phát hiện ra sự thay đổi cảm xúc của lão hòa thượng.

Ha!

Suýt nữa thì thật sự tưởng lão hòa thượng bách độc bất xâm rồi chứ!

"Còn nhớ thứ tôi nói muốn lấy không, ngược lại không có, nhưng khi tôi quyết định từ bỏ, nó lại được đưa đến trước mặt tôi." Trần Hạo cảm khái nói.

"Đây là thói quen nói chuyện của người phương Đông các anh sao, nghe một câu nói, lúc nào cũng phải suy nghĩ kỹ ý nghĩa bên trong." Lara phàn nàn.

"Xin lỗi, tôi sẽ cố gắng sửa." Trần Hạo thành ý nói, ít nhất trông là

như vậy.

“Kế hoạch tiếp theo là gì?” Hai người đi song song trên bậc đá rời đi, Lara hỏi.

“Đương nhiên là đi lấy nửa còn lại của Tam Giác Thần Quang rồi.” Cứ như vậy, chuyện ở Campuchia đã tạm thời kết thúc.

Nửa mảnh Tam Giác Thần Quang và Vạn Thế Chi Nhãn đã rơi vào tay tôi, không cần thiết phải lãng phí thời gian nữa.

Trần Hạo và Lara trực tiếp đáp máy bay, trở về trang viên Croft.

Tiếp đó, họ không ngừng mua sắm vật tư, chuẩn bị đồ đông trang để đến Siberia.

Phải đào Tam Giác Thần Quang ra, hợp thành thần khí thời gian.

“Một chiếc máy bay tư nhân đã chuẩn bị xong, ăn xong bữa trưa chúng ta sẽ rời khỏi đây.” Lara nói.

Trong tiếng gầm rú, chiếc máy bay tư nhân rời khỏi sân bay, rồi bay với tốc độ cao về phía mục tiêu đã định.

Máy bay tư nhân ngoài việc sử dụng khá tùy ý ra, lợi ích lớn nhất có lẽ là không gian hoạt động bên trong rộng rãi, cũng đủ nhân tính hóa.

Lara ngả người trên ghế sofa, một tay đặt trên lưng ghế, tay kia cầm một ly rượu vang đỏ.

Cô quay đầu nhìn bầu trời dường như vô tận bên ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Còn Trần Hạo, hiện tại đang thoải mái nằm ngang trên sofa, đầu gối lên đùi Lara.

Từ góc độ này nhìn lên, ngọn núi trước ngực Lara càng thêm hùng vĩ, ít nhất có thể che khuất hoàn toàn tầm mắt của Trần Hạo.

Ngón tay lướt nhẹ dưới chân ngọn núi, cảm nhận xúc giác kinh người từ đầu ngón tay truyền đến, Trần Hạo đột nhiên hỏi: "Hỏi một câu, lớn như vậy, bình thường có phải là gánh nặng rất lớn không?" Không phải trêu chọc, Trần Hạo thật sự tò mò về điểm này.

"Nếu anh không muốn bị rượu vang đỏ rửa mặt, thì tôi đề nghị tốt nhất nên bỏ ngón tay ra." Giọng nói bình thản truyền đến, nghe như đang đùa giỡn, nhưng Trần Hạo luôn cảm thấy Lara có thể thật sự sẽ làm như vậy.

Trần Hạo có phần tiếc nuối thu ngón tay về, nhưng chẳng mấy chốc lại xoay người thành nằm nghiêng, mặt hướng về phía bụng dưới của Lara.

Thậm chí hai tay còn rất tự nhiên mà ôm lấy vòng eo đầy hoang dã của Lara, giọng nói có phần ngột ngạt: "Tôi nghỉ ngơi một lát, hai tiếng nữa gọi tôi dậy." Sau khi vào lãnh thổ Nga, từ sân bay rời đi liền tìm thấy chiếc xe việt dã đã chuẩn bị sẵn cho họ.

Một người đàn ông trông bình thường, sau khi thấy họ liền không nói một lời mà rời đi.

Mục tiêu đã lấy được đồ, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành.

Quả không hổ là Siberia, Trần Hạo và Lara vừa rời khỏi máy bay tư nhân đã phải mặc đủ đồ, lạnh quá.

Mất hơn năm giờ lái xe việt dã, Trần Hạo và Lara cuối cùng đã đến thành phố bị hủy diệt đó.

Thành phố này từng là trung tâm của các thần dân Ánh Sáng, đã từng có một nền văn minh rực rỡ ở đây.

Đáng tiếc cuối cùng lại vì lạm dụng sức mạnh của Tam Giác Thần Quang mà bị hủy diệt.

Cho đến ngày nay, nơi đó vẫn là vùng đất không người, các thiết

bị điện tử tinh vi đến đó đều sẽ biến thành sắt vụn.

Bên ngoài vùng đất không người, có một bộ tộc du mục nhỏ cư trú.

Cả bộ tộc trông tổng số người cũng không quá năm mươi, vẫn sống một cuộc sống tương đối lạc hậu.

Trong khu định cư, gần mép nước, một chiếc thuyền đệm khí lặng lẽ chờ đợi ở đó, trên đó có hai lính đánh thuê mang súng trường đang chờ đợi Trần Hạo và Lara.

Đúng vậy, hai lính đánh thuê này là người của đoàn lính đánh thuê gia tộc Lara.

Chiếc xe việt dã chạy xuyên qua bộ lạc, dừng lại không xa chiếc thuyền đệm khí, một trong hai lính đánh thuê vội vàng xuống thuyền, sau khi chào Lara thì giúp cô mở cửa xe.

"Trưởng quan, thuyền đệm khí ngài cần đã chuẩn bị xong, chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào." Trần Hạo liếc nhìn đồng hồ, còn hơn bốn tiếng nữa là đến lúc Cửu Tinh Liên Châu hoàn thành, thời gian tương đối dư dả.

"Nơi tôi muốn đến có nhiễu loạn điện từ nghiêm trọng, nên đoạn đường cuối cùng không thể sử dụng thuyền đệm khí." Trần Hạo lấy ra một xấp tiền giấy đưa cho người lính đánh thuê, nói: "Đi mua hết chó kéo xe trượt tuyết ở đây rồi mang lên thuyền, số tiền còn lại cùng bạn bè của cậu đi uống rượu đi." Rõ ràng có thể thấy, người lính đánh thuê này khi chào càng thêm cung kính.

Dựa vào kinh nghiệm của anh ta, mua hết tất cả chó kéo xe ở đây, xấp tiền dày cộp kia cũng còn thừa lại một nửa.

Đối với những người xa lạ này, cư dân trong bộ lạc đều tò mò nhìn.

Nhưng không có ai chọn tiếp xúc với họ, bộ quân trang trên người hai lính đánh thuê và khẩu súng sau lưng có sức uy hiếp rất lớn.

Chỉ cần Trần Hạo không gây rối, họ cũng sẽ không quan tâm Trần Hạo đến đây làm gì.

Nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, dường như trẻ con ở đây lá gan và lòng hiếu kỳ đều đặc biệt lớn.

Có lẽ là không biết nên không sợ, ai mà biết được.

Trong lúc Lara đang quan sát tình hình trong bộ lạc, một bé gái đi đến bên cạnh kéo nhẹ góc áo cô, thấy Lara chú ý liền hỏi: "Cô muốn đến hồ băng sao?" "Đúng vậy." Lara nói.

"Hố thiên thạch sao?" "Đúng, hố thiên thạch." Lara không hề có ý định che giấu, thẳng thắn một cách lạ thường.

Bé gái rõ ràng có chút lo lắng nói: "Đừng đi, cô chỉ là muốn gặp lại cha mình thôi." Biểu cảm của Lara có chút thay đổi, tuy miệng nói muốn hủy diệt Tam Giác Thần Quang.

Nhưng sâu trong lòng nào đâu không muốn lợi dụng Tam Giác Thần Quang để gặp lại cha mình Richard Croft một lần nữa, thậm chí là thay đổi lịch sử để hồi sinh cha mình.

Chương 362

Cô không bao giờ ngờ rằng, suy nghĩ chôn sâu trong lòng này giờ đây lại bị một bé gái xa lạ biết hết.

Một tràng tiếng chó sủa khiến tinh thần Lara có chút hoảng hốt, cô nhìn sang.

Tất cả chó kéo xe trong bộ lạc đều có chút cuồng loạn, sủa về phía hồ băng, dường như ở đó có một thứ gì đó đặc biệt.

Trần Hạo nhìn bé gái chạy đi xa, không ngăn cản.

Tuy không biết vì sao, nhưng anh có thể cảm nhận được bé gái đó vừa rồi đã cho anh một cảm giác rất kỳ lạ.

Cảm giác đó giống như bé gái trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, không hiểu sao lại biết được rất nhiều suy nghĩ không thuộc về mình.

Giống như một vật chứa, chỉ phụ trách nói ra những suy nghĩ đó.

Trần Hạo cười lắc đầu, "Nơi này thật kỳ lạ." "Hử?" Lara nhìn qua, hỏi: "Anh cũng thấy bé gái đó sao?" "Con bé nói vài lời kỳ lạ, rồi đột nhiên biến mất." "Không phải biến mất, chỉ là lúc cô không chú ý đã rời đi thôi, bây giờ đã về nhà của mình rồi." Người lính đánh thuê đã thỏa thuận xong giá cả với người trong bộ lạc, sau khi trả tiền, người trong bộ lạc giúp họ đưa chó và xe trượt tuyết lên thuyền đệm khí.

Trần Hạo lên thuyền trước, sau đó đưa tay kéo Lara lên, nói với người lái: "Chúng ta đi thôi." Trừ lúc đầu những con chó kéo xe không quen với thuyền đệm khí có chút bồn chồn, suốt chặng đường đều thuận lợi.

Băng qua mặt hồ lạnh giá, không lâu sau, thuyền đệm khí lên bờ, tiếp tục đi về phía trước một đoạn nữa.

Trần Hạo nhìn điện thoại của mình, vì bị nhiễu, màn hình không ngừng nhấp nháy, cuối cùng trực tiếp tắt ngấm.

Thuyền đệm khí không thích hợp để đi tiếp.

Cả hai lính đánh thuê giúp họ dỡ chó và xe trượt tuyết xuống, rồi ở lại đây chờ đợi, sau đó Trần Hạo và Lara đổi sang xe trượt tuyết tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy không có bất kỳ thiết bị điện tử nào dẫn đường, ngay cả la bàn ở đây cũng mất tác dụng, nhưng trong bão tuyết vẫn không cần lo lắng bị lạc đường.

Mục tiêu của họ quá rõ ràng, chính là ngọn núi đen khổng lồ phía trước, trong thế giới bão tuyết này trông đặc biệt nổi bật.

Lái xe trượt tuyết tiến vào ngọn núi đen chôn vùi một thành phố.

Men theo hang động dài một đoạn, họ buộc phải dừng lại, vì không còn đường đi.

"Làm sao bây giờ?" Lara hỏi, phía trước, những tảng băng đông cứng đã chặn kín toàn bộ hang động.

Từ đây căn bản không nhìn ra được nó dày bao nhiêu, nhưng có một điểm có thể chắc chắn, chướng ngại vật này tuyệt đối rắn chắc.

Trần Hạo đương nhiên biết cách thông qua nơi này, chiếc chuông trước bức tường băng chính là phương pháp để mở nó, chỉ cần gõ vào là được.

Anh dùng tay nắm lấy quả lắc dưới chuông, nói với Lara: "Lúc này, nên thử nói một câu 'vừng ơi mở ra'." Chiếc chuông đã im lặng hàng ngàn năm lại một lần nữa được gõ vang, tiếng vang chói tai vang

vọng khắp hang động.

Chịu đựng cảm giác khó chịu từ tai truyền đến, Trần Hạo lùi khỏi vị trí trước bức tường băng.

Tiếng vang không kéo dài lâu, giống như bị phá vỡ từ bên trong, toàn bộ bức tường băng nổ tung ra ngoài.

Vô số mảnh vụn bay ra, để lộ nơi cất giấu Tam Giác Thần Quang phía sau.

Điểm đến cuối cùng, trong hang động khổng lồ đó, ở vị trí trung tâm trên mặt nước, được xây dựng bằng các cơ cấu máy móc phức tạp thành cấu tạo của hệ mặt trời.

Hiện tại những cỗ máy khổng lồ này đều yên tĩnh dừng lại, chỉ khi Cửu Tinh Liên Châu bắt đầu, chúng mới hoạt động trở lại.

"Nửa còn lại của Tam Giác Thần Quang ở trong quả cầu lớn nhất kia, ổ khóa cũng ở đó." Trần Hạo chỉ vào một lỗ khóa không dễ thấy cho Lara, đó là nơi để đặt Vạn Thế Chi Nhãn vào.

"Sao anh không đi mở nó?" Lara hỏi.

Trần Hạo lắc đầu, nói: "Hình như cô quên rồi, Vạn Thế Chi Nhãn không chỉ được giấu trong không gian." "Nó được ẩn giấu trong thời gian, chỉ khi Cửu Tinh Liên Châu bắt đầu mới có thể tìm thấy Vạn Thế Chi Nhãn." Nhìn đồng hồ, Trần Hạo nói: "Sắp bắt đầu rồi." Thời gian trôi qua nhanh hơn tưởng tượng, đặc biệt là khi Trần Hạo tìm được một món đồ chơi mới.

Những con chó kéo xe vừa vào đây, dường như rất nhạy cảm với những sức mạnh đặc biệt, cứ sủa inh ỏi về phía những thứ không nhìn thấy.

Cuối cùng Lara cũng có chút không chịu nổi, phàn nàn với Trần Hạo: "Anh không thể làm cho mấy con chó nhỏ này im lặng một chút

được sao?" "Thực ra chúng đã phát hiện ra một số thứ đặc biệt, thôi, xem tôi biểu diễn đây." Trần Hạo trực tiếp tháo dây buộc của một con chó.

Con chó sau khi được thả ra lập tức chạy về phía trước, rồi nhảy cao lên.

Tiếp theo, chuyện thần kỳ đã xảy ra, khi cơ thể con chó tiến vào một phạm vi nhất định.

Cơ thể vốn có dần dần biến thành chỉ còn cơ bắp, rồi toàn thân chỉ còn lại xương cốt, giống như quá trình phát triển ngược lại.

Khi con chó rơi xuống đất, nó đã trở lại nguyên trạng và không có bất kỳ thay đổi nào.

Nhưng sau khi trải qua trải nghiệm không mấy tốt đẹp vừa rồi, con chó kéo xe rên lên một tiếng, chạy xa khỏi những nơi đặc biệt đó, tụm lại với những con chó kéo xe khác đang yên tĩnh.

"Bão thời gian, thời gian ở đó đã bị phá vỡ." Lara kinh ngạc nói.

Khác với trong phim, trong phim để khán giả cảm nhận được sự tồn tại của bão thời gian.

Nên hình ảnh cho người ta một cảm giác có thể nhìn thấy, nhưng bão thời gian căn bản không thể nhìn thấy bằng mắt thường, ít nhất là trước khi không có sự trợ giúp của thiết bị.

"Nếu tôi không đoán sai, bão thời gian ở đây, hẳn là do nửa mảnh Tam Giác Thần Quang kia tỏa ra một ít năng lượng." Trần Hạo vừa nói xong, liền phủ định lời vừa nói.

"Không đúng, trước khi hoàn chỉnh, Tam Giác Thần Quang hẳn sẽ không biểu hiện bất kỳ dị thường nào." "Những cơn bão thời gian này, có khả năng cao là do những người năm đó, khi sử dụng Tam Giác Thần Quang đã để lại một ít năng lượng." Trần Hạo cười hỏi:

“Là một nhà khảo cổ học và nhà thám hiểm kỳ cựu, lẽ nào cô không tự mình thử cảm giác của bão thời gian sao?” Lara trực tiếp từ chối đề nghị nghe có vẻ hấp dẫn này.

“Lý do tôi có thể sống đến bây giờ, là vì tôi đủ cẩn thận.” “Ai cũng không biết những cơn bão thời gian này, sẽ có tác dụng như thế nào đối với con người.” “Tôi không muốn tự nhiên biến thành trạng thái nguyên thủy nhất đâu.” Không để họ đợi lâu, bên trong quả cầu lớn nhất đại diện cho mặt trời trên hồ nước đột nhiên sáng lên.

Đồng thời toàn bộ trang trí đột nhiên có được động lực, bắt đầu chậm rãi vận hành, giống như các hành tinh trong hệ mặt trời, xoay quanh mặt trời ở trung tâm.

“Thời gian không còn sớm, tôi đi lấy mảnh cuối cùng của Tam Giác Thần Quang đây.” Trần Hạo nói với Lara xong liền nhảy lên trên trang trí đó, rồi linh hoạt nhảy qua lại trên đó để đến gần quả cầu lớn ở giữa, có cảm giác như đang chơi game vượt ải.

Nhanh chóng đến gần “mặt trời”, đợi vài giây.

Lỗ khóa trên quả cầu lớn từ từ xoay đến trước mặt Trần Hạo, Trần Hạo nhanh chóng đặt Vạn Thế Chi Nhãn vào trong lỗ khóa.

Khoảnh khắc đặt vào, Trần Hạo chỉ cảm thấy một trận hoảng hốt, phát hiện mình đã xuất hiện trong một không gian hình cầu.

Ở trung tâm không gian, nửa mảnh Tam Giác Thần Quang lặng lẽ lơ lửng trong không khí.

Lấy được nửa cuối cùng của Tam Giác Thần Quang, Trần Hạo liền bị quả cầu đó đẩy ra.

“Thành công rồi!?” Lara kinh ngạc.

Trần Hạo cười gật đầu: “Tiếp theo là quá trình kết nối.” Anh tiện tay ném hai mảnh Tam Giác Thần Quang cho Lara, từ không gian trữ

vật, lấy ra máy ngắm laser đã chuẩn bị sẵn.

Chương 363

Thông qua tia sáng của máy ngắm laser, có thể dễ dàng nhìn thấy cơn bão thời gian vốn vô hình.

Trần Hạo ném Vạn Thế Chi Nhãn vào một trong những cơn bão thời gian, ngay lập tức Vạn Thế Chi Nhãn phân giải thành trạng thái linh kiện cơ bản nhất.

Trong đó có một mảnh vụn nhỏ như hạt cát, rõ ràng khác với các linh kiện khác.

Trần Hạo thò tay lấy ra hạt vụn đó, và Lara mỗi người cầm một mảnh Tam Giác Thần Quang ghép lại với nhau, đặt mảnh vụn lên trên, Trần Hạo đột nhiên quay đầu hỏi Lara: "Cô còn nhớ câu thơ đó không?" Một câu hỏi không đầu không đuôi, nhưng Lara ngay lập tức hiểu ý Trần Hạo muốn biểu đạt.

"Nhìn thấy thế giới trong một hạt cát!" Cười một tiếng, Trần Hạo buông ngón tay ra, mảnh vụn rơi vào khe hở giữa hai mảnh Tam Giác Thần Quang.

Ánh sáng trắng lan ra từ đó, Tam Giác Thần Quang nhanh chóng ghép lại với nhau, khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Một luồng xung kích khổng lồ đồng thời hất văng Trần Hạo và Lara ra, trong nháy mắt Trần Hạo phát hiện mình đã xuất hiện ở chân một kiến trúc hình kim tự tháp.

Tam Giác Thần Quang đang ở trên đỉnh kim tự tháp, tỏa ra ánh sáng trắng.

Không một chút do dự, khoảnh khắc xuất hiện ở đây Trần Hạo đã lao lên đỉnh kim tự tháp.

Trong nháy mắt, bóng dáng Trần Hạo đã xuất hiện bên cạnh Tam Giác Thần Quang, một tay giật lấy nó.

Cảm nhận được sức mạnh thời gian cường đại trong Tam Giác Thần Quang, trong lòng Trần Hạo vui mừng khôn xiết.

Dù sao có thứ này, sức mạnh Thanh Long có thể tăng lên gấp bội, tuổi thọ cũng có thể đạt tới hơn chín trăm năm.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện mình đã trở lại trong hang động.

Tam Giác Thần Quang đang được giữ trong tay, Lara đứng bên cạnh hoàn toàn bất động, ngoài Trần Hạo ra, thời gian đã hoàn toàn dừng lại. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã hoàn thành kịch tình Cổ Mộ Lệ Ảnh, và nhận được Tam Giác Thần Quang, thưởng cho túc chủ một cơ hội giải trừ hoàn toàn lời nguyền của bộ tộc Zagrama.] [Đinh!

Xin hỏi túc chủ có muốn hấp thu năng lượng hồi tố thời gian của Tam Giác Thần Quang không?] Trần Hạo không ngờ, Tam Giác Thần Quang vừa vào tay, hệ thống đã thông báo nhiệm vụ hoàn thành, và lập tức phát thưởng.

Anh liền vui vẻ nói: “Hấp thu ngay lập tức.” Trong nháy mắt, Trần Hạo cảm nhận được năng lượng khổng lồ bên trong Tam Giác Thần Quang, đang bị huyết mạch Thanh Long trong cơ thể hấp thu như cá kình nuốt nước.

Một lát sau, năng lượng thời gian bên trong Tam Giác Thần Quang đã bị hấp thu không còn một giọt.

Trần Hạo cũng cảm nhận được, sức mạnh của huyết mạch Thanh Long quả nhiên đã tăng cường hơn một bội so với trước, có thể nói là mạnh mẽ chưa từng có.

Vui vẻ một lúc, Trần Hạo đã sử dụng cơ hội giải trừ hoàn toàn lời

nguyền của bộ tộc Zagrama.

Tuy bây giờ không biết hiệu quả thế nào, nhưng có hệ thống ra tay sẽ không tệ đâu.

Đợi Shirley Dương bốn người trở về, tự nhiên sẽ biết kết quả ra sao.

Đương nhiên, sau đó, Trần Hạo cũng nhận được thông báo của hệ thống, rằng đã dọn dẹp nguy hiểm ở Angkor Wat và Vạn Ảnh Quật, không gian trữ vật được mở rộng thêm 10 mét khối.

Nhìn thấy phần thưởng này, trong lòng Trần Hạo rất thỏa mãn.

Dù sao Angkor Wat đã bị anh cho nổ tung, Vạn Ảnh Quật không còn Tam Giác Thần Quang, cũng chẳng khá hơn là bao.

Độ nguy hiểm của hai ngôi mộ cổ đều không lớn, có thể mở rộng 10 mét khối không gian trữ vật, đã là không tệ rồi.

Nhìn Tam Giác Thần Quang đã biến thành phế vật trong tay, trong lòng Trần Hạo không khỏi thổn thức.

Không ngờ, Tam Giác Thần Quang từng có thể uy hiếp đến an toàn của cả thế giới.

Bây giờ lại trở thành một vật phẩm tiêu hao một lần, sự tương phản này thật quá lớn.

Mười giây trôi qua nhanh chóng, thời gian trở lại bình thường.

Tư duy của Lara khôi phục lại, cô tò mò nhìn Trần Hạo.

“Sau khi có được Tam Giác Thần Quang, anh định làm gì?” Trần Hạo thản nhiên cười, rồi ném Tam Giác Thần Quang đã biến thành phế vật cho Lara.

“Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, Tam Giác Thần Quang cũng đã mất đi tác dụng vốn có của nó.” “Vậy nên, món đồ này cứ giữ làm kỷ

niệm đi." "?!!!" "Tam Giác Thần Quang... vô dụng rồi sao?!" Lara không thể tin nổi mà trừng lớn hai mắt, ngây ngốc nhìn Tam Giác Thần Quang ảm đạm không chút ánh sáng trong tay.

Sau khi trở về trang viên Croft ở Anh quốc, Lara chỉ chào quản gia Hà Lý và Bryce một tiếng rồi kéo thẳng Trần Hạo vào phòng mình.

Thấy hai người vào phòng cả buổi sáng không ra, quản gia Hà Lý lộ ra ánh mắt vui mừng.

Ngược lại, gã Bryce thì trong mắt tràn đầy uất ức và không thể tin nổi.

Bryce kinh ngạc nói: "Này Hà Lý, cô Lara kéo Trần vào phòng cả buổi sáng rồi, không lẽ không cần ngăn cản sao?" Hà Lý buồn cười nhún vai: "Lara là một cô gái lớn rồi, có quyền tự quyết định vận mệnh của mình." "Huống hồ, ông không cảm thấy cậu Trần và Lara rất xứng đôi sao?" "Tôi nghĩ, không bao lâu nữa, gia tộc Croft chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc cưới linh đình." "Dĩ nhiên, nếu cô Lara và cậu Trần có thể sinh thêm vài đứa trẻ nữa thì đó sẽ là chuyện tuyệt vời nhất." Nói xong, vị quản gia lịch lãm, nho nhã ấy mỉm cười hài lòng rồi ung dung rời đi.

Còn Bryce thì ngây người ra một lúc lâu, không biết nên nói gì.

Cuối cùng, gã trai đáng thương này chỉ đành uất ức quay về phòng xe của mình chơi game. … Sau một trận kịch chiến, Lara như mọi khi không chịu nổi sự chinh phạt, chìm vào giấc mộng ngọt ngào.

Trần Hạo lại tinh thần sung mãn, đắp chăn cẩn thận cho Lara xong liền tiến vào ý thức hải.

Mục đích ư, dĩ nhiên là để hỏi hệ thống về tình hình của Long Chi Chủy Thủ và 'Thần Trà'.

Sau khi tìm hiểu, câu trả lời nhận được cũng không khiến Trần

Hạo quá bất ngờ.

Bởi vì con dao găm trong truyền thuyết có thể đâm vào tim để nhận được bảy loại sức mạnh, qua giám định của hệ thống lại không hề có sức mạnh thần bí như vậy.

Nhưng con dao này cũng không phải vô dụng, ít nhất nó cũng là một thần binh lợi khí không thua kém gì kiếm Ngư Trường.

Vì đã nhiễm đế vương khí vận của Long Đế, khi đối phó với những thứ ô uế như âm hồn, cương thi, uy lực của nó còn nhỉnh hơn kiếm Ngư Trường một chút.

Còn về 'Thần Trà' lấy được từ lão hòa thượng ở Campuchia, hệ thống cho biết đó là một loại bảo vật được gia trì bởi nguyện lực Phật pháp.

Đối với người thường, đó đúng là thánh dược chữa thương khó tìm.

Nhưng đối với một kẻ gian lận có hệ thống như Trần Hạo, một viên Dưỡng Nguyên Đan đơn giản còn có hiệu quả không kém Thần Trà, lại càng tiện lợi để mang theo và sử dụng.

Chương 364

Thế nên sau khi nhận được câu trả lời chính xác, Trần Hạo cũng không còn để tâm nữa.

Điều khiến Trần Hạo hơi đau đầu là, vì Lara đã trở thành người phụ nữ của mình, vậy thì những thứ mà bốn cô gái A Ninh có, dĩ nhiên cô ấy cũng không thể thiếu.

Nhưng hiện tại trong tay anh không có Dị Thú Nội Đan và thẻ Sứ Giả Hộ Pháp.

Suy nghĩ một hồi, cuối cùng Trần Hạo quyết định, đợi sau khi về nước sẽ đến Trùng Cốc ở Vân Nam một chuyến.

Đến lúc đó không chỉ Dị Thú Nội Đan không thành vấn đề, mà thẻ Sứ Giả Hộ Pháp chắc cũng có thể nhận được từ hệ thống.

Đã quyết định xong, Trần Hạo liền ôm Lara ngủ một giấc ngon lành.

Sáng sớm hôm sau, hai người còn chưa dậy, quản gia Hà Lý đã gõ cửa phòng Lara.

Đợi Trần Hạo và Lara ăn mặc chỉnh tề ra mở cửa hỏi han mới biết, thì ra Shirley Dương, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đã quay về.

Lara, vốn đang mang vẻ mặt lười biếng, đột nhiên có cảm giác xấu hổ như vừa trộm mất bảo bối của bạn thân.

Nhất thời, nữ hán tử anh tư sảng khoái này cứ nắm tay Trần Hạo chần chừ không tiến, nửa ngày trời không bước ra khỏi phòng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cười ha ha nói: "Được rồi tiểu lạt nữu, Shirley Dương sẽ không để ý chuyện này đâu." Nói xong, cũng không cần biết phản ứng của Lara, anh kéo thẳng cô xuống lầu.

Vừa thấy Trần Hạo xuống, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đều dùng ánh mắt "sớm đã biết sẽ như vậy" nhìn Lara một cách trêu chọc.

Còn Shirley Dương thì không nói hai lời, nhào đến trước mặt Trần Hạo.

Không đợi Lara mở miệng, Shirley Dương đã nhảy vào lòng Trần Hạo, ôm chặt lấy anh.

"Chồng ơi, lời nguyền của em và tộc nhân đã được giải trừ rồi!" "Ban đầu em còn tưởng, những lời anh nói với em trước khi đi chỉ là để an ủi em thôi." "Nhưng em không ngờ, anh thật sự đã giải trừ toàn bộ lời nguyền của cả tộc em chỉ trong mười mấy ngày ngắn ngủi." "Cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh, chồng à." Nói rồi, cô òa khóc nức nở.

Mặc dù ba cô gái A Ninh đã sớm biết chuyện này, nhưng cũng bị cảm xúc của Shirley Dương lây nhiễm.

Lara, quản gia Hà Lý và Bryce thì trợn mắt há mồm nhìn, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trần Hạo biết bộ tộc Zagrama đã bị lời nguyền này giày vò suốt hai ngàn năm đau đớn đến mức nào.

Anh hoàn toàn có thể hiểu được cảm xúc của Shirley Dương lúc này.

Thế là anh dịu dàng ôm cô, nhẹ nhàng vỗ về an ủi.

Hồng Cô vô tư nhất liền đem chuyện lời nguyền mấy ngàn năm của gia tộc Shirley Dương kể lại từ đầu đến cuối cho ba người Lara nghe.

Khi Shirley Dương cuối cùng cũng trút hết mọi cảm xúc trong lòng Trần Hạo, Lara lập tức bảo quản gia đi chuẩn bị một bàn tiệc thịnh soạn để đón gió tẩy trần.

Trong phút chốc, cả phòng ăn của trang viên Croft vang lên tiếng cười vui của mọi người. … Tối hôm đó, Trần Hạo kể chuyện của mình và Lara cho bốn cô gái Shirley Dương nghe.

Bốn người vốn đã đoán được tình hình nên rất tự nhiên chấp nhận người chị em mới Lara.

Shirley Dương còn đặc biệt nhắc nhở Trần Hạo phải đưa Chu Quả, Dị Thú Nội Đan và Giao Long Chiến Y cho Lara.

Đứng bên cạnh, Tô Nan giải thích cho Lara về những vật phẩm tiêu chuẩn này.

Lúc này Lara mới biết, trở thành người phụ nữ của Trần Hạo lại có nhiều lợi ích đến vậy.

Thế là Lara, một nữ hán tử cực kỳ khao khát sức mạnh cá nhân, lập tức bám lấy Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên cười, lập tức lấy ra một bộ Giao Long Chiến Y và một quả Chu Quả.

Thậm chí cả con dao Long Chi Chủy Thủ có thể sánh với kiếm Ngư Trường cũng tặng luôn cho Lara.

Đồng thời, Trần Hạo cũng nói với các cô gái rằng hiện tại không có Dị Thú Nội Đan, chỉ có thể tạm thời để Lara chịu thiệt thòi.

Đợi một thời gian nữa, anh bảo đảm sẽ kiếm cho cô một viên nội đan không thua kém gì của bốn người A Ninh.

Nhìn một đống đồ vật trong tay, những thứ có thể coi là trân bảo trong thế giới người thường, Lara hạnh phúc cười nói.

“Không sao đâu chồng, em tin anh sẽ không bạc đãi em.” Nói xong, cô được bốn cô gái Shirley Dương đưa vào phòng, trước tiên dạy dỗ các loại võ kỹ đao pháp của Hình Ý Môn, sau đó dẫn dắt cô uống Chu

Quả.

Còn Trần Hạo, tuy có năm bà xã ở bên, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, đêm nay xem ra phải một mình lẻ bóng rồi. … Những ngày sau đó, Trần Hạo và năm bà xã ở lại trang viên Croft thêm vài ngày rồi chuẩn bị về nước.

Không có gì bất ngờ, Lara, người thừa kế đời thứ mười một của gia tộc Croft, nữ bá tước thần bí nhất, đã giao thẳng trang viên cho quản gia Hà Lý và Bryce quản lý, còn mình thì dĩ nhiên cùng Trần Hạo trở về nước.

Quản gia Hà Lý đương nhiên vui mừng thấy vậy, chỉ là trước khi rời khỏi trang viên, ông đặc biệt nhắc nhở Trần Hạo.

Phải bàn bạc thời gian với Lara, sau đó quay lại Anh quốc làm lễ đính hôn trước.

Dĩ nhiên, nếu muốn thì tổ chức luôn lễ cưới càng tốt.

Nhìn Hà Lý cứ như mẹ già dặn dò, nữ hán tử Lara có chút ngượng ngùng.

Còn Trần Hạo thì dưới ánh mắt trêu chọc của bốn cô gái Shirley Dương, thề thốt đảm bảo rằng, một khi đã định được thời gian, anh sẽ lập tức quay lại Anh quốc cưới Lara.

Sau đó, một đoàn sáu người lên máy bay bay về Yến Kinh.

Sau chuyến bay dài, sáu người Trần Hạo vừa xuống máy bay đã thấy Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha đang đợi bên ngoài cổng kiểm tra an ninh.

Phía sau họ là sáu đệ tử đời thứ ba của Liệt Hải Phái.

Nhìn bộ dạng bây giờ của họ, đã không còn vẻ lôi thôi lếch thếch như trong nguyên tác nữa.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử dẫn theo môn nhân Liệt Hải Phái, hớn hở đón sáu người Trần Hạo ra khỏi nhà ga, trực tiếp lên xe hơi đã chuẩn bị sẵn, hướng về tổng bộ Liệt Hải Phái.

Nửa đường, Trần Hạo giới thiệu Lara cho ba người Hồ Bát Nhất.

Vừa nghe Trần Hạo lại có thêm một bà xã, còn là một cô nàng Tây gợi cảm như vậy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử không khỏi ngưỡng mộ.

Ngược lại, Đại Kim Nha đã có gia đình thì cứ khen Trần Hạo làm rạng danh đất nước!

Chương 365

Nhìn bốn người đàn ông trêu chọc nhau, toát lên tình huynh đệ nồng thắm, nữ hán tử Lara cũng cười ha hả.

Sau một hồi cười đùa, Đại Kim Nha nói với Trần Hạo rằng có một công ty đa quốc gia tên là Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu liên hệ.

Họ hy vọng có thể mời anh, hoặc mời cao thủ của Liệt Hải Phái ra tay, đến Nội Mông Cổ tìm một ngôi mộ công chúa Áo Cổ của nước Liêu.

Ba người Hồ Bát Nhất có ý muốn đi, nhưng hy vọng có thể hỏi ý kiến của Trần Hạo.

Vừa nghe vậy, Trần Hạo liền ngẩn người.

Bởi vì vừa nghe tên tập đoàn này, anh đã biết đây không phải là tình tiết trong nguyên tác Quỷ Thổi Đèn, mà là tình tiết trong bản điện ảnh 《Tầm Long Quyết》.

Cái công ty đa quốc gia tên Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu này chính là công ty của đại phản diện Ứng Thải Hồng trong phim.

Ban đầu Trần Hạo về nước là định đến Trùng Cốc ở Vân Nam, kiếm một viên Dị Thú Nội Đan cho Lara.

Không ngờ vừa về đã gặp phải tình tiết của bản điện ảnh.

Tuy trong tình tiết Tầm Long Quyết dường như không có dị thú mạnh mẽ, nhưng Trần Hạo cảm thấy, chỉ cần hoàn thành tình tiết này, kiếm một tấm thẻ Sứ Giả Hộ Pháp chắc chắn không thành vấn đề.

Nói rồi, Trần Hạo thản nhiên cười: "Được thôi!" "Vừa hay tôi mới đưa Lara về, lần này nhân cơ hội này, để cô ấy kiến thức một chút về trò đảo đấu của Long quốc chúng ta!" Nghe Trần Hạo đồng ý,

ba người Hồ Bát Nhất lập tức vui mừng.

Còn năm cô gái Lara cũng lộ vẻ phấn khích. *** Sau khi trở về tổng bộ Liệt Hải Phái ở Yến Kinh, Hoa Mã Quải, người trông có vẻ chưa đến sáu mươi nhưng thực tế đã ngoài tám mươi, dẫn theo hàng trăm môn nhân thuộc ba thế hệ của Liệt Hải Phái ra đón.

Không còn cách nào khác, Hoa Mã Quải là người của thời xưa, quy củ quá nhiều.

Biết lần này Trần Hạo lại đưa về một phu nhân ngoại quốc, để không làm mất mặt vị Thiên Sư Khôi Thủ của Liệt Hải Phái là Trần Hạo, ông mới chuẩn bị một trận thế lớn như vậy.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng dở khóc dở cười, nhưng đối với sự trung thành của lão huynh đệ Hoa Mã Quải, trong lòng anh vô cùng vui mừng.

Lara tuy là người thừa kế duy nhất của gia tộc Croft ở Anh quốc, thế lực gia tộc cũng rất lớn.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô được chứng kiến khí thế của một môn phái ở Long quốc.

Đặc biệt là khi lão già Hoa Mã Quải dẫn theo hàng trăm môn nhân đệ tử, đồng loạt đứng ở cửa hô to "Hoan nghênh phu nhân Lara", ngay cả người đã quen với những cảnh lớn như Lara cũng bị chấn động.

Với nhãn quan của Lara, cô nhanh chóng phát hiện ra thực lực của những môn nhân đệ tử Liệt Hải Phái này đều mạnh hơn mấy lần so với những lính đánh thuê mà gia tộc cô nuôi dưỡng.

Từ đó có thể thấy, chỉ riêng về mặt võ lực, Liệt Hải Phái của Trần Hạo tuyệt đối mạnh hơn gia tộc Croft rất nhiều.

Sau khi vào đại sảnh tổng bộ, Trần Hạo trước tiên giới thiệu Lara với các môn nhân Liệt Hải Phái, sau đó đến khách sạn lớn nhất Yến

Kinh, hàng trăm người cùng nhau náo nhiệt một phen.

Tối hôm đó, Trần Hạo dẫn theo năm cô gái Shirley Dương, Lara, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, trực tiếp ở lại trong tòa nhà sáu gian mà Liệt Hải Phái đã chuẩn bị.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha dĩ nhiên cũng đến góp vui, mọi người chơi đến nửa đêm mới ai về nhà nấy.

Trước khi đi, Đại Kim Nha đột nhiên hỏi: "Hạo gia, chuyện của Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu, ngài định khi nào thì nói chuyện với họ?" Trần Hạo châm một điếu thuốc, khẽ rít một hơi rồi nói: "Dù sao cũng là họ cầu cạnh chúng ta, vậy cứ để họ đợi thêm một chút." "Lara cũng là lần đầu đến Long quốc, tôi định đưa cô ấy đi chơi vài ngày ở Yến Kinh đã." Bàn Tử cười nói: "Hạo gia nói đúng, mẹ nó, họ vội vàng cầu mình làm việc, cứ để họ đợi đi, dù sao chúng ta cũng không thiếu chút tiền công đó." Hồ Bát Nhất liếc mắt: "Cậu cũng là nhờ phúc của Hạo gia, nếu không vừa nghe giá họ đưa ra, cậu đã không thể bình tĩnh như vậy được." Đại Kim Nha cười hắc hắc: "Hồ gia ngài đừng nói vậy, lời của Bàn gia tôi cũng tán thành." "Nhưng anh em chúng ta quả thật là nhờ phúc của Hạo gia, nếu không thì lão Kim tôi là người đầu tiên không nhịn được sự cám dỗ tiền công của họ rồi." Mấy người lại cười đùa vài câu, sau đó quay người ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy.

Sáng sớm hôm sau ăn sáng xong, Trần Hạo dẫn theo Lara và năm cô gái Shirley Dương đi khắp các điểm du lịch ở Yến Kinh chơi một trận thỏa thích.

Mặc dù A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đã cùng Trần Hạo đi hết các điểm du lịch ở Yến Kinh từ lâu.

Nhưng Shirley Dương và Lara, hai cô gái đã đi du lịch và thám hiểm ở nhiều quốc gia, lại là lần đầu tiên du ngoạn Yến Kinh.

Cứ như vậy, Trần Hạo dẫn năm cô gái đi chơi ở các điểm du lịch Yến Kinh gần nửa tháng, hoàn toàn cho Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu leo cây.

Cuối cùng đối phương thực sự không đợi được nữa, đành nhờ Đại Kim Nha liên lạc lại với Trần Hạo, lúc này hành trình mới tạm thời kết thúc.

Tối hôm đó, Trần Hạo gặp đại diện của Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu trong tòa nhà lớn.

Giống như trong tình tiết gốc, người phụ trách đàm phán là đại diện pháp vụ của Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu, Mark.

Đi cùng anh ta là một cô nàng xấu xí người Nhật tóc vàng, mặt mày vênh váo, trợ lý của tổng tài Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu Ứng Thải Hồng, tên là Yoko.

Dĩ nhiên, khác với tình tiết gốc là lần này Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng theo Đại Kim Nha đến nhà Trần Hạo.

Vừa vào phòng khách ở tiền trạch, Đại Kim Nha đã bắt đầu giới thiệu hai bên.

Nhưng vì địa vị của Đại Kim Nha lúc này đã khác xưa, nên tuy nói chuyện vẫn thích ba hoa, nhưng cũng không khoa trương như trong tình tiết gốc.

Chỉ thấy ông ta cười hì hì giới thiệu: "Ngài Mark, cô Yoko, vị tiên sinh đẹp trai, cao ráo, khí chất siêu phàm này chính là Thiên Sư Khôi Thủ đương đại của Liệt Hải Phái chúng tôi, Trần Hạo, Hạo gia." Tiếp đó, Đại Kim Nha giới thiệu Mark và Yoko cho mọi người.

Tên quỷ Tây Mark này cũng có chút thành phủ, tuy bị Trần Hạo cho leo cây gần nửa tháng, nhưng lần đầu gặp mặt vẫn giữ được lễ nghi đúng mực.

Nhưng cô nàng Nhật Bản tóc vàng Yoko thì lại liếc Trần Hạo một cái đầy bực tức, không thèm nói một lời.

Thấy cảnh này, chưa đợi Trần Hạo có hành động gì, Bàn Tử đã không nhịn được nữa.

"Này Kim gia, ông dẫn hai vị của Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu này đến, ra vẻ quá rồi đấy nhỉ?" "Nhìn xem?

Có việc cầu Liệt Hải Phái chúng ta giúp đỡ, mà mẹ nó dám bất kính với Hạo gia của chúng ta!" Shirley Dương và năm cô gái cùng Hồ Bát Nhất đứng bên cạnh tuy không nói gì, nhưng sắc mặt đều trầm xuống.

Mark vừa định mở miệng giải thích, cô nàng chó Nhật Yoko đã dùng tiếng Hán lơ lớ la lối: "Nói tôi có việc cầu các người?!" "Phải biết rằng, tôi sẽ trả một khoản tiền công rất lớn, nói trắng ra là tôi là chủ thuê của các người." "Vô cớ để tôi đợi nửa tháng trời, một đám trộm mộ mà cũng đòi tôi phải tôn trọng?!" Nói xong, trong mắt cô ta lộ ra vẻ khinh thường cực độ.

Vừa nghe vậy, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha lập tức nổi giận.

Ngay cả năm cô gái Shirley Dương, Lara, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, trên mặt cũng lập tức lạnh như băng.

Khi mọi người chuẩn bị nổi đóa, Trần Hạo đột nhiên cười ha hả.

Yoko tức giận hỏi: "Anh cười cái gì?

Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?" Thấy hai người sắp đối đầu, Mark, người vốn phụ trách đàm phán, đành phải co mình sang một bên không dám lên tiếng.

Không còn cách nào khác, ai bảo địa vị của anh ta trong Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu không bằng Yoko chứ.

Còn Shirley Dương và năm cô gái cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Đại Kim Nha đều răm rắp nghe theo Trần Hạo.Vì Trần Hạo đã chuẩn bị mở miệng, họ dĩ nhiên cũng không xen vào.

Chỉ thấy Trần Hạo ung dung ngồi trên ghế thái sư, thuận tay châm một điếu thuốc, khẽ rít một hơi.

Chương 366

Sau đó mới khinh thường nói: "Điểm thứ nhất, cái gọi là tiền công của Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu, đối với người của Liệt Hải Phái chúng tôi mà nói, căn bản không đáng kể." "Cho nên đừng dùng chút tiền bẩn thỉu đó mà ra vẻ với ta." "Điểm thứ hai, nếu ta không đoán sai, ông chủ của Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu hẳn là Ứng Thải Hồng.

Còn ngươi, con chó cái Nhật Bản này, chẳng qua chỉ là một con chó bên cạnh Ứng Thải Hồng mà thôi.

Ngươi chắc chắn với thân phận của mình, có thể đại diện Ứng Thải Hồng đàm phán với ta sao?" "Điểm thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất.

Tiểu gia ta chịu gặp các ngươi, nói cho cùng cũng chỉ vì khá hứng thú với mộ công chúa Áo Cổ nước Liêu mà thôi.

Nếu ngươi còn dám nói bậy nữa, tiểu gia ta không ngại bỏ qua Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu, dẫn người đi thẳng đến khai quật mộ công chúa Áo Cổ nước Liêu.

Đến lúc đó, ngươi nghĩ ông chủ Ứng Thải Hồng của ngươi có tha cho một con chó nô tài làm hỏng đại sự như ngươi không?" *** Nghe lời Trần Hạo nói, đại diện pháp vụ của Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp, Mark, lập tức lo lắng.

Anh ta không thể để vì Yoko mà làm hỏng chuyện ông chủ giao phó.

Nhưng chưa kịp nói gì, cô nàng xấu xí Nhật Bản quen thói kiêu ngạo Yoko đã nổi điên!

Chỉ thấy cô ta nhe cái miệng lớn đang niềng răng, tức giận hét lên: "Ngươi nói cái gì?!" "Có gan thì nói lại lần nữa, tin ta bây giờ giết ngươi không?!" Nghe vậy, mọi người của Trần Hạo đều cười lớn.

Chỉ thấy Đại Kim Nha khinh thường nói: "Bên phía chúng tôi, ngoài tôi là nhân viên không chiến đấu ra." "Hạo gia tùy tiện chọn ra một người, đều có thể dễ dàng bóp chết con chó Nhật như ngươi." "Sao thế?

Ở địa bàn của Liệt Hải Phái chúng tôi mà còn muốn giở trò ngang ngược à?" Bàn Tử còn trực tiếp đứng dậy, vừa đi về phía cô nàng xấu xí chó Nhật Yoko, vừa trêu chọc nói: "Hạo gia, lão Hồ, các chị dâu, cô nàng xấu xí Nhật Bản này giao cho tôi." "Bàn gia hôm nay sẽ cho cô biết, Liệt Hải Phái chúng ta không phải là mèo chó gì cũng có thể tùy tiện giơ vuốt." "Thiên Sư Khôi Thủ đương đại của Liệt Hải Phái, càng không phải là kẻ có thể tùy ý sỉ nhục!" Trước khi xuyên không, khi xem bộ phim này, Trần Hạo đặc biệt ghét nhân vật Yoko.

Mẹ nó, một con chó Nhật làm chó cho Ứng Thải Hồng, đã thế còn lớn lên với bộ dạng ma chê quỷ hờn ra dọa người, thật quá đáng.

Quan trọng nhất là, thực lực của Yoko này chỉ mạnh hơn người thường một chút, trong phim lại vênh váo như trời bằng vung, mẹ nó, có gì mà ghê gớm chứ?

Thế nên Trần Hạo cũng không cản Bàn Tử, định để anh ta dạy dỗ con chó Nhật Yoko này một trận.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, Yoko thấy vậy liền lao về phía Bàn Tử, muốn hạ gục Bàn Tử trước để ra oai với Trần Hạo và những người khác.

Mark, người hiểu rõ thân thủ và tính cách của Yoko, cũng muốn chiếm thế thượng phong trong giao dịch lần này, nên cũng không ngăn cản Yoko ra tay.

Thế là, Bàn Tử và Yoko lập tức đánh nhau trong phòng khách nhà Trần Hạo.

Phải nói rằng, Bàn Tử hiện tại, thân thủ không thể so với Bàn Tử trong bản điện ảnh được.

Chỉ thấy anh ta vừa giao thủ với chó Nhật Yoko, chưa được mấy chiêu đã đánh cô ta ngã lăn ra đất.

Nhìn bộ dạng cô ta ôm bụng nửa ngày không đứng dậy nổi, Bàn Tử khinh thường nói: "Mẹ kiếp!

Mới nãy thấy con nhỏ này kiêu ngạo lắm, không ngờ chỉ là con cọp giấy, Bàn gia ta còn chưa dùng hết sức đã ngã rồi, thật quá vô vị!" Nói xong, anh ta khinh thường quay đầu đi về bên cạnh Trần Hạo.

Mark và Yoko đều không ngờ, lại không đánh lại nổi một người của đối phương.

Lần này thì mất mặt quá!

Mark vội vàng chạy đến đỡ Yoko dậy, đang lúc không biết nên kết thúc thế nào, thậm chí là cứu vãn lần hợp tác này ra sao thì Trần Hạo trêu chọc lên tiếng: "Một đại diện pháp vụ, một trợ lý riêng, mà cũng dám đến nói chuyện làm ăn với tiểu gia ta à?" "Nói thật, tiểu gia ta nghi ngờ ông chủ Ứng Thải Hồng của các ngươi, có thật sự hứng thú với mộ công chúa Áo Cổ nước Liêu hay không." "Muốn mời ta giúp tìm cổ mộ, vậy thì bảo Ứng Thải Hồng tự mình đến nói chuyện với ta." "Nếu không muốn, cũng không sao, dù sao tiểu gia ta cũng hứng thú với mộ công chúa Áo Cổ nước Liêu, tự mình dẫn người đi tìm chẳng phải càng tiện hơn sao." "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, cút cả đi." Nói xong, Trần Hạo đứng dậy, định trở về hậu trạch.

Đại Kim Nha nhanh mắt nhất, lúc này cũng đi đến trước mặt Mark và Yoko, giơ tay ra.

“Hạo gia của chúng tôi đã nói rất rõ ràng rồi, hai vị mời đi cho.” Chó Nhật Yoko tuy bị đánh bại dễ dàng, nhưng đã sớm bị Ứng Thải Hồng nuông chiều đến mức kiêu ngạo vô lối.

Thấy Trần Hạo dám đối xử với mình như vậy, Yoko đẩy Mark ra, lao tới.

Nhưng vừa bước được một bước, cô ta đột nhiên khựng lại.

Thì ra, lúc cô ta vừa có động tác, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô lập tức phóng ra sát khí lạnh lẽo.

Phải biết rằng, ba cô gái này đều là những nhân vật tàn nhẫn, số quái vật và người chết trong tay họ không hề ít.

Nhất thời, chó Nhật Yoko bị dọa đến ngây người tại chỗ, tiến không được, lùi cũng không xong, vô cùng khó xử.

Thấy Trần Hạo và mọi người sắp rời khỏi phòng khách, Mark cuối cùng cũng lên tiếng.

Anh ta vội vàng nói: “Ngài Trần, các vị tiên sinh, tiểu thư xin hãy đợi một chút!” Trần Hạo thản nhiên dừng lại, không quay đầu lại hỏi: “Sao?

Chẳng lẽ lời ta vừa nói chưa đủ rõ ràng sao?” “Có chuyện gì?” Mark vội vàng giải thích: “Ngài Trần, đối với những lời lẽ không đúng mực vừa rồi của cô Yoko, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi ngài.” “Ngài Trần yêu cầu ông chủ của chúng tôi đến đàm phán chuyện này, tôi cũng có thể lập tức trả lời ngài.” “Thực ra, ông chủ của chúng tôi, bà Ứng Thải Hồng, đang đợi ở trong xe bên ngoài, xin ngài cho tôi một chút thời gian, tôi sẽ đi mời bà ấy vào ngay.” Nhìn vẻ mặt lo lắng của Mark, Trần Hạo thầm nghĩ: Mẹ nó, đúng là đồ tiện nhân.

Trong tình tiết gốc, Mark và Yoko kiêu ngạo không ai bằng, căn bản không coi Bàn Tử và Đại Kim Nha ra gì.

Bây giờ thấy được sự mạnh mẽ của Trần Hạo và mọi người, lập tức sợ vãi ra.

Thế là anh thản nhiên gật đầu: "Cho ngươi mười phút, quá giờ không đợi." Nói xong, anh dẫn mọi người ngồi lại vào ghế thái sư trong phòng khách.

Thấy cảnh này, Mark không nói hai lời, kéo Yoko chạy nhanh ra khỏi nhà Trần Hạo.

Nhìn bộ dạng của đối phương, Hồ Bát Nhất trêu chọc nói: "Hạo gia, xem ra ông chủ của đối phương, đối với mộ công chúa Áo Cổ nước Liêu thế nào cũng phải có được a." "Nếu không hai tên kia cũng không bị dọa thành như vậy." Trần Hạo thản nhiên cười: "Kệ họ, nếu chuyện làm ăn không thành, chúng ta tự đi chơi một vòng cũng không tồi." Nghe vậy, mọi người đều cười lớn. 7 phút sau, khi Trần Hạo và những người khác đang tán gẫu, họ thấy Mark và Yoko dẫn một người phụ nữ trung niên có vẻ ngoài quyến rũ đi vào.

Tuy ngoại hình có chút khác biệt so với nhân vật trong tình tiết gốc, nhưng Trần Hạo từ vẻ mặt của Mark và Yoko đã đoán ra thân phận của người phụ nữ trung niên này.

Tiếp đó, Mark giới thiệu: "Ngài Trần, các vị tiên sinh và nữ sĩ, đây là ông chủ của Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu chúng tôi, bà Ứng Thải Hồng." Trần Hạo không hề nhúc nhích, chỉ gật đầu ra hiệu với Ứng Thải Hồng.

Còn Shirley Dương và năm cô gái cùng ba người Hồ Bát Nhất cũng không có bất kỳ biểu hiện gì.

Thấy cảnh này, Ứng Thải Hồng, người vốn có vẻ mặt tự nhiên, cũng tức giận không thôi.

Nhưng vì để có được Bỉ Ngạn Hoa trong cổ mộ để chữa bệnh nan

y, bà ta đã nén lại.

Chỉ thấy bà ta hít sâu một hơi, cố gắng ổn định cảm xúc, giả tạo cười nói: "Chào ngài Trần, tôi là tổng tài của Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu, Ứng Thải Hồng." "Trước đó Mark đã nói với tôi, yêu cầu tôi phải tự mình đến nói chuyện với ngài, vậy thì ngài cứ đưa ra yêu cầu đi." Trần Hạo liếc bà ta một cái, rồi mới thản nhiên nói: "Xem ra bà Ứng cũng có thành ý." "Thực ra yêu cầu của tôi rất đơn giản, muốn tôi ra tay giúp bà tìm mộ công chúa Áo Cổ nước Liêu, và giúp bà có được Bỉ Ngạn Hoa." "Thứ nhất, chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, đừng có nói thuê hay không thuê, tiểu gia ta không nghe người khác chỉ tay năm ngón." Ứng Thải Hồng lập tức gật đầu: "Được, điểm này tôi đồng ý, còn gì nữa?" Trần Hạo thầm nghĩ: Mẹ nó, một kẻ thừa kế di sản của một tên chó Nhật, lại còn là thủ lĩnh tà giáo lừa gạt tiền bạc, tiểu gia không lừa ngươi thì lừa ai?

Nghĩ vậy, anh liền trêu chọc nói: "Muốn những người này của tôi ra tay, vậy thì phải trả 10 triệu đô la Mỹ tiền thù lao." "Hai điểm này, nếu bà Ứng có thể đồng ý thì chúng ta hợp tác.

Nếu không đồng ý, vậy thì chúng ta đường ai nấy đi là được." Nghe vậy, cô nàng xấu xí chó Nhật Yoko lập tức gầm lên: "10 triệu đô la Mỹ?!

Ngươi đùa à?

Sao không đi cướp luôn đi?!" Trần Hạo khinh thường nói: "Bà chủ chưa lên tiếng, một con chó săn sủa bậy cái gì?" Ứng Thải Hồng kéo Yoko đang định nổi điên lại, hít sâu một hơi, cố nén cơn giận trong lòng nói: "Ngài Trần, thù lao 10 triệu đô la Mỹ có phải là quá đáng không?" "Theo tôi biết, cả Liệt Hải Phái của ngài cũng không đáng giá từng đó tiền đâu nhỉ?" Trần Hạo cười ha hả: "Ban đầu tôi còn tưởng bà Ứng là người có kiến thức." "Nhưng với nhãn lực của bà, tôi chỉ

có thể rút lại lời nói lúc trước." "Không nói Liệt Hải Phái của tôi đã đổ bao nhiêu đấu, lấy ra bao nhiêu minh khí." "Chỉ riêng trong tay tiểu gia tôi đã có 10 tấn vàng làm tiền tiêu vặt." "Bà Ứng Thải Hồng, với số vàng trong tay tôi, mua cả Tập đoàn Khoáng nghiệp Hoàn Cầu của bà cũng dư dả, đúng không?" "Vậy nên, bà nghĩ tiểu gia tôi là hạng người chưa thấy tiền bao giờ sao?" Nghe vậy, Mark và Yoko đều lộ vẻ kinh ngạc.

Ứng Thải Hồng cũng nhìn chằm chằm Trần Hạo một lúc lâu, rồi mới khó giấu được sự kinh hãi trong lòng nói: Tôi cả đời xem người vô số, lời của ngài Trần tôi tin.

Chương 367

"Nhưng ngài Trần có tiền, thù lao này không phải cũng quá nhiều sao?" Trần Hạo khinh thường cười: "Thứ nhất, bà Ứng nên biết rõ, bà cần Bỉ Ngạn Hoa là để cứu mạng." "Đối với tính mạng của bà mà nói, 10 triệu đô la Mỹ cỏn con chắc không đắt đâu nhỉ?" "Thứ hai, không nói đến tôi là Thiên Sư Khôi Thủ đương đại của Liệt Hải Phái, chỉ riêng năm vị phu nhân và ba vị huynh đệ Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, lão Kim, cũng đều là những nhân vật không đơn giản." "Cho nên, tôi ngược lại cảm thấy, chỉ thu 10 triệu đô la Mỹ tiền công, bà Ứng ngược lại còn hời to." Ứng Thải Hồng nghe xong liền cẩn thận quan sát năm cô gái Shirley Dương, cùng ba người Hồ, Bàn, Kim.

Một lát sau bà ta phát hiện, lời của Trần Hạo quả nhiên không sai, những người này đều không phải là người thường.

Thế là bà ta tò mò hỏi: "Ngài Trần nói vậy, đã khơi dậy sự hứng thú của tôi." "Không biết ngài Trần có thể giới thiệu cho tôi về thân phận và bản lĩnh của các vị tiên sinh, nữ sĩ không?" Trần Hạo không ngờ người đàn bà Ứng Thải Hồng này lại hỏi như vậy.

Nhưng những người này của anh đều không phải là người thường, nếu bà ta đã muốn biết, vậy thì tiểu gia sẽ cho bà ta biết rõ.

Nghĩ vậy, Trần Hạo liền trêu chọc nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì bà Ứng nghe cho kỹ đây." *** Ngay khi Trần Hạo chuẩn bị giới thiệu A Ninh và năm cô gái cùng Hồ Bát Nhất, Ứng Thải Hồng, người đang bị khí thế của Trần Hạo áp chế, đột nhiên phản ứng lại.

Bà ta kinh ngạc xen lẫn sợ hãi hỏi: "Đợi đã!" "Ngài Trần, ngài vừa nói tôi cần Bỉ Ngạn Hoa để cứu mạng, chuyện này rốt cuộc ngài biết từ đâu?!" Nhìn vẻ mặt không thể tin nổi và đề phòng của bà ta, Trần

Hạo thầm nghĩ: Tiểu gia ta dĩ nhiên là biết từ tình tiết phim rồi.

Nhưng tiểu gia có nói cho ngươi sự thật không?

Đừng có đùa.

Thế là anh thản nhiên cười, mở chế độ lừa bịp.

"Chắc hẳn bà Ứng tuy biết Liệt Hải Phái của tôi chuyên làm nghề đảo đấu, nhưng phái của tôi lại là môn phái tinh thông Huyền Môn Đạo Thuật nhất trong tất cả các nghề đảo đấu." "Cho nên chút chuyện nhỏ đó của bà Ứng, không thể qua mắt được thuật bói toán của tôi." Nói xong, anh thản nhiên nâng chén trà, ung dung thưởng thức, hoàn toàn không để ý đến Ứng Thải Hồng đang bị lừa đến ngơ ngác.

Đứng bên cạnh, Mark và Yoko đều bị lời nói của Trần Hạo làm cho choáng váng.

Không sai, ông chủ sở dĩ phải tốn công tốn sức tìm kiếm lăng công chúa Liêu Quốc, chính là để chữa bệnh nan y của mình.

Từ sắc mặt của Ứng Thải Hồng, dễ dàng có thể xác định, 'thuật bói toán' của Trần Hạo quả nhiên đã nói ra sự thật!

Còn bà già Ứng Thải Hồng, lúc này kinh ngạc không biết nên nói gì cho phải.

Ban đầu bà ta chỉ hy vọng có thể thuê được Liệt Hải Phái, môn phái mạnh nhất trong giới đạo mộ hiện nay, ra tay giúp mình lấy được Bỉ Ngạn Hoa.

Nhưng không ngờ, người ta chỉ dùng một 'thuật bói toán' đã lột sạch cả gốc gác của mình!

Nhưng Ứng Thải Hồng lại nghĩ, đối phương đã có thực lực như vậy, chẳng phải chứng minh bà ta đã tìm đúng người rồi sao?

Nếu Trần Hạo có bản lĩnh lợi hại như vậy, giúp bà ta tìm Bỉ Ngạn

Hoa chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?!

Nghĩ đến đây, Ứng Thải Hồng đối với Trần Hạo và những người khác càng có lòng tin lớn hơn.

Thế là bà ta ổn định lại cảm xúc, hứng khởi nói: "Vẫn luôn nghe nói trong giới đạo mộ của Long quốc chúng ta, Liệt Hải Phái luôn là sự tồn tại đỉnh cao." "Không ngờ hôm nay được gặp Thiên Sư Khôi Thủ đương đại của Liệt Hải Phái, ngài Trần, đã cho tôi một bất ngờ lớn như vậy." "Đối với sự bất kính của Mark và Yoko lúc trước đối với ngài Trần và các vị, tôi ở đây xin thay mặt họ xin lỗi." "Nhưng cũng chính vì ngài Trần có tuyệt kỹ như vậy, tôi ngược lại càng tò mò hơn về bản lĩnh của các vị tiên sinh và tiểu thư dưới trướng ngài." Nghe đến đây, Trần Hạo biết một phen nói chuyện của mình đã trấn trụ được bà đồng chuyên đi lừa người ở nước ngoài gia nhập tà giáo này.

Hơn nữa, anh cũng không muốn năm cô gái A Ninh và những người khác bị người ta xem thường.

Thế là Trần Hạo đặt chén trà xuống, thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ giới thiệu kỹ cho bà Ứng." Nói rồi, anh chỉ vào Đại Kim Nha: "Lão Kim thì tôi không nói nhiều nữa, là người chuyên phụ trách hậu cần và liên lạc, đàm phán với bên ngoài của Liệt Hải Phái chúng tôi." "Hình như lần này đàm phán với quý tập đoàn, cũng là do lão Kim chuyên phụ trách." Ứng Thải Hồng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó liền nhìn sang những người khác.

Tiếp đó, Trần Hạo nói: "Tôi trước tiên giới thiệu cho bà Ứng hai vị huynh đệ của tôi." Nói rồi, anh chỉ về phía Hồ Bát Nhất và Bàn Tử.

"Vị này là Hồ Bát Nhất, hiện đang giữ chức trưởng lão của Liệt Hải Phái chúng tôi." "Nhưng lão Hồ tuy là trưởng lão của Liệt Hải Phái, nhưng điều tinh thông nhất lại là Thập Lục Tự Âm Dương

Phong Thủy Bí Thuật của Mạc Kim Giáo Úy gia truyền." "Có thể nói, trong thời đại ngày nay, lão Hồ tuyệt đối là người đứng đầu trong các Mạc Kim Giáo Úy." Nghe Trần Hạo giới thiệu như vậy, Hồ Bát Nhất cũng cảm thấy rất có thể diện, bất giác ưỡn ngực ra.

Ứng Thải Hồng vốn đã dốc lòng muốn có được Bỉ Ngạn Hoa, nên đối với các môn phái đỉnh cao trong giới đạo mộ cũng có chút hiểu biết.

Không ngờ, một trưởng lão trẻ tuổi của Liệt Hải Phái lại là Mạc Kim Giáo Úy chính truyền duy nhất còn lại hiện nay.

Nhất thời, bà ta càng có lòng tin hơn vào thực lực của Liệt Hải Phái.

Trần Hạo căn bản không cho bà ta cơ hội xen vào, vừa giới thiệu xong liền nói tiếp: "Vị này tên là Vương Bàn Tử, cũng là trưởng lão của phái." "Đừng thấy Bàn Tử làm việc lỗ mãng, nhưng đối với Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của Bàn Sơn Phái, lại nắm giữ vô cùng tinh thông." Nghe Trần Hạo giới thiệu, cảm thấy rất có thể diện, Bàn Tử lập tức ra vẻ cao nhân thế ngoại, khiến Hồ Bát Nhất, Đại Kim Nha và năm cô gái đều phải nín cười.

Nghe vậy, trong lòng Ứng Thải Hồng lại kinh ngạc.

Vì bà ta biết, năm đại môn phái mạnh nhất trong giới đạo mộ là Liệt Hải, Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn và Tá Lĩnh.

Bây giờ Trần Hạo mới giới thiệu hai người, đã bao gồm hai trong năm đại môn phái.

Khi bà ta còn đang kinh ngạc đến ngơ ngác, Trần Hạo liền chỉ vào Hồng Cô nói: "Vị này là một trong năm người vợ của tôi, Hồng Cô, ngoài Trần Ngọc Lâu, khôi thủ Tá Lĩnh năm đó." "Hồng Cô có thể nói là người có bối phận cao nhất trong phái Tá Lĩnh, nắm giữ thủ đoạn

hạ đấu của phái Tá Lĩnh cũng là người toàn diện nhất." Ứng Thải Hồng vừa tỉnh lại từ trong cơn ngơ ngác, lại một lần nữa bị chấn động đến ngây người.

Vừa rồi còn nghĩ, hai trưởng lão của Liệt Hải Phái đã bao gồm hai trong năm đại môn phái đạo mộ.

Không ngờ một bà xã của Trần Hạo lại là người của một trong năm đại môn phái, bối phận và thực lực còn rất ghê gớm.

Như vậy, trong năm đại môn phái đạo mộ, Liệt Hải đã sở hữu ba!

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Ứng Thải Hồng, Trần Hạo thản nhiên cười, sau đó nói: "Vị này cũng là một trong những người vợ của tôi, tên là Tô Nan." "Tuy không xuất thân từ bất kỳ môn phái đạo mộ nào trong năm đại môn phái, nhưng Uông Tàng Hải thời nhà Minh, chắc bà Ứng cũng biết." Ứng Thải Hồng không hiểu rõ nên gật đầu: "Chuyện này tôi có biết một chút." "Nhưng ngài Trần đề cập đến chuyện này, là có ý gì?" Trần Hạo cười nói: "Ý của tôi là, từ thời nhà Minh bắt đầu, gia tộc của Uông Tàng Hải là một môn phái ẩn thế trong giới đạo mộ." "Tuy lịch sử của Uông gia không lâu đời như Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn và Tá Lĩnh, nhưng lại có thể sánh với tổng hợp thực lực của cả Lão Cửu Môn thời dân quốc." "Tô Nan là đệ nhất nhân mạnh nhất của Uông gia hiện nay." Nghe những lời này, Ứng Thải Hồng cuối cùng cũng biết, thì ra Tô Nan, mỹ nữ trông có vẻ lạnh lùng này, lại có lai lịch lớn như vậy.

Tiếp đó, bà ta liền nhìn về phía Shirley Dương, A Ninh và Lara.

"Ngài Trần, ngài đừng nói với tôi ba vị tiểu thư này cũng có bối cảnh bất phàm như vậy nhé?" Trần Hạo cười ha hả: "Tuy tôi không muốn nói, nhưng thật đáng tiếc, bà đã đoán đúng." Sau đó liền nói: "Vị tiểu thư xinh đẹp này tên là Shirley Dương, cũng là một trong những người vợ của tôi." "Ông ngoại của cô ấy là khôi thủ Bàn Sơn đời

trước, Già Cô Tiếu, Shirley Dương còn có một thân phận khác, là khôi thủ Bàn Sơn Phái đương đại." "Cho nên, bản lĩnh của cô ấy không cần tôi nói nhiều nữa nhỉ?" Nghe đến đây, Ứng Thải Hồng không biết nên nói gì cho phải.

Vừa rồi Bàn Tử đã tinh thông Bàn Sơn Phân Giáp Thuật của Bàn Sơn Phái, bây giờ lại xuất hiện một khôi thủ Bàn Sơn Phái.

Nói vậy, chẳng lẽ Liệt Hải Phái đã chiêu mộ hết tất cả tinh anh của các môn phái đạo mộ dưới trướng rồi sao?

Trần Hạo tuy không biết hoạt động tâm lý của Ứng Thải Hồng, nhưng cũng đoán được đại khái.

Thế là anh lại nói tiếp: "Còn vị tiểu thư xinh đẹp này, cũng là một trong những người vợ của tôi, A Ninh." "Không phải là cao thủ của môn phái đạo mộ khác, mà ngược lại, trong bảy người chúng tôi, là người tinh thông thủ đoạn hạ đấu của Liệt Hải Phái nhất." "À, vừa rồi có một điểm quên nói, đó là năm người vợ của tôi, đều là Sứ Giả Hộ Pháp của Liệt Hải Phái, thân phận còn trên cả trưởng lão lão Hồ và Bàn Tử." Nghe đến đây, Ứng Thải Hồng không biết nên biểu đạt tâm trạng của mình như thế nào.

Bà ta không bao giờ ngờ được, năm mỹ nữ đỉnh cấp và hai người Hồ, Bàn, tùy tiện lôi ra một người, đều là cao thủ đỉnh cấp trong giới đạo mộ.

Nhưng khi nhìn về phía Lara, cô gái Tây, bà ta mới không chắc chắn hỏi: "Liệt Hải Phái của ngài Trần quả nhiên là tàng long ngọa hổ, nhưng ngài sẽ không nói với tôi vị tiểu thư ngoại quốc này cũng là truyền nhân của môn phái đạo mộ đỉnh cấp nào đó chứ?" Nghe vậy, năm cô gái Shirley Dương và ba người Hồ Bát Nhất đều bật cười thành tiếng.

Trần Hạo lại nhún vai, lắc đầu nói: "Cô ấy tên là Lara, cũng là một

trong những người vợ của tôi." "Đúng như bà Ứng nói, cô ấy quả thực không phải là truyền nhân của bất kỳ môn phái đảo đấu nào của Long quốc chúng ta." Nghe vậy, đừng nói Ứng Thải Hồng, ngay cả Mark và Yoko cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ứng Thải Hồng trong lòng càng nghĩ, cuối cùng cũng có một người bình thường hơn một chút.

Nếu không tùy tiện gọi ra một thuộc hạ đều là cao thủ đỉnh tiêm của các môn phái, cũng quá kích thích người khác.

Nhưng lời nói tiếp theo của Trần Hạo lập tức khiến ba người Ứng Thải Hồng đều câm nín.

Chỉ thấy anh thản nhiên nói: "Lara tuy không phải là cao thủ của môn phái đạo mộ Long quốc." "Nhưng lại là người thừa kế đời thứ mười một của gia tộc Croft ở Anh quốc, nữ bá tước thần bí nhất." "Đồng thời, cũng là 'thiên tài khảo cổ', 'thợ săn kho báu', 'siêu nhà thám hiểm' nổi tiếng nhất ở Anh quốc thậm chí cả Âu Mỹ." "Nói thế này đi, Lara ở nước ngoài, tương đương với cao thủ của môn phái đạo mộ đỉnh cấp nhất của Long quốc chúng ta." "Vậy nên, sau khi bà Ứng đã hiểu rõ thân phận và bối cảnh của những người này của tôi, bà còn cảm thấy tôi chỉ yêu cầu 10 triệu đô la Mỹ tiền báo đáp là quá đáng sao?" Nhìn ánh mắt trêu chọc của Trần Hạo và những người khác, Mark và Yoko bị thân phận của mọi người làm cho choáng váng.

Ứng Thải Hồng lúc này trong lòng chỉ có một cảm giác, đó là Liệt Hải Phái này, gần như đã bao trùm tất cả cao thủ của các môn phái đạo mộ đỉnh cấp của Long quốc.

Thậm chí cả cao thủ đạo mộ ở nước ngoài cũng bị tên này thu phục một cách điên cuồng.

Chương 368

Nhìn như vậy, đừng nói Liệt Hải Phái có bao nhiêu môn nhân đệ tử.

Chỉ riêng tám người của Trần Hạo, tuyệt đối là tổ hợp đạo mộ mạnh nhất trong phạm vi Long quốc thậm chí toàn thế giới!

Nghĩ đến đây, Ứng Thải Hồng đột nhiên cảm thấy bỏ ra 10 triệu đô la Mỹ, lại có thể thuê được một tổ hợp mạnh mẽ như vậy, quả thực là hời to.

Đồng thời, trong lòng bà ta cũng có một suy nghĩ.

Nói vậy, tổ hợp này lợi hại như vậy, Liệt Hải Phái của Trần Hạo muốn lên trời sao!

Nghe Trần Hạo giới thiệu một lượt đầy 'khiêm tốn', Ứng Thải Hồng quyết định ngay tại chỗ, trực tiếp thanh toán 10 triệu đô la Mỹ tiền thù lao.

Vì thực sự sợ rằng, nếu bỏ lỡ tổ hợp trộm mộ siêu cấp của Trần Hạo, sẽ không còn ai có thể giúp bà ta tìm được Bỉ Ngạn Hoa nữa.

Nhưng điều khiến Ứng Thải Hồng, Mã Khắc và Dương Tử không ngờ tới là, sau khi nhận tấm séc 10 triệu đô la Mỹ, Trần Hạo còn không thèm nhìn mà ném thẳng cho Đại Kim Nha, rồi thản nhiên nói.

"Lão Kim, một triệu đô la Mỹ này sau khi ra ngân hàng đổi, đưa cho năm người A Ninh mỗi người 100 vạn làm tiền tiêu vặt." "Còn 5 triệu đô la Mỹ còn lại, chia cho ba người Lão Hồ và Bàn Tử đi." Năm cô gái của A Ninh vốn không thiếu tiền, tuy vui vì Trần Hạo nghĩ đến mình, nhưng cũng không quá coi trọng số tiền này.

Ngược lại, ba người Hồ Bái Nhất không ngờ Trần Hạo lại chia

cho họ 5 triệu đô la Mỹ.

Khi họ định từ chối, Hồng Cô đứng bên cạnh cười nói.

“Lão Hồ, Lão Kim, Bàn Tử, đừng khách sáo vô ích.” “Trần Hạo không quan tâm đến chút tiền này, huống hồ đều là người một nhà, đừng nói nhảm nữa.” Nghe vậy, ba người Hồ Bái Nhất mới cảm kích gật đầu.

Dù sao thì năm triệu chia ba, tài sản mỗi người đều tăng lên gấp mấy lần.

Ba người Ứng Thải Hồng đứng bên cạnh càng bị sự hào phóng của Trần Hạo làm cho chấn động.

Dù sao thì 10 triệu đô la Mỹ, đối với Ứng Thải Hồng, chủ sở hữu của tập đoàn Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp, cũng tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Chứ đừng nói đến Mã Khắc và Dương Tử, hai kẻ chỉ là tay sai của Ứng Thải Hồng.

Nhưng Trần Hạo lại có thể không chớp mắt mà đem 10 triệu đô la Mỹ đi chia hết.

Đến lúc này, ba người Ứng Thải Hồng mới thực sự tin rằng, Trần Hạo thật sự không coi trọng chút tiền này. ...Ba ngày sau.

Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Tuyết Lệ Dương, Lara, cùng với Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, tổng cộng tám người.

Dưới sự sắp xếp của tập đoàn Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp, họ trực tiếp bay đến Nội Mông Cổ.

Do trước đó đã bị nhóm Trần Hạo dọa cho một phen, lần này Mã Khắc và Dương Tử gần như cung phụng tám người như tổ tông.

Không còn cách nào khác, ai bảo bà chủ Ứng Thải Hồng đang có

việc cầu cạnh người ta chứ?

Quan trọng nhất là, tám người Trần Hạo thực sự quá lợi hại, ngay cả Dương Tử hỗn láo cũng không dám hó hé trước mặt họ.

Trên đường đi, Trần Hạo phát hiện Hồ Bái Nhất và Bàn Tử có vẻ như đang có tâm sự.

Nhưng vì cả hai không nói, Trần Hạo cũng không hỏi nhiều.

Ngược lại, Tuyết Lệ Dương đã kể lại cho mọi người nghe tình hình điều tra về bối cảnh của Ứng Thải Hồng.

Trần Hạo nghe xong phát hiện, nó không khác gì trong kịch bản phim.

Mẹ của Ứng Thải Hồng sinh ra ở một vùng nông thôn Tứ Xuyên, từ nhỏ đã có âm dương nhãn, bị người trong làng coi là điềm gở.

Sau đó được một phú thương Nhật Bản đưa về nuôi.

Vì quan hệ mập mờ, sau khi phú thương chết, bà ta mất tích.

Hai năm sau, Ứng Thải Hồng xuất hiện trở lại, thừa kế di sản của phú thương, thành lập tập đoàn Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp, lập ra Toàn cầu tu linh hội, tự phong là Tôn sư của Tu linh hội.

Hồng Cô nghe xong khinh thường cười nói: "Chỉ bằng Ứng Thải Hồng mà cũng dám thành lập tổ chức tà giáo, tự xưng Tôn sư, thật là nực cười." Lara không hiểu rõ lắm về lịch sử văn hóa của Long Quân Quốc, bèn hỏi.

"Trần, Ứng Thải Hồng này lẽ nào cũng giống như anh, sở hữu đạo pháp thần bí của Long Quân Quốc sao?" Trần Hạo cười nói: "Có âm dương nhãn có lẽ là thật, nhưng thân phận Tôn sư chẳng qua chỉ để lừa gạt đám con cháu phú thương nước ngoài, mặc sức vơ vét của cải mà thôi." A Ninh nhíu mày nói: "Chồng ơi, Ứng Thải Hồng thuê chúng

ta là để lấy được Bỉ Ngạn Hoa kia." "Lẽ nào Bỉ Ngạn Hoa thật sự có tác dụng thần kỳ chữa được bệnh nan y sao?" Trần Hạo đáp: "Bỉ Ngạn Hoa là pháp khí của công chúa Áo Cổ nước Liêu." "Tác dụng lớn nhất của nó là khiến người thường rơi vào ảo giác." "Còn về công hiệu chữa bệnh nan y, căn bản chỉ là một trò cười." Nghe vậy, Tô Nan khó hiểu hỏi: "Nếu đã như vậy, tại sao chồng lại hứng thú với lăng mộ cổ nước Liêu này?" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói là vì để hoàn thành phó bản, nhận phần thưởng.

Anh bèn thản nhiên nói: "Dù sao chúng ta cũng đang rảnh rỗi, người ta lại sẵn lòng bỏ tiền mời chúng ta đi du lịch 'công phí', vừa hay có thể dẫn Lara đi tham quan văn hóa lăng mộ cổ của Long Quân Quốc chúng ta, cớ sao không làm?" Mọi người nghe xong, lập tức đều bật cười.

Lúc này, Tuyết Lệ Dương ngạc nhiên nhìn Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, hai người từ nãy đến giờ vẫn im lặng, hỏi.

"Này Bàn Tử, Lão Hồ, hai người sao vậy?

Bình thường Bàn Tử nói nhiều nhất, sao lần này lại im re thế?" Thấy ánh mắt của Trần Hạo và mọi người đều đổ dồn về phía mình, Hồ Bái Nhất mấp máy môi, cuối cùng không nói gì.

Ngược lại, Bàn Tử thở dài một hơi nói: "Hạo gia, các vị tẩu tử, đã hỏi rồi thì hai chúng tôi cũng chẳng có gì phải giấu giếm." "Nơi mà tôi và Lão Hồ năm xưa đi lao động cải tạo, chính là nơi chúng ta sắp đến." "Bỉ Ngạn Hoa mà mụ già Ứng Thải Hồng muốn tìm, chính là hình khắc trên đá mà hai chúng tôi phát hiện trong một căn cứ quân sự dưới lòng đất năm đó." Ngay sau đó, Bàn Tử kể lại toàn bộ câu chuyện năm xưa, khi anh và Hồ Bái Nhất cùng yêu một cô gái tên Đinh Tư Điềm.

Rồi sau đó tình cờ tiến vào căn cứ quân sự, kết quả bị đám cương

thi đột nhiên xuất hiện vây công.

Cuối cùng Đinh Tư Điểm vì cứu hai người mà chết, và một loạt các sự kiện khác.

Bàn Tử vừa kể xong, Hồ Bái Nhất liền tiếp lời.

"Hạo gia, các vị tẩu tử, nói thật là sau khi phát hiện dấu ấn của Bỉ Ngạn Hoa lần này, trong lòng tôi và Bàn Tử đều rất khó chịu." "Cho nên suốt đường đi, hai chúng tôi đều không có tâm trạng nói chuyện." "Trước khi đi, Bàn Tử đã bàn với tôi, hai chúng tôi muốn nhân cơ hội này làm rõ chuyện của mười mấy năm trước, cũng là để cho Tiểu Đinh một lời giải thích." Đến lúc này, Trần Hạo mới nhận ra kịch bản của Quỷ Xuy Đăng đã thay đổi rất nhiều so với quỹ đạo ban đầu.

Có thể nói, từ đây trở đi, tình tiết của phần Hoàng Bì Tử Phần đã bị xóa bỏ, thay vào đó trực tiếp là tình tiết của Tầm Long Quyết.

Cùng lúc đó, năm cô gái của Tuyết Lệ Dương cũng bị câu chuyện tình yêu giữa Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Đinh Tư Điểm làm cho cảm động.

Nhìn Hồ Bái Nhất và Bàn Tử như đang chìm vào hồi ức, Trần Hạo vỗ vai hai người nói.

"Yên tâm đi các huynh đệ, hai người đã có ý định này, tôi nhất định sẽ ủng hộ." Năm cô gái của Tuyết Lệ Dương cũng gật đầu lia lịa.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử lập tức cảm thấy ấm lòng.

Cuối cùng, hai người với vành mắt hơi đỏ nói một câu: "Hạo gia, tẩu tử, cảm ơn." Vài ngày sau, nhóm tám người của Trần Hạo cuối cùng cũng đã đến thảo nguyên Nội Mông Cổ.

Tên Tây lai Mã Khắc chỉ vào một vùng thảo nguyên rộng lớn được

rào bằng hàng rào và dây thép gai, nói.

"Trần tiên sinh, các vị tiên sinh và tiểu thư, khu vực lân cận trong bán kính hai trăm dặm đều đã được tập đoàn chúng tôi thuê lại, có thể tiến hành khảo sát địa chất bất cứ lúc nào." Bàn Tử nghe xong khinh thường cười một tiếng: "Khảo sát địa chất?

Chương 369

Mẹ nó cũng biết dát vàng lên mặt mình quá nhỉ.” “Trộm mộ thì cứ nói thẳng là trộm mộ, bày đặt khảo sát địa chất, ra vẻ quá đấy!” Trần Hạo và năm cô gái cùng Hồ Bái Nhất đều mỉm cười không nói gì, ngược lại tên Tây lai Mã Khắc bị lời nói của Bàn Tử làm cho vô cùng xấu hổ.

Nhưng bây giờ nhóm tám người của Trần Hạo không còn giống như Bàn Tử và Đại Kim Nha trong kịch bản gốc nữa.

Giờ có cho Mã Khắc mười lá gan, hắn cũng không dám hó hé với nhóm Trần Hạo.

Sau khi đến căn cứ của tập đoàn Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp trên thảo nguyên rộng lớn, tám người Trần Hạo không làm gì khác, trước tiên thoải mái tắm nước nóng.

Sau đó lại ung dung ăn một bữa trưa, rồi thay đồ ngủ thoải mái, ngủ thẳng một giấc trong căn cứ đến ba giờ chiều mới dậy.

Nhìn bộ dạng hưởng thụ của nhóm Trần Hạo, đừng nói là hai tên Mã Khắc và Dương Tử, ngay cả Ứng Thải Hồng cũng tức điên lên.

Nhưng bà ta chẳng thể làm gì được, ai bảo nhóm Trần Hạo quá mạnh mẽ chứ!

Quan trọng nhất là, Ứng Thải Hồng còn phải trông cậy vào tám người Trần Hạo giúp tìm lăng mộ công chúa nước Liêu, lấy Bỉ Ngạn Hoa để cứu mạng!

Sau khi thu dọn gọn gàng, tám người Trần Hạo đi ra thảo nguyên lớn bên ngoài căn cứ.

Nhìn thảo nguyên xanh biếc mênh mông trước mắt, Lara lần đầu

tiên đến Long Quân Quốc cảm thấy vô cùng phấn khích.

Trần Hạo và những người khác thì liên tục giới thiệu cho cô về một số tình hình và truyền thuyết trên thảo nguyên.

Thấy họ đã ở đây một thời gian dài mà vẫn không vội vã, không có chút ý định nào muốn tìm mộ, Ứng Thải Hồng sốt ruột không chịu nổi.

Cuối cùng không nhịn được, Ứng Thải Hồng dẫn theo một đám thuộc hạ đến trước mặt nhóm Trần Hạo, trên mặt nở một nụ cười giả tạo.

"Trần tiên sinh, các vị tiên sinh tiểu thư, mọi người cũng đã ăn no uống đủ, nghỉ ngơi cũng gần xong rồi, chúng ta có nên bắt đầu làm việc chính không?" Năm cô gái và Hồ, Bàn Tử nghe vậy, đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Hạo.

Dù sao thì anh mới là thủ lĩnh của mọi người, làm gì thì tự nhiên phải xem ý của anh.

Thấy Ứng Thải Hồng thật sự sốt ruột, Trần Hạo mới thản nhiên cười nói.

"Được thôi, nếu bà Ứng đã vội như vậy, tôi cũng không làm chậm trễ nữa." Ứng Thải Hồng nghe xong mừng rỡ hỏi: "Vậy thì tốt quá." "Chỉ không biết Trần tiên sinh đây định ra tay thế nào, có cần tôi làm gì để phối hợp với ngài điều tra vị trí lăng mộ không?" Lara đứng bên cạnh, mắt đầy phấn khích nhìn Trần Hạo hỏi.

"Trần thân ái, có phải anh sắp dùng những phép thuật thần bí của phái Liệt Hải để tìm vị trí lăng mộ không?" Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Lara, bà Ứng, hai người hiểu lầm ý tôi rồi." "Vị trí lăng mộ tự nhiên phải bắt đầu tìm ngay, nhưng tôi đâu có nói là tôi sẽ tự mình ra tay!" "Tại sao?" Lara khó hiểu mở to hai mắt.

Ứng Thải Hồng cũng lo lắng hỏi: "Trần tiên sinh, lẽ nào ngài định

nuốt lời sao?" Trần Hạo lắc đầu nói: "Tôi đương nhiên không nuốt lời." "Còn về việc tại sao tôi không ra tay tìm mộ, nguyên nhân rất đơn giản," nói rồi, anh chỉ vào bốn cô gái A Ninh và nói.

"Bởi vì đối với tôi, tìm một vị trí lăng mộ quá dễ dàng." "Có mấy vị phu nhân và huynh đệ của tôi ra tay, căn bản không cần đến tôi!" Nghe vậy, Ứng Thải Hồng và Lara mới lộ vẻ bừng tỉnh.

Mấy cô gái của A Ninh và Hồ Bái Nhất càng lộ vẻ phấn khích.

Đặc biệt là Hồ Bái Nhất, tuy thân mang bí kỹ Mạc Kim Giáo Úy 'Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật', lại còn học được bản hoàn chỉnh từ Trần Hạo.

Nhưng từ sau khi cùng Trần Hạo xuống đấu, anh ta chưa có cơ hội phát huy.

Còn A Ninh, Tuyết Lệ Dương, mấy cô gái cũng ở trong tình huống tương tự.

Trong chốc lát, tất cả đều lộ vẻ háo hức muốn thử.

Ứng Thải Hồng kích động nói: "Thì ra là vậy." "Nếu đã thế, vậy xin mời mấy vị tiểu thư và Hồ tiên sinh thi triển tuyệt kỹ." Sau khi được Trần Hạo cho phép, Hồ Bái Nhất, Tuyết Lệ Dương, Hồng Cô, A Ninh và Tô Nan, tất cả đều lên một gò đất nhỏ, bắt đầu thi triển bí pháp của mình để tìm long mạch, định huyệt.

Còn tên Bàn Tử, tuy học Bàn Sơn Phân Giáp Thuật không tồi, nhưng Vọng khí thuật chuyên dùng để tìm mộ của phái Bàn Sơn thì lại chưa học thành.

Lara càng không cần phải nói, tuy ở nước ngoài là nhà thám hiểm và thợ săn kho báu nổi tiếng nhất, nhưng đó đều là dựa vào các loại cổ tịch, thu thập thông tin mới tìm được lăng mộ.

Nếu bảo cô dùng kỳ thuật tìm mộ, xin lỗi, thật sự không có bản

lĩnh đó.

Tiếp đó, dưới ánh mắt của Ứng Thải Hồng, Mã Khắc và Dương Tử, Hồ Bái Nhất lấy ra một cái la bàn, không ngừng đối chiếu với Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, bắt đầu tìm long điểm huyệt.

Tuyết Lệ Dương thì thi triển bí kỹ 'Vọng khí thuật' của phái Bàn Sơn, cũng bắt đầu xác định vị trí lăng mộ.

Đúng vậy, không nhìn lầm đâu, Tuyết Lệ Dương đang thi triển 'Vọng khí thuật'.

Vốn dĩ bí pháp này, Trần Hạo đã truyền cho ông ngoại là Chá Cô Tiếu.

Sau này Chá Cô Tiếu khi bồi dưỡng Tuyết Lệ Dương, đã giao lại phương pháp tu luyện Vọng khí thuật cho cô.

Nhưng thiên phú của Tuyết Lệ Dương không mạnh mẽ như Chá Cô Tiếu, cho nên trước khi gặp Trần Hạo, cô đều không luyện thành Vọng khí thuật.

Nhưng sau khi uống nội đan của Lục Sí Phi Thiên Ngô Công và ăn Chu Quả, không chỉ thực lực tăng mạnh, mà còn nhân cơ hội này luyện thành Vọng khí thuật.

Có thể nói, Tuyết Lệ Dương hiện tại hoàn toàn là thủ lĩnh xứng đáng của phái Bàn Sơn!

Còn Hồng Cô, A Ninh và Tô Nan, ba cô gái thì càng đơn giản hơn.

Từ sau khi trải qua tình tiết Nộ Tình Tương Tây, Trần Hạo đã truyền cho họ bí thuật của Tá Lĩnh 'Văn sơn biện long chi pháp'.

Nhờ có nội đan dị thú nâng cao ngũ quan và thể chất, họ đã sớm nắm vững môn bí thuật này.

Cộng thêm Chu Quả có được từ tình tiết thành cổ Tinh Tuyệt, bây giờ Văn sơn biện long chi pháp của họ lợi hại đến mức, ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng không bì kịp.

Chỉ thấy ba cô gái nhìn nhau cười một tiếng, sau đó mỗi người đứng ở một bên sườn đồi nhỏ, rồi mỗi người rút súng lục, bắn một phát lên trời.

Sau đó, ba cô gái nhắm mắt lại, cẩn thận phân biệt tiếng vọng của súng vang dội trên thảo nguyên mênh mông.

Một lát sau, ba cô gái A Ninh liền mở mắt, rồi nhanh chóng quay về bên cạnh Trần Hạo.

Ngay sau đó, Tuyết Lệ Dương và Hồ Bái Nhất cũng đi theo về.

Thấy cảnh này, Trần Hạo biết họ đã tìm được vị trí cụ thể của lăng mộ công chúa nước Liêu.

Ứng Thải Hồng thì lo lắng hỏi: "Mấy vị, sao lại quay về nhanh vậy?" "Lẽ nào…" Chưa đợi bà ta nói xong, Tuyết Lệ Dương, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Hồ Bái Nhất, tất cả đều tự tin đồng thanh nói.

"Vì chúng tôi đã tìm được vị trí lăng mộ rồi!" "Sao có thể?!!!" Mã Khắc và Dương Tử đứng bên cạnh lập tức kinh ngạc kêu lên.

Ứng Thải Hồng càng kinh ngạc xen lẫn phấn khích hỏi: "Mấy vị, đây không phải chuyện đùa đâu." "Sao có thể nhanh như vậy, đã tìm được vị trí lăng mộ rồi?!" Nhìn vẻ mặt trợn mắt há mồm của họ, Trần Hạo thản nhiên cười nói.

"Không có gì đáng kinh ngạc cả." "Lão Hồ giỏi Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Mạc Kim Giáo Úy, Tuyết Lệ Dương thì tinh thông Vọng khí thuật của Bàn Sơn Đạo Nhân." "Ngay cả Hồng Cô, A Ninh và Tô Nan, cũng đều tinh thông Văn sơn biện long chi pháp của Tá Lĩnh." "Cho nên, muốn tìm một cái lăng mộ công

chúa nước Liêu, chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay." Đến lúc này, Ứng Thải Hồng mới nhận ra, có thể hợp tác với một tổ hợp trộm mộ đỉnh cao như Trần Hạo, thật sự là lựa chọn sáng suốt nhất.

Cô gái Tây Lara đứng bên cạnh thì ngưỡng mộ nói.

Chương 370

"Trần, anh thật quá lợi hại." "Xem ra em cũng phải chăm chỉ tu luyện những thứ anh dạy em rồi." Sau đó, nhóm Trần Hạo để cho thuộc hạ của Ứng Thải Hồng, theo vị trí đã xác định, bắt đầu bố trí thuốc nổ chuẩn bị cho việc phá nổ định hướng.

"Ầm!!!~~~" Sau một tiếng nổ lớn, Ứng Thải Hồng đang lo lắng chờ đợi kết quả, nhanh chóng nhận được báo cáo từ bộ đàm công suất lớn.

Không giống như Bàn Tử trong kịch bản gốc, liên tục chỉ bừa tám điểm nổ mà vẫn không tìm được vị trí chính xác của lăng mộ.

Cuối cùng, phải dựa vào chuyện năm xưa cùng Hồ Bái Nhất trốn thoát khỏi căn cứ dưới lòng đất mới đoán mò trúng vị trí lăng mộ.

Lần này có bốn cô gái Tuyết Lệ Dương và Hồ Bái Nhất ra tay, không có bất kỳ sự cố nào, đã nổ tung ra được mộ đạo của lăng mộ.

Nghe vậy, Ứng Thải Hồng lập tức mừng rỡ.

Hai tên tay sai Mã Khắc và Dương Tử cũng đều bị bản lĩnh tìm long điểm huyệt của mọi người làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Ứng Thải Hồng ném bộ đàm công suất lớn cho thuộc hạ, vui mừng khôn xiết cười nói.

"Trần tiên sinh không hổ là thủ lĩnh Thiên sư của phái Liệt Hải, chỉ riêng bản lĩnh tìm huyệt của mấy vị phu nhân và thuộc hạ của ngài thôi đã khiến tôi được mở rộng tầm mắt rồi." Nhìn bốn cô gái Tuyết Lệ Dương và Hồ Bái Nhất, trên mặt đều lộ ra nụ cười tự tin.

Trần Hạo cũng không tiếc lời khen ngợi: "Bà Ứng quá khen rồi." "Có thể tìm được vị trí lăng mộ, là do bản lĩnh của họ mạnh, không

liên quan gì đến tôi, một thủ lĩnh Thiên sư cả." "Nếu đã tìm được vị trí lăng mộ rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa." "Bà Ứng mau chóng sắp xếp người, chuẩn bị xuống mộ đi." Lời nói này đúng ý của Ứng Thải Hồng, bà ta không nói hai lời, trực tiếp bảo Mã Khắc và Dương Tử nhanh chóng đến chỗ mộ đạo đã được nổ tung, lắp đặt thang máy lên xuống.

Sau khi hàn huyên với Trần Hạo thêm vài câu, bà ta liền nhanh chóng quay người rời đi.

Trần Hạo biết Ứng Thải Hồng định đích thân xuống mộ, muốn là người đầu tiên lấy được Bỉ Ngạn Hoa.

Cho nên anh cũng không xen vào chuyện của người khác, trực tiếp ngồi trên sườn đồi nhỏ, giảng giải cho Lara về phương pháp tìm long điểm huyệt mà bốn cô gái Tuyết Lệ Dương và Hồ Bái Nhất giỏi.

Không còn cách nào khác, ai bảo cô gái ngoại quốc này phải học nhiều thứ như vậy chứ.

Không lâu sau, thuộc hạ của Ứng Thải Hồng đã lắp đặt xong thang máy đơn giản trên cái hố lớn được nổ ra.

Nhóm tám người Trần Hạo, tất cả đều mặc Giao Long Chiến Y và Cự Mãng Chiến Y màu đen, năm cô gái A Ninh còn đeo thần binh và ba lô, hai bên đùi cắm hai khẩu súng lục.

Ngay cả Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng đeo siêu hợp kim Đường đao đã được khai quang, bên ngoài đùi cũng cắm một khẩu súng lục, trên vai khoác súng trường tấn công AK47.

Có thể nói, trang bị của tám người đã khiến cho đám thuộc hạ của Ứng Thải Hồng bị sốc không nhẹ.

Khi tám người Trần Hạo đi đến bên thang máy, chuẩn bị xuống mộ thì Ứng Thải Hồng dẫn theo thuộc hạ cũng vội vã chạy đến.

Người chưa đến, tiếng đã đến trước: "Không ngờ trang bị của Trần tiên sinh và các vị lại tinh nhuệ như vậy, không hổ là cao thủ của môn phái trộm mộ đỉnh cao nhất Long Quân Quốc!" Nói rồi, bà ta dẫn theo một đám người phía sau, ào ào đi tới.

Nhóm Trần Hạo quay đầu lại nhìn, lập tức ngây người.

Nguyên nhân không gì khác, chính là vì phía sau Ứng Thải Hồng, ngoài mười mấy thuộc hạ của Toàn cầu tu linh hội, còn có một tiểu đội lính đánh thuê 20 người được vũ trang đầy đủ.

Nhìn đám người này, tất cả đều mặc đồ tác chiến, trên người có súng dài súng ngắn, lựu đạn, dao quân dụng, có thể nói là trang bị quân sự cá nhân xa xỉ nhất thời đại này.

Thấy cảnh này, Trần Hạo không khỏi thầm nghĩ.

Trong kịch bản gốc, Ứng Thải Hồng chỉ dẫn theo thuộc hạ của Toàn cầu tu linh hội, cùng với Mã Khắc, Dương Tử, và một đám nhân viên địa chất của tập đoàn Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp xuống mộ, làm gì có mấy tên lính đánh thuê này.

Không ngờ sau khi tiến vào kịch bản này, lại có sự thay đổi như vậy.

Bàn Tử đứng bên cạnh nhỏ giọng nói: "Hạo gia, xem trang bị của đám người này, không phải là người thường đâu." Hồ Bái Nhất tiếp lời: "Nếu tôi không đoán sai, những người này hẳn là lính đánh thuê nước ngoài." Lara, người hiểu rõ nhất tình hình nước ngoài, lúc này cũng nhỏ giọng phân tích.

"Không sai, những người này là lính đánh thuê." "Từ trang bị và khí thế của họ, thực lực ít nhất không thua kém lính đánh thuê tinh nhuệ của nhà tôi." Tuyết Lệ Dương tiếp lời: "Xem ra Ứng Thải Hồng không yên tâm về chúng ta, mọi người lát nữa xuống mộ đều cẩn thận

một chút.” Ngược lại, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, những người cực kỳ hiểu rõ thực lực của Trần Hạo, lại không hề để tâm đến những người này.

Thấy mọi người có vẻ mặt khác nhau, Trần Hạo thản nhiên cười nói: “Không cần lo lắng, bất kể Ứng Thải Hồng có ý gì, chỉ bằng mấy con tép riu này, không làm khó được chúng ta đâu.” “Đến lúc đó, mọi người tùy cơ ứng biến là được.” Sau đó, Trần Hạo cười tà mị nói: “Bà Ứng quá khen rồi, chúng tôi cũng chỉ để lúc xuống mộ có thêm một chút bảo đảm thôi.” “Huống hồ những thuộc hạ phía sau bà Ứng, chẳng phải cũng đều là tinh nhuệ sao.” Ứng Thải Hồng nhìn đám lính đánh thuê cường tráng phía sau, tự tin cười nói.

“Không còn cách nào khác, tôi đâu có thực lực mạnh như Trần tiên sinh và mọi người, để đảm bảo an toàn khi xuống mộ, cũng là bất đắc dĩ thôi.” Sau khi hàn huyên với Ứng Thải Hồng thêm vài câu, Trần Hạo liền dẫn mọi người trực tiếp nhảy lên thang máy, và bảo nhân viên của Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp đưa họ xuống trước.

Thấy cảnh này, Mã Khắc kinh ngạc nói: “Trần tiên sinh chờ một chút, để tôi dùng thiết bị chuyên nghiệp kiểm tra chất lượng không khí dưới hố, rồi sẽ đưa mọi người xuống ngay.” Trần Hạo thản nhiên cười nói: “Không cần phiền phức như vậy đâu, với kinh nghiệm của tôi, chỉ cần nhìn tình hình trong hố là biết không khí không có độc.” “Huống hồ dù không khí trong hố có vấn đề, tám người chúng tôi đều có thể chất bách độc bất xâm, căn bản không làm khó được chúng tôi.” Giọng nói vừa dứt, Trần Hạo phi tay bắn ra một đồng xu, đánh thẳng vào nút công tắc của thang máy.

Một tiếng ầm vang lên, tám người Trần Hạo ngồi trên thang máy, từ từ đi xuống hố.

Lúc này, Mã Khắc đang dùng thiết bị chuyên nghiệp kiểm tra chất

lượng không khí trong hố, ngượng ngùng nói với Ứng Thải Hồng.

"Bà chủ, không khí bên dưới không có vấn đề, có thể xuống mộ." Ứng Thải Hồng gật đầu: "Đợi thang máy lên, chúng ta cũng mau chóng đi xuống." Sau đó không kìm được mà nói: "Không ngờ đám người Trần Hạo, không chỉ thực lực mạnh mẽ, mà còn không sợ độc khí." "Xem ra, chúng ta phải cẩn thận đối đãi với những người này hơn nữa." Đội trưởng lính đánh thuê người nước ngoài đứng bên cạnh lại không cho là vậy.

"Bà Ứng yên tâm, đã thuê chúng tôi bảo vệ an toàn cho bà, thì chúng tôi nhất định sẽ không để bà bị bất kỳ tổn hại nào." "Dù sao, chúng tôi mới là những chiến binh chuyên nghiệp thực sự." Giọng nói vừa dứt, 20 lính đánh thuê người nước ngoài được vũ trang đầy đủ, tất cả đều lộ vẻ tự tin tột độ.

Ứng Thải Hồng liếc nhìn một cái, nhẹ giọng nói: "Hy vọng là vậy." Khi tám người Trần Hạo ngồi trên thang máy từ từ xuống đến đáy hố, chưa kịp thăm dò tình hình xung quanh, trong ý thức hải của Trần Hạo đã vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Hệ thống lựa chọn Thần cấp ban bố nhiệm vụ.] [1, Giúp Ứng Thải Hồng tìm được Bỉ Ngạn Hoa, thưởng 10 triệu đô la Mỹ.] [2, Thuận theo tự nhiên không can thiệp, thưởng một căn biệt thự độc lập trong thế giới này.] [3, Cướp Bỉ Ngạn Hoa, và đảm bảo lăng mộ không sụp đổ, thưởng một thẻ Hộ pháp sứ giả.] [Xin túc chủ bắt đầu lựa chọn.] Nhìn ba lựa chọn nhiệm vụ, Trần Hạo thầm nghĩ: Quả nhiên xuất hiện lựa chọn thưởng thẻ Hộ pháp sứ giả!

Còn mấy thứ như 10 triệu đô la Mỹ và biệt thự độc lập, không cần phải suy nghĩ.

Anh không chút do dự nói: "Ta chọn phương án nhiệm vụ thứ 3!" Không lâu sau khi Trần Hạo nhận xong nhiệm vụ hệ thống, Ứng Thải

Hồng dẫn theo Mã Khắc, Dương Tử và đám thuộc hạ, cùng với tiểu đội lính đánh thuê nước ngoài, lần lượt đi xuống.

Cùng lúc đó, nhóm Trần Hạo cũng đã thăm dò tình hình xung quanh mộ đạo.

Lần này Hồ Bái Nhất và bốn cô gái Tuyết Lệ Dương điểm huyệt mộ rất chuẩn, chỉ cần đi qua mộ đạo vài chục mét là đã thấy lối vào lăng mộ.

Nhìn không gian dưới lòng đất khổng lồ cao khoảng mười mấy mét, rộng hàng nghìn mét vuông trước mắt, Trần Hạo cũng cảm thấy mới mẻ.

Không còn cách nào khác, ai bảo trong phiên bản điện ảnh, căn bản không mô tả nhiều về những gì xảy ra trong mộ đạo chứ.

Nhìn cánh cửa đá khổng lồ rộng khoảng ba mét, cao khoảng năm mét, Lara lần đầu tiên được thấy lăng mộ cổ của Long Quân Quốc cũng không khỏi kinh ngạc.

Ngược lại, Trần Hạo và bốn cô gái A Ninh, cùng với Hồ, Bàn Tử, không cảm thấy có gì kỳ lạ.

Lúc này, đội trưởng lính đánh thuê phía sau Ứng Thải Hồng đột nhiên lên tiếng.

"Bà Ứng, tôi đã mang đủ thuốc nổ quân dụng, cửa đá này giao cho tôi đi." Ứng Thải Hồng không tỏ thái độ mà hỏi: "Trần tiên sinh, ý ngài thế nào?" Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Xuống lăng mộ mà chỉ biết dùng bạo lực phá nổ, không sợ chôn sống cả chúng ta trong này sao?" Giọng nói vừa dứt, năm cô gái A Ninh và Hồ Bàn hai người đều khinh thường bật cười.

Ứng Thải Hồng và những người khác cũng đều biến sắc, còn tên đội trưởng lính đánh thuê người nước ngoài thì mặt đỏ tía tai, dùng

tiếng Trung lơ lớ chất vấn.

"Ý anh là gì?" "Cửa đá lớn như vậy, không dùng thuốc nổ thì mở thế nào?" Trần Hạo lười biếng đáp lời, trực tiếp rút ra một điếu thuốc châm lửa, tiện tay đưa cho Hồ Bàn hai người mỗi người một điếu.

Ngược lại, Hồng Cô khinh thường nói: "Mở thế nào?

Chương 371

Đương nhiên là tìm cơ quan rồi." Nói xong, cũng không đợi đội trưởng lính đánh thuê người nước ngoài tiếp lời, cô trực tiếp đi về phía cửa đá của lăng mộ không xa.

Phải biết rằng, năm xưa trong tình tiết Nộ Tình Tương Tây, Hồng Cô là cao thủ giỏi nhất trong việc phá giải cơ quan của Tá Lĩnh Lực Sĩ dưới trướng Trần Ngọc Lâu.

Sau này lại theo Trần Hạo học Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, riêng về mảng đối phó cơ quan, có thể nói là mạnh nhất.

Ngay cả Tuyết Lệ Dương, thủ lĩnh Bàn Sơn đương đại, cũng không có kinh nghiệm phong phú bằng.

Ngay sau đó, A Ninh, Tô Nan, Tuyết Lệ Dương, cùng với Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đang ngậm thuốc lá, cũng lần lượt đi theo.

Trong nháy mắt, sáu người tản ra xung quanh cửa đá, cẩn thận tìm kiếm cơ quan để mở cửa đá.

Lara lần đầu tiên được thấy lăng mộ cổ của Long Quân Quốc, càng phấn khích và tò mò đi theo, muốn xem cơ quan thần kỳ của cổ quốc phương Đông rốt cuộc như thế nào.

Đội trưởng lính đánh thuê người nước ngoài đứng bên cạnh, bất mãn nói: "Hừ, chỉ giỏi làm màu." "Tôi không tin, cửa đá lăng mộ của người ta lại để lại cơ quan để mở!" "Lẽ nào chủ nhân lăng mộ muốn người ta đến trộm mộ của mình sao?" "Ầm ầm ầm." Đội trưởng lính đánh thuê vừa dứt lời, một tiếng động trầm đục vang lên khiến hắn có cảm giác như vừa ăn phải thứ gì đó ghê tởm.

Thì ra chỉ trong chốc lát, Hồng Cô và những người khác đã dễ

dàng tìm thấy cơ quan mở cửa đá.

Sau đó như thể vừa làm một việc không đáng kể, họ thong dong quay về bên cạnh Trần Hạo.

Tên Bàn Tử còn vừa hút điếu thuốc đã cháy được nửa điếu, vừa chế giễu nói.

“Hạo gia, cơ quan của lăng mộ nước Liêu này kém xa Nữ vương Tinh Tuyệt quá.” “Tôi hút chưa hết nửa điếu thuốc đã tìm ra cơ quan rồi, thật chẳng có chút thử thách nào.” Hồ Bái Nhất và Hồng Cô cùng các cô gái khác thì liên tục dùng ánh mắt chế giễu nhìn về phía đội trưởng lính đánh thuê người nước ngoài.

Lara vừa quay về, thì kéo tay Trần Hạo phấn khích nói.

“Trần, Lão Hồ, Bàn Tử và chị Hồng thật quá lợi hại.” “Cơ quan cổ đại của đất nước anh cũng được thiết kế rất tinh vi, thật quá thú vị.” Thấy cảnh này, Ứng Thải Hồng cũng vội vàng nói: “Trần tiên sinh và các vị quả nhiên lợi hại.” “Nếu không có các vị cao thủ phái Liệt Hải ra tay, tôi cũng chỉ có thể dùng biện pháp bạo lực phá nổ.” Nghe vậy, đội trưởng lính đánh thuê người nước ngoài càng xấu hổ không thôi.

Khi hắn đang định nói gì đó để che giấu sự ngượng ngùng, từ bên trong cánh cửa đá đã mở của lăng mộ, đột nhiên vang lên một tràng âm thanh kinh khủng như tiếng quỷ mị.

Ngay sau đó, một ảo ảnh khổng lồ ngũ sắc sặc sỡ, kèm theo âm thanh rợn người đó, trực tiếp lao ra từ cửa đá lăng mộ.

Cảnh này đã dọa cho Mã Khắc và các nhân viên của tập đoàn Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp sợ chết khiếp.

Họ vừa la hét không ngừng, vừa vung tay loạn xạ, muốn xua tan ảo ảnh khổng lồ đang ập đến.

Còn đám lính đánh thuê người nước ngoài thì càng hoảng loạn, họ lần lượt giơ súng trường tấn công lên, xả một tràng đạn vào ảo ảnh.

Trong chốc lát, không gian dưới lòng đất trống trải vang lên vô số tiếng la hét và tiếng súng, quả thực loạn thành một nồi cháo!

Thấy cảnh này, đừng nói là nhóm Trần Hạo cười không ngớt, ngay cả Lara đã trải qua nhiều lăng mộ nước ngoài, cũng bị những người này chọc cho cười ha hả.

Sau đó Bàn Tử búng điếu thuốc, chế giễu hét lên: "Đừng la hét nữa!" "Mấy tên Tây kia, cũng đừng có bắn bừa nữa, mau dừng lại cho ông!" Ứng Thải Hồng thấy nhóm Trần Hạo đều tỏ ra bình tĩnh tự nhiên, cộng thêm lời nói của Bàn Tử, liền vẫy tay ngăn cản tiếng la hét của Mã Khắc và các thuộc hạ.

Đồng thời, cũng ngăn cản lính đánh thuê, không cho họ bắn nữa.

Lúc này, Ứng Thải Hồng và những người khác mới phát hiện, ảo ảnh kinh khủng ngũ sắc sặc sỡ trước đó đã biến mất.

Bà ta kinh ngạc hỏi: "Trần tiên sinh, vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Trần Hạo cũng dụi tắt điếu thuốc, rồi thản nhiên nói: "Nếu vừa rồi Bàn Tử đã lên tiếng, vậy thì để cậu ta giải thích cho bà đi." Bàn Tử nghe vậy liền đi đến trước cửa đá lăng mộ, huênh hoang nói.

"Này bà Ứng, đám thuộc hạ của bà cũng thật là bé xé ra to." "Vừa rồi chẳng qua là màu vẽ ngàn năm trên bích họa trong lăng mộ, gặp không khí bay hơi tạo thành hiện tượng thôi." "Không lẽ bà tưởng, vừa rồi là âm hồn quỷ mị trong lăng mộ sao?" Nói xong, anh ta cười hì hì đi về phía sau Trần Hạo.

Lara đang cố nén cười ở bên cạnh, cũng tiếp lời.

"Bàn Tử nói không sai, tuy những lăng mộ tôi từng trải qua khác biệt lớn với của Long Quân Quốc, nhưng hiện tượng bay hơi do màu

vẽ trên bích họa này cũng thường gặp.” Nghe đến đây, Ứng Thải Hồng và những người khác mới biết, họ vừa rồi đã mất mặt đến mức nào.

Đặc biệt là 20 lính đánh thuê người nước ngoài, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm một kẽ đá để chui vào.

Lúc này, Trần Hạo thản nhiên nói: “Bà Ứng, nếu muốn thuận lợi lấy được Bỉ Ngạn Hoa, thì tốt nhất là nên quản thúc đám người của mình.” Sau khi chứng kiến thực lực của nhóm Trần Hạo, Ứng Thải Hồng tự nhiên không còn dám coi thường lời nói của Trần Hạo như đã coi thường Bàn Tử trong kịch bản gốc nữa.

Bà ta vội vàng gật đầu nói: “Trần tiên sinh yên tâm, chỉ cần có thể lấy được Bỉ Ngạn Hoa, tôi và thuộc hạ của tôi nhất định sẽ toàn lực phối hợp.” Sau khi gật đầu, Trần Hạo dẫn mọi người đi vào bên trong cửa đá của lăng mộ.

Mọi người vừa bước vào cửa đá lăng mộ, Bàn Tử chỉ vào một tấm bia đá hỏi.

“Hạo gia, Lão Hồ, các vị tẩu tử, trên bia đá này viết gì vậy?” “Không phải là viết ‘kẻ trộm mộ sẽ chết’ chứ?” Nghe lời nói của anh ta, nhóm Trần Hạo đều bật cười.

Trong số mọi người, ngoài Trần Hạo ra, chỉ có Hồ Bái Nhất và Tuyết Lệ Dương là ít nhiều có thể hiểu được một chút.

Còn A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, thân thủ và việc phá giải cơ quan khi xuống đấu không có vấn đề gì, nhưng khi liên quan đến văn hóa cổ đại thì lại không rành.

Còn Lara, có thể nói tiếng Trung lưu loát với mọi người, kiến thức uyên bác, nhưng bảo cô nhận ra văn bia nước Liêu cổ đại của Long Quân Quốc, chẳng phải là đùa sao?

Hồ Bái Nhất liếc nhìn một cái rồi nói: “Hẳn là văn bia mộ chí của chủ nhân lăng mộ, viết bằng chữ Khiết Đan.” “Nhưng nội dung cụ thể viết gì thì tôi không rõ.” Tuyết Lệ Dương xem xét rồi nói: “Lão Hồ nói không sai, văn bia quả thực viết bằng chữ Khiết Đan.” “Tôi cũng chỉ có thể miễn cưỡng hiểu được một chút, đại khái là chủ nhân lăng mộ hình như là một công chúa nước Liêu, đồng thời cũng là Đại tế ti của nước Liêu lúc bấy giờ.” “Còn những cái khác, tôi cũng không biết.” Lúc này, ánh mắt của năm cô gái và Hồ Bàn hai người đều đổ dồn về phía Trần Hạo.

Thậm chí cả Ứng Thải Hồng, Mã Khắc, Dương Tử và một đám thuộc hạ cũng đều nhìn về phía Trần Hạo.

Chỉ có đám lính đánh thuê người nước ngoài hoàn toàn không hiểu gì về trộm mộ, căn bản không quan tâm nội dung trên văn bia viết gì.

Họ chỉ biết, Ứng Thải Hồng bỏ tiền thuê họ để bảo vệ an toàn, những thứ khác quan tâm làm gì!

Trần Hạo sớm đã thông qua hệ thống, đổi lấy tất cả các loại văn tự và phương ngữ cổ đại, hiện đại của Long Quân Quốc.

Cho nên anh chỉ liếc sơ qua, sau đó đem văn bia trên bia đá, kết hợp với tình hình biết được từ trong phim, kể lại một lượt tình hình của công chúa Áo Cổ nước Liêu.

Nghe đến đây, Ứng Thải Hồng không thể không khâm phục Trần Hạo.

Không lâu sau, tám người Trần Hạo cùng với Ứng Thải Hồng và mấy chục thuộc hạ, đi qua mộ đạo đầy bích họa ngũ sắc sặc sỡ, đến một hang đá rộng vài trăm mét vuông.

Trước mắt, trong hang đá đâu đâu cũng là xương trắng, và các loại giá gỗ khác nhau.

Ở chính giữa hang đá, có một cỗ xác khô cưỡi trên một con ngựa cao lớn.

Đương nhiên, con ngựa đó cũng chỉ là một cái xác khô mà thôi.

Kỳ lạ nhất là, ở xung quanh hang đá rộng vài trăm mét này, có tám bức tượng đá đầu thú ở tám hướng khác nhau.

Trần Hạo sớm đã biết toàn bộ kịch bản, tự nhiên biết rằng trên bụng của xác khô kỵ sĩ kia, có một huy hiệu đồng để mở Bỉ Ngạn Hoa của công chúa Áo Cổ nước Liêu.

Tám bức tượng đầu thú ở tám hướng của hang đá chính là tám cửa sinh tử của một trận pháp Bát Quái.

Thấy cảnh này, Bàn Tử trêu chọc nói: "Ối chà, Hạo gia, Lão Hồ, xem vị gia này, trông oai phong thật đấy!" Hồ Bái Nhất buồn cười nói: "Bàn Tử, cậu nói nhảm gì thế?" "Tên này cùng lắm chỉ là một lính gác, có cái gì mà oai phong chứ!" Lúc này, Trần Hạo phát hiện ánh mắt của Ứng Thải Hồng và Dương Tử đều đang chăm chú nhìn vào bụng của xác khô.

Chương 372

Trần Hạo lập tức hiểu ra, bọn họ sắp ra tay lấy huy hiệu đồng rồi.

Nghĩ đến cảnh tượng sẽ gặp phải sau đó, khóe miệng Trần Hạo lộ ra một nụ cười tà dị.

Ngay sau đó, để 'phối hợp' với Ứng Thải Hồng và những người khác, Trần Hạo liền nói.

"Bà Ứng, bà và thuộc hạ của bà ở đây chờ, tôi đi trước thăm dò đường." Nói xong, Trần Hạo dẫn theo năm cô gái A Ninh và Hồ Bàn hai người, tùy tiện chọn một mộ đạo phía sau tượng đầu thú rồi đi vào.

Thấy tình hình như vậy, trong mắt Ứng Thải Hồng lập tức lóe lên ánh mắt nóng rực.

Ngay sau đó, bà ta ra hiệu cho Mã Khắc đi lấy huy hiệu đồng có khắc hình Bỉ Ngạn Hoa trên bụng xác khô xuống.

Cùng lúc đó, Lara theo Trần Hạo đi vào mộ đạo, vừa tò mò quan sát tình hình trong mộ đạo, vừa nghe Tuyết Lệ Dương giải thích.

Tô Nan thì nhỏ giọng hỏi: "Chồng ơi, sao lại đột nhiên để họ ở lại bên ngoài?" "Lẽ nào anh có kế hoạch gì sao?" Bàn Tử nghe vậy ngẩn người, sau đó hỏi: "Hạo gia, có ý đồ gì vậy?" Ngược lại, Hồ Bái Nhất sau khi vào lăng mộ, vẫn luôn im lặng, vừa ngạc nhiên quan sát xung quanh, vừa đối chiếu với la bàn nói.

"Hạo gia, tôi phát hiện ở đây hình như là một trận pháp Bát Quái." "Lẽ nào…" Chưa đợi anh ta nói xong, Trần Hạo đã cười lắc đầu nói: "Nghĩ nhiều rồi Lão Hồ." "Ở đây tuy đúng là một trận pháp Bát Quái, nhưng đừng nói là tôi, ngay cả Lão Hồ cũng có thể dễ dàng phá trận ra

ngoài.” “Quan trọng nhất là, tôi không định động đến đám người Ứng Thải Hồng bây giờ.” “Chỉ là lăng mộ này không đơn giản, chúng ta tạm thời không động, cũng chưa chắc đã được lợi.” A Ninh, người hiểu Trần Hạo nhất, liếc anh một cái nói: “Em biết cái tên xấu xa này, vừa vào lăng mộ đã phát hiện ra rồi.” “Xem ra, đám người Ứng Thải Hồng sắp gặp rắc rối rồi!” Trần Hạo cười tà mị: “Anh là người tốt mà, đâu có làm gì đâu.” “Là do họ tự ý hành động, động lung tung vào đồ vật kích hoạt cơ quan nào đó, thì không thể trách anh được.” Nói xong, anh dẫn mọi người quay trở lại đường cũ.

Một lát sau, khi họ quay trở lại hang đá, quả nhiên phát hiện huy hiệu đồng được khảm trên bụng xác khô đã bị Mã Khắc lấy đưa cho Ứng Thải Hồng.

Cùng lúc đó, bệ đỡ bên dưới kỵ sĩ xác khô cũng vang lên một tiếng ầm không lớn rồi nâng lên cao hơn một thước.

Ngay sau đó, cửa mộ đạo phía sau tám bức tượng đầu thú cũng đều mở ra.

Chỉ thấy từ một mộ đạo, đột nhiên thổi ra một trận cuồng phong, kỵ sĩ xác khô trên con ngựa xác khô, trong nháy mắt biến thành một trận tro bụi biến mất.

Trong chốc lát, Mã Khắc và mười mấy thuộc hạ của Ứng Thải Hồng đều bị trận cuồng phong tro bụi của xác khô làm cho không mở được mắt.

Thậm chí cả mấy thuộc hạ của Tu linh hội mặc áo choàng đen có mũ trùm đầu cũng đều bị bao phủ trong đó.

Nhìn trong kịch bản gốc, chỉ có ba người Mã Khắc bị tro bụi bao phủ, bây giờ lại biến thành gần hai mươi người.

Trần Hạo không khỏi thầm nghĩ: Được rồi, xem ra độ khó của

kịch bản lại tăng lên rồi.

Không lâu nữa, đám người bị tro bụi dính vào người này, sẽ vì thi độc nhập thể mà biến thành Tống tử sống.

Lúc đó, Ứng Thải Hồng và những thuộc hạ không bị trúng độc, sẽ có việc để làm đây.

Chỉ không biết, Tống tử sống trong kịch bản gốc dễ dàng bị cô nàng xấu xí Dương Tử chém giết, lần này có dễ dàng bị xử lý như vậy không!

Lúc này, Mã Khắc bị tro bụi của xác khô làm cho bẩn hết cả người, vừa cởi bộ vest đầy tro bụi, vừa thản nhiên nói.

"Xác khô đã cả ngàn năm rồi, gió thổi một cái tự nhiên sẽ biến thành tro thôi." Nói xong, hắn cực kỳ phóng khoáng ném bộ vest cho thuộc hạ phía sau.

Nhưng đúng lúc này, mười mấy tên bị dính tro bụi của xác khô, tất cả đều ho sù sụ điên cuồng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cười tà mị nói với năm cô gái và Hồ Bàn hai người.

"Chúng ta đều lùi lại một chút, sắp có kịch hay để xem rồi." Nghe Trần Hạo nói vậy, A Ninh và bốn cô gái còn lại cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử đều lùi lại mấy bước, vẻ mặt quái dị nhìn đám người Mark.

Sau khi Mark vừa trả lời một cách thản nhiên, mọi người phát hiện hắn cũng bắt đầu ho khan dữ dội.

Trong nháy mắt, Mark và hơn mười thuộc hạ của Ứng Thải Hồng đều vừa ho sù sụ, vừa đau đớn nằm vật ra đất.

Mark thì trực tiếp quỳ sụp xuống, vừa không ngừng ho khan vừa nhìn hai tay mình, các mạch máu nhanh chóng hiện lên những vết hằn

màu tím.

Thấy cảnh này, Ứng Thải Hồng vội vàng ngăn thuộc hạ lại: "Tất cả đừng động đậy." Dương Tử và đám lính đánh thuê ngoại quốc lập tức dừng lại, chắn trước mặt Ứng Thải Hồng và những người khác.

Lúc này, mười mấy thuộc hạ của Ứng Thải Hồng nằm trên đất không ngừng co giật.

Mark thì toàn thân sưng phù, thậm chí đau đớn đến mức xé rách áo sơ mi, phát hiện cả người đã đầy những vết hằn màu tím đáng sợ.

Hắn quỳ trên đất, vừa không ngừng di chuyển về phía Ứng Thải Hồng, vừa đau đớn hét lên: "Tôn sư, cứu tôi!

Tôn sư cứu tôi a!!!" Thấy tình cảnh này, Ứng Thải Hồng, vị lãnh đạo của Hội Tu Linh Toàn Cầu, ra vẻ đạo mạo giơ bàn tay phải đang đeo nhẫn lên, lẩm bẩm niệm chú: "Tức khắc khai ngộ, chúng sinh giải thoát." Mười mấy thành viên Hội Tu Linh đứng sau thấy vậy cũng đều chắp tay trước ngực, vẻ mặt vô cùng thành kính cùng nhau niệm theo.

Lúc này, Hồ Bát Nhất khẽ nói: "Hạo gia, bọn họ trúng độc rồi!" Trần Hạo thản nhiên đáp: "Một ngôi mộ công chúa nước Liêu, làm sao có thể không có bất kỳ biện pháp phòng trộm nào chứ?" "Đã coi thường tro bụi do tên kỵ sĩ xác khô kia hóa thành, tự nhiên phải trả giá tương xứng." Bàn Tử bừng tỉnh ngộ: "Ồ, tôi biết rồi!" "Ý của Hạo gia là, đám người kia đã trúng phải thi độc trong tro bụi của tên kỵ sĩ xác khô lúc nãy, đúng không?" Trần Hạo cười nhạt: "Chứ sao nữa?" "Nếu tôi không đoán sai, trong tro bụi của xác khô đó có một loại thi độc có thể biến người sống thành hoạt thi." Lara đứng bên cạnh nghe nãy giờ cũng bừng tỉnh: "Thì ra màn kịch hay là cái này à?" Trần Hạo lắc đầu: "Mới chỉ bắt đầu thôi, lát nữa mới là màn kịch hay thật sự!" Tuyết Lệ Dương ngạc nhiên hỏi: "Ứng Thải Hồng và thuộc hạ của bà

ta cứ lẩm bẩm niệm chú, lẽ nào thật sự có thể cứu được những người đó sao?" Trần Hạo khinh thường nói: "Bà ta chỉ là một kẻ lừa đảo lừa bịp người khác mà thôi." "Nếu chỉ niệm vài câu chú ngữ chẳng biết là gì mà có thể chữa khỏi cho thuộc hạ, thì cần gì phải tốn công tốn sức đi tìm Bỉ Ngạn Hoa để chữa bệnh chứ!" Nghe đến đây, A Ninh và bốn cô gái còn lại cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử đều cười đầy vẻ giễu cợt.

Cùng lúc đó, Ứng Thải Hồng và thuộc hạ của Hội Tu Linh đã niệm chú nửa ngày trời, cũng không thấy Mark và đám thuộc hạ trúng thi độc có chút nào khá hơn.

Ngược lại, tình hình ngày càng nghiêm trọng, ngay cả Mark cũng nằm trên đất không ngừng co giật.

Thấy tình cảnh này, Dương Tử đang đứng chắn trước mặt Ứng Thải Hồng, ánh mắt lập tức lộ ra hung quang, rút ra một con dao găm quân dụng, vài bước lao lên, đâm mạnh vào ngực Mark!

Ngay sau đó, Dương Tử nhanh chóng xoay người, vung dao chém về phía mười mấy thuộc hạ còn lại.

Trong nháy mắt, bao gồm cả Mark, mười mấy thuộc hạ đều trúng dao ngã xuống đất.

Bàn Tử châm chọc nói: "Mẹ kiếp!

Hạo gia, đám người này cũng quá ác độc rồi, ngay cả người của mình cũng xuống tay tàn nhẫn như vậy!" A Ninh cũng đồng tình gật đầu: "Tuy thực lực của mụ đàn bà xấu xí đó không ra gì, nhưng tâm địa quả thực đủ đen tối." Trần Hạo cười khẩy: "Nếu hoạt thi có thể dễ dàng bị tiêu diệt như vậy, thì tuyến phòng thủ đầu tiên của lăng mộ công chúa nước Liêu này cũng quá tầm thường rồi." A Ninh kinh ngạc hỏi: "Lão công, ý của anh là..." Chưa đợi cô nói xong, Mark, người đầu tiên bị Dương Tử đâm dao vào tim, lúc này lại một lần nữa giãy giụa đứng dậy.

Trong những động tác cực kỳ thiếu phối hợp, hắn không ngừng phát ra những tiếng gầm rú như dã thú.

Tô Nan tò mò trợn to hai mắt: "Trời ơi, quả nhiên bị lão công đoán trúng rồi." "Mấy gã này quả nhiên không dễ dàng bị tiêu diệt như vậy!" Lúc này, bao gồm cả Mark, mười mấy gã trúng thi độc đều giãy giụa đứng dậy.

Chỉ thấy làn da lộ ra ngoài quần áo lúc này đều biến thành màu đen tím.

Đặc biệt là mạch máu của bọn họ, tất cả đều to hơn bình thường gấp mười mấy lần, khuôn mặt càng trở nên vô cùng hung tợn đáng sợ.

Không đợi Ứng Thải Hồng và những người khác kịp phản ứng, Mark và mười mấy hoạt thi, giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, gầm rú lao thẳng tới.

Mấy thuộc hạ của Ứng Thải Hồng nhất thời không đề phòng, lập tức bị đè xuống đất, chưa kịp đối phó đã bị đám hoạt thi cắn đứt cổ họng, trong nháy mắt biến thành thức ăn cho chúng!

Thấy cảnh này, trên khuôn mặt xấu xí của Dương Tử lập tức lộ ra vẻ hung tợn.

Ngay sau đó, cô ta cầm dao găm lao lên lần nữa, định bụng tiêu diệt hết đám hoạt thi này.

Nhưng điều khiến cô ta và Ứng Thải Hồng không ngờ tới là, hoạt thi ở giai đoạn này căn bản không sợ đao kiếm thông thường.

Mặc dù Dương Tử liên tiếp tạo ra những vết thương trên người mấy con hoạt thi, nhưng đối với chúng lại không có tác dụng gì.

Chương 373

Trong nháy mắt, đám hoạt thi đó từ bỏ mục tiêu đang truy đuổi, quay người lao thẳng về phía Dương Tử.

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Ứng Thải Hồng lập tức ngây người.

Tuy bà ta không quan tâm đến sống chết của Dương Tử, nhưng lại sợ sau khi Dương Tử chết sẽ đến lượt mình!

Thế là bà ta kinh hãi hét lên, bảo đám lính đánh thuê mau cứu Dương Tử và tiêu diệt đám hoạt thi.

Đội trưởng lính đánh thuê ngoại quốc tự tin nói: "Bà Ứng xin cứ yên tâm, chúng tôi đều là những lính đánh thuê mạnh nhất!" Lời vừa dứt, hắn ta dẫn theo 19 thuộc hạ, nhanh chóng giơ súng trường tấn công.

Trong chốc lát, sơn động rộng mấy trăm mét vuông lập tức vang dội tiếng súng.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo không chỉ khiến 20 lính đánh thuê ngoại quốc trợn mắt há mồm, mà ngay cả Ứng Thải Hồng và những người khác cũng đều sợ đến ngây người.

Thì ra Mark và mười mấy hoạt thi, sau khi bị lính đánh thuê bắn một loạt đạn, tuy trên người đầy những lỗ đạn, nhưng dường như không hề cảm thấy gì, thân hình chỉ hơi khựng lại một chút, rồi lại tiếp tục lao về phía Dương Tử và đám lính đánh thuê!

Thấy cảnh này, Ứng Thải Hồng thật sự sợ hãi rồi.

Lúc này, Trần Hạo và những người khác vẫn luôn đứng ở không xa, chưa từng ra tay.

Thế là bà ta vừa không ngừng lùi lại, vừa lớn tiếng kêu cứu: "Trần tiên sinh, các vị tiểu thư, tiên sinh, các người đã nhận tiền thuê, mau cứu tôi a!" Lúc này, Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, chúng ta có ra tay không?" Hồ Bát Nhất cũng tiếp lời: "Đám hoạt thi này ngay cả súng đạn cũng không sợ, xem ra có chút phiền phức đấy!" Ngược lại, Lara, người lần đầu tiên thám hiểm ở Long Quân quốc, lại hưng phấn nói: "Nghe này Trần, đưa cho tôi Long Chi Chủy Thủ, thần binh cổ đại của đất nước các anh, có hiệu quả đặc biệt trong việc trừ tà." "Tôi diệt sạch chúng chắc không khó đâu nhỉ?" Còn về phần Tuyết Lệ Dương, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, tất cả đều thản nhiên nhìn về phía Trần Hạo, bàn tay nhỏ bé của họ đã nắm chặt thần binh của mình.

Nhìn thấy Ứng Thải Hồng và đám thuộc hạ cùng lính đánh thuê bị đám hoạt thi bao vây, Trần Hạo cười giễu cợt: "Đã nhận tiền thuê của người ta, tự nhiên cũng phải tỏ ra có thành ý một chút." "Tất cả ra tay đi!" Lời vừa dứt, anh rút ra Đại Việt Long Tước Đao, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng về phía đám hoạt thi.

Thấy vậy, A Ninh và năm người còn lại cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, tất cả đều rút thần binh của mình ra, không chút kiêng dè mà xông lên!

"Phụt!!!" Một vệt đao quang màu xanh biếc xẹt qua, bốn con hoạt thi đang vây công Dương Tử, trong nháy mắt có hai con bị chém đứt đầu.

Dương Tử đang vô cùng chật vật, lập tức nhân cơ hội này thoát khỏi vòng vây, nhanh chóng chạy về hợp với Ứng Thải Hồng.

Cùng lúc đó, trong thức hải của Trần Hạo cũng vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con hoạt thi, nhận được 10

điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con hoạt thi, nhận được 10 điểm thưởng.] Trần Hạo không ngờ một con hoạt thi lại đáng giá 10 điểm thưởng.

Nhưng suy nghĩ một chút, anh cũng hiểu ra nguyên do.

Tuy hành động của hoạt thi có phần cứng nhắc chậm chạp, nhưng sức lực lại không nhỏ.

Quan trọng nhất là, tất cả chúng đều có sức sống cực kỳ mạnh mẽ, nếu không đã không thể nào sống sót sau khi bị súng trường tấn công.

Cho nên, việc hoạt thi có điểm thưởng cao hơn Hải Hầu Tử trong lăng mộ dưới đáy biển cũng không phải là không thể lý giải.

Nghĩ vậy, Trần Hạo xoay cổ tay, Đại Việt Long Tước Đao lóe lên ánh đao màu xanh biếc, trong nháy mắt đã chém hai con hoạt thi còn lại thành hai nửa.

Khi anh quay đầu nhìn về phía Ứng Thải Hồng, trong lòng lại vô cùng vui mừng.

Thì ra Ứng Thải Hồng và mười mấy thuộc hạ, cùng với 20 lính đánh thuê ngoại quốc, lúc này đã hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm.

Còn đám hoạt thi đang vây công họ, lúc này lại bị A Ninh và năm người còn lại cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử vây lại mà hành hạ!

Chỉ thấy Hồ Bát Nhất và Bàn Tử hai người, cầm Đường đao siêu hợp kim đã được khai quang, tung ra một loạt đao pháp điên cuồng chém tới.

Ba con hoạt thi không chỉ bị chém thành người que, mà ngay cả đầu cũng bay đi mất.

Cùng lúc đó, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô ba cô gái, cũng cầm Thanh Công kiếm, Hắc Kim đoản đao và Lãnh Nguyệt loan đao, giống như gió thu quét lá rụng, vài chiêu đã tiêu diệt sáu con hoạt thi.

Tuyết Lệ Dương tay cầm Tiểu Thần Phong và Ngư Tràng kiếm, thân hình cũng như du long, nhanh chóng di chuyển xung quanh hai con hoạt thi.

Mỗi lần ra tay, đều nhanh chóng biến ảo ra hai đạo hàn quang màu trắng bạc.

Đừng thấy Tuyết Lệ Dương sử dụng hai thanh đoản kiếm, nhưng cô đã được Chá Cô Tiếu chân truyền, lại có Trần Hạo tận tâm chỉ dạy, và còn uống nội đan dị thú cùng Chu quả, thân thủ quả thực không cần phải bàn cãi.

Chỉ trong nháy mắt, hai con hoạt thi không chỉ bị trúng mười mấy kiếm vào cổ, mà ngay cả đầu cũng bị hai thanh đoản kiếm đâm xuyên!

Trong khoảnh khắc, Trần Hạo, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, cùng với A Ninh và bốn cô gái, liên tiếp tiêu diệt 15 con hoạt thi.

Con hoạt thi duy nhất còn lại chính là gã Mark kia.

Nhưng lúc này Mark cũng không khá hơn những con hoạt thi khác là bao, tuy Lara chỉ uống Chu quả, không có nội đan dị thú.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, khi so với A Ninh và bốn cô gái lúc còn là người thường, thể chất và sức chiến đấu của Lara tuyệt đối là mạnh nhất.

Cho nên dù dùng ít hơn bốn cô gái một viên nội đan, nhưng sức chiến đấu của cô cũng cực kỳ đáng gờm.

Đặc biệt là Lara dùng Long Chi Chủy Thủ như dao găm quân dụng, lúc thì thi triển thuật cận chiến bằng dao của nước ngoài, lúc lại dùng công phu Long Quân quốc do Trần Hạo dạy.

Chỉ trong chốc lát, Mark vốn là con hoạt thi mạnh nhất, đã bị Lara rạch trên người hơn hai mươi vết thương dài nửa thước.

Thậm chí tứ chi của hắn cũng sắp bị cắt đứt!

Nhìn thấy sức chiến đấu mạnh mẽ của Lara, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cùng A Ninh và bốn cô gái, tất cả đều cười hì hì lớn tiếng cổ vũ.

Ngược lại, thủ đoạn tiêu diệt mười mấy con hoạt thi trong nháy mắt như gió thu quét lá rụng của mọi người, đã khiến Ứng Thải Hồng, Dương Tử và đám thuộc hạ, cùng 20 lính đánh thuê ngoại quốc, tất cả đều bị chấn động đến trợn mắt há mồm.

Đặc biệt là gã đội trưởng lính đánh thuê ngoại quốc tự cao tự đại kia, kinh ngạc há hốc mồm, không thể tin được mà lẩm bẩm: "Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" "Những con quái vật đó ngay cả súng trường tấn công cũng không giết được, làm sao những người Long Quân quốc này có thể chỉ dùng vũ khí lạnh mà dễ dàng tiêu diệt chúng chứ?" Ngược lại, Ứng Thải Hồng đã lấy lại được phong thái của một bà chủ lớn, nghe xong liền cười nói: "Đội trưởng Joshua, Trần tiên sinh đều là những tồn tại đỉnh cao nhất trong ngành đạo mộ của nước tôi." "Có lẽ trên chiến trường các anh là chuyên nghiệp nhất, nhưng nếu so về hạ đấu đạo mộ, đối phó với những thứ yêu ma quỷ quái này, thì Trần tiên sinh mới là người giỏi nhất!" Đội trưởng lính đánh thuê ngoại quốc Joshua và thuộc hạ của hắn, nhìn Trần Hạo và những người khác đang đứng không xa, từng người một ung dung tự tại, không ngừng cổ vũ cho Lara.

Cuối cùng không thể không thừa nhận, trong việc đối phó với yêu ma quỷ quái, họ thật sự kém xa Trần Hạo và những người khác.

Cùng lúc đó, Trần Hạo vừa xem Lara lần đầu đối phó với cương thi của Long Quân quốc, với ngũ quan biến thái của mình tự nhiên

cũng nghe được cuộc đối thoại giữa Ứng Thải Hồng và Joshua.

Trong lòng thầm cười: Ứng Thải Hồng chỉ biết bọn ta lợi hại trong việc đối phó với âm hồn, cương thi.

Nhưng bà ta không rõ, nếu đối phó với người thường, bọn ta còn lợi hại hơn!

Dù sao A Ninh và Tô Nan trước khi quen biết anh, đều là những sát thủ đỉnh cấp quốc tế.

Chương 374

Hồng Cô càng là truyền nhân của Môn phái Mặt trăng.

Tuyết Lệ Dương càng không cần phải nói, có ngoại công là một kỳ nhân văn võ song toàn tận tâm chỉ dạy, cũng tuyệt đối là cao thủ không tầm thường.

Ngay cả Hồ Bát Nhất cũng là một nhân vật cứng cựa bò ra từ đống xác chết trên chiến trường.

Dù là Bàn Tử yếu nhất trong nhóm, cũng có sức mạnh phi thường và tài bắn súng không tồi.

Cộng thêm việc tất cả họ đều được Trần Hạo dùng các loại tài nguyên tận tâm bồi dưỡng.

Huống hồ, còn có sự tồn tại biến thái của Trần Hạo.

Nói không khách khí, tám người tay không, cũng có thể dễ dàng tiêu diệt đội tinh nhuệ 20 người được trang bị đầy đủ vũ khí của Joshua!

Cho nên, Trần Hạo và những người khác từ trước đến nay đều không coi đội lính đánh thuê của Joshua ra gì.

Chỉ trong vài câu nói, cuộc chiến giữa Lara và hoạt thi Mark đã có kết quả.

Không còn cách nào khác, Lara vốn là một cô nàng ngoại quốc nóng bỏng tính tình cao ngạo.

Tuy chung sống rất hòa hợp với A Ninh và bốn cô gái, đối với Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, hai người anh em của Trần Hạo, cũng rất thân thiện.

Nhưng khi chiến đấu, cô không muốn bị người khác vượt qua.

Cho nên khi phát hiện Trần Hạo và những người khác đều giải quyết đối thủ của mình trong nháy mắt, cô cuối cùng cũng bùng nổ!

Chỉ thấy Lara đột ngột tung người, nhân lúc Mark nhe nanh múa vuốt lao tới, cô liền nhảy vọt qua đỉnh đầu Mark.

Không đợi Mark đã biến thành hoạt thi kịp phản ứng, Long Chi Chủy Thủ trong tay Lara lóe lên một tia hàn quang.

"Phụt" một tiếng, trực tiếp cắm vào huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Mark!

Ngay sau đó, Trần Hạo và những người khác nghe thấy Mark phát ra một tiếng gầm rú cực kỳ chói tai, rồi liền như một đống bùn nhão nằm liệt trên đất!

Lara thì đẹp mắt nhào lộn một vòng trên không, đáp thẳng xuống bên cạnh Trần Hạo, vừa rút mấy tờ giấy ăn lau vết máu đen trên Long Chi Chủy Thủ, vừa đắc ý nói: "Thế nào, tôi cũng không tệ chứ?" Trần Hạo cười sảng khoái, rồi giơ ngón tay cái lên: "Tuyệt!

Không hổ là vợ của Trần Hạo ta!" A Ninh và bốn cô gái cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, thậm chí cả Lara, trong lòng đều rất rõ ràng.

Nếu không phải Trần Hạo cho họ thần binh và pháp khí, tuyệt đối không thể nào dễ dàng tiêu diệt đám hoạt thi đó như vậy.

Thế là, mọi người đều bị lời tự khen có phần trơ tráo của Trần Hạo chọc cười.

Nhìn Trần Hạo và những người khác dễ dàng tiêu diệt đám hoạt thi khó nhằn.

Sau khi xong việc, họ lại còn ung dung tự tại cười đùa như thể vừa làm một việc nhỏ không đáng kể.

Ứng Thải Hồng một lần nữa cảm thấy, lần này có thể mời được Trần Hạo và những người khác ra tay, quả thực là quá sáng suốt.

Đặc biệt là khi nhìn về phía đám lính đánh thuê ngoại quốc đang cúi đầu ủ rũ, Ứng Thải Hồng thậm chí còn nghĩ, nếu không lo lắng Trần Hạo và những người khác sẽ chiếm đoạt Bỉ Ngạn Hoa, thì việc đưa thù lao của lính đánh thuê cho Trần Hạo còn đáng giá hơn.

Nhưng nghĩ lại, trong lòng Ứng Thải Hồng lại bắt đầu lo lắng.

Không còn cách nào khác, đúng là không có so sánh thì không có đau thương.

Bây giờ bà ta thực sự lo lắng, nếu sau khi tìm được Bỉ Ngạn Hoa mà Trần Hạo và những người khác không giao ra, liệu đội lính đánh thuê của Joshua có thật sự giúp bà ta cướp lại được không?

Nhưng sự việc đã đến nước này, Ứng Thải Hồng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể hy vọng Trần Hạo và những người khác sẽ không có ý đồ xấu.

Thế là sau khi chỉnh lại quần áo có chút lộn xộn, bà ta vừa cười giả tạo, vừa vỗ tay đi về phía Trần Hạo: "Lợi hại!

Thật quá lợi hại!" "Trần tiên sinh và các vị tiên sinh tiểu thư, quả không hổ là những cao thủ đạo mộ đỉnh cao nhất của Long Quân quốc hiện nay." "Lần này có thể hợp tác với các vị, thật sự là vinh hạnh của tôi a!" Nhìn vẻ mặt giả tạo của Ứng Thải Hồng, Trần Hạo thực sự lười biếng nói nhảm với bà ta.

Thế là Trần Hạo thản nhiên nói: "Bà Ứng quá khen rồi, chúng tôi chỉ làm việc trong phận sự mà thôi, dù sao chúng tôi cũng đã nhận tiền." Khi Ứng Thải Hồng định nói thêm vài câu tâng bốc để kéo gần quan hệ với Trần Hạo và những người khác, Trần Hạo đột nhiên cắt ngang: "Được rồi bà Ứng, những lời khách sáo chúng ta không cần nói

nữa." "Việc chúng ta cần làm bây giờ, là tìm ra mộ đạo chính xác để đi tiếp." Ứng Thải Hồng bị cắt ngang đột ngột tuy trong lòng vô cùng bất mãn, nhưng cũng không có cách nào.

Bà ta đành cười gượng gạo: "Trần tiên sinh nói có lý." "Nhưng bây giờ ở đây xuất hiện nhiều cửa động như vậy, rốt cuộc cái nào mới là mộ đạo chính xác?" Lúc này, Tuyết Lệ Dương nói: "Mỗi cửa động này đều có một bức tượng điêu khắc." "Ngựa, gà, chó, chuột." "Thập nhị sinh tiêu?" Trong số mọi người, ngoài Trần Hạo ra thì người tinh thông phong thủy dị thuật nhất là Hồ Bát Nhất, lúc này liền tiếp lời: "Không đúng, lúc nãy tôi đã xem rồi, ở đây thiếu mất bốn con, chỉ có tám cửa động, không phải Thập nhị sinh tiêu, mà là Bát quái." Lara tò mò nói: "Thập nhị sinh tiêu tôi cũng biết, nhưng Bát quái lại là cái gì?" Trần Hạo cười nhạt: "Bát quái là một loại huyền thuật của Hạ quốc chúng ta, trong Bàn Sơn Phân Giáp Thuật mà ta đã dạy em có nhắc đến." "Chỉ là em mới học nên chưa biết, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật cũng không tinh thông về phương diện bí thuật này." "Đợi có thời gian, anh sẽ giải thích cặn kẽ cho em." Lúc này, Ứng Thải Hồng đại khái đã hiểu ý, lo lắng hỏi: "Trần tiên sinh, vậy trong tám cửa động này, rốt cuộc cái nào mới là con đường chính xác?" Nhìn Hồ Bát Nhất lấy la bàn ra, dựa theo Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật không ngừng niệm khẩu quyết, Trần Hạo cười nói: "Vấn đề nhỏ này không cần tôi ra tay, lão Hồ có thể dễ dàng giải quyết." Ứng Thải Hồng mừng rỡ hỏi: "Ồ!

Vậy không biết Hồ tiên sinh đã tìm ra con đường chưa?" Thấy Trần Hạo lại cho mình cơ hội thể hiện, Hồ Bát Nhất cười đáp: "Các vị đợi một lát, tôi sắp xong rồi đây." Ngay sau đó, Hồ Bát Nhất vừa nhìn la bàn, vừa lẩm bẩm trong miệng: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan.

Quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái

hình." (Tìm rồng chia vàng nhìn núi quấn, một lớp quấn một lớp quan.

Cửa quan nếu có tám tầng hiểm, không ngoài hình bát quái âm dương.) "Lối vào là Ngọ, Ngọ là quẻ Ly.

Tý gặp Ngọ là Khảm Ly, Mùi gặp Ngọ là Khôn Ly, Tuất gặp Ngọ là Càn Ly, trên Càn dưới Ly thấy Sinh môn!" Nói xong, Hồ Bát Nhất cười nói: "Hạo gia, cửa động có tượng chó đá đó là Sinh môn." Nghe vậy, A Ninh và năm cô gái cùng Bàn Tử, tất cả đều tin tưởng đi thẳng về phía cửa động có tượng chó đá.

Trần Hạo thì nhún vai nói: "Bà Ứng nghe rồi đó, vậy chúng ta tiếp tục đi thôi." Nói xong, anh cũng không quan tâm Ứng Thải Hồng và những người khác có tin hay không, liền đuổi theo Hồ Bát Nhất.

Lúc này, mụ đàn bà xấu xí Dương Tử nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Tôn sư, chúng ta cũng đi theo sao?" Nhưng chưa đợi Ứng Thải Hồng trả lời, đội trưởng lính đánh thuê ngoại quốc Joshua khinh thường nói: "Chỉ cầm một cái đĩa đồng vỡ nhìn vài cái, mà có thể tìm ra lối ra chính xác sao?" "Bà Ứng, bà nên suy nghĩ kỹ đi, đừng để đến lúc..." Nhưng chưa nói hết, Ứng Thải Hồng đã mất kiên nhẫn cắt ngang: "Đội trưởng Joshua, nếu anh không tin, lẽ nào do người của anh dẫn đường cho tôi sao?" "Huống hồ đội của anh mà tôi thuê, chỉ để bảo vệ an toàn cho tôi mà thôi, còn những chuyện khác không cần anh lo." Nói xong, Ứng Thải Hồng dẫn theo Dương Tử, cùng mười mấy thành viên Hội Tu Linh còn sống sót, vội vàng đi theo.

Đội trưởng lính đánh thuê ngoại quốc Joshua, thì như thể ăn phải ruồi, bực bội nhổ một bãi nước bọt, rồi vẫy tay gọi thuộc hạ vội vàng đi theo.

Một lát sau, Trần Hạo dẫn mọi người, từ mộ đạo của hang động có tượng chó đá đi ra.

Hiện ra trước mắt, ngoài một bệ đá rộng vài chục mét vuông dưới

chân, phía trước là một vực sâu không đáy.

Nhìn tình hình này, đội trưởng lính đánh thuê Joshua châm chọc nói: "Bà Ứng, bà thấy chưa, đây là con đường mà họ dẫn, bà có chắc là muốn tin tưởng họ không?" Thấy đối phương lại bắt đầu nói nhảm, Trần Hạo vốn không muốn để ý đến loại kiến hôi này, lập tức khởi động chế độ vả mặt.

Chỉ thấy Trần Hạo chỉ vào một góc tường đá xa xa nói: "Mày mù à?" "Không thấy bên đó có một cây cầu ván gỗ sao?" "Ta đây thật sự kỳ lạ, với năng lực quan sát kém cỏi như mày, mà cũng dẫn thuộc hạ đi làm lính đánh thuê được." "Nói thật, ta đây thật sự lo lắng cho đám thuộc hạ của mày." "Với năng lực quan sát chẳng khác gì thằng mù, ta đoán trên chiến trường dù có mấy con đường sống, mày cũng đặc biệt sẽ dẫn thuộc hạ vào ngõ cụt." Nói xong, anh cố ý thở dài một tiếng, rồi dẫn A Ninh và năm cô gái cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, những người đang cười đến rung cả vai, đi thẳng về phía góc tường đá.

Nhìn đội trưởng lính đánh thuê Joshua lại một lần nữa bị mắng đến đỏ mặt tía tai, Ứng Thải Hồng chỉ cảm thấy lần này hình như đã tiêu tiền oan uổng.

Ngay cả kẻ ngu ngốc như Dương Tử cũng liếc nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn một thằng ngốc.

Khi Ứng Thải Hồng dẫn thuộc hạ cuối cùng cũng đuổi kịp tám người Trần Hạo, quả nhiên phát hiện phía trước có một cây cầu ván gỗ rộng hơn một mét.

Ngay sau đó, Trần Hạo và những người khác không chút do dự nhanh chóng bước lên.

Một lúc sau, một đám đông người đã đi qua cây cầu gỗ, lại đến một bệ gỗ khác.

Phía trước bệ gỗ này là một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Trần Hạo, người đã trải qua mấy ngôi mộ cổ siêu cấp, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, vẫn không thể không cảm thán, công trình do công chúa nước Liêu này xây dựng quả thực quá vĩ đại.

Chương 375

Không nói đâu xa, chỉ riêng không gian dưới lòng đất khổng lồ xuất hiện trước mắt này, đã không thua kém gì những ngôi mộ cổ đã trải qua trước đó.

Chỉ thấy trước mắt là một không gian dưới lòng đất khổng lồ mà ngay cả Trần Hạo cũng không thể ước tính chính xác diện tích cụ thể.

Phía dưới là một hồ nước xanh biếc, trên mặt hồ sừng sững hàng chục cột đá có đường kính mười mét, cao khoảng vài chục mét.

Không biết dưới nước sâu bao nhiêu, chỉ riêng phía trên những cột đá khổng lồ, cũng đã cao ít nhất vài chục mét.

Từ đó có thể thấy, chỉ riêng chiều cao trên mặt nước của không gian khổng lồ này, đã gần trăm mét.

Lúc này, không chỉ tám người Trần Hạo phát hiện ra, từ bệ gỗ dẫn đến các kiến trúc trên những cột đá trên mặt hồ, có ba cây cầu gỗ bằng dây xích, mà ngay cả Ứng Thải Hồng và những người khác cũng phát hiện ra tình hình tương tự.

Nhìn kiến trúc vừa chấn động vừa hiểm yếu trước mắt, Lara, người lần đầu tiên được chứng kiến lăng mộ cổ của Long Quân quốc, lập tức kinh ngạc thốt lên: "Ôi trời ơi!" "Trần, lăng mộ cổ của đất nước các anh thực sự quá kinh ngạc." "Tôi thực sự khó có thể tưởng tượng, vào thời cổ đại xa xôi, những quý tộc của đất nước các anh, rốt cuộc làm thế nào để xây dựng được một lăng mộ như thế này trong một môi trường hiểm yếu như vậy!" Trần Hạo cười nhạt: "Đây mới chỉ là đoạn đường trung gian dẫn đến lăng mộ của công chúa nước Liêu thôi, đợi em thấy tình hình sau này, có lẽ sẽ còn kinh ngạc hơn." "Nhưng có một điểm em nói đúng, đó là trí tuệ của người cổ

đại nước ta quả thực đáng kính phục." "Có thể nói, có những công trình kiến trúc ngay cả hiện tại cũng khó mà xây dựng được." A Ninh và bốn cô gái cùng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, nghe xong cũng đều đồng tình gật đầu.

Bên Trần Hạo đang trò chuyện sôi nổi, thì bên Ứng Thải Hồng lại đang sốt ruột.

Bà ta khẽ vẫy tay ra sau, hai thành viên Hội Tu Linh mặc áo choàng đen có mũ trùm đầu, cùng với hai thuộc hạ của công ty, tùy tiện chọn một cây cầu gỗ, cẩn thận bước lên.

Thấy tình cảnh này, đội trưởng lính đánh thuê Joshua, lúc này cũng phái bốn thuộc hạ của mình đi lên hai cây cầu gỗ còn lại.

Điều buồn cười nhất là, gã này còn dùng ánh mắt đắc ý nhìn về phía Trần Hạo.

Ý tứ dường như là, thấy chưa?

Không cần anh, lính đánh thuê của tôi cũng có thể giúp được!

Thấy những người này cứ thế xông lên cầu gỗ, Hồ Bát Nhất đang nén sát ý không nhịn được mà nhắc nhở: "Đừng lên vội!

Này, các người!" Nhưng thuộc hạ của Ứng Thải Hồng và bốn tên lính đánh thuê, tất cả đều làm như không nghe thấy, tiếp tục tiến về phía trước, căn bản không thèm để ý.

Bàn Tử bất bình nói: "Lão Hồ, ông rảnh rỗi quá à?" "Người ta đã muốn mạo hiểm, ông lo lắng làm gì!" Hồ Bát Nhất, người có hoàn cảnh khác xa so với trong cốt truyện gốc, lúc này cũng chỉ là không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở một câu mà thôi.

Thấy đám người kia không để ý, anh ta cũng nhún vai một cách thờ ơ: "Cứ coi như tôi nhiều chuyện đi, dù sao chúng ta cũng không có tổn thất gì." Nói xong, hai anh em đứng sau lưng Trần Hạo, nói

chuyện phiếm linh tinh.

Trần Hạo thì càng lộ vẻ mặt giễu cợt liếc nhìn Ứng Thải Hồng một cái, rồi lại dời ánh mắt về phía những người trên cầu gỗ.

A Ninh và mấy cô gái rất hiểu Trần Hạo, lúc này cảm thấy trong nụ cười tà khí của anh chắc chắn có ẩn ý.

Thế là Hồng Cô tò mò hỏi: "Lão công, anh biết trên cầu gỗ có vấn đề à?" Tô Nan cười hì hì: "Cần phải hỏi sao?" "Với tính cách của lão công chúng ta, nếu trên cầu không có vấn đề gì, thì đã sớm dẫn chúng ta đi lên đầu tiên rồi." Tuyết Lệ Dương thì không ngừng lắc đầu, như thể đám ngốc trên cầu kia đều đang tự tìm cái chết.

Chỉ có Lara vừa mới gia nhập, kinh ngạc hỏi: "Anh yêu, lẽ nào anh đã phát hiện ra điều gì?" Trần Hạo cười ung dung: "Cứ ngoan ngoãn đứng xem kịch đi, lát nữa sẽ biết." Lúc này, bốn thuộc hạ của Ứng Thải Hồng, cùng với bốn lính đánh thuê ngoại quốc, đều đã đi được một phần tư cây cầu.

Khi họ tưởng rằng cây cầu gỗ được xây dựng bằng dây xích và ván gỗ này không có bất kỳ nguy hiểm nào, thì bất ngờ xảy ra.

Chỉ thấy tám người trên cầu, dưới chân đột nhiên bùng lên ngọn lửa màu xanh biếc.

Đầu tiên là hai chân bốc cháy, sau đó ngọn lửa nhanh chóng lan từ chân lên đùi, cuối cùng bao trùm cả cơ thể họ.

Trong nháy mắt, trên ba cây cầu treo bằng dây xích, xuất hiện tám người lửa đang điên cuồng cháy trong ngọn lửa màu xanh biếc.

Đặc biệt là tám người này, vừa bị thiêu đốt đau đớn la hét, vừa điên cuồng chạy ngược trở lại.

Thậm chí có hai thành viên của Hội Tu Linh kinh hãi hét lên: "Tôn sư cứu tôi!" Nhưng tám người chưa kịp chạy về bệ gỗ đã bị thiêu

thành bộ xương khô.

Đầu của một thành viên Hội Tu Linh, vẫn còn lóe lên ngọn lửa màu xanh biếc, giống như một quả bóng da, lăn thẳng xuống chân Ứng Thải Hồng.

Cảnh tượng vừa đột ngột vừa quỷ dị này, lập tức dọa Ứng Thải Hồng và những người khác sợ không nhẹ.

Đội trưởng lính đánh thuê Joshua, càng phẫn nộ gầm lên với Trần Hạo và những người khác: "Các người sớm đã biết trên cầu có vấn đề, đúng không?" "Lũ khốn kiếp này, tại sao không báo trước cho chúng tôi?" Thấy đối phương dám gây sự, thậm chí còn lên tiếng chất vấn, Bàn Tử lập tức nổi đóa: "Này, cái thằng ngoại quốc kia, mày có bị vấn đề về não không vậy?" "Vừa rồi lão Hồ của tao đã lên tiếng nhắc nhở, nhưng có đứa con hoang nào trong đám chúng mày chịu nghe không?" "Ồ, bây giờ xảy ra vấn đề rồi, thì lại chất vấn bọn tao, vừa rồi chúng mày đặc biệt đi làm gì thế?!" Vài câu nói, lập tức khiến Joshua cứng họng.

Cũng chính lúc này, mười mấy thuộc hạ phía sau Ứng Thải Hồng, lúc này đều sợ đến chân tay mềm nhũn, toàn thân run rẩy.

Mấy gã nhát gan hơn, thậm chí còn lắp bắp nói: "...Cầu...

à?" "Không phải... không phải là cầu Nại Hà chứ?!" Khi tám người trên cầu đều bị thiêu thành bộ xương khô, Ứng Thải Hồng cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Trong cốt truyện gốc, để ép Hồ Bát Nhất và những người khác mở đường, bà ta đã trực tiếp rút súng uy hiếp.

Nhưng bây giờ cho bà ta mười lá gan, cộng thêm việc đã thuê cả một đội lính đánh thuê tinh nhuệ, Ứng Thải Hồng cũng tuyệt đối không dám làm vậy.

Thế là Ứng Thải Hồng bất đắc dĩ nói: "Trần tiên sinh, ngài xem tình hình hiện tại..." Chưa đợi bà ta nói xong, Trần Hạo đã phất tay cắt ngang: "Được rồi, bà và người của bà cứ ở phía sau đợi, cây cầu này giao cho tôi!" Thấy Trần Hạo chủ động nhận việc, Ứng Thải Hồng trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, bà ta liền cười giả tạo: "Vậy thì thật phiền Trần tiên sinh và các vị rồi, xin nhờ cả vào các vị." Nói xong, bà ta quả nhiên dẫn theo Dương Tử và mười mấy thuộc hạ còn sống sót, ngoan ngoãn lui về phía sau trốn.

Còn đội trưởng lính đánh thuê Joshua, cùng 15 lính đánh thuê còn lại, lúc này cũng như gặp phải ma, vội vàng lùi lại.

Lúc này, Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, cây cầu này rốt cuộc là sao vậy?" "Chẳng lẽ, chúng ta lại gặp phải âm hồn ác quỷ?" Hồ Bát Nhất lại chen vào: "Tôi cảm thấy, trên cầu gỗ nhất định có chất liệu đặc biệt, nếu không cũng sẽ không xuất hiện tình huống như vậy." Tuyết Lệ Dương và năm cô gái bên cạnh, cũng đều đăm chiêu nhìn chằm chằm vào ba cây cầu gỗ bằng dây xích.

Thấy mọi người đều đang suy nghĩ, Trần Hạo cười nhạt, rồi quay người đá vỡ một tảng đá lớn, nhặt mấy viên đá tương đối tròn trịa, hai tay liên tục lóe lên.

Trong nháy mắt, mấy viên đá to bằng nắm tay, từ ba cây cầu gỗ bằng dây xích lăn thẳng đi.

Mọi người lập tức phát hiện, khi những viên đá đó lăn nhanh trên ba cây cầu, vị trí mặt cầu mà viên đá tiếp xúc, đều bùng lên ngọn lửa màu xanh biếc.

Nhìn mọi người dường như đã hiểu ra, Trần Hạo cười hỏi: "Thế nào?

Thấy ra manh mối gì chưa?" Tuyết Lệ Dương nói đầu tiên: "Mặt cầu ma sát sẽ bốc cháy." Lara cũng tiếp lời: "Trên mặt cầu có thể đã bị làm gì đó, mục đích là để ngăn người ngoài tiến vào lăng mộ." Hồ Bát Nhất lấy ra một chiếc khăn tay, dùng sức chà lên mặt cầu, trong nháy mắt chiếc khăn tay bùng lên ngọn lửa màu xanh biếc.

Thấy vậy, Hồ Bát Nhất vứt chiếc khăn tay đi rồi nói: "Chắc là một loại lân thạch, có điểm bắt lửa cực thấp." Tô Nan tiếp lời: "Ồ, em hiểu rồi." "Chủ nhân lăng mộ dùng loại lân thạch này để tạo ra ba cây cầu, mục đích là để khiến những kẻ trộm mộ tự châm lửa đốt mình, đúng không?" Bàn Tử càng kinh ngạc: "Ái chà mẹ ơi!" "Người cổ đại nước Liêu cũng quá âm hiểm độc ác, lại làm ra cơ quan ác độc như vậy, thật không phải thứ tốt lành gì." Trần Hạo cười sảng khoái: "Được rồi, đã phát hiện ra rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa." Ngay sau đó hỏi: "Bà Ứng, bà có chắc là muốn tiếp tục đi không?" Lần này Ứng Thải Hồng không trả lời vòng vo như trong cốt truyện gốc, mà trả lời rất thẳng thắn: "Trần tiên sinh, ngài đã biết mục đích của tôi, thì nên biết tôi sẽ không từ bỏ." "Để có được Bỉ Ngạn Hoa, tôi có thể bất chấp mọi giá." "Huống hồ tôi tin rằng, với bản lĩnh của Trần tiên sinh và các vị, ba cây cầu lân thạch cỏn con này, chắc hẳn không làm khó được các vị, đúng không?" Sớm biết bà ta sẽ nói vậy, Trần Hạo cũng không nói nhiều lời vô ích, trực tiếp quay người đi về đầu cầu hỏi: "Các cậu có thấy những tấm ván bị gãy trên ba cây cầu này giống cái gì không?" Tuyết Lệ Dương nói thẳng: "Bát quái!" Hồ Bát Nhất tiếp lời ngay sau đó: "Mặt cầu được sắp xếp theo Bát quái, tôi đoán mật mã của cây cầu này, chắc hẳn nằm ở những quẻ tượng này." Qua lời nhắc nhở của hai người, A Ninh và Hồng Cô ba cô gái cũng bừng tỉnh hiểu ra.

Chỉ có Lara vừa mới gia nhập, cùng với Bàn Tử có tư chất kém nhất, vẫn chưa hiểu tại sao cây cầu này lại liên quan đến Bát quái.

Lúc này, Trần Hạo trực tiếp lấy la bàn từ tay Hồ Bát Nhất, bắt đầu dùng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để giải mã phương vị của cây cầu.

Không còn cách nào khác, tuy Hồ Bát Nhất đã học được toàn bộ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật từ Trần Hạo.

Nhưng vấn đề là, hiện tại anh ta mới chỉ ở trình độ tân thủ, so với trong cốt truyện gốc, trình độ còn kém xa.

Trần Hạo không muốn lãng phí thời gian ở đây.

Chương 376

Chỉ thấy anh giọng không cao không thấp niệm: "Tầm long phấn tiến khán triền sơn, nhất trọng triền nhất trọng quan." (Tìm rồng chia vàng nhìn núi quấn, một lớp quấn một lớp quan.) "Quan môn như hữu bát trọng hiểm, bất xuất âm dương bát quái hình." (Cửa quan nếu có tám tầng hiểm, không ngoài hình bát quái âm dương.) "Khảm Ly Chấn Đoài phân tứ tượng, Càn Khôn Cấn Tốn hàm bát phương." (Khảm Ly Chấn Đoài chia tứ tượng, Càn Khôn Cấn Tốn chứa tám phương.) "Bát phương hữu sinh hữu tử môn, sơn trạch thông khí phong lôi bác." (Tám phương có cửa sinh tử, núi đầm thông khí gió sấm giao nhau.) "Càn, Chấn, Ly, Cấn, Đoài, Tốn, Khôn, Khảm." "Tây Bắc, Đông, Nam, Đông Bắc, Tây, Đông Nam, Tây Nam, Bắc!" Cuối cùng sau khi suy diễn ra phương hướng Bát quái trên cầu, Trần Hạo quay đầu nói với Ứng Thải Hồng: "Bát quái đại diện cho phương hướng, đi về phía Tây Bắc." "Nhưng tôi đoán bà Ứng nhất định sẽ không muốn đi trước, cho nên chúng tôi đi trước đây." Nói xong, anh trực tiếp dẫn năm cô gái và Hồ Bát Nhất, Bàn Tử lên cầu lân thạch, nhưng mới đi được vài bước, liền quay người nói: "Bà Ứng, nhắc nhở một câu, lúc nãy ở chỗ kỵ sĩ xác khô, vì động chạm lung tung, cho nên mới tổn thất mười mấy thuộc hạ." "Vừa rồi trên cầu, lại không nghe lời khuyên, một lần nữa tổn thất tám người." "Hy vọng lát nữa khi đi qua những cột đá kia, bà có thể kiềm chế thuộc hạ của mình." "Nếu không lại xảy ra nguy hiểm, thì đừng trách tôi thấy chết không cứu." Nói xong, liền không ngoảnh đầu lại đi thẳng về phía Tây Bắc.

Tuy Trần Hạo biết, đám người Ứng Thải Hồng tuyệt đối sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, nếu thật sự nhìn thấy Thông tri hội trưởng có khắc đồ án Bỉ Ngạn Hoa, tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nhưng Trần Hạo cũng có nhiệm vụ, nếu đám người Ứng Thải Hồng lại một lần nữa đốt cháy những cột đá kia, khiến cho không gian dưới lòng đất này sụp đổ, thì nhiệm vụ của anh coi như xong.

Nhưng cũng may, nếu Ứng Thải Hồng và những người khác không nghe lời, đến lúc đó anh chỉ cần tốn chút pháp lực là được.

Trong nháy mắt, Trần Hạo dẫn năm cô gái và Hồ Bát Nhất, Bàn Tử đi qua cầu lân thạch, bước lên công trình trên cột đá đầu tiên ở hướng Tây Bắc.

Ngay sau đó không chút do dự, anh dẫn bảy người đi về phía cây cầu gỗ dẫn đến cột đá ở phía Đông.

Thấy Trần Hạo và những người khác quả nhiên không làm bùng cháy lân thạch, Ứng Thải Hồng vội vàng gọi thuộc hạ và lính đánh thuê nhanh chóng đi theo.

Một lát sau, tám người Trần Hạo đi đến vị trí trung tâm của cột đá, trong công trình trên cột đá này, họ lại phát hiện ra một xác khô đang ngồi.

Bàn Tử tò mò hỏi: "Hạo gia, gã này, không phải cũng giống như tên kỵ sĩ xác khô trước đó, biến thành tro bụi có độc chứ?" A Ninh cười nói: "Nếu người xây dựng cơ quan trong lăng mộ này, chỉ biết lặp đi lặp lại mấy thủ đoạn đó, thì bản lĩnh của hắn cũng quá nông cạn rồi." Trần Hạo nhún vai: "Được rồi Bàn Tử, chúng ta đi trước, nếu có vấn đề gì, cũng là do đám người phía sau gây ra." Nói xong, mấy người vui vẻ tiếp tục đi về phía cây cầu gỗ dẫn đến một cột đá khác.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, khi tám người đi được 80% quãng đường, đám người Ứng Thải Hồng quả nhiên đã động vào huy chương bằng đồng trên bụng của xác khô kia.

Trong nháy mắt, công trình trên cột đá nơi họ đang đứng, lập tức bùng lên ngọn lửa màu xanh biếc.

Ngay khi phát hiện tình hình không ổn, Ứng Thải Hồng được Dương Tử và lính đánh thuê bảo vệ, quay người lui ra ngoài.

Nhưng mấy thuộc hạ của bà ta, lại trực tiếp bị ngọn lửa màu xanh biếc thiêu thành người lửa.

Ngay sau đó trong vài tiếng kêu thảm, họ trực tiếp rơi xuống hồ nước bên dưới.

Trong chốc lát, ngọn lửa màu xanh biếc đó, thông qua hồ nước bên dưới, lập tức đốt cháy hàng chục cột đá xung quanh thành ngọn lửa ngút trời.

Từ đó có thể thấy, nước hồ bên dưới chắc chắn cũng đã bị giở trò, nếu không nước hồ sao có thể trở thành mồi dẫn lửa chứ!

Thấy cảnh này, Bàn Tử bất bình mắng: "Đám con hoang này quả nhiên không phải là hạng ngoan ngoãn, đặc biệt tự tìm phiền phức mà!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Trần Hạo bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong lòng nghĩ: Xem ra muốn giữ cho lăng mộ không bị sập, phải ra tay thôi, thật phiền phức.

Nghĩ vậy, Trần Hạo liền nói: "A Ninh, lão Hồ, bảy người các cậu mau đi hết đoạn đường cuối cùng, tôi dập lửa trước, sau đó sẽ đến hợp với các cậu." Nói xong, anh liền kết pháp ấn, miệng niệm pháp chú.

Nghe Trần Hạo nói vậy, Hồng Cô không hiểu hỏi: "Ông xã, nếu cô ta tự tìm phiền phức thì cứ để cô ta tự làm tự chịu đi, sao phải giúp chứ?" Trần Hạo cười bất đắc dĩ, chẳng lẽ lại nói là vì hoàn thành nhiệm vụ sao?

Hắn bèn nói qua loa: "Tôi lười quản sống chết của cô ta lắm, chỉ

là đột nhiên muốn làm một thí nghiệm thôi." Ngay sau đó, tay hắn không ngừng biến đổi pháp ấn, miệng niệm chú: "Thái Thượng Đài Tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh — Sát Phá Lệnh!" Trong nháy mắt, một cột sáng vàng đường kính nửa mét, dài khoảng hơn mười mét đột nhiên bắn ra.

Không đợi Ứng Thải Hồng kịp phản ứng, mặt hồ nước đang cháy ngọn lửa màu xanh biếc bên dưới cột đá đã bị bắn tung lên một cột nước cao sáu bảy mét, Trần Hạo đã dập tắt ngọn lửa xung quanh một cột đá.

Cảnh tượng kinh người này lập tức khiến đám người Ứng Thải Hồng đang hoảng hốt đều ngây ra như phỗng.

Bọn họ không thể nào ngờ được một con người lại có thể thi triển ra đòn tấn công mạnh mẽ đến vậy.

Nhưng Trần Hạo phát hiện, tuy Sát Phá Lệnh uy lực rất lớn, nhưng nói cho cùng cũng chỉ là đòn tấn công đơn lẻ, muốn nhanh chóng dập tắt ngọn lửa xung quanh nhiều cột đá như vậy là chuyện không thể.

Thế là ngay sau đó, pháp quyết trong tay hắn thay đổi, miệng lại niệm chú: "Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Cấp cấp như luật lệnh — Thiên Lôi Chú!" Trong chớp mắt, trên đỉnh của không gian dưới lòng đất khổng lồ nhanh chóng ngưng tụ

một mảng lớn lôi quang màu xanh lam.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc đến ngây người của Ứng Thải Hồng, Dương Tử và đám thuộc hạ, cùng với 16 tên lính đánh thuê ngoại quốc, hàng trăm hàng ngàn tia sét nhỏ đã giáng xuống ầm ầm.

Và thế là, trong nửa phút tiếp theo, dù là phe Ứng Thải Hồng hay phe Trần Hạo, trong tai ai nấy đều không ngừng vang lên những tiếng sét nổ.

Khi những tia lôi quang trên đỉnh động hoàn toàn biến mất, đám người Ứng Thải Hồng mới phát hiện ra, những ngọn lửa màu xanh biếc đang cháy trên các cột đá khổng lồ ban nãy giờ đã bị dập tắt hoàn toàn!

Đám người Ứng Thải Hồng đang chuẩn bị lấy ra quần áo amiăng chống cháy để đột phá vòng vây, lúc này đều kinh ngạc đứng ngây tại chỗ.

Đặc biệt là gã lính đánh thuê ngoại quốc tên Ước Sắt, trông càng giống như vừa gặp phải ma thần.

Một lát sau, Ứng Thải Hồng là người tỉnh lại đầu tiên, sau đó đánh thức mọi người, nhanh chóng đi qua mấy cây cầu gỗ nối giữa các cột đá, vội vàng hội hợp với đám người Trần Hạo.

Vừa bước xuống cầu gỗ, cô ta vừa mừng rỡ tán thưởng: "Trần Thiên Sư, quả nhiên ra tay bất phàm." "Vốn dĩ tôi tưởng đã được chứng kiến thực lực của Trần Thiên Sư, không ngờ màn bộc phát vừa rồi của ngài lại mạnh mẽ đến thế!" "Phải thừa nhận rằng, có thể hợp tác với Trần Thiên Sư quả là một lựa chọn sáng suốt!" Nhìn vẻ mặt hưng phấn xen lẫn sợ hãi của Ứng Thải Hồng, Trần Hạo thầm nghĩ: Xem ra đối phương thật sự bị dọa sợ rồi, mẹ nó chứ, trực tiếp đổi từ "Trần tiên sinh" sang "Trần Thiên Sư" luôn.

Hắn liền đáp lại một cách thản nhiên: "Thực ra nếu Ứng nữ sĩ muốn lấy huy chương đồng, hoàn toàn có thể nói với tôi." "Như vậy thì cũng không đến nỗi đẩy mọi người vào cảnh nguy hiểm." "Hy vọng Ứng nữ sĩ có thể lấy đó làm gương, sau này đừng hành động lỗ mãng như vậy nữa." Thấy mình nịnh bợ một hồi không những không được khen mà còn bị đối phương giáo huấn một trận, sắc mặt Ứng Thải Hồng lập tức thay đổi.

Nhưng sau khi chứng kiến thực lực phi nhân loại của Trần Hạo, bây giờ cô ta căn bản không dám hó hé gì.

Thậm chí, cả Dương Tử không biết trời cao đất dày, và tên đội trưởng lính đánh thuê tự cho mình là giỏi Ước Sắt, lúc này cũng ngoan ngoãn như thỏ con.

Biết làm sao được, thực lực của Trần Hạo thật sự quá đáng sợ, bọn họ cũng sợ chết mà!

Thấy đối phương đã ngoan ngoãn, Trần Hạo cũng lười nói nhảm với họ, trực tiếp dẫn mọi người đi vào lối đi ở cuối cây cầu gỗ.

Một lát sau, họ lại tiến vào một sơn động dưới lòng đất đầy đá lởm chởm.

Nhưng hơn mười thuộc hạ còn lại của Ứng Thải Hồng, cùng với 16 lính đánh thuê, đi một vòng lớn trong sơn động cũng không tìm thấy bất kỳ lối đi nào.

Trong lúc bất lực, Ứng Thải Hồng lại nói: "Trần Thiên Sư, ngài xem…" Sau khi thi triển Thiên Lôi Chú với công suất cực lớn vừa rồi, Trần Hạo cũng có chút mệt mỏi.

Vì vậy, hắn cũng lười để năm cô gái Tuyết Lệ Dương và hai người Hồ Bái Nhất, Bàn Tử đi tìm cơ quan nữa.

Chỉ thấy hắn tiện tay chỉ vào một cái đầu thú bằng đá chạm khắc

vuông vức khoảng hai mét ở phía đối diện không xa, nói: "Phái người đến đẩy hòn đá trong miệng của đầu thú đá đó vào, nếu tôi không đoán sai, đó chính là cơ quan của mật đạo." Ứng Thải Hồng hoàn toàn tin tưởng vào bản lĩnh của Trần Hạo, trực tiếp bảo Dương Tử dẫn người đi làm theo.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, sau một tiếng động trầm đục, trong miệng đầu thú đá vuông vức hai mét đó quả nhiên xuất hiện một lối vào thông đạo.

Thấy vậy, Trần Hạo cũng lười nói nhảm, trực tiếp dẫn năm cô gái Tuyết Lệ Dương và hai người Hồ Bái Nhất, Bàn Tử chui vào trước.

Chương 377

Ứng Thải Hồng thì hưng phấn gọi thuộc hạ, theo sát Trần Hạo đi vào lối vào.

Không bao lâu sau, đi qua một mộ đạo chật hẹp, họ xuất hiện trên một bệ đá rộng khoảng trăm mét vuông.

Trên vách đá gần bệ đá có vẽ rất nhiều bích họa.

Lara tò mò nhìn bích họa hỏi: "Anh yêu, trên đó vẽ có ý nghĩa gì vậy?" Trần Hạo liếc nhìn một cái rồi đáp: "Ý nghĩa của bích họa là, sau khi trời đất phân khai." "Vị tế tư Shaman đầu tiên đã nhận được thần khải, có được một món bảo vật từ trên trời rơi xuống." "Nó có thể xuyên qua hai giới Âm Dương, khiến người chết sống lại." "Hơn một nghìn năm trước, bảo vật rơi vào tay công chúa Áo Cổ, được nàng đặt tên là Bỉ Ngạn Hoa." "Mỗi khi đến thời khắc giao thoa giữa đêm và ngày, Bỉ Ngạn Hoa sẽ nở rộ, cánh cửa sinh tử sẽ được mở ra." Nghe đến đây, trên mặt Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều lộ ra vẻ hồi tưởng.

Bàn Tử khẽ nói: "Tiểu Đinh, Bỉ Ngạn Hoa có thể kết nối sinh tử." Ứng Thải Hồng đi ngay phía sau nghe thấy, vẻ mặt đầy kích động nói: "Không sai, chính là Bỉ Ngạn Hoa!" "Tôi cuối cùng cũng sắp tìm được Bỉ Ngạn Hoa, chỉ cần có được Bỉ Ngạn Hoa, tôi có thể chữa khỏi bệnh nan y, có thể trường sinh bất tử!" Nói xong, cô ta phấn khích đi đến trước mặt Trần Hạo nói: "Trần Thiên Sư, tôi biết chuyến đi đến mộ công chúa Áo Cổ lần này, nguy hiểm vượt xa dự tính rất nhiều." "Yên tâm, chỉ cần có thể lấy được Bỉ Ngạn Hoa, tôi về sẽ tăng thù lao cho các vị gấp đôi." Nhìn Ứng Thải Hồng có chút điên cuồng, Trần Hạo nhún vai không tỏ ý kiến.

Sau đó, hắn dẫn mọi người đi lên một cây cầu treo chật hẹp được dựng bằng dây xích sắt và ván gỗ ở phía trước bệ đá.

Bên dưới cây cầu treo này cũng là vực sâu không thấy đáy, còn bên trên cây cầu lại bị sương mù dày đặc bao phủ, hoàn toàn không nhìn rõ con đường phía trước.

Nhưng trong lòng Trần Hạo biết rõ, chỉ cần đi hết cây cầu treo dài mấy trăm mét này là có thể nhìn thấy quan quách của công chúa Áo Cổ nước Liêu thời cổ đại.

Thấy Trần Hạo trực tiếp bước lên cây cầu treo bằng dây xích và ván gỗ rộng chưa đến một mét, năm cô gái A Ninh và hai người Hồ Bái Nhất, Bàn Tử tự nhiên cũng vội vàng đi theo.

Có tám người mở đường, Ứng Thải Hồng và một đám thuộc hạ cũng đều theo sát phía sau.

Trong chốc lát, cây cầu treo chật hẹp vì có mấy chục người nối tiếp nhau bước lên mà không khỏi khẽ lắc lư.

Tám người Trần Hạo ai nấy đều thân thủ bất phàm, tự nhiên không sợ hãi, nhưng hơn mười thuộc hạ của Ứng Thải Hồng thì khác.

Bọn họ lập tức sợ đến hai chân run rẩy, khom người xuống, hai tay nắm chặt dây xích sắt trên cầu, chỉ sợ lỡ chân một cái là rơi xuống!

Ngay cả Ước Sắt và mười sáu tên lính đánh thuê ngoại quốc, lúc này cũng cẩn thận từng li từng tí không dám ra vẻ nữa!

Trong nháy mắt, đám người Trần Hạo đã đi được hơn trăm mét trên cây cầu treo, nhưng vì cây cầu bị sương mù dày đặc bao phủ, nên hoàn toàn không nhìn thấy tình hình phía trước.

Thế là Bàn Tử vừa đi vừa khẽ hỏi: "Hạo gia, cây cầu treo này rốt cuộc dài bao nhiêu vậy, chúng ta đi cũng không ít thời gian rồi." Trần

Hạo khẽ quan sát góc độ của cây cầu treo, rồi đáp: "Chắc chúng ta đi được nửa đường rồi, sao thế Bàn Tử, lẽ nào cậu sợ rồi?" Bên cạnh, Hồ Bái Nhất cười nói: "Bị Hạo gia nói trúng rồi." "Anh không biết đấy thôi, Bàn Tử gã này mắc chứng sợ độ cao." "Nếu không phải cây cầu treo này bị sương mù dày đặc bao phủ, e là giờ này cậu ta đã sớm sợ đến mềm chân, nằm bò trên cầu không dám nhúc nhích rồi." Nghe vậy, năm cô gái Hồng Cô liền bật cười 'phì' một tiếng, Trần Hạo cũng buồn cười lắc đầu.

Ngược lại, Bàn Tử bực bội nói: "Lão Hồ chết tiệt, có ai lại đi vạch áo cho người xem lưng như ông không?" "Với lại, Bàn gia tôi là người thế nào chứ?

Có thể bị một cây cầu treo nhỏ bé này dọa sợ sao?

Đừng đùa nữa." Nhìn vẻ mặt cố tỏ ra trấn tĩnh của hắn, Trần Hạo và năm cô gái Tô Nan lại bật cười.

Hồ Bái Nhất càng cười lớn không kiêng nể.

Thấy cảnh này, hơn mười thành viên Tu Linh Hội thuộc hạ của Ứng Thải Hồng đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

Họ thầm nghĩ: Mấy người này cũng đỉnh thật, cầu treo thì lắc lư, lỡ chân một cái là có thể rơi xuống mất mạng, vậy mà vẫn có thể cười đùa không chút e dè.

Đúng là không biết nghệ cao gan lớn hay là tâm quá lớn nữa.

Đi thêm một lát, tám người Trần Hạo phát hiện, ở phía trước không xa, cuối cùng đã xuyên qua lớp sương mù dày đặc, nhìn thấy cuối cây cầu treo.

Chỉ thấy phía trước mấy chục mét, hiện ra một cánh cổng đá khổng lồ hình cánh hoa màu tím đang nở rộ.

Xuyên qua cổng đá là một dãy bậc thang bằng đá cũng rộng hơn

một mét.

Đi qua dãy bậc thang bằng đá, là một cái đài cao khổng lồ.

Ở trung tâm đài cao, là một nụ hoa bán trong suốt cao ba bốn mét, đường kính hơn năm mét, không biết làm bằng chất liệu gì.

Lara tò mò nhìn vào bên trong nụ hoa bán trong suốt, thấy một thi thể mặc trang phục cổ xưa tinh xảo đang nằm, bèn nói: "Lẽ nào hòn đá đen mà thi thể kia đang ôm trong tay chính là Bỉ Ngạn Hoa?" Bên cạnh, Tuyết Lệ Dương không chắc chắn, Hồ Bái Nhất cũng kinh ngạc nói: "Thiên thạch?

Có thể cứu người, chuyện này quá hoang đường rồi?" Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Thời cổ đại, chỉ cần có bất kỳ hiện tượng thần kỳ nào cũng đều được quy vào thần tích." "Công chúa Áo Cổ này, khi đó là đại tế tư của nước Liêu, tự nhiên phải thổi phồng pháp khí của mình lợi hại vô cùng, nếu không sao ngu dân được chứ?" Nói rồi, tám người họ bước xuống dãy bậc thang bằng đá chật hẹp, đi lên đài cao khổng lồ đó.

Đám người Ứng Thải Hồng cũng vội vàng đi theo.

Lúc này, đám người Trần Hạo mới nhìn rõ mồn một nơi này, chính là mộ thất của công chúa Áo Cổ nước Liêu.

Chỉ thấy xung quanh có tám cây cột cao mười mấy mét, cũng được điêu khắc từ đá màu tím giống như những cánh hoa, hơi nghiêng ra bốn phía.

Xung quanh đài đá có sáu tác phẩm điêu khắc bằng đá có hình thù kỳ dị.

Điều khiến người ta chấn động nhất là, đài đá này được dựng trong một không gian dưới lòng đất khổng lồ.

Mọi người hoàn toàn không nhìn thấy bên dưới đài đá sâu bao

nhiêu, nhưng phía trên đài đá lại có một không gian khổng lồ cao gần trăm mét.

Về diện tích của toàn bộ không gian dưới lòng đất, Trần Hạo ước tính sơ bộ, ít nhất cũng phải rộng vài nghìn mét vuông.

Ngay phía trên quan quách của công chúa Áo Cổ được làm thành hình nụ hoa, trên đỉnh động cao gần trăm mét, có một mảng lớn tinh thể phát ra ánh sáng màu hồng.

Khi Ứng Thải Hồng xuyên qua quan quách hình nụ hoa bán trong suốt, nhìn thấy hòn đá đen trong tay thi thể công chúa Áo Cổ đang nằm bên trong.

Cô ta như kẻ điên, phấn khích hét lên: "Ha ha ha!!!" "Tôi cuối cùng cũng tìm được Bỉ Ngạn Hoa!" "Tốt quá rồi, tôi cuối cùng cũng có thể chữa khỏi bệnh nan y, không phải chết nữa rồi!" Đám thuộc hạ của cô ta thì bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Ngay cả đám lính đánh thuê ngoại quốc của Ước Sắt cũng đồng loạt kinh thán đây quả là kỳ tích.

Bởi vì họ đều không hiểu, thời cổ đại, làm thế nào mà người ta có thể xây dựng được một công trình kiến trúc dưới lòng đất kỳ lạ như vậy.

Một lát sau, Trần Hạo quay người nói: "Ứng nữ sĩ, lấy ba chiếc huy chương đồng trong tay cô ra đi." "Nếu tôi không đoán sai, ba chiếc huy chương đồng đó chính là chìa khóa để mở quan quách của công chúa Áo Cổ." Ứng Thải Hồng cố gắng kìm nén sự kích động, bảo Dương Tử đưa huy chương đồng cho Trần Hạo: "Không sai, đó chính là chìa khóa mở quan quách." "Trần tiên sinh, mau ra tay làm việc mà anh giỏi nhất đi." Trần Hạo nhận lấy huy chương đồng, lần lượt đưa cho Hồ Bái Nhất và Bàn Tử mỗi người một cái, vừa bảo năm cô gái đứng bên ngoài đài cao, vừa nói với hai người: "Lão Hồ, Bàn Tử, lát

nữa hai người phối hợp với tôi cùng mở quan quách của công chúa Áo Cổ." Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nhận lấy huy chương đồng, không nói hai lời đi đến hai bên quan quách.

Đứng bên ngoài đài cao, Lara bực bội nói: "Anh yêu, chuyện thú vị như vậy, sao không cho em làm?" Bốn cô gái A Ninh tuy không để ý đến chuyện nhỏ này, nhưng cũng nhìn về phía Trần Hạo, muốn biết mục đích của hắn.

Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Nếu tôi không đoán sai, lát nữa sau khi mở quan quách, lão Hồ và Bàn Tử sẽ phát hiện ra một số chuyện liên quan đến tâm kết của họ." Nghe vậy, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều sững sờ, ngay sau đó Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, ý anh là…" Chưa kịp nói xong, Trần Hạo đã phất tay ngắt lời: "Lát nữa mở quan tài, các cậu sẽ hiểu." Ngay sau đó, Trần Hạo liền nhắc nhở chuyện sau khi mở quan tài, đài đá gần quan quách sẽ sụp xuống: "À, đúng rồi." "Hai người nhớ kỹ, lát nữa sau khi đặt huy chương đồng lên, phải nhanh chóng rút khỏi phạm vi đài đá của quan quách, nếu không sẽ gặp xui xẻo đấy." Hồ Bái Nhất và Bàn Tử tuy không hiểu ý của hắn, nhưng hai người họ tin tưởng Trần Hạo một trăm phần trăm.

Thế là hai người gật đầu, đi đến hai bên quan quách hình nụ hoa, sau đó chờ lệnh của Trần Hạo.

Thấy vậy, Trần Hạo cười nói: "Nếu đã chuẩn bị xong, vậy chúng ta mở quan tài thôi." Tiếng nói vừa dứt, Trần Hạo đã ấn huy chương đồng trong tay vào một lỗ tròn trên quan quách nụ hoa.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử thấy vậy cũng lần lượt đặt huy chương đồng của mình lên.

Khi ba người đồng thời xoay huy chương, Trần Hạo là người đầu tiên tung người nhảy lên, trong nháy mắt đã nhảy ra khỏi phạm vi đài đá.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử ghi nhớ lời dặn của Trần Hạo trước đó, không chút do dự, cũng vội vàng làm theo.

Khi cả ba người đều an toàn trở về bên ngoài đài đá, một loạt tiếng cơ quan rầm rộ vang lên.

Chương 378

Quan quách của công chúa Áo Cổ hình nụ hoa bán trong suốt, cũng trong tiếng cơ quan rầm rộ, từ từ mở ra như những cánh hoa đang nở.

Thấy quan quách của công chúa Áo Cổ trong nháy mắt đã mở ra, Ứng Thải Hồng vừa không ngừng đi đi lại lại quanh đài đá, miệng vừa không ngừng lẩm bẩm: "Bỉ Ngạn Hoa, Bỉ Ngạn Hoa." Hai thành viên Tu Linh Hội dưới trướng, cùng với ba tên lính đánh thuê, càng tò mò trực tiếp đi lên đài đá, hai mắt nhìn chằm chằm vào quan quách sắp mở ra hoàn toàn.

Đứng bên cạnh, Bàn Tử khinh thường nói: "Ban nãy Hạo gia nhắc nhở tôi và lão Hồ, mấy thằng cháu này cũng nghe thấy." "Vậy mà còn dám đi lên, đúng là không muốn sống nữa!" Hồ Bái Nhất hỏi: "Hạo gia, có cần nhắc nhở họ không?" Bên cạnh, A Ninh lạnh lùng cười nói: "Mặc kệ sống chết của họ, đã nghe Trần Hạo nhắc nhở mà vẫn cố tình đi lên, xảy ra chuyện thì tự tìm chết!" Trần Hạo thì nhún vai: "Lão Hồ, Bàn Tử, chuyện liên quan đến tâm kết của hai cậu sắp xảy ra rồi, còn những chuyện khác, chúng ta không cần xen vào việc của người khác." Tiếng nói vừa dứt, quan quách hình nụ hoa của công chúa Áo Cổ đã mở ra hoàn toàn trong một tiếng nổ lớn.

Nhìn vào bên trong nụ hoa, trên một cái mâm tròn đường kính hơn hai mét, hiện ra một thi thể mặc trang phục cổ xưa màu đen đỏ, trên mặt đeo mặt nạ vàng.

Hai tay thi thể đặt trên bụng, đang ôm một vòng đá tròn màu đen to bằng cái mâm.

Ứng Thải Hồng kích động nói với thuộc hạ và lính đánh thuê đã đi lên đài đá: "Nhanh, mau lấy Bỉ Ngạn Hoa về cho tôi!" Hai thành viên

Tu Linh Hội và ba tên lính đánh thuê nghe vậy, vội vàng xông lên, lấy Bỉ Ngạn Hoa từ trong tay công chúa Áo Cổ xuống.

Nhưng đúng lúc này, đài đá xung quanh quan quách đột nhiên không có dấu hiệu gì mà phát ra một tiếng nổ "bùm".

Ngay sau đó, hai thành viên Tu Linh Hội và ba tên lính đánh thuê, cùng với đài đá vỡ vụn, cùng nhau rơi xuống dưới.

Ứng Thải Hồng và đám thuộc hạ, khi nhìn thấy cảnh tượng đột ngột này, trong tai cũng nghe thấy tiếng kinh hô và kêu thảm của năm người đó khi rơi xuống!

Thấy vậy, Tô Nan kinh ngạc nói: "Ông xã, anh sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy đúng không?" "Nếu không anh tuyệt đối sẽ không nhắc nhở lão Hồ và Bàn Tử trước." Bàn Tử sợ hãi vỗ ngực nói: "Mẹ kiếp!

Hóa ra có cơ quan thật à!" "May mà có Hạo gia nhắc trước, nếu không tôi và lão Hồ, đều toi mạng rơi xuống chết rồi!" Nhưng Hồ Bái Nhất lại không hiểu hỏi: "Hạo gia, chẳng lẽ đây là chuyện anh nói liên quan đến tâm kết của hai chúng tôi sao?" Trần Hạo lắc đầu: "Đợi lát nữa hai người đứng ở mép đài đá, nhìn xuống dưới là hiểu ngay." Nghe vậy, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử vội vàng đi đến mép đài đá, thò người ra nhìn xuống dưới.

Năm cô gái Hồng Cô, lúc này cũng tò mò đi theo, muốn xem rốt cuộc tình hình mà Trần Hạo nói là gì.

Cùng lúc đó, thấy hai thuộc hạ rơi xuống, Ứng Thải Hồng hoàn toàn không có chút động lòng nào.

Nhìn vẻ mặt đó, giống như chết đi hai con vật không liên quan vậy.

Nhưng đội trưởng lính đánh thuê ngoại quốc Ước Sắt, thì dẫn

những thuộc hạ còn lại đến mép đài đá, lớn tiếng gọi đồng bạn xuống dưới.

Kết quả gọi nửa ngày cũng không thấy tiếng trả lời.

Đúng lúc này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử là những người đầu tiên nhìn xuống, lúc này đều kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy Hồ Bái Nhất kinh ngạc trợn tròn mắt nói: "Trời ơi!" Bàn Tử cũng kinh hãi hét lên: "Bố khỉ, lão Hồ, ông xem lá cờ ở dưới kia!" Thấy Hồ Bái Nhất và Bàn Tử có vẻ khác thường, Tuyết Lệ Dương không hiểu hỏi: "Ông xã, sao vậy?" Trần Hạo chỉ xuống đáy vực sâu trăm mét bên dưới nói: "Đây chính là chuyện tôi nói liên quan đến tâm kết của hai người họ." "Nhìn xem, những xác khô và xương trắng ở dưới kia, chính là pháo đài dưới lòng đất của bọn Nhật lùn mà lão Hồ và Bàn Tử gặp nguy hiểm năm đó." "Nếu không phải yêu cô gái tên Đinh Tư Điềm, lão Hồ và Bàn Tử năm đó đã phải chết ở đó rồi." Nghe vậy, năm cô gái Lara mới hiểu, hóa ra bên dưới mộ công chúa Áo Cổ, chính là pháo đài dưới lòng đất của bọn Nhật lùn mà Hồ Bái Nhất và Bàn Tử phát hiện năm đó.

Hồ Bái Nhất đứng ở mép đài đá, như chìm vào hồi ức, lẩm bẩm: "Cách hai mươi năm, đi một vòng lớn, tôi lại trở về đây!" Bàn Tử càng nhìn chằm chằm xuống dưới, đồng thời trong mắt cũng lộ ra ánh lệ.

Nhìn bộ dạng của hai người, Trần Hạo vỗ vỗ vai họ, sau đó nói: "Lão Hồ, Bàn Tử, hai người lẽ nào quên, trên bức bích họa chúng ta xem trước đó viết gì sao?" Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều ngơ ngác nhìn Trần Hạo hỏi: "Hạo gia, ý anh là sao?" Trần Hạo nói: "Trên bích họa viết, Bỉ Ngạn Hoa nở rộ đều vào lúc giao thoa giữa đêm và ngày." Hồ Bái Nhất như hiểu ra điều gì đó, nhưng lại không nắm bắt được trọng điểm.

Thế là hắn gật đầu nói: “Theo giờ của người xưa, đó là giờ Dần, từ ba đến năm giờ sáng.” Tiếng nói vừa dứt, Hồ Bái Nhất trợn tròn mắt, sau đó quay đầu hỏi: “Lão Vương, hai mươi năm trước lúc xảy ra chuyện là mấy giờ?” Bàn Tử tuy chưa hiểu rõ, nhưng vẫn trả lời: “Tôi nhớ lúc chúng ta chạy thoát, mặt trời sắp mọc.” Lúc này, Trần Hạo cười nói: “Theo lời của lão Hồ và Bàn Tử, tôi đoán vấn đề nằm ở ánh sáng đó.” Hồ Bái Nhất nghe xong lập tức nói: “Không sai, Hạo gia nói đúng!” “Tôi nhớ khi ánh sáng đó xuất hiện, những xác khô của bọn Nhật lùn đã sống lại.” “Ánh sáng đó chiếu xuống từ trên đỉnh đầu chúng ta!” Bàn Tử quay đầu lại nhìn một cái nói: “Ánh sáng đó chắc là phát ra từ trong quan quách?” Trần Hạo lắc đầu: “Không đúng!” “Nếu tôi không đoán sai, ánh sáng đó chắc là phát ra từ Bỉ Ngạn Hoa trong tay nữ thần, cũng chính là công chúa Áo Cổ.” Lúc này, Tuyết Lệ Dương nhìn đồng hồ nói: “Bây giờ đã là giờ Dần rồi.” Nghe vậy, trừ cô nàng ngoại quốc nóng bỏng Lara không có phản ứng, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, cùng với Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đều sững sờ.

Sau đó Hồ Bái Nhất vội vàng nói: “Hạo gia, chúng ta mau rút lui, ánh sáng đó sắp xuất hiện rồi!” “Có nguy hiểm!” Trần Hạo thản nhiên cười: “Lão Hồ, cậu và Bàn Tử không còn là hai người của năm đó nữa.” “Huống hồ có tôi và A Ninh ở đây, dù xác khô của bọn Nhật lùn sống lại, chúng ta có gì phải sợ?” Lúc này, Hồ Bái Nhất đang lo lắng mới phản ứng lại, đúng là mình đã quên mất chuyện này.

Cùng lúc đó, Ứng Thải Hồng đứng bên ngoài đài đá, gần như điên cuồng, lại phái thuộc hạ đi lên cây cầu đá dẫn đến quan quách, muốn lấy lại Bỉ Ngạn Hoa.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện một tia sáng đỏ rực chói mắt, đột nhiên bùng phát từ Bỉ Ngạn Hoa, chiếc vòng đá đen trong tay công chúa Áo Cổ.

Ngay sau đó, một cột sáng màu đỏ rực trực tiếp bắn lên đỉnh động

thủy tinh màu hồng.

Cùng với cột sáng màu đỏ rực không ngừng chiếu xạ vào thủy tinh trên đỉnh động, toàn bộ không gian dưới lòng đất khổng lồ, đều bị ánh sáng màu tím nhạt do thủy tinh tỏa ra lấp đầy.

Một lát sau, mọi người phát hiện ánh sáng màu tím xung quanh đột nhiên trở nên đỏ rực như máu!

Thấy vậy, Trần Hạo thản nhiên nói: "Mọi người cẩn thận, những cương thi mà lão Hồ thấy năm đó sắp sống lại rồi!" Tiếng nói của Trần Hạo vừa dứt, mọi người phát hiện cảnh tượng trước mắt đột nhiên thay đổi.

Trong nháy mắt, không gian dưới lòng đất khổng lồ vốn tràn ngập ánh sáng màu tím, đột nhiên biến thành một địa ngục ác quỷ với dung nham đỏ rực chảy khắp nơi!

Trong khoảnh khắc, xung quanh xuất hiện rất nhiều ác quỷ như từ địa ngục bò ra, đang vung vẩy vũ khí trong tay, chậm rãi tiến lại!

Thấy cảnh này, Ứng Thải Hồng lập tức sợ đến toàn thân run rẩy, liều mạng hét gọi thuộc hạ bảo vệ.

Dương Tử xấu xí càng rút ra hai chiếc rìu leo núi, hung hăng lao thẳng về phía ác quỷ đang nhào tới Ứng Thải Hồng mà chém.

Ngay cả mười mấy tên lính đánh thuê do đội trưởng Ước Sắt cầm đầu, lúc này cũng đều sợ đến hồn bay phách lạc.

Không đợi Ứng Thải Hồng ra lệnh, mười mấy tên lính ngoại quốc đã đồng loạt giơ súng trường tấn công, điên cuồng nổ súng vào những ác quỷ, cương thi đang dần dần bao vây xung quanh!

Nhìn cảnh tượng hỗn loạn trong sân, Hồ Bái Nhất nhíu mày nói: "Hạo gia, lẽ nào tất cả những thứ này đều là ảo giác do Bỉ Ngạn Hoa gây ra?" Bàn Tử và năm cô gái A Ninh, cũng đều tập trung bên cạnh

Trần Hạo.

Thực ra ngay khi cảnh tượng đột nhiên thay đổi, Trần Hạo đã dùng Âm Dương Nhãn dò xét xung quanh.

Sau đó thậm chí còn sợ có sai sót, liền mở cả Thiên Nhãn.

Chính vì vậy, Trần Hạo mới phát hiện, hóa ra vào thời khắc Bỉ Ngạn Hoa tỏa ra ánh sáng đỏ rực, trong mộ công chúa Áo Cổ, đã xảy ra một sự thay đổi lớn.

Vốn dĩ hắn cho rằng, theo diễn biến của phim, cái gọi là Bỉ Ngạn Hoa chẳng qua chỉ là một khối thiên thạch từ ngoài không gian.

Tác dụng của thiên thạch vừa hay có thể dẫn dắt người bình thường vào ảo giác, từ đó khiến họ tưởng rằng gặp phải đại tống tử.

Nhưng khi sự việc xảy ra, Trần Hạo mới phát hiện ra suy đoán ban đầu của mình hoàn toàn sai.

Bởi vì thông qua quan sát bằng Âm Dương Nhãn và Thiên Nhãn, hắn rất chắc chắn rằng xung quanh tuy vẫn là mộ thất của công chúa Áo Cổ.

Nhưng khối Bỉ Ngạn Hoa kỳ lạ kia, lại giống như đã mở ra cánh cửa của một quỷ huyệt.

Điều quan trọng nhất là, trên cơ sở này, Bỉ Ngạn Hoa thật sự có chức năng khiến người ta rơi vào ảo giác.

Nói cách khác, bây giờ họ không chỉ bị năng lượng do Bỉ Ngạn Hoa tỏa ra dần dần dẫn vào ảo giác, mà đồng thời, còn có nguy cơ bị tấn công bởi những loại quỷ quái xông ra từ cánh cửa quỷ huyệt do Bỉ Ngạn Hoa mở ra.

Hiểu ra những điều này, Trần Hạo vừa rút ra Đại Việt Long Tước Đao sau lưng, vừa trầm giọng nói: “Các vị, lần này chúng ta thật sự

gặp phải phiền phức rồi!" Thấy Trần Hạo rút vũ khí, Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, A Ninh và năm cô gái, cũng lần lượt lấy ra thần binh và pháp khí đã khai quang của mình.

Ngay sau đó, họ đứng quay lưng vào nhau thành một vòng tròn, hai mắt nhìn chằm chằm vào những tà túy không biết là thật hay ảo đang dần dần bao vây.

Tuyết Lệ Dương đồng thời hỏi: "Ông xã, rốt cuộc anh đã phát hiện ra điều gì?" Trần Hạo cười giễu cợt: "Không có gì, Bỉ Ngạn Hoa quả thật là vật phi phàm, không chỉ có chức năng dẫn người vào ảo giác, mà đồng thời còn có thể mở ra một quỷ huyệt." Nghe đến đây, Tô Nan kinh ngạc nói: "Ý của anh là, những thứ chúng ta đang thấy bây giờ, tuy có một phần là ảo giác do Bỉ Ngạn Hoa tạo ra." "Nhưng một phần khác, lại là quỷ quái thật sự bị Bỉ Ngạn Hoa dẫn ra từ quỷ huyệt?" Nghe vậy, mọi người đều cảm thấy chuyện lần này có chút khó giải quyết.

Khi những con quái vật xung quanh sắp xông đến trước mặt, Trần Hạo vừa kích hoạt sức mạnh huyết mạch Thanh Long, để thoát khỏi ảnh hưởng của ảo giác, vừa lớn tiếng nói: "Tất cả đừng ngây ra đó, mau kích hoạt pháp chú trên chiến y!" Mọi người nghe vậy, không nói hai lời, trực tiếp kích hoạt Tĩnh Tâm Chú trên chiến y của mình.

Trong nháy mắt, mọi người cảm thấy trước mắt một mảnh sáng tỏ, hàng trăm quỷ quái, cương thi vốn đang nhung nhúc lao tới xung quanh, trong chớp mắt đã biến mất hơn một nửa.

Thậm chí cảnh tượng địa ngục dung nham chảy khắp nơi cũng biến mất ngay lập tức.

Chương 379

Lúc này, trong mắt họ chỉ còn thấy hơn trăm con quỷ tà cấp bậc khác nhau, đang trợn mắt phát ra hung quang xanh lè lao tới.

Thấy vậy, Bàn Tử trực tiếp vung thanh Đường đao siêu hợp kim đã được khai quang, một chiêu Lực Phách Hoa Sơn đánh cho một con ác quỷ hồn bay phách tán.

Sau đó hắn vui mừng nói: "Hạo gia, Đường đao và Cự Mãng chiến y đã được khai quang quả nhiên là bảo bối a!" Hồ Bái Nhất cũng liên tiếp hạ gục hai con ác quỷ, cười nói: "Còn phải nói nhảm sao?!" "Chẳng những Đường đao của chúng ta sau khi khai quang, uy lực tăng lên rất nhiều so với trước." "Ngay cả ba chú pháp Phá Sát, Hộ Thân, Tĩnh Tâm trên chiến y, cũng là bảo bối tốt để đối phó với tà túy!" "Nếu không có những pháp khí này, chúng ta bây giờ chắc chắn cũng gặp xui xẻo như Ứng Thải Hồng rồi!" Sau khi lần lượt hạ gục mấy con quỷ túy, Trần Hạo và năm cô gái A Ninh mới nhìn về phía đám người Ứng Thải Hồng.

Chỉ thấy hơn mười thuộc hạ còn lại của Ứng Thải Hồng, lúc này đều đang tự mình chạy trốn, căn bản không ai để ý đến cô ta nữa!

Dương Tử tuy có ý muốn cứu Ứng Thải Hồng, nhưng lại bị một con ác quỷ thật sự quấn lấy.

Tuy chiêu thức của Dương Tử ngoan độc, nhưng dù sao cũng chỉ là người thường, hai chiếc rìu leo núi trong tay cũng chỉ là phàm khí bình thường, căn bản không thể gây ra chút thương tổn nào cho ác quỷ.

Ngược lại sau một hồi tấn công điên cuồng, ác quỷ không sao, còn cô ta thì bị đánh cho toàn thân đầy máu, xem ra sắp toi mạng.

Lúc này, Ứng Thải Hồng cũng phát hiện mình gặp phải khốn cảnh, thế là cô ta điên cuồng gào thét, muốn Ước Sắt và đám lính đánh thuê bảo vệ.

Nhưng bọn họ đang bị cả quỷ quái ảo và thật tấn công, lúc này tự lo còn không xong, đâu có thời gian quản sống chết của cô ta!

Quan trọng nhất là, một số thành viên Tu Linh Hội bị ác quỷ thật giết chết, cũng như những người tự tàn sát lẫn nhau do ảo giác, lúc này đều giống như Mã Khắc trước đó, biến thành những hoạt thi toàn thân đen tím, mặt mũi gớm ghiếc, rồi điên cuồng lao vào tấn công những đồng bạn còn sống.

Chỉ trong vài cái chớp mắt của Trần Hạo, hơn mười thuộc hạ Tu Linh Hội mà Ứng Thải Hồng mang theo, toàn bộ đều bị hạ gục.

Thậm chí cả lính đánh thuê dưới trướng Ước Sắt, lúc này cũng chỉ còn lại vài người.

Thấy vậy, Bàn Tử cảm thán: "Xem ra chúng ta có thể theo Hạo gia xuống đấu, tuyệt đối là nhịp điệu tổ tiên phù hộ rồi!" Sau khi một đao chém nát một con ác quỷ, Hồng Cô buồn cười đáp: "Không dễ dàng đâu Bàn Tử, xem ra chỉ có ông xã của tôi mới có thể khiến cậu tâm phục khẩu phục!" Bàn Tử đỡ được đòn tấn công của một con ác quỷ, xoay người một đao chém bay nó, sau đó thề thốt: "Chị dâu Hồng nói sai rồi!" "Tôi đây không chỉ kính trọng Hạo gia, mà cả năm vị chị dâu, tôi cũng vô cùng tôn trọng, chị không thể oan cho tôi được!" Thấy đám người Ứng Thải Hồng bị giết chỉ còn lại chưa đến mười người.

Lara không hiểu hỏi: "Anh yêu, lẽ nào chúng ta không đi cứu họ sao?" Trần Hạo cười ha hả: "Dù sao cũng không phải thứ tốt lành gì, chết đi ngược lại còn sạch sẽ." "Được rồi các vị, toàn lực ra tay diệt sát quỷ quái thật sự, sau đó lấy Bỉ Ngạn Hoa rồi chúng ta về nhà ăn mừng!" Tiếng nói vừa dứt, Tuyết Lệ Dương, A Ninh, Tô Nan, Hồng

Cô, Lara, cùng với Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, tất cả đều đồng loạt toàn lực tấn công!

Trần Hạo ra lệnh một tiếng, sau đó liền cầm Đại Việt Long Tước Đao lóe lên đao mang màu xanh biếc, tung người nhảy xuống pháo đài Nhật lùn bên dưới quan quách của công chúa Áo Cổ.

Bởi vì những con ác quỷ thật sự, tất cả đều xông ra từ một cái hố đen khổng lồ dưới pháo đài đó.

Mục đích của chuyến đi này là để chặn ở cửa hố đen đó mà tàn sát.

Về phần quỷ quái ở trên, Trần Hạo tin rằng, với thực lực của năm cô gái và hai người Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, tuyệt đối có thể dễ dàng giải quyết.

Còn về đám người Ứng Thải Hồng đang không ngừng khóc lóc cầu cứu, Trần Hạo căn bản lười quản, mặc cho họ tự sinh tự diệt là được rồi!

Lúc này, những thành viên Tu Linh Hội thuộc hạ của Ứng Thải Hồng, không bị ác quỷ thật sự hạ gục, thì bị lính đánh thuê coi là cương thi mà bắn hạ.

Trong nháy mắt, chỉ còn lại Ứng Thải Hồng và Dương Tử toàn thân bị thương.

Đám lính đánh thuê của Ước Sắt, cũng vì ảo giác, không chỉ bị ác quỷ thật sự tấn công, mà đồng thời còn coi người thành quỷ quái.

Chỉ thấy những luồng lửa từ súng trường tấn công bắn ra, trong khoảnh khắc đã hạ gục phần lớn người.

Đám lính đánh thuê của Ước Sắt ngay cả năm phút cũng không cầm cự nổi, đã toàn quân bị diệt.

Thấy vậy, Ứng Thải Hồng sợ đến hồn bay phách lạc, vừa run rẩy không ngừng lùi lại, vừa kinh hãi hét lớn: "Trần Thiên Sư, cứu tôi!

Cầu xin ngài cứu tôi đi!!!" Nhưng gọi nửa ngày cũng không thấy Trần Hạo xuất hiện, thậm chí cả năm cô gái và hai người Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, cũng đang không ngừng chém giết quỷ quái xung quanh.

Lúc này cô ta cuối cùng cũng biết, đám người Trần Hạo tuy có quan hệ hợp tác với mình, nhưng đến thời khắc quan trọng, người ta chưa chắc đã để ý.

Tuy trong lòng căm hận không thôi, nhưng cô ta vẫn không thể không đưa ra điều kiện.

Chỉ thấy cô ta đột nhiên cúi người, né được đòn tấn công của một con ác quỷ, sau đó chạy một mạch nấp sau lưng Dương Tử toàn thân đầy thương tích.

Sau đó cô ta liều mạng hét lớn: "Thiên Sư, chỉ cần ngài có thể cứu tôi ra ngoài, và giúp tôi lấy được Bỉ Ngạn Hoa, tôi nguyện ý đem toàn bộ tài sản của mình, thậm chí cả tập đoàn khoáng nghiệp Hoàn Cầu, cũng hai tay dâng tặng!" Tuy Trần Hạo không quan tâm đến tiền, nhưng có người tự dưng dâng lợi ích, Trần Hạo cũng không ngốc đến mức không nhận.

Về phần sau này Ứng Thải Hồng có tìm cơ hội báo thù hay không, Trần Hạo cho rằng chỉ có người chết mới là an toàn nhất.

Thế là hắn tung một nhát đao chém chết hơn mười con ác quỷ, sau đó lớn tiếng hét: "A Ninh, Tô Nan, hai em đi cứu Ứng nữ sĩ xuống, sau đó bảo cô ta viết một bản hợp đồng chuyển nhượng công ty, ký tên đàng hoàng." "À đúng rồi, tiện thể bảo Ứng nữ sĩ viết ra tất cả tài khoản cá nhân và mật khẩu của cô ta." "Nếu cô ta không đồng ý, vậy thì cứ mặc kệ tự vệ là được." Nghe vậy, Bàn Tử khẽ nói: "Trời đất

ơi!" "Lão Hồ, Hạo gia định hốt trọn cả gia tài của đối phương à!" Hồ Bái Nhất một đao đẩy lùi hai con ác quỷ, cười nói: "Dù sao cũng không phải loại tốt lành gì, không lừa thì lừa ai?" Bên cạnh, Lara vung vẩy Long Chi Chủy Thủ, vừa chống đỡ đòn tấn công của ác quỷ và hoạt thi, vừa dựa vào gần Tuyết Lệ Dương kinh ngạc hỏi: "Dương, Trần có thường làm vậy không?

Như vậy có phải hơi không tốt không?" Tuyết Lệ Dương tay cầm Tiểu Thần Phong và Ngư Trường Kiếm liên tục vung vẩy, trực tiếp hạ gục hai con ác quỷ rồi cười nói: "Thực ra ông xã của chúng ta xấu xa lắm, chỉ đối tốt với người của mình thôi, còn người ngoài thì tốt nhất đừng chọc vào." "Nhưng đám người Ứng Thải Hồng, lần này rõ ràng là muốn lợi dụng Liệt Hải Phái chúng ta, giúp cô ta lấy Bỉ Ngạn Hoa cứu mạng." "Nếu không phải võ lực của chúng ta mạnh, khiến cô ta không dám làm bừa, e là vừa mới vào cổ mộ, đã bị đủ các loại ép buộc rồi." "Cho nên, con mụ ngốc này tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì, làm vậy là đúng rồi!" Nghe đến đây, Lara suy nghĩ một lát, gật đầu nói: "Dương, em nói đúng, chị cũng ủng hộ cách làm của ông xã." Lúc này, Ứng Thải Hồng suy nghĩ một lát, thấy Dương Tử sắp không chống đỡ nổi nữa.

Trong lúc bất lực, cô ta đành phải nén giận hét lên: "Được, tôi đồng ý yêu cầu của ngài." "Nhưng Trần Thiên Sư phải đảm bảo, nhất định có thể đưa tôi và Dương Tử an toàn ra ngoài." "Quan trọng nhất, tôi phải có được Bỉ Ngạn Hoa!" "Về phần hợp đồng chuyển nhượng công ty, cũng như tài khoản cá nhân và mật khẩu của tôi, chỉ cần tôi có thể mang Bỉ Ngạn Hoa sống sót ra ngoài, tôi sẽ lập tức viết cho ngài." "Nếu ngài không đồng ý, tôi chết cũng sẽ không đưa tiền và công ty của tôi cho ngài!" Thấy đã đến nước này rồi mà còn dám uy hiếp.

Trần Hạo vừa ung dung chém giết những con ác quỷ, vừa giễu cợt

nói: “Nếu đã như vậy, vậy A Ninh và Tô Nan về đi, dù sao tôi cũng không thiếu chút tiền đó, cứ để Ứng nữ sĩ tự sinh tự diệt là được rồi! ~” A Ninh và Tô Nan nghe vậy, mỉm cười với nhau, sau đó vung vẩy Thanh Công Kiếm và hắc kim đoản đao, trực tiếp quay lại chỗ Tuyết Lệ Dương và Lara, giúp chia sẻ áp lực tấn công của quỷ quái.

Thấy vậy, Ứng Thải Hồng lập tức ngây người.

Cô ta không ngờ Trần Hạo lại quả quyết như vậy, ngay cả khi dùng cả tập đoàn khoáng nghiệp Hoàn Cầu và số tiền gửi trong tài khoản ngân hàng để dụ dỗ uy hiếp, đối phương cũng có thể không hề để tâm.

Đúng lúc này, Dương Tử toàn thân đầy thương tích, lơ là một chút, trực tiếp bị một con hoạt thi dùng móng vuốt xuyên qua ngực.

Ngay sau đó, mười mấy con hoạt thi, như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, trực tiếp lao tới.

Không đợi Ứng Thải Hồng kịp phản ứng, Dương Tử xấu xí đã bị hoạt thi xé thành từng mảnh thịt vụn!

Cảnh tượng máu me đó, lập tức dọa Ứng Thải Hồng điên cuồng hét lớn, lao thẳng về phía A Ninh và những người khác.

Đồng thời cô ta khóc lóc gào thét: “Tôi đồng ý, tôi đồng ý tất cả!” “Mau cứu tôi!

Cầu xin các người mau cứu tôi đi!” Sau khi chém giết hơn trăm con ác quỷ, Trần Hạo nghe xong liền mỉm cười nói: “Nếu đã như vậy, A Ninh hãy bảo vệ cô Ứng Trần cho tốt.

Đương nhiên, nếu cô ta không làm theo yêu cầu của tôi thì không cần phải quan tâm!” Ứng Thải Hồng lúc này đã nấp sau lưng A Ninh và những người khác, vội vàng đáp lại: “Sẽ không đâu, tôi nhất định sẽ làm theo yêu cầu của ngài.” “Nhưng bây giờ tôi không có giấy bút,

phải làm sao đây?" Lúc này, gần quách của công chúa Áo Cổ, sau khi năm cô gái của Tuyết Lệ Dương đã dọn sạch tất cả ác quỷ và hoạt thi, họ trực tiếp vây Ứng Thải Hồng vào giữa.

Cùng lúc đó, Tô Nan cười hì hì lấy ra một tập giấy A4 và bút từ trong ba lô nói: "Tôi có đồ đây, mau viết đi." Ứng Thải Hồng vội vàng nhận lấy giấy bút, nhanh chóng viết ra tất cả tài khoản ngân hàng và mật khẩu.

Sau đó, cô ta khó xử nói: "Mark là đại diện pháp lý của công ty tôi, tất cả hợp đồng của công ty đều do hắn soạn thảo.

Bây giờ hắn chết rồi, tôi không biết viết hợp đồng chuyển nhượng!" Tuyết Lệ Dương cười hì hì nói: "Dễ thôi, tôi viết là được chứ gì?" Ứng Thải Hồng có thể từ chối sao?

Chỉ có thể nén giận, viết theo lời đọc của Tuyết Lệ Dương.

Đúng lúc này, Tuyết Lệ Dương phát hiện bên dưới thạch đài, những thành viên Tu Linh Hội và lính đánh thuê đã biến thành hoạt thi, cùng với đám ác quỷ, đang ồ ạt xông lên.

Cô liền cười nói: "Các chị em, Lão Hồ, Bàn Tử, mau chặn lũ tà ma kia lại.

Chương 380

Đợi cô Ứng Trần viết xong thứ Trần Hạo cần, chúng ta sẽ diệt hết lũ quỷ quái đó, rồi xuống dưới hội hợp với Trần Hạo." A Ninh và bốn cô gái cùng Hồ Bái Nhất, Bàn Tử nghe vậy, tất cả đều cầm vũ khí của mình, trực tiếp chặn ở lối đi dẫn lên thạch đài.

Trong chốc lát, lũ hoạt thi và ác quỷ bị sáu người họ chém giết đến mức tan tác.

Tuyết Lệ Dương thì thong thả vừa đọc hợp đồng chuyển nhượng, vừa trông chừng Ứng Thải Hồng.

Một lát sau, A Ninh và sáu người đã giết được một đống lớn ác quỷ và hoạt thi, còn Tuyết Lệ Dương cũng đã nhận lấy bản hợp đồng chuyển nhượng công ty mà Ứng Thải Hồng vừa ký xong.

Sau đó cô vung vẩy Tiểu Thần Phong và Ngư Tràng kiếm, cười nói: "Được rồi mọi người, dốc toàn lực xử lý đám ác quỷ và hoạt thi này, rồi đi hội hợp với Trần Hạo." Ứng Thải Hồng đang có chút ngây dại đột nhiên hỏi: "Vậy Bỉ Ngạn Hoa thì sao?

Trần thiên sư đã hứa với tôi sẽ giúp tôi lấy được nó." Hồng Cô chế nhạo nói: "Đợi chúng tôi giúp chồng tôi xử lý hết đám tà ma này xong sẽ quay lại lấy Bỉ Ngạn Hoa." Sau đó, mọi người không thèm để ý đến Ứng Thải Hồng nữa, mỗi người lấy ra một bộ dây thừng leo núi buộc chặt, rồi đu dây xuống pháo đài quân sự bên dưới.

Lúc này, Trần Hạo đã xử lý hơn hai trăm con ác quỷ và lệ quỷ.

Nhưng những thứ này đối với Trần Hạo mà nói, quá yếu.

Đừng nói là gây thương tích, ngay cả một chút phiền phức cũng không đáng kể.

Trần Hạo vừa chém giết quỷ vật, vừa chê bai thực lực của chúng quá thấp, giết một con chỉ được 1 điểm thưởng, thật sự quá vô vị.

Khi thấy Tuyết Lệ Dương và những người khác cùng với Ứng Thải Hồng vẫn còn hoảng hốt đi xuống, anh liền cười hỏi: "Sao vậy?

Quỷ quái ở trên đó đã giải quyết xong hết rồi à?" Lara, người lần đầu tiên chiến đấu với quỷ quái của Long quốc, vội vàng nói một cách phấn khích: "Đó là đương nhiên rồi!

Anh yêu, anh có biết không, vừa rồi một mình em đã xử lý hơn hai mươi con ác ma đấy!" Ừm, bạn không nhìn nhầm đâu.

Đối với Lara mà nói, bất kể là ác quỷ hay hoạt thi, trong quan niệm của cô, tất cả đều thuộc phạm trù ác ma.

Trần Hạo vung tay, một luồng đao mang màu xanh biếc dài mười mét lóe lên, chém cho mấy chục con ác quỷ, lệ quỷ còn sót lại hồn bay phách tán, rồi cười nói: "Lợi hại vậy sao?

Thế Tuyết Lệ Dương và những người khác giết được bao nhiêu?" Nghe câu này, Lara buồn bực nói: "Lão Hồ và Bàn Tử giết ít hơn em một chút.

Nhưng bốn chị em còn lại thì quá dũng mãnh, mỗi người đều giết nhiều hơn em khoảng gấp đôi.

Anh yêu, khi nào em mới có được nội đan dị thú đây?

Nếu không, thực lực của em không thể nào so được với Tuyết Lệ Dương." Trần Hạo cười nói: "Yên tâm, đợi lần này trở về, anh sẽ tìm cách tìm một ngôi mộ cổ có dị thú.

Đến lúc đó, nhất định sẽ giúp em lấy được nội đan dị thú." Sau khi mọi người cười đùa một hồi, Ứng Thải Hồng đã nhẫn nhịn nửa ngày cuối cùng không chịu nổi nữa: "Trần thiên sư, yêu cầu của ngài tôi đã làm rồi, chúng ta mau quay lại lấy Bỉ Ngạn Hoa rồi rời đi thôi.

Nơi này thật sự quá nguy hiểm, tôi không muốn ở lại đây thêm một khắc nào nữa." Nhìn Ứng Thải Hồng sợ đến chết khiếp, Trần Hạo gật đầu nói: "Được thôi, chúng ta bây giờ lên lấy Bỉ Ngạn Hoa." Lúc này, Hồ Bái Nhất nói: "Hạo gia, hai chúng tôi đi thu gom thi thể của những chiến hữu thanh niên xung phong năm xưa.

Quan trọng nhất là, chúng tôi muốn tìm lại hài cốt cho Tiểu Đinh." Bàn Tử cũng nói ngay: "Đúng vậy, Hạo gia, năm đó nếu không có Tiểu Đinh cứu hai chúng tôi, tôi và Lão Hồ đã sớm chết ở đây rồi." Trần Hạo hiểu tâm trạng của hai người, bèn nói: "Hồng Cô, cô đưa cô Ứng lên trên đó đợi trước đi.

Đợi tôi giúp Lão Hồ, Bàn Tử xong việc sẽ lên hội hợp với mọi người." Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nghe vậy, trong lòng vô cùng cảm động, vội vàng nói: "Không cần đâu Hạo gia, chuyện này hai chúng tôi là đủ rồi, không cần phiền đến anh và các chị dâu." Trần Hạo thản nhiên cười: "Đều là anh em nhà mình cả, khách sáo làm gì?

Hơn nữa những nơi bị sập trong pháo đài này, chỉ dựa vào hai cậu thì phải dọn đến bao giờ mới xong!" Nói rồi, anh dẫn theo Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái đi thẳng vào bên trong pháo đài.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cảm động dụi mắt, rồi vội vàng đi theo.

Còn Ứng Thải Hồng, chỉ có thể ngoan ngoãn để Hồng Cô đưa trở lại nơi có quách của công chúa Áo Cổ cách đó trăm mét để chờ đợi.

Hơn nửa giờ sau, với một cường giả biến thái mang trong mình huyết mạch Thanh Long như Trần Hạo, cộng thêm sự giúp đỡ của A Ninh, Tô Nan, Tuyết Lệ Dương và Lara, những người đã dùng nội đan dị thú và Chu Quả, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đã nhanh chóng dựa vào quần áo của những người đồng đội thanh niên xung phong năm xưa mà tìm thấy hài cốt của tất cả mọi người.

Còn những tảng đá vỡ và khối đá lớn do sụp lở, hoặc bị Trần Hạo dùng bạo lực đánh nát, hoặc bị mọi người dễ dàng lật sang một bên.

Khi cả nhóm đi đến bên dưới chiếc thang máy mà năm xưa Hồ Bái Nhất và Bàn Tử đã dùng để trốn thoát, chưa kịp để mọi người động thủ, đã nghe thấy một trận âm thanh 'vo ve' dày đặc.

Khi mọi người nhìn thấy một bầy côn trùng tựa như đám sương đen đột nhiên từ giếng thang máy bay thẳng xuống, Hồ Bái Nhất nhất thời kinh hãi hét lên: "Không ổn rồi!

Là bầy đỉa hút máu đã giết mấy người chiến hữu của tôi năm đó, mọi người mau chạy đi!" Nhưng Trần Hạo ở bên cạnh lại cười nói: "Chạy cái gì mà chạy!

Đã gặp rồi thì diệt sạch là xong, có gì phải sợ?" Nói xong, anh liền tay kết pháp ấn, miệng cũng nhanh chóng niệm pháp chú.

Thật ra, trước khi xuyên không, lúc xem bộ phim 'Tầm Long Quyết', Trần Hạo đã rất ngạc nhiên.

Bầy đỉa mà nhóm thanh niên tri thức của Hồ Bái Nhất và Bàn Tử gặp phải hai mươi năm trước, trong tình tiết sau đó hoàn toàn không xuất hiện.

Bây giờ cuối cùng anh đã hiểu, hóa ra lũ này đều trốn trong giếng thang máy của pháo đài.

Cũng phải, trong kịch bản gốc, vì Hồ Bái Nhất không đi vào trong pháo đài, nên bầy đỉa hút máu không có cơ hội xuất hiện.

Sau đó toàn bộ địa cung sụp đổ, lại bị nước hồ tràn vào.

Lũ đỉa hút máu đó không bị chết đuối hết thì chắc cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Lúc này, bầy đỉa hút máu tựa như một đám mây đen khổng lồ đã

đến rất gần Trần Hạo và mọi người.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, A Ninh thản nhiên nói: "Hai người yên tâm đi, đạo pháp của Trần Hạo thế nào chẳng lẽ hai người không biết sao.

Đối phó với chút côn trùng nhỏ này, mọi người không cần phải lo lắng." Tô Nan và Tuyết Lệ Dương tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt của cả hai hoàn toàn đồng tình.

Chỉ có Lara, người chưa từng thấy đạo pháp của Trần Hạo, tỏ ra không thể tin được: "Trần thật sự có thể đối phó được với nhiều đỉa hút máu như vậy sao?

Mấy thứ nhỏ bé này thật quá đáng sợ!" Lúc này Hồ Bái Nhất và Bàn Tử mới phản ứng lại, dù sao bây giờ cũng không phải là trước đây nữa.

Hơn nữa thực lực của Trần Hạo, trong lòng họ cũng hiểu rõ.

Bàn Tử thở phào một hơi, cười nói: "Chị dâu Lara yên tâm đi.

Mấy con côn trùng nhỏ này, Hạo gia một chiêu là có thể diệt sạch!" Lời vừa dứt, bầy đỉa hút máu tựa như một đám mây đen đã lao đến ngay trên đầu họ.

Chỉ thấy Trần Hạo một tay chỉ thẳng lên, miệng quát: "Phong Hỏa Lệnh, diệt hết cho tiểu gia ta!" Trong chốc lát, một con cự long rực lửa dày hơn một mét, dài gần hai mươi mét bắn ra từ đầu ngón tay anh.

Vô số đỉa hút máu trong giếng thang máy chưa kịp phản ứng đã bị con cự long lửa do Phong Hỏa Lệnh ngưng tụ bao trùm.

Trong nháy mắt, đám đỉa hút máu tựa như mây đen đã bị Trần Hạo một chiêu thiêu rụi sạch sẽ, thậm chí không để lại một chút tro tàn nào.

Trong thức hải của anh, lại một lần nữa bị âm thanh thông báo của hệ thống tràn ngập!

“[Đinh!

Chương 381

Chúc mừng túc chủ chém giết một con đỉa hút máu, nhận được 0.1 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con đỉa hút máu, nhận được 0.1 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con đỉa hút máu, nhận được 0.1 điểm thưởng.]" "[Đinh! ...]" Thấy cảnh này, Lara lần đầu tiên chứng kiến uy lực của Phong Hỏa Lệnh, liền nhào vào lòng Trần Hạo, phấn khích hét lớn: "Anh yêu, anh lợi hại quá!" Tuyết Lệ Dương, người có quan hệ thân thiết nhất với cô, cười khúc khích nói: "Lara, chẳng lẽ em quên không gian dưới lòng đất ở cây cầu lân thạch kia rồi sao?

Chồng chúng ta đã dùng Thiên Lôi Chú, trong nửa phút đã dập tắt những ngọn lửa xanh biếc chết người đó!

So với lần đó, lần này chồng chúng ta còn chưa cần khởi động nữa là!" Bên cạnh, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử nhìn nhau, Bàn Tử cười bất đắc dĩ: "Bầy đỉa năm xưa liên tiếp hút khô mấy người chiến hữu của chúng ta thành xương trắng, cứ thế bị Hạo gia diệt sạch rồi sao?" Hồ Bái Nhất vẻ mặt buồn bã nói: "Hai mươi năm trước, nếu chúng ta có bản lĩnh của Hạo gia, hay thậm chí chỉ có thực lực như hai chúng ta bây giờ, cũng sẽ không để Tiểu Đinh chết ở đây." Sau khi mọi người cười đùa một hồi, Trần Hạo và bốn cô gái giúp Hồ Bái Nhất và Bàn Tử tìm kiếm dưới giếng thang máy.

Những viên đá nhỏ đều bị mọi người tiện tay lật ra, gặp phải những tảng đá lớn, Trần Hạo chỉ cần một quyền là đánh thành mảnh vụn.

Không lâu sau, toàn bộ đá vụn dưới giếng thang máy đã được dọn

sạch.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng nhanh chóng tìm thấy hài cốt của Tiểu Đinh đã biến thành một bộ xương khô.

Nhìn vẻ mặt bi thương của hai người, Trần Hạo biết lúc này nói gì cũng không thể an ủi được hai người anh em này.

Anh vỗ vai họ nói: "Được rồi Lão Hồ, Bàn Tử, hai cậu đều là những hán tử đầu đội trời chân đạp đất, có tình có nghĩa.

Lời thừa tôi không nói nữa, đã tìm thấy hài cốt của Đinh Tư Điềm, cũng coi như kết thúc cho chuyện của hai mươi năm trước.

Lát nữa chúng ta lấy được Bỉ Ngạn Hoa, tôi sẽ giúp các cậu mang hài cốt của những người chiến hữu và Tiểu Đinh ra ngoài, tìm một nơi phong thủy tốt để an táng." Hồ Bái Nhất và Bàn Tử vốn không phải là người lề mề, trong kịch bản gốc, họ thậm chí còn không tìm được hài cốt của Tiểu Đinh mà vẫn sống tốt.

Huống chi bây giờ dưới sự giúp đỡ của Trần Hạo và mọi người, họ đã tìm thấy hài cốt của Đinh Tư Điềm và các chiến hữu khác.

Ở một mức độ nào đó, nút thắt trong lòng họ đã được gỡ bỏ.

Dụi dụi đôi mắt hoe hoe, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử liền mỉm cười với Trần Hạo và mọi người.

Sau đó, cả nhóm đã chuyển một đống lớn hài cốt đến bên dưới quách của công chúa Áo Cổ.

Tiếp theo, họ đi lên đi xuống mấy lần, vận chuyển toàn bộ hài cốt lên thạch đài cao trăm mét.

Không còn cách nào khác, lối ra của pháo đài đã bị nổ sập, ngay cả giếng thang máy cũng không thể ra ngoài được.

Trần Hạo và mọi người muốn rời khỏi cổ mộ, chỉ có thể mang

theo hài cốt trở về lăng mộ công chúa Áo Cổ, rồi đi theo đường cũ trở ra.

Thấy Trần Hạo và mọi người đều đã trở về, Ứng Thải Hồng chờ đợi đã lâu, như phát điên hét lớn: "Trần thiên sư, mau giúp tôi lấy Bỉ Ngạn Hoa về, rồi chúng ta mau rời khỏi đây.

Tôi không muốn ở lại đây thêm một giây nào nữa!" Nhìn Ứng Thải Hồng có chút điên loạn, Trần Hạo lại không có một chút đồng cảm nào.

Vì anh biết, nếu thực lực của nhóm mình không quá mạnh, nhất định sẽ giống như trong kịch bản gốc, bị Ứng Thải Hồng ép buộc đủ kiểu dò đường, đủ kiểu uy hiếp.

Điểm này, từ việc cô ta thuê thêm một đám lính đánh thuê nước ngoài có thể thấy rõ.

Chỉ là Ứng Thải Hồng không ngờ rằng, dù có đám lính đánh thuê đó, cũng hoàn toàn không thể uy hiếp được Trần Hạo và mọi người.

Cảm thấy ở đây cũng chẳng có gì thú vị nữa, Trần Hạo trực tiếp nhảy lên bên cạnh xác khô của công chúa Áo Cổ.

Tiếp theo, anh quan sát kỹ tình hình của xác khô, một lúc sau, phát hiện bên dưới Bỉ Ngạn Hoa trong tay xác khô, quả nhiên có một cơ quan kết nối với việc làm sụp đổ địa cung.

Cũng có nghĩa là, một khi lấy Bỉ Ngạn Hoa đi mà không cẩn thận chạm vào cơ quan, địa cung sẽ sụp đổ như trong kịch bản gốc.

Như vậy, nhiệm vụ của hệ thống coi như toi đời.

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo lại nhảy trở về, tìm một tảng đá lớn, rồi lại quay trở lại bên cạnh xác khô công chúa Áo Cổ.

Tiếp theo, một tay anh nhanh chóng kéo xác khô công chúa Áo Cổ

xuống khỏi đài quách, tay kia thì nhanh chóng đặt tảng đá lớn vào vị trí ban đầu của công chúa Áo Cổ.

Trần Hạo nhìn rất rõ, chỉ cần tốc độ của anh chậm hơn một chút, thiết bị tự hủy của địa cung sẽ bị kích hoạt.

Anh thầm nghĩ: Cũng may thể chất của tiểu gia đây không phải người thường có thể so sánh.

Nếu đổi lại là người khác, căn bản không có tốc độ như vậy để phá giải cơ quan.

Sau đó, một tay anh cầm Bỉ Ngạn Hoa, tay kia thuận tiện lấy luôn mặt nạ vàng và mũ miện của công chúa Áo Cổ ném cho Bàn Tử.

Đang định cười trêu chọc vài câu, anh đột nhiên phát hiện từ trong xác khô công chúa Áo Cổ tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ âm lãnh tà ác!

Ngay sau đó, Tuyết Lệ Dương, người đã tu luyện thành Vọng khí thuật, kinh hãi hét lên: "Chồng, cẩn thận!

Xác khô đó thi biến rồi!!!" Thực ra không cần Tuyết Lệ Dương nhắc nhở, Trần Hạo đã phát hiện xác khô công chúa Áo Cổ bên cạnh mình đã thi biến.

Dù sao anh không chỉ có Âm Dương Nhãn, mà còn mang trong mình huyết mạch Thanh Long.

Ngay khi xác khô công chúa Áo Cổ tỏa ra âm sát chi khí, Trần Hạo đã nắm rõ tình hình.

Vì vậy, Trần Hạo không quay đầu lại, tung người lên không trung thực hiện một cú đá xoay. 'Bốp' một tiếng trầm đục, cương thi công chúa Áo Cổ vừa đứng dậy đã bị đá bay trở lại đài quan tài hình hoa sen.

Đồng thời, Trần Hạo cũng nhờ vào lực phản chấn của cú đá mà nhẹ nhàng bay về phía A Ninh và những người khác.

Thấy anh bình an vô sự, năm cô gái của Tuyết Lệ Dương và Hồ Bái Nhất, Bàn Tử đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó, họ rút ra thần binh pháp khí, đôi mắt chăm chú nhìn vào con cương thi công chúa Áo Cổ đang đứng dậy lần nữa, nhanh chóng băng qua thạch đài và xà đá bên cạnh.

Đứng vững thân hình, Trần Hạo mới cẩn thận quan sát con cương thi công chúa Áo Cổ.

Chỉ thấy toàn thân nó mọc ra lông dài màu đen tím, khuôn mặt khô quắt như ác quỷ.

Trên đôi móng vuốt cũng màu đen tím, mọc ra mười chiếc móng tay sắc bén dài gần hai mươi centimet, lấp lánh hàn quang màu đen.

Quan trọng nhất, động tác của cương thi công chúa Áo Cổ không hề có chút cứng nhắc nào, trông không khác gì động tác của người sống.

Đương nhiên, người sống không thể có tốc độ nhanh nhẹn như nó.

Nhìn đến đây, Trần Hạo thản nhiên cười: "Ồ, ta cứ tưởng là loại cương thi lợi hại gì, hóa ra chỉ là một con cương thi cấp Khiêu Cương mà thôi!" Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Ứng Thải Hồng đang đứng ở phía sau mọi người, như phát điên lao thẳng đến bên cạnh Trần Hạo.

Chương 382

Sau đó, hai tay cô ta nắm chặt Bỉ Ngạn Hoa trong tay Trần Hạo.

Cô ta vừa dùng sức giật lại Bỉ Ngạn Hoa, vừa điên cuồng gào thét như một kẻ tâm thần: "Ngài đã hứa với tôi, mau đưa Bỉ Ngạn Hoa cho tôi!

Chỉ cần đưa Bỉ Ngạn Hoa cho tôi, ngài muốn đối phó với con cương thi này thế nào cũng được, tôi không muốn chết cùng ngài ở đây đâu!" Nói rồi, hai tay cô ta vì dùng sức quá mạnh mà móng tay bị lật ngược.

Từng vệt máu nhỏ nhuộm đỏ đôi tay Ứng Thải Hồng, cũng như Bỉ Ngạn Hoa trông như một hòn đá đen.

Thấy cương thi công chúa Áo Cổ đã hóa thành Khiêu Cương với thực lực chỉ kém Phi Cương sắp lao đến trước mặt mọi người, khóe miệng Trần Hạo lộ ra một nụ cười tà dị, rồi lập tức nói: "Tô Nan, Lão Hồ, lùi sang hai bên trước đi." Tiếp theo, Trần Hạo quay người nhìn Ứng Thải Hồng vẫn đang liều mạng giành giật Bỉ Ngạn Hoa, chế nhạo nói: "Vì đã hứa với cô, tôi tự nhiên sẽ giữ lời." Nói rồi, tay trái vốn đang nắm chặt Bỉ Ngạn Hoa đột nhiên buông lỏng.

Trần Hạo cười tà mị lùi về một bên mấy bước.

Đột nhiên mất đi điểm tựa, Ứng Thải Hồng vì dùng sức quá mạnh, căn bản không kịp thu lại lực.

Vì vậy không có gì bất ngờ, cô ta ôm lấy Bỉ Ngạn Hoa, 'loạng choạng, loạng choạng, loạng choạng', lùi lại hơn mười bước, mới không đứng vững mà ngã ngồi xuống đất.

Đúng lúc này, năm cô gái của Hồng Cô và Hồ Bái Nhất, Bàn Tử,

tuy không hiểu ý của Trần Hạo nhưng không hề do dự thực hiện, vừa hay nhường ra một con đường.

Khiêu Cương công chúa Áo Cổ đang điên cuồng lao tới, chỉ hơi sững lại một chút, rồi liền từ lối đi mà Trần Hạo và mọi người nhường ra, lao thẳng về phía Ứng Thải Hồng.

Ngã ngồi trên đất, Ứng Thải Hồng đang ôm Bỉ Ngạn Hoa cười như điên, ngây người.

Chuyện gì vậy, rõ ràng Khiêu Cương công chúa Áo Cổ đang lao tới giết Trần Hạo và những người khác, sao trong nháy mắt lại lao về phía mình?!

Trong khoảnh khắc, tâm trạng của Ứng Thải Hồng từ điên cuồng vui sướng chuyển thành nỗi sợ hãi vô tận.

Khi cô ta định kêu cứu với Trần Hạo và mọi người, Khiêu Cương công chúa Áo Cổ đã lao đến trước mặt cô ta trong nháy mắt.

Ứng Thải Hồng vừa mở miệng, chưa kịp hét lên một tiếng, móng tay sắc bén lấp lánh ánh sáng đen của công chúa Áo Cổ đã đâm xuyên qua ngực cô ta.

Trong chốc lát, Ứng Thải Hồng như một con gà mái bị bóp cổ, trong cổ họng phát ra một chuỗi âm thanh 'lục cục', đồng thời trong miệng và ngực cũng trào ra một mảng lớn máu đen đỏ.

Cho đến khi đôi mắt dần dần mất đi ánh sáng, cuối cùng mềm nhũn như một đống thịt nát trên đất, cô ta cũng không thể nói ra được một lời.

Thu lại mười chiếc móng tay sắc bén dính đầy máu đen, công chúa Áo Cổ một tay nắm lấy Bỉ Ngạn Hoa.

Tiếp theo, trước mặt Trần Hạo và mọi người, nó trực tiếp xách xác Ứng Thải Hồng sắp chết lên, mở cái miệng lớn đầy máu với hàm

răng già nua, trực tiếp cắn vào cổ cô ta, phấn khích hút máu.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử có chút không nỡ nhìn quay đầu đi, nhưng Tô Nan lại cười khúc khích nói: "Chồng ơi, lúc nãy anh bảo em lùi lại, thật ra là đang gài bẫy Ứng Thải Hồng, phải không?" Chưa đợi Trần Hạo trả lời, A Ninh đã bật cười 'phì' một tiếng: "Tô Nan, dù sao em cũng đã theo tên này lâu như vậy, tính cách của anh ta em còn không biết sao?

Nếu chồng thật sự có ý định cứu Ứng Thải Hồng, lúc nãy đã không ra hiệu cho chúng ta rút lui rồi!" Tuyết Lệ Dương, người cũng thông minh vô cùng, nói tiếp: "Em đoán chồng chúng ta, ngay từ khi bắt đầu hợp tác với Ứng Thải Hồng, đã không có ý định giúp cô ta.

Có lẽ vì nể nang quan hệ hợp tác trước đó, nên không tiện ra tay trực tiếp, mới mượn tay công chúa Áo Cổ để diệt Ứng Thải Hồng." Tiếp theo, Lara thản nhiên nói: "Em thấy Trần làm như vậy là đúng.

Đã ép người ta giao ra toàn bộ tài sản, vậy thì coi như là kẻ thù không đội trời chung.

Nếu chuyện này xảy ra với em, em cũng sẽ không để Ứng Thải Hồng sống sót rời đi." Nghe lời của bốn cô gái, Hồng Cô, cô nàng ngốc nghếch mới bừng tỉnh ngộ, la lên: "Hóa ra mọi người đã sớm đoán được ý đồ của chồng rồi, tên này thật là ranh ma!" Lúc này, Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Không sai, từ khi tôi đồng ý hợp tác với cô ta, tôi đã không có ý định để cô ta lấy được Bỉ Ngạn Hoa.

Hơn nữa Lara cũng nói rồi, tôi đã ép người ta giao ra toàn bộ gia sản, làm sao có thể để lại hậu họa chứ!

Quan trọng nhất, loại người này không có ai là tốt cả, trực tiếp hay gián tiếp giết chết, tiểu gia đây không có một chút áp lực tâm lý nào cả." Lúc này, Khiêu Cương công chúa Áo Cổ đã đoạt được Bỉ Ngạn Hoa, đang đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào Trần Hạo và mọi

người.

Thấy cảnh này, Trần Hạo không nói hai lời, thân hình lóe lên xuất hiện sau lưng công chúa Áo Cổ.

Chưa đợi nó phản ứng, Trần Hạo đã giật lại Bỉ Ngạn Hoa.

Tiếp theo, anh tung một cú đá, đá bay công chúa Áo Cổ vào giữa A Ninh và những người khác.

Chỉ thấy Trần Hạo lật tay, cất Bỉ Ngạn Hoa vào không gian lưu trữ rồi cười hì hì nói: "Bình thường đều là tôi dẫn các người đi trộm mộ, hôm nay cũng đến lúc tiểu gia tôi nếm thử cảm giác 'nằm không cũng thắng' rồi!" Thấy Khiêu Cương công chúa Áo Cổ bị Trần Hạo một cước đá vào giữa mọi người, lại nghe thấy lời của anh, năm cô gái của Tô Nan không nói hai lời, trực tiếp cầm thần binh của mình, vây công chúa Áo Cổ vào giữa.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử hơi sững lại, rồi cũng rút ra siêu hợp kim Đường đao đã được khai quang, tung người lao lên.

Cùng lúc đó, Bàn Tử phấn khích hỏi: "Hạo gia, ý của anh là để chúng tôi đối phó với con cương thi này, anh không nhúng tay vào, đúng không?" Trần Hạo cười nhún vai: "Không sai, có vấn đề gì không?" Chưa đợi Bàn Tử trả lời, Hồ Bái Nhất đã trầm ổn cười đáp: "Trước đây đều là chúng tôi theo Hạo gia nằm không cũng thắng, lần này hãy xem chúng tôi đây." A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đã sớm có kinh nghiệm chiến đấu bên cạnh Trần Hạo, là lực lượng chiến đấu chủ chốt.

Vì vậy ba người tuy cũng vui mừng nhưng không lên tiếng.

Tuyết Lệ Dương thì sau khi trở thành hộ pháp sứ giả, đây là lần đầu tiên được Trần Hạo ra lệnh xuất chiến.

Vì vậy hai tay cô cầm Tiểu Thần Phong và Ngư Tràng kiếm, vui

vẻ đáp: “Chồng yên tâm, giao cho em là được rồi.” Còn Lara thì càng phấn khích hơn nữa, ai bảo đây là lần đầu tiên cô xuống mộ ở Long quốc, đối đầu với cương thi của Long quốc mà cô chưa từng thấy bao giờ!

Vì vậy Lara vung vẩy mấy cái Long Chi Chủy Thủ, kiêu ngạo đáp: “Anh yêu, cứ chờ xem!” Nghe giọng tiếng Long quốc chuẩn xác của cô, Trần Hạo cười nói: “Được thôi, vậy tôi sẽ xem màn trình diễn xuất sắc của mọi người.” Lúc này, Bàn Tử, người mở lời đầu tiên, mới buồn bực nói: “Mẹ kiếp!

Lão Hồ thật không nghĩa khí!

Năm vị chị dâu tranh lời của tôi thì thôi đi, nhưng cậu cũng dám tranh trước mặt Bàn gia tôi trả lời câu hỏi của Hạo gia, thật không biết điều!” Lúc này, Khiêu Cương công chúa Áo Cổ đứng dậy lần nữa, phẫn nộ gầm lên một tiếng đầy nanh ác với Trần Hạo.

Tiếp theo, nó vung vẩy móng vuốt lấp lánh hàn quang màu đen, hung hăng lao về phía Trần Hạo.

Thấy cảnh này, A Ninh tiện tay ném mấy cái bình màu đỏ về phía công chúa Áo Cổ.

Đồng thời khinh thường cười nói: “Muốn tìm phiền phức cho chồng tôi, qua ải của tôi trước đã!” “Bốp!

Bốp!

Bốp!” Một tràng âm thanh giòn tan, công chúa Áo Cổ lập tức bị mấy cái bình ném trúng, cùng lúc chai thủy tinh vỡ tan, chất lỏng màu đỏ tươi bên trong ngay lập tức tưới ướt cả người nó.

Trong nháy mắt, trên người Khiêu Cương công chúa Áo Cổ bốc lên từng làn khói trắng, đồng thời tỏa ra mùi khét lẹt.

Trong lúc sững sờ, công chúa Áo Cổ lại gầm lên một tiếng đau

đớn.

Tiếp theo, công chúa Áo Cổ xoay người, lao thẳng về phía A Ninh.

Thấy cảnh này, Tô Nan cười khúc khích nói: "Chị A Ninh thật ranh ma, chưa động thủ đã cho nó mấy quả lựu đạn đặc chế hỗn hợp chu sa, máu chó mực và nước tiểu đồng tử!" Hồng Cô cũng cười nói: "Thứ này bà cô đây cũng có, nhận lấy!" Lời vừa dứt, trong tay Hồng Cô cũng có mấy cái bình bay ra, ném thẳng về phía công chúa Áo Cổ.

Tô Nan cũng đồng thời với Hồng Cô, liên tục ném ra mấy quả 'lựu đạn' đặc chế.

Thấy cảnh này, Tuyết Lệ Dương, Lara, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, tự nhiên cũng không bỏ qua cơ hội chiếm tiện nghi này.

Vì vậy, công chúa Áo Cổ vừa thoát ra đã bị một trận 'lựu đạn' đặc chế ném tới tấp vào đầu.

Lần này thì hay rồi, Khiêu Cương công chúa Áo Cổ đang định nổi điên, chưa kịp chạm vào A Ninh đã bị mấy chục quả lựu đạn đặc chế ném choáng váng.

Chương 383

Sau một tràng âm thanh vỡ vụn dày đặc, công chúa Áo Cổ lập tức bị thiêu cháy toàn thân đen thui.

Dù mức độ tấn công này căn bản không thể đối phó được với Khiêu Cương, nhưng cũng đã gây ra một tổn thương nhất định.

Nhìn công chúa Áo Cổ đang không ngừng giương nanh múa vuốt, phát ra tiếng gào thét đau đớn, A Ninh vừa từ trong ba lô lấy ra một cuộn dây màu đen, vừa lớn tiếng hô: "Các chị em, Lão Hồ, Bàn Tử, dùng dây mực!" Lời vừa dứt, sợi dây mực to bằng ngón tay cái trong tay A Ninh đột ngột rung lên, đầu kia trực tiếp vượt qua công chúa Áo Cổ, rơi vào tay Tô Nan.

Thấy cảnh này, Hồng Cô cũng nhanh chóng ném ra một sợi dây mực, hợp tác với Tuyết Lệ Dương, một vòng xoay đã quấn chặt sợi dây mực vào người công chúa Áo Cổ.

Tiếp theo, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng làm động tác tương tự.

Lúc này, Lara phản ứng chậm một nhịp phát hiện, mọi người đều có người hợp tác, chỉ có mình không có bạn cặp.

Cô không khỏi sững lại, rồi nhanh chóng thắt sợi dây mực thành một cái thòng lọng, sau đó vung lên không trung, tức thì tròng vào cổ công chúa Áo Cổ.

Sau đó, bốn cô gái của A Ninh và Hồ Bái Nhất, Bàn Tử, xoay quanh công chúa Áo Cổ lên xuống, trong chốc lát đã dùng dây mực quấn nó thành một cái bánh tét đúng nghĩa.

Cộng thêm cái thòng lọng kiểu cao bồi miền Tây của Lara, công chúa Áo Cổ với thực lực Khiêu Cương, nhất thời không thể động đậy

được.

Quan trọng nhất, những sợi dây mực quấn trên người nó chính là vũ khí lợi hại để đối phó với cương thi.

Vì vậy, sau khi trải qua một đợt tấn công bằng 'lựu đạn' hỗn hợp chu sa, máu chó mực, nước tiểu đồng tử, nó lại bị chiến thuật dây mực làm cho toàn thân cháy đen.

Có thể nói, chưa kịp thể hiện thực lực Khiêu Cương, công chúa Áo Cổ đã liên tiếp bị hai lần trọng thương.

Khi công chúa Áo Cổ lại phát ra một trận gào thét đau đớn, nó liền điên cuồng giãy giụa.

Mặc dù thực lực của năm cô gái của A Ninh và Hồ Bái Nhất, Bàn Tử lúc này đều mạnh hơn người thường gấp bội, nhưng công chúa Áo Cổ với thực lực Khiêu Cương cũng sức mạnh vô cùng.

Cứ như vậy, bảy người một cương thi, triển khai cuộc chiến giằng co.

Khi giằng co được một lúc, Tô Nan đột nhiên hét lên: "Mọi người đừng khách sáo, dùng gạo nếp đãi nó đi!" Nghe vậy, những người còn lại đều một tay dùng sức kéo chặt dây mực, một tay từ trong túi móc ra một nắm lớn gạo nếp được bọc trong túi ni lông, ném tới tấp vào nó.

Hay thật, công chúa Áo Cổ liên tiếp bị hai lần tấn công hội đồng, lần này bị đủ loại vật phẩm tràn đầy dương khí thiêu rụi hết lông đen trên người.

Lại bị một đợt tấn công bằng gạo nếp, thân thể cương thi của công chúa Áo Cổ trực tiếp bị thiêu ra một mảng lớn vết thương cháy đen chi chít.

Liên tiếp bị thương, Khiêu Cương công chúa Áo Cổ lần này thật

sự liều mạng.

Chỉ thấy nó đứng yên tại chỗ, bộc phát toàn bộ thực lực thuộc về Khiêu Cương.

Năm cô gái của Tuyết Lệ Dương và Hồ Bái Nhất, Bàn Tử chỉ nghe thấy 'bựt, bựt, bựt' một tràng âm thanh giòn tan.

Tiếp theo, sợi dây mực trong tay họ tạo ra một luồng phản lực.

Đột nhiên như vậy, khiến bảy người thân hình không ổn định lùi lại mấy bước, mới miễn cưỡng đứng vững.

Lúc này, Lara kinh ngạc hét lên: "Nhìn kìa, cái xác ướp này đã làm đứt dây mực rồi!" Thấy cảnh này, Hồng Cô rút ra Lãnh Nguyệt Loan Đao, tung người lao lên, đồng thời miệng hô: "Nếu mấy thứ ngoại vật đó không có tác dụng, chúng ta hãy dùng bản lĩnh thật sự để xử lý nó!" Nói rồi, một luồng hàn quang màu trắng bạc chém thẳng vào đầu công chúa Áo Cổ.

Công chúa Áo Cổ dù sao cũng là Khiêu Cương, dù liên tiếp bị thương, cũng không phải là thứ mà Hồng Cô với thực lực hiện tại có thể đối phó.

Vì vậy công chúa Áo Cổ né người một cái, đã tránh được đòn tấn công của Hồng Cô.

Sau đó, một người một cương thi, lao vào đánh nhau túi bụi.

Lúc này, A Ninh cầm Thanh Công kiếm, Tô Nan cầm hắc kim đoản đao, Tuyết Lệ Dương hai tay cầm Tiểu Thần Phong và Ngư Tràng kiếm, Lara vung Long Chi Chủy Thủ, không nói hai lời cũng vây công lên.

Thấy vậy, Bàn Tử rút ra siêu hợp kim Đường đao đã khai quang, cười nói: "Lên thôi Lão Hồ, chúng ta cũng đừng rảnh rỗi nữa." Hồ Bái Nhất cũng rút Đường đao ra, gật đầu nói: "Nếu Hạo gia muốn xem

chúng ta biểu diễn, vậy hôm nay chúng ta hãy đánh một trận thật đẹp!" Nói rồi, hai người cũng vung đao xông lên.

Khi Tuyết Lệ Dương, năm cô gái và bộ đôi Hồ Bàn thực sự cầm thần binh và pháp khí đã khai quang xông lên, bảy người mới thật sự thể hiện ra thực lực mạnh mẽ của mình.

Phải biết rằng, trước khi quen biết Trần Hạo, thực lực của năm cô gái này cũng đã thuộc hàng đỉnh cao trong giới người thường.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử tuy kém hơn một chút, nhưng cũng không phải dạng ăn không ngồi rồi.

Thế nhưng, nếu là lúc trước, bảo họ đối phó với một con Khiêu cương có tu vi ngang ngửa Quỷ vương, thì đừng nói bảy người liên thủ, dù có thêm gấp mười lần số người cũng tuyệt đối sẽ bị tàn sát.

Nhưng tình hình hiện tại lại hoàn toàn khác.

Trong nhóm người, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Tuyết Lệ Dương đã liên tục dùng nội đan dị thú và Chu quả, thực lực mạnh lên một bậc.

Lara, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử chỉ dùng Chu quả, nhưng chiến lực cũng cực kỳ bá đạo.

Cho nên, con đại tống tử cấp Khiêu cương mà ngay cả Tiểu Ca cũng phải cẩn thận đối phó mới hạ gục được, dưới sự vây công của năm cô gái và bộ đôi Hồ Bàn, căn bản không có sức chống cự.

Chỉ trong chốc lát, thần binh lợi khí trong tay năm cô gái đã để lại trên thân thể cương thi của công chúa Áo Cổ hơn mười vết thương.

Thậm chí cả Đường đao đã khai quang của Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cũng chém trúng công chúa Áo Cổ hai nhát.

Nếu không phải công chúa Áo Cổ sở hữu thân thể cương thi cấp

Khiêu cương mạnh mẽ, lại nhảy quá cao, e rằng đã sớm bị loạn đao phân thây.

Chứng kiến cảnh này, Trần Hạo ngồi một bên vừa xem kịch vừa hút thuốc, trong lòng vô cùng hài lòng.

Nụ cười vui mừng ấy chưa từng biến mất trên gương mặt anh.

Thậm chí khi xem đến cao hứng, anh còn lên tiếng trêu chọc chỉ huy: "Bàn Tử, cậu về nhà mau giảm béo đi, vừa rồi nếu không phải động tác chậm một chút, nhát đao đó chắc chắn có thể chém bay một cánh tay của đại tống tử!" "Uầy, động tác của Lara cũng chậm rồi kìa." "Tôi đoán là, nếu bộ ngực 36D kia không vĩ đại như vậy, thì nhát dao găm vừa rồi đã có thể rạch toạc cổ con cương thi rồi!" "Ai, ai, ai!" "Tuyết Lệ Dương của anh, sao lại ném cả Tiểu Thần Phong và Ngư Trường Kiếm ra như phi đao thế kia!" "Anh nói cho em biết nhé, nếu hai thanh thần binh đó mà ném mất, anh không chịu trách nhiệm đi nhặt về đâu đấy!" "Còn Tô Nan nữa..." Cứ như vậy, Trần Hạo vừa thong thả hút thuốc, vừa không ngừng chỉ huy lung tung và trêu chọc.

Hồ Bái Nhất và Bàn Tử thì không dám phản đối Trần Hạo, ai bảo là anh em chứ.

Nhưng năm cô gái Hồng Cô thì khác, họ đều là phụ nữ của Trần Hạo.

Chồng mình không cổ vũ thì thôi, lại còn dám trêu chọc.

Thế là năm cô gái đồng thanh hét lớn: "Trần Hạo, nếu anh không câm miệng lại, về nhà ra ngoài mà ngủ!" Vừa nghe câu này, nụ cười trên mặt Trần Hạo lập tức cứng đờ, ngay sau đó liền ngoan ngoãn như một đứa trẻ, búng bay điếu thuốc, ngồi yên một chỗ không dám làm càn nữa.

Thấy cảnh này, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử lập tức cười ha hả, suýt

chút nữa vì lơ là trong giây lát mà bị công chúa Áo Cổ xiên thành một chuỗi kẹo hồ lô.

Hai người lập tức không dám cười nữa, tay cầm Đường đao hợp kim siêu cấp đã khai quang, cuối cùng cũng nghiêm túc chiến đấu.

Năm cô gái A Ninh thấy vẻ mặt hài hước của Trần Hạo, khóe miệng đều lộ ra nụ cười đắc ý.

Ngay sau đó, họ cũng bắt đầu tập trung toàn lực, tung ra những đòn tấn công cực mạnh.

Chương 384

Không bao lâu sau, công chúa Áo Cổ với thực lực cấp Khiêu cương lại bị bảy người chém thêm mấy nhát.

Đặc biệt là cô nàng Tô Nan, khi nổi điên lên, Hắc Kim Cổ Đao lóe lên một vệt sáng đen, lập tức chém bay một móng vuốt của công chúa Áo Cổ.

Thấy mọi người liên tiếp lập công, chỉ có Long Chi Chủy Thủ trong tay mình quá ngắn, chỉ đâm trúng công chúa Áo Cổ chứ không tạo ra vết thương lớn.

Lara lập tức lướt người đến bên cạnh Trần Hạo. "Anh yêu, cho em mượn thanh Đại Việt Long Tước Đao của anh đi, Long Chi Chủy Thủ của em ngắn quá." Không còn cách nào khác, trong bảy người, thực lực của Lara chỉ nhỉnh hơn bộ đôi Hồ Bàn một chút, cô chưa dùng nội đan dị thú nên không bằng bốn cô gái còn lại.

Nhìn dáng vẻ không vui của cô nàng nóng bỏng, Trần Hạo cười đưa cho cô thanh Đại Việt Long Tước Đao.

Đồng thời an ủi: "Yên tâm, đợi có cơ hội anh sẽ kiếm cho em một viên nội đan dị thú, tiện thể tìm cho em vài món thần binh lợi khí nữa." Lara nghe vậy lập tức tươi cười rạng rỡ, hôn chụt một cái thật mạnh lên má anh rồi xách Đại Việt Long Tước Đao quay lại chiến trường.

Lúc này, trận chiến đã cơ bản đi đến hồi kết.

Dưới sự vây công của bốn cô gái A Ninh và bộ đôi Hồ Bàn, công chúa Áo Cổ với thực lực cấp Khiêu cương không chỉ chi chít mấy chục vết thương lớn nhỏ khắp người, mà cả hai cánh tay cũng bị chặt đứt đến tận vai!

Ngay khoảnh khắc Lara xách Đại Việt Long Tước Đao quay lại, vừa hay thấy Đường đao khai quang của Hồ Bái Nhất và Bàn Tử cắm chặt vào hai vai của công chúa Áo Cổ.

Thần binh của bốn cô gái Tuyết Lệ Dương cũng lần lượt chém vào ngực bụng trước sau của nó.

Biết mình không thể thoát chết, công chúa Áo Cổ lập tức phát ra một tiếng gầm rống kinh thiên.

Ngay sau đó, toàn bộ âm sát chi khí trên người nó bùng nổ, định tự bạo để đồng quy vu tận với mọi người.

Lara mạnh mẽ nhảy vọt lên, tức thì vận chuyển toàn bộ chân khí, trên thanh Đại Việt Long Tước Đao liền biến ảo ra một luồng đao khí màu bạc dài hơn một thước.

Ngay sau đó, Lara hét lớn: "Mọi người tránh ra, để tôi!" Tiếng nói vừa dứt, Đại Việt Long Tước Đao liền vẽ ra một vệt đao khí màu bạc chói mắt, cực kỳ cương mãnh cuồng bạo bổ thẳng xuống đầu công chúa Áo Cổ.

Vốn thấy mọi người gặp nguy, Trần Hạo định ra tay tiêu diệt công chúa Áo Cổ.

Nhưng khi thấy uy lực nhát đao của Lara, anh lại mỉm cười ngồi xuống.

Nghe lời Lara, mọi người lập tức nhảy lùi lại.

Cùng lúc đó, nhát đao cuồng bạo của Lara vừa kịp lúc bổ xuống trước khi âm sát chi khí trong cơ thể công chúa Áo Cổ bùng nổ! "Phập!!!" Sau một tiếng trầm đục của lưỡi đao xuyên vào da thịt, công chúa Áo Cổ đang định tự bạo, luồng âm sát chi khí đen kịt như mực bên ngoài cơ thể liền bị đánh tan.

Ngay sau đó, thân thể cương thi cứng như sắt thép của công chúa

Áo Cổ lập tức bị Lara một đao chém thành hai nửa.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, bốn cô gái A Ninh và bộ đôi Hồ Bàn đều thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, họ thu đao về vỏ, chạy một mạch về bên cạnh Trần Hạo.

Nhìn thành quả của mình, Lara xách Đại Việt Long Tước Đao, vui vẻ chạy đến bên Trần Hạo.

Vừa đưa đao cho anh, cô vừa kiêu ngạo nói: "Thế nào?

Em lợi hại chứ?" Trần Hạo thu đao về vỏ, cười khen: "Không tệ, mọi người đều rất cừ!" Nghe Trần Hạo khen ngợi, trên mặt năm cô gái và bộ đôi Hồ Bàn đều lộ ra nụ cười vui sướng.

Nhưng ngay sau đó, Trần Hạo lại cười gian xảo nói: "Không hổ là những người do Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo ta huấn luyện." "Nếu không thì các người không phải là đối thủ của con Khiêu cương đại tống tử này đâu!" Nghe vậy, năm cô gái A Ninh và bộ đôi Hồ Bàn đều giơ hai ngón giữa lên, rồi đồng thanh hét lớn: "Xí!!!" --- Sau khi trêu đùa nhau, tám người Trần Hạo liền quay trở về theo đường cũ, định rời khỏi lăng mộ công chúa Áo Cổ.

Tuy Trần Hạo vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ phụ của hệ thống, nhưng trong lăng mộ công chúa Áo Cổ, minh khí bồi táng thật sự ít đến đáng thương.

Ngoài Bỉ Ngạn Hoa mà Trần Hạo có được, chỉ còn bộ mặt nạ vàng và trang sức trên đầu mà Trần Hạo tháo từ trên người công chúa Áo Cổ đang ở trong tay Bàn Tử.

Hồ Bái Nhất, một người biết vun vén cuộc sống, còn tiện tay nhặt hết tất cả vũ khí trang bị có thể dùng được trên người đội lính đánh thuê tinh nhuệ 20 người của Joseph.

Nhìn Hồ Bái Nhất bị đống trang bị đè đến thở hồng hộc, Trần Hạo

cười nhận lấy từ trên người anh ta rồi ném vào không gian trữ vật.

Lau mồ hôi, Hồ Bái Nhất cười nói: "Tuy lần này không lấy được bao nhiêu minh khí, nhưng có được lô trang bị này, chúng ta cũng không đi tay không." Lúc này, Trần Hạo đi tới trận pháp Bát Quái Khốn Trận, cười nói: "Được rồi Lão Hồ, ta biết cậu là một trưởng lão Liệt Hải tận tâm." "Nhưng minh khí thì ít nhiều cũng có một chút đấy." Nói xong, anh bảo Bàn Tử đi vào tám lối đi kia tìm thử.

Bởi vì anh nhớ trong kịch bản gốc, Đại Kim Nha đã tìm được không ít gạch vàng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, không bao lâu sau, Bàn Tử vác một bao gạch vàng lớn quay lại.

Khi đi đến trước mặt Trần Hạo và mọi người, anh ta mệt mỏi ngồi bệt xuống đất nói: "Hạo gia quả nhiên thần cơ diệu toán, tôi đi một vòng trong tám lối đi, phát hiện ra một bao gạch vàng lớn như thế này." "Tuy trong lối đi cũng có một số bình bình lọ lọ, nhưng đều là đồ gốm, tôi thấy cũng không đáng tiền nên không mang ra." Trần Hạo cười nói: "Khá lắm Bàn Tử, mới bao lâu mà cậu nhóc đã biết phân biệt giá trị minh khí rồi!" Hồ Bái Nhất tiếp lời: "Nếu Bàn Tử không nỗ lực học tập, thì cái chức trưởng lão phái Liệt Hải này làm sao có mặt mũi mà làm được." Sau khi đùa giỡn, Trần Hạo và năm cô gái A Ninh giúp hai người Hồ Bàn mang hài cốt của những chiến hữu đó ra khỏi cổ mộ.

Riêng hài cốt của Đinh Tư Điềm thì được Bàn Tử ôm chặt trong lòng.

Bao gạch vàng lớn tìm được đều bị ném cho Hồ Bái Nhất vác.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo và năm cô gái Tô Nan đều không thể không thừa nhận, Bàn Tử đúng là một kẻ si tình, tình cảm của anh ta dành cho Đinh Tư Điềm thật không chê vào đâu được.

Sau khi ra khỏi cổ mộ, nhóm Trần Hạo lái xe, để Hồ Bái Nhất tìm một nơi có phong thủy tốt, chôn cất tất cả những chiến hữu đó.

Đặc biệt là hài cốt của Đinh Tư Điềm, Hồ Bái Nhất và Bàn Tử còn cố ý tìm một nơi tốt nhất, cẩn thận đào một ngôi mộ.

Thậm chí hai người còn từ khu đóng quân của Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu tìm xi măng và đá, xây cho Đinh Tư Điềm một ngôi mộ tươm tất.

Sau khi mọi việc hoàn tất, họ trở về doanh trại, tắm rửa ăn uống, rồi ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Hỏi tại sao thuộc hạ của Ứng Thải Hồng trong doanh trại không hỏi han gì ư?

Đơn giản, vì những nhân viên đó đều đã theo Ứng Thải Hồng chết trong mộ rồi.

Còn những người còn lại đều là nhân viên cấp thấp, làm sao dám quản chuyện của người mà ông chủ mời đến.

Khi Trần Hạo tắm nước nóng một cách thoải mái rồi nằm trên giường, trong ý thức hải của anh lập tức vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ lấy được Bỉ Ngạn Hoa và đảm bảo cổ mộ không sụp đổ, thưởng một thẻ Hộ pháp sứ giả.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ dọn sạch mọi nguy hiểm trong lăng mộ công chúa Áo Cổ, thưởng không gian trữ vật mở rộng thêm 10 mét khối.] Thấy cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ và nhận được thẻ Hộ pháp sứ giả, Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp sử dụng cho Lara.

Lara đang chìm trong mộng đẹp hoàn toàn không biết rằng lúc này, cô không chỉ có được tư cách xuyên qua các thế giới kịch bản cùng

Trần Hạo, mà còn có được tuổi thọ 970 năm như anh.

Điều quan trọng nhất là, chỉ cần Trần Hạo không chết, sau này tuổi thọ của Lara sẽ tăng theo, cũng sở hữu sinh mệnh vĩnh hằng!

Chương 385

Đã lâu không xem kỹ thuộc tính của mình, Trần Hạo lúc này liền mở bảng thuộc tính ra.

Túc chủ: Trần Hạo Tuổi: 25 Tuổi thọ: 970 năm (tạm thời) Chiều cao: 1m85 Nghề nghiệp: Liệt Hải Thiên Sư phái Bàn Sơn Điểm thưởng: 36823 Thần binh lợi khí: Đại Việt Long Tước Đao, Quỷ Tỳ, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (108 cái) Huyết mạch đặc thù: Thượng cổ Thanh Long huyết mạch, Âm Dương Nhãn Năng lực: Lặn tinh thông (năng lực của túc chủ), tinh thông ngôn ngữ các nước, Bế khí công, tinh thông Trung y, tinh thông thương giới, tinh thông tiên pháp, Cổ võ Hình Ý Quyền, tinh thông giám định đồ cổ, tinh thông điều khiển thuyền bè.

Đạo thuật bí pháp: Lôi pháp - Dương Ngũ Lôi, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Khai Quang Thuật.

Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Thức thứ nhất - Sát Phá Lệnh!

Thức thứ hai - Phong Hỏa Lệnh!

Thức thứ ba - Truy Hồn Lệnh! (Còn thiếu bốn thức) Mạc Kim bí thuật: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Bàn Sơn bí thuật: Bàn Sơn Phân Giáp Thuật (toàn quyển).

Tá Lĩnh bí kỹ: Văn Sơn Biện Long Chi Pháp.

Phát Khâu tuyệt kỹ: Song Chỉ Tham Động.

Vật phẩm đặc biệt: Côn Luân Thần Mộc, Chu Quả (3 quả), Bổ Nguyên Đan (15 viên), Dưỡng Nguyên Đan (14 viên), Giao Long Chiến Y, Không gian trữ vật 125 mét khối (có thể nâng cấp).

Vật phẩm thông thường: Hà Mộc Tập Nhiệm vụ: 1, Thu thập đủ mười món thần binh lợi khí cổ đại, Đại Việt Long Tước Đao có thể được cường hóa một lần. [Độ hoàn thành 8/10] (Đã có: Đại Việt Long Tước, Ngư Trường Kiếm, Thanh Công Kiếm, Hắc Kim Đoản Đao, Cổ Đĩnh Đao, Tiểu Thần Phong, Lãnh Nguyệt Loan Đao, Long Chi Chủy Thủ).

Tuy lần xuống mộ này không làm cho huyết mạch Thanh Long tiến hóa, thậm chí cũng không được bao nhiêu minh khí, nhưng diệt được đám đỉa hút máu kia cũng kiếm được hơn một ngàn điểm thưởng, có còn hơn không.

Huống hồ còn lấy được toàn bộ gia sản của Ứng Thải Hồng và thẻ Hộ pháp sứ giả cho Lara, Trần Hạo cũng đã hài lòng rồi.

Quan trọng nhất, Trần Hạo phát hiện Bỉ Ngạn Hoa có thể dùng làm trận cơ cho Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận!

Có thể nói, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận có Bỉ Ngạn Hoa, trong trận pháp không chỉ có thể khiến kẻ địch rơi vào ảo giác và bị sét đánh, mà hiện tại trong trận pháp còn có thêm một phương thức tấn công ngưng tụ quỷ hồn.

Và dưới sự gia trì của Bỉ Ngạn Hoa, uy lực khiến người ta rơi vào ảo giác cũng đã được nâng cao đáng kể.

Phát hiện này khiến Trần Hạo trong lòng vô cùng vui sướng.

Sáng sớm hôm sau, tám người Trần Hạo lên đường trở về Yến Kinh.

Vài ngày sau, vừa về đến Yến Kinh, Trần Hạo liền để Tuyết Lệ Dương và Lara phụ trách chuyển toàn bộ gần trăm triệu đô la Mỹ trong tài khoản của Ứng Thải Hồng vào tài khoản của hai người.

Dù sao ở thời đại này, chỉ có Lara và Tuyết Lệ Dương mới có tài

khoản ngân hàng, còn ba cô gái A Ninh và Trần Hạo thì lười làm những thứ đó.

Còn về Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu, cũng được chuyển sang tên của Hồ Bái Nhất, Bàn Tử và Hoa Mã Quải.

Công ty dù sao cũng không mang đi được, coi như tăng cường nội tình cho phái Liệt Hải.

Dù gì sau này khi quay lại thế giới Đạo Mộ, nhóm Trần Hạo vẫn có thể dùng đến.

Khi Hoa Mã Quải và bộ đôi Hồ Bàn biết được chuyện này, lại cảm động đến rối tinh rối mù, đồng thời đối với phái Liệt Hải và Trần Hạo càng thêm trung thành tuyệt đối.

Còn về mặt nạ vàng, trang sức và gạch vàng mang về, Trần Hạo lười lấy, toàn bộ tặng cho bộ đôi Hồ Bàn và Đại Kim Nha.

Nhưng với tiền lệ của Tập đoàn Khoáng sản Hoàn Cầu, ba người cũng biết, chút minh khí và vàng bạc này tuy giá trị không nhỏ, nhưng thật sự không lọt vào mắt Trần Hạo.

Khi Trần Hạo và năm cô gái Tuyết Lệ Dương đang thảnh thơi nghỉ ngơi trong dinh thự được vài ngày, Hoa Mã Quải đột nhiên cho người đến tìm Trần Hạo.

Trần Hạo nghe thuộc hạ báo cáo xong, trong lòng lập tức vui mừng.

Nguyên lai, Trần Ngọc Lâu mà anh tìm kiếm bấy lâu, cũng chính là Tá Lĩnh Khôi Thủ năm xưa, đã biết được tin tức Trần Hạo xuất hiện, liền đến tổng bộ phái Liệt Hải!

Trong lòng vô cùng vui sướng, Trần Hạo trực tiếp hét lớn: "A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, còn có Tuyết Lệ Dương, Lara, mau đi theo anh." Hồng Cô ngạc nhiên hỏi: "Chồng à, vội vội vàng vàng, rốt cuộc

là đi đâu thế?" Trần Hạo vui vẻ cười lớn nói: "Trần Ngọc Lâu, Trần huynh đến thăm ta!" --- Khi Trần Hạo dẫn năm cô gái Hồng Cô đến chính đường của dinh thự phía trước, anh thấy một lão giả khoảng tám tuần tuổi đang ngồi trên ghế thái sư.

Bên cạnh là một người đàn ông trung niên hơn năm mươi tuổi, và một chàng trai trẻ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, đang cẩn thận chăm sóc lão giả.

Tuy thời gian đã trôi qua nửa thế kỷ, nhưng khí chất đặc biệt của lão giả vẫn khiến Trần Hạo nhận ra ngay, đó chính là Tá Lĩnh Khôi Thủ danh chấn giang hồ năm xưa, Trần Ngọc Lâu!

Thế là Trần Hạo vui mừng bước nhanh tới, cười lớn nói: "Trần huynh, thật khiến huynh đệ ta tìm huynh vất vả quá!" Nói rồi, anh liền đi đến trước mặt Trần Ngọc Lâu.

Nghe lời Trần Hạo, Trần Ngọc Lâu lập tức kinh ngạc vui mừng đứng dậy.

Chưa kịp mở miệng, Hồng Cô đã vội vàng bước tới, vành mắt hơi đỏ, nói: "Lão đại, lâu rồi không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?" Cùng lúc đó, A Ninh và Tô Nan, cũng quen biết Trần Ngọc Lâu, cũng lộ ra nụ cười nhàn nhạt nói: "Trần Tổng bả đầu, nhiều năm không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?" Còn Tuyết Lệ Dương và Lara thì đều mở to mắt, ngạc nhiên đánh giá Trần Ngọc Lâu, người từng khuấy đảo giang hồ, nay đã già nua sắp chết.

Thấy Trần Hạo, Hồng Cô, A Ninh và Tô Nan, sau hơn nửa thế kỷ, vẫn giữ được phong thái năm xưa, Trần Ngọc Lâu trước tiên ôm Trần Hạo một cái, sau đó bất đắc dĩ cảm thán: "Trần huynh đệ, Hồng Cô, và hai vị đệ muội A Ninh, Tô Nan, mấy chục năm không gặp, các người vẫn phong thái như xưa, không hề suy giảm." "Lão ca ta không thể không bội phục pháp thuật của phái Liệt Hải, quả nhiên đẻ bẹp tứ

đại môn phái đổ đấu a!" Ngay sau đó, ông có chút kích động nói: "Trần huynh đệ, lâu rồi không gặp, vi huynh ta rất nhớ đệ đó." Nói xong, ông cười gật đầu với A Ninh và Tô Nan, rồi mới nhìn sang Hồng Cô nói: "Đã làm Trần phu nhân gần một giáp rồi, không lẽ Hồng Cô không nhận lão đại này nữa à?" A Ninh và Tô Nan tự nhiên hiểu được lời cảm thán trước đó của Trần Ngọc Lâu.

Dù sao không ai có thể không cảm thán khi gặp lại người cùng thời, sau mấy chục năm mà đối phương vẫn trẻ mãi không già.

Trần Hạo tự nhiên cũng rõ, lời của Trần Ngọc Lâu tuyệt đối không phải là lời nói suông.

Dù sao Trần Ngọc Lâu mà anh biết là một trang hán tử có tình có nghĩa.

Huống hồ trong kịch bản gốc, Trần Ngọc Lâu sau chuyến đi đến lăng mộ Hiến Vương đã bị mù cả hai mắt.

Nhưng hiện tại hai mắt ông vẫn có thể nhìn thấy, điều đó chứng tỏ lam xà đảm và Dưỡng Nguyên Đan năm xưa nhất định đã có tác dụng vô cùng quan trọng đối với Trần Ngọc Lâu.

Cho nên, Trần Hạo không hề ngạc nhiên trước sự tưởng nhớ của Trần Ngọc Lâu.

Ngược lại, Hồng Cô, vành mắt hơi đỏ, thậm chí còn có lệ quang lấp lánh, trực tiếp nghiêm mặt nói: "Lão đại nói gì vậy!" "Tuy tôi đã trở thành người phụ nữ của Trần Hạo, nhưng tôi, Hồng Cô, vẫn nhớ mình là thuộc hạ của Tá Lĩnh Khôi Thủ Thường Thắng Sơn năm xưa." "Lão đại, cả đời này đều là lão đại của tôi." Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu già nua lập tức cười ha hả nói: "Tốt!" "Không hổ là Hồng cô nương của phái Tá Lĩnh ta năm xưa, quả nhiên trọng tình trọng nghĩa." "Cũng chỉ có tuyệt thế tuấn kiệt như Trần huynh đệ mới xứng với Hồng Cô a!" Sau khi trò chuyện thêm vài câu, Trần Hạo mới giới

thiệu Tuyết Lệ Dương và Lara cho Trần Ngọc Lâu.

Nghe nói Tuyết Lệ Dương là cháu ngoại của Chá Cô Tiếu, Lara là nữ bá tước nước Anh.

Quan trọng nhất là cả hai đều là phụ nữ của Trần Hạo.

Thế là Trần Ngọc Lâu bất giác vuốt vuốt bộ râu dài bạc trắng, sau đó cảm thán: "Trần huynh đệ của ta ơi, thân phận của tiểu thư Lara ta không nói, đó là bản lĩnh của huynh đệ." "Nhưng cô nương Tuyết Lệ Dương, cậu nhóc cậu cũng ra tay được à, chẳng lẽ không sợ huynh đệ Chá Cô Tiếu từ trong quan tài bò ra tìm cậu liều mạng sao?" Thấy vẻ mặt cười gian của lão già, Trần Hạo, Hồng Cô, A Ninh và Tô Nan, những người hiểu rõ tính cách của Trần Ngọc Lâu, đều biết rằng ông thực ra không quan tâm những chuyện này, chỉ là đang nói đùa mà thôi.

Ngược lại, Tuyết Lệ Dương lần đầu gặp Trần Ngọc Lâu vội vàng giải thích: "Trần lão tiền bối, không phải lỗi của Trần Hạo, là cháu tự nguyện." "Huống hồ lời nguyền mà bộ tộc Trát Cách Lạp Mã của cháu mấy ngàn năm không giải quyết được, đều nhờ có Trần Hạo mới được giải trừ." "Nếu ông ngoại cháu còn tại thế, cũng tuyệt đối sẽ không phản đối chuyện của hai chúng cháu đâu." Nhìn dáng vẻ lo lắng của cô, lão già Trần Ngọc Lâu lập tức cười ha hả.

Hồng Cô bên cạnh 'phụt' một tiếng cười, rồi mới an ủi: "Được rồi mà, lão đại không phải là người tuân thủ quy củ đâu." "Cho nên những lời vừa rồi, đều là đang trêu chồng chị chơi thôi!" Nghe vậy, Tuyết Lệ Dương mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi đùa giỡn, Trần Ngọc Lâu cũng giới thiệu người đàn ông trung niên và chàng trai trẻ sau lưng mình cho nhóm Trần Hạo.

Chương 386

Sau khi nghe xong, nhóm Trần Hạo mới biết, người đàn ông trung niên đó là con trai của Trần Ngọc Lâu, Trần Bân.

Chàng trai trẻ là cháu rể của Trần Ngọc Lâu, Vạn Chấn Tông.

Từ lời giới thiệu của Trần Ngọc Lâu, Trần Hạo nghe ra, do thiên phú của Trần Bân bình thường, cộng thêm tổn thất thảm trọng trong trận chiến ở lăng mộ Hiến Vương năm đó, Trần Ngọc Lâu lòng nguội ý lạnh nên không truyền lại thân tuyệt kỹ Tá Lĩnh cho con trai.

Trần Bân cũng chỉ sinh được một cô con gái, vốn Trần Ngọc Lâu tưởng rằng phái Tá Lĩnh sẽ từ tay mình mà đoạn tuyệt truyền thừa.

Không ngờ lại phát hiện cháu rể Vạn Chấn Tông là một kỳ tài.

Thế là Trần Ngọc Lâu để phái Tá Lĩnh không bị đoạn tuyệt truyền thừa, đã đem toàn bộ bản lĩnh của mình truyền lại cho Vạn Chấn Tông.

Nhìn chàng trai trẻ Vạn Chấn Tông, tuy tuổi không lớn, nhưng tinh khí thần và khí thế, quả là một người thừa kế không tồi.

Nhưng ngay sau đó, Trần Hạo ý thức được, Vạn Chấn Tông họ Vạn, kế thừa tuyệt kỹ của phái Tá Lĩnh.

Chẳng lẽ, đây chính là Lão Vạn trong "Mục Dã Quỷ Sự" của Quỷ Xuy Đăng, người vẫn luôn chiếu cố con trai Hồ Bái Nhất là Hồ Thiên?

Nghĩ đến đây, Trần Hạo lập tức ngây người, vì suy đoán này thật quá kinh người.

Nhưng hiện tại còn cách xa kịch bản "Mục Dã Quỷ Sự", rốt cuộc Vạn Chấn Tông có phải là Lão Vạn hay không, sau này hãy nói.

Huống hồ cho dù thật sự là Lão Vạn, dường như cũng không có quan hệ gì lớn với mình!

Cùng lúc đó, hai người Trần Bân và Vạn Chấn Tông cũng không ngừng tò mò đánh giá nhóm Trần Hạo.

Bởi vì từ miệng Trần Ngọc Lâu, họ đã nghe vô số lần những câu chuyện thần kỳ về Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo và những người phụ nữ của anh.

Theo lời Trần Ngọc Lâu, nhóm Trần Hạo đáng lẽ phải ở tuổi bảy tám mươi.

Nhưng hôm nay gặp mặt, lại phát hiện đối phương đều là những thanh niên nam nữ.

Chẳng lẽ như lời cha (ông) nói, đạo pháp của phái Liệt Hải thật sự thần kỳ đến vậy sao?!

Sau đó, Trần Hạo và năm cô gái Hồng Cô mời ba người Trần Ngọc Lâu vào nội trạch.

Sau khi chủ khách ngồi xuống trong nội trạch, Trần Ngọc Lâu mới nói: "Trần huynh đệ à, năm xưa nếu không có lam xà đảm và Dưỡng Nguyên Đan mà đệ cho ta, đôi mắt của Trần Ngọc Lâu ta thật sự phế rồi." "Tuy năng lực dạ nhãn của ta mất đi, nhưng ta không chỉ giữ được đôi mắt, mà còn giữ được cả tính mạng." "Có thể nói, sau trận chiến ở cổ mộ Bình Sơn, Trần huynh đệ lại cứu mạng Trần Ngọc Lâu ta một lần nữa!" "Nhưng đệ lại mang theo Hồng Cô và hai vị đệ muội A Ninh, Tô Nan đi nhiều năm không có tin tức." "Lòng muốn báo ân của ta, cứ thế xa cách gần một giáp." "Vốn ta tưởng rằng, với tuổi tác của ta, e rằng cả đời này không có cơ hội báo đáp ơn cứu mạng của Trần huynh đệ." "Thật may ông trời có mắt, lúc ta đã già nua sắp chết, lại nhận được tin tức Trần huynh đệ trở về phái Liệt Hải." "Không nói gì nữa, ta vừa nghe tin của đệ, liền lập tức để con trai và cháu rể

đưa ta đến đây!" --- Nghe lời của Trần Ngọc Lâu, Trần Hạo thản nhiên cười. "Trần huynh khách sáo rồi." "Năm xưa chúng ta quen biết nhau, có thể gọi là huynh đệ tốt tâm đầu ý hợp." "Có thể giúp huynh tránh được tai họa đó, cũng là chuyện ta vui mừng nhất." "Cho nên chuyện báo đáp, Trần huynh không cần nhắc lại nữa." Trần Ngọc Lâu biết tính cách của Trần Hạo, chỉ mỉm cười, không nhắc thêm nữa.

Bởi vì Trần Ngọc Lâu biết, chuyện báo ân gì đó, sau này có cơ hội thì làm, không cần phải luôn treo trên miệng.

Sau đó, mọi người lâu ngày không gặp, kể cho nhau nghe về những trải nghiệm của mình.

Đương nhiên, có Trần Hạo nhắc nhở trước, Hồng Cô tự nhiên chỉ kể những chuyện có thể kể, nửa thật nửa giả.

A Ninh và Tô Nan đã có kinh nghiệm, phối hợp càng ăn ý.

Còn Trần Hạo, một khi đã khởi động chế độ chém gió, có lúc chính anh cũng tin là thật, huống chi là Trần Ngọc Lâu.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu cũng kể lại những trải nghiệm của mình trong những năm qua.

Trần Hạo nghe xong mới biết, năm đó anh lo lắng người bạn Trần Ngọc Lâu này sẽ gặp nạn ở lăng mộ Hiến Vương, nên mới sớm tặng lam xà đảm và Dưỡng Nguyên Đan để phòng khi cần.

Không ngờ Trần Ngọc Lâu cuối cùng vẫn đi theo quỹ đạo cuộc đời của mình.

Sau khi Trần Hạo mang theo ba cô gái Hồng Cô xuyên không rời đi, Trần Ngọc Lâu liền dẫn theo một đám Tá Lĩnh lực sĩ, đi xa đến Vân Nam xuống lăng mộ Hiến Vương.

Kết quả tự nhiên không có gì bất ngờ, lần đó đám đạo tặc Tá Lĩnh thương vong thảm trọng, tất cả đều bị chặn lại bên ngoài chướng khí

độc.

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Trần Ngọc Lâu bị thương chạy thoát, quan trọng nhất là không được người hướng dẫn Miêu Nhân cứu như trong nguyên tác.

Nếu không có lam xà đảm và Dưỡng Nguyên Đan, Trần Ngọc Lâu đã chết ở đó rồi.

Nhưng cũng chính vì lần bị thương này, đã khiến cho đôi dạ nhãn của Trần Ngọc Lâu bị hủy hoại.

Sau trận chiến này, Trần Ngọc Lâu lòng nguội ý lạnh, tán hết phần lớn gia sản để trợ cấp cho những thuộc hạ đã mất mạng.

Sau đó, ông mang theo gia đình đi xa vào núi sâu, từ đó bắt đầu cuộc sống ẩn cư.

Những người thực sự biết vị trí ẩn cư của ông cũng chỉ có Trương Tam và La Lão Oai năm đó.

Chá Cô Tiếu vì Lão Dương Nhân và Hoa Linh mất mạng, đã đi xa ra nước ngoài, nên không biết tin tức của Trần Ngọc Lâu.

Sau khi hiểu được trải nghiệm của nhau, Trần Hạo và Trần Ngọc Lâu đều không khỏi thở dài.

Sau đó, Trần Hạo liền tự mình xuống bếp, chuẩn bị một bàn tiệc lớn, chiêu đãi người bạn cũ lâu ngày không gặp Trần Ngọc Lâu.

Một bữa tiệc rượu kéo dài nửa ngày, mãi đến khi màn đêm buông xuống, mới kết thúc trong vui vẻ.

Ăn no uống say xong, nhóm Trần Hạo lại quay về phòng khách trong nội trạch, tiếp tục trò chuyện.

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng nghĩ đến một chuyện.

Đó là Lara vẫn chưa dùng đan dược, vừa hay Trần Ngọc Lâu đang

ở đây, tại sao không nhân cơ hội này hỏi xin ông tấm bản đồ da người đến lăng mộ Hiến Vương?

Trần Hạo tin rằng, với quan hệ của anh và Trần Ngọc Lâu, ông tuyệt đối sẽ tặng tấm bản đồ cho mình.

Bất kể kịch bản ở Trùng Cốc Vân Nam nơi lăng mộ Hiến Vương là bản tiểu thuyết hay bản điện ảnh, đều tuyệt đối có thể giúp Trần Hạo kiếm được một viên nội đan dị thú cho Lara.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo liền trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Trần Ngọc Lâu nghe xong, liền thẳng thắn lấy tấm bản đồ da người ra tặng cho Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không ngờ, Trần Ngọc Lâu đã nhiều năm trôi qua mà vẫn mang theo tấm bản đồ da người bên mình.

Nhưng ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu khuyên nhủ: "Ta tuy biết Trần huynh đệ thủ đoạn cao minh, lại thân mang tuyệt kỹ của ba phái Bàn Sơn, Liệt Hải và Tá Lĩnh." "Nhưng lăng mộ Hiến Vương đó thật sự là một nơi hung hiểm, nếu không có lý do bắt buộc phải đến, tốt nhất đừng đến đó mạo hiểm." Hồng Cô, A Ninh, Tô Nan và Tuyết Lệ Dương vừa nghe Trần Hạo muốn đi lăng mộ Hiến Vương, liền biết là vì muốn tìm nội đan dị thú cho Lara.

Huống hồ thực lực của Trần Hạo rốt cuộc thế nào, họ là người rõ nhất.

Đừng nói là Trần Hạo, chỉ cần mấy cô gái thôi cũng tuyệt đối không coi đám chướng khí độc kia ra gì.

Chương 387

Thế là Hồng Cô cười nói: "Lão đại, đừng lo cho Trần Hạo nữa." "Anh ấy vốn có thể chất bách độc bất xâm, huống hồ năm đó ở Bình Sơn, bản lĩnh đối phó với Lục Sí Phi Thiên Ngô Công, ngài cũng đã chứng kiến rồi." "Cho nên lăng mộ Hiến Vương dù hung hiểm thế nào, chúng tôi đi theo Trần Hạo cũng sẽ không có vấn đề gì đâu." Nghe Hồng Cô nói vậy, Trần Ngọc Lâu mới nhận ra, Trần Hạo và những người này căn bản không thể so sánh với người thường.

Cho nên chỉ đành cười khổ một trận, không khuyên nữa.

Để chuyến đi này của Trần Hạo có thêm chút bảo đảm, Trần Ngọc Lâu liền đem những tình huống mà mình biết, kể lại toàn bộ cho Trần Hạo.

Sau đó, Trần Hạo để Hồng Cô đưa gia đình Trần Ngọc Lâu đi, sắp xếp phòng khách trong nội trạch để họ nghỉ ngơi.

Khi Hồng Cô quay lại, liền cùng bốn cô gái Tuyết Lệ Dương chạy hết vào phòng Trần Hạo.

Vừa vào phòng, Lara liền là người đầu tiên nói: "Chồng ơi, em biết anh muốn đi lăng mộ Hiến Vương là để giúp em tìm nội đan dị thú." "Nhưng Trần lão ca nói nơi đó rất nguy hiểm, hay là chúng ta đừng đi nữa." Nhưng bốn cô gái Hồng Cô bên cạnh lại không nói một lời.

Bởi vì họ đều biết, một khi Trần Hạo đã đưa ra quyết định, không ai có thể thay đổi được.

Huống hồ cổ mộ nguy hiểm như thế nào họ chưa từng thấy qua chứ, một cái lăng mộ Hiến Vương nhỏ nhoi, các cô cũng không cảm thấy sẽ gây nguy hiểm cho Trần Hạo.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lara, Trần Hạo thản nhiên cười. "Lara yên tâm đi, tuy anh đi lăng mộ Hiến Vương quả thực có ý định giúp em kiếm nội đan dị thú, nhưng đồng thời anh cũng có việc khác phải làm." Đồng thời trong lòng thầm nghĩ: Bất kể là bản tiểu thuyết hay bản điện ảnh, đám cá Đao Xỉ Khuê Ngư và các loại quỷ quái dị thú trong Trùng Cốc Vân Nam kia đều là những điểm thưởng di động khổng lồ a.

Cho nên chuyến đi lăng mộ Hiến Vương này, tuyệt đối sẽ hốt một mẻ lớn.

Nói xong, Trần Hạo tiếp tục: "Đừng thấy huynh Ngọc Lâu và mọi người gặp nạn ở đó, nguyên nhân là do họ không hiểu rõ bên trong, và chuẩn bị không đủ." "Trùng hợp là, anh lại hiểu rõ tình hình bên trong Trùng Cốc hơn cả ông ấy." Nghe vậy, Hồng Cô liền kinh ngạc hỏi: "Chồng à, chẳng lẽ anh lại dùng thuật bói toán, nắm được cả những chuyện mà lão đại cũng không rõ sao?" Trần Hạo lập tức thuận theo đó mà chém gió: "Đúng là như vậy." Nghe đến đây, Tô Nan ở bên cạnh tò mò hỏi: "Chồng, thế anh biết những gì rồi?" "Mau kể cho bọn em nghe với!" Trần Hạo thầm nghĩ, do sự xuất hiện của mình, kịch bản sau này của Quỷ Xuy Đăng đều đã bị thay đổi rất nhiều.

Giáo sư Tôn, người vốn nên xuất hiện trong kịch bản này, cũng là truyền nhân cuối cùng của Phong gia Quan Sơn Thái Bảo - Phong Học Vũ, e rằng lần này chắc chắn sẽ không xuất hiện.

Ngay cả Hồ Bái Nhất và Bàn Tử, lần này Trần Hạo cũng không định mang theo.

Dù sao cũng không phải đi tìm Đan Trần Châu để giải trừ lời nguyền của Tinh Tuyệt Nữ Vương.Vì chuyến này chỉ tính mang năm cô gái đi, vậy phải thật sự lên kế hoạch cẩn thận.

Vì chuyến đi này chỉ định mang theo năm cô gái, nên phải lên kế

hoạch thật tốt.

Thế là Trần Hạo thản nhiên cười, bắt đầu kể lại.

Trần Hạo liếc nhìn Hồng Cô và bốn cô gái còn lại rồi nói: "Hiến Vương mà chúng ta nói đến, xuất thân từ nước Điền cổ ở Vân Nam." Nước Điền là một trong ba quận được nhà Tần thiết lập.

Cuối thời Tần, thiên hạ hỗn loạn, khu vực này thực hiện chính sách bế quan tỏa quốc, tự lập làm vua, tách khỏi chính quyền trung ương.

Mãi đến thời Hán Vũ Đế mới bị bình định trở lại.

Theo ghi chép, một bộ phận người dân nước Điền cổ tín ngưỡng vu thần tà thuật.

Những người này vì muốn tránh loạn nên đã rời khỏi nước Điền, di cư đến sống trong vùng núi sâu bên bờ sông Lam Thương.

Lãnh tụ của họ liền tự xưng là Hiến Vương.

Trước đó Trần Ngọc Lâu cũng đã nói, hai nước vốn là một.

Hiến Vương đã chọn một nơi phong thủy bảo địa, sau khi chết được chôn cất ở đó.

Nơi ấy có hoàn cảnh đặc thù, vĩnh viễn không thể bị ai đào mộ được.

Nhưng sau khi Hiến Vương chết, thuộc hạ của hắn tan rã, có người quay trở lại cố quốc.

Họ đã vẽ lại vị trí mộ Hiến Vương thành bản đồ, dâng lên cho vua nước Điền, nói rằng cũng có thể chọn cho vua một huyệt tốt như vậy.

Những chuyện này được ghi lại ở mặt sau tấm bản đồ da người mà Trần Ngọc Lâu tặng cho tôi.

May mà sau này vua nước Điền không chọn loại bảo huyệt đó, nếu không làm sao Trần Ngọc Lâu có được tấm bản đồ da người này chứ.

Trần Hạo dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Theo tôi được biết, tà thuật của Hiến Vương có nguồn gốc từ vùng đất phía Nam của người Di, khởi nguồn sớm nhất từ Miến Điện ngày nay, là Đẳng thuật cổ xưa nhất.

Đẳng thuật cùng với Cổ độc, Hàng đầu được xếp vào ba tà pháp lớn của Điền Nam.

Hiện nay Đẳng thuật đã thất truyền từ lâu, còn Cổ độc, Hàng đầu thì vẫn có người biết sử dụng ở các vùng núi Vân Nam, Nam Dương, Thái Lan, Lào... nhưng đã suy yếu từ lâu, chỉ còn lại vài môn pháp nhỏ lẻ." "Theo như bản đồ da người vẽ, mộ của hắn hẳn là nằm trong một thung lũng, dựa vào địa thế tự nhiên để xây dựng lăng mộ trong hang động." "Nước Điền thời đó phỏng theo chế độ nhà Hán, vua chôn trong mộ tất có xe ngựa đồng, nghi trượng, quân hộ vệ, tượng đất diễn trò.

Trong huyền cung có hai quách ba quan để chứa thi thể, trên có thiên môn, dưới có thần đạo, sáu mươi tư vi mục, treo trăm viên đan tám viên châu, xung quanh lại bày sáu đỉnh ngọc ba đỉnh đồng." Về chuyện của Mộc Trần Châu, Trần Hạo hoàn toàn không đề cập tới, dù sao thì bây giờ Tuyết Lệ Dương và tộc nhân của cô cũng không cần thứ đó để giải trừ lời nguyền nữa.

Bản đồ da người tuy đã lâu năm, có vài chỗ bị mờ không rõ, nhưng vẫn có thể nhận ra vị trí của mộ Hiến Vương.

Sông Lam Thương có một nhánh sông tên là Xà Hà, vì hình dáng uốn lượn như rắn nên có tên như vậy.

Xà Hà chảy quanh một ngọn núi tuyết lớn, người dân địa phương gọi là Ai Đẳng, tên chính thức là Già Long Sơn, cao hơn ba nghìn ba

trăm mét so với mực nước biển.

Xà Hà chảy quanh co vào giữa những ngọn núi cao chót vót, đến một khe núi có địa thế cực thấp.

Vì khe núi này quanh năm sương mù không tan, trong cốc lại có nhiều côn trùng nên bị người dân địa phương gọi là Trùng Cốc.

Trùng Cốc nằm sâu trong núi, ít người lui tới.

Qua khỏi núi tuyết lớn, phía trước là một vùng non xanh nước biếc, phong cảnh như tranh vẽ, thường có thể thấy những đàn bướm lớn sặc sỡ bay lượn.

Nhưng có một đoạn ở giữa thường xuất hiện chướng khí màu trắng, quanh năm không tan, người nào trúng phải lập tức tử vong, không ai có thể tiến vào.

Có lời đồn rằng đám chướng khí màu trắng đó là yêu vụ, là "Đằng vân" do Hiến Vương bố trí để trấn giữ lăng mộ, bao quanh mộ của hắn.

Trừ khi có mưa lớn làm tan yêu vân, nếu không không ai có thể vào được.

Vòng tròn trắng trống không trên bản đồ da người chính là đại diện cho đám yêu vụ này.

Đi vào sâu hơn nữa là một thác nước khổng lồ, trong phong thủy gọi là thác Thủy Long Chỉ.

Lối vào mộ đạo của Hiến Vương nằm ở vị trí long nhãn của Thủy Long.

Mặt sau bản đồ da người có ghi chép chi tiết, huyệt nhãn này do một đại vu dưới trướng Hiến Vương chọn, tên là “Thủy long vựng”.

Đó là một vòng sáng mờ ảo ẩm ướt hình thành bởi hơi nước mông

lung bao quanh huyệt tâm, vì nó mờ ảo như vầng hào quang của mặt trời, mặt trăng nên được đặt tên là "vựng".

Nó ẩn hiện mờ ảo, phảng phất, nhìn sơ thì có hình, nhìn kỹ lại không hình, là nơi sinh khí ngưng tụ linh quang hiển lộ, là tướng thiện bậc nhất.

Chương 388

Chôn cất ở đây, sinh khí không tiết ra ngoài, hơi nước không xâm nhập.

Thế phong thủy của mộ Hiến Vương còn có một điểm lợi hại hơn, đó là vĩnh viễn không thể bị ai đào trộm, không ai có thể vào được.

Sự tự tin như vậy e rằng thiên hạ không có người thứ hai.

“Tình hình cụ thể ở đó ra sao, chỉ có thể đợi chúng ta đến nơi mới biết được.” Tuyết Lệ Dương mở tấm bản đồ da người ra, quả nhiên thấy mặt sau có không ít chữ viết và hình vẽ.

Xung quanh vương mộ còn có bốn hố chôn theo, có mấy vị cận thần bồi táng.

Một tên vua cỏ con ở Nam Cương mà nghi thức cũng thật không nhỏ.

Trong đó có một đoạn ghi chép lại lời Hiến Vương lúc sinh thời, trích dẫn lời tiên tri để mô tả huyệt mộ: "Vua băng, tấn nhập vào Thủy long vựng, thi giải thành tiên.

Long vựng vô hình, nếu không phải trời sập, khó lòng bị ngoại nhân phá vỡ." Tô Nan cũng xem những dòng chữ này, lẩm bẩm: “Ý là nếu trời không sập xuống, sẽ vĩnh viễn không ai vào được vương mộ sao?” “Trời sập?

Chẳng lẽ là có thiên thạch từ trên trời rơi xuống?” “Hay là có ý khác?

Lẽ nào chỉ có thể đợi đến một thời cơ đặc định nào đó mới có thể tiến vào vương mộ?” A Ninh lắc đầu nói: “Nghe Trần Ngọc Lâu nói

hình như không phải, bao nhiêu năm rồi ông ấy cũng không giải được bí ẩn 'thiên băng' này." Hồng Cô nói tiếp: "Tôi đoán vị Hiến Vương đó lúc sinh thời không tôn vương đạo, tín phụng tà thần, đã hại biết bao sinh linh.

Mộ của hắn sớm muộn gì cũng bị người ta đào lên, không thể nào chỉ vì thời cơ không tới mà khó thành sự được." "E rằng Hiến Vương lúc sinh thời cũng biết vương mộ tuy ẩn giấu, nhưng sớm muộn cũng bị bọn trộm mộ nhòm ngó, nên mới chọn một nơi tuyệt địa như vậy." "Không chỉ trong cốc hiểm ác dị thường, có thể trong mộ thất còn có cơ quan lợi hại khác." Thấy năm cô gái sau khi nghe mình kể, lại kết hợp với thông tin Trần Ngọc Lâu đưa ra trước đó, bắt đầu cùng nhau suy luận, phỏng đoán tình hình thực sự trong mộ Hiến Vương, Trần Hạo liền thầm cười trong lòng.

Trần Ngọc Lâu lão già đó dĩ nhiên không biết, đám độc chướng mà ông ta gặp phải chỉ là lớp rào cản đơn giản nhất bên ngoài mộ Hiến Vương mà thôi.

Sau đó trong thủy đạo còn có hàng vạn con cá đao xỉ khuê ngư, cũng là loại cá ăn thịt người hung dữ.

Cùng với những con thủy trệ phong trong các pho tượng người treo ngược được làm bằng Đẳng thuật, và hàng ngàn hàng vạn xác nữ trôi nổi kia.

Lão cũng không biết về con quái thú long lân yêu giáp Hoắc thị bất tử trùng, cùng con thằn lằn khổng lồ không kém gì khủng long, và con mãng xà khổng lồ không thua gì con trong Thần thụ Tần Lĩnh.

Có thể nói, hệ số nguy hiểm của chuyến đi đến mộ Hiến Vương lần này chắc chắn sẽ khiến A Ninh và bốn cô gái còn lại kinh ngạc tột độ.

Nhưng những thứ này đối với Trần Hạo mà nói, lại là những điểm

thưởng di động ngon lành.

Nói xong, Trần Hạo liền cất tấm bản đồ da người đi, rồi kéo năm cô gái, bắt đầu một đêm sinh hoạt không biết xấu hổ.

Sau đó vài ngày, Trần Hạo và mọi người cùng gia đình Trần Ngọc Lâu du ngoạn một thời gian ở Yến Kinh.

Dù sao thì mộ Hiến Vương cũng ở đó không chạy đi đâu được, Trần Hạo đương nhiên không vội.

Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha thỉnh thoảng tìm Trần Hạo uống rượu, cũng nhân cơ hội này làm quen với gia đình Trần Ngọc Lâu.

Đặc biệt là khi nghe nói Trần Ngọc Lâu năm đó là thủ lĩnh Tá Lĩnh, vẻ mặt kích động của họ chẳng khác gì fan hâm mộ gặp được ngôi sao mình sùng bái.

Khi Trần Ngọc Lâu biết được bản lĩnh của Hồ Bát Nhất và những người khác, ông lại một lần nữa cảm thán, quả nhiên môn hạ Liệt Hải nhân tài đông đúc.

Năm đó nếu cũng có những thuộc hạ như Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, sao đến nỗi phải tay không trở về từ mộ Hiến Vương!

Trong khoảng thời gian này, chàng thanh niên Vạn Chấn Tông còn học được không ít thứ từ Trần Hạo và Hồ Bát Nhất.

Mãi một tháng sau, gia đình Trần Ngọc Lâu mới cáo biệt Trần Hạo, trở về nơi ẩn cư.

Trần Hạo biết, lần chia tay này có lẽ khó có ngày gặp lại Trần Ngọc Lâu.

Nhưng đời người là vậy, cũng không có gì phải cầu mong nhiều.

Sau khi tiễn ba người Trần Ngọc Lâu đi, Trần Hạo nhờ Hồ Bát

Nhất và Bàn Tử chuẩn bị giúp một số trang bị.

Vốn dĩ Hồ Bát Nhất và Bàn Tử cũng muốn đi cùng, nhưng công ty lớn như tập đoàn khoáng sản Hoàn Cầu đang lúc cần người, hai người họ căn bản không thể rời đi được.

Huống hồ Trần Hạo cũng không định đưa hai người họ đến nơi hiểm địa đó, nên Hồ Bát Nhất và Bàn Tử đành phải ngoan ngoãn ở lại Yến Kinh trông nhà.

Về phần trang bị cho chuyến đi này, vũ khí thì không cần phải lo.

Chỉ riêng số súng trường tấn công, lựu đạn, lựu đạn choáng và đạn dược mang từ thế giới Đạo Mộ về, đã là trang bị mạnh nhất ở thời đại này rồi.

Trần Hạo không giống như Hồ Bát Nhất trong phiên bản điện ảnh và tiểu thuyết, rõ ràng biết đi trộm mộ mà lại không mang theo súng, đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Đặc biệt là tình tiết trong bản điện ảnh, cả đám người mỗi người một cây dao rựa, nhiều nhất là Tuyết Lệ Dương mang theo một cây cung tên.

Nếu không có hào quang nhân vật chính, thì đã chết cả trăm lần rồi.

Mặt nạ phòng độc và thiết bị lặn, trong không gian trữ vật của Trần Hạo cũng là loại tốt nhất.

Ngược lại, thuyền máy cao tốc và ô tô việt dã đã khiến phái Liệt Hải phải tốn không ít công sức mới tìm được cho Trần Hạo.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo và năm cô gái Tuyết Lệ Dương mỗi người mặc một bộ Giao Long Chiến Y cực ngầu, trực tiếp lên tàu hỏa đi Côn Minh.

Đến nơi, sáu người Trần Hạo tìm một nhà khách ở lại nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau liền lái hai chiếc xe việt dã mà Trần Hạo lấy từ không gian trữ vật ra để lên đường.

Về phần thuyền máy cao tốc, dĩ nhiên là đang nằm trong không gian trữ vật.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, Trần Hạo và năm cô gái lái xe lên quốc lộ, xuyên qua giữa núi Ai Lao, núi Vô Lượng và núi Thương Nhĩ Hải ở Đại Lý, đến bên bờ sông Lam Thương xinh đẹp.

Điểm đến của họ chính là nơi có nhiều sông núi dày đặc nhất trong tỉnh Vân Nam, cách biên giới Trung - Miến một khoảng không xa.

Đoạn đường cuối cùng dốc và hẹp, mọi người chỉ có thể đi trên vách đá.

Vì sáu người Trần Hạo lần này tự lái xe, nên không đi xe khách đường dài như trong nguyên tác.

Đương nhiên, cũng vì vậy mà không thể gặp được ông chủ khách sạn Thải Vân.

Đoạn đường này mặt đường rất xấu, gập ghềnh, lại có đá vụn và ổ gà, hết khúc cua gấp này đến khúc cua gấp khác, xe cộ lắc lư lên xuống.

Nếu không phải kỹ năng lái xe của Trần Hạo và A Ninh đều điêu luyện, e rằng chỉ một chút sơ sẩy là cả người lẫn xe đều lật nhào xuống sông Lam Thương dưới vách đá.

Đừng nhìn cả chặng đường có vẻ vất vả, nhưng A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô là ai chứ?

Họ đều là những nữ hán tử đã từng leo núi tuyết, xông vào sa mạc, theo Trần Hạo xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ lớn, gặp vô số tình huống hiểm ác.

Tuyết Lệ Dương và Lara ở nước ngoài cũng là cao thủ thường xuyên trèo non lội suối.

Chương 389

Vì vậy, nhóm sáu người của Trần Hạo hoàn toàn không để tâm đến chút khó khăn nhỏ này.

Vừa lái xe, Trần Hạo vừa thò đầu ra nhìn dòng sông Lam Thương chảy xiết dưới vách núi.

Chỉ thấy hai bên bờ vách đá dựng đứng, thật như một hiểm địa trời sinh, mặt sông không rộng lắm, từ trên cao nhìn xuống, nước sông màu đỏ sẫm, uốn lượn chảy về phía nam.

Khi lái xe đến Xà Ba Tử Hà dưới chân Già Long Sơn, liền thấy một ngọn núi hình bát úp màu xám tro sừng sững ở cuối con đường.

Đỉnh núi mây mù bao phủ, từ trong xe nhìn ra, thật có cảm giác ngước nhìn núi cao.

Lúc này, Trần Hạo đột nhiên phát hiện chiếc xe do A Ninh lái phía trước phanh gấp dừng lại.

Trần Hạo liền dừng xe theo sau, nhảy xuống xem xét tình hình.

Một lát sau, Trần Hạo đã hiểu ra.

Hóa ra A Ninh dừng xe là vì đã đâm gãy một pho tượng người bằng đá đổ trên đường.

Chỉ thấy pho tượng người bị xe đâm gãy có kích thước như người thật.

Tượng đá không chắc chắn, chỉ có một lớp vỏ đá bên ngoài, bên trong rỗng tuếch, bị đâm vỡ thành nhiều mảnh, bên trong bò ra toàn những con trùng kẹt trắng li ti.

Vô số con trùng bị bánh xe cán nát, trên đất đầy dịch xanh chảy ra

từ thân thể lũ trùng chết, cảnh tượng ghê tởm đó khiến người ta nhìn thấy mà muốn nôn.

A Ninh bực bội nói: "Thật xui xẻo, không cẩn thận đụng phải thứ quỷ quái gì thế này." Tuyết Lệ Dương theo sau, chỉ vào một mảnh đá trên đất, nói: "Anh yêu, anh xem, tạo hình pho tượng này phỏng theo lối nhà Hán, có phải là sản vật thời Hiến Vương không?" Trần Hạo dĩ nhiên biết đây là tượng đá trong ngôi mộ bồi táng bên ngoài mộ Hiến Vương, bèn gật đầu nói: "Đúng vậy, xung quanh đây đều là vách đá cao vạn trượng, mây mù bao phủ, cũng không nhìn ra nó rơi từ vách núi nào xuống." "Nhưng trên ngọn núi gần đây chắc chắn có cổ tích, xem ra chúng ta đã tiến vào phạm vi thế lực của Hiến Vương năm đó." Lara khó hiểu hỏi: "Nhưng tại sao ở đây lại có nhiều thứ kỳ lạ như vậy?" Trần Hạo cười nói: "Nghe nói loại tượng đá này ở gần Già Long Sơn còn nhiều hơn, đều được chôn dưới đất." "Thỉnh thoảng gặp phải sạt lở núi, sẽ ngẫu nhiên lộ ra, bên trong đều mọc đầy xác trùng." "Người dân địa phương gọi chúng là quan tài hình người cổ đại, nhưng đều là lời đồn, cũng không biết công dụng chính xác của chúng." "Người dân địa phương đều ghê tởm thứ này, cho rằng đó là điềm gở, báo hiệu bệnh tật và cái chết." Sau đó, Trần Hạo và mọi người lên xe.

Khi dần dần rời khỏi đoạn đường hiểm trở trên vách núi đó, năm cô gái mới thở phào nhẹ nhõm.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hạo cuối cùng đã đến Già Long Sơn.

Sau đó, Trần Hạo liền cất hai chiếc xe việt dã vào không gian trữ vật, rồi dẫn A Ninh và năm cô gái đi vào trong núi.

Đi trong núi khoảng hai tiếng đồng hồ, vừa đi vừa hỏi đường, sáu người Trần Hạo cuối cùng đã đến chân núi Già Long Sơn.

Nơi đây không có thôn làng dân cư, dù có một số công nhân khai

thác đá, họ cũng ở những nơi xa hơn một chút.

Dưới chân núi chỉ có một khách sạn cung cấp chỗ ăn nghỉ cho thương nhân làm ăn ở đây.

Khách sạn này chính là khách sạn Thải Vân đã được nhắc đến nhiều lần trong tiểu thuyết và phim ảnh.

Mặc dù sáu người Trần Hạo không quen biết ông chủ khách sạn Thải Vân trên xe khách đường dài như trong tiểu thuyết, cũng không có điều kiện để Hồ Bát Nhất quen biết ông chủ khách sạn như trong phim, nhưng không thể phủ nhận rằng, nhan sắc cao rất dễ làm việc.

Huống hồ trong sáu người, có đến năm người là phụ nữ, như vậy dù không quen biết bà chủ khách sạn Thải Vân cũng rất dễ giao tiếp.

Vì vậy, Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái chỉ trong chốc lát đã thân thiết với bà chủ khách sạn và con gái bà.

Nhìn dáng vẻ nói chuyện sôi nổi của họ, ai không biết còn tưởng là bạn thân nhiều năm.

Ngay sau đó, em gái của bà chủ đi làm việc bên ngoài cũng trở về, trời ạ, giờ thì số phụ nữ nói chuyện còn đông hơn.

Trần Hạo cũng từ cuộc trò chuyện biết được, cô gái trẻ mười sáu, mười bảy tuổi vừa về chính là em gái của chồng bà chủ, một cô gái người Hán, tên thân mật là Khổng Tước.

Cô có một đôi mắt to, vô cùng hoạt bát đáng yêu, mặc trang phục dân tộc còn xinh đẹp hơn nhiều so với các cô gái địa phương.

Dưới chân núi Già Long Sơn chỉ có nơi này để nghỉ chân và ở lại.

Từ đây đi về phía nam một ngày đường, có một loại trà hương kim tuyến Vụ Đỉnh, thường có thương khách đến đó thu mua lá trà.

Mỗi lần đi qua, họ đều không tránh khỏi việc dừng chân tại khách

sạn Thải Vân.

Bà chủ có ấn tượng rất tốt với năm cô gái của A Ninh, huống hồ còn có Lara, một cô gái Tây hiếm thấy.

Thêm vào đó, Trần Hạo cũng là một yêu nghiệt có nhan sắc bùng nổ, vì vậy sau khi cả nhóm nói chuyện đủ, bà chủ liền dẫn Khổng Tước đi nhóm lửa nấu trà nấu cơm.

Không lâu sau, Khổng Tước đã bưng trà ra.

Lara nhận lấy ngửi một cái, khen ngợi: "Thơm thật, em gái nhỏ, đây là trà gì vậy?

Có phải là Phổ Nhĩ đặc sản của Vân Nam không?" Trần Hạo thầm cười trong lòng: Lara là một cô gái nước ngoài mà biết đến Phổ Nhĩ, đã là không tệ rồi.

Anh bèn giới thiệu: "Đây là trà hương kim tuyến Vụ Đỉnh sản xuất trên núi bản địa, dùng nước từ trên Tuyết Tuyến chảy xuống để pha, mỗi lá trà đều giống như làm bằng vàng vậy." "Ở địa phương, loại trà này rất nổi tiếng." Nghe lời Trần Hạo nói, bà chủ và Khổng Tước càng có ấn tượng tốt hơn về anh.

Dù sao thì người hiểu biết về quê hương mình rất dễ gây được thiện cảm.

Lúc này, Khổng Tước tò mò hỏi: "Chị Dương, các chị đến Già Long Sơn làm gì vậy?" Tuyết Lệ Dương không muốn lừa dối cô bé, đành phải để Trần Hạo ra mặt giải thích.

Trần Hạo nghĩ thầm, xem ra mình cũng phải mượn lý do của Hồ Bát Nhất trong nguyên tác.

Dù sao cũng không thể nói cho họ biết là mình đến Già Long Sơn để trộm mộ được?

Vì vậy, Trần Hạo nói với Khổng Tước rằng họ đều đến từ thủ đô, làm việc trong Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên, chuyên thu thập những loài bướm quý hiếm trên thế giới.

Lần này họ đến đây chuyên để bắt bướm, sau đó sẽ làm thành tiêu bản, mang về Yến Kinh triển lãm.

Lúc này, chị dâu của Khổng Tước gọi cô bé đi giúp dọn cơm, Trần Hạo cũng nhân cơ hội này dừng lại không nói nữa.

Ăn qua loa một ít cho no bụng, Trần Hạo liền một mình ra ngoài khách sạn dùng ống nhòm quan sát địa hình Già Long Sơn.

Chỉ thấy ngọn núi cao nhất đâm thẳng vào mây, hai bên đều là vách đá dựng đứng, uốn lượn nhấp nhô không có điểm cuối, cũng không phân biệt được mây trắng hay tuyết đọng trên đỉnh núi.

Mây mù ở đây quả nhiên rất dày, tầng tầng lớp lớp rõ ràng, từ sườn núi bắt đầu có những làn khói mỏng manh.

Càng lên cao, mây càng dày, đều bị núi cao chặn lại, ngưng tụ thành một khối.

Toàn bộ ngọn núi chính của Già Long Sơn giống như một vị võ sĩ mặc giáp lục đội mũ trắng, đứng sừng sững giữa biển rừng.

Dưới núi, biển rừng mênh mông, thác nước và rừng rậm muôn hình vạn trạng, một khung cảnh thiên nhiên nguyên sinh tươi đẹp.

Sông núi gần đó đại khái giống như trên bản đồ.

Mộ Hiến Vương mà Trần Hạo muốn tìm nằm sâu trong thung lũng của ngọn núi lớn này.

Chương 390

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, chỉ khi đến nơi, mới có thể thực sự cảm nhận được sự hiểm yếu và bí ẩn của Già Long Sơn.

Cảnh trong phim căn bản không thể so sánh được.

Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái ăn xong cơm cũng ra ngoài đi dạo, phát hiện Trần Hạo đang quan sát địa hình Già Long Sơn, liền cùng nhau nhìn về phía ngọn núi lớn phía trước.

Một lát sau, A Ninh nhíu mày hỏi: "Địa thế núi ở đây hiểm trở hùng vĩ như vậy, muốn đến mộ Hiến Vương, chúng ta rốt cuộc phải vượt qua ngọn núi Già Long Sơn cao chót vót này như thế nào đây?" Hồng Cô cũng tiếp lời: "Nghe lão đại nói, năm đó ông ấy cũng tìm một người dẫn đường địa phương, trải qua bao gian nan hiểm trở mới vượt qua được núi tuyết." "Nếu không có người dẫn đường mà lên núi thì rất nguy hiểm." Tuyết Lệ Dương nói tiếp: "Tôi vừa mới hỏi bà chủ khách sạn Thải Vân, những người dân địa phương từng lên ngọn núi Già Long Sơn đó đều chết hết rồi." "Mấy năm nay, có lời đồn trên núi có ma, căn bản không ai dám lên đó nữa." Trần Hạo tuy biết rõ kịch bản, nhưng cũng không thể tỏ ra quá toàn tri toàn năng.

Vì vậy, ngay khi năm cô gái đang đau đầu không có cách giải quyết, anh cười nói: "Với thực lực của chúng ta, muốn vượt qua Già Long Sơn thực ra cũng không phải chuyện quá khó." "Chỉ là nếu cứ đi thẳng như vậy, không chỉ lãng phí thời gian và thể lực, mà còn có thể gặp phải những nguy hiểm không cần thiết." "Nhưng vừa rồi tôi thấy lúc Khổng Tước hỏi chúng ta, hình như cô bé biết chút gì đó." "Hay là chúng ta đi hỏi cô bé Khổng Tước xem, chắc chắn sẽ có thu hoạch." Quả nhiên không ngoài dự đoán, khi Tuyết Lệ Dương đi hỏi Khổng

Tước, cô bé liền gật gật đầu nói: “Các chị muốn đến thung lũng bên kia Già Long Sơn để bắt bướm à, dưới chân Già Long Sơn có một đường hầm, có thể thả bè đi xuôi dòng xuyên qua núi, không cần phải trèo núi đâu.” “Nhưng ở đó có rất nhiều người chết, thường xuyên có ma đó!” Làm thế nào để vào Trùng Cốc, trên bản đồ da người có ghi chú hai tuyến đường.

Một là vượt qua cửa gió trên đỉnh Già Long Sơn, hai là đi vòng quanh Già Long Sơn theo Xà Hà.

Tuyến đường thứ hai phải xuyên qua một khu rừng nguyên sinh đầy rẫy nguy hiểm nằm giữa sông Lam Thương và sông Nộ.

Tuy trên bản đồ khoảng cách đường thẳng không xa, nhưng những ai đã từng vào rừng nguyên sinh đều biết.

Khoảng cách thực tế sẽ dài hơn hành trình dự kiến gấp mười hoặc hai mươi lần, trong đó có những nơi là đầm lầy, thật sự là một địa ngục xanh.

Hai tuyến đường đều không dễ đi, so sánh ra thì chỉ có vượt qua Già Long Sơn cao hơn ba nghìn mét so với mực nước biển là khả thi hơn.

Nhưng trong trường hợp không có người dẫn đường mà mạo hiểm vượt qua núi tuyết cũng không phải chuyện đùa, làm không tốt là xuất quân chưa thắng đã chết cả đám trên núi.

Lúc này nghe Khổng Tước nói có đường tắt, năm cô gái liền vội vàng hỏi chi tiết.

Khổng Tước chỉ biết đại khái, đành phải đi tìm bà chủ hỏi thăm.

Bà chủ kể rằng, dưới chân núi Già Long Sơn (người dân địa phương gọi là Ai Đằng, có nghĩa là rồng không đuôi) có những hang động dày đặc như mạng nhện.

Tương truyền là do người xưa khai phá, sau đó có bọn thổ phỉ nổi loạn chiếm giữ bên trong để chống lại quan quân.

Quan quân bó tay trước địa hình phức tạp trong núi, đành phải dùng đá bít kín tất cả các cửa động, nhốt sống tất cả mọi người bên trong.

Sau này mỗi khi đến lễ Sái Hải, áp tai vào vách đá Già Long Sơn sẽ nghe thấy tiếng khóc than tuyệt vọng vọng ra từ trong lòng núi.

Đương nhiên đây chỉ là một truyền thuyết dân gian địa phương, còn hang động được xây dựng từ triều đại nào, ai xây, dùng để làm gì, những kẻ thổ phỉ bên trong có phải là dân tộc thiểu số địa phương nổi dậy chống lại áp bức bóc lột hay không, đến nay không ai biết rõ.

Nhưng mới mấy năm gần đây, có người khai thác đá đã phát hiện ra một hang động, bên trong có dung nham và một con sông ngầm.

Con sông này xuyên thẳng qua núi, chảy vào Xà Hà ở đầu bên kia của Già Long Sơn, nước đủ sâu để đi bè tre.

Có con đường thủy này, không cần lo bị lạc trong những hang động chằng chịt.

Do địa hình bằng phẳng, dòng nước không xiết, lúc đi có thể thả bè xuôi dòng, rất tiết kiệm sức lực.

Lúc về cần tốn chút sức lực chống sào quay lại, tóm lại là tiện lợi hơn nhiều so với việc trèo qua núi.

Nghe những lời này, trong lòng Trần Hạo đã có kế hoạch.

Dù sao thì trong cả tiểu thuyết gốc và phim ảnh, Hồ Bát Nhất và những người khác đều đi qua con sông ngầm này để đến Trùng Cốc.

Nếu không, Trần Hạo cũng sẽ không chuẩn bị sẵn thuyền máy cao tốc.

Cuối cùng, bà chủ dặn dò Trần Hạo và mọi người, đi đường đó tuy là đường tắt, nhưng hai bên hang động có những hài cốt hình thù kỳ dị.

Không ai biết những người đó chết ở bên trong từ khi nào, người nhát gan nhìn thấy sẽ bị dọa cho phát bệnh.

Cũng có vài lần có người thả bè xuyên qua hang động, nhưng một là Trùng Cốc bên kia có chướng khí, hai là không có người ở, đi đến đó cũng không có ý nghĩa gì, gần đây đã một thời gian không ai đi rồi.

Nếu đi đường tắt, cần phải hết sức cẩn thận.

Trần Hạo tuy không sợ ma quỷ tà ma, nhưng bà chủ quan tâm đến họ, anh tự nhiên sẽ không không biết điều.

Anh bèn cười nói: "Đa tạ đại tỷ nhắc nhở, chúng tôi nhất định sẽ cẩn thận hơn." "Nếu đã có đường tắt, và từng có người đi qua thành công, chứng tỏ bên trong không có ma, có thể chỉ là di tích như mộ táng của người xưa mà thôi." Cảm ơn bà chủ, tối hôm đó Trần Hạo và năm cô gái đã nghỉ đêm tại khách sạn Thải Vân.

Nhìn xung quanh khách sạn Thải Vân, không hề có biển hoa và đom đóm như trong phim.

Trước đó cũng không nghe Hồ Bát Nhất nói quen biết ông chủ khách sạn Thải Vân ở đây.

Trần Hạo thầm nghĩ: lẽ nào kịch bản mình gặp phải, chẳng lẽ là phiên bản tiểu thuyết gốc sao?

Nếu vậy, những con thằn lằn khổng lồ trong bản điện ảnh, cùng với đám thủy trệ phong bay đầy trời có thể tấn công con người, và con Hoắc thị bất tử trùng như quái vật cùng con mãng xà khổng lồ BOSS cuối cùng, có khả năng đã bị "hài hòa" rồi.

Như vậy, chẳng phải là mất đi cơ hội cày điểm thưởng sao?

Sáng sớm hôm sau, sáu người Trần Hạo sau khi rửa mặt xong, phát hiện bà chủ đã chuẩn bị cho họ không ít lương khô, còn có thảo dược chống côn trùng, lại nhờ Khổng Tước dẫn đường cho họ, đưa đến cửa động dưới chân núi Già Long Sơn.

Sau khi cảm ơn bà chủ nhiều lần, sáu người Trần Hạo mang theo trang bị, theo Khổng Tước đi vào khu rừng phía sau khách sạn Thải Vân.

Sau khi theo cô bé Khổng Tước vào rừng, Trần Hạo phát hiện các loại cây chủ yếu ở gần đây là sao diệp pha lũy, tiếp đến là cây hương quả và đỗ quyên lớn, cũng có một lượng nhỏ ngân diệp quế.

Chỉ có một khu đất trũng hơn so với mặt đất bằng phẳng, mọc một rừng trúc lớn xanh biếc thấm người.

Khổng Tước vừa đi trước dẫn đường, vừa giới thiệu cho A Ninh và năm cô gái về các loại thực vật xung quanh.

Trần Hạo nghe vậy, biết rằng con đường thủy vào Già Long Sơn ở phía trước, không còn xa nữa.

Khi đã nhìn rõ địa điểm, Trần Hạo liền bảo Khổng Tước về nhà, kẻo chị dâu ở nhà đợi sốt ruột.

Lúc này, Tuyết Lệ Dương nói: "Mây trên trời càng lúc càng dày, e là sắp đổi trời rồi, chúng ta mau đi nhanh lên, cố gắng vào núi trước khi trời mưa." Trần Hạo và A Ninh cùng mấy cô gái tự nhiên không có ý kiến gì, bèn lập tức tăng tốc bước chân, chạy thẳng về hướng mà Khổng Tước đã chỉ.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến một hang động đá vôi.

Vừa vào động đi xuống theo con dốc chừng mười mấy bước, đã thấy một con sông cách chân không xa.

Nhưng gọi là sông thì không bằng gọi là khe suối sâu thì hợp hơn,

nó thấp hơn mặt đất gần một mét, nước sâu khoảng hơn ba mét.

Dòng nước chảy chậm, có thể là một nhánh của sông Lam Thương, nửa đầu ẩn dưới lòng đất, chỉ khi địa hình trong hang động thấp xuống mới lộ ra.

Hang động rất rộng, tuy Trần Hạo có năng lực dạ nhãn, căn bản không cần dùng đèn pin chiếu sáng, nhưng A Ninh và mấy cô gái thì không được.

Vì vậy, họ trực tiếp dùng đèn pin cường độ cao chiếu vào sâu trong hang động tối tăm.

Chương 391

Một lát sau, sáu người Trần Hạo phát hiện, độ cao thấp trong hang động chênh lệch rất lớn, chỗ rộng có thể lái cả xe tăng, chỗ thấp chỉ cao hơn một mét, còn có những khối dung nham hình thành hơn ngàn năm, đều vô cùng kỳ quái.

Lúc này, Hồng Cô nhíu mày nói: "Đây mới chỉ là cửa vào hang động, môi trường bên trong sẽ còn phức tạp hơn." "Xem ra nếu chúng ta lái thuyền máy cao tốc xuyên qua động, có những đoạn sẽ phải cúi người mới qua được!" A Ninh, Tô Nan, Tuyết Lệ Dương và Lara nghe xong cũng không ngừng gật đầu.

Nhưng trong lòng Trần Hạo biết rõ, dù là trong tiểu thuyết hay phim ảnh, con sông ngầm này đều rất rộng rãi.

Đừng nói chỉ lái một chiếc thuyền máy nhỏ, dù hai chiếc thuyền đi song song cũng tuyệt đối có thể thông qua con sông ngầm này.

Ở cửa vào sông ngầm, ngoài tiếng nước chảy róc rách, cả hang động đều yên tĩnh lạ thường.

Tiếng mưa tiếng sấm bên ngoài, ở đây một chút cũng không nghe thấy, giống như một thế giới ngầm hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Nói rồi, Trần Hạo trực tiếp lấy chiếc thuyền máy cao tốc ra từ không gian trữ vật.

Ngay sau đó, Lara và năm cô gái mang theo trang bị của mình, trực tiếp nhảy lên thuyền, Trần Hạo theo sau một cú nhảy, đã đến vị trí lái thuyền.

Không còn cách nào khác, tuy năm cô gái cũng biết lái thuyền,

nhưng so với Trần Hạo có kỹ năng điều khiển thuyền tinh thông thì còn kém xa.

Thấy mọi người đã chuẩn bị xong, Trần Hạo vừa khởi động thuyền, vừa nhắc nhở: "Các bà xã thân yêu, bây giờ đã vào trong rồi, chuẩn bị sẵn vũ khí đi." "Nếu chúng ta gặp phải tình huống gì trong sông ngầm, cũng có thể chuẩn bị đối phó." Nói xong, anh lấy ra các loại súng dài ngắn, cùng với thần binh và lựu đạn từ không gian trữ vật.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ, nếu Trần Hạo không giúp che giấu trang bị, đừng nói là đến Vân Nam, có lẽ ngay cả Yến Kinh cũng không ra khỏi được.

Nhìn năm cô gái nhanh chóng trang bị các loại vũ khí, Trần Hạo cũng cười, đeo lên lưng thanh Đại Việt Long Tước Đao, hai bên đùi cắm hai khẩu Desert Eagle phiên bản đặc chế.

Sau khi mọi việc đã xong, Trần Hạo điều khiển thuyền, theo dòng nước chảy chậm rãi thuận thế tiến về phía trước, từ từ đi vào sâu trong Già Long Sơn.

Gặp những nơi chật hẹp, Trần Hạo đều dễ dàng điều khiển thuyền thuận lợi đi qua.

Chẳng mấy chốc, sáu người Trần Hạo phát hiện, khí hậu ở đây hoàn toàn khác với khí hậu ẩm ướt bên ngoài núi.

Đi xuôi dòng trong hang động, càng vào sâu càng cảm thấy gió lạnh thổi qua, thỉnh thoảng sẽ thấy những đàn ma trơi ở xa xa lúc sáng lúc tối lấp lánh.

Điều đó cho thấy có hài cốt động vật, xem ra nơi đây không phải là một thế giới không có sự sống.

Tô Nan ngồi trên thuyền, có thể cảm nhận được một số con rắn

nước và cá nhỏ đang bơi lội.

Cô tò mò thò tay vào nước thử, phát hiện nước lạnh đến mức có chút buốt xương.

Tô Nan kinh ngạc nói: "Ở Vân Nam bốn mùa như xuân mà có nhiệt độ nước thấp như vậy thật hiếm thấy, có lẽ là nước tuyết từ đỉnh núi Già Long Sơn chảy thẳng xuống." Tuyết Lệ Dương lắc đầu nói: "Không phải do nước tuyết hay nước băng, mà là vì nhiệt độ trong hang động và bên ngoài chênh lệch khá lớn, cơ thể con người sẽ sinh ra ảo giác, sau khi thích nghi sẽ không cảm thấy lạnh như vậy." "Ngoài ra, hang động ở đây không thấy dấu vết xây dựng hay khai phá nhân tạo, dường như hoàn toàn do thiên nhiên hình thành." Trong lúc nói chuyện, tốc độ dòng nước đã có sự thay đổi, đột nhiên nhanh lên không ít.

Cùng lúc đó, Lara và năm cô gái kinh ngạc phát hiện, trên vách động xung quanh, lại dày đặc những 'viên đá' màu xanh biếc.

Cô kinh ngạc hỏi: "Anh yêu, đây là đá gì vậy, lại có thể phát sáng?" Nhìn thấy toàn bộ vách đá của sông ngầm đều bị những vật thể phát ra ánh sáng xanh u uẩn chiếu rọi, tạo nên một khung cảnh cực kỳ quỷ dị, Trần Hạo liền đáp lời: "Những thứ đó căn bản không phải là đá, mà là quang tiển, một loại thằn lằn siêu nhỏ có khả năng tự phát sáng, có tập tính ký sinh trên đá dưới nước." Nghe những lời này, năm cô gái đều cảm thán sự bí ẩn của tự nhiên.

Trong lòng Trần Hạo lại có chút kinh ngạc, không vì lý do gì khác, chỉ vì cảnh tượng này vốn dĩ nên xuất hiện trong phiên bản điện ảnh.

Nhưng qua những trải nghiệm trước đó, Trần Hạo nhận ra, tình hình hiện tại lại là sự kết hợp giữa phiên bản tiểu thuyết và phiên bản điện ảnh.

Nếu đã gặp phải những con quang tiển này, Trần Hạo đoán rằng

tiếp theo sẽ gặp phải đám cá đao xỉ khuê ngư hung tàn, cùng với đám thủy trệ phong cũng nguy hiểm không kém!

Lúc này, Trần Hạo phát hiện cảnh sắc sâu trong hang động xa xa vô cùng kỳ lạ, khó có thể tưởng tượng.

Thêm vào đó, chùm sáng từ đèn pin cường độ cao của năm cô gái vừa quét qua, những nhũ đá kỳ dị lởm chởm chỉ thoáng hiện rồi lại ẩn vào trong bóng tối, càng khiến người ta có cảm giác như đang tiến vào một mê cung mộng ảo đầy màu sắc kỳ lạ.

Lúc này, lòng sông đột nhiên mở rộng, có mấy nhánh sông nhỏ hơn hợp vào, tốc độ dòng nước chậm lại.

Dưới ánh đèn pin cường độ cao, hai bên vách động phía trước toàn là những bậc thềm dung nham nhẵn bóng tự nhiên, tầng tầng lớp lớp như sóng biển, thật giống như một đại dương bạc đã ngưng đọng.

Một viên đá tự nhiên màu đỏ chu sa khổng lồ treo ngược giữa lòng sông, phía sau viên đá, nước sông chảy vào miệng một con thú khổng lồ.

Con thú đá khổng lồ đó trông giống hổ giống sư tử, dường như đang há cái miệng to như chậu máu, điên cuồng gầm thét, để lộ ra hàm răng sắc nhọn, muốn cắn nuốt viên đá kia.

Thời gian như ngưng đọng lại trong khoảnh khắc đó, tư thế của nó bị cố định lại, e rằng đã giữ nguyên ở đây hàng ngàn, hàng vạn năm.

Lòng sông vừa vặn đi qua miệng lớn của nó, sáu người Trần Hạo cảm giác như đang đối mặt với một cánh cổng dẫn đến địa ngục.

Nơi có đặc trưng rõ ràng như vậy, lại không nghe bà chủ khách sạn Thải Vân nhắc đến, lẽ nào dòng sông đã đổi dòng, đi nhầm đường rồi sao?

Qua chùm sáng của đèn pin cường độ cao, có thể thấy sau cánh cổng thú treo lơ lửng vô số tượng người cổ đại, chính là loại mà A Ninh lái xe cán nát, bên trong vỏ đá chứa đầy xác trùng.

Phát hiện này lập tức khiến A Ninh và năm cô gái cảm thấy khó chịu, thực sự những con trùng trong tượng đá đó quá ghê tởm.

Trần Hạo nhìn thấy cảnh tượng này, đột nhiên sinh ra một dự cảm, phảng phất chỉ cần xuyên qua nơi này, trong hang động tối đen sâu thẳm, sẽ chạm đến một lớp sương mù dày đặc của thời đại xa xưa.

Đương nhiên, quan trọng nhất là Trần Hạo biết, thời khắc cày điểm thưởng, sắp đến rồi.

Dòng nước không cho sáu người Trần Hạo có nhiều thời gian suy nghĩ, đã đẩy chiếc xuồng máy lao thẳng vào cửa thú trong sơn động.

Tảng thạch nhũ tự nhiên lơ lửng giữa không trung có vị trí rất thấp, họ vội cúi người xuống, dán chặt vào xuồng máy để né qua.

Lúc này, dưới ánh đèn pha cực mạnh, đầu thú tự nhiên được hình thành từ dung nham trông như một cái đầu rồng kỳ dị, hình dạng mờ ảo, không thể nhìn ra có dấu vết gia công nhân tạo hay không.

Trần Hạo liếc nhìn một cái rồi điều khiển xuồng máy theo dòng nước, tiến vào sơn động qua miệng con rồng có hình thù kỳ quái xấu xí.

Đoạn sông cực kỳ hẹp nhưng lại sâu, thẳng tắp về phía trước.

Trần Hạo giảm tốc độ xuồng máy, cẩn thận quan sát những bức tượng người bằng đá (thạch nhân dũng) treo ngược trên đầu.

Tuy trong tiểu thuyết và phim ảnh đã vô số lần thấy qua dáng vẻ của những thạch nhân dũng này, nhưng đây dù sao cũng là thế giới hiện thực, Trần Hạo lại đã có sẵn kế hoạch trong lòng, tự nhiên sẽ

không bỏ qua cơ hội quan sát ở cự ly gần.

Chỉ thấy những thạch nhân dũng này đều chắp tay sau lưng, tạo thành tư thế bị trói.

Do môi trường dưới lòng đất ẩm ướt và lạnh lẽo, bề mặt tượng đá có màu nâu xám, ngũ quan hoàn toàn mờ nhạt, dường như bề mặt đã mọc lên một lớp "xác khô".

Nhìn từ bên ngoài, về cơ bản không thể phân biệt được nam nữ, chỉ có thể dựa vào vóc dáng để thấy có cao có thấp, béo gầy không đều.

Dường như ngoài những người trưởng thành, trong đó còn có một số thiếu niên chưa lớn hẳn, hoàn toàn không theo một tiêu chuẩn thống nhất nào, khác hẳn với các tượng người tùy táng thời Tần Hán, vốn là tượng binh lính và nghệ nhân.

Trên đỉnh động, những sợi xích đồng xanh loang lổ treo các thạch nhân dũng ở hai bên.

Một số sợi xích đã bị đứt, một vài chỗ trống không, có lẽ do năm tháng dài lâu, không ít thạch nhân dũng đã rơi xuống nước.

Chương 392

Mỗi một pho tượng đá trông như một người treo cổ, lơ lửng cách mặt nước chưa đầy một thước.

Trong sơn động tối đen như mực, nếu người bình thường đột nhiên nhìn thấy những thứ này, chắc chắn sẽ kinh hãi tột độ.

Nhưng A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Shirley Dương đã cùng Trần Hạo trải qua không ít sóng gió.

Cảnh tượng nhỏ này căn bản không gây ra bất kỳ phiền phức nào cho họ.

Lara, một thợ săn kho báu ngoại quốc, cũng là người có kiến thức rộng, hoàn toàn không cảm thấy có gì đáng sợ.

Trần Hạo thì càng không cần phải nói, bản thân sở hữu mấy loại đạo pháp tuyệt kỹ, cộng thêm ưu thế thông thạo kịch tình, anh xem những thạch nhân dũng này chẳng khác nào đang tham quan di tích cổ.

Lúc này, Shirley Dương chỉ vào một pho tượng đá đã bị tuột khỏi xích đồng rơi xuống đất.

"Tượng đá tuy hình dạng mờ ảo, nhưng nhìn từ đường nét tóc và trang phục, có chút giống thời Hán.

Em xuống xem thử." Nói rồi, cô điều chỉnh vòng sáng trên mũ bảo hiểm tập trung hơn, rồi nhảy khỏi xuồng máy, đi đến quan sát pho tượng đá trên mặt đất.

Trần Hạo bất đắc dĩ, đành nhắc nhở Shirley Dương: "Nhớ đeo găng tay, tuy chúng ta đều có cơ thể bách độc bất xâm, nhưng vi khuẩn trên đó cũng khá kinh tởm đấy." Thấy vậy, bốn cô gái còn lại cũng nhảy xuống theo.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo càng chắc chắn rằng mấy cô nàng này thật sự xem chuyến đạo mộ lần này như một chuyến du lịch.

Một lát sau, Shirley Dương dường như đã phát hiện ra thứ gì đó trên pho tượng.

Cô liền đeo găng tay cao su, dùng dao gió cạo vài đường trên người tượng, rồi lật ngược con dao nhỏ đưa lên trước mắt nhìn, dùng mũi khẽ ngửi, sau đó quay đầu nói với mọi người: "Tượng người này hình như không phải làm bằng đá." "Không phải bằng đá?

Chẳng lẽ là nặn bằng đất?" Hồng Cô tò mò hỏi.

A Ninh nhớ lại cảnh tượng trên con đường ven sông Lam Thương, nói: "Hay là làm từ người sống?" "Dùng dao cắt một phần ra xem bên trong tượng là gì." "Trong tấm bản đồ da người có ghi chép rõ ràng, gần mộ Hiến Vương có một vài hố chôn người sống, nhưng không ghi rõ vị trí cụ thể ở đâu, biết đâu cái động miệng rồng này chính là một trong số đó." Nhìn dáng vẻ năm cô gái như đang làm nghiên cứu khoa học, Trần Hạo sớm đã biết những pho tượng đá này thực chất là do Hiến Vương thời xưa dùng người sống để tạo thành.

Nhưng vì mấy cô nàng này muốn nghiên cứu, anh cũng lười tiết lộ trước.

Lúc này, Shirley Dương dùng dao gió cắt một miếng nhỏ trên chân pho tượng, phát hiện quả nhiên giống như những gì đã thấy trên đường quốc lộ: lớp da bên ngoài của tượng tuy cứng rắn nhưng chỉ mỏng như một lớp vỏ, bên trong toàn là xác côn trùng đã khô mục.

Thấy những cái xác khô đó, Shirley Dương không khỏi nhíu mày, lại dùng dao gió đâm hai lỗ trên ngực tượng, bên trong cũng y hệt, đầy ắp xác côn trùng và trứng côn trùng đã chết.

Cô liền nói: "Xem ra đây không phải hố chôn người sống, nhưng

có thể khẳng định những pho tượng này đều làm từ người sống, nhất định có liên quan đến Hiến Vương." "Đây có lẽ là đằng thuật cổ xưa, tà ác và khét tiếng ở Điền Nam vào thời Hiến Vương." Trong động, ngoài mấy trăm pho tượng người và dây xích, chỉ toàn là những khối nham thạch dị hình lởm chởm, không phát hiện thêm thứ gì khác.

Thế là năm cô gái quay lại xuồng máy, tiếp tục đi chậm theo dòng sông trong sơn động.

Trần Hạo vừa điều khiển xuồng máy, vừa nói với năm người Shirley Dương: "Hiến Vương, trong lịch sử Trung Hoa có nhiều vị, nhưng không cùng một thời đại." "Ngoài Hiến Vương của nước Điền, mấy vị Hiến Vương còn lại đều không ở Vân Nam, thậm chí sau khi nghĩa quân nông dân Thái Bình Thiên Quốc thành lập ở Thiên Kinh, cũng từng phong một vị Hiến Vương." "Thời Chiến Quốc và thời Ngũ Đại, cũng đều có tước hiệu Hiến Vương." "Giống như tước hiệu Trung Sơn trong lịch sử, cũng từng xuất hiện với tư cách là quốc hiệu và vương hiệu, những vị Hiến Vương đó không có mối liên hệ nào với nhau." "Vị Hiến Vương mà chúng ta chuẩn bị đối phó là một đại vu vương thời cổ Điền.

Đằng thuật dùng vong linh của người chết làm môi giới, số lượng oan hồn càng nhiều, uy lực của loại đằng thuật đó càng lớn." "Quá trình và thủ đoạn dùng người chết để chế tạo 'đằng' vô cùng đa dạng.

Những pho tượng người sống trong sơn động này, từ cách chết quỷ dị đến mức độ biến đổi thành xác khô, đều khớp với thủ đoạn của Hiến Vương." "Điều này cho thấy, nơi đây có lẽ là một địa điểm bí mật để thực thi đằng thuật thời cổ đại." "Vì vậy tôi đoán, con sông ngầm xuyên núi này có lẽ được xây dựng khi Hiến Vương tu sửa lăng mộ." "Lợi dụng hang động dung nham tự nhiên, cộng thêm sức người chỉnh sửa và khơi thông để vận chuyển vật tư xây dựng vương lăng.

Dùng đường thủy ở đây để vận chuyển có lẽ là con đường tắt thích hợp nhất." "Những người chết bị chế tạo thành tượng trong động có khả năng đều là nô lệ và thợ thủ công xây dựng vương lăng." "Để giữ bí mật về mộ Hiến Vương, sau khi công trình hoàn tất, hoặc sau khi thi thể Hiến Vương được nhập liệm, những người này liền bị thuộc hạ trung thành của Hiến Vương trói chặt toàn thân, ép uống một loại 'đẳng dẫn', và bịt kín thất khiếu." "Sau đó dùng xích lớn treo lên trong động, chết ngạt từ từ.

Một là để giữ bí mật bên trong vương mộ, hai là để dọa lui những kẻ bên ngoài vô tình lạc vào con đường thủy bí mật này." "Cái gọi là đẳng dẫn, là một loại thuốc viên cần thiết để thi triển một loại đẳng thuật nào đó.

Sau khi bị người sống nuốt vào, nó sẽ ký sinh trong cơ thể và đẻ trứng." "Chỉ cần khoảng ba đến năm ngày, máu thịt nội tạng trong cơ thể người sẽ trở thành chất dinh dưỡng cho ấu trùng, và chúng sẽ lấp đầy vào đó." "Do mất nước nhanh chóng trong thời gian ngắn, da người sẽ khô quắt lại, cứng như vỏ cây, vỏ đá." "Trứng côn trùng không tiếp xúc với không khí sẽ không biến thành ấu trùng, luôn duy trì trạng thái ngủ đông.

Trong môi trường âm u mát mẻ, chúng có thể tồn tại hơn ngàn năm." "Vì vậy đến tận ngày nay, khi cắt lớp da người ra, bên trong vẫn có thể lập tức xuất hiện vô số ấu trùng 'đẳng dẫn' còn sống, trông như những con chuột béo.

Nhưng tùy thuộc vào mức độ bảo quản khác nhau, cũng có khả năng bên trong chỉ toàn là trứng côn trùng đã khô héo từ lâu." "Do các ghi chép về đẳng thuật trong các loại điển tịch, bao gồm cả dã sử, đều khá ít, nên tôi cũng chỉ biết được bấy nhiêu thông tin." Nói đến đây, Trần Hạo cười xấu xa: "Còn về việc dùng người sống làm kén trùng để làm gì, những con trùng này có tác dụng gì, lát nữa các em sẽ biết."

Tuy không biết Trần Hạo lại có ý đồ xấu gì, nhưng vì lát nữa sẽ có câu trả lời, năm cô gái cũng đành chờ đợi.

Lúc này, Tô Nan nói: "Em nghe bà chủ khách sạn Thái Vân kể, không chỉ trong núi Già Long có lượng lớn tượng người, mà ở các khu vực núi non lân cận cũng có vài nơi." "Pho tượng người chúng ta gặp trên con đường vách đá ven sông, có thể là do mưa lớn xói mòn, khiến núi đá sạt lở, rơi xuống đường." "Tuy Hiến Vương chỉ thống trị một góc biên cương phía nam, nhưng qua số lượng lớn nô lệ bị chế thành tượng người, có thể thấy được sự tàn nhẫn vô tình của khu vực Điền Tây thời cổ dưới ách thống trị của hắn." Nghe Tô Nan phân tích, mấy cô gái Hồng Cô đều cảm thấy nổi da gà.

Ban đầu cứ tưởng là tượng đất nung như binh mã dũng, ai ngờ lại làm từ người thật!

Không phải vì sợ hãi mà có phản ứng như vậy, mà là bị kinh hãi bởi loại đẳng thuật độc ác của Hiến Vương.

Ngay sau đó, Lara nói: "Mọi người có phát hiện điều gì không ổn không?" "Con đường thủy này hoàn toàn không giống như bà chủ khách sạn Thái Vân miêu tả." Hồng Cô thẳng tính đáp: "Bà chủ đó cũng có tự mình vào đâu, chẳng phải cũng nghe mấy người công nhân khai thác đá kể lại sao?" "Khó tránh khỏi có chút sai sót, chúng ta không cần phải đa nghi làm gì." Shirley Dương lắc đầu: "Chưa chắc bà chủ đã sai.

Đoạn sông chúng ta vừa đi qua, nước chảy xiết, có thể liên quan đến mấy ngày mưa lớn liên tục." "Lòng sông rộng, có lẽ đã nối liền hai con sông lại với nhau." "Chúng ta chỉ lo giữ thăng bằng cho xuồng, góc chiếu của đèn pha lại nhỏ, tầm nhìn cũng bị hạn chế, có khả năng đã đi vào một ngã rẽ." Hồng Cô vội nói: "Vậy thì phiền rồi, hay là chúng ta quay lại tìm đường?" Lúc này, Trần Hạo cuối cùng cũng lên

tiếng: “Nếu thật sự chỉ là một ngã rẽ của con sông thì không cần lo lắng, những dòng nước này đều chảy về một hướng, cuối cùng sẽ xuyên qua núi Già Long, đổ vào khe Cốc Rắn.” “Vì vậy tuyệt đối không có chuyện bị lạc đường.

Con sông này thẳng tắp, rõ ràng là có sự gia công của con người, giống như Shirley Dương đã nói.” “Rất có thể đây là con đường thủy vận chuyển vật tư khi xây dựng vương mộ, đi theo hướng này chắc chắn không sai.” “Chồng nói đúng,” Tô Nan tiếp lời.

“Thời xưa khi xây dựng các lăng mộ lớn, đều sẽ lợi dụng sông ngòi để vận chuyển đá.” “Năm đó, các thợ thủ công xây dựng lăng Tần Thủy Hoàng khi làm việc thường hát: ‘Gánh đá Cam Tuyền khẩu, Vị Thủy vì ta không chảy.’ (Thủ thạch Cam Tuyền khẩu, Vị Thủy vi ngã bất lưu).” “Chỉ qua hai câu ngắn gọn, đã có thể tưởng tượng được sự hùng vĩ của công trình lăng Tần Thủy Hoàng năm đó, vì vận chuyển đá mà đến sông Vị Thủy cũng bị chặn lại.” Đúng lúc này, chiếc xuồng máy đang trôi chầm chậm theo dòng nước bỗng dưng như va phải thứ gì đó dưới sông, chao đảo dữ dội, sau đó lại trở lại bình thường.

Nhưng sáu người Trần Hạo lại nghe thấy một tiếng kim loại nặng nề xoay chuyển “loảng xoảng” từ dưới sông truyền lên.

Trong chốc lát, một cảm giác chẳng lành đồng thời nảy sinh trong lòng năm cô gái Shirley Dương.

Không hay rồi, e rằng xuồng máy đã va phải cơ quan cạm bẫy được bố trí dưới lòng sông.

Chỉ nghe tiếng động từ dưới lòng sông truyền lên ngày một lớn.

Bỗng nhiên phía sau lại vang lên tiếng “phõm, phõm, phõm”, tiếng vật rơi xuống nước nối tiếp nhau không dứt.

Âm thanh ngày càng dồn dập, đến cuối cùng gần như không còn nghe thấy khoảng trống giữa các tiếng rơi, giống như toàn bộ những pho tượng người treo trên không trung lúc nãy đều đã rơi cả xuống nước.

Lara kinh ngạc nói: "Trời ơi, chẳng lẽ mấy thứ đó sắp biến thành thủy quỷ lật thuyền chúng ta sao?" Nói xong, cô lấy khẩu súng trường tấn công sau lưng xuống, lên đạn rồi cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Trần Hạo dĩ nhiên biết, những âm thanh đó chính là tiếng những pho tượng người treo ngược trên đỉnh động rơi xuống nước.

Quan trọng nhất là, nếu những pho tượng người đó thật sự có thể phát triển theo đúng kịch tình trong phim, vậy thì cơ hội farm điểm thưởng đã tới rồi!

Shirley Dương quay đầu nhìn lại, cũng không thấy rõ được gì, vội nói: "Đừng quan tâm phía sau nữa, chúng ta cố gắng lao ra khỏi đoạn sông này trước khi bị đuổi kịp đi." Nhưng chưa đợi Trần Hạo trả lời, năm cô gái đã thấy chùm sáng cố định từ đèn pha cực mạnh phía trước chiếu sáng cả con sông thẳng tắp.

Chỉ thấy cách đó hơn trăm mét, cũng có một đoạn treo hàng trăm pho tượng người bằng dây xích.

Ánh sáng đèn pha quá mạnh và sáng, chiếu lên lớp da người màu nâu xám trông vô cùng đáng sợ.

Thêm vào đó, những pho tượng người đó trông như vô số người chết treo, lơ lửng đung đưa giữa không trung trong lòng sông chật hẹp, càng khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Cùng lúc đó, âm thanh trong lòng sông lại vang lên, tạo ra một chuỗi tiếng vang trong sơn động trống trải.

Chỉ thấy những sợi xích treo tượng người phía trước lần lượt bung ra.

Những pho tượng người như những quả bom được thả từ máy bay ném bom, “phõm, phõm” nối đuôi nhau rơi xuống sông.

Chương 393

Trong khoảnh khắc, phía trước chùm sáng của đèn pha, chỉ còn lại hàng trăm sợi xích trống không.

A Ninh và bốn cô gái còn lại gần như có thể khẳng định, con sông này được dùng để vận chuyển vật tư khi xây dựng mộ Hiến Vương, sau khi chôn cất Hiến Vương xong, nhất định đã bố trí cơ quan trong sông.

Chỉ là tạm thời không thể xác định được việc thả những pho tượng người làm "kén đẳng" xuống nước có mục đích gì.

Nhìn vẻ mặt cau có của Tô Nan và bốn cô gái, Trần Hạo vừa thong thả điều khiển xuồng máy, vừa cười an ủi: "Không cần căng thẳng như vậy, dù sau đó có xảy ra chuyện gì, chỉ cần có anh ở đây, nhất định sẽ bảo vệ các em an toàn." Phía trước, mặt sông tĩnh lặng, thậm chí không có một gợn sóng, như thể những pho tượng người rơi xuống nước đã chìm xuống đáy, không còn động tĩnh gì.

Ngay cả những gợn nước lan ra khi vật thể rơi xuống dường như cũng không tồn tại.

Tuy năm cô gái A Ninh đều ý thức được, càng yên tĩnh như vậy, bên trong càng ẩn chứa nguy hiểm và sóng gió to lớn.

Nhưng khi nghĩ đến thực lực và trang bị của bản thân, cộng thêm đạo pháp kinh người như yêu nghiệt của Trần Hạo, năm cô gái lập tức thả lỏng.

Kỹ năng chiến đấu của họ đều thuộc hàng đầu.

Dù có Trần Hạo là lá chắn cuối cùng, nhưng năm cô gái vẫn giương súng trường tấn công đã lên đạn sẵn.

Chuẩn bị xong, họ để mặc xuồng máy trôi chầm chậm về phía trước.

Bây giờ đã rơi vào thế gọng kìm trước sau, chỉ có thể bình tĩnh ứng đối, đợi khi nắm rõ tình hình rồi mới tìm cách phản công, không cần thiết phải mù quáng lao về phía trước.

Trong lúc Trần Hạo mỉm cười, còn năm cô gái nghiêm trận chờ đợi, mặt sông phía trước vẫn bình lặng như cũ.

Khi xuồng máy trôi vào giữa đoạn sông có những sợi xích lơ lửng, những sợi xích to lớn, loang lổ màu xanh lục treo lạnh lẽo giữa không trung.

Nhưng ngay sau đó, nước sông đột nhiên như sôi lên, nổi lên hàng chuỗi bong bóng khí.

Lara vội vàng hạ góc đèn pha, chiếu xuống nước.

Chùm sáng xuyên qua mặt nước, vừa hay chiếu vào một pho tượng người đang nửa chìm dưới đáy.

Chỉ thấy lớp da khô héo của pho tượng bị nước sông ngâm, trên lớp da người màu nâu xám lập tức xuất hiện những vết nứt, khuôn mặt vốn mờ ảo cũng trở nên rõ ràng.

Hóa ra khuôn mặt của những pho tượng này lúc sinh thời đều bị trát đầy bùn.

Sau khi ăn đẳng dẫn, họ bị dùng bùn bịt kín mắt, tai, mũi, miệng, hậu môn, tổng cộng bảy khiếu, rồi chết ngạt.

Vì vậy, người chết vẫn giữ nguyên vẻ mặt đau đớn, giãy giụa thảm thiết lúc lâm chung.

Lúc này, dưới ánh đèn, cộng với sự chảy và cản trở của dòng nước khiến ánh sáng thay đổi, trông như vô số pho tượng người đã

sống lại dưới nước, quả thật vô cùng quỷ dị.

Những vết nứt xuất hiện trên thân thể tượng người đang dần dần mở rộng và phồng lên, biến thành những khe hở.

Ngay sau đó, từ mắt, miệng, mũi, tai và những nơi cơ thể nứt ra, bong bóng khí không ngừng tuôn ra.

Vô số trứng côn trùng khô héo, giống như những con côn trùng màu đỏ, lập tức trào ra từ bên trong.

Trứng côn trùng gặp nước liền hoạt động, như bọt biển khô hút nước, nhanh chóng phồng lên, cơ thể biến thành những con thủy trệ phong màu trắng to bằng ngón tay.

Hai bên mọc ra một đôi cánh giống như vây.

Trong nháy mắt, chúng đã phá nước bay lên, phủ trời lấp đất lao về phía xuồng máy!

Nhìn bầy thủy trệ phong màu đỏ đông nghịt phá nước bay ra, lao thẳng về phía xuồng máy, Hồng Cô kinh hãi.

"Đây rốt cuộc là thứ quỷ gì vậy?

Còn biết bay nữa?!" Trong mắt Trần Hạo tràn đầy vẻ hưng phấn: "Đây là thủy trệ phong khiến người ta ở Vân Nam nghe thấy là biến sắc!" "Đây là một loài côn trùng sống ở vùng nước cạn, rất thích bám vào các vật thể trôi nổi để đẻ trứng." "Đôi khi ở các ruộng nước ở Vân Nam, Quảng Tây và Việt Nam, những con trâu nước đang cày ruộng bỗng dưng phát điên nhảy dựng lên, đó là do bị thủy trệ phong cắn." "Chỉ có điều, những con thủy trệ phong này vốn chỉ có thể bơi trong nước, không biết bay." "Nhưng những con thủy trệ phong chúng ta gặp hôm nay không chỉ biết bay, mà toàn thân còn có màu đỏ như máu." "Từ đó có thể thấy, lũ thủy trệ phong này tuyệt đối là thứ quái vật do Hiến Vương năm đó dùng bí pháp đẳng thuật tạo ra!" Lúc này,

bầy thủy trệ phong vô số kể đã sắp bay đến phía trên xuồng máy.

Thấy vậy, năm cô gái A Ninh đều giương súng trường tấn công, định cho bầy thủy trệ phong một tràng đạn.

Thậm chí cô nàng ngốc Hồng Cô còn lấy ra hai quả lựu đạn, định cho bầy thủy trệ phong nổ tan xác.

Trần Hạo thấy vậy vội ngăn lại: "Đừng nổ súng, số lượng thủy trệ phong quá nhiều, đạn căn bản không có tác dụng." "Hồng Cô cũng cất lựu đạn đi, anh không muốn chúng ta chưa bị thủy trệ phong cắn chết đã bị hang động sập chôn sống đâu!" Năm cô gái nghe vậy liền ngoan ngoãn đứng sau lưng Trần Hạo.

Trần Hạo thì trực tiếp bẻ lái xuồng một cách đột ngột, rồi để A Ninh cầm lái.

Anh đứng ở đầu xuồng, vẻ mặt đầy hưng phấn, tay kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Tả Phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương.

Thần Thức Sát Phạt, bất tị hào cường.

Cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!" Trong nháy mắt, một con hỏa long khổng lồ rực lửa có đường kính hơn một mét, dài hơn mười mét, lập tức bắn ra từ kiếm chỉ.

Bầy thủy trệ phong đang bay tới, chưa kịp tấn công Trần Hạo và mọi người, đã bị tiêu diệt trong chớp mắt.

Cùng lúc đó, trong thức hải của Trần Hạo, âm thanh thông báo của hệ thống không ngừng vang lên. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thủy trệ phong, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thủy trệ phong, nhận

được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thủy trệ phong, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Một chiêu Phong Hỏa Lệnh tung ra, Trần Hạo phát hiện điểm thưởng đã tăng vọt hơn một ngàn.

Nói cách khác, một đợt vừa rồi đã tiêu diệt hơn mười nghìn con thủy trệ phong!

Thấy vậy, Trần Hạo vui mừng khôn xiết.

Đừng nhìn có vẻ dễ dàng như vậy, tiêu diệt hơn vạn con thủy trệ phong, nhưng so với số lượng thủy trệ phong còn sống thì chẳng khác nào muối bỏ bể.

Dù sao chỉ riêng những pho tượng rơi xuống nước đã có mấy nghìn cái.

Một pho tượng không cần nhiều, chỉ cần có vài chục con, vậy thì trong mấy nghìn pho tượng đó, có bao nhiêu thủy trệ phong để anh farm đây!

Chỉ trong nháy mắt, bầy thủy trệ phong vốn đã bị dọn sạch, lại bị bầy thủy trệ phong phía sau tràn lên lấp đầy.

Thấy cảnh này, Trần Hạo đâu thể bỏ qua cơ hội farm quái tốt như vậy!

Chương 394

Anh không nói hai lời, lại tung ra một Phong Hỏa Lệnh nữa.

Trong chớp mắt, lại một đàn thủy trệ phong bị thiêu thành tro bụi.

Trong thức hải, âm thanh thông báo của hệ thống tự nhiên lại vang lên không ngớt.

Trong lúc Trần Hạo đang hưng phấn farm điểm thưởng, phía sau đột nhiên vang lên tiếng hét của Lara.

"Anh yêu, phía sau cũng xuất hiện một đàn thủy trệ phong lớn!" Ngay sau đó, một loạt tiếng súng trường tấn công vang lên dồn dập, liên thành một dải.

Trần Hạo nhân lúc bầy thủy trệ phong phía trước bị dọn sạch, lập tức quay đầu nhìn, mới phát hiện ra họ đã bị bầy thủy trệ phong tấn công từ hai phía!

May mà xạ thuật của năm cô gái A Ninh đều thuộc hàng đỉnh cao.

Nếu không chỉ với năm khẩu súng trường tấn công, căn bản không thể tạm thời chống đỡ được bầy thủy trệ phong dày đặc kia.

Thấy vậy, Trần Hạo cuối cùng cũng nghiêm túc.

Anh thấy hai tay phân biệt nhanh chóng kết pháp ấn, đồng thời lớn tiếng hét: "Mau nằm xuống!" Tô Nan và bốn cô gái không nói một lời, lập tức nằm rạp xuống boong xuồng.

Ngay sau đó, Trần Hạo dùng một tay điểm kiếm chỉ, lập tức một Phong Hỏa Lệnh lao thẳng về phía sau thuyền.

Chưa đợi năm cô gái phản ứng, kiếm chỉ tay phải của Trần Hạo lại điểm về phía đầu thuyền.

Trong nháy mắt, bầy thủy trệ phong lại lao tới từ phía trước, đã bị hỏa long do Phong Hỏa Lệnh hóa thành nuốt chửng.

Thấy cảnh này, Tô Nan kinh ngạc hỏi: "Chồng yêu, từ khi nào anh có thể dùng một tay kết pháp ấn vậy?" "Lại còn có thể dùng hai tay thi triển Phong Hỏa Lệnh cùng lúc, xem ra tu vi đạo pháp của anh lại tăng mạnh rồi!" Trần Hạo thản nhiên cười, vừa tiếp tục kết ấn bằng hai tay, vừa nói: "Anh cũng mới phát hiện ra sau khi từ Anh quốc trở về, rằng mình có thể dùng một tay kết ấn thi triển đạo pháp." "Có lẽ là do anh đã hấp thu năng lượng của Thần Quang Tam Giác, khiến cho sức mạnh huyết mạch Thanh Long tiến hóa vượt bậc." Giọng nói vừa dứt, hai tay Trần Hạo lại lần nữa bắn ra Phong Hỏa Lệnh về phía trước và sau xuống.

Trong chốc lát, hai đợt thủy trệ phong tấn công từ hai phía, đều bị thiêu thành tro bụi!

Thấy cảnh này, năm cô gái Shirley Dương vốn đang vô cùng căng thẳng, lúc này cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thậm chí Lara còn có tâm trạng vừa xem Trần Hạo đại khai sát giới, vừa hưng phấn cổ vũ!

Nhưng người vui nhất chính là Trần Hạo.

Bởi vì chỉ trong thời gian ngắn, anh đã farm được hơn bảy nghìn điểm thưởng.

Anh phát hiện, với tu vi đạo pháp hiện tại, tung ra mười mấy cái Phong Hỏa Lệnh liên tiếp cũng không có cảm giác pháp lực cạn kiệt.

Từ đó có thể thấy, thực lực đạo pháp hiện tại của anh thật sự đã mạnh hơn trước rất nhiều!

Một lát sau, sau gần mười lần công kích cuồng bạo bằng Phong Hỏa Lệnh của Trần Hạo, bầy thủy trệ phong phủ trời lấp đất cuối

cùng cũng bị thiêu không còn một con.

Điểm thưởng của Trần Hạo cũng từ 36823 điểm ban đầu, biến thành 47631 điểm!

Nói cách khác, Trần Hạo chỉ một đợt 'farm quái' định điểm, đã tiêu diệt được hơn mười vạn con thủy trệ phong!

Thấy bầy thủy trệ phong cuối cùng đã bị tiêu diệt sạch sẽ, A Ninh và bốn cô gái mới đứng dậy, không ngừng cảm thán Hiến Vương thật là một kẻ biến thái.

Dùng đẳng thuật tạo ra nhiều thủy trệ phong như vậy, nếu không phải có Trần Hạo, một cao thủ đạo pháp nghịch thiên, thì ai có thể chịu nổi sự tấn công của lũ thủy trệ phong này chứ!

Ngay sau đó, Shirley Dương nói: "Chồng yêu, vì thủy trệ phong đã bị diệt sạch rồi, chúng ta mau chóng đi qua con sông ngầm này, tìm mộ Hiến Vương đi." Nhưng trong lòng Trần Hạo lại nghĩ: Con Thanh Lân Cự Mãng vốn nên xuất hiện trong tiểu thuyết lại không xuất hiện.

Trong bản điện ảnh, đáng lẽ phải cùng thủy trệ phong tấn công là bầy Đao Xỉ Khuê Ngư cũng không thấy bóng dáng.

E rằng con Thanh Lân Cự Mãng đó không phải bị 'hài hòa', mà đang đợi ở một cảnh nào đó sau này.

Nhưng lũ Đao Xỉ Khuê Ngư kia cũng chỉ là một loại cá ăn thịt người thông thường, không bằng nhân cơ hội này, diệt luôn cả ổ chúng nó!

Nghĩ đến đây, Trần Hạo vừa lấy ra một bình máu gia súc lớn đã chuẩn bị từ trước, vừa nói với năm cô gái: "Khoan hãy đi, đợi anh làm xong một việc, chúng ta sẽ lập tức tiếp tục lên đường." Nói xong, anh đổ cả bình máu gia súc tươi vào trong con sông ngầm.

Thấy Trần Hạo đổ cả bình máu gia súc tươi vào sông ngầm, năm

cô gái A Ninh đều lộ vẻ mặt khó hiểu.

Nhìn Trần Hạo ngồi trên xuồng với vẻ mặt đầy hưng phấn, năm cô gái lại theo ánh mắt của anh, cẩn thận nhìn ra xa trong con sông ngầm.

Nhưng nhìn nửa ngày, trong sông ngầm vẫn yên tĩnh lạ thường, chỉ có điều tốc độ dòng chảy bây giờ đã nhanh hơn trước gấp mấy lần.

Trong chốc lát, cả năm cô gái đều ngây người.

Cùng lúc đó, Trần Hạo vốn dự tính không lâu sau, bầy Đao Xỉ Khuê Ngư sẽ như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, kéo thành từng đàn lao đến.

Nhưng điều khiến anh hoàn toàn không ngờ tới là, đã qua một phút, trong sông ngầm ngoài việc dòng nước ngày càng chảy xiết, không hề có bất kỳ dị thường nào.

Bầy Đao Xỉ Khuê Ngư dự kiến, càng không thấy một cái bóng.

Tình huống này lập tức khiến Trần Hạo, người đang chuẩn bị farm điểm thưởng lần nữa, ngơ ngác không thôi.

Lúc này, cô nàng ngốc Hồng Cô thực sự không nhịn được, cuối cùng cũng lên tiếng hỏi: "Chồng yêu, anh vừa làm gì vậy?" Lara cũng hỏi ngay sau đó: "Anh yêu, chẳng lẽ trong sông ngầm có nguy hiểm sao?" Tuy A Ninh, Tô Nan và Shirley Dương không lên tiếng, nhưng cũng lộ ra vẻ nghi ngờ.

Đến lúc này, Trần Hạo mới đành phải thừa nhận, cái kịch tình chết tiệt này lại thay đổi.

Theo lý mà nói, bất kể là trong tiểu thuyết gốc hay kịch tình điện ảnh, trong con sông ngầm này chắc chắn sẽ có bầy Đao Xỉ Khuê Ngư xuất hiện.

Nhưng vừa rồi đã đổ nhiều máu gia súc như vậy vào sông, chỉ cần trong sông có Đao Xỉ Khuê Ngư tồn tại, chúng tuyệt đối sẽ xuất hiện không nghi ngờ gì.

Từ đó có thể thấy, cái kịch tình chết tiệt này không biết vì sao, lại đùa với Trần Hạo một vố.

Điều này không chỉ khiến Trần Hạo uổng công chờ mong, mà còn để năm cô gái Shirley Dương xem một trò cười.

Nhưng Trần Hạo thầm nghĩ: May mà vừa rồi không nói cho năm cô gái biết, tiếp theo sẽ có bầy Đao Xỉ Khuê Ngư xuất hiện, nếu không thì mất mặt chết.

Nói rồi, anh bối rối ho khan một tiếng, rồi cố tỏ ra thản nhiên: "Ờm... không có gì." "Anh chỉ xem thử trong nước có còn con thủy trệ phong nào sót lại không thôi." Tuy Trần Hạo tỏ ra không có gì bất thường, nhưng ngay cả những người tính tình thẳng thắn như A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô cũng không tin lời giải thích qua loa này.

Ngay cả Shirley Dương và Lara, những người ở bên anh thời gian tương đối ngắn, cũng nhận ra anh tuyệt đối không nói thật.

Nhưng năm cô gái đều biết rõ, Trần Hạo tuyệt đối sẽ không làm bất cứ điều gì tổn hại đến họ, vì anh không muốn nói, họ cũng không hỏi kỹ nữa.

Đang lúc năm cô gái không ngừng lườm Trần Hạo, thì đột nhiên phát hiện dòng nước trong sông ngầm lúc này đã chảy xiết đến mức đáng sợ.

Chương 395

Động cơ xuồng máy không khởi động, nhưng dưới tốc độ chảy xiết của dòng nước, chiếc xuồng lao nhanh về phía trước.

Trần Hạo ước tính, tốc độ hiện tại của xuồng tuyệt đối không dưới 20 hải lý/giờ.

Quan trọng nhất là, ở cuối con sông ngầm không xa, có một cửa ra khổng lồ.

Dòng nước chảy xiết trong sông đang từ cửa ra đó tuôn xối xả xuống, khiến phía dưới cửa ra vang lên những tiếng nổ lớn như sấm rền.

Nói đơn giản, bên ngoài cửa ra khổng lồ đó, là một thác nước!

Trong khoảnh khắc, Trần Hạo hiểu ra, đây chẳng phải là cửa thác nước mà Hồ Bát Nhất và đồng bọn đã thoát ra trong bản điện ảnh sao!

Nghĩ vậy, Trần Hạo vội vàng khởi động động cơ xuồng máy, rồi tăng tốc độ tối đa.

Nhờ vậy mới chống lại được dòng nước hung dữ, làm cho tốc độ tiến của xuồng giảm đi đáng kể.

Đồng thời anh lớn tiếng hét: "Vợ yêu, mau chóng chuẩn bị trang bị, chuẩn bị sẵn sàng, phía trước có một cửa ra, có khả năng bên dưới là một thác nước!" Nghe vậy, năm cô gái A Ninh cũng không còn tâm trí lườm Trần Hạo nữa, vội vàng thu dọn vũ khí trang bị của mình, và cài chặt khóa ba lô.

Ngay sau đó, năm cô gái liền ngồi ở hai bên xuồng, hai tay nắm chặt vào mạn thuyền.

Nhìn chiếc xuồng dù động cơ đã hoạt động hết công suất, vẫn bị

dòng nước cuồn cuộn đẩy liên tục về phía cửa ra, Shirley Dương có chút lo lắng hỏi: "Chồng yêu, nhìn tốc độ dòng nước này, độ cao của thác nước bên dưới tuyệt đối không thấp." "Lỡ như chúng ta..." Chưa đợi cô nói xong, Trần Hạo đã quen thuộc kịch tình liền cắt ngang: "Yên tâm đi, tuy tốc độ dòng nước cực nhanh, nhưng đồng thời cũng chứng minh bên dưới tuyệt đối có một con sông có độ sâu không cạn." "Chúng ta rơi xuống, chỉ cần vận chuyển chân khí toàn thân, cộng thêm sức phòng hộ của Giao Long Chiến Y, tuyệt đối sẽ không sao cả!" Nghe đến đây, năm cô gái Lara chưa bao giờ nghi ngờ phán đoán của Trần Hạo, đều gật đầu nghiêm túc.

Ngay sau đó, họ liền vận chuyển chân khí cổ võ được sinh ra trong cơ thể sau khi dùng Chu Quả để hộ thể.

Một lát sau, Trần Hạo lại lớn tiếng nhắc nhở: "Tất cả chú ý, chúng ta sắp bị dòng nước cuốn ra khỏi cửa động rồi!" Giọng nói vừa dứt, cùng với tiếng nước đổ như sấm rền đinh tai nhức óc, chiếc xuồng đã bị cuốn ra khỏi cửa sông ngầm dưới lòng đất!

Trong khoảnh khắc, sáu người Trần Hạo cảm thấy một cảm giác mất trọng lượng.

Thấy vậy, sáu người đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức dùng lực dưới chân, nhảy khỏi xuồng.

Đồng thời, trong lúc cơ thể lơ lửng, họ nhanh chóng điều chỉnh góc rơi của cơ thể, để tránh bị lực va đập lớn làm bị thương khi rơi xuống sông dưới thác nước.

Khi tất cả đã điều chỉnh xong, sáu người Trần Hạo cùng với chiếc xuồng, trực tiếp lao nhanh xuống dưới.

Khi Trần Hạo rơi nhanh hơn xuồng một chút, anh vội vung tay thu chiếc xuồng vào không gian lưu trữ.

Đùa sao, dù sao cũng biết trong kịch tình sau này chắc chắn sẽ có lúc dùng đến xuồng.

Nếu để xuồng rơi thẳng xuống, chắc chắn sẽ vỡ tan tành, lúc đó chỉ có thể bơi thôi!

Sau đó, sáu người Trần Hạo cảm giác, dưới sự va đập của cột nước nặng trĩu, mất đến sáu bảy giây mới rơi xuống nước.

Từ đó có thể thấy, độ cao của thác nước này ít nhất cũng phải sáu bảy mươi mét.

Khi sáu người Trần Hạo gần như đâm thẳng xuống lòng sông, cuối cùng cũng triệt tiêu hết lực lao xuống.

Ngay sau đó, họ liền quẫy tay chân, bơi thẳng lên mặt sông.

Mấy phút sau, Trần Hạo và năm cô gái A Ninh cuối cùng cũng bò lên được bờ sông cách thác nước hơn trăm mét.

Lara vừa lên bờ đã ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển: "Thật quá kích thích!" "Nếu không phải chúng ta đã chuẩn bị trước, lại có chân khí cổ võ và Giao Long Chiến Y hộ thể, e rằng lúc rơi xuống sông dưới thác, đã bị chấn thành trọng thương rồi!" Bốn cô gái Shirley Dương tuy không lên tiếng, nhưng liên tục gật đầu đồng ý với lời của Lara.

Trần Hạo cũng ngồi trên đất nghỉ ngơi, trong lòng thầm nghĩ, mấy cái phim truyền hình tiểu thuyết đều lừa người cả.

Nếu trong kịch tình gốc, đám người Hồ Bát Nhất không có hào quang nhân vật chính, thì với thể chất người thường như vậy, tuyệt đối sẽ bị rơi xuống thác mà tàn phế, đâu thể nào bình an vô sự mà tiếp tục đào mộ được chứ!

Nhìn những cây cổ thụ khổng lồ và thảm thực vật xanh mướt xung quanh, cảm giác cứ như đang ở trong một khu rừng rậm nhiệt

đới.

Hồng Cô kinh ngạc hỏi: "Ông xã, chúng ta bị cuốn đến đâu rồi?!" Trần Hạo cũng đang quan sát tình hình xung quanh, trong lòng thầm nghĩ: Nếu không nhầm thì đây chắc chắn là bờ sông nơi sắp gặp phải đám thằn lằn khổng lồ trong tình tiết bản điện ảnh.

Lau đi những giọt nước trên mặt, Trần Hạo đáp: "Vị trí cụ thể anh cũng không rõ, nhưng chắc chắn là không xa mộ Hiến Vương đâu." Sau đó, cả nhóm nghỉ ngơi một lát rồi cùng Trần Hạo đi thăm dò khắp nơi.

Một lúc sau, Trần Hạo phát hiện ra con đường hang núi mà Hồ Bát Nhất đã đi vào trong phim.

Không nói hai lời, anh dẫn năm cô gái đi thẳng vào trong.

Sau khi đi sâu vào hang núi vài chục mét, Trần Hạo quả nhiên phát hiện ra một khu rừng rậm rạp, trên mặt đất bày la liệt những chiếc vò gốm lớn màu đen.

Những chiếc vò này cao khoảng một mét, đường kính chưa đến năm mươi centimet.

Bên ngoài mỗi chiếc vò đều khắc những ký hiệu trông như chú ngữ.

Quan trọng nhất là, bên trong mỗi chiếc vò đều chứa một bộ hài cốt người đã khô lại.

Hài cốt phủ đầy mạng nhện, từng đàn ruồi nhặng vo ve bay lượn trên không trung.

Dù A Ninh và bốn người kia đều là những tay trộm mộ lão luyện, lại đang là lúc trời quang mây tạnh, nắng gắt trên đầu, nhưng họ vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc!

Nguyên nhân không gì khác, chính là vì hàng trăm chiếc vò lớn đều chứa đầy hài cốt, trông thật quá tàn nhẫn.

Nhưng Trần Hạo, khi nhìn thấy cảnh này, lại càng thêm chắc chắn rằng đây tuyệt đối là bối cảnh của bản điện ảnh.

Chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, đó là những văn tự của nước Điền cổ được khắc bên ngoài những chiếc vò này, chứ không phải Quỷ Động văn như trong phim.

Thế là Trần Hạo thản nhiên nói: "E rằng đây đều là những người thợ xây dựng mộ Hiến Vương, vốn dĩ có thể men theo dây xích sắt để thoát thân, nhưng lại không thoát khỏi bàn tay độc ác của Hiến Vương." Tô Nan và bốn người còn lại nghe vậy liền gật đầu, không đào sâu thêm về chuyện những chiếc vò gốm nữa.

Nhưng vừa đi được không xa, từ trong khu rừng rậm phía trước bỗng truyền đến từng tràng tiếng gầm rú của dã thú không thể nhận ra.

Hồng Cô và bốn người kia nghe thấy, tất cả đều theo phản xạ giơ súng trường tấn công lên, đồng thời lập tức hình thành đội hình chiến đấu để đối phó với những nguy hiểm bất ngờ.

Trần Hạo thì lại một lần nữa tỏ ra phấn khích, không vì lý do gì khác, chỉ vì anh đã đoán đúng.

Những tiếng gầm như sấm rền này, nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn là của đám thằn lằn khổng lồ trong phim rồi.

Chưa đợi Trần Hạo có hành động gì, trong ý thức hải lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Do túc chủ đã hoàn thành liên tục mười nhiệm vụ phó bản kịch tình và nhận được bốn mươi nghìn điểm thưởng, hệ thống đặc biệt thưởng cho túc chủ, có thể nhận được toàn bộ điểm thưởng từ những

con mồi mà tất cả Hộ pháp sứ giả chém giết.] Nghe thấy lời này, Trần Hạo lập tức ngây người.

Đúng vậy, hệ thống lại trở nên nhân văn như thế.

Chương 396

Phải biết rằng, trong các nhiệm vụ kịch tình trước đây, dù A Ninh và các Hộ pháp sứ giả khác có chém giết bao nhiêu yêu ma quỷ quái, Trần Hạo cũng không nhận được một điểm thưởng nào.

Nhưng bây giờ, chỉ vì điều kiện hoàn thành liên tục mười phó bản kịch tình và nhận được bốn mươi nghìn điểm thưởng, hệ thống đã trực tiếp trao cho anh một phần thưởng có thể gọi là bất ngờ lớn.

Ngẫm lại kỹ hơn, trước tiên anh đã trải qua bốn phó bản kịch tình trong thế giới Đạo Mộ là mộ dưới đáy biển, Lỗ Vương Cung, Tần Lĩnh Thần Thụ và Mê Vụ Thôn.

Sau đó lại liên tục xuyên không, trải qua sáu phó bản kịch tình nữa là Nộ Tình Tương Tây, Lão Cửu Môn, Tinh Tuyệt Cổ Thành, Long Lĩnh Mê Quật, Cổ Mộ Lệ Ảnh I và Tầm Long Quyết.

Mãi cho đến bây giờ là Vân Nam Trùng Cốc, phó bản kịch tình thứ mười một.

Tính ra như vậy, Trần Hạo mới kinh ngạc nhận ra, từ khi xuyên không đến nay mới chỉ gần một năm mà anh đã trải qua nhiều nhiệm vụ kịch tình đến thế, thật sự có cảm giác như đã qua một đời người!

Nhưng như vậy cũng tốt, Trần Hạo đã sớm nghĩ cách làm sao để những con mồi mà A Ninh và năm người kia chém giết cũng có thể mang lại điểm thưởng cho mình.

Lần này hệ thống thưởng điểm, có thể nói là đúng lúc cần thiết!

Ngay lúc này, từ khu rừng rậm rạp phía xa, đột nhiên lao ra một con thằn lằn khổng lồ dài sáu bảy mét, riêng cái đầu đã to bằng một chiếc ô tô nhỏ!

Con cự tích này toàn thân phủ đầy vảy màu xanh lục, trong cái miệng khổng lồ tựa cá sấu mọc đầy những chiếc răng sắc nhọn dài cả chục centimet!

Thấy cảnh này, A Ninh và năm người kia lập tức thay đổi đội hình, năm khẩu súng trường tấn công trực tiếp nã đạn vào con cự tích đang lao tới!

"Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Sau một loạt tiếng súng dày đặc, con cự tích lập tức bị bắn cho máu tươi văng khắp nơi, đồng thời cũng vì thế mà bị chặn đà lao tới, rơi từ trên không trung xuống!

"Ầm!" Sau một tiếng động lớn, trước mặt sáu người Trần Hạo khoảng bốn năm mét, con cự tích đã tạo ra một cái hố nông sâu hơn nửa thước!

Trần Hạo thì ung dung đứng một bên, hoàn toàn không có ý định ra tay.

Bởi vì anh muốn thử nghiệm xem liệu bây giờ kẻ địch mà năm cô gái săn giết có thực sự mang lại điểm thưởng cho mình hay không.

Cùng lúc đó, Lara cứ ngỡ con cự tích đã bị tiêu diệt, vừa kinh ngạc quan sát nó vừa khó hiểu hỏi.

"Đây rốt cuộc là sinh vật gì, trông giống thằn lằn, nhưng kích thước cũng quá lớn rồi đi!" Shirley Dương đứng bên cạnh nói: "Nhìn bộ dạng này, có vẻ là Cổ cự tích." "Nhưng Cổ cự tích đã tuyệt chủng từ bốn vạn năm trước rồi mà!" Trần Hạo không nhận được thông báo hệ thống về điểm thưởng, chỉ cần dùng ngũ quan cảm nhận một chút là biết con Cổ cự tích vẫn còn sống tốt.

Mặc dù khắp người nó đầy những vết thương do đạn bắn, máu

tươi chảy lênh láng trên đất, nhưng trái tim vẫn đang đập mạnh mẽ khiến Trần Hạo chắc chắn rằng con vật này đang giả chết!

Thế là Trần Hạo thản nhiên cười: "Kệ nó có phải Cổ cự tích đã tuyệt chủng hay không, chỉ cần dám tấn công chúng ta thì đều là kẻ địch!" "Mọi người đừng quá chủ quan, con vật này vẫn còn sống tốt đấy!" Nghe thấy lời này, năm cô gái vừa mới thả lỏng một chút liền vội vàng dùng ngũ quan nhạy bén gấp mấy lần người thường để cảm nhận tình hình của con Cổ cự tích.

Nhưng ngay lúc đó, con Cổ cự tích vốn đang nằm trên đất giả chết đột nhiên mở to đôi mắt to như bóng đèn vàng, bốn chi thô tráng trên mặt đất mạnh mẽ đạp một cái, lại một lần nữa lao về phía Trần Hạo và mọi người.

Thấy cảnh này, Trần Hạo vừa rút ra hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế nổ súng, vừa thầm khinh bỉ.

Ta đây không giống đám Hồ Bát Nhất trong tiểu thuyết gốc, rõ ràng biết mộ Hiến Vương ở Vân Nam nguy hiểm trùng trùng mà chỉ mang theo ba khẩu súng lục kiểu 64!

Bản điện ảnh còn khoa trương hơn, ngoài dao rựa ra thì chỉ có cung tên và ná cao su.

Mẹ nó, không phải đùa chứ?

Thật sự tưởng mình là siêu nhân à!

Đã dám gây sự với ta, vậy thì nếm thử uy lực của Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế của ta đi!

"Pằng!

Pằng!" Hai viên đạn Sa Mạc Chi Ưng uy lực cực lớn bắn thẳng vào đôi mắt to như bóng đèn của con Cổ cự tích!

Nhưng con vật này lại đúng lúc trúng đạn thì đầu hơi nghiêng đi, nên không bị Trần Hạo bắn trúng cả hai mắt.

Nhưng hốc mắt phủ đầy vảy xanh của nó lại bị bắn ra hai lỗ máu!

Điều khiến Trần Hạo kinh ngạc là, với uy lực của hai khẩu Sa Mạc Chi Ưng bản đặc chế, dù là một con tê giác thì cũng chắc chắn có thể hạ gục bằng một phát súng.

Nhưng con Cổ cự tích khổng lồ này chỉ bị thương ở hốc mắt chứ không bị bắn xuyên não.

Từ đó có thể thấy, con vật này không chỉ có lớp vảy cứng như sắt mà cả xương sọ của nó cũng cực kỳ rắn chắc.

Cùng lúc đó, thấy Trần Hạo đã nổ súng, Shirley Dương và năm người kia tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Chỉ thấy họ giơ năm khẩu súng trường tấn công cỡ nòng lớn, lại một lần nữa phun ra lửa đạn, nhắm thẳng vào cái đầu khổng lồ của con Cổ cự tích mà xả một tràng!

Trong nháy mắt, con Cổ cự tích khổng lồ dài bảy mét bị năm cô gái xả cho một trận, bắn đến mức lảo đảo lùi lại.

Nhưng cả năm người đã bắn hết một băng đạn mà con Cổ cự tích vẫn chưa bị tiêu diệt.

Thấy cảnh này, không chỉ Lara và năm người kia kinh ngạc vô cùng, mà ngay cả Trần Hạo cũng không khỏi cảm thán.

Lớp vảy và xương cốt cứng rắn như của con Cổ cự tích này, mà đám Hồ Bát Nhất trong phim lại dám dùng dao rựa, cung tên và ná cao su để chiến đấu, đúng là tìm chết vô hạn!

Nếu không phải sau đó dùng mưu kế, dụ cho đám Cổ cự tích rơi xuống vách núi, đám Hồ Bát Nhất chắc chắn đã toi mạng rồi!

Sau khi thầm phàn nàn, Trần Hạo lại một lần nữa giơ khẩu Sa Mạc Chi Ưng lên.

Chưa đợi con Cổ cự tích kịp chấn chỉnh lại, nó đã bị Trần Hạo bắn hai phát xuyên thẳng qua đôi mắt to như bóng đèn.

Theo sau một tiếng gầm rú kinh thiên, con Cổ cự tích cuối cùng cũng lảo đảo ngã xuống đất, không còn chút hơi thở nào! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã chém giết thành công một con Cổ cự tích, nhận được 50 điểm thưởng.] Trần Hạo vừa buồn bực vì chưa thử nghiệm được liệu kẻ địch do A Ninh và năm người kia chém giết có mang lại điểm thưởng cho mình hay không, vừa không khỏi cảm thán.

Với mức độ mạnh mẽ của con Cổ cự tích, nó có thể có điểm thưởng tương đương với Thi sát.

Từ đó có thể thấy, con quái vật này rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Lúc này, Tô Nan đã nạp lại băng đạn mới liền hỏi.

"Ông xã, chúng ta có nên lột da con Cổ cự tích này không?" "Em thấy thứ này tuy có thể bị đạn bắn thủng, nhưng khả năng phòng ngự cũng không tồi." "Nếu dùng da Cổ cự tích chế thành chiến y, tuy có lẽ không bằng chiến y da trăn khổng lồ, nhưng hiệu quả chắc cũng sẽ không tệ." A Ninh cũng tiếp lời: "Không tồi." "Có da Cổ cự tích, không chỉ có thể chế tác chiến y cho các môn nhân Liệt Hải phái hiện tại." "Kể cả khi trở về thế giới ban đầu của chúng ta, cũng có thể làm chiến y cho đám môn nhân Liệt Hải dưới trướng Bàn Tử dùng!" Shirley Dương cũng tiếp lời: "Mục đích của chúng ta là để giúp Lara lấy được nội đan dị thú." "Thực lực của Cổ cự tích không tồi, biết đâu lại có thể đào ra nội đan đấy!" Nhìn hai người vợ đầu tiên của mình lúc này đã biết lo lắng cho các môn nhân Liệt Hải phái.

Chương 397

Shirley Dương thì luôn nghĩ cho mọi người, có một hậu cung hòa thuận như vậy, Trần Hạo quả thực vui không kể xiết.

Anh mỉm cười hài lòng nói: "Được thôi, nếu đã vậy, lát nữa chúng ta sẽ lột hết da của chúng mang đi." Nghe thấy lời này, Hồng Cô kinh ngạc hỏi: "Ông xã, ý của anh là, còn có Cổ cự tích khác nữa sao?" Chưa đợi Trần Hạo trả lời, một loạt tiếng bước chân khổng lồ như trời rung đất chuyển đã vọng vào tai các cô gái.

Trần Hạo cười chỉ về hướng phát ra âm thanh: "Nếu cảm giác của anh không sai, thì ở đây ít nhất phải có mấy chục con Cổ cự tích." "Chỉ cần tiêu diệt hết chúng, đệ tử của cả Liệt Hải phái chúng ta, có lẽ đều có thể có được một bộ chiến y da thằn lằn!" "Đương nhiên, nếu vận may tốt, thật sự không chừng có thể lấy được một viên nội đan." Ngay lúc này, một con Cổ cự tích to hơn con trước đó một chút, giống như một chiếc xe tải lớn, lao thẳng về phía sáu người Trần Hạo.

Cảnh tượng này không khỏi khiến Trần Hạo thầm phàn nàn trong lòng.

Giáo sư Tôn trong phim nói rằng, thị lực của Cổ cự tích chỉ có khoảng cách chưa đến ba mét.

Nhưng con mà anh gặp phải thì hoàn toàn không phải như vậy.

Một khi kịch tình có thay đổi, sao cứ phát triển theo hướng bất lợi cho ta vậy nhỉ?

Thôi kệ, Trần Hạo hai tay đút túi, ung dung nói: "Các bà xã, lần này anh không can thiệp, lên đi!" Lara vốn cảm thấy vì giúp mình tìm nội đan dị thú mà mọi người mới lâm vào tình cảnh nguy hiểm như

vậy, trong lòng vẫn luôn có chút áy náy.

Nghe lời Trần Hạo nói, không nói hai lời, cô trực tiếp rút ra hai khẩu súng lục quen thuộc, nhắm vào hai mắt của con Cổ cự tích mà nổ súng!

Không còn cách nào khác, trước đó đã phát hiện, lớp vảy của Cổ cự tích tuy có thể bị súng trường bắn thủng, nhưng vết thương vào thịt không sâu, căn bản không gây ra tổn thương quá lớn.

Huống hồ có cách làm của Trần Hạo trước đó, Lara tự nhiên biết phải làm gì rồi.

Nhưng dù sao cô cũng không phải Trần Hạo, cho dù tố chất các phương diện cơ thể mạnh hơn người thường gấp bội, vẫn bị con Cổ cự tích né được.

Shirley Dương và bốn người kia thấy vậy, không nói hai lời, trực tiếp giơ súng bắn.

Họ cũng rất thông minh, nhắm thẳng vào hai mắt của con Cổ cự tích mà bắn.

Con Cổ cự tích lần này không chịu nổi nữa, dù sao tố chất cơ thể các phương diện của Hồng Cô và ba người kia đều mạnh hơn Lara không ít.

Lại thêm việc tất cả đều nhắm vào hai mắt của nó, trong nháy mắt, con quái vật dài tám mét này đã bị năm cô gái hạ gục! [Đinh!

Hộ pháp sứ giả Tô Nan của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, giúp túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] Trần Hạo nghe xong trong lòng vui mừng khôn xiết, không ngờ hệ thống huynh lại đáng tin cậy như vậy, quả nhiên kẻ địch do A Ninh và năm người kia tiêu diệt, anh lập tức có thể nhận được điểm thưởng!

Phát hiện mình không phải người tiêu diệt con Cổ cự tích, Lara

buồn bực nói: “Thật đáng ghét, em chỉ còn một chút nữa là có thể giết chết con quái vật này rồi!” Shirley Dương, người có tình cảm tốt nhất với cô, cười an ủi: “Được rồi Lara, dù sao chị cũng đã dùng nhiều hơn em một viên nội đan dị thú, thực lực và tốc độ phản ứng mạnh hơn em chẳng phải là bình thường sao?” Hồng Cô cũng cười nói: “Yên tâm đi, đợi lần sau lấy được nội đan, em có thể đuổi kịp thực lực của các chị em rồi.” Nghe các chị em an ủi, tâm trạng của Lara cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Cô liền hỏi Trần Hạo: “Anh yêu, không phải ở đây có mấy chục con Cổ cự tích sao?” “Chúng ta mau đi tìm chúng đi, em nhất định phải giết thêm mấy con nữa!” Nhìn tình cảm chị em hòa thuận, Trần Hạo hài lòng cười nói: “Mấy chục con Cổ cự tích mà anh nói đều ở dưới sườn núi phía trước không xa.” “Còn trong khu rừng này có bao nhiêu con thì anh không biết.” “Nhưng chúng ta đi tìm thì phiền phức quá, để chúng tự tìm đến chúng ta chẳng phải đỡ tốn công hơn sao!” Lời vừa dứt, Trần Hạo liền rút Đại Việt Long Tước Đao ra, hai luồng đao mang màu xanh biếc lóe lên.

Hai con Cổ cự tích vừa bị tiêu diệt lập tức bị chém làm đôi, máu tươi ào ạt nhuộm đỏ cả mảnh đất rộng vài chục mét.

Quan trọng nhất là, mùi máu tanh nồng nặc lập tức lan tỏa khắp khu rừng!

Thấy cách làm của Trần Hạo, Tô Nan, người đã theo anh lâu nhất và cũng hiểu rõ thủ đoạn của anh nhất, cười nói: “Em biết rồi, ông xã định dùng mùi máu tanh nồng nặc này để dụ toàn bộ Cổ cự tích trong rừng ra rồi giết tập thể đúng không?” A Ninh đứng bên cạnh tiếp lời: “Chiêu dụ quái giết tập thể này, ông xã của chúng ta đã sớm chơi đến mức điêu luyện rồi, chẳng lẽ em mới phát hiện ra à?” Trong lúc các cô gái trêu chọc Trần Hạo vài câu, khắp nơi trong rừng xa xa không ngừng vang lên những tiếng động lớn như sấm rền.

Năm cô gái có kinh nghiệm từ trước lập tức biết rằng đám Cổ cự tích quả nhiên đã bị dụ đến!

Trần Hạo chỉ cần dùng thính giác siêu cường cảm nhận một chút liền cười nói: "Không tệ, hẳn là có mười đầu Cổ cự tích rồi." "Còn ở phạm vi xa hơn, không phát hiện có tiếng bước chân của Cổ cự tích nữa, có lẽ ở đây chỉ có chừng đó." Nghe có nhiều Cổ cự tích như vậy, A Ninh và năm người kia không những không sợ hãi mà ngược lại còn đồng loạt giơ súng, trên mặt lộ rõ vẻ hưng phấn.

Dù sao thì tài bắn súng của họ đều thuộc hàng thần sầu, đã biết điểm yếu của Cổ cự tích là mắt, tiêu diệt mười đầu Cổ cự tích đối với năm cô gái tự nhiên không có chút áp lực nào.

Lara còn hưng phấn hô lên: "Anh yêu, anh không cần ra tay, đám quái vật này cứ giao cho em!" Thấy Shirley Dương và bốn người kia cũng gật đầu không ngớt, Trần Hạo buồn cười nhún vai, sau đó ngồi xuống dưới một gốc cây lớn, rút ra một điếu thuốc châm lửa, rồi nói: "Được thôi, nếu các bà xã đã bảo anh nghỉ ngơi, vậy anh sẽ ở đây xem các em đại hiển thần uy!" Lúc này, 13 đầu Cổ cự tích đã xông vào phạm vi một nghìn mét.

Hồng Cô và năm người kia đều mỉm cười với Trần Hạo, sau đó liền nhanh nhẹn tản ra, trong nháy mắt đã biến mất vào trong rừng rậm.

Mặc dù tầm nhìn của Trần Hạo bị vô số cây cối rậm rạp che khuất, nhưng thính giác và cảm giác lại không hề bị cản trở.

Chỉ cần nhắm mắt dò xét một chút, anh phát hiện Lara, người xông ra đầu tiên, đã đối đầu với hai con Cổ cự tích dài sáu bảy mét.

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô thì mỗi người đối đầu với ba con, còn Shirley Dương thì chiến đấu với hai con còn lại.

Trong khoảnh khắc, cả khu rừng không ngừng vang lên tiếng gầm giận dữ của Cổ cự tích và tiếng súng dày đặc của năm cô gái.

Cảm nhận được cảnh tượng chiến đấu của năm cô gái đang di chuyển nhanh chóng, không ngừng tấn công Cổ cự tích, Trần Hạo ung dung thầm cười trong lòng: Xem ra sau khi thực lực của các bà xã tăng mạnh, mình quả nhiên nhàn rỗi hơn nhiều, không cần chuyện gì cũng phải tự mình ra tay nữa.

Còn tình tiết trong tiểu thuyết gốc, đám Hồ Bát Nhất ba người gặp phải máy bay thời Thế chiến II và khẩu súng máy Chicago Typewriter, có lẽ lần này họ sẽ không gặp được nữa.

Nhưng như vậy cũng tốt, nếu có thể giúp Lara lấy được nội đan dị thú trước khi vào mộ Hiến Vương, thì lại đỡ tốn công.

Lúc này, Trần Hạo cảm nhận được A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đã lập công đầu tiên!

Anh liền bay người lên, một lát sau đã đến gần chiến trường của ba cô gái.

Chỉ thấy ba người họ mỗi người đang vây quanh ba con Cổ cự tích điên cuồng tấn công, không có ngoại lệ nào, tất cả đều nhắm vào khu vực gần hai mắt.

Trên đầu của chín con Cổ cự tích đều máu tươi đầm đìa, xem ra đã bị thương không nhẹ.

Đúng lúc này, chỉ thấy ba cô gái đột nhiên lần lượt bắn trúng mắt của ba con Cổ cự tích.

Sau một loạt tiếng va chạm lớn, ba con Cổ cự tích bị bắn xuyên não liền đâm gãy mấy cây đại thụ xung quanh, ngã xuống đất chết! [Đinh!

Hộ pháp sứ giả A Ninh của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự

tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Hộ pháp sứ giả Hồng Cô của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Hộ pháp sứ giả Tô Nan của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] Chưa đợi Trần Hạo phản ứng, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Hộ pháp sứ giả Shirley Dương của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] Thấy trong nháy mắt đã tiêu diệt bốn đầu Cổ cự tích, Trần Hạo cũng không khỏi thán phục tài bắn súng và thực lực của bốn cô gái, quả nhiên là nữ trung hào kiệt.

Lúc này, bên phía Lara cũng có động tĩnh. [Đinh!

Hộ pháp sứ giả Lara của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] Mặc dù thực lực cận chiến của Lara yếu hơn A Ninh và bốn người kia một bậc, nhưng tài bắn súng của cô cũng thuộc hàng đỉnh cấp.

Cho nên Lara cũng chỉ chậm hơn bốn cô gái một chút là đã tiêu diệt được một đối thủ.

Chương 398

Quan trọng nhất là, sau khi năm cô gái tiêu diệt năm đầu Cổ cự tích trong nháy mắt, không có một ai bị thương, điều này khiến Trần Hạo vô cùng hài lòng.

Thế là Trần Hạo vừa nhanh chóng rời đi, vừa cười hô lên: "A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, tiếp tục cố gắng, anh qua chỗ Shirley Dương và Lara xem sao." Nhìn bóng dáng Trần Hạo biến mất trong rừng, trên mặt Tô Nan và hai người kia lập tức lộ ra nụ cười.

Bởi vì họ biết, vừa rồi ông xã sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên mới ở xa bảo vệ.

Trong lòng Hồng Cô và hai người kia lúc này ngọt ngào như được bôi mật.

Một lát sau, Trần Hạo đã đến chiến trường của Shirley Dương và Lara.

Chưa kịp đứng vững, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Hộ pháp sứ giả Shirley Dương của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Hộ pháp sứ giả A Ninh của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Hộ pháp sứ giả Hồng Cô của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Hộ pháp sứ giả Tô Nan của túc chủ đã chém giết một con Cổ cự tích, túc chủ nhận được 50 điểm thưởng.] Hay thật, mới qua một lát, bốn cô gái lại tiêu diệt thêm một đối thủ nữa.

Xem ra đối với bốn cô gái có súng trong tay, chỉ cần thân pháp linh hoạt, việc tiêu diệt những con Cổ cự tích mà họ phải đối phó thật sự quá đơn giản!

Lúc này, Lara, người cũng phát hiện Shirley Dương đã liên tục giết hai con Cổ cự tích, cũng chạy đến bên Trần Hạo, người đang đứng không xa quan sát trận chiến của cô và Shirley Dương.

Shirley Dương cũng nhanh chóng đi đến bên cạnh Trần Hạo, mỉm cười nhìn Lara chiến đấu.

Phát hiện mình lại bị tụt lại phía sau, Lara trực tiếp quăng khẩu súng trường tấn công ra sau lưng, rút ra hai khẩu súng lục quen thuộc, thân hình nhẹ nhàng không ngừng xoay quanh đối thủ cuối cùng mà tấn công điên cuồng.

Mặc dù con Cổ cự tích không ngừng đuổi theo cắn xé Lara, nhưng chỉ một lúc sau, nó đã bị Lara bắn nổ mắt.

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng nhận được thông báo hệ thống rằng A Ninh và hai người kia cũng đã tiêu diệt đối thủ cuối cùng của mình.

Một lát sau, Tô Nan và hai người kia cũng quay lại hội hợp với Lara và Shirley Dương.

Nhìn vẻ anh tư sảng khoái của năm cô gái, Trần Hạo cười khen.

"Vợ của Trần Hạo ta thật lợi hại, 13 con quái vật khổng lồ lại bị các phu nhân tiêu diệt dễ dàng như vậy, thật quá đỉnh!" Nghe lời khen, năm cô gái lập tức tươi cười rạng rỡ, trong lòng vui sướng không thôi.

Trần Hạo tiếp tục nói: "Được rồi, vì nơi này đã dọn dẹp xong, vậy năm vị bà xã đại nhân tạm thời nghỉ ngơi." "Anh đi lột da mấy con Cổ cự tích kia, tiện thể xem có nội đan không." Nói xong, thân hình anh lóe lên biến mất vào trong rừng.

Năm cô gái nhìn nhau một cái, rồi đồng thanh nói.

"Đi, chúng ta cũng đi giúp một tay." Có Shirley Dương và năm người kia giúp đỡ, chẳng mấy chốc đã lột sạch da vảy của 15 con Cổ cự tích.

Sau đó, Trần Hạo cầm Đại Việt Long Tước Đao, bắt đầu mổ bụng từng con một.

Nhưng đáng tiếc là, trong cả mười lăm con Cổ cự tích dài bảy tám mét, Trần Hạo không tìm thấy một viên nội đan nào.

Thấy cảnh này, chưa đợi Shirley Dương, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đến an ủi Lara, cô đã mỉm cười nói.

"Được rồi các chị em, tìm được nội đan cố nhiên là tốt nhất, không tìm được thì chúng ta chẳng phải đã có được da vảy của mười lăm con Cổ cự tích sao!" "Dù sao có ông xã ở đây, em sớm muộn gì cũng sẽ có nội đan, không cần phải lo lắng cho em!" Nói rồi, cô rất hào phóng mỉm cười với Trần Hạo và mọi người.

A Ninh và bốn người kia nghe xong, đều có một cái nhìn sâu sắc hơn về cô gái ngoại quốc nóng bỏng này.

Trần Hạo càng cảm thấy, có thể chinh phục được cô gái nóng bỏng như Lara quả là một chuyện không tồi.

Anh cười nói: "Được rồi, Shirley Dương cũng không cần tiếc cho Lara, ở sườn núi phía trước không xa hẳn là có mấy chục con Cổ cự tích." "Chỉ cần vận may của chúng ta không quá tệ, có lẽ chưa đến mộ Hiến Vương, Lara đã có thể có nội đan rồi." Hồng Cô cũng cười nói: "Thật ra, chúng ta không tìm thấy nội đan cũng là chuyện bình thường." "Tuy mấy con Cổ cự tích này thân hình to lớn, cũng rất khó đối phó." "Nhưng dù sao cũng là quái thú có thể dùng súng bắn chết, thực lực kém một chút." A Ninh cũng gật đầu nói: "Không sai, mọi

người nghĩ xem, trước kia chúng ta lấy được nội đan của trăn khổng lồ, Lục Sí Phi Thiên Ngô Công và Cự Nhãn Xà Mẫu, con nào có thể dùng súng trường tiêu diệt được?" "Huống hồ ông xã cũng đã nói, dưới sườn núi còn có không ít Cổ cự tích, những con quái thú đó cũng không có nội đan, nhưng ai biết được liệu có Cổ cự tích vương hay không?" "Nếu thật sự có thú vương, chúng ta chắc chắn có thể giúp Lara lấy được nội đan." Thấy năm cô gái đều hừng hực khí thế, Trần Hạo vung tay thu da vảy Cổ cự tích vào không gian trữ vật, rồi cười nói: "Được rồi, các bà xã thân yêu của anh, chúng ta xuất phát!" Sau đó, năm cô gái dưới sự dẫn dắt của Trần Hạo, vừa ung dung thưởng thức phong cảnh xung quanh, vừa đi thẳng đến sườn núi không xa.

Một lát sau, sáu người Trần Hạo đã đến bên sườn núi cực kỳ dốc.

Nhìn sườn núi dốc ba mươi độ, lại cao mấy chục mét.

Chưa đợi Trần Hạo nói gì, Tô Nan và năm người kia bắt đầu tự tìm góc độ thích hợp.

Xem ra họ hoàn toàn không có ý định dùng dây thừng leo xuống, mà ngược lại định dùng thân pháp bay thẳng xuống.

Thấy cảnh này, Trần Hạo trêu chọc giơ ngón tay cái lên: "Năm vị nữ thần quả nhiên là nữ trung hào kiệt, sườn núi dốc như vậy mà lại định tay không nhảy xuống!" A Ninh đã chuẩn bị xong xuôi cười nói: "Ông xã, đừng trêu nữa." "Với thân thủ của anh, tay không nhảy xuống cái sườn núi này chỉ là chuyện nhỏ, cho nên em tự nhiên cũng không thể làm anh mất mặt đúng không?" Lời vừa dứt, Tô Nan và bốn người kia đều đã chuẩn bị xong, sẵn sàng bay người nhảy xuống.

Ngay lúc Trần Hạo định nhảy xuống đầu tiên, bầu trời vốn đang quang đãng đột nhiên trở nên âm u mây đen dày đặc.

Thậm chí trong lớp mây đen dày cộm đó, thỉnh thoảng còn lóe lên vài tia chớp bạc.

Lara khó hiểu nói: “Thời tiết thay đổi cũng quá đột ngột rồi!” Lúc này A Ninh xem giờ rồi nói: “Không đúng, hẳn là mặt trời sắp lặn, khiến cho khu vực này xảy ra biến đổi khí hậu kỳ lạ.” Shirley Dương gật đầu: “Không sai, còn bốn mươi phút nữa là mặt trời lặn.” “Đến lúc đó, chướng khí độc sẽ bao phủ toàn bộ thung lũng.” Hồng Cô lại chẳng hề để tâm: “Có chướng khí độc cũng chẳng có chút uy hiếp nào đối với chúng ta.” Tô Nan cũng cười tiếp lời: “Không sai, chúng ta đâu phải đám người Trần Ngọc Lâu, chút chướng khí độc này chỉ là chuyện nhỏ.” Nhìn vẻ tự tin của năm cô gái, Trần Hạo cười nói: “Được rồi các vị nữ anh hùng, chúng ta xuất phát thôi.” Lời vừa dứt, anh liền tung người, nhảy thẳng xuống sườn núi dốc đứng hiểm trở.

Chỉ thấy Trần Hạo ở trên không trung, động tác tiêu sái ung dung không ngừng dùng hai chân liên tục điểm vào những tảng đá trên vách núi dốc, trông như đang đi trên không vậy.

Một lát sau, Trần Hạo tiêu sái lộn một vòng trên không, rồi nhẹ nhàng vững vàng đáp xuống chân sườn núi sâu mấy chục mét.

Thấy cảnh này, Shirley Dương và năm người kia đều với vẻ mặt thoải mái tung người nhảy xuống theo.

Mặc dù thực lực không thể so sánh với Trần Hạo, nhưng nếu đặt trong thế giới võ hiệp, họ ít nhất cũng là cao thủ giang hồ.

Đứng dưới chân sườn núi, Trần Hạo vừa ung dung hút thuốc, vừa mỉm cười ngẩng đầu quan sát.

Chỉ thấy Shirley Dương và năm người kia, mỗi người đều mặc Giao Long chiến y bó sát người, thân hình thanh thoát, thân pháp linh động, tư thế lại càng ưu mỹ đến cực điểm không ngừng mượn lực trên vách núi dốc.

Chẳng mấy chốc, năm cô gái lần lượt an toàn bay xuống, với vẻ mặt thoải mái đứng bên cạnh Trần Hạo.

Trần Hạo lại một lần nữa cười giơ ngón tay cái lên: "Năm vị nữ hiệp quả nhiên thủ đoạn cao minh, tiểu sinh bội phục vô cùng!" Nói xong, giữa một tràng cười khúc khích của năm cô gái, anh dẫn họ đi thẳng về phía khu rừng âm u phía trước.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, chưa đi được bao xa, trước mắt sáu người Trần Hạo xuất hiện một khu rừng âm u rộng lớn, quanh năm không được ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

Lại thêm lúc này thời tiết âm u mây đen dày đặc, cả khu rừng đều trở nên âm u đáng sợ.

Quan trọng nhất là, trong khu rừng rậm rạp này, có thể thấy rõ hơn hai mươi con Cổ cự tích có thân hình dài ngắn khác nhau từ sáu đến chín mét, đang nhắm mắt, nằm bất động trên mặt đất!

Nhìn thấy cảnh này, A Ninh kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ đám Cổ cự tích này sợ tiếng sấm?" Trần Hạo, người đã sớm biết rõ tình hình, nhún vai nói: "Thật đáng tiếc, nếu đám này không vì sợ tiếng sấm mà nhắm chặt hai mắt." "Chúng ta hoàn toàn có thể coi những con Cổ cự tích không dám động đậy này là bia sống cố định mà xả đạn từng con một!" "Mẹ nó, như thế thì đỡ tốn công biết bao!" Lúc này, Tô Nan đột nhiên hô lên: "Mau nhìn kìa, trên ngọn núi đằng kia quả nhiên có Phù đảo!" Trần Hạo và mọi người nhìn theo, quả nhiên thấy ở cách đó vài dặm, phía đối diện một vực sâu rộng mấy chục mét, có một hòn đảo nhỏ khổng lồ lơ lửng trên không trung.

Nhìn lướt qua Phù đảo, Trần Hạo cười nói: "Nếu đã đến nơi rồi, chúng ta mau giải quyết đám Cổ cự tích này, rồi qua Phù đảo tham quan một chuyến." Năm cô gái nghe xong, tất cả đều rút ra thần binh của mình, bởi vì họ đều biết, súng trường căn bản không thể bắn xuyên qua lớp vảy của Cổ cự tích.

Chương 399

Lại thêm vì sợ tiếng sấm, tất cả chúng đều nhắm chặt hai mắt, cách bắn vào mắt để nổ đầu cũng không hiệu quả.

Bây giờ cách duy nhất hữu dụng, tự nhiên là thần binh lợi khí trong tay.

Trần Hạo cũng rút Đại Việt Long Tước Đao ra cảm thán: "Nếu không phải vì muốn giữ lại da vảy của đám Cổ cự tích này, ta chỉ cần một đạo Thiên Lôi Chú là có thể siêu độ cho tất cả chúng rồi!" Nói xong, anh liền cười cùng năm cô gái vung đao xông lên!

Nhờ có tiếng sấm vang dội không ngớt trên bầu trời, hơn hai mươi con Cổ cự tích rải rác trong khu rừng âm u đều bị dọa đến mức nằm im trên đất, hoàn toàn không để ý đến việc đám người Trần Hạo đang đến gần.

Đối mặt với những con quái thú như bia sống, sáu người Trần Hạo tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Chỉ thấy Đại Việt Long Tước Đao trong tay Trần Hạo lóe lên đao mang màu xanh biếc, anh xông lên chém một nhát.

"Phụt!" Máu tươi bắn tung tóe, cái đầu khổng lồ của một con Cổ cự tích lập tức bị chém bay.

A Ninh và năm người kia tuy không có đao mang lợi hại như Trần Hạo, nhưng thần binh trong tay họ lại như dao cắt đậu hũ, dễ dàng đâm vào đỉnh đầu của năm con Cổ cự tích!

Kể cả Lara và Shirley Dương, dù Long Chi Chủy Thủ và Ngư Tràng Kiếm tương đối ngắn, vẫn dễ dàng tiêu diệt mỗi người một con Cổ cự tích.

Trong nháy mắt, Trần Hạo đã có 250 điểm thưởng vào tài khoản.

Thấy cảnh tượng đột ngột này, hơn mười con Cổ cự tích còn lại đều kinh hãi mở to hai mắt.

Mặc dù vẫn sợ hãi tiếng sấm trên trời, nhưng vào thời khắc sinh tử, chúng cũng cố gắng gượng chống tứ chi khổng lồ, không ngừng từ từ lùi lại.

Nhưng khó khăn lắm mới có được một cơ hội chém giết dễ dàng như vậy, sáu người Trần Hạo đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Chỉ thấy sáu người vung vẩy thần binh của mình, thân hình di chuyển nhanh chóng, trong nháy mắt tản ra bốn phía, xông vào giữa bầy Cổ cự tích.

Tiếp theo đó, một loạt tiếng lưỡi đao sắc bén cắt vào da thịt và tiếng máu tươi phun trào liên tiếp vang lên.

Mặc dù những con Cổ cự tích đó vẫn cố gắng né tránh nhanh nhất có thể, nhưng chỉ trong hơn một phút, chúng đã bị sáu người Trần Hạo giết sạch!

Nhìn thấy lại có hơn một nghìn điểm thưởng dễ dàng vào túi, và Tô Nan cùng năm người kia đang nhanh chóng giúp lột da vảy của những con Cổ cự tích.

Trần Hạo vừa tra đao vào vỏ, vừa cười nói: "Nếu không có tiếng sấm giúp đỡ, chúng ta cũng phải tốn chút công sức." "Đúng là ông trời cũng đang giúp chúng ta!" Nói xong, anh cũng vội vàng đến giúp năm cô gái lột da rút gân Cổ cự tích.

Chẳng mấy chốc, Trần Hạo đã thu toàn bộ da vảy của hơn hai mươi con Cổ cự tích vào không gian trữ vật.

Nhưng điều khiến anh buồn bực là, đã tiêu diệt nhiều Cổ cự tích như vậy mà vẫn không tìm thấy một viên nội đan nào.

Nhìn thấy trong mắt Lara có chút thất vọng, Trần Hạo cười nói: "Đừng nản lòng, ở đây không lấy được nội đan, sau này đến mộ Hiến Vương, anh đảm bảo sẽ giúp em tìm được một viên." "Huống hồ..." Chưa nói xong, một tiếng gầm rú kinh thiên đã vang vọng khắp khu rừng âm u.

Trong nháy mắt, Hồng Cô và năm người kia đều cầm chắc thần binh, mắt dán chặt vào hướng phát ra tiếng gầm.

Ngay cả Trần Hạo cũng ngạc nhiên không ngừng dò xét về phía đó.

Lúc này, tiếng sấm trên không trung càng thêm dồn dập, những đám mây đen kịt như sắp sập xuống mặt đất, thấp đến đáng sợ.

Từng tia chớp xé toạc mây đen, cả khu rừng trở nên âm u đáng sợ.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân còn chấn động hơn cả lúc trước đang từ xa lại gần nhanh chóng lao tới.

Trong nháy mắt, vô số cây cổ thụ chắn trước mặt sáu người Trần Hạo đều bị đâm gãy trong từng tiếng động lớn.

Mãi đến lúc này, họ mới phát hiện ra, hóa ra là một con Cổ cự tích siêu lớn dài khoảng mười sáu, mười bảy mét, đang với đôi mắt đỏ ngầu lao về phía sáu người Trần Hạo!

Mặc dù con Cổ cự tích siêu lớn này chưa từng xuất hiện trong phim, nhưng Trần Hạo có thể chắc chắn, con quái vật khổng lồ này tuyệt đối là thủ lĩnh của Cổ cự tích, hay còn gọi là Cự tích vương!

Không thấy nó vừa điên cuồng lao đến, vừa gầm rú đau đớn về phía những xác Cổ cự tích bị lột da rút gân sao?

Xem ra là vậy, Trần Hạo không hề để tâm vung vẩy Đại Việt Long Tước Đao, cười nói: "Xem kìa, ông trời thấy chúng ta giết nhiều Cổ cự tích như vậy mà vẫn chưa có nội đan, nên đặc biệt cử con Cự

tích vương này đến tặng quà." Shirley Dương kinh ngạc nói: "Đám Cổ cự tích này không phải sợ tiếng sấm sao?

Con Cự tích vương này lại có vẻ không hề sợ hãi chút nào!" Hồng Cô vung vẩy Lãnh Nguyệt Loan Đao cười nói: "Kệ nó tại sao không sợ, đã dám đến tặng nội đan, vậy chúng ta thành toàn cho nó thôi." Nói xong, cô nàng ngốc nghếch này cầm Lãnh Nguyệt Loan Đao, thân hình lóe lên liền lao thẳng về phía Cự tích vương.

Thấy cảnh này, A Ninh, Tô Nan, Shirley Dương và Lara không nói hai lời, cũng cầm thần binh của mình lao lên theo.

Trần Hạo cười khổ lắc đầu, sau đó cũng cầm Đại Việt Long Tước Đao vội vàng theo sau.

Một lát sau, Cự tích vương và sáu người Trần Hạo đã chiến đấu với nhau.

Chỉ thấy A Ninh và năm người kia, mỗi người đều thi triển thân pháp, vây quanh cái đầu khổng lồ của Cự tích vương mà tấn công dữ dội.

Khi Trần Hạo đuổi kịp, năm cô gái đã lần lượt để lại vài vết đao trên người Cự tích vương.

Trần Hạo thấy vậy thầm nghĩ: Xem ra thực lực của năm cô gái thật sự trưởng thành rất nhanh!

Theo ước tính của anh, thực lực của con Cự tích vương này ít nhất không kém con trăn khổng lồ trong kịch tình Tần Lĩnh Thần Thụ năm đó.

Thậm chí so với Lục Sí Phi Thiên Ngô Công trong Nộ Tình Tương Tây cũng không hề thua kém.

Nhưng một con dị thú mạnh mẽ như vậy lại bị năm cô gái vây đánh, thậm chí sắp bị thương.

Quan sát một lúc, xác định trong cả khu rừng này chắc chắn không còn con Cổ cự tích nào khác, Trần Hạo trực tiếp cầm Đại Việt Long Tước Đao lóe lên đao mang màu xanh biếc, tung người lao lên, đồng thời lớn tiếng hô: "Tất cả lui ra, xem tôi đây!" Lời vừa dứt, một luồng đao mang màu xanh biếc dài hơn hai mét cực kỳ bá khí chém xuống từ trên không.

Shirley Dương và năm người kia nghe vậy, đều không nói gì tung người nhảy lùi lại.

Chưa đợi Cự tích vương đang vô cùng phẫn nộ kịp phản ứng, luồng đao mang cương mãnh bá khí mà Trần Hạo chém ra đã 'phụt' một tiếng bổ đôi cái đầu khổng lồ của Cự tích vương!

Nhìn Cự tích vương máu tươi phun trào, bước chân loạng choạng, mất nửa phút mới hoàn toàn chết hẳn.

Trần Hạo trong lòng thầm vui mừng nghĩ, sau khi trải qua mười nhiệm vụ kịch tình, thực lực quả nhiên đã tăng lên đáng kể.

Năm đó dù là Chúc Long, Lục Sí Phi Thiên Ngô Công, muốn chém giết ít nhất cũng phải tốn không ít thời gian.

Nhưng con Cự tích vương này lại bị một đao tiêu diệt.

Sự chênh lệch thực lực trước và sau, không thể rõ ràng hơn.

Đang lúc cảm thán không thôi, Shirley Dương, người đã ra tay trước, hưng phấn hô lên: "Ông xã, các chị em mau xem, Cự tích vương quả nhiên có nội đan!" Lara còn hưng phấn hơn hô lên: "Tuyệt vời!

Cuối cùng em cũng không kém thực lực các chị em nữa!" Lời vừa dứt, Trần Hạo và bốn cô gái còn lại đều vây quanh bên cạnh Shirley Dương.

Chương 400

Nhìn Tuyết Lệ Dương đang đưa một viên nội đan to bằng quả trứng gà, lấp lánh ánh lục nhàn nhạt đến trước mặt Lara.

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đều không ngừng chúc mừng, giục cô mau chóng dùng đi.

Trần Hạo thì vẫn đứng bên cạnh, mỉm cười nhìn cảnh tượng vô cùng hài hòa của năm cô gái.

Cùng lúc đó, trong thức hải lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Cự Tích Vương, nhận được 400 điểm thưởng." Nhưng với hơn bốn mươi ngàn điểm thưởng trong tay, Trần Hạo căn bản không thèm để ý chút điểm ít ỏi này.

Lúc này, Lara kích động nhận lấy nội đan, không ngừng cảm ơn bốn cô gái.

Cô vô cùng rõ ràng, chuyến đi đến lăng mộ Hiến Vương lần này của Trần Hạo và bốn chị em, mục đích chủ yếu nhất chính là để giúp cô có được nội đan.

Từ nhỏ đã mất mẹ và sống nương tựa vào cha, sau đó lại vì cái chết của cha mà phải chứng kiến sự máu lạnh của những người thân không hề có chút tình nghĩa nào trong gia tộc.

Điều đó khiến cho sâu thẳm trong lòng Lara luôn thiếu thốn cảm giác được quan tâm.

Nhưng bây giờ đã khác, kể từ khi trở thành người phụ nữ của Trần Hạo, bốn cô gái Tuyết Lệ Dương không những không hề bài

xích mà còn đối xử với cô rất tốt.

Trần Hạo thì càng không cần phải nói, anh đã cho Lara cảm nhận được hạnh phúc chưa từng có.

Hôm nay mọi người lại vì cô mà bất chấp nguy hiểm tiến vào lăng mộ Hiến Vương, cuối cùng đã giúp cô tìm được nội đan của dị thú.

Điều này không chỉ khiến trong lòng Lara ấm áp vô cùng, mà còn làm cô cảm động khôn xiết.

Cuối cùng Trần Hạo lên tiếng, Lara mới ổn định lại cảm xúc, nuốt viên nội đan vào bụng.

Giống như A Ninh và bốn cô gái kia, không bao lâu sau, Lara đã hấp thu hết công hiệu của nội đan Cự Tích Vương.

Thực lực của cô, vào khoảnh khắc này, cuối cùng đã đuổi kịp bốn người Hồng Cô.

Đương nhiên, nếu nhất định phải phân cao thấp, e rằng chỉ có để năm đại mỹ nữ quyết tử một trận mới có thể biết được kết quả.

Nhưng với mối quan hệ của năm cô gái, cộng thêm sự tồn tại của Trần Hạo, chuyện như vậy căn bản sẽ không xảy ra!

Thấy thực lực của Lara tiến bộ vượt bậc, đang hưng phấn thích ứng với sức mạnh tăng vọt, bốn người Tô Nan liền không ngừng kể lại kinh nghiệm của mình lúc trước.

Mãi một lúc lâu sau, Lara mới hoàn toàn thích ứng được với sức mạnh mới!

Ngay sau đó, dưới sự giúp đỡ của năm cô gái, Trần Hạo nhanh chóng lột toàn bộ lớp da vảy của Cự Tích Vương rồi thu vào không gian trữ vật.

Sau đó Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Các bà xã xinh đẹp, vì mục

tiêu chiến lược quan trọng nhất của chúng ta đã hoàn thành." "Vậy thì tiếp theo, chúng ta có thể thong thả tiếp tục hành trình thám hiểm sau này!" Nói xong, anh dẫn theo năm cô gái, thẳng tiến đến vách đá cheo leo rộng mấy chục mét ở rìa khu rừng.

Chẳng mấy chốc, sáu người Trần Hạo đã đến bên vách đá.

Nhìn qua, vách đá này cao ít nhất cũng phải mấy trăm mét.

Đối diện vách đá là một hòn đảo nổi khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Giữa vách đá và hòn đảo nổi được nối với nhau bằng một thân cây khô khổng lồ, đường kính khoảng hai mét và dài mấy chục mét.

Do thực lực của sáu người Trần Hạo quá mạnh, tự nhiên sẽ không xảy ra chuyện như trong phim.

Hồ Bát Nhất và những người khác vì để trốn tránh sự truy sát của cổ cự tích mà phải chặt đứt thân cây khổng lồ.

Ngay sau đó, sau một hồi cảm thán của năm cô gái, Trần Hạo dẫn họ ung dung đi qua thân cây khổng lồ dài mấy chục mét, đến hòn đảo nổi lơ lửng giữa không trung kia.

Sáu người vừa đặt chân lên đảo, năm cô gái của Tô Nan đã liên tiếp thốt lên kinh ngạc.

Không còn cách nào khác, khung cảnh trên hòn đảo nổi này thực sự quá đẹp.

Nhìn khắp nơi là những bông hoa tươi đủ màu sắc đang nở rộ, một cây cổ thụ khổng lồ vươn tận trời cao đang sừng sững ở trung tâm hòn đảo.

Điều thần kỳ nhất là thời tiết xung quanh hòn đảo hoàn toàn khác biệt so với những nơi khác.

Toàn bộ hòn đảo được bao phủ trong ánh nắng ấm áp, từng đàn bướm xinh đẹp đang bay lượn như vũ điệu, xuyên qua biển hoa trên đảo.

Lara vừa thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, vừa tò mò hỏi. "Ông xã, chuyện này là sao vậy?

Tại sao nó lại lơ lửng giữa không trung?" "Thật là quá thần kỳ!" Bốn cô gái của A Ninh nghe vậy cũng đều nhìn sang.

Trần Hạo thản nhiên cười đáp: "Từ thạch trong hẻm núi đã hình thành một từ trường hình vòng, bản thân hòn đảo này là một khối từ thạch lớn." "Cho nên, dưới tác dụng của từ trường, hòn đảo này giống như biết bay, lơ lửng giữa không trung." Năm cô gái nghe xong, lập tức lộ ra vẻ mặt thán phục.

Ngay sau đó, Trần Hạo tiếp tục nói: "Hòn đảo nổi nơi có lăng mộ Hiến Vương này." "Trong một ngày, sẽ trải qua bốn mùa biến đổi." "Sáng sớm gió xuân thổi nhẹ, giữa trưa hè nắng gắt, chiều tối thu sang khí mát, đêm khuya băng tuyết ngập trời." Nghe những lời này, năm cô gái càng cảm thấy cảnh tượng ảo diệu của hòn đảo này thật thần kỳ.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của họ, Trần Hạo cười nói. "Dù sao hôm nay mọi người cũng mệt rồi, chúng ta tạm thời hạ trại ở đây đi." "Lát nữa đến hồ bên kia, tắm rửa một cách thoải mái, tối nay ông xã sẽ làm cho các em một bữa tiệc nướng thịnh soạn!" Nói xong, Trần Hạo từ không gian trữ vật lấy ra lều trại ngoài trời đã chuẩn bị sẵn, cùng với thực phẩm và dụng cụ.

Đối với sự sắp xếp như vậy, năm cô gái tự nhiên không có ý kiến gì.

Sau đó năm cô gái liền vứt ba lô xuống, vui vẻ chạy thẳng đến hồ nhỏ cách đó không xa.

Chẳng mấy chốc, trong cái hồ nhỏ có diện tích không quá vài trăm mét vuông, đã vang lên tiếng cười nói vui vẻ của năm cô gái.

Cùng lúc đó, sau khi dựng xong lều trại và chuẩn bị xong các loại thực phẩm trên bếp nướng, Trần Hạo liền nở một nụ cười gian xảo rồi chạy thẳng đến hồ nhỏ.

Hỏi anh định làm gì ư?

Đùa sao, ở một nơi đẹp như tiên cảnh, ít người qua lại lại không có bất kỳ nguy hiểm nào như thế này.

Trần Hạo sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt để cùng năm bà xã tắm uyên ương được chứ?

Vào lúc chiều tối, năm cô gái đều ngồi quây quần bên bếp nướng, nhìn Trần Hạo đang chăm chú chuẩn bị bữa tiệc nướng thịnh soạn, trong mắt tràn đầy ánh nhìn hạnh phúc.

Chẳng mấy chốc, bữa tiệc nướng đã ra lò.

Chương 401

Trong nháy mắt, năm cô gái liền vây lại, vui vẻ thưởng thức món ăn ngon lành mà ông xã làm.

Cùng với cơn gió thu nhè nhẹ xung quanh, hồ nhỏ cách đó không xa cũng được những sinh vật nhỏ có thể phát sáng dưới nước chiếu rọi một vẻ đẹp khác lạ.

Thêm vào đó là tiếng côn trùng du dương thỉnh thoảng truyền đến từ bốn phía, toàn bộ khung cảnh trở nên vô cùng ấm áp, yên bình và thoải mái.

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của năm cô gái, Trần Hạo thầm nghĩ, nếu có một ngày không cần phải trải qua nhiệm vụ kịch tình nữa, có thể yên ổn sống cuộc sống của mình.

Dẫn theo năm cô gái, tìm một nơi như chốn đào nguyên thế ngoại này để ẩn cư, xem ra cũng là một lựa chọn không tồi.

Khi anh đem ý nghĩ này nói cho năm cô gái, A Ninh và mọi người đều vô cùng tán thành, và lộ ra vẻ mặt đầy mong đợi.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi ăn uống xong, sáu người Trần Hạo liền thu dọn trang bị, theo bản đồ da người đi thẳng đến vị trí lăng mộ Hiến Vương.

Chẳng bao lâu sau, Trần Hạo bị một cái hồ rộng hàng ngàn mét vuông chặn đường.

Qua mặt hồ, đập vào mắt là một khu rừng tháp bằng đá ở bờ đối diện.

Phía sau khu rừng tháp là một vách núi cao chót vót.

Nhìn những cỗ quan tài bằng gỗ treo lơ lửng chi chít trên vách núi,

Trần Hạo biết rằng, nơi này hẳn là nơi mà Hoắc Thị Bất Tử Trùng xuất hiện.

Cùng lúc đó, năm cô gái của Hồng Cô cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Bởi vì họ thực sự không hiểu, tại sao Hiến Vương lại làm ra nhiều huyền quan trên vách đá như vậy để bồi táng.

Khi sáu người Trần Hạo đang bơi qua mặt hồ để đến bờ đối diện.

Đột nhiên phát hiện, trong làn nước hồ sâu thẳm đen kịt, từ từ xuất hiện một bóng người màu trắng mờ ảo.

Do ánh nắng ở đây rất yếu, ánh sáng trong toàn bộ thung lũng đều rất âm u.

Chính vì vậy, ánh sáng trắng trên bóng người đó càng lúc càng rõ ràng.

Đó dường như là một thi thể nữ mặc đồ tang trắng, dường như đang trôi lên từ dưới nước.

Khi thi thể nữ đó càng lúc càng gần, dung mạo như băng sương của cô ta cũng dần dần rõ nét.

Thân thể thi thể nữ được bao bọc bởi một lớp ánh sáng xanh lam yếu ớt, đó là một loại ánh sáng không có nhiệt độ, tượng trưng cho cái chết và sự lạnh lẽo, vừa nhìn đã cảm thấy lạnh thấu xương.

Không biết đó là thi thể nữ, hay là nữ quỷ, tại sao lại đột nhiên nổi lên từ dưới đáy nước.

Thấy cảnh này, năm cô gái của Tuyết Lệ Dương đều giơ súng lên, im lặng quan sát thi thể nữ đang nổi lên từ dưới nước.

Trần Hạo thì trong lòng thầm kinh ngạc, bởi vì tình huống như thế này, dường như chỉ có trong tình tiết của tiểu thuyết gốc.

Nhưng tình tiết lại đặc biệt dung hợp với tình tiết phim, thật là quá hỗn loạn!

Đúng lúc này, thi thể nữ đang ngửa mặt lên trời, từ từ trôi lên từ đáy nước, bỗng nhiên biến mất trong làn nước đen kịt.

Chỉ trong nháy mắt, nhìn lại dưới đáy nước, đã là một mảng tối đen.

Vầng sáng xanh lam u ám bao bọc thi thể nữ, cũng giống như ánh sáng của pháo sáng, biến mất vào trong bóng tối vô hình.

Chuyện gì vậy?

Đột nhiên xuất hiện không một tiếng động, rồi lại biến mất không một tiếng động!

Trong chốc lát, năm cô gái của Tô Nan đều kinh ngạc không hiểu chuyện gì.

Hồng Cô hỏi: "Ông xã, đó có phải là 'tử phiêu nhi' (xác chết trôi) mà chúng ta thường nói không?" Trần Hạo lắc đầu nói: "Chắc chắn không phải thủy quỷ, trên người không có chút quỷ khí nào." "Nếu tôi không nhìn lầm, đó hẳn là một cỗ xác chết trôi!" Vừa nghe là thi thể, năm cô gái ngược lại không còn lo lắng.

Dù sao đi theo Trần Hạo, ngay cả đại tống tử cũng đã diệt được, một cỗ xác chết trôi có gì đáng sợ?

Ngay sau đó, Trần Hạo và năm cô gái trực tiếp nhảy xuống hồ, nhanh chóng bơi về phía bờ đối diện.

Nhưng bơi chưa được mấy chục mét, bỗng nhiên phát hiện mặt nước phía trước xuất hiện một vệt sáng trắng lạnh lẽo mờ ảo.

Chỉ thấy vầng sáng đó trong nước trôi nổi biến đổi nhanh chóng, từ xa đến gần, dường như là một cỗ xác chết trôi.

Ngay sau đó trong nước lại xuất hiện thêm vài cỗ xác chết trôi, những cỗ xác này có cái nổi lên mặt nước, có cái ở dưới đáy nước, đều ngửa mặt lên trời, tay và chân cong xuống.

Tư thế vô cùng kỳ quặc, giống như các khớp xương đều đã bị bẻ gãy; càng kỳ lạ hơn là, dường như chúng không bị sức nổi của nước khống chế.

Thi thể nữ nổi lên trong nước ngày càng nhiều, trước và sau chỉ trong vài phút, cũng không biết từ đâu mà xuất hiện nhiều xác chết trôi như vậy, ngay cả phía sau sáu người Trần Hạo cũng có, không đếm xuể rốt cuộc có mấy nghìn mấy trăm.

Tuyết Lệ Dương khẽ nói: "Những xác chết trôi này dường như đang tập kết về một khu vực nào đó, xem ra không phải nhắm vào chúng ta." Lúc này gần nửa mặt hồ đã bị những xác chết trôi phát ra ánh sáng quỷ dị chiếu sáng, trong làn nước hồ sâu không thấy đáy tầng tầng lớp lớp, không biết rốt cuộc có bao nhiêu xác chết trôi.

May mà những xác chết trôi đó đều vô tri vô giác, từ từ tụ tập về phía vùng nước sâu giữa hồ.

A Ninh kinh ngạc nói: "Nhiều thi thể nữ như vậy từ đâu ra?

Nếu là cổ thi mấy ngàn năm trước, tại sao lại được bảo quản tốt như vậy trong nước, một chút cũng không bị thối rữa?" "Nhìn thân thể đầy đặn mờ ảo có thể xuyên thấu kia, cũng không khác người sống là bao, ánh sáng xanh lạnh lẽo phát ra từ thi thể, lại là đạo lý gì?" Trần Hạo tuy rằng đã đoán ra chuyện gì, nhưng vì tình tiết hỗn loạn, cũng không dám chắc chắn những gì mình biết có chính xác hay không.

Còn về Lara và mấy cô gái kia, càng là mù tịt.

Cũng lạ, nhiều xác chết trôi như vậy chen chúc trong nước thành một nồi cháo, nhưng chỉ có tiếng nước chảy rất nhỏ, ngoài ra không

có âm thanh nào khác, tất cả mọi thứ đều diễn ra trong im lặng.

Đúng lúc này, vô số xác chết trôi trên mặt nước đều dừng lại, dường như những thi thể nữ đó đã bị sáu người Trần Hạo kinh động, đang nhìn chằm chằm họ.

Ngay sau đó, nghe thấy tiếng đá vụn bên bờ nước vang lên loạt xoạt, giống như có rất nhiều người đang đi lại bên bờ sông.

Ánh sáng chiếu ra từ những xác chết trôi trong hồ cũng trở nên chập chờn, dường như thứ gì đó trong vùng nước đó đã di chuyển.

Thấy cảnh này, năm cô gái của Hồng Cô đều đổi sang loại đạn đặc chế được bào chế bằng chu sa trong súng.

Trần Hạo vừa nhìn liền hiểu, họ đã chuẩn bị sẵn sàng khai chiến bất cứ lúc nào.

Một lát sau, chỉ nghe thấy những âm thanh nhỏ vụn đó dần dần đến gần, ngay sau đó liền vang lên một trận tiếng áo giáp va vào nhau. "Nghe âm thanh đó, biết ngay kẻ đó thân hình không nhỏ.

Chương 402

Chẳng lẽ là quân đội cổ đại?" Tô Nan thì thầm.

Lúc này, Hồng Cô có chút không kiên nhẫn, không thể kìm nén được nữa.

Chỉ thấy cô đột nhiên giơ súng tiểu liên lên, một loạt đạn đặc chế, kéo theo vệt sáng, tiếng súng dày đặc vang vọng khắp thung lũng.

Thấy cô ra tay trước, bốn cô gái của A Ninh cũng không do dự, cũng lần lượt giơ súng, không cần nhìn rõ bên kia rốt cuộc có cái gì, liền bóp cò bắn một loạt đạn dữ dội về phía nguồn âm thanh.

Nhưng ngay sau đó, năm cô gái nghe thấy tiếng đạn bắn trúng mục tiêu, phát ra những tiếng 'đang đang' nảy ra, giống như bắn trúng tấm thép.

Những xác chết trôi trong nước gần đó dường như bị kinh hãi, loạn xạ trong nước như ong vỡ tổ, ánh sáng xanh phát ra từ thi thể càng lúc càng mạnh.

Khi cuối cùng đã bắn hết một băng đạn, đột nhiên phát hiện một tiếng gầm trầm thấp vang lên từ giữa hồ.

Ngay sau đó, một con quái trùng khổng lồ toàn thân màu đỏ như máu, mặc áo giáp, đội mặt nạ, cao gần bốn mét, xuất hiện trước mắt sáu người Trần Hạo!

Nhìn thấy hàng ngàn xác chết trôi nổi lên mặt hồ, cùng với con quái trùng khổng lồ thân mang đầy vảy giáp bằng đồng xanh, Trần Hạo lập tức hiểu ra.

Đây chẳng phải là Yêu Thú Giáp Vảy Rồng, hay còn gọi là Hoắc Thị Bất Tử Trùng trong tiểu thuyết gốc sao!

Còn về hàng ngàn xác chết trôi kia, theo cách nói trong tiểu thuyết, đó là những nô lệ mà Hiến Vương năm xưa đã giết chết để dùng đẳng thuật ký dưỡng Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Hắn đã luyện chế thi thể bằng đẳng thuật, khiến bên ngoài thi thể mọc ra một loại thịt dây leo màu trắng, dùng để nuôi dưỡng Yêu Thú Giáp Vảy Rồng.

Chính vì vậy, Trần Hạo không khỏi cảm thán, tại sao tình tiết tiểu thuyết và phim lại dung hợp với nhau như vậy.

Trong lúc anh đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy Tuyết Lệ Dương hét lên. "Con quái trùng khổng lồ và vô số xác chết trôi đang lao về phía chúng ta, làm sao bây giờ?!" Cô chị ngốc nghếch Hồng Cô lập tức giơ súng hét lớn: "Còn làm gì nữa, diệt nó!" Nói xong, cô liền bóp cò súng trường, một chuỗi lửa dài lập tức bắn thẳng về phía Yêu Thú Giáp Vảy Rồng và đám xác chết trôi!

Thấy vậy, A Ninh, Tô Nan, Tuyết Lệ Dương và Lara cũng không nói nhiều, lần lượt nổ súng.

Trong nháy mắt, cả thung lũng vang lên từng tràng tiếng súng, đồng thời trên thân Yêu Thú Giáp Vảy Rồng cũng không ngừng vang lên tiếng 'đing đang' và tóe ra những tia lửa.

Điều khiến năm cô gái kinh ngạc nhất không phải là con yêu thú không sợ đạn, mà là hàng ngàn cỗ xác chết trôi kia, sau khi bị đạn bắn trúng, cũng phát ra những tiếng 'đing đang' giòn tan.

Mãi đến khi năm cô gái bắn hết một băng đạn, mới phát hiện ra, không chỉ Hoắc Thị Bất Tử Trùng mình khoác giáp vảy rồng không sợ đạn.

Mà ngay cả hàng ngàn cỗ xác chết trôi kia, sau khi bị đạn bắn trúng, cũng không hề hấn gì!

Thấy cảnh này, Tuyết Lệ Dương bất lực hét lên. "Làm sao bây giờ?

Con quái vật trùng tử đó, và cả những xác chết trôi kia đều không sợ đạn!" "Chúng sắp lao đến chỗ chúng ta rồi, xem ra chỉ có thể dùng thần binh lợi khí cận chiến thôi!" Nói xong, cô rút ra Tiểu Thần Phong và Ngư Tràng Kiếm, bốn cô gái còn lại cũng nhanh chóng rút ra thần binh của mình.

Lúc này, phát hiện tình hình lại khác với tình tiết trong tiểu thuyết, Trần Hạo cũng không còn thời gian để ý đến việc tại sao những xác chết trôi vốn dĩ là thức ăn cho Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại có hành vi tự chủ, thậm chí không sợ tấn công bằng đạn.

Dù sao anh chỉ biết một điều, đã dám chống lại tiểu gia đây, thì diệt!

Nói xong, Trần Hạo ung dung cười nói: "Con trùng yêu giáp màu đỏ khổng lồ đó, hẳn là Hoắc Thị Bất Tử Trùng - Yêu Thú Giáp Vảy Rồng mà Hiến Vương đã luyện chế bằng đẳng thuật." "Còn về những xác chết trôi này là sao, tôi mẹ nó cũng không rõ." "Nhưng đã muốn vây công chúng ta, vậy thì giết sạch là được rồi!" Nói xong, Trần Hạo liền bơi đến giữa Tuyết Lệ Dương và Hồng Cô, một tay nắm lấy đai lưng của mỗi người, hai tay dùng sức, đồng thời hét lớn. "Lên bờ trước, tôi diệt đám rác rưởi này!" Lời vừa dứt, hai cô gái đã bị ném thẳng qua khoảng cách hơn trăm mét, rơi thẳng vào khu rừng tháp bên kia hồ.

Nếu không phải cả hai đều thân thủ phi phàm, chắc chắn sẽ bị ngã gãy xương gãy gân!

Khi Tuyết Lệ Dương và Hồng Cô lộn vài vòng trên không rồi vững vàng đáp đất, A Ninh, Tô Nan và Lara cũng lần lượt bị Trần Hạo ném lên bờ.

Đúng lúc này, con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ và đám xác chết trôi đã vây đến cách Trần Hạo chưa đầy một mét!

Thấy Yêu Thú Giáp Vảy Rồng toàn thân đỏ như máu, há cái miệng khổng lồ ra, lao thẳng tới cắn.

Đám xác chết trôi cũng đồng loạt lao lên, Trần Hạo khinh khỉnh cười nói. "Ở dưới nước mà muốn đấu với tiểu gia đây, sợ là mất trí rồi!" "Lôi pháp - Dương Ngũ Lôi!" Lời vừa dứt, trên người Trần Hạo liền bùng phát ra ánh lôi quang màu xanh lam chói mắt.

Ngay sau đó, lấy Trần Hạo làm trung tâm, nước hồ trong phạm vi mấy chục mét vuông đều nhanh chóng biến thành màu xanh lam của lôi quang.

Trong nháy mắt, tất cả xác chết trôi trong phạm vi này đều bị lôi quang đánh nát!

Ngay cả con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ mình khoác giáp vảy rồng bằng đồng xanh, dưới sự tấn công của sấm sét, cũng lập tức co giật không ngừng.

Nhưng có lẽ do sức mạnh của lôi kích không đủ, hoặc là do thể tích của nó quá lớn, nên nó không bị hạ gục ngay lập tức như những xác chết trôi kia.

Từ trong cái miệng đầy những lớp răng già, nó gầm lên một tiếng kinh thiên động địa.

Ngay sau đó, nó lao đầu xuống đáy hồ, tạo ra một cột nước khổng lồ, điên cuồng chạy trốn về phía bờ có khu rừng tháp!

Thấy cảnh này, Trần Hạo ngạo nghễ cười lớn: "Các bà xã, con Yêu Thú Giáp Vảy Rồng đó phiền các em đối phó trước." "Đợi tôi diệt đám xác chết trôi này, sẽ lên xử lý nó." Đang đứng trên bờ, không biết phải giúp Trần Hạo thế nào, năm cô gái của Tuyết Lệ Dương

nghe vậy liền vui mừng hớn hở.

Chỉ thấy họ lần lượt cầm thần binh, trong nháy mắt đã vây chặt con Hoắc Thị Bất Tử Trùng khổng lồ ở giữa.

Lara, người vừa mới tăng mạnh thực lực, càng hưng phấn hét lên. "Ông xã cứ yên tâm đối phó đám xác chết trôi đó, con quái thú này có em là đủ rồi!" Lời vừa dứt, năm cô gái liền vung thần binh, vô cùng bá khí lao thẳng về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo, người biết rõ thực lực của năm cô gái, tự nhiên không lo lắng họ sẽ gặp nguy hiểm.

Anh liền nhảy vọt lên khỏi mặt nước, sau đó lộn một vòng trên không rồi vững vàng đứng trên một cỗ xác chết trôi tuy đã chết nhưng chưa bị lôi pháp đánh nát.

Lúc này, hàng ngàn xác chết trôi trong hồ đều đã vây kín xung quanh Trần Hạo trong phạm vi trăm mét.

Trần Hạo khinh khỉnh cười một tiếng, sau đó hai tay kết ấn, miệng niệm chú. "Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Chương 403

Cấp cấp như luật lệnh - Thiên Lôi Chú!" Với tu vi pháp lực cường đại hiện tại của Trần Hạo, lời vừa dứt, bầu trời trên mặt hồ lập tức bị vô số tia sét nhỏ màu xanh lam bao phủ.

Ngay sau đó, hàng ngàn tia sét từ trên không trung ầm ầm giáng xuống.

Trong nháy mắt, cả mặt hồ đều bị vô số sấm sét bao trùm, người không biết còn tưởng có tu tiên giả nào đang độ kiếp phi thăng!

Khi sấm sét tức thì giáng xuống mặt hồ, hàng ngàn con xác chết trôi đang chen chúc trên mặt hồ lập tức bị đánh thành tro bụi.

Dù có xác chết trôi nhanh chóng chìm xuống đáy hồ, cũng không thể thoát khỏi sự oanh kích của Thiên Lôi Chú!

Điều quan trọng nhất là, sau khi thi triển xong Thiên Lôi Chú, Trần Hạo không hề cắt đứt nguồn cung cấp pháp lực.

Chỉ thấy anh đứng trên cỗ xác chết trôi đó, hai tay không ngừng kết ấn, liên tục gia trì cho Thiên Lôi Chú.

Chính vì vậy, Thiên Lôi Chú đã giáng xuống hơn một phút mà không hề có dấu hiệu dừng lại.

Cùng lúc đó, trong thức hải của Trần Hạo, càng bị âm thanh nhắc nhở của hệ thống tràn ngập! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con xác chết trôi, nhận được 1 điểm thưởng." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con xác chết trôi, nhận được 1 điểm thưởng." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con xác chết trôi, nhận được 1 điểm thưởng." "Đinh! ." Mãi đến gần năm phút sau, khi Trần Hạo phát hiện âm thanh nhắc nhở của hệ thống không còn vang lên nữa, anh mới cuối cùng dừng lại Thiên Lôi Chú.

Nhìn mặt hồ đầy những mảnh thi thể của xác chết trôi bị thiên lôi đánh nát, Trần Hạo thầm nghĩ.

Một cú này đúng là lời to!

Mặc dù tiểu gia ta đã tiêu hao một nửa pháp lực để duy trì Thiên Lôi Chú, nhưng chiến quả cũng vô cùng phong phú, thu về hơn sáu ngàn điểm thưởng, đáng giá!

Đúng lúc Trần Hạo diệt xong đám xác chết trôi, định lên bờ hỗ trợ năm cô gái, đột nhiên nghe thấy Lara hét lớn. "Ông xã mau chặn Hoắc Thị Bất Tử Trùng lại!" "Nó sắp bị chúng em xử lý rồi, một khi nó quay lại nước, sẽ nhanh chóng hồi phục vết thương!" Ngay sau đó, Trần Hạo nhìn thấy con Hoắc Thị Bất Tử Trùng đầy thương tích, đang như một con trâu điên, điên cuồng lao về phía mặt hồ.

Trần Hạo dùng sức đạp mạnh, thân hình vọt lên, hai chân như đạp trên mặt nước phẳng, nhanh chóng lao về phía Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Đồng thời khen ngợi: "Các bà xã quả nhiên lợi hại, đã đánh con quái vật to lớn này thành ra thế này!" "Yên tâm, có tôi ở đây, nó không chạy được đâu!" Trần Hạo không nói sai, trong tình tiết phim, Hoắc Thị Bất Tử Trùng đã đánh cho nhóm Hồ Bát Nhất chạy tán loạn.

Dưới tình huống hy sinh một đồng bạn, cuối cùng Hồ Bát Nhất phải dẫn dụ bầy cá Khuê răng đao đến mới diệt được nó.

Vậy mà giờ đây, nó lại bị năm cô gái của A Ninh chém cho toàn thân đầy thương tích, ngay cả lớp giáp vảy rồng bằng đồng xanh trên

người cũng rách nát không chịu nổi.

Điều quan trọng nhất là, Trần Hạo cảm nhận được, với thực lực của Yêu Thú Giáp Vảy Rồng, ít nhất cũng không thua kém Lục Sí Phi Thiên Ngô Công.

Thế nhưng, nó vẫn suýt bị năm cô gái của Tô Nan tiêu diệt chỉ trong vài phút ngắn ngủi!

Từ đó có thể thấy, thực lực hiện tại của năm cô gái, so với Tiểu Ca cũng không hề thua kém!

Nhưng vì Hoắc Thị Bất Tử Trùng không đáng lo ngại, Trần Hạo cũng lười dây dưa thêm.

Chỉ thấy anh lăng không hạ xuống, nhẹ nhàng đáp trên một mảnh thi thể của xác chết trôi, tay kết pháp ấn, miệng niệm chú. "Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh - Sát Phá Lệnh!" "Ầm!!!" Một luồng kim quang đường kính hơn một thước, dài bảy tám mét, đột nhiên bắn ra từ kiếm chỉ.

Con Hoắc Thị Bất Tử Trùng vừa liều mạng nhảy xuống hồ nước, chưa kịp lợi dụng nước hồ để hồi phục thương thế, đã bị Sát Phá Lệnh oanh kích trúng!

Ngay sau đó, con quái trùng khổng lồ này, giống như bị pháo đạn bắn trúng, trực tiếp nổ tung thành bốn năm mảnh, máu tươi đỏ thẫm trong nháy mắt nhuộm đỏ cả một vùng hồ nước! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Hoắc Thị Bất Tử Trùng biến dị từ đẳng thuật, nhận được 400 điểm thưởng!" Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Trần Hạo một lần nữa xác định thực lực của con Yêu Thú Giáp Vảy Rồng này quả nhiên không thua kém

Lục Sí Phi Thiên Ngô Công.

Ngay sau đó, anh vọt người một cái, liền nhẹ nhàng bay lên bờ.

Nhưng năm cô gái của Hồng Cô vừa đến bên cạnh Trần Hạo, chưa kịp mở miệng, mặt hồ phía xa đã sôi lên sùng sục như nước sôi, nổi lên một mảng bọt nước lớn.

Ngay sau đó, bên dưới mảng bọt nước đó xuất hiện một đàn cá quái dài hơn một thước, điên cuồng lao về phía những mảnh thi thể của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Thấy cảnh này, Tuyết Lệ Dương kinh ngạc nói. "...Tại sao ở đây lại có bầy cá Khuê răng đao!" Hồng Cô tò mò hỏi: "Cá Khuê răng đao là cá gì vậy?

Có ăn được không?" Tô Nan cười trêu chọc: "Hồng tỷ của em à, khẩu vị cũng nặng quá rồi đấy?" "Lại còn ăn cả cá Khuê răng đao?!" "Nói cho chị biết nhé, cá Khuê răng đao chính là cá ăn thịt người mà người đời thường gọi." "Tuy không biết những con cá Khuê răng đao này có ăn thịt người sống không, nhưng những xác chết trôi kia chắc chắn đã bị chúng ăn no bụng không ít lần rồi!" Vừa nghe những lời này, Hồng Cô lập tức không ngừng lắc đầu. "Vậy thôi, em không ăn nữa, thật là ghê tởm chết đi được!" Cùng lúc đó, Trần Hạo cuối cùng cũng phản ứng lại.

Không sai, trong tiểu thuyết gốc và phim, bầy cá Khuê răng đao đáng lẽ phải xuất hiện từ sớm, đến lúc này mới xuất hiện.

Nhưng đã đến rồi, thì tất cả hãy hóa thành điểm thưởng đi!

Nói xong, anh liền nói: "Các bà xã đợi một lát, tôi diệt nốt đám đồ chơi ghê tởm này, chúng ta tiếp tục lên đường." Nói xong, cũng không đợi năm cô gái trả lời, liền tay kết pháp ấn, miệng niệm chú. "Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Cấp cấp như luật lệnh - Thiên Lôi Chú!" Trong nháy mắt, cả mặt hồ lại một lần nữa mây sấm giăng kín.

Đúng lúc này, bầy cá Khuê răng đao điên cuồng lao đến xung quanh những mảnh thi thể của Hoắc Thị Bất Tử Trùng.

Chương 404

Mắt thường có thể thấy, những mảnh thi thể của Hoắc Thị Bất Tử Trùng, trong nháy mắt đã bị bầy cá Khuê răng đao gặm sạch thành xương trắng.

Ngay cả máu tươi đỏ thẫm đầy trong hồ nước, cũng bị bầy cá ăn sạch sẽ!

Chưa đợi bầy cá phản ứng có nguy hiểm ập đến, cả mặt hồ lại một lần nữa bị thiên lôi bao trùm.

Răng của những con cá Khuê răng đao này tuy sắc bén vô cùng, ngay cả thép thường cũng có thể gặm ra một lỗ hổng.

Nhưng thân thể của chúng, lại còn yếu ớt hơn nhiều so với những xác chết trôi trước đó.

Chưa đầy một phút, bầy cá Khuê răng đao lên đến hàng vạn con, đã bị đánh thành cá nướng toàn bộ! "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cá Khuê răng đao, nhận được 0.2 điểm thưởng." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cá Khuê răng đao, nhận được 0.2 điểm thưởng." "Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con cá Khuê răng đao, nhận được 0.2 điểm thưởng." "Đinh! ." Nhìn thấy lại có hơn 2000 điểm thưởng vào tài khoản, trong lòng Trần Hạo sảng khoái không tả xiết.

Lúc này điểm thưởng của anh cũng đã tăng lên 57850 điểm!

Thấy Trần Hạo cuối cùng cũng đã xong việc, năm cô gái của Tô Nan liền vây lại, hỏi han Trần Hạo có bị thương không.

Trần Hạo cười an ủi năm cô gái xong, liền ngồi tại chỗ nghỉ ngơi, sau hai lần farm điểm thưởng điên cuồng, dù pháp lực của Trần Hạo có cường hãn đến đâu, cũng có chút không chịu nổi.

Anh liền trực tiếp lấy ra một viên Bổ Nguyên Đan nuốt xuống, sau đó cùng năm cô gái tán gẫu.

Một lúc sau, sáu người Trần Hạo đã khôi phục lại trạng thái đỉnh cao, liền theo chỉ dẫn của bản đồ da người.

Đi thẳng đến cuối khu rừng tháp, bên dưới sườn núi dốc gần như thẳng đứng cao hàng trăm mét.

Nhìn những cỗ quan tài gỗ mục nát chi chít trên sườn núi.

Lara kinh ngạc hỏi: "Ông xã, chẳng lẽ đây là con đường đến lăng mộ Hiến Vương?" A Ninh có chút lo lắng: "Nếu trong những cỗ quan tài này cũng có tống tử, thì con đường đi lên của chúng ta sẽ rất phiền phức." Trần Hạo cảm ứng một lúc rồi cười nói: "Yên tâm đi, tôi không cảm nhận được âm sát thi khí trong những cỗ quan tài này." "Hơn nữa, muốn biết bên trong có tống tử hay không, mở vài cái ra xem là biết ngay!" Nói xong, anh liền đấm vỡ vài cỗ quan tài.

Khi những mảnh gỗ mục và bụi đất bay đi, phát hiện trong quan tài ngoài những bộ xương trắng đã vôi hóa, chẳng có tống tử nào cả.

Thế là một nhóm sáu người, lần lượt nhảy lên những cỗ quan tài gỗ mục ở tầng thấp nhất, dùng chúng làm bậc thang, không ngừng leo lên đỉnh núi cao hàng trăm mét.

Khi sáu người Trần Hạo cuối cùng cũng leo lên đỉnh núi, mới nhìn rõ môi trường xung quanh.

Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã lập tức mắt tròn mắt dẹt.

Chỉ thấy đỉnh núi là một quần thể thác nước, dòng nước khổng lồ tạo ra vô số sương mù, do địa thế quá thấp, hơi nước lan tỏa không

tan.

Dưới ánh nắng mặt trời, hóa thành những dải cầu vồng bảy sắc, vô số cầu vồng đan xen vào nhau nâng đỡ một tòa cung điện vàng son lộng lẫy giữa không trung.

Trong cung điện có đài khuyết, tường thần, bia đình, giác lâu, hiến điện, linh đài đầy đủ, lầu son gác ngọc, hoàn toàn mang khí tượng thời Đại Tần.

Gạch Tần ngói Hán nguy nga hùng vĩ, sừng sững trong ánh cầu vồng và hơi nước, giống như một tòa cung điện trên trời được huyễn hóa ra.

Có thể nói, sáu người Trần Hạo đều bị tòa thành phố trên trời này làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy tòa cung điện trên trời kia, quả nhiên không phải là hư ảnh lơ lửng, mà là một công trình kiến trúc kiểu hiết sơn lớn.

Giống như Huyền Không Tự nổi tiếng thế gian, bằng kỹ thuật công trình khó có thể tưởng tượng, được xây dựng trên vách đá thẳng đứng.

Xung quanh đều là thực vật xanh tươi, càng làm cho cung điện thêm rực rỡ, khiến người ta đột nhiên có cảm giác như đang chứng kiến một thành phố trên trời, một giấc mơ hải thị thận lâu.

Không biết nguyên lý gì đã khiến tòa thành trên trời này được bảo tồn tốt đến vậy, màu sắc lộng lẫy không hề phai nhạt.

Đứng ngay bên dưới tòa cung điện nguy nga tráng lệ như thiên cung, chỉ cảm thấy cả người mình vô cùng nhỏ bé.

Loại kiến trúc đặc biệt của cung điện này, ngưng tụ toàn bộ tinh túy của phong cách và kỹ thuật kiến trúc cổ điển, là sự phản ánh trực tiếp của quan niệm chính trị và luân lý của đế vương.

Ngay từ thời nhà Hạ, đã có hình thái ban đầu của cung điện, đến thời Tùy Đường đạt đến đỉnh cao, các triều đại sau như Minh Thanh không thể vượt qua, chỉ là tinh tế hơn ở những chi tiết nhỏ.

Cổ Điền quốc tuy ở nơi hoang vu phía tây nam, tự cho mình là quốc gia ngoài vòng giáo hóa, nhưng ban đầu là một bộ phận của Đại Việt, vương quyền cũng luôn nằm trong tay người Tần, mãi đến thời Vũ Đế.

Cho nên lăng mộ Hiến Vương được xây dựng, tự nhiên không thoát khỏi khuôn khổ tổng thể của kiến trúc Tần Hán, ngoại quan và bố cục đều theo chế độ nhà Tần, còn vật liệu xây dựng thì hấp thụ rất nhiều kinh nghiệm tiên tiến của thời Hán.

Dưới chính điện có những bậc thang ngọc dài, ứng với số sao, tổng cộng chín mươi chín bậc, do quan hệ địa hình, những bậc thang ngọc này tuy rộng rãi, nhưng lại vô cùng dốc, phần dưới cùng vừa vặn kéo dài từ những dải cầu vồng lên trên, thẳng thông đến cửa điện.

Đại điện được cấu thành từ một trăm sáu mươi cây gỗ nam, chỉ thấy tầng tầng gạch Tần ngói Hán, cột tím rường vàng, vô cùng xa hoa.

Ở nơi vách đá hiểm trở, đá tảng chồng chất, tầng tầng cung khuyết đều ăn sâu vào vách đá, dần dần lên cao, trong làn khói hư ảo, có một vẻ hiểm trở như sắp đổ mà không đổ.

Men theo sạn đạo bằng đá bên sườn núi leo lên bậc thang ngọc, phóng tầm mắt ra xa, chỉ thấy trên đỉnh vàng là vách đá ôm lấy lầu gác, trên con đường cổ cheo leo là những thác nước treo lơ lửng.

Xung quanh đầm sâu là cây cổ thụ và dây leo kỳ quái, bốn phía ánh cầu vồng dị sắc lơ lửng, xa xa nghe tiếng chim hót trong thung lũng sâu, một cảnh tượng thoát tục cách biệt với thế gian.

Nếu không phải đã thấy trước không ít những thứ đáng sợ ẩn giấu trong thung lũng sâu, e rằng thật sự sẽ coi nơi đây là một chốn tiên cảnh.

Bây giờ bất kể cảnh tượng thiên cung thần diệu đến đâu, vẫn có cảm giác đầu tiên là nơi đây toát ra một cỗ tà khí.

Dù có trang trí thế nào, xa hoa ra sao, đây vẫn là một tòa cung điện cho người chết ở, một ngôi mộ lớn.

Để xây dựng ngôi mộ lớn này, càng không biết đã chết bao nhiêu người.

Có câu nói: Vạn người phạt mộc, một người thăng thiên.

Bậc thang bằng ngọc trắng treo lơ lửng trên đầm sâu thung lũng, vừa dốc vừa trơn, có thể do trọng tâm bị dịch chuyển, toàn bộ cung điện nghiêng về phía đầm sâu vài độ, dường như có thể lật nhào xuống vực sâu bất cứ lúc nào.

Đi đến cuối bậc thang ngọc, sáu người Trần Hạo đột nhiên phát hiện, không khí ở đây hoàn toàn khác với bên dưới long vựng.

Dưới long vựng hơi nước tràn ngập, mọi thứ đều ẩm ướt, còn nơi thiên cung mà chúng ta đang đứng lại vô cùng mát mẻ khô ráo.

Chỉ là một cao một thấp mà độ ẩm chênh lệch nhiều như vậy, hẳn là long vựng đã cách ly hơi nước bên dưới, trong môi trường thanh trọc không rõ ràng này, mới khiến cho kiến trúc cung điện được bảo trì đến ngày nay, vẫn như mới.

Chương 405

Không hổ là diệu thông huyền, thiện trạng đệ nhất của thần tiên huyệt, cái thế thần tiên của thiên luân long vựng đó, quả thực không phải tầm thường.

Đi qua đài khuyết, đến trước cửa điện, thấy bên cửa có một tấm bia đá, dưới bia là một con quái thú đang quỳ, làm ra tư thế đội bia trên mây.

Trên bia đá có ghi mấy chữ triện cổ, Lara tò mò hỏi: "Ông xã, trên đó viết gì vậy?" Trần Hạo đọc: "Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện." Thì ra tòa cổ mộ minh lâu này có tên gọi, gọi là "Lăng Vân Thiên Cung", gian điện các đầu tiên, gọi là "Hội Tiên Điện".

Hồng Cô không nhịn được cười mắng: "Hiến Vương chắc là điên vì làm tiên rồi, tưởng rằng xây một tòa cung điện trên vách đá cheo leo, là có thể mời thần tiên đến hội ngộ, cùng nhau đánh cờ gảy đàn, rồi truyền cho vài phép thuật trường sinh bất tử." A Ninh cười nói: "Lại có vị đế vương nào không theo đuổi trường sinh chứ?" "Chẳng qua là sau Kinh Vũ Chi Trị của Long Quân, các quân chủ đời sau đa số đều hiểu rằng đó chỉ là một giấc mộng như ánh sáng và bóng tối, sinh lão bệnh tử là quy luật của tự nhiên, dù có là chân mệnh thiên tử, cũng khó có thể đi ngược lại ý trời." "Nhưng dù đã hiểu được điều này, vẫn hy vọng sau khi chết có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý như lúc còn sống, cho nên mới coi trọng bố cục của lăng mộ như vậy." Tuyết Lệ Dương tiếp lời: "Nếu không phải xa hoa cực độ, dâm dật vô độ mà sắm sửa nhiều đồ bồi táng như vậy, trên đời này làm sao có đạo mộ tặc chứ?" Sau khi trêu chọc, Trần Hạo liền nhấc chân đá tung cửa điện.

Cửa điện đó chỉ khép hờ, không khóa, rất nặng, nhưng vẫn bị Trần Hạo một cước dễ dàng đá tung.

Tuy theo kinh nghiệm trước đây, trong minh lâu rất ít có cơ quan ám khí, nhưng sáu người Trần Hạo không muốn mạo hiểm vô ích, vừa mở cửa điện ra, lập tức nép sang một bên.

Đợi một lúc, thấy trong điện không có động tĩnh bất thường, mới đứng thẳng người trở lại.

Ngay sau đó, sáu người đều cầm vũ khí và thiết bị chiếu sáng, hợp lực đẩy tung cửa điện.

Mặc dù là ban ngày, nhưng ánh nắng cũng chỉ có thể chiếu đến cửa, sâu trong cung điện rộng lớn vẫn tối tăm âm u, đành phải giơ đèn pin lên dò đường.

Vừa bước qua ngưỡng cửa gỗ đỏ cao lớn của cửa điện, liền thấy hai bên sau cửa, sừng sững hàng chục pho tượng khổng lồ, đầu tiên là hai con sư tử đồng trừ tà uy vũ, đều cao hơn một người.

Con sư tử đực bên trái, dưới móng vuốt đang giữ một quả cầu vàng, tượng trưng cho quyền lực vô thượng thống nhất vũ trụ; con bên phải dưới móng vuốt đang đùa giỡn với một con sư tử con, tượng trưng cho con cháu nối dõi vô cùng, đây là sư tử cái.

Bệ đồng nơi sư tử đứng, khắc phượng hoàng và mẫu đơn, ba thứ hợp lại tượng trưng cho "vương": thú trung chi vương, điểu trung chi vương, hoa trung chi vương.

Tuy trên đời nhiều sư tử đá, sư tử đồng tương đối hiếm thấy, nhưng cũng không phải không có, cho nên cũng không có gì kỳ lạ.

Nhưng điều kỳ lạ là đôi sư tử đồng không được đặt trước cửa điện, mà lại đặt ở bên trong, không biết vì nguyên nhân gì, tóm lại là rất không hợp lẽ thường.

Phía sau sư tử đồng lần lượt là giải trãi, hống, tượng, kỳ lân, lạc đà, ngựa mỗi loại một đôi, phía sau các con thú đồng là võ tướng, văn thần, huân thần tổng cộng ba mươi sáu pho.

Tư thế và trang phục của các pho tượng đồng đều rất kỳ lạ, không giống như đang phụng sự vương đạo trong triều, mà giống như đang cử hành một loại nghi thức kỳ quái nào đó.

Đám đông thú đồng và người đồng như sao vây quanh trăng, bao bọc lấy vương tọa ở sâu nhất trong điện.

A Ninh ngạc nhiên nói: "Cung điện này hoàn toàn khác với Thập Tam Lăng Minh Lâu mà chúng ta đã tham quan?" "Trong kim cái bảo đỉnh của Thập Tam Lăng, tuy cũng có hình thức cung điện, nhưng không có những pho tượng người đồng và thú đồng kỳ quái này." Trần Hạo thản nhiên cười: "Cũng không có gì kỳ lạ, dù sao cũng đều theo đuổi 'thị tử như thị sinh', triều đại khác nhau, nên hình thức có khác, nhưng tôn chỉ thì hoàn toàn giống nhau." Tuyết Lệ Dương thấy khí tượng phi phàm trong điện, cũng cảm thán Điền quốc chỉ là một nơi man di ở phía tây nam, mà lăng mộ của vua đã có quy mô như vậy.

So sánh ra, những lăng mộ của các vị vua nhà Đường đại diện cho quyền lực trung ương tập quyền, bảo vật trong đó đều được tính bằng đơn vị hàng ngàn tấn, càng không biết quy mô lớn đến đâu.

Đáng tiếc đã bị phá hoại nghiêm trọng từ sớm, người hiện đại chúng ta vĩnh viễn không có cơ hội được thấy, chỉ có thể tưởng tượng trong lòng.

Trần Hạo cười nói: "Cũng không phải tất cả lăng mộ của vua đều có khí phái như lăng mộ Hiến Vương, Hiến Vương căn bản không vì hậu nhân mà làm." "Có lẽ cả đời ông ta theo đuổi là sau khi chết được chôn trong long vựng, để có thể thành tiên." Bởi vì Lăng Vân Cung là công trình trên mặt đất của địa cung cổ mộ, không phải là mộ thất đặt

quan quách, nên sáu người Trần Hạo khá thả lỏng, không căng thẳng như khi vào huyền cung.

Trong điện tĩnh lặng đến lạ thường, càng không có động tĩnh, càng trở nên âm u đáng sợ.

Nơi này ít nhất cũng đã hai ngàn năm không có người sống vào, nhưng không hề có mùi ẩm mốc, tất cả các vật thể đều phủ một lớp bụi dày.

Lớp bụi này cũng đều từ gạch ngói trong điện, không có chút tạp chất nào từ bên ngoài, bao phủ lên lịch sử hai ngàn năm trước.

Vương tọa khảm vàng nạm ngọc, ở sâu nhất trong Hội Tiên Điện, phía trước có một hồ nước vàng ngăn cách, nhưng ở giữa lại không có cây cầu ngọc nào nối liền.

Hồ nước không rộng, nước bên trong đã sớm cạn khô, từ bên này cách hồ nước dùng đèn pin sói mắt chiếu qua, chỉ có thể lờ mờ thấy trên vương tọa có một con rồng ngọc màu đỏ cuộn tròn, không nhìn rõ có tượng của Hiến Vương ngồi đó không.

Thấy cảnh này, phát hiện tình tiết lại có chút khác biệt với bản phim, Trần Hạo liền cùng Tuyết Lệ Dương và năm cô gái nhảy xuống hồ nước vàng đã cạn khô.

Thấy trong hồ có một chiếc thuyền gỗ, được tạo hình như lá sen, thì ra muốn qua hồ nước này phải đi thuyền, xem ra Hiến Vương cũng biết bày trò.

Chưa kịp từ đầu kia của hồ nước vàng đi lên, họ đã cầm đèn pin sói mắt chiếu loạn xạ về phía đối diện, trên vương tọa dường như không có tượng người, nhưng phía sau lại không hề tầm thường.

Trần Hạo và những người khác càng nhìn càng thấy kỳ lạ, nóng lòng muốn leo lên phía đối diện, để khám phá xem lăng mộ Hiến

Vương rốt cuộc có điều gì thần kỳ.

Chỉ thấy trên vương tọa có một con rồng ngọc màu đỏ đang cuộn mình, dùng đèn Lang Nhãn chiếu vào, thân rồng tức thì tỏa ra ánh sáng rực rỡ, bên trong có những luồng hồng quang cuồn cuộn.

Toàn bộ bên trong đều là thủy ngân, một con "rồng thủy ngân rỗng ruột" cũng không có gì kỳ quái, điều thực sự hấp dẫn là nửa thân trước của con rồng.

Đầu rồng cắm thẳng vào vách tường, phần thân cuộn trên vương tọa chỉ bao gồm một phần nhỏ tính từ đuôi rồng.

Đuôi và hai móng rồng gác lên lưng ghế của bảo tọa, trông có vẻ hơi lười biếng.

Nửa thân trước của rồng thì được chạm nổi trên bức tường phía sau vương tọa, hòa làm một với bức bích họa trên tường điện, khiến cho toàn bộ bức tranh tường có cảm giác phân tầng mạnh mẽ.

Ý tưởng kỳ lạ, công nghệ tinh xảo, đều đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh.

Người đời thường nói "thần long thấy đầu không thấy đuôi", nhưng con rồng trên vương tọa và tường lại thấy đuôi không thấy đầu, tựa như con rồng ngọc thủy ngân rỗng ruột này đang sống lại, bay vào trong bích họa.

Bức bích họa khổng lồ kết hợp với thân rồng miêu tả cảnh tượng Hiến Vương thành tiên lên trời.

Trong tranh, mây tiên như biển, khói hương lượn lờ, những ngọn núi và cung điện trập trùng ẩn hiện trong mây, cảnh mây mù non nước đều tràn đầy linh khí.

Con rồng ngọc ngẩng đầu hướng về phía biển mây, trên trời nứt ra một khe hở màu đỏ, nửa đầu rồng đã chui vào trong đó, thân rồng nối

liền với bảo tọa trong Lăng Vân Thiên Cung.

Một vị vương giả đang được các thần tử vây quanh, đạp lên thân rồng, thong thả bước lên trời.

Vị vương giả đó có lẽ là Hiến Vương, chỉ thấy thân hình cao lớn hơn người thường rất nhiều.

Thân mặc mãng bào cổ tròn rộng rãi, eo thắt ngọc đái, đầu đội kim quan, trên quan có khảm một viên châu tử, trông như mắt người, rõ ràng là hình dạng của Mộ Trần Châu.

Vương giả để ba chòm râu dài, không nhìn ra bao nhiêu tuổi, tướng mạo cũng không hung ác lắm, khác hẳn với những gì đã tưởng tượng.

Trần Hạo trước đó cứ nghĩ bạo quân phải là kẻ mặt đầy thịt ngang, râu quai nón dựng ngược, nhưng tượng Hiến Vương lại có thần thái trang nghiêm an tường, có lẽ đã được mỹ hóa.

Ở vị trí cao nhất của bức họa, có một lão nhân cưỡi tiên hạc, râu mày đều bạc trắng, mặt mang nụ cười, đang chắp tay nhìn xuống, sau lưng có vô số tiên nhân thanh thoát xuất trần.

Tuy tư thái khác nhau, nhưng biểu cảm đều vô cùng cung kính, đang nghênh đón Hiến Vương đạp thân rồng bước lên thiên đình.

Ở góc bức bích họa lớn chính giữa, có hai bức họa nhỏ, đều là cảnh tượng dâng tế phẩm khi Hiến Vương lên trời, trong đỉnh đồng chứa đầy thi thể đang bị thiêu đốt, cảnh tượng khiến người ta không nỡ nhìn, cũng không xem kỹ nữa.

Tuyết Lệ Dương khinh thường nói: "Chỉ là mơ mộng hão huyền của Hiến Vương lúc sinh thời mà thôi, trên đời làm gì có chuyện phàm nhân thành tiên được." A Ninh và mấy cô gái khác cũng gật đầu đồng tình, Hiến Vương đúng là một tên ngốc!

Sau khi bàn bạc qua loa, sáu người Trần Hạo quyết định vẫn xử lý xong Lăng Vân Cung, sau đó mới đi thăm dò mộ đạo của địa cung trong động phủ ở Minh Đàm.

Trước thời Tần, cung điện là kiến trúc cốt lõi tập hợp các hoạt động tế tự lớn và vu thuật.

Chương 406

Mãi đến thời Tần, nó mới chỉ được dùng làm nơi ở của hoàng đế theo kiểu "tiền triều hậu tẩm", còn nơi tế tự được thiết lập riêng.

Còn minh lâu trên lăng mộ đế vương, hậu điện của nó tương ứng với tế đường, không phải tẩm điện, bên trong hẳn có rất nhiều bia văn bích họa ca công tụng đức, để hậu nhân tế bái chiêm ngưỡng.

Tuy chưa từng thấy cung điện thời Tần, nhưng Lăng Vân Thiên Cung có lẽ tương tự như cung A Phòng thời đó.

Dù quy mô chắc chắn không bằng cung A Phòng "ba tháng đốt không hết", nhưng về hình thế có lẽ còn vượt trội hơn.

Tần Thủy Hoàng cũng là người đầu tiên trong số các đế vương cổ đại si mê vào việc luyện đan tu tiên nhất.

Nhưng Tần Thủy Hoàng có lẽ nằm mơ cũng không ngờ, thuộc hạ của Hiến Vương lại xây dựng một tòa thiên cung làm lăng mộ, có thể nói là hoành tráng hơn lăng Tần rất nhiều.

Kế hoạch đã định, sáu người Trần Hạo liền di chuyển về phía hậu điện.

Đi qua một hành lang ngắn, họ đến một cung điện phía sau còn âm u và tăm tối hơn.

Nhìn chữ khắc trong hành lang, nửa sau này được gọi là Thượng Chân Điện, trong điện bia khắc san sát, và có tám bức tường bích họa riêng biệt.

Điện tuy sâu, nhưng vì có bia đá và tường tranh nên vẫn có vẻ hơi chật chội, nhưng bố cục lại khá hợp lý.

Tám bức tường bích họa được bài trí theo hình Cửu Cung Bát

Quái, mỗi bức tường đều được xây bằng những viên gạch lớn, nền trắng vẽ ba màu.

Trừ một số bức bích họa phản ánh cảnh chiến tranh, hầu như mỗi viên gạch là một bức tranh, hoặc là một hai nhân vật, hoặc là hai ba động vật, kiến trúc, khí giới.

Nội dung bao trùm toàn bộ các lĩnh vực chính trị, kinh tế, văn hóa, ngoại giao, quân sự, tôn giáo, dân tộc của cổ Điền quốc thời Hiến Vương.

Những thứ này có lẽ đối với các học giả nghiên cứu lịch sử đứt gãy là bảo vật vô giá, nhưng đối với sáu người Trần Hạo lại không có tác dụng lớn.

Họ chỉ hy vọng tìm được một số thông tin liên quan đến địa cung của lăng mộ Hiến Vương từ trong đó, nhưng nhất thời nhìn đến hoa cả mắt.

Số lượng tranh trên tám bức tường bích họa không dưới mấy ngàn bức, kết hợp với bia văn trong điện, quả thực là một bộ sử liệu toàn thư của Điền quốc.

Trần Hạo giơ đèn pin Lang Nhãn, chọn những bức bích họa lớn, lướt qua vài cái đã hiểu được tám chín phần.

Những bức bích họa lớn đều là tranh về chiến tranh, ghi lại hai cuộc chiến mà Hiến Vương đã chỉ huy lúc sinh thời.

Lần thứ nhất là với nước Dạ Lang, Dạ Lang và Điền quốc thời Hán đều được coi là Tây Nam Di.

Cuộc chiến thứ hai là sau khi Hiến Vương thoát khỏi hệ thống thống trị của cổ Điền quốc, đã tàn sát người Di bản địa dưới chân núi Già Long.

Cả hai cuộc chiến đều đại thắng, giết địch vô số, bắt được lượng

lớn tù binh và chiến lợi phẩm.

Hai đối thủ lúc đó, hình thái xã hội vẫn còn ở cuối thời kỳ nô lệ, phương thức sản xuất cực kỳ lạc hậu và nguyên thủy.

Kỹ thuật luyện đồng của họ thua xa Điền quốc, vốn kế thừa thủ đoạn của người Tần, nên vừa chạm vào đã tan, hoàn toàn không phải là đối thủ của người Điền.

Trong số các tù binh có một lượng lớn nô lệ, số tù binh và nô lệ này đã trở thành sức mạnh chủ yếu để xây dựng lăng mộ sau này, bích họa và bia văn tự nhiên tô vẽ rất nhiều về những công tích này.

Nhưng bích họa vẫn không hề miêu tả gì về địa cung của lăng mộ.

Có một bức tường vẽ toàn bộ các lễ tế, bao gồm các hoạt động như thỉnh thiên kê, chiêm bốc, hành vu, cảnh tượng vô cùng quỷ dị.

Hồng Cô thấy hậu điện toàn những thứ này, lập tức cảm thấy vô vị, cầm súng xung kích chiếu đèn pin đi loanh quanh bên trong.

Đột nhiên, ở chính giữa vòng vây của các bức tường bích họa, cô phát hiện ra thứ gì đó, vội vàng gọi mọi người đến xem.

Nguyên lai, trên mặt đất chính giữa điện đường, có một cái đỉnh đồng lớn sáu chân, trên đỉnh có nắp đồng, hai bên mỗi bên có một cái vòng đồng khổng lồ.

Đỉnh đồng có sáu chân, là sáu con thần thú đang quỳ, tạo hình cổ xưa mạnh mẽ, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, mình đầy vảy, làm ra tư thế gầm thét, từ tạo hình mà xem, rất giống với loài kỳ lân.

Cái đỉnh đồng này to một cách lạ thường, không biết vì sao lại bị sơn một màu đen tuyền, không có bất kỳ hoa văn trang trí nào.

Trong cung điện tối tăm, mọi người chỉ chú ý đến những bia văn bích họa, mãi đến khi Hồng Cô đến gần mới thấy được, nếu không

cũng không dễ phát hiện ra cái đỉnh khổng lồ hòa lẫn với bóng tối này.

Hồng Cô dùng báng súng gõ vào thân đỉnh, lập tức phát ra tiếng vang trầm đục.

"Chẳng lẽ đồ minh khí bồi táng quá nhiều, địa cung không chứa hết, nên tạm thời cất ở đây?" Tô Nan lắc đầu: "Có lẽ đây là cái đỉnh lớn chuẩn bị để nấu xác trong tế điển, miệng đỉnh đến giờ vẫn còn bịt kín." "Điều này cho thấy Hiến Vương không hề thi giải hóa tiên, thi cốt của hắn vẫn còn trong quan quách ở địa cung, nếu không cần gì phải bịt kín miệng cái đỉnh khổng lồ này." A Ninh nói: "Quỷ mới biết nó dùng để làm gì." "Nếu là tế khí dùng để nấu người, bò, dê làm lễ tế, thì nên dùng đỉnh Phủ chứ, huống hồ đây căn bản không phải loại đỉnh đó, sao lại có sáu chân?" Trong lúc kỳ lạ, Trần Hạo liền lấy ra Tham Âm Trảo dùng để mở quan tài, cạo lớp hắc ín bịt miệng đỉnh, thấy trên lớp đó có một dấu ấn.

Họa tiết là một tội phạm bị xiềng xích xuyên qua xương tỳ bà, đã có dấu ấn tức là chưa từng được mở ra.

Sau khi cạo sạch hắc ín, dùng một cây kim trên Tham Âm Trảo thử một chút, miệng đỉnh không còn chỗ nào nối liền cản trở nữa.

Thế là Trần Hạo dùng hai tay nắm lấy vòng đồng, hai bên vừa dùng sức, liền nghe thấy từ sâu trong cung điện tĩnh mịch, truyền đến một tràng cười "khà khà khà, hắc hắc hắc".

Nghe âm thanh đó là của một người phụ nữ, nhưng lại là tiếng cười vừa sắc lạnh vừa gian trá, tuyệt đối không có ý tốt, tiếng cười như băng như sương, phảng phất có thể đóng băng lòng người.

Trong cung điện tĩnh lặng không người, sao lại có tiếng cười của phụ nữ?

Trong nháy mắt, chùm sáng từ đèn Lang Nhãn trong tay năm cô gái

lập tức chiếu về góc đó, tiếng cười lạnh lẽo cũng theo đó mà tắt ngấm, chỉ còn lại một góc tường trống trải, chẳng có gì cả.

Điều này khiến mọi người kinh ngạc, nhất thời không nói nên lời.

Một lúc sau, Lara mới hỏi: "Tiếng cười vừa rồi?" Tuyết Lệ Dương nói: "Người đến không thiện, người thiện không đến." "Phát Khâu Ấn, Mô Kim Phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng; ấm tử quan, thanh đồng quách, bát tự bất ngạnh vật cận tiền." "Thụ táng khanh, hạp tử phần, Bàn Sơn Tá Lĩnh nhiễu trứ tẩu; xích y hung, tiếu diện thi, quỷ tiếu mạc như thính quỷ khốc." "Xem ra, chúng ta lại gặp phải lệ quỷ hung ác rồi!" Trần Hạo, người đã quen thuộc với kịch bản, tự nhiên biết đó chẳng qua chỉ là âm thanh do một cái xác bị ếm Đằng thuật phát ra mà thôi.

Thế là anh thản nhiên nói: "Chưa chắc đã là âm hồn ác quỷ, quỷ vương chúng ta còn diệt được, một con lệ quỷ cỏn con có gì đáng sợ?" Nghe anh nói vậy, năm cô gái lập tức yên tâm hơn hẳn.

Sau đó, họ trấn tĩnh lại, tạm thời bỏ qua cái đỉnh đồng màu đen kia, mỗi người cầm thần binh, bao vây về phía góc vừa phát ra tiếng cười.

Trong điện, bia và tường san sát, uốn lượn thành từng vòng, nếu chơi trốn tìm ở đây thì rất hợp, không thể nhìn rõ sự vật cách đó mười mấy mét, cứ bị che che khuất khuất.

Trong tầm mắt ngoài góc tường trống rỗng, nền đá, thì không còn gì khác, cung điện lại trở nên tĩnh mịch, nếu không phải tiếng cười âm lạnh đó vẫn còn văng vẳng bên tai, không khỏi nghĩ mình đã nghe nhầm.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy từ góc tường phía sau lại phát ra một tràng cười lạnh lẽo đến rợn tóc gáy.

Tiếng cười gian xảo lạnh lẽo đó thoáng qua rồi biến mất, trong góc tường lại chẳng có thứ gì.

Đây đã là gian điện cuối cùng, càng không thể có mật thất hay ám đạo.

Cung điện tuy lớn, nhưng chỉ có một lối ra, không phải thông tứ phía.

Suy cho cùng đây là minh lâu bảo đỉnh, không phải cung điện thật sự, nói trắng ra chỉ là một thứ hàng mã.

Chương 407

Nhìn từ bên ngoài thấy tầng tầng lớp lớp, như ngàn cửa vạn hộ, nhưng thực tế kết cấu bên trong rất đơn giản, chỉ là một nơi tế tự.

Trong một không gian có hạn như vậy, tiếng cười phát ra từ đâu?

Càng không nhìn thấy, trong lòng năm cô gái càng không yên, thà rằng đánh một trận đã đời với con cự tích, yêu giáp long lân và lũ cá ăn thịt người kia còn hơn.

Nhìn vẻ mặt cẩn thận của năm cô gái, Trần Hạo suýt nữa không nhịn được mà bật cười.

Bởi vì với siêu giác quan biến thái của mình, anh đã sớm phát hiện ra vị trí của cái xác bị ếm Đằng thuật rồi.

Lúc này, năm cô gái cũng phát hiện trên đầu có một mảng hồng quang chớp động.

Thế là họ lập tức ngẩng đầu dùng đèn pin chiến thuật chiếu lên, chỉ thấy phía trên chéo đầu họ có một nữ tử mặc áo bào đỏ tay rộng, đang lơ lửng một cách im lặng trên đỉnh điện đường.

Đỉnh điện tối om, chỉ có thể nhìn thấy nửa thân dưới của nó, phần trên đều ẩn trong bóng tối, không biết là dùng dây treo cổ, hay treo như thế nào.

Lúc nãy mọi người chỉ chú ý mặt đất ở góc tường, mà không hề nhìn lên trần nhà.

Ngay sau đó, năm cô gái phát hiện bên trong chiếc áo bào đỏ đó... không có chân, quần áo trống không, dán chặt vào góc tường trên cao của điện đường, giống như chỉ có một bộ quần áo rỗng đang treo lơ lửng giữa không trung, xác đâu rồi?

Kiểu dáng của bộ quần áo màu đỏ tươi này hoàn toàn khác với trang phục của phụ nữ cổ đại mà họ biết, không giống Hán phục, có lẽ là liễm phục của phụ nữ Điền quốc khi chết.

Bộ quần áo màu đỏ máu, lẳng lặng không động đậy, tiếng cười quỷ dị kia cũng không phát ra nữa.

Tuyết Lệ Dương nhìn rõ hơn một chút, liền trèo lên đỉnh bia đá, ngồi trước mặt Trần Hạo nhìn bộ hung phục treo lơ lửng giữa không trung rồi nói: "Bộ quần áo này kỳ quái, công nghệ cũng phức tạp, giống như trang phục của Thiểm bà, Quỷ bà, hoặc đại vu trong các dân tộc thiểu số.

Đây là một bộ vu bào." Hồng Cô ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ là hung phục do tử thi mặc?

Nhưng tiếng cười đó là phát ra từ trong quần áo sao?" A Ninh nói: "Không chắc lắm, xem kỹ lại đi, trên đó tối quá, dùng Lang Nhãn thử xem." Ngay lập tức, các cô gái liền lấy ra đèn pin Lang Nhãn có tầm chiếu xa hơn, đẩy công tắc dưới đáy, một cột sáng màu vàng cam lập tức chiếu lên, lúc này mới nhìn rõ tình hình nửa thân trên của bộ hung phục màu đỏ.

Nguyên lai trên đó không phải trống không, ở chỗ cổ áo dựng cao có thứ gì đó, là một cái đầu người!

Có lẽ là tử thi nữ có nửa thân trên, nhưng các bộ phận còn lại đều ẩn trong áo bào đỏ, áo quá rộng, không nhìn ra bên trong có gì bất thường, chỉ có cái đầu và khuôn mặt trên vai là nhìn rõ.

Lúc này, tử thi nữ dường như cảm nhận được có người đang dùng đèn pin Lang Nhãn chiếu vào mặt mình, liền khẽ lắc đầu, quay về phía họ.

Trên mặt trang điểm đậm, đồng thời miệng phát ra một tràng cười

lạnh lẽo sắc bén: “Khà khà khà khà.” Chỉ thấy cái đầu người đó, đột nhiên im lặng không tiếng động mà quay lại, nở một nụ cười âm hiểm, năm cô gái Tuyết Lệ Dương tức thì sững sờ.

Ngay sau đó, họ mới phát hiện ra, đó là một con quái vật nửa người nửa trùng.

Trong khoảnh khắc, súng trong tay năm cô gái đồng loạt khai hỏa, con quái vật cao bằng nửa người đó lập tức bị bắn thành cái sàng.

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng nhận được thông báo hệ thống về 1 điểm thưởng.

Thấy cảnh này, Lara kinh ngạc hỏi: “Rốt cuộc là quái vật gì vậy?” Trần Hạo thản nhiên nói: “Nếu tôi không đoán sai, thì đây hẳn là quái vật nửa người nửa trùng được tạo ra từ việc dùng người sống để thi triển Đằng thuật khi Hiến Vương xây lăng mộ năm xưa.” Hồng Cô hạ súng xuống nói: “Thì ra chỉ là một con quái vật Đằng thuật, tôi còn tưởng là hồng y lệ quỷ.” “Không biết con quái vật này vào điện từ lúc nào, vừa hay đâm đầu vào họng súng của chúng ta, thật xui xẻo!” Lúc này, Trần Hạo lại vô tình phát hiện trên đỉnh điện đường phía sau có treo một bộ quần áo khác, kiểu dáng cũng rất kỳ quái.

Đó hẳn là một bộ giáp da của người Di Tây Nam cổ đại, cũng chỉ có áo giáp, bên trong không có thi thể.

Bộ giáp đó ngay cả đầu cũng không có, chỉ đội một cái mũ giáp sừng trâu, không biết trong mũ có đầu người không.

Xem ra trong hậu điện, không chỉ có một bộ vu y màu đỏ kia, không biết chủ nhân của những bộ trang phục này ra sao rồi, tám phần là đã sớm bị Hiến Vương giết để tế trời.

Trần Hạo thầm nghĩ.

Lúc này, Hồng Cô đột nhiên ngẩng đầu hét lên: “Có không ít thứ

cũng vào rồi!" Nói rồi cô tiếp tục bóp cò, cung điện tối om lập tức bị ánh đạn làm cho lúc sáng lúc tối.

Trần Hạo cũng lấy ra hai khẩu Desert Eagle, vừa bắn giết những con quái vật Đằng nhân, vừa nói: "Nhân lúc số lượng chưa nhiều, mau chóng tiêu diệt hết chúng đi, rồi đóng cửa hành lang hậu điện lại." Số Đằng nhân lẻn vào cung điện không dưới mấy chục con, nhưng sáu người Trần Hạo không ai là kẻ yếu.

Tiếng súng trong điện vang lên không ngớt, chỉ trong chốc lát, Trần Hạo và năm cô gái đã tiêu diệt sạch sẽ đám Đằng nhân đó!

Nhưng ngay khi họ vừa thở phào nhẹ nhõm, lại thấy một cảnh tượng quỷ dị đến khó tả.

Chỉ thấy cái đỉnh đen sáu chân bị mấy con Đằng nhân mở nắp, bên trong toàn là thi thể.

Nhìn qua, có cả nam nữ già trẻ, số lượng ít nhất cũng mười bảy mười tám xác.

Những thi thể này chất đống trong lớp mỡ đông đặc màu trắng, lớp mỡ trong suốt như thạch bì đông, nên trông chúng giống như bị làm thành thịt hộp, vết máu trên thi thể vẫn còn đỏ tươi.

A Ninh nhìn một lát rồi nói: "Xem ra Tuyết Lệ Dương nói đúng rồi, đây quả nhiên là nơi dùng để nấu xác tế trời." "Những thi thể này có lẽ là chủ nhân của những bộ quần áo kỳ quái trên nóc điện, có thể đều là những người có thân phận nhất trong số người Di bị Hiến Vương bắt được, như quyến thuộc của Di vương chẳng hạn." Từ thời nhà Hạ, nhà Thương đã có ghi chép về việc dùng đỉnh để nấu người tế tự trời đất thần minh, người bị nấu không thể là nô lệ bình thường, nếu không sẽ bị coi là bất kính với thần minh.

Xem ra Hiến Vương quả nhiên đã chết trước khi kịp cử hành nghi

thức đạp rồng lên trời, nên cái "nồi lớn" này chỉ được chuẩn bị sẵn, chưa kịp dùng đến.

Trần Hạo nghĩ lại tiếng cười lệ quỷ ở góc cung điện vừa rồi, chẳng lẽ nó ngăn cản mình mở nắp đỉnh?

Hay trong đỉnh có bí mật gì không thể để người khác thấy?

Nếu không, dù có là xác nữ lõa thể, với cái dạng toàn mỡ bò đông và máu tươi kia, ai nhìn cũng thấy buồn nôn, ai mà thèm nhìn kỹ.

Chưa kịp nghĩ ra nguyên do, bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí nóng bỏng từ trong đỉnh đen bốc lên.

Chỉ thấy sáu chân thú dưới đỉnh, giống như sáu con hỏa kỳ lân, mặt hướng vào trong, từ miệng thú phun ra sáu cột lửa.

Lớp vỏ đen trên đỉnh cũng lập tức bốc cháy dữ dội, thi thể trong đỉnh bị lửa và dầu nóng bao trùm, nhanh chóng bắt đầu tan chảy, mùi trong điện khiến người ta buồn nôn.

Cái đỉnh đen sáu chân trong nháy mắt biến thành một quả cầu lửa khổng lồ, ngọn lửa hừng hực chiếu sáng cả hậu điện.

Chỉ thấy trên đỉnh điện có treo mười mấy bộ trang phục kiểu lạ, mỗi bộ một khác, những bộ quần áo cổ này trông không giống chuẩn bị cho người sống.

Thấy cảnh tượng quỷ dị này, tuy Trần Hạo không sợ, nhưng cũng ra hiệu cho Tuyết Lệ Dương và năm cô gái mau chóng rời khỏi đây.

Trong đỉnh đồng có thể có thuốc súng, nắp vừa động là lập tức kích hoạt, vốn là để Hiến Vương chuẩn bị đốt trên đài tế trời, lại bị đốt cháy trong điện đường.

Lăng Vân Thiên Cung có kết cấu chủ yếu là gỗ nam mộc và gạch ngói, được xây trên sống núi, rất khô ráo, chỉ trong chốc lát, gỗ trong

điện đã bị nhiệt độ cao nung đến kêu "tí tách", xem ra thiên cung sắp biến thành hỏa cung.

Nhưng Trần Hạo, với phương châm "trộm không đi tay không", tự nhiên sẽ không để một đống minh khí bồi táng trong thiên cung bị thiêu rụi.

Chỉ thấy thân hình anh di chuyển cực nhanh, hóa thành một tàn ảnh, trong nháy mắt đã thu hết toàn bộ đồ minh khí bồi táng vào không gian trữ vật, không thiếu một món.

Thấy cảnh này, năm cô gái Tô Nan đều dở khóc dở cười, chỉ biết trợn mắt nhìn.

Chương 408

Khi Trần Hạo thu dọn xong toàn bộ minh khí trong điện, định cùng năm cô gái trực tiếp rút lui.

Chưa kịp bước ra khỏi hậu điện, trần của hành lang ngắn đột nhiên sập xuống như lở đất, ầm một tiếng, bịt kín lối ra.

Lúc này không biết nên mừng hay nên oán, nếu nhanh hơn vài bước, e là đã bị đá tảng vạn cân đè thành đống thịt nát.

Nhưng giờ đây lửa lớn đang ép sát, nếu Trần Hạo không dùng đại chiêu bạo lực phá đường sống, lát nữa cũng sẽ bị thiêu chết.

Ngay khi Trần Hạo đang kết pháp ấn, chuẩn bị thi triển Sát Phá Lệnh để cứng rắn phá vỡ minh lâu bằng gỗ, thì đột nhiên nghe thấy tường trong điện vang lên một tiếng nổ lớn.

Sáu người Trần Hạo quay đầu nhìn lại, thấy trên tường vỡ ra một cái lỗ lớn, đầu con rồng thủy ngân từ chính điện cắm vào bức tranh Hiến Vương lên trời đã xuyên qua tường ngăn của hậu điện.

Từ miệng rồng lộ ra trong hậu điện phun ra một lượng lớn thủy ngân, mặt đất lập tức lăn đầy những viên bạc lớn nhỏ.

Trần Hạo bình tĩnh nói: "Cửa điện ra không được rồi, trên đó là đỉnh ngói lưu ly chống bằng long cốt nam mộc." "Chúng ta lên bia đá, từ trên đó phá vỡ nóc điện ra ngoài." Lara giơ tay chỉ vào tấm bia đá ở góc tường nói: "Chỉ có tấm bia này cao nhất, chúng ta từ đó đi lên." Sau đó, sáu người Trần Hạo liền thi triển thân pháp, mượn lực trên tường minh lâu, nhẹ nhàng leo lên bia đá.

Chỉ thấy phía trên bia đá, ngay chỗ bộ vu phục màu đỏ với cái đầu trang điểm đậm treo trên đỉnh điện, mới có khả năng trèo lên xà gỗ

của nóc điện.

Nhưng sáu người Trần Hạo không quan tâm nó là cái gì, dù là tống tử hay lệ quỷ, chỉ cần nó dám gây sự, lập tức diệt!

Lúc này, trên ba mặt tường còn lại trong điện, cũng thò ra ba cái đầu thú, cũng là cơ quan phun thủy ngân, mặt đất trong điện lập tức bị thủy ngân bao phủ.

Cúi người nhìn xuống, thủy ngân chảy đã sâu hơn nửa mét, và đang nhanh chóng tăng lên, ngọn lửa của đỉnh đen sáu chân đang cháy trong điện cũng đã yếu đi.

Ánh lửa phản chiếu trên mặt thủy ngân tạo ra vô số gợn sóng lưu động, khiến ánh sáng trong điện vừa lộng lẫy, lại vừa quỷ dị.

Lúc này do lửa cháy hừng hực, không khí trong điện đã loãng đi rất nhiều, hàng trăm con Đằng nhân lại xông vào, tất cả đều ngã xuống đất co quắp, bị thủy ngân chôn vùi một nửa.

Nhìn dáng vẻ giãy giụa khổ sở của chúng, không cần sáu người Trần Hạo ra tay, chúng cũng không sống được bao lâu nữa.

Lượng lớn thủy ngân trong điện bị nhiệt độ của ngọn lửa hun nóng, tỏa ra mùi khét lẹt khó chịu, mùi vị cực kỳ khó ngửi, hít nhiều sẽ trúng độc.

May mà sáu người Trần Hạo đều có thân thể bách độc bất xâm, nếu không thì đã gặp phiền phức rồi.

Lúc này, bộ vu y treo trên đỉnh điện, từ xà chính quay đầu lại nhìn, bộ vu bào nữ màu đỏ đó, im lặng không tiếng động mà treo trên một thanh xà ngang sau lưng sáu người Trần Hạo.

Khoảng cách không tới một mét, trong ánh sáng phản chiếu, bộ quần áo trông như có sinh mệnh, khẽ đung đưa.

Tuyết Lệ Dương nói đó là vu y của "Thiểm bà" trong tộc Di, Trần Hạo tuy trước đó chưa từng thấy, nhưng biết nếu liên quan đến hoạt động tế tự của Hiến Vương thì hẳn không phải chuyện tốt.

Lúc này, sáu người Trần Hạo đều đang ở trên xà lớn treo cao trên đỉnh điện, bên dưới là thủy ngân không ngừng dâng lên.

Gỗ trên điện vừa bị lửa lớn nung, bây giờ lửa tuy đã tắt, nhưng vẫn do giãn nở vì nhiệt mà phát ra tiếng tí tách.

Đứng trên cây cầu độc mộc có thể gãy bất cứ lúc nào, Trần Hạo và mọi người đều bất giác nghĩ, trên bộ vu y kia không phải có một cái đầu người sao?

Vừa rồi bận chiến đấu với đám Đằng nhân hung tàn, lại chỉ lo tránh né thủy ngân và lửa lớn bên dưới, nên tạm thời quên mất cái đầu phụ nữ phát ra tiếng cười lạnh lẽo kia, lúc này mới nhớ ra.

Nhưng lửa trong điện đã tắt, giữa các xà gỗ trên đỉnh điện lại trở nên tối om, từng bộ quần áo kỳ quái treo lơ lửng trong đó.

Dùng ánh sáng từ đèn trên mũ giáp chiếu tới, càng thấy bóng ảnh chập chờn, như những u linh ngàn năm đòi mạng đang lượn lờ trên đỉnh điện.

Trần Hạo ra hiệu cho năm cô gái, bảo họ đừng cử động vội.

Thủy ngân nhất thời sẽ không tràn đầy hậu điện, anh muốn đi qua xà gỗ, xem thử rốt cuộc có phải là lệ quỷ của Thiểm bà tộc Di đang bám vào bộ vu y đó không.

"Thiểm bà" là nữ vu có thể thông qua việc dùng thuốc, ở trong trạng thái xuất hiện ảo giác để giao tiếp với thần linh.

Tuy tên là "Thiểm bà", nhưng không nhất định là phụ nữ lớn tuổi, cũng có thể là người trẻ.

Loại vu nữ này, trong tộc Di có địa vị cực cao, nhân danh thần linh, nắm giữ toàn bộ quyền phát ngôn.

Khi Trần Hạo đi qua xà ngang, mới nhìn rõ cái đầu phụ nữ máu me đó.

Khuôn mặt bị mái tóc dài tán loạn che khuất, chỉ lộ ra một khe hở hẹp ở giữa, đầu cúi thấp xuống, không hề động đậy.

Trần Hạo không hiểu, tiếng cười âm u đáng sợ vừa rồi là do nó phát ra, đây là cương thi hay lệ quỷ?

Nghe nói cương thi khi bị lửa đốt, cũng sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết như mèo đêm.

Nhưng tiếng cười vừa rồi nghe được, là một loại tiếng cười sắc bén, lạnh lẽo xen lẫn âm hiểm.

Mẹ kiếp, không xem cho rõ không được, nếu có quỷ, vừa hay diệt hồn phách của nó, cũng kiếm thêm chút điểm thưởng.

Nói rồi, Trần Hạo lại đi về phía trước nửa mét trên xà chính, góc độ này vừa đủ để nhìn thấy hoàn toàn khuôn mặt cúi thấp của tử thi nữ trong bộ vu y.

Chỉ thấy khuôn mặt đó trắng bệch đến rợn người, không phải kiểu trắng của người chết không có huyết sắc, mà là do trang điểm đậm, bôi một lớp phấn dày, hai má tô hai mảng phấn hồng lớn, môi đỏ mím chặt.

Nhưng ở vị trí của anh vẫn không nhìn thấy đôi mắt của nó, khi Trần Hạo dùng Đại Việt Long Tước Đao để chọc vào đầu tử thi nữ, muốn nó ngẩng lên một chút để xem cho rõ thì.

Lại nghe thấy thi thể đó đột nhiên phát ra một tràng cười âm hiểm, "Hắc hắc hắc, hanh hanh hanh, khà khà khà khà." Trong bóng tối tĩnh mịch, tiếng cười đó đủ để khiến máu người thường đông cứng.

Nhưng Trần Hạo là ai?

Quỷ vương, thi vương chết trong tay anh không biết bao nhiêu mà kể, sao lại bị một kẻ nghi là lệ quỷ dọa được?

Ngay khi Trần Hạo định tung một đao diệt nó, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Hậu điện của Lăng Vân Thiên Cung có rất nhiều điểm kỳ quái, đặc biệt là cơ quan thủy ngân đột ngột này.

Tuy lối ra đã bị bịt, nhưng tầng trên của cung điện dù không có thuốc nổ cũng có thể dễ dàng đột phá thoát ra, vậy ý nghĩa của cơ quan đó là gì?

Chẳng lẽ không phải để đối phó với kẻ xâm nhập, mà là để dùng một lượng lớn thủy ngân, chôn vùi một bí mật ẩn giấu trong hậu điện?

Cơ quan thủy ngân trong hậu điện, có khả năng là để bảo tồn một bí mật nào đó, Trần Hạo đột nhiên phản ứng lại.

Mẹ nó, đây chẳng phải là tình tiết trong tiểu thuyết gốc sao?!

Nhìn thủy ngân trong điện ngày càng nhiều, đã ngập đến bụng của cái đỉnh đồng sáu chân, chỉ cần thêm một lát nữa, sẽ bao phủ hoàn toàn các bức tường tranh và bia đá.

Nơi chỉ cần chạm vào là sẽ kích hoạt cơ quan thủy ngân, hẳn là nơi cất giấu "bí mật", nhất định nằm ở một trong ba nơi: bích họa, bia đá và đỉnh đồng màu đen!

Chương 409

Ngay sau đó anh liền nghĩ, nơi nổi bật nhất trong điện, chính là mấy bức tường bích họa được bài trí theo hình Bát Quái Cửu Cung.

Trong đó có một bức tường đặc biệt nổi bật, có một con Đằng nhân bị nắp đỉnh đè lên tường, máu thịt bầy nhầy, làm cho bức tường tranh nền trắng bị vấy bẩn như lật đổ lọ mực, toàn bộ bức tường đều là máu thịt màu đen và xanh đậm.

Cộng thêm trọng lượng của nắp đỉnh, bức tường đó cũng bị va đập nứt ra một mảng, xung quanh lan ra mấy vết nứt.

Trong tám bức tường gạch có rất nhiều bích họa, nhưng bức tường vẽ đầy những nghi thức hành vu quỷ dị của Điền quốc thì chỉ có một, chính là bức bị nắp đỉnh va vỡ kia.

Tường này vừa vỡ, hành lang ngắn trong điện lập tức bị bịt kín, lại có lượng lớn thủy ngân từ miệng rồng tuôn ra.

Mọi chuyện đã rõ, trong tường cất giấu thứ quan trọng, một khi bị ngoại lực xâm phạm, liền kích hoạt cơ quan trong điện.

Cho dù kẻ xâm nhập thân thủ nhanh nhẹn, có thể thoát ra từ nóc điện, trong khoảnh khắc đó, thủy ngân cũng có thể lấp đầy hậu điện, người ngoài tuyệt đối khó mà phát hiện ra thứ cất giấu trong tường.

Lý do không làm loại cơ quan tuyệt sát, có thể là vì sau này muốn lấy vật này ra, nhưng tại sao khi Hiến Vương nhập táng, lại không mang nó vào địa hạ huyền cung, mà giấu ở trên minh lâu bảo đỉnh?

Bây giờ việc cấp bách, là trước khi thủy ngân ngập đến khe nứt trên tường tranh, lấy được thứ bên trong ra.

Nghĩ vậy, Trần Hạo liền nói: “Trong bức tường đó có thứ gì đó!”

Tiếng nói vừa dứt, Trần Hạo liền tung người nhảy thẳng đến trước mặt bức tường đó.

Chỉ thấy chỗ tường bích họa bị nắp đỉnh va nứt, quả nhiên lộ ra nửa cái hòm ngọc.

Trên hòm có quấn mấy sợi dây vàng, thủy ngân không ngừng dâng lên, sắp sửa ngập qua khe nứt trên tường.

Trần Hạo lập tức ra tay, một quyền đấm vỡ tường, cái hòm ngọc giấu trong tường không nhỏ, cần phải đập vỡ một mảng lớn gạch đất, mới có thể lấy nó ra.

Ngay khi tôi định vung quyền đập tường lần nữa, chợt nghe trên đầu ầm một tiếng, rơi xuống không ít gạch ngói, một luồng ánh sáng mặt trời chói mắt chiếu vào cung điện âm u.

Nguyên lai là năm cô gái Tuyết Lệ Dương, đã mở một cái cửa sổ trời trên nóc điện.

Đỉnh lưu ly của thiên cung không dày, cũng không dùng thuốc nổ, trực tiếp dùng thần binh chém một trận, liền phá ra một cái lỗ lớn.

Thấy họ đã thành công, Trần Hạo vội vàng đấm nát hai viên gạch đất cuối cùng cản đường, đưa tay lấy ra cái hòm ngọc giấu trong tường.

Cân nhắc trọng lượng, cũng không nặng lắm, thuận tay thu hòm ngọc vào không gian trữ vật, liền tung người quay trở lại xà chính.

Trong điện, mấy cái đầu thú vẫn không ngừng phun ra thủy ngân, vừa ngập đến độ cao của lỗ hổng trên tường bích họa, nếu như vừa rồi chậm nửa phút, vĩnh viễn cũng không có cơ hội lấy được cái hòm ngọc này.

Trần Hạo vừa lên xà chính, lập tức hội hợp với năm cô gái, tiếp đó liền bám vào dầm gỗ, từ cửa sổ trời trèo ra khỏi thiên cung đầy rẫy

nguy hiểm.

Bên ngoài ánh nắng đã xiên, do địa hình đặc thù, thời gian được ánh nắng chiếu rọi mỗi ngày ở sâu trong Trùng Cốc rất ngắn.

Mặt trời vừa lệch, bị núi lớn che khuất, sẽ dần dần chìm vào bóng tối.

Đứng trên những viên ngói lưu ly lớn trơn trượt, thấy bảy sắc cầu vồng của long mạch dưới thiên cung khi có đủ ánh sáng, đã biến thành một mảng ánh vàng u ám.

Vũng nước hình phễu ở sâu bên dưới, đen đến mức không nhìn thấy mặt nước, tựa như đã hòa làm một với xoáy nước đen ở đáy vũng.

Tiếp đó, Trần Hạo liền lấy cái hòm ngọc vừa lấy được ra cho năm cô gái Tuyết Lệ Dương xem, và kể lại sơ lược tình hình lúc đó.

Hòm ngọc được quấn quanh bởi mấy sợi dây vàng, màu ngọc cổ xưa, có những đốm đỏ lấm tấm, vừa nhìn đã biết là cổ vật mấy nghìn năm trước.

"Được giấu một cách bí mật như vậy trong hậu điện thiên cung, vật bên trong nhất định không tầm thường." A Ninh tò mò nói.

Sau đó họ định mở ra xem, nhưng hòm ngọc đóng rất chặt, nếu không có công cụ đặc biệt, muốn mở ra, chỉ có cách phá hủy miếng ngọc cổ bên ngoài.

Tuyết Lệ Dương nói: "Ngọc cổ không quan trọng, vật phẩm bên trong mới lớn, đợi chúng ta về rồi xem kỹ cũng không muộn, hiện tại thời gian cấp bách, cũng không vội xem sớm vài giờ." Trần Hạo tuy biết vật trong hòm ngọc chắc chắn có liên quan đến lăng mộ Hiến Vương, nhưng vì đọc tiểu thuyết đã lâu, thật sự không nhớ chi tiết.

Thế là anh gật đầu, bọc hòm ngọc lại, trước tiên cất vào không

gian trữ vật.

Lúc này, Tô Nan đột nhiên chỉ lên trời: "Nhìn mây trên trời kia, có phải rất kỳ quái không." Chỉ thấy trên bầu trời nơi mép núi vẫn còn chút ánh sáng, thò ra một dải mây đen dày và dài, như một con rồng đen vắt ngang trời.

Lại giống như một dải thiên hà đen treo trên chân trời, dần dần hòa làm một với bầu trời đã chìm vào bóng tối bên sườn núi, lập tức phủ một lớp bóng râm lên thiên cung và vũng nước trong cốc.

Thông thường ở nơi hoang dã không khí trong lành, hoặc trên núi cao không khí loãng, nếu trên trời ít mây, buổi tối đều có thể nhìn thấy dải ngân hà lấp lánh.

Lăng khu trong u cốc vốn đã tĩnh lặng, lúc này lại càng đen và tĩnh, giống như tôi đang ở trong một minh cung dưới lòng đất âm u.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Loại thiên tượng này trong phong thủy cổ có ghi chép, khí đen giữa trời đất xuyên suốt nối liền, thiên triệu này gọi là Hắc Trư Thiên Hà." "Trong thiên tinh bí thuật gọi đây là Vũ Hậu Phạm Cảnh; còn trong Thanh Trúc Địa Khí Luận thì nói, Hắc Trư Độ Hà ắt chủ nơi này có cổ thi tác quái, dùng thi khí từ âm xông lên dương, che lấp tinh nguyệt." Hồng Cô không hiểu ý, hỏi: "Nói vậy là điềm không tốt, rốt cuộc Vũ Hậu Thi Khí là gì?" Trần Hạo đáp: "Vũ Hậu chỉ hồng thủy dâng cao.

Chúng ta đi trước tính sau, đêm nay phải động thủ đào lăng mộ Hiến Vương đó, lại gặp phải loại thiên tượng trăm năm khó gặp này, không biết có liên quan đến việc Hiến Vương thay đổi cục diện địa mạch không." "Có lẽ trong những năm gần đây, nơi này thường xuyên xuất hiện dị tượng như vậy, một trận mưa lớn cứ nén lại không trút xuống được, sớm muộn cũng sẽ gây ra đại biến." "Không chừng chẳng bao lâu nữa, thiên cung Trùng Cốc đều sẽ bị hồng thủy nuốt

chửng.

Chúng ta việc không nên chậm trễ, bây giờ lập tức xuống đầm." Trong lúc nói chuyện, trời đã biến thành đáy nồi đen, đưa tay không thấy năm ngón.

Sáu người Trần Hạo liền tìm đúng phiến đá sạn đạo, men theo đường vòng xuống dưới.

Nửa buổi sau, cuối cùng cũng đến cuối sạn đạo dưới đáy cốc, nhưng bầu trời và cảnh vật còn lại đã cùng hòa vào bóng tối, Hắc Trư Độ Hà, đến thật nhanh a!

Sau đó, sáu người Trần Hạo liền chỉnh lý trang bị, trực tiếp nhảy xuống nước, liền cảm thấy nước đầm ban đêm nhiệt độ lại thấp hơn ban ngày rất nhiều, càng thêm âm lạnh và tăm tối.

Trong nước thỉnh thoảng có lượng lớn đàn cá bị kinh động lướt qua trước mắt, đáy đầm vốn như thủy tinh xanh biếc, trong bóng tối hoàn toàn hóa thành một thế giới khác.

Không bao lâu, họ đã tìm thấy lối vào lăng mộ Hiến Vương.

Bơi theo đường nước trong mộ đạo một đoạn, Trần Hạo phát hiện đoạn mộ đạo này không dài, là một bậc thang đá lớn thoai thoải hướng lên, hai bên có một số tượng đá đơn giản, đều là nội dung trấn mộ.

Con đường đá từ từ lên đến mặt nước, sáu người Trần Hạo cũng nhô đầu ra khỏi nước, chỉ thấy phía trước lộ ra một đài đá lớn.

Trên đài bóng ảnh chập chờn như có rất nhiều người ngựa đang đứng, nguyên lai trên đài đá có bày một số xe ngựa và người đồng màu xanh lục, nửa chìm trong nước.

Vừa thấy xe ngựa bằng đồng trong thạch đạo, Tô Nan lập tức hỏi: "Những người đồng này, là nghi trượng xe ngựa bày trước cửa huyền

cung sao?" Trần Hạo gật đầu nói: "Không sai, chính là xe ngựa đồng, ngựa đồng hộ tống Hiến Vương lên trời, cộng thêm ba mươi sáu danh tướng giáo." "Nơi chúng ta vào, là một con đường dùng để vận chuyển đất đá khi xây dựng lăng mộ." "Bởi vì lúc thi công, phải chặn dòng các mạch nước lớn nhỏ trong Trùng Cốc, từ đáy đầm phá núi hướng lên, nên mới để lại một con đường như vậy." Năm cô gái nghe xong, liền ngẩng mắt nhìn, chỉ thấy mộ đạo này không có ngã rẽ, trước tiên là một đoạn bậc thang đá, sau đó trở nên cực kỳ rộng rãi, trên đài đá khổng lồ bày mấy chục tượng người đồng, ngựa đồng và xe đồng.

Chỉ thấy những tượng người đồng, xe đồng màu xanh xám này có chút khác thường, nhưng không phải sự quỷ dị của những tượng đồng dị hình trong chính điện thiên cung, những chiếc xe ngựa đồng này tuy quy củ, nhưng lại có vẻ như thiếu thiếu cái gì đó.

Phía sau xe đồng, không phải là cửa lớn địa cung như dự đoán, mà là một con dốc đá được xây bằng đá xanh, dưới dốc có một cái động đen ngòm, hai bên mỗi bên có một cái hố đất.

Trên mặt đất có những xác khô của đàn ông cổ đại, bày bừa lộn xộn, nhìn sơ qua, cũng có ít nhất cả trăm xác.

Những xác khô này đều bị cắt mất tai mũi, khoét mất hai mắt, tuy không nhìn thấy trong miệng thế nào, nhưng ước chừng lưỡi cũng không còn, sau đó bị đổ dầu nóng lên người sống, sau khi nếm đủ cực hình, mới bị chế thành bộ dạng bây giờ.

Lúc này, Trần Hạo nhìn kỹ lại, phát hiện rất nhiều xác khô có trạng thái chết vô cùng kinh khủng.

Chương 410

Già trẻ lớn bé đều có, trông như nô lệ, không biết vì sao lại bị thi hành trọng hình như vậy, nhưng có một điểm có thể khẳng định, thời xưa người sống tuẫn táng tuyệt đối sẽ không bị dùng các cực hình như rót chì nóng vào đầu, xẻo tai khoét mắt.

Nếu đây không phải nô lệ thì nhất định là những tội nhân đã phạm phải tội ác tày trời.

Nhìn lại những người đồng ngựa đồng kia, quả nhiên thiếu sót vài điểm, thứ nhất là người không cầm vũ khí, ngựa không đeo yên, thứ hai là số lượng cũng không đúng.

Người xưa cực kỳ coi trọng năm con số hai, ba, sáu, bảy, chín, đặc biệt là số sáu.

Theo quy chế, vương hầu quý tộc khi xuất hành, ít nhất phải có ba mươi sáu kỵ binh mở đường, cấp thấp hơn là mười sáu kỵ binh, mà số lượng người ngựa bằng đồng ở đây chưa đủ ba mươi.

Quan trọng nhất là ngoài ngựa đồng còn khá tốt, những người đồng này lại mục nát vô cùng nghiêm trọng, thậm chí có vài chỗ đã mềm ra, bong tróc.

Trong các ngôi mộ thời Hán, cũng từng khai quật được các đồ tùy táng bằng đồng, tuy bị không khí và nước ăn mòn, sinh ra lớp gỉ đồng, nhưng tuyệt đối không bị ăn mòn nghiêm trọng như những người ngựa bằng đồng này.

Tuyết Lệ Dương đầu óc nhanh nhạy, suy nghĩ một lát liền thông suốt.

“Nếu đổi một góc nhìn khác thì sẽ không khó hiểu.

Chúng ta đã có định kiến từ trước, luôn cho rằng nơi đây là địa cung đặt quan quách của Hiến Vương, nhưng có lẽ chúng ta đã nhầm ngay từ đầu." "Nơi này căn bản không phải địa cung, mà là một công xưởng đúc người đồng, điêu khắc thú đá cho lăng mộ Hiến Vương." "Những người đồng này mục nát nghiêm trọng như vậy, có lẽ liên quan đến việc tỷ lệ hợp kim đồng-thiếc bị sai lệch." "Lăng mộ của Hiến Vương quy mô rất lớn, chỉ dựa vào sức của nước Điền thì khó mà xây dựng được, trong quá trình thi công chắc chắn đã sử dụng một lượng lớn nô lệ bắt được từ các nước xung quanh, trong số đó tất nhiên cũng đã đào tạo ra một số công nhân kỹ thuật." "Nhưng nhóm thợ được chọn ra từ đám tù binh đã làm sai tỷ lệ nguyên liệu, dẫn đến lãng phí không ít thời gian và vật liệu." "Từ xưa đồng thiếc đã có 'lục tề', tức là kim có sáu tề, sáu phần kim loại thì thiếc chiếm một phần, gọi là tề của chuông đỉnh; năm phần kim loại thì thiếc chiếm một phần, gọi là tề của rìu búa, v.v." "Tuy đều là đồ đồng, nhưng tỷ lệ khác nhau thì tính năng của vật phẩm chế tạo ra cũng hoàn toàn khác biệt.

Nếu mất đi tiêu chuẩn của 'lục tề', thứ đúc ra sẽ là phế phẩm." "Cho nên những nô lệ phạm sai lầm đó đã bị xử tử một cách tàn khốc, giết một người để răn trăm người, sau đó nơi này bị phong tỏa." Cô nàng Hồng Cô bên cạnh vỗ đùi một cái: "Đúng vậy, tôi cũng định nói thế mà bị cô nói trước mất." "Chẳng trách nơi này không giống huyền cung trong cổ mộ.

Nếu đã không phải, vậy mộ đạo của Hiến Vương ở đâu chứ?" A Ninh cười nói: "Lão công bản lĩnh phi thường, thuật vọng khí của Tuyết Lệ Dương cũng không tệ." "Cho nên muốn tìm địa cung thì phải xem bản lĩnh của hai người rồi.

Dù sao thì phương pháp Tầm Long Điểm Huyệt của chúng ta ở đây cũng vô dụng." Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên nhớ lại tình tiết

trong nguyên tác.

Anh bèn cười nói: "Không cần phiền phức như vậy đâu, đi theo tôi." Nói xong, Trần Hạo liền thu hết tất cả minh khí vào không gian, sau đó dẫn năm cô gái quay trở lại bên ngoài thiên cung.

Lúc này, bên ngoài trời vẫn mây đen kịt, sao trăng không có ánh sáng.

Cảnh tượng ban ngày với cây cối cổ thụ tươi tốt trên vách đá, dây leo chằng chịt, thác nước lớn như dải ngọc đổ xuống, bọt bạc tung bay như tấm lụa ngọc treo trên vách núi, tất cả vẻ đẹp huyền bí lộng lẫy đều đã biến mất.

Tiếng nước chảy khổng lồ của cụm thác giờ đây hoàn toàn giống như một con quái thú đang gầm thét như sấm trong bóng tối, nghe mà kinh tâm động phách.

Ước chừng một phút sau, sáu người Trần Hạo từ cửa hang dưới hồ nơi đã tiêu diệt đám Hoắc thị bất tử trùng, bơi sang một lối đi khác.

Điều kinh ngạc là rong rêu và sinh vật phù du dưới đáy hồ đều nổi lên, bay lượn hỗn loạn trong nước, đáy nước vốn đã đen kịt nay tầm nhìn lại càng thấp hơn.

Trần Hạo cảm giác lớp bùn và rong rêu dưới chân không dày lắm, bên dưới vô cùng cứng rắn, dường như đều là những tảng đá lớn bằng phẳng.

Xem ra huyệt mộ của "Hiến Vương Mộ" quả nhiên ẩn giấu dưới đáy hồ, đến đây lại có thêm vài phần chắc chắn.

Ngay sau đó, sáu người Trần Hạo đều bơi đến gần vòng xoáy của cửa hang.

Lối vào mộ đạo mà Trần Hạo nhìn thấy đầu tiên không nằm ở trung tâm vòng xoáy, mà gần như áp sát đáy hồ, trên đó còn có một

phiến đá che chắn, nếu không tiến vào trong "cửa hang" thì căn bản không thể phát hiện.

Thấy đã phát hiện ra mộ đạo, anh vội vàng dùng sức thoát khỏi trung tâm vòng xoáy, nhanh chóng bơi vào bên trong mộ đạo.

Mộ đạo không có cửa đá, bên trong cũng toàn là nước hồ đen kịt lạnh lẽo, nhưng vừa tiến vào mộ đạo liền không còn cảm giác được lực hút của dòng nước ngầm.

Những tảng đá lớn ở lối vào mộ đạo bằng đá xanh này được xếp theo mặt nghiêng co rút, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi lực trường của "cửa hang" chỉ cách đó một mét.

Tuy vậy, sáu người Trần Hạo vẫn không dám chậm trễ, lại bơi sâu vào trong mộ đạo hơn hai mươi mét nữa mới dừng lại.

Ngay sau đó, họ từ mộ đạo bị nước nhấn chìm, tiếp tục bơi vào sâu hơn, đồng thời không ngừng quan sát môi trường xung quanh.

Chỉ thấy mộ đạo rộng rãi bằng phẳng, hai bên vách và dưới đất đều là những viên gạch đá vuông vức, chỉ có trên đỉnh là những phiến đá xanh dài, cũng không có bích họa hay minh văn điêu khắc.

Thậm chí đến cả tượng trấn mộ cũng không có, điều kỳ lạ nhất là không có cửa đá.

Nhưng chỉ một lát sau, Trần Hạo đã hiểu ra, nơi này tuyệt đối có thể thông đến 'huyền cung' của lăng mộ.

Vì Hiến Vương say mê thuật tu tiên trường sinh, nên cho rằng sau khi chết có thể đăng thiên, tự tin rằng lăng mộ của mình sẽ không có ngoại nhân xâm nhập.

Vì vậy mộ đạo không thiết lập cửa đá ngăn cản, đối với bọn trộm mộ, cửa đá thực sự là thứ ngu ngốc nhất, có cửa đá và không có cửa đá chỉ khác nhau ở chỗ tốn thêm chút sức lực và thời gian mà thôi.

Mộ đạo vừa hẹp vừa dài, sáu người Trần Hạo bơi vào trong một lúc lâu, vẫn luôn ở dưới nước.

Trần Hạo ra hiệu cho năm cô gái tiếp tục tiến về phía trước, từ quy mô địa hình ở đây phán đoán, "huyền cung" đặt quan quách và minh khí chắc hẳn không còn xa.

Quả nhiên bơi thêm mấy chục mét nữa, phía trước đáy nước xuất hiện một con dốc đá, mộ đạo cũng trở nên rộng hơn vài lần so với trước đó.

Men theo con dốc đá đi lên, chẳng mấy chốc đã vượt qua mặt nước, đầu ba người vừa nhô lên khỏi mặt nước, lập tức nhìn thấy ở cuối con dốc đá, sừng sững một cánh cửa đá nặng ngàn cân màu xám xanh.

A Ninh lau nước trên mặt, mừng rỡ nói: "Cuối cùng cũng đến nơi rồi." Tô Nan chỉ tay lên phía trên cửa đá lớn trong nước: "Nhìn trên đó kìa.

Có một cánh cửa nhỏ?" Cánh cửa nhỏ mà cô nói nằm ở lầu cổng bằng đồng ở vị trí cao nhất, toàn thân màu đen, kết cấu cực kỳ tinh xảo.

Lỗ cửa vừa đủ cho một người đi qua, trên lầu cổng có mái hiên, xung quanh đúc hình mây khói chim bay, dường như tượng trưng cho việc ở trên cao tít tầng mây.

Tuyết Lệ Dương nói: "Nơi đó gọi là Thiên Môn, dùng để cho chủ nhân ngôi mộ sau khi thi giải tiên hóa thì đăng thiên." "Chỉ có trong mộ của người tu đạo mới có, nhưng chuyện tốt đẹp thành tiên đăng thiên, những xác khô kia đừng mơ tưởng nữa, Thiên Môn này vừa hay có thể dùng làm đạo động có sẵn cho chúng ta." Sau bao trắc trở, cuối cùng cũng tìm được đến đại môn của "huyền cung" Hiến Vương, trong lòng sáu người Trần Hạo không khỏi vô cùng phấn khích.

Lao Lạp lại đột nhiên hỏi: "Thời xưa ở Hoa Hạ, thật sự có thần tiên sao?" Trần Hạo cười đáp: "Mặc kệ có thật sự có thần tiên hay không, dù sao chúng ta trộm xong ngôi mộ này, trở về sẽ sống tiêu dao tự tại." Hồng Cô vừa lúc thu dọn xong, cười nói: "Tục ngữ có câu sinh không mang đến, tử không mang đi, Hiến Vương chết đã hai ngàn năm rồi, e là chuyện thành tiên bất tử hết hy vọng rồi, không mục nát thành bùn đất đã là may mắn." "Đồ tùy táng trong địa cung cũng đã ở cùng người chết lâu như vậy rồi, đến lúc mang ra phơi nắng, hong gió thôi.

Mọi người chờ gì nữa, mau ra tay đi." Sáu người cười đùa xong, Tuyết Lệ Dương lấy ra phi hổ trảo, ném lên trên.

Móc chắc vào lầu cổng "Thiên Môn", giật xuống một cái, thấy rất vững chắc, liền leo lên trước.

Ngay sau đó, Trần Hạo và những người khác cũng vịn vào dây xích phi hổ trảo leo lên "Thiên Môn".

Sau khi lên lầu cổng, họ liền cẩn thận xem xét cánh "Thiên Môn" đúc đồng chạm rỗng này có cơ quan hay không.

Xác nhận không có vấn đề gì, liền lấy ra "hắc chiết tử", thứ này tên nghe có vẻ huyền bí, nhưng thực chất là một cây gậy cạy đặc chế.

Món đồ này có thể kéo dài thu gọn, lại có thể gập lại mang theo bên người, chuyên dùng để cạy cửa mộ, tường mộ, hoặc cạy gạch mộ, có thể phối hợp sử dụng với "Tham Âm Trảo" dùng để cạy nắp quan tài.

Cánh cửa của "Thiên Môn" có thể di động, cũng không phải là một cánh cửa thực sự.

Có thể đẩy mở từ trong ra ngoài, nhưng bên trong đã bị khóa chặt, phải dùng "hắc chiết tử" cạy bảy tám lần mới thấy lỏng ra.

Ngay sau đó Trần Hạo dùng sức một cái, "cạch" một tiếng, cuối cùng cũng cạy mở được cánh cửa đồng.

Chương 411

Địa cung trong cổ mộ ở trong một môi trường hoàn toàn khép kín, không khí không lưu thông, âm khí và thi khí tích tụ bên trong đều gây hại lớn cho cơ thể người.

Tuy Trần Hạo và sáu người đều có thể chất bách độc bất xâm, nhưng vẫn đợi một lúc, dù sao thì mùi bên trong cũng quá khó ngửi.

Mấy phút sau, Tuyết Lệ Dương nói: "Trong mộ có một luồng gió âm lạnh lẽo, mang theo mùi ẩm mốc mục nát rất nặng, nếu không muốn bị hun đến nôn mửa, chúng ta nên đeo mặt nạ phòng độc rồi hãy xuống." Trần Hạo biết, cửa mộ này có lẽ nằm giữa một vách đá hình phễu, được tạo thành bằng cách gia công một hang động tự nhiên.

Thời gian đã quá lâu, có lẽ bên trong sẽ có vài chỗ bị thấm nước.

Nhưng loại lăng mộ lớn hình chữ "Tỉnh" hoặc chữ "Hồi" này, kết cấu bên trong đặc thù, mỗi một đoạn đều có thể hình thành không gian kín, tỷ lệ những nơi không khí không lưu thông rất lớn, không đeo mặt nạ phòng độc thì quyết không thể vào được.

Thế là sáu người lần lượt lấy mặt nạ phòng độc đeo lên đầu, thả dây thừng leo núi xuống, từ Thiên Môn lật vào bên trong cửa mộ lớn.

Không gian phía sau cửa mộ không lớn, là một đoạn đường gọi là "Khảm Đạo", nối liền mộ thất và cửa mộ.

Trong đó bày biện mấy hàng xe ngựa người đồng, ngựa đồng đều hùng dũng cao lớn, ngẩng đầu tiến về phía trước, chất lượng và công nghệ đều tốt hơn lô đầu tiên đã thấy.

Các dũng sĩ đều cầm "không tào việt", "đột nhận phủ" mang đặc sắc của nước Điền, mỗi một pho tượng đều có gương mặt khác nhau,

nhưng biểu cảm đều nghiêm nghị uy vũ.

Cả đám dũng sĩ bằng đồng im lặng, cứ thế đứng trước huyền cung, chờ đợi để mở đường hộ vệ cho chủ nhân ngôi mộ thăng thiên thành tiên.

Địa hình ở đây vô cùng chật hẹp, nếu muốn đi sâu vào trong phải đi xuyên qua giữa những dũng sĩ bằng đồng này.

Những lưỡi binh khí dài giơ cao kia, dường như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

"Nhanh chóng đi xuyên qua trận quân đồng này," Trần Hạo nói.

"Tôi đoán trong mộ sẽ không có cơ quan kiểu tên độc khí độc gì đâu, nhưng chúng ta cẩn thận vẫn hơn, ngàn vạn lần phải chú ý, không phải chuyện đùa đâu." Dĩ nhiên, Trần Hạo thì vừa đi, vừa thu hết tất cả minh khí nhìn thấy vào không gian trữ vật.

Năm cô gái gật đầu, sau đó dò đường tiến về phía trước, tiếp tục đi sâu vào trong để tìm mộ thất trong huyền cung.

Đi qua "Khảm Đạo", lại là một đoạn mộ đạo bằng phẳng, hai bên mộ đạo có mấy hang đá.

Bên trong đều chứa đầy các loại đồ tùy táng, toàn là đồ đồng, đồ xương, rất nhiều hũ gốm, kim bính, ngân bính, đồ ngọc, còn có xương cốt động vật.

Nhìn hình dạng có xương ngựa, có cả chim chóc không rõ tên, xem ra đều chuẩn bị để mang lên trời.

Những hang đá đựng đồ tùy táng đều được chống bằng vòng đồng, nhưng vẫn có hai hang bị sập, trên đó có không ít nước vàng thấm xuống, làm hư hại không ít đồ tùy táng trong hang.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo càng không khách khí, trực tiếp thu

dọn minh khí từ hang này sang hang khác.

Hành động như vậy, lập tức khiến năm cô nàng Tô Nan chỉ biết nhìn mà cười.

Phía trước mộ đạo xuất hiện ba cây cầu đá ngắn hẹp liền nhau, dưới cầu là một con mương sâu có nước vàng đục ngầu, không biết sâu bao nhiêu, cũng không thấy chảy, giống như một vũng nước tù.

Trần Hạo nhìn xong nói: "Đây gọi là Tam Thế Kiều, trong truyền thuyết cổ đại, người chết sau khi hóa tiên thăng thiên, phải đi qua Tam Thế Kiều trước, thoát khỏi những ràng buộc của thế tục, sau đó mới có thể thoát thai hoán cốt, ngao du thái hư, làm một thần tiên tiêu dao." Lao Lạp trêu chọc: "Anh biết không ít mấy trò ma quỷ này nhỉ, xem ra đối diện cây cầu dường như có một bức tường màu trắng, đó lại là nơi nào?" Trần Hạo cười đáp: "Qua được Tam Thế Kiều, chắc chắn là đến nơi đặt quan quách của Hiến Vương, nhưng nhìn những con vật được chạm nổi trên cầu đều là một cặp đực cái, cho nên quan quách bên đó có thể có hai cỗ, là của Hiến Vương và vợ lão, một ngôi mộ hợp táng." Tuyết Lệ Dương nói: "Tôi cứ cảm thấy từ lúc vào Thiên Môn đến giờ, mọi chuyện có phần quá thuận lợi, với sự phức tạp của mộ Hiến Vương, quan quách lại dễ tìm như vậy sao?" Hồng Cô cười nói: "Mặc kệ là thật hay giả, chúng ta qua đó xem là biết ngay." Nói xong, liền bước lên "Tam Thế Kiều", đi trước.

Trần Hạo lại thầm nghĩ: Tìm quan tài dễ dàng sao?

Mọi chuyện cứ nghĩ theo hướng lạc quan đi, theo lăng chế, chỉ cần qua cầu, tất sẽ đến nơi đặt quan quách, chắc chắn không sai.

Ngay sau đó, anh liền dẫn mấy cô gái, cũng cười nói đi theo.

Qua khỏi Tam Thế Kiều, hang động bỗng trở nên rộng rãi, trong một hang động tự nhiên, có một âm cung để chủ nhân ngôi mộ yên nghỉ.

Bức tường bao màu trắng tuyết vô cùng nổi bật trong bóng tối, màu trắng này không phải là ngọc trắng Hán bạch, dường như là một loại thạch anh trắng, nối thẳng lên đỉnh động cao sáu, bảy mét, hợp thành một thể với hang động.

Giữa tường có một cửa động, có một cánh cửa gỗ lớn đóng mười ba chiếc đinh đồng, Hồng Cô đang dùng "hắc chiết tử" cạy cửa.

Cánh cửa gỗ đã mục nát gần hết, chỉ còn lại những chiếc đinh đồng chống đỡ, không tốn nhiều sức đã phá được cửa.

Trần Hạo biết sau cánh cửa nhất định là mộ thất đặt quan quách, nếu có cơ quan cũng sẽ ở gần cửa, không gian bên trong cửa lại rộng và cao, trong mộ lại tối đen như mực.

Đứng ở cửa không thể nhìn rõ tình hình bên trong, liền bảo Tô Nan và mấy cô gái bắn một quả pháo sáng vào trong, xem xét tình hình rồi tính.

Lao Lạp lấy ra súng tín hiệu, giơ tay bắn một quả pháo sáng chói lòa vào trong mộ thất, ánh sáng trắng thảm lập tức xua tan bóng tối nặng nề.

Dưới ánh sáng mạnh, chỉ thấy trong mộ thất, ba chiếc quan tài lớn được đặt theo một cách vô cùng kỳ dị, đặc biệt, theo hình chữ "nhân".

Mỗi một chiếc quan quách đều hoàn toàn khác nhau, không chỉ hình dạng, vật liệu, kiểu dáng khác nhau, ngay cả cách đặt cũng hoàn toàn không giống nhau.

Chiếc ở ngoài cùng được treo lơ lửng giữa không trung bằng những vòng đồng lớn, vì ở gần sáu người Trần Hạo nhất nên nhìn rõ nhất.

Chính vì vậy, năm cô nàng Lao Lạp đều không khỏi hít một hơi khí lạnh, chưa ai từng gặp loại quan quách như thế này.

Hồng Cô nhất thời không có chủ ý, liền hỏi: “Lão công, Trần lão đại, những lời lúc nãy là sao?

Chẳng lẽ là Ấm tử quan?” Trần Hạo dường như đã biết trước sẽ như vậy, thản nhiên cười: “Chuyện bất thường ắt có yêu ma, lần này chúng ta phải mở ba chiếc yêu quan này.” Trước cửa động của âm cung, cách ba chiếc quan tài kỳ hình quái trạng trong sâu mộ thất một khoảng nhất định, pháo sáng tuy sáng đến rợn người, nhưng cũng không thể nhìn rõ chi tiết.

Sáu người Trần Hạo đành phải chờ một lát, thấy cửa bị phá mà không kích hoạt cơ quan nào, liền bước vào trong.

Quả pháo sáng vừa bắn vào vẫn chưa tắt, chiếu sáng cả mộ thất âm u.

Đây là một mộ thất lớn hình chữ “hồi”, âm cung được chia làm hai lớp trong ngoài, bên trong bức tường trắng là lớp thứ nhất, cách bức tường khoảng bảy tám mét.

Lại có một lớp tường gạch bao quanh ở giữa, cửa mộ trên hai lớp tường đối diện nhau, bên trong chỉ có một cửa động thấp hình vòm, không có cửa ngăn cản, pháo sáng bay thẳng qua, bắn vào sâu nhất trong mộ thất.

Vừa vào cửa ngoài, A Ninh liền dùng đèn pin “lang nhãn” chiếu hai bên, nơi đó là lớp kẹp giữa hai bức tường mộ, chất đầy các loại “tế khí” đúc bằng đồng khổng lồ màu xám xanh, những chiếc mâm đồng, đỉnh đồng, xen lẫn ngà voi, ngọc bích, ngọc phủ, tượng trưng cho thân phận quốc chủ của chủ nhân mộ thất.

Đây là lần đầu tiên trong đời sáu người Trần Hạo thấy một lăng mộ có nhiều đồ tùy táng đến vậy.

Những đồ tùy táng này được chế tạo đặc biệt cho người chết,

không giống như nước Tinh Tuyệt, tùy tiện chất đầy những thứ có giá trị vào.

Phong tục hậu táng thịnh hành nhất vào thời Hán Đường, tương truyền trong thời gian đó, đồ tùy táng trong một số lăng mộ đế vương vượt quá ngàn tấn, tương đương với một phần ba tài sản của cả mười quốc gia lúc bấy giờ.

Đồ tùy táng trong "Hiến Vương Mộ" tuy không xa hoa và nhiều như những lăng mộ đế vương đó, nhưng cũng gần như mang cả nước Điền vào trong mộ.

Nhưng những thần dân, nô lệ và của cải này, không ai có thể theo Hiến Vương lên trời, tất cả đều bị thời gian hai ngàn năm bào mòn, mục nát trong lòng đất âm u tăm tối, không thấy ánh mặt trời.

Hồng Cô thở dài một tiếng: "Những món đồ cổ có giá trị này, đều bị lãng phí như vậy." Nói rồi liền tăng tốc bước chân, đi vào mộ thất lớp trong.

Hai lớp mộ thất giống như nội thành và ngoại thành của một thành trì cổ, gian mộ thất sâu nhất chính là phần cốt lõi của cổ mộ.

Chương 412

Ánh sáng pháo sáng đang dần yếu đi, sáu người Trần Hạo vừa bước vào mộ thất, xung quanh lập tức chìm vào một màu đen kịt.

Họ vội vàng bật đèn pin lang nhãn, lập tức nhìn thấy cỗ quách đồng được treo lơ lửng giữa không trung bằng những vòng đồng trước mặt, nó có thể tích lớn nhất, cũng nổi bật nhất trong ba cỗ quan tài, hai cỗ còn lại không được treo bằng vòng đồng.

Quách đồng đen kịt không chút bóng loáng, trên đó phủ một lớp bụi dày.

Tô Nan đeo găng tay, phủi đi một lớp bụi trên quách đồng, thân quách lập tức được ánh đèn chiếu thành màu xám xanh quỷ dị, trên quách đồng đã mọc không ít gỉ đồng màu xanh lục, nhìn thoáng qua, giống như có những con rết màu xanh bạc bò đầy trên đó.

Nhìn kỹ lại, trên quách đồng quấn chín lớp xích sắt nặng trịch, phong kín mít, bên ngoài đúc những loại thực vật kỳ dị.

Ngoài ra, cũng không có đặc trưng nào rõ ràng hơn, chỉ có lớn, nặng và dày, quan tài thực sự chắc hẳn nằm bên trong.

Nhìn lại hai cỗ quan quách còn lại, một cỗ bằng gỗ, nhìn kiểu dáng và kích thước, chắc không phải là quách gỗ, chỉ có một lớp ván quan tài.

Nhưng quan tài cũng không phải là vật tầm thường, nhìn sơ qua, ván quan dày khoảng tám tấc, trên quan tài không có sơn mài, để lộ màu sắc nguyên bản của gỗ, trông như than cháy, nhưng chất gỗ lại cực kỳ mịn màng và cứng rắn.

Tuyết Lệ Dương kinh ngạc nói: “Quan tài dường như không được

gia công đặc biệt, nhưng trên đời lại có loại gỗ có chất liệu như vậy sao?" Trần Hạo gõ gõ vào nắp quan tài, phát ra tiếng "công công" như tiếng chuông đồng va chạm, nghe trong mộ thất, âm thanh đặc biệt vang dội và trầm hùng.

Anh liền nói: "Là Ấm tử quan trong truyền thuyết." "Trong những khe núi âm u của rừng sâu núi thẳm, nơi ánh mặt trời không bao giờ chiếu tới, có một loại cây dị thường màu than.

Loại cây này từ khi sinh trưởng chưa từng thấy ánh mặt trời." "Cây cối bình thường, mỗi năm mọc một vòng tuổi, nhưng cây không thấy ánh mặt trời, phải mất mấy chục đến cả trăm năm, vòng tuổi của nó mới tăng thêm một vòng." "Nó được gọi là ấm tử mộc, một cái tên rất đặc biệt, giống như cây mọc trong lò đất." Hồng Cô cũng đưa tay sờ sờ vào Ấm tử quan: "Trời ơi, nếu thật sự là Ấm tử quan, thì đúng là bảo bối rồi." "Nghe nói loại ấm tử mộc này khó mà mọc thành cây lớn, có thể làm thành quan tài, ván quan lại dày như vậy, không thêm chút dược liệu nào khác." "Theo giá thị trường hiện nay, nó còn quý hơn cả vàng có cùng thể tích!" Tuyết Lệ Dương cười nói: "Vàng làm sao so được với gỗ này, mười chiếc quan tài bằng vàng cũng không đổi được." "Nhìn ván quan dày như vậy, đều là lõi của cây ấm tốt nhất, có một tên gọi là Ấm mộc đoạn bát tấc bản, không phải ấm tử mộc vạn năm, làm sao có được lõi cây dày như vậy." "Năm đó Từ Hi Thái hậu lão phật gia cũng không được hưởng đãi ngộ này, bởi vì loại cây này đã tuyệt chủng vào thời Hán, đời sau không ai có thể tìm được cây nào to như vậy nữa." Tô Nan nói: "Quách đồng treo lơ lửng giữa mộ thất cũng rất đặc biệt, đó lại là chuyện gì?" "Bên kia còn có một chiếc quan tài hình thù kỳ quái nữa, chẳng lẽ trong này là Hiến Vương và hai vị phu nhân?" Trần Hạo lắc đầu: "Quách đồng trong lăng chế cũng thuộc loại dị thường, chỉ có một số tội nhân lớn, hoặc quý tộc mắc bệnh truyền nhiễm mới dùng quách đồng để phong kín." "Còn

một trường hợp nữa là trước khi nhập liệm có dấu hiệu thi biến, để ngăn cương thi phá quan tài thoát ra.

Nhìn quách đồng có chín lớp khóa nặng, muốn mở cũng đâu dễ." "Nếu tôi không đoán sai, bên trong chắc chắn có một con tống tử lớn." Tuyết Lệ Dương nói: "Tôi chỉ biết có một loại kim quan đồng giác là để ngăn thi biến, nguyên lai quách đồng treo lơ lửng này cũng có cùng lý do, nhưng treo lơ lửng trên không trung lại có ý nghĩa gì?" Hồng Cô xen vào: "Chuyện này ngay cả tôi cũng biết.

Tôi từng thấy một cỗ quách đồng mặt người, còn lợi hại hơn cái này nhiều." "Tôi nghe nói loại quách treo này chuyên dùng để chứa những người tu đạo cầu tiên, để sau khi chết không tiếp xúc với trọc khí của mặt đất." "Theo tôi đoán, thứ chứa bên trong, chín phần mười là con tống tử già Hiến Vương kia, không những không thành tiên, ngược lại còn sắp mọc lông thi biến, cho nên mới dùng vòng đồng quách đồng treo trong mộ thất." Trần Hạo cười nói: "Những người được treo lơ lửng trên không đều là người trong đạo môn.

Quách đồng dùng để chứa cương thi, nhưng không thể dựa vào điều này mà khẳng định bên trong là Hiến Vương, ba chiếc quan tài này có nhiều điều bí ẩn." Ngay sau đó, Trần Hạo quyết định xem xét chiếc quan quách thứ ba rồi mới quyết định mở quan tài như thế nào, liền cùng nhau đi đến nơi sâu nhất trong mộ thất.

Nơi đó là một cỗ quan tài đá không có đường nối, được tạc trực tiếp từ một khối "giảo thạch".

Ván quan tài bằng giảo thạch trông đặc biệt cổ xưa, thậm chí có phần nguyên thủy, được trang trí bằng hàng trăm vòng tròn lồng vào nhau.

Những hình khắc vòng tròn này tụ lại thành hình một con dã thú màu đen, cũng không nhìn ra là con gì, trông không phải rồng cũng

không phải hổ, tràn đầy màu sắc cổ xưa và bí ẩn.

Bên ngoài quan tài đá không có đường nối được phong bằng một lớp sơn mài đỏ bán trong suốt, khe hở của quan tài bị phong bên trong không thể nhìn thấy.

Nhưng quan tài đá này rõ ràng ngắn hơn quan tài bình thường một đoạn lớn, bên dưới có bốn người đá một chân to khỏe khiêng, cho nên trông lại cao hơn chiếc quan tài bằng ấm mộc kia một khúc.

Lao Lạp nhìn xong liền nói: "Chắc chắn là con trai của Hiến Vương, một vị vương tử, chưa lớn đã phải tuẫn táng cùng cha, chờ cùng nhau thăng thiên thành tiên?" Tuyết Lệ Dương: "Không thể nào, chưa từng nghe ai bắt con cái tuẫn táng, hổ dữ còn không ăn thịt con." Lúc này, Trần Hạo cười nói: "Chắc chắn không phải vương tử vương tôn, quan tài đá sở dĩ ngắn nhỏ, có thể là do bên trong không phải là toàn thây." "Thời Chiến Quốc cổ đại, các nước tranh giành, trăm nhà đua tiếng, văn hóa mai táng cũng có xu hướng đa dạng hóa." "Có loại bính chi táng, có loại gọi là toái táng, còn có quyền táng, phủ thân táng, tồn táng, huyền táng, trắc ngọa táng, v.v., đối với sự hiểu biết về cái chết khác nhau, cách đặt thi thể cũng khác nhau." "Đây nên là một chiếc quan tài đá quyền táng, giảo thạch cũng không phải tầm thường, là một loại đá quý hiếm, tính chất như thủy ngọc, thi thể bên trong lúc sinh thời chắc chắn cũng là một nhân vật có máu mặt." "Chỉ là phương thức "quyền táng" này, đến thời Hán Vũ Đế đã tuyệt tích, không biết ở Điền Nam có còn lưu lại hay không, thật khó nói." "Vấn đề là ba chiếc quan quách này, ngoài việc đều cực kỳ đặc biệt, hoàn toàn khó có thể đặt chung để so sánh, tuy cùng ở trong một mộ thất, nhưng lại dường như không có chút liên quan nào." Năm cô gái nghe xong, A Ninh liền cười nói: "Dù sao cũng không hiểu, cứ mở hết ra xem là được." "Chúng ta hãy bắt đầu từ chiếc "Ấm tử quan" quý giá nhất, dù Hiến Vương có mục thành đất, thì "Mộc Trần Châu" cũng

nên vẫn còn trong quan tài." Lúc này, Tuyết Lệ Dương đột nhiên nói: "Tôi vừa nghĩ đến Tam Thế Kiều trước cửa âm cung, thi hài trong ba chiếc quan quách này đều là của Hiến Vương cũng chưa chắc." "Không thể nào không có thứ chúng ta tìm, Hiến Vương sở hữu Phượng Hoàng Đảm đó, quan quách trong mộ thất của hắn, có thể là đào từ những ngôi mộ khác, có thể thông qua một phương thức nào đó, nhận định là thi thể khô của kiếp trước." Tô Nan sửng sốt một chút, cũng đồng tình nói: "A, như vậy thì không khó hiểu nữa, ba bộ quan quách này không thuộc cùng một thời kỳ, đại diện cho ba kiếp ba đời của Hiến Vương ở nhân gian." "Đạo gia xưa nay đều có truyền thuyết tiên đạo hóa tam sinh, ba kiếp trước được gọi là tam ngục, trạng thái chết cuối cùng đều sẽ cực thảm, cho nên mới dùng loại quan quách đặc thù này để liệm." "Hiến Vương thực sự, nhất định cũng được giấu ở một nơi nào đó trong gian mộ thất này!" Đúng lúc này, A Ninh Tuyết đột nhiên hạ giọng hỏi: "Mọi người có nghe thấy trong quan tài đồng có tiếng gì không?" Lúc này, ngoài Trần Hạo đã biết trước tình hình, bốn cô gái còn lại mới phát hiện, chiếc quách đồng khổng lồ treo trên những vòng đồng kia, quả thật đang phát ra từng trận âm thanh ma sát của kim loại.

Trần Hạo thầm nghĩ: Chắc chắn là tiếng cương thi đang cào nắp quan tài bên trong.

Chỉ thấy tiếng móng tay cào vào kim loại trong quách đồng nghe rợn người, tiếng cào đó trong không gian dưới lòng đất ngột ngạt, lại càng trở nên nổi bật và chói tai.

Chiếc quan tài treo bằng đồng đó cách mặt đất không dưới một mét, chiều cao thân quách cũng gần hai mét, quả là một vật khổng lồ, được buộc bằng mấy vòng xích sắt, gia cố bằng chín lớp khóa lớn, được treo trên tầng đỉnh của mộ thất bằng mười sáu chiếc vòng đồng lớn, trên đó có thể có một cây xà đồng chịu lực nối liền.

Tuyết Lệ Dương nói với tôi: "Quách đồng treo lơ lửng trên không trung, khó mà ra tay mở được, cần phải tìm cách hạ nó xuống đất." Trần Hạo giơ đèn pin chiếu lên trên, sau đó liền dùng phi hổ trảo leo lên.

Trên chiếc quách đồng khổng lồ, không thể ngẩng đầu đứng thẳng được, chỉ có thể hơi cúi lưng, vừa đi một chút, quách đồng liền có chút lắc lư, vòng đồng phát ra âm thanh kim loại trầm đục.

Ai ngờ Trần Hạo vừa đặt chân lên, liền nghe trên đầu truyền đến một tiếng gãy giòn của xà ngang, tiếng gãy dần dần lan rộng.

Trần Hạo biết không ổn, xem ra nó đã treo quá nhiều năm, mức độ mỏi của mấy điểm chịu lực đều đã đến mức dầu cạn đèn tắt, xích sắt chưa đứt, xà đồng bên trên lại sắp gãy trước.

Anh vội bảo năm cô nàng Tuyết Lệ Dương ở dưới tránh ra, kẻo bị đè, bản thân cũng lập tức lộn người nhảy xuống từ không trung.

Quách đồng nặng gần hai ngàn cân cũng không trụ được bao lâu, một chiếc vòng đồng treo đầu tiên tuột khỏi xà đồng, những điểm chịu lực còn lại tự nhiên khó mà chống đỡ nổi, lập tức rơi xuống.

Đương nhiên không thể tránh khỏi tiếng động đinh tai nhức óc, hang động rung chuyển, nhưng không ngờ chiếc quách đồng lại đập vỡ một cái lỗ lớn trên nền mộ thất.

Đồng thời truyền đến mấy tiếng gỗ mục đổ sập, quách đồng cũng chỉ dừng lại trên mặt đất một lát, rồi chìm vào trong cái hố bị đập vỡ.

Sáu người Trần Hạo vội vàng đến xem xét mặt đất, chỉ thấy dưới lớp gạch mộ vỡ nát, là những cây gỗ vuông đen kịt, mỗi cây đều to bằng thân người trưởng thành, xếp chồng lên nhau dày đặc.

Nhưng trong đó bị nước bẩn ăn mòn nghiêm trọng, đều đã mục nát đến mức nghiêm trọng, những khúc gỗ này vốn không phải màu đen,

đều là do bị nước bẩn ăn mòn, quách đồng đập vỡ những khúc gỗ mục này, rơi vào sâu bên trong.

A Ninh lập tức ném một cây pháo sáng lạnh xuống, trước mắt bỗng sáng bừng, chỉ thấy bên dưới có một gian đấu thất được dựng bằng gỗ vuông, vô cùng thấp và chật hẹp.

Ngoài chiếc quách đồng rơi xuống, bên cạnh còn có một chiếc quan quách vô cùng đặc biệt, phát ra ánh huỳnh quang nhàn nhạt, hoàn toàn không giống vật thế gian.

Dưới lớp gạch nền mộ thất, trong lớp kẹp nối với những thanh gỗ vuông bên dưới, lót một lớp vôi đá dày, đều đã biến thành bùn trắng, môi trường bên dưới vừa ẩm vừa ướt, mùi hôi thối ẩm mốc xộc thẳng lên.

Hồng Cô cười nói: "Thì ra lão tặc Hiến Vương trốn ở ngay dưới nền mộ chính, một loại mộ thất kiểu mộc quách." "Không ngờ lại bị chiếc quách đồng nặng trịch đập vỡ, lộ ra, nếu không thì thật không dễ tìm." Đúng lúc này, những sợi xích sắt buộc quanh thân quan tài bị đập đứt, chín lớp khóa nặng rơi ra quá nửa, nắp quách đồng cũng bị bật ra.

Trong ánh sáng mờ ảo, dường như có vô số "móng tay" thò ra từ khe hở, thật là ngẫu nhiên, thi cốt trong âm cung lại có thêm một cỗ.

Cây pháo sáng lạnh kia đang cháy, trong ánh lửa, chỉ thấy trong khe hở của quách đồng, ván quan tài gỗ, nắp quan tài đó đã vỡ hai cái lỗ lớn, từ đó lộ ra mấy vòng dài… những móng tay đó đều trắng ởn, vô cùng sắc nhọn; do quá dài, móng tay đều bị cong lại, âm thanh Trần Hạo nghe thấy trong mộ thất, tám phần là do móng tay cào vào nắp quan tài phát ra.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo đâu còn khách khí?

Chỉ thấy anh không nói một lời, liền nhanh chóng kết pháp ấn, một đạo Phá Sát Lệnh đánh tới.

Trong nháy mắt, con tống tử lớn chưa kịp bò ra khỏi quan quách đã toi mạng!

Đồng thời, cũng cộng thêm cho Trần Hạo 50 điểm thưởng.

Ngay sau đó, sáu người Trần Hạo đến trước chiếc quan tài phát ra ánh huỳnh quang trong bóng tối.

Trong "mộc quách" tối tăm ẩm ướt, không gian chật chội, chỉ thấy quan tài bị mấy cây gỗ vuông rơi xuống đè lên.

Trần Hạo liền ra tay tìm trong đống gỗ đổ nát, lấy hai ba cây chắc chắn, chống vào bên cạnh lỗ hổng do quách đồng đập thủng, dùng để chịu lực.

Cùng với việc dọn dẹp nhanh chóng, chiếc quan tài cổ bị gỗ mục che phủ dần dần hiện ra.

Trần Hạo dùng tay lau đi những mảnh gỗ mục và bùn nước, ánh huỳnh quang màu lam trên quan tài cổ càng thêm rõ ràng, toàn thân quan tài trơn láng như gương, giống như một khối băng huyền màu lam từ sâu trong biển băng, lấp lánh ánh sáng mê người.

Hồng Cô liên tục tán thưởng: "Mẹ ơi, quan quách ở đây cái sau còn quý hơn cái trước.

Cái này làm bằng gì vậy?

Ngọc?

Chương 413

Thủy tinh?

Băng?" Tuy đã biết trước sẽ có một cỗ quan tài như vậy, nhưng Trần Hạo vẫn bị chiếc quan tài cổ kỳ dị này thu hút, luôn cẩn thận quan sát.

Nghe lời Hồng Cô nói, anh mới mở miệng: "Đây là thạch tinh nham màu lam, hoặc là một biến thể của thủy tinh, chỉ hình thành trong các hang động đá xếp chồng dưới lòng đất." "Thạch tinh được ghi lại trong cổ tịch, là loại đá chỉ có ở thung lũng gần Minh phủ, tương truyền trong địa ngục có một loại cối đá làm bằng thạch tinh." "Phàm những kẻ tội ác tày trời, sau khi rơi vào U Minh, không thể tránh khỏi bị cối đá đó nghiền nát." "Dưới đất có một con chó đen, chuyên chờ để lè lưỡi ra liếm những miếng thịt bị nghiền ra, thịt vụn còn lại thì hóa thành ruồi nhặng, muỗi mòng, ở thế gian bị người ta đập chết, vĩnh viễn không có ngày siêu sinh." "Dĩ nhiên đó thuộc về truyền thuyết mê tín, nhưng có một điểm có thể khẳng định, "thạch tinh" màu xanh lam tuy rực rỡ đoạt hồn, nhưng thứ này không mấy tốt lành, không thích hợp làm quan quách, huống chi là dùng để chứa thi cốt của quý tộc." A Ninh liền nói tiếp: "Xem ra đây tuyệt đối là một chiếc "quỷ quan" từ cõi U Minh." "Nhưng rốt cuộc nó có công dụng gì?

Tại sao lại được giấu trong mộc quách âm u ẩm ướt dưới mộ thất?" Tô Nan tiếp lời: "Mộc quách 'bất phong bất thụ' trước thời Tây Chu, sau đó vô cùng phổ biến, nhưng đến thời Tần Hán, đã ít có người dùng rồi." Tuyết Lệ Dương nhìn lại chiếc quách đồng sau lưng: "Quan quách trong lăng mộ này đều cực kỳ hiếm thấy, khiến người ta trăm mối không có lời giải." "Càng như vậy, càng khiến người ta cảm

thấy như đang đi trên băng mỏng bên vực sâu, chúng ta phải tìm một điểm đột phá, triệt để vén màn bí mật chôn giấu trong mộ Hiến Vương." Lao Lạp cười nói: "Thà chặt một ngón còn hơn làm bị thương mười ngón, vậy thì áp dụng biện pháp đánh tan từng cái một, chúng ta ra tay, trước tiên xem trong quỷ quan rốt cuộc có phải là Hiến Vương không." Lời vừa dứt, Trần Hạo đã chuẩn bị xong "bán cước thằng", Tuyết Lệ Dương thì dựa vào vị trí của hai cỗ quan quách trong "mộc quách", lập tức dùng "Tham Âm Trảo" sắc bén, cạo đi lớp sơn mài đỏ phong ở chỗ nối của "quỷ quan".

Chất liệu của "quỷ quan" màu xanh lam là một loại đá đặc thù hiếm có, nếu phân loại, có thể xếp nó cùng với quan tài ngọc thành quan tài đá.

Loại quan tài đá này không có đinh, đều được ghép bằng mộng đá, "Tham Âm Trảo" giống như một con dao quân đội Thụy Sĩ đa năng, có một đầu chuyên dùng để nhổ mộng đá.

"Quỷ quan" có tổng cộng bảy mộng, trên đầu một cái, hai bên mỗi bên ba cái, dưới đáy không có.

Chỉ trong chốc lát, đã cạy được nắp quan tài ra, dưới nắp quan tài còn có một lớp keo cá dính lại, đã khô cứng từ lâu, chỉ có thể dùng kim chà của "Tham Âm Trảo", luồn vào một chút một chút để mài ra.

Nắp quan tài vừa mở, tầm nhìn trong "mộc quách" không hề giảm xuống, chứng tỏ trong quan tài không có thi khí.

Hồng Cô ngạc nhiên nói: "Lạ thật, lẽ nào bên trong không có thi cốt, hay là kết cấu của quỷ quan không kín, uế khí sau khi thi giải đã theo khe hở của quan tài mà tiêu tán hết rồi?" Trần Hạo đã biết trước trong cỗ quan tài này không có vấn đề gì, nhìn một cái liền yên tâm.

Chỉ thấy bên trong quả thật có thi thể của chủ nhân, trong quan tài đặt một cỗ thi thể nam, từ cổ trở xuống được bọc bằng gấm trắng,

chỉ có thể nhìn thấy đầu, thi thể được bảo quản tương đối nguyên vẹn.

Thậm chí cơ mặt cũng không bị sụp xuống hay co lại, nói là mục nát như còn sống cũng không ngoa.

Nhưng tướng mạo của thi thể lại vô cùng đáng sợ, hai hốc mắt sâu hoắm, tạo thành hai cái hố đen pha đỏ, nhãn cầu đã bị người ta lấy đi, do ngũ quan thiếu đi đôi mắt, trông cực kỳ kinh dị.

Vừa mở nắp Quỷ quan Thạch tinh ra, Lao Lạp kinh ngạc kêu lên: "Mau nhìn kìa, một cái đầu người." Lúc này, Trần Hạo và mọi người cũng đều nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy đầu của cổ thi trong một khoảng thời gian ngắn đã đen hơn trước một tầng nữa, trông vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là hai mắt lõm sâu, khiến nó trông như một cái đầu lâu đen kịt, ven hốc mắt có những vòng xoáy huyết ngân màu đỏ sậm.

Tuyết Lệ Dương nói: "Khám nghiệm cổ thi em không rành lắm, ông xã thấy có khả năng đây là đầu của Hiến Vương không?" Bên cạnh, Tô Nan lắc đầu nói: "Chỗ hốc mắt của đầu lâu có vết tích bị dụng cụ hình chén mài mòn." "Thời xưa có một loại hình cụ, hình dạng giống chén rượu, bên trong có lưỡi dao xoay, đặt vào mắt người rồi xoay một vòng là có thể moi sống toàn bộ nhãn cầu ra ngoài." "Tại sao cổ thi này lúc sống lại bị moi mất hai mắt?

Lại tại sao được liệm trong một chiếc "Quỷ quan" âm khí nặng nề như vậy?" "Trong vương mộ tuyệt đối sẽ không chôn cất người ngoài thành viên hoàng thất, vậy cổ thi này rốt cuộc là ai?" A Ninh nói tiếp: "Em phát hiện dưới đầu lâu của cổ thi có vết tích bị vũ khí sắc bén cắt qua, nhưng không giống bị chém đầu, mà là bị cắt sau khi chết." "Nhìn cái đầu cổ thi được người ta ghép vào thân xác, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?" "Chẳng lẽ cổ Điền Quốc có phong tục sau khi chết thì cắt

đầu đi, rồi lại gắn vào sao?" Trần Hạo không nói gì, ngược lại gỡ bỏ hoàn toàn lớp vải bọc thi thể tầng tầng lớp lớp.

Khi vải bọc thi thể được gỡ ra hết, ánh sáng từ đèn pin của năm cô gái chiếu vào trong quan tài, phản chiếu lại vô số ánh vàng từ bề mặt thạch tinh nhẵn bóng, tức thì một luồng kim quang chói mắt câu hồn đoạt phách hiện ra.

Nguyên lai, bên trong lớp vải gấm trắng bọc thi thể là một bộ xương vàng óng, trừ phần xương sống và xương hông còn sót lại vài mảnh xương người, các bộ phận còn lại đều được lấp đầy bằng vàng, không còn một chút da thịt nào.

Bộ xương nửa người nửa vàng này, có lẽ do mức độ mục rữa của thi cốt quá cao, gần như đã biến thành đất và không khí, nên đã được người ta sắp xếp và ghép lại, tạo thành một bộ xương vàng.

Bộ xương lấp lánh ánh vàng tạo thành một sự tương phản rõ rệt với cái đầu lâu kia, một thân xương đã mục nát đến mức phải dùng vàng để lấp đầy, vậy mà cái đầu lại không hề mục rữa chút nào?

Tuyết Lệ Dương ngạc nhiên nói: "Ông xã, nhìn chỗ cổ của bộ xương vàng này, có một cái vòng ngọc dùng để nối với đầu lâu." Hồng Cô lập tức nói: "Một thân xương vàng, người thường làm sao chịu nổi, em thấy chắc là lão già Hiến Vương rồi." A Ninh không tỏ ý kiến, chỉ chỉ vào bộ xương vàng óng.

"Xương sườn bên trái của cổ thi thiếu mất mấy cái, dường như là cố ý không bổ sung cho đầy đủ." Trần Hạo, người nãy giờ vẫn im lặng, cười nói: "Rõ ràng là để giữ lại dáng vẻ của thi cốt lúc còn sống bị cực hình khoét tim." "Xem ra, cổ thi trong Quỷ quan này được ghép thành từ thi thể của ba chủ nhân trong ba cỗ quan tài ở mộ thất này." "Ta đã nói trước đó, trong ba bộ quan tài dị hình thuộc ba thời kỳ khác nhau, phong ấn ba vị đại quý nhân bị xử cực hình." "Tuy bị xử tử,

nhưng họ vẫn được ban ân huệ hưởng chế độ mai táng tương xứng với địa vị lúc sinh thời, đều được xem là tiền thế của Hiến Vương, biểu thị cho việc đã trải qua tam ngục, là ảnh cốt lưu lại ở minh thế trước khi thành tiên." "Từ xưa đã có câu "Khổng Tử hữu nhân, Lão Tử hữu đạo", Đạo giáo chuyên luyện dưỡng khí, để cầu chứng đạo thành tiên, thoát khỏi nỗi khổ sinh lão bệnh tử của người phàm." "Nhưng trường sinh bất tử tự nhiên không phải chuyện dễ dàng có được, việc thoát thai hoán cốt không đơn giản như lột một lớp da, mà phải trải qua mấy lần kiếp nạn trọng đại." "Những kiếp nạn này cũng không phải cứ muốn là có được, cho nên có một số người trong đạo môn đã tìm thi cốt của ba kiếp trước để làm vật thay thế, chôn trong âm huyệt làm ảnh cốt." "Để chứng minh với trời đất rằng, đã trải qua tam ngục, đủ để thoát thai hoán cốt, như vậy, kiếp này hóa tiên liền có hy vọng." Nghe vậy, Tô Nan bừng tỉnh ngộ nói: "Xem ra việc Hiến Vương làm chính là như vậy, "mộc quách" dưới âm cung mộ thất đại diện cho Minh gian." "Đem các bộ phận chịu hình của ba bộ hài cốt ghép lại thành một thế thân hoàn chỉnh ở đây, ba bộ tàn thi kia, vì được xem là ba kiếp trước của Hiến Vương, nên không có gì khác biệt với bản thân hắn, cũng được đặt trong chủ mộ thất." Tuyết Lệ Dương cũng gật đầu nói: "Có lẽ ý nghĩa tượng trưng của ngôi mộ cũng khác nhau." "Tầng giữa đại diện cho nhân gian, mộc quách bên dưới đại diện cho hư vô, vậy phía trên mộ thất này hẳn là có một tầng mộ thất khác, đại diện cho tiên sơn, thi cốt thật sự của Hiến Vương nằm trên tiên sơn." Trần Hạo gật đầu: "Muốn biết có phải như vậy không, chi bằng cứ tìm xem trong quan tài có thứ gì có giá trị thông tin khác không đã." "Bây giờ đã xem xong cả đầu và thân rồi, thạch tinh có thể giữ thi thể ngàn năm không mục, cho nên trạng thái của thi cốt chắc hẳn cũng giống như lúc được đưa từ các quan quách riêng của chúng lên đây." "Phần đầu được bảo quản tốt như vậy, chắc chắn là từ khẩu quan tài gỗ Âm tử tám tấc cực phẩm kia, còn đoạn giữa,

xương cốt gần như đã mục nát hết, nên mới phải dùng vàng để bổ sung, tám phần là tàn cốt từ trong thạch quan, thạch quan bên ngoài chắc chắn đã được bịt kín sau đó mới phong lại." Hồng Cô nói: "Thi cốt thế thân ghép lại này, chỉ còn lại phần chân là chúng ta chưa xem." Trần Hạo gật đầu: "Phần chân hẳn là từ thanh đồng quách khổng lồ kia, hai ngực trước lần lượt là "moi mắt" và "khoét tim", vậy ngực thứ ba nhất định là hình phạt đáng sợ nhất – "đoạt hồn"." Lao Lạp nghe xong không hiểu hỏi: "Đoạt hồn?" Tuyết Lệ Dương nói: "Hình như vào thời Thương Thang, có một loại vu hình có thể rút hồn phách của người sống, phần xác còn lại sẽ trở thành một cái xác không hồn không sống cũng không chết." "Nhưng làm thế nào cụ thể thì trong lịch sử không có bất kỳ ghi chép nào, đến nay vẫn là một bí ẩn, lẽ nào đó là vu hình đoạt hồn thần bí kia sao?" Trần Hạo vừa gỡ lớp vải gấm trắng bọc thi thể, vừa giải thích 'đoạt hồn' là một loại vu hình đã tuyệt tích từ thời Chiến Quốc.

Lao Lạp kinh ngạc hỏi: "Cái gì, đoạt hồn, lại là một loại khốc hình rút cạn máu người sao?" Lúc này, Trần Hạo đã gỡ hết lớp vải gấm bọc trên thi cốt trong quan tài, một đôi chân người hiện ra, làn da khô quắt có màu tím sẫm, trên đó chi chít những vết đen hình tròn.

"Số lượng lớn đốm đen này hẳn là vị trí bị kim đoạt hồn đâm vào huyết mạch," Trần Hạo nói.

"Trong lúc rút cạn máu người, họ không dừng lại, mà nghe nói còn cho người chịu hình uống một lượng lớn máu của các loài gia súc như trâu, dê, gà trộn lẫn." "Những loại máu này đều được thêm vào những thứ đã tuyệt tích từ lâu như tước nhãn và thi thử, nói chung là để biến người sống thành cương thi." "Thi biến" có thể chia làm nhiều loại.

Có loại là thi thể người mới chết không lâu, đột nhiên vùng dậy đuổi theo người có dương khí.

Có loại thì thi thể bất hủ, tuy đã chết từ lâu nhưng tóc và móng tay vẫn chậm rãi mọc dài ra.

Có loại thi thể do phong thủy không tốt, chôn ở nơi địa mạch trì trệ, cơ thể mọc lông mịn, hóa thành hung vật trong mộ huyệt.

Lại có một loại thi thể sau khi chôn xuống đất, bị những con hồ ly, chồn sóc già thành tinh hoặc ôn thần, hạn bạt, ác sát bám vào, càng có thể gây họa một phương, nguy hại cực lớn.

Thi thể trong thanh đồng quách ở vương mộ hoàn toàn có đủ dấu hiệu của "thi biến".

Ba đoạn thi thể đều đã được kiểm tra, trong quan tài không có bất kỳ vật dư thừa nào, chỉ cần thiêu hủy thi thể trong thanh đồng quách, và xác nhận trong quan tài đó chỉ có nửa thân trên.

Vậy là hoàn toàn có thể chứng thực suy đoán của năm cô gái, hai cỗ quan quách còn lại ở mộ thất phía trên không cần phải mở nữa.

Vì thế Trần Hạo nói: "Tuy bố cục của mộ Hiến Vương kỳ quái, nhưng nếu tầng dưới có ảnh cốt, vậy chắc chắn được phân thành thiên môn, địa hộ, khiến long thế ẩn mình chờ thời." "Một thủy mộ ba tầng được cấu thành bởi hà vĩ, giải thân, kim ngư nhãn, vị trí thi cốt thật sự của Hiến Vương nhất định hoàn toàn trùng khớp với ảnh cốt trong mộc quách.

Đã xác nhận được ảnh cốt rồi, chúng ta có thể trực tiếp lần theo dây mà tìm đến chỗ của Hiến Vương." Sau khi bố trí ngắn gọn, Trần Hạo để Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái còn lại ở lại "mộc quách" thiêu hủy hai bộ thi thể kia.

Một là để phá bố cục của "mộ Hiến Vương", hai là để tránh thi thể trong thanh đồng quách xảy ra "thi biến", đương nhiên cũng có thể thuận tay lấy đi tấm đồng kính trấn thi, sau này sẽ có lúc dùng đến.

Trần Hạo thì đi lên trước tìm "kim ngư nhãn".

Tuyết Lệ Dương gật đầu đồng ý, và dặn dò: "Anh cũng cẩn thận nhé." Sau đó Trần Hạo nhảy về mộ thất ở giữa, nhưng ngẩng đầu nhìn cây xà đồng bị gãy trên đỉnh mộ, lại nhất thời khó nhìn rõ phía trên có không gian hay không.

Chỉ thấy ở chỗ xà gãy, lờ mờ có một mảng lớn vật màu trắng, anh lại đi gần hơn một chút mới nhìn rõ, nguyên lai phần lộ ra trên đỉnh mộ là một loại thạch anh hoa trắng tương tự như tường ngoài của âm cung.

Ước chừng ở ngay phía trên "ảnh cốt", nếu không biết bên trên có thể có một tầng mộ thất, thì căn bản sẽ không nhận ra vết tích nhỏ bé này.

Trần Hạo trèo lên đoạn xà đồng còn lại trên đỉnh mộ, dọn dẹp những viên gạch vỡ che lấp khối nham thạch màu trắng bên trong, diện tích nham thạch trắng phía trên dần dần tăng lên, lộ ra một lối vào hình ô liu vừa dài vừa hẹp.

Tháo găng tay thò vào thử, có một luồng khí lạnh lẽo thổi ra, lại dùng đèn pin "lang nhãn" chiếu lên, độ cao của mộ huyệt phía trên khó mà xác định.

Nhìn sơ qua, dường như phía trên là một cái hang tròn lớn, tương tự địa hình hình phễu ở chỗ đầm nước bên ngoài, nhưng không phải do con người xây dựng, quy mô cũng nhỏ hơn nhiều.

Đường kính của cái hang lớn chỉ có mười mấy mét, có một con dốc đất xoắn ốc uốn lượn đi lên, đi lên nữa thì vượt quá tầm chiếu của "lang nhãn", một mảng tối đen.

Trần Hạo thầm mắng trong lòng: "Hiến Vương chết rồi mà vẫn muốn đặt mình ở nơi cao nhất trong âm cung, mức độ cố chấp với

quyền lực và tiên đạo đã đến mức biến thái rồi.” Sau khi xác nhận, anh quay trở lại mặt đất của mộ thất tầng giữa, chỉ thấy trong “mộc quách” bên dưới ánh lửa lóe lên, biết là Hồng Cô cũng đã thành công.

Không lâu sau, Hồng Cô và bốn cô gái từ dưới trèo lên.

Hồng Cô vừa gặp đã nói: “Cái xác khô trong thanh đồng quách quả nhiên không có chân, mà dùng chân đá để thay thế.” Trần Hạo thản nhiên đáp: “Phía trên mộ thất tầng giữa có một cái hang lớn, Hiến Vương chắc chắn được treo ở trên cùng, vị trí tương ứng với ảnh cốt trong mộc quách.” Ngay sau đó, sáu người đi đến cái hang lớn mà Trần Hạo phát hiện.

Chỉ thấy bốn bức tường xung quanh đều vẽ đầy những bức bích họa lớn nhiều màu sắc, phong cách Hán-Di và màu sắc tôn giáo hòa quyện, phong thái đế vương và sự phiêu dật hư ảo của tiên đạo cùng tồn tại.

Một phong cách hội họa chưa từng lưu truyền trên đời, nhìn ở cự ly gần, càng cảm thấy bố cục chặt chẽ, dụng ý nghiêm cẩn, khiến người ta phải trầm trồ thán phục.

Tuyết Lệ Dương cảm thán: “Em đoán với những bức bích họa trong mộ tinh mỹ thế này, trung tâm của mộ Hiến Vương chắc cũng không còn xa nữa.” Các nhân vật trong tranh đều là những thiên thần mắt trợn trừng, gần như có tỷ lệ tương đương người thường, tất cả đều cúi đầu nhìn xuống, dường như đang chăm chú quan sát người ở dưới đáy hang.

Mắt của họ đều được khảm ba lớp thủy tinh và oánh thạch, ánh sáng lấp lánh.

Chương 414

Đi dọc theo con dốc xoắn ốc lên một đoạn, bất giác, sáu người đã đi đến nơi cao nhất của hang.

Điểm cuối bị một bức tường đá trắng chặn lại, ngẩng mắt nhìn, trên bức tường trước mặt có vẽ một vị phu nhân.

"Không phải là chân dung vợ của Hiến Vương đấy chứ?" Lao Lạp trêu chọc nói.

Trần Hạo không nói gì, Lao Lạp vậy mà đã đoán trúng!

Phải biết rằng, vị phu nhân cổ đại trên bức bích họa này không chỉ là vương hậu của Hiến Vương, mà lát nữa còn sắp "sạ thi" nữa!

Chỉ thấy vị phu nhân trên bích họa nổi lên một khối so với mặt phẳng, dường như dưới bức họa có một cỗ thi thể, trông như đã mọc liền làm một với nham thạch anh trắng.

Đúng lúc này, bức tường đột nhiên sụp đổ, một thứ gì đó từ trong tường lao ra, lăn ngược xuống theo con dốc xoắn ốc trong hang.

Tuyết Lệ Dương nhíu mày nói: "Thứ vừa rơi xuống hình như là một người!" Trần Hạo bình tĩnh cười: "Đó là thi thể của vợ Hiến Vương, chắc là sắp sạ thi rồi!" Nghe câu này, Lao Lạp lập tức lấy súng bắn pháo hiệu từ trong ba lô ra nạp đạn, Tuyết Lệ Dương chỉ tay về phía dưới bên phải.

"Ở bên kia, hướng năm giờ." Khi Lao Lạp bắn quả pháo sáng ra, cái hang trống rỗng lập tức sáng lên, chỉ thấy trong ánh sáng trắng lóa, trên con dốc hẹp phía dưới, có một cỗ nữ thi đang nằm, thân hình trông rất béo, yên tĩnh không một chút cử động.

Bị ánh sáng trắng chói mắt chiếu vào, nó đột nhiên như bị điện

giật, bật ngồi dậy tại chỗ.

Hồng Cô hét thẳng: "Mụ đàn bà này sạ thi rồi, diệt nó!" Lời chưa dứt, cô mới nhìn rõ, thì ra thi thể của vị phu nhân kia không phải ngồi dậy, mà là vì cơ thể đang dần dần phồng lên, giống như một quả bóng bay đang được bơm không khí vào liên tục, khiến nữ thi trông ngày càng béo.

Tô Nan thấy tình hình này, nói: "Sau khi người chết, thi khí bị nén lại trong cơ thể sẽ gây ra mục rữa sưng phồng, nhưng cỗ thi thể này đã chết ít nhất hai ngàn năm rồi, dù được bảo quản hoàn hảo đến đâu, cũng không nên đến bây giờ mới bắt đầu bị thi khí làm cho căng phồng chứ!" Nữ thi phồng lên cực nhanh, da thịt trong nháy mắt đã bị căng đến bán trong suốt, cuối cùng thi thể "bùm" một tiếng vỡ tan, vô số con thi nga từ bên trong phun ra bay tứ tán.

Những con ngài này có lớn có nhỏ, vỗ cánh, tất cả đều lao về phía quả pháo sáng gần đó, ngay lập tức che khuất ánh sáng.

A Ninh trầm giọng nói: "Loài ngài sinh ra từ trong cơ thể người chết có tính xâm lược cao hơn hẳn loài ngài thông thường, sức sống cũng cực kỳ ngoan cường, chúng lao vào ánh sáng, trong cơ thể đều là thi phấn, nếu dính vào da người sống cũng sẽ nổi thi ban." "Số lượng "thi nga" tuôn ra từ thi thể phu nhân này phải lên đến hàng ngàn, lúc sinh thời chắc chắn đã bị người ta giở trò, trong cơ thể mới sinh ra nhiều thi nga như vậy." Lúc này, bầy "thi nga" lớn mang theo khói bụi thi phấn, liền bay về phía sáu người Trần Hạo.

Trần Hạo đã sớm biết sẽ như vậy, nên đã chuẩn bị sẵn, chỉ thấy anh dùng kiếm chỉ điểm một cái, miệng quát lên: "Phong Hỏa Lệnh, sắc!" Tiếng nói vừa dứt, một con cự long lửa dài hơn chục mét, trong nháy mắt đã thiêu rụi bầy thi nga đang ùn ùn kéo đến thành tro bụi.

Thậm chí cả thi thể vỡ nát của vị phu nhân cổ đại kia cũng bị diệt

sạch!

Chỉ là số lượng thi nga này không nhiều, điểm thưởng cũng ít, Trần Hạo cũng chỉ được hơn một trăm điểm thưởng mà thôi.

Về phần năm cô gái của Lao Lạp, họ căn bản không coi mấy con thi nga này ra gì, cho đến khi chúng bị thiêu thành tro bụi, cả năm cô cũng không có một tia sợ hãi.

Bức tường đá trắng vốn chặn đường đi, lúc này hiện ra một cái lỗ hổng hình người, cái lỗ hổng này dường như được hình thành tự nhiên, để bịt nó lại, nên mới dùng thi thể của vị phu nhân kia để lấp vào.

"Bên kia là tầng mộ thất cuối cùng, chúng ta đi thôi." Nói xong, Trần Hạo gọi năm cô gái đi vào trong.

Sau khi tiến vào mộ thất sau cái lỗ hổng hình người, liền thấy một cỗ quan tài đồng hình thang không lớn.

Xung quanh đặt mấy món khí cụ kỳ lạ, xem ra đây đúng là gian cuối cùng rồi.

Hồng Cô chỉ vào cỗ quan tài đồng kia nói: "Đây chắc là quan quách của Hiến Vương rồi chứ?" Chỉ thấy cỗ quan tài đồng này thể tích nhỏ, đặc biệt, trọng lượng chưa đến hai trăm cân, cực kỳ kỳ quái.

Quan tài là sự kết hợp giữa gỗ và đồng, toàn thể có màu nâu đen, được làm từ gỗ trinh nam, khảm các đồ trang trí bằng đồng có cấu tạo phức tạp, bốn mặt đều có các đình đài điện các thu nhỏ được chạm rỗng, đỉnh đúc một con chim đồng khổng lồ, nắp quan tài không đóng kín, bên trong không có bất kỳ thi thể nào, chỉ có một bộ Tước Linh Ngọc Y.

Lao Lạp thuận tay lấy bộ Tước Linh Ngọc Y ra, phát hiện chất liệu tinh xảo tuyệt luân, đều được xâu bằng chỉ vàng, liền đưa cho

Trần Hạo.

Tuyết Lệ Dương: "Quan tài rỗng có khả năng là vật bài trí, em thấy ý nghĩa tượng trưng của nó lớn hơn nhiều ý nghĩa thực dụng, nhưng nó tượng trưng cho cái gì đây?

Con chim lớn kia giống phượng hoàng, lẽ nào dùng để đựng phượng hoàng đảm?" Hồng Cô nói: "Cũng có thể là để chứa vợ của Hiến Vương, theo suy đoán vị trí của ảnh cốt, quan quách của Hiến Vương phải ở phía đông của mộ thất." "Nhìn các khí vật và bích họa trong mộ thất này, toàn bộ bí mật của Hiến Vương chắc đều ở trong đây rồi, chúng ta lập tức lục soát kỹ lưỡng nơi này." Gian mộ thất này không có quá nhiều dấu vết điêu khắc của con người, là một động huyệt tự nhiên màu trắng, không gian cũng không lớn lắm, nham thạch anh trắng xung quanh có hình thù kỳ lạ, có không ít hang hốc.

Trong động cũng không thông suốt, các cột đá tự nhiên màu trắng san sát, có những chỗ cực kỳ chật hẹp.

Ở phần ngoài của mộ thất có vài bức bích họa đơn giản, hoàn toàn khác với những bức bích họa lớn tinh xảo bên ngoài, bố cục và bút pháp đều cực kỳ đơn giản, dường như đều do chính tay Hiến Vương vẽ, nội dung khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

Phần đầu tiên đều liên quan đến quá trình xây dựng "mộ Hiến Vương", theo như trong tranh vẽ thì Hiến Vương đã tiêu diệt tà thần ở Già Long Sơn, hàng phục người Di bản địa.

Tà thần trong tranh mặc trang phục như lá trúc, mặt mũi hung tợn, toàn thân mọc lông đen, trốn trong một sơn động sâu.

Vị sơn thần bị Hiến Vương khai khiếu thành yêu tà này có mấy món thần khí, một trong số đó là một cái ngọc thai.

Phía sau là những nội dung về việc thay đổi bố cục phong thủy,

cũng không có gì đặc biệt, điều kỳ lạ nhất là ở đây, miêu tả việc Hiến Vương chiêm bốc thiên cơ, và một số dị tượng ông ta nhìn thấy, sự si mê đạo trường sinh, e rằng căn nguyên nằm ở đây." Đi về phía trước vài bước, cảnh vật thay đổi, trên vách tường vẫn vẽ cảnh "hồ nước".

Nhưng không còn giống với bích họa trong chính điện của Lăng Vân Cung nữa, nó thể hiện cảnh Hiến Vương cưỡi rồng lên trời, chỉ là bố cục đơn giản hơn rất nhiều, trong tranh có thêm ba đồng tử tiếp dẫn.

Ba đồng tử hay sứ giả trong tranh đều quỳ gối, phủ phục trên mặt đất, trên gáy lộ ra sau lưng, mỗi người đều có một dấu hiệu hình nhãn cầu.

Tuyết Lệ Dương: "Tương truyền Mộc Trần Châu được lấy ra từ Quỷ động Vô Để, có thể cũng sẽ biểu hiện một số điểm báo đặc biệt trong một số hoàn cảnh đặc thù." "Có lẽ chính vì vậy, Hiến Vương mới có thể thông qua cảnh hồ mà nhìn thấy một số dị tượng, em nghĩ Mộc Trần Châu nhất định ở trong mộ thất này." Tô Nan nói: "Mọi người có cảm thấy ở đây có chỗ nào không bình thường không?

Chúng ta cày đi cày lại, đi nguyên một vòng trong mộ thất mà không thấy quan quách của Hiến Vương đâu cả?" Động huyệt tự nhiên bằng nham thạch anh trắng này, trong lăng chế, loại mộ thất giữ nguyên hình dạng hang động như thế này được gọi là "động thất mộ".

"Động thất mộ" là gian mộ thất cuối cùng của mộ Hiến Vương, theo táng kinh và kết cấu địa mạch, không thể nào có thêm mật thất nào khác.

Nhưng trong mộ thất lại không có quan quách chứa Hiến Vương, chỉ có vài món đồ, không ngoài hai thanh cổ kiếm rỉ sét, vài cuộn thẻ tre rơi vãi, trong một ngôi vương mộ lớn như vậy, ở gian mộ thất cuối cùng lại không có lấy một món minh khí ra hồn.

Lúc này, Tuyết Lệ Dương giơ "lang nhãn" chiếu về phía góc tường, nơi đó có một cái lò luyện đan bằng đồng bụng lớn cao bằng nửa người.

Do ở góc tường lại khá thấp, nên lúc nãy năm cô gái căn bản không để ý.

Cô không chắc chắn: "Có thể không phải là lò luyện đan, biết đâu là một loại quan quách đặc thù nào đó." Lại gần mới phát hiện đây chắc không phải quan quách, lò luyện đan có ba chân, bụng lớn miệng rộng, chứa hai người trưởng thành không thành vấn đề.

Nhưng bên trong đều là bùn đất trắng xám lẫn lộn, e là do đan dược mục rữa hóa thành.

Trên thạch anh trắng ở góc tường cũng có một số bức tranh mộ nhiều màu sắc, nhưng phong tục ở đây rõ ràng khác biệt, Tuyết Lệ Dương phán đoán đây chắc là do đại tế ti vẽ.

Nội dung trong đó là việc tế ti cấy thi nga vào cơ thể vương phi tuẫn táng để chống mục rữa, và dùng thi thể để bịt kín lỗ hổng hình người của "động thất mộ".

Làm như vậy là vì trong chủ mộ thất không thể có người tuẫn táng ngoài hoàng thất, dường như là để duy trì trạng thái tự nhiên của địa hình "động thất".

Bên trong chỉ có một cỗ phượng quan trống rỗng, vương phi ở trong cửa, chờ đợi Hiến Vương thi giải thành tiên.

Tô Nan nói: "Mộ Hiến Vương là mộ hợp táng của vua và hậu, mộ thất trước khi chúng ta vào vẫn được phong bế hoàn hảo, chứng tỏ thi thể của Hiến Vương hẳn là ở trong gian này." "Nhưng dù là thi giải, cũng nên để lại chút dấu vết chứ, thân là vua một nước, ít nhất cũng phải có một bộ quan quách." Trần Hạo nãy giờ không nói gì trong lòng

lại vô cùng rõ ràng, họ đã ở bên cạnh quan quách của Hiến Vương rồi.

Đúng lúc năm cô gái đang trăm mối không có lời giải, thì nghe Hồng Cô kêu lên.

"Trên tường toàn là nước vàng?

Ngôi mộ này giống như que kem sắp tan chảy vậy." Trần Hạo đã sớm biết như vậy, liền lên tiếng: "Chỗ chính giữa mộ thất, đang nổi lên một hình người phẳng." Tuyết Lệ Dương liền ném hai ống huỳnh quang đến đó, mộ thất tan chảy không nghiêm trọng lắm, nước bẩn trên mặt đất chỉ có một lớp mỏng, không ngập được ống huỳnh quang.

Chương 415

Chỉ thấy ánh sáng xanh lục lơ lửng, hình người ở chính giữa mộ thất không phải nổi lên, mà là do bề mặt thạch anh trắng từ từ tan ra, khiến hình người hiện ra.

Nguyên bản nơi đó chỉ có một khối đá trắng hơi nhô lên, mọc liền với xung quanh, không đủ để thu hút sự chú ý, mãi đến lúc này hiện ra hình dáng cơ thể người, mới phát hiện nơi đó có điều khác thường.

Hồng Cô chỉ về phía đó nói: "Chín mươi chín phần trăm đây là thi cốt của Hiến Vương." A Ninh lắc đầu: "Trong tảng đá đang tan chảy kia, chỉ vừa mới lộ ra một hình dạng giống người, vẫn chưa thể quá chắc chắn đó là thi cốt thật sự của Hiến Vương." "Hay là chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến, đợi thi cốt từ trong thạch anh đang hóa lỏng lộ ra hoàn toàn rồi hãy hành động." Trần Hạo thì bình tĩnh: "Hình người đó không nhất định là thi cốt của Hiến Vương, mà là một cỗ quan tài hình người, mấy mẩu xương mục của Hiến Vương chắc là chứa bên trong." "Còn nữa.

Gian mộ thất này cũng không phải mộ thất, mà là một cỗ thây khô." Lao Lạp không hiểu hỏi: "Ý anh là sao?

Em nghe không hiểu lắm, tại sao động thất mộ lại không phải là mộ thất?" Thấy quan tài hình người kia chỉ mới lộ ra một lớp viền mờ nhạt, Trần Hạo liền tranh thủ thời gian.

"Mọi người không thấy kỳ lạ sao?

Ở đây chỉ có phượng quan, và một cỗ quan tài hình người đã hòa làm một với thạch anh." "Tuy không biết là gỗ hay đá, nhưng cũng chỉ là một cỗ quan tài, Hiến Vương sao có thể chỉ có quan mà không có quách chứ?" Tuyết Lệ Dương như có điều giác ngộ: "Cả mộ thất này

là quách của Hiến Vương?" Trần Hạo gật đầu: "Nham thạch anh trắng mà chúng ta thấy, căn bản không phải là đá, cũng không phải thạch anh trắng." "Toàn bộ động thất mộ này, rõ ràng là cỗ thi thể thứ mười, đại diện cho ngọn nến trường sinh đầu bò kia, có vẻ như sắp bắt đầu... phục sinh rồi." Hồng Cô cũng nghe thấy kỳ lạ, hỏi: "Sao có thể, trên đời làm gì có cái xác khô nào to như vậy?

To đến mức có thể chứa hết tất cả chúng ta!" Trần Hạo cười nói: "Sao lại không có, cái này gọi là quách Cự hình chi tiên, mọi người chưa nghe nói mỗi khi đến ngày hai mươi tháng bảy âm lịch, hung tinh ly cung, Thái Tuế hạ sơn sao?" "Hung tinh trên trời chủ trì Thái Tuế dưới đất đục ngầu, Thái Tuế cũng phân thành đại trùng đại hung, nơi chúng ta đang đứng chính là nơi một đại trùng phong thủy tọa lạc." "Có lẽ là một gốc Nhục Chi vạn năm tuổi chết dưới lòng đất, Hiến Vương đã dùng vợ của hắn để lấp vào mắt của Thái Tuế, chúng ta đang ở trong xác chết của Nhục Chi Thái Tuế." ""Nhục chi" là tổ của vạn vật, tương truyền có người ví "nhục chi" tồn tại ở vị trí cố định của đại trùng như tiên nhục trường sinh bất tử, ăn vào có thể phục sinh." "Loại "tụ nhục" vận hành đối nghịch với Tuế tinh là một hung vật không tốt lành, nhưng "nhục chi" bị Hiến Vương làm thành quan quách này đã chết, mất đi sinh mệnh, chỉ còn lại cái xác khô cứng." "Ước chừng thịt bên trong đều bị Hiến Vương luyện thành tiên đan rồi, ngũ quan bị phong bế, có lẽ lớp ngoài không còn sinh trưởng, thỉnh thoảng có thể rỉ ra nước bẩn." "Nhưng bên trong không còn phục sinh nữa, đều đã bán thạch hóa rồi, chỉ đến khi hít phải không khí, sinh vật nguyên sinh hiếm thấy này mới bắt đầu "động" trở lại." Từ bên trong không nhìn ra được hình dáng bên ngoài của nhục chi đã chết, nhưng từ kết cấu xác chết bên trong, hình dáng bên ngoài của nó có thể là một hình dạng đầu người hiếm thấy.

Biết đâu có mũi có mắt, chỉ riêng cái xác khô cứng của "nhục chi"

đã khổng lồ đến vậy, gần như không dám tưởng tượng nó mọc đầy thịt sẽ ra sao.

Lúc này, cỗ quan tài hình người vừa mới lộ ra đường nét, đột nhiên nứt ra một khe lớn, ngay sau đó lại đột nhiên rung lên một cái, chìm xuống lòng đất.

Khi Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái cùng tiến lên, định tóm lấy quan quách, thì dưới đất đột nhiên thò ra vô số bàn tay người trắng bệch.

Cũng may năm cô gái thân thủ phi phàm, nếu không chắc chắn sẽ bị mấy chục bàn tay người nắm chặt kéo xuống dưới.

Trong lúc hỗn loạn chỉ thấy mấy chục cánh tay kỳ quái giống như tay người, đen kịt dị thường, bị ánh đèn pin chiếu vào, lập tức biến thành màu trắng quỷ dị, tất cả đều từ trong bóng tối của ngôi mộ thò ra.

Những cánh tay thò ra từ vách tường này, lặng lẽ không một tiếng động, nên không ai hay biết.

Những cánh tay này dường như đều mọc trong tường, cũng không thấy hình dáng cơ thể, chỉ có cánh tay này nối tiếp cánh tay kia, hễ chạm phải thứ gì, liền lập tức nắm chặt không buông, cho đến khi kéo vào trong tường mới thôi.

Trong tường giống như một vực sâu hỗn độn không đáy, bên trong toàn là những con quỷ đói đang giãy giụa gào thét.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo không nói hai lời, tung ra một Phong Hỏa Lệnh, trực tiếp thiêu rụi những cánh tay quỷ dị này thành tro.

Điều khiến Trần Hạo bất ngờ hơn là, sau khi diệt những cánh tay quỷ dị này, hệ thống lại thông báo nhận được hơn một trăm điểm

thưởng!

Lúc này, nước bẩn xung quanh chảy tràn, tan chảy đến không ra hình dạng, cả mộ thất đang dần dần mềm đi.

Ở các nơi khác, cũng dần dần lộ ra những chi thể của tử thi từ trong vách tường, chỉ là không thể cử động.

Bên cạnh, Hồng Cô kinh ngạc nói: "Em không ngờ, quách của Hiến Vương lại là xác chết của một Nhục Chi vạn năm tuổi!" Trần Hạo nhíu mày nói: "Phàm là nơi có đại trùng phong thủy, nơi thanh trọc mất cân bằng, đều sẽ mọc ra nhục chi, nhưng tùy theo hình thái khác nhau, mà cát hung cũng khác nhau." "Loại một mắt là phổ biến nhất, gọi là "Thái Tuế", loại hai mắt là "Thanh Hốt", loại có đủ ngũ quan là "Ô Đầu", loại có ba mắt là "Lâu Phế" trước quan sau quỷ, loại toàn thân mọc mắt thì được gọi là "Thiên Thuế"." ""Nhục chi quách" của Hiến Vương, ít nhất có hai mắt, một mắt là cái lỗ hổng bị vợ hắn bịt kín, mắt còn lại là nơi quan tài của Hiến Vương chìm xuống." "Cái này không phải "Thanh Hốt" thì cũng là "Ô Đầu", ở thời cổ đại còn có một biệt danh khác, gọi là "Ngưu Hỗn", tên của một vị cổ thần." Hồng Cô nói tiếp: "Nếu là nhục chi hai mắt, vậy ít nhất cũng cần mấy vạn năm thời gian mới có thể hình thành." "Nếu moi sạch thịt của nó, không chừa lại một chút nào, vậy nó sẽ không mọc ra thịt mới nữa." Trần Hạo gật đầu: "Không sai, cái chúng ta thấy chính là một cái xác bị moi hết thịt." "Những cánh tay và chi thể đột nhiên xuất hiện này, chắc là năm đó có người muốn làm cho nhục chi vạn năm tuổi mọc ra thịt mới, đã dùng một lượng lớn người sống có tinh huyết sung túc, dùng sáp trắng từng lớp từng lớp đắp lên xác nhục chi." "Để nó và nhục chi hòa làm một, hy vọng có thể mọc lại nhục linh chi, dùng xong có thể kéo dài tuổi thọ.

Nhưng dường như chưa đợi thành công, Hiến Vương đã chết trước rồi." Trần Hạo đã có chút chán ghét nơi này, cũng không định lề

mề nữa.

Anh nói: “Dù sao cũng đã xác định, cỗ quan tài rơi xuống kia là của Hiến Vương.” “Nếu đã như vậy, thì trực tiếp diệt cái hang xác nhục chi này, sau đó kéo quan tài của Hiến Vương về lấy Mộc Trần Châu!” Nói xong, Trần Hạo lại một lần nữa kết pháp ấn, miệng niệm Phong Hỏa Lệnh.

Trong sát na, một con cự long lửa dài hơn chục mét lại một lần nữa gầm thét lao ra, chỉ trong chốc lát, vô số thi tí thò ra tứ phía và nước vàng đầy đất, tất cả đều bị thiêu thành tro bụi!

Ngay sau đó Trần Hạo một mình nhảy xuống, một cỗ quan tài hình người cao lớn đang cắm xiên xẹo trước mặt.

Trong hốc mắt của “Ô Đầu nhục quách”, giống như một cái giếng cây ngắn hẹp, hình dạng và độ sâu đều hoàn toàn khác với hốc mắt ở lối vào.

Sâu khoảng hơn bốn mét, rộng hơn một người, xung quanh toàn là chất sền sệt màu đen, dường như được hình thành do nhãn cầu mục rữa.

Do “Ô Đầu nhục quách” đang mục rữa tan chảy, nên khiến hốc mắt từ từ lớn ra, quan tài của Hiến Vương vừa vặn rơi vào, nghiêng ngả ở trong đó.

Quan tài vốn không nhỏ, cộng thêm Trần Hạo cũng nhảy vào hốc mắt, không gian bên trong trở nên vô cùng chật chội, duỗi người cũng không tiện.

Trong chốc lát, nội quan của Hiến Vương đã được Trần Hạo thăm dò, một cỗ “Ngọc đỉnh trâm kim lân chỉ quan” bán nhân hình, phía trên có hình dạng một cái đầu và hai vai, hộp ngọc nắp vàng, chỗ miệng phong có bốn cái “lân chỉ” bằng vàng đan chéo niêm phong, vì Hiến

Vương định thi giải thành tiên, nên nắp quan tài chưa từng được niêm phong chặt.

Lúc trước thấy "Ngọc đỉnh trâm kim lân chỉ quan" rơi vào hốc mắt, trên nắp dường như nứt ra một khe hở.

Thực ra đó là do lớp vỏ xác nhục quách bên ngoài bị không khí ăn mòn tan chảy, lộ ra một đỉnh ngọc màu đỏ thẫm như máu.

Quan tài hình người ở thời cổ đại không nhiều, có thì cũng đa phần là quan tài gỗ.

Điều khiến Trần Hạo chú ý là trên đỉnh quan tài có khắc một vòng xoáy, hình vòng xoáy gần như che phủ toàn bộ đỉnh ngọc, vòng xoáy và nhãn cầu tương tự nhau.

Nhìn kỹ mới thấy nguyên lai là một con phượng hoàng cong mình, cuộn thành hình vòng xoáy, chỗ con ngươi là đầu của phượng hoàng, chắc chắn là dấu hiệu của "Mộc Trần Châu" rồi.

Viên châu tử bí ẩn kia, tám phần là ở trong nội quan của Hiến Vương.

Hốc mắt không đủ chỗ cho người thứ hai vào, Hồng Cô và bốn cô gái tự nhiên không có cách nào xuống giúp.

Trần Hạo dùng "Tham Âm Trảo" bẩy từng cái lân chỉ ra, một phút sau, Trần Hạo dùng sức mở nắp ngọc ra.

Chỉ thấy bên trong lộ ra một cỗ thi thể, mũ quan rơi xuống dưới chân, trên đầu chỉ đội một cái "chiết thượng cân" bằng gỗ khảm vàng ngọc, mình mặc liễm bào ngọc giáp văn mãng xà màu đen, eo thắt đai tử kim, không phải là lão già Hiến Vương thì là ai!

Chỉ thấy ngũ quan của thi thể đều trở nên mơ hồ méo mó, chỉ lưu lại vài dấu vết mờ nhạt, miệng mũi hai mắt, gần như khó có thể phân biệt.

Giống như đã tan chảy trên mặt, khiến đầu người trở nên trơn nhẵn quỷ dị, như thể đang đeo một tấm mặt nạ da ngọc, bị ánh sáng lạnh lẽo của lửa chiếu vào, trông vô cùng quái đản.

Trần Hạo nắm lấy cánh tay của thi thể Hiến Vương, lột lớp liễm bào văn mãng xà kia ra, chỉ thấy năm ngón tay nắm chặt, trong tay rõ ràng đang cầm một món minh khí.

Sắc da vàng sáp như sắp rỉ ra nước, dường như đang xảy ra một sự biến đổi khác thường.

Nhìn da tay của thi thể, không giống đồ giả, dùng tay véo thử lên thi thể Hiến Vương, thậm chí còn có chút đàn hồi, được bảo quản cực kỳ hoàn hảo.

Ngay sau đó Trần Hạo lại véo thử lên mặt thi thể, lại thấy cứng ngắc, dường như đã hoàn toàn ngọc hóa.

"Mộc Trần Châu" thật sự trông thế nào, Trần Hạo cũng chưa thấy, chỉ thấy một cái giả trong di tích Tinh Tuyệt ở sa mạc kia.

Nhưng xem nguyên tác tiểu thuyết, tự nhiên biết thứ Hiến Vương đang nắm trong tay căn bản không phải Mộc Trần Châu.

Mộc Trần Châu thật sự đang được Hiến Vương ngậm trong miệng, cũng là nguyên nhân khiến cái đầu ngọc hóa.

Nói xong, Trần Hạo sờ từ đầu đến chân thi thể Hiến Vương một lượt, khi sờ đến tay trái, thấy cũng giống như tay phải, cũng nắm chặt thành nắm đấm, trong tay rõ ràng có đồ vật.

Nhưng ngay sau đó liền phát hiện, thứ Hiến Vương nắm trong tay trái, chẳng qua chỉ là một quả hạch đào đã biến chất mà thôi.

Chương 416

Ngược lại trong tay phải, có một chiếc nhẫn ban chỉ bằng mặc ngọc.

Nói xong, Trần Hạo đi bẻ tay phải của thi thể Hiến Vương, quả nhiên không ngoài dự đoán, đã tìm được chiếc nhẫn ban chỉ bằng mặc ngọc.

Thấy không có gì khác biệt so với tiểu thuyết nguyên tác, Trần Hạo liền một tay vặn cái đầu đã ngọc hóa của Hiến Vương xuống, ngay sau đó đi lên hội hợp với A Ninh và bốn cô gái.

Thấy Trần Hạo an toàn trở về, Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái vừa định mở miệng hỏi, Trần Hạo lại lập tức kết pháp ấn, miệng niệm chú pháp Sát Phá Lệnh.

Hồng Cô không hiểu tại sao hỏi: "Ông xã, anh định làm gì vậy?" Trần Hạo niệm xong pháp chú, cười đáp: "Nhìn xuống dưới là biết liền." Năm cô gái nghe xong, liền nhìn xuống dưới, chỉ thấy cỗ thi thể Hiến Vương bị Trần Hạo cắt mất đầu kia, đột nhiên run rẩy kịch liệt, ngay sau đó liền bật mạnh dậy, điên cuồng lao lên tầng trên của mộ huyệt tấn công sáu người Trần Hạo!

Nhìn thấy cái xác không đầu của Hiến Vương lao tới, năm cô gái lập tức hiểu tại sao Trần Hạo lại muốn thi triển đạo pháp.

Ngay sau đó, Trần Hạo điểm kiếm chỉ xuống, lớn tiếng quát.

"Sát Phá Lệnh, sắc!" Dứt lời, một đạo kim quang dài gần mười mét, thô hơn nửa mét bắn ra từ đầu ngón tay.

Chưa đợi xác không đầu của Hiến Vương lao lên đỉnh mộ, nó đã bị Sát Phá Lệnh đánh trúng.

“Oành!!!” Sau một tiếng nổ lớn, cương thi Hiến Vương vừa sống lại đã bị đánh cho tan xác, lập tức hóa thành tro bụi. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã chém giết một cương thi Hiến Vương cấp Phi cương, nhận được 500 điểm thưởng.] Nghe tiếng thông báo của hệ thống, Trần Hạo ngược lại không hề thấy bất ngờ.

Dù sao lão già Hiến Vương này cũng đã có lịch sử hai nghìn năm rồi.

Thêm vào đó, lúc sinh thời hắn tinh thông đằng thuật, sau khi chết lại dùng thêm nhiều phương pháp để phi thăng thành tiên.

Tuy nguyện vọng không thành, nhưng ít nhất cũng khiến hắn sau khi chết đã trực tiếp biến thành thân thể Phi cương.

Trần Hạo thầm nghĩ: Cũng may tiểu gia bây giờ thực lực mạnh mẽ, mới có thể dùng một chiêu Sát Phá Lệnh diệt gọn lão già Hiến Vương cấp Phi cương này.

Nếu là lúc mới xuyên không, chắc chắn sẽ phải tốn nhiều công sức, thậm chí chịu chút thương tích mới diệt được Hiến Vương cấp Phi cương.

Thấy thi thể Hiến Vương bị Trần Hạo diệt sát, Hồng Cô vui mừng hỏi.

“Chồng ơi, có tìm thấy Mộc Trần Châu trên người lão già đó không?” Dù Tuyết Lệ Dương và tộc nhân đã được giải trừ lời nguyền, nhưng cô vẫn rất quan tâm đến Mộc Trần Châu, nên cũng nhìn Trần Hạo chằm chằm.

Về phần Lara, Tô Nan và A Ninh, ba cô gái cũng tò mò nhìn sang.

Trần Hạo lấy cái đầu ngọc hóa của Hiến Vương từ không gian lưu trữ ra, nói: “Nếu không nhầm thì Mộc Trần Châu hẳn là ở trong đầu.” Tuyết Lệ Dương quan sát một lúc rồi nói: “Đúng vậy, nếu

không có Mộc Trần Châu, chắc đầu của Hiến Vương cũng sẽ không bị ngọc hóa." Sau khi cất đầu của Hiến Vương trở lại không gian lưu trữ, Trần Hạo nói.

"Được rồi các bà xã, Mộc Trần Châu đã tới tay, mộ Hiến Vương cũng bị chúng ta dò xét rõ ràng, ngay cả tất cả minh khí chôn cùng cũng đều vào tay anh rồi." "Vậy nên, chúng ta rời khỏi đây thôi nhé?" Nghe lời anh nói, lại thấy Trần Hạo như cạo sạch lớp đất, vơ vét sạch sẽ mộ Hiến Vương, năm cô gái của A Ninh lập tức bật cười.

Ngay sau đó, họ liền đi theo Trần Hạo, lần lượt rời khỏi địa cung của mộ Hiến Vương.

Khi sáu người Trần Hạo bơi ra khỏi lối vào địa cung, rồi từ dưới đáy hồ bơi lên, cho đến khi trở lại Minh Lâu trên bờ, họ liền ngồi phịch xuống đất nghỉ ngơi.

Không còn cách nào khác, chuyến đi đến địa cung mộ Hiến Vương lần này, tuy có vẻ không quá nguy hiểm, nhưng cũng khiến họ mệt rã rời.

Nhưng chưa kịp nghỉ ngơi bao lâu, Trần Hạo đã bất đắc dĩ cười nói.

"Các bà xã yêu dấu, xem ra chúng ta lại không được nghỉ ngơi rồi!" Dù thực lực của năm cô gái Tô Nan không bằng Trần Hạo, nhưng họ cũng đều là cao thủ trong cao thủ.

Sau khi Trần Hạo nói xong, họ cũng cảm nhận được có nguy hiểm đang nhanh chóng đến gần.

Khi năm người Hồng Cô đều đứng dậy, dùng súng trường tấn công tạo thành một vòng tròn, họ đã bị hơn một nghìn con quái vật cao gần hai mét, toàn thân phủ lớp vảy màu xanh lục, có sáu chân và hai càng bao vây!

Thấy cảnh này, Lara kinh ngạc.

Trong lòng Trần Hạo lại không ngừng oán thán: Mẹ nó, chẳng phải đây là đám Đẳng nhân trong bản điện ảnh sao?

Mà nói đi cũng phải nói lại, tạo hình của đám Đẳng nhân này trông hung hãn hơn nhiều so với những con gặp trong mộ Hiến Vương!

Nhưng mà sao con nào con nấy lại trông như tôm hùm đất được phóng to cả trăm lần vậy, định làm gì thế này?

Ngay sau đó, anh thản nhiên nói: "Đây cũng là một loại Đẳng nhân do Hiến Vương tạo ra." "Nhưng xét về ngoại hình, chúng chắc hẳn mạnh hơn những con chúng ta gặp trong địa cung một chút." Hồng Cô khinh thường nói: "Thì ra là mấy thứ này, đã là Đẳng nhân thì dễ đối phó rồi, giao cho em xử lý là được!" Lúc này, Trần Hạo vốn cũng định ra tay, đột nhiên dở khóc dở cười nói.

"Anh không bảo em đối phó với đám Đẳng nhân này đâu, e rằng nhất thời em cũng không rảnh tay mà ra tay được!" Dứt lời, một con mãng xà khổng lồ vảy xanh dài khoảng trăm mét, giống như một chiếc máy ủi, trực tiếp lao ra từ hang núi phía sau Thiên Cung của Minh Lâu!

A Ninh kinh ngạc nói: "Trời ơi!" "Nhìn kích thước của con mãng xà này, không thua kém con Chúc Cửu Âm thuộc loài giao long mà chúng ta đã diệt rồi nhỉ?!" Tuyết Lệ Dương, Hồng Cô và Lara, những người không tham gia trận chiến ở Thần Thụ Tần Lĩnh, đồng thanh hỏi.

"Chúc Cửu Âm?" Trần Hạo rút Đại Việt Long Tước Đao ra, thản nhiên cười nói.

"Là một con dị thú viễn cổ đã hóa thành giao long, nhưng da của nó bây giờ đã trở thành Giao Long Chiến Y!" Nói xong, Trần Hạo liền

nhảy lên, lao thẳng về phía Thanh Lân Cự Mãng, vừa lao đi vừa lớn tiếng nói.

"Hơn một nghìn con Đẳng nhân, giao cho các em!" Năm cô gái Lara vừa hoàn hồn sau cơn kinh ngạc, lập tức cười đáp.

"Yên tâm đi, có bọn em ở đây, đám Đẳng nhân này chết chắc!" Nói xong, năm cô gái một tay cầm súng trường tấn công, một tay rút ra thần binh của mình.

Ngay sau đó, họ dùng súng trường tấn công như súng lục, bắt đầu điên cuồng càn quét đám Đẳng nhân đang bao vây.

Bất kỳ con nào lọt lưới, chưa kịp tấn công năm cô gái đã bị thần binh trong tay họ diệt gọn!

Không còn cách nào khác, với thực lực mạnh mẽ sau khi dùng nội đan dị thú và Chu Quả, việc điều khiển một khẩu súng trường tấn công đối với năm cô gái thực sự không khó hơn súng lục là bao.

Quan trọng nhất là tài bắn súng của họ cực kỳ chuẩn, dù ở chế độ liên thanh nhưng vẫn có thể bắn phát nào trúng đầu phát nấy!

Trong nháy mắt, năm cô gái Lara đã bá khí diệt gọn hàng trăm con Đẳng nhân!

Tất nhiên, tiếng thông báo hệ thống trong đầu Trần Hạo cũng vang lên không ngớt, một lần nữa tràn ngập màn hình!

Cùng lúc đó, tay cầm Đại Việt Long Tước Đao đang tỏa ra đao mang màu xanh biếc dài hơn một mét, anh bổ xuống từ trên không.

Con Thanh Lân Cự Mãng dài hơn trăm mét kia tuy cảm nhận được mối đe dọa từ Trần Hạo, nhưng sống sót trong mộ Hiến Vương gần hai nghìn năm, nó chưa từng gặp phải thiên địch nào có thể đối đầu với mình.

Thế là, đôi mắt nó lóe lên hung quang, trực tiếp vung chiếc đuôi rắn khổng lồ, nghênh đón Đại Việt Long Tước Đao của Trần Hạo.

"Phụt! ~~~~" Sau một tiếng trầm đục, chiếc đuôi rắn khổng lồ của Thanh Lân Cự Mãng lập tức bị đao mang màu xanh biếc chém qua.

Chương 417

Ngay sau đó, chiếc đuôi rắn dài gần hai mươi mét rơi từ trên không xuống.

Máu rắn màu tím nhạt, tựa như một thác nước nhỏ, phun đầy mặt đất!

Lúc này, Thanh Lân Cự Mãng mới cảm thấy đau đớn, lập tức phát ra một tiếng rống thảm thiết kinh thiên động địa.

Trần Hạo vừa vững vàng đáp xuống đất, không hề cho Thanh Lân Cự Mãng cơ hội tấn công lần thứ hai.

Bởi vì anh phát hiện, huyết mạch Thanh Long đã lâu không hấp thu được huyết mạch dị thú để tiến hóa, nay lại có dấu hiệu muốn hấp thu huyết mạch của Thanh Lân Cự Mãng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo vội vàng kết pháp ấn bằng một tay, miệng niệm Sát Phá Lệnh.

Ngay khi Thanh Lân Cự Mãng vừa quay cái đầu rắn khổng lồ lại, Trần Hạo đã mạnh mẽ nhảy lên, một chiêu Sát Phá Lệnh đánh ngã con mãng xà!

Chưa đợi con mãng xà hồi phục sau cơn choáng váng, Trần Hạo đã thúc đẩy sức mạnh huyết mạch Thanh Long đến cực hạn.

Cầm Đại Việt Long Tước Đao đang tỏa ra đao mang màu xanh biếc dài gần bốn mét, anh trực tiếp dùng một chiêu "Lực Phách Hoa Sơn" thế mạnh lực trầm, cương mãnh bá đạo chém thẳng vào cái đầu khổng lồ của Thanh Lân Cự Mãng!

Lúc này, Thanh Lân Cự Mãng bị Sát Phá Lệnh đánh trọng thương, vừa mới tỉnh lại sau cơn choáng váng, mới phát hiện ra tiểu bất điểm

trước mắt đang tung ra một đòn tấn công cực kỳ khủng bố.

Nhưng Thanh Lân Cự Mãng có phản ứng cũng vô dụng, vì đao mang cương mãnh bá đạo của Trần Hạo đã bổ thẳng xuống đầu nó.

"Phụt!!!" Sau một tiếng trầm đục của lưỡi dao sắc bén cắt vào da thịt, cái đầu khổng lồ của Thanh Lân Cự Mãng, to như một chiếc xe vận tải bọc thép, trực tiếp bị một đao chém thành hai nửa!

Con Thanh Lân Cự Mãng vốn chưa chết hẳn, định dùng thân thể khổng lồ dài mấy chục mét còn lại quấn chặt lấy Trần Hạo để siết chết anh.

Nhưng đúng lúc này, trên người Trần Hạo đột nhiên phát ra một lực hút cực lớn.

Trong chốc lát, con Thanh Lân Cự Mãng chưa chết hẳn đã không thể động đậy.

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng cảm nhận được một luồng nhiệt ấm áp đang chảy vào cơ thể mình từ thân con Thanh Lân Cự Mãng.

Cảm giác thoải mái này kéo dài suốt năm phút đồng hồ mới biến mất.

Thi thể của con Thanh Lân Cự Mãng kia, lúc này cũng cuối cùng mềm nhũn như bùn, nằm im bất động trên mặt đất. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã hấp thu huyết mạch Thanh Lân Cự Mãng, khiến huyết mạch Thanh Long tiến hóa 50% trên cơ sở hiện tại!] Nghe thấy vậy, Trần Hạo lập tức mừng rỡ ra mặt.

Dù sao bây giờ không còn bị ràng buộc bởi nhiệm vụ cuối cùng của hệ thống nữa, nguyên nhân khiến Trần Hạo không ngừng đảo đấu hạ mộ là để tìm kiếm các loại dị thú hấp thu sức mạnh huyết mạch.

Từ đó khiến sức mạnh huyết mạch Thanh Long không ngừng tiến

hóa, như vậy không chỉ tu vi đạo pháp của anh có thể tăng vọt, mà quan trọng nhất là có thể tăng thêm tuổi thọ.

Khi Trần Hạo xem bảng thuộc tính, anh phát hiện tuổi thọ của mình từ 970 năm ban đầu đã biến thành 1455 năm!

Có thể nói, chỉ riêng việc hấp thu huyết mạch của Thanh Lân Cự Mãng đã giúp Trần Hạo tăng thêm 485 năm tuổi thọ.

Cho dù không có nhiệm vụ và phần thưởng của hệ thống, Trần Hạo cũng lời to không lỗ!

Một lát sau, Trần Hạo ổn định lại tâm trạng vui mừng, mới đưa mắt nhìn về phía chiến trường của năm cô gái.

Lúc này mới phát hiện, chỉ trong một lúc mà năm người Tuyết Lệ Dương đã giết hơn một nghìn con Đằng nhân, chỉ còn lại chưa đến hai trăm con!

Trong thức hải của anh, tiếng thông báo của hệ thống vẫn không ngừng vang lên.

Chính vì thế, vừa rồi khi Trần Hạo chém giết Thanh Lân Cự Mãng, hệ thống thông báo nhận được 500 điểm thưởng mà anh lại không hề phát hiện.

Quan trọng nhất là, năm cô gái A Ninh đã diệt được bảy tám trăm con Đằng nhân mà không hề bị thương chút nào.

Chỉ thấy năm người, mỗi một viên đạn đều bắn nổ đầu một con Đằng nhân.

Dù có hết băng đạn, cũng sẽ có người duy trì hỏa lực, tạo thời gian cho người hết đạn thay băng mới.

Thỉnh thoảng có con nào lọt lưới, cũng bị thần binh trong tay trái của năm cô gái chém làm đôi.

Kể cả có lúc sơ suất bị con lọt lưới tấn công, cũng đều bị Giao Long Chiến Y chặn lại!

Thấy cảnh này, Trần Hạo thu đao vào vỏ, rút ra hai khẩu Desert Eagle rồi xông lên!

Sau một trận mưa đạn dày đặc nữa, gần hai trăm con Đằng nhân còn lại cũng bị Trần Hạo và năm cô gái Tô Nan săn giết sạch sẽ!

Nhờ đó, Trần Hạo đã nhận được hơn một nghìn điểm thưởng từ việc năm cô gái săn giết Đằng nhân.

Khi Trần Hạo xem kỹ bảng thuộc tính, anh mới phát hiện điểm thưởng của mình chỉ còn thiếu 450 điểm là có thể đạt đến con số 6 vạn điểm thưởng khủng bố!

Có thể nói, từ khi có hệ thống Thần Tuyển đến nay, đây là số điểm thưởng khổng lồ mà anh chưa từng có!

Thấy tất cả Đằng nhân đã bị diệt sạch, năm cô gái Lara vui vẻ đến bên cạnh Trần Hạo, đồng thời tò mò quan sát thi thể Thanh Lân Cự Mãng bị anh chém giết.

Khi biết Trần Hạo không bị thương, họ bắt đầu giúp anh lột da rút gân con Thanh Lân Cự Mãng, dù sao những việc này họ đều đã quen rồi.

Sau khi lột sạch lớp da vảy của con Thanh Lân Cự Mãng dài hơn trăm mét, Trần Hạo liền lấy đồ uống và các loại thức ăn từ không gian lưu trữ, cùng năm cô gái ăn một bữa no nê.

Dù sao sau những trận chiến liên miên, ngay cả Trần Hạo cũng có chút mệt mỏi, huống chi là năm cô gái có thực lực không bằng anh!

Nửa giờ sau, sáu người Trần Hạo đã ăn uống xong, thể lực và tinh thần đều hoàn toàn hồi phục, liền trực tiếp rời khỏi nơi này.

Theo con đường lúc đến, Trần Hạo dẫn năm cô gái đi mất nửa ngày đã trở về khách sạn Thải Vân dưới chân núi Già Long.

Ngay khi năm cô gái vừa về phòng tắm rửa, trong thức hải của Trần Hạo lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã dọn sạch mọi nguy hiểm trong mộ Hiến Vương, không gian lưu trữ tăng thêm 20 mét khối.] Trần Hạo không ngờ, chuyến đi đến mộ Hiến Vương lần này lại có thể nhận được phần thưởng tăng 20 mét khối không gian lưu trữ.

Phải biết rằng, những lần hạ mộ trong các kịch tình trước đây, nhiều nhất cũng chỉ được thưởng mở rộng 10 hoặc 15 mét khối không gian.

Nếu là kịch tình đơn giản như Tầm Long Quyết, thì điểm thưởng chỉ đủ mở rộng 5 mét khối mà thôi.

Nhưng ngay sau đó Trần Hạo cũng nghĩ thông, dù sao lần này đến Trùng Cốc Vân Nam tìm mộ Hiến Vương, độ nguy hiểm trong đó có thể xếp vào hàng top 3 trong tất cả các kịch tình cổ mộ.

Chương 418

Chẳng qua là do thực lực hiện tại của anh quá mạnh, nên mới cảm thấy nó vô cùng đơn giản mà thôi.

Nếu không tính việc Trần Hạo hấp thu huyết mạch của Thanh Lân Cự Mãng, thì chỉ riêng lần hạ mộ này đã kiếm được hai viên nội đan dị thú.

Mức độ nguy hiểm của nó, từ đó có thể thấy được.

Sau khi Trần Hạo cảm thán xong, tưởng rằng hệ thống sẽ không còn việc gì nữa, không ngờ lại một lần nữa nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Do túc chủ đã hoàn thành kịch tình chính tuyến của Quỷ Xuy Đăng, tìm kiếm Mộc Trần Châu, hệ thống Thần Tuyển đặc biệt công bố nhiệm vụ.] [1.

Vẫn ở lại thế giới Quỷ Xuy Đăng, tiếp tục hoàn thành tất cả các nhiệm vụ kịch tình sau này, thưởng 10000 điểm thưởng.] [2.

Trở về thế giới chính của Đạo Mộ, hoàn thành các kịch tình thế giới đạo mộ sau này, thưởng chiêu thứ tư của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Địa Sát Lệnh!] [3.

Đến thế giới kịch tình mới, thưởng 100 triệu Nhân dân tệ!] Nhìn ba lựa chọn nhiệm vụ, Trần Hạo lập tức đưa ra quyết định.

Đùa gì chứ, tuy lựa chọn đầu tiên có phần thưởng 10000 điểm thưởng, nhưng đối với Trần Hạo hiện tại, nó không giúp ích được nhiều.

Trong thế giới Quỷ Xuy Đăng, ba kịch tình sau này là Côn Luân Thần Cung, Nam Hải Quy Khư và Vu Hạp Quan Sơn, Trần Hạo cũng

không quá để tâm.

Còn lựa chọn thứ ba, đến thế giới kịch tình mới, phần thưởng 100 triệu Nhân dân tệ kia, Trần Hạo thực sự không thèm để vào mắt.

Hơn nữa anh tin rằng, sau này cũng sẽ có cơ hội đến thế giới kịch tình mới.

Quan trọng nhất là, lựa chọn thứ hai không chỉ có phần thưởng bất ngờ là chiêu thứ tư của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Địa Sát Lệnh.

Nói thật, sau khi xuyên qua nhiều thế giới kịch tình như vậy, Trần Hạo cũng có chút nhớ gã Bàn Tử kia rồi.

Đồng thời, anh cũng rất muốn biết, Liệt Hải phái mà anh đã để Bàn Tử chiêu mộ cô nhi thành lập, bây giờ rốt cuộc ra sao rồi!

"Hệ thống huynh, tôi chọn nhận nhiệm vụ thứ hai." [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã chọn trở về thế giới chính của Đạo Mộ, nhận được chiêu thứ tư của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Địa Sát Lệnh!] [Thời gian trở về không được quá một tháng, trong vòng một tháng, túc chủ có thể tùy thời chọn trở về xuyên không.] Nói xong, hệ thống Thần Tuyển không còn lên tiếng nữa.

Ngay sau đó, một đạo kim quang nhập vào cơ thể, Trần Hạo trong nháy mắt đã học được chiêu thứ tư của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Địa Sát Lệnh!

Cuối cùng cũng trở về thế giới Đạo Mộ rồi!

Tối hôm đó, Trần Hạo nói với năm cô gái Tuyết Lệ Dương về việc anh muốn trở về thế giới Đạo Mộ.

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, ba cô gái đương nhiên không có bất kỳ dị nghị gì, dù sao họ đều đã từng cùng Trần Hạo trải qua kinh nghiệm xuyên qua các thế giới.

Đặc biệt là A Ninh và Tô Nan, vừa nghe sắp trở về thế giới Đạo Mộ, trên mặt lập tức lộ ra vẻ hưng phấn.

Tuy cả hai ở thế giới Đạo Mộ đều không có người thân nào, nhưng dù sao nơi đó mới thực sự thuộc về thế giới của họ.

Về phần Tuyết Lệ Dương và Lara, chỉ suy nghĩ một lát, cũng đồng ý đi cùng Trần Hạo.

Dù sao cả hai hiện tại cũng không còn người thân nào, tài sản ở thế giới này cũng có thể giao cho người thân tín quản lý.

Ví dụ như quản gia Hà Lý của Lara, và hơn chục tộc nhân còn lại của Tuyết Lệ Dương.

Hơn nữa trước đây họ cũng đã biết từ ba người A Ninh rằng, Trần Hạo sớm muộn gì cũng sẽ đến các thế giới khác, nên cả hai đã sớm chuẩn bị tâm lý cho việc này.

Thế là, năm cô gái mang theo những tâm trạng kích động khác nhau, ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Ngược lại là Trần Hạo, để cho năm cô gái nghỉ ngơi thật tốt, anh không hề đến làm phiền.

Nằm trên chiếc giường lớn thoải mái, Trần Hạo bắt đầu kiểm kê thu hoạch lần này.

Về mặt điểm thưởng, Trần Hạo đã liên tục cày điểm mấy lần, cộng thêm số điểm từ việc năm cô gái Hồng Cô chém giết, đã giúp anh tăng thêm hơn hai vạn điểm thưởng.

Đồng thời, anh còn kiếm được một viên nội đan dị thú của Cổ Cự Tích Vương cho Lara.

Sau đó, anh được tăng thêm 20 mét khối không gian lưu trữ, một chiếc quan tài Lam Thạch Tinh không có xác, và một pháp khí Trấn

Yêu Đồng Kính.

Đó chính là chiếc gương đồng mà ba người Hồ Bát Nhất trong nguyên tác bị Điêu Kiêu quắp lấy khi đang xúc đường hầm, rồi rơi xuống đầm sâu dưới thác nước.

Lại còn có được da vảy của Cổ Cự Tích Vương và Thanh Lân Cự Mãng.

Trong đó, da của Cổ Cự Tích Vương không thua kém da của con mãng xà khổng lồ ở Thần Thụ Tần Lĩnh.

Còn da của Thanh Lân Cự Mãng, có thể so sánh với da giao long của Chúc Cửu Âm.

Tất nhiên, da của mấy chục con Cổ Cự Tích kia cũng đều rơi vào tay Trần Hạo.

Cả mộ Hiến Vương với tất cả minh khí chôn cùng cũng đều bị anh quét sạch.

Quan trọng nhất là, Trần Hạo đã nhận được chiêu thứ tư của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Địa Sát Lệnh.

Phải biết rằng, trong hệ thống, đạo pháp cấp bậc này cần đến 8 vạn điểm thưởng mới có thể đổi được.

Trần Hạo đã trải qua mấy thế giới kịch tình mà vẫn chưa tích đủ 8 vạn điểm thưởng!

Về phần niềm vui bất ngờ, đó là Thanh Lân Cự Mãng lại có thể giúp huyết mạch Thanh Long tiến hóa.

Chính vì thế, tuổi thọ của Trần Hạo đã tăng thêm 485 năm!

Tu vi đạo pháp và thực lực của anh cũng được nâng cao đáng kể!

Lại còn có Mộc Trần Châu lấy ra từ trong cái đầu ngọc hóa của Hiến Vương.

Sau khi hỏi hệ thống, Trần Hạo mới biết thứ này lại là một bảo bối có thể tăng cường tinh thần lực và tu vi đạo pháp!

Chỉ cần Trần Hạo mang Mộc Trần Châu bên mình, tinh thần lực và đạo pháp của anh không chỉ có thể tự động tu luyện nhanh chóng, mà còn có thể tăng cường uy lực tấn công của đạo pháp.

Về phần năng lực mở ra không gian hư số của Mộc Trần Châu, Trần Hạo hiện tại vẫn chưa thể nắm giữ, chỉ có thể từ từ tìm tòi.

Có thể nói, chuyến đi đến mộ Hiến Vương lần này, thu hoạch tuyệt đối khổng lồ.

Chương 419

Nói xong, Trần Hạo liền tiến vào thức hải, mở bảng thuộc tính.

Tên túc chủ: Trần Hạo Tuổi: 24 Tuổi thọ: 1455 năm (Tạm thời) Chiều cao: 1.85m Nghề nghiệp: Liệt Hải Thiên Sư của Liệt Hải phái Điểm thưởng: 59550 Thần binh lợi khí: Đại Việt Long Tước Đao, Quỷ Tỳ, Mộc Trần Châu, Trấn Yêu Đồng Kính, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (108 cái) Huyết mạch đặc thù: Huyết mạch Thượng cổ Thanh Long, Âm Dương Nhãn Năng lực: Tinh thông lặn (năng lực tự thân của túc chủ), Tinh thông các ngôn ngữ, Bế khí công, Tinh thông trung y, Tinh thông thương giới, Tinh thông tiên pháp, Cổ võ Hình Ý Quyền, Tinh thông giám định đồ cổ, Tinh thông điều khiển thuyền bè Đạo thuật bí pháp: Lôi pháp Dương Ngũ Lôi, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Khai Quang Thuật Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Chiêu thứ nhất: Sát Phá Lệnh!

Chiêu thứ hai: Phong Hỏa Lệnh!

Chiêu thứ ba: Truy Hồn Lệnh!

Chiêu thứ tư: Địa Sát Lệnh! (Thiếu ba chiêu) Mô Kim Bí Thuật: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật Bàn Sơn Bí Thuật: Bàn Sơn Phân Giáp Thuật (Toàn quyển) Tá Lĩnh Bí Kỹ: Văn Sơn Biện Long Chi Pháp Phát Khâu Tuyệt Kỹ: Song Chỉ Tham Động Vật phẩm đặc thù: Thần mộc Côn Luân, Quan tài Lam Thạch Tinh, Chu Quả (3 quả), Bổ Nguyên Đan (14), Dưỡng Nguyên Đan (14), Giao Long Chiến Y, Không gian lưu trữ 145 mét khối (Có thể nâng cấp) Vật phẩm phổ thông: Hà Mộc Tập Nhiệm vụ: 1.

Tập hợp đủ mười thanh thần binh lợi khí cổ đại, Đại Việt Long Tước Đao có thể được cường hóa một lần. [Độ hoàn thành 8/10] (Đã

có: Đại Việt Long Tước, Ngư Tràng Kiếm, Thanh Công Kiếm, Hắc Kim Đoản Đao, Cổ Đĩnh Đao, Tiểu Thần Phong, Lãnh Nguyệt Loan Đao, Long Chi Chủy Thủ).

Sáng hôm sau, Trần Hạo dẫn năm cô gái Lara, trực tiếp lái xe đến ga xe lửa Côn Minh.

Sau đó, họ lần lượt di chuyển và trở về Yên Kinh.

Vừa đến tổng bộ Liệt Hải phái, Tuyết Lệ Dương và Lara liền ra sân bay, ngồi máy bay đến Mỹ.

Dù sao cả hai muốn cùng Trần Hạo rời khỏi thế giới này, tự nhiên phải sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong nhà.

Trần Hạo thì triệu tập Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Hoa Mã Quải và Đại Kim Nha lại.

Hoa Mã Quải đã trải qua một lần chuyện Trần Hạo rời đi, nên khi nghe Trần Hạo và năm cô gái lại sắp rời đi một thời gian không biết bao lâu, dù cũng buồn bã nhưng đã nghĩ thoáng hơn.

Nhưng Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha lại vô cùng không nỡ để Trần Hạo đi.

Nhưng sau khi nghe Hoa Mã Quải khuyên giải, lại thêm việc Trần Hạo đã quyết tâm ra đi, ba người họ cũng chỉ có thể gửi gắm những lời chúc phúc của mình.

Sau đó, Trần Hạo liền giao da vảy của mấy chục con Cổ Cự Tích cho Hồ Bát Nhất và Hoa Mã Quải, bảo họ làm chiến y cho các môn nhân Liệt Hải phái.

Dù sao da Cổ Cự Tích tuy không bằng da mãng xà khổng lồ hay da giao long, nhưng dù không dùng hệ thống, cũng có thể dựa vào trình độ khoa học kỹ thuật hiện có để làm thành chiến y cho môn nhân Liệt Hải phái.

Tất nhiên, chiến y Cổ Cự Tích về mọi mặt chắc chắn không bằng chiến y từ da mãng xà, càng không thể so sánh với Giao Long Chiến Y.

Tối hôm đó, Trần Hạo dẫn ba cô gái A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, một lần nữa mở tiệc chiêu đãi tất cả môn nhân Liệt Hải phái.

Thậm chí cả Trương Nhật Sơn, người đã trở thành hội trưởng của Cửu Môn Hiệp Hội, cũng được mời đến.

Sau ba tuần rượu năm vị thức ăn, Trần Hạo liền tuyên bố trước mọi người, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha trở thành các trưởng lão chính thức của Liệt Hải phái.

Từ nay về sau, mọi sự vụ của Liệt Hải phái đều do ba người họ phụ trách.

Về phần Hoa Mã Quải, vị trưởng lão tiền nhiệm, chính thức được thăng cấp thành Thái Thượng Trưởng Lão, tuy là lui về tuyến hai dưỡng già, nhưng Trần Hạo cũng nói, một khi có việc gì không giải quyết được, ba người Hồ Bát Nhất phải thỉnh giáo vị tiền bối Hoa Mã Quải này.

Sau đó, Trần Hạo lại cùng Trương Nhật Sơn trò chuyện một phen, hy vọng sau này có thể chiếu cố Liệt Hải phái nhiều hơn.

Trương Nhật Sơn, người đã sớm coi Trần Hạo là thần tượng, lập tức vỗ ngực nói.

“Hạo gia xin cứ yên tâm, chỉ cần Liệt Hải phái có nhu cầu, tôi, Trương Nhật Sơn và toàn bộ Cửu Môn Hiệp Hội, tuyệt đối sẽ dốc sức tương trợ!” ... ...

Vài ngày sau, Lara và Tuyết Lệ Dương sau khi đã sắp xếp xong việc gia tộc của mình, liền quay trở lại biệt thự của Trần Hạo ở Yên Kinh.

Sáng hôm sau, sau khi đã dặn dò xong xuôi với Hoa Mã Quải, Trương Nhật Sơn, Hồ Bát Nhất, Bàn Tử và Đại Kim Nha, Trần Hạo không đi chào tạm biệt họ nữa.

Nhìn năm cô gái Lara đang đứng trước mặt, Trần Hạo cười nói.

"Các bà xã, nếu không có vấn đề gì, chúng ta đi nhé!" A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô chỉ mỉm cười không nói gì, ngược lại là Tuyết Lệ Dương và Lara, những người chưa từng trải qua việc xuyên không, có chút căng thẳng nhưng lại không thể che giấu được sự phấn khích.

Khi năm cô gái đều gật đầu ra hiệu không có vấn đề gì, Trần Hạo liền tiến vào thức hải nói.

"Hệ thống huynh, bắt đầu xuyên không trở về thế giới Đạo Mộ đi!!!" Trong chốc lát, bóng dáng sáu người Trần Hạo biến mất trong một luồng sáng trắng. ... ...

Một luồng sáng trắng lóe lên, Trần Hạo và năm cô gái A Ninh phát hiện mình đã xuất hiện trong sân của một biệt thự độc lập, tuy diện tích không quá lớn nhưng lại vô cùng độc đáo.

Nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh, Tô Nan hưng phấn kêu lên: "Em cuối cùng cũng trở về rồi!" A Ninh cũng vui mừng nói: "Không ngờ vị trí chúng ta xuyên không trở về lại là nhà của chúng ta!" Trần Hạo cũng không ngờ, lần này hệ thống Thần Tuyển lại đáng tin cậy đến vậy, không hề để họ phải đi đường xa, mà trực tiếp dịch chuyển sáu người đến biệt thự độc lập ở Yên Kinh.

Thế là anh cũng không khỏi cảm thán: "A, chúng ta cuối cùng cũng trở về rồi." Lara và Tuyết Lệ Dương tuy ở thời đại của mình đều là những gia đình giàu có, đặc biệt là Lara còn là người thừa kế duy nhất của một gia tộc cổ xưa ở Anh.

Nhưng dù sao trang viên họ ở đều là sản phẩm của những năm 80

trở về trước, tạo hình của căn biệt thự ba mươi năm sau này khiến hai cô gái sáng mắt lên.

Về phần Hồng Cô thì càng không cần phải nói, vốn là người của thời Dân quốc, ở thế giới Quỷ Xuy Đăng những năm 80, cô cũng đã mất một khoảng thời gian mới thích ứng được.

Vì vậy, khung cảnh trước mắt càng khiến cô tràn đầy tò mò và mới lạ.

Tuyết Lệ Dương có chút hưng phấn hỏi: "Chồng ơi, chẳng lẽ đây là nhà của anh ở thời đại này sao?" Lara cũng mới lạ nói: "Tuy không lớn lắm, nhưng rất có đặc điểm, em thích." Hồng Cô còn trêu chọc: "Thì ra chồng ở thời đại này cũng là một lão địa chủ giàu có a!" Trần Hạo dở khóc dở cười gõ vào trán Hồng Cô rồi nói.

"Địa chủ gì chứ!

Ở thời đại này, người ta dùng từ thổ hào để hình dung anh, được không!" "Đây là nhà của anh ở thế giới này, vị trí địa lý chúng ta đang ở chính là thành Yên Kinh ba mươi năm sau." "Được rồi, đừng đùa nữa.

Các bà xã, chúng ta mau vào nhà thôi." Nói xong, anh dẫn ba cô gái Lara, trực tiếp mở cửa biệt thự đi vào.

Về phần A Ninh và Tô Nan, cả hai đã quá quen thuộc với nơi này, không cần Trần Hạo dẫn đường.

Sau khi vào biệt thự, Trần Hạo trực tiếp về phòng của mình, tắm một trận nước nóng thật thoải mái.

Sau đó, anh thay Giao Long Chiến Y ra, mặc một bộ đồ thường phục cực kỳ thoải mái rồi mới xuống phòng khách.

Cùng lúc đó, A Ninh và Tô Nan cũng đã sắp xếp phòng cho Lara, Tuyết Lệ Dương và Hồng Cô.

Đồng thời dạy họ cách sử dụng một số thiết bị điện gia dụng mà họ chưa từng thấy ở thời đại này.

Chương 420

Sau đó, năm cô gái sau khi tắm rửa trong phòng của mình, cũng thay Giao Long Chiến Y ra, mặc những bộ quần áo thường ngày mình thích.

Ngay sau đó, ba cô gái Lara dưới sự dẫn dắt của Tô Nan và A Ninh, hứng khởi tham quan căn biệt thự này.

Khi đã đi một vòng lớn, cuối cùng trở lại phòng khách, Lara trực tiếp ôm lấy Trần Hạo cười nói.

"Anh yêu, nơi này tuy không lớn bằng trang viên nhà em, nhưng em rất thích nơi này." Tuyết Lệ Dương và Hồng Cô tuy không biểu hiện phóng khoáng như vậy, nhưng cả hai cũng tỏ ra hài lòng với nơi này.

Sau một hồi cười đùa, Tô Nan, người đã lâu không được thưởng thức tài nấu nướng của Trần Hạo, cười hì hì nói.

"Chồng ơi, để chúc mừng chúng ta trở về thời đại này, đồng thời cũng chào mừng Hồng Cô, Tuyết Lệ Dương và Lara gia nhập đại gia đình của chúng ta, anh không nên trổ tài một phen sao?!" A Ninh, người cũng mê mẩn tài nấu nướng của Trần Hạo, lập tức hùa theo.

"Tô Nan nói đúng, chồng nhất định phải làm một bàn ăn thật lớn để ăn mừng đó!" Nghe thấy vậy, ba cô gái Tuyết Lệ Dương không biết tài nấu nướng của Trần Hạo, đồng thanh hỏi.

"Chẳng lẽ chồng nấu ăn rất ngon sao?" Tô Nan cười gian như một con cáo nhỏ: "Đương nhiên rồi, đợi các chị nếm thử tài nghệ của chồng xong, nhất định sẽ kinh ngạc lắm đấy!" Trong chốc lát, năm cô gái đều vây quanh Trần Hạo, nhất quyết đòi anh tự mình xuống bếp.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cười gật đầu nói: "Được rồi, hôm nay anh sẽ trổ tài một phen, cho năm cô mèo tham ăn này ăn no." Ngay sau đó, anh vừa lấy ra chiếc điện thoại đã lâu không dùng, vừa nói.

"A Ninh, Tô Nan, hai em dẫn ba người họ đi mua đồ ăn, cũng tiện thể làm quen với môi trường xung quanh nhà mình." "Anh gọi điện cho Bàn Tử, bảo cậu ấy đến cho đông vui." Nói xong, anh liền tìm số của Bàn Tử trong danh bạ rồi trực tiếp gọi đi.

A Ninh và Tô Nan vui vẻ gật đầu đồng ý, sau đó kéo ba cô gái Tuyết Lệ Dương, vui vẻ ra ngoài mua đồ ăn.

Một lát sau, điện thoại vừa kết nối, đã nghe thấy tiếng la lớn kinh ngạc của Bàn Tử trong ống nghe.

"Đệch!

Hạo gia?!!!" Trần Hạo dở khóc dở cười đảo mắt: "Chứ còn ai?

Đừng nói với tôi là cậu xóa số điện thoại của tiểu gia tôi rồi nhé, không thấy tên hiển thị à!" Bàn Tử kinh ngạc đáp: "Hạo gia nói gì vậy, sao có thể chứ!" "Chẳng qua là tôi đã hơn một năm không có tin tức gì của Hạo gia, đột nhiên thấy anh gọi cho tôi, tưởng là ảo giác chứ!" "Mà này Hạo gia, hơn một năm nay anh đi đâu vậy, không gọi một cuộc điện thoại, không một chút tin tức, tôi lo chết đi được!" Cảm nhận được sự quan tâm chân thành của Bàn Tử, trong lòng Trần Hạo dâng lên một cảm giác ấm áp và vui mừng khó tả.

Nhưng anh cũng không nói nhiều qua điện thoại, liền cười nói.

"Được rồi, mau đến biệt thự của tôi đi, tình hình chi tiết đợi cậu đến rồi nói." "À, đúng rồi, cậu có đang ở Yên Kinh không?

Có tiện không?" Bàn Tử nghe vậy mừng rỡ nói: "Tôi đang ở Yên Kinh, mà thôi, Hạo gia có lệnh, dù tôi có ở hành tinh khác cũng phải lập tức chạy về gặp anh chứ!" "Tôi đến ngay, nửa giờ sau gặp!" Dứt

lời, Bàn Tử liền vội vàng cúp máy.

Nghe tiếng tút tút trong điện thoại, Trần Hạo dở khóc dở cười lắc đầu, thầm nghĩ.

Theo lời Bàn Tử, khoảng thời gian anh xuyên không, ở thế giới Đạo Mộ cũng chỉ mới trôi qua hơn một năm.

Nhưng hơn một năm đã qua đi, sao gã này vẫn không bớt ba phải thế nhỉ!

Nói xong, Trần Hạo liền đi vào bếp, bắt đầu chuẩn bị nấu nướng.

Hơn hai mươi phút sau, A Ninh và Tô Nan dẫn ba cô gái Hồng Cô, vui vẻ mua đồ ăn trở về.

Nhìn những chiếc túi lớn trong tay năm cô gái, hoa quả, rau củ, thịt, hải sản, thứ gì cũng có.

Trần Hạo cười nói: "Ồ à!" "Xem ra hôm nay thực sự muốn anh trổ tài, làm cho các em một bữa Đại Việt toàn tịch rồi!" Tô Nan cười hì hì: "Đại Việt toàn tịch thì không cần đâu, với lại đồ ăn em mua cũng không nhiều đến thế." "Nhưng mà, chồng hôm nay cũng phải làm hai mươi món nhé?

Em thèm chết đi được!" Nghe thấy vậy, Trần Hạo và bốn cô gái còn lại đều vui vẻ cười lớn.

Ngay sau đó, Trần Hạo dưới sự giúp đỡ của năm cô gái, bắt đầu nấu nướng bữa tiệc thịnh soạn tối nay.

Nhưng chưa được mấy phút, chuông cửa biệt thự đã vang lên.

Lara tò mò hỏi: "Chồng ơi, hôm nay mình mới về nhà, chẳng lẽ đã có khách đến thăm sao?" A Ninh cười nói: "Không phải khách đâu, trước khi chúng ta đi chồng đã gọi điện cho Bàn Tử rồi, chắc chắn là cậu ấy đến." Tô Nan tiếp lời: "Bàn Tử là anh em tốt của chồng, cũng

là trưởng lão chủ sự của Liệt Hải phái ở thời đại này." Nói xong, cô đi ra khỏi bếp để mở cửa.

Khi Bàn Tử thấy Trần Hạo, anh liền lao lên ôm chầm lấy anh.

Hai người đã lâu không gặp, tự nhiên đều vô cùng vui mừng.

Sau khi Bàn Tử chào hỏi A Ninh và Tô Nan, Trần Hạo liền giới thiệu ba cô gái Hồng Cô, Tuyết Lệ Dương và Lara.

Nghe nói Trần Hạo mới đi hơn một năm, lại có thêm ba người vợ xinh đẹp như nữ thần.

Bàn Tử "ghen tị, đố kỵ, căm hận" mà la lớn: "Đệch, Hạo gia!" "Chẳng lẽ hơn một năm nay, anh đi tìm vợ đẹp đấy à?!" Nghe thấy vậy, năm cô gái của A Ninh lập tức bị chọc cười phá lên.

Sau một hồi trêu đùa, nghe Trần Hạo nói muốn tự mình nấu một bữa thịnh soạn, Bàn Tử, người cũng biết tài nấu nướng thần kỳ của anh, liền đòi vào bếp phụ giúp.

Thế là cả căn bếp không lớn lắm ngay lập tức bị năm cô gái và Bàn Tử làm cho gà bay chó sủa.

A Ninh và Tô Nan thì khỏi phải nói, hai người họ là cao thủ giết người, hạ đấu, kỹ năng sinh tồn ngoài trời cũng không tệ.

Nhưng nếu bảo họ vào bếp thì đúng là hai mắt tối sầm.

Hồng Cô, cô nàng ngốc nghếch này, cũng là cao thủ giết người và hạ đấu, truyền nhân của Môn phái Nguyệt Lượng, cánh tay phải của tổng đà chủ Thường Thắng Sơn năm xưa.

Nhưng nói đến chuyện bếp núc thì lại càng không biết gì.

Còn Lara và Shirley Dương thì càng không cần phải bàn, hai vị đại tiểu thư nhà giàu ngoại quốc, tuy thủ đoạn đảo đấu, chiến đấu rất cao minh, cũng không thiếu kinh nghiệm sinh tồn ngoài trời, nhưng bảo họ

nấu ăn thì thôi bỏ đi.

Còn Bàn Tử, đại diện cho giới sành ăn ở Hoa Hạ, hạ đấu mò kim không thành vấn đề.

Bây giờ thân thủ và thực lực cũng không tệ, chiến đấu, giết người cũng không phải chuyện khó.

Nhưng bảo cậu ta phụ bếp thì đúng là một thảm họa trong bếp!

Nhìn căn bếp hỗn loạn, Trần Hạo dở khóc dở cười đuổi tất cả ra ngoài.

Thế là năm cô gái và Bàn Tử cười phá lên một trận rồi vui vẻ chạy ra phòng khách xem TV, tán gẫu.

Một giờ sau, Trần Hạo đã làm xong một bàn đầy những món ăn thịnh soạn.

Ngay lập tức, năm cô gái và Bàn Tử bị bữa tiệc đầy đủ sắc hương vị làm cho thèm chảy nước miếng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng không nhiều lời, trực tiếp bảo mọi người ăn đi.

Sau khi rượu no cơm say, Bàn Tử vừa uống trà vừa hỏi: "Hạo gia, nói thật đi, hơn một năm qua, rốt cuộc ông đã chạy đi đâu hưởng lạc thế?" "Làm sao mà tìm được Hồng Cô, Shirley Dương và Lara, ba vị nữ thần làm vợ thế?" "Chuyện tốt như vậy sao không rủ anh em tôi với?" "Phải biết là tôi vẫn còn độc thân đấy!" Nghe Bàn Tử khen ngợi, ba cô gái Shirley Dương đều vui vẻ cười rạng rỡ.

Ngay cả A Ninh và Tô Nan cũng ở bên cạnh cười khúc khích không ngừng.

Chương 421

Trần Hạo đương nhiên không thể nói hết sự thật, bèn bỏ qua chuyện xuyên không, chọn những chuyện có thể nói, sửa đổi rồi kể lại một lượt.

Đại khái là, sau khi về nước ngoài, anh lần lượt gặp Shirley Dương và Lara ở Mỹ và Anh, rồi đến đền Angkor Wat ở Campuchia, cũng như hang Vạn Ảnh ở Siberia.

Sau đó lại đến Cửu Tầng Yêu Tháp ở núi Côn Luân, rồi đến mộ của hoàng tử Cô Mặc và thành cổ Tinh Tuyệt trong sa mạc.

Tiếp theo, anh lại quen biết Hồng Cô ở mộ tướng quân Bình Sơn, Tương Tây, sau đó tìm được mộ Thanh Y Tử ở Trường Sa.

Cuối cùng, liên tiếp đến Mê quật Long Lĩnh, mộ công chúa Áo Cổ ở Nội Mông và mộ Hiến Vương ở Vân Nam.

Năm cô gái A Ninh ở bên cạnh đều biết Trần Hạo tuy nói thật, nhưng phần lớn đã bị che giấu và sửa đổi.

Thế là họ vừa ăn trái cây tráng miệng vừa cười hì hì nhìn Trần Hạo bịa chuyện.

Nghe Trần Hạo kể, Bàn Tử lập tức kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ, Trần Hạo trong một thời gian ngắn đã hạ tám ngôi mộ cổ lớn trên khắp cả nước.

Ở nước ngoài, cũng hạ hai cái đấu lớn.

Đặc biệt khi nghe Trần Hạo trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cũng như thu được bao nhiêu minh khí tùy táng, cậu ta lập tức ghen tị đến mức nước miếng sắp chảy ra!

Cậu ta buồn bã cảm thán: “Hạo gia, sớm biết chuyến đi này đặc sắc như vậy, tôi có chết cũng không ở nhà chăm sóc đám tiểu tử Liệt Hải Phái kia.” “Nếu có thể cùng Hạo gia đi kiến thức những ngôi mộ cổ phi thường đó thì tuyệt vời biết bao!” Trần Hạo nghe xong mới nhớ ra, trước khi đi, anh đã đưa cho Bàn Tử một khoản tiền lớn, bảo cậu ta chiêu mộ một trăm cô nhi choai choai, trở thành môn nhân của Liệt Hải Phái.

Anh bèn hỏi: “Bàn Tử, những đứa trẻ mồ côi mà cậu chiêu mộ bây giờ thế nào rồi?” “À phải rồi, trong thời gian tôi đi, Liệt Hải Phái của chúng ta có gặp chuyện gì lớn không?” Ngay sau đó, Bàn Tử liền kể lại chuyện của Liệt Hải Phái mới thành lập trong hơn một năm qua.

Hóa ra, từ khi Trần Hạo dẫn A Ninh và Tô Nan ‘xuất ngoại’, Bàn Tử đã dốc lòng huấn luyện một trăm môn đồ mồ côi mười lăm, mười sáu tuổi đó.

Đặc biệt là, những đứa trẻ mồ côi mà Bàn Tử chọn, không chỉ trung thành, mà từng đứa một đều có thiên phú không tồi.

Sau hơn một năm huấn luyện, cộng thêm việc Bàn Tử dẫn chúng đi hạ mấy cái đấu nhỏ để thực tập, một trăm đứa trẻ choai choai đó đều đã trở thành những trợ thủ đắc lực.

Theo lời Bàn Tử, trong hơn một năm qua, Liệt Hải Phái do cậu ta lãnh đạo cũng đã gặp phải một số chuyện không lớn không nhỏ.

Nhưng mỗi lần Bàn Tử sắp không giải quyết được, Cửu Môn Thương Hội lại cử người đến giúp đỡ, hoặc có một tổ chức thần bí đến cứu viện.

Có thể nói, nếu không có Cửu Môn Thương Hội và tổ chức thần bí đó, một trăm môn đồ mồ côi của Liệt Hải Phái do Bàn Tử lãnh đạo đã sớm xảy ra chuyện rồi!

Nghe đến đây, đừng nói Trần Hạo, ngay cả năm cô gái A Ninh cũng biết Cửu Môn Thương Hội và tổ chức thần bí giúp Bàn Tử giải vây là ai.

Chắc chắn là Trương Nhật Sơn, người đã được Trần Hạo nhờ vả trước khi rời khỏi thế giới Quỷ Thổi Đèn, cũng như Liệt Hải Phái do Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Hoa Mã Quải và Đại Kim Nha lãnh đạo.

Thế là Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Bàn Tử cũng không cần đoán mò nữa." "Cửu Môn Thương Hội giúp đỡ là vì hội trưởng Trương Nhật Sơn là bạn của tôi." "Còn tổ chức thần bí kia, chính là thế lực của gia tộc tôi ở trong nước, cũng là Liệt Hải Phái." Nghe những lời này, Bàn Tử lập tức kinh ngạc vô cùng.

Không ngờ, những người luôn chăm sóc và bảo vệ Liệt Hải Phái sơ khai lại là người mà Trần Hạo đã nhờ vả từ sớm!

Quan trọng nhất là, không ngờ gia tộc của Trần Hạo đã sớm có thế lực lớn như vậy ở trong nước.

Ngay sau đó, Bàn Tử liền hét lớn: "Hạo gia, ông cũng quá không trượng nghĩa rồi!" "Sớm biết gia tộc ông có thế lực lớn như vậy, Bàn Tử tôi cần gì phải cẩn thận từng li từng tí như thế chứ, thật là hại chết tôi rồi!" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói cho cậu ta biết, những thế lực và mối quan hệ đó đều được thiết lập sau khi anh xuyên không.

Thế là anh tiếp tục bịa chuyện: "Không nói cho cậu biết, cũng là để cậu rèn luyện nhiều hơn, đồng thời cũng để mài giũa một trăm môn đồ Liệt Hải mới gia nhập đó thôi!" Nhìn vẻ mặt u uất của Bàn Tử, Trần Hạo liền khai quang cho bộ Giao Long Chiến Y kia.

Biết bộ Giao Long Chiến Y của mình đã biến thành pháp khí được khai quang, đồng thời có cả Ngự Quỷ Chú, Phá Sát Chú và Tĩnh Tâm Chú ba loại pháp chú lớn, Bàn Tử lập tức vui mừng khôn xiết.

Khi Trần Hạo lại đưa cho cậu ta một món đồ tùy thân bằng ngọc tứ tẩm sắc đã được khai quang, Bàn Tử vui đến mức miệng méo xệch.

Cuối cùng, khi Trần Hạo lại lấy ra một trăm tấm yêu bài hộ thân Liệt Hải được làm từ cây Chu quả đã khai quang, bảo Bàn Tử phân phát cho các môn đồ mồ côi.

Bàn Tử lập tức kinh ngạc đến mức mắt trợn tròn, miệng há hốc, nửa ngày trời không nói nên lời.

Khi bị năm cô gái A Ninh cười cho tỉnh lại, cậu ta lập tức kinh hãi hét lên.

"Mẹ kiếp!" "Hạo gia thật quá đỉnh!

Cứ như là phát tặng pháp khí khai quang vậy!" "Có những thứ này, sau này Bàn Tử tôi cũng có thể bay nhảy rồi, ngay cả một trăm môn đồ mồ côi kia, cũng không sợ hạ đấu gặp âm hồn và tống tử nữa!" Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo bảo A Ninh và Tô Nan dẫn Hồng Cô, Lara và Shirley Dương lái xe đi dạo thành phố Yến Kinh.

Dù sao thì thế giới Đạo Mộ cách thế giới Quỷ Thổi Đèn ba mươi năm.

Muốn sống trong thời đại này, ba cô gái Hồng Cô phải thích ứng với hoàn cảnh của thời đại này.

Còn Trần Hạo thì đi cùng Bàn Tử đến tổng bộ của Liệt Hải Phái, nơi được thành lập sớm nhất, nhưng lại là muộn nhất về mặt thời gian.

Khi Bàn Tử nói cho một trăm môn đồ mồ côi biết Trần Hạo là Thiên sư khôi thủ của Liệt Hải Phái.

Trần Hạo chỉ cần thể hiện một chút đạo pháp nhỏ, đã trấn áp được một trăm môn đồ mồ côi.

Ngay sau đó, Bàn Tử lại phân phát những tấm yêu bài được làm từ cây Chu quả đã khai quang, sau khi biết yêu bài lại là pháp khí khai quang do Trần Hạo luyện chế.

Những đứa trẻ mồ côi vốn đã được Bàn Tử quán thâu tư tưởng phải trung thành với Liệt Hải Phái, trung thành với Thiên sư khôi thủ Liệt Hải, lập tức đều thành tâm thần phục!

Sau đó, Bàn Tử lại giới thiệu tình hình của các môn đồ mồ côi, và để từng đứa trẻ thể hiện thực lực của mình.

Nhìn qua, Trần Hạo biết hơn một năm qua, Bàn Tử đã thực sự dốc hết tâm tư, hao phí rất nhiều tinh lực.

Bởi vì Trần Hạo phát hiện, những đứa trẻ mồ côi này, tuy tuổi chỉ khoảng mười sáu, mười bảy.

Nhưng kiến thức về hạ mộ đảo đấu lại vô cùng quen thuộc.

Thậm chí cả Bàn Sơn Phân Giáp Thuật và Liên Hoàn Đao Pháp mà Trần Hạo bảo Bàn Tử truyền lại, những đứa trẻ mồ côi đều đã có thành tựu nhất định.

Đừng nhìn tuổi còn nhỏ, nhưng về mặt võ lực, tuyệt đối còn lợi hại hơn cả Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Thấy cảnh này, Trần Hạo liền bảo Bàn Tử thưởng cho mỗi đứa trẻ mười vạn đồng tiền tiêu vặt.

Đồng thời, ở khách sạn cao cấp nhất thành phố Yến Kinh, mời những đứa trẻ mồ côi ăn một bữa thịnh soạn.

Như vậy, những môn đồ mồ côi đó lập tức đều thật tâm thật ý công nhận Trần Hạo.

Khi Trần Hạo về nhà vào buổi tối, liền thấy năm cô gái Shirley Dương đang hứng khởi bàn tán về những gì họ đã thấy và nghe hôm

nay.

Lara và Hồng Cô còn không ngừng cảm thán, không ngờ ba mươi năm sau lại có sự thay đổi lớn như vậy.

Chương 422

Ngay sau đó, Shirley Dương và Lara đề xuất muốn đến Mỹ và Anh, xem xét tình hình của gia đình mình.

Trần Hạo cảm thấy ý tưởng của hai người họ rất hợp lý, liền gật đầu đồng ý.

"Về xem cũng tốt, nhưng ngày mai anh phải đến tổng bộ Liệt Hải Phái thực sự, thăm lão Hồ, Bàn Tử và Hoa Mã Quải." "Đợi ngày mai đi cùng anh xong, rồi đặt vé máy bay về nước ngoài xem sao nhé." Hai cô gái nghe xong, tự nhiên vui mừng gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó, Trần Hạo liền lấy điện thoại ra.

Trước khi đi, Hoa Mã Quải đã để lại một số điện thoại cố định không bao giờ thay đổi.

Bởi vì Hoa Mã Quải đã trải qua việc Trần Hạo đi mấy chục năm.

Để Trần Hạo khi quay lại lần nữa không bị mất liên lạc, Hoa Mã Quải đã đặc biệt nói với Trần Hạo, số điện thoại cố định này sẽ không bao giờ thay đổi.

Chỉ cần Trần Hạo quay lại gọi điện, nhất định sẽ tìm được ông ta.

Sau khi gọi điện thoại, Trần Hạo không khỏi thầm nghĩ: Không biết Hoa Mã Quải đã hơn trăm tuổi, bây giờ có khỏe không?

Còn Hồ Bát Nhất, Vương Bàn Tử và Đại Kim Nha, có khỏe không?

Lúc này, đầu dây bên kia đột nhiên truyền đến một giọng nói vô cùng già nua, nhưng lại cực kỳ kinh ngạc và vui mừng.

"Hạo gia?

Có thật là ngài không?" Nghe giọng nói già nua đó, lòng Trần Hạo không khỏi chua xót.

Anh liền mỉm cười nói: "Là tôi đây, Quải Tử, ba mươi năm không gặp, ông có khỏe không?" "Lão Hồ, Bàn Tử, lão Kim, còn các môn đồ Liệt Hải, đều khỏe cả chứ?" Giọng nói vốn đang kích động của Hoa Mã Quải ở đầu dây bên kia chợt ngừng lại, một lúc sau mới nói.

"Tôi thì khỏe, nếu không có Chu quả mà Hạo gia ban cho, có lẽ tôi đã sớm xuống mồ rồi." "Những lão huynh đệ môn đồ thế hệ đầu tiên của Liệt Hải cùng thời với tôi, bây giờ đều đã đi cả rồi." "Ngay cả không ít môn đồ thế hệ thứ hai, cũng vì các loại tai nạn, thương bệnh, và tuổi thọ cạn kiệt mà qua đời." "Nhưng những môn đồ thế hệ thứ hai còn lại, và những môn đồ thế hệ thứ ba đều khỏe." "Bây giờ, môn đồ thế hệ thứ tư của Liệt Hải Phái chúng ta, cũng đều đã trở thành trụ cột." Nghe Hoa Mã Quải giới thiệu tình hình của tất cả môn đồ Liệt Hải Phái, nhưng không hề nhắc đến ba người Hồ Bát Nhất.

Anh bèn ngạc nhiên hỏi: "Vậy còn ba người lão Hồ thì sao?" Giọng nói già nua của Hoa Mã Quải thở dài một tiếng, sau đó cay đắng nói.

"Hạo gia, chuyện này một lời khó nói hết." "Ngài đang ở đâu?

Nếu tiện, sáng mai tôi sẽ cho người đến đón ngài." "Đợi ngài đến tổng bộ của chúng ta, tôi sẽ kể chi tiết cho ngài nghe được không?" Nghe những lời này, Trần Hạo biết ba người Hồ Bát Nhất đã xảy ra chuyện.

Anh liền nói: "Tôi đang ở Yến Kinh, cũng không cần đợi đến ngày mai, cho người đến đón tôi ngay đi." Hoa Mã Quải nghe xong, lập tức nhận lệnh, sau đó hỏi rõ địa chỉ của Trần Hạo rồi cúp máy.

Nửa giờ sau, Trần Hạo cùng năm cô gái A Ninh đã ngồi lên chiếc xe của môn đồ thế hệ thứ tư Liệt Hải đến đón.

Đi suốt một chặng đường, khi Trần Hạo đến tổng bộ thực sự của Liệt Hải Phái trong thời đại này.

Anh thấy Hoa Mã Quải, người đã ngoài trăm tuổi, già nua sắp chết, đang dẫn theo mấy chục môn đồ thế hệ thứ hai đã già, cùng gần một trăm môn đồ thế hệ thứ ba đã ngoài năm mươi tuổi, tất cả đều đứng ngoài tổng bộ nghênh đón.

Đối với Trần Hạo và năm cô gái, họ chỉ mới không gặp những môn đồ này hai ngày.

Nhưng đối với Hoa Mã Quải và những người khác, họ đã nửa giáp không gặp Trần Hạo, vị Thiên sư khôi thủ của Liệt Hải này!

Đặc biệt là những môn đồ thế hệ thứ hai, thứ ba, phát hiện Trần Hạo và năm cô gái Shirley Dương sau gần ba mươi năm, vẫn trẻ trung như năm xưa, dung mạo cũng không hề thay đổi.

Lúc này, họ mới cuối cùng tin rằng, lão đại của mình thực sự có thể trường sinh bất lão!

Hai cô gái xinh đẹp hai mươi mấy tuổi đứng bên cạnh Hoa Mã Quải, càng nhìn Trần Hạo không chớp mắt.

Trần Hạo phát hiện, sau khi vào văn phòng của Hoa Mã Quải trong tổng bộ, các môn đồ Liệt Hải khác đều ở lại bên ngoài.

Chỉ có hai cô gái xinh đẹp, một người có vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng, một người tinh nghịch cổ quái, lại dìu Hoa Mã Quải cùng đi vào.

Trần Hạo tuy cảm thấy hai người họ trông quen mắt, nhưng thực sự đang quan tâm đến tình hình của ba người Hồ Bát Nhất, nên cũng không nghĩ nhiều.

Sau khi mọi người ngồi xuống, trong lúc hai cô gái rót trà cho Hoa Mã Quải và sáu người Trần Hạo, Hoa Mã Quải liền kể cho Trần Hạo nghe sự thật về ba người Hồ Bát Nhất.

Nghe Hoa Mã Quải kể, trong lòng Trần Hạo lập tức dấy lên sóng to gió lớn!

Không phải anh không bình tĩnh, mà thực sự là lời của Hoa Mã Quải quá lật đổ cốt truyện mà Trần Hạo biết.

Hóa ra, từ khi Trần Hạo và năm cô gái rời khỏi thế giới Quỷ Thổi Đèn, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, dưới sự phụ tá của Hoa Mã Quải và Đại Kim Nha, đã phát triển Liệt Hải Phái cực kỳ thịnh vượng.

Mặc dù luôn tuân thủ quy tắc của Trần Hạo, mỗi thế hệ môn đồ Liệt Hải đều chỉ có 100 người.

Nhưng chỉ ba thế hệ môn đồ Liệt Hải, với số lượng không đến ba trăm người, dưới sự lãnh đạo của Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, đã vang danh giới đạo mộ cuối những năm tám mươi.

Đương nhiên, hai người họ cũng đến tuổi bàn chuyện cưới xin.

Vì vậy, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử lần lượt kết hôn.

Nhưng Bàn Tử sau khi kết hôn đã có con trai Vương Diệu, vợ chồng Hồ Bát Nhất lại vẫn không có con.

Mãi đến một lần đi đảo đấu vào núi, Hồ Bát Nhất nhặt được một bé gái sơ sinh, đặt tên là Băng Luân, cũng chính là cô gái có vẻ mặt cao ngạo lạnh lùng trong hai cô gái rót trà lúc nãy.

Thế là Hồ Bát Nhất nhận nuôi cô bé này, Đại Kim Nha cũng có một cô cháu gái tên Tiểu Kim Nha.

Cũng chính là cô gái còn lại, tinh nghịch cổ quái.

Nghe đến đây, Trần Hạo có chút ngơ ngác.

Bởi vì tình huống như vậy, đã trực tiếp xóa sổ nhân vật nam chính trong *Mục Dã Quỷ Sự*, con trai của Hồ Bát Nhất là Hồ Thiên!

Băng Luân cũng không được giáo sư Tôn, kẻ phản bội Câu Thi,

nhận nuôi, mà lại trở thành con gái nuôi của Hồ Bát Nhất.

Nhưng lời tiếp theo của Hoa Mã Quải còn khiến Trần Hạo kinh ngạc hơn.

Bởi vì có sự xuất hiện của Trần Hạo, Hồ Bát Nhất và Bàn Tử căn bản không bị trúng lời nguyền của Quỷ Động.

Nhưng Hoa Mã Quải lại nói, Hồ Bát Nhất phát hiện sau gáy của Băng Luân lúc còn nhỏ, có một ấn chú mật văn.

Chỉ có thể dùng Minh Nguyệt Thạch để trấn áp, nếu không có Tinh Nguyệt Thạch, Băng Luân đã sớm bị lời nguyền phát tác mà chết.

Nhưng để trị tận gốc ấn chú của Băng Luân, sau một hồi điều tra, Hồ Bát Nhất phát hiện, trong truyền thuyết Bá Vương Trủng có phương pháp trị tận gốc ấn chú.

Thế là anh cùng Bàn Tử và một nhóm cao thủ đạo mộ như Giáp Lạt Ma, đã đến Bá Vương Trủng.

Chương 423

Kết quả là đi đã hơn hai mươi năm, có thể nói là sống không thấy người, chết không thấy xác!

Sau khi Hồ và Bàn hai người mất tích, Đại Kim Nha cũng mắc bệnh ung thư, cuối cùng đã qua đời vì không qua khỏi năm năm trước.

Tuy môn đồ thế hệ thứ hai, thứ ba của Liệt Hải Phái không tệ, nhưng lại không có ai có thể một mình đảm đương.

Bất đắc dĩ, Hoa Mã Quải đã hơn trăm tuổi, đành phải tái xuất chưởng quản Liệt Hải Phái khi sắp hết tuổi thọ, chống đỡ được năm năm.

Nhìn Hoa Mã Quải như ngọn đèn sắp cạn dầu, Trần Hạo thực sự không ngờ, một phút hứng khởi năm xưa, lại có được một người anh em và thuộc hạ trung thành như vậy.

Vì sự xuất hiện của mình, cốt truyện vốn có của *Mục Dã Quỷ Sự* lại có sự thay đổi lớn.

Nhưng khi Trần Hạo nhớ lại cốt truyện của *Mục Dã Quỷ Sự*, anh phát hiện Hồ Bát Nhất và Bàn Tử có lẽ vẫn còn sống.

Dù nhân vật nam chính ban đầu là Hồ Thiên đã bị xóa sổ, nhưng Băng Luân lại thay thế vị trí của cậu ta.

Ngay cả quỹ đạo vận mệnh của Vương Diệu và Tiểu Kim Nha cũng có sự thay đổi lớn.

Từ đó có thể thấy, chỉ cần cốt truyện của *Mục Dã Quỷ Sự* bắt đầu, Trần Hạo tự tin có thể tìm lại được Hồ và Bàn hai người.

Lúc này, Băng Luân, người vẫn luôn cẩn thận quan sát Trần Hạo, vội vàng đi đến trước mặt Trần Hạo cầu xin.

“Thiên sư khôi thủ, từ nhỏ con đã nghe cha nuôi, chú Bàn và ông Quải nói, đạo pháp của ngài cao thâm, là thần tiên sống trên đời.” “Con xin ngài, giúp con tìm lại cha nuôi và chú Bàn được không?” Tiểu Kim Nha ở bên cạnh cũng vội nói: “Vâng ạ, Thiên sư khôi thủ, xin ngài đó, nhất định phải tìm lại ông Hồ và ông Bàn được không?” Thấy cảnh này, Trần Hạo trong lòng đã có chút cơ sở, thản nhiên cười nói.

“Quải Tử, hai cô nhóc yên tâm đi, lão Hồ, Bàn Tử và lão Kim đều là anh em tốt của tôi, tôi tự nhiên sẽ không bỏ mặc.” “Lão Kim qua đời vì bệnh, tôi không có cách nào, nhưng tôi vừa bói một quẻ, phát hiện lão Hồ và Bàn Tử hiện vẫn còn trên đời.” “Chỉ là hai người họ có lẽ bị kẹt trong một không gian dị giới cổ mộ, tạm thời không tìm được mà thôi.” “Nếu tôi không đoán sai, không đến nửa năm, sẽ có manh mối của lão Hồ và Bàn Tử.” “Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ tự mình đi tìm hai người họ về.” Nghe những lời này, Băng Luân và Tiểu Kim Nha lập tức vui mừng như điên, ngay cả Hoa Mã Quải cũng phấn khích cười lên.

Hoa Mã Quải tự nhiên hoàn toàn tin tưởng vào bản lĩnh của Trần Hạo, dù sao từ hơn 80 năm trước, ông đã chứng kiến biết bao điều thần kỳ của Trần Hạo.

Băng Luân và Tiểu Kim Nha tin lời Trần Hạo, là vì từ Hoa Mã Quải và Hồ Bát Nhất, Bàn Tử, Đại Kim Nha, họ đã nghe nhiều năm về những câu chuyện thần kỳ của Trần Hạo, vị Thiên sư khôi thủ của Liệt Hải này.

Đặc biệt là Hoa Mã Quải, vì Chu quả mà Trần Hạo ban cho, khi tuổi thọ sắp hết, lại sống thêm được gần ba mươi năm.

Hồ Bát Nhất và Bàn Tử, không chỉ học được rất nhiều bí pháp của Mạc Kim và Bàn Sơn Phái từ Trần Hạo, sau khi dùng Chu quả, rõ ràng

lão hóa chậm hơn người thường rất nhiều.

Quan trọng nhất, chiến y mãng xà và pháp khí khai quang mà Trần Hạo tặng, Băng Luân và Tiểu Kim Nha đã được chứng kiến công hiệu thần kỳ của chúng.

Có thể nói, chỉ riêng chiến y mãng xà, đao Đường hợp kim siêu cấp, đồ tùy thân bằng ngọc tứ tẩm sắc, và yêu bài của môn đồ Liệt Hải, đã không chỉ một lần cứu mạng họ trong mộ!

Chính vì vậy, dưới sự đảm bảo của Trần Hạo, Hoa Mã Quải, Băng Luân và Tiểu Kim Nha liền nghe theo đề nghị của anh, chờ đợi manh mối về hai người Hồ, Bàn xuất hiện.

Sau khi xong việc, Trần Hạo và Hoa Mã Quải trò chuyện về những chuyện đã qua trong gần ba mươi năm.

Trần Hạo tự nhiên lại kể lại câu chuyện bịa mà anh đã dùng với Bàn Tử cho Hoa Mã Quải nghe.

Hoa Mã Quải cũng kể chi tiết những chuyện của Liệt Hải Phái trong những năm qua.

Nhưng đa số trong đó đều là chuyện hai người Hồ, Bàn dẫn dắt môn đồ Liệt Hải tung hoành ngang dọc.

Khi Trần Hạo nhắc đến Bàn Tử và một trăm môn đồ mồ côi kia, Hoa Mã Quải không ngớt lời khen ngợi.

Thế là Trần Hạo đề xuất, để Bàn Tử dẫn những môn đồ mồ côi đó quay về Liệt Hải Phái thực sự.

Nghe những lời này, Hoa Mã Quải lập tức vui mừng khôn xiết.

Dùng lời của ông ta, Bàn Tử kia tuyệt đối là phiên bản của Vương Bàn Tử, thực lực cá nhân và tài năng lãnh đạo cũng không thua kém Hồ Bát Nhất bao nhiêu.

Có Bàn Tử, một thế lực mới gia nhập, hoàn toàn có thể tham khảo cách làm của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử năm xưa, giao Liệt Hải Phái cho Bàn Tử chủ sự.

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo đồng ý với đề nghị của Hoa Mã Quải.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo dẫn Bàn Tử, người đã nhận được thông báo, cùng một trăm môn đồ mồ côi, trực tiếp đến tổng bộ Liệt Hải Phái.

Để giúp Bàn Tử nâng cao thực lực, Trần Hạo đã cho cậu ta một quả Chu quả.

Cộng thêm danh tiếng lẫy lừng trong một năm qua, lại có sự ủng hộ của Trần Hạo và Hoa Mã Quải.

Ngay trong ngày, Bàn Tử đã dùng cả ân lẫn uy để hàng phục các môn đồ thế hệ thứ hai, thứ ba, thứ tư của Liệt Hải, trở thành trưởng lão chủ sự.

Đương nhiên, giống như quy tắc của Trần Hạo đối với các môn đồ Liệt Hải năm xưa, lần này tự nhiên cũng không thể thiếu.

Tại khách sạn tốt nhất Yến Kinh, Trần Hạo lại một lần nữa mở tiệc chiêu đãi các môn đồ Liệt Hải sau khi hợp nhất.

Giải quyết xong những chuyện này, Lara và Shirley Dương đã lên máy bay đến Mỹ và Anh, về xem xét công việc kinh doanh của gia tộc mình.

Trần Hạo tạm thời không có việc gì, liền dẫn A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, cùng Băng Luân và Tiểu Kim Nha, những người nhất quyết đòi đi theo để mở mang tầm mắt, thẳng tiến đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hồng Cô không hiểu hỏi: “Chúng ta đến Tân Nguyệt Phạn Điếm làm gì?” Trần Hạo thản nhiên cười: “Đương nhiên là đến đó, bán đi

một phần minh khí lấy được từ thành cổ Tinh Tuyệt và mộ Hiến Vương rồi!" Nói rồi, anh liền lái chiếc Hummer H6, lao nhanh trên đường.

Trần Hạo dẫn A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, cùng Băng Luân và Tiểu Kim Nha vừa mới đỗ xe trước cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm xuống xe, bốn Côn Nô gác cửa liền kinh hãi thất sắc.

Ngay sau đó, họ chia thành hai nhóm, hai Côn Nô vội vàng quay người vào trong thông báo, hai người còn lại thì vô cùng cung kính đứng trước mặt sáu người Trần Hạo, dẫn đường.

Thấy cảnh này, Hồng Cô kinh ngạc hỏi: "Tình hình gì đây?" "Chẳng lẽ đã nhiều năm trôi qua, đám Côn Nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn tôn trọng và cung kính ông xã như vậy sao?" Băng Luân và Tiểu Kim Nha, hai cô nhóc, đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Trần Hạo và mọi người.

Trần Hạo chỉ mỉm cười, không nói gì nhiều, ngược lại Tô Nan và A Ninh đi theo sau đều cười.

Sau đó, Tô Nan liền cười hì hì đáp: "Chị Hồng nhầm rồi." "Tuy năm xưa ông xã và Trương Đại Phật Gia có quan hệ thân thiết, cũng rất quen thuộc với tiểu thư Tân Nguyệt, ngay cả gia chủ đời trước của Tân Nguyệt Phạn Điếm là Doãn Sắc Vi cũng vô cùng tôn trọng ông xã nhà chúng ta." "Nhưng người của Tân Nguyệt Phạn Điếm bây giờ, có thể nói là gần như không biết chuyện này." Hồng Cô kinh ngạc nói: "A!" "Nếu đã như vậy, tại sao họ lại sợ ông xã nhà chúng ta như thế?" A Ninh cười khì khì: "Không phải đâu.

Hơn một năm trước, ông xã nhà chúng ta đã mấy lần đến Tân Nguyệt Phạn Điếm bán minh khí." "Lúc đầu, gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm thời đại này là Doãn Nam Phong, định lừa ông xã nhà chúng ta." "Kết quả sau khi bị ông xã trấn áp mấy lần, tất cả đều

ngoan ngoãn.” Hồng Cô nghe xong gật đầu lia lịa, dù sao thì thủ đoạn và tính cách của Trần Hạo, cô cũng rất hiểu.

Một bên, Băng Luân và Tiểu Kim Nha lại kinh ngạc trợn to hai mắt, tuy biết thực lực của Liệt Hải Phái kinh người, trong giới đạo mộ cả nước cũng là môn phái lớn có tên tuổi.

Nhưng họ không ngờ, Trần Hạo lại có thể trấn áp Tân Nguyệt Phạn Điếm, nơi cũng nổi danh không kém, thành ra như vậy!

Trong chốc lát, hai cô nhóc càng thêm sùng bái Trần Hạo.

Lúc này, sáu người Trần Hạo theo hai Côn Nô đã đến phòng tiếp khách quý ở lầu hai.

Lần đầu đến đây, Băng Luân và Tiểu Kim Nha đều tò mò nhìn xung quanh.

Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan, những người đã quen với điều này, thì cực kỳ thản nhiên ngồi xuống ghế sofa.

Chương 424

Hồng Cô, người cũng lần đầu thấy thiết kế nội thất của Tân Nguyệt Phạn Điếm thời đại này, không khỏi cảm thán.

"Không ngờ, tám mươi năm trôi qua, ngay cả Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng có sự thay đổi lớn như vậy!" Tô Nan cười nói: "Chị Hồng, tình huống như thế này, gặp phải trong những năm tám mươi, chắc không cần em nói nhiều nữa chứ?" A Ninh cũng an ủi: "Yên tâm đi chị Hồng, có em và Tô Nan ở đây, chắc chắn sẽ giúp chị nhanh chóng thích ứng với nơi này." Ba cô gái nói chuyện hoàn toàn không né tránh Băng Luân và Tiểu Kim Nha, vì vậy hai người họ nghe xong lời của ba cô gái Hồng Cô, đều ngơ ngác không hiểu.

Nhưng dù là Trần Hạo hay ba cô gái A Ninh, đều không giải thích cho họ, trong chốc lát, hai cô nhóc đều buồn bực phát điên.

Lúc này, một thính nô của Tân Nguyệt Phạn Điếm bưng trà bánh đã chuẩn bị sẵn cho họ đi vào.

Khi thính nô đặt trà bánh xuống, cung kính lui ra cửa, một giọng nữ cực kỳ dễ nghe liền vang lên từ ngoài cửa.

"Quý khách đến nhà, Nam Phong có lỗi vì không ra đón từ xa, xin Trần thiên sư lượng thứ!" Lời vừa dứt, Doãn Nam Phong trong bộ đồ đen, liền xuất hiện với vẻ mặt kỳ lạ ở cửa phòng khách quý.

Nhìn Doãn Nam Phong ngày càng có khí chất của người đứng đầu Tân Nguyệt Phạn Điếm trong phim Sa Hải, Trần Hạo vẫn ngồi yên không nhúc nhích, chỉ mỉm cười nói.

"Khách sáo rồi, Trần mỗ không mời mà đến, không làm phiền Doãn gia chủ là được." A Ninh và Tô Nan cũng ngồi yên không động, chỉ thản nhiên gật đầu với Doãn Nam Phong.

Còn Hồng Cô, ngay cả Doãn Tân Nguyệt và Doãn Sắc Vi cô cũng rất quen thuộc, tự nhiên sẽ không để ý đến một cô nhóc hậu bối.

Vì vậy, cô cũng bình tĩnh tự nhiên cười gật đầu.

Nhưng Băng Luân và Tiểu Kim Nha ở bên cạnh thì khác, hai người họ biết gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đại diện cho điều gì.

Vì vậy, khi Doãn Nam Phong vừa bước vào, hai người họ vội vàng đứng dậy chào hỏi.

Trong ấn tượng của Trần Hạo, với tính cách cao ngạo của Doãn Nam Phong, trước hành động của mọi người, nhất định sẽ lại tức giận không thôi.

Nhưng không ngờ, Doãn Nam Phong lại mỉm cười với Băng Luân và Tiểu Kim Nha, sau đó lộ ra vẻ căng thẳng và không thể tin được, ngồi xuống đối diện với Trần Hạo và mọi người.

Về phần thái độ tức giận biến sắc, hoàn toàn không xuất hiện.

Không chỉ khiến Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan ngạc nhiên, ngay cả Băng Luân và Tiểu Kim Nha cũng kinh ngạc không hiểu.

Trần Hạo đột nhiên có ý muốn trêu chọc Doãn Nam Phong, đặt tách trà xuống, nói đùa.

“Thật kỳ lạ, trước đây Doãn gia chủ đối với Trần mỗ không có thái độ tốt như vậy.” “Hôm nay Doãn gia chủ sao thế?

Chẳng lẽ gặp chuyện gì vui lớn sao?” Lời vừa dứt, ba cô gái A Ninh bị chọc cười ‘phụt’ một tiếng.

Băng Luân và Tiểu Kim Nha thì ngơ ngác, không biết tại sao Trần Hạo đang yên đang lành lại đi gây sự với người ta!

Sắc mặt Doãn Nam Phong thay đổi mấy lần, sau đó bất đắc dĩ đảo

mắt nói.

“Trần thiên sư, ngài lừa Nam Phong khổ quá!” Trần Hạo không hiểu hỏi: “Ồ?

Lời này là sao?” Doãn Nam Phong cẩn thận quan sát Trần Hạo một lát, sau đó thở dài nói.

“Chưa nói đến thực lực của Trần thiên sư, đủ để trấn áp toàn bộ võ lực của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi.” “Huống chi, nếu thông tin tôi nhận được không sai, với giao tình của Trần thiên sư và bà cô, dì cô của tôi, Nam Phong sao dám không kính trọng ngài chứ!” Nói xong, Doãn Nam Phong lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Nghe những lời này, ba cô gái A Ninh lại cười lên.

Băng Luân và Tiểu Kim Nha thì nghe như lọt vào sương mù, có cảm giác không hiểu nhưng thấy rất lợi hại.

Thực ra Trần Hạo cũng không ngờ, khi xuyên không đến thời đại Cửu Môn và Quỷ Thổi Đèn, anh lần lượt quen biết Doãn Tân Nguyệt và Doãn Sắc Vi.

Khi quay lại thế giới Đạo Mộ, những mối quan hệ trong cốt truyện đó cũng đều kéo dài đến thời đại này.

Anh bèn thản nhiên cười: “Ồ?

Doãn gia chủ cuối cùng cũng biết chuyện của tôi rồi sao?” Doãn Nam Phong lại một lần nữa cẩn thận quan sát Trần Hạo và bốn cô gái A Ninh một hồi lâu, mới hỏi.

“Trần thiên sư, tôi thật sự không dám tin, ngài lại là người cùng thời đại với bà cô Doãn Tân Nguyệt của tôi!” “Còn là bạn tốt của Đại Phật Gia và bà cô của tôi.” “Nói thật đi, ngài và ba vị phu nhân của ngài, rốt cuộc đã ăn tiên đan gì mà có thể trường sinh bất lão thế?” Nhìn vẻ mặt đầy ham muốn tìm hiểu của Doãn Nam Phong, Trần Hạo

và ba cô gái A Ninh liền cười lớn.

Trong chốc lát, lại khiến Doãn Nam Phong tức giận đến mức không ngừng đảo mắt.

Lúc này, ngoài cửa phòng khách quý, lại vang lên một giọng nói đầy nam tính và phấn khích.

"Hạo gia thật sự đến rồi sao?

Ở đâu vậy?!" Lời vừa dứt, cánh cửa bị đẩy mạnh ra. 'Rầm' một tiếng, cửa phòng khách quý bị đẩy ra, ngay sau đó, một anh chàng đẹp trai trông rất trẻ trung, nhưng đôi mắt lại đầy vẻ từng trải, nhanh chóng bước vào.

Chưa đợi Trần Hạo và mọi người lên tiếng, Doãn Nam Phong đã kinh ngạc hỏi.

"Trương hội trưởng, sao ngài lại đến đây?" Người đến có chút ngại ngùng nói: "Xin lỗi Doãn tiểu thư, tôi nghe Côn Nô nói Hạo gia đến, tôi lại nhiều năm không gặp." "Vì vậy tôi mới có chút thất lễ, xin thứ lỗi." Nói xong, anh ta liền nhìn chằm chằm về phía Trần Hạo, vẻ mặt đầy kích động, nhanh chóng đi đến trước mặt Trần Hạo, cười lớn nói.

"Hạo gia!

Quả nhiên là ngài!" Thực ra, khi người đàn ông này vừa bước vào, Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô đã đoán ra, đó là Trương Nhật Sơn.

Bởi vì vào thời Dân Quốc và thời kỳ Cải Cách, ba cô gái đã không ít lần gặp Trương Nhật Sơn, cậu em trai cuồng nhiệt của Trần Hạo này.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Doãn Nam Phong, Băng Luân và Tiểu Kim Nha, Trần Hạo đứng dậy, cười nói.

“Đương nhiên là tôi.” “Nhiều năm không gặp, Nhật Sơn vẫn như cũ nhỉ!” Trương Nhật Sơn vui vẻ cười lớn: “Hạo gia nói đùa rồi, tiểu xảo giữ gìn dung nhan không đổi của tôi, trước mặt ngài và năm vị phu nhân, nào dám đem ra múa rìu qua mắt thợ!” Nói xong, anh ta lại vội vàng hành lễ với A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô.

Nhưng ngay sau đó, anh ta ngạc nhiên hỏi: “Hạo gia, sao không thấy hai vị phu nhân Shirley Dương và Lara?” Ba cô gái A Ninh cũng đáp lễ, Hồng Cô cười nói: “Hai người họ đi nước ngoài, về quê rồi.” “Nhưng chắc không lâu nữa sẽ quay lại.” Nghe những lời này, Trương Nhật Sơn, người biết rõ thân phận của hai cô gái, mới hiểu ra gật đầu.

Ngay sau đó, Trương Nhật Sơn cứ như không có ai bên cạnh, trò chuyện vui vẻ với Trần Hạo và ba cô gái A Ninh, hoàn toàn không để ý đến Doãn Nam Phong, Băng Luân và Tiểu Kim Nha ở bên cạnh.

Trong lúc đó, Trần Hạo lại đem câu chuyện bịa mà anh đã dùng với Hoa Mã Quải ra, Trương Nhật Sơn cũng kể một số chuyện của Hiệp hội Cửu Môn.

Đương nhiên, Trần Hạo cũng cảm ơn Trương Nhật Sơn vì gần ba mươi năm qua đã hỗ trợ và giúp đỡ cho Liệt Hải Phái mới và cũ.

Trương Nhật Sơn thì không hề để ý, nói: “Đều là chuyện trong phận sự, Hạo gia không cần khách sáo với tôi.” Thấy cảnh này, Doãn Nam Phong cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi bên cạnh làm khán giả, hoàn toàn không chen vào được.

Còn Băng Luân và Tiểu Kim Nha thì không ngừng thì thầm.

“Băng Luân, có nghe ra không?” “Anh chàng đẹp trai kia, là hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, Trương Nhật Sơn đó!” Băng Luân lườm Tiểu Kim Nha một cái, sau đó nhỏ giọng đáp: “Nói thừa, tôi đương nhiên nghe ra rồi.” Tiểu Kim Nha phấn khích nói: “Nhưng có phát hiện

không?

Gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngay cả cuộc nói chuyện của Thiên sư khôi thủ của chúng ta và hội trưởng Cửu Môn cũng không chen vào được kìa!" Băng Luân tuy tính cách hơi lạnh lùng, nhưng cũng nhỏ giọng đáp.

Chương 425

"Tôi thấy không chỉ có vậy, chẳng lẽ cô không phát hiện, từ lời nói và hành động của Trương hội trưởng, đối với Hạo gia luôn thể hiện như một người bề dưới sao." "Doãn gia chủ lại càng câu nệ hơn, phải biết đó đều là những nhân vật lớn đấy." "Nhưng khi gặp Thiên sư khôi thủ của chúng ta, lại thể hiện như vậy, thật không thể tin được!" Tiểu Kim Nha đầy vẻ sùng bái: "Cái này tôi cũng thấy rồi." "Tôi biết mà, người có thể khiến cha nuôi và chú Bàn kính trọng như vậy, nhất định là một nhân vật còn lớn hơn!" Trong chốc lát, hai cô nhóc không ngừng thì thầm với nhau.

Mãi một lúc sau, Doãn Nam Phong ngồi bên cạnh vẫn chưa chen vào được, thực sự không nhịn nổi nữa.

Thế là tính cách tiểu thư kiêu ngạo lại nổi lên, trực tiếp mở miệng ngắt lời.

"Tôi nói này Hạo gia, Trương hội trưởng, có thể tạm thời đừng nói chuyện nữa được không?" "Nếu hôm nay Hạo gia đột nhiên ghé thăm, nhất định có chuyện cần dặn dò Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng tôi." "Vì vậy, có thể để Hạo gia làm xong việc chính trước, rồi hãy nói chuyện được không!" "Huống chi ba vị phu nhân của Hạo gia và hai cô nhóc cũng phải dùng chút trà bánh, không thể để người ta cảm thấy tôi, Doãn Nam Phong, đãi mạn quý khách được!" Nghe những lời này, Trương Nhật Sơn liền cười xin lỗi.

"Đều là lỗi của tôi, lâu rồi không gặp Hạo gia, vui quá nên quên mất việc chính." "Hạo gia, ngài cứ làm việc chính trước đi, chúng ta lát nữa hãy nói chuyện." Nói xong, anh ta ngồi bên cạnh uống trà, không nói nữa.

Nhưng trong mắt lại đầy vẻ trêu chọc, không ngừng liếc qua lại giữa Trần Hạo và Doãn Nam Phong.

Không còn cách nào, vừa rồi tuy Doãn Nam Phong nói là muốn làm việc chính, nhưng Trương Nhật Sơn đã nghe ra.

Dường như Doãn Nam Phong đối với việc Trần Hạo có năm vị phu nhân, có vẻ không vui lắm!

Trần Hạo và ba cô gái A Ninh cũng nghe ra lời của Doãn Nam Phong, lập tức cũng phản ứng lại.

Ngay cả Băng Luân và Tiểu Kim Nha ở bên cạnh cũng đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Doãn Nam Phong.

Ba cô gái A Ninh chỉ mỉm cười, không nói gì nhiều.

Nhưng Trần Hạo lại phát hiện, dường như có sự khác biệt so với cốt truyện của Sa Hải, trong đó Doãn Nam Phong thích Trương Nhật Sơn!

Nhưng mới chỉ gặp nhau mấy lần thôi, Doãn Nam Phong tại sao đột nhiên lại nói năng chua lè, ghen tuông thế này!

Chẳng lẽ, cô nhóc này đã yêu tiểu gia rồi sao?!

Như vậy, phòng khách quý vốn đang náo nhiệt, lập tức im phăng phắc, không khí có lúc trở nên vô cùng khó xử.

Thấy cảnh này, Doãn Nam Phong phát hiện mình đã thất thố, trong lòng càng thêm tức giận.

Cô thầm nghĩ: Trần Hạo, tên đào hoa này.

Lần đầu tiên đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, chỉ có một mình Tô Nan.

Lần thứ hai lại có thêm A Ninh, lần này không chỉ có thêm Hồng Cô, mà còn dẫn theo hai cô bé xinh đẹp.

Hơn nữa, còn có hai vị phu nhân chưa đến.

Tức nhất là, tên Trần Hạo này mỗi lần đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, đều coi mình như không tồn tại.

Chẳng lẽ tiểu thư đây không xinh đẹp, không bằng mấy vị phu nhân của hắn và hai cô nhóc kia sao?

Tiểu thư đây cũng cần thể diện chứ?!!!

Nhưng không khí hiện tại quá khó xử, khiến Doãn Nam Phong cũng có chút hối hận, vừa rồi không để ý, đã nói ra những lời như vậy.

Cô vội vàng ho một tiếng, nói với Trần Hạo, người vẫn đang bình tĩnh thản nhiên.

"Hạo gia, không biết ngài hôm nay đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, rốt cuộc là có việc gì?" Thấy Doãn Nam Phong lại từ "Trần thiên sư" đổi thành "Hạo gia", Trần Hạo biết cô đã thích ứng được với sự thay đổi lớn khi biết được thân phận thật của anh.

Anh nhìn Doãn Nam Phong một cách trêu chọc, nói: "Cũng không phải chuyện gì lớn." "Chỉ là trước đó hạ được mấy cái đấu, trong tay có một số minh khí muốn bán ở đây." "Dù sao chúng ta cũng đã hợp tác nhiều lần, quy tắc của tôi cô đều hiểu cả." "Ồ?!" "Đấu mà có thể khiến Hạo gia ra tay, chắc chắn không tầm thường." "Không biết minh khí mà Hạo gia muốn bán, là của triều đại nào, bây giờ hàng đang ở đâu?" Trương Nhật Sơn, Băng Luân và Tiểu Kim Nha ở bên cạnh xem kịch, nghe đến đây cũng đều tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên cười, sau đó kể lại một cách ngắn gọn câu chuyện về thành cổ Tinh Tuyệt và mộ Hiến Vương sau khi đã sửa đổi.

Trong chốc lát, bất kể là hai người có địa vị cao như Trương Nhật Sơn, Doãn Nam Phong, hay hai cô bé tân binh Băng Luân và Tiểu Kim

Nha, tất cả đều nghe đến mức mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Sau đó, Trần Hạo liền cười nói: "Minh khí tôi đã chuẩn bị xong từ hôm qua rồi, nếu Doãn gia chủ không có vấn đề gì, tôi sẽ bảo Bàn Tử cho người mang đến ngay." Doãn Nam Phong nghe xong, lập tức vui mừng nói: "Quả nhiên là Hạo gia, ra tay không tầm thường!" "Nếu Hạo gia đã chiếu cố việc kinh doanh của Nam Phong, tôi đương nhiên sẵn lòng hợp tác với Hạo gia một lần nữa." Trần Hạo thản nhiên gật đầu, sau đó liền lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện.

Khi điện thoại được kết nối, Trần Hạo thản nhiên nói: "Bàn Tử, cho người mang hết hàng đến Tân Nguyệt Phạn Điếm đi." Giọng nói phấn khích của Bàn Tử lập tức truyền đến từ điện thoại.

"Việc Hạo gia giao, Bàn Tử tôi đảm bảo làm đâu ra đó, ngài cứ yên tâm!" Nửa tháng sau, khách sạn Tân Nguyệt đã tổ chức buổi đấu giá như dự kiến, nhưng Trần Hạo hoàn toàn không để tâm đến chuyện này.

Bởi vì hắn tin rằng, bất kể là sự chấn nhiếp trước đó hay bây giờ khi đã biết thân phận thật của hắn, Doãn Nam Phong tuyệt đối sẽ không dám giở bất kỳ trò tiểu xảo nào nữa.

Cùng lúc đó, Lara và Shirley Dương cũng đã từ Anh và Mỹ trở về.

Dù cả hai đã biến mất gần ba mươi năm, nhưng vì đã sắp xếp ổn thỏa trước khi đi, cộng thêm đám thuộc hạ tâm phúc vô cùng trung thành, nên dù đã lâu như vậy, sản nghiệp của gia tộc Lara và việc kinh doanh của nhà Shirley Dương không những không suy bại mà còn có sự tăng trưởng lớn.

Chỉ là quản gia Hà Lý và gã mọt sách kỹ thuật Bryce giờ đều đã biến thành những ông lão nhỏ.

Việc kinh doanh của nhà Shirley Dương hiện tại cũng do hậu bối

của tộc Zagrama giúp đỡ quản lý.

Thấy mọi chuyện đều không có vấn đề gì, Shirley Dương và Lara ở nhà mình một tuần rồi đáp máy bay quay về Yến Kinh.

Một hôm, Trần Hạo và năm cô gái vừa ăn sáng xong, Bàn Tử đã hấp tấp chạy tới.

Vừa vào cửa, gã đã lớn tiếng hô: "Hạo gia, đoán xem có tin tức của ai này?!" Thấy vẻ mặt vui sướng của Bàn Tử, Trần Hạo cười hỏi thẳng: "Có lời thì nói, có rắm thì thả, tiểu gia lười đoán lắm." Năm cô gái Tô Nan ở bên cạnh cũng tò mò ngồi xuống hóng chuyện.

Bàn Tử chẳng thèm để ý, ngồi phịch xuống sofa, tu một hơi hết cốc nước lớn rồi mới nói: "Hạo gia, ngài không biết đâu." "Từ lúc ngài và các chị dâu rời đi, tiểu Thiên Chân cứ cách một khoảng thời gian lại gọi điện cho tôi hỏi tin tức của ngài." "Đấy, sáng nay lại gọi hỏi, tôi đã nói cho cậu ta biết tin ngài về rồi." "Thế nên tiểu Thiên Chân lập tức đáp máy bay đến thăm ngài và các chị dâu." Nghe vậy, Trần Hạo cũng nghĩ đến cậu nhóc thánh mẫu Hạo Thiên Chân kia, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui mừng.

Dù sao thì Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, A Nịnh và Tiểu Ca là nhóm bạn đầu tiên mà hắn quen biết sau khi xuyên qua thế giới này, huống hồ còn là tình bạn vào sinh ra tử.

Ngay sau đó, Trần Hạo và Bàn Tử tán gẫu linh tinh.

Còn Hồng Cô, Shirley Dương và Lara thì đang ngồi cạnh nghe A Nịnh và Tô Nan kể lại quá trình Trần Hạo và Hạo Thiên Chân quen biết nhau.

Thời gian nhanh chóng đến gần trưa, Bàn Tử và đám ăn hàng này lại ồn ào đòi Trần Hạo làm một bữa thịnh soạn nữa.

Đề nghị này lập tức nhận được sự tán thành tuyệt đối của cả năm

cô gái.

Cười bất lực nhìn đám ăn hàng này, Trần Hạo còn có thể làm gì?

Chỉ đành đồng ý thôi.

Trong lúc Tô Nan và bốn cô gái còn lại đi ra ngoài mua thức ăn, chuông cửa biệt thự đột nhiên vang lên.

Không đợi Trần Hạo ra mở cửa, bên ngoài đã vang lên giọng của một chàng trai trẻ.

“Hạo ca, các chị dâu, em là Hạo Thiên Chân đây!

Chương 426

Mọi người có ở nhà không?" "Em nghe Bàn Tử nói mọi người về rồi nên lập tức bay đến thăm, mau mở cửa đi!" Nghe vậy, không đợi Trần Hạo và năm cô gái đứng dậy, Bàn Tử đã vui vẻ đứng lên, chạy lon ton ra mở cửa.

Một lát sau, bóng dáng của Hạo Thiên Chân xuất hiện trước mắt mọi người.

Thấy Trần Hạo quả nhiên đã về, Hạo Thiên Chân liền bước tới ôm chầm lấy hắn một cái ôm huynh đệ, đồng thời vui vẻ nói: "Tốt quá rồi, Hạo ca quả nhiên đã về!" "Anh đi hơn một năm không có tin tức gì, làm em và Bàn Tử lo chết đi được." Trần Hạo mỉm cười vỗ vỗ vai cậu: "Cảm ơn cậu đã quan tâm, tôi khỏe mà, chẳng phải đã về rồi sao." Sau khi hai người tách ra, Hạo Thiên Chân lại chào hỏi A Nịnh và Tô Nan.

Dù sao cậu và hai cô cũng là người quen cũ, ngược lại khi nhìn thấy Hồng Cô, Shirley Dương và Lara ở bên cạnh, cậu ngạc nhiên hỏi: "Hạo ca, ba vị này là..." Không đợi Trần Hạo trả lời, Bàn Tử đã giành lời trước: "Tiểu Thiên Chân, không biết rồi phải không?" "Để tôi giới thiệu cho cậu nhé, ba vị này cũng đều là chị dâu của chúng ta." "Vị mỹ nữ mặc hồng y này là chị dâu Hồng Cô.

Người ta là cao thủ của phái Tá Lĩnh đó nha." "Còn vị mỹ nữ trầm ổn sắc sảo này là chị dâu Shirley Dương.

Người ta cũng là truyền nhân của Bàn Sơn, là Khôi thủ Thiên sư đương đại." "Nghe Hạo gia nói, nhà chị ấy có sản nghiệp ở Mỹ, là người Hoa mang quốc tịch Mỹ." Nói rồi, Bàn Tử ngừng một chút rồi tiếp tục: "Còn vị mỹ nữ người Anh xinh đẹp này cũng là chị dâu của

chúng ta, tên là Lara Croft." "Người ta không chỉ là người thừa kế đời thứ mười một của gia tộc Croft ở Anh, nữ bá tước thần bí nhất, mà còn là nhà thám hiểm và thợ săn kho báu nổi tiếng nhất ở nước ngoài." "Nói theo cách của dân trong nghề nước mình thì thực ra đều là cao thủ trong giới đạo mộ cả." Nghe ba cô đều là vợ của Trần Hạo, thân phận lại không hề tầm thường, Hạo Thiên Chân vội vàng chào hỏi từng người.

Ba cô gái cũng vì lời giới thiệu của Bàn Tử mà cảm thấy nở mày nở mặt, và có ấn tượng rất tốt với vẻ khiêm tốn lễ phép của Hạo Thiên Chân.

Vì vậy, cả ba cũng mỉm cười chào lại cậu.

Lúc này, Tô Nan đang hóng chuyện bên cạnh đột nhiên cười trêu: "Này Bàn Tử, nhìn cái vẻ nhiệt tình của ông kìa, không biết còn tưởng ông đang giới thiệu vợ mình ấy chứ." "Huống hồ, tình hình của chị Hồng và hai người kia chẳng phải là tôi đã nói cho ông biết rồi sao?" A Nịnh cũng tiếp lời trêu chọc: "Đúng đó, Bàn Tử nhiệt tình thế, sao không thấy đối với tôi cũng nhiệt tình như vậy?" Bàn Tử cười hì hì: "Xem hai người nói kìa, chúng ta đều là người quen cũ cả rồi, cần gì Bàn Tử tôi giới thiệu nữa." "Chẳng phải là tiểu Thiên Chân lần đầu gặp chị dâu Lara và hai người kia sao, tôi sợ cậu ấy không biết tình hình mà thất lễ thôi." Sau một hồi cười đùa, mọi người lần lượt ngồi xuống.

Lúc này Trần Hạo mới hỏi: "Tiểu Thiên Chân, cậu đến một mình à, Tiểu Ca đâu?" Hạo Thiên Chân cười bất đắc dĩ: "Hạo ca cũng đâu phải không biết tình hình của Tiểu Ca, từ sau lần ở thôn Sương Mù, cậu ấy lại biến mất rồi." "Giờ này cũng không biết đang trốn ở đâu nữa." "À đúng rồi, Hạo ca và mấy chị dâu, hơn một năm nay rốt cuộc đã đi đâu vậy?

Ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi, một chút tin tức cũng không có?" Nghe vậy, Trần Hạo đành phải lôi bộ bài đã chuẩn bị sẵn ra để lừa Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân nghe xong, tự nhiên cũng không khỏi cảm thán.

Sau đó cậu liền nói: "Đúng rồi Hạo ca, lần trước em từ tầng dưới của mộ quả phụ Chiến quốc, đã phát hiện ra một ngôi mộ cổ kỳ lạ." "Bên trong là bút tích của một công tượng đã xây dựng lăng mộ Xà Mẫu của cổ quốc Tháp Mộc Đà ở sa mạc Tây Vực hai nghìn năm trước." "Em vừa hay lấy được chìa khóa lăng Xà Mẫu, đúng lúc Hạo ca và các chị dâu về, thế này đi, có muốn cùng em đi xem một chuyến không?" Nghe vậy, Trần Hạo lập tức ngẩn người.

Bởi vì hắn phát hiện, kịch tình lăng Xà Mẫu Tháp Mộc Đà mà Hạo Thiên Chân nói, chẳng phải chính là kịch tình của bản điện ảnh Đạo Mộ Bút Ký sao?

Không sai, thế giới vốn chỉ là web drama Đạo Mộ nay đã dung hợp thêm kịch tình của bản điện ảnh.

Quan trọng nhất là, xem tình hình của Hạo Thiên Chân, có vẻ cậu ta không giống như trong kịch tình gốc, cùng Tam Thúc phát hiện ra chìa khóa mở lăng Xà Mẫu.

Nhưng khi Trần Hạo nghĩ đến thanh trường kiếm Tây Vực trong lăng Xà Mẫu của Cổ Tượng Vương có thể sánh ngang với Hắc Kim Cổ Đao của Tiểu Ca, hắn lập tức có hứng thú.

Vốn dĩ hắn đang định tìm cho Lara một món thần binh thích hợp, kết quả kịch tình lăng Xà Mẫu này, mẹ nó chẳng phải là buồn ngủ gặp chiếu manh sao?

Thế là hắn thản nhiên cười: "Được thôi, dù sao cũng đã lâu không cùng cậu và Bàn Tử xuống mộ rồi." "Vì đã phát hiện ra lăng Xà Mẫu,

vậy chúng ta cứ đi một chuyến đi!" Nghe Trần Hạo nói muốn xuống lăng mộ Xà Mẫu ở Tháp Mộc Đà, năm cô gái Hồng Cô không có ý kiến gì, dù sao đối với loại chuyện này các cô đã sớm quen rồi.

Nhưng Bàn Tử thì lại mừng rơn, không còn cách nào khác, gã đã hơn một năm không cùng Trần Hạo và Hạo Thiên Chân hành động chung rồi.

Thế là gã tò mò hỏi: "Tiểu Thiên Chân, lăng Xà Mẫu rốt cuộc là thế nào?" Hạo Thiên Chân đáp: "Cụ thể thì em cũng không rõ lắm, chỉ xem được một vài giới thiệu đơn giản trên bia đá mà người công tượng đó để lại." "Trên đó viết: Tại gò hoang đại mạc Tây Vực, có cổ quốc Tây Mạc tên là Tháp Mộc Đà." "Chủ nhân là nữ, xưng là Xà Mẫu." "Ta bị Cổ Tượng Vương giam cầm, hiến mình làm thợ, xây lăng Xà Mẫu, sâu vạn trượng, chứa đầy hoàng kim mỹ ngọc, mười tám năm mới trốn thoát, mọi người đều nghi ngờ, nay lập bia để ghi lại." Bàn Tử kinh ngạc nói: "Trời đất ơi, đó là cổ quốc trong sa mạc Gobi ở Tây Vực đó!" Shirley Dương cảm thán: "Người công tượng này đã có thể xây dựng một ngôi mộ cổ như lăng Xà Mẫu, chắc chắn là công tượng lợi hại nhất thời đó." "Nhưng ngoài những thông tin này ra, không còn tài liệu nào khác sao?" Hạo Thiên Chân cười khổ: "Vốn dĩ em nhớ là trong bút ký của ông nội em, hẳn là có ghi chép về vương quốc Tháp Mộc Đà." "Nhưng em vừa mới lấy được chìa khóa mở lăng Xà Mẫu, lại nghe Bàn Tử nói Hạo ca về, nên chưa kịp về nhà xem bút ký." Trần Hạo sớm đã biết tình hình, thản nhiên nói: "Tiểu Thiên Chân cũng không cần về xem bút ký của ông nội cậu đâu." "Chuyện về vương quốc Tháp Mộc Đà và lăng Xà Mẫu, những gì tôi biết hẳn là không ít hơn ông nội cậu." Bàn Tử nghe vậy lập tức phấn chấn: "Vãi!

Hạo gia ngầu thật!" "Nếu Hạo gia đã biết, thì mau kể cho mọi người nghe đi." Trong phút chốc, ánh mắt của Hạo Thiên Chân, Bàn

Tử và năm cô gái của A Nịnh đều đổ dồn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo gật đầu nói: "Thời Xuân Thu Chiến Quốc, Tây Vực có vương quốc Côn Luân Thứ Sát, bị Hắc Hãn tiêu diệt." "Tàn dư theo Cổ Tượng Vương chạy trốn đến Tháp Mộc Đà, sau khi gặp Xà Mẫu, hai người yêu nhau." "Xà Mẫu tặng cho ông ta khôi giáp Vẫn Ngọc, truyền thụ thuật bất tử." "Xà Mẫu nói: Trời có thất tinh, hai nghìn năm hội tụ một lần.

Uống tiên thảo, có thể khiến người ta hôn mê hai nghìn năm." "Đợi đến khi thất tinh hội tụ lần nữa sẽ tỉnh lại, từ đó trường sinh bất lão." "Cổ Tượng Vương bèn lệnh cho thợ khéo nhất đương thời, cử công tượng sáu tộc Tây Vực xây dựng lăng Xà Mẫu để thực hiện thuật này." Nghe đến đây, không chỉ Hạo Thiên Chân và Bàn Tử chấn động, mà ngay cả năm cô gái Shirley Dương cũng kinh ngạc không thôi.

Hạo Thiên Chân không thể tin nổi hỏi: "Hạo ca, Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương đó lại có thể thành thánh bất tử, chỉ uống một loại tiên thảo mà ngủ một giấc hai nghìn năm?" Bàn Tử cũng tắc lưỡi: "Vãi!" "Chẳng lẽ trên đời thật sự có tiên thuật như vậy?

Thật không thể tin được!" Năm cô gái A Nịnh ở bên cạnh tự nhiên biết có cách trường sinh bất lão, bởi vì các cô đã biết từ Trần Hạo rằng mình có tuổi thọ hơn 1400 năm.

Vì vậy, việc người khác cũng có kỳ thuật như vậy, các cô cũng không quá kinh ngạc.

Nhưng Trần Hạo lại khinh thường nói: "Tiên thuật trường sinh bất lão cái quái gì!" "Xà Mẫu đó chẳng qua là phát hiện ra một loại thực vật quái dị có thể ký sinh trên cơ thể người." "Một khi để loại thực vật đó ký sinh vào cơ thể vào thời điểm thích hợp, cũng sẽ biến thành quái vật nửa người nửa thực vật." Nghe đến đây, mọi người

đều không khỏi rùng mình.

Không phải là sợ hãi, mà là bị những lời Trần Hạo nói làm cho buồn nôn.

Thử nghĩ xem, để đạt được mục đích trường sinh mà phải bị thực vật quái dị ký sinh trong cơ thể, biến thành một con quái vật biến dị, thật kinh tởm biết bao!

Bàn Tử nhăn mặt nói: "Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương đúng là biến thái!" "Đợi Bàn gia này vào đấu rồi, nhất định phải thiêu sạch đám quái vật này!" Hạo Thiên Chân lại kinh ngạc hỏi: "Hạo ca, những thông tin này anh biết từ đâu vậy?" Trần Hạo đương nhiên sẽ không nói là hắn biết qua kịch tình phim, liền bịa chuyện: "Nhiều năm trước, trong một ngôi mộ cổ ở Tây Vực, tôi đã vô tình phát hiện một cuộn lụa trắng ghi chép về lăng Xà Mẫu." "Chỉ là lúc đó không biết chìa khóa mở lăng Xà Mẫu ở đâu, nên cũng không để tâm lắm." "Không ngờ chìa khóa lại bị tiểu Thiên Chân lấy được." Hạo Thiên Chân lúc này mới lấy ra một món đồ đồng cao hơn một thước, rộng khoảng mười lăm centimet vuông, nói: "Nhưng Hạo ca, chìa khóa này rốt cuộc dùng thế nào?" "Còn nữa, Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương phải hôn mê hai nghìn năm mới thành thuật, vậy rốt cuộc khi nào mới là lúc hai nghìn năm đó?" Trần Hạo nhận lấy chìa khóa, phát hiện quả nhiên không khác gì trong kịch tình gốc.

Ngay sau đó, hắn dựa theo trí nhớ, nhanh chóng tháo vỏ ngoài của chìa khóa đồng, để lộ ra cơ quan đếm ngược bên trong.

Nhìn món đồ đồng tinh xảo như vậy, Lara kinh ngạc thốt lên: "Thật không thể tin được!" "Không ngờ đất nước của chồng lại có thể chế tạo ra cơ quan tinh xảo như vậy từ hai nghìn năm trước, quả là kỳ tích!" Shirley Dương lại hỏi: "Chồng ơi, nhìn cơ quan trên chìa khóa này cứ liên tục nhảy và thay đổi." "Em cảm thấy thứ này không

chỉ đơn giản là chìa khóa mở lăng Xà Mẫu, mà ngược lại giống như một chiếc đồng hồ tinh xảo thì hơn?!" Hạo Thiên Chân lại lắc đầu: "Không đúng." "Nhìn xem, mặc dù trên đó dùng chữ Đại triện để khắc năm, tháng, ngày, và mỗi khi cơ quan nhảy một vòng tuần hoàn là đại diện cho một ngày, trông có vẻ giống đồng hồ thật." "Nhưng thời gian mà cơ quan ghi lại lại là đếm ngược, bắt đầu từ tám ngày!" Trần Hạo sớm đã biết điều này, thản nhiên cười: "Tiểu Thiên Chân nói không sai, cơ quan này là một thiết bị đếm ngược thời cổ đại." "Nếu tôi không đoán sai, tám ngày nữa chính là thời điểm được gọi là phục sinh của Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương." Bàn Tử kinh hãi hét lên: "Vãi!" "Theo ý của Hạo gia, chúng ta phải trong vòng tám ngày chạy đến sa mạc Gobi ở Tây Vực, tìm vị trí lăng Xà Mẫu." "Nếu không để Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương phục sinh, chẳng phải chúng ta công dã tràng sao!" Trần Hạo gật đầu: "Không sai, là như vậy." "Thế nên, Bàn Tử, cậu lập tức dẫn người đi chuẩn bị trang bị và xe cộ, lần này tôi, Hồng Cô và bốn người nữa, cùng với tiểu Thiên Chân, tổng cộng tám người chúng ta đi." Bàn Tử nghe xong không nói hai lời, lập tức chạy nhanh ra khỏi biệt thự.

Trong lúc Hạo Thiên Chân cũng định đứng dậy đi cùng Bàn Tử, Trần Hạo đột nhiên gọi cậu lại: "Tiểu Thiên Chân, Giao Long Chiến Y và đao cẩu thối siêu hợp kim của cậu có mang theo không?" Hạo Thiên Chân khó hiểu: "Đi lăng Xà Mẫu, em sao có thể không mang theo những món đồ tốt mà Hạo ca cho em chứ!" "Em để hết trang bị ở khách sạn rồi, giờ về lấy đây." Trần Hạo lấy ra một miếng ngọc bội có màu tím sẫm đã được khai quang đưa cho cậu: "Đây là pháp khí ta đã khai quang, mang theo bên người có thể phòng ngự âm hồn và cương thi cấp thấp." "Đợi cậu lấy Giao Long Chiến Y và đao cẩu thối về, ta cũng sẽ khai quang cho cậu." "Như vậy, sau này xuống mộ sẽ an toàn hơn." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức vui mừng nói: "Cảm ơn Hạo ca, em về ngay!" Nói xong, cậu chạy vút ra khỏi biệt thự.

Hai ngày sau, Trần Hạo và năm cô gái Shirley Dương, cùng với Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, mang đầy đủ trang bị, lái hai chiếc Hummer H6 thẳng tiến đến sa mạc Gobi cổ ở Tây Vực.

Hạo Thiên Chân cũng đã nhận lại Giao Long Chiến Y và đao cẩu thối siêu hợp kim được Trần Hạo thi triển khai quang thuật.

Ban đầu, lúc Băng Tử chuẩn bị trang bị cho mọi người, cô nàng cao lãnh Băng Luân và Tiểu Kim Nha biết tin cũng nhất quyết đòi đi theo.

Nhưng Trần Hạo hoàn toàn không định mang theo hai cô nhóc này, nên đã trực tiếp dẫn Lara và bốn cô gái khác cùng Bàn Tử, Thiên Chân lái xe khởi hành.

Mặc dù Băng Luân và Tiểu Kim Nha không dám trái lệnh Trần Hạo, nhưng cả hai đều tức giận và buồn bã không thôi.

Mấy ngày sau, sau một chặng đường dài, cuối cùng họ cũng đến được sa mạc Gobi cổ ở Tây Vực.

Chưa kịp bắt đầu tìm kiếm lăng Xà Mẫu, một người đàn ông bất ngờ xuất hiện.

Nhìn Tiểu Ca đứng cách đó không xa, mặc một bộ Giao Long Chiến Y màu đen, lưng đeo Hắc Kim Cổ Đao, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lập tức cười lớn chạy tới.

“Muộn Du Bình!

Sao cậu lại đột ngột xuất hiện ở đây?” Hạo Thiên Chân vừa chạy vừa phấn khích hỏi.

Bàn Tử theo sau một bước, cũng hét lên: “Vãi!” “Tiểu Ca, cậu đúng là cáo già!” “Hạo gia vừa về, định dẫn tôi và tiểu Thiên Chân xuống mộ, cậu đã bám theo ngay, tôi thật sự phục cậu!” Thấy hai người bạn tốt chạy tới, khóe miệng của Tiểu Ca cao lãnh cũng nở một

nụ cười nhàn nhạt.

Anh liền nói: “Tôi vẫn luôn âm thầm quan sát hành động của các cậu.” “Trần Hạo về rồi, tôi đương nhiên cũng phải đến góp vui!” Vừa nói, anh vừa ôm Hạo Thiên Chân và Bàn Tử, sau đó đi về phía Trần Hạo.

Khi cách Trần Hạo khoảng hai mét, Tiểu Ca đột nhiên dừng lại, không thể tin nổi nói: “Mạnh lên rồi!” “Mạnh hơn tôi!” Đối với Trần Hạo mà nói, Tiểu Ca nhiều năm không gặp vẫn kiệm lời như vàng, hắn cũng đành chịu.

Chỉ là không ngờ, hai người vừa gặp mặt, Tiểu Ca đã cực kỳ nhạy bén phát hiện ra sự tiến bộ của hắn.

Trần Hạo mỉm cười bước tới ôm Tiểu Ca một cái ôm huynh đệ rồi nói: “Sao?

Chẳng lẽ cậu không nỗ lực, mà không cho phép tôi mạnh lên à?!” Tiểu Ca hiếm khi nói đùa: “Không phải tôi không nỗ lực, mà cậu đúng là yêu nghiệt quá rồi!” Nói xong, anh liền nhìn về phía năm cô gái của A Nịnh.

Vốn dĩ Tiểu Ca chỉ định chào hỏi người quen cũ là A Nịnh và Tô Nan, nhưng khi cảm nhận được thực lực của năm cô gái, anh lập tức lộ vẻ không thể tin nổi: “Cũng mạnh như vậy?!

Chương 427

Sao mỗi người đều cho tôi cảm giác thực lực không hề thua kém tôi!" Không đợi Trần Hạo trả lời, Tô Nan mỉm cười nói: "Vừa nãy chồng tôi chẳng phải đã nói rồi sao, ai bảo Tiểu Ca không nỗ lực." A Nịnh cũng cười nói: "Thế nên, Tiểu Ca phải nỗ lực lên nhé, nếu không cẩn thận bị tôi vượt qua đó." Ngay sau đó, Tô Nan giới thiệu Shirley Dương, Hồng Cô và Lara cho Tiểu Ca.

Nhìn Trần Hạo có thực lực biến thái, bên cạnh lại có năm mỹ nữ thực lực không hề thua kém mình, khuôn mặt đờ đẫn vạn năm không đổi của Tiểu Ca lộ ra một nụ cười khổ: "Trần Hạo, tôi thật sự không nhìn ra, rốt cuộc cậu tu luyện cái gì." "Có thể huấn luyện cả năm người vợ thành cao thủ, chẳng lẽ những năm qua tôi sống vô ích rồi sao?!" Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh nửa ngày không nói gì, đột nhiên cười lớn: "Trời đất ơi!" "Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây rồi sao, Tiểu Ca vốn kiệm lời như vàng, lại có thể một lần nói nhiều chữ như vậy!" Bàn Tử tiếp lời: "Tiểu Ca, đừng chỉ nhìn thực lực của Hạo gia và năm vị chị dâu." "Chẳng lẽ cậu không phát hiện ra, thực lực của tôi cũng mạnh lên rồi sao?" Tiểu Ca lúc này mới cẩn thận quan sát Bàn Tử, rồi bất đắc dĩ cảm thán: "Trần Hạo tên biến thái đó, nhất định đã giúp cậu đề thăng thực lực." Nói xong, anh lại trở về vẻ mặt cao lãnh, đứng sang một bên không nói thêm một lời nào.

Nhưng dù là Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, hay năm cô gái A Nịnh, tất cả đều có thể cảm nhận được niềm vui của anh khi Trần Hạo trở về.

Lúc này, Trần Hạo cười chỉ vào sườn núi cách đó không xa: "Được rồi mọi người, phía trước không xa, hẳn là có thể thấy được vị trí của lăng Xà Mẫu." "Bây giờ lại có thêm Tiểu Ca gia nhập, nhân lực của chúng ta đã đủ rồi." "Nếu đã như vậy, chúng ta xuất phát

thôi.” Lời vừa dứt, năm cô gái Hồng Cô và ba người Bàn Tử liền đi theo Trần Hạo leo lên sườn núi.

Chẳng mấy chốc, cả chín người đã đứng trên một vách đá.

Nhìn xuống thung lũng dưới vách đá cách đó vài nghìn mét, mây mù bao phủ, đá lởm chởm, Trần Hạo thản nhiên cười: “Nếu không nhìn lầm, chúng ta hẳn đã đến cửa nhà của lăng Xà Mẫu rồi!” Bàn Tử cười lớn: “Nếu đã vậy, còn chờ gì nữa?” “Mau đi thôi!” Cả chín người, ngay cả người yếu nhất, kinh nghiệm đổ đấu ít nhất là Hạo Thiên Chân, thân thủ cũng mạnh hơn người thường không ít.

Vì vậy, chỉ trong vòng nửa giờ, chín người đã vượt qua con đường núi dài vài nghìn mét, cuối cùng đến dưới chân một ngọn núi lớn có hình dạng kỳ dị như mỏ chim ưng.

Bàn Tử vừa quan sát tình hình xung quanh chân núi, vừa hỏi: “Hạo gia, đây có phải là vị trí tốt nhất để vào lăng Xà Mẫu không?” Trần Hạo cũng cẩn thận quan sát địa hình phong thủy xung quanh, mặc dù trong kịch tình phim, hắn đã thấy Tam Thúc của Hạo Thiên Chân tìm thấy lối vào ở gần đây, nhưng hắn vẫn dùng Vọng khí thuật và Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để xác định lại một lần nữa, rồi mới gật đầu: “Không sai, chính là ở đây.” Hạo Thiên Chân khó xử nói: “Nhưng gần đây toàn là vách đá, chẳng lẽ chúng ta phải đào một đường hầm từ dưới đất vào sao?” Trần Hạo thản nhiên cười: “Không cần tốn công như vậy.” “Bàn Tử, cậu đặt thuốc nổ theo điểm mà tôi chỉ, chúng ta trực tiếp cho nổ tung lối vào.” Lúc này, căn bệnh thánh mẫu của Hạo Thiên Chân lại tái phát.

Cậu vội vàng ngăn lại: “Hạo ca, dùng thuốc nổ trực tiếp như vậy, có phá hỏng ngôi mộ cổ không?” Trần Hạo trêu chọc: “Yên tâm đi, sớm biết cậu một lòng bảo vệ văn vật.” “Điểm nổ mà tôi thiết lập chỉ phá tung vách đá bên ngoài lối vào, tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến

ngôi mộ cổ.” Sau đó, Bàn Tử vui vẻ đi đặt thuốc nổ.

“Ầm!!!” Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, trước mặt chín người Trần Hạo lập tức xuất hiện một cái động lớn cao khoảng ba bốn mét, rộng khoảng mười mét.

Thấy bên trong quả nhiên là một gian mộ thất ngoại vi của ngôi mộ cổ khổng lồ, không có bất kỳ vật phẩm nào bị nổ hỏng, Hạo Thiên Chân cũng không khỏi khâm phục thuật phong thủy kham dư của Trần Hạo.

Bàn Tử thì mắt sáng rực nói: “Hạo gia ngầu thật!” “Đây hẳn là lăng Xà Mẫu rồi, đừng ngẩn ra nữa, chúng ta vào thôi!” Lời vừa dứt, đám người Trần Hạo liền không chút e dè bước vào.

Đi xuống bậc thang đá xanh chưa sâu đến ba mét, đập vào mắt là một không gian khổng lồ bên trong núi.

Nhưng trong không gian khổng lồ này, tám mươi phần trăm là một cái hố sâu.

Dù trên hố sâu có xây dựng xà ngang, Trần Hạo cũng không định đi theo lối đó.

Bàn Tử vừa sờ một cái chuông đồng khổng lồ cao một mét rưỡi, đường kính gần một mét, vừa cười nói: “Trời ơi!

Mang cái thứ này về, ước chừng ít nhất cũng bán được cả chục triệu đô la Mỹ!” “Còn mấy chục cái đèn đồng cao hơn hai mét xếp dọc từ cửa mộ nữa, lần này chúng ta phát tài to rồi!” Hạo Thiên Chân cười trêu chọc: “Bàn Tử, bệnh nghề nghiệp của Mô Kim lại tái phát rồi phải không?” “Nói nữa là, cho ông mang, ông mang nổi không?” Bàn Tử khinh thường nói: “Xì, Bàn gia tôi không được, chẳng phải còn có Hạo gia sao.” “Chỉ cần Hạo gia ra tay, chút đồ này chẳng phải chỉ là một cái phẩy tay thôi sao!” Nhìn Bàn Tử mắt toàn “ánh kim”,

Trần Hạo cười nói: "Bàn Tử, dù sao cậu cũng là trưởng lão chủ sự đương nhiệm của phái Liệt Hải, tầm mắt có thể đừng nông cạn như vậy được không?" "Cũng không phải, đây chỉ là ngoại vi của lăng Xà Mẫu, có mấy món trọng khí để mở màn thôi." "Nếu để cậu thấy đồ minh khí bồi táng trong chủ mộ thất thực sự của lăng Xà Mẫu, chẳng phải sẽ chảy nước miếng sao!" Bàn Tử ngượng ngùng cười: "Hì hì, tôi chẳng phải là quen sống khổ rồi sao." "Đây đều là đồ tốt, Hạo gia tuyệt đối không được bỏ qua nhé!" Trần Hạo bất đắc dĩ, đành phải thu hai cái đỉnh đồng khổng lồ duy nhất vào không gian trữ vật, sau đó lại chọn năm cặp đèn đồng rồi thu vào.

Dù sao ở đây đều không phải người ngoài, không chỉ Lara và bốn cô gái, mà cả Bàn Tử, Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân cũng không phải lần đầu tiên thấy hắn sử dụng đạo pháp "tụ lý càn khôn".

Năm cô gái A Nịnh đang xem ba người họ tán gẫu, chỉ mỉm cười không nói.

Bàn Tử tiếc nuối nói: "Hạo gia, đợi lúc chúng ta từ chủ mộ ra, nhất định phải quay lại mang hết mấy cái đèn đồng này đi." "Nếu không, để lại đây thật quá đáng tiếc." Tô Nan đảo mắt nói: "Được rồi Bàn Tử, đừng có mê tiền như vậy nữa." "Phía trước hắn là cửa lớn vào mộ cổ rồi, chúng ta mau vào mộ thôi." Thế là cả chín người, sau khi thu dọn xong, liền đi về phía cửa mộ cách đó vài trăm mét.

Nhưng Trần Hạo vừa đi vừa thầm nghĩ, trong kịch tình gốc, Cầu Đức Khảo vẫn luôn cho người âm thầm giám sát Hạo Thiên Chân.

Lẽ ra lúc này đám lính đánh thuê do A Nịnh dẫn đầu đã phải xuất hiện, nhưng bây giờ A Nịnh đã sớm trở thành người phụ nữ của hắn.

Không biết lính đánh thuê do Cầu Đức Khảo cử đi có xuất hiện hay không.

Đúng lúc hắn đang nghĩ vậy, ngũ quan biến thái siêu phàm của

Trần Hạo lập tức phát hiện bên ngoài lối vào bị nổ tung vang lên một loạt tiếng bước chân dồn dập và nhanh chóng.

Ngay sau đó, từng tiếng xé gió cực thấp liên tiếp vang lên.

Lúc này, năm cô gái và Bàn Tử đang đi cuối cùng, lập tức như có mắt sau lưng, trong nháy mắt rút ra thần binh của mình.

Một loạt vũ điệu cuồng loạn nhanh như chớp, liền găm đầy đất những mũi kim gây mê bắn tới, đồng thời vang lên một tràng tiếng "đinh đinh đang đang" giòn giã.

Mãi đến lúc này, Hạo Thiên Chân mới phát hiện ra mấy chục tên lính đánh thuê đang xông vào từ lối vào.

Khi thấy đầy đất là đầu kim, cậu lập tức kinh hãi hét lên: "Đầu kim gây mê!" Bàn Tử cầm Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao, đầy tức giận mắng: "Mẹ kiếp!" "Lũ rác rưởi này, lại dám đánh lén sau lưng Bàn gia, chúng mày đều muốn chết phải không?!" A Nịnh vốn luôn bình thản, lúc này lại mặt lạnh như sương, giận dữ nói: "Là lính đánh thuê do Cầu Đức Khảo cử đến?" Dù là câu hỏi, nhưng từ giọng điệu khẳng định, ai cũng có thể nghe ra A Nịnh đã xác định được thân phận của đối phương.

Nghe là kẻ thù của A Nịnh, bốn cô gái Shirley Dương cũng lập tức mặt đầy tức giận.

Bởi vì các cô đã sớm biết được quá khứ của A Nịnh.

Lúc này, chỉ thấy gần năm mươi tên lính đánh thuê nước ngoài, dưới sự dẫn dắt của một thanh niên gốc Hoa khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, đồng loạt giơ súng trường tấn công xông vào.

Ngay sau đó, thanh niên gốc Hoa đó lạnh lùng nói: "A Nịnh, không ngờ nhỉ, lâu rồi không gặp!" A Nịnh không thể tin nổi nói: "Lục Thái, sao lại là anh?!" Lúc này, ngoại trừ Bàn Tử và Hạo Thiên Chân đã

từng gặp Lục Thái trong kịch tình Thất Tinh Lỗ Vương Cung, những người còn lại đều không biết hắn là ai.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, liền biết đối phương là ai.

Không sai, chính là tên lính đánh thuê nam đã uy hiếp Hải Thiếu và Trần Trừng Trừng bên ngoài Lỗ Vương Cung trong web drama, sau đó lại đưa A Nịnh bị thương trở về.

Trong kịch tình, Lục Thái có ý với A Nịnh, biểu hiện cũng rất rõ ràng, chỉ là lúc đó A Nịnh đối với hắn hoàn toàn không thèm đếm xỉa.

Lục Thái vuốt mái tóc vuốt ngược bóng lộn của mình, ngạo nghễ nói: "Sao lại không thể là tôi?" "Muốn trách thì trách Hạo Thiên Chân quá ngu ngốc, luôn bị người của lão bản giám sát mà không hề hay biết." "Sau khi biết cậu ta có được chìa khóa lăng Xà Mẫu, lão bản đã cử tôi theo sau." Nghe vậy, ngoại trừ Trần Hạo, những người còn lại mới biết tại sao đối phương lại theo sát đến đây.

Hạo Thiên Chân buồn bực nói: "Hạo gia, A Nịnh, và mọi người, thật sự xin lỗi." "Đều do tôi quá bất cẩn, mới để bọn họ lần theo dấu vết." Trần Hạo thản nhiên cười: "Mọi người đều là bạn bè, tiểu Thiên Chân nói vậy thật khách sáo." "Huống hồ Cầu Đức Khảo vẫn luôn âm hồn không tan, dù không cử người theo dõi, e rằng cũng sẽ không bỏ qua Bàn Tử đâu." "Nhưng như vậy cũng tốt, A Nịnh đang tìm Cầu Đức Khảo báo thù mà không được." "Nếu hắn đã cử đám lâu la đến nộp mạng, thì để A Nịnh thu chút lợi tức, xả giận cũng tốt." Nghe đến đây, Lục Thái lập tức giận dữ nói: "Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo đúng không?" Trần Hạo thản nhiên gật đầu: "Chính là tiểu gia, có ý kiến?" Lục Thái mặt mày dữ tợn, chĩa súng vào Trần Hạo nói: "Nếu không phải vì mày, A Nịnh cũng sẽ không phản bội lão bản, càng không bị người của tổ chức chúng ta truy sát!" "Nếu hôm nay đã gặp được tên đầu sỏ gây tội như mày, lão tử sẽ diệt mày trước!" Lời vừa dứt, A

Nịnh đã giận dữ nói: “Nói bậy!” “Nếu không có chồng tôi, tôi đã bị tên khốn Cầu Đức Khảo đó lừa trong bóng tối rồi.” “Hắn là kẻ thù giết cha mẹ tôi, không có chồng tôi Trần Hạo, sớm muộn gì tôi cũng sẽ giết Cầu Đức Khảo!” Thấy A Nịnh lại gọi Trần Hạo là chồng, còn cực kỳ bảo vệ hắn, Lục Thái ghen tức đến điên cuồng, mặt mày dữ tợn cười lớn: “Tốt, tốt lắm!” “A Nịnh, con tiện nhân này, lại trở thành đàn bà của người khác!” “Uổng công tôi vẫn luôn quan tâm đến cô như vậy, bây giờ lại bị người khác nhanh chân chiếm trước!” “Hôm nay tôi không chỉ diệt sạch đám Trần Hạo chúng mày, mà còn phải trước mặt hắn, hầu hạ cô cho thật thoải mái!” Trần Hạo vốn luôn bình thản, nghe đến đây, khuôn mặt lập tức phủ một lớp sương lạnh.

Ngay cả bốn cô gái còn lại và Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, sắc mặt cũng đều âm trầm đến đáng sợ.

Chỉ thấy Trần Hạo giận quá hóa cười: “Vốn dĩ định chơi đùa với các ngươi một chút.” “Nhưng vì cái miệng thối của tên Lục Thái nhà ngươi, tất cả các ngươi đều phải chết không toàn thây!!!” Lục Thái khinh thường cười lớn: “Ha ha!!!” “Trần Hạo, sau lưng tao có 50 khẩu súng trường tấn công đang chĩa vào mày, mà mày lại dám khoác lác!” “Đúng là vịt chết còn già...” Chưa kịp nói hết chữ “mồm”, Trần Hạo đã đột ngột phát động Long Uy đã lâu không dùng!

Trong nháy mắt, toàn bộ không gian bên trong núi, trên hai mươi phần trăm diện tích có thể đi lại, đều bị Long Uy bao trùm.

Lục Thái vốn đang kiêu ngạo, lời còn chưa nói hết, đã “phịch” một tiếng, bị Long Uy trực tiếp đè bẹp xuống đất.

Năm mươi tên lính đánh thuê nước ngoài của hắn cũng không khá hơn, trong chớp mắt đã nằm la liệt ở lối vào mộ cổ.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Tiểu Ca trong lòng kinh hãi.

Không sai, thực lực của Trần Hạo bây giờ đã khủng bố đến mức

này!

Chỉ bằng uy áp đã giải quyết toàn bộ đối phương trong nháy mắt.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng bị sự thay đổi đột ngột này làm cho ngây người.

Nhưng ngay sau đó, cả hai đều bật cười.

Dù sao họ cũng là bạn bè, huynh đệ của Trần Hạo, đối phương dám sỉ nhục A Nịnh và hắn, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân tự nhiên vô cùng phẫn nộ.

Ngược lại, năm cô gái Shirley Dương đã quá rõ thực lực của Trần Hạo nên không cảm thấy có gì bất ngờ.

Chỉ có A Nịnh là khuôn mặt xinh đẹp lạnh như sương, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Lục Thái đang nằm trên đất.

Chương 428

Thấy Trần Hạo mặt đầy vẻ trêu tức, chậm rãi bước tới.

Lục Thái trong lòng sợ hãi tột cùng, lập tức kinh hãi la lớn: "Mày muốn làm gì?!" "Đừng!

Đừng qua đây!" "Trần Hạo, nếu mày dám làm hại tao, lão bản của tao nhất định sẽ không tha cho mày!" Trần Hạo đi đến trước mặt Lục Thái, đưa tay túm tóc hắn, trực tiếp nhấc lên.

Sau đó quay người, vừa chậm rãi đi về, vừa cười tà dị: "Đừng nói Cầu Đức Khảo không tha cho tao, dù hắn có tha, tiểu gia tao cũng phải giúp A Nịnh giết hắn." "Còn về ngươi, đừng lo, ta chắc chắn sẽ không để ngươi chết dễ dàng như vậy." "Một lát nữa đợi diệt hết đám thuộc hạ của ngươi, rồi để A Nịnh 'chăm sóc' ngươi thật tốt, thế nào?" Nói xong, Trần Hạo liền xách Lục Thái đi về bên cạnh mọi người.

Ngay sau đó, hắn phất tay một cái, điểm huyệt Lục Thái, khiến hắn không thể động đậy, rồi tiện tay vứt xuống đất như một con chó chết.

Lúc này, A Nịnh vừa định xông lên xử lý Lục Thái, Trần Hạo liền ngăn lại: "Khoan đã, đừng vội xử lý hắn, ta sẽ thả đám lính đánh thuê kia ra, A Nịnh đi diệt chúng trước, coi như thu chút lợi tức." "Đợi xử lý sạch sẽ, A Nịnh quay lại hành hạ tên rác rưởi này cho tốt." "Nếu không giết hắn, e rằng em cũng không nguôi giận." Nghe vậy, các cô gái vốn tưởng không được chiến đấu, lập tức hai mắt sáng rực.

Ngay cả Bàn Tử ở bên cạnh cũng vui mừng cười lớn.

Sau đó, Trần Hạo thu lại Long Uy, năm mươi tên lính đánh thuê nước ngoài lập tức cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, nhanh chóng đứng

dậy, trong mắt đầy sợ hãi chĩa súng về phía Trần Hạo.

Thấy cảnh này, năm cô gái A Nịnh ngay cả súng trường tấn công cũng không dùng, trực tiếp rút súng ngắn, thân hình lóe lên liền xông tới.

Bàn Tử nhìn mà ngứa ngáy không yên, liền cười hì hì: "Hạo gia, xem tôi đây." Chưa nói xong, Trần Hạo đã cười nói: "Biết rồi, xem xem thực lực của cậu tiến bộ bao nhiêu." "Đi đi, cẩn thận một chút." Bàn Tử nghe xong, vội vàng vui vẻ lấy khẩu súng trường tấn công sau lưng, vừa xông ra vừa hét lớn: "Lũ rác rưởi, tất cả chết hết cho Bàn gia!" Sau đó, trong không gian ngoại vi của lăng Xà Mẫu, vang lên một chuỗi tiếng súng dồn dập như rang ngô.

Không còn cách nào khác, đám lính đánh thuê đó đã nghe được lời của Trần Hạo, biết rằng nếu họ không phản kháng, chắc chắn sẽ bị đối phương trút giận bắn thành cái sàng.

Thế là đám lính đánh thuê nước ngoài cũng liều mạng, năm mươi khẩu súng trường tấn công như thể không cần tiền, điên cuồng phun ra lửa đạn.

Nhưng thực lực của năm cô gái A Nịnh và Bàn Tử bây giờ là thế nào?

Ngay cả người yếu nhất là Bàn Tử, vốn đã không thua kém gì đám lính đánh thuê đó, lại còn được dùng Chu Quả và được Trần Hạo huấn luyện, thực lực ít nhất cũng không thua kém Tề Hạt Tử!

Còn về năm cô gái A Nịnh thì khỏi phải nói, vốn dĩ mỗi người đều có thân thủ đạt đến cực hạn của người thường.

Sau đó không chỉ nhận sự huấn luyện của Trần Hạo, lại liên tiếp dùng nội đan dị thú và Chu Quả.

Tùy tiện kéo ra một người, thực lực cũng không hề thua kém Tiểu

Ca có toàn bộ huyết mạch Kỳ Lân.

Thế là, cả hiện trường chỉ thấy Bàn Tử và năm cô gái, mỗi người như một vị sát thần, trong chớp mắt đã liên tiếp bắn nát đầu mười mấy tên lính đánh thuê.

Tiểu Ca ở bên cạnh vốn định ra tay giúp đỡ, nhưng khi thấy tình hình hiện tại, liền đứng yên tại chỗ xem kịch.

Hạo Thiên Chân, người yếu nhất, vừa định theo Trần Hạo đi giúp, đã bị hắn kéo lại.

Trần Hạo cười nói: "Không cần đi, ta để A Nịnh đi, cũng chỉ để cô ấy xả giận thôi." "Nếu không vừa nãy ta trực tiếp dùng Long Uy đè bẹp, rồi mỗi người một dao giết sạch thì có phải đỡ tốn công hơn không!" Lúc này Hạo Thiên Chân mới phản ứng lại, ngượng ngùng gãi đầu, rồi cũng đứng một bên xem náo nhiệt.

Mới nói được mấy câu, năm cô gái và Bàn Tử lại xử lý thêm mười mấy tên lính đánh thuê nước ngoài.

Mỗi tên lính đánh thuê đều bị một phát bắn nát đầu.

Hai mươi tên lính đánh thuê còn lại, tất cả đều sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Nhưng dù họ có hét lên đầu hàng thế nào, năm cô gái A Nịnh và Bàn Tử đều như không nghe thấy, cứ một mực ra tay tàn độc.

Bất đắc dĩ, hai mươi tên lính đánh thuê đành phải vừa đánh vừa lùi, cuối cùng ngay cả lựu đạn và bom khói cũng dùng đến, cũng chỉ để tạm thời ngăn chặn sáu người A Ninh trong chốc lát, để tranh thủ một cơ hội chạy trốn.

Thấy cảnh này, Lục Thái vốn còn ôm một tia hy vọng, lúc này đã sớm sợ đến ngây người.

Thực lực ban đầu của A Nịnh, hắn quá rõ.

Nhưng bây giờ thấy A Nịnh ra tay, Lục Thái cảm thấy như đang xem siêu nhân vậy.

Kỹ năng bắn súng thần chuẩn, tốc độ nhanh như chớp, ngay cả trúng đạn cũng không hề hấn gì. (Lục Thái không biết tác dụng của Giao Long Chiến Y của sáu người A Nịnh.) Điều quan trọng nhất là, Trần Hạo và Tiểu Ca, những người có thực lực mạnh nhất trong thông tin tình báo, đều không ra tay, mà sáu người A Nịnh lại như giết gà con, điên cuồng tàn sát đám lính đánh thuê dưới trướng hắn.

Chỉ trong vòng vài phút, hơn hai mươi tên lính đánh thuê còn lại đã chết chỉ còn năm sáu người.

Lúc này Lục Thái mới ý thức được, rốt cuộc mình đã đắc tội với một đám biến thái cấp độ nào.

Quá mạnh mẽ!

Bên mình tuy đông người, nhưng trong mắt đám người Trần Hạo, căn bản mẹ kiếp là đưa đầu chịu chết!

Khi Lục Thái cuối cùng định mở miệng cầu xin tha thứ, sáu người A Nịnh đã xử lý xong tất cả lính đánh thuê.

Lúc này, họ đang giận dữ nhìn hắn, chậm rãi bước tới.

Lục Thái lập tức sụp đổ, nằm trên đất khóc lóc gào thét: “Tôi sai rồi!

Tôi thật sự biết sai rồi!” “Cầu xin cô A Nịnh, nể tình xưa, coi tôi như cái rắm mà tha cho tôi đi!” Nhưng không đợi A Nịnh trả lời, khuôn mặt vốn đang đầy nụ cười của Trần Hạo, lập tức hiện lên vẻ đáng sợ.

Hắn tà ác nói: “Biết sai rồi?

Tiếc là quá muộn.” “Tha cho ngươi?

Chết?

Tiểu gia ta cho ngươi một cơ hội lựa chọn.” Trần Hạo vừa dứt lời, không đợi Lục Thái kịp phản ứng, A Ninh đã vung thần binh Thanh Công kiếm, xông lên chém hơn một trăm nhát.

Lục Thái chỉ cảm thấy trước mắt loé lên một vùng ánh bạc, đến khi kịp phản ứng thì tứ chi đã truyền đến cơn đau nhói tận tim.

Trong phút chốc, Lục Thái liền rú lên gào khóc thảm thiết.

Bốn cô gái Lao Lạp và Bàn Tử đứng bên cạnh đều cười hì hì nhìn xem.

Ngay cả thánh mẫu nhỏ Hạo Thiên Chân cũng cảm thấy gã này đáng bị trừng trị, hiếm khi không động lòng trắc ẩn.

Còn về Tiểu Ca thì càng không cần phải nói, chỉ cần là người không quan tâm thì hoàn toàn có thể làm ngơ.

Nhìn bộ dạng khóc lóc gào thét, tè ra quần của Lục Thái, Trần Hạo khinh thường nói: “Làm ơn đi, tuy A Ninh chém hơn trăm nhát nhưng cũng chỉ lóc đi da thịt tứ chi thôi, không chết được đâu.” Lúc này, Lục Thái vì mất máu quá nhiều cộng thêm sợ hãi, thể lực đã sớm cạn kiệt không nói nên lời.

Thấy cảnh này, A Ninh nói: “Chồng ơi, em hết giận rồi, hay là giết hắn đi.” Trần Hạo cười tà dị: “Không được đâu vợ à.

Em hết giận rồi, nhưng anh thì chưa, không thể chết được.” Nghe vậy, A Ninh liền không nói gì thêm.

Chương 429

Lục Thái thì sợ đến mức không thở nổi, trực tiếp ngất đi.

Sau khi để Bàn Tử bôi chút thuốc trị ngoại thương đơn giản, đảm bảo Lục Thái tạm thời không chết, Trần Hạo liền dẫn mọi người đi thẳng đến cánh cửa mộ lớn ở cuối mộ đạo.

Cùng lúc đó, Cầu Đắc Khảo và đám nhân viên trong đội nghiên cứu khoa học đang trốn trong căn cứ đầu não, tất cả đều đã xem toàn bộ quá trình vừa rồi qua thiết bị giám sát vệ tinh.

Khi thấy cả một đội lính đánh thuê tinh nhuệ nhất thế giới bị nhóm sáu người của A Ninh tiêu diệt chỉ trong vài phút, Cầu Đắc Khảo tức đến thất khiếu sinh khói, đồng thời cảm thấy bí mật trường sinh bất lão mà gã hằng mong ước sắp trở thành chuyện không thể.

Còn những nhân viên trong đội nghiên cứu khoa học kia, tất cả đều bị sự tàn nhẫn và quyết đoán của nhóm A Ninh dọa cho chết ngây.

Đặc biệt là khi A Ninh chém Lục Thái hơn trăm nhát mà không giết, Trần Hạo còn dùng phương pháp kinh khủng hơn để hành hạ Lục Thái.

Những nhà nghiên cứu này lập tức coi đám người Trần Hạo như ác ma.

Lúc này, Trần Hạo đã dẫn mọi người đến trước cánh cửa cổ mộ khổng lồ.

Trong lòng anh thừa biết, cái hố sâu bên cạnh đài cao thực ra cũng có thể xuống được lăng Xà Mẫu.

Trên con đường đó, không chỉ có rất nhiều thi biệt để cày điểm, mà thậm chí còn có hàng vạn con rắn biến dị tồn tại.

Chỉ cần diệt hết lũ súc sinh đó, Trần Hạo lại có thể nhận được một lượng lớn điểm thưởng.

Nhưng có đường tốt không đi, lại phải lăn lê bò trườn chém giết để vào, Trần Hạo lười làm như vậy.

Hơn nữa, Trần Hạo cũng không định để cho lão già âm hiểm Cầu Đắc Khảo kia sống lâu.

Vì vậy, cứ để Lục Thái dung hợp với thứ kia, biến thành quái vật rồi bị Cổ Tượng Vương hành hạ đến chết, sau đó mới chuyển sang con đường bên kia.

Dù sao cũng đều là chuyện tiện tay, hoàn toàn không cần đi đường vòng.

Quan trọng nhất là, Trần Hạo nhớ rằng trong bốn tướng dưới trướng Cổ Tượng Vương đã dung hợp với thực vật tà dị kia, ngoài cây lang nha bổng, song phủ và cự chùy, còn có một thanh trường bính chiến đao không hề thua kém Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao.

Cô nàng nóng bỏng Lao Lạp vẫn luôn cảm thấy dùng chủy thủ Răng Rồng không đủ ngầu, lần này đến lăng Xà Mẫu, một phần nguyên nhân là để giúp cô ấy lấy thanh trường kiếm Tây Vực không thua kém Hắc Kim Cổ Đao của Cổ Tượng Vương.

Lát nữa sẽ có trận chiến kịch liệt, đưa tạm thanh trường bính chiến đao đó cho Lao Lạp dùng là vô cùng hợp lý.

Lúc này, nhóm người Trần Hạo đã đến trước hai cánh cửa đồng khổng lồ cao chừng sáu bảy mét, rộng khoảng năm mét.

Nhìn cánh cửa trước mắt, Hồng Cô cảm thán: "Thời cổ đại hai nghìn năm trước mà có thể đúc được cánh cửa đồng khổng lồ thế này.

Xem ra Cổ Tượng Vương vì trường sinh bất tử mà đã tốn không ít công sức a!" Bàn Tử lại nói: "Quan tâm lão tốn bao nhiêu công sức

làm gì, dù sao minh khí trong mộ cũng đều là của chúng ta rồi.

Mà này, cơ quan mở cửa đồng khổng lồ này ở đâu nhỉ?

Không lẽ là cái chìa khóa của Tiểu Thiên Chân?" Trần Hạo kiểm tra qua loa một chút rồi nói: "Đó là chìa khóa để mở cổ mộ thật sự, ở đây không cần phiền phức như vậy." Vừa dứt lời, Trần Hạo liền rút Đại Việt Long Tước Đao, thúc giục sức mạnh huyết mạch Thanh Long, tức thì một luồng đao mang màu xanh biếc dài hơn một mét loé lên.

Ngay sau đó, anh mạnh mẽ tung người nhảy lên, đao mang tức thì chém dọc theo khe hở giữa hai cánh cửa đồng khổng lồ từ trên xuống dưới.

Chỉ nghe mấy tiếng "loảng xoảng, loảng xoảng" giòn giã, Trần Hạo vừa chạm đất đã xoay người tung một cước đá văng cánh cửa đồng khổng lồ.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân vội vàng bước vào xem mới phát hiện, thì ra then cửa bằng đồng ròng dày cả thước vuông phía sau cánh cửa đồng đã bị một đao chém đứt!

Hạo Thiên Chân kinh ngạc cảm thán: "Hạo ca ngày càng lợi hại, đao mang cũng quá biến thái rồi!" Bàn Tử lại trêu chọc: "Tiểu Thiên Chân, cậu phải học cách thích ứng với sự biến thái của Hạo gia đi.

Cái này gọi là không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn, hiểu không?" Nghe vậy, năm cô gái của Tô Nan đều bật cười lớn.

Ngay cả Tiểu Ca kiệm lời như vàng cũng góp vui hai chữ: "Không tồi!" Thấy cảnh này, Trần Hạo liền trợn tròn mắt.

Còn Lục Thái toàn thân đầy máu, đang trong trạng thái bị dọa đến ngất xỉu, hoàn toàn không ai thèm để ý.

Sau khi cười đùa xong, Trần Hạo liền nói: "Lao Lạp đừng cười

nữa, lát nữa bên trong có thể sẽ tìm được vũ khí thích hợp cho em đó!" Lao Lạp nghe vậy liền vui mừng nói: "Thật sao?

Tuyệt quá.

Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta mau đi thôi!" Nói rồi, cô liền đi đầu vào trong cửa đồng, tám người Trần Hạo cũng cười nói nối gót theo sau.

Sau khi đi qua một đoạn mộ đạo lộn xộn, chín người Trần Hạo cuối cùng cũng đến một gian mộ thất khổng lồ có bốn bức tường mọc đầy những loài thực vật kỳ dị.

Quan trọng nhất là, ở cuối mộ thất, có đặt bốn cỗ quan quách trong suốt được đúc bằng thủy tinh.

Trong quan quách, mỗi cỗ đều có một chiến tướng Tây Vực mặc áo giáp đúc bằng vàng đứng thẳng.

Chỉ là bốn gã chiến tướng Tây Vực mặc giáp vàng này đều có sắc mặt xám trắng, hai mắt nhắm nghiền.

Ngay cả phần da thịt lộ ra bên ngoài cũng không khác gì sắc mặt.

Bàn Tử chỉ liếc một cái đã kinh hỉ la lớn: "Mẹ kiếp!

Giáp của bốn gã này lại được đúc bằng vàng ròng, lần này phát tài rồi!" Nhưng Trần Hạo, Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân và A Ninh, Tô Nan, Tuyết Lệ Dương, Hồng Cô lại không mấy để ý, chỉ tò mò quan sát bốn phía.

Chỉ có cô nàng nóng bỏng Lao Lạp, sau khi liếc qua một cái, liền không còn chú ý đến cây lang nha bổng, song phủ và cự chùy đặt trước ba cỗ quan tài của các chiến tướng Tây Vực.

Lúc này, ánh mắt cô đang dán chặt vào thanh chiến đao sắc bén dài khoảng một mét hai được đặt trước cỗ quan tài của chiến tướng Tây

Vực ở ngoài cùng bên phải.

Ngay sau đó, Lao Lạp reo hò chạy tới, đồng thời lớn tiếng hỏi: "Chồng ơi, đây có phải là thanh chiến đao của em không?" Nhìn Lao Lạp hưng phấn cầm lấy thanh chiến đao Tây Vực dài một mét hai, Trần Hạo thản nhiên cười.

"Chỉ là vũ khí của chiến tướng dưới trướng Cổ Tượng Vương, so với kiếm của Cổ Tượng Vương còn kém xa.

Em cứ lấy thanh đao này dùng tạm, đợi xử lý xong Cổ Tượng Vương, kiếm của hắn sẽ là của em!" Lao Lạp vui mừng vuốt ve thanh chiến đao Tây Vực, Hạo Thiên Chân đứng bên cạnh lại khó hiểu hỏi: "Hạo ca, xem bộ dạng của anh có vẻ như rất hiểu nơi này, mấy gã trong quan tài thủy tinh kia, chẳng lẽ đều là đại tống tử?" Trần Hạo xách Lục Thái mình đầy thương tích đến trước một cỗ quan tài thủy tinh, nói: "Đều là chiến tướng dưới trướng Cổ Tượng Vương, hai nghìn năm trước cũng đã tiếp nhận sự cải tạo từ loại thực vật dị thường của Xà Mẫu.

Tuy không phải cương thi, nhưng một khi sống lại, thực lực còn lợi hại hơn cả Mao Cương bình thường." Vừa dứt lời, Trần Hạo liền tung một quyền đập vỡ cỗ quan tài thủy tinh trước mặt.

Trong lúc mọi người còn đang ngơ ngác trước hành động đột ngột của anh, gã chiến tướng đang nhắm nghiền hai mắt bên trong, đột nhiên mở ra đôi mắt mang ánh nhìn như dã thú!

Ngay sau đó, gã chiến tướng Tây Vực thân hình cường tráng, cao hơn hai mét, toàn thân mặc giáp vàng, da dẻ màu lam tím, đôi mắt không có chút nhân tính nào, đột nhiên vươn hai tay lao tới vồ lấy Trần Hạo!

Trong phút chốc, Tiểu Ca, năm cô gái của Tô Nan và Bàn Tử đều rút thần binh của mình ra, ào ào lao lên định cứu viện Trần Hạo.

Còn Hạo Thiên Chân, không phải không cứu Trần Hạo mà là phản ứng quá chậm, chưa kịp làm ra bất kỳ động tác nào.

Nhưng đúng lúc này, Trần Hạo xách Lục Thái đang hôn mê bất tỉnh, trực tiếp ném vào lòng gã chiến tướng.

Chương 430

Đồng thời, anh lùi lại hai bước, thản nhiên nói: "Mọi người không cần căng thẳng, tôi cố ý đấy." Vừa dứt lời, những người đang lao về phía cỗ quan tài thủy tinh vỡ nát đều lập tức dừng bước.

Lúc này, chỉ thấy gã chiến tướng như dã thú kia một tay bóp cổ xách Lục Thái lên, sau đó mạnh mẽ tung một cước đá nát nửa phần quan tài thủy tinh còn lại, bước chân nặng nề đi ra ngoài.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân cuối cùng cũng phản ứng lại, lập tức rút ra thanh Cẩu Thối Đao bằng siêu hợp kim đã được khai quang, thần kinh có chút căng thẳng tiến lại gần.

Còn Tiểu Ca, năm cô gái và Bàn Tử, tất cả đều cầm thần binh, vẻ mặt hoặc thản nhiên, hoặc hưng phấn nhìn thẳng vào gã chiến tướng Tây Vực.

Lục Thái bị thương nặng đang hôn mê, cuối cùng cũng tỉnh lại khi mấy thứ xúc tu như thực vật sống từ tay gã chiến tướng vươn ra, hung hăng đâm vào cổ gã.

Nhưng vừa hồi phục ý thức, gã đã cảm nhận được nỗi đau đớn và sợ hãi vô tận.

Nhìn gã chiến tướng Tây Vực với vẻ mặt hung tợn, Lục Thái cảm thấy cái chết đang đến gần.

Thế là gã vừa điên cuồng đấm vào cánh tay chiến tướng, vừa đứt quãng cầu cứu: "Trần… Thiên sư, tôi… biết sai rồi, cầu xin ngài… cầu xin ngài cứu tôi với!" Nhìn Lục Thái bị bóp cổ treo lơ lửng, hai chân liều mạng giãy giụa, ý chí cầu sinh cực mạnh, Trần Hạo cười tà dị: "Vốn dĩ ngươi có thể chết một cách thống khoái, nếu biết điều và vận may không tệ, có khả năng thoát được một mạng.

Nhưng chỉ trách cái miệng ngươi quá thối, lời nói quá tiện, đã chạm đến giới hạn của tiểu gia ta.

Cho nên, vì sự ngu dốt của ngươi, hãy trả cái giá xứng đáng đi." Nói xong, Trần Hạo một tay đút túi quần, một tay châm điếu thuốc, ung dung tự tại vừa xem kịch, vừa phì phèo hút thuốc!

Thấy cảnh này, A Ninh tức thì nguôi giận, đôi mắt đẹp cười liếc Trần Hạo một cái.

Bốn cô gái còn lại cũng lộ vẻ hả hê.

Bàn Tử vác Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao lên vai, cười lớn nói: "Hạo gia ngầu bá cháy!

Thủ đoạn lên tận trời rồi!

Về phương diện trừng trị kẻ địch, tôi, Bàn Tử, xin gọi ngài là mạnh nhất!

He he." Còn về Tiểu Ca, vẫn đứng bên cạnh với vẻ mặt không cảm xúc, chỉ là đôi mắt lại không một giây rời khỏi gã chiến tướng Tây Vực đang biến dị.

Chỉ có thánh mẫu nhỏ Hạo Thiên Chân, trong lòng ít nhiều có chút không nỡ.

Nhưng cậu biết tính cách của Trần Hạo, một khi đã quyết định, đừng nói là cậu, ngay cả năm cô vợ cũng không thể thay đổi.

Hơn nữa Lục Thái cũng quả thực không phải người tốt, vừa rồi còn quá đáng như vậy, nên Hạo Thiên Chân cũng không nói gì thêm.

Trong nháy mắt, Lục Thái vốn đang điên cuồng giãy giụa, cả khuôn mặt đã bị những thứ dị vật kia đâm vào da thịt khiến cho vô cùng hung tợn.

Hai mắt càng đỏ rực một mảng, đồng thời trong miệng cũng không

ngừng trào máu, cho đến khi tứ chi dần dần buông thõng bất lực, cuối cùng cũng toi đời!

Lúc này, gã chiến tướng Tây Vực với đôi mắt đầy vẻ hưng phấn của dã thú, ném thi thể Lục Thái sang một bên.

Thật trùng hợp, chiếc camera siêu nhỏ Lục Thái mang trên người vì lực va đập mạnh mà vỡ tan.

Ở căn cứ đầu não tận nước ngoài, Cầu Đắc Khảo vẫn luôn theo dõi toàn bộ quá trình qua chiếc camera siêu nhỏ trên người Lục Thái.

Khi camera vỡ nát, màn hình thiết bị thu tín hiệu vệ tinh khổng lồ trước mặt gã cũng chìm vào một màu đen.

Đến đây, tất cả thuộc hạ mà Cầu Đắc Khảo phái đến lăng Xà Mẫu ở vùng sa mạc Tây Vực đều đã toàn quân bị diệt.

Hy vọng biết được bí thuật trường sinh bất lão mà Xà Mẫu nắm giữ cũng cuối cùng tan vỡ!

Thấy cảnh này, Cầu Đắc Khảo như phát điên, bất kể những thiết bị máy móc quý giá bên cạnh, đều bị gã điên cuồng đập phá một trận.

Cùng lúc đó, gã chiến tướng Tây Vực sau khi ném thi thể Lục Thái đi, đôi mắt như dã thú của hắn liền nhìn về phía nhóm người Trần Hạo.

Tiểu Ca vung Hắc Kim Cổ Đao, nói: "Hắn, để tôi giải quyết!" Trần Hạo kéo anh lại, cười nói: "Chưa đến lúc cậu ra tay đâu, chỉ là một con quái vật hình người thực vật, có Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương là đủ rồi!" Nghe vậy, Bàn Tử liền hưng phấn xách Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao, định lao lên đại chiến một trận.

Nhưng Tô Nan lại cầm Hắc Kim Đoản Đao, tức thì chắn trước mặt anh ta nói: "Bàn Tử đứng xem đi, tên này giao cho tôi đối phó!" Nhưng vừa dứt lời, Hồng Cô cũng xách Lãnh Nguyệt Loan Đao cười

nói: "Đối thủ kỳ quái thế này, tôi chưa từng thấy bao giờ, Tô Nan muội muội hay là nhường cho tôi đi." Kết quả là Lao Lạp vừa có được thanh chiến đao Tây Vực đã la lớn: "Hồng tỷ, tiểu Tô Nan, em vừa có vũ khí thuận tay, để em thử hiệu quả xem sao." Còn Tuyết Lệ Dương và A Ninh thì chỉ mỉm cười đứng bên cạnh xem náo nhiệt.

Thấy mấy người vì một đối thủ mà tranh giành một cách hài hước, Trần Hạo mạnh mẽ tung một cước, đá bay gã chiến tướng Tây Vực đang lao tới gần.

Sau đó anh liên tiếp bắn ba phát, phá vỡ ba cỗ quan tài thủy tinh còn lại, rồi mới đứng vững nói: "Được rồi mấy cô, không cần tranh nữa.

Muốn có đối thủ không đơn giản sao, kia chẳng phải còn ba gã chiến tướng Tây Vực nữa à?" Kết quả vừa dứt lời, ba gã chiến tướng Tây Vực thân hình cao lớn cường tráng trong ba cỗ quan tài thủy tinh cũng đồng thời mở ra đôi mắt cuồng bạo, lao thẳng ra ngoài.

Thấy cảnh này, Hồng Cô, Tô Nan, Lao Lạp và Bàn Tử cũng không tranh giành nữa, mỗi người cầm thần binh của mình, vừa nghênh chiến vừa cười lớn nói: "Tốt quá rồi, chúng ta mỗi người một tên, xem ai hạ gục đối thủ trước!" Hạo Thiên Chân đứng xem náo nhiệt nãy giờ, cuối cùng không nhịn được mà bình luận: "Hạo ca, ba vị phu nhân cũng quá hiếu chiến rồi, ngay cả tên Bàn Tử này cũng bị lây nhiễm theo!" Bên này Trần Hạo đang trò chuyện rôm rả với Hạo Thiên Chân, Tiểu Ca, A Ninh và Tuyết Lệ Dương đứng bên cạnh nghe mà chỉ mỉm cười không nói.

Phía Lao Lạp, Tô Nan, Hồng Cô và Bàn Tử cũng đã giao chiến ác liệt với bốn đại chiến tướng Tây Vực.

Chỉ thấy Hồng Cô một tay cầm thần binh Lãnh Nguyệt Loan Đao, một tay nắm mấy cây phi đao bằng siêu hợp kim, thân hình như kinh

hồng, nhanh như tia chớp vây quanh một gã chiến tướng không ngừng ra tay.

Đừng xem gã chiến tướng cường tráng đã dung hợp với thực vật tà dị kia sức mạnh vô cùng, tốc độ cũng nhanh không tưởng.

Nhưng chỉ trong chốc lát, gã đã bị Hồng Cô liên tiếp bắn trúng bảy cây phi đao siêu hợp kim.

Đồng thời trong lúc giao thủ, Hồng Cô cũng đã chém đối phương hai nhát.

Khiến cho từ vết thương của gã chiến tướng Tây Vực không ngừng chảy ra máu màu xanh biếc.

Nhưng tên này căn bản không có cảm giác đau, sau khi liên tiếp trúng chiêu vẫn như một con thú điên, cứ một mực đuổi theo Hồng Cô.

Còn Lao Lạp và Tô Nan thì càng đơn giản hơn, hai cô nàng bạo lực này, một người cầm Hắc Kim Đoản Đao, một người cầm chiến đao Tây Vực, xông lên đối đầu trực diện với hai gã chiến tướng Tây Vực.

Đừng nói, hai cô gái vốn có thực lực đạt đến đỉnh cao của người thường, sau khi dùng Chu Quả và nội đan dị thú, đối đầu với những gã chiến tướng không có cảm giác đau cũng không hề rơi vào thế hạ phong.

Cũng chỉ trong chốc lát, hai cô gái lần lượt ra tay thành công, liên tiếp gây trọng thương cho đối thủ của mình.

Nhưng tình huống gặp phải cũng giống như Hồng Cô, cho dù đối thủ bị thương ở ngực và bụng, cũng không có tác dụng gì.

Thành viên nam duy nhất ra tay là Bàn Tử, lúc này lại rơi vào thế khổ chiến.

Dù sao bản thân thực lực không bằng ba cô gái, lại thêm việc chỉ dùng Chu Quả mà chưa dùng nội đan dị thú.

Ngay cả kinh nghiệm thực chiến chân chính cũng kém hơn Lao Lạp, Tô Nan và Hồng Cô không ít.

Cho nên vừa giao đấu, Bàn Tử tay cầm thần binh Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao đã bị gã chiến tướng Tây Vực tay không tấc sắt áp đảo, hoàn toàn không phải đối thủ.

Nếu không phải tay cầm thần binh, mình mặc Giao Long Chiến Y, thì sớm đã bị trọng thương rồi.

Chương 431

Thấy cảnh này, A Ninh đứng ở phía sau cười nói: "Bàn Tử, ông được không đấy?

Nếu không được thì để tôi thay." Bàn Tử nghe vậy liền nổi đóa, vừa vung đao chống đỡ công kích của chiến tướng, vừa trợn mắt hét lên: "A Ninh tẩu tử nói gì thế?

Tôi, Bàn Tử, mà lại không được à!" Vừa dứt lời, anh ta liền lớn tiếng hét: "Hạo gia, mấy thứ quỷ này là gì vậy?

Khó đối phó hơn cả đại tống tử nữa?

Hạo gia có cách gì thì mau chỉ cho huynh đệ tôi một con đường sáng đi!" Nhìn thấy Bàn Tử cũng để lại vài vết đao trên người đối phương, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì.

Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Tấn công vào tim của mấy gã chiến tướng này!

Toàn thân chúng đã dung hợp với thực vật dị thường, chỉ có trái tim là điểm yếu." Nghe vậy, Bàn Tử liền phấn chấn tinh thần, trực tiếp vung ngang Cổ Đĩnh Đao, đỡ được cú đấm mạnh mẽ của chiến tướng.

Sau đó tung người, một cước đá lùi đối phương bốn năm bước, rồi dựng thẳng Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao, hung hăng đâm thẳng về phía chiến tướng Tây Vực!

Cùng lúc đó, ba cô gái Hồng Cô đang không ngừng gây thương tích cho đối thủ cũng được Trần Hạo nhắc nhở.

Thế là thần binh trong tay họ đều nhắm vào vị trí tim của đối thủ mà tấn công.

Trong phút chốc, để né tránh bộ vị yếu hại, bốn gã chiến tướng Tây Vực liền bị ép đến luống cuống tay chân, hoàn toàn không còn vẻ dũng mãnh như trước.

Nhìn cảnh tượng kỳ quái này, Tiểu Ca ngạc nhiên nói: "Lạ thật, mấy con quái vật này lại biết né tránh yếu hại!" Hạo Thiên Chân cũng nói ngay theo: "Đúng vậy đó!

Xem chiến lực của mấy gã chiến tướng quái vật này, thực ra chưa chắc đã bằng được Khiêu Cương.

Nhưng về mặt tâm trí, lại đạt đến trình độ của Phi Cương rồi!" Ngay cả Tuyết Lệ Dương và A Ninh cũng lần lượt cảm thán không thôi.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Đây chính là chỗ lợi hại của Xà Mẫu.

Bất luận là mấy gã chiến tướng Tây Vực này, hay là Cổ Tượng Vương và chính bản thân Xà Mẫu.

Tuy đều đã dung hợp với thực vật tà dị, nhưng về mặt tâm trí căn bản nhất, chúng vẫn giữ lại ý thức của riêng mình." A Ninh bỗng nhiên hiểu ra nói: "Ồ!

Ý của chồng là, mấy con quái vật này tuy không sợ bị thương, thực lực thậm chí không thua kém chiến lực của Khiêu Cương, nhưng lại có thêm tâm trí của con người, đúng không?" Trần Hạo gật đầu: "Đúng vậy.

Cho nên, lát nữa khi gặp Cổ Tượng Vương và Xà Mẫu, mọi người phải cẩn thận hơn đấy!" Lúc này, bốn gã chiến tướng Tây Vực bị Lao Lạp, ba cô gái và Bàn Tử đuổi chém khắp mộ thất, đột nhiên dùng pháp lực bức lui họ.

Ngay sau đó, ba gã chiến tướng lần lượt chạy đến giá vũ khí trước quan tài thủy tinh của mình, lấy song phủ, lang nha bổng và chiến

chùy.

Sau đó chúng liền phát ra tiếng gầm rú như dã thú, quay người nghênh chiến với ba cô gái Lao Lạp.

Trong phút chốc, ba món trường binh khí siêu nặng đối đầu với đao kiếm của ba cô gái Hồng Cô.

Những tiếng binh khí va chạm 'loảng xoảng, loảng xoảng' vang lên không ngớt, đều cho thấy sức mạnh khổng lồ của ba gã chiến tướng quái vật.

Tuyết Lệ Dương xem một lúc lâu cảm thán: "Nếu không phải Lao Lạp có sự gia tăng từ chồng, e là sớm đã bị ba con quái vật kia đánh bay vũ khí rồi!" Nhưng ngay sau đó, Trần Hạo và những người khác lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho bật cười.

Nguyên nhân không gì khác, là vì gã chiến tướng quái vật đối chiến với Bàn Tử, thanh chiến đao Tây Vực vốn đặt trên giá vũ khí, lúc này lại đang nằm trong tay Lao Lạp.

Thế là gã này ngây ngốc nhìn giá vũ khí một lúc lâu, rồi trực tiếp vớ lấy hai cây cột đồng to bằng miệng bát trên quan tài thủy tinh, quay đầu lao tới đập Bàn Tử.

Nhìn cảnh tượng hài hước này, chiến ý của Bàn Tử tức thì bùng nổ, hai tay siết chặt Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao, lao lên nghênh chiến với gã quái vật.

Sau một trận 'loảng xoảng, loảng xoảng' giòn giã, Bàn Tử tuy bị chấn đến hổ khẩu tê rần, nhưng hai cây cột đồng trong tay gã chiến tướng quái vật cũng bị chém thành mấy đoạn!

Nhân lúc gã chiến tướng quái vật đang ngẩn người, Bàn Tử nén cơn tê rần ở hai tay, siết chặt Cổ Đĩnh Đao, tung một nhát đâm nhanh như tia chớp, trực tiếp xuyên thủng lồng ngực kẻ địch!

Nhìn máu xanh trào ra từ lồng ngực, những đoạn cột đồng trong tay gã chiến tướng quái vật tức thì rơi xuống đất.

Ngay sau đó, cổ họng gã lại phát ra vài tiếng gầm gừ yếu ớt, rồi trực tiếp ngã xuống đất toi mạng!

Thấy cảnh này, Bàn Tử rút Cổ Đĩnh Đao ra, thở hắt một hơi rồi chửi: "Mẹ nó, cho mày láo với Bàn gia à!

Cuối cùng chẳng phải bị Bàn gia ta xử đẹp rồi sao!" Nói xong, anh ta liền thu đao về vỏ, vui vẻ đi về phía nhóm người Trần Hạo.

Trong phút chốc, không chỉ Hạo Thiên Chân khen Bàn Tử lợi hại, Tuyết Lệ Dương và A Ninh cũng giơ ngón tay cái lên.

Ngay cả Tiểu Ca kiệm lời như vàng cũng gật đầu nói: "Bàn Tử, thực lực tiến bộ lớn!" Trần Hạo thì chỉ mỉm cười không nói.

Nhất thời, Bàn Tử được mọi người khen, mặt cười toe toét như hoa cúc.

Cùng lúc đó, thấy Bàn Tử thực lực yếu nhất lại là người đầu tiên hạ gục đối thủ, ba cô gái Hồng Cô liền sốt ruột, nhưng những gã chiến tướng quái vật mà họ đối chiến đều đang dùng những món trọng binh khí quen thuộc của mình.

Tuy thần binh của Hồng Cô và Tô Nan chém cho trọng binh khí của đối thủ lỗ chỗ, nhưng nhất thời cũng không thể chém đứt.

Còn Lao Lạp thì càng khỏi phải nói, thanh chiến đao Tây Vực cô dùng vốn không hơn trọng binh khí của đối thủ về chất lượng là bao.

Cho nên, càng không thể chém đứt trọng binh khí của đối thủ!

Nhưng ngay sau đó, ba cô gái bị Bàn Tử kích thích đều bùng nổ.

Chỉ thấy Tô Nan và Hồng Cô tức thì triển khai toàn bộ chiến lực, trực tiếp né tránh công kích của đối thủ, một nhát đâm thẳng vào tim

đối thủ.

Khi Lao Lạp phát hiện chỉ còn lại mình chưa hạ gục được đối thủ, cô liền một tay dùng chiến đao đỡ cứng đòn tấn công bằng chiến chùy của đối thủ.

Tay còn lại tức thì rút chủy thủ Hoàng Đế Rồng, nhanh như tia chớp đâm thẳng vào tim đối thủ!

Một đao đâm chết gã chiến tướng quái vật, Lao Lạp buồn bực rút thanh chiến đao Tây Vực ra, đi về bên cạnh Trần Hạo lẩm bẩm: "Chồng ơi, có phải em vô dụng lắm không, lại còn không nhanh bằng Bàn Tử trong việc hạ gục đối thủ?" Bàn Tử đang vui vẻ không thôi, tức thì buồn bực nói: "Này Lao Lạp tẩu tử, sao lại lấy tôi ra so sánh chứ?

Tôi nằm không cũng trúng đạn là sao!" Một câu nói, tức thì làm Hạo Thiên Chân và mấy cô gái khác bật cười.

Lúc này, Trần Hạo cười an ủi: "Thực lực của em không yếu hơn Hồng Cô đâu, chỉ là thanh chiến đao Tây Vực không bằng thần binh thôi.

Anh cũng đã nói rồi, chỉ để em tạm thời dùng đỡ.

Đợi lát nữa gặp Cổ Tượng Vương, anh sẽ cướp thanh chiến kiếm của hắn cho em!" Nghe vậy, Lao Lạp vốn đang buồn bực không thôi liền bật cười.

Ngay sau đó cô ôm lấy Trần Hạo, hôn chụt một cái lên má anh.

"Cảm ơn chồng, anh đối với em thật tốt!" Thấy cảnh này, bốn cô gái Tuyết Lệ Dương và ba người Hạo Thiên Chân lại lần nữa bị chọc cho cười ha hả.

Chương 432

Sau khi cười đùa xong, chín người lại dò xét toàn bộ mộ thất một lần nữa.

Bàn Tử cũng thuận tay lột bộ áo giáp vàng trên người bốn gã chiến tướng Tây Vực, trực tiếp nhét vào ba lô.

Thấy không còn gì bỏ sót, Trần Hạo liền dẫn mọi người đi vào một mộ đạo khác.

Còn việc ba cô gái Hồng Cô chém giết đối thủ, giúp Trần Hạo kiếm được 150 điểm thưởng, anh căn bản không để ý.

Không lâu sau, Trần Hạo dựa theo ký ức trong kịch tình và sự hiểu biết về cổ mộ, đi lòng vòng một hồi rồi đến một gian mộ thất đầy những người gỗ mặc áo giáp.

Ngước mắt nhìn lên, trong toàn bộ mộ thất, có ít nhất vài trăm người gỗ mặc áo giáp.

Bàn Tử quan sát một lúc, cảm thán: "Tiếc quá!

Mấy bộ áo giáp này trải qua gần hai nghìn năm, đều đã bị ăn mòn gần hết rồi.

Nếu không, chúng ta chỉ cần mang mấy món bảo bối lớn này ra ngoài, cũng có thể bán được giá trên trời a!" Thấy bộ dạng vẫn còn ham mê đồ cổ của anh ta, Hạo Thiên Chân, A Ninh và Tô Nan đều không ngừng trợn mắt.

Ba cô gái Hồng Cô cũng dở khóc dở cười.

Trần Hạo đẩy anh ta một cái: "Được rồi Bàn Tử, đừng tơ tưởng mấy thứ đồ nát này nữa.

Đợi lát nữa gặp được minh khí bồi táng thật sự, đảm bảo cho ông lấy đến mỏi tay." Nói xong, anh cười hì hì dẫn mọi người tiếp tục lên đường.

Sau khi đi thêm một đoạn mộ đạo nữa, chín người Trần Hạo cuối cùng cũng bước vào một gian mộ thất khổng lồ đầy những cột đá vuông.

Nhìn cánh cửa đồng cao khoảng bốn mét, rộng khoảng hai mét rưỡi ở sâu trong mộ thất, Trần Hạo cười nói: "Nếu tôi không đoán sai, đây chính là cánh cửa mộ thật sự để vào lăng Xà Mẫu!" Hạo Thiên Chân quan sát một lượt, vội vàng lấy ra chiếc chìa khóa to bằng đồng hồ, so sánh với cái rãnh trên cửa rồi nói: "Không đúng, cái rãnh này không khớp với chìa khóa!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Cánh cửa mộ không dùng chìa khóa thì tự nhiên là không khớp với chìa khóa rồi." Lúc này, Bàn Tử lại gần quan sát kỹ một lúc lâu rồi nói: "Hạo gia, có phải chỉ cần xoay cái tay cầm này là có thể mở được cửa mộ không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Cái rãnh đó cũng là một cơ quan cạm bẫy.

Nếu thật sự làm vậy, tuy có Giao Long Chiến Y giúp chống lại lưỡi dao sắc bén không đến mức bị chém đứt cánh tay, nhưng cây áp đao khổng lồ phía trên rơi xuống, cũng sẽ bị đập nát xương tay thành gãy vụn!" Nghe vậy, Bàn Tử sợ đến mức lùi lại mấy bước.

Năm cô gái A Ninh, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca cũng đều nhìn thấy rõ cây áp đao sáng loáng rộng hơn một thước được giấu trong xà ngang trên đỉnh cửa mộ!

Thấy vậy, Bàn Tử may mắn vỗ ngực nói: "Mẹ kiếp, may mà có Hạo gia nhắc nhở, nếu không Bàn gia ta đã thành 'Dương Quá' độc cô rồi!" Hạo Thiên Chân nhíu mày hỏi: "Nhưng nếu cái rãnh đó là cạm bẫy, vậy cơ quan mở cửa mộ rốt cuộc ở đâu?" Nhìn Tiểu Ca và năm

cô gái A Ninh không ngừng quan sát xung quanh cửa mộ, Trần Hạo cười nói: "Nếu tôi không đoán sai, Tiểu Ca và Tô Nan có lẽ đã tìm ra cách mở cửa mộ rồi." Bàn Tử nghe vậy liền vui vẻ, trực tiếp lại gần hỏi: "Tiểu Ca, năm vị tẩu tử, thật sự đã có phát hiện rồi sao?" Tiểu Ca vừa giơ tay chỉ về phía hai bên cửa mộ, chỗ đầu thú điêu khắc bằng đá trên trụ cửa, năm cô gái Tuyết Lệ Dương liền đồng thanh nói: "Chỉ cần đập vỡ viên ngọc trong miệng hai cái đầu thú đó là có thể mở được cửa mộ." Tiểu Ca đang định mở miệng thì ngẩn người, ngay sau đó vẻ mặt không chút thay đổi tán thưởng: "Năm vị quả nhiên là cao thủ!" Thấy ngay cả Tiểu Ca cũng thừa nhận suy đoán của năm cô gái, Bàn Tử trực tiếp vung Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao, hai nhát chém vỡ viên ngọc màu xanh lục trong miệng hai đầu thú đá.

Trong nháy mắt, từ miệng hai đầu thú đá liền phun ra cát màu xám trắng.

Cùng lúc đó, bên trong cánh cửa mộ đang đóng chặt cũng vang lên tiếng cơ quan khởi động.

Sau một trận 'ầm ầm ầm', hai cánh cửa mộ bằng đồng quả nhiên tự động mở ra!

Thấy cảnh này, Trần Hạo không khỏi thầm tán thưởng trong lòng: Hồng Cô và bốn cô gái còn lại quả nhiên ai nấy đều có thiên phú cực cao.

Lại có thể nhanh như vậy đã tìm ra cơ quan mở cửa mộ, không hổ là người mình coi trọng!

Chín người lần lượt đi vào, phát hiện ra một gian mộ thất dài và hẹp.

Giữa mộ thất là một hành lang thẳng tắp rộng hai mét, hai bên hành lang dựng đứng hơn mười bức tượng đồng cao hai mét rưỡi.

Quan trọng nhất là, trong tay những bức tượng này đều cầm hai thanh đao đồng khổng lồ dài một mét rưỡi!

Cuối hành lang lại là một cánh cửa dẫn vào một gian mộ thất khác.

Nhìn ba chữ triện lớn được điêu khắc trên mi cửa, Bàn Tử nói: "'Nghênh Tân Điện', chắc là tiền điện của lăng Xà Mẫu rồi nhỉ?" Hạo Thiên Chân thì bình luận: "Nghênh Tân Điện cái gì chứ?

Rõ ràng là Tống Táng Điện mà." Sau đó, cậu liền cẩn thận đi vào giữa hành lang.

Trần Hạo vốn đã biết rõ kịch tình, ban đầu cho rằng lúc này sẽ không kích hoạt đao trận của những bức tượng hai bên mộ đạo.

Dù sao trong nguyên tác, là do Hạo Thiên Chân và những người khác động vào minh khí mới dẫn phát đao trận.

Nhưng không ngờ, lần này kịch tình lại đột biến!

Ngay khoảnh khắc cả chín người Trần Hạo bước vào hành lang, một trận tiếng bánh răng cơ quan trầm đục liền vang lên không ngớt.

Ngay sau đó, những bức tượng đồng vốn đứng sừng sững hai bên hành lang đột nhiên chuyển động.

Trong nháy mắt, hai thanh song đao bằng đồng khổng lồ trong tay hơn mười bức tượng liền lóe lên ánh sáng lạnh lẽo, chém thẳng xuống.

Thấy cảnh này, năm cô gái A Ninh tức thì thi triển thân pháp, nhanh chóng né tránh những lưỡi đao khổng lồ chém xuống đầu.

Thân thủ của Tiểu Ca thì không cần phải nói, cũng dễ dàng né tránh.

Ngay cả Bàn Tử và Hạo Thiên Chân cũng né được một cách hiểm hóc.

Chỉ có Trần Hạo mạnh mẽ lộn một vòng về phía sau, trực tiếp lùi ra ngoài đao trận.

Nhưng chưa đợi mọi người đứng vững, lưỡi đao thứ hai của các bức tượng đã chém ngang một lần nữa về phía họ.

Trong phút chốc, chỉ thấy Tiểu Ca và năm cô gái Tô Nan đều không ngừng di chuyển nhanh chóng, né tránh đao trận bằng đồng chém từ trên xuống dưới, trái phải.

Thực lực của Bàn Tử tương đối yếu hơn, bất đắc dĩ chỉ có thể vừa cố gắng né tránh, vừa dùng Tùng Văn Cổ Đĩnh Đao chống đỡ.

Kết quả chưa đỡ được mấy nhát, đã bị sức mạnh khổng lồ của tượng đồng chấn bay.

Nếu không phải Trần Hạo tung người nhảy lên, một tay kéo anh ta đang bay giữa không trung lại, thì Bàn Tử không chết cũng trọng thương.

Còn về Hạo Thiên Chân, gã có thực lực yếu nhất, lại nhờ có hào quang nhân vật chính mà nhanh chóng tìm ra được tiết tấu phá giải đao trận!

Trong phút chốc, cậu ta cũng có thể ung dung né tránh!

Khi Trần Hạo tưởng rằng có thể thuận lợi vượt qua đao trận, kết quả kịch tình lại có biến hóa.

Chỉ nghe một trận tiếng cơ quan vang lên, đao trận vốn có trật tự, tức thì trở nên hỗn loạn không có quy luật nào.

Trong phút chốc, Tuyết Lệ Dương, bốn cô gái còn lại và Tiểu Ca còn có thể dùng thân pháp đỉnh tiêm để tự vệ.

Nhưng Hạo Thiên Chân thì gặp rắc rối rồi, trong nháy mắt đã bị bốn thanh trường đao phong tỏa bốn phía.

Thấy cảnh này, Hạo Thiên Chân tức thì nhắm chặt hai mắt, trong lòng thầm nghĩ: “Xong rồi!

Lần này chết chắc rồi!!!” Vào lúc Hạo Thiên Chân nhắm mắt chờ chết, Tiểu Ca cũng phát hiện nguy hiểm, đang tung người phi thân tới, nhưng căn bản không kịp cứu viện.

Chương 433

Ngay lúc này, hai đạo đao mang màu xanh biếc dài hơn ba mét trong nháy mắt lướt qua. "Keng keng keng" mấy tiếng giòn tan vang lên, bốn thanh cự đao chém về phía Hạo Thiên Chân lập tức bị chặt đứt!

Nhìn những thanh đao gãy lướt sát qua người, Hạo Thiên Chân vừa mở mắt ra đã kinh hãi toát một thân mồ hôi lạnh.

Anh ta lập tức hét lớn: “Cảm ơn Hạo ca!” Tiểu Ca vừa kịp chạy tới cũng thở phào một hơi.

Đúng vậy, trong gang tấc vừa rồi, chính là Trần Hạo từ bên ngoài trận đao, liên tiếp tung ra hai nhát đao mang, chặt đứt bốn thanh cự đao, cứu mạng Hạo Thiên Chân.

Trần Hạo sải bước tiến lên, lại một đao nữa chặt đứt hai pho tượng cầm cự đao ở vòng ngoài cùng của trận đao, rồi cười nói.

“Không có gì, chuyện nhỏ thôi.” Sau đó liền buông lời trêu chọc: “Này Tiểu Ca, còn có Tô Nan năm người, lẽ nào thần binh trong tay mấy người đều là đồ trưng bày à?” “Định biểu diễn thân pháp tinh trạm siêu quần bạt tụy sao?” Nghe những lời này, năm cô gái và Tiểu Ca mới bừng tỉnh, để đi qua một trận đao, đâu nhất thiết phải dùng thân pháp!

Mấy người họ, ngoài Lao Lạp dùng chiến đao Tây Vực không đủ sắc bén ra, những người còn lại đều có thần binh lợi khí trong tay.

Muốn chặt đứt cự đao để phá trận bằng bạo lực, xem ra thật sự không có độ khó gì cả!

Nghĩ đến đây, Tiểu Ca một tay túm lấy Hạo Thiên Chân, sau đó

vung Hắc Kim Cổ Đao, một vùng đao mang màu đen lóe lên, liên tiếp chặt đứt mấy thanh cự đao.

A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Tuyết Lệ Dương cũng lần lượt dùng Thanh Công Kiếm, Hắc Kim Đoản Đao, Lãnh Nguyệt Loan Đao và Ngư Tràng Kiếm ra tay.

Một trận hàn quang lướt qua, tất cả cự đao bằng đồng trong tay các pho tượng đều bị chém thành hai đoạn!

Thấy cảnh này, Trần Hạo thầm cười trong lòng: Tiểu gia ta giúp người, không giống như Hạo Thiên Chân trong phim.

Trong phim, Hạo Thiên Chân và tam thúc một hội, vì không có vũ khí thuận tay, nên chỉ có thể cố hết sức né tránh.

Tiểu Ca tuy có Hắc Kim Cổ Đao, nhưng cũng không thể cứu được nhiều người cùng lúc.

Nhưng bây giờ thì khác, ngoài Trần Hạo và Bàn Tử được cứu ra, chỉ riêng bảy người bị nhốt trong trận đao đã có ít nhất năm thanh thần binh.

Với trang bị như vậy mà còn bị trận đao giữ chân, thì chỉ có thể là heo thôi!

Lúc này, Bàn Tử nhanh chân bước vào trận đao đã bị phá, nhìn đống đao gãy trên đất mà tiếc nuối nói.

"Tiếc quá, nếu mấy thanh cự đao bằng đồng này không bị gãy, mang ra ngoài chắc cũng bán được không ít tiền đâu nhỉ!" Hạo Thiên Chân vừa hoàn hồn, bất lực nói: "Bàn Tử, đủ rồi đó!" "Vừa rồi nếu không phải Hạo ca ra tay, tôi đã toi mạng trong trận đao rồi!" "Với lại, năm vị tẩu tử và Tiểu Ca cũng không thể vì chút minh khí mà liều mạng chứ?" "Cái tật xấu của dân Mô Kim các cậu phải sửa đi!" Tiểu Ca vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái còn lại thì không ngừng đảo mắt xem thường.

Bàn Tử ngượng ngùng gãi đầu: "He he, tôi cũng chỉ nói vậy thôi." "Mấy thanh cự đao này tuy đáng tiền, nhưng trong mắt Bàn Tử tôi đây, đương nhiên tính mạng mọi người là quan trọng nhất!" "Tôi không phải loại người thấy tiền sáng mắt đâu!" Nhìn bộ dạng hài hước của hắn, mọi người chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

Sau khi chỉnh đốn lại một chút, chín người Trần Hạo đi qua thông đạo có trận đao, tiến thẳng vào 'Nghênh Tân Điện'.

Vừa vào điện, mọi người nhìn thấy một gian mộ thất khổng lồ rộng khoảng một nghìn mét vuông.

Trong mộ thất, khắp nơi đều bày biện có trật tự hàng trăm con rối bằng gỗ.

Hạo Thiên Chân khó hiểu: "Kỳ lạ, sao ở đây lại có nhiều con rối gỗ thế này!" Trần Hạo đáp: "Những con rối gỗ này gọi là 'Khôi Hí', người xưa dùng trong tế tự." "Nhưng ở đây, chúng có tác dụng khác đấy." Lúc này, Bàn Tử dùng đèn pin rọi khắp nơi, đột nhiên cười lớn.

"Hạo gia, lần này chúng ta trúng mánh lớn rồi!" "Nhìn kìa, giữa mộ thất có hai cỗ quan tài bằng đồng, xung quanh bày rất nhiều đồ đồng và đồ gốm." "Chưa nói những thứ khác, chỉ cần mang số đồ đồng này ra ngoài, chúng ta có thể kiếm được mấy trăm triệu đô la Mỹ đấy!" Trần Hạo cũng biết, trong phim, vì Hạo Thiên Chân kích hoạt cơ quan, khiến hàng trăm con rối gỗ bắn ra mưa tên.

Tuy né được nguy hiểm đến tính mạng, nhưng những món đồ đồng và đồ gốm kia lại bị bắn thành tổ ong.

Nghĩ đến đây, để không làm hư hại những món minh khí bằng đồng đó, Trần Hạo liền đi một vòng khắp mộ thất, trong thoáng chốc

đã thu hết tất cả minh khí bằng đồng vào không gian trữ vật.

Còn những món đồ gốm, vì không đáng tiền nên Trần Hạo cũng không lấy.

Nhìn động tác của Trần Hạo, Bàn Tử đứng bên cạnh lập tức vui ra mặt, không ngừng cổ vũ trợ uy.

Cùng lúc đó, Hạo Thiên Chân cũng đi đến trước cơ quan thắp sáng tất cả đèn trong mộ thất.

Giống hệt như trong nguyên tác, anh ta dùng bật lửa đốt cháy cơ quan.

Trong nháy mắt, một quả cầu lửa nhỏ được thắp lên, lăn theo đường trượt, nhanh chóng thắp sáng tất cả các ngọn đèn, soi sáng cả mộ thất.

Dựa vào ánh đèn và đèn pin cường độ cao, Bàn Tử nhanh chóng phát hiện ra trong chiếc hòm gỗ giữa hai cỗ quan tài bằng đồng có hai thùng gạch vàng.

Nhất thời, Bàn Tử sướng đến phát điên!

Nhưng Tuyết Lệ Dương lại nhíu mày nói: "Trong tay những con rối gỗ này ngoài các loại nhạc cụ cổ đại khác nhau, còn có hàng trăm cây nỏ lớn." "Nghe lão công nói lúc nãy, chúng có tác dụng đặc biệt, chắc là dùng làm cơ quan phòng trộm mộ!" Bốn cô gái Hồng Cô nghe xong cũng không ngừng gật đầu, tán thành cách nói của cô.

Nghe vậy, Hạo Thiên Chân vội vàng kéo Bàn Tử lại.

"Bàn Tử, khoan hãy động đậy lung tung, không nghe Tuyết Lệ Dương tẩu tử nói sao, nỏ tên ở đây đều là cơ quan đấy?" "Lỡ không cẩn thận kích hoạt cơ quan, chúng ta sẽ gặp xui xẻo lớn!" Thấy Bàn Tử đột nhiên bị lời của Hạo Thiên Chân dọa cho vội vàng rụt tay lại, Trần Hạo cười nói.

“Không sao, mấy viên gạch vàng và quan tài đồng này không có vấn đề gì, chỉ cần không động vào nhạc cụ của mấy con rối gỗ là được.” Bàn Tử nghe vậy liền mừng rỡ, trực tiếp đi tới mở hai cỗ quan tài bằng đồng ra.

Trước mắt, trong hai cỗ quan tài ngoài thi thể khô quắt mọc đầy lông đen, toàn bộ đều là đồ vàng và châu báu ngọc khí.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Bàn Tử hưng phấn vô cùng, nhưng đúng lúc này, sự cố lại xảy ra!

Chỉ thấy thi thể vốn không có vấn đề gì trong phiên bản điện ảnh Thăng Long, đột nhiên ngồi bật dậy.

Bàn Tử đang đứng gần nhất, bị cảnh tượng bất ngờ này dọa cho giật nảy mình.

Trong lúc lùi lại liên tiếp, anh ta đột nhiên bị vấp ngã xuống đất, và trớ trêu thay, một chân lại đá trúng nhạc cụ của một con rối gỗ.

Trong nháy mắt, không chỉ hai con cương thi lông đen sắp bước ra khỏi quan tài, mà nhạc cụ trong tay những con rối gỗ xung quanh cũng lần lượt vang lên.

Nhìn cảnh tượng bất ngờ này, Trần Hạo thầm mắng trong lòng: Mẹ nó!

Lại phiền phức rồi!

Sau khi Bàn Tử ngã xuống va vào nhạc cụ trong tay con rối gỗ, tất cả những con rối gỗ cầm nhạc cụ trong mộ thất đều bắt đầu tự mình tấu nhạc.

Bàn Tử được Hạo Thiên Chân kéo dậy, kinh ngạc nói: “Mẹ kiếp!

Tình huống gì thế này?” “Hạo gia, hai cái đại tống tử trong quan tài còn chưa giải quyết xong, mấy con rối gỗ kia lại bắt đầu tấu

nhạc!" Thấy tình cảnh này, năm cô gái của Tô Nan đều rút thần binh ra, trong nháy mắt bao vây hai con cương thi lông đen vừa đứng dậy.

Nhưng đúng lúc này, Tiểu Ca vẫn luôn im lặng đột nhiên hét lên.

Chương 434

"Mọi người cẩn thận, tuyệt đối đừng nghe thứ nhạc cổ này!" Chỉ có Trần Hạo vẫn ung dung như không, nói: "Không cần lo lắng." "Hồng Cô, diệt hai con mao cương kia trước đi!" Tiếng nói vừa dứt, A Ninh và bốn cô gái còn lại đã vung đao chém xuống, trong nháy mắt chặt bay đầu của hai con cương thi lông đen.

Cũng phải thôi, mao cương chỉ là cương thi cấp thấp, với thực lực hiện tại của Tuyết Lệ Dương và bốn người kia, bất kỳ ai cũng có thể chém chết trong nháy mắt, huống chi là năm người cùng ra tay.

Trong lúc Tiểu Ca còn đang không hiểu vì sao Trần Hạo lại không hề để tâm đến lời nhắc nhở của mình, thì chỉ thấy Giao Long Chiến Y trên người Lao Lạp, bốn cô gái kia, cùng với Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, đột nhiên tỏa ra một lớp kim quang nhàn nhạt!

Ánh mắt vốn hơi mơ màng của mọi người lập tức trở nên tỉnh táo.

Hạo Thiên Chân ngơ ngác hỏi: "Tôi… vừa rồi sao vậy?" Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái cùng Bàn Tử cũng kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo và Tiểu Ca.

Tiểu Ca nhíu mày nói: "Bản nhạc cổ mà những con rối gỗ này tấu lên gọi là 'Túc Mệnh Di Âm', nó sẽ làm tê liệt thần kinh, khiến người ta điên cuồng đến chết." "Chỉ là tôi không hiểu, tại sao mọi người chỉ bị âm thanh mê hoặc trong chốc lát, rồi lại tỉnh táo ngay lập tức." Nhìn Giao Long Chiến Y trên người mình đang tỏa ra kim quang nhàn nhạt, Bàn Tử đột nhiên bừng tỉnh ngộ.

"Ồ!

Tôi biết rồi!" "Vừa rồi tôi đúng là cảm thấy có chút kỳ quái, trong nháy mắt, ở đây chỉ còn lại một mình tôi." "Nhưng chưa kịp phản

ứng, tôi đột nhiên lại thấy mọi người." "Nếu tôi đoán không lầm, nhất định là nhờ Giao Long Chiến Y mà Hạo gia đã khai quang cho tôi, nên tôi mới không trúng chiêu, phải không?" Nói rồi, hắn nhìn về phía Trần Hạo.

Cùng lúc đó, A Ninh, bốn cô gái còn lại và Hạo Thiên Chân, sau khi nghe lời Bàn Tử, cũng đều hiểu ra mọi chuyện.

Thấy Tiểu Ca vẫn còn vẻ mặt khó hiểu, Trần Hạo thản nhiên cười nói.

"Cũng tại Tiểu Ca vừa mới gặp lại tôi, tôi chưa kịp khai quang cho bộ Giao Long Chiến Y của cậu." "Chiến y của Tô Nan, bốn người kia, Bàn Tử và Thiên Chân đều đã được tôi dùng Khai Quang Thuật gia trì." "Trên chiến y không chỉ có Phá Sát Chú và Ngự Chú, mà còn được tôi gia trì thêm Tĩnh Tâm Chú." Lúc này, Lao Lạp tiếp lời: "Cho nên, vừa bị 'Túc Mệnh Di Âm' mê hoặc, liền bị Tĩnh Tâm Chú đánh thức, đúng không?" Trần Hạo cười gật đầu: "Nói không sai." Nghe đến đây, Tiểu Ca lại một lần nữa bị bản lĩnh của Trần Hạo làm cho chấn động.

Không ngờ, chỉ mới hơn một năm không gặp, đạo pháp tu vi của Trần Hạo đã tăng tiến nhiều đến thế.

Anh ta bất đắc dĩ cười một tiếng: "Bái phục!" Ngay khi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân định nói gì đó, trên những con rối gỗ trong mộ thất đột nhiên lại vang lên một tràng âm thanh cơ quan chuyển động.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo vừa nhanh tay thu hai thùng gạch vàng và minh khí bồi táng trong hai cỗ quan tài đồng vào không gian trữ vật, vừa cười cợt nhắc nhở.

"Các vị, mọi người cẩn thận, chúng ta lại gặp phiền phức rồi!" Lúc này, mọi người cũng phát hiện nỏ tên trong tay những con rối gỗ kia đều đã giương lên, nhắm thẳng về phía họ.

Thấy cảnh này, Bàn Tử vội vàng đội mũ liền thân của Giao Long Chiến Y lên, đồng thời vừa rút Cổ Đĩnh Đao ra, vừa lớn tiếng chửi rủa.

"Mẹ nó, đúng là họa vô đơn chí mà!" "Mọi người mau né!" Tiếng nói vừa dứt, hắn đã trốn sau một cây cột đá lớn, chỉ cần đối phó với nỏ tên từ phía chính diện là được.

Bàn Tử lanh lợi, phản ứng của Hạo Thiên Chân cũng không tệ, cũng làm động tác tương tự, chỉ là tìm chỗ nấp khác mà thôi.

Nhưng Trần Hạo vẫn ung dung, Tiểu Ca mặt không biểu cảm vẫn đứng yên tại chỗ.

Ngay cả Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái còn lại cũng không hề bận tâm, rút ra thần binh của mình.

Hạo Thiên Chân thấy vậy, lập tức lo lắng hét lên: "Hạo gia, Tiểu Ca, các vị tẩu tử, mau né đi!" Lúc này, vô số con rối gỗ đồng loạt bắn ra những mũi tên nỏ dày đặc, lao thẳng về phía mọi người.

Trần Hạo lại không trả lời, ngược lại vung Đại Việt Long Tước Đao, trong nháy mắt quét bay những mũi tên bắn tới, đồng thời cười hỏi.

"Tiểu Ca, sao cậu không né?" Hắc Kim Cổ Đao hóa thành một vùng bóng đao chém bay nỏ tên, Tiểu Ca thản nhiên đáp.

"Chút mưa tên cỏn con, không đáng bận tâm." "Huống hồ, năm vị phu nhân cũng không né mà?" Nói xong, anh ta lại tiếp tục vung Hắc Kim Cổ Đao, 'đinh đinh đang đang' chống đỡ nỏ tên.

Nghe vậy, A Ninh cũng đang dùng thần binh chống đỡ nỏ tên, lập tức cười nói.

"Ồ?

Tiểu Ca bây giờ không so tài với lão công nhà tôi nữa, lại chuyển sang để mắt đến mấy chị em chúng tôi rồi à?" Tô Nan cũng khá thân với Tiểu Ca, cười hì hì: "Như vậy tốt nhất." "Cứ thấy Tiểu Ca và lão công so tài đủ kiểu trong mộ, lần này chúng ta cũng thử so tài xem sao." Nói rồi, cô quay đầu hỏi: "Hồng tỷ, Dương tỷ, Lao Lạp, mấy người thấy thế nào?" Ba cô gái vừa đánh bay nỏ tên, vừa đồng thanh nói: "Được thôi, sợ gì chứ!" Tiếng nói vừa dứt, năm cô gái liền tản ra, không còn yểm trợ lẫn nhau, hoàn toàn dựa vào thực lực để đối đầu với mưa tên!

Tiểu Ca tuy không trả lời, nhưng nhìn thân hình không hề di chuyển, chỉ không ngừng múa Hắc Kim Cổ Đao, rõ ràng là đã chấp nhận lời khiêu chiến của năm cô gái.

Bàn Tử dựa lưng vào cột đá, dễ dàng chống đỡ mưa tên từ một phía, nghe vậy liền kinh ngạc kêu lên.

"Mẹ kiếp!

Năm vị tẩu tử đều mạnh như vậy sao?" Hạo Thiên Chân dùng nắp quan tài bằng đồng úp xuống đất, lúc này cũng cười nói.

"Năm vị tẩu tử V587!" "Đối thủ của Tiểu Ca, thật sự ngày càng nhiều rồi!" Nhìn cảnh mọi người dùng đủ loại thủ đoạn, vừa trêu chọc lẫn nhau, vừa ung dung đối phó với mưa tên, Trần Hạo, người đang thúc đẩy huyết mạch Thanh Long, đối phó dễ dàng nhất, cũng dở khóc dở cười.

"Này các vị, mọi người coi thường cơ quan mưa tên ở đây như vậy, lẽ nào không sợ người thợ thủ công đã xây dựng lăng mộ Xà Mẫu năm xưa đội mồ sống dậy liều mạng với mọi người à?" Lao Lạp đang hưng phấn vung chiến đao Tây Vực, tranh thủ trả lời.

"Nếu hắn ta thật sự có thể ra đây, bản tiểu thư sẽ một đao diệt gọn!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy, lập tức đồng thanh nói.

“Tẩu tử bá khí!

Tẩu tử trâu bò không cần giải thích!” Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng không còn sức để trêu chọc nữa.

Cũng phải thôi, ai bảo thực lực của đám người này đã khác xưa rồi.

Trong phim, Hạo Thiên Chân và tam thúc một hội, trốn giữa hai cỗ quan tài, kích hoạt cơ quan lật ván, mới thoát khỏi sự tấn công của mưa tên.

Nhưng ở chỗ của Trần Hạo, tình hình lại hoàn toàn thay đổi.

Chỉ thấy Hồng Cô và bốn cô gái còn lại, giống như những nữ chiến thần bất khả chiến bại, hiên ngang đứng giữa mộ thất, mặc cho những con rối gỗ xung quanh không ngừng bắn tên.

Thanh Công Kiếm của A Ninh, Hắc Kim Đoản Đao của Tô Nan, Lãnh Nguyệt Loan Đao của Hồng Cô, Ngư Tràng Kiếm và Tiểu Thần Phong của Tuyết Lệ Dương, cùng với chiến đao Tây Vực của Lao Lạp, trong nhất thời đã tạo thành một lớp phòng thủ kín như bưng trong phạm vi mười trượng ở trung tâm mộ thất.

Tiểu Ca thì một mình một ngựa, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng cách năm cô gái không xa, chém ra một màn đao màu đen, cũng không có một mũi tên nào có thể đến gần.

Quan trọng nhất là, sáu người họ chống chọi với từng đợt mưa tên, kiên cường trụ vững suốt mười mấy phút, cho đến khi nỏ tên của những con rối gỗ cạn sạch.

Khi thấy tất cả nỏ tên của con rối gỗ đều chỉ còn bật dây cung trống rỗng, không còn một mũi tên nào bắn ra nữa, Bàn Tử mới thu đao vào vỏ, cười hắc hắc bước tới.

“Trâu!

Thật sự quá trâu!" "Nói thật, thân thủ của Tiểu Ca trâu bò thì Bàn Tử tôi biết rồi, nhưng không ngờ thực lực của năm vị tẩu tử hiện tại, không một ai kém hơn Tiểu Ca, thật quá kinh khủng!" Đẩy nắp quan tài trên người ra, Hạo Thiên Chân một chiêu lý ngư đả đĩnh đứng dậy, cũng chạy tới.

"Bàn Tử nói không sai, tôi thật không ngờ, trong lúc thực lực của A Ninh và Tô Nan hai vị tẩu tử đại tiến, thì thực lực của Hồng Cô ba vị tẩu tử cũng không hề kém cạnh." "Bái phục, thật sự bái phục!" Trần Hạo phủi lớp bụi không hề dính trên Giao Long Chiến Y rồi cười nói.

"Được rồi Bàn Tử, tiểu Thiên Chân, hai người đừng khen nữa." "Trận chiến nhỏ vừa rồi, đừng nói là Tiểu Ca và Tuyết Lệ Dương, ngay cả với thực lực hiện tại của Bàn Tử, dù không dùng Giao Long Chiến Y chống đỡ, cũng tuyệt đối có thể toàn mạng không một vết thương." Bàn Tử nghe vậy liền cười hắc hắc: "Hạo gia quá khen, quá khen rồi!" Lúc này, Tiểu Ca bước tới nói: "Vừa rồi năm vị tiểu thư đã chống đỡ hơn một nửa số mưa tên, tôi chỉ chiếm chút lợi thế, là tôi thua." Năm cô gái của Tô Nan, vốn chỉ là nhất thời hứng khởi, đồng thời mỉm cười.

Sau đó Tuyết Lệ Dương nói: "Tiểu Ca khách sáo rồi." "Năm chị em chúng tôi tuy chống đỡ mưa tên từ một nửa hướng, nhưng cậu cũng chống đỡ mưa tên từ nửa còn lại." "Nếu nói nghiêm túc, đáng lẽ chúng tôi mới là người thua." A Ninh tiếp lời: "Được rồi Tiểu Ca, mấy người chúng tôi chỉ là trước đây toàn thấy cậu so tài với lão công nhà tôi, nên mới nhất thời hứng khởi muốn so tài với cậu." "Còn về ai thua ai thắng, căn bản không quan trọng." Tiếng nói vừa dứt, mấy cô gái còn lại cũng vội vàng gật đầu, ra hiệu cho Tiểu Ca không cần quá nghiêm túc.

Đến đây, một cuộc so tài không giống so tài cuối cùng đã kết thúc

trong hòa bình.

Bàn Tử đào sâu ba thước, lùng sục khắp nơi, phàm là minh khí có thể mang đi, đều chất đống bên cạnh Trần Hạo để anh thu lại.

Chương 435

Sau đó mới hỏi: "Hạo gia, chúng ta đã kiểm tra kỹ mộ thất này rồi, căn bản không có lối ra nào khác." "Chẳng lẽ, chúng ta phải quay về đường cũ sao?" Tiểu Ca lắc đầu nói: "Không, ở đây nhất định có lối ra khác." Ngay khi mọi người chuẩn bị tìm kiếm kỹ lưỡng một lần nữa, Trần Hạo thản nhiên cười.

"Được rồi các vị, tất cả đứng vào giữa hai cỗ quan tài bằng đồng đi." Tuy không biết ý của Trần Hạo là gì, nhưng vì cực kỳ tin tưởng anh, mọi người lần lượt đi tới.

Kết quả là khi chín người đều tập trung ở khu vực trung tâm giữa hai cỗ quan tài, quả nhiên đã đủ trọng lượng để kích hoạt cơ quan lật ván.

Chỉ nghe một tràng âm thanh bánh răng cơ quan vang lên, hai tấm ván dưới chân chín người Trần Hạo lập tức cùng lúc lật vào giữa.

Trong nháy mắt, tất cả đều rơi vào một lối đi hình tròn hẹp dài.

Cảnh tượng đột ngột này khiến Lao Lạp và bốn cô gái còn lại bất giác hét lên một tiếng kinh hãi.

Trần Hạo và Tiểu Ca thì vẫn mặt không biểu cảm, thần tình bình tĩnh vô cùng.

Chỉ có Bàn Tử và Hạo Thiên Chân la hét om sòm, dẫn đầu trượt xuống theo đường hầm tròn, rơi thẳng vào một gian mộ thất bên dưới.

Vừa chạm đất, Bàn Tử đã bị Hạo Thiên Chân đè lên người, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

"Mẹ kiếp!

Tiểu Thiên Chân muốn đè chết Bàn gia ta à!" Thấy tình cảnh này,

Hồng Cô và bốn cô gái còn lại vội vàng mượn lực từ bốn bức tường của đường hầm, sau đó vài cú nhào lộn trên không rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Còn Trần Hạo và Tiểu Ca thì càng ung dung hơn, hoàn toàn không có bộ dạng chật vật như Bàn Tử và Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cười hì hì kéo Bàn Tử dậy, lúc này mới phát hiện ra tình hình xung quanh.

Anh ta kinh ngạc nói: "Sao ở đây lại có nhiều xương người chết thế này?" Nguyên lai, trong gian mộ thất rộng vài trăm mét vuông này, khắp nơi đều là xương trắng của người chết.

Men theo bốn bức tường xung quanh, bày biện vô số lồng sắt, bên trong cũng chứa đầy ắp xương người.

Ngoài ra, trên đỉnh mộ thất và lơ lửng giữa không trung, treo rất nhiều dây xích và móc câu bằng đồng.

Tóm lại, nhìn thế nào cũng không giống một mộ thất.

Trần Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra, đây chính là mộ thất bồi táng đầy Thi Biệt trong phim.

Đang vui mừng chuẩn bị dụ Thi Biệt ra để cày điểm, Lao Lạp đột nhiên chỉ vào hai chữ đại triện đúc bằng đồng trên đỉnh cánh cửa đá đối diện mộ thất, hỏi.

"Hai chữ gì vậy?" Trần Hạo cười nói: "Là chữ đại triện từ thời Chiến quốc cổ đại của nước ta, đọc là 'Sái'." Hạo Thiên Chân liền nói: "Đúng vậy, chữ này nếu tách ra xem, trên là chữ Vạn, dưới là chữ Trùng." "Người xưa có một loại hình phạt, gọi là Sái Bồn chi hình." Tuyết Lệ Dương gật đầu nói: "Sái Bồn chi hình, là lột sạch quần áo của tội nhân, ném vào hố, cho vạn trùng ăn thịt!" Lao Lạp không thể tin nổi nói: "Trời ơi, các vị vua thời cổ đại của các người

thật quá dã man!" Trần Hạo cười nói: "Lao Lạp, nói vậy không đúng rồi." "Trong lịch sử, không chỉ có nước ta có loại hình phạt tàn khốc này, theo tôi biết, dường như các nền văn minh cổ đại khác đều có những hình phạt tương tự đấy!" Lúc này, mọi người đột nhiên nghe thấy một tiếng 'sa sa' cực kỳ nhỏ từ xung quanh truyền đến.

Mọi người đã kinh qua trăm trận, tự nhiên biết chắc chắn lại là một bầy côn trùng chết người nào đó.

Bàn Tử lại kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp!" "Hạo gia, sao âm thanh này nghe quen tai thế nhỉ?" Trần Hạo vừa ra hiệu cho A Ninh và bốn cô gái còn lại lấy súng phun lửa mini trong ba lô ra lắp ráp, vừa lấy ra mấy cái mặt nạ phòng độc đưa cho mọi người.

"Bàn Tử đương nhiên quen thuộc với âm thanh này rồi, không chỉ cậu, ngay cả A Ninh, Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân, chắc cũng cực kỳ quen thuộc mới phải." Tiếng nói vừa dứt, từng đàn quái trùng màu đỏ lớn bằng lòng bàn tay, từ bốn phía mộ thất nhanh chóng tràn ra.

Thấy cảnh này, Bàn Tử kinh hãi kêu lên: "Mẹ kiếp!

Đây không phải là Thi Biệt sao?" Hạo Thiên Chân không thể tin nổi hét lên: "Không đúng!" "Lũ Thi Biệt này còn lớn hơn cả trong Lỗ Vương Cung!" Thấy đàn Thi Biệt dày đặc đang lao tới, Lao Lạp và bốn cô gái còn lại lập tức nhận mặt nạ phòng độc đeo lên đầu.

Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử cũng không chậm trễ, cũng đeo mặt nạ phòng độc lên.

Mặc dù năm cô gái và Bàn Tử ít nhất đều đã dùng Chu Quả, có thể chất bách độc bất xâm.

Tất cả đều đã tu luyện Bế Khí Công, cho dù khói độc sinh ra từ việc đốt cháy đàn Thi Biệt cũng không sợ.

Nhưng bị khói độc hun vào mắt thì không dễ chịu chút nào, họ

cũng không dại dột có trang bị mà không dùng để chơi trò tự đầu độc mình.

Tiểu Ca và Hạo Thiên Chân cũng tương tự, một người có huyết mạch kỳ lân, người kia cũng đã uống Kỳ Lân Kiệt ba nghìn năm.

Nhưng họ cũng biết phong cách của Trần Hạo, tiếp theo chắc chắn sẽ dùng súng phun lửa để diệt đàn Thi Biệt.

Thấy mọi người đều biết điều như vậy, Trần Hạo cười nói: "Vì mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, vậy chúng ta bắt đầu đi." Tiếng nói vừa dứt, Trần Hạo nhận lấy súng phun lửa mini từ A Ninh.

Cùng lúc đó, A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô cũng lần lượt cầm lấy súng phun lửa mini đã lắp ráp xong, khuôn mặt xinh đẹp dưới lớp mặt nạ phòng độc nở nụ cười đầy phấn khích.

Còn Lao Lạp và Tuyết Lệ Dương thì cầm bình nhiên liệu dự phòng đứng một bên, bất kể nhiên liệu của ai hết, hai người họ sẽ ngay lập tức giúp thay bình mới.

Nhìn sự phối hợp ăn ý của sáu người Trần Hạo, Bàn Tử cảm thán.

"Tôi có cảm giác, năm vị tẩu tử thường xuyên cùng Hạo gia làm chuyện này nhỉ?" "Sự phối hợp ăn ý này, còn tốt hơn nhiều so với lúc tôi và Hạo gia lần thứ hai vào Lỗ Vương Cung!" Tiểu Ca chỉ liếc nhìn một cái, không nói một lời nào.

Ngược lại, Hạo Thiên Chân bất lực đảo mắt nói: "Bàn Tử, cậu nói thừa không?" "Năm vị tẩu tử hơn một năm qua, cùng Hạo ca xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ lớn, tự nhiên sẽ ăn ý hơn nhiều rồi!" Lúc này, đàn Thi Biệt lớn bằng lòng bàn tay đầu tiên lao vào từ lối ra mộ thất, đã cách mọi người không đến vài mét.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo cười nói: "Các bà xã yêu quý, bắt đầu làm việc thôi!" Tiếng nói vừa dứt, anh liền kích hoạt súng phun

lửa, ngọn lửa khổng lồ dài mấy mét lập tức quét sạch một mảng lớn Thi Biệt.

Đồng thời trong thức hải, cũng bắt đầu chế độ tràn ngập thông báo. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thi Biệt, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thi Biệt, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con Thi Biệt, nhận được 0.1 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Thấy lũ Thi Biệt này không khác gì Thi Biệt trong Lỗ Vương Cung, Trần Hạo liền không nói nhiều nữa, trực tiếp ôm súng phun lửa lao về phía lối ra mộ thất.

Trên đường đi, dưới ngọn lửa điên cuồng, trong nháy mắt đã thiêu gần vạn con Thi Biệt thành tro bụi.

Thấy tình cảnh này, đám Thi Biệt phía sau cuối cùng cũng biết sợ, giống như thủy triều rút, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Nhưng lúc này Trần Hạo phát hiện, đàn Thi Biệt lao vào từ đầu sớm đã tràn vào hết mộ thất.

Thế là anh tung người nhảy lên, đứng trước lối ra mộ thất, trực tiếp quét một lượt lửa dữ dội, chặn đứng đường lui của đàn Thi Biệt!

Cùng lúc đó, trên ba bức tường còn lại của mộ thất, cũng dày đặc tuôn ra vô số Thi Biệt lớn màu đỏ.

Không nói hai lời, Hồng Cô, A Ninh và Tô Nan lập tức kích hoạt súng phun lửa mini, trực tiếp nghênh chiến với đàn Thi Biệt đang lao xuống từ ba bức tường.

Nhìn bốn người Trần Hạo ôm súng phun lửa đại phát uy lực, Bàn

Tử uất ức nói.

Chương 436

"Tiểu Thiên Chân, nói xem có lý ở đâu chứ?" Hạo Thiên Chân khó hiểu hỏi: "Bàn Tử, ý cậu là sao?" Bàn Tử lắc đầu ngao ngán nói: "Người ta đi trộm mộ, ai cũng cầu trời khấn phật đừng đụng phải mấy thứ như đàn Thi Biệt." "Hễ mà gặp phải, ai cũng ước gì mọc thêm bốn chân, chạy được nhanh bao nhiêu thì hay bấy nhiêu." "Nhưng Hạo gia nhà ta thì hay rồi, chỉ cần phát hiện trong mộ có đàn côn trùng, đàn Thi Biệt nào, là trực tiếp ôm súng phun lửa diệt tộc nhà người ta!" "Tàn nhẫn hơn nữa, một khi nhiên liệu dùng hết, tên này còn chơi lớn, dùng đạo pháp oanh tạc!" "Nói xem, có lý ở đâu chứ?!" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân lập tức bị chọc cười.

Ngay cả Tiểu Ca bên cạnh cũng không nhịn được mà khóe miệng không ngừng co giật.

Lúc này, Trần Hạo đang nhanh chóng diệt sạch đàn Thi Biệt ở lối vào, đột nhiên quay đầu lại nói.

"Bàn Tử, đừng tưởng tôi không biết, vì tiểu gia ta không cho cậu dùng súng phun lửa đốt Thi Biệt chơi, nên cậu mới nói xấu sau lưng tôi." "Nếu tôi cho cậu dùng súng phun lửa cho đã ghiền, chắc chắn cậu không có nhiều lời nhảm nhí như vậy đâu!" Thấy Trần Hạo nghe được, Bàn Tử lập tức cười hắc hắc: "Hạo gia anh minh!" "Hay là ngài nghỉ ngơi một chút, để tôi thay ngài đốt đàn Thi Biệt chơi một lúc?" Thực ra những việc không có tính thử thách như thế này, Trần Hạo cũng không mấy hứng thú.

Nếu không phải để cày điểm thưởng, anh cũng lười làm.

Tương tự, nếu không phải bây giờ việc A Ninh và năm cô gái chém giết kẻ địch cũng có thể cung cấp điểm thưởng cho Trần Hạo,

anh cũng sẽ không để họ ra tay.

Thế là Trần Hạo tháo một bình nhiên liệu đã hết, nhận lấy bình nhiên liệu mới từ Lao Lạp thay vào, rồi trêu chọc cười nói.

"Đợi khi nào cậu có thực lực của A Ninh, tôi sẽ cho cậu đốt đàn Thi Biệt cho đã ghiền." Nói xong, anh không thèm để ý đến Bàn Tử đang la hét om sòm, trực tiếp cùng ba cô gái hội hợp, thanh trừng nốt đàn Thi Biệt cuối cùng.

Trọn vẹn mười mấy phút, Trần Hạo và ba cô gái Tô Nan cuối cùng cũng thiêu sạch toàn bộ Thi Biệt trong lăng mộ Xà Mẫu thành tro bụi.

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng trong một đợt cày cuồng nhiệt, kiếm được hơn vạn điểm thưởng!

Thấy chỉ còn thiếu 30 điểm thưởng là có thể tích lũy đủ 7 vạn điểm, trong lòng Trần Hạo vui sướng khôn tả!

Lúc này, Tiểu Ca hỏi: "Chúng ta đi lối ra đó sao?" Trần Hạo lắc đầu: "Đó là đường ra ngoài, ngược với nơi chúng ta cần đến." A Ninh nhìn làn khói đen dày đặc trong mộ thất nói: "Nếu đã như vậy, thì chỉ có thể mở cánh cửa đá bên trong thôi!" Hồng Cô uất ức nói: "Nhưng bây giờ trong mộ thất toàn là khói đen do đốt Thi Biệt, chúng ta căn bản không có cách nào tìm kỹ cơ quan để mở cửa!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Dễ thôi, xem tôi đây!" Nói rồi, anh rút Đại Việt Long Tước Đao sau lưng ra, ngay sau đó thúc đẩy huyết mạch Thanh Long.

Một đạo đao mang màu xanh biếc dài hơn hai mét, 'ầm' một tiếng, chém tan nát cánh cửa đá dày hơn một thước!

Nhìn cảnh tượng bạo lực này, Bàn Tử cười lớn: "Hạo gia trâu bò!" "Lực công kích này, tuyệt đối còn lợi hại hơn cả thuốc nổ!" Tuyết Lệ Dương và năm cô gái cùng Tiểu Ca thì lần lượt tặng cho

Trần Hạo một cái liếc mắt.

Trần Hạo không hề để tâm, nhún vai: "Được rồi các vị, đừng đùa nữa, chúng ta tiếp tục lên đường thôi." Nói xong, anh dẫn mọi người nối đuôi nhau đi vào bên trong cánh cửa đá lớn.

Đoàn người chín người của Trần Hạo vừa đi qua cửa đá chưa được bao xa, đã cảm thấy lăng mộ Xà Mẫu rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó, mộ đạo phía trước lập tức bị những tảng đá lớn sụp đổ chặn kín.

Thậm chí mặt đất mộ đạo cách họ không xa cũng bắt đầu nứt ra.

Thấy tình cảnh này, Bàn Tử uất ức chửi rủa: "Mẹ kiếp!" "Tình huống gì thế này?" "Chẳng lẽ ông trời thấy lần này chúng ta lấy được quá nhiều minh khí, không cho chúng ta tiếp tục vào mộ nữa?" Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân và năm cô gái của Tô Nan cũng đều hoang mang khó hiểu.

Chỉ có Trần Hạo biết, đây là dị tượng trời đất xảy ra khi Xà Mẫu sắp hồi sinh.

Nếu không lầm, bây giờ bên ngoài cổ mộ, trong dãy núi, chắc chắn đang có mấy cơn lốc xoáy màu đen khổng lồ đang điên cuồng tàn phá.

Quan trọng nhất, mộ đạo vừa sụp đổ chính là do bị sấm sét từ trên trời giáng xuống!

Tuy có chút vượt quá sự hiểu biết của thế giới đạo mộ, giống như có chút ý vị huyền huyễn, nhưng tình tiết là như vậy, Trần Hạo cũng đành chịu!

Thấy mặt đất mộ đạo đang nhanh chóng nứt ra, Trần Hạo thản nhiên bịa chuyện.

"Được rồi các vị, tôi vừa bói một quẻ, con đường tiến lên của

chúng ta, nằm ở dưới mặt đất đang nứt ra." Chưa đợi mọi người hiểu ý là gì, mặt đất mộ đạo đã 'rắc' một tiếng vang lớn, trực tiếp nứt vỡ sụp xuống thành một cái hố lớn có đường kính hơn ba mét!

Nhìn cảnh tượng đen ngòm bên dưới, Bàn Tử không thể tin nổi đi đến bên cạnh hố lớn hỏi.

"Ý của Hạo gia là, chúng ta phải nhảy xuống cái hố lớn này?" Trần Hạo nhún vai: "Nếu Bàn Tử không đi cùng, có thể quay về đường cũ, dù sao tôi cũng đi trước đây!" Nói xong, anh ra hiệu cho năm cô gái, sau đó tung người nhảy xuống.

Lao Lạp và bốn cô gái còn lại tự nhiên tin tưởng Trần Hạo vô điều kiện, không nói hai lời liền lần lượt nhảy vào hố lớn.

Thấy tình cảnh này, Tiểu Ca cũng tung người nhảy xuống, đồng thời nói.

"Trần Hạo sẽ không lừa chúng ta đâu!" Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nhìn nhau, sau đó nghiến răng, dậm chân, cũng lần lượt tung người nhảy xuống.

Sau đó dưới sự dẫn dắt của Trần Hạo, đoàn người chín người đi lòng vòng quanh co, mất cả một khắc đồng hồ, mới lại thấy được một gian mộ thất khổng lồ.

Nhưng cảnh tượng trong mộ thất lập tức khiến năm cô gái và ba người Bàn Tử trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy gian mộ thất này rộng ít nhất mấy nghìn mét vuông, khắp nơi là nước đọng, ẩm ướt vô cùng.

Quan trọng nhất, ở đây bày biện hàng nghìn cỗ quan tài bằng gỗ.

Từ trong quan tài, bò ra những con 'rắn' dài hơn nửa mét!

Điều càng khiến người ta kinh ngạc hơn là, những con 'rắn' này

lại không ngừng phát ra tiếng ‘khóc’ như trẻ con!

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, Hồng Cô dụi mắt nói.

“Đây… rốt cuộc là nơi quái quỷ gì vậy!” Lao Lạp không chắc chắn nói: “Chẳng lẽ trong cổ mộ này, có một cái hang rắn khổng lồ?!” Trần Hạo cười nói: “Trước đây tôi đã nói, Xà Mẫu dùng yêu pháp để cưỡng ép thuật người sống trăm năm, cây sống nghìn năm lên người khác.” “Thực ra quan trọng nhất, Xà Mẫu trước tiên nuốt tinh hoa của yêu thụ, truyền nó vào cơ thể Cổ Tượng Vương, chuyển hóa thành xà chủng.” “Mưu đồ muốn tạo ra một đội quân vĩnh sinh, để vào lúc thất tinh tái tụ sẽ cùng lúc thả ra.” “Nếu kế hoạch của bà ta thành công, sẽ là kiếp nạn lớn nhất thiên hạ!” Đến lúc này, mọi người mới biết Xà Mẫu không chỉ muốn dùng tinh hoa yêu thụ để trường sinh bất lão, mà còn muốn tạo ra một đội quân quái vật, chơi trò diệt thế hoặc diệt tuyệt nhân loại!

Nghe đến đây, mọi người đều kinh hãi không nói nên lời!

Bàn Tử lúc này đột nhiên cười lớn: “Tôi biết đi trộm mộ cùng Hạo gia, chắc chắn sẽ gay cấn hồi hộp, đâu đâu cũng là những trải nghiệm thần kỳ.” “Lần này thì hay rồi, chúng ta không chỉ đi trộm mộ Xà Mẫu, mà còn có thể đóng vai cứu thế một lần, quá mẹ nó đã!” Lao Lạp cũng hưng phấn nói: “Bàn Tử nói không sai, chúng ta nhất định phải ngăn chặn việc làm vừa hoang đường vừa đáng sợ này của Xà Mẫu!” Còn về tiểu thánh mẫu Hạo Thiên Chân, thì càng không cần nói nhiều, cứ luôn miệng lẩm bẩm.

“Hạo ca, lần này bất kể thế nào, chúng ta đều phải ngăn chặn kế hoạch của Xà Mẫu, đúng không?” Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái còn lại cùng Tiểu Ca tuy không nói gì, nhưng từ ánh mắt của họ, Trần Hạo có thể thấy được, tất cả đều có chung ý nghĩ.

Trần Hạo thản nhiên cười: “Tôi Trần Hạo tuy không phải người

tốt, nhưng cũng sẽ không để Xà Mẫu đạt được kế hoạch này." "Cho nên, mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, tiêu diệt Xà Mẫu và đám xà chủng rác rưởi này chưa?" Tám người tự nhiên đồng thanh trả lời đã chuẩn bị sẵn sàng, thế là Trần Hạo bắt đầu phân công nhiệm vụ.

"Tô Nan, Tuyết Lệ Dương, hai người tạm thời ở lại đây, giám sát xem đám xà chủng này có hoàn toàn thành hình không." "Một khi tất cả đều thành hình lao ra, hai người từ mộ đạo bên phải đến thông báo cho tôi." Shirley Dương lại ngạc nhiên hỏi: "Tại sao chúng ta không đặt bom hẹn giờ ở đây, nhân lúc xà chủng chưa thành hình, một lần nổ chết hết chúng?" Hạo Thiên Chân cũng vội vàng hỏi: "Hạo ca, anh chuẩn bị luôn đầy đủ, lần này không phải là không mang bom hẹn giờ chứ?" Trần Hạo bất lực nhún vai: "Bom hẹn giờ tôi đúng là có mang một ít, nhưng từ trường ở đây có vấn đề, bom căn bản không thể kích nổ được!" Nghe vậy, mọi người mới nhớ ra lúc mộ đạo sụp đổ, các thiết bị điện tử trên người mọi người đều đã mất tín hiệu.

Tuyết Lệ Dương và Tô Nan nghe xong, liền gật đầu nói: "Lão công yên tâm, giao cho bọn em." Trần Hạo gật đầu, sau đó nói: "Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân, Bàn Tử, còn có Lao Lạp, Hồng Cô và A Ninh, lát nữa theo tôi trực tiếp xông vào chủ mộ." "Đến lúc đó, trước tiên vây khốn Xà Mẫu, đợi tôi giải quyết xong Cổ Tượng Vương, chúng ta sẽ cùng nhau tiêu diệt Xà Mẫu." Bàn Tử không thể tin nổi hỏi: "Hạo gia, Xà Mẫu kia lợi hại đến vậy sao?" "Tiểu Ca và ba vị tẩu tử cộng thêm tôi, cũng không giết được à?" Trần Hạo lắc đầu nói: "Chỉ dựa vào thực lực thật sự, tuyệt đối có khả năng tiêu diệt Xà Mẫu trong thời gian ngắn." "Nhưng hôm nay là ngày thất tinh tái tụ, Xà Mẫu có thể mượn từ trường tự nhiên, tạo ra lá chắn từ trường." "Bà ta có thể điều khiển tinh hoa yêu thụ tấn công, chỉ cần dính vào da thịt, nó sẽ xâm nhập vào cơ thể, nhanh chóng đồng hóa thành quái vật yêu thụ!" "Cho nên, tôi mới nói tốt nhất chỉ nên vây khốn bà ta là được." Nghe

xong, mọi người đều thận trọng gật đầu, sau đó Trần Hạo dẫn sáu người nhanh chóng chạy vào mộ đạo bên phải, thẳng tiến đến chủ mộ của Xà Mẫu.

Còn Tuyết Lệ Dương và Tô Nan thì cầm súng trường tấn công, chăm chú theo dõi đám xà chủng đang bò lúc nhúc trên mặt đất.

Một lát sau, bảy người Trần Hạo đã đến cửa mộ của Xà Mẫu thật sự.

Thấy cái rãnh khóa thi trên cửa lớn, Hạo Thiên Chân không nói gì, trực tiếp nhét khóa thi vào.

Sau một tràng âm thanh bánh răng cơ quan vang lên, cửa mộ của Xà Mẫu cuối cùng cũng thuận lợi mở ra!

Trần Hạo lúc này nói: "Được rồi các vị, chúng ta vào thôi, chuẩn bị khai chiến!" Nói xong, đoàn người bảy người nối đuôi nhau, trực tiếp xông vào.

Khi tiến vào lăng mộ Xà Mẫu thực sự, mọi người mới phát hiện nơi này không có chút điểm tương đồng nào với những ngôi mộ cổ họ từng thấy.

Toàn bộ lăng mộ Xà Mẫu được xây dựng bằng đồng thanh, nham thạch và gỗ, không chỉ tọa lạc trên miệng núi lửa mà diện tích cũng vô cùng khổng lồ, không dưới vạn mét vuông.

Chương 437

Đương nhiên, chỉ vì để cung cấp năng lượng cho Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương xây dựng lăng mộ bằng yêu thuật trong suốt hai nghìn năm, họ mới phải xây nó trên miệng núi lửa.

Vì vậy, tuy diện tích lăng mộ cực kỳ lớn nhưng phần lớn đều lơ lửng trên không.

Ngoại trừ một đài cao hình tròn có đường kính vài trăm mét ở chính giữa, bốn phía chỉ có bốn con đường dài được bắc trên miệng núi lửa.

Những khu vực xung quanh khác thì chi chít những bức tượng quái thú dị vực đủ hình đủ dạng được đúc bằng đồng thanh, cùng các loại cột đồng thô to không rõ công dụng.

Chứng kiến cảnh này, Bàn Tử cảm thán: "Ối trời đất ơi!" "Hạo gia có phát hiện không?

So với quy mô của lăng mộ Xà Mẫu này, Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mộ đáy biển Tây Sa, hay ngôi mộ cổ Bắc Ngụy ở Mê Vụ Thôn đều chẳng là cái thá gì!" "Theo tôi thấy, có lẽ chỉ có thần thụ Tần Lĩnh mới có thể so bì được với lăng mộ Xà Mẫu này!" Hạo Thiên Chân lắc đầu nói: "Nếu thực sự so sánh về quy mô và độ khó xây dựng thì thần thụ Tần Lĩnh cũng không thể sánh bằng đâu." A Ninh cũng gật đầu: "Chưa cần nói đến những thứ khác, chỉ riêng những cây cột đồng khổng lồ cắm thẳng xuống dung nham dưới miệng núi lửa và những pho tượng đồng cao lớn xung quanh kia." "Thì ngay cả cây thần thụ bằng đồng cao mấy trăm mét kia cũng thực sự không thể nào so sánh được." Bàn Tử liền tiếc nuối nói: "Tiếc thật, mấy pho tượng đồng này to quá, nếu không mang đi được thì bán được biết bao nhiêu

tiền chứ!" Nghe vậy, Trần Hạo và mọi người đều không biết nên khóc hay cười, chỉ đành đảo mắt một cái.

Lúc này, Tiểu Ca trầm giọng nói: "Được rồi mọi người, đã đến đây rồi thì chúng ta nên nhanh chóng diệt trừ Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương mới là chuyện chính." Vừa dứt lời, bầu trời phía trên lăng mộ Xà Mẫu vốn trống không bỗng nhiên bắt đầu tụ tập mây đen, sấm chớp rền vang, thanh thế vô cùng dữ dội.

Khi một tia sét khổng lồ đánh thẳng vào hai cây cột đồng to lớn sừng sững ở trung tâm lăng mộ, một cỗ quan tài bằng vàng ròng lập tức trồi lên từ đài cao trung tâm.

Trong nháy mắt, toàn bộ lăng mộ Xà Mẫu như được nạp đầy năng lượng, các cơ quan đều đồng loạt vận hành.

Điều quan trọng nhất là con đường mộ dẫn đến đài cao trung tâm mà Trần Hạo đang đứng đã bị đứt gãy một đoạn rộng mấy chục mét, người thường căn bản không thể vượt qua!

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn thoáng qua, nói: "Thất tinh hội tụ cuối cùng cũng bắt đầu rồi, trong cỗ quan tài vàng đó chính là Cổ Tượng Vương." "Mọi người, lên!" Vừa dứt lời, anh nắm lấy dây xích trên lan can bằng đồng của thông đạo, tung người bay thẳng đến đài cao bằng đồng cách đó trăm mét.

Thấy anh hành động, Tiểu Ca, A Ninh, Hồng Cô và Lara cũng mỗi người túm một sợi dây xích, bay theo ngay sau đó.

Thế nhưng Hạo Thiên Chân và Bàn Tử lại không có thân thủ như vậy.

Thấy Hạo Thiên Chân đứng trước đoạn thông đạo bị gãy, sốt ruột không thôi, Bàn Tử vỗ vỗ vai cậu ta nói: "Được rồi Tiểu Thiên Chân, có cao thủ như Hạo gia ở đây, cậu qua đó cũng chẳng giúp được gì

đâu." Hạo Thiên Chân buồn bực: "Nhưng chúng ta cũng không thể đứng đây nhìn suông được!" Bàn Tử rút khẩu súng trường sau lưng ra: "Chẳng lẽ cậu quên rồi, Hạo gia đã để hai chị dâu Tuyết Lệ Dương và Tô Nan ở lại giám sát phòng mộ của Xà chủng rồi kia mà." "Nếu tôi đoán không lầm, lát nữa những thứ chết tiệt kia chắc chắn sẽ đến góp vui." "Đến lúc đó, hai ta giúp hai chị dâu, cùng nhau đối phó với đám Xà chủng đông như biển kia là được rồi!" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân cũng vội rút súng trường sau lưng ra, cười đáp: "Được đấy Bàn Tử, không ngờ trí thông minh của cậu cũng có tiến bộ ha!" Sau đó, hai người bắt đầu cà khịa nhau như thường lệ.

Cùng lúc đó, trong một mật thất bên ngoài lăng mộ Xà Mẫu, lại có hai cỗ quan tài thủy tinh vỡ tan.

Ngay sau đó, hai gã chiến tướng quái vật còn hung mãnh hơn cả tứ đại chiến tướng dưới trướng Cổ Tượng Vương bước ra.

Hai gã quái vật liền vớ lấy vũ khí hạng nặng của mình đặt trước quan tài thủy tinh rồi đi thẳng đến lăng mộ Xà Mẫu.

Tuyết Lệ Dương và Tô Nan, những người phụ trách giám sát phòng mộ Xà chủng, cũng nghe thấy tiếng vỡ vụn dày đặc ngay khoảnh khắc sấm sét đánh xuống.

Sau đó, vô số Xà chủng xác người từ hàng ngàn cỗ quan tài chứa thi thể cổ xưa ùa ra.

Thấy cảnh này, Tuyết Lệ Dương và Tô Nan đã sớm nhận được chỉ thị của Trần Hạo, không nói hai lời liền giương súng trường xả một tràng.

Trong chớp mắt, không ít Xà chủng xác người bị bắn thành thịt nát.

Nhưng số lượng Xà chủng quá nhiều, hai cô gái xả súng diệt hơn

trăm con nhưng không những không dọa được chúng mà ngược lại còn khiến chúng điên cuồng lao về phía hai người.

Thấy đã thu hút được sự chú ý của đám Xà chủng, Tô Nan và Tuyết Lệ Dương lập tức quay đầu chạy, phi thẳng về phía đường hầm bên phải.

Mục đích đương nhiên là để đến lăng mộ Xà Mẫu hội hợp với Trần Hạo và những người khác.

Lúc này, Trần Hạo, Hồng Cô, Lara, A Ninh và Tiểu Ca đều đã nhảy lên đài cao trung tâm của lăng mộ.

Cỗ quan tài bằng vàng dựng đứng đang từ từ trồi lên cũng vừa vặn nhô hẳn lên khỏi mặt đất.

Thấy vậy, Trần Hạo trực tiếp rút Đại Việt Long Tước Đao đưa cho Lara: "Vợ yêu, em dùng cái này đi, đưa thanh chiến đao Tây Vực cho anh." Lara khó hiểu hỏi: "Tại sao vậy?

Chẳng lẽ anh không dùng Đại Việt Long Tước sao?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Anh sợ Đại Việt Long Tước quá sắc bén, lát nữa giao đấu với Cổ Tượng Vương sẽ chém gãy thanh Tượng Vương Kiếm của hắn." "Đến lúc đó, em sẽ không có thần binh lợi khí để dùng!" Nghe vậy, Lara lập tức nhận lấy Đại Việt Long Tước Đao, rồi đưa thanh chiến đao Tây Vực cho Trần Hạo.

Nhưng chưa đợi Trần Hạo và ba cô gái tiến lên, nắp quan tài bằng vàng nặng trịch đột nhiên bật tung, bay thẳng về phía Tiểu Ca đang đứng đối diện.

Tiểu Ca cũng không hề do dự, tay phải vẫn cầm Hắc Kim Cổ Đao, tay trái thì tung một chưởng thật mạnh vào chiếc nắp quan tài đang bay tới.

"Bành!" một tiếng vang lớn, Tiểu Ca bị đánh lùi lại mấy bước!

Ngay sau đó, một gã tráng hán Tây Vực mặc khôi giáp bằng vẫn ngọc màu vàng gầm lên một tiếng rồi lao ra.

Đồng thời, hắn vung thanh chiến kiếm bằng vàng mang đậm phong cách Tây Vực trong tay, đôi mắt đầy hung hãn đâm thẳng về phía Tiểu Ca. 'Keng' một tiếng giòn tan, chiến kiếm của Cổ Tượng Vương xuyên qua nắp quan tài vàng dày hơn hai mươi centimet, suýt nữa thì đâm trúng Tiểu Ca!

Tiểu Ca dưới tác động của lực lượng khổng lồ từ Cổ Tượng Vương, lại lùi thêm mấy mét, phải cắm Hắc Kim Cổ Đao xuống đất mới miễn cưỡng đứng vững được.

Thấy cảnh này, Hồng Cô và hai cô gái còn lại đều kinh ngạc đến ngây người.

Bởi vì không ai ngờ, thực lực của Cổ Tượng Vương lại mạnh đến thế!

Bàn Tử ở xa tít lối vào càng kinh hãi la lên: "Mẹ kiếp!

Đúng là cao thủ!" "Xem ra, chắc cũng phải ngang ngửa với thực lực đỉnh phong của Shirley Dương rồi!" Lúc này, Trần Hạo cầm chiến đao Tây Vực bất ngờ tung người lao tới.

Ngay khi Cổ Tượng Vương rút chiến kiếm ra, định tấn công Tiểu Ca lần nữa, Trần Hạo đã vung chiến đao Tây Vực, tung một nhát chém bổ đầu xuống.

Đồng thời anh giễu cợt nói: "Cổ Tượng Vương, hai ta chơi với nhau một chút thì sao?" Vừa dứt lời, chiến đao Tây Vực lóe lên ánh đao màu xanh biếc, chém thẳng xuống đầu Cổ Tượng Vương!

Thấy vậy, Cổ Tượng Vương vội vàng rút chiến kiếm đang cắm trên nắp quan tài vàng ra, giơ lên đỡ ngang.

Cùng lúc đó, hắn đạp mạnh một cước vào nắp quan tài mà Tiểu Ca

đang chống đỡ, mượn lực nhảy lùi về sau.

"Keng!!!" Một tiếng nổ vang trời, Cổ Tượng Vương vừa mới tung người nhảy lên đã bị Trần Hạo một đao chém bay.

Tiểu Ca cũng vội vàng đạp một cước vào nắp quan tài vàng, rút Hắc Kim Cổ Đao ra.

"Vù" một tiếng, chiếc nắp quan tài nặng mấy trăm cân mang theo kình phong bay thẳng về phía Cổ Tượng Vương đang bay ngược ra sau.

Ngay sau đó, Tiểu Ca cùng Lara, Hồng Cô, A Ninh, mỗi người cầm một món thần binh, đứng sau lưng Trần Hạo.

Dưới đòn tấn công liên tiếp của Trần Hạo và Tiểu Ca, Cổ Tượng Vương vừa bị đánh bay ra xa mười mấy mét, chưa kịp phản ứng đã bị nắp quan tài vàng đập mạnh vào người.

"Loảng xoảng" một tiếng nổ vang, hắn bị đánh ngã sõng soài trên đất!

Thấy cảnh này, Trần Hạo giễu cợt lắc đầu: "Cứ tưởng là vương giả, ai ngờ giao thủ mới biết, hóa ra chỉ là một tuyển thủ hạng đồng." "Cổ Tượng Vương, ngươi thật khiến tiểu gia ta thất vọng quá đi!" Hồng Cô bên cạnh vừa giơ Lãnh Nguyệt Loan Đao lên, vừa cười nói: "Ông xã, nhân lúc Xà Mẫu chưa ra, chúng ta cùng liên thủ vây công, chắc chắn có thể chém giết Cổ Tượng Vương trong một lần!" Tiểu Ca cũng nói tiếp: "Không tệ." "Tốt nhất chúng ta nên giải quyết một đối thủ trong thời gian ngắn nhất, như vậy đối phó với Xà Mẫu sẽ dễ dàng hơn." Kỳ thực Trần Hạo cũng nghĩ vậy, nhưng lúc này anh đột nhiên nhìn thấy, bên trong cỗ quan tài vàng mà Cổ Tượng Vương vừa bước ra, một bộ áo giáp nữ bằng vàng ròng đang bị một đám rễ cây trông như có sinh mệnh đẩy lên.

Trong nháy mắt, những rễ cây gớm ghiếc đó không ngừng dung hợp, nhanh chóng hình thành một vật thể hình người.

Chương 438

Nhìn thấy cảnh này, Trần Hạo bất đắc dĩ nói: "Xem ra, Xà Mẫu sẽ không cho chúng ta cơ hội đánh từng người một rồi." "Nếu đã như vậy, thì cứ hành động theo kế hoạch ban đầu, mọi người lên!" Vừa dứt lời, Trần Hạo liền vung chiến đao Tây Vực, lao thẳng về phía Cổ Tượng Vương vừa mới đứng dậy.

Tiểu Ca, Hồng Cô, Lara, A Ninh bốn người thì mỗi người vung thần binh, lao về phía Xà Mẫu đã biến thành hình dạng một nữ tử Tây Vực.

Đúng lúc này, rễ cây trên người Xà Mẫu, kẻ mang vẻ mặt đầy tà dị và yêu mị, cuối cùng cũng đã hoàn toàn hóa thành hình dạng của ả.

Vừa thấy Cổ Tượng Vương đang phải chịu đựng đòn tấn công như vũ bão của Trần Hạo, còn Hồng Cô bốn người cũng đang lao về phía mình, ả lập tức phát ra một tiếng gầm rú như dã thú, lao ra khỏi quan tài vàng.

Cùng lúc đó, sau lưng ả mọc ra bốn con quái vật yêu thụ dài mười mét, trông như hoa ăn thịt người, rồi lao thẳng về phía bốn người Tiểu Ca!

Trong chốc lát, Trần Hạo và Cổ Tượng Vương bắt cặp tử chiến, bốn người Tiểu Ca vây công Xà Mẫu.

Trên đài cao rộng vài trăm mét, đao quang lăng lệ, tà khí tung hoành, trong khoảnh khắc phải gọi là trời đất u ám!

Đứng ở lối vào, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều trố mắt chết lặng.

Bàn Tử nuốt nước bọt nói: "Thiên Chân thấy không?" "Tình hình hiện tại, may mà hai anh em mình không qua đó, nếu không không chỉ

nộp mạng, còn vướng chân vướng tay nữa chứ!" Hạo Thiên Chân cũng không ngừng gật đầu: "Ai nói không phải chứ!" "Cổ Tượng Vương kia còn đỡ, cùng lắm là thân thủ lợi hại một chút, nhưng Hạo ca tuyệt đối khống chế được." "Nhưng Xà Mẫu kia căn bản là một con quái vật, ngay cả cao thủ như Tiểu Ca, Hồng Cô, A Ninh và Lara liên thủ vây công cũng chỉ có thể không rơi vào thế hạ phong." "Quả thực còn mạnh hơn tất cả quỷ quái cương thi chúng ta từng gặp trước đây!" Trong khi Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không ngừng cảm thán, Trần Hạo đã giao đấu với Cổ Tượng Vương hơn mười chiêu.

Trần Hạo phát hiện, chiến đao Tây Vực tuy không bằng chiến kiếm của Cổ Tượng Vương, nhưng dưới sự gia trì của sức mạnh huyết mạch Thanh Long, hoàn toàn không thua kém đối phương.

Thậm chí anh còn sợ sức mạnh huyết mạch gia trì quá mạnh, sẽ chém gãy cả Tượng Vương Kiếm!

Trần Hạo thì vô cùng ung dung, nhưng Cổ Tượng Vương mặc áo giáp vẫn ngọc thì không được như vậy.

Chỉ thấy hắn không ngừng vung Tượng Vương Kiếm, liều mạng chống đỡ đòn tấn công của Trần Hạo.

Nhưng dù đã phát huy thực lực đến cực hạn, hắn vẫn bị Trần Hạo chém trúng hơn mười đao.

Nếu không phải đã dung hợp với tinh hoa yêu thụ, trở thành thân thể giả bất tử, thì sớm đã chết vì mất máu quá nhiều.

Trần Hạo đã thăm dò được thực lực của Cổ Tượng Vương, lúc này không còn kiên nhẫn để dây dưa với hắn nữa.

Thế là ngay khi Tượng Vương Kiếm của hắn vừa bị một đao đánh bật ra, Trần Hạo liền tung người lên, một cú đá xoay người đá bay Cổ Tượng Vương đi.

Ngay sau đó, anh liền phát động Lôi pháp Dương Ngũ Lôi, phối hợp với thân pháp tinh diệu, trong nháy mắt đã xuất hiện sau lưng Cổ Tượng Vương đang bay ngược ra sau.

Không đợi Cổ Tượng Vương kịp phản ứng, Trần Hạo lập tức vung chiến đao Tây Vực, 'xoẹt xoẹt xoẹt' liên tiếp chém ra ba luồng đao quang màu xanh biếc.

Sau đó, ba tiếng lưỡi đao bén nhọn cắt vào da thịt vang lên dồn dập, hai cánh tay của Cổ Tượng Vương lập tức bị chém đứt ngang vai.

Lưỡi đao cuối cùng thì chém ngang hông, Cổ Tượng Vương còn chưa cảm thấy đau đớn, đã bị chém ngang lưng thành hai đoạn, ngã xuống đất.

Đến lúc này, Cổ Tượng Vương đã bị phanh thây mới bị cơn đau đớn tột cùng kích thích mà điên cuồng gào thét.

Nhưng vì đã dung hợp với tinh hoa yêu thụ, lại không bị thương ở những yếu huyệt như tim, nên tuy phải chịu đựng đau đớn tột cùng nhưng vẫn chưa chết!

Nhìn cảnh Cổ Tượng Vương chỉ còn lại nửa thân trên, đang không ngừng gào thét trong vũng máu màu xanh lục.

Trần Hạo chẳng thèm để ý, đi đến trước một cánh tay bị chặt đứt, trực tiếp cầm lấy thanh Tượng Vương Chiến Kiếm đang lóe lên hàn quang màu xanh.

Sau đó anh giễu cợt nói: "Nói thật, thực lực của Cổ Tượng Vương không tệ, chỉ là ngươi đã dung hợp với tinh hoa yêu thụ, trở thành một con quái vật không ra người không ra ngợm thì ta cũng hết cách." "Nhưng yên tâm, tuy ngươi chết rồi, nhưng thanh Tượng Vương Kiếm này, ta sẽ giúp ngươi tìm một chủ nhân thích hợp."

“Ngươi, yên tâm mà đi đi.” Nói xong, Trần Hạo một tay cầm chiến đao Tây Vực, một tay xách Tượng Vương Kiếm, không thèm nhìn Cổ Tượng Vương một cái, đi thẳng đến chiến trường của bốn người Tiểu Ca.

Lúc này, Xà Mẫu đang cùng Lara ba người và Tiểu Ca đánh bất phân thắng bại, đột nhiên nghe thấy tiếng gào thét đau đớn của Cổ Tượng Vương.

Khi ả quay đầu nhìn thấy bộ dạng thê thảm của hắn, ả lập tức nổi điên, bộc phát sức mạnh đẩy lùi bốn người Tiểu Ca.

Ngay sau đó, ả tung người nhảy lên, lao thẳng về phía Trần Hạo.

Thấy vậy, Trần Hạo cười tà dị: “Ồ, muốn liều mạng với tiểu gia ta sao?” “Trước tiên xem ngươi có đầu óc không đã!” Vừa dứt lời, Trần Hạo liền vung tay phóng ra thanh chiến đao Tây Vực, nhanh như tia chớp bay thẳng về phía thân thể tàn phế của Cổ Tượng Vương!

Chưa đợi Xà Mẫu kịp phản ứng, thanh chiến đao Tây Vực do Trần Hạo phóng ra đã hóa thành một vệt hàn quang ‘phụt’ một tiếng, xuyên thủng sọ của Cổ Tượng Vương đang đau đớn gào thét.

Đầu của Cổ Tượng Vương lập tức nổ tung, tiếng gào cũng im bặt. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Cổ Tượng Vương, nhận được 400 điểm thưởng.] Nghe số điểm thưởng từ hệ thống, Trần Hạo có thể xác định được thực lực của Cổ Tượng Vương.

Ít nhất cũng tương đương với con trăn ngàn năm ở thần thụ Tần Lĩnh, hoặc con ngô công sáu cánh ở Bình Sơn Cổ Mộ.

Nhưng chỉ vỏn vẹn 400 điểm thưởng, đối với Trần Hạo hiện tại, thực sự không đáng nhắc tới.

Ở một bên khác, Xà Mẫu đang lao về phía Cổ Tượng Vương, đột

nhiên dừng lại giữa không trung, đôi mắt ngây dại nhìn chằm chằm vào xác chết của hắn.

Nhưng ngay sau đó, ả phát ra một tiếng rú dài chói tai, chỉ là âm thanh nghe giống như của một con trăn khổng lồ phát ra.

Thấy Trần Hạo nhanh chóng hạ gục Cổ Tượng Vương như vậy, Tiểu Ca và ba cô gái Lara vội vàng cầm thần binh đến bên cạnh anh.

Trần Hạo không thèm nhìn Xà Mẫu đang điên cuồng gào thét, bình tĩnh cười nói: "Người đẹp Lara yêu quý của anh, thần binh anh đã hứa trước đó đã lấy được rồi, xem có thuận tay không?" Nói rồi, anh đưa Tượng Vương Kiếm cho Lara.

Lara vội vàng đưa Đại Việt Long Tước Đao cho Trần Hạo, nhận lấy thanh Tượng Vương Kiếm mang đậm phong cách dị vực, vui vẻ ngắm nghía.

Phải nói rằng, thanh Tượng Vương Kiếm này không chỉ có đặc trưng của trường kiếm Tây Vực cổ đại, mà còn có một chút phong cách của kiếm chữ thập châu Âu.

Nhìn Tượng Vương Kiếm trong tay, Lara phấn khích reo lên: "Em thích thanh kiếm này quá, cảm ơn ông xã!" Trần Hạo nhận lại Đại Việt Long Tước Đao, cười nói: "Ừ, em thích là được rồi." Hồng Cô và A Ninh bên cạnh cũng cười chúc mừng Lara có được thần binh vừa tay.

Lúc này, Tiểu Ca trầm giọng nói: "Trần Hạo, bây giờ chỉ còn lại Xà Mẫu." "Cuộc chiến vừa rồi của ta cậu cũng đã thấy, thực lực của ả rất mạnh." "Theo ta, chúng ta nên liên thủ diệt trừ ả càng sớm càng tốt!" Ngay khi anh vừa dứt lời, ở lối vào lăng mộ Xà Mẫu, đột nhiên xuất hiện bóng dáng của Tuyết Lệ Dương và Tô Nan.

Hai người vừa xuất hiện đã lớn tiếng kêu lên: "Ông xã, đám Xà

chủng xác người đó đều ra hết rồi!" "Ước chừng một phút nữa sẽ đuổi tới đây." Bàn Tử bên cạnh nghe vậy, lập tức rút súng trường sau lưng ra cười nói: "Đám Xà chủng gớm ghiếc đó cuối cùng cũng tới rồi, xem Bàn gia ta không bắn chết chúng nó!" Hạo Thiên Chân tuy không nói gì, nhưng cũng rút súng trường sau lưng ra, đứng bên cạnh Bàn Tử.

Ngay khi Trần Hạo định mở miệng, ở lối vào lại vang lên hai tiếng gầm rú như dã thú.

Ngay sau đó, hai gã tráng hán Tây Vực có thân hình cao to vạm vỡ hơn cả tứ đại chiến tướng đã bị tiêu diệt, tay cầm vũ khí hạng nặng lao vào.

Chưa đợi Tuyết Lệ Dương, Tô Nan, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân kịp phản ứng, một tràng tiếng lưỡi rắn của Xà chủng cũng vang lên dồn dập.

Lúc này bốn người mới nhìn rõ, hóa ra theo sau hai gã người Tây Vực kia là một bầy Xà chủng toàn thân màu xanh xám, phần trên cơ thể mọc ra hai cánh tay nhỏ, thân dài khoảng nửa mét!

Thấy cảnh này, Bàn Tử và Hạo Thiên Chân không nói hai lời, súng trường trong tay lập tức nổ súng!

Tuyết Lệ Dương và Tô Nan thấy vậy cũng không nhiều lời, cũng lấy súng trường ra bắn.

Chương 439

Nhưng đám Xà chủng đó thực sự quá đông, bốn khẩu súng trường cũng không thể ngăn cản được sự tấn công của bầy Xà chủng.

Còn về hai gã tráng hán Tây Vực kia, tuy trên người bị bắn hơn chục lỗ đạn, nhưng hai gã chỉ khựng lại một chút, rồi lại tiếp tục vung vũ khí hạng nặng lao tới.

Điều quan trọng nhất là, lúc này Xà Mẫu không còn gào thét nữa, mà ngược lại, đôi mắt đầy hận thù và oán độc, không nói một lời nào liền tung người lao về phía năm người Trần Hạo.

Thấy vậy, bốn người Tiểu Ca, Hồng Cô, A Ninh và Lara vội vàng vung thần binh, đón đỡ bốn chi thể yêu thụ dài mười mét giống như hoa ăn thịt người của Xà Mẫu.

Sau một tràng tiếng "leng keng", đòn tấn công của Xà Mẫu tuy bị đẩy lùi, nhưng bốn người Tiểu Ca cũng phát hiện, thần binh trong tay họ không thể chém đứt chi thể yêu thụ của Xà Mẫu.

Lara không thể tin được: "Ông xã, tại sao thần binh của em lại không chém đứt được chi thể của Xà Mẫu?" "Chẳng lẽ Tượng Vương Kiếm này không phải là thần binh lợi khí sao?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Tượng Vương Kiếm của em đương nhiên là thần binh, chỉ là giống như của Tiểu Ca, đều chỉ là thần binh bình thường mà thôi." "Muốn chém đứt chi thể của Xà Mẫu, ít nhất phải thêm vào máu của thần thú như Tiểu Ca mới được." Nghe vậy, Tiểu Ca không nói hai lời, vung đao định chơi trò 'cắt máu'.

Trần Hạo vội vàng cười ngăn lại: "Được rồi Tiểu Ca, tiết kiệm chút máu đi." "Cứ như cậu, mỗi lần gặp nguy hiểm đều cắt máu, tôi còn nghi ngờ cậu bị thiếu máu đấy." Khóe miệng Tiểu Ca khẽ giật

giật, sau đó hỏi: “Vậy phải làm sao?” Thấy Xà Mẫu bị đánh lùi lại lao lên, Trần Hạo lập tức chém ra những luồng đao quang màu xanh biếc.

Chi thể yêu thụ tấn công đầu tiên của Xà Mẫu, như đậu phụ, ‘xoẹt’ một tiếng bị chém đứt một nhánh.

Trong khoảnh khắc, Xà Mẫu đau đớn gầm lên một tiếng kinh thiên, rồi nhanh chóng lùi về trong quan tài vàng dưới hai cây cột đồng khổng lồ.

Trần Hạo vung Đại Việt Long Tước Đao nói: “Làm sao ư?” “Với Đại Việt Long Tước Đao xếp thứ sáu trong thập đại danh đao cổ đại của ta, cộng thêm sức mạnh huyết mạch Thanh Long, chém giết Xà Mẫu không thành vấn đề.” “Nhưng ở lối vào, Bàn Tử và Tuyết Lệ Dương đang gặp rắc rối.” “Tiểu Ca, cậu và Hồng Cô đi phụ trách đối phó với hai tên chiến tướng Tây Vực kia, tiện thể bảo vệ thằng nhóc Hạo Thiên Chân.” Tiểu Ca và Hồng Cô nghe xong, gật đầu rồi bay người lao trở lại.

Lara và A Ninh đồng thời hỏi: “Vậy còn chúng em?

Ở lại giúp anh đối phó với Xà Mẫu sao?” Trần Hạo lắc đầu: “Hai em quay lại giúp Tuyết Lệ Dương và Tô Nan, dùng súng phun lửa mini, tạm thời chặn đứng đòn tấn công của Xà chủng là được.” A Ninh nhíu mày hỏi: “Nhưng lỡ như đám Xà chủng đó xông ra khỏi mộ cổ thì sao?

Chúng em có đuổi theo giết không?” Trần Hạo đáp: “Không cần.” “Chỉ cần anh diệt được Xà Mẫu, đám Xà chủng đó tự nhiên cũng sẽ chết.” Nghe vậy, Lara và A Ninh nói một câu: “Ông xã cẩn thận.” rồi cả hai quay người bay về phía lối vào, bắt đầu lắp ráp súng phun lửa mini.

Nhìn mọi người đều đã vào vị trí, Trần Hạo liếc nhìn hai tên chiến tướng Tây Vực đang giao chiến với Tiểu Ca và Hồng Cô.

Trong lòng anh ngạc nhiên nghĩ thầm: Xem ra mình nhớ không rõ, số lượng chiến tướng Tây Vực trong kịch tình.

Nếu không, cũng sẽ không quên mất hai tên quái vật chiến tướng mạnh hơn này!

Lúc này, trong cỗ quan tài vàng, lợi dụng sấm sét không ngừng đánh xuống từ trên trời, truyền năng lượng theo hai cây cột đồng khổng lồ, chi thể yêu thụ bị chặt đứt của Xà Mẫu đã phục hồi!

Chỉ thấy ả đôi mắt đầy oán độc nhìn chằm chằm Trần Hạo gầm lên: "Loài người các ngươi đều là sinh vật cấp thấp." "Nhưng Xà chủng do ta bồi dưỡng, sắp sửa thay đổi thế giới này." "Thế nhưng tên nhân loại chết tiệt nhà ngươi lại giết chết người yêu của ta, Cổ Tượng Vương!" "Hôm nay ta sẽ giết ngươi trước, làm vật tế cho sự thay đổi thế giới của ta!" Vừa dứt lời, Xà Mẫu lại bay lên, lao thẳng về phía Trần Hạo.

Thấy bốn chi thể yêu thụ dài hơn chục mét của Xà Mẫu, trông như hoa ăn thịt người với những chiếc răng nanh sắc nhọn lao tới.

Trần Hạo khinh thường cười một tiếng, sau đó liền thúc đẩy huyết mạch Thanh Long đến cực hạn.

Trong chớp mắt, trên thanh Đại Việt Long Tước Đao lóe lên một luồng đao quang màu xanh biếc dài hơn sáu mét!

Ngay sau đó, ba luồng đao quang mạnh mẽ bá đạo lóe lên, ba trong số các chi thể yêu thụ của Xà Mẫu không chút trở ngại, trong nháy mắt bị chém đứt!

Nhưng lần này Xà Mẫu cũng đã nổi điên, tuy đau đớn không chịu nổi, nhưng trong lúc gầm thét, ả vẫn liều mạng điều khiển chi thể hoàn chỉnh cuối cùng, trong nháy mắt quấn chặt lấy người Trần Hạo.

Thấy cuối cùng cũng thành công, Xà Mẫu cười toe toét: "Đao có

sắc bén thì sao?" "Chỉ cần bị ta quấn lấy, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Vừa dứt lời, Xà Mẫu điều khiển chi thể yêu thụ, há cái miệng máu ra, trực tiếp cắn về phía đầu Trần Hạo.

Trần Hạo bình tĩnh đứng yên không nhúc nhích, như thể hoàn toàn không nhìn thấy nguy hiểm.

Ngay sau đó, chi thể yêu thụ đó, 'rắc' một tiếng, cắn vào đầu Trần Hạo đang đội mũ của Giao Long Chiến Y.

Ngay khi Xà Mẫu đang cười lớn, muốn nhìn thấy cảnh tượng não tương của Trần Hạo vỡ tung, thì ả đột nhiên ngớ người.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì Giao Long Chiến Y trên người Trần Hạo đã cứng rắn chặn được đòn tấn công của ả, không hề bị thương chút nào.

Thấy cảnh này, Xà Mẫu kinh hãi la lên: "Không thể nào!" "...Quần áo trên người ngươi, sao lại cứng rắn như vậy?!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Cũng không có gì lạ, chẳng qua chỉ là một bộ pháp khí đã khai quang được luyện chế từ da của một con giao long có tu vi gần hai nghìn năm mà thôi." "Sao nào?

Giờ thì ngươi đi chết được chưa?" Nghe vậy, Xà Mẫu lập tức gầm lên: "Có bảo y khai quang như vậy thì sao?" "Ta không tin, bảo y của ngươi sẽ không bao giờ bị công phá!" Nói rồi, Xà Mẫu điên cuồng điều khiển chi thể yêu thụ, liên tục cắn xé vào người Trần Hạo.

Thấy vậy, Trần Hạo khinh thường cười: "Ngươi nghĩ rằng, tiểu gia ta chỉ có chút bản lĩnh đó thôi sao?" "Vậy thì để ngươi xem thêm bản lĩnh của tiểu gia!

Kim Quang Chú!" Vừa dứt lời, Trần Hạo thực lực đã tăng mạnh, ngay cả pháp ấn cũng không cần kết, chú ngữ cũng không cần niệm, trực tiếp thi triển Kim Quang Chú!

Trong chớp mắt, bên ngoài Giao Long Chiến Y, một lớp kim quang chói mắt tuôn ra, bao bọc toàn thân Trần Hạo.

Chi thể yêu thụ đang điên cuồng cắn xé, nhất thời không để ý, lập tức bị Kim Quang Chú đánh vỡ toàn bộ răng nanh!

Lần này, Xà Mẫu đau đến không chịu nổi, lại phát ra một tiếng gầm kinh thiên.

Nhìn Trần Hạo ung dung tự tại như một người vàng, Xà Mẫu nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi có pháp khí chiến y và đạo gia pháp thuật hộ thân, chẳng lẽ có thể chống lại được lực siết của ta sao?" "Xem ta có siết chết tên khốn đáng ghét nhà ngươi không!" Vừa dứt lời, Xà Mẫu liền dùng toàn lực thúc đẩy chi thể yêu thụ, siết chặt lấy người Trần Hạo, giống như một con trăn khổng lồ đang thi triển tuyệt kỹ siết chết con mồi.

Thấy Xà Mẫu quả nhiên như trong tình tiết phim, ngoài việc có thể điều khiển chi thể yêu thụ tấn công, thì không có thủ đoạn tấn công nào mạnh mẽ khác.

Trần Hạo phát hiện, ở lối vào lăng mộ, Tiểu Ca và Hồng Cô, dựa vào thực lực mạnh mẽ, cùng với thần binh lợi khí Hắc Kim Cổ Đao và Lãnh Nguyệt Loan Đao, đã tiêu diệt hai tên chiến tướng quái vật Tây Vực mạnh hơn kia!

Ngay cả A Ninh, Tô Nan, Tuyết Lệ Dương và Lara, cũng dùng súng phun lửa mini, dễ dàng chống lại đòn tấn công của Xà chủng xác người.

Còn Bàn Tử và Hạo Thiên Chân, lúc này đang vui vẻ dùng súng trường, điên cuồng bắn vào bầy Xà chủng đang liều mạng tấn công!

Điều quan trọng nhất là, trong ý thức hải của Trần Hạo, sớm đã bị tiếng thông báo của hệ thống ngập tràn. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hộ pháp sứ giả A Ninh, chém giết một con Xà chủng, túc chủ nhận được 0.5 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hộ pháp sứ giả Tuyết Lệ Dương, chém giết một con Xà chủng, túc chủ nhận được 0.5 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hộ pháp sứ giả Lara, chém giết một con Xà chủng, túc chủ nhận được 0.5 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hộ pháp sứ giả Tô Nan, chém giết một con Xà chủng, túc chủ nhận được 0.5 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Đến lúc này, Trần Hạo không còn hứng thú dây dưa với Xà Mẫu nữa.

Anh khinh thường cười: "Siết chết ta?" "Ngươi nghĩ rằng, chỉ bằng chút bản lĩnh đó mà có thể lấy mạng tiểu gia sao?" "Nếu đã như vậy, hôm nay tiểu gia ta sẽ cho ngươi kiến thức đạo pháp thần kỳ của Thăng Long ta!" Vừa dứt lời, trong ánh mắt không thể tin được của Xà Mẫu, Trần Hạo đột nhiên hét lớn: "Lôi pháp Dương Ngũ Lôi!" Nói rồi, trên người anh cuồng dũng tuôn ra một lớp sấm sét lóe lên ánh sáng màu xanh lam chói mắt.

Trong chớp mắt, chi thể yêu thụ đang siết chặt lấy người Trần Hạo, đã bị Dương Ngũ Lôi đánh thành tro bụi!

Chịu tổn thương nặng nề, Xà Mẫu lập tức hét lên một tiếng đau đớn, sau đó liền bay người lùi lại, một lần nữa trốn vào trong cỗ quan tài vàng khổng lồ dựng đứng kia.

Trên bầu trời lăng mộ Xà Mẫu, lúc này đang dày đặc những tầng mây đen.

Chương 440

Trong mây đen, từng tia sét khổng lồ đang không ngừng đánh vào hai cây cột đồng khổng lồ cao chót vót.

Chính vì vậy, Xà Mẫu vừa quay về quan tài vàng, đã bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng truyền đến từ cột đồng, nhanh chóng hồi phục vết thương.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Hạo khinh thường nói: "Xem ra, ngươi thật sự đã hết bài rồi." "Vậy thì, để tiểu gia ta tiễn ngươi về với cội nguồn của thế giới đi!" Nói rồi, Trần Hạo tung người lên, Đại Việt Long Tước Đao trong tay không chỉ được gia trì sức mạnh huyết mạch Thanh Long, mà ngay cả pháp lực của Kim Quang Chú và Lôi pháp Dương Ngũ Lôi cũng được gia trì lên trên.

Trong chốc lát, chỉ thấy trên Đại Việt Long Tước Đao lóe lên đao quang ba màu xanh biếc, hoàng kim, xanh lam, với một khí thế không gì cản nổi, cuồng bạo chém về phía Xà Mẫu.

Nhìn thấy nhát đao kinh khủng đó, Xà Mẫu lập tức ngừng hồi phục vết thương.

Sau đó hai tay không ngừng biến hóa, ngay khoảnh khắc Đại Việt Long Tước Đao sắp chém xuống, trước người Xà Mẫu xuất hiện một lớp lá chắn từ trường màu xám nhạt.

"Ầm!!!" Sau một tiếng nổ vang trời, thế đao của Trần Hạo lập tức dừng lại.

Nhưng lá chắn từ trường mà Xà Mẫu tạo ra cũng bị chém đến mức run rẩy không ngừng, suýt nữa thì vỡ tan.

Thấy mình thật sự đã chặn được nhát đao chí mạng, Xà Mẫu ha

hả cười lớn: “Ta có lá chắn từ trường tự nhiên của lăng mộ Xà Mẫu hộ thân, ngươi có bản lĩnh và đạo pháp cao siêu đến đâu cũng không làm gì được bản Xà Mẫu này!” Thấy ả đắc ý cười lớn, Trần Hạo khinh thường nói: “Chỉ là một dị tộc Tây Vực cổ đại, làm sao biết được sự thần kỳ của đạo pháp Thăng Long ta?” “Lá chắn từ trường tự nhiên của ngươi mạnh lắm sao?” “Vậy hôm nay tiểu gia ta, sẽ dùng đạo pháp Thăng Long đánh ngươi thành tro bụi!” Vừa dứt lời, anh liền kết pháp ấn, miệng niệm chú: “Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Cấp cấp như luật lệnh!

Thiên Lôi Chú!!!” Với tu vi pháp lực hiện tại của Trần Hạo, dù không kết pháp ấn, không niệm pháp chú, đạo pháp thi triển ra cũng đã tương đối mạnh mẽ.

Huống hồ Thiên Lôi Chú này lại do Trần Hạo toàn lực thúc đẩy đạo pháp, lại còn dùng cả pháp ấn và pháp chú để thi triển!

Vù vù, chỉ thấy trên không trung phía trên đầu Xà Mẫu, tức thì ngưng kết ra hơn ngàn đạo lôi điện màu xanh lam.

Không đợi Xà Mẫu phản ứng, chúng đã mang theo uy thế cực kỳ cường hãn, bổ thẳng xuống đầu mà oanh tạc điên cuồng!

“Ầm ầm ầm!!!” Trong nháy mắt, tấm chắn từ trường tự nhiên mà Xà Mẫu bày ra đã bị hơn ngàn đạo lôi đình oanh tạc tan nát.

Khi lôi đình tan biến, Xà Mẫu kinh ngạc phát hiện, mặc dù việc điều khiển tấm chắn từ trường để chống lại sấm sét có hơi vất vả, nhưng nó lại vững vàng chống đỡ được!

Thấy cảnh này, nó lại một lần nữa kiêu ngạo cười lớn: “Bản Xà Mẫu thừa nhận, đạo pháp của tên người Thăng Long các ngươi rất lợi hại.” “Nhưng thì đã sao?” “Bên trong tấm chắn từ trường được hình thành tự nhiên này, bản Xà Mẫu là vô địch!” “Dù đạo pháp của ngươi có mạnh đến đâu, cũng không thể nào phá vỡ được tấm chắn của bản Xà Mẫu.” Dứt lời, nó ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Nếu ngươi đã không thể giết bản Xà Mẫu, bản Xà Mẫu cũng không dây dưa với ngươi nữa.” “Hay là ngươi dẫn người của mình rút đi, hai ta không can thiệp vào nhau, thế nào?” Nhìn vẻ mặt đắc ý kiêu căng của Xà Mẫu, Trần Hạo khinh thường cười nhạt.

“Ngươi cho rằng tài năng của ông đây chỉ có thế thôi sao?” Xà Mẫu hơi sững sờ, rồi cười lớn: “Chẳng lẽ ngươi còn có bản lĩnh lợi hại hơn sao?” Cùng lúc đó, nghe thấy tiếng nổ lớn ở bên cạnh, ba người Bàn Tử và năm cô gái A Ninh đều đã chứng kiến toàn bộ quá trình.

Bàn Tử kinh ngạc nói: “Mẹ nó!

Hạo gia sắp làm chuyện lớn rồi!” Thiên Chân cũng nói ngay: “Đúng vậy, lâu lắm rồi tôi không thấy anh Hạo dùng đạo pháp đối địch.” Tuyết Lệ Dương quan sát kỹ rồi nói: “Không đúng, tấm chắn từ trường này được hình thành tự nhiên, không phải là năng lực của Xà Mẫu.” Lara cũng gật đầu: “Nói không sai.” “Nếu Xà Mẫu mượn từ trường tự nhiên để tạo ra tấm chắn, vậy thì chỉ cần phá hủy hiệu ứng từ trường là có thể dễ dàng phế bỏ tấm chắn của nó.” Thiên Chân nghe xong liền nhanh chóng phát hiện ra hai cây cột đồng khổng lồ trên đài cao, cũng như các vị trí cơ quan kéo dài khắp lăng mộ Xà Mẫu.

Cậu ta lập tức hét lớn: “Anh Hạo, chỉ cần phá hủy hai cây cột đồng truyền dẫn từ trường sau lưng Xà Mẫu, hoặc các cơ quan bằng đồng xung quanh, tấm chắn từ trường đó sẽ bị phế!” Tô Nan cũng hét

theo: “Chồng ơi, anh cố gắng cầm cự một lát, em sẽ đi phá hủy các cơ quan truyền dẫn ngay.” Trần Hạo đương nhiên biết tình huống này, dù sao trong kịch bản gốc Thiên Chân cũng đã làm như vậy.

Nhưng vấn đề là, một khi làm thế, lăng mộ Xà Mẫu cũng sẽ sụp đổ.

Như vậy thì Trần Hạo sẽ không nhận được phần thưởng mở rộng không gian trữ vật.

Thế là anh liếc nhìn Xà Mẫu đang biến sắc, rồi ung dung đi đến bên cạnh xác nát của Cổ Tượng Vương, nhặt thanh chiến đao Tây Vực khá tốt kia bỏ vào không gian trữ vật.

Sau đó mới cười đáp lại: “Chuyện đó tôi biết lâu rồi, nhưng cậu nhóc Thiên Chân à, cậu không phải vẫn luôn giữ chí hướng bảo vệ cổ mộ sao?” “Huống hồ tôi cũng đã lâu không toàn lực thi triển đạo pháp, hôm nay phải cùng con Xà Mẫu này đối đầu trực diện một trận cho đã.” “Mọi người không cần bận tâm, chỉ cần chặn lũ Xà Chủng lại, sau đó ngồi xem kịch vui là được.” Nghe những lời này, năm cô gái của Tuyết Lệ Dương đều lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

Bởi vì họ rất rõ, lý do này của Trần Hạo hoàn toàn không phải lời thật lòng.

Nhưng Thiên Chân lại tin, cậu ta cảm khái nói: “Anh Hạo quả nhiên là một nhà khảo cổ học và nhà thám hiểm chân chính.” “Tôi biết mà, tin tưởng anh Hạo chắc chắn không sai.” Còn Bàn Tử, người hiểu rõ Trần Hạo, chỉ đứng bên cạnh cười.

Tiểu Ca thì tò mò nhìn về phía Trần Hạo, muốn biết khi anh dốc toàn lực sẽ mạnh đến mức nào!

Thế là, dưới ánh mắt đa dạng của mọi người, Trần Hạo lại một lần nữa đi đến trước mặt Xà Mẫu.

“Yên tâm, ông đây tuy lười phá cái tấm chắn từ trường tự nhiên của ngươi.” “Nhưng ông đây vừa nói rồi, hôm nay sẽ dùng đạo pháp Thăng Long, dạy cho con Xà Mẫu phiên bang Tây Vực nhà ngươi cách làm người!” Nghe vậy, Xà Mẫu thầm thở phào một hơi, rồi đắc ý nói: “Được, nếu ngươi đã nói vậy, thì hãy để ta xem đạo pháp của người Thăng Long rốt cuộc lợi hại đến đâu!” Nhưng trong lòng nó lại thầm vui sướng: “Người Thăng Long đúng là một đám ngu ngốc!

Rõ ràng có cách khắc chế tấm chắn từ trường của bản Xà Mẫu, lại cứ thích làm anh hùng.

Đợi lát nữa đạo pháp của ngươi hao hết, bản Xà Mẫu sẽ biến các ngươi thành con rối cây yêu, rồi cướp hết thần binh lợi khí và pháp khí!” Lúc này, Trần Hạo tinh quái lấy ra từ không gian trữ vật viên Mộc Trần Châu chưa từng dùng tới.

Anh thầm nghĩ: “Lần này ông đây muốn xem thử, có Mộc Trần Châu gia trì thêm năm mươi phần trăm uy lực, liệu ông đây có thể đối kháng với tự nhiên hay không!” Dứt lời, anh liền bỏ Mộc Trần Châu vào trong ngực, sau đó tay kết pháp ấn, miệng niệm chú: “Thiên hữu tam kỳ nhật nguyệt tinh, thông thiên thấu địa quỷ thần kinh.

Nhược hữu hung thần ác sát quỷ lâm, khu ma trảm yêu bất lưu tình.

Cấp cấp như luật lệnh - Trảm Quỷ Chú!” Trong nháy mắt, một đạo Trảm Quỷ Chú bằng kim quang dài hơn mười mét, uy lực tăng vọt, trực tiếp oanh kích vào tấm chắn từ trường.

Nhưng Trần Hạo hoàn toàn không nhìn kết quả, pháp ấn trong tay biến đổi, lại niệm pháp chú.

“Thái thượng đài tinh, ứng biến vô đình.

Khu tà phược mị, đạo khí trường tồn.

Cấp cấp như luật lệnh - Sát Phá Lệnh!" "Ầm!" Một đạo Sát Phá Lệnh bằng kim quang dài gần hai mươi mét, rộng hơn một mét, bắn ra từ kiếm chỉ của Trần Hạo.

Tương tự, Trần Hạo vẫn không nhìn kết quả, pháp ấn lại biến đổi, niệm pháp chú.

"Tả phù Lục Giáp, hữu vệ Lục Đinh, tiền hữu Hoàng Thần, hậu hữu Việt Chương, thần thức sát phạt, bất tị hào cường, cấp cấp như luật lệnh - Phong Hỏa Lệnh!" "Gào!!!" Một con rồng lửa khổng lồ dài hơn ba mươi mét tức khắc ngưng tụ thành hình, đuổi sát theo kim quang của Trảm Quỷ Chú và Sát Phá Lệnh.

Đến đây, Trần Hạo vẫn chưa dừng lại, pháp ấn lại biến đổi, miệng niệm chú: "Thiên lôi ẩn ẩn, long hổ đồng hành.

Thái hoa thái diệu, lôi điện phi bôn.

Khu tà phạt ác, mộc lãng khu vân.

Phích lịch vạn lý, phá phục quỷ thần.

Cấp cấp như luật lệnh - Thiên Lôi Chú!" Trong chớp mắt, trên bầu trời của toàn bộ lăng mộ Xà Mẫu, tụ tập gần hai ngàn đạo lôi quang màu xanh lam.

Sau đó, chúng phủ trời lấp đất mà oanh tạc xuống!

Cùng lúc đó, Xà Mẫu đang điều khiển tấm chắn từ trường tự nhiên, lần lượt bị Trảm Quỷ Chú, Sát Phá Lệnh, Phong Hỏa Lệnh liên tiếp oanh trúng.

Chương 441

Toàn bộ đài cao làm bằng đá xanh và đồng thau đều bị đánh cho đá vụn đồng nát bay tứ tung, bụi mù mịt, hoàn toàn không nhìn rõ tình hình của tấm chắn từ trường.

Nhưng dù vậy, gần hai ngàn đạo lôi đình lại tiếp tục oanh xuống, trong chốc lát, toàn bộ đài cao đều bị đánh cho rung chuyển không ngừng, vòng ngoài còn vỡ nát cả một vòng lớn!

Một lúc lâu sau, khi bụi mù trên đài cao tan hết, chín người Trần Hạo phát hiện, mặc dù đài cao đã là một bãi hỗn độn.

Xà Mẫu bên trong tấm chắn cũng bị chấn động đến mức phun ra máu tươi màu xanh lục.

Ngay cả tấm chắn từ trường được hình thành tự nhiên kia, lúc này cũng đã biến thành một lớp mỏng manh, trên đó đầy những vết nứt như mạng nhện.

Nhưng dù vậy, tấm chắn từ trường vẫn không sụp đổ.

Điều này khiến năm người Lara và ba người Tiểu Ca kinh ngạc đến ngây người.

Họ đều không ngờ, từ trường tự nhiên lại mạnh mẽ đến vậy.

Sau khi lau đi vết máu ở khóe miệng, Xà Mẫu ngông cuồng cười lớn: "Người Thăng Long, thế nào?" "Đạo pháp của ngươi cao thâm, cuối cùng cũng không phá được tấm chắn từ trường của ta, đúng không?" Trần Hạo cũng không ngờ tấm chắn lại kiên cố đến vậy, nhưng vẫn cười tinh quái.

"Có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi." "Nếu những đạo pháp trước đó vô dụng, vậy thì hãy để ngươi chiêm ngưỡng hai

chiêu mạnh nhất của ông đây!" Vừa dứt lời, Trần Hạo lại một lần nữa tay kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Thái thượng chân quân, đạo khí trường tồn - Thần Quỷ Vô Hình, Tru Thiên Tuyệt Địa - Địa Sát Lệnh!" "Ngũ tạng huyền minh, thanh long bạch hổ, đối trượng phân vân, chu tước huyền vũ, thị vệ thân hình, cấp cấp như luật lệnh - Truy Hồn Lệnh!" Đúng vậy, Trần Hạo thi triển chính là thức thứ ba và thức thứ tư trong Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Đặc biệt là thức thứ tư, Địa Sát Lệnh, đây là lần đầu tiên Trần Hạo thi triển kể từ khi học được.

Nguyên bản Địa Sát Lệnh là một đạo pháp tấn công diện rộng, nhưng để tăng cường hiệu quả công kích, Trần Hạo đã trực tiếp ngưng tụ uy lực của Địa Sát Lệnh vào trong phạm vi mười mét xung quanh Xà Mẫu.

Trong một khoảnh khắc, tất cả những thứ làm bằng đồng thau và đá xanh xung quanh Xà Mẫu, tựa như đậu phụ bị nghiền nát, trực tiếp biến thành bột mịn.

Cùng lúc đó, tấm chắn từ trường tự nhiên không thể chống đỡ được nữa, 'bùm' một tiếng, sụp đổ và biến mất.

Nhưng chưa hết, lúc này Truy Hồn Lệnh cuối cùng cũng đã ngưng tụ ra Thiên Thần Lực Sĩ được triệu hoán.

Chỉ là dáng vẻ của vị thiên thần này khiến cả chín người, bao gồm cả Trần Hạo, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì họ nhìn thấy một con khỉ mặc kim giáp, tay cầm kim cô bổng, đang từ trên không trung lao xuống.

Đồng thời vung kim cô bổng gầm lên giận dữ: "Yêu nghiệt kia!

Ăn của Lão Tôn một gậy đây!" Vừa dứt lời, kim cô bổng mang theo thần uy hủy thiên diệt địa, nhắm thẳng vào đầu Xà Mẫu mà bổ

xuống.

Thấy cảnh này, Hồng Cô, người từng chứng kiến Trần Hạo thi triển Truy Hồn Lệnh một lần trong Yêu Tháp chín tầng, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm: "Mẹ ơi!" "Chồng chúng ta triệu hồi được cả phân thân của Đấu Chiến Thắng Phật ra luôn sao?!!!" "Ầm!!!" Một tiếng nổ kinh thiên động địa, phân thân 'Đấu Chiến Thắng Phật' được Truy Hồn Lệnh triệu hồi, với một gậy kim cô bổng mang uy thế hủy thiên diệt địa, không chỉ đập tan Xà Mẫu Tháp Mộc Đà thành tro bụi, mà ngay cả những cây cột đồng khổng lồ dùng để điều khiển tấm chắn từ trường tự nhiên xung quanh cũng biến thành đồng nát!

Sau khi giải quyết xong mọi việc bằng một gậy, phân thân 'Đấu Chiến Thắng Phật' vẫn mang dáng vẻ hư ảnh, vừa vác kim cô bổng lên vai, vừa gãi tai gãi má la lối.

"Yếu quá!

Yếu quá đi mất!" "Lão Tôn ta khó khăn lắm mới được triệu hồi một lần phân thân, lại phải đối phó với kẻ địch yếu như vậy, thật không đã, quá không đã!" Nói rồi, nó không ngừng nhảy nhót tứ tung, chẳng có lúc nào yên tĩnh!

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng dở khóc dở cười.

Lần đầu tiên thi triển Truy Hồn Chú ở Yêu Tháp chín tầng, anh đã triệu hồi được phân thân của Võ Thánh Đế Quân Quan Vũ.

Võ Thánh cũng như gió thu quét lá rụng, trong nháy mắt quét sạch hàng ngàn cương thi, nhưng ít ra ngài còn có uy nghiêm của thần linh.

Giờ thì hay rồi, lần này triệu hồi ra phân thân của Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không.

Mặc dù cũng giải quyết kẻ địch trong nháy mắt, nhưng cái dáng vẻ không đứng đắn này, thật sự khiến người ta khó mà xem như một vị

thánh đã đắc đạo quả!

Nhưng dù sao đi nữa, Trần Hạo vẫn ôm quyền chắp tay nói: "Đa tạ Đấu Chiến Thắng Phật phân thân hạ giới, giúp tại hạ diệt trừ kẻ địch." Phân thân Tôn Ngộ Không đang nhảy loạn xạ, chẳng thèm để ý mà xua tay: "Ngươi là người triệu hồi phân thân Lão Tôn ta hạ giới à?

Không sao, không sao." "Lão Tôn ta cũng đã lâu không ra ngoài dạo chơi, tuy thời gian hơi ngắn, nhưng cũng tạm được." "Nếu chuyện ở đây đã xong, vậy Lão Tôn ta đi đây!" Vừa dứt lời, phân thân hư ảnh liền biến mất không còn tăm hơi.

Cùng lúc đó, trong thức hải của Trần Hạo, cũng vang lên thông báo của hệ thống.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết Xà Mẫu Tháp Mộc Đà, nhận được 500 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ, dựa vào thực lực bản thân đánh tan tấm chắn từ trường tự nhiên, nhận được 1000 điểm thưởng.]" Ban đầu Trần Hạo thấy chém giết Xà Mẫu chỉ được 500 điểm thưởng, thật sự không tương xứng với pháp lực đã tiêu hao.

Nhưng khi nhìn thấy thông báo thứ hai của hệ thống, trong lòng mới cân bằng trở lại.

Dù sao thực lực của bản thân Xà Mẫu có lẽ còn không bằng Giao Long Chúc Cửu Âm trong Tần Lĩnh Thần Thụ, đáng giá 500 điểm thưởng đã là không tệ rồi.

Ngược lại, tấm chắn từ trường tự nhiên cường hãn kia, lần này phải siêu việt trình độ, hỏa lực toàn khai, tuyệt chiêu tung ra hết mới cuối cùng đánh tan được.

Nếu không đáng giá ngàn tám trăm điểm thưởng thì thật sự quá vô

lý.

Thấy toàn bộ đài cao lúc này đã tan hoang, Trần Hạo liền tung người nhảy lên, liên tục mượn lực ở các điểm trống trên không, một lát sau đã đến được lối vào mộ thất.

Đúng lúc này, đám Xà Chủng đang điên cuồng tấn công súng phun lửa của bốn cô gái Tuyết Lệ Dương, cuối cùng vì Xà Mẫu bị diệt mà toàn bộ chết gục trên mặt đất.

Trong phút chốc, tốc độ thông báo hệ thống vốn đang điên cuồng cuộn lên, bỗng chốc tăng lên vô số lần, mức độ dày đặc đó khiến Trần Hạo có chút hoa mắt chóng mặt.

Bất đắc dĩ, anh đành tạm thời tắt âm thanh thông báo của hệ thống.

Lúc này, Lara vứt bỏ súng phun lửa mini, chạy mấy bước đến bên cạnh Trần Hạo, kinh ngạc hỏi: "Chồng ơi, con khỉ đột nhiên xuất hiện vừa rồi lợi hại quá, đó cũng là đạo pháp của anh cụ thể hóa sao?" Bàn Tử cũng kinh ngạc thốt lên: "Vãi chưởng!

Hạo gia ngầu bá cháy!" "Vừa rồi đó là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không phải không?

Quá là huyền huyễn rồi!" Ngay cả Tiểu Ca, Thiên Chân và Hồng Cô, những người chưa từng thấy Truy Hồn Lệnh, cũng đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Chỉ có A Ninh, Tô Nan và Tuyết Lệ Dương, những người đã từng chứng kiến Trần Hạo thi triển chiêu này ở Yêu Tháp chín tầng, là còn bình tĩnh hơn một chút.

Trần Hạo mỉm cười: "Lara, đó không phải là con khỉ đâu, đó là thần linh trong thần thoại nước anh, Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không." "Nhưng có một điểm em nói đúng, tuy là thần linh, nhưng

Truy Hồn Chú của anh cũng chỉ là ngẫu nhiên mới triệu hồi được phân thân, cũng có thể coi là một dạng cụ thể hóa giả." Sau đó anh quay đầu nói với Bàn Tử: "Chiêu Truy Hồn Lệnh này của tôi từ khi học được đến giờ, cũng chỉ mới dùng hai lần." "Việc triệu hồi được Thiên Thần Lực Sĩ nào đều là ngẫu nhiên, tôi hoàn toàn không thể khống chế được." Lúc này, Tô Nan cười nói: "Lần trước ở Yêu Tháp chín tầng, lần đầu tiên chồng thi triển đạo pháp cường hãn này, chỉ triệu hồi được phân thân của Võ Thánh Đế Quân Quan Vũ." "Không ngờ lần này còn biến thái hơn, lại triệu hồi được cả phân thân của Tôn Ngộ Không!" Nghe đến đây, mọi người càng cảm thấy huyền huyễn.

Nhưng dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên họ đi cùng Trần Hạo, thực lực tăng tiến thần tốc của anh ai cũng đều thấy rõ.

Sự thần kỳ của đạo pháp Trần Hạo, mọi người cũng chưa bao giờ thấy được đáy.

Một lát sau, Bàn Tử và những người khác cuối cùng cũng hoàn hồn, chỉ có thể quy chuyện huyền huyễn như vậy cho tu vi đạo pháp cường hãn biến thái của Trần Hạo.

Lúc này, Trần Hạo nói: "Được rồi mọi người, nếu Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương đều đã bị tiêu diệt, chúng ta cũng nên rời đi thôi." Thiên Chân lo lắng hỏi: "Anh Hạo, Xà Mẫu và Cổ Tượng Vương tuy đã chết, nhưng còn đám Xà Chủng người lai rắn đông đảo kia thì sao?" Trần Hạo chỉ vào xác Xà Chủng la liệt ngoài lối vào nói: "Lũ Xà Chủng này đều lấy tinh hoa cây yêu trong cơ thể Xà Mẫu làm bản nguyên." "Nếu Xà Mẫu và bản nguyên tinh hoa cây yêu đều đã hóa thành tro bụi, thì lũ Xà Chủng đó tự nhiên cũng đều chết sạch rồi, không cần lo lắng đâu." Bởi vì vừa rồi thức hải của Trần Hạo suýt nữa bị âm thanh thông báo chém giết Xà Chủng làm cho treo máy, nên tự nhiên anh biết rõ kết cục của chúng.

Chương 442

Nghe đến đây, năm cô gái A Ninh và ba người Tiểu Ca tự nhiên không có ý kiến gì.

Mọi người lại đi một vòng trong lăng mộ Xà Mẫu, thấy không còn gì sót lại, liền nối đuôi nhau ra ngoài, rời khỏi mộ Xà Mẫu.

Trên đường trở về, để tránh sau này xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Trần Hạo liền cầm súng phun lửa mini, vừa đi vừa thiêu hủy thi thể của đám Xà Chủng.

Bàn Tử thì vừa đi vừa cảm thán: "Nếu không phải mấy bức tượng đồng trong lăng mộ Xà Mẫu to quá, Bàn gia ta nhất định sẽ mang hết đi." "Đó toàn là tiền đó!" Trong phút chốc, mọi người lại phá lên cười.

Cho đến khi hoàn toàn ra khỏi lăng mộ Xà Mẫu, Trần Hạo mới phát hiện không còn thấy xác Xà Chủng nữa.

Từ đó có thể xác định, vì một loạt sắp xếp của Trần Hạo, lũ Xà Chủng hoàn toàn không có cơ hội xông ra khỏi lăng mộ Xà Mẫu, điều này khiến anh thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, trong thức hải lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"[Đinh!]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ dọn sạch mọi nguy hiểm trong lăng mộ Xà Mẫu, thưởng mở rộng không gian trữ vật thêm 20 mét khối.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành kịch bản phim Đạo Mộ Bút Ký, nhận được 1 thẻ Hộ Pháp Sứ Giả!]" Tuy phần thưởng không gian trữ vật mở rộng lại lập kỷ lục mới, nhưng cũng nằm trong dự liệu.

Điều Trần Hạo không ngờ là, lần này hệ thống Thần Tuyển không hề ban bố nhiệm vụ Thần Tuyển trước, mà lại trực tiếp phát thưởng

sau khi xong việc.

Nhưng một tấm thẻ Hộ Pháp Sứ Giả cũng là vật đáng giá.

Sau đó, khi mọi người ngồi nghỉ ngơi ở lối vào ngoài cùng của lăng mộ Xà Mẫu, Trần Hạo liền đưa Chủy thủ Rồng cho Tuyết Lệ Dương, đổi lại Tiểu Thần Phong.

Dù sao uy lực của Tiểu Thần Phong so với Ngư Tràng Kiếm cũng không kém bao nhiêu, nhưng lại quá ngắn.

Dùng Chủy thủ Rồng uy lực mạnh hơn đổi lấy Tiểu Thần Phong, kết hợp với Ngư Tràng Kiếm, chiến lực của Tuyết Lệ Dương sẽ càng thêm mạnh mẽ.

Nhìn năm cô gái Hồng Cô không ngừng tán gẫu với Bàn Tử, Thiên Chân, Trần Hạo cũng không để ý, mà đi vào thức hải, mở bảng thuộc tính ra xem thu hoạch lần này. **Tên túc chủ:** Trần Hạo **Tuổi:** 24 **Tuổi thọ:** 1455 năm (tạm thời) **Chiều cao:** 1.85m **Nghề nghiệp:** Liệt Hải Thiên Sư của phái Liệt Hải **Điểm thưởng:** 141870 **Thần binh pháp khí:** Đại Việt Long Tước Đao, Quỷ Tỳ, Mộc Trần Châu, Tiểu Thần Phong, Trấn Yêu Đồng Kính, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (108 cái) **Huyết mạch đặc thù:** Huyết mạch Thượng Cổ Thanh Long, Âm Dương Nhãn **Năng lực:** Lặn tinh thông (năng lực của túc chủ), ngôn ngữ các nước tinh thông, Bế Khí Công, Trung y tinh thông, thương giới tinh thông, tiên pháp tinh thông, Cổ võ Hình Ý Quyền, giám định đồ cổ tinh thông, điều khiển tàu thuyền tinh thông **Đạo thuật bí pháp:** * Lôi pháp: Dương Ngũ Lôi, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận * Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Khai Quang Thuật * Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: * Thức thứ nhất: Sát Phá Lệnh! * Thức thứ hai: Phong Hỏa Lệnh! * Thức thứ ba: Truy Hồn Lệnh! * Thức thứ tư: Địa Sát Lệnh! (Thiếu ba thức) * Mạc Kim bí thuật: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật * Bàn

Sơn bí thuật: Bàn Sơn Phân Giáp Thuật (Toàn quyển) * Tá Lĩnh bí kỹ: Văn Sơn Biện Long Chi Pháp * Phát Khâu tuyệt kỹ: Song Chỉ Tham Động **Vật phẩm đặc thù:** Thần mộc Côn Luân, quan tài tinh thạch màu lam, thẻ Hộ Pháp Sứ Giả x1, Chu Quả (2 quả), Bổ Nguyên Đan (14), Dưỡng Nguyên Đan (14), Giao Long Chiến Y, không gian trữ vật 165 mét khối (có thể nâng cấp) **Vật phẩm thông thường:** Hà Mộc Tập, chiến đao Tây Vực **Nhiệm vụ:** 1.

Sưu tập đủ mười thanh thần binh cổ đại, Đại Việt Long Tước Đao có thể được cường hóa một lần. 【Độ hoàn thành 9/10】(Đã có: Đại Việt Long Tước, Ngư Tràng Kiếm, Thanh Công Kiếm, Hắc Kim Đoản Đao, Cổ Đĩnh Đao, Tiểu Thần Phong, Lãnh Nguyệt Loan Đao, Chủy thủ Rồng, Tượng Vương Kiếm) Không nhìn thì thôi, vừa nhìn đã khiến Trần Hạo giật nảy mình.

Nguyên nhân không gì khác, tuy lần này huyết mạch Thanh Long không tiến hóa, tuổi thọ cũng không tăng.

Đạo pháp bí thuật cũng không có thu hoạch gì, nhưng ít nhất không gian trữ vật đã mở rộng thêm 20 mét khối, nhận được một thẻ Hộ Pháp Sứ Giả và thần binh Tượng Vương Kiếm.

Khoảng cách đến việc sưu tập đủ mười thanh thần binh để cường hóa Đại Việt Long Tước Đao chỉ còn thiếu một thanh.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, điều khiến Trần Hạo kinh ngạc đến vậy là, số điểm thưởng vốn chỉ có hơn sáu vạn, giờ đã đạt đến con số kinh người là 141,870 điểm!

Nói cách khác, ngoài việc điên cuồng càn quét đám Thi Biệt trong cổ mộ, kiếm được gần vạn điểm thưởng, việc giết chết Xà Mẫu dẫn đến toàn bộ Xà Chủng diệt vong, đã giúp anh nhận được hơn 7 vạn điểm thưởng!

Đây là lần đầu tiên Trần Hạo xuyên việt, nhận được số lượng

điểm thưởng khổng lồ như vậy trong một cổ mộ!

Điều khiến Trần Hạo vui mừng nhất là, chỉ cần nhận thêm hơn mười tám ngàn điểm thưởng nữa, anh có thể tích lũy đủ 16 vạn điểm thưởng để đổi lấy thức thứ năm của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh - Sát Thần Lệnh: Vạn Kiếm Xuyên Tâm!

Có lẽ không bao lâu nữa, anh có thể học được Sát Thần Lệnh cường hãn nghịch thiên, khiến Trần Hạo vốn luôn bình tĩnh thong dong, trong lòng cũng không khỏi kích động không thôi.

Nhưng lúc này, Trần Hạo đang trong trạng thái hưng phấn mới cảm thấy pháp lực cạn kiệt, tinh thần cũng uể oải.

Mới nãy, để cưỡng ép phá vỡ tấm chắn từ trường tự nhiên, anh không chỉ dùng Mộc Trần Châu có thể tăng phúc uy lực đạo pháp, mà còn thi triển tất cả các chiêu lớn một lần, thậm chí có chiêu còn thi triển nhiều lần.

Trảm Quỷ Chú, Sát Phá Lệnh và Phong Hỏa Lệnh thì không sao, ít nhất với tu vi pháp lực hiện tại, liên tục dùng mấy chục lần cũng không vấn đề.

Thiên Lôi Chú cũng vậy, dù liên tục dùng nhiều lần cũng vẫn chịu được.

Nhưng điều khiến anh đuối sức nhất là đồng thời thi triển Địa Sát Lệnh và Truy Hồn Lệnh.

Hai thức này cực kỳ hao tổn pháp lực, may mà thực lực hiện tại đã mạnh hơn, nhưng cũng khiến anh mệt lử.

Quan trọng nhất là, lần này thi triển Truy Hồn Lệnh lại triệu hồi ra phân thân của Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không.

Tuy chiến lực của phân thân này mạnh đến biến thái, nhưng pháp lực Trần Hạo tiêu hao cũng cực kỳ lớn.

Bất đắc dĩ, Trần Hạo đành phải uống một viên Bổ Nguyên Đan, để mau chóng hồi phục pháp lực và tinh thần lực.

Một lúc lâu sau, Trần Hạo cuối cùng cũng hồi phục trạng thái đỉnh phong, mới gọi mọi người lên xe, chuẩn bị lên đường về nhà.

Nhưng Tiểu Ca lại đơn giản chào tạm biệt Trần Hạo và Thiên Chân, rồi một mình rời đi.

Trần Hạo, Thiên Chân và Bàn Tử đã quen với tác phong hành sự của cậu ta, nên cũng không mấy để ý.

Bàn Tử và Thiên Chân còn nghĩ, chẳng biết lúc nào, Tiểu Ca sẽ lại đột ngột xuất hiện.

Chỉ có Trần Hạo biết, nếu kịch bản không có thay đổi quá lớn.

Lần sau Tiểu Ca xuất hiện, có lẽ sẽ là trong kịch bản Vân Thiên Cung.

Sau một chặng đường dài, khi nhóm Trần Hạo trở về Yến Kinh, Thiên Chân chỉ ở lại một ngày, rồi lên máy bay bay về Hàng Châu.

Bởi vì cậu ta phải vội về thông báo cho đơn vị bảo vệ di vật quen thuộc, để họ nhanh chóng đến sa mạc Gobi ở Tây Vực, bảo vệ tốt lăng mộ Xà Mẫu.

Thiên Chân, cái tên thánh mẫu này, vẫn luôn cho rằng Trần Hạo vì muốn bảo vệ lăng mộ Xà Mẫu nên mới không dùng thuốc nổ phá hủy tấm chắn từ trường tự nhiên.

Vì vậy lúc đi, cậu ta không ngừng cảm ơn Trần Hạo.

Trần Hạo tuy vẻ mặt điềm nhiên, nhưng trong lòng lại không ngừng chửi thầm: "Ông đây chỉ vì muốn dốc toàn lực đánh một trận, tiện thể nhận thưởng mở rộng không gian trữ vật thôi.

Chương 443

Thiên Chân ngây thơ à, thật ra ông đây cũng ngại lắm đó!" Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo bảo Bàn Tử đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Mục đích ư, tự nhiên là để lấy lại số tiền bán một phần minh khí từ thành cổ Tinh Tuyệt và mộ Hiến Vương.

Đương nhiên, tiện thể cũng bán đi một phần minh khí mang về từ lăng mộ Xà Mẫu lần này.

Nếu không, Trần Hạo sắp không còn chỗ để cất giữ những món đồ cổ minh khí đó nữa rồi.

Nguyên bản Doãn Nam Phong biết là người của phái Liệt Hải đến, liền vui vẻ ra tiếp đón.

Nhưng khi biết lần này đến chỉ có Bàn Tử, còn Trần Hạo hoàn toàn không xuất hiện, liền tức giận không thôi.

Bàn Tử cũng là kẻ ranh ma, sớm đã nhìn ra thái độ của Doãn Nam Phong đối với Trần Hạo không bình thường.

Thế là sau khi nhận tiền hàng và giao lại số minh khí cần bán đấu giá, liền cười nói: "Doãn gia chủ cũng biết, Hạo gia nhà tôi còn có năm vị bà xã như hoa như ngọc, thân thủ phi phàm, không thua kém đấng mày râu cần chăm sóc." "Cho nên, những việc nhỏ nhặt như nhận tiền giao hàng thế này, tự nhiên chỉ có thể để cho đám thủ hạ chúng tôi làm, chứ không phải là không tôn trọng Doãn gia chủ đâu ạ!" Trên mặt Doãn Nam Phong tuy ra vẻ như không có chuyện gì, nhưng trong lòng thì đã có chút bốc hỏa.

Cô trầm giọng hỏi: "Chẳng lẽ phái Trần Hạo các người không dặn dò gì cả?

Ví như về chuyện của tôi?" Bàn Tử suy nghĩ một lát, phát hiện Trần Hạo thật sự không dặn dò gì về phương diện này.

Thế là trực tiếp lắc đầu: "Cái này thì thật sự không có." "Doãn gia chủ, lời này tôi dám thề với trời, tuyệt đối không có một chút giả dối nào." Nghe những lời này, Doãn Nam Phong tức thì giận sôi lên, thầm nghĩ: "Trần Hạo đáng ghét!

Lẽ nào trong mắt ngươi chỉ có năm bà vợ của ngươi?

Doãn Nam Phong ta trong lòng ngươi, chẳng lẽ chỉ là một đối tác thương mại bình thường thôi sao?

Ta không đủ xinh đẹp ư?

Ta không đủ xuất sắc ư?

Ta không cần mặt mũi sao?

Tên khốn này, đợi lần sau bổn gia chủ gặp ngươi, nhất định sẽ cho ngươi biết tay!!!" Thời gian trôi như thoi đưa, chớp mắt một cái, nhóm Trần Hạo đã từ lăng mộ Xà Mẫu trở về được gần hai tháng hơn.

Trong khoảng thời gian này, Tuyết Lệ Dương, Lara, Hồng Cô, ba người vốn không thuộc về thời đại này, cũng đã hoàn toàn thích ứng với cuộc sống hiện tại.

Kể từ khi A Ninh trở về, cô không ngừng tìm kiếm thông tin về Cầu Đức Khảo, mục đích tự nhiên là để báo thù.

Nhưng đáng tiếc là, có lẽ Cầu Đức Khảo cũng biết A Ninh đã trở về và một lòng muốn giết hắn.

Cho nên, sau khi mất cả một đội lính đánh thuê tinh nhuệ ở lăng mộ Xà Mẫu, hắn ta đã ẩn mình rất kỹ, hoàn toàn không lộ mặt.

Vì vậy, dù Trần Hạo đã huy động toàn bộ thế lực của phái Liệt

Hải, cộng thêm mạng lưới quan hệ của Cửu Môn Hiệp Hội và Tân Nguyệt Phạn Điếm, vẫn không thể giúp A Ninh tìm ra lão già Cầu Đức Khảo.

Cuối cùng ngay cả Lara và Tuyết Lệ Dương cũng đã huy động thế lực của họ ở khu vực Âu Mỹ, nhưng vẫn không có bất kỳ thông tin nào về Cầu Đức Khảo.

Cứ như vậy, A Ninh tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không có kế sách nào.

Nhìn thấy mấy ngày gần đây A Ninh luôn buồn bã, Trần Hạo liền khuyên giải: "Được rồi A Ninh, chúng ta tìm tên Cầu Đức Khảo đó cũng không phải ngày một ngày hai, không cần vội vàng nhất thời." "Yên tâm, chỉ cần lão già đó còn sống một ngày, anh nhất định sẽ giúp em lôi hắn ra." Tuy A Ninh trong lòng vẫn rất phẫn uất, nhưng cũng biết Trần Hạo nói đúng.

Huống hồ Trần Hạo đã hứa sẽ giúp cô bắt Cầu Đức Khảo, vậy thì chắc chắn sẽ có ngày báo thù.

Thêm vào đó, có sự đồng hành và khuyên giải của bốn cô gái Tô Nan, Hồng Cô, Tuyết Lệ Dương và Lara, A Ninh cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại, tạm thời không nghĩ đến chuyện báo thù nữa.

Cùng lúc đó, không lâu sau khi nhóm Trần Hạo trở về, con trai của Vương Bàn Tử là Vương Diệu, cũng chính là gã trong 'Mục Dã Quỷ Sự', cũng đã trở về tổng bộ phái Liệt Hải.

Và trong mấy tháng qua, cậu ta cùng Băng Luân, Tiểu Kim Nha ba người, thường xuyên đến tìm Trần Hạo và năm cô gái.

Bởi vì họ biết, thực lực của Trần Hạo và năm vị Hộ Pháp Sứ Giả mạnh đến biến thái.

Cộng thêm trước đây luôn nghe Hoa Mã Quải, Hồ Bát Nhất,

Vương Bàn Tử kể về những chiến công huy hoàng của nhóm Trần Hạo.

Cho nên ba người họ, có việc hay không có việc, đều đến biệt thự tìm nhóm Trần Hạo để chỉ điểm các loại kỹ năng hạ mộ đảo đấu, cũng như thân thủ công phu.

Đương nhiên, Vương Diệu cũng kế thừa tính cách ngang ngược của Vương Bàn Tử, tuy từ nhỏ đã nghe chuyện của nhóm Trần Hạo, nhưng luôn cảm thấy có chút khoa trương.

Kết quả vừa gặp Trần Hạo, liền đề xuất muốn tỷ thí.

Trần Hạo vốn đang rảnh rỗi đến phát hoảng, lại có cảm tình tốt với Vương Diệu trong kịch bản gốc, tự nhiên không từ chối.

Thế là hai người đánh nhau trong biệt thự của Trần Hạo.

Tuy Vương Diệu hiện tại không kế thừa Kim Cương Tán của Vương Bàn Tử như trong kịch bản gốc, nhưng một tay Liên Hoàn Khoái Đao của cậu ta dùng rất tốt, đối với Trần Hạo mà nói tuy không đáng kể, nhưng đối phó với người bình thường, mười mấy hai mươi người tuyệt đối không thành vấn đề.

Sau khi xem Vương Diệu thi triển cả bộ Liên Hoàn Đao Pháp một lần, Trần Hạo không nhiều lời, trực tiếp một chiêu hạ gục cậu ta.

Thấy vậy, Vương Diệu mới thật sự hiểu rõ Trần Hạo rốt cuộc biến thái đến mức nào!

Sau khi bị đánh cho tâm phục khẩu phục, Vương Diệu, Băng Luân, Tiểu Kim Nha thường xuyên đến biệt thự học hỏi kỹ năng từ Trần Hạo và năm cô gái.

Phải nói, sau một thời gian được Trần Hạo và năm cô gái nghiêm túc chỉ dạy, thực lực và bản lĩnh của họ đã mạnh hơn rất nhiều so với thân thủ trong kịch bản 'Mục Dã Quỷ Sự'.

Đặc biệt là cô bé xinh đẹp Băng Luân, chỉ riêng về thân thủ, ít nhất cũng không thua kém năm cô gái Hồng Cô nguyên bản!

Đương nhiên, ngoài việc nhận được chỉ đạo, điều quan trọng nhất khi họ tìm Trần Hạo là để hỏi thăm tình hình của Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Chính xác hơn là, không phải hỏi thăm mà là hỏi rốt cuộc khi nào mới là thời cơ thích hợp mà Trần Hạo nói.

Trần Hạo tự nhiên hiểu tâm lý của họ, đồng thời cũng thực sự nhớ hai người anh em cũ Hồ, Bàn.

Nhưng kịch bản 'Mục Dã Quỷ Sự' chưa bắt đầu, nhiều manh mối cũng chưa nổi lên, Trần Hạo tạm thời cũng không có cách nào.

Nhưng nhìn tuổi tác của ba người, Trần Hạo ước tính khoảng cách đến khi kịch bản bắt đầu cũng không còn xa.

Cho nên anh liền an ủi Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha: "Ước chừng không bao lâu nữa, sẽ có tin tức của Hồ, Bàn hai người." "Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ đích thân ra tay, giúp các cậu tìm lại Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử." Nghe những lời này, ba người Băng Luân tự nhiên vui mừng khôn xiết, rồi vui vẻ về nhà chờ tin tức.

Sáng sớm hôm sau, chưa đợi Trần Hạo và năm cô gái ăn xong bữa sáng, Bàn Tử đã chạy tới.

Vừa vào nhà, Bàn Tử đã la lớn: "Hạo gia, Tiểu Thiên Chân gặp rắc rối rồi!" Nghe vậy, không chỉ Trần Hạo sững sờ, mà cả năm cô gái A Ninh cũng ngạc nhiên không thôi.

Nhìn Bàn Tử chạy đến mồ hôi đầm đìa vào biệt thự, Trần Hạo tiện tay ném cho một chiếc khăn rồi hỏi: "Đừng vội, lau mồ hôi trước đã, rồi nói xem có chuyện gì." Bàn Tử quệt vội mồ hôi trên mặt, nói: "Hạo gia, sáng sớm nay tôi vừa dậy, nhận được một tin nhắn điện

thoại.” “Trên đó nói tên Tiểu Thiên Chân kia gặp rắc rối ở núi Trường Bạch, bảo tôi mau đến cứu.” “Người gửi tin nhắn này tôi hoàn toàn không quen biết, lúc đó tôi còn nghĩ có phải có người đang lừa tôi không.” “Kết quả tôi dùng điện thoại của Tiểu Thiên Chân định vị thử, mẹ nó, cậu ta thật sự đang ở một nơi nào đó trên núi Trường Bạch ở Đông Bắc.” “Thấy tình hình như vậy, tôi đến mặt cũng chưa rửa, mặc vội quần áo chạy đến tìm Hạo gia hỏi ý kiến!” Nghe đến đây, năm cô gái Hồng Cô đều kinh ngạc không thôi.

Chương 444

Nhưng Trần Hạo lại hơi sững sờ, rồi thả lỏng trong lòng.

Bởi vì, đây không phải là tình huống kịch bản Vân Thiên Cung bản web-drama sắp bắt đầu sao!

Chỉ không ngờ, kịch bản vốn nên xảy ra sau ba tháng kể từ khi ra khỏi Mê Vụ Thôn, lại bị trì hoãn hơn một năm mới xảy ra!

Còn về việc tại sao Thiên Chân đột nhiên chạy đến núi Trường Bạch, không phải do tam thúc 'Ngô Tam Tỉnh', thì cũng là do Giải Liên Hoàn bị tráo đổi giở trò!

Chỉ là theo kịch bản, đáng lẽ sau khi kịch bản Mê Vụ Thôn kết thúc, Ngô Tam Tỉnh nhân lúc Thiên Chân hôn mê bất tỉnh, đã đưa cậu ta về, sau đó một thời gian, lại ném cậu ta vào cấm địa núi Trường Bạch.

Không ngờ anh đã làm thay đổi kịch bản lớn như vậy, Thiên Chân vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị ném đến núi Trường Bạch.

Đương nhiên, 'Ngô Tam Tỉnh' làm như vậy, không chỉ để dẫn ra bí mật về Đông Hạ Mộ - Vân Thiên Cung ở núi Trường Bạch, mà còn để hoàn thành kế hoạch của Cửu Môn bao nhiêu năm qua.

Lúc này, Trần Hạo ra vẻ bói một quẻ, rồi nói lảng đi: "Được rồi Bàn Tử, tôi vừa bói cho Thiên Chân một quẻ, hiện tại tuy cậu ta đang ở vùng núi Trường Bạch, nhưng tạm thời không có nguy hiểm." "Cho nên, cậu cũng không cần quá lo lắng." Bàn Tử tự nhiên tin tưởng Trần Hạo, liền hỏi: "Hạo gia, nếu ngài đã nói Tiểu Thiên Chân tạm thời không sao, vậy thì tôi yên tâm rồi." "Nhưng nếu có người gửi tin nhắn cho tôi báo chuyện này, thì chuyện này chắc cũng không đơn giản như vậy." "Vậy ngài xem, chúng ta nên làm thế nào?" Trần Hạo đã rảnh

rỗi đến phát chán, cười nói: “Còn làm thế nào được nữa?” “Tuy Thiên Chân tạm thời không sao, nhưng cũng không thể để cậu nhóc đó một mình ở nơi nguy hiểm được.” “Thế này đi, Bàn Tử bây giờ về phái người chuẩn bị trang bị, chiều nay chúng ta xuất phát đi Đông Bắc!” Nghe vậy, Bàn Tử liền cười lớn: “Được thôi!

Tôi đang đợi câu này của Hạo gia đó!” “Tôi về sắp xếp người, chuẩn bị trang bị và đặt vé máy bay!” Nói xong, Bàn Tử liền chạy vù ra khỏi biệt thự.

Sau đó, Trần Hạo cười nhìn năm cô gái A Ninh nói: “Các em yêu, chúng ta lại có việc để làm rồi!” Vào buổi trưa, Bàn Tử lái xe chở về một đống lớn trang bị leo núi.

Dù sao cũng đã vào mùa đông, lại thêm nhiệt độ ở vùng núi Đông Bắc thấp đến kinh người, Bàn Tử không dám không chuẩn bị đầy đủ.

Nhìn thấy Bàn Tử lôi ra một đống lớn quần áo chống lạnh giữ ấm, Trần Hạo bất đắc dĩ nói: “Này Bàn Tử, dù gì cậu cũng đã dùng Chu quả, luyện ra được chân khí rồi, cũng coi như cao thủ.” “Thêm vào đó, Giao Long Chiến Y cũng có một phần chức năng giữ nhiệt, cậu có nghĩ chúng ta cần phải mặc thành một cục như gấu chó để đến núi Trường Bạch không?” Nghe vậy, Bàn Tử lập tức ngẩn người, mặt mày ngơ ngác!

Hồng Cô và bốn cô gái còn lại thì đều bật cười thành tiếng, cảnh tượng nhất thời trở nên cực kỳ hài hước.

Một lúc sau, Bàn Tử mới uất ức nói: “Chết tiệt!” “Nếu không phải Hạo gia nhắc, tôi thật sự quên mất.” Rồi hắn lại đắc ý nói: “Đừng nói nữa, từ khi tôi dùng Chu quả Hạo gia cho, luyện ra được chân khí.” “Lại thêm bảo bối Giao Long Chiến Y, bây giờ thời tiết lạnh như vậy ở Yến Kinh, tôi đến cả áo bông cũng chẳng cần mặc, thật quá tiện lợi.” Trần Hạo gật đầu đáp: “Không chỉ có cậu, mà cả Tuyết Lệ

Dương năm người họ, không những dùng Chu quả mà còn dùng cả nội đan của dị thú." "Cho nên, mấy người chúng ta đi vào núi Trường Bạch, cũng chẳng cần áo bông quần bông, lại còn thêm cả đồ leo núi, phiền phức quá!" Bàn Tử nghe xong, liền vơ một đống lớn quần áo chống lạnh chạy đi, nửa giờ sau mới quay lại.

Chỉ có điều lần này, thứ hắn mang về là mấy bộ đồ leo núi để sáu người dùng che mắt thiên hạ.

Dù sao nhiệt độ thấp như vậy, nếu chỉ mặc Giao Long Chiến Y thì thật sự quá gây chú ý.

Về phần các trang bị khác, Bàn Tử đã sớm chuẩn bị ổn thỏa.

Thấy cảnh này, Trần Hạo tiện tay vung lên, thu toàn bộ vào không gian trữ vật.

Nhưng khi chuẩn bị ra ngoài để ra sân bay, họ lại tình cờ chạm mặt Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha.

Khi ba người biết được bảy người Trần Hạo chuẩn bị đi Đông Bắc lên núi Trường Bạch làm việc, tất cả đều nhao nhao đòi đi theo.

Kết quả Trần Hạo chỉ một câu nói đã dập tắt tất cả.

"Tất cả ở nhà tu luyện cho tốt, khi nào luyện thành thục 'Văn Sơn Biện Long Chi Pháp' rồi hãy tính đến chuyện theo tôi xuống mộ." Nói xong, anh không thèm để ý đến ba thanh niên đang uất ức không thôi, dẫn theo Lara năm cô gái và Bàn Tử, trực tiếp lái xe rời đi.

Một lúc sau, Băng Luân lạnh lùng nói: "Đi, chúng ta về tu luyện." "Lần sau Hạo gia xuống mộ, tôi nhất định phải đi theo!" Nói rồi, cô nhanh chân bước ra khỏi biệt thự.

Vương Diệu vừa vội vàng theo sau rời đi, vừa lẩm bẩm: "Băng Luân nói đúng, tôi cũng phải luyện tập chăm chỉ!" Thấy chỉ còn lại một mình, Tiểu Kim Nha buồn bã kêu lên: "Này!

Hai người đợi tôi với!

Hạo gia cũng quá thiên vị, 'chi pháp' của Băng Luân và Vương Diệu đều đã nhập môn rồi, mà tôi vẫn còn ngơ ngác thế này, phải làm sao đây!" Nói rồi, cậu ta cũng đuổi theo.

Chiều hôm đó, Trần Hạo và những người khác cùng Bàn Tử xuống máy bay tại sân bay thành phố Trường Xuân, tỉnh Cát Lâm.

Ra khỏi nhà ga sân bay, bảy người Trần Hạo tùy tiện tìm một quán ăn, thưởng thức một bữa ăn đặc sản Đông Bắc chính hiệu.

Ngay sau đó, họ tìm một nơi vắng người, Trần Hạo từ không gian trữ vật lấy ra hai chiếc Hummer H6 đã được cải trang.

Cả đoàn phóng nhanh, thẳng tiến về phía núi Trường Bạch.

Vì cả nhóm đều không có mục tiêu rõ ràng, ban đầu Trần Hạo dùng định vị, tìm kiếm thôn Tuyết Hương trong bộ phim chiếu mạng.

Nhưng tìm cả buổi trời, chẳng thấy nơi nào như vậy.

Bàn Tử nói: "Hạo gia, liệu có phải nơi đó quá nhỏ, căn bản không được đưa vào kho dữ liệu của hệ thống định vị không?" Trần Hạo suy nghĩ một lát, rồi lại thử tìm kiếm thôn Doanh Sơn trong nguyên tác tiểu thuyết.

Kết quả khiến anh kinh ngạc, thật sự tìm thấy.

Quan trọng nhất là, địa điểm này hoàn toàn trùng khớp với định vị trong điện thoại của Thiên Chân.

Lúc này Trần Hạo mới nhận ra, hóa ra đây lại là phiên bản kết hợp giữa phim chiếu mạng và tiểu thuyết.

Dù sao cũng đã tìm được nơi cần đến, bảy người Trần Hạo không nhiều lời, trực tiếp lái xe hướng về phía mục tiêu.

Cứ như vậy, sau một đêm điên cuồng phóng xe, cuối cùng họ cũng

đến được thôn Doanh Sơn dưới chân núi Trường Bạch.

Sau khi ăn một ít thức ăn vẫn còn nóng hổi trong không gian trữ vật của Trần Hạo ngay trên xe, Bàn Tử xuống xe đi hỏi thăm tin tức của Thiên Chân.

Kết quả khi Bàn Tử quay về, không hề hỏi thăm được bất kỳ thông tin nào liên quan đến Thiên Chân.

Lập tức, Tuyết Lệ Dương và năm cô gái đều lộ ra vẻ khó hiểu.

Lara không hiểu hỏi: "Chúng ta có tìm nhầm chỗ không?

Nếu không sao lại không có bất kỳ manh mối nào?" Trần Hạo tự nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, bèn cười nói: "Nhầm thì chắc chắn không nhầm, chỉ là tên nhóc Thiên Chân kia, thật sự gặp phải phiền phức rồi." "Bàn Tử, cậu đi hỏi lại xem, trong thôn Doanh Sơn có ai tên là Kim Dương không." Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, Kim Dương là ai vậy?

Chúng ta tìm ông ta làm gì?" Trần Hạo lại bắt đầu bịa chuyện: "Nếu như tôi bói không sai, Tiểu Thiên Chân hẳn đã được một người tên là Kim Dương cứu." "Chỉ cần tìm được người tên Kim Dương, tự nhiên sẽ tìm được Thiên Chân!" Đối với Trần Hạo tin tưởng vô cùng, Bàn Tử không nói hai lời, lại lần nữa xuống xe đi hỏi thăm.

Không lâu sau, Bàn Tử vui vẻ quay lại xe nói: "Hạo gia, thật sự bị ngài đoán trúng rồi, nơi này thật sự có một người tên là Kim Dương." "Địa chỉ nhà ông ta tôi cũng hỏi được rồi." Ngay sau đó, Trần Hạo và những người khác liền để Bàn Tử chỉ đường, lái xe thẳng đến nhà Kim Dương.

Đến nơi, Trần Hạo nói thẳng mình là bạn của Thiên Chân, đến đón cậu ấy về.

Vừa nghe là bạn của Thiên Chân, Kim Dương liền cho biết, Thiên

Chân sáng sớm đã ra ngoài đi dạo.

Hỏi rõ phương hướng xong, bảy người Trần Hạo liền theo chỉ dẫn, một đường đuổi theo.

Kết quả là tìm khắp cả thôn Doanh Sơn, cũng không thấy bóng dáng của Thiên Chân đâu.

Hết cách, Trần Hạo thậm chí phải dùng đến Vọng khí thuật, mới lần theo ánh kim quang linh khí, một đường đuổi vào trong núi.

Đi được nửa ngày, Bàn Tử nói: "Hạo gia, Tiểu Thiên Chân sáng sớm tinh mơ, chạy vào rừng làm cái quái gì vậy?" "Chẳng lẽ, chạy vào đây thăm dò mộ?" Trong phim chiếu mạng, Thiên Chân một đường đi theo Tiểu Ca đã mất trí nhớ, không nhận ra ai, chạy vào khu vực săn bắn.

Chương 445

Trần Hạo bí ẩn nói: "Chắc chắn không phải thăm dò mộ." "Tôi có cảm giác, cậu ta nhất định đã gặp được ai đó rồi mới đi theo vào." "Biết đâu, lát nữa tìm được cậu ta, có thể sẽ cho chúng ta một bất ngờ đấy." Sau khi đi thêm hơn nửa giờ, A Ninh và năm cô gái cùng Bàn Tử, lập tức cảm nhận được khí tức của một bầy thú hoang.

Ở không xa, đột nhiên vang lên một tiếng súng.

Mọi người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy một thanh niên mặc đồ đen cầm một khẩu súng săn nòng đôi ngắn, đang dùng súng chỉ vào một thanh niên mặc đồ leo núi màu trắng đang ngã trên mặt đất.

Bàn Tử lập tức kinh ngạc hét lên: "Chết tiệt!" "Đó không phải là Tiểu Ca sao?!" "Cậu ta dùng súng bắn Tiểu Thiên Chân à!!!" Bàn Tử vừa dứt lời, A Ninh cũng theo đó khó hiểu nói: "Vừa rồi nếu không phải Tiểu Ca đột nhiên chuyển hướng nòng súng, phát súng đó không phải đã bắn trúng đầu của Thiên Chân đang đứng sau cái cây lớn sao!" Trần Hạo tự nhiên biết, chắc chắn là Tiểu Ca lại mất trí nhớ, nên mới không nhận ra Thiên Chân.

Anh thản nhiên nói: "Muốn biết chuyện gì, qua đó hỏi một chút không phải là rõ ràng rồi sao!" Nói xong, bảy người liền nhanh chân chạy tới.

Bàn Tử vừa chạy vừa lớn tiếng la hét: "Tiểu Thiên Chân, Tiểu Ca, các cậu đang làm cái quái gì vậy!" Thấy Trần Hạo và những người khác, Thiên Chân vội vàng bò dậy, phấn khích kêu lên: "Hạo ca, năm vị chị dâu, Bàn Tử, sao mọi người lại đến đây?!" A Ninh cười nói: "Bọn chị mà không đến, sợ cậu bị đông thành tượng băng ở núi Trường Bạch mất." Lúc này, Bàn Tử chạy đến trước mặt Tiểu Ca, sa

sầm mặt nói: "Tiểu Ca, rốt cuộc là chuyện gì, ngay cả người của mình mà cậu cũng nổ súng à?" Tiểu Ca mặt không biểu cảm liếc nhìn mọi người một cái, sau đó quay đầu nói với Thiên Chân: "Tôi không quen cậu, sau này đừng theo tôi nữa." "Nếu không, phát súng tiếp theo của tôi sẽ bắn vào đầu cậu!" Nói xong, không thèm nhìn mọi người, quay người bỏ đi.

Thấy cảnh này, Tô Nan và năm cô gái lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

Bàn Tử lập tức nổi điên: "Ôi mẹ ơi!" "Tiểu Ca, cậu định giả vờ xa lạ với Bàn gia tôi à?" "Này, mới có mấy tháng không gặp, cậu giả vờ không quen tôi sao?" "Đừng tưởng thân thủ lợi hại mà Bàn gia tôi sợ cậu, thật sự không được thì còn có Hạo gia trị cậu, biết không?" Vừa nói, hắn vừa chặn trước mặt Tiểu Ca mà phun ra một tràng.

Tiểu Ca lập tức hai mắt nhìn chằm chằm vào Bàn Tử, khẩu súng săn trong tay cũng giơ lên trong nháy mắt.

Thấy cảnh này, Thiên Chân vội vàng chen vào giữa hai người, lớn tiếng kêu lên: "Tiểu Ca, Bàn Tử, hai người làm gì vậy!" "Đều là người một nhà, có chuyện gì thì từ từ nói!" Bàn Tử không chịu buông tha, la hét: "Người một nhà cái quái gì, có người một nhà nào giả vờ không quen biết, nổ súng vào người mình không?!" "Cậu cứ thử giơ súng lên xem, hôm nay Bàn gia tôi không tin, Tiểu Ca cậu thật sự dám nổ súng bắn tôi!" Trong lúc đang cãi vã ồn ào, Trần Hạo vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng.

Chỉ thấy anh vừa ung dung hút thuốc, vừa bình tĩnh nói: "Được rồi Bàn Tử, đừng có cãi nhau với cậu ta nữa." "Tiểu Ca không phải giả vờ không quen chúng ta, mà là vì trúng độc mất trí nhớ rồi." Mọi người nghe xong lập tức kinh ngạc, Thiên Chân càng khó hiểu hơn: "Sao có thể!" "Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân mà!

Có độc gì mà cậu ấy không chống lại được chứ!?" Trần Hạo thầm

nghĩ: chất độc đó là đan dược trường sinh do Tây Vương Mẫu luyện chế.

Chỉ tiếc là tuy đan dược đó có thể giúp người ta đạt được mục đích trường sinh, nhưng lại có tác dụng phụ rất lớn.

Nếu không phải Tiểu Ca có huyết mạch Kỳ Lân, thì đã biến thành Cấm Bà như Hoắc Linh, hoặc biến thành quái vật nửa người nửa rắn như A Ninh trong kịch bản gốc rồi!

Nói rồi, Trần Hạo liền búng điếu thuốc đi nói: "Chuyện của Tiểu Ca, chúng ta về rồi nói sau." "Trước tiên khống chế cậu ta đã, rồi giải quyết đám súc sinh xung quanh, sau đó chúng ta về thôn Doanh Sơn." Nghe vậy, mọi người mới phát hiện, họ đã bị một bầy sói tuyết lông trắng bao vây.

Nếu không phải vừa rồi mọi người bị chuyện Tiểu Ca trúng độc làm cho sững sờ, với thực lực của họ, sao có thể để bầy sói đến gần như vậy!

Thấy cảnh này, Bàn Tử trực tiếp rút súng trường tấn công sau lưng ra nói: "Cái này đơn giản, một mình tôi có thể diệt sạch đám súc sinh này, nhưng mà làm sao khống chế được Tiểu Ca?" Năm người A Ninh cũng rút súng ra, cùng lúc với Bàn Tử nổ súng, trong nháy mắt đã tiêu diệt hơn hai mươi con sói.

Trần Hạo lại thân hình lóe lên, đột nhiên xuất hiện sau lưng Tiểu Ca.

Không đợi Tiểu Ca kịp phản ứng, anh tung một chưởng đao, trực tiếp đánh ngất cậu ta.

Sau khi để Thiên Chân đỡ lấy Tiểu Ca đang hôn mê, Trần Hạo cười ha hả nói: "Có gì khó đâu, trực tiếp đánh ngất là xong!" Nhìn một đất xác sói, Bàn Tử đeo lại súng trường tấn công, lẩm bẩm:

“Cũng chỉ có Hạo gia mới dám nói như vậy, đổi lại là tôi hoặc mấy vị chị dâu, dù có hợp lực tấn công, cũng phải tốn không ít công sức, làm sao có thể một chiêu hạ gục Tiểu Ca được!” ...Sau khi trở về thôn Doanh Sơn, Bàn Tử lại lần nữa dùng tiền mở đường, dễ dàng hỏi ra được nơi ở của Tiểu Ca tại đây.

Sau khi vào căn nhà tạm thời của Tiểu Ca, Trần Hạo suy nghĩ hồi lâu, cảm thấy bất kể loại đan dược nào trong tay mình, cũng không có cách nào chữa khỏi độc cho Tiểu Ca.

Cuối cùng đành phải cắt máu, cho Tiểu Ca uống một ngụm, dù sao huyết mạch Thanh Long của Trần Hạo hiện tại mạnh hơn huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca rất nhiều.

Huyết mạch Kỳ Lân không thể hoàn toàn giải được độc của mẫu đan Tây Vương Mẫu, nhưng không có nghĩa là huyết mạch Thanh Long không thể!

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một lát sau, Tiểu Ca tỉnh lại, khôi phục lại ký ức bình thường.

Chỉ có điều trải nghiệm trong thời gian đó, anh không thể nhớ lại được.

Sau khi hỏi thăm, mọi người mới biết Tiểu Ca sau khi rời khỏi lăng mộ Xà Mẫu, liền đột nhiên phát độc mất trí nhớ.

Hoàn toàn dựa vào những ký ức rời rạc, mới đến được thôn Doanh Sơn ở núi Trường Bạch, tạm thời cư trú tại đây.

Sau đó, Bàn Tử lại đem mục đích đến thôn Doanh Sơn, cũng nói cho Tiểu Ca và Thiên Chân biết.

Chỉ có Thiên Chân là uất ức, không lâu trước đó cậu ta đột nhiên bị người ta đánh lén ngất đi.

Tỉnh lại lần nữa, đã ở sâu trong núi Trường Bạch.

Tốn không ít công sức, mới từ trong núi đi ra được, nếu không phải vận khí tốt, suýt chút nữa đã chết trong núi rồi.

Nghe xong, ngoài Trần Hạo ra, tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện này quá quỷ dị.

Mọi người có cảm giác, dường như có một bàn tay đen sau lưng, cố ý dẫn mọi người đến đây.

Chỉ có Trần Hạo là rõ, đây hoàn toàn là chuyện do Ngô Tam Tỉnh (Giải Liên Hoàn) bày ra, chỉ là hiện tại không thể nói ra.

Thế là, suy đi nghĩ lại, thảo luận cả buổi cũng không có kết luận gì, cuối cùng mọi người đành phải tạm thời không vướng bận chuyện này nữa.

Trần Hạo lại từ không gian trữ vật, lấy ra một bàn lớn rượu và thức ăn vẫn còn nóng hổi, mọi người ăn uống một bữa no nê.

Kết quả vừa ăn xong bữa trưa, một đám người khiến Thiên Chân và những người khác không ngờ tới, đột nhiên xuất hiện trước cửa nhà Tiểu Ca.

Thiên Chân không thể tin được la lên: "Phan Tử, Tứ A Công, sao hai người lại đến đây?" Trần Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra ai là ai, đó là Trần Bì A Tứ đã già nua, lại còn mù cả hai mắt, đeo kính râm và Phan Tử.

Về phần mấy người phía sau, hẳn là thuộc hạ tinh nhuệ của Trần Bì A Tứ, Hoa Hòa Thượng và những người khác.

Sau khi mọi người vào nhà, Phan Tử nói: "Tiểu Tam Gia, tôi được Tam Gia phái đến giúp đỡ ngài." "Tứ A Công và thuộc hạ của ông ấy, cũng là do Tam Gia mời đến giúp." Lúc này, Trần Bì vốn đang ngồi vững như núi Thái Sơn đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc.

Ngay sau đó liền hỏi: “Mắt của lão già này đã hỏng rồi, không biết mấy vị là bạn bè từ đâu đến.” “Tôi cảm thấy có chút quen thuộc?” Lời vừa nói ra, Thiên Chân, Tiểu Ca, Bàn Tử và Phan Tử, cũng như Hoa Hòa Thượng và các thuộc hạ khác, đều kinh ngạc nhìn về phía sáu người Trần Hạo.

Nhìn Trần Bì già nua, Trần Hạo cũng có cảm giác như thể đã qua một kiếp.

A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô ở bên cạnh, thì thầm kể cho Lara và Tuyết Lệ Dương nghe về những trải nghiệm trước đây.

Một lát sau, Trần Hạo lười biếng đến mức không thèm giải thích theo lối mòn, trực tiếp cười nói: “Hơn tám mươi năm không gặp, Tiểu Trần Bì, còn nhớ ta, Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo không?” Nghe lời của Trần Hạo, Tiểu Ca chỉ có chút khó hiểu, không biết anh quen biết Trần Bì.

Nhưng Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử, thì hoàn toàn ngơ ngác.

Phải biết, Trần Bì hiện tại trong Cửu Môn, ngoài hội trưởng Trương Nhật Sơn và bà nội của Thiên Chân ra, là người có vai vế cao nhất.

Ngay cả Hoắc Tiên Cô của Hạ Tam Môn, cũng thấp hơn Trần Bì một bậc.

Huống hồ là gia chủ của Tứ Môn, người dám gọi ông là “Tiểu Trần Bì” thật sự chưa từng thấy.

Trong chốc lát, Thiên Chân và Phan Tử lập tức toát mồ hôi lạnh.

Bàn Tử thì nhỏ giọng lẩm bẩm: “Chết tiệt!

Hạo gia ngầu thật, dám gọi lão gia chủ Tứ Môn như vậy!” Nhưng đám thuộc hạ sau lưng Trần Bì, lập tức xù lông.

Chương 446

Hoa Hòa Thượng lập tức gầm lên giận dữ: "Ngươi là ai?

Dám bất kính với Tứ A Công, không muốn sống nữa à!" Những thuộc hạ khác cũng liên tục lớn tiếng mắng mỏ, ra vẻ muốn xông lên hội đồng.

Thấy cảnh này, Thiên Chân vội vàng nói: "Tứ A Công, bạn của cháu không có ý gì khác, chỉ là nói nhầm thôi, ngài tuyệt đối đừng để bụng." Nhưng chưa đợi cậu nói xong, Trần Hạo liền lạnh lùng liếc nhìn đám người Hoa Hòa Thượng một cái, rồi khinh thường nói: "Tuy lòng trung thành đáng khen, nhưng Tiểu Trần Bì à, ngươi nên biết tính cách của ta, Trần Hạo." "Nếu ngươi không biết quản lý môn nhân, ta không ngại giúp ngươi quản giáo cho tốt, thế nào?" Lời vừa dứt, Thiên Chân và Phan Tử suýt chút nữa ngất đi.

Nghe vậy, đám người Hoa Hòa Thượng lập tức tức điên lên, đang chuẩn bị vớ lấy vũ khí xông lên xử Trần Hạo thì.

Trần Bì vốn đang đứng ngây người, không nói một lời, đột nhiên run rẩy hét lên: "Tất cả câm miệng lại cho lão tử!" Một câu nói, năm sáu môn nhân Tứ Môn của Hoa Hòa Thượng, tất cả đều không dám lên tiếng, chỉ có đôi mắt của từng người, vẫn lộ ra ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Nhưng ngay sau đó, lời nói của Trần Bì A Tứ, khiến đám thuộc hạ của Hoa Hòa Thượng, cũng như Thiên Chân, Phan Tử và Bàn Tử càng thêm ngơ ngác.

Chỉ thấy Trần Bì già nua, kích động đứng dậy, không thể tin được hỏi: "Ngài... ngài thật sự là, Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, Hạo gia năm đó?" Trần Hạo không trả lời, mà cười hỏi lại: "Nhiều năm như

vậy trôi qua rồi, nhóc con ngươi ngay cả giọng nói của ta cũng không nhận ra à?" "Xem ra, năm đó ta uổng công chỉ điểm cho ngươi bản lĩnh xuống mộ và công phu rồi!" Nghe đến đây, Trần Bì liền xác định đây thật sự là Hạo gia năm đó.

Ông vội vàng cung kính đứng nghiêm, chắp tay hành lễ nói: "Cửu Môn Bình Tam Môn, gia chủ Tứ Môn Trần Bì, ra mắt Hạo gia, xin thỉnh an ngài!" Nói xong, ông lẩm bẩm một mình: "Thật không thể tin được, thật quá không thể tin được." "Không ngờ hơn tám mươi năm sau, tôi, Trần Bì, lại có thể gặp được Hạo gia ngài!" "Nghe giọng nói của ngài, cũng như khí huyết của ngài, vẫn còn trẻ như vậy." "Chẳng lẽ ngài cũng giống như Trương Nhật Sơn, cũng có thể thanh xuân vĩnh trú, trường sinh bất lão?" Nhìn vẻ mặt cung kính của Trần Bì, đừng nói là đám thuộc hạ của Hoa Hòa Thượng, ngay cả Thiên Chân và Phan Tử, lúc này cũng có cảm giác như đang nằm mơ.

Thực sự không hiểu, tại sao Trần Bì lại tôn kính Trần Hạo đến vậy.

Từ lời nói của ông ta nghe ra, dường như Trần Hạo tuổi tác rất lớn, năm đó còn dạy dỗ Trần Bì bản lĩnh.

Chẳng lẽ Trần Hạo thật sự có thể trường sinh bất lão?

Chuyện này cũng quá huyền huyễn rồi!

Thấy vẻ mặt cung kính của Trần Bì, Trần Hạo cười nói: "Không sai, thật hiếm có, nhiều năm như vậy trôi qua, nhóc con ngươi vẫn còn nhớ ta." "Chỉ tiếc là đôi mắt của ngươi, không phải năm đó ở cung Kính Nhi, bị thủ lĩnh Miêu tộc phế đi sao?" Trần Bì không thể tin được kinh hãi kêu lên: "Hạo gia, ngài lão ngay cả chuyện này cũng biết?" Ngay sau đó, ông cười nhạt: "Cũng phải, năm đó đã biết Hạo gia ngài giỏi đạo pháp, thuật bói toán tự nhiên cũng cực kỳ tinh thông." Thấy Trần Bì đã tìm cho mình một cái cớ hay, Trần Hạo cũng

không đề cập nhiều đến chuyện này.

Lại hàn huyên vài câu, Trần Bì đột nhiên quay sang đám môn nhân thuộc hạ quát lớn: "Hoa Hòa Thượng, tất cả các ngươi mau xin lỗi Hạo gia!" "Nếu Hạo gia không tha thứ, tất cả tự xử đi!" Nghe vậy, Thiên Chân và Phan Tử, tất cả đều sợ đến ngây người.

Không ngờ, Trần Bì vì để được Trần Hạo tha thứ, lại đối với thuộc hạ tàn nhẫn như vậy.

Mấy người Hoa Hòa Thượng tất cả đều sững sờ, ngay sau đó Hoa Hòa Thượng không cam lòng hỏi: "Tứ A Công, rốt cuộc người này là ai?

Ngài lão tại sao phải tôn trọng ông ta như vậy?" "Ngay cả hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn Trương Nhật Sơn, cũng không dám gọi ngài như vậy, dựa vào đâu..." Lời chưa nói xong, Trần Bì liền nổi giận mắng: "Nói bậy!" "Hạo gia là nhân vật cùng thời với sư phụ ta Nhị Nguyệt Hồng và Trương Đại Phật Gia, càng là thủ lĩnh của phái Liệt Hải Thiên Sư danh chấn thiên hạ năm đó." "Ngay cả lão già này, cũng từng được Hạo gia chỉ điểm, nói cho đúng, ta miễn cưỡng cũng chỉ là nửa đệ tử ký danh của Hạo gia." "Lão nhân gia gọi ta một tiếng Tiểu Trần Bì, có gì không đúng sao?!" "A!!!" Nghe lời của Trần Bì, mấy người Hoa Hòa Thượng tất cả đều kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Bởi vì trong mắt họ, Trần Hạo chẳng qua chỉ là một thanh niên hai mươi mấy tuổi, sao có thể là một lão già ngoài trăm tuổi chứ?

Quan trọng nhất là, thân phận của Trần Hạo thật quá kinh người!

Thiên Chân và Bàn Tử ở bên cạnh, lúc này đều có cảm giác như mình bị điên rồi.

Đều không ngờ, người mà mình vẫn luôn coi là anh em Trần Hạo,

lại là một lão nhân trăm tuổi, tiền bối đổ đấu danh chấn thiên hạ tám mươi năm trước!

Vậy lần đầu tiên gặp Trần Hạo ở mộ dưới đáy biển Tây Sa, chẳng phải đối phương đều đang lừa gạt họ sao!

Về phần Phan Tử, lúc này đầu óc choáng váng ngồi phịch xuống đất, thậm chí còn có chút choáng váng vì thiếu oxy.

Một lát sau, mấy người Hoa Hòa Thượng vội vàng vừa cúi đầu vừa chắp tay, liên tục xin lỗi Trần Hạo, suýt chút nữa đã quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Trần Hạo vốn không để ý lắm, nên cũng tha cho họ.

Được tha thứ, mấy người Hoa Hòa Thượng vội vàng lui về sau lưng Trần Bì, bắt đầu giả vờ làm người tàng hình.

Không còn cách nào khác, hung danh của Trần Bì thật sự quá lớn, sợ nói sai một câu chọc giận Trần Hạo, vậy thì xui xẻo rồi.

Sau đó, Trần Bì liền đem chuyện được Ngô Tam Tỉnh mời đến, kể lại một lượt cho Trần Hạo và Thiên Chân.

Kết quả tổng hợp lại tất cả thông tin, Thiên Chân rút ra kết luận, mình lại bị chú Ba lừa rồi.

Chỉ là lần này đến núi Trường Bạch, mục đích là để tìm lăng mộ hoàng đế Đông Hạ.

Thấy sự đã đến nước này, Thiên Chân cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời đi bước nào hay bước đó.

Về phần chuyện của Trần Hạo, hiện tại cũng không tiện hỏi, huống hồ Trần Hạo cũng đã nói, đợi sau khi chuyện này xong sẽ nói cho cậu biết.

Chiều hôm đó, họ thuê xong ngựa, lại tìm được một người tên là

Thuận Tử, một quân nhân địa phương đã giải ngũ làm người dẫn đường.

Thuận Tử nói, người bình thường không lên núi tuyết, do gió tuyết thay đổi, về cơ bản đường đi mỗi ngày đều không giống nhau.

Lên đó cũng không có gì, chỉ có lính tuần tra mới phải lên.

Mấy ngọn núi ở đây đều có thể lên được, nên có thể dẫn Trần Hạo và mọi người đi, nhưng sau khi vào khu vực tuyết thì phải nghe lời anh ta.

Thỏa thuận xong giá cả, mọi chuyện được quyết định, họ chỉnh đốn lại trang bị, lại theo yêu cầu của Thuận Tử mua thêm không ít đồ, cả đoàn người liền hùng dũng tiến vào sâu trong núi tuyết.

Phong cảnh núi Trường Bạch rất đẹp, nhìn ra xa, mỗi một đoạn núi đều có màu sắc khác nhau.

Vì núi cao khiến người ta lạnh lòng, mọi người cũng không có nhiều tâm trí để ý đến cảnh sắc rừng rậm xung quanh, tất cả tinh lực đều đặt vào việc đảm bảo không bị ngã ngựa.

Nhưng thỉnh thoảng liếc nhìn, sự hùng vĩ của cả bầu trời và ngọn núi khiến người ta không khỏi lòng trào dâng.

Từ thôn Doanh Sơn vào khu rừng, men theo con đường núi của công nhân lâm nghiệp đi lên bốn tiếng đồng hồ, là đến hồ "A Cái Tây", mặt hồ như gương, không một gợn sóng, phản chiếu cả ngọn núi Trường Bạch trong đó.

Đoạn đường mới vào nằm ở phần thấp của dãy núi, càng đi vào trong, độ dốc càng lớn.

Cuối cùng Trần Hạo và mọi người phát hiện, họ đang đi trên một sườn núi dốc khoảng 60 độ, cây cối ở đây đều mọc thẳng tắp, nhưng mặt đất lại dốc, mỗi một bước đi đều có vẻ vô cùng nguy hiểm.

Thuận Tử nói: “Đi lên nữa, bên trong có một ngôi làng hoang, là nơi đặt đồn biên phòng.

Bây giờ ở đó không còn ai, chúng ta có thể ở đó đêm đầu tiên, rồi ngày thứ hai sẽ lên đến ranh giới tuyết.” Lúc này hồ “A Cái Tây” đã ở phía dưới Trần Hạo và mọi người, từ trên nhìn xuống, mặt hồ rộng lớn vừa rồi giờ chỉ còn bằng một cái ao.

Lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện, một đội ngựa khác xuất hiện bên bờ hồ, chỉ là số người của đội ngũ đó vượt xa Trần Hạo và mọi người.

Bàn Tử lấy ống nhòm ra, nhìn xuống phía dưới, rồi nói: “Hạo gia, chúng ta có phiền phức rồi!” Trần Hạo nhìn theo hướng Bàn Tử chỉ.

Dưới bờ hồ có khoảng ba mươi mấy người đang ồn ào.

Hơn năm mươi con ngựa.

Một đội ngựa lớn.

Chương 447

Những người đó đang dựng lều bên bờ hồ.

Xem ra họ định qua đêm bên hồ.

Mặc dù Trần Hạo biết trong kịch bản gốc, đám người này hẳn là thuộc hạ của Cầu Đức Khảo do A Ninh dẫn đầu.

Nhưng Trần Hạo không ngờ, dù sự xuất hiện của mình đã khiến A Ninh sớm trở mặt thành thù với Cầu Đức Khảo, kết quả lão già đó vẫn phái người đến.

Cùng lúc đó, A Ninh cũng đang cầm ống nhòm quan sát đối phương, sắc mặt âm trầm thấp giọng nói: "Đám người này là thuộc hạ của Cầu Đức Khảo, trang bị của chúng tôi quá quen thuộc rồi." "Đặc biệt là tên thủ lĩnh, tôi đã từng gặp ở văn phòng của Cầu Đức Khảo." Lúc này, Hoa Hòa Thượng cũng nhìn thấy đội ngựa phía dưới.

Nhẹ giọng hỏi bên cạnh Trần Bì A Tứ.

Trần Bì A Tứ nhìn một cái.

Khinh miệt cười một tiếng, nói: "Đến đúng lúc lắm.

Chứng tỏ đường của chúng ta không đi sai." "Nhưng đã có Hạo gia ở đây, cứ để lão nhân gia quyết định đi." Thấy ánh mắt của mọi người đều tập trung vào mình, lại thêm trong phim chiếu mạng, đám người này đã gặp phải không ít nguy hiểm.

Trần Hạo cười nhạt: "Đám người này, chẳng qua chỉ là một đám bia đỡ đạn, chúng ta tạm thời không cần để ý." "Đợi đến lăng mộ Đông Hạ, nếu đám người này dám gây rối, thì diệt sạch cả bọn." Mọi người nghe xong, tự nhiên đều không có ý kiến gì.

Thế là Trần Hạo và mọi người tiếp tục đi lên.

Cho đến khi nhìn thấy phía trước xuất hiện một vài căn nhà gỗ cũ nát và hàng rào thép gai.

Trên đó viết khẩu hiệu "Lãnh thổ tổ quốc thiêng liêng bất khả xâm phạm." Thuận Tử nói: "Đây là trạm bổ sung của đồn lính gác trước đây.

Sau các cuộc hội đàm đa phương, mấy đồn lính gác ở đây đều đã chuyển đi nơi khác.

Nơi này cũng bị bỏ hoang." "Mấy đồn lính gác trên ranh giới tuyết cũng không còn ai nữa.

Nếu chúng ta lên đó, lúc đó có cơ hội đi xem thử." Đêm đó không có chuyện gì xảy ra.

Trần Hạo và mọi người ở đây nghỉ tạm một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai thức dậy tiếp tục lên đường.

Lúc mọi người thức dậy thì trời bắt đầu có tuyết.

Nhiệt độ đột ngột giảm xuống.

Đi lên nữa là đến ranh giới tuyết.

Trần Hạo và mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy tuyết tích.

Ban đầu còn lưa thưa.

Càng lên cao càng dày.

Cây cối càng ngày càng ít.

Các loại đá nhiều hơn.

Đến giữa trưa, xung quanh toàn một màu trắng.

Tuyết trên mặt đất dày đến mức không còn đường đi.

Toàn bộ đều dựa vào Thuận Tử đi trước dẫn ngựa mở đường.

Lúc này đột nhiên nổi gió lớn.

Thuận Tử nhìn mây.

Hỏi Trần Hạo và mọi người, có nên ở lại đây hôm nay không.

Nhìn trời có thể có gió lớn.

Đi lên nữa sẽ có nguy hiểm.

Xua tay, Trần Hạo bảo đợi một chút, mọi người cũng dừng lại nghỉ ngơi.

Ăn một ít lương khô.

Trần Hạo và mọi người hiện đang ở trên một sườn núi thấp.

Có thể nhìn thấy khu rừng nguyên sinh lúc đi qua.

Nhìn ra xa.

Rồi chỉ vào một vùng đất trũng lớn, nói với mọi người: "Thời xưa xây lăng mộ thường chọn địa thế.

Nhìn vùng rừng lớn kia rõ ràng thưa thớt hơn so với bên cạnh.

Trăm năm trước chắc chắn đã bị người ta chặt phá." "Trên đường đi tuy bước đi gian nan, nhưng không có chướng ngại vật đặc biệt khó.

Gần đây chắc chắn có công trình lớn thời cổ đại.

Cả một vùng núi này đã được tu sửa.

Hướng đi lớn của chúng ta không sai.

Phải đi lên." Phan Tử hỏi: "Hạo gia.

Dãy núi này có hơn mười ngọn núi.

Đều từ đây đi lên.

Chúng ta tìm ngọn nào đây?" Trần Hạo cười nói: "Cứ đi rồi xem.

Nơi đầu rồng chắc chắn có dị tượng.

Nơi địa mạch dừng lại là long huyệt.” “Núi ở đây nhiều, nhưng địa mạch chỉ có một.

Chương 448

Chúng ta hiện tại đi dọc theo địa mạch, không sợ không tìm được.

Tối đa chỉ tốn chút thời gian thôi." Thuận Tử nghe xong thở dài.

Lắc đầu: "Đi lên nữa ngựa không thể cưỡi được.

Phải dùng ngựa kéo xe trượt tuyết." "Mùa đông ở Trường Bạch Sơn thực ra giao thông rất tiện.

Trừ những ngày bão tuyết, bình thường dùng ngựa kéo xe trượt tuyết có thể đến bất kỳ nơi nào ngựa có thể đi được." "Nhưng một khi nổi gió, mọi người phải nghe lời tôi.

Tuyệt đối không được có bất kỳ ý kiến gì khác." Trần Hạo và mọi người đều gật đầu đồng ý.

Lấy hành lý từ trên ngựa xuống, đặt lên xe trượt tuyết.

Sau khi chuẩn bị xong, Thuận Tử bảo con trai đi trước dẫn đường.

Ngựa của mọi người tự động đi theo sau.

Cả đoàn người phi nhanh trong tuyết.

Lúc mới ngồi xe trượt tuyết, Trần Hạo và năm cô gái cảm thấy khá thú vị.

Giống như xe chó kéo.

Vì đường núi, ngựa chạy không ổn định.

Bàn Tử vì quá nặng, mấy lần đều bị lật nghiêng ngã vào tuyết.

Khiến mọi người phải dừng lại chờ mấy lần.

Cứ như vậy chạy đến khi trời xám xịt.

Gió càng ngày càng lớn.

Ngựa đi càng ngày càng chậm.

Mọi người phải đeo kính chống gió mới có thể nhìn về phía trước.

Xung quanh là những bông tuyết trắng xóa, không biết là rơi từ trên trời xuống hay bị gió thổi từ trên núi tuyết xuống.

Tai đầy tiếng gió.

Nói chuyện, miệng vừa mở ra, gió lạnh buốt liền thổi vào.

Dùng lời của Bàn Tử, ngay cả lời chửi mẹ cũng bị đông cứng trong cổ họng.

Chạy được một lúc, ngựa của Thuận Tử dừng lại phía trước.

Trần Hạo mơ hồ cảm thấy không ổn.

Bây giờ mới hai giờ chiều mà trời đã xám xịt.

Mọi người đội gió đến bên cạnh Thuận Tử.

Thấy anh ta vừa xoa cổ vừa nhìn xung quanh, lông mày nhíu chặt vào tận lỗ mũi.

Trần Hạo hỏi có chuyện gì.

Anh ta chậc lưỡi một tiếng, nói: “Gió lớn quá.

Ở đây hình như đã xảy ra tuyết lở.

Địa hình không giống nữa.

Tôi có chút không nhận ra.” “Đúng vậy.

Nhìn xem.

Phía trước toàn là tuyết từ trên núi rơi xuống.

Quá sâu và quá xốp.

Một bước xuống là ngập đến bụng ngựa.

Ngựa không chịu đi.” “Dưới lớp tuyết này có bọt khí, dễ bị sạt lở,

rất nguy hiểm.

Lúc đi không được đi tụm lại.” “Vậy phải làm sao?” Phan Tử nhìn trời, nói: “Nhìn thời tiết, có vẻ không ổn lắm.

Có quay về không?” Thuận Tử nhìn trời rồi lại nhìn Trần Hạo và mọi người, nói: “Không kịp.” “Gió một khi đã nổi lên, không hai ngày hai đêm sẽ không dừng.

Chúng ta ở đây chắc chắn chỉ có một con đường chết.” “Phía trước cách đồn biên phòng bỏ hoang đó không xa.

Đến đó có thể tránh gió tuyết.

Tôi thấy quay về không kịp.

Chúng ta có thể đi bộ đến đó.” Bàn Tử đội chiếc mũ phớt che tai, thử đi một bước.

Kết quả cả người lún vào tuyết, ngập đến tận đùi.

Gian nan đi về phía trước một bước, chửi: “Mẹ nó chứ, đúng là tự làm khổ mình.” Mọi người đi giày đi tuyết, đội gió, kéo xe trượt tuyết đi một cách khó khăn trong tuyết.

Nơi này là một cửa gió, nằm giữa hai sườn núi, gió đặc biệt lớn.

Chẳng trách lại có tuyết lở.

Đi vào cửa gió được một lúc, Thuận Tử nói rằng đồn lính gác chỉ cách một giờ đi đường.

Nhưng không biết là do mọi người đi quá chậm, hay là Thuận Tử đã dẫn sai đường.

Đi đến hơn sáu giờ tối, vẫn không thấy bóng dáng của đồn lính gác.

Chương 449

Thuận Tử đi đi lại lại không tìm ra manh mối.

Lại nhìn một cái, đột nhiên kêu lên một tiếng: "Xong rồi, tôi biết đồn lính gác ở đâu rồi." Trần Hạo thông thuộc kịch bản, nói: "Với tình hình hiện tại, nếu tôi không đoán sai, hẳn là ở đây đã có một trận tuyết lở nhỏ.

Đồn lính gác chắc chắn đã bị tuyết chôn vùi." "Thực tế, đồn lính gác bỏ hoang đang ở dưới chân chúng ta.

Chẳng trách đi lòng vòng cả buổi không tìm thấy." Phan Tử thở dài một hơi, nói một câu.

Nhìn khẩu hình miệng: "Mẹ kiếp." Bàn Tử la lớn, hỏi Thuận Tử: "Vậy bây giờ làm sao?

Ngựa cũng không còn.

Chẳng lẽ cả đám phải chết ở đây?" Thuận Tử chỉ về phía trước, nói: "Còn một hy vọng cuối cùng.

Tôi nhớ gần đây có một suối nước nóng.

Trong một ngọn núi nhỏ.

Nhiệt độ cao." "Nếu có thể đến đó, với thức ăn của chúng ta có thể sống được vài ngày.

Suối nước nóng đó có độ cao so với mực nước biển cao hơn ở đây, chắc là không bị tuyết chôn vùi." "Nếu thật sự không tìm được, vậy chỉ còn cách dựa vào ý chí sinh tồn, từng bước từng bước đi bộ trở về." "Chắc chắn không?" Bàn Tử không tin tưởng Thuận Tử.

Thuận Tử gật đầu: "Lần này tuyệt đối không sai.

Nếu không tìm được, cứ trừ vào tiền công của tôi.” Trần Hạo lại thầm cười trong lòng: theo như diễn biến kịch bản hiện tại, không bao lâu nữa, mọi người sẽ thấy được cửa vào mộ Bách Túc Cửu Long.

Mọi người đều mặt mày ủ rũ, theo Thuận Tử tiếp tục đi lên.

Trời càng đi càng tối.

Thuận Tử lấy dây thừng ra bảo mọi người buộc vào người.

Vì tầm nhìn quá thấp, căn bản không nhìn thấy người.

Kêu cũng không nghe thấy.

Chỉ có thể dựa vào dây thừng để mọi người tập trung lại với nhau.

Lúc này tình hình xung quanh hoàn toàn mất kiểm soát, gió mang theo lượng lớn bông tuyết bị những tảng đá va đập xoay quanh Trần Hạo.

Cách một mét cũng không nhìn thấy.

Dấu chân của mọi người lúc này gần như bị gió thổi bay mất.

Đông tây nam bắc cũng không phân biệt được.

Gió mạnh đè xuống, ngay cả đầu cũng không ngẩng lên được.

Đứng một lúc là bị thổi ngã.

Sắc mặt của mọi người đều tái nhợt.

Mắt của Trần Bì A Tứ đã nhắm lại, xem ra lão già này trong môi trường khắc nghiệt như vậy, đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê.

Phan Tử nói: “Hạo gia, chúng ta không thể dừng lại chờ chết.

Suối nước nóng có thể ở gần đây.” Trần Hạo gật đầu nói: “Mọi người kéo dài dây thừng ra, phân tán ra tìm xem.

Ai tìm thấy thì giật dây thừng làm tín hiệu.” Bởi vì trong lòng anh rất rõ, vị trí hiện tại của mọi người, cách hang động suối nước nóng

đó, chắc là không xa nữa.

Một lát sau.

Đột nhiên nghe thấy Bàn Tử kêu một tiếng.

Gió lớn quá, kêu cũng không nghe rõ.

Trần Hạo quay đầu lại nhìn, chỉ thấy bóng của hắn lóe lên rồi biến mất.

Tiểu Ca lập tức quay đầu đi, phát hiện dây thừng trên mặt đất đột nhiên bị kéo mạnh, sắc mặt biến đổi, gầm lớn: "Không ổn, cởi dây thừng ra.

Có người rơi vào hố tuyết rồi." Lời chưa dứt, tuyết dưới chân anh đột nhiên cũng sụp xuống, cả người bị dây thừng kéo mạnh vào trong tuyết.

Tiếp theo là Thiên Chân ở gần nhất, mọi người giống như một chùm nho, lần lượt bị Bàn Tử kéo vào trong tuyết.

Lăn lộn, không biết lăn bao lâu mới dừng lại.

Khi Trần Hạo và năm cô gái, vừa kéo một đám người ra khỏi lớp vỏ tuyết.

Đột nhiên nghe thấy Hoa Hòa Thượng hét lên một tiếng: "Đợi đã, cầm vũ khí, đừng đi xuống.

Trong tuyết kia có thứ gì đang di chuyển?!" Nghe thấy Hoa hòa thượng hét lớn, Trần Hạo bèn ngẩng mắt nhìn sang.

Chỉ thấy dưới một sườn đá lởm chởm dựng đứng cách đó không xa, giữa những khối tuyết và đá trượt xuống, có mấy đoạn móng vuốt màu đen, thon dài lộ ra từ trong đống tuyết.

Trần Hạo bèn nhìn dọc theo những móng vuốt đó, thấp thoáng trong đống tuyết là một vật màu đen, to bằng cái thùng nước đang

cuộn tròn.

Thân thể nó có từng đốt và phủ đầy vảy, một phần chôn trong tuyết, một phần lộ ra ngoài.

Người không biết nhìn qua sẽ tưởng là một con rắn đang ngủ đông, nhưng nhìn kỹ lại giống con rết.

Nó bám chặt vào tảng đá, không nhúc nhích, không rõ sống chết, cũng không thấy đầu đuôi, chẳng biết dài bao nhiêu.

A Ninh kỳ quái hỏi: "Trên đường tuyết tuyến, vốn dĩ đã ít sinh vật sống, đây là sinh vật gì vậy?" Phan Tử nhất quyết muốn xuống xem, nhưng Hoa hòa thượng lại không ngừng la hét.

Bàn Tử cũng nhìn thấy thứ ở bên dưới, hắn vơ một nắm tuyết bên cạnh nặn thành quả cầu rồi ném vào sau gáy Hoa hòa thượng, khẽ mắng.

"Mẹ nó, khẽ mồm cho tao, định đánh thức nó dậy à?!" Trần Hạo nhìn quanh, nơi này đáng lẽ là một thung lũng nhỏ khép kín, đã bị tuyết lở lấp đầy, nhưng vì đống đá quá lộn xộn nên đã tạo ra rất nhiều túi khí.

Bàn Tử đi lên trên, giẫm gãy lớp tuyết mỏng manh, gây ra phản ứng dây chuyền, khiến lớp tuyết sụp xuống.

Kết quả là cả nhóm đều bị kéo xuống theo.

Chương 450

Tuyết ở trên không ngừng đổ xuống, sau những vụ sụp lở như vậy, tuyết tích tụ xung quanh sẽ đổ dồn lại như cát lún, chôn vùi lại nơi vừa sụp.

Quá trình này cực kỳ nhanh, nhiều đội thám hiểm núi cao gặp phải tình huống này, chỉ trong vài giây cả đội đã biến mất.

May mắn lần này tuyết ở bên cạnh khá rắn chắc, có thể cũng vì Trần Hạo đã buộc dây thừng vào từng người rồi kéo xuống, tuyết xung quanh bị lăn phẳng nên không xảy ra tình trạng sụp lở cả mảng lớn.

Nơi này khuất gió, gió rõ ràng đã nhỏ hơn nhiều, không còn lạnh như vừa rồi.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo trong lòng đã chắc chắn, đây chính là nơi mà trong kịch tình Thiên Chân và mọi người gặp phải cánh cửa mộ bằng đá hình Bách Túc Long khổng lồ.

Phan Tử và Tiểu Ca cởi dây thừng, vì khoảng cách không xa, hai người "roẹt" một tiếng, mang theo tuyết nhảy xuống, sau khi tiếp đất thì lăn một vòng để giảm lực, lăn đến tận chân dốc.

Hai người rón rén, một trước một sau tiến về phía vật màu đen kia.

Đi được vài bước, cả Tiểu Ca và Phan Tử đều đứng thẳng người dậy, rõ ràng đã thả lỏng.

Phan Tử nhìn Tiểu Ca, nhún vai, ra hiệu cho mọi người xuống.

Bàn Tử cởi dây thừng rồi cũng lăn xuống.

Tiểu Ca quét lớp tuyết tích tụ trên bức tượng đá đi, hóa ra đó là

một con rồng đá đang nằm phục trên vách đá.

Tượng được tạc bằng đá đen, là một tác phẩm điêu khắc vách đá vô cùng sống động, nếu giấu trong tuyết thì thật khó nhận ra.

Sau khi mọi người lần lượt đi xuống, Trần Bì A Tứ nghe Hoa hòa thượng miêu tả hình dáng của bức tượng đá, sắc mặt rõ ràng có thay đổi.

Lão đứng không vững, gọi Hoa hòa thượng đỡ, đi thẳng đến trước bức tượng, sờ vào nó.

Con rồng này có điểm khác với những con rồng khác, dưới thân nó khắc vô số chân giống như chân rết, rõ ràng đây không phải là tượng Thăng Long, mà có lẽ là của các dân tộc du mục gần đó.

Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, con rồng này sao mà xấu thế, trông như con giun, nhìn tà khí ngút trời, còn xấu hơn cả con rồng trên Cửu Long Bích ở Cố Cung nhiều, chắc không phải khắc hỏng rồi chứ." Trần Hạo cười đáp: "Không biết thì đừng nói bừa, đây là Bách Túc Long, không phải Bàn Long.

Tượng rồng thời kỳ đầu của nước Đông Hạ đều có hình dạng này." "Ở nước ta thời xưa, rồng cổ đại có nhiều hình thái khác nhau, có con rồng còn có mũi lợn, không có gì lạ cả." "Sự tiến hóa của rồng Hoa Hạ rất dài, ban đầu rồng chỉ bò trườn trên mặt đất, tùy tiện lấy một cái đầu thú gắn lên thân rắn là thành rồng rồi." "Khi đó mỗi bộ lạc đều có đồ đằng rồng riêng, các bộ lạc phát triển riêng rẽ, cuối cùng hình thái rồng cũng khác nhau." "Sau này qua quá trình giao thoa văn hóa, sự dung hợp lớn của văn hóa Di Hạ, hình tượng rồng của người Hán mới bắt đầu hòa trộn với rồng của các dân tộc thiểu số, cuối cùng rồng mới dần dần thống nhất thành hình dạng Bàn Long như hiện nay." Lúc này, Shirley Dương cũng tiếp lời: "Đây là Bách Túc Long, là sự kết hợp giữa rồng và rết." "Nhưng không hiểu sao, khi nhìn thấy

thân một con rồng bình thường lại mọc ra nhiều chân của động vật chân đốt như vậy, không những không mang lại cảm giác uy vũ mà ngược lại còn khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu, có một chút gì đó quỷ dị." Bàn Tử nghe giới thiệu xong, cười nói: "Ra là vậy." "Vậy tảng đá này, lẽ nào là đồ của nước Đông Hạ?" Hoa hòa thượng nhìn bức tượng đá, rồi lại ngẩng đầu nhìn lên phía trên sườn núi, nói: "Không sai, chỉ là, tảng đá khắc rồng này từ đâu ra?" Lúc này trời đã nhá nhem tối, mọi người lần lượt bật đèn pin, vừa dùng đèn pin vừa quét sạch tuyết trên tảng đá.

Họ phát hiện ra tảng đá này gần như là một tấm phẳng khổng lồ cao năm mét, rộng ba mét, tựa vào một sườn đá lởm chởm bên cạnh, tảng đá cực kỳ phẳng, màu đen, rõ ràng khác với những tảng đá khác ở đây.

Lúc này, Thiên Chân nhìn vết nứt gãy của tảng đá, nói: "Có thể nó đã sụp từ trên xuống, Hạo ca nói không sai, nơi chúng ta cần đến ở phía trên." "Nhìn hình dạng rồng không đối xứng, trông như 'song long hí châu', loại tượng đá này nên có một bên nữa, thường được khắc trên cửa đá, mỗi bên một con." Trần Bì A Tứ ho khan một tiếng, yếu ớt đáp: "Nói bậy, biết có một nửa mà huênh hoang, đây không phải cửa đá, đây là phong thạch trong mộ đạo." Nói rồi lão chỉ vào miệng rồng, Hoa hòa thượng lập tức đi tới, thò tay vào miệng rồng, giật một cái, kéo ra một sợi xích sắt màu đen to bằng cổ tay.

Bàn Tử vừa thấy liền nói: "Ối dời, ruột rồng bị kéo ra rồi kìa." Trần Hạo cười nói: "Đây là mã liên dùng để kéo phong thạch khi niêm phong mộ, một mặt hướng vào trong, một mặt hướng ra ngoài." Thiên Chân mặt đỏ bừng, nhìn đông ngó tây nói: "À, quả nhiên, tôi nhìn nhầm rồi, nhưng sao phong thạch lại xuất hiện ở đây?" Hoa hòa thượng dùng sức giật mạnh sợi xích sắt, tảng đá không hề nhúc nhích.

Trên mặt Trần Bì A Tứ cũng thoáng qua một tia thất vọng, lão lắc

đầu.

Lúc này, Tô Nan lo lắng nói: "Nếu tảng phong thạch này sụp từ trên xuống, vậy chứng tỏ mộ đạo ở trên đã bị hư hại nghiêm trọng." "Chúng ta tìm được rồi, liệu có vào được không?" Trên đỉnh đầu, bão tuyết đang gào thét, trời đã tối hẳn.

Trần Hạo nhìn đồng hồ, không biết trận bão tuyết này sẽ kéo dài đến bao giờ.

Trần Hạo, người đã thuộc lòng kịch tình, khẽ mỉm cười: "Các người ngửi thử xem, bên dưới phong thạch, có phải có mùi lưu huỳnh không?" Được nhắc nhở, những người khác cũng đồng thời ngửi thấy, đều dừng công việc trong tay lại.

Bàn Tử hít một hơi thật mạnh, nói: "Đồng chí, hình như có mùi suối nước nóng!" Trần Bì A Tứ ra hiệu cho thuộc hạ, bảo họ đi tìm.

Bàn Tử đeo ba lô cũng định đi, kết quả cả ba đều bị Phan Tử cản lại.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Làm gì vậy?" Phan Tử dùng cằm chỉ vào Trần Hạo và Tiểu Ca, nói: "Đừng hoảng, đừng quên chúng ta có cao thủ ở đây!" Lúc này, thấy Tiểu Ca cúi người xuống, Trần Hạo bèn mỉm cười không nói, đứng yên tại chỗ.

Chỉ thấy Tiểu Ca dùng hai ngón tay dài đặc trưng của mình, lần lượt sờ vào những tảng đá bên dưới, đột nhiên nhíu mày, "Hửm?" một tiếng.

Ngay sau đó, anh ta lại quay sang tảng phong thạch Bách Túc Bàn Long bên cạnh.

Cả nhóm đứng trước tảng đá Bàn Long, lúc nãy ở đây không có mùi gì, nhưng bây giờ mùi lưu huỳnh đã rõ rệt.

Tiểu Ca sờ sờ đầu rồng, lại nhìn phía sau tảng đá, đặt tay lên đầu

rồng, ấn một cái, nói: "Kỳ lạ, sau đầu rồng là rỗng!" Núi Trường Bạch là một ngọn núi lửa đang ngủ, theo ghi chép lịch sử, lần phun trào quy mô nhỏ cuối cùng là vào khoảng 1000 năm trước.

Hiện tại tuy núi lửa đã im lìm, nhưng địa nhiệt gần đó cực kỳ phong phú, không ít khe nứt địa chất và miệng dung nham từ thời kỳ núi lửa vẫn giữ nhiệt độ rất cao.

Trần Hạo biết rằng, phía sau tảng phong thạch Bàn Long đang đè lên một khe nứt địa chất bốc hơi nóng, cho nên mới có mùi lưu huỳnh.

Trong hoàn cảnh thế này, có một nguồn nhiệt ổn định chắc chắn sẽ thoải mái hơn nhiều so với việc đốt lửa trại.

Nghe Trần Hạo giải thích, mọi người đều vui mừng ra mặt.

Phan Tử lại buồn rầu: "Nhưng tảng phong thạch Bàn Long màu đen khổng lồ này đang đè lên trên, ước chừng cũng phải nặng mười mấy tấn." "Bây giờ chúng ta không có bất kỳ thiết bị mở núi nào, muốn lật nó lên, thật sự có chút khó khăn." Bàn Tử là người theo trường phái hành động, xắn tay áo gọi Hoa hòa thượng đi khiêng đá.

Mấy người đi lên thử khiêng hai lần, cả nhóm khiêng đến mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ tía tai, mà tảng đá vẫn không nhúc nhích.

Bàn Tử thở hổn hển, chửi: "Không được rồi, sớm biết thế này, tôi đã mang thêm ít thuốc nổ." Trần Hạo trừng mắt nhìn hắn: "Không biết thì đừng nói bừa, không mang thuốc nổ là đúng rồi." "Chúng ta bây giờ đều ở đáy thung lũng, trên đỉnh đầu tuyết trắng xóa, tùy tiện đặt một lỗ mìn ở đâu đó, chấn động tuyết trên cao rơi xuống là chôn sống cả đám đấy." Bàn Tử cười hì hì, cũng không có gì để phản bác.

Sau đó, Trần Hạo dựa theo ký ức trong nguyên tác, tìm đến mép dưới của tảng đá Bàn Long, nơi kẹt những hòn đá lớn nhỏ khác nhau.

Nhìn thấy cảnh này, Trần Hạo bèn cười nói: "Không cần thuốc

nổ, để tôi.” Nói rồi, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh đi đến một bên của tảng phong thạch Bàn Long.

Cẩn thận kiểm tra mấy tảng đá tương đối lớn ở bên dưới, rồi nhắm vào một trong số chúng mà đấm một quyền.

Tảng đá đó một mặt chịu áp lực mười mấy tấn, lại bị Trần Hạo tấn công từ bên cạnh, lập tức nứt ra một đường.

Ngay sau đó là một loạt tiếng đá ma sát “rắc rắc”, tảng phong thạch Bàn Long ở trên vì lực chống đỡ đột nhiên thay đổi, bắt đầu trượt theo sườn dốc.

Mọi người thấy vậy vội vàng lùi về phía sau, tảng phong thạch Bàn Long trượt xuống vài tấc, rồi lại bắt đầu nghiêng đi, nhưng tảng đá này thực sự quá nặng, chỉ di chuyển một chút rồi dừng lại.

Mặc dù vậy, mọi người đã nhìn thấy phía sau phong thạch, lộ ra một khe nứt trên thân núi.

Khe nứt rộng bằng cái đầu, người miễn cưỡng có thể đi qua.

Nhìn mép của khe nứt, có dạng lớp đá bị xé rách, không có dấu vết khai thác nhân tạo, từng đợt mùi lưu huỳnh từ bên trong truyền ra.

Bàn Tử chỉnh đèn pin sáng hơn, thò đầu vào xem, quay lại nói: “Bên trong ấm áp, nhưng góc độ khó chịu quá, không soi được gì, ôi, trên vách đá bên trong hình như có chữ.” “Viết gì vậy?” Thiên Chân kinh ngạc hỏi.

Bàn Tử nheo mắt nhìn kỹ, nói: “Không hiểu, mẹ nó không biết viết cái gì nữa.” Nói rồi hắn cố gắng khom lưng chui vào, nhưng Bàn Tử quả thực quá béo, cái lỗ rõ ràng không vừa, hắn chen mấy lần cũng không vào được.

Cuối cùng phải cởi áo khoác ngoài ra mới miễn cưỡng chui vào được.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo và nhóm Trần Bì cũng nhanh chóng chui vào trong khe nứt.

Chương 451

Nơi này hoàn toàn là một khe nứt được tạo ra khi thân núi vận động.

Sau khi vào trong, họ phát hiện khe nứt có hướng dốc xuống, bên trong rất tối, trông cực kỳ sâu, e rằng thông vào tận bên trong núi.

Không gian ở cửa khe nứt không lớn, hai người không thể đi song song, việc di chuyển bên trong vô cùng khó khăn.

Dưới chân toàn những tảng đá lớn, góc cạnh sắc nhọn.

Trong động mùi lưu huỳnh rất nồng, nhiệt độ phải đến ba mươi độ, sờ vào thấy cả đá cũng nóng.

Đi về phía trước vài bước, Bàn Tử dùng đèn pin rọi sang một bên, nói: "Nhìn kìa, đây là chữ gì?" Thiên Chân quay đầu nhìn, chữ không phải khắc trên vách khe nứt, mà khắc trên một tảng đá nằm ngang giữa đống đá lởm chởm, đều là những ký tự xa lạ.

Cậu ta ngạc nhiên nói: "Hơi giống tiếng Trung, lại hơi giống chữ Hàn, khắc rất lộn xộn." Trần Hạo ghé lại xem, xác nhận: "Là chữ Nữ Chân." "Viết gì thế?" Bàn Tử hỏi.

Trần Hạo nhún vai: "Tôi tuy nhận biết được tất cả các loại chữ viết hiện có, nhưng loại văn tự Nữ Chân cổ đại này, thật sự không hiểu." "Nhưng mà Hoa hòa thượng kia, chắc là biết đấy." Hoa hòa thượng cười nói: "Hạo gia, mọi người phải đợi một chút, tôi không lợi hại đến thế, phải xem kỹ mới biết, tôi chép lại trước đã." Đợi một lát, Hoa hòa thượng chép những chữ đó vào sổ.

Bàn Tử đi đầu, cả nhóm xếp thành một hàng, tiếp tục đi sâu vào trong động.

Nói là đi, thực ra dùng tay còn nhiều hơn dùng chân, cả khe nứt gần như dốc ba mươi độ xuống dưới, lại không có bậc thang, gần như phải bò xuống.

Bên trong lúc rộng lúc hẹp, lúc cao lúc thấp, có những nơi người phải ngồi xuống mới qua được.

Điều duy nhất khiến người ta thoải mái là bên trong rất ấm, bò một hồi, mọi người đều bắt đầu đổ mồ hôi, đành phải cởi cúc áo ra.

Lúc này Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, có khi nào tảng phong thạch kia chặn khe nứt này không phải là ngẫu nhiên không?" Trần Hạo đáp: "Mở hang xây lăng, lấy đất tại chỗ, bên ngoài có nhiều đá lởm chởm như vậy, chắc là công trường khai thác đá khi xây dựng lăng mộ." "Có thể khe nứt này được phát hiện trong lúc khai thác đá, không biết vì sao, cuối cùng lại phải dùng phong thạch đè lên." Đi xuống chưa đến một trăm mét, mùi lưu huỳnh càng lúc càng nồng, đá cũng càng lúc càng đen, thậm chí bắt đầu có màu sắc như lưu ly, đó là dấu vết của mica bị nóng chảy ở nhiệt độ cao.

Đúng lúc này, hai người đi đầu đột nhiên dừng lại.

Dùng đèn pin rọi tới, hóa ra khe nứt phía trước đột ngột thu hẹp, đá lởm chởm chồng chất, chỉ còn lại một khe hở cực nhỏ có thể đi xuống.

Trần Hạo ngồi xổm xuống dùng đèn pin rọi vào bên trong, khe hở này do sụp lở tạo thành, khoảng trống bên trong rất nhỏ, xem ra phải bò trườn mới vào được.

Trần Bì A Tứ biết thể lực của mình không thể bò vào được, sau khi bàn bạc, Trần Hạo để Hoa hòa thượng và mấy thuộc hạ Tứ Môn ở lại chờ.

Trần Hạo cùng Hồng Cô và năm cô gái, cùng với Bàn Tử, Thiên

Chân và Tiểu Ca vào trước xem bên trong có gì.

Lần này Tiểu Ca đi đầu, Trần Hạo và nhóm chín người nối đuôi nhau, lần lượt đi xuống, từng chút một chen vào khe hở đó.

Không ngờ khoảng trống này lại dài, bò mãi bò mãi, phía trước vẫn có thể đi tiếp, sâu hơn dự kiến rất nhiều.

Đá bên trong vô cùng sắc nhọn, nếu không phải cả chín người Trần Hạo đều mặc Giao Long Chiến Y, ai nấy đều thân thủ bất phàm, thì sớm đã bị rạch vài vết thương rồi.

Nhiệt độ bên trong càng lúc càng cao, Thiên Chân dần cảm thấy khó thở.

Bàn Tử ở phía sau cũng lên tiếng: "Không ổn rồi Hạo gia, chất lượng không khí ở đây có thể có vấn đề, chúng ta thăm dò cũng chưa thăm dò đã vào, quá liều lĩnh rồi." Trần Hạo biết rõ chỉ đi thêm một đoạn không xa nữa là có thể đến hang động dưới lòng đất khổng lồ kia.

Thế là anh cười nói: "Chúng ta đi thêm vài bước nữa, nếu không thấy đáy thì rút ra." Bàn Tử đáp một tiếng, đúng lúc đó, đột nhiên, Tiểu Ca ở phía trước kêu lên một tiếng: "Hửm?" Trần Hạo và mọi người quay đầu nhìn về phía trước, nhưng phía trước trống không, Tiểu Ca vừa rồi còn ở đó đã biến mất, chỉ còn lại một lối đi bằng đá đen kịt.

Từ lúc nghe thấy tiếng của Tiểu Ca đến khi phát hiện anh ta biến mất, tuyệt đối không quá năm giây.

Dù là một con chuột cũng không thể biến mất nhanh như vậy trước mắt mọi người trong môi trường này, huống chi là một người.

Nhưng chỉ trong một thoáng, lại thấy Tiểu Ca xuất hiện ở phía trước.

Bàn Tử ở phía sau, kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, chuyện gì vậy?" Trần Hạo cười nói: "Chắc là Tiểu Ca có phát hiện gì đó rồi." Tiểu Ca dường như không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện lạ, anh ta dừng lại một chút, gọi mọi người một tiếng, rồi bắt đầu tăng tốc bò về phía trước.

Việc ẩn hiện chỉ trong chớp mắt, mặc dù Trần Hạo đã biết trong nguyên tác sẽ có tình huống này, nhưng khi thực sự chứng kiến, anh vẫn cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Qua đoạn này, lại đi thêm khoảng mười phút, thân hình Tiểu Ca đột nhiên thả lỏng, cả người thò ra ngoài.

Trần Hạo thấy phía trước trở nên rộng rãi, biết là đã đến lối ra.

Cuối khe nứt là một đống đá lởm chởm, sau khi bò ra, Tiểu Ca ném ra mấy que huỳnh quang, ném ra xung quanh, ánh sáng vàng ấm áp chiếu sáng cả khu vực.

Mọi người quay đầu nhìn, phát hiện nơi này chắc là một đoạn tương đối rộng rãi trong khe nứt của cả thân núi.

Rộng khoảng bốn năm chiếc xe Kim Bôi, dài khoảng một sân bóng rổ rưỡi, dưới chân toàn là đá vụn lớn nhỏ, đều là do bị xé rách khi khe nứt này hình thành.

Bàn Tử mở rộng vòng sáng của đèn pin, quan sát khắp nơi, nói: "Lạ thật, ở đây có bích họa, xem ra chúng ta không phải là nhóm người đầu tiên đến đây." Mọi người đi tới, phát hiện trên vách núi của khe nứt quả nhiên có những bức bích họa màu sắc lớn.

Nhưng tình trạng bảo quản của bích họa rất kém, màu sắc ảm đạm, những hình vẽ trên đó miễn cưỡng có thể phân biệt được những cảnh tương tự như tiên nữ bay lượn.

Lối vào đây bị một tảng phong thạch khổng lồ đè lên, mà bên trong

lại có bích họa.

Đây rốt cuộc là nơi nào?

Mọi người lại một lần nữa cảm thấy khó hiểu.

Đi đi lại lại, giữa những viên đá vụn, Trần Hạo phát hiện mấy mạch suối nước nóng nhỏ, đều rất nông, nhưng hơi nóng bốc lên nghi ngút, có một sức hấp dẫn khó tả.

Nhưng lại không phát hiện dấu vết hoạt động của người khác.

Đi sâu vào trong, khe nứt lại dần dần thu hẹp, cuối cùng biến thành một khe hẹp chỉ rộng bằng hai người.

Nó đi sâu vào trong vách núi, thỉnh thoảng có gió nóng từ khe hẹp thổi ra.

Trần Hạo đi đến một bên rọi đèn vào trong, sâu không thấy đáy, không biết thông đến đâu.

Mọi người trao đổi ý kiến, cho rằng không cần thiết phải đi vào nữa, nơi này là một chỗ tốt để tránh bão tuyết.

Bàn Tử đã kiểm tra không khí không có vấn đề gì lớn, cả nhóm dùng đèn bão để chiếu sáng.

Tiểu Ca lại bò trở lại khe hẹp lúc nãy để thông báo cho những người bên ngoài.

Không bao lâu sau, Hoa hòa thượng và Thuận Tử, cùng những người khác, lúc này cả Trần Bì A Tứ cũng được dìu vào.

Sau một loạt biến cố, mọi người đều đã kiệt sức, cũng không còn hơi sức để nói chuyện, mỗi người tìm một chỗ thoải mái để dựa vào.

Tuyết trên người vì nhiệt độ thay đổi mà tan thành nước, quần áo và giày của nhóm Trần Bì cũng bắt đầu trở nên ẩm ướt.

Bất đắc dĩ, họ đành phải cởi quần áo đặt lên những tảng đá khô để hong khô.

Chương 452

Hoa hòa thượng lấy ra đồ hộp nén, ném vào nước suối nóng để hâm nóng rồi chia cho mọi người.

Trần Hạo vừa ăn vừa cùng Hoa hòa thượng đi xem bức bích họa vừa phát hiện.

Những người chuyên tiếp xúc với đồ cổ, đối với những thứ truyền tải lượng lớn thông tin như bích họa và phù điêu, luôn rất có hứng thú.

Những người khác thấy Trần Hạo đang xem, cũng dần dần đi tới.

Tuy nhiên trên bích họa lại không có quá nhiều thông tin, bích họa tiên nữ bay lượn đa phần được tìm thấy trong các cung điện hoa lệ hoặc trên các lễ khí, chỉ thể hiện một cảnh tượng ca múa thái bình tươi đẹp, chứ không có ý nghĩa thực tế.

Những mảnh bích họa ở đây, phần lớn đều là những thứ như vậy.

Bọn họ đều là những người chui ra từ lăng mộ cổ, thấy nhiều rồi, nhìn qua liền mất hứng thú.

Đúng lúc này, Bàn Tử đột nhiên "chậc" một tiếng, rồi duỗi ngón tay cái ra, bắt đầu cạo bức bích họa.

Thiên Chân hỏi có chuyện gì, tuy thứ này không có giá trị, nhưng cũng là di vật của người xưa, không thể phá hoại được.

Bàn Tử nói: "Nhảm nhí, móng tay của tao mà không có giá trị à?" "Đồ bình thường tao còn không thèm cạo đâu, nhìn này, bức bích họa có hai lớp!" "Hai lớp?" Nghe vậy, mọi người lại vây quanh, xem Bàn Tử rốt cuộc phát hiện ra cái gì.

Bàn Tử cho mọi người xem ngón tay của mình, chỉ thấy trên đó có

chất liệu chu sa màu đỏ bị cạo xuống.

Nhìn lại một chỗ trên tường, quả nhiên, trong một góc của bức bích họa có một mảng mà bố cục rõ ràng khác với những chỗ bên cạnh, thứ được vẽ cũng khác.

Chỉ là mảng này cực kỳ không bắt mắt, nếu không phải mắt Bàn Tử tinh, tuyệt đối không nhìn ra được.

Trần Hạo đã biết trước điều này, nói: "Rõ ràng là có người đã vẽ lại một lớp khác lên trên một bức bích họa, che đi bức bích họa ban đầu.

Chỉ là, lớp trên cùng vì tiếp xúc với không khí mà dần bong tróc, để lộ ra bức bích họa phía sau, đây là chuyện thường thấy trong tranh sơn dầu." Bàn Tử tiếp tục dùng ngón tay cạo, nơi bị cạo đi bắt đầu xuất hiện một số màu sắc tươi sáng.

Trần Hạo cũng dùng ngón tay cạo thử bức bích họa, phát hiện lớp bề mặt, quả nhiên giống như trong nguyên tác, dường như chưa hoàn thành tất cả các công đoạn, cho nên Bàn Tử tùy tiện cạo một cái là có thể dễ dàng xóa đi màu sắc.

Nếu không, theo quy trình hoàn chỉnh, bích họa sau thời Đường sẽ được phủ một lớp sơn trong đặc biệt bên ngoài, lớp này sẽ bảo vệ bích họa như sơn mài, khiến màu sắc không dễ bị phai và bong tróc.

Trần Bì A Tứ nhíu chặt mày, rất nhanh, một mảng bích họa lớn bằng cái chậu rửa mặt đã bị cạo đi.

Phía sau bức bích họa, xuất hiện một nửa chiếc xe ngựa được vẽ bằng sơn ngũ sắc.

Xe ngựa rõ ràng đang lơ lửng trên mây, mấy cô gái mặc trang phục Mông Cổ đang hầu hạ hai bên xe ngựa.

Chủ nhân của xe ngựa là một người đàn ông mập mạp, nhưng

trang phục của người này, mọi người lại chưa từng thấy bao giờ.

Trần Hạo xem xong nói: "Đây là bích họa tự sự." "Rõ ràng có người đã vẽ một bức bích họa tự sự trước, nhưng vì một lý do nào đó, lại rất vội vàng dùng một bức khác thay thế." Tô Nan nói tiếp: "Thời gian lúc đó có thể rất gấp gáp, cho nên bức bích họa bên ngoài, ngay cả công đoạn cuối cùng cũng chưa hoàn thành." Trần Bì A Tứ sau khi nghe tường thuật toàn bộ bức bích họa, lại hỏi Hoa hòa thượng về môi trường xung quanh, rồi nói: "...Có liên quan đến Thiên Cung, cạo sạch cả bức tường đi, xem trong bích họa kể chuyện gì." Trần Hạo đã sớm ra tay, lúc này cùng những người khác đi cạo bích họa trên vách đá.

Bích họa bị cạo đi từng mảng lớn, chẳng bao lâu, một cuộn tranh màu sắc rực rỡ, khí thế hùng vĩ dần dần hiện ra trước mắt mọi người.

Xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ, ánh đèn vàng vọt chiếu lên vách đá, tạo cho người ta một cảm giác cổ xưa và bí ẩn.

Màu sắc của bức bích họa vô cùng tươi sáng, sử dụng rất nhiều màu đỏ như máu tươi, dưới nguồn sáng không ổn định, nhanh chóng biến ảo ra ánh sáng lấp lánh như lưu ly, giống như cả tảng đá đang rỉ máu tươi.

Bức bích họa ẩn giấu dưới một lớp sơn khác có thể được bảo quản tốt đến vậy, thật không thể tin nổi.

Nhưng điều thực sự khiến mọi người kinh ngạc lại là nội dung của bức bích họa.

Khó có thể dùng lời để diễn tả những gì được vẽ trên đó.

Bích họa được chia thành hai phần, ghi lại những sự việc khác nhau, nhưng khi gộp lại xem thì lại vô cùng hoàn chỉnh, có thể nói là đẹp đến mê hồn.

Trần Hạo đã biết trước, nói: "Đây hẳn là cảnh chiến tranh giữa hoàng đế Vạn Nô của Đông Hạ và người Mông Cổ." "Nhìn người này, hẳn là chính Vạn Nô vương, đây có lẽ là trận chiến diệt quốc của Đông Hạ trong truyền thuyết." A Ninh và năm cô gái hiểu biết rất ít về Đông Hạ, những người khác hiển nhiên cũng không rành, đều không lên tiếng, chỉ chăm chú lắng nghe.

Trần Hạo chỉ vào một bên của bức bích họa, nơi có rất nhiều binh lính mặc da cừu và áo giáp, nói: "Đây là quân đội của Vạn Nô vương." Lại chỉ vào kỵ binh ở một bên khác: "Đây là quân đội của người Mông Cổ." "Nhìn xem, số người của họ vượt xa quân đội Đông Hạ, đây là một cuộc chiến áp đảo." Bàn Tử nhìn một lúc, không biết cảm thấy chỗ nào kỳ lạ, hỏi: "Tại sao quân đội Đông Hạ, mặt mũi những người đó đều giống đàn bà vậy?" "Chẳng lẽ người Đông Hạ dựa vào phụ nữ để đánh trận sao?

Vậy thì mất nước cũng phải thôi." Trần Hạo cười nói: "Không phải, đây là một đặc trưng của bích họa Đông Hạ, nhìn xem tất cả mọi người, đều rất thanh tú." "Tôi cũng đã tra cứu một số hiện tượng kỳ lạ trong cổ tịch, dường như tất cả những người từng giao thiệp với nước Đông Hạ đều nói rằng, ở nước Đông Hạ, không thấy người già." "Tất cả mọi người đều trẻ trung.

Người Triều Tiên nói, người Đông Hạ ngay cả khi chết, cũng vẫn giữ được dung mạo trẻ trung." Tiếp đó, Trần Hạo lại chỉ vào phần thứ hai của bức bích họa, nói: "Mảng này ghi lại tình hình chiến đấu, nhìn xem, người Đông Hạ một chọi ba, lần lượt bị người Mông Cổ bắn chết.

Trận chiến này cuối cùng đã biến thành một cuộc thảm sát." Trên bích họa đã sử dụng rất nhiều màu đỏ để thể hiện sự thảm khốc của chiến tranh, cảm giác nhập vai cực mạnh, mọi người phảng phất như nhìn thấy từng tốp lính Đông Hạ ngã xuống trong vũng máu.

Thiết kỵ Mông Cổ giẫm lên thi thể của họ, bắt đầu đốt nhà và tàn sát đàn ông.

Phần thứ ba của bức bích họa bị một tảng đá khổng lồ đè lên không thể di chuyển, nhưng đoán chừng, cũng là sự tiếp nối của nội dung này.

Lúc này, Thiên Chân ngắt lời: ", nước Đông Hạ này chẳng phải đã bị người Mông Cổ diệt từ lâu rồi sao?" "Tôi xem tư liệu, nó chỉ tồn tại được hơn bảy mươi năm, vẫn luôn là" "Nếu Vân Đỉnh Thiên Cung do họ xây, trong tình hình lúc đó, một quốc gia nhỏ bé như vậy, làm sao có năng lực xây dựng một lăng mộ quy mô lớn như thế?" Lời vừa nói ra, không ít người đều lộ vẻ đồng tình.

Dừng lại một chút, Thiên Chân tiếp tục nói: "Thời kỳ nước Đông Hạ của người Nữ Chân bị diệt, ở khu vực Cát Lâm và Hắc Lâm đột nhiên xuất hiện một chính quyền." "Theo trí nhớ của tôi, hoàng đế khai quốc Vạn Nô vương, thậm chí còn chưa kịp truyền ngôi cho thế hệ tiếp theo, đã bị người Mông Cổ vòng qua Triều Tiên tiêu diệt." "Khi đó Mông Cổ đang ở thời kỳ cực kỳ hùng mạnh, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật." "Cảnh tượng trên bích họa nếu thật sự là trận quyết chiến đó, với tính cách của người Mông Cổ, hẳn là sẽ diệt vong rất triệt để mới đúng." "Khi đó sức sản xuất giữa các bộ tộc Nữ Chân rất thấp, không có lượng lớn lao động, dù chưa bị diệt quốc, cũng căn bản không có khả năng xây dựng một lăng mộ khổng lồ như vậy." Lúc này Bàn Tử cũng phản ứng lại: "Nếu trong Vân Đỉnh Thiên Cung thật sự chôn hoàng đế Đông Hạ, thì đó là chuyện không thể nào, vì họ không có thời gian cũng không có thực lực." "Càng không có lý do gì, nếu theo suy đoán của Hạo gia trong mộ huyệt dưới đáy biển, lăng mộ trong truyền thuyết do Uông Tàng Hải xây dựng, vậy thì triều đại xây dựng cũng nên là cuối Nguyên." "Khi đó, nước Đông Hạ đã bị diệt mấy trăm năm, làm gì có hoàng đế Đông Hạ nào để hạ táng."

Nghe đến đây, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Trần Bì A Tứ, bởi vì tin tức hoàng đế Đông Hạ được chôn trong Vân Đỉnh Thiên Cung là do lão ta nói ra.

Nhưng bây giờ xem ra, dường như tuyệt đối không có khả năng này.

Trần Bì A Tứ biết mọi người đang nghĩ gì, vốn dĩ lão không thèm giải thích.

Nhưng bây giờ có đại lão Trần Hạo ở đây, lão cũng không dám làm càn.

Thế là nói: "Nếu mọi người có thắc mắc, vậy tôi sẽ giải đáp." "Nếu mọi người có thắc mắc, vậy tôi sẽ giải đáp." "Thực tế tư liệu về nước Đông Hạ để lại quá ít, ở nước ngoài, thậm chí còn không thừa nhận sự tồn tại của một quốc gia như vậy." "Cho nên những thông tin các vị xem được bây giờ, thực tế có bao nhiêu là thật, khó mà nói." Bàn Tử nói: "Nếu đã như vậy, dựa vào đâu mà ông nói tài liệu của ông là đúng?" Hóa ra Trần Bì nói: "Là thế này, bởi vì tài liệu của tôi trực tiếp hơn." Nói rồi, từ trong túi áo trong người, lão lấy ra một miếng vải lụa trắng, mở ra trước mặt chúng tôi.

Hóa ra, trong tay Trần Bì chính là con xà mi đồng ngư ở buổi đấu giá!

Vừa thấy vậy, trong lòng Thiên Chân lập tức kinh hãi.

Sao nó lại ở trong tay lão ta, không phải là không có ai mua sao?

Nhưng ngay sau đó, cậu ta nhíu mày, đột nhiên nhận ra.

Nếu không có ai mua, mà con cá lại ở trong tay Trần Bì A Tứ, vậy chẳng lẽ Trần Bì A Tứ chính là người bán con cá này?

Trần Hạo đã biết trước điều này, thản nhiên ngồi một bên hút thuốc.

Trần Bì tiếp tục nói: “Loại đồng ngư này, là một dị hình của rồng, tôi tình cờ có được, tôi tin rằng, nó hẳn là do một người biết nội tình của nước Đông Hạ chế tác.” “Điều kỳ lạ nhất là, thông qua một phương pháp vô cùng khéo léo, người đó đã giấu một đoạn thông tin tuyệt mật trên thân con cá đồng này, các vị xem.” Nói rồi, lão đặt con cá đồng bên cạnh đèn bão, vảy cá mạ vàng phản chiếu ánh sáng vàng óng, chiếu lên bích họa những đốm sáng nhỏ.

Lại xoay thân cá, đốm sáng bắt đầu thay đổi, dần dần, biến thành mấy đốm có hình dạng ký tự.

“Bí mật ở đây, trong vảy của con cá này, tổng cộng giấu bốn mươi bảy chữ Nữ Chân.” Lúc này, Thiên Chân nắm chặt hai con cá đồng còn lại trong túi, có chút run rẩy hỏi: “...Nội dung là gì?” Trần Bì A Tứ đáp: “Bởi vì tài liệu trên đó không hoàn chỉnh, tôi vẫn chưa giải mã được toàn bộ.” “Nhưng tôi có thể khẳng định người làm ra con cá này, đã ghi lại một số chuyện mà không muốn người khác phát hiện, nơi đây ghi lại lịch sử chân thực của Đông Hạ.” Trần Bì thản nhiên đáp.

Chương 453

Lúc này, Trần Hạo nói: “Thực ra, chính quyền nước Đông Hạ vẫn luôn tồn tại, chỉ là đã rút về sâu trong núi lớn.” “Trong mấy trăm năm không biết dựa vào đâu, một chính quyền cực kỳ yếu ớt, đã tồn tại được giữa một bên là Mông Cổ cực kỳ hùng mạnh và một bên là Cao Ly nhòm ngó đầy thèm thuồng.” “Tôi nghiên cứu ‘Cao Ly chí’, mãi cho đến trước khi nhà Minh thành lập, vẫn có người đi hái thuốc thấy người mặc trang phục kỳ lạ hoạt động trong núi tuyết ở đây.

Tôi nghĩ, đó hẳn là những cư dân còn sót lại của nước Đông Hạ.” Trần Bì bên cạnh bội phục nói: “Hạo gia quả nhiên cao minh, ngay cả chuyện này cũng biết!” Ngay sau đó, lão lại chỉ vào con cá đồng: “Trên đây có ghi chép rời rạc rằng, nước Đông Hạ sau khi quyết chiến với Mông Cổ, đã rút về biên giới giữa Cát Lâm và Triều Tiên.” “Vẫn luôn tồn tại một cách bí mật trong mấy trăm năm, tổng cộng có mười bốn vị hoàng đế, Mông Cổ và Cao Ly không chỉ một lần muốn diệt tiểu quốc này, nhưng lại vì một lý do kỳ lạ, mà toàn bộ đều thất bại.” “Lý do gì?” Phan Tử tò mò hỏi.

Trần Bì lắc đầu: “Tôi không biết, tài liệu trên con cá đó không đầy đủ, chắc chắn có thứ khác ghi lại phần còn lại.” “Nhưng dựa vào mấy chữ trong tay tôi, tôi cảm thấy nước Đông Hạ có thể tồn tại được, có thể đã xảy ra chuyện vô cùng ly kỳ, nội dung phía sau thì không có.” “Tôi vẫn luôn tìm kiếm, nhưng đáng tiếc tôi đã tìm nhiều năm, vẫn không tìm được phần còn lại.” Dừng một chút, lão lại nói: “Các vị có biết, câu cuối cùng của mấy chữ Nữ Chân đó, có ý nghĩa gì không?” Lúc này Trần Hạo cười nói: “Nội dung trên đó, có phải là 'các đời Vạn Nô vương, đều không phải người' không?” “Không phải người, vậy là gì?” Bàn Tử hỏi.

Trần Bì kinh ngạc hỏi: “Hạo gia, ngay cả chuyện này ngài cũng biết sao?” Trần Hạo tuy không nhận ra chữ Nữ Chân, nhưng anh biết kịch tình mà.

Thế là anh bịa chuyện: “Tôi cũng chỉ bói ra một chút thôi.” Nghe vậy, Trần Bì lại một lần nữa lộ vẻ kính phục, ngay sau đó cất con cá đồng đi, nói: “Trên đó đúng như Hạo gia đã nói, đều là một loại quái vật bò ra từ dưới lòng đất!” Shirley Dương ngạc nhiên hỏi: “Sao có thể như vậy, có khi nào, hoàng đế là rồng, 'không phải người' là một cách ví von không?” Trần Bì lắc đầu nói: “Ban đầu tôi cũng cho rằng đó là cách ví von như 'chân long thiên tử', nhưng sau khi nghiên cứu, tôi phát hiện người này hẳn chỉ là ghi lại một số bí mật.” “Đối với lịch sử của Đông Hạ, ghi chép khá khách quan, cho nên hẳn sẽ không dùng những lời lẽ cung kính như vậy.” “Hơn nữa, nếu như Dương phu nhân nói, liệu có ai lại đem khái niệm hoàng đế là 'chân long thiên tử', biểu hiện ra bằng cách này không?” Lúc này, Trần Hạo nói: “Đúng vậy, nếu chúc thọ hoàng đế, kết quả câu đầu tiên là, 'bệ hạ, ngài thật không phải người', e rằng câu thứ hai chưa nói ra đã bị chém đầu rồi.

Không ai lại viết như vậy!” Trần Bì tán thành cười cười: “Hạo gia nói đúng, chính là ý của tôi.” “, câu phía sau, viết rất rõ ràng, rất đường đột, tôi vẫn luôn canh cánh trong lòng, nếu có thể lấy được phần còn lại, ý nghĩa của câu nói đó, có lẽ sẽ được giải mã.” Bàn Tử và Tiểu Ca đều biết, thực ra hai con cá đồng còn lại đang ở trong tay Thiên Chân, nhưng vì thận trọng, đều không lên tiếng.

Thiên Chân nắm chặt con cá đồng trong túi, đột nhiên cảm thấy nó trở nên nặng trĩu.

Phan Tử nhìn chằm chằm vào bức bích họa, lẩm bẩm: “Trên bích họa có lẽ là Vạn Nô vương, người có dáng vẻ con người, có vẻ không giống quái vật.” Bàn Tử vỗ vỗ vai lão, nói với Trần Bì: “Lão gia tử đừng vội, tôi giải mã cho, chúng ta là người thực tế, đừng chơi cái trò

của trí thức, đến lúc mở quan tài ra, là người hay chó, một hai rõ ràng." Trần Bì cười cười: "Ý của tôi là, biết mình biết ta, vẫn tốt hơn một chút." "Mà này, người vẽ bích họa tại sao lại vẽ những thứ này ở đây?" Bàn Tử hỏi: "Không phải là mối thù mất nước sao?" Trần Bì lắc đầu, hiển nhiên cũng không rõ.

Bàn Tử nghe vậy liền buồn bực, lẩm bẩm: "Cũng có thể là thợ năm đó, sau khi vẽ xong bích họa ở đây, đã khai thác cả tảng đá xuống." "Hoặc là vẽ để giết thời gian, xem nơi này ấm áp như vậy, có thể là công tượng lúc đó lợi dụng nơi này để nghỉ ngơi." Không ai đáp lại, Hoa hòa thượng bắt đầu chụp ảnh những thứ này để lưu làm tài liệu.

Một lúc lâu sau, mọi người đều đã nghỉ ngơi đủ, tinh thần cũng dần dần hồi phục, cả nhóm bắt đầu thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Trần Bì A Tứ cho người của mình thay phiên ra ngoài canh gác, nếu tuyết ngừng thì vào gọi mọi người.

Trần Hạo và mấy người thì bắt đầu thay phiên nhau ngủ.

Trong hang động không có ngày đêm luân chuyển, cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, khoảng chừng hai ba ngày, tuyết cuối cùng cũng ngừng.

Trần Hạo và mọi người lần lượt bò ra khỏi khe nứt, bên ngoài trời đã quang, khắp nơi là một thế giới trắng xóa rộng lớn.

Ngay sau đó, cả một nhóm người, dùng dây thừng leo lên con dốc dựng đứng lúc lăn xuống, kết quả phát hiện trên mặt đất có không ít dấu móng ngựa mới.

Bàn Tử ngồi xổm xuống xem, nói: "Đám thuộc hạ của Cầu Đức Khảo đã vượt qua chúng ta, chạy lên trước rồi." Nhưng Trần Hạo lại cười: "Chúng ta không cần vội, mọi người đều đeo kính bảo hộ vào,

tiếp tục lên đường thôi.” Hai giờ sau, nhóm của Trần Hạo đã ở trên một sườn núi, nhìn thấy đội của Cầu Đức Khảo.

Rõ ràng họ cũng đã chịu tổn thất rất lớn, ba mươi người chỉ còn lại hai mươi, ngựa cũng chỉ còn một nửa.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo bèn bảo mọi người im lặng ẩn nấp, quan sát hành động của họ trước.

Khi Trần Hạo phát hiện thủ lĩnh của nhóm người đó, đang dùng ống nhòm chăm chú nhìn về một hướng, anh cũng nhìn về hướng đó.

Chỉ thấy ở phía xa, trong sương tuyết mờ ảo, một ngọn núi tuyết hùng vĩ đứng sừng sững, nối liền với các dãy núi khác, nhưng lại có vẻ vô cùng đột ngột.

Trần Hạo nhỏ giọng nói: “Tiểu Thiên Chân, đó chính là ngọn núi mà chúng ta thấy trong mộ dưới đáy biển, hình dạng gần như y hệt trong bức tranh.” Thiên Chân phấn khích gật đầu, rồi chỉ vào ngọn núi đó hỏi Thuận Tử: “Đó là núi gì?

Làm sao để đến đó?” Thuận Tử đưa tay che trán, nhìn một lúc, biến sắc nói: “Hóa ra các vị muốn đến đó sao?

Nơi đó không thể đi được đâu!” Kiến Thuận Tử lắc đầu, tỏ vẻ tuyệt đối không thể đi được.

Thiên Chân không hiểu, hỏi: “Tại sao?

Cả trăm dặm núi tuyết, ngọn nào cũng đi được, sao lại có một ngọn không thể đi?” Thuận Tử giải thích: “Ngọn núi đó tên là Tam Thánh Tuyết Sơn, chỉ có một phần rất nhỏ nằm ở bên phía chúng ta, còn phần trên đường băng tuyết đều thuộc biên giới Triều Tiên, tôi không đi đâu.” Bàn Tử ngẩn ra, hỏi: “Tam Thánh Tuyết Sơn?

Chẳng phải là ngọn núi tuyết đầu tiên mà đội hậu cần của Chí Nguyện Quân vượt qua khi xây dựng tuyến huyết mạch sau chiến

tranh sao?" Thuận Tử gật đầu: "Đúng vậy, ngọn núi đó cao hơn 2400 mét so với mực nước biển, vượt qua là đến vùng đồi núi của Triều Tiên." Phan Tử lo lắng nói: "Nhưng với lượng thức ăn dự trữ của chúng ta, không cho phép đi vòng qua những đoạn biên giới có độ cao lớn như vậy." "Cách duy nhất để kịp tiến độ là đi thẳng qua cửa khẩu Tam Thánh Sơn, vào biên giới Trung-Triều rồi tiến lên đỉnh tuyết." Bàn Tử chán nản: "Vậy thì phiền rồi, đối phương không phải là đám tống tử với thuật pháp huyền bí, mà là quân đội chính quy với đạn súng trường tự động Kiểu 81 và lực lượng đông đảo." Những người khác ít nhiều cũng biết tình hình ở Tam Thánh Sơn, ai nấy đều lộ vẻ lo âu.

Phan Tử an ủi: "Đừng lo, chắc chắn có đường lén qua biên giới.

Thuận Tử từng đi lính ở đây, chắc chắn biết.

Tôi có thể thuyết phục cậu ta dẫn đường, lúc xong việc đưa thêm ít tiền là được." Nói rồi anh ta quay sang hỏi Thuận Tử, nhưng Thuận Tử kiên quyết lắc đầu: "Không được, không có khả năng đâu.

Mấy con đường có thể lên núi ở đó đều có trạm gác, cứ mười mét lại có một đèn chiếu, từ chân núi lên đã là khu quân sự cấm hoàn toàn." "Tuy người không nhiều nhưng trạm gác dày đặc, đừng nói là người lạ, ngay cả lính gác bên tôi cũng không thể đến gần trạm gác bên họ." "Khi tôi còn tại ngũ, mệnh lệnh nhận được là hễ thấy bất kỳ người lạ nào tiến vào tầm mắt, lập tức bắn một phát chỉ thiên cảnh cáo.

Nếu không lùi lại, phát thứ hai sẽ bắn thẳng vào chân, không cần lý do." Bàn Tử hỏi: "Vậy chúng ta mua ít hoa quả mang lên, giả làm người dân đi thăm hỏi được không?" Thuận Tử cười nói: "Ông chủ nói đùa hay thật đấy, đương nhiên là không được." "Thứ nhất, nơi đó không phải chỗ để trà trộn.

Thứ hai, trời băng đất tuyết thế này, ông tìm đâu ra hoa quả?

Tôi mà xách hoa quả lên đường băng tuyết ở núi Trường Bạch thì còn đáng nghi hơn cả đi tay không." Bàn Tử "chậc" một tiếng, nói: "Vậy thì làm sao?

Cái đường chết tiệt đó không đi được à?" "Tôi không tin.

Phòng tuyến Maginot còn bị xuyên thủng, chẳng lẽ ở đây còn vững hơn cả phòng tuyến Maginot?

Mẹ kiếp, ông chê ít tiền à?

Cần bao nhiêu cứ nói thẳng." Thuận Tử khó xử gãi đầu: "Ôi, đây không phải vấn đề tiền bạc.

Nếu thật sự có cách, tôi đâu dại gì không muốn kiếm tiền chứ?" "Nếu muốn đi Triều Tiên, lẽ ra ông nên tìm tôi sớm hơn, tôi sẽ không dẫn ông đi con đường này.

Bây giờ đã đến đây rồi, tôi thật sự hết cách." Đúng lúc này, mọi người đột nhiên phát hiện đội ngựa dưới núi lại bắt đầu di chuyển về phía trước, nhìn hướng đi thì mục tiêu không còn nghi ngờ gì chính là Tam Thánh Sơn.

Vật tư đã được dỡ khỏi lưng ngựa, vứt bừa bãi trên tuyết, có lẽ là để giảm trọng lượng và tăng tốc độ hành động.

Nhìn từ trên cao, bãi tuyết dưới núi trông thật hỗn loạn.

Hoa Hòa Thượng kỳ lạ nói: "Mấy người này không biết phía trước là đường biên giới à?" "Người dẫn đường của họ ăn gì mà ngu thế?

Nếu thật như lời Thuận Tử nói, vác nhiều vũ khí như vậy đến đó, chẳng phải là làm bia sống cho người ta tập bắn sao?" Bàn Tử nghi ngờ năng lực của Thuận Tử, hỏi: "Cậu giải thích xem?

Có phải có con đường nào người khác biết mà cậu không biết không?" Thuận Tử nheo mắt nhìn một lúc rồi nói: "Đi như vậy chỉ có một khả năng.

Họ sẽ đi từ cửa khẩu phía trước, vòng qua sườn núi, sau đó men theo đoạn biên giới đó." "Đến lãnh thổ Triều Tiên rồi mới chuyển hướng về Tam Thánh Sơn.

Tuy rủi ro cũng lớn nhưng vẫn tốt hơn là xông thẳng vào phòng tuyến biên phòng." "Đội của họ đông hơn chúng ta nhiều, nếu thức ăn đủ, hoặc đã đả thông quan hệ với phía Triều Tiên, thì quả thực có thực lực để đi một chuyến đường dài như vậy." "Vậy làm sao?

Có cần bám theo xem thử không?" Hoa Hòa Thượng quay đầu hỏi Trần Bì A Tứ.

Lúc này, Trần Hạo, người đã sớm biết chuyện sẽ như vậy, đột nhiên chỉ tay về một phía khác, về một ngọn núi nhỏ phủ đầy tuyết trắng bên cạnh Tam Thánh Sơn, hỏi Thuận Tử: "Ngọn núi đó là gì?" Thuận Tử cầm ống nhòm nhìn một lúc rồi nói: "Đó là Tiểu Thánh Tuyết Sơn, ngọn núi đó nằm hoàn toàn trong lãnh thổ nước ta.

Tam Thánh Sơn và Tiểu Thánh Sơn, cộng thêm Đại Thánh Sơn ở phía bên kia, thường được gọi chung là Ngũ Thánh." Trần Hạo biết rõ nhưng vẫn cố hỏi: "Từ đây đi qua, có thể lên Tiểu Thánh Sơn được không?" Lời vừa dứt, tất cả mọi người đều ngẩn ra, Thuận Tử cũng có chút kỳ quái, nói: "Không vấn đề gì, mất khoảng một ngày.

Chỗ đó cách trạm gác khá xa, phong cảnh cũng đẹp, chỉ là đường đi không dễ lắm." Trần Hạo cười cười: "Được, anh dẫn chúng tôi đến đó là được rồi." Mọi người đều không hiểu gì cả, Phan Tử lập tức nhắc nhở: "Hạo gia, đi đến đó làm gì, quá lãng phí thời gian, chúng ta không còn đủ thức ăn để duy trì lâu như vậy đâu!" Trần Hạo xua tay, chỉ vào dãy núi trập trùng bên cạnh: "Thế núi ở đây kéo dài liên

miên, quanh năm tuyết phủ lại được ba mặt bao bọc, đây là một thế 'tam đầu lão long' hiếm thấy." "Trong đại phong thủy gọi là 'quần long tọa', ba ngọn núi đều là đầu rồng, cực kỳ thích hợp để quần táng." "Nếu Thiên Cung nằm trên vách núi cheo leo của Tam Thánh Sơn ở giữa, thì hai đầu rồng nhỏ hai bên hẳn sẽ có lăng mộ bồi táng của hoàng hậu hoặc cận thần." "Bố cục tam đầu long vô cùng đặc biệt, ba cái đầu bắt buộc phải liên thông với nhau.

Nếu không, ba con rồng sẽ bay về ba hướng khác nhau, rồng không có phương hướng sẽ loạn thành một đoàn." "Con cháu của người được chôn ở đây sẽ xảy ra cảnh huynh đệ tương tàn, cho nên nếu có lăng mộ bồi táng, bên dưới lăng mộ chắc chắn sẽ có mật đạo thông với chủ lăng Thiên Cung ở giữa." Mọi người nhìn theo hướng tay anh chỉ, chỉ thấy ba ngọn núi tuyết trải dài tít tắp nơi cuối trời, chẳng khác gì những ngọn núi tuyết xung quanh, hoàn toàn không biết Trần Hạo dựa vào đâu để phán đoán.

Chương 454

Chỉ có Trần Bì A Tứ đứng bên cạnh giơ ngón tay cái lên khen: "Hạo gia đúng là Hạo gia, riêng về mảng phong thủy kham dư này, thực lực không còn gì để nói!" Mọi người đều không hiểu về phong thủy, nghe như vịt nghe sấm, trong lòng cảm thấy có chút mơ hồ, nhưng vì Trần Hạo đã nói vậy, Trần Bì A Tứ cũng cực kỳ đồng tình, nên mọi người không còn nghi ngờ gì nữa.

Đi qua một con dốc thoai thoải dưới chân núi, rồi vào một thung lũng, mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn ở đó, sau đó Thuận Tử dẫn cả đoàn đi về hướng cửa khẩu Tiểu Thánh Sơn.

Chẳng mấy chốc, đoàn người của Trần Hạo đã bước vào một thế giới trắng xóa, trong tầm mắt là tuyết trắng vô tận và những tảng đá trơ trọi cùng băng nhọn hiểm hoi.

Núi Trường Bạch có lẽ là ngọn núi tuyết duy nhất trên thế giới có thể đi bộ lên được.

So với sông băng ở núi Côn Luân, môi trường ở đây tốt hơn nhiều, không có những tảng băng khổng lồ đầy vết nứt, không cần lo lắng mặt đất dưới chân đột nhiên sụp đổ.

Nhưng sông băng ở Trường Bạch cũng là sông băng cổ điển hình, địa hình do băng bào mòn không ổn định, có hang băng, đấu băng khổng lồ và những giếng băng sâu không thấy đáy.

Nói tóm lại, mức độ nguy hiểm của địa hình nơi đây, ngay cả năm cô gái của Lara cũng phải kinh ngạc thốt lên!

Suốt đường đi không ai nói gì.

Đoạn đường thẳng tắp nhìn qua chỉ vài giờ đi bộ, vậy mà đoàn

người Trần Hạo lại phải đi gần một ngày mới tới nơi.

Khi đến thung lũng dưới chân Tiểu Thánh Tuyết Sơn thì đã là hoàng hôn.

Đoàn người Trần Hạo đào một hang tuyết trên sườn dốc cách thung lũng khoảng năm sáu trăm mét để cắm trại, ăn một chút đồ nóng.

Ở độ cao này, bầu trời sao vô cùng rực rỡ và trong trẻo.

Trần Hạo lại dùng la bàn, kết hợp với la bàn thiên văn trong đầu và sự sắp xếp của các vì sao trên trời để định ra lộ trình cho ngày hôm sau.

Cả đoàn đi một mạch đã mệt lử, nhưng trời vẫn còn sớm, Bàn Tử bèn quấn lấy Thuận Tử hỏi xem xung quanh có suối nước nóng không.

Thuận Tử cũng đang nghĩ đến suối nước nóng, nhưng độ cao ở đây quá lớn, anh ta cũng không thường xuyên đến, nên việc tìm suối nước nóng có chút khó khăn.

Nếu cảm thấy buồn chán, có thể đi dạo xung quanh tìm thử, tiện thể có thể đi xem nơi băng táng của người cổ đại, cách nơi cắm trại của chúng ta hơn một cây số.

Dân trộm mộ luôn có một tình cảm đặc biệt với thi thể, dù sao cũng rảnh rỗi, nghe có người chết, ai nấy đều tò mò.

Trần Bì A Tứ thể lực không còn, được Hoa Hòa Thượng chăm sóc, những người còn lại đi theo Thuận Tử về phía thung lũng bên trái của khu trại.

Đi chưa đầy nửa giờ, họ đến một vách đá, bên dưới là một thung lũng băng, tối om không nhìn thấy gì.

Thuận Tử tìm một chỗ tốt dừng lại, đốt một que pháo sáng lạnh rồi ném xuống.

Chỉ thấy trong tầng băng dưới đáy thung lũng, quả nhiên có những bóng đen co quắp lại thành một khối, dày đặc, có những cái có thể thấy rõ hình người, có những cái chỉ còn là những chấm đen nhỏ.

Xung quanh thung lũng băng thậm chí còn có một số dấu vết cúng tế.

Thuận Tử nói dân làng trong núi thời cổ đại đều thịnh hành băng táng, ngay cả đầu thời giải phóng vẫn có người được chôn ở vách băng này, cho nên bây giờ thỉnh thoảng vẫn có người già đến đây cúng bái.

Sông băng ở đây ngày càng dày lên, nên những thi thể ở sâu bên trong, những chấm đen gần như không nhìn rõ kia, e rằng đã có lịch sử hàng nghìn năm, còn những cái ở ngoài cùng chỉ mới vài chục năm.

Trần Hạo đếm sơ qua những chấm đen có thể thấy, phát hiện có đến hàng chục nghìn, rõ ràng nghĩa địa đóng băng này trong mấy nghìn năm qua không biết đã tích lũy bao nhiêu người chết.

Những thung lũng băng như thế này hẳn là có rất nhiều trong thung lũng Tiểu Thánh Sơn, vậy thì ngọn núi tuyết này chẳng phải là một ngọn núi mộ khổng lồ sao.

"Trong số những thi thể này, liệu có nô lệ Đông Hạ từng tham gia xây dựng linh cung không?" Bàn Tử đột nhiên hỏi.

"Không chừng là có." Tiểu Ca nhìn vào sâu trong thung lũng băng, nơi ánh sáng lạnh lẽo đang dần tắt, không biết đang suy nghĩ gì.

Thi thể bị chôn trong băng, cũng không thể nào khai quật được, xem một vòng thấy vô vị, mọi người lại đi tìm suối nước nóng, không ngờ lại tìm được một cái nhỏ.

Cả nhóm ngâm chân và rửa mặt trong suối nước nóng, toàn thân ấm áp trở về trại, kể lại tình hình, khiến Hoa Hòa Thượng vô cùng ghen tị.

Ngày hôm sau trời chưa sáng, đoàn người Trần Hạo đã bắt đầu men theo thế núi tiếp tục đi lên.

Đường trên sườn núi càng khó đi hơn, toàn là đường dốc, trên đỉnh đầu lại là những sườn núi tuyết tích tụ vạn trượng, cực kỳ dễ xảy ra tuyết lở, không thể nói to được.

Tuyết trên đường thực sự quá dày, là lớp tuyết tích tụ nhiều năm, bên dưới gần như rỗng, có lúc người ta lún vào trong tuyết đến ngực, không có người giúp thì không ra được.

Chỉ có thể cẩn thận dùng dùi băng từng chút một đục lỗ để đặt chân, như đang đi trên bãi mìn.

Bàn Tử đi nhanh nhất, có lẽ liên quan đến kinh nghiệm thám hiểm vùng tuyết của cậu ta, suốt đường đi luôn ở phía trước.

Ngoài Trần Hạo và Trần Bì A Tứ thỉnh thoảng bàn bạc sửa đổi hướng đi, cuối cùng xung quanh chỉ còn lại tiếng thở dốc, cả thế giới yên tĩnh như không còn sự sống.

Đi qua con đường tuyết trên sườn núi, họ bước vào một dải băng có những sườn tuyết khổng lồ ở hai bên.

Nơi đây quanh năm không có ánh nắng mặt trời, tuyết đều ở dạng đất đông cứng, độ dốc của sườn núi càng đi càng dốc, nhiệt độ cực thấp.

Ở đây, họ cuối cùng cũng nhìn thấy nơi có bảo huyệt đầu rồng mà Trần Hạo đã xác định, đó là một vách đá dốc gần như tạo thành một góc nhọn sáu mươi độ với sườn núi, trên đó phủ đầy tuyết trắng xóa.

Tiếp tục đi lên, từng người một, cố gắng giữ khoảng cách, bắt

đầu dùng dùi băng và búa băng để leo lên sườn dốc đó.

Tiểu Thánh Sơn không nằm trong Mười sáu đỉnh Trường Bạch, nên lúc trước mọi người không để ý nhiều, nhưng nó cũng không phải là một ngọn núi vô danh.

Ngọn núi này và Đại Thánh Phong đối diện nhau, ở giữa hình thành một thung lũng, sừng sững trước Tam Thánh Tuyết Sơn, như hai vệ sĩ gác cửa, một cảnh quan được gọi là "Thiên binh thủ tiên môn".

Từ góc độ phong thủy, hai ngọn núi của "tiên môn" này thế hổ ngồi rồng cuộn, khí nuốt vạn dặm, nếu không phải nằm ở biên giới Trung-Hàn, tranh chấp lịch sử không ngừng, thì nơi đây tất nhiên sẽ là một nơi tập trung lăng mộ của hoàng cung quý tộc.

Đi suốt một đoạn đường, ngay cả trình độ như Thiên Chân cũng nhìn ra được thế núi kỳ lạ ở đây, mang một luồng khí thế mạnh mẽ.

Điều này khiến cho giả thuyết có lăng mộ trên núi càng thêm đáng tin.

Leo dốc khác với đi bộ, tiêu hao thể lực nhiều hơn, Trần Bì A Tứ leo được một lúc thì đã đến giới hạn thể lực, không leo nổi nữa, thuộc hạ đành phải cõng ông ta, khiến tốc độ di chuyển của cả đoàn càng chậm lại.

Sau khoảng ba giờ trèo đèo lội suối, đoàn người Trần Hạo cuối cùng cũng lên được sườn dốc tuyết.

Bàn Tử là người đầu tiên đến nơi, thể lực tốt như cậu ta cũng đã đến giới hạn, sau khi đặt chân lên lớp tuyết dày trên đó, có chút thần trí không rõ ràng.

Thiên Chân thì gần như kiệt sức, hai chân bắt đầu mềm nhũn không tự chủ, người bắt đầu trượt xuống, Phan Tử vội kéo lại,

nhưng kéo mấy lần đều không dùng được sức, cũng ngã lăn ra đất.

Chỉ có Trần Hạo, năm cô gái của A Ninh và Tiểu Ca là vẫn không có vấn đề gì lớn.

Chính vì vậy, điều này càng khiến Phan Tử và đám thuộc hạ của Trần Bì thêm phần khâm phục.

Chương 455

Sườn tuyết là một khu vực rộng lớn, gần như không thấy ranh giới trái phải, nếu không có Trần Hạo và Trần Bì A Tứ chỉ đường, những người khác tuyệt đối không cảm thấy có gì đặc biệt.

Tuyết trên đó phủ rất phẳng, chỉ có vài tảng đá đen trơ trọi nhô lên.

Tam Thánh Tuyết Sơn lúc này ở bên trái, gần hơn so với hôm qua.

Đỉnh núi được bao phủ bởi tuyết trắng xóa, toàn bộ ngọn núi khổng lồ sừng sững như một con quái thú, đỉnh trắng đá đen, trông còn hiểm trở hơn những ngọn núi khác xung quanh.

Do ánh hoàng hôn, một lớp sương mù màu xanh nhạt kỳ lạ bao trùm toàn bộ ngọn núi, tiên khí lượn lờ, cảnh sắc vô cùng chấn động lòng người.

Hoa Hòa Thượng vừa thở hổn hển, vừa cảm khái: "Đẹp quá, chẳng trách người ta nói Bồng Lai tiên cảnh không bằng một góc Trường Bạch, leo lâu như vậy cũng đáng." Đặc biệt là năm cô gái của Tuyết Lệ Dương, lúc này cũng đều say đắm trước vẻ đẹp của cảnh hoàng hôn xung quanh, nhất là trên sườn núi tuyết, cảm giác đứng dưới đỉnh trời càng khiến người ta phải thán phục.

Lúc này, Trần Hạo đột nhiên bị Bàn Tử vỗ một cái, rồi chỉ về một phía.

Nhìn theo hướng tay cậu ta chỉ, chỉ thấy Tiểu Ca ở một bên đã quỳ xuống, hướng về phía Tam Thánh Tuyết Sơn xa xôi, vô cùng cung kính cúi đầu.

Trên khuôn mặt vốn không biểu cảm của anh ta, lộ ra một vẻ bi

thương nhàn nhạt.

Cảnh tượng đột ngột này không chỉ khiến đám người của Trần Bì ngơ ngác, mà ngay cả năm cô gái của Tô Nan, Thiên Chân và Phan Tử cũng kinh ngạc không thôi.

Chỉ có Trần Hạo nhìn thấy cảnh này, khóe miệng nở một nụ cười thấu hiểu.

Sau hai ngày ròng rã, cuối cùng đoàn người của Trần Hạo cũng đến được thung lũng sông băng của Tiểu Thánh Tuyết Sơn.

Lúc này, ai nấy đều đầu tóc phủ đầy tuyết, mệt mỏi rã rời, nhưng đúng lúc hoàng hôn buông xuống, đứng trên cao nhìn ra xa, cảnh sắc xung quanh lại khiến người ta vô cùng say đắm.

Tuy nhiên, hành động của Tiểu Ca lúc này lại khiến tất cả mọi người, trừ Trần Hạo, đều kinh ngạc.

Bởi vì không ai biết tại sao anh ta lại quỳ xuống trước ngọn núi tuyết, thực hiện một đại lễ vô cùng cung kính, dường như đối với ngọn núi này có một tình cảm đặc biệt.

Sau khi khấu đầu xong, anh ta lại trở về với vẻ mặt không quan tâm thế sự, chỉ muốn ngủ, leo lên một tảng đá trơ trọi gần đó, nhắm mắt dưỡng thần.

Suốt đường đi, mọi người đều đã biết tính cách của anh ta nên không ai hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng từ ánh mắt của mấy người Trần Bì A Tứ, rõ ràng họ cũng cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Chỉ có Thuận Tử không để ý, có lẽ anh ta cho rằng Tiểu Ca cũng là người Triều Tiên.

Mọi người đều có tâm tư riêng, vừa ngắm cảnh vừa nghỉ ngơi.

Một lát sau, thể lực đều đã hồi phục phần nào, Bàn Tử nhóm một chiếc bếp không khói, Trần Hạo và những người khác cũng vây lại pha trà sưởi ấm.

Đồng thời, Thuận Tử cũng bắt đầu công việc của mình.

Sau khi uống vài ngụm rượu nóng để lấy lại sức, anh ta chỉ vào mấy ngọn núi tuyết xung quanh, giải thích về nguồn gốc của chúng.

Trong truyền thuyết núi Trường Bạch, Tiểu Thánh Tuyết Phong, Đại Thánh Tuyết Phong và Tam Thánh Sơn thần bí này, vào thời hồng hoang vốn là một ngọn núi tuyết.

Khi Đại Vũ trị thủy đi qua đây, đã dùng một lưỡi đao thần chém hai nhát, mới khiến một ngọn núi biến thành ba ngọn.

Nghe ông nội kể, trước giải phóng, nơi này không mở cửa.

Sau khi lên ba ngọn núi tuyết này, cảnh sắc xung quanh hoàn toàn khác nhau.

Ví dụ như trên Tiểu Thánh Tuyết Phong, có thể nhìn thấy cả Tam Thánh và Đại Thánh, nhưng trên Đại Thánh Phong, lại chỉ có thể nhìn thấy Tam Thánh Phong mà không thấy Tiểu Thánh Phong, rất kỳ lạ.

Kỳ lạ nhất là trên Tam Thánh Sơn.

Ngoài việc có thể nhìn thấy hai ngọn Đại Tiểu Thánh Phong ở hai bên, còn có thể nhìn thấy phía sau Tam Thánh Sơn, đối diện với nó, có một ngọn núi tuyết còn hùng vĩ hơn cả Tam Thánh Sơn, gọi là Thiên Thê Phong.

Ngọn núi đó quanh năm bị mây mù bao phủ, không thấy rõ diện mạo thật sự, truyền thuyết nói trên núi có một chiếc thang trời, có thể đi thẳng đến Thiên Cung, là con đường thông giữa nhân gian và tiên cảnh.

Nếu vào những ngày trời quang mây tạnh, có thể thấy giữa Thiên Thê Phong và Đại Tiểu Thánh Sơn sẽ xuất hiện những dải sáng như cầu vồng, tựa như bút tiên vẽ nên, đẹp đẽ vô cùng, kỳ diệu vạn phần.

Bàn Tử nghe xong nói: "Truyền thuyết này chắc chắn nhầm rồi, Thiên Cung rõ ràng ở trên Tam Thánh Sơn, sao lại chạy đến Thiên Thê Phong được, người truyền lại câu chuyện này chắc chắn có vấn đề về mắt." Hoa Hòa Thượng lắc đầu, giải thích: "Không phải, trước đây tôi đã nghiên cứu truyền thuyết này." "Tôi đoán có lẽ đó là hải thị thận lâu hình thành do sự khúc xạ của tuyết trắng trên Thiên Thê Phong và các ngọn núi tuyết xung quanh khi Vân Thiên Cung được xây dựng." "Bởi vì Thiên Thê Phong quanh năm có sương mù, sương mù dày đặc trở thành một tấm màn phản chiếu, in hình ảnh của Vân Thiên Cung ẩn trong sương mù, giống như Thiên Cung thật sự ở trên trời vậy." Lúc này, Trần Hạo nói: "Hiện tượng hải thị thận lâu phần lớn xảy ra ở sa mạc hoặc hồ nước, rất hiếm khi xảy ra ở núi tuyết, e rằng đây không phải là ngẫu nhiên, có thể liên quan đến nguồn gốc của long mạch ở đây." "Hiện tượng này trong phong thủy gọi là 'Ảnh Cung', ta chỉ từng thấy một lần trong một cuốn sách cổ, cũng không biết cụ thể có những quy tắc gì, nhưng trong bảo huyệt, dị tượng nảy sinh, chuyện gì xảy ra cũng không có gì lạ." Sau khi kể xong về phong cảnh, Thuận Tử đứng dậy nói: "Mấy vị ông chủ, cứ nghỉ ngơi trước, ăn chút gì đó, rồi hẵng làm việc." "Nhưng phải nhanh lên, trời sắp tối rồi, ở đây cũng không có cách nào dựng lều, trời tối đường khó đi, tôi phải đi ngay trong đêm tìm một nơi bằng phẳng hơn, buổi tối có thể có gió lớn." Nói xong, anh ta đổ nước trà, ý tứ đứng ra xa nghỉ ngơi.

Nhìn xung quanh một mảng tuyết trắng bao phủ, không có một chút dấu vết đặc biệt nào, Trần Hạo thầm nghĩ nếu có lăng mộ bồi táng, chắc chắn cũng đã bị chôn vùi trong tuyết, lối vào hẳn là nằm trong lớp tuyết dưới chân.

Nghĩ vậy, Trần Hạo liền nói: "Vị trí của bảo huyệt ở ngay dưới chân chúng ta, tôi cũng không có cách nào hay, cứ thử dùng xẻng thăm dò xem dưới tuyết có gì không rồi tính tiếp." Mọi người gật đầu, sau đó bắt đầu hành động.

Tuyết mềm hơn đất rất nhiều, xẻng thăm dò đâm xuống rất thuận lợi, Hoa Hòa Thượng tay chân cực nhanh, chẳng mấy chốc trên nền tuyết đã có hơn chục lỗ thăm dò.

Nhưng, hầu hết các cây xẻng khi đâm vào sườn tuyết sâu khoảng năm sáu mét thì không thể đâm thêm được nữa.

Bàn Tử tưởng là do không đủ sức, chạy đến giúp, dùng hết sức bình sinh cũng chỉ đâm vào được một chút, mỗi lần rút ra xem, trên xẻng cũng không dính gì.

Trần Hạo xem đầu xẻng, phát hiện trên xẻng có một ít tinh thể băng, liền biết chuyện gì đã xảy ra.

Bên dưới là lớp đất đông cứng và băng tạo thành mặt sông băng, cứng như bê tông, xẻng không thể xuyên thủng, tự nhiên không thể lấy mẫu đất lên được.

"Nơi này đã có tuyết rơi mấy nghìn năm rồi, tuyết tích tụ nhiều sẽ thành băng, liệu lăng mộ bồi táng có bị đóng băng trong lớp băng bên dưới không?" Bàn Tử hỏi.

Hoa Hòa Thượng gật đầu, rồi nói: "Có khả năng này, nhưng xẻng Lạc Dương không đâm vào băng được, biết đồ vật ở bên dưới, chúng ta cũng không tìm được." Phan Tử nói: "Chủ yếu là do lớp tuyết này quá vướng víu.

Chúng ta có thuốc nổ không?

Hồi đi lính tôi nghe mấy anh em kể, khi ở Đại Hưng An Lĩnh, đội sản xuất ở đó có định kỳ lên núi tuyết dọn tuyết trên sườn núi." "Chỉ

cần một lỗ mìn, là có thể cho nổ tung hết lớp tuyết này xuống, đỡ tốn công.

Nổ tung tuyết đi, tình hình bên dưới sẽ rõ như ban ngày, chúng ta tìm kiếm sẽ thuận tiện hơn, cũng đỡ phải đào đường hầm." Bàn Tử bóp một nắm tuyết, rồi nói: "Thuốc nổ thì tôi có mang, nhưng nhìn đỉnh đầu chúng ta kìa, đặt mìn ở đây có phải là tự sát không?" Mọi người ngẩng đầu nhìn, trên đó là vách tuyết cao vạn trượng.

Trước, sau đều kéo dài, nối liền cả dãy núi như một con rồng tuyết.

Mọi người ở bên dưới, như mấy con kiến, thực sự quá nhỏ bé, chỉ cần một chút tuyết rơi xuống từ trên đó, cả đám sẽ phải ngủ lại đây mãi mãi.

Phan Tử nhìn cũng có chút choáng váng, nhưng vẫn kiên trì: "Ở các điểm du lịch núi Trường Bạch, họ cũng tiến hành dọn tuyết hàng ngày, tôi cảm thấy vấn đề không lớn." "Nếu chúng ta không dọn lớp tuyết này đi, tìm một thứ bị chôn trong tuyết trên núi tuyết, khác gì mò kim đáy bể." Hoa Hòa Thượng xua tay ra hiệu cho anh ta dừng lại, chỉ vào Lang Phong: "Không cần cãi nữa, ý kiến của chúng ta đều không tính, nghe thử ý kiến của chuyên gia." Lang Phong thấy mọi người đều nhìn mình, có chút không tự nhiên nói: "Tôi cho rằng cách của lão Phan có thể thực hiện được.

Thực ra trước đó tôi đã dự liệu sẽ có tình huống như thế này, tôi có chuẩn bị nhất định.

Đây là chuyên môn của tôi, tôi có thể khống chế uy lực của thuốc nổ, âm thanh cũng sẽ không quá lớn." "Thực ra chỉ cần một chấn động nhỏ dưới lớp tuyết là có thể đạt được mục đích, có khi chỉ cần một quả pháo là được." "Chắc chắn chứ?" Bàn Tử hỏi: "Đây không phải là nổ mộ, chúng ta bây giờ tương đương với việc đặt pháo trong

miếng đậu phụ, muốn nó nổ một cái lỗ trong đậu phụ, nhưng bề mặt lại không thể nhìn ra, đây là việc cần sự tinh tế đấy." Lang Phong gật đầu: "Hồi làm thợ mỏ, tôi đã đặt không dưới một vạn lỗ mìn, không có gì khó cả." Hoa Hòa Thượng chỉ vào Lang Phong: "Mọi người đừng thấy bình thường cậu ta không nói gì, cậu ta là một thợ mỏ già hai mươi năm kinh nghiệm, mười bốn tuổi đã bắt đầu đặt lỗ mìn, san phẳng không dưới hai mươi ngọn đồi." "Cũng vì vậy, mà được Tứ A Công để mắt đến, bồi dưỡng nội bộ một năm, người ta gọi cậu ta là 'Pháo Thần', về thuốc nổ không ai rành hơn cậu ta." "Pháo Thần?" Phan Tử đứng bên cạnh trợn tròn mắt, rõ ràng đã từng nghe qua danh hiệu này.

Lang Phong có chút ngại ngùng gãi đầu, thay đổi hẳn vẻ lạnh lùng mấy ngày trước: "Đều do đồng nghiệp tâng bốc thôi, chỉ là một biệt danh." Hoa Hòa Thượng nói với cậu ta: "Cũng không cần khiêm tốn, trong những trường hợp thế này phải phát huy sở trường của mình." Rồi quay đầu nói: "Lang Phong đến nay chưa từng thất thủ, bảo nổ thành mấy mảnh là mấy mảnh, tôi tuyệt đối tin tưởng cậu ta." "Nếu đã vậy, tôi cho rằng có thể thử, có ai có ý kiến gì không?" Bàn Tử nhìn sang Trần Hạo.

Chương 456

Cậu ta có kinh nghiệm thám hiểm vùng tuyết, nghe đến chuyện tuyết lở, rõ ràng cũng cảm thấy có chút lo lắng, nhưng lại tin tưởng vào phán đoán của Trần Hạo.

Trần Hạo biết sau này sẽ có rắc rối, nhưng nếu không có rắc rối, cũng sẽ không có tình tiết sau này xảy ra.

Thế là anh mỉm cười gật đầu.

Thấy Trần Hạo đồng ý, A Ninh và năm cô gái cùng Bàn Tử, Thiên Chân, Tiểu Ca, tự nhiên cũng không có ý kiến gì nữa.

Thấy Trần Hạo đã đồng ý, Lang Phong lấy ra một cây xẻng Lạc Dương đặc biệt, bắt đầu lắp một đầu xẻng đặc thù, đào vài lỗ thăm dò trên nền tuyết.

Sau đó, cậu ta dùng mấy loại bột phối hợp thành một loại thuốc nổ, chôn sâu vào bên trong mấy kíp nổ uy lực thấp.

Trần Hạo biết loại thuốc nổ này vốn được điều chế chuyên dụng, uy lực chỉ bằng khoảng mười quả pháo, dùng để khoan lỗ phá hủy đá niêm phong mộ cổ, sau khi được Lang Phong điều chế lại công thức, uy lực chắc chắn còn nhỏ hơn.

Những kẻ trộm mộ hiện đại, phần lớn đều có kiến thức công trình học đáng kể, chỉ cần vài kíp nổ uy lực nhỏ là có thể cho nổ một cái lỗ đủ cho người chui qua ở bất cứ đâu.

Điều này anh đã sớm biết, nhưng tận mắt chứng kiến thì đây là lần đầu tiên.

Thuận Tử đang uống trà bên cạnh, thấy cảnh này thì phát điên.

Anh ta từng thấy người hành hương cắm cờ, thấy kẻ săn trộm ban

đêm lén lút ra ngoài, cũng từng thấy người vượt biên.

Nhưng vất vả lắm mới leo lên được, lại lôi kíp nổ ra để nổ núi, chắc chắn là lần đầu tiên thấy.

Thế là anh ta chạy đến ngăn Hoa Hòa Thượng, la lớn: "Làm gì vậy?

Các ông chủ, điên rồi sao!" Chưa nói xong, Lang Phong từ phía sau đã dùng một chày sắt đánh ngất anh ta, Thuận Tử ngã xuống nền tuyết, bị kéo sang một bên.

Phan Tử hỏi Hoa Hòa Thượng: "Sau này xử lý thằng nhóc này thế nào?" Hoa Hòa Thượng nói: "Tạm thời đừng quan tâm, chúng ta phải dựa vào cậu ta để trở về, cứ mang cậu ta vào địa cung, vứt ở một bên là được, lúc xong việc nhét thêm cho cậu ta ít tiền, như vậy có được không?" Lang Phong biểu hiện cực kỳ chuyên nghiệp, gần như không để người khác nhúng tay, một mình làm hết mọi việc.

Sau khi sắp xếp các kíp nổ theo một mô hình kết cấu chịu lực, cậu ta vẫy tay ra hiệu cho mọi người leo lên tảng đá trơ trọi, đề phòng phản ứng dây chuyền cuốn cả đám xuống dưới.

Mọi việc đã xong, Lang Phong nhấn nút kích nổ, mọi người gần như không nghe thấy âm thanh gì, chỉ thấy mặt tuyết phẳng lặng nứt ra.

Sau đó, những mảng tuyết lớn bắt đầu đổ xuống sườn dốc như thác nước, độ dốc cũng đột ngột trở nên dốc hơn, chân của mọi người đột nhiên trở nên trống không.

Nhưng sự đổ sụp này không kéo dài bao xa, các mảng tuyết lăn xuống đã dừng lại.

Bên dưới sườn tuyết lộ ra một mảng lớn lớp hỗn hợp băng tuyết trắng đục, gồ ghề, là bề mặt của sông băng cổ đại Tứ Kỷ trên nền đá.

Hồng Cô đứng bên cạnh nhắm mắt, cứ ngỡ chưa có vụ nổ nào xảy ra, được Trần Hạo lay lay.

Hồng Cô mở mắt ra nhìn, kinh ngạc nói: "Ôi, thật sự không có tiếng động, thần kỳ quá." Tiếp đó, cô lập tức lo lắng nhìn lên đỉnh đầu.

Không biết là may mắn hay kỹ thuật của Lang Phong quá tốt, ngoài một chút tuyết phía trên mọi người do mất đi điểm tựa mà trượt xuống, dường như không có vấn đề gì.

Đợi một lúc, không thấy có dấu hiệu sụp đổ lớn, mọi người mới dần dần yên tâm.

Thiên Chân giơ ngón tay cái về phía Lang Phong, Phan Tử cũng vỗ vai cậu ta, làm một động tác ra hiệu "lợi hại".

Lang Phong ngại ngùng cười, nhưng khóe miệng chưa kịp nhếch đủ rộng, đột nhiên một khối tuyết rơi trúng đầu cậu ta.

Sắc mặt mấy người đều biến đổi, Bàn Tử vội vàng vẫy tay với mọi người, thấp giọng nói: "Suỵt!" Mọi người theo phản xạ đều im lặng, sau đó ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên sườn tuyết cách đỉnh đầu khoảng một trăm mét, dần dần xuất hiện một vết nứt đen không dễ thấy, nhưng khiến người ta lạnh gáy.

Vết nứt đang từ từ lan rộng, vô số vết nứt nhỏ li ti lan ra trên lớp tuyết.

Cùng với sự lan rộng của vết nứt, những khối tuyết nhỏ lăn xuống, rơi xung quanh mọi người.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thầm cười: Xem ra, tình tiết vẫn đang phát triển theo quỹ đạo ban đầu.

"Tất cả mọi người không được nói chuyện!" Trần Hạo, người đã sớm biết trước, dùng một giọng cực kỳ nhỏ nói.

“Mọi người tìm xem gần đây có tảng đá nào nhô ra hoặc khe băng nào không, chúng ta sắp gặp xui rồi.” “Không thể nào.” Lang Phong đứng đó ngây người: “Tôi đã tính toán liều lượng rất chuẩn rồi mà.” Hoa Hòa Thượng bịt miệng Lang Phong lại, ra hiệu có gì thì nói sau.

Những người khác lúc này đều toát mồ hôi lạnh, vừa nhìn lên đỉnh đầu, vừa rón rén đeo trang bị lên lưng, tìm kiếm khắp nơi một chỗ có thể trú nạn.

Lớp tuyết ở trên không dày lắm, nếu có tuyết lở cũng chỉ là sụp đổ trên phạm vi nhỏ, nhưng chỗ đứng của mọi người thực sự quá tệ, quá gần mặt gãy.

Khi tuyết đổ xuống, rất dễ cuốn mọi người theo, bên dưới lại là sườn dốc cực cao, không có chỗ để chạy.

Lúc này, cách tốt nhất, như Bàn Tử nói, là tìm một tảng đá nhô ra, trốn dưới tảng đá, hoặc tìm một khe băng.

Tảng đá trơ trọi mà mọi người đang đứng quá bằng phẳng, trốn bên dưới sẽ bị tuyết đập thẳng vào.

Trần Hạo chỉ vào tảng đá khổng lồ giống như quả óc chó ở bên cạnh, bên dưới đó và vách đá có một góc kẹp, hẳn là khá thích hợp.

Sườn tuyết giữa mọi người và tảng đá đó đã biến mất hoàn toàn, còn lại là bề mặt băng của sông băng, trơn vô cùng.

Lúc này cũng không có thời gian để thay giày băng, mọi người chỉ có thể cắn răng mà đi.

Bàn Tử buộc dây thừng vào eo, một đầu đưa cho mọi người, nghiến răng bước lên lớp băng.

Một bước, hai bước, ba bước, mỗi lần bước chân đều như dẫm lên quả trứng, chờ đợi tiếng ‘cạch’ của lòng đỏ vỡ tan.

Nhưng Bàn Tử đôi khi lại khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác, sau ba bước, cậu ta đã ổn định bám vào tảng đá đối diện, kéo sợi dây thừng ở eo, nhìn lên đỉnh đầu, vẫy tay ra hiệu cho mọi người qua.

Mọi người lần lượt bám vào dây thừng, trước tiên là Phan Tử và Tiểu Ca, tiếp đó là Lang Phong cõng Trần Bì A Tứ, rồi đến Diệp Thành cõng Thuận Tử, cuối cùng là Trần Hạo và năm cô gái của Tô Nan.

Khi Trần Hạo là người cuối cùng leo lên, đột nhiên chỉ thấy một mảng sương tuyết trắng xóa nổ tung giữa không trung.

Tuyết lở!

Toàn bộ sườn tuyết đổ sụp xuống thung lũng bên dưới, một khối sông băng dốc khổng lồ lộ ra trước mặt mọi người.

Thỉnh thoảng có tuyết vụn từ trên cao lăn xuống, nhắc nhở mọi người về nguy cơ tuyết lở lần thứ hai.

Bề mặt của sông băng đều là tuyết thành băng do lớp tuyết nghìn năm bên dưới bị nén lại, cũng chính là 'băng trọng lực' mà mọi người thường nói.

Loại băng này được hình thành tự nhiên, ở các khu vực núi cao sẽ bao bọc toàn bộ ngọn núi, hình thành sông băng, thường thấy trên các ngọn núi tuyết, nằm giữa lớp tuyết và thân núi, không quá dày, trên lớp băng có rất nhiều tuyết vụn.

Trừ Bàn Tử, những người khác đều chưa từng nhìn thấy sông băng thực tế, ở trong thung lũng núi tuyết, nhìn thấy một vách băng khổng lồ như vậy lộ ra, dưới ánh hoàng hôn chiếu rọi, giống như một tác phẩm điêu khắc khổng lồ của tạo hóa, thực sự là một điều khiến người ta chấn động, mọi người nhìn đến ngây người.

Chương 457

Diệp Thành ở một bên lẩm bẩm: "Một phát pháo của Lang đại ca, cũng không phải là không có kết quả." Nhìn một lúc, mọi người dần dần tỉnh táo lại.

Hoa Hòa Thượng bật mấy chiếc đèn pin, chiếu vào trong băng, tìm kiếm lăng mộ bồi táng.

Bên trong mờ mịt, sâu không thấy đáy, sông băng trên núi bình thường chỉ dày khoảng một hai chục mét, độ dày của khối băng này dường như có chút bất thường.

Bàn Tử mắt tinh, lúc này, đột nhiên "di" một tiếng, dường như đã phát hiện ra điều gì, giật lấy đèn pin từ tay Hoa Hòa Thượng rồi chiếu vào.

Mọi người nhìn theo ánh đèn của cậu ta, dưới sự xuyên thấu của ánh sáng đèn pin yếu ớt, sâu trong sông băng bán trong suốt màu xanh sẫm, có một cái bóng khổng lồ mờ ảo, gần như chiếm nửa vách băng, nhìn hình dạng, giống như một đứa trẻ đầu to co quắp.

Hoàng hôn dần buông xuống, chỉ còn một chút ánh mặt trời ló ra trên đám mây, cả khối băng dần chuyển sang màu đen, cái bóng khổng lồ bên trong trở nên mơ hồ.

Hình dạng của cái bóng vô cùng kỳ quái, không ra hình thù gì, quỷ dị vô cùng, giống như một bào thai động vật bị đông cứng, đầu to kinh khủng, toàn thân mọc đầy gai dài, nhìn mà thấy rợn tóc gáy.

Diệp Thành há hốc miệng hỏi: "Mẹ kiếp, ra ngoài không lạy Bồ Tát, toàn gặp phải tà ma, đây là thứ quỷ quái gì vậy?" Bàn Tử lắc đầu: "Tôi cũng chưa từng thấy, nhìn kích thước, thứ này phải to bằng một tòa nhà nhỏ năm tầng, bị đông cứng sâu trong sông băng.

Nếu là lăng mộ bồi táng, thì làm sao xây vào trong đó được?

Hay là sinh vật thời viễn cổ?" Truyền thuyết nói vùng núi Trường Bạch mấy chục vạn năm trước là một đại dương, nhờ núi lửa phun trào mới nhô lên từ biển, thứ to như vậy, liệu có phải là thi thể của sinh vật biển khổng lồ thời đó không?

Cũng không đúng, khi sông băng cổ hình thành, ngọn núi đã có rồi, nếu có thi thể cũng đã sớm hóa thạch.

Tuy đã trải qua một trận tuyết lở kinh hoàng, nhưng thực ra trận tuyết lở như vậy chỉ có thể gọi là tuyết trượt trên sườn dốc, không hề có khí thế sấm sét vạn quân, mà tốc độ qua đi lại nhanh.

Mọi người tuy cũng lòng còn sợ hãi, nhưng lúc này đều đã bình tĩnh lại, nhìn cái bóng trong băng, lòng hiếu kỳ đều bị khơi dậy.

Thế là họ dùng dùi băng, đục những chỗ đứng trên sông băng, móc dây thừng, mang giày băng, đi xuống bề mặt sông băng, để quan sát kỹ hơn cái bóng đen quỷ dị bị đông cứng bên trong, nhưng mấy người đều không nhìn ra manh mối gì.

Lúc này Trần Bì A Tứ cũng đã tỉnh lại, được Hoa Hòa Thượng và Diệp Thành dìu xuống từ trên cao.

Trần Bì A Tứ dụi mắt, nuốt nước bọt, nhìn chằm chằm vào cái bóng trong lớp băng hồi lâu, đột nhiên "ân" một tiếng.

"Cái bóng này, chẳng lẽ là 'Côn Luân Thai'?" Ngay sau đó, ông ta lại lắc đầu.

"'Côn Luân Thai'?" Bàn Tử và những người khác đều kinh ngạc thốt lên.

Lúc này, Trần Hạo nói: "'Côn Luân Thai' là một loại hiện tượng tự nhiên kỳ lạ." "Nó chỉ xuất hiện ở nơi khởi nguồn của long mạch, cũng tức là nơi hội tụ linh khí của trời đất." "Thường thì trong nham

thạch, sông băng, cây cối, sẽ sản sinh ra một số thứ kỳ lạ có hình dạng giống trẻ sơ sinh, trong các sách cổ gọi là 'Địa Sinh Thai'." "Truyền thuyết nói sau vạn năm tiến hóa, một số 'Địa Sinh Thai' sẽ thành tinh, ví dụ như Tôn Ngộ Không trong Tây Du Ký." "Ta nhớ trong một cuốn bút ký thời nhà Đường có đề cập, vào cuối thời Tây Kinh, truyền thuyết nói dưới đáy một đấu băng khổng lồ ở núi Côn Luân, người dân Tạng địa phương đã phát hiện ra một băng thai khổng lồ." "To như một ngọn núi, ngũ quan đầy đủ, là một bé gái, sống động như thật, từ đó 'Địa Sinh Thai' được gọi là 'Côn Luân Thai'." "Sau đó, người ta đã xây một ngôi miếu trên rốn của bé gái đó, gọi là miếu Đồng Tử Côn Luân." "Trong phong thủy, 'Côn Luân Thai' là bảo huyệt do trời định, khác với những huyệt vị phong thủy do con người suy đoán ra." "Việc tìm ra nơi có thể sinh ra 'Côn Luân Thai' trong một long mạch là điều không thể, chỉ có thể chờ đợi 'Côn Luân Thai' bắt đầu hình thành, tình cờ được người ta phát hiện, sau đó đào hình thai ra, rồi xây lăng mộ vào trong đó." "Bảo huyệt như vậy là thứ có thể gặp mà không thể cầu.

Truyền thuyết nói chỉ có bậc thông thiên mới có tư cách.

Trong lịch sử, người duy nhất được ghi lại là được chôn trong vị trí 'Côn Luân Thai' chỉ có một người, đó là Hoàng Đế." "Có chuyện tà môn như vậy sao?" Bàn Tử nuốt nước bọt, nhìn cái bóng đó: "Nhưng mà, cái 'Côn Luân Thai' này không giống bào thai người." Trần Bì A Tứ gật đầu: "Tôi cũng chỉ đoán vậy. 'Côn Luân Thai' là thai vị do thần định, là thần vật do đất sinh ra." "Nếu đây là 'Côn Luân Thai', vậy thì lăng mộ bồi táng chắc chắn sẽ được xây dựng bên trong vị trí 'Côn Luân Thai'.

Nếu không phải như vậy thì..." Ông ta nhìn về phía Tam Thánh Tuyết Sơn xa xôi, trong mắt hiện lên vẻ vô cùng bối rối.

Thiên Chân tiếp lời: "Nơi đây là bảo huyệt trời sinh 'Côn Luân

Thai vị'.

Nhưng đây chỉ là một lăng mộ bồi táng thôi!" "Vậy thì Tam Thánh Sơn, nơi có chủ lăng Vân Thiên Cung, phong thủy phải tốt đến mức nào mới được?

Dù thế nào cũng không thể kém hơn 'Côn Luân Thai' chứ." "A, không có phong thủy nào tốt hơn 'Côn Luân Thai' cả. 'Côn Luân Thai' là nơi linh khí của đại địa hội tụ, nếu muốn tốt hơn nơi này, chỉ có một khả năng." Trần Bì A Tứ nói, rồi thở dài, "Thiên Cung, thật sự được xây dựng trên trời!" Bàn Tử nói: "Không thể nào!" "Không thể nào, cho nên việc 'Côn Luân Thai' xuất hiện ở đây, tuyệt đối có vấn đề, chẳng lẽ thế núi sông đã bị thay đổi, Uông Tàng Hải thần thông đến mức đó sao?" Trần Hạo giả vờ không biết, lại đi xem xét thế núi xung quanh.

Thiên Chân hỏi: "Liệu cái bóng hình thai nhi này có phải là giả không?

Do con người tạo ra?" "Đây là một thủ pháp mang tính biểu tượng, thường thấy trong thiết kế mộ táng cổ.

Giống như lăng mộ của Võ Tắc Thiên có hình dạng giống cơ thể phụ nữ, biết đâu cái bóng này chỉ là cái bóng của lăng mộ bồi táng thôi thì sao?" Lúc này, Tô Nan nói: "Rất có khả năng.

Nhìn trong 'cái bóng hình thai nhi' có sự đậm nhạt khác nhau, rõ ràng không phải là một vật đơn thuần.

Dường như có cao có thấp, xung quanh có gai, là một thứ không thể giải thích được, có lẽ thực sự là một công trình kiến trúc." Bàn Tử nói: "Đừng đoán nữa, đằng nào cũng phải đào xuống mới biết, đoán mò cũng vậy thôi.

Có thời gian rảnh thì thà nghĩ cách xuống dưới còn hơn." "Thế lỡ

đào xuống, không phải lăng bồi táng mà là một tảng băng khổng lồ thật thì sao?" Diệp Thành có chút sợ hãi, răng va vào nhau lập cập: "Vậy thì phải làm sao?" Bàn Tử vỗ vai cậu ta: "Vậy thì cậu ở lại trên này, tôi xuống dưới xác nhận xong sẽ gọi cậu." Phan Tử cũng vỗ vai Diệp Thành, nói: "Nhát gan quá.

Vấn đề bây giờ không phải là đi hay không, mà là làm sao để xuống dưới?" Anh ta ước lượng độ dày của lớp băng, nói: "Dùng cuốc chim đào thì nửa tháng cũng chưa chắc đã tới nơi." Lúc này, Trần Hạo cười nói: "Có gì khó đâu?

Cứ giao cho tôi." A Ninh tò mò hỏi: "Anh yêu, anh có cách gì hay à?" Trần Hạo cười đáp: "Tôi từng quen một người dẫn đường ở núi Côn Luân, ông ấy đã kể cho tôi nghe những câu chuyện về băng." "Độ cao của núi Côn Luân cao hơn đây rất nhiều, nơi đó có những sông băng trên núi cao thực sự.

Ở đó, những khe nứt băng lớn thường xuyên xuất hiện do nhiệt độ và sự vận động của khối núi." "Đôi khi trong các khe nứt, người ta sẽ phát hiện ra di hài kỳ lạ của những cư dân cổ đại, thậm chí có người còn tìm thấy những ngôi nhà bị đóng băng sâu trong sông băng.

Nhưng những thứ đó đều đã sụp đổ, chỉ còn lại tàn tích." "Lúc đó tôi đã hỏi tại sao những di tích cổ đại này lại không thể bảo tồn được trong môi trường lạnh giá." "Người dẫn đường đó nói, việc đóng băng hoàn toàn một công trình kiến trúc là không thể, đặc biệt là nhà kết cấu gỗ.

Khi gặp phải băng lở hoặc tuyết lở, nó chắc chắn sẽ sụp đổ trước tiên." "Công trình kiến trúc trong sông băng dưới chân chúng ta đây chắc chắn được xây dựng trên một vách đá cheo leo.

Cái bóng đen bên trong trông còn nguyên vẹn như vậy, đường nét lại rất giống một bào thai." "Điều này cho thấy bên dưới không có

dấu hiệu sụp đổ, nếu không thì loại kiến trúc treo lơ lửng đó một khi sụp sẽ không còn ra hình dạng gì nữa." "Cho nên, trừ khi lăng bồi táng trong sông băng được làm bằng đá, nếu không, việc nó bị đóng băng chắc chắn không phải do tuyết lở, mà là do con người tạo ra." Lúc này, Phan Tử cũng hỏi: "Vậy thì sao?" Trần Hạo xua tay: "Nếu không phải do tuyết lở, thì lăng mộ này đã được xây dựng hơn chín trăm năm rồi.

Theo lý mà nói, lượng tuyết tích tụ trong chín trăm năm tuyệt đối không thể tạo ra lớp băng dày như vậy." "Vậy nên, lớp băng này chắc chắn là nhân tạo, dưới chân chúng ta hẳn là một bức tường băng nhân tạo cực dày." "Mà tường băng lại không thể đè trực tiếp lên công trình kiến trúc được, chắc chắn nó phải có một độ cong nhất định, tạo thành một vòm băng tự nhiên, tựa vào sườn dốc, bảo vệ công trình bên dưới." "Tương tự như những tác phẩm điêu khắc bằng băng được đắp đất, lớp băng không dày như chúng ta tưởng.

Nhìn xem, độ trong suốt của băng ở đây rất tốt, đó cũng là một bằng chứng." Trần Hạo vừa nói xong, mọi người đều vỡ lẽ, ai nấy đều nhìn anh với ánh mắt khác xưa, đồng thời đột nhiên cảm thấy dưới chân không còn vững chắc nữa.

Diệp Thành hỏi: "Hạo gia, vậy anh có thể ước tính độ dày của vòm băng này không?" Suy nghĩ một chút, Trần Hạo đáp: "Nếu giả sử họ dùng kết cấu chống đỡ bằng gỗ, vậy thì lớp băng dưới chân chúng ta sẽ không dày quá mười mét.

Nếu không, trọng lượng của nó sẽ quá lớn, tự sụp đổ, dùng gì chống cũng không nổi." "Mười mét." Mấy người nhìn nhau, Phan Tử buột miệng: "Mẹ kiếp, thế cũng gay go lắm.

Băng ở đây không giống những nơi khác, cứng hơn nhiều, mà chúng ta lại không có thiết bị chuyên dụng." "Vừa nãy tôi và Lang

Phong dùng xẻng và dùi cui băng gõ mạnh mấy cái, tay tê rần cả lên mà chỉ tạo ra được vài vết trắng.

Muốn đục xuyên qua mười mét e là phải mất chút thời gian, một tháng cũng chưa chắc đủ." Băng trọng lực khác với băng trên lòng sông.

Băng lòng sông được tạo thành từ nước sông, bên trong có tạp chất và chứa nhiều bọt khí.

Nhiệt độ lòng sông cũng không quá thấp.

Còn băng trọng lực được hình thành từ tuyết ngàn năm lớp này đè lên lớp khác, không chỉ ít tạp chất mà nhiệt độ băng dưới tầng tuyết có thể lên tới âm hơn 50 độ.

Ở nhiệt độ và độ tinh khiết này, độ cứng và mật độ của băng cực kỳ đáng sợ.

Bàn Tử nói: "Chúng ta không phải có thuốc nổ sao?

Dứt khoát ném lên tảng đá kia rồi cho nổ một phát là xong." Hoa Hòa Thượng và những người khác lập tức lắc đầu, bực bội nói: "Đúng là không biết nhớ bài học, vừa nãy nếm mùi chưa đủ à?" "Đúng vậy, nếu sông băng này rỗng ruột, dù là một vụ nổ nhỏ nhất cũng có thể làm nứt toàn bộ vòm băng!" "Nếu giả thiết của Hạo gia là đúng, thì không thể xem xét các phương pháp có sức công phá quá lớn.

Chương 458

Muốn đào ở những vị trí quan trọng, có khi đến xẻng băng cũng không thể dùng, lỡ không cẩn thận là gây ra phản ứng dây chuyền ngay." Bàn Tử rất ghét những lý thuyết khoa học này, nói: "Xẻng băng cũng không dùng được, thế thì làm sao?

Chẳng lẽ dùng thìa canh mà đào à?" Một vấn đề vừa được giải quyết thì vấn đề khác lại nảy sinh, không khí lại trở nên ngột ngạt và nặng nề.

Mọi người đều im lặng, bắt đầu suy nghĩ cách giải quyết.

Đang lúc mọi người do dự, Trần Hạo đột nhiên cầm lò không khói đang đun trà đặt sang một bên.

Thân lò nóng bỏng lập tức tiếp xúc với mặt băng lạnh giá, phát ra những tiếng "bốp bốp".

Anh cười nói: "Làm thế này không phải được rồi sao!" Mọi người nhìn thấy, lập tức chợt hiểu ra, đúng vậy, dùng lửa không phải được sao.

Độ cứng của băng có liên quan trực tiếp đến nhiệt độ, khi nhiệt độ tăng cao, độ cứng sẽ giảm xuống, bề mặt tường băng bắt đầu trở nên giòn, phản ứng dây chuyền do xẻng băng gây ra cũng sẽ giảm bớt.

Mọi người hoàn toàn có thể làm từng bước một, trước tiên hơ nóng cho bề mặt băng mềm ra, sau đó đập vỡ từng mảng, để lộ ra lõi băng cứng hơn ở bên trong, rồi lại tiếp tục dùng lò không khói hơ nóng, lặp đi lặp lại cho đến khi đục thủng.

Ngay lập tức, mọi người lấy lò không khói ra, châm lửa rồi đặt lên băng, một phút sau thì dùng xẻng xúc băng.

Quả nhiên, lớp băng bị nhiệt độ cao làm cho giòn đã vỡ ra thành từng mảng lớn.

Nhưng vì nhiệt độ xung quanh quá thấp, tiến độ rất chậm.

Mọi người thay phiên nhau thử.

Mãi gần ba tiếng đồng hồ, khi trời gần như tối hẳn, họ mới đào được một cái hố lõm rộng nửa mét, sâu bảy tám mét trên tường băng.

Màu sắc của lớp băng bên dưới có sự thay đổi rõ rệt, độ tinh khiết của băng cũng trong hơn.

Có thể khẳng định một nửa phán đoán của Trần Hạo là đúng, đây tuyệt đối không phải là băng tự nhiên.

Bàn Tử buộc dây thừng quanh eo, hai chân đạp vào hai bên giếng băng, cuối cùng dùng lò không khói hơ nóng đáy giếng, sau đó dùng búa cán ngắn đập một phát, lại thêm một phát nữa.

Bỗng "bốp" một tiếng, vòm băng nứt ra một khe hở.

Mọi người cảm thấy không khí bên ngoài tràn vào khe nứt đó, thổi ra một luồng gió, nhiệt độ đột nhiên trở nên mát mẻ.

Bàn Tử lại đập thêm một phát nữa, làm vỡ vụn tảng băng bên dưới.

Những mảnh băng vụn rơi xuống, quả nhiên xuất hiện một cái lỗ, bên dưới là khoảng không!

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Trần Hạo cũng thầm cười trong lòng: quả nhiên tình tiết không có gì thay đổi.

Sau khi kéo Bàn Tử lên, tất cả mọi người vây quanh cái lỗ, tranh nhau cầm đèn pin soi vào bên trong.

Bên trong giếng băng là một không gian khổng lồ mờ mịt.

Toàn bộ vòm băng giống như một cái bát trong suốt úp lên một vách đá thẳng đứng.

Vô số dầm gỗ treo đầy nhũ băng cắm từ vách đá, đan xen vào nhau, tạo thành một kết cấu tương tự như giàn giáo, chống đỡ cho 'cái bát băng' bên ngoài.

Những cái gai trên bóng ảnh bào thai chính là những dầm gỗ này.

Bên dưới vách đá không nhìn thấy đáy, là một vực sâu đen kịt.

Ở độ cao chênh lệch khoảng hơn một trăm mét trên sườn vách đá, mọi người đã nhìn thấy chân thân của cái bóng đen hình thai nhi kia.

Đó là một hang động hình bào thai khổng lồ, cũng không biết là do con người tạo ra hay tự nhiên hình thành.

Cửa hang rộng bằng cả một bể bơi tiêu chuẩn, thoạt nhìn, trông rất giống một bào thai khổng lồ màu đen.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngây người, mấy người gần như không nói nên lời.

Lúc này, Trần Hạo cố ý chiếu đèn pin về một hướng.

"Nhìn kìa!" Dưới sự dẫn đường của anh, mọi người nheo mắt nhìn kỹ, mới thấy bên trong hang động đó có xây một tòa cung điện khổng lồ với mái cong và dầm ngang.

Một phần kiến trúc nhô ra khỏi cửa hang, dùng những hành lang gỗ chống đỡ trên vách đá, giống như một lầu các lơ lửng giữa không trung.

Phần lớn công trình được xây dựng bên trong hang động nên không thể nhìn thấy toàn cảnh.

Do ở trong nhiệt độ thấp quanh năm, khắp nơi đều ngưng tụ băng

giá, phần kiến trúc lộ ra ngoài cửa hang trông xám xịt, không nổi bật, nên nếu nhìn lướt qua sẽ không dễ phát hiện.

Đây chính là linh cung của lăng bồi táng, cũng chính là long lâu bảo điện mà các Mô Kim Giáo Úy thường nhắc tới.

Phần 'lăng' của lăng mộ, nơi chôn cất mộ chủ, hẳn là nằm bên dưới linh cung, bên trong thân núi.

Trần Hạo không khỏi thầm cảm thán, Vạn Nô Vương quả nhiên phô trương, ngay cả lăng bồi táng cũng xây một linh cung to lớn đến vậy.

Nếu như Vân Thiên Cung không bị tuyết lớn bao phủ, đó sẽ là một cảnh tượng hùng vĩ đến mức nào?

Thật không thể tưởng tượng nổi, trí tuệ của người xưa không thể không khiến người ta kinh sợ.

Bàn Tử là người phản ứng đầu tiên, cười ha hả, tiếp đó những người khác cũng cười theo, mọi người đập tay ăn mừng.

Lúc này, Trần Bì A Tứ hỏi: "Hạo gia, chúng ta xuống bây giờ hay đợi ngày mai?" … Sau khi mọi người thu dọn xong xuôi, họ tập trung quanh cái lỗ vừa đào được.

Hoa Hòa Thượng nhìn vào trong động, phát hiện ra một vấn đề chí mạng.

"Vị trí của cái lỗ này nằm ngay trên vực sâu, cách hang động chứa linh cung một khoảng chênh lệch độ cao hơn một trăm mét và khoảng cách ngang hơn hai mươi mét." "Cho dù chúng ta có đủ dây thừng, cũng không thể vượt qua khoảng cách ngang hai mươi mét đó bằng cách đu dây được." Trần Bì A Tứ đứng sau nghe vậy, cười lạnh một tiếng.

"Một đám vô dụng." Mọi người liền nhường ra một lối đi, Hoa

Hòa Thượng cười tự giễu, nói.

“Lão gia tử, bọn tiểu nhân không phải là mừng quá hóa rồ sao, chưa từng thấy cảnh tượng lớn thế này bao giờ.

Theo ngài thì nên trộm mộ theo cách nào đây?” Trần Bì A Tứ được Diệp Thành dìu ngồi xổm xuống, nhìn vào bên trong cái lỗ, nói.

“Vạn biến bất ly kỳ tông.

Cẩn thận là trên hết.” “Đầu tiên cử một người leo lên những cột gỗ chống đỡ vòm băng kia, men theo cột gỗ trèo lên phía trên hang động, sau đó dùng dây thừng xuống mái ngói của công trình kiến trúc treo lơ lửng bên ngoài.” Mọi người nhìn về phía những cột gỗ đã đóng băng.

Chương 459

Mỗi cột gỗ dài hơn 100 mét, tuyệt đối không phải là một thân cây nguyên vẹn, chắc chắn là do nhiều khúc gỗ nối lại với nhau bằng mộng.

Kết cấu này chịu nén thì không vấn đề gì, nhưng không biết có chịu được lực kéo hay không.

Nếu không được, vậy thì tiêu đời.

Một khi cột gỗ sụp đổ, trong quá trình rơi xuống tất sẽ va vào các cột khác.

Khi đó cả vòm băng có thể sụp theo, phương pháp này vô cùng mạo hiểm.

Nhưng hiện tại, cũng không còn cách nào tốt hơn.

Thấy tình hình này, Phan Tử định đi dò đường, vì những người của Trần Bì bất luận thân thủ hay cân nặng đều không phù hợp.

Lúc này, Trần Hạo nói: "Để A Ninh và Tô Nan đi đi." "Dù sao thân thủ của họ đều hơn Phan Tử, cân nặng cũng nhẹ hơn nhiều." Trần Bì vốn định khuyên vài câu, nhưng nghĩ đến thực lực của mấy cô gái, cũng chỉ có thể gật đầu.

Tô Nan và bốn cô gái còn lại nghe vậy đều vô cùng phấn khích, ai cũng muốn thử sức.

Nhưng cuối cùng Trần Hạo chỉ để Hồng Cô có khinh công tốt nhất đi lên.

Dù năm cô gái đều nhẹ cân, nhưng nếu cộng lại thì lại là chuyện khác.

Sau khi chuẩn bị xong, Hồng Cô cẩn thận bò vào giếng băng, sau đó dùng phi hổ trảo móc vào một cột gỗ bên cạnh, đu qua như lính đặc nhiệm, vững vàng bám lên cột gỗ.

Vừa đặt chân lên, cột gỗ phát ra một loạt tiếng băng nứt vỡ khiến người ta khó chịu, nhưng Hồng Cô vẫn bình tĩnh thản nhiên, không hề nao núng.

Đợi khoảng mười mấy phút, tiếng nứt vỡ của cột gỗ dừng lại, xung quanh lại yên tĩnh như cũ, lực tác động đã khôi phục lại trạng thái cân bằng.

Thấy cảnh này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, một phen hú vía vừa rồi đã làm giảm đi phần nào sự phấn khích khó tả ban đầu.

Hồng Cô tiếp tục tiến về phía trước, bước đi càng thêm cẩn thận, gần như đang nhảy một điệu vũ có tiết tấu cực kỳ chậm rãi.

Tim của mọi người cũng đập theo từng bước chân của cô.

Mãi một lúc lâu, cuối cùng cô cũng đi đến cuối dầm gỗ, đặt chân lên vách đá cheo leo, bên dưới là hang động ở độ sâu hơn một trăm mét.

Ánh đèn pin của mọi người chiếu xuống quá phân tán, Hồng Cô liền lấy ra năm sáu cây gậy phát sáng, lần lượt ném xuống.

Trong bóng tối, mấy vệt sáng rơi thẳng xuống, có vài cây biến mất ở cuối vực sâu, có vài cây rơi được mười mấy mét thì va vào mái ngói, nảy lên mấy cái rồi dừng lại.

Đồng thời, hóa chất bên trong gậy phát sáng vì va chạm mạnh mà phản ứng, ánh sáng càng lúc càng sáng, lờ mờ soi rõ tình hình bên trong vòm băng.

Tiếp đó, Hồng Cô thả dây thừng xuống, vừa đủ chạm đến mái ngói bên dưới, rồi nhanh chóng trượt xuống.

Nhìn thấy cô đáp xuống mái ngói một cách ổn định, trái tim mọi người cuối cùng cũng thả lỏng.

Hồng Cô ra hiệu mấy cái, ý đại khái là quá trình này an toàn.

Ngay sau đó, Shirley Dương và ba cô gái còn lại lần lượt đi xuống, tiếp theo là Trần Hạo, Tiểu Ca, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, cùng với Phan Tử và đám người của Trần Bì.

Mọi người lần lượt cẩn thận làm theo, từng nhóm một vượt qua một cách kinh hãi nhưng không nguy hiểm, đáp xuống mái ngói.

Đi cầu thăng bằng một trăm mét và leo dây hơn một trăm mét không phải là trò đùa, Hoa Hòa Thượng sau khi xuống dưới gần như đứng không vững.

Ngay sau đó, mọi người dùng đèn pin soi tứ phía, phát hiện ra sườn dốc và vách đá bên trong vòm băng có độ nghiêng khoảng 30 độ, gần như thẳng đứng.

Hang động rất sâu, cung điện đi thẳng vào bên trong thân núi, không thể nhìn thấy tình hình sâu nhất, đỉnh núi và đỉnh linh cung gần như dính liền vào nhau.

Mái ngói mà Trần Hạo đang đứng là mái của tầng 'đại điện' treo lơ lửng ngoài cùng.

Các đầu mái cong đều có hình đầu phượng rồng, hai bên nóc nhà có tượng si vẫn trấn trạch, ngói vàng rường đỏ mang dáng vẻ hoàng gia.

Trừ mấy cao thủ như Trần Hạo, những người còn lại đều đứng xiêu xiêu vẹo vẹo, có cảm giác như đang trong cảnh quyết chiến trên Tử Cấm Đỉnh của Châu Tinh Trì.

Bàn Tử định nhấc một viên ngói lên xem, nhưng phát hiện ngói và rường nhà bị đóng băng cứng ngắc, hoàn toàn không nhúc nhích, đành

phải bỏ cuộc.

Sau đó, từng người một cẩn thận bám vào đầu rồng trên mái cong, dùng dây thừng xuống hành lang ngoài cửa chính của linh cung.

Hành lang này giống như một nơi tế tự.

Nền nhà được lát bằng những phiến đá treo lơ lửng, cái lạnh nhiều năm đã làm đá trở nên giòn, bước lên phát ra tiếng răng rắc, có thể gãy bất cứ lúc nào.

Nơi này đáng lẽ là điểm cuối của con đường ván được xây dựng năm đó để đi vào núi, nhưng giờ con đường ván đã bị phá hủy.

Một bên là vực sâu vạn trượng đen kịt, hai bên trái phải là một hàng đỉnh đồng bị băng giá bao phủ, bên trong toàn là tro cốt cổ xưa màu đen không rõ tên.

Phong cách đồ đồng và kiểu dáng cung điện đều có phong cách Hán rất rõ ràng, xem ra Uông Tàng Hải dù nhận thầu công trình này, về mặt thiết kế cũng không thể vượt qua những hạn chế về dân tộc và thời đại.

Hoặc cũng có thể, với quốc lực của Đông Hạ lúc bấy giờ, họ chỉ có thể đi cướp đoạt đồ đạc của người Hán ở biên giới để chắp vá lại.

Phía bên kia là cửa điện của linh cung, trước cửa có một tấm bia đá rùa không chữ.

Sau bia đá là một cánh cổng bằng đá bạch ngọc lớn, cao gần ba người, rộng hai người.

Trên cửa đá điêu khắc những con quái điểu mặt người đang múa trong mây, không rõ tên.

Trên vòng cửa bằng đồng thau là một đầu hổ.

Khe cửa và trục cửa đều bị đổ nước vào, giờ hai cánh cửa đã đóng

băng thành một khối.

Đứng ở đây nhìn lên vòm băng phía trên, ánh sáng yếu ớt xuyên qua, mắt mọi người như bị phủ một lớp sương mù, mọi thứ nhìn thấy đều trở nên cổ xưa, một cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Hoa Hòa Thượng muốn chụp vài tấm ảnh ở đây trước, những người khác cũng nhân cơ hội thở dốc, nhìn ngó xung quanh.

Lara và bốn cô gái cũng đi một vòng, sau khi nhìn xuống vách đá bên dưới, bèn cảm thán.

"Thật không hiểu nổi, tại sao hoàng đế Vạn Nô lại phải xây lăng mộ ở một nơi như thế này, xây trên đất bằng không tốt hơn sao?

Đúng là làm khổ người ta mà." Trần Hạo cười nói: "Cách nghĩ của hoàng đế khác người thường, có lẽ liên quan đặc biệt đến tôn giáo." "Ví dụ như các ngôi chùa ở Tây Tạng, toàn bộ đều được xây ở những nơi con người gần như không thể đến được, mục đích là để tiếp cận với trời đất.

Điều này chúng ta không thể hiểu được." Bàn Tử lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý: "Tôi thấy lý do xây ở đây đơn giản thôi, là để không cho người khác tìm đến." "Trong hoàng lăng chắc chắn có đồ tốt, lão già Vạn Nô Vương ôm khư khư như báu vật, chết rồi cũng không cho ai.

Chương 460

Chúng ta phải giáo dục lại lão một trận mới được.” Nói rồi, hắn và Lang Phong lấy cạy ra để cạy cửa điện.

Trần Hạo nghe mà buồn cười, Bàn Tử đúng là người thật thà, nếu hắn mà làm hoàng đế, không biết sẽ đặt lăng mộ ở đâu nữa.

Cửa đá ngọc thạch này không có then cài, dùng cạy đập mạnh một cái, trục cửa hai bên liền nứt toác ra.

Mọi người dùng dùi cui đập vỡ băng trong khe cửa, cánh cửa mới miễn cưỡng mở ra được một khe hở.

Một luồng khí đen kịt tuôn ra, Phan Tử và những người khác vội vàng né tránh.

Shirley Dương nói: “Không sao, đó là hắc ín chống ẩm dán sau cửa, bây giờ đã đông thành bột cả rồi.” Cửa điện kéo ra được một khe, liền không nhúc nhích nữa, dường như trục cửa đã bị gỉ sét.

Lấy đèn pin soi vào trong, linh điện trống trải không thấy gì, bóng tối bên trong như thể có thể hấp thụ cả ánh sáng.

Diệp Thành nóng lòng muốn vào, nhưng bị Bàn Tử cản lại, quay đầu hỏi.

“Hạo gia, Tiểu Ca, hai người xem trước đi, nơi này liệu có cơ quan tinh xảo nào không?” Trần Hạo cười nói: “Có Tiểu Ca ở đây, tôi cũng đỡ phải bận tâm.” Nói xong, anh dẫn theo năm cô gái, ung dung đi theo sau Tiểu Ca.

Tiểu Ca sờ sờ cánh cửa, lại nhìn những bức phù điêu trên đó, nhìn hồi lâu, rồi lắc đầu tỏ ý không chắc chắn.

“Theo sau tôi, đừng nói chuyện.” Hạo Thiên Chân và Bàn Tử gật

đầu lia lịa.

Mấy thuộc hạ của Trần Bì cũng rút vũ khí phòng thân ra.

Tiểu Ca lách người qua ngưỡng cửa cao đến đầu gối, đi vào trước tiên.

Trần Hạo thì dẫn theo năm cô gái, cũng thong dong theo sát phía sau, bước qua ngưỡng cửa.

Nhưng ngay khoảnh khắc Hạo Thiên Chân bước vào bóng tối bên trong, anh đột nhiên cảm thấy một cảm giác dị thường cực độ ập đến! … Đại điện Linh Cung là phần kiến trúc chính trên mặt đất của toàn bộ lăng mộ, có quy mô lớn nhất.

Sau khi đi vào, điều đầu tiên Trần Hạo nhìn thấy là những cây cột đá lớn ở hai bên linh đạo giữa linh cung, cách nhau khoảng năm mét.

Trần Hạo nhớ lại cảnh tượng trong bức tranh, khi họ dùng 'phi tiễn' để treo quan tài lên.

Rõ ràng mọi thứ ở đây đều được vận chuyển lên từ vách đá cheo leo mà hiện tại mọi người cho là bất khả thi nhất, từng chút một theo cách đó.

Trong bóng tối giữa những cột đá, có thể lờ mờ thấy những chiếc đèn lồng lớn màu đen.

Mọi thứ đen kịt, không biết tại sao khi chiếu đèn pin vào, không có bất kỳ phản xạ ánh sáng nào, dường như nơi đó là một khoảng không hư vô.

Cũng không thấy bất kỳ đồ bồi táng nào.

Bàn Tử lấy diêm ra, định thử thắp sáng đèn lồng, nhưng Trần Bì lại ngăn cản.

"Không được, một công trình kiến trúc đứng vững ở đây mà không

sụp đổ, nhiệt độ thấp là một yếu tố quan trọng.

Nếu thắp sáng một lượng lớn đèn lồng, làm cho băng trên mái ngói tan chảy, có thể sẽ gây ra sụp đổ nhỏ." Bất đắc dĩ, mọi người chỉ có thể dựa vào đèn pin để tiến lên trong bóng tối.

Nhưng Trần Hạo có dạ nhãn, nên không bị ảnh hưởng chút nào.

Lúc này, tất cả mọi người đều im lặng, dường như sợ làm kinh động thứ gì đó trong linh cung.

Xung quanh tĩnh lặng đến đáng sợ, trong không khí chỉ còn lại tiếng bước chân vang vọng và tiếng thở nặng nề của mọi người.

Diệp Thành là người ít kinh nghiệm nhất trong nhóm, đi được vài bước liền không nhịn được nói.

"Mẹ kiếp, yên tĩnh thật, cảm giác cả người lạnh toát.

Càng không có tiếng động tôi càng hoảng, chúng ta nói chuyện đi, đừng im lặng thế này." Lời chưa dứt, Tiểu Ca đã ra hiệu im lặng, bảo cậu ta ngậm miệng.

Bàn Tử khẽ nói với Diệp Thành: "Mẹ nó, đừng có ra ý kiến vớ vẩn.

Chúng ta không phải đang đi trộm mộ sao?" "Tai Tiểu Ca thính lắm đấy, cậu mà nói một tiếng, lỡ chúng ta đạp phải cơ quan cũng không nghe thấy, cậu gánh nổi trách nhiệm không?" Diệp Thành vừa nghe có thể có cơ quan, vội bịt miệng lại, căng thẳng nhìn xung quanh, chỉ sợ có ám khí bay ra.

Hoa Hòa Thượng nói: "Cũng không cần căng thẳng quá, đây là nơi dùng để tế tự.

Chính quyền Đông Hạ, có lẽ mỗi năm đều đến đây tế tự, khả năng có cơ quan không lớn." "Với lại nơi này cũng có chút tuổi rồi, không

cần lo lắng." "Vớ vẩn." Bàn Tử nghe vậy, phản bác.

Hạo Thiên Chân vỗ vai hắn: "Bàn Tử đừng nhiều chuyện, vừa mới bảo người ta đừng nói chuyện, giờ đến lượt ông nói không dứt." Trần Hạo thì chỉ mỉm cười không nói, đồng thời cũng tò mò không ngừng quan sát xung quanh.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên anh tận mắt nhìn thấy thực vật.

Vòm băng bên ngoài dày như vậy, một khi đã đóng lại thì khó mà mở ra lần nữa, con đường ván bên ngoài cũng đã sớm bị đốt cháy.

Rõ ràng sau khi linh cung bị phong bế, hoàn toàn không có ai quay lại.

Lời của Hoa Hòa Thượng không phải không có lý, không cần phải tăng thêm sự sợ hãi không cần thiết trong tình huống này.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước khoảng không đến năm phút, đã đến trung tâm của đại điện linh cung.

Phía trước xuất hiện một đài ngọc, xung quanh có mấy pho tượng đồng khổng lồ hình người đầu chim.

Tượng điêu khắc không phải người cũng không phải Phật, giống như một cây cột vặn vẹo đầy địa y, không ai nhận ra đó là gì, trông vô cùng quỷ dị.

Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Cái quái gì đây?" "Trong linh điện không phải nên đặt tượng của mộ chủ sao?

Chẳng lẽ mộ chủ trông thế này à?

Không phải là một con rết lớn sao?" Hoa Hòa Thượng nói: "Có lẽ là chủ thần 'Trường Sinh Thiên' đã bị dị hóa trong tôn giáo Đông Hạ." "Thần này trông cũng xoàng quá nhỉ." Bàn Tử lẩm bẩm.

"Có khác gì cái chày giặt quần áo đâu?" Nhìn vào vật tổ màu đen

kỳ dị, Trần Hạo biết đó không phải là Trường Sinh Thiên.

Anh tuy không hiểu về Saman giáo, nhưng biết rằng Trường Sinh Thiên không có hình tượng, Trường Sinh Thiên đại diện cho một sức mạnh vô hạn, hiện diện khắp nơi, một loại tín ngưỡng vũ trụ.

Hoặc là Hoa Hòa Thượng đang nói dối Bàn Tử, hoặc là đang che giấu sự chột dạ của mình.

Môi trường ở đây quả thực mang lại cho người ta một cảm giác căng thẳng, ngoài Trần Hạo, Trần Bì A Tứ và Tiểu Ca không hề để tâm, những người khác ít nhiều đều có biểu hiện khác thường.

Đương nhiên, năm cô gái của Tô Nan cũng nằm trong số đó.

Chương 461

Lúc này, Shirley Dương ngạc nhiên nói: "Nhưng nếu trong linh điện không đặt vị thần mà họ tôn thờ, thì đáng lẽ phải đặt tượng của mộ chủ." "Chẳng lẽ đúng như Bàn Tử nói, hoàng tộc Đông Hạ trông như thế này sao?" A Ninh cũng tiếp lời: "Không thể nào?

Đây hoàn toàn không phải hình dạng của con người, trông giống như tà thần trong tín ngưỡng vật linh ở các vùng biển hơn." "Tôi từng thấy một lần khi xem triển lãm ở Thượng Hải, các vị thần ở đó mới có hình dạng một đống lùng nhùng như tổ ong, giống như một loài động vật thân mềm khổng lồ." Hạo Thiên Chân đột nhiên nói: "Tôi nhớ trong con cá đồng có ghi chép, hoàng tộc Đông Hạ đều là những quái vật được đào lên từ lòng đất, chẳng lẽ là thứ này?" "Không thể nào, thứ này chỉ có thể là yêu nghiệt, tôi tin người Đông Hạ sẽ không chấp nhận một đống lùng nhùng làm hoàng đế." Trong chốc lát, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc.

Chỉ có Trần Hạo biết, đó thực ra chính là hình dạng sau khi các đời Vạn Nô Vương thực hiện nghi thức cộng sinh với động vật.

Chỉ là bây giờ Trần Hạo không tiện nói ra mà thôi.

Đúng lúc này, Phan Tử ở một bên kêu lên: "Nhìn này." Mọi người nghe vậy quay đầu nhìn lại, phát hiện Phan Tử đã trèo lên một pho tượng đồng, từ trong miệng con chim mặt người, cẩn thận lấy ra một thứ gì đó.

Hạo Thiên Chân căng thẳng nói: "Cẩn thận cơ quan." Phan Tử gật đầu, vô cùng cẩn thận lấy ra, rất nhanh, một con khỉ đồng mặt xanh mạ vàng đã được lấy ra.

Trên thân nó điêu khắc vô số hoa văn kỳ lạ, giống như một tiểu

quỷ xăm trổ.

Mọi người đều tò mò, chưa từng thấy loại đồ đồng nào có thiết kế như vậy.

Phan Tử nhảy xuống, đặt nó vào giữa mọi người, mấy người vây lại xem.

Nhìn tới nhìn lui, chỉ phát hiện thứ này làm bằng đồng thanh, ngoài ra không nhìn ra được gì khác.

Hoa Hòa Thượng kiểm tra ba pho tượng đồng còn lại, cũng phát hiện ra những thứ tương tự, bèn suy đoán.

"Nếu cái chày giặt kia là chủ thần, thì bốn con xung quanh hẳn là thú bảo vệ chủ thần." "Có thể liên quan đến những truyền thuyết thần thoại mang tính địa phương rất cao ở đây.

Chúng ta không sống ở triều đại đó, không thể hiểu được tình hình thực tế." "Chỉ có điều làm tôi không hiểu, tại sao lại dùng đồng thanh để chế tác, vào thời Minh triều đã là thời đại đồ sắt rất phát triển rồi." Kiểm tra một vòng quanh vật tổ không phát hiện gì thêm.

Mọi người lại đi về phía sau, phía sau là một vùng bóng tối, không biết sâu đến đâu.

Lúc này mọi người đều cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bên trong đại điện linh cung, thông thường sẽ đặt những cái đỉnh lớn dùng để tế tự và những ngọn nến trường minh vãng sinh, các loại giường báu, bảo tọa và bài vị.

Bây giờ những thứ này đều không thấy đâu.

Nhưng tình hình và hình thức có thể khác, quốc gia Đông Hạ vẫn luôn co cụm trong rừng sâu Trường Bạch Sơn, cũng không biết trạng thái sinh hoạt của họ ra sao, có lẽ trong phong tục của người Nữ Chân

không có những thứ này cũng không chừng.

Bàn Tử lúc này có chút bực bội.

Mục đích đến đây là để tìm đồ.

Chạy cả một chặng đường mà không thấy bất kỳ minh khí nào có thể mang đi, sao có thể không bực bội.

Hắn vừa đi vừa hỏi mọi người, có thể để hắn ra phía sau những chiếc đèn lồng kia xem không, xem trong bóng tối phía sau có gì.

Trần Hạo xua tay, sau đó lấy ra một cây gậy phát sáng, ném về phía đó.

Mọi người chỉ thấy một vệt sáng xanh lóe lên.

Cây gậy phát sáng rơi vào bóng tối phía sau đèn lồng, ánh sáng xanh liền biến mất, giống như bị ném vào một đám bông gòn màu đen.

Bàn Tử nhìn mà tặc lưỡi, khẽ hỏi: "Chuyện gì vậy?" Trần Hạo nói: "Lúc ở ngoài chúng ta thấy đại điện không lớn lắm.

Đèn pin của mọi người không có phản quang, tường điện chắc chắn có sơn hấp thụ ánh sáng.

Nếu cậu đi một mình, đảm bảo không quay lại được, tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ." Bàn Tử thở dài một tiếng, thất vọng nói: "Được rồi, tôi phục tùng sự sắp xếp của tổ chức, trước khi chưa điều tra rõ tình hình địch, tuyệt đối không phản bội tổ chức." "Điều tra rõ cũng không được phản bội.

Mẹ nó, bây giờ đã bắt đầu muốn vơ vét rồi, vào địa cung thì làm sao?

Ông chứa được bao nhiêu?" Trần Hạo cười trêu.

Đi vào sâu hơn, mọi người nhìn thấy điểm cuối của đại điện, ở đó có một cánh cổng ngọc, được ghép từ bốn phiến Hán bạch ngọc.

Trục cửa có con rồng trăm chân bằng lưu ly uốn lượn, trên trán cửa có phù điêu hình các trò vui ca múa, trên cửa điêu khắc hai đồng tử gác cổng.

Sau cửa cũng không có then cài, cửa bị đóng băng cứng ngắc.

Sau khi mọi người cạy ra, phát hiện sau cửa là một hành lang dẫn đến hậu điện của linh cung, đen kịt một màu.

Bàn Tử nhìn hai con rồng trên cửa, lập tức lại hăng hái, mắt sáng lên, nói với mọi người.

"Tôi từng thấy loại cửa này ở một phiên đấu giá.

Gọi là Bàn Long Trục Lưu Ly Xuyên, nguyên cả cánh cửa bán được hai trăm triệu, mà là đô la Hồng Kông đấy.

Ây da, cánh cửa này trông cũng không nặng lắm." Trần Hạo biết rõ về đồ cổ, dội một gáo nước lạnh.

"Tỉnh táo lại đi, đó là chiêu trò thổi giá.

Bây giờ giao dịch đồ cổ bằng tiền mặt, có thể vượt qua 20 triệu đã là giá trên trời rồi, cánh cửa này nhiều nhất chỉ đáng bốn trăm nghìn." "Không thể nào." Bàn Tử kinh ngạc: "Bốn trăm nghìn thổi giá lên hai trăm triệu?

Có chuyện vô lý vậy sao?" Trần Hạo cười nói: "Con cá đồng xà mi trong túi Trần Bì còn đáng giá 20 triệu đấy, nhưng lúc bán thật thì ai sẽ mua?" "Bây giờ chiêu trò của các nhà đấu giá ai mà không biết, đều là ba năm không mở hàng, mở hàng ăn cả đời.

Gặp được một thằng ngốc thật sự bỏ ra hai trăm triệu mua cánh cửa này, thì cả đời sau công việc chỉ còn lại tiêu tiền thôi." Thế giới quan của Bàn Tử lập tức bị anh phá hủy, hắn nhìn cánh cửa với vẻ mặt có chút ngơ ngác.

Mọi người không để ý đến hắn, đi vào hành lang, tiến về phía hậu điện.

Hậu điện thường là nơi có lối vào địa cung, thường sẽ đặt một cái quan tài mang tính trang trí, thắp nến trường sinh vĩnh viễn không tắt, hoặc chất đống một lượng lớn đồ tế lễ, do người trông lăng định kỳ thay đổi.

Với một tiểu quốc biên giới luôn trong tình trạng chiến tranh như Đông Hạ, chắc cũng không có nhiều đồ tốt, nhưng lối vào địa cung thường được đặt ở bên trong, mọi người bắt buộc phải vào xem. … Bước vào hành lang, hai bên và trên đầu đều là những bức bích họa.

Bích họa bị phủ một lớp băng, đông lại mờ mịt.

Trần Hạo từ sau khi nhìn thấy bức bích họa hai lớp trong khe nứt, luôn cảm thấy hứng thú với những thứ mang tính kỹ thuật như vậy, bèn dùng đèn pin soi xem.

Chỉ thấy trên bích họa, gần như toàn là những con rồng trăm chân uốn lượn trong mây mù, chúng bò, bay, lượn, phủ kín cả bức tường.

Thoạt nhìn giống như có vô số con rết đang bò.

Bích họa được chia thành nhiều phần.

Chương 462

Có bức họa vẽ những người lính mặc áo da cừu đang cúi lạy những con rồng trăm chân trên trời.

Trên đầu vẽ hai con rồng trăm chân quấn lấy nhau, không biết là đang giao phối hay tranh đấu.

Trên mỗi bức bích họa, rồng trăm chân chắc chắn là phần chủ thể, những nhân vật xung quanh đều trông vô cùng nhỏ bé, khiêm tốn đến cực điểm.

Rõ ràng, sự sùng bái của người Đông Hạ đối với loài rồng rết này, so với sự sùng bái của người Hán đối với rồng uốn lượn thì còn hơn chứ không kém.

Diệp Thành lấy máy ảnh ra chụp lại toàn bộ bích họa, những thứ này có thể dùng được khi bán minh khí, vì Đông Hạ là một chính quyền không xác định, có ảnh chụp lăng mộ, giá cả có thể tăng lên gấp mấy lần.

"Người được chôn trong lăng bồi táng là thuộc hạ của lão già Vạn Nô, mà lại toàn vẽ loại bích họa này sao?" Diệp Thành vừa chụp vừa hỏi.

Trần Hạo tuy trong lòng rõ ràng, nhưng vẫn giả vờ không biết.

"Thông thường, chủ nhân của lăng bồi táng sẽ có hai loại, một là con cháu và người thân.

Một loại là sủng thần.

Nếu là con cháu và người thân, nội dung bích họa nên có nhiều cảnh sinh hoạt.

Nếu là sủng thần thì thường là cảnh trên triều đình, ví dụ như văn

quan trị thủy, võ quan phạt giặc." "Vẽ nhiều rồng thần hóa như vậy, nếu ở trong chủ lăng thì có thể coi là bình thường, nhưng ở đây thì không ổn." "Trong bích họa không thấy hình tượng của chủ nhân lăng mộ.

Lấy rồng làm chủ thể, những bức họa này làm nổi bật uy nghiêm của rồng, vậy thì những người thành kính cúi lạy bên dưới hẳn phải có một người dẫn đầu." "Vì đây là lăng bồi táng, người dẫn đầu tất nhiên là Vạn Nô Vương, chủ nhân lăng mộ nên đứng bên cạnh Vạn Nô Vương để hầu hạ.

Nhưng trên bích họa, tất cả mọi người đều ăn mặc như nô lệ hoặc binh lính, không có bất kỳ người dẫn đầu nào." "Trong bích họa của hoàng lăng, điều này đơn giản là bất hợp lý, không phù hợp với tam cương ngũ thường, bức bọa này vẽ ở đây chẳng khác nào không vẽ." Hồng Cô đột nhiên hỏi: "Liệu bích họa ở đây có phải cũng là hai lớp không?" Shirley Dương sờ vào bích họa, phát hiện có một số chỗ bị bong tróc, bên dưới không có bề mặt đặc biệt nào, bèn lắc đầu: "Không phải.

Bức bích họa trong khe núi lửa đó, đằng sau chắc chắn có một câu chuyện, nếu không tại sao ở một nơi như vậy lại có hai lớp bích họa, thật sự không thể giải thích được." Sau khi mọi người đi khoảng hơn hai trăm mét, bích họa đột nhiên dừng lại, hành lang đã đến cuối, lối ra hậu điện xuất hiện ở phía trước.

Lối ra không có cửa, chỉ có một đài đèn chân hạc bằng đồng thanh đặt ở giữa, cao bằng nửa người, tạo hình kỳ lạ, trên đó phủ một lớp băng mỏng màu trắng, khiến màu sắc trông có vẻ sẫm hơn.

Mọi người bước ra khỏi hành lang, vào trong hậu điện.

Bàn Tử châm một cây pháo sáng lạnh, quan sát tứ phía.

Phát hiện bố cục hậu điện gần như giống hệt đại điện, nhưng nhỏ

hơn nhiều, mọi người có thể nhìn thẳng thấy các bức tường xung quanh.

Trên tường vẫn là những bức bích họa rồng trăm chân dày đặc.

Màu sắc ban đầu hẳn là màu đỏ tươi, giờ đã đông thành màu xám.

Hậu điện trống không, không có bất kỳ đồ bồi táng nào, không cần tìm kiếm cũng thấy rõ.

Ở giữa có ba chiếc giường đá rồng cuộn vân sấm màu đen đặt ngang.

Trên đài phủ những tấm gỗ điêu khắc hoa văn mây, đều đã bị đông cứng đến nứt toác.

Trần Hạo lắc đầu nói: "Đây gọi là đài dừng quan, sau khi quan tài được đưa vào, sẽ tạm thời đặt ở đây." "Ở đây có ba chiếc, rõ ràng lúc nhập liệm không chỉ có một cỗ quan tài, mà vợ con của người được bồi táng cũng được chôn cùng." A Ninh tiếp lời: "Bị chôn theo người khác, nghe có vẻ rất bất hạnh, nhưng ở thời đại đó, cũng không có cách nào khác." Phía sau ba chiếc giường đá, trên mặt đất nhô lên một phiến đá lớn hình vuông.

Trên phiến đá điêu khắc hai con quái điểu mặt người, tạo thành hình vòng tròn, chính giữa phiến đá có phù điêu hình thái cực đồ.

Đây là đá phong mộ, lối vào địa cung chắc chắn ở dưới phiến đá này.

Ngoài ra, hậu điện thật sự chẳng có gì, trống trải vô cùng.

Bàn Tử nhìn một vòng rồi nói: "Lão già Vạn Nô đúng là keo kiệt, có tiền xây nhà cho thuộc hạ mà không nỡ bỏ tiền mua đồ đạc, thế mà cũng gọi là người sao?

Chắc chắn đồ tốt đều bị lão chiếm hết rồi." Hoa Hòa Thượng nói:

“Đừng nói bừa, có thể xây một lăng mộ lớn như vậy, lại nỡ tiếc mấy món đồ tế lễ sao?

Mẹ kiếp, chắc chắn có nguyên nhân đặc biệt.” Hạo Thiên Chân cũng đồng tình: “Tôi cũng cảm thấy không đơn giản như vậy, tình hình trong hậu điện có chút không ổn.” “Dù chỉ là một tiểu quốc biên thùy, như chúng ta dự đoán là quốc lực không đủ, nhưng dù sao thuyền nát cũng còn ba phân đinh.

Không có vàng bạc, thì ít nhất cũng phải có vài món đồ đồng chứ.” Lại tìm kiếm một vòng, xung quanh cũng không có lối đi nào khác.

Mọi người tập trung bên cạnh phiến đá phong mộ.

Phan Tử xắn tay áo lên, dùng sức nhấc thử, không hề nhúc nhích, vội gọi người khác đến giúp.

Để phòng ngừa bên dưới có bẫy cát độc hay nước độc, Tiểu Ca cẩn thận kiểm tra nền gạch xanh bên cạnh phiến đá phong mộ.

Sau khi xác định không có vấn đề gì, Lang Phong đặt cuốc chim sang một bên đài dừng quan, rồi cùng Hoa Hòa Thượng, Diệp Thành lên đẩy phiến đá.

Sức lực của mấy người to khỏe này quả không phải dạng vừa, chỉ nghe một tiếng “răng rắc”, phiến đá đã bị dịch đi một chút.

Tiếp tục dùng sức, họ từ từ đẩy cả phiến đá sang một bên.

Mọi người nhìn xuống dưới, không khỏi kinh ngạc.

Dưới phiến đá không có bất kỳ dấu vết nào của lối vào mật đạo, vẫn là gạch xanh như những nơi khác.

Chỉ là vì phiến đá đã đè lên đó hàng trăm năm, trên mặt đất có một vết hằn hình vuông, dùng chân cọ vào có cảm giác lồi lõm, gạch xanh bên dưới đã bị ép lún xuống vài milimet.

“Chuyện gì vậy?” Phan Tử kỳ quái hỏi: “Đá phong mộ là giả à, chỉ để trưng bày?” “Không thể nào, đây là nghi thức mai táng cơ bản nhất, không ai lại đùa giỡn với chuyện này.

Lối vào chắc chắn ở đây.” Hoa Hòa Thượng nói.

“Liệu có phải bị bịt kín dưới lớp gạch xanh này không?” Tô Nan hỏi.

Hạo Thiên Chân nhíu mày nói: “Giữa những viên gạch này không có vữa sắt, trông có vẻ có vấn đề, nhưng bảo tôi kết luận thì tôi cũng không biết nói sao.” Nhìn vẻ mặt khó hiểu của mọi người, Trần Hạo trong lòng cảm thấy vô cùng thú vị.

Bàn Tử nói: “Kệ nó, đằng nào cũng không có ai, hiếm khi được trộm hoàng lăng một lần, cứ dỡ gạch ra xem là biết.” Phan Tử, Diệp Thành và những người khác cũng lập tức đồng tình.

Tất cả mọi người bắt đầu hưng phấn, adrenaline tăng cao.

Khoảnh khắc đào mộ và mở địa cung luôn là lúc khiến người ta phấn khích nhất, đôi khi còn căng thẳng hơn cả lúc mở quan tài, điều này không ai có thể phủ nhận.

Trần Hạo cười rồi ngồi xổm xuống, dùng hai ngón tay kẹp lấy một viên gạch xanh, dùng sức bẩy lên, cứng rắn nhổ viên gạch ra khỏi mặt đất.

Diệp Thành và Hoa Hòa Thượng nhìn mà mắt chữ A mồm chữ O, miệng không khép lại được.

Tiểu Ca đứng bên cạnh, hai mắt bỗng lóe lên tinh quang: “Song Chỉ Thám Động?!” Tuy là câu hỏi nghi vấn, nhưng ngữ khí lại vô cùng khẳng định.

Trần Hạo trêu chọc: “Tiểu Ca, tuyệt kỹ của cậu tôi cũng biết đấy, đừng để ý nhé.” Tiểu Ca nghe vậy hơi sững sờ, rồi khóe miệng nhếch

lên một nụ cười nhạt, không nói thêm gì nữa.

Chương 463

Bàn Tử đắc ý, vẻ mặt như thể nói: "Thấy chưa, Hạo gia nhà ta lợi hại không?" Có một lỗ hổng rồi thì mọi chuyện dễ dàng hơn.

Mọi người đều xúm vào giúp, dùng cuốc chim để đào gạch lên.

Điều kỳ lạ là, những viên gạch bên dưới vẫn không có dấu vết của vữa sắt, toàn bộ đều là kết cấu xếp chồng lên nhau, không khó để đào.

Lúc này, Tô Nan nói: "Lối vào địa cung là phần được bảo vệ nghiêm ngặt nhất, ở đây lại có thể dễ dàng lấy gạch ra như vậy, chắc chắn có gì đó không ổn.

Liệu bên dưới có cạm bẫy gì không?" Trần Hạo lại mỉm cười lắc đầu, không nói nhiều.

Trong nửa điếu thuốc, mọi người đã nhanh chóng đào được một cái hố lớn.

Lớp gạch xanh cuối cùng được lấy ra, tổng cộng có bảy lớp.

Có lẽ vì chiều cao của công trình này là cố định, để không chạm vào nóc động, họ chỉ có thể hy sinh số lượng gạch lót nền.

Dưới đáy hố, lộ ra một khối đá màu đen, trông giống như mai rùa đầy hoa văn.

"Đá phong điều?" Diệp Thành phấn khích.

"Không phải." Hoa Hòa Thượng ở dưới cùng gõ gõ, rồi lấy hết những viên gạch xung quanh tảng đá đen ra.

Dưới những viên gạch, xuất hiện một con rùa đá hai đầu màu đen to bằng bàn bát tiên.

Hoa văn trên mai rùa, bây giờ mới thấy, được điêu khắc thành một khuôn mặt phụ nữ.

"Chuyện gì vậy?" Mọi người không hiểu, nơi đáng lẽ là lối vào địa cung lại chôn một con rùa đá.

"Không có cửa mộ sao?" Phan Tử vừa nãy dùng sức nhiều nhất, thở hổn hển thắc mắc.

"Cứ khiêng nó ra đã!

Xem bên dưới con rùa có gì." Hoa Hòa Thượng cũng không hiểu ra sao, bắt đầu chỉ huy lung tung.

Thực ra không cần khiêng cũng biết dưới con rùa chắc chắn không có gì.

Trần Hạo và năm cô gái nhìn vào lớp đá đen dưới con rùa, mọi người đã đào đến tận đáy động.

Mấy người vội vàng nhảy vào hố, định khiêng con rùa đá lên.

Vừa mới ngồi xổm xuống, Bàn Tử "ưm" một tiếng, dường như phát hiện có gì đó không ổn.

Trần Hạo ghé lại xem, chỉ thấy cái xẻng công binh treo bên hông Bàn Tử, không biết tại sao lại dính vào lưng con rùa.

Bàn Tử dùng sức gỡ ra, vừa buông tay, cái xẻng lại bị hút vào.

Bàn Tử kỳ quái hỏi: "Chẳng lẽ con rùa này được điêu khắc từ đá nam châm à?" Mấy người vây lại xem, đều tấm tắc khen lạ.

Bàn Tử lấy ra một đồng xu ném lên lưng rùa, "keng" một tiếng, nó dính chặt vào.

"Hầy, mẹ nó buồn cười thật, miếng sắt từ to thế này, mộ chủ làm nghề thu mua phế liệu à?" Thấy mọi người đều đang ngơ ngác đến tột độ, Trần Hạo mới giả vờ bừng tỉnh ngộ nói: "Hỏng rồi!

Long mạch ở đây đã bị người ta giở trò.

Đây là một long mạch giả gồm ba đầu rồng, hướng của long đầu đã sai." "Vị trí của phong thủy mạch lạc vô cùng quan trọng.

Lúc nãy trên đường đi, Trần Bì A Tứ đều dựa vào la bàn, kết hợp với la bàn thuộc lòng trong đầu để xác định hướng đi và vị trí của long mạch." "Nhưng ở đây lại chôn một vật điêu khắc bằng đá nam châm.

Với kích thước lớn như vậy, khi chúng ta tiến gần đến tọa sơn, hướng nam bắc trong la bàn chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng." "Vì vậy, căn cứ dùng để phán đoán hướng đi của long mạch lúc đó hoàn toàn sai lầm!" "Thế cục Tam Đầu Long được phán đoán dựa trên tiền đề sai lầm, vậy thì chắc chắn cũng là giả rồi!" Nghe những lời này, Shirley Dương kinh ngạc hỏi: "Nói vậy thì ở đây vốn không có long đầu, 'Côn Luân Thai' và mái vòm băng khổng lồ bên ngoài đều không còn cơ sở lý luận để tồn tại nữa." "Tất cả đều là giả tượng!

Đều là ám thị tâm lý dẫn dắt chúng ta bước vào một cái bẫy!" Trần Hạo gật đầu nói: "Uông Tàng Hải chắc chắn đã đoán được rằng những người có thể tìm đến đây sau này ắt phải có trình độ phong thủy đáng kể.

Vì vậy, lão ta đã chuẩn bị từ sớm." "Nói cách khác, khi chúng ta chưa vào lăng mộ, chưa nâng cao cảnh giác, chúng ta đã sập bẫy rồi." Phan Tử, Hoa Hòa Thượng và những người khác không hiểu, Trần Hạo bèn giải thích lại sự việc cho họ.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Không thể nào.

Thời đó làm gì có khối sắt từ lớn như vậy?" Trần Hạo cảm thán: "Con rùa đá đó chắc chắn được điêu khắc từ thiên thạch có từ tính." "Giá trị của thứ này không hề tầm thường, nhưng Uông Tàng Hải lại dùng nó để trấn mộ.

Xem ra để bảo vệ Vân Thiên Cung, lão Uông đã dốc hết sức lực." Nghe đến đây, mọi người cũng đã phản ứng lại.

Kiến trúc của tọa linh cung này quả thực rất quy chuẩn, nhưng bên trong lại không có bất kỳ vật phẩm cần thiết nào của một linh cung.

Thật ra mọi người sớm đã phát hiện ra sơ hở, chỉ là không ai nghĩ rằng cả tọa linh cung này lại là một cái bẫy, chỉ vì kiến trúc của nó quá quy chuẩn.

Sắc mặt Trần Bì A Tứ tái mét, cũng không nói lời nào, chỉ hung hăng nhìn chằm chằm vào con rùa đá đó, ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Phan Tử và Hoa Hòa Thượng đang bàn bạc ở đó: "Chết tiệt, lương thực của chúng ta chắc chắn không đủ để chuyển hướng đến Tam Thánh Sơn nữa.

Lần này e rằng chúng ta phải quay về thôn làng để bổ sung trước." Chuyến đi này hoàn toàn là công cốc.

Đến đây, mọi người không khỏi có chút bực bội.

Chuyện này thực ra không ai có trách nhiệm cả, nhưng khi gặp thất bại, có người để đổ lỗi vẫn tốt hơn, nếu không lửa giận không có chỗ trút, chỉ đành ôm cục tức trong lòng.

Sắc mặt những người khác cũng không khá hơn, nhưng bây giờ cũng không có cách nào khác.

Có lẽ mọi người sẽ tò mò, rõ ràng Trần Hạo biết tình hình ở đây, tại sao lại không nói gì?

Nguyên nhân rất đơn giản, vì hiện tại ở đây có hai nhóm người.

Mặc dù Trần Bì rất tôn trọng Trần Hạo, đám thủ hạ cũng tỏ ra cung kính, Trần Hạo cũng từng chỉ điểm cho Trần Bì một vài công phu, nhưng vấn đề là, khi đó Trần Hạo chỉ làm vậy vì nể mặt Nhị

Nguyệt Hồng.

Mặc dù Trần Bì thời trẻ không ngông cuồng như trong nguyên tác, nhưng mấy chục năm sau, lão ta lại giống hệt trong nguyên tác, vì để xuống một cái đấu mà dám giết hại cả một thôn người thường.

Đối với một Trần Bì như vậy, Trần Hạo vô cùng chán ghét.

Cho nên dù Trần Bì có cung kính, tôn trọng đến đâu, Trần Hạo cũng sẽ không coi lão ta là người của mình.

Chính vì vậy, hắn mới biết rõ kết quả sự việc mà vẫn im lặng không nói một lời.

Bàn Tử cũng không giống trong kịch bản gốc, đi khuyên giải Phan Tử và Hoa Hòa Thượng.

Chương 464

Thứ nhất là vì quan hệ không thân thiết, Phan Tử cũng không coi cậu ta là người của mình.

Thứ hai là Bàn Tử biết, trong 'Tụ Lý Càn Khôn' của Trần Hạo có đủ vật tư cho cả nhóm người tiêu hao trong mấy tháng!

A Ninh và năm cô gái cùng Bàn Tử thấy Trần Hạo không nhắc đến chuyện vật tư, nên tất cả đều im lặng.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng xua tay nói: "Đi một chuyến công cốc, ai cũng không vui.

Bây giờ quan trọng nhất là tìm cách cứu vãn.

Chúng ta bình tĩnh lại, tìm cách giải quyết được không?" Phan Tử nói: "Cứu vãn gì nữa, tôi thấy không sao cả.

Một khối đá nam châm lớn như vậy đặt ở đây, ai đến cũng phải xui xẻo.

Dám chắc đám thuộc hạ của gã đó cũng không trúng chiêu sao?" "Có khi vị trí của bọn chúng cũng hoàn toàn sai, bây giờ có lẽ đã bị biên phòng bắn thành tổ ong rồi." "Chúng ta nên lục soát nơi này một lượt, mang đi những gì có thể, sau đó quay về với tốc độ nhanh nhất, xuống núi chỉnh đốn lại trang bị rồi hẵng lên.

Đừng lãng phí thời gian, đã trúng chiêu rồi thì phải đối mặt với thực tế thôi." Trần Hạo, người biết rõ bí mật của con rùa đá nam châm, lúc này tiếp tục giả vờ nói: "Tôi thấy nơi này không chỉ đơn giản là một khối sắt từ.

Bây giờ nhất định phải bình tĩnh, tranh cãi lúc nãy cũng vô ích." "Uông Tàng Hải đã tốn nhiều công sức để thiết lập nơi này, nếu đã

cho chúng ta vào, tôi e là lão ta không có ý định để chúng ta ra ngoài dễ dàng." Nghe vậy, Hạo Thiên Chân vội hỏi: "Vậy bây giờ phải làm sao?" Trần Bì A Tứ nói: "Đã vào bẫy rồi, chúng ta chỉ có thể đi từng bước một.

Bây giờ kết luận có ra được hay không còn quá sớm." "Nhưng dù thế nào đi nữa, chúng ta phải phá hủy con rùa này, sau đó tìm kiếm trong này, xác định không còn thứ gì tương tự nữa, nếu không đi mấy lần nữa cũng như nhau thôi." Nghe đến đây, khóe miệng Trần Hạo cuối cùng cũng lộ ra nụ cười trêu tức.

Bởi vì hắn biết, chỉ có đập vỡ tảng đá nam châm lớn này, mới có thể khiến lũ tường xuyến tử trong động huyệt thức tỉnh.

Đến lúc đó, hắn có thể dễ dàng cày một mẻ điểm thưởng.

Mọi người đều trừng mắt nhìn con rùa, rõ ràng chưa bao giờ họ ghét loài động vật này hơn lúc này.

Khối sắt từ lớn đập vỡ cũng chỉ biến thành những khối sắt từ nhỏ, vẫn sẽ ảnh hưởng đến la bàn.

Muốn hoàn toàn loại bỏ từ tính, chỉ có thể dùng lửa đốt.

Thế là Phan Tử và Hoa Hòa Thượng lấy ra nhiên liệu lò không khói, đổ lên mình con rùa.

Sau đó Bàn Tử châm một điếu thuốc, rít một hơi mạnh rồi ném vào, ngọn lửa bùng lên.

Nhiệt lượng của nhiên liệu lò không khói cực lớn, một luồng khí nóng bỏng rát ập tới.

Hoa Hòa Thượng lấy la bàn ra, nhìn kim chỉ nam bên trong quay cuồng.

Chẳng mấy chốc, con rùa đã bị nung đến đỏ rực, ngay cả những

viên gạch xung quanh cũng bị nung thành màu đỏ.

Mọi người nhân cơ hội dựa vào mép hố gạch để sưởi ấm.

Nơi này không có bất kỳ loại gỗ nào có thể dùng để đốt, nhiên liệu có độ tinh khiết cao cháy rất nhanh, khoảng nửa điếu thuốc công phu, dưới đáy chỉ còn lại những viên gạch nóng hổi và con rùa đỏ rực.

Hoa Hòa Thượng ghé lại xem, chỉ thấy kim chỉ nam không còn chỉ vào con rùa nữa, từ tính đã biến mất.

Hắn lại cầm la bàn đi vài vòng, xác định dưới đất không còn đá nam châm nào khác, mới gật đầu ra hiệu đã xong.

Khi mọi người chuẩn bị quay lại hành lang, đột nhiên từ hậu điện truyền đến một loạt tiếng 'lách cách lách cách'.

Âm thanh cực kỳ giòn giã, rất chói tai, tất cả mọi người đều nghe thấy.

Thế là họ lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn.

Âm thanh không hề dừng lại, mà vẫn tiếp tục kéo dài.

Mọi người nghe một lúc, phát hiện nó phát ra từ cái hố gạch đã đốt rùa.

Thế là Phan Tử và Hoa Hòa Thượng cẩn thận quay lại, thò đầu vào xem, chỉ thấy con rùa dưới đáy hố đã nứt ra, vô số vết nứt đang lan rộng trên mai rùa.

Cùng lúc đó, một luồng khí đen kỳ lạ cũng từ trong các vết nứt bay ra, tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt phình to lên không trung, giống như một sinh vật thân mềm khổng lồ bị ép ra từ trong cơ thể con rùa.

Tiếp đó, luồng khí đen hòa vào bóng tối trên đỉnh đầu, không ngừng ngọ nguậy, nhìn hình dạng, tương tự với đồ đằng màu đen mà chúng ta đã thấy ở đại điện bên ngoài.

“Trường Sinh Thiên!” Bàn Tử hét lớn.

“Đừng dọa người.” Hoa Hòa Thượng nói, “Có lẽ con rùa này rỗng ruột, nóng nở lạnh co nên nứt ra, đồ bên trong bị đốt cháy thành than thôi.” Phan Tử biến sắc nói: “Rỗng ruột?

Vậy khói đen đó có độc không?” “Chắc là không, không có mùi gì cả…” Hoa Hòa Thượng nói, lời chưa dứt, Tiểu Ca đột nhiên làm động tác im lặng, ra hiệu không được nói nữa.

Mọi người lập tức im bặt.

Trong hậu điện cực kỳ yên tĩnh, ngoài tiếng nứt vỡ của rùa đá, còn có một loại âm thanh ‘xì xào’ rất rất nhẹ, không biết từ góc nào truyền đến.

Lúc này cửa ngọc của linh cung đã đóng lại.

Phía sau là một mảng tối đen.

Đèn pin chiếu tới, trong toàn bộ không gian tối tăm chỉ có vài chiếc đèn pin của mọi người là sáng.

Bóng tối ở những nơi khác giống như sương mù đen kịt bao vây lấy họ.

Ban đầu Tô Nan và năm cô gái định hỏi Trần Hạo chuyện gì xảy ra, nhưng Trần Hạo lại cười và ra dấu suỵt một tiếng.

Ngay lập tức, năm cô gái cũng ngậm miệng không nói nữa.

Bàn Tử nói nhỏ: “Tọa linh cung này ở trong mái vòm băng, không thể bị gió thổi.

Âm thanh này chắc chắn không phải tiếng gió.” Trần Hạo bèn nói nhỏ với năm cô gái, Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và Tiểu Ca: “Lát nữa ta chạy, theo sát ta.” Mặc dù không biết ý gì, nhưng mọi người đều gật đầu.

Hạo Thiên Chân thậm chí còn lén nói cho Phan Tử biết, dù sao Phan Tử cũng là người của tam thúc.

Còn về nhóm của Trần Bì, Trần Hạo và những người khác đều không thông báo.

Lúc này, khói đen phía trên ngày càng đậm, âm thanh xì xào đó cũng ngày càng dồn dập, chẳng mấy chốc, bốn phương tám hướng đều truyền đến âm thanh này, nghe mà toàn thân ngứa ngáy.

Sắc mặt Tiểu Ca càng lúc càng khó coi, không ngừng quay người, nhìn vào luồng khí đen tụ tập trên đỉnh đầu, đột nhiên hét lên: "Trong khói có thứ gì đó!" Hoa Hòa Thượng nghe tiếng 'xì xào', lại nhìn con rùa đá, dường như cũng ý thức được điều gì, mặt mày tái mét: "Trùng hương ngọc?

Trong con rùa có trùng hương ngọc!

Chương 465

Uông Tàng Hải muốn chúng ta chết!" Tiếng của Hoa Hòa Thượng vừa dứt, Trần Hạo liền hét lên với Hồng Cô và năm cô gái cùng Bàn Tử, Hạo Thiên Chân và những người khác: "Theo ta!" Nói xong, Trần Hạo liền dẫn mọi người chạy như điên.

Vọt vào hành lang, tông mở cửa ngọc vào đại điện, âm thanh 'xì xào' đó không giảm mà còn tăng lên.

Lúc này có thể cảm nhận rõ ràng âm thanh đến từ mọi hướng trên mái nhà, giống như vô số bàn chân đang ma sát trên xà ngang trên đầu, nghe mà nổi da gà.

Nhưng ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy bóng tối vô tận như bông gòn, không thấy gì cả, càng không biết thứ gì đang phát ra âm thanh.

Cùng lúc đó, Hoa Hòa Thượng, Diệp Thành và những người khác cũng vội vàng dìu Trần Bì chạy như điên.

Cũng không biết đã chạy bao lâu, Trần Hạo cảm thấy Hạo Thiên Chân gần như đã cạn kiệt sức lực, bước chân bất giác chậm lại.

Thế là hắn cũng thông báo cho Shirley Dương và năm cô gái cùng Bàn Tử, nhanh chóng dừng lại.

Bởi vì hắn chỉ biết kịch bản gốc, chứ không biết cụ thể đường đi lối về.

Trong nguyên tác cũng là Hạo Thiên Chân hoảng sợ chạy loạn, mới tình cờ gặp được hang động đầy tường xuyến tử đó.

Lúc này, thấy nhóm Trần Bì không chạy nữa, Hạo Thiên Chân hỏi: "Sao vậy, không chạy nữa à?" Diệp Thành thở không ra hơi, gân xanh trên mặt bắt đầu nổi lên: "Không ổn, không ổn rồi… Tôi vừa để ý, đại

điện này tổng cộng dài năm trăm bước.

Sải chân của tôi là một mét, với tốc độ chạy trăm mét nước rút như vậy, ước chừng chưa đến hai phút là ra ngoài." "Nhưng bây giờ, tôi chắc chắn mình đã chạy xa hơn thời gian đó rất nhiều, ít nhất cũng phải nhìn thấy cửa ngọc rồi, nhưng phía trước không có gì cả, có vấn đề!" Bàn Tử nói: "Có khi nào ông đếm nhầm không?

Ai mà bước nào cũng đúng một mét được?" Diệp Thành tự hào cười: "Tuyệt đối không sai, mỗi bước của tôi là một mét, sai số không quá một ly.

Tôi đã chạy gần một nghìn mét rồi, chắc chắn có vấn đề." Những người phía sau cũng đã đuổi kịp, Hoa Hòa Thượng thở hổn hển nói: "Sao lại dừng rồi, chạy mau, chạy một mạch ra ngoài rồi hẵng nghỉ." Diệp Thành nói một hơi kể lại tình hình.

Sắc mặt Hoa Hòa Thượng cũng thay đổi, lau mồ hôi trên trán nói: "Sao lại thế này, lúc vào chúng ta đâu có đi nhầm đường đâu, sao đi ngược lại lại không tìm thấy đường?" Bàn Tử hỏi: "Hay là chúng ta đổi hướng khác, chạy sang trái?" Hạo Thiên Chân quay đầu nhìn tứ phía: "Không được, đã đường cũ không về được, chắc chắn chạy theo hướng nào cũng sẽ đến một nơi không bến bờ, vĩnh viễn không có điểm cuối, đừng lãng phí sức lực vô ích." Diệp Thành kinh hãi nói: "Chết tiệt, vậy chẳng phải chúng ta sẽ bị kẹt chết ở đây sao?" Lúc này, tiếng 'xì xào' trên đầu dồn dập đến mức khiến người ta ngứa ngáy.

Diệp Thành dùng đèn pin quét qua quét lại, phía trên là một mảng xám mịt mờ, chỉ lờ mờ thấy được những xà nhà có vẽ màu, sắp phát điên đến nơi.

Hoa Hòa Thượng nói: "Cứ đứng yên ở đây cũng không phải cách.

Hay là chúng ta chia làm bốn đội, chạy theo hai hướng, như vậy ít

nhất cũng có một đội ra ngoài được trước, không đến nỗi toàn quân bị diệt." Bàn Tử hét lớn: "Nhìn cho rõ đi, người không đủ, chia làm bốn đội kiểu gì?" Mọi người nghe vậy, vội nhìn quanh, đếm số đèn pin thì ngây người.

Tiểu Ca, Trần Bì A Tứ, còn có Phan Tử đang cõng Thuận Tử và Lãng Phong đều không theo kịp.

Một nửa số người đã mất tích.

Trần Hạo trong lòng cũng kinh ngạc không thôi, mình đã nhắc trước rồi mà kết quả Tiểu Ca và Phan Tử vẫn bị lạc.

Xem ra, quán tính của kịch bản quả nhiên mạnh mẽ.

Hạo Thiên Chân lo lắng nói: "Lúc nãy chạy loạn cả lên, cũng không chú ý ai bị tụt lại phía sau." "Bây giờ xung quanh không thấy một tia sáng nào, hoàn toàn không có cách nào tìm thấy họ." "Chẳng lẽ lúc nãy chạy nhầm đường, chạy vào bóng tối ở đây, vậy thì phiền phức rồi, lạc nhau trong tình huống này gần như là tự sát." Hoa Hòa Thượng hoàn toàn mất phương hướng, không biết phải làm sao, bèn gân cổ hét lớn một tiếng: "Lão Phan!

Ông ở đâu?" Tiếng của hắn vừa dứt, bỗng nhiên nghe thấy tiếng của Lãng Phong từ một phía truyền đến, âm thanh hoàn toàn không thể phân biệt được phương hướng, nhưng lại hét rất lớn.

Chỉ nghe Lãng Phong hét to: "Mẹ kiếp, Hòa Thượng!

Tắt đèn pin đi!

Nhìn lên đỉnh đầu!" "Tắt đèn pin?" Mọi người nghe vậy đều ngớ ra, đã mất tích nhiều người như vậy, còn tắt đèn pin, nếu lại mất thêm người thì sao?

Chẳng phải là tự tìm xui xẻo sao!

Thế là mọi người vội nhìn về phía Trần Hạo, để hắn quyết định.

Trần Hạo vừa tắt đèn pin vừa nói: "Nghe lời hắn, tắt đi xem sao!" Mọi người nghe xong liền lần lượt tắt đèn pin, ngay lập tức xung quanh chìm vào bóng tối tuyệt đối, đồng thời vội vàng ngẩng đầu nhìn lên mái nhà.

Ban đầu là một mảng tối đen, không thấy gì cả, Bàn Tử đang định chửi thề, đột nhiên phía trên sáng lên, vô số điểm sáng màu xanh lục dày đặc tụ tập trên mái nhà, thoạt nhìn, giống như đang ngắm một dải ngân hà đầy sao.

"Ngũ thập tinh đồ." Hoa Hòa Thượng đứng bên cạnh kinh hãi kêu lên.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lại, quả nhiên, hình dạng do những điểm sáng màu xanh lục phía trên tạo thành, lờ mờ giống như một Ngũ thập tinh đồ, nhưng lại không giống, vì những điểm sáng màu xanh lục này đang di chuyển.

"Lần này phát tài rồi, nhiều dạ minh châu thế!" Bàn Tử kinh ngạc nói.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Không phải, dạ minh châu làm gì có loại nhỏ như vậy." "Nó đang động, là côn trùng!" "Côn trùng?

Côn trùng gì?" Bàn Tử lập tức căng thẳng, có lẽ đã nghĩ ra điều gì đó: "Đom đóm?" "Không phải, đom đóm nhấp nháy.

Nếu tôi không đoán sai, thì đây chính là tường xuyến tử!" "Loài côn trùng này được gọi là 'du diên', có nơi gọi là 'tường xuyến tử' hoặc 'hà sao'." "Nó trông rất giống rết, xúc tu phía trước và sau đều dài, thân thể thon dài chia thành chín đốt, trên lưng mỗi đốt đều có một đốm xanh." "Nhưng điểm khác biệt rõ ràng với rết là chân của loài côn trùng này rất dài, gần như bằng chiều dài cơ thể, và rất nhiều, giống

như lông dài mọc ở hai bên thân thể." "Thứ này chỉ cần bò lên người, chỗ nào bị nó bò qua đều sẽ thối rữa.

Điều đáng sợ nhất là, thứ này sẽ chui vào tai người." 'Tường xuyến tử' được ghi lại trong Liêu Trai, con lớn nhất có thể dài đến ba thước, giống như rết và nhện, đều là những thứ có yêu tính nặng.

Lúc này, Hạo Thiên Chân vừa hét lớn, vừa đội mũ áo leo núi, một tay không ngừng đập lên người.

Mọi người bật đèn pin chiếu xuống đất, không biết từ lúc nào, trên mặt đất đã bò mấy con côn trùng này, còn có nhiều con hơn không ngừng rơi từ trên xuống.

Những người bên dưới không thể tránh khỏi bị trúng chiêu, Hoa Hòa Thượng nhảy cẫng lên, không ngừng đập những thứ trong cổ áo ra.

Nhưng không có tác dụng gì, thứ đó gặp khe hở là chui vào, chẳng mấy chốc đã chui vào trong quần áo của hắn.

Những con côn trùng trên mặt đất cũng không biết làm sao, toàn bộ đều vây quanh hắn, từ giày bò lên.

Chỉ riêng Trần Hạo và Shirley Dương cùng năm cô gái, trên người không những không có một con tường xuyến tử nào, mà ngay cả xung quanh cũng không có con nào dám đến gần.

Thấy cảnh này, Bàn Tử vội vàng lao vào giữa sáu người Trần Hạo, kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, tại sao lũ tường xuyến tử này không dám chọc vào mọi người vậy?" A Ninh cười nói: "Bởi vì Trần Hạo có huyết mạch Thanh Long, chúng tôi lại phục dụng các loại nội đan của dị thú." "Cho nên những con độc trùng nhỏ này căn bản không dám đến gần chúng tôi." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức hít một hơi khí lạnh, rồi kéo cả Hạo Thiên Chân vào.

Nhưng Hạo Thiên Chân thấy Diệp Thành đang ôm đầu, bệnh thánh mẫu lại tái phát, vội vàng chạy đến giúp.

Kết quả kéo tay hắn ra xem, chỉ thấy trong tai hắn đã bò vào mấy con.

Hạo Thiên Chân bảo hắn nghiêng đầu cúi xuống, đập vào đầu hắn, cố gắng đập côn trùng ra.

Nhưng xung quanh, 'tường xuyến tử' rơi xuống như mưa, đúng lúc những người khác sắp phát điên, đột nhiên 'bụp' một tiếng, một ngọn đèn nến ở xa sáng lên, không biết ai đã thắp nó.

Mọi người đang thắc mắc ai lại có tâm trí đi thắp đèn lúc này, thì đột nhiên phát hiện những con 'tường xuyến tử' trên mặt đất có phản ứng, bắt đầu bò về phía ngọn đèn.

Phía xa lại truyền đến giọng của Thuận Tử: "Các vị lão bản, đốt lửa lên!

Lũ côn trùng này sẽ đẻ trứng trên những vật ấm áp, đừng để cơ thể mình trở thành thứ ấm nhất xung quanh." Hạo Thiên Chân và Bàn Tử nghe vậy, vội vàng trèo lên một ngọn đèn nến bên cạnh, thứ này được điêu khắc bằng đá, tạo hình một người cõng một cái chậu, trong chậu là bấc đèn, ngọn đèn cao hơn một người.

Chương 466

Hạo Thiên Chân trèo lên xem, vạn niên du trong chậu đã đông cứng như xà phòng, bên trong bò đầy côn trùng.

Hắn lấy bật lửa đốt bấc đèn, ngọn lửa ban đầu nhỏ, nhưng khi vạn niên du bên trong tan chảy, nó dần dần bùng lên.

Những con 'tường xuyến tử' trong chậu dầu vừa thấy ngọn lửa, không chút do dự vây lại, mấy con 'tường xuyến tử' quấn vào nhau, bị lửa đốt kêu xèo xèo.

Mọi người lúc này lại một lần nữa bật đèn pin, chiếu lên mái nhà, những bức tranh màu trên xà ngang đã thay đổi, dường như hình vẽ lúc nãy là do những con côn trùng này xếp thành.

Lúc này những nơi khác cũng đã thắp đèn nến, ánh lửa xuyên qua bóng tối trở nên rất mờ ảo.

Trên đầu có lác đác vài con côn trùng rơi xuống, nhưng phần lớn đều rơi về phía những ngọn đèn nến, Hạo Thiên Chân và mấy người dùng tay che đầu, chạy về phía ánh đèn bên cạnh.

Nhưng chạy được vài bước thì thấy Lãng Phong và Thuận Tử, Lãng Phong đã ngã xuống đất, không ngừng co giật, Thuận Tử một tay sờ gáy, một tay vội vàng đập côn trùng trên người.

Trần Hạo và mọi người đến hỏi Thuận Tử thế nào, hắn lắc đầu nói: "Xong rồi, côn trùng chui vào não rồi, vào quá sâu, không moi ra được nữa." Bàn Tử 'a' một tiếng, bất giác ngoáy tai, lẩm bẩm: "May mà ráy tai của mình nhiều." Trần Hạo lật mắt Lãng Phong lên xem, đã mất tri giác, đúng là thảm, nhưng thực ra cũng là chuyện tốt.

Bởi vì gã này là người của Trần Bì A Tứ, bây giờ trúng chiêu,

Trần Hạo cũng lười quan tâm.

Chỉ là trong lòng hắn biết rõ, thực ra là do Thuận Tử giở trò, vì gã này cũng là người do Ngô Tam Tỉnh phái đến.

Phan Tử từ xa gọi một tiếng, bảo mọi người tập trung lại.

Ngay sau đó, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử hai người khiêng Lãng Phong, khiêng hắn đi về phía Phan Tử.

Sau khi đi qua một đoạn tối tăm, Trần Hạo và mọi người cuối cùng cũng đến trước ngọn đèn nến của Phan Tử.

Trần Bì A Tứ và Phan Tử đều đang đợi ở đó, chỉ không thấy Tiểu Ca.

Hạo Thiên Chân hỏi: "Tiểu Ca đâu?" Phan Tử nói: "Không phải ở cùng các cậu sao?

Tôi vẫn chưa thấy cậu ấy." Bàn Tử hét lớn vào bóng tối xung quanh, âm thanh vang vọng một hồi lâu trong linh cung trống trải, nhưng không có ai trả lời, giống như Tiểu Ca chưa từng vào đây.

Lắng nghe một lúc, cũng không có tiếng hít thở hay tiếng bước chân nào.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Với thân thủ của cậu ta, chắc không có thứ gì có thể khống chế được cậu ta mà không gây ra tiếng động." "Nếu biến mất không một tiếng động như vậy, chắc chắn có lý do đặc biệt, hoặc là cậu ta đã phát hiện ra thứ gì đó, nên đã rời khỏi đội." Phan Tử và Bàn Tử lại gọi vài tiếng nữa, xác định không có hồi đáp, cũng đành nghe theo Trần Hạo.

Lúc này, Trần Bì A Tứ kiểm tra vết thương của Lãng Phong, với tính cách cáo già của lão, Trần Hạo tự nhiên biết lão đã phát hiện ra vết thương sau gáy của Lãng Phong.

Nhưng lão không hề lộ ra vẻ kinh ngạc nào, chỉ liếc nhìn Hạo Thiên Chân một cái.

Thuận Tử ở bên cạnh đặt Lãng Phong xuống, sau đó từ trong túi lấy ra hai cây tăm, banh tai hắn ra, gắp con 'tường xuyến tử' bên trong ra, đập xuống đất, Bàn Tử lập tức một chân giẫm chết.

Thuận Tử nói loài côn trùng này gọi là 'tuyết mao', một loại dược liệu rất hiếm.

Côn trùng này thường hoạt động dưới đường tuyết tuyến, chưa bao giờ thấy trên đường tuyết tuyến, không biết tại sao ở đây lại có nhiều như vậy.

Trong não Lãng Phong đã bị trúng loại côn trùng này, ước chừng không trụ được bao lâu nữa.

Bàn Tử nhìn lên đỉnh đầu nói: "Chắc chắn là trốn trong những viên ngói trên mái nhà, bị trùng hương ngọc đó xông lên, liền tỉnh lại, một chiêu này đúng là độc.

Nhưng mà, lão Uông đó chẳng lẽ biết chúng ta sẽ đốt con rùa từ sao?" Trần Hạo gật đầu nói: "Chắc chắn rồi, đã chôn con rùa từ ở phía dưới cùng của tảng đá chặn mộ, tất nhiên hy vọng những kẻ trộm mộ sẽ phát hiện ra, sau đó tiến hành phá hoại." "Bất kể là đốt hay đập, đều sẽ khiến trùng hương ngọc bay hơi, xông tỉnh lũ du diên ẩn nấp trên mái ngói của cung điện.

Nhưng nếu những người có lòng kính sợ đối với linh cung không phá hoại, thì con rùa từ đó ở đây, có thể vĩnh viễn bảo vệ sự an toàn của Vân Thiên Cung." Hoa Hòa Thượng có mang theo một ít dược phẩm, tiêm cho Lãng Phong một mũi, tạm thời có thể giữ được mạng của hắn.

Sau khi tiêm xong, họ cởi áo khoác của Lãng Phong ra, vỗ sạch

những con côn trùng co ro trong quần áo, dọn dẹp sạch sẽ.

Phan Tử nói: "Tứ a công, độc tính của côn trùng này rất mạnh, chúng ta tốt nhất nên nhanh chóng rời khỏi đây, nếu có người bị cắn nữa, dược phẩm sẽ không đủ." Trần Bì A Tứ nhìn xung quanh, nhíu mày, Diệp Thành thở dài, kể lại chuyện chúng ta bị kẹt lúc nãy cho Phan Tử nghe.

Phan Tử nghe xong cũng hoảng đến cực điểm: "Chắc không, có khi nào chúng ta đi nhầm đường không?" Diệp Thành vừa định nói, Thuận Tử 'ừm' một tiếng, nói: "Kỳ lạ." Mọi người quay đầu lại nhìn, hóa ra ánh lửa của ngọn đèn nến đầu tiên họ thắp lúc nãy, đã biến mất trong bóng tối xa xăm.

Dầu đèn trong ngọn đèn nến đã mấy trăm năm không dùng, bây giờ có thể đốt được đã là tạ ơn trời đất rồi, Hạo Thiên Chân không thấy có gì kỳ lạ.

Nhưng Thuận Tử lại nhíu mày, lại chỉ tay, bảo mọi người nhìn lại.

Chỉ thấy ngọn lửa thứ hai của ngọn đèn nến mà Hạo Thiên Chân đã thắp, đang rung động, dường như có người đang đi bên cạnh, tạo ra gió thổi làm ngọn lửa lay động.

Trong đại điện tuyệt đối không có gió, nếu bên cạnh không có thứ gì đi qua, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy.

Hạo Thiên Chân tưởng là Tiểu Ca đã quay lại, định gọi một tiếng, nhưng Bàn Tử đã bịt miệng hắn lại.

Lúc này, mọi người nhìn ánh lửa, lờ mờ chiếu ra hình dáng của một người, chắc chắn không phải Tiểu Ca, vì cái bóng đó quá cao lớn.

Trần Hạo trong lòng lại mừng thầm, vì con 'du diên' ngàn năm mà hắn đang chờ đợi, cũng chính là con tường xuyến tử cuối cùng đã xuất

hiện!

Sau khi Trần Bì A Tứ bắn viên đạn sắt ra, ngọn lửa đang lay động trong nháy mắt lại tối đi, bóng người bên đó lại trở nên mơ hồ, khiến mọi người không nhìn rõ nữa.

Viên đạn sắt cuối cùng không biết bắn vào đâu, phát ra một tiếng giòn tan, lăn xuống đất, âm thanh vang vọng trong linh cung trống trải, khiến người ta nổi da gà.

Khoảnh khắc ánh lửa lóe lên, ngoài Trần Hạo và Tô Nan cùng năm cô gái, tất cả mọi người đều bị cái bóng đó dọa cho giật nảy mình.

Thuận Tử càng kinh hãi hơn, sợ đến mức khẽ kêu lên: "Thứ gì vậy!" Hoa Hòa Thượng lập tức bịt miệng hắn lại, không cho hắn nói tiếp, tay của mấy người đều bất giác đặt lên dao của mình.

Trần Bì A Tứ xua xua tay, ra hiệu mọi người không cần căng thẳng như vậy, sau đó ra hiệu cho Hoa Hòa Thượng, người sau lập tức nhảy mấy bước lên ngọn đèn nến bên cạnh, một tay dập tắt ngọn lửa.

Trần Hạo không thể không khâm phục sự bình tĩnh của Trần Bì A Tứ, trong hoàn cảnh quỷ dị như vậy, bất kỳ ai cũng sẽ không dập tắt nguồn sáng bên cạnh mình, đều hy vọng xung quanh càng sáng càng tốt.

Nhưng thực ra, trong tình huống này, ở trong bóng tối mới là an toàn nhất.

Ngọn đèn nến vừa tắt, xung quanh lại tối sầm đi, bóng tối như sương mù dày đặc bao vây chúng ta, ngọn đèn nến ở phía bên kia lại có vẻ sáng hơn.

Trần Hạo và những người khác cũng 'bụp bụp bụp' tắt đèn pin của mình, cùng nhìn về phía cái bóng đó.

Cái bóng rõ ràng là của một người, phần lớn cơ thể ẩn trong bóng tối.

Điều khiến người ta cảm thấy vô cùng kỳ lạ là cái cổ dài của nó, và một số thứ trên người không thể diễn tả được, dường như là gai hoặc xúc tu, trông không giống con người.

Một loại... một loại chim.

Điều kỳ lạ là, cái bóng đó cũng đứng thẳng ở đó, giống như một pho tượng đất, không hề lay động, dường như không phải là vật sống.

Chương 467

Đợi một lát, cả hai bên đều không có động tĩnh, Bàn Tử bắt đầu không kiềm chế được, khẽ nói: "Không ổn rồi.

Vật sống thì phải động, thứ này không động đậy gì cả, có khi nào chúng ta nhìn hoa mắt, đó là bóng của những ngọn đèn nến in trên cột không?" Diệp Thành nói: "Vớ vẩn, không phải những ngọn đèn nến đều đang đứng ở bên cạnh sao?

Sao có thể đi sang bên kia được?" Bàn Tử khẽ nói: "Không chừng là do linh khí trời đất, đàn tỳ bà còn có thể thành tinh mà?

Biết đâu đèn nến đá ở đây thành tinh, có thể đi lại được!" Hạo Thiên Chân nói: "Bất kể là thứ gì, chúng ta cũng không thể cứ đứng đây giằng co mãi, xung quanh đây bò đầy 'tường xuyến tử'." "Nếu lại có người bị cắn, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng trên núi tuyết thiếu thuốc men, cũng là chuyện chết người." Bàn Tử dùng giọng rất trầm nói: "Vậy chúng ta đừng ở đây ngắm thân hình của nó nữa, lẻn qua xem thử, nếu đúng là người, mẹ nó ấn xuống đất đập cho một trận!" mấy người đồng ý một tiếng, liền cứng đầu đi về phía ngọn lửa duy nhất đó.

Ngọn đèn nến đó không xa, đi được vài bước, cái bóng đó càng lúc càng rõ, trông cũng càng lúc càng lạ, bất giác, một cảm giác bất an trong lòng mọi người càng lúc càng mạnh.

Khi gần như đến khu vực mà ánh đèn có thể chiếu tới, họ bất giác đi chậm lại, mai phục trong bóng tối, từ từ nhẹ nhàng tiến lại gần.

Nhưng, khi tầm nhìn ngày càng gần, Phan Tử và mấy người đều ngây người.

Bởi vì họ nhìn thấy, một vật hình dạng 'du diên' khổng lồ, nhưng

nó đã không còn là con rết mà họ biết nữa, vì nó quá lớn.

Theo lẽ thường, con du diên lớn nhất cũng chỉ dài hơn một mét, nhưng con này rõ ràng còn lớn hơn, con du diên giống như rắn ngẩng nửa thân mình, quấn quanh một ngọn đèn nến.

Cái cổ mà mọi người nhìn thấy lúc nãy, thực ra chỉ là cái bóng do hai chiếc càng độc lớn và những xúc tu dài tạo thành.

Vô số chân dài rủ xuống, cả con côn trùng khổng lồ không động đậy, dường như đang hít khí thể bay hơi từ dầu đèn.

Với kích thước khổng lồ như vậy, tuổi thọ của con côn trùng này e rằng đã lên đến ngàn năm.

Xung quanh truyền đến tiếng kinh hô của mấy người, Bàn Tử rất nhẹ nhàng nói một câu: "To thật!" Rõ ràng mấy người lẻn đi khác cũng đã nhìn thấy, bắt đầu không tin vào mắt mình.

Trần Hạo nghĩ thầm, quả nhiên tảng đá chặn mộ đạo khổng lồ màu đen khắc hình rết rồng mà mình thấy trên đường, chính là để giải thích tại sao rồng của người Đông Hạ lại có ngàn chân rết!

Xem ra sau khi họ lui về núi sâu, đã nhìn thấy con du diên khổng lồ này, nên đã thần thánh hóa nó thành hóa thân của rồng.

Khi Bàn Tử và mọi người định lui về, thì thấy cái bóng của con du diên khổng lồ ở không xa rung động, ngọn đèn nến bên cạnh lập tức tắt ngấm, con du diên khổng lồ lập tức biến mất trong bóng tối.

Lúc này, Trần Hạo, người đã lâu không lên tiếng, đốt một cây pháo sáng lạnh, hét lên: "Mọi người tuyệt đối đừng thắp đèn nến, tất cả nhìn vào cây pháo sáng lạnh của tôi, tập trung lại chỗ tôi." Trong bóng tối, mọi người nghe thấy tiếng vô số bàn chân bò, tần suất cực nhanh, cũng không biết nó đang bò ở đâu, tóm lại là âm thanh ngày càng lớn, thế là Bàn Tử vội vàng chạy tán loạn.

Trong lúc hỗn loạn, Bàn Tử ở một hướng khác gọi: "Hạo gia, tại sao?" "Thắp lên thì thứ đó tạm thời sẽ bị con rết lớn kia thu hút.

Không thắp nó chẳng phải sẽ lao thẳng vào chúng ta sao?

Nhiều chân như vậy chúng ta chạy không thoát đâu." Trần Hạo nói: "Không được!

Trong dầu đó cũng có trùng hương ngọc, mùi vị một khi lan ra, sẽ có nhiều loại thứ này bò ra hơn." "Nếu thắp trước khi mọi người quay lại, lúc đó còn phiền phức hơn." Chẳng mấy chốc, theo cây pháo sáng lạnh, mọi người lao đến bên cạnh Trần Hạo, xung quanh xuất hiện những đốm sáng của đèn pin.

Mấy người từ trong bóng tối lao ra, chạy đến thở không ra hơi, nói không nên lời.

Bàn Tử vừa nhìn bóng tối xung quanh, vừa hỏi: "Hạo gia, đến nơi rồi, có cách gì không, nhanh lên!

Thứ đó sắp đến rồi." Hắn lắng nghe tiếng bò động khiến người ta cảm thấy như bị rút gân ở một bên, nhưng nghe một lúc, âm thanh đó lại biến mất, dường như con rết lớn đó không đuổi theo, đã dừng lại.

Lúc này, Hoa Hòa Thượng cũng thở rất dữ dội, vừa ho vừa vỗ vào ba lô của mình, nói: "Hạo gia, hay là chúng ta dùng thuốc nổ cho nổ chết nó?" Trần Hạo cười nói: "Định dùng Lãng Phong đang hôn mê làm mồi nhử, sau đó cho nổ chết con tường xuyến tử khổng lồ đó phải không?" Nghe vậy, Hạo Thiên Chân và Bàn Tử đều kinh hãi thất sắc.

Hoa Hòa Thượng cười khổ nói: "Tình hình của Lãng Phong bây giờ, chúng ta có mang ra ngoài được cũng không sống được bao lâu, cho nên…" Không đợi hắn nói xong, Trần Hạo nói: "Được rồi, không cần tốn công sức đó nữa." Rồi hắn hét lên: "A Ninh, thắp hết tất cả

các ngọn đèn nến lên, ta sẽ xử lý con quái vật đó!" Tiếng nói vừa dứt, năm cô gái liền bay ra, trong chốc lát đã thắp sáng tất cả các ngọn đèn nến trong động huyệt.

Ngay lập tức, hàng ngàn vạn con du diên điên cuồng lao về phía những ngọn đèn nến.

Con 'Thiên Túc Du Đình Long' kia lại với đôi mắt đỏ ngầu, lao thẳng về phía Trần Hạo và mọi người.

Thấy cảnh này, Phan Tử, Hoa Hòa Thượng và những người chưa từng thấy Trần Hạo ra tay, đều sợ đến mặt mày tái mét.

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân ở bên cạnh lại vô cùng bình tĩnh.

Tại Tần Lĩnh thần thụ, họ đã trải qua Chúc Cửu Âm và con mãng xà khổng lồ, chuyện này chẳng thấm vào đâu.

Khi con 'Thiên Túc Du Đình Long' mang theo một trận gió tanh lao đến cách đó mười mét, Trần Hạo trong nháy mắt rút ra Đại Việt Long Tước Đao, một đao mang màu xanh biếc dài hơn ba mét liền chém mạnh ra!

"Phập!!!" Sau một tiếng trầm đục, không đợi Phan Tử và Hoa Hòa Thượng và những người khác nhìn rõ, con 'Thiên Túc Du Đình Long' kia đã bị bổ đôi từ đầu đến cuối.

Máu màu xanh đen lập tức bắn tung tóe khắp một vùng xung quanh.

Ngay lập tức, Phan Tử và Hoa Hòa Thượng và những người khác đều đứng ngây tại chỗ, ngược lại Bàn Tử và Hạo Thiên Chân lại tỏ ra rất bình thản. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con du diên ngàn năm, nhận được 200 điểm thưởng.] Nghe thấy âm thanh nhắc nhở, Trần Hạo cảm thấy con quái này có lẽ không có nội đan.

Bởi vì những dị thú có thể moi ra nội đan, ít nhất cũng phải có giá trị từ 300 điểm thưởng trở lên.

Khi Hồng Cô và năm cô gái vung đao chém loạn như ma, dùng thần binh nhanh chóng giải phẫu 'Thiên Túc Du Đình Long', quả nhiên không phát hiện nội đan.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng chỉ đành coi như xui xẻo.

Đúng lúc này, Phan Tử và Hoa Hòa Thượng và những người khác mới bừng tỉnh.

Ngay sau đó, tất cả đều không ngớt lời ca ngợi thực lực của Trần Hạo.

Nhưng Bàn Tử lại cười nói: "Chỉ thế thôi sao, bản lĩnh thực sự của Hạo gia còn chưa lộ ra đâu!" Lúc này, Trần Bì cũng kinh ngạc tán thưởng: "Hạo gia quả nhiên là Hạo gia, một đao mang này năm đó sư phụ của tôi là Nhị Nguyệt Hồng và Hắc Bối Lão Lục cũng tuyệt đối không thể thi triển được!" Trần Hạo thản nhiên cười, rồi quay đầu nhìn những con tường xuyến tử đang nối đuôi nhau không ngừng lao về phía những ngọn đèn nến, chẳng mấy chốc đã bị đốt gần hết.

Trong lòng hắn cười khổ: Vốn dĩ tiểu gia định vui vẻ cày một mẻ điểm thưởng, ai ngờ trong chớp mắt, lũ tường xuyến tử này đã chết sạch.

Cuối cùng cũng chỉ nhận được 200 điểm thưởng từ việc chém giết 'Thiên Túc Du Đình Long'.

Nhưng rồi hắn lại nghĩ, tường xuyến tử ở đây cũng không nhiều.

Số lượng thực sự không thể đếm xuể là ở miệng núi lửa sau này.

Nếu kịch bản gốc không thay đổi, ở đó không chỉ có vô số tường xuyến tử nhỏ, mà còn có ít nhất mười mấy con tồn tại như 'Thiên Túc Du Đình Long'.

Những con lớn hơn chắc chắn cũng sẽ có.

Đến lúc đó, tiểu gia sẽ tiêu diệt hết chúng, không tin không moi được nội đan!

Lúc này, ánh lửa phía trước dần tắt, những tấm ván gỗ ở đây đã bị đóng băng nhiều năm, trong các khe hở đều là những hạt băng do hơi nước trong không khí ngưng tụ, càng đốt càng nhiều, càng nhiều càng không cháy được.

Chương 468

Thuận Tử không hiểu chuyện gì đã xảy ra, gần như sợ đến ngây ngốc đi theo Hạo Thiên Chân và những người khác.

Đi đến chỗ sàn nhà bị đao mang chém ra một lỗ hổng, dùng đèn pin chiếu xuống dưới, những viên gạch dưới sàn gỗ đã bị nổ tung thành một cái hố lớn.

Những thanh đá đen dùng để gia cố hành lang dưới đất cũng bị nổ nứt ra, lộ ra một khe hở, bên dưới là khoảng không.

Trần Hạo sớm đã biết bên dưới có không gian, vì một phần của tọa linh cung này được xây trên dốc núi, nhưng sàn nhà lại bằng phẳng, bên dưới chắc chắn sẽ tạo ra một không gian hình tam giác được chống đỡ bằng các trụ cột.

Đó chính là nơi họ sắp phải đi qua.

Nếu không phải để phá vỡ sàn nhà, lúc nãy đao mang của Trần Hạo cũng không cần chém mạnh như vậy.

Trong khe hở có gió lạnh thổi ra, rõ ràng là thông với bên ngoài.

Bàn Tử nhảy vào cái hố bị nổ, cái lỗ bên dưới không đủ cho một người đi qua, phải đào rộng ra mới được, Hoa Hòa Thượng cũng nhảy xuống giúp.

Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, đào như vậy có sao không?" Trần Hạo cười nói: "Cứ yên tâm làm đi, thỉnh thoảng có sập một phần nhỏ, cũng không chôn sống mọi người được đâu." Thế là họ buộc dây thừng vào eo Bàn Tử và Hoa Hòa Thượng, đầu kia buộc vào một cây cột khổng lồ bên cạnh, mọi người cũng đều móc khóa vào dây thừng, như vậy một khi xảy ra sập lở, có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Chuẩn bị xong xuôi, Bàn Tử bắt đầu dùng búa đập vào tấm đá bên dưới, chưa đập được mấy cái, đột nhiên một tiếng 'rắc' từ dưới chân truyền đến.

Một thanh xà ngang dày bằng miệng bát ở dưới bị giẫm gãy, khiến chân hắn lún xuống, ngập đến tận gốc đùi.

Bàn Tử chửi một tiếng, vừa cố gắng rút chân ra.

Nhưng rút mãi, chân rút đến đầu gối thì không rút ra được nữa, Bàn Tử cũng có chút kỳ lạ, đột nhiên sắc mặt thay đổi, hét lớn: "Không ổn, có thứ gì đó đang kéo chân tôi!" Hắn bị kéo thẳng xuống dưới.

Hoa Hòa Thượng vội vàng xuống nắm lấy hai tay hắn, dùng sức kéo lên, những người khác cũng xúm vào giúp, kéo được chân hắn ra.

Nhưng lại không thể kéo hắn lên khỏi hố gạch, dường như có thứ gì đó ở dưới thật sự đã tóm lấy hắn.

Thấy cảnh này, Lara và năm cô gái định đến giúp, nhưng bị Trần Hạo một tay cản lại.

Lara khó hiểu hỏi: "Chồng ơi, tại sao không cho em đi?" Nhìn vẻ mặt khó hiểu của năm cô gái, Trần Hạo cười trêu tức: "Yên tâm đi, Bàn Tử đang mặc Giao Long Chiến Y đã được khai quang, nếu bên dưới thực sự có tà túy, chiến y đã sớm kích hoạt hộ thân chú rồi." Shirley Dương bừng tỉnh ngộ: "Ý của chồng là, bên dưới không phải tà túy đang kéo?" Trần Hạo cười xấu xa: "Đúng vậy, lát nữa sẽ biết thôi." Bàn Tử hét lên một tiếng kinh hãi, tất cả mọi người đều hoảng hốt.

Phan Tử rút vội chiếc xẻng gấp bên hông, nhảy vào trong hố rồi vung lên chém xuống.

Nhưng chân Bàn Tử cứ giãy giụa, nhát chém không trúng, lại bổ

vào tảng đá bên cạnh tóe lửa.

Bàn Tử thấy Phan Tử dùng sức mạnh như vậy, liền la lớn: "Mẹ nó chứ chém cho chuẩn vào, đừng có chém vào chân Bàn gia tao!" Phan Tử cũng gào lên: "Mẹ kiếp đừng có động đậy, không thì lão đây chém từ đùi xuống đấy!" Nói rồi lại vung xẻng, nhưng vẫn không chém trúng.

Bàn Tử la lớn: "Đổi người đổi người, mẹ nó đáng sợ quá." Diệp Thành và Hoa hòa thượng ở bên cạnh cũng nhảy xuống giúp, đè chân Bàn Tử lại.

Diệp Thành vừa nhảy xuống còn chưa đứng vững thì đột nhiên người cũng lún xuống, toàn bộ hành lang đá bên dưới lại sụp thêm một mảng lớn, cả người cậu ta thụt xuống.

Đúng là thêm dầu vào lửa, Hoa hòa thượng vội vàng lao lên tóm lấy, cũng không đứng vững, lảo đảo đâm sầm vào Thiên Chân đang kéo Bàn Tử.

Thiên Chân bị húc phải, lập tức tuột tay, Bàn Tử bị kéo tuột xuống dưới.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, thêm vào đó ánh sáng không tốt nên mới hoảng loạn như vậy.

Mấy người lăn thành một nùi, Bàn Tử như một quả bóng thịt, rơi thẳng xuống đáy hố.

Thiên Chân và Phan Tử cũng bị kéo theo, ngã mạnh xuống sườn dốc đầy gạch vụn.

Ngay sau đó, một loạt tiếng 'kèn kẹt' vang lên từ dưới lớp gạch.

Chưa kịp để mọi người phản ứng, xung quanh đột nhiên chấn động mạnh, cả cái hố sụt mạnh xuống dưới, phần hành lang đá bên dưới đã sụp đổ hoàn toàn.

Ngoại trừ Trần Hạo và năm cô gái được báo trước, những người còn lại đều không kịp phản ứng, đột nhiên mất thăng bằng.

Tất cả đều như ngồi cầu trượt, lăn xuống theo sườn dốc, bị gạch đá bao phủ rồi rơi vào một cái hố lõm do sập xuống.

Trần Hạo cười xấu xa hỏi: "Sao nào, mọi người không sao chứ?" Nhưng không một ai trả lời, chỉ nghe thấy một loạt tiếng chửi rủa và tiếng gạch đá va vào nhau.

Khi Trần Hạo dẫn năm cô gái đi xuống, mới thấy xung quanh là một mớ hỗn độn, vài chiếc đèn pin đã bị gạch đá vùi lấp, vài chiếc khác thì lăn theo sườn dốc xuống bóng tối hun hút bên dưới.

May mà mấy chiếc đèn leo núi hàng Đức này khá bền, không có cái nào bị vỡ.

Từng chút ánh sáng le lói xuyên qua khe hở giữa người và gạch đá, nhưng vẫn không thể chiếu rõ được gì, xung quanh tối đen như mực.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thầm nghĩ: Đây hẳn là tầng hầm bên dưới đại điện Linh Cung.

Không gian được khoét rỗng trên vách núi dốc đứng, bọn họ vừa rơi xuống đúng sườn dốc, nếu không có dây thừng thì đã lăn thẳng xuống đáy rồi.

Hoa hòa thượng la lớn trong bóng tối: "Cẩn thận, bên trong có thể có một con Tống tử, chuẩn bị vũ khí đi.

Ai có móng lừa đen thì lấy ra hết đi!" "Bàn Tử, cậu đâu rồi?

Cái thứ tóm chân cậu còn đó không?" Bàn Tử ở dưới cùng, bị mọi người và gạch đá đè lên người, đúng là xui xẻo.

Tiếng rên rỉ của gã vang lên từ trong đống gạch: "Vẫn đang tóm đây, sắp sờ đến háng tôi rồi, lão đây kẹp chặt nó lại rồi, mẹ nó mau

kéo tôi ra, không thì 'tiểu huynh đệ' của Bàn gia tao không giữ được mất!" "Đó là tay của tôi!" Phan Tử ở bên cạnh chửi ầm lên!

"Đệt!" Bàn Tử gắt: "Mẹ nó chứ giở trò lưu manh cũng không biết lựa thời điểm à?" Nghe đến đây, Trần Hạo và năm cô gái, bao gồm cả Shirley Dương, đều không nhịn được cười.

Ngay sau đó, Trần Hạo và năm cô gái đào Phan Tử cùng Thiên Chân ra trước.

Nhưng tay Phan Tử đang bị Bàn Tử kẹp chặt, không rút ra được.

Mãi đến khi đào cả Bàn Tử ra, gã thở hổn hển: "Mấy cái thằng chết tiệt này đúng là biết đè người thật, may mà lão đây đeo thần phiêu*, không thì một lần này mất toi cả trinh tiết." *thần phiêu: một loại đai bảo vệ hạ bộ.

Phan Tử không hơi đâu mà đấu võ mồm: "Cái thứ trên chân cậu đâu rồi?" Bàn Tử cử động chân, dường như cảm nhận được gì đó rồi nói: "Mất rồi!" "Rơi thành ra thế này mà vẫn còn tóm được thì cũng khó tin, có lẽ đã bị hất văng xuống sườn dốc rồi.

Mọi người nói xem, nơi thế này sao lại có Tống tử được?" Hoa hòa thượng nói: "Chắc chắn là ở gần đây, mọi người cẩn thận, lấy vũ khí ra, trước tiên tìm đèn pin đã!" Đúng lúc này, mọi người thấy mặt Diệp Thành tái xanh.

Thiên Chân quay đầu nhìn lại, bỗng phát hiện ngay bên cạnh vai mình, một khuôn mặt quái dị khô quắt màu xanh tím đang chìa ra.

Cậu ta sợ hãi hét lên một tiếng 'ai da', người co rúm lại về phía sau, tay trái vớ lấy một viên gạch xanh ném tới, cũng không biết có ném trúng không, rồi quay người bò lên trên.

Lúc này, năm cô gái đã thấy rõ toàn cảnh bên trong đều sững sờ, riêng Trần Hạo lại cười nói: "Được rồi Thiên Chân, đó không phải

Tống tử đâu, không cần sợ.” Mọi người lúc này cũng đã thấy rõ tình hình xung quanh.

Chỉ thấy trên vách đá dốc đứng bên dưới đại điện Linh Cung, được xây thành từng bậc từng bậc như những thửa ruộng bậc thang đơn sơ.

Chương 469

Trên những bậc đá đó, gần như ngồi ngay ngắn đầy những cổ thi màu xanh tím bị đóng băng, từng lớp từng lớp, trông giống như La Hán đường trong miếu co cụm lại một chỗ.

Dày đặc chi chít, mặt mũi hung tợn, nhìn hình dáng thì rõ ràng đều đã bị đông cứng, tất cả đều ngồi xếp bằng như hòa thượng.

Bóng đen chồng chất không thấy điểm cuối, cũng không biết rốt cuộc có bao nhiêu.

Diệp Thành là người nhát gan nhất trong đám, run rẩy nói: "Chết tiệt, đây là nơi chôn các vị hòa thượng hay là tàng thi các chứa kim thân vậy?" Trần Bì A Tứ đè cậu ta lại, xua tay nói: "Không cần sợ, chỉ là thi thể thôi." Nói rồi chỉ xuống chân, chỉ thấy trong đống gạch dưới chân mọi người cũng có mấy bộ xác ướp gỗ đã bị giẫm thành bột.

"Người chết ở đây đều bị đông cứng như đá, đụng vào là vỡ vụn." Trần Bì A Tứ nói: "Mấy thứ này không thể thi biến được, ở đây chắc là không có Tống tử đâu." "Vậy cái thứ vừa tóm chân tôi là gì?" Bàn Tử hỏi.

Trần Hạo đáp lời: "Là chân của cậu thôi, lúc nãy có lẽ vừa khéo bị tay của một thi thể móc phải, chứ nếu là Tống tử thật, dù cậu có Giao Long Chiến Y thì xương đùi cũng bị bẻ gãy rồi." Bàn Tử cúi đầu nhìn ống quần vừa bị tóm, quả nhiên có một vết rách không rõ ràng.

Một bàn tay khô quắt cong như móc câu nằm trong đống gạch cách chân gã không xa.

Lập tức, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Phan Tử khoa trương kêu lên một tiếng: "Gan bé thế, nhìn cũng

nhìn nhầm.” Bàn Tử tức giận, muốn phản bác nhưng lại không tìm được lý do, đành đứng đó hậm hực, lẩm bẩm: “Lúc nãy bàn tay đó thật sự đã tóm chân tôi, là bị móc hay bị tóm mà tôi không phân biệt được sao?

Mẹ nó không tin thì thôi.” Mọi người dùng đèn pin chiếu xung quanh.

Bên dưới đại điện này không gian rất lớn.

Vì thi thể xếp quá dày đặc nên cũng không thấy được điểm cuối, nhưng ngoài thi thể ra thì không có vật gì đáng nghi khác.

Phan Tử hỏi: “Sao ở đây lại có nhiều người chết thế này?

Tôi chưa từng nghe nói qua.” “Xem ra đây là một tầng bồi táng, nhưng tôi hoàn toàn không hiểu nổi, không có lăng mộ hoàng gia của triều đại nào lại có dạng này.

Những người chết này rốt cuộc là ai?” Hoa hòa thượng tự lẩm bẩm.

Trần Hạo tò mò dùng đèn pin chiếu vào một người chết, phát hiện ngũ quan của thi thể vẫn còn nguyên vẹn.

Mắt nhắm nghiền, mặt đầy nếp nhăn ngang dọc, nhưng lại không có râu, toàn thân phủ một lớp băng mỏng.

Điều khiến người ta sợ hãi là da của những cổ thi này đều có màu xanh tím, miệng há to, bên trong mọc đầy răng nanh.

“Những thứ này có lẽ không phải con người.” Bàn Tử nhìn rồi nói: “Nhìn bộ răng này xem, tát một cái chắc rách cả da mặt người ta.” “Không phải con người?” Sắc mặt Diệp Thành lại tái đi: “Vậy là gì?

Yêu quái à?” “Có khả năng là người tuyết trong truyền thuyết, chỉ là mấy con này không có lông.” Bàn Tử bắt đầu nói nhảm.

“Thôi đi!” Trần Hạo cười nói: “Yêu quái với người tuyết gì chứ.

Răng của những thi thể này được mài nhọn, đó là một tập tục của tín ngưỡng Shaman cổ đại.” “Về sau con người thấy quá phiền phức nên dùng mặt nạ thay thế.

Những người này chắc chắn không phải người Nữ Chân thời nhà Minh.” “Nhìn quần áo của các thi thể này xem, đều rất nguyên thủy, không phải kiểu của người Nữ Chân hay người Mông Cổ.

Bên ngoài thi thể còn được bọc vải đay, đây là xác ướp hình thành do băng táng.” Hồng Cô nhớ lại cái đêm cắm trại ở thung lũng Tiểu Thánh, đã từng thấy hố băng táng, liền nói: “Chẳng lẽ những thi thể này là di cốt của tiên nhân được băng táng, do Uông Tàng Hải đào được lúc xây lăng?” Trần Hạo gật đầu: “Chắc chắn không sai, nơi đây vốn là một sơn động hình bụng mẹ, có lẽ là một khu mộ địa, người dân cổ đại địa phương đã tiến hành băng táng ở đây.” “Nhưng sau đó bị Uông Tàng Hải quy hoạch thành lăng bồi táng giả, những thi thể này chắc chắn được đào lên trong lúc khai quật sơn động.” Bàn Tử hỏi: “Nếu đúng là như vậy, tại sao không thiêu hủy đi, để những thi thể này ở đây làm gì?” Hoa hòa thượng lắc đầu nói: “Ai mà biết được.

Nhìn những xác ướp này đáng sợ như vậy, tín ngưỡng Shaman có những nghi thức vu thuật và lời nguyền nguyên thủy quỷ dị, nghe nói đều cần mượn sức của thi thể.” “Cách bố trí ở đây có thể liên quan đến vu thuật Shaman, biết đâu sẽ có chuyện kỳ quái xảy ra.

Có khi chúng ta đi ở trên mà không ra được cũng là vì những thi thể này, chúng ta phải cẩn thận một chút.” Chỉ có Trần Hạo biết, thực ra đây là một huyệt dưỡng thi do Uông Tàng Hải tạo ra.

Cái thứ lúc nãy tóm chân Bàn Tử chính là một con Tống tử thật sự.

Bàn Tử nghe lời Hoa hòa thượng xong, bừng tỉnh đại ngộ nói:

“Chả trách, vừa vào Linh Cung này đã cảm thấy chân cứ run run, cả người không thoải mái.” “Hóa ra bên dưới chôn nhiều Tống tử như vậy, lương tâm của lão già Vạn Nô này đúng là quá xấu xa rồi.” Hoa hòa thượng nói: “Tôi cũng chỉ suy đoán thôi, bây giờ quan trọng nhất là tìm đường ra, chúng ta chia nhau ra tìm xem xung quanh có lối thoát không?” Nói xong Hoa hòa thượng lại dặn: “Nhưng phải cẩn thận, nơi này trông cũng có chút tà môn, chắc chắn sẽ có những nguy hiểm tiềm ẩn.

Vách núi ở đây quá dốc, một khi xảy ra chuyện, chạy cũng không thoát.” Mọi người đồng ý, Bàn Tử đã sớm không chờ được nữa.

Mấy người tháo móc leo núi, cầm đèn pin, tản ra, bắt đầu cẩn thận tìm kiếm trên vách đá cheo leo.

Thi thể xếp rất dày, giữa mỗi hàng không chừa lối đi, mọi người gần như phải lách qua khe hở giữa các thi thể.

Thi thể có già có trẻ, tất cả đều bị đông cứng như đá màu xanh tím, có một số người còn đeo pháp khí bằng đồng, nhưng đều đã rỉ sét xanh lè.

Gần như tất cả phần thân dưới của các thi thể đều đã hợp nhất với đá bên dưới, muốn di chuyển chúng, trừ khi phải đập vỡ.

Một lúc sau, Trần Hạo và những người khác đột nhiên nghe Bàn Tử hét lên một tiếng: “Phan Tử, ông làm cái quái gì thế?!” Trong toàn bộ tàng thi các tối đen như mực, mấy chùm sáng đèn pin giao nhau, ánh sáng lộn xộn.

Góc mà Phan Tử đang đứng khá xa mọi người.

Đèn pin chiếu về phía đó, vì bị các thi thể xung quanh che khuất, bóng đổ chồng chất lên nhau, dù có chiếu xuyên qua thì mọi người cũng không nhìn rõ lắm.

Nhưng cái màu xanh tím trên mặt Phan Tử thì không thể nhìn nhầm được, vẻ mặt quỷ dị, đờ đẫn âm u đó, thực sự quá giống với những thi thể bên cạnh!

Bàn Tử ban đầu tưởng Phan Tử lại đang nghịch ngợm, lại gọi một tiếng nữa, nhưng Phan Tử không hề có phản ứng, giống như một bức tượng điêu khắc, không hề động đậy.

Bàn Tử cũng nhận ra có điều không ổn, nói: "Hình như có chuyện rồi?" Thấy cảnh này, Trần Hạo trong lòng cũng không ngừng chửi thầm.

Hắn biết, trong kịch bản gốc, người trúng chiêu ở đây phải là Bàn Tử.

Nhưng vì có Giao Long Chiến Y đã được khai quang, Trần Hạo nghĩ rằng Bàn Tử sẽ không gặp phải chuyện như vậy.

Không ngờ, Bàn Tử thì không sao, ngược lại Phan Tử lại bất ngờ trúng chiêu.

Ngay sau đó, Trần Hạo và mọi người trượt xuống theo sườn dốc, đến gần nơi Phan Tử đang đứng, cũng không thấy xung quanh có gì khác thường, toàn là những thi thể răng nanh xanh tím.

Khi còn cách khoảng bốn năm mét, Hoa hòa thượng và Bàn Tử hai người, mỗi người lấy ra vũ khí rồi mò về phía Phan Tử.

Hai người sắp đến gần Phan Tử, nhưng Phan Tử vẫn không quay đầu nhìn lại, giống như những bức tượng do các nghệ sĩ đường phố đóng giả, sừng sững bất động.

Lúc này, Bàn Tử gần như có thể giơ tay chạm vào Phan Tử.

Nhưng gã và Hoa hòa thượng đột nhiên xua tay về phía sau, ra hiệu cho mọi người đừng đến gần, rồi cũng bắt đầu lùi lại.

Chỉ thấy Bàn Tử lùi về, quay đầu nói: “Phiền phức rồi, cỗ thi thể sau lưng ông ta có vấn đề.” “Phiền phức rồi?” Thiên Chân hỏi: “Là đại Tống tử à?” Lúc này Trần Hạo cũng lười vòng vo, trực tiếp dẫn mọi người xuyên qua mấy cỗ thi thể, xuống mấy bậc thang, đến bên cạnh Phan Tử.

Chỉ thấy phía sau Bàn Tử, có mấy cỗ thi thể màu xanh đen đang ngồi xếp bằng, nhưng trong đó có một cỗ, lại khác biệt hoàn toàn với những cỗ khác!

Chỉ thấy đầu của cỗ thi thể đó cực lớn, gần như to gấp ba lần người bình thường, ngũ quan không nhìn rõ, giống như một đứa trẻ sơ sinh đầu to chưa phát triển hoàn thiện.

Một cái lưỡi kỳ quái thè ra từ miệng cỗ thi thể đó, quấn quanh cổ Phan Tử.

Chương 470

Thiên Chân khẽ hỏi: "Đó là cái gì?" "Có thể là một cái thi thai, vị trí của thi thể đó, chắc chắn là huyệt dưỡng thi của cả Linh Cung này." "Cỗ thi thể này vừa vặn nằm trên điểm đó, thời gian dài, đã xảy ra biến hóa, biến thành bộ dạng này, nếu thêm vài trăm năm nữa, e là sắp thành tinh rồi." Trần Bì A Tứ ở phía khác khẽ nói.

Nói xong, vẻ mặt ông ta đột nhiên trở nên kỳ lạ, dường như nghĩ ra chuyện gì đó, rồi lại nói: "Không đúng!

Long mạch này không phải là giả sao?

Sao lại có huyệt dưỡng thi được chứ?" Lúc này, Trần Hạo điềm nhiên nói: "Nếu tôi không đoán sai, đây là một 'Liên hoàn khấu'!" "Cái gọi là 'Liên hoàn khấu' là một loại thuật lừa bịp, một trong những mánh khóe trong 'tước' tự cục của ngoại bát hành ngày xưa." "Nó có nghĩa là biến thứ thật thành giả, rồi lại biến giả thành thật, sau đó để lại một chút sơ hở, để người khác khi nhìn vào, sẽ nhìn thấu sơ hở, nhìn thấu lớp màn che 'thật' bên ngoài, tưởng rằng nó là giả, nhưng thực ra thứ đó lại là thật, cũng là một loại không thành kế." Trần Bì A Tứ khen ngợi: "Hạo gia!" "Là giả thì làm sao trên long mạch giả lại có huyệt dưỡng thi được chứ?

Lão già Uông Tàng Hải này, chiêu 'Liên hoàn khấu' chơi đúng là tuyệt, đáng tiếc trăm lần cẩn thận cũng có một lần sơ suất, cuối cùng cũng lộ ra rồi." Lara và Hồng Cô không hiểu, hỏi: "Chồng ơi, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Thiên Chân ở bên cạnh cũng ngơ ngác.

Trần Hạo ra vẻ giải thích: "Chúng ta suýt chút nữa bị lừa rồi, may mà rơi xuống đây." "Mọi người còn nhớ không, lúc nãy sau khi chúng ta phát hiện phương vị bị làm giả, vẫn luôn cho rằng long mạch này là

giả." "Nhưng ở đây lại xuất hiện thi thai.

Trên long mạch giả không có bảo huyệt, không thể xuất hiện thi thai, như vậy là đã lộ ra sơ hở." "Xem ra con rùa đá kia cũng là một phần trong cạm bẫy của Uông Tàng Hải, để chúng ta lầm tưởng rằng đã bị lừa, lầm tưởng rằng cả long mạch đều là giả." "Thực ra long mạch là thật, chỉ là cách cục không phải là ba đầu rồng.

Con rùa đá kia, chỉ là để thay đổi cách cục của một long mạch bình thường thành một đại cục cực phẩm quần long tọa thôi, thực ra rất dễ dàng." Hồng Cô và mấy người 'ồ' lên một tiếng, lập tức hiểu ra.

Shirley Dương cảm khái nói: "Một thế cục phức tạp như vậy, trình độ đấu trí thế này, quả thực không thể tưởng tượng nổi." "Chúng ta lúc nãy hoàn toàn bị lừa rồi, nếu không phát hiện ra thi thai ở đây, chúng ta chắc chắn đã tiu nghỉu quay về rồi." A Ninh cũng gật đầu nói: "Giữa chúng ta và Uông Tàng Hải cách nhau cả ngàn năm.

Nhưng một kế sách được định ra từ một ngàn năm trước lại có thể xoay chúng ta vòng vòng, người này rốt cuộc là ai?" Thiên Chân ở bên cạnh khẽ nói: "Còn có tâm tư nghĩ đến mấy chuyện này, bây giờ Phan Tử phải làm sao?

Đối phó với thứ này, móng lừa đen có tác dụng không?" Trần Bì A Tứ lắc đầu, tỏ ý không biết, Hoa hòa thượng cũng nhíu mày, rõ ràng đều không biết cách đối phó.

Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người lại một lần nữa tập trung vào Trần Hạo.

Nhưng chưa kịp nói gì, phía Phan Tử đã có phản ứng trước.

Chỉ thấy ông ta đột nhiên ngã xuống đất, sau đó bị kéo đi.

Cái thi thai đầu to kia co rúm lại, dùng lưỡi kéo Phan Tử, bắt đầu nhanh chóng lôi xuống sườn dốc.

Phan Tử cứng đờ như đá, không hề có chút phản kháng nào.

Nếu bị kéo xuống dưới, Phan Tử chắc chắn chết.

Tình hình cấp bách, Thiên Chân hét lên một tiếng rồi đuổi theo, mọi người lập tức lao xuống.

Cái thi thai đầu to kia thấy mọi người lao tới, liền tăng tốc, Phan Tử lập tức lăn tròn trên sườn dốc, va vào những thi thể kia văng tung tóe.

Trừ Trần Hạo, năm cô gái và Bàn Tử, những người còn lại căn bản không thể chạy trên sườn dốc, bèn trượt xuống như ngồi cầu trượt.

Đuổi theo được hơn chục mét, đột nhiên mọi người thấy Phan Tử biến mất ngay trên sườn dốc!

Thấy cảnh này, mọi người vội vàng lao đến đó, thấy trên sườn dốc có một cái hang, Phan Tử đã bị kéo vào trong hang, chỉ còn lại hai ba cái chân ở bên ngoài.

Bàn Tử nhảy lên, như mãnh hổ vồ mồi lao tới, tóm chặt hai chân Phan Tử, sau đó dùng sức kéo.

Thiên Chân lảo đảo trượt xuống, rồi lại loạn xạ đạp chân bò về, cũng đến giúp một tay.

Ngay sau đó, Diệp Thành, Thuận Tử và Hoa hòa thượng cũng lao xuống.

Trần Hạo tháo một sợi dây leo núi buộc vào chân Phan Tử, như vậy trừ khi kéo đứt ông ta ra, nếu không thì cái thi thai kia cũng không thể kéo thắng được mọi người.

Nhanh chóng, Phan Tử bị kéo mạnh lên, cái lưỡi kia siết chặt vào cổ họng ông ta, gần như đã lún vào trong thịt.

Chỉ thấy Phan Tử gân xanh nổi lên, hai mắt trắng dã, gần như sắp chết, Trần Hạo rút Tiểu Thần Phong ra chém một nhát.

Lập tức, trong hang truyền ra một tiếng hét ánh của phụ nữ, cái lưỡi đứt lìa, Phan Tử được thả lỏng, bị mọi người kéo ra ngoài.

Thiên Chân vội vàng gỡ cái lưỡi đứt ra, ném xuống hang, rồi ấn ngực Phan Tử, giúp ông ta đẩy máu tụ.

Một lúc sau, cơ thể Phan Tử đã có thể cử động, bắt đầu sờ cổ, thở dốc và ho khan.

Bàn Tử sợ cái thi thai kia lát nữa sẽ chui ra, liền đứng ở cửa hang, dùng đèn pin chiếu vào trong, nhưng chiếu một lúc thì hạ vũ khí xuống, dường như thi thai đã chui xuống dưới.

Lúc này, Phan Tử mãi mới hoàn hồn, lòng còn sợ hãi nhìn cái hang vỡ, nói: "Cảm ơn, cảm ơn các vị hảo hán." Thiên Chân hỏi: "Rốt cuộc là chuyện gì, lúc nãy ông đứng im như tượng Phật Di Lặc vậy?" Phan Tử nói: "Tôi cũng không biết, đột nhiên cảm thấy cổ lạnh buốt, rồi không động đậy được nữa, nhìn và nghe thì được, nhưng cơ thể lại không cử động được." "Cứ như bị đông cứng trong băng, dù có dùng sức đến mấy, ngay cả đảo mắt cũng không được!" Bàn Tử cười lớn: "Nghe tiếng hét lúc nãy, đó là một con thi thai cái, chắc là ở trong này cô đơn quá, thấy ông có duyên nên kéo xuống làm bạn." "Cái này gọi là xuống địa ngục đáp san*." *đáp san: một cách nói trong tiếng lóng cũ, chỉ việc kết bạn, tìm bạn đời.

Phan Tử cười khổ, đẩy gã một cái: "Mẹ nó chứ cậu mới có duyên với nó ấy!" Bàn Tử cười né cú đẩy, người ngả về phía sau, tất cả mọi người đều không ngờ tới.

Đúng lúc này, cái đầu thai nhi khổng lồ kia lại thò ra từ trong hang, miệng đầy máu, cắn chặt vào chân Bàn Tử.

Gã không kịp phản ứng, bị kéo mạnh vào trong.

Lúc mọi người lao tới thì đã không kịp, Bàn Tử đã biến mất không còn tăm hơi.

Trong hang có chỗ rẽ, đèn pin không chiếu tới được tình hình dưới đáy, hoàn toàn không biết sống chết ra sao.

Thấy Phan Tử và Thiên Chân đều định đi cứu người, Trần Hạo liền ngăn lại: "Hai người đừng xuống, xuống nhiều người quá cũng không xoay xở được.

Để tôi xuống." "Huống hồ Bàn Tử có Giao Long Chiến Y hộ thể, thực lực cũng không yếu, nhất thời sẽ không sao đâu." Nói xong, Trần Hạo liền nắm một sợi dây leo núi, nhảy vọt vào trong hang.

Xuống được khoảng một phút, đột nhiên sợi dây dừng lại, ngay sau đó đầu kia của sợi dây truyền đến chấn động, Trần Hạo đột nhiên từ nơi sâu bên dưới hét lớn một tiếng: "Kéo dây!" Thiên Chân và Phan Tử nghe vậy vội vàng kéo dây, ra sức kéo lên, chẳng mấy chốc Trần Hạo đã kéo Bàn Tử xuất hiện.

Thở hổn hển, Bàn Tử chửi: "Mẹ nó!

Cái hang này không phải là ổ của thi thai đấy chứ, nếu đúng thì lão đây cho nổ tung, để nó sớm ngày đầu thai." Trần Hạo cười nói: "Thi thai lại không phải động vật, làm gì có ổ." Shirley Dương vội vàng hỏi: "Chồng à, cái hang này quả thực kỳ lạ, lúc nãy anh xuống, có thấy gì bên trong không?" Bàn Tử nói: "Lại không mang đèn pin, cũng không thấy gì, nhưng sờ được mấy tấm đá, cái hang này chắc là do con người xây." Do con người xây?

Hoa hòa thượng có vẻ để tâm, mọi người cũng đưa mắt nhìn lại cái hang lớn này.

Cửa hang trông hơi giống miệng giếng, mẹ nó lại có chút sâu.

Bàn Tử nhìn thấy kỳ lạ nói: “Hơi giống cái hầm chứa ở Đông Bắc nhỉ?

Chẳng lẽ là nơi công tượng dùng để muối dưa cải khi xây Linh Cung.” Trần Hạo cười, dùng tay cảm nhận cửa hang: “Gió thổi từ trong ra, cái giếng này không phải giếng cạn, chắc chắn có thể thông đến nơi nào đó.” Lara hỏi: “Có khi nào thông đến cửa sau của Thiên Cung và Địa Cung, là mật đạo giữa ba đầu rồng không?” Thiên Chân khẽ nói: “Cục ba đầu rồng đã chứng minh là giả rồi, nếu là thật, mật đạo phải mở trong địa cung chứ, sao lại mở ở đây được?” Trần Hạo lắc đầu: “Không thể nào, nếu quần long tọa là giả, không cần thiết phải đào thông ba ngọn núi, như vậy cũng hợp tình hợp lý, căn bản không có nhân lực và tinh lực để làm một công trình lớn như vậy.” “Xây một cái Vân Đỉnh Thiên Cung e là đủ mệt rồi, cái hang này ở đây, e là có nhiều điều bí ẩn.” Lúc này Shirley Dương không chắc chắn nói: “Miệng hang mở ở ngay bên dưới linh điện, rất đáng để suy ngẫm.” “Ừm, mở miệng hang ở đây, chắc chắn là vì muốn che giấu, lại có gió thổi ra, chứng tỏ cái hang này là một lối đi thông đến nơi nào đó.” “Lại nhìn vết đục trên vách hang đều là vết đục ngược, cái hang này được mở từ bên trong ra, chứ không phải từ đây đục vào.” “Tôi đoán đây có thể là một lối thoát, có lẽ là đường lui do các công tượng xây mộ để lại, nếu cổ mộ bị phong tỏa, họ có thể từ đây trốn thoát.” Hồng Cô kỳ quái nói: “Lối thoát?

Không phải chứ, sao lại thế được, bên dưới có địa cung sao?

Mặc dù đây không phải là cục ba đầu rồng, nhưng chẳng lẽ họ đã xây một lăng bồi táng?” Trần Hạo lắc đầu: “Khả năng không lớn, chúng ta không phát hiện lối vào địa cung ở nơi phong mộ, nếu có địa cung thì lối vào chắc chắn phải ở đó.” “Nếu không có lối vào, chắc chắn không có địa cung, đó là chân lý bất biến ngàn đời, xây lối vào bên ngoài vị trí phong thủy, sẽ rất bất lợi cho chủ mộ.” Bàn Tử nói:

“Cái gã Uông Tàng Hải này, làm việc quái đản, biết đâu lại xây lối vào ở nơi khác.” Trần Hạo xua tay: “Đừng nghĩ phức tạp như vậy, Uông Tàng Hải cũng có những hạn chế của thời đại, nếu ngay cả táng kinh cũng không tuân thủ, làm loạn lên thì chúng ta chết một vạn lần cũng không đủ.” Thiên Chân không hiểu hỏi: “Vậy nếu bên dưới không có địa cung, Hạo ca nói đây là lối thoát, vậy nó thông đến đâu?” Trần Hạo tuy biết tình hình thực tế, nhưng vẫn bịa chuyện: “Dùng phép loại trừ.

Thứ nhất, lối thoát này được xây bên dưới lăng bồi táng giả, vậy thì chắc chắn có liên quan đến công tượng của Vân Đỉnh Thiên Cung.” “Thứ hai, nơi nào gần đây có thể sẽ xây một lối thoát như vậy?

Không nghi ngờ gì nữa, chỉ có địa cung của Vân Đỉnh Thiên Cung!” “Cho nên tôi kết luận, lối thoát này chín phần mười là được đào từ địa cung Thiên Cung dưới Tam Thánh Sơn.” Thiên Chân lập tức kêu lên: “Không thể nào, cũng quá xa rồi, nếu thật sự muốn đào một lối thoát làm đường lui, cũng không cần đào đến đây, có thể trực tiếp làm trên Tam Thánh Sơn, như vậy không phải tiết kiệm được rất nhiều công sức sao?” “Đào một lối thoát dài như vậy trong núi, cần bao nhiêu thời gian, ít nhất cũng phải hai ba mươi năm chứ?

Chương 471

Công trình như vậy con người có thể làm được sao?" Trần Hạo giải thích: "Một công trình vĩ đại như Vân Đỉnh Thiên Cung, ở thời cổ đại chắc chắn cần sáu bảy mươi năm, thậm chí là mấy thế hệ mới có thể xây dựng xong." "Những công tượng bên trong đó, biết rằng cuối cùng mình chắc chắn sẽ chết, lén lút đào một lối thoát ra ngoài, cũng không phải là không thể." "Còn về việc tại sao lại mở lối ra ở một ngọn núi xa như vậy, chắc chắn có nguyên nhân bất đắc dĩ, chúng ta xuống xem thử, tất sẽ biết." Mọi người bàn bạc, cân nhắc nhiều lần, nhưng ý kiến không thống nhất.

Diệp Thành sợ cái thi thai kia nên kiên quyết không đồng ý đi xuống, Phan Tử cũng cảm thấy có chút tà môn, còn Bàn Tử và Thiên Chân thì thấy có thể thử.

Năm cô gái của A Ninh dĩ nhiên nghe theo ý của Trần Hạo.

Thực ra điều này cũng dễ hiểu, dù sao Diệp Thành và Phan Tử đều không phải người của Trần Hạo, chắc chắn sẽ không hoàn toàn tin tưởng hắn.

Mặc dù ý kiến của mọi người không thống nhất, nhưng Trần Hạo biết cuối cùng họ cũng sẽ đi xuống.

Huống hồ hắn cũng không muốn có thêm gánh nặng, nên Trần Hạo hoàn toàn không quan tâm họ có đồng ý đi cùng hay không.

Cái hang này ban đầu dốc xuống khoảng bốn mươi độ, đáy sâu, không dễ đi, lúc nãy Bàn Tử ngã xuống, nếu không kiểm soát được tư thế cũng rất nguy hiểm, có thể sẽ lăn lộn trong hang, đầu có thể bị đập bẹp.

Phan Tử ném xuống một cây que huỳnh quang, ánh sáng lạnh màu

vàng nhanh chóng lăn xuống, nảy lên vài lần ở phía xa rồi biến mất.

Nếu đã là lối đi do con người khai quật, thì không cần lo lắng về vấn đề dưỡng khí, mọi người sau khi bàn bạc xong, quyết định để Phan Tử đi dò đường trước.

Lần này đã chuẩn bị sẵn vũ khí, vạn nhất cái thi thai kia còn ở bên trong, thì tiện thể giải quyết nó luôn.

Phan Tử lúc nãy bị kéo vào trong, mất hết mặt mũi, bèn nhổ nước bọt vào tay rồi nắm lấy sợi dây leo núi.

Một đầu buộc vào eo Bàn Tử, đầu kia ném xuống miệng hang, đi tiên phong bò xuống.

Mất khoảng thời gian hút một điếu thuốc, mới nghe thấy tiếng gọi, bảo mọi người xuống.

Đường hầm được đục đẽo rất thô sơ, đá lồi lõm.

Đây đều là đá bazan phun trào khi núi lửa hoạt động, trên đó có rất nhiều lỗ khí, mật độ của những tảng đá này không ổn định.

Có những chỗ cứng như sắt, có những chỗ mềm như đậu phụ.

Không biết tình hình lúc khai thác năm đó ra sao.

Mọi người lần lượt đi xuống, Bàn Tử xuống cuối cùng, một đám người chen chúc ở cuối sườn dốc trong đường hầm đá.

Mọi người thấy ở đó có chất lỏng màu đen, chắc chắn là thể dịch của thi thai, nhưng lại không thấy bóng dáng thi thai đâu, có lẽ nó đã đi vào sâu hơn trong hang động.

Hang động dưới lớp băng này nghiêng xuống, đến chỗ rẽ phía dưới, trở nên thẳng đứng và hẹp dài.

Đi vào sâu hơn, chiều cao của hang động dường như tiếp tục tăng lên, trở nên rộng rãi hơn, không gian dường như lớn hơn, nhưng tối

đen như mực, đèn pin không chiếu tới được.

Mọi người ban đầu tưởng rằng, người xưa khi đào hầm đã cố ý thiết kế một đoạn hầm rộng hơn.

Khi chúng ta đào hầm cũng có những quy tắc, gọi là khoang chứa, nơi này dùng để tích trữ không khí và đặt 'đất'.

Đương nhiên cách làm khoang chứa rất phức tạp, đào ra một không gian lớn như vậy trong lòng đất mà có thể cho hai người xoay người, lại không lật ra một chút đất bụi nào từ miệng hầm, có một bí quyết vô cùng khéo léo.

Nhưng khi đèn pin chiếu vào, mọi người đều ngây người, hóa ra con đường thoát này đến đây là hết.

Phía trước co lại nhanh chóng, cuối cùng chỉ còn lại một khe đá chỉ đủ cho một người nghiêng mình đi vào, giống như một vết kiếm không đều, đâm sâu vào vách núi.

Phan Tử hỏi: "Không phải là mật đạo trốn thoát của công tượng sao?

Sao lại biến thành cái khe hẹp thế này?" "Đi qua được không đây?" Trần Hạo đã biết trước nên nói: "Con đường thoát này có lẽ đã lợi dụng một hang động dung nham tự nhiên.

Hang động dung nham rất phổ biến trong các tầng đá của khu vực núi lửa, thông suốt tứ phía." "Hang động dung nham dài nhất có thể lên tới mấy ngàn cây số, chằng chịt dưới lòng đất như mạng nhện.

Có lẽ một khe núi lửa có thể thông thẳng đến Tam Thánh Sơn đối diện." "Chính vì vậy, họ mới có thể đào thông một mật đạo dài như thế, hóa ra là lợi dụng lối đi mà thiên nhiên đã tạo sẵn." Bàn Tử nói: "Vậy chẳng lẽ chúng ta cũng phải chui vào khe đó à?

Mọi người thì được, chứ thân hình của tôi thì gay go đấy." Bàn

Tử ở mộ dưới đáy biển đã nói muốn giảm cân, nhưng đến giờ vẫn chưa thấy có kết quả, nhìn thân hình của gã, đúng là gay go thật.

Lara nói: "Chắc không cần lo đâu, loại hang động dung nham này đều có cấu trúc dạng cành cây, những lỗ hổng này chắc chắn đều thông đến những khe hở lớn hơn." "Trong địa chất học gọi là hành lang ngầm, quy mô của một số hành lang ngầm rất lớn, bên trong thậm chí còn hình thành hệ sinh thái độc đáo." "Em tin rằng vào trong không lâu, khe hở chắc chắn sẽ rộng ra, vì loại phá hủy địa chất này đều bắt đầu từ bên trong." Mọi người nghe xong nghỉ ngơi một lát, chỉnh đốn lại trang bị, do Bàn Tử đi đầu, tiếp tục bò vào trong khe hở.

Bên trong khe hở tối đen như mực, đèn pin cũng vô dụng, vì bóng tối đó bao trùm mọi hướng.

Sau khi từng người một hóp bụng chui vào khe hở, mọi người nghiêng người đi như cua, lại phát hiện vách hang ở đây không còn dấu vết nhân tạo.

Bên trong gần như không thể quay đầu, nhìn phía trước toàn là những vết hoa văn lưu ly, rất nhiều dung nham đủ màu sắc tích tụ bao phủ tất cả các tảng đá, trên đó kết đầy sương băng trong suốt, như những cột nước ngưng tụ xếp thành hàng.

Đoạn đầu của khe hở rất hẹp, nhưng đi một lúc, khe hở quả thực như lời Lara nói, dần dần rộng ra, cuối cùng có thể xoay người đi thẳng.

Bên trong khe hở tối đen, nhưng những lớp lưu ly và mica tan chảy xung quanh phản chiếu ánh sáng đèn pin, khiến ánh sáng xung quanh tạo ra một hiệu ứng huyền ảo.

Thêm vào đó là những mảng dung nham bị vỡ vụn, dung nham kết vảy hình sợi dây, và nhũ đá dung nham khiến người ta không thể rời mắt, vô cùng đẹp.

Đi một lúc, chúng ta dần dần phát hiện ra một số dấu vết hoạt động của con người.

Ví dụ như các công cụ bằng sắt bị bỏ đi, dấu vết nhóm lửa, đều rất cổ xưa.

Trên đường đi không gặp phải thứ gì kỳ lạ.

Bên trong khe hở rất sạch sẽ.

Chỉ đi gần sáu tiếng đồng hồ, mọi người đã đến một đường hầm có quy mô như một hành lang ngầm, khe hở bên trong vô cùng rộng rãi.

Vào trong khe hở, Trần Hạo lại phát hiện ra rất nhiều dấu vết xây dựng nhân tạo.

Trên một vách khe hở, được đục ra những bậc thang đơn sơ, dẫn thẳng lên trên.

Nói là bậc thang, thực ra chỉ là những tảng đá nhô ra, nếu chân to như Bàn Tử, e là đi vài bước đã chóng mặt.

Mọi người lúc này dừng lại nghỉ ngơi.

Trần Hạo tính toán sơ bộ, khoảng cách đã đi và độ dốc xuống, phát hiện lúc này độ cao so với mực nước biển đã thấp hơn đường tuyết, có thể đang ở bên dưới thung lũng giữa hai ngọn núi.

Nếu đi trên mặt đất, đi thẳng giữa hai ngọn núi, nhanh nhất cũng phải mất tám tiếng đồng hồ, bây giờ đi dưới lòng đất đã tiết kiệm được không ít thời gian.

Những bậc thang đơn sơ này, có lẽ là giai đoạn thứ hai của đường hầm này, cuối bậc thang, có lẽ là địa cung bí ẩn của Vân Đỉnh Thiên Cung.

Nghỉ ngơi một lát, mấy người đều không kìm được lòng hiếu kỳ,

thế là lại lên đường, nhưng lần này, đường đi không còn thuận lợi như vậy nữa.

Chương 472

Mọi người đều dùng dây leo núi nối với nhau, từng chút một đi lên.

Ban đầu còn đỡ, khi leo lên cao hơn, lập tức cảm thấy như một vận động viên leo núi vậy.

Chân Bàn Tử to, đạp lên những bậc thang này như đi trên cà kheo, nên đi được vài bước, chân đã bắt đầu run.

May mà cả quãng đường đều đi cẩn thận, gần như giống như phụ nữ làm việc may vá, từng chút một bò lên trên.

Chẳng mấy chốc, bên dưới đã là vực sâu tối đen, không thể ước tính được độ cao, nếu không phải vừa từ dưới đi lên, mọi người thật sự sẽ nghĩ rằng bên dưới thông với địa ngục.

Sau đó vài tiếng đồng hồ, đoàn người của Trần Hạo càng đi càng cao, cuối cùng không thể xác định được mình đang ở vị trí nào, cũng không thể xác định được thời gian, tất cả mọi người đều rơi vào trạng thái mông lung.

Nhưng không một ai đề nghị nghỉ ngơi, không biết là do lòng tham bẩm sinh của người trộm mộ, hay vì hoàn cảnh ở đây thực sự không thể nghỉ ngơi.

Có thể tưởng tượng được, một chân đạp trên một tảng đá to bằng bàn tay, một chân lơ lửng, bên dưới là vách núi vạn trượng, làm sao có thể nghỉ ngơi được?

Đi một lúc, đột nhiên xung quanh truyền đến tiếng nước, bật đèn pin chiếu vào, hóa ra trên vách đá một bên có mấy thác nước suối khoáng, chảy dọc theo vách đá, lớn nhỏ không đều.

Nhìn hơi nước bốc lên, xem ra là suối nước nóng.

Nước suối không biết chảy ra từ đâu, nhưng tiếng nước lại rất lớn, dường như gần đó có mạch nước ngầm hoạt động.

Bàn Tử hưng phấn hỏi: "Chúng ta qua đó rửa mặt cho thoải mái đi?" Suối nước nóng gần nhất chỉ cách một cánh tay.

Thực ra mọi người đi cả quãng đường đã mệt, thêm vào đó lần trước có ký ức nghỉ ngơi bên suối nước nóng, mấy người đều dừng lại bên cạnh.

Nhưng chưa kịp để Thuận Tử ở bên cạnh từ chối, Trần Hạo đã biết trước tình hình ở đây liền nói: "Không được!" Nói rồi chỉ vào những tảng đá bên cạnh suối nước nóng, mọi người nhìn vào lập tức đều rùng mình.

Chỉ thấy trên những tảng đá bên cạnh suối nước nóng có những hoa văn rất kỳ lạ, nhìn thoáng qua tưởng là hoa văn núi lửa, nhưng nhìn kỹ lại, thì lông tóc dựng đứng.

Hóa ra những hoa văn đó không phải trên đá, mà là những con du diên to bằng cánh tay đang bò trên đó.

Màu sắc của những con du diên này y hệt như đá núi lửa lưu ly bên cạnh, nếu không nhìn kỹ thì không thể phân biệt được.

Mọi người nhìn xung quanh, mới phát hiện những tảng đá bên cạnh gần như bò đầy những thứ này, không hề động đậy, dường như đều đã chết.

Tất cả mọi người đều im lặng, Bàn Tử khẽ nói: "Chuyện gì thế này, chúng ta vào ổ côn trùng rồi à?" Thuận Tử mới khẽ giải thích: "Sinh vật trên núi tuyết thường tập trung ở bên cạnh suối nước nóng, nên đừng thấy suối nước nóng là lao xuống cho thoải mái, có những suối nước nóng thậm chí còn đầy đỉa." "Nhưng bây giờ nhiệt độ lạnh,

những thứ này bám ở đây đang ở trong trạng thái bán tử, không có kích thích đặc biệt mạnh, sẽ không tỉnh đâu." "Chúng ta đi nhanh lên, qua đoạn này là không sao rồi." Mấy người lập tức di chuyển, Bàn Tử nhón chân, vừa đi vừa hỏi: "Kích thích đặc biệt mạnh là chỉ cái gì?" Lời còn chưa dứt, Thuận Tử đột nhiên xua tay, lại bảo mọi người đừng động đậy.

Trừ Trần Hạo ra, những người còn lại đều không biết lại xảy ra chuyện gì, lập tức dừng lại, ngây ra như tượng gỗ, đều nhìn chằm chằm vào Thuận Tử, nhưng Thuận Tử lại nhìn vào vực sâu tối đen trên vách đá.

Im lặng một lát, mọi người dần dần nghe thấy một âm thanh 'xì xào' khiến người ta rợn tóc gáy, dường như có vô số cái chân đang ma sát vào đá trên vách đá, tiến lại gần.

"Tắt đèn pin." Thuận Tử khẽ nói.

Mọi người nghe vậy lập tức tắt đèn pin, quay đầu nhìn lại, gần như toàn bộ vách đá xung quanh, những nơi mắt thường có thể nhìn thấy đều là những điểm sáng màu xanh lục lớn nhỏ, số lượng nhiều như biển sao.

Trong bóng tối, hàng triệu điểm sáng huyền ảo như thể đang ở giữa vũ trụ đầy sao, vẻ hùng vĩ đó, không thể dùng lời nào để diễn tả được một phần vạn.

Nhưng khi cúi đầu nhìn xuống, lại đột nhiên phát hiện cảnh tượng bên cạnh thật sự không ổn.

Chỉ thấy trong bóng tối hư vô dưới vực sâu, một dải ngân hà màu xanh lục uốn lượn đi xa, như những dải tua rua ngọc bích lộng lẫy trên tấm màn nhung đen thẫm, xuyên qua bóng tối vô biên, từ một đầu trời, vắt sang tận đầu kia.

Mọi người thầm nghĩ: số lượng du diên bên dưới, e là phải tính bằng hàng triệu, hàng tỷ.

Khi mọi người đang bị cảnh sắc hùng vĩ vô cùng, có thể dùng tiên cảnh để hình dung làm choáng ngợp, đột nhiên từ trong những điểm sáng bên dưới, lóe lên mấy điểm huỳnh quang màu đỏ khổng lồ.

Mấy điểm huỳnh quang đó uốn éo, di chuyển trong biển sao, rồi lại biến mất trong bóng tối, rõ ràng trong bầy du diên bên dưới, có tồn tại những con quái vật to lớn!

Thấy cảnh này, Trần Hạo hưng phấn thầm nghĩ: Cuối cùng cũng đợi được cơ hội farm một mẻ điểm thưởng rồi!!!

Trong bóng tối, giọng của Thuận Tử vang lên: "Loài côn trùng này được người trong núi coi như thần vật để thờ cúng." "Bởi vì chúng có thể sống rất lâu, sau khi một con du diên chết đi, xác của nó sẽ thu hút đồng loại, cho nên lúc đi mọi người phải đặc biệt cẩn thận, tuyệt đối đừng giẫm phải." Nói rồi, gã bật đèn pin lên, ánh sáng vừa lóe lên, biển sao màu lục xung quanh lập tức biến mất, xung quanh lại trở về một màu đen vô tận.

Bọn du diên này có màu sắc ngụy trang rất lợi hại, nếu chúng tôi không tắt đèn pin thì căn bản không thể nhận ra được.

Mọi người thu liễm tâm thần, tiếp tục men theo bậc thang đá chậm rãi leo lên, cẩn thận đi qua khu vực suối nước nóng.

Thạch văn du diên mới dần dần giảm bớt, sau đó thì không còn thấy nữa, rõ ràng đúng như lời Thuận Tử nói, hệ sinh thái của núi tuyết này đều xoay quanh con suối nước nóng.

Không còn thạch văn du diên, tốc độ của mọi người cũng tương đối nhanh hơn, nhưng bóng tối phía trên dường như vô cùng vô tận, không biết lúc nào mới có thể đi ra khỏi lối ra khác của con đường tự

nhiên này.

Nửa buổi sau, mọi người đột nhiên nghe thấy một trận gió lốc thổi từ một bên vách đá tới.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ, thì ra khe hở phía trước đã kết thúc, bậc thang cũng đã đến cuối khe hở.

Đi tiếp ra ngoài dường như là một không gian rộng lớn, nhưng lại là một mảng đen kịt, cũng không nhìn rõ được gì.

Mọi người trong lòng đều cảm thấy kích động.

Thế là cả nhóm không nhiều lời, cứ thế cúi đầu đi sát mép vách đá, ở đó có một mỏm đá nhô ra, mọi người liền trèo lên.

Ngay sau đó, Phan Tử đốt một que pháo sáng lạnh, chiếu rọi xung quanh, ngoại trừ vách đá nơi đang đứng, phía trước đều không thể chiếu tới.

Thấy tình cảnh này, Trần Hạo liền hạ giọng nói: "Mọi người đợi tôi ở đây, tôi xuống dưới giải quyết chút việc, một lát sẽ quay lại." Bàn Tử khó hiểu hỏi: "Hạo gia, ở dưới nguy hiểm như vậy, cậu đi làm gì?" Hạo Thiên Chân cũng không ngừng khuyên can, còn Thuận Tử và Trần Bì thì lại không lên tiếng.

A Ninh sớm đã đoán được mục đích của Trần Hạo, nói: "Bàn Tử đừng quản nữa, dù sao cũng có các chị em tôi đi cùng, lại thêm thực lực của Trần Hạo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Trần Hạo cười an ủi: "Yên tâm đi Bàn Tử, Thiên Chân, thực lực của tôi mà các cậu còn không yên tâm sao?" Nói xong, anh dẫn theo Tô Nan và năm cô gái, thuận theo dây leo núi đã được cố định trên đài đá, nhanh chóng trượt thẳng xuống.

Dưới đáy cốc, ngay cả Trần Hạo cũng phải thừa nhận, vô số điểm sáng xanh lục xung quanh quả thực quá nhiều!

Lúc này, Hồng Cô hỏi: “Chồng ơi, chúng ta tiêu diệt hết mấy con du diên khổng lồ kia, kiếm vài viên dị thú nội đan nhé?” Đây đương nhiên là một trong những mục đích của Trần Hạo, nhưng quan trọng nhất, dĩ nhiên là diệt sát số lượng du diên khổng lồ để lấy điểm thưởng.

Trần Hạo cũng không nói nhiều, chỉ vừa dốc toàn lực kích phát long uy, dọn ra một khoảng trống cho sáu người đặt chân, vừa lấy ra sáu khẩu súng phun lửa mini từ không gian trữ vật.

“Nếu mọi người đã đoán ra rồi, vậy tôi không nói nhiều nữa.” “Lát nữa tôi, Lara và Shirley Dương sẽ dùng súng phun lửa dọn dẹp bầy du diên trước, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô ba người một phút sau hãy theo sau.” “Như vậy, chúng ta có thể chia làm hai tốp thay phiên nhau đổi nhiên liệu khi dùng hết.” Năm cô gái đã có kinh nghiệm đốt bầy côn trùng mấy lần, dĩ nhiên gật đầu đồng ý.

Một lát sau, sáu người cầm súng phun lửa mini bắt đầu phun, trong nháy mắt, cả đáy cốc đều bị sáu con rồng lửa khổng lồ chiếu sáng rực!

Đương nhiên, Trần Hạo và năm cô gái cũng không ngốc, tuy đều có Bách Độc Bất Xâm Chi Thể, lại còn có Bế Khí Công hộ thân, nhưng trước khi phun lửa, tất cả đều đã đeo mặt nạ phòng độc kiểu mới nhất.

Dù sao số lượng du diên độc này quá lớn, mùi của chúng cũng thực sự khó ngửi muốn chết.

Trong phút chốc, toàn bộ du diên dưới đáy cốc đều trở nên điên cuồng.

Chương 473

Chỉ thấy trên người chúng lóe lên ánh sáng xanh biếc, điên cuồng lao về phía sáu người Trần Hạo.

Bàn Tử, Hạo Thiên Chân, Phan Tử cùng Trần Bì đang đứng trên đài đá trên đỉnh cốc đều bị hành động của sáu người Trần Hạo làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Bọn họ đều không ngờ, sáu người Trần Hạo lại điên cuồng đến mức xuống đáy cốc để thiêu đốt bầy du diên không đếm xuể.

Hòa Thượng Hoa thậm chí còn không ngừng lẩm bẩm: "Điên rồi!

Đúng là điên rồi!" Phan Tử cũng kinh hãi hét lên: "Tiểu Tam Gia, Hạo gia...?" Không đợi Hạo Thiên Chân nói, Bàn Tử đành phải cười khổ nói: "Còn có thể làm sao nữa?

Hạo gia lại muốn diệt tộc lũ du diên rồi." Phan Tử kinh ngạc hỏi: "Bàn Tử, chẳng lẽ Hạo gia cũng từng làm như vậy?" Hạo Thiên Chân bên cạnh cười khổ nói: "Chỉ riêng tôi thôi đã tận mắt thấy Hạo ca làm như vậy hai lần rồi." "Chắc Bàn Tử còn thấy nhiều lần hơn tôi!" Nghe những lời này, đám người Trần Bì ở bên cạnh đều ngơ ngác.

Bởi vì lời của Hạo Thiên Chân thực sự quá chấn động.

Cùng lúc đó, Trần Hạo ở dưới đáy cốc lúc này lại sướng không tả xiết.

Chỉ thấy trong thức hải, âm báo của hệ thống quét màn hình đến mức sắp đơ máy! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con du diên, nhận được 0.01 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con du diên, nhận được 0.03

điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con du diên, nhận được 0.02 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Trần Hạo vừa nhìn đã hiểu, có lẽ là do kích thước du diên khác nhau, mạnh yếu có phân biệt, nên điểm thưởng khi chém giết cũng khác nhau.

Chỉ là đại đa số du diên đều chỉ đáng giá 0.01 điểm thưởng mà thôi.

Đừng nhìn sáu người dùng súng phun lửa mini đốt sướng tay vô cùng, nhưng đám du diên kia lại không hề lùi bước, vẫn điên cuồng lao tới.

Một phút sau, sáu người Trần Hạo lần lượt thay bình nhiên liệu đã cạn.

Bầy du diên đông như biển kia lại vẫn không có dấu hiệu giảm bớt.

Thấy tình cảnh này, trong lòng Trần Hạo vui mừng khôn xiết!

Quan trọng nhất là, có long uy từ huyết mạch Thanh Long của Trần Hạo áp chế, bầy du diên đông như biển kia căn bản không dám đến gần, chỉ có thể bị thiêu sống, hóa thành điểm thưởng cho Trần Hạo.

Lát sau, Trần Hạo càng điên cuồng hơn, dẫn theo năm cô gái, một đường thẳng tiến vào sâu trong đáy cốc.

Bởi vì anh phát hiện, đám du diên khổng lồ kia ở bên trong không hề động đậy, cho nên chỉ có thể chủ động xuất kích!

Cứ như vậy, vừa đi vừa đốt, nhiên liệu cạn kiệt thì chia tốp thay phiên.

Cuối cùng thậm chí súng phun lửa mini cũng sắp bị đốt hỏng,

nhưng Trần Hạo lật tay một cái, lại từ trong không gian trữ vật lấy ra sáu khẩu súng phun lửa mới tinh.

Cứ thế, sau hơn hai giờ đồng hồ, Trần Hạo và A Ninh năm người đã đi hết một lượt toàn bộ đáy cốc.

Ngay cả những con du diên đang trong trạng thái ngủ đông trên vách đá hai bên sơn cốc cũng đều bị hấp dẫn xuống, sau đó trở thành điểm thưởng của Trần Hạo.

Trong quá trình này, rốt cuộc đã thiêu chết bao nhiêu du diên, Trần Hạo không nhớ rõ, chỉ biết rằng, điểm thưởng của anh lúc này đã biến thành một con số thiên văn.

Khi sáu người Trần Hạo gần như đốt hỏng lô súng phun lửa thứ hai, trong toàn bộ sơn cốc dưới lòng đất, gần như không còn thấy bóng dáng của du diên cỡ nhỏ nữa.

Thay vào đó, là hơn ba mươi con du diên khổng lồ, thân dài từ sáu bảy mét đến hơn ba mươi mét!

Thấy cảnh này, ngay cả Trần Hạo cũng không khỏi kinh ngạc.

Bởi vì trong ấn tượng của anh, cho dù là dưới cỗ quan tài cửu long sĩ quan của Vạn Nô vương thứ mười bốn, cũng chỉ có chín con du diên dài tám chín mét, cũng chính là thứ mà đám người Đông Hạ gọi là bách túc long.

Nhưng bây giờ nhìn xem, có mấy con du diên khổng lồ dài hơn ba mươi mét, ngay cả hai mươi con du diên còn lại, thân hình cũng không nhỏ hơn trong kịch tình gốc, có con thậm chí còn lớn hơn!

Thấy cảnh này, Shirley Dương và năm cô gái không những không sợ hãi, ngược lại ai nấy đều lộ vẻ háo hức muốn thử!

Ngay sau đó, sáu người vứt đi những khẩu súng phun lửa mini sắp hỏng, Trần Hạo vì sợ năm cô gái không nhìn thấy, liền lấy ra một

đống lớn nhiên liệu rắn từ không gian trữ vật, ném điên cuồng rải khắp phạm vi mấy trăm mét.

Tiếp đó, năm cô gái liền dùng súng trường tấn công, đốt cháy tất cả nhiên liệu rắn!

Nhìn hơn ba mươi con du diên khổng lồ đang điên cuồng lao tới, Trần Hạo rút ra Đại Việt Long Tước Đao, cười nói: "Đợi một lát, anh đi rồi về ngay." Nhưng Lara cũng rút ra Tượng Vương Kiếm, cười nói: "Từ khi có được thanh thần kiếm này, em vẫn chưa có trận chiến nào ra trò cả." "Các chị em khác em không quản, nhưng du diên khổng lồ phải chia cho em hai con!" Lời vừa dứt, Lara cầm Tượng Vương Kiếm, xông lên đầu tiên.

A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và Shirley Dương thấy vậy, cũng lần lượt rút ra thần binh, mỉm cười với Trần Hạo, sau đó cũng tự mình muốn đối phó hai con.

Trần Hạo dở khóc dở cười nói: "Ông xã anh còn chưa ra tay, đã bị các em chia mất mười con du diên khổng lồ rồi, cũng đủ rồi đó!" Nói xong, anh thúc đẩy huyết mạch Thanh Long, trực tiếp vung Đại Việt Long Tước Đao lóe lên đao mang màu xanh biếc dài mấy mét, điên cuồng lao tới.

Trong phút chốc, cả đáy cốc đều bị trận chiến giữa sáu người và hơn ba mươi con du diên khổng lồ lấp đầy!

Tuy thực lực của đám du diên khổng lồ này đều rất mạnh, cho dù là con yếu nhất, cũng không kém con Lục Sí Phi Thiên Ngô Công trong cổ mộ Bình Sơn bao nhiêu.

Còn những con du diên dài hơn ba mươi mét kia, càng không yếu hơn con mãng xà khổng lồ ngàn năm ở Tần Lĩnh.

Nhưng Shirley Dương và năm cô gái vốn có thực lực gần đạt đến

đỉnh phong của nhân loại bình thường, lại thêm đã dùng Chu Quả và dị thú nội đan, huống hồ còn có thần binh lợi khí và Giao Long Chiến Y đã khai quang, cho nên tuy mỗi người đối phó hai con du diên khổng lồ dài hơn mười mét, nhưng không hề rơi vào thế hạ phong.

Trần Hạo còn biến thái hơn, thực lực lúc này của anh căn bản không thể so với lúc ở kịch tình Thần thụ Tần Lĩnh.

Cho dù một mình đối chiến hơn hai mươi con du diên khổng lồ, trong đó có mười con thực lực ngang với mãng xà ngàn năm, nhưng Trần Hạo vẫn đại khai sát giới, bá khí vô cùng!

Chỉ trong nháy mắt, mười con du diên khổng lồ yếu nhất đã chết dưới đao mang màu xanh biếc uy lực vô cùng!

Còn lại, chính là mười mấy con du diên khổng lồ dài hơn ba mươi mét, thực lực mạnh nhất.

Cùng lúc đó, Hồng Cô và năm cô gái cũng lần lượt tiêu diệt một con du diên khổng lồ, lúc này đang điên cuồng hành hạ đối thủ duy nhất còn lại của mình.

Mặc dù trong trận chiến, Trần Hạo và năm cô gái ít nhiều đều bị du diên khổng lồ tấn công.

Nhưng có Giao Long Chiến Y là pháp khí đã khai quang, bất kể là nọc độc hay hàm răng sắc bén của du diên, đều không thể gây ra bất kỳ mối đe dọa nào.

Còn về lực va chạm khổng lồ của du diên, cho dù với thực lực hiện tại của năm cô gái, cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ, càng không cần nói đến kẻ biến thái như Trần Hạo.

Một lát sau, Hồng Cô là người đầu tiên một đao diệt gọn đối thủ của mình, ngay sau đó Tô Nan, Shirley Dương, A Ninh và Lara cũng lần lượt tiêu diệt đối thủ.

Chương 474

Không đợi Trần Hạo mở miệng khen ngợi, năm cô gái đã vung thần binh, trực tiếp xông vào vòng chiến của Trần Hạo.

Thấy năm cô gái lại giành "nhân đầu", nếu không phải bây giờ chém giết kẻ địch Trần Hạo có thể nhận được điểm thưởng, anh đã hận không thể trực tiếp tung đại chiêu giành quái!

Có năm cô gái tham gia, chưa đầy một chén trà công phu, mười mấy con 'bách túc long' khổng lồ dài hơn ba mươi mét cuối cùng cũng chỉ có thể ngậm hờn dưới đao.

Tốc độ nhanh, chiến đấu nhẹ nhàng đến mức Trần Hạo còn chưa dùng đến đạo pháp, đã giải quyết xong toàn bộ!

Đồng thời trong thức hải của Trần Hạo, âm báo của hệ thống cũng không ngừng vang lên. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con du diên khổng lồ, nhận được 200 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con du diên khổng lồ, nhận được 300 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chém giết một con du diên khổng lồ, nhận được 150 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Nhưng Trần Hạo căn bản không quan tâm đến chút điểm thưởng chém giết này, ngược lại cùng năm cô gái bắt đầu mổ xác du diên khổng lồ.

Không lâu sau, Tô Nan là người đầu tiên reo lên: "Chồng ơi nhìn này, em tìm thấy một viên nội đan!" Ngay sau đó, bốn cô gái còn lại cũng lần lượt tìm thấy một viên nội đan.

Nhưng cho đến khi mổ hết tất cả du diên khổng lồ, Trần Hạo cũng

không tìm được viên nội đan nào.

Trong phút chốc, Lara và năm cô gái đều cười Trần Hạo tay quá đen.

Nhìn vẻ trêu chọc của năm cô gái, Trần Hạo có thể nói gì đây?

Anh cũng cảm thấy vận may hôm nay quả thực xui xẻo, mà một viên nội đan cũng không tìm thấy.

Nhưng tiêu diệt hàng trăm triệu con du diên, Trần Hạo lại nhận được lượng điểm thưởng khổng lồ, vận may xui hay không, anh cũng chẳng quan tâm!

Sau khi cất năm viên nội đan vào không gian trữ vật, Trần Hạo vui vẻ dẫn năm cô gái quay trở lại vách đá dưới đáy cốc, bám vào dây leo núi trèo lên.

Đồng thời nhìn vào bảng thuộc tính, điểm thưởng vốn chỉ có 72.070, lúc này đã tăng vọt lên 1.189.048 điểm!

Đây là lần đầu tiên Trần Hạo nhận được lượng điểm thưởng kinh người như vậy kể từ khi xuyên không.

Có số điểm thưởng này, đừng nói là đổi hai thức cuối cùng của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, mà đổi thêm cả những đạo pháp cao cấp khác cũng thừa sức!

Cùng lúc đó, Thuận Tử, Phan Tử và đám người Trần Bì vẫn luôn quan sát sáu người Trần Hạo trên đài đá vách núi, lúc này đều ngơ ngác!

Có đánh chết họ cũng không ngờ, bầy du diên đông đảo đáng sợ kia lại bị sáu người Trần Hạo chém sạch giết tuyệt!

Kinh khủng nhất là, nhìn hơn ba mươi con du diên khổng lồ kia cũng bị tiêu diệt dễ như trở bàn tay, đúng là phi nhân loại mà!

Bàn Tử và Hạo Thiên Chân thì tốt hơn nhiều.

Dù sao họ đã sớm chứng kiến những cảnh tương tự, ngoài việc hơi kinh ngạc, hai người chỉ cảm thấy Trần Hạo và năm cô gái bây giờ đã trở nên mạnh hơn!

Đợi Trần Hạo và năm cô gái leo lên lần nữa, bất kể là đám người Trần Bì, Phan Tử hay Thuận Tử, tất cả đều tỏ ra vô cùng cung kính.

Không còn cách nào khác, thực lực của sáu người Trần Hạo thực sự quá mạnh mẽ và đáng sợ!

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Trần Hạo lấy ra một que pháo sáng lạnh ném xuống vách đá, que pháo sáng rơi thẳng xuống, cuối cùng biến thành một chấm nhỏ, nhìn nó cứ nhỏ dần nhỏ dần, đến khi rơi xuống đất thì gần như không còn thấy nữa.

Mọi người không khỏi tặc lưỡi, phía trước rốt cuộc là nơi nào?

Trông giống như một bồn địa khổng lồ được bao quanh bởi vách đá.

"Pháo sáng," Trần Hạo nói. 'Bằng!' một tiếng, ngay lập tức, một quả pháo sáng như sao băng vẽ nên một đường cong dài, bắn vào bóng tối phía trước, bay thẳng ra xa khoảng một trăm sáu, bảy mươi mét rồi bắt đầu hạ xuống.

Sau đó một quả cầu lửa trắng chói mắt nổ tung, ánh sáng tức thì chiếu rọi toàn bộ bóng tối phía trước.

Ngay sau đó, mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

Chỉ thấy dưới ánh sáng trắng, một miệng núi lửa không gì sánh được, đường kính ít nhất cũng phải 3 km, xuất hiện trước mắt.

Bồn địa khổng lồ hình thành từ đá huyền vũ màu xám, giống như

một cái bát khổng lồ, đứng trên thành bát, họ giống như mấy con kiến nhỏ, vô cùng nhỏ bé.

"Không ngờ lại thông thẳng vào trong núi lửa." Lara cảm thán.

Nếu như cây Cửu Đầu Xà Bách và cây Thanh Đồng Thần Thụ chỉ là một loại kỳ tích, thì bồn địa miệng núi lửa ẩn giấu dưới lòng đất này, quả thực là thần tích.

Trong bồn địa được bao phủ bởi một lượng lớn cây cối đã chết, rõ ràng miệng núi lửa này từng tiếp xúc với không khí, nơi đây trước kia chắc chắn là một 'khu rừng dưới lòng đất'.

Có thể do núi lửa phun trào, hoặc hoạt động núi lửa đột ngột, cây cối ở đây đều bị lưu hóa mà chết, bây giờ hài cốt của khu rừng vẫn đứng sừng sững trong bồn địa.

Ngay sau đó, Trần Hạo lại bảo Bàn Tử bắn thêm hai phát pháo hiệu, bay lên phía trên miệng núi lửa.

Dưới ánh sáng tăng cường, mọi người liền nhìn thấy một quần thể kiến trúc hùng vĩ, xuất hiện ở trung tâm bồn địa núi lửa, sâu trong khu rừng dưới lòng đất, một thành đá màu đen khổng lồ u tối, không thể nhìn rõ toàn cảnh.

"Đó chẳng lẽ là lăng tẩm vạn thế của Vạn Nô hoàng đế?

Địa cung của Vân Đỉnh Thiên Cung, lại ở trong miệng núi lửa?" Shirley Dương kinh ngạc nói.

Quy mô của quần thể kiến trúc này vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, nếu dưới những kiến trúc này là địa cung, thì quy mô nơi đó e rằng có thể sánh ngang với lăng mộ của Long Quân.

Theo như cảnh tượng trong bức tranh ở mộ huyệt đáy biển, Vân Đỉnh Thiên Cung thực sự đáng lẽ phải ở trên đầu mọi người.

Sau trận tuyết lở đó, linh cung phía trên có thể đã bị đè sập hoàn toàn, không biết phía trên rốt cuộc có bao nhiêu tuyết tích tụ làm đất phủ cho địa cung.

Những quả pháo hiệu mới bắn ra đều tắt ngấm trong bóng tối, bóng tối lại bao trùm, nguồn sáng của mọi người lại trở thành mấy chiếc đèn pin rõ ràng đã sắp hết pin.

Ngoại trừ Trần Hạo, năm cô gái và Thuận Tử, trên mặt tất cả mọi người đều mang một vẻ hưng phấn gần như cuồng nhiệt.

Đạo mộ đại diện cho một loại dục vọng nguyên thủy nhất của con người, cầu tài và khám phá cái chết, sự kích thích này, e rằng không ai có thể tránh khỏi.

Mất cả mười phút, mọi người mới bình tĩnh lại, chuẩn bị đi xuống.

Chương 475

Trần Bì A Tứ nói với Hòa Thượng Hoa: "Để lại những thứ không cần thiết, chuẩn bị dây thừng, chúng ta trang bị gọn nhẹ." Hòa Thượng Hoa lập tức bắt đầu chuẩn bị, vứt bỏ một phần những thứ không cần thiết, đặt trên bệ đá này, để tránh khi leo vách đá bị quá tải, gây ra rủi ro không đáng có.

Tiếp đó, mọi người đều đeo mặt nạ phòng độc, sau đó từng bước dùng dây thừng trèo xuống vách đá.

Phía dưới có rất nhiều cây cối đã chết, tỏa ra một mùi kỳ lạ, ngay cả mặt nạ phòng độc cũng không thể lọc hết được.

Sau khi tất cả mọi người xuống dưới, nghe thấy Phan Tử nói: "Nơi này là một cái hố chết, chúng ta phải nhanh lên, ở lâu có thể chết vì thiếu oxy.

Lúc ở trong quân đội tôi có nghe nói, nơi như thế này chim cũng không bay qua được." Đó là khí độc chứa lưu huỳnh do hoạt động núi lửa tỏa ra.

Độc tính của nó cực kỳ mạnh, khó mà tưởng tượng được.

Hòa Thượng Hoa đốt một que pháo sáng lạnh có độ sáng mạnh, chiếu rọi môi trường xung quanh.

Mọi người quan sát một vòng, dưới chân là con đường đá rộng bằng hai cỗ xe, gần như thẳng tắp dẫn về phía trước, đây là thần đạo của lăng mộ, thông thẳng đến cổng chính.

Ở phía xa có thể lờ mờ nhìn thấy một bóng đen khổng lồ ở cuối con đường.

Hòa Thượng Hoa hỏi: "Chúng ta đi lối nào?" "Cứ thuận theo thần

đạo, vào hoàng lăng trước rồi nói sau." Trần Hạo thản nhiên đáp.

Ngay sau đó, mọi người liền chạy nhanh về phía trước.

Vượt qua những cây chết đổ ngã trên thần đạo, chẳng mấy chốc đã đến một cánh cổng đá, cổng đá không cao, có chút giống như cổng chào ở những ngôi làng cổ.

Cánh cổng đá đầu tiên của hoàng lăng, được gọi là Thiên Môn, sau khi qua cổng đá này, hai bên thần đạo sẽ xuất hiện rất nhiều tượng điêu khắc bằng đá.

Khi đi qua cổng đá, Trần Bì A Tứ nói: "Lúc ra ngoài, nhớ đi lùi, để tránh phạm phải đoạn đầu môn." Trần Hạo vừa đi vừa nói: "Cánh cổng đá đầu tiên có một thân phận kỳ dị, là nơi để tàn sát các quan viên và đội ngũ đưa tang trước khi vào cổng." "Sau khi hoàn thành đại điển nhập liệm, tất cả mọi người khi ra khỏi cổng này sẽ bị chém một nhát, cho nên cánh cổng này tương đương với cổng âm dương." "Người đạo mộ nếu đi vào theo thần đạo, hoặc vào cổng lớn đầu tiên của địa cung, thì lúc ra ngoài, bắt buộc phải đi lùi, nếu không sẽ gặp phiền phức." Qua khỏi Thiên Môn, hai bên thần đạo cứ cách năm mét lại có tượng người đá, ngựa đá màu trắng, mọi người cứ thế đi thẳng về phía trước không thèm nhìn.

Chạy được một lúc, đột nhiên, Bàn Tử đang chạy ở phía trước dừng lại, Hạo Thiên Chân đi ngay sau Bàn Tử, đâm sầm vào gã, ngã lăn ra đất.

A Ninh ngạc nhiên hỏi: "Sao vậy?" Bàn Tử quay đầu nhìn lại phía sau, khẽ nói: "Hình như bên đường có người đứng." Trần Bì và mấy người khác thấy họ dừng lại, đều quay trở lại.

Phan Tử hỏi: "Chuyện gì vậy?" Bàn Tử kể lại những gì mình thấy, mấy người khác đều có chút không tin, Phan Tử nói: "Chắc là tượng đá thôi, ông nhìn nhầm rồi phải không?" Bàn Tử lắc đầu: "Chỉ

lóe lên rồi biến mất, tôi nghĩ mình không nhìn nhầm đâu." "Có nhìn rõ không?" "Hình như là một người phụ nữ, chạy quá nhanh, tôi cũng không chắc." Bàn Tử nói.

Nghe vậy, mọi người đều chiếu đèn pin về phía mấy bức tượng đá phía sau, tượng đá cứ cách năm mét một cái, vừa rồi trong nháy mắt đã chạy qua sáu bảy cái.

Trong phạm vi đèn pin có thể chiếu tới, không có người phụ nữ mà Bàn Tử nói, có lẽ ở phía sau xa hơn.

Hòa Thượng Hoa hỏi: "Lão gia tử, Hạo gia, có cần quay lại xem không?

Biết đâu là đám người kia!" Ý chỉ là đám thuộc hạ của Cầu Đức Khảo, nhưng Trần Hạo lại biết, bóng người Bàn Tử nhìn thấy chính là thi thai gặp trong Tàng Thi Các!

Trần Bì A Tứ do dự một lúc, rồi lập tức nói với Hòa Thượng Hoa: "Mọi người đi trước đi." Sau đó vỗ vai Thuận Tử một cái: "Cậu đi xem với tôi." Sau khi Thuận Tử đi cùng Trần Bì A Tứ, những người còn lại lập tức quay đầu, tiếp tục chạy về phía trước theo thần đạo.

Thần đạo này có tổng cộng sáu cổng đá, ứng với lục đạo luân hồi của Phật giáo Hán gia.

Không lâu sau, trong vòng sáng của đèn pin đã có thể chiếu thấy một vài mái hiên tường đổ màu đen, sắp đến tế đàn ở cuối thần đạo.

Phía sau tế đàn, trên sáu mươi bậc thang đá đổ nát, chính là cổng chính của hoàng lăng.

Toàn bộ kiến trúc hoàng lăng có phong cách tương tự như Minh cung, lúc nhìn từ trên vách đá, quy mô vô cùng lớn, khí thế hoàng gia bức người.

Do sử dụng lượng lớn loại đá màu đen đó, nên ngoài vẻ hùng vĩ,

còn có chút gì đó quỷ dị và thần bí.

Nhưng khi mọi người vừa bước vào lăng cung, cảm giác đó đã biến mất, thay vào đó là cảnh tiêu điều và hoang tàn, nếu không có một vài tòa lầu điện lớn như miếu vũ sừng sững ở đó, mọi người chắc sẽ thất vọng.

Nơi này không khí không lưu thông, cũng không có gió táp mưa sa, kiến trúc ở đây đáng lẽ phải được bảo tồn rất tốt mới phải, tại sao lại hoang tàn đến mức này?

Mọi người bước lên bậc thang của lăng có thể cho mười cỗ xe ngựa đi song song, đi vào bên trong cổng chính của hoàng lăng.

Cánh cổng lăng khổng lồ đã sớm sụp đổ, tấm cửa lớn đổ trên mặt đất, mọi người cứ thế bước qua cửa như chốn không người.

Đi vào từ cổng chính, là môn điện của lăng cung, trong các sách táng cổ có ghi hoàng lăng có tứ đạo long lâu bàn bảo điện, cửu vĩ tiên xa nhập hoàng tuyền, đây là điện thứ nhất trong tứ đạo long lâu.

Môn điện rộng khoảng hai sân bóng rổ, hai bên có xe ngựa bằng đồng nghênh giá.

Ở phía tường sâu phía sau, bên trái và bên phải mỗi bên có hai pho tượng đen, phủ đầy bụi.

Tượng mặt mày hung tợn, mắt trợn giận dữ, dường như được vẽ đầy đồ đằng, xà ngang phía trên đã sụp đổ, ngói vỡ đầy đất, may mà ở đây không mưa, nếu không đã sớm ngập lụt.

Mọi người thấy không có gì đặc biệt bắt mắt, liền đi xuyên qua môn điện, tiến vào trung tâm hoàng lăng.

Mới đi được vài bước, đột nhiên Bàn Tử trượt chân, không biết giẫm phải thứ gì, "Ai da" một tiếng, ngã chổng vó lên trời, sàn môn điện toàn là ngói vỡ, cú ngã này khiến gã đau đến nhe răng.

“Không phải là bị ma ngáng chân đấy chứ?” Phan Tử hỏi.

Bàn Tử lắc đầu, đột nhiên cảm thấy có gì đó, ra hiệu cho mọi người dừng lại, ngồi xổm xuống, lật một chiếc giày lên.

Mọi người xúm lại xem, thì ra trong đinh giày leo núi của gã, có kẹp một vỏ đạn.

Sắc mặt mọi người biến đổi, Phan Tử cầm lên, ngửi ngửi, sau đó dù đang đeo mặt nạ phòng độc, vẫn dùng tay bóp bóp, nói: “Còn có nhiệt độ, mẹ nó vừa mới bắn ra khỏi nòng súng không lâu.” “Có người đến trước rồi?

Chẳng lẽ là đám thuộc hạ của Cầu Đức Khảo?

Sao chúng lại thần thông quảng đại thế, có thể nhanh hơn chúng ta?” Hạo Thiên Chân kinh ngạc.

“Nhưng, tại sao lại nổ súng ở đây?

Đốt lửa lên xem xung quanh có gì không?” Phan Tử nói.

Hòa Thượng Hoa lập tức đốt pháo sáng lạnh, loại có độ sáng lớn.

Mọi người xem xét khắp nơi, trong môn điện là một mảng hỗn loạn.

Chẳng mấy chốc, mọi người phát hiện trên một cây cột có một chuỗi lỗ đạn liên tiếp, bắn thẳng lên trên.

Hạo Thiên Chân vừa nhìn vừa nói: “Trông có vẻ như có thứ gì đó trượt xuống theo cây cột, sau đó đạn cũng quét theo xuống.” Phan Tử đi tới, xem xét lỗ đạn, đào ra một viên, lắc đầu nói: “Không, hoàn toàn ngược lại, xem góc lệch của viên đạn, họng súng đã lia lên theo cây cột.” Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào lỗ đạn, từng chút một nhìn lên, cuối cùng nhìn thẳng lên cây xà ngang cao tít, mọi người lập tức nhìn thấy một bóng đen, treo lơ lửng trên xà ngang.

Nhìn tư thế của bóng đen, đó chắc hẳn là một người chết, dường như là một trong những thuộc hạ của Cầu Đức Khảo, cả người mềm nhũn rũ xuống đó.

Mọi người đều không hiểu tại sao người này lại ở trên xà ngang, ngay sau đó Hòa Thượng Hoa dùng đèn pin chiếu tới, nhìn thấy mặt người đó.

Chương 476

Người chết là một người đàn ông, mặt đeo mặt nạ phòng độc kiểu che mũi, đã chết, mắt trợn trừng, vì có mặt nạ nên không nhìn rõ biểu cảm của anh ta.

Thi thể bị một thứ gì đó treo trên xà ngang, khoảng cách quá xa, cũng không biết có phải là dây thừng không.

Hòa Thượng Hoa và mấy người định trèo lên, bị Phan Tử ngăn lại nói: "Người này chết kỳ quặc như vậy, chắc chắn có vấn đề." Lúc này Bàn Tử chỉ vào một nơi khác trên xà ngang: "Các vị, không chỉ có một." Mọi người nhìn sang, chỉ thấy ở một nơi khác trên xà ngang, có sáu bảy cỗ thi thể, đều treo lơ lửng trên đó, giống như những con quỷ treo cổ.

Những người này đều mặc đồ leo núi, trên người đều treo súng trường tấn công.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện Phan Tử đã trèo lên xà ngang, đang từ từ tháo mặt nạ phòng độc của thi thể xuống.

Bên trong mặt nạ là một khuôn mặt người nước ngoài trung niên, cả khuôn mặt méo mó, sắc mặt tái xanh, miệng há to đến kỳ lạ, dường như lúc chết đang hét lớn.

Cái chết chắc hẳn là tức thời, cho nên biểu cảm lúc chết mới đông cứng mạnh mẽ như vậy.

Nhìn sắc mặt tái xanh, Hạo Thiên Chân hét lớn: "Đừng chạm vào, nhìn sắc mặt kìa, chắc hẳn là chết vì trúng độc." Phan Tử gật gật đầu, sau đó đeo găng tay cao su, rồi đi xem 'sợi dây' treo thi thể.

Những người này chắc chắn không tự treo mình lên đó, những sợi

dây đó là chuyện gì?

Mọi người đều không biết.

Nhưng Phan Tử lên xem một cái, sắc mặt lại không hề thay đổi.

Trần Hạo biết rõ, nhưng vẫn giả vờ không biết hỏi: "Phát hiện ra gì rồi?" Phan Tử nói: "Mẹ nó, hình như là tóc." "Tóc?" Mọi người nghe xong đều ngạc nhiên vô cùng.

Phan Tử gật gật đầu: "Mẹ kiếp, dài thật đấy, chẳng lẽ mấy người này đều là đàn bà?" Tiếp đó, anh ta nhấc thi thể lên một chút: "Không đúng.

Tóc mọc ra từ cổ, không phải tóc, mẹ kiếp, chẳng lẽ là lông nách?

Người nước ngoài lợi hại thật, lông nách cũng dài thế này." Nói rồi rút dao găm ra, nắm lấy 'sợi tóc' của người chết cắt đứt, đặt thi thể xuống cho mọi người xem.

Hòa Thượng Hoa lật thi thể lại, cắt áo ra, xem rốt cuộc là chuyện gì.

Lúc này, Trần Hạo và A Ninh năm người đột nhiên phát hiện phía sau vai Phan Tử, hiện ra một khuôn mặt trắng bệch xa lạ đang trừng mắt.

Nhìn kỹ lại, một người kỳ lạ đang bám trên lưng anh ta.

Phan Tử dường như không hề hay biết.

Thấy cảnh này, Diệp Thành hét lên một tiếng, mọi người đều đồng loạt lùi lại một bước lớn.

Bàn Tử phản xạ có điều kiện, 'cạch' một tiếng lên đạn, giơ súng lên, nhưng lại không nổ súng.

Phan Tử bị hành động của mọi người dọa giật nảy mình, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng khi nhìn thấy vị trí súng của Bàn Tử chỉ, ngay bên cạnh đầu mình, biết là không nhắm vào mình, phản ứng lại lập tức ý thức được, quay đầu nhìn ra sau vai.

Vừa nhìn, liền đối mặt với khuôn mặt kia, Phan Tử ngây người, đứng sững tại chỗ.

Người bám trên lưng anh ta, âm khí rợn người co rúm sau vai Phan Tử, cũng không có bất kỳ phản ứng nào vì anh ta quay đầu, hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

Sắc mặt Phan Tử trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không biết đây là thứ gì, nhất thời không dám cử động, nhưng tay anh ta từ từ làm một thủ thế cầm súng.

Hòa Thượng Hoa ra hiệu cho anh ta đừng nói, dùng đèn pin từ từ di chuyển về phía sau vai Phan Tử.

Đèn pin chiếu lên, người kia bị ánh sáng chiếu vào, đầu liền quay về phía mọi người.

Chỉ thấy cả khuôn mặt lõm xuống, chỗ mũi chỉ có một cái lỗ lớn, hốc mắt sâu đến dị dạng.

Hai con mắt như đồng phản chiếu ánh sáng đèn pin, chỗ miệng, trông giống như một con mèo đầu cú.

Bàn Tử do dự, hạ súng xuống, nhìn về phía mọi người: "Mẹ nó, chỉ là một con dạ miêu tử thôi à?" Shirley Dương nói: "Không thể nào, chất lượng không khí ở đây như vậy, cơ bản không thể tồn tại sinh vật, dạ miêu tử không thể sống sót ở đây.

Mà nếu là dạ miêu tử thì cũng quá lớn rồi." Mồ hôi trên mặt Phan Tử như thác đổ, một bên ra hiệu cho Bàn Tử nổ súng, một bên tay bắt đầu đưa về phía con dao găm ở hông.

Có lẽ thấy mọi người không có phản ứng, anh ta không nhịn được

muốn ra tay.

Bàn Tử nhe răng về phía tôi, tỏ ý phản đối?

Lúc này, khuôn mặt lõm sâu của con quái vật trên lưng Phan Tử đột nhiên méo mó, người nó ngửa ra sau, đột nhiên miệng há ra.

Một bộ răng nanh dài 2 thốn, đó chắc chắn không phải của chim, miệng càng lúc càng lớn, sắp vượt qua giới hạn mà con người có thể há được.

Xem ra Phan Tử sắp gặp xui rồi!

Bàn Tử vội vàng ghì chặt súng vào vai, nhắm vào cái miệng đó, chuẩn bị nổ súng.

Lúc này, Trần Hạo vẫn im lặng nãy giờ, đột nhiên vung tay ném ra một đồng xu, trúng ngay vào chân Phan Tử.

Một tiếng "Ai da" đau đớn, chân anh ta lỏng ra, cả cây xà ngang vì hành động của anh ta mà 'cạch' một tiếng nghiêng xuống, Phan Tử mất thăng bằng, cả người ngã nhào xuống.

Xà ngang cách mặt đất khá cao, ngã xuống không chết cũng bị thương, may mà bên dưới còn treo một cỗ thi thể.

Lúc ngã xuống anh ta dùng sức kéo, giảm bớt lực đạo giữa không trung, nặng nề rơi vào đống ngói vụn trên mặt đất.

Mọi người vội vàng chạy tới xem, lập tức ngây người, vì thứ trên lưng Phan Tử đã biến mất, không thấy đâu cả.

Trần Hạo nói: "Thứ đó không rơi xuống!

Cẩn thận trên đầu!" Lời vừa dứt, trên đầu một bóng đen lướt qua như tia chớp, Thuận Tử ở một bên lăn một vòng trên đất, trên vai trái đã có thêm ba vết máu.

Không đợi Trần Hạo và mọi người nổ súng, đã phát hiện trên đầu

không có gì, thứ vừa rồi không biết đã trốn đi đâu.

“Mẹ kiếp, rốt cuộc là thứ gì?” Phan Tử lòng vẫn còn sợ hãi.

Bàn Tử mắng lớn: “Hỏi tôi làm gì, nó bám trên người ông mà ông không có cảm giác, ông ăn gì thế hả?” Phan Tử nổi giận, vừa định chửi lại thì đột nhiên khựng người.

Mọi người quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy cái mặt quái dị kia không biết từ lúc nào đã ló ra từ sau vai hắn, lẳng lặng nhìn mọi người, Phan Tử cũng không hề hay biết.

Mọi người lập tức lùi cả lại, Phan Tử thấy phản ứng của họ, mặt mày liền tái mét, hét lên.

Chương 477

"Cái gì?" Chưa kịp quay đầu lại, thứ đó đã há to cái miệng đầy răng vàng khè cắn mạnh một phát.

Trần Hạo biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nên nổ súng ngay lập tức.

A Ninh và bốn cô gái kia cùng Bàn Tử cũng nhận được hiệu lệnh, lập tức nổ súng theo. 'Pằng' một tiếng, nửa cái đầu của thứ đó bị bắn bay, tức thì máu xanh bắn tung tóe lên người mọi người, một mùi hôi thối cực độ lan ra.

Lúc này, mọi người cứ tưởng đã xong việc, nhưng nhìn lại thì thấy có gì đó không đúng.

Bên trong cái miệng khổng lồ chỉ còn nửa cái đầu kia, lờ mờ hiện ra một khuôn mặt khác!

"Chết tiệt!" Thuận Tử khẽ kêu lên, lao tới đâm sầm vào người Phan Tử, hất văng hắn ra.

Ngay sau đó, anh ta xoay người ngồi xuống, không biết từ lúc nào đã cầm quân đao trong tay, đâm ngược ra sau.

Nhưng thứ đó đã biến mất, Thuận Tử ngồi sau lưng Phan Tử, lớn tiếng hỏi: "Vừa rồi ai nổ súng?!" Bàn Tử lập tức giơ tay: "Tôi!" "Có tôi!" Phan Tử cũng giơ tay.

Tiếp đó, Trần Hạo và Hồng Cô cùng bốn cô gái không biết nội tình, cũng cười hì hì giơ tay.

Thuận Tử phất tay: "Người nổ súng ở lại!

Những người khác chạy mau!

Cứ chạy thẳng về phía trước!

Tuyệt đối không được quay đầu!" Hạo Thiên Chân thấy Trần Hạo và mọi người đều ở lại, cũng vội vàng giơ tay: "Tôi... tôi quên mất, tôi cũng bắn!" Diệp Thành cũng không biết phản ứng thế nào.

Lúc này, mọi người nghe thấy tiếng ngói vỡ trên nóc điện, dường như có thứ gì đó đang bò trên mái ngói, số lượng nhiều không tưởng.

Mấy người đều kinh hãi thất sắc, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Không kịp nữa rồi, đừng đi!" Thuận Tử hét lớn.

Trần Bì A Tứ nhìn mọi người một cái, phất tay nói với Hòa Thượng Hoa: "Đi!" Nói rồi ba người nhanh chóng chạy ra khỏi tiền điện.

Bàn Tử nhặt lấy khẩu súng trường tấn công và mấy băng đạn từ một tay sai đã chết của Cầu Đức Khảo, ném cho Phan Tử rồi cùng Trần Hạo và những người khác vây thành một vòng tròn, hỏi Thuận Tử.

"Trên đó rốt cuộc là thứ gì, chúng ta phải làm sao?" Thuận Tử trầm giọng đáp: "Không biết." "Vậy sao lại bảo họ chạy?" Phan Tử trố mắt.

Thuận Tử nói: "Tôi chỉ muốn tách họ và lão già kia ra thôi, đây không phải ý của tôi, là Tam gia dặn dò." Tô Nan và bốn cô gái nghe vậy thì ngẩn người, chỉ có Trần Hạo lộ vẻ mặt quả nhiên là vậy.

Phan Tử hỏi: "Người đó?" "Đừng hỏi nhiều nữa." Thuận Tử nói: "Bây giờ tôi sẽ đưa các cậu đi gặp Tam gia, lúc đó rồi hỏi." Hạo Thiên Chân vừa định nói thì đột nhiên trên đỉnh đầu phát ra một loạt tiếng vỡ, ngói rơi xuống như mưa, mọi người che đầu nhìn cả lên.

Chỉ thấy trong những vệt sáng từ đèn pin, vô số bóng đen đang di

chuyển, dường như đều là loại quái vật lúc nãy.

Thuận Tử phất tay nói: "Vừa rồi tiếng súng vừa vang lên, trong rừng cây chết khắp nơi đều có tiếng động, tất cả đều đang vây lại đây." Nhìn Trần Bì và những người khác đã đi xa, Trần Hạo ung dung cười.

"Thuận Tử, mục đích của cậu đã đạt được rồi, chúng ta có thể đi được rồi chứ?" Thấy Trần Bì và những người khác quả nhiên đã chạy xa, anh ta liền nói: "Đi!" Ngay sau đó, anh ta dẫn đầu chạy về phía lối ra của tiền điện, những người khác theo sát phía sau.

Bên ngoài điện có thể thấy con đường thần đạo kéo dài, phía trước xuất hiện một cây cầu vòm bằng bạch ngọc dài hai mươi trượng.

Trên cầu điêu khắc hai con bàn long bằng chất liệu không rõ, uốn lượn dọc theo lan can hai bên cầu, ngọc sắc cực tốt, không một kẽ hở, dường như được điêu khắc từ một khối ngọc duy nhất.

Bên dưới cầu là sông hộ thành của hoàng lăng, không biết dưới đó có nước hay không.

Mọi người vừa chạy được vài bước, phía sau đã có tiếng gió rít, tất cả vội vàng lăn một vòng né tránh.

Bàn Tử quay lại bắn một loạt không mục tiêu, trong bóng tối nghe thấy một tiếng kêu khẽ, không biết có bắn trúng thứ gì không, một khối gì đó rơi xuống vực sâu dưới cầu.

Trần Hạo thì khẽ nói cho Tô Nan và bốn cô gái biết, những quái vật này đang bảo vệ bí mật trong cổ mộ.

Mọi người đứng dậy tiếp tục chạy về phía trước, trên đầu từng đợt gió rít qua, dường như có thứ gì đó đang lượn lờ sát da đầu họ.

Bàn Tử vừa chạy vừa bắn quét lên trời.

Trần Hạo và Hồng Cô cùng bốn cô gái cũng vừa chạy vừa liên tục nổ súng.

Trong phút chốc, trong ý thức hải của Trần Hạo lại bị âm thanh thông báo của hệ thống ngập tràn.

Chẳng mấy chốc, mọi người đã chạy lên cầu.

Đúng lúc này, Hạo Thiên Chân đột nhiên cảm thấy lưng bị thứ gì đó kéo đi, ngã văng ra ngoài.

Khi anh ta vừa lộn người đứng dậy, chưa kịp phản ứng, Trần Hạo đã tung một cước đá sượt qua tai anh ta, Hạo Thiên Chân cảm thấy có thứ gì đó từ trên lưng mình văng ra.

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen đang giãy giụa bò.

Shirley Dương giơ súng lên bắn nó thành hai mảnh, ngay sau đó Lara và bốn cô gái cùng Bàn Tử điên cuồng bắn quét lên trời mấy phát, ánh lửa từ đạn lóe lên, vô số bóng đen lượn lờ trên đầu mọi người.

"Đây rốt cuộc là cái gì?" Hạo Thiên Chân lè lưỡi.

"Nhiều quá, bắn không hết!

Tam gia rốt cuộc đang ở đâu?

Chúng ta đi đâu đây?" Phan Tử hét lớn hỏi Thuận Tử.

"Tam gia chắc đang ở địa cung dưới lòng đất." Thuận Tử đáp.

"Địa cung?" Bàn Tử lại bắn một phát, cũng không biết có bắn trúng thứ gì không: "Tốt quá rồi, mẹ kiếp, đỡ phải mất công.

Lối vào địa cung ở đâu?" Thuận Tử nói: "Tôi không biết." Cả mấy người đều ngẩn ra, nhìn vẻ mặt của Thuận Tử là biết anh ta không nói đùa.

Bàn Tử chửi: “Không biết mà còn dẫn bọn tôi đi gặp, hoàng lăng lớn như vậy, mọi người tìm thế nào?” Lối vào chính quy của địa cung thường nằm trong điện Thiên Lâu thứ ba theo đường thần đạo đi vào.

Nhưng nơi đó chắc chắn bị đè dưới đỉnh đồng, có hơn bảy mươi lớp gạch xanh cộng với lớp giáp sắt rót chì đang chờ mọi người.

Thuận Tử vô cùng bình tĩnh, cúi thấp người, nói với Hạo Thiên Chân.

Chương 478

"Tam gia nói, nơi đó là đất 'Huyền Vũ Cự Thi', nói cho cậu biết, cậu tự nhiên sẽ biết ở đâu, cậu có ấn tượng gì không." Mọi người nghe xong đều vô cùng kinh ngạc, Hạo Thiên Chân hỏi: "Thật sao?

Có không?" Thuận Tử cúi đầu nhìn xung quanh, gấp gáp nói: "Hết rồi, lúc đó chú Ba dường như đang trốn tránh ai đó nên rất vội vàng." "Chú Ba sắp xếp tôi ở trong làng để tiếp ứng, đưa các cậu vào núi, sau đó truyền lại mấy câu." Shirley Dương kinh ngạc nói: "Nếu đây thật sự là đất 'Huyền Vũ Cự Thi', vậy thì người được chôn ở đây, con cháu đời sau tuyệt tự, vợ ngoại tình, xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không có gì lạ, Uông Tàng Hải và Vạn Nô hoàng đế có thù oán lớn đến vậy sao?" Tô Nan tiếp lời: "Nhưng phong thủy ở đây đáng lẽ phải cực kỳ tốt mới đúng, sao lại là 'Huyền Vũ Cự Thi' được nhỉ?" Bàn Tử lớn tiếng nói: "Nói bậy, không thể nào, nơi hoàng lăng huyền cung tọa lạc, không thể nào là nơi 'Huyền Vũ Cự Thi' được." Phan Tử vừa bắn quét, đẩy lùi những thứ đang áp sát, vừa quay đầu nói.

"Cũng không phải là không thể, phong thủy là nói với người, không nghe Hạo gia nói sao?

Trong hoàng lăng này chôn không phải là người, nói không chừng loại cách cục kỳ quái này lại khác biệt, có liên quan đến nó!" Trong lúc nói chuyện, mọi người đã lùi đến cuối cầu đá, phía trước là quảng trường hoàng lăng.

Trong bóng tối có thể thấy cuối cầu đá dựng hai tấm bia đá song song, đều cao hơn 10 mét.

Một tấm đã gãy, bên dưới có một con Bí Hí khổng lồ màu đen đỡ lấy, phía sau tấm bia không xa là một bóng đen khổng lồ cao chót vót.

Trần Hạo ung dung nói: "'Hoàng lăng giới bi' đó, sau tấm bia đá hẳn là con đường dẫn đến 'Vãng Sinh Điện', cũng là con đường dẫn đến cổng U Minh." "'Hoàng lăng giới bi' có thể được xem là ranh giới thực sự giữa nhân gian và u minh.

Bởi vì nơi phía sau 'Hoàng lăng giới bi', ngay cả người canh lăng cũng không thể vào được." "Mấy trăm năm trước, vào khoảnh khắc hoàng lăng bị phong tỏa, không một ai còn bước chân vào khu vực đối diện giới bi nữa." Lúc này, Bàn Tử đang chạy phía trước đột nhiên dừng lại, dang hai tay ra, chặn mọi người lại.

Mọi người tiến lên xem, thì ra cuối cầu đá đã bị sập, giữa cầu đá và 'Hoàng lăng giới bi' đối diện xuất hiện một vực sâu rộng khoảng ba mét.

Đèn pin chiếu xuống chỉ thấy một mảng đen kịt, dường như có nước, nhưng không biết sâu bao nhiêu.

"Làm sao bây giờ?" Hạo Thiên Chân nhìn về phía Trần Hạo hỏi.

Trần Hạo cười nói: "Còn làm sao được nữa?

Từng người một nhảy qua thôi!" Bàn Tử lùi lại vài bước, chạy lấy đà rồi nhảy mạnh một cái, lướt qua không trung, ngã lăn trên nền đá đối diện.

Ngay sau đó Thuận Tử cũng nhảy qua.

Khi Hạo Thiên Chân và Phan Tử chuẩn bị chạy lấy đà để nhảy, Trần Hạo hai tay tóm lấy hai người, tung người một cái đã nhẹ nhàng nhảy qua.

Còn về phần Hồng Cô và bốn cô gái, Trần Hạo hoàn toàn không cần lo lắng, tất cả đều nhẹ nhàng nhảy qua.

Đúng lúc này, một bóng đen khổng lồ từ phía trên bên trái mọi người lao xuống, tóm lấy cổ áo sau của Hạo Thiên Chân.

Móng vuốt sắc bén móc chặt vào quần áo của anh ta, kéo Hạo Thiên Chân sang một bên, rồi móng vuốt buông ra, cả người Hạo Thiên Chân lộn một vòng, rơi thẳng xuống vực sâu.

Thấy cảnh này, Bàn Tử lao nhanh tới, nhảy lên không trung tóm lấy Hạo Thiên Chân.

Nhưng tay anh ta chỉ sượt qua cổ áo Hạo Thiên Chân, tiếp đó Phan Tử giơ súng lên, bắn ba phát liên tiếp vào đỉnh đầu.

Lẽ ra Tô Nan và bốn cô gái đã định ra tay, nhưng Trần Hạo biết anh ta sẽ không sao nên không cho họ động thủ.

Cứ như vậy, thánh mẫu nhỏ Hạo Thiên Chân dưới sự 'thấy chết không cứu' của Trần Hạo và mọi người, đã rơi thẳng xuống sông hộ thành của địa cung.

Thấy Hạo Thiên Chân rơi xuống, Phan Tử và Bàn Tử đều lo lắng.

Nhưng Trần Hạo lại cười nói: "Yên tâm đi, mặc dù bên dưới cao hơn chục mét, nhưng tôi đoán Tiểu Thiên Chân không có chuyện gì lớn đâu." Nói xong, anh bảo Lara và bốn cô gái lấy dây leo núi ra cố định, rồi dẫn mọi người trượt xuống.

Xuống đến đáy, Bàn Tử buông dây ra, trước tiên dùng súng chỉa xung quanh, thấy không có động tĩnh gì mới chạy tới ngồi xổm xuống hỏi.

"Tiểu Thiên Chân, mẹ kiếp, cậu không sao chứ?" Hạo Thiên Chân yếu ớt nói: "Không sao à?

Cậu ngã một lần thử xem?" Bàn Tử thấy anh ta còn có thể nói đùa được, liền thở phào nhẹ nhõm.

Trần Hạo dìu Hạo Thiên Chân đến một tảng đá bên cạnh, rồi kiểm tra cơ thể cho anh ta.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, tuy bị nội thương không nhẹ nhưng xương cốt không gãy.

Vì vậy, Trần Hạo trực tiếp lấy ra một viên Dưỡng Nguyên Đan, cho Hạo Thiên Chân uống.

Khi Bàn Tử, Phan Tử và những người khác biết Hạo Thiên Chân không sao, tất cả đều thở phào một hơi.

Bàn Tử đưa nước cho anh ta, vừa nói: "Tiểu Thiên Chân cũng thật mạng lớn, độ cao như vậy, bên dưới lại toàn đá, người bình thường rơi xuống tuyệt đối không chết cũng tàn phế." Uống mấy ngụm nước, máu trong miệng cũng được rửa sạch, cổ họng cũng dễ chịu hơn một chút.

Hạo Thiên Chân mới hỏi: "Hạo ca, vừa rồi đó rốt cuộc là thứ gì." Trần Hạo nói: "Một con chim quái, thân hình rất lớn, cao gần bằng một người." Bàn Tử nói: "Mẹ kiếp, tà môn thật, vừa rồi tôi ở bên đường thần đạo thấy nó giống người, có thể là thứ gì đó, chim đầu người, cũng có thể là loại cú mèo." Thuận Tử nhìn lên trên, nói: "Kỳ lạ, những con chim quái đó dường như không bay xuống nữa." Những người còn lại cũng nhìn lên đỉnh đầu, quả nhiên, áp lực vô hình lúc nãy đã biến mất rõ rệt, cũng không có thứ gì lao xuống nữa.

"Không phải là dưới này có thứ gì đó mà chúng không dám xuống chứ?" Phan Tử cũng có chút do dự hỏi.

Bàn Tử nói: "Hay là thế này, tôi đi xem xét xung quanh trước, nếu dưới này có vấn đề, chúng ta lập tức đi lên, các cậu cứ ở đây nghỉ ngơi trước." Lúc này, Trần Hạo cười nói: "Không cần đi dò xét đâu, dưới này không có nguy hiểm." Có lời của Trần Hạo, mọi người tự nhiên rất tin tưởng.

Nghỉ ngơi một lúc, cộng thêm hiệu quả kỳ diệu của Dưỡng Nguyên Đan, vết thương của Hạo Thiên Chân cũng đã khỏi hẳn, hoàn

toàn không có vấn đề gì.

Vì vậy, Phan Tử vác súng, cùng Bàn Tử đi dọc theo gầm cầu để mở đường phía trước.

Trong phạm vi chiếu sáng của đèn pin, Trần Hạo và mọi người thấy có một mảng bóng đen lớn, dường như có rất nhiều người đang đứng trong bóng tối xa xa, bóng đen chồng chéo, kéo dài thành một mảng, không đếm xuể rốt cuộc có bao nhiêu.

Ngoại trừ Trần Hạo, những người khác đều cảnh giác, Phan Tử 'cạch' một tiếng lên đạn, Thuận Tử rút dao săn ra.

Đi đến gầm cầu, mọi người mới phát hiện, sông hộ thành rộng gần sáu mươi mét, chiều dài và chiều sâu đều rất lớn.

Đáy sông hộ thành toàn là những tảng đá đen lởm chởm, một số tảng đá kích thước vô cùng đáng sợ, có thể thấy khi tu sửa ban đầu, chắc chắn là một công trình vô cùng khổng lồ.

Đến gần, mọi người mới nhìn rõ những thứ đó.

Chỉ thấy lòng sông xuất hiện một đứt gãy, bên dưới đứt gãy là một con mương sâu khoảng một mét.

Con mương rộng khoảng hai mươi mét, vô số tượng người và tượng ngựa cổ đại cao bằng người thật màu đen, xen lẫn với hài cốt xe ngựa bằng đồng xếp thành hàng trong mương, kéo dài thành một mảng.

Đến gần xem xét mấy cái, có thể phát hiện bề mặt tượng người bị ăn mòn nghiêm trọng, mặt mũi mơ hồ, ngũ quan không thể phân biệt, tượng người cầm binh khí bằng đồng, càng mục nát thành một mảng xanh loang lổ.

Những tượng người này phần lớn đều đứng thẳng, xếp rất sát nhau, cũng có những cái bị đổ vỡ, ngổn ngang chồng chất lên nhau.

Từ chỗ Trần Hạo và mọi người nhìn ra, tầm mắt cộng với ánh sáng đèn pin chiếu tới, dường như toàn là những thứ này.

Một mảng bóng đen mờ mịt, ở đáy hoàng lăng âm u, trông làm sao không khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

"Đây là thứ gì?" Thuận Tử lần đầu tiên nhìn thấy, trông đến ngây người.

Hồng Cô kinh ngạc nói: "Giống như tượng tuẫn táng, những tượng xe ngựa này tượng trưng cho đội ngũ nghênh đón hoặc khi đế vương xuất hành." "Kỳ lạ, mẹ kiếp, sao ở đây lại có những thứ này?

Không phải nên đặt trong địa cung hoặc trong hố chôn cùng sao?" Bàn Tử cũng biết một chút, cũng cảm thấy kỳ lạ.

Chương 479

Shirley Dương cau mày nói: "Đây là hoàng lăng, không phải nơi đùa giỡn." "Số lượng đồ vật trong địa cung, cách bài trí của tất cả các vật phẩm tuẫn táng trong hố chôn đều có quy tắc rất nghiêm ngặt, không giống như lăng mộ của hoàng cung quý tộc thông thường, có thể tùy ý." A Ninh gật đầu nói: "Hoàng lăng chú trọng một chữ khí, một chữ thế." "Cách làm chất đống vật phẩm tuẫn táng ngoài trời thế này, giống như một vết bẩn chuột trên một viên ngọc trắng thượng hạng, là đại kỵ trong đại kỵ, nếu lúc đó để hoàng đế nhìn thấy, chắc chắn sẽ bị tru di cửu tộc." "Tuy lúc đó Đông Hạ là một nước nhỏ ở một góc, nhưng đã là người tu sửa lăng mộ lừng danh Uông Tàng Hải, chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy." Bàn Tử trèo xuống mương, một tay cầm súng cảnh giới, một tay dùng đèn pin chiếu vào một pho tượng người không đầu, nói.

"Nhìn trang phục có vẻ là trang phục thời Nguyên, quần áo của dân tộc thiểu số." Nói rồi dùng tay định chạm vào.

Hạo Thiên Chân vội vàng nhắc nhở: "Đừng động lung tung, những thứ này thần bí như vậy, đặt ở đây, nói không chừng có cạm bẫy gì đó." Bàn Tử không cho là đúng: "Sợ cái quái gì, chẳng lẽ nó còn sống được à?" Nói vậy nhưng Bàn Tử vẫn rụt tay lại, đeo súng lên lưng, một tay cầm đèn pin, một tay rút con dao săn ở eo ra, chọc mạnh vào pho tượng người mấy cái, tượng người không có phản ứng gì.

Lúc này mới quay đầu lại nói: "Hàng thật giá thật, người đá." Phan Tử thấy tò mò, cũng trèo xuống mương, đi đến bên cạnh Bàn Tử.

Bàn Tử thử nhấc một pho tượng người gần nhất lên, hỏi: "Hạo gia, mấy thứ này có đáng tiền không?" Trần Hạo gật gật đầu: "Thứ

này cũng có chút giá trị, không phải cả pho, chỉ một bộ phận cũng có người muốn." "Phải biết một cái đầu tượng binh mã dũng có giá 2 triệu, đô la Mỹ, những cái đầu ngựa đó còn ít hơn đầu người, càng quý giá hơn, giá càng cao." Bàn Tử nghe vậy tinh thần phấn chấn, hưng phấn nói: "Hạo gia, hay là chúng ta mang mấy thứ này đi." Chưa nói xong, Trần Hạo đã biết tật xấu vơ vét đồ của Bàn Tử lại tái phát.

Nói thật, đối với Trần Hạo hiện tại, bất kể là tiền bạc hay minh khí, anh đều không quan tâm.

Huống hồ anh biết rõ, trong địa cung phía sau, còn có những minh khí không thua kém gì núi vàng của Tinh Tuyệt nữ vương.

Vì vậy, Trần Hạo cười nói: "Mấy pho tượng đá này bỏ đi, đợi vào địa cung, những minh khí chôn cùng, đảm bảo cho cậu lấy đủ." Bàn Tử thấy vậy, cũng chỉ đành uất ức thở dài một hơi.

Lúc này, Tô Nan đột nhiên 'a' một tiếng, nói: "Mọi người có phát hiện không, tất cả tượng người ở đây đều hướng về một phía, đang làm động tác đi bộ, không giống với những gì thấy trên thị trường." Mọi người nghe xong, cũng đều phát hiện quả nhiên là vậy.

Tượng tuẫn táng xếp thành hàng hướng về một nơi là chuyện bình thường, chưa từng thấy tình hình mặt hướng lung tung bao giờ.

Nhưng động tác đi bộ của những pho tượng đá này thì lại rất đặc biệt, mọi người chưa từng thấy.

Lúc này Trần Hạo cười nói: "Những tượng người này đang hành quân." "Hành quân?" Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo gật đầu: "Từ trang phục của xe ngựa và nhân vật, đây là một đội ngũ đế vương xuất hành, nhìn những con ngựa, những chiếc xe, và động tác của những người này." "Đều đang đi về cùng một nơi, những pho tượng người này được bài trí như vậy, động tác của chúng

đang thể hiện một cảnh tượng động như vậy." Mọi người nghe xong, đều nhìn về hướng mà đội ngũ tượng người hướng tới, chỉ thấy đội ngũ tượng người quỷ dị này kéo dài vào trong bóng tối sâu thẳm của sông hộ thành, không thể biết được 'đích đến' ở đâu.

Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, chúng đi đâu vậy?

Hay là chúng ta đi xem thử, dù sao con sông này cũng không dài." Phan Tử lập tức lắc đầu nói: "Lời chú Ba truyền cho chúng ta, chúng ta còn chưa biết ý nghĩa." "Thay vì gây thêm chuyện, không bằng nhân lúc này suy nghĩ kỹ, lối vào địa cung của chú Ba rốt cuộc ở đâu, vừa hay những con chim quái kia dường như cũng không bay xuống nữa." Trần Hạo và năm cô gái thì thản nhiên cười, không lên tiếng.

Thuận Tử cũng không tỏ thái độ, Bàn Tử không khỏi có chút hụt hẫng, nhún vai: "Vậy thôi." Thuận Tử kéo mọi người lên khỏi con mương tượng đá, lại quay về nơi Hạo Thiên Chân bị ngã xuống.

Phan Tử lấy đèn bão trong ba lô ra đốt để sưởi ấm, Trần Hạo và những người khác thì lấy thức ăn và nước ra, vừa nghỉ ngơi vừa ăn uống.

Một lúc sau, Thuận Tử nói: "Mấy vị lão bản, có biết ý nghĩa câu nói đó của Tam gia không?" Hạo Thiên Chân hỏi: "Lúc đó chú Ba tìm cậu, tình hình thế nào, hay là cậu kể chi tiết cho tôi nghe đi, câu nói đó quá mơ hồ rồi, tôi còn chưa vào hoàng lăng nữa, thật không biết nên đi đâu." Lúc này, Bàn Tử và Phan Tử cũng tỉnh táo lại, cùng nhìn về phía Thuận Tử.

Ngay cả Tô Nan và năm cô gái cũng tò mò nhìn sang.

Thuận Tử ngồi xuống, cau mày nói: "Đó là khoảng một tháng trước, lúc đó tôi cũng đang dẫn khách lên núi, đương nhiên không đi sâu như vậy, chỉ đi dạo xung quanh, ngắm núi tuyết." "Tam gia lúc đó trà trộn vào trong đám khách đó, sau đó lúc đêm trên núi, đột nhiên gọi

tôi ra ngoài." "Thần thần bí bí, nói là bây giờ ông ấy phải một mình lên núi tuyết, bảo tôi đừng nói cho bất kỳ ai, sau đó cho tôi một ít tiền, bảo tôi khoảng thời gian này, ở chân núi đợi một người tên là Hạo Thiên Chân." "Sau đó đưa cậu vào núi, chỉ cần có thể đưa cậu đến trước mặt ông ấy, là có thể cho tôi một khoản tiền lớn." "Lúc đó ông ấy có nói với tôi một câu gợi ý, nhấn mạnh rằng chỉ cần là 'cậu', nghe xong sẽ lập tức hiểu." "Chắc chắn như vậy?" Hạo Thiên Chân hỏi.

Thuận Tử gật gật đầu, vẻ mặt khẳng định.

"Vậy sao cậu phải đợi đến khi tách khỏi Trần Bì A Tứ mới nói cho tôi biết những điều này?" Bàn Tử hỏi.

Thuận Tử cười hắc hắc, lộ ra một vẻ mặt hoàn toàn khác, nói.

"Tôi cũng không phải kẻ ngốc, Tam gia nói với tôi chỉ có thể truyền lời cho nhóm của Hạo Thiên Chân nghe." "Tôi vừa nhìn, đã cảm thấy không khí của đội người này có vấn đề, dường như có hai nhóm người khác nhau trộn lẫn vào nhau." "Lúc đó tôi lại không biết các cậu làm gì, đành phải giả ngốc xem sao.

Dù sao tôi cũng đã nhận tiền của người khác, lỡ như làm không tốt, làm lỡ việc của các cậu thì không hay." Trần Hạo trêu chọc nói: "Không đơn giản như vậy chứ, tôi thấy cậu dường như biết gì đó?" Thuận Tử khẽ cười: "Trước khi giải ngũ tôi từng là lính ở đây, núi tuyết này tôi đi nhiều rồi." "Bố mẹ tôi là người dân tộc Triều Tiên chính gốc, thời loạn lạc 718 đã từ Bắc Hàn chạy đến đây, trốn trong núi mấy năm." "Trong núi, chuyện xưa truyền lại nhiều lắm, tôi gặp chuyện lạ cũng nhiều rồi, mỗi năm số người vào núi với đủ loại mục đích kỳ quái không đếm xuể." "Dù tôi không biết tất cả, nhưng tôi cũng biết một vài thứ, cho nên tôi vừa thấy các cậu đi lên đỉnh núi, đã đoán ra các cậu làm gì." Ngừng một chút, anh ta nhìn Hạo Thiên Chân với ánh mắt đầy ẩn ý.

“Nếu không phải có Tam gia dặn dò, ở chỗ tuyết lở trên sườn núi, tôi tuyệt đối sẽ không để cậu đi tiếp.” Nghe những lời này, A Ninh và năm cô gái đều kinh ngạc không thôi, không ngờ Thuận Tử lại tinh tường đến vậy.

Trần Hạo thì đã sớm biết lai lịch của anh ta, nên vẫn luôn thản nhiên như không.

Ngẩn người một lúc lâu, Phan Tử lấy ra một điếu thuốc, đưa qua, nói.

“Thuận ca, có mắt không thấy Thái Sơn rồi, bây giờ chúng ta là người một nhà, hút một điếu đi.” Thuận Tử không nhận điếu thuốc đó, ngẩng đầu nói: “Tôi là người thực tế, đừng nói nhảm nữa, tôi giúp các cậu không phải vì thích, tôi cầu tài.” “Số tiền Tam gia hứa cho tôi, đủ cho tôi dùng hai đời, cho nên tôi thế nào cũng phải đưa các cậu đến trước mặt ông ấy, mau nghĩ ra ý nghĩa câu nói đó đi.” Phan Tử bị làm cho khó xử, đành phải ngậm điếu thuốc vào miệng.

Hạo Thiên Chân nói: “Vậy cậu lặp lại nguyên văn lời chú Ba lúc đó cho tôi nghe một lần.” Thuận Tử hồi tưởng lại, nói: “Lúc đó dường như là thế này. ‘Đợi Hạo Thiên Chân đến, nói với nó, lối vào địa cung ở đất ‘Huyền Vũ Cự Thi’’, sau đó tôi hỏi đó là ý gì, ông ấy chỉ nói như vậy, nếu là nó, chắc chắn sẽ biết.” Trong lúc Hạo Thiên Chân đang khổ sở suy nghĩ, Trần Hạo mới nói.

“Tiểu Thiên Chân, thực ra bốn chữ đó của chú Ba cậu, không phải là ý nghĩa trên mặt chữ.” Thấy mọi người đều vẻ mặt mờ mịt không hiểu, Trần Hạo cười nói.

“Ngô Tam gia nói câu đó Hạo Thiên Chân có thể nghe hiểu, nguyên nhân quan trọng nhất không phải là hai người có điểm chung, mà bởi vì, cậu là người lớn lên ở Hàng Châu từ nhỏ.” Mấy người không hiểu, Bàn Tử hỏi: “Thế nào, câu nói này có liên quan đến phong cảnh Hàng

Châu à?" "Không phải chứ, Bàn gia tôi cũng từng đến Hàng Châu, chưa nghe có danh lam thắng cảnh nào tên là 'Huyền Vũ Cự Thi' cả?" Phan Tử lắc đầu, nói: "Đi đâu thế, chắc chắn không liên quan đến phong cảnh, người lớn lên ở Hàng Châu từ nhỏ, cũng không nhất định quen thuộc với danh lam thắng cảnh của Hàng Châu." Bàn Tử cau mày nói: "Cũng không liên quan đến phong cảnh?

Vậy đặc biệt là cái gì, Hạo gia nói thẳng ra đi, tôi sốt ruột chết mất." Trần Hạo cười nói: "Đơn giản thôi, người lớn lên ở Hàng Châu, tuy không nhất định quen thuộc với phong cảnh, nhưng, tuyệt đối có thể nghe hiểu được tiếng địa phương Hàng Châu, điểm này mới là mấu chốt." Mấy người đều ngẩn ra, ngây người một lúc lâu, hiển nhiên đã có chút cảm giác, nhưng vẫn chưa hiểu rõ.

Bàn Tử hỏi: "Phát âm?" Trần Hạo gật gật đầu.

Phan Tử vỗ vỗ đầu, nói: "Mẹ kiếp, tôi thật không ngờ, vậy 'Huyền Vũ Cự Thi', dùng tiếng địa phương Hàng Châu đọc, là ý gì?

Hình như cũng không khó đọc mà." Trần Hạo cười nói: "Thực ra mật ngữ của Ngô Tam gia không phải bốn chữ, mà là sáu chữ 'Huyền Vũ Cự Thi chi địa'." "Chữ đầu tiên là 'Huyền', phát âm trong tiếng Hàng Châu đồng âm với 'Viên', lại tương tự như 'Duyên', chữ 'Vũ' phát âm, giống hệt chữ 'Hồ'." "Nhưng ở Hàng Châu, âm 'Hồ' này, vừa có thể là hồ, vừa có thể là sông, chữ 'Cự' và 'Cừ', phát âm giống hệt nhau." "'Thi' và 'Thủy' đồng âm, 'Chi' và 'Chí' đồng âm, 'Địa' và 'Để' đồng âm, nối lại là Duyên hà cừ thủy chí để (Men theo sông và mương nước đến tận cùng)!" Mọi người nghe xong, đều 'A' lên một tiếng, đều lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ.

Bàn Tử gật gật đầu, hiển nhiên cách dịch này, vô cùng hợp lý, không có kẽ hở.

Phan Tử lẩm bẩm: "Tam gia, Tam gia, câu nói này nếu để Trần Bì

A Tứ nghe thấy, đánh chết cũng không đoán ra ý này, chắc chắn vắt óc suy nghĩ ý nghĩa của 'Huyền Vũ Cự Thi'." "Sông mương nước?" Nửa ngày sau, Bàn Tử nói: "Nhưng mà, ở đây không có sông mương nào cả?

Trong hoàng lăng làm sao có sông được?" Trần Hạo nói: "Trong lăng mộ chắc chắn không có, trong lăng mộ có thể có suối, nhưng không nên có sông." "Bởi vì mực nước sông không thể kiểm soát được, nước quá cao sẽ ngập, nước quá nhỏ sẽ phá thế, nước sông sẽ để lộ vị trí của cổ mộ.

Sông mương ở đây, chính là chỉ con sông hộ thành này." Thịt trên mặt Phan Tử đều kích động run lên, nói: "Vậy là chúng ta vô tình đi đúng đường rồi?" Trần Hạo lại gật đầu, trong lòng thì nghĩ thần mẹ nó vô tình, đều do tiểu gia ta tính toán cả rồi.

"Nếu sông là sông hộ thành, vậy mương, mẹ kiếp, không lẽ là con mương tôi vừa nhìn thấy?" Bàn Tử đứng dậy, nhìn về phía con mương tuẫn táng toàn tượng đá bên cạnh, nó quả thực quá phù hợp với mật hiệu của Ngô Tam gia.

Phan Tử có chút không chắc chắn: "Không phải, trong mương đó không có nước mà." Trần Hạo lắc đầu nói: "Lúc đó ông ấy chưa vào hoàng lăng này, câu nói đó của ông ấy chắc cũng chỉ là gợi ý từ nơi khác." "Có thể là cổ tịch hoặc bản đồ, người làm ra loại bản đồ hoặc cổ tịch đó, có lẽ cũng không ngờ, có một ngày, trong sông hộ thành sẽ không còn một giọt nước nào." Trên những tảng đá xếp bên bờ sông này có dấu vết của nước, trong sông này ban đầu chắc chắn cũng có nước.

Nhưng qua ngàn năm tuế nguyệt, nguồn nước dẫn vào sông, hoặc là sông ngầm, hoặc là suối nước nóng, có thể đã khô cạn, nước sông không được bổ sung dần dần thấm vào lòng đất, cuối cùng cũng

không còn lại gì.

Bàn Tử không kìm được nữa, ‘cạch’ một tiếng lên đạn, nói.

“Hạo gia, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta lên đường thôi.” Trần Hạo ngắt lời: “Được rồi Bàn Tử, bây giờ cũng đã nửa đêm rồi, tuy ở đây không nhìn thấy trời, nhưng chúng ta cũng phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.” Phan Tử nhìn đồng hồ, gật gật đầu, vặn đèn bão lớn hơn một chút, để xung quanh ấm áp hơn, sau đó kéo túi ngủ bơm hơi ra, thổi khí vào, rồi cùng Hạo Thiên Chân, Thuận Tử ngủ trong đó.

Bàn Tử châm một điếu thuốc, không ngủ được, gác ca đầu tiên.

Trần Hạo nhìn một cái nói: “Tuyệt đối đừng nửa đêm mò ra ngoài tìm đồ, vào được địa cung rồi tha hồ mà lấy, ở đây thì tạm nghỉ đi.” Bàn Tử cười hắc hắc: “Hạo gia, ngài yên tâm đi.” Sau đó, Trần Hạo từ trong không gian trữ vật, lấy ra hai cái lều dã ngoại không nhỏ.

Một cái dùng chung với năm cô gái, cái còn lại ném cho Hạo Thiên Chân và Bàn Tử.

Đường đi mệt mỏi, lên đỉnh tuyết vào lúc chạng vạng, vào cung điện trong lớp băng, cả một chặng đường, mất gần 10 tiếng đồng hồ, tương đương với lao động thể lực cường độ cao một ngày một đêm.

Trong đó bao gồm leo núi, chạy điên cuồng, nhảy xa, cuối cùng ẩn mình dưới đáy thung lũng núi lửa, điên cuồng cày hơn một tỷ con tường xuyến tử và hơn ba mươi con ‘bách túc thần long’ khổng lồ.

Chương 480

Nói thật, ngay cả Trần Hạo cũng có chút mệt, huống chi là Hồng Cô và năm cô gái, vừa vào lều đã nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Một giấc Trần Hạo ngủ rất say, lúc tỉnh dậy, xung quanh một mảng tối đen, đèn bão đã tối.

Người gác đêm đã đổi thành Phan Tử, đang dựa vào tảng đá hút thuốc, bên cạnh tiếng ngáy của Bàn Tử vang như sấm.

Trần Hạo nhìn đồng hồ, cũng chỉ ngủ được năm tiếng, nhưng tỉnh dậy đầu óc lại rất sảng khoái.

Vì vậy, Trần Hạo đổi ca cho Phan Tử, bảo anh ta đi ngủ bù thêm một giấc.

Mấy tiếng sau, mọi người đều đã dậy.

Sắp xếp xong đồ đạc, lại ăn qua loa một ít lương khô, liền quay trở lại chỗ mương tuẫn táng.

Những pho tượng người đá đen mục nát im lặng đứng sừng sững ở đó, hàng ngũ dài dằng dặc, kéo dài đến tận cùng bóng tối hai bên.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu hai bên, hỏi: "Tam gia bảo chúng ta đi theo dòng nước, nhưng bây giờ ở đây không có nước, chúng ta nên đi về hướng nào?" Trần Hạo đi đến gần một pho tượng người, sờ sờ những vết nứt trên đó, chỉ về hướng mà tượng người đang hướng tới: "Nhìn vết nước chảy trên đá, bên đó chắc hẳn là hạ lưu." Sau đó, mọi người bắt đầu đi dọc theo con mương, về phía bóng tối của sông hộ thành.

Chiều dài của sông hộ thành, lúc dùng pháo sáng nhìn trên vách đá, cả hoàng thành chỉ là một cảnh xa, mọi người đại khái chỉ nhìn thấy

đỉnh của các công trình kiến trúc, sông hộ thành bị rừng cây chết rậm rạp xung quanh che khuất.

Lúc ở trên cầu, ánh sáng của đèn pin lại không đủ để chiếu sáng toàn bộ trong bóng tối, cho nên đi dọc theo mương tuẫn táng gần nửa tiếng đồng hồ, dưới đáy sông hộ thành tĩnh lặng như tờ, lại không thấy điểm cuối.

Mương tuẫn táng cao thấp không đều, có mấy đoạn, tượng người bên trong vỡ nát rất nghiêm trọng, dường như bị thứ gì đó khổng lồ giẫm lên, loại đá không rõ tên cứng rắn đó, cũng bị nứt vỡ thành bột.

Trần Hạo thậm chí còn phát hiện dưới đáy mương, thỉnh thoảng có đầu và tứ chi của tượng người xuất hiện, dường như dưới lớp đất của mương tuẫn táng, còn chôn một lớp những thứ như vậy.

Hoặc có thể nói, con mương này vốn không phải được chôn cất, nhưng vì một nguyên nhân nào đó, công trình đã bị đình trệ, cho nên mới có nhiều tượng người như vậy chưa được chôn cất.

Mọi người càng đi càng tối, vốn đèn pin chiếu vào bờ sông bên cạnh, còn có chút phản quang, ít nhất có vật tham chiếu, đi một lúc, ngay cả bờ sông cao vút bên cạnh cũng không tìm thấy.

Bốn phía đều đen kịt, vì vậy mọi người không khỏi đi chậm lại.

Lúc này, Bàn Tử đi đầu tiên dừng lại, ra hiệu dừng lại.

Mọi người theo ánh đèn pin của anh ta nhìn sang, chỉ thấy mương tuẫn táng đã đến cuối, đội ngũ tượng người đã biến mất.

Phía trước là một bức tường đá khổng lồ, nên là mặt kia của sông hộ thành.

Trên tường đá dường như có điêu khắc một thứ gì đó khổng lồ như Lạc Sơn Đại Phật, vì đèn pin hoàn toàn không thể chiếu hết toàn bộ, cũng không biết là gì.

Chỉ thấy dưới chân tường đá, có một cửa động vuông bị đá vụn che lấp, bây giờ đá đã bị dọn đi không ít, lộ ra một cửa động đen ngòm.

Giống như đường hầm vừa vào, cái động này cũng là một trong những lối đi mà thợ xây lăng năm đó lén lút đào, là lối đi duy nhất để thoát ra sau khi địa cung bị phong tỏa.

“Lại một đường hầm đào ngược?” Phan Tử kinh ngạc nói: “Cửa ra sao lại ở đây?

Không thể nào.” Bàn Tử hỏi: “Sao lại không thể?

Lại không phải cậu xây.” Phan Tử nói: “Nơi này năm đó ở dưới nước, cậu nghĩ những người thợ đó đều là cá à?” Lúc này, Trần Hạo nói: “Xem kìa, ở đây có thứ gì đó.” Nói rồi dùng đèn pin chiếu sang, mọi người nhìn qua, chỉ thấy trên tảng đá bên cạnh cửa động vuông, lại có người khắc mấy chữ.

Cái động vuông cao bằng nửa người, hình tứ giác, được đục đẽo vô cùng thô ráp, xung quanh toàn là đá vụn to bằng quả dưa hấu.

Bên trong cũng có không ít, rõ ràng đã có người từng lấp cái động này lại.

Bên trong động tối om, không biết thông đến đâu, trông hơi giống cống thoát nước của các hồ chứa thường thấy ở miền Nam.

Trong đống đá vụn bên cạnh động, có một tảng đá khá bằng phẳng, trên đó khắc nguệch ngoạc mấy chữ cái tiếng Anh.

Bàn Tử tò mò lại gần xem, đột nhiên "chậc" một tiếng, nói: "Hạo gia, mấy chữ Tây ngoằn ngoèo này, hình như chúng ta đã thấy ở đâu đó rồi." Trần Hạo gật đầu: "Không phải hình như đâu, mấy ký hiệu này chúng ta đã thấy trong mộ dưới biển, trên vách của ao bia lúc đó." Thiên Chân cũng kinh ngạc: "Nhìn vết điêu khắc, chắc là dùng rìu leo

núi đục bừa lên." "Vết tích mới như vậy, không phải Tam thúc để lại thì cũng là Tiểu Ca hoặc người của Cầu Đức Khảo để lại." "Vì ở đây có mấy ai mang theo rìu leo núi chứ, người để lại ký hiệu chắc chắn cũng đã vào trong động rồi." Trần Hạo tuy biết là người của Cầu Đức Khảo để lại, nhưng lúc này cũng không cần thiết phải nói ra.

Phan Tử nói: "Tôi theo Tam gia mười năm, ít nhất cũng đào không dưới năm mươi ngôi mộ, trong đó cũng có vài cái lớn, chưa từng thấy ông ấy để lại ám hiệu, chắc chắn không phải Tam gia để lại." Tuyết Lệ Dương nói: "Mặc kệ đi, xem ra đường đi không sai, đã có người vào động, lối vào địa cung chắc hẳn ở bên dưới, chúng ta không vào ngay sao?" "Vào!" Bàn Tử lập tức nói: "Còn chờ gì nữa?

Cả đám người đó đều đi trước chúng ta rồi, đừng lề mề nữa." Trần Hạo gật đầu, Bàn Tử liền đi tiên phong, chui người vào trong động vuông.

Mọi người theo sát phía sau, lần lượt tiến vào, bắt đầu hành trình đến thế giới lòng đất bí ẩn.

Trong động phải khom lưng mà đi, con đường được đào ngang.

Đi được một đoạn, nhìn tình hình xung quanh, vì độ cao quá thấp nên đi rất chậm.

Lòng đá bên trong vô cùng chắc chắn, nhìn vết đục, đây là một đường hầm, rõ ràng đã dùng phương pháp nguyên thủy nhất để đào.

Càng đi vào trong, càng thấy nhiều dấu vết của con người, dấu giày leo núi không chỉ có một chỗ, không thấy có khỉ tuyết.

Nhưng trên nóc đường hầm lại có một số nhánh động kỳ lạ.

Những nhánh động này đều không lớn, chỉ đủ cho một người chui vào, đường đi uốn cong 180 độ, sau khi thẳng lên một đoạn sẽ rẽ ngoặt xuống, tạo thành một đường ống cong như số ‘9’.

Cứ cách khoảng mười mét lại có một cái động như vậy.

Đi một lúc lâu, cũng không biết đã đi được bao xa, đường hầm dần dần rộng ra, cuối cùng cũng thấy được lối ra.

Thế là Trần Hạo và mọi người bò ra ngoài, kết quả đập vào mắt là một con kênh cực sâu, sâu khoảng mười mấy mét, rộng năm sáu mét, trong kênh không có nước.

Nhìn tình hình xây dựng con kênh, Trần Hạo nói: "Đây là kênh dẫn nước, để dẫn nước từ sông hộ thành ra ngoài, giữ cho nước luôn là nước sống, không bị hôi thối, đồng thời ngăn nước dâng ngược." Hai bên bờ kênh đều có lối đi cho một người, trên đó có một cây cầu đá.

Mọi người cẩn thận đi qua bờ bên kia, Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, bây giờ đi đâu?" Trần Hạo nói: "Con kênh này thông với con kênh bên ngoài, hẳn là cùng một con kênh, chúng ta cứ đi theo dòng nước là được." Phan Tử ngồi xổm xuống xem dấu vết dòng chảy, rồi chỉ về một phía: "Bên kia." Tiếp tục đi về phía trước không bao lâu, trên bờ kênh phía trước xuất hiện một cái động vuông vức.

Bàn Tử đốt một que pháo sáng, ném ra ngoài chiếu sáng, bên ngoài động là những phiến đá đen, rõ ràng là đá phong tường của địa cung.

Sau khi bò ra khỏi đường hầm, họ phát hiện ra một gian mộ thất xây bằng đá đen.

Mộ thất không cao, chỉ miễn cưỡng cho người đứng thẳng, nhưng rất rộng.

Xung quanh mộ thất bày ngay ngắn những vò gốm, có lẽ là vò rượu dùng để tuẫn táng, mỗi vò cao bằng nửa người, ước chừng có hơn một ngàn vò.

Trên bốn bức tường đen, có một số phù điêu đơn giản, điêu khắc cảnh hoàng đế thiết yến, nhưng được bảo tồn không tốt lắm.

Trên hai bức tường trái phải của mộ thất, mỗi bên đều có một cánh cửa đá, phía sau là những hành lang tối om.

Một luồng gió lạnh lẽo từ bên trong thổi ra.

Chương 481

Bàn Tử châm hai que pháo sáng, mỗi bên ném vào một que, đều không thấy được điểm cuối.

Thuận Tử từ trước đến nay chưa từng đến những nơi như thế này, nhặt một que pháo sáng lên, tò mò nhìn xung quanh. "Thật không ngờ, trong núi Trường Bạch lại chôn một nơi như thế này.

Lần này đúng là mở rộng tầm mắt." "Càng đi xuống, không biết còn có gì chưa thấy nữa đây." Phan Tử ở bên cạnh nói: "Tôi đoán năm đó những thứ mà Đại Kim quốc cướp được từ Nam Bắc Tống, cùng với những bảo vật cống nạp của Nam Tống, nếu không rơi vào tay Thành Cát Tư Hãn, thì chắc chắn đều ở nơi này." "Đừng mơ mộng quá." Bàn Tử nói: "Năm đó Nam Tống cống nạp phần lớn là lụa là gấm vóc, thứ này không để được lâu, lại khó bán, tôi thấy dù có cũng đã mục nát gần hết rồi." "Chúng ta đừng cứ mãi tơ tưởng đến đồ trong địa cung, nên suy nghĩ nhiều hơn về lợi ích trước mắt thì hơn." Trần Hạo lại thầm cười trong lòng, vì hắn biết trong địa cung thật sự, có thể nói là vàng bạc châu báu chất cao như núi.

Đợi đến lúc thật sự nhìn thấy, chắc chắn bọn họ sẽ trợn mắt há mồm.

Lúc này, Bàn Tử dùng dao găm cạy lớp đất sét niêm phong một vò rượu, tức thì một mùi vị kỳ lạ tỏa ra, không thơm cũng chẳng thối, nhưng ngửi nhiều lại thấy nghiện, không biết là rượu gì.

Rượu có màu đen, rất đặc, nước bên trong gần như đã bay hơi hết, chỉ còn lại nửa vò.

Người sành rượu đều biết đặc trưng của rượu lâu năm, nửa vò rượu này chính là tinh hoa, thật sự rất hấp dẫn.

Bàn Tử dùng dao múc một ít, định nếm thử một ngụm thì Trần Hạo đã giữ lại. "Bàn Tử, tôi khuyên cậu tốt nhất đừng uống." Bàn Tử ngạc nhiên: "Hạo gia, rượu hầm cất mấy nghìn năm cũng không hỏng, nghe nói ăn cặn rượu ngàn năm dưới đáy còn có thể trường sinh bất lão nữa đấy." "Tổ tiên chúng ta đi trộm mộ, cũng có người vì rượu mà đi, nếm thử một chút sẽ không sao đâu, cùng lắm là đau bụng thôi." Nhưng chưa nói xong, Trần Hạo đã một cước đá văng vò rượu, chất lỏng màu đen và cặn rượu dưới đáy vò đều đổ lênh láng ra đất.

Một mùi hương kỳ lạ nồng nặc lập tức xộc vào mũi.

Thấy Bàn Tử và mọi người vẻ mặt không hiểu, Trần Hạo ung dung nói. "Nhìn xem trong cặn rượu đó là gì?" Mọi người quay đầu nhìn, chỉ thấy trong cặn rượu đen như bùn, có những vật thể hình sợi màu đỏ sẫm, giống như những mảnh vụn của một chiếc chăn bông kém chất lượng, thứ này chúng ta thường thấy trong những quan tài ngâm nước.

Ngay sau đó, Bàn Tử dùng dao găm khều ra, sắc mặt liền biến đổi.

Chỉ thấy những vật thể hình sợi màu đỏ đó, là một thi thể trẻ sơ sinh chưa bị ngâm nát hoàn toàn.

Thịt đã tan hoàn toàn trong rượu, nhưng da và xương vẫn còn, nên tạo thành một khối như bông vụn rách nát.

Nhìn mọi người đang trợn mắt há mồm, Trần Hạo ngồi xổm xuống nói: "Loại rượu này gọi là 'Hầu đầu thiêu', không phải làm từ người, mà là từ khỉ chưa đủ tháng, là một loại rượu ở Quảng Tây." "Có lẽ là rượu hầm mà Nam Tống cống nạp cho Nữ Chân Đại Kim thời kỳ đỉnh thịnh." Nói rồi hắn vỗ vai Bàn Tử, dùng dao găm khều khối 'bông vụn' đó lên, làm một động tác mời dùng đầy trêu chọc. "Có trường sinh bất lão được không thì tôi không biết, nhưng nghe nói công hiệu tráng dương không tồi, đừng khách khí." Nhất thời, không

chỉ năm cô gái Tô Nan cảm thấy buồn nôn, mà ngay cả Thiên Chân, Phan Tử, Bàn Tử và Thuận Tử cũng đều nhíu mày.

Lúc này, những que pháo sáng lần lượt tắt, bóng tối ập đến, mọi người lại bật đèn pin, không khí xung quanh trở nên ngột ngạt hơn.

Họ nghỉ ngơi một lát rồi lại lên đường.

Bàn Tử nhìn hai con đường mộ ở hai bên, nhỏ giọng hỏi: "Hạo gia, chúng ta đi bên nào?" Trần Hạo chỉ về phía bên trái: "Bên này có vẻ ổn thỏa hơn một chút." Phan Tử khó hiểu hỏi: "Tại sao?" Trần Hạo dùng đèn pin chiếu vào mặt đất ở lối vào hành lang bên trái, mọi người liền thấy ở một nơi khuất, lại khắc một ký hiệu chữ Tây. "Tôi vừa mới thấy, có cảm giác như có người đang dẫn đường cho chúng ta." Trần Hạo thản nhiên nói.

Nhưng trong lòng hắn lại rõ, nếu không đi theo ký hiệu này, sẽ không thể đến được địa cung, càng không cần phải nói đến những thứ khác.

Ngay lập tức, Bàn Tử đi trước mở đường, Trần Hạo và mọi người theo sát vào trong hành lang.

Bên trong rất rộng, đủ cho hai chiếc xe tải Giải Phóng đi song song, Bàn Tử vừa vào đã nói, đây là đường xe goòng, lúc thi công dùng để đi xe goòng.

Hành lang lúc đầu còn bằng phẳng, sau đó bắt đầu xuất hiện tình trạng sụt lún, mặt đất nứt vỡ, những phiến đá đen đều bật lên khỏi mặt đất, khiến mặt đất gồ ghề.

Trần Hạo vừa đi vừa nói: "Đây là sự phá hoại tự nhiên do vận động của vỏ trái đất gây ra, hai bên hành lang cứ cách một đoạn lại có một loại dầm vòm gia cố." "Trên đó đều điêu khắc rồng đơn cuộn cột, tất cả đều đã nứt ra, nếu không có biện pháp gia cố này, hành lang này

đã sập từ lâu rồi." Cả đường không ai nói gì, mọi người im lặng đi được bảy tám mươi mét, Bàn Tử đột nhiên dừng lại, nói ở phía trước. "Có cửa?" Trần Hạo và những người khác đều dừng lại, dùng đèn pin chiếu về phía trước.

Chỉ thấy cuối hành lang xuất hiện một cánh cửa mộ bằng đá đen, trên mái hiên và ngói đều điêu khắc các hoa văn vân long, thảo long và song sư hí cầu.

Vòm cửa dường như bằng kim loại, trên cánh cửa trái điêu khắc một con dê, trên cánh cửa phải điêu khắc một con vật khác không rõ tên.

Lại gần xem, cửa đá đóng chặt, khe cửa và chốt cửa đều được bịt kín bằng đồng.

Nhưng trên cánh cửa bên trái, trên bụng con dê, đã bị người ta cho nổ một lỗ thủng to bằng chậu rửa mặt.

Hồng Cô nhìn rồi nói: "Đây không phải cửa.

Đây là đá phong tường, dùng những khối đá đen lớn xếp chồng lên nhau, sau đó dùng nước đồng bịt kín lại thành một khối, làm thành hình dạng của một cánh cửa." A Ninh gật đầu: "Không sai, hành lang này là đường xe goòng, sở dĩ cần rộng như vậy là để tiện cho xe goòng kéo những tảng đá này." Bàn Tử ngồi xổm xuống xem lỗ thủng trên cửa mộ: "Trong mộ đạo có đá phong tường, xem ra mộ đạo này khá quan trọng, có thể thông đến trung tâm địa cung." "Đường đi không sai, ký hiệu đó xem ra thật sự dẫn đường cho chúng ta.

Lỗ cũng đã mở sẵn, chúng ta vào thôi." Nói rồi hắn thò nửa cái đầu vào, đưa đèn pin vào trong chiếu xem tình hình bên trong.

Sau đó co người chui vào lỗ thủng trên cửa, đối diện với đá phong tường.

Hắn hắt hơi một cái, tự lẩm bẩm. "Mẹ kiếp, lạnh thật." Khi Trần Hạo và mọi người đều chui vào trong lỗ, quả nhiên mộ đạo phía sau, nhiệt độ còn thấp hơn bên kia, mọi người lập tức có cảm giác toàn thân căng cứng.

Ngay phía trước là một tảng đá phong tường, nhưng tảng này đơn sơ hơn, không có mái hiên như bên ngoài.

Trên đá phong tường cũng bị nổ một cái lỗ, còn lớn hơn cái vừa rồi.

Mọi người không dừng lại, tiếp tục bò qua.

Phía sau cũng vậy, mộ đạo tiếp tục kéo dài, trước mặt lại là đá phong tường, trên đó cũng có lỗ. "Mẹ kiếp, rốt cuộc có hết không đây." Bàn Tử lẩm bẩm.

Trần Hạo cười nói: "Bình thường thôi, đá phong tường thông thường đều nặng bảy tám tấn, mộ đạo dài một chút sẽ có sáu bảy lớp đá phong tường, những cái này còn tốt chán, độ dày có lẽ chỉ bằng một nửa." "Tổ tiên chúng ta không có thuốc nổ, đối với những ngôi mộ cổ bị đá phong tường chặn đường thế này thì chẳng có cách nào cả." Trong lúc nói chuyện, mọi người đã xuyên qua lớp đá phong tường cuối cùng, trước mặt liền xuất hiện một ngã tư đường.

Một mộ đạo khác giao cắt vuông góc với mộ đạo này, chạy ngang qua trước mặt mọi người.

Mộ đạo giao cắt này rộng hơn mộ đạo mà Trần Hạo và mọi người đang đứng khoảng một nửa, chiều cao cũng cao hơn nhiều.

Trần Hạo và mọi người lần lượt đi ra giữa ngã tư, phát hiện mộ đạo này không phải màu đen như lúc nãy, mà là một màu đỏ son.

Trên đó có rất nhiều bức bích họa dài và rực rỡ, gần như liền thành một khối, bao phủ đến những nơi đèn pin không chiếu tới, ngay

cả trên nóc mộ đạo cũng toàn là bích họa sặc sỡ.

Thiên Chân thán phục một tiếng: "Đến chủ mộ đạo rồi, con đường này thông thẳng đến quách điện, là trục trung tâm của toàn bộ huyền cung dưới lòng đất, nếu không sẽ không được trang trí lộng lẫy như vậy." "Đừng cảm khái nữa, chúng ta đi đâu đây?" Bàn Tử hỏi: "Mau tìm xem, gần đây có ký hiệu dẫn đường không?" Sau mấy lần xuyên qua những đường hầm chật hẹp, mọi người đã sớm mất phương hướng.

Muốn phân biệt con đường chủ mộ đạo này, đầu nào thông đến trung tâm địa cung, đầu nào thông đến cửa chính của mộ, chỉ có thể dựa vào sự nhắc nhở của người đi trước, nếu không chỉ có thể tung đồng xu mà đoán.

Mọi người lia đèn pin khắp mộ đạo, tìm kiếm ký hiệu đó.

Chương 482

Bích họa màu đỏ phát ra một loại ánh sáng khiến người ta cảm thấy vô cùng bất an.

Bích họa ở đây có phong cách giống với loại mà mọi người đã thấy trong khe suối nước nóng trước khi vào núi, toàn là xe mây tiên nữ và thị nữ, dường như không có ý nghĩa đặc biệt.

Mới tìm được một lúc, Phan Tử ở một bên đột nhiên "Ừm" một tiếng, gọi mọi người lại.

Trần Hạo và mọi người lại gần xem, quả nhiên lại phát hiện một ký hiệu, được điêu khắc ở góc tường của một bên mộ đạo.

Bàn Tử cười nói: "Mẹ nó, đỡ tốn công, chúng ta cứ thuận theo đường này mà đi là được." Kết quả Thiên Chân lại nói: "Ký hiệu này không giống với những cái trước, chắc chắn có ý nghĩa khác, vừa dẫn đường vừa dường như đang nói cho chúng ta biết thông tin gì đó." Bàn Tử kỳ quái nói: "Ai để lại thì chúng ta không biết, nhưng mục đích để lại còn phải đoán sao?

Chắc chắn là để dẫn đường cho chúng ta mà?" Trần Hạo tự nhiên biết ký hiệu là do đám người của Cầu Đức Khảo để lại, bèn lắc đầu nói. "Nếu thật sự để lại cho chúng ta, ít nhất cũng nên viết những ký hiệu mà chúng ta đọc hiểu được." "Người điêu khắc những ký hiệu này dùng hình thức khó hiểu như vậy, bây giờ xem ra mục đích không phải là giúp đỡ chúng ta, chúng ta có lẽ chỉ là ăn may thôi, ký hiệu là để cho người khác xem." Phan Tử nghe xong, cảm thấy có chút đạo lý, lại hỏi: "Vậy người khác đó là ai?" Bàn Tử nói: "Người của Cầu Đức Khảo đông, hẳn là hành động theo từng nhóm, ký hiệu có thể là ám hiệu giữa các tiểu đội." Lúc này, Trần Hạo nói: "Tôi cảm thấy

thông tin mà ký hiệu này biểu thị, không thể nào là lời nhắc nhở về nguy hiểm." "Trong mộ đạo có nguy hiểm hay không, phải đi rồi mới biết, không có lý do gì đi xong rồi lại quay lại khắc ký hiệu." "Nói cách khác, ký hiệu này là do người đó khắc khi sắp tiến vào mộ đạo này, biểu thị đi theo hướng này." "Để nói cho người đi sau thứ tự hành tẩu, còn bên trong thế nào, lúc khắc ký hiệu họ cũng không biết." "Kỳ thực việc này cũng có quy tắc, gọi là 'ngôn ngữ truy tung'." Bàn Tử hỏi: "Thế nào là ngôn ngữ truy tung?" Lara ở bên cạnh nói: "Ngôn ngữ 'truy tung', một khi gặp nguy hiểm lạc đường trong rừng, trong lúc tìm đường ra, phải đánh dấu lộ trình di chuyển của mình." "Phương pháp đánh dấu này có quy luật đặc biệt, đội cứu viện sau này nhìn thấy dấu hiệu sẽ biết bạn đã làm gì ở khu vực đó." "Ví dụ như khi lương thực dồi dào sẽ có một loại dấu hiệu, khi lương thực ăn hết lại có một loại biểu thị khác, trong đội có người gặp nạn lại có một loại dấu hiệu khác." "Đội cứu viện đi theo những dấu hiệu đó, có thể biết được tình hình gần đây của bạn, nếu sự việc cực kỳ xấu đi, có thể dùng dấu hiệu này làm căn cứ để nâng cấp chiến lược cứu viện." Bàn Tử hỏi: "Chị dâu Lara, vậy chị có đọc hiểu được không?" Lara lắc đầu: "Ám hiệu này khác với những thứ tôi học, tôi cũng không nhận ra, nhưng tôi tin rằng đây hẳn là một loại ngôn ngữ truy tung." "Chúng ta không cần thiết phải giải mã, sự thay đổi của ký hiệu này, có lẽ chỉ là anh ta bị trẹo chân ở đây thôi." Bàn Tử thở dài, nói: "Tình hình không ổn rồi, nếu thật sự là ngôn ngữ 'truy tung', vậy có nghĩa là người để lại ký hiệu này mẹ nó cũng không chắc chắn sẽ thành công." "Đây là để chuẩn bị cho đội thứ hai, nói cách khác, họ cũng không có tự tin một lần vào đây có thể sống sót ra ngoài." Thiên Chân lúc này nói: "Cho nên nói nhiều như vậy cũng không có tác dụng thực tế." "Nếu ký hiệu không phải để lại cho chúng ta xem, chúng ta cứ coi như không thấy ký hiệu đi, bây giờ chúng ta chủ yếu là tìm Tam thúc." Phan Tử nói ngay: "Ký hiệu không phải Tam gia khắc, cũng không

chắc Tam gia đi con đường này, đi theo có thuận lợi đến mấy cũng vô ích." "Chúng ta đi đường của chúng ta, cũng đào không ít đấu rồi, cũng không phải chưa gặp tình huống này, tôi không tin chúng ta ngay cả thăm dò một con đường mộ cũng không giải quyết được." Sau đó, Bàn Tử, Phan Tử, Thiên Chân bắt đầu tranh luận rốt cuộc nên đi con đường nào.

Nhưng Trần Hạo biết, chỉ cần đi theo ký hiệu này, không chỉ có thể tìm thấy Ngô Tam Tỉnh, mà còn có thể tiến vào mộ thất thật sự.

Quan trọng nhất, có thể thông thẳng đến cánh cửa đồng thần bí nhất kia.

Thế là hắn mở miệng ngắt lời: "Chúng ta cứ đi theo hướng có khắc ký hiệu trước, nếu không đúng thì quay lại, cẩn thận mọi việc là được." Trần Hạo đã lên tiếng, mọi người tự nhiên gật đầu đồng ý, thế là họ lên đường, đi về phía có khắc ký hiệu.

Cả đường mọi người đi vô cùng cẩn thận, nhưng Trần Hạo lại biết rõ, ở đây căn bản không có cơ quan cạm bẫy.

Mọi người vốn nghĩ sẽ phải mất ít nhất nửa giờ trong mộ đạo, không ngờ đoạn mộ đạo này cực ngắn, chưa đến hai trăm mét đã đột ngột rộng ra, cuối cùng xuất hiện một cánh cửa ngọc khổng lồ.

Trần Hạo liếc mắt đã nhận ra đây là cửa lớn của minh điện, vì cửa ở lối vào mộ đạo sẽ không dùng loại đá tốt như vậy.

Nửa dưới của cánh cửa đã bị nổ tung, lộ ra một khoảng trống lớn.

Rõ ràng đã có người tiến vào.

Trần Hạo và mọi người bèn cúi người, lần lượt chui vào mộ thất phía sau cánh cửa.

Bàn Tử cẩn thận, đốt một que pháo sáng, để tăng độ sáng, tiện cho việc nhìn rõ bố trí trong mộ thất.

Trong khoảnh khắc que pháo sáng bùng lên, mọi người liền thấy một cảnh tượng khiến người ta nghẹt thở.

Trừ Trần Hạo ra, tất cả mọi người đều không ngờ sẽ thấy cảnh tượng như vậy, gần như đều ngẩn người tại chỗ không thể cử động.

Chỉ thấy mộ thất này so với thất táng rượu vừa rồi, cả chiều cao và chiều rộng đều lớn hơn gần mười lần.

Bốn cây cột khổng lồ đầy phù điêu đứng ở bốn góc mộ thất, trên mặt đất trong mộ thất chất đầy đồ đạc.

Que pháo sáng vừa sáng lên, mọi người phát hiện ra những đống đồ vật như núi nhỏ kia là đồ vàng bạc, bảo thạch lưu ly, trân châu mỹ ngọc, dưới ánh đèn pin chiếu vào, ánh sáng lấp lánh, khiến người ta không thể nhìn thẳng. "Trời đất ơi!" Mắt Bàn Tử trợn to hơn cả mắt bò, mặt mũi đều méo mó.

Trừ Trần Hạo và năm cô gái A Ninh ra, những người còn lại cũng kinh ngạc đến mức khó tin, gần như đứng không vững.

Phan Tử lẩm bẩm: "Ta nói rồi mà, quốc khố Nữ Chân, cống phẩm Nam Tống, mẹ nó không sai mà!" Ngay sau đó hắn lao vào đống đồ vàng, vơ một nắm lớn, trợn mắt há mồm nhìn, ánh vàng phản chiếu khiến mặt hắn cũng thành màu vàng, toàn thân run rẩy.

Tiếp đó hắn buông tay, những thứ đó rơi xuống từ kẽ tay, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Ngay lập tức Bàn Tử và Thiên Chân quên hết tất cả, chạy đến đống này, ôm một đống đồ, lại chạy đến đống kia, lấy ra một chiếc mũ trụ nạm đầy bảo thạch xem xét kỹ lưỡng.

Những thứ này đều là cực phẩm thật sự, chỉ cần một món cũng đủ làm bảo vật trấn quán trong bảo tàng.

Bây giờ ở đây lại có nhiều như vậy, tùy tiện lấy, tùy tiện đạp,

cũng không cảm thấy tiếc.

Sau một hồi điên cuồng, mãi đến khi mấy người kiệt sức, mới từ trong sự hưng phấn tột độ bình tĩnh lại.

Phan Tử kinh ngạc hỏi Bàn Tử: "Hạo gia và mấy vị phu nhân, nhìn thấy nhiều tài bảo như vậy mà không có phản ứng gì à?" Bàn Tử cười lớn: "Đó là vì Hạo gia và các chị dâu, tài bảo như thế này sớm đã thấy không biết bao nhiêu lần rồi, không kích động cũng là bình thường thôi." Nghe những lời này, Phan Tử lập tức kính nể.

Ngược lại, năm cô gái Tô Nan lại ngạc nhiên hỏi: "Chồng ơi, sau khi chúng ta vào, Thuận Tử kia sao không có phản ứng gì vậy?" Lúc này, ba người Bàn Tử cũng nhìn thấy Thuận Tử đang đứng trên một đống đồ vàng, không biết đang nhìn cái gì.

Trần Hạo chỉ vào dưới chân Thuận Tử nói: "Chắc là một trong số những thi thể kia có quan hệ với Thuận Tử thôi." Nhưng trong lòng hắn biết rõ, lý do Thuận Tử như vậy là vì đã phát hiện ra hài cốt của người cha mất tích mười năm.

Mọi người nghe xong, dùng đèn pin chiếu qua, phát hiện ở giữa mấy đống đồ vàng, nơi được vô số tài bảo bao quanh, có mấy người đang co quắp bên trong, bất động, dường như đã chết.

Ngay lập tức họ đi xuống chỗ lõm trong đống đồ vàng, cầm ngược đèn pin, chiếu kỹ, phát hiện đúng là người chết, đã chết được một thời gian rồi, da thi thể bị đóng băng mất nước thành dạng vỏ quýt.

Nhưng điều kỳ lạ là, mấy người này mặc áo khoác nỉ đã mục nát, là quần áo của người hiện đại, bên cạnh có mấy chiếc túi quân dụng kiểu cũ đã rách nát.

Bàn Tử kỳ quái nói: "Chuyện gì vậy?

Những người này là ai?

Đồng nghiệp của chúng ta à?" Phan Tử hỏi: "Có phải là người hái thuốc hoặc thợ săn ở núi Trường Bạch, vô tình vào đây, không ra được nên chết không?" Thấy Thuận Tử không những không động đậy, mà còn hơi run rẩy, mọi người cảm thấy có gì đó không ổn.

Bàn Tử hỏi: "Sao vậy, sợ người chết à?

Vừa nãy không thấy cậu sợ mà." Thuận Tử không để ý đến Bàn Tử, bước chân nặng nề từng bước một đi xuống, trước một thi thể, hắn ngồi xổm xuống, căng thẳng đến mức suýt ngã.

Bàn Tử định vỗ vai hắn, Trần Hạo liền ngăn lại, nhẹ giọng nói. "Nếu tôi đoán không lầm, mấy thi thể này có thể là cha của Thuận Tử, đội ngũ mà ông ấy dẫn vào núi Trường Bạch mười năm trước." "Thuận Tử bây giờ đang nhìn thi thể kia, rất có thể là cha của cậu ấy, nên mới có hành động căng thẳng như vậy.

Cuối cùng Thuận Tử cũng không khóc, sau một hồi kích động, người cũng thả lỏng, cung kính chỉnh lại tóc cho cha mình.

Tuyết Lệ Dương nói: "Mau xem xem tại sao họ lại chết ở đây." "Nếu đã có thể vào đây, không có lý do gì không ra được, chết ở đây chắc chắn đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Ngay sau đó, mấy người Bàn Tử đi lục lọi ba lô của những người này, trong ba lô có đủ thứ.

Họ lật ra được những thứ như sổ tay nhỏ, bút chì, dây thừng gân bò, lều quân dụng, đèn pin kiểu cũ, dao quân đội Thụy Sĩ phiên bản cũ, từ điển Hàn-Trung, kẹo cao su, radio cũ, bình rượu, son môi, băng vệ sinh, hộp y tế (bao gồm gạc, cồn, bông và mấy loại rượu thuốc), la bàn quân dụng, v.v… Sổ tay đều là sổ ghi chép công việc thời xưa, tổng cộng có ba cuốn, lật ra xem, đều ghi lại một số sổ sách và số điện thoại, sổ tay thời đó cũng có những chức năng này.

Ngoài ra, không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận của họ, quan trọng nhất là không ai mang theo chứng minh thư.

Đặt tất cả những thứ này thành một hàng, trang bị gần như đầy đủ, A Ninh ngạc nhiên. "Tuy trang bị không tiên tiến bằng của chúng ta, nhưng muốn ra ngoài chắc không thành vấn đề, dù môi trường khắc nghiệt đến đâu, những trang bị này cũng có thể đối phó được." Lara nói ngay: "Kỳ lạ thật, dù thế nào đi nữa, với khả năng rời đi, những người này nếu phải chết, cũng nên chết trên đường ra ngoài." "Không nên ngồi ở đây, dường như đang chờ chết, chẳng lẽ không nỡ bỏ lại bảo vật ở đây?

Càng không thể nào." "Nếu như vậy, chẳng lẽ cái chết của họ ở đây có uẩn khúc khác?" Bàn Tử ở một bên nhìn những thứ được bày ra, đột nhiên "chậc" một tiếng, nói. "Có phát hiện ra trong những thứ này, thiếu cái gì không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Ý của Bàn Tử chắc là không có thức ăn!

Chương 483

Trong túi của tất cả mọi người đều không có thức ăn." Mọi người nghe xong lập tức giật mình, lại nhìn vào hàng đồ vật, quả nhiên, tất cả đều là trang bị, không có bất kỳ thứ gì có thể dùng để lót dạ.

Thiên Chân kỳ quái nói: "Thật sự không có thức ăn, chẳng lẽ những người này không phải chết vì tai nạn.

Nếu chết vì tai nạn, không thể nào trùng hợp đến mức tất cả mọi người đều không có thức ăn." "Không đúng, chẳng lẽ... họ ăn hết thức ăn, rồi chết đói ở đây?" "Nhưng lại không hợp lý, con người từ lúc không có thức ăn đến lúc chết đói, chỉ cần có nước, người có thể hình bình thường đủ để cầm cự một tháng." "Chỉ cần có ý muốn ra ngoài, cũng sẽ không chết đói ở đây, những người này nếu chết đói ở đây, chỉ có một lời giải thích, đó là không ra được." Lúc này, Thiên Chân nghĩ đến cánh cửa mộ đạo biến mất trong huyệt mộ dưới đáy biển.

Thế là hắn vội nhảy lên đống đồ vàng tìm cánh cửa mộ mà họ vừa vào, nhưng cánh cửa đó vẫn còn, hoàn toàn không biến mất.

Hắn mới thở phào nhẹ nhõm, lại sợ cánh cửa đó đột nhiên biến mất, có chút không biết phải làm sao.

Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan và Bàn Tử đều biết hắn đang lo lắng điều gì, thế là Bàn Tử nói. "Nếu thật sự gặp phải tình huống đó, chỉ cần có Hạo gia ở đây thì căn bản không cần sợ." Lúc này, Phan Tử hỏi: "Thuận Tử có biết đội thám hiểm của cha cậu có mấy người không?" "Hình như chỉ có bảy người, là mẹ tôi nói, nhưng đó chỉ là những gì bà thấy, thực tế có bao nhiêu người cũng không biết, tóm lại là lúc cha tôi đi, ông ấy xuất phát cùng bảy người." "Vậy thì ở đây có... 1, 2, 3, 4, 5, 6, tổng cộng 6 thi thể, có ít nhất hai người đã mất

tích." Phan Tử nói: "Những người này chết ở đây, có phải là hai người kia thấy của nảy lòng tham, giết người rồi, có hai người chạy thoát không." Trần Hạo lắc đầu: "Những người này không có dấu vết đánh nhau chút nào, nhìn động tác và biểu cảm lúc chết, co quắp lại một chỗ, cũng không giống trúng độc, lại không giống chết vì ngoại lực." Thiên Chân lo lắng: "Điều khiến tôi cảm thấy bất ổn nhất là phải làm rõ nguyên nhân cái chết của họ." "Biểu cảm trên thi thể vô cùng thống nhất, không một ai không lộ ra một sự tuyệt vọng sâu sắc, dường như bị rơi vào một cảnh địa không chút hy vọng." Suy nghĩ hồi lâu cũng không ra manh mối.

Lúc này, Lara nói: "Ký hiệu đó dẫn chúng ta đến đây, cửa cũng đã bị nổ tung, nhưng bên trong chỉ là một phòng cất giấu bảo vật?

Lại không có quan quách!" "Tôi thấy ý nghĩa của ký hiệu đó, hẳn là có ý chỉ đồ tùy táng, ký hiệu chắc chắn là do đám lính đánh thuê kia để lại, để tiện cho đội thứ hai vận chuyển bảo vật." Tuyết Lệ Dương nói: "Cửa có thể là do mấy thi thể này nổ, nhưng đây chỉ là một mộ thất để đồ bồi táng, vậy quan quách chắc chắn không ở đây, chúng ta phải đi theo hướng ngược lại." Mọi người vẫn luôn cho rằng mộ đạo này là chủ mộ đạo, một bên là cửa mộ, một bên là trung tâm địa cung, nhưng bây giờ xem ra không phải. "Chẳng lẽ đây vẫn không phải là chủ mộ đạo?

Vậy địa cung này rốt cuộc lớn đến mức nào?" Hồng Cô kinh ngạc nói. "Vậy những thứ này làm sao đây?

Hạo gia hay là ngài vất vả, thu trước đi?" Bàn Tử cười hì hì.

Trần Hạo đương nhiên sẽ không bỏ qua những món minh khí bồi táng này, huống hồ trừ Phan Tử và Thuận Tử ra, những người còn lại đều biết hắn có đạo pháp 'Tụ lý càn khôn'.

Thế là hắn bảo Bàn Tử, Thiên Chân và Phan Tử khiêng sáu thi thể

sang một bên, lại để lại cho Thuận Tử một ít đồ vàng làm đồ bồi táng, sau đó vung tay một cái thu hết vào không gian trữ vật.

Thấy cảnh tượng kinh người như vậy, không chỉ Phan Tử, mà ngay cả Thuận Tử đang đau buồn cũng ngơ ngác.

Nhưng may mà có Bàn Tử lém lỉnh, ở đó giúp giải thích, nên hai người tuy kinh ngạc vô cùng nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Trần Hạo hứa, sau khi ra ngoài, minh khí sẽ chia cho Phan Tử một phần.

Nhất thời, Phan Tử vui đến phát điên.

Thuận Tử sau khi thu một túi lớn đồ vàng, kiên quyết muốn mang thi thể cha mình ra ngoài, dùng túi ba lô lớn bọc thi thể lại rồi cõng lên lưng, thi thể đã mất nước, không có trọng lượng, cõng cũng không khó.

Trần Hạo tuy biết, ngoài mình ra, mọi người đều đã trúng ảo thuật của thi thai kia, nhưng vẫn cười ha hả đi theo mọi người lần lượt ra khỏi lỗ thủng dưới cửa mộ.

Mới vừa ra khỏi cửa mộ, lại nghe Bàn Tử "Ừm" một tiếng, mọi người vội bật đèn pin chiếu xung quanh, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy bích họa trên mộ đạo bên ngoài đã hoàn toàn khác với lúc đi vào.

Không biết từ lúc nào, bích họa màu đỏ toàn bộ đã biến thành những bóng người đen kịt với cái đầu cực lớn!

Thuận Tử và Phan Tử nhìn mà chết lặng, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, chuyện gì vậy?

Đi nhầm cửa à?" Nguyên lai họ phát hiện ra, sau một hồi chạy loạn xạ, họ lại quay về gian mộ thất bồi táng lúc nãy.

Nhìn Thiên Chân và Bàn Tử, sau khi lấy cơ quan tảo biển ở mộ Uông Tàng Hải dưới đáy biển ra làm ví dụ, nếu Trần Hạo không biết sự thật, và vừa rồi không phát hiện ra tung tích của thi thai, thì cũng sẽ nghĩ như vậy.

Thế là Trần Hạo nói: "Không phải!" "Ở đây căn bản không thể có cơ quan tường mộ di động, là do nguyên nhân khác." "Cho dù có đi lại bao nhiêu lần nữa, cũng sẽ quay về đây." Bàn Tử kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ là quỷ đả tường?" Sau khi nghe Bàn Tử kể lại kinh nghiệm, Trần Hạo cười nói. "Tuy không trúng nhưng cũng không xa." "Ở đây có một tình huống rất thú vị, các cậu có thể bắn một phát súng thẳng vào trong mộ đạo." "Nếu không có gì bất ngờ, hai giây sau viên đạn sẽ quay một vòng lớn bắn trở lại." Nghe những lời này, không chỉ Bàn Tử, Thiên Chân, Phan Tử và Thuận Tử kinh ngạc vô cùng, mà ngay cả năm cô gái Hồng Cô cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Nhưng vì có Trần Hạo ở đây, mọi người cũng không hoảng loạn.

Năm cô gái Tô Nan tò mò kéo Bàn Tử và những người khác, lại chạy một vòng nữa.

Kết quả quả nhiên lại quay về đây.

Sau đó Bàn Tử thử bắn một phát, rồi lập tức nhảy lùi sang một bên.

Quả nhiên hơn hai giây sau, viên đạn bắn ra đã bay trở lại.

Nếu không né trước, chắc chắn sẽ bị thương.

Sau đó Trần Hạo nói cho họ biết, trong số sáu người trong mộ thất bồi táng, có năm người là thành viên đội khảo sát đến mộ dưới biển Tây Sa năm đó.

Nghe đến đây, Thiên Chân càng thêm mông lung.

Đúng lúc này, A Ninh đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "Em biết rồi!" Nói xong, cô liền kích hoạt Tĩnh Tâm Chú trên Giao Long Chiến Y, trong nháy mắt cảm thấy đầu óc tỉnh táo lạ thường.

Thấy cảnh này, bốn cô gái Tô Nan và Bàn Tử cũng đồng thời phản ứng lại, ngay sau đó mỗi người đều kích hoạt Tĩnh Tâm Chú trên Giao Long Chiến Y.

Trong nháy mắt, họ cũng giống như A Ninh, phát hiện ra sự thay đổi.

Thấy Thiên Chân vẫn chưa có phản ứng, Bàn Tử phàn nàn. "Tiểu Thiên Chân, lời của Hạo gia đã nói rõ như vậy, cộng thêm việc làm của chị dâu A Ninh vừa rồi, chẳng lẽ cậu vẫn chưa hiểu sao?" Thiên Chân ngây người một lúc, rồi kinh hãi hét lên: "Chẳng lẽ chúng ta đều đã trúng ảo thuật của tà túy?" Nói xong, cậu cũng kích hoạt Tĩnh Tâm Chú trên Giao Long Chiến Y.

Lúc này, chỉ có Phan Tử và Thuận Tử ở bên cạnh vẫn chưa hiểu chuyện gì.

Thiên Chân, sau khi phát hiện ra tình hình thực tế, nói: "Hạo ca, chúng ta đều có Giao Long Chiến Y hộ thể, bây giờ đã giải được ảo thuật, nhưng Phan Tử và Thuận Tử có thể phiền anh không?" Chưa đợi cậu nói xong, Trần Hạo đã kết pháp ấn, trực tiếp gia trì Tĩnh Tâm Chú cho Phan Tử và Thuận Tử.

Lúc này, mọi người đều nhìn thấy trên nóc mộ thất, lờ mờ xuất hiện một "đứa trẻ" màu đen.

Phan Tử theo phản xạ giơ súng lên, Thuận Tử cũng không nói nhiều, cũng giơ khẩu súng trường lấy được từ thi thể lính đánh thuê tấn công.

Chỉ thấy đứa trẻ màu đen kia trong ánh lửa vô cùng mơ hồ, giống

như một con sứa đen bám trên nóc mộ, đang dao động theo "nước biển".

Bàn Tử rón rén giơ súng lên, quay đầu dùng khẩu hình hỏi: "Hạo gia, thứ gì vậy?" Chỉ thấy hình dạng của cái bóng đó dần dần thành hình, đầu của "đứa trẻ" ngày càng lớn, từ từ cả cái bóng đen biến thành hình dạng của một thai nhi đầu to.

Chương 484

"...Không phải là con thi thai đầu to mà chúng ta đã thấy trong Tàng Thi Các sao!" "Nó theo chúng ta đến đây à?

Chẳng lẽ nó vẫn luôn theo dõi chúng ta?" Thuận Tử kinh hãi kêu lên.

Ngay sau đó, trong khoảnh khắc thi thai sắp biến mất, Phan Tử và Thuận Tử đồng thời nổ súng.

Chỉ nghe một loạt tiếng súng vang lên, đạn bắn ra từ nòng súng, cũng trúng được mấy phát.

Tức thì đánh cho thứ đó văng tung tóe nước đen, rơi xuống đất.

Thi thai phát ra một tiếng kêu giống như tiếng khóc của trẻ sơ sinh, nhanh như chớp chạy trốn vào bóng tối sau cửa mộ thất. "Mẹ kiếp.

Còn biết chạy à?" Bàn Tử kêu lên. "Không thể để nó chạy thoát, nếu không chúng ta sẽ lại trúng chiêu!" Tô Nan hét lớn: "Mau đuổi theo!" Mọi người điên cuồng đuổi theo, xuyên qua cửa mộ, gần như trong nháy mắt, mọi người thấy bích họa mộ đạo bên ngoài đã biến thành hoa văn ban đầu, quỷ đả tường đã mất hiệu lực! "Ra được rồi!" Bàn Tử mừng rỡ. "Không cần bị nhốt chết nữa rồi!

Quả nhiên chỉ là do con quỷ này gây ra!" "Con quỷ đó đâu rồi?" Mọi người bật đèn pin sáng lên, tức thì thấy thi thai đang dừng lại ở sâu trong mộ đạo, vừa thấy đèn pin của họ, nó lại lao vào bóng tối trong mộ đạo với tốc độ kinh người, chạy về phía đầu kia của mộ đạo.

Thế là mọi người lại lập tức đuổi theo.

Lúc nhanh lúc chậm, chỉ một lát sau, mộ đạo dài khoảng một nghìn mét đã chạy hết.

Cuối cùng của mộ đạo xuất hiện trước mặt mọi người, đó là một dãy cầu thang, thẳng xuống dưới, máu đen của thi thai chảy đầy trên đất, rõ ràng nó đã nhanh như chớp lao xuống.

Mọi người gần như dồn hết sức, lao xuống như một con chuột lớn, nhưng chạy trên cầu thang dù sao cũng chậm hơn chạy bộ nửa nhịp.

Thi thai kia lại không hề giảm tốc, gần như trong nháy mắt đã biến mất trong bóng tối dưới cầu thang.

Tuy với thực lực của Trần Hạo và năm cô gái, đều có thể dễ dàng đuổi kịp thi thai, nhưng Trần Hạo lại kéo năm cô gái lại không cho lên.

Vì hắn biết rõ, chỉ cần đuổi theo thi thai, không bao lâu nữa sẽ thấy được 'Cửu Long Sĩ Quan'!

Không bao lâu, Trần Hạo và mọi người phát hiện ra một hàng rào lưới thép và trụ xi măng, chắn ngang toàn bộ mộ thất.

Nghe thấy tiếng súng dồn dập từ một bên truyền đến, lúc này Phan Tử và Thiên Chân cũng đuổi kịp.

Bàn Tử kỳ quái hỏi sao họ chạy chậm vậy.

Thiên Chân trả lời: "Thuận Tử lúc ở ngã tư đã đi theo đường cũ quay về rồi." "Cha cũng đã tìm được, cũng lấy được nhiều vàng như vậy, căn bản không muốn theo chúng ta mạo hiểm nữa." "Cậu ấy sẽ đợi chúng ta một tuần trên núi tuyết bên ngoài, nếu một tuần sau chúng ta không ra, cậu ấy sẽ quay về." Trần Hạo tự nhiên đã sớm biết Thuận Tử sẽ làm vậy, nhưng chưa kịp lên tiếng, lại nghe thấy tiếng súng dồn dập.

Dùng đèn pin chiếu xung quanh, phát hiện cuối cầu thang ở phía bên kia mộ đạo là một lầu đài, bên ngoài có mấy hành lang dài.

Nói cách khác, đây là một lối vào của một mộ thất hai tầng khổng lồ, nhưng giữa hai tầng mộ thất không có trần nhà, chỉ có mấy hành lang bắc ngang, đứng trên hành lang có thể trực tiếp nhìn thấy cảnh tượng tầng dưới.

Đây được gọi là liên thiên lang, trông thì điêu long khắc phượng, nhưng thực chất là thiết bị có công năng, dùng để treo quan quách trong mộ thất khổng lồ, xem ra bên dưới liên thiên lang bên ngoài có thể là một quan thất.

Phát hiện tiếng súng dồn dập chính là từ bên dưới truyền đến, bên ngoài đâu đâu cũng lóe lên ánh sáng đèn pin.

Trần Hạo trong lòng xác định, quả nhiên đã theo đúng chỗ rồi.

Mọi người trong lòng đều kỳ quái rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là do con thi thai vừa rồi nhảy xuống gây ra?

Nhiều súng như vậy đang bắn, voi lớn cũng bị bắn ngã, lại không bắn trúng một con thi thai?

Ngay sau đó, nhóm chín người đi đến lầu đài, hành lang liên thiên lang bên ngoài rất hẹp, họ đều cẩn thận bò lên, nhìn xuống dưới.

Mới phát hiện bên dưới là một mộ thất hình tròn khổng lồ, rộng đến năm sáu trăm mét vuông.

Điều hơi bất ngờ là, đội của Cầu Đức Khảo đang ở dưới hành lang, mười mấy que pháo sáng ném xung quanh, chiếu sáng cả mộ thất.

Chỉ thấy họ vây thành một vòng, không ngừng dùng súng bắn vào những thứ xung quanh, nhưng mọi người lại không nhìn rõ là gì.

Khi mọi người nhìn kỹ mới phát hiện, đó đều là những con du diên to bằng cánh tay, đầy trong mộ thất, dày đặc, giống như một đại dương bao vây toàn bộ thuộc hạ của Cầu Đức Khảo ở giữa.

Ở trung tâm mộ thất, có một giếng quan tài hình kim tự tháp ngược, dưới đáy giếng có tám chiếc quan tài đen khổng lồ, vây quanh một chiếc quan quách bằng ngọc thạch bán trong suốt khổng lồ ở giữa.

Quan quách bằng ngọc thạch đã bị mở ra, dưới ánh sáng của những que pháo sáng bên dưới, quan quách bằng ngọc thạch lấp lánh, phản chiếu ánh sáng quỷ dị.

Thiên Chân nhẹ giọng nói: "Chẳng lẽ là Cửu Long Sĩ Thi Quan được ghi lại trên đồng ngư xà mi?

Hộp báu chứa thi thể Vạn Nô Vương?" "Xem ra đám ngoại đạo này đã kích hoạt cơ quan, hoặc đơn giản là chỉ giẫm chết một con du diên." Lúc này mười mấy người bên dưới đang vất vả đối phó, nhưng du diên lại ồ ạt như thủy triều, căn bản không có tác dụng, giết một con thì những con khác càng điên cuồng hơn. "Chúng ta có cần giúp không?" Bàn Tử hỏi.

Trần Hạo lắc đầu cười: "Đợi chết thêm mấy người nữa rồi tính." Bàn Tử cười: "Hay là bây giờ trực tiếp xả súng, chết còn nhanh hơn." Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên chỉ vào trong đội ngũ của Cầu Đức Khảo, có một lão Tây đang cõng một người.

Ngay sau đó, Thiên Chân kinh hãi kêu lên một tiếng: "Đó là Tam thúc!" "Chắc không?" "Tôi cũng thấy giống, nhưng không dám chắc." Phan Tử vừa nghe, Thiên Chân càng cảm thấy giống hơn, vội vàng đi về phía trên người đó mấy bước, để nhìn kỹ hơn.

Mới đi được một bước, chân hắn cảm thấy có gì đó không ổn, cúi đầu xuống xem, chỉ thấy con thi thai vừa trốn thoát lúc nãy, đang treo

ở phía dưới hành lang đá, bàn tay khô quắt đang nắm lấy chân của Thiên Chân, ra sức kéo xuống.

Nhưng Thiên Chân đang ở trên hành lang đá, bị kéo một cái liền đứng không vững, tức thì ngã sấp trên hành lang.

Phan Tử và Bàn Tử đồng thời giơ súng, tên này thật không có trí nhớ, ở khoảng cách gần như vậy liền bị bắn nát đầu.

Cái đầu to chỉ còn lại một nửa, sau đó bàn tay đang bám vào phần dưới hành lang cũng buông ra, cả con thi thai rơi xuống dưới hành lang.

Ngay sau đó, thi thai rơi vào giữa đám người của Cầu Đức Khảo, những người này vốn đang toàn tâm toàn ý đối phó với du diên bên cạnh, đâu có để ý trên đầu.

Tức thì sợ đến tè ra quần, tứ tán ngã nhào.

Lúc này Trần Hạo và mọi người nhìn xuống dưới, liền phát hiện du diên xung quanh như gặp phải quỷ, tứ tán chạy trốn.

Trong nháy mắt, thủy triều du diên rút đi, nhanh đến mức trên mặt đất chỉ còn lại thi thể của chúng.

Thấy lũ du diên bên dưới dầm đá đều bị thi thể thai nhi dọa chạy hết, chỉ còn lại đám lính đánh thuê của Cầu Đức Khảo.

Chương 485

Trần Hạo nói thẳng: "Chúng ta có thể ra tay rồi, giữ lại một người sống, còn lại diệt sạch!" Nhưng khi Tô Nan và bốn cô gái còn lại cùng Bàn Tử chuẩn bị hành động, Trần Hạo lại dặn thêm một câu.

"Mọi người ra tay cẩn thận một chút, đám người bên dưới đang cõng một người, chắc là Ngô Tam Gia." Nghe vậy, đôi mắt Hạo Thiên Chân lập tức dán chặt về phía đó, Phan Tử cũng phấn khích gật đầu.

Lập tức, cả nhóm giơ súng trường tấn công.

Không đợi đám lính đánh thuê kịp phản ứng, một tràng đạn điên cuồng vang lên.

Điều quan trọng nhất là, bất kể Trần Hạo, Tuyết Lệ Dương và bốn cô gái kia, Bàn Tử hay Phan Tử, đều là những tay súng thiện xạ.

Ngay cả Hạo Thiên Chân, người có thực lực yếu nhất, sau nhiều lần trải qua các cuộc đạo mộ, tài bắn súng cũng đã rất khá.

Thế là, chỉ trong chốc lát, gần ba mươi thuộc hạ của Cầu Đức Khảo dưới dầm đá, ngoài một người bị thương nhẹ, tất cả những người còn lại đều bị xử lý!

Ngay sau đó, Hạo Thiên Chân buộc chặt dây leo núi rồi nhanh chóng trượt xuống.

Trần Hạo và những người khác thấy vậy cũng theo sát phía sau.

Vừa đáp đất, Hạo Thiên Chân và Phan Tử vội vàng chạy đến xem Ngô Tam Gia.

Mở chiếc mũ leo núi trên đầu Ngô Tam Gia ra, một khuôn mặt vô cùng tiều tụy, râu ria lồm xồm hiện ra.

Ngô Tam Gia dường như không còn tỉnh táo, mắt nhắm hờ, đôi môi khô nứt khẽ động, như đang muốn nói gì đó, nhưng rồi lại im bặt.

Phan Tử nhìn bộ dạng của Tam gia, tiến lên lay mấy cái rồi lại cởi áo ông ra.

Chỉ thấy bên trong áo toàn là mủ đặc, nhìn kỹ thì ngực đã lở loét, vô số con du diên đầu cứng chen chúc dưới da ông ta.

Rõ ràng Ngô Tam Gia đã cố kéo chúng ra, nhưng đuôi du diên rất dễ đứt, phần đứt kẹt lại bên trong khiến vết thương không thể lành, lâu ngày toàn bộ hóa mủ.

Phan Tử túm lấy gã ngoại quốc còn sống sót định đánh, nhưng bị Trần Hạo cản lại.

Phan Tử vừa giãy giụa vừa gào lên: "Mẹ kiếp, mày đã làm gì Tam gia!

Sao lại biến ông ấy thành ra thế này?" Gã ngoại quốc nhìn vết thương cũng kinh hãi, rồi sợ sệt nói.

"Chúng tôi vừa phát hiện ông ta ở dưới cái giếng quan tài trong đó, cứ tưởng đã chết rồi." "Sau đó phát hiện ông ta còn sống, lão già đội trưởng biết chuyện, nhất quyết bắt phải mang theo.

Tôi không biết trên người ông ta có thứ đó, không thì có chết tôi cũng không cõng!" Ban đầu Phan Tử và Hạo Thiên Chân không tin, nhưng Trần Hạo lại nói.

"Không liên quan đến hắn đâu.

Nếu là hắn làm, hắn sẽ không tỏ ra hoảng sợ như vậy khi biết du diên chết sẽ thu hút đồng loại." Sau đó, Trần Hạo dùng cồn lau vết thương cho Ngô Tam Gia, rồi dùng dao quân dụng rạch da, dùng nhíp gắp những con du diên bên trong ra, sau đó nặn hết mủ.

Tổng cộng có mười sáu vết thương, có mấy con du diên lúc lôi ra vẫn còn sống, liền bị ném thẳng vào lửa thiêu chết, cuối cùng khâu vết thương lại.

Còn việc dùng Dưỡng Nguyên Đan chữa thương cho Ngô Tam Gia, Trần Hạo hoàn toàn không có ý định đó.

Cứ để ông ta từ từ hồi phục đi.

Sau khi kể lại những gì đã trải qua, Trần Hạo nói: "Tiểu Thiên Chân, Tam thúc của cậu đã như vậy, chúng ta không thể tiếp tục xuống mộ được nữa." "Huống hồ ý định của cậu và Phan Tử vốn là để tìm Ngô gia, bây giờ mục đích đã đạt được, cậu và Phan Tử mau đưa Tam gia ra ngoài chữa trị đi." "Về phần minh khí bồi táng, sau khi về tôi đảm bảo sẽ không thiếu phần của cậu." Trong kịch bản gốc, Hạo Thiên Chân là người đi đến cuối cùng.

Nhưng vì sự xuất hiện của Trần Hạo, tình tiết đã bị thay đổi rất nhiều, cộng thêm lời nói của Trần Hạo và vết thương của Ngô Tam Gia.

Hạo Thiên Chân và Phan Tử không nói hai lời liền đồng ý.

Về phần minh khí, Hạo Thiên Chân càng không để tâm.

Cậu ta còn đảm bảo với Phan Tử rằng Trần Hạo tuyệt đối sẽ không biển thủ minh khí.

Thế là, nhân vật chính vốn sẽ xuống Vân Đỉnh Thiên Cung đã bị Trần Hạo thuyết phục rời đi.

Đương nhiên, tên thuộc hạ duy nhất còn lại của Cầu Đức Khảo, Trần Hạo cũng nhờ Phan Tử giúp áp giải về.

Mục đích thì tự nhiên là sau khi ra ngoài sẽ lần theo manh mối, theo gã lính đánh thuê ngoại quốc đó tìm Cầu Đức Khảo, rồi để A Ninh báo thù.

Sau đó, Trần Hạo lấy ra một xấp đồ, vừa lục được trên người tên đội trưởng lính đánh thuê.

Ngay lập tức, Tô Nan và bốn cô gái còn lại cùng Bàn Tử, những người ở lại với Trần Hạo, đều vây quanh.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, đó là một xấp ảnh chụp các bức bích họa.

Bàn Tử ngạc nhiên hỏi: "Hạo gia, cái này chụp ở đâu vậy?" Trần Hạo đáp: "Vừa nãy tôi đã hỏi tên tù binh kia, đây là những thứ chụp được trong chủ mộ thất lần chúng ta xuống biển." "Đây là những bức bích họa tự sự, vô cùng quan trọng, mọi người có thể xem nội dung bên trong." Thực ra làm gì có chuyện hỏi tù binh, tất cả đều là do Trần Hạo thuật lại theo nội dung của kịch bản gốc.

Trên ảnh có tổng cộng mười lăm bức bích họa, mỗi bức đều có sự thay đổi, rõ ràng là có liên quan đến nhau, nhưng giữa các bức lại không có mối liên hệ tình tiết rõ ràng.

Có bức vẽ cảnh trèo lên núi tuyết, có bức vẽ cảnh nhìn xuống núi non, có bức vẽ cảnh leo vách đá, có bức vẽ cảnh binh lính chiến đấu.

Giữa các bức bích họa không có điểm liên kết tất yếu nào.

Thấy vẻ mặt của năm cô gái và Bàn Tử là biết họ không hiểu, thế là Trần Hạo lấy ra một tấm ảnh nói.

"A Ninh, Tô Nan, Bàn Tử, mọi người xem tấm đầu tiên, thấy được gì không?" Trên hình là mấy người ăn mặc như người Nữ Chân đang trói một người Hán.

Tuyết Lệ Dương đột nhiên nói: "Đây không phải là bắt tù binh trên chiến trường sao?" "Có thể nói vậy, nhưng mọi người đoán xem tù binh này là ai?" Trần Hạo cố làm ra vẻ bí ẩn cười cười.

Mọi người lại nhìn kỹ bức ảnh, phát hiện hình dạng của tù binh

rất giống với hình tượng Uông Tàng Hải trên các bức họa gốm sứ.

Tô Nan kinh ngạc nói: "Uông Tàng Hải?

Người Nữ Chân bắt ông ta?" Trần Hạo nói: "Đúng vậy, bức đầu tiên vẽ cảnh này, có ý nghĩa gì?

Điều đó cho thấy việc Uông Tàng Hải xây dựng lăng mộ này có thể là bị ép buộc, bị bắt làm tù binh." Mấy người lập tức nhìn ra được chút manh mối, lại xem tiếp mấy tấm khác.

A Ninh nói: "Vậy những tấm ảnh này?

Đều là những chuyện Uông Tàng Hải đã trải qua trong tay người Đông Hạ sau khi bị bắt làm tù binh." "Tuy em không thể giải mã hoàn toàn, nhưng từ những tấm ảnh đầu tiên cũng đoán được tám chín phần." Tô Nan nhìn kỹ một trong số đó, đột nhiên lại phát hiện ra điểm không đúng.

"Tấm này." Trần Hạo gật đầu: "Mắt em tinh đấy, tấm này cũng rất quan trọng.

Mọi người có phát hiện không, hoàng lăng trong miệng núi lửa đó." "Lúc Uông Tàng Hải bị bắt đi, hoàng lăng đó đã tồn tại rồi, và còn rất cũ nát." "A!" Mọi người kinh ngạc kêu lên, Hồng Cô nói: "Vậy chẳng lẽ hoàng lăng trên đầu chúng ta không phải do ông ta xây?" Trần Hạo nói: "Theo nghiên cứu của chúng ta, kiến trúc tổng thể của hoàng lăng trên đó là từ thời Ân Thương, nhưng bị cưỡng ép sửa thành kiểu nhà Minh." "Người Đông Hạ bắt Uông Tàng Hải không phải để xây hoàng lăng, mà là để cải tạo hoàng lăng, bởi vì hoàng lăng đã trải qua quá nhiều năm tháng, không thể sử dụng được nữa." "Vậy địa cung ở đó cũng đã tồn tại từ lâu rồi?" Bàn Tử hỏi.

Chương 486

Trần Hạo gật đầu: "Đám thuộc hạ của Cầu Đức Khảo đã dựa vào những tấm ảnh này để tìm ra con đường cũ dẫn vào trong đó." "Nhưng có một số tấm ảnh không thể hiểu được, ví dụ như tấm này." Đó là bức bích họa vô số ác quỷ chui ra từ trong đá, tấm thứ ba từ dưới lên.

Còn một tấm nữa, miêu tả một khối sinh vật mềm màu đen đang bò lên từ một vách đá khổng lồ, trên đó có người đang đổ thứ gì đó xuống.

Trong chốc lát, Lara và bốn cô gái còn lại cùng Bàn Tử đều tấm tắc lấy làm lạ.

Nhưng trong lòng Trần Hạo lại biết rõ, mấy bức bích họa không hiểu được đó chính là ghi lại quá trình truyền thừa và giao tiếp của các đời Vạn Nô Vương, cũng như quá trình dung hợp với du diên để đạt được trường sinh.

Dù Trần Hạo không có Xà mi đồng ngư, nhưng điều đó không cản được việc anh biết trước tình tiết.

Thế là, anh giả vờ như biết được từ miệng tên tù binh, rồi kể cho Lara, bốn cô gái và Bàn Tử.

Ba con Xà mi đồng ngư đó đều do Uông Tàng Hải để lại năm xưa.

Bên trong không chỉ ghi lại mười năm kinh hoàng của Uông Tàng Hải khi bị người Đông Hạ bắt đi cải tạo lăng mộ.

Uông Tàng Hải ở đó đã từng được dẫn đi xem một cánh cửa dưới lòng đất được gọi là thần tích.

Tương truyền các đời Vạn Nô Vương không phải thế tập, mà đều

là sau khi đời trước qua đời, từ cánh cửa dưới lòng đất đó bò ra.

Cánh cửa dưới lòng đất đó cũng chỉ có thể mở ra khi Vạn Nô Vương tiền nhiệm qua đời, nếu không, nghiệp hỏa địa ngục sẽ thiêu rụi mọi thứ của kẻ mở cửa, khiến núi Trường Bạch không còn đầu bạc.

Ghi chép trên đó nói, cánh cửa dưới lòng đất nằm dưới hoàng lăng, dưới đáy núi Trường Bạch, niên đại bắt nguồn từ thời thượng cổ, có lẽ là sản vật của thời nhà Hạ, con đường dẫn đến cánh cửa dưới lòng đất được một loài chim đầu người canh giữ.

Bàn Tử lúc này không nhịn được xen vào: "Không phải nói nghiệp hỏa địa ngục sẽ thiêu rụi mọi thứ của kẻ mở cửa sao, thế mà vào lại không sao?

Mẹ kiếp, đúng là nói bừa." Trần Hạo nói: "Chắc chắn họ đã dùng phương pháp nào đó mà chúng ta không biết, nhưng ghi chép trong đó thực sự quá lộn xộn." Sau đó, bảy người Trần Hạo bắt đầu kiểm tra cái ảnh quan đã bị mở ra.

Những quan quách này đều là ảnh quan, là đồ giả, bên trong chỉ có thi thể bằng ngọc tố, quan quách thật không ở đây.

Sau đó dưới sự dẫn dắt có chủ ý của Trần Hạo, cuối cùng họ cũng tìm được một mật đạo, đi vào thì thấy đó là một ngôi mộ hai tầng.

Tuyết Lệ Dương nói: "Quan quách thật có thể ở bên dưới, đây là phương thức mai táng khá phổ biến vào thời nhà Nguyên." Nhìn chiếc quan quách khổng lồ làm bằng bảo thạch lưu ly, trong lòng mọi người kinh hãi, lại nhìn về phía cánh cửa bí mật đã mở, phát hiện lối đi bí mật này vô cùng khác thường, vì nó rất dốc, dường như mục tiêu là đào càng sâu càng tốt.

Trần Hạo thầm nghĩ: Xem ra, Tiểu Ca hẳn là đã đi xuống từ nơi này.

Sau đó, họ liền đi theo lối đi bí mật.

Mộ đạo nghiêng xuống dưới, góc độ ngày càng dốc, Bàn Tử dùng đèn pin chiếu thẳng xuống, không thấy được điểm cuối, cuối đường luôn là một màu đen kịt sâu thẳm.

Nương theo ánh đèn pin đi khoảng hơn hai mươi phút, Bàn Tử nói: "Hạo gia, anh có phát hiện không, trong mộ đạo này có chút ấm áp?" Trần Hạo gật đầu: "Có lẽ đích đến của chúng ta gần khu vực hoạt động của tầng địa chất núi lửa, nơi đó có dung nham hoặc suối nước nóng hoạt động, nên nhiệt độ mới dần tăng lên." Đi một lúc lâu, mộ đạo cuối cùng cũng đến cuối, vừa ra khỏi mộ đạo, một cơn gió ấm thổi qua, khiến bảy người Trần Hạo tinh thần phấn chấn.

Ngay lập tức họ vội bật đèn pin nhìn quanh, phát hiện nơi này là một đài lang được xây dựng trên vách đá, giống hệt đài tế tự trong giả linh cung mà họ thấy trong vòm băng.

Sàn nhà dưới chân được các cột lang chống đỡ trên vách đá, giữa đài lang có một chiếc đỉnh đen khổng lồ, một chân của đỉnh đã lún vào sàn đá, tạo thành tư thế sắp nghiêng đổ.

Rõ ràng khi chúng ta đi trên đài này cũng phải cẩn thận, đá bên dưới đều đã lão hóa rồi.

Mép của đài đều là vách đá, phía trên cũng một màu đen kịt, không thấy được đỉnh.

Bàn Tử phàn nàn: "Lại cụt đường rồi, không có đường đi, cũng không có quan quách, Vạn Nô Vương rốt cuộc đã trốn đi đâu rồi?" Đi đến mép đài lang, một quả pháo hiệu đột nhiên bùng cháy trên cao, trong không gian đen kịt vô tận, giống như một mặt trời nhỏ, chiếu

sáng rực rỡ cảnh tượng trước mắt mọi người.

Nhờ ánh sáng của pháo hiệu, họ thấy nơi này thực chất là một khe nứt khổng lồ của ngọn núi, đài lang mà bảy người Trần Hạo đang đứng được xây trên một vách đá của khe nứt.

Phía đối diện cách đó hơn hai trăm mét là vách đá bên kia của khe nứt khổng lồ, đúng vậy, cảm giác như đang đứng trên vách đá của một thung lũng nứt gãy khổng lồ ở châu Phi vậy.

Hồng Cô, bốn cô gái kia và Bàn Tử đều không kìm được mà kinh hô một tiếng.

Pháo hiệu dần rơi xuống, khi rơi xuống, nó chiếu rọi tình hình bên dưới, lại một cảnh tượng chấn động khác xuất hiện trước mắt.

Chỉ thấy trong khe nứt sâu không thấy đáy bên dưới, vô số sợi xích đồng to bằng miệng bát vắt ngang hai bên, nối liền khe nứt lại với nhau.

Theo nguồn sáng đang rơi xuống, ở độ sâu hai mươi mét dưới đài lang, trong khe nứt hỗn độn, cũng không biết có bao nhiêu sợi xích như vậy giăng ở đó, gần như không thấy chỗ nào thưa thớt.

Trên những sợi xích ở nơi sâu hơn, có những thứ treo lủng lẳng dày đặc, giống như những chiếc chuông, nhưng vì quá xa nên không nhìn rõ.

Nhưng Trần Hạo trong lòng biết rõ, những thứ đó đều là xác người khô bị lũ quái điểu treo lên.

Lúc này Bàn Tử tìm thấy một sợi dây leo núi ở một đầu đài lang, nó được thả xuống từ một bên của đài, thẳng đến sợi xích đồng gần nhất bên dưới, và buộc ở đó.

Cậu ta cau mày nói: "Đúng là thấu cáy, Tiểu Ca kia cũng thật kiên trì, xem ra đã trèo xuống rồi.

Chẳng lẽ chúng ta cũng phải theo xuống học làm khỉ à?" Tuyết Lệ Dương nói: "Nhìn mức độ dày đặc của những sợi xích bên dưới, trèo chắc sẽ không khó, chỉ là không biết bên dưới đó là nơi nào?" "Tại sao lại có thiết kế kỳ quái như vậy?

Lẽ nào quan quách của Vạn Nô Vương lại ở dưới khe nứt?

Khi đó làm sao có thể vận chuyển chiếc quan quách khổng lồ đó xuống được?" Tô Nan nói: "Thật sự có khả năng đó, người xưa luôn có những phương pháp khéo léo của họ." Lúc này, Trần Hạo lấy ra những tấm ảnh chụp từ mộ dưới đáy biển, chỉ vào một trong số đó, chỉ thấy trên bích họa trong ảnh, các dũng sĩ Đông Hạ đang đeo cung tên, trèo trên một vách đá cheo leo.

Bối cảnh là vô số thứ giống như dây xích, rõ ràng là miêu tả cảnh người Đông Hạ khám phá khe nứt khổng lồ dưới lòng đất này.

Trần Hạo giả vờ không biết: "Xem ra, những sợi xích này cũng không phải do người Đông Hạ thiết lập, khi đó họ chắc cũng tò mò, muốn dùng những sợi xích này để phong tỏa tình hình dưới đáy khe nứt." Bàn Tử nói: "Những sợi xích sắt này, có thể là biện pháp phòng ngự của những người tiền sử đã xây dựng nơi này, dùng để ngăn chặn thứ gì đó bên dưới trèo lên không?" "Ví dụ như, cái loại sinh vật mềm màu đen khổng lồ được miêu tả trong bích họa." Trần Hạo gật đầu: "Có khả năng." Sau đó anh trải năm tấm ảnh cuối cùng ra, bức bích họa trong tấm ảnh cuối cùng là cảnh các dũng sĩ Đông Hạ giương cung bắn tên, dường như có một trận chiến thảm khốc.

Nhưng trên bích họa lại không thấy kẻ thù, không biết họ đang chiến đấu với ai.

Tấm tiếp theo là cảnh ác quỷ chui ra từ trong đá.

Giữa các bức bích họa dường như không có quá nhiều liên kết về tình tiết, nhưng nhìn vào lại cho người ta cảm giác liên tưởng vô hạn,

một cảm giác có ý thức.

A Ninh hỏi: "Anh lại nhìn ra manh mối gì rồi sao?" Trần Hạo cười cười: "Xem này, đây là cảnh chiến đấu phía sau bức bích họa trèo vách đá." "Tôi cảm thấy có lẽ nó đang nói cho chúng ta biết, sau khi xuống khe nứt sẽ gặp nguy hiểm, lát nữa xuống mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng ứng phó bất cứ lúc nào đi." Trần Hạo là lão đại, lời nói của anh là lẽ dĩ nhiên, sau đó họ thu dọn hành trang, đi về phía mộ đạo ăn sâu vào lòng núi Trường Bạch.

Không lâu sau, tất cả mọi người đều đã lên đài lang, Bàn Tử lại bắn một quả pháo hiệu, để mọi người chiêm ngưỡng cảnh sắc hùng vĩ xung quanh khe nứt.

Trần Hạo và Hồng Cô lấy dây thừng ra chuẩn bị trèo xuống dưới, lần này Trần Hạo làm tiên phong, là người đầu tiên trèo xuống.

Sau khi xuống đến sợi xích, anh giống như một vận động viên xà đơn, treo lơ lửng thân mình, nhẹ nhàng nhảy sang một sợi xích khác bên dưới.

Lặp lại như vậy năm sáu lần, anh đã xuống được hơn mười mét, Tuyết Lệ Dương và những người khác cũng theo sát phía sau lần lượt trèo xuống đài lang, tiến vào thế giới của những sợi xích treo lơ lửng.

May mà mức độ dày đặc của những sợi xích khá cao, việc trèo leo vô cùng thuận tiện, bất kể mục đích ban đầu của việc thiết lập những sợi xích đồng này là gì, ngược lại đã tạo ra một chiếc thang tiện lợi cho bảy người Trần Hạo.

Mọi người liền nhanh chóng đi xuống, trên đường đi không có chuyện bất ngờ gì xảy ra, độ chắc chắn của những sợi xích cũng khiến họ phải thán phục.

Chương 487

Một giờ sau, đài lang trên đầu đã trở nên nhỏ bé, cuối cùng họ đã tiến vào nơi sâu của khe nứt, đã ở ngoài phạm vi mà mắt thường có thể nhìn thấy từ trên đó.

Những sợi xích đồng treo những thứ giống như chuông khổng lồ mà lúc ở trên không nhìn rõ, giờ đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Bàn Tử và Hồng Cô dừng lại, dùng kính viễn vọng nhìn đêm hướng xuống dưới, trong tầm nhìn màu xanh lục mờ ảo, họ thấy những thứ treo trên xích, hóa ra đều là những người chết bị treo ở đó.

Một sợi dây mỏng như sợi tóc màu đen kéo dài từ sau gáy, treo trên sợi xích.

Nhìn số lượng, những sợi xích bên dưới dày đặc, gần như không thể đếm xuể.

A Ninh cau mày nói: "Theo những gì tiết lộ từ mật văn long ngư của Uông Tàng Hải, loại quái điểu đầu người mà chúng ta gặp phải, khi bay trên không trung không thể nhìn thấy, chỉ khi đáp đất mới xuất hiện." "Nó thích treo con mồi lên cành cây để phơi khô dự trữ, ở đây có nhiều thi thể như vậy, chẳng lẽ bên dưới là sào huyệt của nó sao?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Tôi cũng nghĩ vậy." "Nhưng không cần biết đây có phải là sào huyệt của lũ quái điểu hay không, tóm lại chỉ cần gặp là chúng ta diệt sạch." Nói xong, anh ra hiệu, ý bảo mọi người cảnh giác, tiếp tục đi xuống.

Chỉ thấy những thi thể treo trên xích đồng đều mặc áo giáp rách nát, một số đã bị phơi khô thành xác ướp, một số khác đã thành nửa bộ xương khô.

Đây có lẽ đều là những dũng sĩ Nữ Chân năm đó, bị săn giết trên đường đi thăm dò.

Nhưng vũ khí thời đó quá thô sơ, còn bảy người Trần Hạo bây giờ có rất nhiều vũ khí hiện đại như súng trường tấn công, mỗi người thực lực đều vô cùng mạnh mẽ, nên cũng không mấy để tâm.

Sau khi tiến vào phạm vi của những sợi xích treo xác, họ lại trèo xuống gần năm mươi mét nữa, trên dưới trái phải đều là thi thể, cái cảm giác bị những ánh mắt trống rỗng thối rữa đó nhìn chằm chằm, thực sự khiến người ta khó chịu.

Không khí vô cùng âm u.

Để tránh xuất hiện điểm mù thị giác, mấy người đốt pháo lạnh, độ sáng xung quanh đạt đến cường độ chưa từng có.

Điều hơi bất ngờ là không có quái điểu nào xuất hiện, cũng không cảm thấy sự náo động khi chúng bay trên không, xung quanh yên tĩnh đến lạ thường.

Bàn Tử chỉ vào một thi thể treo bên cạnh, khẽ hỏi: "Hạo gia, toàn là thi thể cũ, không có cái nào mới, có khi nào nơi này đã bị bỏ hoang rồi không?" Trần Hạo đương nhiên biết không phải vậy, nên lắc đầu nói.

"Cũng có khả năng đó, nhưng nếu lũ quái điểu ở đây có thể ra ngoài săn mồi và tạm thời không có ở đây, vậy chứng tỏ gần đây chắc chắn có lối ra." Lúc này, Lara và Hồng Cô đi phía trước lại dừng lại, Hồng Cô quay người vẫy tay.

Trần Hạo mấy lần nhảy vọt, trèo xuống hơn chục sợi xích, đến bên cạnh Lara nhìn xuống.

Hóa ra đèn pin cường lực đã có thể chiếu đến đáy của khe nứt khổng lồ, sự nghiệp làm người nhện của mọi người xem ra sắp kết

thúc rồi.

Nhưng quầng sáng của đèn pin khuếch tán quá mạnh, không nhìn rõ bên dưới có thứ gì.

Khe nứt dưới lòng đất này quá lớn, dùng đèn pin để xem không có tác dụng gì, chỉ có thể biết bên dưới có đồ vật, nhưng hoàn toàn không nhìn ra được là gì, dùng kính viễn vọng nhìn đêm cũng chỉ thấy được hình ảnh màu xanh lục mờ ảo.

Ngay sau đó, Trần Hạo bảo Bàn Tử bắn một quả pháo sáng, cố gắng để thời gian chiếu sáng dài hơn một chút.

Bàn Tử là dân chuyên, biết phải dùng loại nào, làm một cử chỉ OK.

Cậu ta bật sáng một cây que huỳnh quang, dùng dao cắt ra, bôi lớp sơn bên trong lên đầu đạn pháo sáng.

Sau đó ném pháo sáng xuống vực sâu, chỉ thấy một chấm huỳnh quang nhỏ như sao băng rơi xuống, rơi đến đáy khe nứt, nảy lên hai lần rồi không động đậy nữa.

Tiếp đó Bàn Tử nâng súng trường tấn công, một loạt ba phát bắn trúng đầu đạn bên dưới, lập tức pháo sáng bùng cháy, chiếu sáng toàn bộ đáy vực rõ mồn một.

Quả thực đã đến đáy vực, bên dưới toàn là những khối đá núi lửa màu đen cực kỳ không bằng phẳng và xương cốt rơi từ trên xuống.

Lớp lớp chồng chất không biết có bao nhiêu xương và phân đen, gần như bao phủ hết những khối đá này, trên vách đá một bên của đáy khe nứt, có một cánh cửa đồng khổng lồ hai cánh.

Dù Trần Hạo sớm đã biết tình hình ở đây, cũng có một cảm giác không thể hình dung được về mức độ hùng vĩ của cánh cửa khổng lồ này, huống chi là Lara, bốn cô gái và Bàn Tử.

Cửa cao khoảng ba mươi mét, rộng gần sáu mươi mét, ba mét một tầng lầu hiện đại, thì cánh cửa này cao tương đương một tòa nhà mười tầng.

Toàn bộ bề mặt cửa trông như được đúc nguyên khối, tuyệt đối không phải là sản phẩm bằng đồng mà người xưa có thể đúc ra được, và cũng tuyệt đối không phải để cho người dùng.

Bởi vì một cánh cửa như vậy nặng cả vạn tấn, lại nằm trên vách đá, làm sao con người có thể mở ra được?

A Ninh nói: "Đây nhất định là cánh cửa khổng lồ dưới lòng đất trong truyền thuyết của người Đông Hạ, nơi các đời hoàng đế Vạn Nô xuất hiện." "Mỗi lần thay đổi triều đại, họ lại dùng da người sống để phong bế cánh cửa, mọi người đoán xem, bên trong là nơi nào?" Hồng Cô kinh ngạc thốt lên: "Một cánh cửa khổng lồ như vậy, rốt cuộc là ai đã đúc nó ở đây?

Vạn Nô Vương từ đó đi ra?

Lẽ nào ông ta thực sự là thần, có thần lực có thể đẩy được tảng đá vạn tấn?" Tô Nan nói: "Bất kể bên trong là nơi nào, chúng ta tuyệt đối không vào được." A Ninh nói: "Những món đồ đồng khổng lồ tương tự.

Chúng ta từng thấy cây thần bằng đồng khổng lồ trong dãy núi Tần Lĩnh, nó cũng được chôn sâu dưới đáy dãy núi." "Những món thần khí bằng đồng khổng lồ, không phải sức người có thể tạo ra được này, liệu có liên quan gì đến nhau không?" "Hay là ở những dãy núi khổng lồ khác, ví dụ như Côn Luân, Himalaya, trong những ngọn núi khổng lồ đó, liệu có tồn tại những thứ như vậy không?" Dù Trần Hạo không nói gì, nhưng trong lòng anh hiểu rõ, phía sau cánh cửa đồng khổng lồ này chính là bí mật cuối cùng của thế giới đạo mộ.

Cũng là nơi cất giấu bí mật của tổ tiên Hoa Hạ là Phục Hy.

Pháo sáng dần tắt, lòng đất lại bị bóng tối bao trùm.

Ngay sau đó, bảy người Trần Hạo lần lượt trèo xuống khỏi dây xích, nhanh chóng đến đáy vực, cẩn thận bước trên những bộ xương dưới chân, đi đến trước cánh cửa đồng khổng lồ.

Cảm giác nhỏ bé lập tức trỗi dậy, quả thực có một sự thôi thúc muốn quỳ xuống.

Ngay cả những người hiện đại như Trần Hạo đến đây cũng có cảm giác này, càng không khó tưởng tượng những dũng sĩ Đông Hạ năm đó, sau khi vạn khổ ngàn cay đưa Uông Tàng Hải đến đây, sẽ kinh ngạc đến mức nào.

Cũng khó trách tại sao ông ta lại canh cánh trong lòng về những trải nghiệm ở đây, đến mức liều chết cũng phải ghi lại mọi thứ ở đây, truyền lại cho hậu thế.

Trần Hạo thậm chí có thể cảm nhận được nỗi đau khổ của Uông Tàng Hải, cái cảm giác vốn tưởng rằng đã thấu triệt quy luật của vũ trụ, lại đột nhiên phát hiện ra mình không hiểu gì cả.

Lúc này, Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào giữa khe nứt, đáy của khe nứt dưới lòng đất này rộng đến năm sáu trăm mét, những tảng đá vỡ trên mặt đất đều giống như những ngọn đồi nhỏ.

Bàn Tử đi ra xa hơn, nhìn thấy ở giữa khe nứt, một tảng đá khổng lồ đã được đẽo gọt thành một cái đài, giống như một kim tự tháp nhỏ.

Một cầu thang đá dài được xây ở một bên của tảng đá, hai bên mỗi bậc thang đều có một ngọn đèn nô nhỏ.

Điều thu hút sự chú ý của Bàn Tử là thứ được đặt trên đài đá, đó là một chiếc quan quách bằng đá trắng khổng lồ như một chiếc kiệu.

Chín con rồng trăm chân bằng đá điêu khắc quấn quanh đáy quan quách, tạo thành hình ảnh một đóa hoa sen, xung quanh có bốn người

đá màu đen, mặt hướng về bốn phương, trong tư thế quỳ lạy.

Trước quan quách có một chiếc đỉnh lớn đựng đồ tế lễ, phía sau có một tấm bình phong, không nhìn rõ trên đó khắc gì.

Những thứ này khi nhìn từ trên xuống đều giống như những tảng đá bình thường, không dễ nhìn rõ, nên vừa rồi họ đều không để ý.

Tuyết Lệ Dương hít một hơi khí lạnh: "Lẽ nào… đây là quan tài Cửu Long Sĩ Thi của Vạn Nô Vương?

Cái được nhắc đến trong mật văn long ngư của Uông Tàng Hải?" Bàn Tử nói: "Tuyệt đối là nó rồi, không phải Trần Bì A Tứ nói sao, quan tài của Vạn Nô Vương được chín con thần long canh giữ." "Dưới quan quách này, chẳng phải vừa vặn là chín con rết sao, tôi cứ tưởng Trần Bì A Tứ lúc đó đang lừa tôi, không ngờ là thật!" A Ninh, bốn cô gái kia và Bàn Tử, trước giờ vẫn nghĩ rằng Vạn Nô Vương chỉ có ảnh quan trong địa cung của mộ thất, thi thể đã được thiên táng, sớm đã từ bỏ hy vọng tìm thấy quan tài thật của vua.

Không ngờ, ở đây lại phát hiện ra quan tài Cửu Long Sĩ Thi thật sự.

Chương 488

Trong chốc lát, tất cả đều kích động, Bàn Tử sốt ruột chạy tới.

Lúc này, A Ninh vội hét lớn: "Đừng đi, nguy hiểm!" Bàn Tử nghe tiếng hét của A Ninh, lập tức dừng bước.

Trần Hạo cười nói: "Cậu không thấy mấy con rồng du diên dưới quan tài à?" Bàn Tử nói: "Hạo gia, đó là đá điêu khắc mà, có gì nguy hiểm đâu?" Trần Hạo nói: "Tôi không nói đến những bức tượng đá đó, cậu nhìn kỹ bên cạnh đài đá đi!" Ngay sau đó, A Ninh dùng đèn pin làm gậy chỉ, lúc đầu Bàn Tử vẫn không phát hiện ra, đang lúc vô cùng thắc mắc, đột nhiên phát hiện đài đá động đậy.

Lần này cậu ta cuối cùng cũng phát hiện, hóa ra trên đài đá, có một con du diên núi lửa khổng lồ đang quấn quanh, dài đến năm sáu mét.

Bởi vì nó quá lớn, cộng thêm màu sắc của lớp vỏ giáp gần như giống hệt màu đá núi lửa, nên nếu nhìn lướt qua, căn bản không phát hiện được có một con vật như vậy đang nằm trên đó.

Sau khi phát hiện ra con đầu tiên, ngay lập tức là con thứ hai, thứ ba, thứ tư… Tổng cộng chín con du diên khổng lồ đã bị tôi đếm ra, tất cả đều quấn quanh đài đá đó, như những bức phù điêu trên đá, gần như hòa làm một với đài đá.

Hồng Cô phấn khích nói: "Cửu Long Sĩ Thi, đây mới đúng là Cửu Long Sĩ Thi danh xứng với thực!" Trần Hạo cười nói: "Nếu Bàn Tử vừa rồi trèo lên đài đá, không hiểu chuyện gì xảy ra, chắc chắn đã bị cắn thành hai mảnh rồi." "Du diên núi lửa là loài côn trùng ăn thịt, vô cùng hung hãn và nhanh nhẹn, với thân hình của cậu, chính là đối tượng săn mồi ưa thích nhất của chúng." Dù Trần Hạo và năm cô gái đã tiêu diệt hàng trăm triệu con du diên dưới đáy thung lũng núi lửa.

Thậm chí những con lớn hơn chín con du diên này vài lần, họ cũng đã chém giết hơn ba mươi con.

Nhưng Bàn Tử thì không được, thực lực của cậu ta không lợi hại như Tô Nan và bốn cô gái kia, càng không thể so với Trần Hạo.

Bàn Tử kinh ngạc nói: "Quá kỳ lạ, tuổi thọ của loại du diên này thường chỉ có hai ba năm, lúc con trùng này chỉ dài bằng ngón tay thì đáng lẽ đã chết rồi!" "Mấy con này có thể lớn như vậy, lẽ nào đã sống mấy nghìn năm?" Lara trêu chọc: "Trước đây em đã xử lý hơn ba mươi con du diên lớn hơn mấy con này vài lần đấy." "Nếu lúc đó anh cũng xuống xem, chắc không phải là ngây người ra sao!" Nhìn chín con du diên khổng lồ quấn quanh quan tài dưới đáy khe nứt, mặc dù không động đậy, nhưng Bàn Tử cảm nhận được áp lực cực lớn, vừa lùi lại vừa giơ vũ khí lên.

Trần Hạo nói: "Không cần căng thẳng như vậy, bây giờ là mùa đông, nhiệt độ ở đây khá thấp, du diên đang trong kỳ ngủ đông, những con trùng khổng lồ này sẽ không dễ dàng tỉnh dậy như vậy." Bàn Tử uất ức nói: "Không dễ dàng tỉnh, nhưng cũng có khả năng tỉnh, tôi không muốn làm bữa ăn nhẹ cho mấy con trùng này đâu." Ngay sau đó, sát tâm lại nổi lên, nói: "Kệ nó tỉnh hay không, lão đây mò đến dí vào đầu nó mấy phát súng, dù có lớn gấp mười cũng chết chắc." "Tiếp đó chúng ta đi xem xem tên Vạn Nô Vương xui xẻo này rốt cuộc là yêu quái gì." Lúc này, Tuyết Lệ Dương giơ đèn pin lên xem, phát hiện trên tấm bình phong sau quan quách, những bức phù điêu vốn không nhìn rõ, lại là chữ Nữ Chân.

Thế là cô khẽ nói: "Trên phù điêu của tấm bình phong có rất nhiều chữ, nơi có nhiều chữ tụ tập lại một chỗ, tất nhiên sẽ có nội dung tự thuật nhất định." "Trong các công trình mà Uông Tàng Hải xây dựng, rất ít khi xuất hiện chữ viết, nhưng ở đây lại xuất hiện nhiều như vậy, đó có thể là tài liệu quý giá nhất trong cổ mộ - mộ chí của chủ

nhân." Trần Hạo nói: "Tuy những chữ này có hình dạng giống chữ Nữ Chân, nhưng lại không phải là chữ Nữ Chân, mà là một loại chữ khác cùng hệ ngôn ngữ." "Trong một chốc một lát, tôi cũng không giải thích được." Bàn Tử tức giận mắng: "Vạn Nô Vương cũng quá giảo hoạt rồi, quả thực không để lại cho chúng ta một chút manh mối nào." Trần Hạo thản nhiên nói: "Cũng khó trách một người tâm cơ đến cực điểm như Uông Tàng Hải, ở đây hai mươi năm." "Trực tiếp tham gia vào việc cải tạo hoàng lăng thượng cổ, cũng không thể thăm dò được bí mật cốt lõi ẩn giấu của vương triều Vạn Nô." "Đó là Vạn Nô Vương đã thiết lập một chướng ngại vật không thể vượt qua, huống chi là những người chỉ dựa vào suy đoán như chúng ta." Sau đó, Trần Hạo không định lãng phí thời gian nữa.

Bởi vì anh biết, chẳng bao lâu nữa lũ quái điểu sẽ về tổ.

Thế là không nói hai lời, anh rút Đại Việt Long Tước Đao ra, lao lên, một loạt đao mang màu xanh biếc lóe lên.

Không đợi chín con du diên dài năm sáu mét tỉnh lại, đã bị Trần Hạo nhẹ nhàng chém bay đầu!

Chín con du diên này cũng chỉ mang lại cho Trần Hạo 450 điểm thưởng, so với thu hoạch ở đáy thung lũng núi lửa, hoàn toàn không đáng kể.

Thấy Trần Hạo giải quyết gọn gàng chín con du diên, Bàn Tử cười ha hả, vừa hô "Hạo gia uy vũ" vừa xông tới định mở quan tài xem có gì hay ho.

Nhưng chưa chạy được mấy bước, Trần Hạo đã hét lên: "Bàn Tử quay lại, trong quan quách đó có quái vật." "Lũ quái điểu đó cũng về tổ rồi!" "Mọi người mau bắn pháo sáng!

Tất cả cầm vũ khí lên!" Mọi người lập tức phản ứng, Bàn Tử nghe xong cũng vội vàng chạy về.

Trong nháy mắt, Hồng Cô và bốn cô gái còn lại cùng Bàn Tử, bắn từng quả pháo sáng lên không trung, chúng nổ tung.

Trong khoảnh khắc, bảy người Trần Hạo thấy vô số bóng đen đang lượn lờ trên đầu.

Mấy con đang treo ngược trên dây xích, tò mò nhìn những kẻ lạ mặt xâm nhập vào sào huyệt.

Lúc này năm cô gái và Bàn Tử mới phát hiện, hóa ra loại quái điểu đó thực sự đã không biết từ lúc nào, lặng lẽ bắt đầu về tổ.

Thậm chí có thể thấy trong đàn quái điểu đang bay lượn trên trời, có mấy con đang quắp theo thứ gì đó, rõ ràng là vừa đi săn về.

Mặc dù Trần Hạo biết, những con quái điểu này gần như mù, dưới ánh sáng mạnh như vậy, căn bản không nhìn thấy bảy người họ.

Nhưng chúng lại vô cùng nhạy cảm với âm thanh, rõ ràng loài sinh vật sống trong miệng núi lửa dưới lòng đất không có chút ánh sáng nào này đã sớm thích nghi với cuộc sống trong bóng tối.

Nhưng Trần Hạo căn bản không quan tâm, đừng nói bảy người họ đều là cao thủ, trên người còn có Giao Long Chiến Y đao thương bất nhập.

Cộng thêm súng đạn dồi dào trong không gian trữ vật, Trần Hạo không có ý định bỏ chạy.

Thế là sau một tiếng súng vang lên, Lara, bốn cô gái kia và Bàn Tử cũng lần lượt nâng súng trường tấn công bắt đầu xả đạn!

Một loạt đạn bắn ra, tiếng súng ở đáy khe nứt trống trải vang dội vô cùng, vang động tận mây xanh.

Bầu trời trên cao lập tức hỗn loạn, vô số bóng đen lượn vòng bắt đầu lao xuống.

Nhưng ngay sau đó, Trần Hạo phát hiện chiếc quan quách khổng lồ của Vạn Nô Vương, lúc này như dự liệu đã hé ra một khe hở.

Chỉ thấy ba thứ giống như cánh tay màu tím xanh thò ra từ trong quan quách, móng tay dài của chúng quơ quào trong không trung, dường như muốn đứng dậy từ trong quan quách.

Thế là Trần Hạo vừa lao về phía quan quách, vừa lớn tiếng nói: "Tiếp tục diệt lũ quái điểu, tôi đi diệt con tống tử Vạn Nô Vương này trước!" Nói xong, Trần Hạo liền bắt đầu kết pháp ấn, miệng nhanh chóng niệm pháp chú.

Pháo sáng trên trời vụt tắt, bóng tối nhanh chóng bao trùm xuống.

Bàn Tử liền bắn thêm mười mấy quả pháo sáng nữa, nổ tung trên không trung.

Ngay sau đó, năm cô gái của A Ninh và Bàn Tử đều đồng loạt khai hỏa, sáu họng súng lập tức xả đạn lên trời.

Những bóng đen đang bay lượn trên không trung nhanh chóng rơi lả tả xuống.

Không còn cách nào khác, tài bắn súng của năm cô gái Tô Nan quá chuẩn, lại thêm cả trời đầy những con quái điểu đó, bắn không trúng mới là lạ!

Với số lượng quái điểu nhiều như vậy, năm cô gái và Bàn Tử đều hiểu rằng, một khi pháo sáng tắt hẳn, họ sẽ phải đối mặt với cảnh bị bầy quái điểu vây đánh trong bóng tối.

Bầy quái điểu bay càng lúc càng thấp, thậm chí có con còn sượt qua đỉnh đầu, nhưng năm cô gái và Bàn Tử đều là cao thủ.

Dù đạn có hết, họ cũng sẽ chia làm hai nhóm thay phiên nhau thay băng đạn.

Thỉnh thoảng có con quái điểu lọt lưới tấn công, nhưng cả năm người và Bàn Tử đều đang mặc Giao Long Chiến Y là pháp khí đã được khai quang.

Lũ quái điểu đó muốn làm họ bị thương, thực sự quá khó.

Đúng lúc này, tấm ván trên quan tài lật sang một bên, một cỗ nam thi to lớn màu đen đứng thẳng dậy.

Trên người mặc áo giáp Nữ Chân đã mục nát bạc màu, cỗ nam thi có tới mười hai cánh tay, xếp thành hình tròn sau lưng.

Càng kinh hoàng hơn, mười hai cánh tay của cỗ thi thể quái dị đó đều đang chuyển động, giống như tượng Thiên Thủ Quan Âm trong miếu.

Nhìn thấy cỗ nam thi mười hai tay, Trần Hạo biết ngay, mẹ nó, đây chính là thi thể của Vạn Nô Vương đời thứ mười bốn!

Bàn Tử vừa bắn tỉa, hạ gục những con quái điểu đang bổ xuống, vừa kinh ngạc hét lớn: "Đệt!

Hạo gia, đây là cái quái gì vậy!?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Như cậu thấy đấy, là thi thể của Vạn Nô Vương đời cuối cùng rồi." Mặc dù Bàn Tử và năm cô gái của Tuyết Lệ Dương đang bận bắn hạ lũ quái điểu điên cuồng lao xuống, nhưng họ vẫn bị bộ dạng quỷ dị của Vạn Nô Vương làm cho kinh ngạc.

Chỉ một giây lơ đãng, họ suýt chút nữa đã để bầy quái điểu trên trời chọc thủng phòng tuyến.

Chương 489

Thấy tình hình đó, Lara, bốn cô gái kia và Bàn Tử không còn dám để tâm đến Vạn Nô Vương nữa, tất cả đều tập trung tinh thần khai hỏa trở lại.

Chỉ thấy cỗ thi thể Thiên Thủ Quan Âm đó múa may mười hai cánh tay, không hề có chút hứng thú nào với bảy người Trần Hạo, sau khi nhảy khỏi bệ đá, nó chạy thẳng về phía cửa đồng khổng lồ.

A Ninh kinh ngạc nói: "Chẳng lẽ nó muốn vào trong cánh cửa đó?" Nhưng Trần Hạo căn bản không có ý định để cho tên "tống tử" Vạn Nô Vương đời thứ mười bốn này chạy thoát.

Ngay khi Vạn Nô Vương vừa chạy được vài bước, Trần Hạo điểm một ngón tay kiếm, miệng hô lớn: "Sát Phá Lệnh, sắc!" "Ầm!!!" Trong chốc lát, một luồng kim quang chói mắt rộng hơn nửa mét, dài hơn mười mét bắn ra từ ngón tay kiếm.

Chưa kịp để Vạn Nô Vương có bất kỳ phản ứng nào, nó đã bị đánh thành tro bụi!

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã chém giết Vạn Nô Vương đời cuối cùng, nhận được 100 điểm thưởng.]" Nhìn số điểm thưởng ít ỏi, Trần Hạo thầm phàn nàn trong lòng: Vạn Nô Vương này cũng quá phế vật rồi, còn không bằng con rết khổng lồ dưới đáy thung lũng núi lửa nữa!

Ngay sau đó, Trần Hạo ngẩng đầu nhìn lũ quái điểu trên cao, vì bị kích thích bởi sóng âm cực mạnh của Sát Phá Lệnh vừa rồi, chúng đã trở nên điên cuồng hơn.

Trần Hạo biết rằng một lát nữa, cái gọi là "âm binh mượn đường"

sẽ đến.

Đến lúc đó mà muốn tiêu diệt cả đàn quái điểu khổng lồ hàng vạn con này thì khó rồi!

Thế là hắn vừa nhảy lên sợi xích đồng, vừa lớn tiếng hét: "Tô Nan, năm người các em và Bàn Tử, mau chóng dựng đèn pha công suất lớn lên, nếu không lát nữa pháo sáng tắt là không thấy gì đâu." Nghe vậy, năm cô gái và Bàn Tử lập tức chia ra ba người bắt đầu dựng đèn, ba người còn lại tiếp tục nổ súng yểm trợ.

Thấy Trần Hạo liên tục nhảy nhót trên sợi xích đồng, một người trong số họ hét lên: "Lão công, anh đi đâu vậy?!" Trần Hạo thong thả đáp: "Anh lên trên bố trí một cái Huyễn Âm Trận, nhốt hết lũ quái điểu này lại, lát nữa chúng ta sẽ giết sạch chúng!" Nói xong, Trần Hạo liền tăng tốc độ tối đa, trong khoảnh khắc đã xuyên qua bầy quái điểu, lên đến vị trí cao nhất phía trên chúng.

Ngay sau đó, 108 chiếc chuông đồng lục giác và hoa Bỉ Ngạn được nhanh chóng bố trí ở khắp nơi.

Sau đó Trần Hạo liền nhảy xuống, nhanh chóng quay về đáy cốc để hội hợp với năm cô gái và Bàn Tử.

Khi Trần Hạo quay lại đáy cốc, năm cô gái của Tuyết Lệ Dương và Bàn Tử đã dựng xong sáu chiếc đèn pha công suất lớn.

Mặc dù trên trời vẫn dày đặc vô số quái điểu bay lượn, nhưng dưới sự phối hợp của sáu người, không một con nào có thể bay xuống xuyên qua phòng tuyến.

Đúng lúc này, đột nhiên có một con chim từ trên cao sà xuống, ném một thứ gì đó xuống đất, "bịch" một tiếng rơi ngay trước mặt bảy người Trần Hạo.

Lập tức máu tươi bắn tung tóe, khi nhìn kỹ lại, họ phát hiện đó là

Diệp Thành, cổ đã bị cắn đứt, đang không ngừng ho khan, nhưng ánh mắt đã tan rã, không còn cứu được nữa.

Tiếp theo lại có một cỗ thi thể nữa bị ném xuống, không biết là ai, nhưng đầu đã mất, toàn thân đẫm máu.

Sau khi tách khỏi nhóm Trần Hạo, Trần Bì A Tứ đã xông thẳng vào hoàng lăng, rõ ràng cũng đã bị loại quái điểu này tấn công, Diệp Thành có lẽ đã bị loài chim khổng lồ này bắt được ở trung tâm hoàng lăng.

Khi lũ quái điểu trên trời không còn ném thi thể xuống nữa, năm cô gái và Bàn Tử mới kinh ngạc nhận ra.

Hóa ra toàn bộ thuộc hạ của Trần Bì đều đã bị lũ quái điểu đó giết chết.

Vì số lượng người và trang phục, mọi người đều rất quen thuộc và nhận ra ngay.

Thấy năm cô gái và Bàn Tử đang sững sờ, Trần Hạo liền nói: "Được rồi, họ chết hay không cũng không liên quan đến chúng ta, trận pháp tôi đã bố trí xong, lát nữa núp sau lưng tôi, tôi sắp khởi động trận pháp!" Nghe vậy, năm cô gái và Bàn Tử đều vừa nổ súng ngăn chặn quái điểu tấn công, vừa chạy ra sau lưng Trần Hạo.

Thấy tình hình đó, Trần Hạo liền tay kết pháp ấn, miệng niệm chú: "Thiên thanh địa linh, bái thỉnh Đông Phương Ngũ Lôi Thần, lôi đạn phích lịch hưởng, đả khứ yêu tà tịnh quỷ quái, ngô phụng Lôi Thanh Phổ Hóa Tôn sắc lệnh, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận!

Cấp cấp như luật lệnh!" Trong nháy mắt, 108 chiếc chuông đồng lục giác bao trùm toàn bộ đáy cốc, với hoa Bỉ Ngạn làm trận cơ, đã lập tức phóng ra một mạng lưới sấm sét màu xanh lam.

Những con quái điểu đang bay lượn trên không trung, hễ chạm vào

lưới điện đều bị đánh thành tro bụi.

Trong phút chốc, vô số quái điểu đều sợ hãi vội vàng bay thấp xuống.

Nhưng Trần Hạo căn bản không quan tâm, pháp ấn trong tay lại biến đổi, miệng niệm: "Ngũ hành thiên lôi, nghịch chuyển âm dương.

Càn khôn nhật nguyệt, tru tà diệt ma.

Ngũ Lôi Diệt Sát Trận, chuyển!" "Ầm!!!" Lời vừa dứt, lũ quái điểu bị nhốt trong Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận lập tức như sủi cảo trong nồi, lốp bốp bị sấm sét đánh rơi xuống.

Trong thức hải của Trần Hạo, thông báo hệ thống cũng bắt đầu spam.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã chém giết một con quái điểu, nhận được 3 điểm thưởng.]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã chém giết một con quái điểu, nhận được 3 điểm thưởng.]" "[Đinh! ...]" Thấy cảnh này, Trần Hạo thầm nghĩ: Không tệ, một con quái điểu tương đương với một con Hải Hầu Tử.

Nhìn trên trời có ít nhất hàng vạn con quái điểu, một đợt này cũng kiếm được mấy vạn điểm thưởng!

Còn năm cô gái và Bàn Tử đứng sau lưng Trần Hạo, đã sớm được chứng kiến sự lợi hại của Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận.

Tuy trong lòng cũng kinh ngạc, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng lũ quái điểu trên không trung thì khác, chúng thực sự sợ chết khiếp.

Vì chúng chưa từng thấy loại sấm sét kinh khủng như vậy bao giờ, thế là cả đàn quái điểu lại một lần nữa điên cuồng lao xuống,

muốn giết chết bảy người Trần Hạo trước.

Nhưng Trần Hạo nào có để chúng được như ý?

Chỉ thấy pháp quyết của Trần Hạo lại thay đổi, sấm sét trong trận pháp lập tức tập trung oanh tạc liên tục xung quanh bảy người.

Trong nháy mắt, phạm vi trăm mét xung quanh đều bị dọn sạch.

Thấy cảnh tượng kinh hoàng đó, bầy quái điểu bắt đầu gào thét điên cuồng.

Ngay sau đó, con quái điểu đầu đàn đột nhiên há cái miệng to một cách phi lý, để lộ ra đầy những chiếc răng già, rồi từ trong miệng nó, đột nhiên phun ra một sinh vật giống như khỉ đầu chó, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, lao xuống đất.

Mọi người nhìn kỹ, phát hiện con khỉ đó không có da, toàn thân đỏ hỏn, như một loại cơ quan của con quái điểu kia.

Tiếp đó, những con quái điểu khác cũng bắt đầu phun ra loại sinh vật này, vô số "Khẩu Trung Hầu" từ trên không trung lao xuống mặt đất.

Số lượng "Khẩu Trung Hầu" cực kỳ nhiều, trên cổ chúng đều treo một chiếc chuông đồng lục giác.

Có cái còn nguyên vẹn, có cái chỉ còn một nửa.

Chương 490

Nhưng những chiếc chuông này khi chúng di chuyển lại không hề phát ra một chút âm thanh nào.

Ngay sau đó, bầy quái điểu trên không trung đồng loạt gào lên một tiếng quái dị, hàng ngàn con 'Khẩu Trung Hầu' liền như thủy triều lao thẳng về phía bảy người Trần Hạo.

Thấy cảnh này, năm cô gái và Bàn Tử lập tức vây quanh Trần Hạo ở giữa, sáu khẩu súng trường lại điên cuồng xả đạn.

Bởi vì họ đều biết, tuy Trần Hạo có lôi pháp hộ thân, dù cho lũ 'Khẩu Trung Hầu' có lao cả lên cũng không làm hắn bị thương được.

Nhưng dù sao cũng phải tiêu hao pháp lực để duy trì Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, nếu lại dùng lôi pháp để phòng ngự lũ 'Khẩu Trung Hầu' này nữa, pháp lực sẽ tiêu hao càng nhanh hơn.

Nhìn thấy Lara, bốn cô gái kia và Bàn Tử liều mạng giúp mình chống lại cuộc vây công của 'Khẩu Trung Hầu', Trần Hạo tự nhiên không thể làm ngơ.

Huống hồ hắn còn có Bổ Nguyên Đan, căn bản không sợ chuyện tiêu hao pháp lực.

Thế là hắn đột nhiên kích hoạt toàn lực long uy của huyết mạch Thanh Long, tức thì đẩy lùi lũ 'Khẩu Trung Hầu'.

Sau đó một tay kết ấn điều khiển Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, oanh sát hàng vạn con quái điểu trên không.

Tay còn lại thì nhanh chóng kết ấn, trong nháy mắt, liên tiếp tung ra hơn mười đạo Phong Hỏa Lệnh!

Chỉ thấy hơn mười con cự long lửa rực dài hàng chục mét, thân to

hơn một mét, lập tức thiêu rụi hàng ngàn con 'Khẩu Trung Hầu' thành tro bụi!

Rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của năm cô gái và Bàn Tử, hắn thản nhiên lấy ra một viên Bổ Nguyên Đan nuốt xuống.

Ngay sau đó, hắn lại tập trung toàn bộ tinh thần điều khiển Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, bắt đầu oanh sát nửa số quái điểu còn lại.

Mười phút sau, dưới sự oanh tạc của Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận mạnh mẽ vô song, hàng vạn con quái điểu và Khẩu Trung Hầu đều bị đánh thành bã!

Cùng lúc đó, điểm thưởng của Trần Hạo cũng từ 1,189,048 điểm ban đầu tăng lên thành 1,233,560 điểm!

Thấy lại có thêm hơn bốn vạn điểm thưởng vào tài khoản, Trần Hạo trong lòng vui như hoa nở.

Hắn liền dẫn năm cô gái và Bàn Tử nhanh chóng tìm kiếm khắp đáy cốc một lượt.

Cuối cùng từ trên người lũ Khẩu Trung Hầu, lại tìm được hơn 200 chiếc chuông đồng lục giác còn nguyên vẹn.

Trần Hạo xem kỹ một chút, rất trùng hợp là gom đủ 365 cái!

Thế là hắn không nói hai lời, lập tức thu toàn bộ chuông đồng lục giác và hoa Bỉ Ngạn vào không gian trữ vật.

Ngay khi năm cô gái và Bàn Tử định nghỉ ngơi một chút thì đột nhiên phát hiện.

Lớp da người niêm phong trên cánh cửa đồng khổng lồ không biết từ lúc nào đã nứt toác và bong ra toàn bộ!

Hai cánh cửa đồng khổng lồ hé ra một chút về phía ngoài, một khe hở nhỏ hẹp tối đen vô tận xuất hiện ở giữa hai cánh cửa.

Thấy cảnh này, Trần Hạo hiểu ra, mẹ nó, cái gọi là âm binh mượn đường sắp xuất hiện rồi.

Suốt nãy giờ không thấy Tiểu Ca đâu, hóa ra là hắn định giả làm âm binh để trà trộn vào cửa đồng!

Hồng Cô nhíu mày nói: "Cơn chấn động lớn vừa rồi chắc chắn là phản ứng khi cánh cửa mở ra, cánh cửa nặng như vậy, là ai đã mở nó?

Ai ở bên trong?" Bàn Tử lẩm bẩm: "Theo lời tự thuật của Uông Tàng Hải, cánh cửa khổng lồ dưới lòng đất này được miêu tả như một tà thần, là con đường thông tới địa ngục và tiên thế.

Bên trong cánh cửa có sự tà ác vạn cổ, tóm lại không phải thứ tốt lành gì, bây giờ cửa địa ngục đã mở, chẳng lẽ tà thần trong địa ngục chuẩn bị ra ngoài dạo chơi?" Năm cô gái và Bàn Tử bàn luận một hồi lâu, mới phát hiện ra sau khi cánh cửa mở ra lại không có động tĩnh gì, cũng không thấy cửa tiếp tục mở, cũng không thấy có thứ gì đi ra.

Đứng ngây người một lúc lâu, Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, chúng ta có nên qua xem thử không?" Tuyết Lệ Dương vội vàng nói: "Nếu vào trong rồi, một khi cánh cửa lớn đóng lại, với cánh cửa đồng khổng lồ như vậy, dù có một ngàn người ở trong cũng không thể đẩy nổi, chúng ta chắc chắn sẽ bị kẹt chết bên trong.

Vậy thì biết được bí mật cũng có giá trị gì chứ?" Trần Hạo đương nhiên biết cách mở cửa đồng, chiếc Quỷ Tỳ trong tay hắn chính là chìa khóa mở cửa.

Vì vậy hắn không hề lo lắng, ngược lại còn bình tĩnh thong dong nói: "Yên tâm đi, anh có cách mở cửa.

Lát nữa chúng ta sẽ được xem một màn thú vị đó." Nói rồi, hắn dẫn năm cô gái và Bàn Tử đi về phía cửa đồng.

Cánh cửa quá lớn, từ xa nhìn chỉ là một khe hở, lại gần thì gần

như có thể cho một chiếc xe tải chạy vào, muốn di chuyển cánh cửa nặng hàng vạn tấn chỉ một khoảng cách nhỏ, sức mạnh cần thiết không thể ước tính được.

Bảy người nén lại sự phấn khích trong lòng, đi đến trước cửa đồng, ngửi thấy một mùi vị kỳ lạ thổi ra từ khe hở.

Một cảm xúc pha trộn giữa căng thẳng và phấn khích ngày càng trở nên đậm đặc.

Bàn Tử dùng đèn pin chiếu vào trước, ánh đèn vừa vào trong cửa đồng liền hoàn toàn biến mất, cũng không chiếu được gì cả.

A Ninh nói: "Uông Tàng Hải có đề cập, năm xưa người Đông Hạ vào đây, đoạn đường vừa vào trong cửa là một vùng hư vô.

Phải dùng một loại công cụ chiếu sáng kỳ lạ, gọi là "ngọn lửa chân thực", em đoán chắc chắn là dùng sừng tê giác đốt làm nến, mới có thể nhìn thấy tình hình bên trong." Bàn Tử hỏi: "Vậy chúng ta có đi không?" Đúng lúc này, trong bóng tối của khe cửa đồng khổng lồ, đột nhiên sáng lên mấy ngọn đèn, dường như có thứ gì đó đang đi ra.

Ngay sau đó, từ những khe đá dưới lòng khe cốc, không biết từ lúc nào bắt đầu bốc lên từng làn sương mỏng màu xanh lam, như sóng mây cuộn lên nhanh chóng.

Họ phát hiện tất cả các khe đá xung quanh đều bốc lên làn sương mỏng màu xanh lam, tốc độ kinh người, gần như trong nháy mắt, sương mù đã bao quanh dưới đầu gối của bảy người.

Trước mắt cũng bị một lớp sương mờ che phủ, không ngừng dâng lên, ánh sáng đèn pin gần như vô dụng.

Ngay sau đó, một chuỗi tiếng tù và bằng sừng hươu vang lên từ một đầu khe cốc, vô cùng xa xăm, vang vọng trong khe cốc mấy tiếng.

Vô số bóng đen lờ mờ, theo tiếng tù và, xếp thành một hàng dài,

xuất hiện trong làn sương ở cuối khe cốc.

Lara kinh ngạc nói: "Người ở đây chết thì chết, chạy thì chạy, sớm đã tan tác rồi, sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều người như vậy?

Chẳng lẽ có đội ngũ khác ở đây?

Nhưng lại không giống, ... người cũng quá nhiều rồi!" Bàn Tử ở bên cạnh mặt đã tái đi, dường như biết chuyện gì đang xảy ra, miệng lắp bắp, một lúc lâu mới nói được trọn vẹn: "Âm binh tá đạo." "Âm binh?" Lara dù sao cũng là người nước ngoài, vô cùng khó hiểu, bèn hỏi.

Trần Hạo lại làm một động tác ra hiệu im lặng, rồi bảo mọi người tắt đèn pin, lui thẳng về phía sau, nấp sau một tảng đá lớn.

Đội ngũ âm binh đi không nhanh không chậm, Trần Hạo nhìn thấy bóng cờ phiên của người đi đầu.

Đội ngũ bốn người một hàng, đi cực kỳ ngay ngắn, nhanh chóng từ cuối khe cốc xa xôi đi đến trước mặt mọi người.

Dưới ánh đèn pin, bóng người trong sương mù ngày càng rõ ràng.

Chương 491

Chỉ thấy người đi đầu đội ngũ, mặc khôi giáp cũ kỹ thời Ân Thương, tay cầm cờ, phía sau có người khiêng tù và.

Mặc dù trang bị nặng nề như vậy, nhưng những người này đi lại như đang lướt đi, không một tiếng động, tốc độ cũng cực nhanh.

Nhìn lại khuôn mặt của họ, năm cô gái và Bàn Tử đều kinh ngạc.

Đó đều là những khuôn mặt người dài một cách kỳ lạ, toàn bộ đầu dài gấp đôi người thường, tất cả đều không có biểu cảm, sắc mặt cực kỳ trắng bệch.

Đội ngũ như những bóng ma lướt qua trước mặt họ, không hề phát hiện ra mọi người, đi thẳng vào khe hở của cửa đồng khổng lồ, tất cả binh lính đều giống hệt nhau, như những hình nhân bằng giấy.

Lúc này, kể cả Trần Hạo đã biết trước sự việc, tất cả đều nhìn thấy Tiểu Ca cũng mặc bộ khôi giáp tương tự, đi ở giữa đội ngũ.

Khuôn mặt bình thường của anh ta và những khuôn mặt quái dị xung quanh thực sự khác biệt quá lớn, mọi người nhận ra ngay lập tức.

Bàn Tử kinh ngạc kêu khẽ: "Chẳng lẽ Tiểu Ca chết rồi, hồn phách bị đám âm binh này câu đi rồi sao?!" Trần Hạo cười khẽ: "Tiểu Ca vẫn đang đeo thanh Hắc Kim Cổ Đao sau lưng, dáng đi cũng hoàn toàn khác với đám âm binh bên cạnh.

Cho nên, cậu ta còn sống." "Vậy cậu ta làm gì?

Chẳng lẽ...

Tôi đột nhiên có một ý nghĩ rất táo bạo... chẳng lẽ cậu ta trà trộn vào trong?" Tô Nan không thể tin nổi nói khẽ.

A Ninh cũng khẽ cảm thán: "Tên nhóc này điên rồi." Lúc này, Tiểu Ca cũng chú ý tới phía Trần Hạo, quay đầu lại, nhìn thẳng về phía bảy người.

Sau đó anh ta còn cười một cách đầy ẩn ý, mấp máy môi, nói: "Tạm biệt." Rồi anh ta đi vào trong cửa đồng khổng lồ, lập tức biến mất trong bóng tối.

Ngay khi toàn bộ đội "âm binh" đi vào trong cửa đồng khổng lồ, mặt đất đột nhiên rung chuyển mạnh, cánh cửa khổng lồ lập tức khép chặt lại thành một khối.

Bàn Tử lập tức ngồi phịch xuống đất, một cảm giác bất lực chợt dâng lên.

"Hạo gia, chuyện gì vậy?" "Tiểu Ca rốt cuộc làm gì vậy, những người đó thật sự là âm binh sao?" Nhìn Bàn Tử và năm cô gái đầy vẻ khó hiểu và kinh ngạc, Trần Hạo lấy Quỷ Tỳ từ không gian trữ vật ra, nói: "Muốn biết sự thật, vào trong hỏi Tiểu Ca là rõ thôi." A Ninh kinh ngạc nhìn Trần Hạo, nói: "Lão công, chẳng lẽ Quỷ Tỳ là chìa khóa mở cửa đồng khổng lồ?" Trần Hạo vừa tìm kiếm vị trí cắm Quỷ Tỳ, vừa đáp: "Không sai, chỉ cần có Quỷ Tỳ, chúng ta có thể mở cửa đồng!" Trong chốc lát, năm cô gái và Bàn Tử đều ngớ người.

Không lâu sau, Trần Hạo đã tìm được vị trí, trực tiếp cắm Quỷ Tỳ vào cửa đồng.

"Ầm ầm!!!" Một tiếng động lớn vang lên, cửa đồng khổng lồ quả nhiên lại mở ra một lần nữa.

Sau đó Trần Hạo liền vận lôi pháp, toàn thân lập tức như khoác lên một bộ khôi giáp sấm sét màu xanh lam.

Cùng lúc đó, năm cô gái và Bàn Tử cũng theo lời nhắc nhở của Trần Hạo, trực tiếp kích hoạt Tĩnh Tâm Chú và Ngự Quỷ Chú trên

Giao Long Chiến Y.

Vừa vào trong cửa đồng, họ liền bị một vùng hư vô bao phủ.

Nhưng lôi pháp của Trần Hạo lại có tác dụng dẫn đường.

Không lâu sau, họ dễ dàng xuyên qua vùng đất hư vô đó.

Ngay sau đó, bảy người Trần Hạo đều cảm nhận được một luồng sát khí cực kỳ âm lãnh ập tới.

Trần Hạo thì không sao, dù sao hắn cũng mang huyết mạch Thanh Long, lại có đạo pháp cao cường hộ thân.

Nhưng năm cô gái và Bàn Tử thì không ổn, tuy đều đã dùng nội đan dị thú và Chu Quả, nhưng vẫn có chút không chịu nổi.

Bất đắc dĩ, họ lại kích hoạt cả ngọc bội khai quang và pháp chú trên vũ khí mà Trần Hạo tặng.

Mãi đến lúc này, họ mới cảm thấy khá hơn nhiều.

Bàn Tử lẩm bẩm: "Thật không biết tên Tiểu Ca đó sao chịu được nhiệt độ thấp này." Trần Hạo cười nói: "Cậu ta có huyết mạch Kỳ Lân, chính là khắc tinh của âm sát quỷ khí, cho nên Tiểu Ca căn bản không sao." Nhưng đi chưa được bao xa, họ lại nghe thấy âm thanh của âm binh mượn đường lúc trước.

Bàn Tử kinh hãi kêu khẽ: "Hạo gia, mấy thứ quỷ quái đó lại đến nữa rồi!" Hồng Cô cũng căng thẳng: "Lão công, những người đó chẳng lẽ thật sự là âm binh địa phủ?" "Chúng ta đã vào U Minh Địa Phủ rồi sao?" Trần Hạo không chút để tâm, cười lớn nói: "Đó căn bản không phải là âm binh, mà là chiến hồn của binh lính thời Ân Thương.

Tuy ta tự nhận thực lực không yếu, nhưng ta cũng không dám dẫn các em vào U Minh Địa Phủ đâu, tiểu gia ta còn chưa có con trai đó!" Lara khó hiểu hỏi: "Lão công, chiến hồn là gì?

Chẳng lẽ không phải là quỷ sao?" Trong phút chốc, năm cô gái và Bàn Tử đều quên mất âm binh sắp đến gần, toàn bộ sự chú ý đều tập trung vào Trần Hạo.

Thấy đội ngũ âm binh xếp hàng ngay ngắn, trận hình uy nghiêm lúc này đang xông về phía bảy người.

Trần Hạo liền tiện tay lấy ra từ không gian trữ vật chiếc Trấn Yêu Đồng Kính lấy được ở trùng cốc Vân Nam, rồi ném cho Tuyết Lệ Dương, nói: "Em cầm pháp khí này bảo vệ mọi người, anh giải quyết đám âm binh này trước, rồi sẽ giải thích cho các em về chiến hồn!" Lời vừa dứt, Trần Hạo lấy ra Quỷ Tỳ đã có từ lâu nhưng chưa từng dùng đến!

Ngay sau đó, hắn tung người nhảy lên, lao thẳng về phía âm binh.

Thấy cảnh tượng này, Bàn Tử ngạc nhiên hỏi Tuyết Lệ Dương: "Dương tẩu tử, Hạo gia sao lại đưa Trấn Yêu Đồng Kính cho chị dùng vậy, chẳng lẽ các chị dâu khác không dùng được sao?" Chưa đợi Tuyết Lệ Dương trả lời, Hồng Cô đã buồn bã nói: "Không còn cách nào khác, tuy tôi, Lara, A Ninh và Tô Nan cũng đều đã dùng nội đan dị thú và Chu Quả.

Nhưng hiện tại bốn chúng tôi cũng chỉ mới tu luyện ra được chân khí, không giống như Tuyết Lệ Dương, có thể thi triển Vọng khí thuật của phái Bàn Sơn." Bàn Tử nghe xong kinh ngạc kêu lên: "Ôi trời!" "Chẳng lẽ, Dương tẩu tử đã tu luyện ra pháp lực rồi sao?!" Tuyết Lệ Dương mỉm cười nói: "Ta cũng là nhờ có ông ngoại dạy dỗ từ nhỏ, cộng thêm sự hỗ trợ đủ mọi mặt của lão công, mới miễn cưỡng thi triển được Vọng khí thuật.

Còn việc thực sự chuyển hóa chân khí thành pháp lực thì còn xa lắm.

Nhưng nếu chỉ kích hoạt công dụng trấn nhiếp tà túy của Trấn

Yêu Đồng Kính thì miễn cưỡng có thể làm được." Nghe vậy, Bàn Tử lập tức kinh ngạc đến mức mắt tròn miệng dẹt, nửa ngày không nói nên lời.

Còn A Ninh và ba cô gái kia thì kéo Bàn Tử đang ngơ ngác, trực tiếp nấp sau lưng Tuyết Lệ Dương.

Trong nháy mắt, Tuyết Lệ Dương dốc toàn lực thúc đẩy Trấn Yêu Đồng Kính, một luồng ánh sáng vàng nhạt lập tức bao phủ cả sáu người.

Thấy cảnh này, Tô Nan cười nói: "Có Trấn Yêu Đồng Kính và Giao Long Chiến Y là pháp khí khai quang trên người, lại thêm mặt dây chuyền khai quang, dù lũ âm binh đó có xông tới, chúng ta cũng có thể cầm cự đợi lão công quay lại." Cùng lúc đó, Trần Hạo cầm Quỷ Tỳ đã bay đến ngay trước đội ngũ âm binh.

Kết quả chưa kịp đứng vững, tên cầm đầu có âm sát quỷ khí mạnh nhất trong đám âm binh đã âm trầm quát lớn: "Dừng lại!" "Ngươi là kẻ nào?

Dám tự tiện xông vào tổ địa của thị tộc Phục Hy, đúng là tự tìm đường chết!" Lời vừa dứt, tên thủ lĩnh âm binh vung tay, mấy trăm âm binh phía sau liền lao thẳng về phía Trần Hạo.

Nhìn đối phương có sự gia trì của chiến trận, luồng âm sát quỷ khí đen như mực đó như trời long đất lở ập tới.

Trần Hạo không những không lộ ra một tia sợ hãi, ngược lại còn cười nhạt: "Chỉ là một đám chiến hồn của binh lính năm xưa mà thôi, cũng dám giả làm âm binh trước mặt tiểu gia đây à?

Hôm nay tiểu gia ta thu hết các ngươi!" Nói xong, Trần Hạo liền vận pháp lực, trực tiếp tế luyện Quỷ Tỳ.

Trong nháy mắt, Quỷ Tỳ vốn đang tối tăm không ánh sáng, bỗng

tỏa ra luồng quang mang âm u như hố đen.

Ngay sau đó, một lực hút khổng lồ không thể chống cự cuồng dã tuôn ra.

Chưa kịp để lũ quỷ binh xông đến gần, chúng và cả luồng âm sát quỷ khí cuồn cuộn trên người đã lập tức bị hút về phía Quỷ Tỳ.

Chương 492

Chứng kiến cảnh tượng này, đám âm binh đều ngớ người, nhưng dù có phản kháng thế nào cũng vô ích, chỉ có thể trơ mắt nhìn từng người một bị hút vào Quỷ Tỳ.

Tên tướng lĩnh âm binh cầm đầu vừa liều mạng giãy giụa chống lại lực hút của Quỷ Tỳ, vừa không thể tin nổi hét lớn: "Sao ngươi lại có chiếc ấn này?!

Rốt cuộc ngươi là ai?!!!" Nhưng Trần Hạo căn bản lười để ý đến tên tướng lĩnh âm binh, dốc toàn lực thúc đẩy Quỷ Tỳ, hút cả hắn vào trong rồi mới ngừng truyền đạo pháp.

Sau đó, hắn lau vầng trán vốn không có mồ hôi, rồi cất Quỷ Tỳ đi, thản nhiên lôi ra một điếu thuốc châm lửa.

Mãi sau mới ung dung quay lại bên cạnh năm cô gái và Bàn Tử.

Thấy Trần Hạo dễ dàng giải quyết đám âm binh, Tuyết Lệ Dương mới thở phào một hơi, rồi vội vàng thu hồi Trấn Yêu Đồng Kính.

Bàn Tử hưng phấn nói: "Hạo gia, anh thật quá đỉnh!" "Luồng âm sát quỷ khí của đám âm binh vừa rồi thật sự quá đáng sợ, còn lợi hại hơn cả con quỷ vương do tiểu vương gia Bắc Ngụy hóa thành mà chúng ta gặp trong Thần thụ Tần Lĩnh!" "Nếu không phải tôi và các chị dâu đều có Giao Long Chiến Y và ngọc khí khai quang, lại thêm Dương tẩu tử kích hoạt Trấn Yêu Đồng Kính, tôi căn bản không trụ nổi đến lúc anh quay lại!" Bên cạnh, Hồng Cô, Tô Nan và A Ninh tuy không nói gì, nhưng đều không ngừng gật đầu, đồng tình với lời của Bàn Tử.

Chỉ có Lara, người ít hiểu biết nhất về huyền học Hoa Hạ, vẫn ngơ ngác hỏi: "Lão công, đám ác ma vừa rồi rốt cuộc là sao vậy?

Anh còn nói lúc trước, chúng không phải âm binh mà là chiến hồn, vậy chiến hồn rốt cuộc là gì?" Nghe vậy, bốn cô gái của Tuyết Lệ Dương và Bàn Tử cũng đều bị khơi dậy sự tò mò.

Trần Hạo tìm một tảng đá lớn ngồi xuống, rít nhẹ một hơi thuốc, rồi nói: "Thực lực của từng cá thể trong đám đó chắc chắn không bằng quỷ vương do tiểu vương gia Bắc Ngụy hóa thành.

Nhưng dù sao người ta cũng là chiến hồn của hơn hai ngàn năm trước, lại thêm số lượng đông đảo, có chiến trận phối hợp, lợi hại hơn quỷ vương của tiểu vương gia Bắc Ngụy là chuyện hết sức bình thường.

Còn về chiến hồn, thực ra nói trắng ra cũng chỉ là một hình thức tồn tại khác của âm hồn mà thôi.

Muốn trở thành chiến hồn, khi còn sống nhất định phải là những binh sĩ trăm trận còn sống sót trên chiến trường.

Không chỉ có ý chí kiên định, mà còn phải có dũng khí và quyết tâm chiến tử sa trường.

Chỉ khi đạt được những tiêu chuẩn đó, âm hồn của binh sĩ sau khi chết mới có thể tồn tại giữa trời đất dưới hình thức chiến hồn ở những nơi có phong thủy đặc định." Nghe đến đây, năm cô gái và Bàn Tử mới đại khái hiểu ra một chút.

Lúc này, Bàn Tử hưng phấn nói: "Vậy, Hạo gia có thể dễ dàng giải quyết đám chiến hồn đó, chẳng phải chứng tỏ đạo pháp thực lực của anh càng mạnh hơn sao!

Còn nữa, nếu đã những chiến hồn đó đều do những binh sĩ tinh nhuệ nhất thời cổ đại sau khi chết hóa thành, vậy tại sao chúng lại luôn ở trong cánh cửa đồng khổng lồ này?

Chẳng lẽ, chúng chuyên để canh gác nơi này sao?" Trần Hạo bất

đắc dĩ lắc đầu: “Bàn Tử, cậu đề cao tôi quá rồi.

Tuy tiểu gia tôi thực lực mạnh, nhưng muốn diệt mấy trăm chiến hồn có chiến trận phối hợp đó, ít nhất cũng phải tung toàn lực mới được.

Sở dĩ vừa rồi tôi có thể giải quyết dễ dàng như vậy, hoàn toàn là nhờ Quỷ Tỳ.

Nó không chỉ là chìa khóa mở cửa đồng, mà còn khống chế âm khí của những chiến hồn đó.

Nói chính xác hơn, những chiến hồn đó không bị tôi tiêu diệt, mà đều bị nhốt trong Quỷ Tỳ rồi.

Còn vì sao những chiến hồn đó lại luôn ở đây, tôi đoán, thực ra đến tận bây giờ, chúng cũng không biết mình đã chết, vẫn coi mình là binh sĩ khi còn sống, đang canh gác tổ địa của thị tộc Phục Hy.

Người có thể làm được điều này, nhất định là người xây dựng bên trong cánh cửa đồng khổng lồ, đã lợi dụng phong thủy địa mạch của nơi này để bố trí ra.” Nghe xong những lời này, năm cô gái và Bàn Tử đều tán thán sự thần kỳ của nơi đây.

Lúc này, A Ninh ngạc nhiên hỏi: “Lão công, anh nói tổ địa của thị tộc Phục Hy, lời này có ý nghĩa gì vậy?” Nhưng chưa kịp Trần Hạo trả lời, một giọng nam mà mọi người đều cực kỳ quen thuộc đột nhiên vang lên: “Trần Hạo, cậu cũng vào đây?

Mọi người đều điên rồi sao!?” Năm cô gái của Tô Nan và Bàn Tử nhìn theo hướng giọng nói, phát hiện đó chính là Tiểu Ca đã giả dạng chiến hồn trà trộn vào trong cửa đồng!

Năm cô gái lập tức yên tâm, còn Bàn Tử thì chạy tới, hét lên: “Này Tiểu Ca, cậu cũng quá không trượng nghĩa rồi đấy nhé?” “Chúng ta cũng là bạn bè sinh tử, thế mà cậu, tên nhóc này lại bỏ rơi tôi, trà trộn

vào đội ngũ chiến hồn, chạy vào đây trước!" "Nói đi, cậu định đền bù cho tâm hồn non nớt bị tổn thương nghiêm trọng của Bàn gia tôi thế nào đây?" Nghe vậy, Trần Hạo và năm cô gái của A Ninh đều lẳng lặng đảo mắt, ngay cả khóe miệng của Tiểu Ca cũng không kìm được mà giật giật.

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Ca nghiêm túc đáp lại: "Đừng nói nhảm nữa Bàn Tử." Rồi anh ta quay đầu nhìn về phía Trần Hạo, nói: "Đây không phải là nơi các người nên đến, mau rời đi đi.

Nếu không, đợi những chiến hồn đó phát hiện ra là xong đời đó!" Bàn Tử lại cười hề hề nói: "Có gì mà sợ, Tiểu Ca à, đám chiến hồn đó đều bị Hạo gia xử lý hết rồi.

Bàn gia tôi thật không ngờ, lá gan của Tiểu Ca cũng quá nhỏ rồi đấy!" Tiểu Ca nghe xong lập tức kinh hãi, rồi không thể tin nổi hỏi: "Cái gì!?" "Đám chiến hồn đó, đều bị Trần Hạo xử lý hết rồi?!" Nói xong, sắc mặt anh ta trở nên nghiêm túc chưa từng có, thậm chí còn lộ ra một tia sát khí nhàn nhạt, hỏi: "Trần Hạo, từ khi quen biết cậu, tôi luôn cảm thấy cậu rất bí ẩn.Nếu hôm nay đã vào trong cửa đồng rồi, vậy nói ra mục đích của cậu đi." Thấy Tiểu Ca lộ ra sát ý, năm cô gái của A Ninh lập tức nổi giận, từng người một rút ra thần binh lợi khí, chỉ chờ Trần Hạo ra lệnh.

Bàn Tử lại ngơ ngác hét lên: "Tiểu Ca, cậu làm cái quái gì vậy?" "Mọi người đều là bạn bè, anh em, còn cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, cậu nói trở mặt là trở mặt à?" Nói rồi, anh ta đứng giữa Tiểu Ca và mọi người, sợ hai bên nói không hợp là lao vào đánh nhau.

Lúc này, Trần Hạo mỉm cười, rồi thong dong nói: "Yên tâm đi Trương Khởi Linh cuối cùng, tôi chỉ tò mò về bí mật đằng sau cánh cửa đồng mà gia tộc Trương gia các người đã canh giữ suốt mấy ngàn năm nay thôi.

Cho nên mới dẫn họ vào xem thử, còn về cái gọi là thuật trường sinh của thị tộc Phục Hy, yên tâm, tôi và vợ tôi căn bản không quan tâm." Tiểu Ca nghe xong kinh hãi: "...Sao cậu biết tôi tên là Trương Khởi Linh?

Còn nữa, sao cậu biết về thị tộc Phục Hy và thuật trường sinh?

Làm sao tôi có thể tin rằng, cậu không phải đến vì thứ đó." Lời Tiểu Ca chưa nói xong, đã bất đắc dĩ cười khổ lắc đầu: "Nếu là người khác nói không quan tâm đến thuật trường sinh, tôi một chút cũng không tin.

Nhưng là Trần Hạo cậu nói, tôi lại không thể không tin." Thấy thái độ của anh ta thay đổi trong chớp mắt, năm cô gái và Bàn Tử đều ngớ người.

Trần Hạo lại cười nhạt: "Ồ?" "Trương Khởi Linh à... thôi, cứ gọi cậu là Tiểu Ca đi, nếu không thì nghe gượng gạo quá.

Nói đi, sao vừa rồi còn lộ ra sát ý, giờ lại tin lời tôi nhanh như vậy?" Tiểu Ca hiếm khi 'chậc' một tiếng, nói: "Chưa nói đến việc cậu có huyết mạch Thanh Long còn mạnh hơn huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia tôi, chỉ riêng lời nói của Trần Bì và Trương Nhật Sơn đã đủ chứng minh cậu là một người ít nhất cũng hơn trăm tuổi rồi.

Nhưng dung mạo, khí huyết của cậu vẫn là của một người trẻ tuổi.

Thậm chí cả mấy người vợ của cậu, dường như cũng là người cùng thời đại.

Từ đó có thể thấy, Trần Hạo cậu sớm đã nắm giữ một loại thuật trường sinh nào đó, và còn khiến vợ mình cũng được trường sinh.Nếu đã như vậy, tôi tin cậu thật sự chưa chắc đã coi trọng, cái gọi là thuật trường sinh sau cánh cửa đồng này." Thấy Tiểu Ca, cái 'bình dầu

không chịu mở nắp', trước nay chưa từng có mà nói một tràng dài như vậy, nhất thời A Ninh, bốn cô gái kia và Bàn Tử đều kinh ngạc không thôi.

Không khí căng thẳng như sắp đánh nhau giữa năm cô gái và Tiểu Ca lúc trước cuối cùng cũng tan biến.

Thấy cảnh này, Bàn Tử bất giác thở phào một hơi, đồng thời thầm nghĩ: Thật quá đáng sợ!

Nhìn bộ dạng lúc nãy của mấy chị dâu và Tiểu Ca, nếu thật sự đánh nhau, Bàn gia tôi biết giúp ai đây.

Trần Hạo nghe xong mỉm cười: "Nếu Tiểu Ca đã tin tôi rồi, chúng ta cũng đã vào đây, chẳng lẽ cậu không định dẫn tôi đi tham quan một chút sao?" Tiểu Ca lập tức đảo mắt, bất lực phàn nàn: "Trần Hạo, cách nói của cậu cũng quá kỳ quặc rồi!

Từ lời nói vừa rồi của cậu tôi có thể nghe ra, cậu hẳn là biết một số chuyện ở đây.

Cho nên, cậu nghĩ đây là nơi có thể tùy tiện tham quan sao?

Còn nữa, có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc cậu làm sao biết được thân phận của Trương gia tôi, cũng như tổ địa của thị tộc Phục Hy và thuật trường sinh sau cánh cửa đồng?" Thấy Tiểu Ca ra vẻ "cậu không nói, tôi không cho cậu tham quan", Trần Hạo liền bắt đầu bịa chuyện, dù sao cũng không thể nói với Tiểu Ca rằng mình biết tất cả nội tình là do đã đọc tiểu thuyết trước khi xuyên không được?

Huống hồ Trần Hạo tuy chỉ mới xuyên không được hơn hai năm, nhưng việc không ngừng xuống đấu trộm mộ khiến hắn có cảm giác hơi nhàm chán.

Cho nên hắn cũng không sợ nói ra toàn bộ sự thật sẽ gây ra thay đổi và ảnh hưởng lớn đến tình tiết sau này.

Chương 493

Thôi kệ, Trần Hạo hiện tại cũng không quan tâm sau này có tham gia vào các tình tiết đạo mộ thế giới khác hay không.

Thế là hắn lại ngồi xuống tảng đá lớn lúc nãy, lại lôi ra một điếu thuốc châm lửa, rít nhẹ một hơi rồi nói: "Tôi biết đạo pháp, và giỏi thuật bói toán, Tiểu Ca chắc là biết rõ chứ?" Tiểu Ca gật đầu: "Chẳng lẽ chỉ dựa vào thuật bói toán mà cậu đã tính ra được những bí mật này?" Trần Hạo cười lớn lắc đầu: "Đương nhiên là không rồi, tôi lại không phải thần tiên, làm sao có thể lợi hại như vậy.

Nhưng từ khi chúng ta quen biết nhau, trước là mộ đáy biển Tây Sa, rồi đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, Thần thụ Tần Lĩnh và làng sương mù.

Sau đó nữa là lăng Xà Mẫu và Vân Thiên Cung, tất cả dấu vết đều cho thấy, những ngôi mộ cổ này hoàn toàn có liên quan đến nhau.

Dựa vào những manh mối này, cộng thêm thuật bói toán của tôi, muốn tính ra ngọn nguồn trong đó, chắc cũng không quá khó chứ?" Nghe xong những lời này, năm cô gái và Bàn Tử ở bên cạnh đều kinh ngạc không thôi.

Đúng vậy, những ngôi mộ cổ mà Trần Hạo nói, cuối cùng đều có liên quan mật thiết đến Vân Thiên Cung, hoặc bí mật sau cánh cửa đồng khổng lồ.

Ngay cả Tiểu Ca cũng ngây người một lúc lâu, rồi cười khổ nói: "Trần Hạo, tu vi đạo pháp của cậu, thực sự khiến người ta bội phục vạn phần.

Không ngờ bí mật mà Trương gia tôi gìn giữ suốt mấy ngàn năm, cuối cùng lại bị cậu bói ra.

Nhưng Trương gia tôi mấy ngàn năm nay, cũng chỉ biết sau cánh cửa đồng, có một loại thuật trường sinh không nên tồn tại trên đời.

Nhưng tình hình cụ thể, vẫn là một mớ bòng bong.Nếu cậu đã bói ra được tất cả bí mật, vậy có thể nể tình giao tình của chúng ta mà nói cho tôi biết không, cũng để tôi biết sự hy sinh mấy ngàn năm của Trương gia, có đáng giá hay không?" Nghe đến đây, ngay cả Lara, bốn cô gái kia và Bàn Tử cũng đều tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Bởi vì lượng thông tin trong cuộc trò chuyện vừa rồi của hai người, thực sự quá lớn.

Bí mật dường như đã được che giấu suốt mấy ngàn năm, cũng thực sự khiến họ tò mò không thôi.

Trần Hạo búng đi tàn thuốc đã cháy hết, rồi nói: "Nếu đã như vậy, vậy tôi sẽ kể cho các người nghe một lượt." Sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Trần Hạo tổng hợp tình tiết trong nguyên tác và các quan điểm trên các diễn đàn về thế giới quan Đạo Mộ, rồi lên tiếng.

"Thật ra, bí mật bên trong Thanh Đồng Môn có thể gọi là Chung Cực!" "Cái gọi là Chung Cực, thực ra có thể chia thành ba tầng ý nghĩa." "Điều thứ nhất: Thanh Đồng Môn dưới lòng đất núi Trường Bạch chính là di tích văn minh của thị tộc Phục Hy cổ, là cội nguồn của văn minh Hoa Hạ." "Điều thứ hai: Nền văn minh đồng thanh thời tiền sử, Xi Vưu, Quảng Tây, thậm chí bao gồm cả việc Tiểu Ca mất trí nhớ." "Điều thứ ba: Bí mật trường sinh thời cổ đại, sự phát triển của thuật trường sinh mà Phục Hy đã tạo ra, ví dụ như 'người mặt rắn', sự cộng sinh giữa người và động vật." "Cội nguồn của văn minh Hoa Hạ, đứng đầu Tam Hoàng chính là Phục Hy, thủ lĩnh của bộ lạc Đông Di." "Khảo cổ tiền sử hiện nay chỉ ra rằng, cội nguồn của bộ lạc Đông Di chính là văn hóa Hồng Sơn." "Đông Bắc chính là một trong những nơi cổ xưa nhất.

Vì vậy, Vân Đỉnh Thiên Cung chính là khởi nguồn của mọi Chung Cực." "Văn minh Hoa Hạ sau này có ba nhánh lớn: lần lượt là Long Quân, Xi Vưu và Tây Vương Mẫu." "Thực ra tất cả đều là hậu duệ và nhánh phụ của Phục Hy." "Nhánh Long Quân, qua chiến tranh dung hợp, đã trở thành mạch chính thống nhất, trở thành tổ tiên của người Hoa Hạ." "Một nhánh ở phía Tây là xã hội thị tộc mẫu hệ, chính là nhánh Tây Vương Mẫu ở Tây Vực." "Xi Vưu vốn ở khu vực Hà Bắc, sau khi thất bại trong cuộc chiến với Hoàng Đế, một bộ phận hậu duệ đã sáp nhập vào bộ lạc Long Quân." "Một bộ phận khác di cư về phía Nam, vào Hồ Nam, trở thành dân tộc Miêu, Dao, sau đó lại tiếp tục di cư xuống Quảng Tây, Vân Nam." "Nhưng chung một cội nguồn và tổ tiên, đều là Phục Hy." "Bí mật trường sinh bất lão cũng bắt nguồn từ Phục Hy, Tây Vương Mẫu chỉ phát triển thuật trường sinh bất lão mà thôi." "Thời đại Phục Hy, dường như tuổi thọ của con người rất dài, bản thân Phục Hy hưởng thọ 1100 tuổi.

Có thể thấy bộ lạc Phục Hy có thuật trường sinh." "Nhìn lại đồ đằng biểu tượng của bộ lạc Phục Hy, có rồng, rắn, chim, côn trùng." "Bộ lạc Long Quân kế thừa đồ đằng rồng, bộ lạc Xi Vưu kế thừa đồ đằng rắn." "Tây Vương Mẫu lại kế thừa trọn vẹn nhất đồ đằng của Phục Hy, bao gồm rắn, chim, côn trùng (Thi Biệt).

Có lẽ, Tây Vương Mẫu mới là hậu duệ chính thống hơn của Phục Hy." "Đồng thời, các bộ lạc lại có sự phát triển riêng." "Văn hóa ngọc của Tây Vương Mẫu, văn hóa đồng thanh của bộ lạc Xi Vưu, tất cả đều khởi nguồn từ núi Trường Bạch, cũng là vùng đất tổ của Phục Hy phía sau Thanh Đồng Môn." "Theo lịch sử chính thống, thời đại đồ đồng của Hoa Hạ bắt đầu từ nhà Hạ, đỉnh cao là thời Thương Chu." "Nhưng khảo cổ tiền sử hiện nay rõ ràng đã lật đổ quan điểm này.

Từ thời viễn cổ, Hoa Hạ đã xuất hiện một nền văn minh đồ đồng phát triển cao, di chỉ Tam Tinh Đôi ở Tứ Xuyên đã chứng minh điều

đó.” “Từ đó có thể suy đoán: Xi Vưu là người sáng tạo ra những khí cụ bằng đồng khổng lồ thời tiền sử, cây thần đồng ở Tần Lĩnh là do bộ lạc Xi Vưu xây dựng, mục đích là để tế tự.” “Bởi vì người thời đó tin rằng, trồng cây thần có thể đi thẳng lên trời.” “Loại đồng này không phải đồng bình thường, nó có khả năng gây ảo giác mạnh.” “Con người từ thời viễn cổ, các vu sư khi tế tự đều phải dùng chất gây ảo giác, điều này được ghi lại ở nhiều dân tộc, vu sư chỉ thông qua ảo giác mới có thể giao tiếp với thần linh.” “Ở Tần Lĩnh, mọi người đều đã thấy công năng tế tự của cây thần đó, có dấu vết của vu cổ, mà vu cổ của người Miêu chính là truyền lại từ Xi Vưu.” “Loại đồng đặc biệt này có tác động mạnh mẽ đến tinh thần con người, gây ảo giác và ảo giác tập thể, nên mới được dùng để tạo cây tế tự.” “Hoặc có thể nói, nó là một loại thuốc phiện kim loại, đồng thời có thể khiến người ta mất trí nhớ.” “Thời Xi Vưu, các vu sư chính là thông qua cây đồng này để khiến người trong bộ lạc sinh ra ảo giác tập thể khi tế tự.” “Trong mộ biển có cây san hô đồng treo đầy chuông, cây thần đồng ở Tần Lĩnh, hay chuông đồng trên đuôi Thi Biệt trong Lỗ Vương Cung, tất cả đều là những thứ có thể gây ảo giác nhẹ cho con người.” “Mà người nắm giữ bí mật này, chỉ có thể là hậu duệ của Xi Vưu. 20 năm trước, đội khảo cổ đã phát hiện những khối sắt ở Quảng Tây, chính là loại đồng đó.” “Vậy thì, từ đây có thể suy đoán, hậu duệ của Xi Vưu, người Miêu và người Dao chắc chắn đã giấu thứ này ở Quảng Tây, nơi tụ cư của hậu duệ Xi Vưu.” Nói đến đây, Trần Hạo dừng lại một chút, Tiểu Ca và năm cô gái, cùng Bàn Tử, tất cả đều nghe đến ngây người.

Nhưng Trần Hạo hoàn toàn không để ý, tiếp tục nói.

“Nói xong điều thứ nhất và thứ hai, tôi sẽ nói tiếp điều thứ ba, đó là sự phát triển của bí mật trường sinh bất lão thời cổ đại.” “Theo như những gì tôi bói ra được, người kế thừa hoàn chỉnh đồ đằng của Phục

Hy, hậu duệ tương đối chính thống là Tây Vương Mẫu, hiện nay hẳn vẫn đang tồn tại trong di tích đầm rắn ở Tây Vực." "Phương pháp đầu tiên để Tây Vương Mẫu sống đến hiện tại là cộng sinh giữa người và thú, đây vẫn là phương pháp cũ do Phục Hy truyền lại." "Có người rắn, người chim, v.v...

Loại phương pháp trường sinh này, nếu con người hoàn toàn bình thường, có thể đạt được tuổi thọ tương đương với động vật cộng sinh trong cơ thể, khoảng ngàn năm." "Nếu con người gặp tai nạn, chỉ cần động vật trong cơ thể còn sống, vì động vật và người cộng sinh lâu dài, nó sẽ có ký ức và ý thức của người, có thể tiếp tục cộng sinh với một người khác đã bị tẩy não, thực hiện chuyển thế." "Nhưng có khuyết điểm, khi tuổi thọ của động vật cộng sinh kết thúc, người cũng phải chết." "Hơn nữa, sẽ trở thành yêu quái nửa người nửa thú.

Giai đoạn đầu Tây Vương Mẫu chắc chắn đã dùng phương pháp này, nên hình tượng ban đầu của bà ta là yêu quái." "Phương pháp thứ hai là đan dược cộng với Thi Biệt Vương.

Nhận ra nhược điểm của phương pháp trường sinh cộng sinh giữa người và thú, Tây Vương Mẫu đã tập trung cải tiến." "Động vật cộng sinh chết thì người cũng chết theo, phải làm sao?

Làm thế nào để giữ lại ký ức và ý thức trong não người, đồng thời để cơ thể không bị phân hủy và tái sinh, liệu có thể không còn là hình dạng yêu quái nửa người nửa thú không?" "Giải pháp là làm cho động vật cộng sinh trong cơ thể càng nhỏ càng tốt, không giống như chim hay rắn lớn.

Thế là Tây Vương Mẫu đã phát hiện ra ba thứ: Thi Biệt, Vẫn Ngọc và Kê Quan Xà Vương." "Thi Biệt – một loại động vật có thể đẻ trứng trong não người để bảo tồn ký ức, thân hình cũng nhỏ, có thể trở thành vật cộng sinh mới." "Vẫn Ngọc – khi còn sống ăn vào có thể

giữ gìn nhan sắc, sau khi chết có thể giữ cho thi thể không bị phân hủy." "Kê Quan Xà Vương – chắc chắn là một loại thần xà có thể tái sinh sau khi chết thông qua việc lột da." "Thế là Tây Vương Mẫu bắt đầu tiến hành các thí nghiệm quy mô lớn, và tạo ra một loại sinh vật có cả ưu điểm của Thi Biệt và Kê Quan Xà." "Cuối cùng, thứ vô cùng lợi hại này đã được Tây Vương Mẫu nghiên cứu thành công, đó chính là Thi Biệt Vương." "Vu cổ là bỏ mấy loại độc trùng cực kỳ lợi hại vào cùng một chỗ, để chúng tự cắn nuốt lẫn nhau, con cuối cùng còn lại chính là cổ." "Thi Biệt Vương của Tây Vương Mẫu chắc chắn cũng là loại này, nó hội tụ những điểm lợi hại nhất của Thi Biệt và Kê Quan Xà, vừa có thể lưu giữ ký ức, vừa có thể giữ hình người, vừa có thể lột da tái sinh." "Dĩ nhiên, Thi Biệt có kịch độc.

Vì vậy, bà ta đã phong ấn Thi Biệt Vương này trong ngọc anh, một viên đan dược trường sinh bất lão đã được chế thành." "Khi Tây Vương Mẫu sắp chết, chỉ cần uống đan dược, nằm vào trong Vẫn Ngọc là có thể chờ đợi tái sinh." "Trong thời gian đó, Thi Biệt sẽ đẻ trứng trong não để bảo tồn ký ức, đồng thời Vẫn Ngọc có thể giữ cho cơ thể không phân hủy, Thi Biệt lại có công năng lột da của rắn." "Sau khi lột da vài lần, con người có thể trở lại tuổi trẻ, đồng thời ký ức trong não cũng được khôi phục, hoàn thành việc tái sinh." "Công năng mạnh mẽ của Vẫn Ngọc không phải thứ ngọc dũng có thể so sánh, quá trình này của Tây Vương Mẫu cần thời gian ngắn hơn, khoảng vài trăm năm." "Phương pháp thứ ba: ăn đan dược khi còn trẻ, khi còn sống." "Con người đương nhiên đều tham lam, Tây Vương Mẫu cũng không ngoại lệ.

Tuy đã thực hiện được việc tái sinh, nhưng phải chết một thời gian dài.

Vậy nếu khi còn trẻ, còn sống mà ăn viên đan dược Thi Biệt thì sẽ thế nào?" "Tây Vương Mẫu liền dùng người sống làm vô số thí

nghiệm, kết quả, hoặc là chết ngay lập tức, hoặc là biến thành quái vật như Cấm Bà, hoặc là phát điên.

Tóm lại là không thành công." "Cuối cùng Tây Vương Mẫu đã phát hiện ra bí mật: cách duy nhất để ăn Thi Biệt khi còn sống mà vẫn bình an vô sự, có thể trường sinh, là phải vào trong Vẫn Ngọc, và không bao giờ rời khỏi Vẫn Ngọc." "Cả ba đều là phương pháp trường sinh, dĩ nhiên không thể do Tây Vương Mẫu nghĩ ra." "Bởi vì Tây Vương Mẫu là hậu duệ của Phục Hy, mà Phục Hy sở hữu tất cả các phương pháp trường sinh, nên Tây Vương Mẫu chỉ kế thừa và cải tiến chúng mà thôi." "Đây cũng chính là bí mật luân hồi của Vạn Nô Vương đời thứ mười bốn ở Đông Hạ, bí mật của du diên, bí mật tẩy đi ký ức, bí mật của vĩnh sinh…" Nghe đến đây, đừng nói là Tiểu Ca, ngay cả năm cô gái Tô Nan và Bàn Tử cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Không phải là năm cô gái ngưỡng mộ thuật trường sinh, dù sao họ đều biết nhờ có Trần Hạo, tất cả đều có thể trường sinh bất tử, mãi mãi tuổi xuân.

Chỉ là những lời Trần Hạo nói thật sự quá khó tin, thậm chí còn liên quan đến những nhân vật thần thoại của Hoa Hạ.

Nhìn vẻ mặt của mọi người, Trần Hạo có thể hiểu được, dù sao trước khi xuyên không, khi tìm hiểu những thông tin này, anh cũng không khỏi cảm thán sự thần kỳ và quỷ dị của thuật trường sinh trong thế giới Đạo Mộ.

Thế là Trần Hạo dừng lại một lát rồi lại tiếp tục.

"Tiếp theo là câu chuyện của Uông Tàng Hải.

Câu chuyện của hắn có vẻ phức tạp nhất, nhưng thực ra, sau khi đã có những giải đáp ở trên làm nền, bí mật của Uông Tàng Hải lại trở nên đơn giản." "Hắn bị Vạn Nô Vương đời thứ mười bốn bắt đi

xây mộ, từ đó tiến vào Đại Đồng Môn, biết được bí mật luân hồi cộng sinh giữa Vạn Nô Vương và du diên, cũng biết được bí mật về khả năng gây ảo giác và tẩy não của đồng thanh." "Đối với một người như Uông Tàng Hải, dĩ nhiên nảy sinh ý định trường sinh bất lão.

Nhưng, phương pháp cộng sinh với động vật biến thành yêu quái như Vạn Nô Vương, hiển nhiên hắn không thể chấp nhận." "Thế là hắn bắt đầu nhân tiện giúp Vạn Nô Vương thu thập trân bảo, đồng thời tìm kiếm thông tin liên quan trong các ngôi mộ cổ." "Hắn phát hiện ra hai ngôi mộ cổ đặc biệt, lần lượt là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, và Kính Nhi Cung mà Trần Bì A Tứ đã xuống." "Lỗ Vương Cung liên quan đến huyết thi và một loại đan dược trường sinh khác, còn Kính Nhi Cung rõ ràng liên quan đến bí mật của đồng thanh, cũng như bí mật mà hậu duệ của Xi Vưu là người Miêu đang bảo vệ ở Quảng Tây." "Đan dược và tẩy đi ký ức, rõ ràng là hai trọng điểm liên quan đến trường sinh.

Nhưng, Uông Tàng Hải không lấy được chiến quốc bạch thư, nên không thể biết ngay sự tồn tại và bí mật của nước Tây Vương Mẫu." "Sau đó, hắn quay lại Vân Đỉnh Thiên Cung lần thứ hai, lần này hắn nhìn thấy thi thể của Vạn Nô Vương sau khi đã uống đan dược, cũng chính là cái xác mười hai tay mặc áo giáp đen mà Trần Hạo vừa xử lý bên ngoài, và tìm ra địa chỉ Côn Luân của Tây Vương Mẫu." "Uông Tàng Hải đến Thiên Cung, nhưng lúc đó Tây Vương Mẫu chỉ có thể ở trong Vẫn Ngọc." "Hắn đã tìm ra bí mật vĩnh sinh bằng cách tái sinh sau khi chết của Tây Vương Mẫu, nhưng có lẽ không biết phương pháp ăn đan dược khi còn sống và ở trong Vẫn Ngọc.

Dù có biết, cũng chưa chắc hắn sẽ dùng." "Thế là Uông Tàng Hải lấy đi Vẫn Ngọc, dược liệu và đan dược Thi Biệt từ đầm rắn." "Sau khi trở về, hắn bắt đầu xây dựng mộ biển, thực chất là để nghiền ngẫm và nghiên cứu đạo trường sinh." "Nhưng không giống Thiết

Diện Sinh, Thiết Diện Sinh tuân theo quy tắc, còn Uông Tàng Hải thì thí nghiệm và hoàn thiện." "Uông Tàng Hải không muốn chờ đợi quá trình lột da trong mộ, thế là hắn cũng tìm ra phương pháp cho người sống ăn đan dược Thi Biệt, liền tìm người để thí nghiệm." "Kết quả cũng giống như của Tây Vương Mẫu, những người đó biến thành quái vật như Cấm Bà và Hải Hầu Tử.

Cũng chính là những thứ chúng ta gặp trong mộ biển Tây Sa." "Thấy tình cảnh này, Uông Tàng Hải không cam tâm, bèn dùng đồng thanh cổ và một diệu kế.

Trước khi chết, hắn ăn hai viên đan dược, sao chép hai phần ký ức của mình." "Một mặt, cơ thể hắn tiếp tục lột da chờ đợi, mặt khác, hắn để ý thức và ký ức của mình cấy ghép lên cơ thể một người khác trước, tương đương với việc tái sinh trước một bước." "Sau đó thông qua người có ý thức đó để thao túng, chờ đợi cơ thể thật của mình tái sinh." Bàn Tử đứng bên cạnh nghe đến ngây người, không khỏi cảm thán: "Thằng cha Uông Tàng Hải này đúng là thông minh thật!" Trần Hạo cười gật đầu, tiếp tục nói: "Nhưng, sau khi chết, làm sao để kiểm soát mọi thứ diễn ra theo kế hoạch?" "Thế là âm mưu của Uông Tàng Hải chủ yếu thể hiện ở đây.

Sau này người có thể vào mộ của hắn, chắc chắn cũng là dân trộm mộ, nên Uông Tàng Hải đã nhắm vào nhóm người này." "Bản thân hắn là đại sư trộm mộ, nên ngôi mộ của hắn hoàn toàn được thiết kế cho mục đích này." "Ba con xà mi đồng ngư kia, tất cả đều là để dụ dỗ dân trộm mộ." "Những cảnh tượng quỷ dị trong Lỗ Vương Cung, Kính Nhi Cung, kết hợp với bí mật trên xà mi đồng ngư, sẽ khiến bất kỳ tên trộm mộ nào cũng không thể kìm lòng, nhất định phải giải mã bí mật." "Cứ như vậy, bọn họ nhất định sẽ đến mộ biển của Uông Tàng Hải." "Uông Tàng Hải quá hiểu dân trộm mộ, nên mỗi một cạm bẫy đều là để dẫn dụ, tất cả cơ quan, bố trí, âm mưu không phải để

phòng trộm mộ, mà hoàn toàn ngược lại, là để đạt được mục đích của hắn." "Vì vậy, cây san hô đồng chắc chắn là để tẩy đi ký ức của những kẻ trộm mộ." "Sau khi bố trí xong tất cả, Uông Tàng Hải chết đi, nhưng mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát của hắn, chỉ chờ đợi kẻ xui xẻo kia đến nộp mạng." Lúc này, Trần Hạo thở ra một hơi dài, rồi cười nói.

"Đến đây, những tình huống tôi có thể bói ra được, cơ bản đều đã nói hết." "Còn về sau này Tiểu Ca và Thiên Chân có tiếp tục theo manh mối này để khám phá hay không, đó là chuyện của họ." "Với tư cách là bạn bè, tôi chỉ có thể hy vọng các cậu vạn sự cẩn thận, mọi việc thuận lợi." "Còn về ân oán giữa nhà họ Trương và nhà họ Ngô của Thiên Chân, cũng như các gia tộc khác trong Cửu Môn và nhà họ Uông, cũng chỉ có thể do các cậu tự giải quyết." "Nhưng nếu có một ngày, hai người cần tôi giúp đỡ, tôi nhất định sẽ ra tay." "Dù sao, chúng ta là bạn tốt mà!" Nói xong, nghĩ đến tình tiết Sa Hải sau này, khóe miệng Trần Hạo lộ ra một nụ cười trêu tức.

Nghe xong lời kể của Trần Hạo, Tiểu Ca im lặng hồi lâu.

Bởi vì anh vạn lần không ngờ, bí mật mà gia tộc đã bảo vệ suốt mấy ngàn năm lại có nhiều tình huống như vậy.

Thậm chí anh còn cảm thấy gia tộc mình có chút nực cười, chỉ vì sợ thuật trường sinh quỷ dị này xuất hiện trên đời mà đã khổ sở bảo vệ lâu như vậy!

Cuối cùng, ngàn lời vạn chữ của Tiểu Ca cũng chỉ hóa thành mấy từ.

"Đa tạ đã cho tôi biết chuyện này!" Trần Hạo lắc đầu: "Đều là bạn bè, không cần khách sáo." Một lúc sau, Tiểu Ca cuối cùng cũng trở lại vẻ mặt như cũ, hỏi: "Nếu cậu đã hiểu rõ tường tận như vậy, có muốn xem di tích của thị tộc Phục Hy không?" Trần Hạo cười gật đầu:

“Đương nhiên.” “Chúng ta đã vào đây rồi, ít nhất cũng phải nhìn một cái chứ.” Lần này Tiểu Ca không phản đối nữa, chỉ im lặng dẫn bảy người Trần Hạo đi sâu vào bên trong cánh cổng đồng khổng lồ.

Đi khoảng nửa giờ, tám người cuối cùng cũng thấy được di chỉ cổ của thị tộc Phục Hy.

Nhìn những con quái vật khổng lồ mình người đuôi rắn, bảy người Trần Hạo cũng kinh ngạc không thôi.

Nhưng sau khi biết được tình hình thực tế, dù kinh ngạc về phương thức sinh tồn này, cũng chỉ dừng lại ở đó.

Chương 494

Trên đường trở về Thanh Đồng Môn, Bàn Tử không ngừng lẩm bẩm: "Âm sát khí ở đây nặng quá, Bàn gia sắp chết cóng rồi." Tiểu Ca cười khổ nói: "Bàn Tử, cậu biết đủ đi." "Phải biết rằng, bên trong Thanh Đồng Môn nếu không có Quỷ Tỳ, người thường không thể đi xa như vậy đâu." "Nếu không phải Trần Hạo cho cậu uống nội đan dị thú và Chu Quả, lại thêm Giao Long Chiến Y và những pháp khí đã khai quang như ngọc khí, kết quả thế nào chắc cậu cũng rõ." Lara kinh ngạc hỏi: "Vậy tổ tiên nhà họ Trương và Uông Tàng Hải đã vào bằng cách nào?" Trần Hạo cười nói: "Người giữ mộ các đời của nhà Tiểu Ca đều là người sở hữu huyết mạch Kỳ Lân thuần khiết nhất." "Uông Tàng Hải thì càng không cần phải nói, lão già đó tuy chiến lực không được, nhưng huyền học và thuật Kỳ Môn Độn Giáp lại có trình độ cực cao." "Cho nên họ vào được cũng không có gì kỳ lạ." Khi cuối cùng cũng quay lại Thanh Đồng Môn, Tiểu Ca hỏi.

"Trần Hạo, nghe ý của cậu, lẽ nào sau này cậu không định cùng Thiên Chân đổ đấu nữa à?" Trần Hạo lắc đầu: "Hai năm tuy không dài, nhưng số lần tôi xuống mộ thật sự quá thường xuyên, có chút mệt rồi." "Huống hồ những ngôi mộ mà các cậu tìm đều cực kỳ bí mật, tôi cũng không tiện tham gia!" Nói xong, Trần Hạo liền lấy ra Quỷ Tỳ, nói.

"Được rồi Tiểu Ca, tôi biết mục đích cậu vào đây, không cần tiễn tôi đâu." "Những chiến hồn đó đều ở trong Quỷ Tỳ này của tôi, cậu đổi Quỷ Tỳ của cậu cho tôi, đợi tôi rời đi rồi, hãy thả những chiến hồn đó ra, tiếp tục bảo vệ bí mật Chung Cực." Tiểu Ca rất rõ tính cách của Trần Hạo, đoán chừng nếu muốn giữ lại cả hai Quỷ Tỳ, tuyệt đối là không thể.

Thế là anh lấy ra Quỷ Tỳ của mình, đổi với Trần Hạo, rồi mở cánh cổng đồng khổng lồ.

Trần Hạo lại nhìn Tiểu Ca một cái, rồi cười trêu chọc.

“Tiểu Ca, núi xanh không đổi, sông dài mãi trôi, sau này còn gặp lại!” Nói xong, anh dẫn theo năm cô gái Tuyết Lệ Dương một lần nữa bước ra khỏi Thanh Đồng Môn.

Bàn Tử thì nói thêm vài câu dặn dò rồi cũng vội vã đi theo ra ngoài.

Khi cả bảy người đều đã ra khỏi cổng đồng, một tiếng 'ầm ầm' vang lên, Thanh Đồng Môn liền đóng lại kín kẽ.

Thấy cảnh này, Bàn Tử thở dài một hơi, rồi hỏi.

“Hạo gia, bây giờ chúng ta làm gì?

Quay lại đường cũ à?” Trần Hạo dĩ nhiên biết, thực ra ở đây có một con đường khác gần hơn, có thể đi thẳng đến hang đá trú bão tuyết.

Anh liền cười nói: “Quay lại đường cũ chán lắm, đi theo tiểu gia tôi đây, đảm bảo bớt đi được hơn nửa đường vòng!” Nói xong, anh dẫn theo năm cô gái tò mò và Bàn Tử vui mừng, đi về phía đầu kia của khe nứt.

Đá dưới khe nứt gồ ghề như đồi núi, cực kỳ khó đi, nhưng bảy người Trần Hạo không ai là kẻ yếu, chút vấn đề nhỏ này căn bản không làm khó được họ.

Dễ dàng lật qua một tảng đá lớn như quả đồi, phía trước khe nứt xuất hiện một ngã ba.

Ba khe nứt khổng lồ của vách núi hiện ra trước mặt, Bàn Tử ngơ ngác hỏi.

“Hạo gia, có ba con đường, chúng ta đi đường nào?” Trần Hạo suy

nghĩ một chút, rồi chỉ vào ngã rẽ mà trong nguyên tác Phan Tử đã để lại dấu hiệu an toàn cho Thiên Chân, nói: "Chúng ta đi bên trái!" Ngay sau đó, bảy người liền đi vào khe nứt đó.

Đi được một lúc lâu, khe nứt càng lúc càng hẹp, cuối cùng chỉ đủ cho từng người một đi qua, không khí đột nhiên ấm lên.

Quan trọng nhất là, bên ngoài khe nứt này là một hang động tự nhiên, hai bên mặt đất có mấy suối nước nóng, trong chốc lát cả bảy người Trần Hạo đều hoàn toàn thả lỏng.

Sau đó bảy người ở lại trong hang động này, vừa ăn uống vừa nghỉ ngơi.

Cuối cùng Trần Hạo và Bàn Tử, cùng năm cô gái thay phiên nhau ngâm mình trong suối nước nóng.

Dĩ nhiên, khi năm cô gái tắm, Trần Hạo và Bàn Tử đứng ở góc khuất của hang động.

Tuy năm cô gái không ngại Trần Hạo nhìn, nhưng có Bàn Tử ở đây thì lại là chuyện khác.

Sau khi nghỉ ngơi tại chỗ nửa ngày, bảy người Trần Hạo lại tiếp tục đi sâu hơn vào trong khe nứt.

Đi được gần một ngày, đột nhiên họ phát hiện xung quanh quen thuộc, khi Bàn Tử há hốc mồm chỉ vào bức bích họa hai lớp bị người ta bóc ra trên một khe nứt bên cạnh, Trần Hạo không khỏi bật cười.

A Ninh và bốn cô gái cũng kinh ngạc không thôi, Bàn Tử chỉ vào lối ra của khe nứt đó la lớn.

"Mẹ kiếp, đây là khe đá bị đá tảng bịt kín mà chúng ta đã trú bão tuyết khi lên núi!" Năm cô gái và Bàn Tử đều cảm thán, cũng không ngờ rằng, chỉ cần đi thêm vài cây số nữa trong khe nứt này là đến nơi có Cửu Long Kéo Quan Tài.

Kết quả lại đi một vòng lớn như vậy.

Chỉ có Trần Hạo thầm cười trong lòng: Tiểu gia sớm đã biết con đường này rồi.

Chỉ là, lúc đó không tiện nói thẳng ra mà thôi.

Sau đó, khi sắp ra khỏi khe nứt, tất cả mọi người lần đầu tiên nhìn thấy mặt trời sau một tuần, ai nấy đều bị chói đến không mở nổi mắt.

Sau đó Bàn Tử gọi điện thoại vệ tinh, xác định rằng môn nhân của phái Liệt Hải sẽ đến thôn Doanh Sơn chờ, còn Thiên Chân, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh cũng đã an toàn trở về.

Thế là bảy người Trần Hạo nhanh chóng xuống khỏi đường tuyết, thẳng tiến về thôn Doanh Sơn.

Khi bảy người Trần Hạo quay về thôn Doanh Sơn, trong thức hải liền vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"[Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành kịch tình Vân Đỉnh Thiên Cung.

Vui lòng lựa chọn điểm thưởng.]" "[1, Thưởng một tấm Hộ Pháp Sứ Giả Tạp.]" "[2, Thưởng 10000 điểm thưởng.]" "[3, Thưởng một trăm triệu đô la Mỹ.]" Nhìn rõ các lựa chọn, Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp chọn 1.

Đùa à, một tấm Hộ Pháp Sứ Giả Tạp có giá trị mười vạn điểm thưởng.

Huống chi Trần Hạo hiện tại có hơn trăm vạn điểm thưởng, căn bản không thiếu một vạn điểm.

Còn về một trăm triệu đô la Mỹ, thứ Trần Hạo có nhiều nhất bây giờ chính là tiền, chỉ có não úng nước mới chọn mục thứ hai và thứ ba!

Nhưng có chút tiếc nuối, vì chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung lần này không hoàn toàn dọn dẹp được nguy hiểm sau Thanh Đồng Môn, nên không nhận được phần thưởng mở rộng không gian trữ vật.

Còn về hơn một trăm vạn điểm thưởng kia, Trần Hạo cũng không chọn đổi ngay.

Nguyên nhân đơn giản, vì anh đột nhiên cảm thấy hơi mệt, cũng có chút chán ngán, nên trừ khi cần thiết, tạm thời không định tiếp tục làm nhiệm vụ kịch tình.

Vì vậy, Trần Hạo tạm thời không có nhu cầu đổi gấp.

Tuy chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung lần này, xem ra thu hoạch không nhiều.

Nhưng mọi người đừng quên, lần này chỉ riêng điểm thưởng, Trần Hạo đã kiếm được hơn trăm vạn.

Có thể nói, lần đổ đấu này so với bất kỳ lần nào trước đây của Trần Hạo, thu hoạch đều nhiều hơn rất nhiều!

Dù sao chỉ cần có điểm thưởng, muốn đổi thứ gì mà chẳng được!

Sau khi về thôn Doanh Sơn, Trần Hạo liền để năm cô gái Tuyết Lệ Dương đi nghỉ ngơi.

Anh và Bàn Tử thì đi thăm Thiên Chân, Phan Tử và Ngô Tam Tỉnh.

Sau đó hai người lại đến nơi đóng quân của các môn nhân phái Liệt Hải đến tiếp ứng.

Trong một chiếc lều lớn, Trần Hạo trực tiếp lấy ra toàn bộ minh khí tồn kho từ những lần đổ đấu trước, trừ vàng bạc châu báu ra.

Chương 495

Một bên là các môn nhân Liệt Hải, vừa nuốt nước bọt, vừa đóng gói những món minh khí đã được bọc kỹ lên xe tải.

Bên kia, Trần Hạo bắt đầu giao phó cho Bàn Tử.

"Bàn Tử, sau khi mang số minh khí này về, tất cả quốc bảo hàng đầu đều giao cho Thiên Chân, để cậu ta giao nộp cho nhà nước." Bàn Tử nghe vậy liền sốt ruột: "Hạo gia, cậu định làm gì vậy?!" Trần Hạo mỉm cười nói: "Yên tâm, tôi làm vậy là có mục đích." "Dù sao những món quốc bảo hàng đầu này, chúng ta dám bán, người Hoa Hạ cũng không dám mua." "Còn về người nước ngoài, tiểu gia tôi không bán." "Huống hồ nhà nước chúng ta trước giờ chưa có tiền lệ bán đồ trộm mộ cho tư nhân, nên tôi định lấy ra những món quốc bảo hàng đầu này, sau đó quay về liên hệ với Trương Nhật Sơn, Doãn Nam Phong và Hoa Mã Quải." "Giúp tôi tranh thủ mua một hòn đảo nhỏ không người ở ngoài Nam Sa." "Sau khi chuyện thành công, bên Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn, mỗi nhà tặng mười món quốc bảo cấp một làm quà cảm ơn." "Sau đó để lại cho Phan Tử vài món tốt, dù sao lần này cậu ta cũng đã giúp đỡ." "Còn bên Thiên Chân, có được những món quốc bảo hàng đầu đó, chắc cậu ta vui phát điên." "Số còn lại toàn bộ giao cho thương đường Liệt Hải của chúng ta, Tân Nguyệt Phạn Điếm và nhà họ Trương của Cửu Môn tiêu thụ." "Sau khi bán hết hàng, một nửa số tiền đổi thành vàng cho tôi, còn lại giữ một phần, bốn phần còn lại cho phái Liệt Hải làm vốn hoạt động." Nghe đến đây, Bàn Tử kinh ngạc nói: "Hạo gia, chuyện bán minh khí không vấn đề, phân chia thế nào cũng nghe theo cậu." "Nhưng cậu mua đảo hoang làm gì?" Trần Hạo cười nói: "Từ khi về nước, các cô ấy đều theo tôi đông tây bôn baổ đấu." "Bây giờ tôi có chút chán rồi, muốn

tìm một nơi phong cảnh hữu tình, lại yên tĩnh để nghỉ ngơi thật tốt." "Tiện thể, cũng để năm người họ được thư giãn." Bàn Tử nghe xong cười nói: "Ra là vậy." "Vậy được, Hạo gia cứ yên tâm đi!" Trần Hạo dừng lại một chút, rồi nói: "Đúng rồi Bàn Tử, sau khi mua được đảo, tốn bao nhiêu tiền cũng không sao, nhưng nhất định phải nhanh chóng xây cho tôi một trang viên sân vườn kiểu Trung Hoa trên đó." "Sau đó mua giúp tôi một chiếc du thuyền sang trọng, lớn nhỏ thế nào cậu xem mà làm." Bàn Tử gật đầu cười nói: "Được rồi, Hạo gia cứ yên tâm giao cho tôi." "Xem ra, Hạo gia định đi hưởng tuần trăng mật sớm với năm vị chị dâu rồi!" Trần Hạo nghe vậy cười: "Cũng có thể nói như vậy." "Nhưng trước đó, tôi phải đi làm một việc, lần này cậu cứ dẫn anh em về trước đi." Bàn Tử nghe xong ngẩn ra, rồi lập tức bừng tỉnh nói: "Hạo gia, cậu định theo tên tù binh kia, đi tìm Cừu Đức Khảo, báo thù cho chị dâu A Ninh?" Trần Hạo cười lớn: "Cậu thông minh đấy, chuyện này cũng đoán ra được." Bàn Tử lại nghiêm túc nói: "Hạo gia, thế lực của Cừu Đức Khảo ở nước ngoài không nhỏ đâu." "Nếu đã muốn động thủ, có cần tôi về điều động tất cả môn nhân đến giúp không?" Trần Hạo xua tay: "Thực lực của tôi và năm người họ, cậu còn không rõ sao?" "Chỉ với chút thế lực của Cừu Đức Khảo, chỉ cần tôi chặn được hắn, trời cũng không cứu nổi!" Nói xong, Trần Hạo liền cười đi tìm năm cô gái.

Bàn Tử đành bất lực, sắp xếp đám môn nhân Liệt Hải, đóng gói tất cả minh khí lên những chiếc xe tải đặc chế.

Sáng sớm hôm sau, Bàn Tử dẫn theo hai trăm môn nhân thuộc bốn nhánh của phái Liệt Hải, trực tiếp áp giải xe về kinh.

Thiên Chân, Phan Tử, cũng đưa Ngô Tam Tỉnh bị thương nặng lên xe của phái Liệt Hải, cùng rời đi.

Thiên Chân biết Trần Hạo sẽ giúp giao nộp nhiều quốc bảo hàng đầu như vậy, suýt nữa thì vui đến phát điên.

Còn về những lời Trần Hạo nói với Tiểu Ca, liên quan đến bí mật Chung Cực, Bàn Tử và năm cô gái không ai nói thêm gì.

Dù sao trước khi về, Trần Hạo đã dặn, sau này chuyện liên quan đến Tiểu Ca, nói hết cho Thiên Chân cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Đến đây, chuyến đi Vân Đỉnh Thiên Cung, vẽ nên một dấu chấm hết không trọn vẹn.

Còn về tình tiết sau này của thế giới Đạo Mộ, Trần Hạo tỏ vẻ tùy tình hình rồi tính.

Khi đó nếu thật sự có hứng thú, không ngại tham gia một chân.

Nếu không có hứng thú, thì lười quản chuyện bao đồng.

Thấy chỉ còn lại mình, Trần Hạo và bốn chị em, cùng tên thuộc hạ của Cừu Đức Khảo bị bắt.

A Ninh liền đoán được phần nào suy nghĩ của Trần Hạo, cô cũng luôn mong mỏi báo thù.

Huống hồ Tuyết Lệ Dương, Tô Nan, Hồng Cô và Lara cũng không phải kẻ ngốc, chuyện đơn giản như vậy, sao có thể không nhìn ra?

Thế là khi Trần Hạo xách tên tù binh lên chiếc Hummer H6, Hồng Cô là người đầu tiên không nhịn được hỏi.

"Chồng ơi, khi nào chúng ta đi tìm lão già Cừu Đức Khảo đó?" Trần Hạo cười gật đầu.

Lara lại nhíu mày nói: "Nhưng chúng ta chưa kịp thẩm vấn tên tù binh về vị trí hang ổ của Cừu Đức Khảo!" A Ninh đã nhẫn nhịn nửa ngày, lạnh lùng nói: "Dễ thôi, bây giờ tôi sẽ thẩm vấn, nếu hắn dám không nói, tôi sẽ cho hắn nếm thử mùi vị sống không bằng chết!" Nhưng lời vừa dứt, Trần Hạo đã cười ngăn lại.

"Không cần phiền phức như vậy, để hắn nghe lời rất đơn giản,

một thuật thôi miên là có thể giải quyết." Năm cô gái lập tức kinh ngạc nhìn Trần Hạo: "Chồng ơi, anh biết thuật thôi miên sao?" "Sao em chưa từng biết vậy?!" Trần Hạo thầm nghĩ, trước đây không có đất dụng võ, nên tiểu gia mới lười đổi.

Nếu bây giờ cần dùng, vậy thì đổi một cái chơi thử xem.

Anh liền cười nói: "Bản lĩnh của chồng em còn nhiều lắm, sau này các em sẽ biết." Nói xong, anh liền nói trong thức hải: "Hệ thống huynh, đổi cho tôi Thôi Miên Thuật Tinh Thông!" "[Cảm ơn nguyệt phiếu của jjj111/444!

Cũng cảm ơn các huynh đệ đã tặng hoa tươi và phiếu đánh giá mười điểm!]" "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã chi 500 điểm thưởng, đổi lấy Thôi Miên Thuật Tinh Thông, xin hỏi túc chủ có học ngay không?]" Lời Trần Hạo vừa dứt, Thần Tuyển Hệ Thống liền lập tức có phản hồi.

Nhìn Thôi Miên Thuật Tinh Thông chỉ tốn 500 điểm thưởng, Trần Hạo trong lòng cũng không khỏi cảm khái.

Dù sao với thân giá trăm vạn điểm thưởng hiện tại, 500 điểm thưởng cỏn con thật không đáng kể.

Nhưng khi Trần Hạo vừa mới xuyên không đến thế giới Đạo Mộ, số điểm thưởng này phải tốn rất nhiều tâm tư mới kiếm được.

Lúc đó để tăng cường thực lực, Trần Hạo thật sự đã vắt óc suy nghĩ, kết quả điểm thưởng vẫn không đủ dùng.

Nghĩ đến đây, trong lòng Trần Hạo có một cảm giác trăm mối ngổn ngang.

Nghĩ vậy, Trần Hạo liền nói trong thức hải: "Hệ thống huynh, học ngay." Lời vừa dứt, Thôi Miên Thuật Tinh Thông liền hóa thành một luồng sáng, trực tiếp dung nhập vào thức hải của anh.

Trong nháy mắt, Trần Hạo đã trở thành một tồn tại cấp bậc đại sư thuật thôi miên.

Từ Thần Tuyển Hệ Thống được biết, vì tinh thần lực của anh cao hơn người thường gấp trăm lần, nên loại thuật thôi miên mà người thường cũng có thể học được này, một khi được Trần Hạo thi triển, hiệu quả chắc chắn là đỉnh của chóp!

Sau khi chuẩn bị xong, Trần Hạo liền thoát khỏi thức hải, rồi một tay tóm lấy tên lính đánh thuê bị thương nhẹ của Cừu Đức Khảo.

Vốn dĩ bị sát khí lạnh lẽo của A Ninh dọa sợ, tên lính đánh thuê ngoại quốc này ngoan như gà con, không dám phản kháng chút nào, bị Trần Hạo xách đến trước mặt.

Toàn thân không ngừng run rẩy, đôi mắt đầy sợ hãi nhìn Trần Hạo hỏi.

"...

Anh muốn làm gì tôi?" Trần Hạo không ngờ tên lính đánh thuê ngoại quốc cao to này lại lộ ra vẻ mặt như một cô gái sắp bị cưỡng hiếp.

Cảnh tượng đột ngột này suýt nữa làm Trần Hạo buồn nôn chết.

Anh liền đảo mắt, tát một cái, đánh bay cả răng hàm của tên lính đánh thuê ngoại quốc!

Rồi uất ức nói: "Cậu coi tiểu gia tôi là loại người gì?" "Tiểu gia tôi là thẳng nam sắt thép, là một người đàn ông chân chính có năm bà vợ, đối với loại người thô kệch như cậu, nửa xu hứng thú cũng không có!" Bốn cô gái Tô Nan bên cạnh lập tức bị vẻ mặt của Trần Hạo chọc cười.

Ngay cả A Ninh mặt lạnh như băng, đầy sát ý, cũng bị tên lính đánh thuê kỳ quặc này làm cho bật cười, khóe miệng lộ ra một nụ

cười.

Nghe những lời này, tên lính đánh thuê ngoại quốc suýt nữa uất ức đến phát khóc.

Ôm lấy cái miệng đầy máu và nửa bên má sưng đỏ, trong lòng thầm mắng.

Mẹ kiếp, lão tử sợ mày ra tay giết người có được không?

Thần thánh gì mà thẳng nam sắt thép, thần thánh gì mà thô kệch, lão tử cũng không phải gay!

Bất đắc dĩ, tình thế ép người, lúc này Trần Hạo là dao thớt, mình là thịt cá, tên lính đánh thuê trong lòng chửi bới không thôi, nhưng miệng lại không dám nói nửa lời.

Thế là tên lính đánh thuê ngoại quốc vội vàng nịnh bợ: "Vâng, vâng, vâng!

Trần tiên sinh ngài vừa nhìn đã biết là người uy chấn tứ phương, khí khái lẫm liệt, là người đàn ông chân chính làm say đắm vạn ngàn thiếu nữ!" "Tôi vừa rồi chỉ là quá sợ hãi, nên mới để Trần tiên sinh ngài hiểu lầm." "Vậy, tôi có thể hỏi một câu, rốt cuộc ngài muốn làm gì không?" Trần Hạo cũng không thể không khâm phục ý chí sinh tồn của tên lính đánh thuê ngoại quốc này, vì để sống sót, hắn vừa mở miệng đã tuôn ra một tràng thành ngữ Hoa Hạ.

Chẳng lẽ, bây giờ ở nước ngoài người ta coi trọng giáo dục văn hóa Hoa Hạ đến vậy sao?

Ngay sau đó, Trần Hạo xua đi những suy nghĩ linh tinh trong đầu, rồi cười trêu chọc.

"Yên tâm, tiểu gia tôi vừa không bắt cậu nhặt xà phòng, cũng không định giết cậu." Nghe vậy, tên lính đánh thuê ngoại quốc lập tức mừng như điên, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui sướng của người thoát

chết trong gang tấc.

Chương 496

Hắn vội vàng cảm ơn: "Đa tạ Trần tiên sinh và năm vị tiểu thư đã không giết." "Nếu đã như vậy, Trần tiên sinh, tôi có thể rời đi rồi chứ?" Nhìn vẻ mặt đầy hy vọng của tên lính đánh thuê, Trần Hạo cười tà dị.

"Thả cậu đi đương nhiên không thành vấn đề, chỉ là trước khi đi, tiểu gia có một việc cần làm mà thôi." Tên lính đánh thuê vì muốn nhanh chóng rời khỏi nơi thị phi này, liền gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

"Trần tiên sinh có việc gì xin cứ phân phó, chỉ cần tôi làm được, nhất định sẽ toàn lực giúp ngài làm tốt." Kết quả là lời vừa dứt, hắn đột nhiên cảm thấy ý thức một trận mơ hồ, ngay sau đó, liền không biết gì nữa.

Nhìn tên lính đánh thuê ngoại quốc đứng đó như một người gỗ, năm cô gái Tô Nan đều kinh ngạc nhìn Trần Hạo, Lara càng kinh ngạc hơn hỏi.

"Chồng ơi, lẽ nào tên này bị…" Trần Hạo cười gật đầu: "Ừm, tinh thần lực của anh vốn mạnh hơn hắn gấp trăm lần." "Lại thêm việc hắn bị dọa sợ, ý chí cơ bản đã sụp đổ, nên bây giờ anh có thể tùy ý đưa mệnh lệnh vào tiềm thức của hắn." Năm cô gái nghe xong, đều lộ ra vẻ vừa tò mò vừa hưng phấn.

Bởi vì tuy đã chứng kiến các loại đạo pháp thần kỳ của Trần Hạo, nhưng thuật thôi miên, ngoại trừ Hồng Cô ra, bốn cô gái còn lại cũng không xa lạ gì.

Nhưng khi Trần Hạo thi triển thuật thôi miên, hiệu quả dường như mạnh hơn vô số lần so với bất kỳ trường hợp nào họ từng nghe!

Ngay sau đó, Trần Hạo hỏi một câu, tên lính đánh thuê đáp một câu.

Dăm ba câu, Trần Hạo đã hỏi ra được tất cả thông tin, chỉ là tên này trong tập đoàn trộm mộ xuyên quốc gia của Cừu Đức Khảo, thân phận quá thấp, không xác định được vị trí cụ thể của hắn.

Thế là Trần Hạo liền nói: "Từ bây giờ trở đi, mệnh lệnh của ta là chỉ lệnh tối cao." "Bây giờ lập tức quay về hang ổ của Cừu Đức Khảo, sau đó cố gắng hết sức dò la vị trí thật sự của hắn." "Nếu thực sự không tìm được, thì tìm cho ta người dễ tiếp cận Cừu Đức Khảo nhất trong thế lực của hắn, hiểu chưa?" Tên lính đánh thuê như một người gỗ, ngây ngốc gật đầu.

"Chủ nhân xin yên tâm, tôi bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ." Thấy cảnh này, Trần Hạo liền vung tay búng một cái, sau tiếng 'tách', tên lính đánh thuê lập tức trở lại trạng thái bình thường.

Ngay sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của năm cô gái, tên lính đánh thuê liền cung kính nói.

"Chủ nhân, tôi bây giờ sẽ lên đường quay về, một khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ lập tức liên hệ với ngài." Trần Hạo hài lòng gật đầu, rồi vẫy tay ra hiệu có thể rời đi.

Nhìn bóng dáng tên lính đánh thuê dần biến mất, A Ninh ngơ ngác hỏi.

"Chồng ơi, vậy bây giờ chúng ta phải làm gì?

Lẽ nào cứ ngồi chờ tin tức từ tên 'nội gián' đó sao?" Trần Hạo cười lớn: "Ở lại thôn Doanh Sơn này cũng chẳng có gì hay ho, chúng ta bây giờ về Yến Kinh, rồi bay thẳng ra nước ngoài." "Một khi tên lính đánh thuê ngoại quốc kia gửi tin tức, anh có cách thôi miên cả người mà hắn tìm ra." "Cứ như vậy, Cừu Đức Khảo có trốn giỏi đến

đâu, cũng khó thoát khỏi ngũ chỉ sơn của tiểu gia!" Năm cô gái nghe xong tự nhiên không có ý kiến gì, thế là sáu người thu dọn đồ đạc xong, liền rời khỏi thôn Doanh Sơn.

Do Bàn Tử và một đám môn nhân của phái Liệt Hải phải áp tải chiếc xe tải lớn chứa đầy minh khí bồi táng nên không thể đi máy bay.

Vì vậy, khi Trần Hạo và năm cô vợ trở về tổng bộ phái Liệt Hải ở Yên Kinh, nhóm Bàn Tử vẫn còn đang lênh đênh trên đường.

Sau khi giao phó công việc cho Hoa Mã Quải lớn tuổi và sắp xếp những việc cần Bàn Tử làm, Trần Hạo lại hỏi thăm tình hình của Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha.

Kết quả phát hiện, cốt truyện của "Mục Dã Quỷ Sự" vẫn chưa bắt đầu.

Xem ra, có lẽ phải cần một khoảng thời gian khá dài nữa.

Vì thế, Trần Hạo yên tâm đưa A Ninh và bốn cô vợ còn lại về thẳng biệt thự, tắm nước nóng một trận cho đã, sau đó cùng năm người đẹp chơi trò vận động không biết xấu hổ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo và năm cô gái đáp máy bay đến châu Âu.

Bởi vì gã lính đánh thuê ngoại quốc kia cho biết, hắn nhận nhiệm vụ từ trụ sở chính của Cửu Đức Khảo ở châu Âu.

Sau hơn mười tiếng đồng hồ, sáu người Trần Hạo xuống máy bay, lại qua mấy lần chuyển chặng, cuối cùng cũng đến được một quốc gia nhỏ ở châu Âu.

Nơi đây chính là mục tiêu chuyến đi này của sáu người.

Sau khi nhận phòng tại một khách sạn năm sao ở địa phương, sáu người Trần Hạo thong thả chờ đợi tin tức từ gã lính đánh thuê ngoại

quốc kia.

Kết quả, chiều hôm đó, Trần Hạo nhận được điện thoại của gã.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi gã về căn cứ tổng bộ báo cáo tiến độ nhiệm vụ lần này, dù đã cố gắng hết sức để điều tra, cũng không tìm thấy bóng dáng Cừu Đức Khảo đâu cả.

Nhưng gã cũng không quá vô dụng, cuối cùng đã tìm được một tên thuộc hạ thân tín nhất mà Cừu Đức Khảo để lại ở căn cứ.

Gã gọi điện thoại không chỉ để báo cáo kết quả điều tra, mà còn hỏi xem nên lừa tên thân tín của Cừu Đức Khảo đến đâu để gặp Trần Hạo.

Trần Hạo cực kỳ hài lòng với hiệu suất làm việc của gã, liền nói thẳng tên khách sạn và số phòng mình đang ở.

Phải nói rằng, gã lính đánh thuê ngoại quốc này đúng là có tài ăn nói.

Nửa giờ sau, gã đã lừa được người phụ trách căn cứ, cũng chính là tên thuộc hạ thân tín nhất của Cừu Đức Khảo, đến phòng của Trần Hạo.

Kết quả là người phụ trách căn cứ vừa bước vào phòng, chưa kịp hiểu chuyện gì đã xảy ra, liền bị Trần Hạo thôi miên trong nháy mắt.

Ngay sau đó, qua một hồi tra hỏi, gã phụ trách căn cứ này đã phun ra sạch sành sanh mọi chuyện, bán đứng cả hang ổ của Cừu Đức Khảo.

A Ninh nghe xong, tức giận mắng: “Lão già khốn kiếp đó, sợ chúng ta tìm đến báo thù nên đã trốn sang căn cứ ở châu Phi rồi!” Tô Nan cười nói: “Hết cách rồi, lần trước suýt nữa thì bị chúng ta giết chết.” “Tiểu đội được cử đến Vân Thiên Cung lần trước cũng gần như bị tiêu diệt toàn bộ.” “Biết thực lực của chồng và chúng ta, thế

lực lại càng lớn mạnh hơn, lão không sợ mới là lạ!" Trần Hạo khẽ cười, rồi bảo người phụ trách căn cứ và gã lính đánh thuê ngoại quốc trở về, cứ sinh hoạt như bình thường, mọi thứ vẫn như cũ.

Mục đích đương nhiên là để không bứt dây động rừng, tránh cho Cừu Đức Khảo lại chạy thoát lần nữa.

Hắn liền cười nói: "Được rồi A Ninh, nếu đã biết vị trí cụ thể của Cừu Đức Khảo rồi, sáng mai chúng ta lên đường." Sáng sớm hôm sau, sáu người Trần Hạo bay thẳng đến châu Phi.

Mười mấy giờ sau, vừa ra khỏi sân bay, Trần Hạo liền lấy từ không gian trữ vật ra một chiếc Hummer H5 đã được độ lại, phóng thẳng vào sâu trong thảo nguyên châu Phi, nơi đặt căn cứ của Cừu Đức Khảo.

Ở nơi này, Trần Hạo, A Ninh, Tô Nan không quen thuộc bằng Lara và Shirley Dương.

Vì vậy, Lara làm tài xế, còn Shirley Dương thì thong thả vừa uống nước trái cây mát lạnh, vừa giới thiệu tình hình nơi đây cho mấy người Trần Hạo.

Mất cả buổi chiều, sáu người Trần Hạo cuối cùng cũng đến được vành đai bên ngoài căn cứ hang ổ của Cừu Đức Khảo.

Nhìn quy mô kiến trúc và mức độ phòng vệ của căn cứ trước mắt, tất cả đều không thua kém mấy căn cứ trước đây của lão.

Đôi mắt A Ninh lại đỏ ngầu: "Chồng, chúng ta xông vào ngay bây giờ chứ?" Lara, Shirley Dương, Hồng Cô và Tô Nan không nói lời nào, chỉ nghe tiếng 'cạch, cạch', họ đã lên đạn cho súng trường tấn công, ra vẻ chuẩn bị cho một trận chiến lớn.

Trần Hạo cười nói: "Xông vào thì dĩ nhiên phải xông vào, nhưng lần này chúng ta không cần cường công." Nói xong, hắn thản nhiên

dẫn năm cô vợ đi thẳng đến cổng căn cứ một cách nghênh ngang.

Năm cô gái tuy không biết hắn định làm gì, nhưng vì đến đây để giết người, tự nhiên sẽ không nhụt chí.

Khi sáu người Trần Hạo vừa đi đến cách cổng căn cứ khoảng năm mươi mét, hai tên lính đánh thuê da đen vạm vỡ lập tức giơ súng trường tấn công lên.

Đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm họ và hỏi: "Người nào?" Trần Hạo đã sớm đổi lấy kỹ năng thông thạo các ngôn ngữ trên thế giới từ hệ thống, cho dù là thổ ngữ của hai tên lính đánh thuê da đen này cũng không làm khó được hắn.

Nhưng Trần Hạo lười nói nhảm với chúng, lập tức thi triển thuật thôi miên, hai gã da đen chưa kịp phản ứng đã trúng chiêu.

Sau đó, dưới mệnh lệnh của Trần Hạo, hai tên lính đánh thuê ngoan ngoãn đi trước dẫn đường, sáu người Trần Hạo thì nghênh ngang đi theo sau.

Chương 497

Sau khi vào căn cứ, trên đường đi hễ gặp lính đánh thuê nào, nếu ít người thì dùng thuật thôi miên, còn gặp đông người thì Trần Hạo ra tay tiêu diệt thẳng.

Cứ như vậy, chỉ trong vòng 20 phút ngắn ngủi, hơn một nửa số lính đánh thuê trong toàn bộ căn cứ đã bị xử lý.

Còn lại một nửa nhỏ, trừ những kẻ không gặp phải, tất cả đều trở thành đội tiên phong mở đường cho Trần Hạo.

Ai không biết còn tưởng hắn mới là chủ nhân của căn cứ này!

Khi đến một biệt thự ba tầng ở trung tâm căn cứ, đám vệ sĩ đứng gác bên ngoài đều ngớ ra.

Bởi vì họ không hiểu, tại sao những tên lính gác ở vòng ngoài lại chạy cả vào khu trung tâm!

Chẳng lẽ đám này định tạo phản sao?

Nhưng mười mấy tên vệ sĩ chưa kịp phản ứng, Trần Hạo và năm cô vợ đã đồng loạt nổ súng.

Trong nháy mắt, tất cả vệ sĩ đều bị bắn vỡ đầu.

Ngay sau đó, Trần Hạo vung tay, ra lệnh cho đám lính đánh thuê đã bị thôi miên.

“Bao vây tòa biệt thự này cho ta, bất kể là Cừu Đức Khảo hay ai khác, chỉ cần không có lệnh của ta, bất cứ kẻ nào đi ra đều giết hết cho tiểu gia!” “Vâng!

Thưa chủ nhân!” Sau tiếng hô đồng thanh, gần trăm lính đánh thuê nhanh chóng tản ra, bao vây biệt thự kín như bưng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo tay cầm hai khẩu Desert Eagle phiên bản đặc chế, thản nhiên cười.

"A Ninh, chúng ta vào thôi, cũng đến lúc tính sổ tổng với lão tạp toái Cừu Đức Khảo rồi!" Lúc này, A Ninh mặt lạnh như sương, trong mắt tràn ngập lửa giận hận thù.

Trần Hạo và bốn người còn lại đều biết, việc Cừu Đức Khảo giết cha mẹ A Ninh, lại lợi dụng cô bán mạng cho lão bao nhiêu năm, đã sớm trở thành khúc mắc trong lòng A Ninh.

Xem ra, hôm nay chính là lúc gỡ bỏ khúc mắc này.

Ngay sau đó, sáu người xách súng xông thẳng vào.

Trên đường đi, bất kể gặp ai, họ đều nổ súng bắn chết.

Nói nhảm làm gì, những kẻ phục vụ cho Cừu Đức Khảo ở đây, chẳng có tên nào là người tốt, Trần Hạo và năm cô vợ không sợ giết nhầm người tốt.

Trong chốc lát, cả biệt thự vang lên tiếng súng dày đặc.

Một phút sau, Trần Hạo dẫn năm cô vợ nghênh ngang xông lên tầng cao nhất.

Những tên vệ sĩ thân cận của Cừu Đức Khảo chưa kịp nổ súng đã bị một quả lựu đạn gây choáng và một quả lựu đạn thường của A Ninh giải quyết!

Nhìn thấy cảnh tượng uy mãnh như vậy, Trần Hạo không thể không thừa nhận, hận thù thật sự dễ khiến con người trở nên mạnh mẽ.

Với trạng thái hiện tại của A Ninh, Trần Hạo nghi ngờ rằng bốn cô gái còn lại, nếu đơn đấu với A Ninh bây giờ, cũng chưa chắc là đối thủ của cô.

Nói rồi, Trần Hạo tung một cú đá, phá tan cánh cửa kim loại đặc chế mà Cừu Đức Khảo dùng để bảo mệnh.

Hết cách, với sức mạnh của huyết mạch Thanh Long hiện tại, một cú đá toàn lực của Trần Hạo, ngay cả cửa kho bạc ngân hàng cũng không chịu nổi!

Khi sáu người nhanh chóng xông vào phòng, họ thấy Cừu Đức Khảo mặc một bộ vest đen, toàn thân run rẩy không ngừng, đang kinh hãi nhìn họ.

Cuối cùng cũng gặp được kẻ thù giết cha mẹ, đôi mắt A Ninh đỏ ngầu, giọng nói lạnh băng xen lẫn một chút run rẩy vì tức giận, gầm lên.

"Cừu Đức Khảo, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi!" "Hôm nay, là ngày ngươi phải trả nợ máu cho cha mẹ ta!" Thực ra, khi Trần Hạo và năm cô vợ dẫn theo hàng trăm lính đánh thuê bao vây biệt thự, Cừu Đức Khảo đã biết lần này nguy rồi.

Bởi vì những lần trước bị Trần Hạo xông vào hang ổ, đều là tấn công mạnh từ vòng ngoài nhất của căn cứ.

Vì vậy, lần nào Cừu Đức Khảo cũng có thể sắp xếp trước, sau đó ung dung tẩu thoát.

Nhưng lần này thì khác, lúc phát hiện Trần Hạo và A Ninh đến, người ta đã bao vây kín biệt thự.

Có thể nói, cuộc tấn công bất ngờ này đã khiến Cừu Đức Khảo choáng váng.

Lão không hiểu, sáu người Trần Hạo rốt cuộc đã làm thế nào mà có thể thần không hay quỷ không biết, xông thẳng đến trước mặt lão.

Bất đắc dĩ, Cừu Đức Khảo đành ra lệnh cho tất cả vệ sĩ và bảo vệ trong biệt thự chặn ở ngoài cửa, hy vọng có thể cầm chân Trần Hạo

và sáu người một lúc, để lão có cơ hội trốn thoát qua đường hầm bí mật.

Kết quả thật không ngờ, tốc độ của sáu người Trần Hạo quá nhanh, thực lực cũng quá mạnh.

Lão chưa kịp xuống tầng một, vào mật thất dưới lòng đất có đường hầm, sáu người Trần Hạo đã nhanh chóng xông vào.

Vì vậy, lão sợ hãi vội vàng quay người chạy lên mật thất tầng ba, và ra lệnh cho tất cả vệ sĩ và bảo vệ trong biệt thự tử chiến với Trần Hạo.

Cừu Đức Khảo còn hứa, chỉ cần giết được kẻ địch, mỗi người sẽ được thưởng mười triệu đô la Mỹ!

Cổ nhân có câu, thưởng lớn ắt có dũng sĩ, những vệ sĩ và bảo vệ này quả thật đã liều mạng.

Đáng tiếc, chênh lệch thực lực quá lớn.

Sáu người Trần Hạo ngay cả một vết xước cũng không có, đã bắn vỡ đầu từng tên vệ sĩ và bảo vệ trong biệt thự.

Thấy cảnh này, Cừu Đức Khảo sợ đến mức ngã quỵ xuống đất.

Đó cũng là nguyên nhân tại sao khi sáu người Trần Hạo xông vào phòng, lại thấy bộ dạng đó của lão.

Thấy A Ninh buông súng trường tấn công, rút ra một con dao quân dụng sắc bén, đôi mắt tràn đầy sát ý và hận thù, bước thẳng tới.

Cừu Đức Khảo lập tức hoảng sợ vô cùng, la lên: “A Ninh!

Cầu xin cô.

Cầu xin cô tha cho tôi!” A Ninh lạnh lùng đáp: “Ngươi đã giết cha mẹ ta, ngươi nghĩ ta sẽ tha cho ngươi sao?” Cừu Đức Khảo lại lớn tiếng la hét: “Nhưng ta đã nuôi ngươi hai mươi mấy năm, đã dạy

ngươi rất nhiều kỹ năng và bản lĩnh mà người thường cả đời cũng không thể nắm vững!" "Nếu không phải ngươi phản bội ta, ngươi đã là thuộc hạ được ta coi trọng và tán thưởng nhất trong tập đoàn rồi!" Trần Hạo đang đứng một bên hút thuốc nghe vậy, 'phụt' một tiếng bật cười.

Thấy A Ninh khó hiểu nhìn mình, Trần Hạo nhún vai: "Xin lỗi, chuyện cười của lão tạp toái này hài hước quá, nhất thời không nhịn được, xin lỗi nhé." Ngay sau đó, Trần Hạo khinh thường nói: "Cừu Đức Khảo, cái tài nói nhảm của ngươi, tiểu gia ta cũng phải phục rồi." "Mẹ nó, ngươi giết cha mẹ A Ninh, rồi nhận nuôi cô ấy, tìm người dạy cô ấy cách giết người, làm thế nào để trở thành một lính đánh thuê ưu tú nhất." "Sau đó lại lợi dụng ân tình nhận nuôi, để A Ninh trở thành lưỡi dao sắc bén nhất trong tay ngươi, bán mạng cho ngươi." "Kết quả, đó lại thành ân tình của ngươi với A Ninh à?" "Ngươi đừng có chọc cười tiểu gia ta được không?

Mẹ nó, đây rõ ràng là bóc lột giá trị thặng dư mà, hiểu không?" Cừu Đức Khảo nghe xong, khuôn mặt vốn đang đầy sợ hãi lộ ra vẻ cực kỳ xấu hổ.

Lara, Shirley Dương, Hồng Cô và Tô Nan đứng bên cạnh đều khinh bỉ nhìn lão.

Chương 498

Thật không ngờ, lão tạp toái Cừu Đức Khảo này lại có thể vô liêm sỉ đến mức này.

A Ninh cũng bị tức đến hai mắt đỏ ngầu, sát khí ngùn ngụt, tay cầm quân đao, muốn đến lăng trì Cừu Đức Khảo.

Thấy cảnh này, Cừu Đức Khảo lập tức sợ đến run như cầy sấy, tiểu tiện không tự chủ.

Miệng thì không ngừng van xin: "A Ninh, cầu xin cô tha cho tôi." "Tôi có tiền, chỉ cần cô đồng ý tha cho tôi, tôi nguyện ý giao hết tất cả tiền bạc và tập đoàn cho cô." Nhưng A Ninh hoàn toàn không để ý, quân đao trong tay lóe lên ánh thép lạnh lẽo, giơ lên.

Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên cười nói: "A Ninh, khoan đã." A Ninh kinh ngạc nhìn hắn: "Sao vậy?

Chẳng lẽ chồng muốn em tha cho lão?" Trần Hạo lắc đầu: "Đùa à, kẻ thù của em sao anh có thể tha được." "Nhưng lời của lão tạp toái này thực sự đã nhắc nhở anh." "Nếu hôm nay lão đã chắc chắn phải chết, vậy thì tất cả tiền bạc và tài sản của tập đoàn, tự nhiên không thể lãng phí được!" Nói xong, dưới ánh mắt ngỡ ngàng của Cừu Đức Khảo, hắn trực tiếp thi triển thuật thôi miên.

Trong nháy mắt, lão già mấy chục năm qua vì tìm kiếm thuật trường sinh mà không từ thủ đoạn nào đã bị Trần Hạo khống chế.

Thấy cảnh này, năm cô vợ lập tức hiểu ra ý đồ của hắn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của họ, Trần Hạo lập tức ra lệnh cho Cừu Đức Khảo viết ra tất cả tài khoản và mật khẩu.

Sau đó lại bắt lão viết hợp đồng chuyển nhượng tất cả công ty,

bất động sản, nói chung là tất cả những thứ có giá trị dưới tên lão.

Thậm chí cả những căn cứ bí mật trên khắp thế giới, cũng như mấy địa điểm cất giấu minh khí bảo vật, cũng đều được viết ra rõ ràng.

Lấy được những thứ này, Trần Hạo thản nhiên cười, rồi búng tay một cái, giải trừ thuật thôi miên của Cừu Đức Khảo.

Sau đó, hắn tà dị nói: "Được rồi A Ninh, bây giờ Cừu Đức Khảo đã trở lại bình thường, em có thể báo thù rồi!" Nhìn những hợp đồng chuyển nhượng do chính tay mình ký, cùng với tờ giấy ghi tất cả tài khoản ngân hàng và mật khẩu trên bàn.

Cừu Đức Khảo lập tức hiểu ra, không thể tin nổi nhìn Trần Hạo hét lớn.

"Không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào!" "Ngươi đã làm gì?!

Chẳng lẽ ngươi là ma quỷ sao?!" Trần Hạo mỉm cười cất những văn kiện đó đi, nói: "Ma quỷ?" "Không!

Không!

Không!" "Tiểu gia ta là Thiên sư chính tông của đạo pháp Hoa Hạ!" "Ma quỷ, gặp tiểu gia ta cũng phải tránh xa!" Nói xong, hắn lười dây dưa thêm nữa, quay sang A Ninh làm động tác mời tùy ý.

Thấy cảnh này, A Ninh giơ quân đao trong tay, nghiến răng, căm hận nói.

"Cừu Đức Khảo, đi chết đi!" Tiếng nói vừa dứt, quân đao lóe lên một vùng ánh sáng lạnh lẽo.

Không lâu sau, trên người Cừu Đức Khảo đã bị rạch hàng trăm vết dao sâu hoắm, máu tươi sớm đã nhuộm lão thành một người máu.

Nhưng A Ninh vì để trút giận, mỗi nhát dao đều tránh những chỗ hiểm yếu.

Trong một lúc, Cừu Đức Khảo từ đau đớn kêu la, theo vết thương tăng lên, máu mất đi quá nhiều, tiếng kêu la cũng dần yếu đi.

Khi A Ninh cuối cùng cũng giải tỏa hết mọi phẫn nộ trong lòng, cô vung dao cắt đứt cổ họng Cừu Đức Khảo.

Ngay sau đó, cô trở tay đâm quân đao vào tim lão.

Đến đây, kẻ từ thời Lão Cửu Môn đã bắt đầu gây đủ thứ chuyện, thậm chí trong cốt truyện gốc của tiểu thuyết Đạo Mộ Bút Ký, sau này còn tham gia vào nhiều tình tiết cùng Thiên Chân và Tiểu Ca, Cừu Đức Khảo, đã kết thúc cuộc đời tội lỗi của mình như vậy.

Còn việc tiêu diệt Cừu Đức Khảo trước thời hạn có ảnh hưởng đến cốt truyện đạo mộ sau này hay không, Trần Hạo lười quan tâm.

Dù sao thì hắn cũng không có hứng thú với những tình tiết đó.

Nhìn A Ninh đứng ngây tại chỗ, không nhúc nhích, Trần Hạo nhẹ nhàng bước đến ôm cô vào lòng.

Giọng điệu ôn nhu nói: “A Ninh, đại thù đã báo, cuối cùng em cũng có thể hoàn toàn buông bỏ mọi hận thù rồi.” “Từ nay về sau, em chỉ cần ngoan ngoãn làm vợ của tiểu gia anh, hưởng thụ đủ mọi sự cưng chiều và dịu dàng của tiểu gia anh thôi.” A Ninh trong mắt lúc này mới khôi phục lại ánh sáng, sau đó nở một nụ cười hạnh phúc nói.

“Chồng, cảm ơn anh.” Sau khi gom hết tất cả minh khí, đồ cổ và vàng bạc trong căn cứ của Cừu Đức Khảo vào không gian trữ vật, Trần Hạo dẫn năm cô vợ ra khỏi biệt thự.

Sau đó, hắn ra lệnh cho những tên lính đánh thuê bị thôi miên xử lý thi thể của Cừu Đức Khảo, rồi chờ đợi phái Liệt Hải và gia tộc Lara đến tiếp quản.

Đúng vậy, Trần Hạo đã tính toán kỹ, những căn cứ của Cừu Đức Khảo phân bố khắp nơi trên thế giới, hắn sẽ không bỏ sót một cái nào.

Chờ hắn cùng năm cô vợ càn quét hết tất cả các căn cứ, hắn sẽ để Bàn Tử cử người, tiếp quản mỗi châu lục một căn cứ.

Còn lại, tất cả đều giao cho gia tộc Lara quản lý.

Dù sao gia tộc này từ những năm 70, 80 đã sở hữu thế lực lính đánh thuê.

Giao những căn cứ và lính đánh thuê bên trong cho thuộc hạ của gia tộc Lara quản lý, là hợp lý nhất.

Thế là, trong một tháng tiếp theo, Trần Hạo và năm cô vợ chạy khắp nơi trên thế giới.

Mỗi khi tìm thấy một căn cứ của Cừu Đức Khảo, họ sẽ càn quét sạch sẽ tất cả đồ cổ, minh khí và vàng bạc.

Còn lính đánh thuê trong các căn cứ, đều bị Trần Hạo dùng thuật thôi miên thu phục.

Đương nhiên, một số kẻ tính cách cực kỳ xấu xa, bỉ ổi, không có giới hạn, đều bị sáu người Trần Hạo xử lý.

Bởi vì Trần Hạo cảm thấy, dù có tiếp quản, những kẻ quá rác rưởi cũng không đáng giữ lại.

Trần Hạo còn phát hiện, những thứ tốt đẹp chiếm được từ Cừu Đức Khảo thật sự không ít.

Những thứ như du thuyền hạng sang, máy bay riêng không cần nói đến, lão ta còn sở hữu một hòn đảo nhỏ rộng gần hai kilômét vuông ở quần đảo Nam Sa.

Chỉ có điều hòn đảo này thuộc một quốc gia khác, không phải của Hoa Hạ mà thôi.

Về phần mấy chục tỷ đô la Mỹ trong các tài khoản của Cừu Đức Khảo, đã sớm được chuyển vào tài khoản của Trần Hạo.

Sau khi càn quét xong, Trần Hạo dẫn năm cô vợ lên máy bay trở về Yên Kinh.

Vừa về đến tổng bộ phái Liệt Hải ở Yên Kinh, Trần Hạo đã gọi Hoa Mã Quải và Bàn Tử đến, bảo họ cử người đi tiếp quản một phần căn cứ của Cừu Đức Khảo.

Về phần các công ty trong tập đoàn của Cừu Đức Khảo, tuy được đặt dưới danh nghĩa của phái Liệt Hải, nhưng nhân viên quản lý lại là thuộc hạ do Lara và Shirley Dương cử đến giúp.

Dù sao về phương diện này, hai cô gái có kinh nghiệm hơn nhiều so với mọi người trong phái Liệt Hải, nhân tài quản lý tự nhiên cũng không thiếu.

Chương 499

Thấy Trần Hạo chỉ đi ra ngoài một vòng, đã mang về một tập đoàn công ty khổng lồ như vậy, Bàn Tử và Hoa Mã Quải đều ngớ ra.

Đặc biệt là Hoa Mã Quải, người đã trải qua thế giới Quỷ Xuy Đăng, lần trước Trần Hạo đã sáp nhập Hoàn Cầu Khoáng Nghiệp của Ứng Thải Hồng vào phái Liệt Hải.

Không ngờ sau nhiều năm, Trần Hạo, vị Khôi Thủ Liệt Hải Thiên Sư này vừa trở về không lâu, lại làm ra một chuyện lớn như vậy.

Trong một lúc, Hoa Mã Quải già nua thậm chí còn nghi ngờ phái Liệt Hải rốt cuộc là môn phái đạo mộ, hay là tổ chức cường đạo.

Nhưng dù thế nào đi nữa, có thể nhìn thấy phái Liệt Hải ngày càng lớn mạnh, Hoa Mã Quải và Bàn Tử đều vô cùng vui mừng.

Ngay sau đó, Trần Hạo lại lấy ra hàng ngàn món đồ cổ minh khí của các quốc gia mà hắn lấy được từ chỗ Cừu Đức Khảo, đưa cho Bàn Tử xử lý.

Bàn Tử thấy vậy, uất ức phàn nàn: "Hạo gia, tôi thấy phái Liệt Hải của chúng ta dứt khoát đừng đi đảo đấu nữa, cứ đi cướp như ngài có phải nhanh hơn không!" "Mẹ nó, cái này còn nhanh ra tiền hơn cả đạo mộ nữa!" Trong một lúc, trừ Trần Hạo không ngừng đảo mắt, Hoa Mã Quải và năm cô vợ đều bị chọc cười ha hả.

Sau khi cười đùa xong, Trần Hạo hỏi về việc đã sắp xếp trước đó.

Bàn Tử có chút lúng túng nói: "Hạo gia, việc giao nộp những món minh khí quốc bảo hàng đầu cho quốc gia, hiệu quả rất tốt, cộng thêm sự điều phối của Quải lão và Trương hội trưởng, hiện tại đang tiến hành thương lượng." "Chỉ là Doãn gia chủ của Tân Nguyệt Phạn

Điếm, tuy lần này cũng đã giúp đỡ, nhưng thù lao mười món quốc bảo minh khí cấp một, bà ấy vẫn chưa hài lòng." "Nếu muốn bà ấy toàn lực giúp đỡ, còn phải xem thành ý của Hạo gia." Nghe đến đây, Trần Hạo lập tức ngẩn ra.

Bởi vì trong ấn tượng của hắn, trừ lần đầu tiếp xúc với Doãn Nam Phong, cô ấy có chút tâm tư nhỏ.

Nhưng từ khi biết thân phận thật của hắn, Doãn Nam Phong căn bản không dám giở trò nữa.

Huống hồ thù lao lần này, đã đủ để mời Doãn Nam Phong toàn lực ra tay, sao lại giở trò này ra?

Vì vậy, Trần Hạo ngạc nhiên hỏi: "Ý của Bàn Tử là, lần này Doãn Nam Phong không toàn lực giúp đỡ, mà còn mặc cả với tôi?" Lúc này, Bàn Tử lại nhìn Hoa Mã Quải một cái, sau đó hai người đều lộ ra một nụ cười kỳ quái.

Ngay sau đó, Bàn Tử nháy mắt ra hiệu nói: "Hạo gia, nói thật, lúc đó tôi nghe lời của Doãn gia chủ, cũng rất tức giận." "Dù sao chúng ta nhờ bà ấy làm việc, cũng không bạc đãi." "Nhưng sau đó khi tiếp xúc với quốc gia, tôi và Quải lão phát hiện, bà ấy còn ra sức hơn cả phái Liệt Hải chúng ta, và cả Trương hội trưởng của Cửu Môn hiệp hội." "Đơn giản là mâu thuẫn với lời nói của bà ấy." "Nhưng sau đó Quải lão và tôi đều phát hiện, Doãn gia chủ hễ có thời gian rảnh, lại hỏi thăm động tĩnh của Hạo gia." "Cuối cùng, vẫn là Quải lão nhìn ra manh mối trước đấy!" Nói xong, hắn và Hoa Mã Quải cười lớn, khiến Trần Hạo hoàn toàn ngớ ra.

Nhưng năm cô vợ đứng bên cạnh nãy giờ không nói gì, lúc này lại đều lộ ra vẻ mặt đã hiểu rõ.

Thấy Trần Hạo nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại, Lara, cô nàng nóng bỏng ngoại quốc, trực tiếp ôm lấy một cánh tay của Trần Hạo,

hôn mạnh lên má hắn một cái.

"Người đàn ông của Lara tôi quả nhiên là tuyệt nhất, ngoài năm chúng tôi ra, còn có mỹ nữ khác đang nhớ nhung chồng tôi nữa!" Nghe lời này, Trần Hạo lập tức bừng tỉnh.

Thực ra từ lâu, hắn đã nhận ra thái độ của Doãn Nam Phong đối với mình đã thay đổi rất nhiều.

Thỉnh thoảng một câu nói, thậm chí một ánh mắt, biểu cảm, đều khiến Trần Hạo cảm thấy kỳ quái.

Hắn thậm chí còn từng nói đùa, rằng Doãn Nam Phong đã để ý mình.

Nhưng lúc đó Trần Hạo căn bản không nghĩ đến phương diện đó, dù sao Doãn Nam Phong hiện tại, tuy đã nắm quyền Tân Nguyệt Phạn Điếm mấy năm.

Nhưng tuổi tác hiện tại, cũng chỉ xấp xỉ Băng Luân, không phải là Doãn gia chủ nữ vương thành thục trong cốt truyện Sa Hải.

Nói thật, ấn tượng của Trần Hạo đối với Doãn Nam Phong, tốt hơn nhiều so với Doãn Tân Nguyệt.

Tuy hai bà cháu đều là mỹ nữ hàng đầu, trí tuệ mưu kế cũng cực kỳ xuất chúng.

Nhưng trên người Doãn Nam Phong không có cái vẻ kiêu kỳ của tiểu thư nhà giàu như Doãn Tân Nguyệt.

Quan trọng nhất, thân thủ của Doãn Nam Phong cũng không tệ.

Khi thực sự phải động tay động chân, Doãn Nam Phong là loại người có thể cầm dao lên chiến, điểm này có thể thấy rõ trong cốt truyện Sa Hải.

Chính vì vậy, trong cốt truyện Lão Cửu Môn, Trần Hạo mới đối

với Doãn Tân Nguyệt kính nhi viễn chi.

Đương nhiên, điểm này cũng là điểm Trần Hạo coi trọng nhất ở Doãn Nam Phong.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo liền nhún vai một cách thờ ơ, sau đó nói.

"Bàn Tử, đi nói với Trương hội trưởng một tiếng, chuyện mua đảo với quốc gia tạm thời dừng lại." "Còn những quốc bảo hàng đầu chúng ta đã giao nộp, hãy đổi thành sự ủng hộ của quốc gia đối với phái Liệt Hải chúng ta sau này đi." Bàn Tử và Hoa Mã Quải đều nghe mà ngẩn ra, kinh ngạc hỏi.

"Hạo gia, vậy ngài không định mua đảo nữa à?" Trần Hạo cười nói: "Tôi đã chiếm được một hòn đảo ở gần quần đảo Nam Sa từ tay Cừu Đức Khảo, vị trí địa lý còn tốt hơn cả quần đảo Tây Sa." "Nếu đã có sẵn, chúng ta phí sức đó làm gì!" Nghe lời này, Hoa Mã Quải và Bàn Tử lập tức gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó Bàn Tử lại hỏi: "Hạo gia, vậy bên Doãn gia chủ, tôi có cần đi thông báo một tiếng không?" Trần Hạo cười tà mị: "Tạm thời đừng nói cho cô ấy biết chuyện này, cứ đến nói với cô ấy, muốn bàn điều kiện cũng được, bảo cô ấy đến tìm tôi đi." Nói xong, Trần Hạo cười dẫn năm cô vợ rời khỏi tổng bộ Liệt Hải.

Buổi sáng mùa đông ở Yên Kinh tuy nắng ráo, nhưng thời tiết bên ngoài khá lạnh.

Vì vậy, tuy trời đã sáng rõ, Trần Hạo vẫn ôm A Ninh, trốn trong chiếc chăn ấm áp mà ngủ say sưa.

Không phải vì thật sự sợ lạnh, mà là tâm trạng hiện tại của hắn thực sự thoải mái, đồng thời bệnh lười cũng tái phát.

Cuối cùng đã báo được đại thù, gỡ bỏ được khúc mắc trong lòng, A Ninh tối qua vừa về đến biệt thự, đã dùng sự nhiệt tình chưa từng

có mà quấn lấy Trần Hạo.

Tô Nan và bốn cô gái còn lại có tình cảm với A Ninh, sớm đã như chị em ruột.

Biết bây giờ cảm xúc của cô đặc biệt, nên bốn cô đã trực tiếp đẩy Trần Hạo vào phòng A Ninh.

Trần Hạo cũng hiểu cảm xúc của A Ninh, tự nhiên cũng không làm vợ mất hứng.

Cộng thêm sau trận chiến ở Vân Thiên Cung, trong lòng hắn ít nhiều cũng nảy sinh cảm giác chán ghét việc đảo đấu hạ mộ.

Thế là, dưới sự giải tỏa toàn bộ nhiệt tình của A Ninh, Trần Hạo cũng đã trải nghiệm một cảm giác chưa từng có.

Cứ như vậy, hai người đã có một đêm "mây mưa" cực kỳ phóng khoáng.

Hơn chín giờ sáng.

A Ninh đang mơ màng ngủ say, đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa phòng.

Cô dụi dụi đôi mắt mông lung, nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, đã gần mười giờ.

Trong một lúc, A Ninh vốn luôn cao ngạo, hai má cũng không khỏi ửng hồng.

Bởi vì cô biết rõ, người có thể gõ cửa phòng vào lúc này, chỉ có bốn chị em, cũng chính là bốn người vợ khác của Trần Hạo.

Tối qua lăn lộn gần nửa đêm, khiến hôm nay giờ này vẫn chưa dậy, chắc chắn sẽ bị Tô Nan trêu chọc!

Nghĩ đến đây, A Ninh vội vàng lên tiếng đáp: "Chờ một chút, em ra mở cửa ngay." Đồng thời, vừa mặc váy ngủ, vừa lay Trần Hạo trong

chăn nói.

“Chồng.

Chương 500

Chồng, mau dậy đi, bây giờ đã hơn chín giờ rồi, chắc chắn là chị Hồng gọi chúng ta ăn sáng đấy!" Thực ra Trần Hạo đã tỉnh ngủ từ lâu, chỉ là lười biếng nhắm hờ mắt, trốn trong chăn tận hưởng khoảng thời gian thư thái hiếm có.

Dù sao với sức mạnh của huyết mạch Thanh Long và tu vi đạo pháp hiện tại, đừng nói là "mây mưa" một đêm không ngủ, cho dù làm việc liên tục một tuần, cũng không hề buồn ngủ.

Vì vậy, vừa có người đến gần phòng A Ninh, Trần Hạo đã phát hiện ra.

Thấy A Ninh hiếm khi đỏ mặt, có chút vẻ của một cô gái nhỏ, Trần Hạo lập tức bật cười.

Nhìn ánh mắt trêu chọc của Trần Hạo, A Ninh chỉ ngẩn ra một lúc, rồi hiểu ra nguyên nhân.

Trong một lúc, A Ninh vừa xấu hổ vừa tức giận, liền ra tay "nhéo eo" Trần Hạo một trận!

Với độ bền cơ thể hiện tại của Trần Hạo, căn bản không sợ kiểu tấn công này, huống hồ A Ninh cũng không thực sự dùng sức.

Nhưng vì A Ninh hiếm khi lộ ra vẻ mặt xấu hổ, Trần Hạo cũng vui vẻ phối hợp, không ngừng la oai oái xin tha.

Trong chốc lát, trong phòng vang lên tiếng 'quỷ khóc thần gào' của Trần Hạo.

Kết quả là A Ninh vừa kiêu ngạo lườm hắn một cái.

Vừa định buông tay, ngoài cửa đã truyền đến giọng trêu chọc của Tô Nan.

“Ôi chao!

Chị A Ninh của em, và chồng thật là biết cách vui vẻ.” “Tối qua hai người không ngơi nghỉ, sao nào, sáng sớm lại bắt đầu vận động buổi sáng à?” “Nếu chị A Ninh có hứng thú như vậy, vậy em xuống lầu nói với chị Hồng, Lara và chị Dương một tiếng là không đợi hai người nữa, bọn em ăn trước đây!” Nói xong, Tô Nan cười hì hì giả vờ quay người định rời đi.

Nghe lời này, A Ninh đã mặc xong váy ngủ, lập tức xấu hổ không chịu nổi.

Không ngờ, Tô Nan, người thường ngày thân thiết nhất với mình, lại dám trêu chọc như vậy!

Xem ra, lát nữa phải xử lý cô bé Tô này một trận!

Nghĩ vậy, A Ninh trực tiếp đẩy Trần Hạo đang làm trò la hét vào trong chăn, sau đó một bước lao ra cửa.

“Cạch” một tiếng mở cửa phòng, ngay sau đó tức giận hét lên.

“Con bé Tô kia đứng lại cho chị!” Thấy A Ninh ra ngoài, Tô Nan quay người cười hì hì: “Ôi chao, chị A Ninh ra nhanh vậy à!” “Em còn tưởng chị và chồng phải lâu lắm mới ra được chứ, chẳng lẽ chồng tối qua mệt quá, sáng nay thành ‘tay súng bắn nhanh’ rồi!?” Nghe lời này, chưa đợi A Ninh lên tiếng, Trần Hạo đang nằm ườn trong chăn giả vờ lười biếng lập tức nổi đóa!

Chỉ thấy hắn trần truồng trong nháy mắt nhảy vọt ra cửa, sau đó ôm chầm lấy Tô Nan, tà mị nói.

“Hay lắm cô bé Tô, một đêm không gặp đã giỏi lên rồi, dám trêu chọc cả chồng đây?” “Điều quá đáng nhất là, dám nghi ngờ ‘năng lực’ của chồng!” “Xem ra, tiểu gia ta phải cho em biết rõ, cái gì gọi là năng lực bền bỉ vĩnh cửu!” Nói xong, hắn liền quay người vào phòng, mặc

kệ tiếng la hét ‘cứu mạng’ của Tô Nan.

Thấy cảnh này, A Ninh cũng hiếm khi có tâm trạng nghịch ngợm.

Ngay sau đó, cô cũng cười gian xảo đi vào phòng.

Trong một lúc, cả căn phòng đều vang lên tiếng cười đùa của ba người.

Thực ra Trần Hạo cũng không định làm gì thật, chỉ cảm thấy đã lâu không được thư thái như vậy, cười đùa một trận cũng rất thú vị.

Không lâu sau, Tô Nan bị Trần Hạo và A Ninh hợp sức cù lét đến cười ra nước mắt.

Những giọt lệ trong suốt không ngừng chảy xuống từ gò má đang cười không ngớt của Tô Nan.

Ai không biết còn tưởng cô bị tra tấn dã man thế nào!

Đúng lúc này, ba cô gái Shirley Dương nửa ngày không thấy Tô Nan quay lại, đều đến trước cửa phòng A Ninh.

Nhìn ba người trong phòng đang đùa giỡn như trẻ con, Hồng Cô bất lực đảo mắt.

Lara thì hai mắt sáng rực, lẩm bẩm: “Xem ra, có vẻ vui quá nhỉ!” Chỉ có Shirley Dương trầm ổn nhất, bất lực lườm hai người kia một cái, sau đó nói vào trong phòng.

“Ba người các người thôi đi được rồi đấy, lớn cả rồi, còn đùa giỡn như trẻ con à!” Tô Nan đang cười ngã trên giường, yếu ớt giơ một tay lên nói.

“Trời ạ, chị Dương, chị Hồng, Lara, cuối cùng cũng đến rồi, mau cứu mạng em!” A Ninh thì giả vờ như không có chuyện gì, cười gian nói: “Em chỉ là quần chúng ăn dưa xem kịch thôi, em không bắt nạt cô bé Tô đâu nhé!” Thấy ‘đồng bọn’ dám phủi sạch quan hệ, Trần Hạo

bực mình lườm một cái.

"Cô bé Ninh, làm vậy lương tâm em không cắn rứt sao?

Vừa rồi chúng ta còn là đồng đội tác chiến mà!" Sau đó, hắn nghiêm nghị 'chỉ trích': "Vợ Shirley à, không thể trách anh được đâu, ai bảo vừa rồi cô bé Tô dám nghi ngờ năng lực bền bỉ của tiểu gia anh!" "Không 'dạy dỗ' cho ra trò, làm sao anh giữ được uy phong của người chồng, anh cũng là bất đắc dĩ thôi!" Nói xong, hắn ngã đầu xuống, nghiêng người, lại chui vào trong chăn nằm ì ra.

Thấy cảnh này, Hồng Cô và Lara đều cười ha hả, Tô Nan và A Ninh cũng lộ ra vẻ mặt 'đồ không biết xấu hổ'.

Cuối cùng Shirley Dương bất lực xoa trán nói: "Được rồi chồng, đừng giả vờ đáng thương nữa, mau đi rửa mặt ăn cơm." "Vừa rồi Doãn Nam Phong gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm gọi điện đến, lát nữa bà ấy sẽ đích thân đến thăm." "Chẳng lẽ anh định cứ ở trần như nhộng thế này mà xuống tiếp khách à?" Ngay sau đó, Trần Hạo vẫn đang giả chết, bị năm cô vợ lôi đi rửa mặt, sau đó thay một bộ quần áo cực kỳ thoải mái xuống lầu ăn cơm.

Lúc Trần Hạo mặc một bộ đồ thoải mái vô cùng đi xuống phòng ăn, thì thấy năm cô nàng Tuyết Lệ Dương đang bưng từng đĩa cháo kê nóng hổi thơm phức, quẩy, dưa muối và bánh bao nhỏ lên bàn.

Tuy đều là những món ăn vô cùng bình thường, nhưng từ hương vị có thể đoán ra, tuyệt đối không phải là thứ có thể so sánh với những gánh hàng rong ven đường.

Trần Hạo cười hì hì ngồi xuống, lấy một chiếc bánh bao nhỏ nhét vào miệng, vừa từ từ thưởng thức, vừa không ngừng khen ngợi.

"Ừm, không tệ!

Xem ra tay nghề của Dương tiểu nữu lại tiến bộ rồi!" Tuyết Lệ

Dương đang ngồi bên cạnh nghe vậy, trên mặt lập tức nở nụ cười vui vẻ.

"Ông xã, nếu anh thích ăn thì ăn nhiều một chút." "Thật ra em cũng thấy tay nghề của mình bây giờ tiến bộ không ít đâu." Sau khi húp một ngụm cháo kê, Trần Hạo cười nói: "Ừm, tiếp tục cố gắng nhé." "Phải biết rằng, bốn vị đại tiểu thư nhà chúng ta đều là loại chỉ biết góp sức ăn thôi." "Sau này bữa sáng của anh đây, chỉ có thể trông cậy vào bà xã thôi!" Tuyết Lệ Dương nghe vậy, dĩ nhiên là hạnh phúc gật đầu.

Nhưng năm cô nàng Hồng Cô bên cạnh lại không chịu, Tô Nan trợn mắt nói: "Ông xã nói không đúng rồi, tuy bốn chị em em không biết nấu ăn, nhưng nhà chúng ta cũng có đầu bếp cố định mà." "Bình thường không gọi đầu bếp nấu, chẳng phải là còn có ông xã tay nghề cao hơn sao?" "Em thấy nhé, khen chị Dương là giả, lười biếng không muốn ra tay, muốn ăn sẵn mới dụ dỗ chị Dương vào bếp mới là thật!" Hồng Cô liền gật đầu theo: "Nói không sai." "Tuyết Lệ Dương đừng để bị ông xã lừa, em thấy lần này về, cả người anh ấy trở nên lười biếng rồi." "Tuy chị em đều thích làm bữa sáng, nhưng cũng không thể để ông xã được ăn sẵn như vậy." "Đúng đó, tay nghề của ông xã chúng ta còn đỉnh hơn mấy tay bếp trưởng nhiều, nếu bị lừa thì không được ăn những món ngon đó đâu." Vừa nghe những lời này, Tuyết Lệ Dương thông minh lanh lợi lập tức bừng tỉnh.

Ngay sau đó, năm cô gái bắt đầu thay phiên nhau 'oanh tạc', cuối cùng ép Trần Hạo phải giơ tay đầu hàng, hứa hẹn trong khoảng thời gian nghỉ ngơi tiếp theo, ba bữa một ngày trong nhà đều do anh phụ trách.

Cứ như vậy, năm cô gái mới vui vẻ vỗ tay hoan hô, ăn mừng một thắng lợi mang tính giai đoạn.

Trần Hạo thì vẫn giữ vẻ thản nhiên, ung dung thưởng thức bữa

sáng ấm áp.

Nửa tiếng sau, trong tiếng cười nói vui vẻ, Trần Hạo và năm cô gái cuối cùng cũng kết thúc bữa sáng ấm cúng và hạnh phúc.

Ngay khi Trần Hạo định giúp năm cô gái dọn dẹp bát đũa, chuông cửa biệt thự đột nhiên vang lên.

Lara trực tiếp đặt ly nước xuống, nói: "Ông xã và các chị cứ tiếp tục đi, em đi mở cửa." Nói xong, cô vẫn mặc chiếc quần short và áo thun bó sát quen thuộc, chân trần, 'bộp bộp' chạy ra mở cửa.

Thấy cảnh này, Trần Hạo và bốn cô gái còn lại đều lắc đầu cười rồi đi dọn dẹp.

Chương 501

Không còn cách nào khác, Lara và nhà bếp không có duyên, dù cô cũng tích cực giúp chị em làm vài việc nhà.

Nhưng từ nhỏ chưa từng làm những việc này, cầm súng chiến đấu, xuống mộ đổ đấu, tuyệt đối là tinh anh trong nghề.

Nhưng bảo cô rửa bát, thì hàng chục cái đĩa và bát vỡ nằm trong thùng rác đã nói lên 'thiên phú' làm việc nhà của Lara! 'Cạch' một tiếng, cửa lớn biệt thự mở ra, Lara thấy ngoài cửa có một cô gái lạnh lùng, quyến rũ, dáng người cao ráo, mặc bộ đồ da màu đen, đi đôi bốt cao gót, trông khoảng hai mươi tuổi.

Dù cô gái còn có chút non nớt vì tuổi tác, nhưng khí chất hơn người, cộng với nhan sắc và vóc dáng đều thuộc hàng đỉnh.

Lara sáng mắt lên, tò mò hỏi: "Chào cô, xin hỏi có việc gì không?" Doãn Nam Phong đứng ngoài cửa cũng bị Lara đột nhiên xuất hiện làm cho kinh ngạc.

Vóc dáng ma quỷ cao ráo của Lara không cần phải nói, trong số năm người vợ của Trần Hạo, cô cũng là người đẹp nhất.

Ở Yến Kinh đã vào đông, dù trong nhà có điều hòa, nhưng người mặc quần short, áo thun bó sát, chân trần chạy khắp nhà cũng không có mấy ai.

Quan trọng nhất, phong tình nóng bỏng đầy vẻ ngoại quốc cùng vóc dáng gợi cảm không chê vào đâu được của Lara, khiến cho Doãn Nam Phong vốn luôn tự cao cũng có cảm giác bị lép vế.

Cô bất giác liếc nhìn bộ ngực của mình, rồi vội ho nhẹ một tiếng để che đi sự ngượng ngùng, sau đó lịch sự nói: "Chào cô, tôi là gia chủ

của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Doãn Nam Phong, xin hỏi Trần Hạo tiên sinh có ở đây không?" Nghe đối phương tự giới thiệu, Lara lập tức hiểu ra.

Ngay sau đó, cô vừa cẩn thận đánh giá Doãn Nam Phong, vừa lịch sự đáp lại: "Ra là Doãn Nam Phong gia chủ, tôi tên là Lara, Nữ Bá tước đời thứ mười một của gia tộc Croft nước Anh, một trong những người vợ của Trần Hạo." "Trần Hạo vừa ăn sáng xong, đang dọn dẹp, Doãn gia chủ mau vào nhà đi." Nói rồi, Lara mời Doãn Nam Phong vào biệt thự.

Còn những thuộc hạ tùy tùng của Doãn Nam Phong, tất cả đều đang đợi trong mấy chiếc Audi bên ngoài biệt thự.

Không còn cách nào khác, đừng nói là đám Thính nô và Côn nô kia không dám theo vào biệt thự của Trần Hạo.

Ngay cả Doãn Nam Phong cũng không dám mang một đám thuộc hạ đến nhà Trần Hạo ra oai.

Nhìn Lara đóng cửa biệt thự, chân trần 'bộp bộp' đi trước dẫn đường, Doãn Nam Phong ngạc nhiên hỏi: "Lara tiểu thư, với nhiệt độ ở Yến Kinh như vậy, chẳng lẽ không lạnh sao?" Lúc này, Lara đã mời Doãn Nam Phong ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách, trước tiên gọi vào bếp: "Ông xã, các chị, Doãn gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm đến rồi." Sau đó cười nói: "Ở nhà tôi bên Anh, tôi vẫn luôn quen như vậy." "Huống hồ với thực lực của tôi bây giờ, đừng nói trong nhà có điều hòa, ở ngoài trời cũng không thấy lạnh." Nghe vậy, Doãn Nam Phong lập tức cảm thấy mình dường như kém người ta rất nhiều.

Vốn dĩ trước đây chỉ gặp A Ninh, Tô Nan và Hồng Cô, tất cả đều là mỹ nhân khí chất đỉnh cao.

Không ngờ hôm nay lại gặp được một cô vợ ngoại quốc nóng bỏng của Trần Hạo.

Xem ra, có lẽ cô nàng Shirley Dương người Mỹ gốc Hoa kia, ít nhất cũng không thua kém bốn người này.

Nhất thời, Doãn Nam Phong đột nhiên không còn tự tin vào bản thân.

Không còn cách nào khác, mấy người vợ của Trần Hạo thực sự quá ưu tú!

Lúc này, Trần Hạo và bốn cô nàng A Ninh cũng từ bếp đi ra.

Sau khi Trần Hạo giới thiệu, Tuyết Lệ Dương hỏi Doãn Nam Phong muốn uống gì rồi đi chuẩn bị đồ uống đãi khách.

Quả nhiên sau khi gặp được Dương tiểu nữu trưởng thành và sắc sảo, Doãn Nam Phong càng chắc chắn hơn về suy đoán trước đó của mình.

Năm người vợ của Trần Hạo, thật sự không một ai có nhan sắc, vóc dáng, khí chất kém cả.

Quan trọng nhất, nghe Trương Nhật Sơn và Bàn Tử tiết lộ, năm cô nàng Hồng Cô không chỉ là một nhóm có kinh nghiệm đổ đấu phong phú, mà thân thủ, tài bắn súng càng không chê vào đâu được.

Nhất thời, Doãn Nam Phong không khỏi tự hỏi trong lòng: Với điều kiện của mình, liệu có thể có được thứ mình muốn không?

Sau khi mang cho Doãn Nam Phong một tách cà phê, Tuyết Lệ Dương liền ngồi cùng bốn cô nàng A Ninh trên chiếc sofa dài bên cạnh, hứng thú xem kịch vui.

Doãn Nam Phong bất giác liếc mắt nhìn, chỉ thấy năm cô nàng Tô Nan, tuy mặc những bộ đồ ở nhà phong cách khác nhau.

Nhưng cả năm người dù là nhan sắc, vóc dáng hay khí chất, không ai không phải là sự tồn tại đỉnh cao.

Ngay cả về chiều cao, cũng đều từ 1m68 đến 1m75, nói không khách khí, tùy tiện lôi ra một người cũng hơn xa mấy cô người mẫu trẻ bên ngoài.

Trong lúc Doãn Nam Phong âm thầm đánh giá ưu thế của mình, Trần Hạo ngồi đối diện mỉm cười nói: "Xin lỗi, không biết Doãn gia chủ sẽ đến vào lúc này, nên tôi vừa rồi đang giúp Tuyết Lệ Dương dọn dẹp bát đũa, có chút thất lễ, mong Doãn gia chủ lượng thứ." Một câu nói, Doãn Nam Phong lập tức tỉnh lại khỏi cơn ngẩn ngơ.

Nhưng cô lại không thể tin được hỏi: "Hạo gia, chẳng lẽ trong nhà không có người giúp việc sao?

Mà phải tự mình ra tay?" Bên cạnh, A Ninh cười nói: "Người giúp việc dĩ nhiên là có, chỉ là chúng tôi không thường xuyên ở nhà, cũng không thích trong nhà lúc nào cũng có người ngoài." "Cho nên chỉ khi nào chúng tôi cần, mới gọi người giúp việc, đầu bếp các thứ đến làm việc thôi." Tô Nan cũng gật đầu nói: "Huống hồ tay nghề của Trần Hạo còn lợi hại hơn cả bếp trưởng, chị Dương cũng rất giỏi." "Cho nên bình thường chúng tôi đều tự nấu ăn, còn những việc như phụ giúp, tôi cũng có thể làm." Trần Hạo cười gật đầu: "Ừm, ra ngoài đổ đấu căng thẳng, về nhà tự mình làm việc cảm thấy thoải mái hơn." Doãn Nam Phong nghe vậy, lập tức lộ ra vẻ mặt không thể tin được.

Dù thế nào cô cũng không ngờ, Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, người trong ấn tượng của cô là bá khí tuyệt luân, thực lực cường đại, lại sẽ vào bếp!

Ngay cả năm cô gái như Tuyết Lệ Dương, những mỹ nữ cực phẩm tập hợp cả thực lực và sắc đẹp, cũng sẽ giúp làm việc nhà.

Quan trọng nhất, nhìn dáng vẻ của họ dường như rất hưởng thụ, tràn đầy niềm vui trong đó.

Ngây người một lúc, Doãn Nam Phong kinh ngạc hỏi: "Hạo gia,

ngài… biết nấu ăn?" Hồng Cô tự hào khen: "Tay nghề của anh ấy tuyệt lắm, đúng lúc trưa nay Trần Hạo sẽ làm món ngon cho chúng tôi, Doãn gia chủ không ngại thì ở lại thử xem." Cô nàng nóng bỏng Lara càng đầy mong đợi nói: "Lại được ăn đại tiệc Hoa Hạ do ông xã làm rồi, thật tuyệt quá." Nhất thời, Trần Hạo và năm cô gái đều nở nụ cười ấm áp và vui vẻ.

Thấy cảnh này, Doãn Nam Phong lập tức cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Thậm chí trong lòng thầm nghĩ, không ngờ tình cảm của Trần Hạo và năm người vợ lại tốt như vậy.

Nếu mình cũng là một trong số họ, cảm giác đó hẳn là rất tuyệt vời.

Lúc này, Trần Hạo lấy ra một điếu thuốc, châm lửa, nhẹ nhàng hút một hơi rồi biết rõ mà vẫn hỏi: "Doãn gia chủ là người bận rộn, không biết hôm nay đến đây có việc gì?" Doãn Nam Phong vì suy nghĩ trong lòng vừa rồi, hai má bất giác ửng lên một màu hồng nhạt.

Sau đó cô có chút bất mãn nói: "Hạo gia ngài đúng là quý nhân bận rộn mà." Trần Hạo mỉm cười hỏi: "Ồ!

Lời này có ý gì?" Doãn Nam Phong bất bình nói: "Hạo gia từ lần trước trở về, chỉ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi bàn một lần chuyện làm ăn." "Sau đó dù là chuyện làm ăn lớn đến đâu, đều cho thuộc hạ tìm tôi, còn mình thì không hề lộ diện, chẳng lẽ không phải là quý nhân bận rộn sao?" "Hay là, ngài không thèm gặp Doãn Nam Phong tôi đây?" Nhìn Doãn Nam Phong chỉ mới ngoài hai mươi, gương mặt đầy vẻ bất bình, năm cô nàng Tô Nan bên cạnh đều cười khúc khích.

Bởi vì ý đồ của Doãn Nam Phong đối với Trần Hạo, các cô đã sớm nhận ra.

Huống hồ Doãn Nam Phong bây giờ lại mang dáng vẻ của một cô bé không cam tâm, A Ninh và bốn người còn lại thực sự cảm thấy quá thú vị.

Còn về chuyện cô có ý với Trần Hạo, năm cô gái ngược lại không hề để ý.

Dù sao thì điều kiện các mặt của Doãn Nam Phong cũng không thua kém họ trước khi gặp Trần Hạo.

Đây cũng có thể gọi là sự đồng cảm giữa những nữ anh thư cực phẩm có thực lực.

Nhìn Doãn Nam Phong, người mà mình đã mấy lần phớt lờ hoặc trấn áp, không những không giữ khoảng cách, ngược lại còn luôn tìm cơ hội tiếp xúc.

Trần Hạo trong lòng mà không vui, thì đúng là nói dối.

Thế là anh hiếm khi ôn hòa nói: "Doãn gia chủ lo xa rồi." "Cô cũng biết, mỗi lần tôi xuống đều là những ngôi mộ lớn, sự nguy hiểm trong đó không cần phải nói nhiều." "Huống hồ tính tôi vốn có chút lười biếng, cho nên mấy lần trở về, việc gì có thể để thuộc hạ làm, tôi tự nhiên sẽ không tự mình ra tay." "Chẳng phải lần trước tôi đã nhờ Doãn gia chủ giúp liên lạc với nhà họ Quắc sao, nghe nói Doãn gia chủ không hài lòng lắm với quà tạ lễ, tôi cũng đang định cùng Doãn gia chủ nói chuyện cho rõ ràng đây." "Không ngờ, Doãn gia chủ lại đến tìm tôi trước, cho nên…" Nghe mấy câu giải thích đầu của Trần Hạo, oán khí trong lòng Doãn Nam Phong đã tiêu tan quá nửa.

Chương 502

Thế là cô ngắt lời: “Thật ra với mối quan hệ giữa Hạo gia và nhà tôi, cũng như sự chiếu cố của ngài đối với việc làm ăn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, giúp Hạo gia một chút việc cũng chẳng là gì.” “Còn về mười món minh khí quốc bảo cấp một kia, thật sự khiến Nam Phong thấy hổ thẹn khi nhận.” “Lý do tôi nhờ Bàn gia truyền lời, rằng quà tạ lễ không đủ, chẳng qua là vì Hạo gia mãi không chịu lộ diện gặp mặt, chứ không phải Nam Phong thật sự tham lam không biết đủ.” “Nếu Hạo gia đã giải thích, vậy quà tạ lễ cũng không cần nữa, Nam Phong đảm bảo sẽ giúp Hạo gia giải quyết ổn thỏa mọi việc.” Nhìn sắc mặt Doãn Nam Phong đã dịu đi, trên gương mặt nhỏ nhắn cao ngạo cũng lộ ra nụ cười.

Năm cô gái hóng chuyện nãy giờ, lập tức bật cười thành tiếng.

Trần Hạo cũng cười gian xảo: “Doãn gia chủ hiểu lầm rồi, thật ra tôi vừa rồi chưa nói xong, thực ra chuyện tôi nhờ Doãn gia chủ đã xong rồi.” Nghe vậy, sắc mặt vừa mới dịu đi của Doãn Nam Phong lập tức thay đổi.

Cô có chút tức giận nói: “Hạo gia có ý gì?” “Tôi dù sao cũng là một người phụ nữ, chẳng lẽ thỉnh thoảng trút giận một chút, Hạo gia cũng phải tính toán với Nam Phong sao?” “Tuy tôi đã nhờ Bàn gia truyền lời, nhưng lúc liên lạc với nhà họ Quắc, Nam Phong chưa bao giờ lơ là!” Nhất thời, Doãn Nam Phong giống như một con mèo hoang xù lông, đầy oán niệm trừng mắt nhìn Trần Hạo.

Lúc này, chuông cửa biệt thự lại vang lên.

Khi Lara lại lần nữa chân trần ‘bộp bộp’ đi ra mở cửa.

Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, theo sau Lara cười hì

hì bước vào.

Nhưng khi ba người thấy không khí quỷ dị giữa Doãn Nam Phong và Trần Hạo, lập tức ngớ người.

Cuối cùng, Vương Diệu, người thừa hưởng tính cách hài hước của Vương Bàn Tử, ngượng ngùng mở lời: "Hạo gia, cái đó… chúng cháu có phải đến không đúng lúc không ạ?" Nhìn ba người tuổi tác tương đương với Doãn Nam Phong, ngoài Băng Luân không bị ảnh hưởng, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha đều bị khí thế như mèo hoang nổi giận của Doãn Nam Phong trấn áp!

Thậm chí Vương Diệu còn không ngừng nuốt nước bọt theo bản năng.

Trần Hạo mỉm cười: "Không sao, Doãn gia chủ chỉ đang trút giận thôi, các cậu cứ tự nhiên ngồi đi, dù sao cũng không phải lần đầu." Nghe vậy, Vương Diệu lập tức cười hì hì, kéo Băng Luân và Tiểu Kim Nha đang đầy tò mò, chạy đến ngồi cạnh năm cô nàng Tô Nan.

Nhưng Doãn Nam Phong đang giận dữ nhìn Trần Hạo, trong lòng lập tức có một câu chửi thề sắp không nhịn được.

Cô thầm nghĩ: Lão nương đây trút giận cái quái gì chứ!

Tên Trần Hạo này cũng quá đáng ghét rồi!

Dù sao cũng là khôi thủ của phái Liệt Hải Thiên Sư truyền thừa lâu đời, lại đi tính toán với một tiểu nữ nhân như mình!

Mình chỉ hơi làm khó một chút thôi, việc gì mà không cần người ta giúp nữa?

Thật quá đáng!

Ngay khi Doãn Nam Phong tức giận đến sắp xù lông, Trần Hạo mới mỉm cười nói: "Doãn gia chủ lo xa rồi, chuyện là thế này." Sau

đó, anh kể lại chuyện lấy được một hòn đảo ở quần đảo Nam Sa từ chỗ Cừu Đức Khảo.

Trừ việc giết Cừu Đức Khảo để trả thù cho A Ninh, và dùng thuật thôi miên cướp đoạt toàn bộ tài sản của đối phương không nói, những chuyện khác cơ bản đều nói cả.

Nghe xong lời giải thích của Trần Hạo, Doãn Nam Phong mới biết mình đã hiểu lầm.

Thế là cô trực tiếp bật chế độ ngạo kiều nói: "Được rồi, nếu đã như vậy, thì Nam Phong không tính toán với Hạo gia nữa." Ngay sau đó, Doãn Nam Phong cũng không quan tâm đến Trần Hạo đang mắt tròn mắt dẹt, hay năm cô nàng Hồng Cô đang cười khúc khích, và ba người Vương Diệu đang cố nén cười ở bên cạnh, mà trực tiếp ngồi xuống ghế sofa, thản nhiên uống cà phê như không có chuyện gì xảy ra.

Nhìn nữ vương cao ngạo trong 《Sa Hải》 này lại đang giở trò vô lại.

Ngây người một lúc, Trần Hạo cũng lắc đầu bật cười.

Nhất thời, không khí trong cả biệt thự trở nên hòa hợp.

Một lát sau, Trần Hạo mới quay đầu hỏi: "Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, ba đứa hôm nay lại chạy đến đây làm gì?" "Chẳng lẽ, lão Hồ và Vương Bàn Tử có tin tức rồi sao?" Băng Luân bất đắc dĩ lắc đầu: "Cháu vẫn chưa có tin tức gì của cha nuôi và chú Vương." "Đúng lúc Hạo gia về, cháu muốn hỏi thử, xem ngài có phát hiện gì không." Bên cạnh, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha cũng vội vàng gật đầu.

Trần Hạo nghe xong, lại hồi tưởng lại cốt truyện của 《Mục Dã Quỷ Sự》, kết hợp với thông tin phản hồi từ môn hạ phái Liệt Hải và

các thế lực hữu hảo khác.

Anh xác định rằng cốt truyện của 《Mục Dã Quỷ Sự》 hẳn là còn một thời gian nữa mới bắt đầu.

Thế là Trần Hạo liền nói suy nghĩ của mình cho ba người nghe một lượt, đồng thời an ủi Băng Luân và Vương Diệu.

Ba người vô cùng tin tưởng Trần Hạo, tự nhiên không ngại đợi thêm một thời gian nữa.

Huống hồ Trần Hạo đã nói Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử không sao, họ kiên quyết tin là như vậy.

Trong lòng đã có đáp án, Vương Diệu thấy không khí trong phòng đã hòa hợp, tính cách hài hước lại trỗi dậy: "Hạo gia, ngài và năm vị phu nhân đi rồi, ba đứa cháu luyện công cũng chẳng còn động lực." "Nếu đã về rồi, Hạo gia xem có thể cho chúng cháu ở lại được không?" "Cũng tiện để chúng cháu bất cứ lúc nào cũng có thể nhận được sự chỉ dạy của ngài và năm vị phu nhân?" Băng Luân và Tiểu Kim Nha bên cạnh cũng vội gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Theo suy nghĩ của họ, sáu người Trần Hạo chắc chắn sẽ đồng ý.

Dù sao chuyện như vậy trước đây cũng không phải chưa từng có.

Kết quả không ngờ, Trần Hạo lại trực tiếp lắc đầu nói: "Nếu tôi không có việc gì, cho các cậu ở lại đương nhiên không thành vấn đề." "Nhưng không may là, tôi đang định đưa năm cô nàng Tô Nan đi chơi một chuyến cho đã." "Cho nên, các cậu chỉ có thể đợi tôi về rồi nói sau." Nhất thời, ba người Vương Diệu lập tức buồn bã 'ồ' một tiếng, rồi ngồi trên sofa không nói gì nữa.

Nhưng năm cô nàng Tuyết Lệ Dương lại đầy tò mò nhìn Trần Hạo.

Hồng Cô càng không hiểu hỏi: "Ông xã, chúng ta quyết định đi

chơi từ lúc nào vậy?

Sao em không biết?" Bốn cô gái còn lại cũng không hiểu gì nên không ngừng gật đầu.

Ngay cả Doãn Nam Phong và Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha bên cạnh cũng bị phản ứng của năm cô gái làm cho ngớ người.

Đặc biệt là Băng Luân, thậm chí còn nghĩ rằng Trần Hạo không muốn cho họ ở lại, mới tìm cớ qua loa.

Trần Hạo dập tắt điếu thuốc, cười nói: "Suy nghĩ này, tôi đã có từ sau khi ra khỏi Vân Thiên Cung." Sau đó cũng không né tránh bốn người Doãn Nam Phong, trực tiếp nói: "A Ninh và Tô Nan tuy rất rành rọt các nơi trên thế giới này, nhưng hai người từ nhỏ đã không ngừng huấn luyện, sau đó lại không ngừng làm nhiệm vụ cấp trên giao, bận rộn giết người." "Hai người có lẽ chưa bao giờ, dùng tâm thái thực sự thư giãn, để đi du lịch đúng không?" Nghe lời Trần Hạo, A Ninh và Tô Nan, hai người từng là lính đánh thuê và sát thủ, lập tức cảm thấy trong lòng ấm áp và chua xót.

Hai người không ngờ, Trần Hạo lại suy nghĩ cho họ những điều này.

Thế là hai cô gái lập tức gật đầu, đôi mắt đầy dịu dàng nhìn Trần Hạo.

Nhận được câu trả lời rõ ràng, Trần Hạo lại nói: "Tiếp theo là Lara và Tuyết Lệ Dương." "Hai người tuy đã sớm du ngoạn các danh lam thắng cảnh trên thế giới, nhưng đó đều là chuyện của những năm tám mươi." "Đến thời đại này, hai người cũng chưa thực sự đi chơi cho đã đúng không?" Lara, nhà thám hiểm, thợ săn kho báu nổi tiếng nước ngoài, và Tuyết Lệ Dương, phóng viên địa lý thế giới nổi tiếng nước ngoài kiêm khôi thủ Bàn Sơn, cũng bất giác cười gật đầu.

Đương nhiên, hai cô gái xinh đẹp từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục phương Tây, tình yêu trong mắt dành cho Trần Hạo càng thêm nồng đậm.

Sau đó Trần Hạo cười nhìn Hồng Cô: "Cuối cùng là Hồng nữu nhi." "Những năm tám mươi, em từng đi chơi với Tuyết Lệ Dương và Lara một thời gian, nhưng đó cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi.

Càng không cần phải nói đến thời đại này." "Cho nên, người nên ra ngoài thư giãn du ngoạn nhất, chính là Hồng nữu nhi." Nghe đến đây, Hồng Cô tự nhiên hiểu ý của Trần Hạo.

Dù sao cô cũng được Trần Hạo đưa đến từ thời Dân Quốc, đối với những chi tiết sinh hoạt của thời đại này, tuy đã thích nghi.

Nhưng đối với phong cảnh các nơi trên thế giới ở thời đại này, Hồng Cô thật sự chưa thấy!

Thế là cô nương dám yêu dám hận, phấn khích lập tức in lên mặt Trần Hạo một 'dấu son'!

Trần Hạo hoàn toàn không để ý đến vết son trên mặt, vẻ mặt ngược lại có chút tự trách tiếp tục nói: "Thật ra quan trọng nhất là, tôi đột nhiên cảm thấy, từ sau khi các em đi theo tôi, dường như tôi chưa bao giờ đưa các em đi chơi cho đàng hoàng." "Cho nên, lần này coi như là Trần Hạo tôi, một người chồng không tròn chức trách, bù đắp cho các em vậy." Năm cô gái nghe xong, trong lòng vui vẻ hạnh phúc đến phát điên.

Sau đó cũng không quan tâm có người ngoài, trực tiếp bắt đầu thảo luận về lộ trình chuyến đi.

Chương 503

Nhìn vẻ mặt hạnh phúc đó, Doãn Nam Phong bên cạnh gần như ghen tị đến phát điên.

Thế là cô trực tiếp ngạo kiều nói: "Hạo gia, khoảng thời gian này đã khiến tôi hiểu lầm và bực bội vô ích lâu quá rồi." "Tuy Nam Phong vừa rồi đã tha thứ cho Hạo gia, nhưng tôi cảm thấy chuyến du lịch lần này, cũng nên đưa tôi theo." "Tuy việc của Tân Nguyệt Phạn Điếm bận rộn, nhưng Nam Phong cũng phải cho Hạo gia một cơ hội để xin lỗi chứ!" Nói xong, không đợi Trần Hạo trả lời, cô nhìn sang năm cô nàng Lara.

Thấy họ không có ý kiến gì mà cười gật đầu, cô liền vui vẻ nói: "Tốt quá rồi, nếu năm vị tỷ tỷ đều đồng ý, tôi sẽ cho Hạo gia cơ hội xin lỗi lần này, chúng ta quyết định vậy nhé." Nói xong, cũng không quan tâm Trần Hạo phản ứng thế nào, cô trực tiếp tham gia vào cuộc thảo luận của năm cô nàng Tuyết Lệ Dương.

Khi Trần Hạo dở khóc dở cười gật đầu, Vương Diệu hài hước bị Băng Luân và Tiểu Kim Nha với ánh mắt đầy hy vọng đẩy ra.

Sau đó cậu nhóc cười ngây ngô nhìn Trần Hạo nói: "Hạo gia, một đám đại lão đi chơi, cũng phải có người chạy vặt lo việc lặt vặt chứ?" "Nhìn chúng cháu và Băng Luân, Tiểu Kim Nha, dù sao cũng là những môn nhân tinh nhuệ nhất thế hệ thứ tư của phái Liệt Hải." "Cho nên, ngài xem có thể đưa ba chúng cháu theo được không?" Sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hạo đưa năm cô nàng Tuyết Lệ Dương, cùng với Doãn Nam Phong cứng đầu đi theo, Thanh Thanh Mạn và Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, trực tiếp ngồi máy bay riêng bay đến Tam Á.

Với thân phận và thế lực của Trần Hạo hiện tại, đừng nói là máy bay riêng cỡ nhỏ chỉ ngồi được hơn mười người, ngay cả máy bay riêng cỡ lớn nhất, anh cũng hoàn toàn không để tâm.

Vốn dĩ Doãn Nam Phong không định mang theo thuộc hạ, nhưng Trần Hạo chủ động đề nghị, bảo cô mang theo một nữ thuộc hạ.

Dù sao cũng là gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nếu không mang theo một thuộc hạ nào, thì người của Tân Nguyệt Phạn Điếm không phát điên lên mới lạ!

Đến Tam Á, Doãn Nam Phong trực tiếp đưa mọi người vào ở khách sạn năm sao tốt nhất địa phương.

Lúc này, mọi người mới biết, hóa ra khách sạn này là doanh nghiệp thuộc Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhìn Doãn Nam Phong đã đặt trước cả mười phòng tổng thống, vẻ mặt đầy biểu cảm 'mau khen tôi đi'.

Trần Hạo cũng dở khóc dở cười, dù sao với thân phận và thế lực hiện tại của anh, chuyện nhỏ này thực sự không đáng kể.

Ba cô nàng tiểu phú bà Lara và Tuyết Lệ Dương, dường như cũng có thể dễ dàng lo liệu được.

Chỉ là người ta có lòng tốt, Trần Hạo và mọi người tự nhiên sẽ không phụ lòng.

Ba ngày sau đó, Trần Hạo cùng năm cô gái, cùng với Doãn Nam Phong, Băng Luân, ba người và Thanh Thanh Mạn, ở Tam Á chơi một trận thỏa thích.

Đặc biệt là Hồng Cô lần đầu đến Tam Á, gần như vui mừng đến phát điên.

Quan trọng nhất, cả nhóm người, nam nữ nhan sắc vóc dáng đều

vượt trội (trừ Vương Diệu), nếu không phải Doãn Nam Phong phái nhân viên từ khách sạn đi theo bảo vệ, họ đã không thể vui chơi thoải mái dưới ánh mắt nóng bỏng của vô số du khách.

Chính vì vậy, chỉ chơi được ba ngày, Trần Hạo đã đưa mọi người rời khỏi Tam Á.

Phương tiện họ đi, chính là chiếc du thuyền sang trọng cướp được từ Cừu Đức Khảo.

Lúc này ngành công nghiệp du thuyền trong nước chưa phát triển, rất khó thấy được du thuyền lớn dài ba mươi mét.

Trước khi ra khơi, các cô gái chỉ biết sẽ đi du thuyền sang trọng ra biển.

Nhưng khi nhìn thấy công trình kiến trúc dài hơn năm mươi mét đang trôi nổi trên mặt nước trước mắt, mắt ai nấy đều trợn to.

Hồng Cô kinh ngạc nói: "Thuyền… lớn quá, chúng ta thật sự sẽ du lịch trên chiếc thuyền này sao?" Không còn cách nào khác, dù sao cũng xuyên không từ khu vực nội địa thời Dân Quốc, Hồng Cô có vẻ mặt như vậy cũng không có gì lạ.

Ngay cả ba cô gái gia nghiệp lớn như Lara, Tuyết Lệ Dương và Doãn Nam Phong, cũng như A Ninh và Tô Nan đã từng trải, cũng bị chiếc du thuyền sang trọng khổng lồ làm cho ngây người.

Còn Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha và Thính nô Thanh Thanh Mạn, càng không cần phải nói.

Dù sao, trong đám người, họ là những người ít trải nghiệm nhất.

Nhìn vẻ mặt của mọi người, trong lòng Trần Hạo đột nhiên có ý muốn cảm ơn Cừu Đức Khảo.

Tuy Trần Hạo mua du thuyền không thiếu tiền, nhưng chiếc du

thuyền sang trọng lớn như vậy, cũng không phải muốn mua là mua được.

Muốn có du thuyền có thể, cũng phải đặt trước rồi đợi xưởng đóng thuyền đóng xong mới được.

Chỉ riêng thời gian thôi, đã tiết kiệm cho Trần Hạo mấy tháng.

Thế là Trần Hạo cười nói: "Hồng nữu ngốc, thuyền của chúng ta, chúng ta đứng đây làm gì, chỉ nhìn cho thèm sao?" "Mọi người mau lên thuyền đi, chúng ta chưa từng hưởng thụ cuộc sống như vậy đâu." Nói xong, một tay kéo Hồng Cô, tay kia lôi A Ninh, ba chân bốn cẳng chạy lên thuyền.

Thấy cảnh này, mọi người cũng không ngây người nữa, tất cả đều vui vẻ theo lên du thuyền.

Doãn Nam Phong vốn quen xa hoa, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Trần Hạo, chiếc du thuyền này thật đẹp, đúng là biết hưởng thụ." Lên thuyền rồi, mọi người mới phát hiện, tất cả nhân viên trên chiếc du thuyền sang trọng khổng lồ này, đều là đệ tử thế hệ thứ tư của phái Liệt Hải.

Trong đó nam nữ mỗi bên một nửa, nữ đệ tử phụ trách các việc phục vụ cho các cô gái.

Còn nam đệ tử thì phụ trách công việc của thủy thủ, thuyền trưởng.

Nhìn sự sắp xếp như vậy, Trần Hạo vô cùng hài lòng.

Không ngờ, Hoa Mã Quải và Bàn Tử, lại chu đáo đến vậy.

Sau đó, mọi người dưới sự dẫn dắt của đệ tử Liệt Hải tham quan toàn bộ du thuyền.

Chiếc du thuyền này và những chiếc du thuyền cùng kích cỡ khác

có sự khác biệt lớn.

Ngoài phòng của nhân viên, chỉ có mười phòng có thể ở, không gian còn lại dùng để giải trí và lưu trữ.

Tầng hai và ba của du thuyền có hai phòng ăn lớn, hai phòng khách lớn.

Một phòng tập gym khoảng tám mươi mét vuông, sáu phòng chứa đồ, ngoài ra còn có hai phòng sách có phòng làm việc.

Du thuyền không được trang bị thuyền phụ, chỉ có hai chiếc xuồng cao tốc 29.5 feet ở khoang thuyền đuôi, dùng làm công cụ cứu hộ tạm thời.

Không gian tiết kiệm được một phần dùng để dự trữ nhiên liệu, một phần được thiết kế một bể nuôi hải sản nước biển âm tường hơn năm trăm mét khối, dùng để nuôi một số thủy sản.

Trên boong tầng thượng có một bể bơi ngoài trời nhỏ và một sân bay trực thăng.

Biết Trần Hạo và mọi người hôm nay sẽ lên thuyền, các đệ tử thế hệ thứ tư của phái Liệt Hải đã sớm chuẩn bị xong bữa tối.

Đều là một số loại rau và cá tươi mua tại địa phương.

Sau bữa trưa, du thuyền cuối cùng cũng chính thức khởi hành.

Theo ý của Trần Hạo, du thuyền thẳng tiến đến quần đảo Tây Sa.

Suốt đường đi, cảnh đẹp trên biển khiến Hồng Cô và ba người Băng Luân lần đầu đi du thuyền ra khơi, đều vô cùng phấn khích.

Đặc biệt là sau khi đến quần đảo Tây Sa, bắt đầu từ quần đảo Tuyên Đức, quần đảo Vĩnh Lạc, bãi cạn Hoa Quang, đảo Đông, đảo Trung Kiến, họ đã mất một tuần để đi chơi hết tất cả 22 hòn đảo.

Chương 504

Đương nhiên, ở vùng biển nông gần đó, Trần Hạo, người có sức mạnh của huyết mạch Thanh Long, và từng là người giữ kỷ lục thế giới lặn tự do trước khi xuyên không, cộng thêm Bế Khí Công.

Mỗi ngày đều đưa mọi người, chỉ mặc đồ lặn, không mang theo bất kỳ thiết bị nào khác, lặn xuống đáy biển sâu vài chục mét dạo chơi.

A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Tuyết Lệ Dương và Lara, vốn đã học được Bế Khí Công, cộng thêm sự cường hóa của nội đan dị thú và Chu Quả.

Độ sâu này hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn và Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha thì không được.

Ban đầu họ cũng học theo sáu người Trần Hạo, nhưng ngày đầu tiên đã bị đả kích không thương tiếc.

Cuối cùng Vương Diệu 'khóc trời kêu đất' hét lớn: "Hạo gia, không phải thực lực chúng cháu kém, mà là năm vị phu nhân mạnh đến vô lý!" Sau đó năm người, chỉ có thể mang theo bình dưỡng khí theo xuống nước chơi.

Một tuần sau, khi Trần Hạo và mọi người lại lần nữa lên chiếc du thuyền sang trọng khổng lồ dương buồm khởi hành, vừa mới vào vùng biển sâu không lâu, Trần Hạo phát hiện ra một chuyện khiến anh vô cùng hứng thú.

Bởi vì với thị lực biến thái của mình, anh đang nhìn thấy trên mặt biển cách đó hơn hai hải lý, một đàn cá mập trắng lớn và một đàn cá mập bò, đang tranh giành xác của một con đồi mồi.

Thế là anh vui vẻ hét lên: “Mọi người mau nhìn kìa, chúng ta gặp may rồi!” Nhất thời, năm cô nàng Lara, Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn, cùng ba người Băng Luân, tất cả đều chạy đến bên cạnh Trần Hạo lấy ống nhòm.

Cá mập khi tranh giành thức ăn là hung hãn nhất, chỉ thấy một đàn cá mập trắng lớn và một đàn cá mập bò, vì một bữa no mà tranh giành nhau, thể hiện đầy đủ quy luật sinh tồn của thế giới tự nhiên.

Mọi thứ đều lấy lợi ích cao nhất làm mục tiêu, vì lợi ích không tiếc mạng sống, tiến hành đánh nhau theo nhóm.

Cá mập trắng lớn là một trong hai loài không có thiên địch trong đại dương, gần như ngang hàng với cá voi sát thủ, thân hình to lớn, tính tình hung dữ.

Không chỉ răng nhọn miệng sắc, sức mạnh vô cùng, mà ngay cả làn da đầy gai ngược cũng có thể dùng làm vũ khí tấn công.

Tuy về số lượng không chiếm ưu thế, nhưng dựa vào ưu thế bẩm sinh của cá thể, bảy con cá mập trắng lớn thậm chí có thể hạ gục một con cá voi lưng gù hoặc cá voi xanh, đối mặt với đàn cá mập bò đông gấp đôi, chúng cũng không hề lép vế.

Cá mập bò tuy nhỏ hơn cá mập trắng lớn, nhưng chúng là những sát thủ vùng nước nông có bản tính hiếu chiến và vô cùng liều lĩnh.

Một khi chúng tụ tập thành đàn tiến vào vùng biển sâu, chúng sẽ mở cái miệng to không cân xứng của mình ra, thách thức tất cả các sinh vật biển, ngay cả bá chủ đại dương là cá voi sát thủ cũng không ngoại lệ.

Trên đại dương bao la, những cuộc tàn sát đẫm máu tương tự như vậy mỗi ngày đều xảy ra vô số lần.

Xác suất của nó không hề thấp hơn so với việc con người vì

những chuyện vặt vãnh, cũng như các loại tranh chấp mà dẫn đến ẩu đả, chỉ là con người sống trên đất liền bị hạn chế bởi điều kiện nên không thể thường xuyên nhìn thấy.

Cuộc chiến trên biển này kéo dài hơn mười phút, hai băng nhóm du côn vẫn chưa phân thắng bại.

Xác con đồi mồi bị tranh giành cũng đã qua tay hai phe mấy lần, vấn đề sở hữu vẫn chưa được giải quyết.

Xác con đồi mồi đó rất lớn, mai lưng dài gần hai mét, xem ra cân nặng ít nhất cũng phải nghìn cân.

Với kích thước lớn như vậy, đủ cho đám cá mập này ăn, đợi chúng ăn no rồi, có lẽ hai đàn cá mập sẽ rời đi.

Nhìn đến đây, ngay cả năm cô nàng Tuyết Lệ Dương đã được rèn luyện qua các loại cổ mộ, âm hồn, cương thi, cũng không khỏi cảm thán rằng cuộc tranh giành thức ăn quá đẫm máu.

Còn về Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn và Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, càng không cần phải nói.

Kiến thức của họ, so với Trần Hạo và năm cô gái còn kém xa.

Nhìn vẻ mặt đầy phấn khích của Trần Hạo, Lara tò mò hỏi: "Ông xã, chẳng lẽ anh định xuống biển bắt cá mập sao?" Trần Hạo cười gật đầu: "Đúng vậy." "Tuy bình thường ở Yến Kinh, thậm chí ở trang viên nước ngoài, vi cá mập chúng ta đã ăn vô số lần." "Nhưng đó đều không phải là tươi nhất, nếu hôm nay chúng ta đã gặp rồi, sao có thể bỏ qua món ngon như vậy!" Nghe vậy, năm cô nàng Lara cũng phấn khích không thôi, ngay sau đó bắt đầu chuẩn bị, muốn cùng Trần Hạo xuống biển.

Thấy cảnh này, Doãn Nam Phong kinh ngạc nói: "Hạo gia, A Ninh, các người điên rồi sao?" "Ăn vi cá mập, về đất liền muốn ăn bao

nhiêu tôi đều lo đủ, sao có thể mạo hiểm như vậy!" Thính nô Thanh Thanh Mạn đứng sau lưng cô, dùng ánh mắt nhìn kẻ điên nhìn chằm chằm Trần Hạo và năm cô gái.

Bên cạnh, Vương Diệu nuốt nước bọt, khuyên nhủ: "Hạo gia, Doãn gia chủ nói đúng đó." "Huống hồ phái Liệt Hải chúng ta cũng không thiếu chút tiền đó, ngài tuyệt đối đừng xuống nước mạo hiểm!" Ngay sau đó, Băng Luân và Tiểu Kim Nha cũng không ngừng gật đầu khuyên nhủ.

Thậm chí, ngay cả những đệ tử phái Liệt Hải xung quanh đang tạm thời làm nhân viên phục vụ và thủy thủ, cũng đều lấy hết can đảm tiến lên, không ngừng khuyên Trần Hạo và năm cô gái, tuyệt đối không thể mạo hiểm.

Trần Hạo biết mọi người đang lo lắng, liền cười nói: "Mọi người yên tâm đi, chỉ là mấy chục con cá mập thôi, dị thú lớn hơn chúng gấp mười mấy lần tôi còn hạ gục vô số rồi, chút này chẳng là gì." Tô Nan cũng cười nói: "Trần Hạo nói đúng đó, mọi người yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu." Một lát sau, Trần Hạo và năm cô nàng Hồng Cô, liền lần lượt mặc Giao Long Chiến Y, sau đó một cú nhảy mạnh xuống biển.

Không còn cách nào khác, tuy du thuyền cách đàn cá mập hai hải lý, nhưng để không làm đàn cá mập bị du thuyền kinh động bỏ đi, họ chỉ có thể xuống nước từ đây.

Còn về Giao Long Chiến Y, thật ra Trần Hạo không định mặc.

Nhưng A Ninh và năm cô gái đã đi theo, vì sự an toàn của họ, Trần Hạo chỉ có thể cùng họ làm tốt các biện pháp phòng hộ.

Nhất thời, chỉ thấy sáu người Trần Hạo, lưng đeo thần binh của mình, trong biển như những con rồng bơi lội, nhanh chóng thẳng tiến đến đàn cá mập.

Nhìn cảnh tượng điên cuồng này, đám môn nhân phái Liệt Hải trên thuyền đều lo sốt vó.

Tiểu Kim Nha càng không ngừng hét lớn: "Băng Luân, Vương Diệu, Hạo gia và năm vị phu nhân đều đi cả rồi, phải làm sao đây?" Băng Luân và Vương Diệu, lúc này cũng không có cách nào.

Dù sao thân phận của Trần Hạo và năm cô gái trong phái Liệt Hải quá cao, căn bản không thể ngăn cản.

Cuối cùng Doãn Nam Phong đưa ra quyết định, chỉ thấy cô hận hận cắn răng bạc lẩm bẩm: "Trần Hạo đúng là một tên điên, anh ta điên rồi, Tô Nan cũng điên theo!" Ngay sau đó cô liền hét lên với ba người Băng Luân và đám môn nhân Liệt Hải: "Muốn đảm bảo Thiên Sư Khôi Thủ và năm vị phu nhân bình an vô sự, thì tất cả nghe lệnh của tôi." Thấy cuối cùng cũng có đại lão lên tiếng, ba người Băng Luân và đám môn nhân Liệt Hải tự nhiên lập tức gật đầu đồng ý.

Sau đó, dưới sự chỉ huy của Doãn Nam Phong, ba người Băng Luân và mười nam đệ tử phái Liệt Hải, cộng thêm Doãn Nam Phong và Thanh Thanh Mạn, mang theo súng trường tấn công lên hai chiếc xuồng cao tốc duy nhất của du thuyền.

Kết quả vừa đi ra chưa được một hải lý, đã phát hiện bên phía Trần Hạo đã giao chiến với đàn cá mập!

Vốn dĩ, khi Trần Hạo và năm cô gái bơi gần đến đàn cá mập, Trần Hạo nói: "Săn nhiều cá mập quá cũng ăn không hết, lát nữa lúc chúng ta ra tay, cố gắng đừng để thấy máu." "Chỉ cần giết chết vài con cá mập trắng lớn và cá mập bò là được rồi, đương nhiên, nếu thật sự có nguy hiểm, thì dùng thần binh, tuyệt đối đừng do dự." Lara phấn khích hét lên: "Ông xã yên tâm đi, với thực lực của chị em em, mỗi người đối phó với hai con cá mập đều dư sức." "Còn lại, ông xã đừng nói với em là anh đối phó không nổi nhé!" Trần Hạo ha ha cười lớn:

“Chuyện nhỏ như con thỏ, đi thôi, chúng ta lên!” Ngay sau đó, sáu người lại lần nữa tăng tốc, trong nháy mắt lao vào giữa hai đàn cá mập đang tranh giành thức ăn.

Ngồi trên chiếc ca nô chỉ cách bầy cá mập chưa đầy một hải lý, Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn, Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, cùng mười nam đệ tử của phái Liệt Hải, tất cả đều kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy, đám cá mập vốn đang điên cuồng hỗn chiến để tranh giành thức ăn, bao gồm cả cá mập trắng lớn và cá mập bò, hai băng nhóm côn đồ này giờ đây đều đã náo loạn cả lên.

Vì sự xuất hiện của sáu người Trần Hạo, hai bầy cá mập tạm thời từ bỏ trạng thái đối đầu, tất cả đều liên thủ để đối phó với nhóm Trần Hạo.

Trần Hạo trông như một con du long giữa biển cả, tốc độ bơi còn nhanh hơn cả cá mập.

Trên người anh liên tục tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc, mỗi khi lao đến gần một con cá mập, anh lại tung ra một quyền.

Những con cá mập khổng lồ bị đánh trúng đều khựng lại, rồi trực tiếp lật trắng bụng, ngất lịm trên mặt biển.

Chỉ trong chốc lát, Trần Hạo đã cực kỳ bá đạo hạ gục hơn mười con cá mập trắng lớn và cá mập bò.

Tuy nhóm Doãn Nam Phong vẫn luôn biết Trần Hạo rất lợi hại, nhưng chưa bao giờ hành động cùng anh.

Vì vậy, họ không có khái niệm rõ ràng về việc Trần Hạo rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng bây giờ cuối cùng họ đã hiểu, thực lực của Trần Hạo đơn giản không phải là của con người.

Chương 505

Những bầy cá mập trắng lớn và cá mập bò, vốn có thể được coi là bá chủ ở biển sâu, lại bị anh đánh như người lớn dạy dỗ trẻ con, dễ dàng bị đánh tan tác.

Chứng kiến cảnh tượng này, nhóm Doãn Nam Phong vốn đang lo lắng không thôi, giờ đây đều dừng ca nô lại, ngây người nhìn Trần Hạo phô diễn sức mạnh.

Nhưng chỉ một lát sau, một cảnh tượng còn khiến Doãn Nam Phong khó chấp nhận hơn đã giáng cho cô một đòn chí mạng.

Trong khi đó, ba người Băng Luân và mười đệ tử Liệt Hải thì lại phấn khích không ngừng, lớn tiếng cổ vũ.

Nguyên là khi Trần Hạo đang đại phát thần uy, năm cô gái của Tuyết Lệ Dương cũng tự mình chọn lấy hai con cá mập để ra tay.

Đừng thấy họ không có huyết mạch Thanh Long của Trần Hạo, càng không có tu vi đạo pháp.

Nhưng trước khi quen biết Trần Hạo, thực lực của họ đã gần đạt đến đỉnh cao của người thường.

Huống chi sau này họ còn dùng nội đan của dị thú và Chu Quả, lại được Trần Hạo chỉ dạy, trở thành cao thủ cổ võ chính hiệu.

Điều này cũng khiến năm cô gái, ngoài việc không sở hữu sức mạnh huyết mạch, chỉ xét về chiến lực, mỗi người đều có thực lực không thua gì Tiểu Ca.

Thế là, dưới tình huống Trần Hạo cố ý dẫn dụ phần lớn cá mập đi, năm cô gái mỗi người đối phó với hai con cá mập khổng lồ, tuy thỉnh thoảng cũng gặp chút nguy hiểm, nhưng đều được hóa giải

thuận lợi.

Quan trọng nhất là, họ cũng không rút thần binh sau lưng, chỉ dựa vào một đôi nắm đấm nhỏ nhắn, đánh cho lũ cá mập không kịp trở tay.

Đương nhiên, lúc này kỹ năng bơi lội và tốc độ của năm cô gái cũng gần như không thua kém tốc độ của những con cá mập kia.

Điều này cũng khiến chiến lực của họ ở dưới biển hoàn toàn không bị ảnh hưởng nhiều.

Vài phút sau, dưới sự bảo hộ của Giao Long Chiến Y, năm cô gái không hề hấn gì đã đánh ngất hai con cá mập mà mình đối phó.

Còn về tên biến thái Trần Hạo kia, lúc này đã đánh ngất toàn bộ số cá mập còn lại!

Nhìn năm cô gái của A Ninh tuy ai nấy đều thở hổn hển, mặt đỏ bừng, nhưng cái vẻ phấn khích đó, ai nhìn cũng biết họ vui đến mức nào.

Trần Hạo cười lớn nói: "Mấy bà xã của anh đỉnh thật!" Hồng Cô lườm một cái rồi nói: "Thôi đi ông." "Năm người bọn em dùng mấy phút đồng hồ mới miễn cưỡng giải quyết được mười con cá mập." "Đó là còn nhờ sự trợ giúp của Giao Long Chiến Y mới không bị thương." "Ngược lại nhìn ông xã xem, không những kết thúc chiến đấu nhanh hơn bọn em, mà chiến quả còn gấp mười mấy lần tổng số của năm người bọn em nữa chứ!" Lúc này, Trần Hạo và năm cô gái cũng phát hiện ra nhóm Doãn Nam Phong ở cách đó một hải lý.

Thế là Trần Hạo lớn tiếng nói: "Được rồi, bên này chiến đấu kết thúc rồi." "Nếu đã đến rồi, nhanh chóng giúp chọn vài con cá mập to mang về." "Tối nay tiểu gia ta sẽ làm cho mọi người một bữa tiệc toàn cá, đảm bảo mọi người ăn đã đời!" "Còn về những con còn lại, lát nữa sẽ tỉnh lại, đến lúc đó tự nhiên sẽ rời đi." Lời vừa dứt, Vương

Diệu, Tiểu Kim Nha và mười môn đồ Liệt Hải đều phấn khích la lớn.

Ngay cả trên khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Băng Luân cũng lộ ra vẻ sùng bái, kính ngưỡng và một loại cảm xúc không rõ tên.

Doãn Nam Phong thì càng không cần phải nói, vốn đã có ý với Trần Hạo, lần này cuối cùng cũng tận mắt chứng kiến dáng vẻ oai phong khi anh đại phát thần uy, trong lòng tự nhiên như có nai con chạy loạn.

Chỉ là sau khi thấy thực lực của năm cô gái Hồng Cô, trong lòng lại không khỏi âm thầm tủi thân.

Không còn cách nào khác, nhan sắc, vóc dáng không có ưu thế, gia thế cũng không mạnh hơn Lara, Tuyết Lệ Dương.

Mà về phương diện thực lực, Doãn Nam Phong hoàn toàn không có chút tự tin nào.

Lúc này, Thanh Thanh Mạn đã hồi phục sau cơn chấn động, liền phát hiện ra vẻ mặt của vị gia chủ mà mình quá đỗi quen thuộc.

Cô bèn nhỏ giọng nói: "Gia chủ, người cũng đừng quá lo lắng." "Ba vị phu nhân Tuyết Lệ Dương, Hồng Cô, Lara thì tôi không rõ, nhưng theo tôi được biết, Ninh phu nhân và Tô phu nhân, hai người họ trước khi gặp Hạo gia, đâu có mạnh như vậy." "Thuộc hạ đoán rằng, mấy vị phu nhân nhất định là nhờ sự giúp đỡ của Hạo gia mới trở nên lợi hại như thế." Nghe những lời này, Doãn Nam Phong cũng nhớ ra một số thông tin tương tự mà mình biết được.

Ngay lập tức, cô cực kỳ hài lòng gật đầu với Thanh Thanh Mạn, sau đó liền gọi mọi người, lái ca nô đến giúp chọn cá mập!

Sau khi trở về du thuyền, mười nam đệ tử Liệt Hải vừa giúp cẩu mấy con cá mập lớn nhất lên du thuyền, vừa kể lại tình huống Trần Hạo đại phát thần uy vừa rồi cho các đồng bạn nghe một cách sinh

động.

Nhất thời, các loại tiếng hô kinh ngạc không ngừng vang lên, sự kính ngưỡng và sùng bái đối với Trần Hạo, thủ lĩnh Thiên Sư của phái Liệt Hải, cũng như năm cô gái trong vai trò sứ giả hộ pháp, càng thể hiện rõ hơn qua lời nói và nét mặt.

Doãn Nam Phong chỉ có một câu nhận xét về Trần Hạo: "Mạnh như một tên biến thái phi nhân loại!" Trong khoảnh khắc, tất cả những người nghe thấy câu nói đó đều bật cười.

Trần Hạo thì chẳng hề để tâm mà nhún vai, sau đó đi vào nhà bếp, chuẩn bị cho mọi người một bữa tiệc toàn cá lấy cá mập làm nguyên liệu chính.

Tối hôm đó, không chỉ năm cô gái của Tô Nan bị bữa tiệc toàn cá mập chinh phục.

Ngay cả hai chủ tớ Doãn Nam Phong, ba người Băng Luân, cùng các đệ tử Liệt Hải, tất cả đều kinh ngạc trước tài nấu nướng của Trần Hạo với món cá mập.

Nhìn những món ăn ngon lành trước mắt, cùng những môn đồ phái Liệt Hải đang vui vẻ ăn uống, Thanh Thanh Mạn nhỏ giọng nói: "Gia chủ, chưa từng thấy một đại lão nào vừa có thực lực mạnh mẽ như Hạo gia, lại vừa đẹp trai, lại còn biết nấu ăn." "Quan trọng nhất là, anh ấy đối xử với thuộc hạ của mình thật hòa ái dễ gần." "Tôi thật sự không thể tưởng tượng được, trên đời lại có người đàn ông hoàn hảo như vậy." Thấy Doãn Nam Phong hoàn toàn đồng ý mà không ngừng gật đầu, Thanh Thanh Mạn cười khúc khích.

"Cho nên á, gia chủ, nếu người có ý gì đó thì phải nắm chặt cơ hội đó." Nói xong, trước ánh mắt kinh ngạc, ngỡ ngàng và xấu hổ của Doãn Nam Phong, cô liền chạy đi mất.

Còn Doãn Nam Phong, sau khi lườm Thanh Thanh Mạn, người thân thiết như chị em với mình, một cái đầy hờn dỗi, liền ngẩn người ra.

Sáng sớm hôm sau, lại là một buổi sáng đẹp trời, gió nhẹ nắng ấm.

Sau khi ăn một bữa đại tiệc toàn cá mập cực kỳ ngon miệng vào tối qua, Trần Hạo và mọi người đã ngủ một giấc thật ngon, mãi đến gần chín giờ sáng mới dậy.

Ăn sáng xong, chiếc du thuyền khổng lồ lại một lần nữa khởi hành, thẳng tiến đến quần đảo Nam Sa.

Bởi vì không chỉ tiện đường, Trần Hạo còn định đến xem tình hình hòn đảo mà anh đã cướp được từ Jude Law.

Trên đường đi, du thuyền men theo đường hàng hải ven bờ, lần lượt đi qua Việt Nam, Campuchia, Singapore, Indonesia, Malaysia, cuối cùng cũng đến được quần đảo Nam Sa.

Ở mỗi quốc gia, du thuyền sẽ ghé vào cảng để tiếp tế các loại nhu yếu phẩm.

Trần Hạo cũng sẽ dẫn mọi người đi du ngoạn phong cảnh các nơi với tâm trạng thoải mái.

Cứ đi đi dừng dừng, ăn uống vui chơi suốt một chặng đường như vậy, đến khi tới quần đảo Nam Sa thì đã là một tháng sau.

Không chỉ Hồng Cô lần đầu tiên thực sự ra khơi xa chơi đến quên trời quên đất, mà ngay cả bốn cô gái còn lại cùng mấy người Doãn Nam Phong cũng đều vui đến quên cả lối về.

Dù sao thì ngoài ba người Băng Luân, những người còn lại đều không phải người bình thường.

Có thể đi du ngoạn biển xa một cách thoải mái, không chút lo ngại,

hoàn toàn thư giãn như thế này, tuyệt đối là lần đầu tiên.

Đến quần đảo Nam Sa, Trần Hạo phát hiện Bàn Tử đã thuê một đội ngũ kiến trúc hàng đầu, bắt đầu thi công trên hòn đảo đó.

Sau khi thị sát một vòng, năm cô gái và nhóm Doãn Nam Phong đều bị phong cảnh mê người của hòn đảo mà Trần Hạo sở hữu thu hút.

Thế là Trần Hạo hứa với mọi người, đợi khi trên đảo xây dựng xong xuôi, nhất định sẽ đưa mọi người đến chơi cho đã.

Nhưng lần này ra ngoài đã gần hai tháng, Trần Hạo cũng cảm thấy nên về nghỉ ngơi trước đã.

Dù sao Doãn Nam Phong là một gia chủ, không thể rời đi quá lâu, nếu không khách sạn Tân Nguyệt chắc chắn sẽ loạn lên mất.

Chương 506

Đương nhiên, đó chỉ là tiện thể, quan trọng nhất là, sinh nhật của Hồng Cô sắp đến.

Anh định cho Hồng Cô, người chưa từng đón sinh nhật theo kiểu thời hiện đại, một bất ngờ thật lớn.

Thật ra mà nói, từ khi năm cô gái theo Trần Hạo đến nay, họ cứ liên tục xuống mộ, xuyên không, rồi lại xuống mộ.

Trần Hạo cũng cảm thấy rất có lỗi với năm cô gái, làm chồng mà chưa từng tổ chức sinh nhật cho vợ mình, thật sự quá tệ.

Vì vậy Trần Hạo quyết định, lần này về tổ chức sinh nhật cho Hồng Cô xong, một khi đến sinh nhật của bốn cô gái còn lại, anh cũng sẽ lần lượt tặng bất ngờ.

Thế là chiếc du thuyền sang trọng khổng lồ liền bắt đầu hành trình trở về.

Do yêu cầu của Trần Hạo, lần trở về này không đi theo tuyến đường ban đầu.

Ngược lại, họ cực kỳ táo bạo, đi theo đường thẳng, băng qua vùng biển sâu Nam Hải, thẳng tiến đến cảng Tam Á.

Tuy cách làm này trong mắt mọi người là vô cùng điên rồ và nguy hiểm.

Nhưng Trần Hạo lại chẳng hề để tâm, trước hết là có định vị vệ tinh nên không sợ lạc đường.

Nếu thật sự gặp phải bão tố và quái vật biển khổng lồ, chiếc du thuyền khổng lồ này cũng hoàn toàn có thể chịu được.

Quan trọng nhất là, Trần Hạo hoàn toàn tự tin vào thực lực của mình, cũng như những phương án dự phòng đã chuẩn bị trong không gian lưu trữ.

Thế là trong mấy ngày sau đó, chiếc du thuyền khổng lồ chỉ có thể di chuyển trong vùng biển sâu mênh mông, hoàn toàn không nhìn thấy đất liền.

Nhưng như vậy, ngược lại lại khiến Trần Hạo và A Ninh nhớ lại cảnh tượng lần đầu gặp nhau ở vùng biển sâu Tây Sa.

Hứng chí nổi lên, Trần Hạo và A Ninh muốn xuống biển chơi lại trò lặn biển mạo hiểm một lần nữa.

Lara, Tuyết Lệ Dương, Tô Nan và Hồng Cô, tự nhiên cũng phấn khích muốn đi cùng.

Cuối cùng ngay cả Doãn Nam Phong, Thanh Thanh Mạn và Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, sau khi nghe Trần Hạo kể lại cũng đầy hứng khởi muốn cùng xuống biển.

Nhất thời, một nhóm 11 người, liền mặc đồ lặn, vô cùng phấn khích trực tiếp xuống biển.

Lúc mới bắt đầu lặn xuống hơn một trăm mét, Tiểu Kim Nha và Thanh Thanh Mạn, những người có thực lực yếu nhất, đã có chút không chịu nổi.

Tiểu Kim Nha tuy mạnh hơn một chút so với trong cốt truyện gốc, nhưng không có dược liệu để luyện công, nên hiện tại cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút mà thôi.

Tình hình của Thanh Thanh Mạn cũng tương tự, tuy cô ấy cực kỳ biến thái, nhưng sức mạnh và thể chất lại không mạnh hơn người thường bao nhiêu.

Thế là trong tình thế bất đắc dĩ, khi hai người lặn xuống hơn 50

mét, đành phải đeo bình dưỡng khí quay trở lại.

Gã béo nhỏ Vương Diệu cũng phải quay lại trong sự bất lực khi lặn xuống 260 mét.

Tình huống này khiến Trần Hạo không khỏi ngạc nhiên.

Anh không ngờ, Vương Diệu có thể chất và thực lực đều mạnh hơn không ít so với trong cốt truyện gốc, lại không bằng Băng Luân và Doãn Nam Phong.

Nhưng trình độ của Vương Diệu như vậy cũng không tệ rồi.

Bởi vì ở thế giới trước khi Trần Hạo xuyên không, kỷ lục lặn biển cũng chỉ hơn 330 mét mà thôi.

Quan trọng nhất là, Trần Hạo không ngờ Băng Luân và Doãn Nam Phong đều là cao thủ lặn biển.

Mặc dù thể chất của hai người hoàn toàn không thể so sánh với Trần Hạo và năm cô gái, nhưng vẫn có thể tiếp tục lặn xuống.

Điều này không thể không khiến Trần Hạo cảm thán, người trong thế giới đạo mộ quả nhiên mạnh hơn người trong thế giới thực.

Nhìn những sinh vật biển đủ loại đang bơi lội xung quanh, Trần Hạo cảm thấy như cá gặp nước, trong lòng vô cùng thoải mái.

Bảy mỹ nữ cũng đều vui vẻ thưởng thức phong cảnh đáy biển hiếm thấy.

Đương nhiên, do ở dưới biển sâu, ánh sáng tự nhiên kém đi.

Bảy mỹ nữ lại không có dạ nhãn như Trần Hạo, nên chỉ có thể dựa vào ánh sáng đèn pin để thưởng thức cảnh sắc dưới biển trong phạm vi có thể nhìn thấy.

Khi tám người lặn xuống đến 350 mét, Doãn Nam Phong và Băng Luân đã rất miễn cưỡng.

Dù sao thì thể chất người thường của hai người họ hoàn toàn không thể so sánh với sáu người Trần Hạo.

Khi năm cô gái của Tuyết Lệ Dương ra hiệu cho Trần Hạo, muốn quay trở về, Trần Hạo đột nhiên cảm giác được, ở phía dưới khoảng năm mươi mét nữa là đến đáy biển.

Điều khiến anh kinh ngạc nhất là, anh cảm nhận được một luồng linh khí nồng đậm dưới đáy biển.

Có thể nói, từ sau khi xuyên không, ngoài cây Chu Quả dưới quỷ động ở Tinh Tuyệt Cổ Thành, và thần mộc Côn Luân trên quan quách của Tinh Tuyệt Nữ Vương, đây là lần thứ ba anh cảm nhận được tình huống có linh khí.

Thế là anh vội vàng ra hiệu, bảo các cô gái đợi một chút, sau đó liền tỏa ra lực cảm tri của huyết mạch Thanh Long, bơi thẳng xuống đáy biển.

Chứng kiến cảnh này, năm cô gái của Tô Nan không khỏi ngạc nhiên, liền trực tiếp ra hiệu, bảo Doãn Nam Phong và Băng Luân ở lại, hoặc trực tiếp nổi lên trở về.

Năm người họ thì theo sát Trần Hạo lặn xuống.

Thấy cảnh tượng như vậy, Doãn Nam Phong và Băng Luân cũng nổi tính bướng bỉnh.

Sau khi điều chỉnh một chút, hai người liền trực tiếp lặn xuống, đuổi theo.

Cùng lúc đó, khi Trần Hạo lặn đến đáy biển, ánh mắt của anh đột nhiên sững lại khi nhìn vào một rạn san hô.

"Ủa, thứ gì đây?" Tiếp đó, Trần Hạo liền tìm kiếm xung quanh rạn san hô này.

Chỉ là ngoài nơi vừa phát hiện ra lúc nãy, anh không còn phát hiện gì khác.

Rạn san hô này cũng giống như những rạn san hô khác, không có gì khác biệt.

Ngay sau đó, Trần Hạo lại vận dụng toàn bộ lực cảm tri của huyết mạch Thanh Long và pháp lực, chỉ dừng lại trên một cây san hô ở một góc của rạn san hô.

Chỉ thấy cây san hô này hoàn toàn không ăn nhập gì với những cây san hô khác, thậm chí hoàn toàn khác biệt với tất cả các loại san hô ở biển sâu.

Cây san hô đó có màu xanh lam đậm đặc, Trần Hạo phát hiện ra đây là một loại san hô bảo thạch cực kỳ hiếm thấy.

Chương 507

Trần Hạo cẩn thận quan sát cây san hô này, nó cao gần hai mét, thân cành mập mạp.

Phần gần gốc có đường kính khoảng sáu bảy mươi centimet.

Từ gốc vươn ra sáu bảy nhánh, ngay cả cành cũng to bằng cánh tay người lớn.

Toàn bộ cây san hô có màu xanh lam biển sâu, chỉ có một vệt màu xanh lam sương ở chính giữa; cấu trúc phân tử bên trong xếp chặt chẽ, mật độ cũng lớn đến kinh người.

Theo kết quả quan sát hiện tại, đây hẳn là một cây san hô lam bảo thạch cực phẩm có chứa linh khí.

Màu sắc, mật độ và kích thước của nó đều thuộc loại hiếm thấy.

Đây là một cây san hô sống, lớp vỏ ngoài khẽ lay động theo dòng chảy của nước biển, giống như một cái cây màu xanh lam mọc tự nhiên trên đá ngầm.

Cách gốc không xa, còn có một cây san hô đen hình dáng như gạc hươu mọc kèm, phảng phất như bụi cây dưới gốc cây lớn, tương trợ lẫn nhau, trông thật sự quá đẹp.

Một cây lớn một cây nhỏ, hai cây san hô này có thể xác định chắc chắn là san hô bảo thạch.

Cây san hô sống lớn như vậy, lại có màu xanh biển hiếm thấy, tuyệt đối có thể xếp vào hàng trân phẩm đỉnh cấp.

Ngay cả cây san hô đen bên cạnh cũng không hề kém cạnh cây san hô lam.

Trần Hạo tiếp tục kiểm tra phần gốc, khá chắc chắn.

Nếu muốn mang đi, xem ra chỉ có thể dùng đến Đại Việt Long Tước Đao.

Nếu dùng sức mạnh để phá, thì thật là bạo tàn thiên vật.

Trong lúc Trần Hạo đang quan sát hai cây san hô một lớn một nhỏ, năm cô gái của Lara cũng đã lặn xuống, và ra hiệu hỏi chuyện gì đã xảy ra.

Trần Hạo trực tiếp viết lên tấm bảng trắng trên cánh tay: "Anh phát hiện ra hai món bảo bối cực phẩm là san hô sống có chứa linh khí!" Năm cô gái xem xong tấm bảng trắng, liền nhìn kỹ theo hướng Trần Hạo chỉ.

Quả nhiên nhanh chóng phát hiện ra, trong một dải san hô lớn, có hai cây san hô cực kỳ đẹp, một cây màu xanh biển, một cây màu đen tuyền.

Chúng đang yên tĩnh hấp thụ dinh dưỡng, nhằm không ngừng lớn mạnh.

Trong chốc lát, năm cô gái của A Ninh cũng bị hai món bảo bối đầy linh khí này làm cho kinh diễm.

Một lát sau, khi Trần Hạo rút Đại Việt Long Tước Đao ra chuẩn bị ra tay, Doãn Nam Phong và Băng Luân cuối cùng cũng cực kỳ gian nan lặn xuống được.

Ngay sau đó, Lara phấn khích dùng tấm bảng trắng trên cánh tay, báo cho hai cô gái biết về niềm vui bất ngờ này.

Giống như năm cô gái của Tuyết Lệ Dương, Doãn Nam Phong và Băng Luân lập tức cũng bị hai cây san hô mê người này làm cho ngây ngẩn.

Trần Hạo cũng không vội xử lý hai cây san hô, mà thong thả quan sát những con cá bơi lội gần đó.

Xem xem có bao nhiêu chủng loại quý hiếm, bao nhiêu loài đang trên bờ vực tuyệt chủng, và bao nhiêu loài tương đối phổ biến.

Sau khi quan sát vài phút, Trần Hạo nghĩ thầm cũng nên ra tay rồi, nếu lên bờ quá muộn, Tiểu Kim Nha và các môn đồ Liệt Hải khó tránh khỏi lo lắng.

Thế là sau khi quan sát tình hình san hô, anh trực tiếp vung Đại Việt Long Tước Đao.

Hai luồng đao mang màu xanh biếc lóe lên, Trần Hạo dễ dàng chặt đứt hai cây san hô ngay tại gốc.

Sau đó, anh chẳng hề để tâm đến sự có mặt của Doãn Nam Phong và Băng Luân, vung tay một cái thu hai cây san hô vào không gian lưu trữ.

Lập tức, Doãn Nam Phong và Băng Luân đều ngơ ngác.

Cuối cùng, Hồng Cô dùng bảng trắng giải thích cho họ về đạo pháp 'tụ lý càn khôn' của Trần Hạo, mới khiến hai người hiểu ra.

Nhưng chính vì vậy, hai người càng thêm ngưỡng mộ đạo pháp thần bí mà Trần Hạo nắm giữ.

Sau đó tám người lại tìm kiếm kỹ lưỡng dưới đáy biển một lượt, sau khi không có phát hiện gì khác, liền trực tiếp bơi về mặt nước lên thuyền.

Khi Trần Hạo lấy hai cây san hô khổng lồ ra, đặt trên boong tàu, lập tức gây ra tiếng kinh hô của Tiểu Kim Nha, Vương Diệu và Thanh Thanh Mạn, cùng các môn đồ.

Cây san hô lam không hề nhỏ, cành cũng mập mạp, trọng lượng

khi ngậm nước chắc phải hơn một nghìn cân.

Cây san hô đen chỉ cao khoảng năm mươi centimet, nhưng các cành hình gạc hươu tỏa ra cũng không ít, trông cũng phải ba bốn trăm cân.

Nhưng dáng vẻ Trần Hạo nâng vật nặng như không, một tay nâng một cây san hô, lập tức khiến mọi người cảm thấy anh như thần ma giáng thế.

Những ngày qua, chỉ cần ở trên bãi biển, Trần Hạo đều cởi trần.

Anh chỉ mặc một chiếc quần short đi biển, để lộ ra thân hình tuy không đồ sộ, cơ bắp cuồn cuộn, nhưng đường nét lại cực kỳ mượt mà, đầy đặn, tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Vương Diệu và các môn đồ nam khác đều vô cùng ngưỡng mộ thân hình cơ bắp đó.

Nhưng có đánh chết họ cũng không ngờ, sức mạnh thể chất của Trần Hạo lại biến thái đến vậy.

Mẹ kiếp, quả thực chính là Sở Bá Vương tái thế!

Vương Diệu hỏi: "Hạo gia, đây là bảo bối sao?" "Thứ này ngoài đẹp ra, chẳng lẽ còn đáng tiền sao?" Trần Hạo vỗ vào đầu cậu ta một cái rồi cười nói.

"Công phu của cậu luyện không tệ, bản lĩnh xuống mộ mò kim cũng có chút thành tựu rồi." "Nhưng kiến thức về trân bảo sao lại nông cạn thế!" Vương Diệu ngượng ngùng cười nói: "Hạo gia, chẳng phải em đang học hỏi từ ngài sao." "Ngài yên tâm, em nhất định sẽ nỗ lực.

À mà, ngài giải thích cho em đi." Trần Hạo bất đắc dĩ cười lắc đầu: "Cậu có biết có một loại trang sức được làm từ san hô không?" Vương Diệu vội vàng gật đầu: "Biết ạ, ví dụ như vòng tay, vòng cổ

san hô." Trần Hạo cười nói: "Đây chính là nguyên liệu để làm ra chúng." "Quý giá nhất là, hai cây san hô này đều có linh tính." "Là nguyên liệu cực phẩm để chế tạo pháp khí đó." Lúc này, Thanh Thanh Mạn nói: "Nhưng Hạo gia, trang sức san hô mà tôi thấy đều có màu đỏ tươi hoặc hồng phấn." "Chưa từng thấy trang sức san hô màu xanh lam và màu đen, trong này có gì đặc biệt sao?" Trần Hạo cười cười, tiếp tục nói: "Thanh Thanh Mạn nói đúng." "Đại đa số trang sức san hô đều có màu đỏ, đó là vì san hô màu xanh lam và màu đen thuộc loại cực kỳ hiếm thấy." "Đặc biệt là những loại đạt đến màu sắc như thế này, càng là bảo vật hiếm có trên đời." Lúc này, Doãn Nam Phong nói: "Hạo gia nói không sai." "Về giá trị của san hô, có thể hiểu như thế này, năm ngoái khách sạn Tân Nguyệt đã đấu giá một chuỗi vòng cổ san hô đỏ ớt loại tốt nhất." "Tính theo giá trị của một chuỗi vòng cổ san hô hoàn toàn mới hiện nay, giá cả chắc khoảng ba mươi vạn đô la Mỹ." "Giá trị của san hô lam và san hô đen còn cao hơn san hô đỏ một chút, hai cây san hô này có thể chế tác ít nhất bốn trăm chuỗi vòng cổ như vậy." "Đương nhiên, nếu đem cả cây san hô chế tác thành một tác phẩm nghệ thuật cao cấp, giá trị sẽ còn cao hơn nữa." Tuyết Lệ Dương ở bên cạnh cũng gật đầu nói: "Càng không cần phải nói, san hô của chồng em còn chứa linh khí, là nguyên liệu cực phẩm để chế tạo pháp khí." "Như vậy thì, giá trị của nó càng không thể đo đếm được." Nghe ước tính sơ bộ này, mọi người đều lè lưỡi.

Thứ này thật sự đáng tiền, tuyệt đối là bảo bối!

Đừng nói đến cây san hô lam lớn kia, e rằng giá trị của cây san hô đen nhỏ hơn cũng không hề tầm thường.

Nhất thời, bất kể là năm cô gái của Tô Nan, ba người Băng Luân, hay các môn đồ Liệt Hải.

Tất cả đều mừng thay cho Trần Hạo vì có thể có được một bảo vật như vậy.

Chỉ có Doãn Nam Phong là hơi khác một chút, cô cũng mừng cho Trần Hạo, nhưng cũng có chút tính toán riêng.

Đây cũng là lần đầu tiên cô thấy loại san hô cực phẩm như vậy, thế là trong lòng cô nảy sinh ý nghĩ.

Không phải vì trang sức đáng tiền, là gia chủ của khách sạn Tân Nguyệt, cô có thể thiếu tiền sao?

Chương 508

Chỉ cần cô thích, đều có thể mua được.

Nhưng, loại san hô này cực kỳ hiếm thấy, điều đó có nghĩa là trên thị trường căn bản không mua được.

Đối với những thứ không mua được, ham muốn chiếm hữu của con người mới là mãnh liệt nhất.

Đợi mọi người đều về phòng tắm rửa xong, Doãn Nam Phong níu lấy Trần Hạo cũng đang định rời đi, uyển chuyển hỏi.

"Hạo gia, bảo bối san hô này khi nào thì anh định làm thành vòng cổ và trang sức ạ?" Không cần nói thêm, Trần Hạo đã biết ý của cô.

Anh bèn mỉm cười nói: "Doãn gia chủ, tôi vừa mới nói rồi, nó không chỉ là nguyên liệu làm trang sức cực phẩm, mà còn là bảo bối có thể làm pháp khí." "Huống hồ tôi cũng không thiếu tiền, cô nghĩ tôi sẽ đem bảo bối làm thành vòng cổ để bán sao?" Doãn Nam Phong lo lắng hỏi: "Vậy anh định xử lý bảo bối này thế nào?" Trần Hạo cười nói: "Làm trang sức là chắc chắn rồi, nhưng tôi sẽ làm thành trang sức pháp khí đã được khai quang." "Đợi sau khi trở về, tôi sẽ tặng cho năm bà xã của mình mỗi người một bộ, coi như là kỷ niệm cho chuyến đi biển lần này." Doãn Nam Phong nghe xong, trong lòng chua xót.

Cô liền cắn răng hỏi: "Nhiều nguyên liệu như vậy, làm năm bộ trang sức, vậy phần nguyên liệu còn lại thì sao?" Trần Hạo biết cô muốn gì, bèn cố ý trêu chọc.

"Phần còn lại, đương nhiên là để dành, chuẩn bị cho các bà xã tương lai chứ sao!" Nghe những lời này, Doãn Nam Phong lập tức xù lông.

Chỉ thấy cô như một con mèo hoang nhỏ, trực tiếp níu lấy cánh tay Trần Hạo, thấp giọng hét lên.

“Không được!

Em không quan tâm!” “Lần này em cũng đi theo, không thể bỏ em ra ngoài được.” “Bất kể thế nào, anh đều phải cho em một bộ trang sức san hô!” Thấy Trần Hạo vẫn mỉm cười không nói, Doãn Nam Phong tức giận đến mức không màng gì nữa mà hét lớn.

“Cùng lắm thì, em cũng làm vợ của anh là được chứ gì?” Nhưng lời vừa dứt, Doãn Nam Phong đã nhận ra mình lỡ lời, nhất thời khuôn mặt xinh đẹp trở nên đỏ bừng.

Trần Hạo không ngờ cô lại đột nhiên như vậy, biết rằng Doãn Nam Phong tự nhiên không phải vì một bộ trang sức mà làm thế.

Chỉ là những lời vừa rồi của anh đã kích thích cô, anh bèn trêu chọc.

“Không thể nào, Doãn gia chủ vì một bộ trang sức mà bán mình như vậy sao!” Doãn Nam Phong vừa xấu hổ vừa tức giận lườm anh một cái, vừa quay người bỏ chạy, vừa hét lên.

“Tùy anh, tóm lại là không thể thiếu phần trang sức san hô của em!” Lời vừa dứt, bóng dáng cô đã biến mất trên boong tàu.

Chứng kiến cảnh này, Trần Hạo thầm cười trong lòng: Xem ra, nhà mình lại sắp thêm người rồi!

Nhờ có thu hoạch bất ngờ là san hô cực phẩm dưới đáy biển, Trần Hạo và mọi người càng thêm hứng thú với chuyến du hành trên biển lần này.

Trong một ngày một đêm hành trình sau đó, Trần Hạo luôn thỉnh thoảng vận dụng lực cảm tri của huyết mạch Thanh Long, dò xét dưới đáy biển nơi họ đi qua.

Nhưng điều khiến mọi người bất đắc dĩ là, sau một ngày một đêm lênh đênh trên biển, họ không còn gặp được bảo bối có linh khí nào nữa.

Trần Hạo cười tự giễu nói: "Xem ra vận may lần này của tôi, đều bị hai cây san hô kia tiêu hao hết rồi." Nhưng điều này cũng không khiến các cô gái để tâm nhiều, dù sao thì san hô chỉ là niềm vui bất ngờ, mục đích ban đầu là để thư giãn, giải tỏa tâm trạng.

Về phần Doãn Nam Phong, tuy đã gần như tỏ tình, nhưng dù sao cô và Trần Hạo vẫn chưa nói rõ với mọi người.

Vì vậy tuy năm cô gái của Tô Nan đã chấp nhận Doãn Nam Phong, nhưng cũng không nói ra quá lộ liễu.

Nhưng bất luận là Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, Thanh Thanh Mạn hay các môn đồ Liệt Hải, lúc này đều đã coi Doãn Nam Phong là Lục phu nhân của phái Liệt Hải.

Sau bữa trưa, Doãn Nam Phong đang có tâm trạng rất tốt, liền bàn với năm cô gái của Tuyết Lệ Dương, muốn chơi lặn biển sâu thêm một lần nữa.

Dù sao thì chỉ cần đi thêm nửa ngày đường biển nữa, Trần Hạo sẽ rời khỏi khu vực biển sâu, tiến vào vùng biển cạn của Tam Á.

Với tính cách bận rộn của Trần Hạo, sau này muốn ra biển chơi một cách hoàn toàn thư giãn như vậy, cũng không biết phải đến khi nào.

Thế là không chỉ năm cô gái của Lara đều nhất trí thông qua, mà ngay cả Trần Hạo cũng rất ủng hộ.

Sau khi chuẩn bị xong, Trần Hạo dẫn sáu cô gái một lần nữa xuống biển.

Còn Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha cùng Thanh Thanh

Mạn, thì đều bị giữ lại trên thuyền.

Dù sao thì đây là lần lặn biển sâu cuối cùng trong chuyến đi của gia đình bảy người họ, họ cũng thật sự không tiện tham gia vào nữa.

Sau khi xuống nước, do lúc này mặt trời đang chiếu rọi gay gắt, ánh sáng vô cùng tốt.

Vì vậy trước khi lặn xuống 100 mét, Trần Hạo và sáu cô gái đều thong dong thưởng thức những sinh vật biển sâu đủ loại đang bơi qua bên cạnh.

Thêm vào đó, nước biển ở khu vực này cực kỳ trong vắt, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, những tia sáng xanh biếc lấp lánh, kết hợp với các loại sinh vật biển thỉnh thoảng xuất hiện, trông thật sự vô cùng đẹp đẽ.

Trần Hạo vừa chơi đùa cùng sáu cô gái, vừa theo thói quen vận dụng lực cảm tri của huyết mạch Thanh Long, không ngừng dò xét xung quanh.

Kết quả là khi lặn xuống gần 300 mét, sắp đến gần đáy biển, Trần Hạo đột nhiên lại có một phát hiện bất ngờ.

Thấy Trần Hạo đột nhiên sững lại, sau đó lại vội vàng ra hiệu, bảo sáu cô gái đi theo.

Doãn Nam Phong liền tò mò hỏi: "Trần Hạo, chẳng lẽ lại có phát hiện gì sao?" Đúng vậy, bây giờ Doãn Nam Phong không còn gọi anh là Hạo gia, nhưng cũng không tiện gọi là chồng, nên liền gọi thẳng tên anh.

Trần Hạo gật đầu, sau đó dùng thủ ngữ nói: "Xem ra vận may của anh lại đến rồi, lần này chúng ta lại gặp được thứ tốt!" Nói xong, anh dẫn theo sáu cô gái đang vui mừng, bơi nhanh về phía dưới bên trái.

Khi một đàn sò đen kỳ lạ hiện ra trước mắt sáu cô gái, Trần Hạo

liền nhanh chóng ra hiệu.

"Mau giúp anh bắt những con sò này!" Ngay sau đó, Trần Hạo liền bung hết tốc lực, giống như một con cá mập nhỏ, lướt đi như một bóng đen trong lòng biển sâu, trong nháy mắt đã chặn trước đàn sò.

Chứng kiến cảnh này, sáu cô gái cũng không nói nhiều, dốc toàn lực bơi đến, phối hợp với Trần Hạo chặn ở phía trên, dưới, trái, phải và phía sau của đàn sò!

Chỉ thấy những con sò to lớn kỳ lạ màu đen này toàn thân đen nhánh, có vân hình thoi, to gần bằng một quả bóng rổ!

Hình dạng của những con sò này cũng rất kỳ lạ, giống như một quả bóng thật sự, gần như đạt đến hình dạng tròn hoàn hảo.

Những con sò này con nhỏ nhất cũng phải nặng hơn mười cân.

Dù Trần Hạo và sáu cô gái đã thấy nhiều biết rộng, cũng chưa từng thấy loại này.

Lúc này, Trần Hạo nhanh chóng ra tay chỉ thấy anh đột ngột vận dụng uy áp của huyết mạch Thanh Long, trong khoảnh khắc, đàn sò đen khổng lồ đều sợ hãi đến mức không dám động đậy.

Sau đó, Trần Hạo liền lấy từ không gian lưu trữ ra chiếc túi lưới lớn đã chuẩn bị sẵn để phòng khi gặp bảo bối dưới đáy biển, vừa nhanh chóng bơi lượn giữa đàn sò, vừa nhanh tay bắt sò.

Thấy Trần Hạo vì những con sò đen kỳ lạ này mà ngay cả long uy cũng thi triển ra, sáu cô gái lập tức ý thức được, trong những con sò này chắc chắn có trân châu cực phẩm.

Với nhãn quang của Trần Hạo, trân châu ít nhất phải có linh khí, nếu không anh sẽ không thèm để mắt đến.

Thế là họ vui mừng bơi nhanh đến, giúp Trần Hạo bắt những con

sò sống bỏ vào túi lưới lớn.

Chương 509

Chẳng mấy chốc, hơn mười con sò khổng lồ đều đã bị nhét vào túi lưới.

Thấy cuối cùng cũng đã bắt hết, Trần Hạo liền dẫn sáu cô gái tìm kiếm lại vài vòng dưới đáy biển trong phạm vi một nghìn mét.

Cho đến khi xác nhận không còn bỏ sót, anh mới xách túi lưới lớn, vui vẻ dẫn sáu cô gái bơi về mặt biển.

Còn tại sao Trần Hạo không bỏ hết sò vào không gian lưu trữ?

Không còn cách nào khác, không gian lưu trữ không thể chứa vật sống, bây giờ những con sò đó chưa nhả ngọc, Trần Hạo không thể để chúng chết được.

Ngay khi vừa lên thuyền, Vương Diệu vừa chạy đến giúp đỡ, vừa kinh ngạc la lên: "Trời đất ơi!" "Hạo gia vừa mới xuống một vòng, lại mang về một đống sò, chẳng lẽ bên trong lại có bảo bối sao?" Băng Luân, Tiểu Kim Nha và Thanh Thanh Mạn cũng vừa đưa khăn tắm cho sáu cô gái, vừa tò mò nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cười gật đầu nói: "Không sai." "Mỗi lần xuống biển, vận may thật sự tăng vọt." "Nếu lực cảm tri của anh không sai, trong những con sò này đều có trân châu chứa linh khí, kích thước tuyệt đối đủ lớn!" Nghe những lời này, đừng nói là ba người Băng Luân và Thanh Thanh Mạn, ngay cả sáu cô gái Doãn Nam Phong, những người đã theo xuống biển, thậm chí tự tay giúp đỡ, cũng đều kinh ngạc đến ngây người!

Còn đám môn đồ Liệt Hải chạy đến giúp đỡ, lúc này sớm đã chết lặng rồi!

Khi Trần Hạo lấy hết những con sò này ra khỏi túi lưới lớn, bày ra trên boong tàu, mọi người liền vây lại quan sát kỹ lưỡng.

Chỉ thấy vỏ ngoài của những con sò này đen nhánh, cứng rắn, có những đường gờ tương đối sắc bén.

Chỗ dày nhất đạt hơn mười milimet, chỗ mỏng nhất gần phần nối cũng khoảng bốn milimet.

Lúc này, Trần Hạo trực tiếp dùng Vọng khí thuật mở thiên nhãn, sau đó vừa cầm một con sò lên quan sát, vừa nói.

"Trong sò có trân châu, từ linh khí tỏa ra mà phán đoán, là song châu, kích thước lớn, đường kính khoảng ba centimet!" "Quan trọng nhất là, màu sắc cũng không giống với trân châu bình thường." "Hình như có thể phát ra ánh sáng màu sắc khác nhau ở những góc độ khác nhau." Nghe những lời này, mọi người đều vô cùng vui mừng.

Doãn Nam Phong không thể tin được nói: "Trời ơi!

Thật quá hiếm có!" "Hai viên ngọc trai có kích thước tương đồng, một sò song châu, nhẵn bóng tròn trịa, không chút tì vết, lại có kích thước lớn như vậy, quả thực là kỳ trân thiên hạ!" Thanh Thanh Mạn ở bên cạnh lại không hiểu hỏi.

"Hạo gia, ngài làm sao thấy được tình hình bên trong sò vậy ạ?" "Chẳng lẽ, ngài có thuật thấu thị sao?" Tuyết Lệ Dương ở bên cạnh cười nói: "Anh ấy đã dùng Vọng khí thuật của tầm long dò mộ." "Chỉ là đạo pháp của chồng chị đã tinh thâm, có thể dùng Vọng khí thuật mở thiên nhãn, nhìn thấy tình hình linh khí cực kỳ tinh vi." Thanh Thanh Mạn nghe xong, kinh ngạc như gặp thiên nhân.

Lúc này, Trần Hạo lại nhìn sang con sò trong tay Vương Diệu.

Anh kinh ngạc phát hiện, con sò này lớn hơn con trong tay anh, bên trong cũng có song châu.

Quan trọng nhất là, kích thước của trân châu bên trong còn lớn hơn một chút so với con của anh!

Ước tính sơ bộ, ít nhất cũng phải 3.2 centimet.

Cũng nhẵn bóng tròn trịa, không chút tì vết!

Trần Hạo gần như không dám tin, loại bảo bối hiếm thấy như vậy, gần như là thứ không thể tồn tại!

Sau đó, Trần Hạo vô cùng kích động, liền xem xét liên tiếp tất cả những con sò còn lại.

Cảnh tượng khó tin lại một lần nữa xuất hiện, trong số những con sò còn lại, có bảy con đều là một sò song châu!

Hơn nữa, chúng đều nhẵn bóng tròn trịa, không chút tì vết.

Chỉ là kích thước có chút khác biệt, đường kính lớn nhất là 3.8 centimet, nhỏ nhất chỉ hơn hai centimet một chút.

Trần Hạo suy nghĩ một chút liền hiểu ra, ước tính là do vấn đề về thời gian kết châu.

Bốn con còn lại bên trong chắc cũng có trân châu, nhưng hiện tại ước tính đang ở trạng thái sơ khai, nên không dễ tìm.

Sau khi kiểm tra rõ ràng, Trần Hạo hiếm thấy phấn khích báo cho mọi người biết.

Mọi người nghe xong đều kinh ngạc khôn xiết, nửa ngày không phản ứng lại.

Cuối cùng Thanh Thanh Mạn, ngây người lẩm bẩm.

“Loại trân châu này thật sự quá quý giá, hoàn toàn chưa từng thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua!” Lúc này, Lara phấn khích nói: “Vỏ ngoài của những con sò này và trân châu đều là bảo bối!” “Vỏ ngoài có thể làm thành trang sức, vào ban đêm có thể phát ra ánh

sáng.” “Tuyệt đối thuộc loại bảo thạch hữu cơ đỉnh cấp, quý hơn nhiều so với san hô thông thường.” “Còn những viên trân châu kia càng là trân phẩm hiếm có, tùy tiện lấy một viên ra, đều là giá trị liên thành!” Nhìn mười ba con sò đen, Vương Diệu hưng phấn hỏi: “Hạo gia, vậy bây giờ chúng ta làm gì?

Mở sò lấy ngọc luôn à?” A Ninh cười mắng: “Cái tên béo này đúng là đầu óc đơn giản.” “Ngọc trai chỉ khi nào thành hình hoàn toàn, sò mới tự động nhả ra.” “Nếu ép mở trước khi sò nhả ngọc, những viên ngọc trai cực phẩm này không những không đạt được kích thước tối đa mà phẩm chất cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn đấy!” Trần Hạo gật đầu cười nói: “Đúng vậy, nên cứ bỏ tạm mấy con sò này vào bể dưỡng trên du thuyền đã.” “Theo tôi ước tính, chậm nhất là chiều mai, tất cả chúng sẽ nhả ngọc!” Nói xong, anh dẫn mọi người bỏ cả mười ba con sò vào bể dưỡng, sau đó quay về phòng tắm rửa.

Ăn cơm xong, Trần Hạo lại bị các cô gái kéo đi.

Chẳng có cách nào khác, tuy nhóm Tô Nan năm người cùng Doãn Nam Phong, Băng Luân đều không phải phụ nữ bình thường.

Nhưng dù có phi thường đến đâu, cũng không thể kháng cự lại sức hấp dẫn của những viên ngọc trai cực phẩm như vậy.

Lúc này, Trần Hạo phát hiện, trong ba con sò chưa có ngọc cuối cùng, lại có thêm một con sinh ra ngọc trai, hai con còn lại vẫn không có phản ứng.

Trong số những con sò đã sinh ra ngọc từ trước, cặp ngọc trai lớn nhất đã ngừng tiết dịch, bao bọc chặt lấy hai viên ngọc.

Mặc dù Trần Hạo không thể nhìn thấy tình hình thực tế, nhưng thông qua cảm tri lực vẫn có thể quan sát được.

Hai viên ngọc trai đó ngày càng trở nên cứng rắn, sắp vượt qua độ

cứng của ngọc trai thông thường.

Mãi đến hơn ba giờ sáng, Trần Hạo tận mắt "nhìn" thấy cặp ngọc trai lớn nhất đạt đến đường kính 3.95 cm thì bắt đầu xảy ra chất biến, quá trình này diễn ra cho đến khi hoàn toàn dừng lại.

Hai viên ngọc trai mang ánh sáng đa sắc lộng lẫy, có độ cứng gấp đôi ngọc trai bình thường, đã hoàn toàn thành hình.

Chỉ không biết tại sao, con sò đó vẫn chưa chịu nhả ngọc ra.

Sau khi quan sát thêm một lúc, Trần Hạo phát hiện hai viên ngọc trai trước đó có đường kính 2.5 cm, cuối cùng dừng lại ở mức 4.1 cm, cũng đã hoàn thành quá trình chất biến.

Anh vừa định quay về phòng nằm một lát, nhìn đồng hồ đã gần bốn rưỡi.

Nhưng điều khiến Trần Hạo không ngờ là, các cô gái dù đã thấy vô số minh khí cực phẩm, lúc này vẫn tràn đầy hứng khởi, không hề có chút buồn ngủ nào.

Mãi đến hơn chín giờ sáng hôm sau, những con sò đó vẫn không có phản ứng gì, Trần Hạo mới cùng mọi người đến bể dưỡng xem thử.

Gần đến giữa trưa, vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, Trần Hạo lại một lần nữa phóng thích cảm tri lực để quan sát.

Anh phát hiện đã có sáu cặp ngọc trai hoàn toàn thành hình, hai viên thành hình sớm nhất cũng không có biến hóa gì.

Lúc này Trần Hạo thật sự có chút sốt ruột, nếu chúng cứ không chịu nhả ra thì phải làm sao, chẳng lẽ phải cạy vỏ sò ra lấy ư, như vậy sẽ làm hỏng bảo bối mất.

Nếu ngọc trai cần thêm thời gian tiến hóa, việc lấy ra lúc này cũng sẽ làm hại đến chúng.

Chương 510

Mặc dù bây giờ chúng đã cực kỳ đẹp rồi, nhưng ai mà không muốn ngọc trai của mình đẹp hơn nữa chứ.

Tuyết Lệ Dương sau khi hiểu ra liền nhắc nhở: "Chồng à, hay là vớt mấy con sò ra xem sao, biết đâu đổi môi trường sẽ có thay đổi?" "Nước biển có hại cho ngọc trai, đôi khi động vật lại rất nhạy cảm với điều này." Nghe câu này, Trần Hạo như bừng tỉnh.

Anh lập tức bảo Vương Diệu chạy đi tìm một cái vợt, nhắm chuẩn con sò thành ngọc sớm nhất mà vớt lên.

Ngay khi con sò vừa rời khỏi mặt nước trong bể dưỡng, chưa đợi Trần Hạo thu vợt về hoàn toàn, nó đã bắt đầu từ từ mở ra.

Thấy cảnh này, Trần Hạo liền tăng tốc, thu vợt lại, lấy con sò ra khỏi lưới rồi đặt lên một chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Vương Diệu và Tiểu Kim Nha ở bên cạnh không khỏi phấn khích hô lên: "Hạo gia mau nhìn, sò mở ra rồi!" Hơn một phút sau, vỏ sò hoàn toàn mở ra, lớp vỏ dày cuối cùng cũng lộ diện.

Chỉ thấy hai viên ngọc trai to lớn, tròn trịa, mang ánh sáng bảy màu, dưới sự ép của khoang trong của sò, từ từ xuất hiện trước mắt mọi người.

Lúc này, biểu cảm của tất cả mọi người đều hoàn toàn sững sờ!

Quả thực quá không thể tin nổi!

Mặc dù các cô gái trước đó đã hoàn toàn tin tưởng Trần Hạo.

Nhưng khi nhìn thấy hai viên ngọc trai hoàn mỹ không tì vết ngay trước mắt, họ đều bị thứ ánh sáng bảy màu của chúng mê hoặc.

Vương Diệu có chút không dám tin vào mắt mình, đưa tay ra, nhẹ nhàng dùng đầu ngón tay chạm vào cặp ngọc trai.

Cảm giác lành lạnh, hơi dính nhớp đó là điều mà một viên ngọc trai vừa được lấy ra chắc chắn sẽ có.

Lúc này cậu mới xác nhận, những gì mình thấy không phải ảo ảnh, cũng không phải đang mơ giữa ban ngày, đây là hai viên ngọc trai có chất lượng đỉnh cao thực sự.

Lúc này, Trần Hạo nói với một môn nhân Liệt Hải phái bên cạnh: "Mau giúp tôi lấy một chậu nước sạch, tốc độ phải nhanh lên." Khoang bên trong của sò rất nhỏ, để lâu trong không khí không phải là chuyện tốt.

Trần Hạo nhanh chóng lấy ngọc trai ra, rồi ném con sò vào trong nước.

Ngay sau đó, anh bắt đầu vớt những con sò khác.

Kể từ khi con sò đầu tiên được vớt lên cho đến khi viên ngọc trai của con sò cuối cùng được lấy ra, tổng cộng chỉ mất chưa đầy hai mươi phút.

Bởi vì, Trần Hạo đã vớt tất cả sò lên một lượt, làm tăng thêm gần mười phút.

Mục đích là để chờ năm con sò còn lại mở ra, nhưng không có kết quả nên lại ném chúng trở lại nước.

Nếu không chỉ cần khoảng mười phút là đủ để lấy ra tất cả số ngọc trai còn lại.

Trong bảy con sò không mở ra, có năm con ngậm ngọc.

Nhưng chưa thành châu, Trần Hạo dựa vào kinh nghiệm quan sát từ tối hôm trước để phán đoán.

Chậm nhất là khoảng bốn năm giờ sáng là có thể hoàn thành.

Nếu sớm hơn, có thể sẽ hoàn thành vào khoảng ba giờ, lúc đó lấy ra là tốt nhất.

Nhìn sáu cặp ngọc trai đã được rửa sạch lớp dịch nhầy, mỗi cặp đều giống hệt nhau.

Loại ngọc trai cực phẩm tựa như song sinh thế này, tuyệt đối là chưa từng thấy bao giờ!

Doãn Nam Phong như đang lẩm bẩm một mình, lại như đang nói với Trần Hạo: "Đại thiên thế giới, không gì là không có, lần này tôi thật sự được mở mang tầm mắt!" Thanh Thanh Mạn cũng không ngừng gật đầu: "Trước đây ai có thể tin được, ngọc trai cũng có thể giống như cặp song sinh chứ, đây không phải là kỳ tích sao?" "Viên nhỏ nhất cũng phải có đường kính khoảng ba centimet, quả thực là bảo vật hiếm có trên đời!" Nhìn các cô gái với ánh mắt đầy mê đắm, Trần Hạo cười hỏi: "Nhìn những viên ngọc trai này, các em thấy chúng màu gì?" Lara đáp: "Hai viên màu hồng đậm, có cả màu vàng kim và màu đen, đều là cực phẩm hiếm thấy." Nhưng đúng lúc này, Tuyết Lệ Dương ở bên cạnh đột nhiên kinh hô: "Không đúng!

Vừa rồi rõ ràng là màu hồng đậm, sao bây giờ…" Nói được một nửa, chỉ trong chốc lát, vì góc nhìn thay đổi.

Màu sắc của viên ngọc trai ban đầu đã biến thành màu xanh lục nhạt, hoàn toàn khác với lúc nãy!

Sau khi nhìn chằm chằm vào viên ngọc một lúc, các cô gái lại đổi mấy góc độ khác để xem.

Kết quả phát hiện ở những góc độ khác nhau, màu sắc nhìn thấy hoàn toàn khác biệt.

Sau khi phát hiện ra bí mật lớn này, sáu người Doãn Nam Phong

cũng không giữ được bình tĩnh nữa, liên tục níu lấy cánh tay Trần Hạo, kinh ngạc xen lẫn vui mừng hỏi: “Nó… nó biết đổi màu.

Ngọc trai biến sắc sao?” “Trời đất ơi!

Thật sự quá thần kỳ!” Thanh Thanh Mạn, Vương Diệu, Băng Luân và Tiểu Kim Nha ở bên cạnh đã sớm ngây người như phỗng.

Lúc này, Vương Diệu miệng ngoác ra hỏi: “Hạo gia, mấy viên ngọc trai này chắc là đáng tiền lắm nhỉ?” Không đợi Trần Hạo trả lời, Doãn Nam Phong là người am hiểu thị trường nhất liền nói: “Với tính hiếm có và biểu hiện khác biệt so với các loại ngọc trai khác, chúng đủ để được xưng là vua của các loài ngọc trai.” “Chỉ một cặp nhỏ nhất cũng đã trị giá hai ba mươi triệu đô la Mỹ, cặp lớn hơn một chút như thế này, giá cả còn cao hơn, ít nhất cũng phải trên ba mươi triệu đô la Mỹ!” Ngay sau đó, Doãn Nam Phong ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Huống hồ đây không phải là ngọc trai bình thường, Trần Hạo đã nói rồi, chúng đều chứa đựng linh khí.” “Dùng lời của Hạo gia mà nói, đây là bảo bối cực phẩm để luyện chế pháp khí, quả thực là vô giá chi bảo!” *** Hai giờ sáng, Trần Hạo cuối cùng cũng thu dọn xong cặp ngọc trai cuối cùng.

Cặp ngọc trai này là lớn nhất trong số những con sò đã sinh sản, đạt đường kính 4.27 centimet.

Qua một thời gian quan sát quá trình hình thành của cặp ngọc trai này và các con sò khác, Trần Hạo phát hiện kích thước ngọc trai do những con sò này sinh ra có thể liên quan đến tuổi của chúng, sò càng già thì ngọc trai càng lớn.

Còn chất lượng ngọc trai lại liên quan đến môi trường lúc chúng sinh sản.

Quá trình sinh sản hoàn toàn trong nước biển sẽ tốt hơn so với môi trường khác.

Cặp cuối cùng này được hình thành hoàn toàn trong nước biển, chất lượng và độ bóng của nó cũng là tốt nhất.

Nhìn những viên ngọc trai biến sắc lấp lánh ánh sáng bảy màu, các cô gái đều vô cùng yêu thích.

Hồng Cô thậm chí còn nói: "Nếu gặp được bầy sò đó nhiều hơn một chút thì nhất định có thể lấy được thêm một ít ngọc trai cực phẩm." Trần Hạo nhớ lại quá trình bắt được những con sò đó, rồi nói: "Có lẽ những con sò này vốn không phải là sinh vật bản địa ở đó, mà chỉ đi ngang qua thôi." "Nhưng lúc đó chúng ta cũng chỉ tìm kiếm một khu vực nhỏ, vùng biển ở đó rộng lớn như vậy, không thể nào không còn con nào sót lại được." Sau đó, Trần Hạo cho hai chiếc xuồng máy tuần tra trong vùng biển đó, còn mình thì phóng thích cảm tri lực, từ mặt biển kéo dài xuống tận đáy, giống như một chiếc cào siêu lớn đang rà soát dưới nước.

Cảm tri lực của Trần Hạo bây giờ đã đủ mạnh, tuy không biết cảnh giới nào mới đạt đến đỉnh cao, nhưng cảm tri lực hiện tại đã hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng.

Gần một buổi sáng trôi qua, vùng biển lân cận cũng đã được Trần Hạo kiểm tra hai lần.

Ngay cả dưới lớp bùn cát và rạn san hô cũng không bỏ sót, nhưng vẫn không có bất kỳ phát hiện nào.

Buổi chiều, Trần Hạo lại một lần nữa mở rộng phạm vi tìm kiếm, men theo mặt biển lân cận tỏa ra ba hướng, mỗi hướng hai mươi hải lý.

Xuồng máy chạy qua lại ba lần, giữa đường phải tiếp thêm một lần dầu, mãi đến hơn tám giờ tối, vẫn không có phát hiện gì.

Trần Hạo cơ bản đã xác định, những con sò đó tuyệt đối không

phải là cư dân bản địa ở đây.

Thế là anh gọi mọi người, trực tiếp quay về du thuyền ăn cơm nghỉ ngơi.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng hôm sau, Trần Hạo theo thói quen thúc đẩy cảm tri lực của huyết mạch Thanh Long, liền phát hiện có điều mới lạ ở độ sâu hơn hai mươi mét dưới mặt biển!

Chương 511

Hóa ra những con sò mà Trần Hạo đã tìm kiếm suốt một ngày một đêm, mấy chục con tụ lại một chỗ, đang bơi dưới chiếc du thuyền khổng lồ theo một cách kỳ lạ.

Những con sò này hơi hé lớp vỏ đen của chúng ra một chút, từ khoang bên trong không ngừng phun ra những tia nước nhỏ.

Điều này giúp chúng duy trì tốc độ không chậm, những tia nước nhỏ bé thúc đẩy con sò khổng lồ, vậy mà lại không chậm hơn cá bình thường.

Loại sò này quả nhiên thần kỳ khắp nơi, ngay cả cách di chuyển trong nước cũng đặc biệt như vậy.

Phải biết rằng, cách di chuyển này rất hiếm thấy ở các loài sò hến, trong các loài hai mảnh vỏ lại càng gần như không có.

Sau khi kinh ngạc, Trần Hạo lập tức bình tĩnh lại, dùng cảm tri lực quan sát những con sò này.

Bầy sò này có tổng cộng ba mươi bảy con, con nhỏ nhất cũng tương đương với những con trong bể dưỡng.

Con lớn nhất thì dày đến hơn bốn mươi centimet, so sánh hai con giống như sự khác biệt giữa người lớn và trẻ con.

Vùng biển này Trần Hạo đã kiểm tra ngày hôm trước, không hề phát hiện ra chúng.

Tại sao sáng nay lại xuất hiện?

Địa điểm lại ở cùng một chỗ, Trần Hạo không hiểu.

Trong lúc trăm mối không có lời giải, Trần Hạo liền trực tiếp ra

lệnh cho các môn nhân dưới trướng, vớt hết tất cả những con sò này lên!

Anh vừa quan sát, những con sò này đều ngậm ngọc.

Chỉ là phần lớn đều khá nhỏ, đường kính chỉ khoảng hai centimet, con lớn hơn một chút cũng không bằng những con trước đó.

Duy chỉ có con sò dày hơn bốn mươi centimet kia, ngọc trai bên trong có đường kính đến hơn năm centimet, có thể coi là ngọc trai khổng lồ rồi.

Một sò ba ngọc, chắc hẳn là lão tổ trong đám sò này rồi.

Sau khi nhanh chóng bỏ hết những con sò này vào bể, Trần Hạo liền dưới ánh mắt phấn khích của các cô gái, lấy ra tất cả ngọc trai.

Tổng cộng ba mươi bảy con sò, thu được mười lăm viên ngọc trai.

Mặc dù đa số không đủ lớn, nhưng đó là chỉ so với viên ngọc trai mà con sò khổng lồ nhả ra.

Nếu so với các loại ngọc trai khác, chúng đều lớn hơn nhiều.

Sau khi xử lý xong tất cả ngọc trai, Trần Hạo liền cất hết vào không gian trữ vật.

Ăn sáng xong, Trần Hạo chuẩn bị nhổ neo xuất phát.

Nhưng không phải quay về Tam Á, mà là theo dõi năm con sò đã được thả xuống nước, đến xem thử sào huyệt của chúng ở đâu, biết đâu sẽ có thu hoạch lớn hơn cũng không chừng.

Sau khi liên tục di chuyển suốt hai mươi mốt giờ, Trần Hạo cuối cùng cũng quan sát thấy những con sò ở dưới nước sâu có động tác lặn xuống.

Thế là, anh vội vàng cho du thuyền giảm tốc độ dừng lại, sau đó dẫn theo sáu cô gái thay đồ lặn, rồi cùng nhau lao xuống biển.

Kết quả chỉ một lát sau, bảy người Trần Hạo đã đuổi theo đến độ sâu gần bốn trăm mét dưới mặt biển.

Lúc này Doãn Nam Phong không chịu nổi nữa, đành phải quay lên trên chờ.

Lặn xuống thêm gần một nghìn mét, với thực lực vượt xa người thường gần gấp mười lần của nhóm A Ninh năm người, lúc này cũng không thể chịu đựng được nữa.

Thông qua cảm tri lực, Trần Hạo biết những con sò đó vẫn đang tiếp tục lặn xuống.

Anh liền ra hiệu, bảo nhóm Tô Nan năm người cũng quay lên trên chờ.

Khi bình dưỡng khí trên lưng Trần Hạo hoàn toàn cạn kiệt, anh đã lặn xuống thế giới dưới biển sâu năm nghìn mét!

Nếu không phải nhờ vào độ cứng và thực lực của thân thể Trần Hạo sánh ngang với siêu nhân, tuyệt đối không thể nào xuống được đáy biển ở độ sâu này!

Có thể nói, những gì Trần Hạo đang làm bây giờ, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Liệt Hải Thiên Sư!

Có đèn chuyên dụng cho lặn biển, cộng thêm dạ nhãn, cho dù ở đáy biển sâu thẳm tối tăm vô tận, Trần Hạo cũng có thể nhìn rõ mọi thứ.

Chỉ thấy xung quanh là một rãnh biển sâu thăm thẳm, môi trường thực sự không tốt lắm, gần như hoàn toàn là một màu đen kịt.

Có vài khe nứt dưới đáy biển, cũng không biết bên dưới có phải là núi lửa không, miệng khe nứt không ngừng phun ra một ít mảnh vụn và đá.

Duy chỉ có ở lưng chừng rãnh biển, có vài chỗ lõm vào giống như hang động.

Bên trong có những vật thể gần như hình cầu, hoặc hai nửa hình cầu đang mở ra, có thể phát ra một chút ánh sáng không mạnh.

Nhìn qua một lượt, Trần Hạo phát hiện những quả cầu và nửa quả cầu phát sáng đó chính là mục tiêu anh đang tìm kiếm, những con sò kỳ lạ và quý giá vô cùng.

Trên lưng chừng rãnh biển có tổng cộng mười hai hang động như vậy, khoảng cách giữa chúng cũng không xa, nhiều nhất chỉ vài chục mét.

Trong mỗi hang đều có hơn một trăm con sò loại đó, con nhỏ nhất có đường kính mười mấy centimet, con lớn nhất đến hơn bảy mươi centimet.

Những con sò cảm nhận được cảm tri lực của Trần Hạo, đều đồng loạt di chuyển như một cơn gió.

Tức thì trong hang động bay lên một lượng lớn cát và bùn dưới đáy biển, khiến bên trong hang không còn nhìn thấy gì nữa.

Trần Hạo cẩn thận quan sát từng con sò, ở đây có tổng cộng gần hai nghìn con.

Trong đó phần lớn đều ngậm ngọc!

Thấy tình hình như vậy, Trần Hạo nào có khách sáo.

Chỉ thấy anh lập tức mở uy áp của huyết mạch Thanh Long đến cực hạn, trực tiếp trấn nhiếp gần hai nghìn con sò.

Sau đó, anh vô cùng phấn khích lấy ra một con dao nhỏ, bắt đầu mở từng con sò lấy ngọc.

Không còn cách nào khác, dù sao số lượng sò này quá nhiều, Trần

Hạo lại không thể thu vật sống vào không gian trữ vật.

Vì vậy chỉ có thể lấy ngọc trai ra trước, sau đó mới nghĩ cách, cố gắng mang hết những con sò này đi.

Còn về việc thế giới Đạo Mộ có vì việc làm này của anh mà khiến loài sò đen tuyệt chủng hay không, Trần Hạo lười quan tâm!

Chương 512

Cứ như vậy, Trần Hạo mất hơn hai tiếng đồng hồ mới lấy ra hết tất cả ngọc trai!

Dưới áp lực khổng lồ ở đáy biển sâu hơn năm nghìn mét, ngay cả Trần Hạo cũng gần như mệt muốn điên!

Nếu không có Bổ Nguyên Đan, sớm đã không chịu nổi rồi.

Nhìn những viên ngọc trai biến sắc bảy màu to bằng nắm tay người lớn được lấy ra từ những con sò khổng lồ có đường kính năm mươi đến bảy mươi centimet, Trần Hạo cười đến sắp điên.

Bởi vì anh cảm nhận rất rõ ràng, chỉ riêng linh khí chứa trong những viên châu vương này đã không thua kém pháp khí đã được khai quang.

Nếu được gia trì bằng khai quang thuật, mỗi viên châu vương đều sẽ tương đương với một món pháp khí cấp cực cao!

Còn lại mấy trăm viên ngọc trai lớn nhỏ khác nhau, Trần Hạo nhìn đến mức sắp tê dại!

Thấy mọi việc đã xong, Trần Hạo liền từ không gian trữ vật lấy ra tất cả những chiếc lưới khổng lồ, sau đó chuyên lựa những con sò to để cho vào.

Hơn nửa tiếng sau, Trần Hạo cuối cùng cũng xách theo một chuỗi lưới khổng lồ, nổi lên mặt biển!

Thấy Trần Hạo cuối cùng cũng lên, mọi người đã chờ đợi hơn ba tiếng đồng hồ, đều lo lắng vây quanh.

Mãi đến khi Trần Hạo kể lại trải nghiệm của mình, mọi người mới yên tâm.

Ngay sau đó, họ bị thu hoạch lần này của Trần Hạo làm cho thật sự choáng váng!

Tên béo Vương Diệu, càng dùng một câu "Vãi chưởng!" để biểu đạt tâm trạng không thể diễn tả thành lời lúc này!

Kết quả đúng lúc Trần Hạo định gọi mọi người, giúp anh đưa chuỗi lưới khổng lồ chứa đầy sò lên du thuyền thì Tuyết Lệ Dương mới báo tin, mười ba con sò bắt được trước đó, tất cả đều đã chết.

Nghe vậy, Trần Hạo mới biết, hóa ra thứ này không thể nuôi nhân tạo được.

Cũng có nghĩa là, kế hoạch mỗi năm thu hoạch một mẻ lớn ngọc trai cực phẩm của Trần Hạo, đã hoàn toàn tan vỡ!

Trong cơn tức giận, Trần Hạo nghỉ ngơi một lát rồi lại một lần nữa tốn công sức lặn xuống đáy biển.

Sau đó không nói hai lời, thu hết tất cả sò vào không gian trữ vật.

Dù sao những thứ này cũng không nuôi sống được, vậy thì cứ để chúng chết hết trong không gian trữ vật cho xong. *** Sau khi trở về Tam Á, Trần Hạo giao chiếc du thuyền sang trọng khổng lồ cho các môn nhân của Liệt Hải phái trông coi và bảo trì.

Đương nhiên rồi, với tính cách của Trần Hạo, lần này đưa các bà xã ra biển du ngoạn, các môn nhân Liệt Hải phái đã không ít vất vả, tự nhiên anh sẽ không keo kiệt.

Thế là trước khi đi, tất cả các môn nhân đi theo chuyến này, Trần Hạo mỗi người đều thưởng một triệu.

Dù sao lần này nhóm A Ninh năm người và Doãn Nam Phong đều chơi rất vui, Trần Hạo cũng mãn nguyện rồi.

Còn về mấy chục triệu tiền thưởng, Trần Hạo tỏ vẻ thiếu gia đây

không thiếu tiền.

Sau khi trở về Yến Kinh, Doãn Nam Phong đã rời đi gần hai tháng, liền lưu luyến không rời mang theo Thanh Thanh Mạn trở về Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nhưng trước khi đi, Doãn Nam Phong nũng nịu nói: "Trần Hạo, đừng tưởng em đi rồi là có thể không đưa cho em bộ trang sức san hô cực phẩm." "Đợi lần này em về sắp xếp ổn thỏa chuyện ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, sẽ quay lại tìm anh lấy." "À, đúng rồi," "Em biết những viên ngọc trai vương cực phẩm mà anh kiếm được lần này, chắc chắn cũng sẽ cho năm vị tỷ tỷ A Ninh, nên phần của em cũng đừng hòng lừa gạt cho qua nhé!" Nói xong, cô nàng mang theo Thanh Thanh Mạn đang cố nhịn cười, đắc ý rời đi.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng dở khóc dở cười.

Anh bất đắc dĩ nhìn về phía nhóm Tô Nan năm người hỏi: "Nói xem, chồng của các em, trông giống kẻ keo kiệt lắm sao?" Nhưng không đợi năm cô gái trả lời, tên béo Vương Diệu ở bên cạnh cười gian xảo nói: "Hạo gia xem ngài nói gì kìa, người khác không biết, chứ người nhà chúng ta làm sao không rõ nhân phẩm của ngài được?" "Chưa kể Doãn gia chủ sắp trở thành, phu nhân thứ sáu của Thiên sư khôi thủ của Liệt Hải phái chúng ta." "Tôi và Băng Luân, Tiểu Kim Nha là môn nhân như vậy, Hạo gia ngài chắc chắn cũng sẽ không quên chúng tôi chứ?!" Nghe vậy, Tiểu Kim Nha ở bên cạnh lập tức kéo Băng Luân cùng gật đầu.

Vì cả hai đều hiểu ra, tên béo Vương Diệu này, đang nói bóng nói gió xin Trần Hạo bảo bối!

Dù sao lần này, cả ba cũng đã theo chân suốt chặng đường.

Bất luận là san hô cực phẩm, hay ngọc trai cực phẩm, đó đều là bảo bối cực phẩm hiếm thấy trên đời.

Huống hồ họ còn biết rõ thủ đoạn của Trần Hạo, đã được Hạo gia nói, những bảo bối này đều là dược liệu cực phẩm để làm pháp khí.

Vậy thì chờ đợi xem, họ sẽ lại bỏ lỡ cơ hội hiếm có nào nữa đây!

Nhìn ba người Vương Diệu giống như những con cáo nhỏ đang không ngừng cười gian, Trần Hạo sao lại không biết ý đồ của họ!

Nhưng ba người họ, cũng là những người được Trần Hạo coi trọng và đánh giá cao nhất trong Liệt Hải phái, ngoài Hoa Mã Quải, Hồ Bát Nhất và Đại Tiểu Vương Bàn Tử ra.

Thế là Trần Hạo mỉm cười nói: "Cái thằng nhóc thối này, dám giở trò với thiếu gia ta à?" "Xem ra, sau này việc huấn luyện các cậu, phải tăng cường thêm mấy lần mới được." Nghe vậy, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha lập tức sợ hãi, trực tiếp mở miệng xin tha.

Ngay cả Băng Luân, cũng lộ ra vẻ mặt tủi thân.

Thấy cảnh này, Trần Hạo mới phá lên cười nói: "Được rồi, tôi đùa các cậu thôi." "Yên tâm đi, có chuyện tốt chắc chắn sẽ không bỏ sót các cậu." "Nhưng chúng ta phải nói trước nhé, cây san hô lam cực phẩm đó thì đừng nghĩ đến nữa, đó là để dành cho mấy bà xã của tôi làm trang sức pháp khí khai quang." "Nhưng san hô đen cực phẩm có chất lượng kém hơn một chút, chắc chắn sẽ có phần của các cậu." "Còn về những viên ngọc trai đó cũng vậy, những viên châu vương cỡ lớn tôi sẽ giữ lại hết, nhưng những pháp khí ngọc trai cực phẩm có đường kính khoảng hai centimet, các cậu cũng sẽ có." Nghe đến đây, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, lập tức phấn khích không ngừng gật đầu.

Tiểu Kim Nha càng vui mừng khôn xiết nói: "Hạo gia yên tâm, trong lòng tôi đều hiểu cả." "Có thể nhận được những bảo bối đó của Hạo gia, tôi đã mãn nguyện rồi." Vương Diệu ở bên cạnh cũng nhanh chóng nịnh nọt: "Huống hồ pháp khí do Hạo gia ngài tự tay luyện chế,

dù dược liệu có bình thường đến đâu, hiệu quả cũng tuyệt đối đỉnh của chóp!" "Cho nên Hạo gia ngài căn bản không cần dặn dò, ba chúng tôi đều mãn nguyện!" Mặc dù Băng Luân cũng gật đầu theo, nhưng trong lòng lại vô cùng ngưỡng mộ nhóm A Ninh năm người và Doãn Nam Phong.

Sau khi trở về biệt thự ở Yến Kinh, nhóm Hồng Cô năm người liền ai về phòng nấy tắm rửa nghỉ ngơi.

Vì lần này chơi thật sự quá vui, huống hồ năm cô gái đều biết, Trần Hạo lúc này chắc chắn đang suy nghĩ, nên làm thế nào để dùng những loại san hô và ngọc trai cực phẩm đó luyện chế pháp khí, tự nhiên sẽ không làm phiền nhiều.

Tắm một trận nước nóng thoải mái xong, Trần Hạo liền nằm trên chiếc giường lớn trong phòng, trực tiếp tiến vào ý thức hải.

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, cuối cùng Trần Hạo quyết định dùng san hô cực phẩm màu xanh biển, làm cho nhóm Tuyết Lệ Dương năm người và Doãn Nam Phong, mỗi người một bộ kẹp tóc, bông tai, dây chuyền, vòng tay và nhẫn.

Còn về mười mấy cặp châu vương đủ màu sắc to bằng nắm tay trẻ con, tỏa ra ánh sáng bảy màu, Trần Hạo thật sự không biết, nên làm thành loại trang sức gì, mới có thể dùng đến những viên châu vương to như vậy.

Quan trọng nhất là, dùng châu vương cỡ lớn như vậy, trừ phi làm đồ trang trí trên vương miện, nếu không thật sự không có gì thích hợp!

Thế là anh lựa ra những viên ngọc trai cực phẩm màu hồng phấn, trắng, vàng nhạt, xanh biếc, xanh lục và đen, sáu màu khác nhau, kích thước nhỏ hơn một chút.

Làm cho sáu cô gái mỗi người một bộ bông tai, dây chuyền, chuỗi

hạt và nhẫn.

Một bộ làm xong, san hô lam chỉ dùng hết một phần mười, ngọc trai lại dùng hết mấy trăm viên, trực tiếp tiêu hao hết một nửa kho dự trữ của Trần Hạo.

Quan trọng nhất là, một nửa số ngọc trai cực phẩm còn lại, trong đó một nửa có chất lượng tốt hơn, hoặc tương đương với những viên đã sử dụng.

Nửa còn lại, toàn bộ là hàng hóa có đường kính hai centimet.

Loại ngọc trai này, mặc dù cũng là bảo bối cực kỳ hiếm có trên thị trường, nhưng một khi so với ngọc trai cực phẩm của Trần Hạo, thật sự không đáng nhắc tới.

Chương 513

Sau đó anh lại dùng những viên ngọc trai cỡ nhỏ còn lại, cùng với san hô đen cực phẩm, làm cho Vương Diệu, Băng Luân, Tiểu Kim Nha, thậm chí cả Tiểu Vương Bàn Tử và Hoa Mã Quải, mỗi người một bộ trang sức phù hợp.

Mọi việc đã xong, Trần Hạo liền thông qua hệ thống Thần Tuyển, trực tiếp tiêu tốn hơn một nghìn điểm thưởng, luyện chế hoàn thành tất cả các món trang sức cần thiết.

Ngay sau đó, Trần Hạo liền không ngừng vung khai quang thuật vào một đống trang sức bảo bối cực phẩm.

Do huyết mạch Thanh Long và pháp lực của Trần Hạo đều mạnh hơn trước.

Nên trên mỗi món trang sức, Trần Hạo đều đưa vào ngự quỷ chú, tĩnh tâm chú, tịnh thân chú, phá sát chú, hộ thân chú, năm loại pháp chú phòng ngự.

Có thể nói, tùy tiện lấy ra một món trang sức, đều là tác phẩm đỉnh cao trong số đó.

Trần Hạo thậm chí tin rằng, nếu không bị quy tắc của thế giới này áp chế.

Với chất lượng của những dược liệu này và tu vi đạo pháp của mình, tạo ra sự tồn tại cấp pháp bảo, đó cũng là chuyện bình thường.

Nhìn những món pháp khí trang sức cực phẩm đang lơ lửng trong không gian trữ vật, không ngừng tỏa ra ánh sáng đủ màu, Trần Hạo liền hài lòng yên giấc. *** Sáng sớm hôm sau, Tiểu Kim Nha và Vương Diệu kéo theo Băng Luân đến biệt thự của Trần Hạo.

Không cần nhiều lời, Trần Hạo cười ha hả lấy ra những món pháp khí cực phẩm bằng san hô đen và ngọc trai đã luyện chế cho ba người họ.

Đồng thời cũng đặt phần của Tiểu Vương Bàn Tử và Hoa Mã Quải vào hộp đưa cho Băng Luân.

Nhìn mười mấy món pháp khí cực phẩm đang tỏa ra ánh sáng đủ màu trên tay ba người, họ lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Nhưng ngay sau đó, khi Trần Hạo giới thiệu về công năng phòng ngự mạnh mẽ của những pháp khí này, cả ba đều vô cùng kinh hỉ.

Nhưng nhìn thấy nhóm Tô Nan năm người ở bên cạnh, chỉ hơi lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó liền vô cùng bình thản.

Ba người Tiểu Kim Nha lập tức hiểu ra, Trần Hạo đã có thể cho họ những món pháp khí cực phẩm như vậy, thì những món cho nhóm Lara năm người và Doãn Nam Phong, tự nhiên càng quý giá hơn!

Sau khi ba người quay về, liền theo lời dặn của Trần Hạo, bảo Tiểu Vương Bàn Tử dẫn người lái xe tải lớn đến gặp Trần Hạo.

Tiểu Vương Bàn Tử cũng nhận được pháp khí cực phẩm bằng san hô đen và ngọc trai, lập tức vui đến mức miệng toe toét.

Khi anh ta dẫn theo thuộc hạ và xe tải lớn đến biệt thự của Trần Hạo, Trần Hạo trực tiếp lấy ra gần hai nghìn con sò lớn nhỏ khác nhau trong không gian trữ vật, trừ những con có đường kính trên 50 centimet ra, toàn bộ đều ném vào xe tải lớn.

Còn mục đích ư, tự nhiên là để Tiểu Vương Bàn Tử giao cho Tân Nguyệt Phạn Điếm của Doãn Nam Phong, từ đó biến những vỏ sò có thể tỏa ra ánh sáng yếu ớt như đá quý này, thành những món đồ sưu tập thông thường cực phẩm, đưa ra thị trường bán.

Nhìn thấy sự hào phóng như vậy, ngay cả Tiểu Vương Bàn Tử

cũng ngây người.

Không nói gì, Trần Hạo vừa ra tay đã là vỏ sò cấp đá quý trị giá mấy chục tỷ đô la Mỹ.

Sau đó Tiểu Vương Bàn Tử liền vui vẻ, trực tiếp dẫn người đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đương nhiên rồi, trước khi đi, anh ta cũng báo cáo với Trần Hạo về tình hình xây dựng hòn đảo nhỏ có được từ Cừu Đức Khảo ở quần đảo Nam Sa.

Ước tính nửa năm nữa, Trần Hạo có thể dẫn các cô gái đến đó nghỉ dưỡng.

Thấy người ngoài cuối cùng cũng đã rời đi, Tuyết Lệ Dương cười hỏi: "Chồng à, anh để Tiểu Vương Bàn Tử đi giao hàng cho Nam Phong, không lẽ không sợ cô ấy tức giận à?" Trần Hạo mỉm cười đáp: "Sẽ không đâu, nếu anh không đoán sai, ước chừng chưa đầy một tiếng đồng hồ, cô nàng đó sẽ chạy đến đây." Năm cô gái cười một trận xong, Lara liền hỏi: "Chồng à, chúng ta đã về nhà rồi, vậy tiếp theo làm gì?" Nghe vậy, Trần Hạo liền nhớ đến ý định trước đó.

Thế là anh mỉm cười: "Ngày kia là sinh nhật của Hồng Cô rồi, sinh nhật của em ấy thời Dân quốc anh không biết, nhưng chưa từng có một sinh nhật kiểu hiện đại." "Cho nên, ngày mai chúng ta tổ chức cho Hồng Cô một sinh nhật thật hoành tráng, thế nào?" Bốn cô gái A Ninh tự nhiên không có ý kiến gì, chỉ là Trần Hạo cũng chưa từng tổ chức sinh nhật cho họ, trên mặt tự nhiên lộ ra một tia thất vọng.

Trần Hạo đã sớm lường trước tình huống này, liền cười nói, đợi đến sinh nhật các cô, anh cũng sẽ làm như vậy.

Như thế, một tia thất vọng trong lòng bốn người Tô Nan, liền tan biến không còn dấu vết.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Trần Hạo, vừa qua nửa tiếng đồng hồ, Doãn Nam Phong đã tự mình lái xe đến nhà Trần Hạo.

Nhưng Trần Hạo đã chuẩn bị sẵn, không đợi Doãn Nam Phong nổi giận, liền lấy ra những món pháp khí cực phẩm luyện chế từ châu vương và san hô xanh biển đưa cho cô.

Trong nháy mắt, sự không vui trong lòng Doãn Nam Phong, lập tức tan thành mây khói.

Thay vào đó, là tràn đầy sự dịu dàng.

Khi nhóm Tuyết Lệ Dương năm người, cũng nhận được hai bộ trang sức pháp khí cực phẩm, trong mắt họ tràn đầy hạnh phúc và vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo dẫn theo sáu cô gái, trực tiếp đến Yến Viên.

Đúng vậy, sinh nhật Trần Hạo tổ chức cho Hồng Cô không phải là một bữa tiệc linh đình, cũng không phải là những khung cảnh lãng mạn xa hoa tột đỉnh.

Lựa chọn của anh, là một nơi đối với người bình thường, đều vô cùng quen thuộc: công viên giải trí.

Dù sao sáu người Hồng Cô đều không phải người bình thường, những bữa tiệc linh đình và sự lãng mạn xa hoa, họ đều không quá để tâm.

Ngược lại, giống như người bình thường, có thể hoàn toàn thả lỏng vui chơi một ngày ở công viên giải trí, lại là điều mà sáu người Hồng Cô chưa từng trải qua.

Thế là, suốt một ngày, Trần Hạo đều ở bên cạnh Hồng Cô và năm cô gái còn lại, giống như người bình thường, xếp hàng mua vé, sau đó xếp hàng chơi hết tất cả các trò chơi.

Vòng quay mặt trời, thuyền hải tặc, tàu lượn siêu tốc, tất cả đều khiến sáu cô gái cảm nhận được niềm vui bình dị.

Ngay cả vòng quay ngựa gỗ, sáu cô gái cũng kéo Trần Hạo chơi mấy lần.

Nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ như trẻ con của họ, Trần Hạo cũng vui mừng khôn xiết.

Buổi tối, Trần Hạo cuối cùng cũng tận dụng thế lực của mình, cho bắn pháo hoa suốt nửa tiếng đồng hồ ở công viên giải trí.

Tất cả du khách, đều tưởng đây là tiết mục bất ngờ do công viên sắp xếp, chỉ có sáu người Hồng Cô biết, đây là do Trần Hạo làm.

Nhưng họ không nói ra, chỉ hạnh phúc nép vào bên cạnh Trần Hạo, cùng với tất cả du khách xung quanh, trong biển người, mắt tràn đầy hạnh phúc nhìn pháo hoa cháy hết.

Không lâu sau đó, Trần Hạo và sáu cô gái liền theo dòng người rời khỏi công viên giải trí.

Đúng lúc đang đi về phía bãi đậu xe, đột nhiên họ bị một giọng nói cực kỳ trong trẻo, sạch sẽ, nhưng lại mang theo chút lo lắng và thất vọng của một cô bé gái thu hút.

Ngay sau đó, Trần Hạo và sáu cô gái, liền nhìn thấy một cô bé sáu bảy tuổi mặc đồ cực kỳ bình thường, thân hình gầy nhỏ, nhưng lại có vẻ ngoài cực kỳ đáng yêu và lanh lợi, đang ôm một giỏ hoa hồng, bán cho du khách.

Mặc dù trong số du khách đang về nhà, cũng có không ít cặp tình nhân.

Nhưng sau khi nhìn hoa của cô bé, liền đều lắc đầu rời đi.

Chương 514

Mỗi lần cô bé đều từ trong lòng đầy hy vọng, sau đó thất vọng tiếp tục tìm khách mua hoa.

Nhìn thân hình nhỏ bé yếu ớt của cô bé, sáu người Doãn Nam Phong liền dừng bước.

Đúng lúc này, cô bé cũng đã đến trước mặt họ.

Cô bé ngạc nhiên nhìn Trần Hạo, và sáu người Hồng Cô bên cạnh, sau đó liền ngập ngừng nói nhỏ: "Anh trai ơi… mua cho… mấy chị gái xinh đẹp này một ít hoa hồng đi ạ!" Nhưng ngay sau đó, dường như nhớ ra điều gì đó, cô bé theo bản năng cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: "Em… em biết hoa hồng của em, đều sắp héo rồi, nhưng hôm nay mẹ em bị bệnh, sau khi em chăm sóc xong cho mẹ, hoa hồng cũng bị phơi nắng cả ngày, thành ra thế này." "Hay là… hay là năm hào một bông, em bán hết số hoa hồng này cho anh trai nhé." "Nếu anh trai không mua số hoa hồng này, Đóa Đóa sẽ không có tiền mua thức ăn nấu cơm tối cho mẹ." Nói rồi, trong đôi mắt to tròn long lanh của cô bé Đóa Đóa, đã ngấn lệ.

Với cảm tri lực hiện tại của Trần Hạo, không cần dùng đến thuật thôi miên, cũng có thể cảm nhận được cô bé tên Đóa Đóa, nói đều là lời thật.

Thấy Trần Hạo âm thầm gật đầu, sáu cô gái lập tức hiểu ra Đóa Đóa nói thật.

Sau đó Trần Hạo liền mỉm cười lấy ra một nghìn đồng, ngồi xổm xuống đưa cho cô bé Đóa Đóa nói: "Em tên là Đóa Đóa phải không?

Anh trai không cần em phải bán lỗ cho anh đâu, số hoa hồng này anh trai mua hết." Đôi mắt của cô bé Đóa Đóa, lập tức lộ ra ánh mắt

không thể tin được, và kinh ngạc vui mừng.

Sau đó liền không ngừng lắc đầu nói: "Mẹ dạy Đóa Đóa, không được chiếm lợi của người khác." "Anh trai ơi, số hoa hồng này của Đóa Đóa, không đáng nhiều tiền như vậy đâu.

Đều sắp héo rồi." "Anh trai ơi, anh chỉ cần cho Đóa Đóa 30 đồng là được rồi, như vậy Đóa Đóa đủ tiền mua thức ăn nấu cho mẹ một bữa ngon!" Nhìn dáng vẻ ngây thơ của cô bé, trong lòng Trần Hạo lập tức có chút ấm áp.

Sáu người Tuyết Lệ Dương, vành mắt càng có chút ửng hồng.

Sau đó A Ninh liền nhét một nghìn đồng vào túi nhỏ của cô bé Đóa Đóa, rồi nhận lấy giỏ hoa hồng sắp héo, nhẹ nhàng nói: "Đóa Đóa ngoan quá, đây là tiền anh trai và các chị thưởng cho em, nên Đóa Đóa không cần từ chối đâu." Thấy Trần Hạo và sáu cô gái, trên mặt đầy nụ cười ôn hòa thiện ý, cô bé Đóa Đóa nhìn một hồi lâu, mới cắn môi, vành mắt đỏ hoe cảm ơn: "Cảm ơn anh trai, các chị gái, mọi người đều là người tốt!" "Đóa Đóa cuối cùng cũng gom đủ tiền, mua thuốc cho mẹ rồi." Nói xong, cô bé cúi gập người thật sâu chào bảy người Trần Hạo, sau đó liền vui vẻ, vừa vẫy tay với Trần Hạo, vừa cười rời đi.

Trong lúc sáu người A Ninh đang cảm thán rằng, mấy ngày nay không chỉ chơi vui, mà còn giúp đỡ được một cô bé đáng yêu như vậy.

Trần Hạo vừa mở thiên nhãn cho sáu cô gái, vừa nói đùa: "Cô bé đó quả thực đáng yêu, cũng hiếu thảo, chúng ta giúp là đáng." "Nhưng có vẻ như Đóa Đóa đã bị một thứ tà túy nào đó không biết sống chết để mắt tới rồi, vậy các bà xã, có muốn ra tay giúp một phen không?" Vừa nghe Trần Hạo nói cô bé bán hoa đáng yêu tên Đóa Đóa đã bị tà túy để mắt tới, sáu cô gái Doãn Nam Phong vốn đang vui vẻ lập tức sa sầm mặt, phủ một lớp sương lạnh.

Hồng Cô liền lên tiếng: "Thứ không có mắt nào ở đâu ra, con bé đáng yêu như vậy mà cũng dám hại!" "Các chị em, vừa hay chồng đã khai Thiên Nhãn cho chúng ta, mình đuổi theo ngay bây giờ, trực tiếp diệt trừ cái thứ tà túy không có mắt đó!" Shirley Dương, Lara, Tô Nan và A Ninh không nói hai lời, lập tức cất bước đi theo Hồng Cô.

Nhưng Doãn Nam Phong đứng bên cạnh lại lo lắng nói: "Mấy chị à, Đóa Đóa đương nhiên phải cứu." "Nhưng nếu những gì Trần Hạo nói là thật, chúng ta phải đối phó thế nào đây?" "Em nghĩ, chúng ta nên mau gọi Trần Hạo đến cứu người trước đi!" Vừa nghe vậy, năm cô gái của Tô Nan mới nhận ra, Doãn Nam Phong vừa mới gia nhập đại gia đình này.

Đối với bản lĩnh của Trần Hạo, cô chỉ biết một nửa, còn về thực lực của năm chị em thì càng không rõ.

Đương nhiên, đó chỉ là trong phương diện đối phó với quỷ quái, cương thi và các loại tà túy khác.

Lara bèn cười nói: "Tiểu Nam Phong đừng lo lắng, tuy hôm nay chúng ta ra ngoài chơi, mọi người đều không mang theo thần binh của mình, cũng như Giao Long Chiến Y và các trang bị đối phó tà túy." "Nhưng chỉ riêng chân khí mà năm người chúng tôi tu luyện được, cộng thêm ngọc bội pháp khí đã được chồng khai quang trước đó, và hai bộ pháp khí khai quang cực phẩm mà cậu ấy tặng, chỉ cần không phải tà túy quá lợi hại thì không cần chồng ra tay, chị em chúng tôi có thể giải quyết được rồi!" Nói xong, trước ánh mắt kinh ngạc và chấn động của Doãn Nam Phong, cô trực tiếp kéo tay cô ấy đuổi theo hướng cô bé Đóa Đóa vừa rời đi.

Trần Hạo đứng bên cạnh nãy giờ không lên tiếng, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, rồi cũng trông như chậm rãi nhưng thực chất lại nhanh như chớp đuổi theo sáu cô gái.

Lúc này đã hơn mười một giờ đêm.

Thêm vào đó, nhiệt độ mùa đông ở Yến Kinh tương đối thấp, nên trên đường không có mấy người đi lại.

Khi Trần Hạo cùng sáu cô gái nhanh chóng đuổi theo vài phút, họ đã nhìn thấy từ xa trên con đường lạnh lẽo và tối đen, chỉ có bóng dáng cô đơn yếu ớt của cô bé Đóa Đóa, bị ánh đèn đường mờ ảo chiếu thành một cái bóng dài.

Nhờ ánh đèn đường yếu ớt, sáu cô gái của A Ninh đã được Trần Hạo mở Thiên Nhãn, đều nhìn thấy trên người nhỏ bé gầy yếu của Đóa Đóa ẩn hiện một lớp âm sát chi khí đen kịt như mực.

Doãn Nam Phong lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này nên không phân biệt được tình hình.

Ngược lại, A Ninh, người đã theo Trần Hạo lâu nhất và có nhiều kinh nghiệm nhất, nhỏ giọng nói: "Có gì đó không đúng!" "Chồng ơi, các chị em, mọi người xem âm sát chi khí trên người con bé Đóa Đóa, sao lại kỳ quái như vậy?" Tô Nan, người có kinh nghiệm chỉ sau A Ninh, cũng khó hiểu nói tiếp: "Chị A Ninh nói không sai, âm sát chi khí này quá quỷ dị, cảm giác của em là nó vừa giống âm sát quỷ khí, lại vừa giống âm sát thi khí!" Khi sáu cô gái còn đang trăm mối không có lời giải, Trần Hạo cũng đang suy nghĩ miên man, thì ở phía xa, cô bé Đóa Đóa đang một mình đi trên đường về nhà cũng dần cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì mùa đông ở Yến Kinh, vào giờ này, nhiệt độ thường vào khoảng âm 20 độ, nhưng bây giờ nhiệt độ lại càng trở nên âm u lạnh lẽo hơn.

Khi cô bé Đóa Đóa vô thức kéo chặt chiếc áo bông nhỏ trên người, một tiếng mèo kêu thê lương đột nhiên truyền vào tai Đóa Đóa và bảy người Trần Hạo đang đi theo không xa phía sau.

Nói là tiếng mèo kêu, nhưng lại giống tiếng trẻ con khóc hơn.

Sau đó, tiếng mèo kêu liên tục vang lên, nghe như một đàn mèo lớn đang kêu gào.

Bầu không khí âm u, cùng với tiếng mèo kêu thê lương không ngớt, lập tức dọa cô bé Đóa Đóa giật nảy mình, trong lòng sợ hãi không thôi.

Nhưng khi A Ninh và mấy cô gái định lao đến bảo vệ cô bé, họ phát hiện ra Đóa Đóa vốn đang sợ đến run rẩy toàn thân, lúc này lại dùng bàn tay nhỏ bé của mình nắm chặt túi áo bông đựng một ngàn đồng.

Dù mặt đầy vẻ sợ hãi, miệng cô bé vẫn không ngừng lẩm bẩm để tự trấn an.

"Sắp rồi, sắp về đến nhà rồi." "Hôm nay Đóa Đóa gặp được một anh trai tốt bụng và sáu chị gái lương thiện." "Có số tiền anh trai và các chị gái mua hoa, Đóa Đóa có thể mua thuốc cho mẹ." "Đóa Đóa không sợ.

Đúng, Đóa Đóa không sợ chút nào!" Nói rồi, cô bé nắm chặt túi áo bông, đôi mắt đẫm lệ vì sợ hãi, liền rảo bước đôi chân nhỏ, cúi đầu chạy đi.

Thấy cảnh này, Trần Hạo và sáu cô gái không khỏi càng thêm nể phục cô bé.

Nhưng Đóa Đóa vừa chạy được vài bước, một trận tiếng mèo kêu âm u đáng sợ, như tiếng trẻ con khóc lóc thê lương lại vang lên.

Trong chốc lát, Đóa Đóa vốn đang cố gượng, bỗng như rơi vào trạng thái mơ hồ.

Sau đó, cô bé men theo tiếng mèo kêu thê lương mà đi xuống lề đường, không lâu sau đã vào một khu rừng nhỏ ven đường.

Bản thân bây giờ đã là ban đêm, khu rừng nhỏ lại cách đường một đoạn, ánh đèn đường không thể chiếu tới.

Điều này khiến cả khu rừng nhỏ tối đen như mực, giống như một con quỷ dữ đã mở cái miệng khổng lồ đáng sợ, sẵn sàng nuốt chửng mọi thứ.

May mắn là Trần Hạo có Âm Dương Nhãn, và đã mở Thiên Nhãn cho sáu cô gái, nên khu rừng tối tăm này không ảnh hưởng gì đến họ cả.

Chứng kiến cô bé Đóa Đóa với đôi mắt đờ đẫn ngày càng tiến gần đến nguồn phát ra tiếng mèo kêu, sáu cô gái rõ ràng cảm nhận được từng cơn gió âm u màu đen thổi qua xung quanh, đồng thời tiếng mèo kêu thê lương cũng ngày càng lớn hơn.

Điều này chứng tỏ cô bé Đóa Đóa đang ngày càng gần con tà túy đó, Trần Hạo và sáu cô gái thầm nghĩ.

Đi thêm một đoạn nữa, Trần Hạo rõ ràng có thể cảm nhận được phía trước chính là mục tiêu cần tìm, vì tiếng mèo kêu đã rất rõ ràng.

Bảy người cẩn thận nấp sau vài gốc cây lớn để quan sát, chỉ thấy cách đó hơn chục mét có hơn mười con mèo hoang gầy trơ xương đang tụ tập.

Chúng có đủ loại màu lông, đôi mắt trong đêm tối như những bóng đèn nhỏ, lấp lánh ánh sáng xanh u tối.

Giữa bầy mèo hoang đó, có một bóng đen mặc áo bông đen, cũng gầy trơ xương, trông như một bà lão, trước mặt là một chiếc xe nôi không có bánh xe.

Lúc này bảy người Trần Hạo có thể chắc chắn, tiếng mèo kêu giống tiếng trẻ con khóc lúc trước chính là phát ra từ chiếc xe nôi đó.

Thế là họ ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một mắt của bà lão kia cũng

giống như những con mèo hoang, lấp lánh ánh sáng xanh lục đến rợn người.

Trên khuôn mặt trắng bệch của bà ta, từ má phải bắt đầu, sống mũi có một đường phân chia rõ rệt.

Chương 515

Một nửa mặt đầy nếp nhăn, mắt gần như bị nếp nhăn che khuất không mở ra được.

Nửa mặt còn lại mọc đầy lông tơ, trông hệt như mặt mèo!

Đôi mắt trợn tròn, trong đêm tối phát ra ánh sáng xanh lục, bộ dạng cười như không cười khiến Trần Hạo chỉ nhìn thôi cũng có xúc động muốn đập nát đầu bà ta.

Trần Hạo không khỏi thầm nghĩ, không lẽ mình đã gặp phải Miêu Kiểm Lão Thái Thái trong truyền thuyết rồi sao!

Nhưng hắn lại không hiểu.

Theo phạm vi hoạt động của Miêu Kiểm Lão Thái Thái, đáng lẽ phải ở ba tỉnh Đông Bắc mới đúng, sao lại chạy đến Yến Kinh?

Nghĩ đến đây, Trần Hạo liền hỏi trong thức hải: "Hệ thống huynh, thứ này không phải là Miêu Kiểm Lão Thái Thái chứ?

Sao lại chạy đến đây?" [Túc chủ nói đúng, gã này chính là Miêu Kiểm Lão Thái Thái.

Bởi vì đây là một thế giới vị diện dung hợp, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Cho nên, việc Miêu Kiểm Lão Thái Thái xuất hiện ở đây cũng là chuyện bình thường.] Nói xong, hệ thống Thần Tuyển liền im bặt.

Trần Hạo nghĩ lại cũng thấy đúng là như vậy, nên không còn bận tâm nữa.

Hắn tiếp tục quan sát Miêu Lão Thái, muốn xem rốt cuộc bà ta định giở trò gì.

Lúc này, Doãn Nam Phong đứng bên cạnh kinh ngạc hỏi nhỏ: "Đây… rốt cuộc là quái vật gì vậy?" A Ninh và năm cô gái còn lại nhìn một lúc lâu cũng không hiểu rõ đối phương rốt cuộc là âm hồn ác quỷ hay cương thi tà túy.

Ngay lập tức, cả sáu cô gái đều nhìn về phía Trần Hạo.

Thấy vậy, Trần Hạo sắp xếp lại trong đầu những thông tin về Miêu Kiểm Lão Thái Thái rồi nhỏ giọng nói: "Thứ này gọi là Miêu Kiểm Lão Thái Thái, là một loại quái vật nửa thi nửa yêu ở vùng Đông Bắc!" Vừa nghe vậy, sáu cô gái lập tức ngẩn người, không còn cách nào khác, thực sự là không hiểu.

Thế là Trần Hạo liền giải thích cặn kẽ: "Động vật có linh tính dễ tu thành địa tiên nhất được chia làm năm loại, theo thứ tự là Hồ (cáo), Hoàng (chồn), Bạch (nhím), Liễu (rắn), Hôi (chuột)." "Trong năm loại động vật này, Hôi là chuột." "Chuột bẩm sinh thích đào hang, quanh năm sống dưới lòng đất, dễ được linh khí của địa mạch nuôi dưỡng." "Mèo lại lấy chuột làm thức ăn, nên gián tiếp hấp thu linh khí, đôi mắt sắc như điện." "Tính cách của mèo cô độc kiêu ngạo và tàn bạo, cho nên mèo già tu luyện nhiều năm cũng có thể huyễn hóa thành yêu." "Miêu Lão Thái Thái này từng là người, một bà lão nông dân sau khi qua đời, trong lúc quàn thi chuẩn bị phát tang, đã bị một con miêu yêu có tu vi truyền khí vào mà biến thành cương thi." "Bà ta biến thành một hành thi mặt nửa người nửa mèo, thuộc loại cương thi cấp thấp nhất." "Cương thi chia làm 9 cấp, từ thấp đến cao theo thứ tự là: Hành thi, Bạch cương, Hắc cương, Lục cương, Tử cương, Khiêu cương, Phi cương, Thi vương, Hạn bạt." "Đương nhiên, những loại như Huyết thi, Đồng giáp cương thi, Ngân giáp cương thi và Kim giáp cương thi mà chúng ta từng gặp trước đây, cũng nằm trong phạm trù thực lực của Thi vương và Khiêu cương." "Sau đó bà lão này đã giết cả nhà mình, rồi lang thang khắp nơi, chuyên nhắm vào trẻ con để ra

tay.” “Bắt được rồi thì mổ bụng, ăn tim gan, là một loại tà thi không phải quỷ cũng không phải yêu.” “Tà thi ăn thịt người, chủ yếu là để hấp thu tam hồn của con người, tam hồn thuộc về linh của vạn vật, ăn càng nhiều càng mạnh.” “Vì vậy những yêu quái đó ăn rồi sẽ bị nghiện, đây cũng là lý do tại sao quỷ quái, cương thi thích ăn thịt người.” Lúc này, Miêu Lão Thái đột nhiên đứng dậy, đẩy chiếc xe nôi không bánh xe chầm chậm đi về phía cô bé Đóa Đóa.

Đàn mèo thi đi theo sau, thỉnh thoảng phát ra những tiếng kêu quái dị khiến người ta rùng mình.

Trần Hạo và sáu cô gái nhìn vào chiếc xe nôi, lửa giận trong lòng bùng lên dữ dội.

Bởi vì trong xe nôi, có một thi thể của một đứa trẻ lớn hơn nửa người.

Mắt thi thể trợn ngược, miệng há to, thân mình trần trụi trắng xám, trên bụng nhỏ có một vết thương như khóa kéo lật ra ngoài!

Bên trong toàn là chuột chết, tiếng kêu như mèo kia chính là phát ra từ miệng đứa trẻ.

Trần Hạo thầm nghĩ: Miêu Kiểm Lão Thái Thái đã ăn thịt trẻ con nhiều năm như vậy, chắc chắn không phải là con hành thi năm đó nữa.

Nếu mình không nhìn lầm, lão già này hẳn là có thực lực gần bằng Tử cương cấp 5.

Tiếng mèo kêu kia, phần lớn là do lão già này giở trò, chắc hẳn có năng lực mê hoặc hoặc khống chế tâm trí người khác.

Nhưng bất kể ngươi là loại cương thi gì, hôm nay đã để tiểu gia gặp phải, thì phải giết chết ngươi!

Thấy cô bé Đóa Đóa sắp đi đến trước mặt Miêu Kiểm Lão Thái Thái, sau khi hiểu rõ Miêu Kiểm Lão Thái Thái là thứ gì, mấy cô gái

đều mắt tóe lửa, hận không thể giết chết bà ta ngay lập tức.

Vì vậy sáu cô gái cũng không nói nhiều, ào một tiếng xông về phía Miêu Kiểm Lão Thái Thái.

Còn Trần Hạo thì thản nhiên đi về phía cô bé Đóa Đóa đang ngây người.

Đàn mèo thi thấy sáu cô gái đột nhiên xông ra, lập tức cong lưng, lông dựng đứng cả lên, như thể sắp sửa bổ nhào tới.

Miêu Lão Thái lại không hề kinh ngạc, ngược lại còn cười khẩy nhìn Trần Hạo và sáu cô gái.

Đôi mắt như bóng đèn của bà ta lóe lên ánh sáng xanh lục, đàn mèo thi đi theo sau Miêu Kiểm Lão Thái Thái cũng bắt đầu từ từ bao vây Trần Hạo và sáu cô gái.

Thấy cảnh này, Trần Hạo lập tức tay kết pháp ấn, miệng niệm Tĩnh Tâm Chú.

Trong chốc lát, cô bé Đóa Đóa đang bị Miêu Kiểm Lão Thái Thái mê hoặc khống chế liền tỉnh lại.

Khi nhìn thấy cảnh tượng lúc này, cô bé sợ hãi ôm chầm lấy eo Trần Hạo, khóc nức nở nói: "Anh trai ơi?!

Đóa Đóa sợ quá!" Nhìn dáng vẻ đáng thương ngoan ngoãn của cô bé, Trần Hạo hiếm khi dịu dàng ôm lấy, nhẹ giọng an ủi: "Đóa Đóa ngoan, không sợ!" "Có anh trai ở đây, quái vật không thể làm hại Đóa Đóa được." Sau đó, hắn chỉ vào sáu cô gái đang giao chiến với Miêu Kiểm Lão Thái Thái nói: "Huống hồ còn có sáu chị gái đang giúp Đóa Đóa đánh kẻ xấu kìa!" Thấy quả đúng như lời Trần Hạo nói, cô bé cuối cùng cũng dần dần yên tâm.

Cùng lúc đó, dưới sự giải thích của năm cô gái Lara, Doãn Nam Phong cũng biết được cách sử dụng pháp khí là bộ trang sức san hô và

trân châu.

Nhất thời, sáu mỹ nữ liền khởi động tất cả các chức năng phòng ngự của pháp khí, trực tiếp lao vào chiến đấu với Miêu Kiểm Lão Thái Thái và bầy mèo thi!

Chỉ thấy nắm đấm của Hồng Cô và Tô Nan lần lượt đánh trúng người Miêu Kiểm Lão Thái Thái.

Nhưng nắm đấm ngưng tụ chân khí của hai cô gái tuy đã đánh bay Miêu Kiểm Lão Thái Thái, nhưng lại không thể gây trọng thương.

Còn những con mèo yêu nhỏ kia, lúc này đang bị bốn cô gái Lara truy đuổi chạy trối chết!

Thấy năm cô gái Shirley Dương tuy chiếm thế thượng phong, nhưng lại không có đòn tấn công hiệu quả nào để kết liễu Miêu Kiểm Lão Thái Thái.

Trần Hạo liền lập tức lấy từ không gian trữ vật ra Đại Việt Long Tước Đao ném cho Hồng Cô, Trấn Yêu Đồng Kính ném cho Shirley Dương, Tiểu Thần Phong ném cho A Ninh, Quỷ Tỳ đưa cho Tô Nan.

Cuối cùng, khi Trần Hạo thay đạn chu sa bí ngân và lắp ống giảm thanh cho hai khẩu Desert Eagle đặc chế, hắn trực tiếp ném cho Lara và Doãn Nam Phong.

Vốn dĩ năm cô gái đang bực bội vì không có thần binh bên mình, không thể một đòn giết chết kẻ địch, bỗng thấy Trần Hạo ném ra một đống đồ.

Trong chốc lát, sáu cô gái đều vui mừng cười thành tiếng.

Đóa Đóa thấy hành động của Trần Hạo, kinh ngạc hỏi: “Anh trai, chẳng lẽ anh là pháp sư sao?

Lợi hại quá!” Trần Hạo mỉm cười gật đầu, nhưng không nói

nhiều.

Lúc này, bầy mèo thi kia, nhân lúc sáu cô gái đang nhận pháp khí, đã thoát khỏi sự truy đuổi, nhanh chóng lao về phía Trần Hạo và cô bé.

Khi Đóa Đóa sợ hãi nhắm chặt mắt lại, Trần Hạo lại không hề nhúc nhích một bước, vẫn thản nhiên ôm cô bé đứng yên tại chỗ.

Kết quả, lúc này, Hồng Cô đứng bên cạnh vung tay chém ra một luồng đao quang, khẩu Desert Eagle giảm thanh trong tay Lara và Doãn Nam Phong cũng nhanh chóng liên tục khai hỏa.

Trong nháy mắt, bầy mèo thi lần lượt bị chém bay, bắn nát, những tiếng kêu thảm thiết không ngớt bên tai.

Chương 516

Trong thức hải của Trần Hạo, cũng vang lên hơn mười tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đánh giết tiểu miêu thi, nhận được 1 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đánh giết tiểu miêu thi, nhận được 1 điểm thưởng.] [Đinh! ...] Liên tiếp hơn mười tiếng thưởng của hệ thống vang lên.

Những con mèo thi này đều đã chết non, không biết đã bị Miêu Lão Thái dùng tà pháp gì để điều khiển thành con rối.

Miêu Lão Thái thấy đàn mèo thi đều bị mấy cô gái chém giết, không giận mà còn vui, há to miệng cười quái dị "a a".

Đột nhiên, bà ta hét lên một tiếng rồi né tránh đòn tấn công của Tô Nan và Shirley Dương, sau đó vẫy tay về phía những con mèo thi đã nát vụn, lập tức những con mèo thi đó liền bay về phía bà ta.

Miệng của những con mèo thi đó há to, dường như có thứ gì đó đang bay ra từ miệng.

Do Trần Hạo và sáu cô gái đang ở trạng thái Thiên Nhãn, họ lập tức nhìn thấy thứ bay ra từ miệng mèo thi, lại chính là linh hồn của từng đứa trẻ.

Thấy những linh hồn trẻ em đó dần dần thành hình, trong lòng Trần Hạo và sáu cô gái lập tức dâng lên một ngọn lửa vô danh.

Không ngờ Miêu Kiểm Lão Thái Thái lại ác độc đến vậy, ngay cả linh hồn của những đứa trẻ đã bị ăn thịt cũng không tha, cưỡng ép giam cầm trong xác mèo để tùy ý sai khiến.

Thấy vậy, Trần Hạo lạnh lùng mắng: “Nghiệt súc, ăn tim gan người ta chưa đủ, ngay cả linh hồn của những đứa trẻ này cũng không tha.” “Hôm nay ta sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán!” Miêu Kiểm Lão Thái Thái cười quái dị “kèn kẹt”: “Ta thích thế đấy!

Các ngươi làm gì được ta?” “Muốn khiến ta hồn bay phách tán sao?

Để xem mấy đứa nhóc con các ngươi có bản lĩnh đó không.” Nói xong, bà ta vẫy tay hút lấy những linh hồn trẻ con vẫn còn non nớt, không có ý thức, vẻ mặt mờ mịt.

Ngay sau đó Miêu Lão Thái bắt lấy linh hồn của một đứa trẻ, xé làm đôi, rồi nhét vào miệng nhai ngấu nghiến, vẻ mặt như còn chưa đã thèm.

Lúc này Trần Hạo thật sự nổi giận, ôm Đóa Đóa, giọng nói băng lãnh: “A Ninh, đừng chơi nữa, diệt nó cho anh!” Sáu cô gái nghe vậy, lập tức xông lên vây công.

Chỉ thấy Hồng Cô vung Đại Việt Long Tước Đao, chém thẳng vào khuôn mặt mèo tạp nham của lão bà.

Miêu Lão Thái không né tránh, mà lại bắt lấy linh hồn của một đứa trẻ khác rồi cười lạnh với Trần Hạo.

Sau đó vung tay, dùng linh hồn đứa trẻ trong tay để chặn lưỡi đao đang chém xuống.

Đại Việt Long Tước Đao không phân biệt quỷ tốt hay quỷ ác, chỉ cần là quỷ, nó sẽ tấn công không phân biệt.

Hồng Cô đành phải rút Đại Việt Long Tước Đao giữa chừng, sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến cả Trần Hạo cũng có chút không kịp trở tay.

Trong nháy mắt, Miêu Lão Thái Thái đã biến mất không dấu vết.

Khi xuất hiện trở lại, lại ở sau lưng Trần Hạo, vươn ra một đôi móng vuốt có móng tay đen dài, sắc như móng mèo, cào về phía sau tim Trần Hạo.

Trần Hạo cảm nhận được gió lạnh tập kích sau lưng, nhưng vẫn không động, ngay khi đòn tấn công của Miêu Kiểm Lão Thái Thái sắp chạm vào người, hắn đột nhiên thúc đẩy Kim Quang Chú.

Miêu Kiểm Lão Thái Thái chưa kịp phản ứng, đã bị Kim Quang Chú đánh bay!

Thấy vậy, sáu cô gái làm sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như thế.

Chỉ thấy Shirley Dương lập tức thúc đẩy pháp lực cực kỳ mỏng manh của mình, pháp khí Trấn Yêu Đồng Kính trên tay liền bắn ra một luồng kim quang, trực tiếp định trụ Miêu Kiểm Lão Thái Thái!

Tiếp đó, Quỷ Tỳ trong tay Tô Nan cũng đập xuống, Miêu Kiểm Lão Thái Thái đang liều mạng giãy giụa bị đập choáng váng.

Chưa kịp phản ứng, hai khẩu Desert Eagle đặc chế trong tay Lara và Doãn Nam Phong đã bắn mỗi người một băng đạn vào Miêu Kiểm Lão Thái Thái.

Trong nháy mắt, con yêu quái già đã bị bắn chi chít lỗ đạn, gào thét ngã xuống đất.

Lúc này, A Ninh đột nhiên nhảy lên, thần binh Tiểu Thần Phong trong tay, dưới sự thúc đẩy của chân khí, đã vẽ ra một luồng ánh sáng như tia chớp.

"Phụt" một tiếng, trực tiếp cắm vào ngực Miêu Kiểm Lão Thái Thái.

Dù thi thể cứng như sắt, cũng không thể đỡ nổi một đòn này.

Nhất thời, Miêu Kiểm Lão Thái Thái đau đớn điên cuồng gào thét,

ngay cả yêu khí trên người cũng đang nhanh chóng tiêu tán.

Đúng lúc này, Hồng Cô vẫn đang tích khí chưa ra tay cuối cùng cũng hét lớn một tiếng rồi đột ngột nhảy lên.

Ngay sau đó, Đại Việt Long Tước Đao trong tay cô đã chém ra một luồng đao khí màu vàng chói mắt.

"Ầm!" một tiếng nổ vang lên, đồng thời truyền ra một tiếng hét thảm thiết, cùng với khí lãng cuồn cuộn tứ phía.

Khi mọi thứ đã bình tĩnh trở lại, xung quanh chỉ còn lại những mảnh xác bị Sát Phá Lệnh đánh nát của Miêu Kiểm Lão Thái Thái.

Còn gió âm và tiếng mèo kêu thê lương của trẻ con xung quanh cũng theo đó tan biến.

Thấy cuối cùng cũng diệt trừ được Miêu Kiểm Lão Thái Thái đáng ghét, trên khuôn mặt xinh đẹp của Tô Nan và sáu cô gái lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Sau đó họ lần lượt vẫy tay, từng món pháp khí được ném trả lại cho Trần Hạo.

Thấy Miêu Kiểm Lão Thái Thái đáng sợ kia bị chém giết, cô bé Đóa Đóa ngoan ngoãn trong lòng Trần Hạo, lập tức không ngừng vỗ tay.

Miệng hưng phấn hô lên: "Các chị gái thật lợi hại quá, Đóa Đóa rất ngưỡng mộ các chị!" Nghe vậy, sáu cô gái Doãn Nam Phong đều vây lại, người véo má, người nựng cằm, không ngừng trêu chọc Đóa Đóa, vui vẻ vô cùng.

Ngược lại, Trần Hạo sau khi khen ngợi sáu cô gái vài câu, trong lòng lại đang suy nghĩ chuyện khác.

Mấy trăm điểm thưởng từ Miêu Kiểm Lão Thái Thái và đám mèo

thi dĩ nhiên không khiến hắn để tâm.

Điều Trần Hạo thực sự quan tâm là cô bé Đóa Đóa trông cực kỳ đáng yêu và đáng thương này.

Thật khó tưởng tượng, một cô bé trông chưa đến sáu bảy tuổi, lại một mình ra ngoài bán hoa để kiếm tiền ăn cho mẹ.

Nghe lời cô bé nói trước đó, dường như mẹ cô bé bị bệnh nặng, ngay cả tiền thuốc men cũng không đủ.

Thế là Trần Hạo ôm cô bé Đóa Đóa, giọng nói ôn hòa hỏi: "Nhóc con, có thể nói cho anh biết, tại sao muộn thế này rồi còn phải ra ngoài bán hoa không?

Nhà em cần tiền lắm sao?" Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ bé vốn đang đầy phấn khích của Đóa Đóa lập tức sa sầm xuống.

Chương 517

Cùng lúc đó, sáu cô gái của A Ninh sau khi nghe câu hỏi của Trần Hạo, cũng lần lượt nhìn về phía Đóa Đóa.

Thấy sắc mặt Đóa Đóa thay đổi, Trần Hạo liền ra hiệu cho sáu cô gái, rồi vừa ôm Đóa Đóa đi về phía đường lớn, vừa không ngừng nhẹ giọng an ủi.

Mãi cho đến khi sáu cô gái theo Trần Hạo về bãi đậu xe bên ngoài công viên giải trí, cô bé Đóa Đóa cũng đã kể lại toàn bộ câu chuyện của mình.

Thì ra, bố của Đóa Đóa sau khi cô bé sinh ra không lâu đã qua đời vì tai nạn xe cộ.

Mẹ của Đóa Đóa lại là một người trọng tình trọng nghĩa, không những không tái hôn, mà còn gánh vác trọng trách chăm sóc mẹ chồng già yếu bệnh tật và Đóa Đóa còn nhỏ.

Chỉ tiếc là mẹ Đóa Đóa học vấn không cao, cũng không có năng lực nổi bật, cha mẹ đẻ cũng mất sớm, không có ai giúp đỡ.

Vì vậy sau mấy năm, toàn bộ gia sản đều đổ vào chữa bệnh cho mẹ chồng, kết quả bà cũng qua đời.

Vì gánh nặng gia đình, mẹ Đóa Đóa cũng lao lực thành bệnh, thậm chí gần một năm nay, gần như không thể ra ngoài làm việc kiếm tiền nuôi Đóa Đóa nữa.

Chính vì vậy, cô bé mới sáu bảy tuổi đã không được đi học, mà phải ra ngoài bán hoa kiếm tiền, nuôi sống bản thân và mẹ.

Nghe xong, đừng nói là Shirley Dương, ngay cả Trần Hạo là đàn ông, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nhìn thân hình nhỏ bé gầy yếu hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi của Đóa Đóa, trong lòng Trần Hạo và sáu cô gái lập tức dâng lên cảm giác thương xót.

Quan trọng nhất là, một cô bé có hoàn cảnh bi thảm như vậy, không những kiên cường gánh vác gánh nặng gia đình, mà đồng thời còn giữ được sự ngây thơ và lương thiện của một đứa trẻ, điều này cực kỳ hiếm có.

Thế là Trần Hạo và sáu cô gái lập tức lái xe đưa Đóa Đóa về nhà.

Khi đến một căn nhà thuê cực kỳ tồi tàn ở ngoại ô Yến Kinh, bảy người Trần Hạo cuối cùng cũng gặp được mẹ của Đóa Đóa.

Mẹ của Đóa Đóa tuy vì bệnh nặng, lại thêm suy dinh dưỡng kéo dài, cho người ta cảm giác cực kỳ yếu ớt và gầy gò.

Nhưng từ đôi mắt của cô, bảy người Trần Hạo có thể nhìn ra, đây là một người phụ nữ vừa kiên cường lại vừa lương thiện.

Mẹ của Đóa Đóa ban đầu tưởng con gái gây ra họa lớn, mới khiến người ta tìm đến tận nhà, liền sợ hãi vội vàng kéo Đóa Đóa ra sau lưng, đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ và bất khuất.

Thấy cảnh này, Trần Hạo là một người đàn ông, tự nhiên không tiện nói gì, ngược lại năm cô gái của Hồng Cô vội vàng giải thích.

Cộng thêm lời giải thích của Đóa Đóa sau đó, mẹ cô bé mới biết bảy người Trần Hạo đã cứu con gái mình.

Nhất thời, mẹ Đóa Đóa không biết phải cảm ơn bảy người Trần Hạo như thế nào.

Sau một hồi nói chuyện, bảy người Trần Hạo cuối cùng cũng xác định được những gì Đóa Đóa nói đều là sự thật.

Thế là Trần Hạo không nói hai lời, lập tức quyết định giúp mẹ

Đóa Đóa liên hệ bệnh viện chữa bệnh, và sắp xếp cho Đóa Đóa đi học.

Vốn dĩ mẹ Đóa Đóa là một người phụ nữ kiên cường, không muốn chấp nhận lòng tốt của bảy người Trần Hạo.

Nhưng sáu cô gái Lara trước tiên lấy chuyện Đóa Đóa đáng thương ra nói, sau đó lại bảo sau khi khỏi bệnh có thể đến công ty Liệt Hải làm việc, coi như là phúc lợi cho nhân viên trả trước.

Mẹ của Đóa Đóa tự nhiên biết đây chỉ là cái cớ của bảy người Trần Hạo để cô chấp nhận sự giúp đỡ.

Nhưng nghĩ đến con gái đáng thương như vậy, mẹ Đóa Đóa cũng cắn răng chấp nhận.

Chỉ thầm nghĩ trong lòng, sau này nếu có năng lực, nhất định phải báo đáp thật tốt cho mọi người.

Nhất thời, trong căn nhà thuê nhỏ bé đổ nát, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười vui vẻ trong trẻo như chuông bạc của cô bé Đóa Đóa.

Trên đường trở về, Trần Hạo vừa lái chiếc xe thương mại bảy chỗ Mercedes-Benz mới mua, vừa ung dung hút thuốc.

Sáu cô gái Shirley Dương thì hưng phấn trò chuyện về những trải nghiệm vui vẻ trong ngày.

Lúc này, Doãn Nam Phong đột nhiên khó hiểu hỏi: “Trần Hạo, nếu mọi người đều thích con bé Đóa Đóa như vậy, sao anh không để chúng em giúp đỡ hai mẹ con họ nhiều hơn?” Hồng Cô cũng hỏi ngay sau đó: “Đúng vậy, nếu không phải chồng cản lại, em đã trực tiếp đưa hai mẹ con họ về nhà rồi.” “Đến lúc đó, đợi mẹ Đóa Đóa khỏi bệnh, để cô ấy làm quản gia cho chúng ta, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy con bé đáng yêu đó thì tốt biết bao.” Cùng lúc đó, Lara, Shirley Dương, Tô Nan và A Ninh cũng không ngừng gật đầu đồng ý.

Trần Hạo búng điếu thuốc đã cháy hết, mỉm cười đáp: “Nam

Phong không biết tình hình của chúng ta, chẳng lẽ mấy em cũng không rõ sao?" "Đóa Đóa tuy đáng yêu, mẹ con bé cũng kiên cường và lương thiện, nhưng suy cho cùng họ cũng là người bình thường." "Đợi cô ấy khỏi bệnh, sắp xếp cho cô ấy đến công ty của Liệt Hải làm việc, để hai mẹ con họ tiếp tục sống cuộc sống của người bình thường không tốt sao?" "Quan trọng nhất là, chúng ta có thể sống ở thế giới này bao lâu, ngay cả anh cũng không biết, để tránh lúc rời đi, chúng ta lại thêm phần đau thương." Nghe vậy, năm cô gái Tô Nan đã có kinh nghiệm xuyên qua các thế giới nhiều lần cùng Trần Hạo, lập tức bừng tỉnh gật đầu.

Doãn Nam Phong ngồi ở ghế phụ lái nghe một lúc lâu, lại ngơ ngác nhìn Trần Hạo, rồi lại liếc nhìn năm cô gái Hồng Cô.

Cuối cùng thực sự không nhịn được hỏi: "Mọi người nói… rốt cuộc là có ý gì vậy?" Suốt quãng đường, dù Doãn Nam Phong hỏi thế nào, Trần Hạo cũng chỉ mỉm cười không nói, năm cô gái của A Ninh cũng cười khúc khích không trả lời.

Mãi cho đến khi tất cả cùng Trần Hạo trở về biệt thự, Doãn Nam Phong gần như sắp phát điên.

Cuối cùng, Tô Nan, người đã theo Trần Hạo lâu nhất, đã kể lại toàn bộ 'bí mật' của Trần Hạo và bọn họ cho Doãn Nam Phong nghe.

Nhất thời, Doãn Nam Phong như thể đang nghe một câu chuyện huyền huyễn, thậm chí còn cảm thấy năm cô gái của Tô Nan đang trêu chọc mình.

Nhưng khi nhận được sự xác nhận của Trần Hạo, cô thực sự hoàn toàn ngẩn người.

Không sai, năm cô gái của Tô Nan không chỉ có thể cùng Trần Hạo xuyên qua các thời đại và thế giới khác nhau, mà còn có thể trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú, quả thực quá huyền huyễn!

Nhưng cô rất rõ ràng, với mối quan hệ hiện tại của cô và Trần Hạo, họ không cần thiết phải lừa dối cô.

Kết quả là sau một lúc ngây người, Doãn Nam Phong liền hưng phấn reo hò.

Doãn Nam Phong nắm lấy Trần Hạo, đòi hỏi 'phúc lợi đãi ngộ' với tư cách là người vợ thứ sáu, cũng là thần binh lợi khí, Giao Long Chiến Y, Chu Quả, nội đan dị thú...

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quyến rũ của Doãn Nam Phong, Trần Hạo cuối cùng cũng nghiêm túc hỏi: "Em thực sự đã quyết định rồi sao?" Doãn Nam Phong cũng thu lại vẻ mặt đùa cợt, đáp: "Đương nhiên rồi, chẳng lẽ anh định từ chối em sao?" Trần Hạo nhún vai nói: "Anh đương nhiên không có ý kiến, chỉ là nếu em theo anh, vậy Tân Nguyệt Phạn Điếm thì sao?" "Còn nữa, anh cảm thấy đối với em mà nói, tiểu gia anh đây dường như không có sức hấp dẫn bằng những phúc lợi đó nhỉ?" "Nói thật đi, có phải em vì những phúc lợi đó nên mới nhất quyết muốn làm người phụ nữ của anh không?" Nói xong, trên mặt hắn lộ ra vẻ trêu chọc.

Doãn Nam Phong nghe vậy liền nổi đóa, không thèm để ý năm cô gái của Tô Nan đang ở bên cạnh, trực tiếp nhảy lên lưng Trần Hạo, cắn một miếng vào vai hắn.

Cô nàng vừa cắn vừa tức giận nói không rõ lời: "Doãn Nam Phong tôi là người như vậy sao?!" "Tôi cho anh nói bậy, tôi cho anh nghi ngờ tôi, cắn chết anh, xem bản cô nương có cắn chết anh không!" Nói rồi, cô lại cắn thêm vài miếng nữa, trông bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Hạo.

Trần Hạo đương nhiên biết Doãn Nam Phong không phải người như vậy, những lời đó cũng chỉ để trêu chọc cô mà thôi.

Thế là Trần Hạo liền giả vờ cầu xin tha thứ, không ngừng nói

những lời tốt đẹp.

Còn năm cô gái Lara, căn bản không coi màn đùa giỡn của hai người là chuyện gì to tát, ngược lại còn lấy ra đồ uống, trái cây và các món ăn vặt khác, ngồi thành hàng xem náo nhiệt.

Nhất thời, cả căn biệt thự không chỉ vang lên tiếng 'gầm gừ' không rõ lời của Doãn Nam Phong và tiếng cầu xin tha thứ của Trần Hạo, mà thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng cổ vũ cười đùa của năm cô gái A Ninh.

Sau một hồi náo loạn, Doãn Nam Phong đã thực sự gia nhập vào đại gia đình này.

Cô ngồi xuống cạnh Hồng Cô, vừa uống đồ uống, vừa ăn vặt.

Chương 518

Doãn Nam Phong vừa ăn một cách ngon lành, vừa đáp: "Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng đâu phải của một mình tôi." "Tuy tôi là đại gia chủ, nhưng Doãn gia còn có các thành viên gia tộc khác." "Cho nên, đợi tôi trở về, tìm một thành viên gia tộc, truyền lại vị trí gia chủ của Tân Nguyệt Phạn Điếm là giải quyết được rồi." Nhìn vẻ mặt không hề để tâm của cô, Trần Hạo khó có thể tưởng tượng được, trong kịch tình của《Sa Hải》, Doãn Nam Phong, người vì lợi ích của Tân Nguyệt Phạn Điếm mà không tiếc liên thủ với mấy gia tộc Cửu Môn khác, hôm nay lại có thể dễ dàng buông bỏ vị trí gia chủ như vậy.

Nhưng chính vì thế, cũng càng khiến Trần Hạo cảm nhận được tình cảm của Doãn Nam Phong dành cho mình.

Thế là Trần Hạo liền cười đáp: "Tạm thời không cần vội từ bỏ vị trí gia chủ, đợi đến lúc chúng ta thực sự phải rời khỏi thế giới này, lúc đó tìm người kế vị cũng không muộn." Tiếp đó, năm cô gái của A Ninh cũng vội vàng gật đầu khuyên giải, mới khiến Doãn Nam Phong tạm thời gác lại ý định này.

Ngay sau đó Trần Hạo liền lấy ra thần binh Tiểu Thần Phong, nội đan dị thú, Chu Quả, cùng với Bổ Nguyên Đan và Dưỡng Nguyên Đan mỗi loại hai viên.

Đương nhiên, ngọc bội cổ bảy màu đã được khai quang và Giao Long Chiến Y cũng không thể thiếu, dù sao đây cũng là trang bị tiêu chuẩn của vợ Trần Hạo!

Cùng lúc đó, Trần Hạo cũng dùng một trong hai tấm thẻ Hộ Pháp Sứ Giả duy nhất còn lại cho Doãn Nam Phong thông qua hệ thống.

Tiếp đó, Trần Hạo để năm cô gái Shirley Dương, đưa Doãn Nam Phong đang ôm một đống bảo bối lên lầu chỉ dạy.

Sáng sớm hôm sau, Doãn Nam Phong mặc một bộ Giao Long Chiến Y, eo đeo thần binh chủy thủ Tiểu Thần Phong, dưới sự hộ tống của năm cô gái Shirley Dương, đã xuống phòng khách dưới lầu.

Trần Hạo chỉ cần liếc mắt một cái, đã nhận ra Doãn Nam Phong đã dùng nội đan dị thú và Chu Quả.

Với thực lực lúc này, tuy vẫn không bằng năm cô gái kia, nhưng so với Doãn Nam Phong trước đây, đã mạnh hơn gấp mười mấy lần.

Không còn cách nào khác, dù sao thân thủ của Doãn Nam Phong vốn là yếu nhất trong sáu cô gái.

Huống hồ cô cũng vừa mới học được công phu của Hình Ý Môn từ mấy cô gái Shirley Dương.

Cho nên dù thực lực của Doãn Nam Phong tăng vọt, vẫn là người yếu nhất trong sáu cô gái.

Dù vậy, Trần Hạo có thể khẳng định, cho dù là tiểu Bàn Tử cũng đã dùng nội đan dị thú và Chu Quả, tu luyện công phu Hình Ý Môn hơn hai năm, bây giờ cũng chắc chắn không phải là đối thủ của Doãn Nam Phong.

Dù sao thì điểm xuất phát của cô cũng cao hơn tiểu Bàn Tử không ít.

Nhìn Doãn Nam Phong vốn là một nữ vương lạnh lùng kiêu sa trong kịch tình《Sa Hải》, lúc này lại đang vây quanh mình không ngừng kể về những thu hoạch của cô.

Cái dáng vẻ vui mừng hớn hở, như một cô bé được cho kẹo yêu thích nhất, Trần Hạo cũng vui vẻ không ngừng khen ngợi.

Nhất thời, Doãn Nam Phong vui đến mức, suýt nữa thì không muốn về Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đúng lúc mấy cô gái Shirley Dương định đi chuẩn bị bữa sáng, chuông cửa biệt thự đột nhiên vang lên.

Khi Lara mở cửa thì phát hiện, Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha đã đến.

Khi ba người vừa ngồi xuống, Trần Hạo phát hiện trên mặt ba người đều lộ vẻ mâu thuẫn vừa lo lắng vừa vui mừng.

Sau khi hỏi ra, Trần Hạo lập tức hiểu ra chuyện gì.

Thì ra, sau khi ba người trở về Yến Kinh, có một thiếu gia của Hải Bàn Sơn tên là Lôi Lịch, đã tìm đến Băng Luân.

Mục đích thì không cần phải nói nhiều, tự nhiên là muốn mua Minh Nguyệt Thạch mà Hồ Bát Nhất để lại cho Băng Luân.

Chưa nói đến việc Minh Nguyệt Thạch là bảo bối để trấn áp ấn ký Thiên Thư Quỷ Văn sau gáy Băng Luân, chỉ riêng việc Trần Hạo đã sớm nhắc nhở, Băng Luân cũng sẽ không bán Minh Nguyệt Thạch.

Bây giờ Băng Luân, là người của Liệt Hải Phái, thế lực lớn nhất trong giới đạo mộ.

Cho nên tuy Băng Luân đã từ chối Lôi Lịch, hắn cũng không dám cưỡng đoạt như trong kịch tình gốc, cuối cùng chỉ có thể bực bội ra về.

Kết quả ngày thứ hai, một giáo sư già trong giới khảo cổ họ Tôn, tự xưng là bạn của Hồ Bát Nhất và đại Bàn Tử, đã liên lạc với Băng Luân.

Khi khai quật một ngôi mộ của nước Sở, ông ta đã 'vô tình' phát hiện ra ấn ký Thiên Thư Quỷ Văn, và có khả năng tìm được manh mối

của Hồ Bát Nhất và đại Bàn Tử, hy vọng Băng Luân có thể cùng đi tìm Bá Vương Trủng.

Thế là, ba người Băng Luân đã sớm được Trần Hạo dặn dò, sáng sớm đã tìm đến Trần Hạo, nhờ hắn giúp đưa ra chủ ý.

Nghe đến đây, Trần Hạo trong lòng lập tức hiểu ra, mẹ nó, kịch tình《Mục Dã Quỷ Sự》sắp bắt đầu rồi.

Ngôi mộ Bá Vương Trủng thần bí đó, Đấu Bảo Lâu có lịch sử lâu đời hơn cả Tân Nguyệt Phạn Điếm, và cả 'Thần Tiên Nhãn' càng thêm thần bí trong Đấu Bảo Lâu.

Trần Hạo đặt chén trà xuống, nhìn ba người Băng Luân mỉm cười nói: "Nếu đã có tin tức của lão Hồ và Bàn Tử, vậy tôi sẽ đi cùng các cậu một chuyến." Sau khi bàn bạc xong, Trần Hạo liền liên lạc thẳng với tiểu Vương Bàn Tử, bảo cậu ta dẫn theo môn nhân phái Liệt Hải lái xe đến Quỷ thị đón.

Chẳng còn cách nào khác, tuy tôi là lão đại của phái Liệt Hải, lại còn kinh qua đủ các thế giới kịch tình kéo dài gần trăm năm, nhưng nói đến Quỷ thị thì đúng là mù tịt.

Trần Hạo vừa cúp điện thoại, Doãn Nam Phong với thực lực đã tăng mạnh liền tò mò hỏi: "Trần Hạo, đến Quỷ thị làm gì thế?" Trần Hạo liếc nhìn cô một cái, trêu chọc nói: "Này Doãn tiểu nữu, Giao Long Chiến Y cũng đã mặc, dị thú nội đan và chu quả cũng đã dùng, bây giờ gọi thẳng tên tôi thật sự ổn chứ?" "Lẽ nào không nên gọi một tiếng chồng à?" Nghe vậy, Doãn Nam Phong, người vẫn chưa trưởng thành thành nữ vương lạnh lùng diễm lệ như trong kịch tình "Sa Hải", lập tức xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Nhưng cô nhóc này cũng không khách khí, chỉ khựng lại một chút rồi lườm một cái: "Được, được, tôi gọi chồng không được sao?" "Nhanh lên đừng nói nhảm nữa, rốt cuộc đến Quỷ thị làm gì?" Thấy

cảnh này, năm cô gái Tuyết Lệ Dương bên cạnh đều khúc khích cười không thôi.

Nhưng Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha thì lại ngơ ngác.

Vương Diệu há hốc mồm, chớp chớp mắt hỏi: "Hạo gia, Doãn gia chủ… tình hình gì đây ạ?" Tiểu Kim Nha cạn lời lườm cậu ta một cái: "Bàn ca, anh đúng là ngốc thật." "Doãn gia chủ nói vậy, chẳng phải là đã thành phu nhân thứ sáu của Thiên Sư Khôi Thủ phái Liệt Hải chúng ta rồi sao!" Băng Luân tuy sắc mặt có hơi khác thường, nhưng cũng gật đầu theo: "Lúc trước khi đi biển trên du thuyền hạng sang, mọi người đều biết tâm ý của Doãn gia chủ, bây giờ có kết quả như vậy thì có gì lạ đâu!" Lúc này, Trần Hạo gật đầu cười với tên béo Vương Diệu đang mắt tròn mắt dẹt: "Không sai, Nam Phong bây giờ cũng là vợ tôi, là phu nhân thứ sáu." Vừa nghe vậy, Doãn Nam Phong liền vui mừng đến mức má đào ửng hồng, còn Vương Diệu thì kinh ngạc giơ thẳng ngón tay cái lên.

"Hạo gia đỉnh thật!

Mới bao lâu mà đã thu phục được Doãn gia chủ rồi!" "Bái phục, thật sự quá bái phục!" Tuy Doãn Nam Phong nghe mà vui trong lòng, nhưng không quên câu hỏi vừa rồi.

Đã mở miệng gọi chồng rồi thì cũng chẳng ngại gì nữa.

Thế là Doãn Nam Phong lườm một cái rồi nói: "Được rồi tên béo, đừng nói nhảm nữa." Rồi quay đầu hỏi: "Chồng vẫn chưa nói cho em biết, chúng ta đến Quỷ thị làm gì!" A Ninh và năm cô gái khác bên cạnh vốn chỉ xem náo nhiệt không lên tiếng, lúc này cũng đều tò mò nhìn về phía Trần Hạo.

Ngay cả Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha cũng không hiểu ý của Trần Hạo.

Trần Hạo ung dung lấy ra một điếu thuốc châm lửa, rít nhẹ một hơi rồi mới nói: "Đến Quỷ thị, đương nhiên là để đến Đấu Bảo Lâu." Vừa nghe vậy, không chỉ Doãn Nam Phong kinh ngạc, mà cả Tô Nan và năm cô gái cùng Băng Luân, ba người kia cũng đều ngơ ngác.

Doãn Nam Phong kinh ngạc nói: "Không phải chứ, lẽ nào chồng định đến Đấu Bảo Lâu bán bảo vật minh khí?" "Chưa nói phái Liệt Hải chúng ta có đủ kênh tiêu thụ, chỉ riêng Tân Nguyệt Phạn Điếm của em và Hiệp hội Cửu Môn của Trương Nhật Sơn, chẳng lẽ không nuốt nổi hết số bảo bối trong tay anh sao?" Hồng Cô và năm cô gái khác cùng Băng Luân đều gật đầu lia lịa tán thành.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì với địa vị giang hồ hiện tại của phái Liệt Hải, cộng thêm Tân Nguyệt Phạn Điếm và Hiệp hội Cửu Môn, thực sự là những thế lực đỉnh cao trong giới trộm mộ.

Nếu thật sự có bảo bối mà cả ba nhà đều không thể thu mua, thì một Đấu Bảo Lâu nho nhỏ càng không đáng nhắc tới.

Trần Hạo thản nhiên nhả ra một vòng khói, cười nói: "Ai nói với em là anh đến Đấu Bảo Lâu để bán đồ?" "Anh đến Đấu Bảo Lâu có hai mục đích." "Một là vì anh đã bói ra, ở chỗ Thần Tiên Nhãn của Đấu Bảo Lâu, có thể lấy được một ít tin tức về Lão Hồ và Lão Vương." "Còn điểm thứ hai, là vì anh chưa từng đến Quỷ thị, càng chưa thấy qua Đấu Bảo Lâu trông như thế nào." "Mà này, Dương tiểu nữu, năm người các em không tò mò về Đấu Bảo Lâu sao?" Lời vừa dứt, Tuyết Lệ Dương và năm cô gái liền gật đầu không ngớt.

Chẳng còn cách nào khác, tuy Lara, Tuyết Lệ Dương, Hồng Cô, A Ninh và Tô Nan đều là nữ chính trong các thế giới đạo mộ khác nhau, nhưng Đấu Bảo Lâu cũng là lần đầu họ nghe đến sau khi thế giới Ma Thổi Đèn dung hợp với thế giới Đạo Mộ Bút Ký.

Mấy cô nàng vẫn luôn theo Trần Hạo không ngừng xuống mộ và

xuyên qua các thế giới, thật sự chưa từng đến Quỷ thị hay Đấu Bảo Lâu để mở mang tầm mắt.

Thậm chí, ngay cả Băng Luân và Vương Diệu, những người vốn khá quen thuộc với Quỷ thị trong kịch tình "Mục Dã Quỷ Sự", cũng vì sự xuất hiện của Trần Hạo mà mọi thứ thay đổi, khiến họ cũng chưa từng đến Đấu Bảo Lâu.

Chương 519

Nghe đến đây, Doãn Nam Phong vốn có chút bất bình trong lòng, lập tức không còn ý kiến gì nữa.

Băng Luân và Vương Diệu bên cạnh lại hưng phấn hỏi: "Hạo gia, ngài nói thật chứ?" "Thần Tiên Nhãn đó, thật sự biết tin tức của Lão Hồ và Lão Vương sao?" Thực ra Trần Hạo làm gì biết bói toán, hoàn toàn là vì biết trước kịch tình nên mới nói vậy.

Thế là anh tự tin gật đầu: "Thuật bói toán của ta chưa bao giờ sai." Trong chốc lát, Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha đều hưng phấn không thôi.

Ngay cả A Ninh và năm cô gái cũng vô cùng mong chờ chuyến đi Quỷ thị lần này.

Cuối cùng, Doãn Nam Phong để có thể đi cùng, đã gọi điện thẳng cho Thanh Thanh Mạn, bảo cô tạm thời tiếp tục trông coi Tân Nguyệt Phạn Điếm, đợi cô từ Đấu Bảo Lâu trở về rồi sẽ quay lại.

Bên này, mọi người vừa xác nhận xong hành trình, tiểu Vương Bàn Tử đã dẫn theo hơn hai mươi môn nhân tứ đại của phái Liệt Hải, lái một đoàn xe sang trọng đến đón.

Theo lời tiểu Vương Bàn Tử, đây là lần đầu tiên Thiên Sư Khôi Thủ đương đại của phái Liệt Hải cùng năm vị Hộ pháp sứ giả đến Quỷ thị Đấu Bảo Lâu, phái Liệt Hải không thể không có khí thế, kẻo mất mặt.

Nhớ lại cảnh phô trương của Dương Chí, gia chủ đương đại của Sơn Bàn Sơn, và Lôi Lịch của Hải Bàn Sơn khi đến Đấu Bảo Lâu trong nguyên tác, Trần Hạo cũng không phản đối.

Thế là, đoàn người mười người của Trần Hạo ngồi lên hai chiếc Rolls-Royce Phantom phiên bản kéo dài do tiểu Vương Bàn Tử mang đến, dưới sự bảo vệ của hơn hai mươi môn nhân Liệt Hải, thẳng tiến đến Quỷ thị.

Ban đầu Trần Hạo cứ nghĩ sẽ đi theo lộ trình của Hồ Thiên và Băng Luân trong nguyên tác, vào Quỷ thị từ một cổng thành nào đó của Trường Thành.

Kết quả sau hơn một tiếng di chuyển, đoàn xe của họ trực tiếp lái vào một đường hầm trong một ngọn núi lớn ở ngoại ô.

Đợi đến khi đoàn xe ra khỏi đường hầm, Trần Hạo mới phát hiện, họ đã đến thẳng Quỷ thị nằm sâu trong lòng núi.

Hỏi Bàn Tử mới biết, đây là lối đi VIP cao cấp của Quỷ thị, chỉ có người của Thượng Bát Tọa mới có tư cách đi qua đây.

Nếu là người thường, xin lỗi, chỉ có thể ngồi xe chuyên dụng của Quỷ thị, giống như trong nguyên tác, đi từ một cổng thành nào đó của Trường Thành, rồi ngồi thang máy đi xuống.

Giải thích này Trần Hạo cũng có thể hiểu được, nhưng một lát sau lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Trong nguyên tác rõ ràng chỉ có Thượng Lục Tọa thôi mà, tức là Mạc Kim Giáo Úy của Lão Hồ và Lão Vương, Sơn Bàn Sơn của nhà họ Dương, Hải Bàn Sơn của nhà họ Lôi, cùng với Phong Sào Tượng và Quật Tử Quân.

Sao bây giờ lại thành Thượng Bát Tọa rồi?

Thế là Trần Hạo khó hiểu hỏi: “Bàn Tử, cậu có nói nhầm không?

Không phải Thượng Lục Tọa sao?

Sao lại thành Thượng Bát Tọa?” Tô Nan và năm cô gái cùng Băng

Luân ba người đương nhiên không biết Thượng Lục Tọa là gì.

Ngược lại, Doãn Nam Phong bên cạnh nghe mà ngẩn người, Bàn Tử thì càng ngơ ngác nhìn Trần Hạo một lúc lâu rồi mới đáp: "Hạo gia, ngài nghe ai nói là Thượng Lục Tọa vậy?

Đó là chuyện xưa lắm rồi." Doãn Nam Phong cũng trợn mắt nói: "Chồng à, dù sao anh cũng là Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải, môn phái lớn nhất giới đạo mộ, chưa từng đến Quỷ thị và Đấu Bảo Lâu thì thôi đi, đến cả có mấy tọa mà cũng không rõ à?" "May là hỏi em, chứ để người ngoài nghe thấy, chẳng phải họ cười chết sao!" Bàn Tử cũng hùa theo trêu chọc: "Chị dâu nói đúng đó, Hạo gia đúng là làm mất mặt phái Liệt Hải chúng ta quá." Trần Hạo bực bội trừng mắt nhìn hai người rồi nói: "Được rồi, hai người đừng châm chọc tôi nữa, vậy nói cho tôi biết, Thượng Bát Tọa là bảy nhà nào còn lại?" Bàn Tử cười hắc hắc: "Thực ra lúc sớm nhất, ở Quỷ thị chỉ có bốn nhà Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn và Tá Lĩnh, sau đó thêm Phong Sào Tượng và Quật Tử Quân, hợp xưng là Thượng Lục Tọa." "Nhưng tôi nghe Quải gia nói, từ sau khi ngài làm cho phái Liệt Hải chúng ta danh tiếng lẫy lừng thời Dân quốc, thì đã biến thành Thượng Thất Tọa." "Sau đó Lão Cửu Môn ở Trường Sa hợp nhất thành Hiệp hội Cửu Môn, Thượng Thất Tọa tự nhiên cũng biến thành Thượng Bát Tọa." Nghe đến đây Trần Hạo mới hiểu, hóa ra vì sự xuất hiện ngoài ý muốn của mình, không chỉ phái Liệt Hải vốn không hề tồn tại cũng trở thành một trong số đó, mà còn vì sự dung hợp của các thế giới kịch tình, ngay cả Hiệp hội Cửu Môn cũng tham gia vào.

Thế là Trần Hạo tò mò hỏi: "Ta nghe nói, bây giờ hình như có Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn, lẽ nào họ không có tư cách tham gia sao?" Doãn Nam Phong bên cạnh khinh thường cười một tiếng: "Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn, tuy thế lực cũng không tệ." "Đặc biệt là Sơn Bàn Sơn, là thế lực bản địa của Hoa Hạ chúng ta, nhưng đó chẳng

phải chỉ là một nhánh của đệ tử ngoại môn Bàn Sơn Đạo Nhân thôi sao, làm gì có tư cách ngồi ngang hàng với phái Bàn Sơn?" Bàn Tử cũng gật đầu tán thành: "Chị dâu nói phải." "Còn Hải Bàn Sơn kia càng buồn cười, tuy cũng là một nhánh đệ tử ngoại môn." "Nhưng nhà họ Lôi này mới đào được vài cái mộ, lại là thế lực bên ngoài từ Nam Dương trở về." "Quan trọng nhất là, họ chỉ kế thừa được một chút năng lực dùng thuốc của Bàn Sơn Đạo Nhân, còn về nghề xuống mộ thì hoàn toàn là tay mơ." "Cho nên, đừng nói bây giờ thực lực, thế lực và tiền bạc của Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn đều không thể so sánh với phái Liệt Hải và Hiệp hội Cửu Môn chúng ta." "Mà cho dù có thể so sánh được, nhưng nghề xuống mộ không giỏi thì cũng không có tư cách trở thành một trong Thượng Bát Tọa." Nghe đến đây, Trần Hạo cũng đã hiểu, thế giới đạo mộ hiện tại, sau khi dung hợp các kịch tình, đã có sự khác biệt rất lớn so với thế giới mà anh biết.

Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn, hai trong sáu gia tộc đạo mộ đỉnh cấp của Hoa Hạ trong "Mục Dã Quỷ Sự", ở thế giới hiện tại lại không thể lên được mặt bàn.

Điều này cũng khiến Trần Hạo hiểu ra, vì sao Lôi Lịch sau khi bị Băng Luân từ chối bán Minh Nguyệt Thạch, đã không dám cướp trắng trợn như trong nguyên tác.

Chẳng còn cách nào khác, Hải Bàn Sơn thật sự không dám chọc vào phái Liệt Hải!

Hiểu thông suốt rồi, Trần Hạo cũng không còn bận tâm nữa.

Về phần A Ninh và năm cô gái cùng Băng Luân ba người, họ cũng đã có chút hiểu biết về Quỷ thị.

Đợi xe dừng hẳn, mọi người lần lượt xuống xe, theo Bàn Tử và đám môn nhân Liệt Hải, bắt đầu chuyến du hành Quỷ thị lần đầu tiên.

Quỷ thị quả nhiên giống hệt như trong nguyên tác, đâu đâu cũng là

những người mặc trang phục kỳ dị, ăn mặc quái đản.

Do không gian khổng lồ được khoét sâu trong lòng núi, dù diện tích bên trong có thể sánh ngang với một thị trấn nhỏ, nhưng lại luôn chìm trong bóng tối như ban đêm.

Điều này cũng giải thích vì sao trong nguyên tác, Hồ Thiên và những người khác vào Quỷ thị ban ngày, mà vào trong lại cứ như trời tối.

Nhìn khắp Quỷ thị, chỉ có một con đường chính, hai bên đường là những cửa hàng thấp bé đủ loại.

Thậm chí còn có rất nhiều kẻ quái dị bày hàng rong buôn bán ngay hai bên đường.

Đừng nói là Tô Nan và năm cô gái lần đầu đến đây, ngay cả Trần Hạo đã xem qua kịch tình cũng không khỏi tấm tắc khen lạ.

Nhưng vì đoàn người của Trần Hạo đông đảo, tuy đều ăn mặc bình thường, nhưng những kẻ ăn mặc quái dị kia cũng không ai dám đến gây sự.

Tiểu Kim Nha và Vương Diệu thì thỉnh thoảng lại chỉ trỏ vào những kẻ quái dị đó, trông vô cùng tò mò.

Chẳng mấy chốc, dưới sự dẫn đường của Bàn Tử và đám môn nhân Liệt Hải, Trần Hạo và mọi người đã đến trước cửa một tòa cổ lâu to lớn và cao chót vót nhất trong Quỷ thị.

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn lên, lập tức kinh ngạc không thôi.

Nguyên nhân rất đơn giản, chỉ vì Trần Hạo phát hiện ra, tòa cổ lâu cổ kính mang theo một chút quỷ dị này, chính là điểm đến của chuyến đi - Đấu Bảo Lâu.

Nhưng quan trọng nhất là, phía trên tòa Đấu Bảo Lâu có diện tích

không nhỏ này, lại thông thẳng ra bên ngoài núi.

Chỉ là không biết vì sao, từ Đấu Bảo Lâu nhìn lên bên ngoài núi, lại thấy một màu đen mờ ảo.

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Trần Hạo và mọi người, Bàn Tử cười nói: "Hạo gia, các vị chị dâu, trong cả Quỷ thị này, chỉ có phía trên Đấu Bảo Lâu là có thể nhìn thấy bên ngoài núi." "Nhưng do địa thế ở đây kỳ lạ, cộng thêm thủ pháp đặc thù khi khai phá lòng núi năm đó, nên dù có thể nhìn thấy bên ngoài, cũng cứ như trời tối." "Còn về nguyên lý, Bàn Tử tôi cũng không hiểu được." Nghe vậy, mọi người đều tấm tắc khen lạ, nhưng cũng không quá để tâm.

Khi cả đoàn mấy chục người chuẩn bị bước vào cửa Đấu Bảo Lâu, sáu tên vệ sĩ mặc trang phục võ sĩ cổ đại màu đen, đầu đội mặt nạ khô lâu bằng sắt, tay cầm hoàn thủ đao, lập tức chặn họ lại.

Thấy cảnh này, không đợi đám vệ sĩ mở miệng hỏi, Bàn Tử đã lấy ra một tấm kim bài tinh xảo, đầy tự hào nói: "Làm phiền thông báo cho tổng quản, Thiên Sư Khôi Thủ Hạo gia của phái Liệt Hải chúng tôi, cùng năm vị Hộ pháp sứ giả đích thân đến Đấu Bảo Lâu." Vừa nghe vậy, sáu tên hộ vệ của Đấu Bảo Lâu lập tức kinh hãi, sau khi xác nhận đó đúng là kim bài của phái Liệt Hải, liền vội vàng dạt sang hai bên.

Tên hộ vệ dẫn đầu, sau khi cung kính chắp tay hành lễ với Trần Hạo và mọi người, liền vội vã chạy vào thông báo.

Sau đó, Bàn Tử thu lại kim bài, rồi cười nói: "Hạo gia, các vị chị dâu, chúng ta vào thôi." Nói xong, dưới sự hộ tống của hơn hai mươi môn nhân Liệt Hải, cả một đám người nghênh ngang bước vào Đấu Bảo Lâu.

Nhìn thấy Bàn Tử chỉ cần giơ ra tấm kim bài của phái Liệt Hải, hộ vệ của Đấu Bảo Lâu đã ngoan ngoãn cho vào.

Trần Hạo buồn cười nói: "Được đấy Bàn Tử, không ngờ Thiên Sư Khôi Thủ phái Liệt Hải đường đường là tôi, lại còn dẫn theo năm Hộ pháp sứ giả, kết quả lại không bằng một tấm kim bài của Liệt Hải nhỉ." Bàn Tử tiện tay ném tấm kim bài Liệt Hải cho Trần Hạo, cười nói: "Thôi đi Hạo gia." "Người ta ở Đấu Bảo Lâu chỉ nhận kim bài thân phận chứ không nhận người, nếu không có tấm kim bài này, đừng nói là tôi, dù Quải gia (Hoa Mã Quải) đến đây, người ta cũng không cho vào đâu." "Nếu hôm nay chúng ta đã dùng kim bài thân phận của Liệt Hải, Hạo gia cứ giữ lấy đi, để sau này đến Đấu Bảo Lâu đỡ phiền phức." Trần Hạo ngắm nghía tấm kim bài thân phận của Đấu Bảo Lâu một lúc, rồi chẳng có chút hứng thú nào ném trả lại cho Bàn Tử.

"Thôi đi, dù sao sau này tôi cũng ít có cơ hội đến đây, nếu có đến cũng sẽ gọi cậu lái xe đưa đi, tôi cầm cũng chẳng để làm gì." Bàn Tử bắt lấy kim bài thân phận, bất đắc dĩ đảo mắt: "Hạo gia, tôi chưa từng thấy vị Thiên Sư Khôi Thủ nào lười như ngài." "Nói thật, hình như từ thời Dân quốc đến nay, ngài trừ những lúc gặp đại sự thực sự, còn lại mọi việc trong môn phái đều giao hết cho các trưởng lão chủ sự các đời." "Chẳng nói đâu xa, chỉ riêng từ chỗ Quải lão, tôi đã nghe không ít chuyện rồi." "Hình như những năm tám mươi, lúc Hồ gia và Lão Vương làm trưởng lão chủ sự, ngài cũng làm vậy phải không!" Vừa nghe vậy, A Ninh và năm cô gái đều bật cười, ngay cả Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, những người thường nghe Hoa Mã Quải kể chuyện, cũng khúc khích cười.

Chỉ có Doãn Nam Phong, người biết tương đối ít về Trần Hạo, không thể tin nổi nhìn anh: "Chồng, những gì Bàn Tử nói không phải đều là thật chứ?" "Nhiều năm như vậy, làm Thiên Sư Khôi Thủ của Liệt Hải mà cũng lười biếng quá đi!" Trần Hạo chẳng hề để tâm đến sự trêu chọc của mọi người, nhún vai nói: "Biết làm sao được, ai bảo

tiểu gia ta là Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải chứ?" "Tục ngữ có câu, sư phụ có việc, đệ tử lo liệu, dùng trong phái Liệt Hải cũng hoàn toàn không sai." "Lẽ nào tôi, một Thiên Sư Khôi Thủ, phải lo toan mọi việc lớn nhỏ của phái Liệt Hải sao?" Doãn Nam Phong nghe xong hơi ngẩn ra, rồi gật đầu tán thành: "Nói cũng không sai, giống như Tân Nguyệt Phạn Điếm của em, nếu việc gì cũng cần em, một gia chủ, phải làm, vậy cần nhiều thuộc hạ như vậy để làm gì!" Bàn Tử đứng bên cạnh nghe xong, trực tiếp bực bội đảo mắt: "Được rồi!

Chương 520

Hạo gia, Nam Phong chị dâu, hai người không hổ là người một nhà, phong thái đại lão thật là đỉnh, tiểu đệ bái phục!" Vừa đi vào trong lầu vừa nói chuyện, tổng quản của Đấu Bảo Lâu (cũng chính là bà cô già trong nguyên tác), dẫn theo mười mấy thuộc hạ, cùng với hộ vệ ở cửa vội vàng ra nghênh đón.

Dưới sự giới thiệu của tiểu Vương Bàn Tử, một người quen cũ, tổng quản của Đấu Bảo Lâu đầu tiên bị chấn động bởi vẻ ngoài trẻ trung của Trần Hạo và Tô Nan năm cô gái, sau đó liền vô cùng nhiệt tình dẫn họ lên phòng chuyên dụng của phái Liệt Hải trên lầu hai.

Đối với sự nhiệt tình như vậy của tổng quản Đấu Bảo Lâu, Trần Hạo và mọi người đương nhiên có thể hiểu được.

Dù sao thì kể từ khi phái Liệt Hải trở thành một trong Thượng Bát Tọa của Đấu Bảo Lâu, Trần Hạo, vị Thiên Sư Khôi Thủ này, chưa từng lộ diện, thậm chí cả những Hộ pháp sứ giả như Hồng Cô năm cô gái cũng chưa từng xuất hiện ở Đấu Bảo Lâu.

Mỗi lần không phải Hoa Mã Quải xử lý công việc, thì cũng là Hồ Bát Nhất và Đại Vương Bàn Tử ra mặt, sau đó hai năm gần đây, lại có thêm tiểu Vương Bàn Tử, trưởng lão chủ sự đương đại, đứng ra lo liệu.

Cho nên bất kể là Đấu Bảo Lâu hay toàn bộ giới đạo mộ, tất cả các kỳ nhân dị sĩ đều vô cùng tò mò về Thiên Sư Khôi Thủ và Hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải.

Quan trọng nhất là, danh tiếng của Trần Hạo và Tuyết Lệ Dương năm cô gái đã vang dội khắp giới đạo mộ Hoa Hạ!

Nói không khách sáo, họ đều là những nhân vật huyền thoại.

Suốt đường đi, tổng quản của Đấu Bảo Lâu không ngừng giới thiệu tình hình của Đấu Bảo Lâu cho mọi người.

Tiểu Kim Nha thì cùng Băng Luân, Vương Diệu không ngừng nhìn ngó xung quanh, vẻ mặt tò mò đó cứ như Lưu mỗ mỗ vào Đại Quan Viên.

Lúc chuẩn bị lên lầu, Hồng Cô đi theo sau Trần Hạo đột nhiên ngạc nhiên nói: "Em cảm thấy cách bài trí ghế ngồi ở Đấu Bảo Lâu có dấu vết của trận pháp!" Trần Hạo, người đã quen thuộc với kịch tình, điềm nhiên cười: "Không có gì lạ." "Nếu anh không nhìn lầm, ghế ngồi của Thượng Bát Tọa ở Đấu Bảo Lâu được xây dựng theo mười hai địa chi." "Hai hàng trên dưới xếp xen kẽ, hợp thành thế trời tròn đất vuông." Tổng quản của Đấu Bảo Lâu bên cạnh nghe xong kinh ngạc, rồi tán thưởng: "Hạo gia không hổ là Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải, một mắt đã nhìn ra được bố cục phong thủy của Đấu Bảo Lâu chúng tôi, tôi thực sự bội phục vô cùng." Tiểu Vương Bàn Tử vẻ vang ra mặt, cười lớn: "Đó là đương nhiên rồi, dù sao Hạo gia cũng là lão đại của phái Liệt Hải chúng ta, không có chút bản lĩnh, phái Liệt Hải cũng không thể phát triển đến ngày hôm nay." Tổng quản của Đấu Bảo Lâu liên tục gật đầu đồng ý, rồi vừa đi vừa giới thiệu.

Chẳng bao lâu, bà đã dẫn mọi người vào phòng chuyên dụng của phái Liệt Hải, sau khi cho người mang trà bánh lên, mới cười hỏi: "Hạo gia, Đấu Bảo Lâu chúng tôi cứ năm năm một lần vào thời điểm này, các nhà sưu tầm, kỳ nhân dị sĩ khắp nơi sẽ tụ tập về đây, trưng bày trân bảo, có thể nói là một sự kiện lớn của giới sưu tầm." "Nhưng tôi vạn lần không ngờ, Thiên Sư Khôi Thủ Hạo gia của phái Liệt Hải, người chưa từng ghé qua Đấu Bảo Lâu chúng tôi, lại mang theo năm vị phu nhân Hộ pháp sứ giả đại giá quang lâm." "Không biết Hạo gia hôm nay đến Đấu Bảo Lâu chúng tôi, trong số các trân bảo được đấu

giá, có món nào ngài vừa ý muốn thu vào tay không ạ?" Trần Hạo uống một ngụm trà, vẻ mặt điềm nhiên đáp: "Tổng quản khách khí rồi." "Trước đây ta không thể đến Đấu Bảo Lâu một lần, thực sự là do công việc bận rộn, lại thêm tính tình lười biếng, nên chưa có dịp may đến quý lâu mở mang tầm mắt." "Nhưng hôm nay đến đây, ta một là không có trân bảo để trưng bày, hai là cũng không có ý định mua bảo vật." Vừa nghe vậy, tổng quản của Đấu Bảo Lâu lập tức khó hiểu hỏi: "Nếu Hạo gia không vì hai mục đích này, vậy thì tôi thật sự hồ đồ rồi." "Phải biết rằng, Đấu Bảo Lâu chúng tôi từ trước đến nay chỉ làm hai nghiệp vụ này, nếu Hạo gia không vì thế mà đến, vậy mục đích cuối cùng là gì ạ?" Nhìn ba người Băng Luân có vẻ hơi căng thẳng, Trần Hạo mỉm cười nói: "Thứ nhất, ta chưa từng thấy qua sự kiện lớn của Đấu Bảo Lâu, lại vừa hay gặp được lần này, nên đến xem cho biết." "Thứ hai, ta biết quý lâu có một vị 'Thần Tiên Nhãn'." "Lại tình cờ biết được một ít tin tức liên quan đến hai vị trưởng lão chủ sự tiền nhiệm đã mất tích của phái Liệt Hải, Hồ Bát Nhất và Vương Khải Huyền, cho nên muốn gặp 'Thần Tiên Nhãn' của quý lâu một lần." Vừa nghe vậy, tổng quản của Đấu Bảo Lâu vốn đang tươi cười rạng rỡ, lập tức kinh hãi thất sắc: "Không thể nào!

Hạo gia ngài… ngài biết 'Thần Tiên Nhãn'?" Thấy vẻ mặt kinh hãi thất sắc của tổng quản Đấu Bảo Lâu, Trần Hạo liền bật chế độ bịp bợm.

"Tổng quản không cần phải lo lắng, Trần Hạo ta tuy là người trong giới trộm mộ, nhưng ai cũng biết, thân phận Thiên Sư của phái Liệt Hải chúng ta, phần lớn đều nhờ vào đạo pháp mà có." "Cho nên, chút thuật bói toán cỏn con, Trần Hạo ta cũng biết sơ sơ." Nghe vậy, Tuyết Lệ Dương và năm cô gái, tiểu Vương Bàn Tử và Băng Luân ba người, những người đã quen với những lời nói dối này, đều lộ ra vẻ mặt vốn phải như vậy.

Ngay cả Doãn Nam Phong, gia chủ đương nhiệm của Tân Nguyệt Phạn Điếm, ngoài vẻ mặt đầy tự hào ra, cũng không cảm thấy có vấn đề gì.

Ngược lại, tổng quản của Đấu Bảo Lâu nghe xong, lại lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

Trơ mắt nhìn một lúc lâu, mới bất đắc dĩ cười khổ: "Vẫn luôn nghe đồn Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải tinh thông đạo pháp, không ngờ Hạo gia ngài còn tinh thông cả thuật bói toán, tại hạ thực sự vô cùng bội phục." Nói rồi, bà ta hơi ngừng lại rồi tiếp tục: "Chỉ tiếc là, Thần Tiên Nhãn của Đấu Bảo Lâu chúng tôi chỉ giám định bảo vật cho khách, chứ không bao giờ gặp người." "Tuy tại hạ cũng biết chuyện của Hồ gia và Bàn gia, hai vị trưởng lão chủ sự tiền nhiệm của Liệt Hải, nhưng tại hạ thực sự bất lực, mong Hạo gia thông cảm." Nói xong, tổng quản của Đấu Bảo Lâu liền chắp tay hành lễ, tỏ ý xin lỗi.

Vừa nghe vậy, Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha bên cạnh liền sốt ruột định nói.

Nhưng Trần Hạo đã sớm biết trước, mỉm cười xua tay ngắt lời ba người, rồi mới cười nói: "Quy tắc của Đấu Bảo Lâu, ta tự nhiên hiểu rõ, nhưng chuyện đời không có gì là tuyệt đối, nếu lần này ta đã đến, thì chắc chắn có cách để Thần Tiên Nhãn của quý lâu gặp ta một lần." "Cho nên tổng quản cũng không cần phải khó xử, đợi sau khi xem xong sự kiện lớn của Đấu Bảo Lâu, chúng ta lại bàn chuyện này, được không?" Thấy Trần Hạo không hề dựa vào thân phận đại lão của Liệt Hải để uy hiếp, lại còn cực kỳ quen thuộc với quy tắc của Đấu Bảo Lâu, quan trọng nhất là cảm thấy Trần Hạo hoàn toàn tỏ ra thiện ý.

Cho nên tổng quản của Đấu Bảo Lâu cũng không còn bận tâm đến

chuyện này nữa, chỉ hàn huyên vài câu, rồi ra lệnh cho thuộc hạ thắp đèn cho phòng chuyên dụng của Liệt Hải, sau đó rời đi.

Thấy vẻ mặt tự tin của Trần Hạo, ba người Băng Luân vốn đang sốt ruột không thôi, lúc này cũng đã yên tâm trở lại.

Ngay sau đó, phòng khách quý rộng gần trăm mét của phái Liệt Hải liền được đèn đuốc chiếu sáng rực rỡ.

Sau đó Trần Hạo và Lara năm cô gái liền tò mò không ngừng nhìn ngó xung quanh, cuối cùng đứng dậy, hướng về phía đám đông kỳ nhân dị sĩ dưới lầu quan sát.

Tiểu Kim Nha còn kéo Băng Luân và Vương Diệu, hưng phấn hô lên: "Băng tỷ, Bàn ca, nhìn kìa, bên ngoài lầu của Thượng Bát Tọa đều có tám cái răng nanh lớn!" Vương Diệu hưng phấn gật đầu không ngớt, ngay cả Băng Luân, cô nàng có tính cách hơi lạnh lùng, trong mắt cũng tràn đầy vẻ tò mò.

Chỉ có những người quen thuộc với nơi này là tiểu Vương Bàn Tử và Doãn Nam Phong, vừa thong thả ngồi uống trà, vừa thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với Trần Hạo và Hồng Cô năm cô gái.

Bên này thì vô cùng thảnh thơi, nhưng đám dị sĩ dưới lầu Đấu Bảo Lâu lại đều kinh ngạc đến ngây người.

Phải biết rằng, Thượng Bát Tọa của Đấu Bảo Lâu không phải lúc nào cũng có mặt, nhưng chỉ cần xuất hiện, điều đó chứng tỏ chắc chắn sẽ có chí bảo xuất hiện.

Quan trọng là, chỉ khi lão đại của tám gia thế lực lớn đích thân đến, phòng chuyên dụng của môn phái đó mới được thắp đèn sáng rực như vậy.

Nếu chỉ là cao tầng trong môn phái đến, thì không có đãi ngộ này đâu.

Điều khiến người ta kinh hãi nhất là, từ khi phái Liệt Hải trở thành một trong Thượng Bát Tọa của Đấu Bảo Lâu, Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải chưa từng xuất hiện.

Hôm nay phòng chuyên dụng của Liệt Hải đèn đuốc sáng trưng, chẳng phải là vị Thiên Sư Khôi Thủ thần bí đó của phái Liệt Hải, hôm nay đã đích thân đến đây sao?!

Thế là đám người dưới lầu Đấu Bảo Lâu vốn đang hỗn loạn ồn ào, bỗng chốc như bị định thân chú giữ lại, trong nháy mắt im phăng phắc, từng đôi mắt kỳ dị đều không thể tin nổi nhìn chằm chằm vào phòng chuyên dụng của Liệt Hải.

Nhưng chưa đầy nửa phút, đám kỳ nhân dị sĩ đó lại như vỡ chợ, 'oa' một tiếng kinh thán.

"Đậu má!

Huynh đệ tát tôi một cái xem, tôi có bị hoa mắt không?" Một kẻ quái dị nói nhỏ với đồng bạn bên cạnh.

"Huynh đệ, không cần tát đâu, tôi mẹ nó hình như cũng hoa mắt rồi, Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải, tối nay xuất hiện?" Một kẻ quái dị khác, đầy vẻ không thể tin nổi đáp lại.

Lời vừa dứt, một tên nhị lăng tử trang điểm như quỷ, kinh hô: "Mẹ ơi!" "Thiên Sư Khôi Thủ của Liệt Hải trăm năm chưa từng xuất hiện, hôm nay lại hiện thân?" "Xem ra lão tử hôm nay gặp vận may lớn rồi, tối nay chắc chắn có chí bảo hiện thế!" Trong chốc lát, mấy trăm kẻ quái dị mặc trang phục kỳ lạ, cũng chính là những kỳ nhân dị sĩ giang hồ, đều hưng phấn như hai tên ngốc.

Thậm chí có kẻ còn trực tiếp lấy điện thoại ra, dùng chức năng chụp ảnh chĩa thẳng vào phòng chuyên dụng của phái Liệt Hải.

Miệng hưng phấn hô lên: "Tốt quá rồi, lão tử cuối cùng cũng sắp

được gặp thần tượng rồi!" "Đây là lần đầu tiên Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải xuất hiện tại Đấu Bảo Lâu đấy!" "Hôm nay lão tử dù không được một món bảo bối nào, nhưng chỉ cần có thể chụp được dung mạo thật của Thiên Sư Khôi Thủ phái Liệt Hải, lão tử cũng không uổng chuyến này!".

Nhìn vẻ mặt kích động của mọi người bên dưới, Lara khó hiểu hỏi: "Chồng, sao họ đều nhìn về phía chúng ta vậy?

Lẽ nào đều là fan của anh?" Doãn Nam Phong bên cạnh cười xấu xa: "Có phải fan không thì không chắc, nhưng chồng chắc chắn là của hiếm trong mắt những người này." Tiểu Vương Bàn Tử vừa gặm táo vừa cười xấu xa: "Nam Phong chị dâu nói không sai." "Ai bảo Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải chúng ta, trăm năm nay chưa từng xuất hiện ở Đấu Bảo Lâu." "Quan trọng nhất là, Hạo gia là đại thần cấp huyền thoại trong giới đạo mộ, hôm nay khó khăn lắm mới 'bắt' được người sống, không kích động mới lạ!" Lời vừa dứt, Tuyết Lệ Dương mấy cô gái và Băng Luân ba người đều bị chọc cười ha ha.

Ngược lại Trần Hạo bực bội trừng mắt: "Cái gì gọi là Bàn Tử, cái gì gọi là bắt được người sống?" "Theo lời cậu nói, trên đời này ngoài tiểu gia ta còn sống ra, mẹ nó còn có người chết sao?" Bàn Tử vội vàng cười hắc hắc: "Lỡ lời, tuyệt đối lỡ lời, em không phải đang hình dung Hạo gia ngài thần long thấy đầu không thấy đuôi sao." Trong lúc Trần Hạo và mọi người đang cười đùa, một thanh niên nhà giàu mặc bộ vest Hàn Quốc màu xanh lòe loẹt, dẫn theo một đám thuộc hạ mặc áo khoác đen in chữ Lôi sau lưng, từ cửa bước vào.

Dưới những tiếng hô nhỏ kinh ngạc 'Lôi thiếu gia' của đám kỳ nhân dị sĩ, gã thanh niên không thèm nhìn một cái, trực tiếp dẫn thuộc hạ đến dưới lầu phòng chuyên dụng của Liệt Hải.

Chắp tay hành lễ, vô cùng tôn trọng nói: "Hải Bàn Sơn Lôi Lịch,

xin chào Hạo gia, Thiên Sư Liệt Hải, cùng các vị phu nhân Hộ pháp sứ giả." "Hôm nay có may mắn được diện kiến Hạo gia, thật là vinh hạnh vạn phần cho Lôi Lịch." "Nếu Hạo gia và các vị phu nhân không có việc gì quan trọng, một lát nữa đại hội Đấu Bảo kết thúc, xin cho tiểu tử một cơ hội được mời các vị dự tiệc, không biết ý của Hạo gia và các vị phu nhân thế nào?" Trần Hạo không ngờ, Lôi Lịch, tên ngáo ngơ kiêu ngạo nhưng vô dụng trong nguyên tác, lại chủ động tìm đến.

Kỳ lạ nhất là, đối phương lại tỏ ra vô cùng đúng mực, và cực kỳ tôn trọng mọi người.

Lúc này, Băng Luân vội vàng nói nhỏ: "Hạo gia, Lôi Lịch thiếu gia của Hải Bàn Sơn, chính là kẻ lần trước muốn mua Minh Nguyệt Thạch của tôi." "Ngài nói xem, liệu hắn có biết tin tức của nghĩa phụ và chú Vương không?" Trần Hạo điềm nhiên đáp: "Yên tâm, mọi chuyện có ta." Sau đó quay đầu nói vài câu với tiểu Vương Bàn Tử, Bàn Tử liền vén rèm châu lên nói: "Đa tạ mỹ ý của Lôi thiếu gia, Hạo gia nhà tôi nói rồi, Liệt Hải và Hải Bàn Sơn cũng có chút duyên phận, nếu lát nữa Hạo gia xong việc mà Lôi thiếu gia chưa về, Hạo gia sẽ làm chủ, mời Lôi thiếu gia uống một ly." Thấy mục đích đã đạt được, Lôi Lịch lập tức vui mừng ra mặt, không ngừng chắp tay vái lạy, nói chắc chắn sẽ đợi Hạo gia.

Ngay sau đó, gã lại lộ ra vẻ mặt ngáo ngơ của một phú nhị đại ăn chơi, chuẩn bị dẫn thuộc hạ đến phòng khách quý ở lầu một.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nam cực kỳ âm nhu, đột nhiên bật chế độ mỉa mai.

"Lôi Lịch, không ngờ Hải Bàn Sơn lại khúm núm như vậy!" "Tuy phái Liệt Hải thực lực mạnh mẽ, nhưng chẳng phải cũng chỉ là một nhánh của Bàn Sơn Đạo Nhân thôi sao, lẽ nào lại cao hơn Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn một bậc?" "Nói thật nhé, Sơn Bàn Sơn tôi thật

xấu hổ khi phải đứng chung với Hải Bàn Sơn!" Một câu nói, tất cả kỳ nhân dị sĩ có mặt đều kinh ngạc đến mắt tròn mắt dẹt, cả lầu một có thể nói là im phăng phắc.

Ngay cả gian phòng của Phong Sào Tượng đã sớm vào phòng chuyên dụng trên lầu hai, lúc này cũng đều ngơ ngác.

Bất luận thế nào họ cũng không ngờ, Dương Chí, gia chủ đương đại của Sơn Bàn Sơn, lại dám công khai mỉa mai phái Liệt Hải, mỉa mai Thiên Sư Khôi Thủ của Liệt Hải!

Chương 521

Kết quả không đợi Lôi Lịch phản ứng, Hồng Cô và năm cô gái ngồi bên cạnh Trần Hạo cùng tiểu Vương Bàn Tử đã nổi điên!

Chỉ thấy sáu người, thân hình như quỷ mị, trong nháy mắt lao ra khỏi rèm châu, đứng thẳng trên lan can bên ngoài phòng chuyên dụng, khí thế toàn thân điên cuồng dâng trào, sát khí tứ tán trừng mắt nhìn Sơn Bàn Sơn trong phòng khách quý lầu một.

Đặc biệt là Hồng Cô tính tình nóng nảy nhất, hai mắt đầy sát ý lạnh lùng quát: "Nhóc con, có ngon nói lại lần nữa xem, tin bà đây tiễn ngươi lên đường không?!" Tiểu Vương Bàn Tử càng tức giận mắng: "Dương Chí, Sơn Bàn Sơn các ngươi là cái thá gì, mà cũng dám chọc ngoáy Thiên Sư Khôi Thủ của phái Liệt Hải chúng ta?" "Mẹ kiếp không muốn sống nữa à?" Lúc này, Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha cũng phản ứng lại, trực tiếp dẫn theo hơn hai mươi tứ đại đệ tử của Liệt Hải, ào một tiếng, toàn bộ từ phòng chuyên dụng của Liệt Hải nhảy xuống.

Khí thế đó, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống Dương Chí của Sơn Bàn Sơn!

Thấy môn nhân phái Liệt Hải đột nhiên bộc phát ra khí thế đáng sợ, đặc biệt là năm cô nhóc đẹp không tưởng của A Ninh, ai nấy đều như Sát Thần, trong chốc lát, tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều sợ đến ngơ ngác.

Lúc này, Trần Hạo điệu bộ đại gia, ung dung vén rèm châu lên, trên mặt đầy vẻ trêu chọc và nụ cười tà dị hỏi: "Nhóc con, vừa rồi đang mắng tiểu gia ta sao?" Nói thật, Trần Hạo thật không ngờ, Dương Chí, kẻ cực kỳ thâm sâu và giỏi ngụy trang trong nguyên tác,

hôm nay lại dám phun ra những lời như vậy.

Lẽ nào, tên nhóc này có thâm thù đại hận gì với phái Liệt Hải?

Nếu không, với vị thế của phái Liệt Hải hiện nay, có thể nói là môn phái đạo mộ mạnh nhất, dù sau lưng Dương Chí có Câu Thi Pháp Vương và Quật Tử Quân, cũng không nên ngốc nghếch như vậy!

Thấy phái Liệt Hải trong nháy mắt nổi điên, Hộ pháp sứ giả và Thiên Sư Khôi Thủ trong truyền thuyết đều hiện thân.

Đám đông nhân sĩ giang hồ bị kinh ngạc, lại lần nữa phát ra tiếng kinh hô.

Vì thật sự không ngờ, Thiên Sư và Hộ pháp sứ giả huyền thoại giang hồ của phái Liệt Hải, đều trẻ tuổi như vậy, từng người một nhan sắc và thực lực đều là những nhân vật đỉnh cao!

Mọi người có mặt đều có thể cảm nhận được, sát khí tỏa ra từ năm cô gái của A Ninh còn mạnh hơn cả tiểu Vương Bàn Tử, trưởng lão chủ sự đương đại của Liệt Hải.

Mẹ kiếp đây quả thực là những đại lão khủng bố cấp biến thái!

Dương Chí vốn mang vẻ mặt oán độc căm hận, lúc này trong lòng cũng có chút hối hận cứng đầu rồi.

Hắn cảm nhận được một cách cực kỳ chân thực, nếu tiếp tục cứng đầu nữa, đừng nói là trưởng lão chủ sự của Liệt Hải, tiểu Vương Bàn Tử có thực lực khủng bố, cùng với ánh mắt phẫn nộ của Băng Luân và đám môn nhân tứ đại của Liệt Hải, chỉ riêng sát khí đáng sợ của năm cô gái Tuyết Lệ Dương, hắn có thể chắc chắn không bảo vệ được đám thuộc hạ của mình.

Ngay cả khi Dương Chí thân thủ không tệ, cũng không có tự tin có thể chiến thắng bất kỳ ai trong năm cô gái đó.

Thế là mắt đảo một vòng, lập tức biến thành vẻ mặt ẻo lả thường ngày, yếu ớt hỏi: "Sao nào?" "Lẽ nào phái Liệt Hải, bá đạo đến mức không cho người khác nghi ngờ sao?" "Phải biết rõ, đây là Đấu Bảo Lâu, không phải phái Liệt Hải." "Nếu dám động thủ, người của Đấu Bảo Lâu sẽ không tha đâu!" Nhìn bộ dạng đó, hoàn toàn có thể sánh ngang với tên ngáo ngơ Lôi Lịch.

Trong chốc lát, tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều cảm thấy Dương Chí của Sơn Bàn Sơn, hôm nay lại lên cơn ngốc, nếu không sao dám đắc tội với gã khổng lồ phái Liệt Hải!

Tuy Dương Chí che giấu rất tốt, cử chỉ động tác chuyển biến cũng nhanh, nhưng nhãn lực của Trần Hạo là gì chứ?

Chỉ liếc một cái, đã nhìn ra Dương Chí lại đang giả ngu.

Nhưng như vậy, anh lại càng tò mò, rốt cuộc vừa rồi Dương Chí bị kích động gì, mà dám bộc lộ bản tính, trực tiếp chỉ thẳng vào thân phận Thiên Sư Khôi Thủ của Liệt Hải mà chửi bới!

Thế là Trần Hạo trêu chọc cười nói: "Nếu ta không nể mặt, muốn lấy mạng ngươi, Đấu Bảo Lâu cũng không bảo vệ được đâu." "Nhưng tiểu gia ta thật sự kỳ quái, rốt cuộc Sơn Bàn Sơn có mâu thuẫn gì với phái Liệt Hải, mà khiến ngươi vừa rồi mất hết lý trí như vậy?" Không đợi Dương Chí trả lời, Lôi Lịch vừa phản ứng lại đã lớn tiếng mắng: "Dương Chí, tên ẻo lả nhà ngươi, tuy Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn đều là nhánh của Bàn Sơn Đạo Nhân, nhưng tình hình của phái Liệt Hải ngươi không biết sao?" "Thực lực của Hạo gia, Thiên Sư Khôi Thủ của Liệt Hải, và mấy vị phu nhân Hộ pháp sứ giả ngươi không rõ sao?" "Đừng nói Hải Bàn Sơn ta không thể so sánh với phái Liệt Hải, dù hậu nhân của Bàn Sơn có xuất hiện, cũng phải nói một câu phái Liệt Hải hậu sinh khả úy." "Tên ẻo lả nhà ngươi, chẳng phải vẫn luôn bất bình vì phái Liệt Hải có thể ngồi ngang hàng

với phái Bàn Sơn, trở thành một trong Thượng Bát Tọa, còn Sơn Bàn Sơn ngay cả tư cách vào Thượng Bát Tọa cũng không có sao?" "Nói cho ngươi biết, Hải Bàn Sơn ta vẫn luôn rất tôn trọng phái Liệt Hải, tên ẻo lả nhà ngươi có gì mà không phục?" Vừa nghe vậy, Trần Hạo và mọi người cùng đám nhân sĩ giang hồ mới hiểu vì sao vừa rồi Dương Chí đột nhiên nổi điên chửi bới.

Hóa ra là Dương Chí trong lòng không cân bằng, cảm thấy Sơn Bàn Sơn và Liệt Hải đều là nhánh của Bàn Sơn, nhưng đãi ngộ lại khác biệt một trời một vực!

Dương Chí vốn đang che giấu ý nghĩ thật, lập tức bị kích động nổi điên lần nữa: "Lôi Lịch, Hải Bàn Sơn các ngươi nguyện làm chó liếm, nhưng Sơn Bàn Sơn ta lại không phục!" "Mọi người đều là nhánh của phái Bàn Sơn, dựa vào cái gì phái Liệt Hải lại luôn đè đầu ta!?" Trong lúc Trần Hạo và năm cô gái chuẩn bị mở miệng, cửa Đấu Bảo Lâu lại có hai thế lực nữa bước vào.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên, dẫn mười mấy thuộc hạ bước vào, cực kỳ bá khí nói: "Dựa vào cái gì?" "Dựa vào việc Hạo gia uy chấn giới đạo mộ trăm năm, mấy đời lão tổ tông của Sơn Bàn Sơn các ngươi cũng không bằng một ngón tay của Hạo gia!" Lời vừa dứt, một thanh niên cầm đầu thế lực khác, giọng điệu đầy trêu chọc nói: "Vạn tổng đà chủ nói rất có lý." "Sơn Bàn Sơn, cũng đòi so sánh với phái Liệt Hải sao?" "Ta nói cho ngươi biết, vị trí trong Thượng Bát Tọa của Đấu Bảo Lâu, Hạo gia và mấy vị phu nhân ít nhất có tư cách chiếm bốn ghế, Sơn Bàn Sơn các ngươi so được sao?" Vừa thấy hai nhóm người bước vào Đấu Bảo Lâu, đám nhân sĩ giang hồ đều kinh hãi: "Mẹ ơi!" "Hôm nay là ngày gì vậy, đến cả hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn Trương Nhật Sơn, và Tá Lĩnh Tổng đà chủ Vạn Kiệt Vạn Chấn Tông cũng đến rồi?!" Sự xuất hiện của Trương Nhật Sơn, hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn, và Vạn Kiệt Vạn Chấn Tông, tổng bả đầu

đương đại của phái Tá Lĩnh, lập tức khiến tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt tại Đấu Bảo Lâu phải chấn động.

Vốn dĩ ai cũng nghĩ, hôm nay chỉ là đại hội giám định bảo vật bình thường năm năm một lần của Đấu Bảo Lâu.

Kể cả khi Sơn Bàn Sơn, Hải Bàn Sơn và Phong Sào Tượng đều xuất hiện, đó cũng là chuyện hết sức bình thường.

Dù sao thì mỗi kỳ đại hội giám định bảo vật, họ đều là những người không thể thiếu.

Nhưng không ai ngờ rằng, một đại hội giám định bảo vật lần này, Hạo gia, Thiên Sư khôi thủ của phái Liệt Hải danh chấn giới đạo mộ, lại đích thân dẫn theo năm vị phu nhân hộ pháp sứ giả đến hiện trường.

Có thể nói, đây tuyệt đối là một sự kiện kinh thiên động địa trong giới đạo mộ.

Nhưng điều khiến các nhân sĩ giang hồ càng không thể tin nổi là sau khi Dương Chí, gia chủ của Sơn Bàn Sơn, buông lời bất kính, thì Trương Nhật Sơn, hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn đã lâu không tham gia đại hội, và Vạn Kiệt Vạn Chấn Tông, tổng bả đầu đương đại của phái Tá Lĩnh, cũng cùng nhau xuất hiện.

Hơn nữa, vừa lộ diện, họ đã trực tiếp dùng lời lẽ chèn ép khiến Dương Chí đỏ mặt tía tai.

Không còn cách nào khác, những lời của Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt thực sự quá khó tin!

Thấy Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt dẫn theo thuộc hạ tiến vào đại sảnh Đấu Bảo Lâu, cả hai đều chắp tay hướng về khu riêng của phái Liệt Hải trên lầu hai, cung kính nói: "Trương Nhật Sơn của Hiệp hội Cửu Môn (Vạn Kiệt của phái Tá Lĩnh), xin vấn an Hạo gia và năm

vị phu nhân.” Thấy người quen cũ, Hồng Cô và năm cô gái đứng bên lan can khu riêng của phái Liệt Hải cũng nở một nụ cười.

Trần Hạo cũng mỉm cười gật đầu: “Nhật Sơn, Tiểu Vạn, không ngờ hôm nay cũng gặp mặt, chúng ta lâu rồi không gặp!” Nói xong, Trần Hạo khẽ phất tay, Tiểu Vương Bàn Tử và Băng Luân cùng đám môn nhân phái Liệt Hải đang đầy sát khí liền cung kính chắp tay chào hai người, rồi răm rắp lui về sau lưng Trần Hạo đứng nghiêm.

Tuyết Lệ Dương và năm cô gái đứng trên lan can cũng thu lại sát khí, thân hình lóe lên đứng hai bên Trần Hạo.

Thấy cảnh này, Doãn Nam Phong, người vốn không tiện lộ diện vì Tân Nguyệt Phạn Điếm và Đấu Bảo Lâu là đối thủ cạnh tranh, lúc này cũng trực tiếp đứng bên cạnh Trần Hạo.

Trương Nhật Sơn cười ha hả nói: “Hết cách rồi, ai bảo Hạo gia ngài bận rộn quá, dù có mối làm ăn chiếu cố Hiệp hội Cửu Môn chúng tôi thì cũng đều để tiểu Vương trưởng lão ra mặt, Nhật Sơn muốn gặp ngài một lần cũng không dễ.” Vạn Kiệt lại lần nữa cung kính chắp tay nói: “Bẩm Hạo gia, sở dĩ Tiểu Vạn và Trương hội trưởng có thể đến đây là vì nghe tin Hạo gia ngài cùng các vị phu nhân sẽ đến Đấu Bảo Lâu, nên hai chúng tôi mới hẹn nhau cùng tới.” “Bên Trương hội trưởng thì không nói, riêng Tiểu Vạn tôi đây đã hơn hai mươi năm chưa được gặp Hạo gia ngài rồi.” “Năm đó nhờ có Hạo gia và các vị phu nhân chỉ điểm, mới có thành tựu của Tiểu Vạn ngày hôm nay.” “Biết được tung tích của Hạo gia, sao Tiểu Vạn có thể không đến thăm Hạo gia và các vị phu nhân được chứ!” Vừa dứt lời, Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt liền ra hiệu cho thuộc hạ của mình, trực tiếp đứng ngay bên dưới khu riêng của phái Liệt Hải, trông hệt như đang đứng ra chống lưng cho Trần Hạo.

Thấy cảnh này, cộng thêm cuộc đối thoại vừa rồi của ba người,

đám nhân sĩ giang hồ vốn đang kinh ngạc giờ đây hoàn toàn hóa đá!

Ngay cả Dương Chí của Sơn Bàn Sơn vốn cực kỳ không phục, và Lôi Lịch, tên nịnh bợ của Hải Bàn Sơn, lúc này cũng kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Trong phút chốc, tất cả nhân sĩ giang hồ ở lầu một đều không tin nổi mà thì thầm bàn tán.

"Huynh đệ, lúc nãy tôi không nghe nhầm chứ?

Trương hội trưởng của Hiệp hội Cửu Môn và tổng bả đầu của phái Tá Lĩnh lại kính trọng Thiên Sư khôi thủ Hạo gia của phái Liệt Hải đến vậy sao?!" Một gã bên cạnh vội vàng gật đầu đáp: "Nếu tôi không điếc thì chắc là không nhầm đâu." "Huống hồ nào chỉ là kính trọng, nói dễ nghe thì ít ra ngữ khí cũng giống như người cùng vai vế với Hạo gia." "Nhưng cậu có nghe ra không?

Vạn gia của phái Tá Lĩnh còn đối đãi bằng lễ của bậc tiểu bối nữa đấy!" Người vừa nói lúc trước vội gật đầu: "Còn phải nói sao!" "Nghe ý của Vạn gia, hình như lúc trẻ từng được Hạo gia và mấy vị phu nhân chỉ dạy." "Xem ra, Thiên Sư Hạo gia của phái Liệt Hải và năm vị phu nhân hộ pháp sứ giả đúng là ngầu bá cháy!" Lúc này, một lão già bên cạnh càng chấn kinh hơn mà cảm thán.

"Xem ra lời đồn giang hồ quả không sai!" "Lão phu vốn tưởng rằng những lời đồn đại về Thiên Sư Hạo gia và các phu nhân của phái Liệt Hải đều là cao thủ đạo pháp, có thể trường sinh bất lão, thanh xuân vĩnh trú, chỉ là lời đồn thổi." "Nhưng hôm nay được chứng kiến, e rằng lời đồn đó là thật!" Những lời bàn tán như vậy tuy đều là nói nhỏ, nhưng không chịu nổi việc đại sảnh lầu một có đến mấy trăm vị nhân sĩ giang hồ!

Thế là, cả đại sảnh Đấu Bảo Lâu hệt như một cái chợ rau, tiếng bàn tán ồn ào 'oang oang' sắp lật tung cả nóc nhà!

Chứng kiến cảnh tượng này, Trần Hạo cũng không mấy để tâm, chỉ mỉm cười gật đầu với Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt, rồi lại nhìn về phía Dương Chí.

"Thằng nhóc, câu hỏi lúc nãy ta hỏi, ngươi vẫn chưa trả lời đâu." Lôi Lịch xem náo nhiệt nãy giờ, lúc này cuối cùng cũng tìm được cơ hội bỏ đá xuống giếng.

"Dương Chí, Hạo gia hỏi ngươi kìa!" "Đồ ẻo lả, có gan thì nói lại lời lúc nãy lần nữa xem!" Dương Chí vốn đã sợ xanh mặt, thấy Lôi Lịch cũng hùa vào gây rối, trong lòng đã có ý định giết người.

Nhưng bây giờ không chỉ có người của phái Liệt Hải đang nhìn chằm chằm, mà cả Hiệp hội Cửu Môn, phái Tá Lĩnh, cùng với phái Phong Sào Tượng trong khu riêng, và đông đảo nhân sĩ giang hồ ở lầu một, tất cả đều đang chờ câu trả lời của hắn.

Dương Chí nén lại sự hoảng sợ trong lòng, với tâm cơ và thành phủ vốn đã sâu, hắn lập tức tìm ra được điểm đột phá.

Chương 522

Chỉ thấy hắn lấy lại vẻ bình tĩnh, nói: "Hạo gia, xét theo vai vế tiền bối trong giới đạo mộ của ngài, tôi là một hậu bối không nên chất vấn ngài." "Nhưng Sơn Bàn Sơn chúng tôi cũng là một phân chi đệ tử ngoại môn của phái Bàn Sơn, lịch sử còn lâu đời hơn cả Hải Bàn Sơn, thậm chí có thể truy ngược đến thời Ngụy Tấn Nam Bắc triều." "Đương nhiên rồi, đạo pháp tu vi và công phu hạ đấu của Hạo gia ngài đều là lão đại danh chấn giang hồ gần trăm năm nay, chắc cũng sẽ không chấp nhặt với một tiểu bối như tôi." "Nhưng lời của Trương hội trưởng Hiệp hội Cửu Môn và Vạn gia, tổng bả đầu phái Tá Lĩnh lúc nãy, chẳng phải có chút nói quá sự thật sao?" "Nói cho cùng, Thượng Bát Tọa của Đấu Bảo Lâu, ngoài phái Liệt Hải của ngài ra, còn có Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Cửu Môn, Phong Sào Tượng và Quật Tử Quân bảy môn phái nữa cơ mà!" "Tiểu tử thực sự không hiểu, cái gọi là phái Liệt Hải của ngài, làm sao có thể chiếm được ít nhất bốn ghế trong Thượng Bát Tọa?" "Xin thứ lỗi cho tiểu tử kiến thức nông cạn, mong Hạo gia ngài giải đáp thắc mắc trong lòng tiểu tử, đồng thời cũng để cho các vị đồng đạo giang hồ có mặt được chiêm ngưỡng phong thái của phái Liệt Hải!" Nói đến đây, Dương Chí cuối cùng cũng trở lại thành gã tâm tư kín đáo, quỷ quyệt và tàn nhẫn trong "Mục Dã Quỷ Sự".

Cùng lúc đó, nghe được câu hỏi đánh lạc hướng của Dương Chí, các nhân sĩ giang hồ có mặt lập tức quên đi lời chất vấn tư cách của phái Liệt Hải lúc nãy, thay vào đó đều bị câu nói "phái Liệt Hải có thể một mình chiếm bốn ghế Thượng Bát Tọa" thu hút.

Với kinh nghiệm và kinh nghiệm sống phong phú của Trần Hạo và các cô gái, làm sao họ không nhìn ra tiểu xảo của Dương Chí chứ.

Ngay khi Trần Hạo định mở miệng, Vạn Kiệt đứng dưới lầu lập tức nổi đóa.

Chỉ thấy hắn cười khẩy nói: "Sơn Bàn Sơn?

Dương Chí đúng không?" "Ngươi đã có thể hỏi ra câu này, chứng tỏ Sơn Bàn Sơn không chỉ có vậy, mà đúng là ếch ngồi đáy giếng." Dương Chí vẫn tự tin đáp lại: "Vạn gia dạy phải, nếu đã như vậy, vậy xin mời Vạn gia hoặc Trương hội trưởng mở mang tầm mắt cho tại hạ với." Trương Nhật Sơn bên cạnh nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Dương Chí, chỉ lắc đầu đầy chế giễu, lười biếng không thèm để ý.

Vạn Kiệt thấy Trương Nhật Sơn không có ý định lên tiếng, bèn cười lớn nói: "Được!" "Nếu đã như vậy, thì hôm nay Vạn Kiệt Vạn Chấn Tông của phái Tá Lĩnh ta sẽ phổ cập kiến thức cho các người." Nhưng lời vừa dứt, Hồng Cô đứng bên cạnh Trần Hạo đã cười khúc khích: "Tiểu Vạn, cậu và Trương hội trưởng đều là đại lão một phương, đứng dưới khu riêng của phái Tá Lĩnh chúng tôi làm gì vậy?" "Nhanh lên, mau cùng Trương hội trưởng về khu riêng đi, đến lúc đó tha hồ kể chuyện!" Nghe vậy, Trương Nhật Sơn cười hì hì gật đầu: "Đa tạ ý tốt của Hồng phu nhân, vậy Nhật Sơn xin về khu riêng." Vạn Kiệt càng vội vàng chắp tay: "Chấn Tông nghe lời Hồng Cô nãi nãi, xin cáo lui về khu riêng." Nói xong, hai người dẫn theo thuộc hạ, nhanh chóng lên khu riêng của mình trên lầu hai.

Giữa sự chấn kinh và bàn tán xôn xao của hàng trăm kỳ nhân dị sĩ giang hồ trong đại sảnh Đấu Bảo Lâu, khu riêng của Cửu Môn và Tá Lĩnh nhanh chóng sáng đèn.

Trong phút chốc, trong Thượng Bát Tọa của Đấu Bảo Lâu, đã có bốn khu riêng của Liệt Hải, Tá Lĩnh, Cửu Môn và Phong Sào Tượng có người.

Qua ánh đèn sáng lên, mọi người có mặt đều biết rằng, điều đó biểu thị cả bốn khu riêng đều có lão đại của bốn nhà đến dự.

Có thể nói, đây là lần mà Thượng Bát Tọa có nhiều đại lão cùng xuất hiện nhất kể từ khi Đấu Bảo Lâu được thành lập!

Lôi Lịch, kẻ hóng chuyện nãy giờ, lúc này đang ngồi trong phòng khách quý ở lầu một, vừa ung dung uống trà, vừa kinh ngạc hỏi thuộc hạ: "Này, lúc nãy có nghe không?

Vạn gia, tổng bả đầu của phái Tá Lĩnh, gọi Hồng Cô phu nhân của Hạo gia là Hồng Cô nãi nãi!" "… Rốt cuộc là chuyện quái gì vậy!?" Nhưng đám thuộc hạ đó, thực lực thì toàn một lũ phế vật, kinh nghiệm giang hồ lại càng không có, căn bản không thể giải đáp cho Lôi Lịch.

Lúc này, thủ lĩnh hộ vệ của Đấu Bảo Lâu, nhỏ giọng hỏi: "Tổng quản, ngài xem chuyện hôm nay, chúng ta có cần…" Chưa kịp nói hết, tổng quản Đấu Bảo Lâu đã phất tay ngắt lời: "Không cần nữa." "Hôm nay đã có người đứng đầu của bốn nhà trong Thượng Bát Tọa xuất hiện, lại còn có Thiên Sư Hạo gia của phái Liệt Hải thần long thấy đầu không thấy đuôi, đại hội giám định bảo vật lần này của Đấu Bảo Lâu chúng ta đúng là chuyện chưa từng có." "Hôm nay bất kể xảy ra chuyện gì, chỉ cần không động đến bảo vật, chúng ta không cần xen vào chuyện của người khác." … Lúc này, Vạn Kiệt đứng trước lan can khu riêng của phái Tá Lĩnh, chắp tay về phía khu riêng của phái Liệt Hải nói: "Hạo gia, ngài sẽ không trách Tiểu Vạn xen vào chuyện của người khác, kể chuyện của ngài ra chứ?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Đều là người quen cũ, khách sáo với ta làm gì?" "Huống hồ Hồng Cô đã lên tiếng, ta có thể trách được sao?" Nghe vậy, Vạn Kiệt lập tức cười hắc hắc: "Vậy đa tạ Hạo gia, đa tạ Hồng Cô nãi nãi và các vị phu nhân." Hồng Cô đảo mắt nói: "Tiểu Vạn, ta thấy ngươi ngứa đòn rồi, đã nói bao nhiêu lần rồi, đừng gọi ta là bà cô, không có

trí nhớ à!" Vạn Kiệt theo bản năng rụt cổ lại, rồi cười khổ nói: "Hồng phu nhân, Tiểu Vạn cũng hết cách, đều là do lão gia tử dặn dò, Tiểu Vạn cũng đành chịu!" Lúc này, Trương Nhật Sơn cũng đứng ở khu riêng của Cửu Môn mỉm cười nói: "Vạn gia, mau giải đáp thắc mắc cho Sơn Bàn Sơn đi, không thì các vị huynh đệ giang hồ đợi sốt ruột cả rồi." Vạn Kiệt cười gật đầu, liếc nhìn Dương Chí rồi hướng về đám kỳ nhân dị sĩ dưới lầu chắp tay nói: "Tại hạ là Vạn Kiệt, tự Chấn Tông, may mắn là tổng bả đầu đương đại của phái Tá Lĩnh." "Chắc hẳn lời nói của Vạn mỗ và Trương hội trưởng lúc nãy, không chỉ gia chủ Dương của Sơn Bàn Sơn không hiểu rõ, mà các vị cũng tò mò lắm phải không?" "A, Vạn gia, ngài mau nói cho chúng tôi đi." "Vạn gia mau kể đi, tôi tò mò chết đi được!" Trong phút chốc, tất cả nhân sĩ giang hồ của Đấu Bảo Lâu đều lớn tiếng hưởng ứng.

Vạn Kiệt thản nhiên cười: "Được, nếu Hạo gia và các vị phu nhân không phiền, vậy Vạn mỗ xin mạn phép nói vài câu." "Nếu có chỗ nào không chính xác, xin mời Trương hội trưởng bổ sung!" Trương Nhật Sơn mỉm cười gật đầu: "Được." Ngay sau đó, Vạn Kiệt dõng dạc nói: "Như mọi người đã biết, Thượng Bát Tọa của Đấu Bảo Lâu bao gồm tám nhà: Liệt Hải, Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tá Lĩnh, Cửu Môn, Phong Sào Tượng và Quật Tử Quân." "Lúc nãy Vạn mỗ nói, chỉ riêng phái Liệt Hải đã có tư cách chiếm bốn ghế trong Thượng Bát Tọa, tuyệt đối không phải nói ngoa." "Vậy rốt cuộc phái Liệt Hải làm sao có thể chiếm cứ bốn ghế trong Thượng Bát Tọa, Vạn mỗ xin phổ cập kiến thức cho mọi người, cũng như cho Dương Chí của Sơn Bàn Sơn." Thấy Vạn Kiệt cuối cùng cũng vào vấn đề chính, không chỉ Dương Chí và Lôi Lịch đều hứng thú.

Mà cả những người cùng thuộc Thượng Bát Tọa, cùng toàn bộ kỳ nhân dị sĩ giang hồ trong đại sảnh lầu một, cũng đều chăm chú lắng nghe.

Chỉ thấy Vạn Kiệt ngập ngừng một chút rồi nói: "Đầu tiên, phái Liệt Hải vốn là một trong Thượng Bát Tọa, chiếm một ghế, chư vị đồng ý chứ?" Đám đông dưới lầu tự nhiên gật đầu tán thành, đây là điều hiển nhiên, không cần phải nghi ngờ.

Vạn Kiệt gật đầu rồi hướng về Hồng Cô chắp tay nói: "Vị Hồng Cô Hồng phu nhân này, hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải, chắc hẳn mọi người đều biết." "Nhưng hôm nay Vạn mỗ muốn nói cho mọi người biết một chuyện, đó là Hồng phu nhân và Hoa Ma Quải, trưởng lão chủ sự đời đầu của phái Liệt Hải, từng là cánh tay đắc lực của cố nhạc tổ phụ tôi, cũng là tổng bả đầu hai nhiệm kỳ trước của phái Tá Lĩnh, Trần Ngọc Lâu lão gia tử." "Năm đó Hồng phu nhân và Quải lão ở trong phái Tá Lĩnh, có thể nói là dưới trướng nhạc tổ phụ Ngọc Lâu công của tôi, là những lực sĩ Tá Lĩnh có thực lực và danh vọng cao nhất." "Sau này Hồng phu nhân gả cho Hạo gia, Quải lão cũng được Ngọc Lâu công gửi đến dưới trướng Hạo gia nghe lệnh, mới thoát ly khỏi phái Tá Lĩnh." "Nhưng nhạc tổ phụ Ngọc Lâu của tôi đã từng nhiều lần dặn dò Vạn mỗ, bất kể lúc nào gặp Hồng phu nhân và Quải lão, đều phải kính trọng như trưởng lão của phái Tá Lĩnh." "Có thể nói, bất luận là Hồng phu nhân hay Quải lão, đều là những người có bối phận cao nhất còn tồn tại của phái Tá Lĩnh chúng tôi, kể cả Vạn mỗ tôi gặp cũng phải đối đãi bằng lễ của bậc hậu bối." "Cho nên, Vạn mỗ nói Hồng phu nhân và Quải lão cũng có tư cách chiếm một ghế của phái Tá Lĩnh trong Thượng Bát Tọa, chắc hẳn mọi người đều đồng ý chứ?" Nghe đến đây, không chỉ Dương Chí và Lôi Lịch chấn kinh, mà cả đám người của Phong Sào Tượng và các nhân sĩ giang hồ cũng đều ngây người.

Không ai ngờ rằng, chỉ một vị hộ pháp sứ giả và trưởng lão chủ sự đời đầu của phái Liệt Hải lại có thân phận và bối cảnh thần bí như vậy.

Có thể nói, cho dù hai người họ rời khỏi phái Liệt Hải, thì ở phái Tá Lĩnh cũng là những nhân vật tầm cỡ!

Thấy phản ứng kinh ngạc của mọi người, Hồng Cô tự hào cười nói: "Tiểu Vạn, đa tạ lão tổng bả đầu đã coi trọng ta và Quải Tử." "Chỉ tiếc là, ta không còn được gặp lại lão tổng bả đầu nữa." Vạn Kiệt vội vàng chắp tay hành lễ: "Hồng phu nhân nói quá lời rồi, nhạc tổ phụ vẫn luôn dặn dò bên tai, ngay cả trước khi lão nhân gia qua đời cũng dặn dò Tiểu Vạn như vậy, Tiểu Vạn tự nhiên ghi nhớ trong lòng." Sau đó Vạn Kiệt quay đầu hỏi: "Các vị, theo lời Vạn mỗ vừa nói, phái Liệt Hải có tư cách chiếm ghế thứ hai trong Thượng Bát Tọa rồi chứ?" Vừa dứt lời, các nhân sĩ giang hồ có mặt đều lớn tiếng tán thành, ngay cả Dương Chí cũng không còn gì để nói.

Tiếp đó Vạn Kiệt quay người nói: "Trương hội trưởng, nếu hôm nay hai chúng ta cùng đến, ngài cũng không thể ngồi yên được chứ?" Trương Nhật Sơn ung dung cười: "Được, vậy Trương mỗ cũng xin kể cho chư vị nghe một chút." Ngừng lại một chút, rồi chỉ vào Tuyết Lệ Dương nói: "Các vị xin nhìn, vị này cũng là phu nhân của Thiên Sư khôi thủ Hạo gia, hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải, phương danh Tuyết Lệ Dương, là một người Hoa gốc Mễ." "Nhưng có lẽ các vị không biết, ông ngoại của Dương phu nhân, chính là khôi thủ tiền nhiệm của phái Bàn Sơn, Chá Cô Tiếu, tên thật là Dương Thiệu." "Chá Cô Tiếu và Trương Đại Phật Gia nhà tôi, cùng với Hạo gia, đều là những nhân vật cùng thế hệ và là bạn tốt." "Tuy rằng Dương phu nhân là hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải, nhưng kể từ khi Chá Cô Tiếu qua đời, Dương phu nhân đã chính thức trở thành khôi thủ đương đại của phái Bàn Sơn." "Cho nên, với thân phận của Dương phu nhân, liệu có tư cách chiếm cứ khu riêng của Bàn Sơn trong Thượng Bát Tọa hay không, chắc không cần Trương mỗ nói nhiều nữa chứ?" Nói xong, ông ta cũng chắp tay ra hiệu với Tuyết Lệ

Dương.

Nghe vậy, đừng nói là các nhân sĩ giang hồ có mặt, ngay cả Phong Sào Tượng, Dương Chí, Lôi Lịch, thậm chí cả người của Đấu Bảo Lâu, đều sững sờ.

Họ đều không ngờ, khôi thủ của phái Bàn Sơn đã mấy chục năm không xuất hiện, lại chính là hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải, người đang đứng bên cạnh Trần Hạo hôm nay.

Dương Chí trong lòng hoảng loạn tột độ, lén lau một vệt mồ hôi lạnh rồi cố gắng nói: "Tại hạ hôm nay thật sự được mở mang tầm mắt, không ngờ Hồng phu nhân và Dương phu nhân của phái Liệt Hải lại có thân phận kinh người đến vậy." "Nhưng cho dù như thế, cũng chỉ chiếm ba ghế trong Thượng Bát Tọa, vẫn còn thiếu một ghế!" Thấy hắn vẫn cố chấp cứng miệng, Vạn Kiệt đã nghỉ ngơi đủ, lại lên tiếng: "Được thôi, vậy hôm nay Vạn mỗ sẽ khiến Dương Chí của Sơn Bàn Sơn không còn gì để nói." Tiếp đó, ông ta chỉ vào Băng Luân sau lưng Trần Hạo nói: "Mọi người xin nhìn, cô bé này là đệ tử tinh anh đời thứ tư của phái Liệt Hải, tên là Hồ Băng Luân." Trong nháy mắt, ánh mắt của mọi người có mặt đều tập trung vào Băng Luân.

Dương Chí khinh thường hỏi: "Một người đời thứ tư của phái Liệt Hải, cho dù là đệ tử tinh anh thì có thể làm gì?" Vạn Kiệt cười ha hả: "Cô bé Băng Luân tuy là đệ tử đời thứ tư của phái Liệt Hải, nhưng nghĩa phụ của con bé lại là trưởng lão chủ sự đời thứ ba của phái Liệt Hải, Hồ Bát Nhất." Dương Chí vẫn cứng miệng: "Như vậy thì sao?" Vạn Kiệt chế nhạo cười: "Lão Hồ huynh đệ của tôi tuy là trưởng lão chủ sự đời thứ ba của phái Liệt Hải, nhưng cũng là truyền nhân chính thống của Mạc Kim Giáo Úy." "Dưới sự giúp đỡ của Hạo gia, không chỉ học được Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật hoàn chỉnh, mà còn là mạch Mạc Kim duy nhất còn tồn tại hiện nay." "Quan trọng nhất, Băng Luân đã được nghĩa phụ Hồ Bát Nhất

truyền lại chân truyền của mạch Mạc Kim, lại còn được Hạo gia tận tình chỉ dạy." "Nếu không tìm được lão Hồ huynh đệ, thì Băng Luân sẽ trở thành khôi thủ Mạc Kim Giáo Úy thế hệ mới." "Cho nên, ta nói Băng Luân điệt nữ của ta có tư cách chiếm cứ khu riêng của Mạc Kim trong Thượng Bát Tọa, chắc các vị đều không có ý kiến gì chứ?" Nghe vậy, Dương Chí vốn tự tin tràn đầy, lập tức kinh hãi thất sắc hét lên: "…Không thể nào!!!" Nghe xong lời kể của Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt, Dương Chí lập tức choáng váng.

Không thể ngờ, chỉ riêng phái Liệt Hải đã có nhân tài của ba đại môn phái đạo mộ là Mạc Kim, Bàn Sơn và Tá Lĩnh.

Điều kinh ngạc nhất là, trong đó Tuyết Lệ Dương và Hồ Bát Nhất lại chính là khôi thủ đương đại của Bàn Sơn và Mạc Kim.

Theo thân phận của họ, tuyệt đối có tư cách tự lập một môn phái thành danh trên giang hồ, nhưng hiện tại một người là phu nhân và hộ pháp sứ giả của Thiên Sư khôi thủ phái Liệt Hải.

Người còn lại, cũng chỉ là trưởng lão chủ sự đời thứ ba mà thôi.

Như vậy, chẳng phải lão đại của bốn đại môn phái đạo mộ có truyền thừa lâu đời nhất Hoa Hạ, nói cho cùng cũng chỉ tương đương với thuộc hạ của phái Liệt Hải thôi sao?!

Trong phút chốc, Dương Chí, gia chủ đương đại của Sơn Bàn Sơn, thực sự kinh hãi thất sắc.

Cùng lúc đó, những người của Phong Sào Tượng, cũng là một trong Thượng Bát Tọa, và tất cả nhân sĩ giang hồ trong đại sảnh Đấu Bảo Lâu, cũng đều bị tin tức kinh người này làm cho sững sờ.

Bởi vì lượng thông tin thực sự quá lớn, những người này đều không ngờ rằng, phái Liệt Hải vốn xếp hạng nhất trong giới đạo mộ Hoa Hạ lại ẩn giấu thực lực kinh người như vậy!

Vậy chẳng phải, phái Liệt Hải chỉ cần tùy tiện cử ra một hộ pháp sứ giả, thậm chí là trưởng lão chủ sự hoặc đệ tử tinh anh, thân phận và thực lực của họ cũng không thua kém lão đại của bất kỳ nhà nào trong Thượng Bát Tọa sao?

Trong phút chốc, cả Đấu Bảo Lâu gần như bị tiếng bàn tán của mọi người lật tung nóc!

Nhưng đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu, người vẫn luôn im lặng quan sát, lúc này lại có cảm giác như bị một chiếc bánh từ trên trời rơi trúng.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì từ khi Đấu Bảo Lâu được thành lập bốn trăm năm trước cho đến nay, chưa từng có một kỳ đại hội giám định bảo vật nào quy tụ được đầy đủ gia chủ của Thượng Bát Tọa.

Chỉ cần có một lần gặp được bốn nhà lão đại tề tựu, đó đã là một sự kiện lớn trên giang hồ!

Nhưng lần này, Thiên Sư khôi thủ Trần Hạo của phái Liệt Hải, người chưa bao giờ xuất hiện, vừa lộ diện, không chỉ có hai lão đại của Cửu Môn và Tá Lĩnh đi theo.

Mà trong môn phái của người ta, lại có ít nhất ba vị thuộc hạ có thể đồng thời đại diện cho ba đại môn phái Mạc Kim, Bàn Sơn và Tá Lĩnh.

Cộng thêm môn phái Phong Sào Tượng vốn đã có mặt, đại hội giám định bảo vật lần này, chẳng phải có thể quy tụ đủ sáu nhà trong Thượng Bát Tọa sao?!

Thế là, đại tổng quản Đấu Bảo Lâu không nói hai lời, dẫn theo thuộc hạ vội vàng đến khu riêng của phái Liệt Hải, thương lượng với Trần Hạo xem có thể để Tuyết Lệ Dương và Băng Luân đến hai khu

riêng của Bàn Sơn và Mạc Kim, để tạo nên một sự kiện lớn "lục gia tề tựu" cho đại hội lần này!

Trần Hạo đến Đấu Bảo Lâu, là để tìm Thần Tiên Nhãn, tiện thể mở mang tầm mắt, nếu đại tổng quản đã có yêu cầu này, lại không phải chuyện gì to tát, Trần Hạo tự nhiên cũng ung dung đồng ý.

Ngay sau đó, Trần Hạo để Hồng Cô đi cùng Tuyết Lệ Dương, dẫn theo bốn đệ tử phái Liệt Hải đến khu riêng của Bàn Sơn.

Lại để Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, đi cùng Băng Luân dẫn theo bốn đệ tử phái Liệt Hải, đến khu riêng của Mạc Kim.

Trong nháy mắt, các phòng riêng của Thượng Bát Tọa trong Đấu Bảo Lâu, lập tức có sáu phòng sáng đèn lấp lánh, chỉ còn thiếu hai nhà Phát Khâu và Quật Tử Quân là có thể đạt được cảnh tượng kinh người "Thượng Bát Tọa đại lão tề tựu"!

Thấy cảnh này, các nhân sĩ giang hồ vốn đang sững sờ, lúc này như bị lên đồng, đều hò reo hướng về các ghế của Thượng Bát Tọa.

Đại tổng quản Đấu Bảo Lâu càng phấn khích không ngừng lẩm bẩm: "Niềm vui bất ngờ, thật sự là niềm vui bất ngờ!" "Không ngờ đại hội giám định bảo vật của Đấu Bảo Lâu lần này, lại có lão đại của sáu nhà trong Thượng Bát Tọa đến dự, đúng là đại hưng cho Đấu Bảo Lâu chúng ta!" Nhìn đám đông kích động như lên đồng, lại liếc nhìn tám khu riêng trên lầu hai, Dương Chí của Sơn Bàn Sơn lúc này không biết nên kết thúc thế nào.

Đang lúc tiến thoái lưỡng nan, thậm chí sợ hãi đến run rẩy, thì Lôi Lịch của Hải Bàn Sơn, người đã xem náo nhiệt nãy giờ, lại đứng ra.

Chỉ thấy tên nhóc này mặc một bộ vest Hàn Quốc màu xanh bảo thạch, cực kỳ bợ đỡ bước ra khỏi phòng khách quý, chắp tay hướng về lầu hai nói: "Tại hạ vốn chỉ đến Đấu Bảo Lâu chơi, không ngờ lại

may mắn được diện kiến chân dung của Thiên Sư khôi thủ phái Liệt Hải.

Chương 523

Lại còn có các đại lão của Cửu Môn, Tá Lĩnh và Phong Sào Tượng cùng có mặt, thật khiến tại hạ vui mừng khôn xiết.

Nhưng điều khiến tại hạ không ngờ tới là, lại có thể gặp được Dương phu nhân, khôi thủ của phái Bàn Sơn đã mấy chục năm không xuất hiện, và Băng Luân cô nương, nghĩa nữ của khôi thủ Mạc Kim.

Ngay cả thân phận của Hồng phu nhân, Quải lão và Hồ gia của Mạc Kim đã biến mất gần hai mươi năm, cũng khiến tại hạ vô cùng ngưỡng mộ.

Nếu gia phụ biết sớm có một sự kiện lớn như vậy, nhất định sẽ hối hận vì không đích thân đến dự." … Dừng một chút, rồi cười nói: "Nhưng điều khiến tại hạ không ngờ là, ngay cả khôi thủ phái Bàn Sơn, tông chủ của Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn chúng tôi, cũng chỉ là một hộ pháp sứ giả của phái Liệt Hải." "Vậy mà Dương Chí của Sơn Bàn Sơn cỏn con, lại dám nhiều lần buông lời ngông cuồng, chất vấn Thiên Sư Hạo gia của phái Liệt Hải." "Đồ ẻo lả Dương Chí nhà ngươi, chẳng lẽ không biết điều một chút, cho Hạo gia và các vị có mặt một lời giải thích sao?" Nói xong, tên nhóc đắc ý nhìn về phía phòng khách quý của Sơn Bàn Sơn.

Nghe vậy, những người có quan hệ tốt với Trần Hạo lập tức nhìn về phía Dương Chí.

Tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt cũng đều im bặt trong nháy mắt, tất cả đều chăm chú nhìn vào phòng khách quý của Sơn Bàn Sơn.

Dương Chí vốn không biết nên làm thế nào cho ổn thỏa, lúc này lập tức gặp rắc rối.

Lôi Lịch, lão đối thủ này, lại đúng lúc này bỏ đá xuống giếng!

Kết quả là chưa đợi Trần Hạo, Trương Nhật Sơn, Vạn Kiệt và những người khác mở miệng, đại tổng quản Đấu Bảo Lâu đã lên tiếng.

"Dương gia chủ, Lôi thiếu gia của Hải Bàn Sơn nói không sai." "Sơn Bàn Sơn tuy cũng là khách quý của Đấu Bảo Lâu chúng tôi, nhưng so với bất kỳ nhà nào trong Thượng Bát Tọa, đều có khoảng cách." "Các vị có mặt lúc nãy đều đã nghe thấy lời chất vấn của ngài đối với Hạo gia." "Nếu Trương hội trưởng và Vạn gia đã cho mọi người câu trả lời thỏa đáng, vậy xin mời Dương gia chủ cho một lời giải thích!" Nghe ngay cả đại tổng quản Đấu Bảo Lâu cũng lên tiếng đứng về phía phái Liệt Hải, tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều choáng váng.

Bởi vì theo họ thấy, Đấu Bảo Lâu từ trước đến nay không bao giờ can dự vào ân oán của các môn các phái.

Không ngờ hôm nay vì sự xuất hiện của Trần Hạo, ngay cả Đấu Bảo Lâu cũng phải nghiêng về phía phái Liệt Hải.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều với tâm thái hoặc tò mò, hoặc chế giễu, hoặc xem náo nhiệt, chờ đợi Dương Chí cho một lời giải thích.

Dương Chí căm hận đến mức muốn giết cả đại tổng quản Đấu Bảo Lâu, Lôi Lịch của Hải Bàn Sơn, Trương Nhật Sơn của Cửu Môn, Vạn Kiệt của Tá Lĩnh, thậm chí cả Trần Hạo.

Dù sao nếu không phải vì họ, hôm nay hắn cũng sẽ không rơi vào tình cảnh lúng túng và mất mặt như vậy.

Nhưng suy nghĩ cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Đừng nói đến phái Liệt Hải, phái lớn nhất trong giới đạo mộ Hoa Hạ hiện nay, ngay cả hai nhà Cửu Môn và Tá Lĩnh, Sơn Bàn Sơn cũng

không thể chọc vào.

Mặc dù hắn đã hoàn toàn khống chế thế lực của Sơn Bàn Sơn, thậm chí âm thầm vô hiệu hóa các lão tộc trong môn phái.

Đằng sau còn có Câu Thi Pháp Vương chống lưng, nhưng dù vậy, cũng không thể làm gì được phái Liệt Hải.

Trừ khi tập hợp toàn bộ thực lực, lại mượn thêm thế lực của Câu Thi Pháp Vương, mới có thể thử thực hiện ý định trong lòng.

Nhưng điều đó căn bản không thực tế, Câu Thi Pháp Vương có đồng ý làm vậy không?

Đó hoàn toàn là chuyện đùa!

Bất đắc dĩ, Dương Chí nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Lôi Lịch một cái, rồi cúi đầu bước ra khỏi phòng khách quý, trước tiên chắp tay cúi người về phía khu riêng của phái Liệt Hải.

Sau đó cực kỳ ấm ức nói: "Hạo gia không hổ là đại lão danh chấn giới đạo mộ Hoa Hạ gần trăm năm nay, thực lực của thuộc hạ ngài thật khiến tại hạ hổ thẹn." "Nhưng hôm nay tại hạ may mắn được biết nội tình kinh người như vậy, cũng đã mở mang tầm mắt." "Hy vọng Hạo gia ngài có thể nể tình tiểu tử trẻ người non dạ, lại kiến thức nông cạn, tha cho Dương Chí một lần." Vừa dứt lời, Dương Chí trực tiếp chắp tay cúi người, hoàn toàn nhận thua!

Thấy Dương Chí cuối cùng cũng chịu thua, Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt đều cười ha hả.

Ngay cả Doãn Nam Phong và sáu cô gái cùng Băng Luân và đám môn nhân phái Liệt Hải, cũng đều lộ vẻ khinh thường.

Tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt càng không ngừng chỉ trỏ Dương Chí, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Còn về đối thủ truyền kiếp của Dương Chí, Lôi Lịch của Hải Bàn Sơn, lúc này càng không kiêng nể gì mà hả hê, đồng thời không ngừng chế nhạo.

Trong phút chốc, tâm lý của Dương Chí gần như sụp đổ.

Nhưng dù trong lòng căm hận đến đâu, hắn cũng không dám hó hé.

Hết cách, ai bảo hắn là người khơi mào trước, lại còn chọc vào nhiều đại phái trong giới đạo mộ như vậy!

Một lúc sau, thấy Dương Chí vẫn cúi người không dám đứng thẳng, Trần Hạo cũng phải khâm phục thành phủ sâu sắc của tên nhóc này.

Trần Hạo rất rõ, đừng nhìn vẻ ngoài ẻo lả của Dương Chí, nhưng thực tế, tên này bất luận là trí mưu, thành phủ hay sự tàn nhẫn, đều không tồi.

Nếu không cũng không thể âm thầm nắm giữ toàn bộ thế lực của Sơn Bàn Sơn, khiến các lão tổ bị vô hiệu hóa mà không hay biết.

Thậm chí, hắn còn âm thầm cấu kết với mạch Câu Thi Pháp Vương, mưu đồ đoạt lấy bảo vật trong Bá Vương Trủng.

Chỉ riêng thế lực trong tay Dương Chí hiện tại, thực ra cũng không kém gì Tá Lĩnh hay Hiệp hội Cửu Môn.

Nếu không phải vì trong lòng không phục chấp niệm với phái Liệt Hải, lúc nãy cũng sẽ không đi một nước cờ tệ như vậy.

Lúc này, hắn lại cố gắng tỏ ra yếu thế, tự nhận là tiểu bối, hòng để Trần Hạo không tiện trách tội.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo chế nhạo cười, rồi nói: "Được rồi, nếu đã biết sai, Sơn Bàn Sơn lại cùng phái Liệt Hải của ta, đều là phân chi của phái Bàn Sơn, vậy tiểu gia đây sẽ không chấp nhặt với một tiểu

bối.” Nghe vậy, Dương Chí vội vàng thuận nước đẩy thuyền, không ngừng nói “đa tạ Hạo gia đại nhân đại lượng”.

Khóe miệng khi cúi đầu lại lộ ra một nụ cười gian kế đã thành, rồi vội vàng dẫn thuộc hạ trở về phòng khách quý của Sơn Bàn Sơn.

Thấy sự việc đã tạm ổn, Trần Hạo liền bảo Trương Nhật Sơn, Vạn Kiệt, cùng Tuyết Lệ Dương, Băng Luân và những người khác, ai về khu riêng của người nấy. ... cũng dẫn A Ninh và bốn cô gái cùng Tiểu Vương Bàn Tử và những người khác, trở về khu riêng ngồi xuống.

Lúc này, Tiểu Vương Bàn Tử khó hiểu hỏi: “Hạo gia, tôi thấy thằng nhóc Dương Chí đó rõ ràng là đang diễn kịch, với nhãn lực của ngài không lẽ không nhìn ra sao?” Doãn Nam Phong cũng ngạc nhiên: “Bàn Tử nói đúng đó.” “Theo như em hiểu về chồng, với tính cách bá đạo đó, không thể nào dễ dàng tha cho tên Dương Chí đó như vậy được.” Trần Hạo chế nhạo cười: “Chỉ là một vai phụ nhỏ bé, không đáng lo ngại.” “Huống hồ sau này giúp Băng Luân, Vương Diệu, Hoa Lão Hồ và Lão Vương làm việc, tên đó còn có giá trị lợi dụng, nên tạm tha cho hắn một lần.” Nghe vậy, Tiểu Vương Bàn Tử và Tô Nan cùng bốn cô gái mới chợt hiểu ra gật đầu.

Một lát sau, sau lời khai mạc của đại tổng quản Đấu Bảo Lâu, một kỳ đại hội giám định bảo vật của Đấu Bảo Lâu chính thức bắt đầu.

Những món đồ cổ quý giá như đồ gốm Nhữ Diêu, hoàng kim bảo giáp xuất hiện trong kịch bản gốc, cũng lần lượt xuất hiện.

Mỗi khi một người sở hữu bảo vật mang bảo bối của mình lên đài đấu bảo giới thiệu, tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều điên cuồng ra giá tranh đoạt.

Ngay cả ba nhà Phong Sào Tượng, Cửu Môn và Tá Lĩnh cũng thỉnh thoảng ra tay tranh đoạt bảo vật.

Còn về hai nhà Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn vốn oai phong nhất trong kịch bản gốc, lúc này đều im thin thít co rúm trong phòng khách quý không dám vênh váo.

Điều khiến mọi người không hiểu là, kể từ khi đại hội giám định bắt đầu, bất luận là Trần Hạo của phái Liệt Hải, Băng Luân đại diện cho Mạc Kim, hay Tuyết Lệ Dương, khôi thủ đương thời của Bàn Sơn, đều không ra giá một lần nào.

Thấy cảnh này, đại tổng quản Đấu Bảo Lâu sau khi hoàn thành một vòng đấu giá, liền ngạc nhiên hỏi: "Không biết Hạo gia của phái Liệt Hải, Dương phu nhân và Băng Luân tiểu thư, vì sao vẫn chưa ra tay?" "Chẳng lẽ nhiều món đồ đấu giá như vậy, đều không có món nào cực kỳ hứng thú sao?" Băng Luân lần đầu tiên thấy cảnh tượng lớn như vậy, nên trả lời cực kỳ lịch sự: "Tôi tuy tạm thời đại diện cho môn phái Mạc Kim, nhưng dù sao nghĩa phụ tôi mới là khôi thủ Mạc Kim đương đại." "Huống hồ tôi chỉ là một đệ tử đời thứ tư của phái Liệt Hải, Hạo gia chưa lên tiếng, tôi không dám tùy tiện." Thấy câu trả lời hợp tình hợp lý của Băng Luân, bất luận là đại tổng quản hay các nhân sĩ giang hồ, đều hiểu ra gật đầu.

Chương 524

Khi ánh mắt của mọi người lại nhìn về phía khu riêng của Bàn Sơn, chưa đợi Tuyết Lệ Dương mở miệng, Hồng Cô đã thẳng thắn nói: "Vốn dĩ chúng tôi chỉ đi cùng Thiên Sư khôi thủ của chúng tôi để mở mang tầm mắt, nếu có bảo vật nào lọt vào mắt xanh, tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt ra tay." "Chỉ là xem nãy giờ, thật sự không có món nào khiến chúng tôi vừa mắt, cho nên đại tổng quản hiểu rồi đó." Nghe vậy, Trần Hạo và mấy cô gái khác đều bất đắc dĩ đảo mắt.

Doãn Nam Phong càng cười nói: "Hồng tỷ nói thẳng thật, nhưng nói hay lắm, ai bảo Đấu Bảo Lâu là đối thủ cạnh tranh của Tân Nguyệt Phạn Điếm chúng ta chứ." Đại tổng quản Đấu Bảo Lâu nghe xong, lập tức lộ vẻ lúng túng.

Các nhân sĩ giang hồ, tuy cảm thấy lời của Hồng Cô có chút ngông cuồng, nhưng nghĩ lại, phái Liệt Hải của người ta, bao gồm cả cao thủ của ba phái Mạc Kim, Bàn Sơn và Tá Lĩnh.

Với thế lực mạnh như vậy, mộ lớn nào chưa xuống, bảo bối nào chưa thấy!

Cho nên chỉ một lát sau, mọi người tuy trong lòng không vui, nhưng cũng đều chấp nhận.

Còn về Trần Hạo, hắn càng lười biếng hơn, chỉ nhún vai, nói một câu: "Ừm, Hồng Cô nói thay ta rồi." Sau đó, ừm, sau đó thì không có sau đó nữa, trực tiếp ngồi ung dung trên ghế, thản nhiên hút thuốc.

Thấy cảnh này, đại tổng quản Đấu Bảo Lâu uất ức đến sắp khóc.

Không ngờ, đại hội giám định bảo vật năm năm một lần của Đấu Bảo Lâu, lại không có bảo vật nào lọt vào mắt Trần Hạo và những người khác!

Là đẳng cấp của Đấu Bảo Lâu lần này quá thấp, hay là nhãn quan của Trần Hạo và những người khác quá cao?

Nhưng Trương Nhật Sơn, Vạn Kiệt và Doãn Nam Phong, những người hiểu rõ tình hình của Trần Hạo và những người khác, đều cười lớn.

Bởi vì họ rất rõ, những món đồ xuất hiện trong đại hội giám định bảo vật, thực sự không có món nào lọt vào mắt Trần Hạo và những người khác.

Không nói đâu xa, chỉ riêng những món minh khí mà Trần Hạo mua từ Tân Nguyệt Phạn Điếm, Hiệp hội Cửu Môn, tùy tiện lấy ra một món, ít nhất cũng không thua kém những món trân bảo đỉnh cấp xuất hiện hôm nay.

Càng không cần nói đến những trọng khí quốc bảo đỉnh cấp mà Trần Hạo đã giao nộp cho quốc gia.

Trong lúc đại tổng quản Đấu Bảo Lâu uất ức không thôi, các nhân sĩ giang hồ chấn kinh không rõ, thì Dương Chí của Sơn Bàn Sơn đã im lặng nãy giờ, khóe miệng lộ ra một nụ cười chế giễu rồi mở miệng nói: "Hạo gia và các vị phu nhân, quả không hổ là cao nhân tiền bối danh chấn giới đạo mộ gần trăm năm nay." "Những trân bảo được trưng bày trong đại hội giám định bảo vật hôm nay, tuy đối với Dương Chí tôi mà nói là cực kỳ hiếm có." "Nhưng trước mặt Hạo gia và các vị phu nhân, thực sự không đáng nhắc đến." "Nhưng nếu Hạo gia và các vị phu nhân hôm nay đã đại giá quang lâm, không tham gia thì thật là điều đáng tiếc cho chúng tôi." "Hay là thế này, nếu Hạo gia và các vị phu nhân không có bảo vật nào vừa mắt để đấu giá, không bằng lấy ra vài món trọng bảo kinh thế để đấu giá, cũng để cho hậu bối chúng tôi mở mang tầm mắt." "Đồng thời cũng để mọi người được chiêm ngưỡng phong thái của Hạo gia và các vị phu nhân danh

chấn Hoa Hạ gần trăm năm nay như thế nào?" Nghe vậy, các nhân sĩ giang hồ không sợ chuyện lớn lập tức hò reo cổ vũ.

Ngay cả đại tổng quản Đấu Bảo Lâu cũng vì lời nói của Dương Chí mà tinh thần phấn chấn.

Thấy cảnh này, Trần Hạo và những người khác làm sao không biết, Dương Chí không từ bỏ ý định, muốn làm khó Trần Hạo và những người khác.

Nhưng bất luận là Trương Nhật Sơn, Vạn Kiệt, hay Bàn Tử, Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, đều dùng ánh mắt nhìn thẳng hề mà nhìn chằm chằm vào Dương Chí.

Còn A Ninh và sáu cô gái, càng ung dung không động đậy, căn bản không để chuyện này vào lòng.

Trần Hạo dập tắt điếu thuốc, bước đến trước lan can khu riêng, cười tà dị: "Nếu Dương gia chủ của Sơn Bàn Sơn đã yêu cầu như vậy, các vị có mặt lại ủng hộ Trần Hạo tôi như thế, hôm nay nếu không lấy ra chút đồ chơi, chẳng phải sẽ làm các vị thất vọng sao." Ngay sau đó, hắn gọi Tiểu Vương Bàn Tử và mấy môn nhân đời thứ tư của phái Liệt Hải, phất tay một cái từ không gian chứa đồ, lấy ra bốn chiếc hộp gấm ném cho họ.

Rồi quay người nói: "Nếu hôm nay Trần Hạo tôi dẫn theo hậu bối của ba môn phái Bàn Sơn, Mạc Kim và Tá Lĩnh đến đây, vậy thì lấy ra bốn món đồ chơi nhỏ mà tôi lấy được trong cổ mộ, để mọi người chiêm ngưỡng một phen." Vừa dứt lời, ba đệ tử phái Liệt Hải bưng ba chiếc hộp gấm, lần lượt gửi đến chỗ Tuyết Lệ Dương, Hồng Cô và Băng Luân.

Còn chiếc hộp gấm bên phía phái Liệt Hải, thì để Tiểu Vương Bàn Tử cầm.

Nhưng lời nói vừa rồi của Trần Hạo, mọi người có mặt cũng không mấy để ý.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì lúc Trần Hạo đột nhiên lấy ra bốn chiếc hộp gấm, chiêu Đạo pháp 'Tụ Lý Càn Khôn' mà ngài ấy thi triển đã lập tức trấn trụ tất cả mọi người!

Đặc biệt là tên ngốc Lôi Lịch, kinh ngạc đến mức hét lên như gặp phải thiên nhân: "Trời đất ơi!" "Hạo gia, chiêu thức ngài vừa thi triển, chẳng lẽ là Đạo gia bí pháp trong truyền thuyết của ngài, Tụ Lý Càn Khôn?" Nghe vậy, tất cả nhân sĩ giang hồ trong Đấu Bảo Lâu đều bùng nổ!

Thấy phản ứng của mọi người trong sảnh sau khi mình đột nhiên lấy ra bốn chiếc hộp gấm từ không gian chứa đồ, Trần Hạo dĩ nhiên sẽ không nói cho họ biết, rằng thực chất đây chẳng phải là đạo pháp 'Tụ Lý Càn Khôn' gì cả, mà chỉ là tiểu gia đây có sẵn không gian chứa đồ mà thôi.

Trần Hạo bèn thản nhiên cười: "Không ngờ Trần mỗ tôi chỉ thi triển chút đạo pháp 'Tụ Lý Càn Khôn' cỏn con mà đã khiến các bằng hữu giang hồ đều nghe danh, thật hổ thẹn quá." Ngay sau đó, anh lớn tiếng nói với người của hai khu Mạc Kim và Bàn Sơn: "Hồng Cô, Tuyết Lệ Dương, Băng Luân, theo quy củ của Đấu Bảo Lâu, trước khi lên đài đấu bảo đều phải đưa cho Thần Tiên Nhãn giám định bảo vật, mau giao đồ cho người của Đấu Bảo Lâu đi." Lời vừa dứt, anh lại ra hiệu cho Tiểu Vương Bàn Tử, bảo cậu ta đưa chiếc hộp gấm còn lại ở khu Liệt Hải cho thuộc hạ của Đấu Bảo Lâu đang chờ sẵn bên ngoài.

Tuyết Lệ Dương và hai người còn lại dĩ nhiên cũng làm theo lời Trần Hạo, lần lượt giao hộp gấm ra.

Thấy Trần Hạo vừa rồi thật sự thi triển đạo pháp 'Tụ Lý Càn

Khôn', đừng nói là tên nhị hóa Lôi Lịch, mà tất cả các nhân sĩ giang hồ có mặt tại đây, kể cả đám người ở khu Phong Sào Tượng, đám người Dương Chí của Sơn Bàn Sơn và cả vị đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu đều kinh ngạc như thấy thiên nhân.

Giang hồ vốn thịnh truyền, thủ lĩnh Thiên Sư của phái Liệt Hải là môn phái giỏi nhất về đạo gia pháp thuật trong cả giới đạo mộ.

Tuy đây là chuyện ai trên giang hồ cũng biết, nhưng người thật sự thấy Trần Hạo thi triển đạo pháp thì lại cực kỳ ít ỏi.

Nhưng hôm nay, một chiêu 'Tụ Lý Càn Khôn Chi Thuật' của Trần Hạo đã thật sự làm chấn động tất cả mọi người.

Người vui mừng nhất chính là đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu.

Tuy đại hội giám bảo năm năm một lần của Đấu Bảo Lâu lần nào cũng quy tụ đủ loại minh khí trân bảo đỉnh cấp trong giới đạo mộ, nhưng hôm nay, vị Hạo gia, thủ lĩnh Thiên Sư phái Liệt Hải vốn như thần long thấy đầu không thấy đuôi, chỉ vì một câu nói của gia chủ Sơn Bàn Sơn Dương Chí mà đã ra tay một lúc bốn món trân bảo.

Với địa vị giang hồ của phái Liệt Hải, với thực lực và thân phận của Trần Hạo, đại tổng quản Đấu Bảo Lâu và tất cả mọi người có mặt đều tin rằng, bên trong bốn chiếc hộp gấm kia chắc chắn là những món trọng bảo kinh thiên động địa!

Vì thế, đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu vô cùng phấn khích, chạy như bay, dẫn theo bốn thuộc hạ trực tiếp đi đến mật cảnh nơi Thần Tiên Nhãn đang ở.

Trong lúc chờ đợi bốn món bí bảo mà Trần Hạo lấy ra được giám định, tất cả các nhân sĩ giang hồ có mặt đều bắt đầu hưng phấn xoa tay, chờ đợi một lát nữa ra tay tranh đoạt.

Trương Nhật Sơn, người đã im lặng một lúc lâu, lúc này lại bật

cười ha hả: “Hạo gia, trước đây ngài ở hiệp hội Cửu Môn và Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi đã lần lượt bán ra mấy lô minh khí trân bảo.” “Lại còn giao nộp cho quốc gia mấy chục kiện quốc bảo đỉnh cấp, không nói đâu xa, chỉ riêng những gì tôi biết, hễ là đồ Hạo gia ngài ra tay thì không có món nào cấp thấp cả.” “Hôm nay ngài lại lấy ra bốn món trân bảo, nếu tôi đoán không lầm, chắc hẳn đều là bảo bối trấn phái của ngài rồi phải không?” Nghe vậy, Vạn Kiệt lập tức trừng to mắt cười nói: “Đúng thế, hôm nay chuyên trình đến bái kiến Hạo gia, thật may mắn có cơ hội được tranh đoạt bảo bối trấn phái của Hạo gia.” “Xem ra ông nội tôi nói không sai, chỉ cần đi theo Hạo gia thì chắc chắn có thịt ăn!” Thấy hai người vui vẻ như vậy, Trần Hạo cũng nghĩ trong mấy món đồ mình lấy ra có lẽ thật sự có thứ họ cần.

Thế là Trần Hạo mỉm cười nói: “Đồ đồng, đồ sứ các loại, bất luận phẩm chất tốt xấu, tôi đều không giữ lại, cho nên những thứ tôi bán ra và giao nộp đều là bảo bối thật.” “Nhưng vàng bạc ngọc khí, đá quý các loại thì tôi đều giữ lại hết, chưa từng bán ra.” “Mấy món đồ lấy ra hôm nay, có lẽ hai vị sẽ thật sự có hứng thú.” “Còn có phải là trân bảo đỉnh cấp hay không, một lát nữa sau khi Thần Tiên Nhãn của Đấu Bảo Lâu giám định xong, hai vị tự nhiên sẽ rõ!” Nói xong, anh thân thiện gật đầu với hai người, sau đó dẫn theo Doãn Nam Phong và bốn người phụ nữ khác cùng Tiểu Vương Bàn Tử quay về khu riêng ngồi nghỉ.

Nghe cuộc đối thoại của họ, mọi người có mặt đều phấn khích đến phát điên.

Thử nghĩ xem, thứ mà ngay cả thủ lĩnh Thiên Sư phái Liệt Hải cũng xem là bảo bối thì cấp bậc có thể kém được sao?

Tên nhị hóa Lôi Lịch càng phấn khích la lớn: “Đa tạ Hạo gia đã lấy ra trân bảo, hôm nay không nói gì khác, Hải Bàn Sơn tôi nhất định phải đoạt được một hai món bảo bối của Hạo gia mang về.” Ngay khi

Dương Chí của Sơn Bàn Sơn nghe xong, định chế nhạo Lôi Lịch vài câu thì đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu đã dẫn theo bốn thuộc hạ chạy như bay trở về.

Ngay sau đó, bốn thuộc hạ của Đấu Bảo Lâu mỗi người ôm một hộp gấm, lần lượt đưa đến khu riêng của Trần Hạo và những người khác.

Vị đại tổng quản thì mặt đầy phấn khích, kích động đứng giữa đại sảnh nói: "Bốn món bảo vật của thủ lĩnh Thiên Sư phái Liệt Hải Hạo gia đã được Thần Tiên Nhãn của Đấu Bảo Lâu chúng tôi giám định, chuẩn hứa lên đài đấu bảo!" "Xin mời Hạo gia!" Nói xong, ông ta nhìn về phía khu riêng của Trần Hạo và Tuyết Lệ Dương.

Nghe vậy, tất cả các nhân sĩ giang hồ có mặt đều sôi sục.

Từng người một tay nắm chặt thiết bị đấu giá, như thể sợ bỏ lỡ cơ hội.

Thậm chí cả thủ lĩnh Phong Sào Tượng vẫn chưa lộ diện, cùng với Dương Chí và Lôi Lịch cũng đều vô thức đặt tay lên thiết bị đấu giá.

Thấy cảnh này, Trần Hạo mỉm cười gật đầu ra hiệu cho Tiểu Vương Bàn Tử, Bàn Tử liền ôm một hộp gấm, cười hì hì đi xuống lầu rồi lên đài đấu bảo.

Khi đứng trên đài đấu bảo cao khoảng sáu mét, trông như một cái đình nhỏ sáu cột, cậu ta tiện tay đặt hộp gấm xuống, rồi chắp tay vòng quanh, giọng nói vang dội: "Các vị, tại hạ là Trưởng lão Chủ sự thứ tư của phái Liệt Hải, Vương Bàn Tử.

Hôm nay do tại hạ thay mặt Hạo gia, lấy danh nghĩa phái Liệt Hải lên đài giám bảo." Lời vừa dứt, xung quanh vang lên tiếng vỗ tay như sấm, đặc biệt là tên tiểu đậu bỉ Lôi Lịch, nịnh bợ không thể tả, hai

lòng bàn tay vỗ đến đỏ ửng.

Khi tiếng vỗ tay dần lắng xuống, Tiểu Vương Bàn Tử mới tiếp tục nói: "Các vị, Hạo gia nhà chúng tôi đã nói, hôm nay Hộ pháp Sứ giả của bản môn là Dương phu nhân, Hồng phu nhân và tứ đại đệ tử Băng Luân đã lấy thân phận của ba môn Bàn Sơn, Tá Lĩnh và Mạc Kim để hiến bảo." "Vậy thì phái Liệt Hải chúng tôi xin phép ném gạch dẫn ngọc, mời các vị xem qua món đồ chơi nhỏ ít giá trị nhất trong bốn món bảo vật này." Lời vừa dứt, Tiểu Vương Bàn Tử liền mở hộp gấm, trực tiếp lấy ra một chiếc mặt nạ vàng, trên trán có khảm bảy loại bảo thạch với bảy màu sắc khác nhau.

Trong khoảnh khắc, dưới ánh đèn lấp lánh của Đấu Bảo Lâu, vầng trán của chiếc mặt nạ vàng trông như ác quỷ kia lập tức tỏa ra những tia sáng rực rỡ chói mắt.

Chương 525

"Oanh!!!" Những nhân sĩ giang hồ vốn đang chăm chú nhìn lên đài đấu bảo lập tức vang lên một tràng tiếng kinh hô.

Không còn cách nào khác, tuy chiếc mặt nạ vàng trông cực kỳ quỷ dị, nhưng ánh sáng của bảy viên bảo thạch bảy màu thật sự quá kinh người!

Tuy mọi người không biết lai lịch của chiếc mặt nạ này, nhưng chỉ riêng ánh sáng phát ra từ bảy loại bảo thạch khác màu đã chứng minh chiếc mặt nạ vàng này tuyệt không phải vật tầm thường.

Thấy phản ứng của mọi người, Tiểu Vương Bàn Tử càng thêm đắc ý, cao giọng nói: "Được rồi, vật phẩm các vị đều đã thấy." "Vậy thì tiếp theo, tôi xin bắt đầu giới thiệu lai lịch của chiếc mặt nạ này." Thấy tất cả các nhân sĩ giang hồ có mặt đều đã im lặng, chờ đợi nghe giới thiệu, Tiểu Vương Bàn Tử bèn giơ chiếc mặt nạ vàng lên nói: "Chất liệu của mặt nạ là vàng ròng, trên trán khảm bảy viên bảo thạch khác màu, mỗi viên có đường kính hai ly." "Lần lượt là san hô tím, hổ phách vàng, huyết toản đỏ, phỉ thúy lục bảo, lam bảo thạch Thỉ Xa Cúc, hồng bảo thạch Cáp Huyết và trân châu hồng." "Nói theo lẽ thường, mặt nạ đúc bằng vàng, lại thêm bảy viên bảo thạch các màu, tuy danh quý nhưng cũng không phải là bảo bối hiếm thấy." "Nhưng chiếc mặt nạ trên tay tôi đây, quý giá ở chỗ, bảy viên bảo thạch bảy màu này, mỗi một viên đều là phẩm chất đỉnh cấp nhất." "Do ở trong cổ mộ lâu năm, hấp thu địa âm chi khí, chỉ cần có ánh đèn chiếu vào là có thể phát ra bảy loại huỳnh quang huyền ảo." "Cho nên, tại hạ chưa cần nói ra lai lịch của mặt nạ, chắc hẳn các vị cũng biết được giá trị của nó rồi phải không?" Nhìn bảy viên bảo thạch bảy màu đang tỏa ra ánh huỳnh quang mê ly trên chiếc mặt nạ vàng, làm sao các nhân sĩ

giang hồ lại không biết đây là bảo bối chứ!

Lúc này, Dương Chí cười nói: "Bàn gia, tuy vật trong tay ngài quả thật hiếm có, nhưng hãy nói lai lịch của nó đi." "Nếu không, tại hạ thật sự cảm thấy chiếc mặt nạ này có chút không xứng với địa vị của phái Liệt Hải trên giang hồ." Tiểu Vương Bàn Tử sớm đã biết tên này sẽ ra vẻ, bèn thản nhiên cười: "Được, nếu đã vậy, tôi sẽ nói lai lịch của chiếc mặt nạ." "Chắc hẳn các vị đều đã từng nghe nói về Vạn Nô Vương của nước Đông Hạ chứ?" Các nhân sĩ giang hồ dưới đài đều không ngừng gật đầu, Lôi Lịch còn lớn tiếng đáp: "Cái này tôi dĩ nhiên đã nghe qua, Bàn gia hỏi vậy để làm gì?" Tiểu Vương Bàn Tử cười hắc hắc: "Vạn Nô Vương, nguyên danh Bồ Tiên Vạn Nô, là người tộc Nữ Chân thời nhà Kim, người sáng lập nước Đông Hạ." "Liêu Đông Tuyên Phủ Sứ Bồ Tiên Vạn Nô, vào tháng 10 năm Ất Hợi, tức năm Trinh Hữu thứ ba đời Kim Tuyên Tông, công nguyên năm 1215, lúc binh bại sắp vong, để vực dậy tinh thần dân tộc Nữ Chân, đã kiến đô tại Đông Kinh, tự lập làm Thiên Vương, quốc hiệu Đại Chân, niên hiệu Thiên Thái, mưu cầu con đường phục hưng của Nữ Chân." "Sử sách ghi lại, vương triều Đông Hạ chỉ tồn tại hơn 70 năm thì bị nước Liêu tiêu diệt." "Nhưng hôm nay tôi muốn nói cho mọi người một chuyện, đó là vương triều Đông Hạ không chỉ tồn tại trong thời gian ngắn như vậy." "Bởi vì mấy tháng trước, Bàn gia tôi và mấy vị phu nhân Hộ pháp Sứ giả đều đã theo Hạo gia đích thân đến núi Trường Bạch, vào lăng mộ của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ." "Theo minh văn ghi lại trong lăng mộ, toàn bộ vương triều Đông Hạ đã trải qua mười bốn đời Vạn Nô Vương." "Còn cụ thể mười bốn đời Vạn Nô Vương đã kéo dài bao nhiêu năm thì tôi không biết." "Nhưng chiếc mặt nạ vàng trên tay tôi chính là mặt nạ mà các đời Vạn Nô Vương phải đeo." "Nếu các vị không tin, có thể tìm người biết chữ Nữ Chân để giám định minh văn bên trong mặt nạ." "Không phải Bàn gia tôi khoác lác đâu, các vị cứ lấy thiết bị tinh vi nhất để giám định

carbon-14 đi, niên đại của chiếc mặt nạ này ít nhất cũng phải hơn một ngàn năm." "Cho nên, món minh khí mà phái Liệt Hải chúng tôi lấy ra để ném gạch dẫn ngọc lần này, chính là biểu tượng thân phận của mười bốn đời Vạn Nô Vương nước Đông Hạ, mặt nạ vương quyền!" Lời vừa dứt, Bàn Tử liền vái chào một vòng, sau đó đặt mặt nạ lên đài rồi lùi về đứng một bên.

Nghe đến đây, mọi người có mặt đều kinh ngạc đến ngây người.

Vạn lần không ngờ, món minh khí đầu tiên phái Liệt Hải lấy ra lại là biểu tượng vương quyền của nước Đông Hạ từ hơn một ngàn năm trước.

Có thể nói, chiếc mặt nạ vàng bảy màu này tương đương với truyền quốc ngọc tỷ của các triều đại Hoa Hạ!

Lúc này, Trương Nhật Sơn cười bất đắc dĩ: "Hạo gia, ngài không phúc hậu rồi." "Ngài dẫn người đến mộ Vạn Nô Vương ở núi Trường Bạch mà không lấy ra vài món minh khí bán cho hiệp hội Cửu Môn chúng tôi, thật quá không trượng nghĩa." Trần Hạo mỉm cười đáp: "Hết cách rồi, xe ngựa bằng đồng trong mộ Vạn Nô Vương đều đã mục nát, tuy có tượng đá quân hành nhưng tôi lười lấy." "Cho nên những thứ mang về đều là vàng bạc châu báu." "Ông cũng biết đấy, trừ đồ đồng, đồ sứ, đồ gốm, đồ sơn mài ra, tất cả vàng bạc châu báu còn lại tôi đều không bán." Nghe vậy, Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt đều dở khóc dở cười, chỉ biết lắc đầu.

Lúc này, đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu cao giọng nói: "Được rồi, Bàn gia đã giới thiệu xong tình hình bảo vật, vậy thì tiếp theo bắt đầu đấu giá." "Biểu tượng vương quyền Đông Hạ, mặt nạ vàng bảy màu của mười bốn đời Vạn Nô Vương, giá khởi điểm một nghìn vạn, mỗi lần tăng giá không dưới một trăm vạn, đấu giá bắt đầu!" Lời vừa dứt, Lôi Lịch trực tiếp nhấn nút đấu giá, nhưng con số 1100 vạn vừa

hiện lên trên màn hình, Dương Chí đã trực tiếp nâng giá lên 1500 vạn.

Nhưng ngay sau đó, bên phía Phong Sào Tượng đã ra giá 2000 vạn, đám nhân sĩ giang hồ ở đại sảnh tầng một lúc này cũng đã phản ứng lại, liên tục nhấn nút đấu giá.

Trong nháy mắt, cuộc đấu giá mặt nạ vàng giống như ngồi tên lửa, chớp mắt đã tăng lên hai trăm ba mươi triệu.

Lúc này, Vạn Kiệt, người vẫn chưa ra tay, cười lớn nói: "Hạo gia đã lấy ra bảo bối như vậy, tiểu Vạn tôi không thể bỏ lỡ được!" Nói xong, gã lập tức ra giá ba trăm triệu.

Cảnh tượng kinh người này lập tức khiến một đám nhân sĩ giang hồ chỉ đến xem náo nhiệt bị loại khỏi cuộc chơi.

Ngay cả Lôi Lịch và Phong Sào Tượng cũng ngẩn người một lúc mới lần lượt tăng giá, nhưng mỗi lần cũng chỉ thêm vài triệu mà thôi.

Thấy cảnh này, Trương Nhật Sơn cười nói: "Xem ra bảo bối này của Hạo gia thật được hoan nghênh." "Nếu đã vậy, tôi cũng góp vui một chút." Nói xong, Trương Nhật Sơn trực tiếp nâng giá lên ba trăm năm mươi triệu.

Mức giá kinh thiên này lập tức khiến một đám nhân sĩ giang hồ không ngừng nuốt nước bọt.

Lôi Lịch càng uất ức la lên: "Vạn gia, Trương hội trưởng, hai vị không thể cho tiểu bối tôi một cơ hội sao?" "Với giá này, tôi thật sự không mua nổi." Nhưng lời vừa dứt, Dương Chí đã chế nhạo: "Đồ ẻo lả nghèo kiết xác, không có tiền thì biến sang một bên." Ngay sau đó, hắn lại tăng thêm mười triệu.

Nhưng chưa đợi Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt tiếp tục ra tay, bên phía Phong Sào Tượng đã ra giá bốn trăm triệu.

Trong chốc lát, Dương Chí cũng đành bất lực ngồi yên trong

phòng khách quý.

Thấy Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt có ý định ra giá tiếp, Trần Hạo mỉm cười nói: "Nhật Sơn, tiểu Vạn, hôm nay cũng là lần đầu tiên tôi gặp môn phái Phong Sào Tượng, huống hồ gia chủ Phong Sào Tượng và trưởng lão chủ sự Vương Khải Toàn của Liệt Hải chúng tôi có một đoạn duyên phận." "Hay là hai vị nể mặt tôi, nhường một bước thì thế nào?" Trương Nhật Sơn gật đầu đáp: "Hạo gia đã mở lời, Nhật Sơn tự nhiên không có ý kiến gì." Vạn Kiệt lại uất ức nói: "Hạo gia, bảo bối như vậy ngài còn có không?

Lần sau bán cho tiểu Vạn tôi một cái nhé?" Trần Hạo cười ha hả: "Tiểu Vạn đừng vội, ba món đồ sau còn quý hơn món này nhiều." "Một lát nữa cậu xem, chắc chắn sẽ càng hứng thú hơn." "Được thôi, Hạo gia ngài đã nói vậy thì còn gì bằng!" Nói xong, Vạn Kiệt vui vẻ quay về chỗ ngồi uống trà.

Thấy cảnh này, đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu vừa vui mừng vừa bất lực nói: "Mặt nạ vàng bảy màu, với giá bốn trăm triệu, thuộc về Phong Sào Tượng." "Chúc mừng đương gia của Phong Sào Tượng!" Lời vừa dứt, trong sảnh vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Lúc này, rèm châu ở khu riêng của Phong Sào Tượng được vén lên, ngay sau đó một người phụ nữ đeo mặt nạ, đi cùng một đám tráng hán bước ra.

Chỉ thấy cô ta khẽ chắp tay nói: "Đa tạ Hạo gia đã mở lời giúp đỡ." Trần Hạo cười gật đầu: "Không sao, chuyện nhỏ thôi." Người phụ nữ kia cũng không dây dưa nhiều, mà hỏi thẳng: "Hạo gia, sao ngài biết tôi quen Vương Khải Toàn?

Còn nữa, sao hôm nay anh ấy không đến?" Nhìn người phụ nữ đeo mặt nạ từ khu riêng của Phong Sào Tượng, Trần Hạo thầm nghĩ: *Tiểu gia đương nhiên biết ngươi quen Vương Khải Toàn Vương

Bàn Tử rồi, còn biết hai người là tình nhân nữa kìa!

Chỉ là tiểu gia không thể nói ra, ta biết những điều này là do xem web drama thôi.* Nghĩ vậy, Trần Hạo thản nhiên nói: "Chuyện liên quan đến Trưởng lão Chủ sự thứ ba của phái Liệt Hải chúng tôi, Vương Khải Toàn, chúng ta hãy đợi sau đại hội giám bảo rồi hãy bàn, được chứ?" Nói rồi, ánh mắt Trần Hạo quét một vòng xung quanh, gia chủ Phong Sào Tượng lập tức hiểu ra.

Lúc này cô ta mới nhận ra, vừa rồi vì đột nhiên nghe được tin tức của Vương Khải Toàn, nhất thời không kìm được đã hỏi Trần Hạo ngay trước mặt mọi người.

Cô ta bèn gật đầu, rồi quay về khu riêng.

Một lát sau, Băng Luân cùng với Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, ôm một chiếc hộp gấm không lớn lắm, đi lên đài đấu bảo.

Chỉ thấy cô cũng chắp tay chào: "Các vị, tuy nghĩa phụ tôi là thủ lĩnh Mạc Kim đương đại, nhưng ông ấy và Vương thúc đã mất tích gần hai mươi năm." "Cho nên, hôm nay phái Mạc Kim sẽ do tôi thay mặt nghĩa phụ, trình diễn trân bảo cho các vị xem." Lời vừa dứt, Băng Luân liền đặt hộp gấm lên bàn, mở nắp lấy ra một chiếc vương miện vàng khảm một viên trân châu đường kính hai ly.

Ngay sau đó, cô lại lấy ra từ trong hộp một viên ngọc thạch hình cầu, đường kính khoảng mười lăm ly, trông như một con mắt đặt lên bàn.

Tất cả mọi người có mặt đều không dám lơ là, tuy khoảng cách khá xa, nhưng mọi người chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết hai món đồ này tuyệt không phải là vật tầm thường.

Lúc này, Băng Luân lại lên tiếng: "Các vị, chiếc vương miện vàng và con mắt ngọc thạch này là bảo bối mà nghĩa phụ tôi và Vương thúc

đã theo Hạo gia mang ra từ lăng mộ nữ vương trong thành cổ Tinh Tuyệt." "Nước Tinh Tuyệt chắc hẳn các vị đều biết, đó là nước Tinh Tuyệt tồn tại ở Tây Vực cổ đại vào thời kỳ Tây Kinh hơn hai ngàn năm trước." "Chiếc vương miện vàng này là vương miện của Nữ vương Tinh Tuyệt.

Còn về Ngọc Thạch Chi Nhãn, có lẽ mọi người không hiểu rõ lắm." "Nước Tinh Tuyệt ở Tây Vực cổ đại do tộc Quỷ Động thành lập, tộc Quỷ Động sùng bái con mắt." "Họ tin rằng, thông qua sức mạnh thần bí của con mắt, có thể mở ra không gian chưa biết, thậm chí có thể đạt được sức mạnh to lớn." "Ngọc Thạch Chi Nhãn trong tay tôi chính là con mắt khổng lồ do Nữ vương Tinh Tuyệt ra lệnh dùng ngọc thạch đỉnh cấp, kết hợp với thủ pháp đặc thù để luyện chế." Nói xong, Băng Luân thấy mọi người dưới đài không kinh ngạc như khi xem mặt nạ vàng của Vạn Nô Vương lúc nãy.

Băng Luân mỉm cười, rồi bảo Vương Diệu đi trao đổi với nhân viên của Đấu Bảo Lâu.

Một lát sau, bên trong Đấu Bảo Lâu vốn đèn đuốc huy hoàng liền tắt đi chín mươi phần trăm ánh sáng.

Chỉ có ánh sáng ở Thượng Bát Tọa và trong các phòng khách quý được giữ lại, còn đại sảnh tầng một lập tức chìm vào bóng tối.

Trong lúc các nhân sĩ giang hồ còn đang bối rối, đột nhiên có một gã la lớn: "Ái chà!

Mọi người mau nhìn lên đài đấu bảo!" Lời vừa dứt, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về đó.

Trong chốc lát, tiếng kinh hô vang lên không ngớt.

Nguyên lai, viên trân châu ở giữa chiếc vương miện Nữ vương Tinh Tuyệt đặt trên đài đấu bảo lúc này đang tỏa ra ánh sáng trắng dịu

nhẹ.

Bên cạnh đó, Ngọc Thạch Chi Nhãn màu xanh trắng xen kẽ, do ánh sáng từ viên trân châu phát ra, cũng phản chiếu một vùng ánh sáng xanh huyền ảo.

Điều quan trọng nhất là, mọi người chỉ mới nhìn vào con mắt đó, liền cảm thấy tâm thần hoảng hốt, lửa giận trong lồng ngực lập tức cuộn trào.

Trong lúc các nhân sĩ giang hồ bị cảm xúc cuồng bạo đó ảnh hưởng, Băng Luân vội vàng dùng hộp gấm đậy Ngọc Thạch Chi Nhãn lại.

Trong nháy mắt, cảm xúc cuồng bạo trong lòng các nhân sĩ giang hồ liền biến mất không dấu vết.

Chưa đợi mọi người phản ứng, đèn trong Đấu Bảo Lâu lại sáng bừng, ánh sáng dịu nhẹ của viên trân châu trên vương miện Nữ vương Tinh Tuyệt cũng lập tức biến mất.

Nửa lúc sau, Lôi Lịch đột nhiên kinh hãi hét lên: "Trời ơi!" "Viên trân châu trên vương miện Nữ vương Tinh Tuyệt đó là dạ minh châu thật sự!" "Còn Ngọc Thạch Chi Nhãn kia có khả năng mê hoặc cảm xúc của con người!" "… Mẹ kiếp, thật quá thần kỳ!

Quá quỷ dị!" Ngay sau đó, bên trong Đấu Bảo Lâu lại vang lên tiếng kinh thán của mọi người.

Băng Luân đắc ý lấy Ngọc Thạch Chi Nhãn ra lần nữa, đặt bên cạnh vương miện vàng rồi nói: "Tuy Hạo gia nói mỗi nhà chúng tôi hiến một món bảo vật, nhưng thực tế phái Mạc Kim chúng tôi có hai món." "Lai lịch của bảo vật tôi đã nói rõ lúc nãy, còn năng lực của chúng, chắc hẳn các vị cũng đã được chứng kiến." "Vậy thì tiếp theo, xin mời đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu tiếp quản." Đại tổng quản,

người đã được chứng kiến mặt nạ vàng bảy màu, lúc này suýt chút nữa đã ngây người.

Vạn lần không ngờ, mấy món bảo bối Trần Hạo tiện tay lấy ra lại là những trân bảo đỉnh cấp như vậy.

Chương 526

Nhưng ngay sau đó, ông ta phấn khích hô lên: "Trân bảo của phái Mạc Kim, vương miện vàng dạ minh châu của Nữ vương Tinh Tuyệt, cùng với Ngọc Thạch Chi Nhãn thần kỳ, lần này được gộp làm một vật phẩm đấu giá." "Giá khởi điểm năm mươi triệu, mỗi lần tăng giá năm triệu, đấu giá bắt đầu!" Lời vừa dứt, các nhân sĩ giang hồ ở tầng một đã bắt đầu điên cuồng ra giá.

Ngay cả Dương Chí, người lúc trước đã im hơi lặng tiếng, lúc này cũng lại tranh giành với Lôi Lịch, nhưng khu riêng của Phong Sào Tượng thì lại im phăng phắc, không hề ra giá.

Trần Hạo dĩ nhiên biết, gia chủ Phong Sào Tượng vì đột nhiên biết được tình hình của Vương Khải Toàn nên không còn hứng thú với đại hội giám bảo lần này nữa.

Lúc này, Vạn Kiệt lại cười lớn nói: "Hạo gia, Hạo gia, một khi ra tay quả nhiên phi phàm." "Vương miện dạ minh châu và Ngọc Thạch Chi Nhãn còn quý giá và hiếm có hơn mặt nạ bảy màu lúc trước nhiều, hôm nay thật quá may mắn!" Nói xong, gã trực tiếp đưa ra giá ba trăm triệu.

Nhưng Trương Nhật Sơn ở khu riêng của Cửu Môn lúc này lại cứ nhìn chằm chằm vào Ngọc Thạch Chi Nhãn, mày nhíu chặt, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Một lát sau, ông ta vén rèm châu bước ra, chắp tay với Vạn Kiệt ở khu riêng của Tá Lĩnh: "Vạn thủ lĩnh, Ngọc Thạch Chi Nhãn có tác dụng lớn đối với hiệp hội Cửu Môn chúng tôi, nếu có thể, xin Vạn thủ lĩnh nể mặt." "Sau khi Trương mỗ tôi đoạt được, tôi sẽ giữ lại Ngọc Thạch Chi Nhãn, còn chiếc vương miện dạ minh châu kia sẽ

tặng cho Vạn thủ lĩnh, thế nào?" Nghe vậy, Vạn Kiệt lập tức uất ức.

Món mặt nạ vàng bảy màu trước đó đã nhường cho Phong Sào Tượng, bây giờ Trương Nhật Sơn lại mở lời.

Điều uất ức nhất là, quan hệ của gã và Trương Nhật Sơn không tệ, ở giữa lại có Trần Hạo duy trì, thật không tiện từ chối.

Nhưng cũng may Trương Nhật Sơn bằng lòng tặng lại vương miện dạ minh châu, nên Vạn Kiệt suy nghĩ một lát rồi lớn tiếng đồng ý.

Ngay sau đó, Trương Nhật Sơn bắt đầu ra giá, cái khí thế một đi không trở lại, bá đạo tuyệt đối kia khiến tất cả mọi người có mặt đều nhận ra, ông ta thế nào cũng phải có được nó.

Thấy cảnh này, Trần Hạo bước ra cười hỏi: "Định dùng Ngọc Thạch Chi Nhãn để hoàn thành kế hoạch à?" Trương Nhật Sơn đang đấu giá nghe vậy liền giật mình, nhưng ngay sau đó khi nghĩ đến thuật bói toán xuất thần nhập hóa của Trần Hạo, ông ta liền cười khổ bất đắc dĩ: "Đúng là không có chuyện gì giấu được Hạo gia ngài.

Đúng vậy, tôi định dùng hiệu ứng đặc biệt của Ngọc Thạch Chi Nhãn để hoàn thành kế hoạch mà Đại Phật Gia năm đó chưa hoàn thành hết." Trần Hạo nghe vậy mỉm cười, thầm nghĩ quả nhiên không ngoài dự đoán, rồi gật đầu quay về khu riêng.

Với sự nhường bộ của Vạn Kiệt bên Tá Lĩnh, sự hồn bay phách lạc của gia chủ Phong Sào Tượng, cùng với sự ẩn mình của Dương Chí và sự chịu thua của Lôi Lịch, tất cả các nhân sĩ giang hồ có mặt đều không thể cạnh tranh với Trương Nhật Sơn.

Cuối cùng hai món trân bảo đã bị Trương Nhật Sơn đoạt được với giá chín trăm triệu.

Ngay lúc tất cả các nhân sĩ giang hồ đang than thở vì đã bỏ lỡ trân

bảo, Hồng Cô liền dẫn theo bốn môn nhân Liệt Hải, khiêng một chiếc hộp gấm lớn hình vuông một mét, đi thẳng lên đài đấu bảo.

Thấy Hồng Cô dẫn người khiêng hộp gấm lên đài đấu bảo, những nhân sĩ giang hồ vốn đang không ngừng than thở vì đã bỏ lỡ bảo vật, tất cả đều phấn chấn trở lại.

Họ hiểu rõ, hôm nay Trần Hạo muốn chứng minh rằng phái Liệt Hải có đủ tư cách chiếm một ghế trong Thượng Bát Tọa, vậy thì những bảo vật lấy ra hôm nay ít nhất cũng phải cùng một đẳng cấp.

Trước đó, phái Liệt Hải chỉ gọi là "ném gạch dẫn ngọc" mà đã lấy ra chiếc mặt nạ vàng bảy màu là biểu tượng vương quyền của Vạn Nô Vương nước Đông Hạ.

Sau đó, Băng Luân đại diện cho Mạc Kim lại lấy ra hai món là vương miện vàng dạ minh châu và Ngọc Thạch Chi Nhãn quỷ dị của cổ quốc Tinh Tuyệt.

Vậy thì tiếp theo, không cần nói cũng biết bảo vật của Hồng Cô đại diện cho Tá Lĩnh và Tuyết Lệ Dương đại diện cho Bàn Sơn chắc chắn sẽ còn khủng hơn nữa!

Lúc này, Hồng Cô dẫn theo bốn môn nhân Liệt Hải, khiêng chiếc hộp gấm lớn đi lên đài đấu bảo.

Chưa đợi mọi người phản ứng, vị "sỏa đại tỷ" tính tình thẳng thắn nóng nảy này đã trực tiếp giật tung nắp hộp.

Hai tay xách theo một bộ áo giáp vàng kiểu dáng cổ xưa, mang đậm phong cách Tây Vực, "loảng xoảng", trực tiếp đặt xuống đài đấu bảo!

Những nhân sĩ giang hồ vốn đang tràn đầy mong đợi, vừa thấy hai bộ áo giáp vàng này, lập tức ngơ ngác.

Lôi Lịch thì thầm với thuộc hạ bên cạnh: "Hai bộ áo giáp vàng

đậm phong cách Tây Vực này tuy cũng là hàng hiếm có, nhưng có phải là kém hơn ba món bảo bối trước quá nhiều rồi không?" Ngay cả Trương Nhật Sơn, Vạn Kiệt, Dương Chí và đông đảo nhân sĩ giang hồ cũng đều không hiểu nổi.

Lúc này, Hồng Cô lớn tiếng nói: "Các vị, tôi tên Hồng Cô, trước đây là thuộc hạ của tổng bả đầu Trần Ngọc Lâu của Tá Lĩnh, sau này gả cho Trần Hạo mới trở thành Hộ pháp Sứ giả của Liệt Hải." "Nhưng hôm nay tôi đã lấy thân phận Tá Lĩnh Lực Sĩ lên đài, tự nhiên sẽ không tùy tiện lấy mấy món đồ rách nát ra lừa gạt mọi người." "Bảo vật này là hai bộ áo giáp vàng của một cổ quốc Tây Vực, mọi người không tò mò sao, hai bộ áo giáp này rốt cuộc có gì đặc biệt?" Nhưng cô hoàn toàn không cho mọi người thời gian đặt câu hỏi, liền nói tiếp: "Lời thừa tôi không nói nhiều, để tôi giải đáp cho mọi người." "Vào thời Xuân Thu Chiến Quốc hơn 2400 năm trước, ở Tây Vực có nước Côn Luân Sát, bị Hắc Hãn tiêu diệt." "Dư bộ theo Cổ Tượng vương chạy trốn vào một cổ quốc ở sa mạc phía tây tên là Tháp Mộc Đà.

Nữ vương Tháp Mộc Đà là Xà Mẫu và Cổ Tượng vương yêu nhau, bèn tặng cho ông ta Vẫn Ngọc Kim Giáp." "Hai bộ áo giáp vàng Tây Vực trong tay tôi chính là do chị em tôi cùng Trần Hạo lấy được từ trong mộ của Nữ vương Xà Mẫu ở Tháp Mộc Đà, Tây Vực." "Mọi người đừng tưởng rằng, hai bộ áo giáp vàng này ngoài chủ nhân là Cổ Tượng vương và Xà Mẫu ra thì không có gì quý giá khác." "Tôi muốn nói là, tuy hai bộ áo giáp này không được khảm các loại bảo thạch, cũng không có năng lực thần kỳ." "Nhưng các vị hãy xem, viên ngọc trắng hình tròn trên hai bộ giáp này là vẫn ngọc từ ngoài trái đất, đó cũng là nguồn gốc của cái tên Vẫn Ngọc Áo Giáp." "Điểm quý giá nhất của hai bộ áo giáp này chính là vẫn ngọc trên đó.

Công hiệu của vẫn ngọc chỉ có một, đó là có thể giúp người đeo

kéo dài tuổi thọ!" "Tuy vẫn ngọc không thể khiến người ta trường sinh bất lão, nhưng chỉ cần đeo lâu dài, kéo dài tuổi thọ thêm vài chục năm là hoàn toàn có thể làm được." "Được rồi, bảo vật mà tôi đại diện cho phái Tá Lĩnh hiến tặng, xin được giới thiệu đến đây là hết." Nghe vậy, đừng nói là các nhân sĩ giang hồ, ngay cả Lôi Lịch, Dương Chí, đám người Phong Sào Tượng cùng với Trương Nhật Sơn, Vạn Kiệt cũng đều kinh ngạc đến ngây người.

Tuy mấy món bảo vật trước đó vô cùng quý giá, nhưng so với bảo vật có thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ thêm vài chục năm thì thật sự kém xa quá nhiều.

Thế là khi đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu tuyên bố giá khởi điểm, các nhân sĩ giang hồ như phát điên, liều mạng ra giá.

Trong nháy mắt, giá đấu giá của hai bộ Vẫn Ngọc Áo Giáp đã tăng vọt lên 1.2 tỷ.

Lúc này, Vạn Kiệt nhìn về phía khu riêng của Cửu Môn và Phong Sào Tượng, nói: "Trương hội trưởng, gia chủ Phong Sào Tượng, lúc nãy Vạn mỗ tôi đã nhường liên tiếp, lần này có lẽ không thể tranh với Vạn mỗ tôi được rồi." Trương Nhật Sơn, người vốn có biệt danh Trương Bách Tuế, chỉ mỉm cười rồi gật đầu đồng ý.

Gia chủ Phong Sào Tượng cũng vì mối quan hệ với Trần Hạo mà nể mặt Vạn Kiệt.

Rốt cuộc, điều cô ta quan tâm nhất hiện giờ là tin tức về Vương Khải Toàn, tức Vương Bàn Tử.

Lúc này, Hồng Cô đột nhiên lại nói: "Các vị, Trần Hạo trước đó đã dặn dò." "Vì tôi lấy thân phận Tá Lĩnh Lực Sĩ lên đài hiến bảo, vậy thì phải nể mặt thủ lĩnh đương đại của Tá Lĩnh." "Cho nên, bất luận giá đấu giá của hai bộ áo giáp là bao nhiêu, thủ lĩnh Tá Lĩnh Vạn Kiệt đều có tư cách mua trước với giá tương đương." "Điều kiện này, Đấu

Bảo Lâu cũng đã đồng ý." Nghe vậy, Vạn Kiệt cười đến mang tai.

Gã há to miệng la lên: "Hạo gia, ngài quả nhiên quá đỉnh, Hồng Cô nãi nãi, đa tạ!" Ngay sau đó, gã hùng hồn tuyên bố: "Các vị, hôm nay Tá Lĩnh Vạn Kiệt tôi thế nào cũng phải có được nó, lại có điều kiện này của Hạo gia ủng hộ." "Chỉ cần các vị ra giá, Vạn Kiệt tôi, Vạn Chấn Tông đều theo, cho dù có đập nồi bán sắt, hôm nay Vẫn Ngọc Áo Giáp tôi cũng phải lấy cho bằng được!" Nghe đến đây, các nhân sĩ giang hồ đều hết hy vọng.

Không nói đến việc Vạn Kiệt có Trần Hạo ủng hộ, chỉ riêng về mặt tiền bạc, trong số những người có mặt, không có mấy nhà có thể so bì được.

Trương Nhật Sơn và Phong Sào Tượng đều đã đồng ý rút lui khỏi cuộc cạnh tranh.

Cho nên, hiện tại người duy nhất có thể tranh giành một chút cũng chỉ có Dương Chí của Sơn Bàn Sơn, còn Lôi Lịch của Hải Bàn Sơn, xin lỗi, nếu là cha của hắn, Lôi Tiên Minh, thì may ra còn có thể chen vào.

Nhưng Lôi Lịch căn bản không thể huy động được nhiều tiền như vậy để tranh giành!

Cùng lúc đó, Dương Chí vốn định tranh Vẫn Ngọc Áo Giáp, nhưng nhìn tình thế hiện tại, e rằng chỉ có đem toàn bộ vốn lưu động hiện có của Sơn Bàn Sơn ném vào mới có khả năng so kè với Vạn Kiệt.

Nhưng hắn không dám có hành động lớn như vậy, huống hồ còn đang hợp tác với Câu Thi Pháp Vương, bây giờ nếu quá nổi bật, khó đảm bảo không xảy ra sự cố.

Bất đắc dĩ, Dương Chí cũng chỉ có thể uất ức từ bỏ.

Thế là không lâu sau, Vạn Kiệt vui vẻ đoạt được Vẫn Ngọc Áo Giáp với giá 1.5 tỷ.

Ngay sau đó, gã chắp tay nói: "Đa tạ Hạo gia đã nhắc nhở và giúp đỡ trước đó, nếu không có ngài, e rằng tiểu Vạn tôi không có nhiều tiền để đoạt bảo bối!" Trần Hạo thản nhiên cười: "Cậu là cháu rể của Ngọc Lâu huynh, lại là nửa đệ tử của tôi, người nhà với nhau không cần nói những lời vô ích đó." Lúc này, mọi người liền phát hiện, Tuyết Lệ Dương, người cuối cùng đại diện cho phái Bàn Sơn, đang ôm một chiếc hộp gấm nhỏ, thong thả đi về phía đài đấu bảo.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người có mặt đều như được tiêm máu gà, chăm chú nhìn vào chiếc hộp gấm trong lòng Tuyết Lệ Dương.

Bởi vì họ thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc là trọng bảo gì mà có thể xếp sau cả bảo vật có thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ.

Lẽ nào, món bảo vật này còn quý giá hơn nữa sao?

Thấy ánh mắt của tất cả mọi người trong sảnh đều tập trung vào chiếc hộp gấm trong lòng, Tuyết Lệ Dương mỉm cười nói: "Tôi tên là Tuyết Lệ Dương, sứ giả hộ pháp của phái Liệt Hải, chắc hẳn mọi người đã biết." "Nhưng ông ngoại tôi, Chá Cô Tiếu Dương Thiệu, cũng từng là khôi thủ tiền nhiệm của phái Bàn Sơn." "Vì vậy, từ sau khi ông ngoại qua đời, tôi đã kế thừa thân phận khôi thủ Bàn Sơn đương đại." "Hôm nay sở dĩ tôi là người cuối cùng xuất hiện, là vì ý của Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo." "Tuy rằng phái Bàn Sơn hiện tại chỉ còn lại một mình tôi là môn nhân, nhưng bất kể là phái Liệt Hải hay là Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn, đều xuất phát từ cùng một mạch Bàn Sơn Đạo Nhân." "Cho nên, cơ hội hiến bảo cuối cùng hôm nay, Trần Hạo thiên sư đã giao cho tôi." Tuyết Lệ Dương học theo dáng vẻ của những nhân sĩ giang hồ, chắp tay ôm quyền làm một vòng chào xung quanh.

Thấy cảnh này, tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều vội vàng ôm quyền đáp lễ.

Thậm chí có kẻ như tên ngốc Lôi Lịch còn lớn tiếng hô: "Dương phu nhân nói không sai chút nào, Hạo gia làm vậy cũng vô cùng chu đáo." Các nhân sĩ giang hồ khác cũng liên tiếp lên tiếng hưởng ứng, tỏ ra cực kỳ tán thành lời của Lôi Lịch.

Chương 527

Đến đây, bất luận mạch Bàn Sơn Đạo Nhân có phải chỉ còn lại một mình Tuyết Lệ Dương hay không, thì địa vị giang hồ của họ từ hôm nay trở đi, ít nhất cũng sẽ ngang hàng với phái Liệt Hải.

Còn về Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn, lại càng không thể so sánh.

Không còn cách nào khác, sau này bất kể ai bàn luận về Bàn Sơn Đạo Nhân, đều phải thừa nhận một điều.

Môn phái trộm mộ đệ nhất Hoa Hạ là phái Liệt Hải, cũng chỉ là một nhánh phát triển từ mạch Bàn Sơn Đạo Nhân mà ra.

Huống hồ chi là Sơn Bàn Sơn và Hải Bàn Sơn chỉ học được lớp da lông bên ngoài?

Dương Chí ngồi trong phòng khách quý ở lầu một, lúc này hận đến mức răng sắp nghiến nát.

Vốn dĩ hắn đã bất mãn với việc Sơn Bàn Sơn chỉ là một nhánh của Bàn Sơn Đạo Nhân, nếu không hôm nay cũng đã không liên tục khiêu khích Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo.

Nhưng vạn lần không ngờ, sự việc qua tay Trần Hạo sắp đặt, bất kể Dương Chí của Sơn Bàn Sơn có thừa nhận hay không, thì tất cả mọi người trên giang hồ đều đã công nhận Sơn Bàn Sơn chẳng qua chỉ là một 'thằng em' mà thôi.

Tức đến suýt hộc máu, Dương Chí hằn học lườm Lôi Lịch một cái rồi nói: "Dương phu nhân, nói nhiều về chuyện thân phận cũng không có ý nghĩa gì, nếu hôm nay đã lên đài Đấu Bảo để hiến bảo nhằm thể hiện thực lực của phái Liệt Hải, vậy thì mời mau chóng hiến bảo đi!" Tuyết Lệ Dương tỏ ra không hề để tâm, cười khẩy đáp: "Được, nếu

đã vậy, tôi sẽ không lãng phí thời gian quý báu của mọi người nữa." Lời vừa dứt, Tuyết Lệ Dương liền đặt hộp gấm lên bàn, ngay sau đó mở nắp, hai tay đưa vào, từ bên trong cầm ra một chiếc ấn tỳ bằng ngọc màu máu, đường kính khoảng mười centimet.

Dương Chí vốn đang vô cùng lo lắng Tuyết Lệ Dương sẽ lấy ra một món trọng bảo, sau khi nhìn kỹ một lúc liền cười nói: "Dương phu nhân, phái Bàn Sơn muốn thay mặt Liệt Hải Thiên Sư Hạo gia, thể hiện thực lực chiếm giữ một trong bốn ghế của Thượng Bát Tọa." "Trước đó dù là Liệt Hải, Tá Lĩnh hay Mạc Kim, đều đã lấy ra những món trọng bảo." "Chiếc ấn tỳ ngọc huyết này, tuy trông có vẻ lâu đời, có lẽ là ấn tỳ của hoàng đế triều đại nào đó, nhưng e rằng không đủ để làm trọng bảo kết thúc chương trình đâu nhỉ?" Nghe vậy, tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều xì xào bàn tán.

Bởi vì họ cũng cảm thấy chiếc ấn tỳ mà Tuyết Lệ Dương lấy ra có phần làm mất mặt.

Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt ngồi trên ghế chuyên dụng của Thượng Bát Tọa lúc này cũng có chút lo lắng, dù sao hai người cũng không hy vọng Trần Hạo và Tuyết Lệ Dương sẽ mất mặt ở khâu cuối cùng này.

Doãn Nam Phong ngồi cạnh Trần Hạo liền hỏi: "Lão công, chẳng lẽ trong tay anh không còn bảo bối nào khác sao?

Lại để chị Dương cầm một cái ấn tỳ lên đó?" "Thật sự không được thì lấy một đống thất thải dạ minh châu từ biển sâu ra cũng đủ để trấn áp rồi." Trần Hạo chỉ mỉm cười mà không giải thích, ngược lại A Ninh và Tô Nan bên cạnh lại cười khúc khích, ghé tai thì thầm với Doãn Nam Phong một lúc.

Ngay lập tức, Doãn Nam Phong lộ ra vẻ mặt 'thì ra là thế'.

Lúc này, nhìn thấy mọi người trong Đấu Bảo Lâu đều đang bàn

tán xôn xao, Tuyết Lệ Dương chẳng hề bận tâm mà chỉ mỉm cười: "Được rồi, đồ vật tôi đã lấy ra, vậy tiếp theo, tôi sẽ giới thiệu cho các vị lai lịch và sự thần kỳ của chiếc ấn tỳ này." Nghe vậy, tất cả nhân sĩ giang hồ đều vội vàng im lặng, ánh mắt tò mò và khó hiểu đổ dồn về phía đài Đấu Bảo.

Chỉ thấy Tuyết Lệ Dương một tay nâng chiếc ấn tỳ bằng ngọc màu máu, nói: "Hơn 2200 năm trước, ở Vân Nam có cổ quốc Điền từng là ba quận mà nhà Tần thiết lập." "Cuối thời Tần thiên hạ đại loạn, những người dân cổ quốc Điền tín ngưỡng tà thần vì muốn tránh loạn đã rời đi, dìu già dắt trẻ di cư đến sống trong núi sâu bên bờ sông Lan Thương." "Sau đó, khu vực này thực hiện chính sách bế quan tỏa cảng, tự lập làm vua, tách khỏi chính quyền trung ương, mãi đến thời Hán Vũ Đế mới bị bình định trở lại." "Thủ lĩnh của bộ phận người này liền tự xưng là Hiến Vương.

Chiếc ấn tỳ bằng ngọc trong tay tôi, chính là do tôi và mấy chị em theo Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo mang ra từ mộ Hiến Vương ở Vân Nam." Vừa nghe là ấn tỳ của một chính quyền tự lập làm vua ở phương Nam hơn hai nghìn năm trước, tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều không ai lên tiếng.

Xét về bối cảnh của chiếc ấn tỳ này, tại các đại hội giám bảo của Đấu Bảo Lâu từ trước đến nay, nó đều có thể được coi là trọng bảo kết thúc chương trình.

Nhưng trong tình hình hôm nay, tất cả nhân sĩ giang hồ đều cảm thấy, thực sự vẫn còn thiếu một chút gì đó.

Ngay khi Dương Chí đang đắc ý, định bụng bỏ đá xuống giếng, để Trần Hạo và mọi người mất mặt một phen, thì bốn môn nhân phái Liệt Hải đã rời đi lúc trước, lúc này khiêng một chiếc thùng kính lớn trong suốt hình vuông một mét đi lên đài Đấu Bảo.

Bên trong chiếc thùng kính khổng lồ chứa đầy nước trong vắt.

Khi các môn nhân phái Liệt Hải đặt chiếc thùng kính lớn lên đài Đấu Bảo, Tuyết Lệ Dương liền trực tiếp lên tiếng, không cho Dương Chí bất kỳ cơ hội nào.

"Các vị, có phải đều cảm thấy rằng, dù ngọc tỷ màu máu này đúng là ấn tỳ của Hiến Vương, cũng không phải là trọng bảo đúng không?" Sau đó Tuyết Lệ Dương cười ha hả: "Nếu thật sự là như vậy, các vị nghĩ Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo có để tôi mang nó ra không?" "Ở đây, tôi sẽ giải thích rõ cho mọi người, ngọc tỷ trong tay tôi, vốn không phải màu máu, mà là một khối dương chi bạch ngọc được điêu khắc thành." "Nhưng điều tôi không ngờ tới là, chiếc ấn tỳ này trong mộ Hiến Vương đã gặp một số sự cố bất ngờ, bị máu tươi nhuộm thành màu máu thấm toàn phần." "Sau gần hai nghìn năm được địa khí nuôi dưỡng, nó không những không giống những loại cổ ngọc thông thường bị chôn trong mộ cổ, biến thành loại sinh khanh ngọc thô ráp vô hồn, mà ngược lại đã trở thành Ngọc tỷ Đằng Long Vương thấm máu toàn phần cấp thoát thai!" "Hôm nay, tôi sẽ để mọi người chứng kiến sự thần kỳ của Ngọc tỷ Đằng Long Vương thấm máu toàn phần cấp thoát thai." Lời vừa dứt, Tuyết Lệ Dương liền nhận lấy một chiếc kẹp cán dài từ một môn nhân phái Liệt Hải, kẹp lấy ấn tỳ và nhẹ nhàng đặt vào trong thùng kính lớn.

Trong lúc mọi người còn đang không hiểu chuyện gì, bỗng nhiên nhìn thấy nước trong chiếc thùng kính lớn vốn trong vắt trên đài Đấu Bảo, dường như bị máu tươi nhuộm đỏ, trong nháy mắt toàn bộ nước trong thùng kính đều biến thành màu đỏ bán trong suốt.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo xuất hiện, lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều phải trợn mắt há mồm!

Giờ phút này, không chỉ tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều kinh

ngạc tột độ, mà ngay cả Trương Nhật Sơn, Vạn Kiệt, đám người Phong Sào Tượng, cùng với Dương Chí và Lôi Lịch của các môn phái lớn cũng đều ngây người.

Chỉ thấy con rồng bay được điêu khắc trên ngọc tỷ màu máu, vốn được Tuyết Lệ Dương đặt vững vàng trong thùng nước kính trong suốt hình vuông một mét, lúc này dường như sống lại, không ngừng cuộn mình lên xuống trong làn nước đỏ như máu.

Có thể nói, nếu lúc này có ai bảo con rồng bay được điêu khắc trên ngọc tỷ sắp bay ra khỏi thùng nước, tuyệt đối sẽ không có ai phản bác.

Dương Chí ngây ngốc nhìn con rồng 'sống lại' trong thùng nước, miệng không ngừng lẩm bẩm: "…Làm sao có thể như vậy?!" "Ngọc tỷ của Hiến Vương kia chẳng phải là vật chết sao, làm sao có thể xảy ra chuyện như thế này?" Lúc này, thấy vẻ mặt ngơ ngác của mọi người, đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu lớn tiếng cười nói: "Các vị, chiếc Ngọc tỷ Đằng Long Vương bằng ngọc thấm máu toàn phần cấp thoát thai này của Hiến Vương, trước đó đã được 'Thần Tiên Nhãn' của Đấu Bảo Lâu chúng tôi giám định." "Sở dĩ xuất hiện cảnh tượng thần kỳ như vậy, là vì ngọc khí thấm máu toàn phần cấp thoát thai đều có đặc điểm này." "Chỉ cần đặt ngọc khí thấm máu toàn phần cấp thoát thai vào trong nước trong, sẽ trực tiếp phản chiếu ra cảnh tượng thần kỳ của hình dạng được điêu khắc trên ngọc khí đó." "Tất nhiên, đây đều là do ngọc khí thấm máu toàn phần cấp thoát thai, thông qua tác dụng của nước và quang học, tạo ra hiệu ứng thị giác, chứ không phải con rồng bay trên ngọc tỷ thật sự sống lại." Lời vừa dứt, Tuyết Lệ Dương liền vui vẻ dùng kẹp cán dài lấy ngọc tỷ của Hiến Vương ra khỏi thùng nước lớn.

Trong nháy mắt, con rồng bay trong làn nước đỏ như máu liền biến mất, thậm chí nước trong thùng kính cũng lập tức trở lại trong

vắt như ban đầu.

Cảnh tượng như vậy, một màn như thế, lập tức khiến tất cả mọi người có mặt đều phải lớn tiếng kinh ngạc tán thưởng!

"Trời đất ơi!

Ngọc tỷ Hiến Vương mà Liệt Hải Thiên Sư Hạo gia và Dương phu nhân lấy ra, đúng là báu vật vô giá!" "Ai nói không phải chứ!" "Tôi thấy lát nữa, chiếc ngọc tỷ Đằng Long bằng ngọc thấm máu toàn phần cấp thoát thai này, tuyệt đối sẽ bán được với giá trên trời!" Trong chốc lát, tiếng bàn tán của hàng trăm nhân sĩ giang hồ trong Đấu Bảo Lâu suýt nữa làm nổ tung nóc nhà.

Lôi Lịch đắc ý hét về phía phòng khách quý của Sơn Bàn Sơn: "Ê, cái thằng ẻo lả Dương Chí kia, lần này phục chưa?" "Với bảo bối mà Hạo gia và Dương phu nhân lấy ra, còn gì tốt hơn được nữa?" Dương Chí nghiến răng nghiến lợi lườm Lôi Lịch một cái, sau đó đảo mắt rồi cất tiếng cười lớn: "Ha ha!

Tại hạ hôm nay thật sự được mở rộng tầm mắt." "Không thể không thừa nhận, chiếc Ngọc tỷ Đằng Long Vương thấm máu toàn phần cấp thoát thai này của Dương phu nhân, quả thực là trọng bảo hiếm có trên đời.

Cho dù gọi là quốc bảo đỉnh cấp cũng không ngoa." "Nhưng có một điểm, tại hạ còn có chút nghi ngờ." Tuyết Lệ Dương hỏi một cách giễu cợt: "Ồ?

Vậy không biết Dương gia chủ của Sơn Bàn Sơn, rốt cuộc có nghi ngờ gì?" Dương Chí ôm quyền với tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt: "Các vị, với bối cảnh và sự thần kỳ của chiếc vương tỷ này, tại hạ cho rằng nó tuyệt đối mạnh hơn vẫn ngọc kim giáp, vương miện Tinh Tuyệt, Ngọc Thạch Chi Nhãn và mặt nạ vàng đá quý bảy màu của Vạn Nô Vương trước đó." "Nhưng có một điểm không biết các vị có

phát hiện ra không, đó là vẫn ngọc trên kim giáp của Cổ Tượng Vương và Xà Mẫu, theo lời của Hạo gia có thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ." "Còn chiếc vương tỷ Đằng Long của Hiến Vương này, tuy vô cùng quý giá và thần kỳ, nhưng dường như đối với chúng ta mà nói, không quan trọng bằng tính mạng phải không?" "Cho nên, tôi thấy từ điểm này mà xét, trân bảo mà Dương phu nhân đại diện cho phái Bàn Sơn hiến tặng, hình như vẫn kém một bậc thì phải?" Nghe vậy, những nhân sĩ giang hồ vốn không mấy đồng tình với quan điểm của hắn, lúc này lại bắt đầu thảo luận kịch liệt.

Dần dần, mọi người cũng đều tán thành cách nói của hắn.

Tuyết Lệ Dương sớm biết Dương Chí sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, khinh bỉ liếc hắn một cái rồi nói: "Các vị, xin hãy nghe tôi nói một lời." "Theo cách nói của Dương gia chủ Sơn Bàn Sơn, tôi cũng thừa nhận ngọc tỷ Hiến Vương kém vẫn ngọc kim giáp một bậc." "Nhưng trên thực tế, trong chiếc ấn tỳ này, còn có sự huyền bí mà mọi người không biết đấy." Nghe câu này, tất cả nhân sĩ giang hồ đều ngẩn người.

Ngay cả đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu cũng hỏi: "Dương phu nhân, vừa rồi khi 'Thần Tiên Nhãn' của chúng tôi giám định bảo vật, không hề thấy ngọc tỷ này có điểm gì đặc biệt khác cả." "Làm vậy, có thể sẽ làm mất uy tín của Đấu Bảo Lâu chúng tôi đấy." Tuyết Lệ Dương không hề bận tâm mà cười nói: "Thần Tiên Nhãn của quý lâu sở dĩ không nhìn ra, là vì trên chiếc ấn tỳ này, đã được Liệt Hải Thiên Sư Hạo gia dùng đạo gia pháp thuật trực tiếp khai quang." "Chiếc ấn tỳ được Hạo gia khai quang, không chỉ giữ lại được sự thần kỳ mà mọi người đã thấy trước đó, mà còn được gia trì thêm 'Tĩnh Tâm Chú', 'Phá Sát Chú' và 'Ngự Tà Chú'." "Nói không khách sáo, hiện tại chiếc ấn tỳ này đã là một món pháp khí khai quang cực phẩm." "Chỉ cần có ấn tỳ này bên người, bất kể là tà ma cấp thấp hay cương thi

cấp thấp, đều không thể đến gần." "Các vị có mặt ở đây chắc chắn đều rất am hiểu việc xuống đất đổ đấu, vậy thì chiếc ấn tỳ sau khi được khai quang này, rốt cuộc có tác dụng gì, không cần tôi phải nói nhiều nữa đúng không?" Nghe nói món bảo bối thần kỳ này được Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo khai quang thành pháp khí, đồng thời có tác dụng thần kỳ của 'Tĩnh Tâm Chú', 'Phá Sát Chú' và 'Ngự Tà Chú', trong chốc lát, đừng nói những nhân sĩ giang hồ khác phát điên, ngay cả Dương Chí, Lôi Lịch, thậm chí cả đám người Phong Sào Tượng cũng đều nắm chặt lấy thiết bị đấu giá của mình.

Đã quyết định rồi, chỉ cần bắt đầu đấu giá, bất kể giá cả thế nào, đều phải đập nồi bán sắt để giành lấy nó.

Nói không khách sáo, có bảo bối này, chẳng khác nào có thêm một mạng khi xuống mộ!

Thế là, khi buổi đấu giá bắt đầu, những tiếng ra giá nối tiếp nhau vang lên, lập tức bùng nổ.

Giá cả như tên lửa, tăng vọt một mạch, chỉ trong chốc lát đã đạt đến hơn 1,5 tỷ.

Nhưng điều khiến mọi người không hiểu là, Trương Nhật Sơn của hiệp hội Cửu Môn và khôi thủ Tá Lĩnh Vạn Kiệt Vạn Chấn Tông, những người trước đó vẫn tích cực tham gia đấu giá, lúc này lại im hơi lặng tiếng, không hề có động tĩnh gì.

Doãn Nam Phong ngồi cạnh Trần Hạo, ngạc nhiên hỏi: "Trương hội trưởng và Vạn tổng tiêu đầu sao vậy?" Vạn Kiệt cười ha hả: "Doãn phu nhân không biết đấy thôi, năm đó Hạo gia và ông ngoại tôi, Ngọc Lâu Công, là bạn tốt của nhau." "Trên Cự Mãng Chiến Y và thanh đoản kiếm mà Ngọc Lâu Công truyền lại, đều có đạo gia pháp chú do chính tay Hạo gia khai quang." "Trừ việc không có công hiệu rồng bay trong nước, Cự Mãng Chiến Y và đoản kiếm mà Ngọc Lâu

Công truyền lại còn thực dụng hơn cả chiếc ấn tỳ kia nhiều, tôi cần gì phải tranh giành với họ chứ?" Lời vừa dứt, Trương Nhật Sơn cũng cười nói: "Ta có huyết mạch Kỳ Lân, tuy không mạnh mẽ bằng huyết mạch Thanh Long của Hạo gia, nhưng vẫn có năng lực trường sinh bất lão và trừ tà tránh hung." "Huống hồ năm đó vì nguyên nhân của Đại Phật Gia nhà ta, Hạo gia đã đích thân ban cho một món đồ tứ thấm sắc khai quang." "Lý do cũng giống như Vạn tổng tiêu đầu, món đồ tứ thấm sắc khai quang của ta, tuy không có cảnh tượng thần kỳ rồng bay trong nước máu, nhưng hiệu quả pháp khí khai quang thì hoàn toàn giống nhau." Nghe vậy, Doãn Nam Phong vốn biết rõ tình hình của Trần Hạo và các cô gái, đương nhiên gật đầu hiểu ra.

Nhưng những nhân sĩ giang hồ khác sau khi nghe lời của Vạn Kiệt và Trương Nhật Sơn, đều kinh ngạc ngây người.

Họ đều không ngờ, quan hệ giữa hai người này và Trần Hạo lại thân thiết đến mức độ như vậy.

Sau đó, sau một hồi đấu giá kịch liệt, ngọc tỷ Đằng Long của Hiến Vương đã được Đấu Bảo Lâu mua lại với giá 3 tỷ.

Cảnh tượng đột ngột này, lập tức khiến các nhân sĩ giang hồ có mặt đều ngơ ngác.

Chương 528

Thấy mình đã vuột mất bảo vật, Lôi Lịch lại không ngừng châm chọc ở bên cạnh.

Dương Chí đột nhiên lớn tiếng hô: "Hạo gia, phái Liệt Hải quả nhiên thực lực hùng hậu, cho dù chiếm cả ba ghế chuyên dụng của Mạc Kim, Tá Lĩnh và Bàn Sơn, Dương Chí tôi cũng tuyệt không có ý kiến gì." "Nhưng, quý phái lấy Liệt Hải làm tên, lại tinh thông hai môn 'Bàn sơn điền hải thuật' và 'Phân sơn quật tử giáp' của mạch Bàn Sơn, hợp xưng là 'Bàn sơn chi thuật'." "Nhưng những món minh khí bảo vật mà Hạo gia ngài lấy ra, đều là từ các ngôi mộ cổ trên đất liền." "Tại hạ thực sự tò mò, lẽ nào Hạo gia ngài chưa từng dùng 'Bàn sơn điền hải thuật' để lấy được kỳ trân dị bảo nào từ dưới biển sao?" "Nếu thật sự như vậy, cái tên Liệt Hải của quý phái, e rằng danh bất phù thực!" Nghe vậy, Tiểu Vương Bàn Tử, Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha và một đám môn nhân phái Liệt Hải theo sau, tất cả đều nổi giận.

Họ liên tục bước ra khỏi rèm châu của ghế chuyên dụng, với vẻ mặt chỉ cần Trần Hạo ra lệnh một tiếng là sẽ xông lên xử lý Dương Chí.

Ngay cả Vạn Kiệt và Trương Nhật Sơn, lúc này cũng đều mang vẻ mặt tức giận bước ra.

Lúc này, Tuyết Lệ Dương trên đài Đấu Bảo, cùng với Hồng Cô, Lara, A Ninh, Tô Nan và Doãn Nam Phong trong phòng chuyên dụng, lại nhìn Dương Chí như nhìn một tên hề.

Trần Hạo còn châm một điếu thuốc, rít nhẹ một hơi rồi đứng sau lan can phòng chuyên dụng, cười tà dị.

“Nhóc con, nếu đã muốn mở mang tầm mắt, thì hôm nay tiểu gia ta sẽ cho ngươi được thấy.” Nói xong, Trần Hạo liền từ không gian trữ vật lấy ra một chiếc hộp gấm vuông nửa mét, trực tiếp ném cho đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu ở dưới lầu.

Đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu không nói hai lời, lập tức giao cho thuộc hạ nhanh chóng đi tìm Thần Tiên Nhãn giám định.

Trong chốc lát, trong lòng tất cả nhân sĩ giang hồ trong Đấu Bảo Lâu, trừ Trần Hạo và những người khác, đều đang suy đoán: “Dưới đáy biển?

Trọng bảo?” “Liệt Hải Thiên Sư Hạo gia, rốt cuộc sẽ lại mang đến cho mọi người bất ngờ gì đây?” Chẳng bao lâu, thuộc hạ của Đấu Bảo Lâu ôm hộp gấm chạy về, đồng thời cũng thông báo với tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt, bảo vật mà Trần Hạo lấy ra đã được Thần Tiên Nhãn giám định, có thể đưa ra đấu giá.

Thấy cảnh này, Trần Hạo liền gọi Vương Diệu đang ngồi cùng Băng Luân trong phòng chuyên dụng của Mạc Kim: “Tiểu Vương Bàn Tử, lần này cậu thay ta lên đài Đấu Bảo hiến bảo đi.” Nghe vậy, Vương Diệu lập tức kinh hỉ đứng dậy, sau đó vừa cười ha hả chạy ra khỏi phòng chuyên dụng, vừa lớn tiếng hô: “Hạo gia yên tâm, ngài cứ xem đây!” Một lát sau, Vương Diệu chạy như bay, trực tiếp lên đài Đấu Bảo.

Tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều vô cùng tò mò.

Không còn cách nào khác, trước đó Trần Hạo vì muốn chống lưng cho Tuyết Lệ Dương, Hồng Cô và Băng Luân, đã liên tiếp lấy ra mấy món báu vật vô giá.

Giờ đây lại bị Dương Chí ‘kích động’ phải lấy ra một món chí bảo dưới đáy biển còn lợi hại hơn, không khỏi khiến mọi người có mặt đều không ngừng đoán già đoán non, chí bảo dưới đáy biển rốt cuộc là

vật gì.

Tiểu Vương Bàn Tử cũng tò mò không kém, khẽ hỏi: "Hạo gia, lần này ngài lấy ra thứ gì vậy?

Thằng nhóc Vương Diệu có vấn đề gì không?" Trần Hạo mỉm cười: "Bàn Tử yên tâm đi, còn về món đồ, lát nữa sẽ biết." Lúc này, Vương Diệu đứng vững trên đài Đấu Bảo, cũng ôm quyền chắp tay làm một vòng chào xung quanh, và tự giới thiệu với mọi người có mặt.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp mở chiếc hộp gấm vuông nửa mét, hai tay đưa vào trong, nâng ra một chiếc vỏ sò đen dài hơn bốn mươi centimet, rộng mười lăm centimet đặt lên đài Đấu Bảo.

Thấy cảnh này, các nhân sĩ giang hồ vốn đang đoán già đoán non trong lòng lập tức ngẩn người.

Bởi vì vạn lần không ngờ, cái gọi là bí bảo dưới đáy biển của đại phái đệ nhất giới đổ đấu hiện nay, khôi thủ Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, lại là một cái vỏ sò đen to như vậy?!

Trong nháy mắt, Đấu Bảo Lâu vốn đang ồn ào náo nhiệt, lập tức im phăng phắc, cho dù có một cây kim rơi xuống đất, e rằng mọi người cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Nhưng ngay sau đó, 'ầm' một tiếng, những người đã phản ứng lại, liền vang lên những tiếng bàn luận còn lớn hơn cả trước đó.

Đặc biệt là Dương Chí, người trước đó gần như đã từ bỏ việc gây khó dễ cho Trần Hạo, lúc này dường như đã nhìn thấy lại ánh sáng.

Trương Nhật Sơn của Cửu Môn, Vạn Kiệt của Tá Lĩnh, thậm chí cả Phong Sào Tượng và Lôi Lịch của Hải Bàn Sơn, lúc này cũng đều ngơ ngác.

Bởi vì trong suy nghĩ của họ, nếu Trần Hạo đã dám lấy ra, thì nhất

định phải là bí bảo kinh thiên động địa, nếu không thì quá mất mặt thân phận Liệt Hải Thiên Sư.

Nhưng một cái vỏ sò đen to thì có ý nghĩa gì?

Trong sò có trân châu, những người có kiến thức ở đây đều biết rõ, nhưng dù là trân châu đỉnh cấp nhất, cũng không thể so sánh với những món minh khí quý giá trước đó!

Chẳng lẽ, Hạo gia định nhận thua sao?

Nhưng khi Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt liếc mắt nhìn qua, thì thấy.

Doãn Nam Phong và sáu cô gái khác, hay là Bàn Tử và Băng Luân, tất cả đều ngồi đó với vẻ mặt ung dung.

Trên mặt còn mang theo nụ cười giễu cợt, biết rõ con người Trần Hạo, Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt trong lòng đã yên tâm.

Nhưng đúng lúc này, gia chủ Sơn Bàn Sơn Dương Chí cuối cùng cũng tìm được cơ hội, trực tiếp từ phòng khách quý ở lầu một đi ra, cười ha hả nói: "Hạo gia, ngài đang đùa với tiểu tử tôi, và các vị kỳ nhân dị sĩ giang hồ có mặt ở đây sao?" "Nếu Hạo gia ngài gặp khó khăn, có thể coi như lời nói vừa rồi của tại hạ chưa từng nói, nhưng cũng không thể tùy tiện lấy ra một cái vỏ sò để lừa bịp mọi người chứ?" Giọng nói hắn vừa dứt, Lôi Lịch liền lớn tiếng hét lên: "Cái thằng ẻo lả Dương Chí kia nói bậy gì thế?!" "Phải biết rằng, Hạo gia là thiên sư khôi thủ của phái Liệt Hải, là đại lão danh chấn giới đổ đấu Viêm Quốc thời Dân Quốc, làm sao có thể lừa bịp mọi người chứ?" "Theo tôi thấy, cái vỏ sò lớn của Hạo gia nhất định là bảo bối, một món đại bảo bối!" Dương Chí khinh bỉ 'chậc' một tiếng, sau đó không thèm nhìn Lôi Lịch, liền xoay người tiếp tục nói với mọi người có mặt: "Các vị, tuy tại hạ tài sơ học thiển, nhưng cũng biết chút thường thức là trong sò có trân châu." "Tuy cái vỏ sò lớn của Hạo gia

kích thước không nhỏ, màu sắc cũng cực kỳ hiếm thấy, nhưng dù sao đi nữa, cũng chỉ là một cái vỏ sò thôi đúng không?" "Không nói đến lịch sử của cái vỏ sò, dù bên trong có dạ minh châu, so với mấy món minh khí đỉnh cấp trước đó, trong lòng mọi người chắc cũng rõ, rằng tuyệt đối không thể nào so sánh được đúng không?" "Cho nên, tại hạ cho rằng Hạo gia vì muốn cố tỏ ra mạnh mẽ, mới lấy ra một món bí bảo dưới đáy biển, thực sự có phần làm mất đi phong thái của đại phái đệ nhất giới đổ đấu, của khôi thủ Liệt Hải Thiên Sư!" Lời vừa dứt, tất cả nhân sĩ giang hồ trong Đấu Bảo Lâu đều tranh luận.

Có người cho rằng lời của Dương Chí là sai, có người lại cho rằng hắn nói đúng, tóm lại là các loại tranh luận không thống nhất.

Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt trong phòng chuyên dụng Thượng Bát Tọa ở lầu hai, lúc này sắc mặt cực kỳ khó coi.

Bởi vì trong lòng hai người lại bắt đầu không chắc chắn, tên Dương Chí này liên tục tìm Trần Hạo gây chuyện, trong lòng hai người đều bắt đầu suy tính, sau khi trở về nên chèn ép Sơn Bàn Sơn như thế nào.

Nhưng bất kể mọi người có mặt tranh luận thế nào, Trần Hạo và sáu cô gái, cùng với Tiểu Vương Bàn Tử và một đám môn nhân phái Liệt Hải, đều nhìn Dương Chí như nhìn một tên ngốc.

Đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu biết kết quả giám định của Thần Tiên Nhãn, chỉ có thể bất lực nhìn Dương Chí đang tự cho là mình thông minh mà lắc đầu.

Lúc này, Tiểu Vương Bàn Tử Vương Diệu im lặng hồi lâu, đột nhiên cười ha hả nói: "Dương Chí, lão tử biết mày không có ý tốt gì, cho nên vừa rồi sau khi lấy đồ vật ra, cố ý cho mày thời gian để tự do phát huy." "Không ngờ mày, thật đúng là tự chui đầu vào rọ!" "Nếu con ếch ngồi đáy giếng dám thách thức Hạo gia của ta, thì hôm nay

tiểu gia ta sẽ cho mày mở mang tầm mắt!" Lời vừa dứt, Vương Diệu liền mở cái vỏ sò đen lớn ra, hai mảnh vỏ sò trong nháy mắt liền tách làm đôi 'nằm' trên đài Đấu Bảo.

Ngay sau đó, mọi người có mặt liền thấy thịt sò bên trong hai mảnh vỏ đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ có hai viên trân châu đường kính khoảng 23 milimet, nằm yên vị bên trong.

Dương Chí vốn đang bị dọa cho tim đập loạn xạ, sau khi thấy cảnh này, lập tức cười lớn: "Vương Diệu, đây là thứ mà cậu nói là cho tôi mở mang tầm mắt sao?" "Tuy trân châu trong vỏ sò quả thực không nhỏ, nhưng so với dạ minh châu thì không thể nào sánh bằng, cùng lắm cũng chỉ là một đôi trân châu có phẩm chất không tồi mà thôi." "Nói đi nói lại, phái Liệt Hải dùng thứ này để cho các vị nhân sĩ giang hồ mở mang tầm mắt?

Chẳng phải là quá coi thường mọi người rồi sao?" Chưa đợi các nhân sĩ giang hồ tranh luận lần nữa, Vương Diệu liền phất tay, đồng thời khinh bỉ nói: "Đồ ngốc, bảo bối phải xem như thế này." Theo cái phất tay của Vương Diệu, đèn trong Đấu Bảo Lâu lại một lần nữa tắt ngấm.

Vì trước đó đã có một lần như vậy, nên các nhân sĩ giang hồ không bị dọa nữa.

Nhưng trong lúc mọi người không hiểu chuyện gì, bỗng nhiên phát hiện toàn bộ đài Đấu Bảo đột nhiên tỏa ra một vầng sáng trắng dịu nhẹ.

Quan trọng nhất là, trong vầng sáng trắng đó, lại lấp lánh ánh sáng bảy màu chói mắt!

Trong nháy mắt, bất kể là Trương Nhật Sơn, Vạn Kiệt, hay là đám người Phong Sào Tượng và Dương Chí, Lôi Lịch, cùng tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt, lúc này trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó là bảo bối

này thật quá thần kỳ!

Thấy tất cả mọi người có mặt đều bị cái vỏ sò đen lớn và đôi trân châu bảy màu làm cho kinh ngạc, Vương Diệu cười xấu xa hỏi: "Thế nào hả Sơn Bàn Sơn, vừa rồi mày không phải lợi hại lắm sao, cứ một mực thách thức Hạo gia?" "Bây giờ nhìn thấy bảo bối này, đã biết mình thiếu kiến thức đến mức nào, là con ếch ngồi đáy giếng đến mức nào chưa?" Dương Chí cố gắng chống chế đáp: "Đôi trân châu có thể phát ra ánh sáng bảy màu này đúng là dạ minh châu, cũng quả thực vô cùng quý giá, nhưng cũng không thể nào sánh bằng mấy món minh khí cực phẩm trước đó được!" "Ít nhất mấy món minh khí đó đều là vật phẩm của một hai nghìn năm trước, còn đôi dạ minh châu bảy màu này, có thể có lịch sử bao lâu chứ?" Nghe vậy, đừng nói Trần Hạo, ngay cả Doãn Nam Phong và sáu cô gái, cùng với Bàn Tử, Băng Luân và Tiểu Kim Nha, những người đã được nghe kể về tình hình của cái vỏ sò đen lớn và trân châu, lúc này đều mang vẻ mặt đầy giễu cợt.

Vương Diệu đứng trên đài Đấu Bảo thì khinh bỉ bĩu môi nói: "Tao biết thừa mày sẽ nói như vậy, cho nên lão tử vừa rồi vẫn chưa giới thiệu." "Bây giờ, Vương Diệu ta sẽ giảng giải cho các vị có mặt một bài học." Lời vừa dứt, Vương Diệu liền lấy đôi trân châu bảy màu ra đặt lên đài Đấu Bảo, sau đó một tay nâng một mảnh vỏ sò lớn nói: "Các vị xin hãy nhìn cho kỹ, đôi vỏ sò đen lớn trong tay tôi, cùng với đôi dạ minh châu bảy màu này, là do Hạo gia của chúng tôi mang lên từ một rãnh biển sâu nào đó." "Tuy không phải là mộ cổ dưới đáy biển, nhưng rãnh biển đó chắc chắn sâu hơn 500 mét." "Phải biết rằng, với kỹ thuật hiện nay, không thể nào để con người không sử dụng công cụ lặn, mà lặn thẳng xuống đáy biển sâu hơn 500 mét được." "Nhưng Hạo gia của chúng tôi, ngay cả bình dưỡng khí cũng không mang, chỉ mặc một bộ trang bị, tay không lặn xuống rãnh biển

sâu hơn 500 mét, mang về cái vỏ sò lớn này." "Không nói gì khác, chỉ riêng bản lĩnh này, Hạo gia của chúng tôi có xứng đáng với danh hiệu khôi thủ Liệt Hải Thiên Sư không?" Nghe vậy, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc ngây người.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết rõ, không ngồi bất kỳ công cụ tàu lặn nào, chỉ dựa vào sức mạnh cơ thể, có thể lặn xuống đáy biển sâu hơn 500 mét, vậy thì phải chịu áp lực nước lớn đến mức nào?!

Cơ thể con người làm sao chịu nổi?

Đơn giản là phi nhân loại!

Tuy mọi người đều kinh ngạc trước thực lực dưới nước của Trần Hạo, nhưng không có bất kỳ ai nghi ngờ lời nói đó là giả.

Bởi vì nếu Trần Hạo đã dám để Bàn Tử nói như vậy, chứng tỏ anh ta thật sự có thể làm được.

Chương 529

Nếu không, chờ đợi Trần Hạo, thậm chí là phái Liệt Hải, sẽ là kết quả để lại tiếng xấu muôn đời trong giới đổ đấu.

Dương Chí nghiến răng nghiến lợi nói: "Hạo gia có thể tay không lặn xuống đáy biển sâu hơn 500 mét để lấy được vật phẩm, Dương Chí tôi tự nhiên bội phục thực lực của Hạo gia." "Danh xưng khôi thủ Liệt Hải Thiên Sư, quả thật danh bất hư truyền." "Nhưng như vậy thì sao?

Thứ trong vỏ sò, không phải là dạ minh châu sao?" Vương Diệu 'chậc' một tiếng nói: "Đoạn vừa rồi, chỉ là để các vị có một định nghĩa rõ ràng về công phu dưới nước của Hạo gia chúng tôi." "Tiếp theo, mới là trọng điểm mà tôi muốn nói, mày im đi cho tao." Sau đó, cũng không thèm để ý đến Dương Chí đang tức giận đến mức trợn mắt, hắn nâng hai mảnh vỏ sò lớn trong tay nói: "Các vị xin hãy xem, hai mảnh vỏ sò lớn trong tay tôi, tuy bề ngoài đen sạm thô ráp, nhưng bên trong lại trắng như ngọc, có thể tỏa ra ánh sáng trắng nhàn nhạt." "Qua giám định của các đại sư trong giới châu báu, chỉ riêng hai mảnh vỏ sò lớn này, đã là nguyên liệu trang sức cấp đá quý đỉnh cấp nhất thế giới.

Giá trị của nó tuyệt đối không thua kém dạ minh châu." Lúc này, đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu ở dưới đài cũng nhanh chóng nói tiếp: "Trước đó Thần Tiên Nhãn của Đấu Bảo Lâu chúng tôi đã giám định, hai mảnh vỏ sò lớn này quả thực như Vương Diệu đã nói, đều là nguyên liệu đá quý đỉnh cấp nhất." "Chỉ riêng kích thước của chúng, ít nhất cũng có thể hơn được một nửa số dạ minh châu hiện có." Nghe vậy, các nhân sĩ giang hồ đều kinh ngạc ngây người.

Họ đều không ngờ, hai mảnh vỏ sò lớn như vậy, lại đều là nguyên liệu đá quý có giá trị tương đương dạ minh châu!

Phải biết rằng, dạ minh châu hiện còn trên đời, chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Mà hai mảnh vỏ sò lớn này kích thước lớn như vậy, thì phải đáng giá bao nhiêu chứ!

Giọng của đại tổng quản vừa dứt, Vương Diệu liền đặt vỏ sò lớn xuống, lại cầm đôi trân châu bảy màu lên nói: "Các vị, hai mảnh vỏ lớn đó chỉ là món khai vị, mời mọi người xem đôi trân châu trong tay tôi." Lời vừa dứt, Vương Diệu liền cầm đôi trân châu, bắt đầu đi vòng quanh đài Đấu Bảo.

Ban đầu mọi người không hiểu, Vương Diệu đi vòng quanh như vậy có ý nghĩa gì.

Nhưng một lát sau, tất cả nhân sĩ giang hồ có mặt đều kinh ngạc ngây người.

Nguyên nhân không gì khác, chỉ vì họ phát hiện, khi Vương Diệu nâng đôi dạ minh châu bảy màu và không ngừng thay đổi vị trí, đôi trân châu vốn chỉ tỏa ra ánh sáng bảy màu, bắt đầu không ngừng thay đổi màu sắc.

Một lúc nhìn từ bên này thì là màu vàng, một lúc nhìn từ góc khác, lại là màu hồng phấn.

Ngay sau đó, là xanh biếc, xanh lục, đen, trắng sữa, tím đinh hương, tóm lại là mỗi khi thay đổi một góc độ, sẽ xuất hiện một loại vầng sáng có màu sắc khác nhau.

Mãi đến khi Vương Diệu trở lại đứng yên ở trung tâm đài Đấu Bảo, đôi trân châu trong tay mới lại một lần nữa tỏa ra vầng sáng bảy màu lấp lánh.

Đến lúc này, dù là người ngốc nhất cũng nhìn ra, đôi dạ minh châu bảy màu này tuyệt đối là bảo bối kinh thiên động địa!

Bởi vì bất kể trong nước hay ngoài nước, xuyên suốt lịch sử hàng nghìn năm, chưa từng có ai nghe nói dạ minh châu có thể tỏa ra vầng sáng bảy màu.

Quan trọng nhất là, dạ minh châu lại có thể thay đổi màu sắc khác nhau ở các góc độ khác nhau, đơn giản là trân bảo tuyệt thế!

Thấy mọi người đều kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm, Vương Diệu mới đắc ý cười lớn nói: "Thế nào các vị?

Mọi người không phải cũng đã phát hiện ra sự trân quý và kỳ lạ của đôi dạ minh châu này rồi chứ?" "Không sai, đôi dạ minh châu này khi đứng yên có thể tỏa ra vầng sáng bảy màu, nhưng một khi thay đổi góc độ, màu sắc của nó sẽ không ngừng thay đổi." "Quan trọng nhất là, vỏ sò qua kiểm tra, có chu kỳ sinh trưởng ít nhất bảy nghìn năm, trân châu bên trong vỏ sò, cũng chỉ có thể sinh ra một lần, chứ không giống như vỏ sò thông thường, có thể mỗi năm đều nhả ra trân châu." "Từ đó có thể thấy, bất kể là giá trị của bản thân vỏ sò và trân châu, cũng như loại giống quý hiếm chưa từng xuất hiện này, cùng với chu kỳ sinh trưởng dài đằng đẵng của nó." "Tôi nghĩ, trong lòng các vị có mặt ở đây đều đã có câu trả lời rồi đúng không?" Nghe vậy, tất cả các nhân sĩ giang hồ đều lớn tiếng tán thưởng, thậm chí còn hô to may mà Hạo gia lấy ra bảo bối này, nếu không cả đời cũng không được thấy.

Cảnh tượng nhiệt liệt đó, suýt nữa làm lật tung nóc nhà của Đấu Bảo Lâu.

Dương Chí của Sơn Bàn Sơn, lúc này sắc mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy ngã ngồi xuống đất.

Không phải hắn nhát gan, mà thực sự Dương Chí không ngờ, Trần Hạo có thể lấy ra một bảo bối như vậy.

Lúc này, Vương Diệu nâng đôi dạ minh châu bảy màu trong tay, nhìn chằm chằm vào Dương Chí hỏi: "Ê, Dương gia chủ của ta, sao thế?

Phục hay không phục?" "Hạo gia của ta nói rồi, nếu mày không phục, lão nhân gia có thể lấy thêm mấy món hàng trấn át ra cho mày mở mang tầm mắt." "Nhưng có một điều, chuyện gì cũng có thể một lần hai lần, chứ không thể tái ba tái bốn." "Nếu mày không biết tiến lui, vậy thì đừng trách Hạo gia của ta sau khi lấy hàng trấn át ra, sẽ phải đòi một lời giải thích từ một tiểu bối như mày." Thực ra tất cả những lời Vương Diệu nói sau khi lên đài Đấu Bảo, đều là do Trần Hạo thầm thì nói cho hắn biết.

Sở dĩ Trần Hạo không tìm Dương Chí gây phiền phức ngay bây giờ, là vì anh cảm thấy nếu bây giờ giết chết Dương Chí, thì tình tiết Mục Dã Quỷ Sự sau này sẽ mất đi nhiều thú vị.

Thấy cảnh này, Dương Chí vội vàng bò dậy, nhanh chóng chạy đến dưới phòng chuyên dụng của Liệt Hải ôm quyền xin tội, miệng không ngừng nói đã phục, đã biết sai.

Cuối cùng, tên này thậm chí không tiếc tự tát cho mình mấy cái trước mặt mọi người.

Thấy Dương Chí tạm thời chịu thua, Trần Hạo cũng lười tính toán với hắn, dù sao sau này đợi hắn và Câu Thi Pháp Vương gây khó dễ, một đao giết chết là xong.

Thế là Trần Hạo chỉ thờ ơ phất tay, không thèm nhìn Dương Chí một cái.

Nhưng Dương Chí lại như được đại xá, liên tục cảm ơn, sau đó liền xám xịt mặt mày dẫn thuộc hạ trốn khỏi Đấu Bảo Lâu.

Sau đó sau một hồi cạnh tranh giá cả kịch liệt, chiếc vỏ sò đen lớn

và đôi trân châu bảy màu, đã được lão đại của Phong Sào Tượng, dùng 2 tỷ mua lại.

Trong lòng Tô Nan và sáu cô gái, cùng với Vương Bàn Tử và Băng Luân ba người đều biết rõ, đôi trân châu bảy màu mà Trần Hạo lấy ra, chẳng qua chỉ là thứ đồ chơi còn thừa lại.

Cả đám người, tùy tiện lấy ra một món trang sức pháp khí trân châu mà Trần Hạo tặng, cũng đều mạnh hơn đôi trân châu bảy màu kia rất nhiều.

Sau khi ra khỏi phòng chuyên dụng, đám người Phong Sào Tượng hàn huyên với Trần Hạo một lúc rồi cáo từ rời đi.

Trương Nhật Sơn và Vạn Kiệt vốn định mời Trần Hạo đi uống một bữa lớn, sau khi biết anh có việc phải làm, liền hẹn sau này sẽ tụ tập, sau đó cũng lần lượt rời đi.

Đến đây, đại hội giám bảo với quy mô lớn mà hàng chục năm nay chưa từng xuất hiện, đã hạ màn một cách viên mãn.

Nhưng sau trận này, vài ngày sau đại danh của khôi thủ Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, liền một lần nữa nổi danh trong giới đổ đấu Viêm Quốc, thậm chí cả giang hồ.

Chỉ là lúc đó, Trần Hạo đã cùng ba người Băng Luân, bước lên hành trình thám hiểm tìm kiếm Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử.

Sau khi hội hợp với mọi người, Trần Hạo liền cười nói với đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu: “Mục đích đầu tiên của chúng tôi đến Đấu Bảo Lâu, đã hoàn thành một cách hoàn hảo.” “Vậy thì tiếp theo, phải nhờ đại tổng quản giúp đỡ, giới thiệu Thần Tiên Nhãn của quý lâu rồi.” Đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu khó xử đáp: “Hạo gia, ngài là một trong Thượng Bát Tọa của Đấu Bảo Lâu chúng tôi, dưới trướng thậm chí có thể chiếm bốn ghế, có thể nói là vị khách quý lớn

nhất của Đấu Bảo Lâu chúng tôi." "Nhưng Thần Tiên Nhãn ở Đấu Bảo Lâu chúng tôi, có quy tắc chỉ giám bảo không gặp người, đã được truyền thừa hàng trăm năm." "Hạo gia, tôi thực sự bất lực." Nghe vậy, đừng nói A Ninh và sáu cô gái cùng Tiểu Vương Bàn Tử, ngay cả ba người Băng Luân, lúc này cũng đều sốt ruột.

Ngay khi Vương Diệu định mở miệng nói, Trần Hạo liền trực tiếp ngăn lại, nói: "Quy tắc của Đấu Bảo Lâu, Trần Hạo tôi tự nhiên không có ý định phá hoại." "Nhưng tôi chỉ cần cho Thần Tiên Nhãn xem một thứ, tự nhiên ông ấy sẽ bằng lòng gặp tôi." Lời vừa dứt, anh liền bảo Băng Luân lấy ra Minh Nguyệt Thạch đưa cho đại tổng quản của Đấu Bảo Lâu.

Còn về việc trấn áp bệnh tình của Băng Luân, có đạo pháp của Trần Hạo, nhất thời sẽ không có vấn đề gì.

Đại tổng quản nhận lấy Minh Nguyệt Thạch, liền gật đầu, sau đó đích thân đi tìm Thần Tiên Nhãn.

Sau đó, Băng Luân đợi một lúc, lo lắng hỏi: "Hạo gia, làm vậy thật sự có thể gặp được Thần Tiên Nhãn sao?" Trần Hạo bình tĩnh cười nói: "Yên tâm, tôi nói được là nhất định được." Kết quả lời vừa dứt, đại tổng quản vừa đi không bao lâu, liền cười lớn chạy về, miệng không ngừng hét lên: "Hạo gia, Thần Tiên Nhãn của chúng tôi, đã đồng ý gặp ngài!" Có Minh Nguyệt Thạch làm vật dẫn, Thần Tiên Nhãn quả nhiên đáp ứng gặp mặt như Trần Hạo đã dự liệu.

Thế là dưới sự dẫn dắt của đại tổng quản Đấu Bảo Lâu, Trần Hạo dẫn theo A Ninh và sáu cô vợ khác cùng Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha đi vào cấm địa của Đấu Bảo Lâu.

Còn Tiểu Vương Bàn Tử và đám môn nhân Liệt Hải phái thì được Trần Hạo giữ lại trong phòng khách quý của Đấu Bảo Lâu.

Vài phút sau, Trần Hạo và mọi người theo chân đại tổng quản đến

một nơi cực kỳ quái dị.

Trần Hạo có thể xác định, nơi này nằm ở vị trí trung tâm nhất trong lòng núi.

Có thể nói, toàn bộ Quỷ Thị đều được xây dựng xoay quanh Đấu Bảo Lâu, và nơi cấm địa này lại là trung tâm của Đấu Bảo Lâu.

Nhìn cánh cửa đá lớn trước mặt chỉ có hai hộ vệ của Đấu Bảo Lâu canh giữ, đại tổng quản đột nhiên dừng bước nói: "Hạo gia, Thần Tiên Nhãn ở bên trong, tôi sẽ đợi ngài ở bên ngoài." Khi Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha đang nóng lòng bước tới, Tuyết Lệ Dương đột nhiên thấp giọng nói: "Chồng ơi, em cảm thấy bên trong cửa đá có gì đó không ổn?" Nói xong, cô liền thi triển Vọng khí thuật của Bàn Sơn Đạo Nhân, muốn xem xét kỹ hơn.

Nghe vậy, Tô Nan và mấy cô gái khác cũng vội vàng ngăn Băng Luân ba người lại, nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Yên tâm, tuy bên trong quả thực là một nơi cực kỳ đặc thù, nhưng Đấu Bảo Lâu không có ác ý, đó chỉ là một không gian đặc biệt để Thần Tiên Nhãn sinh tồn mà thôi." Đại tổng quản đứng bên cạnh nghe xong, lập tức kinh ngạc trợn to hai mắt.

Chương 530

Sau đó, ông ta khâm phục nói: “Hạo gia quả nhiên phi phàm, ngay cả không gian đặc thù nơi Thần Tiên Nhãn ở cũng phát hiện ra.” Trần Hạo khẽ mỉm cười, rồi dẫn mọi người bước vào cửa đá, không tiếp lời của đại tổng quản.

Thực ra lần này Trần Hạo dẫn Băng Luân và những người khác đến gặp Thần Tiên Nhãn, chẳng qua chỉ để xác nhận xem kịch tình có thay đổi gì không.

Chỉ cần lời phê của Thần Tiên Nhãn không đổi, Trần Hạo sẽ cẩn thận đi theo diễn biến kịch tình, dễ dàng tìm được Bá Vương Trủng, cuối cùng tìm thẳng đến Hồ Bát Nhất và Đại Vương Bàn Tử.

Đồng thời, anh cũng vô cùng tò mò về nhân vật Thần Tiên Nhãn bí ẩn trong kịch tình.

Dù sao trước khi xuyên không, Trần Hạo đã xem qua thiết lập bối cảnh nhân vật Thần Tiên Nhãn trên mạng.

Anh rất muốn biết rõ, cái gọi là Thần Tiên Nhãn này, có phải thật sự là công chúa Tiểu Hùng của nước Sở đã sống gần hai ngàn năm không.

Nếu đúng như vậy, thì rốt cuộc nàng ta đã sống sót lâu đến thế bằng cách nào?

Chẳng lẽ thật sự đã đắc được pháp thuật trường sinh bất lão?

Có thể nói, đây mới là mục đích quan trọng nhất của Trần Hạo khi đến Đấu Bảo Lâu.

Vì vậy ngay khi vừa đến đây, Trần Hạo đã bắt đầu thăm dò trong thức hải thông qua hệ thống Thần Tuyển.

Hệ thống Thần Tuyển cũng không phụ lòng mong đợi, dễ dàng phát hiện ra bên trong cửa đá chính là Vô Giới Không Gian.

Và hệ thống Thần Tuyển còn cho Trần Hạo biết, Vô Giới Không Gian này được hình thành do một phong thủy cách cục đặc thù, là một vi dị độ không gian.

Bất kể ai, chỉ cần ở trong Vô Giới Không Gian không ra ngoài, đều có thể tiếp tục sống sót.

Nhưng một khi thời gian con người tồn tại trong Vô Giới Không Gian vượt quá tuổi thọ vốn có, chỉ cần rời khỏi Vô Giới Không Gian, sẽ lập tức tử vong.

Nghe đến đây, Trần Hạo cũng hiểu ra tại sao cái gọi là Thần Tiên Nhãn lại có thể tồn tại gần hai ngàn năm.

Thế là anh không chút e dè, trực tiếp dẫn mọi người bước vào cánh cửa của Vô Giới Không Gian.

Sau một thoáng choáng váng, Trần Hạo và mọi người phát hiện mình đã ở trong một không gian toàn màu trắng.

Nhìn xung quanh, không thấy bất kỳ vật thể nào để tham chiếu, không có bầu trời, không có mặt đất, toàn bộ không gian ngoài một người áo trắng ngồi trên mặt đất tựa như không khí ở cách đó không xa, thì nơi nào cũng là hư vô.

Nếu không phải phía sau có một lối vào giống như hố đen, Trần Hạo và mọi người chắc chắn sẽ lạc lối vĩnh viễn ở đây.

Chứng kiến cảnh tượng quỷ dị này, bất kể là Tô Nan và sáu cô gái, hay Băng Luân ba người, tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

Ngay cả Trần Hạo luôn tự tin cũng lần đầu tiên cảm thấy mọi thứ vượt ra ngoài tầm kiểm soát.

Đặc biệt là Tiểu Kim Nha, sau khi phát hiện tình huống quỷ dị ở đây, lập tức sợ hãi hỏi có phải đã gặp phải quỷ đả tường không.

Trần Hạo bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó mới thấp giọng kể lại tình hình mình biết cho mọi người nghe.

Lúc này, Vương Diệu chỉ vào người áo trắng đang ngồi trên mặt đất hư vô hỏi: "Hạo gia, chẳng lẽ người phụ nữ áo trắng bị xích sắt khóa lại kia chính là Thần Tiên Nhãn mà chúng ta cần tìm sao?" Cùng lúc đó, ánh mắt của mọi người cũng đều tập trung vào người phụ nữ áo trắng tóc trắng đang nhắm mắt kia.

Trần Hạo quan sát một lúc, phát hiện Thần Tiên Nhãn quả nhiên ăn mặc giống hệt trong kịch tình.

Thế là anh cười nói: "Ở đây chỉ có một người, không phải Thần Tiên Nhãn thì là ai?" Nói xong, anh liền dẫn mọi người thong thả đi tới.

Sau khi được Trần Hạo xác nhận, Băng Luân ba bước gộp làm hai vội vàng chạy lên trước hỏi: "Xin hỏi, ngài có phải là Thần Tiên Nhãn không?" Thần Tiên Nhãn ngồi xếp bằng trên mặt đất hư vô, từ từ mở mắt ra, trong khoảnh khắc, mọi người phát hiện con ngươi của nàng ta có màu xanh biếc như vũ trụ tinh không.

Trần Hạo phát hiện, Thần Tiên Nhãn giống như Tây Sở Bá Vương Hạng Vũ trong truyền thuyết, là Trùng Đồng!

Thần Tiên Nhãn trước tiên liếc nhìn Băng Luân một cái, sau đó đôi mắt màu xanh biếc lấp lánh như vũ trụ tinh không của nàng ta quét qua từng người một, cuối cùng kinh ngạc nhìn chằm chằm Trần Hạo hồi lâu.

Rồi nàng ta nói: "Ta là Thần Tiên Nhãn, ai là chủ nhân của Minh Nguyệt Thạch?" Vương Diệu vội vàng chỉ vào Băng Luân nói: "Cô

ấy, Minh Nguyệt Thạch là do cô ấy mang đến." Thần Tiên Nhãn nhìn Băng Luân tiếp tục hỏi: "Ngươi tên gì?" Băng Luân vội đáp: "Tôi tên là Hồ Băng Luân." Nghe thấy họ của hai người, Thần Tiên Nhãn lại chậm rãi hỏi: "Con gái của Mạc Kim lão Hồ?" Băng Luân lắc đầu: "Tôi cũng mong là vậy, chỉ tiếc tôi là con gái nuôi của cha nuôi tôi." Thần Tiên Nhãn không tỏ ý kiến, nói: "Xoay người lại." Băng Luân liếc nhìn Trần Hạo và mọi người, rồi làm theo lời xoay người lại.

Khi Thần Tiên Nhãn nhìn thấy Thiên Thư Quỷ Văn sau gáy Băng Luân, vẻ mặt vốn chưa từng thay đổi cuối cùng cũng có chút dao động.

Sau đó, nàng ta hơi kinh ngạc nói: "Quả nhiên.

Vậy hắn là ai?" Nói xong, Thần Tiên Nhãn liền đưa mắt nhìn về phía Trần Hạo.

Không đợi Băng Luân trả lời, Trần Hạo đã thản nhiên nói: "Ta là ai không quan trọng, cứ coi ta là người qua đường mua nước tương là được rồi." Nghe vậy, Băng Luân vội hỏi: "Thần Tiên Nhãn, bà nhận ra tôi sao?" Thần Tiên Nhãn kinh ngạc liếc nhìn Trần Hạo một cái, rồi đáp: "Cũng coi như vậy." Băng Luân nghe xong vội vàng hỏi: "Nếu bà nhận ra tôi, cũng biết cha nuôi tôi, vậy có thể cho tôi biết ông ấy đang ở đâu không?" Thần Tiên Nhãn mặt không biểu cảm đáp: "Ta không thể cho ngươi biết, ta chỉ có thể nói cho ngươi một câu." Nhưng chưa đợi nàng ta nói xong, Trần Hạo đã trêu chọc tiếp lời: "Thần Tiên Nhãn, bà định nói với Băng Luân, máu của Thiên Thư Quỷ Văn cộng thêm Minh Nguyệt Thạch, chính là chìa khóa để mở Bá Vương Trủng." "Nếu có mệnh sống sót, thì đi tìm hắn, đúng không?" Thần Tiên Nhãn vốn đang bình thản nghe xong, lập tức kinh hãi thất sắc, không thể tin được hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại biết những chuyện này?" Trần Hạo khinh thường

cười: “Ta đã nói rồi, cứ coi ta là người qua đường mua nước tương là được.” Lúc này Băng Luân nóng lòng hỏi: “Thần Tiên Nhãn, lời của bà rốt cuộc có ý gì?” Thần Tiên Nhãn trừng mắt nhìn Trần Hạo một cái, rồi đắc ý nói: “Dù sao ngươi cũng sắp chết rồi, biết rồi thì đợi kiếp sau đi.” Nghe vậy, Vương Diệu nổi đóa, trực tiếp xắn tay áo lên định làm càn.

Nhưng Trần Hạo lại giữ anh ta lại, rồi trêu chọc đọc cho Thần Tiên Nhãn nghe một đoạn thơ trong kịch tình《Mục Dã Quỷ Sự》phần 2.

“Sở chủ minh môn thạch trung tài, vị vong chi nhân cửu bất lai.

Văn vương bốc quái quy trung trụ, tam phiến quy nhất thần đạo hiện.” “Chân long tại thiên, cửu quỷ tại địa, kim báo ẩn sơn lâm, yên liễu hiện mai hoa.” “Công chúa nước Sở Tiểu Hùng, chẳng lẽ cô thật sự cho rằng, không có sự chỉ dẫn của cô, ta không tìm được Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn sao?!” Nghe lời Trần Hạo nói, Thần Tiên Nhãn lập tức chấn kinh không nói nên lời.

Nàng ta trợn to hai mắt, không thể tin được hỏi: “Ngươi... ngươi rốt cuộc là ai?” “Tại sao ngươi lại biết những chuyện này?

Lại làm sao biết được lai lịch của ta?!” Trần Hạo vốn không chắc chắn, trước khi xuyên không anh chỉ xem qua thiết lập tình tiết trong bộ phim ngoại truyện về Thần Tiên Nhãn trên mạng.

Dù sao bộ phim đó Trần Hạo cũng chưa xem, chỉ là lúc đó tìm hiểu sơ qua phần giới thiệu.

Nhưng lúc này vừa thấy vẻ mặt của Thần Tiên Nhãn, anh biết mình quả nhiên đã đoán đúng.

Thế là Trần Hạo thản nhiên cười: “Nói thật, dựa vào tình hình ta biết, cộng thêm máu Thiên Thư Quỷ Văn của Băng Luân và Minh

Nguyệt Thạch, muốn mở Bá Vương Trủng, tìm lão Hồ và lão Vương tuyệt đối không phải chuyện khó." "Ta sở dĩ dẫn cô ấy đến tìm cô, thực ra chỉ muốn xem xem, công chúa Tiểu Hùng của nước Sở ngày xưa, một người đã sống gần hai ngàn năm, rốt cuộc là tình huống thế nào." "Ta cũng vô cùng tò mò về Vô Giới Không Gian mà cô đang ở." "Nếu không thì, cô nghĩ ta cần phải tốn công tốn sức dẫn cô ấy đến gặp cô sao?" Lúc này, Vương Diệu và Băng Luân ở bên cạnh đều kinh ngạc nhìn về phía Trần Hạo.

Ngay cả Tuyết Lệ Dương và sáu cô gái khác cùng Tiểu Kim Nha cũng nhận ra, mấy câu thơ Trần Hạo vừa ngâm tụng, tuyệt đối có liên quan đến Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử đã mất tích, nếu không Thần Tiên Nhãn tuyệt đối sẽ không kinh ngạc như vậy.

Thế là Vương Diệu không nhịn được hỏi trước: "Hạo gia, chẳng lẽ ngài đã bói ra được tung tích của lão Vương nhà tôi rồi sao?" Trần Hạo mỉm cười gật đầu, trong lòng lại thầm chửi: Tiểu gia ta bói cái rắm.

Chẳng qua là từ lời của Thần Tiên Nhãn, xác định được kịch tình không thay đổi, mới có tự tin tìm được Hồ Bát Nhất và Vương Khải Toàn thôi.

Nghe vậy, Băng Luân ba người lập tức mừng như điên.

Ngay cả Tuyết Lệ Dương và mấy cô gái khác cũng nở nụ cười vui vẻ.

Chỉ có Thần Tiên Nhãn kinh hãi thất sắc nhìn chằm chằm Trần Hạo hỏi: "Không ngờ, ngài lại là một cao thủ bói toán." "Vậy ngài đến gặp ta, rốt cuộc là muốn làm gì?" Nhìn vẻ mặt đầy cảnh giác của nàng ta, Trần Hạo cười lớn: "Nói thật, ta vốn chỉ tò mò, thân là công chúa nước Sở ngày xưa, lại là một người cổ đại đã sống gần hai ngàn năm, rốt cuộc đã làm được điều đó như thế nào." "Cho nên, đó mới là mục

đích chính của ta, còn vấn đề của Băng Luân, chẳng qua là chuyện tiện tay." "Nhưng đáng tiếc, khi ta bước vào Vô Giới Không Gian, ta đã không còn hứng thú với mọi thứ của công chúa Tiểu Hùng nữa." Nghe đến đây, Thần Tiên Nhãn nhìn chằm chằm vào mắt Trần Hạo hồi lâu, rồi bất đắc dĩ cười khổ: "Tuy ta không biết ngài là ai, nhưng chắc hẳn những bảo vật quý hiếm mà Đấu Bảo Lâu hôm nay gửi tặng, đều xuất phát từ tay ngài." "Cũng có thể nói, ngài chính là thủ lĩnh Thiên Sư của phái Liệt Hải, một phân chi của Bàn Sơn, Trần Hạo." Trần Hạo gật đầu, không nói gì.

Thần Tiên Nhãn hơi ngừng lại, tiếp tục nói: "Không ngờ.

Chương 531

Trong giới mộ hành, lại xuất hiện một nhân vật tinh thông pháp môn Đạo gia như vậy, ngay cả thân thế của ta cũng bói ra được." "Dựa vào kinh nghiệm gần hai ngàn năm của ta, những gì ngài vừa nói đều là sự thật." Trần Hạo cười gật đầu: "Rồi sao nữa?" Thần Tiên Nhãn lại cười khổ: "Theo ta biết, Đạo gia vẫn luôn theo đuổi thuật trường sinh." "Cho nên đối với việc ta có thể sống đến hiện tại, cũng như có cách nhìn về Vô Giới Không Gian, cũng là chuyện hợp lý." "Chắc hẳn ngài cũng đã phát hiện, ta sở dĩ có thể trở thành Thần Tiên Nhãn của Đấu Bảo Lâu, giúp họ giám định bảo vật, chẳng qua cũng là vì niên đại sinh hoạt trước đây, cũng như kinh nghiệm phong phú mà thôi." "Nếu không có Vô Giới Không Gian, ta sớm đã thành một nắm đất vàng." "Cho nên, nếu ngài muốn có thuật trường sinh, ta không giúp được rồi." Trần Hạo không ngờ Thần Tiên Nhãn lại trực tiếp tự suy diễn, quy hết nguyên nhân anh biết những chuyện này là do thuật bói toán.

Nhưng nếu nàng ta đã đưa ra lý do hợp lý như vậy, Trần Hạo tự nhiên sẽ không tự vạch áo cho người xem lưng.

Thấy Trần Hạo lại gật đầu, Thần Tiên Nhãn thở phào nhẹ nhõm: "Cũng may là ta không có thuật trường sinh thật sự, nếu không hôm nay sợ rằng khó thoát kiếp nạn, đúng không?" Trần Hạo thầm nghĩ, tiểu gia sở dĩ đến gặp cô, chẳng qua là xem xem có năng lượng đặc thù gì không, để huyết mạch Thanh Long hấp thu tiến hóa.

Còn thuật trường sinh, chẳng qua là để lừa những kẻ không biết tình hình mà thôi.

Thật sự muốn nói về thuật trường sinh, có gì có thể so sánh với hệ

thống Thần Tuyển trong tay tiểu gia, lại có huyết mạch Thanh Long trong người?

Không nói đâu xa, chỉ riêng trình độ huyết mạch Thanh Long hiện tại của tiểu gia, đã có thể hỗ trợ tiểu gia và các bà vợ, sống được hơn 1400 năm rồi.

Chẳng lẽ tiểu gia còn trông mong vào thế giới thời mạt pháp, có thể xuất hiện thuật trường sinh bất lão thật sự sao?

Đây lại không phải thế giới huyền huyễn, tiên hiệp, đừng có đùa nữa.

Chỉ đáng tiếc, Vô Giới Không Gian, chẳng qua chỉ là một không gian đặc thù được hình thành bởi vô số địa mạch phong thủy của tự nhiên, không có thứ Trần Hạo cần mà thôi.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo mỉm cười: "Được rồi, nếu Thần Tiên Nhãn ta cũng đã diện kiến, phương pháp tìm lão Hồ và lão Vương ta cũng đã giải quyết xong, vậy thì ta xin cáo từ." Nói xong, anh liền không ngoảnh đầu lại dẫn theo Hồng Cô và sáu cô vợ khác xoay người bỏ đi.

Còn Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, lại quay người nhìn Thần Tiên Nhãn một cái, trong lòng đều nghĩ Trần Hạo còn lợi hại hơn Thần Tiên Nhãn, liền không nói nhảm nữa, vội vàng đi theo.

Nhìn bóng lưng biến mất, Thần Tiên Nhãn bất giác thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thầm mừng rỡ, đã thoát được một kiếp.

Bởi vì nàng ta tin rằng, nếu không phải mình không có thứ Trần Hạo cần, thì sinh mạng gần hai ngàn năm của mình, có lẽ cũng đã kết thúc tại đây. ...

Sau khi ra khỏi Vô Giới Không Gian, Trần Hạo và mọi người theo đại tổng quản đi một vòng, không lâu sau, lại trở về đại sảnh của Đấu

Bảo Lâu.

Sau một hồi hàn huyên, Trần Hạo và mọi người liền cáo từ rời đi.

Đương nhiên, lúc đi, họ đã mang theo số tiền bán mấy món minh khí trân bảo lần này tại Đấu Bảo Lâu.

Tiểu Vương Bàn Tử vừa đi vừa cảm thán: "Hạo gia, nếu không phải Bàn Tử tôi theo ngài lăn lộn lâu như vậy, cũng bán không ít minh khí, thì lần này thật sự mở mang tầm mắt." "Không nói những cái khác, chỉ riêng món đồ trấn điếm mà Hạo gia ngài bán lần này, đã gần trăm tỷ rồi đấy!" Doãn Nam Phong cười nói: "Bàn Tử, xem ông kìa, trông có vẻ ngưỡng mộ quá nhỉ." "Đừng tưởng tôi không biết, chồng tôi đã tặng cho ông và Băng Luân ba người pháp khí khai quang từ trân châu rồi." "Bất kỳ món nào trong đó lấy ra, chẳng phải đều đáng giá hơn những món bán hôm nay nhiều sao!" Tiểu Vương Bàn Tử cười hắc hắc: "Vậy thì không giống nhau, thứ Hạo gia tặng là bảo bối, đừng nói tôi, tôi đoán Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, chắc chắn cũng sẽ không bán đâu." Lúc này, đoàn người Trần Hạo đã đi đến cửa lớn của Đấu Bảo Lâu.

Ngay lúc sắp ra khỏi cửa, lại thấy Lôi Lịch trong bộ vest xanh lam lòe loẹt, dẫn theo mười mấy thuộc hạ đang cung kính chờ ở ngoài cửa.

Đặc biệt khi thấy Trần Hạo và mọi người đi ra, hắn vội vàng tươi cười hớn hở đi lên trước nói: "Hạo gia, cuối cùng tôi cũng đợi được ngài ra rồi." Trần Hạo không ngờ tên nhóc Lôi Lịch này lại vẫn luôn ở ngoài Đấu Bảo Lâu đợi.

Thế là anh cười hỏi: "Đợi tôi làm gì?

Chẳng lẽ muốn mời ăn khuya?" Lôi Lịch vội vàng nịnh nọt cười nói: "Xem Hạo gia ngài nói kìa, ngài chính là đại lão của giới đảo đấu nước Viêm ta, tôi Lôi Lịch hôm nay có may mắn được gặp Hạo gia

ngài, tự nhiên phải nghe thêm lời dạy bảo của ngài." "Cho nên tôi mới vẫn luôn ở ngoài chờ đợi, nếu Hạo gia và các vị phu nhân chịu nể mặt, đừng nói là mời ăn khuya, dù là mời ăn cả năm, tôi Lôi Lịch cũng sẵn lòng." Lúc này, A Ninh và năm cô gái khác đột nhiên sững người, Doãn Nam Phong và Tiểu Vương Bàn Tử ngay sau đó cũng phát hiện ra.

Trần Hạo đã sớm phát hiện tình hình, lắc đầu cười nói: "Tâm ý của cậu tôi nhận rồi, nhưng e là tối nay không ăn khuya được." Lôi Lịch ngơ ngác hỏi: "Tại sao vậy Hạo gia, chẳng lẽ ngài có việc gì bận sao?" Lúc này, Băng Luân mới kinh ngạc nói: "Hạo gia, tình hình có chút không ổn, bên ngoài không có một ai?" Nghe vậy, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha và một đám môn nhân Liệt Hải phái mới phát hiện, lúc này bên ngoài Đấu Bảo Lâu, đám giang hồ nhân sĩ vốn đông như kiến, tất cả đều biến mất không thấy đâu, cả con phố Quỷ vốn tối đen như mực, lại toát ra một luồng khí tức quỷ dị.

Lôi Lịch, tên ngốc này, không phát hiện ra sự việc không ổn, chỉ thản nhiên nói: "Có gì lạ đâu, chắc là đại hội đấu bảo kết thúc rồi, đám giang hồ nhân sĩ đó ai về nhà nấy thôi." Đám thuộc hạ thùng cơm của hắn, tất cả đều gật đầu lia lịa, khen thiếu gia nói đúng.

Thấy cảnh này, Trần Hạo và mọi người đều dở khóc dở cười, chỉ biết trợn mắt.

Sau đó Tiểu Vương Bàn Tử hỏi: "Hạo gia, chúng ta làm sao đây?

Trực tiếp khai chiến luôn à?" Trần Hạo cười nói: "Gần đây đang chán, nếu có người tự dâng đến cửa tìm niềm vui, chúng ta tự nhiên phải tiếp chứ." "Nhưng dù sao chúng ta cũng vừa bán không ít bảo bối trong Đấu Bảo Lâu của người ta, đừng động thủ ngay trước cửa nhà họ." Tiểu Vương Bàn Tử hiểu ý gật đầu, rồi phất tay một cái, liền dẫn hai mươi mấy môn nhân Tứ Đại của Liệt Hải, theo Trần Hạo

thong thả đi về phía sâu trong đầu phố.

Thấy cảnh này, Lôi Lịch vẫn còn ngơ ngác, vừa dẫn thuộc hạ đi theo sau, vừa khó hiểu hỏi: "Hạo gia, việc quan trọng của ngài và các vị phu nhân, chẳng lẽ là đi dạo phố Quỷ Thị sao?" Trần Hạo không dừng bước, vừa chậm rãi đi về phía trước, vừa đáp: "Lát nữa e là phải đánh một trận, Lôi Lịch cậu dẫn người mau rời đi đi, nếu không va chạm xây xát, đừng có hối hận." Nghe vậy, Lôi Lịch lập tức bật chế độ ra vẻ: "Hạo gia ngài nói vậy là không đúng rồi." "Ngài là thần tượng của tôi Lôi Lịch mà, dù trong tình huống nào, tôi cũng không thể bỏ mặc ngài được!" "Huống chi Hạo gia ngài là người thế nào?

Đó là tiền bối đại lão của giới đảo đấu nước Viêm ta, có ai dám gây sự với ngài sao?!" "Nếu hôm nay đã để tôi Lôi Lịch gặp được, lát nữa dù là phiền phức không có mắt nào, cũng không cần Hạo gia ngài ra tay, tôi Lôi Lịch sẽ giúp ngài giải quyết!" Nói xong, tên ngốc này ra vẻ một đại lão giang hồ, phất tay ra hiệu cho thuộc hạ đi lên trước mở đường.

Nhưng đám phế vật thuộc hạ của hắn, thực lực không được thì thôi, ngay cả một chút tinh ý cũng không có.

Cứ để Lôi Lịch đứng đó phất tay mãi, cũng không hiểu ý đồ của hắn.

Thấy cảnh này, Lôi Lịch tức đến suýt thổ huyết, cuối cùng đá cho mấy tên thuộc hạ một trận, miệng không ngừng giáo huấn: "Lũ vô dụng không có mắt nhìn này, chẳng lẽ không biết thiếu gia ta bảo các ngươi đi mở đường cho Hạo gia và các vị phu nhân sao?" "Nghe cho kỹ đây, lần sau mà làm hỏng việc, thì đừng có theo thiếu gia ta nữa, tất cả về nhà ôm con đi." Mười mấy thuộc hạ nhà họ Lôi, bị Lôi Lịch đá cho một trận chạy như điên, tất cả đều chạy lên trước mặt Trần Hạo và mọi người mở đường.

Tên thuộc hạ thân tín nhất của Lôi Lịch, chạy được nửa đường lại chạy về, vừa oan ức nói: "Thiếu gia, vừa rồi ngài nói, muốn đuổi hết chúng tôi về nhà, nhưng tôi còn chưa có vợ, lấy đâu ra con mà ôm ạ!" Nghe vậy, Lôi Lịch tức điên, trực tiếp uất ức chửi thề: "Mẹ kiếp!

Thiếu gia ta giết chết cái thằng không não này!" Nhưng tên đó căn bản không cho Lôi Lịch cơ hội ra tay, vừa nói xong đã quay đầu chạy mất, tức đến nỗi mặt Lôi Lịch xanh mét.

Thấy cảnh này, Lara và sáu cô vợ khác, Tiểu Vương Bàn Tử và Băng Luân ba người, tất cả đều cười lớn.

Trần Hạo thì khỏi phải nói, lúc này cười đến chảy cả nước mắt, thật không biết, Lôi Lịch rốt cuộc từ đâu mà tìm được nhiều tên kỳ quặc như vậy.

Kết quả khi đi được thêm hơn trăm mét, mười mấy thuộc hạ nhà họ Lôi đi đầu tiên đều đứng lại.

Lôi Lịch không thấy rõ tình hình, vô cùng khó chịu hét lên: "Này, mấy tên đó lại làm sao vậy?

Hạo gia đang đi ngon lành, tự nhiên dừng lại làm gì?" Nhưng lời vừa dứt, vẻ mặt vốn kiêu ngạo của hắn, lập tức biến thành sợ hãi.

Bởi vì Lôi Lịch phát hiện, chặn trước mặt đám thuộc hạ đó là một đám đông mặc quần áo trắng, đeo mặt nạ quỷ, tay cầm vũ khí giống như lưỡi hái.

Đám thuộc hạ của Lôi Lịch chẳng biết gì, căn bản không nhận ra những người này, nhưng Lôi Lịch liếc mắt một cái đã nhận ra, đám người áo trắng đeo mặt nạ quỷ này, chính là Quật Tử Quân thuộc hạ của Câu Thi Pháp Vương!

Không đợi Lôi Lịch lên tiếng, đám thuộc hạ ngốc nghếch của hắn đã kiêu ngạo hét lớn, bảo đối phương mau tránh đường, nếu không sẽ

động thủ.

Nhưng đám Quật Tử Quân kia không thèm liếc mắt một cái, trong nháy mắt đã xông lên.

Ngay sau đó không nói một lời, lao vào chém loạn, mười mấy thuộc hạ nhà họ Lôi chưa kịp phản ứng, đã bị chém ngã xuống đất.

Lúc này, Lôi Lịch cuối cùng cũng phản ứng lại, run rẩy hét lên: "Hạo… Hạo gia, là… thuộc hạ của Câu Thi Pháp Vương, chúng ta… chúng ta mau chạy đi!" Nói rồi, hắn liền lủi ra sau lưng Trần Hạo và mọi người, sợ bị người của Quật Tử Quân phát hiện.

Nhìn bộ dạng nhát gan của hắn, Tiểu Kim Nha cũng có chút sợ hãi, không nhịn được nói: "Đại thiếu gia của Hải Bàn Sơn Lôi gia mà, có Hạo gia của tôi ở đây, đến nỗi sợ thành như vậy sao?" Không đợi Lôi Lịch mở miệng phản bác, Tiểu Vương Bàn Tử đã chuẩn bị sẵn sàng, trực tiếp phất tay một cái, hai mươi mấy môn nhân Tứ Đại của Liệt Hải đang vây quanh, lập tức rút siêu hợp kim Đường đao xông lên.

Lara và mấy cô gái khác vốn định ra tay, lại bị Trần Hạo cười giữ lại: "Toàn là mấy con tép riu, cũng đáng để các em ra tay sao?" Mấy cô gái nghe xong đều mỉm cười, rồi đứng đó xem kịch.

Tiểu Vương Bàn Tử ở bên cạnh cũng cười hì hì: "Hạo gia nói đúng, bằng mấy tên rác rưởi này, đâu cần đến các vị tẩu tử ra tay." "Lát nữa nếu đám nhóc kia không được, một mình tôi có thể xử lý hết đám rác rưởi này!" Bên cạnh, Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, nghe xong cũng đều gật đầu lia lịa.

Bởi vì Tiểu Vương Bàn Tử hiện tại, sau khi được Trần Hạo chỉ dạy, lại dùng dị thú nội đan và Chu Quả, thực lực ở phái Liệt Hải chỉ đứng sau Trần Hạo và mấy cô vợ.

Lôi Lịch trốn phía sau lúc này cũng phát hiện, mấy chục tên Quật

Tử Quân đối diện, đều bị hai mươi mấy môn nhân Tứ Đại của Liệt Hải chặn lại.

Tuy số lượng môn nhân Liệt Hải ít hơn, nhưng ai nấy đều có thể một địch hai, không hề yếu thế.

Chương 532

Trong phút chốc, Lôi Lịch trong lòng uất ức nghĩ, mẹ nó cùng là thuộc hạ của môn phái, sao so sánh một chút, chênh lệch thực lực lại lớn như vậy?

Đám phế vật nhà mình so với môn nhân Liệt Hải, quả thực là rác rưởi!

Đúng lúc này, phía sau mọi người lại truyền đến một trận tiếng bước chân ồn ào và dồn dập.

Trần Hạo và mọi người quay đầu lại nhìn, phát hiện lại xuất hiện thêm hơn hai mươi thuộc hạ của Quật Tử Quân.

Thấy cảnh này, Lôi Lịch sợ đến hét lên một tiếng 'oao', chui vào giữa Trần Hạo và mọi người, miệng không ngừng kêu: "Hạo gia, phía sau lại có người!" Lúc này, Tiểu Vương Bàn Tử xoay người, nghênh đón kẻ địch phía sau xông lên.

Nhưng Trần Hạo lại từ không gian trữ vật, lấy ra thanh Tây Vực chiến đao có được trong mộ Xà Mẫu ném cho Vương Diệu, lại lấy ra hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim ném cho Băng Luân cười nói: "Bàn Tử, cậu dù gì cũng là trưởng lão chủ sự đương đại của phái Liệt Hải, có việc đừng có lúc nào cũng xông lên được không." Sau đó quay đầu nói: "Băng Luân, Vương Diệu, hai mươi mấy tên Quật Tử Quân giao cho hai người." Băng Luân nhận hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lạnh như băng, gật đầu, rồi phi thân xông lên.

Nhìn thanh Tây Vực chiến đao bá khí trong tay, Vương Diệu phấn khích hét lên: "Bảo bối trong tay Hạo gia thật nhiều a!" "Có thứ này trong tay, đâu cần đến Băng Luân!" Nói xong, anh ta vung chiến đao

trong tay, giống như một con trâu điên, điên cuồng lao lên.

Trần Hạo cười hét lên: "Vương Diệu, thanh Tây Vực chiến đao này không kém Tùng Văn Cổ Đĩnh đao của trưởng lão Bàn Tử bao nhiêu đâu." "Chỉ cần cậu và Băng Luân có thể tiêu diệt hết đám kẻ địch này, Tây Vực chiến đao sẽ cho cậu." Nghe vậy, Vương Diệu vốn đang chiến ý ngút trời, lập tức vung một đường đao, trong nháy mắt chém bay mấy tên Quật Tử Quân.

Sau đó cười lớn: "Hạo gia ngài phải giữ lời đấy, hôm nay thanh Tây Vực chiến đao, tôi Vương Diệu lấy chắc rồi!" Trong kịch tình gốc, đám người Hồ Thiên, Vương Diệu, Băng Luân, Tiểu Kim Nha, Lôi Lịch bị truy sát đến mức cuồng chạy không ngừng, cuối cùng Vạn Kiệt phải hy sinh tính mạng mới thoát khỏi sự truy sát của Quật Tử Quân.

Nhưng tình hình hiện tại lại hoàn toàn khác, vì sự xuất hiện của Trần Hạo, mấy chục tên Quật Tử Quân xuất hiện ban đầu, lúc này đang bị hai mươi mấy môn nhân Tứ Đại của Liệt Hải trực diện đối đầu.

Hai mươi mấy tên Quật Tử Quân xông ra sau đó, cũng đều bị Băng Luân và Vương Diệu liên thủ chặn lại.

Chỉ trong chốc lát, đám môn nhân Tứ Đại của Liệt Hải vốn có số lượng yếu thế, đã liên tiếp tiêu diệt hơn mười tên Quật Tử Quân.

Điều này khiến cho chênh lệch số lượng gần gấp đôi giữa hai bên, lập tức đạt đến thế cân bằng.

Cộng thêm đám môn nhân Tứ Đại của Liệt Hải, ai nấy đều có thực lực mạnh hơn đối phương.

E là lát nữa, đối phương sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Ngược lại, bên phía Băng Luân và Vương Diệu, tình hình còn khoa

trương hơn.

Chỉ thấy Băng Luân tay cầm hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim, thân hình nhẹ nhàng linh hoạt, ra tay nhanh như chớp.

Mỗi lần ra tay, đều có một thuộc hạ của Quật Tử Quân bị tiêu diệt.

Còn phong cách chiến đấu của Vương Diệu thì hoàn toàn khác với Băng Luân, chỉ thấy anh ta tay cầm Tây Vực chiến đao, không chỉ thi triển liên hoàn khoái đao một cách triệt để, mỗi nhát đao chém ra, đều bá đạo tuyệt luân, thế lớn lực trầm.

Bất kỳ tên Quật Tử Quân nào đối chiến với Vương Diệu, không chỉ vũ khí hình lưỡi hái trong tay bị đánh bay, mà cả người, không phải đầu bị một đao chém đứt, thì cũng là tay chân bị chém đứt, tóm lại là vô cùng thảm thương!

Thấy cảnh này, Tiểu Vương Bàn Tử khinh thường nói: "Cứ tưởng đám Quật Tử Quân ăn gan hùm mật gấu này lợi hại đến đâu." "Kết quả chỉ cần một đám môn nhân Tứ Đại của phái Liệt Hải chúng ta, đã đánh cho chúng nó chạy té khói, thật quá là phế vật!" Tiểu Kim Nha ở bên cạnh tiếp lời: "Bàn gia xem ngài nói kìa, tuy Quật Tử Quân cũng là môn phái có tiếng trong giới đảo đấu, nhưng so với Liệt Hải chúng ta, thì còn kém xa." "Nếu môn nhân phái Liệt Hải chúng ta ngay cả Quật Tử Quân cũng không xử lý được, Liệt Hải cũng không xứng là môn phái đệ nhất trong giới đảo đấu nước Viêm!" Nói xong, cô bé đắc ý nhướng cằm, ra vẻ mình rất oai.

Nghe vậy, Tiểu Vương Bàn Tử cười xấu xa: "Ây da!" "Nói này Tiểu Kim Nha, cô cũng là môn nhân Tứ Đại của phái Liệt Hải chúng ta mà, đặc biệt là ông nội cô, còn là một trong ba đại trưởng lão chủ sự của phái Liệt Hải, sao không thấy cô ra tay đi!" Lời vừa dứt, Tiểu Kim Nha vốn đang đắc ý lập tức xìu xuống.

Chỉ thấy cô bé nhăn mặt, uất ức nói: “Bàn gia thật không biết nói chuyện.” “Tiểu Kim Nha tôi nào có thể so với Băng Luân và Vương Diệu, đều được Thiên Sư khôi thủ đương đại của phái Liệt Hải chúng ta Hạo gia, cùng mấy vị phu nhân đích thân huấn luyện.” “Tôi thấy đám người Quật Tử Quân kia quá rác rưởi, căn bản không cần tôi ra tay.” “Nếu không Tiểu Kim Nha tôi mà ra tay, ở đây còn có thể để chúng nó sống đến bây giờ sao!” Lúc này, Lôi Lịch trốn sau lưng Trần Hạo nửa ngày, cũng từ từ hoàn hồn.

Thế là hắn vừa lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa khinh thường nói: “Thôi đi.” “Hôm nay tôi Lôi Lịch cuối cùng cũng được thấy thực lực của phái Liệt Hải rồi, e là không lâu nữa, đám Quật Tử Quân kia sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.” “Nhưng mà em gái Tiểu Kim Nha, em khoác lác như vậy trong lòng không thấy đau sao?” “Xem cái dáng đứng không vững, tay chân yếu ớt của em, e là cũng chỉ mạnh hơn người thường có hạn.” “May mà không xông lên, nếu không thì, có thể đẩy nhanh tốc độ tiêu diệt đám Quật Tử Quân đó hay không tôi không biết, nhưng kéo chân môn nhân Liệt Hải, tôi thấy là chắc như đinh đóng cột!” Nghe vậy, Tiểu Kim Nha vốn đang đắc ý, lập tức tức đến trợn to hai mắt, hận không thể cắn chết Lôi Lịch một miếng.

Trần Hạo, Doãn Nam Phong và sáu cô gái khác cùng Tiểu Vương Bàn Tử đứng bên cạnh xem kịch, lại đều bị chọc cười không ngớt.

Thấy Tiểu Kim Nha sắp cùng Lôi Lịch triển khai PK đời thực, Trần Hạo mới cười nói: “Được rồi Tiểu Kim Nha, bảo em bình thường luyện công cho tốt thì không nghe, lúc phải so tài, con nhóc này chỉ có thể trốn ở phía sau, nhìn Băng Luân và Vương Diệu đại triển thần uy rồi nhé.” Thấy Trần Hạo vạch cả đáy của mình ra, Tiểu Kim Nha lập tức uất ức lẩm bẩm: “Hạo gia, em cũng bất đắc dĩ mà!” “Em không có thiên phú luyện võ, chuyện này ngài và mấy vị phu nhân sớm đã biết rồi.” “Nếu không mỗi lần giám sát em luyện công, Hạo

gia cũng sẽ không mặc kệ em lêu lổng." "Nếu em cũng có thiên phú như Băng Luân và Vương Diệu, thực lực bây giờ nhất định sẽ không kém Băng Luân và Vương Diệu đâu!" Nói xong, Tiểu Kim Nha oan ức sà vào bên cạnh A Ninh và mấy cô gái khác, tìm kiếm sự an ủi.

Trong lúc Lôi Lịch định trêu chọc Tiểu Kim Nha thêm vài câu, bên phía Băng Luân và Vương Diệu đã giải quyết xong trận đấu.

Chỉ thấy Băng Luân đi về, vừa đưa đôi đoản kiếm siêu hợp kim cho Trần Hạo, vừa nói: "Hạo gia, hai mươi mấy thuộc hạ của Quật Tử Quân phía sau, đều bị chúng tôi diệt sạch." Vương Diệu thì cười hắc hắc: "Hạo gia, vừa rồi ngài đã nói, chỉ cần tiêu diệt hết đám này, thì thanh Tây Vực chiến đao sẽ thuộc về tôi." Trần Hạo hài lòng gật đầu: "Không tồi!

Hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim đã khai quang, Băng Luân giữ lại dùng đi." Sau đó quay đầu nói: "Yên tâm, lời của Trần Hạo ta trước nay đều giữ, thanh Tây Vực chiến đao vốn định cho cậu dùng, nếu không cậu nghĩ ta sẽ đột nhiên lấy ra cho cậu dùng sao!" Nghe vậy, Băng Luân và Vương Diệu đều vui mừng khôn xiết.

Tiểu Kim Nha thì uất ức lẩm bẩm: "Hạo gia, Băng Luân và Vương Diệu đều có phần thưởng, vậy tôi có không?" Trần Hạo buồn cười đáp: "Lúc ra tay vừa rồi, sao không thấy con nhóc này tích cực vậy?" "Huống chi cho cậu vũ khí, đối với cậu cũng không có tác dụng gì lớn, ngoan ngoãn đi làm màu đi!" Lời vừa dứt, Tô Nan và mấy cô gái khác cùng Tiểu Vương Bàn Tử, Băng Luân và Vương Diệu, tất cả đều bị chọc cười.

Ngay cả Lôi Lịch cũng cười xấu xa không ngớt, chỉ có Tiểu Kim Nha uất ức trừng mắt, nhưng chẳng làm được gì.

Không lâu sau, trận chiến phía trước cũng hoàn toàn kết thúc.

Chỉ thấy hai mươi mấy môn nhân Tứ Đại của phái Liệt Hải, tuy

trên người đều mang vết thương nhẹ, nhưng lại không thiếu một ai trở về.

Môn nhân Liệt Hải dẫn đầu ôm quyền nói: "Bẩm báo Hạo gia, các vị Hộ pháp sứ giả phu nhân và Trưởng lão chủ sự, 46 tên địch nhân của Quật Tử Quân đã bị chém giết hết." Trần Hạo hài lòng gật đầu, sau đó nghĩ đến đại sư tỷ Lê Nhược Hoa của Quật Tử Quân bị Câu Thi Pháp Vương khống chế, sẽ dẫn thuộc hạ đến Đấu Bảo Lâu truy tìm tung tích của Minh Nguyệt Thạch.

Thế là anh nói: "A Ninh, sáu chị em về trước đi, đợi anh làm xong việc sẽ về nhà." Sau đó nói: "Bàn Tử, để lại cho tôi một tài xế và một chiếc xe đợi tôi ở ngoài Quỷ Thị." "Sau đó dẫn Băng Luân ba người và các đệ tử, trước tiên đưa thiếu gia nhà họ Lôi về, rồi quay về tổng bộ." Tuy sáu cô gái và Tiểu Vương Bàn Tử, đều không biết tại sao Trần Hạo lại muốn ở lại một mình, nhưng nếu anh đã lên tiếng, tự nhiên sẽ nghe lệnh làm việc.

Lôi Lịch cũng cảm ơn rối rít, rồi theo Tiểu Vương Bàn Tử và mọi người rời đi.

Nhìn con phố Quỷ Thị vốn náo nhiệt phi thường, trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo chỉ còn lại một mình mình, và đầy thi thể trên đất.

Trần Hạo thầm nghĩ: Trong kịch tình gốc, đại sư tỷ Lê Nhược Hoa của Quật Tử Quân có thể đánh ngang tay với Băng Luân, tiểu gia ta lần này phải cân nhắc kỹ lưỡng xem thực lực của cô ta thế nào.

Có lẽ sẽ có người thắc mắc tại sao Trần Hạo lại đặc ý ở lại để gặp Lê Nhược Hoa.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, kể từ khi xuyên không đến nay, dù ở bất kỳ thế giới kịch tình nào, anh cũng đều có hứng thú với những nữ chính hoặc nữ phụ có nhan sắc cao, dáng chuẩn, và quan trọng nhất là nhân phẩm ổn, thực lực mạnh.

Nếu đối phương chỉ là người bình thường hoặc chỉ tinh thông kỹ năng nhưng thực lực thấp kém, thì dù có xinh đẹp hay dáng chuẩn đến đâu, Trần Hạo cũng chẳng mấy mặn mà.

Vì vậy, sau khi nhóm người Liệt Hải rời đi, Trần Hạo mới thong dong quay người, đi thẳng tới con đường tất yếu dẫn đến Đấu Bảo Lâu.

Hơn nửa giờ sau, quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Trần Hạo, một mỹ nữ lãnh diễm mặc bộ đồ da đen, lưng đeo hai thanh viên nguyệt quái đao, dẫn theo mười mấy tên thuộc hạ Quật Tử Quân áo trắng vội vã chạy tới.

Nhìn hành sắc vội vã, đặc biệt là vẻ mặt đầy sát khí của mỹ nữ áo đen kia, Trần Hạo đoán chắc chắn cô ta đã phát hiện ra xác của đám thuộc hạ bị người Liệt Hải tiêu diệt.

Thế là Trần Hạo thản nhiên từ góc phố tối tăm, bước đi thong thả, đứng ngay giữa lòng đường.

Đột nhiên phát hiện đường phía trước bị một thanh niên mặc đồ da đen chắn lối, Lê Nhược Hoa lập tức phất tay, mười mấy tên thuộc hạ Quật Tử Quân phía sau tức khắc dừng bước.

Tiếp đó, mỹ nữ lãnh diễm lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai?

Tại sao lại chắn đường của ta?" Nhìn Lê Nhược Hoa xinh đẹp hơn hẳn trong nguyên tác, Trần Hạo thong thả rút một điếu thuốc châm lửa, khẽ rít một hơi rồi trêu chọc nói: "Mỹ nữ, lời này không đúng rồi.

Chẳng lẽ phố Quỷ Thị này là nhà cô mở sao?

Tiểu gia tôi đi bộ mệt quá, đứng lại hút điếu thuốc nghỉ ngơi mà cũng thành chắn đường à?" Thấy cảnh này, Lê Nhược Hoa lập tức hiểu ra đối phương cố ý đợi bọn họ, chính xác hơn là tìm tới gây sự.

Cô ta nộ hống: “Tìm cái chết à?

Chương 533

Cô nãi nãi có việc gấp phải làm, bất kể ngươi là ai, mau tránh ra cho ta.

Nếu không thì chết đi!" Lời vừa dứt, đám thuộc hạ Quật Tử Quân phía sau liền vung quái đao, trong chớp mắt đã bao vây Trần Hạo vào giữa.

Trần Hạo coi như không thấy, lại rít một hơi thuốc, rồi thản nhiên nói: "Quật Tử Quân sao!

Tiểu gia tôi sợ quá đi mất!

Nhìn bộ dạng vội vã thế này, chắc là đã phát hiện ra xác của đám thuộc hạ phái đi trước đó rồi chứ?

Giờ đang gấp rút lên đường thế này, chắc là định đến Đấu Bảo Lâu truy tra tung tích chủ nhân Minh Nguyệt Thạch và tìm kẻ sát hại thuộc hạ chứ gì?" Lê Nhược Hoa nghe xong kinh hãi, mặt phủ sương lạnh hỏi: "Ngươi là ai?

Sao lại biết chuyện Minh Nguyệt Thạch?

Chẳng lẽ thuộc hạ của ta đều do ngươi giết?" Đang lúc hứng chí, Trần Hạo chẳng thấy mình nói nhiều hay vô vị, ngược lại còn tưng tửng đáp: "Mấy tên thuộc hạ rác rưởi đó mà cũng xứng để tiểu gia tôi ra tay sao?

Nếu là đại sư tỷ Quật Tử Quân - mỹ nữ Lê Nhược Hoa thì tiểu gia mới có hứng thú nhé." Đến lúc này, Lê Nhược Hoa mất sạch kiên nhẫn, trực tiếp phất tay: "Lên, bắt lấy hắn cho ta.

Chờ hỏi ra hết mọi chuyện rồi thì xử lý thế nào tùy các ngươi." Dứt lời, mười mấy tên Quật Tử Quân cầm quái đao lao thẳng về phía

Trần Hạo.

Thấy cảnh đó, Trần Hạo một tay đút túi, một tay cầm thuốc lá, thân hình bỗng hóa thành một đạo điện quang.

Chỉ trong nháy mắt, đầu của mười mấy tên Quật Tử Quân đều bị đánh nát.

Đáng thương nhất là lúc chết, thanh quái đao trong tay bọn chúng còn chưa kịp chém ra một nhát nào, đúng là chết quá uất ức!

Sau khi thu công, Trần Hạo lại nhàn nhã đứng giữa đường, kẹp điếu thuốc rít một hơi sâu rồi búng bay tàn thuốc, hí hửng nhìn Lê Nhược Hoa: "Muốn đối phó tiểu gia, cô thấy bọn chúng có xứng không?

Giờ thì sao, mỹ nữ tiểu thư tỷ?" Chứng kiến cảnh tượng này, vẻ mặt lãnh đạm tự tin của Lê Nhược Hoa lập tức đại kinh thất sắc.

Cô ta vạn lần không ngờ mười mấy thuộc hạ lại bị thanh niên áo đen này tiêu diệt chỉ trong chớp mắt.

Công tâm mà nói, cô ta cũng có thể giết sạch đám thuộc hạ này, nhưng ít nhất cũng phải mất vài phút, căn bản không thể nào tiêu diệt tức khắc như Trần Hạo!

Qua đó có thể thấy, thực lực của thanh niên áo đen đẹp trai trước mặt biến thái đến nhường nào!

Sau khi nhận rõ tình hình, Lê Nhược Hoa không nói hai lời, lập tức rút hai thanh loan nguyệt quái đao sau lưng, mắt đầy vẻ cẩn trọng và cảnh giác nhìn chằm chằm Trần Hạo: "Ngươi phải biết rõ, ta là thuộc hạ của Câu Thi Pháp Vương.

Đối đầu với ta, ngươi không sợ chết không có chỗ chôn sao?" Trần Hạo cười trêu chọc: "Ô kìa!

Thấy tiểu gia lợi hại nên định dùng chỗ dựa sau lưng để ép tôi sao?

Đừng nói là Câu Thi Pháp Vương, dù hắn có đến đây, tin hay không tiểu gia cũng dạy hắn làm người trong phút mốt?

Quan trọng nhất là cô trung thành với Câu Thi Pháp Vương như vậy, chẳng lẽ không biết hắn chỉ đang lợi dụng cô, thậm chí còn là kẻ thù của cô sao?" Lúc này khí thế của Lê Nhược Hoa đã được đẩy lên đỉnh điểm, cộng thêm những lời bất kính của Trần Hạo đã chạm đến lòng trung thành của cô ta với Câu Thi Pháp Vương.

Cô ta lập tức nổi giận lao về phía Trần Hạo, miệng quát mắng: "Láo xược!

Hôm nay dù có chiến tử, ta cũng phải khiến ngươi trả giá vì lời nói vừa rồi!" Dứt lời, hai thanh loan nguyệt quái đao lấp loáng hàn quang tựa tia chớp chém thẳng xuống đầu Trần Hạo.

Nhưng Trần Hạo vẫn đút tay vào túi, trực tiếp khai hỏa lôi pháp, bên ngoài cơ thể tỏa ra một lớp ngân quang nhạt, nhẹ nhàng né tránh đòn tấn công.

Tiếp đó, anh đứng sau lưng Lê Nhược Hoa, vươn một ngón tay như đang đùa giỡn chạm nhẹ vào lưng cô ta.

Lê Nhược Hoa vừa phát hiện mất mục tiêu tấn công liền cảm thấy như bị điện giật, toàn thân run rẩy dữ dội.

Nếu không phải Trần Hạo chỉ khẽ chạm rồi nhanh chóng thu tay, chắc có lẽ cô ta đã bị lôi pháp đánh cho nằm gục rồi.

Một lúc sau, khi Lê Nhược Hoa cuối cùng cũng định thần lại, mắt đầy căm hận tiếp tục vung đao xông lên.

Trần Hạo lại thi triển lôi pháp thong dong né tránh, sau đó lại tặng cho cô ta một đợt 'massage điện kích'.

Cứ như vậy, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, Lê Nhược Hoa thậm chí còn chưa chạm được vào chéo áo của Trần Hạo, ngược lại còn bị điện đánh cho mái tóc tú lệ biến thành kiểu tóc xù nổ tung như tổ quạ.

Trần Hạo, thủ phạm gây ra chuyện này, liền lên tiếng trêu chọc: "Chậc chậc chậc, không ngờ đại sư tỷ Quật Tử Quân - tiểu thư tỷ Lê Nhược Hoa lại là fan của kiểu tóc xù nổ tung này nhé.

Một tiểu thư tỷ xinh đẹp như vậy mà để kiểu tóc dị hợm này thì thực sự hơi mất mỹ quan đấy.

Thôi, tiểu gia chơi chán rồi, thuộc hạ của cô cũng 'oẹo' hết rồi, tôi thấy cô nên về tìm tiệm cắt tóc nào mà làm lại đầu đi, thấy sao?" Lê Nhược Hoa tức đến sắp nổ tung, nhưng trong lòng lại đầy sợ hãi.

Bóng ma tâm lý của cô ta chắc chắn có thể phủ kín cả trái đất này rồi.

Nhưng thực lực của Trần Hạo quá khủng khiếp, cô ta hiểu rõ nếu không phải Trần Hạo không muốn giết mình thì cô ta đã sớm đi chầu ông vải rồi.

Thế là Lê Nhược Hoa phẫn hận lườm Trần Hạo hỏi: "Được, ta về ngay.

Ngươi có dám cho ta biết ngươi rốt cuộc là ai không?" Trần Hạo ra vẻ 'trẻ nhỏ dễ dạy' đầy gợi đòn nói: "Đúng rồi đấy.

Mỹ nữ tiểu thư tỷ phải nghe lời mới đáng yêu chứ, đã ngoan thế thì tiểu gia sẽ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cô.

Nghe cho kỹ đây, tiểu gia tên Trần Hạo, thủ lĩnh Thiên Sư phái Liệt Hải.

Mấy tên thuộc hạ cô phái đi trước đó đều do đệ tử môn hạ của tôi xử lý.

Còn Đấu Bảo Lâu thì cũng chẳng cần đến nữa đâu, thấy cô ngoan như vậy, tiểu gia nói luôn cho một thể.

Viên Minh Nguyệt Thạch cô muốn tìm đang ở trong tay tứ đại đệ tử của phái Liệt Hải chúng tôi - Băng Luân.

Muốn lấy thì cứ trực tiếp tìm cô ấy mà lấy!" Nói xong, Trần Hạo nở một nụ cười tà mị, sau đó nhàn nhã quay người đi thẳng về phía lối ra Quỷ Thị.

Cho đến khi Trần Hạo rời khỏi Quỷ Thị, Lê Nhược Hoa cũng không dám ra tay thêm lần nào.

Quan trọng nhất là lúc này tâm hồn cô ta đang chấn kinh đến mức không thể diễn tả bằng lời.

Bởi vì Lê Nhược Hoa vạn lần không ngờ được cái gã vừa đẹp trai vừa mạnh mẽ biến thái này lại chính là thủ lĩnh Thiên Sư Liệt Hải - Trần Hạo!

Nhìn đống xác thuộc hạ bị nổ đầu nằm la liệt, Lê Nhược Hoa hiểu rõ, một khi Hạo gia của Liệt Hải đã ra tay can thiệp thì chuyện này phải lập tức bẩm báo với Câu Thi Pháp Vương.

Nếu không, muốn đoạt được Minh Nguyệt Thạch đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Nghĩ đoạn, Lê Nhược Hoa không thèm ngoảnh đầu lại, trực tiếp rời khỏi Quỷ Thị.

Chương 534

Đêm hôm đó khi trở về, Trần Hạo nói với nhóm sáu người A Ninh rằng ngày mai anh sẽ đưa Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha đi gặp vị gọi là giáo sư Tôn kia.

Còn mục đích ư, tự nhiên là để tìm lại Hồ Bái Nhất và Vương Khải Tuyền đã mất tích hai mươi năm.

Ban đầu sáu người Doãn Nam Phong cứ đòi đi theo, nhưng Trần Hạo lại bảo nhóm năm người Tô Nan ở lại để hướng dẫn Doãn Nam Phong nhanh chóng nâng cao thực lực.

Tuy Doãn Nam Phong cũng đã uống nội đan dị thú và Chu Quả, nhưng thực lực cơ bản vẫn kém năm người kia một chút.

Huống hồ cô cũng chỉ mới học được võ công Hình Ý Môn, nếu thực sự động thủ, nhóm năm người Hồng Cô tùy tiện kéo ra một người cũng có thể chấp hai ba người như Doãn Nam Phong.

Thấy Trần Hạo đã quyết, sáu cô gái tuy tiếc nuối vì không được đi cùng nhưng cũng đều ngoan ngoãn ở lại nhà.

Tiếp đó, Trần Hạo thông báo cho nhóm ba người Băng Luân, bảo họ lập tức liên hệ với giáo sư Tôn đang khai quật mộ Sở Vương.

Hai mươi năm trước, khi Hồ Bái Nhất và Vương Khải Tuyền cùng Phát Khâu Thiên Quan Trương Doanh Xuyên vừa tiến vào mộ Sở Vương thì suýt chút nữa đã bị gã đó hại chết.

Nghe Trần Hạo sẽ đích thân đưa bọn họ đi tìm cha chú, ba người Băng Luân mừng rỡ khôn xiết, không nói hai lời liền cúp điện thoại, sau đó hân hoan gọi cho giáo sư Tôn.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo còn chưa ăn xong bữa sáng, ba

người Băng Luân đã mặc giáp da Cổ Cự Tích, mang đầy đủ trang bị đến thẳng nhà Trần Hạo.

Thấy cảnh này, Trần Hạo dở khóc dở cười nói: "Ba đứa các cậu đến sớm quá đấy?

Tôi còn chưa ăn xong cơm, nhìn bộ dạng này chắc các cậu cũng chưa ăn sáng phải không?" Vương Diệu đeo thanh Tây Vực chiến đao sau lưng, mặt dày cười hắc hắc: "Cái đó, em chẳng phải là nôn nóng sao, sợ làm lỡ thời gian của Hạo gia nên phải đến sớm một tẹo ạ." Băng Luân và Tiểu Kim Nha tuy không lên tiếng nhưng cũng có chút ngại ngùng cười hì hì.

Thấy vậy, Shirley Dương đứng bên cạnh cười nói: "Được rồi, ba đứa mau lại đây ăn một chút đi, đợi ăn cơm xong Hạo gia có đồ tặng cho đấy." Ba người Băng Luân nghe xong chẳng khách khí chút nào, chạy thẳng đến bàn ăn ngồi xuống, chọn món mình thích mà ăn.

Chẳng còn cách nào khác, ở nhà Trần Hạo đồ ăn nhiều vô kể, hơn nữa cả Trần Hạo lẫn năm người Hồng Cô đều đã dạy cho họ không ít thứ.

Thế nên ba người họ từ lâu đã coi nơi này như nhà mình.

Vương Diệu húp một ngụm cháo kê thơm phức rồi vừa ăn quẩy vừa tò mò hỏi: "Hạo gia, phu nhân Dương vừa bảo ngài có đồ tặng tụi em, là bảo bối gì thế ạ?" Trần Hạo đặt đũa xuống, dùng khăn lau miệng rồi mới nói: "Tuy ba đứa đang mặc giáp da Cổ Cự Tích, đều là trang bị tiêu chuẩn của môn nhân đệ tử phái Liệt Hải chúng ta, nhưng nó cũng hơi không xứng với thân phận con trai của ba vị chủ sự trưởng lão và bốn đại môn nhân tinh anh rồi.

Quan trọng nhất là lần này chúng ta đi mộ Bá Vương tìm lão Hồ và lão Vương, trên đường chắc chắn sẽ gặp không ít nguy hiểm, nên tôi đã chuẩn bị cho ba đứa ba bộ Cự Mãng Chiến Y đã khai quang.

Ăn cơm xong rồi lên lầu lấy.” Nói đoạn, Trần Hạo thong dong rút một điếu thuốc châm lửa, rít một hơi rồi tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Sáu người Lara vẫn thong thả ăn sáng, hoàn toàn không chút ngạc nhiên.

Nhưng ba đứa trẻ đang ăn sáng thì sướng rơn cả người.

Bởi tụi nó biết rõ từ khi Trần Hạo sáng lập phái Liệt Hải đến nay, ngoài Tiểu Ca, Hạo Thiên Chân và Vương Bàn Tử thì chỉ có Trần Hạo và sáu vị phu nhân là sở hữu pháp khí khai quang Giao Long Chiến Y.

Còn Cự Mãng Chiến Y chính là trang bị bảo mạng mạnh nhất của tất cả cấp cao trong phái Liệt Hải.

Ví dụ như Hoa Mã Quải, Hồ Bái Nhất và Vương Khải Tuyền, ngay cả ba anh em sư huynh đệ ngoại tổ phụ của Shirley Dương cũng đều mặc Cự Mãng Chiến Y nhưng chưa khai quang.

Còn những môn nhân phái Liệt Hải khác, có thể được chia một bộ giáp da Cổ Cự Tích thông thường đã là tốt lắm rồi.

Dù sao thì giáp da Cổ Cự Tích loại phổ thông sản xuất hàng loạt cũng có năng lực phòng ngự không kém gì áo chống đạn tấm thép hay gốm sứ.

Quan trọng nhất là giáp da Cổ Cự Tích có thể che phủ toàn thân, áo chống đạn căn bản không thể so bì được.

Nhưng nếu đem giáp da Cổ Cự Tích so với Cự Mãng Chiến Y thì đúng là bị bỏ xa mười tám con phố.

Vì dù là lực phòng ngự hay độ thẩm mỹ, Cự Mãng Chiến Y đều cao hơn hẳn vài bậc.

Lại nói, Cự Mãng Chiến Y này còn được đích thân Trần Hạo khai quang, nếu mặc bộ này đi xuống mộ, chỉ cần không gặp phải quỷ quái cương thi cấp cao thì căn bản là đối thủ không thể phá phòng được!

Nghĩ đến đây, Vương Diệu còn tâm trạng nào mà ăn sáng nữa, liền dùng khăn lau miệng cái vèo rồi hớn hở vừa chạy lên lầu vừa hét lớn: "Đa tạ Hạo gia và các vị phu nhân, em ăn no rồi, đi thử Cự Mãng Chiến Y đây." Dứt lời, bóng dáng cậu ta đã biến mất sau cầu thang.

Băng Luân và Tiểu Kim Nha tuy vẫn ngồi đó nhưng ai cũng thấy tâm trí hai cô nhóc đã bay lên lầu từ lâu.

Thấy cảnh này, A Ninh cười nói: "Thôi, nhìn hai đứa kìa, biết là hết tâm trí ăn cơm rồi.

Mau lên lầu thử quần áo đi, thử xong nhớ xuống ăn tiếp đấy." Băng Luân và Tiểu Kim Nha nghe xong liền cười hì hì gật đầu cảm ơn, rồi cũng lon ton chạy lên lầu.

Một lúc sau, Vương Diệu, Băng Luân và Tiểu Kim Nha lần lượt đi xuống trong bộ Cự Mãng Chiến Y màu đen tuyền.

Cô nàng Băng Luân tuy tính tình lãnh đạm nhưng khóe miệng cũng không nén nổi một nụ cười vui sướng.

Tiểu Kim Nha thì trực tiếp chạy đến bên sáu người Lara, không ngừng hỏi xem mình mặc có đẹp không.

Vương Diệu lúc này diện bộ Cự Mãng Chiến Y đen cực ngầu, lưng đeo Tây Vực chiến đao, hai bên đùi dắt hai khẩu súng ngắn.

Với bộ trang bị này, trông cậu ta quả thực có phong thái của Vương Khải Tuyền năm đó và Vương Bàn Tử hiện tại!

Vương Diệu hớn hở nói: "Hạo gia, không phải nịnh chứ Cự Mãng Chiến Y đúng là hàng cao cấp, xịn hơn giáp da Cổ Cự Tích nhiều.

Có bộ trang bị này, em hứa sẽ không làm vướng chân Hạo gia đâu." Sau đó cậu ta còn liếc nhìn Tiểu Kim Nha đang làm đỏm, cười xấu xa: "Nói chứ em với Băng Luân mặc Cự Mãng Chiến Y thì không làm nhục danh tiếng, chứ Hạo gia đưa cho Tiểu Kim Nha một bộ thì đúng là phí của giời." Đã quen với việc bị Vương Diệu cà khịa, Băng Luân chỉ biết thở dài trợn mắt, còn Tiểu Kim Nha thì xù lông ngay lập tức: "Này, cái tên Bàn béo này nói năng kiểu gì đấy?

Sao lại gọi là phí của giời?

Hạo gia thương em, biết thực lực em yếu nên cho bộ Cự Mãng Chiến Y để lúc gặp nguy hiểm còn chống đỡ được.

Ngược lại nhìn anh kìa, béo như quả bóng, tốn bao nhiêu nguyên liệu làm Cự Mãng Chiến Y cho anh, số vải đó đủ may cho em với Băng Luân mỗi đứa một bộ đấy.

Theo em thấy, may cho anh mới là lãng phí!" Dứt lời, nhóm sáu người Lara, Trần Hạo và Băng Luân đều bật cười.

Chỉ có Vương Diệu đang cười xấu xa bỗng bị đớp lại cho không nói được câu nào.

Sau một hồi cười đùa, Trần Hạo liền bảo: "Được rồi, cơm cũng ăn no, trang bị cũng thay xong, chúng ta chuẩn bị khởi hành thôi." Nói đoạn, Trần Hạo dẫn theo ba người Băng Luân, chào tạm biệt sáu vị phu nhân rồi bước ra khỏi cửa nhà.

Trải qua bao trắc trở, Trần Hạo dẫn theo Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha cuối cùng cũng đến được di chỉ mộ nước Sở trong rừng sâu núi thẳm.

Nhìn lên sườn núi, cả một khu vực khai quật rộng lớn hiện ra, các nhân viên khảo cổ đang bận rộn khắp nơi, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Lúc này Băng Luân nói: “Hạo gia, giáo sư Tôn đang ở hiện trường khai quật, để em đi báo cho ông ấy.” Trần Hạo gật đầu không nói gì thêm.

Ngược lại Tiểu Kim Nha kéo cô lại dặn: “Chị Băng Luân, dọc đường Hạo gia đã dặn rồi, lão giáo sư Tôn này có vấn đề, chị cẩn thận chút nhé.” Vương Diệu khinh khỉnh: “Xì, một ông già thì làm gì được chúng ta?

Đừng nói là có Hạo gia đi cùng, chỉ cần em với chị Băng Luân thôi cũng đủ quét sạch cả đội khảo cổ này rồi!” Tiểu Kim Nha lườm một cái: “Giỏi nhỉ, Hạo gia chưa nói gì mà anh Bàn đã bắt đầu nổ rồi đấy.

Chương 535

Quét sạch đội khảo cổ của người ta, anh không sợ bị cảnh sát truy nã à?" Không đợi Vương Diệu phản bác, Băng Luân cười nói: "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa.

Tiểu Kim Nha yên tâm, vì Hạo gia đã nói giáo sư Tôn có vấn đề, chị nhất định sẽ hết sức cẩn thận." Nói xong, Băng Luân đi thẳng về phía hiện trường khai quật.

Một lúc sau, một ông lão tóc bạc mặc bộ đồ dã chiến, khoác áo vest đa năng đi theo sau Băng Luân bước ra.

Từ đằng xa, ông lão đã cười lớn: "Không ngờ, hơn hai mươi năm sau lại có thể gặp lại hậu duệ của cố nhân, thật tốt quá." Dứt lời, ông lão đã đứng trước mặt nhóm bốn người Trần Hạo.

Tiếp đó, qua lời giới thiệu của Băng Luân, ông lão này chính là giáo sư Tôn phụ trách khai quật mộ Sở Vương, cũng là người gửi tin nhắn nói có tin tức về Hồ Bái Nhất và Vương Khải Tuyền.

Sau đó, Băng Luân giới thiệu Vương Diệu và Tiểu Kim Nha, khi đến lượt Trần Hạo, theo lời dặn của anh từ trước, Băng Luân chỉ giới thiệu là sư huynh đệ trong phái Liệt Hải, gọi là tiểu Trần là được.

Giáo sư Tôn cực kỳ nho nhã gật đầu chào Trần Hạo, tỏ ý nhiệt liệt hoan nghênh.

Sau đó ông ta không chú ý đến Trần Hạo nữa mà quay sang ôn chuyện xưa với ba người Băng Luân như thể có thâm tình với cha chú bọn họ.

Với thực lực và tu vi đạo pháp hiện tại của Trần Hạo, muốn che giấu thực lực thì đừng nói là kẻ phản đồ Câu Thi như giáo sư Tôn,

ngay cả Tiểu Ca cũng chẳng phát hiện ra được.

Thế là Trần Hạo cứ như một kẻ vô hình, đứng một bên thong dong hút thuốc, không tham gia vào cuộc hàn huyên.

Chỉ có điều nhìn giáo sư Tôn đối xử với ba người Băng Luân cứ như bậc trưởng bối thâm giao đang quan tâm hậu bối, nếu không biết chân diện mục của ông ta thì đúng là sẽ bị lão hồ ly này dắt mũi.

Sau đó, giáo sư Tôn dẫn nhóm người Băng Luân vào hiện trường khai quật mộ Sở Vương.

Vừa đi ông ta vừa giới thiệu: "Tôi giới thiệu một chút, thời Thất Vương chi loạn, Lục Quốc bị triệt phiên, Lưu Mậu tuy bị xử tử nhưng nước Sở vẫn được bảo lưu, do con cháu đời sau tập tước, được hưởng đãi ngộ dành cho bạn tặc." Sau đó, Băng Luân giống như trong nguyên tác đã phát hiện ra các phiến đá khắc quỷ văn thiên thư trong mộ Sở Vương.

Tiếp đó, giáo sư Tôn lại chỉ vào một lỗ hổng dẫn vào mộ nói: "Đúng thế, có thể từ bên ngoài đập chuẩn xác vào phía dưới quan quách, chỉ có Mạc Kim Giáo Úy mới làm được." Thấy cảnh này, Băng Luân và Vương Diệu đều phấn chấn hẳn lên.

Tuy bọn họ đều tin lời Trần Hạo nói giáo sư Tôn có vấn đề, nhưng cái lỗ hổng này thực sự khiến bọn họ tin rằng Hồ Bái Nhất và Vương Khải Tuyền năm đó quả thực đã ở đây.

Trần Hạo thì bĩu môi khinh bỉ, thầm nghĩ: Chỉ có Mạc Kim Giáo Úy mới làm được sao?

Đừng nói đến truyền nhân Phát Khâu Thiên Quan là Tiểu Ca, chỉ riêng Phát Khâu Thiên Quan Trương Doanh Xuyên - người từng cùng Hồ, Bàn đi xuống mộ Bá Vương năm đó - cũng có bản lĩnh này được không?

Huống hồ còn có kẻ hack game như Trần Hạo và nhóm A Ninh đã được huấn luyện.

Tuy thủ đoạn mỗi người mỗi khác, nhưng việc phân kim định huyệt rồi đào hầm vào mộ cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Xem lão giáo sư Tôn này kìa, để dụ Băng Luân mang theo Minh Nguyệt Thạch đi mở mộ Bá Vương mà đúng là hao tâm tổn trí.

Sau đó giáo sư Tôn lại dẫn bốn người Trần Hạo đi vào một lối mòn dẫn đến mộ ẩn khác.

Trong mộ ẩn, Tiểu Kim Nha cũng như nguyên tác, cứ cảm giác như có người đang lởn vởn xung quanh.

Chỉ có Trần Hạo là biết rõ gã nhóc Lôi Lịch đang bám đuôi.

Nói thật Trần Hạo cũng phải khâm phục cái gã công tử bột Lôi Lịch này lại có thân thủ như vậy.

Đừng nhìn trong nguyên tác gã nhát như cáy, nhưng Băng Luân và giáo sư Tôn trong nguyên tác đều là cao thủ cả, thế mà Lôi Lịch lại có thể bám theo mà không bị ai phát hiện, phải nói là gã cũng có chút bản lĩnh.

Còn về việc tại sao Lôi Lịch lại bám theo, tự nhiên không đơn giản là bị Câu Thi Pháp Vương phái người truy sát như nguyên tác.

Trần Hạo biết rõ gã nhóc này là vì muốn hoàn thành mục tiêu của cha mình là Lôi Hiển Minh, muốn đoạt được bí mật của Hồ Bái Nhất và Vương Khải Tuyền để lại trong mộ Bá Vương năm xưa.

Chỉ có điều Trần Hạo không hiểu, do sự xuất hiện của anh mà Hồ, Bàn hai người hoàn toàn khác với nguyên tác.

Hai người họ ở thế giới này có cả một phái Liệt Hải khổng lồ làm hậu thuẫn, căn bản không cần Lôi Hiển Minh tài trợ, vậy sao gã lại

biết chuyện này?

Sau đó giáo sư Tôn cho người sắp xếp lều nghỉ ngơi cho bốn người.

Buổi tối, sau khi ngủ một giấc ngon lành, cả bốn người tỉnh dậy.

Vương Diệu nhanh nhẩu chuẩn bị một nồi lẩu lớn để bốn người đánh chén một bữa.

Khi Trần Hạo và Băng Luân đang ngồi trước nồi lẩu chuẩn bị 'đánh chén' thì Tiểu Kim Nha đang cầm điện thoại quay chụp lung tung bỗng phát hiện một bóng trắng lướt qua.

Thế là cô bé đuổi theo bóng trắng chạy thẳng vào mộ ẩn của Sở Vương.

Một lát sau, Vương Diệu hạ thấp giọng bảo: "Hạo gia, Băng Luân, Tiểu Kim Nha biến mất rồi, liệu có phải lão giáo sư Tôn kia giở trò không?" Nghe vậy, Băng Luân cũng cuống lên, nhìn điệu bộ chắc là định vác song đoản kiếm đi hỏi cho ra lẽ với giáo sư Tôn.

Trần Hạo mỉm cười nói: "Cô nhóc đó chạy vào mộ ẩn rồi, Băng Luân, Vương Diệu, hai người mang đủ trang bị vào đó đưa Tiểu Kim Nha ra ngoài.

Hai người nhớ kỹ, dù bên trong gặp tình huống gì cũng phải bình tĩnh, học bản lĩnh của tôi bấy lâu nay mà còn để sẩy chân trong đó thì đừng nhận là người quen của tiểu gia nhé." Nghe lời Trần Hạo, Băng Luân mới hơi yên tâm, sau đó chỉnh đốn trang bị chuẩn bị xuống mộ ẩn.

Ngược lại Vương Diệu ngạc nhiên hỏi: "Hạo gia, hai đứa em đi tìm Tiểu Kim Nha thì không vấn đề gì, nhưng sao ngài không xuống cùng ạ?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Đây căn bản không phải mộ Bá Vương, chút chuyện nhỏ xíu mà cũng bắt tôi đi làm bảo mẫu sao?

Thôi, đừng nói nhảm nữa, mau đi đi, tôi ở ngoài này đợi.” Dứt lời, Trần Hạo ngậm điếu thuốc, thong dong bước ra ngoài.

Băng Luân và Vương Diệu nhìn nhau một cái rồi không nói hai lời, lao thẳng vào mộ ẩn.

Kết quả là một lúc sau, Trần Hạo phát hiện một bóng trắng đang lén lút quanh quẩn bên ngoài mộ ẩn.

Trần Hạo cười hắc hắc, sau đó lướt nhanh đến sau lưng bóng trắng, vỗ mạnh một phát lên vai gã rồi khẽ quát: “Lôi Lịch, chơi gì ở đây thế?

Cho tiểu gia theo với nào?” Về việc cuốn sách này bị gián đoạn gần hai mươi ngày, tác giả vô cùng xin lỗi!

Không phải tác giả lặn mất tăm hay truyện bị thái giám đâu, thực sự là tháng qua gia đình tác giả có chút chuyện không hay xảy ra, nhưng lại không tiện giải thích ở đây, nên tác giả chỉ có thể một lần nữa nói lời xin lỗi đến các anh em.

Nói thật, thời gian qua tác giả còn không có thời gian lên mạng để giải thích cho các anh em ủng hộ sách, thực sự tác giả không biết phải nói thế nào với mọi người, vì tác giả cảm thấy lời giải thích nào cũng đều trở nên nhợt nhạt vô lực, cuối cùng chỉ có thể vô sỉ mà trốn tránh.

Nói ngàn lời vạn chữ, cuối cùng tổng kết lại một câu, xin lỗi các anh em, xin mọi người lượng thứ. (Lát nữa sẽ có ba chương mới, và truyện cũng chính thức khôi phục cập nhật.) “Ái chà mẹ ơi!!!” Sau lưng đột nhiên bị người ta vỗ vai, Lôi Lịch vốn đang căng thẳng tột độ, lúc nào cũng chú ý quan sát Băng Luân và Vương Diệu tiến vào mộ ẩn, lập tức bị dọa cho hét toáng lên một tiếng.

Tiếp đó, gã liền liều mạng lao về phía trước một cú như chó vồ mồi, rồi lăn lộn bò toài ra xa hơn mười mét mới chật vật đứng dậy

nhìn lại phía sau.

Kết quả khi Lôi Lịch nhìn rõ, đứng cách đó hơn mười mét chính là Trần Hạo đang nhìn mình với vẻ mặt đầy trêu chọc, gã liền thở hắt ra một hơi rồi ngã ngồi xuống đất.

"Trời ạ, thì ra là Hạo gia ngài sao!

Suýt nữa thì dọa chết con nhà người ta rồi, ngài đừng chơi kiểu đó có được không!" Trần Hạo vẫn đứng yên không nhúc nhích, nhìn Lôi Lịch cười châm chọc: "Ô hô, không nhìn ra nhé, nhóc con thân thủ cũng nhanh nhẹn đấy, có điều động tác trông chật vật quá.

Chương 536

Mà này, giữa đêm hôm khuya khoắt, nhóc cũng chạy vào rừng sâu núi thẳm làm gì thế?" Lôi Lịch vừa mới lấy lại hơi sức đã bị Trần Hạo trêu cho uất ức phát điên.

Nhưng nghe hỏi vậy, gã liền bày ra vẻ mặt nịnh nọt cười nói: "Hạo gia, chẳng phải em muốn báo đáp ơn cứu mạng của ngài ở Quỷ Thị hôm trước sao.

Dù sao em cũng là thiếu gia của Hải Bàn Sơn, quy củ giang hồ em cũng hiểu rõ mà.

Hôm đó nếu không có Hạo gia, cái mạng nhỏ của Lôi Lịch này đã sớm đi tong rồi, giờ biết mọi người đi tìm mộ Bá Vương, em tự nhiên phải góp chút sức mọn chứ!" Vừa nói, gã vừa bày ra vẻ mặt đại nghĩa lẫm liệt.

Nhưng Trần Hạo làm sao không biết tâm tư của gã, hơn nữa lời Lôi Lịch nói cơ bản chẳng khác gì lời gã dùng để lừa Hồ Thiên trong nguyên tác là bao.

Thế là Trần Hạo rút một điếu thuốc châm lửa, khẽ rít một hơi rồi trêu chọc: "Nhóc con, tuy cái thói công tử bột của cậu hơi ngứa mắt, thực lực bản thân cũng chẳng ra gì, nhưng dù sao nhân phẩm cũng tàm tạm, tôi cho cậu một cơ hội để sắp xếp lại ngôn từ.

Nếu còn không nói thật thì đừng trách tôi không khách khí nhé!" Nói đoạn, Trần Hạo vừa ngậm thuốc vừa thong thả tiến về phía Lôi Lịch.

Thấy cảnh này, Lôi Lịch lập tức đổ mồ hôi lạnh, chưa đợi Trần Hạo bước tới vài bước đã nhăn nhó kêu lên: "Đừng mà Hạo gia, em nói, em nói không được sao!" Thấy Trần Hạo vẫn giữ vẻ mặt trêu

chọc nhưng bước chân cuối cùng cũng dừng lại, Lôi Lịch liền mếu máo nói: "Thân phận của đám người chúng ta gặp ở Quỷ Thị hôm đó chắc hẳn ngài cũng rõ chứ ạ?" Trần Hạo thản nhiên gật đầu: "Ừ, là bọn Quật Tử Quân." Lôi Lịch vội vàng gật đầu: "Đúng, bọn chúng là Quật Tử Quân.

Nhưng thế lực đứng sau chúng thì ngài có biết không?" Trần Hạo thản nhiên búng điếu thuốc đã cháy hết: "Chẳng phải là Câu Thi Pháp Vương sao, đã thế chưa?" Lôi Lịch bội phục giơ ngón tay cái: "Hạo gia quả nhiên không hổ danh là thủ lĩnh Thiên Sư phái Liệt Hải, ngay cả Câu Thi Pháp Vương mà cũng biết." Trần Hạo lườm một cái: "Bớt đi, ngay cả một thiếu gia đời thứ hai của Hải Bàn Sơn như cậu còn biết, nếu tiểu gia tôi mà không rõ thì phái Liệt Hải của tôi chẳng phải là phế vật quá sao?" Lôi Lịch cười hắc hắc, rồi uất ức gật đầu: "Cũng đúng, nhất thời em cuống quá nên không nghĩ ra.

Chính vì gã Câu Thi Pháp Vương của Câu Thi Môn đó mà em mới phải chạy đến đây trốn đấy.

Hạo gia ngài cũng biết, Câu Thi Môn là tập đoàn đạo mộ quốc tế, tuy Hải Bàn Sơn nhà em trong giới đạo mộ nước Long Quân cũng có chút tiếng tăm, nhưng căn bản không thể đối kháng với Câu Thi Môn được.

Hôm đó Câu Thi Pháp Vương phái Quật Tử Quân truy sát Băng Luân, mục đích chắc là để đoạt Minh Nguyệt Thạch trong tay cô ấy.

Tuy lúc đó thuộc hạ của chúng bị người của Hạo gia tiêu diệt gần hết, nhưng có một tên bị trọng thương đã trốn thoát được.

Kết quả là lũ khốn đó không dám động vào Hạo gia nữa, nhưng lại phát hiện ra lúc đó em cũng đi cùng.

Thế là xong đời rồi, lũ khốn đó nhắm vào em, giờ đang ráo riết truy sát làm em chẳng dám về nhà luôn!

Đám người mà ba em phái đến tiếp ứng cũng đều bị thịt sạch trên đường rồi.

Cực chẳng đã, để bảo toàn mạng sống em đành phải bám theo Hạo gia thôi.” Nhìn diễn xuất không tồi của Lôi Lịch, Trần Hạo suýt chút nữa thì cười vỡ bụng.

Bởi vì anh quá hiểu rõ lời Lôi Lịch nói có thể lừa được bọn Hồ Thiên trong nguyên tác, nhưng anh là người đã xem toàn bộ kịch tình mà.

Quan trọng nhất là Trần Hạo hiểu rõ những lời này của Lôi Lịch chẳng qua là cái cớ.

Mục đích thực sự là Lôi Lịch theo lệnh của ông già mình để tiếp cận nhóm Băng Luân, hy vọng làm rõ bí mật mà Hồ Bái Nhất và Vương Khải Tuyền đã tìm thấy trong mộ Bá Vương năm xưa.

Sau khi tuôn ra một tràng lý do, Lôi Lịch liền cẩn thận quan sát vẻ mặt Trần Hạo.

Vốn tưởng lời mình nói chắc cũng lừa được rồi, nhưng quan sát nửa ngày lại thấy Trần Hạo vẫn cái bộ mặt trêu chọc đó, nhất thời lòng gã hoảng loạn cực độ.

Đang lúc Lôi Lịch căng thẳng không thôi, Trần Hạo nở một nụ cười tà mị: “Nhóc con, xem ra lời cảnh cáo của tiểu gia cậu chẳng để tâm chút nào nhỉ.

Đừng tưởng cậu không nói là tiểu gia không biết mục đích thực sự của cậu.

Thực ra nói đi nói lại thì chẳng phải Lôi Hiển Minh muốn biết bí mật năm xưa Hồ Bái Nhất và Vương Khải Tuyền tìm được trong mộ Bá Vương sao?

Còn cậu nhóc, cũng không phải là vì muốn chứng minh cho ông già

thấy mình không phải là một thằng công tử bột phế vật vô dụng nên mới đến đây sao?" Nghe vậy, Lôi Lịch lập tức ngớ người, đồng thời sóng lòng cuộn trào mãnh liệt.

Gã vạn lần không ngờ Trần Hạo chỉ dùng hai câu đã lột sạch sành sanh vốn liếng của mình.

Lôi Lịch không thể tin nổi trợn tròn mắt, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh đầy đầu, kinh hãi nhìn Trần Hạo: "Hạo gia, em không..." Mới nói được vài từ, dưới uy áp của Trần Hạo, Lôi Lịch đã từ bỏ việc xảo biện và vùng vẫy.

Một lúc sau, Lôi Lịch vốn bị dọa cho run như cầy sấy bỗng nhiên bình tĩnh lại.

Gã cười thê lương: "Thôi được rồi, nếu Hạo gia ngài đã phát hiện ra hết, em cũng chẳng dám múa rìu qua mắt thợ nữa.

Đúng vậy, ngài đều đoán đúng rồi, em thực sự muốn giúp ba em đoạt được bí mật mộ Bá Vương.

Giờ ngài đã biết hết rồi, em cũng chẳng còn gì để nói, ngài muốn xử trí thế nào Lôi Lịch em cũng xin nhận hết." Nói xong, Lôi Lịch nhắm chặt mắt lại, toàn thân lại bắt đầu run rẩy không ngừng.

Nhìn cái gã công tử bột rác rưởi này tuy sắp sợ đến tè ra quần nhưng vẫn dám đối mặt với cái chết, cộng thêm tính cách chân thật mà Lôi Lịch thể hiện trong nguyên tác, khóe miệng Trần Hạo bất giác nở một nụ cười thản nhiên.

Ngay khi Trần Hạo định lên tiếng thì từ phía lối vào mộ giả cách đó không xa bỗng vang lên giọng nói oang oang của Vương Diệu: "Hạo gia, em với Băng Luân tìm thấy Tiểu Kim Nha rồi." Chưa kịp nói hết câu, cậu ta đã nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, liền ngớ người hỏi: "Đù!

Hạo gia, chuyện gì thế này?!" Trần Hạo mỉm cười nói: "Mấy việc này lát nữa hãy nói, tôi giải quyết chuyện của thằng nhóc Lôi Lịch trước." Ba người Băng Luân tự nhiên nghe theo, ngoan ngoãn đứng sang một bên, âm thầm quan sát Lôi Lịch đang tái mét mặt mày, mồ hôi ướt đẫm cả quần áo.

Lôi Lịch mở mắt ra cười thảm, nhìn ba người một cái rồi nói: "Hạo gia, tiểu tử tôi đã giở trò với ngài, nhưng tôi cầu xin ngài nể tình tôi tình nguyện gánh vác tất cả mà tha cho ông già tôi được không?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Tiểu tử, đến lúc này rồi mà còn biết lo lắng cho sự an nguy của cha mình, phải thừa nhận rằng tuy cậu là một công tử bột không ra gì, nhưng phẩm chất tâm tính cũng không đến nỗi tệ." Lôi Lịch nghe vậy thì ngẩn ra, lập tức hỏi: "Vậy Hạo gia ngài đồng ý thỉnh cầu của tôi rồi sao?" Nói xong, đôi mắt hắn lóe lên tia hy vọng.

Trong khi nhóm Vương Diệu đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì, Trần Hạo cười lớn: "Được rồi, tiểu tử đừng có giả chết nữa.

Tuy cuối cùng cậu vẫn không nói thật với tôi, nhưng nể tấm lòng hiếu thảo đó, tôi không chấp nhặt với cậu nữa." Lôi Lịch vốn tưởng mình đã chết chắc, lúc này không thể tin nổi nhìn Trần Hạo.

Hồi lâu sau mới hỏi lại: "Hạo gia, ngài...

ý ngài là thả tôi sao?" Trần Hạo mỉm cười lắc đầu: "Hình như từ đầu tới cuối tôi cũng đâu có đòi mạng cậu?" Lôi Lịch kinh ngạc sững sờ, nói tiếp: "Nhưng... nhưng tôi đã lừa ngài, tôi..." Chưa nói hết câu, Trần Hạo đã vẫy tay ngắt lời: "Hành rồi, chuyện cậu biết bí mật Bá Vương Trủng không xung đột với mục tiêu của tôi." "Nói đi nói lại, tôi cũng không phải vì Bá Vương Trủng, mà là tìm lão Hồ và lão Vương về, sẵn tiện giúp Băng Luân xử lý dấu ấn Thiên Thư Quỷ Văn." "Còn về bí mật trong Bá Vương Trủng, tôi không quan tâm đâu,

nếu cậu có hứng thú thì đi cùng tôi.” Nghe thấy thế, Lôi Lịch sướng phát điên.

Không cách nào khác, vốn tưởng phen này tiêu đời rồi, bí mật Bá Vương Trủng càng không dám nhắc tới.

Vậy mà Trần Hạo căn bản không có ý định giết hắn, lại còn chẳng thèm để ý đến bí mật kia.

Sự xoay chuyển đột ngột này khiến Lôi Lịch không kịp chuẩn bị, suýt nữa thì 'trẹo cả lưng'.

Nhưng sau khi xác định Trần Hạo không nói dối, hắn lập tức hớn hở nịnh bợ: “Hải!

Tôi biết tiền bối giang hồ như Hạo gia ngài làm sao chấp nhặt với một kẻ tiểu bối như tôi được!” “Đúng thế, không sai đâu, Hạo gia ngài không chỉ đại nhân đại lượng mà nhãn giới còn cao ngút trời.” “Ngay cả bí mật kinh thiên như Bá Vương Trủng mà ngài cũng chẳng màng tới, riêng khoản này, tôi - Lôi Lịch ngay cả ông già nhà mình cũng không phục, chỉ phục mỗi Hạo gia ngài!” “Có lời này của Hạo gia, tình nguyện dắt tôi đi Bá Vương Trủng một chuyến, sau này ngài có việc gì cần, dù là lên núi đao xuống biển lửa, Lôi Lịch tôi tuyệt đối không hai lời!” Nói xong, trên mặt hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng mãn nguyện.

Trần Hạo đã quá hiểu tính cách này, chỉ mỉm cười gật đầu.

Ngược lại, Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha đứng bên cạnh sau khi nghe Trần Hạo tóm tắt tình hình, Băng Luân và Tiểu Kim Nha đều khinh bỉ lườm Lôi Lịch một cái, còn Vương Diệu thì lao tới tẩn cho hắn một trận tơi bời.

Vừa đánh, Vương Diệu vừa lẩm bẩm: “Mẹ kiếp, thằng nhóc này, dám chơi tâm nhãn với Hạo gia nhà ta, mày chán sống rồi hả!” “Nếu

không phải Hạo gia ra lệnh, Bàn gia ta hôm nay không đánh chết mày không được.” Lôi Lịch vốn không phải đối thủ của Vương Diệu, hơn nữa vừa thoát chết, lại được cho phép đi Bá Vương Trủng nên chỉ đành ôm đầu, ngoan ngoãn ngồi xổm dưới đất chịu trận.

Miệng thì uất ức kêu: “Vương Diệu, Hạo gia đã thả tôi rồi, tôi cũng biết lỗi rồi, mẹ nó hạ thủ nhẹ tay thôi!” Một lúc sau, đánh sướng tay rồi Vương Diệu mới dừng lại, Băng Luân và Tiểu Kim Nha cũng thấy dễ chịu trong lòng.

Còn Lôi Lịch thì mắt sưng như mắt gấu trúc, mặt mũi đủ màu sắc trông cực kỳ buồn cười.

Chương 537

Lúc này, Trần Hạo nãy giờ đứng xem kịch mới lên tiếng: "Được rồi, chuyện Lôi Lịch bỏ qua, ba người các cậu chuyện là thế nào?" Vương Diệu vừa định mở miệng, Băng Luân đứng bên cạnh đã đảo mắt nói: "Hạo gia thật sự bị ngài đoán trúng rồi, cái mộ đó quả nhiên là nghi trủng (mộ giả), căn bản không phải Bá Vương Trủng." "Lúc chúng tôi đang nấu cơm, Tiểu Kim Nha cầm điện thoại vào trong chụp loạn xạ, kết quả là đi lòng vòng rồi lạc đường." "Nếu tôi và Vương Diệu không xuống tìm, chắc giờ vẫn còn đang xoay mòng mòng trong cái nghi trủng đó." Tiểu Kim Nha nghe vậy, ngượng ngùng cười xòa: "Hạo gia, tôi chỉ hiếu kỳ đi dạo chút thôi, sau này tuyệt đối không dám đi lung tung nữa." Trần Hạo bất lực gật đầu, chưa kịp nói gì thì Vương Diệu đã vội vàng tiếp lời: "Hạo gia, tôi phục ngài thật rồi." "Ngài không biết đâu, trong nghi trủng không chỉ có cơ quan thiết kế bằng thủy ngân, còn có độc khí cùng mấy thứ loạn thất bát táo khác." "Lúc đầu tôi bị mấy cái cơ quan thủy ngân dọa cho sợ, tưởng có quỷ thật, kết quả nhìn kỹ lại thì chẳng có cái thá gì." "Sau đó khi Băng Luân và Tiểu Kim Nha không tìm ra cơ quan, nhờ có tôi anh minh thần võ, lao lên tè một bãi mới làm cơ quan mở ra." "Ngài không thấy đâu, bên trong không chỉ có một bộ chung khánh (chuông đá) còn hoàn mỹ và tinh xảo hơn cả bộ khai quật từ mộ Tằng Hầu Ất, còn có tượng đồng Phật và rất nhiều minh khí đồng xanh thời kỳ Sở quốc." "Vốn dĩ tôi định mang chút minh khí ra, nhưng bên trong lại có bẫy độc khí." "Nếu ngài không nhắc trước để tôi và Băng Luân mang theo bộ đồ bảo hộ và mặt nạ phòng độc xuống, dù tôi có bí thuật bế khí thì có lẽ lần này cũng bỏ mạng trong đó rồi." Nghe xong, Trần Hạo xác định đoạn kịch tình này không có thay đổi gì lớn.

Lập tức cười hỏi: "Đã như vậy, sao không mang chút đồ về lấy thảo?" "Chuyện này không giống phong cách của lão Vương nhà cậu chút nào." Vương Diệu uất ức lầm bầm: "Ngài đừng nhắc nữa, vừa thấy có độc khí tỏa ra, tôi và Băng Luân vội vàng mặc đồ bảo hộ và đeo mặt nạ cho Tiểu Kim Nha." "Đợi lúc chúng tôi trang bị xong, định lấy chút minh khí dễ mang theo." "Kết quả Băng Luân nói mục tiêu lần này của chúng ta là tìm lão Hồ và lão Vương, nếu vì minh khí mà để phía chính quyền có ý kiến với chúng ta thì dễ hỏng việc." "Cho nên, ba chúng tôi chỉ đành về tay không." Nhìn vẻ mặt uất ức của hắn, Trần Hạo cười bảo: "Băng Luân nói không sai, tiền tài, minh khí đối với phái Liệt Hải chúng ta không quan trọng." "Lần này là để tìm lão Hồ và lão Vương, nên không cần thiết tiết ngoại sinh chi." "Quan trọng nhất là những món đó đều là trọng khí đỉnh cấp, không ai dám mua, loại thường thì chúng ta cũng chẳng thèm, nên để nguyên phong bất động là chính xác." Được Trần Hạo khẳng định, Băng Luân vốn có vẻ mặt lạnh lùng bỗng chốc hưng phấn, gương mặt nhỏ nhắn nở nụ cười rạng rỡ.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Hạo, nhóm ba người Băng Luân và Lôi Lịch theo chân hắn quay về doanh trại.

Trên đường về, Trần Hạo vừa đi vừa hỏi: "Lôi Lịch, tôi thấy lạ là sao cha cậu năm đó biết lão Hồ và lão Vương muốn tìm Bá Vương Trủng." "Nên biết rằng, với thực lực và thế lực của phái Liệt Hải chúng tôi năm đó, dù là nhân thủ hay tài chính, hai người họ hoàn toàn không cần cầu cạnh người ngoài." Trần Hạo hỏi vậy là vì trong nguyên tác, Lôi Hiển Minh đã tài trợ cho Hồ Bát Nhất và Vương Khải Tuyền.

Nếu không, làm sao Lôi Hiển Minh biết chuyện đi tìm Bá Vương Trủng.

Lôi Lịch nghe xong khổ sở cười nói: "Hạo gia, ngài nói đúng, với

thực lực của Hồ gia và Bàn gia năm đó, cộng thêm phái Liệt Hải, đừng nói là phái Hải Bàn Sơn của cha tôi, ngay cả Tá Lĩnh, Bàn Sơn cũng chẳng giúp được gì nhiều." "Nhưng năm đó vì Hải Bàn Sơn chúng tôi và phái Liệt Hải có qua lại làm ăn, trước khi Hồ gia và Bàn gia đi đã uống với lão già tôi một bữa rượu." "Lão già tôi cũng từ trên bàn rượu mới biết Hồ gia và Bàn gia định đi tìm Bá Vương Trủng." Trần Hạo không nói gì, trong thế giới đạo mộ thực tế này, Lôi Hiển Minh biết chuyện Bá Vương Trủng là do nguyên nhân đó.

Trong lòng thầm cảm thán: Tuy vì sự hiện diện của mình khiến kịch tình ban đầu đã hoàn toàn biến đổi, nhưng không thể phủ nhận rằng quỹ đạo của cốt truyện có khả năng tự điều chỉnh cực mạnh.

Nếu không thì với hạng như Lôi Hiển Minh ở Hải Bàn Sơn, làm sao biết được chuyện Bá Vương Trủng!

Gật đầu xong, Trần Hạo không thèm suy nghĩ thêm về việc này nữa, trực tiếp đưa bốn người về doanh trại.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm hôm sau, theo sự chỉ dẫn của Trần Hạo, nhóm ba người Băng Luân đã kể chuyện về căn phòng chứa biên chung (chuông nhạc) và tình hình trong nghi trủng tối qua cho Giáo sư Tôn.

Sau đó Giáo sư Tôn quả nhiên giống hệt nguyên tác, từ bản đồ mộ Sở Vương đã suy luận ra khả năng Bá Vương Trủng thật sự nằm ở gần đây.

Băng Luân cầm tấm ảnh chụp toàn cảnh mộ Sở Vương xem hồi lâu, đột nhiên kinh ngạc hỏi: "Giáo sư Tôn, ý ngài là Bá Vương Trủng thật sự nên ở quanh đây?" Giáo sư Tôn gật đầu: "Đúng vậy, tôi thực sự nghĩ thế." "Nhưng đáng tiếc, tuy tôi có suy đoán này nhưng lại không cách nào tìm ra vị trí nghi trủng thực sự." Lúc này, Trần Hạo thản nhiên nói: "Băng Luân, dựa theo bí quyết trong Thập Lục Tự Âm

Dương Phong Thủy Bí Thuật, em hãy nhìn kỹ cục diện phong thủy trên ảnh chụp từ trên cao xem." "Anh tin là với thực lực hiện tại, em chắc chắn có thể nhìn ra." Thực ra với bản lĩnh của Trần Hạo, muốn tìm cổ mộ thật sự là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện tại hắn không muốn Giáo sư Tôn quá chú ý, nên mới lên tiếng gợi ý cho Băng Luân.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Băng Luân - người hoàn toàn kế thừa Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Hồ Bát Nhất, chỉ quan sát kỹ một lát đã hưng phấn cầm tấm ảnh chạy ra khỏi lều.

Thấy cảnh đó, Giáo sư Tôn, Vương Diệu và Lôi Lịch đều lật đật chạy theo.

Chỉ có Trần Hạo với nụ cười trêu tức trên môi, thong dong bước theo sau.

Một lúc sau, Băng Luân cầm tấm ảnh chạy lên sườn đồi nhỏ cạnh mộ Sở Vương.

Sau đó sử dụng bí thuật phong thủy, nhanh chóng phát hiện ra phong thủy của ba ngọn núi xa xa chính là thế Càn Khôn Đảo Huyệt.

Giáo sư Tôn đứng cạnh nghe thấy, trong mắt lập tức lóe lên một tia tinh quang.

Vương Diệu và Tiểu Kim Nha sau một thời gian dài được Trần Hạo huấn luyện cũng không còn như trong nguyên tác, hoàn toàn không hiểu thuật ngữ phong thủy của Băng Luân.

Chỉ có Lôi Lịch - một 'đạo nhị đại' bất tài, ngơ ngác hỏi: "Băng Luân, cái đó rốt cuộc là ý gì?" Trần Hạo đứng phía sau cười nói: "Cái gọi là Càn Khôn Đảo Huyệt, nghĩa là gốc ngọn đảo ngược, mộ thất lộ ra bên ngoài thực tế chẳng qua chỉ là cửa mộ mà thôi." Lúc này Lôi

Lịch mới vỡ lẽ: "Ồ, hóa ra là ý đó." Vương Diệu đứng cạnh sốt sắng hỏi: "Băng Luân, có thấy ẩn mộ không?" Băng Luân lắc đầu đáp: "Tạm thời chưa phát hiện." Vương Diệu lập tức cuống lên: "Thế không được, Băng Luân mau nhìn kỹ lại xem, cha chúng ta có thể đang ở trong đó đấy!" Sau đó, Băng Luân tiến hành suy luận tinh vi, cuối cùng tìm ra vị trí ẩn mộ thực sự nằm ở vùng đất trũng phía đông bắc.

Giáo sư Tôn nhìn bản đồ một hồi rồi cũng hưng phấn nói: "Tuyệt quá, Băng Luân quả nhiên đắc được chân truyền của lão Hồ, trên bản đồ hiển thị chỗ này có một ngôi làng cổ, gọi là thôn Cổ Ninh." Sau một hồi vòng vo trắc trở, Trần Hạo cùng bốn người và Giáo sư Tôn cùng đi bộ xuyên qua rừng rậm, đến một vách đá phía trên thôn Cổ Ninh.

Nhìn xuống dưới chân núi cách đó mười mấy dặm là một vùng đất trũng có một ngôi làng nhỏ.

Giáo sư Tôn đẩy kính nói: "Bên dưới chính là thôn Cổ Ninh, nếu bên trong thực sự là Bá Vương Trủng thì ngôi làng đó có lẽ là nơi ở của những người thủ lăng năm xưa." Vương Diệu quan sát một lúc rồi nhíu mày: "Thật chẳng biết họ nghĩ gì mà lại sống ở cái nơi như thế này." Trần Hạo cười bảo: "Nếu tổ tiên thôn Cổ Ninh đúng là người thủ lăng, mà Bá Vương Trủng lại ở đây thì họ không ở đây thì ở đâu?" "Có thấy người thủ lăng nào vì điều kiện sinh hoạt mà bỏ lăng mộ đi ở nơi xa không?" Nghe vậy, Vương Diệu lập tức gãi đầu cười hắc hắc ngượng ngùng.

Trần Hạo nói tiếp: "Được rồi mọi người, thời gian cũng không còn nhiều, trước khi nhật thực toàn phần diễn ra, chúng ta phải vào được thôn Cổ Ninh." Thế là đoàn người sáu người nhanh chóng leo xuống vách đá, thẳng tiến về phía thôn Cổ Ninh.

Nửa giờ sau, để chiếu cố Giáo sư Tôn tuổi già 'thể lực không đủ',

cuối cùng họ cũng tới được thôn Cổ Ninh.

Nhìn cái cổng làng cao vài mét được đắp bằng đất vàng, Trần Hạo thầm nghĩ: Cứ tưởng trong phim người ta làm cái kiến trúc thế này là do đạo diễn bày vẽ cho hấp dẫn, mới tạo ra cái cổng làng khổng lồ kỳ quái thế này.

Không ngờ tiến vào thế giới thực tế này lại thực sự thấy một cái cổng làng khổng lồ như vậy.

Nói trắng ra đây đâu phải thành thị hay pháo đài gì, xây cái tường đất và cổng lầu to tướng thế này thực sự có cần thiết không?

Lẽ nào những người thủ mộ năm xưa không sợ kiến trúc thế này quá gây chú ý, thu hút quân lính của Lưu Bang tới sao?

Sau khi thầm chê bai trong lòng, Trần Hạo cũng mặc kệ, cùng mọi người tiến vào bên trong.

Vừa bước qua đại môn, Băng Luân đã nhíu mày: "Phong thủy ở đây lạ quá." Vương Diệu vô tư chẳng thèm để ý: "Lạ mới đúng chứ, đi thôi." Nói xong, hắn dẫn Tiểu Kim Nha và Lôi Lịch sải bước đi vào, Băng Luân liếc nhìn Trần Hạo một cái rồi cũng theo Giáo sư Tôn bước vào.

Trần Hạo vừa đi theo mọi người vừa thầm cười trong lòng.

Thằng nhóc Vương Diệu cứ coi như không có chuyện gì đi, lát nữa gặp quái vật trong làng và đội quân Quật Tử thì biết mặt ngay!

Nghĩ đoạn, hắn thong dong bước tiếp.

Một lúc sau, nhóm sáu người Trần Hạo đã tiến sâu vào thôn Cổ Ninh.

Đập vào mắt là cảnh tượng điêu tàn đổ nát, cỏ dại mọc đầy, vô cùng hoang lương.

Phần lớn kiến trúc trong thôn được xây bằng đất vàng, chỉ có một số ít phòng ốc được xây bằng gạch cổ cực kỳ kiên cố.

Bước vào một căn nhà gạch cổ nát bấy, Vương Diệu kinh ngạc hỏi: "Ái chà, xem ra nhà này chắc chắn có địa vị trong thôn, nếu không sao lại dùng gạch xây nhà, chẳng giống mấy cái nhà đất kia chút nào." Giáo sư Tôn tiếp lời: "Cũng không hẳn, gian phòng này chắc là dùng gạch từ cổ mộ bị nước lũ cuốn ra để xây, không nhất định là nhà có thân phận địa vị đâu." Mấy người đi vòng một vòng rồi bước ra ngoài.

Trên đường đi, thường xuyên bắt đầu thấy những pho tượng đá không đầu cao vài mét.

Trong thôn vốn đã âm phong trận trận, lại thêm những pho tượng đá quỷ dị như thế, khiến tên nhát chết Lôi Lịch sợ phát khiếp.

Tiểu Kim Nha thừa lúc hắn không chú ý, trực tiếp chạy ra sau lưng dọa hắn một trận hú hồn.

Vương Diệu lườm Lôi Lịch một cái rồi hỏi: "Hạo gia, cái thứ này là gì vậy?" Trần Hạo cười đáp: "Người nước Sở thờ quỷ, đây là tượng Quỷ Tướng của Sở quốc." Vương Diệu khinh bỉ lầm bầm: "Xì, cái thứ đồ nát này sao?" Giáo sư Tôn đứng cạnh mỉm cười gật đầu: "Kiến thức khảo cổ của vị tiểu huynh đệ này thật lợi hại, không sai, tượng đá này chính là tượng Quỷ Tướng." "Không ngờ tiểu huynh đệ có thể nhìn ra ngay lập tức, riêng về kiến thức khảo cổ thì người bình thường không thể sánh bằng." Nếu không phải Trần Hạo đã nhắc trước mọi người thì Tiểu Kim Nha chắc chắn đã đắc ý khoe khoang thay hắn rồi, nhưng hiện tại ai nấy đều im như thóc, căn bản không nhắc đến thân phận của Trần Hạo.

Trần Hạo cũng chỉ thản nhiên mỉm cười, không tiếp lời.

Sau đó hắn nhìn lên bầu trời nhắc nhở: "Sắp nhật thực toàn phần rồi, chúng ta tìm chỗ nào tránh một chút đi." Mọi người tự nhiên đồng

ý, sáu người liền quay người rời đi.

Nhìn Tiểu Kim Nha một chân giẫm vào cái hố đất lớn phía trước rộng hơn một mét, sâu hơn mười centimet rồi thản nhiên đi qua, Trần Hạo thầm cười: Cái tâm của con bé này cũng chẳng nhỏ hơn Vương Diệu là bao.

Chẳng lẽ không phát hiện ra cái hố đất đó là một dấu chân quái vật khổng lồ sao?

Thậm chí ngay cả Băng Luân và Vương Diệu cũng không phát hiện ra, xem ra ba đứa nhỏ này thiếu rèn luyện rồi.

Nếu là nhóm sáu người của A Ninh thì chắc chắn đã sớm phát hiện rồi.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm đã tìm đến một khu nhà nát gần như không còn mái che.

Chương 538

Đúng lúc mọi người vừa tò mò vừa thận trọng kiểm tra những căn nhà nát này để tìm chỗ dừng chân tạm thời, Tiểu Kim Nha vừa bước vào một căn nhà không mái đột nhiên cảm thấy một luồng bất an.

Chưa kịp phản ứng gì thì đã bị thứ gì đó rơi từ trên xuống trúng người.

Tiện tay sờ một cái, phát hiện cả tay dính chất lỏng nhầy nhụa, cô bé lập tức thấy tởm vô cùng.

Đến khi Tiểu Kim Nha ngẩng đầu nhìn lên mái nhà thì sợ tới mức sắc mặt đại biến.

Sau đó không nói nửa lời, quay người sang phòng bên lôi Băng Luân và Vương Diệu chạy ra ngoài, khiến Băng Luân, Vương Diệu, Lôi Lịch và Giáo sư Tôn đều ngơ ngác.

Trần Hạo đứng ở cửa, khóe miệng mang theo nụ cười trêu tức, hắn vốn đã nhìn rõ mọi chuyện.

Trong lúc Vương Diệu vừa chạy theo Tiểu Kim Nha vừa kinh ngạc hỏi chuyện gì, Trần Hạo cười tà nói: "Cái thằng ngốc này không mau chạy ra theo Tiểu Kim Nha, không là bị nó ăn thịt đấy!" Nhưng Vương Diệu còn chưa kịp phản ứng, căn phòng Tiểu Kim Nha vừa ở phát ra tiếng 'ầm' lớn rồi sụp đổ.

Bụi cuốn mù mịt khiến mọi người sặc sụa.

Đợi đến khi tất cả chạy đến bên cạnh Trần Hạo mới phát hiện ra, vốn là một con quái vật khổng lồ cao bốn năm mét, toàn thân mọc đầy lông trắng, đang đứng thẳng như con người tiến về phía họ.

Căn nhà nát vừa rồi chính là bị con quái vật khổng lồ này đè sập!

Thấy cảnh này, Vương Diệu thốt lên một tiếng "Ngọa tào", sau đó kéo Tiểu Kim Nha và Băng Luân né sang một bên, miệng hét lớn: "Hạo gia, Lôi Lịch, mau tránh đi, có quái vật!" Còn về Giáo sư Tôn lớn tuổi nhất thì bị hoàn toàn ngó lơ.

Không cách nào khác, ai bảo Trần Hạo đã dặn trước rằng lão Giáo sư Tôn này không phải hạng tốt lành gì, nên nhóm Vương Diệu căn bản không thèm bảo vệ lão như trong nguyên tác nữa.

Trong nháy mắt, năm sáu căn nhà nát đã bị con quái vật khổng lồ đó quét phẳng.

Ngay sau đó nó sải đôi chân khổng lồ và lực lưỡng, dẫm lên đống đổ nát lao về phía sáu người Trần Hạo.

Thấy thế, Trần Hạo vừa thản nhiên mỉm cười vừa lùi lại cùng nhóm Vương Diệu.

Đồng thời, hai khẩu Desert Eagle (Sa Mạc Chi Ưng) đặc chế đã xuất hiện trong tay hắn.

Khi quái vật đuổi sát đến khoảng cách mười mét, Trần Hạo đột nhiên quay người nổ súng.

"Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!..." Trong tích tắc, hai khẩu Desert Eagle được Trần Hạo bắn ra với tiết tấu như súng liên thanh, tiếng súng dày đặc và đầy uy lực khiến Lôi Lịch và Giáo sư Tôn kinh hãi không thôi.

Còn con quái vật khổng lồ kia tuy to xác lực lưỡng, da dày thịt béo, nhưng cũng không chịu nổi hai khẩu súng có uy lực mỗi phát bắn chết được một con voi của Trần Hạo!

Sau khi bắn hết hai băng đạn, con quái vật vốn đang hùng hục đuổi theo sáu người đã bị bắn cho đầu rách máu chảy.

Quan trọng nhất là vị trí tim và khớp gối của nó xuất hiện những lỗ máu sâu bốn năm centimet.

Chính vì vậy, con quái vật hoàn toàn bị Trần Hạo bắn cho choáng váng, đầu gối lại bị trọng thương nên không thể tiếp tục truy kích!

Thấy cảnh này, Vương Diệu vừa chạy vừa cảm thán: "Đi theo Hạo gia đúng là sướng thật!" "Loại quái vật này súng bắn tỉa chưa chắc đã giải quyết được." "Nếu không phải nó da dày thịt béo thì với uy lực hai khẩu súng của Hạo gia, đầu nó đã nát bấy và tim thì nổ tung từ lâu rồi!" Tiểu Kim Nha càng hò reo cổ vũ: "Hạo gia thật ngầu!" "Để con quái vật to xác đó ban nãy phun đầy nước bọt lên người tôi, giờ thì nếm mùi đau khổ nhé, đáng đời!" Còn Giáo sư Tôn và Lôi Lịch chỉ biết âm thầm kinh sợ uy lực của hai khẩu súng ngắn kia, càng kinh ngạc hơn trước lực cánh tay biến thái của Trần Hạo.

Nhưng đúng lúc đó, con quái vật bị thương đột nhiên nổi điên, trực tiếp vồ lấy hai khối đá và gạch tường nặng cả trăm cân ném thẳng về phía sáu người.

Trong chớp mắt, ngoại trừ Trần Hạo, những người còn lại đều tản ra né tránh.

Băng Luân, Vương Diệu còn chưa kịp mừng thầm vì né được đợt tấn công bằng đá lớn thì con quái vật khổng lồ lại tiếp tục vồ lấy hai tảng đá lớn oanh tới.

Cũng chính lúc này, Trần Hạo đột ngột thu súng, rút thanh Đại Việt Long Tước Đao sau lưng tung người nhảy lên, hai đao chém nát tảng đá lớn đang bay tới, đồng thời hét lớn: "Mọi người cẩn thận, quân Quật Tử sắp tập kích!" Lời vừa dứt, mọi người phát hiện xung quanh vang lên tiếng tên bắn xé gió.

Ngay sau đó, hàng chục mũi tên nỗ từ bốn phương tám hướng điên cuồng bắn tới.

Theo sau lời cảnh báo, Vương Diệu lập tức rút Tây Vực Chiến Đao, Băng Luân cũng lấy ra hai thanh đoản kiếm siêu hợp kim chắn trước mặt Tiểu Kim Nha và Lôi Lịch.

Còn Giáo sư Tôn thì chẳng ai thèm quản.

Sau một hồi tiếng 'đinh đinh đang đang' vang lên, đại bộ phận tên nỗ bị Băng Luân và Vương Diệu đánh rơi.

Một phần nhỏ lọt lưới cũng bị Tiểu Kim Nha dùng thủy thủ gạt đi.

Những phát không đỡ kịp thì dùng bộ Giao Long Chiến Y trên người ngạnh kháng.

Lôi Lịch vừa phát ra tiếng kêu la như bị chọc tiết vừa trốn sau lưng Tiểu Kim Nha run rẩy.

Trong nguyên tác, Hồ Thiên xả thân cứu Giáo sư Tôn, nhưng giờ hắn không làm vậy nữa, ngược lại lách mình chui vào giữa Vương Diệu và Băng Luân để tránh họa.

Một lát sau, xung quanh sáu người Trần Hạo đã bị hàng trăm tên thuộc hạ của quân Quật Tử bao vây.

Con quái vật khổng lồ kia cũng tìm lại được vật ném, định tiếp tục oanh tạc.

Giữa lúc nguy cấp, đám quân Quật Tử bỗng tản ra, từ phía sau bước ra một mỹ nữ mặc đồ da đen, đi tất lưới đen chân dài miên man, tay cầm hai thanh liềm bán nguyệt.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo đang cầm Đại Việt Long Tước Đao bỗng cười nói: “Ái chà, chẳng phải cô em Lê Nhược Hoa bị tôi cắt cho kiểu tóc hợp thời trang lần trước sao?” “Hử?

Lẽ nào lại tìm tôi để thiết kế kiểu tóc mới?” “Nếu vậy thì lần này

phải trả tiền đấy nhé!" Nhóm Băng Luân đang toàn thần giới bị căn bản không hiểu Trần Hạo nói gì.

Lê Nhược Hoa thì tức đến đỏ cả mắt, hai thanh liềm bán nguyệt trong tay run rẩy, hét lên: "Trần Hạo, đi chết đi!" Lê Nhược Hoa bị trêu chọc nổi trận lôi đình, dứt lời liền dẫn theo hàng trăm quân Quật Tử lao thẳng tới sáu người.

Thấy cảnh này, Trần Hạo tuy vẫn không mấy bận tâm nhưng bên cạnh còn con quái vật to xác đang hổ báo cáo chồn.

Để tránh phiền phức, Trần Hạo cầm Đại Việt Long Tước Đao xông lên, đồng thời ra lệnh lớn: "Tiểu Kim Nha, cùng Lôi Lịch và Giáo sư Tôn tìm chỗ trốn trước, chú ý bảo vệ." "Băng Luân và Vương Diệu, hai người theo tôi tiêu diệt đám quân Quật Tử này!" Nói xong, thanh Đại Việt Long Tước Đao trong tay chém ra một đạo đao mang xanh biếc, tiếng nổ ầm một cái đánh văng Lê Nhược Hoa đang lao tới bay ngược ra ngoài.

Ngay sau đó, chỉ thấy thân hình Trần Hạo không ngừng nhấp nháy, từng đạo đao mang xanh biếc chém xối xả vào hơn hai mươi tên quân Quật Tử, nhất thời uy phong vô hạn, bá khí tuyệt luân.

Không cách nào khác, Trần Hạo hiện tại muốn tốc chiến tốc thắng, không có thời gian dây dưa nhảm nhí.

Lê Nhược Hoa bị một đao đánh bay, ngồi bệt dưới đất ngơ ngác nhìn Trần Hạo đang đại triển thần uy mà lặng thinh không nói được lời nào.

Tuy biết thực lực Trần Hạo siêu cường nhưng cô ta không ngờ rằng khi đối phương thực sự nghiêm túc, mình lại không đỡ nổi một chiêu!

Cùng lúc đó, Tiểu Kim Nha và Lôi Lịch đưa Giáo sư Tôn trốn vào

một góc tường.

Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha thỉnh thoảng lại cổ vũ cho nhóm ba người Trần Hạo, nhìn hai người họ chẳng có chút căng thẳng nào, thiếu điều có thêm ngô rang và nước ngọt là có thể làm khán giả ăn dưa được rồi.

Thấy Trần Hạo đột ngột bộc phát, Băng Luân và Vương Diệu cũng không chịu kém cạnh.

Chương 539

Chỉ thấy Băng Luân rút ra hai thanh đoản kiếm đã khai quang, thân hình hóa thành một cơn lốc, trong nháy mắt lao vào giữa đám quân Quật Tử.

Hai thanh đoản kiếm như hai tia chớp bạc, trong chớp mắt đã hạ gục sáu bảy đối thủ.

Vương Diệu càng không chịu tụt hậu, hai tay nắm chặt Tây Vực Chiến Đao, thân hình như một con tê giác cuồng nộ, hãn nhiên xông lên.

Những chiêu thức đại khai đại hợp cương mãnh khiến đám quân Quật Tử vây quanh căn bản không có lấy một kẻ địch nổi một chiêu.

Cái miệng hắn cứ lầm bầm không ngớt, chẳng khác gì phiên bản chiến đấu của ông già Vương Khải Tuyền, trông cực kỳ thú vị.

Chỉ trong thoáng chốc, hàng trăm quân Quật Tử đã bị nhóm Trần Hạo tiêu diệt hơn một nửa.

Thấy thế, Trần Hạo gạt vết máu trên đao hét lớn: "Băng Luân, Vương Diệu, hai người tiếp tục đối phó quân Quật Tử, con quái vật đằng kia lại sắp động thủ rồi, để tôi xử nó!" Nói xong, cũng chẳng đợi hai người trả lời, thân hình lập tức hóa thành tia chớp, trong nháy mắt đã lao đến trước mặt con quái vật đang ôm tảng đá lớn chuẩn bị ném.

Tiếp đó, hắn mạnh mẽ tung người, một đạo đao mang xanh biếc như sấm sét nổ ra.

Con quái vật chưa kịp phản ứng đã bị chém làm đôi từ đầu đến chân.

Theo sau đó là dòng máu màu nâu thẫm phun trào, Trần Hạo lộn một vòng trên không rồi tiếp đất nhẹ nhàng, sau đó chẳng thèm nhìn xác con quái vật một cái đã lao lại vào đám quân Quật Tử.

Lúc này, Lê Nhược Hoa sau hồi lâu mới hồi phục lại, đang định xông lên thì gặp ngay Trần Hạo quay lại, hắn cười ha hả: "Ồ, nhanh thế đã hồi phục rồi?

Tôi thấy cô em nên nghỉ ngơi thêm đi." Lời vừa dứt liền vô lý chém tới một đao, Lê Nhược Hoa bất lực đành dùng hai thanh liềm chống đỡ.

Kết quả tự nhiên lại bị đánh văng ra đất, nhất thời không bò dậy nổi.

Liên tục hai lần bị đánh bại dễ dàng, Lê Nhược Hoa tức đến mức suýt hộc máu, nhưng thực lực không cho phép nên chỉ biết trố mắt nhìn.

Một lát sau, dưới sự phối hợp của Trần Hạo, Băng Luân và Vương Diệu, hàng trăm quân Quật Tử do Lê Nhược Hoa dẫn đầu đều bị chém giết sạch sành sanh.

Thở phào một cái, Vương Diệu hỏi: "Hạo gia, cái con nhỏ áo đen đang nằm đo đất đằng kia tính sao?

Hay để tôi cho một đao." Chưa nói hết, Trần Hạo đã ngắt lời: "Giết, giết, giết!" "Cậu suốt ngày chỉ biết hùng hục, giết cũng chẳng để làm gì, chi bằng cứ để lại sau này hưng hứa còn có ích." "Nếu phiền phức đã giải quyết xong, chúng ta mau rời khỏi đây thôi." Nghe vậy, Băng Luân và Vương Diệu không nói hai lời, theo Trần Hạo hội hợp với nhóm Tiểu Kim Nha rồi nhanh chóng rời đi.

Lúc này, ngoài xác quân Quật Tử và xác con quái vật khổng lồ nằm la liệt, chỉ còn lại Lê Nhược Hoa đang gượng dậy.

Cô ta vừa cắm những chiếc trâm câu thi cốt vào gáy xác đám quân Quật Tử, vừa đăm chiêu suy nghĩ.

Tại sao Trần Hạo lại chỉ để lại một mình mình không giết?

Tên Trần Hạo này rốt cuộc đang mưu tính chuyện gì?

Sau khi rút khỏi làng, sáu người Trần Hạo đi tới một khu di tích lịch sử đổ nát, và giống như nguyên tác, họ nghe thấy trong gió tiếng nhạc Quốc Thương khúc tế điện tướng sĩ trận vong của nước Sở ẩn hiện.

Thế là mọi người đều cho rằng Bá Vương Trủng chắc chắn ở loanh quanh đâu đây.

Tuy Trần Hạo biết đáp án thật sự nhưng chỉ mỉm cười thản nhiên, không nói gì thêm.

Tối hôm đó, sáu người dựng trại nghỉ ngơi tại đó, ăn no uống say rồi sắp xếp thứ tự gác đêm, ngủ một giấc yên lành.

Sáng hôm sau, sáu người quả nhiên giống như nguyên tác, phát hiện ra pho tượng đá nước Sở có rồng cuốn quanh cột.

Sau đó, dưới sự phân kim định huyệt bằng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Băng Luân, cuối cùng họ cũng tìm thấy lối vào nghi là mộ huyệt trên đỉnh núi đối diện.

Nhưng chỉ có Trần Hạo hiểu rằng, đó chẳng qua là cái đạo động (lỗ đào mộ) mà năm xưa lão Hồ và lão Vương phán đoán sai mà đào ra mà thôi.

Khi sáu người vượt núi băng rừng, cuối cùng cũng tìm thấy ngôi miếu Sơn Thần nhỏ trên đỉnh núi, quả nhiên phát hiện lối vào đạo động đúng như dự liệu.

Để không xảy ra tình huống như trong nguyên tác, Trần Hạo bảo

Băng Luân và Vương Diệu mang theo bình oxy mini rồi mới xuống.

Còn hắn thì cầm Đại Việt Long Tước Đao chém vài nhát làm pho tượng đá Sơn Thần bên cạnh lối vào đạo động nát bấy.

Hắn dặn dò hai người phải xuống nhanh, nếu thấy tình hình bên trong thì phải lên ngay.

Tuy không biết tại sao Trần Hạo lại gây sự với tượng đá miếu Sơn Thần, nhưng mọi người cũng không hỏi nhiều.

Nháy mắt đã nửa giờ trôi qua.

Ngay khi Trần Hạo lo lắng sẽ xảy ra chuyện đạo động sụp đổ vùi lấp Băng Luân và Vương Diệu như trong nguyên tác, thì hai người đã thuận lợi trở lên.

Nhưng hai người vừa mới lên, chưa kịp nói gì thì một trận động đất nhẹ đột ngột nổ ra.

Trong tích tắc, đạo động đã sụp đổ hoàn toàn.

Vương Diệu vẫn còn sợ hãi, vỗ ngực bảo: "Mẹ ơi, may mà nghe lời Hạo gia không trì hoãn thời gian." "Nếu không dù tôi và Băng Luân có mang bình oxy mini thì cũng bị chôn sống dưới đó rồi." Cùng lúc đó, nhìn đạo động sụp đổ, mọi người cuối cùng cũng hiểu tại sao Trần Hạo lại chém nát pho tượng đá kia.

Tiếp đó, Bàn Tử và Băng Luân kể lại tình hình cái đạo động vô dụng bên dưới.

Nghe nói bên dưới là đồ giả, mọi người đều uất ức không thôi.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thản nhiên cười nói: "Dựa theo lý luận của Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, cộng với tình hình phòng chứa biên chung trong nghi trủng mà chúng ta xuống trước đó." "Hửm, liệu có phải cần dựa theo khúc Quốc Thương gõ vang bộ

biên chung trong nghi trủng thì mới tìm được lối vào Bá Vương Trủng thật sự không?" Mọi người nghe xong đều ngẩn người, sau đó Băng Luân và Giáo sư Tôn không ngừng gật đầu tán đồng.

Vương Diệu càng cười lớn hét lên: "Hạo gia đỉnh thật sự!

Chúng ta quay lại thử xem." Mọi người cùng nhau quay trở lại, đi qua ngôi mộ giả lúc trước rồi lần lượt bước vào trong.

Lần này không có đám người của Lê Nhược Hoa gây rối, Trần Hạo hoàn toàn yên tâm để mọi người đi trước.

Băng Luân dắt theo Tiểu Kim Nha, mỗi người cầm hai cái dùi, định gõ vào biên chung theo khúc Quốc Thương.

Trần Hạo đột nhiên ngăn lại: "Nếu tôi đoán không lầm, gõ trực tiếp vào biên chung là vô dụng, nếu không thì cơ quan thiết lập cũng quá đơn giản rồi." Băng Luân kinh ngạc hỏi: "Hạo gia, vậy phải làm sao?" Giáo sư Tôn cũng không hiểu, nghi vấn hỏi: "Trần tiểu hữu, tại sao vậy?

Có lý do gì không?" Trần Hạo chỉ vào giá nến trong mộ thất nói: "Trong cả mộ thất này, chỉ có duy nhất tòa giá nến kia là vẫn còn vật liệu cháy, vừa vặn chiếu bóng của tất cả biên chung lên tường đối diện." "Nếu tôi đoán không lầm, cách thực hiện đúng đắn phải là gõ vào hư ảnh trên tường." "Đây cũng chỉ là suy đoán của tôi thôi, đúng hay không tôi không biết, nhưng dù sao thử một chút cũng chẳng mất gì đúng không?" Nhóm bốn người Băng Luân đương nhiên vô cùng tín nhiệm Trần Hạo, căn bản chẳng thèm quan tâm đến Giáo sư Tôn.

Băng Luân và Tiểu Kim Nha không nói hai lời, tiến lên gõ liên tục vào những cái bóng trên tường.

Một lát sau, quả nhiên sau một tiếng ầm vang, một lối vào xuất hiện.

Thấy cảnh này, sáu người nhìn nhau cười, lập tức chỉnh đốn trang bị rồi đi vào.

Sau khi vào trong động, mọi người phát hiện một hang động trong núi cực kỳ đơn giản, có hai con đường có thể đi.

Chương 540

Vương Diệu gãi đầu hỏi: "Hạo gia, mình đi đường nào?" Trần Hạo nhìn vị trí khuôn mặt thạch tượng rồi nói: "Thạch tượng Đại Từ Bi hướng về bên trái, chúng ta đi bên đó." Băng Luân đứng cạnh cũng gật đầu tán đồng.

Thấy thế, sáu người không nói hai lời lao thẳng hướng hang động bên trái.

Không lâu sau, nhóm sáu người tiến vào một sơn động đầy băng sương.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là dưới đáy động có một bộ xương võ sĩ mặc hắc y đang cưỡi ngựa.

Băng Luân thắc mắc: "Trong này sao lại có băng?" Giáo sư Tôn và ba người Lôi Lịch cũng kinh ngạc không thôi.

Lúc này, một tảng đá Đoạn Long bất ngờ hạ xuống, trong nháy mắt phong tỏa cả sáu người bên trong hang băng lớn.

Thấy cảnh này, Lôi Lịch lập tức gào thét: "Xong rồi, xong rồi, chúng ta đều phải chết ở đây thôi!" Sắc mặt Giáo sư Tôn cũng rất khó coi, nhưng Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha lại cực kỳ có lòng tin vào Trần Hạo.

Vương Diệu khinh thường bĩu môi: "Lôi Lịch, anh gào cái gì thế?

Chỉ cần có Hạo gia ở đây, chết thế nào được." Lúc này, Giáo sư Tôn cũng phản ứng lại, vội vàng đầy hứng thú tiến tới quan sát thi thể vị kỵ sĩ giáp đen kia.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Thi thể toàn thân mặc trọng giáp, cầm cờ soái, nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là Thừa Quảng tướng quân

của Tây Sở.” Giáo sư Tôn bừng tỉnh đại ngộ, không ngừng gật đầu khen ngợi.

Ba người Lôi Lịch, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha thì tắc lưỡi xưng kỳ.

Lúc này, Băng Luân sau một hồi quan sát xung quanh đột nhiên nói: “Hạo gia, theo lý luận ngũ hành tương sinh tương khắc, chúng ta hẳn là có thể dễ dàng tìm được cách phá vỡ tường băng để ra ngoài.” Thực tế, Trần Hạo vốn đã biết rõ kịch tình, tự nhiên biết cách dùng hỏa trong ngũ hành để phá tường băng.

Nhưng với thực lực hiện tại, cậu việc gì phải tốn sức như thế, liền cười nói: “Băng Luân nói không sai, nhưng làm vậy thì phiền phức quá, khu khu một bức tường băng thôi, cứ trực tiếp phá mở là xong.” Nói đoạn, cậu rút Đại Việt Long Tước Đao sau lưng ra, mạnh mẽ thúc động lực lượng Thanh Long huyết mạch, một đạo đao mang màu xanh biếc rực rỡ đột nhiên chém ra.

“Oanh!!!” Một tiếng nổ vang trời đất, bức tường băng phía sau thi thể hắc y trọng giáp kỵ sĩ Thừa Quảng tướng quân bị một đao đánh nát.

Hiện ra trước mắt mọi người là rừng cây xanh mướt bên ngoài núi cùng làn gió xuân ấm áp.

Lôi Lịch lập tức phấn chấn, cười lớn rồi điên cuồng chạy ra ngoài.

Vương Diệu nhìn đống tường băng vỡ vụn rồi lầm bầm: “Hóa ra tường băng cũng chỉ dày khoảng nửa mét thôi à, biết thế này thì lão tử đã dùng một quả lựu đạn cho nó nổ tung rồi, cần gì Hạo gia phải ra tay!” Băng Luân bất lực lườm anh ta một cái: “Làm ơn đi, chúng ta đang bị nhốt trong sơn động, nếu thật sự dùng lựu đạn, tường băng có phá được hay không tôi không biết, nhưng chúng ta có khả năng bị

hang động sụp xuống chôn sống đấy.” Nói xong, cô cũng chẳng buồn để ý đến Vương Diệu đang xấu hổ, đi theo Trần Hạo và Tiểu Kim Nha ra ngoài.

Duy chỉ có Giáo sư Tôn ở lại sau cùng, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc và ánh nhìn xảo quyệt, không ngừng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Trần Hạo.

Sau khi ra ngoài, Trần Hạo dẫn dắt mọi người phát hiện ra tế đàn thạch tượng trên ngọn núi xa xa.

Đồng thời chỉ dẫn Băng Luân dùng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật để tìm ra Ẩn Sơn — nơi thực sự ẩn giấu Bá Vương Trủng.

Thế là mọi người hưng phấn băng rừng lội suối, tiến thẳng về phía Ẩn Sơn.

Hơn một giờ sau, nhóm sáu người Trần Hạo đến sườn núi Ẩn Sơn.

Hiện ra trước mặt là một cây cầu đá nối liền hai ngọn núi, dài khoảng trăm mét, rộng chưa đầy một mét rưỡi.

Giữa cầu đá có một đoạn đứt gãy rộng gần ba mét, nếu là người bình thường không chuẩn bị thì chắc chắn không qua được.

Nhưng nhóm Trần Hạo có phải người bình thường không?

Câu trả lời hiển nhiên là không.

Chỉ thấy Trần Hạo một tay xách Giáo sư Tôn lên, dễ dàng tung người nhảy qua, vừa cười vừa nói: “Muốn qua thì tự tìm cách, tiểu gia tôi đây không giúp đâu nhé!” Trong phút chốc Lôi Lịch ngẩn người, nhưng Tiểu Kim Nha đã lấy ra một chiếc Phi Hổ Trảo, nháy mắt móc trúng một cột đá đối diện rồi nhẹ nhàng đu qua.

Băng Luân cười khì một tiếng, sau đó cũng tung người nhảy lên, nhẹ nhàng vượt qua.

Lôi Lịch đáng thương nói: "Vương Diệu, chúng ta là đồng đội mà, anh không định bỏ tôi lại đây chứ?" Tuy Vương Diệu có hơi coi thường Lôi Lịch làm việc gì cũng hỏng nhưng được cái ăn uống không chừa thứ gì, nhưng anh chàng này bản tính vốn đôn hậu, cũng phóng ra một chiếc Phi Hổ Trảo, đưa theo Lôi Lịch đu qua.

Nhìn mọi người dễ dàng vượt quan, Trần Hạo thầm nghĩ: May mà trước đó đã xử lý xong con quái vật lớn kia, nếu không ở trên cây cầu đá chênh vênh này mà gặp yêu quái thì cũng phiền phức cho mọi người.

Sau khi vào mộ đạo Ẩn Sơn, nhóm Trần Hạo quả nhiên gặp phải Cửu Long Độn Giáp trận do cổ nhân thiết lập dựa trên vòng lặp Moebius.

Lần này cũng vì không có quân đội của Lê Nhược Hoa truy sát, cộng thêm đạo pháp và linh thức Thanh Long huyết mạch mạnh mẽ của Trần Hạo, cùng với kinh nghiệm từ Long Lĩnh Mê Quật trước đó.

Cuối cùng, Trần Hạo chỉ mất một giờ đã đưa mọi người thuận lợi rời khỏi không gian bốn chiều đó.

Khi mọi người ra ngoài, Giáo sư Tôn nhìn thấy xung quanh chính là một mộ thất cổ, liền kinh hỉ hét lên: "Chúng ta... chúng ta cuối cùng cũng tìm thấy Bá Vương Trủng rồi!" Theo tiếng hét của Giáo sư Tôn, mọi người đều hưng phấn nhìn ngắm xung quanh.

Trần Hạo đặc biệt quan sát, phát hiện ngôi mộ giả này quả nhiên giống hệt trong kịch tình.

Điểm khác biệt duy nhất là bên trong thực sự là nghi trủng (mộ giả) của Đại Sở, do lão già Trương Lương đó dựng lên để lừa người.

Nhìn cả tòa nghi trủng khổng lồ xây trong lòng núi, đâu đâu cũng chạm rồng vẽ phượng, mang đậm phong cách cổ xưa, đặc biệt ở chính giữa là mười mấy quan văn võ bá quan đang quỳ bái bồi táng dưới dạng xác khô.

Băng Luân kinh ngạc nói: "Văn võ bá quan bồi táng, quy cách của lăng mộ này rốt cuộc cao đến mức nào chứ!" Giáo sư Tôn đứng cạnh kích động nói: "Đại Sở!

Bá Vương Trủng?

Hả?!!!" Nhìn vẻ mặt sống động đến cực điểm của lão, Trần Hạo suýt chút nữa bật cười.

Dù sao lão già này năm đó đã đi theo lão Hồ và lão Vương vào đây thật, nếu không mạng lớn thì đã sớm chầu trời rồi.

Cho nên trong mắt Giáo sư Tôn, lão thực sự cho rằng đây chính là Bá Vương Trủng, ít nhất cũng là lối vào.

Lôi Lịch hưng phấn hét lớn: "Cuối cùng cũng tới rồi!" Vương Diệu mặt béo bự cũng vội vàng tiếp lời: "Thế còn đợi gì nữa?!" Lúc này, mọi người đều phát hiện ra khóa an toàn đang treo lơ lửng giữa mộ thất.

Giáo sư Tôn giả bộ kinh ngạc: "Ở đây có người!" Vương Diệu tán thưởng: "Vị trí thật chính xác, nhất định là do lão Hồ và lão Vương để lại!" Ngay sau đó, Băng Luân lại phát hiện ra những hình điêu khắc thay đổi trên gạch lát nền mộ thất, cùng với một cây nến trắng đã lâu năm ở góc đông bắc.

Nhất thời, nhóm Vương Diệu càng thêm khẳng định lão Hồ và lão Vương nhất định đã ở đây.

Quan trọng nhất là dưới sự dẫn dắt của Trần Hạo, mọi người còn tìm thấy các manh mối trên bích họa và minh văn như Kim Ô Quan

Vũ, Bá Vương Khấp Huyết Kiếm.

Khi mọi người đang hưng phấn không ngừng tìm kiếm cơ quan mở cửa ngầm mà không được, Trần Hạo trực tiếp đi tới trước bức bình phong bằng đồng có cơ quan.

Không đợi mọi người phản ứng, Trần Hạo cực kỳ tự tin ấn mạnh vào giữa bức bình phong, một tiếng "cạch" vang lên, cơ quan đã được mở.

Trong nháy mắt, một cánh cửa ngầm hiện ra trước mắt mọi người.

"Hay quá Hạo gia, thật là quá đỉnh!" Vương Diệu thấy thế mừng đến mức nhảy cẫng lên, rồi không kìm lòng được mà kéo Băng Luân và Tiểu Kim Nha chạy vào trong.

Chương 541

Nhìn bộ dạng vừa căng thẳng vừa hưng phấn của bọn họ, Trần Hạo thấu hiểu lắc đầu, rồi cùng Lôi Lịch và Giáo sư Tôn theo sát phía sau.

Lôi Lịch vừa đi vừa hét: "Vương Diệu cẩn thận một chút, ngộ nhỡ bên trong có cơ quan thì tính sao!" Một lát sau, nhóm Trần Hạo qua mộ đạo tiến vào một không gian địa hạ khổng lồ.

Mọi người nhờ ánh đèn pin thấy trước mặt là một cây cầu gỗ hẹp, hai bên là mặt nước tĩnh lặng.

Ở tận cùng bên trong là một cây cổ thụ cao chọc trời rực rỡ.

Giữa cổ thụ và cầu gỗ dựng một thạch điêu phượng hoàng.

Nhìn đến đây, Trần Hạo biết tuy đây vẫn là mộ giả nhưng đã đến nơi để Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm rồi.

Liệu ở đây có giống như nguyên tác, khiến mọi người liên tục trải qua những cảnh tượng lặp lại và phát hiện ra Trương Phán Quan đã ở đây hai mươi năm mà vẫn chưa chết hay không?

Với sự tò mò đó, ánh mắt Trần Hạo gắt gao khóa chặt vào Giáo sư Tôn.

Vì cậu biết, trong khoảng thời gian tiếp theo, đã đến lúc Giáo sư Tôn — cũng chính là môn nhân Câu Thi Môn năm xưa suýt chết tên Lý Hồng Thần — bại lộ bộ mặt thật.

Lôi Lịch, Tiểu Kim Nha và Vương Diệu ríu rít thảo luận một hồi rồi châm lửa đốt ngọc điêu Kim Ô phủ đầy lân trắng ở lớp ngoài.

Nhất thời, cả không gian địa hạ sáng rực như ban ngày.

Điều khiến Trần Hạo không ngạc nhiên là sau khi lân trắng trên Kim Ô bốc cháy, Tĩnh Tâm Chú trên Giao Long chiến y và Cự Mãng chiến y của bọn họ tự động được kích hoạt.

Ngay lập tức, ngoại trừ Trần Hạo đã chuẩn bị sẵn, ba người Băng Luân đều cảnh giác, nhanh chóng bao vây Giáo sư Tôn vào giữa.

Lôi Lịch phản ứng chậm một nhịp, không hiểu hỏi: "Hạo gia, Băng Luân sao thế?" Trần Hạo không trả lời, lập tức quan sát ngọn lửa tím rực cháy trên Kim Ô, cùng với mặt nước và cây Kim Ô thần thụ khổng lồ xung quanh.

Một lát sau cậu đã hiểu rõ mọi chuyện.

Bởi vì trong làn nước này, thứ có thể khiến Trương Thiên Quan sống từ hai mươi năm trước đến tận hôm nay mà nói nước không có vấn đề thì chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Cộng thêm không gian Càn Khôn luân hồi liên tục trong kịch tình, tóm lại là do nhiên liệu dị chủng trên người Kim Ô, mùi hương tự nhiên tỏa ra từ cây Kim Ô thần thụ, cộng với vật chất kỳ quái trong nước đã khiến con người nảy sinh ảo giác như đang thực sự trải qua cảnh đó.

Nói cách khác, cái gọi là quá trình tiến vào mộ không hồi kết của Giáo sư Tôn thực chất chỉ là một trận ảo thuật mê hồn trận của cổ đại dị chủng mà thôi.

Nếu không thì trong kịch tình gốc, Hồ Thiên làm sao có thể thoát ra được?

Thấy cảnh này, Giáo sư Tôn trong lòng hoảng hốt, lập tức giả vờ hỏi: "Trần tiểu hữu, ý cậu là sao?" Đến lúc này, Trần Hạo cũng lười lôi thôi, liền lạnh lùng cười nói: "Giáo sư Tôn, hay là tôi nên gọi ông bằng cái tên môn nhân Câu Thi Môn - Lý Hồng Thần mới đúng nhỉ?"

“Chẳng phải ông đang tìm Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm trong Kim Ô thần thụ sao?” Nghe vậy, Lý Hồng Thần lập tức đại kinh thất sắc.

“Hả...

Tôi là Giáo sư Tôn mà, không phải Lý Hồng Thần!” Dưới sự chứng kiến đầy khó hiểu của nhóm Băng Luân, Trần Hạo thản nhiên mỉm cười.

“Môn nhân Câu Thi Môn - Lý Hồng Thần, kẻ đã theo chân Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền và Trương Thiên Quan vào đây từ hai mươi năm trước.

Nếu không phải bị Câu Thi Pháp Vương đột kích suýt mất mạng thì ông cũng chẳng đợi đến hôm nay mới trà trộn theo tôi vào đây.” “Gốc gác của ông tiểu gia tôi đã điều tra rõ ràng từ lâu rồi, giờ không thừa nhận cũng chẳng có ý nghĩa gì đâu đúng không?” Nghe vậy, sắc mặt Lý Hồng Thần đại biến, rồi cảm thán: “Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, quả nhiên danh bất hư truyền!” “Không ngờ một tên tiểu lâu la như tôi cũng bị cậu nắm rõ gốc gác, thật sự bội phục!” Thấy lão thừa nhận, ba người Băng Luân lập tức đại nộ, Vương Diệu còn hét lên đòi giết lão.

Lôi Lịch thì ngơ ngác nhìn mọi người, căn bản chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Lúc này, Lý Hồng Thần cười lớn: “Kim Ô thần thụ sẽ lặp lại quá trình tiến mộ không ngừng nghỉ, luân hồi vô cùng vô tận.” “Mỗi lần trải nghiệm đều hoàn toàn khác nhau, mọi người sẽ không thấy chán đâu.” Nói xong, lão vừa cười lớn vừa tháo ba lô xuống.

Lôi Lịch lo lắng hỏi: “Hạo gia, chuyện này là sao?” “Chúng ta không chết được nhưng cũng không ra ngoài được hả?” Lúc này, Lý Hồng Thần với vẻ mặt dữ tợn hét lên: “Đã nói đến nước này rồi, ta cũng chẳng phí lời với lũ nhóc các ngươi nữa!” Lời vừa dứt, Lý Hồng

Thần nhanh chóng rút ra một chiếc đinh xương Câu Thi định đâm vào sau gáy.

Trần Hạo đã quan sát từ lâu, nháy mắt rút Đại Việt Long Tước Đao ra, một đạo đao mang xanh biếc cương mãnh bá đạo mãnh liệt chém tới.

"Phập!!!" Một tiếng binh khí nhập thịt trầm đục vang lên, Lý Hồng Thần đang định dùng kim xương Câu Thi để có được sức mạnh cường đại nháy mắt bị chém làm hai nửa, chết tươi!

Thấy Giáo sư Tôn bị Trần Hạo giết sạch trong chớp mắt, ba người Vương Diệu vốn đang chuẩn bị đại chiến một trận liền ngẩn người.

Lôi Lịch càng sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu: "Hạo gia, cậu... cậu giết Giáo sư Tôn rồi?" Trần Hạo thu đao vào vỏ, thầm nghĩ: Tiểu gia biết rõ lão định bật hack, chẳng lẽ lại đứng đợi lão chuẩn bị xong rồi mới đánh nhau à?

Thế thì có bệnh quá không!

Cậu mỉm cười, đem thân phận của Lý Hồng Thần cùng tình hình không gian Càn Khôn của Kim Ô thần thụ kể lại một lượt.

Nghe vậy, không chỉ Lôi Lịch hiểu ra đầu đuôi gốc rễ, mà ngay cả Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha cũng nắm rõ mọi chuyện.

Đúng lúc này, Trần Hạo nghe thấy ngoài cửa hang có tiếng thở nhẹ thoang thoảng.

Theo lệnh của cậu, ba người Băng Luân lao ra như bay.

Quả nhiên không nằm ngoài dự tính, Lê Nhược Hoa đang bám theo trong kịch tình gốc lập tức bị bao vây.

Trần Hạo trêu chọc: "Cô Lê Nhược Hoa đây cũng liều mạng quá

nhỉ!" "Cũng phải nhìn rõ tình hình chút chứ, giờ bị bao vây rồi, cô nghĩ mình có cơ hội chạy thoát không?" Nhìn Băng Luân hai tay cầm đoản kiếm, Vương Diệu vác Tây Vực chiến đao trên vai, cùng Tiểu Kim Nha đang huơ huơ hai khẩu súng lục.

Lê Nhược Hoa hận thù nói: "Xa như vậy mà vẫn bị phát hiện, đã rơi vào tay các người thì muốn giết muốn chém tùy ý." Nói xong, Lê Nhược Hoa vứt hai chiếc lưỡi hái xuống, nhắm mắt chờ chết.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Nhược Hoa tỷ tỷ, nếu cô chết như vậy, chẳng lẽ không thấy hối tiếc vì chưa làm rõ nguyên nhân cái chết của cha mẹ mình sao?" Nghe vậy, Lê Nhược Hoa lập tức mở mắt, nhìn chằm chằm vào cậu hỏi: "Trần Hạo, ý anh là sao?

Chẳng lẽ..." Chưa đợi cô nói xong, Trần Hạo đã xua tay ngắt lời: "Nguyên nhân cha mẹ cô chết đương nhiên tôi biết, nếu không tôi cũng chẳng rảnh rỗi mà đùa giỡn đâu." "Vậy mau nói cho tôi biết đi!" Nhìn vẻ mặt nôn nóng của cô, Trần Hạo khinh thường bĩu môi.

"Thái độ cầu xin người khác như thế thì chỉ có kẻ ngốc mới nói cho cô biết!" "Muốn biết đáp án thì ngoan ngoãn ở lại đây, đợi tiểu gia bận xong đã, ngộ nhỡ tâm trạng tốt có khi tôi sẽ nói cho biết!" Nói rồi, cậu thong dong ngồi xuống một khúc gỗ bên cạnh hút thuốc.

Thấy Lê Nhược Hoa hận đến phát điên mà chẳng làm gì được Trần Hạo, nhóm Vương Diệu liền bật cười.

Lúc này Lôi Lịch lo lắng hỏi: "Hạo gia, nếu như vòng lặp của Lý Hồng Thần là vô giải, vậy chúng ta ra ngoài bằng cách nào?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Đơn giản thôi, lát nữa bảo Băng Luân nhỏ một giọt máu lên Minh Nguyệt Thạch là chúng ta có thể dễ dàng rời đi." Sau khi nghỉ ngơi một lát, Băng Luân làm theo lời Trần Hạo, nhỏ một giọt máu lên Minh Nguyệt Thạch.

Trong nháy mắt, cả cây Kim Ô thần thụ như sống lại, cành lá rung

động dữ dội.

Cây Kim Ô vốn có màu vàng nhạt cũng nháy mắt biến thành màu xanh lam u linh.

Giữa lúc mọi người đang kinh ngạc, mặt hồ bất ngờ vang lên tiếng nước, một bóng người phi thân vọt ra khỏi mặt nước.

Thấy cảnh này, nhóm Băng Luân lập tức bày ra tư thế chiến đấu, nhưng Trần Hạo cười ngăn lại.

"Đừng vội, là đồng đội năm xưa của lão Hồ và lão Vương đấy." Đúng lúc này, bóng người trên bờ khi nhìn thấy Minh Nguyệt Thạch của Băng Luân cùng Cự Mãng chiến y của ba người Vương Diệu, liền kinh ngạc hỏi: "Các ngươi là... hậu nhân của lão Hồ và lão Vương?" Băng Luân vội vàng gật đầu: "Hồ Bát Nhất là nghĩa phụ của tôi." Vương Diệu hưng phấn hét lớn: "Đúng, tôi là con trai của Vương Khải Tuyền." Tiểu Kim Nha cười khì: "Ông nội tôi là Đại Kim Nha." Sau khi ánh mắt của người đó dừng lại trên người Trần Hạo, cậu mới dập tắt điếu thuốc thản nhiên nói: "Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, Trương Thiên Quan, hân hạnh gặp mặt!" Nghe thấy tên con trai của cố nhân, Trương Thiên Quan vui mừng khôn xiết, nhưng khi nghe chàng thanh niên trước mặt là Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, lão lập tức đại kinh thất sắc.

Chương 542

Bởi vì lão thực sự không hiểu tại sao Trần Hạo đã gần trăm tuổi mà lại trẻ trung đến vậy.

Sau một hồi hàn huyên, theo yêu cầu của Vương Diệu, Trương Thiên Quan kể lại sự việc năm xưa giống hệt trong kịch tình.

Đặc biệt là chuyện không gian Càn Khôn thực chất là một trận pháp Âm Dương cũng được kể lại tường tận.

Thấy nhóm Băng Luân đều đã hiểu, Trần Hạo cười nói: "Được rồi Thiên Quan, có gì ra ngoài hãy nói, ở đây không phải nơi để tâm sự." Nói rồi, Trần Hạo dẫn mọi người nhảy xuống đầm nước, lặn suốt mười mấy phút cuối cùng cũng thoát được ra ngoài.

Sau khi lên bờ, mọi người vừa đốt lửa ăn cơm vừa sấy khô quần áo.

Nhóm Vương Diệu thỉnh thoảng lại hỏi Trương Thiên Quan về tình hình năm xưa.

Cuối cùng Băng Luân và mọi người quyết định đi theo Lôi Lịch về nhà trước, thuận tiện tìm kiếm manh mối về Bá Vương Trủng.

Trần Hạo biết rõ còn phải tiêu tốn nhiều thời gian nữa mới thực sự tìm thấy Bá Vương Trủng, liền cười hắc hắc nói: "Có Trương Thiên Quan đi cùng, tôi yên tâm rồi, nên tiểu gia tôi về nhà đợi tin tức đây." "Một khi xác định được vị trí thực sự của Bá Vương Trủng, tôi sẽ hội quân với mọi người ngay lập tức để đưa lão Hồ và lão Vương trở về." Băng Luân tuy không nói gì nhưng đôi mắt sáng ngời hiện lên vẻ lo lắng.

Vương Diệu thì gào lên: "Cái gì!

Hạo gia không đi cùng chúng tôi à?" "Không sợ tôi gặp rắc rối hay nguy hiểm gì rồi đứt gánh giữa đường sao?" Trần Hạo trêu chọc liếc nhìn: "Chẳng lẽ cả đời này anh cứ bắt tôi phải làm bảo mẫu theo sát sao?

Chim non thì phải tự độc lập sải cánh trên cao chứ." "Hơn nữa có Trương Thiên Quan bên cạnh, tôi đương nhiên yên tâm rồi." Nghe lời này, nhóm Vương Diệu đành bất lực gật đầu.

Trương Thiên Quan chắp tay nói: "Đa tạ Hạo gia đã tín nhiệm, tại hạ nhất định sẽ bảo vệ bốn vị tiểu hữu chu toàn." Thế là sau khi nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau mọi người đường ai nấy đi.

Trước khi đi, Trần Hạo đặc ý gọi Trương Thiên Quan ra một góc, đưa cho lão một viên Dưỡng Nguyên Đan và Hồi Linh Đan, mục đích đương nhiên là để giúp lão kéo dài mạng sống.

Nếu không trên người lão sẽ sớm xuất hiện vết xác chết rồi bỏ mạng.

Trương Thiên Quan sau khi uống thuốc, cảm nhận rõ rệt dương khí vốn chẳng còn bao nhiêu trong người bỗng nhiên tăng vọt một đoạn lớn.

Trần Hạo kiểm tra xong, lại liên tiếp thi triển Tĩnh Tâm Chú và Tịnh Thân Chú.

Cuối cùng còn tặng một món pháp khí khai quang điêu khắc từ lõi cây Chu Quả, mới yên tâm để lão rời đi.

Với một loạt thao tác này, Trương Thiên Quan thừa hiểu sinh mệnh vốn chẳng còn bao nhiêu ngày của mình đã được Trần Hạo kéo dài thêm ba mươi năm một cách thần kỳ.

Có thể nói Trần Hạo đã dùng đan dược và đạo pháp giúp Trương Thiên Quan lấy lại hai mươi năm đã mất đó.

Nhất thời, Trương Thiên Quan lòng đầy xúc động, càng thêm kinh ngạc trước thủ đoạn của thủ lĩnh phái Liệt Hải - Thiên Sư Trần Hạo.

Cứ như thế, Trương Thiên Quan mang theo lòng biết ơn bái biệt Trần Hạo, dẫn theo Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha và Lôi Lịch rời đi.

Còn Trần Hạo thì dẫn theo Lê Nhược Hoa bay về Yến Kinh.

Trên suốt quãng đường, Lê Nhược Hoa suýt phát điên vì Trần Hạo, đánh thì không lại, mà Trần Hạo lại không chịu nói nguyên nhân cha mẹ chết, khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô sắp tức đến mức biến thành Dạ Xoa tuần biển.

Khi hai người xuống máy bay và bước ra khỏi sân bay Yến Kinh, Lê Nhược Hoa không hiểu hỏi: "Trần Hạo, anh yên tâm về Băng Luân như vậy sao?" Trần Hạo chỉ mỉm cười lắc đầu, căn bản không trả lời.

Duy chỉ có trong lòng cậu hiểu rõ, tuy nhân vật trong kịch tình có thay đổi và sai lệch, nhưng quá trình ở giữa sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Đợi đến khi Băng Luân tập hợp đủ ba mảnh mai rùa, tìm được vị trí thực sự của Bá Vương Trủng thì mới là lúc Trần đại thiên sư ra tay!

Một tuần sau, Trần Hạo sau khi tận hưởng kỳ nghỉ nhàn hạ tại trang viên Yến Kinh, cuối cùng cũng nhận được điện thoại của nhóm Băng Luân.

Họ đã tìm đủ ba mảnh vỡ Văn Vương Quái và xác định được vị trí thực sự của Bá Vương Trủng, hy vọng Trần Hạo có thể đến hội quân.

Nghe tin này, nhóm A Ninh đều vui mừng khôn xiết, muốn đi cùng Trần Hạo.

Nhưng cuối cùng họ bị khuyên ở lại, cậu chỉ dẫn theo Lê Nhược Hoa đang ngơ ngác đi cùng.

Trên đường đi, Lê Nhược Hoa thắc mắc: "Trần Hạo, tại sao anh không dẫn mấy cô vợ thực lực mạnh mẽ của mình đi mà cứ nhất quyết phải mang tôi theo vậy?" Trần Hạo mỉm cười đáp: "Cảnh tượng không lớn lắm, cần gì phải để bọn họ đi theo?" "Còn về cô, không phải tôi bảo cô đi giúp việc đâu, chỉ là tôi vừa bói được một quẻ, ở Bá Vương Trủng cô không chỉ biết được nguyên nhân cái chết của cha mẹ mà còn có thể tự tay báo thù." Nói xong, Trần Hạo không thèm để ý đến một Lê Nhược Hoa đang sốt sắng nữa.

Sau một ngày hai đêm bôn ba, hai người Trần Hạo cuối cùng cũng hội quân với Trương Thiên Quan và nhóm Băng Luân tại địa điểm đã định.

Vừa gặp mặt, Vương Diệu đã liến thoắng kể cho Trần Hạo nghe về những trải nghiệm trên đường đi.

Trần Hạo nghe xong phát hiện ra ngoài việc không có chuyện Băng Luân phải trị bệnh, những chuyện khác đều đại đồng tiểu dị so với kịch tình gốc.

Đúng lúc này, trên bầu trời bất ngờ có một ngôi sao băng lướt qua.

Trương Thiên Quan giơ tay nhìn lên trời nói: "Không sai, khi sao Bắc Đẩu Cửu Tinh bao quanh Tuệ Tinh, mạch núi sẽ tạo thành thế Cửu Quỷ Khốn Long." "Đó hẳn là nơi tọa lạc của Bá Vương Trủng." Trần Hạo vốn biết rõ kịch tình, tự nhiên cũng thầm gật đầu.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn dắt của Trần Hạo, nhóm Băng Luân đứng trên vách núi nhìn thấy ngọn núi thứ chín đột ngột xuất hiện đối diện, đó chính là tọa độ của Bá Vương Trủng.

Trương Thiên Quan cũng lấy ba mảnh Văn Vương Quái ra ghép

lại, tức thì có ánh sáng xanh lung linh xông thẳng lên trời, càng thêm khẳng định vị trí của Bá Vương Trủng.

Vì Lê Nhược Hoa đã bị bắt từ trước nên tự nhiên không xuất hiện cảnh Lê Nhược Hoa truy sát và Trương Thiên Quan liều chết đoạn hậu như trong kịch tình gốc.

Cả nhóm nhanh chóng vượt núi, đến ngọn núi thứ chín và tìm thấy lối vào.

Sau khi trượt xuống bằng dây leo núi, trước mắt là một không gian địa hạ khổng lồ, trên mặt đất có khắc những phù điêu quỷ văn.

Vương Diệu buồn bực nói: "Đây hẳn là vỏ ngọc, nhưng làm sao chúng ta xuống được đây?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Băng Luân, nhỏ một giọt máu lên phù điêu quỷ văn thử xem." Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi máu của Băng Luân nhỏ xuống, các phù điêu quỷ văn lập tức tản ra, để lộ một lối vào.

Lần nữa trượt dây xuống dưới, Vương Diệu vừa nhìn ngắm xung quanh vừa hỏi: "Đã xuống đến đáy mộ chưa?" Băng Luân gật đầu: "Ừ, chắc là tới rồi." Lôi Lịch buồn bực lầm bầm: "Ở đây tối thui, chẳng nhìn thấy gì cả." Trần Hạo cười khẽ, tùy tay bắn một phát súng, tất cả đèn trường minh trong mộ thất lập tức được thắp sáng.

Băng Luân giải thích rằng bốn bức tường đều là lân trắng, bảo mọi người phải cẩn thận.

Một lát sau, Tiểu Kim Nha và Vương Diệu phát hiện ra chiếc xẻng công binh mà lão Hồ và lão Vương để lại năm xưa.

Vương Diệu và mọi người càng thêm khẳng định sắp tìm được hai người lão Hồ rồi!

Kết quả là mọi người tìm kiếm một hồi lâu trong ngôi mộ cổ rộng lớn mà không thấy bất kỳ quan quách nào, chứ đừng nói đến Hồ Bát

Nhất và Vương Khải Tuyền.

Cuối cùng, tất cả tụ tập dưới chân một bức tượng đá khổng lồ ở chính giữa ngôi mộ cổ.

Lúc này mọi người đều phát hiện có một xác khô đang ngồi đó.

Đang lúc mọi người bách tư bất đắc kỳ giải, Trần Hạo chỉ vào minh văn trên bức tượng nói: "Hán Sơ Tam Kiệt, mưu trung chi thánh, trí túc quyết nghi, lượng túc bao hoang, tài túc chiết trùng ngự vũ, đức túc phụ thế trường dân, Hoàng đế tòng trù, bách liêu doãn nặc!" "Xác khô này không phải chủ nhân Bá Vương Trủng là Hạng Vũ, mà hẳn là Thần Chủ Văn Thành Hầu, Hán tướng Trương Lương!" Vương Diệu lập tức đại kinh: "Ngọa tào!

Hạo gia không nhầm chứ?

Chương 543

Ở đây sao lại có mộ Trương Lương?" Trần Hạo cười nói: "Trương Lương là một trong Hán Sơ Tam Kiệt, là bậc thánh mưu.

Ông ta biết dã tâm phục sinh Bá Vương của người đời sau không dứt, nên đã dùng chính ngôi mộ của mình để trấn áp." Lê Nhược Hoa nãy giờ im lặng vội hỏi: "Theo cách anh nói, vậy chẳng lẽ mạch Câu Thi phụ trách canh giữ Bá Vương Trủng chính là hậu duệ của Hán tướng Trương Lương sao?" Trần Hạo lắc đầu: "Có phải hậu duệ Trương Lương hay không tôi không rõ, nhưng chắc chắn là hậu duệ của thủ hạ ông ta." Lúc này Vương Diệu sốt sắng hỏi: "Hạo gia, đừng quan tâm mấy chuyện có hay không đó nữa, mau tìm lão Hồ với lão Vương đi." Trần Hạo gật đầu cười: "Theo như lời Trương Thiên Quan nói, vị trí mở cơ quan hẳn là trước tiên dùng máu Băng Luân nhỏ vào Minh Nguyệt Thạch, sau đó đặt vào ba mảnh Văn Vương Quái." "Vậy nên hình dáng cơ quan chắc cũng tương đương thôi nhỉ?" Trương Thiên Quan gật đầu: "Không sai, cơ quan ở ngay trước mắt." Nói rồi, lão đi tới trước xác khô Trương Lương, mạnh mẽ giậm chân một cái.

Ngay sau đó mọi người nghe thấy tiếng cơ quan ầm vang, Trần Hạo đã biết trước nên tự nhiên chẳng có gì bất ngờ.

Ngược lại, nhóm Vương Diệu nhìn về phía mặt đất bỗng thấy một cỗ thạch quan tự động nổi lên, liền ngẩn người.

Nhìn biểu cảm của mọi người, Trần Hạo cười khẽ.

Trương Thiên Quan nhận lấy la bàn mà Hồ Bát Nhất truyền lại từ tay Băng Luân, rồi trực tiếp ấn vào rãnh nhỏ bên cạnh thạch quan.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng không phí lời, phất tay một

chưởng đánh bay nắp thạch quan.

Nhìn thấy trên nắp quan quách có năm bức tượng người bằng ngọc nhỏ xíu, mọi người liền kinh ngạc không hiểu.

Trần Hạo thầm nghĩ, xem ra Trương Lương cũng không tính toán hết được, bởi vì sự xuất hiện của mình, lại thêm Trương Thiên Quan và Lê Nhược Hoa, số lượng tượng ngọc không đủ rồi!

Khi Vương Diệu định mở quan tài, Lôi Lịch nãy giờ tâm thần bất định bỗng ngăn lại.

"Anh em, không thể mở Bá Vương Trủng!" Nhìn biểu cảm không hiểu của mọi người, Lôi Lịch nói: "Một khi Minh Nguyệt Thạch khảm vào quan quách sẽ không bao giờ lấy ra được nữa." "Một khi Bá Vương Trủng mở ra, tôi bắt buộc phải lấy Mộc Trần Châu, như thế thì Băng Luân chết chắc rồi, có khác gì tôi giết cô ấy đâu!" Vương Diệu không hiểu hỏi: "Tại sao phải lấy Mộc Trần Châu?" Nhìn vẻ mặt bất lực, bi thương và thống khổ của Lôi Lịch, Trần Hạo thản nhiên nói: "Chắc là vì ông già anh bị Dương Chí phái Bàn Sơn bắt rồi, đe dọa anh phải lấy Mộc Trần Châu, nếu không sẽ xử đẹp ông già anh đúng không?" Mọi người nghe xong đại kinh, Lôi Lịch càng ngây người hỏi: "Hạo gia... sao anh biết?" Trần Hạo cười lớn: "Tiểu gia tôi đây có thuật bói toán đỉnh cao, chút chuyện nhỏ này sao lại không bói ra được?" Đúng lúc này, trên đỉnh mộ lại thả xuống mấy sợi dây leo núi, ngay sau đó là Dương Chí của phái Bàn Sơn mặc hắc y dẫn theo một nam một nữ thủ hạ nhanh chóng trượt xuống.

Thấy cảnh này, Băng Luân, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha lập tức rút vũ khí, Trương Thiên Quan cũng rút Côn Ngô Kiếm.

Nhưng Dương Chí lại kiêu ngạo cực điểm, sau khi tiếp đất hoàn toàn không để nhóm Trần Hạo vào mắt.

Bởi vì trong tay hai tên thủ hạ là hai chiếc nỏ bắn tỉa quân dụng,

hơn nữa trên đỉnh mộ còn có thêm thủ hạ đang không ngừng trượt xuống.

Vương Diệu phẫn nộ hỏi: "Dương Chí, sao ông lại ở đây?" Dương Chí kiêu ngạo cười: "Lấy đồ của ta, ta đương nhiên phải ở đây rồi." Lôi Lịch kinh ngạc nhìn tên thủ hạ nam phía sau Dương Chí hỏi: "Quản gia, ông cũng ở đây?" Chưa đợi Dương Chí trả lời, Trần Hạo đã thản nhiên cười nói: "Cái thằng khờ này, lão ta chính là nội gián mà Dương Chí cài vào bên cạnh anh đấy." Dương Chí đắc ý cười lớn: "Liệt Hải Thiên Sư không hổ là Liệt Hải Thiên Sư, trò mọn của ta cư nhiên bị nhìn thấu ngay lập tức." "Nhưng đáng tiếc, kế hoạch của ta đã thành công rồi chẳng phải sao?" Lôi Lịch phẫn nộ hét lên: "Thằng khốn, dám bắt cóc ba tao, tao..." Chưa nói hết câu đã bị Trần Hạo giữ lại: "Thằng nhóc ngốc, báo thù còn đầy cơ hội, ngoan ngoãn đứng đó cho tôi." Thấy cảnh này, Dương Chí tưởng nhóm Trần Hạo đã thỏa hiệp, liền đắc ý đe dọa Băng Luân, bắt cô phải mở quan quách nhỏ máu để kích hoạt cơ quan Bá Vương Trủng.

Trần Hạo liếc nhìn như nhìn một kẻ ngốc, rồi thản nhiên nói: "Thiên Quan, ông phụ trách bắt sống Dương Chí.

Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, tự do nổ súng bắn chết lũ tạp nham kia cho tôi!" Trương Thiên Quan nghe xong liền gật đầu, không nói lời thứ hai đã tung người vung kiếm lao thẳng về phía Dương Chí.

Nhóm ba người Băng Luân cũng trực tiếp rút súng lục tự vệ đeo ở hai bên đùi ra, trong chớp mắt một loạt tiếng súng dày đặc vang lên.

Hai tên thủ hạ của Dương Chí chỉ kịp bắn ra một phát nỏ tiễn đã bị bắn nổ đầu, sau đó những tên thủ hạ khác cũng bị ba người cùng lúc nổ súng tiêu diệt sạch sẽ.

Cùng lúc đó, Dương Chí vừa dốc sức chống đỡ sự tấn công của

Trương Thiên Quan, vừa gào thét không tin nổi: "Điên rồi sao?

Thủ hạ của ta có nỏ bắn tỉa, các người không sợ sao?".

Vương Diệu khinh bỉ đáp: "Đồ ngu!

Ba người bọn ta có sáu khẩu súng, chẳng lẽ lại sợ hai cái nỏ của ông?".

Lúc này Dương Chí mới phát hiện tất cả thủ hạ đã bị xử lý hết.

Trong lúc hắn đang ngẩn người, thanh Côn Ngô Kiếm của Trương Thiên Quan đã kề sát cổ hắn.

Trong phút chốc, Dương Chí cảm thấy tuyệt vọng cùng cực vì biết mình đã xong đời!

Chứng kiến cảnh này, Lôi Lịch vừa mừng vừa sợ, lập tức lao đến trước mặt Dương Chí ép hỏi tung tích của cha mình.

Nhưng ngay lúc đó, ngoài cửa mộ thất đột nhiên vang lên một trận bước tiếng chân.

Tiếp theo, một nam tử âm trầm mặc hắc bào nghênh ngang bước vào.

Dương Chí vội vàng hét lớn: "Câu Thi Pháp Vương, mau cứu tôi, chúng ta là minh hữu mà!".

Câu Thi Pháp Vương khinh miệt nói: "Minh hữu?

Phái thủ mộ chúng ta vậy mà lại muốn mở Bá Vương Trủng, loại minh hữu như ngươi bản Pháp Vương xin miễn cho".

Nghe vậy, Dương Chí quẫn quá hóa liều hét lên: "Lê Nhược Hoa, cha mẹ cô là do Câu Thi Pháp Vương giết đấy!

Chỉ cần đưa tôi ra ngoài, tôi sẽ mang theo tất cả thủ hạ của phái Sơn Bàn Sơn giúp cô giết hắn báo thù!".

Lê Nhược Hoa không ngờ Trần Hạo lại biết chân tướng cái chết của cha mẹ mình, cô ngơ ngác nhìn Câu Thi Pháp Vương hỏi: "Những điều đó là thật sao?".

Câu Thi Pháp Vương không hề để tâm, cười giễu cợt: "Máu của Băng Luân có thể mở Bá Vương Trủng, còn máu của ngươi có thể đóng nó lại.

Cho nên chỉ cần giết Băng Luân, Bá Vương Trủng sẽ vĩnh viễn không thể mở ra, ngươi cũng không cần phải chết.

Phái thủ mộ xưa nay luôn như vậy, trước đại nghĩa thì cha mẹ ngươi hay ngươi cũng thế, ta cũng thế thôi".

Nghe xong, Lê Nhược Hoa như phát điên, vung lưỡi hái trăng khuyết lao vào sát phạt.

Nhưng đáng tiếc, Câu Thi Pháp Vương quá mạnh, thân thủ vượt xa Trương Thiên Quan.

Chỉ sau vài chiêu, Lê Nhược Hoa đã bị đánh bay, trọng thương.

Trương Thiên Quan giao Dương Chí cho Lôi Lịch trông giữ rồi hỏi: "Hạo gia, có cần tôi ra tay không?".

Trần Hạo cười nhạt: "Hà tất phải phiền phức thế, ba người các cậu dùng súng diệt hắn cho tôi".

Cùng lúc đó, Câu Thi Pháp Vương cũng cậy mình thực lực mạnh mẽ, hoàn toàn không coi đám người Trần Hạo ra gì, thân hình lóe lên lao tới.

Khi nhóm Băng Luân chuẩn bị nổ súng, Trần Hạo khẽ cười, một bàn tay lập tức lóe lên lôi quang màu xanh lam, một chưởng đánh bay Câu Thi Pháp Vương.

Ngay lúc đó, ba người Băng Luân đồng loạt nổ súng, khi Câu Thi

Pháp Vương rơi xuống đất thì đã bị bắn nát như cái sàng.

Nhìn thấy Trần Hạo giúp mình báo thù, Lê Nhược Hoa gượng dậy nói nhỏ: "Đa tạ anh giúp đỡ, sau này mạng của tôi là của anh".

Trần Hạo thản nhiên cười, bảo cô đi theo mình rồi không nói gì thêm.

Sau đó anh lấy ra quả Chu Quả cuối cùng, cười nói: "Băng Luân, có thể mở Bá Vương Trủng rồi".

Tiểu Kim Nha lo lắng: "Hạo gia, nghe nói Băng Luân làm vậy có thể mất mạng đó".

Chương 544

Vương Diệu cũng đau khổ lựa chọn giữa mạng sống của Băng Luân và việc cứu Hồ Bái Nhất cùng Vương Khải Toàn.

Trần Hạo thản nhiên: "Không sao, đợi khi Băng Luân mất nhiều máu, cho em ấy uống Chu Quả này, đảm bảo không chỉ bổ lại dương khí tinh huyết mà thực lực còn tăng mạnh".

Nghe vậy, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha vốn biết sự lợi hại của Chu Quả liền yên tâm.

Một lúc sau, Băng Luân vì mất máu nhiều nên sắc mặt trắng bệch như giấy, cơ quan của Bá Vương Trủng cũng cuối cùng cũng hoàn toàn mở ra.

Thấy vậy, Trần Hạo một tay đỡ Băng Luân, cho cô uống Chu Quả, kèm theo một viên nội đan dị thú và cả Bổ Nguyên Đan.

Ba thứ này đều là bảo vật vô giá, chẳng mấy chốc sắc mặt Băng Luân đã hồng nhuận trở lại, thậm chí cảm thấy thực lực tăng vọt.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều vui mừng!

Nhìn bức tường mộ thất mở ra lộ ra một hang động khổng lồ, Trần Hạo dẫn theo Băng Luân, Vương Diệu, Tiểu Kim Nha, Lê Nhược Hoa và Trương Thiên Quan đi vào.

Còn tên Dương Chí thì bị Trần Hạo điểm huyệt hôn mê, bắt Lôi Lịch vác theo.

Vào trong hang động, bọn họ phát hiện nơi này y hệt như nơi có Kim Ô Thần Thụ trước kia.

Mục đích của chuyến đi là tìm Hồ Bái Nhất và Vương Khải Toàn, hai người họ tuy bị nhốt hai mươi năm nhưng cũng giống Trương

Thiên Quan, trốn dưới nước.

Nhờ dùng Chu Quả và nội đan dị thú cùng các pháp khí hộ thân Trần Hạo đưa năm xưa, cả hai vẫn sống tốt, chỉ là quần áo rách rưới, râu tóc mọc dài.

Sau khi Trần Hạo vớt hai người lên và đánh thức, họ lập tức trò chuyện rôm rả với con cái mình.

Một lúc sau, họ mới cảm ơn Trần Hạo và Trương Thiên Quan.

Vương Khải Toàn bực mình chửi: "Mẹ kiếp, chuyến đi Bá Vương Trủng này lỗ nặng rồi.

Không chỉ không tìm thấy Mộc Trần Châu, mà ngay cả binh khí và chiến giáp của Hạng Vũ năm xưa cũng chẳng thấy đâu, cả cái mộ này chỉ có mỗi thanh Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm, đen đủi thật!".

Hồ Bái Nhất an ủi: "Thôi đi Bàn Tử, chúng ta sống sót chờ được Hạo gia, thấy được Băng Luân và Vương Diệu trưởng thành thế này là đủ rồi".

Ba người Băng Luân cũng không ngừng an ủi hai ông già.

Thấy vậy, Trần Hạo cười bảo: "Hai cái đồ ngốc này, muốn Mộc Trần Châu thì cứ nói, thứ đó đang ở chỗ tôi đây.

Năm xưa khi cứu tộc nhân của Shirley Dương tôi đã dùng nó rồi".

Nghe tin bảo vật tìm kiếm bao lâu nay lại nằm trong tay đại ca, hai người Hồ - Vương suýt thì khóc vì sự ngốc nghếch của mình.

Trương Thiên Quan, ba người Băng Luân và Lôi Lịch cũng đều cười vui vẻ.

Thậm chí cả Lê Nhược Hoa đứng bên cạnh cũng bị lây nhiễm bầu không khí, khóe miệng lộ ra nụ cười nhạt.

Khi Trần Hạo nhận lấy thanh Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm từ tay

Hồ Bái Nhất, âm báo hệ thống đã lâu không động tĩnh cuối cùng cũng vang lên trong thức hải: [Đinh!

Chúc mừng túc chủ tập hợp đủ mười thanh thần binh cổ đại, Đại Việt Long Tước Đao có thể cường hóa một lần.

Xin hỏi túc chủ có lập tức cường hóa hay không?].

Sau một hồi di chuyển, nhóm Trần Hạo cuối cùng cũng trở về tổng bộ phái Liệt Hải ở Yến Kinh.

Hồ Bái Nhất, Vương Khải Toàn và con gái của mình nhiều năm không gặp, tự nhiên có rất nhiều chuyện để nói.

Trần Hạo lấy Mộc Trần Châu ra cho Tiểu Kim Nha đem đi, tránh để Hồ Bái Nhất lo lắng.

Còn Trương Thiên Quan, dưới sự mời mọc nhiệt tình của Trần Hạo cùng tình cảm với Hồ - Vương, đã trực tiếp gia nhập phái Liệt Hải, trở thành trưởng lão chủ sự cùng thế hệ với hai người họ.

Nhận thấy tư chất của Lôi Lịch tốt, ông cũng thuận lợi thu cậu ta làm đồ đệ.

Để giúp Trương Thiên Quan kéo dài thọ mệnh và tăng cường thực lực, Trần Hạo cũng tặng ông một viên nội đan dị thú.

Sau khi dùng xong, thi độc trên người Trương Thiên Quan tan biến sạch sẽ, tuy không thể so được với hai người Hồ - Vương nhưng ít nhất cũng sống được thọ thọ như người bình thường.

Sau đó, Trương Thiên Quan dẫn theo Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha tinh nghịch, áp giải Dương Chí đi cứu Lôi Hiển Minh.

Còn Lê Nhược Hoa là một sự bất ngờ, được Trần Hạo sắp xếp đến chỗ A Ninh để học tập, đương nhiên một viên nội đan dị thú là không thể thiếu.

Thấy việc nhà đã xong, Trần Hạo liền an tâm đi ngủ, sáng sớm hôm sau bắt đầu kiểm tra phần thưởng nhiệm vụ phó bản.

Điểm thưởng nhận được là 123 vạn, không tăng quá nhiều, dù sao thực lực hiện tại quá mạnh, giết vài tên tép riu chẳng thấm tháp gì.

Thần binh thì có thêm thanh Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm, chuyến hạ mộ lần này không mang về thêm pháp khí có giá trị nào khác.

Viên Chu Quả cuối cùng đã cho Băng Luân dùng, bốn viên nội đan dị thú ban đầu cũng đã chia cho Băng Luân, Lê Nhược Hoa và Trương Thiên Quan mỗi người một viên, khiến tay Trần Hạo hiện giờ chỉ còn lại một viên duy nhất.

Sau khi kiểm tra xong, Trần Hạo kết nối với hệ thống Thần Tuyển, yêu cầu bắt đầu nâng cấp Đại Việt Long Tước Đao.

Một lát sau: [Đinh!

Chúc mừng túc chủ, Đại Việt Long Tước Đao nâng cấp thành công, tiến hóa thành đệ nhất thần binh thượng cổ Việt Nam - Hồng Minh Đao!].

Thấy việc nâng cấp thành công thanh đao đệ nhất này, Trần Hạo suýt thì sướng phát điên.

Phải biết rằng vật liệu của thanh đao này cùng lò với Hiên Viên Kiếm, uy lực cũng không kém cạnh, có thể trong một thời gian dài nữa Trần Hạo sẽ không cần tìm kiếm vũ khí mới.

Nhưng chưa kịp vui mừng xong, tiếng thông báo hệ thống lại vang lên: [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành kịch tình Mục Dã Quỷ Sự, nhận được phần thưởng Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả.

Đạo pháp: Câu Thi Thuật].

Tuy phần thưởng chỉ có hai thứ, Câu Thi Thuật vốn của dòng dõi Câu Thi Pháp Vương cũng không giúp ích nhiều cho Trần Hạo, nhưng thực lòng mà nói phó bản này đối với anh không có độ khó lớn.

Huống hồ còn được tặng một tấm Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả, cũng nên biết đủ rồi.

Sau khi vui vẻ thu hồi phần thưởng, Trần Hạo bắt đầu tính toán cách dùng 123 vạn điểm kia.

Đạo pháp của anh đã đủ dùng, chỉ duy nhất món đè hòm là Thần Quỷ Thất Sát Lệnh vẫn chưa học hết.

Chương 545

Thức thứ năm cần 16 vạn điểm, thức thứ sáu nhiều hơn một chút là 32 vạn.

Đối với 123 vạn điểm thì hoàn toàn không áp lực.

Thế là anh không chút do dự bắt đầu đổi. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ tiêu hao 16 vạn điểm thưởng, đổi thành công Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thức thứ năm: Sát Thần Lệnh - Vạn Kiếm Xuyên Tâm]. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ tiêu hao 32 vạn điểm thưởng, đổi thành công Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thức thứ sáu: Tru Tiên Lệnh - Vạn Kiếm Quy Tông].

Dù điểm thưởng sụt xuống còn hơn 75 vạn nhưng có thêm hai thức cường hãn, Trần Hạo hoàn toàn không thấy tiếc.

Còn thức thứ bảy, anh vốn cũng muốn đổi nhưng hệ thống báo thực lực hiện tại chưa thể thi triển nên đành thôi.

Một lát sau, Trần Hạo trưng cầu ý kiến của Băng Luân và Lê Nhược Hoa rồi trực tiếp dùng hai tấm Thẻ Hộ Pháp Sứ Giả lên họ.

Nhìn thấy mình cuối cùng cũng thành đại gia, vung tiền như rác, kết quả còn lại hơn 70 vạn điểm thưởng.

Thấy Băng Luân và Lê Nhược Hoa chưa có binh khí thuận tay, mà Lê Nhược Hoa cũng chưa được ăn Chu Quả, Trần Hạo liền đưa Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm cho Băng Luân dùng, còn Lê Nhược Hoa thì anh chi 6 vạn điểm đổi lấy thanh thần đao xếp thứ năm của Việt Nam - Hàn Nguyệt Loan Đao!

Phải biết rằng thanh thần binh này cực kỳ nổi tiếng trong sử sách,

ngay cả Viên Nguyệt Loan Đao của Hồng Cô cũng kém hơn một chút.

Còn Chu Quả thì càng dễ, Trần đại thiên sư hiện giờ giàu nứt đố đổ vách, không tiếc gì một vạn điểm, trực tiếp đổi luôn hai quả.

Một quả cho Lê Nhược Hoa, một quả tặng cho Phát Khâu Thiên Quan Trương Doanh Xuyên.

Dù sao người ta hiện cũng là thủ hạ, không thể đối xử bên trọng bên khinh được.

Quan trọng nhất là với tư chất và nhân phẩm của Trương Thiên Quan, đây tuyệt đối là một khoản đầu tư xứng đáng.

Ngay sau đó, Trần Hạo mở bảng thuộc tính đã lâu không thay đổi ra xem.

Tên túc chủ: Trần Hạo.

Tuổi: 24.

Thọ mệnh: 1455 năm (tạm thời).

Chiều cao: 1m85.

Nghề nghiệp: Liệt Hải Thiên Sư phái Liệt Hải.

Điểm thưởng: 673.560.

Thần binh pháp khí: Hồng Minh Đao, Quỷ Tỳ, Mộc Trần Châu, Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm, Gương đồng trấn yêu, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (365 cái).

Huyết mạch đặc biệt: Huyết mạch Thanh Long thượng cổ, Âm Dương Nhãn.

Năng lực: Tinh thông lặn (năng lực tự thân), Bế Khí Công, tinh thông Trung y, tinh thông súng ống, tinh thông tiên pháp, cổ võ Hình Ý Quyền, tinh thông thuật thôi miên, tinh thông ngôn ngữ các nước, tinh

thông giám định đồ cổ, tinh thông điều khiển tàu thuyền.

Đạo thuật bí pháp: Lôi pháp Dương Ngũ Lôi, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Khai Quang Thuật.

Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thức thứ nhất: Sát Phá Lệnh; thức thứ hai: Phong Hỏa Lệnh; thức thứ ba: Truy Hồn Lệnh; thức thứ tư: Địa Sát Lệnh; thức thứ năm: Sát Thần Lệnh - Vạn Kiếm Xuyên Tâm; thức thứ sáu: Tru Tiên Lệnh - Vạn Kiếm Quy Tông (thiếu một thức).

Bí thuật Mạc Kim: Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật.

Bí thuật Bàn Sơn: Bàn Sơn Phân Giáp Thuật (toàn quyển).

Bí kỹ Tá Lĩnh: Văn Sơn Biện Long Chi Pháp.

Tuyệt kỹ Phát Khâu: Song Chỉ Tham Động.

Câu Thi nhất mạch: Câu Thi Thuật.

Vật phẩm đặc biệt: Côn Luân Thần Mộc, Quan tài tinh thạch lam sắc, Nội đan dị thú (1 viên), Bổ Nguyên Đan (11 viên), Dưỡng Nguyên Đan (11 viên), Thất Thái Trân Châu Vương (15 đôi), Trân châu cực phẩm loại nhỏ (400 hạt), San hô xanh cực phẩm (90 cân), San hô đen cực phẩm (300 cân), Chiến y Giao Long, Không gian lưu trữ 165 mét khối (có thể nâng cấp).

Vật phẩm thông thường: Hà Mộc Tập.

Nhiệm vụ: Tạm không.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo đem Hàn Nguyệt Loan Đao, Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm cùng Chu Quả và chiến y Giao Long làm trang bị tất yếu giao cho hai nữ nhân.

Còn Chu Quả, chiến y Cự Mãng và pháp khí khai quang cho

Trương Doanh Xuyên thì giao cho hai người Hồ - Vương chuyển giúp.

Xong xuôi mọi việc, Trần Hạo mới có thời gian bồi đám vợ mình thư giãn.

Trong hơn một tháng tiếp theo, anh dẫn mấy cô vợ đi ngao du khắp nơi, giúp Băng Luân và Lê Nhược Hoa thích nghi với thực lực mới.

Còn về Băng Luân, Hồ Bái Nhất cũng sớm mặc định chấp nhận rồi, làm cho Vương Khải Toàn cứ trêu Trần Hạo và Hồ Bái Nhất mãi về việc phân chia vai vế, kết quả là bị đánh cho u đầu.

Một ngày nọ, Trần Hạo vừa thức dậy thì bị Lara lật chăn kéo dậy.

Sau một hồi cười đùa, Trần Hạo mới biết có tin tức từ nước ngoài, đền thờ Nguyệt Thần của Alexander đã xuất hiện.

Theo ý của Lara, cô đã nghỉ ngơi quá lâu rồi, muốn đi chơi một chuyến.

Trong phim Tomb Raider 2 có chiếc Hộp Pandora thần kỳ, nếu lấy được năng lượng thần khí trong đó, liệu có thể tăng cường sức mạnh huyết mạch Thanh Long không?

Nghe lời Lara, Trần Hạo vốn quyết định sẽ đi nước ngoài ngay hôm đó.

Nhưng người tính không bằng trời tính, vừa mới hứa với Lara xong thì nhận được điện thoại, một vài trưởng bối nhị đại của phái Liệt Hải vừa qua đời sáng nay.

Với tư cách là thủ lĩnh Thiên Sư đương đại của phái Liệt Hải, Trần Hạo không thể không đi viếng.

Bất đắc dĩ, anh đành để Lara đi trước, làm xong việc sẽ đi tìm cô

sau.

Ba ngày sau, khi đã giải quyết xong mọi việc, Trần Hạo cuối cùng cũng đến được vị trí đền thờ Nguyệt Thần.

Chương 546

Để không bị phát hiện, từ xa anh đã nhảy từ thuyền cao tốc xuống nước.

Sau khi bơi một đoạn dài, anh ngoi lên mặt nước, nhìn mặt nước bao la và ngửi thấy vị mặn của biển.

Oành!!!

Lúc này, phía sau Trần Hạo vang lên một tiếng nổ, anh vội vàng xoay người nhìn lại.

Ở khoảng cách không xa, anh thấy có hai con tàu cỡ trung nhỏ, khoảng cách giữa chúng không xa, nhưng một con tàu đang cháy ngùn ngụt.

Trần Hạo thấy thân tàu bắt đầu nghiêng, sắp chìm hẳn rồi.

Khung cảnh này đột nhiên khiến Trần Hạo nhận ra một khả năng, hình như anh biết mình đang ở đâu rồi.

Nếu không đoán sai, hiện tại chính là lúc kịch tình Tomb Raider 2 vừa bắt đầu, và vị trí này là gần đền thờ Nguyệt Thần!

Trong phim, đây là câu chuyện Lara cứu thế giới từ tay kẻ xấu.

Vì một trận động đất, một di tích dưới đáy biển bị phát hiện, thợ trục vớt khắp nơi đổ xô tới.

Lara cũng tham gia, không chỉ tìm được địa điểm thật của di tích mà còn suy đoán ra đền thờ Nguyệt Thần nơi Alexander chôn giấu bảo vật!

Lara tìm thấy một quả cầu bảo vật trong đền thờ, nhưng bị băng đảng Thiểm Linh truy đuổi cướp mất, mấy người trợ thủ của cô cũng

bị sát hại.

Sau khi trở về trang viên, Lara tìm được thông tin về quả cầu đó.

Năm 2300 trước Công nguyên, một Pharaoh Ai Cập tìm thấy một chiếc hộp ở nơi gọi là "Nôi của Sự Sống".

Chiếc hộp đó mang lại sự sống cho trái đất, nhưng khi bị mở ra, nơi đó chỉ còn lại cái chết và dịch bệnh.

Con trai Pharaoh đã phái những chiến binh dũng cảm nhất mang chiếc hộp đến tận cùng thế giới.

Sau đó quân đội Alexander nhiễm bệnh ở Ấn Độ, cũng tìm thấy chiếc hộp đó tại đó, và đó chính là mục tiêu của Trần Hạo lần này - Hộp Pandora.

Alexander sợ hãi sức mạnh to lớn của chiếc hộp nên đã mang nó trở lại Nôi của Sự Sống, ông dùng bản đồ trong hộp tìm được nơi đó nhưng sau đó bản đồ biến mất.

Bản đồ đó được gọi là "Mati", nghĩa đen là "Con mắt", và đó chính là quả cầu bảo vật mà Lara bị cướp mất ở đền thờ Nguyệt Thần.

Không lâu sau, người của MI6 tìm gặp Lara cầu xin sự giúp đỡ.

Hóa ra băng Thiểm Linh được một kẻ tên Jonathan Reiss thuê để cướp quả cầu, nếu Reiss có được Hộp Pandora, hắn sẽ tạo ra một loại virus vô phương cứu chữa để tiêu diệt những ai không hợp tác.

Sau đó Lara bắt đầu hành trình cứu thế giới, cho đến cuối cùng cả Lara và Reiss đều tìm thấy Nôi của Sự Sống.

Lara chiến thắng tất cả kẻ thù, nhưng để sức mạnh của chiếc hộp không bị lạm dụng, cô đã một lần nữa đặt nó lại Nôi của Sự Sống.

Chỉ là lần này, Trần Hạo sẽ không để Lara làm chuyện "cảm tính" như vậy nữa, vì Hộp Pandora là mục tiêu anh nhất định phải có.

Sau khi nhận ra tình cảnh hiện tại, Trần Hạo vội vàng bơi về phía con tàu kia.

Theo kịch tình, tên Trần Lạc dẫn đầu băng Thiểm Linh đã theo dõi Lara để tìm đền Nguyệt Thần.

Khi Lara và hai trợ thủ xuống nước, đám Trần Lạc đã giết thuyền trưởng và làm chìm tàu của cô, sau đó dẫn thủ hạ vào đền cướp quả cầu.

Khoảng cách hai bên vốn không xa, cộng thêm thể lực và tốc độ đáng kinh ngạc, khi tàu của Lara hoàn toàn biến mất khỏi mặt biển thì Trần Hạo đã cách tàu của băng Thiểm Linh hơn một trăm mét.

Tuy xung quanh không có ai nhưng để chắc chắn, Trần Hạo lặn sâu xuống nước sau khi đã áp sát hơn.

Lặn dưới nước có một ưu thế lớn, đó là sức mạnh huyết mạch Thanh Long, dưới sự thúc đẩy đó, Trần Hạo như một con cá linh hoạt và nhanh chóng, người trên tàu Thiểm Linh không tài nào phát hiện được một kẻ địch đang áp sát nhanh chóng từ dưới nước.

Khi Trần Hạo ngoi lên, anh đã ở sát mạn thuyền, có thể nghe rõ tiếng đàm thoại bên trên.

Trần Hạo dùng tinh thần lực quét qua để nắm rõ cách bố trí nhân sự.

Anh lặng lẽ lên tàu từ phía đuôi, không kinh động bất kỳ ai.

Trần Hạo quan sát thấy ngoài khoang tàu có tổng cộng ba tên, đều mang súng, nhưng dường như chúng nghĩ nơi này không có nguy hiểm nên không hề có ý thức cảnh giác.

Ba tên, hai tên ở mũi tàu quay lưng về phía Trần Hạo tán gẫu.

Một tên ở mạn tàu, mặt hướng ra biển hút thuốc, hoàn toàn không

nhìn phía sau.

Để giải quyết bọn này rất đơn giản, Trần Hạo bước nhanh ra khỏi đuôi tàu mà không phát ra tiếng động.

Tên hút thuốc bên mạn tàu vừa ngửa đầu nhả một vòng khói thì đột nhiên bị một đôi tay từ phía sau túm lấy đầu.

Hắn thậm chí còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì chỉ nghe tiếng "rắc" ở cổ, rồi mất ý thức.

Giải quyết gọn gàng tên thứ nhất, Trần Hạo đỡ lấy thân thể hắn để tựa vào mạn thuyền, rồi đi về phía hai tên ở mũi tàu.

Chiến thuật đao xuất hiện trong tay, hai tên kia vẫn không phát hiện Trần Hạo áp sát, cho đến khi tên bên trái cảm thấy đau nhói thì đao đã đâm xuyên thận hắn.

Tên đồng bọn kinh hãi nhìn cuộc sát lục ngay trước mắt, hốt hoảng rút súng bên hông nhưng Trần Hạo đã nhanh hơn một bước đâm đao vào tim hắn.

Mặt Trần Hạo không chút biến sắc, rút đao ra xoay người ném mạnh, tên cuối cùng vừa bước ra khỏi khoang tàu, chưa kịp chú ý đến cảnh tượng trên boong thì đã bị chiến thuật đao găm chính xác vào cổ.

Đúng như Trần Hạo dự tính, đối với đám tạp binh này hoàn toàn không có độ khó.

Sau khi kiểm tra không còn ai sống sót, Trần Hạo dùng tinh thần lực nhấc xác chúng xếp vào một góc đuôi tàu, rồi đứng đợi bên mạn thuyền.

Tép riu đã giải quyết xong, giờ chờ tên đại ca Trần Lạc.

Khi Trần Hạo xử lý xong đám lâu la, trận chiến dưới nước cũng kết thúc.

Tuy Lara giết được một tên thủ hạ nhưng Trần Lạc đã lấy được thứ hắn muốn, sau khi phá hủy thiết bị đẩy dưới nước thứ ba, Trần Lạc và em trai hắn vội vàng rời khỏi đền thờ sắp sụp đổ.

Thiết bị đẩy giúp chúng tiết kiệm nhiều thời gian, Trần Lạc và em trai nhanh chóng ngoi lên mặt nước, nhưng khi đến cạnh tàu của mình, chúng lại thấy một thanh niên hoàn toàn xa lạ đứng đó.

Trần Lạc vội chĩa súng săn cá vào Trần Hạo: "Ngươi là ai?

Người của ta đâu?".

Chương 547

Trần Hạo đứng từ trên cao nhìn xuống, vẻ mặt nghiêm túc nói với Trần Lạc: "Trần tiên sinh, tôi nghi ngờ ông có liên quan đến nhiều vụ án mạng và tổ chức buôn lậu cổ vật, mời ông theo tôi về tiếp nhận điều tra.

Ông có quyền giữ im lặng, nhưng mỗi lời ông nói sẽ...". "Giết hắn!".

Thấy Trần Lạc không có tâm trạng nghe hết, gào lên một tiếng rồi định bóp cò, đồng thời nhắc nhở em trai.

Tuy nhiên, hai khẩu súng săn cá khi phát hỏa đều bị một sức mạnh vô hình hất cao lên trời.

Đoàng!

Đoàng!

Hai tiếng súng lục vang lên dồn dập, giữa trán anh em nhà Trần Lạc đều xuất hiện một lỗ đạn chí mạng, Trần Hạo thu súng lại, cười lạnh: "Khó khăn lắm mới muốn hài hước một lần, tiếc là các người không cho cơ hội nói hết".

Anh nhấc xác anh em Trần Lạc ném lên boong tàu, trong lúc đó Trần Hạo khống chế không để máu từ vết thương chảy ra biển, lát nữa Lara sẽ trồi lên, nếu để máu dẫn dụ cá mập đến thì không hay.

Trên người Trần Lạc, Trần Hạo dễ dàng tìm thấy thứ cần tìm: quả cầu bảo vật và đồng tiền vàng để mở nó.

Anh cầm hai thứ đó mân mê rồi thu vào không gian hệ thống, phản diện chết rồi, giờ đến lượt nữ chính xuất hiện.

Đối với cách thoát thân của Lara, Trần Hạo thấy chỉ có nhân vật

chính mới làm nổi.

Nhân lúc cá mập tấn công, cô ấy đấm cho nó choáng váng rồi bám vào vây lưng để nó đưa lên mặt nước. "Kỵ sĩ cá mập" Lara không để Trần Hạo đợi lâu, bóng dáng quen thuộc nhanh chóng phá mặt nước ngoi lên, rồi thở dốc dữ dội. "Hey, Lara!".

Trần Hạo vẫy tay chào bóng dáng dưới nước.

Thấy Trần Hạo đang vẫy tay trên con tàu không xa với nụ cười quen thuộc, Lara cười đáp lại: "Cuối cùng anh cũng tới rồi?

Em cứ tưởng anh không đến chứ!".

Trần Hạo kéo Lara lên thuyền, nhìn ngắm người phụ nữ vẫn xinh đẹp như xưa, mỉm cười nói: "Hi, đã lâu không gặp".

Lara tựa vào mạn thuyền nheo mắt nhìn anh, cười mãn nguyện: "Hừ, đã ba ngày mới đến, đúng là lâu không gặp thật!".

Sau đó, cặp đôi lâu ngày gặp lại liền cười đùa vui vẻ.

Trần Hạo kéo Lara lên thuyền rồi cười nói: "Em yêu, không định bày tỏ sự cảm ơn với ông xã yêu quý của em sao?".

Trần Hạo chỉ vào xác Trần Lạc trên boong. "Sinh cho anh một đứa con thì thấy thế nào?".

Lara lườm một cái, rồi trực tiếp chìa tay ra: "Đưa đây, thứ của em bị cướp mất chắc chắn anh lấy rồi".

Trần Hạo lấy quả cầu và miếng vàng từ không gian lưu trữ ra, Lara cầm lấy xem xét kỹ lưỡng.

Trần Hạo nhún vai, Lara đã lên rồi, giờ là lúc xử lý đống xác chết, còn phải dùng con tàu này về bờ nên không thể để đống xác trên boong được.

Trần Hạo nhấc bổng mấy cái xác quẳng xuống biển, rồi dùng

nước biển rửa sạch vết máu trên boong.

Khi anh làm xong, xung quanh tàu đã tụ tập rất nhiều cá mập bị mùi máu thu hút, chúng đang bắt đầu đánh chén thịnh soạn.

Chỉ một lúc nữa thôi, đám cá mập sẽ càng đông và những cái xác này sẽ hoàn toàn biến mất khỏi thế giới. "Đi thôi, chúng ta nên quay về thôi".

Theo kế hoạch ban đầu của Lara, kết thúc việc ở đây cô sẽ về nước, nhưng không ngờ Trần Hạo lại đột ngột xuất hiện nên kế hoạch cũ lập tức bị bãi bỏ.

Trần Hạo và Lara ngồi ở một quán cà phê cạnh cửa sổ tại Tây Chá, anh vô ý nhìn ra ngoài, mượn bóng phản chiếu trên kính để nhanh chóng quan sát nhân sự bên trong.

Rồi anh thản nhiên nói với Lara: "Xem ra hôm nay không thể uống cà phê yên ổn rồi, có mấy cái đuôi bám theo, là người của băng Thiểm Linh".

Lara cũng nhìn thấy mấy gương mặt người châu Á trong quán, lập tức nhận ra đó là những kẻ đã tấn công ở đền Nguyệt Thần, tất cả đều thuộc băng Thiểm Linh như lời Trần Hạo. "Tổng cộng bốn tên, hai tên ở bàn phía sau lưng anh, một tên ở quầy thu ngân, một tên ở góc đằng kia, bọn chúng thực sự không giỏi ẩn nấp cho lắm".

Đúng vậy, gương mặt châu Á ở đây khá nổi bật, đặc biệt là mấy gã có vẻ mặt cứng đờ kia.

Cũng bình thường thôi, băng Thiểm Linh không phải tổ chức tình báo, không thể đòi hỏi thành viên nào cũng như đặc công, sau khi đại ca chết mà vẫn tổ chức được người bám theo thế này đã là hiếm thấy rồi.

Trần Hạo nói với Lara: "Có vẻ như nên đề cao cảnh giác một chút,

từ khi chúng ta vào Tây Chá người của băng Thiểm Linh đã theo đuôi rồi".

Lara cười khẩy, không hề bận tâm đến việc bị bao vây, cô nhướng mày với Trần Hạo: "Này, để thể hiện sự tin tưởng với ông xã, giao cho anh đấy". "Rất hân hạnh được phục vụ bà Croft".

Trần Hạo để tiền lên bàn, rời chỗ ngồi nắm tay Lara kéo dậy, rồi ôm vai cô rời khỏi quán cà phê, trông như một cặp tình lữ bình thường.

Sống trong xã hội này thì phải tuân thủ quy tắc một chút, đặc biệt là khi chưa có tư cách để phớt lờ chúng.

Dù chỉ là mấy con tép riu, nhưng giết người giữa thanh thiên bạch nhật thế này chẳng có lợi gì cho anh và Lara, ngoại trừ việc để thể hiện thôi.

Ở cái thành phố nhỏ không mấy phồn hoa này, những con hẻm vắng vẻ rất dễ tìm.

Trần Hạo khoác vai Lara, cười nói đi dạo trên phố, hai người diễn vai một cặp đôi nước ngoài đi du lịch rất hoàn hảo.

Ngay khi vào một con hẻm không người, Trần Hạo buông Lara ra, ra hiệu cô chờ một chút.

Phía sau họ, bốn thành viên băng Thiểm Linh đang tự đắc theo đuôi, khi Trần Hạo đột ngột quay người lại, chúng đều ngẩn ra, nhưng chưa kịp nhận ra mình bị lộ thì Trần Hạo đã lao tới như chớp.

Khoảng cách đôi bên tầm mười mét, khi thấy Trần Hạo quay lại, kẻ phản ứng nhanh nhất định rút súng dắt sau lưng.

Tuy nhiên, khi hắn vừa rút được súng ra thì Trần Hạo đã đến trước mặt, chiến thuật đao trong tay phải rạch một đường ngang cổ họng hắn, rồi anh lập tức áp sát mục tiêu tiếp theo.

Lara nhìn đồng hồ, ba giây, bốn mạng người, hiện tại anh ấy thực sự mạnh hơn trước rồi.

Chương 548

Giết người không thấy máu không nhất thiết phải dùng thần binh tuyệt thế, ra đao đủ nhanh cũng làm được.

Trần Hạo theo thói quen lau đao trên người nạn nhân rồi mới thu đao lại.

Trần Hạo lại ôm vai Lara, rồi hôn lên môi cô, hai người cùng rời khỏi đó.

Trần Hạo xoa xoa vai Lara, nghiêng đầu hỏi: "Thế nào, soái không?". "Ừ, mắt nhìn đàn ông của em không tồi".

Lara nói: "Thứ lấy ra từ đền Nguyệt Thần đó, em chưa từng thấy thứ gì tương tự, lại có thể khiến băng Thiểm Linh bám riết không buông, xem ra em đã bỏ qua gì đó rồi". "Em còn nhớ truyền thuyết về Hộp Pandora không?

Băng Thiểm Linh được Jonathan Reiss thuê để lấy quả cầu bảo vật từ đền Nguyệt Thần, vì nó chính là bản đồ tìm Nôi của Sự Sống, Hộp Pandora đã được Alexander cất giấu ở đó". "Hộp Pandora sao, được thôi, có vẻ lại liên quan đến việc cứu thế giới rồi".

Lara đã quá quen với những chuyện phi lý này nên không mấy ngạc nhiên. "Bên trong Hộp Pandora hiện giờ chỉ còn lại cái chết, Jonathan Reiss nghĩ rằng có được nó sẽ giúp hắn nghiên cứu ra một loại virus vô phương cứu chữa.

Có điều, tên ngu ngốc đó không biết thứ bên trong thực sự đáng sợ thế nào đâu.

Nhưng dù sao thì chúng ta lại phải đi cứu thế giới rồi".

Thấy Lara định hỏi tiếp, Trần Hạo cắt lời: "Anh chỉ biết một vài

thứ quan trọng thôi, thông tin chi tiết có thể tra sau, trong thư phòng của em chắc chắn có đủ thông tin khiến em hài lòng".

Bởi vì Trần Hạo biết lịch sử về Hộp Pandora trong phim là do Lara tự tra ra và kể lại cho MI6.

Chỉ là có một số thứ Lara không tìm được tư liệu, ví dụ như nguyên nhân thực sự sinh ra Hộp Pandora! "Tiếp theo anh có kế hoạch gì?".

Rời khỏi con hẻm, Lara hỏi. "Đương nhiên là đi chơi rồi, đây là lần đầu anh đến Tây Chá, không ngại làm hướng dẫn viên cho anh một lần chứ?".

Trần Hạo nói thật lòng mình.

Lara cũng thấy hứng thú, cô cũng mới đến đây vài lần, mỗi lần đều vội vã, thay vì bắt cô làm hướng dẫn viên thì thà xem sách hướng dẫn du lịch còn hơn.

Cuối cùng, hai người thực sự mua một cuốn sách hướng dẫn du lịch rồi bắt đầu đi dạo vu vơ.

Đến lúc ăn tối, trong không gian lưu trữ của Trần Hạo đã nhét đầy những món đồ lặt vặt Lara mua.

Cả ngày trời cuốn sách kia chỉ được mở ra đúng một lần để tìm khách sạn nghỉ lại tối nay.

Kinh nghiệm của tiền nhân quả không sai, bồi Lara dạo phố nửa ngày, với thể chất của mình mà anh cũng cảm thấy hơi mệt.

À, phần lớn là mệt mỏi về tâm lý, nhất là khi Lara cứ bắt anh phải chọn đồ giúp.

Dù bình thường Lara luôn tỏ ra là một nữ hán tử nhưng trong việc mua sắm dạo phố, cô vẫn có thiên phú của phụ nữ.

Cả ngày chạy đôn chạy đáo mà vẫn tràn đầy năng lượng, dường như không biết mệt là gì, mãi đến lúc ăn tối mới lộ ra chút mệt mỏi.

Nhưng khi hai người vào phòng khách sạn, mọi mệt mỏi lập tức bị vứt ra sau đầu, cả hai vừa mở cửa đã không chờ nổi mà quấn lấy nhau hôn cuồng nhiệt, rồi ép nhau vào trong phòng.

Về kế hoạch cho chuyến hành trình tiếp theo, vấn đề này không khiến họ phải đắn đo lâu, Lara đã đưa ra một giải pháp tuyệt vời.

Cô mỉm cười tiến sát lại gần Trần Hạo, khẽ nói: "Vì sao nhất định phải đi đâu đó chứ, trốn ở đây cũng rất tốt mà, chỉ có hai người chúng ta, không ai có thể làm phiền." Khi Lara cuối cùng cũng gọi được điện thoại về trang viên Croft, quản gia Wilson ở đầu dây bên kia gần như gào lên hỏi cô những ngày qua đã đi đâu.

Hiển nhiên, việc Lara và Trần Hạo "mất tích" mấy ngày đã khiến Wilson lo sốt vó.

Thực tế đúng là như vậy, Wilson và Bryce đã phát điên lên để tìm kiếm tung tích của Lara, họ tìm đủ mọi sự trợ giúp có thể nhưng vẫn không có bất kỳ tin tức nào.

Sở dĩ như vậy là vì để tránh bị băng Thiểm Linh quấy rầy, ngay từ đầu Lara và Trần Hạo đã thực hiện một số biện pháp phản chế.

Đặc biệt dưới sự can thiệp của Hồng Hậu, những biện pháp này hiệu quả đến kinh ngạc, vô tình cũng khiến Wilson bị một vố đau khổ.

Trong lúc Wilson bắt đầu phải cân nhắc khả năng Lara gặp nguy hiểm, thì tạ ơn Chúa, cô ấy cuối cùng cũng gọi điện về.

Vào một buổi chiều tà, Wilson gặp Trần Hạo và Lara tại sân bay, dáng vẻ thân mật của họ rõ ràng là một cặp tình nhân vừa trở về sau chuyến du lịch ngọt ngào.

Nhìn thấy Trần Hạo, vẻ mặt Wilson thoáng hiện lên sự không tự

nhiên.

Lần trước ông chưa kịp đối mặt trực tiếp với Trần Hạo, thậm chí còn chưa thấy bóng dáng anh đã bị đối phương đánh lén, rồi nằm bẹp trên sàn nhà hồi lâu, đó thật sự là một ký ức không mấy tốt đẹp.

Tuy nhiên, vì không biết rõ chuyện giữa Lara và Trần Hạo nên sự không tự nhiên đó chỉ thoáng qua, tố chất chuyên nghiệp giúp ông có thể thản nhiên đối diện với anh.

Trên đường trở về trang viên Croft, Lara và Trần Hạo ngồi ở ghế sau, Wilson vừa lái chiếc xe limousine đen vừa lải nhải một hồi lâu để trút bỏ hết những oán niệm tích tụ.

Cuối cùng, Wilson phàn nàn: "Ít nhất cô cũng nên gọi cho tôi một cuộc điện thoại chứ." "Đừng căng thẳng thế mà, tôi chỉ thư giãn một thời gian thôi.

Không phải chính ông cũng khuyên tôi nên nghỉ ngơi một thời gian sao?" Lara trưng ra vẻ mặt vô tội nói.

"Được rồi, được rồi," Wilson từ bỏ đề tài đó, tiếp tục hỏi: "Chuyến đi này thế nào, đó thực sự là đền Nguyệt Thần sao?" "Đúng vậy, đền Nguyệt Thần của Alexander.

Tuy giữa chừng có chút ngoài ý muốn, nhưng chúng tôi đã tìm thấy vài thứ thú vị." "Được rồi, về thôi." Đây là lần thứ hai Trần Hạo đến trang viên Croft, so với lần trước, nơi này không có thay đổi gì đáng kể.

Khi Bryce đã chờ sẵn ra đón, Trần Hạo lấy bảo cầu, chìa khóa bảo cầu và tấm huy chương vàng ra.

Những thứ này Lara chê cầm theo phiền phức nên đã để Trần Hạo cất vào không gian hệ thống.

Từ sau lần đi mua sắm đó, Lara phát hiện không gian hệ thống

thực sự là một công cụ cực kỳ tiện lợi, giờ đây cô có thể nhẹ nhàng lên đường vì đại bộ phận đồ đạc đã nằm trong tay Trần Hạo, giúp cô bớt đi bao nhiêu rắc rối.

Phải biết rằng, trong đống công cụ thường dùng thường xuyên có cả những thứ hàng cấm.

Giao hai món đồ cho Bryce, Lara ngăn anh ta lại định hỏi han mà ra lệnh: "Một tấm bản đồ và chìa khóa để mở bản đồ, mau đi giải mã ngay lập tức!!" Bryce bị đuổi đi làm việc, hai món đồ kia lập tức khơi dậy hứng thú của anh ta.

Wilson nhìn đồng hồ: "Tôi đi chuẩn bị bữa tối." Dừng lại một chút, Wilson nhìn Trần Hạo nói: "Xem ra cần chuẩn bị một phòng khách cho ngài." "Không cần đâu." "Trần tiên sinh tối nay không ở lại sao?" "Anh ấy ngủ ở phòng của tôi." "Được rồi," Đã dự đoán trước từ sớm, Wilson quay người đi chuẩn bị bữa tối, vẻ mặt có chút đặc biệt, giống như một người cha đột nhiên phát hiện đứa con gái nuôi nấng bao năm bỗng chốc thuộc về người khác.

Chương 549

Tuy nhiên cũng có chút khác biệt, dù Lara gần như lớn lên dưới sự chăm sóc của ông, nhưng Wilson vẫn luôn đóng vai một quản gia tận tụy hết lòng.

Trần Hạo vốn định nghỉ ngơi một lát nhưng lập tức bị Lara kéo vào thư phòng, ngón tay cô lướt qua từng dãy sách để tìm kiếm.

"Dao lam sinh mệnh, hộp Pandora, Pharaoh Ai Cập, Alexander... những thông tin then chốt này có thể giúp chúng ta tiết kiệm thời gian." Lara xác định được một phạm vi lớn trên giá sách, quay đầu nói với Trần Hạo: "Bữa tối còn phải đợi một lát, vậy nên tôi cũng bắt đầu làm việc đây." Dù thông qua những thông tin đã biết đủ để tìm thấy hộp Pandora, nhưng Lara vẫn muốn tìm hiểu kỹ lưỡng hơn, đó là thói quen từ trước đến nay của cô.

Kinh nghiệm của Lara chứng minh đây quả thực là một thói quen tốt.

"Mấy ngày qua tôi đã tổn thất lượng lớn nhân thủ.

Chắc chắn đã bị phát giác, người của MI6 giống như lũ chó săn, điên cuồng tìm kiếm bằng chứng bất lợi cho tôi, đặc biệt là ở London, người của tôi đã hoàn toàn rút khỏi đó." Jonathan Reiss ngồi trong văn phòng, hai tên vệ sĩ cung kính đứng trước mặt báo cáo tình hình hiện tại.

Reiss là kẻ có tên trong danh sách đen của không biết bao nhiêu tổ chức tình báo, đặc biệt là MI6 luôn đối đầu với hắn, vì vậy để tự vệ và khuếch trương thế lực, bên cạnh hắn luôn phải có một lực lượng vũ trang mạnh mẽ.

Lực lượng này được chia làm hai bộ phận, do hai vệ sĩ thân cận là

Alan và Alvin phụ trách.

Alan phụ trách an toàn cá nhân, còn Alvin phụ trách xử lý những việc ám muội, lúc này Alvin đang báo cáo về tình trạng vừa xảy ra.

“Không cần lo lắng, đợi đám người băng Thiểm Linh lấy được bảo cầu cho tôi, tất cả sẽ ổn thôi.” Reiss phẩy tay nói.

Alan khẽ liếc nhìn Alvin, Alvin do dự một chút rồi cuối cùng nói: “Ông chủ, băng Thiểm Linh có lẽ sẽ khiến ông thất vọng rồi.

Tên cầm đầu Trần Lạc không có bất kỳ tin tức nào, hiện tại băng Thiểm Linh đang rơi vào nội loạn.” “Lara thì sao?

Nếu đã vậy, món đồ chắc chắn nằm trong tay cô ta, ít nhất cũng phải cho tôi biết hiện giờ cô ta ở đâu!?” “Không có tin tức, theo tình báo của tôi, ngay cả thuộc hạ của cô ta cũng không tìm thấy cô ta!” “Ha ha.” Reiss cười, nhưng hai tên vệ sĩ đều hiểu không phải vì ông chủ không tức giận, họ vội vàng mặc niệm chuẩn bị đón nhận cơn cuồng phong.

Quả nhiên, nụ cười trên mặt Reiss vụt tắt, hai tay hắn hất mạnh mọi thứ trên bàn làm việc bay tứ tung.

“Băng Thiểm Linh một lũ phế vật, cả các ngươi nữa, toàn một lũ phế vật!” “Tôi hoàn toàn không hiểu nổi tại sao lúc đầu mình lại thuê một lũ phế vật như vậy, đó chẳng qua chỉ là một người đàn bà, tôi chỉ yêu cầu lấy lại một món đồ từ tay cô ta, kết quả thì sao!?” “Trần Lạc thằng khốn đó, một kẻ ngay cả phụ nữ cũng không xử lý được thì nên chết quách đi cho rồi!” Reiss hắn học nhìn chằm chằm Alvin khiến hắn không dám nhìn thẳng, lạnh lùng nói: “Người của MI6 là chó săn, vậy các ngươi là lũ thỏ trắng bị chó săn truy đuổi đến mức chạy thục mạng sao!” Reiss chống hai tay xuống bàn, người hơi nghiêng về phía trước nhìn hai tên thuộc hạ đang im lặng, nói: “Tôi vừa mới hứa với những người đó về chuyện Pandora, giờ lại báo cho tôi cái tin này.

Nói xem, tôi nên làm gì đây?" "Chẳng lẽ gọi điện bảo họ: Xin lỗi, loại virus tôi hứa không thể nghiên cứu được, vì lũ thuộc hạ vô dụng của tôi đã làm mất bản đồ, nên mời ngài cất kỹ 1 tỷ USD của mình đi sao!" Reiss ngồi lại vị trí, cuối cùng bình tĩnh lại nói: "Đi tìm, tôi không cần biết phải trả giá thế nào, đi tìm bản đồ về đây." Điện thoại trong túi Alvin đột nhiên rung lên, hắn nhìn Reiss với ánh mắt hối lỗi, sau khi kiểm tra tin nhắn, Alvin vội vàng nói: "Lara đã xuất hiện, chiều tối qua cô ta đã về trang viên Croft." Dừng một chút, Alvin ướm hỏi: "Tôi nên làm gì?" Hừ lạnh một tiếng, Reiss nói: "Giết chết, lấy lại bảo cầu." Tuy nhiên, do MI6 đang truy quét thế lực của Reiss nên thông tin của hắn bị đình trệ nghiêm trọng.

Khi Reiss còn đang nổi trận lôi đình trong văn phòng thì Trần Hạo và Lara đã ngồi trên máy bay vận tải bay trên bầu trời châu Phi.

Mục tiêu của họ là Cội nguồn sự sống gần núi Kilimanjaro.

Vì đã có trong tay bản đồ hoàn chỉnh và chìa khóa, đêm qua Bryce đã nhanh chóng giải mã được bản đồ ẩn giấu trong bảo cầu.

Tấm bản đồ đó được hiển thị dưới dạng hình chiếu toàn cảnh, chỉ rõ con đường dẫn đến Cội nguồn sự sống.

Ngay đêm đó Lara đã liên hệ với bạn bè để nhờ hỗ trợ lộ trình nhanh nhất đến châu Phi, ngày hôm sau Trần Hạo và Lara chính thức xuất phát.

Mạng lưới quan hệ của Lara rộng đến mức đáng ngưỡng mộ, dường như bất luận đi đến đâu trên thế giới cô cũng nhận được sự giúp đỡ từ bạn bè.

Thậm chí như lúc vào Việt Nam, cũng có một bà lão thần bí đón tiếp.

Như chiếc máy bay vận tải mà cô và Trần Hạo đang ngồi cũng bay

ra từ một căn cứ quân sự bí mật, mà quản lý căn cứ đó lại là người quen của Lara.

Trải qua bao nhiêu thế giới điện ảnh, Trần Hạo cuối cùng cũng gặp phải một chuyện có thể coi là cẩu huyết.

Không biết có phải do tên quản lý hói đầu kia gợi ý không mà một vài binh sĩ trong căn cứ đã chủ động khiêu khích anh.

Trần Hạo lười dây dưa, đối mặt với sự khiêu khích anh trực tiếp đánh trả, sau khi mấy tên binh sĩ đó bị khiêng đi thì quả nhiên không còn chuyện phiền phức nào nữa.

"Chúng ta đã ở trên không phận điểm đến, chuẩn bị nhảy dù!" Trong tai nghe truyền đến lời nhắc nhở của phi công, sau đó cửa sau khoang máy bay mở ra, Lara chào tạm biệt qua tai nghe rồi cùng Trần Hạo nhảy xuống.

Thời tiết hôm nay rất thích hợp để nhảy dù, họ hạ cánh thuận lợi xuống một bình nguyên dưới chân núi Kilimanjaro, chỉ cần đi thêm một đoạn đường nữa là có thể đến Cội nguồn sự sống.

Trên núi có một bộ lạc thổ dân sinh sống, trong phim Lara và người bạn đã đặc biệt đến thăm bộ lạc này và nhận được sự giúp đỡ.

Nhưng thực tế thì hoàn toàn không cần thiết.

Đêm qua khi bản đồ được giải mã, Trần Hạo đã ghi nhớ kỹ lộ trình, không cần phải đi tìm bộ lạc đó giúp đỡ.

Từ lúc hạ cánh, họ chủ động tránh né lãnh địa của bộ lạc, cho đến khi đi ngang qua, Lara mới tình cờ nhìn thấy bộ lạc trên núi qua ống nhòm từ xa.

"Này, ở kia có người sống đấy, nhìn xem, một bộ lạc nguyên thủy không hề nhỏ." Lara nhắc nhở Trần Hạo: "Có lẽ họ chính là những người được hiển thị trong hình chiếu của bản đồ, nếu đúng vậy thì

không biết họ đã tồn tại ở đây bao nhiêu năm rồi." Trần Hạo không có ý định dừng lại, vừa tiếp tục lên đường vừa giải thích với Lara: "Bộ lạc đó là những hộ vệ đời đời của Cội nguồn sự sống, họ sẽ không thích có người đến gần nơi đó, càng không muốn ai mang đi hộp Pandora mang lại tai ương." "Được rồi, nghe anh vậy." Lara có chút luyến tiếc buông ống nhòm xuống.

"Trong hộp Pandora rốt cuộc có gì?

Những tài liệu em tra cứu hôm qua ghi chép rằng thứ bên trong có thể mang lại dịch bệnh mang tính hủy diệt." Lara đột nhiên hỏi, cô lờ mờ nhận ra Trần Hạo chắc chắn biết rõ bên trong là gì.

Theo ghi chép trong sách, trong hộp Pandora chỉ còn lại cái chết, nhưng khái niệm cái chết quá chung chung, Lara không rõ nó ám chỉ một loại sức mạnh đặc thù nào đó hay là gì.

"Thực ra, ghi chép trong sách rất chính xác, thứ bên trong chính là cái chết!" Đợi một lát, giọng nói của Trần Hạo mới truyền đến: "Từng có hai tồn tại có thể gọi là thần, lần lượt đại diện cho Sự sống và Cái chết, họ đã cùng chết trong một trận chiến thảm khốc." "Hộp Pandora thực chất chỉ là một mảnh vỡ được hóa thành từ năng lượng của hai vị thần đó, một mảnh vỡ nhỏ không đáng kể." "Nhưng mảnh vỡ này vẫn cực kỳ mạnh mẽ.

Nó được chôn giấu ở thế giới này, sức mạnh sự sống khiến thế giới này nảy sinh mầm sống, còn sức mạnh cái chết thì luôn bị phong ấn trong hộp Pandora." Thực tế, từ khoảnh khắc đặt chân lên núi Kilimanjaro, Trần Hạo đã nhận thấy một loại tiếng gọi từ bản năng, sức mạnh thuộc về thần đã hoàn toàn biến mất trong hộp Pandora, thứ có thể mang lại cảm giác này cho anh chỉ có thể là sức mạnh của Chúa tể hắc ám, sức mạnh cái chết!

Sức mạnh cái chết nghe có vẻ mang lại cảm giác tà ác, nhưng nó

lại cấu thành nên sức mạnh không thể thiếu của thế giới này.

Sống và chết, thiện và ác, kiềm chế lẫn nhau, hoàn thiện cho nhau.

Tuy nhiên, nghe xong lời giải thích của Trần Hạo, Lara đột nhiên nghiêm túc đối mặt với anh.

"Nếu sự thật là như vậy, tại sao chúng ta lại phải giải phóng loại sức mạnh này!?

Trong thời đại Ai Cập cổ đại và Alexander, hộp Pandora đều từng bị mở ra, và kèm theo đó đều là dịch bệnh hủy diệt!" "Bây giờ chúng ta lại đi giải phóng nó, điều này thực sự đúng đắn sao!?" Có thể giữ được lý trí trước sức mạnh là một việc cực kỳ hiếm có, và theo những gì Trần Hạo biết, Lara đã hoàn thành xuất sắc hai lần thử thách như vậy.

Dù là Tam giác Ánh thần năm xưa hay việc tìm kiếm hộp Pandora hiện tại, bên trong đều chứa đựng sức mạnh khó có thể tưởng tượng.

Nếu không có Trần Hạo can thiệp, Lara đều đã có được chúng, nhưng cuối cùng cô đều quả quyết từ bỏ sự cám dỗ của sức mạnh.

Chính vì số người có thể làm được đến mức này ít lại càng ít, nên họ thường được phong tặng những danh hiệu đại loại như vĩ đại, mặc dù trong mắt một số người, kiểu người này thích hợp bị gọi là "ngu xuẩn" hơn.

Trần Hạo tự nhận mình tám phần là không làm được sự hy sinh như vậy, thế nên anh rất tôn trọng những người như cô.

Trần Hạo biết, nếu không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, Lara tuyệt đối sẽ không cho phép anh lấy đi hộp Pandora, cho dù cô có yêu anh sâu đậm đi chăng nữa.

"Yên tâm đi, Lara thân yêu của anh, nếu không nắm chắc, anh sẽ không giải phóng sức mạnh trong hộp Pandora đâu." Trần Hạo đặt tay

Lara lên vị trí trái tim mình, nói: “Trong cơ thể anh đang tồn tại bản nguyên của hai loại sức mạnh đó, vậy nên hà tất phải lo lắng về một mảnh vỡ nhỏ bé không đáng kể này chứ.” Lòng bàn tay Lara cảm nhận nhịp đập trái tim Trần Hạo, trong ánh mắt của anh cuối cùng cô cũng gật đầu: “Em không rõ bản nguyên trong cơ thể anh rốt cuộc là gì, nhưng hiện tại em nguyện ý tin tưởng anh, xin đừng phụ lòng tin của em.” “Anh hứa!” Trần Hạo nghiêm túc nói.

Chương 550

Khi hai người lại xuất phát, Trần Hạo đột nhiên hỏi: "Nếu lúc nãy anh không thuyết phục được em, em sẽ làm gì?" "Em sẽ đánh anh một trận tơi bời, sau đó trói anh mang về!" "Thật là đáng sợ." Theo lộ trình trong ký ức, Trần Hạo và Lara không tốn mấy sức lực đã đến được bên ngoài Cội nguồn sự sống, đó là một con đường mòn khúc khuỷu kẹp giữa hai vách núi.

Khi đến đó, thế giới xung quanh bỗng chốc thay đổi.

Mặt trời biến mất nhưng không hoàn toàn là bóng tối, cảnh tượng xung quanh giống như đang ở trong một đêm trăng cực sáng, mặc dù trên trời thực sự không có mặt trăng.

"Lara, chuẩn bị chiến đấu." Ngay khi bước vào con đường mòn, Trần Hạo nhắc nhở Lara phía sau.

"Kẻ địch?" Lara rút súng ngắn ra, vừa kiểm tra đạn vừa hỏi.

"Ở cuối con đường là lãnh địa của các Hộ vệ bóng đêm, có thể hiểu là một loại quái vật có thể tự do xuyên hành trong bóng tối, năng lực chiến đấu khá tốt, động tác vô cùng ẩn mật, lát nữa hãy theo sát anh." Trần Hạo giải thích.

Đi hết con đường mòn dài hun hút, cảnh tượng trước mắt bỗng trở nên thoáng đãng, họ đã đến một nơi giống như bồn địa, chắn phía trước là một "khu rừng" rộng lớn trông như các hóa thạch.

Vừa mới đến khu rừng này, Trần Hạo đã cảm nhận được nguy hiểm theo bản năng, nhưng lại không thể phát hiện ra các Hộ vệ bóng đêm đang ẩn nấp trong bóng tối.

Tuy nhiên, Trần Hạo lại không hề căng thẳng, đôi mắt và đạo pháp

của anh chính là thứ thích hợp nhất cho cảnh tượng này!

Thiên nhãn được khai mở, trong nháy mắt thế giới trong mắt Trần Hạo biến đổi, màu xám đen trở thành tông màu chủ đạo, những cái cây hóa thạch kia càng trở nên mờ ảo, nhưng trên đó, từng bóng hình màu đỏ rực rỡ hiện lên cực kỳ rõ nét, đó chính là cái gọi là Hộ vệ bóng đêm.

Điểm đáng sợ nhất của Hộ vệ bóng đêm là con người không thể nắm bắt được sự ẩn nấp của chúng vì bóng tối là lãnh địa tuyệt đối của chúng, nhưng dưới Thiên nhãn, chúng hoàn toàn không có chỗ trốn!

Trần Hạo và Lara đều rút ra những khẩu súng ngắn đặc chế đã được khai quang, nhưng cả hai đều không lường trước được rằng, khi họ đang chuẩn bị chiến đấu với Hộ vệ bóng đêm thì trang viên Croft lại đang đối mặt với sự đe dọa của một nhóm kẻ xâm nhập.

Bryce là một thiên tài máy tính, nhưng nếu bảo anh ta cầm vũ khí đi chiến đấu thì lực chiến của anh ta thực sự có thể bỏ qua.

Quản gia Wilson dù khá hơn một chút nhưng cũng chỉ là so với Bryce.

Khi Trần Hạo và Lara đồng thời rời khỏi trang viên, Reiss đã dẫn người xông vào trang viên như vào chỗ không người.

Bryce đang loay hoay với máy tính thì bị họng súng gí sát vào sau gáy mới bàng hoàng nhận ra trang viên đã bị xâm nhập.

Anh bị lôi thô bạo ra khỏi phòng làm việc, rồi nhìn thấy Wilson với khuôn mặt khổ sở.

Alvin - vệ sĩ của Reiss túm lấy cổ áo Bryce, lạnh lùng hỏi: “Lara ở đâu?” “Hầy, anh bạn, anh nghĩ tôi sẽ phản bội Lara sao?” Bryce cố trấn tĩnh nói.

“Thực tế thì anh đã nói cho tôi biết tung tích của cô ta rồi!” Một tên thủ hạ của Alvin đang gõ phím trên máy tính của Bryce, quay đầu lại chế giễu anh ta, sau đó nói với Alvin: “Sếp, họ đã đi châu Phi!” Trước khi tiến vào hoàn toàn lãnh địa của Hộ vệ bóng đêm, tức là khu rừng cổ quái đó, Trần Hạo giơ súng khai quang nhắm vào một luồng hình bóng màu đỏ trong thị giác Thiên nhãn.

Hai bên cách nhau mười mấy mét, đối phương hoàn toàn không hay biết mình đã bị phát hiện, vẫn lẳng lặng ẩn nấp trong thân cây.

Nhắm chuẩn, bắn!

Phương thức phát xạ của súng khai quang giúp đầu đạn có sơ tốc cực cao, đồng thời đảm bảo đầu đạn có khả năng xuyên thấu cực mạnh.

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!!

Trần Hạo bóp cò bắn ra một chuỗi điểm xạ, đạn ngay lập tức xuyên thủng thân cây cứng nhắc, vô số mảnh gỗ vụn bay tứ tung, bóng hình đang tỏa ra ánh đỏ kia ngay lập tức biến thành một con dã thú bị kinh động, lao vọt ra từ trong thân cây.

Trần Hạo luôn nhìn chằm chằm vào đó, thị giác Thiên nhãn giúp anh không bị bụi bặm ảnh hưởng, có thể dùng một loại thị giác khác nhìn rõ mọi thứ.

Khi con Hộ vệ bóng đêm ẩn nấp trong thân cây kinh hãi nhảy ra, Trần Hạo nhận thấy những viên đạn từ súng khai quang thực chất không hề gây sát thương cho nó, những viên đạn rõ ràng đã xuyên qua vị trí cơ thể của nó nhưng dường như hai bên không ở cùng một không gian.

Điểm tốt duy nhất là những viên đạn mang tính mục tiêu cực mạnh đã đạt được mục đích đánh cỏ động rắn.

Một bóng hình khổng lồ nhảy ra từ thân cây, ngay cả Lara cũng nhìn thấy gã này.

Là một con quái vật, diện mạo của Hộ vệ bóng đêm rất phù hợp với ấn tượng chung của con người về quái vật, đó là xấu, vô cùng xấu.

Hộ vệ bóng đêm toàn thân màu xám nâu, tứ chi dài ngoẵng và cường tráng, cùng kết nối trên một cơ thể trông có vẻ hơi nhỏ.

Cái đầu của nó to nhưng không có mắt, dường như cái đầu to tướng đó chỉ để dành chỗ cho một cái miệng cực lớn.

Cơ thể của nó, đặc biệt là phần thân trên rất vạm vỡ, đầy những chiếc răng sắc nhọn cho thấy sự nguy hiểm của sinh vật này.

Hai cánh tay mạnh mẽ kết thúc bằng những bộ móng vuốt dài sắc lẹm.

Với hình tượng này, không cần nghi ngờ việc nó có thể dễ dàng xé nát cơ thể yếu ớt của con người.

Con Hộ vệ bóng đêm này xui xẻo ở chỗ, khoảnh khắc nó nhảy ra đã định sẵn là một bi kịch.

Trần Hạo chỉ điều chỉnh họng súng một chút, một chuỗi đạn ngay lập tức bắn ra, chuẩn xác găm vào cơ thể nó, thậm chí có viên còn xuyên thấu qua.

Con Hộ vệ bóng đêm này giống như đang nhảy giữa chừng thì đột ngột bị một cây gậy bóng chày đập thẳng vào mặt, cơ thể đang lao về phía trước tức thì bị chặn đứng lại, trong miệng chỉ phát ra một tràng tiếng kêu rên hấp hối, rồi ngã ngửa ra đất, không còn hơi thở.

“Loại Hộ vệ bóng đêm này khi ở trạng thái ẩn nấp giống như đang ở một không gian khác, anh không có cách nào tấn công, chỉ có thể tranh thủ lúc chúng hiện thân.

Nhưng nhất định phải chú ý, tốc độ của chúng cực nhanh!” Trần Hạo khẽ nghiêng đầu nói với Lara đang có vẻ mặt ngưng trọng: “Có một tin xấu là anh đã thành công thu hút sự chú ý của chúng.” “Trần tiên sinh, giúp em để ý phía sau nhé!” Lara đột nhiên nháy mắt với Trần Hạo, nở một nụ cười khiêu khích, sau đó vượt qua anh là người đầu tiên tiến vào khu rừng.

Lara ngay từ đầu đã không có ý định cẩn thận dè dặt, từ khoảnh khắc bước vào rừng, cô bắt đầu gia tốc chạy nhanh về phía cuối rừng, hai tay cầm súng giữ tư thế cảnh giác.

Trần Hạo bám sát phía sau cô, tuy thị giác Thiên nhãn khiến anh nhìn mọi thứ hơi mờ ảo, nhưng sự hỗ trợ từ huyết mạch Thanh Long đã triệt tiêu ảnh hưởng không tốt đó.

Đúng như Trần Hạo đã nói, hành động lúc trước đã thành công thu hút sự chú ý của Hộ vệ bóng đêm.

Khi bắt đầu xuyên qua rừng, Trần Hạo thấy rõ từng bóng hình màu đỏ đang vây lại.

Chỉ cần có bóng tối là có thiên địa của chúng, chúng có thể tự do đi lại trong bóng tối.

Trần Hạo không muốn bị bao vây, khi thấy có Hộ vệ bóng đêm áp sát trong vòng mười mét, khẩu súng khai quang trong tay anh bắt đầu khai hỏa liên tục.

Giống như Trần Hạo đã biểu diễn trước đó, khi ở trạng thái ẩn nấp, đạn thực sự không thể giết chết chúng.

Nhưng dường như chúng không thích hoặc cực kỳ ghét cảm giác

đó, lúc ấy chúng thường có những hành động mất lý trí, giống như con Hộ vệ bóng đêm bị ép ra khỏi bóng tối rồi bị Trần Hạo giết chết vậy.

Trần Hạo giống như vừa chọc vào tổ ong vò vẽ, tiếng gào khóc thảm thiết vang lên khắp khu rừng.

Lara xông lên phía trước như không nghe thấy gì, cũng chẳng thèm để ý đến động tĩnh phía sau.

Chương 551

Trần Hạo theo sát sau lưng Lara, đột nhiên xoay họng súng về phía trước cô, nơi đó tập trung rất nhiều Hộ vệ bóng đêm, rõ ràng là định chặn đường.

Không chút do dự, mấy con Hộ vệ bóng đêm chắn đường lập tức trở thành mục tiêu của Trần Hạo, đạn dày đặc bay về phía vị trí ẩn nấp của chúng.

Vô số cây cối bị bắn nát vụn, đồng tử Lara co rụt lại, khi Trần Hạo nổ súng, cô cũng lập tức giơ hai khẩu súng nhắm vào phía trước, khi thấy bóng hình đầu tiên bị ép lộ diện, cô liền bóp cò!

Lara sử dụng loại súng ngắn cỡ nòng lớn, đối phó với những gã to con này là cực kỳ hợp lý.

Đám Hộ vệ bóng đêm này dù có truyền thuyết đáng sợ thế nào nhưng chung quy không phải đao thương bất nhập, đạn súng ngắn không tốn mấy sức lực đã xé rách da thịt chúng, rồi găm sâu vào cơ thể.

Tuy uy lực của súng ngắn rõ ràng yếu hơn súng khai quang, nhưng súng pháp của Lara là không cần bàn cãi, trong lúc chạy nhanh như vậy, phần lớn đạn vẫn trúng vào vùng ngực con Hộ vệ bóng đêm đó.

Máu đen bắn ra từ ngực nó, con quái vật này tuy chỉ bị trọng thương chứ chưa chết, nhưng ngay khi rơi xuống đất đã lập tức biến mất trên một thân cây đổ, rồi từ dưới đất chạy trốn ra xa.

Chung quy lại, lũ quái vật này chỉ hung ác chứ không hoàn toàn không biết sợ chết.

Số Hộ vệ bóng đêm bị Trần Hạo ép lộ diện không chỉ có một con,

trong vài giây sau khi nã một nửa băng đạn vào con đầu tiên, Lara đã dồn số đạn còn lại vào con thứ hai bị ép lộ diện.

Sau đó, tốc độ dưới chân không giảm, cô thay băng đạn mới cho hai khẩu súng một cách trơn tru như mây trôi nước chảy rồi tiếp tục nổ súng.

Chiều sâu của khu rừng này thực ra không nhiều, chỉ hơn hai trăm mét, nhưng vì sự hiện diện của lũ Hộ vệ bóng đêm này mà hai trăm mét đó lại trở thành một khoảng cách đại diện cho cái chết.

Nếu Trần Hạo và Lara quan sát kỹ lộ trình đã đi qua, họ sẽ thấy trên mặt đất không biết có bao nhiêu bộ hài cốt đã bị phong hóa.

Trong suốt những năm tháng dài đằng đẵng, không phải không có người tìm đến đây, chỉ là đại đa số đều đã bỏ mạng trong khu rừng thực chất không hề lớn này mà thôi.

Chỉ có điều, khu rừng quỷ quái này chắc chắn không ngăn được bước chân của Trần Hạo và Lara.

Phối hợp nhịp nhàng với nhau, tất nhiên chủ yếu là nhờ nỗ lực của Trần Hạo - người có thể phát hiện chính xác vị trí Hộ vệ bóng đêm, họ đã nhanh chóng nhìn thấy bìa rừng.

Trần Hạo có thể thấy một khoảng đất trống nhỏ được bao quanh bởi khu rừng, ở giữa khoảng trống là một bãi đá hình tổ mối cao hơn hai mét.

Từ đỉnh bãi đá không ngừng lóe lên ánh sáng trắng, Trần Hạo tự nhiên nhớ rõ đó chính là nơi đặt bảo cầu.

Lúc này cách nơi đó chỉ còn vài chục mét, nhưng lũ Hộ vệ bóng đêm phía sau dường như bị kích thích mạnh mẽ, đồng loạt lao ra khỏi bóng tối, gào thét hung dữ.

Trần Hạo nhíu mày nhưng không quay người lại tấn công.

Bảo cầu đột nhiên xuất hiện trong không trung, Trần Hạo lấy bảo cầu từ không gian hệ thống ra nhưng không dùng tay đỡ, sức mạnh huyết mạch Thanh Long lập tức bao bọc lấy nó, rồi nhanh chóng bay về phía bệ đá phía trước.

Trên đỉnh bệ đá có một lỗ hổng tròn thông xuống lòng đất, ánh sáng lóe lên chính là từ lỗ hổng này truyền ra, kích thước lỗ hổng vừa vặn để bảo cầu lọt vào.

Nhìn thấy bảo cầu, lũ Hộ vệ bóng đêm càng thêm nôn nóng, nhưng đã không còn cơ hội nữa rồi.

Bảo cầu trong nháy mắt được sức mạnh huyết mạch Thanh Long đưa đến lỗ hổng, rồi chuẩn xác được thả vào bên trong.

Giống như vừa kích hoạt một công tắc, khoảnh khắc bảo cầu biến mất trong lỗ hổng, đám Hộ vệ bóng đêm sắp đuổi kịp Trần Hạo và Lara đột nhiên ngửa đầu gào thét, như đang phải chịu đựng một nỗi đau khôn xiết.

Ngay sau đó, bắt đầu từ phần đầu, cơ thể chúng nhanh chóng vỡ vụn.

Chúng điên cuồng lắc lư cơ thể nhưng chỉ làm tăng nhanh quá trình hủy diệt.

Cuối cùng, cơ thể chúng như những hạt cát đen bị gió mạnh thổi tan, từng con Hộ vệ bóng đêm khổng lồ cứ thế biến mất hoàn toàn trong tầm mắt của Trần Hạo và Lara.

Trần Hạo chỉ liếc nhìn về phía sau một cái rồi không thèm để ý nữa, ở phía trước, bệ đá cao hơn hai mét kia cũng sụp đổ tan tành, rồi chìm sâu vào lòng đất, một hang động sâu thẳm đường kính khoảng hai mét cuối cùng cũng xuất hiện trên mặt đất.

Lara đứng bên mép hang nhìn xuống dưới, phía dưới rất sâu

nhưng không hiểu vì sao bên trong lại không ngừng lóe lên ánh sáng trắng, khiến nơi đó thực sự không hề tăm tối.

Lara nhìn Trần Hạo: "Xuống chứ?" Trần Hạo ôm lấy Lara nói: "Nhảy xuống thôi!" Sau đó, họ thực sự nhảy xuống.

Đường hầm dẫn đến Cội nguồn sự sống này không thẳng đứng mà ít nhất cũng có độ dốc nhất định.

Trần Hạo dùng hai chân đạp vào cạnh hầm, dùng sức mạnh huyết mạch chống đỡ cơ thể ma sát với vách đá, rồi trượt một mạch vào bên trong.

Một nơi thần kỳ và mỹ lệ, tuy Trần Hạo từng thấy cảnh tượng này trong phim, nhưng khi thực sự đặt chân đến đây, anh vẫn bị chấn động bởi vẻ đẹp của nó.

Một hang động ngầm tứ thông bát đạt, vách đá xung quanh phản chiếu ánh sáng lung linh, bên trong vách đá thỉnh thoảng lại có một luồng sáng như tia chớp lóe lên rồi biến mất ngay lập tức, nhưng cũng đủ để chiếu sáng hang động xung quanh trong thoáng chốc.

Chính những luồng sáng không ngừng lóe lên này đã giúp hang động luôn giữ được sự minh rạng dù ở dưới lòng đất.

Lara nhìn cảnh tượng xung quanh, ánh mắt không giấu nổi sự chấn kinh: "Đây là...

Cội nguồn sự sống sao!?" "Ở đây, phương hướng và trên dưới đều không còn ý nghĩa, cho nên thông thường, dù có vào được đây cũng có thể bị lạc hoàn toàn." Trần Hạo nói, sau đó thử bước lên vách đá bên cạnh, không cảm thấy bất kỳ sự gượng gạo nào, anh đứng vững trên vách đá.

Lara đứng ở vị trí cũ bên dưới, cơ thể cô và Trần Hạo tạo thành một góc chín mươi độ, nhưng đối với mỗi người, họ đều đang đứng

trên "mặt đất".

"Lạ thật," Lara khẽ thốt lên, sau đó cũng bước lên vách đá rồi thử thay đổi vị trí.

Quả nhiên, ở đây phương hướng và trên dưới không còn ý nghĩa gì nữa.

Hiện tại, Lara và Trần Hạo đứng ở hai vị trí hoàn toàn đối lập, đứng đối mặt nhau nhưng trong mắt đối phương, người kia đều đang lộn ngược.

Trần Hạo đột nhiên mỉm cười nói: "Em không thấy dùng tư thế này để hôn nhau sẽ rất thú vị sao?" Tựa như muốn thu hút sự chú ý của cô, nhưng Lara lúc này không có tâm trạng đùa giỡn với anh, cô đưa tay đẩy Trần Hạo đang ghé sát lại ra.

"Nếu ở đây phương hướng không còn ý nghĩa, chúng ta tìm hộp Pandora bằng cách đi hết mọi con đường sao?" Vừa nói, Lara vừa nhìn xung quanh, hang động ngầm tứ thông bát đạt, nơi nào trông cũng na ná nhau, nếu thực sự phải đi tìm từng ngõ ngách thì đó đúng là một thảm họa.

"Yên tâm đi, anh biết phương hướng." Trần Hạo nắm lấy tay Lara, dắt cô đi xuống: "Đi thôi, nó vẫn luôn kêu gọi anh." Sau khi tiến vào Cội nguồn sự sống, cảm giác bị kêu gọi trong lòng Trần Hạo càng trở nên rõ rệt, sức mạnh cái chết ẩn giấu trong Pandora vẫn luôn chỉ dẫn, nó cảm nhận được huyết mạch Thanh Long trong cơ thể Trần Hạo nên thiết tha muốn quay về bản nguyên.

Có sự chỉ dẫn rõ ràng, họ không hề đi lạc, nhanh chóng đến được trung tâm của Cội nguồn sự sống, nơi bảo tồn hộp Pandora!

Tại đây, cảm giác bị thu hút đó biến mất, trong cảm tri của Trần Hạo, mọi thứ đều khôi phục lại sự tĩnh lặng.

Giống như một người dẫn đường, khi đã đến đích, hoàn thành nhiệm vụ thì người dẫn đường tự động rút lui.

Một nơi giống như đầm nước, chỉ có điều nước trong đầm không hề trong xanh, chất lỏng màu đen như thể đang sôi sục cuộn trào bên trong, kèm theo đó là sương mù lờ mờ bốc lên phía trên đầm nước.

Ở giữa đầm, một chiếc hộp trong suốt đang dập dềnh trong chất lỏng màu đen, bên trong hộp tỏa ra ánh sáng vàng kim.

Chỉ nhìn hình dáng chiếc hộp này, có lẽ nó giống một món thánh vật tôn giáo nào đó hơn, nhưng ai có thể ngờ bên trong thực chất lại là cái chết thuần túy nhất!

Tên ngốc Reiss kia tự cho mình là thông minh, hắn biết thứ bên trong nguy hiểm nhưng thứ hắn có thể nghĩ đến chỉ là virus.

Chương 552

Hắn căn bản không biết rằng nếu hộp Pandora bị mở ra, e rằng ngay cả cơ hội chế tạo virus cũng không có.

"Lần này không cần anh bảo em đâu, mấy thứ đó em tuyệt đối không muốn nó dính lên người mình." Lara chỉ vào chất lỏng màu đen trong đầm nước nói, tuy không biết cụ thể là gì nhưng tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Đúng như Lara dự đoán, loại chất lỏng này cực kỳ nguy hiểm và có tính ăn mòn rất mạnh.

Sức mạnh huyết mạch Thanh Long bao quanh hộp Pandora, khi chiếc hộp được đưa ra khỏi đầm nước, không có một giọt chất lỏng màu đen nào dính lên nó.

Hộp Pandora nằm trong tay Trần Hạo, trong đầu anh vang lên tiếng của [Hệ thống]: "[Chúc mừng túc chủ nhận được hộp Pandora, hấp thu năng lượng bên trong có thể giúp huyết mạch Thanh Long của túc chủ thăng cấp 20%, đồng thời tăng thêm 500 năm thọ mệnh.] [Túc chủ có muốn lập tức hấp thu năng lượng bên trong hộp Pandora không?]" [Túc chủ có muốn lập tức sử dụng Hộp Ma Pandora không?] Trần Hạo gật đầu, trong ý thức đáp lại: "Đã có thể hấp thu, đương nhiên phải bắt đầu ngay thôi!" Lara không làm phiền Trần Hạo, chỉ yên lặng đợi bên cạnh anh.

Trần Hạo quay đầu nói với Lara: "Lara, em lùi ra xa một chút." "Sắp mở nó ra sao?" "Đúng vậy!" "Em ở ngay gần đây, anh cẩn thận!" Bóng dáng Lara biến mất khỏi tầm mắt Trần Hạo, hơi thở của anh trở nên hơi trầm trọng.

Tránh xa đầm nước một chút, Trần Hạo ngồi trên mặt đất lạnh

lẽo, đặt Hộp Ma Pandora ra phía trước rồi mở ra.

Không có bất kỳ cơ quan nào, Trần Hạo dễ dàng mở được chiếc hộp.

Bên trong, một đoàn quang mang màu đen kích cỡ như viên bi thủy tinh tĩnh lặng trôi nổi.

Đúng vậy, là ánh sáng màu đen!

Nhưng không hiểu vì sao khi ở trong hộp, nó lại lấp lánh ánh kim, còn lúc này trong hộp chỉ còn lại sự bóng tối thuần túy nhất.

Đó chính là tử vong chi lực (sức mạnh của cái chết).

Tuy mang danh nghĩa tử vong, nhưng Trần Hạo không hề cảm nhận được bất kỳ hơi thở tà ác nào từ nó, ngược lại còn thấy có chút... thánh khiết?

Trong đầu hiện lên đủ loại tư tự, ánh mắt Trần Hạo vẫn thanh minh, không hề do dự, anh đưa tay trái vào trong Hộp Ma Pandora, chộp lấy đoàn hắc quang kia!

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc, đoàn quang đó bỗng nhiên hòa nhập vào tay Trần Hạo, anh dường như cảm nhận được sự vui sướng của đối phương.

Đó không phải là một ý nghĩ rõ ràng, mà là một loại bản năng thỏa mãn, giống như chim yến về tổ.

Không có đau đớn, cũng không có cảm giác đặc biệt nào khác, Trần Hạo chỉ cảm thấy một luồng cảm giác tê dại xuất hiện ở tay trái, sau đó truyền vào cánh tay, cuối cùng hoàn toàn hòa tan trong cơ thể.

Giống như một giọt nước hòa vào ly nước, lặng lẽ không tiếng động, không gây ra quá nhiều dao động.

Từng tia hơi thở kỳ lạ lưu động từ cơ thể Trần Hạo, ngay sau đó

tích tụ lại bên trong.

Hộp Ma Pandora đang tan chảy, nhanh chóng biến mất không thấy đâu nữa, cuối cùng Trần Hạo cảm nhận được một luồng sức mạnh cực kỳ bàng bạc tiến vào cơ thể, thậm chí rõ ràng thấy được Thanh Long huyết mạch lại một lần nữa tráng đại.

Vài giây sau, Trần Hạo mới hân hoan mở mắt.

Rời khỏi hang động có đầm nước, Trần Hạo thấy Lara đang tựa vào vách đá ở lối đi bên ngoài.

Thấy Trần Hạo xuất hiện, ánh mắt Lara đánh giá trên người anh, cơ thể căng cứng cuối cùng cũng thả lỏng xuống.

Trần Hạo giơ tay trái lên nói: "Tất cả kết thúc rồi, trên thế giới này không còn Hộp Ma Pandora tồn tại nữa." "Hơn nữa anh lại tăng thêm 500 năm thọ mệnh, anh có thêm thời gian để bên cạnh em rồi." Anh nhún vai, vui vẻ nhìn quanh rồi nói.

"Nếu không định tiếp tục tham quan ở đây nữa, chúng ta có thể rời đi." Tuy không còn con đường tử vong nữa, nhưng nơi sinh mệnh nguyên địa này dường như có ý thức, trong minh minh có một loại sức mạnh dẫn dắt họ rời đi, giống như chủ nhân nơi đây đang lịch sự tiễn khách.

Theo sự chỉ dẫn nhàn nhạt, Trần Hạo và Lara nhanh chóng rời khỏi vị trí sinh mệnh nguyên địa.

Men theo lối đi nham thạch dốc đứng rời khỏi lòng đất, khi Trần Hạo và Lara vừa bước ra khỏi hang động trên mặt đất vài mét, bỗng nhiên cảm thấy mặt đất rung chuyển.

"Chuyện gì vậy?" Lara không hiểu chuyện gì nhìn về phía Trần Hạo, theo bản năng nắm lấy báng súng.

Trần Hạo quay đầu nhìn về phía lối đi dẫn tới sinh mệnh nguyên

địa, vỗ vai Lara bảo: "Nhìn kìa!" Giống như thời gian được quay ngược, những lớp ngụy trang vốn đã rơi xuống lòng đất nay lại bay lên, ánh sáng trắng lấp lánh giữa các mảnh vỡ, những mảnh vỡ và ánh sáng đan xen nhanh chóng tụ lại trên mặt đất.

Chỉ trong vài nhịp thở, trên mặt đất xuất hiện một cột đá mới tinh giống hệt tổ kiến trắng, y hệt như cái ban đầu đã bị hủy đi khi lối đi mở ra!

Lara buông tay khỏi báng súng, nở nụ cười nói: "Bảo cầu cũng biến mất rồi, xem ra nơi này không hy vọng có thêm vị khách mới nào tiến vào nữa." "Thấy em vui lắm sao?" Trần Hạo hỏi.

"Đương nhiên rồi", Lara gật đầu, xoay người rời đi.

Những ảnh tử hộ vệ trong rừng đã hoàn toàn tan biến vì bảo cầu bị đặt vào chỗ cũ.

Trần Hạo ẩn ẩn có cảm giác, sau này nơi này sẽ lại dựng dục ra các ảnh tử hộ vệ mới.

Nhưng đó không phải chuyện của anh.

Lần này không có ảnh tử hộ vệ quấy rầy, Trần Hạo và Lara thuận lợi xuyên qua rừng cây, rồi men theo con đường nhỏ dài khúc khuỷu rời khỏi phạm vi sinh mệnh nguyên địa.

Khoảnh khắc rời đi, môi trường xung quanh bỗng nhiên thay đổi, mặt trời dường như xuất hiện trên không trung trong nháy mắt, ánh sáng một lần nữa chiếu sáng vạn vật.

Cảm giác này giống như chỉ một bước chân mà thực chất đã sang một thế giới khác.

Chỉ là thời gian trì hoãn bên trong hơi dài, lúc vào là buổi trưa, hiện tại mặt trời đã rõ ràng nghiêng về phía tây.

Lara bỗng phát hiện Trần Hạo lúc này đang nhìn chằm chằm bầu trời phía xa.

Cô vội lấy ống nhòm ra, rồi hai bóng đen đang bay trên bầu trời hiện ra trong tầm mắt.

“Hai chiếc trực thăng, một chiếc Chinook và một chiếc Black Hawk”, thông qua ống nhòm, Lara nhìn rõ hơn tình hình phía xa, lập tức đọc ra chủng loại.

“Nếu không đoán sai, là người của Jonathan Reiss.” Trần Hạo đưa ra suy đoán.

Cảnh tượng thật quen thuộc, trong phim, Jonathan cũng hùng hổ như vậy chặn đường Lara khi cô chuẩn bị vào sinh mệnh nguyên địa.

Đáng tiếc lần này vì sự xuất hiện của Trần Hạo ngay từ đầu đã làm loạn hoàn toàn kịch tình, mãi đến bây giờ họ mới tới muộn.

Đồng thời Trần Hạo cũng đoán được đại khái, trong phim đã chiếu rồi, người của hắn trực tiếp đột kích trang viên Croft.

Không chừng, Bryce và quản gia Wilson (Hillary) tội nghiệp hiện đang ở trên trực thăng cũng nên.

“Ông chủ, phát hiện Lara, còn có một tên đồng bọn!” Trên trực thăng Chinook, Alvin nói với Jonathan.

Bên cạnh hắn, từng tên nhân viên vũ trang súng ống đầy đủ đều là lực lượng vũ trang do Jonathan nắm giữ.

Lần này để đoạt được Hộp Ma Pandora, Jonathan đã phải chịu áp lực cực lớn từ MI6 mới bày ra được trận thế lớn nhường này.

Chương 553

Nhưng rủi ro lớn thì lợi ích cũng cao, một khi có được Hộp Ma Pandora, MI6 sẽ không còn là mối đe dọa với hắn nữa, vì hắn đã nắm giữ sức mạnh tuyệt đối!

"Có cần để chiếc Black Hawk tiêu diệt chúng không?" Alvin tiếp tục hỏi.

Dùng trực thăng tấn công hai người trên mặt đất khi đối phương không có vũ khí phòng không hiệu quả là việc vô cùng đơn giản.

"Không!" Jonathan từ chối đề nghị đầy cám dỗ đó, "Cố gắng bắt sống!

Vào thời khắc mấu chốt nhất, ta không muốn mạo hiểm thêm nữa.

Lara Croft đang nằm trong tay ta, cô ta chỉ có nước hợp tác!" Đối diện Jonathan, Bryce và Wilson đang ủ rũ ngồi trong khoang máy bay, những họng súng của binh lính bên cạnh khiến họ từ bỏ ý định phản kháng.

Lúc này nghe lời đắc ý của Jonathan, Bryce và Wilson nhìn nhau một cái, vẻ mặt khổ sở phối hợp vô cùng ăn ý.

Thiết kế ban đầu của Alvin thực ra không sai, dùng trực thăng đối phó với hai mục tiêu không có vũ khí hạng nặng trên mặt đất là quá dư xài.

Chỉ là cái suy nghĩ đó hơi chủ quan, hắn không biết rằng trên đời này thực chất có một thứ gọi là không gian trữ vật.

Nếu nhất định phải giao chiến với trực thăng, Trần Hạo không phải không có vũ khí thích hợp, hoặc có rất nhiều lựa chọn.

Ví dụ như Barrett, vốn dùng để bắn các mục tiêu bọc thép, hay

súng phóng tên lửa vác vai, thậm chí Thần Quỷ Thất Sát Lệnh và lôi pháp đều có thể dễ dàng giải quyết máy bay trên không.

"Hy vọng anh có cách gì đó, nếu không em không nghĩ mình chạy nhanh hơn trực thăng đâu." Lara hạ ống nhòm xuống, tốc độ trực thăng rất nhanh, tai cô dường như đã lờ mờ nghe thấy tiếng động cơ gầm rú.

Nhìn sang Trần Hạo, vẻ mặt trấn định của anh khiến cô cũng vô thức thả lỏng.

"Tên lửa phòng không Stinger Block." Trần Hạo đưa ra một đáp án khiến Lara hài lòng, kinh nghiệm trước đây giúp cô hiểu ngay đây là loại vũ khí gì, rất phù hợp với tình hình hiện tại.

Lara dùng ánh mắt ra hiệu, thúc giục Trần Hạo mau làm việc chính.

Nhưng một câu nói của Trần Hạo lại khiến sắc mặt cô trở nên khó coi: "Nếu không có gì sai sót, Bryce và Wilson đang ở trên trực thăng, nhưng anh không biết là chiếc nào." Nhà mình lại bị người ta xâm nhập, hai người trợ thủ sớm tối có nhau lại trở thành con tin của đối phương, sắc mặt Lara đương nhiên không tốt chút nào.

Thời gian không còn nhiều, Trần Hạo đưa Lara một lần nữa tiến vào phạm vi sinh mệnh nguyên địa, bóng tối bao trùm thế giới xung quanh, chiếc trực thăng vốn cách đó vài trăm mét đã mất dấu, chỉ có tiếng cánh quạt gầm rú vẫn văng vẳng bên tai.

"Chúng ta tới lãnh địa của ảnh tử hộ vệ đi, bên ngoài quá trống trải, không thích hợp chiến đấu." Trần Hạo cùng Lara men theo con đường nhỏ khúc khuỷu, một lần nữa tiến về phía rừng cây.

Đúng như lời Trần Hạo nói, môi trường bên ngoài không thích hợp chiến đấu, tuy là vùng núi nhưng xung quanh khu vực này khá bằng

phẳng, chỉ có vài cây đại thụ đứng rải rác, không thích hợp để ẩn nấp, nhất là khi quân địch đang ở thế chủ động.

Đương nhiên, đó không phải là điều quan trọng nhất.

Ít nhất trong mắt Trần Hạo, giải quyết đám người Jonathan không khó, điểm mấu chốt là phải cứu được Bryce và Wilson đang bị bắt, nên không thích hợp đối đầu trực diện.

Dù sao, chó cùng rứt giậu mà.

Trong khu rừng ở sinh mệnh nguyên địa, bất kể là ánh sáng hay môi trường phức tạp đều thích hợp để Trần Hạo và Lara phát huy ưu thế.

Trực thăng đã đến gần, đến mức phi công có thể nhìn rõ Trần Hạo và Lara biến mất trong con đường nhỏ giữa vách núi.

Sau khi nhận được tin tức, Jonathan lập tức ra lệnh.

"Trực thăng hạ cánh, tất cả nhân viên chiến đấu chuẩn bị xuất phát!" Ra lệnh qua bộ đàm xong, Jonathan quay sang hai binh lính đang canh giữ Bryce và Wilson, nói: "Hai người dắt bọn chúng theo sau, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, các ngươi biết hậu quả rồi đấy." May mắn là ở đây không có kẻ ngốc, không ai hỏi hậu quả là gì.

Ngoại trừ phi công trực thăng và hai tên lính này, lần này Jonathan mang theo tổng cộng bốn mươi ba nhân viên chiến đấu vũ trang đầy đủ.

Những người này mang lại cho hắn sự tự tin tuyệt đối, ít nhất hắn không tin có ai có thể chiến thắng được một lực lượng như vậy.

Nếu Lara khôn ngoan chọn hợp tác thì tốt, bằng không hắn cũng không ngại giết người.

Từ đầu chí cuối Jonathan đều không coi trọng Trần Hạo, thực tế

hắn còn không biết người này là ai, trong mắt hắn, đó chẳng qua là một tên cộng sự mà Lara tìm được thôi.

Một nhân vật nhỏ bé, không đáng để tâm.

Đám binh lính lần lượt tiến vào con đường nhỏ dẫn tới sinh mệnh nguyên địa, tiến lên cẩn trọng nhưng nhanh chóng, Jonathan đi ở cuối cùng.

Nếu không phải kiêng kị Bryce và Wilson, Trần Hạo chỉ cần đặt vài quả mìn định hướng chống bộ binh ở địa hình thế này thì tuyệt đối là một thứ vũ khí giết chóc kinh hoàng.

Tuy kinh ngạc vì bầu trời bỗng nhiên thay đổi, nhưng đám người Jonathan có tố chất tâm lý khá tốt, sau một hồi kinh kỳ liền trấn tĩnh lại, cả nhóm nhanh chóng xuyên qua đường nhỏ, rồi thấy khu rừng cổ quái chắn trước mặt.

Chưa đợi tất cả mọi người ra khỏi đường nhỏ, từ trong rừng, Trần Hạo bỗng nhiên hiện thân từ sau một thân cây, khẩu MP5 trong tay anh quét một loạt đạn về phía đối phương.

Dù cách vài chục mét nhưng ngay lập tức có ba người bị trúng đạn.

"Phát hiện mục tiêu, khai hỏa!

Khai hỏa!" Đối phương không phải là lũ ô hợp, ngay khi ý thức được bị tấn công, tất cả theo bản năng tận dụng thân cây xung quanh để né tránh, ngoại trừ ba tên xui xẻo kia ra, những kẻ còn lại cũng chỉ hơi hoảng loạn một chút.

Sau khi tìm được vật chắn, chúng bắt đầu dựa vào sự che chở của thân cây mãnh liệt phản kích về phía Trần Hạo.

Trần Hạo không hề ham chiến, sau khi bắn ra một chuỗi đạn chớp nhoáng, anh lách mình lao vào khu rừng phía sau.

Mục đích của anh vốn không phải là tử chiến, hễ đã thành công thu hút sự chú ý và thù hận của đối phương thì nên rút lui.

"Chỉ có một người thôi, lên!" Alvin gầm nhẹ một tiếng, rồi dẫn theo binh lính bên cạnh đuổi theo.

Nhưng những người này chưa đuổi được mấy mét, bóng dáng Lara bỗng hiện ra ở phía trước bên cạnh, cô dùng súng lục tập kích trúng một binh lính rồi không thèm quay đầu lại chạy về hướng Trần Hạo vừa đi.

Alvin bật dậy từ mặt đất, vốn mục tiêu của hắn là Lara, ngay khoảnh khắc cô vừa lộ diện hắn đã cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng lăn trên đất để tránh đòn tập kích.

"Phát hiện Lara!" Vì lúc trước chỉ thấy mỗi Trần Hạo nên phần lớn người đã đuổi theo anh, hiện giờ vẫn còn mười mấy binh lính bao quanh Jonathan.

Lần này mục tiêu chính là Lara cũng đã lộ diện, Jonathan tự nhiên bớt lo âu, lập tức ra lệnh cho binh lính bên cạnh: "Đi giúp một tay!" Tiếng súng trong sinh mệnh nguyên địa vang lên không dứt, tuy cây cối rậm rạp ảnh hưởng đến hiệu quả truy kích, nhưng đám binh lính do Alvin dẫn đầu vẫn bám sát bóng dáng Trần Hạo và Lara, trong quá trình truy đuổi liên tục dùng vũ khí tấn công mục tiêu phía xa.

Điều khiến chúng bực bội là hai người kia dường như có mắt sau lưng, linh hoạt lợi dụng vật chắn xung quanh để né tránh các đòn tấn công từ phía sau, thậm chí thỉnh thoảng còn phản kích.

Ở phía bên kia, Trần Hạo hội hợp với Lara, hai người không hề có chút căng thẳng nào của việc bị truy sát, Lara còn nở một nụ cười mãn nguyện: "Cá đã cắn câu, chỗ này giao cho anh!" "Không vấn đề!" Trần Hạo vừa dứt lời, hai người lập tức tách ra, anh cũng dừng việc rút lui, lấy ra hai quả lựu đạn mở chốt rồi ném về phía truy binh phía sau.

Uỳnh!

Uỳnh!

Ánh sáng mờ ảo nơi đây trở thành lớp ngụy trang tốt nhất cho Trần Hạo, hai quả lựu đạn bay trên không không hề bắt mắt, khi bay tới ngay trên đầu truy binh liền nổ tung, tiếng nổ điếc tai vang dội bên tai chúng, những mảnh vỡ tử thần bắn ra tứ phía.

Chương 554

Khói bụi từ vụ nổ chưa tan, trên mặt đất đã có thêm vài xác chết tươi rói và những thương binh đang quằn quại.

Vụ nổ bất ngờ đã yểm hộ tốt cho việc rời đi của Lara.

Alvin lắc lắc đầu, vụ nổ ở cự ly gần khiến tai hắn hiện giờ vẫn còn ù đi.

Bỗng cảm thấy trên người có chút dị thường, hắn đưa tay sờ vào cánh tay trái, cảm giác nhớp nháp cho biết hắn đã bị thương.

Có lẽ là bị một mảnh vỡ găm trúng, nhưng không hiểu sao lại không thấy đau.

Hai quả lựu đạn đương nhiên không thể giết chết tất cả mọi người, nhưng lại đủ để làm loạn đội hình của chúng.

Khi chúng chưa kịp hồi phục từ cơn chấn động của vụ nổ, Trần Hạo đã phi tốc tiếp cận, trong tay chỉ có hai khẩu súng lục!

Khóe miệng anh nở nụ cười lạnh lùng, mục đích đã đạt được, giờ là lúc... giết người!

Jonathan không thấy được trận chiến cách đó vài trăm mét rốt cuộc thế nào, tiếng súng dày đặc dường như chưa bao giờ ngừng, trận chiến ở đó nghe có vẻ rất kịch liệt.

Có lẽ Lara lợi hại hơn hắn tưởng, nhưng không sao, chiến thắng cuối cùng sẽ thuộc về hắn.

Jonathan không biết rằng, ngay lúc hắn định chế giễu khi sắp bắt được Lara, thì cô đã lặng lẽ tiếp cận vị trí của hắn.

Lara ẩn mình sau một thân cây to lớn, che giấu hoàn hảo bóng dáng

của mình.

Jonathan đã quá chủ quan và tự tin, để Lara tiếp cận trong khoảng cách chưa đầy mười mét mà không hề hay biết.

Lara không trực tiếp lao ra cũng không tiếp tục tiềm hành, cô lấy ra một món đồ nhỏ mà Trần Hạo đưa cho, một quả lựu đạn choáng!

Trong các hoạt động đặc biệt, nhất là nhiệm vụ giải cứu con tin, lựu đạn choáng thực sự là một trang bị vô cùng hữu dụng.

Tuy thường gây ảnh hưởng lên cả con tin, nhưng vẫn tốt hơn là để họ chết!

Bên cạnh Jonathan lúc này chỉ còn lại vệ sĩ Allen và hai binh lính phụ trách canh giữ con tin.

Allen không phát hiện ra Lara đang phục kích gần đó, nhưng khi lựu đạn choáng được ném ra, hắn là người đầu tiên phát hiện thứ đáng sợ đó!

"Lựu đạn!!" Một cái tên đáng sợ xẹt qua não bộ, hắn còn không kịp cảnh báo, chỉ kịp gầm nhẹ một tiếng rồi đè Jonathan đang ngơ ngác ngã xuống đất.

Nhưng cơ thể hắn chưa kịp chạm đất, tiếng ồn cực mạnh và ánh sáng chói mắt đã tràn ngập các giác quan của tất cả mọi người!

Đầu óc Allen trống rỗng, hắn lảo đảo đứng dậy như kẻ say rượu, vung súng lục điên cuồng bóp cò, nhưng căn bản không biết kẻ địch đang ở đâu!

Rất nhanh, Allen cảm thấy đầu mình như bị một cái búa lớn nện mạnh một phát, chưa kịp thấy đau đã lập tức mất đi tri giác.

Đối với những kẻ địch đã mất đi khả năng phản kích ở mức độ nhất định, Lara không hề biết đến khái niệm nương tay, cô nhanh

chóng áp sát mục tiêu từ nơi ẩn nấp, rồi dễ dàng kết liễu Allen và hai tên lính còn lại, việc này còn đơn giản hơn cả bắn bia.

Jonathan vẫn nằm trên mặt đất rên rỉ, bộ dạng chật vật lúc này đã mất sạch sự trấn định thường ngày, hắn cũng không hay biết những người bên cạnh mình hiện đã bị giết sạch.

Lara khinh bỉ nhìn hắn, lúc này trong mắt cô, hắn chỉ là một kẻ đáng thương.

Sau đó, Lara ái ngại nhìn sang hai bóng hình khác.

Bryce đang quỳ rạp dưới đất ôm đầu không biết đang lầm bầm gì, còn Wilson thì muốn đứng vững nhưng lại mất thăng bằng, ngã phịch xuống đất.

Lara lắc đầu thở dài, may mà không có ai nhìn thấy, thật là mất mặt quá đi.

Alvin tựa vào một gốc cây trồi lên mặt đất, tay trái siết chặt lấy ngực, hơi thở dốc như con cá rời nước, máu không ngừng chảy ra từ miệng hắn.

Phổi của hắn đã bị một viên đạn xuyên qua, do Trần Hạo bắn.

Không biết có phải vì thấy hắn không còn khả năng chiến đấu hay không mà Trần Hạo tạm thời bỏ qua hắn để đối phó với đám thuộc hạ.

Nhưng giờ đây thuộc hạ của hắn đã chết sạch, Trần Hạo bước những bước chân vững chãi đi tới, mỗi bước đi dường như đều dẫm lên tim hắn.

“Cái tên này...” Alvin gần như gào lên hỏi Trần Hạo: “Rốt cuộc ngươi có phải là người không!?” Chưa bao giờ hắn thấy một đối thủ đáng sợ như vậy, chưa từng.

Hắn thà rằng Trần Hạo phủ nhận, vì như thế mới hợp lý!

Trần Hạo một mình lao vào giữa đám binh lính, chỉ có một người với hai khẩu súng lục, đối thủ lại có ít nhất hơn hai mươi binh lính không hề bị thương.

Nhưng kẻ địch này lại khiến chúng tuyệt vọng, quá nhanh, như một bóng ma, sau khi hắn di chuyển, chúng gần như nghĩ rằng ngay cả đạn cũng không đuổi kịp.

Đạn bay đầy trời, Trần Hạo thong thả xuyên hành giữa làn đạn, không nói một lời, lần lượt giết chết từng kẻ địch.

Đám người của Alvin sắp phát điên rồi, thậm chí chúng không màng chạy trốn, nỗi sợ hãi tột cùng và sự phẫn nộ đã kích phát lòng dũng cảm chưa từng có, tất cả liều chết tấn công Trần Hạo.

Tuy nhiên, cho đến khi tiếng súng ngừng lại, chỉ còn Trần Hạo một mình đứng giữa đám xác chết.

Giờ đây anh đang đi về phía Alvin, giống như một vị tử thần.

Pằng!

Câu trả lời cho Alvin chỉ là tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua giữa mày, cướp đi sinh mạng của hắn.

Tại lối vào lãnh địa ảnh tử hộ vệ, cách đó không xa là Jonathan Reiss đang nằm rên rỉ không dứt, mặt hắn đầy máu, Trần Hạo gần như có thể hình dung ra cảnh Lara đá một cước vào mặt hắn, thảm thật.

Bryce và Wilson dù sao cũng đã khôi phục một chút, ngồi dưới đất ngơ ngác nhìn mọi thứ xung quanh, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo hắn.

“Không giết hắn sao?” Trần Hạo ra hiệu về phía Jonathan Reiss dưới đất.

Lara cười lạnh một tiếng đáp: “Hắn còn chút giá trị sử dụng, cứ tận dụng phế thải vậy.” “Được thôi, em thấy vui là được.” Trần Hạo cũng không quan tâm.

Ban đầu theo kế hoạch của Lara, khi rời đi sẽ thông báo cho một người bạn ở đây cung cấp phương tiện, chính là người da đen xuất hiện trong phim.

Nhưng giờ thì không cần phiền phức vậy nữa, Jonathan đã tặng không phương tiện rồi, hai chiếc trực thăng bên ngoài đều là chiến lợi phẩm.

Chiếc trực thăng Chinook bị vứt bỏ xa xỉ ở đó, họ lái chiếc Black Hawk rời đi, lý do là Lara chê chiếc Chinook quá xấu.

Trần Hạo phát hiện Lara không biết lái máy bay này, bèn chủ động đảm nhận vai trò phi công, còn anh bị đẩy sang ghế phụ.

Chương 555

Bryce và Wilson ngồi phía sau, giờ thì phong thủy luân chuyển, họ phụ trách canh giữ tù binh Jonathan.

Thực ra cũng chẳng cần chuyên môn canh giữ, vì Jonathan bị trói chặt như một con heo đợi mổ, ngay cả miệng cũng bị bịt kín mít.

Trên trực thăng, Lara liếc nhìn vẻ mặt Trần Hạo, khẽ hỏi: "Có phiền phức gì sao?" Trần Hạo tưởng mình che giấu tốt, nhưng Lara đã nhận ra tâm tình anh không tốt.

Loại cảm xúc này dường như đã tồn tại từ lúc lấy được Hộp Ma Pandora trong sinh mệnh nguyên địa.

Đối diện với ánh mắt quan tâm của Lara, Trần Hạo khẽ lắc đầu, lập tức dời mắt đi, nhạt giọng đáp: "Không có gì." Lara nhìn thâm trầm một cái, không hỏi thêm nữa, chuyên tâm lái trực thăng.

"Về mặt tâm lý, Jonathan yếu hơn anh tưởng nhiều, người bạn ở MI6 nói với em rằng hắn ở trong đó chưa đầy ba ngày đã khai sạch sành sanh mọi thứ họ hỏi." Lara cười trên một con ngựa đen, nói với Trần Hạo đang cưỡi con ngựa màu hạt dẻ bên cạnh, giọng điệu đầy châm chọc.

Nơi Lara nhắc tới là một khu săn bắn, điểm hấp dẫn nhất ở đây là săn cáo.

Đương nhiên nơi này ít khi mở cửa cho người ngoài, nên trong mắt người thường nó không mấy nổi tiếng.

Chủ nhân khu săn bắn là một ông lão người nước ngoài hơi cổ hủ, là bạn cũ của cha Lara, cũng là một quý tộc lâu đời.

Tuy hơi cổ hủ nhưng con người lại rất nhiệt tình.

Có lẽ do thời tiết hôm nay, từ sáng sớm đã âm u, dường như một trận mưa lớn đang âm mưu kéo đến, chính vì thế cả khu săn bắn hôm nay chỉ có mỗi đôi Trần Hạo và Lara, thật thanh tịnh.

Cuộc đi săn đã kết thúc, thu hoạch khá tốt, ba xác con cáo treo trên mình ngựa của Trần Hạo.

Lúc này họ đang trên đường quay về trang viên của chủ khu săn bắn, cũng không vội vã, cứ cưỡi ngựa song hành chậm rãi tiến bước, bên dưới có năm con chó săn vây quanh đi cùng, không ngừng đùa giỡn.

Trần Hạo cảm thấy, thú vui lớn nhất của việc săn cáo có lẽ là xem màn trình diễn của lũ chó săn.

Những con chó săn đã qua huấn luyện chuyên môn này rất giỏi truy tìm dấu vết cáo, một khi phát hiện sẽ dồn đối phương vào đường cùng, khiến chúng chủ động chạy vào phạm vi săn bắn của Trần Hạo và Lara, hễ trúng mục tiêu, chó săn lại phụ trách mang cáo về.

Jonathan cuối cùng bị Lara "tận dụng phế thải", MI6 vô cùng mừng rỡ trước món quà chủ động này của Lara, hớn hở đưa hắn về, còn xử lý ra sao là việc của họ.

"Chỉ riêng những tội trạng hắn đã khai nhận cũng đủ để ngồi tù cả đời rồi." Một giọt nước mưa rơi trên mu bàn tay Trần Hạo, anh ngẩng đầu nhìn trời, trận mưa ấp ủ gần cả ngày cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

"Sắp mưa rồi, xem ai về cuối nào!" Lara nói xong, trao cho Trần Hạo một ánh mắt khiêu khích, rồi thúc con ngựa đen chạy nhanh về phía trang viên.

Cười nhẹ một tiếng, Trần Hạo lập tức bám sát, mấy con chó săn hưng phấn đuổi theo sau.

Khi họ về tới trang viên, cơn mưa rả rích cũng chính thức bắt đầu,

với thời tiết này, theo lời mời của chủ nhà, họ chọn ở lại qua đêm.

Đêm đó, Trần Hạo ôm Lara nghỉ ngơi trong phòng khách đã chuẩn bị, thực sự chỉ là nghỉ ngơi, dù sao hiện giờ đang là khách, quậy phá linh tinh là điều không lịch sự.

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, chớp mắt sau khi hoàn thành nhiệm vụ kịch tình Hộp Ma Pandora, Trần Hạo và Lara đã thong thả du ngoạn ở nước ngoài gần một tháng.

Trước đây Trần Hạo không đi riêng một thế giới kịch tình nào, toàn dẫn theo các cô vợ đi đổ đấu, cơ hội ở riêng thế này cực kỳ hiếm hoi, nên Lara rất hưởng thụ thế giới hai người hiện tại.

Nhưng cô cũng không phải người phụ nữ không hiểu chuyện, sáng nay ở trong cổ bảo vừa ăn xong bữa sáng, Lara đã bàn bạc với Trần Hạo về việc chuẩn bị về Việt Nam.

Thấy Lara hiểu chuyện, Trần Hạo cũng rất hân hoan, nên sau khi bàn bạc, cả hai quyết định hai ngày nữa sẽ về nước.

Ngay sau đó Lara đi thông báo chuyện này cho quản gia, để lại mình anh tiếp tục ăn cơm.

Trần Hạo buông dao nĩa, dùng khăn lau miệng, trong lòng thấy thắc mắc.

Vì dù thế giới Lara Croft (Cổ Mộ Lệ Ảnh) đã dung hợp vào thế giới Đạo Mộ ngay từ phần một, nên cũng miễn trừ được một loạt phiền phức xuyên việt qua lại.

Nhưng nhiệm vụ kịch tình Hộp Ma Pandora lần này đã qua gần hai mươi ngày rồi mà Hệ thống Thần Tuyển vẫn im hơi lặng tiếng.

Trần Hạo thực sự không hiểu lần này Hệ thống có ý gì, chẳng lẽ bị đơ rồi sao?

Ngay lúc đó, âm thanh thông báo của hệ thống vốn chậm trễ cuối cùng cũng vang lên trong ý thức hải. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ kịch tình Cổ Mộ Lệ Ảnh 2, mời túc chủ tự chủ lựa chọn phần thưởng nhiệm vụ.] [1. 10.000.000 USD.] [2.

Một bình Bổ Nguyên Đan, một bình Hồi Linh Đan.] [3.

Một lần cơ hội thăng cấp đạo pháp đơn hạng.] Nghe xong, Trần Hạo lập tức lẩm bẩm trong ý thức: "Hệ thống huynh, cuối cùng cũng chịu lộ diện rồi sao?

Nếu không xuất hiện, tiểu gia đây còn tưởng ông bị đơ rồi chứ!" Chưa dứt lời, anh đã bị Hệ thống Thần Tuyển phản pháo. [Bái thác túc chủ, nhiệm vụ kịch tình lần này, một là không cần dung hợp thế giới kịch tình, hai là cũng không có độ khó quá lớn.

Huống hồ năng lượng Hộp Ma Pandora - thứ có giá trị nhất kịch tình lần này đều đã bị túc chủ lấy mất rồi, ba lựa chọn phần thưởng còn lại phát sớm hay muộn một ngày thì có liên quan gì chứ?] Trần Hạo tức cười.

Nhưng ngẫm lại đúng là như vậy.

Vì đối với anh, nhiệm vụ Hộp Ma Pandora lần này dễ như trở bàn tay, không hề có cương thi quỷ quái, ngoại trừ đám ảnh tử hộ vệ rác rưởi kia thì chẳng còn gì khác.

Thậm chí trong suốt quá trình chiến đấu, Trần Hạo và Lara hầu như chỉ dùng súng và thân thủ là giải quyết xong, đạo pháp hoàn toàn không có đất diễn.

Quan trọng nhất là đã dễ dàng tăng cường được 20% Thanh Long huyết mạch, lại thuận tay tăng thêm 500 năm thọ mệnh, xem ra phần thưởng nhiệm vụ lần này thực sự không có gì đáng mong chờ.

Nghĩ vậy, Trần Hạo tỉ mỉ xem xét ba lựa chọn.

Lựa chọn thứ nhất là 10 triệu USD bị anh trực tiếp phớt lờ, vì với anh hiện giờ, tiền bạc chỉ là những con số.

Lựa chọn thứ hai là hai loại đan dược, tuy khá thực dụng nhưng so với lựa chọn thứ ba thì chênh lệch rõ rệt.

Thế là Trần Hạo trực tiếp hỏi: "Hệ thống huynh, cơ hội thăng cấp đạo pháp đơn hạng có thể thăng cấp Thần Quỷ Thất Sát Lệnh không?" [Túc chủ, ý trên mặt chữ rất rõ ràng, chỉ có thể thăng cấp một loại đạo pháp đơn lẻ nào đó mà túc chủ hiện đang nắm giữ.

Những loại đạo pháp bao gồm nhiều thức tấn công như Thần Quỷ Thất Sát Lệnh thì túc chủ đừng mơ tưởng nữa.] Nghe xong, Trần Hạo hơi hụt hẫng.

Nhưng anh cũng đã chuẩn bị tâm lý, sở dĩ hỏi lại là vì tâm lý cầu may thôi.

Sau đó anh xem lại các đạo pháp hiện có: Lôi pháp (Dương Ngũ Lôi), Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Khai Quang Thuật.

Còn những bí pháp của các phái đạo mộ thì không nằm trong danh sách thăng cấp lần này.

Chương 556

Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận hiện tại đã đủ dùng trong các cảnh kịch tình, vì thực lực Trần Hạo càng mạnh thì cơ hội dùng đến nó càng ít, nên loại trừ.

Kim Quang Chú và Trảm Quỷ Chú dù thăng cấp xong thì uy lực cũng không bằng lôi pháp.

Siêu Độ Chú thì càng không cần, anh đâu phải đạo sĩ hay hòa thượng chuyên nghiệp, cũng không sống bằng nghề này.

Cuối cùng chỉ còn lại Lôi pháp và Khai Quang Thuật.

Nếu lôi pháp thăng cấp, theo hệ thống có thể đạt tới uy lực của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, nhưng như vậy hơi dư thừa.

Ngược lại, Khai Quang Thuật sau khi thăng cấp có thể cường hóa thêm lần nữa các pháp khí đã khai quang của Trần Hạo và những người xung quanh.

Sau khi nhận được gợi ý của hệ thống, Trần Hạo không nói hai lời trực tiếp chọn phương án thứ ba.

Sau đó anh dứt khoát đáp: "Hệ thống huynh, giúp tôi thăng cấp Khai Quang Thuật!" Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một cái, Trần Hạo và Laura đã về nước được hơn một tháng.

Nhờ có nhóm Hồ Bái Nhất, Vương Khải Toàn trở lại, cộng thêm Trương Thiên Quan gia nhập và Vương Bàn Tử, Trần Hạo hoàn toàn làm một ông chủ lười, quăng hết mọi việc của phái Liệt Hải cho bốn người bọn họ.

Sau khi kỹ năng Khai Quang Thuật thăng cấp, Trần Hạo vô cùng kinh hỉ.

Không nói chuyện khác, chỉ riêng việc sau khi về nước, anh đã dùng Khai Quang Thuật gia trì lại chiến y cho tám vị phu nhân là A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Shirley Dương, Laura, Doãn Nam Phong, Băng Luân, Lê Nhược Hoa cùng các anh em Hồ Bái Nhất.

Quang các pháp thuật gia trì cũ đã mạnh hơn trước gấp đôi.

Quan trọng nhất là Khai Quang Thuật sau khi thăng cấp có thể đồng thời gia trì từ hai loại kỳ pháp trở lên trên cùng một bộ chiến y.

Thậm chí khi sử dụng lên thần binh, anh có thể tiêu hao một phần pháp lực để trực tiếp gia trì pháp thuật công kích vào đó, giúp thực lực của các vợ và huynh đệ tăng vọt một đoạn dài.

Ngay cả khi thực sự rơi vào thời khắc nguy hiểm, chiến đấu đến kiệt sức, họ vẫn tuyệt đối có thể nhờ vào pháp thuật trên thần binh và chiến y để giành cơ hội phản công tuyệt địa.

Thế là trong hơn một tháng này, ngoài việc bồi các nàng luyện công, Trần Hạo còn đi chơi khắp nơi trong nước, hưởng thụ cuộc sống thư thái khiến đám người Hồ Bái Nhất ghen tị muốn chết.

Khi chuyến du ngoạn của các nàng tạm thời kết thúc, vừa về tới tổng bộ phái Liệt Hải nghỉ ngơi, Hệ Thống Thần Tuyển lại phát bố một nhiệm vụ khiến Trần Hạo không thốt nên lời.

Nguyên nhân là vì mọi lần hệ thống sẽ đưa ra vài lựa chọn, nhưng lần này nó trực tiếp phát bố một nhiệm vụ xuyên không, không có bất kỳ hạng mục lựa chọn nào.

Nhìn trên bảng hệ thống hiển thị: Xuyên việt vào thế giới Long Đế Chi Mộ (phim Xác Ướp 3), tiêu diệt Long Đế, đoạt lấy Suối Trường Sinh (vĩnh sinh trì), phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ chưa xác định.

PS: Hai ngày sau nhiệm vụ chính thức bắt đầu.

Trong thời gian nhiệm vụ, Hộ Pháp Sứ Giả không thể tùy hành.

Ngoài những chỉ dẫn đó ra thì chẳng còn gì nữa.

Có thể nói, nhiệm vụ lần này của Hệ Thống Thần Tuyển là kỳ quặc nhất từ trước tới nay.

Từ tên nhiệm vụ có thể thấy, đây hoàn toàn là một nhiệm vụ dạng phó bản, không có ý định dung hợp thế giới.

Càng không cần nói tới việc A Ninh và các nàng không thể đi theo, đây rõ ràng là một phó bản đơn nhân!

Suy nghĩ một hồi, Trần Hạo liền mỉm cười sảng khoái, dù sao nhiệm vụ thất bại cũng không có trừng phạt, huống hồ Suối Trường Sinh trong kịch tình Long Đế Mộ là đồ tốt.

Nếu thực sự lấy được, huyết mạch Thanh Long của anh chẳng phải sẽ tăng tiến vượt bậc sao!

Sau đó, Trần Hạo đưa nhóm Tô Nan bay thẳng về tổng bộ phái Liệt Hải tại Kinh Đô.

Anh đem chuyện nhiệm vụ lần này nói cho các nàng, tình huống này thì A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Shirley Dương và Laura đã quá quen thuộc.

Duy chỉ có Doãn Nam Phong, Băng Luân và Lê Nhược Hoa là kinh ngạc.

May mà Trần Hạo đã trấn an, đối với họ thì Trần Hạo chỉ biến mất trong nháy mắt rồi sẽ xuất hiện lại, cơ bản không có sai biệt thời gian.

Cộng thêm sự an ủi của nhóm A Ninh, ba nàng mới yên tâm.

Việc nhà đã xong, Trần Hạo thu xếp trang bị, sau đó thầm nói trong lòng: "Hệ thống huynh, bắt đầu nhiệm vụ xuyên không đi!" Dứt lời, bóng dáng Trần Hạo liền biến mất trước mắt tám nàng.

Khi Trần Hạo tỉnh lại sau chuyến xuyên không, trong não anh bắt đầu hồi ức lại mọi chi tiết kịch tình của bộ phim Long Đế Chi Mộ.

Hơn hai ngàn năm trước, khi đó Trung Quốc đang ở thời kỳ Chiến Quốc mạt niên, thiên hạ đại loạn.

Có một vị bá chủ xưng là Long Đế, có dã tâm vô cùng lớn, thảo phạt khắp nơi không ai cản nổi.

Các nước khác phái thích khách đi ám sát nhưng đều bị hắn giết ngược lại.

Hắn lại học được từ các phương sĩ thuật ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Chẳng bao lâu sau đã thống nhất thiên hạ, trở thành Long Đế.

Hắn nô dịch phu tù tu trúc Trường Thành, đem tất cả những người chết và bị thương chôn dưới chân thành, thi pháp khiến họ biến thành linh hồn thủ thành.

Long Đế đánh bại mọi kẻ thù, nhưng vấn đề cuối cùng hắn phải đối mặt là cái chết.

Để đánh bại tử thần, hắn tìm đến nữ phù thủy Tử Viện.

Long Đế vừa gặp Tử Viện đã nảy sinh tình cảm, liền ra lệnh cho kẻ khác không được chạm vào nàng.

Tử Viện nói nàng biết nơi tìm ra đáp án trường sinh, Long Đế phái tâm phúc là tướng quân Quách Minh cùng nàng đi về Tây Vực.

Tại tàng kinh các ở Thổ Phồn, họ tìm được bộ giáp cốt ký tải những bí ẩn cổ đại giúp Long Đế trường sinh bất lão, đồng thời trong quá trình tìm kiếm, hai người cũng nảy sinh tình cảm.

Khi Tử Viện trở về, nàng đưa ra yêu cầu với Long Đế muốn được cùng Quách Minh sống trọn đời.

Long Đế ngoài miệng đáp ứng, Tử Viện liền dùng tiếng Phạn niệm chú trên giáp cốt hỗ trợ Long Đế tu luyện.

Long Đế không hiểu tiếng Phạn, nhưng mỗi lần tu luyện đều cảm thấy chân khí vận hành trong kinh mạch.

Tuy nhiên sau đó Long Đế lật lọng, đem tướng quân Quách Minh ngũ mã phanh thây và muốn giết Tử Viện.

Vào phút cuối, Tử Viện niệm chú nguyền rủa Long Đế cùng quân đội của hắn, biến họ thành binh mã dũng bằng đất nung, rồi đau lòng rời đi.

Tiền truyện cơ bản là như vậy, còn thời điểm Trần Hạo xuyên tới là năm 1947!

Chương 557

Tại Oxfordshire, nước Anh năm 1946, vợ chồng Rick và Evelyn sau nhiều lần mạo hiểm đã nghỉ hưu, sống cuộc sống bình lặng.

Rick đi câu cá, Evelyn viết tiểu thuyết mạo hiểm dưới bút danh "Scarlett".

Con trai họ là Alex thì đã vào đại học.

Nhưng sau đó Alex trốn học, chạy tới tỉnh Ninh Hạ, Trung Quốc, cùng giáo sư Wilson khai quật lăng mộ Long Đế.

Dựa vào nhật ký của bộ tộc phù thủy, họ dễ dàng tìm được lối vào lăng mộ.

Alex thuê một nhóm công nhân địa phương hỗ trợ khai quật.

Khi phá mở lối vào, Alex cùng Wilson và hai công nhân tiến vào thám hiểm.

Sau khi tránh được cạm bẫy ngăn chặn kẻ trộm mộ, họ phát hiện ra thi thể của người giữ nhật ký đã chết trong mộ từ 70 năm trước.

Alex vô ý đạp trúng bẫy, kích động cơ quan.

Trong lúc hỗn loạn, hai công nhân tử vong.

Tiến sâu hơn, họ phát hiện một lượng lớn binh mã dũng.

Alex để ý thấy tất cả binh mã dũng đều hướng về một phía, nhưng ở đó chỉ có một cái bục đá.

Trên bục không thấy quan tài Long Đế, đang lúc thất vọng, anh ta nhận ra trên bục có một cái rãnh nông, bên trong có một kim chỉ nam, vốn là một cái la bàn.

Anh ta linh cơ nhất động, đổ nước vào la bàn để kim chỉ nam nổi

lên, sau đó cùng Wilson hợp lực xoay bục đá khớp với hướng kim chỉ nam.

Cơ quan mở ra, Alex rơi xuống dưới và phát hiện một cỗ xe ngựa bằng gốm, đoán chừng bên trong chính là thi thể Long Đế.

Đột nhiên, một hắc y nhân là Tiểu Lâm (Quách Lâm) dùng đoản đao cổ tấn công Alex.

Sau một hồi giao đấu, nhờ Wilson nổ súng yểm hộ, Alex đã đánh lui được Tiểu Lâm.

Cuối cùng, thi thể Long Đế cùng xe ngựa được vận chuyển về Thượng Hải.

Cùng lúc đó, vì chính phủ Anh muốn tỏ thiện ý với Trung Quốc sau Thế chiến II, họ muốn trả lại "Con mắt Shangri-La" từng lấy từ Trung Quốc.

Họ phái đại diện thảo luận với vợ chồng Rick, nhờ họ hộ tống con mắt tới bảo tàng Thượng Hải.

Sau một hồi thương lượng, hai người chấp nhận nhiệm vụ cuối cùng này, đồng thời thuận đường thăm Jonathan.

Sự việc bắt đầu từ đây.

Vào dịp Tết Nguyên Đán năm 1947, gia đình O'Connell hội ngộ tại hộp đêm của cậu Jonathan ở Thượng Hải.

Tại đây, Alex gặp rắc rối vì bị một gã chồng ghen tuông gây sự, may mà cha mẹ xuất hiện kịp thời giải vây.

Sau đó Alex mời cha mẹ đi xem binh mã dũng và quan tài Long Đế.

Ở một diễn biến khác, tại một căn cứ quân phiệt ở miền Tây, tướng quân Dương được thuộc hạ báo tin Con mắt Shangri-La đã tới Thượng Hải.

Hắn muốn phát động thánh chiến để khôi phục vinh quang xưa.

Tại bảo tàng Thượng Hải, Rick và Evelyn chờ giáo sư Wilson tới để bàn giao Con mắt Shangri-La.

Đột nhiên tướng quân Dương cùng thuộc hạ xông vào, cùng Wilson khống chế hai vợ chồng.

Hóa ra Wilson là người của hắn.

Hắn yêu cầu hai người hỗ trợ hồi sinh Long Đế.

Alex trên đường đi tìm giáo sư Wilson thì gặp lại Quách Lâm.

Nàng nói cho anh biết tướng quân Dương đang uy hiếp cha mẹ anh.

Sau một hồi hỗn loạn, tướng quân Dương mở Con mắt Shangri-La, tưới nước thánh vào người Long Đế.

Long Đế và bốn con ngựa trên xe lập tức sống lại.

Hắn hứa sẽ giúp Long Đế tìm đạo trường sinh.

Long Đế cho phép tướng quân Dương lên xe ngựa rồi rời đi.

Nhóm Rick truy đuổi nhưng không địch lại.

Tại hộp đêm, Quách Lâm giải thích rằng Long Đế sẽ tới tháp vàng ở dãy Himalaya, dùng Con mắt Shangri-La tìm đường tới Shangri-La.

Nàng còn có một con dao găm được hạ chú, là vũ khí duy nhất giết được Long Đế.

Để đến Himalaya trước hắn, họ nhờ phi công Maguire giúp đỡ.

Tại dãy núi, họ phục kích quân của Long Đế.

Vì Long Đế chưa khôi phục nguyên khí nên sai tướng quân Dương tấn công ngôi miếu để chứng minh lòng trung thành.

Một trận ác chiến nổ ra, Quách Lâm triệu hoán người tuyết Yeti

hỗ trợ.

Nhưng cuối cùng Long Đế vẫn đặt được con mắt lên tháp, chỉ ra vị trí Shangri-La.

Rick vì bảo vệ Alex mà bị Long Đế đả thương bằng phi kiếm.

Cuối cùng Alex kích nổ bom gây lở tuyết để trì hoãn thời gian, giúp họ tới Shangri-La trước Long Đế.

Sau khi nhớ rõ mọi chi tiết, Trần Hạo nở một nụ cười nhạt, sau đó sải bước nhanh rồi biến mất trong đám đông.

Tết Nguyên Đán năm 1947, Thượng Hải.

Trần Hạo thay một bộ vest đuôi tôm, lái một chiếc BMW đời mới, dừng lại trước cửa một hộp đêm.

Đám phục vụ vội vàng cúi chào mở cửa xe, Trần Hạo ra tay hào phóng, tùy tay thưởng vài trăm đồng "Đại Dương" rồi phong độ tiến vào trong.

Chương 558

Tên phục vụ mừng rỡ, cũng không nhìn kỹ, đợi khi tiễn Trần Hạo vào trong mới đứng dưới ánh đèn đếm tiền.

Nhưng vừa nhìn rõ xấp tiền đỏ rực thì hắn ngây người ra, đây là tiền nước nào vậy?

Do dự mãi, hắn nhét tiền vào túi, thầm nghĩ để sau hỏi lại xem, biết đâu lại là thứ đáng tiền.

Tiếng nhạc ồn ã, trên sân khấu một đám vũ nữ trang điểm đậm đang nhảy múa gợi cảm. "Phục vụ, một ly Whisky." Trần Hạo ra dáng một đại ca lên tiếng.

Jonathan vốn tinh đời, vừa nhìn đã thấy Trần Hạo không tầm thường, lập tức dùng tiếng Trung chào hỏi: "Hi, tiên sinh, chúc mừng năm mới!" "Chúc mừng năm mới!" Trần Hạo nâng ly chạm hờ, rồi đưa mắt tìm kiếm bóng dáng Alex trong đám đông.

Năm 1947 này, con trai của O'Connell và Evelyn là Alex đã đào được thi cốt Long Đế ở miền Tây.

Vợ chồng O'Connell thì mang theo Con mắt Shangri-La – thứ duy nhất hồi sinh được Long Đế – tới Thượng Hải.

Tên Jonathan trước mắt này chính là anh trai của Evelyn, sau chiến tranh đã mở một hộp đêm ở đây.

Nhiệm vụ của Trần Hạo là tự tay giết chết Long Đế. "Tôi là Jonathan, chủ hộp đêm này, anh cần giúp gì không?" Jonathan thấy Trần Hạo nhìn dáo dác, liền nhiệt tình hỏi. "Tất nhiên, tôi đang tìm một người bạn tên là Alex." Trần Hạo mỉm cười nói.

Nụ cười ấy khiến người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp.

Jonathan bị nụ cười của Trần Hạo làm cho thoải mái cả người, liền nói: "Ồ, Alex à, đó là cháu trai tôi, nó ở...

à, đằng kia kìa." Trần Hạo nhìn theo hướng chỉ, thấy một thanh niên ngoại quốc đang hôn hít nồng nhiệt một phụ nữ mặc sườn xám màu xanh lá đậm.

Phấn mặt dày cộp, son môi lòe loẹt, lông mày thì kẻ sắc lẹm.

Trần Hạo thầm đánh giá cô ả kia, cuối cùng kết luận rằng khẩu vị của Alex quá nặng, hoặc là thẩm mỹ có vấn đề. "Ồ, Alex, mau lại đây." Jonathan vẫy tay thật mạnh, "Có người bạn đang tìm cháu này." Alex nghe tiếng vẫy tay chào lại, rồi tiếp tục tán tỉnh người phụ nữ kia, khiến Jonathan phải đích thân chạy tới kéo anh ta ra.

Cậu chàng đi giữa đường vẫn còn lưu luyến nhìn theo cái mông đung đưa của ả kia. "Bạn à?

Bạn nào?" Alex ngơ ngác hỏi, ở đây làm gì có người bạn nào cần chú Jonathan giới thiệu? "Một quý ông người Trung Quốc rất phong độ." Jonathan có ấn tượng rất tốt với Trần Hạo. "Chào Alex, tôi là Trần Hạo." Trần Hạo nói bằng tiếng Anh, vì anh biết Alex chỉ biết vài câu tiếng Trung lõm bõm. "Chào anh, chúng ta từng gặp nhau sao?" Alex cố nhớ xem mình có quen ai như Trần Hạo không. "Bây giờ không phải gặp rồi sao?" Trần Hạo nâng ly, "Gặp mặt chính là bạn.

Không phải sao?

Cạn ly." "Ồ, Chúa ơi.

Câu này hay quá, gặp mặt chính là bạn.

Cạn ly!" Jonathan rất tán thành câu nói này, nâng ly chạm với Trần Hạo.

Vì có sự hiện diện của Trần Hạo, Alex và ông chú không tiện bàn chuyện bí mật, chỉ đành tán gẫu vài câu chuyện thời sự và chuyện

phiếm.

Nói về chuyện phiếm thì Trần Hạo có cả một bụng, đủ để dùng cho mọi phó bản, chẳng mấy chốc đã khiến hai người cười ha hả. "Alex!" Đột nhiên một tiếng gầm vang lên, ba người quay đầu lại thấy một người đàn ông mặt đầy nộ khí đang lao tới, phía sau là một phụ nữ trung niên. "Úc, O'Connell, tới Thượng Hải rồi sao?" Jonathan ngẩn ra, rồi cười lớn ôm chầm lấy em rể. "Jonathan, chuyện của tôi lát nữa hãy nói." O'Connell không khách khí đẩy Jonathan ra, tiến tới trước mặt Alex, nắm lấy tay cậu ta ra lệnh: "Lập tức về London đi học cho cha." "Cha, cha nghĩ chuyện đó khả thi sao?

Con chán ngấy việc cha cứ ra lệnh cho con phải làm cái này cái nọ rồi." Alex hất tay cha ra.

Trần Hạo nhún vai, biết ý đi ra chỗ khác.

Sau khi đi dạo một vòng, anh lại quay về bên cạnh Jonathan hỏi: "Jonathan, chúng ta là bạn chứ?" "Úc, tất nhiên rồi.

Gặp mặt chính là bạn." Jonathan cười lớn. "Vậy tôi có thể mời người bạn này một ly không?" Trần Hạo đề nghị. "Tất nhiên." Jonathan gật đầu.

Trần Hạo đưa ly không cho phục vụ, mỉm cười: "Bạn à, cảm ơn rượu của ông nhé, chúc mừng năm mới!" Nói xong, anh nghênh ngang bước ra ngoài.

Miệng Jonathan há hốc như quả trứng gà, ánh mắt đờ đẫn, nửa ngày mới mắng một câu: "F*ck!" "Ồ, ông chú thân mến của cháu, một kẻ keo kiệt như chú cũng có lúc bị mất tiền cơ đấy." Alex đi tới châm chọc, trong khi cha anh ta bị mẹ kéo ra ngoài nói chuyện riêng. "Một người Trung Quốc thú vị." Jonathan đột nhiên mỉm cười, "Chú nghĩ mình có thể kiếm được không ít lợi lộc từ anh ta." "Cứ chờ xem." Alex tỏ vẻ không quan tâm.

Trần Hạo ngồi trong chiếc BMW chờ khoảng nửa tiếng thì gia đình O'Connell mới ra khỏi hộp đêm. "Ồ, người bạn, anh vẫn ở đây sao?" Jonathan đột nhiên chạy tới, run rẩy sờ soạng thân xe BMW, hỏi: "Này bạn, cho hỏi xe này hãng nào sản xuất vậy, quá ngầu luôn!" "À, hàng không bán, trên thế giới chỉ có một chiếc thôi." Trần Hạo cười nói, rồi hỏi gia đình O'Connell: "Mọi người đi đâu, tôi đưa đi." "Tôi không cần đâu, tôi có xe rồi." Rick cười từ chối, nhưng ánh mắt cũng sáng quắc nhìn chiếc BMW giống hệt Jonathan. "Đừng lo lắng về bí mật của các ông, tôi biết mục đích của các ông mà." Trần Hạo phớt lờ ánh mắt cảnh giác của họ, nói tiếp: "Đi thôi, tới bảo tàng, tôi thuận đường." "Này tiên sinh." Rick tựa vào cửa xe Trần Hạo, hạ thấp giọng: "Tốt nhất anh nên khai ra thân phận và mục đích của mình!" "Uy hiếp tôi sao?" Trần Hạo liếc nhìn khẩu súng trong tay hắn, không hề sợ hãi mà cười nói phỉnh phờ: "Tôi là người bảo vệ lăng mộ của tộc mình, con trai ông đã trộm thi thể Long Đế ngay dưới mắt tôi, tôi có quyền đi xem chứ?" "Ồ, anh nói thật sao?" Evelyn, vốn là một người cuồng khảo cổ, tò mò hỏi tới tấp. "Giống như những người bảo vệ kim tự tháp sao?

Ồ, xin lỗi, tôi quên mất mình không trải qua chuyện đó.

Nhưng anh có thể kể về gia tộc mình không?

Tôi đang nghiên cứu về lĩnh vực này." "Xin lỗi, tôi không thích làm chuột bạch." Trần Hạo hậm hực lắc đầu, dứt khoát từ chối trả lời câu hỏi của nàng. "Anh định mang thi thể Long Đế đi à?" Alex lo lắng nhất, vì phát hiện vĩ đại này mà thành công cốc thì tệ quá.

Chương 559

"Không, tôi chỉ muốn ngăn chặn việc hồi sinh Long Đế thôi." Trần Hạo lắc đầu. "Hồi sinh Long Đế?

Ồ, chuyện đùa này còn buồn cười hơn cả mấy chuyện trong kia." Alex cười nhạo. "Không, tôi nói thật đấy." Trần Hạo chỉ tay vào Evelyn, "Trên người bà có 'Con mắt Shangri-La', thứ duy nhất có thể khiến Long Đế hồi sinh, tôi có thể cảm nhận được nó." Rick và Evelyn nhìn nhau, trong lòng đã tin vài phần, giải thích: "Ồ, tôi hiểu lầm rồi, vị thủ mộ nhân kính mến, thứ này là quà chính phủ Anh gửi tặng bảo tàng Thượng Hải, tôi không có ý định hồi sinh hắn." "Dù có muốn hay không, tôi cũng không thể để Long Đế tiếp cận thứ đó, cho nên tôi phải đi cùng các người." Trần Hạo nêu ra ý đồ.

Mọi người cân nhắc một hồi, cuối cùng đồng ý: "Vậy được rồi." "Nếu đã vậy, tôi không cần đi nữa, tôi không muốn thấy xác ướp thêm lần nào nữa đâu." Jonathan mặt mày mếu máo. "Lên xe đi, anh bạn." Trần Hạo thuận tay mở cửa xe.

Rick vừa vào xe đã khen nức nở: "Chúa ơi, nội thất chiếc xe này sao lại xa hoa thế này, xe của thủ tướng Anh cũng không bằng được." Trần Hạo mỉm cười không nói, anh đâu có rảnh mà bảo họ rằng chiếc xe này được mang tới từ thế giới Đạo mộ.

Anh cẩn thận lái xe, vì là ngày Tết nên phố xá đầy người ăn mừng, xe đi chậm như sên.

Thực ra không cần phiền phức thế này, cứ trực tiếp theo họ tới bảo tàng là xong.

Nhưng vì sau này còn phải tiếp xúc nhiều, có một thân phận sẽ tốt hơn, nên anh mới ngụy trang thành hậu duệ gia tộc thủ lăng.

Tại bảo tàng Thượng Hải, cha con O'Connell luyến tiếc bước xuống xe, đúng là đi một bước quay đầu nhìn ba lần. "Tôi thề, một quý ông thực thụ nên sở hữu một chiếc xe như vậy." Rick không ngừng tán thưởng. "Được rồi Rick, mau vào xem phát hiện vĩ đại của Alex đi, em nóng lòng quá rồi." Evelyn giống như bị nam châm hút, liên tục thúc giục. "Được, đi theo con." Alex dẫn mọi người vào bảo tàng.

Hiện ra trước mắt mọi người là một cỗ xe do bốn con ngựa kéo, trên xe chở một cỗ thạch quan, phía trước là một chiến binh binh mã dũng đang đánh xe.

Xem phim thì ai cũng biết, Long Đế thực sự đang nằm bên trong bức tượng binh mã dũng đó. "Ồ, thiên thạch ơi, thật hùng vĩ quá." Evelyn chân thành tán thán. "Khi nào định mở thạch quan?" Rick hỏi. "Đợi mọi thủ tục chính thức xong xuôi đã, à, tất nhiên là phải có sự đồng ý của thủ mộ nhân nữa." Alex quay sang tìm Trần Hạo nhưng không thấy đâu nữa, "Ơ, người đâu rồi?" Vợ chồng Rick ngơ ngác nhìn nhau, đều nói không thấy anh đâu. "Mấy gia tộc ẩn dật đó lúc nào chẳng thần bí, biết đâu giờ anh ta đang nấp đâu đó nghe lén chúng ta nói chuyện đấy.

Alex, hay là con đi mời giáo sư Wilson ra đây trước đi." Rick nói. "Vâng ạ.

Nhưng trước khi con quay lại, tốt nhất mọi người đừng làm 'hắn' thức giấc nhé." Alex chỉ vào thạch quan Long Đế trêu chọc. "Tất nhiên rồi." Rick tiễn con trai rời đi!

Trần Hạo vừa vào bảo tàng, thừa lúc mấy người họ không chú ý, anh đã phi thân lẻn lên lầu hai. "Cô nương, tối nay em mặc đẹp lắm." Trần Hạo tiến tới trước mặt một cô gái, khen ngợi. "Ai?" Cô gái giấu dao găm trong tay áo rộng, cảnh giác hỏi. "Tôi là Trần Hạo.

Rất vui được làm quen, Quách Lâm muội tử!" Trần Hạo với vẻ mặt lưu manh, chẳng hề khách khí tiến tới đặt tay lên vai cô.

Cổ tay Quách Lâm khẽ nâng, đoản đao trong tay như một con rắn độc đâm về phía Trần Hạo.

Trần Hạo khẽ mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng bóp lấy cổ tay đối phương, hơi dùng lực một chút, đoản đao đã rơi vào tay anh.

Trong lòng anh thầm nghĩ, dao găm nguyền rủa của Tử Viện quả nhiên là đồ tốt, hoàn toàn không thua gì kiếm Ngư Tràng!

Trần Hạo nghịch ngợm con dao rồi trực tiếp đút vào túi mình.

Sau đó anh múa một vòng dao, mũi dao áp sát vào tim đối phương.

Quách Lâm tuy là thân bất tử, nhưng chỉ cần dao găm đâm xuyên tim, sức mạnh lời nguyền đó có thể giết chết cô.

Thấy tình hình này, Quách Lâm không dám cử động loạn, hỏi: "Anh là kẻ muốn hồi sinh Long Đế sao?

Anh chắc chắn sẽ hối hận đấy." "Không.

Tôi rảnh đâu mà hồi sinh hắn?

Thực ra tôi cũng giống em thôi, đều là thế hệ thủ hộ lăng mộ, mục đích là ngăn cản hắn tỉnh lại." Trần Hạo nói dối không chớp mắt. "Tôi chưa từng thấy anh." Quách Lâm dĩ nhiên không tin lời quỷ quái này. "Nhưng tôi từng thấy mẹ em, Tử Viện." Trần Hạo cười nói. "Không thể nào, mẹ tôi hơn hai ngàn năm nay chưa từng rời khỏi Shangri-La." Quách Lâm lập tức tìm ra sơ hở. "Tranh họa.

Tranh họa, em hiểu không?

Gia tộc tôi còn lưu giữ tranh họa.

Thực ra..." Trần Hạo cười xấu xa, dùng bàn tay trống còn lại nâng cái cằm trắng nõn mịn màng của Quách Lâm lên, "Ngay từ lần đầu

tiên nhìn thấy bức họa của em, tôi đã yêu em mất rồi, cô gái xinh đẹp của tôi ạ." "Làm ơn hãy tôn trọng tôi một chút được không?" Quách Lâm chán ghét quay mặt đi, nhưng vốn dĩ không đánh lại Trần Hạo, chỉ có thể nghiêng đầu tránh né, không dám đối diện trực tiếp. "Tôi đối với em rất tôn trọng, đây chỉ là một cách thể hiện tình yêu thôi." Tay Trần Hạo cầm dao áp vào tim Quách Lâm không hề di chuyển, nhưng tay kia lại ôm chặt lấy cô, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng ấy. "Ưm... buông ra..." Quách Lâm không ngừng giãy giụa, nhưng vì tử khí từ lời nguyền nơi trái tim khiến cô không dám động đậy quá mạnh, vừa đúng ý Trần Hạo.

Quách Lâm chỉ cảm thấy một trận choáng váng, một cảm giác bị chinh phục mạnh mẽ không ngừng kích thích thần kinh.

Nhưng khi đã thích ứng với trạng thái này, cô đột nhiên thừa dịp Trần Hạo lơ là, đẩy mạnh anh ra, đồng thời giật lại con dao găm.

Chương 560

Một "thiếu nữ" như Quách Lâm, hơn hai ngàn năm chưa tiếp xúc với đàn ông, đột nhiên bị một người đàn ông đẹp trai ôm hôn, sự rung động trong lòng có thể tưởng tượng được.

Lúc này mặt cô đỏ bừng, vì nụ hôn kéo dài mà hơi thở trở nên dồn dập, trông cực kỳ khả ái. "Xin lỗi, tôi hơi nôn nóng, vì tôi yêu em quá thôi." Trần Hạo lại tuôn ra những lời quỷ quái không tốn tiền mua.

Quách Lâm nắm chặt con dao, nhìn chằm chằm Trần Hạo, do dự mãi cuối cùng lạnh lùng hừ một tiếng, quay người rời đi.

Trần Hạo không nhanh không chậm đuổi theo: "Có kẻ sắp hồi sinh Long Đế rồi, em có cần tôi giúp không?" "Không cần." Quách Lâm không thèm ngoảnh đầu lại đáp. "Người phụ nữ cố chấp." Trần Hạo trợn trắng mắt.

Hai người nấp sau tủ trưng bày ở tầng hai, quan sát tình hình bên dưới.

Vì có Trần Hạo xuất hiện nên Alex dĩ nhiên không gặp Quách Lâm để bắt chuyện mà đi thẳng tới tìm giáo sư Wilson.

Khi Rick giao "Con mắt Shangri-La" cho Wilson, lão ta cuối cùng cũng lộ mặt thật, rút súng chỉ vào Rick.

Đồng thời, tên đầu mục quân phiệt muốn hồi sinh Long Đế là tướng quân Dương cùng nữ phó quan cũng xuất hiện.

Ba người ép Rick mở thạch quan, dùng máu của Evelyn giải khai phong ấn Con mắt Shangri-La, chỉ cần đặt nó lên người Long Đế, hắn sẽ hồi sinh.

Thạch quan được mở ra, bên trong chỉ là một bộ hài cốt khô khốc.

Tướng quân Dương cung kính nâng Con mắt Shangri-La bằng cả hai tay, từng bước tiến về phía thạch quan: "Khi thần nhãn chạm vào bệ hạ, Ngài sẽ tỉnh lại, một lần nữa thống trị thiên hạ!" "Giúp tôi ngăn hắn lại." Quách Lâm đột nhiên nói. "Ơ, chẳng phải lúc nãy em nói không cần giúp sao?" Trần Hạo trêu chọc. "Long Đế tỉnh lại thế giới sẽ lâm vào hỗn loạn, anh cũng không thoát được đâu." Quách Lâm nói xong, nắm lấy một sợi dây thừng, phi thân xuống, vừa vặn đạp trúng tướng quân Dương, đá văng hắn khỏi xe ngựa.

Con mắt thần cũng bay khỏi tay hắn, rơi ngay trước ngực chiến binh binh mã dũng đánh xe (thân xác thật của Long Đế), từ từ tan chảy vào bộ giáp đất nung.

Trần Hạo dĩ nhiên sẽ không ngăn cản ai hồi sinh Long Đế, nhiệm vụ của anh là tự tay giết chết hắn, mà hắn chưa tỉnh thì giết kiểu gì?

Dĩ nhiên quất xác cũng được, nhưng quất xác báo thù thì e là không tính, chẳng phải uổng công sao.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, Long Đế sắp tỉnh, dĩ nhiên anh phải thể hiện chút hành động anh dũng để lấy lòng cô em Quách Lâm.

Trần Hạo thúc động sức mạnh huyết mạch Thanh Long, một bước nhảy vọt đầy soái khí hiện ra, một tay ôm lấy Quách Lâm đang đánh nhau với tướng quân Dương, thuận chân đá bay hắn đi.

Nhìn thấy thời cơ, gia đình O'Connell cũng hành động, trong nháy mắt đã kiểm soát được tình hình. "Buông tôi ra, tôi phải giết hắn." Quách Lâm vùng vẫy trong lòng Trần Hạo.

Cái tên "hắn" đó Trần Hạo thừa biết là ai, chính là cái bộ xương giả trong thạch quan kia.

Đúng là người phụ nữ bướng bỉnh, Trần Hạo thở dài buông cô ra.

Vừa được tự do, Quách Lâm lập tức lộn nhào một cái phi lên xe

ngựa, giơ cao đoản đao đâm vào tim bộ hài cốt đó.

Không có phản ứng. "Không, là giả, đây là một cái bẫy." Quách Lâm túm lấy đồ trang sức trên bộ hài cốt, ngơ ngác không biết phải làm sao. "Hoàng đế thực sự ở đâu?" Alex sau khi khống chế được Wilson, nhảy lên xe ngựa hỏi.

Trần Hạo dĩ nhiên sẽ không cho nam chính trong phim có cơ hội chiếm được cảm tình của nữ chính, một cô gái người Hán tốt như thế này, sao có thể để cho một gã Tây mũi lõ háo sắc được!

Nói đi cũng phải nói lại, ai đó còn háo sắc hơn.

Chỉ cho quan lại đốt lửa, không cho dân chúng thắp đèn, ai cũng có quan niệm đó thôi. "Long Đế thực sự ở ngay sau lưng anh đấy." Trần Hạo "phi" tới, dịu dàng ôm lấy Quách Lâm đang thất thần.

Phụ nữ vào lúc này là lúc phòng ngự tâm lý yếu nhất. "Sau lưng tôi?" Alex quay người lại, chỉ thấy một bức tượng binh mã dũng đang cưỡi ngựa, liền cười nói: "Cái gã này sao?

Nực cười quá." "Bành!" Đầu của bức tượng binh mã dũng đột nhiên nứt toác, lộ ra hai bàn tay.

Đồng thời, bốn con ngựa kéo xe cũng đột nhiên mở mắt, trong mắt rực lửa, bốn vó bắt đầu cào liên tục xuống đất. "Ai đó?" Rick cầm súng, bất an hỏi. "Oành!" Một tiếng nổ dữ dội trả lời câu hỏi của hắn.

Khói bụi tan đi, Long Đế như được chế tác từ xi măng kém chất lượng đã hồi sinh, thỉnh thoảng trên mặt lại rơi xuống một mẩu đất.

Trần Hạo nhanh trí, anh hùng cứu mỹ nhân, vội vàng ôm lấy Quách Lâm bay đi, tránh khỏi vụ nổ đó.

Còn Alex thì bị lực xung kích hất văng ra xa mấy mét. "Lại bắt đầu rồi sao?" Rick đá một khẩu súng cho vợ, đồng thời không ngừng nã đạn về phía Long Đế.

Những mẩu bùn đất bị đạn bắn trúng rơi rụng, Long Đế gầm lên một tiếng, có vẻ không hài lòng khi bị sinh vật loài người nhỏ bé gãi ngứa, hắn phun ra một ngụm lửa lớn.

May mà Rick né nhanh mới không bị nướng thành than đen.

Tướng quân Dương thấy cơ hội đã đến, bò dậy bày tỏ lòng trung thành với Long Đế: "Hoàng thượng, thần sẽ bảo vệ Ngài, thần có thể giúp Ngài trường sinh." Long Đế tóm lấy hắn quăng lên xe, giọng nói ồm ồm vang lên: "Nếu ngươi dám lừa trẫm, trẫm sẽ thiêu chết ngươi bất cứ lúc nào." Wilson cũng bò lên xe, mồm mép leo lẻo: "Chính tôi đã đào Ngài lên đấy." Kết quả Long Đế nhìn không thuận mắt, bóp chết ngay tại chỗ.

Giết gã này chắc là có ích đây.

Trần Hạo nói với Quách Lâm trong lòng mình: "Đưa dao găm cho tôi, tôi đi giết hắn." "Không được, tôi không tin anh." Quách Lâm đột nhiên phọt ra một câu làm Trần Hạo suýt nữa thì cười sặc vì tức. "Được thôi, vậy tôi đi cùng em." Không còn cách nào khác, Trần Hạo đành ôm lấy eo cô, cùng nhau lao về phía Long Đế. "Hí luật luật!" Bốn con chiến mã lửa rực lửa chồm cao hai chân trước, đột ngột kéo cỗ xe ngựa phi tốc lao về phía trước.

Dương tướng quân trên xe ngựa xoay người, khẩu súng trong tay không ngừng bắn về phía Trần Hạo trên không trung.

Trần Hạo nhanh chóng rút ra khẩu Desert Eagle đặc chế, dùng luồng đạn đánh bay những viên đạn đó, rồi ôm Quách Lâm không hề dừng lại bay về phía Long Đế.

Chương 561

"Oanh!" Long Đế lái xe đột nhiên quay đầu, một ngọn lửa từ miệng phun ra, nhắm thẳng vào hai người Trần Hạo.

Trần Hạo đang một tay ôm Quách Lâm, một tay cầm Desert Eagle, căn bản không có cơ hội thủ ấn pháp quyết để thi triển đạo pháp.

Vạn bất đắc dĩ, anh chỉ đành đáp xuống mặt đất mới kịp né tránh đòn tấn công. "Xuống gầm xe!" Quách Lâm đột nhiên hô. "Được." Trần Hạo gật đầu, chân đạp mạnh, hai người áp sát mặt đất lao về phía cỗ xe ngựa, xoay người bám chặt lấy khung gầm.

Cỗ xe ngựa mang theo hai người đâm thủng đại môn bảo tàng, điên cuồng chạy trên đại lộ.

Gia đình O'Connell cũng nhanh chóng lao ra, chặn một chiếc xe tải chở pháo hoa trên đường, dốc toàn lực truy kích.

Cỗ chiến xa cổ đại một lần nữa thể hiện uy lực, dọc đường đi, những gai nhọn xoay tròn trên trục bánh xe xé nát mọi chướng ngại vật, những người đi đường trên phố né tránh không kịp đều bị bốn con chiến mã tông bay.

Jonathan đang chăm chú lau chùi chiếc xe Ford đời mới bên lề đường, bỗng nghe thấy phía sau một trận gà bay chó chạy, nhìn kỹ lại thì thấy một cỗ chiến xa cổ đại đang phi tới, sợ đến mức tè ra quần, vội vàng trốn sau chiếc ô tô. "Rắc rắc rắc!" Một trận tiếng xé rách vang lên, chiếc xe Ford yêu quý bị gai nhọn rạch ra một vết thương lớn như bắp tay, có thể nhìn thấy cả "nội tạng". "Jonathan, lên xe!" O'Connell hét lớn trên xe tải phía sau. "Ôi, hai cái cục nam châm hút xác ướp kia, xe của tôi!" Jonathan than vãn leo lên xe tải. "Ngắm bắn!" O'Connell trên nóc xe tải đang đặt một quả pháo hoa hình rồng

siêu lớn nhắm thẳng vào chiến xa, sai bảo Jonathan châm lửa.

Trần Hạo và Quách Lâm hai người treo mình dưới gầm chiến xa, dọc đường xóc nảy vô cùng. "Tôi xoay người lên trước đây." Quách Lâm hét lên. "Đưa con dao găm cho tôi trước, tôi có thể giết hắn." Trần Hạo đưa tay ra. "Lên trước đã rồi tính." Quách Lâm đột ngột buông một tay, chân tay nhanh nhẹn xoay người leo lên trên xe. "Cái cô nàng này!" Trần Hạo chỉ đành làm theo, nhanh chóng leo lên xe, khẩu Desert Eagle trong tay định bắn về phía Dương tướng quân thì khóe mắt đột nhiên liếc thấy một trận hỏa quang phía sau. "Mẹ nó!" Trần Hạo mắng một tiếng, ôm lấy Quách Lâm rồi nhảy vọt ra.

Quả pháo hoa khổng lồ đó chẳng khác gì pháo cối.

Long Đế đột nhiên quay đầu, hỏa quang trong mắt lóe lên, quả pháo hoa đó đột ngột chệch khỏi quỹ đạo bay sượt qua bên cạnh chiến xa. "Oanh!" Pháo hoa nổ tung, bắn ra những tia sáng rực rỡ, khiến đường phố trở nên hỗn loạn.

Evelyn lái xe tải lao tới.

Trần Hạo ôm Quách Lâm đột nhiên lộn nhào nhảy lên xe tải, trừng mắt mắng: "Mẹ nó, không thấy lão tử đang ở trên xe sao?" "Trong mắt em chỉ có xác ướp thôi!" Jonathan nhún vai nói, rồi đột nhiên nhảy dựng lên: "Ôi, mông tôi!

Mông tôi bốc hỏa rồi, mau cứu mông tôi với!" Trần Hạo dở khóc dở cười, một cước đá vào mông hắn, mang theo một trận kình phong, lập tức dập tắt lửa. "Ồ, thật kỳ diệu, đạo pháp phương Đông kỳ diệu." Jonathan xoa mông lớn tiếng tán thưởng.

Mọi người còn đang ngơ ngác thì thấy Evelyn lái xe lắc lư trái phải, Alex hỏi: "Mẹ, mình đi đâu vậy?" "Mẹ sẽ đi đường tắt!" Evelyn xoay vô lăng, lao thẳng vào một bức tường.

Trần Hạo đột nhiên bế Quách Lâm nhảy xuống khỏi xe tải, phi thân lên vách tường.

Cùng lúc đó, xe tải đâm thủng bức tường đó, vừa vặn chặn ngay trước mặt chiến xa, chỉ có điều người trên xe đều mặt mũi đầy bụi đất. "Mẹ đã đi đường tắt đấy." Evelyn tự hào nói.

Quách Lâm được Trần Hạo ôm trong lòng, bị hơi thở nam tính mạnh mẽ bao vây chặt chẽ, trong lòng nảy sinh một cảm giác dị lạ, không nhịn được hỏi: "Anh thực sự có nắm chắc sẽ giết được hắn không?" "Dĩ nhiên, chỉ cần có con dao găm đó." Trần Hạo gật gật đầu. "Được rồi." Quách Lâm giao ra con dao găm, mặt đỏ bừng.

Trần Hạo đón lấy con dao, lao mạnh về phía Long Đế phía trước.

Cha con O'Connell lúc này cũng từ sau xe tải nhảy lên lưng ngựa của chiến xa, cắt đứt dây cương, hai con ngựa thoát khỏi chiến xa vô thức lao về phía trước.

Hỏa quang trong mắt Long Đế sáng lên, hai con ngựa đó lập tức chạy loạn xạ, chở theo Alex và O'Connell đâm sầm khắp nơi.

Trần Hạo chỉ cách Long Đế vài mét, Dương tướng quân đột ngột đứng dậy, rút súng bắn vào hai người.

Trần Hạo một tay ôm Quách Lâm, một tay cầm dao găm, cũng lười quản, cứ thế lao thẳng tới Long Đế. "Oanh!" Khi mấy viên đạn tiếp cận thân thể Trần Hạo, trên người anh đột nhiên xuất hiện một tầng màng năng lượng trong suốt, đạn bắn trúng tạo ra từng vòng sóng nước rồi rơi rụng hết xuống.

Chỗ này là do Giao Long Chiến Y của Trần Hạo sau khi được nâng cấp đã được gia trì Khai Quang Thuật và Hộ Thân Pháp Chú, chỉ riêng pháp chú này đã đủ để chống lại công kích vật lý của đạn dược!

Khi dao găm chỉ còn cách tim Long Đế chưa đầy một mét, Trần

Hạo trong lòng cuồng hỷ, Long Đế đột nhiên quay đầu, một ngụm liệt hỏa phun ra đốt thẳng vào Trần Hạo, đồng thời một tay quét ngang trúng ngay eo Trần Hạo, đánh bay cả hai người.

Mẹ kiếp!

Trần Hạo xoay lưng, che chở Quách Lâm vào lòng, ngạnh kháng ngọn lửa đại hỏa đó.

Hộ thân pháp chú trên Giao Long Chiến Y lập tức ảm đạm vô quang.

Qua đó có thể thấy, ngũ hành pháp thuật của Long Đế uy lực thật không phải hạng tầm thường!

Trần Hạo ôm Quách Lâm lăn trên đất, triệt tiêu lực rơi, lăn ra xa năm sáu mét mới dừng lại. "Không sao chứ?" Quách Lâm quan tâm hỏi. "Nhìn tôi giống không sao không?" Trần Hạo thản nhiên cười hỏi lại. "Vết thương ở đâu rồi?" Quách Lâm lúng túng tìm kiếm vết thương trên người anh. "Vết thương ở đây này." Trần Hạo nắm lấy tay cô áp vào ngực mình, dùng giọng điệu trêu chọc nói: "Bị thương sâu lắm đấy." "..." Quách Lâm cuối cùng cũng phản ứng lại là đối phương đang trêu ghẹo mình.

Cùng lúc đó, Long Đế lái chiến xa lướt qua xe tải của Evelyn, Dương tướng quân giơ súng bắn trúng đống pháo hoa trên xe, tiếng nổ lách tách vang rền.

Cha con O'Connell thì cưỡi ngựa lao qua các chướng ngại vật, đầu hai con ngựa đó tóe lửa, trong bụng ngựa đỏ rực như nham thạch.

Chương 562

Hai con ngựa cùng lúc đâm vào xe tải.

Bốn người trên xe kịp thời nhảy xuống ngay khoảnh khắc mấu chốt, "Oanh!", một tiếng nổ mạnh khủng khiếp hơn trước vang lên, từng chùm pháo hoa nổ tung thăng thiên, chiếu sáng bầu trời đêm Thượng Hải.

Trần Hạo và Quách Lâm đứng tách biệt với bốn người kia, nép vào một góc nhìn lễ hoa, có tâm tình cảm thán: "Đẹp thật đấy!" Nói đoạn anh lại nhìn về phía Quách Lâm bên cạnh, mỉm cười nói: "Nhưng vẫn không đẹp bằng em." Quách Lâm đột nhiên thấy ngọt ngào trong lòng, nhưng rồi lại nhíu mày nói: "Chúng ta không thể nào đâu." "Tại sao không thể?" Trần Hạo cười vô tư lự. "Em có thân thể bất tử, em không thể yêu một người, em sợ sẽ phát điên trong những năm tháng dài đằng đẵng sau khi mất đi người mình yêu.

Giống như mẹ em, một mình khổ sở nhớ thương người cha đã khuất của em hơn hai ngàn năm qua." Quách Lâm u buồn nói. "Tin anh đi, anh cũng có thể bất tử." Sự bất tử của Trần Hạo tự nhiên đến từ sức mạnh Thanh Long Huyết Mạch, cũng như các đạo pháp cấp cao có thể xuất hiện sau này. "Anh?!" Quách Lâm kinh ngạc nhìn Trần Hạo, rồi lắc đầu: "Tuy anh có năng lực phi phàm, nhưng vẫn không thể trường sinh." "Vậy thì bây giờ hãy nhìn xem, anh khẳng định sẽ trường sinh bất tử." Trần Hạo đứng dậy, tự tin vô hạn nói. "Ừm." Quách Lâm lập tức bị khí thế mạnh mẽ của Trần Hạo chinh phục.

Trần Hạo lái chiếc BMW đi ngang qua bốn người kia, chào hỏi: "Ha ha, tạo hình của các vị đều khá độc đáo đấy." "Đừng trêu nữa bạn hiền, thật không đạo đức chút nào." O'Connell từ dưới đất bò dậy, cả

người bốc khói. "Lên xe đi, đừng làm bẩn xe của tôi là được." Trần Hạo ném cho mỗi người vài chiếc chăn lông. "Ồ, tay nghề tinh tế quá, hãng dệt hán nào sản xuất thế này, mình nhất định sẽ kiếm được tiền, mình phải tìm họ hợp tác mới được." Jonathan vừa đánh giá giá trị chiếc chăn vừa quấn quanh người chui vào xe. "Chào cô em, tối nay cô rất đẹp." Alex chào hỏi Quách Lâm. "Ồ, nhóc con, đây là người phụ nữ của anh, tốt nhất đừng có chạm vào, không thì tối nay phải đi bộ về đấy." Trần Hạo giữ cửa xe đe dọa.

Alex sững người, nhún vai rồi quấn chăn vào xe.

Cả đám người lôi thôi lếch thếch quay về hộp đêm.

Jonathan vội vàng gọi người lấy đá chườm lạnh.

Alex thắt lại cà vạt, nói với ông bố O'Connell: "Nếu bố không giữ chân con, con đã thịt được gã đó rồi." "Bố cũng định nói thế." O'Connell đáp lại. "Làm tốt lắm, lại đánh thức thêm một xác ướp nữa." Alex mỉa mai. "Bố là người đã đào nó lên mà." O'Connell phản bác. "Được rồi, giờ phải nghĩ cách xử lý hắn." Trần Hạo lau mặt nói. "Hắn có siêu năng lực, có thể khống chế Thủy, Kim, Hỏa, ai biết được tiếp theo sẽ là gì?" Jonathan lo ngại. "Đạo pháp của tiểu gia đây cũng không tệ, đó không phải lý do để trốn chạy, đúng không?" Trần Hạo nói rồi nhìn về phía gia đình ba người O'Connell. "Đúng vậy, tôi nhất định phải giết hắn." Evelyn đi tới trước mặt Quách Lâm, mỉm cười nói: "Chúng ta nên làm quen với nhau, cô là ai?" "Tôi tên Lâm, gia tộc của tôi đã canh giữ lăng mộ Long Đế hàng trăm năm rồi." Quách Lâm đáp, cô nói dối vì nếu nói hai ngàn năm chắc chắn sẽ làm họ sợ hãi. "Ồ, thảo nào." Jonathan tò mò về thân phận Trần Hạo.

Trần Hạo thấy tình hình không ổn, vội vàng ngắt lời, choàng vai Quách Lâm cười nói: "Dĩ nhiên cô ấy là người của tôi rồi." "Long Đế có thân thể bất tử, chỉ có dùng con dao găm này đâm vào tim mới giết

được hắn." Quách Lâm chỉ vào con dao trong tay Trần Hạo. "Dĩ nhiên, mọi người không cần đi cũng được, một mình tôi giết hắn là được rồi." Trần Hạo cười nói, anh chẳng quan tâm lắm, nếu mấy người này không đi thì coi như họ mất cơ hội hưởng sái vận may của mình thôi. "Hắn đã trốn thoát rồi, làm sao tìm được?" Alex hỏi, thực chất cậu chàng muốn tìm cơ hội ở gần Quách Lâm. "Hiện tại Long Đế chưa khôi phục hoàn toàn pháp lực.

Chờ hắn tìm được Shangri-La, uống Nước Trường Sinh, hắn sẽ đánh thức được đội quân của mình, lúc đó không ai có thể thoát khỏi thảm họa.

Lối vào Shangri-La nằm trên một con đường nhỏ tại dãy Himalaya, nơi có một ngôi chùa Phật giáo, chỉ cần đặt viên Lam Lăng Thạch lên đỉnh tháp, nó sẽ chỉ ra con đường dẫn đến Shangri-La." "Lam Lăng Thạch hiện đang nằm trong tay Dương tướng quân, hắn nhất định sẽ tới đó." Quách Lâm phân tích. "Cái quái vật đó không bao giờ thành chính quả đâu." Jonathan nhún vai ra vẻ u mặc: "Tôi nghĩ Shangri-La chỉ là truyền thuyết, không có thật đâu." "Tôi có thể chứng minh đó là thật." Trên người Trần Hạo bỗng nhiên trào ra một tầng lôi điện xanh thẳm, trông giống như Lôi Thần hạ thế.

Dĩ nhiên rồi, đây là Trần Hạo thi triển Dương Ngũ Lôi trong lôi pháp. "Giờ tin rồi chứ, truyền thuyết đều là sự thật cả." Trần Hạo cười sảng khoái, sau đó lôi quang biến mất.

Evelyn cẩn thận chạm vào vai Trần Hạo, nói: "Thật khó tin, tôi đã thấy Lôi Thần ở phương Đông, nếu tôi viết vào cuốn sách mới của mình, chắc chắn sẽ rất được đón nhận." "Được rồi, đi Himalaya, tôi cần một chiếc máy bay." O'Connell nói. "Mad Dog có đấy, tôi có thể nhờ giúp đỡ." Jonathan gợi ý. "Vậy tốt, mai xuất phát." Alex không đợi nổi nữa, cậu hoàn toàn bị mê hoặc bởi những điều thần kỳ này!

Ngày thứ ba, họ đã đến nơi, thu mua lương thực tại nhà dân du mục địa phương.

Chẳng bao lâu sau, thấy Jonathan dắt một con bò Tây Tạng về, Trần Hạo vạn phần kinh ngạc hỏi: "Mua bò làm gì?" "Anh không thấy nó dễ thương sao?

Nhìn lông của nó kìa, vừa dày vừa dài, tuyệt đối là nguyên liệu dệt lông hảo hạng, tôi phải mang về phối giống với bò sữa, hậu duệ chắc chắn vừa nhiều sữa vừa nhiều lông, kiếm bộn tiền đấy." Mắt Jonathan sáng rực lên.

Trần Hạo cạn lời quay đi, cái gì gã này cũng liên hệ tới tiền được. "Này các bạn, bay thôi." Mad Dog vẫy tay gọi từ trong khoang máy bay.

Trần Hạo vỗ vỗ vào chiếc máy bay cũ kỹ kêu lạch cạch này, lại nhìn đỉnh núi Himalaya cao chọc trời, tự lẩm bẩm: "Tôi nghĩ mình bay đi sẽ an toàn hơn." "Tôi cũng nghĩ vậy, nếu tôi biết bay." Alex vỗ vai Trần Hạo. "Lâm, lại đây, anh đưa em bay đi." Trần Hạo cười. "Chắc chứ?" Quách Lâm nhìn chiếc máy bay cũ, rồi lại nhìn Trần Hạo, rõ ràng cả hai đều không mang lại cảm giác an toàn. "Yên tâm đi, vòng tay của anh có thể cho em cảm giác của một mái nhà." Trần Hạo nhanh như cắt đến trước mặt Quách Lâm, bế thốc cô lên, đôi cánh ảo hóa từ lôi pháp và Thanh Long chi lực vỗ mạnh rồi bay vút lên.

Nói về đôi cánh lôi pháp này, đó là kỹ năng Trần Hạo vô tình ngộ ra sau đợt thu hoạch lớn lần trước, không ngờ lần này lại có tác dụng lớn.

Mad Dog nhìn ra ngoài cửa sổ, quay lại nói với O'Connell: "Này ông bạn, tôi nghĩ mình nên bỏ rượu đi là vừa." "Ôi Chúa ơi, O'Connell, thời trẻ ông không làm việc gì lãng mạn như thế sao?" Evelyn ngưỡng mộ nhìn người chim trên trời, than phiền. "Nếu tôi cũng biết bay..."

O'Connell lầm bầm. "Được rồi các bạn, bay thôi." Khoang máy bay rung lắc dữ dội, máy bay bắt đầu lấy đà trên bãi cỏ, nửa phút sau cuối cùng cũng rời khỏi mặt đất trong tình trạng chao đảo. "Lạnh không?" Trên không trung gió tuyết rít gào, Trần Hạo cảm thấy Quách Lâm trong lòng có chút run rẩy. "Không lạnh!" Quách Lâm lắc đầu.

Chương 563

"Lạnh thì ôm anh chặt vào." Trần Hạo cười xấu xa, sau đó âm thầm gia trì cho Quách Lâm một cái hộ thân pháp chú.

Trong máy bay của Mad Dog, gia đình bốn người O'Connell cùng một con bò Tây Tạng đang trải nghiệm một cuộc khảo nghiệm sinh tử. "Nếu là một phi công biết giữ thể diện thì sẽ hạ cánh ở thung lũng, nhưng tôi thì không bao giờ cần thể diện, nên tôi quyết định hạ cánh ở sườn núi." Mad Dog cười nói. "Như vậy chúng ta sẽ có ưu thế thời gian." Evelyn hưng phấn vì lối vào Shangri-La ở trên đỉnh núi. "Nhưng tôi không bảo đảm mọi người đều còn sống đâu." Mad Dog vừa dứt lời, tiếng "oanh long long" vang lên, máy bay đáp xuống sườn núi gồ ghề, lao nhanh xuống dưới, người trong khoang như bị ném vào máy trộn bê tông, quay cuồng mặt mày. "Tôi đã định bảo mọi người thắt dây an toàn, nhưng vì nó quá rẻ nên tôi không mua." Mad Dog bồi thêm một câu. "A ha ha ha!" O'Connell cười lớn, nhìn cái ghế trọc lốc hỏi: "Tại sao tôi lại cười thế này?" Con bò phía sau bắt đầu nôn mửa, Jonathan dùng một cái túi giấy hứng nhưng không kịp, bị phun đầy đầu.

Trần Hạo đưa Quách Lâm đáp xuống sườn núi, nhìn mấy người nhếch nhác phía dưới thì cười lớn: "Jonathan, con bò của ông đâu rồi?" "Ồ, tôi cho nó xuống dưới ăn cỏ rồi." Jonathan lau đống nôn trên trán, để chuyển chủ đề liền kinh ngạc: "Ôi, Trần thân mến, anh không thấy lạnh sao?" Trần Hạo mặc bộ Giao Long Chiến Y đen tuyền, đeo kính râm (phòng mù tuyết), phối hợp với tuyết phủ đầy núi khiến người khác nhìn thôi đã thấy lạnh. "Dĩ nhiên, tôi có thần kỳ pháp thuật hộ thân." Trần Hạo nhún vai.

Thực tế với thực lực hiện tại, đừng nói nhiệt độ ở đây, đến Bắc

Cực anh cũng chẳng thấy gì! "Chúng ta mau lên núi đi, không kịp thời gian đâu." Quách Lâm thúc giục.

Băng qua một cây cầu treo, mọi người đã đến lối vào Shangri-La. "Được rồi, hành lý của mọi người đây." Trần Hạo từ không gian trữ vật lấy ra mấy bao tải lớn.

Việc mang con bò về phối giống dĩ nhiên chỉ là nói đùa, con bò đó dùng để thồ đồ.

Nhưng sau trận nôn mửa trên máy bay, con bò đó đã vinh dự nghỉ hưu, Trần Hạo bao thầu hết mọi thứ.

Đi chậm mà dắt theo một con bò thì tốc độ quá chậm.

Alex mở một cái hòm, bên trong đầy súng ống. "Chết tiệt, con vừa đi cướp cửa hàng súng à?" O'Connell cười hỏi con trai.

Alex cầm một khẩu Walther, khoe khoang: "Dùng Walther P38 không?" "So với khẩu Peacemaker thì còn kém xa." O'Connell rút từ sau mông một khẩu súng lục ổ quay to gấp đôi khẩu P38. "Kích thước không nói lên vấn đề, tính năng mới là quan trọng." Alex thách thức. "Muốn hàng khủng không?" O'Connell cười, đi tới một cái hòm lớn, nhấc ra một khẩu Thompson: "Để bố cho con xem, súng máy Thompson, 50 phát một phút, một băng 25 viên." "Thompson cũng được đấy bố, nhưng băng đạn hay bị kẹt lắm." Alex rút ra một khẩu súng xung kích: "Nhìn khẩu PPS của Nga này xem, mới là hàng khủng." "Uy lực không quyết định tất cả, kinh nghiệm mới là then chốt thắng bại." O'Connell hậm hực. "Còn anh thì sao?" Alex quay sang hỏi Trần Hạo: "Này Trần Hạo, chọn một khẩu vũ khí đi." "Cảm ơn, nhưng tôi có thứ vừa tay rồi." Trần Hạo cười. "Ồ không, tôi thừa nhận anh rất giỏi, nhưng đôi khi vũ khí tầm xa có ích hơn.

Dùng cái này đi." O'Connell đưa một khẩu Thompson. "Cái này hợp với tôi hơn." Trần Hạo đột nhiên lôi ra một khẩu pháo tự động

30mm, thân súng thô bạo khoa trương khiến cha con O'Connell đứng hình. "Chúa ơi, pháo hạm đội à, anh lẻn lên tàu chiến nước nào ăn trộm đấy?" O'Connell phản ứng lại sau hồi lâu. "Tôi thề, hàng thủ công mỹ nghệ đấy." Trần Hạo lắc lắc thân súng.

Thật bá đạo. "Này anh bạn, tôi có thể hỏi anh có kế hoạch gì để tiêu diệt Long Đế không?" Jonathan đi tới, vừa vặn thấy Trần Hạo đang vác khẩu pháo trên vai, liền trợn mắt: "Ôi trời đất ơi!" "Giống như đối xử với đồ sứ đời Minh ấy, đập nó nát bét ra." O'Connell mạnh miệng. "Nếu đập không nát thì sao?" Jonathan hỏi. "Thì có kế hoạch B, dùng thuốc nổ đánh sập kim tự tháp (phật tháp), rồi châm lửa đốt.

Dùng bom nổ chết hắn." O'Connell đáp bừa. "Hoặc có thể làm vậy, nhưng tuyết lở do nổ bom cũng sẽ chôn vùi chúng ta luôn." Alex kịp thời dội gáo nước lạnh vào ông bố.

Trần Hạo không thèm quan tâm đám phần tử bạo lực này, đi tìm Quách Lâm muội muội tâm sự. "Đừng lo lắng, anh chắc chắn sẽ thịt được hắn." Trần Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, an ủi. "Ừm." Lâm muội muội đáp một tiếng, tâm trạng không cao lắm, nhưng không hề từ chối hành động thân mật của Trần Hạo.

Trần Hạo được nước lấn tới, ngồi xuống bên cạnh, ôm trọn cô vào lòng, vuốt ve mái tóc mềm. "Yên tâm đi, lão tử thịt bao nhiêu quái vật rồi, lát nữa xem anh biểu diễn." "Cầm lấy đi." Quách Lâm giao con dao găm cho Trần Hạo. "Gì đây?" Trần Hạo hì hì đón lấy: "Anh có thể coi đây là vật định tình không?" "Đừng nói nhảm.

Em chỉ cảm thấy anh cầm sẽ hữu ích hơn thôi." Quách Lâm yếu ớt giải thích. "Kệ chứ, lão tử cứ coi là vật định tình rồi, không đồng ý thì thu hồi lại đi." Trần Hạo nói vậy nhưng tay đã nhanh chóng cất con dao vào, đối phương muốn hối hận cũng không được.

Quách Lâm không phủ nhận, tựa vào người anh im lặng.

Tiếng bước chân đạp tuyết từ thung lũng vọng lại, Trần Hạo đứng dậy, vừa vặn thấy một đám ngụy quân đang lao lên. "Các bạn, khai công thôi." Trần Hạo đặt khẩu pháo lên bục đá, gọi gia đình O'Connell đang đặt mìn bên trong.

O'Connell nghe tiếng cầm Thompson xông ra, vừa khai hỏa vừa hét: "Gửi lời chào nồng nhiệt nhất từ gia đình O'Connell!" Với khẩu pháo 30mm, đạn bắn trúng người sẽ ra sao thì đủ hiểu, cha con O'Connell nhìn mà lác mắt, chỉ hận không thể cướp lấy từ tay Trần Hạo để bắn cho sướng. "Pháo hỏa tiễn, bắn!" Dương tướng quân ra lệnh, một hàng ngụy quân vác súng chống tăng đồng thời khai hỏa. "Oanh!" Hỏa tiễn nổ tung bên cạnh Trần Hạo, khiến anh phải lùi lại.

Không cách nào khác, tuy đạo pháp và Thanh Long huyết mạch rất mạnh, nhưng hiện tại vẫn là thân xác phàm, dù tố chất mạnh gấp mấy chục lần người thường cũng không thể chịu nổi hỏa tiễn bắn trực diện! "Theo tôi, rút lên đỉnh tháp!" O'Connell thấy hỏa lực địch mạnh mẽ, gào lên.

Trần Hạo chạy về phía Quách Lâm đang né tránh chiến hỏa, kéo cô chạy đi. "Đừng quản em, giết Long Đế quan trọng hơn.

Chương 564

Em có thân thể bất tử, mấy vũ khí này không làm gì được em đâu." Quách Lâm vùng vẫy muốn thoát khỏi tay Trần Hạo.

Lúc này Dương tướng quân dẫn theo quân lính tràn lên cầu treo, súng hỏa tiễn đang nhắm vào mấy người Trần Hạo. "Lão tử không phát uy, chúng mày coi lão tử là bệnh binh à!" Trần Hạo bộc phát khí thế, buông Quách Lâm ra, dùng khẩu pháo quét một vòng trúng hết các ống phóng hỏa tiễn. "Oanh oanh oanh!" Đạn vừa nạp vào lập tức nổ tung, quân địch ngã rạp một mảng. "Giết không đã tay." Trần Hạo cất pháo, rút ra Hồng Minh Đao, bất chấp làn đạn lao thẳng tới. "Ôi, điên rồi." Nhìn hành động điên cuồng của Trần Hạo, Jonathan suýt rớt hàm.

Quách Lâm sợ Trần Hạo gặp nguy hiểm, cuối cùng cũng sử dụng kỹ năng triệu hoán Tuyết Nhân mạnh mẽ. "Hống, hống, hống!" Lập tức, trên núi có tiếng đáp lại, ba con Tuyết Nhân khổng lồ, nhanh nhẹn lao ra. "Cái gì kia?

Tuyết Nhân đáng ghét sao?" O'Connell nhìn đám quái vật hỏi. "Người Tây Tạng gọi chúng là Yeti." Evelyn giải thích.

Trần Hạo thi triển lôi pháp, thân hình nhanh như chớp, đạn của đối phương như có mắt mà né tránh anh.

Sử dụng sức mạnh Thanh Long huyết mạch, Trần Hạo mỗi lần xuất đao chỉ một chiêu, đao cương hình giao long màu xanh gầm thét lao vào kẻ thù, mỗi tia máu bắn ra là thu hoạch một mạng người.

Tuyết Nhân cũng đã tới, lớp lông dày không sợ đạn, tay gấu vỗ một cái là chết một tên, thỉnh thoảng còn dùng chiêu "Phật Sơn Vô Ảnh Cước" của Hoàng Phi Hồng, không lâu sau, đám quân trên cầu treo đều vong mạng. "Đó là pháp thuật gì vậy?" Alex ngưỡng mộ hỏi.

"Không phải pháp thuật, Trần Hạo nói với tôi đó gọi là công phu, công phu đặc hữu của Việt Nam." Jonathan giải thích một cách thông thái.

Dương tướng quân thấy tình hình không ổn, quay đầu chạy, gặp ngay Long Đế cầu cứu: "Bệ hạ, kẻ này phi phàm, thần không thể chống lại." "Tránh ra, để ta giết hắn." Long Đế nói giọng ồm ồm. "Ôi, cái tên xác ướp chết tiệt này." O'Connell bóp cò Thompson, một băng đạn trút xuống làm rơi rụng không ít mảng gốm trên người Long Đế.

Trần Hạo âm thầm nắm con dao găm, lao thẳng tới Long Đế. "Oanh!" Long Đế phun lửa, Trần Hạo lắc mình khéo léo né tránh, dao găm trong tay đột ngột đâm vào tim Long Đế.

Có vẻ như lời nguyền trên dao găm làm Long Đế cảm thấy đe dọa, hắn vốn coi thường Trần Hạo bỗng trở nên thận trọng, dùng hai tay chặn đòn tấn công. "A!" Long Đế thảm khiếu, dao găm đâm xuyên cánh tay hắn, tuy không trúng chỗ hiểm nhưng vẫn khiến linh hồn hắn run rẩy.

Con dao này tấn công trực tiếp vào linh hồn.

Long Đế đại nộ, vung tay kia đỉnh tát bay đầu Trần Hạo.

Nhưng động tác vụng về đó sao làm gì được Trần Hạo, anh lộn một vòng trên không, nhân cơ hội rút dao ra khỏi tay hắn.

Khi hạ xuống, dao găm lại đâm thẳng vào tim. "Ngao!" Long Đế phẫn nộ, sử dụng võ nghệ khi còn sống, cúi người húc đầu vào ngực Trần Hạo khiến anh một trận khí huyết sôi trào.

Đồng thời, dao găm cũng đâm trúng da ngực hắn, nhưng do lực cản từ cú húc nên không đâm sâu được nữa. "A!" Mũi dao đã rất gần tim, đau đớn khiến linh hồn Long Đế sắp sụp đổ, hắn gầm thét tóm lấy hai cánh tay Trần Hạo định xé làm đôi.

Trần Hạo bị kéo căng như Chúa Jesus trên thập tự giá, nhưng tay

anh cũng bóp chặt cổ tay đối phương.

Dưới lớp da gốm đó có một tia khí tức lưu động, Trần Hạo nảy ra ý định vận lôi pháp.

Sát na gian, Long Đế bị lôi pháp của Trần Hạo đánh cho run rẩy, tay đang giữ Trần Hạo cũng nới lỏng.

Không đợi Trần Hạo chuẩn bị phản công, hắn há miệng định biến anh thành người quay.

Trần Hạo chỉ đành đạp vào ngực Long Đế, mượn lực lùi lại. "Ngao!" Long Đế thấy Trần Hạo lùi ra cũng không truy đuổi, tay nắm lấy một thanh băng rủ xuống từ mái hiên.

Sử dụng pháp lực, mặt đất mọc lên vô số băng tiễn đâm vào hạ thể mọi người. "Mẹ nó, chơi hiểm thật." Trần Hạo vỗ cánh lôi pháp bay lên, mắng lớn.

Long Đế từng bước leo lên phật tháp, đám người Trần Hạo vội tới ngăn cản.

Long Đế đặt tay lên băng tuyết trên tháp, mắt sáng lên, cả tòa tháp bị băng cứng bao phủ, cha con O'Connell đang leo bị ngã xuống.

Trần Hạo bay cao, cầm dao găm lao xuống, chưa tới gần thì Long Đế há miệng phun ra một trận bão tuyết khiến Trần Hạo xoay tròn trên không.

Long Đế lấy ra Lam Lăng Thạch, cẩn thận đặt lên đỉnh tháp, dưới ánh mặt trời, một tia sáng từ viên đá bắn ra xa, hiện ra hình ảnh Shangri-La. "Chúa ơi, viên kim cương đó!" Jonathan nhìn viên đá to bằng nắm tay, mồm há hốc có thể nhét vừa quả trứng gà. "Nổ đi!" Alex thấy việc không thành, châm ngòi thuốc nổ định đồng quy vu tận cùng tuyết lở.

Dĩ nhiên không có tác dụng, nhưng Trần Hạo từ trên cao rơi

xuống, không còn sức ngăn cản.

Long Đế rút kiếm bên eo, lao tới Alex.

O'Connell đứng bên cạnh lao ra lấy thân mình che cho con trai, bị kiếm của Long Đế đâm xuyên qua. "Oanh long long!" Tiếng nổ của đống thuốc nổ làm kinh động lớp tuyết tích tụ nghìn năm, đổ ập xuống.

Tuyết lở!

Quách Lâm bất tử nên không sao, nhưng Trần Hạo vẫn lao tới che dưới thân mình, đại tuyết vùi lấp cả hai.

Trần Hạo có thể nội hô hấp, nhân danh cứu người mà danh chính ngôn thuận hôn môi Quách Lâm.

Cả hai bị vùi sâu dưới tuyết, Quách Lâm sao có thể phản kháng?

Chương 565

Chỉ có thể mặc cho Trần Hạo vô lễ, sự vô lễ đó dần biến thành tận hưởng.

Củi khô lửa bốc, cháy rừng rực luôn.

Bà cô hơn hai ngàn năm mới động tình, quy mô đó khiến cao thủ như Trần Hạo cũng thấy ngộp thở.

Những người khác thì không được hưởng lạc như Trần Hạo, họ bị các Tuyết Nhân bảo vệ dưới thân.

Tuy không sợ bị tuyết đè hay nghẹt thở, nhưng mùi cơ thể của đám Tuyết Nhân suýt làm họ ngất xỉu.

Long Đế cầm Lam Lăng Thạch cũng bị cuốn đi.

Qua một sơn động ở Himalaya là đến Shangri-La.

Bên ngoài có một tượng Phật nằm dài hơn hai mươi mét.

Ánh linh quang chiếu lên tòa tháp tạo thành một bóng hình thiền ý.

Trước đỉnh tháp là một phu nhân mặc cổ trang màu tím, chính là Tử Viện, mẹ của Quách Lâm.

Tuyết Nhân bế O'Connell sắp tắt thở vào, Alex khẩn cầu cứu cha mình.

Sau khi Quách Lâm giải thích gỡ bỏ hiểu lầm, Tử Viện lấy ra một bình ngọc, đổ Nước Trường Sinh lên vết thương của O'Connell, nó lập tức lành lại thần kỳ. "Đó là Nước Trường Sinh sao?

Long Đế uống vào sẽ bất tử thực sự?" Trần Hạo hỏi.

Chẳng phải đây là thứ anh đang cần sao?

Tử Viện nhìn anh đầy thâm ý: "Đi theo tôi." Đồng thời nói với con gái: "Con ở đây chờ đã." Quách Lâm tưởng tâm tư bị mẹ nhìn thấu nên xấu hổ cúi đầu.

Trần Hạo thản nhiên đi theo.

Đến nơi hẻo lánh, Tử Viện đột nhiên chĩa kiếm vào cổ Trần Hạo, cảnh cáo: "Tôi cảm nhận được sát ý nồng đậm trên người anh, cùng một loại sức mạnh kỳ lạ.

Tôi không muốn làm khó anh vì con gái tôi có tình ý với anh, nhưng tốt nhất anh nên biến mất khỏi đây sớm đi." Mẹ vợ tinh tường thật! "Tôi thừa nhận mình giết không ít người, nhưng đều là kẻ đáng chết.

Còn sức mạnh kỳ lạ đó là Thanh Long chi lực trong huyết mạch của tôi." Trần Hạo biện giải. "Nói dối, nhân loại sao có thể có Thanh Long chi lực!?" Tử Viện không vui. "Bà không tin thì thử xem." Trần Hạo thúc động sức mạnh.

Sát na gian, Tử Viện cảm thấy một sức mạnh khủng bố khiến bà ngạt thở, đành dùng vu lực đối kháng.

Bà có gần ba ngàn năm vu lực, nhưng cũng chỉ có thể đấu ngang ngửa với huyết mạch của Trần Hạo.

Tử Viện đại hãi, định thu hồi nhưng không kịp.

Trần Hạo cũng định thu lại nhưng kỳ lạ là anh hoàn toàn không khống chế được.

Đây là lần đầu tiên xảy ra chuyện này kể từ khi anh có sức mạnh này!

Vu lực bàng bạc tràn vào cơ thể Trần Hạo, lấp đầy kinh mạch rồi tràn ra cơ bắp xương cốt, không muốn nhận cũng không được, căn bản không ngăn cản nổi!

“Buông ra!” Cảnh tượng đột ngột này khiến Tử Viện mất khống chế vu lực, lời nói cũng không còn lưu loát.

“Tôi mà buông được thì đã buông rồi, nhưng hiện tại một ngón tay tôi cũng không động đậy nổi!” Thật tình, lúc này Trần Hạo cũng vô cùng bất đắc dĩ.

“Không thể khống chế vu lực sao?” Tử Viện thông minh nhanh chóng nhận ra sự bất thường.

“Phải, đây là lần đầu tiên sức mạnh huyết mạch Thanh Long của tôi xảy ra tình trạng này.” Trần Hạo đáp.

“Nghe đây, ta sẽ dạy ngươi một đoạn pháp quyết, hãy làm theo đó để khống chế đám vu lực kia.” Tử Viện lẩm bẩm trong miệng những từ ngữ cổ quái.

Trần Hạo chưa từng nghe qua những âm điệu này, nhưng những từ ngữ đó lại trực tiếp hóa thành tinh thần lực bay thẳng vào não hải.

Tuy vẫn không hiểu hàm nghĩa của chúng, nhưng từng trận cảm ngộ không tên lại thấm đẫm tâm linh hắn.

Sinh mệnh, tử vong, tự nhiên, huyễn hóa, sinh sôi nảy nở...

Mọi tin tức từ thuở vũ trụ sơ khai như trút hết vào đầu hắn. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã học được 《Vu Thần Quyển》!] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được 1400 năm vu lực từ Tử Viện, huyết mạch Thanh Long tăng thêm 10%, đồng thời tăng thêm 400 năm tuổi thọ.] Trần Hạo hoàn hồn, vội vàng cắt đứt liên kết vu lực với Tử Viện.

Dù sao đây cũng là mẹ của Quách Lâm, nếu vì bị hắn hấp thụ sạch mà chết thì cô ấy chẳng hận hắn thấu xương sao!

Trần Hạo vạn lần không ngờ tới, một sự cố ngoài ý muốn lại giúp

huyết mạch tăng thêm 10%, còn được cộng thêm 400 năm thọ mệnh.

Tuyệt đối còn trâu bò hơn cả Chúc Long!

Tử Viện vừa thoát khỏi lực hấp thụ liền lảo đảo ngã xuống đất, lúc này vu lực trong cơ thể bà không còn đến bốn phần, đại bộ phận đã chạy sang phía Trần Hạo.

"Sức mạnh huyết mạch Thanh Long... có thể hấp thu vu lực sao?" Tử Viện yếu ớt hỏi.

"Tôi cũng không rõ, bẩm sinh đã vậy rồi." Trần Hạo bịa chuyện.

"Huyết mạch Thần thú quả nhiên cường hãn, nhưng sau này ngươi phải chú ý nhiều hơn, nếu không sẽ hại người hại mình." Lời của Tử Viện đã khẳng định vị thế của Trần Hạo.

"Tôi biết rồi.

Đây là lần đầu tiên huyết mạch Thanh Long xảy ra chuyện này, trước kia chưa từng có." Trần Hạo đáp lại.

Chương 566

“Điều ta không yên tâm nhất chính là Lâm Nhi, nó có thân thể bất tử, nếu ở cùng một người bình thường thì sẽ lại đi vào vết xe đổ của ta năm xưa.

Nhưng giờ thì ta yên tâm rồi.

Ngươi đã học Vu pháp, sau này uống thêm nước Vĩnh Sinh sẽ có được thân thể bất tử.

Sau khi ta chết, cũng có người chăm sóc cho nó.” Tử Viện nói.

Trần Hạo tự động bỏ qua những lời khác, chỉ chú ý đến cụm từ “bất tử”, hắn hỏi: “Tôi cũng có thể trở nên bất tử sao?” “Ai, người trẻ tuổi, bản tính không xấu, chỉ là quá chấp nhất, không buông bỏ được dục niệm trong lòng, tâm đã nhập ma.

Đây là bảo vật ta lấy được ở thung lũng Shangri-La, ngươi hãy thu lấy, nó giúp giữ vững linh trí thanh tỉnh.

Khi đã có sinh mệnh vĩnh hằng, lẽ nào còn phải chấp nhất vào những thứ đó?” Tử Viện lấy ra một xâu niệm châu giao cho Trần Hạo. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Bồ Đề Châu, trang sức (Pháp khí), có tác dụng vạn tà bất xâm, ôn dưỡng nguyên thần.] Trần Hạo hân hoan nhận lấy và đeo lên người, tức thì linh đài cảm thấy một trận thanh minh.

Tuy pháp khí này không tệ nhưng đối với hắn tác dụng cũng không quá lớn, xem như một niềm vui bất ngờ.

Hơn nữa nếu hắn không dùng thì có thể đưa cho Quách Lâm, dù sao cũng là đồ mẹ cô ấy tặng, hắn cũng không tiện đem cho người

khác.

“Đỡ ta dậy.” Tử Viện nói.

Trần Hạo cho Tử Viện uống mỗi thứ một viên Bổ Nguyên Đan và Dưỡng Nguyên Đan rồi mới đỡ bà dậy.

Tử Viện cảm nhận được sự thần kỳ của đan dược, mỉm cười cảm ơn rồi gọi mọi người đến trước suối Vĩnh Sinh: “Tuyệt đối không được để Long Đế tiếp cận suối Vĩnh Sinh, nếu không hắn sẽ đạt được thân thể bất tử, đánh thức quân đội năm xưa, biến họ thành những con quái vật không ai cản nổi.” Nói đoạn, bà quay sang con gái: “Con yêu, mẹ đồng ý hôn sự của hai đứa, hãy kết hôn ở đây đi.” Ngữ điệu như đang trăn trối hậu sự, Quách Lâm vừa mừng vừa thẹn, còn Trần Hạo thì lại tập trung vào suối Vĩnh Sinh.

Alex đang ghen, Jonathan thì mơ mộng làm giàu, Evelyn đang chăm sóc chồng, không một ai nhận ra điều khác thường.

“Tiền bối, Long Đế phải uống nước suối này mới hoàn toàn khôi phục sao?” Trần Hạo hỏi.

“Đúng vậy.” Tử Viện trả lời.

“Vậy thì đơn giản, thu sạch nước suối đi là xong!” Trần Hạo nói đoạn lấy ra một cái thùng nước lớn.

“Khụ khụ khụ!” Alex bị sặc.

Quách Lâm trợn tròn mắt nhìn mẹ.

Tử Viện do dự một lát rồi gật đầu: “Thử xem sao, ngươi cũng uống một chút nước Vĩnh Sinh, sau đó luyện tập theo phương pháp trong 《Vu Thần Quyển》, tự nhiên sẽ thành bất tử.” “Được!” Trần Hạo ôm thùng nước múc đầy một thùng, uống một ngụm rồi thu cả thùng vào không gian chứa đồ.

Sau khi chứa được vài thùng, hắn thấy hiệu suất quá thấp liền gọi mọi người giúp sức, bày ra cả trăm cái thùng trên mặt đất, mua thêm một chiếc máy bơm nước chạy dầu, chưa đầy một tiếng đã chứa được mấy chục thùng.

Đại hồng và máy bơm đều là hắn chuẩn bị từ trước!

Nhưng hồ nước rộng vài mét, sâu thấy đáy kia, mực nước lại chẳng hề giảm xuống chút nào.

"Không được đâu, nước Vĩnh Sinh không thể dùng hết được." Tử Viện nói.

Kế hoạch thất bại nhưng Trần Hạo không nản lòng, hắn bí mật thu hết các thùng nước vào túi đồ, đồ tốt thì không bao giờ chê nhiều.

"Trận chiến cuối cùng sắp đến rồi, ta ra cửa động canh giữ.

Trần Hạo, tranh thủ thời gian tu luyện ra thân thể bất tử, nếu không Vu pháp chưa đại thành thì không thể đối kháng với hắn." Tử Viện kiên quyết bước ra ngoài.

Nhưng theo tin tức Trần Hạo nhận được từ hệ thống: Nước Vĩnh Sinh là linh vật, trọng lượng bằng 0, có thể khơi dậy sinh cơ, tăng cường hoạt tính cơ thể, giải trừ mọi trạng thái tiêu cực; có thể dùng để chế tạo, nâng cấp vật phẩm, tăng tỉ lệ thành công và đẳng cấp vũ khí.

Đối với sinh linh có pháp lực, tác dụng của nó là "Vĩnh sinh" – nhưng không phải bất tử thực sự, chỉ là khả năng phục hồi kinh người, trừ khi bị tiêu diệt linh hồn, nếu không có thể thọ đến 2500 năm.

Xem đến đây Trần Hạo mới hiểu, người thường uống nước này chỉ có thể kéo dài tuổi thọ, còn người tu luyện đạo pháp cũng tối đa sống được 2500 năm, không phải vĩnh sinh thực sự.

Xem ra Tử Viện cũng không biết điều này, vì bà mới chỉ sống hơn 2000 năm.

Tiếp đó, Trần Hạo đưa tay xuống suối Vĩnh Sinh, sát na đó, huyết mạch Thanh Long như được đại bổ, điên cuồng hấp thu linh lực trong hồ.

Chỉ trong chốc lát, hồ nước Vĩnh Sinh vốn không thể cạn kiệt đã bị hắn hút sạch sành sanh.

Đúng lúc này, thông báo hệ thống lại vang lên: [Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Bất Lão Thanh Tuyền, sức mạnh huyết mạch Thanh Long tăng thêm 50%, thọ mệnh tăng thêm 3000 năm!] Trần Hạo lập tức cảm nhận được sự thay đổi mạnh mẽ của huyết mạch Thanh Long, đặc biệt là sức sống mãnh liệt dâng trào, một cảm giác thần kỳ không thể diễn tả bằng lời.

Cảm thụ sức mạnh cường đại của bản thân, lòng tin có thể hạ gục Long Đế trong hắn tăng vọt.

Hiện tại trừ khi có kẻ nào tấn công tức thời có thể giết chết hắn, hoặc trực tiếp diệt nguyên thần, nếu không vết thương nặng đến đâu hắn cũng có thể lập tức hồi phục.

Tất nhiên, điều này chỉ giới hạn ở những thế giới cấp thấp, nhưng ở thế giới Đạo Mộ thì có vẻ đã quá đủ rồi.

"Xong chưa?" Quách Lâm thấy Trần Hạo mở mắt liền vội hỏi.

"Ừm, giờ anh cũng trường sinh bất lão rồi, em nên đồng ý gả cho anh rồi chứ?" Trần Hạo cười nói.

"Mẹ đã đồng ý, em tự nhiên không phản đối.

Ra ngoài giúp mẹ em đi." Quách Lâm ngọt ngào đáp.

"Đợi đã." Trần Hạo lấy ra một con dao găm: "Cầm lấy đi, đao của

anh cũng có thể giết hắn.” Trần Hạo giao “Dao găm nguyền rủa của Tử Viện” cho Quách Lâm phòng thân.

Thực ra hắn biết Hồng Minh Đao có thể giết được Long Đế, trước đó nói vậy chỉ là để có cơ hội tiếp xúc nhiều hơn với Quách Lâm thôi.

“Oanh!” Một tiếng nổ vang lên ngoài cửa động, cơ thể Tử Viện bị hất văng vào trong, ngay sau đó Long Đế xuất hiện.

Hắn nhìn chằm chằm vào Hồng Minh Đao trong tay Trần Hạo, gằn giọng: “Sát ý thật mạnh!” “Đi chết đi!” Trần Hạo tay cầm lợi nhận, tự tin tăng vọt, quát lớn rồi chém tới.

“Đương!” Hồng Minh Đao bị cánh tay của Long Đế đỡ lấy, nhưng lưỡi đao sắc bén trực tiếp chém đứt một mảng cánh tay của hắn.

“Có tác dụng!” Trần Hạo mừng rỡ, xoay đao tấn công vào tim hắn.

“Ngao!” Long Đế thảm thiết gào lên, linh hồn hắn bị hiệu quả phá hồn của Hồng Minh Đao làm cho run rẩy không thôi.

Hắn há miệng phun ra một luồng liệt hỏa, nhân lúc Trần Hạo né tránh liền lao thẳng về phía suối Vĩnh Sinh.

Chương 567

"Chặn hắn lại!" Tử Viện ở cửa động hét lớn rồi xông tới.

Quách Lâm đã sớm chuẩn bị, thấy Long Đế vòng qua Trần Hạo lao về phía suối liền cầm dao găm xông lên.

"Con gái của Quách Thiên Minh!" Long Đế nhận ra hậu duệ của bộ hạ cũ, giọng nói tràn đầy hận thù, nhưng hiện tại việc uống nước là quan trọng nhất, hắn phất tay đánh văng Quách Lâm.

"Mẹ kiếp, dám bắt nạt người phụ nữ của lão tử!" Trần Hạo gầm lên, thân hình lóe lên xuất hiện sau lưng Long Đế, một đao chém thẳng vào lưng hắn.

Long Đế kinh hãi vội quay người chống đỡ.

Trần Hạo hơi dịch chuyển chân, đao trong tay quỷ dị vung lên, đâm thẳng vào tim đối phương như một thanh kiếm.

"Ngao!" Long Đế không kịp né tránh, gầm lên giận dữ vì bị Trần Hạo trêu đùa, hắn nghiêng người, Hồng Minh Đao xuyên từ ngực ra sau lưng hắn.

Đang lúc Trần Hạo mừng rỡ, Long Đế đột nhiên dang rộng hai tay ôm chặt lấy hắn rồi lăn ra sau, tiếng "Hoa lạp" vang lên, bọt nước tung tóe, cả hai rơi vào hồ nước Vĩnh Sinh chỉ còn sót lại một chút nước.

Hóa ra nhát đao vừa rồi tuy làm Long Đế trọng thương nhưng không trúng chỗ hiểm, hắn đã tương kế tựu kế, dứt khoát kéo Trần Hạo cùng nhảy xuống.

"Mẹ nó!" Trần Hạo tức điên người, quanh năm đi bẫy người, hôm nay lại bị một cái tượng gốm bẫy lại.

“Ngang!” Một tiếng long ngâm vang lên từ hồ Vĩnh Sinh, ngay sau đó một con hắc long bay vọt ra, thanh đao tuột khỏi ngực rơi xuống, vừa vặn được Trần Hạo bắt lấy.

Nhìn lại, Long Đế sau khi uống nước suối Vĩnh Sinh, cả người như được bơm thuốc kích thích, biến thân thành một con hắc long đầy uy thế.

Trần Hạo vạn lần không ngờ tới, phần nước thừa mà huyết mạch Thanh Long chê không thèm hút lại đủ để giúp Long Đế hoàn thành biến thân!!!

“Ôi Chúa ơi, đó là sinh vật gì vậy?” Jonathan chạy ra, trợn tròn mắt.

Trong thế giới quan của ông ta, cự long phương Tây là loài thằn lằn khổng lồ, hình ảnh Long Đế biến thành cự long này đã lật đổ mọi kiến thức của ông ta.

“Ngươi bản lĩnh phi phàm, có nguyện làm thuộc hạ của trẫm không?

Đợi trẫm thống nhất thiên hạ, sẽ phong ngươi làm Đại tướng quân.” Hắc long lượn lờ trên không trung hỏi Trần Hạo.

Chẳng biết hắn có thực sự quý trọng tài năng hay không, nhưng Trần Hạo chẳng thèm đoái hoài!

“Thống nhất thiên hạ?

Ngươi tưởng đây là thời đại nào!” Trần Hạo không dám mạo hiểm bay lên trời chiến đấu ngay, trực giác mách bảo hắn rằng con hắc long trước mắt mang lại một áp lực vô hình đầy đe dọa!

Có lẽ đây chính là điểm bí ẩn của bản sao cấp thần thoại!

Boss sau khi biến thân sẽ trở nên vô cùng lợi hại!

Có lẽ đúng như truyền thuyết nói, có thể lên trời xuống đất, dời non lấp biển, không gì không thể!

Nhưng nhiệm vụ của Trần Hạo là đồ long, dù lợi hại đến đâu cũng phải chết.

"Ngu xuẩn cực độ!" Long Đế hóa thân hắc long mắng một câu rồi cuốn theo Dương tướng quân đang đứng ngoài động bay đi.

Mọi người chạy ra khỏi hang động, nhìn lên bầu trời bao la, không biết phải làm sao.

"Hắn quay về để đánh thức quân đội, ta phải ngăn cản chuyện này.

Vốn dĩ với pháp lực của ta, có thể đánh thức hàng vạn oan hồn dưới Trường Thành để quyết chiến với đại quân Binh Mã Dũng, nhưng..." Tử Viện nói rồi nhìn sang Trần Hạo.

Hiển nhiên lúc nãy sức mạnh huyết mạch của hắn đã hút sạch hơn một nửa công lực bà tu luyện mấy ngàn năm qua, dẫn đến tình trạng hiện tại.

Tất nhiên chuyện này cũng không thể trách hắn; Trần Hạo quay mặt đi chỗ khác, tỏ vẻ không liên quan đến mình.

"Nhưng sao?" Alex sốt ruột hỏi, anh không muốn chết ở cái nơi quỷ quái này.

Chỉ vì mấy món đồ cổ mà mất mạng thì thật không đáng.

"Nhưng hiện tại hơn phân nửa pháp lực của ta đang nằm trên người Trần Hạo." Tử Viện tiếp tục.

Mọi người kỳ lạ nhìn Trần Hạo, hắn đảo mắt trắng một cái rồi nói: "Nhìn tôi làm gì, tưởng tôi muốn chắc, tôi cũng bất đắc dĩ mà!

Cần gì phải phiền phức thế, cứ trực tiếp giết hắn là xong, lúc đó đám Binh Mã Dũng kia tự khắc tan thành mây khói." "Cũng chỉ còn

cách đó thôi.” Tử Viện gật đầu rồi nói với Trần Hạo: “Đi theo ta.” Lại bắt lão tử đi làm việc?

Vào lúc mấu chốt này, Trần Hạo chỉ muốn nhanh chóng hạ gục Long Đế để hoàn thành nhiệm vụ, nhưng nể mặt mẹ của Quách Lâm, hắn đành lờ mờ đi theo.

“Có nguyện bái ta làm sư phụ không?” Tử Viện đột nhiên hỏi.

Trần Hạo thông minh như vậy, sao lại không biết chuyện gì sắp xảy ra, hắn gật đầu rồi quỳ xuống dập đầu ba cái thật kêu trước mặt Tử Viện.

Dù sao Tử Viện cũng là nhạc mẫu tương lai, dập đầu mấy cái cũng chẳng mất mặt đi đâu.

Việc bái sư cơ bản là phải thực hiện!

Tuy nhiên không thể làm rườm rà, trong tình cảnh này chỉ có thể đơn giản hóa mọi thứ vì thời gian không còn nhiều.

Nếu để Long Đế triệu hồi được hàng chục vạn đại quân thì có giỏi đến mấy cũng chẳng đánh lại nổi!

Tử Viện nhìn Trần Hạo, mỉm cười hài lòng: “Người này quả thực là lương phối của Lâm Nhi, tuy hành sự có chút bất kham nhưng lại là một nam nhi có đảm đương, có chủ kiến.” Hiển nhiên sự đồng ý của hắn khiến bà rất mãn nguyện.

“Đã có danh phận sư đồ, vậy giờ ta sẽ truyền toàn bộ vu lực cho ngươi.” Tử Viện cười nói.

“Đừng, hiện tại sức mạnh trong người tôi sắp nổ tung rồi, không chứa thêm được nữa đâu.” Trần Hạo vội từ chối.

“Yên tâm, giờ ngươi đã có thân thể bất tử, không nổ được đâu.” Tử Viện thấy Trần Hạo không phản kháng nữa liền ấn vào linh đài

hắn, độ hết vu lực trong người sang tử phủ của hắn.

“Vốn là pháp môn truyền thừa huyết mạch của Vu môn ta, nhưng Lâm Nhi thiên tư có hạn, căn bản không thích hợp tu luyện Vu pháp.

May mà vu lực trong cơ thể ngươi vốn có nguồn gốc từ ta, giờ truyền thừa lại càng thuận lợi.

Với năng lực của ngươi, chắc chắn có thể giết được hắn.

Hãy nhớ, nhất định phải chăm sóc tốt cho Lâm Nhi.” “Mẹ!” Khi Trần Hạo hoàn toàn tiếp nhận toàn bộ vu lực của Tử Viện, hắn nghe thấy tiếng khóc nức nở của Quách Lâm.

Mở mắt ra, hắn cũng bị dáng vẻ của Tử Viện làm cho giật mình.

Chương 568

Hiện tại bà tóc trắng đầy đầu, nếp nhăn phủ kín cơ thể, trên mặt thậm chí xuất hiện những mảng đồi mồi lớn, hốc mắt trũng sâu, đâu còn dáng vẻ ung dung phong độ như trước?

"Đây là bản đầy đủ của 《Vu Thần Quyển》, trước đó ta chỉ truyền tổng quyết, sau này hãy tâm nghiên cứu.

Bộ Vu pháp này uy lực cực mạnh, năm xưa ta truyền pháp trường sinh cho Long Đế đã vô cùng hối hận, mong ngươi thận trọng khi dùng.

Chúng ta tuy không có danh sư đồ nhưng đã có thực, tuyệt đối đừng đi vào vết xe đổ của ta năm xưa.

Khụ khụ." Tử Viện ho một tràng dài, dùng bàn tay đầy nếp nhăn lau nước mắt cho con gái.

"Đứa trẻ ngốc, mẹ đã sống thêm hơn hai ngàn năm rồi, chỉ vì lo lắng Long Đế phục sinh.

Giờ cuối cùng cũng có thể buông bỏ mọi lo âu, yên tâm đi tìm cha con, phải vui lên mới đúng.

Hãy đi theo Trần Hạo, cậu ấy là người tốt, mẹ tin cậu ấy sẽ chăm sóc tốt cho con." Xâu niệm châu trên cổ tay phát ra hào quang trắng lóa, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy khóe mắt hơi ẩm ướt, vội lén lau đi, trong lòng thấy thật kỳ lạ.

Lão tử hôm nay lại rơi nước mắt sao?

Mẹ kiếp, về phải đi khám bác sĩ mắt mới được.

"Hạo Nhi." Giây phút cuối cùng Tử Viện cũng đã nhìn thấu, bà đặt tay Trần Hạo và con gái lại với nhau: "Thay ta chăm sóc tốt cho nó."

“Vâng, người cứ yên tâm.” Trần Hạo hứa.

Nghe lời cam kết của hắn, Tử Viện đột nhiên mỉm cười, nụ cười trên gương mặt nhăn nheo ấy rạng rỡ và tươi đẹp như đóa hoa đàm nở rộ.

Cơ thể mất đi sự chống đỡ của vu lực, sau khi trải qua sự tẩy lễ của hơn hai ngàn năm thời gian, cuối cùng cũng trở về với tự nhiên.

Đôi mắt bà vĩnh viễn khép lại.

“Mẹ!” Quách Lâm lao vào lòng mẹ khóc nức nở.

Trần Hạo không biết nói gì, chỉ đành ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vai an ủi.

Gia đình O'Connell đứng lặng nhìn cảnh này, không thốt nên lời.

Trước mộ Tử Viện, Trần Hạo nắm tay Quách Lâm an ủi: “Lâm Nhi, đừng buồn nữa, mẹ ra đi trong nụ cười, trong lòng bà chắc hẳn đang rất vui vì cuối cùng cũng được gặp cha rồi.” “Vâng.” Quách Lâm gật đầu, rồi như không có chuyện gì xảy ra, cô nói: “Đi thôi, chúng ta đi giết tên cẩu hoàng đế đó.” Có lẽ cô đã sớm dự liệu được kết cục này, chỉ là nó đến quá đột ngột mà thôi!

“Lâm Nhi, đợi đã.” Trần Hạo vội đuổi theo.

“Có chuyện gì sao?” Cái chết của mẹ khiến tâm trạng Quách Lâm rất tệ, kéo theo phản ứng của cô cũng chậm đi nửa nhịp, cô quay lại hỏi.

“Em tin anh chứ?” Trần Hạo nghiêm túc hỏi.

“Tất nhiên rồi.” Quách Lâm khẳng định.

“Thực ra, anh không phải người của thế giới này.” Trần Hạo mặc kệ sự kinh ngạc của cô, tiếp tục: “Sau khi giết Long Đế, anh sẽ rời khỏi đây.” “Anh cũng định đi sao?” Quách Lâm có chút thẫn thờ

nhưng không để lộ sự bi thương.

Sự ra đi của mẹ và việc chưa từng được gặp mặt cha đã khiến cô gái này học được cách kiên cường.

“Anh sẽ đưa em theo, em có nguyện ý đi cùng anh không?” Trần Hạo tình tứ hỏi.

“Thế giới của anh... em cũng có thể đi sao?” Quách Lâm cảm thấy không thể tin nổi, nhưng trong lòng lại ngập tràn niềm vui.

“Tất nhiên, chỉ cần một ước định đơn giản thôi, đối với em không khó đâu, anh có thể đưa em rời đi.” Trần Hạo chân thành nói.

Quách Lâm rất đẹp, kiểu vẻ đẹp của một băng tuyết mỹ nhân, khiến hắn không khỏi động lòng.

Quách Lâm không nói gì nữa, chỉ dùng đôi mắt nhìn chằm chằm vào hắn như muốn nói: Em đồng ý!

“Xuất phát thôi.” Lòng Trần Hạo nhẹ nhõm, hắn dẫn Quách Lâm hội họp với gia đình O'Connell đã chờ đợi từ lâu ở phía xa.

Hắc long hạ cánh xuống vai một bức tượng đá khổng lồ, tức thì hóa thành hình người.

Hắn mặc giáp đồng, lưng đeo trường kiếm, trán quấn khăn đen, chính là Long Đế trong bộ nhung phục.

“Tỉnh dậy đi!” Long Đế tuốt kiếm chỉ xuống, mặt đất rung chuyển ầm ầm, từng mảng đất lún xuống.

Tiếng bước chân mạnh mẽ, chỉnh tề vang dội khắp doanh trại trống trải, vô số binh mã dũng cầm kích cầm nỏ xếp thành quân trận tiến lên mặt đất, thanh thế chấn thiên động địa.

“Các ngươi tỉnh lại vào hôm nay, khi thời thế đang hỗn loạn.

Trẫm sẽ đoạt lại thiên hạ, khôi phục pháp chế, tuyệt đối không để

mầm mống tự do lộng hành.

Trẫm mong các ngươi đừng quên thực thi ý nguyện của trẫm khắp thiên hạ.

Các ngươi theo trẫm vượt qua Trường Thành, sẽ được trường sinh bất lão, công chiếm thành trì, đại khai sát giới, không được lưu tình!" "Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!" Đám binh mã dũng đồng thanh hô vang.

"Tôi phải giết Long Đế trước khi đám binh mã dũng đó vượt qua Trường Thành!" Trần Hạo lo lắng nói.

"Tại sao?" O'Connell không hiểu.

"Đám binh mã dũng này trước khi qua Trường Thành chỉ là một đống đất sét có linh hồn, sức tấn công còn không bằng người thường.

Nhưng một khi qua được Trường Thành, họ sẽ trở thành những chiến binh bất tử thực sự." Trần Hạo giải thích.

"Vậy có kế hoạch gì không?" Evelyn hỏi.

"Mọi người đi cầm chân đám binh mã dũng kia, tôi đi giết Long Đế." Trần Hạo nói.

"Chỉ mấy người chúng ta thôi sao?" Alex cười khổ: "Chúa ơi, ý tưởng này thật điên rồ." "Không phải anh vẫn luôn dùng thứ này sao, cho anh mượn trước." Trần Hạo quăng khẩu pháo cơ quan cho Alex.

"Còn tôi có gì không?" O'Connell đầy kỳ vọng hỏi.

"Cái này không có, nhưng có thứ khác." Trần Hạo đưa cho vợ chồng O'Connell hai khẩu AK47 và một đống băng đạn, sau đó lao ra khỏi chỗ ẩn nấp, thẳng tiến về phía Long Đế.

"Tiễn trận, bắn chết hắn!" Long Đế vung tay, vô số nỗ binh bóp cò, mưa tên dày đặc trút xuống phía Trần Hạo.

Hắn thi triển lôi pháp, dùng Giao Long Chiến Y né tránh tả hữu, lao thẳng vào mưa tên.

Cuối cùng vì mật độ quá dày đặc nên hắn vẫn trúng vài tên, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Chương 569

Tuy nhiên thân hình hắn vẫn bị khựng lại một nhịp, chỉ một nhịp đó thôi, hàng vạn mũi tên lại bắn tới, chớp mắt hắn đã biến thành một con nhím.

May mà hắn kịp thời phóng ra lôi quang tráo, khiến vô số mũi tên bị lệch hướng rơi xuống đất.

Không né nổi nữa, tên lại ngày càng nhiều, Trần Hạo dứt khoát mặc kệ mưa tên lao thẳng đến Long Đế, dùng toàn lực chém ra một đao Hồng Minh!

"Chết đi!" "Nếu ngươi chịu hàng phục trẫm, trẫm sẽ bỏ qua chuyện cũ." Long Đế đưa trường kiếm chắn ngang ngực, vừa vặn đỡ được cú đánh đó.

Trần Hạo nhấn mạnh trường đao, cưỡng ép phá tan phòng ngự của Long Đế, đâm vào ngực hắn.

Long Đế lùi lại, tung liên tiếp ba kiếm hóa giải hoàn toàn thế công của hắn.

Trần Hạo hiện tại dù vũ khí hay thân pháp đều là đỉnh cấp, nhưng gặp phải Long Đế có kiếm pháp cao minh thì vẫn không có cách nào.

Thật không thể tin nổi trong phim O'Connell lại có thể dùng chiêu "giương đông kích tây" khiến Long Đế lùi liên tục rồi hạ gục bằng một nhát dao.

Điều đó quá nực cười, một vị quân chủ từng chinh chiến sáu nước mà lại bị thủ đoạn vụng về đó lừa phỉnh sao.

Lúc này Trần Hạo đánh rất uất ức, hắn điên cuồng chém đao, trong mắt Long Đế tức thì xuất hiện vô số đao ảnh, hóa thành một tấm

màn đao thiên y vô phùng, đến ánh sáng cũng không lọt qua được, bầu trời tối sầm lại.

Đột nhiên, mọi đao ảnh biến mất, một tia sáng vụt qua trong bóng tối, nhắm thẳng vào tim Long Đế.

"A!" Long Đế vung kiếm đỡ, thanh trường kiếm đó lại bị chấn bay trực tiếp, đao quang không hề dừng lại tiếp tục tiến tới.

May mà nhờ cú đỡ đó Long Đế kịp lùi lại, chỉ bị đao quang rạch một đường máu trên ngực, không trúng chỗ hiểm.

Long Đế thấy đao pháp của Trần Hạo lợi hại, không dám đánh cận chiến nữa, gầm lên một tiếng hóa thành hắc long bay lên trời.

Thấy vậy, Trần Hạo nhún chân, thi triển lôi pháp vũ dực đuổi theo.

Hồng Minh Đao trong tay tung ra đao cương vô tận, phát ra tiếng rồng ngâm, chém ngược từ dưới lên.

"Oanh!" Hắc long phun ra một luồng hỏa diễm, va chạm trực diện với đao khí, cả hai đồng thời tan biến.

Trần Hạo tung ra đủ loại chiêu thức đao pháp mạnh mẽ lao về phía Long Đế.

Thân hình hắn vọt thẳng lên cao rồi bất ngờ giáng đao xuống, toàn bộ pháp lực tập trung vào mũi đao, dù là Đại La Kim Tiên trúng phải cũng đừng hòng lành lặn.

Hắc long lại phun lửa, nhưng lần này chỉ làm chậm được tích tắc, mắt thấy sắp bị nhát đao toàn lực kia đâm trúng, trong cơn hoảng loạn nó quật đuôi ngang hông hắn.

Cú quật đó hất văng Trần Hạo đi, đồng thời cái đuôi rồng cũng bị chém đứt lìa.

Trần Hạo bị cú quật làm cho choáng váng, xương sườn gãy hàng

chục cái, các cơ quan nội tạng cũng bị chấn nát, nếu không có khả năng hồi phục biến thái thì e là hắn đã nằm đo đất rồi.

"Lão tử liều với ngươi!" Vừa chạm đất, Trần Hạo liền bật người dậy như tia chớp chém ngược trở lại.

Hắc long thảm thiết rơi xuống đất, biến thân thành một con quái thú khổng lồ, chân trước dậm mạnh khiến vô số cát đá bay về phía Trần Hạo.

Đồng thời trên mặt đất mọc lên vô số chông đá, tấn công cả trên không lẫn dưới đất, dù khả năng hồi phục của hắn có mạnh đến đâu cũng khó lòng chống đỡ được bấy nhiêu đòn đánh cùng lúc.

"Thừa cơ hội này lấy mạng ngươi!" Trần Hạo bất ngờ hạ xuống mặt đất, thong dong bước về phía Long Đế, tay vung đao nhẹ nhàng tả hữu.

Tốc độ đao trông không nhanh, nhưng phàm là đá hay chông đá nào chạm tới đều bị chém nát vụn.

Tiếp sau đòn tấn công bằng đá, con quái thú kia lao tới như một con bò tót điên cuồng.

Chắc có người sẽ thắc mắc, Trần Hạo biết đạo pháp cường đại cơ mà, sao lúc này lại ngốc nghếch dùng đao cận chiến?

Thực ra hoàn toàn có thể hiểu được, từ khi xuất đạo đến nay mọi thứ luôn nằm trong tầm kiểm soát của hắn, lần này chịu thiệt thòi lớn như vậy khiến gã Thiên Sư Liệt Hải này hoàn toàn nóng máu rồi!

"Hồng Minh Đao, trảm tận tất cả!" Trần Hạo nhìn luồng hoàng mang nhạt trên đầu con quái thú, cảm nhận được năng lượng hủy diệt kinh người trong đó.

Hắn không dại gì lấy thân mình ra thử, liền nhảy vọt lên cao rồi phóng Hồng Minh Đao ra.

Thanh đao mang theo đao cương đậm đặc, phá tan luồng hoàng mang đâm thẳng vào đầu Long Đế.

"A!" Long Đế thảm thiết gào lên, lập tức biến lại thành nhân hình, trên đầu vẫn cắm thanh đao.

Trần Hạo vẫy tay thu đao nhưng nó cắm quá chặt không rút ra nổi.

"Mạo phạm long tôn, chết đi!" Long Đế nghiến răng rút thanh đao ra, gầm lên một tiếng, những vết thương vừa rồi của hắn đã hồi phục hoàn toàn.

Hắn cầm lấy chính Hồng Minh Đao của Trần Hạo lao tới.

"Mẹ nó!" Trần Hạo quá rõ uy lực của Hồng Minh Đao, chửi thề một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy.

"Nhanh giết hắn đi, tôi sắp không chịu nổi nữa rồi!" Trần Hạo vừa bay qua Trường Thành đã nghe tiếng O'Connell hét lên.

Nhìn xuống dưới, hàng vạn binh mã dũng đã bò lên tường thành, sắp sửa vượt qua.

"Liều mạng thôi!" Trần Hạo bất ngờ quay lại, lao thẳng về phía Long Đế, tay bắt pháp quyết, thi triển Phá Sát Lệnh nghênh chiến với Hồng Minh Đao.

"Đương!" Hai bên toàn lực va chạm, kim quang của Phá Sát Lệnh lập tức tan vỡ, Long Đế cười lớn chém một đao về phía Trần Hạo.

Trên mặt Trần Hạo đột nhiên hiện lên nụ cười giễu cợt, hắn đưa tay phải ra đỡ.

Một tia thanh quang lóe lên, thanh kiếm của Long Đế mà hắn nhặt được lúc nãy bất ngờ xuất hiện trên tay.

Cùng lúc đó, Quách Lâm một tay cầm dao găm nguyền rủa, một tay cầm linh hồn của mẹ cũng xuất hiện sau lưng Long Đế.

Một màn giương đông kích tây phối hợp vô cùng ăn ý.

Một tiếng nổ vang lên, Hồng Minh Đao bị thanh kiếm trên tay Trần Hạo chặn đứng.

Đột nhiên Long Đế thảm thiết gào lên, sau lưng đã trúng chiêu, hắn không thèm để ý đến Trần Hạo nữa, quay người chém về phía Quách Lâm.

Chỉ có điều động tác đó vô cùng chậm chạp như đang giãy chết.

Trần Hạo nhân cơ hội đánh chó mù, giật lấy Hồng Minh Đao trên tay Long Đế rồi đâm một nhát xuyên tim hắn.

"A!" Long Đế không ngừng gào thét, ánh mắt không cam lòng nhìn trân trân vào Trần Hạo, một luồng nghiệp hỏa bốc lên từ dưới chân bao trùm lấy hắn.

Chương 570

Dần dần, hắn bị ngọn lửa đó thiêu rụi thành một đống nham thạch.

Hàng vạn binh mã dũng mất đi sự nương tựa từ pháp lực của Long Đế, mắt thấy sắp tan thành cát bụi theo gió bay đi.

Đột nhiên Trần Hạo lao về phía Long Đế, một quầng sáng màu đỏ sẫm bao phủ lấy hắn, không để sót một kẽ hở nào!

Trong lúc Trần Hạo hạ gục Long Đế, âm thanh hệ thống cũng vang lên trong não hải: [Đinh, chúc mừng túc chủ chém giết Long Đế, nhận được 10 vạn điểm thưởng.] [Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ bản sao nhận được nước suối Vĩnh Sinh, đồng thời tự tay giết chết Long Đế, nhận được đạo pháp 《Ngũ Hành Thuật》 sơ cấp, 1 thẻ Hộ Pháp Sứ Giả, không gian trữ đồ tăng thêm 20 mét khối.] Nhận được nhiều phần thưởng như vậy, Trần Hạo không chút do dự sử dụng ngay thẻ Hộ Pháp Sứ Giả cho Quách Lâm.

Tiếp đó, hắn cũng học luôn Ngũ Hành Thuật sơ cấp.

Khi thoát khỏi não hải, hắn thấy Quách Lâm đang nhìn mình đầy lo lắng.

Trần Hạo mỉm cười rồi ôm cô vào lòng an ủi.

Đang lúc ngọt ngào thì một giọng nói phá hỏng bầu không khí của hai người: “Anh Trần Hạo, cho tôi hỏi một chút, đám xác ướp bất động này là sao vậy?

Bọn họ chết rồi, hay mệt quá nghỉ ngơi thôi?” O'Connell khẽ hỏi.

Dù sao là người phương Tây, ông ta thực sự không hiểu những điều kỳ bí của phương Đông.

Từ việc Long Đế phục sinh cho đến vô số xác ướp hiện tại đã lật đổ hoàn toàn thế giới quan của ông ta.

May mà khả năng tiếp nhận của người phương Tây khá mạnh, nếu không e là O'Connell đã ngất xỉu từ lâu rồi!

Ông ta vẫn nắm chặt khẩu pháo, nhắm vào đám binh mã dũng đang đứng yên, vẻ mặt nghiêm trọng hỏi ý kiến Trần Hạo nhưng ánh mắt lại đầy sự tò mò!

"O'Connell, không cần để ý đến chúng nữa!

Lần này mọi người vất vả rồi, tôi có chút vàng ở đây, các bạn cầm lấy mà tiêu xài, coi như là bồi thường cho vụ này!

Số vàng này đủ cho mọi người tiêu xài trong mười mấy năm đấy!" Trần Hạo cười hào phóng lấy ra một đống vàng đưa cho họ, dù sao cũng là những người bạn đã cùng vào sinh ra tử.

Hơn nữa, vàng trong không gian của hắn tính bằng tấn, lần này lại nhận được quá nhiều lợi lộc, cho đi một chút cũng chẳng sao!

Sau đó Trần Hạo không nói chuyện nhiều với O'Connell nữa, cũng không cần thiết!

Trong sự cảm kích của gia đình bốn người họ, Trần Hạo đưa Quách Lâm quay lại trước mộ mẹ cô, bái tế lần cuối rồi trực tiếp trở về thế giới chính của Đạo Mộ.

Chuyến đi đến bản sao Long Chi Mộ của Trần Hạo tuy kéo dài một tuần nhưng trong mắt nhóm A Ninh thì chỉ như một cái chớp mắt.

Đặc biệt khi thấy hắn trở về bình an vô sự, lại còn dắt theo một mỹ nữ đúng như dự liệu, tám cô gái chỉ biết thở dài rồi nhiệt tình tiến đến trò chuyện với Quách Lâm.

Tuy Quách Lâm lúc mới đến bị choáng ngợp trước tám mỹ nhân

xung quanh, nhưng dưới sự chủ động của nhóm A Ninh, cô cũng nhanh chóng thích nghi.

Thấy các cô vợ chẳng ai thèm để ý đến mình mà cứ mải mê trò chuyện với Quách Lâm, Trần Hạo mỉm cười ngồi xuống một bên, mở bảng thuộc tính trong não hải ra: - Túc chủ: Trần Hạo - Tuổi: 24 - Thọ mệnh: 5355 năm (tạm thời) - Chiều cao: 1.85m - Nghề nghiệp: Thiên Sư Liệt Hải thuộc phái Liệt Hải - Điểm thưởng: 773,560 - Thần binh pháp khí: Hồng Minh Đao, Long Đế Kiếm, Bồ Đề Châu, Dao găm nguyền rủa, Gương đồng trấn yêu, Bỉ Ngạn Hoa, Chuông đồng lục giác (365 cái)... - Huyết mạch đặc biệt: Huyết mạch Thanh Long thượng cổ, Âm Dương Nhãn - Năng lực: Tinh thông lặn (năng lực bẩm sinh), Bế khí công, Tinh thông trung y, Tinh thông súng đạn, Tinh thông tiên pháp, Cổ võ Hình Ý Quyền, Tinh thông thôi miên, Tinh thông đa ngôn ngữ, Tinh thông giám định đồ cổ, Tinh thông điều khiển tàu thuyền... - Đạo thuật bí pháp: Lôi Pháp (Dương Ngũ Lôi), Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, Khai quang luyện bảo thuật, Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Vu Thần Quyển, Ngũ Hành Thuật (sơ cấp) - Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Đệ nhất thức Sát Phá Lệnh, Đệ nhị thức Phong Hỏa Lệnh, Đệ tam thức Truy Hồn Lệnh, Đệ tứ thức Địa Sát Lệnh, Đệ ngũ thức Sát Thần Lệnh, Đệ lục thức Tru Tiên Lệnh (thiếu một thức). - Mạc Kim bí thuật, Bàn Sơn bí thuật, Tá Lĩnh bí kỹ, Phát Khâu tuyệt kỹ, Câu Thi thuật... - Vật phẩm đặc biệt: Gỗ thần Côn Luân, Nước suối Vĩnh Sinh, Quan tài thạch tinh xanh, Nội đan dị thú, Nguyên Đan, Dưỡng Nguyên Đan, Ngọc trai vương, San hô cực phẩm, Giao Long Chiến Y... - Không gian trữ đồ: 185 mét khối (có thể nâng cấp) - Nhiệm vụ: Tạm thời không có.

Lần làm nhiệm vụ bản sao này, điểm thưởng nhận được 10 vạn, Quách Lâm sử dụng thanh kiếm của mẹ mình là Tử Viện, còn dao găm nguyền rủa và Long Đế Kiếm thì trở thành chiến lợi phẩm của

Trần Hạo.

Hắn còn có thêm pháp khí Bồ Đề Châu, học được Vu Thần Quyển và Ngũ Hành Thuật sơ cấp.

Huyết mạch Thanh Long liên tục tiến hóa giúp thực lực tăng vọt, thọ mệnh cũng tăng thêm hơn 3000 năm.

Hắn còn mang về được mấy chục thùng nước suối Bất Lão, sau này mấy loại đan dược bổ trợ có thể dẹp sang một bên.

Ngay cả không gian trữ đồ cũng tăng thêm 20 mét khối, nhưng quan trọng nhất là có được thẻ Hộ Pháp Sứ Giả để đưa Quách Lâm về thuận lợi.

Có thể nói, đây là một mùa thu hoạch siêu lớn của Trần Hạo!

Tối hôm đó, tại biệt thự của mình, tám cô vợ đã chuẩn bị một bữa tiệc đón gió vô cùng thịnh soạn cho Quách Lâm.

Trần Hạo cũng đem xâu Bồ Đề Châu mẹ Quách Lâm tặng đi khai quang lại rồi đưa cho cô.

Sau đó hắn đổi một quả Chu Quả cùng với nội đan dị thú còn sót lại tặng cho Quách Lâm.

Những thứ như Giao Long Chiến Y, súng đạn đặc chế, trang sức pháp khí khai quang từ san hô ngọc trai dưới đáy biển cũng là vật không thể thiếu.

Về phần thần binh, Quách Lâm đã có kiếm của Tử Viện nên không cần thiết, kiếm pháp của cô cũng vậy, dù sao cô cũng đã luyện kiếm cả ngàn năm rồi, so với Trần Hạo cũng chẳng kém là bao.

Cuối cùng, theo gợi ý của Quách Lâm, Trần Hạo tặng con dao găm nguyền rủa dư ra cho Doãn Nam Phong, để cô ấy cũng giống như Shirley Dương đi theo con đường dùng song đoản kiếm.

Còn về Long Đế Kiếm, hiện tại các cô vợ đều không có nhu cầu nên Trần Hạo giữ lại dùng.

Dù sao hắn không chỉ biết đao pháp mà kiếm pháp cũng cực kỳ tinh thông, khí thế của Long Đế Kiếm chắc chắn không kém Hồng Minh Đao là bao.

Cuối cùng, Trần Hạo đem nước suối Bất Lão ra cho tám cô vợ dùng để thực lực tiến thêm một bước.

Nếu không phải quy tắc thế giới này không cho phép tu luyện đạo pháp thì thực lực của những cô nàng hiệp nữ này chắc chắn sẽ còn mạnh mẽ hơn nhiều.

Sáng sớm hôm sau, nghe tin Trần Hạo có thêm vợ thứ chín, nhóm Hồ Bát Nhất đều kéo đến thăm chị dâu.

Đối với mấy người anh em cũ này, Trần Hạo đương nhiên không keo kiệt, mỗi người một chai nhỏ nước suối Bất Lão, khiến Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền, Trương Thiên Quan, Vương Bàn Tử cùng Tiểu Kim Nha và Vương Diệu đều nhận được lợi ích cực lớn.

Nhưng Trần Hạo chưa kịp vui mừng được mấy ngày thì nhiệm vụ hệ thống bất ngờ lại ập đến. [Đinh!

Hệ thống công bố nhiệm vụ, mời túc chủ chọn một trong các phó bản kịch tình dưới đây và phải hoàn thành độc lập.] [Hoàn thành nhiệm vụ có thể giúp tất cả Hộ pháp sứ giả của túc chủ có cơ hội tu luyện đạo pháp, đồng thời trong nhiệm vụ kịch tình tiếp theo, túc chủ có thể nhận được tùy chọn nhiệm vụ chung cực của thế giới Đạo mộ.] [Các thế giới kịch tình phó bản có thể chọn: 1.

Cương thi Tiên sinh, 2.

Cương thi Gia tộc, 3.

Chương 571

Tân Cương thi Tiên sinh, 4.

Nhất Mi Đạo nhân, 5.

Khu Ma Đạo trưởng, 6.

Cương thi Chí tôn, 7.

Âm nhạc Cương thi, 8.

Phi Châu Hòa thượng, 9.

Cương thi Đạo trưởng.] Trần Hạo liếc nhìn các tùy chọn thế giới nhiệm vụ, không vội vàng chọn ngay mà kinh ngạc hỏi: "Hệ thống huynh, nhiệm vụ kịch tình lần trước tuy kỳ quái nhưng ít ra vẫn thuộc về thế giới Đạo mộ.

Sao lần này lại làm hẳn một thế giới chuyên hàng yêu phục ma, cương thi thế giới thế này?

Chẳng lẽ A Ninh không thể tu luyện đạo pháp trong quy tắc thế giới này sao?

Sao bây giờ lại đột nhiên cho cơ hội?

Quan trọng nhất là, cái gọi là nhiệm vụ chung cực của thế giới Đạo mộ mà hệ thống huynh nói là cái quái gì?" Nhưng điều khiến Trần Hạo dở khóc dở cười là hệ thống Thần Tuyển vốn dĩ hỏi gì đáp nấy, lần này chỉ bắt Trần Hạo chọn có tiếp nhận nhiệm vụ hay không và chọn thế giới kịch tình.

Còn những câu hỏi kia đều bị một câu "tạm thời chưa thể cho biết" lấp liếm cho qua chuyện.

Bất lực, Trần Hạo lại liếc nhìn chín tùy chọn nhiệm vụ một lần

nữa, rồi dứt khoát chọn cái đầu tiên: 1.

Cương thi Tiên sinh.

Nguyên nhân đơn giản là vì trong chín lựa chọn, thế giới "Cương thi Tiên sinh" là đơn giản nhất.

Trần Hạo muốn biết sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống Thần Tuyển rốt cuộc sẽ bày ra trò gì.

Sau đó, Trần Hạo thu xếp toàn bộ trang bị bổ sung, dặn dò chín cô vợ một phen rồi trực tiếp bắt đầu xuyên không vào nhiệm vụ kịch tình "Cương thi Tiên sinh".

Nói đến bộ phim "Cương thi Tiên sinh", Trần Hạo vô cùng quen thuộc, từ nhỏ đến lớn có khi đã xem đi xem lại cả chục lần.

Bộ phim này đã dẫn đầu trào lưu phim cương thi, có thể coi là một tác phẩm kinh điển tuyệt đối.

Kịch tình đại khái kể về phú hào trong vùng là Nhậm phát tiên phụ năm xưa uy hiếp dụ dỗ mới có được một mảnh đất phong thủy bảo địa.

Theo chỉ điểm của thầy phong thủy, sau khi cha hắn hạ táng hai mươi năm phải làm lễ cải táng để làm lợi cho con cháu.

Đạo trưởng Cửu Thúc nhận lời giúp đỡ, khi mở quan tài ra thì thấy xác chết không hề thối rữa.

Cửu Thúc sinh nghi, lệnh cho đồ đệ là Văn Tài và Thu Sinh trông coi cẩn thận.

Đêm khuya, Nhậm phát bị cương thi giết chết, Văn Tài vì bảo vệ người trong mộng mà trúng thi độc, suýt chút nữa cũng biến thành cương thi.

Thu Sinh bị một nữ quỷ đa tình mê hoặc, Cửu Thúc niệm tình nữ

quỷ không có ác ý lại cứu Thu Sinh khỏi tay cương thi nên đã thả nàng đi.

Khi cương thi xông vào nhà Cửu Thúc định hại cháu gái của Nhậm phát, Cửu Thúc kịp thời chạy về, cùng đồ đệ Thu Sinh chế phục cương thi.

Do cương thi quá mạnh, hai người đối phó không xuể, ngay lúc Cửu Thúc thất thế, sư đệ là đạo sĩ đánh xe xác chạy tới, ba người hợp lực cuối cùng mới thiêu chết được cương thi.

Trong đó, kẻ duy nhất có chút thực lực có lẽ chỉ có con cương thi kia, còn nữ quỷ thì hoàn toàn không có uy hiếp.

Khi Trần Hạo tỉnh lại sau chuyến xuyên không, anh phát hiện mình đang đứng trong một con hẻm nhỏ.

Từ đầu hẻm nhìn ra, Trần Hạo có thể thấy rõ người đi đường.

Có người mặc trang phục cuối thời Thanh, có người lại để tóc ngắn hoặc ăn mặc kiểu Âu.

Trần Hạo biết rõ mình đã ở thế giới Cương thi Tiên sinh.

Nhưng hiện tại có một việc khiến anh bận tâm: Không có tiền!

Tuy trong không gian trữ vật có cả chục tấn vàng cùng vô số vàng bạc châu báu, nhưng để tránh rắc rối, không tiện dùng vàng làm tiền tệ trực tiếp.

Thế là Trần Hạo tùy tiện hỏi vài người qua đường, tìm đến một tiệm cầm đồ, dùng vàng đổi lấy một trăm đồng bạc trắng (đại dương), tiếp theo là đi tìm Nghĩa trang.

Nhìn trời đã sập tối, mặt trời lặn sau núi, anh vừa đi vừa hỏi thăm, xác định được phương hướng liền tìm tới.

Hơn nửa giờ sau, Trần Hạo cuối cùng cũng tìm thấy Nghĩa trang,

nhưng vừa bước vào cửa đã thấy buồn cười.

Chỉ thấy một nhà đầy hành thi đang nhảy loạn xạ, có hai người đang la hét né tránh khắp nơi.

Có một người mặc quan bào nhà Thanh, nếu không phải động tác không giống lắm thì thật sự có khả năng bị lầm thành cương thi.

Trần Hạo tâm niệm khẽ động, chẳng lẽ đây chính là cảnh tượng lúc kịch tình vừa bắt đầu sao?

Những hành thi này là khách hàng của sư đệ Cửu Thúc - Tứ Mục đạo nhân, bị Thu Sinh và Văn Tài nghịch ngợm làm tắt đèn dầu dẫn đến bạo động.

Thấy cảnh này, Trần Hạo không chút do dự lao lên, mục đích dĩ nhiên là nhân cơ hội này tạo mối quan hệ tốt với Cửu Thúc.

Anh không do dự, vận chuyển pháp lực trong người, vung kiếm chỉ, thi triển Trấn Thi Chú lao về phía đám hành thi.

Trần Hạo linh hoạt xuyên qua đám thi thể, thỉnh thoảng điểm một ngón tay là một con hành thi bị định thân.

Lúc này, tiếng kêu lớn của Văn Tài cũng làm kinh động đến Cửu Thúc và Tứ Mục đạo nhân, hai người thấy hành thi đầy nhà không khỏi giật mình.

Nhưng khi thấy một bóng người đang thong dong tự tại xuyên thoi giữa đám cương thi, họ không khỏi ngẩn ngơ. "Văn Tài, người đó là ai?" Tiện tay chế phục Thu Sinh đang đóng giả quỷ, Cửu Thúc hỏi.

Văn Tài lắc đầu: "Con không biết, người đó vừa mới từ ngoài cửa vào." Cửu Thúc gật đầu nói: "Chắc là đạo huynh đi ngang qua xin tá túc." Sau đó quay sang Tứ Mục đạo nhân: "Sư đệ, tôi cũng đi giúp một tay." "Được." Chỉ thấy hai người đều tăm tắp bắt quyết, vận pháp lực cùng lúc xuất thủ, nhưng điểm khác biệt duy nhất là Cửu Thúc đưa

ngón tay ra, còn Tứ Mục đạo nhân lại chỉ đưa nắm đấm.

Cửu Thúc nhìn nắm đấm của sư đệ, trong mắt hiện lên tia giận dữ, trừng mắt nhìn Tứ Mục một cái.

Tứ Mục đạo nhân ngượng ngùng cười, vội vàng đưa ngón tay ra, liếc nhìn về phía Trần Hạo, thấy anh không chú ý bên này mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: "May mà không bị mất mặt trước đồng đạo." Sự gia nhập của hai người khiến cuộc chiến thuận lợi hơn nhiều, chẳng mấy chốc đã chế phục được đám hành thi.

Tứ Mục đạo nhân tay chân lóng ngóng cùng Trần Hạo và Cửu Thúc dọn dẹp nốt, không vì thế mà bị thương vô ích.

Chương 572

Đánh xong thu công!

Cửu Thúc giao việc còn lại cho Tứ Mục đạo nhân, rồi tiến lại gần quan sát Trần Hạo.

Lúc nãy trong lúc chiến đấu không nhìn kỹ, giờ mới phát hiện Trần Hạo còn rất trẻ, mặc âu phục.

Trên mặt Cửu Thúc hiện lên vẻ kích động, vì ông phát hiện tu vi đạo pháp của Trần Hạo mạnh hơn ông gấp mấy lần!

Phải biết rằng hiện nay là thời mạt pháp, tư chất của ông vốn không tệ, được sư phụ tiền bối khen là tài năng, đạt được tu vi hiện tại cũng là chuyện của mấy chục năm khổ tu, nhưng so với tu vi hiện tại của Trần Hạo, đúng là không đáng nhắc tới.

Cửu Thúc kích động tiến lên chắp tay hỏi: "Đạo hữu không biết thuộc môn phái nào, từ đâu tới?

Xin hãy để tôi bày tỏ lòng hiếu khách." Trần Hạo cũng đang quan sát Cửu Thúc, thấy ông quả thực có vài phần giống Lâm Chánh Anh, không khỏi kinh ngạc.

Tuy nhiên anh đã sớm có đối sách cho tình huống này, nén kinh ngạc, cũng chắp tay cười đáp: "Đạo hữu khách khí rồi, tại hạ thật sự không biết sư phụ cụ thể là ai, tôi chỉ biết mình là truyền nhân đời thứ mười chín của Mao Sơn." Tổ sư gia của Mao Sơn tuy là Tam Mao tổ sư, nhưng người thực sự phát dương quang đại lại là Đào Hoằng Cảnh tổ sư thời Nam Lương, dĩ nhiên cũng có Cát Hồng, nhưng trải qua hơn một ngàn năm trăm năm, cụ thể là ai thì bây giờ cũng không ai rõ.

Trần Hạo dựa theo khoảng thời gian đó, tùy ý bịa ra một sư thừa, truyền nhân đời thứ mười chín là vừa đẹp. "Đời thứ mười chín?

Vậy chẳng phải ngang hàng với tôi sao?" Đối với lời của Trần Hạo, Cửu Thúc không hề nghi ngờ.

Đạo sĩ Mao Sơn có mặt khắp nơi trên đất nước, do tính chất nghề nghiệp đặc thù, mỗi năm không biết có bao nhiêu người để lại truyền thừa bên ngoài.

Cửu Thúc ngạc nhiên về bối phận của Trần Hạo, còn sư đệ của ông thì có chút... khó tin.

Thôi được, thực lực của Trần Hạo mạnh hơn Cửu Thúc, cũng không phải là không thể chấp nhận.

So với Cửu Thúc, Trần Hạo lại có chút ngạc nhiên vui mừng, không ngờ lý do bịa đại lại có tác dụng, đúng là đụng trúng rồi.

Thế là Trần Hạo trực tiếp "thấy sang bắt quàng làm họ", chắp tay với Cửu Thúc: "Sư đệ Trần Hạo, kiến quá sư huynh.

Sở thích lớn nhất của đệ là kết giao kỳ nhân dị sĩ, nghe danh trong trấn có một vị đồng môn là Cửu Thúc pháp thuật tinh thông cao cường, nên tiền bối đến làm quen, mong sư huynh chỉ giáo." Cửu Thúc nghe lời tâng bốc của Trần Hạo thì lập tức mặt mày hớn hở, cười ha hả nói: "Đâu có, đâu có, chỉ là mọi người yêu mến thôi.

Hai chúng ta đều là đồng môn, năm xưa tôi cũng học được chút bản lĩnh mọn ở Mao Sơn." Tứ Mục đạo nhân tiến lại gần, hậm hực xen vào: "Sư huynh, đệ không ở lại đây nổi nữa rồi." Lão trừng mắt nhìn Thu Sinh và Văn Tài: "Hai thằng nhóc con, dám lấy khách của ta ra làm trò đùa.

Nếu ở lại thêm hai ngày nữa chắc ta mất hết mối làm ăn mất." Cửu Thúc cũng cảm thấy mất mặt, trừng mắt nhìn hai đứa một cái rồi

áy náy nói với Tứ Mục: "Sư đệ, thật xin lỗi, yên tâm lát nữa huynh sẽ dạy dỗ chúng nó hẳn hoi." Lại nói với Trần Hạo: "Cũng để đạo hữu chê cười rồi." Tiễn Tứ Mục đạo nhân đi, Cửu Thúc chỉ mắng vài câu rồi cho hai đứa về nhà, có thể thấy Cửu Thúc là người rất bảo vệ người nhà.

Sau đó Trần Hạo cùng Cửu Thúc vào phòng trong luận bàn đạo pháp.

Đạo pháp của Cửu Thúc trong các phim cương thi chỉ ở mức trung bình, trong phim có thể thấy rõ.

Trong bộ phim này, Cửu Thúc chỉ là một đạo sĩ trông nghĩa trang.

Trần Hạo tuy có tu vi mạnh hơn nhờ hệ thống gia trì, nhưng kinh nghiệm đối địch so với Cửu Thúc vẫn còn khoảng cách.

Sau một hồi thảo luận đạo thuật, Trần Hạo thu được không ít lợi ích.

Cửu Thúc giảng về cách niệm chú thế nào để thi triển nhanh hơn, các mẹo nhỏ hoặc những điều cần lưu ý.

Cửu Thúc học đạo sớm hơn Trần Hạo rất nhiều, nên những kinh nghiệm và cách vận dụng tiểu pháp thuật khiến Trần Hạo không khỏi thầm bội phục.

Hai người không ngờ đã đàm đạo suốt một đêm mà không thấy mệt mỏi, Cửu Thúc vẫn hăng say, Trần Hạo vẫn hào hứng.

Nhưng đúng lúc đó, một tiếng gà gáy đã kéo hai người ra khỏi thế giới đạo pháp.

Trần Hạo và Cửu Thúc nhìn nhau cười, Cửu Thúc nói: "Không ngờ đã qua một đêm rồi, sư đệ đi nghỉ ngơi trước đi, lát nữa có người gặp tôi bàn công chuyện, đệ cũng đi theo, tôi đưa đệ đi nếm thử trà ngoại quốc." Từ khi Cửu Thúc "xác nhận" quan hệ sư huynh đệ, thái

độ của ông đã thay đổi rõ rệt.

Trần Hạo nghe vậy thì thầm cười, không khỏi nhớ tới cảnh hai thầy trò Cửu Thúc bị quê ở quán cà phê trong phim.

Nhưng miệng vẫn đáp: "Sư huynh, như vậy có vẻ không tiện lắm, dù sao người ta chỉ mời huynh." Cửu Thúc không vui: "Có gì không tiện?

Đệ có thể đi làm quân sư cho tôi mà." Sau đó đột nhiên chống cằm trầm tư, tiếp tục nói: "Sư đệ đã uống trà ngoại chưa?

Chắc là chưa đâu nhỉ." Rồi lại lầm bầm: "Lần này lại phải cho thằng Văn Tài theo cùng rồi." Trần Hạo đứng gần nên nghe rõ mồn một, trong lòng có chút cạn lời, mình còn chưa kịp đáp lời nữa.

Sau đó anh buồn bực cáo biệt Cửu Thúc, vào một gian sương phòng.

Nằm trên giường, Trần Hạo ngước nhìn trần nhà, nhẩm lại kịch tình một lượt, cảm thấy đại đa số chi tiết đều không quên mới thu hồi tâm trí.

Anh định ngủ một lát nhưng nhắm mắt lại phát hiện không có chút buồn ngủ nào, liền thở dài tự nhủ: "Chi bằng tu luyện một chút vậy." Thế là anh khoanh chân ngồi, tiếp tục tôi luyện pháp lực.

Tu luyện trong phòng một lúc, Trần Hạo thấy pháp lực lại tăng thêm một chút, tinh thần sảng khoái.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ, chỉ nghe Văn Tài gọi: "Trần đạo trưởng, đến lúc đi rồi." Trần Hạo vội đáp lời, mở cửa đi theo Văn Tài ra ngoài, hai người chào hỏi nhau rồi hướng về phía nhà hàng Tây.

Trên đường đi có không ít người chào hỏi, cũng thấy được nhân duyên của thầy trò Cửu Thúc.

Nhưng trong những lời đối thoại đó, mỗi khi nhắc đến Trần Hạo là lại kiểu: "Cửu Thúc, đi sớm thế, sau lưng là ai vậy?

Đồ đệ mới nhận à?" hoặc "Cửu Thúc chào buổi sáng, lại mới nhận thêm người làm à?".

Bản tính hóng hớt của người dân trỗi dậy, chẳng mấy chốc đã có một đám người vây xem, sau một hồi giải thích ríu rít, Cửu Thúc không khỏi ngượng ngùng cười với Trần Hạo, ánh mắt đầy vẻ áy náy.

Trần Hạo phẩy tay ra hiệu không để tâm, nhưng trong lòng thầm lầm bầm: "Chẳng lẽ mình trông giống nhân vật phụ lắm sao?" Đi được một đoạn, người hỏi cũng thưa dần, Cửu Thúc và Trần Hạo mới thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này Văn Tài nhìn bộ dạng của hai người, không nhịn được "phụt" một tiếng cười ra miệng.

Cửu Thúc trừng mắt: "Còn cười!" Văn Tài giật mình, vội lảng sang chuyện khác: "Sư phụ, con có thể không đi gặp Nhậm lão gia được không?" Cửu Thúc bực mình: "Sao vậy, con có thù oán gì với Nhậm lão gia à?" Văn Tài ngại ngùng nhìn hai người, cười nói: "Dạ không, con còn chẳng biết ông ấy mặt mũi ra sao.

Chỉ là từ nhỏ tới lớn con chưa uống trà ngoại bao giờ, sợ lát nữa làm chuyện nực cười khiến sư phụ mất mặt." Cửu Thúc đột nhiên dừng bước, khóe môi nở nụ cười nhưng ánh mắt đầy sát khí, nhìn Văn Tài nói: "Biết nghĩ cho thể diện của sư phụ là tốt, rất tốt.

Sợ mất mặt à?

Vậy không cần đi nữa." Văn Tài nghe nửa câu đầu còn đắc ý, tưởng được sư phụ khen, nhưng nửa câu sau đổi tông khiến nụ cười cứng đờ trên mặt.

Trần Hạo thầm cười, Cửu Thúc đúng là hẹp hòi, lại còn sĩ diện.

Hai người đi được một đoạn xa, Cửu Thúc đột nhiên nhớ ra gì đó, lầm bầm: "Mình cũng chưa uống trà ngoại, lỡ làm chuyện nực cười thì mất mặt lắm, không được, cứ để Văn Tài theo như cũ, có gì thì để nó thử trước." Ông đột ngột dừng lại, bảo Trần Hạo: "Sư đệ, tôi thấy cứ để Văn Tài theo đi, mắc công nó lại bảo tôi ích kỷ." Trần Hạo không khỏi ngẩn ngơ, sau đó thầm cười khổ, chẳng lẽ sư huynh tưởng đệ không nghe thấy huynh lầm bầm sao, nói giọng như thể đệ không cho Văn Tài đi không bằng, nhưng cũng chỉ đành gật đầu.

Chương 573

Cửu Thúc quay lại hét: "Văn Tài!" Văn Tài vốn chưa đi xa, đang ảo não vì lỡ lời, đột nhiên nghe tiếng gọi, tuy cách lớp người nhưng lọt vào tai như sấm nổ.

Hắn mừng rỡ nhảy cẫng lên, đáp lớn: "Con đây, con đây!" Hắn vội chạy tới trước mặt hai người, thu lại nụ cười: "Sư phụ gọi con ạ?" Cửu Thúc vỗ vai Văn Tài cười nói: "Ta thấy con cũng biết điều đấy, hôm nay ta cho con đi mở mang tầm mắt, nếm thử trà ngoại quốc." Văn Tài hớn hở đáp ngay: "Dạ được, dạ được!" May mà Trần Hạo đã xem phim này không dưới một lần nên mới nhịn được không cười phun ra, hai thầy trò này đúng là tấu hài.

Khoảng mười phút sau thì đến một tiệm cà phê, ba người bước vào thì bị một nhân viên phục vụ chặn lại.

Anh ta hỏi: "Xin hỏi ba vị đã đặt chỗ chưa?" Cửu Thúc có chút lúng túng, uống trà mà cũng phải đặt chỗ sao?

Ông lắc đầu: "Chưa có." Văn Tài nghiêm mặt hỏi: "Nhậm gia không đặt chỗ cho chúng tôi sao?" Phục vụ nghe thấy vậy lập tức đổi sắc mặt tươi cười: "Hóa ra là khách của Nhậm lão gia!

Mời đi theo tôi." Cửu Thúc thấy bộ dạng của Văn Tài thì không khỏi lườm một cái, rồi đi theo phục vụ.

Trần Hạo theo sát phía sau, trong lòng thầm nhớ tới cảnh hai thầy trò này bẽ mặt trong phim, không nhịn được cười thầm, hai người này vì sĩ diện hão mà làm ra không ít chuyện nực cười.

Chẳng mấy chốc phục vụ đưa họ tới trước mặt một người mập mạp mặc hoa phục, ba người chắp tay chào: "Nhậm lão gia." Nhậm lão gia cũng chắp tay đáp lễ: "Cửu Thúc." Sau đó nhìn sang Trần Hạo

hỏi: "Cửu Thúc lại mới nhận đồ đệ à?" Cửu Thúc vội xua tay nói: "Không phải, đây là sư đệ đồng môn của tôi, Trần Hạo." Nhậm lão gia thoáng hiện vẻ kinh ngạc, nhưng sau đó chắp tay tạ lỗi: "Hóa ra là Trần đạo trưởng, thất lễ, thất lễ." Trần Hạo cười đáp: "Không sao, Nhậm lão gia hiểu lầm là chuyện bình thường, lúc nãy cũng có khối người nhận lầm tôi là đồ đệ của sư huynh, chỉ tại tôi còn trẻ quá." Nhậm lão gia ha ha cười: "Trần đạo trưởng thật khiếu hài hước, mời ngồi." Ba người đáp lời rồi ngồi xuống, Cửu Thúc hỏi Nhậm lão gia: "Nghe nói lệnh thiên kim từ tỉnh thành về, sao không mời cô bé cùng đi?" Nhậm lão gia có chút buồn cười nói: "Cái con bé đó ấy à, vừa từ tỉnh thành về là học được cách trang điểm, giờ đang ở đâu đó dạy người ta kìa." Trần Hạo vừa nghe Nhậm lão gia nói xong, đã nghe thấy Văn Tài bên cạnh bĩu môi lầm bầm: "Trông ông giống cái bánh bao, con gái chắc cũng chẳng đẹp đẽ gì đâu." Lúc này Nhậm lão gia đột nhiên chỉ ra ngoài: "Con gái tôi tới rồi." Trần Hạo nhìn theo, thấy một bóng hồng mặc váy Tây đi tới.

Nhậm Doanh Doanh này quả thực rất xinh đẹp, dáng người thon thả, diện mạo thanh tú.

Văn Tài đã sớm có thành kiến nên không thèm để ý, chỉ liếc nhìn một cái rồi quay đi, nhưng ngay sau đó hai mắt đột nhiên sáng rực, quay đầu nhìn lại.

Khi Nhậm Doanh Doanh đến gần, Văn Tài không tự chủ được đứng dậy định bước tới, nhưng cuối cùng khựng lại.

Nhậm Doanh Doanh gọi Nhậm lão gia: "Ba ba." Nhậm lão gia chỉ Cửu Thúc: "Mau chào Cửu Thúc đi con." Nhậm Doanh Doanh chào theo lời ba, Nhậm lão gia lại giới thiệu: "Đây là Trần đạo trưởng." Nhậm Doanh Doanh kinh ngạc, đạo trưởng trẻ vậy sao?!

Cô bé không giữ kẽ, gọi: "Chào anh đạo trưởng." Sau đó ngồi

xuống cạnh Trần Hạo.

Cửu Thúc cảm thán: "Đã lớn thế này rồi sao." Nhậm lão gia cười gật đầu: "Dạ vâng." Văn Tài cúi đầu, ánh mắt nhìn chằm chằm, miệng vô thức nói: "To thật đấy." Giọng điệu vô cùng đê tiện.

Nhậm Doanh Doanh vô thức nhìn xuống ngực mình, hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến hắn nữa.

Trần Hạo thầm cạn lời, khả năng miễn dịch của tên này kém quá, liền âm thầm đá cho Văn Tài một cái.

Văn Tài đau điếng tỉnh táo lại, nhe răng trợn mắt ghé sát tai Trần Hạo hỏi nhỏ: "Trần đạo trưởng, sao anh đá tôi?" Trần Hạo trừng mắt: "Chú ý hình tượng, đừng làm mất mặt." Văn Tài nghe lời, liếc nhìn Cửu Thúc, rụt cổ vội đáp: "Dạ, dạ." Nhậm Doanh Doanh càng thêm coi thường, hai người tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu mà địa vị sao lại khác biệt thế này.

Lúc này phục vụ cầm thực đơn tới, Nhậm lão gia hỏi: "Uống gì đây?" Nhậm Doanh Doanh nhanh nhảu: "Cháu muốn Coffee." Cửu Thúc vội vàng âm thầm ghi nhớ cái tên này, lẩm nhẩm trong miệng.

Nhậm lão gia cũng gọi một tách cà phê, Văn Tài gọi một tách cà phê.

Đến lượt Cửu Thúc, ông học ngay tại chỗ: "Cho tôi một tách Offee." Trần Hạo bất lực, đúng là sĩ diện hão khổ thân.

Anh gọi một tách cà phê.

Lúc này Văn Tài ngại ngùng hỏi nhỏ Cửu Thúc: "Sư phụ, con không muốn uống cà phê, con cũng muốn uống Coffee có được không?" Cửu Thúc liếc nhìn Nhậm lão gia, cũng khẽ đáp: "Gọi rồi thì thôi đừng đổi nữa." Nhậm lão gia ngồi đối diện vờ như không nghe thấy gì, còn Trần Hạo và Nhậm Doanh Doanh thì không nhịn được mà

giật giật khóe miệng.

Hai thầy trò này đúng là một cặp thần nhân.

Nhậm lão gia lúc này hỏi: "Cửu Thúc, về chuyện cải táng cho tiên phụ, không biết ông đã chọn được ngày chưa?" Cửu Thúc nói: "Tôi thấy việc này nên cân nhắc kỹ, động không bằng tĩnh." Nhậm lão gia đắc ý cười: "Tôi cân nhắc kỹ rồi, năm xưa thầy phong thủy nói sau hai mươi năm nhất định phải cải táng, như vậy mới tốt cho gia đình tôi." Lúc này Văn Tài xen vào: "Lời thầy phong thủy không tin được đâu." Nhậm Doanh Doanh khinh khỉnh: "Vậy lời anh tin được chắc?" Văn Tài đắc ý quay sang Cửu Thúc: "Tất nhiên rồi." Nhưng hắn nhanh chóng tịt ngòi vì thấy trong mắt Cửu Thúc đầy sát khí.

Nhậm lão gia cũng ngắt lời con gái: "Chuyện người lớn trẻ con đừng xen vào." Cửu Thúc tiếp tục câu chuyện: "Vậy nếu đã thế, ba ngày sau tôi sẽ khởi công động thổ." Nhậm lão gia hỏi: "Vậy tôi cần chuẩn bị những gì?" Văn Tài lại xen vào: "Chuẩn bị tiền chứ gì." Cửu Thúc sắp bùng nổ đến nơi, trầm giọng hỏi: "Cần bao nhiêu?" Văn Tài không biết điều đưa một bàn tay ra nhưng chưa kịp đưa ra con số cụ thể thì đã bị ánh mắt của Cửu Thúc ép phải nuốt lời vào trong.

Trần Hạo thầm mặc niệm cho Văn Tài, thằng nhóc này vì muốn thể hiện trước mặt gái đẹp mà hy sinh nhiều quá, làm mặt mũi Cửu Thúc sắp mất sạch rồi.

Nhậm lão gia vội vàng giải vây: "Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ." Lúc này một phục vụ đến bên Nhậm lão gia nói: "Lão gia, Vương bách vạn tới rồi." Nhậm lão gia liền cáo từ Cửu Thúc và Trần Hạo để đi tiếp đón vị Vương bách vạn kia.

Những chuyện sau đó không cần nói cũng biết, Cửu Thúc và Văn Tài bị Nhậm Doanh Doanh xoay như chong chóng.

Cà phê nguyên chất và bánh tart trứng khiến hai người dở khóc dở

cười, còn Trần Hạo không bị ảnh hưởng, cứ tự nhiên ngồi một bên cười thầm.

Cuối cùng hai người cũng hiểu ra sau khi được Trần Hạo giải thích, mặt Cửu Thúc càng đỏ hơn.

Chẳng mấy chốc màn kịch hài hước về trà ngoại kết thúc, Cửu Thúc bàn bạc với Nhậm lão gia về việc động thổ, còn Văn Tài thì hớn hở chạy đi tìm Nhậm Doanh Doanh.

Hai ngày sau chính là ngày bốc mộ Nhậm lão thái gia, Văn Tài dậy từ sớm, Thu Sinh còn đến Nghĩa trang sớm hơn, hai người phân công chuẩn bị đủ thứ đồ.

Hương nến tính bằng xấp, trong tráp đầy đủ loại dài ngắn thô mảnh khác nhau.

Chuẩn bị khoảng một canh giờ, hai đứa cũng xong việc, Cửu Thúc gọi cả Trần Hạo ra nghỉ ngơi uống trà.

Một lát sau, người của Nhậm lão gia tới, quản gia cung kính nói: "Cửu Thúc, Nhậm lão gia bảo tôi đến chuyển đồ." Cửu Thúc đáp lời, gọi Văn Tài và Thu Sinh đi theo sau hướng về mộ tổ nhà họ Nhậm.

Bản tính hóng hớt của đàn ông vốn là truyền thống, việc dời mộ tổ mà có cả trăm người trong trấn kéo đến xem.

Lúc này Cửu Thúc mặc một chiếc đạo bào màu vàng hạnh, trên đầu đội đạo quan.

Đàn cúng được bày trước mộ Nhậm lão thái gia, Nhậm lão gia tiến lên cung kính thắp hương, sau đó nói với Cửu Thúc: "Cửu Thúc, năm xưa thầy phong thủy nói tìm được huyệt này rất khó, đây là một huyệt tốt." Cửu Thúc gật đầu: "Không sai, huyệt này gọi là 'Tinh Đình Điểm Thủy' (Chuồn chuồn chấm nước), dài ba trượng tư chỉ có ba xích dùng được, rộng một trượng ba chỉ có bốn xích có dụng, nên quan tài

không thể đặt nằm ngang, nhất định phải 'pháp tàng' (chôn đứng)." "Hay cho Cửu Thúc, đúng là như vậy!" Nhậm lão gia thấy Cửu Thúc nói không sai một ly so với thầy phong thủy hai mươi năm trước, không khỏi khen ngợi.

Văn Tài tò mò hỏi: "Sư phụ, 'pháp tàng' là gì?

Có phải kiểu táng của Pháp không?" Thu Sinh đứng bên cạnh cười thầm, Cửu Thúc trừng mắt nhìn Văn Tài: "Bớt mồm bớt miệng đi." Văn Tài bị mắng nên đành im re, không dám xen vào nữa.

Trần Hạo lúc này càng không dám khen ngợi bản lĩnh dạy đồ đệ của Cửu Thúc.

Nói không sai thì Văn Tài theo ông từ nhỏ mà chẳng hiểu cái quái gì, nhưng trình độ phá đám thì chắc chắn có thừa.

Nghĩ đến cảnh hắn chỉnh anh chàng đội trưởng cảnh sát trong nhà họ Nhậm là Trần Hạo lại không nhịn được cười.

Nhậm lão gia gọi mấy thanh niên trai tráng tới, hỏi Cửu Thúc: "Cửu Thúc, cúng bái xong rồi đã động thổ được chưa?" Cửu Thúc chắp tay sau lưng gật đầu: "Được rồi." Nghe lệnh Cửu Thúc, mấy người cầm dụng cụ lên trước mộ, dùng chân đạp đổ bia, dùng xẻng đào đất.

Đội trưởng cảnh sát A Uy thấy Thu Sinh đứng cạnh Nhậm Doanh Doanh thì ngứa mắt, vội chen vào đẩy Thu Sinh sang một bên.

Thu Sinh thấy vậy cũng không chấp, tiến lại hỏi Cửu Thúc: "Sư phụ, rốt cuộc 'pháp tàng' là gì?" Lần này Cửu Thúc không mắng Thu Sinh như mắng Văn Tài, chủ yếu vì Thu Sinh không nói nhảm lung tung.

Cửu Thúc làm vẻ cao thâm mạc trắc nói: "Là chôn đứng." Sau đó quay sang Nhậm lão gia hỏi: "Tôi nói đúng không?" Nhậm lão gia nhíu

mày: "Thầy phong thủy đó nói: 'Tiên nhân chôn đứng, hậu nhân nhất định sẽ phát'." Trần Hạo và Cửu Thúc nhìn biểu cảm đó đều hiểu ra, Cửu Thúc hỏi: "Vậy có linh không?" "Ngạch..." Nhậm lão gia ngập ngừng, mày nhíu chặt hơn, lắc đầu nói: "Hai mươi năm qua việc làm ăn của Nhậm gia càng ngày càng sa sút, tôi cũng không biết tại sao." Ông vừa nói vừa sầu não đi sang một bên.

Trần Hạo thầm cảm thán: "Tự tác nghiệt bất khả hoạt" (Tự mình gây nghiệp thì không sống nổi).

Cửu Thúc phân tích: "Tôi thấy thầy phong thủy đó có thù với nhà ông rồi." Rồi ông hỏi: "Lúc sinh thời tiên phụ không có xích mích gì với ông ta sao?" Nhậm lão gia đáp: "Mảnh đất này vốn của thầy phong thủy, sau đó tôi dùng tiền mua lại." Cửu Thúc nhìn chằm chằm hỏi: "Chỉ là dùng tiền mua thôi sao?

Có uy hiếp gì không?" Nhậm lão gia nghe vậy chỉ ngượng ngùng cười, không đáp lời.

Cửu Thúc hừ lạnh một tiếng: "Tôi thấy chắc chắn là có uy hiếp, nếu không ông ta tuyệt đối không hại người đến mức bảo đổ xi măng lên toàn bộ huyệt Tinh Đình Điểm Thủy này." Nhậm lão gia vội hỏi: "Vậy phải làm thế nào mới đúng?" Cửu Thúc chỉ vào ngôi mộ giải thích: "Đáng lẽ phải là 'tuyết hoa cái đỉnh', đầu quan tài không chạm được nước thì sao gọi là Tinh Đình Điểm Thủy nữa?

Chương 574

Ông ta còn chút lương tâm nên mới bảo sau hai mươi năm phải cải táng, hại nửa đời người chứ không hại cả đời, hại một đời chứ không hại mười tám đời." Trần Hạo nhận ra thái độ của Cửu Thúc với Nhậm lão gia đã không còn cung kính như trước, chuyện từ hai mươi năm trước đã ảnh hưởng đến cái nhìn của ông.

Nhậm lão gia lúc này tâm loạn như ma, nếu không nhờ buổi cải táng hôm nay và Cửu Thúc nói ra, chắc ông sẽ bị lừa cả đời.

Mấy thanh niên kia làm việc khá nhanh, lúc này nghe có người hô lớn: "Thấy rồi!" Mọi người đều vây quanh ngôi mộ.

Khi quan tài được nhấc lên đặt ở bãi đất trống, Cửu Thúc trầm giọng: "Nới dây đinh!" Sau đó quay sang đám đông dặn dò: "Các vị, hôm nay Nhậm công Uy Dũng lại thấy ánh mặt trời, ai tuổi ba mươi sáu, hai mươi hai, ba mươi lăm, bốn mươi tám, cầm tinh gà và trâu thì hãy quay mặt đi chỗ khác." Lời vừa dứt, một bộ phận người lập tức quay đi, Cửu Thúc nói tiếp: "Xong rồi, mở nắp!" Mấy thanh niên chuẩn bị mở quan tài thì dị biến xảy ra.

Chim chóc trong rừng như bị kinh động, vỗ cánh bay tán loạn, sau đó là tiếng quạ kêu thảm thiết.

Trần Hạo liếc nhìn Cửu Thúc, thấy ông đang nhíu mày trầm tư, dường như cảm thấy điềm chẳng lành.

Trần Hạo ghé sát hỏi: "Sư huynh, có thấy gì bất thường không?" Cửu Thúc khẽ đáp: "Đúng vậy, chim bay quạ kêu, đây là điềm báo chẳng lành." Lúc này quan tài đã mở, một luồng thi khí nồng nặc khuếch tán ra ngoài, khi thi khí tan đi để lộ xác chết bên trong, không hề có dấu hiệu thối rữa.

Cửu Thúc thấy vậy lòng càng trĩu nặng.

Cha con Nhậm gia khóc lóc quỳ lạy, Nhậm lão gia khóc: "Làm kinh động đến lão nhân gia, con thật bất hiếu." Nhưng không thấy một giọt nước mắt nào, dù sao cũng đã chết bao nhiêu năm rồi, đau buồn cũng đã nhạt phai, giờ chỉ làm theo tục lệ thôi.

Nhậm lão gia đứng dậy hỏi: "Cửu Thúc, huyệt này có dùng tiếp được không?" Cửu Thúc mắt không rời quan tài: "Tinh Đình Điểm Thủy đã điểm một lần, chắc chắn không điểm lại chỗ cũ được, huyệt này bỏ đi thôi." Nhậm lão gia lại hoảng loạn: "Vậy phải làm sao?" Ông nhìn chằm chằm Cửu Thúc, tha thiết mong đợi câu trả lời. "Tôi đề nghị hỏa táng." "Hỏa táng?

Không được!" Nhậm lão gia lập tức phản đối: "Sinh thời tiên phụ sợ nhất là lửa, tôi không thể làm thế được." Trần Hạo thầm cười sướng, đúng là một đứa con hiếu thảo, nhưng mình thích, không hiếu thảo sao mình hoàn thành nhiệm vụ được?

Cửu Thúc lúc này cũng thấy lời mình hơi đường đột, nhưng vẫn kiên trì khuyên giải: "Nhậm lão gia, không hỏa táng sẽ có rắc rối đấy." Nhậm lão gia vẫn kiên quyết: "Làm gì cũng được, nhưng không được hỏa táng.

Nghĩ cách khác đi." Cửu Thúc thở dài: "Được rồi, tối nay tạm để ở Nghĩa trang của tôi, ngày mai tôi sẽ tìm một ngôi mộ khác cho lão thái gia sớm được an nghỉ." Lời vừa dứt, đội trưởng A Uy hô một tiếng: "Đậy nắp quan tài khiêng về Nghĩa trang!" Mọi người bắt đầu rút lui.

Lúc này Cửu Thúc dặn Văn Tài và Thu Sinh đi thắp hương, sau đó kéo Trần Hạo đi tụt lại phía sau đoàn người, trầm giọng nói: "Sư đệ, lần này e là có rắc rối lớn rồi." Trần Hạo thầm nghĩ mình biết thừa, nhưng miệng vẫn giả vờ nghi vấn: "Nhậm lão thái gia có khả năng sẽ thi biến sao?" Cửu Thúc nhìn anh với vẻ tán thưởng: "Đúng vậy, chỉ

sợ ngay đêm nay sẽ thi biến." Trần Hạo nhíu mày: "Nhậm gia chắc chắn sẽ gặp chuyện, cương thi khi mới biến thành cương thi thật sự sẽ đi tìm hút ngụm máu đầu tiên của người thân, như vậy chúng ta phải canh chừng cẩn thận mới được." "Đúng vậy, Nhậm lão gia không chịu hỏa táng, chỉ còn cách dựa vào chúng ta thôi." Cửu Thúc trịnh trọng gật đầu.

Về đến Nghĩa trang, Trần Hạo được Cửu Thúc dẫn vào gian sau.

Hai người cung kính thắp hương trước họa ảnh tổ sư rồi ngồi xuống uống trà.

Đột nhiên hai tiếng kêu thất thanh từ xa truyền đến: "Sư phụ không xong rồi, không xong rồi!" Một lát sau, Thu Sinh và Văn Tài hớt hải chạy vào.

Cửu Thúc dựng lông mày mắng: "Cái kiểu gì mà hớt hơ hớt hải thế?" Văn Tài vội đưa mấy nén hương ra, thở không ra hơi: "Sư phụ, sư phụ nhìn xem." Mày Cửu Thúc vừa giãn ra lại nhíu lại, cầm nén hương thở dài: "Người sợ nhất 'ba dài hai ngắn', hương kỵ nhất 'hai ngắn một dài', vậy mà lại cháy thành thế này.

Ai, trong nhà thắp loại hương này chắc chắn có người mất, sư đệ, đêm nay hai chúng ta phải tập trung mười hai phần tinh thần mới được." Thu Sinh lúc này có vẻ không phục, kéo áo Cửu Thúc đi sang một bên nói nhỏ: "Sư phụ, cái anh Trần đạo trưởng này trông có khi còn chẳng lớn tuổi bằng con và Văn Tài, liệu có đáng tin không?

Con thấy kiến thức pháp lực của anh ta chắc gì đã thắng được con." Cửu Thúc thấp giọng mắng: "Thằng ranh con, mày tưởng ai cũng giống hai đứa bay chắc?

Từng này tuổi đầu rồi mà tu hành chẳng tới đâu, tu luyện mười mấy năm mới ngưng tụ được một tí pháp lực, thằng Văn Tài còn tệ hơn chỉ có nửa tí.

Tại sao ta phải gọi Trần Hạo là đạo trưởng, mày không hiểu à?

Chỉ khi tu vi đạt đến mức có thể độc lập một phương mới được xưng tụng là đạo trưởng.

Đồ ngốc!" Ông vẫn chưa hả giận, cốc đầu Thu Sinh một cái.

Thu Sinh đầy vẻ không tin nổi, nhìn chằm chằm Cửu Thúc: "Thật sao ạ?

Sư phụ không thấy hiện nay linh khí cạn kiệt, muốn thành tựu đạo pháp phải tích lũy qua năm tháng sao?" Cửu Thúc gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng luôn có một hai ngoại lệ, nếu thiên phú cực tốt thì không thể tính theo tuổi tác được.

Ta chưa nói với mày vì sợ mày mất tự tin, nhưng trước mắt có một người đấy.

Chỉ tính riêng tu vi hiện tại của Trần Hạo đã mạnh hơn ta gấp mấy lần rồi.

Sau này chắc chắn sẽ là một nhân vật cấp bậc tông sư." Sau đó ông vỗ vai Thu Sinh, ghé tai nói: "Đây là cơ hội đấy, lo mà nắm bắt." Thu Sinh dĩ nhiên hiểu ý Cửu Thúc, xưa nay nhân vật cấp tông sư ai chẳng là trưởng môn một phái?

Nếu giờ tạo được quan hệ tốt, sau này chắc chắn hưởng lợi cả đời.

Thế là hắn buông Cửu Thúc ra, đứng thẳng dậy, nói với Trần Hạo: "Sư thúc, thúc có uống trà không?

Để con đi rót." Cách xưng hô trực tiếp đổi từ Trần đạo trưởng sang Sư thúc khiến ba người còn lại đều ngẩn ra.

Cửu Thúc nhìn cảnh này cũng trợn mắt hốc mồm, trong lòng chưa kịp tiêu hóa, lẩm bẩm: "Thằng ranh này phản ứng nhanh thật đấy."

Văn Tài đứng bên hỏi: "Sư phụ, sư huynh ăn nhầm thuốc gì à?

Sao cử động kỳ quặc thế?

Bình thường có thấy nó kính trọng sư phụ thế đâu?" Cửu Thúc trừng mắt: "Toàn nói nhảm, biến ra chỗ khác." Trần Hạo lúc nãy đã nghe lỏm được không ít cuộc trò chuyện thì thầm của hai người, thầm cười không thôi.

Trở thành tông sư ư?

Cái lý tưởng đó nhỏ bé quá, mục tiêu của ta là thành tiên!

Nếu có thể, ta còn muốn làm một Tôn hầu tử đại náo Thiên cung cơ.

Lúc này Trần Hạo vô cùng tự tin, anh tin rằng với hệ thống Thần Tuyển, mọi giấc mơ đều có hy vọng thực hiện.

Văn Tài lại nhịn không được hỏi: "Sư phụ, câu nói lúc nãy là nói về nhà Nhậm lão gia phải không?" Cái thằng này đúng là miệng hùm gan sứa, lúc nào cũng nói mấy thứ lung tung không đâu vào đâu.

Cửu Thúc trừng mắt: "Chứ còn gì nữa." Văn Tài như trút được gánh nặng gật đầu: "Việc không liên quan mình thì không lo, việc không liên quan mình thì không lo." Hoàn toàn là bộ dạng vô tâm vô tính.

Cửu Thúc không thèm để ý đến hắn, nói với Trần Hạo: "Sư đệ, có kế sách gì không?" Trần Hạo trầm tư một chút rồi nói: "Kế sách thì không có, chỉ có thể trước khi tìm được mộ mới, tìm cách hạn chế nó rồi tính tiếp." "Ân, ai." Gương mặt Cửu Thúc lộ vẻ sầu muộn.

Lúc này Thu Sinh quay lại, tay bưng một tách trà, mặt cười tươi roi rói, cung kính dâng đến trước mặt Trần Hạo: "Sư thúc mời uống trà." Trần Hạo nhìn vào mắt Thu Sinh, chỉ đành mỉm cười nhận lấy, nói một câu: "Lát nữa ta sẽ uống." Sau đó anh bưng tách trà ở đó

nhưng không uống, lúc nãy uống trà rồi nên chưa thấy khát.

Thu Sinh gật đầu khom lưng đi sang một bên, miệng không ngừng khuyến khích: "Nhất định phải uống nhé, nhất định phải uống đấy." Biểu cảm và động tác vô cùng khoa trương, trông giả tạo vô cùng.

Trần Hạo nhịn không được cười ra tiếng, nhưng liếc thấy sắc mặt đen xì của Cửu Thúc nên đành cố nhịn lại.

Cửu Thúc nhìn không nổi nữa, hai tên đồ đệ này thật là mất mặt, khiến ta chẳng còn chút diện tích nào.

Bưng trà thì bưng đi, nhưng của ta đâu?

Ông bắt đầu thấy hơi hối hận vì đã nuông chiều Thu Sinh quá mức.

Đôi mắt mang theo sát khí quét qua hai người một cái, khiến cả hai cảm thấy như thời tiết đột nhiên trở lạnh, có một luồng khí lạnh chạy dọc thân thể.

Cửu Thúc ngữ khí hàm chứa tức giận nói: “Được rồi, hiện tại có một việc quan trọng đang đợi ta đi giải quyết đây.” Hai người giật mình, lập tức đứng thẳng tắp, không dám có chút động tác nhỏ nào.

Chương 575

Văn Tài sau đó hỏi: "Con không cần phải mạo hiểm chứ?

Việc không liên quan mình thì không cần lo, mỗi người có số cả mà." Thu Sinh cũng hỏi: "Việc gì vậy ạ?" Văn Tài thuận miệng đáp: "Sư phụ vừa tính ra Nhậm lão gia sắp gặp nạn rồi.

A...

Đình Đình!" Cái tên Văn Tài này thần kinh thô đến một cảnh giới nhất định, chuyện qua bao lâu rồi bây giờ mới phản ứng lại.

Thu Sinh ở bên cạnh châm chọc: "Không phải bảo việc không liên quan mình thì không cần lo, mỗi người có số cả sao?" Văn Tài cũng chẳng để ý, nói với Thu Sinh: "Ai, lời không thể nói như vậy, nếu cứu được mạng người trong mộng thì việc kết hôn chẳng còn là vấn đề nữa." Nói xong còn định chạy lên phía trước cầu xin Cửu Thúc và Trần Hạo nghĩ cách.

Thu Sinh kéo hắn lại: "Này." Văn Tài cũng gắt gỏng: "Gì?" "Cạnh tranh công bằng nhé." Cả hai nhìn về phía Cửu Thúc và Trần Hạo, Thu Sinh nói: "Sư phụ, sư thúc, hai người nghĩ cách đi." Trần Hạo mỉm cười nói: "Ta đã sớm nghĩ xong rồi, nếu không thì vác quan tài về đây làm gì." Văn Tài và Thu Sinh "ồ" lên một tiếng, hỏi: "Cái quan tài đó có vấn đề gì sao?" Trần Hạo đáp: "Quan tài thì không vấn đề gì, nhưng người chết bên trong mới là vấn đề lớn." Cả hai không hiểu, nói: "A, hai mươi năm rồi mà không thối rữa." Nói đoạn, cả hai đi tới bên cạnh quan tài, hợp lực mở nắp ra, ngay sau đó đều kinh hô một tiếng: "Oa, phát tài rồi." Cửu Thúc nhìn đặc trưng của thi thể, thần sắc căng thẳng nói: "Mau đậy nắp lại!" Sau đó ông trầm ngâm bảo: "Nhanh đi chuẩn bị giấy, bút, mực, dao, kiếm." Hai người nghe không

hiểu, có chút mờ mịt hỏi lại: "Dạ?" Cửu Thúc lườm hai người một cái, gắt: "Giấy vàng, bút lông đỏ, mực đen, dao phay, kiếm gỗ." Nhìn hai người đi chuẩn bị, Cửu Thúc có chút bất lực nói: "Hai cái thằng ranh này, tư chất kém cỏi, có lẽ cả đời này cũng chẳng thể thành đại sự được." Một lúc sau đồ đạc đã chuẩn bị xong, Cửu Thúc cầm một con gà, lấy máu gà.

Văn Tài lâu nay kiêm chức nội trợ, không khỏi xót xa nói: "Sư phụ lại dùng gà sao?" Nhưng sau đó thấy ánh mắt của Cửu Thúc, hắn liền ngoan ngoãn ngậm miệng, cười xòa nói: "Gà ạ." Không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Cửu Thúc tiên điều chế máu gà và mực tàu, bảo hai người đánh dấu dây mực lên quan tài, sau đó đi tới đi lui khoe khoang kiến thức: "Người phân người tốt người xấu, thi phân cương thi tử thi." Văn Tài cái miệng không bao giờ rảnh rỗi, Cửu Thúc vừa dứt lời liền xen vào: "Sư phụ, người không chỉ phân người tốt người xấu, còn phân đàn ông đàn bà nữa mà, phải không sư thúc?" Đáp lại hắn là ánh mắt đầy sát khí của Cửu Thúc.

Cửu Thúc quát: "Sư phụ nói chuyện mà dám chen mồm vào hả?" Trần Hạo cũng có chút buồn bực, tên này đang châm chọc mình à?

Cửu Thúc tiếp tục nói: "Nhậm lão thái gia sắp biến thành cương thi rồi." Bị Văn Tài làm gián đoạn hứng thú giảng giải, Cửu Thúc cũng không quá để ý, dường như đã quen rồi.

Thu Sinh hỏi: "Sao lại biến thành cương thi được ạ?" Văn Tài tiếp lời: "Nha, sao người lại biến thành người xấu được nhỉ?" Cửu Thúc nói: "Người sở dĩ biến thành người xấu là vì không có chí tiến thủ, xác chết sở dĩ biến thành cương thi là vì dư lại một hơi khí." Thu Sinh vừa đánh dấu dây mực vừa hỏi: "Dư lại một hơi khí?

Ý là sao ạ?" "Một người trước khi chết nếu có sinh khí, biệt khí,

muộn khí, sau khi chết đi sẽ có một hơi khí tụ lại ở cổ họng." Thực tế trước đó Cửu Thúc dường như chưa từng thấy cương thi thật, chỉ học lý luận từ cuốn Mao Sơn Bí Thuật, nếu không thì trong nguyên tác sau khi cương thi xuất hiện ông cũng không cần tra cứu sách lại.

Trần Hạo lúc này nói: "Nhanh tay lên, phải biết rằng cương thi nếu xuất hiện, kẻ đầu tiên nó cắn sẽ là người thân cận nhất.

Lúc đó Nhậm Đình Đình mà biến thành cương thi thì đừng có mà oán trách nhiều lời." Cả hai kinh hãi, lập tức cắm đầu làm việc.

Thu Sinh lúc này có lẽ đã bị nữ quỷ mê hoặc, cứ nghĩ mãi làm sao để theo đuổi Nhậm Đình Đình.

Cửu Thúc nói: "Sư đệ, chúng ta đi trước đi, kệ hai thằng ranh này." Sau khi hai người đi khỏi, Văn Tài khẽ hỏi Thu Sinh: "Này, sao phải gọi Trần đạo trưởng là sư thúc?" Thu Sinh cười bí hiểm: "Tôi theo cậu." Đêm khuya, Trần Hạo đang ngủ say thì nghe thấy một tiếng động nhỏ, anh mở mắt nhưng không hành động gì.

Anh biết Cửu Thúc chắc chắn đã đi kiểm tra, và cũng chắc chắn không thấy gì bất thường.

Tuy trên quan tài đã giăng đầy dây mực, nhưng quan tài bị chôn dưới đất mục nát hai mươi năm nên không còn chắc chắn, cuối cùng sẽ bị con cương thi kia phá tan.

Trần Hạo trong bóng tối cười hắc hắc, lẩm bẩm: "Kịch bản chuẩn bị đủ rồi, có thể buông tay hành động." Anh dần chìm vào suy nghĩ, cương thi đã xuất hiện, chỉ cần đợi nó tập kích Nhậm lão gia, biến thành một con cương thi thực sự mất hết tính người, rồi mình giải quyết là xong.

Trần Hạo đối với thực lực của mình vô cùng tự tin.

Gà gáy sáng, Trần Hạo còn đang ngủ thì Văn Tài đã gõ cửa: "Sư

thúc, mở cửa đi, sư phụ có việc cần tìm thúc." Tiếng gõ cửa dồn dập khiến Trần Hạo tỉnh giấc, anh mơ hồ mở mắt, ngáp một cái, dụi mắt cho tỉnh táo rồi ra mở cửa.

Thấy Văn Tài ở ngoài cửa với dáng vẻ khép nép, anh không khỏi ngạc nhiên.

Suy nghĩ một chút là hiểu ngay nguyên do, xem ra hiện tại hai anh em họ đều xem mình như một đối tượng đầy tiềm năng để dựa dẫm.

Anh cũng không để ý, hỏi Văn Tài: "Biết có chuyện gì không?" Văn Tài lắc đầu: "Không rõ lắm, chắc là chuyện tìm mộ địa?" "Ồ." Trần Hạo đã hiểu, chắc là vấn đề hạ táng Nhậm lão thái gia.

Anh cho Văn Tài đi trước, sau đó thu dọn phòng ốc, mặc quần áo rồi đi ra phòng khách, thấy Cửu Thúc đang xem một tấm bản đồ.

Đi tới trước mặt Cửu Thúc, anh hỏi: "Sư huynh đã tìm được nơi nào hợp thích chưa?" Cửu Thúc thấy Trần Hạo đến, gật đầu nói: "Không tệ, đã tìm được một huyệt tốt, đệ xem." Trần Hạo nhìn qua, thấy nơi đó gần như tương đồng với mộ huyệt cũ trong nguyên tác, không khỏi ngạc nhiên: "Đó là huyệt Tinh Đình Điểm Thủy (Chuồn Chuồn Đạp Nước), nơi đó ở đâu?" Cửu Thúc gật đầu: "Đúng vậy, là huyệt Tinh Đình Điểm Thủy, hôm nay ta sẽ đi thương thảo với Nhậm lão gia về việc hạ táng, sớm chôn cất cũng để người ta sớm yên tâm." Trần Hạo tuy trong lòng không quá đồng tình nhưng bề ngoài vẫn gật đầu phụ họa: "Đúng vậy." Sau đó bốn người, bao gồm cả nhóm Thu Sinh, đều đi tới Nhậm phủ.

Người hầu dẫn họ vào đại đường, thấy Nhậm lão gia đang uống trà cùng đội trưởng cảnh sát A Uy.

Nhậm lão gia thấy mấy người đến liền bỏ mặc A Uy mà đón tiếp, hỏi thăm: "Cửu Thúc, Trần đạo trưởng đến rồi, không biết có chuyện gì không?" Nhóm Trần Hạo chào lại, Cửu Thúc nói: "Nhậm lão gia,

hôm nay tôi đến để bàn bạc với ông về chuyện mộ huyệt." Nhậm lão gia cười ha ha, khách khí nói: "Vậy chúng ta lên lầu bàn đi, Trần đạo trưởng, Cửu Thúc, mời lên lầu." Trần Hạo và Cửu Thúc liền đáp: "Không cần khách khí." Ba người để những người còn lại dưới lầu, đi lên tầng hai.

Sau khi Nhậm lão gia dặn người hầu pha trà, ông nóng lòng hỏi: "Cửu Thúc, không biết cái huyệt đó so với huyệt Tinh Đình Điểm Thủy trước kia thì thế nào?" Dù sao chuyện này quan hệ đến vận thế của hậu nhân nên ông rất quan tâm.

Cửu Thúc mỉm cười nói: "Nhậm lão gia có còn nhớ tôi từng nói huyệt Tinh Đình Điểm Thủy không thể điểm ở cùng một chỗ không?" Nhậm lão gia không hiểu ý gì nhưng vẫn gật đầu: "Tự nhiên nhớ rõ, hôm qua Cửu Thúc đã nói điểm này điểm nọ, không thể cùng một vị trí." Cửu Thúc nói: "Đúng vậy, cho nên tôi đã xem xét địa hình xung quanh, hiện tại cái huyệt đó nằm ở một bãi đất hoang cách mộ cũ không xa, chỉ chờ chọn ngày lành tháng tốt là có thể hạ táng." Dù sao huyệt Tinh Đình Điểm Thủy cũng là một huyệt rất tốt, còn được gọi là 'Tiềm Long Huyệt'.

Tiền nhân táng ở đây thì con cháu nhất định gia tài hưng vượng, phú quý lâu dài.

Nếu không phải lão phong thủy kia tâm địa bất lương, thì có lẽ bây giờ Nhậm gia đã giàu nứt đố đổ vách rồi.

Cửu Thúc lúc này đột nhiên đổi giọng: "Nhưng nhất định phải hỏi rõ xem đất đó của nhà ai, không được uy hiếp người ta đâu đấy." Nhậm lão gia vội vàng đáp ứng, có chút xấu hổ nói: "Sẽ không, sẽ không." Đột nhiên dưới lầu truyền đến tiếng hét thất thanh của Nhậm Đình Đình.

Sắc mặt Nhậm lão gia biến đổi, bỏ mặc hai người mà chạy xuống

lầu.

Trần Hạo và Cửu Thúc cũng không dừng lại, vội vàng theo sát.

Ở cầu thang, họ thấy Nhậm Đình Đình đang chạy nhanh lên, phía sau là A Uy đang như phát cuồng, định cởi sạch quần áo.

Nhậm Đình Đình chạy đến bên Nhậm lão gia, nắm chặt cánh tay ông như một con thú nhỏ bị kinh sợ, hoảng loạn kêu lên: "Ba ba, cứu mạng với!" Sắc mặt cô trắng bệch, sắp khóc đến nơi.

Nhậm lão gia tức đến nỗi trợn trừng mắt, lộ ra lửa giận và sự khó tin.

Tên A Uy này lẽ nào vì ta không đồng ý cho nó quen Đình Đình mà định dùng biện pháp mạnh sao?

Lúc này A Uy đang ôm lấy lan can, thân thể không tự chủ được mà lắc qua lắc lại, mặt mày đau khổ, mếu máo nói: "Biểu di phu, con chỉ uống trà thôi mà." Xem ra hắn bị đả kích không nhỏ.

Trần Hạo và Cửu Thúc biết ngay đây là trò quỷ của Văn Tài và Thu Sinh, hai người bọn họ đang chạy ra ngoài cửa lầu.

Thấy Thu Sinh đang lén lút thò đầu ra nhìn, còn Văn Tài thì đang cởi trần ôm đống quần áo đứng phía sau.

Cửu Thúc trong lòng nổi giận, trợn mắt sắp phát hỏa.

Thu Sinh thấy biến liền chạy trước, còn Văn Tài bị Cửu Thúc tóm gọn.

"Hai cái thằng ranh con này tịnh gây họa." Cửu Thúc vận một tia pháp lực đấm vào bụng Văn Tài khiến lá bùa văng ra, rồi xách tai hắn lôi về nghĩa trang.

Văn Tài kêu đau: "Sư thúc cứu mạng!" Trần Hạo coi như không nghe thấy gì, thong dong vừa đi vừa ngắm nhìn xung quanh.

Nhậm lão gia không rõ chân tướng cũng đang bốc hỏa, một mặt an ủi con gái, một mặt quát hỏi A Uy.

Về đến nghĩa trang, Cửu Thúc định xử lý hai tên này, nhưng hai đứa nó cũng lanh lợi, không đời nào ngồi chờ chết.

Vừa vào phòng khách, Cửu Thúc chưa kịp mở miệng thì Thu Sinh đã dâng trà, lúc này hai đứa chúng nó còn siêng năng gấp bội ngày thường.

Thu Sinh lấy cớ đi giúp việc rồi lẻn mất, Văn Tài cũng mượn cớ đi nấu cơm rồi chạy biến, khiến Cửu Thúc chỉ biết lắc đầu.

Sau khi Văn Tài chuẩn bị cơm tối xong, ăn cơm rồi đi ngủ trưa.

Chương 576

Kết quả không lâu sau, trong phòng để quan tài ở nghĩa trang, con cương thi lại một lần nữa không yên phận.

Hôm qua bị dây mực máu gà làm bị thương, nó đã rút kinh nghiệm không dùng tay bẩy nắp quan tài nữa, mà dùng sức rung lắc điên cuồng.

Cái quan tài mục nát hai mươi năm dưới lòng đất không chịu nổi gánh nặng, phát ra tiếng kêu "chi chi" khó nghe.

Cương thi dần tăng thêm sức lực, tiếng kêu càng lúc càng lớn, cuối cùng "rầm" một phát, quan tài tan tành.

Một hình ảnh cương thi kinh điển trong quan phục nhà Thanh đứng thẳng tắp dậy từ đống đổ nát.

Nó nhảy từng bước ra khỏi nghĩa trang, đi thẳng hướng về phía Nhậm phủ.

Thực tế Cửu Thúc và Trần Hạo đều chú ý đến tình hình bên kia, nhưng Cửu Thúc cứ ngỡ Văn Tài ngủ mơ đạp lung tung, còn Trần Hạo thì căn bản không định ra tay ngăn cản.

Với thực lực tu vi hiện tại, các giác quan của Trần Hạo vô cùng mẫn cảm, huống chi anh còn cố ý lưu ý tình hình phòng để xác.

Khoảnh khắc cương thi thoát ra, anh đã cảm nhận được, biết rõ nó sẽ đi giết Nhậm lão gia nhưng anh không cử động.

Bởi vì nếu con cương thi này không giết Nhậm lão gia, nó sẽ không biến thành cương thi thực thụ, mà như thế Trần Hạo sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ.

Trần Hạo tuy không phải người xấu, nhưng tuyệt đối không phải

loại "thánh mẫu".

Anh không vĩ đại đến mức vì một người không liên quan mà làm nhiệm vụ thất bại, huống chi đây chỉ là một nhân vật trong phim.

Từ lúc học được pháp chú đạo thuật, anh đã biết người sau khi chết thường lưu lại ký ức, trong đó lưu lại nhiều nhất là về người thân.

Cho nên khi người chết biến thành cương thi, kẻ đầu tiên nó tấn công thường là người thân.

Sau khi giết được người thân, con cương thi đó mới hoàn toàn quên đi nhân tính, thi tính sẽ chiếm lấy tất cả, rồi đi làm loạn hại người.

Ngày hôm sau, một tin tức chấn động toàn thị trấn nhanh chóng lan ra: Có án mạng!

Người chết chính là người có tiền có thế nhất trấn – Nhậm lão gia!

Trần Hạo, Cửu Thúc nghe tin đều tỏ ra kinh ngạc (Trần Hạo giả vờ), mấy người nhanh chóng chạy khỏi nghĩa trang, hướng thẳng Nhậm gia.

Lúc này trước cửa Nhậm gia đã có không ít người đứng xem, chen vào đám đông vào đại sảnh, thấy thi thể Nhậm lão gia đang đặt giữa sảnh, tất cả những người có uy tín trong trấn đều có mặt.

Nhậm Đình Đình gục bên cạnh khóc nức nở, đội trưởng A Uy đang an ủi.

Cửu Thúc tiến lên, vén tấm vải trắng phủ thi thể, kiểm tra xong lập tức xác nhận là bị cương thi giết.

A Uy vội ngăn cản: "Này này, đừng có động lung tung." Cửu Thúc

ừ một tiếng, gọi hai đồ đệ ra một góc, thấp giọng dặn dò: “Hai đứa mau về nghĩa trang xem thi thể Nhậm lão thái gia còn đó không!” Hai người nhận lệnh vội chạy về nghĩa trang.

Lúc này một vị trưởng lão hỏi A Uy: “Uy thiếu gia, Nhậm lão gia bị hung khí gì giết vậy?” A Uy ngẩng đầu, dáng vẻ đương nhiên nói: “Chắc chắn là bị súng bắn chết.” Cửu Thúc ở bên cạnh không cho là đúng, hỏi ngược lại: “Phát súng nào cũng trúng vào cổ sao?” A Uy nghe vậy liền ngẩn ra, lập tức đổi giọng: “Ồ, kẻ sát nhân là một võ lâm cao thủ, lại giỏi phóng phi tiêu, hắn đã phóng ra một loại... loại...

Cửu Tử Liên Hoàn Kim Tiền Tiêu mới giết được Nhậm lão gia.” Cửu Thúc cười khinh miệt hỏi: “Tiêu đâu rồi?” A Uy lúc này bắt đầu tức giận, bị người khác phản bác làm mất mặt giữa chừng khiến hắn bực bội.

Hắn đanh mặt nói: “Này, đừng có cản trở tôi tra án.

Thông minh quá nhỉ, vậy ông nói xem ông ấy chết thế nào?” Cửu Thúc nhìn thi thể, dùng hai tay khoa khua nói: “Theo tôi, là bị móng tay đâm chết.” Trong lúc nói chuyện, A Uy bị đôi bàn tay của Cửu Thúc thu hút, Cửu Thúc cũng thuận theo ánh mắt nhìn xuống, thấy móng tay mình hơi dài, thần sắc căng thẳng vội rụt tay lại.

Nhưng A Uy đã chộp được, vốn đang oán hận Cửu Thúc nên sao có thể bỏ qua cơ hội này, hắn cao giọng chỉ tay nói: “Ồ!

Bị móng tay đâm chết!

Vậy nhất định phải là người có móng tay dài mới làm được.

Các vị hương thân phụ lão, có ai móng tay dài không?” Cửu Thúc tự đào hố chôn mình vì thói quen để móng tay dài.

Những bậc cao niên xung quanh đều nhìn lại bàn tay mình, tâm hạ kinh hãi vội vàng giấu đi, lắc đầu lia lịa để tránh tai bay vạ gió.

A Uy hăng hái ra lệnh: “Bắt lấy cho ta!” Sau đó hắn ngồi xuống bên cạnh Nhậm Đình Đình, bộ mặt trầm trọng nói: “Biểu muội, bắt được nghi phạm rồi, biểu ca nhất định sẽ báo thù cho biểu di phu.” Nhậm Đình Đình lau nước mắt, nghẹn ngào khuyên: “Biểu ca, nhất định phải điều tra rõ ràng, đừng làm oan người tốt.” A Uy xua tay, tự tin bảo: “Đương nhiên, đương nhiên rồi.” Sau đó hắn ra lệnh cho đàn em mang xác về, rồi liếc Cửu Thúc một cái: “Để tôi cho ông mỗi ngày được nhìn thấy hắn, xem ông có chịu khai không.” Mấy tên cảnh sát áp giải Cửu Thúc đi.

Đến bước này Trần Hạo cũng không ngăn cản, vì anh biết Cửu Thúc sẽ không sao.

Lúc này Văn Tài và Thu Sinh chạy tới, thở không ra hơi, đứa này một câu đứa kia một câu: “Sư phụ, quan tài... tan nát rồi... thi thể... không thấy nữa.” Chưa kịp nhìn rõ tình hình của Cửu Thúc, hai đứa lại kinh hãi: “Sư phụ!” A Uy bước tới giữa mấy người, tiếp lời: “Bị bắt rồi.” Hai đứa nghe xong định động thủ: “Cái gì?!” Trần Hạo vội can ngăn: “Đừng động thủ, có gì từ từ nói.” Sau đó anh quay sang hỏi A Uy: “Đội trưởng, tôi có thể nói mấy câu với Cửu Thúc không?” A Uy khinh khỉnh: “Nói nhanh đi, mau mà trăng trối cho xong.” Mấy người đi ra một góc, Cửu Thúc lập tức dặn Trần Hạo: “Sư đệ, cương thi đã thoát ra, chỉ e tối nay nó sẽ làm hại Nhậm tiểu thư, tất cả trông cậy vào đệ.” Không đợi Trần Hạo đáp lời, ông quay sang Thu Sinh: “Thu Sinh, tối nay mang theo đồ nghề.

Nhậm lão gia bị cương thi giết, thi độc nhập tâm cũng sẽ biến thành cương thi, ta sẽ đối phó hắn ở trong ngục.

Nếu có gì không hiểu thì hỏi sư thúc, đệ ấy sẽ chỉ bảo.” A Uy đợi đến sốt ruột, quát lớn: “Xong chưa, đi thôi!” Cửu Thúc vội đáp: “Xong rồi, xong rồi.” Rồi hạ thấp giọng dặn một câu: “Mau đi đi.” A Uy túm lấy Cửu Thúc, khoác vai nhìn ba người Trần Hạo: “Đủ rồi, có gì lên

phần mộ mà nói.” Nhìn điệu bộ đó, hắn chắc chắn định chỉnh Cửu Thúc một trận ra trò.

Nhìn Cửu Thúc bị đưa đi, hai người quay sang Trần Hạo, Thu Sinh hỏi: “Sư thúc, tiếp theo phải làm sao ạ?” Trần Hạo thấy buồn cười nhìn hai đứa: “Làm sao?

Lúc nãy sư phụ các cậu chẳng nói rồi đó, về chuẩn bị đồ nghề đi.” Nói xong anh tự mình rời khỏi Nhậm trạch.

Thu Sinh và Văn Tài nhìn nhau rồi vội vã chạy theo.

Về đến nghĩa trang, Trần Hạo dặn Thu Sinh chuẩn bị dây mực, bùa vàng, máu gà cho Cửu Thúc.

Sau đó anh vào phòng chuẩn bị cho nhiệm vụ của mình.

Không do dự, anh dẫn theo Văn Tài tới Nhậm trạch.

Thời gian trôi nhanh, trời dần tối hẳn.

Nhưng xung quanh vẫn im lìm không một tiếng động.

Trần Hạo biết nửa đêm cương thi mới tới nên không quá để ý, tìm một chỗ thoải mái nằm ngủ.

Văn Tài nhìn anh mà trợn mắt hốc mồm, thầm khâm phục: Lúc này mà cũng ngủ được!

Trần Hạo không biết đã ngủ bao lâu, một tiếng đổ vỡ cực lớn khiến anh giật mình tỉnh giấc.

Chương 577

Anh bật người đứng dậy, thấy một bóng người mặc quan phục nhà Thanh, mặt đầy thịt thối đang nhảy từ cửa chính vào nhà.

Người trong nhà loạn hết cả lên, bỏ chạy tán loạn.

Cuối cùng chỉ còn Nhậm Đình Đình và Văn Tài đang trốn phía sau.

Trần Hạo xốc lại tinh thần: Cương thi tới rồi!

Văn Tài sợ phát khiếp, gào lên: "Sư thúc cứu mạng, cứu mạng!" Trần Hạo không nói nhiều, nhảy một cái tới cửa chính, một chân đạp thẳng vào bụng cương thi, đồng thời hét với Văn Tài: "Văn Tài mau đưa Nhậm tiểu thư đi trốn, ở đây có ta lo!" Nghe tiếng Trần Hạo, Văn Tài mới phản ứng lại, vội kéo Nhậm Đình Đình đi tìm chỗ trốn.

Con cương thi trúng một cước của Trần Hạo, lực đạo mạnh mẽ khiến thân thể đồng da sắt cốt của nó lùi lại mấy mét.

Nó nổi giận, không thèm để ý Nhậm Đình Đình nữa mà lao thẳng về phía Trần Hạo.

Nhưng đầu óc cương thi không nhạy bén, đánh nhau chỉ biết dùng sức trâu, chẳng có kỹ xảo gì nên Trần Hạo đối phó khá dễ dàng.

Con cương thi trong thế giới này chỉ thuộc loại bình thường, tu luyện mới hai mươi năm, chưa thành khí hậu gì lớn.

Nhìn cương thi lao tới, Trần Hạo cầm đao, khóe miệng lộ vẻ cười lạnh, pháp lực trong người vận chuyển cấp tốc.

Ngay sau đó, Hồng Minh Đao bộc phát ra một đạo đao cương màu xanh biếc chém thẳng vào cương thi.

Con cương thi nhỏ bé này chẳng kịp phản ứng, nháy mắt đã bị

Trần Hạo chém rụng một cánh tay!

Lúc này bên ngoài đột nhiên đèn đuốc sáng trưng, hóa ra Cửu Thúc đã dẫn người của cục cảnh sát tới.

Đại đội quân mã cầm đuốc xông vào, A Uy đi đầu thấy con cương thi bị thương nặng thì mặt cắt không còn giọt máu, thét lên một tiếng rồi lùi ra còn nhanh hơn lúc vào.

Cương thi bị đòn đau, lúc này không màng đến lũ cảnh sát cầm súng mà định chạy ra cửa chính.

Cửu Thúc sao có thể để nó toại nguyện, ông cùng Thu Sinh giăng dây mực quất vào người cương thi, một tiếng "chát" vang lên kèm theo ánh lửa, sức mạnh trừ tà của dây mực máu gà đánh bật nó ra xa mấy mét.

Đường cùng không lối thoát, cương thi bất ngờ nhảy vọt lên lầu, hướng về phía các gian phòng bên trong.

Trần Hạo giật mình, đó là hướng Văn Tài và Nhậm Đình Đình vừa chạy.

Quả nhiên tiếng kêu cứu của Văn Tài vang lên: "Sư phụ, sư thúc cứu mạng!" Trần Hạo vừa chạy tới đó vừa hét lớn: "Mau nín thở, cương thi chỉ dùng khứu giác để cảm nhận bên ngoài thôi!" Trần Hạo vừa dứt lời, tiếng thảm thiết của Văn Tài lại vang lên: "Con không nín được, nó đang túm lấy con đây này!" Trần Hạo tìm đến một căn phòng khách, đạp tung cửa thì thấy cương thi đang dùng móng vuốt túm chặt lấy Văn Tài, cái đầu sắp ngoạm vào cổ hắn.

Nhậm Đình Đình đang cầm một cái chân bàn gõ liên tục vào người cương thi.

Nhưng với chút sức lực của cô thì chẳng có tác dụng gì, con cương thi không thèm để ý.

Thấy Văn Tài bị thương là chuyện đã định, nhưng không thể trì hoãn nữa, nếu không cứu ngay thì hắn sẽ bị hút cạn máu.

Anh dậm chân lấy đà, trong chớp mắt đã áp sát sau lưng cương thi, tung một cước.

Cương thi trúng đòn đau, dùng sức ném Văn Tài trong tay về phía Trần Hạo.

Đòn này không chỉ chặn Trần Hạo mà còn cản cả Cửu Thúc đang ở ngoài cửa.

Con cương thi có lẽ biết nếu không chạy thì sẽ mất mạng ở đây, nên nó không tìm lối thoát bình thường nữa mà nhảy vọt qua cửa sổ, đâm vỡ kính lao xuống dưới, nháy mắt đã biến mất.

Trần Hạo cảm thấy hơi buồn bực, kịch bản thật sự không thể thay đổi sao?

Nhưng sau đó anh bỏ qua, đỡ Văn Tài đang bị thương đi xuống lầu.

A Uy cởi trần, trên ngực có chữ "Gian" (do bị Cửu Thúc chơi khăm trong ngục) chạy tới hỏi han: "Cửu Thúc, Trần đạo trưởng, con cương thi đó chết chưa?" Thấy mấy người lắc đầu, hắn hơi thất vọng, nhưng rồi lại căng thẳng nhìn quanh: "Vậy giờ nó đâu rồi?" Trần Hạo cười nhẹ: "Đừng lo, nó bị thương nặng chạy trốn rồi." A Uy lập tức thở phào, rồi nhìn thấy Văn Tài đang yếu ớt liền hỏi: "Văn Tài sao vậy?" Cửu Thúc nhìn Văn Tài rồi đáp: "Bị cương thi cào trúng." Thu Sinh hỏi: "Vậy Văn Tài có biến thành cương thi không ạ?" Cửu Thúc trầm ngâm: "Có khả năng đó." A Uy nghe xong lập tức hốt hoảng, rút súng ra chỉ vào Văn Tài: "Vậy để tôi bắn chết nó bây giờ, đỡ để sau này hại người." Trần Hạo vội che cho Văn Tài, ngăn cản: "Đừng động thủ, mới chỉ là khả năng thôi, phát hiện sớm vẫn cứu được." A Uy dừng tay hỏi: "Thật sao?

Cứu thế nào?" Trần Hạo nói: "Dùng gạo nếp, gạo nếp không chỉ giải được thi độc cho người, mà còn có tác dụng phòng ngừa cương thi." Trần Hạo cảm thấy giọng mình như đang đi chào hàng quảng cáo vậy.

"Gạo nếp sao?" Đám cảnh sát nhìn nhau rồi bồn chồn muốn đi ngay, A Uy cũng vậy, từng tên một không chờ lệnh thu quân đã đồng loạt tản ra, chạy về chuẩn bị gạo nếp.

Nhìn biểu hiện của lũ cảnh sát, mấy người không khỏi buồn cười.

Lúc này Cửu Thúc nói với Nhậm Đình Đình: "Đình Đình, hôm nay cháu dọn qua nghĩa trang ở đi." Văn Tài đang rũ rượi bỗng tỉnh táo hẳn, reo lên: "Hay quá!" Trần Hạo và Cửu Thúc lắc đầu, cái thằng này hết cứu rồi.

Cả nhóm về nghĩa trang, Thu Sinh được sai đi bắt mấy con rắn về làm thuốc, Nhậm Đình Đình chăm sóc Văn Tài chu đáo, còn Trần Hạo không có việc gì làm thì ngồi một bên tự rót tự uống.

Văn Tài cảm thấy mãn nguyện vô cùng, thâm tình nhìn Nhậm Đình Đình: "Đừng lo, anh sắp khỏi rồi." Nhậm Đình Đình nhìn hắn mỉm cười: "Em đâu có lo." Văn Tài ngạc nhiên: "Không sợ anh biến thành cương thi sao?" Nhậm Đình Đình định nói gì đó thì tiếng hừ lạnh của Cửu Thúc vang lên sau lưng.

"Không sợ mới lạ." Cửu Thúc cầm thuốc rắn đi tới, dùng sức bóp vào vết thương của Văn Tài, hỏi: "Có đau không?" Văn Tài thật thà đáp: "Không đau ạ." Cửu Thúc nhíu mày: "Thịt đã cứng đơ ra rồi thì sao biết đau nữa?" Văn Tài tưởng sư phụ đùa: "Sư phụ lại dọa con." "Dọa hả?" Cửu Thúc dùng dao lạng một miếng da tím tái trên vết thương của Văn Tài: "Nhìn xem, chẳng có cảm giác gì cả." Văn Tài kinh hãi, mặt tái mét nhìn Cửu Thúc: "Vậy sẽ thế nào ạ?" Cửu Thúc vừa đắp thuốc vừa lắc đầu: "Hai ngày nữa thi độc phát tán ra khắp

người, lúc đó dù có chặt tay cũng chẳng thấy đau đâu." Văn Tài nghe vậy cuống cuồng: "Thế phải làm sao ạ?" Cửu Thúc nói mạnh một chữ: "Động!" Nhưng Văn Tài không hiểu ý: "Hả?" "Động tay động chân, cả người phải vận động, nhất định không được dừng lại." "Dừng lại thì sao ạ?" "Dừng lại thì máu không lưu thông, tụ lại một chỗ." "Tụ lại thì sao ạ?" "Tụ lại thì sẽ bị cứng." "Cứng thì sao ạ?" "Cứng đờ, rồi cứng ngắc luôn." "Cứng ngắc thì sao ạ?" Văn Tài sắp khóc đến nơi.

"Cứng ngắc thì biến thành cương thi, lúc đó ta cũng chịu không biết làm thế nào." Nói rồi Cửu Thúc thở dài một tiếng, thể hiện sự ưu sầu.

Trần Hạo đi tới trước mặt hai người, nói: "Thực ra cũng không cần quá lo lắng, lát nữa bảo Thu Sinh đi mua thật nhiều gạo nếp về, xay thành nước cho Văn Tài ngâm mình, thi độc sẽ bị trừ sạch." Cửu Thúc tán đồng: "Đúng vậy, dùng nước gạo nếp quả thực có ích, nhưng cũng phải chịu đựng được đến lúc đó đã." Văn Tài theo thói quen hỏi: "Vậy giờ con phải làm gì?" Cửu Thúc chẳng biết lấy đâu ra một cây gậy, quật mạnh vào chân Văn Tài: "Ngồi đấy làm gì, mau vận động đi!" Văn Tài vội nhảy dựng lên, bắt đầu nhảy một loại vũ đạo rất sáng tạo.

Cửu Thúc dặn Thu Sinh: "Con lấy ít gạo nếp rải lên giường cho nó." Rồi quay sang Nhậm Đình Đình: "Cháu đi nấu cháo gạo nếp cho Văn Tài ăn, nhớ kỹ đừng để khói ám vào, nếu không ăn cũng vô dụng." Cả hai vâng lời đi làm.

Một lát sau Thu Sinh trở ra, bảo Cửu Thúc: "Sư phụ, chỉ còn một ít gạo nếp thôi." Có một chút xíu, chỉ đủ làm một việc.

Cửu Thúc cân nhắc rồi bảo Nhậm Đình Đình: "Đình Đình, đợi mua về thêm hãy nấu cháo, giờ rải hết lên giường đi." Rồi ông bảo

Văn Tài đang nhảy múa: “Mau cởi giày leo lên giường mà nhảy.” Văn Tài lại dở thói hỏi vớ vẩn: “Sư phụ, nhảy trên giường là có ý gì ạ?” Trần Hạo nghe vậy bật cười, vỗ vai Văn Tài: “Bớt lời đi mà lên đó nhanh, thi độc mà chạy xuống lòng bàn chân thì khó cứu lắm.” Văn Tài kinh hãi, vội hất văng đôi giày rồi nhảy lên giường.

Trần Hạo bảo Thu Sinh: “Thu Sinh, đi mua thêm gạo nếp về.” Thu Sinh đáp ứng, rồi tò mò hỏi: “Gạo tẻ được không sư thúc?” Cửu Thúc vẻ mặt bất cần, nhún vai: “Được chứ, nếu cậu muốn mua gạo tẻ cho sư phụ cậu ăn.” Thu Sinh liếc nhìn Văn Tài đang nhảy múa trên giường, cười hắc hắc: “Dạ được.” Văn Tài cuống quýt nhảy bổ vào Thu Sinh: “Cái thằng khốn này!” Hai đứa đùa nghịch nhau.

“Chát!” Cửu Thúc tặng cho Văn Tài một gậy khiến hắn ngoan ngoãn lại.

Sau khi Thu Sinh đi mua gạo, Cửu Thúc và Trần Hạo ngồi xuống phòng chính, Cửu Thúc nói: “Hai ngày tới cương thi bị thương nặng chắc sẽ không xuất hiện, nhưng lần sau nó ra, nếu không diệt được thì khó có đối sách tốt.” Trần Hạo gật đầu, trầm ngâm: “Đệ có xem trong cuốn Mao Sơn Bí Thuật huynh đưa, có đoạn miêu tả về cương thi.

Khi chúng đã thành khí hậu, ngũ quan sẽ dần khôi phục, trí lực cũng tăng cường.

Lần sau có lẽ dù nín thở nó cũng thấy được chúng ta.

Cho nên chúng ta sẽ phải đối mặt với một con quái vật biết nghe, biết nhìn và biết suy nghĩ như người thường.

Phải chuẩn bị thật kỹ, lát nữa đệ đi mua mấy con gà sống về nuôi để sẵn dùng khi cần.” Cửu Thúc đồng ý: “Vậy cũng tốt.” Trần Hạo không trì hoãn: “Vậy đệ đi đây.” Vừa ra khỏi nghĩa trang, khóe miệng Trần Hạo hiện lên nụ cười quỷ dị, anh xòe bàn tay ra, bên trong có một sợi tóc đang nằm im lìm.

Tối nay anh dự định sẽ xử lý con nữ quỷ đó, sợi tóc này chính là của Thu Sinh.

Anh sẽ dùng nó để thi triển "Thuật Hình Nhân" cố định hành động của Thu Sinh, tránh việc cậu ta bị nữ quỷ mê hoặc làm hỏng chuyện của Cửu Thúc như trong nguyên tác.

Thuật Hình Nhân là một môn pháp thuật dùng để điều khiển người khác từ xa.

Chương 578

Lấy một sợi tóc hoặc máu của mục tiêu, thi triển pháp thuật liên kết khả năng hành động của người đó với một con rối cỏ đã chuẩn bị sẵn.

Lúc đó Trần Hạo chỉ cần đè một hòn đá lên con rối là có thể khống chế được Thu Sinh.

Trời dần tối, lúc này đã là hoàng hôn, đường phố thưa thớt bóng người.

Trần Hạo dựa vào trí nhớ từ bộ phim, tìm đến con đường nơi nữ quỷ và Thu Sinh sẽ gặp nhau.

Thấy thời gian còn sớm, anh tìm một chỗ kín đáo để ẩn nấp.

Đó là một cây đại thụ tươi tốt, cành lá rậm rạp, Trần Hạo chui vào trong, thân hình hoàn toàn bị che khuất không lộ một kẽ hở.

Trong lúc chờ đợi, anh nằm trên cành cây nhắm mắt dưỡng thần.

"Bong... bong..." "Thiên can vật táo, tiểu tâm hỏa chúc (Trời khô vật hanh, cẩn thận lửa củi)." Không biết bao lâu sau, tiếng đánh canh khiến anh tỉnh giấc.

Anh vội xốc lại tinh thần, thu liễm khí tức, biết nữ quỷ Đổng Tiểu Ngọc sắp xuất hiện.

Quả nhiên, một nữ quỷ trẻ đẹp từ trong ngõ nhỏ bay ra, lướt tới sau lưng người đánh canh.

Người đánh canh cảm thấy một luồng âm phong thốc thẳng vào gáy, bất giác rùng mình, quay đầu lại nhìn nhưng không thấy gì.

Trong lòng ông bắt đầu sợ hãi, định bụng đánh xong canh này là

chạy thẳng về nhà.

Vừa quay đầu lại thì thấy một khuôn mặt người sát sạt trước mắt.

Ông giật thót mình, lùi lại mấy bước, nhìn kỹ thấy là một cô gái trẻ nên mới vỗ ngực: "Cô nương, làm lão già này suýt chết khiếp, cô không sao chứ?" Nữ quỷ nhìn chằm chằm vào ông, giọng nói không chút cảm xúc: "Đại thúc, ông có thể giúp cháu một việc được không?" Người đánh canh ngẩn ra hỏi: "Giúp gì?

Tôi còn phải đi đánh canh mà." Nữ quỷ mở miệng nói một câu khiến ông trợn tròn mắt: "Đơn giản thôi, mau sàm sỡ cháu đi." Ngữ khí kiên định như thể hai chữ sàm sỡ chẳng có nghĩa lý gì.

Người đánh canh mặt đầy kinh hãi: "Cái gì?

Bảo tôi sàm sỡ cô?" Đổng Tiểu Ngọc khẳng định: "Đúng, mau sàm sỡ cháu đi." Nói đoạn còn tiến lên một bước, định nhào vào lòng ông lão.

Người đánh canh thấy vậy vội lùi lại mấy bước, vẫy tay quát: "Ai, cái đồ dâm phụ này, định làm ta bại hoại thanh danh tuổi già sao, hừ!" Nói rồi định bỏ đi.

Đổng Tiểu Ngọc nhếch môi cười lạnh, vẫy tay một cái, một trận cuồng phong thổi tới, người đánh canh thấy thân thể không nghe theo điều khiển, cứ thế lùi về phía Đổng Tiểu Ngọc.

Ông lão đại cấp, hai tay múa loạn, miệng hoảng sợ kêu: "Không được, không được!" Nhưng cuối cùng ông vẫn phải sàm sỡ Đổng Tiểu Ngọc như cô ta mong muốn, ít nhất là nhìn bề ngoài thì như vậy.

Ông lão dốc hết sức bình sinh để thoát ra nhưng người vẫn không cử động được.

Đúng lúc này, Thu Sinh đã đạp xe tới đầu ngõ, Đổng Tiểu Ngọc kịp thời kêu cứu: "Cứu mạng, cứu mạng với!" Thu Sinh nghe tiếng

kêu cứu liền dừng xe, chạy vào trong ngõ, thấy cảnh tượng trước mắt thì nổi trận lôi đình, quát lớn: “Làm cái gì vậy?!” Rồi xông tới gạt người đánh canh ra và tặng cho ông ta một trận đòn.

Thu Sinh vốn định mắng người đánh phu, nhưng thấy Đổng Tiểu Ngọc lảo đảo sắp ngã, vội vàng đỡ lấy: "Tiểu thư!".

Sau đó hắn cười lạnh một tiếng, nói: "À, gan cũng không nhỏ, giữa thanh thiên bạch nhật... không, giữa phố xá vắng vẻ mà dám trêu ghẹo nữ gia đình lành mạnh!".

Người đánh phu há hốc mồm muốn biện minh, nhưng Thu Sinh đã nhận định là đối phương sai nên cắt đứt lời: "Thôi, không cần giải thích nữa!".

Người đánh phu trong lòng uất ức dị thường, vung tay áo rồi bỏ đi.

Chờ người đánh phu đi xa, Thu Sinh quan tâm hỏi Đổng Tiểu Ngọc: "Tiểu thư, cô không sao chứ?".

Đổng Tiểu Ngọc tựa vào lòng hắn, giọng nói nhẹ nhàng: "Tôi sợ lắm.".

Thu Sinh mỉm cười an ủi: "Đừng sợ, nhà cô ở đâu tôi đưa về.".

Đổng Tiểu Ngọc chỉ tay sang bên cạnh, giọng nhu hòa: "Nhà tôi ở đằng kia.".

Thu Sinh vỗ vai cô ta an ủi: "Không sợ, tôi đi lấy chút đồ.".

Nói rồi hắn dắt xe đạp, đi theo sau Đổng Tiểu Ngọc vào một tòa nhà.

Vừa vào sân, Thu Sinh liền gọi lớn: "Trong nhà có ai không ra giúp một tay, có người bị thương rồi!".

Nhưng mãi mà không có phản ứng.

Đổng Tiểu Ngọc bên cạnh giải thích: "Người nhà tôi đều sống ở tỉnh thành, ở đây chỉ có một mình tôi.".

Có vẻ như cô ta đang ám chỉ gì đó với Thu Sinh.

Lúc này trên cây, Trần Hạo không khỏi cảm thán.

Đổng Tiểu Ngọc trong nguyên tác vốn là một kẻ si tình với Thu Sinh, nhưng lý do thì thật khiến người ta dở khóc dở cười, chỉ vì Thu Sinh thắp cho mộ cô ta một nén nhang kèm theo một câu cảm khái.

Lúc này hai người đã vào trong nhà, Trần Hạo không nhìn thấy tình huống bên trong, nhưng đại khái chắc cũng giống nguyên tác.

Thế là cậu cũng không vội vào, nhảy xuống khỏi đại thụ, tìm một khoảng trống trong viện, cười hắc hắc rồi lấy ra một gói nhỏ màu vàng.

Cậu mở gói đồ đặt xuống đất, bên trong là các công cụ khai đàn làm phép nhưng đều ở dạng thu nhỏ.

Sau khi tìm được một phiến đá bằng phẳng, cậu trải gói đồ ra thành khăn trải bàn, thắp nến và đèn dầu, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Cuối cùng, cậu từ trong tay áo lấy ra một hình nhân cỏ nhỏ đặt lên đàn.

Cậu lấy tóc của Thu Sinh cùng một lá phù chú đốt thành tro, đổ vào bát đựng chu sa, khuấy đều rồi quét lên hình nhân cỏ.

Sau đó cậu nheo mắt bắt quyết, miệng lẩm bẩm chú ngữ, một lát sau khẽ nói: "Thu Sinh, xin lỗi cậu nhé.".

Cậu nhặt một phiến đá lớn bằng cái chậu đè lên trên hình nhân.

Trong phòng, Thu Sinh đang uống rượu cùng Đổng Tiểu Ngọc đã bị mê hoặc, đôi mắt lờ đờ không còn chút thần sắc nào.

Đột nhiên Thu Sinh cảm thấy thân mình nặng trĩu như bị tảng đá

khổng lồ đè lên, thở không ra hơi, cả người bừng tỉnh.

Nhưng cơ thể hắn trực tiếp đè nát chiếc ghế đẩu, hắn đại kinh thất sắc kêu lên: "Chuyện gì thế này?".

Chương 579

Đổng Tiểu Ngọc cũng vô cùng kinh ngạc, vội vàng đỡ lấy hắn nhưng vừa chạm vào đã thấy nặng trịch, cô ta loạng choạng ngạc nhiên: "Anh sao thế?". "Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy trên người như có tảng đá lớn đè xuống, ép tôi không thở nổi.".

May mà Thu Sinh từ nhỏ theo Cửu Thúc học nghệ, cơ thể được pháp lực trong người cải tạo lâu ngày nên thể chất hơn người thường.

Nếu là người bình thường, chắc chắn đã bị đè chết rồi.

Lúc này cửa phòng đột nhiên "rầm" một tiếng mở ra, Trần Hạo xuất hiện trước mặt một người một quỷ.

Thu Sinh kinh ngạc nhìn Trần Hạo: "Sư thúc, sao chú lại ở đây?".

Trần Hạo nhìn hai người, cười hắc hắc: "Thu Sinh, mùi vị tán tỉnh nữ quỷ thế nào?".

Thu Sinh ngẩn người, có chút không hiểu.

Trần Hạo không trả lời, ánh mắt chuyển sang Đổng Tiểu Ngọc, lạnh lùng hừ một tiếng: "Người không phạm quỷ, quỷ không phạm người.

Nữ quỷ, gan ngươi cũng lớn đấy, dám mê hoặc sư điệt của ta.".

Đổng Tiểu Ngọc làm vẻ mặt vô cùng sợ hãi, nói với Trần Hạo: "Tôi không biết ngài đang nói gì.".

Thu Sinh cũng ở bên cạnh biện minh cho cô ta: "Phải đó sư thúc, cô ấy sao có thể là quỷ được?

Lúc nãy cô ấy còn bị người đánh phu sàm sỡ, là con cứu cô ấy mà.".

Trần Hạo lạnh lùng nhìn: "Từ lúc cô ta xuất hiện ta đã chú ý rồi, còn dám xảo quyệt?".

Cậu không cho cô ta cơ hội nói thêm, thuận tay rút ra Long Đế Kiếm, vung một đường, một tia sáng vàng từ mũi kiếm bay ra bắn thẳng về phía Đổng Tiểu Ngọc.

Thấy kẻ đến không thiện, Đổng Tiểu Ngọc vội né ra, chỗ cô ta vừa đứng bị ánh sáng vàng đánh thành một hố sâu vài thốn.

Đổng Tiểu Ngọc lúc này cũng nổi giận, khuôn mặt vốn tú lệ bắt đầu biến đổi, một bên má hóa thành đống thịt nát, con ngươi lồi ra treo lủng lẳng trên má, khiến người ta không thể liên hệ với hình tượng xinh đẹp lúc nãy.

Thu Sinh thấy cảnh này không khỏi lắc đầu dụi mắt, tưởng mình nhìn lầm.

Nhưng cuối cùng hắn buộc phải tin vào hiện thực, đây đúng là một nữ quỷ, bản mặt thật kinh khủng như vậy, lúc nãy mình còn định...

May mà phát hiện sớm, nếu không đến lúc đang lâm trận mà phát hiện ra chắc liệt luôn quá.

Nữ quỷ lúc này lộ ra hung tướng, đầu lắc mạnh, bím tóc sau đầu như biến thành một ngọn roi da, đánh về phía Trần Hạo như tia chớp.

Trần Hạo cầm Long Đế Kiếm chém ngược lên bím tóc đó.

Một tiếng "keng" vang lên như kim loại va chạm, kiếm của Trần Hạo không chém đứt được bím tóc mà chỉ lún vào một nửa.

Cậu dốc toàn lực thúc động pháp lực vào Long Đế Kiếm, nhưng ánh sáng vàng trên kiếm lại càng lúc càng tối đi, rồi dần biến mất.

Đổng Tiểu Ngọc thấy vậy tưởng Trần Hạo đã cạn pháp lực, không còn sức chiến đấu, liền không bỏ lỡ cơ hội, lại vung bím tóc

quất tới, tiếng gió rít lên như quỷ khóc sói gào.

Tốc độ cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã đến sát người Trần Hạo, mắt thấy sắp khiến cậu da nát thịt tan.

Đột nhiên biến cố xảy ra, thanh Long Đế Kiếm vốn đang ảm đạm bỗng tuôn ra những luồng lôi điện cuồn cuộn.

Trần Hạo vung kiếm, tiếng lôi điện xèo xèo vang lên khi kiếm chạm vào bím tóc, lửa điện bùng phát, bím tóc vốn là vũ khí của Đổng Tiểu Ngọc lập tức bốc cháy.

Đổng Tiểu Ngọc kinh nộ dị thường, dập lửa trên tóc xuống đất rồi hoàn toàn bạo tẩu.

Tóc cô ta dựng đứng như kim thép, thân mình đứng yên nhưng cái đầu lại lìa khỏi cổ, lao thẳng về phía Trần Hạo.

Trần Hạo ngả người ra sau tránh được đòn tấn công, trong lòng cười lạnh: Muốn chơi đánh lén à?

Tỉnh lại đi.

Cậu nhanh chóng đứng thẳng dậy, không thèm quản cái đầu bay lơ lửng, trực tiếp chém một kiếm vào vai của cái xác.

Một tia lửa bắn ra, cái xác bị chém văng xa mấy mét, cái đầu và thân thể dù tách rời vẫn cảm nhận được đau đớn, phát ra tiếng thét thê lương vang vọng khắp căn nhà hoang.

Trần Hạo không dừng tay, cậu lật tay lấy ra một lá Khu Tà Phù, vung nhẹ một cái, lá bùa như ám khí dán chính xác lên thân thể Đổng Tiểu Ngọc.

Cô ta bị dán phù, trên người bốc lên từng luồng khói xanh, tiếng thét thảm thiết lại vang lên.

Trần Hạo lạnh lùng nói: "Giờ ta cho ngươi một cơ hội, mau đi đầu

thai đi, đừng có quấn lấy Thu Sinh nữa, nghe rõ chưa?".

Sau đó cậu cúi người nhặt cái đầu của Đổng Tiểu Ngọc lên, ném trả lại cạnh thân xác, rồi lạnh lùng nhìn cô ta.

Đổng Tiểu Ngọc lắp đầu lại vị trí cũ, ẩn đi bộ dạng quỷ quái, ngước đầu nhìn Thu Sinh đang bị hình nhân đè đến đỏ mặt tía tai, ánh mắt lộ vẻ không nỡ.

Trần Hạo hừ lạnh: "Ngươi nên biết, đi theo cậu ta chỉ có hại cậu ta mà thôi.".

Đổng Tiểu Ngọc nghe xong, thầm nghiến răng thu lại ánh mắt, nhìn Trần Hạo gật đầu nhẹ mà không nói lời nào.

Nhưng trong đôi mắt cô ta nhạt nhòa, những giọt lệ rơi xuống như những hạt trân châu.

Là tình yêu từ nén nhang đó sao?

Đã đạt đến mức này rồi à!

Trần Hạo thầm cảm thán.

Thấy cô ta đã gật đầu, Trần Hạo bước tới gỡ lá Khu Tà Phù ra, phất tay: "Đi mau!".

Đổng Tiểu Ngọc nhìn Thu Sinh một lần cuối đầy luyến tiếc, rồi "vút" một tiếng cuốn theo một trận cuồng phong bay đi.

Gió lớn thổi tung bụi cát trong phòng khiến Trần Hạo và Thu Sinh không mở nổi mắt, chỉ đành dùng tay che lại.

Một lúc sau, hai người rũ bỏ bụi đất trên người, mở mắt ra thì thấy căn phòng khuê các sạch sẽ lúc nãy đã biến thành một ngôi nhà hoang đầy mạng nhện.

Hóa ra tất cả chỉ là ảo giác do nữ quỷ thi triển pháp thuật.

Trần Hạo hài lòng gật đầu, đi đến bên cạnh Thu Sinh dùng tay bắt quyết giải thuật trên hình nhân: "Đứng lên đi.".

Chương 580

Lúc này Thu Sinh mới hoàn hồn, cử động chân tay thấy đã cử động được, liền đứng dậy đầy nghi vấn: "Sư thúc, vừa nãy là chuyện gì thế?

Con cảm thấy trên người như bị đá đè vậy?".

Trần Hạo vội cười trừ, nói bừa: "À, chắc là quỷ đè thôi, lúc nãy là nữ quỷ mà.". "Ồ?".

Thu Sinh hơi không tin, lại hỏi: "Thế sư thúc sao ở đây?". "Ta..." Trần Hạo ngẩn người, rồi tỏ vẻ không vui: "Ta ra ngoài mua mấy con gà chuẩn bị đối phó cương thi, tình cờ phát hiện ra nữ quỷ này nên đi theo xem sao.

Đang định tìm cách dụ cô ta ra thì thấy cậu bị mê hoặc.".

Sau đó cậu giả bộ giận dữ: "Nữ quỷ diễn dở như vậy mà cậu không nhận ra sơ hở, ta thấy cậu đúng là bị sắc làm mờ mắt, thấy gái là quên hết tất thảy.

May mà con quỷ này bản tính không xấu, có ý với cậu, chứ nếu gặp phải lệ quỷ hay ác quỷ thì chắc cậu bị gặm không còn mẩu xương nào rồi.".

Thu Sinh vội vàng cười xòa đáp lễ: "Sư thúc nói phải, con cũng trễ nải lâu quá rồi, phải về thôi không sư phụ lại lo.

Con thấy ngoài trời cũng hết mưa rồi, mau đi thôi.". "Mưa sao?".

Trần Hạo ngẩn ra, rồi lập tức hiểu ra đó là chướng nhãn pháp của nữ quỷ để giữ chân Thu Sinh.

Cậu vừa đi ra ngoài vừa nói: "Đi thôi, vốn dĩ làm gì có mưa.".

Khi hai người về đến Nghĩa Trang thì đã nửa đêm, nhưng trong Nghĩa Trang vẫn thắp đèn.

Cửu Thúc đang nằm trên ghế dài ngủ say, Văn Tài cũng vô cùng mệt mỏi, đứng cạnh giường mà lảo đảo sắp ngã.

Trần Hạo thở dài bất lực, đi đến bên giường vỗ nhẹ vào Văn Tài: "Văn Tài, đừng ngủ gật nữa.".

Văn Tài bị giật mình, rùng mình một cái rồi tỉnh táo lại đôi chút.

Hắn tưởng là Cửu Thúc, liền theo thói quen kêu thảm thiết: "Ái chà, sư phụ con không ngủ, con đang làm việc mà!".

Kết quả là tiếng kêu làm Cửu Thúc tỉnh giấc.

Cửu Thúc rùng mình, nhịp tim tăng nhanh, nghe tiếng Văn Tài liền thấy khó chịu.

Ông còn không buồn mở mắt, mắng: "Quỷ gào cái gì, mau làm việc đi!".

Rồi ông lại tìm tư thế thoải mái để ngủ tiếp.

Văn Tài nghẹn lời, sư phụ nằm kia thì ai đứng sau mình?

Hắn quay đầu lại nhìn, thấy Trần Hạo đang đờ người nhìn hai thầy trò.

Văn Tài vỗ ngực, oán niệm lầm bầm: "Sư thúc, chú làm con hú hồn!".

Trần Hạo lúc này cạn lời, đúng là cặp thầy trò kỳ lạ.

Cậu bất lực lắc đầu bảo Văn Tài: "Mau làm việc đi, không thì đến sáng cái xác kia cứng đờ ra đấy.". "Rõ!" Văn Tài vội gật đầu đồng ý rồi tiếp tục làm việc.

Trần Hạo về phòng, đóng cửa lại nhưng không tài nào ngủ được.

Cậu có một nhiệm vụ cuối cùng, hoàn thành xong là phải đi.

Cậu không biết sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ còn ở lại bao lâu, sau này có thể quay lại không.

Dù thời gian ở cùng thầy trò Cửu Thúc không dài nhưng thực sự đã nảy sinh tình cảm.

Đối xử với những người trong không gian điện ảnh này tương đối đơn giản, không giống thực tại đầy rẫy mưu mô, mỗi người đều có tính toán riêng.

Cậu hỏi hệ thống trong đầu: "Hệ thống, sau này tôi có thể quay lại đây không?". "Có thể, chỉ cần túc chủ tiêu tốn một lượng điểm thưởng nhất định là có thể quay lại bất cứ lúc nào.".

Câu trả lời của hệ thống khiến Trần Hạo vui mừng.

Tâm trí vẩn vơ, cậu dần dần chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Trần Hạo gặp Cửu Thúc đang định đi uống trà sớm.

Cửu Thúc cười nói: "Đêm qua cương thi lại xuất hiện hút máu người, nhưng đêm nay ta khai đàn bố trận, nhất định khiến nó không có đường về!".

Thế là ông không đi uống trà nữa, quay lại dặn Thu Sinh và Văn Tài: "Mau đi chuẩn bị đồ đạc, bày đàn để đêm nay làm phép.".

Hai người vâng lời rồi đi chuẩn bị.

Cửu Thúc lại bảo Trần Hạo: "Sư đệ lát nữa cùng làm pháp nhé, ta thấy đệ chưa có pháp bào, lát nữa ta tặng đệ một bộ.".

Trần Hạo mừng thầm.

Pháp bào chính là loại đạo bào mà các đạo sĩ trong phim cương thi hay mặc, có công hiệu đặc biệt để đối phó tà vật.

Dù làm từ vải thường nhưng trên đó có ấn ký của Mao Sơn tông, giúp bách quỷ bất xâm, bách tà không thể đến gần, còn có tác dụng an thần.

Đến chiều tối, tại một nơi hoang vắng, Trần Hạo nhìn pháp đàn trước mặt, lòng thấy hơi kích động.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên khai đàn làm phép, lần đầu lúc nào cũng đáng nhớ nhất.

Lúc này Trần Hạo đã mặc một bộ đạo bào vàng rực, cầm đào mộc kiếm trên tay, trông cũng ra dáng lắm.

Không biết từ lúc nào Thu Sinh và Văn Tài đã đứng sau lưng, hỏi: "Sư thúc, trận pháp này có tác dụng thật không?".

Văn Tài cũng phụ họa: "Phải đó, trời tối om thế này, cũng chẳng có mấy người, hay là đi ngủ cho khỏe.".

Chương 581

Trần Hạo không khỏi phì cười, giễu cợt Văn Tài: "Ta thấy cậu muốn ngủ thì có.".

Cửu Thúc bước tới từ lúc nào, khẽ ho một tiếng, lườm hai đồ đệ: "Để yên cho ta!".

Sau đó ông hỏi Trần Hạo: "Sư đệ, trận pháp có mấy phần nắm chắc?".

Trần Hạo cười nhẹ an úy: "Để đối phó con cương thi này, dùng trận pháp tuyệt đối nắm chắc trên chín mươi phần trăm, sư huynh không cần lo lắng.".

Cậu nhìn sắc trời cảm thấy đã gần đến giờ, liền cầm linh chiêu hồn trên bàn lắc nhẹ, chuông phát ra tiếng kêu thanh thúy êm tai.

Âm thanh không lớn nhưng đầy nội lực, trong đêm tối có thể truyền đi xa vài dặm.

Sau đó cậu lấy một hình nhân cỏ, dán lên một lá bùa mê, đặt lên bàn, miệng niệm chú, tay bắt quyết.

Khoảng vài phút sau, cậu chỉ tay vào hình nhân, một tia sáng bắn vào.

Đột nhiên cái hình nhân cỏ vô tri bỗng đứng dậy, như một sinh vật sống bước những bước cứng nhắc đi quanh pháp đàn.

Trần Hạo không cử động, chỉ dán mắt vào hướng đi của hình nhân.

Chợt hình nhân dừng lại, ánh mắt Trần Hạo ngưng tụ, tay cầm đào mộc kiếm thủ sẵn thế.

Cậu lại niệm thêm một số chú ngữ, sẵn sàng ứng chiến. "Ngao!" một tiếng gầm gừ như thú mà không phải thú vang lên từ đằng xa, một bóng đen từ trong bóng tối bước từng bước về phía pháp đàn.

Ánh nến trên đàn chao đảo, mờ ảo khiến tâm tình mọi người trở nên nặng nề.

Bóng đen cuối cùng cũng tiến vào phạm vi ánh đèn, chính là con cương thi đó, nó bước những bước oai vệ như con người về phía mọi người.

Văn Tài có vẻ vẫn còn sợ hãi, lập tức trốn sau lưng Thu Sinh.

Thu Sinh bất lực lắc đầu.

Trần Hạo thấy cương thi đến, cười lạnh trong lòng: Hôm nay nhất định khiến ngươi xương cốt không còn.

Cương thi nhìn thấy Trần Hạo thì như gặp kẻ thù giết cha, đôi mắt vốn không nên có cảm xúc giờ như phun ra lửa, chằm chằm nhìn cậu.

Chắc nó vẫn còn nhớ lần trước bị Trần Hạo đánh bị thương.

Lúc này thấy vẻ giễu cợt trong mắt cậu, nó càng nổi điên, hú dài một tiếng rồi đạp mạnh xuống đất, lao thẳng tới như một quả đạn pháo.

Cơ thể cương thi lúc này linh hoạt hơn trước gấp bội, sức mạnh cũng tăng lên không ít, tự nhiên khó đối phó hơn.

Nhưng Trần Hạo không có ý định giao đấu trực diện, cậu vung tay, bốn lá trận phù đã cầm sẵn trong tay.

Cậu hét lớn: "Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật lệnh, tật!".

Đồng thời trận phù bay ra, trong chớp mắt đã đến trước mặt cương thi.

Bốn tiếng nổ "đoàng" vang lên liên tiếp.

Ngay lập tức, bốn lá phù vây quanh cương thi rồi cùng nổ tung, tiếng nổ như sấm kèm theo lửa và khói mịt mù.

Lát sau, khi khói tan, tại chỗ cương thi đứng lúc nãy xuất hiện bốn cột trụ bằng bùa chú.

Mỗi cột cao khoảng hai ba mét, lấp lánh linh quang rực rỡ.

Ánh sáng từ bốn cột trụ rực rỡ bức người, cương thi lúc này không còn vẻ oai phong như lúc nãy, nó đau đớn ngã xuống đất, khắp người bốc lên từng luồng khói đen nồng nặc.

Khu Tà Trận được tạo thành từ 144 lá Khu Tà Phù, có công hiệu chuyên trị tà khí, khắc chế cực mạnh đối với quỷ vật và cương thi.

Ánh sáng từ các cột bùa chính là sức mạnh trừ tà!

Đột nhiên biến cố lại xảy ra, những lá bùa trên cột trụ tự động mở ra như băng quấn xác ướp, kết thành từng dải bùa bay lượn như linh xà.

Những dải bùa như những sợi dây thừng trói chặt lấy cương thi, chỉ trong tích tắc, con cương thi đã bị quấn kín mít như xác ướp Ai Cập.

Lúc này Trần Hạo đang nắm giữ trận nhãn, lại hừ lạnh một tiếng: "Thu!".

Ngay lập tức, các dải bùa như nghe lệnh đồng loạt thắt chặt lại.

Tiếng nổ đôm đốp vang lên như đốt pháo trên người cương thi.

Ánh lửa liên tục lóe lên.

Khi tiếng nổ dừng lại, từng luồng khói đậm đặc bốc lên, sức mạnh trừ tà đang hóa giải thi khí trong cơ thể nó.

Khói bốc ra ngày càng nhiều, chẳng mấy chốc cả con cương thi đã bị bao phủ trong sương khói mờ mịt.

Lúc này Văn Tài thì thầm với Thu Sinh: "Này, nó chết chưa thế?".

Thu Sinh nhìn làn khói, chống cằm suy tư một lát rồi đáp: "Chắc là chết rồi?".

Nhưng giọng điệu có vẻ không chắc chắn lắm.

Cửu Thúc trừng mắt mắng: "Nói nhảm cái gì, nhìn cho kỹ!".

Hai người lập tức im lặng.

Đúng lúc này làn khói tan đi, cương thi đổ rầm xuống đất, sau đó cơ thể nó co rút lại thấy rõ bằng mắt thường.

Chỉ trong vài nhịp thở, con cương thi biến mất, chỉ còn lại một đống bùa chú đen kịt vì ám thi khí và tro cốt trên mặt đất.

Cương thi đã hóa thành tro bụi.

Cùng lúc đó, trong ý thức của Trần Hạo vang lên tiếng của hệ thống: [Đinh!

Chúc mừng túc chủ giết chết mục tiêu nhiệm vụ Cương thi, nhận được 500 điểm thưởng.

Đinh!

Chương 582

Chúc mừng túc chủ hoàn thành phụ bản đặc biệt, phần thưởng: Tất cả hộ pháp sứ giả của túc chủ có thể chuyển sang tu luyện đạo pháp.

Đinh!

Mời túc chủ chọn: Trong nhiệm vụ kịch tình tiếp theo, có nhận lựa chọn nhiệm vụ cuối cùng của thế giới Đạo Mộ không?] Thấy diệt được Nhậm lão thái gia - một con tiểu BOSS mà chỉ được có 500 điểm, Trần Hạo cũng cạn lời.

Nhưng dù sao con cương thi này cũng quá yếu, nếu không phải vì trong kịch tình này Trần Hạo cứ lười biếng ham chơi thì chắc đã hạ nó từ sớm rồi.

Cho nên điểm thưởng ít cũng không có gì lạ.

May là hoàn thành xong phụ bản này, nhóm A Ninh có thể tu luyện đạo pháp, nếu không cứ bị quy tắc thế giới Đạo Mộ áp chế thì thiên phú tốt đến mấy cũng vô dụng.

Còn về nhiệm vụ cuối cùng của thế giới Đạo Mộ, Trần Hạo không định thực hiện ngay vì Cửu Thúc còn đang ở ngoài kia.

Cậu chọn để sau, hệ thống thông báo cậu có thể chọn quay về bất cứ lúc nào trong vòng mười hai giờ tới.

Sau đó Trần Hạo thoát khỏi ý thức.

Cửu Thúc đi tới bên đống tro tàn, cười nói: "Sư đệ, cương thi xong đời rồi chứ?".

Trần Hạo cười đáp: "Vâng, cương thi đã hóa thành tro cốt, không thể hại người được nữa.".

Thu Sinh và Văn Tài cũng lại gần, Thu Sinh hỏi: "Sư phụ, sư thúc, giờ làm gì ạ?".

Trần Hạo quay lưng đi, nói: "Hai đứa thu dọn tro cốt đi, ta hơi mệt nên về trước đây.".

Cậu vừa nói vừa đi về phía Nghĩa Trang, để lại hai đứa nhìn nhau trân trối.

Cửu Thúc cũng bảo: "Mau thu dọn đi, ta cũng về đây.".

Hai tên đồ đệ thở dài bất lực, lụi cụi thu dọn.

Làm đồ đệ thật khổ, thu dọn xong đống này chắc trời cũng sáng mất.

Sáng sớm khi trời vừa rạng, cửa phòng Trần Hạo bị Văn Tài gõ vang: "Sư thúc, sư thúc, dậy ăn sáng thôi!".

Trần Hạo tỉnh dậy, mở cửa thấy Văn Tài mắt thâm quầng như gấu trúc, không nhịn được hỏi: "Này, cả đêm cậu không ngủ à?".

Văn Tài ngáp dài: "Vâng, con vừa mới xong là đi nấu cơm luôn.". "Ồ" Trần Hạo đồng tình vỗ vai hắn: "Lát nữa ăn xong mau đi ngủ bù đi.

Đúng rồi, lát nữa ăn xong ta cũng phải đi đây, Cửu Thúc có đó không?".

Văn Tài kinh ngạc: "Sư thúc định đi đâu?".

Trần Hạo mỉm cười, làm vẻ cao thâm: "Bốn bể là nhà, lãng tử thiên nhai.".

Văn Tài đầy ngưỡng mộ nhìn cậu: "Sư thúc thật phong trần!

Không biết bao giờ con mới được tự do tự tại như chú.".

Trần Hạo thầm cười, cái cậu Văn Tài này cũng đáng yêu thật, rồi

cậu lắc đầu đi ra tiền viện.

Tại tiền viện, Trần Hạo bất ngờ thấy một bóng dáng quen thuộc, chính là Tứ Mục đạo trưởng!

Tứ Mục đạo trưởng có vẻ đã đến từ lâu, đang cùng Cửu Thúc uống trà cười nói.

Cũng đúng thôi, trong nguyên tác Tứ Mục đạo trưởng xuất hiện ở đoạn cuối cùng Cửu Thúc tiêu diệt cương thi, kịch tình dù có thay đổi chút đỉnh thì việc ông ấy đến cũng là lẽ thường.

Trần Hạo đi vào sảnh, từ xa đã cười lớn: "Đạo trưởng, vẫn khỏe chứ?".

Cửu Thúc và Tứ Mục đạo trưởng vội đứng dậy đón.

Tứ Mục đạo trưởng hành lễ: "Tiểu huynh đệ, thật là lâu rồi không gặp.".

Sau đó ông đi vòng quanh nhìn Trần Hạo, tặc lưỡi: "Quả nhiên như lời sư huynh nói, tư chất hiếm thấy nha!".

Trần Hạo hơi ngại, khiêm tốn: "Đâu có, đâu có, đạo trưởng quá khen.".

Cửu Thúc nói: "Không cần khiêm tốn, người trẻ tuổi nên có chút kiêu ngạo mới đúng, thôi ngồi xuống đã.".

Mọi người ngồi vào vị trí.

Cửu Thúc lên tiếng: "Hôm nay không cần khách sáo, cứ coi như người nhà.

Trần Hạo đã gọi ta là sư huynh, thì cũng gọi sư đệ đây là sư huynh luôn đi.". "Từ nay ba chúng ta là huynh đệ, cứ thoải mái như bình thường.".

Tứ Mục đạo nhân cười nhìn hai người: "Sư đệ, sư huynh, hôm

nay ba huynh đệ chúng ta không say không về thế nào?".

Cửu Thúc sảng khoái: "Được, hôm nay chúng ta uống!".

Trần Hạo biết giờ mà đi thì hơi không tiện, nhưng nếu không đi ngay thì lát nữa cậu biến mất đột ngột sẽ khiến mọi người hoảng sợ.

Thế là cậu cắt lời Cửu Thúc, áy náy nói: "Hai vị sư huynh, thật xin lỗi, hôm nay đệ định xin từ biệt.

Đệ có việc gấp phải xử lý nên buộc phải đi ngay hôm nay.".

Hai người đều tiếc nuối: "Để mai đi không được sao?".

Trần Hạo chỉ lắc đầu bất lực.

May mà cả hai đều là người hào sảng, hiểu chuyện.

Cửu Thúc cười lớn: "Không sao, để lần sau uống cũng được, việc quan trọng thì cứ đi đi.".

Tứ Mục đạo nhân cũng gật đầu đồng tình, vuốt râu cười.

Ba người cùng ăn sáng, rồi uống trà trò chuyện suốt buổi sáng, quan hệ thân thiết hơn hẳn.

Chương 583

Sư huynh sư đệ gọi nhau cũng thuận miệng hơn.

Đến giữa trưa, tai Trần Hạo vang lên tiếng thông báo của hệ thống: [Còn một giờ nữa sẽ bắt đầu cưỡng chế quay về, mời túc chủ chuẩn bị sẵn sàng.] Trần Hạo đứng dậy cáo từ: "Hai vị sư huynh, giờ không còn sớm nữa, đệ phải đi đây.".

Cửu Thúc và Tứ Mục đều không nỡ.

Tứ Mục nói: "Đợi lát nữa hãy đi, giờ nắng to trời nóng lắm.".

Lúc này Văn Tài vừa ngủ dậy, ngáp dài đi ra nghe thấy lời Tứ Mục liền xen vào: "Sư thúc, hôm nay trời âm u mà, không có nắng đâu.

À đúng rồi, con còn chưa dọn vệ sinh xong...".

Chưa nói dứt lời đã thấy mặt Tứ Mục đen lại, hắn vội lẩn đi mất.

Cửu Thúc cười ha hả: "Sư đệ muốn đi bây giờ chắc chắn có việc hệ trọng, không nên ngăn cản nữa.". "Vậy đệ dùng trà thay tửu, cạn ly này.".

Ba người cạn ly trà, sau đó Trần Hạo bước ra khỏi trấn dưới cái nhìn đầy lưu luyến của hai người.

Đến một nơi vắng vẻ, sau khi quan sát thấy không có ai, cậu thầm niệm 'Quay về'.

Một luồng bạc quang lóe lên, trong chớp mắt cậu biến mất khỏi chỗ cũ.

Khi Trần Hạo mở mắt ra lần nữa, thấy mình đã về thế giới Đạo Mộ, nhóm A Ninh đều vây quanh.

Đồng thời, hệ thống thông báo: [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, tất cả hộ pháp sứ giả nhận được cơ hội tu luyện đạo pháp, nhiệm vụ kịch tình tiếp theo sẽ có lựa chọn nhiệm vụ cuối cùng của thế giới Đạo Mộ.] Lúc này, Băng Luân và Lê Nhược Hoa đều lo lắng hỏi: "Anh yêu, cảm giác thế nào?

Nhiệm vụ lần này có bị thương không?".

Trần Hạo mỉm cười vẫy tay: "Anh ổn, yên tâm đi, lát nữa anh kể cho nghe.".

Sau đó cậu hỏi trong đầu: "Hệ thống huynh, phần thưởng A Ninh có thể tu luyện đạo pháp thì tôi hiểu.

Nhưng 'nhiệm vụ cuối cùng của thế giới Đạo Mộ' nghĩa là gì?". "Câu hỏi này dễ thôi.

Thực tế là ở lần làm nhiệm vụ tới, túc chủ có thể tự do chọn xem có tiếp tục coi thế giới Đạo Mộ là thế giới chính hay không.

Nếu túc chủ chọn không, thì có thể trực tiếp rời khỏi đây, chọn thế giới kịch tình khác làm thế giới chính, bắt đầu hành trình mới, không cần mỗi lần đều phải quay về đây nữa.".

Nghe xong, Trần Hạo suy nghĩ một chút là hiểu ngay.

Từ khi xuyên không, cậu trải qua nhiều thế giới nhưng chủ yếu vẫn là Đạo Mộ và Quỷ Thổi Đèn.

Đến nay, kịch tình hai thế giới này cơ bản đã xong xuôi, chỉ còn sót lại phần Sa Hải.

Tính theo thời gian, chắc khoảng một năm nữa Sa Hải mới bắt đầu.

Không biết hệ thống sẽ cho phần thưởng gì, thôi cũng không quan trọng.

Cậu lo lắng hỏi tiếp: "Nếu tôi chọn thế giới khác làm chủ, A Ninh có thể đi theo tôi không?". "Túc chủ yên tâm, một khi đã thành hộ pháp sứ giả, họ có thể theo ngài đi bất cứ đâu.

Chỉ là nếu ngài đổi thế giới chính, thì phải xem quy tắc ý chí của thế giới đó thế nào.

Nhưng túc chủ cứ yên tâm, giờ họ đã có thể tu luyện đạo pháp, chỉ cần thực lực đạt đến mức nhất định là hoàn toàn có thể theo kịp bước chân của ngài.".

Nghe vậy, mọi nỗi lo của Trần Hạo tan biến, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

Cậu thoát khỏi ý thức, kể lại trải nghiệm ở thế giới Cương thi cho Tô Nan và những người khác.

Khi biết mình có thể chuyển sang tu luyện đạo pháp, nhóm Hồng Cô vui mừng khôn xiết.

Trong hơn một tuần tiếp theo, Trần Hạo dành thời gian bên chín cô vợ để họ hoàn toàn thư giãn.

Sau khi hoàn thành nghĩa vụ làm chồng, dưới sự chuẩn bị và sắp xếp của Trần Hạo, các cô bắt đầu bế quan để chuyển hóa chân khí thành pháp lực.

Thế là Trần Hạo lại thành kẻ độc hành, hàng ngày hết tán gẫu với Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền lại đi chơi rong ruổi khắp nơi.

Hơn một tháng trôi qua, các cô vẫn chưa xuất quan.

Lo lắng, Trần Hạo phải nhờ hệ thống kiểm tra.

Biết mọi sự thuận lợi, chỉ cần thời gian để hoàn tất chuyển hóa, cậu mới yên tâm.

Thêm vài ngày nữa, Trần Hạo bắt đầu thấy chán, liền hỏi hệ

thống: "Hệ thống huynh, ngoài Sa Hải ra còn thế giới nào phù hợp để tôi đi chơi chút không?

Nếu không có chắc tôi lại qua chỗ Cửu Thúc, nhưng mới ở đó về cũng chẳng có gì hay.".

Hệ thống đưa ra vài lựa chọn: 1.

Mê Sào, 2.

Thích Lăng, 3.

Thần Thoại.

Hệ thống nhắc nhở độ khó của ba thế giới này tương đối thấp, túc chủ đi thì chủ yếu là đi chơi thôi.

Trần Hạo mừng rỡ, mục đích của cậu là chờ hội A Ninh xuất quan nên chỉ cần thế giới nào đơn giản để giải trí.

Thế là cậu tùy tiện chọn 'Thần Thoại'.

Chào hỏi nhóm Hồ Bát Nhất xong, cậu yêu cầu hệ thống bắt đầu xuyên không.

Về nhiệm vụ kịch tình, hệ thống đưa ra một nhiệm vụ dở khóc dở cười: Mang lại kết cục hoàn mỹ cho Ngọc Thố.

Chương 584

Nghĩ đến việc nữ chính Ngọc Thố trong 'Thần Thoại' vừa xinh đẹp vừa đáng thương, Trần Hạo miễn cưỡng chấp nhận.

Còn về thuốc trường sinh trong đó, cậu không quá để ý vì nó cũng chẳng khác nước suối Trường Sinh là mấy.

Giây tiếp theo, Trần Hạo cảm thấy mình đang ở trong một căn phòng mới.

Nhìn quanh thấy máy tính, đèn điện, sofa... rõ ràng là bối cảnh hiện đại.

Bên cạnh có một chiếc gương, cậu quay sang nhìn.

Vẫn là gương mặt của mình, tiêu sái, anh tuấn, đầy nam tính.

Lúc này, một luồng thông tin ùa vào não bộ, cậu nhắm mắt suy ngẫm một lát rồi hiểu ra tình hình.

Đây là Hương Cảng (Hong Kong) năm 2005, cậu tên là Trần Hạo, một nhà khảo cổ học, tên tiếng Anh là Jack (Kiều Ân).

Thân thể và tư duy không đổi.

Có vẻ hệ thống đã cho cậu thay thế vị trí nhân vật của Thành Long, đây đúng là một trải nghiệm hoàn toàn mới.

Còn về Thành Long thật, chắc giờ đang mải chơi 'Truyền Kỳ' rồi.

Trần Hạo bỗng thắc mắc, với diện mạo này thì liệu Ngọc Thố có nhận ra mình không?

Chẳng lẽ phải vào địa cung cứu nàng ra rồi bắt đầu lại một đoạn tình cảm?

Kết cục hoàn mỹ sẽ như thế nào đây? "Reng reng reng!" Điện

thoại trên bàn reo vang, Trần Hạo cầm lên, một chiếc Samsung đời cũ màn hình đơn sắc hiện tên người gọi là William.

Cậu biết đó là ai. "A lô, William." Cậu bắt máy với giọng nhẹ nhàng. "Jack, cậu đang ở đâu thế?

Tôi đến nhà cũ tìm mà cậu chuyển đi rồi, vất vả lắm mới xin được số mới của cậu đấy!" Giọng William vang lên từ đầu dây bên kia. "Căn nhà đó tôi bán rồi, chuyển chỗ khác.

Giờ tôi đang ở ven biển, phong cảnh ở đây đẹp lắm." Trần Hạo đáp. "Tôi qua tìm cậu ngay." "Được, tôi gửi địa chỉ cho." Cúp máy, Trần Hạo cởi đồ bước vào phòng tắm.

Trong phòng tắm có một chiếc gương lớn soi cả người.

Trong gương hiện ra một cơ thể hoàn mỹ như tượng điêu khắc David.

Cơ ngực săn chắc như thép, tám múi bụng hoàn hảo, nhân ngư tuyến rõ nét, đôi chân dài khỏe khoắn.

Tắm xong, lau khô tóc và mặc bộ đồ thoải mái, đúng lúc này chuông cửa reo, Trần Hạo ra mở cửa. "Jack!

Hơn một năm không gặp, trông cậu phong độ quá đấy!" Lương ảnh đế dành cho Trần Hạo một cái ôm nhiệt tình.

“Về rồi sao?

Không ở lại Mỹ tiếp tục làm nghiên cứu à?” Trần Hạo hỏi.

“Tôi có đề tài mới, lần này chuẩn bị nhờ cậu giúp một tay.

Tôi hiện đang thực hiện một hạng mục nghiên cứu về phản trọng lực, nếu thực nghiệm thành công, nó sẽ thay đổi cục diện của nhân loại.” “Nghiên cứu phản trọng lực?” Trần Hạo kinh ngạc hỏi một câu, thực chất trong đầu đã sớm biết rõ ngọn ngành sự việc.

“Đúng vậy, hạng mục này vô cùng quan trọng, quốc gia và các xí nghiệp lớn đều đang nghiên cứu, cho nên tôi hy vọng cậu giúp tôi.” Trần Hạo mỉm cười, đặt một ly cà phê trước mặt Uy Liêm: “Tôi làm khảo cổ, ông làm nghiên cứu vật lý, tôi giúp được gì?” Uy Liêm lập tức lấy từ trong túi ra một cuốn sách, nói: “Hiện tại tôi hy vọng tìm thấy đáp án từ các hiện tượng thần bí.

Trước đó tôi từng đọc một bài báo, tại một quốc gia nhỏ ở phía nam Ấn Độ, có một vị quốc vương sau khi chết đã thành tiên, linh cữu vẫn luôn trôi nổi trên không trung.” “Tôi muốn đi xem tại sao nó có thể trôi nổi, hoặc giả có thể tìm thấy đột phá cho nghiên cứu.” “Đó chỉ là truyền thuyết thôi.” Trần Hạo nói.

“Khảo cổ và phát hiện đều bắt nguồn từ truyền thuyết mà ra, vạn nhất tìm được manh mối hữu dụng thì sao, khi đó thí nghiệm của tôi sẽ có phương hướng, việc này rất quan trọng.” Uy Liêm có chút gấp gáp nói.

Trần Hạo gật đầu: “Đưa ông đi xem thì cũng được, nhưng trước đó tôi cần làm một số chuẩn bị.” Uy Liêm lộ ra nụ cười: “Không vấn đề gì, lần này tôi xin được một khoản kinh phí nghiên cứu từ một công ty lớn, tôi có thể đưa trước một khoản tiền chuẩn bị.” “Bao nhiêu?” Trần Hạo lập tức hỏi.

“Khoảng 20 vạn đô Hồng Kông?” Trần Hạo chỉ tay ra cửa: “Ra cửa rẽ trái, không tiễn.” Nói đoạn anh quay đi, cầm một cuốn sách trên bàn lên đọc.

Uy Liêm lập tức cuống lên: “Này, không thể như vậy được, tôi cũng chỉ lấy được một phần, đối phương không thể đưa hết cho tôi ngay được.” “Được rồi, vậy thì một triệu đi.” Trần Hạo tùy khẩu nói.

“Một triệu đô Hồng Kông?

Tôi cũng chỉ mới nhận có hai triệu thôi mà!” Uy Liêm kêu lên.

“Một triệu thôi mà, mới có 12 vạn đô Mỹ.

Ông có biết tôi phải chuẩn bị bao nhiêu thứ không, toàn là đồ bảo mạng cả đấy.” Trần Hạo cố ý nói.

Tiếp theo không biết sẽ gặp phải tình huống gì, xác thực cần chuẩn bị đầy đủ.

Bất kể là ở thế giới nào, việc lấp đầy không gian trữ vật luôn là ưu tiên hàng đầu.

Trong tay có lương tâm không hoảng, trong tay có súng lòng mới yên, những thứ này đều không thể thiếu được.

“Nếu không được thì mời cao minh khác vậy.” Trần Hạo nói.

Uy Liêm bất lực nhún vai: “Được rồi được rồi, một triệu, tôi chuyển khoản cho cậu, vậy khi nào chúng ta xuất phát?” “Một tuần sau đi.” Sau khi Uy Liêm rời đi, Trần Hạo bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi sắp tới.

Phía Ấn Độ thì dễ, nhưng quan trọng nhất là lăng mộ Long Quân sau này, nơi đó vô cùng nguy hiểm, Trần Hạo cần chuẩn bị kỹ lưỡng.

Mất vài ngày, Trần Hạo chạy khắp các cửa hàng đồ dã ngoại và thám hiểm tại Hương Cảng, chuẩn bị đồ đạc còn đầy đủ hơn cả lần thám hiểm trong thế giới Cổ Mộ Lệ Ảnh trước đây.

Sau khi việc gia đình đã ổn thỏa, Trần Hạo gọi điện cho Uy Liêm: “Uy Liêm, tôi chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào.” “Mấy ngày nay tôi đợi mà lòng như lửa đốt, ngày mai tôi sẽ khởi hành đi Ấn Độ.” Uy Liêm hưng phấn nói.

Chương 585

Tại sao Trần Hạo lại đồng ý đến thần miếu?

Dựa vào hiểu biết về kịch tình phim ảnh, anh hoàn toàn có thể trực tiếp đến mộ Long Quân tìm Ngọc Sấu, nhưng lần này đến thần miếu là để lấy vài thứ.

Đó là thanh cổ kiếm thời Tần, viên vẫn thạch có thể khiến người ta huyền không được ghi chép là "Thiên tinh bảo thạch", và cuối cùng là bức họa của Ngọc Sấu.

Trần Hạo và Uy Liêm ngồi máy bay đến Ấn Độ, sau đó thuê một chiếc xe đến dưới chân núi thần miếu Dasarath.

Nhìn đám đông leo núi tấp nập phía xa, Uy Liêm nhíu mày nói: "Nhiều người thế này, làm sao chúng ta vào được?" "Thần miếu này là di tích cổ nổi tiếng của Ấn Độ, người ở đây tôn sùng sự tích tăng lữ phi thiên, mỗi ngày đều có tín đồ triều bái.

Ban ngày có lẽ có thể lẻn vào, buổi tối có hàng trăm tăng lữ hộ vệ, chúng ta càng không thể tiếp cận." "Chúng ta hóa trang thành người triều bái, trà trộn vào trước, sau đó nhân lúc triều bái tìm cơ hội lẻn vào bên trong thần miếu." Trần Hạo vừa nói vừa ném cho Uy Liêm một tấm vải trắng.

"Làm gì thế?" Uy Liêm kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo giũ tấm vải trắng ra, choàng lên người: "Làm thế này mới trà trộn vào được, không thấy họ đều mặc đồ trắng sao?

Đây là phong tục tập quán ở đây, nhanh lên." "Ờ, được!" Ngay sau đó, hai người đi theo đám đông, từng bước leo lên núi.

Đường núi dài, toàn là bậc thang, khiến Uy Liêm mệt đứt hơi.

Nửa giờ sau, hai người cuối cùng cũng lên đến đỉnh núi, đập vào mắt là một cung điện bằng đá xây dựng trên đỉnh núi.

Uy Liêm hưng phấn nói: "Nơi này đẹp quá, rộng thật đấy, nhiều điện thờ thế này, cái nào mới là cái đó đây?" Đúng lúc này, một tăng nhân mặc hoàng bào bỗng nhiên từ nóc một ngôi tự miếu bay lơ lửng lên không trung.

Những người triều bái thấy vậy lập tức quỳ xuống.

Trần Hạo cười chỉ vào vị hòa thượng đang huyền không đó, nói: "Nhìn kìa, chỗ kia, dưới chân hòa thượng đó chính là ngôi tự miếu có thể làm người ta huyền không." Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Uy Liêm cũng ngây người, mắt nhìn chằm chằm vị tăng nhân Ấn Độ đang bay giữa không trung, lẩm bẩm: "Hóa ra thực sự có thể huyền không à, không cần bất kỳ thủ đoạn công nghệ nào, làm sao làm được nhỉ?

Thật quá thần kỳ!" Trần Hạo kéo Uy Liêm một cái: "Vào xem không phải sẽ biết sao." Hai người lén lút lách qua đám đông, bỗng thấy bên rìa thần miếu có hai hộ vệ tay cầm đao kiếm đang đứng gác, Uy Liêm giật nảy mình.

"Có người canh giữ, làm sao bây giờ?" Trần Hạo nhỏ giọng nói: "Đi theo sau tôi, chắp tay lại đừng ngẩng đầu lên." "Ờ." Uy Liêm lập tức ngoan ngoãn làm theo.

Trần Hạo đi phía trước, anh ta theo sát sau lưng.

Khi Trần Hạo sắp đi ngang qua hai hộ vệ, một người trong số đó quát lớn một tiếng bằng tiếng địa phương: "Đây là cấm địa thần miếu, không được vào, đi ra quảng trường triều bái đi." Trần Hạo vừa đi vừa nói bằng tiếng Ấn Độ: "Tôi có việc." "Việc gì?" Hai hộ vệ kinh ngạc hỏi.

Lúc này Trần Hạo đã áp sát hai hộ vệ, đôi tay cử động cực nhanh, phân biệt điểm vào cổ của mỗi người một cái.

Hai hộ vệ lập tức ngất đi, đao kiếm trong tay rơi xuống đất loảng xoảng.

Uy Liêm nghe tiếng động, thấy đao kiếm dưới đất thì giật mình, ngẩng đầu thấy hai hộ vệ đã gục, kinh ngạc hỏi: "Cậu đánh ngất họ rồi à?" "Như vậy tiện hơn." Trần Hạo nói.

Hai người cuối cùng cũng vào được thần miếu.

Trên vách đá thần miếu điêu khắc những bức bích họa tinh mỹ, có thể thấy niên đại vô cùng lâu đời.

Sau khi băng qua một hành lang, hai người bước vào một đại điện, Uy Liêm lập tức thốt lên kinh ngạc.

"Trần Hạo, mau nhìn xem, phía trên có một thạch quan đang huyền không!

Cái thạch quan đó ước chừng nặng vài tấn mà lại có thể trôi nổi, rốt cuộc là loại sức mạnh gì có thể làm được như vậy, thật không thể tin nổi!" Trần Hạo tự nhiên cũng nhìn thấy, anh nhìn thanh kiếm bên cạnh thạch quan, khi nhìn thấy thanh cổ kiếm đó, tim anh chợt thắt lại, có một cảm giác quen thuộc trào dâng khiến anh hơi kinh ngạc.

Không đúng nha, theo lý mà nói mình là người xuyên không, lại không phải cái gã Kiệt Khắc - Mông Nghị chuyển thế trọng sinh kia, sao lại thấy quen thuộc với thanh kiếm này được.

Uy Liêm đang cảm thán sự thần kỳ của thạch quan huyền phù, còn Trần Hạo thì nhìn vào những dòng chữ khắc dưới đáy đá, đó là văn tự Ấn Độ cổ, may mà anh đã học qua.

"Vương tử xuất sứ đại Tần, mang theo bảo thạch và mỹ nữ hiến cho Tần Vương.

Tần Vương đáp lễ cho phép tùy ý lựa chọn, vương tử nhắm trúng Lệ Phi của Tần Vương, Tần Vương nuốt lời, tặng Thiên tinh bảo thạch làm bồi lễ." Lúc này Uy Liêm nhìn quanh quất, bỗng thấy mắt của một bức tượng thụy thú bằng đá rất kỳ lạ, định đưa tay ra cạy thì bị Trần Hạo ngăn lại: "Uy Liêm, trước tiên đừng động vào bất cứ thứ gì." "Sao thế?" "Chỉ cần động vào thứ gì đó, người bên ngoài sẽ biết ngay.

Có hàng trăm người ngoài kia, chúng ta căn bản không chạy thoát được đâu." Trần Hạo nói.

Uy Liêm có chút cuống lên: "Vậy làm sao bây giờ, chúng ta không thể đi tay trắng được, những thứ này rất quan trọng cho nghiên cứu của tôi." Trần Hạo vỗ vỗ vai anh ta: "Thân thủ tôi tốt, trộm đồ xong có thể chạy thoát, ông thì không được.

Để tránh bị bắt, ông rời đi trước đi, những thứ này để tôi lấy, mau đi đi, chúng ta hội hợp bên ngoài." "Hả, một mình cậu sao?" Uy Liêm có chút trì nghi.

Trần Hạo lập tức thúc giục: "Đừng lề mề nữa, tối đa mười phút nữa là họ sẽ phát hiện ra mấy tên hộ vệ bị đánh ngất thôi." Uy Liêm gật đầu: "Được, vậy cậu cẩn thận, tôi đi trước, đợi ở dưới núi." Nói xong liền quay người chạy ra ngoài.

Đối với Trần Hạo, anh ta đúng là một gánh nặng.

Trần Hạo nhìn quanh tình hình lần nữa, đợi khoảng hai phút, ước chừng Uy Liêm đã bắt đầu xuống núi, anh mới đi tới chỗ tượng thụy thú, nhìn vào mắt nó.

Thứ được ghi chép là 'Thiên tinh bảo thạch' thực chất được đập ra từ một khối vẫn thạch khổng lồ, được khảm vào mắt của thụy thú.

Hai khối bảo thạch to bằng quả cam, bề mặt gồ ghề, có nhiều mặt

phẳng tinh oanh, đèn pin chiếu vào sẽ có phản quang màu xanh lam rất đẹp.

Trần Hạo có thể cảm nhận được một luồng năng lượng dao động trên những khối vẫn thạch này.

Có lẽ luồng năng lượng này đã triệt tiêu tác dụng từ trường của Trái Đất, khiến vật thể có thể trôi nổi.

Vuốt nhẹ cổ tay, trong tay Trần Hạo hiện ra một con dao găm, động tác cực nhanh khoét vào hai hốc mắt của thụy thú, hai khối vẫn thạch lập tức bị lấy xuống, giây tiếp theo đã nằm gọn trong không gian trữ vật.

Cùng lúc đó, chiếc thạch quan khổng lồ đang trôi nổi ở độ cao bốn năm mét bỗng mất đi sức mạnh chống đỡ, từ giữa không trung oanh nhiên rơi xuống, đập mạnh lên bục đá, phát ra một tiếng động cực lớn, bụi tung mù mịt.

Thanh bảo kiếm cũng đồng thời rơi xuống, cắm thẳng vào sàn đá.

Trần Hạo giật mình, thanh kiếm này thật sắc bén, vậy mà có thể cắm sâu vào đá, hoàn toàn không thua kém thần binh trong tay đám nữ nhân của A Ninh!

Anh biết mình không còn nhiều thời gian, lập tức tiến lên, rút mạnh thanh bảo kiếm đang cắm trong đá, trực tiếp thu vào không gian trữ vật, có gì thắc mắc đợi về rồi nghiên cứu sau.

Thạch quan vẫn còn đó, Trần Hạo biết bức họa Ngọc Sấu chắc chắn ở bên trong, anh vội vàng đẩy nắp quan tài, nhưng đẩy một cái không nhúc nhích.

"A!!!" Trần Hạo gầm nhẹ một tiếng, nắp quan tài khổng lồ từ từ dịch chuyển sang bên cạnh, cuối cùng mở ra một khe hở khoảng hai mươi centimet.

Trần Hạo lập tức cúi xuống, thấy trên đỉnh nắp quan tài có khảm một bức họa, chính là bức họa trong phim.

Trần Hạo vội vàng vươn tay gỡ bức họa xuống, nhưng khi cầm bức họa trong tay, chỉ lướt nhìn một cái, anh đã sững sờ.

Bởi vì anh phát hiện, bức họa này cho anh cảm giác càng thêm quen thuộc.

Không phải vì nhân vật trên họa quá đẹp – đẹp đến mức khiến người ta say đắm – mà thứ khiến Trần Hạo sững sờ chính là bản thân bức họa, anh có cảm giác như chính mình đã vẽ nó vậy.

Chương 586

Một họa sĩ luôn hiểu rõ tác phẩm của mình, đặc biệt là họa pháp của mỗi người đều khác nhau, mỗi người đều hình thành phong cách và thói quen độc đáo, đây cũng là tiêu chuẩn quan trọng để các chuyên gia giám định cổ vật nghệ thuật.

Đúng lúc này, tai Trần Hạo nghe thấy một tiếng quát bằng tiếng Ấn Độ: "Bên trong có người, có kẻ phá hoại!" Trần Hạo lập tức bừng tỉnh, vội vàng thu bức họa vào không gian trữ vật, sau đó vuốt mặt một cái, trên mặt lập tức xuất hiện một chiếc mặt nạ.

Không phải loại mặt nạ da người tinh xảo, thời gian quá gấp rút anh không kịp chế tác, chỉ là chiếc mặt nạ đồ chơi bằng nhựa mềm mua đại mà thôi.

Trần Hạo đột ngột quay đầu lại, làm mấy tên hộ vệ đang xông vào giật mình, có người lập tức hét lên: "Kìa, Little Bush!" (Mặt nạ George W.

Bush).

"Cái gì?

Ờ, giả đấy." "Bắt lấy hắn!" Trần Hạo không muốn dây dưa thêm, nhanh chóng chạy về phía bên kia.

Khi lao ra khỏi thần miếu, thấy bên ngoài dày đặc đám đông, những người này đều là người triều bái.

Đám hộ vệ đuổi theo phía sau hét lớn: "Kẻ phá hoại, bắt lấy hắn!" Hàng trăm người đồng loạt nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo trong lòng kinh hãi, vắt chân lên cổ mà chạy.

Dưới núi hết đường, anh đành phải lao lên đỉnh núi.

Phía sau là đám tín đồ hò hét đuổi theo không ngừng, mỗi người đều giơ nanh múa vuốt, nếu thực sự bị bắt lại, Trần Hạo đoán mình sẽ bị xé xác mất.

Trong lúc chạy, Trần Hạo nhanh chóng lấy từ không gian trữ vật ra một chiếc ba lô, khoác lên lưng.

Vừa đến rìa vách đá đỉnh núi, anh căn bản không suy nghĩ dù chỉ một giây, trực tiếp nhảy xuống.

Vách núi này cách mặt đất chỉ hơn hai trăm mét, hộ vệ và tín đồ đuổi theo phía sau thực ra không xa, chỉ khoảng ba bốn mươi mét.

Bỗng thấy kẻ phá hoại chạy đến đỉnh núi rồi nhảy xuống vực, tất cả mọi người đều giật mình.

Nhưng khi mọi người chạy đến đỉnh núi nhìn xuống, thấy sau lưng người đó bỗng bật ra một chiếc dù lượn, rồi thân hình anh ta bay vút ra xa.

Đáng ghét hơn là người đó sau khi bay ổn định còn quay đầu lại vẫy vẫy tay.

"Cái gã chết tiệt kia, giữa đường sẽ bị đại bàng mổ, nguyền rủa hắn rơi xuống chết tươi." "Thần linh sẽ trừng phạt, nhất định sẽ!" "Chúc hắn sinh toàn con gái!" Khốn khiếp, mấy gã này thật độc miệng, dùng toàn những lời mắng chửi thâm độc nhất của Ấn Độ, nhưng Trần Hạo không nghe thấy, không nghe thấy, tôi không nghe thấy gì cả.

Dù lượn bay về phía xa, càng lúc càng nhỏ dần.

Dưới núi, Lương ảnh đế ngồi trong xe, lúc đầu nghe trên núi náo loạn ầm ĩ, không lâu sau thấy sau núi bay ra một chiếc dù lượn hướng về phía xa.

Anh ta hiểu ý, liền lái xe đuổi theo hướng dù lượn.

Sau khi lượn đi được mười mấy cây số, Trần Hạo chọn một bãi đất trống để hạ cánh, nhanh chóng thu dù vào không gian trữ vật.

Nhìn quanh tình hình, đây là một vùng đất hoang, Trần Hạo lại lấy từ không gian ra một chiếc mô tô địa hình, khởi động rồi phóng đi theo một hướng.

Uy Liêm ở phía sau đuổi theo nửa ngày nhưng căn bản không đuổi kịp Trần Hạo, cuối cùng đành bất lực dừng lại bên rìa hoang địa khi mất dấu anh.

Anh ta lấy điện thoại gọi cho Trần Hạo nhưng máy luôn báo không nằm trong vùng phủ sóng: "Cái mạng viễn thông Ấn Độ chết tiệt này." Uy Liêm nhịn không được mắng một câu.

Anh ta không biết rằng, thực chất không thể trách mạng viễn thông, Trần Hạo để điện thoại trong không gian trữ vật, đương nhiên không có tín hiệu.

"Bây giờ làm sao đây?" Uy Liêm nghĩ ngợi, chỉ có thể quay lại nhà khách ở thành phố cũ để đợi Trần Hạo quay về.

Nhưng Trần Hạo không quay lại nhà khách như anh ta tưởng, hai ngày sau mới liên lạc lại.

Trần Hạo lái mô tô đến một thị trấn, ở một nơi không người, anh thu mô tô vào không gian rồi vẫy một chiếc taxi.

"Tiên sinh, đi đâu ạ?" Tài xế hỏi bằng thứ tiếng Anh bồi.

"Bangalore." Trần Hạo trực tiếp dùng tiếng Ấn Độ trả lời.

Nơi này cách Bangalore tầm 200 cây số, taxi chạy hơn ba tiếng mới tới.

Xe dừng trước một khách sạn lớn nhất Bangalore, Trần Hạo trả tiền cho taxi rồi vào khách sạn mở phòng.

Vào phòng, Trần Hạo lấy đồ ăn thức uống từ không gian trữ vật ra giải quyết cái bụng đói trước.

Ở Ấn Độ nhất định phải chú ý một việc: Cái gì không nên ăn thì đừng ăn, nước không nên uống thì tuyệt đối đừng uống, trừ khi đã sẵn sàng tâm lý bị viêm dạ dày vào viện truyền dịch.

Nước ở đây phổ biến là không đạt chuẩn, ngay cả nước ngầm cũng vậy, thậm chí có vài thành phố còn uống trực tiếp nước sông Hằng.

Người Ấn Độ đều luyện thành thân thể kim cương bất hoại cả rồi.

Còn về điện thoại, Trần Hạo vẫn chưa lấy ra, không phải anh quên mà là căn bản không muốn liên hệ với Uy Liêm lúc này.

Anh lấy mấy thứ đoạt được hôm nay ra khỏi không gian trữ vật: Một thanh kiếm, một bức họa và hai mẩu vẫn thạch.

Trần Hạo cầm thanh bảo kiếm, chuôi kiếm bằng đồng thau chạm trổ hoa văn, lưỡi kiếm rộng ba ngón tay phủ đầy hoa văn hình học, toàn bộ kiếm dài hơn 80 cm, tuy đã qua ngàn năm nhưng phong nhuệ vẫn như xưa.

Ngón tay lướt qua thân kiếm, Trần Hạo cảm nhận được một sự quen thuộc phát ra từ tận đáy lòng, giống như thanh kiếm này đã theo anh rất nhiều năm vậy, hiện tại cầm trong tay nghịch ngợm, cảm giác đó càng thêm mãnh liệt.

Trần Hạo có thể cảm nhận được đây không phải là một thanh kiếm đồng bình thường, chất liệu của nó dường như kiên nhận hơn nhiều.

Trần Hạo đột nhiên nghĩ đến một thứ: Vẫn thiết (sắt thiên thạch).

Có lẽ thanh kiếm này được pha trộn vẫn thiết khi chế tạo mới có thể tồn tại ngàn năm.

Nó sắc bén và kiên cố dị thường, từ độ cao vài mét rơi xuống tự nhiên mà có thể cắm sâu vào đá nham thạch.

Đặt bảo kiếm xuống, Trần Hạo lại cầm bức họa lên.

Người phụ nữ trên họa rất đẹp, giấy vẽ có chút ngả vàng, màu sắc trải qua ngàn năm có phần trầm mặc, nhưng vẫn có thể thấy rõ dung nhan tuyệt lệ.

Người phụ nữ mang nụ cười ngọt ngào như ánh ban mai, như sương sớm, như suối trong, như cánh bướm màu, trong mắt chứa chan tình ý.

Họa chân dung cổ đại từ thời Hán, Đường đến Minh, Thanh phần lớn nhân vật đều có chút không thật, ngay cả chân dung hoàng đế cũng vậy, nhưng bức họa trước mắt này lại hoàn toàn tả thực, căn bản không giống sản vật của thời đại đó.

Trần Hạo có thể từ kỹ xảo hội họa thấy được những thứ thuộc về riêng mình, anh nghi ngờ sâu sắc rằng chính mình đã vẽ bức họa này.

Chương 587

Cũng chính vì vậy, trong lòng Trần Hạo nảy sinh sự nghi hoặc nồng đậm.

Mọi chuyện căn bản không giống như phim điện ảnh nguyên tác, sự tình dường như quỷ dị và phức tạp hơn anh tưởng.

Chỉ riêng việc này thôi đã cho anh cảm giác những chuyện trước đây có liên quan sâu sắc với mình.

Anh vô thức hít một hơi sâu.

"Được rồi, tôi tin rằng mình sẽ giải khai được bí ẩn này." Cuối cùng, Trần Hạo cầm lấy hai khối 'Thiên tinh bảo thạch'.

Hai khối vẫn thạch thiên ngoại này vô cùng kỳ đặc, Trần Hạo cảm thấy nó không giống kim loại mà giống một loại khoáng vật hơn.

Nhắm mắt lại, truyền pháp lực vào khối vẫn thạch để thăm dò, Trần Hạo cảm thấy một luồng từ lực mạnh mẽ.

Càng truyền thêm pháp lực, từ lực càng trở nên mãnh liệt, Trần Hạo kinh hãi.

Thứ này có phản ứng với pháp lực!

Đây là lần đầu tiên anh chạm trán một thứ có phản ứng với pháp lực.

Trần Hạo nhớ trong phim, Uy Liêm lấy vẫn thạch về làm thực nghiệm có thể khiến vật thể trôi nổi.

Trần Hạo đặt một khối vẫn thạch lên bàn, để thanh đại kiếm lên phía trên, thấy thanh đại kiếm tĩnh lặng trôi nổi ở đó.

Trần Hạo đứng ở một vị trí, thân mình từ từ ngả xuống, khi hai

chân rời đất, anh không hề bị ngã mà có cảm giác như đang trôi nổi trên Biển Chết, toàn thân căn bản không có một điểm tựa nào.

Cảm giác thật thú vị.

Không biết sức mạnh huyền phù này có giới hạn độ cao và độ rộng bao nhiêu, nếu có thể, hoàn toàn có thể chế tạo nó thành thiết bị bay huyền không, lúc đó A Ninh cũng có thể tự do tung hoành giữa trời đất.

Những kẻ ngự kiếm phi hành thời cổ đại, chẳng lẽ cũng nhờ có loại bảo vật này sao?

Thu ba món bảo vật vào không gian trữ vật, Trần Hạo suy tính xem sau này nên làm thế nào, rồi trực tiếp khoanh chân đả tọa.

Vèo một cái đã đến ngày thứ hai, sáng sớm hôm sau, Trần Hạo lên máy bay trở về Hương Cảng.

Uy Liêm vẫn luôn nóng lòng chờ đợi, hai ngày trôi qua vẫn không liên lạc được với Trần Hạo, trong lòng vô cùng lo lắng, đầu óc nghĩ ra đủ mọi giả thuyết.

"Không phải là gặp chuyện rồi chứ, rơi xuống vực chết rồi?" "Hay là sau khi được bảo vật thì cuỗm tiền bỏ trốn rồi?

Nếu không sao lại không liên lạc được." Reng reng reng.

Điện thoại Uy Liêm bỗng reo, nhìn thấy tên người gọi, anh ta lập tức bắt máy, hét vào ống nghe đầy lo lắng.

"Trần Hạo, cuối cùng cậu cũng gọi rồi!

Tôi gọi cho cậu hàng trăm cuộc trong hai ngày qua mà không bắt máy, lo chết đi được, rốt cuộc là sao hả?" "Uy Liêm, tôi không sao, lúc trước điện thoại lỡ tay làm rơi nên không liên lạc được, tôi về Hương Cảng rồi." Trần Hạo nói.

“Về Hương Cảng?

Cả hai đều về Hương Cảng rồi, tôi còn đang đợi ở Ấn Độ đây!

Đúng rồi, rốt cuộc có lấy được mấy viên khoáng thạch đó không, nói cho tôi nghe đi.” Uy Liêm sốt sắng truy vấn.

“Về rồi nói.” Trần Hạo đáp.

“Vậy là có thu hoạch rồi?

Ái chà tuyệt quá, tôi về Hương Cảng ngay đây.” Uy Liêm mừng rỡ hét lên một tiếng.

Cúp điện thoại, Trần Hạo đặt điện thoại sang bên cạnh, đi tới trước tủ lạnh lấy một lon bia, bật nắp uống một ngụm.

Trần Hạo đã tính kỹ rồi, sẽ đưa cho đối phương một khối vẫn thạch.

Anh cần khối vẫn thạch này để dụ kẻ đứng sau Uy Liêm lộ diện, nhằm thực hiện các hành động tiếp theo.

Hơn tám giờ tối, Uy Liêm hừng hực gõ cửa phòng Trần Hạo, Trần Hạo mở cửa.

Uy Liêm lao thẳng vào trong, hét với Trần Hạo: “Trần Hạo, lấy ra tôi xem nào, nhanh lên, hai ngày nay đầu óc tôi chỉ quanh quẩn chuyện này thôi.” Trần Hạo lấy ra một khối vẫn thạch đặt lên bàn, lấy thêm vài cuốn sách từ bên cạnh ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Uy Liêm, những cuốn sách đó đều tĩnh lặng huyền phù trên không trung, thần kỳ y hệt như thạch quan hôm đó.

Uy Liêm mặt mày đầy kích động, chộp lấy khối vẫn thạch, không ngừng xoa nắn trong tay, mắt ánh lên vẻ cuồng nhiệt.

“Tuyệt quá, thật là quá tuyệt vời!

Cuối cùng tôi cũng có được nó rồi.

Chỉ cần có mẫu vật này, tôi có thể tiến hành nghiên cứu liên quan, phân tích thành phần." "Tôi tin rằng có một ngày tôi sẽ nghiên cứu ra dược liệu phản trọng lực, đến lúc đó, ha ha ha, tôi sẽ đạt giải Nobel, tôi sẽ là cha đẻ của phản trọng lực, a ha ha ha." Thằng cha này điên rồi.

Trần Hạo vỗ vai Uy Liêm một cái, Uy Liêm giật mình nhìn anh, Trần Hạo lẹ tay lấy lại khối vẫn thạch.

"Làm gì vậy Trần Hạo?" Uy Liêm kinh ngạc hỏi.

Trần Hạo nhún vai: "Thứ này tôi đã tốn bao công sức, mạo hiểm cả tính mạng mới lấy về được, cho nên cần phí vất vả." "Trước đó tôi chẳng phải đưa rồi sao?" Uy Liêm nhíu mày.

"Thế thì không đủ." Uy Liêm có chút bực dọc nói: "Được rồi được rồi, tôi đưa thêm cho cậu 50 vạn, tổng cộng là được chứ gì?" Trần Hạo mỉm cười, khẽ lắc đầu: "Không đủ, còn kém xa." "Vậy ông muốn bao nhiêu?" Uy Liêm trong lòng càng giận, cảm thấy mình nhìn lầm bạn rồi.

"5 triệu." Trần Hạo khẽ nói.

"Cái gì, 5 triệu?

Cậu định đi ăn cướp à!" Uy Liêm lập tức gào lên, tỏ vẻ vô cùng phẫn nộ.

Trần Hạo vẫn điềm nhiên như không, bồi thêm một câu: "Đô Mỹ." Phù phù phù~~ Uy Liêm bị chọc tức đến phát điên: "Trần Hạo, đây là Trần Hạo mà tôi biết sao?

Chúng ta là bạn tốt nhất, cùng nhau đi thám hiểm, lấy đồ về rồi cậu lại đòi tôi 5 triệu đô Mỹ, thừa nước đục thả câu à?

Tôi lấy đâu ra 5 triệu đô Mỹ mà đưa cho cậu!" Uy Liêm chỉ vào Trần Hạo mà hét.

Trần Hạo tung khối vẫn thạch lên không trung rồi bắt lấy: "Uy Liêm, mỗi thứ đồ đều có giá trị khác nhau.

Chương 588

Tôi thấy cái giá này ông có lẽ nên hỏi ông chủ đứng sau xem họ có sẵn lòng chi tiền hay không." "Cậu..." Uy Liêm chỉ tay vào Trần Hạo nửa ngày không thốt nên lời.

"Trần Hạo, tôi coi cậu là bạn, tôi hỏi câu cuối cùng, cậu nghiêm túc chứ?" Uy Liêm lạnh lùng hỏi.

"Đương nhiên là nghiêm túc." Trần Hạo thản nhiên đáp.

Uy Liêm trừng mắt nhìn Trần Hạo một cái, quay người bỏ đi.

Đến cửa, anh ta mạnh tay giật cửa ra, nửa người đã bước ra ngoài, bỗng quay đầu hét vào mặt Trần Hạo: "Trần Hạo, cậu đã hủy hoại tình bạn bao nhiêu năm qua của chúng ta rồi!" Nói xong bước ra ngoài, sầm cửa một cái thật mạnh.

Trần Hạo chỉ mỉm cười nhạt.

Uy Liêm là một gã cuồng thí nghiệm, nhưng không phải là người xấu, chỉ là có hiềm nghi bị lợi dụng, và Trần Hạo hiện tại đang phản lợi dụng lại anh ta.

Anh cần đi tìm Ngọc Sấu, cho nên những rắc rối phía sau phải được giải quyết dứt điểm ở bên ngoài.

Cách để tìm ra những kẻ đó là khiến chúng phải lộ diện.

Uy Liêm hậm hực quay về phòng nghiên cứu, vài người trong phòng đều nhìn anh ta.

Một cô gái tên Mộng Kỳ hỏi: "Uy Liêm, lấy được đồ chưa?" Cô nàng Mộng Kỳ này là người của phía cấp vốn, một tổ chức quỹ chuyên hỗ trợ nghiên cứu, Mộng Kỳ là nhân viên quản lý quỹ được phái đến.

Uy Liêm tức tối ngồi phịch xuống ghế, lớn tiếng mắng mỏ.

“Trần Hạo cái thằng khốn đó, lấy được vẫn thạch xong liền mở miệng đòi tôi 5 triệu đô Mỹ! 5 triệu đô Mỹ đấy!

Thật đúng là sư tử ngoạm, tôi biết đào đâu ra 5 triệu đô Mỹ bây giờ.” “Vậy là anh ta lấy được rồi?” Mộng Kỳ hỏi.

“Đúng, lấy được rồi, tôi đã tận mắt thấy đồ, còn làm thực nghiệm đơn giản nữa.

Thực sự có thể làm vật thể huyền phù, thật sự thần kỳ, khối vẫn thạch đó đối với nghiên cứu của chúng ta quá đỗi quan trọng.” “Nhưng mà, Trần Hạo cái thằng khốn đó...” Uy Liêm lại mắng thêm một câu.

Mắt Mộng Kỳ đảo qua đảo lại, đi vào một văn phòng khác gọi điện thoại, thông báo sự việc cho ông chủ của mình.

Không lâu sau cô ta cúp máy, đi tới trước mặt Uy Liêm nói: “Uy Liêm, tôi vừa gọi cho ông chủ, ông ấy muốn gặp anh.” “Ông chủ?

Ông chủ của quỹ đầu tư?

Muốn gặp tôi sao?

Thật tốt quá!” Uy Liêm lập tức vui mừng nhảy cẫng lên.

Trong lòng Uy Liêm tính toán, khi gặp kim chủ đó nhất định phải nói tốt một chút, cố gắng để ông ta chi ra một khoản tiền mua khối vẫn thạch từ tay Trần Hạo.

Chỉ cần có vẫn thạch trong tay, nghiên cứu có thể triển khai, hy vọng tương lai đang ở ngay trước mắt.

Mộng Kỳ lái xe đưa Uy Liêm ra ngoại ô, dừng trước một dãy biệt thự đồ sộ.

Hai người bước vào sân, gạch xanh ngói biếc, đầm sen đình đài,

đường đá cầu kiều, nơi này mang đậm phong cách cổ xưa.

Uy Liêm không nhịn được khen một câu: "Chủ nhân nơi này thật có gu thẩm mỹ nha." Vừa dứt lời, phía sau bỗng vang lên một giọng nói: "Cậu cũng thích môi trường ở đây sao?" Nghe giọng nói này Uy Liêm giật mình, vội vàng quay người lại: "Cổ giáo thụ!" Cổ giáo thụ khoảng ngoài năm mươi tuổi, tóc đã có vài sợi bạc, râu ngắn được tỉa tót rất gọn gàng, mặc một bộ trường bào cổ trang rất vừa người, trông có vài phần nho nhã.

Vị Cổ giáo thụ này cũng là một giáo thụ khảo cổ học, trước đây còn là thầy của Trần Hạo và Uy Liêm.

Từng có một lần ông ta dẫn hai người đi khảo cổ, nhưng lần đó lại tiến hành khi chưa được chính phủ cho phép, sau sự việc Cổ giáo thụ đã cuỗm hết mọi thứ.

Khi Trần Hạo và Uy Liêm biết chuyện, họ vô cùng căm ghét hành vi này của Cổ giáo thụ.

Thân là giảng viên đại học, chuyên gia khảo cổ mà lại tự ý khai quật cổ mộ, hành vi này chẳng khác gì quân trộm mộ cả.

Đáng giận hơn là hai người bị lừa làm đồng khỏa, bị mông muội giúp lão khai quật.

Trần Hạo tức giận đã báo cáo việc này cho học viện.

Sau sự việc đó, mối quan hệ thầy trò giữa ba người hoàn toàn tan vỡ, từ đó coi nhau như người dưng.

Trần Hạo tiếp tục đi theo con đường khảo cổ, còn Uy Liêm thì chuyển hẳn sang ngành vật lý, trở thành một nhà khoa học nghiên cứu vật lý.

"Mấy năm nay, là thầy luôn tài trợ cho em làm nghiên cứu sao?" Uy Liêm có chút không dám tin.

“Ờ, có việc, vào nhà đi.” Cổ giáo thụ nói.

Uy Liêm gật đầu đi theo vào trong.

Hai thầy trò năm xưa nói chuyện trong phòng rất lâu Uy Liêm mới ra ngoài.

Vừa bước ra sân, Mộng Kỳ từ bên cạnh đi tới nói: “Ông chủ bảo tôi chuẩn bị 5 triệu đô Mỹ rồi, có thể sử dụng bất cứ lúc nào.” Uy Liêm gật gật đầu.

Cần câu quăng ra, mồi câu rơi xuống biển xa xa.

Sống trên đài nổi ven biển, mặt hướng về phía biển xuân ấm hoa nở, đi câu cá là tiện nhất.

Đúng lúc này từ phía xa truyền đến một giọng nói: “Trần Hạo, tôi Uy Liêm đây!” Trần Hạo quay đầu thấy Uy Liêm đang đứng ở bến tàu đằng xa vẫy tay, anh vẫy lại: “Cửa mở đấy, vào đi.” Chẳng mấy chốc Uy Liêm đã lên đài nổi, đứng cạnh Trần Hạo: “Có thu hoạch gì không?” “Thuyền bè ở vịnh này qua lại suốt, ô nhiễm lại nặng, cá bị dọa chạy mất hết rồi.” Trần Hạo nói.

“Vậy còn câu làm gì?” “Dù sao rảnh rỗi cũng vô vị, coi như giết thời gian thôi.

Đúng rồi, lại đến à?

Hôm qua không phải bảo là ‘đoạn tuyệt’ rồi sao.” Trần Hạo hững hờ nói.

Uy Liêm nhìn Trần Hạo cười khì khì: “Tôi nói mấy lời nóng nảy ấy mà, chủ yếu là cậu cũng quá đáng, đòi tôi tận 5 triệu đô Mỹ, tôi đào đâu ra lắm tiền thế.” “Vậy bây giờ quay lại đây làm gì?

Tiếp tục mắng tôi à?” Trần Hạo nói.

Uy Liêm hơi chút kích động nói: “Trần Hạo, báo cho cậu một tin

tốt, tôi gặp nhà đầu tư của mình rồi, đem chuyện kể cho ông ấy, ông ấy đồng ý chi 5 triệu đô Mỹ rồi!" "Lúc đó tôi cũng kinh ngạc lắm, thật đúng là đại gia tài khí thô mà!

Trần Hạo, lần này cậu phát tài rồi, có thể mua một căn nhà lớn trong nội đô, không cần ở trên biển nữa, có tiền để tiếp tục nghiên cứu khảo cổ rồi." Trần Hạo nhìn Uy Liêm, hỏi: "Nhà đầu tư của ông giàu vậy sao?

Là ai thế?" Ánh mắt Uy Liêm chớp chớp vài cái, nặn ra một nụ cười: "À, một công ty nước ngoài, lão già người Tây ấy mà, nói ra cậu cũng không biết đâu." Trần Hạo thầm thở dài một tiếng, biết Uy Liêm đang nói dối.

Chương 589

Anh mỉm cười: "Vậy à, sao cũng được, chỉ cần có tiền kiếm là được rồi.

Chừng nào 5 triệu đô Mỹ vào tài khoản, ông có thể lấy khối vẫn thạch đó đi bất cứ lúc nào." "Được, vậy tôi lập tức chuyển tiền cho cậu, số tài khoản..." Nửa giờ sau, Trần Hạo nhận được tin nhắn ngân hàng, có 5 triệu đô Mỹ chuyển vào.

Ngay khi anh vừa xem xong tin nhắn, điện thoại bỗng reo, là số lạ.

Trần Hạo kinh ngạc bắt máy, bên trong truyền đến giọng một người phụ nữ.

"Tiên sinh, tôi là quản lý khách hàng của ngân hàng Citibank, vừa rồi ngài có một khoản tiền mặt 5 triệu đô Mỹ nhập quỹ, tôi gọi điện để báo cáo với ngài." "Cảm ơn, tôi nhận được rồi." "Vậy không biết ngài có muốn đầu tư khoản tiền này không?

Ngân hàng chúng tôi có những sản phẩm quản lý tài chính rất tốt, lợi nhuận hàng năm..." Trần Hạo trong lòng thầm mắng, mới nhập quỹ mà đã đòi bán gói tài chính rồi à, anh lập tức nói: "Cô nương, hiện tại tôi đang bận, nếu cần tôi sẽ gọi cho ngân hàng sau, chào nhé." Nói xong trực tiếp cúp máy.

Uy Liêm bên cạnh sớm đã đợi đến lòng như lửa đốt, thấy Trần Hạo cúp máy liền hỏi ngay: "Trần Hạo, tiền vào tài khoản rồi, khối vẫn thạch đó có thể đưa cho tôi rồi chứ?" "Không vấn đề." Trần Hạo vừa nói vừa thọc tay vào túi, móc ra một khối Thiên tinh bảo thạch to bằng lòng bàn tay.

Uy Liêm kích động chộp lấy, không ngừng vuốt ve trong tay, mặt đầy vẻ phấn khích.

“Tuyệt quá, cuối cùng tôi cũng có thể bắt đầu nghiên cứu rồi!

Chỉ cần nghiên cứu thấu đáo khối vẫn thạch này, tôi tin nhất định có thể tìm ra nguyên lý phản trọng lực.” “Vậy chúc ông sớm ngày thành công.” Trần Hạo nói.

“Cảm ơn, vậy tôi đi trước đây.” Uy Liêm cầm lấy vẫn thạch rồi chạy biến.

Những ngày sau đó bình lặng vô sự, Trần Hạo chạy đến một phòng thực nghiệm dò tìm kim loại chuyên nghiệp để phân tích hàm lượng của thanh kiếm trong tay.

Vài ngày sau có kết luận, vị chủ nhiệm phòng thực nghiệm đó đưa báo cáo cho Trần Hạo, đồng thời nói: “Giang tiên sinh, qua phân tích hàm lượng kim loại, thanh kiếm này chứa các nguyên tố như đồng, sắt, niken, mangan... hàm lượng niken và mangan không hề thấp.” “Tôi đã phân tích, thanh kiếm này chắc chắn là một thanh cổ kiếm, thời kỳ sản xuất nên là khoảng thời Tần hoặc đầu thời Hán.” “Thời đó chưa có kỹ thuật thêm niken, mangan quy mô lớn, cho nên tôi nghi ngờ thanh kiếm này được chế tạo từ một khối vẫn thiết (sắt thiên thạch) pha trộn với đồng tạo thành kiếm hợp kim.” “Công nghệ vô cùng cao siêu mới có thể làm cho nó kiên ngạnh sắc bén, ngàn năm không rỉ.” “Giang tiên sinh, thanh kiếm này của ngài là một món bảo bối đấy!

Tôi tin vào thời kỳ đó, nhất định phải là một đại nhân vật sử dụng, nếu tìm được lai lịch của nó, thanh kiếm này giá trị sẽ không nhỏ đâu.” Đại nhân vật sao?

Trần Hạo không biết, chỉ cảm thấy thanh kiếm này rất thuận tay.

Rời khỏi phòng thực nghiệm kim loại, lái xe về nhà, Trần Hạo chỉ mới thí nghiệm thanh kiếm.

Còn về khối ‘Thiên tinh bảo thạch’ còn lại, anh không mang ra làm

thí nghiệm, loại đồ vật này có đưa đi thí nghiệm thì đoán chừng họ cũng chẳng nghiên cứu ra gì.

Huống hồ anh cũng sợ bị lộ phong thanh.

Những ngày này Trần Hạo ở nhà cũng làm không ít nghiên cứu về 'Thiên tinh bảo thạch', ví dụ như lợi dụng nó để bay.

Chỉ cần cầm khối vẫn thạch này, anh có thể bay đi bay lại trong nhà, cảm giác rất thú vị, còn tự do hơn cả dưới nước, cứ như đang trôi nổi trong không gian vũ trụ vậy.

Khuyết điểm là nếu không có ngoại lực tác động thì e là sẽ bị đứng khựng lại một chỗ.

Trần Hạo thầm tính toán, nếu dùng vẫn thạch chế tạo một đôi ủng, sau đó gắn thêm thiết bị đẩy động lực ở bên cạnh, chẳng phải có thể tùy ý bay lượn sao?

Nhưng Trần Hạo cũng đã thí nghiệm, loại bay này có hạn chế về độ cao và độ rộng.

Khối vẫn thạch trong tay anh chỉ hỗ trợ bay cao không quá 20 mét, độ rộng cũng tương đương.

Nói cách khác, quầng phản trọng lực mà vẫn thạch tỏa ra có bán kính khoảng 20 mét.

Trong phim, Tần Thủy Hoàng xây dựng Thiên Cung với diện tích rộng lớn, Trần Hạo hiểu ra, để chống đỡ cả một kiến trúc khổng lồ như vậy bay trên không trung, thể tích của viên vẫn thạch đó phải lớn đến mức nào, e là gấp vạn lần khối trong tay anh hiện giờ.

Trần Hạo lại cân nhắc về mảnh vẫn thạch kia.

Trong 《Sử Ký》 quyển sáu 《Tần Thủy Hoàng Bản Kỷ》 có một đoạn ghi chép: "Năm thứ ba mươi sáu, Huỳnh Hoặc thủ Tâm.

Có ngôi sao rơi xuống Đông Quận, rơi xuống đất biến thành đá, dân chúng có kẻ khắc lên đá chữ 'Thủy Hoàng Đế chết thì đất đai bị chia cắt'.

Thủy Hoàng nghe chuyện, sai ngự sử đi tra hỏi, không ai nhận tội, bèn bắt tất cả những người cư ngụ quanh tảng đá đó giết sạch, rồi đem đốt và đập nát tảng đá ấy." Đại ý đoạn ghi chép này là có một ngôi sao băng rơi xuống Đông Quận, hóa thành đá, có người khắc lời nguyền lên đó. "Huỳnh Hoặc" chỉ sao Hỏa, "Huỳnh Hoặc thủ Tâm" là một hiện tượng thiên văn hiếm gặp khi sao Hỏa, sao Thổ và sao Tâm (trong nhị thập bát tú) xếp thành một đường thẳng.

Người xưa coi đây là điềm bất tường, tượng trưng cho việc đế vương gặp tai ương.

Bất kể có mê tín hay không, thực tế là năm sau Tần Thủy Hoàng đã băng hà ở tuổi năm mươi.

Chẳng lẽ khối vẫn thạch dùng để xây dựng Thiên Cung chính là ngôi sao băng rơi xuống năm đó?

Có lẽ thật sự có khả năng này.

Đúng lúc đó, điện thoại của Trần Hạo reo lên, anh nhìn qua, là William gọi tới. "William." "Trần Hạo, thí nghiệm của tôi làm được một nửa thì phát hiện dược liệu không đủ, cho nên ông chủ của tôi hy vọng có thể tìm thêm nhiều loại vẫn thiết hơn, giá cả sẽ rất cao." William nói.

Trần Hạo im lặng hai giây: "Được rồi, William, chúng ta gặp mặt nói chuyện." Không lâu sau, hai người gặp nhau tại xưởng đóng tàu của Trần Hạo.

William nói: "A Hạo, tôi không ngờ thí nghiệm này lại tiêu tốn dược liệu như vậy, hiện tại chỉ mới hiểu được đại khái tình hình của

vẫn thạch, dược liệu đã cạn kiệt, cho nên tôi lại phải nhờ cậu giúp đỡ." "Tôi giúp thế nào?" Trần Hạo hỏi. "Tôi nhớ khi chúng ta tới ngôi đền ở Ấn Độ, trên thạch quan có ghi chép rằng vẫn thạch là do Tần Thủy Hoàng ban thưởng, được đục từ một khối vẫn thạch khổng lồ.

Vậy trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng có lẽ vẫn còn khối vẫn thạch đó." William nói.

Trần Hạo nhíu mày: "Cậu muốn tôi đi trộm mộ Tần Thủy Hoàng sao?" William vội vàng nói: "Không phải trộm mộ, chỉ tìm khối vẫn thạch đó thôi, những thứ khác hoàn toàn không cần.

Ông chủ của tôi nói lần này có thể trả giá cao, 20 triệu đô la Mỹ, chỉ cần tìm được khối vẫn thạch đó là được." "20 triệu đô la Mỹ, quả là một con số không nhỏ, ông chủ của cậu thật sự chịu đầu tư nghiên cứu nhỉ." Trần Hạo bĩu môi nói.

William cười cười: "Cậu phải biết rằng nếu hạng mục nghiên cứu này thành công, đó không còn là chuyện vài chục triệu nữa, viễn cảnh thị trường là vô cùng rộng lớn, có thể ảnh hưởng thậm chí thay đổi tương lai nhân loại.

Khi đó, con người có thể đi máy bay bay bổng, vận hành bằng động lực từ trường, các thiết bị vận tải lớn sẽ được thay thế bằng phi thuyền bay, tiện lợi và bảo vệ môi trường gấp vạn lần hiện nay.

Đây là một nghiên cứu tạo phúc cho nhân loại." William càng nói càng kích động, cứ như thể sắp thành công đến nơi, sắp trở thành vĩ nhân khoa học được hậu thế kính ngưỡng.

Đôi khi con người tự thôi miên chính mình, thật sự sẽ tưởng rằng mình có thể làm được.

Trần Hạo thầm nghĩ, nghe thì hay lắm, nhưng không chừng lại hỏng bét. "Cậu thấy sao, Trần Hạo?" William nhìn anh chằm chằm.

Trần Hạo im lặng một hồi rồi ngẩng đầu hỏi: "Chỉ cần vẫn thạch thôi sao?" William đại hỉ, lập tức gật đầu: "Chỉ cần vẫn thạch!

Chương 590

Tôi bảo đảm." "Cậu biết đấy, đột nhập lăng mộ là trọng tội, dù chỉ lấy một khối vẫn thạch.

Cho nên, 20 triệu này cần phải thanh toán trước." Trần Hạo ra điều kiện. "A!" William ngẩn người. "Cái này... chưa lấy được đồ mà đã trả tiền trước, e là không hợp quy củ." Trần Hạo vẫy tay bảo William đi theo mình đến bên tường, nơi treo một bản đồ, anh chỉ vào đó nói: "Đây là bản đồ vệ tinh khu vực lăng mộ Long Quân, bao quát phạm vi 200 km xung quanh." "Thì sao?" William ngạc nhiên hỏi. "Thực ra sau khi có được khối Thiên Tinh Bảo Thạch lần trước, tôi cũng nảy sinh hiếu kỳ với loại vẫn thạch này và đã làm không ít thử nghiệm, cảm thấy rất thần kỳ.

Sau đó tôi tra cứu một số tư liệu, mấy ngày trước lại nghe ngóng được vài tin tức, thật sự đã giúp tôi tìm ra manh mối." Trần Hạo nói. "Manh mối gì?" William hỏi. "Manh mối để vào địa cung của Long Quân." William chấn kinh, lập tức hỏi: "Thật sao?

Vào bằng cách nào?" Trần Hạo lắc đầu: "Tôi không thể nói cho cậu biết.

Cứ chuyển 20 triệu đô la vào tài khoản, tôi sẽ giúp tìm vẫn thạch, tôi cam đoan sẽ tìm được ít nhất 10 khối có kích thước tương đương lần trước, còn những chuyện khác cậu không cần quản." William gật đầu: "Vậy để tôi liên lạc hỏi ý kiến ông chủ." Kết quả liên lạc không nằm ngoài dự đoán của Trần Hạo. "Trần Hạo, ông chủ của tôi đồng ý rồi, chính tôi cũng thấy kinh ngạc.

Được rồi, đợi một lát tiền sẽ được chuyển vào tài khoản cũ của cậu.

Trần Hạo, thật ngưỡng mộ cậu, giờ cậu đã là tỷ phú rồi." Giọng điệu William không giấu nổi sự ghen tỵ.

Trần Hạo nhún vai: "Ở Hong Kong này, số tiền đó ngay cả một căn biệt thự lớn một chút cũng chưa chắc mua nổi." "Đinh đoong!" Điện thoại Trần Hạo báo tin nhắn.

Anh cầm lên xem, là thông báo có 20 triệu đô la Mỹ vừa được chuyển vào thẻ ngân hàng.

Chưa kịp đặt điện thoại xuống, chuông lại reo. "Chào Giang tiên sinh, tôi là quản lý khách hàng của ngân hàng Citibank..." "Tôi hiện không rảnh, cũng không mua bảo hiểm hay đầu tư gì hết, chào ông." Trần Hạo dứt khoát cúp máy.

William nhìn Trần Hạo: "Trần Hạo, khi nào thì bắt đầu hành động?

Hay là để tôi đi giúp một tay, dù sao tôi cũng tốt nghiệp chuyên ngành khảo cổ?" Trần Hạo vỗ vai William nói: "Cậu đã làm nhà khoa học thì đừng tham gia vào chuyện giới khảo cổ nữa.

Cậu biết tôi có biết xem tướng mà, dạo này cậu có thể gặp tai họa đấy, lời khuyên của tôi là đừng rời khỏi Hong Kong, cứ ở trong phòng thí nghiệm mà nghiên cứu vật lý đi, nếu chán quá thì đi tìm mấy cô nàng mà chơi bời." William bị những lời của Trần Hạo làm cho ngẩn người.

Mấy ngày sau, Trần Hạo đã có mặt tại khu vực Ly Sơn, lăng mộ Thủy Hoàng.

Ly Sơn nằm ở phía nam Lâm Đồng, Tây An, tỉnh Thiểm Tây, là một nhánh của dãy Tần Lĩnh.

Thế núi uốn lượn, cây cối xanh tươi, cảnh sắc tú lệ như gấm vóc, nhìn từ xa như một con ngựa chiến màu xanh sẫm.

Truyền thuyết kể rằng Ly Sơn là đạo trường của nhân tộc chi mẫu Nữ Oa, trong đó có cung Nữ Oa và điện Lão Mẫu, còn có lăng mộ Tần Thủy Hoàng và đội quân đất nung nổi tiếng thiên hạ.

Trần Hạo dạo chơi một vòng quanh Ly Sơn rồi rời đi, bắt đầu mở rộng tìm kiếm ra bên ngoài.

Trong phim, nơi Ngọc Sấu ở được gọi là 'Thiên Cung', lấy vẫn thạch trôi nổi làm nền tảng để xây dựng một tòa cung điện trên trời.

Tòa cung điện đó không nằm trong lăng mộ chính mà nằm ở phía ngoài.

Trần Hạo nhớ rõ các chi tiết trong phim, nhưng trong phim họ chỉ đi vào từ một lối vào thác nước, vốn là lối thoát hiểm do những công nhân xây lăng mộ tạo ra để giữ mạng.

Vì thời đó, những người xây lăng mộ sau khi hoàn thành thường sẽ bị giết sạch để giữ bí mật.

Đường hầm đó dài hàng trăm dặm, Trần Hạo thật sự cảm thán ý chí muốn sống của những người đó.

Sau khi quan sát Ly Sơn, Trần Hạo bắt đầu tìm kiếm xung quanh các thác nước giống như trong phim.

Trong quá trình này, anh lờ mờ cảm thấy có người đang giám sát mình, nhưng anh không ra tay, vì anh biết đó chắc chắn là người của Giáo sư Cổ.

Trong phòng khách sạn, điện thoại của Giáo sư Cổ reo lên, ông ta bắt máy: "Ừ, ừ, tôi biết rồi, theo sát hắn." Đặt điện thoại xuống, Giáo sư Cổ cười nói với những người khác: "Chuẩn bị đi, chúng ta sắp xuất phát rồi, có lẽ hôm nay sẽ có thu hoạch." "Rõ!" Mấy tên thuộc hạ lĩnh mệnh đi ra.

Lúc này Giáo sư Cổ nhìn sang William bên cạnh, nói: "Thuộc hạ

báo với tôi là Trần Hạo đang chuẩn bị công cụ, xem ra sắp tiến hành thám hiểm rồi.

Tôi luôn rất tán thưởng hắn, hắn luôn có linh giác đặc biệt với cổ mộ, lần trước cái mộ vương hầu đó cũng là do hắn tìm thấy lối vào.

Tôi tin rằng chỉ cần đi theo hắn, tuyệt đối sẽ có phát hiện.

William, cậu có hứng thú cùng tôi đi xem lăng mộ Thủy Hoàng lừng danh thiên hạ không?" William đứng dậy, vừa định nói gì đó thì trong đầu chợt hiện lên lời của Trần Hạo: "Lo nghiên cứu vật lý đi, rảnh thì đi tán gái, bớt tham gia chuyện khảo cổ lại." "William, William, cậu sao thế?" Giáo sư Cổ thấy William ngẩn người bèn lên giọng hỏi. "À, không có gì." William bừng tỉnh, lập tức đáp: "Giáo sư, tôi không đi đâu.

Vừa nãy tôi nhận được điện thoại từ phòng thí nghiệm, một nhóm số liệu dường như có điểm bất thường, tôi định quay về Hong Kong ngay để kiểm tra." Giáo sư Cổ nhìn anh ta một cái: "Cũng được, vậy cậu về đi." Thực tế là William có đi cũng chẳng giúp được gì nhiều nên ông ta để anh ta đi.

Ô tô dừng lại bên một con đường núi, Trần Hạo bê một thùng công cụ xuống xe, lại khoác một cuộn dây thừng lên lưng, đóng cửa xe rồi bắt đầu leo núi, phía trước còn một đoạn đường không ngắn.

Trần Hạo có không gian trữ vật, việc cầm công cụ trên tay rõ ràng là làm cho người khác xem.

Trần Hạo rời đi khoảng mười phút thì có hai chiếc xe dừng lại cạnh xe của anh, xe anh từ lâu đã bị lắp thiết bị định vị. "Ông chủ, hắn vào núi rồi." Tên thuộc hạ báo cáo.

Giáo sư Cổ nheo mắt: "Nơi này cách Ly Sơn khoảng trăm dặm, không ngờ lối vào lăng mộ lại ở đây, mang theo đồ đạc, chúng ta vào

núi." Đám người lấy công cụ và dây thừng, mỗi người đều mang theo súng rồi tiến vào núi.

Giáo sư Cổ chống một cây gậy tinh xảo, bước chân linh hoạt.

Đi bộ khoảng nửa giờ thì đến một thung lũng, phía trước xuất hiện một hang động. "Chính là chỗ này, đi, vào trong." Sơn động u tối dẫn đến một sảnh nham thạch.

Một tên thuộc hạ dùng đèn pin soi một vòng rồi nói: "Ông chủ, hình như không có đường." Giáo sư Cổ cũng thấy vậy, hang động này tuy lớn nhưng đèn pin có thể soi thấu, đúng là đường cụt.

Đúng lúc đó, đột nhiên vang lên mấy tiếng súng liên thanh. "Đoàng!

Chương 591

Đoàng!

Đoàng!" Lập tức có hai ba người trúng đạn ngã gục, những kẻ còn lại đại kinh thất sắc, vội vàng nằm rạp xuống đất.

Giáo sư Cổ biến sắc, nhanh chóng nấp sau một tảng đá, nghiến răng hét lớn: "Không xong, trúng kế rồi!" Nhìn mấy cái xác bên cạnh, Giáo sư Cổ trong lòng hận thấu xương, cả đời bày kế hại người, không ngờ lại bị kẻ khác lừa!

Càng không ngờ Trần Hạo lại tàn nhẫn đến thế, mai phục sẵn ở đây, không nói không rằng trực tiếp giết người.

Giáo sư Cổ nghiến răng, cao giọng hét: "Trần Hạo, chúng ta từng là thầy trò một buổi, tôi chỉ muốn khám phá lăng mộ, hà tất phải tuyệt tình như vậy, chẳng lẽ cậu muốn giết sạch chúng tôi ở đây sao?" "Giáo sư, ông núp sau lưng bày kế hại tôi, tâm địa thế nào tôi tự hiểu rõ.

Đừng nói chuyện tình nghĩa thầy trò với tôi, e là bây giờ ông đang hận không thể giết chết tôi đấy chứ." Giọng Trần Hạo vang lên từ một hướng. "Đoàng!

Đoàng!" "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Lập tức mấy khẩu súng hướng về phía phát ra âm thanh nổ súng loạn xạ, trong động lửa lóe tứ phía. "Đoàng!" "Á!" Lại thêm một tên phỉ đồ trúng đạn ở cổ, ngã xuống đất máu phun không ngừng.

Giáo sư Cổ sợ hãi rụt người lại, trong động im ắng trở lại.

Giáo sư Cổ lại hét: "Trần Hạo, chỉ là thám mộ thôi mà, chúng ta

không có thù sâu oán nặng gì, hà tất phải đuổi cùng giết tận!

Giết người là trọng tội, lần này chúng ta dừng tay ở đây, chuyện sau này tôi sẽ xử lý, tuyệt không truy cứu, thấy sao?" Không có thù oán lớn sao?

Có lẽ vậy.

Nhưng Trần Hạo không muốn để lại hiểm họa bên cạnh, anh đã tốn bao công sức chẳng phải để dẫn bọn họ ra sao, giờ sao có thể thả đi.

Đối với kẻ thù, nhân từ chính là tàn nhẫn với bản thân.

Đột nhiên, một vật đen xì bị ném tới, nhóm Giáo sư Cổ giật mình. "Bành!" Vật đó bùng lên một quầng sáng chói mắt, trong môi trường tối đen đột nhiên rực sáng khiến mấy người bọn họ nhất thời lòa mắt.

Là lựu đạn choáng. "Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!" Lại một hồi súng nổ, Giáo sư Cổ chỉ cảm thấy vai đau nhói, theo bản năng né sang một bên. "Hù... hù..." Giáo sư Cổ ôm vai thở dốc, thị giác dần hồi phục, ông ta thấy một người đàn ông đứng trước mặt, dưới ánh đèn pin là một thân ảnh quen thuộc. "Khụ khụ...

Trần Hạo, không ngờ giờ cậu hành sự lại tàn độc như vậy, vừa ra tay đã giết nhiều người thế này, tôi thật sự không ngờ tới." Giáo sư Cổ khó khăn nói.

Trần Hạo nhìn Giáo sư Cổ, thản nhiên đáp: "Thật xin lỗi giáo sư, tôi không muốn thấy những chuyện mình không mong muốn xảy ra, dù hiện tại nó chưa phát sinh, tôi thà bóp nghẹt nó từ trong trứng nước còn hơn là phải hối hận sau này." Giáo sư Cổ mặt đầy vẻ bi ai: "Nhưng tôi đã làm gì đâu, Trần Hạo, tha cho tôi một mạng, sau này tôi sẽ không bao giờ khảo cổ nữa.

Đúng rồi, cậu không thích khảo cổ sao?

Tôi có thể tài trợ, 50 triệu, 100 triệu cũng không thành vấn đề." Đúng lúc đó, trong động lại vang lên một tiếng súng. "Đoàng!" Trên trán Giáo sư Cổ xuất hiện một lỗ đạn, mắt ông ta trợn ngược, bàn tay trái vừa mới giơ lên một nửa buông thõng xuống.

Một khẩu súng ngắn rơi khỏi tay ông ta, đập vào tảng đá bên cạnh phát ra tiếng "cạch" thanh thúy.

Trần Hạo vốn đã chú ý đến động tác của ông ta, phát hiện sự dị thường bèn nổ súng ngay lập tức.

Anh liếc nhìn qua, thấy tất cả mọi người không còn dấu hiệu sinh tồn mới nhanh chóng rời khỏi hang động nham thạch này.

Ra khỏi hang, anh quay đầu nhìn lại lần nữa, nơi này nằm sâu trong rừng núi, cây cối rậm rạp không dễ bị phát hiện, không biết bao lâu nữa người ta mới tìm thấy mấy cái xác ở đây.

Xuống núi, anh lái xe rời đi.

Chỗ đó căn bản không phải lối vào lăng mộ, hoàn toàn là một cái bẫy để dẫn dụ Giáo sư Cổ.

Lái xe đi vài chục cây số, anh dừng lại bên một bờ sông, nhìn thác nước xa xa, Trần Hạo mỉm cười, đây mới là lối vào thực sự.

Long ca năm đó nhảy từ trên núi xuống suýt chết, Trần Hạo không chơi kiểu đó, anh định tìm đường vào từ bên cạnh, như vậy sẽ chắc chắn hơn.

Mặc xong trang bị, Trần Hạo đóng mấy chiếc đinh lên vách đá, cố định dây thừng, sau đó buông người sang bên trái, thân mình đu về phía thác nước bên phải.

Khi tiếp xúc với dòng nước, Trần Hạo cảm nhận được một lực xung kích mạnh mẽ, qua kính bảo hộ, anh nhìn thấy cửa động phía trước.

Anh vung rìu leo núi cắm vào vách đá bên cạnh, dùng sức kéo, dựa vào lực cánh tay kinh người, cuối cùng cũng bò được vào trong động. "Hù... hù...

Lực xung kích của thác nước mạnh thật, thật khâm phục Hầu ca năm đó chẳng cần học nghệ gì mà vào Thủy Liêm Động nhẹ nhàng thế." Nghĩ vẩn vơ một lát, Trần Hạo rút đèn pin soi xung quanh, hang động này cực kỳ lớn.

Đột nhiên trên vách động anh thấy một khe hở không lớn, cỡ bằng quả dưa hấu, bèn bám vào đá leo lên, dùng sức đẩy mạnh cái hốc đó. *Oanh long*, một mảng lớn đá vụn rơi xuống, lộ ra một cửa động cao nửa người. "Ha ha ha, cuối cùng cũng tìm được rồi, Công chúa Ngọc Sấu, anh tới cứu em đây." Trần Hạo có chút phấn khích.

Trần Hạo lấy thêm vài thứ từ không gian trữ vật ra: Một chiếc xe địa hình điều khiển từ xa dài hơn một mét, chạy điện, động lực cực mạnh.

Anh dùng nó để dò đường, vì biết lối đi này không hề an toàn.

Tiếp đó anh lấy ra một tấm khiên chống bạo động bằng sợi thủy tinh lớn, đủ để che chắn toàn thân.

Điều khiển xe điện đi trước, Trần Hạo cầm khiên đi sau, cẩn thận tiến tới, phía trước xe có đèn để soi đường.

Đoạn đường này dường như không có điểm dừng, Trần Hạo cầm tấm khiên nặng mười mấy cân đi không biết bao xa, cảm thấy hơi mệt bèn dừng lại nghỉ ngơi ăn chút đồ rồi lại tiếp tục.

Chương 592

Cứ như thế, Trần Hạo đã đi suốt một ngày trời, càng đi càng khâm phục những người đã khai quật đường hầm này, khâm phục nghị lực của họ, có lẽ khi con người ở bờ vực sinh tồn sẽ bộc phát tiềm năng lớn nhất. "Vút vút vút!" "Keng keng keng!" Đột nhiên từ vách đá phía trước bắn ra vô số mũi tên, trong đó còn có cả trường thương.

Trần Hạo biết xe điều khiển đã kích hoạt cơ quan, nếu là người bình thường đi trên đường này chắc chắn đã bị bắn thành tổ ong vò vẽ.

Chiếc xe đó giờ cũng đã cắm đầy tên, Trần Hạo nhìn mũi tên trên đất thấy có màu xanh lam, chắc chắn là có tẩm độc, không biết qua mấy ngàn năm độc dược còn tác dụng không.

Đương nhiên Trần Hạo chẳng dại gì mà thử, dù không độc thì bị rỉ sét đâm trúng cũng đủ chết người rồi.

Chiếc xe nhỏ đó giờ đã hỏng, không sao, anh chuẩn bị tới hai chiếc, bèn lấy cái khác ra tiếp tục điều khiển đi tới.

Cứ như vậy, vượt qua mọi chông gai, cuối cùng anh cũng thấy một cửa động.

Chui ra khỏi động, anh thấy một đài đá rộng lớn, nhìn ra ngoài, Trần Hạo lập tức ngây người trước cảnh tượng trước mắt.

Một không gian rộng lớn vô cùng, trên đỉnh như có ngàn sao lấp lánh, nhưng anh biết đó là ngọc trai và thủy tinh khảm trên đỉnh động, tỏa ra ánh sáng xanh lục dìu dịu khiến nơi này không hề tối tăm.

Phía trước, từng hàng tượng binh mã dũng, từng cỗ chiến xa đang trôi lơ lửng.

Phía xa nhất là một tòa cung điện cao lớn hùng vĩ, từng dãy đài bậc bằng ngọc thạch, lan can chạm trổ tinh xảo, chín cột ngọc lớn khắc hình rồng sống động như thật.

Thiên Cung.

Thật hùng vĩ.

Đúng là như tiên cảnh trên trời.

E rằng chỉ có Tần Thủy Hoàng mới tạo ra được kiệt tác vô tiền khoáng hậu này. "Ngọc Sấu!

Công chúa Ngọc Sấu!" Trần Hạo khẽ gọi, giọng anh tuy không lớn nhưng vang vọng trong động, bay đi rất xa. "Ngọc Sấu!

Công chúa Ngọc Sấu!" Tiếng gọi của anh cứ thế vang vọng.

Đúng lúc này, đột nhiên từ trong bóng tối, một thân ảnh từ từ bay ra, tà áo trắng phất phơ như tiên nữ giáng trần, lướt nhẹ đáp xuống.

Trần Hạo sững sờ, vì anh cảm thấy mình thật sự đang nhìn thấy một nàng tiên.

Người phụ nữ bay ngày càng gần, Trần Hạo cuối cùng cũng nhìn rõ dung nhan của nàng.

Đôi mắt sáng như tinh tú, mặt như phù dung, diễm lệ vô cùng, mái tóc xanh xõa trên vai càng thêm nhu mỹ.

Nhưng lúc này khi nhìn Trần Hạo, trong mắt nàng lại mang theo vài phần nghi hoặc.

Khi đến gần hơn, ánh mắt nàng dần trở nên nồng nhiệt nhưng vẫn còn đó sự do dự.

Mũi chân điểm nhẹ trên đài đá, nàng linh hoạt dừng lại trước mặt anh, làn môi run rẩy, đôi mắt dán chặt vào mặt Trần Hạo, nhìn thật kỹ, rồi một tầng sương nước dần dâng lên trong mắt. "Là anh... phải

không?" Giọng nói mang theo sự nghi ngại, nhưng cũng chứa đựng niềm kỳ vọng vô bờ.

Trần Hạo chớp mắt, anh đã sớm nhận ra người phụ nữ này chính là Ngọc Sấu trong phim.

Nhưng thú thật, hiện tại anh đối với Ngọc Sấu căn bản không có chút cảm giác yêu đương nào, chỉ giống như người bình thường thấy một mỹ nữ vậy, căn bản không cảm thụ được tình cảm nồng cháy lúc này của nàng. "Anh là Trần Hạo, chào Công chúa Ngọc Sấu." Trần Hạo mỉm cười nói.

Ngọc Sấu đang chìm đắm trong cảm xúc của mình nên căn bản không chú ý đến ngữ khí của anh.

Nghe anh thừa nhận, nước mắt nàng lã chã rơi nhưng lại lơ lửng giữa không trung như những hạt trân châu.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo chợt nhớ đến câu thơ "Thương hải nguyệt minh châu hữu lệ" về chuyện giao nhân khóc hóa ngọc trai. "Trần Hạo, cuối cùng anh cũng tới, em ở đây đợi anh rất lâu, rất lâu rồi, lâu đến mức em không biết đã bao nhiêu thời gian trôi qua." Ngọc Sấu khẽ nói. "Vì vậy nên bây giờ anh tới đón em, đón em ra ngoài." Trần Hạo hít một hơi nói.

Ngọc Sấu cười, trên hàng mi còn vương lệ nhưng nụ cười ấy mới đẹp làm sao, như thể vạn đóa hoa tiên cùng nở rộ.

Nàng tiến lên hai bước, đứng trước mặt Trần Hạo, giơ tay định chạm vào anh nhưng lại rụt rè, sợ rằng đây chỉ là một giấc mộng, hễ chạm vào sẽ tan biến.

Cảnh tượng này nàng đã mơ thấy vô số lần, hôm nay rốt cuộc cũng đợi được nên càng thêm cẩn trọng.

Đôi tay như ngọc dừng lại trước má anh không dám chạm tới.

Trần Hạo nhìn nàng, nắm lấy tay Ngọc Sấu áp lên mặt mình. "Ha ha..." Ngọc Sấu cười, nhưng là vừa cười vừa khóc: "Thật rồi, hóa ra là thật rồi!

Anh biết không, em ở đây đợi không biết bao lâu, em sở dĩ có thể nhẫn nại được nỗi cô độc này là vì em tin chắc anh nhất định sẽ tìm em." Nghe mấy lời của Ngọc Sấu, tim Trần Hạo như bị búa tạ nện vào, đau nhói.

Trong địa cung cô tịch, không thấy ánh mặt trời, chỉ có nỗi cô đơn bầu bạn.

Kiếp trước anh từng sống một mình trên đảo hoang lâu ngày nên hiểu rõ vị đắng của cô độc, thật sự không dám tưởng tượng Ngọc Sấu đã kiên trì thế nào.

Lúc này, lòng anh dâng lên niềm xót thương vô hạn với nàng.

Bất kể có yêu hay không, anh cảm thấy mình có trách nhiệm phải làm cho nàng hạnh phúc, thoát khỏi nỗi đau khổ giày vò này.

Trần Hạo nắm tay Ngọc Sấu, khẽ kéo nàng vào lòng.

Ngọc Sấu giật mình.

Vì trong tình yêu trước đây, hai người tuy biết tâm ý của nhau nhưng chưa từng có hành động nào vượt lễ nghi.

Anh cũng luôn giữ đúng quy củ, không ngờ lần gặp lại này anh lại táo bạo hơn nhiều.

Chương 593

Ngọc Sấu tựa đầu vào vai Trần Hạo, trên mặt hiện lên nụ cười ngọt ngào.

Cứ như thế, hai người ôm nhau không biết bao lâu, không gian này dường như tĩnh lặng, không có thời gian trôi chảy.

Cuối cùng, Ngọc Sấu ngẩng đầu, mỉm cười với Trần Hạo nói: "Em đưa anh đi xem nơi em ở." Nói rồi nàng nắm lấy tay Trần Hạo, mũi chân điểm nhẹ, cả hai cùng bay về phía trước.

Trần Hạo có Lôi Dực nên có thể bay, nhưng được tự do bay lượn trong không gian rộng lớn này lại là một cảm giác khác hẳn.

Hai người dừng lại trên nóc một cỗ mã xa, từ từ hạ xuống rồi đi vào trong.

Toa xe rất rộng, giống như một căn phòng nhỏ, trải nệm êm ái, bên cạnh có một dãy tráp nhỏ.

Ngọc Sấu kéo Trần Hạo ngồi xuống nệm, nàng lấy một bức họa từ trong tráp ra đặt lên chiếc bàn nhỏ rồi từ từ mở ra.

Trần Hạo kinh ngạc phát hiện nam tử trong tranh trông y hệt mình, điểm khác biệt duy nhất là quần áo và kiểu tóc.

Anh cũng nhận ra bút pháp bức họa này giống hệt bức họa Ngọc Sấu mà anh có.

Trần Hạo lập tức lấy bức họa trong không gian ra mở ra.

Ngọc Sấu nhìn thấy bức họa đó liền mỉm cười tâm đắc, nhìn anh với ánh mắt đầy tình ý: "Hóa ra anh cũng luôn mang theo họa của em bên mình.

Lúc trước vẽ hai bức họa này, chúng ta đã giao hẹn nếu phải xa nhau thì mỗi người mang theo một bức để khi nhớ đối phương thì đem ra xem." Trần Hạo đã hiểu, hóa ra hai bức họa này là một cặp, nhưng anh lại không có chút ký ức nào về chúng.

Ngọc Sấu đã sống hai ngàn năm nên nhớ rõ mọi chuyện, còn anh hiện tại hoàn toàn mù tịt.

Hệ thống để anh thay thế vị trí của nguyên chủ nhưng lại không cho anh ký ức trước đó.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Hiện tại Ngọc Sấu coi anh là người yêu, khổ sở chờ đợi hai ngàn năm, nhưng anh lại quên sạch mọi chuyện, nếu nàng biết thì không biết sẽ đau lòng đến mức nào.

Có lẽ nỗi bi thương nhất thế gian chính là người mình yêu đứng trước mặt mà lại hoàn toàn quên mất mình.

Là do uống nước Vong Tình, canh Mạnh Bà?

Hay anh chỉ là kẻ mạo danh?

Ngọc Sấu khẽ tựa vào người Trần Hạo, đầu gối lên vai anh, chờ đợi rốt cuộc cũng có kết quả.

Lúc này nàng cảm thấy mọi đau khổ trước đây đều xứng đáng.

Trần Hạo chớp mắt hỏi: "Ngọc Sấu, em còn nhớ lúc trước chúng ta quen nhau thế nào không?" "Đương nhiên là nhớ chứ, từng chi tiết nhỏ của hai ta em vĩnh viễn không quên được, trong địa cung này em đã hồi tưởng lại vô số lần rồi." Ngọc Sấu chìm vào hồi ức, giọng nói nhẹ nhàng kể lại. "Long Quân uy trấn tứ hải, em là công chúa Cao Lệ, phụ vương gả em cho Long Quân làm phi tử.

Lúc em đi, phụ vương dặn dò em vì quốc gia hãy nhất định hầu hạ

tốt cho Long Quân để bảo toàn đất nước.

Khi đó, anh là người đi đón em, trên đường đi chúng ta bị phục kích, anh vì cứu em mà bị thương, sau đó hai chúng ta trải qua bao gian khổ mới về tới Đại Việt.

Anh luôn cung kính với em, nhưng trong lòng em đã sớm có hình bóng của anh, chỉ là vì đất nước, vì phụ vương, em không hề biểu lộ mà chôn chặt trong lòng." "Sau đó em vào cung làm phi, hầu hạ Long Quân nửa năm.

Lần thứ năm Long Quân tuần du toàn quốc, em cũng nằm trong số phi tử đi theo.

Nhưng đột nhiên Bệ hạ lâm bệnh nặng, khi đó quan viên đại loạn, quân đội căng thẳng.

Sau đó tìm được thuốc có thể cứu trị Long Quân, phục dụng thuốc này có thể trường sinh.

Để tránh thuốc có độc, họ ép em uống thử trước, em không sao nên sau đó mới dâng lên Hoàng đế, nhưng Long Quân sau khi uống thuốc lại thổ huyết mà chết.

Hoàng đế băng hà, thiên hạ đại loạn, bọn em là phi tử bị nhốt lại một chỗ, ai nấy đều khóc lóc vì biết kết cục sẽ là tuẫn táng.

Sau đó em bị đưa vào đây, thạch môn đóng kín, tất cả hơn ba ngàn người bị nhốt ở đây đều đã chết sau vài ngày, chỉ còn mình em sống sót.

Lúc đó em mới biết viên thuốc mình uống chính là thuốc trường sinh bất lão thật sự, rồi em ở đây chờ anh tới đón." Nghe đến đây, tim Trần Hạo run lên, anh cẩn thận hỏi một câu: "Lúc đó anh ở đâu?" "Em không biết, lần cuối em thấy anh là khi Hoàng đế băng hà, lúc đó anh cũng đang theo giá.

Trước khi bọn em bị nhốt lại, anh có gặp em và nói rằng Công tử Hồ Hợi đang triệu tập các quan viên, bảo em hãy chờ anh, anh nhất định sẽ tới đón em, bất kể em ở đâu.

Đó là lần đầu tiên anh hứa hẹn với em, em đã thề nhất định sẽ đợi anh." Nói đến đây, Ngọc Sấu ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, anh thấy mắt nàng đẫm lệ. "Không ngờ một lần chờ đợi lại là năm tháng dài vô tận.

Em không biết liệu anh có tới không, em biết khả năng đó vô cùng mong manh nhưng em vẫn sẵn lòng chờ đợi." Trái tim Trần Hạo như bị bóp nghẹt, đau nhói vô cùng.

Anh không kìm được lại ôm chặt Ngọc Sấu, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc mượt mà của nàng, cứ thế ôm nàng vào lòng.

Trong lòng Trần Hạo lóe lên vô số ý niệm.

Nếu đó thật sự là tiền kiếp của anh, thì anh của lúc đó thật hủ bại, nhu nhược, hèn nhát.

Đại trượng phu sống trên đời phải sống cho thống khoái, nếu ngay cả người phụ nữ mình yêu cũng không dám yêu, không thể bảo vệ, thì lấy tư cách gì nói chuyện công danh vĩ đại, đỉnh thiên lập địa.

Phi!

Người con gái này đã giữ trọn trinh tiết chờ đợi anh cả ngàn năm.

Trần Hạo cảm động trước sự si tình, trung trinh không hối hận của Ngọc Sấu, càng thêm nảy sinh lòng thương xót. "Ngọc Sấu, đi cùng anh, chúng ta rời khỏi địa cung này." Ngọc Sấu đã chờ đợi câu nói này quá lâu rồi, tâm nguyện ngàn năm cuối cùng cũng thành, nàng vui sướng khôn xiết, gật đầu thật mạnh. "Vâng, em đi theo anh." Ngọc Sấu vui mừng nói: "Trần Hạo, em dẫn anh ra ngoài xem, nơi này lớn lắm." "Được thôi." Trần Hạo cũng muốn thấy toàn mạo địa cung, đặc biệt là Thiên Cung lơ lửng trong truyền thuyết.

Hai người bước ra khỏi toa xe, Ngọc Sấu điểm nhẹ mũi chân bay lên, tà áo múa lượn như tiên, quay đầu mỉm cười với Trần Hạo.

Anh thầm nghĩ, đúng là một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành!

Anh cũng điểm chân bay theo, nắm lấy tay nàng, giữa không trung hai người như đôi bướm vờn nhau, bay qua những hàng binh mã dũng, bay qua những cỗ chiến xa.

Cuối cùng đáp xuống một chiếc đỉnh đồng rồi bay về phía quảng trường cung điện.

Đặt chân xuống quảng trường đá trắng, Trần Hạo nhìn đài đá rộng lớn, cảm thán: "Thật không biết để xây dựng địa cung này đã tốn bao nhiêu tâm huyết." Anh đột nhiên nhìn về phía cung điện phía trước hỏi: "Đúng rồi, quan quách của Long Quân có ở đây không?" Ngọc Sấu lắc đầu: "Đây chỉ là thiên điện của 'Thiên Cung', là nơi Long Quân thăng tiên.

Chương 594

Quan quách và thi thân của Long Quân nằm ở chính điện hoàng lăng, nơi đó rộng gấp mấy lần chỗ này, quy mô điện đài và quân lính thủ hộ cũng nhiều hơn nhiều." Trần Hạo lại hỏi: "Vậy thuốc trường sinh bất lão có còn được cất giữ ở đây không?" Ngọc Sấu lại lắc đầu: "Năm đó Từ Phúc luyện đan chỉ dâng lên hai viên, một viên em đã uống thử, viên còn lại Long Quân đã dùng, không còn thuốc trường sinh nào nữa." Trần Hạo thầm tiếc nuối, dù anh không quá để tâm đến thuốc trường sinh nhưng cũng muốn được tận mắt thấy một lần.

Sau đó anh nhìn về phía chính điện, ngay cả hứng thú tới đó cũng không còn. "Nếu đã vậy, Ngọc Sấu, chúng ta rời khỏi đây thôi, anh đưa em đi xem thế giới bên ngoài." Ngọc Sấu mỉm cười gật đầu.

Hai người bay lại chiếc mã xa, Ngọc Sấu cẩn thận thu lại hai bức họa ôm vào lòng rồi nói với Trần Hạo: "Em dọn xong rồi, chúng ta đi thôi." "Không còn hành lý hay vật dụng gì khác sao?" Trần Hạo nhìn mấy cái hòm kia.

Ngọc Sấu lắc đầu: "Không cần, có hai bức họa này là đủ rồi." "Được!" Hai người ra khỏi toa xe, Trần Hạo dắt tay Ngọc Sấu, hai người nhìn nhau rồi điểm chân bay về phía cửa hang nơi Trần Hạo đi vào.

Nhưng khi đang bay giữa chừng, trong lòng anh bỗng nảy sinh điềm báo nguy hiểm.

Nhìn kỹ lại, anh thấy từ trong hang đá có mười mấy kẻ cầm súng xông ra, có kẻ đã chĩa súng về phía này.

Giữa đám người đó là một lão già người nước ngoài tóc vàng, mắt Trần Hạo sắc bén, thậm chí nhìn thấy cả William bên cạnh lão ta.

Lão già nhìn thấy Trần Hạo và Ngọc Sấu đang bay lơ lửng thì đầy vẻ kinh ngạc và kích động, thét lớn với đám thủ hạ: "Bắt lấy họ cho tôi, mau!" "Đát đát đát!

Đát đát đát!" Lập tức có kẻ nổ súng về phía Trần Hạo.

Anh ôm lấy Ngọc Sấu xoay người cực mạnh, cả hai hạ thấp thân hình xuống, đúng lúc phía dưới có một cỗ mã xa, anh dùng sức đạp mạnh vào nó rồi bay ngược về phía cung điện.

Trần Hạo thầm rủa: "Mẹ kiếp, sao lại đông người thế này." Chẳng phải anh đã giết Giáo sư Cổ rồi sao, giờ lại lòi ra thêm một nhóm nữa, trong phim không có đoạn này.

Mà cả William cũng ở đó là sao?

Chuyện là William sau khi từ biệt Giáo sư Cổ đã định về Hong Kong, nhưng khi đang ở sân bay chờ chuyến thì bị hai gã da trắng cao lớn áp sát.

Một họng súng đen ngòm dí vào hông khiến anh ta sợ mất vía. "Đi theo chúng tôi, đừng giở trò, tôi không ngại khử cậu đâu." Tên da trắng nói bằng tiếng Anh.

William sợ hãi toát mồ hôi lạnh, chỉ đành đi theo.

Ba người ra khỏi nhà ga lên một chiếc xe buýt lớn.

Cửa sổ xe được che kín mít, vào trong mới thấy xe đã được cải tạo, đầy máy tính và thiết bị giám sát.

William bị đẩy vào phía sau, nơi có khu nghỉ ngơi với sofa và bàn cố định.

Một lão già tóc vàng khoảng 60 tuổi đang ngồi đó, thong dong búng tàn xì gà: "Chào William, tôi là Donald, có lẽ cậu không biết tôi, thực ra bấy lâu nay tôi vẫn luôn âm thầm tài trợ cho nghiên cứu của cậu."

William kinh ngạc: "Tài trợ nghiên cứu cho tôi?

Không phải Giáo sư Cổ sao?" "Ha ha ha!" Lão già cười lớn. "Nguyên lai ông ta chỉ là một giáo sư khảo cổ, lấy đâu ra nhiều tiền thế để tài trợ cho cậu nghiên cứu?

Vài chục triệu đô la không phải con số nhỏ, lại còn cho một nghiên cứu vật lý chẳng liên quan gì tới ông ta, cậu thấy có khả năng không?" William bừng tỉnh, đúng là một giáo sư khảo cổ thì đào đâu ra tiền cho cái thí nghiệm vật lý phản trọng lực tốn kém của mình. "Vậy ông tìm tôi có việc gì?" Lão già nheo mắt, lộ vẻ thâm hiểm: "Giáo sư Cổ chết rồi, cậu biết không?" William đại kinh: "Không thể nào, tôi vừa mới chia tay ông ấy ba bốn tiếng đồng hồ thôi mà." "Tôi luôn giám sát Giáo sư Cổ, đột nhiên mất tín hiệu nên tôi cử người tới kiểm tra, phát hiện ông ta cùng mười mấy thuộc hạ đã bị bắn chết trong một hang động." Donald nói.

William nhíu mày, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ khó tin.

Lão già nhìn William nói: "Chắc cậu cũng đoán ra rồi, là người bạn Trần Hạo của cậu làm đấy.

Hắn thiết kế dẫn Giáo sư Cổ vào hang động hoang vu đó rồi giết sạch." William không dám tin: "Không thể nào, Trần Hạo sao có thể tàn nhẫn như vậy, giết sạch tất cả mọi người?" Lão già lắc đầu: "Đừng xem thường bất cứ ai, qua chuyện này tôi thấy Trần Hạo tuyệt đối không đơn giản.

Vệ sĩ của tôi nói vết đạn trên thi thể cho thấy kẻ ra tay có thân thủ và súng pháp cực tốt, ra tay không chút do dự, giống như kẻ chuyên giết người đã thành thói quen vậy." William vẫn khó lòng tin nổi, ngẩng đầu hỏi: "Ông Donald, vậy ông muốn gì?" Lão già cười: "Nghiên cứu phản trọng lực là một hạng mục đầy tiềm năng, nếu có thành quả sẽ có thị trường khổng lồ, hàng ngàn tỷ đô la không phải là

giấc mơ!

Vì vậy William, tôi sẽ tiếp tục tài trợ cho nghiên cứu của cậu." Những lời của lão già khiến trái tim Uy Liêm kích động không thôi. "Ngoài ra, tôi cũng rất hứng thú với những truyền thuyết của vùng đất này, ví dụ như thuốc trường sinh bất lão của Tần Thủy Hoàng.

Trước đây tôi đã hỗ trợ Giáo sư Cổ, hy vọng ông ta giúp tôi đoạt lấy những loại dược vật có khả năng tồn tại đó, nhưng đáng tiếc, hiện tại ông ta đã chết." Lúc này Uy Liêm hoàn toàn hiểu ra, đại boss thực sự đứng sau chính là lão già tóc vàng Donald. "Ngài Donald, ngài định làm gì?" Uy Liêm hỏi. "Tìm Trần Hạo, sau đó lấy thứ tôi muốn." Donald mỉm cười nói. "Đoàng đoàng đoàng!" Sau lưng tiếng súng vang lên không ngớt, đạn bay vèo vèo bên cạnh hai người, hai bức tượng binh mã dũng bị bắn trúng lập tức nổ tung.

Trần Hạo mạnh tay đẩy Ngọc Sấu, miệng hét lớn: "Trốn đi, anh xử lý lũ người xấu này trước." Ngọc Sấu bị đẩy bay ra ngoài, mắt nhìn Trần Hạo, miệng nói: "Anh nhất định phải cẩn thận." "Biết rồi." Trần Hạo đột ngột xoay người, tay cầm khẩu Desert Eagle đặc chế, khai hỏa về phía những người trên bình đài. "Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!" Liên tục mấy phát súng, lập tức có ba người trúng đạn, bất kể trúng ngực hay bụng đều bị đục một lỗ lớn, tước đoạt sinh mạng trong nháy mắt. "Hắn có súng, mau né đi!" Donald hét lớn.

Mọi người tản ra các hướng, Donald thì nằm rạp xuống đất.

Uy Liêm cũng nằm xuống theo, không dám nhìn Trần Hạo giao chiến với những người kia, anh ta lo lắng nói với Donald: "Ngài Donald, sao phải dùng súng chứ, có thể thương lượng mà.

Trần Hạo rất nguy hiểm!" Donald nói: "Tôi có thể thử khuyên anh

ấy, nếu có được mảnh thiên thạch và thuốc trường sinh, tôi sẽ bảo anh ấy giao ra, lúc đó ngài trả tiền là được." "Bao nhiêu tiền cũng không thành vấn đề, chỉ cần có thứ tôi muốn." Donald nói. "Được được, tôi đi khuyên anh ấy ngay." Uy Liêm lập tức đáp.

Trong thời gian ngắn ngủi họ đối thoại, một trận súng chiến kịch liệt đã diễn ra trong hoàng lăng.

Trần Hạo dùng tượng gốm và xe ngựa làm vật che chắn, trên tay cầm súng, chỉ cần thấy kẻ nào ló đầu ra là lập tức tiễn một phát vào đầu, đã hạ gục được bốn năm tên.

Lúc này, trong động vang lên giọng Uy Liêm, anh ta đứng dậy hét lớn: "Đừng bắn nữa, Trần Hạo, đừng bắn nữa!" Lão già Donald cũng dùng tiếng Anh hét: "Tất cả dừng tay!" "Đúng, dừng tay hết đi!" Uy Liêm hét theo mấy tiếng, sau đó cẩn thận bay ra ngoài, cảm giác vô cùng mới lạ, hướng về phía Trần Hạo vừa bay vừa gọi: "Trần Hạo, tôi đây, Uy Liêm đây, đừng nổ súng!" Uy Liêm bay từ từ, Trần Hạo ló đầu ra, Uy Liêm thấy vậy vội nắm lấy càng xe ngựa để giữ thân mình lại. "Trần Hạo, anh xem này!" Mặt Uy Liêm lộ vẻ kinh hỉ.

Nhưng sắc mặt Trần Hạo lại lạnh như băng, nhìn Uy Liêm nói: "Tôi đã biết chuyện giữa anh và Giáo sư Cổ từ sớm, tôi không truy cứu, nhưng Uy Liêm, tôi từng cảnh cáo anh đừng tham gia vào những chuyện này, hãy làm tốt thí nghiệm vật lý của anh đi, sao anh lại xuất hiện ở đây?" Uy Liêm lộ ra nụ cười hối lỗi: "Lúc đó tôi chỉ đi theo Giáo sư Cổ đến Tây An xem thử, lúc ra ngoài tôi đã nghe lời anh không đi theo.

Vốn dĩ tôi định bay về Hong Kong, nhưng ở sân bay có người chặn tôi lại, đưa tôi đến đây.

Trần Hạo, anh biết không, thực ra Giáo sư Cổ không phải nhà đầu tư thực sự, người hỗ trợ thí nghiệm cho tôi là ông chủ một công ty

lớn ở Mỹ tên là Donald.

Chương 595

Đúng rồi, lão già tóc vàng trên bình đài kia kìa, cực kỳ giàu có, có tòa cao ốc ở Manhattan, New York.

Ngài Donald muốn có viên đá quý thiên thạch kia, và cả thuốc trường sinh của Tần Thủy Hoàng có lẽ đang giấu trong địa cung này.

Những thứ đó để ở đây cũng chẳng có giá trị gì, Trần Hạo, chỉ cần anh giao hai thứ đó ra, bao nhiêu tiền ông ấy cũng sẵn lòng trả." Trần Hạo thản nhiên nhìn Uy Liêm: "Loại người đầy rẫy sự dối trá, bất chấp lợi ích của người khác để đạt được mục đích mà anh cũng dám tin?

Thật thiên chân.

Đừng nói tôi không có, dù tôi có mà giao ra, anh nghĩ hắn sẽ tha cho chúng ta sao?

Việc đầu tiên hắn làm chính là giết người diệt khẩu.

Hơn nữa, tất cả ở đây đều thuộc về Thần Châu, dù có thối nát ở đây cũng chẳng liên quan gì đến lũ người ngoại quốc các người cả." Uy Liêm bị Trần Hạo mắng đến mức có chút xấu hổ, nhưng vẫn giữ lòng cuồng nhiệt với tư bản, khuyên bảo: "Trần Hạo, ngài Donald đã hứa rồi, chuyện anh lo lắng tuyệt đối không xảy ra đâu.

Chỉ cần chúng ta lấy tiền, tôi tiếp tục nghiên cứu khảo cổ và thí nghiệm, bên kia đông người, chúng ta không phải đối thủ đâu." Đúng lúc này, tiếng súng lại vang lên. "Tạch tạch tạch!" Thân hình Uy Liêm cứng đờ, không thể tin nổi ôm lấy ngực, một dòng máu tươi tuôn ra, cơ thể anh ta bị động năng đẩy trôi về phía bên cạnh. "Hóa ra là vậy..." Giọng Uy Liêm yếu dần, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt, thân thể trôi dạt vô định trong hư không, như thể sẽ trôi mãi mãi không có điểm

dừng.

Ngay khi tiếng súng vang lên, Trần Hạo đã sớm cảm nhận được nguy hiểm, né sang một bên, tránh được loạt đạn.

Nhìn lại thấy Uy Liêm đang dần trôi đi, Trần Hạo nghiến răng: "Đã bảo đừng đi theo, đừng rời khỏi Hong Kong, cứ nhất định không nghe, rốt cuộc cũng không tránh được định mệnh." "Lũ ngu xuẩn!" Donald mắng một tiếng, lão dùng Uy Liêm để làm mồi nhử Trần Hạo, đồng thời bí mật chỉ huy lính đánh thuê đánh lén, không ngờ kế hoạch không thành công.

Trả tiền?

Giao dịch?

Đã vào đến đây rồi, cướp đoạt là trực tiếp nhất, tiền là của lão, bảo bối cũng phải là của lão. "Giết!

Giết tên đó cho ta!" Tiếng gầm của Donald vang vọng trong không gian rộng lớn.

Trong mộ huyệt một lần nữa rộ lên tiếng súng liên miên.

Mấy tên lính đánh thuê thấy không làm gì được Trần Hạo liền áp dụng chiến thuật bao vây tấn công mạnh.

Nhưng Trần Hạo với những bước di chuyển hoa mỹ đã dẫn dụ chúng, rồi khẩu Desert Eagle trong tay bỗng chốc biến thành một khẩu súng máy hạng nhẹ. "Đoàng đoàng đoàng!" Những viên đạn cỡ lớn ngay lập tức xé nát cơ thể lũ lính đánh thuê, dù có mặc áo chống đạn cũng không cản nổi uy lực của súng máy.

Những tên còn lại sợ khiếp vía, sau vài vòng đối đầu, từ mười mấy người giờ chỉ còn lại năm sáu tên, khiến chúng bắt đầu nảy sinh ý định tháo chạy.

Tên đội trưởng lính đánh thuê lẻn về bên cạnh Donald nói: "Ông chủ, tên đó lợi hại quá, hay là chúng ta rút ra ngoài phục kích?" Donald lập tức lắc đầu: "Không được, vạn nhất hắn trốn trong này không ra thì sao, chúng ta không đợi được.

Đừng coi thường giới chức trách, ước chừng không lâu nữa sẽ có người phát hiện bất thường ở đây, lúc đó không ai chạy thoát được đâu.

Đi, giết hắn đi, chỉ cần lấy được thứ đó, tiền thưởng của mọi người sẽ gấp ba." Tên đội trưởng nghiến răng, lại bay trở vào.

Tiếng súng không dứt, Trần Hạo chớp thời cơ phản sát nốt đám lính đánh thuê còn lại.

Với kỹ năng bắn súng siêu hạng và khả năng dự đoán nguy hiểm, anh đã thực hiện một cú quét sạch, tên đội trưởng lính đánh thuê thấy vậy sợ đến phát điên, bỏ chạy về phía bình đài.

Trần Hạo rút Desert Eagle, nhắm vào lưng hắn nổ súng. "Đoàng!" Cổ tên đội trưởng xuất hiện một lỗ thủng lớn, máu phun ra tung tóe trong không trung, cảnh tượng trông cực kỳ diễm lệ và quỷ dị.

Nhưng giây tiếp theo, biến cố xảy ra, tên đội trưởng đã chết nhưng cơ thể vẫn lao về phía bình đài với tốc độ cực nhanh, đâm sầm vào bức tượng rồng đá ở cửa điện. "Cạch!" Viên cầu vàng trên tay con rồng đá rơi xuống đất vỡ tan tành, đồng thời cả địa cung rung chuyển dữ dội.

Trần Hạo đại kinh, hỏng rồi, đã chạm vào cơ quan tự hủy của 'Thiên Cung'.

Anh không nhịn được chửi thề một câu, trong lòng vô cùng tức giận.

Thấy lão già tóc vàng Donald đang nằm rạp dưới đất vẻ mặt kinh

hoàng nhìn về phía này, Trần Hạo đạp mạnh vào xe ngựa, lao về phía lão.

Donald thấy vậy lập tức quay đầu định chạy. "Đoàng!" Một viên đạn găm thẳng vào mông lão, ngay vị trí giữa, khiến lão già tóc vàng nát cả mông, máu phun xối xả.

Lão thảm khiếu một tiếng, nằm vật xuống đất rên rỉ đau đớn.

Donald nỗ lực bò về phía trước, để lại một vệt máu đỏ dài, Trần Hạo lúc này vô cùng hận lão, bắn thêm hai phát vào hai đùi. "Đoàng!

Đoàng!" "Á!" Lão già tóc vàng hét thảm, dưới sự kích thích, cơ thể lão lộn ngược lại, miệng rên rỉ, ánh mắt kinh hoàng nhìn Trần Hạo, dùng tiếng Anh hét lên: "Không, đừng giết tôi, tôi có tiền, tôi có thể đưa hết cho anh!" "Đoàng!" Lại một phát súng trúng cạnh tai lão. "Đoàng!" Vai bên kia cũng trúng đạn.

Tứ chi bị phế, lão già nằm trên đất chỉ còn biết kêu la và van xin theo bản năng: "Tha cho tôi, tôi đưa tiền, đừng giết tôi!" "Đoàng!" Một phát súng chính giữa hạ bộ, lão già bị bắn nát "đồ nghề", phát ra tiếng thảm thiết nhất rồi im bặt, hoàn toàn tắt thở.

Lúc này Trần Hạo phát hiện cả mộ huyệt rung lắc dữ dội, đá rơi lả tả, lượng lớn thủy ngân tuôn ra như suối, nhanh chóng lan rộng khắp nơi.

Biết địa cung sắp sập, anh vội bay về phía toa xe Ngọc Sấu đang ẩn nấp.

Vén rèm lên, anh thấy Ngọc Sấu đang ôm hai bức họa ngây người, không kịp giải thích, anh kéo nàng ra khỏi toa xe. "Chúng ta mau rời khỏi đây, chỗ này sắp sập rồi!" Trần Hạo gấp gáp nói.

Nhưng Ngọc Sấu nhẹ nhàng gạt tay Trần Hạo ra, khiến anh sững sờ: "Nàng sao thế, có đá rơi kìa!" Ngọc Sấu nhìn Trần Hạo, mắt lệ

nhòa nói: "Không, anh không phải là Trần Hạo (Mông Nghị), không phải." Trần Hạo giật mình, lập tức nói: "Ta là Mông Nghị, Trần Hạo là tên khác của ta, giống như tự hay hiệu vậy." Ngọc Sấu lắc đầu, khẽ nói: "Không, em có thể cảm nhận được, không phải anh.

Từ trong mắt anh, em không thấy ánh mắt từng nhìn em năm xưa, ánh mắt đó cả đời em không thể quên được." Trước đó khi thấy Trần Hạo, vì diện mạo giống hệt nên nàng quá hưng phấn mà không suy nghĩ nhiều.

Nhưng sau khi nghe Uy Liêm gọi tên Trần Hạo liên tục, Ngọc Sấu đã nảy sinh nghi ngờ.

Nàng là người thông minh, trước đó biểu hiện của Trần Hạo có vẻ xa lạ.

Quan trọng nhất, Mông Nghị yêu nàng sâu đậm, nhưng ánh mắt Trần Hạo nhìn nàng không hề có tình ý đó, nhiều nhất chỉ là sự thương hại.

Chương 596

Nàng nhận ra đây không phải người mình chờ đợi, có lẽ chỉ là người có diện mạo giống hệt mà thôi. "Rầm rầm!" Những tượng gốm rơi xuống đất vỡ vụn.

Động đá rung chuyển, thủy ngân phun ra che lấp một phần thiên thạch, khiến lực bay lơ lửng mất đi, xe ngựa và tượng gốm rơi rụng hàng loạt.

Tình hình vô cùng nguy cấp.

Trần Hạo nghiến răng nói: "Ta thực sự là người đó, chỉ là sau khi chết ta đã chuyển thế trọng sinh." Ngọc Sấu nhìn Trần Hạo, nước mắt lã chã rơi: "Có lẽ là vậy, nhưng như thế cũng không phải là anh ấy nữa.

Một người khác nữa thì đâu còn là người em chờ đợi, em đi theo anh để làm gì?" Nàng đau đớn nói.

Trần Hạo thầm chửi trong lòng, cái lúc sinh tử cận kề thế này mà nàng còn diễn phim ngôn tình sao. "Địa cung sắp sập rồi, sẽ chết đấy!" Anh hét lên.

Ngọc Sấu lắc đầu: "Chết có lẽ mới là sự giải thoát thực sự, ít nhất em cũng nghe được tin tức về luân hồi chuyển thế.

Em sống là để chờ anh ấy, giờ đã không chờ được nữa thì sống còn ý nghĩa gì, thà bị chôn vùi cùng địa cung này còn hơn.

Anh đi đi, anh không phải người em muốn!" Ngọc Sấu nhún chân một cái, thân thể bay lùi vào sâu trong địa cung, nhìn Trần Hạo với vẻ luyến tiếc nhưng cũng vô cùng quyết tuyệt.

Ngọc Sấu yêu người đàn ông đó sâu đậm, sẵn sàng chờ đợi ngàn

năm.

Khi biết người trước mắt không phải người nàng chờ, hoặc như Trần Hạo nói là chuyển thế, thì cũng không còn là người cũ nữa. "Rầm rầm!" Vô số tượng gốm, chiến xa rơi xuống, cung điện xa xa cũng sụp đổ, đá từ đỉnh động rơi xuống không ngớt.

Ngọc Sấu dõi theo Trần Hạo, thân hình dần bay xa.

Trần Hạo nghiến răng, nhìn thoáng qua lối vào rồi dậm chân bay tới, hướng về phía Ngọc Sấu chứ không phải lối thoát.

Trần Hạo bay nhanh hơn, bắt kịp Ngọc Sấu và nắm chặt tay nàng, hai người bốn mắt nhìn nhau.

Ngọc Sấu kinh ngạc: "Tại sao anh không rời đi, không cần phải chết cùng em." Trần Hạo nghĩ thầm, nhiệm vụ của mình là cho nàng một kết cục hoàn mỹ, nếu bỏ mặc nàng mà chạy thì nhiệm vụ còn ý nghĩa gì. "Bất kể ta có phải người trong lòng nàng hay không, ta chọn ở lại cùng nàng." Trần Hạo chém đinh chặt sắt nói.

Mắt Ngọc Sấu lại rưng rưng: "Em chưa bao giờ cảm thấy vui vì được sống ngàn năm, chỉ vì trong lòng còn một chút vương vấn.

Anh ấy từng hứa sẽ đón em, em ở đây chờ đợi, dù chỉ có được một tin tức, thực ra em đã mãn nguyện rồi." Nói đoạn, Ngọc Sấu mạnh tay đẩy Trần Hạo, khiến anh bay ngược ra, đứng trên một chiếc xe ngựa đang trôi nổi. "Đi đi, em vốn dĩ nên ở lại đây, hãy để tất cả kết thúc đi.

Bức họa em để lại rồi, có nó bên cạnh em cũng thấy đủ, ít nhất hai người chúng ta cũng coi như quy về một mối." Ngọc Sấu nói.

Có thực sự mãn nguyện không?

Không, nếm bao đắng cay, chỉ một chút ngọt ngào đó nàng cũng trân trọng vô vàn.

Bỗng nhiên, một tảng đá lớn từ trên cao rơi xuống đúng hướng Ngọc Sấu, Trần Hạo kinh hãi, dậm chân bay vút ra.

Tảng đá rơi nhanh nhưng Trần Hạo còn nhanh hơn, ngay khi nó sắp đè lên Ngọc Sấu, anh lao tới ôm lấy eo nàng, dùng sức xoay người. "Bành!" Trong ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Sấu, tảng đá nặng vài tấn đập mạnh vào người Trần Hạo, dù anh đã vận toàn bộ linh lực để chống đỡ nhưng vẫn bị trọng thương. "Phụt!" Một ngụm máu tươi phun lên người Ngọc Sấu, nhuộm đỏ trước ngực áo nàng, trên tà áo trắng muốt nở rộ những đóa mẫu đơn đỏ thắm.

Đồng thời, sức mạnh từ tảng đá đẩy hai người bay thẳng về phía quảng trường đại điện, rồi ngã mạnh xuống đất. "Trần Hạo, anh sao rồi?" Ngọc Sấu ôm lấy Trần Hạo hét lớn.

Khóe miệng Trần Hạo đầy máu, hít sâu một hơi, cố nở nụ cười khổ với nàng: "Xem ra hôm nay chúng ta chỉ có thể ở lại đây rồi, không biết kết cục này có coi là không mỹ hảo không." Nhưng đồng thời, cơ thể bất tử cũng đang nhanh chóng phục hồi thương thế cho anh. "Sao anh phải làm vậy chứ!" Ngọc Sấu đau lòng nói.

Ầm ầm!

Càng nhiều đá lớn rơi xuống, đài đá ở quảng trường bắt đầu sụp, ước chừng chỉ vài nhịp thở nữa là chôn vùi cả hai.

Đúng lúc này, vị trí trước ngực Ngọc Sấu có sự thay đổi.

Máu Trần Hạo phun ra dính trên áo nàng, có không ít huyết châu theo cổ áo lăn vào khe ngực, ngay lập tức nơi đó phát ra ánh sáng yếu ớt.

Ngọc Sấu sững sờ, đưa tay vào trong áo lấy ra một vật, Trần Hạo nhìn thấy cũng ngẩn người, thốt lên: "Hổ phù." Ngọc Sấu nắm chặt hổ phù, lẩm bẩm: "Vật anh ấy tặng em, em luôn mang theo bên mình,

không ngờ hôm nay nó lại phát sáng, lẽ nào nó cũng biết em sắp đi tìm chủ nhân của nó rồi sao?" "Rầm rầm!" Đài đá tiếp tục sụp đổ ngay sát chân hai người.

Đột nhiên, hổ phù tỏa ra ánh sáng chói lòa khiến người ta không mở mắt nổi, đồng thời chiếu sáng cả 'Thiên Cung'.

Khi đài đá dưới chân hoàn toàn sụp đổ, Trần Hạo và Ngọc Sấu sắp rơi xuống thì ánh sáng đột ngột thu nhỏ, hút cả hai vào một đường hầm ánh sáng lung linh.

Trần Hạo cảm thấy một lực kéo cực lớn như vòng xoáy cuồng phong, thấy cơ thể Ngọc Sấu sắp bị cuốn đi, anh hét lớn: "Ngọc Sấu!" Anh đưa tay chớp lấy nàng nhưng chỉ nắm được sợi dây chuyền hổ phù, ngay lúc đó, cơ thể Ngọc Sấu dần hóa thành những điểm linh quang tiêu tán trong đường hầm, nàng nhìn anh lần cuối rồi biến mất.

Chỉ còn lại sợi dây chuyền hổ phù trong tay Trần Hạo. "Ngọc Sấu!" Trần Hạo gầm lên nhưng không phát ra được âm thanh nào.

Sau đó, lực kéo tăng mạnh, một tiếng "bạch", Trần Hạo bị quăng mạnh xuống một bãi cỏ, cố gắng mở mắt ra thì thấy mình đang ở trong một khu rừng.

Tình hình thế nào đây?

Não Trần Hạo thoáng chốc đình trệ, anh đoán có lẽ vì mặt dây chuyền hổ phù mà mình lại xuyên không rồi, có lẽ là tới triều đại nhà Tần.

Được rồi, anh nhanh chóng chấp nhận thực tế. "Két két." Lúc này, ba chiếc xe lớn đang đi trên quan đạo, phía trước có bảy tám gia đinh hộ vệ, ai nấy đều đeo kiếm ngang hông, mắt không ngừng quan sát xung quanh cảnh giới.

Bên cạnh xe có bảy tám nô bộc và thị nữ đi theo.

Trong chiếc xe ở giữa, hai cô gái đang trò chuyện, người lớn hơn khoảng mười bảy mười tám tuổi, người nhỏ hơn tầm mười bốn mười lăm, cô chị xinh đẹp rạng rỡ, cô em ngoan ngoãn đáng yêu. "Tỷ tỷ, còn bao lâu nữa mới tới huyện Phái ạ?" "Sắp rồi, phụ thân nói nhiều nhất ba ngày nữa sẽ tới, đến đó chúng ta mới được yên ổn." Đúng lúc này, đoàn xe đột nhiên dừng lại, đồng thời vang lên tiếng quát của hộ vệ, hai cô gái ngừng trò chuyện, vén rèm hỏi thị nữ bên ngoài: "Có chuyện gì vậy?" Thị nữ lập tức đáp: "Thị vệ phát hiện một nam tử lôi thôi ngồi bên đường, sợ là kẻ xấu nên đang đối chất thẩm vấn." Hai vị tiểu thư nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy từ xa một nam tử mặc y bào ống tay hẹp ngồi dưới gốc cây bên đường.

Chương 597

Y phục trên người màu vàng đất như dính đầy bùn, trên đó có những vết rách ngang dọc, trông còn rách rưới hơn cả bang chủ cái bang.

Đám hộ vệ đang vây quanh thẩm vấn, có người thậm chí đã tuốt kiếm sẵn sàng chiến đấu. "Chắc là một gã ăn xin gặp nạn thôi?" Đại tiểu thư nói.

Trần Hạo đứng dậy, nhìn tình hình xung quanh.

Nắng gắt trên đầu, nhìn thực vật xung quanh anh đoán hiện tại đang là tháng năm tháng sáu.

Vượt qua cỏ dại rậm rạp và bụi gai, sau khi leo qua một ngọn đồi nhỏ, Trần Hạo cuối cùng cũng thấy con lộ trong thung lũng phía dưới, tuy là đường đất nhưng cũng rộng bằng hai làn xe ô tô.

Chỉ cần có đường là thành công một nửa rồi.

Lúc này, anh nghe thấy tiếng người từ xa, nhìn lại thì thấy cuối con đường có một đoàn xe chuyển bánh tới.

Khi thấy cách ăn mặc của họ và những chiếc xe ngựa gỗ, anh lập tức xác định một điều: Thực sự đã xuyên không về cổ đại rồi.

Không giống như Dịch Tiểu Xuyên phải mất nửa tháng một tháng mới chấp nhận thực tế, Trần Hạo đã trải qua mười mấy lần xuyên không nên chẳng còn xa lạ gì.

Đoàn xe tiến lại gần, hộ vệ dẫn đầu thấy nam tử ngồi bên đường liền cảnh giác.

Có người vẫy tay ra hiệu đoàn xe dừng lại, năm sáu người lập tức tiến lên vây quanh Trần Hạo.

Có kẻ còn rút trường kiếm ra.

Nhìn kiểu dáng trường kiếm, Trần Hạo nhận ra ngay, nó giống hệt thanh Tần kiếm anh từng có, chắc chắn là triều Tần không sai vào đâu được. "Này, ngươi làm gì mà ngồi đây?" Một nam tử khoảng bốn mươi tuổi trầm giọng hỏi, giọng nói mang âm hưởng phương Bắc đậm đặc.

Trần Hạo không định giao thiệp nhiều với họ, dùng giọng hơi khàn nói: "Một kẻ không nơi nương tựa, đi đường mệt thì nghỉ chân thôi." Đội trưởng thị vệ nhìn Trần Hạo thêm vài lần, sau đó quan sát xung quanh rồi vẫy tay cho đoàn xe tiếp tục đi.

Khi đoàn xe đi ngang qua, Trần Hạo thấy rèm chiếc xe ngựa giữa kéo lên, hai cô gái tò mò nhìn anh, ánh mắt chạm nhau, cô gái lớn tuổi vẫn nhìn thẳng, còn cô gái nhỏ thì né tránh.

Đoàn xe chậm rãi đi qua, khi đi được khoảng vài chục mét, bỗng một người hầu chạy lại, đưa cho Trần Hạo một gói nhỏ bọc trong vải gấm. "Thấy sắc mặt anh không tốt, chắc là bị bệnh rồi, nhị tiểu thư tặng anh đấy." Trần Hạo theo bản năng nhận lấy, người hầu kia rời đi, anh mở gói vải ra thì thấy bên trong là hai miếng điểm tâm không rõ tên.

Coi mình là ăn mày sao?

Trần Hạo cầm một miếng cắn một miếng, vị hơi thô nhưng lại có vị ngọt của mật ong.

Nhớ lại lời người hầu nói là nhị tiểu thư tặng, Trần Hạo lập tức nghĩ đến hai cô gái bên cửa sổ xe kia.

Nhị tiểu thư chắc chắn là cô bé mười bốn mười lăm tuổi đó, trông hiền thục thanh lệ, đúng là một cô gái giàu lòng nhân ái.

Cổ nhân có câu, ơn một giọt nước phải báo đáp bằng cả dòng

suối!

Ân tình này Trần Hạo ghi nhớ trong lòng.

Trần Hạo nhìn quanh, ở đây mãi cũng không phải cách, muốn sống sót ít nhất phải tìm nơi có người.

Thế là anh đứng dậy, nhìn theo vết bánh xe vừa để lại. "Vì họ đi hướng đó, phía trước chắc chắn có thị trấn, cứ đi dọc theo con đường này vậy." Đột nhiên, từ xa Trần Hạo nghe thấy tiếng la sát và tiếng khóc thét của phụ nữ, anh kinh hãi, rảo bước lao nhanh về phía trước.

Đoàn xe Lữ gia đang đi, bảy tám thị vệ dẫn đầu, bánh xe lăn phát ra tiếng két két, mọi thứ đều yên tĩnh và đơn điệu.

Thế nhưng biến cố đột ngột xảy ra. "Hưu!" Một mũi tên sắc lẹm từ trong rừng bắn ra, trúng ngay ngực một hộ vệ, người đó chỉ kịp cúi đầu nhìn một cái rồi ngã xuống đất. "Có tặc nhân tập kích!" Thủ lĩnh hộ vệ hét lớn, mọi người lập tức rút kiếm cảnh giới. "Vút!" Lại một mũi tên nữa bắn ra, một hộ vệ khác trúng tiễn ngay cổ, máu phun tung tóe, xem như không cứu được nữa.

Mới chạm mặt đã chết hai hộ vệ khiến mọi người kinh hãi, thị vệ lập tức lùi lại, dùng ngựa và xe làm vật che chắn.

Lúc này, trong rừng vang lên tiếng hét lớn: "Xông lên, cướp tiền, cướp lương, cướp đàn bà!" "Giết!" Lập tức từ trong rừng lao ra mười mấy tên, tên nào cũng cầm trường kiếm, trường mâu, lao về phía đoàn xe Lữ gia.

Người nhà họ Lữ kinh hoàng, mấy nha hoàn dưới xe lập tức chạy tán loạn như ruồi không đầu.

Mấy hộ vệ biết gặp phải thổ phỉ thì không chết cũng bị thương, nghiến răng vung kiếm lao lên liều chết với tặc nhân.

Năm sáu gia đinh nô bộc cũng biết đây không phải lúc thối lui, cầm

gậy gỗ xông vào chiến đoàn, đôi bên đánh nhau loạn xạ.

Tần diệt sáu nước thống nhất thiên hạ, nhưng thiên hạ vẫn chưa thực sự thái bình, lòng người chưa quy phục hoàn toàn, các thế lực chỉ ẩn nấp dưới áp lực cường quyền, trộm cướp vẫn hoành hành khắp nơi.

Trong xe ngựa, một lão giả râu dài bạc trắng vén rèm nhìn trận chiến bên ngoài, lòng đầy tiêu cấp và sợ hãi.

Cả quãng đường cẩn thận thế mà vẫn gặp phải sơn tặc đông thế này. "Á!" Một gia đinh bị chém chết, lão già sợ hãi run rẩy, lòng bi thảm, lẽ nào hôm nay Lữ Văn ta phải bỏ mạng tại đây sao.

Trên chiếc xe khác, hai cô gái cũng sợ đến run cầm cập, cô em ôm chặt eo chị, nức nở: "Tỷ tỷ, chúng ta sẽ bị lũ người xấu đó giết chết sao, hu hu, muội sợ lắm." "Tố Tố đừng sợ!" Lữ Trĩ mím môi an ủi.

Lữ Trĩ lấy từ hộp bên cạnh ra một con dao, siết chặt trong tay.

Nàng lớn tuổi hơn muội muội nên hiểu chuyện hơn, biết rằng nếu chị em mình rơi vào tay lũ người xấu đó thì kết cục còn thê thảm hơn cái chết gấp trăm lần, chắc chắn sẽ bị nhục mạ.

Thời thế này, không có khả năng tự vệ hoặc không có người bảo vệ thì chỉ có thể làm cừu non cho người ta xâu xé.

Được rồi, nếu lũ người đó tới, thà tự sát còn hơn chịu nhục. "Á!

Á!" Liên tục mấy tiếng thảm thiết, lại có thêm hai hộ vệ gia đinh bị chém gục, sơn tặc đông hơn nên đã có kẻ lao về phía những chiếc xe ngựa.

Chiếc xe cuối cùng chứa toàn bộ gia sản của Lữ gia, vàng bạc tơ lụa, khiến lũ sơn tặc hò reo vì sắp phát tài.

Có tên lao về phía chiếc xe đầu tiên, vén rèm thấy một lão già râu

dài, hắn túm lấy lão lôi xuống.

Chương 598

Lão già lăn mấy vòng trên đất, y phục râu tóc đầy bụi đất cỏ rác, trông vô cùng thảm hại.

Có tên lao tới chiếc xe ở giữa, vén rèm ra, mấy tên sơn tặc lập tức lộ vẻ dâm tà kinh hỉ. "Oa ha ha ha, hai cô nàng xinh đẹp quá, thật là mơn mởn, chuyến này hời to rồi." Hai cô gái trong xe sợ đến mặt cắt không còn giọt máu, có tên định bò vào bắt lấy hai người.

Lữ Trĩ lập tức cầm dao vung loạn xạ, tên sơn tặc kia giật mình né tránh, va phải hai tên đang định bò vào sau lưng khiến chúng ngã lăn ra.

Nàng một tay cầm dao một tay ôm Tố Tố, nghiến răng hét lớn với lũ sơn tặc đang hổ thị đam đam: "Đừng lại gần, không ta sẽ tự sát cho các người xem!" Một tên sơn tặc cười lớn: "Tự sát à, chết rồi thì càng tốt, dù sao cũng chơi được, chết rồi lão tử cũng lột sạch rồi hưởng lạc một trận." Đám sơn tặc khác cũng cười theo.

Hai cô gái nghe vậy thì rụng rời chân tay, lòng tuyệt vọng, nghĩ rằng hôm nay khó tránh khỏi ác vận.

Đột nhiên, một tên sơn tặc nhảy lên, túm lấy cổ chân Tố Tố đang để gần đó, Tố Tố sợ hãi hét lên, dùng sức đạp loạn.

Nhưng tên đó khỏe quá, túm chặt lấy cổ chân nàng lôi xuống, khiến nàng bị kéo ra ngoài nửa người. "Á!

Tỷ tỷ, tỷ tỷ cứu muội!" Tố Tố khóc thét, ôm chặt lấy eo Lữ Trĩ không buông.

Lữ Trĩ cũng ra sức giữ lấy muội muội, con dao trong tay vung loạn xạ, đau khổ hét lớn: "Buông ra!

Buông ra!" "Buông sao, ha ha ha, đi với ta chơi đùa chút đi." Tên sơn tặc đang túm chân Tố Tố cười cuồng dại.

Đúng lúc này, "Vút!" "Phập!" Tên sơn tặc đang cười cuồng dại bỗng bị một mũi tên xuyên qua miệng, tiếng cười im bặt, mắt trợn trừng.

Máu dọc theo mũi tên chảy xuống sàn xe gỗ. "Á!" Tố Tố thấy cảnh đó càng sợ hãi hét lên, đạp mạnh một phát thoát khỏi bàn tay của tên cướp, vội bò lại bên cạnh chị, ôm chặt lấy chị, co chân lại run rẩy. "Vút!

Phập!" "Vút!

Phập!" Tiếp đó, hai mũi tên nữa liên tiếp bay tới, hai tên cướp đang bám bên thành xe của hai chị em cũng lần lượt trúng tiễn.

Rèm xe ngựa đã bị giật mất từ sớm, hai người nhìn ra ngoài thấy đằng xa một nam tử mặc đồ rách rưới như ăn mày, dưới chân hắn là một tên sơn tặc không rõ sống chết, tay hắn cầm trường cung, từng mũi tên bắn về phía đám sơn tặc.

Lữ Trĩ ngẩn người: "Hắn là ai?!" Nghe tiếng khóc thét, Trần Hạo lập tức tăng tốc lao tới, lại gần mới thấy hóa ra là đoàn xe lúc nãy.

Một lũ đàn ông thô kệch cầm đao kiếm đang vây giết gia đinh hầu cận, anh biết ngay là gặp cướp rồi.

Mấy hộ vệ của đoàn xe có vẻ có chút bản lĩnh, đang kìm chân lũ sơn tặc.

Nhưng đám gia đinh thì không xong rồi, cầm gậy chống đỡ không xuể, chốc chốc lại có người bị chém gục.

Lúc này thấy có kẻ lao tới xe ngựa, nghe tiếng con gái thét lên, Trần Hạo sốt ruột định xông lên.

Đột nhiên bên cạnh có tên bắn lén, Trần Hạo cảnh giác né được, mũi tên sượt qua người.

Anh chẳng thèm nhìn, vung tay ném một đồng xu về hướng mũi tên vừa bắn.

Vừa chuẩn vừa mạnh, chỉ nghe một tiếng thảm thiết, anh lập tức lao vào bụi rậm bên cạnh.

Trong rừng, một gã nằm dưới đất, mặt đầy máu, mũi miệng nát bét, đang thoi thóp, có thể thấy đòn vừa rồi của Trần Hạo mạnh thế nào.

Không chần chừ, anh giật lấy cung tiễn trong tay hắn, cung cầm rất chắc tay, là một cây cung tốt.

Sau đó anh lấy bao tên của hắn thu vào không gian lưu trữ, thấy bên hông hắn có thanh trường kiếm cũng thu luôn vào.

Thực ra Trần Hạo không biết gã này là đại ca của đám đạo phỉ kia, vốn là thợ săn nên bắn cung rất giỏi, cây cung trong tay cũng là hàng quý.

Nhưng tên này nhát gan cẩn thận, khi cướp bóc luôn thích bắn lén vài mũi để giết nhuệ khí kẻ địch, rồi mới cho đàn ông xông lên, cuối cùng hắn mới ra thu dọn vàng bạc.

Không ngờ hôm nay đụng phải Trần Hạo là kẻ thích quản chuyện bất bình, càng không ngờ mũi tên định giết đối phương lại khiến mình mất mạng.

Trần Hạo ra tay cực nhanh, chưa đầy 10 giây đã xong xuôi.

Bước ra khỏi rừng, tay trái cầm cung, tay phải rút tiễn nhắm về phía xe ngựa giữa, tiếng thảm thiết của phụ nữ vẫn vang vọng.

Anh nhanh chóng kéo cung, "vút", mũi tên lao đi xé gió, dù cách xe

ngựa tám chín mươi mét nhưng vẫn trúng chính xác sau gáy tên cướp.

Trần Hạo không dừng lại, vừa tiến tới vừa lắp tên bắn liên hồi. "Vút!" "Vút!" "Vút!" Trần Hạo như được thần tiễn nhập thân, mỗi mũi tên bắn ra là một tên sơn tặc ngã ngựa, cảnh tượng đó khiến lũ sơn tặc còn lại kinh khiếp, vội vàng tìm chỗ lấp.

Đám thổ phỉ nấp sau chỗ ẩn nấp, bỗng nhiên một tên hét lớn: "Hắn lấy cung tên của đại ca giết đại ca rồi!" "Không sao, trên tay hắn hết tên rồi, chúng ta cùng lên giết hắn!" Một tên khác gào lên.

Trần Hạo lúc này quả thực không còn mũi tên nào trên tay, chỉ có một cây cung, bởi vì tên đều được anh cất trong không gian, điều này khiến lũ phỉ hiểu lầm nghiêm trọng.

Đám phỉ đồ này đều là hạng hung hãn, trên con đường này không biết đã giết bao nhiêu người, từng tên một hò hét lao ra hướng về phía Trần Hạo, có tới tận bảy tám tên.

"Hít!" Trần Hạo hít một hơi thật sâu, mắt lóe lên một tia sắc sảo.

Bất chợt anh giương cung, xoát một cái, tay phải Trần Hạo đã xuất hiện mấy mũi tên, từng mũi kẹp giữa ngón tay, tay trái giữ vững thân cung, tay phải liên tục đáp cung xạ tiễn.

Chỉ thấy những mũi tên kia dường như nối thành một đường thẳng, lao thẳng về phía mấy tên phỉ đồ đang xông tới.

"Phập phập phập..." Tiếng tên cắm vào thịt không dứt bên tai, kèm theo đó là tiếng thảm thiết của lũ phỉ.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bảy tám tên xông ra đều bị bắn chết toàn bộ.

Có lẽ một số người không hiểu, cung tên có thể bắn nhanh như vậy sao?

Thực tế hoàn toàn có thể.

Kỷ lục Guinness thế giới hiện nay, xạ thủ có tốc độ bắn cao nhất có thể bắn 10 mũi tên chỉ trong 4.9 giây, tốc độ nhanh nhất là trong 0.6 giây bắn ra 3 mũi tên, cho nên tuyệt đối đừng thấp giá khả năng của một cung thủ.

Chỉ là bắn tên cực kỳ tiêu tốn tâm thần và thể lực, người bình thường bắn khoảng 20-30 mũi là đã hết hơi, sau đó miễn cưỡng bắn cũng sẽ không còn chuẩn xác, bắn tốc độ cao như vậy là một thử thách cực đại đối với cơ thể.

Cảnh tượng vừa rồi khiến tất cả mọi người tại chỗ chết lặng.

Chương 599

Lữ Công đang nằm dưới đất, mấy tên hộ vệ, gia đinh còn sót lại, cùng những thị nữ đang co rúm như chim cút, và cả hai nữ tử trong xe đều thu hết cảnh tượng đó vào mắt, kinh hãi trước xạ thuật của Trần Hạo như thấy thiên nhân.

Tốc độ bắn nhanh như vậy đúng là văn sở vị văn, quan trọng hơn là tiễn vô hư phát, mỗi một mũi tên đều lấy mạng một tên phỉ, phân tiễn thuật này đúng là thiên hạ hiếm có.

Đám phỉ đã chết sạch, Lữ Công vội vàng phủi áo quần run rẩy tiến lại gần Trần Hạo.

Ông sớm đã nhận ra nam tử mặc đồ vàng này chính là người ngồi bên đường lúc trước, nhưng giờ nhìn lại, người ta căn bản không phải khất cái.

Ở khoảng cách gần, quần áo trên người anh tuy kiểu dáng kỳ lạ nhưng không hề có miếng vá, một người có xạ thuật cao siêu như vậy làm sao có thể làm khất cái được.

Lữ Công chắp tay hành lễ với Trần Hạo: "Vị hiệp sĩ này, nếu không có hiệp sĩ ra tay cứu giúp, lão phu cả nhà e rằng khó thoát khỏi kiếp nạn này!" Trần Hạo xua tay: "Không sao." "Đã gặp chuyện bất bình thì không thể không quản, hơn nữa, lúc trước đại tiểu thư nhà ông có ơn tặng bánh, coi như là tôi trả ân tình đi." Tặng bánh?

Chuyện này Lữ Công không biết, nhưng chỉ vài miếng bánh mà người ta cứu mạng cả nhà, ân tình này quá lớn rồi.

"Xin hỏi danh tính của hiệp sĩ?" Lữ Công hỏi.

"Trần Hạo, Trần trong Trần Lưu, Hạo trong Hạo Thiên." Trần

Hạo đáp: "Xin hỏi lão trượng cao tính đại danh." Lão đầu cười ha hả: "Lão phu họ Lữ, tên Văn, tự Thúc Bình, cứ gọi lão phu là Lữ Công là được." Thật ra lúc trước Trần Hạo đã có chút nghi ngờ, nhưng nghe Lữ Công tự báo gia môn, trong lòng vẫn không khỏi kinh ngạc.

Đã là Lữ Công, vậy hai nữ tử trên xe kia chắc chắn là Lữ Trĩ và Lữ Tố rồi.

Theo lịch sử, Lữ Công có bốn người con, trưởng tử Lữ Trạch, thứ tử Lữ Thích Chi, trưởng nữ Lữ Trĩ, thứ nữ Lữ Tu, mà Lữ Tu ở thế giới này chính là Lữ Tố.

Họ vốn ở huyện Đan Phụ, thuộc vùng Sơn Đông, vì đắc tội người khác nên phải cử gia dời đi để tránh kẻ thù quấy rối.

Huyện lệnh huyện Phái là hảo hữu của Lữ Công nên ông mới lặn lội đường xa đến huyện Phái chuẩn bị định cư.

Lúc này, từ chiếc xe thứ hai, hai nữ tử bước xuống.

Lữ Công thấy hai con bình an vô sự thì rất mừng rỡ, vẫy tay gọi: "Hai đứa mau lại đây tạ ơn cứu mạng của hiệp sĩ." Lữ Trĩ và Lữ Tố cùng hành lễ: "Tiểu nữ Lữ Trĩ khấu tạ ơn cứu mạng của ân công." Trần Hạo nhìn về phía Lữ Trĩ, nữ tử này quả thực xinh đẹp, diễm mà không yêu, mang lại cảm giác phong tình vạn chủng, dù hiện tại trông vẫn còn hơi thanh thuần vì mới chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi.

Lữ Trĩ đang tuổi thanh xuân, thấy Trần Hạo mày kiếm mắt sáng, khí độ bất phàm, tuy mặc đồ kỳ quái nhưng vẫn không giấu được khí anh hùng phát ra từ người.

Vừa rồi một mình Trần Hạo với một cây cung đã giết mười mấy tên ác nhân, cứu mạng họ.

Mỹ nữ từ cổ chí kim đều yêu anh hùng, đôi mắt đẹp của Lữ Trĩ không nhịn được mà đánh giá kỹ gương mặt Trần Hạo, càng nhìn

càng thấy anh tú, tim bỗng đập thình thịch.

Lúc này Lữ Tố bên cạnh cũng hành lễ với Trần Hạo, lí nhí nói: "Lữ Tố tạ ơn ân công." Lữ Tố so với tỷ tỷ thì trầm tĩnh hơn nhiều, nhưng cũng rất xinh đẹp, giọng nói nhẹ nhàng, mang lại cho Trần Hạo cảm giác linh động, sạch sẽ và ngoan ngoãn.

Trần Hạo mỉm cười: "Không cần khách sáo." Lúc này Lữ Công nói: "Hiệp sĩ chắc cũng đã mệt rồi, mau lên xe nghỉ ngơi, việc ở đây cứ để hạ nhân xử lý." Trần Hạo cũng không từ chối, chui vào toa xe của Lữ Công.

Hai nữ tử liếc nhìn về phía Trần Hạo một cái rồi mới trở về xe mình.

Lúc này nha hoàn báo lại, người hầu chết mất ba bốn người, hộ vệ chết năm sáu người, hiện giờ chỉ còn lại hai người.

Đám người nhanh chóng xử lý hiện trường rồi lên đường ngay, hướng về phía Tây mà đi.

Tiếng bánh xe lọc cọc vang lên.

Trần Hạo nằm trong toa xe nhắm mắt, vừa tu luyện vừa ngủ, cả người trở nên mơ màng.

Lữ Công nhìn Trần Hạo, thấy thanh niên này tướng mạo tuấn tú, là mỹ nam tử hiếm có trên đời, quan trọng hơn là từ trên người anh toát ra khí thế anh vũ.

Lữ Công tuy tài học bình thường nhưng lại có bản lĩnh xem tướng, ông có thể thấy Trần Hạo là người đại phú đại quý.

Một vĩ nam tử như vậy lại có tướng phú quý, Lữ Công vuốt râu, trong lòng không khỏi nảy sinh tâm tư.

Hoàng hôn buông xuống.

Trần Hạo mơ màng nghe thấy tiếng nói ngoài toa xe: "Lão gia, trời sắp tối rồi, xem chừng hôm nay không kịp đến thị trấn phía trước, e là phải ngủ lại dã ngoại." "Nếu không kịp thì tìm một chỗ thích hợp bên đường nghỉ một đêm đi, trước đây chúng ta cũng đâu phải chưa từng ngủ ngoài trời." Lữ Công đáp.

Lữ Công quay đầu định tiếp tục đọc sách, thấy Trần Hạo đã ngồi dậy liền lộ vẻ vui mừng: "Trần công tử tỉnh rồi sao." "À, ngại quá, tôi vô ý ngủ quên mất." Trần Hạo nói.

"Không sao không sao, đúng rồi, đêm nay chúng ta e là phải ngủ lại hoang dã rồi." Lúc này xe ngựa dừng lại, quản gia nói: "Lão gia, bên đường có một khoảng đất trống thích hợp để nghỉ ngơi." Lữ Công và Trần Hạo xuống xe, Lữ Công nhìn quanh, ven đường có một bãi đất bằng phẳng, cỏ mọc thấp, quả thực thích hợp để cắm trại.

"Nghỉ lại đây một đêm đi." Lữ Công dặn dò.

Gia đinh, người hầu bắt đầu chuẩn bị, chẳng mấy chốc trên bãi cỏ đã dựng một cái bàn nhỏ, xung quanh đặt mấy cái ghế thấp, có người bê một vò rượu rót ra hai bát.

Lại có người đốt đống lửa bên cạnh, dựng giá, từ trên xe lấy xuống nửa con cừu đặt lên giá nướng.

Ăn uống như vậy ở dã ngoại cũng là xa xỉ rồi.

Hai người ngồi xuống, Lữ Công nhìn Trần Hạo hỏi: "Trần công tử, quần áo trên người cậu thật kỳ lạ, vì sao trên người không có vật ngoài thân, không biết định đi đâu?" Trần Hạo mỉm cười bắt đầu thi triển kỹ năng diễn xuất của mình: "Hazzi, lúc xuống núi tôi có mang theo hành trang, nhưng không cẩn thận bị mất, lại bị trọng thương nên mới ngồi nghỉ bên đường." "Còn về việc đi đâu, tôi định đi du lịch bốn phương trước, khi thời cơ chín muồi có lẽ sẽ đến Hàm Dương xem sao." "Ồ, không biết trước đây Trần công tử làm gì?" Lữ Công

hỏi.

Trước khi ngủ Trần Hạo đã chuẩn bị sẵn một bộ văn vở, giờ Lữ Công hỏi, anh liền đáp ngay: “Tôi từ nhỏ đi theo sư phụ tu luyện trong núi, vừa rồi sư phụ đã qua đời, trước khi mất người lệnh cho tôi xuống núi lịch luyện hồng trần, không thể cứ mãi tu mù quáng trong núi, nên tôi mới xuống đây.” Lữ Công đảo mắt: “Trần công tử có thể cho biết cậu học học vấn gì, sư phụ là vị nào không?” “Tôi học học vấn Đạo gia, sư phụ là Hoành Luật.” Trần Hạo bịa ra một cái tên.

Cái tên Hoành Luật này Lữ Công chưa từng nghe qua, nhưng kẻ sĩ thiên hạ nhiều như vậy, làm sao biết hết được.

Theo 《 Hán Thư Nghệ Văn Chí 》 ghi lại, chư tử bách gia thời Tiên Tần có tên tuổi tổng cộng 89 nhà, trong đó lưu truyền rộng rãi nhất là Pháp gia, Đạo gia, Nho gia, Mặc gia, Âm Dương gia, Tung Hoành gia, Danh gia, Tạp gia, Nông gia, Binh gia, Y gia...

Hiện tại nhà Tần dùng Pháp gia trị quốc, đầu thời Hán dùng học thuyết Hoàng Lão (một nhánh Đạo gia) trị quốc, chủ trương vô vi nhi trị, nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nhờ đó nhà Hán mới phát triển, Đạo gia cũng phát triển mạnh, Lữ Trĩ chính là người sùng bái học thuyết Hoàng Lão.

Cho đến thời Hán Vũ Đế, hình thế quốc gia thay đổi, Nho gia mới phù hợp hơn cho giai đoạn phát triển tiếp theo.

Hán Vũ Đế quyết đoán hô vang khẩu hiệu 'Bãi truất bách gia, độc tôn Nho thuật', từ đó về sau Nho gia thịnh vượng suốt hơn một ngàn năm.

Những chư tử bách gia này, mỗi nhà đều có sứ mệnh riêng, đóng góp cực lớn cho nền văn minh Trung Hoa.

“Không biết Trần công tử trọng con đường vô vi của Lão Tử, hay

con đường phản phác quy chân, thanh tâm quả dục của Trang Tử, hay là đi theo học thuyết Hoàng Lão?" Lữ Công hỏi.

Tư duy quyết định vận mệnh!

Câu nói này không phải không có lý.

Tư duy quyết định hành vi, hành vi quyết định vận mệnh.

Nếu Trần Hạo một lòng theo đuổi bộ lý thuyết con người và tự nhiên chung sống hài hòa, thì chắc giờ này đang dựng thảo lư ở nơi hoang vu, suốt ngày chân trần đạp đất, tóc tai bù xù, dù có đầy bụng học vấn thì cũng chẳng liên quan gì đến đại phú đại quý cả.

Trần Hạo lắc đầu, trực tiếp chém gió: "Học vấn của tôi, lấy từ Lão Trang, lấy từ Hoàng Lão, nhưng lại có sự phát triển và mở rộng." "Tôi muốn nhập thế trải nghiệm hồng trần, dùng học vấn cả đời vào việc trị quốc lý chính, để thực nghiệm xem có phù hợp hay không." "Chờ ngày đại bàng cưỡi gió, bay thẳng lên chín tầng mây, chuyện làm tướng làm tướng cũng chỉ là tầm thường." Trần Hạo hào hùng nói.

Chương 600

Anh biết cổ nhân thích kiểu này, nếu cứ im thin thít thì là hạng vô tài, phải khẳng khái kích ngang mới là người có chí hướng lớn, dù sao thời này chém gió cũng không đánh thuế, cứ chém đi.

"Hay!" "Nam nhi đương như thế!" Lữ Công vỗ tay khen lớn, lời của Trần Hạo rất hợp khẩu vị ông, lúc này Trần Hạo trong mắt ông như viên ngọc quý.

Hai đứa con gái tuổi cũng không còn nhỏ, giờ gặp được nhân vật thế này, không thể buông tay, tuyệt đối không thể buông.

Mặc kệ Lữ Công suy tính vạn điều, Trần Hạo cũng có câu hỏi cần hỏi: "Lữ Công, tôi thường niên tu luyện trong núi, không biết hiện tại là năm nào?" Lữ Công hoàn hồn, cười hai tiếng: "Nay là năm Doanh Chính thứ ba mươi sáu, mồng tám tháng năm." Từ thời Tần Thủy Hoàng cho đến những năm đầu nhà Hán đều không có niên hiệu cố định, niên hiệu là do Hán Vũ Đế sáng tạo ra.

Năm thứ ba mươi sáu, nghĩa là hiện tại cách lúc Tần Thủy Hoàng mất chưa đầy một năm.

Vậy còn Ngọc Sấu thì sao?

Chắc giờ đang ở Cao Câu Ly rồi.

Phải tìm nàng ấy ở đâu?

Lúc này thịt cừu đã nướng xong, hạ nhân cắt phần ngon nhất bưng lên cho chủ nhân, Lữ Công lập tức dặn nô bộc: "Mau đi mời hai vị tiểu thư ra dùng cơm." Chẳng mấy chốc, Lữ Trĩ và Lữ Tố duyên dáng đi tới, hai nữ tử hành lễ với Lữ Công trước: "Kiến quá cha", sau đó quay người hành lễ với Trần Hạo: "Kiến quá Trần công tử".

Lữ Trĩ mặc một bộ la sam xanh nhạt, điểm chút phấn son, trên đầu cài trâm ngọc, mỉm cười với Trần Hạo.

Trần Hạo phải thừa nhận, người phụ nữ này đúng là một mỹ nhân hiếm thấy.

Lữ Công nuôi dạy con rất tốt, hai nữ tử đều có học vấn, biết chữ nghĩa, hiểu lễ nghĩa.

Còn việc Lữ Trĩ hắc hóa sau này, một phần là do tính cách, nhưng phần lớn là do Lưu Bang.

Thuở đầu Lữ Trĩ rất hiền lương thục đức, tận tâm chăm sóc cả nhà Lưu Bang.

Sau khi Lưu Bang gây chuyện, Lữ Trĩ bị Hạng Vũ bắt giam mấy năm, suốt ngày cận kề sinh tử, nỗi khổ đó mấy ai chịu được.

Nhưng khi được thả ra, bên cạnh Lưu Bang lại có thêm một Thích phu nhân, suốt ngày quấn quýt, còn đối với bà thì lạnh nhạt.

Sau khi Lưu Bang chết, bà trở thành Hoàng thái hậu, mới chính thức mở ra con đường Lữ hậu chuyên quyền bị lịch sử phê phán.

Lữ hậu nắm đại quyền 16 năm, Lưu Bang tổng cộng chỉ làm hoàng đế 8 năm, ai mới là người đại phú đại quý đây?

Nhưng thật lòng mà nói, năng lực chính trị của Lữ Trĩ cực mạnh, công lao hậu kỳ của Lưu Bang có một nửa là của bà.

Chẳng hạn như việc giết công thần, hay khi xã hội đầu nhà Hán bất ổn, Lữ Trĩ đã dùng thủ đoạn chính trị cứng rắn để quốc gia không xảy ra vấn đề, nhờ đó mới có thời Văn Cảnh chi trị của con cháu sau này.

Còn Lữ Tố bên cạnh thì rụt rè hơn nhiều, đi theo sau tỷ tỷ hành lễ với Trần Hạo, gọi khẽ một tiếng: "Kiến quá Trần công tử", tiếng nhỏ

như muỗi kêu.

Nhìn nữ tử ngoan ngoãn khả ái này, Trần Hạo nhớ tới Lữ Tu trong lịch sử, gả cho Phàn Khoái bán thịt, sau này nhờ Lữ Trĩ mà được phong làm nữ hầu tước đầu tiên trong lịch sử.

Nhưng sau khi Lữ Trĩ chết, khi người nhà họ Lữ bị thanh trừng, bà bị đánh chết bằng gậy, kết cục cũng coi như thê thảm.

Lúc nắm quyền thì vinh quang nhất thời, nhưng sau khi chết lại bị người ta nhổ rễ cả gia tộc, không biết nếu Lữ Công biết kết quả này sẽ cảm thấy thế nào.

Sau khi hai nữ tử ngồi xuống.

Vì tò mò, Trần Hạo dùng Vọng khí thuật nhìn về phía hai nàng, thấy quanh thân Lữ Trĩ bao phủ một tầng kim quang.

Trần Hạo giật mình, đúng là mệnh đại phú đại quý, nhìn sang Lữ Tố, cũng có một tầng bạch quang thanh khiết, không thể không quý.

Nhìn thấy vậy Trần Hạo bỗng mỉm cười, anh không ngốc, đã biết trước lịch sử, cứ xem xem sao.

Lữ Trĩ thấy Trần Hạo cười, hỏi: "Trần công tử vì sao lại cười, có chuyện gì vui sao?" Trần Hạo nhìn Lữ Trĩ, nói: "Tôi chỉ có một câu hỏi, gia tộc an ổn truyền đời nghìn năm tốt hơn, hay rực rỡ hào quang một thời tốt hơn?" Lữ Công nhìn Trần Hạo: "Thế nào là rực rỡ hào quang một thời?" "Nắm đại quyền trong tay, quý vi vương công, cẩm y ngọc thực, có lẽ là dưới một người trên vạn vạn người." "Nhưng lại như sao băng, để lại một vệt sáng trên bầu trời rồi biến mất tức khắc.

Tinh tú trên trời tuy bình ổn mờ nhạt, nhưng lại vĩnh hằng treo trên không trung." Trần Hạo nói.

Lữ Công và Lữ Trĩ đều trầm tư, đôi khi chuyện này tùy quan điểm

mỗi người, tính cách khác nhau sẽ có lựa chọn khác nhau.

Lúc này, người đầu tiên lên tiếng lại là Lữ Tố, cô khẽ nói: "Nếu là em, em chọn gia tộc an an ổn ổn, cứ mãi truyền đời như vậy." Lữ Trĩ lại lắc đầu: "Nhân sinh mấy chục năm, hà tất không rực rỡ một lần, dù cuối cùng tan biến cũng đã để lại khoảnh khắc đẹp nhất trên bầu trời đêm, để nhiều người nhớ đến, không đến nỗi sống một đời mà lặng lẽ vô danh." Hai vị tiểu thư dùng cơm xong liền cáo từ trở về toa xe, lúc này màn đêm đã hoàn toàn buông xuống.

Lữ Công và Trần Hạo vẫn ngồi bên đống lửa uống rượu, ánh lửa mờ ảo chiếu bóng người chập chờn, hai người vừa uống vừa trò chuyện.

Lữ Công càng lúc càng thấy Trần Hạo có học vấn, câu hỏi nào cũng đáp được, lại có kiến giải độc đáo, đối với Trần Hạo càng thêm mãn ý.

"Trần công tử, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?" "Tôi năm nay hai mươi bốn." "Lão hủ mạo muội hỏi một câu, Trần công tử đã từng hôn phối chưa?" Lữ Công cười hỏi.

Trần Hạo biết, lão đầu này muốn giới thiệu hai đứa con gái đây.

Trần Hạo cười cười: "Đã định một môn thân sự, chỉ là chưa thành thân." Lão đầu Lữ Công thần sắc hơi khựng lại, trong lòng có chút thất lạc, nhưng rồi gật gật đầu: "Cũng đúng cũng đúng, Trần công tử hai mươi bốn tuổi, sao có thể chưa có gia thất." Tuy nhìn trúng tài năng của Trần Hạo, nhưng nếu không làm chính thê thì còn ích gì nữa.

Lữ gia muốn bám cành cao, phải dùng con gái Lữ gia làm chính thất mới được.

Câu chuyện dừng lại ở đó.

Hai người trò chuyện thêm vài câu, lão đầu mời Trần Hạo về xe

cùng ngủ, Trần Hạo lập tức từ chối: "Tôi thấy người hầu đã dựng lều, cho tôi một cái là được rồi." Ngồi trong lều, Trần Hạo nhớ lại chuyện vừa rồi, lão đầu Lữ Công chắc chắn có ý giới thiệu đại nữ nhi Lữ Trĩ cho mình, nhưng nghe nói mình có vị hôn thê nên mới thôi.

Đối với độc hậu Lữ Trĩ, Trần Hạo cũng không bài xích, nếu thực sự thu phục được thì cũng có cách khiến bà ta ngoan ngoãn.

Quan trọng hơn, Trần Hạo chắc chắn sống lâu hơn, cứ ở trên đè ép bà ta thì bà ta làm sao lật trời được.

Ba nữ quyền giả nổi tiếng nhất lịch sử Trung Hoa: Lữ hậu, Võ Tắc Thiên, Từ Hy, đều vì chồng chết sớm mới có cơ hội nắm quyền rồi mới từng bước phát triển đến mức đó.

Nhưng Trần Hạo hiện tại chưa muốn dây vào.

Chỉ là khách qua đường của Lữ gia, anh không định ở lại thời mạt Tần loạn thế để tranh bá với Lưu Bang, Hạng Vũ.

Cách nghĩ của anh rất đơn giản, đợi quen thuộc thế giới này rồi sẽ trực tiếp đi Cao Câu Ly tìm Ngọc Sấu, không muốn làm phức tạp vấn đề đơn giản, nếu có thay đổi thì chỉ thay đổi cuộc đời của một mình Ngọc Sấu mà thôi.

Nghĩ vậy, Trần Hạo toàn tâm toàn ý tu luyện, nhanh chóng khôi phục thương thế mới là quan trọng nhất.

Một đêm trôi qua, Trần Hạo chui ra khỏi lều, vươn vai thư giãn cơ thể.

Gia bộc Lữ gia đã sớm bận rộn, nhóm lửa nấu cơm, thu dọn hành lý, mọi người ăn bữa sáng đơn giản rồi tiếp tục lên đường.

Lữ Công lần nữa mời Trần Hạo lên xe, hai người trên xe lại đàm đạo học vấn.

Trần Hạo giờ đây cũng là người đầy bụng tài học, đối phó với một lão đầu cổ đại chẳng phải chuyện dễ như trở bàn tay sao, đôi khi đưa ra một vài lý luận khiến Lữ Công phải suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng lại thốt lên một tiếng "Hay".

Chương 601

Càng tiếp xúc, Lữ Công càng thấy Trần Hạo có đại tài, tương lai tất sẽ phi hoàng đằng đạt, chỉ là trong lòng tiếc nuối vì đối phương đã có thê thất.

Đến trưa, mọi người xuống xe dùng bữa, Lữ Tố bưng một gói đồ đứng trước mặt Trần Hạo, rụt rè nói: "Trần công tử, hành trang của anh bị mất, không có quần áo thay giặt, em và tỷ tỷ đã lấy áo mới của cha sửa lại một bộ, anh xem có vừa không." Trần Hạo nhìn bộ bào tử trong tay Lữ Tố, mỉm cười: "Tôi hiện giờ đúng là không có đồ thay, vậy thì không khách sáo nữa." Anh nhận lấy bộ đồ, chui vào toa xe.

Đối với việc mặc trường bào, Trần Hạo cũng không lạ lẫm gì.

Cởi bỏ bộ đồ tác chiến rằn ri, khoác lên mình trường bào, còn bộ Giao Long Chiến Y thì tạm thời cất vào không gian trữ vật, dù sao kiểu dáng đó ở thời đại này quá dị biệt.

Thay bộ đồ mới, xuống xe xong Trần Hạo như biến thành người khác.

Trần Hạo cao ráo, gương mặt anh tuấn khí độ bất phàm, tuy chỉ là một bộ tố bào nhưng lại toát lên vài phần nho nhã.

Lữ Công nhìn Trần Hạo, cuối cùng nhìn vào mái tóc, nói: "Dường như thiếu một chiếc mũ, nếu để tóc ngắn ra ngoài e là không tiện." Cổ nhân đều để tóc dài, nhà Tần có một loại hình phạt gọi là "Khôn", người phạm lỗi sẽ bị cạo trọc đầu.

Nếu để một mái tóc ngắn đi trên phố, sẽ bị coi là người có tiền án, bị mọi người nhìn bằng ánh mắt cảnh giác.

Trần Hạo chợt nghĩ, nếu có hòa thượng nào xuyên không về nhà

Tần thì sao?

Ha ha.

Lữ Công lấy ra một chiếc mũ, Trần Hạo đội lên, hoàn toàn biến thân thành người nhà Tần.

Buổi chiều, đoàn xe tiến vào một thị trấn, nhưng lại phát hiện thị trấn có vẻ tiêu điều, các cửa tiệm đóng cửa nghỉ nghiệp, hành nhân trên đường thưa thớt.

"Nơi này nằm trên trục đường lớn, lẽ ra phải náo nhiệt, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?" Lữ Công tò mò.

Lúc này, một nhóm nam nữ già trẻ mặc quần áo rách rưới vây quanh, trông ai nấy đều mặt vàng võ gầy gò, dường như là dân tị nạn đang đi xin ăn.

Có những đứa trẻ đói quá khóc thét trong lòng mẹ, ánh mắt mong chờ nhìn về phía đoàn xe.

Nghe thấy động tĩnh, Tố Tố vén rèm nhìn ra ngoài, Lữ Trĩ cũng nhìn theo.

"Tỷ tỷ, họ là ai vậy?" Lữ Tố hỏi.

"E là nạn dân thôi, không biết nơi nào gặp tai ương mà chạy đến đây." Lữ Trĩ nhíu mày nói.

Lữ Tố hảo tâm: "Tỷ tỷ, trên xe còn ít bánh ngọt, lát nữa là đến quán trọ rồi, chúng ta đem cho họ đi." Lữ Trĩ thở dài bất lực, cô em gái này lại phát lòng tốt rồi, nhưng vẫn gật đầu.

Lúc trước hai miếng bánh cho khất cái bên đường lại hóa ra cứu mạng cả nhà.

"Cho họ đi." Lữ Trĩ nói.

Lúc này xe ngựa dừng trước một quán trọ, mọi người xuống xe

sắp xếp chỗ nghỉ.

Lữ Tố cầm gói bánh, một tiểu nha đầu bưng theo, cô bắt đầu phát bánh cho nạn dân.

Người lớn thì tốt, đều giữ quy củ nhận bánh, nhưng khi Lữ Tố đưa cho một lão phụ nhân, một đứa trẻ thấy bánh trong tay Lữ Tố liền không nhịn được giật lấy, nhét thẳng vào miệng.

Gia đinh Lữ gia định quát mắng, Lữ Tố ngăn lại: "Đừng mắng, chắc nó đói lắm rồi." "Nó vừa nãy chạm vào tiểu thư, thật vô lễ." Người hầu nói.

"Không sao, chỉ là một đứa trẻ thôi." Lữ Tố nói rồi lại đưa thêm cho đứa trẻ một miếng bánh khác.

Lúc này chủ quán trọ đi ra, quát lớn với đám đông: "Đi hết đi, không được lại gần quán trọ của ta trong vòng ba trượng, nếu không ta sẽ dùng gậy đuổi người đấy!" Lữ Trĩ thấy chủ quán hung ác với nạn dân, giọng điệu không vui nói: "Chủ quán hà tất phải hẹp hòi như vậy, họ chỉ nhận bánh muội muội tôi ban cho thôi mà?" Chủ quán lập tức đổi vẻ mặt tươi cười: "Khách quan không biết đó thôi, gần đây có nơi đang bùng phát ôn dịch, những người này chạy loạn khắp nơi, quan phủ không cho phép đi lại tự do đâu, giờ quan phủ đang bận, khi nào rảnh chắc chắn sẽ bắt họ đi tống giam hết." "Ôn dịch!" Lữ Công kinh hãi, những người khác cũng biến sắc.

"Huyện Phái có ôn dịch rồi sao?" Lữ Công vội vàng hỏi.

Chủ quán đáp ngay: "Nghe nói không chỉ huyện Phái, cả quận Tứ Thủy dường như đều có nhiều nơi có ôn dịch, huyện Phái gần đây mới có." "Mấy người kia đều là lưu dân, ai biết họ từ đâu tới, càng không biết có mang mầm bệnh không.

Giờ cả trấn đều tránh né họ, vì ôn dịch mà người trên trấn cũng

thưa thớt hẳn.” Chủ quán than vãn.

“Vậy tình hình huyện thành huyện Phái thế nào?” Lữ Công hỏi tiếp.

“Huyện thành thì khá hơn chút, lưu dân bị dồn vào trại tị nạn, nghe nói cũng có ôn dịch xuất hiện, bắt đầu có người chết rồi, giờ lòng người đang hoang mang lắm.” Chủ quán hạ thấp giọng nói.

Người nhà họ Lữ lại lo lắng cho con đường phía trước, vốn định đến huyện Phái lánh nạn, ngờ đâu lại gặp đúng lúc ôn dịch.

Ôn dịch ở cổ đại đúng là cái tên đáng sợ, nơi nào có ôn dịch là nơi đó thành quỷ vực, mồ mả chất chồng.

Gặp ôn dịch mà chết mất nửa số dân cả nước cũng chẳng có gì lạ, lịch sử Trung Hoa cũng từng bùng phát nhiều lần, thậm chí ảnh hưởng đến vận mệnh quốc gia.

Nếu không có Trần Hạo ở đây, có lẽ Tố Tố đã chết trong trận dịch này rồi.

Sau khi vào quán trọ, lúc ăn cơm Trần Hạo nói với Lữ Công và hai chị em Lữ Trĩ: “Hiện giờ đang có ôn dịch, Lữ Công có định tiếp tục đến huyện Phái không?” Lữ Công thở dài một tiếng: “Tôi cũng thực sự hết cách, gia đình đắc tội quyền quý không thể ở lại, chỉ có thể dời nhà đi, nương nhờ bạn cũ ở huyện Phái, là quan lại địa phương, có thể bảo hộ chúng tôi chu toàn.” “Cậu cũng biết dời nhà là việc khó, đại Tần quản lý hộ tịch rất nghiêm, chỉ một cái lộ dẫn chứng minh tôi đã phải tốn bao nhiêu công sức, giờ còn đi đâu được nữa.” Ở thời Tần, chế độ hộ tịch quản lý cực kỳ nghiêm ngặt, không có lộ dẫn mà chạy loạn thì có thể, nhưng phải chuẩn bị tâm lý bị bắt đi lao dịch.

Vừa rồi thấy lưu dân phần lớn là già trẻ gái trai, chắc là trai tráng đã bị bắt đi hết, để lại những người này tự sinh tự diệt, cuộc sống cổ

đại thật gian nan, sống sót luôn là điều tiên quyết.

Trần Hạo trước đây có đọc một cuốn sách tên là 《 Cẩm nang xuyên không nhà Tần 》, trong đó nói về luật pháp nhà Tần nghiêm khắc đến mức rợn người.

Cho nên khuyên mọi người, có muốn xuyên không thì đừng có đâm đầu vào nhà Tần, cửu tử nhất sinh đấy.

Trần Hạo hiểu ra, nói: "Đã như vậy thì chúng ta phải càng cẩn thận hơn." "Tôi biết y thuật, ôn dịch vô cùng đáng sợ, chúng ta phải chuẩn bị kỹ, ra vào phải đeo khẩu trang, không được chạm vào những thứ linh tinh, phải thường xuyên rửa tay sát khuẩn." Lữ Công hơi kinh ngạc: "Trần công tử còn biết cả y thuật, thật là bác học." Ngày hôm sau, đoàn xe Lữ gia tiếp tục xuất phát, thị trấn này cách huyện Phái không xa, đi đến chiều là tới huyện thành.

Đoàn xe vừa vào thành, Lữ Công phát hiện tình hình trong thành tốt hơn ở thị trấn một chút.

Không thấy lưu dân chạy loạn, quan phủ quản lý rất nghiêm, dồn họ vào một chỗ quản lý để tránh sinh sự.

Lúc này, phía trước có người gọi lớn: "Có phải đoàn xe Lữ gia không, Thúc Bình lão ca có ở đó không?" Lữ Công nghe thấy giọng nói này, mặt lập tức lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng bảo xe dừng lại, ba bước thành hai bước xuống xe, nhanh chóng tiến lại nắm tay một vị trưởng giả thanh tú: "Tiêu hiền đệ, cuối cùng cũng gặp được đệ rồi." Tiêu Hà mỉm cười: "Tôi đã đợi mấy ngày rồi, thấy chậm hơn so với thư báo mấy ngày, tôi cũng đang lo lắng không biết trên đường có gặp chuyện gì không." Lữ Công thở dài: "Đúng là có chuyện, gặp phải một toán thổ phỉ tập kích, suýt nữa thì mất mạng giữa đường, may nhờ có một vị hiệp sĩ ra tay tôi mới có thể đi tiếp được." Tiêu Hà cũng cảm thán: "Nay tuy đã nhất thống nhưng các nơi thổ phỉ vẫn hoành

hành, riêng địa giới huyện Phái không dưới mấy chục toán." "Ít thì bảy tám người, nhiều thì cả trăm người, chiếm cứ núi rừng, quan phủ cũng không có cách nào." Nói đoạn Tiêu Hà cười: "Thôi được rồi, tốt rồi, trước đó ông phái người đến, tôi đã nhờ người mua một cái trạch tử, giờ có thể vào ở ngay." "Thế thì tốt quá, tốt quá." Đoàn xe tiếp tục đi, dừng lại trước một trạch tử ở đại nhai phía Đông thành, bên trong là trạch tử ba tiến, xe cộ do nô bộc sắp xếp.

Lữ Trĩ và Lữ Tố xuống xe, được Lữ Công gọi lại chào hỏi Tiêu Hà.

Thấy Trần Hạo cũng đứng đó, Lữ Công vội giới thiệu.

"Tiêu lão đệ, đây là ân nhân của tôi, Trần Hạo Trần công tử, tình cờ gặp trên đường, cậu ấy đã ra tay giết mười ba tên thổ phỉ, tiễn pháp cực kỳ bất phàm!" Trần Hạo tiến lên, đánh giá Tiêu Hà, một thân thanh sam tuổi chừng bốn mươi, tinh anh, đây chính là đệ nhất tể tướng nhà Đại Kinh (Han), khai quốc nguyên huân đứng đầu, để lại giai thoại trong lịch sử.

Nhìn Tiêu Hà, rồi lại nhìn Lữ Trĩ bên cạnh, Trần Hạo nghĩ ngay đến câu thành ngữ "Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà".

Giờ đây Lữ hậu và đệ nhất tể tướng Tiêu Hà đã gặp mặt, chỉ thiếu nhân vật chính Hàn Tín trong câu chuyện nữa thôi.

"Kiến quá Tiêu công!" Trần Hạo hành một lễ.

"Trần công tử hữu lễ rồi." Tiêu Hà cũng không kìm được mà quan sát Trần Hạo, bản lĩnh lớn nhất của Tiêu Hà là nhìn người.

Chương 602

Thấy Trần Hạo thân hình cao lớn, khí vũ hiên ngang, gương mặt lại mang theo khí anh hùng và hào khí, thầm nghĩ chắc chắn không phải nhân vật tầm thường, dù hiện giờ chưa phát đạt nhưng tương lai ắt là một nhân vật phong vân.

"Đi đi đi, chúng ta vào trong vừa uống vừa chuyện trò." Tiêu Hà cười nói.

Ba người từ chiều uống đến tối, chuyện trên trời dưới biển đều bàn tới.

Lúc trước nghe Lữ Công nói Trần Hạo bác học quảng thức, Tiêu Hà còn hơi nghi ngờ, nhưng sau khi tiếp xúc mới thấy Lữ Công quả thực không ngoa chút nào.

Trần Hạo bất kể vấn đề gì cũng đều đưa ra được kiến giải, tuy cách nói hơi mới lạ nhưng lại rất có lý.

Lúc này, một thị nữ hớt hải chạy vào sảnh, mặt đầy vẻ hoảng hốt.

Lữ Công sầm mặt lại: "Sao lại không có quy củ như vậy, ta đã dạy thế nào, vạn sự phải bình tĩnh." Thị nữ vội vàng hành lễ tạ tội.

"Có chuyện gì?" Lữ Công thong thả hỏi.

"Lão gia, Tố Tố tiểu thư phát sốt cao, bắt đầu nói mê rồi, nếu không cứu trị kịp e là hỏng mất!" Người hầu báo.

Lữ Công nghe xong không còn giữ được vẻ trấn định như vừa rồi, bật dậy khỏi ghế.

"Hỗn chướng, sao giờ mới nói, mau, bảo quản gia đi mời y giả giỏi nhất trong thành, ta vào hậu viện xem Tố Tố." Nói rồi vội bước về phía hậu viện, Tiêu Hà và Trần Hạo nhìn nhau, Tiêu Hà nói: "Trần

công tử, chúng ta cũng đi xem sao." Trần Hạo gật đầu đi theo, nhưng chân mày hơi nhíu lại, trong lòng suy đoán, chẳng lẽ Tố Tố bị lây ôn dịch rồi!

Trần Hạo và Tiêu Hà đến hậu viện, dù không được sự đồng ý của chủ nhân mà vào khuê phòng nữ nhi là bất tiện, nhưng thấy nữ bộc Lữ gia ra vào tấp nập, bưng chậu đổ nước bận rộn.

Không lâu sau, một vị y giả được quản gia dẫn đến, thấy Tiêu Hà trong viện liền hành lễ: "Tiêu công tào cũng ở đây sao." "Hồ y giả, hãy tận tâm chẩn trị, đó là cháu gái tôi." Tiêu Hà nói.

"Vâng vâng." Y giả đi vào bắt đầu chẩn trị cho Tố Tố, đợi một lát sau bước ra mặt biến sắc.

Lữ Công cũng đi theo ra, giữa viện, y giả vẻ mặt nghiêm trọng nói: "Tiêu công tào, Lữ ông, tôi quan sát bệnh tình của Lữ tiểu thư, e là đã trúng ôn dịch rồi." Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt đều đại kinh thất sắc.

"Cái gì, ôn dịch, ông có nhìn nhầm không!" Lữ Công kêu lên.

"Làm sao có thể, muội muội tôi làm sao có thể bị ôn dịch, chúng ta mới vừa đến huyện Phái mà." Lữ Trĩ cũng kêu lên.

"Hồ y giả, hãy nhìn kỹ lại, đừng chẩn đoán sai." Tiêu Hà nhíu mày nói.

Vị y giả lập tức đáp: "Tiêu công tào cũng biết, những ngày qua tôi vẫn luôn giúp quan phủ quản lý trại tị nạn bên kia." "Trong đó có nhiều người bị ôn dịch, đều có triệu chứng giống như Lữ tiểu thư, phát nhiệt, đầu đau như búa bổ, da dẻ ửng đỏ, thần trí mê sảng, mạch tượng tế hư, hoàn toàn là chứng trạng của thứ ôn dịch này." Lữ Công nghe xong thần sắc tối sầm lại, vội truy vấn: "Vậy có cách nào điều trị không, tốn bao nhiêu tiền cũng được." "Hiện tại tôi đối với loại ôn

dịch này cũng bó tay, y lý còn chưa nghiên cứu thấu đáo, chỉ có thể kê vài đơn thuốc thanh nhiệt giải độc thôi." Hồ đại phu thở dài.

"Có tác dụng không?" Lữ Trĩ sốt sắng hỏi.

Hồ đại phu bất lực lắc đầu: "Có thể khôi phục hay không chỉ đành thuận theo thiên ý, hiện giờ những người dùng thuốc đó mười người không sống nổi một." Khỉ thật, mười người không sống nổi một, vậy là chẳng có tác dụng gì rồi.

Hồ đại phu cáo từ ra về, Lữ gia như rơi vào hố đen u ám, nhìn thấy mấy nha hoàn đang đứng ngẩn ra, Lữ Trĩ phân phó: "Mau đi lau người cho Tố Tố, tiếp tục hạ nhiệt." "Tiểu thư, nhưng mà, đó là ôn dịch đấy ạ." Nha hoàn sợ hãi nói.

Lữ Trĩ tức giận trợn mắt, lao tới tát cho nha hoàn đó một cái nảy lửa vào mặt.

"Chủ nhân sinh bệnh mà dám chê bai, có tin ta đánh chết ngươi ngay bây giờ không." Nữ bộc vội vàng chui vào trong phòng.

Một nhóm người đứng trong viện sầu mày khổ mặt, Trần Hạo nhìn mọi người, mở lời: "Lữ Công, tôi biết y thuật, hay là để tôi vào xem tình hình Tố Tố thế nào." Đối với Trần Hạo, Lữ Công rất tán thưởng, nhưng về y thuật, làm sao mạnh hơn y giả chuyên nghiệp được.

Nhưng Lữ Công vẫn gật đầu, mặt đầy bi thương nói: "Được, vậy mời Trần công tử vào xem giúp, hoặc giả có phương pháp nào cứu được con bé Tố Nhi tội nghiệp của tôi." Trần Hạo bước vào phòng, lúc này trong phòng thắp ngọn đèn dầu mờ ảo, Lữ Tố nằm trên giường, trên người đắp một tấm chăn mỏng, để lộ hai bên xương quai xanh để nha hoàn tiện lau người.

Lúc này gò má Lữ Tố đỏ bừng, ánh mắt mơ màng, lông mày khít

chặt, dường như đang chịu đựng nỗi đau cực lớn.

“Đưa tay tiểu thư ra đây.” Trần Hạo dặn nha hoàn.

Nha hoàn cẩn thận lấy cánh tay Lữ Tố ra, tấm chăn hơi trượt xuống để lộ thêm phần da thịt.

Trần Hạo đặt tay lên cổ tay Tố Tố, cánh tay nàng trắng trẻo mịn màng, Trần Hạo phát hiện trên cánh tay có lốm đốm vài nốt ban đỏ.

“Trần đại ca... em khó chịu quá, em không muốn chết đâu.” Tố Tố nhìn Trần Hạo, giọng khàn đặc khó nhọc nói.

Trần Hạo lập tức lắc đầu: “Yên tâm, có Trần đại ca ở đây, không để em chết đâu.” Trần Hạo nói rồi, truyền vào một luồng linh lực, giúp đỡ Lữ Tố giảm bớt thống khổ.

Linh lực nhập thể, cơn đau đầu của Tố Tố thực sự đã dịu đi đôi chút.

Trần Hạo lại thi triển Vọng khí thuật nhìn qua khí tức trên người cô.

Một luồng khí xám xịt bao phủ quanh thân, gồm bệnh khí và yếm khí.

Sau khi dùng linh lực kiểm tra kỹ lại, trong lòng Trần Hạo đã có kết quả.

Là Ban chẩn thương hàn!

Đặt cánh tay nhỏ nhắn của Lữ Tố trở lại dưới chăn, Trần Hạo mỉm cười nói: “Yên tâm đi, anh Trần sẽ chữa khỏi cho em, giờ anh đi bốc thuốc đây.” Tố Tố chớp chớp mắt, trong ánh mắt tràn đầy sự mong chờ và hy vọng.

Trần Hạo ra khỏi phòng, Lữ Công, Lữ Trĩ và Tiêu Hà lập tức vây lấy.

Lữ Trĩ cấp thiết hỏi: “Trần công tử, muội muội tôi chẩn đoán thế nào rồi?” Trần Hạo nhíu mày đáp: “Tôi đã biết bệnh gì rồi.

Bệnh này quả thực là ôn dịch, là một loại thương hàn.

Do cơ thể người bệnh thường xuất hiện các vết ban đỏ nên gọi là Ban chẩn thương hàn.” Lữ Công đại hỉ: “Vậy là có cứu đúng không?

Trần công tử cần gì cứ việc nói, tôi sẽ lập tức cho người chuẩn bị.” Tiêu Hà ở bên cạnh cũng kinh ngạc.

Ông biết dạo gần đây đang có dịch bệnh, các y giả đối với loại ôn dịch này đều bó tay không biện pháp.

Kẻ mắc bệnh đều bị cách ly, sau đó mặc cho tự sinh tự diệt, thậm chí bị ném thẳng ra bãi tha ma ngoài thành.

Nếu Trần Hạo thực sự có thể chẩn trị loại ôn dịch này, đó sẽ là một đại sự kinh thiên động địa.

Trần Hạo nói: “Tôi sẽ viết một đơn thuốc, mọi người cứ theo đơn mà bốc.

Sắc thuốc cần chú ý hỏa hầu, lát nữa tôi sẽ tự mình sắc.” “Không vấn đề, không vấn đề gì cả!” “Còn nữa, chuẩn bị bút lông, nghiên mực, bột chu sa và hoàng quyên (lụa vàng).

Lập cho tôi một pháp đàn ở giữa viện, tôi cần cầu thần giáng linh, đó mới là mấu chốt để cứu trị Tố Tố.” Để bảo đảm an toàn, Trần Hạo chuẩn bị vẽ một tấm Khư bệnh phù.

Thời Tần đã có bút mực nghiên nhưng chưa có giấy, Trần Hạo chuẩn bị dùng vải quyên để thay thế.

Chương 603

Vải quyên giá cả đắt đỏ, ở thời cổ đại còn có thể dùng như tiền tệ.

Lữ Công, Tiêu Hà và Lữ Trĩ đều ngẩn ra.

Chẳng lẽ đối phương còn định lập đàn tác pháp?

Nhưng Lữ Công lập tức đáp ứng: "Được, được, tôi sẽ cho người chuẩn bị ngay." Lữ Công vừa dặn dò hạ nhân xong, ngoài cửa đã có bốn năm tên sai dịch mặc tạo y bước vào.

Tên đứng đầu nhìn thấy Tiêu Hà, lập tức dẫn người tới hành lễ: "Kiến quá Tiêu công tào." Tiêu Hà là Công tào của huyện nha, là chức quan phụ tá cho Huyện lệnh, thuộc hàng nhân vật số hai, hơn nữa lại là người địa phương, còn Huyện lệnh là người từ nơi khác tới, nên uy vọng của Tiêu Hà trong huyện còn cao hơn cả Huyện lệnh.

"Có chuyện gì?" Tiêu Hà hỏi.

"Hồ y sư vừa báo cáo, nhà họ Lữ có một người nhiễm ôn dịch, nên tôi dẫn người tới xem thử." Tên sai dịch nói.

"Định làm gì?" Lữ Trĩ nhíu mày nhìn đám người kia.

Tên sai dịch đáp: "Theo quy định của Huyện lệnh, hễ ai mắc ôn dịch đều phải di dời tới An dân doanh ngoài thành.

Nếu để ôn dịch lây lan, e là sẽ hại cả nhà họ Lữ, thậm chí là bách tính trong thành." Ai cũng biết An dân doanh ngoài thành là nơi chờ chết.

Mỗi ngày không biết có bao nhiêu thi thể được khiêng ra bãi tha ma.

Nếu Tố Tố bị tống tới đó, coi như thực sự mặc kệ cho tự sinh tự

diệt.

"Thúc phụ?" Lữ Trĩ nhìn về phía Tiêu Hà.

Tiêu Hà phất tay: "Không sao, lui xuống đi, chuyện ở đây tôi sẽ xử lý." Tên sai dịch nhìn Tiêu Hà, lại chắp tay: "Tuân lệnh Công tào." Trần Hạo thầm nghĩ, tên này cũng thật khôn khéo, nếu đã tuân lệnh thì sau này có vấn đề gì thì Tiêu Hà chịu trách nhiệm, không liên quan đến hắn.

Tuy nhiên hắn cũng không đi hẳn, mấy tên nha dịch vẫn ở lại canh chừng nhà họ Lữ.

Trong thư phòng, Trần Hạo dùng vải quyên viết một đơn thuốc với hơn ba mươi vị dược liệu.

Hạ nhân vừa cầm đi, Trần Hạo lại gọi lại, bổ sung thêm hơn mười vị nữa.

Thời đại này khác với hậu thế, nhiều dược liệu chưa được nhận biết rõ ràng, Trần Hạo cũng không biết có gom đủ không, nên cứ viết dư ra để sau này dễ điều chỉnh thay thế.

Có lẽ có người sẽ hỏi, trong không gian trữ vật của Trần Hạo có Vĩnh sinh chi thủy, hà tất phải phiền phức như vậy?

Thứ nhất, nếu cho Tố Tố uống Vĩnh sinh chi thủy, cô ấy ít nhất sẽ sống được cả nghìn năm.

Tuy Trần Hạo thấy Tố Tố rất tốt nhưng chưa đến mức phải dùng tới bảo vật đó.

Thứ hai, nếu Trần Hạo dùng biện pháp chính thống trị khỏi cho Tố Tố, Tiêu Hà nhất định sẽ cầu xin cứu chữa cho bách tính.

Dù Trần Hạo không thiếu Vĩnh sinh chi thủy nhưng cũng không thể lãng phí như vậy!

Cho nên, anh quyết định dùng Kỳ hoàng chi thuật chính thống để cứu trị.

Hạ nhân mang tới bút mực nghiên, Trần Hạo chọn vài chiếc bút lông, một khối nghiên mực và một xấp hoàng quyên.

Anh bảo người ta cắt hoàng quyên thành những mảnh nhỏ cỡ lòng bàn tay để tiện sử dụng.

Mấy tên gia bộc nhanh chóng mua về một đống lớn dược liệu.

Trần Hạo phát hiện tên Hồ y sư kia cũng theo về.

Hóa ra lúc mua thuốc ở tiệm, Hồ y sư vừa nhìn thấy đơn thuốc liền chạy tới hỏi: "Tiêu công tào, xin hỏi vị y giả nào đã kê đơn thuốc này?

Đơn thuốc thực sự quá kỳ lạ." Tiêu Hà nhìn Hồ y sư, cũng không trách tội việc ông ta báo cáo với nha dịch, vì đó là trách nhiệm, nếu phát hiện bệnh nhân ôn dịch mà không báo cáo thì tội rất nặng.

"Là thủ bút của Trần Hạo Trần công tử, người của Đạo gia, trước đó vẫn luôn tu luyện cùng sư phụ trong núi." Tiêu Hà đơn giản giới thiệu.

Đạo gia cũng có y thuật, danh tiếng không hề thấp, Y gia và Đạo gia thường xuyên có sự giao lưu.

Hồ y sư lập tức bước lên chắp tay, vừa định mở miệng, Trần Hạo đang cúi đầu phối thuốc liền nói ngay: "Hiện tại thời gian khẩn cấp, tôi phải nhanh chóng cứu chữa cho Tố Tố, Hồ y sư cứ đứng bên cạnh quan sát, có chuyện gì để sau hãy nói." Hồ y sư chỉ đành khép nép đứng sang một bên.

Dược liệu không đủ, thực sự thiếu mất mấy vị, cũng may Trần Hạo đã có chuẩn bị trước, anh phối xong một thang thuốc rồi giao cho quản gia nói: "Tìm một người rành việc sắc thuốc, ba bát nước sắc

thành một bát, sau đó bưng lên." Quản gia vừa định nhận lấy, Hồ y sư đứng bên cạnh lại bước ra, nở nụ cười nịnh nọt: "Thủ pháp sắc thuốc của tôi rất thuần thục, hay là để tôi làm cho?" Trần Hạo nhìn qua: "Được, ông đi đi." Hồ y sư vui vẻ nhận lấy gói thuốc, theo hạ nhân chạy xuống hậu trù.

Lúc này trong viện đã bày xong một chiếc bàn dài, bên trên đặt sẵn bút mực nghiên và vải quyên, mực đã mài xong, chu sa thiên nhiên thượng hạng cũng đã chuẩn bị.

Chính giữa bàn đặt một bát hương với ba nén nhang đang cháy, bên cạnh là hai ngọn nến, hai bên bày mấy đĩa bánh ngọt cùng gà vịt làm đồ cúng.

Trần Hạo nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, chậm rãi bước tới trước bàn.

Anh vừa nhấc tay, bỗng nhiên một thanh kiếm xuất hiện, khiến tất cả mọi người kinh hãi, tưởng mình nhìn nhầm.

Liếc nhìn đám người đang đứng xung quanh, Trần Hạo nói: "Bây giờ tôi phải thỉnh thần cầu phúc, mọi người hãy đứng sang hai bên, không được thất lễ." Mọi người nghe vậy, dù trong lòng có chút thắc mắc nhưng vẫn làm theo, đứng dạt sang hai bên, khiến không khí trong viện bỗng chốc trở nên trang nghiêm hơn hẳn.

Trần Hạo làm vậy có thâm ý gì không?

Không có, chỉ là làm thế trông sẽ có khí thế hơn một chút.

Đôi khi, cái khí thế này thực sự rất quan trọng.

"Đạo tổ tại thượng, nay đệ tử Trần Hạo thấy ôn tai hoành hành, xin Đạo tổ chúc phúc để giải trừ tật khổ cho bách tính." Nói đoạn, Trần Hạo vận chuyển pháp lực toàn thân, tay cầm bút lông thấm đẫm chu sa, múa bút trên vải quyên.

Vừa vẽ phù, miệng vừa niệm chú, chẳng mấy chốc một tấm Khư ôn phù đã được hoàn thành.

Trần Hạo lấy ra Thiên sư ấn đặc biệt đổi từ hệ thống, đóng dấu lên phù triện.

Đã mất công làm màu thì phải chuẩn bị cho đầy đủ.

Đúng lúc này, một cảnh tượng bất khả tư nghị đã xảy ra.

Tấm Khư ôn phù vừa vẽ xong trên mặt bàn bỗng lóe lên một đạo ngân quang.

Đạo quang đó dường như hô ứng với vầng trăng trên trời, một luồng ánh trăng chiếu thẳng xuống tấm bùa.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người chấn kinh, bao gồm cả Trần Hạo, vì anh phát hiện tấm bùa này đang hấp thụ năng lượng nguyệt hoa.

Khoảng chừng vài hơi thở sau, nguyệt hoa thu lại, phù triện trở về bình thường.

Chương 604

Trần Hạo cầm phù triện lên xem, trong lòng cũng kinh ngạc khôn xiết.

"Không ngờ trong tình huống này lại vẽ ra được một tấm trung cấp phù triện." Trần Hạo kinh ngạc lẩm bẩm.

Trung cấp phù triện có mấy cái lợi so với sơ cấp: thứ nhất là uy lực lớn, thứ hai là có thể sử dụng nhiều lần.

Chỉ cần không bộc phát hết pháp lực bên trong, sau khi dùng xong có thể nạp lại để dùng tiếp.

Đây là lần đầu tiên Trần Hạo vẽ được trung cấp phù triện.

Cần biết rằng trước đó dù anh có thể dùng pháp lực vẽ phù hư không, nhưng cũng chỉ là sơ cấp phù lục mà thôi.

Điều khiến Trần Hạo kinh ngạc là với công lực hiện tại, thực tế anh không đủ khả năng vẽ thẳng ra trung cấp phù triện, nhất định là có nguyên do khác.

Luồng nguyệt hoa vừa rồi tuyệt đối không phải do anh chủ động dẫn xuống, nói thẳng ra là dẫn không nổi, cảm giác nguyên nhân bên trong chắc chắn không đơn giản.

Đám người xung quanh lúc này đều đã ngây dại.

Chuyện thần kỳ như vậy ai đã từng thấy qua?

Một đạo ánh trăng chiếu thẳng vào tấm bùa trên bàn thờ, chuyện thần tiên trong truyền thuyết chắc cũng chỉ đến thế thôi.

Ánh mắt Tiêu Hà lóe sáng, đủ loại suy nghĩ hỗn loạn trong đầu.

Lữ lão đầu nhìn Trần Hạo với ánh mắt hoàn toàn khác.

Trước đó ông thấy Trần Hạo tài hoa đầy mình, tương lai chắc chắn là một nhân vật lớn, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thấy một màn gây chấn động tâm can như vậy.

Lữ lão đầu thầm tính toán, nếu để một người như vậy lướt qua nhà họ Lữ thì chắc chắn ông sẽ hối hận cả đời, lúc này tâm tư gả con gái lại trỗi dậy mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Lữ Trĩ dùng đôi mắt đẹp nhìn Trần Hạo, tâm thần lay động.

Thượng thương ơi, đây rốt cuộc là hạng người gì?

Chẳng lẽ trên đời này thực sự có thần tiên như trong truyện sao?

Đám gia bộc, thị nữ, thậm chí cả mấy tên nha dịch kia nữa, ai nấy đều trừng lớn mắt.

Cảnh tượng vừa rồi tất cả đều đã thấy rõ.

Người đàn ông trước mặt có thể thỉnh được nguyệt hoa giáng thế, là nhân vật bậc nào chứ?

Có kẻ lập tức nhũn chân quỳ sụp xuống, coi Trần Hạo như thần tiên sống.

Đúng lúc này, Hồ y sư bưng một bát thuốc đi tới.

Thấy mọi người trong sân im phăng phắc, ai nấy đều ngây ngốc nhìn Trần Hạo, có người còn quỳ dưới đất, ông ta rụt rè hỏi một câu: "Có chuyện gì vậy?" Mọi người nhìn Hồ y sư một cái, thầm nghĩ, lão già này bỏ lỡ mất cảnh tượng xem thần tiên duy nhất trong đời rồi.

"Thuốc xong rồi à?" Trần Hạo hỏi.

"Xong rồi ạ." "Bưng qua đây." Hồ y sư bưng thuốc đặt lên bàn.

Trần Hạo cầm phù triện, tay bắt pháp quyết, dẫn động thần lực trong tấm bùa, sau đó chỉ tay vào bát thuốc trên bàn.

Mọi người lại một lần nữa chứng kiến màn thần kỳ: từ tấm bùa phóng ra một đạo kim quang, bắn thẳng vào bát thuốc.

Thu lại tấm trung cấp Khư ôn phù, thứ này vẫn còn dùng được, việc nạp thêm pháp lực đơn giản hơn vẽ trực tiếp rất nhiều.

Trần Hạo bưng bát thuốc, nhìn về phía Lữ Công nói: "Tôi đi cho Tố Tố uống thuốc, ngày mai cô ấy sẽ ổn thôi." "À vâng, được, được chứ!" Lữ Công vội vàng đáp ứng.

"Tôi cũng vào giúp một tay." Lữ Trĩ vội vàng đuổi theo.

Trong phòng, Trần Hạo ngồi bên cạnh giường, một tay nâng cổ Tố Tố, một tay bưng bát thuốc bón từng thìa.

Thuốc thang vốn đắng, dù có thêm pháp lực phù triện cũng không ngọt hơn được, Tố Tố nhíu mày nhưng vẫn ngoan ngoãn uống hết sạch.

Lữ Trĩ đứng bên cạnh chứng kiến cảnh này, trong lòng dâng lên một nỗi ghen tị không hề nhẹ.

Nếu người bệnh là mình, chẳng phải bây giờ người được anh Trần ôm trong lòng bón thuốc chính là mình sao?

Nghĩ đến đây, má cô không tự chủ được mà đỏ ửng lên.

Hay là mình cũng nhiễm ôn dịch một phen cho rồi?

Đôi khi suy nghĩ của phụ nữ thực sự rất đáng sợ.

Đợi Tố Tố uống xong thuốc, Trần Hạo đưa bát cho Lữ Trĩ, nhẹ nhàng đặt Lữ Tố nằm xuống rồi hỏi: "Đầu còn đau nhiều không em?" "Vẫn còn đau, nhưng lúc nãy anh Trần xoa cho em thì thấy đỡ hơn nhiều rồi." Tố Tố mím môi nhỏ nói.

Anh Trần?

Nghe cách xưng hô này, Lữ Trĩ không nhịn được mắng thầm một

câu: “Ái chà cái con bé này, bình thường trông thì ngoan ngoãn nhát gan, hóa ra ra tay nhanh thật đấy.” “Vậy để anh xoa cho em một lát cho bớt đau, đợi em ngủ thiếp đi, sáng mai tỉnh dậy sẽ hết đau ngay.” Trần Hạo nói rồi đưa tay dùng ngón tay nhẹ nhàng xoa nắn các huyệt đạo trên đầu Tố Tố, đồng thời truyền vào chút pháp lực để giảm bớt đau đớn cho cô.

Lữ Tố mở to mắt nhìn Trần Hạo, chớp chớp liên hồi như nhìn mãi không chán.

Dần dần, dưới tác dụng của thuốc cộng với việc Trần Hạo xoa bóp, mí mắt Lữ Tố bắt đầu sụp xuống, dù cô vẫn cố gắng muốn mở ra.

Trần Hạo mỉm cười, khẽ nói: “Ngủ đi em, mai tỉnh dậy là khỏe rồi, lại có thể gặp anh Trần.” Thấy Trần Hạo ôn nhu với muội muội như vậy, Lữ Trĩ có chút ghen tị: “Mình mới là chị cơ mà, có xếp hàng thì cũng phải đến mình trước chứ.” Trần Hạo và Lữ Trĩ bước ra ngoài, lúc này trong viện vẫn còn rất nhiều người đứng chờ.

Mỉm cười nhẹ, Trần Hạo nói: “Đã uống nước thuốc pha với nước bùa, Tố Tố chắc chắn không sao rồi, ngày mai có thể khỏi hẳn.” Hồ y sư đại kinh, lập tức nhảy ra hỏi: “Trần công tử, không biết y lý của loại bệnh này là gì, ngài có hiểu về dược lý đối chứng không?

Ngài có thể chỉ giáo cho lão hủ được không?” Trần Hạo định nói thì Lữ Công ho khan hai tiếng: “Vào phòng đã, những người khác tản ra đi.

Gia nhân phát tiền thưởng, rồi dọn dẹp hậu viện lại một lần cho sạch sẽ, tránh để tà khí xâm nhập.” Mọi người giải tán, đám nha dịch cũng rút lui.

Mấy người vào phòng khách, vây quanh bàn ngồi xếp bằng, Lữ Trĩ thì sai người mang thêm rượu nước lên.

“Trần công tử, xin hãy chỉ rõ, nếu phương pháp này khả thi thì quả là lương phương cứu giải ôn dịch.” Hồ y sư khẩn khoản.

Trần Hạo nói: “Chuyện này có lẽ hơi phức tạp, tôi sẽ nói đơn giản thôi.

Người mắc bệnh này trên thân sẽ mọc ra các nốt ban đỏ nên gọi là Ban chẩn, lại thuộc một loại thương hàn nên tên đầy đủ là Ban chẩn thương hàn.

Chương 605

Đây là một loại bệnh truyền nhiễm cực kỳ ác liệt.

Đặc điểm là khởi phát cấp tính, sốt cao, phát ban, nổi hạch, gan lách sưng to, mặt đỏ bừng, tinh thần hoảng loạn, rét run, đau đầu kịch liệt và đau nhức cơ bắp." Nghe vậy, Hồ y sư không ngừng gật đầu: "Đúng, đúng rồi!

Tôi thấy những người phát bệnh ở An dân doanh đều có các triệu chứng như vậy." "Bệnh này do 'chấy rận' và 'mạt' truyền nhiễm.

Hiện tại người dân vệ sinh kém, trên người thường có chấy rận và bọ nhảy.

Lại thêm nạn chuột hoành hành, chạy khắp nơi, mang theo mầm bệnh từ chấy rận trên người chúng đi khắp phương hướng, sau đó lây từ người sang người, tạo thành ôn dịch diện rộng." Lữ Công, Tiêu Hà, Lữ Trĩ đều không hiểu những thứ này, nghe mà như lạc vào sương mù.

Hồ y sư dù là thầy thuốc cũng chỉ nghe hiểu đại khái, cảm thấy rất phí sức vì những từ ngữ này chưa từng nghe qua.

Dù sao thì ở thời Tần, Trung y vẫn đang ở giai đoạn sơ khai, lý luận chưa hoàn thiện.

Phải đến tận cuối thời Đông Hán, khi Y thánh Trương Trọng Cảnh viết cuốn 《Thương hàn tạp bệnh luận》, nhân loại mới có cái nhìn trực quan và biện pháp phòng trị thương hàn đúng đắn.

"Trần công tử, có phương pháp nào ngăn chặn ôn dịch lây lan không?" Tiêu Hà hỏi.

"Cần cả một hệ thống dự phòng và tiêu độc, nói một hai câu không

hết được đâu.” “Vậy cho bệnh nhân dùng thuốc, giải loại độc nào là ưu tiên?” Hồ y sư cũng hỏi.

“Mỗi giai đoạn đều có sự khác biệt, như 'nhiệt phạm vệ phần', 'tà khí tại doanh', nhiệt nhập doanh huyết, 'độc thiêu khí huyết'.

Nên dược vật cũng phải thay đổi, gia thêm tê giác, hoàng liên, thạch hôi, tri mẫu...” Nói một tràng khiến Hồ y sư nghe mà lùng bùng lỗ tai, không thể lý giải hết được, liền sinh lòng tự ti vì y thuật không tinh thông, đồng thời cảm thán y thuật của Đạo gia thật thần kỳ.

Còn Lữ Công, Tiêu Hà và Lữ Trĩ thì hoàn toàn ngơ ngác, chẳng khác gì nghe thiên thư.

“Chữa bệnh đều phải thỉnh thần sao?

Nếu không thỉnh thần, chỉ dùng y dược có trị được bệnh này không?” Hồ y sư hỏi.

“Đương nhiên là được.” Trần Hạo khẳng định.

“Tối nay cứ thế đã, muộn rồi, sáng mai xem tình hình Tố Tố thế nào.

Nếu không vấn đề gì thì chúng ta mới tính chuyện cứu trị và phòng dịch.

Tôi vừa thỉnh thần tác pháp, tiêu hao rất nhiều tâm thần, xin phép về tu luyện phục hồi.” Mọi người nghe vậy lập tức gật đầu, biết Trần Hạo đã vất vả.

Lúc này Lữ Công chợt hỏi: “Trần công tử, nếu bốc thuốc là trị được ôn dịch, vậy lập đàn thỉnh thần cầu phúc để làm gì?” “Tố Tố cơ thể yếu, những thuốc tôi kê tuy đúng bệnh nhưng không thể khỏi ngay được, ít nhất phải uống ba ngày mới thấy hiệu quả, năm ngày mới dần hồi phục.

Tôi không nỡ để Tố Tố phải chịu khổ thêm, nên mới lập đàn thỉnh thần.” Ánh mắt Lữ Công sáng rực lên.

Thằng bé này thật lòng thương con gái mình, không nỡ để nó chịu khổ nên mới tốn bao tâm lực lập đàn thỉnh thần, Trần công tử chắc chắn có hảo cảm với Tố Tố rồi.

Ngày trước Tố Tố cho hai miếng bánh ngọt mà kết duyên thế này, Lữ Công cảm thấy sướng rơn trong lòng, con gái nhà mình đúng là người có phúc.

Sau một đêm tu luyện, Trần Hạo mở mắt ra thở phù một hơi.

Từ khi học được tự động tu luyện pháp, thương thế của anh phục hồi nhanh hơn, tu vi tăng tiến không ngừng, dù chậm nhưng chắc chắn.

Trần Hạo mặc quần áo tử tế rồi mở cửa phòng, thấy hai hạ nhân đứng đợi sẵn, lập tức hành lễ.

“Công tử đã dậy, đại tiểu thư dặn chúng tôi chuẩn bị nước sạch cho công tử rửa mặt.” Lữ Trĩ cũng thật chu đáo.

Trần Hạo vốc nước trong chậu đồng chậm rãi rửa mặt.

Một người hầu hạ, người kia thì chạy đi báo tin, chẳng mấy chốc một bóng dáng thướt tha đã rảo bước tới.

Trần Hạo nhìn thấy một đôi giày vải thêu hoa trước, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Lữ Trĩ rạng rỡ.

Lữ Trĩ lúc này đầy mặt tươi cười: “Trần công tử dậy rồi, muội muội tôi hạ sốt rồi!” Trần Hạo gật đầu: “Tố Tố chắc không sao nữa, rửa mặt xong tôi sẽ qua xem.” Rửa mặt xong, Trần Hạo cùng Lữ Trĩ đi tới viện của Lữ Tố, vào phòng thấy cô đang ngồi dựa đầu giường.

Thấy Trần Hạo vào, đôi mắt to nhìn anh rồi khe khẽ gọi: “Anh

Trần.” “Còn đau đầu không?” Trần Hạo ngồi bên giường, tự nhiên đưa tay đặt lên trán Lữ Tố thử nhiệt độ.

Động tác này khiến cô nàng đỏ mặt, hơi thẹn thùng đáp: “Không đau nữa ạ.” Lữ Trĩ đứng bên cạnh lườm muội muội một cái.

Trần Hạo lại nắm lấy cánh tay Lữ Tố kiểm tra kỹ, các vết ban đỏ cũng đã biến mất.

Anh truyền một luồng pháp lực vào cổ tay để thăm dò, virus đã biến mất, nội tạng khôi phục chức năng.

Anh lại mở Thiên nhãn ra xem, bệnh khí và yếm khí hoàn toàn tiêu tán.

Trần Hạo gật đầu: “Khỏi hẳn rồi.” Tố Tố nhìn Trần Hạo, hỏi: “Anh Trần, vậy Tố Tố có được ăn cơm không?” “Ha ha, đói bụng rồi à?” “Từ trưa hôm qua tới giờ chưa ăn gì, bụng đang réo đây ạ.

Em vừa đòi chị cho ăn nhưng chị bảo phải hỏi anh Trần mới được.” Lữ Tố nhìn chị mình một cái.

Lữ Trĩ lườm cô em nhỏ, định mách lẻo đấy à?

“Chị em nói đúng đấy, chứng bệnh tuy đã khỏi nhưng cơ thể cần điều dưỡng, ăn uống phải tuân theo lời bác sĩ.

Hiện tại không nên ăn đồ dầu mỡ, cay nóng.

Lát nữa bảo hạ nhân nấu cháo kê cho em.

Cháo kê giúp khai vị, bổ hư tổn, ích đan điền, rất thích hợp để hồi phục sức khỏe.” Lữ Trĩ đứng sau lưng Trần Hạo lộ ra nụ cười, nháy mắt với muội muội: “Thấy chưa, chị nói đúng mà.” “Trần công tử, bữa sáng đã chuẩn bị xong, phụ thân và Tiêu bá phụ đều đang đợi.” “Được.” Sau khi rửa tay xong, hai người đi ra sảnh chính.

Lữ Công, Tiêu Hà đều ở đó, ngay cả Hồ y sư cũng có mặt.

Thấy Trần Hạo tới, cả ba đều đứng dậy.

Nếu hôm qua họ coi Trần Hạo như một hậu bối, thì sau chuyện đêm qua, địa vị của anh trong lòng họ đã tăng vọt một bậc.

Trần Hạo chắp tay hành lễ: "Tôi vừa đi xem Tố Tố rồi, đã khỏi hẳn." Hồ y sư trừng lớn mắt: "Khỏi hẳn rồi sao?!" "Khỏi hẳn rồi." Trần Hạo gật đầu.

Lữ Công rạng rỡ nụ cười: "Khỏi là tốt rồi, tối qua làm tôi sợ chết khiếp, đúng là nhờ có tiên phù và diệu phương của Trần công tử." Tiêu Hà lên tiếng: "Trần công tử chữa khỏi được bệnh này, xem ra quý môn đối với loại ôn dịch này thực sự có lương phương.

Hiện nay các nơi ôn dịch hoành hành, không chỉ huyện Bái, mà cả quận Tứ Thủy, thậm chí các quận xung quanh như Năng quận, Tiết quận, Dĩnh Xuyên, Đông Hải...

đều xuất hiện ôn dịch.

Quận Tứ Thủy chúng ta bị ảnh hưởng muộn hơn một chút, nghe nói có nơi ôn dịch đã thành tai họa, nhà nhà đều có người chết.

Chương 606

Dù triều đình đã phái y giả xuống nhưng vẫn chưa tìm được phương thuốc chữa trị hiệu quả.” Nói đến đây Tiêu Hà nhìn Trần Hạo: “Nếu Trần công tử sẵn lòng hiến phương pháp này cho triều đình, chắc chắn sẽ cứu sống được vô số người, triều đình tất sẽ có trọng thưởng.” Trần Hạo cười nhạt: “Có gì mà không sẵn lòng?

Đạo gia chúng tôi vốn giảng cầu 'phổ thế cứu nhân', phương thuốc có thể cứu bách tính thì cứ việc mang đi dùng.

Tôi còn có một bản thuyết minh về nguyên nhân và cách phòng trị loại ôn dịch này, lát nữa tôi cũng sẽ công bố luôn.” Tiêu Hà nhìn Trần Hạo, gật đầu tán thưởng.

Mọi người ngồi xuống ăn cơm, vừa ăn được mấy miếng thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, một lúc sau có hạ nhân chạy vào báo: “Lão gia, Huyện lệnh tới rồi.” Lữ Công và Tiêu Hà giật mình, lập tức đứng dậy đi ra cửa đón.

Trần Hạo thấy không chỉ có Huyện lệnh mà còn rất nhiều bách tính đang vây quanh nhà họ Lữ.

Thấy Trần Hạo bước ra, mọi người lập tức bàn tán xôn xao.

“Chàng trai trẻ kia chắc là Trần công tử rồi, nghe nói đẹp trai lãng tử, chắc không sai đâu.” “Sáng nay tôi nghe nói người này học được pháp thuật thần tiên.

Con gái nhà họ Lữ mắc ôn dịch, nha dịch định bắt người đi thì sáng nay nghe nói đã khỏi rồi.” “Nghe bảo tối qua Trần công tử thỉnh thần hạ phàm, lúc đó có người chứng kiến ánh trăng chiếu thẳng xuống người cậu ấy.” “Tối qua người ở huyện Bái đều thấy một đạo nguyệt quang rơi xuống hướng này, hóa ra là Trần công tử thỉnh thần

à.” Bất kể xung quanh bàn tán gì, Tiêu Hà, Lữ Công và Trần Hạo vẫn tiến lên hành lễ với Huyện lệnh.

Huyện lệnh khoảng chừng tứ tuần, gật đầu đáp lễ.

“Chỗ này ồn ào quá, vào trong nhà nói chuyện đi.” Mọi người vào sảnh chính nhà họ Lữ, Huyện lệnh đảo mắt nhìn một lượt rồi dừng lại ở Trần Hạo: “Vị này chắc là Trần công tử trong lời đồn?” Trần Hạo thầm nghĩ, tốc độ lan truyền tin đồn đúng là nhanh thật, chỉ mới một đêm mà mình đã được liệt vào hàng 'truyền thuyết' rồi.

“Chính là tôi.” Trần Hạo chắp tay, thái độ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh.

Huyện lệnh gật đầu: “Tối qua nghe bảo người nhà họ Lữ mắc ôn dịch, sáng nay đã khỏi, chuyện này có thật không?

Lại còn chuyện thỉnh thần tế thiên cầu phúc nữa?” Lữ Công lập tức khom người: “Quả thực có chuyện đó, con gái nhỏ của tôi đã khỏi rồi.” Tiêu Hà nói thêm: “Bẩm Huyện lệnh, Trần công tử là người của Đạo gia, có lương phương trị liệu ôn dịch.

Nay dịch bệnh đang hoành hành, hay là chúng ta mời Trần công tử tham gia vào việc phòng trị ôn dịch của huyện nhà?” Mục đích của Huyện lệnh đến đây chính là vì việc này, nếu không ông ta cũng chẳng rảnh mà chạy tới nhà họ Lữ.

Huyện lệnh nhìn Trần Hạo hỏi: “Trần Hạo, cậu có nguyện ý tham gia cứu trị không?” “Tôi nguyện ý.” Huyện lệnh cười vuốt râu gật đầu: “Tốt, từ hôm nay cậu sẽ làm Tá sử của huyện nhà, chuyên trách các vụ việc y tế và cứu trị ôn dịch, chắc cậu sẽ không từ chối chứ?” Trần Hạo bảo quyền hành lễ: “Tuân lệnh đại nhân.” Trước đó anh còn chẳng có thân phận gì, chỉ là một kẻ tay trắng, nếu bị bắt thì kết cục duy nhất là đi làm lao dịch.

Muốn tìm Ngọc Thụ thì trước tiên phải sống sót ở thời Tần đã, đây là cơ hội cực tốt để định cư chính thức.

Chức Tá sử do Huyện lệnh bổ nhiệm thực chất là Huyện lệnh có quyền quyết định trực tiếp, dù sao cũng đã có danh phận.

"Được rồi, tiếp theo cần làm gì thì cậu cứ bàn với Tiêu công tào.

Chỉ cần có ích cho việc trị ôn dịch, hai người cứ tùy nghi xử lý." "Trần Hạo minh bạch." "Tiêu Hà minh bạch." Sau khi Huyện lệnh rời đi, Lữ lão đầu nhìn Trần Hạo cười nói: "Tôi đã nói Trần công tử không phải người thường mà, vừa mới đó đã làm Tá sử rồi, thật chúc mừng, chúc mừng!" Trần Hạo chỉ cười lắc đầu: "Tôi chỉ muốn thuận tiện cứu chữa cho bách tính mà thôi." Lời nói thanh cao này khiến mọi người xung quanh càng thêm kính phục.

Tiêu Hà hỏi: "Trần công tử, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Trần Hạo suy nghĩ một chút rồi nói: "Hiện tại tất cả những người nhiễm bệnh đều tập trung ở An dân doanh, tôi phải ra đó xem tình hình thế nào đã.

Ngoài ra, tôi sẽ viết một danh sách dược liệu, cần chuẩn bị số lượng lớn, đó là mấu chốt để cứu người.

Trị bệnh chỉ là trị phần ngọn, phòng dịch mới là trị phần gốc.

Tôi sẽ viết một cuốn sổ tay phòng dịch, chỉ cần mọi người làm theo thì ôn dịch sẽ được giảm xuống mức thấp nhất." Tiêu Hà nghiêm túc gật đầu: "Tôi sẽ cho người chuẩn bị ngay." Lúc này Hồ y sư ở bên cạnh lên tiếng: "Giang tá sử, tôi vốn là y quan ở An dân doanh, để tôi phụ giúp ngài một tay nhé." Trần Hạo biết lão này định học lén, nhưng anh cũng chẳng để tâm, càng nhiều người phụ giúp càng tốt: "Ông có thể liên lạc thêm các y giả khác tới giúp.

Tôi có một bộ phương pháp trị liệu ôn dịch toàn diện, lần này chỉ

là một loại trong số đó thôi, nếu ai muốn học, sau này tôi có thể truyền thụ lại.” Hồ y sư đại hỉ.

Ở thời cổ đại, việc truyền thụ kỹ nghệ là chuyện vô cùng trọng đại.

Người ta vất vả nghiên cứu cả đời, đâu dễ gì truyền cho người ngoài?

Ngay cả các hòa thượng cũng nói 'pháp không truyền bừa'.

Nếu học được cách trị ôn dịch, có khi còn lưu danh sử sách, thậm chí gây dựng nên một gia tộc lớn mạnh.

“Tốt, tốt quá!

Tôi sẽ lập tức triệu tập tất cả y giả trong thành.” Hồ y sư hớn hở chạy đi.

Trần Hạo đang chuẩn bị cùng Tiêu Hà ra An dân doanh thì Lữ Trĩ bỗng bước ra: “Anh Trần, cho em đi theo xem với.” “Em đi làm gì?” “Để giúp một tay chứ sao, bên cạnh anh cũng cần có người hỗ trợ mà.” Tiêu Hà mỉm cười nhìn Lữ Trĩ, rồi quay sang nháy mắt với Lữ Công.

“Tình hình thế này là con gái ông muốn theo trai rồi, không ngăn cản à?” Lữ Công nheo mắt đáp lại bằng ánh mắt: “Tôi cũng ưng ý thằng bé này mà.” “Hiểu rồi.” Hai lão già dùng thần giao cách cảm để trao đổi, còn Trần Hạo thì nhíu mày: “An dân doanh hỗn loạn, bẩn thỉu, lại nhiều mầm bệnh, em đi e là sẽ nhiễm bệnh mất.

Em là con gái, cứ ở nhà chăm sóc Lữ Công đi.” Lữ Công cười nói: “Không sao, không sao, thân thể tôi khỏe mạnh lắm, đâu cần chăm sóc.

Con gái tôi từ nhỏ đã tâm thiện, cũng muốn giúp đỡ dân nghèo khổ ấy mà.” Trần Hạo nghe mà thầm run rẩy.

Con gái ông tâm thiện?

Thôi được rồi, hiện tại Lữ Trĩ đúng là một cô gái tốt.

Trần Hạo gật đầu: “Cũng được, nhưng tốt nhất em nên thay một bộ nam phục để tiện hành sự.

Còn cái này nữa,” Trần Hạo lấy ra một tấm phù, là tấm Khư ôn phù mới vẽ tối qua, đưa cho Lữ Trĩ: “Tấm bùa này có thể bảo vệ em không bị ôn dịch xâm hại, nhớ luôn mang theo bên mình.” Lữ Trĩ mừng rỡ, dùng cả hai tay nhận lấy tấm bùa làm bằng lụa vàng, trong lòng vui sướng không thôi, nhìn Trần Hạo với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Lữ Công và Tiêu Hà nhìn tấm bùa trong tay Lữ Trĩ mà thèm thuồng.

Nói thật, họ cũng muốn có một tấm.

Có thể tránh được ôn dịch, đối với người phàm mà nói thì đúng là bảo bối vô giá.

Lữ Trĩ lấy túi thơm tùy thân ra, trân trọng đặt tấm bùa vào trong, sau đó giấu kỹ vào trong vạt áo.

Cô ngẩng đầu nhìn Trần Hạo với niềm vui không giấu được: “Anh Trần đợi em một lát, em đi thay đồ ngay đây.” Lữ Trĩ chạy biến đi như một cơn gió, dáng người thướt tha để lại một làn hương thơm dịu.

Tiêu Hà nhìn ông bạn già Lữ Công, dùng ánh mắt nói: “E là con gái ông đổ rầm rầm rồi.” Lữ Công cười hì hì: “Đúng ý tôi lắm.” Trần Hạo không thèm để ý hai lão già 'đam mỹ' đang đưa tình bằng mắt kia, quay sang dặn quản gia: “Chuẩn bị bút mực nghiên và vải quyên, tôi cần viết vài thứ.” Quản gia lập tức nhìn Lữ Công, ông ta trừng mắt mắng: “Nhìn cái gì?

Sau này lời Trần công tử cũng như lời ta, không mau đi chuẩn bị đi!" Chẳng mấy chốc, hạ nhân mang bút mực đến, Trần Hạo trải vải ra bắt đầu viết.

Tiêu đề là 《Phòng trị Ban chẩn thương hàn》.

"Ban chẩn thương hàn lây lan qua chấy rận, việc phòng trị phải bắt đầu từ vệ sinh, tắm rửa gội đầu, nặng thì phải cạo sạch lông tóc toàn thân để diệt trừ mầm mống.

Dùng nước vôi để tiêu độc cách ly..." "Triệu chứng..." "Đơn thuốc..." Trong lúc đợi phụ nữ thay đồ thì tốt nhất đừng nên tin vào thời gian họ nói nhanh, nên Trần Hạo tranh thủ viết được khá nhiều.

Lữ Công và Tiêu Hà đứng sau xem Trần Hạo viết chữ, Lữ Công không nhịn được khen một câu: "Chữ đẹp quá!" Trần Hạo dùng lối chữ Lệ, cũng là kiểu chữ thời bấy giờ.

Thực ra thời Tần dùng chữ Tiểu triện, nhưng chữ Lệ cũng đã bắt đầu xuất hiện.

Những kỹ năng nhỏ này Trần Hạo đã đổi từ hệ thống từ lâu, nên thư pháp hay hội họa đều tinh thông.

Chương 607

Tiểu triện anh cũng biết, có thể đọc viết nhưng không tinh bằng chữ Lệ, vốn là lối chữ anh cực kỳ thành thạo, viết ra một tay chữ rất đẹp.

Trần Hạo viết rất nhanh nhưng cũng mất nửa tiếng đồng hồ.

Khi anh ngẩng đầu lên thì thấy Lữ Công, Tiêu Hà và Lữ Trĩ đều đã đứng bên cạnh.

Nhìn bản thảo trên hoàng quyên, Tiêu Hà xúc động nói: "Giang tá sử đã phân tích thấu triệt về đợt ôn dịch này.

Có văn bản này, những nơi đang có dịch trong thiên hạ sẽ biết cách ứng phó." Trần Hạo đứng dậy, giao bản thảo cho Tiêu Hà: "Tiêu công hãy sai người theo phương pháp này mà phòng dịch.

Còn về trị liệu thì cần tùy người mà gia giảm, giờ chúng ta ra An dân doanh thôi." Quay đầu nhìn Lữ Trĩ bên cạnh, cô lập tức hỏi: "Anh Trần, em mặc thế này được chưa?" Trần Hạo liếc nhìn, tóc cô búi cao, cài một chiếc trâm đơn giản, trông rất gọn gàng.

Đôi mắt sáng rực niềm vui và sự sùng bái.

Áo bào xanh dài, thắt lưng vải, chỗ ngực hơi phồng lên...

Thôi thì cứ coi như cơ ngực phát triển đi.

"Rất tốt, xuất phát thôi." Cả nhóm đi trên hai cỗ xe ngựa.

Trần Hạo và Lữ Trĩ ngồi chung một xe, bên ngoài có vài gia bộc đi theo để sai bảo.

Cách thành mười dặm, trong một thung lũng, đoàn xe dừng trước cửa An dân doanh.

Trần Hạo thấy Hồ y sư cùng năm sáu vị y giả khác đã đợi sẵn, đôi bên chào hỏi xã giao vài câu.

Khi bước vào bên trong An dân doanh, cả Trần Hạo và Lữ Trĩ đều sững sờ trước cảnh tượng trước mắt.

Những căn lều rách nát dựng tạm bợ, dân tị nạn quần áo tả tơi, người ngồi người nằm, gương mặt ai nấy đều hiện lên vẻ tuyệt vọng, bất lực.

Có những người mẹ đang ôm chặt đứa con nhỏ trong lòng.

Trong lòng Trần Hạo nặng trĩu.

Anh nhớ tới một bài thơ: Dịch lệ cơ hoang liên tiếp tới, dân làng vạn người chết oan uổng, xác phơi xương trắng khắp mọi nơi, củi gạo nhà nhà đều trống không.

Huyện Bái của Tiêu Hà còn đỡ, những nơi khác chắc hẳn là cảnh nhà trống người tan.

"Ở đây có bao nhiêu người?" "Tổng cộng hơn 800 người.

Chi phí ăn uống hàng ngày không nhỏ, huyện Bái đang rất chật vật." Những người này không chỉ phải chịu đựng bệnh tật mà còn phải chịu đựng cái đói thống khổ.

Trần Hạo lập tức ra lệnh: "Không thể để tất cả ở chung thế này.

Trước tiên phải phân loại người bệnh và người chưa bệnh.

Cứ nhốt chung thế này thì người khỏe cũng sẽ lây nhiễm hết." "Phải phân loại sao?" "Tập trung mọi người lại, tôi sẽ đích thân kiểm tra.

Người bệnh ở lại trị liệu, người khỏe chuyển tới một khu khác.

Tất cả quần áo phải được tiêu độc bằng nước vôi, tóc trên người phải cạo sạch để triệt tiêu nguồn lây." Tiêu Hà lập tức sai người đi

làm.

Trần Hạo kê một chiếc bàn bên cạnh.

Những người đã xác định phát bệnh thì tạm thời để nằm yên trong lều, những người còn lại xếp hàng để anh chẩn đoán.

Mở Thiên nhãn kết hợp với linh lực thăm dò, tốc độ cực nhanh, trung bình một người chỉ mất mười mấy giây.

Sau vài tiếng làm việc cật lực, cuối cùng cũng phân loại xong.

Lữ Trĩ ở bên cạnh phụ trách ghi chép, báo cáo: "Xác định có 43 người phát bệnh, những người còn lại đều chưa sao." Trần Hạo nói với Tiêu Hà: "Ông xem, khối lượng công việc của chúng ta đã giảm đi nhiều rồi đó.

Tiếp theo Tiêu công phụ trách tiêu độc cho những người chưa bệnh, phải làm thật triệt để, không được để sót ngóc ngách nào." Tiêu Hà nhíu mày: "Đàn ông thì dễ, cạo sạch là xong, nhưng còn phụ nữ thì sao?" "Vì mạng sống của mọi người, phụ nữ cũng phải cạo sạch." Trần Hạo quay sang Lữ Trĩ: "Những người phụ nữ đó giao cho em phụ trách, làm được không?" Lữ Trĩ mím môi gật đầu: "Em làm được." "Tốt, ba chúng ta phân công hợp tác.

Tôi sẽ đi chẩn trị bốc thuốc cho những người bệnh." Trần Hạo đứng dậy, gọi Hồ y sư và các y giả khác bắt đầu làm việc.

Với mỗi bệnh nhân, Trần Hạo đều giảng giải y lý, tình trạng bệnh và các loại thuốc đối ứng, phân loại nặng nhẹ.

Các y giả bận rộn phụ giúp nên tốc độ rất nhanh.

Đến tối, hơn bốn mươi bệnh nhân đều đã được khám xong.

Đã có các y sư phụ trách sắc thuốc và cho uống thuốc.

Trần Hạo không dám hứa tất cả đều sống sót, nhưng chắc chắn

cứu được đại đa số.

Trời đã sẩm tối, sau một ngày bận rộn, Trần Hạo, Lữ Trĩ và Tiêu Hà quay về thành.

Tại nhà họ Lữ, cơm canh đã chuẩn bị sẵn, mọi người đói lả bắt đầu ăn uống.

Lữ Công hỏi thăm tình hình, Tiêu Hà đáp: "Giang tá sử vừa ra tay một cái là mọi việc đều vào guồng, rõ ràng rành mạch.

Tình trạng hỗn loạn trước đó đã biến mất, cảm giác không còn nghiêm trọng như tôi tưởng." Trần Hạo cười nói: "Cái này gọi là Thống trù hiệp điều (Điều phối tổng thể), cũng là một môn học vấn đấy." "Thế nào là Thống trù hiệp điều ạ?" Lữ Trĩ tò mò.

"Nếu nói chi tiết thì dài lắm.

Hiểu đơn giản là quan sát sự vật, hoạch định công việc, bố trí tổng thể, kết nối giao tiếp, điều phối nguồn lực và cuối cùng dùng tư duy sáng tạo để giải quyết vấn đề." Những người có mặt nghe xong câu này đều trầm tư.

Lời Trần Hạo tuy ít nhưng ý tứ lại bao la vạn tượng.

Một lúc sau Tiêu Hà mới bừng tỉnh, cảm thán: "Nếu nắm vững môn học này thì sau này làm việc gì cũng sẽ thuận lợi, nhất là trong chính vụ." "Cũng không thần kỳ đến thế đâu, chẳng qua đôi khi nó khá hữu dụng." Trần Hạo lắc đầu, thôi mình chỉ nói thế thôi, không làm màu quá đà.

Tiêu Hà lại nói: "Những người đó cứ nhốt ở An dân doanh mãi cũng không phải cách.

Muốn đưa họ về quê nhưng quê hương họ ôn dịch còn nặng hơn, e là họ không nghe lệnh đâu.

Mà cứ thế này thì mỗi ngày tiêu tốn không ít lương thực, Huyện lệnh cũng đang đau đầu việc này.

Trần công tử có cao kiến gì không?" Trần Hạo thuận miệng nói: "Đơn giản thôi, 'Dĩ công đại chẩn' (Lấy việc làm thay cứu trợ)." Tiêu Hà ngẩn ra: "Dĩ công đại chẩn?

Nghĩa là sao?" Trần Hạo mới sực nhớ ra cụm từ này tận thời Tống mới được đưa ra.

Chương 608

Anh giải thích: "Đơn giản là để những người có sức lao động làm việc để đổi lấy khẩu phần ăn." Tiêu Hà nghe xong lập tức hiểu ra, mắt sáng rực: "Giang tá sử có kế hoạch chi tiết không?

Vận hành thế nào?" Trần Hạo đáp lời: "Cách vận hành thì có vài loại, ví dụ như quan phủ lập một công trình, như đào sông đắp đê, hưng tu thủy lợi, tu đường kiến cầu vân vân đều được.

Quan phủ công trình bình thường cũng phải thuê người làm, giờ để những người này làm, cung ứng ăn uống cũng là chuyện thường tình.

Cũng có thể làm cho tư nhân, quan phủ tổ chức, sau đó dân làng có nhu cầu xây nhà có thể thuê họ làm công nhật, họ cũng có thể kiếm cái ăn.

Còn về những người già yếu phụ nữ và trẻ em, nếu có thân quyến trai tráng thì để thân quyến làm việc nuôi sống, không có thân quyến thì quan phủ phụ trách.

Như vậy không những có thể tiết kiệm được lương thực, mà ít nhất còn có thể kiên trì thêm một đoạn thời gian." Tiêu Hà nghe xong liên tục gật đầu: "Trần tá sử pháp này rất tốt, thật cao minh, như vậy có thể tránh việc nhàn cư vi bất thiện, thật là nhất cử đa đắc." Không hổ là đệ nhất tể tướng tương lai, Tiêu Hà nhìn nhận vấn đề càng thêm sâu sắc.

Nhưng ngay sau đó, Tiêu Hà lại nhíu mày đạo: "Huyện Bái không có nhu cầu khai công các công trình quan phủ, kiến tạo công trình lớn cần báo cáo lên châu quận đồng ý, tự ý khai công là trọng tội.

Còn về việc để người trong thành thuê làm việc xây nhà, e rằng

cũng chỉ là muối bỏ bể, huyện lệnh sợ tai dân sinh sự, cũng sẽ không cho vào thành đâu.” Tiêu Hà vừa nói, Lữ công cũng nhíu mày theo.

Chuyện này dường như rơi vào một vòng lặp bế tắc.

Lữ Trĩ lại nhìn về phía Trần Hạo, luôn cảm thấy anh chắc chắn có thể đưa ra biện pháp giải quyết, cũng không biết cái cảm giác tín nhiệm mù quáng này từ đâu mà ra.

Trần Hạo cúi đầu ăn cơm, Tiêu Hà nháy mắt với Lữ công, Lữ công lại nháy mắt với Lữ Trĩ, cô mới ôn nhu mở lời: “Trần đại ca, cứ thế này thì không thể giải quyết được nạn đói, e rằng người dân lại sẽ nhiễm ôn dịch cũng nên.” Trần Hạo dùng sức nhai cháo mạch, những hạt mạch nổ lốp bốp trong miệng.

Ẩm thực thời Tần thật khiến người ta không chịu nổi, thịt thì chỉ luộc hoặc nướng, cá thì làm gỏi, chủ thực miền Bắc là cháo kê, cháo mạch, miền Nam là cơm gạo.

Trần Hạo hiện tại ăn cháo mạch, cảm giác nhai hạt mạch trong miệng thật là “thú vị”.

Không được, đợi lúc rảnh rỗi thu thập ít dược liệu, cũng phải làm ra chút gì đó cho người ăn được mới được.

“Phương pháp ư?

Có, chỉ sợ cần phải vận tác một phen.” Trần Hạo nói.

“Vận tác thế nào?” Tiêu Hà lập tức hỏi.

Trần Hạo nhìn ba người, đạo: “Hôm qua tôi cầu tiên cầu phúc, cũng đã thấy rồi, nếu tôi đưa ra một số loại tiên phù tị ôn, liệu có người bằng lòng bỏ tiền mua không?” “Tự nhiên là có người nguyện ý, tôi sẽ là người đầu tiên mua.” Tiêu Hà lập tức nói.

“Có thể chọn một nơi ngoài thành xây dựng một tòa ‘Đạo quán’ để

cung phụng Tổ sư Đạo gia chúng tôi.

Xây dựng đạo quán có thể để những nạn dân kia thi công, ở ngoài thành như vậy có thể đạt được hiệu quả 'dĩ công đại chẩn' rồi.

Nhưng tiền từ đâu ra?

Tôi chuẩn bị lợi dụng phù triện để tuyên truyền, trong các loại phù triện của Đạo gia chúng tôi có những loại như Liệu thương phù, Trị bệnh phù vân vân.

Tôi chuẩn bị tuyên truyền trong thành để mộ quyên xây dựng đạo quán, sau này mọi người đều có thể được Tổ sư Đạo gia che chở, mười người mộ quyên nhiều nhất có thể tùy chọn một lá trong số các loại phù triện đó.

Còn những người mộ quyên khác cũng có thể nhận được một lá Bình an phù để bảo hộ bình an." Nói đến đây, Trần Hạo nhìn về phía Tiêu Hà và Lữ công, đạo: "Muốn thành việc này, e rằng phải nhờ Lữ công và Tiêu công ủng hộ nhiều rồi." Tiêu Hà và Lữ công đối thị một cái, thầm nghĩ Trần Hạo sao không nói sớm hơn.

Hai người gật đầu, Tiêu Hà đạo: "Được, tôi sẽ mưu tính việc này." Chẳng mấy chốc, tin đồn lan khắp huyện Bái: "Các ông có nghe chuyện Trần tá sử thỉnh thần cầu phúc không?

Đương nhiên là nghe rồi, giờ cả huyện Bái ai mà không biết.

Tôi nghe nói Trần tá sử hiện đang chủ trì vụ ôn dịch, cứu sống được rất nhiều người, y thuật của anh ấy thật cao minh.

Y thuật ư, tôi thấy phải gọi là tiên thuật mới đúng, có thể dẫn xuống cả nguyệt hoa, đó là thần tiên chi năng đấy.

Tôi nghe nói Trần tá sử muốn ở ngoài thành xây dựng một tòa 'Đạo quán' để cung phụng Tổ sư, xin Tổ sư Đạo gia hạ xuống linh phù.

Có thể phù hộ chúng ta không bị ôn dịch tai ương, nên cung phụng, thật sự nên cung phụng.

Nghe nói Trần tá sử đang chuẩn bị mộ quyên đấy.

Phàm là người tham gia mộ quyên đều có thể nhận được một lá Bình an phù, bảo hộ bản thân và gia đình bình an.

Ôi, vậy sao, vậy nhất định phải quyên chút tiền tài mới được.

Tôi còn nghe nói, mười người quyên nhiều nhất có thể nhận được pháp phù do chính tay Trần tá sử thỉnh thần hàng phúc, có công hiệu trị bệnh, liệu thương, tị ôn, thật sự là tiên phù đấy!" Một người nghe xong lập tức trợn to mắt: "Mẹ kiếp, thế thì lão tử sống chết cũng phải quyên vào nhóm mười người đầu tiên." Khả năng chấp hành của Tiêu Hà thật là đáng nể, ngày thứ hai, tin tức Trần tá sử mộ quyên xây đạo quán đã truyền khắp huyện Bái.

Mọi người đều biết Trần Hạo ở Lữ gia, liền kéo đến cửa hỏi thăm.

Lữ công tiếp kiến, đồng thời tuyên giảng một phen, ví dụ như xây đạo quán xong không chỉ có Bình an phù, Khư bệnh phù, mà còn là nơi cầu phúc, chỉ cần tâm thành, Đạo tổ sẽ phù hộ.

Sự kiện ôn dịch trước đó khiến mọi người tin sái cổ vào sự tồn tại của tiên gia, lập tức có người bắt đầu rút tiền quyên góp, Lữ công mỉm cười tiếp nhận, lệnh cho quản gia đăng ký vào sổ sách.

Ngày thứ nhất, bên ngoài treo một cái bảng ghi tên mười người quyên nhiều nhất cùng số tiền, cuối cùng bày tỏ lời cảm ơn.

Ngày thứ hai, tên trên bảng đã thay đổi, vì sao ư?

Vì có người thấy mình không lọt vào top mười thì không chịu được, phải tiếp tục quyên để lấy được linh phù thật sự.

Cứ thế, Lữ gia những ngày này trở nên môn đình nhược thị, mỗi ngày đều có vô số người đến quyên tiền, thậm chí có người đến quyên mấy lần.

Trên xe ngựa, Trần Hạo ngồi ở phía ngoài, Lữ Trĩ và Lữ Tố ngồi bên trong, Lữ Trĩ hỏi: "Trần đại ca, mỗi ngày trong nhà có nhiều người mộ quyên như vậy, đều là vì cái gì, em chưa bao giờ thấy ai quyên tiền hăng hái như vậy." Trần Hạo đạm mạm cười: "Chẳng qua chỉ có bốn chữ: xu lợi tị hại.

Hiện nay ôn dịch hoành hành, họ sợ nhiễm bệnh nên muốn có Tị ôn phù, đó là lẽ thường tình.

Thông qua quyên góp lại được tiếng tốt, lại có được phù triện mà họ cho là bảo vật, đó là nguyên nhân khiến họ hăng hái." "Trần đại ca, thế giới này thực sự có tiên nhân sao, thật sự có thể trường sinh bất lão sao?" Tố Tố hiếu kỳ hỏi.

"Tiên nhân ư, có lẽ là có, tôi cũng không rõ lắm." Trần Hạo nói.

Hai nữ kinh ngạc: "Anh thỉnh thần hàng phúc, chẳng lẽ không phải thỉnh tiên nhân sao?" Trần Hạo bất đắc dĩ cười cười, lắc đầu nói: "Thế giới này thần kỳ lắm, sự thần kỳ đó tôi không thể giải thích rõ trong một câu được.

Những chuyện tôi gặp phải có lẽ chứng minh có thần tiên tồn tại, nhưng cho đến nay tôi cũng chưa từng thấy một vị thần tiên thực sự nào.

Còn về việc tôi thỉnh thần hàng phúc, thực ra là tôi tu luyện linh lực, dùng linh lực giao tiếp với thần minh, nhưng thần minh thực sự ra sao, tôi cũng không biết." "Vậy rốt cuộc là có hay không?" Tố Tố truy hỏi một câu.

Trần Hạo cũng trầm tư, hồi lâu sau mới nói: "Có lẽ là có!" Xe

ngựa đi đến bên hồ Vi Sơn, ba người xuống xe, Trần Hạo đứng bên bờ nhìn sơn thủy xung quanh.

Anh không phải đi ngắm cảnh, mà là muốn chọn một nơi phong thủy bảo địa thích hợp để tu kiến đạo quán.

Hiện tại bên doanh trại an dân không cần anh túc trực, nên anh chuyên tâm tìm địa điểm.

Chương 609

Đây có lẽ là tòa đạo quán thực sự đầu tiên của thế giới này, có thể trở thành tổ đình của Đạo giáo sau này, nhất định phải dụng tâm chọn nơi tốt nhất, phù hợp cho sự phát triển về sau.

Trần Hạo đi ra ngoài, Lữ Trĩ và Tố Tố đòi đi theo, anh đành bỏ ngựa ngồi xe, coi như đưa hai người đi du ngoạn tản bộ.

Hai nữ xuống xe thấy ven đường có không ít hoa dại, liền dẫn nha hoàn đi hái, thấy một hai con bướm liền đuổi theo.

Con bướm đó bay về phía Trần Hạo, Tố Tố đại thanh gọi: "Trần đại ca, con bướm đó đẹp quá, giúp em bắt nó với." Trần Hạo cười đưa tay ra, con bướm liền bay vào lòng bàn tay anh, cảnh tượng này làm hai nữ ngẩn ngơ.

Sau đó Trần Hạo nâng tay, con bướm bay đi.

"Vạn sự vạn vật đều có linh tính, sự vật đẹp đẽ cứ ngắm nhìn là được, hà tất phải bắt lấy trong tay." Trần Hạo cười nói, chậm rãi quay đầu nhìn về mặt hồ.

Thật là một màn làm màu kinh điển!

Nhưng hai nữ lại rất hưởng ứng, đứng đó đờ đẫn nhìn góc nghiêng hoàn mỹ của Trần Hạo.

Đúng lúc này, Trần Hạo bỗng thốt lên: "Ơ, Thanh Long chi khí!" Trên hồ Vi Sơn, dưới ánh mặt trời rực rỡ, thoảng qua một đạo thủy khí lấp lánh, nước hồ xanh biếc như một con thanh long đang bơi về phía trước.

Chỉ thấy con thanh long đó băng ngang mặt hồ rộng lớn, cuối cùng đâm sầm vào một dải núi thấp phía xa.

Trần Hạo nhìn về phía dải núi đó, đó là một vùng đồi núi, thế núi không cao chỉ vài chục mét nhưng diện tích cực rộng, trên núi cỏ cây um tùm xanh tốt.

Trần Hạo mắt sáng lên: "Một nơi tuyệt hảo để xây đạo quán!

Nếu xây quán tại đây có thể hấp thu Thanh Long chi khí để tư nhuận, đối với tu luyện có ích lợi không nhỏ, dù không tu luyện thì cũng là nơi dưỡng sinh cực tốt.

Đi, chúng ta qua đó xem." Trần Hạo gọi hai nữ lên xe đi về phía ngọn núi nhỏ đó.

Dưới chân núi là rừng hoang không có đường đi, anh để hai nữ chờ ở dưới, tự mình leo lên núi.

Trên núi thực ra là một dải đồi, bằng phẳng rộng rãi, dùng phương pháp Phân kim định huyệt, anh phát hiện đây đúng là nơi Thanh Long ẩn mình.

Nói trắng ra đây là nơi Thanh Long ngủ, Trần Hạo cảm thấy nơi này vô cùng thích hợp.

Anh tìm đến huyệt nhãn Thanh Long, lấy bút mực giấy nghiễn trong không gian ra, xoát xoát vẽ một lá Định huyệt phù.

Ngay sau đó tay bắt pháp quyết, đùng một cái lá bùa rực cháy, Trần Hạo dùng tay chộp lấy hung hăng quán xuống đất: "Pháp phù định huyệt!" Long mạch là thực thể sống, lúc ẩn lúc hiện, Trần Hạo thăm dò được con thanh long này hiện đang ở dưới, tự nhiên phải thi pháp định trụ.

Từ nay về sau, Thanh Long mạch nơi này bị khóa lại, sẽ không vô duyên vô cớ bỏ đi nữa.

Chiều tối quay về huyện Bái, Trần Hạo tìm Tiêu Hà, nói mình đã nhắm trúng một vùng đất bên hồ, diện tích khoảng vài trăm mẫu.

Tiêu Hà nghe xong nói: "Vùng núi đó là của tư nhân, không sao, chuyện này tôi có cách." Trần Hạo thích nhất là kiểu yêu cầu này, có yêu cầu là có cách, hèn chi người ta ngồi vào vị trí đỉnh cao.

Anh bảo người nhà họ Lữ tìm không ít gỗ, Trần Hạo lại bắt đầu điêu khắc, cái đầu tiên anh khắc là một bản mộc bản của phù triện.

Sau này đạo quán phát phát tặng Bình an phù với số lượng lớn, vẽ tay thì mệt chết, Trần Hạo chuẩn bị dùng ấn trực tiếp, sau đó đóng dấu Thiên Sư Ấn là xong.

Không có linh lực ư?

Bùa giả à?

Xin lỗi, người ta quyên có mấy chục tiền mà đòi linh phù thật sao?

Chu sa cũng đắt, vải lụa cũng đắt, có dấu Thiên Sư Ấn là thật lắm rồi.

Dùng nửa ngày khắc xong bản in, Trần Hạo gọi Lữ Trĩ và Tố Tố đến: "Giao cho hai em một nhiệm vụ vô cùng vô cùng quan trọng." Hai nữ nghiêm túc gật đầu.

"Bắt đầu in phù triện này đi, càng nhiều càng tốt, giờ chúng ta đã nhận tiền mộ quyên của mọi người, tổng phải đưa cho mỗi người một lá, Lữ Trĩ in phù, Tố Tố đóng chương." Trần Hạo nói.

Hai người lập tức bắt tay vào làm.

Còn Trần Hạo thì tiếp tục điêu khắc, lần này anh muốn khắc tượng Tam Thanh.

Sau khi đạo quán xong sẽ tên là Tam Thanh Quan, cung phụng Tam Thanh Đạo Tổ, Tần Quan Đế Quân, Thiên Sư Chân Quân.

Cho nên các tượng này cần điêu khắc trước, sau đó để thợ tạc tượng dựa theo mẫu mà làm ra tượng lớn hơn.

Mấy ngày trôi qua, bên doanh trại an dân đã có mười mấy nạn dân nhiễm dịch khỏi hẳn, những người khác cũng đang khôi phục.

Trong đoạn thời gian này chỉ chết hai người có thể trạng yếu nhất, thực sự là kỳ tích.

Huyện lệnh vô cùng mãn ý với kết quả này, lập tức báo cáo thành hiệu trị dịch của huyện Bái lên quận Tứ Thủy.

Quận Tứ Thủy hiện cũng đang có các huyện náo loạn vì ôn dịch, sau khi có phương pháp cứu chữa liền lập tức thực hành và thu được hiệu quả tốt.

Sau đó quận Tứ Thủy cũng không dám chậm trễ, điều tra một phen, kèm theo phương án điều trị, dược phương và thông tin về Trần Hạo báo cáo lên Hàm Dương, một bản tấu chương đã đặt trên bàn của Tần Thủy Hoàng.

Mấy châu quận đồng thời bùng phát ôn dịch, có nơi nhà trống người chết, dân bất liêu sinh, Thiên cổ nhất đế thời gian này cũng đang ưu sầu vì việc đó.

Không ngờ một huyện Bái nhỏ bé lại có người trị được dịch này, sau khi Thủy Hoàng xem xong phương pháp phòng trị ôn dịch liền không ngừng gật đầu.

Người này có công với Đại Tần, đáng thưởng.

Sau đó khi xem đến lý lịch của Trần Hạo, mắt Thủy Hoàng chợt sáng lên vì thấy điều ông hứng thú nhất: "Thỉnh thần cầu phúc, dẫn xuống nguyệt hoa.

Phù triện có thể tị ôn, liệu thương, khư bệnh.

Chẳng lẽ người này hiểu tiên thuật?" Thời kỳ đầu Tần Thủy Hoàng lệ tinh đồ trị, thống nhất lục quốc, nhưng thời kỳ sau ông cực kỳ sùng bái cầu tiên trường sinh.

Phái Lư sinh, Hầu sinh ra biển tìm thuốc trường sinh không được, phái Từ Phúc ra biển cũng không xong, phương sĩ luyện đan cũng không thành, bị thư sinh chế giễu, Thủy Hoàng nổi giận mới có vụ đốt sách chôn nho.

"Trần Hạo này lại là người của phái nào?

Phương tiên đạo sao?

Triệu Cao!" Thủy Hoàng khẽ quát.

"Nô tài có mặt", Triệu Cao đứng hầu bên cạnh cung thân hành lễ.

"Trần Hạo huyện Bái cứu trị ôn dịch có công, phái người phong thưởng, phong Thái y thị, thưởng thiên kim, trong ba tháng phải tiến Hàm Dương kiến Trẫm, đồng thời sai người điều tra kỹ mọi tình huống của người này báo cáo lại." Thủy Hoàng hạ lệnh.

Chương 610

Triệu Cao viết xong chiếu thư, Thủy Hoàng xem qua rồi gật đầu đóng ấn.

Ở huyện Bái xa xôi, Trần Hạo không biết mình đã trở thành Thái y thị của triều Tần.

Hậu viện Lữ gia, Trần Hạo cùng Lữ Trĩ, Lữ Tố làm việc khí thế hừng hực.

Đừng hiểu lầm, Trần Hạo đang khắc tượng Tam Thanh, hai cô gái đang in Bình an phù.

Buông khắc đao, Trần Hạo vươn vai nhìn hai nữ bận rộn, bước tới cầm một tờ lên xem.

Vải vàng làm nền, chu sa làm ấn, loại bùa này đặt ở hiện đại cũng phải ba năm tám trăm một tờ, ở đây chỉ bán vài chục tiền, đúng là giá lương tâm.

"Mệt không?" Trần Hạo hỏi hai nữ.

Lữ Trĩ vuốt lọn tóc rủ xuống, cười nói: "Làm việc cho Trần đại ca không cảm thấy mệt." "Không mệt, ngược lại còn thấy vui nữa, trước đây toàn vô sự tự thông, giờ thấy rất sung túc." Tố Tố cũng nói.

Trần Hạo bảo hai nữ nghỉ ngơi, hỏi: "Sau này hai em muốn làm gì?" Hai nữ ngẩn ra, Lữ Trĩ nói: "Đời người thì giặt giũ nấu cơm, cày cấy dệt vải, tương phu giáo tử, phụ nữ chẳng phải đều thế sao." Tuy bây giờ là thời Tần, nhưng một số ý niệm xã hội đã hình thành sớm, Trần Hạo nói tiếp: "Ý tôi là nếu được phép làm việc như nam giới, hai em muốn làm gì?" Hai nữ trầm tư một lát, Lữ Tố xung phong nói trước: "Trần đại ca, nếu em có thể làm việc, em muốn làm một y giả

giống anh để trị bệnh cứu người.” Tố Tố có cảm xúc này vì trận dịch vừa qua suýt lấy mạng cô, cảm giác đau đớn đó cô chưa từng quên.

“Còn em?” Trần Hạo hỏi Lữ Trĩ.

Lữ Trĩ cắn môi, ngẩng đầu nói: “Em muốn làm quan.” Trần Hạo thầm nghĩ, có những thứ quả nhiên là định mệnh, tính cách ảnh hưởng đến phán đoán sự vật, mỗi bước đi đều là do tính cách lựa chọn, câu “tính cách quyết định vận mệnh” quả không sai.

“Vì sao muốn làm quan?” Trần Hạo hỏi.

“Nếu nhà em là gia đình quan hoạn thì sẽ không phải sợ bị người ta hại, phải chạy thục mạng từ huyện Đan Phụ đến huyện Bái này.” Lữ Trĩ nói.

Trần Hạo gật đầu, chuyện nhà họ Lữ mấy ngày nay anh đã hiểu đại khái, họ là hậu duệ của Lữ Thượng thủy tổ nước Tề, cũng xuất thân quý tộc.

Đương nhiên đến đời Lữ công đã thành bình dân, ông thích học vấn đồng thời cũng kinh doanh, nhà họ Lữ khá có gia sản nhưng lại đắc tội huyện úy trong huyện, từ đó bị gây khó dễ đủ đường.

Quan lại phá gia chỉ là chuyện nhỏ, Lữ công sợ tên huyện úy đó nảy sinh ý đồ xấu hơn, lúc đó cả nhà không bảo toàn được, nên sau khi sắp xếp cho hai con trai liền dẫn hai con gái bỏ chạy đến huyện Bái nhờ Tiêu Hà che chở.

Lữ Trĩ lớn hơn Lữ Tố nhiều, càng cảm nhận rõ sự kinh hoàng và cay đắng đó, nên nảy sinh ý nghĩ này cũng không lạ.

Đúng lúc này, bỗng nghe bên ngoài có tiếng xôn xao náo loạn.

“Tôi ra xem có chuyện gì.” Trần Hạo nói.

Anh bước ra ngoài, hai nữ nhìn nhau cũng bước theo xem chuyện

gì xảy ra.

Lúc này tại cửa Lữ gia có sáu bảy gã tráng hán đứng đó, gã nào cũng phanh ngực lộ bụng, ngang hông đeo trường kiếm, nhìn không giống hạng người lương thiện.

Dẫn đầu là một nam tử khoảng bốn mươi tuổi, râu ngắn, mặt đầy vẻ kiêu ngạo.

Xung quanh có không ít dân chúng đứng xem nhưng đều đứng xa không dám lại gần.

Nam tử dẫn đầu nhìn tấm bảng mộ quyên, thấy khoản quyên góp lớn nhất đã đạt 8 ngàn tiền, liền cao giọng hét lớn: "Lưu Bang, nguyện quyên một vạn tiền!" Lời này vừa thốt ra lập tức khiến đám đông xôn xao.

"Một vạn tiền?

Lưu Bang lấy đâu ra một vạn tiền chứ?" "Lưu Lão Tam chuyên đi ăn chực uống chực mà đòi quyên một vạn tiền, mấy gian nhà tranh của hắn e là chẳng đáng trăm tiền." "Nhà họ Lữ mới dọn đến, chẳng lẽ đám người này lại tìm cách lừa bịp họ rồi." "Xem đi, đừng quên ở Lữ gia có Trần tá sử biết thỉnh thần đấy." Lữ công đang ngồi ở chính sảnh uống trà, nghe bên ngoài hô có người quyên một vạn tiền liền kinh hỷ đứng dậy, dẫn quản gia ra cửa.

Nhưng khi thấy tám chín gã hán tử ở cửa thì nụ cười đông cứng lại.

Từng tên khoanh tay trước ngực, đứng xiêu vẹo, hông đeo kiếm, điển hình cho hình ảnh du côn thời này.

Hạng người này mà quyên một vạn tiền, Lữ công không tin.

"Vừa rồi vị nào hô quyên một vạn tiền?" Lữ công hỏi.

Lưu Bang cười cười, bước lên hai bước: "Vị này chắc là Lữ công rồi, tôi là đình trưởng Tứ Thủy của huyện này, ở nhà hàng thứ ba nên tên là Lưu Quý, người ngoài đều gọi tôi là Lưu Bang." Lữ công nghe xong lập tức biết người này là ai, ông nghe Tiêu Hà nói qua về Lưu Bang, đình trưởng Tứ Thủy cũng chính là một kiểu trưởng đồn cảnh sát thời đó.

Lưu Bang người này tuy nghèo nhưng giỏi giao tế, trên đường phố huynh đệ có hàng chục hàng trăm người, là đầu mục du côn huyện Bái, nói trắng ra là đại ca xã hội đen.

Lữ công vốn là người chạy nạn nên rất e ngại hạng người này, liền cười nói: "Lưu đình trưởng nguyện quyên một vạn tiền là đại thiện, tôi sẽ đăng ký vào sổ, ngày sau đạo quán xây xong sẽ khắc tên lên bia công đức." Quản gia lấy sổ ra viết: 'Lưu Bang quyên một vạn tiền'.

Lưu Bang nhìn qua rồi ký tên đóng dấu.

Quản gia đưa tay đòi tiền.

Lúc này Lưu Bang bỗng phẩy tay: "Chuyện tiền nong cứ từ từ, đã nói quyên tiền được phù triện thì tôi quyên một vạn tiền phải xem phù triện trước, vạn nhất lời đồn thổi quá đà thì tôi chẳng phải tổn thất thảm trọng sao." Lưu Bang nói xong mỉm cười nhìn Lữ công.

Lữ công lập tức biết Lưu Bang đến gây sự, một vạn tiền ư, nhìn cách ăn mặc của đám người này, một trăm tiền chưa chắc đã móc ra nổi.

"Đây vốn là thiện cử, lại bị coi thành mua bán, nếu đã không nguyện ý quyên thì thôi vậy." Lữ công có chút không vui nói, rồi xoay người đi vào nhà.

"Ai chờ chút." Lưu Bang lên tiếng gọi giật lại: "Ha ha, tôi đã ký

tên thì tự nhiên sẽ quyên tiền.

Nhưng tôi muốn xem phù triện nghiệm hàng cũng là hợp tình hợp lý chứ, cứ thôi tam trở tứ thế này, chẳng lẽ thực sự là lừa người sao." Đám đàn em phía sau Lưu Bang nghe vậy liền nhốn nháo: "Đúng thế, chẳng lẽ lại mượn danh nghĩa cứu tai để lừa tiền à?" "Lấy phù triện ra thử xem, không thật là không đưa tiền đâu." "Thiên hạ làm ăn dễ thế sao, chỉ cần một cái danh đầu mà mộ quyên được nhiều tiền thế, nếu đạo phù không linh thì chẳng phải lừa tiền là gì." Đám hỏa này ồn ào lập tức thu hút thêm nhiều dân chúng đến xem, chặn kín cả hai đầu đường.

Lưu Bang đứng giữa sân mỉm cười nhìn vẻ mặt giận dữ của Lữ công, có chút đắc ý.

"Lần này kiếm tiền thật dễ." Hôm nay bỗng có người quen tìm đến, đưa ra một ngàn tiền bảo hắn đến thử hư thực của Trần Hạo xem có bản lĩnh thật không.

Lưu Bang không hiểu đầu đuôi, hắn vốn nghèo rớt mồng tơi, giờ có tiền rơi xuống đầu thì tội gì không nhận.

Tuy rằng hiện tại Trần Hạo là tá sử, lại cứu không ít người huyện Bái, danh vọng rất cao.

Nhưng so với tiền thì những thứ đó chẳng là gì, Trần Hạo chỉ là người ngoài, Lưu Bang mới là địa đầu xà, náo loạn một trận thì đã sao.

Đám du côn sau lưng Lưu Bang ồn ào không dứt, kinh động không ít người, đương nhiên cũng kinh động Trần Hạo trong nhà.

Trần Hạo đi ra, Lữ Trĩ và Lữ Tố cũng đi theo.

Ba người đến cổng Lữ gia, thấy một đám hán tử áo quần thô kệch đang náo loạn, phố xá hai bên chật ních người xem.

Lưu Bang thấy một nam tử dáng người kiện vĩ, phong thần tuấn dật bước ra, biết đây chính là 'Trần tá sử thỉnh thần cứu thế' trong lời đồn.

Ngay sau đó khi mắt hắn quét qua hai nữ nhân sau lưng Trần Hạo, mắt chợt sáng rực lên.

Chắc là hai con gái của Lữ công, đứa nhỏ thì thôi đi, nhưng người lớn hơn kia thực sự là mạo mỹ như hoa, thân hình thướt tha, Lưu Bang lập tức bị Lữ Trĩ thu hút, hơi thở có chút gấp gáp.

Chương 611

Trần Hạo nhìn gã nam tử áo quần lôi thôi, khoanh tay đứng râu ngắn trước mặt, lập tức biết đó là Lưu Bang.

Lưu Bang thu hồi tầm mắt nhìn về phía Trần Hạo, sắc mặt lại biến đổi, lộ ra mấy phần kiêu ngạo, Trần Hạo thầm nghĩ tên này cũng là một bậc thầy diễn xuất.

Hai người không ai mở lời, chỉ đối thị.

Lưu Bang muốn dùng khí thế áp đảo Trần Hạo, nhưng hiện tại hắn chỉ là một đình trưởng Tứ Thủy, đầu mục du côn, muốn áp đảo Trần Hạo là chuyện không thể nào.

Trần Hạo đánh giá Lưu Bang, đồng thời dùng tới Thiên Nhãn để xem Lưu Bang rốt cuộc có gì đặc biệt, khí vận của một quân chủ khai quốc ra sao.

Nhưng nhìn một cái lại thấy kinh ngạc, căn bản không hề có tử khí bao phủ hay kim long hộ thể như tưởng tượng.

Trên người Lưu Bang tuy có một tầng kim quang nhưng cũng chỉ là hạng người phú quý, thậm chí còn không bằng Lữ Trĩ.

Chẳng lẽ khí vận cũng thay đổi theo thời thế?

Hay là hiện tại triều Tần, chân long chỉ có một là Tần Thủy Hoàng, những người khác đều chưa thành hình?

Các vị đế vương triều đại khác bị giết cũng không ít, nên cái gọi là khí vận này không thể tin hoàn toàn, phải xem biến hóa thực tế.

Còn về khí vận hoàng đế sau này của Lưu Bang cũng là do thời thế tạo anh hùng, từng bước một bồi dưỡng nên.

Ví dụ như cưới Lữ Trĩ khí vận tăng thêm, chém bạch xà khí vận tăng thêm, thu phục Tiêu Hà, Hàn Tín, Trương Lương khí vận tăng thêm, định ra chính sách quốc gia phù hợp khí vận tăng thêm.

Rồi từng bước mới thành khí vận đế vương cuối cùng, gắn liền với quốc vận.

Thậm chí còn có lời đồn ai ngủ với Lữ Trĩ người đó làm đế vương, vì Lữ Trĩ có mệnh phượng hoàng.

Hảo ba, đây đều là Trần Hạo nghĩ vẩn vơ, phản chính là không có cơ sở khoa học nào cả.

Ngay sau đó, Trần Hạo lại nghĩ về việc Lưu Bang vì sao cưới được Lữ Trĩ.

Gã này là tên du côn nổi danh nhất huyện Bái, trùm xã hội đen, cứ quấy nhiễu Lữ gia, Lữ công mới chạy từ Đan Phụ đến đây lại bị Lưu Bang quấn lấy thì còn trốn đi đâu được nữa.

Còn Tiêu Hà, thực tế Tiêu Hà cũng không dám đắc tội Lưu Bang quá mức.

Cho nên Lưu Bang kiêu ngạo cũng không lạ, cuối cùng Lữ công sợ quá, bất đắc dĩ mới gả con gái cho Lưu Bang, chẳng khác gì cưỡng đoạt con gái nhà lành.

Xem đi, sau này Lưu Bang đối xử với Lữ Trĩ chẳng ra gì, lúc bị truy đuổi thì một cước đá con xuống xe, bị Hạng Vũ bắt đi cũng chẳng quan tâm.

Sau này lại vui vẻ với Thích phu nhân, Lữ Trĩ trong mắt hắn thành mụ già, trong lòng căn bản không yêu Lữ Trĩ.

Chỉ vì lúc đó Lữ Trĩ trẻ đẹp nên bị tên lưu manh ác bá huyện Bái này ép gả.

Lữ Trĩ đi theo Lưu Bang cũng khổ cực đủ đường, không được hưởng thụ ngày nào, bị chồng dày vò đủ kiểu, cuối cùng hắc hóa đến mức độ đó cũng là điều dễ hiểu.

Trong lúc Trần Hạo đang ngẩn người, Lưu Bang bắt đầu thấy bực bội.

Đang đọ khí thế mà anh lại xuất thần ngẩn ngơ, coi thường tôi chắc.

Lưu Bang thấy khí thế không trấn áp được Trần Hạo liền đổi sách lược, đại thanh nói: "Chuyện cầu tiên vấn thần xưa nay đều có, nhưng có mấy cái thực sự linh nghiệm, có mấy người thấy được chân tướng?

Chẳng qua chỉ là biết chút y thuật rồi dùng cái mác thỉnh thần để lòe người, hiện tại thuần túy là để vơ vét tài sản.

Nếu Trần tá sử thực sự có phù triện thần tiên, vậy lấy một lá cho mỗ gia dùng thử, tôi lập tức dâng lên một vạn tiền." Trần Hạo nghe vậy cười cười nói: "Nguyên bản tôi dự định dùng số tiền thiện nguyện này làm vốn, thuê nạn dân làm việc để họ có cái ăn cái mặc.

Xây dựng đạo quán để bách tính có nơi cầu phúc, nhưng trong mắt anh lại thành lừa tiền." Lưu Bang đã nhận tiền của người ta nên có nhiệm vụ trên thân, lập tức nói: "Phù triện không có tác dụng là giả, đồ giả chính là lừa tiền." Trần Hạo nheo mắt lại, nói: "Thực sự muốn kiến thức tiên gia phù triện chân chính sao?" Lưu Bang trong lòng bỗng thấy lạnh lẽo, thầm nghĩ chẳng lẽ là thật sao.

Nhưng nghĩ đến một ngàn tiền thù lao, Lưu Bang lại cứng giọng: "Tự nhiên là muốn kiến thức." "Đừng có hối hận đấy." Trần Hạo nói.

Lưu Bang trợn mắt: "Lưu mỗ là đại trượng phu, làm việc không bao giờ hối hận!" Trần Hạo đạm mạc mỉm cười: "Đã muốn kiến thức

tiên gia phù triện của tôi, vậy được, hôm nay cho anh mở mắt." Trần Hạo chậm rãi bước tới trước mặt Lưu Bang, Lưu Bang lập tức cảnh giác, ánh mắt bất thiện chằm chằm nhìn vào mắt Trần Hạo, trầm giọng hỏi: "Định làm gì?" "Chẳng phải muốn kiến thức sao." Trần Hạo nói xong câu đó, tay bỗng động, một lá bùa xuất hiện trong tay, mãnh liệt vỗ lên trán Lưu Bang.

Lưu Bang đại kinh muốn né tránh nhưng sao nhanh bằng tốc độ của Trần Hạo, dưới đòn đột kích bất ngờ, lá bùa dán chặt lên trán hắn, tay kia của Trần Hạo lặng lẽ dùng một cây ngân châm đâm ra, cắm vào huyệt đạo của Lưu Bang.

"Định!" Trần Hạo quát khẽ một tiếng, ngay sau đó rút lui về sau.

Mọi người nhìn Lưu Bang, trên trán dán một lá bùa vàng, trong gió nhẹ đuôi bùa hơi rung rinh.

Còn bản thân Lưu Bang thì giữ nguyên động tác rút kiếm, thanh trường kiếm bên hông mới rút ra được một phần ba, cứ thế đứng sững lại không nhúc nhích.

Vừa rồi mọi người đều nghe thấy tiếng 'Định' của Trần Hạo, giờ thấy Lưu Bang thực sự bị định trụ, dân chúng xung quanh đồng thanh phát ra một tiếng kinh thán.

"Ôi chao~ không lẽ bị định thật rồi à, lá bùa đó có thể định được người, chẳng lẽ gọi là Định Thân Phù?" "Phù triện của Trần tá sử thật thần kỳ, lại có nhiều tác dụng như vậy." "Lưu Lão Tam lần này ăn quả đắng rồi, ha ha, gặp đối thủ rồi." "Trần tá sử là truyền nhân Đạo gia, hiểu tiên thuật, Lưu Lão Tam sao bì được, hắn đúng là tự chuốc lấy nhục, ha ha ha." Trần Hạo dùng lá bùa đó thực ra không phải Định Thân Phù, muốn dùng bùa định người thì công lực hiện tại của anh chưa đủ.

Lá bùa đó thực chất là một lá Bình an phù do Lữ Trĩ và Tố Tố in

ra, không có pháp lực gì cả.

Lưu Bang bị định trụ, đám huynh đệ của hắn không chịu để yên, từng tên lập tức xông lên, có kẻ định giật lá bùa trên trán Lưu Bang xuống.

"Đại ca, đại ca sao thế này?" Mắt Lưu Bang trợn trừng nhưng cơ thể không thể cử động phân hào, như bị đóng băng, nhưng nhãn cầu vẫn có thể đảo qua đảo lại, chứng tỏ hắn vẫn còn sống.

Chẳng lẽ thực sự bị định trụ?

Trong lòng mọi người đều nảy ra ý nghĩ đó.

Lúc này tâm tư Lưu Bang đầy sự khủng cụ, thầm nghĩ vạn nhất đối phương không giải khai, chẳng lẽ phải đứng đây cả đời sao?

Không, có lẽ không bao lâu nữa sẽ chết khát chết đói mất.

Chẳng lẽ thế gian thực sự có tiên thuật?

Mẹ kiếp, một ngàn tiền vừa tới tay chưa kịp tiêu đã chết thì tiếc quá.

Mấy huynh đệ của Lưu Bang thấy hắn thực sự không cử động được, có kẻ mãnh liệt rút bảo kiếm ra, chỉ vào Trần Hạo quát: "Mau mau thả đại ca tao ra, không thì Lư Oản này sẽ cho máu vấy năm bước." Trần Hạo biết Lư Oản, người anh em nối khố với Lưu Bang, sau này được phong làm Yến Vương.

Những tên khác thấy Lư Oản rút kiếm cũng phân phân rút trường kiếm nhắm thẳng Trần Hạo, mắt thấy một trận đại chiến sắp nổ ra.

Trần Hạo ánh mắt lạnh lùng, tùy tay vung lên, trong tay bỗng xuất hiện Long Đế Kiếm.

Quần chúng xung quanh đại kinh thất sắc trước sự biến hóa này, không biết Trần Hạo biến ra trường kiếm từ đâu.

“Dám đến Lữ gia đảo loạn, hôm nay để Trần Hạo ta xem các người có bản lĩnh gì.” Trần Hạo trầm giọng quát.

Chương 612

Đánh nhau ư, anh chẳng sợ ai.

Không đợi đối phương ra tay, Trần Hạo đại quát một tiếng xông vào đám đông, trường kiếm trong tay múa may, đại khai đại hợp lại chứa đựng kiếm đạo thâm trầm.

Đại kiếm chém xuống, Lư Oản cầm kiếm đỡ, chỉ nghe một tiếng 'keng' chói tai, sức mạnh của Trần Hạo tuyệt cường, bảo kiếm trong tay Lư Oản bị chém gãy làm hai đoạn, Trần Hạo bồi thêm một kiếm chém một đường sâu trên vai hắn.

Lư Oản hét thảm một tiếng ngã xuống đất, tươi huyết tuôn ra.

Một gã râu quai nón to béo khác gầm lên xông tới, tên này cao lớn thô kệch, mồm quát lớn: "Phiền Khoái ta muốn giết ngươi." Nói rồi vung kiếm chém mạnh về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn kỹ gã này hai cái, Phiền Khoái, chồng của Lữ Tu trong lịch sử, em đồng cọc của Lưu Bang, hóa ra là cái dạng này, đúng là mỹ nữ và dã thú.

Trần Hạo bước một bước linh hoạt né tránh cú chém ngàn cân của đối phương, trường kiếm trong tay đâm chéo.

Phiền Khoái vừa định né thì bỗng cảm thấy đầu vai đau nhói, mãnh liệt lăn ra bên cạnh, đầu vai phun ra một tia máu.

Phiền Khoái ôm vai nằm trên đất bị trọng thương.

Trần Hạo vì sao ra tay nặng như vậy anh cũng không rõ, chẳng lẽ vì sau này gã là chồng của Lữ Tu?

Một gã đồ tể bán thịt chó không xứng. 'Phập!' 'Rắc!' 'Ái da da!' Kiếm chiêu của Trần Hạo ổn định, tàn nhẫn, không dây dưa quá lâu,

bộ pháp linh hoạt phối hợp kiếm chiêu, mỗi đòn đều thương tổn một người.

Giết người là trọng tội, nhưng làm bị thương thì không sao.

Chỉ trong vài nhịp thở, Trần Hạo đã đánh gục sáu bảy gã, mỗi lần đều nhắm vào tay cầm kiếm hoặc đầu vai, cả lũ nằm trên đất rên rỉ.

Đàn em của Lưu Bang kinh hãi nhìn Trần Hạo.

Dân chúng xung quanh lại vô cùng hưng phấn, Lưu Bang bình thường nhân duyên chẳng ra gì, lừa bịp trộm cắp, là một tên ác bá huyện Bái không được lòng dân, những kẻ thân cận với hắn chẳng qua cũng chỉ là đám huynh đệ kia.

Lữ Trĩ và Lữ Tố đứng sau lưng Lữ công thấy Trần Hạo thu thập đám ác nhân gọn gàng dứt khoát thì trong lòng không gì thống khoái bằng.

Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo, lòng thầm nghĩ nếu Trần đại ca ở huyện Đan Phụ thì gia đình cô có lẽ không cần phải chạy trốn ác nhân, dọn đến nơi đất khách quê người này.

Nhìn tên Lưu Bang đang đứng im tại chỗ với ánh mắt đầy vẻ kinh hoàng, Lữ Trĩ cảm thấy thật hả dạ, đáng đời đám du côn này.

Trần Hạo xoay người nói với Lữ công: "Lữ công, đám hỗn hán này không cần để ý." Sau đó anh xoay người chắp tay với dân chúng xung quanh, lãng thanh nói: "Trần mỗ xây đạo quán, một là để trù bị ngân tiền cứu tế lưu dân ngoài thành, hai là xây nơi cầu phúc cho chư vị." Nói đoạn, anh liếc nhìn Lưu Bang vẫn đang bị định tại chỗ, đạm mạc nói: "Không tin thủ đoạn của Trần mỗ cũng không sao, nhưng xin đừng ô miệt, trên đầu ba thước có thần minh, hôm nay chỉ là một hình phạt nhỏ cho kẻ vô lễ." Nói xong liền xoay người đi vào Lữ gia.

Lữ Công liếc nhìn một cái, dắt Lữ Trĩ và Lữ Tố trở về viện, chỉ

để lại một đám lưu manh nằm la liệt dưới đất.

Trần Hạo đã đi, Lư Oản và Phiền Khoái cùng những kẻ khác gian nan bò dậy, ôm vết thương đi đến trước mặt Lưu Bang.

"Đại ca, không động đậy được." Lưu Bang không nói không rằng.

"Làm sao bây giờ?" Phiền Khoái hỏi.

"Làm sao à?

Khiêng huynh ấy về đi." Lư Oản nói.

Mấy kẻ thương tàn khiêng một kẻ cứng đờ như cương thi, tập tễnh rời khỏi cửa Lữ phủ.

Dân chúng xung quanh được xem một màn náo nhiệt lớn, chuyện xảy ra ở đây nhanh chóng truyền ra ngoài.

Trong phòng, Lữ Trĩ vẫn hưng phấn dị thường, nhìn Trần Hạo với ánh mắt càng thêm ái mộ: "Trần đại ca, em phát hiện anh biết nhiều thứ thật đấy, kiếm pháp nhất lưu, tiễn thuật nhất lưu, y thuật nhất lưu, học vấn cũng nhất lưu." Trần Hạo bổ sung một câu: "Tính tình phong lưu, nhưng tuyệt đối không hạ lưu." Hắn không biết rằng, trong đám người đứng xem lúc nãy có hai người ăn mặc như bình dân đã quan sát kỹ lưỡng toàn bộ diễn biến.

Sau khi Trần Hạo rời đi, hai người nhìn nhau một cái rồi bám theo nhóm Lưu Bang.

Mấy tên đàn em khiêng Lưu Bang chạy nhanh đến một y quán, vừa vào cửa đã kêu gào: "Thầy thuốc đâu, mau cứu chúng tôi!

Ca ca Lưu Bang của tôi không biết bị trúng tà thuật gì rồi." Thầy thuốc tọa đường bước ra, thấy mấy kẻ toàn thân đầy máu thì lập tức băng bó.

Đợi băng bó xong mới nhìn đến Lưu Bang đang nằm cứng đờ trên

đất.

Sau khi bắt mạch, vị thầy thuốc nhíu mày, vuốt râu nói: "Khí huyết trong cơ thể ứ trệ, giống như bị ai đó cưỡng ép cắt đứt vậy.

Nếu cứ tiếp tục thế này, e là có nguy hiểm đến tính mạng." Phiền Khoái nghe vậy lập tức hét lên: "Tên Trần Hạo kia không biết đã dùng tà thuật gì, lấy một lá bùa dán lên đầu đại ca là huynh ấy biến thành thế này ngay." Thầy thuốc nghe xong, sắc mặt tức khắc lạnh xuống, nhìn mấy kẻ này rồi nhìn Lưu Bang, nhàn nhạt nói: "Không chữa được, khiêng đi đi.

Đúng rồi, tiền thuốc của mấy người là ba mươi xu." Toàn bộ thầy thuốc ở huyện Phái đều tham gia vào đợt cứu chữa ôn dịch lần này, hiện giờ họ đều đang học y thuật từ Trần Hạo.

Trần Hạo coi như là nửa sư phụ của họ, nghe thấy đám người này trước đó trêu chọc Trần Hạo, ông ta ngay cả vết thương ngoài da cũng không muốn trị tiếp.

"Lão già kia, không có bản sự chữa trị mà còn kiêu ngạo thế à?

Có tin ta đập nát cái y quán này không!" Phiền Khoái gầm lên.

Vị thầy thuốc liếc nhìn hắn một cái, lạnh lùng nói: "Ngươi có tin từ nay về sau cả huyện Phái này không ai thèm trị thương cho ngươi, bao gồm cả người nhà và bạn bè ngươi không?" Phiền Khoái sợ tới mức đứng hình.

Chết tiệt, đám thầy thuốc này có môn phái cả đấy, ai dám bảo đảm đời mình không tai ương?

Không chọc nổi!

Mấy kẻ móc túi nốt số tiền ít ỏi còn lại, trả tiền xong thì khiêng Lưu Bang đi.

“Bây giờ tính sao?” Có người hỏi.

Lư Oản nghiến răng nói: “Ta không tin không có người chữa được, đi y quán khác!” Hắn không biết rằng, ngay khi họ rời đi, vị thầy thuốc kia đã dặn dò tiểu nhị thông báo tin tức này cho các y quán khác.

Lư Oản khiêng Lưu Bang đi khắp huyện Phái nhưng không một y quán nào chịu nhận, thậm chí có nơi vừa thấy họ đã đóng sập cửa lại.

Vốn là bá chủ trong thành, có bao giờ họ bị đối xử như vậy, trong lòng phẫn nộ vô cùng nhưng không biết phát tiết vào đâu.

“Phải làm sao đây?

Thầy thuốc bảo nếu để lâu đại ca sẽ mất mạng đấy.” Một tên đàn em lo lắng.

Lư Oản nhìn Lưu Bang, lúc này Lưu Bang đang mở trừng mắt, trong ánh mắt chỉ có sự sợ hãi và cầu xin.

Bình sinh hắn sợ chết nhất, làm sao cam tâm chết kiểu này.

Chương 613

"Đến Lữ gia, đi cầu xin Trần Hạo giải pháp thuật trên người đại ca." Lư Oản quyết định.

Mọi người nhìn Lưu Bang, thấy ánh mắt hắn trở nên khẳng định và vui mừng, đám rùa rụt cổ này cuối cùng cũng hiểu ý hắn rồi.

Lưu Bang lúc này chẳng còn khí khái hay tiết tháo gì nữa.

À mà thực ra sau này hắn cũng chẳng có bao nhiêu, mấy thứ đó đều là sau khi làm Hoàng đế mới từ từ bồi dưỡng ra.

Lư Oản, Phiền Khoái cùng đám đàn em lại khiêng Lưu Bang quay về, đặt hắn đứng như tượng ở cửa Lữ gia.

Phiền Khoái lớn tiếng gọi: "Trần tá sử, chúng tôi biết sai rồi, xin ngài giải pháp thuật, đánh thức đại ca tôi với!" Tiếng kêu lớn lần nữa thu hút vô số hàng xóm và bình dân tới xem.

Thấy bộ dạng thảm hại của đám Phiền Khoái và tư thế rút kiếm bất biến của Lưu Bang, dân chúng lại bàn tán xôn xao: "Ha ha ha, ma vương huyện Phái cuối cùng cũng gặp đối thủ rồi." "Không hiểu sao thấy đám người này gặp họa, lòng tôi lại sảng khoái vô cùng." "Trùng hợp quá, tôi cũng vậy." "A ha ha ha!" Phiền Khoái gọi vài tiếng mà đại môn Lữ gia vẫn đóng chặt.

Giữa lúc mấy kẻ đó đang sốt ruột vạn phần thì Tiêu Hà từ xa đi tới.

Trước đó ở huyện nha, nghe tin xong ông vội vàng chạy tới thì thấy cảnh này.

Lư Oản vừa thấy Tiêu Hà liền chạy tới hành lễ: "Kiến quá Tiêu công tào, ca ca tôi và Trần tá sử có chút xích mích, hiện bị ngài ấy

dùng pháp thuật định trụ.

Đại phu nói để lâu sẽ nguy hiểm tính mạng, đại ca và ngài vốn quen biết, xin ngài giúp lời." Tiêu Hà nhìn mấy kẻ đó, lắc đầu nói: "Chậc, không có việc gì lại đi gây sự, không phải tự rước nhục sao?

Thôi được, để tôi vào trong nói chuyện với Trần tá sử." Nói đoạn, ông bước vào Lữ gia.

Hậu thế tuy nói Tiêu Hà là vị tể tướng được Lưu Bang tín nhiệm nhất, nhưng lúc này, địa vị Tiêu Hà cao hơn Lưu Bang nhiều, chẳng qua Lưu Bang là ác bá huyện Phái nên Tiêu Hà không muốn dây vào thôi.

Sau này cũng là do duyên số, khi Trần Thắng Ngô Quảng khởi nghĩa, Tiêu Hà và Tào Tham cũng muốn cử sự nhưng cả hai đều là văn quan, nên mới để Lưu Bang làm tiên phong, rồi mới vào núi Mang Đãng tìm Lưu Bang về.

Tiêu Hà bước vào, thấy Lữ Công, Lữ Trĩ, Lữ Tố và Trần Hạo đang ngồi uống trà ở chính sảnh.

"Nghe nói cậu vừa chỉnh đốn Lưu Bang một trận, tên đó là bá chủ vùng này, bình thường gọi một tiếng có cả trăm huynh đệ, không ai dám động, nay lại chịu thiệt thòi lớn." Tiêu Hà cười nói rồi ngồi xuống.

Lữ Trĩ nhanh chóng rót cho ông một chén trà.

Tiêu Hà nhấp một ngụm, nhìn Trần Hạo hỏi: "Cậu thật sự muốn giết Lưu Bang sao?" Trần Hạo cười nhạt: "Định thân chú không làm chết người được." Bây giờ hắn cũng không cần giải thích về thủ pháp châm cứu điểm huyệt.

"Ồ, hóa ra là vậy, thế khi nào thì thả hắn?" Tiêu Hà hỏi.

"Định thân chú tối đa mười hai canh giờ sẽ hết hiệu lực, tôi không

đoái hoài thì nó cũng tự động giải khai.

Nhưng mà, vì Lưu Bang đã ký tên điểm chỉ quyên góp một vạn xu trên sổ, nên hắn phải thực hiện cam kết đó." Trần Hạo nói.

Tiêu Hà cười lớn: "Tên nghèo kiết xác đó, trong nhà chắc không quá mười xu, có đánh chết hắn cũng không đào đâu ra một vạn xu đâu." "Dù sao cũng phải làm khó hắn một phen chứ." Trần Hạo cười đáp.

Tiêu Hà gật đầu cười bảo: "Tôi hiểu rồi, để tôi ra nói với họ, bảo họ chuẩn bị tiền chuộc mạng cho Lưu Bang.

Không cần một vạn, nhưng cũng phải khiến hắn đau thắt ruột gan mới thôi, đúng không?" "Chính là ý đó." Tiêu Hà đi ra cửa, đám Lư Oản lập tức vây lấy, ngay cả Lưu Bang đang đứng cứng đờ cũng lộ ra ánh mắt mong chờ.

"Tiêu công, ngài hỏi thế nào rồi, Trần tá sử có chịu thả đại ca tôi không?" Lư Oản hỏi.

"Thả thì được." Mấy kẻ đó lập tức lộ nụ cười.

"Nhưng Trần tá sử nói, trước đó Lưu Bang đã ký tên quyên hiến một vạn xu, phải thực hiện thì mới giải khai." Tiêu Hà nói.

Đám lưu manh nghe xong mặt mày xám xịt.

Mẹ ơi, chúng ta đào đâu ra một vạn xu bây giờ, chẳng bằng lấy mạng chúng ta đi còn hơn.

Mấy kẻ bàn bạc một hồi: "Tiêu công, xin ngài giúp lần nữa, chúng tôi thực sự không có nhiều tiền thế đâu." Tiêu Hà thở dài nói: "Đi gom tiền trước đi, được bao nhiêu hay bấy nhiêu, tôi mới có cớ vào cầu tình tiếp được chứ." "Vâng vâng, chúng tôi hiểu rồi." Mấy gã đó hợp kế một trận, để lại một người trông Lưu Bang, số còn lại tản ra tìm tiền.

Phải nói là động tác của đám này khá nhanh, không lâu sau đã gom được một ngàn xu.

"Tiêu công, chúng tôi tìm được một ngàn xu rồi, nhờ ngài giúp đỡ." Hắn cung kính đưa túi tiền nặng trịch cho Tiêu Hà.

Tiêu Hà biết gom được một ngàn xu đã là cực hạn của đám này, nhận túi tiền rồi thở dài: "Thôi được, để tôi vào lần nữa." Khoảng một nén nhang sau, Tiêu Hà bước ra với vẻ mặt vui mừng: "Trần tá sử cũng nể mặt lão phu, tôi thuyết phục mãi cậu ấy mới đồng ý.

Ở đây có một lá đạo bùa, đem đốt đi lấy tro bỏ vào chén nước cho Lưu Bang uống, đến giờ này ngày mai là khỏe lại thôi." Mấy kẻ đó vội nhận lấy bùa, khiêng Lưu Bang chạy về nhà.

Họ tìm một cái bát bẩn thỉu, đổ nửa bát nước vào.

Có người châm lửa đốt lá bùa, tro tàn rơi vào bát, Phiền Khoái dùng ngón tay ngoáy ngoáy mấy vòng rồi bưng đến trước mặt Lưu Bang: "Đại ca, uống thuốc này vào, ngủ một giấc là khỏe." Hắn còn cạy miệng Lưu Bang, đổ cả bát nước đen sì vào.

Lưu Bang khó chịu muốn chết nhưng không thể phản kháng.

Đám đàn em khiêng Lưu Bang lên giường, lúc này hắn vẫn giữ tư thế rút đao, Lư Oản phải dùng sức bẻ từng ngón tay mới lấy được thanh kiếm ra.

Không biết bao lâu sau, Lưu Bang cũng mệt mỏi mà chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, Lưu Bang chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức rã rời, hắn gian nan xoay người, bỗng khựng lại, rồi mặt lộ vẻ kinh hỉ: "Ta... ta cử động được rồi!

Ơ, ta cũng nói được rồi, ha ha ha, ta khỏi rồi!" Lưu Bang lộn người xuống giường nhưng cơ thể còn yếu, chân không trụ vững nên

lăn đùng ra đất.

Lúc này Lư Oản và Phiền Khoái chạy vào, vội đỡ hắn lên giường.

"Đại ca, cử động được rồi!" Phiền Khoái cười nói.

"Cử động được rồi." Trong lòng Lưu Bang vẫn còn dư chấn chuyện ngày hôm qua: "Không được rồi, tên Trần tá sử đó thật sự biết pháp thuật, hôm qua ta bị định trụ, mọi chuyện các ngươi làm ta đều biết, mắt mở được nhưng cơ thể không phản ứng gì, cứ như bị ai đó đóng đinh vậy." "Đại ca, người ta gọi đó là định thân." Phiền Khoái nói.

"À đúng rồi, hôm qua tiền mang đi chuộc ta là ai gom thế?

Đợi ta có tiền nhất định sẽ trả lại cho các huynh đệ.

Hôm qua các ngươi không bỏ rơi ta, lòng ta thực sự cảm kích vô cùng." Lưu Bang chân thành nói.

Lư Oản đáp: "Đại ca, tiền đó không cần trả đâu." Lưu Bang mừng thầm nhưng mặt vẫn tỏ ra ngạo khí: "Sao thế được, ta sao nỡ dùng tiền của huynh đệ." "Đại ca, đó là tiền của huynh mà, nên không cần trả." Phiền Khoái nhanh nhảu.

Sắc mặt Lưu Bang khựng lại, nhìn về phía cái giỏ mây vốn treo trên tường giờ đã bị gỡ xuống: "Các ngươi tìm thấy nó à?" Khóe miệng hắn giật giật.

"Hi hi đại ca, là em tìm thấy, bình thường đại ca có mấy đồng lẻ toàn giấu ở đó, tụi em không có tiền nên định vào nhà tìm thử xem sao.

Chương 614

Không ngờ trong đó có tới một ngàn xu, đại ca bình thường cứ than nghèo, hóa ra lại dành dụm được nhiều thế, bộ định để dành cưới vợ hả?" Lưu Bang ngây người, trong lòng thì đang khóc ròng.

Thế là mất trắng, trận tội này coi như chịu không công rồi.

Trong một căn phòng ở khách sạn huyện Phái, hai người đang chỉnh lý tư liệu.

Trên đó viết rõ ràng về lai lịch Trần Hạo từ khi xuất hiện, những sự tích cứu người, vẽ bùa, bao gồm cả chuyện của Lưu Bang hôm qua.

Trần hạo mà nhìn thấy chắc cũng phải kinh ngạc vì họ ghi chép quá chi tiết.

Họ là mật thám triều đình, chuyên dò la tình báo cho Hoàng đế.

Trước đó để điều tra Trần hạo, họ đã thuê Lưu Bang – tên lưu manh lớn nhất vùng để thăm dò.

Kết quả rất mãn nguyện, Trần Hạo lại thi triển thêm một loại dị thuật đáng kinh ngạc là Định thân phù.

"Phạch phạch phạch!" Liên tiếp bốn con bồ câu đưa tin bay về hướng Hàm Dương.

Ngày rằm tháng sáu, trời âm u.

Ngoài thành huyện Phái, bên hồ Vi Sơn, dưới chân ngọn đồi mà Trần Hạo đã chọn, một khoảng đất trống đã được dọn sạch.

Khoảng một hai ngàn người tụ tập ở đây, đen kịt một vùng.

Phía trước bãi đất trống đặt một chiếc án lớn, trên án có tượng

Tam Thanh Đạo Tổ, Tần Quan Đế Quân và Thiên Sư.

Phía sau là lư hương khói tỏa nghi ngút, cùng với tam sinh, hoa quả, bánh ngọt làm lễ vật.

Trần Hạo mặc bát quái đạo bào, tay cầm đào mộc kiếm rộng bản, Lữ Trĩ và Lữ Tố tay bưng bản khắc bùa bình an và Thiên Sư ấn đứng hai bên.

Tiêu Hà và Lữ Công đứng sau Trần Hạo, phía sau nữa là tám trăm nạn dân, ngoài cùng là vô số dân chúng huyện Phái đến xem.

Hôm nay đạo quán khởi công, có lẽ là đạo quán đầu tiên của thế giới này, Trần Hạo phải lập đàn tế cáo một phen.

Trên trời mây đen dày đặc như sắp mưa.

Trần Hạo nhìn lên trời hơi nhíu mày, ba ngày trước hắn đã chọn ngày này là ngày lành, nhưng giờ trời lại âm u thế này, xem ra không phải điềm tốt.

Trần Hạo vén bào quỳ xuống đệm bồ đoàn, lạy Tam Thanh Đạo Tổ ba cái, sau đó đứng dậy dõng dạc: "Tam Thanh Đạo Tổ, Tần Quan Đế Quân, Thiên Sư Chân Quân tại thượng, đệ tử Trần Hạo lập đàn tế cáo, sẽ xây dựng đạo quán tại đây để giải nỗi khổ cho nạn dân, cũng để dân chúng sau này có nơi cầu nguyện bình an.

Quán này hoàn thành, nguyện bảo quốc thái dân an, người thọ niên phong." Nói xong, Trần Hạo cầm một mảnh lụa có viết bài văn tế, lắc nhẹ một cái, mảnh lụa bỗng bùng cháy dù không có lửa, khiến mọi người kinh ngạc không thôi.

Nhưng ngay lúc đó, một cảnh tượng còn kinh ngạc hơn đã xảy ra.

Chỉ thấy bầu trời âm u bỗng nứt ra một khe hở, một luồng ánh sáng mặt trời chiếu thẳng xuống tế đàn, bao phủ lấy Trần Hạo, Lữ Trĩ, Lữ Tố, Lữ Công và Tiêu Hà.

“Oa...

Kim quang tráo thể, thượng thương hiển linh rồi!” “Chẳng lẽ thật sự dẫn tới thần tiên sao, chúng ta mau quỳ xuống cầu thần tiên chúc phúc đi.” Cảnh tượng chấn động này khiến dân chúng bàn tán, vô số người rào rào quỳ xuống, miệng lẩm bẩm cầu xin Đạo Tổ bảo hộ.

Người cổ đại sùng tín tiên thần, thần tích hiện ra ngay trước mắt, làm sao có lý nào không quỳ bái.

Tiêu Hà và Lữ Công cũng bị kinh động không nhẹ.

Họ biết chắc chắn chuyện này không được sắp xếp trước, cả hai nhìn lên trời rồi cũng quỳ xuống.

Lữ Trĩ và Lữ Tố nhìn Trần Hạo đang đắm mình trong kim quang, cũng quỳ theo.

Mọi người đều quỳ xuống, chỉ còn Trần Hạo đứng trước tế đài, giống như tất cả đang quỳ bái hắn vậy.

Lúc này Trần Hạo giơ đào mộc kiếm, ngước nhìn luồng kim quang mà cũng hơi ngẩn người.

Giây phút kim quang chiếu xuống, hắn cảm thấy như đang tắm trong linh dịch.

Toàn thân từ trong ra ngoài như được tẩy rửa một lần, tinh thần sảng khoái, tâm linh thông suốt.

Trần Hạo kinh ngạc, chẳng lẽ tế thiên xây đạo quán mà Tam Thanh, Đế Quân, Thiên Sư biết thật và ban thưởng sao?

Hiện tượng tự nhiên hay thực sự có thần tiên?

Đến tận bây giờ, hắn vẫn nửa tin nửa ngờ về thần tiên.

Thử vận chuyển pháp lực, tu vi không tăng nhưng vận hành không chút trở ngại, thoải mái như thể con đường hai làn xe bỗng chốc biến

thành bốn làn vậy.

Trần Hạo nghĩ thầm, chẳng lẽ vì xây đạo quán đầu tiên ở thế giới này mà Đạo Tổ ban thưởng tư chất tu luyện sao?

Lúc này, luồng kim quang dần mở rộng, bao phủ tất cả mọi người tại hiện trường.

Cuối cùng nó bao phủ cả ngọn đồi nhỏ, khiến ngọn đồi không cao này trở nên lấp lánh ánh vàng, ngay cả cây cối trên núi cũng như trở nên tinh khiết trong suốt.

Những người chứng kiến cảnh này giờ đây đều tin sùng Đạo gia tuyệt đối, nhiều người lập tức trở thành tín đồ ngoan đạo.

Trần Hạo cũng sực tỉnh, vung đào mộc kiếm hô lớn: "Đặc mệnh núi này tên là 'Đỉnh Dương Sơn', xây lập Đỉnh Dương Quan, gồm Tam Thanh Cung, Tần Quan Đế Quân Cung, Thiên Sư Chân Quân Cung, lễ thành!" Dứt lời, kim quang bao phủ Đỉnh Dương Sơn dần thu liễm lại, cuối cùng hội tụ về đỉnh núi.

Trần Hạo kinh ngạc phát hiện, đó chính là vị trí mà hắn từng dùng pháp phù định huyệt.

Kim quang biến mất, như chui tọt vào trong lòng núi.

Chứng kiến điều đó, Trần Hạo không khỏi gào thét trong lòng: Chắc không phải trùng hợp đâu nhỉ!

Kim quang hội tụ ngay huyệt mạch, nếu bảo là hiện tượng tự nhiên thì quá vô lý, thà tin là có thần tiên còn hơn.

Ngước nhìn bầu trời lại trở nên âm trầm, Trần Hạo chợt nhớ câu: trên đầu ba thước có thần minh, chẳng lẽ có thật?

Hắn chấn kinh, người khác còn chấn kinh hơn.

Họ chắc chắn đây là thần tích!

Đám nạn dân quỳ dưới đất đều nghĩ ông trời đang che chở mình.

Dân chúng huyện Phái đến xem, đa số đều đã quyên tiền, giờ thầm nghĩ chắc mình quyên hơi ít, phải về Lữ gia quyên thêm để góp gạch ngói cho Tam Thanh Quan, cũng là để cầu phúc cho mình.

Chương 615

Ánh mắt họ nhìn Trần Hạo giờ đây tràn đầy sùng kính.

Thần tiên thật sự ra sao họ không biết, nhưng hiện giờ Trần Hạo chính là thần tiên trong lòng họ.

Tế tự kết thúc, mọi người tản ra.

Các đốc công dẫn nạn dân bắt đầu làm việc theo quy hoạch của Trần Hạo.

Trước tiên xây một thôn lạc dưới chân núi bên hồ để nạn dân có nơi ở, sau đó mới bắt đầu xây đạo quán.

Việc xây đạo quán không phải chuyện một sớm một chiều, e là mất một hai năm mới xong.

Những người khác đã về, bên cạnh Trần Hạo chỉ còn Tiêu Hà, Lữ Công, Lữ Trĩ, Lữ Tố, gia nhân Lữ gia đang thu dọn đồ lễ.

Tượng Tam Thanh phải mang về để thợ lấy đó làm mẫu chế tác pháp tướng.

Lúc này ánh mắt bốn người nhìn Trần Hạo đã khác hẳn.

Trần Hạo nhìn Tiêu Hà và Lữ Công, nói: "Tiêu công, Lữ công, tôi có việc muốn thương lượng với hai vị." "Trần công tử xin cứ nói!" Tiêu Hà cung kính.

"Xây đạo quán cần thời gian dài, nhưng các chức sự cần sắp xếp trước.

Tôi muốn mời hai vị làm Giám viện của Tam Thanh Quan, không biết hai vị có đồng ý không?" Trần Hạo hỏi.

"Giám viện là gì?" Tiêu Hà thắc mắc.

“Giám viện là người chủ sự dưới quyền Quan chủ, phụ trách quản lý công việc thường nhật của đạo quán.

Giám viện cần người có đức hạnh, nhân nghĩa kiêm toàn, tài trí hơn người, uy nghi chuẩn mực, thông đạo minh đức, đối đãi mọi người khiêm cung.

Hai vị chính là lựa chọn tốt nhất.” Trần Hạo giải thích.

Như vậy, Trần Hạo chính là Quan chủ.

Hai lão già nghe xong là hiểu ngay, Trần Hạo muốn thu nhận họ, có bái không?

Hai người nhìn nhau nửa giây rồi cùng thu hồi tầm mắt, cúi người hành lễ với Trần Hạo: “Chúng tôi bái kiến Quan chủ, từ nay về sau xin theo sự sắp xếp của Quan chủ.” Trần Hạo mỉm cười, có hai người này giúp sức, hắn không cần lo nghĩ chuyện xây dựng đạo quán nữa.

“Đã vậy, việc xây dựng xin phó thác cho hai vị.” Tiêu Hà hỏi: “Quan chủ, vậy Đỉnh Dương Quan chúng ta có chiêu người không?” “Có chứ, chắc chắn phải chiêu, không thể chỉ có hai vị làm việc được.” Trần Hạo đáp.

“Nhân sự sắp xếp thế nào ạ?” “Dưới Quan chủ là Giám viện, sau đó là Đô quản, Đô giảng, Cao công, Kinh sư, Tri khách... mỗi người có nhiệm vụ riêng.” Trần Hạo hồi đáp, rồi nói thêm: “Nếu sau này mở thêm đạo quán ở nơi khác, có thể lập thêm Đường chủ, Hương chủ để phụ trách sự vụ địa phương.” Nếu là người hiện đại nghe mấy từ sau chắc tưởng hắn định lập Thiên Địa Hội mất.

Tiêu Hà nghe xong thì tâm niệm khẽ động, xem ra Quan chủ cũng có mưu đồ lớn, còn định mở phân đường.

Lữ Trĩ đứng bên cạnh nãy giờ, bỗng nói: “Trần đại ca, em có thể

gia nhập đạo quán không?" Trần Hạo quay lại nhìn: "Tất nhiên là được, đạo quán không phân biệt nam nữ." Lữ Trĩ cười rạng rỡ: "Vậy em cũng gia nhập, Trần đại ca cho em làm quan gì đi." Trần Hạo nghĩ thầm, chẳng lẽ cho làm Thánh nữ.

"Đạo quán không có quan tước, chỉ có phân công khác nhau.

Nếu muốn làm việc, có thể bắt đầu từ Đồng tử." "Đồng tử?" Lữ Trĩ hỏi.

"Là người hầu cận bên cạnh Quan chủ." Trần Hạo trêu.

Lữ Trĩ nghe xong lập tức gật đầu lia lịa: "Được được được, em làm Đồng tử!" Lữ Tố đứng bên cạnh cũng vội vàng: "Trần đại ca, em cũng muốn làm Đồng tử của anh." "Được!" Đạo quán khởi công, lời hứa trước đó phải thực hiện.

Mười người quyên góp nhiều nhất đều nhận được một lá chân linh phù do Trần Hạo vẽ: Khư bệnh phù, Khư ôn phù hoặc Đao binh phù.

Người phàm không có pháp lực để kích hoạt bùa, Trần Hạo chỉ họ cách đơn giản nhất: đốt bùa rồi bỏ tro vào chén nước, uống nước bùa là có tác dụng.

Những người khác cũng đều được nhận một lá.

Nhưng sau khi nhận bùa, nhiều người vẫn vây quanh Lữ gia không chịu đi, tay bưng bọc tiền nặng trịch.

"Trần tá sử, chúng tôi muốn tiếp tục quyên góp để lĩnh tiên gia phù triện." Trần Hạo chưa kịp nói gì, Tiêu Hà đã cười bảo: "Chư vị đừng gấp, đạo quán đang xây dựng, hiện chúng tôi đang chiêu thu tín đồ.

Sau này ai quyên góp trên một vạn xu sẽ được một lá linh phù.

Nhưng linh phù rất trân quý, mỗi tháng vào ngày mùng một và rằm

chỉ phát hai lần, mỗi lần chỉ có ba lá.

Còn về các chi tiết khác, mời đi theo tôi để bàn bạc cụ thể." Tiêu Hà dẫn đám đông đang ồn ào đi nơi khác.

Trong phòng, Trần Hạo đang khoanh chân tọa thiền.

Hắn không tu luyện mà đang nghiên cứu mảnh Hổ phù trong tay.

Mảnh Hổ phù này tinh khiết như ngọc, to bằng bao thuốc lá, điêu khắc hình một con bạch hổ hoàn chỉnh.

Từ khi xuyên không đến nay, Trần Hạo đã thử nhiều cách: truyền pháp lực, nhỏ máu... nhưng Hổ phù không có phản ứng gì, như một vật chết.

Nhưng hắn chắc chắn một trăm phần trăm là chính Hổ phù đã đưa hắn tới thời Tần.

Hắn lại nhớ tới Ngọc Sấu.

Trong đường hầm thời gian, Ngọc Sấu đã hóa thành linh quang tan biến, giờ hắn không dám khẳng định nàng còn sống hay không.

Hoặc nếu còn sống, nhưng đó là Ngọc Sấu của hiện tại, liệu nàng có nhớ Ngọc Sấu của tương lai không?

Lúc này có tiếng gõ cửa.

"Vào đi." Cửa mở, một chiếc hài thêu bước vào, theo sau là tà áo lụa thướt tha.

Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo rồi mỉm cười e lệ: "Trần đại ca, em mới may cho anh một chiếc bào mới, anh mặc thử xem có vừa không." Trần Hạo định đứng dậy tự thay nhưng Lữ Trĩ ngăn lại: "Để em." Nói rồi nàng đưa tay giải thắt lưng cho hắn, Trần Hạo chỉ việc dang tay ra.

Sau khi cởi bào cũ, Lữ Trĩ khoác áo mới lên người hắn, tỉ mỉ vuốt

phẳng nếp nhăn rồi thắt lại đai lưng.

Khi vòng tay qua lưng hắn, Lữ Trĩ áp sát người vào, Trần Hạo có thể cảm nhận rõ ràng sự mềm mại chạm vào lưng mình.

Lữ Trĩ lùi lại, mặt hơi đỏ, trộm nhìn Trần Hạo rồi chỉnh lại cổ áo cho hắn, mỉm cười: "Vừa vặn lắm, Trần đại ca mặc vào trông càng anh tuấn." Trần Hạo bỗng đặt tay lên vai nàng, người Lữ Trĩ hơi cứng lại.

Chương 616

Hắn nhìn nàng nhẹ nhàng hỏi: "Nếu để em cả đời sống những ngày bình lặng, em có nguyện ý không?" Lữ Trĩ ngước đôi mắt lớn nhìn hắn: "Nếu được ở bên người mình yêu, Trĩ nhi đương nhiên nguyện ý." Nói xong mặt nàng đỏ bừng, như chú hươu nhỏ quay người chạy vội ra ngoài.

Khóe miệng Trần Hạo hiện lên nụ cười.

Hắn bước tới bàn, trải một thất lụa ra bắt đầu viết.

Lụa rất đắt tiền, có thể dùng thay tiền tệ, nhưng hắn không quen dùng thẻ tre nên từ lúc vẽ bùa đến viết quy tắc phòng dịch đều dùng lụa, hành vi này cực kỳ xa xỉ.

Nhưng những thứ hắn viết ra, mọi người đều thấy đáng giá.

Sau vài nét bút, trên tấm lụa hiện ra một tiêu đề: 《 Kinh Tế Học 》.

Đêm khuya, đại Tần đế quốc.

Trong Hàm Dương Cung đèn đuốc sáng trưng, Triệu Cao đang báo cáo kết quả điều tra về Trần Hạo cho Thủy Hoàng Đế.

Thủy Hoàng Đế nheo mắt lắng nghe.

"Trần Hạo, lai lịch không thể khảo chứng, xuất hiện lần đầu ở vùng núi huyện Phái, cứu nhà Lữ Văn, dùng cung tiễn bắn hạ mười ba tên thảo khấu.

Lúc đó tự xưng vừa xuống núi, trước kia vẫn luôn theo sư phụ Hoành Luật tu luyện trong núi, là người Đạo gia.

Nô tài đã tra, trong số danh sĩ Đạo gia không có ai tên Hoành Luật.

Đến huyện Phái đúng lúc dịch bệnh bùng phát, thầy thuốc không thể chữa, con gái út Lữ Công nhiễm bệnh, Trần Hạo vẽ bùa cứu sống, dẫn xuống nguyệt hoa làm động động tứ phương, ngày hôm sau con gái Lữ Công khỏi hẳn.

Trần Hạo truyền phương pháp trị ôn dịch, định ra chính sách phòng dịch, nói với các thầy thuốc rằng ôn dịch là do một loại vật sống mắt thường không thấy được, gọi là 'vi khuẩn', nhỏ hơn hạt bụi hàng triệu lần." "Nạn dân ngoài thành quá đông, huyện lệnh đau đầu, Trần Hạo đề xuất pháp 'Lấy việc làm thay cứu trợ', quyên góp trong thành để xây đạo quán trên núi hoang ngoài thành, thờ phụng tổ tiên Đạo gia, dân chúng huyện Phái hưởng ứng nhiệt liệt.

Ngày hôm qua, có đám lưu manh quấy rối, Trần Hạo dùng phù triện định trụ chúng, gọi là 'Định thân phù', bọn lưu manh lâu ngày không thể động đậy, phải cầu Trần Hạo giải khai.

Hai ngày trước, Trần Hạo lập đàn tế tự, khởi công đạo quán, lúc đó trời đang mây đen dày đặc bỗng nhiên thiên giáng kim quang bao phủ tế đàn, sau đó bao trùm cả ngọn núi nơi xây đạo quán, tế tự kết thúc thì biến mất." Nghe đến đây, Thủy Hoàng Đế chậm rãi mở miệng: "Có làm giả không?" "Bẩm Bệ hạ, chúng ta phái đi bốn người, trà trộn trong đám đông quan sát.

Lúc đó mây đen trên trời bỗng nứt ra một khe hở, kim quang chiếu xuống, chắc chắn không thể làm giả, cũng không làm giả nổi." Triệu Cao đáp.

"Mấy lá linh phù đó có lấy được không?" Thủy Hoàng Đế hỏi.

"Thuộc hạ đã bỏ ra trọng kim quyên góp, đổi lấy được ba lá phù triện: một lá Khư bệnh phù, một lá Khư ôn phù, một lá Đao binh phù, đã dùng linh ứng gửi về.

Cách dùng đơn giản, đốt lấy tro bỏ vào nước sạch, uống trong

vòng nửa canh giờ sẽ có hiệu quả, nếu không linh khí sẽ tản mát mất tác dụng." Thủy Hoàng Đế mở mắt: "Mang lên trẫm xem." Triệu Cao bưng khay, cung kính dâng lên trước mặt Thủy Hoàng Đế, trên khay đặt ba lá bùa bằng lụa.

Bên dưới đều có dải vải ghi rõ loại bùa để phân biệt.

Tần Thủy Hoàng tiện tay cầm lấy lá Đao binh phù.

"Linh khí, linh phù." Thủy Hoàng Đế lẩm bẩm mấy lần.

"Chẳng lẽ thế gian thực sự có linh khí?

Triệu Cao, gọi một thị vệ vào đây." "Tuân lệnh." Không lâu sau, Triệu Cao tìm một thị vệ cao lớn vạm vỡ vào.

Thị vệ quỳ bái Thủy Hoàng Đế: "Kiến quá Bệ hạ." Thủy Hoàng Đế nhìn hắn: "Tự chém một kiếm vào tay trái cho trẫm." "Tuân lệnh!" Thị vệ đứng dậy, không chút do dự rút kiếm chém một nhát vào tay mình, máu tươi lập tức tuôn ra.

Tên này ra tay khá hiểm, vết thương sâu thấy xương, máu chảy xối xả nhưng hắn vẫn đứng yên không một tiếng rên.

"Triệu Cao, cho hắn dùng bùa." Thủy Hoàng Đế ra lệnh.

Triệu Cao lập tức sai người bưng nửa bát nước, dùng nến điểm nhiên phù triện.

Khi bùa cháy hết, Triệu Cao bỏ tro vào bát rồi đưa cho thị vệ: "Uống đi." Thị vệ nhận bát uống sạch không chút do dự, thậm chí cả những mẩu tro chưa cháy hết cũng nuốt xuống.

Thủy Hoàng Đế và Triệu Cao chăm chú quan sát vết thương của thị vệ.

Trước sự chứng kiến của cả hai, một màn kinh ngạc đã xảy ra.

Vết thương của thị vệ nhanh chóng cầm máu, dần dần khép

miệng.

Khoảng chừng một tuần trà, vết thương sâu thấy xương chỉ còn lại một lớp vảy máu.

“Triệu Cao, lau vết thương đi.” Thủy Hoàng Đế vội lệnh.

Triệu Cao sai người bưng chậu đồng, dùng khăn nhúng nước lau sạch cánh tay cho thị vệ.

Sau khi lau sạch vảy máu, Thủy Hoàng Đế phát hiện chỗ bị chém giờ chỉ còn lại một vệt trắng mờ.

Thủy Hoàng Đế tuy kiến thức rộng rãi cũng bị màn này làm cho chấn kinh, mặt dần lộ vẻ cuồng hỉ: “Được rồi, thời gian ngắn ngủi đã lành hẳn, thật không thể tin nổi.

Linh khí, linh phù, đây chính là năng lực của linh phù sao!

Có thể làm vết thương khép miệng nhanh như vậy, thì Khư bệnh phù và Khư ôn phù chắc chắn cũng là thật.

Trần Hạo đó, liệu có nắm giữ trường sinh chi pháp không?” “Triệu Cao, ngày mai hãy tìm những người bị dịch bệnh, bệnh hoạn để thử nghiệm hai lá bùa còn lại.

Đúng rồi, ý chỉ của trẫm giờ đã đến đâu rồi?” Thủy Hoàng Đế có chút kích động hỏi.

“Chắc là đã đến tay Ngự sử quận Tứ Thủy rồi, trong vòng hai ngày sẽ đến huyện Phái ban chỉ.” Triệu Cao vội đáp.

“Trẫm trước đó lệnh Trần Hạo ba tháng phải kiến trẫm, không được, thế thì chậm quá.

Truyền tin cho Ngự sử quận Tứ Thủy, lệnh Trần Hạo trong vòng hai tháng phải đến Hàm Dương kiến trẫm!” Thủy Hoàng Đế hạ lệnh.

“Tuân lệnh, Bệ hạ.” Trần Hạo mấy ngày liền không ra cửa, đóng

cửa viết lách, dùng hết xấp lụa này đến xấp lụa khác khiến Lữ Công cũng xót xa thay, vì đó tương đương với việc ném tiền qua cửa sổ.

"Con gái à, con cứ chạy vào phòng Quan chủ suốt, cậu ấy mấy ngày nay không bước chân ra ngoài, cứ viết viết mãi, rốt cuộc là viết cái gì thế?" Lữ Công hỏi.

Lữ Tố lắc đầu: "Trần đại ca không cho con xem, Tố Tố sao dám tự tiện." Lữ Công nghĩ thầm: con bé này thật thà quá.

Ông quay sang nhìn Lữ Trĩ.

Lữ Trĩ đảo mắt một cái: "Cha, con chỉ biết Trần đại ca đang viết kinh thư, những thứ khác thì không biết." Thực ra Lữ Trĩ từng lén xem qua nhưng không hiểu lắm, vạn nhất Trần đại ca không muốn cho cha biết mà nàng nói ra thì chẳng phải làm Trần đại ca giận sao.

Lữ Công nhìn con gái lớn, bất lực lắc đầu.

Chương 617

Con gái đúng là con gái mà.

Cứ thế mấy ngày trôi qua, bỗng một hôm, Tiêu Hà cùng mấy nha dịch vội vã chạy vào.

Gặp Lữ Công, ông hỏi ngay: "Có Quan chủ ở đây không?" "Quan chủ đang viết kinh thư, có chuyện gì mà ông vội vàng thế?" Lữ Công đáp.

Tiêu Hà cười: "Chuyện tốt, Ngự sử quận Tứ Thủy đến ban chỉ.

Quan chủ có công cứu chữa ôn dịch, Bệ hạ phong làm Thái y thị.

Tôi đến thông báo trước, mau bày hương án chuẩn bị tiếp chỉ, lát nữa Ngự sử và Huyện lệnh sẽ tới." Lữ Công nghe vậy đại hỉ: "Quan chủ trở thành Thái y thị, thật là chuyện tốt!

Tôi sẽ sai người chuẩn bị hương án ngay.

Trĩ nhi, mau đi báo cho Quan chủ." "Vâng thưa cha!" Lữ Trĩ hớn hở chạy đi báo tin.

Đối với sự phong thưởng đột ngột này, Trần Hạo có chút kinh ngạc.

Không phải kinh ngạc vì được thưởng, mà là vì Hoàng đế hạ chỉ phong thưởng, nên biết rằng đó là Tần Thủy Hoàng.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi, Ngự sử và Huyện lệnh vào ban chỉ, Trần Hạo chắp tay hành lễ, Ngự sử tuyên đọc ý chỉ: "Vì Trần Hạo có công cứu chữa ôn dịch, phong làm Thái y thị, ban nghìn vàng, lệnh trong vòng hai tháng phải tới Hàm Dương để yết kiến Thủy Hoàng Đế Bệ hạ." Nhận mệnh lệnh này, Trần Hạo cũng hơi giật mình.

Có cơ hội đi gặp vị Thiên cổ nhất đế đó rồi.

Trong mắt Nho gia, Tần Thủy Hoàng là bạo quân.

Có lẽ vậy.

Thuế khóa nặng nề, ham thích công to việc lớn, lạm dụng dân lực, hình phạt nghiêm khắc, dân oán ngất trời, kiềm chế tư tưởng, đốt sách chôn nho...

đó đều là những tội trạng của ông ta.

Trần Hạo đối với Tần Thủy Hoàng lại có đánh giá rất chính diện, tuyệt đối là công lớn hơn tội, vượt xa người thường.

Long quân quét sạch tám phương, kết thúc chiến loạn mấy trăm năm trên mảnh đất an lạc.

Sách cùng văn, xe cùng quỹ, khiến cho văn hóa đi đến thống nhất, gián tiếp giúp cho hậu thế dù có phân liệt cũng có thể quay về thống nhất.

Thống nhất tiền tệ và đo lường, thúc đẩy thương nghiệp phát triển hiệu quả, nối liền vạn lý Trường Thành phía Bắc đánh đuổi Hung Nô, khai cương thác thổ đặt nền móng bản đồ, với những lý do đó, 'Thiên cổ nhất đế', danh xứng với thực!

Trần Hạo cung kính tiếp chỉ.

Ngự sử và huyện lệnh rời đi, Lữ công, Tiêu Hà cùng những người khác tiến lên chúc mừng Trần Hạo.

Trần Hạo nói: "Ý chỉ của Thủy Hoàng đế bảo tôi trong vòng hai tháng phải tới Hàm Dương kiến giá, Phái huyện cách Hàm Dương một ngàn tám trăm dặm, tôi e rằng vài ngày tới phải khởi hành ngay, kẻo chậm trễ." "Tiêu công, Lữ công, mấy ngày qua tôi có viết một ít kinh thư Đạo gia, muốn truyền thụ lại, hai người có sẵn lòng không?"

Trần Hạo hỏi.

Hai người nghe xong đại hỉ.

Nếu có được kinh thư, dù không thể tu luyện ra thần thông như Trần Hạo, thì sau này cũng có khả năng thành tiên trường sinh sao?

"Chúng tôi sẵn lòng." Tiêu Hà và Lữ công cùng cúi người hành lễ.

Lữ Trĩ và Lữ Tố cũng nhìn về phía Trần Hạo, Trần Hạo cười cười: "Chờ chút, lát nữa cũng có kinh thư truyền cho hai em, giờ cứ ở đây chờ đã." Hai nàng cũng hân hoan.

Trong phòng, Trần Hạo lấy ra mấy cuộn gấm dài, lần lượt mở ra rồi nói: "Tôi viết vài bộ điển tịch Đạo gia, Đạo giáo lấy 《Đạo Đức Kinh》 làm giáo nghĩa cơ bản, lấy 《Phù Kinh》 làm tổng cương của giáo phái ta." Tiêu Hà và Lữ công tinh thần chấn động.

"Cậu lập giáo rồi sao?" Tiêu Hà kích động hỏi.

"Đạo giáo đã có từ trước, tôi chỉ là người kế thừa, hiện tại các vị đều là người trong giáo, nhưng việc này tiên quyết đừng truyền ra ngoài, tránh sinh ra phiền phức.

Đối với những tín đồ giáo chúng sau này, cũng chỉ cho phép bí mật truyền bá, không thể gióng trống khua chiêng." Trần Hạo dặn dò.

"Chúng tôi hiểu rồi." Hai người đồng thanh đáp.

Thực ra tâm lý con người đôi khi rất kỳ lạ, công khai truyền bá chưa chắc đã hiệu quả, càng bí mật truyền bá thì lại càng lan rộng nhanh.

"Tôi lại viết thêm vài bộ kinh thư nữa là 《Hoàng Đình Nội Cảnh Kinh》, 《Thanh Tịnh Kinh》 v.v., đều có thể coi là điển tịch trong quan, giáo chúng đều có thể nghiên cứu tu luyện." Đây đều là những điển tịch quan trọng của Đạo giáo chưa xuất hiện ở thời này, giờ đã

trở thành thứ thành văn, Tiêu Hà và Lữ công lộ vẻ kích động, trân trọng đón lấy.

"Tiêu công, chỗ tôi có một bản 'Thống trù hiệp điều luận', giảng thuật về quan hệ điều phối thống nhất, có giúp ích cho việc xử lý chính vụ, ông có thể xem qua." Trước đó nghe Trần Hạo nhắc tới quan hệ điều phối, Tiêu Hà cảm thấy thâm ảo.

Nhưng ngẫm kỹ lại thấy nó giúp ích cực lớn cho việc xử lý sự vụ, chỉ cần theo tư duy này, tuyệt đại đa số vấn đề đều có thể giải quyết.

Đây quả là học vấn phi thường.

Tiêu Hà vội vàng đón lấy.

Trần Hạo lại quay sang nhìn Lữ công, nói: "Đạo quan không thể lúc nào cũng dựa vào quyên góp để duy trì, phải có nguồn thu mới có thể lâu dài.

Lữ công trước kia kinh thương, tôi có hai phương thuốc, hoặc có thể phát triển thành hai sản nghiệp, nếu làm tốt, giá trị không thua kém gì muối và sắt của quốc gia." Lữ công nghe xong kinh hãi, sản nghiệp mà có thể sánh ngang với quốc doanh sao?

Trần Hạo giao cho ông hai cuộn tơ lụa dày, Lữ công mở một cuộn ra xem, thấy trên đó viết: "Phương pháp chế tạo từ khí".

Tiền thân của từ khí là gốm thanh sơ khai đã có lịch sử lâu đời khoảng bốn ngàn năm, nhưng từ khí thực sự với hoa văn phong phú, ưu mỹ thì phải đến thời Đông Hán mới bắt đầu xuất hiện.

Trần Hạo ghi lại trên đó loại đất nào cần dùng, nhiệt độ nung, cách phối chế men gốm, phía sau còn có bản vẽ xây dựng lò nung, chỉ cần làm theo cách này chắc chắn sẽ nung ra từ khí.

Lữ công cũng là người biết nhìn hàng, biết thứ này thực sự giá trị vạn kim, đôi tay kích động đến run rẩy.

Mở cuộn thứ hai ra, trên đó viết: "Phương pháp nấu rượu".

Nấu rượu thì hiện tại Đại Tần không thiếu, mấy người ngày nào chẳng uống rượu, Lữ công nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo nói: "Cách nấu rượu này có công nghệ chưng cất, nên rượu nấu ra trong vắt không tạp chất, cay nồng và say lòng người hơn.

Tôi còn thêm vào một số phương pháp thêm hương liệu, phương pháp pha chế, loại rượu này nấu ra sẽ thơm nức mười dặm, có thể quyến rũ người ta đến mức không bước đi nổi." Rượu thời Tần đa số nấu từ gạo nếp, cao lương, lúa mạch, nồng độ không cao, tầm mười mấy hai mươi độ.

Trần Hạo hiện tại tạo ra xưởng rượu kiểu nguyên thủy nhưng vẫn tiên tiến hơn thời Tần vô số lần.

"Ban đầu nếu muốn sớm có sản phẩm rượu chưng cất, có thể dùng rượu từ các xưởng khác để tiến hành chưng cất lần hai.

Sau đó thêm hương liệu và các công đoạn, có thể rút ngắn thời gian cực lớn, ước chừng một tháng rưỡi là sản xuất được." Trần Hạo nói.

Chương 618

Lữ công đại hỉ: "Lão phu nhất định sẽ vận hành thật tốt, tranh thủ sớm ngày sản xuất để kiếm kinh phí cho đạo quan." Trần Hạo thầm nghĩ, không chỉ là kiếm kinh phí đâu, hai thứ này làm tốt sẽ là máy in tiền đấy.

Hiện tại đưa phương thuốc cho Lữ công cứ để ông ấy làm trước, ước chừng ra sản phẩm cũng cần một thời gian dài, còn ngày tiêu thụ khắp thiên hạ thì chưa biết bao lâu.

Cứ để làm nóng thị trường trước đã.

"Về lâu dài vẫn cần xây dựng xưởng rượu riêng, kiểm soát từ nguồn gốc mới sản xuất được rượu tốt nhất, cái đó có thể thong thả làm." Trần Hạo nói.

"Lão phu đã rõ." Trần Hạo truyền kinh đều là những thứ cực kỳ thực dụng.

Tiêu Hà và Lữ công đi ra, không lâu sau Lữ Trĩ và Tố Tố tiến vào, cả hai đều đầy mong đợi nhìn Trần Hạo, không biết anh sẽ truyền cho thứ gì.

Trần Hạo lấy ra hai cuộn vải, một cái mỏng, một cái khác rất dày, to bằng cổ tay, Lữ Trĩ kinh ngạc, triển khai ra chắc phải dài nửa tấm lụa, phải viết bao nhiêu chữ đây!

Trần Hạo đưa cuộn lụa cho Lữ Tố, nói: "Anh viết một bộ y thuật điển tịch, tên là 《Thương Hàn Tạp Bệnh Luận》, tổng cộng khoảng 8 vạn chữ, là cuốn sách nhiều chữ nhất mà anh từng viết." Như cuốn 《Hoàng Đế Phù Kinh》 Trần Hạo viết chỉ có hơn bốn trăm chữ, 《Hỗn Nguyên Dương Phù Kinh》 chỉ có hơn một trăm năm mươi chữ, các kinh thư khác cũng chỉ hai ba ngàn chữ là cùng. 'Thống trù

hiệp điều luận' chỉ là một số lý luận hậu thế, còn bí phương 'nung từ khí' hay 'nấu rượu' cũng không cần nhiều chữ.

Ngược lại bản 'Thương hàn tạp bệnh luận' này lại nhiều chữ nhất, nhưng Trần Hạo biết tầm quan trọng của y thuật.

Cuốn sách này có địa vị cực kỳ quan trọng trong Đông y, có thể coi là nền móng của nền móng, ở xã hội hiện đại nó là môn học bắt buộc của Đông y, còn ở thời này chính là thánh điển của y gia.

"Sách này bao hàm 'Lý, Pháp, Phương, Dược' của y thuật, cơ bản bao quát chẩn đoán và điều trị của tất cả các chứng bệnh, ôn dịch cũng là một loại trong đó, là thứ tập hợp đại thành của y đạo ngày nay.

Hãy hảo hảo nghiên cứu học tập, nếu thực sự thành tài, chắc chắn sẽ trở thành một đại gia y thuật." Trần Hạo nói.

Lữ Tố vốn thích học y, nghe Trần Hạo nói cuốn sách quý giá như vậy, gương mặt nhỏ nhắn cũng trở nên nghiêm túc, hai tay đón lấy, nhìn Trần Hạo gật đầu mạnh: "Cảm ơn Trần đại ca đã truyền cho em y thư quý giá như vậy, em nhất định sẽ học thật tốt, sau này giống như Trần đại ca, có thể trị bệnh cứu người." Trần Hạo cười xoa đầu kiểu búi tóc củ tỏi của Tố Tố, Tố Tố cười đến híp cả mắt.

Bên cạnh Lữ Trĩ có chút ghen tị.

Trần Hạo lấy ra hai cuộn, cái dày đưa cho em gái, vậy cái mỏng trên bàn chắc là của mình rồi.

Mỏng thế kia chắc không quá ba thước, viết được bao nhiêu chữ chứ.

Trần đại ca quả nhiên thích em gái hơn.

Lúc này Trần Hạo nhìn sang, thần sắc Lữ Trĩ lập tức trở nên rạng rỡ, đôi mắt to nhìn Trần Hạo chớp chớp.

“Trần đại ca, em chuẩn bị xong rồi.” Trần Hạo bị câu nói của Lữ Trĩ làm buồn cười: “Ha ha, chuẩn bị xong cái gì?” “Chuẩn bị nhận kinh thư Trần đại ca truyền cho ạ!” Trần Hạo đưa cuộn lụa đó cho Lữ Trĩ: “Cầm lấy đi, dụng tâm xem và nghiền ngẫm, anh có thể nói với em, đây là bản anh tâm huyết nhất.

Tuy chữ ít, chỉ có mấy ngàn chữ, nhưng từng chữ đều được cân nhắc kỹ lưỡng, anh hy vọng khi xem em cũng hãy tế nhị cảm nhận.” Trần Hạo nói vậy, Lữ Trĩ lập tức mở cờ trong bụng, gật đầu lia lịa: “Trần đại ca yên tâm, em nhất định dụng tâm nghiên cứu học tập.” Từ từ mở cuộn vải ra, chỉ thấy trên đó viết một tiêu đề: 《Kinh Tế Học》, phía sau là những mục như tiền tệ, thuế khóa, lý luận giá trị, tích lũy tư bản, phân công xã hội.

Lữ Trĩ ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, trong mắt lộ vẻ mê mang.

“Hiểu không?” “Nô gia nhìn không hiểu.” Lữ Trĩ rụt rè nói.

Nhìn không hiểu là đúng rồi, hồi tôi học cũng mơ mơ hồ hồ mà, Trần Hạo nghiêm túc gật đầu nói: “Lý luận càng cao thâm càng khó hiểu, nhưng khi thực sự hiểu được những lý luận này, em sẽ thấy những cảm ngộ đó sẽ giúp ích suốt đời.” Lữ Trĩ nghe vậy liền ôm chặt cuốn chính trị kinh tế học vào ngực: “Trần đại ca, em nhất định sẽ xem thật kỹ, học bằng sạch.” Buổi truyền kinh kết thúc, hai nàng cũng đi ra.

Một lát sau Lữ công lại bước vào hỏi: “Quan chủ, khi nào thì xuất phát để lão hủ sai người chuẩn bị xe ngựa hành lý?” “Chuẩn bị lương khô lộ phí, một xe một phu là đủ.” Trần Hạo nói.

“Những thứ đó lão hủ tự có chuẩn bị, nhưng không biết quan chủ có muốn mang theo một người hầu hạ không?” Lữ công hỏi.

“Người hầu hạ?

Thị nữ sao?" Lữ công hơi mỉm cười: "Quan chủ đi đường một mình sao thiếu được người hầu hạ, chi bằng mang Trĩ nhi theo bên cạnh, thường xuyên hầu phụng." Trần Hạo sửng sốt nhìn Lữ công: "Lữ công nỡ sao?" Lữ công nghe vậy lập tức cúi người: "Lão hủ từng muốn gả Trĩ nhi cho quan chủ, nhưng đó là lão hủ xa vọng rồi.

Quan chủ là bậc thần tiên, Trĩ nhi được hầu hạ bên cạnh là phúc phận của nó." Thực ra mấy câu này không phải bảo Lữ Trĩ làm thị nữ thật, mà là muốn nàng trở thành người của Trần Hạo, nói trắng ra là làm tiểu thiếp.

Lữ công là người có học, nói năng rất hàm súc, nhưng cả hai đều hiểu ý đối phương.

Nếu là trước kia, Lữ công tự nhiên sẽ không cho phép con gái làm thiếp của người khác, phải giữ lấy tôn nghiêm hậu duệ Khương Tử Nha.

Nhưng nay đã khác xưa, những biểu hiện thần kỳ của Trần Hạo khiến Lữ công hạ quyết tâm phải bám lấy cây đại thụ này.

Chưa nói chuyện khác, chỉ riêng phương pháp chế tạo từ khí và nấu rượu mạnh Trần Hạo đưa ra đã đủ để giàu nứt đố đổ vách rồi.

Một đứa con gái, không có gì là không nỡ.

Thấy Trần Hạo cũng không phải hạng người tình cảm nhạt nhẽo, chắc chắn sẽ không có chuyện vài ngày chán rồi đá con gái ông đi.

Lữ gia cần quan hệ tiến thêm một bước với Trần Hạo mới có thể phát triển lớn mạnh, quay đầu gọi hai đứa con trai ở Phái huyện đến, Lữ gia tất sẽ phát dương quang đại.

Trần Hạo cười, ra vẻ đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Tôi truyền thụ học vấn vốn thâm ảo dị thường, có lẽ đi theo bên cạnh tôi học tập mới dễ thấu hiểu.

Cũng được, cứ để cô ấy theo tôi đi Hàm Dương, trên đường tôi cũng có thể dạy bảo thêm." Lữ công mỉm cười gật đầu: "Tôi đi thông báo cho Trĩ nhi chuẩn bị, những việc khác lão hủ cũng phải sắp xếp một phen." Lữ công vừa đi, Trần Hạo bỗng nhiên gọi lại: "Lữ công, còn Tố Tố bên kia..." Lữ công nghe Trần Hạo nhắc đến Tố Tố, tim bỗng thịch một cái, mắt trợn tròn, mồm há hốc: "A, quan chủ, Tố Tố còn nhỏ, cứ để nó bên cạnh lão hủ thêm hai năm, quan chủ đừng quá nôn nóng." Trần Hạo nghe vậy biết Lữ công hiểu lầm, nhưng cũng có được một thông tin là Lữ công cũng sẵn lòng để Tố Tố đi theo.

Thật ngại quá, ha ha ha.

Trần Hạo nghiêm mặt nói: "Lữ công, ý tôi là bộ y thuật tôi đưa cho Tố Tố rất thâm sâu, e là nhất thời không xem hiểu được.

Trước đó tôi cũng có truyền thụ cho đám bác sĩ ở Phái huyện một ít nhưng không có hệ thống, Tố Tố có thể tập hợp họ lại cùng học tập nghiên cứu để cùng tiến bộ." "Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy, ha ha, lão hủ đi chuẩn bị đây." Lữ công vui vẻ bước ra khỏi phòng.

Lữ công về hậu viện, bước vào phòng con gái, lúc này Lữ Trĩ và Lữ Tố đều đang ôm sách nghiên cứu kỹ lưỡng.

Lữ công nhìn hai cô con gái xinh đẹp như hoa, trên mặt hiện lên nụ cười, đây chính là tài sản lớn nhất của Lữ gia.

"Khụ!" Lữ công khẽ ho một tiếng.

Hai nàng ngẩng đầu nhìn: "Phụ thân, có chuyện gì ạ?" Lữ Trĩ hỏi.

Lữ công vuốt râu, ôn tồn nói: "Trĩ nhi à, mấy ngày nữa quan chủ sẽ lên đường đi Hàm Dương, dọc đường đi chắc mất một hai tháng, ở Hàm Dương cũng không có người thân cận chăm sóc, vi phụ muốn hỏi xem con có nguyện ý đi theo hầu hạ quan chủ không?" Lão Lữ chơi bài tiền trảm hậu tấu, trước đó chẳng thèm bàn bạc gì đã đem

con gái bán sạch sẽ.

Lữ Trĩ nghe xong trong lòng lập tức mừng rỡ, được đi theo Trần đại ca, đầu óc nàng vốn linh hoạt, tự nhiên hiểu ý phụ thân không đơn giản chỉ là làm thị nữ.

Cố gắng kìm nén cảm xúc kích động, nàng mím môi, vẻ mặt bình tĩnh đáp: "Nếu phụ thân đã an bài, Trĩ nhi tự nhiên tuân theo." Lão Lữ khẽ gật đầu, vẻ mặt hiện lên sự yêu chiều: "Vậy thì vất vả cho con rồi." "Làm phận con nên như thế ạ." Lữ Trĩ nói.

Câu này lão Lữ nghe ra được thâm ý, con biết cha dùng con làm quân cờ rồi.

Lữ công nhìn con gái lớn, ôi, con gái lớn này tâm cơ tuyệt đối không thiếu, nếu đặt trong một gia tộc lớn chắc chắn là tư chất của một chính thất, trị cả nhà đâu vào đấy, giờ chỉ làm một thiếp thị đúng là hơi tiếc.

Nhưng vị trí khác nhau giá trị khác nhau, làm chính thất nhà bình thường sao so được với làm thiếp bên cạnh Trần Hạo, tự nhiên phải chọn cái lợi lớn hơn.

Chương 619

Hai cha con đều nhìn thấu tâm tư của nhau, giờ thực chất đang diễn kịch.

Lữ công muốn bám đại thụ, Lữ Trĩ thì ái mộ Trần Hạo, đôi bên cùng có lợi.

Chẳng lẽ Trần Hạo chịu thiệt?

Hình như hắn còn hời hơn, tự dưng không tốn một xu có ngay một tì nữ thiếp thị xinh như hoa.

Một mũi tên trúng ba đích, sướng nhất ông rồi.

Lữ Tố nghe chị sắp đi theo Trần Hạo đến Hàm Dương, lập tức nói: "Cha ơi, con cũng muốn đi cùng Trần đại ca." Lữ công thắt lòng, ông rất thương cô con gái út này, liền gượng cười: "Tố Tố còn nhỏ, năm nay mới 15 tuổi, học y thuật cao thâm cần dụng tâm nghiên tập, đợi con học giỏi y thuật, lần sau gặp lại quan chủ, người chắc chắn sẽ rất vui." Lữ Tố ngoan ngoãn, dù hơi buồn nhưng cũng gật đầu: "Vậy con đi xem Trần đại ca, trong sách có chỗ không hiểu con muốn thỉnh giáo một phen." Nàng vẫn ôm khư khư cuốn sách.

Trong phòng chỉ còn lại hai cha con Lữ công, ông khẽ hỏi: "Lữ Trĩ, con không trách cha chứ?" "Sao có thể ạ, thực ra con rất vui." Lữ Trĩ mím môi cười chân thành.

"Vậy thì tốt, Trĩ nhi chắc cũng thấy rồi, quan chủ không phải người thường, thân hoài dị thuật, học vấn thông thiên, mấy lần hiển thị thần tích, lại đưa ra được nhiều điển tịch và phương lược kinh doanh như vậy, biết đâu thực sự là thiên nhân hạ phàm.

Cha để con theo bên cạnh cũng là vì tốt cho con, biết đâu thực sự

có khả năng đắc đạo thành tiên.” Lữ công nói.

“Con biết, cha từ nhỏ đã yêu thương con, nếu sau này có thành tựu, con tuyệt đối không quên ơn cha, không quên anh trai và Lữ gia.” Lữ Trĩ nói.

Người cổ đại nói chuyện thích hàm súc, vòng vo tam quốc, phải xuyên qua lớp vỏ mới thấy được cái nhân, người không thông minh nghe xong chắc mệt chết.

Lão Lữ bảo con gái theo đàn ông đừng quên nhà mẹ đẻ, Lữ Trĩ đáp con biết rồi.

Lão Lữ mỉm cười vuốt râu: “Đã vậy cha đi chuẩn bị đồ dùng dọc đường cho con.” Rồi quay người rời đi.

Đợi lão Lữ ra khỏi viện, Lữ Trĩ cảm thấy xung quanh không có ai liền nhảy lên giường, trùm chăn kín đầu hét lên hưng phấn: “Oa oa oa, cuối cùng cũng được theo Trần đại ca, chẳng lẽ hôm tế lễ Đạo Tổ đã nghe thấy lời cầu nguyện của mình, vui quá đi mất!!!” Nàng không ngừng kêu lên, hai chân đạp loạn xạ, vui sướng khôn cùng.

Về phía Tố Tố, nàng ôm cuốn sách dày đến phòng Trần Hạo, cửa phòng khép hờ, Tố Tố thò nửa cái đầu nhỏ vào, đôi mắt to nhìn qua khe cửa thấy Trần Hạo đang nhắm mắt ngồi thiền.

Nàng hơi do dự sợ làm phiền anh tu luyện, đang ngập ngừng thì Trần Hạo bỗng mở mắt nhìn sang, hai ánh mắt chạm nhau làm Tố Tố giật mình.

“Tố Tố, vào đi.” Trần Hạo mỉm cười.

Tố Tố cười bẽn lẽn, khẽ đẩy cửa bước vào: “Em có làm phiền Trần đại ca tu luyện không?” “Không sao, chỉ là cảm ngộ chút thôi,” Trần Hạo bước xuống giường, “Tìm anh có việc gì?” Tố Tố giơ cuốn sách dày trong lòng lên: “Y thuật thâm sâu quá, có chỗ em xem không

hiểu.” “Y thuật vốn khác với học vấn khác, có một hệ thống lý luận, thuật ngữ riêng, giống như học một ngôn ngữ mới vậy, đương nhiên là khó hiểu.

Nào, ngồi xuống, chỗ nào không hiểu anh sẽ giải đáp từng chút một.” Trần Hạo nói.

Hai người quỳ ngồi bên bàn, vì cần xem chung một cuốn sách nên người sát bên người, Trần Hạo hỏi: “Cuốn sách này gần như bao la vạn tượng, anh hỏi trước, em định học thế nào?” Tố Tố ngước nhìn Trần Hạo, đôi mắt trong vắt: “Trần đại ca, em định trước tiên thuộc lòng cuốn sách này, sau đó mới giải mã từng chút một, rồi đi tìm những thầy y khác nghiên cứu thực tế.” “Thuộc lòng hết ư?

Chỗ này có tới tám chín vạn chữ đấy, thuộc lòng rất khó.” Trần Hạo nói.

“Trần đại ca chẳng phải cũng thuộc hết sao, có bao nhiêu điển tịch kinh thư, Tố Tố cũng làm được, em vừa thử xem qua đã nhớ được hai chương đầu rồi.” Tố Tố cười tươi, rất đáng yêu với hai lúm đồng tiền.

Trần Hạo hơi kinh ngạc, mới cầm sách đi bao lâu mà đã thuộc hai chương, nên biết đây là y thư hối sáp khó hiểu, cơ bản chỉ có thể học vẹt thôi!

“Em có năng lực đọc qua là nhớ không?” Trần Hạo hỏi.

Tố Tố lắc đầu, hơi bĩu môi: “Không ạ, em cần tụng niệm ba bốn lần mới nhớ được, còn chị gái chỉ cần nhìn một lần là nhớ luôn, thật là tức chết mà.” Trần Hạo kinh hãi, chẳng lẽ Lữ Trĩ có khả năng quá mục bất vong?

Chết tiệt!

Chuyện này lịch sử không có ghi chép nha, nhưng cũng phải thôi,

những nhân vật lớn có mấy ai là kẻ ngốc, ai chẳng có tâm tư tinh xảo?

Thời cổ đại bất cứ ai thi đỗ Tiến sĩ hầu như đều có khả năng đọc qua là thuộc.

Xem TV thấy các quan chấm thi cầm bài thi đọc một lượt rồi thảo luận với người bên cạnh xem câu chữ, luận điểm thế nào, nếu không nhớ được thì sao thảo luận nổi.

Sau này Lữ Trĩ chuyên quyền xử lý triều chính, bao nhiêu việc quốc gia đại sự, nếu não bộ kém sao có thể thống lĩnh cả gia tộc lẫn đất nước.

Hình như trong lịch sử Võ Tắc Thiên cũng có năng lực quá mục bất vong.

Còn Từ Hy?

Phi, không có cửa!

Trần Hạo nói: "Thế này đi, anh sẽ giảng giải hệ thống một lượt cho em có khái niệm đại khái.

Sau đó sẽ giảng về lý luận và ứng dụng quan trọng nhất, cuối cùng mới đi vào chi tiết, như vậy em sẽ thấy dễ học hơn." Tố Tố nghiêng đầu nhìn Trần Hạo: "Là điều phối thống nhất sao?" Đôi mắt to ngây thơ.

Coi chừng tôi thịt em giờ.

Trần Hạo cười, đưa tay xoa đầu nàng.

Tố Tố cười hì hì, đôi mắt híp lại như vầng trăng khuyết, giống hệt một chú mèo nhỏ.

"《Hoàng Đế Nội Kinh》 là nền móng của y thuật, hình thành nên hệ thống lý pháp y thuật chúng ta dùng hiện nay.

Còn bản 《Thương Hàn Luận》 này đưa hệ thống đó vào thực

tiễn lâm sàng, cốt lõi là lục kinh biện chứng, dùng nó để chỉ đạo việc bốc thuốc trị bệnh." Cuốn sách này Trần Hạo đã thuộc nằm lòng, lại dụng tâm học tập nên y thuật hiện giờ rất cao.

Những lý luận này anh giảng giải vô cùng thông suốt, điểm đúng chỗ mấu chốt, chỉ một hai câu là thông.

Đó là tác dụng của danh sư.

Trần Hạo giảng giải cho Tố Tố, thỉnh thoảng chỉ vào sơ đồ kinh lạc người vẽ trong sách, Tố Tố cúi đầu xem, thân thể hai người không tránh khỏi càng lúc càng gần.

Sự tiếp xúc cơ thể, cánh tay cọ xát khiến Tố Tố cảm thấy tim đập nhanh hơn, nửa thân người tê dại, ngứa ngáy.

Một không khí mờ ám lan tỏa giữa hai người.

Tố Tố ôm sách lưu luyến rời đi, lúc đi còn dặn: "Trần đại ca sắp đi rồi, hai ngày này dạy em nhiều thêm nhé, em sợ mình học sai." "Không vấn đề gì." Trần Hạo gật đầu đồng ý.

Về phòng, Tố Tố lật tìm quần áo xếp vào rương, ra vẻ chuẩn bị đi xa.

Nàng lẻn ra sau lưng chị gái, dùng ngón tay thon dài thọc lét Lữ Trĩ.

"Ái chà!" Lữ Trĩ nhột đến mức nhảy dựng lên, quay lại lườm Lữ Tố: "Cái con bé này, làm gì đấy!" Lữ Tố ôm sách, vênh mặt nói: "Chị ơi, hai ngày nữa anh ấy dạy em rồi đi, sau này chắc lâu lắm mới gặp lại, em phải tranh thủ học thêm." Lữ Trĩ cười xấu xa: "Hi hi, không nỡ rời xa chứ gì." "Nếu không phải em kém chị hai tuổi thì làm gì có chuyện đó, Trần đại ca là người em quen trước mà." Lữ Tố kiêu ngạo nói.

Lữ Trĩ nhéo má em gái: "Được rồi, nhường em đấy." "Hừ, em học

xong sẽ đuổi theo, sau này còn nhiều thời gian.” Lữ Tố quay lại bên cửa sổ, mở ‘Thương hàn tạp bệnh luận’ ra dụng công bối tụng, muốn học được bao nhiêu hay bấy nhiêu trong hai ngày này.

Lữ Trĩ nhìn em gái, biết tính tình Tố Tố tuy nhu mì, lương thiện nhưng không hề ngốc, mọi chuyện đều nhìn thấu suốt.

Chương 620

Hai ngày này Tố Tố cực kỳ nỗ lực, tối thắp đèn đọc sách, ngày đến phòng Trần Hạo thỉnh giáo y thuật, mỗi ngày chỉ ngủ hai canh giờ, Lữ Trĩ nhìn mà xót.

"Em gái, hay là bảo Trần đại ca ở lại thêm vài ngày, không cần phải vất vả thế này." Lữ Trĩ nói.

Tố Tố lắc đầu: "Ý chỉ Hoàng đế bảo anh ấy phải tới Hàm Dương trong hai tháng, thời gian đi đường không dư dả, không thể vì em mà chậm trễ, đó là tội sát đầu đấy.

Em không sao đâu, chỉ hai ngày thôi mà, giờ em đã thuộc hết rồi, anh ấy cũng giảng giải từ đầu đến cuối một lượt, giờ em đang học sâu hơn thôi." Tố Tố nhìn chị, nắm tay Lữ Trĩ nói nhỏ: "Chị đi rồi Tố Tố cũng nhớ lắm, đi đường vất vả, chị nhớ giữ gìn sức khỏe." Lữ Trĩ xoa má Tố Tố: "Chị biết rồi." Được em gái quan tâm Lữ Trĩ rất vui, tình chị em thắm thiết.

"Vâng, chị càng phải chăm sóc tốt cho Trần đại ca đấy." Tố Tố dặn.

Mắt Lữ Trĩ nheo lại, tay ngọc bóp lấy má mềm của Tố Tố, hung dữ nói: "Chắc là em muốn thế thì có, đồ ranh con tâm tư quỷ quái." Tố Tố đau đến kêu oai oái, đưa tay chọc vào eo Lữ Trĩ, Lữ Trĩ vốn sợ nhột, cơ địa nhạy cảm liền co rúm người lại, hai chị em cười đùa ầm ĩ, trong phòng không ngớt tiếng cười.

Tại một căn phòng ở hậu viện Lữ gia, Lữ công, Tiêu Hà và Trần Hạo đang nhìn dòng rượu chảy ra từ thiết bị chưng cất, chẳng mấy chốc đã thu được nửa vò.

Mắt hai người không rời vò rượu, mũi hít hà hương thơm, không

ngớt lời khen: “Mùi vị thật thơm, đúng như quan chủ nói, thơm nức mười dặm.” Trần Hạo dùng gáo trúc múc một ít nếm thử, thấy vị cũng tạm ổn, có thêm hương liệu nhưng vẫn hơi nhạt.

“Hai vị cũng nếm thử rượu chưng cất đi.” Trần Hạo nói.

Chưng cất rượu thực ra rất đơn giản, một cái nồi lớn, một bộ ngưng tụ, ống dẫn cho rượu chảy ra là xong, loại Trần Hạo dùng lần này là một loại rượu quả rẻ tiền trên thị trường.

Thời Tần quản lý nấu rượu rất nghiêm, thuế cao và không cho phép tự nấu rượu, dân thường ít khi được uống.

Nhưng thế giới này không thiếu người giàu và có quyền, thứ tốt thế này tự nhiên sẽ có thị trường.

Tiêu Hà và Lữ công bưng bát uống một ngụm.

“Oa~~ cay quá.” Lữ công kêu lên.

“Ưm, cảm giác như nuốt một ngọn lửa vào bụng vậy, từ họng chảy thẳng xuống.” Tiêu Hà chỉ vào bụng nói.

Trần Hạo cười, lúc nãy nếm thử thấy rượu tầm ba mươi mấy độ thôi, chỉ là họ chưa quen.

Hai người thích nghi được vài giây, mặt mày hớn hở: “Rượu này uống xong thấy thơm thật, sảng khoái quá.” “Ừm, màu sắc lại trong vắt, không một chút tạp chất.” “Nhưng ba vò rượu mới ra được một vò này, giá cả chắc phải cao lắm đây.” Lữ công nói.

Trần Hạo cười: “Chúng ta bán hàng xa xỉ mà, ông chưa biết hàng xa xỉ là gì đâu, chúng ta phải chiếm lĩnh phân khúc cao cấp, giống như ngọc quý vậy, không phải ai cũng có thể đeo.

Đối ngoại phải tuyên truyền rằng rượu của chúng ta cực kỳ khó kiếm, là tiên tửu trên trời, nhân gian có mấy lần được nếm.” “Quan

chủ, rượu có tên chưa?" Tiêu Hà hỏi.

Trần Hạo nghĩ một lát, cười nói: "Hay gọi là 'Tiên Đạo Tửu' đi.

Loại rượu này chỉ có Đạo gia sản xuất, Đạo gia bán, cứ tung tin ra là uống rượu này có thể phiêu nhiên thoát tục, là tuyệt phẩm nhân gian." "Đây mới chỉ là một loại, sau này có thể làm thành một seri, tên gọi cứ càng tiên khí, càng ưu nhã càng tốt." Trần Hạo lại đem bộ lý thuyết tiêu thụ ra lò.

Những thứ này ở thời Tần đúng là đại sát khí, tha hồ mà bắt nạt người ta.

Đang nói, Trần Hạo bỗng nhíu mày: "Chỉ là việc bán rượu giải quyết thế nào, nấu và bán rượu đều do quan phủ quản chế mà." Lữ công và Tiêu Hà nhìn nhau cười ha hả, Tiêu Hà nói: "Quan chủ quên mất tôi là Công tào Phái huyện sao, đúng lúc quản lý việc nấu rượu, sau này tôi sẽ có cách lấy được quyền nấu và kinh doanh của xưởng rượu quan gia." Quan liêu chủ nghĩa?

Dùng quyền ép người?

Lấn át thị trường?

Không, Trần Hạo thích thế, ha ha ha.

"Tốt, những chi tiết đó tôi không quản, các ông cứ vận hành cho tốt." Trần Hạo nói.

Mấy người ra khỏi hậu viện, lệnh cho người canh giữ nghiêm ngặt nơi này, không ai được vào.

Vào đến đại sảnh, sau khi ngồi xuống, Lữ công nói: "Lúc nãy thấy Tiên Đạo Tửu hơi cay, giờ lại thấy dư vị rất tuyệt." "Tôi cũng vậy, loại rượu này mà bán ra chắc chắn sẽ khiến những kẻ mê rượu đổ xô vào như vịt cho xem." Tiêu Hà cười nói.

“Quan chủ định giá bao nhiêu?” Trần Hạo nghĩ ngợi: “Số lượng không được nhiều, tuyên truyền phải thần bí, giá nhất định phải cao, gấp năm lần rượu ngon hiện nay đi.” “Gấp năm lần!” Hai người chấn kinh, cướp tiền à.

“Gấp năm lần chỉ là khởi điểm, sau này nấu những loại vị ngon hơn nữa thì gấp mười, hai mươi, thậm chí năm mươi lần!

Dù sao rượu này cũng không bán cho dân thường, phải khiến đám quan lại quý tộc uống mà thấy xót tiền nhưng lại thấy nở mày nở mặt.” Hai người không ngừng gật đầu, nhưng trong lòng cũng thầm nghĩ: Bình thường nhìn quan chủ ôn văn nho nhã, nhưng khi ra chiêu thì đúng là sắc lẹm.

Lần trước đối phó đám Lưu Bang cũng vậy, ra kiếm quyết đoán không chút do dự, giờ làm ăn cũng tâm ngoan thủ lạt như thế.

Bàn xong chuyện làm ăn, ba người lại bàn việc xây dựng đạo quan, hiện đang xây thôn lạc, sẽ phái người lên núi khảo sát, bản quy hoạch Đỉnh Dương Quan là do Trần Hạo vẽ.

“Quan chủ, trước đó ngài nói đạo quan cũng cần chiêu người, tôi có vài nhân tuyển.

Ví dụ như đồng liêu hảo hữu Tào Tham của tôi, Lão hương lão ở Lưu Hương phía Đông thành, Lý gia chủ ở trấn Đại Hà ngoài thành...” Tiêu Hà liệt kê một loạt tên.

Trong đó Trần Hạo nghe thấy một cái tên quen thuộc: Tào Tham.

Không quen sao?

Thành ngữ ‘Tiêu quy Tào tùy’ nghe qua chưa?

Chữ Tào đó chính là Tào Tham.

Tào Tham cũng là một nhân vật lẫy lừng, hiện là đồng nghiệp

kiêm bạn tốt của Tiêu Hà, cũng là một tiểu quan lại ở Phái huyện.

Khi Trần Thắng, Ngô Quảng khởi nghĩa, Tiêu Hà và Tào Tham bàn bạc: mình cũng làm phản đi!

Nhưng cả hai đều không muốn đứng đầu vì sợ thất bại không có đường lùi, liên lụy gia tộc, thế là tìm Lưu Bang từ núi Mang Đãng về.

Tào Tham có tài cầm quân, từng diệt hai nước, giỏi xử lý chính vụ, cuối cùng trở thành Đại Hán Tể tướng đời thứ hai sau Tiêu Hà, cũng là một danh tướng.

"Được, những người này có thể thu nhận, những việc còn lại các ông cứ xử lý." Trần Hạo gật đầu.

Buổi chiều, Trần Hạo gặp Tào Tham, Tào Tham thân hình cao lớn khôi ngô, văn võ song toàn, hiện là Ngục duyện Phái huyện, cũng là trưởng trại giam.

"Kiến qua Quan chủ." Tào Tham cung kính hành lễ với Trần Hạo.

Sau đó nói: "Trước kia trong doanh trại an dân, người nhà Tào gia tôi có mấy anh em bị ôn dịch, nhờ Quan chủ ra tay mới giữ được mạng.

Lúc đó anh em tôi đã bảo nhất định phải cảm tạ Quan chủ một phen, nay họ cũng muốn gia nhập đạo quan giúp đỡ để báo ơn cứu mạng." Trần Hạo cười: "Tốt thôi, cứ cho vào, đúng rồi, Tào ngục duyện làm Đô giam cho quan của tôi thấy thế nào?" Tào Tham nghe Tiêu Hà nói về cấp bậc trong đạo quan, dưới quyền Giám viện của Tiêu Hà và Lữ công là cấp bậc cao nhất rồi, tự nhiên là vui mừng.

Sáng sớm.

Trời vừa hửng sáng, Lữ gia đã bận rộn, phu xe dắt một cỗ xe ngựa dừng trước đại môn.

Chương 621

Thỉnh thoảng có người hầu bưng từng chiếc rương lên, trong đó là lộ phí, đồ ăn và quần áo của Lữ Trĩ.

Những thứ này do Lữ công chuẩn bị, thực ra Trần Hạo cũng có chuẩn bị, hai ngày nay anh đã lượn lờ phố phường Phái huyện mua không ít đồ nhét vào không gian.

Đàn ông đều có thói quen trữ đồ, cẩn tắc vô ưu, Trần Hạo càng cẩn thận hơn.

Ăn sáng xong, Lữ công, Tiêu Hà, Lữ Tố tiễn Trần Hạo và Lữ Trĩ ra đại môn.

Lữ Trĩ ôm em gái, chào cha và Tiêu bá phụ, được nha hoàn dìu lên xe ngựa.

Trần Hạo chắp tay với Lữ công và Tiêu Hà: "Sau này xin hai vị đa lòng trông nom, Trần Hạo đi kiến giá Thủy Hoàng đế, xem tình hình thế nào sẽ viết thư liên lạc với hai vị." "Quan chủ lên đường bình an." Trần Hạo bước tới trước mặt Lữ Tố, cười nói: "Tố Tố, không phải muốn trở thành thầy y giỏi sao, hãy chăm chỉ tu tập y thư anh đưa, ắt có đại thành.

Đừng buồn, đợi lần sau anh về nhất định sẽ dẫn em theo, thấy thế nào?" Lữ Tố lúc này mới lộ nụ cười.

Lữ công thót tim, quan chủ không chịu buông tha con gái út của mình rồi, câu nói vừa rồi chẳng phải ám chỉ mình hãy chăm sóc Tố Tố thật tốt để đợi anh ta về rước sao?

Xe ngựa lên đường, một xe, một phu, hai người đi xa.

Bánh xe gỗ lăn trên đường đá phát ra tiếng kêu cọc cạnh.

Lữ Trĩ thu lại bàn tay đang vẫy ngoài cửa sổ, dùng tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt, quay lại nhìn Trần Hạo, bỗng lộ vẻ thẹn thùng.

"Đường đến Hàm Dương dài một ngàn tám trăm dặm, e là em phải chịu khổ rồi." Trần Hạo nói.

"Nô gia không sợ." Lữ Trĩ mỉm cười duyên dáng.

"Đi đường không có việc gì, chúng ta bàn chút chuyện học vấn đi, để anh xem dạo này em học được bao nhiêu rồi?" Trần Hạo hỏi.

Lữ Trĩ bấm đốt ngón tay nói: "Có cuốn 《Kinh Tế Học》 anh đưa cho em, có 《Thống Trù Hiệp Điều Luận》 của Tiêu bá phụ, có 《Đạo Đức Kinh》, 《Hoàng Đế Phù Kinh》, 《Hỗn Nguyên Phù Kinh》, 《Hoàng Đình Nội Cảnh Kinh》, 《Thanh Tịnh Kinh》, 《Nội Đan Bí Quyết》, 《Từ Khí Chế Tạo Pháp》, 《Nhưỡng Tửu Chi Pháp》." Trần Hạo vô cùng kinh ngạc: "Những thứ anh viết em đều học hết rồi sao?" Lữ Trĩ lắc đầu: "Cuốn 《Thương Hàn Tạp Bệnh Luận》 của em gái thì em chưa học." "Ồ, tại sao?" Lữ Trĩ bĩu môi: "Tố Tố không cho xem ạ." Trần Hạo ha ha ha cười lớn.

Trần Hạo tò mò hỏi: "Trĩ nhi, em thực sự có khả năng đã nhìn qua là không quên được sao?" Xe ngựa chưa ra khỏi huyện Phái, Trĩ nhi đã gọi anh lại.

Lữ Trĩ gật đầu: "Từ nhỏ em đã phát hiện, xem sách là có thể nhớ rất rõ ràng.

Lúc nhỏ phụ thân dạy em nhận chữ, sau đó em đều tự đọc sách.

Sách của phụ thân em hầu như đều đã xem qua, tố chất học vấn cũng là do em tự dạy mình, có lẽ Trần đại ca chính là mục tiêu không quên của em." "Xem nhiều sách như vậy, đều đã hiểu hết chưa?" Trần Hạo hỏi.

Lữ Trĩ lắc đầu: "Kinh thư của Trần đại ca đều là những chí lý

danh ngôn, em cảm thấy cực kỳ thâm ảo, chỉ là ghi nhớ đại khái thôi." Nói xong, Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt đầy sùng bái: "Trần đại ca, em cảm thấy anh thật lợi hại, cái gì cũng hiểu, lại có thể viết ra những lý luận cao thâm như vậy, Trĩ nhi nhất định phải học hỏi anh thêm nhiều kiến thức." "Không vấn đề gì, trước tiên bắt đầu học từ đâu?" "Trần đại ca, em muốn bắt đầu học từ 《Hoàng Đế Âm Phù Kinh》, cảm giác học vấn bên trong thâm ảo quá." Lữ Trĩ nói.

Ngay cả Lữ Trĩ cũng phải cảm thán 《Hoàng Đế Âm Phù Kinh》 thâm sâu, toàn thiên tuy chỉ có hơn bốn trăm chữ ngắn ngủi, nhưng bao quát cả nội đan tu luyện, binh pháp, kỳ môn, thần tiên.

Lời ít ý nhiều, có thể coi là thấu hiểu thiên nhân huyền cơ, hậu thế có hàng chục loại chú giải khác nhau, đều là của bậc đại gia đương thời.

"Thiên phát sát cơ, di tinh dịch túc.

Địa phát sát cơ, long xà lục khởi.

Nhân phát sát cơ, thiên địa phản phúc.

Thiên nhân hợp phát, vạn biến định cơ." "Trần đại ca, câu này có ý nghĩa gì?" Hai người vừa trò chuyện, xe ngựa đã ra khỏi thành, hướng về phía Đông mà đi.

Lúc này đại lộ đều là đường đất, bánh xe gỗ đi trên đó lại cảm thấy thoải mái hơn đường gạch, đi mãi đến giữa trưa, bên ngoài truyền đến tiếng của phu xe: "Trần công tử, đại tiểu thư, giữa trưa rồi, phía trước có một con suối nhỏ, hay là nghỉ ngơi một chút, tôi cũng để ngựa uống nước." Trần Hạo nghe vậy, vén rèm nhìn ra ngoài, bên ngoài quả thực có một con suối nhỏ, nước trong vắt, bên cạnh có bóng cây.

"Ngồi xe mệt rồi, chúng ta xuống xe hóng mát một chút." Hai

người xuống xe, phu xe đỗ xe ngựa cẩn thận, dùng một cái gàu nước bằng da trâu múc nước từ dưới sông lên, con ngựa kêu ừng ực uống.

Trần Hạo quan sát phu xe, tuổi khoảng ba mươi, khuôn mặt đen bóng, vóc dáng ngũ đại tam thô, tay áo xắn lên lộ ra cánh tay tinh tráng.

Trần Hạo hiểu thuật xem tướng, nhìn qua biết đây là một người trung thành, tuy không có khí thế áp đảo nhưng không giống một phu xe bình thường.

"Lai lịch của phu xe này thế nào?" Trần Hạo hỏi Lữ Trĩ.

Lữ Trĩ nhìn phu xe, đáp: "Hắn tên Lỗ Tín, người nước Tề, vốn là một quân tốt, chức Bách tướng.

Sau khi Tần diệt Tề thì trở thành phu lỗ, cuối cùng được thả ra, phụ thân chiêu mộ về làm phu xe, thấm thoát đã mười năm.

Hắn cũng biết chút võ nghệ, lần trước trên đường gặp sơn tặc, chính hắn đã cầm côn bổng liều mạng với chúng.

Lần này chúng ta đi xa, phụ thân đặc ý để hắn đánh xe, cũng là thêm một người hộ vệ." Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo, mỉm cười nói: "Tuy nhiên thân thủ của Trần đại ca cũng rất xuất sắc, tiễn pháp, kiếm pháp đều là cao thủ, tự nhiên không sợ lũ tiểu tặc này." Bách tướng, có nghĩa là quản lý một trăm người, cũng tương đương với Bách phu trưởng, cấp bậc đại đội trưởng ở hiện đại.

Ước chừng 20 tuổi đã làm Bách tướng, hẳn là cũng có chút năng lực.

Trần Hạo bước tới, Lỗ Tín thấy vậy liền khom người hành lễ: "Kiến quá công tử." "Từng đi lính sao?" "Vâng." "Có biết chữ không?" Trần Hạo hỏi.

"Biết chữ." "Có từng đọc binh thư chiến sách không?" Lỗ Tín có chút thẫn thờ, cúi đầu nói: "Dạ chưa, chỉ nghe người ta kể chuyện về

Úy Liêu Tử một lần." "Vậy vừa rồi ta giảng 《Tam Thập Lục Kế》 cho Trĩ nhi trong xe, cậu có nghe hiểu không?" Trần Hạo hỏi.

Lỗ Tín ngẩn người, nuốt một ngụm nước bọt thật mạnh, lập tức quỳ một gối xuống đất, cúi đầu nói trầm đục: "Công tử, Lỗ Tín đã lén học kiến thức của ngài, Lỗ Tín biết sai rồi, muốn đánh muốn giết Lỗ Tín tuyệt không oán ngôn." Thời cổ đại, lén học là đại kỵ, nhẹ thì bị phạt, nặng thì có thể mất mạng.

Lỗ Tín không ngốc, tự nhiên biết rõ lợi hại trong đó.

Lữ Trĩ tuy đứng xa một chút nhưng cũng nghe thấy đối thoại của hai người, định bước tới, nhưng Trần Hạo như có mắt sau lưng, giơ tay ngăn lại, Lữ Trĩ liền vội vàng đứng yên.

"Biết là bị phát hiện hậu quả nghiêm trọng, tại sao còn lén nghe?" Trần Hạo hỏi.

Lỗ Tín thầm nghĩ, tôi đánh xe, ngài ngồi trong toa, chỉ cách có một tấm rèm vải, ngài nói to như vậy, tôi có muốn không nghe cũng không được.

Thực tế lúc đầu Lỗ Tín không để ý, nhưng Trần Hạo giảng quá hay, kết hợp với các chiến dịch cổ đại, giảng giải diệu dụng của ba mươi sáu kế cho Lữ Trĩ, có nhân vật, có câu chuyện, có mưu kế, còn tinh thải hơn cả kể chuyện bình thư.

Lỗ Tín càng nghe càng hưng phấn, càng nghe càng nhập mê, không tự giác áp sát người vào rèm, lỗ tai vểnh lên như tai lừa, chỉ sợ nghe thiếu một chữ.

"Biết dùng vũ khí gì?" Trần Hạo hỏi.

Lỗ Tín hơi ngẩn ra, không biết sẽ bị xử phạt thế nào mà lại hỏi vũ khí, nhưng vẫn vội vàng đáp: "Tôi biết dùng kiếm, thương kích và cung tiễn." Trần Hạo đi vào rừng cây, tìm hai cây nhỏ phù hợp, rút

thanh trường kiếm bên hông chặt xuống, thử thử cảm giác tay, thấy cũng gần giống trường thương, sau đó ném cho Lỗ Tín một cây, nói: "Đứng dậy, chúng ta so vài chiêu." Lỗ Tín cầm gậy gỗ đứng đó, có chút ngây người nhìn, Trần Hạo cười nói: "Cho cậu một cơ hội, nếu có thể thắng ta, ta sẽ truyền thụ binh thư chiến sách cho cậu." Lỗ Tín đại hỉ, ý của Trần công tử là không truy cứu, mà lại muốn thực sự truyền thụ binh pháp, đây đúng là chuyện tốt cầu còn không được.

Ngay lập tức hắn cầm gậy gỗ, múa may hai cái trong tay: "Trần công tử, đắc tội rồi, hây a!" Hắn hét lớn một tiếng rồi lao về phía Trần Hạo.

Trần Hạo áp chế tu vi xuống cùng cảnh giới với Lỗ Tín, cũng cầm gậy gỗ lao lên, hai người chiến đấu giữa bãi đất.

Trần Hạo học thương pháp nhưng chủ yếu thiên về linh hoạt, Lỗ Tín là chiêu thức giết địch trên chiến trường, bản thân sức mạnh cực lớn, Trần Hạo cũng muốn xem chiến đấu thời Tần như thế nào, hai người đánh nhau một trận náo nhiệt.

Lữ Trĩ ban đầu còn lo lắng, nhưng thấy hai người giao thủ mấy hiệp mà Trần Hạo không hề rơi vào thế hạ phong mới yên tâm, chuyển sang thưởng thức trận đấu.

Chương 622

Đánh nhau khoảng chừng một tuần trà, Lỗ Tín kiệt sức, Trần Hạo nhẹ nhàng lùi lại, hai người dừng tay.

"Không tệ." Trần Hạo khẽ gật đầu.

Lỗ Tín cũng không ngốc, nghe Trần Hạo nói vậy lập tức quỳ cả hai gối xuống: "Công tử, xin hãy thu nhận Lỗ Tín, Lỗ Tín nguyện vì công tử xông pha khói lửa." Trần Hạo cười: "Hiện tại chẳng lẽ cậu không phải đang xông pha khói lửa vì ta sao?" Lỗ Tín bị hỏi đến ngẩn người, dường như đúng là vậy.

"Được rồi, ta thu nhận cậu, từ nay về sau làm hộ vệ cho ta, có thể đứng bên cạnh nghe ta giảng kinh cho Trĩ nhi, lĩnh ngộ được bao nhiêu là tùy vào thiên tư của cậu, lúc rảnh rỗi ta sẽ thiết tha võ kỹ, ta cũng có thể hoạt động gân cốt một chút." Lỗ Tín đại hỉ, quỳ trên mặt đất dập đầu ba cái nhận chủ.

"Đi đi, làm việc đi, nghỉ ngơi xong còn tiếp tục lên đường." Trần Hạo nhẹ giọng nói.

"Vâng, công tử!" Lỗ Tín đi làm việc, Trần Hạo quay lại bên cạnh Lữ Trĩ, Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo, bỗng nhiên tinh quái nói: "Trần đại ca, Lỗ Tín là người của em mà, anh thu nhận hắn, em còn chưa đồng ý đâu." Trần Hạo nhìn Lữ Trĩ, bỗng nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng bóp lấy chiếc cằm trơn nhẵn của cô, khuôn mặt từ từ áp sát.

Động tác này khiến thân hình Lữ Trĩ cứng đờ, trái tim đập thình thịch liên hồi, hơi thở cũng trở nên dồn dập, đôi mắt to nhìn Trần Hạo có chút kinh hoàng.

Trần Hạo ghé sát tai, hai người chỉ cách nhau một gang tấc, bốn mắt nhìn nhau hơi thở có thể nghe thấy, Trần Hạo khẽ nói: "Đến cả

em cũng là của anh, huống hồ là hắn.” Nghe lời này, mặt Lữ Trĩ đỏ bừng như trái đào chín, cảm giác cả người đều tê dại, não bộ trở nên đình trệ.

Đưa con gái người ta ra khỏi thành, còn chưa rời khỏi huyện Phái, Trần Hạo đã lộ ra nguyên hình rồi.

Buổi chiều khi lên đường, trên mặt Lữ Trĩ luôn nở nụ cười ngọt ngào, thỉnh thoảng lại lén nhìn Trần Hạo một cái.

Trần Hạo vẫn đang giảng Tam Thập Lục Kế, thấy Lữ Trĩ có vẻ tâm thần hoảng hốt, liền khẽ búng vào trán cô một cái: “Khi học tập không được phân tâm.” Trần Hạo khiển trách.

“Ơ!” Lữ Trĩ ôm trán khẽ kêu một tiếng, sau đó nhỏ giọng nói: “Thực ra nô gia đều đã ghi nhớ hết rồi.” “Thật sao?

Vậy nhắc lại đoạn anh vừa giảng xem?” Trần Hạo không tin hỏi.

“Trần đại ca, kế thứ ba mươi sáu là Tiếu Lý Tàng Đao, tín nhi an chi, âm dĩ đồ chi.

Bị hậu nhi động, vật sử hữu biến.

Cương trung nhu ngoại dã.” Lữ Trĩ không sót một chữ thuật lại lời Trần Hạo vừa giảng, khiến anh cũng phải kinh ngạc.

Thầm nghĩ, người phụ nữ này đúng là yêu nghiệt, lúc tâm hồn treo ngược cành cây mà nghe một lần cũng có thể nhớ hết, kiểu tốc độ học tập này, lão tử sớm muộn gì cũng bị con yêu tinh này vắt kiệt.

Chạng vạng tối, xe ngựa tiến vào một thị trấn nhỏ, dừng lại trước một khách sạn, Trần Hạo nhảy xuống xe, đưa tay đỡ Lữ Trĩ xuống.

Lúc này Lữ Trĩ đã thay nam trang, tóc búi cao, trông như một tiểu lang quân.

Điếm hỏa kế chạy ra đón tiếp: “Mở một gian thượng phòng, sắp

xếp phòng cho phu xe, đỗ xe ngựa cẩn thận vào chuồng và cho ngựa ăn cỏ khô." Trần Hạo phân phó.

"Tiểu nhân sẽ sắp xếp ổn thỏa, mời khách quan vào trong." Hỏa kế cười đáp ứng.

Cái gọi là thượng phòng thực ra bên ngoài có một sảnh khách, bày một chiếc bàn, phòng trong giường lớn, hơi giống thảm tatami, cách mặt đất chỉ khoảng hai mươi centimet, trên mặt trải chiếu cỏ, lau chùi sạch sẽ.

Ngoài ra không còn gì khác, Trần Hạo trong lòng cảm thán, thượng phòng mà điều kiện thật giản lậu.

Trời nóng nực, ngay cả chỗ tắm rửa cũng không có, muốn tắm chỉ có thể nhờ điếm hỏa kế mang thùng gỗ đun nước, thật phiền phức.

Tổng không lẽ lại dùng ngũ hành pháp thuật ngưng tụ thủy nguyên để tắm sao?

Ăn cơm tối xong hai người nghỉ ngơi, Lữ Trĩ có chút khẩn trương, tiếp theo phải làm gì đây?

"Trĩ nhi, ngủ đi, anh luyện công một lát." Trần Hạo nói.

Thổi tắt đèn dầu, trong phòng lập tức chìm vào bóng tối, Trần Hạo khoanh chân ngồi ở đầu giường, Lữ Trĩ nằm ở cuối giường, căn phòng trở nên vô cùng yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Lữ Trĩ thấy Trần Hạo không có động tĩnh gì, trong lòng hơi có chút thất vọng, chớp chớp mắt hỏi: "Trần đại ca, chuyện tu luyện, có thể nói cho em biết không?" "Muốn nghe à?" Trần Hạo chậm rãi nói.

"Muốn nghe." Trần Hạo nghĩ bụng, sớm muộn gì cũng phải truyền thụ, chi bằng đưa cho cô luôn lúc này, hiện tại mới khoảng tám chín giờ tối, đi ngủ luôn thì chán quá.

Đảng tu tiên phải có giác ngộ của đảng tu tiên, không thức đến một hai giờ sáng thì gọi gì là đảng tu tiên nữa.

Lữ Trĩ nghe mà chấn kinh không thôi, may mà là buổi tối, nếu không nhất định sẽ thấy bộ dạng trừng mắt há hốc mồm của cô lúc này.

Nguyên lai thực sự có chuyện phi thăng thành tiên sao!

Công pháp trân quý như vậy, Trần đại ca nỡ truyền cho mình sao, người bình thường e rằng sẽ không dễ dàng truyền thụ đâu nhỉ?

Hay là Trần đại ca đang trêu mình?

Không giống, Trần đại ca trước nay trong đại sự không bao giờ nói đùa.

Lữ Trĩ tuy có chút suy nghĩ miên man, nhưng vẫn dụng tâm ghi nhớ từng chữ của Trần Hạo, bất kể thế nào, cứ nhớ kỹ trước đã.

"Ghi nhớ chưa?" Trần Hạo hỏi sau khi nói xong một lượt.

"Ghi nhớ rồi ạ." Lữ Trĩ nói.

Trần Hạo thầm nghĩ, trí nhớ này làm kẻ có hệ thống như mình cũng không biết nói gì hơn.

"Tiếp theo anh sẽ giảng giải chân ý trong đó cho em, cái gọi là long hổ giao thái, chính là thiên địa chi khí dung thông." Lữ Trĩ tuy đỏ mặt nhưng vẫn chăm chú lắng nghe, ghi nhớ toàn bộ, cô biết những nội dung này nhất định vô cùng quan trọng. 《Vô Cực Song Tu Thánh Điển》 cũng là bộ công pháp Trần Hạo đã nghiên cứu kỹ sau khi xuyên việt rồi mới đổi lấy, nội dung vốn không nhiều, chỉ mất nửa giờ đã giảng giải xong.

Trần Hạo lại nói: "Muốn tu tập công pháp này, phải hiểu rõ các huyệt đạo, linh khí lưu chuyển trong huyệt đạo, đồng thời hấp thu linh

khí phù du giữa thiên địa, dần dần phát triển lớn mạnh, cho nên phải nhận biết huyệt đạo.

Tu luyện quan trọng nhất là nhị mạch Nhâm Đốc, bây giờ anh dạy em vị trí từng huyệt đạo." Trong đêm tối, ngón tay Trần Hạo điểm lên dưới cằm Lữ Trĩ: "Thừa Tương." "Liêm Tuyền, Thiên Đột." Ngón tay Trần Hạo di chuyển dần xuống dưới, mỗi một huyệt đạo đều sẽ khẽ điểm qua, xoa nắn một phen để tăng cường trí nhớ cho Lữ Trĩ, đồng thời giảng giải đơn giản tác dụng của huyệt đạo đó.

"Ngọc Đường, Thiên Trung", "Á!" Lữ Trĩ khẽ kêu một tiếng, bỗng nhiên nắm lấy tay Trần Hạo, giọng nói mang theo vẻ cầu xin và run rẩy: "Trần đại ca, hôm nay... hôm nay học đến đây thôi ạ!" Trong bóng tối, khóe miệng Trần Hạo nở một nụ cười xấu xa, đưa tay vỗ vỗ vai Lữ Trĩ: "Được rồi, hôm nay học đến đây, đi ngủ thôi." Cô nàng này nhạy cảm thật, trêu chọc một chút cũng thú vị lắm.

Ngày hôm sau, hai người rời giường, Lữ Trĩ giúp Trần Hạo mặc quần áo, giống như một thị nữ hầu hạ bên cạnh, có điều ánh mắt hơi né tránh, Trần Hạo thầm nghĩ, chắc tối qua trêu hơi quá tay.

Xe ngựa lên đường, tiếp tục hành trình, ngày đi đêm nghỉ.

Ban ngày, Trần Hạo giảng binh pháp, kinh đạo cho Lữ Trĩ, buổi tối truyền thụ pháp môn tu luyện.

Ba mươi sáu kế đã giảng xong, hiện tại Trần Hạo đang giảng《Tôn Tử Binh Pháp》.

"Tôn Tử Binh Pháp bác đại tinh thâm, không chỉ có thể dùng trong đánh trận, mà còn có thể dùng ở nhiều phương diện khác.

Chương 623

Ví dụ như chính trị, kinh tế, ngoại giao, không nhất thiết phải mô phỏng theo ý của nó, mà nó vạch ra quy luật của sự cạnh tranh.

Ba mươi sáu kế có thể coi là nhập môn, còn Tôn Tử Binh Pháp là giáo trình đỉnh cao, phân biệt rõ giữa mưu lược và chiến lược." "Mưu lược và chiến lược?

Không phải giống nhau sao?" Lữ Trĩ hỏi.

Trần Hạo lắc đầu: "Rất khác nhau, mưu lược đơn giản là dùng các thủ thuật lừa dối, là tiểu đạo.

Chiến lược là nhìn vào toàn cục, hoạch định lâu dài, là một loại khoa học và nghệ thuật vận dụng sức mạnh dưới sự chỉ đạo lý tính của tầng lớp cao nhất, là đại trí tuệ.

Ví dụ, giữa hai nước xảy ra một trận chiến, mưu lược là làm sao để thắng, dùng mọi thủ đoạn, không sai, ai cũng muốn thắng lợi.

Còn chiến lược là ý nghĩa của việc đánh trận chiến này là gì, nó có tác dụng gì cho mục tiêu tiếp theo của ta, đánh đến mức độ nào là phù hợp nhất, tất cả đều phải cân nhắc vào.

Trận chiến này không chỉ là một trận đấu, nó chỉ là một điểm trên toàn bộ đại chiến lược, mưu lược chỉ vì để thực hiện mục tiêu của điểm đó mà thôi." Lữ Trĩ gật đầu, dường như đã hiểu ra.

Giữa trưa khi nghỉ ngơi, Trần Hạo lại cùng Lỗ Tín so kiếm, kiếm pháp của Lỗ Tín kém xa thương pháp.

Thương pháp có thể đấu ngang ngửa với Trần Hạo khi áp chế tu vi, còn kiếm pháp cơ bản chỉ một hai chiêu là bị Trần Hạo đâm trúng.

"Binh pháp của ta cậu nghe hiểu được bao nhiêu?" Trần Hạo hỏi.

Lỗ Tín nuốt nước bọt, khó khăn nói: “Chỉ hiểu được một hai phần, công tử, tư chất của Lỗ Tín quá ngu độn.” Trần Hạo vỗ vỗ bờ vai dày rộng của gã: “Nghe hiểu được một hai phần đã là hiếm có rồi, nghe nhiều nhớ nhiều suy nghĩ nhiều, những thứ này sau này có đại dụng đấy.” “Vâng, công tử.” Lỗ Tín cũng không biết cái gọi là đại dụng của công tử nghĩa là gì, dù sao chủ nhân đã dặn dò thì cứ đáp ứng thôi.

Buổi tối, họ lỡ mất thị trấn nên chuẩn bị nghỉ ngơi dã ngoại.

Thực ra đã có chuẩn bị sẵn, Lỗ Tín đỗ xe ngựa, tháo ngựa dẫn ra bên cạnh cho uống nước ăn cỏ, chờ đến tối thì lấy ra một tấm thảm, nằm cạnh bụng ngựa mà ngủ.

Trần Hạo và Lữ Trĩ thì đơn giản hơn, cũng không dựng lều, toa xe rộng rãi đủ để hai người nằm, chỉ cần thân hình áp sát nhau là được.

Đêm nay trăng sáng, một luồng ánh trăng rọi qua cửa sổ vào toa xe.

Lữ Trĩ tuy đã xiêu lòng nhưng vẫn có chút xấu hổ, nằm nghiêng đối diện vách xe, Trần Hạo liếc nhìn, ánh trăng làm hiện rõ đường cong cơ thể cô.

“Trĩ nhi, anh tiếp tục dạy em tu luyện.” Trần Hạo nói.

Thân hình Lữ Trĩ khẽ run, nhỏ giọng ân một tiếng, tiếng nhỏ hơn cả muỗi kêu.

Trần Hạo đưa tay ra, điểm lên các huyệt đạo phía trước của Lữ Trĩ, ghé tai nói khẽ: “Trung Quản, trên rốn bốn thốn, chủ trị đau dạ dày, nôn mửa, tiêu chảy...

Thần Khuyết...

Khí Hải, là huyệt đạo quan trọng nhất của tu luyện.

Linh khí cũng hội tụ tại đây, dùng ý niệm thúc đẩy đi khắp toàn

thân, tụ thì khí đầy, đầy mà không hư, có thể tụ có thể phóng, thu túng tự nhiên." Tư chất của Lữ Trĩ tuyệt giai, khí vận lại đủ, lúc này linh quang bao phủ cơ thể, Trần Hạo thử một phen để cô tu thành song tu pháp, đồng thời cũng là một lần thí nghiệm của Trần Hạo, xem song tu pháp rốt cuộc cần điều kiện gì.

"Bây giờ anh dùng linh khí vận chuyển vài vòng trong cơ thể em, hãy ghi nhớ lộ tuyến vận hành, sau này sẽ có đại dụng." Trần Hạo nói.

"Vâng." Lữ Trĩ khẽ đáp.

Trần Hạo đặt tay vào vị trí đan điền của Lữ Trĩ, Lữ Trĩ cảm thấy một luồng hơi ấm truyền từ lòng bàn tay Trần Hạo, sau đó cảm nhận được một luồng nhiệt lưu tiến vào cơ thể, dạo quanh các huyệt đạo toàn thân.

Lữ Trĩ hơi kinh ngạc, hóa ra đây là linh khí sao, vào trong cơ thể cảm giác ấm áp dễ chịu, cô vội vàng dụng tâm ghi nhớ lộ tuyến vận hành của linh lực.

Xe ngựa tiếp tục tiến về phía trước, đi được bốn năm ngày, đường từ đường đất biến thành đường núi, xe ngựa hơi lắc lư, Trần Hạo vén rèm nhìn ra ngoài, hỏi: "Lỗ Tín, đến nơi chưa?" "Hồi công tử, là núi Mang Đãng." Núi Mang Đãng, Trần Hạo lập tức biết đó là đâu.

Nhìn qua cửa sổ xe ra phía xa, núi rừng xanh mướt, núi Mang Đãng không cao, cũng không có sự hiểm trở kỳ vĩ, nhưng lại nổi tiếng.

Đúng như câu nói, núi không tại cao hễ có tiên là linh, Hán Cao Tổ chém bạch xà khởi nghĩa ở chính trong ngọn núi này, nên thiên hạ mới biết danh.

Đến giữa trưa, Lỗ Tín tìm một địa phương dừng lại, nói vọng vào

trong xe: “Công tử, tiểu thư, trưa rồi, bên cạnh có một đầm nước trên núi, bóng cây râm mát, chúng ta nghỉ ngơi đi.” Trần Hạo vén rèm xe nhìn, ven đường có một con suối nhỏ, tụ lại thành một đầm nước ở phía trong, nước trong vắt chảy chậm rãi, ven đường có rừng cây, quả là địa điểm nghỉ ngơi tốt.

“Được, nghỉ ngơi thôi.” Trần Hạo nói.

Lỗ Tín đỗ xe dưới bóng cây, Trần Hạo và Lữ Trĩ xuống xe vươn vai hoạt động gân cốt, Lỗ Tín đi lấy nước cho ngựa uống, Lữ Trĩ nói: “Trần đại ca, chúng ta cũng ăn chút lương khô thôi, để em đi chuẩn bị.” Trần Hạo ngăn Lữ Trĩ lại, chỉ vào rừng núi không xa nói: “Suốt ngày ăn lương khô chán chết đi được, trong rừng cây cối rậm rạp, chắc chắn có không ít dã thú, để anh đi săn một hai con về, anh nướng thịt cho các em ăn nhé?” Lữ Trĩ nhìn rừng núi, nói: “Núi cao rừng rậm, vạn nhất gặp phải mãnh thú sẽ nguy hiểm lắm.” Trần Hạo thầm nghĩ, mình có long uy của Thanh Long huyết mạch, bất kể dã thú nào cũng không dám chủ động tấn công, đến đại thảo nguyên châu Phi mình còn chẳng sợ.

Trần Hạo lấy cung tên trên xe xuống, dặn dò Lỗ Tín: “Lỗ Tín, chăm sóc tốt cho tiểu thư, ta đi săn chút con mồi về, trưa nay không ăn lương khô, chúng ta cải thiện bữa ăn.” “Công tử vào rừng nhất định phải cẩn thận, nghe nói núi này có nhiều mãng xà lớn, cũng vì thế mới có tên là Mang Đãng sơn.” Lỗ Tín nhắc nhở.

“Được rồi.” Trần Hạo bước vào rừng núi, thời Tần này núi Mang Đãng không phải khu du lịch như hậu thế, dấu chân người hiếm thấy, động vật hoang dã cực nhiều.

Trần Hạo vừa đi vào hơn trăm mét, trong bụi cỏ bên cạnh vụt một cái lao ra một con thỏ, anh nhanh tay lẹ mắt giương cung bắn tiễn.

Xoẹt~ Phập!

Con thỏ đó bị đóng chặt xuống đất cách đó mười mấy mét, đạp chân hai cái rồi bất động.

Trần Hạo tới nhặt, thấy thỏ khá béo, thu vào không gian rồi tiếp tục đi tới.

Đi thêm khoảng trăm mét nữa, phía trước có một bãi đất trống, Trần Hạo phát hiện một bất ngờ, có một đàn dê rừng đang cúi đầu ăn cỏ, có con đang đùa giỡn, khoảng chừng bảy tám con, cách tầm bốn mươi mét.

Thịt dê rừng ngon hơn thịt thỏ thịt gà nhiều, Trần Hạo chọn một con dê đực tơ trông có vẻ khỏe mạnh.

Chỉ thấy Trần Hạo kéo căng cung, mũi tên bắn mạnh đi.

"Phập!" Mũi tên chính xác xuyên qua cổ một con dê rừng, con dê đó đổ gục xuống chết ngay lập tức, không hề đau đớn.

Đàn dê còn lại kinh sợ, tản ra chạy mất dạng, động tác nhanh thoăn thoắt, biến mất trong rừng.

Trần Hạo bước tới rút tên, thu dê vào không gian, bữa trưa này đủ cho mấy ngày rồi, anh không muốn lạm sát vô tội nên quay người đi về.

Trần Hạo vừa ra khỏi rừng núi bỗng nghe thấy một tiếng kinh khiếu, anh giật mình, chẳng lẽ Lữ Trĩ gặp nguy hiểm?!

Anh bước nhanh về phía đỗ xe, khi lại gần, thấy Lỗ Tín đang giơ một gậy gỗ lớn đối trì với thứ gì đó.

Lữ Trĩ mặt đầy kinh hoảng trốn ở phía sau, Trần Hạo vừa thấy vậy chân càng nhanh hơn, chỉ vài nhịp thở đã tới sát hai người.

Khi Trần Hạo tới gần nhìn kỹ thì ngẩn ra, vì thấy giữa đường có một con mãng xà toàn thân trắng muốt, đang ngóc đầu đối trì với Lỗ

Tín.

Bạch xà dài khoảng một mét rưỡi, vảy trắng như sương, mắt đen như bảo thạch, dưới ánh mặt trời thỉnh thoảng hiện lên sắc màu thất thải.

Lúc này nó đang cuộn mình, đầu ngóc cao, cái lưỡi nhỏ màu hồng thỉnh thoảng thò ra.

Chương 624

Nhìn con bạch xà này, Trần Hạo thầm kinh ngạc, không phải vì sợ mà vì cái tên núi Mang Đãng!

Bạch xà!

Chẳng lẽ là con bạch xà bị Lưu Bang chém sao?

Lỗ Tín thấy Trần Hạo về liền hét lớn: "Công tử, vừa rồi tiểu thư muốn ra bờ nước rửa tay, bỗng nhiên từ trong bụi cỏ bò ra một con rắn lớn, chắn ngay ở đó.

Công tử, ngài bảo vệ tiểu thư, để tôi đánh chết súc sinh này, kẻo nó làm hại người." Lỗ Tín vừa định động thủ, Trần Hạo đã xua tay ngăn cản: "Lỗ Tín, khoan đã, để ta xem rốt cuộc là chuyện gì." Lỗ Tín không hiểu tại sao, Lữ Trĩ bên cạnh cũng kêu lên: "Trần đại ca, đừng qua đó, độc xà hung mãnh lắm, bị cắn là mất mạng như chơi." Trần Hạo vẫy tay: "Không sao đâu Trĩ nhi, em về xe trước đi, Lỗ Tín, cậu cũng về phía xe ngựa đi, kẻo con rắn làm ngựa kinh sợ." Còn con bạch xà này, Trần Hạo phải nghiên cứu kỹ mới được.

Nếu đúng là con bạch xà mấy năm nữa bị Lưu Bang chém, theo truyền thuyết, nó là con của Bạch Đế.

Nhưng Trần Hạo cảm thấy đó chỉ là truyền thuyết thôi, do triều đại sau này thêu dệt để dát vàng lên mặt Lưu Bang.

Trần Hạo tiến lên vài bước, dừng lại cách con bạch xà khoảng bốn năm mét, một người một rắn đối trì.

Trần Hạo nhìn con bạch xà tuyết trắng, đôi mắt đen láy của nó cũng đang chằm chằm nhìn anh, nhưng không hề lộ ra trạng thái tấn công, ngược lại giống như đang tò mò.

Trần Hạo biết thế giới này vốn không có chủng loại bạch xà, thường là do rắn bị bệnh bạch tạng hoặc biến dị màu da.

Nhưng sự xuất hiện của một con rắn trắng muốt thế này thường được người xưa coi là thông linh tính, là một loại linh thú, thậm chí là tiên thần chuyển thế.

Đạo gia thực ra cũng có truyền thống nuôi linh thú, Trần Hạo từng thấy pháp môn nuôi linh thú trong một cuốn điển tịch nào đó.

Thực ra mấy chuyện đó không quan trọng, điều Trần Hạo cân nhắc lúc này là con rắn này có phải con mà Lưu Bang sẽ chém không.

Trần Hạo nảy ra một ý tưởng thú vị.

Nếu mình giết con rắn này thì Lưu Bang lấy gì mà chém, chẳng phải sẽ mất đi cái danh chính ngôn thuận sao?

Nhưng khi Trần Hạo vừa nảy ra ý niệm sát ý, con bạch xà bỗng nhiên căng thẳng, vảy trên thân hơi dựng lên, đầu ngẩng cao hơn, cái miệng vốn đang thò tín tử bỗng há ra, lộ ra hai chiếc răng nanh sắc nhọn.

Quan trọng hơn, Trần Hạo thấy sự phẫn nộ trong mắt nó.

Anh giật mình, ái chà!

Biết sợ sao, chẳng lẽ thực sự thông linh!

Nghĩ đến đây, Trần Hạo hạ quyết tâm, từ từ đưa tay ra, âm thầm phóng thích long uy của Thanh Long huyết mạch.

Sát na gian, ánh mắt con bạch xà nhìn Trần Hạo bỗng nhiên thay đổi.

Lúc này Trần Hạo lên tiếng: “Ta không có ác ý, vừa rồi chỉ là nghĩ chuyện khác thôi.

Ta và ngươi đã có duyên gặp mặt, sau này chi bằng đi theo ta đi?”

Trần Hạo chuẩn bị dụ dỗ con bạch xà này, bất kể nó có liên quan đến khí vận của Lưu Bang hay không, cứ nẫng tay trên đã.

Con bạch xà dần thu liễm vảy, vẻ căng thẳng biến mất, nhưng ánh mắt nhìn Trần Hạo vẫn mang theo sự thăm dò.

Trần Hạo thầm nghĩ, con rắn này nhất định là thông linh rồi, mình không đoán sai.

"Theo ta, sẽ có cái ăn ngon, sau này ta lại tìm cho ngươi một con bạch xà cái khác, thấy thế nào?" Trần Hạo lại nói.

Con bạch xà nhìn Trần Hạo, bỗng nhiên quay người bò về phía đầm nước bên cạnh, Trần Hạo ngẩn người, lập tức gọi: "Ơ kìa, đừng đi chứ, có điều kiện gì chúng ta thương lượng thêm." Con bạch xà căn bản không nghe, thân hình chẳng mấy chốc đã tới bờ đầm, Trần Hạo có chút sốt ruột, hét lớn: "Nếu không theo ta, sau này tất có tính mạng chi ưu, theo ta thì ta có thể bảo đảm tính mệnh chu toàn." Con bạch xà vốn đã chạm nước bỗng khựng lại, Trần Hạo không nói thêm nữa, chờ đợi phản ứng của nó.

Sau một lúc lâu, con bạch xà chậm rãi quay đầu, đôi mắt đen láy như bảo thạch nhìn Trần Hạo, dường như đang suy tính.

Lúc này Trần Hạo bước nhanh tới bờ đầm, dừng lại cách con rắn chỉ bốn năm mét, ngồi xổm xuống nói: "Ta không biết ngươi có thực sự thông linh không, có hiểu lời ta nói hay biết chuyện tương lai không.

Nhưng ta nghĩ theo ta cũng chẳng hại gì, vạn nhất gặp nguy cơ, ta cũng có thể giúp ngươi một tay.

Trần Hạo ta làm người thế nào thì mọi người đều thấy, xả kỷ vị nhân, nhặt được của rơi trả người đánh mất, quang minh lỗi lạc, khoát đạt đại độ, đỉnh thiên lập địa, tóm lại là một người cực kỳ tốt,

theo ta tuyệt đối không sai.” Trần Hạo bỗng thấy trong mắt con bạch xà xẹt qua một tia khinh bỉ.

Ngọa tào!

Bị khinh bỉ rồi sao?

Mà sao mình lại có thể nhìn ra nhiều cảm xúc từ mắt một con rắn như thế nhỉ, thật là kỳ lạ.

“Lời đã nói đến mức này, chọn đi, theo hay không, theo ta thì có lợi, không theo ta thì sớm muộn cũng bị người ta giết, không có kết quả thứ ba đâu.” Trần Hạo nhún vai nói.

Con bạch xà lại suy nghĩ một hồi, rồi từ từ bò về phía Trần Hạo.

Anh đại hỉ, đưa tay ra, lòng bàn tay hướng xuống lơ lửng giữa không trung.

Con bạch xà trườn xuống dưới tay anh, khựng lại vài giây, cuối cùng dường như hạ quyết tâm, đỉnh đầu chạm nhẹ vào lòng bàn tay Trần Hạo.

Tức thì, giữa một người một rắn hình thành một sợi dây liên kết, một cảm giác kỳ diệu lưu chuyển giữa cả hai.

Trần Hạo lần đầu cảm nhận được tình huống này, khác với việc tiếp xúc với dã thú thông thường, giống như hai con người đang giao lưu với nhau hơn.

Khi Trần Hạo buông tay, con rắn này đã trở thành sủng vật của anh, một loại minh ước thệ ngôn đã được xác lập, còn thiên địa có thừa nhận hay không thì không biết.

Trần Hạo nâng con bạch xà lên, lắc lắc, cười nói: “Khá lắm, chắc cũng phải bảy tám cân, hơi béo rồi đấy, cần giảm cân đi thôi.” Con bạch xà lườm Trần Hạo một cái.

Đúng thế, là lườm một cái, tuy chỉ là đồng tử co rút nhưng Trần Hạo cảm nhận rõ ràng ý tứ đó.

Trần Hạo vuốt ve đỉnh đầu nó, muốn giao tiếp thêm nhưng thấy gã này căn bản chẳng thèm để ý, đây là lần đầu anh gặp tình huống này.

Vuốt ve thân rắn băng lạnh, Trần Hạo thầm thắc mắc không biết con này có phải Bạch Đế tử không nhỉ?

Tay anh nhanh chóng lật ngược thân rắn lại nhìn phần dưới, nhìn xong liền cười ha hả: "Ha ha, hóa ra là một con rắn cái." Con bạch xà cứng đờ người, lập tức dùng lực lật lại, quay đầu sang một bên không cho Trần Hạo nhìn nữa, thậm chí còn há miệng gầm khè một tiếng với anh.

"Ái chà, giận rồi sao, chỉ một lần này thôi mà." Trần Hạo vội vàng dỗ dành.

Bạch Đế tử chắc chắn là con trai rồi, con này cùng lắm là tiểu nương tử thôi.

Sờ thân rắn mát lạnh cũng khá thích, nếu không sợ thì chơi với rắn cũng thú vị lắm.

"Cũng không biết đã có tên chưa, từ nay về sau ta gọi ngươi là Bạch Nương Tử nhé." Trần Hạo nói.

Ở hiện đại, cứ rắn trắng là gọi Bạch Nương Tử, anh cũng thuận miệng gọi luôn.

Chương 625

Thu phục được Bạch Nương Tử, Trần Hạo mang nó về cạnh xe ngựa, Lỗ Tín thấy trên cánh tay công tử quấn một con rắn trắng thì kinh ngạc vô cùng: "Công tử, rắn này có độc đấy, vạn nhất bị cắn trúng độc thì khổ." Lữ Trĩ đứng cạnh xe càng sợ hơn, vô thức lùi lại: "Trần đại ca, sao anh lại mang nó về?" Trần Hạo cười: "Trĩ nhi đừng sợ, con rắn này rất có linh tính, nghe hiểu tiếng người, tuy không có pháp lực nhưng là linh thú, đã bị anh thu phục rồi.

Sau này nó là sủng vật của anh, không tùy ý hại người, nếu sau này tu luyện có thành tựu có thể làm hộ giáo linh thú cho anh, anh đặt tên cho nó là Bạch Nương Tử." Trần Hạo nâng con rắn lên, chỉ vào Lữ Trĩ và Lỗ Tín nói: "Nhìn cho kỹ, người phụ nữ của ta tên Lữ Trĩ, hộ vệ của ta tên Lỗ Tín, sau này không được làm hại họ, phải chung sống hòa bình hữu hảo." Bạch xà nhìn Lữ Trĩ và Lỗ Tín, sau đó gật gật đầu.

Động tác này khiến hai người kinh ngạc: "Trần đại ca, nó thực sự nghe hiểu được à?" "Tự nhiên là hiểu được." Rắn thị lực kém, đều là siêu cấp cận thị, chủ yếu dựa vào cảm biến nhiệt hồng ngoại, khứu giác qua lưỡi và cảm giác chấn động qua vảy bụng.

Nhưng cũng có ngoại lệ, thế giới này thực sự có loài rắn thị lực tốt, như rắn lục châu Á, thị lực gần bằng con người.

Lữ Trĩ thấy con rắn này linh tính như vậy, biết gật đầu, trong lòng cũng dâng lên sự hiếu kỳ, nhìn con rắn nói: "Thực ra nó khá đẹp, bộ vảy trắng như tuyết này em chưa từng thấy bao giờ.

Trước kia đọc sách hình như có ghi chép rắn trắng đều là linh xà, xem ra là thật rồi." "Có muốn sờ thử không?" Trần Hạo hỏi Lữ Trĩ.

Lữ Trĩ do dự một chút, nhìn Trần Hạo, cắn môi thầm nghĩ: Đã là sủng vật của Trần đại ca thì mình không được sợ hãi, nếu biểu hiện rụt rè hay chán ghét e rằng sẽ làm anh không vui.

Chẳng phải chỉ là một con rắn thôi sao, nếu nó không cắn thì có gì đáng sợ.

Hơn nữa, Trần đại ca có y thuật, bị cắn cũng có thể cứu được.

Lữ Trĩ vốn không phải tính cách nhu nhược, cô phát ngạnh lên thì chẳng sợ gì.

Cô mỉm cười với Trần Hạo: "Được ạ!" Nói đoạn, cô kiên định đưa tay ra vuốt ve thân hình Bạch Nương Tử.

Lúc đầu tim còn đập loạn vì khẩn trương, nhưng sờ vài cái thấy vảy rắn mát lạnh, trơn tru mượt mà, cảm giác cũng khá thích thú.

Trần Hạo quay lại, vờ như lấy con mồi từ bìa rừng ra, vác một con dê rừng về, bảo Lữ Trĩ và Lỗ Tín: "Chúng ta làm thịt dê nướng ăn." "Công tử, để tôi làm thịt dê." Lỗ Tín chủ động nhận việc.

Đống than được đốt lên, thịt được xiên lại, Trần Hạo bắt đầu trổ tài đầu bếp.

Chẳng mấy chốc thịt xiên đã nướng chín, anh đưa cho Lữ Trĩ mấy xiên, cô nếm một miếng liền lộ vẻ kinh hỉ: "Trần đại ca, vị ngon quá, còn mỹ vị hơn cả đầu bếp trong quán nướng." Lịch sử đồ nướng rất lâu đời, không phải bây giờ mới có, có thể truy cầu từ thời Tam Hoàng Ngũ Đế, có đồ nướng trước rồi mới đến đồ luộc, hầm.

Trong các bức bích họa thời Tần Hán cũng có không ít ghi chép về nướng xiên.

Chỉ là gia vị hiện tại đơn giản, thường chỉ rắc chút muối để lấy vị.

Trần Hạo thì khác, trước đó ở chợ huyện Phái anh đã tìm được vài

thứ làm gia vị, nghiền thành bột làm đồ nướng, giờ rắc lên hương vị tự nhiên là khác hẳn.

"Ngon thì ăn nhiều một chút." Nói rồi anh đưa nửa còn lại cho Lỗ Tín, gã cung kính nhận lấy: "Đa tạ công tử." Ăn xong bữa trưa, Trần Hạo lén thu vài miếng thịt dê ngon nhất, còn lại đều bỏ lại dã ngoại, anh tin rằng lũ động vật hoang dã sẽ dọn dẹp sạch sẽ đống thịt thừa đó.

Ăn xong lại tiếp tục lên đường.

Trong toa xe hiện tại có ba người, Trần Hạo và Lữ Trĩ ngồi trên đệm mềm, Bạch Nương Tử thì nằm cuộn trong ống tay áo rộng của anh.

"Hôm nay anh giảng cho em 《Thái Thượng Lão Quân Nội Đan Kinh》, đây là yếu quyết tu tiên quan trọng nhất của Đạo gia chúng ta, hãy nhớ kỹ, sau đó anh sẽ từ từ giảng giải chân ý trong đó." Trần Hạo nói.

Lữ Trĩ trở nên trịnh trọng, quỳ ngồi ngay ngắn, hai tay đặt lên gối nhìn Trần Hạo.

Anh mở lời, giọng nói trầm ổn rõ ràng: "Trường sinh cửu thị, bất tử chi đạo, tiên tu lý tâm chính hành, nhiên hậu tập khí.

Đạo tắc hữu tam, thượng hữu đan kim dịch, trung hữu thần thủy hoa trì, hạ hữu ngũ kim bát thạch...

Thân hóa vi tiên, túc hạ vân sinh, đỉnh trung hạc vũ, hào viết trường sinh...

Tu công bất tức, quan tiết tương liên, ngũ tạng kiên cố, nội khí bất xuất, ngoại khí bất nhập, hàn thử bất xâm, binh nhận bất thương, thăng đẳng biến hóa, thọ tề thiên địa, ngọc nữ thị vệ, ngọc đồng tương tùy, thượng tá Ngọc Hoàng, hạ độ lê thứ, hào viết Chân Nhân."

Thiên kinh văn này trực tiếp thuật lại đạo trường sinh, Trần Hạo giảng cho Lữ Trĩ học tập, nhưng không chú ý rằng, con bạch xà nằm trong ống tay áo cũng đang chăm chú lắng nghe.

Đi thêm nửa ngày nữa, lúc hoàng hôn, phía trước cuối cùng cũng xuất hiện một thị trấn, mấy người đều vui mừng vì không phải ngủ ngoài trời.

Tìm khách sạn tốt nhất trấn để ở lại, ăn xong cơm tối, Trần Hạo bảo điếm tiểu nhị chuẩn bị nước tắm.

"Trĩ nhi tắm trước đi." Trần Hạo nói.

"Anh là công tử, làm gì có đạo lý nô gia tắm trước." Lữ Trĩ đáp.

Sau khi giúp Trần Hạo cởi áo, Lữ Trĩ đỏ mặt đi ra ngoài.

Trần Hạo tắm rửa ào ào, một lúc sau Lữ Trĩ bưng một bộ quần áo mới vào, đặt xuống cạnh thùng gỗ.

"Công tử, có cần nô gia kỳ lưng cho không?" Lữ Trĩ đỏ mặt hỏi.

"Được thôi." Trần Hạo nhận lời ngay lập tức.

Sự thân thuộc từ đâu mà có?

Chính là từ những tiếp xúc nhỏ nhặt bồi đắp lên.

Lữ Trĩ cầm khăn vải lau lưng cho Trần Hạo, chạm vào khối cơ bắp rắn chắc rộng lớn của anh, cô cảm thấy tim mình đập loạn nhịp.

Cuối cùng cũng tắm xong, Trần Hạo thay quần áo, bảo điếm gia thay nước mới, tiếp theo đến lượt Lữ Trĩ tắm, Trần Hạo ra ngoài chờ.

Lữ Trĩ trút bỏ xiêm y, lộ ra thân hình hoàn mỹ, bước chân vào thùng gỗ, khẽ vớt nước tắm rửa.

"Cạch~!" Lúc này cửa phòng bỗng mở ra, Lữ Trĩ giật mình quay đầu lại thấy là Trần Hạo, cô kinh ngạc: "Trần đại ca, sao anh lại

vào?" "Giúp em kỳ lưng chứ sao." Trần Hạo nói với giọng điệu đương nhiên.

Lữ Trĩ thẹn thùng nép trong thùng gỗ chỉ lộ ra cái đầu, ánh mắt hàm tu mang khiếp.

Trần Hạo bước tới cạnh thùng, nước trong vắt có thể ẩn ước thấy được thân hình cô, anh ngồi xuống cầm khăn kỳ rửa cho Lữ Trĩ.

"Trần đại ca, em tự làm được mà." Được anh kỳ lưng, mặt Lữ Trĩ đỏ bừng như gấc chín.

"Vừa rồi em giúp anh, giờ anh giúp em, là lẽ đương nhiên thôi." Trần Hạo tay chân không ngừng, Lữ Trĩ chỉ đành lặng lẽ tận hưởng sự chăm sóc của anh.

Sau khi rửa xong lưng, Trần Hạo lại cởi tóc cho Lữ Trĩ, để mái tóc dài xõa xuống, anh dịu dàng gội đầu cho cô.

"Anh có một phương thuốc bí truyền làm dịch gội đầu từ bồ kết, tốt hơn bồ kết hiện nay nhiều, trước đó có pha chế một ít, để anh cho em dùng thử." Trần Hạo nói.

"Vâng ạ." Sự thẹn thùng dần vơi đi, được đối xử dịu dàng như vậy, lòng Lữ Trĩ tràn ngập ngọt ngào, khẽ đáp lời.

Trần Hạo lấy từ trong không gian ra một cái hũ gốm, lấy ra một chút cao mềm đen thùi mài lên tóc, sau khi xoa bóp liền sinh ra rất nhiều bọt.

"Trong này anh có thêm bồ kết, hà thủ ô, hạt trà, linh chi, cỏ mực và các loại dược liệu khác, kinh qua thủ pháp đặc biệt nấu thành." "Nó có công dụng trị gàu ngứa, tiêu sưng khử độc, làm đen và mọc tóc, thanh nhiệt hoạt huyết, sạch bẩn, trừ dầu, đuổi muỗi, khu phong tiêu sưng, tỉnh táo tinh thần." "Anh còn thêm tinh dầu hoa, sau khi gội xong sẽ có một mùi hương thoang thoảng, có thể giữ được một hai

ngày không tan.” Trần Hạo vừa xoa tóc vừa nói.

Lữ Trĩ hân hoan nói: “Em quả thực đã ngửi thấy mùi hương rồi, thật dễ ngửi, Trần đại ca đã pha chế loại hương liệu gì vậy?” “Thu thập cánh hoa, chưng cất lấy tinh dầu bên trong.” Trần Hạo nói.

Chương 626

Lữ Trĩ đầu óc xoay chuyển, nói: "Tinh dầu, dịch gội đầu, đều là bí phương độc quyền của Trần đại ca, thơm và dùng tốt như vậy, nhất định sẽ vô cùng thu hút nữ tử sử dụng, có khi làm thành một món làm ăn lớn đấy." Trần Hạo mỉm cười: "Xem ra mấy ngày nay em học kinh tế học không hề phí công." Trần Hạo tự nhiên biết thị trường nước hoa, dầu gội đầu lớn thế nào, đừng nói phụ nữ, đàn ông cũng cần mà.

Lữ Trĩ gội xong rồi, lén lút nhìn Trần Hạo, nói: "Trần đại ca, em gội xong rồi, có thể ra ngoài được rồi, Trĩ nhi muốn thay quần áo." Trần Hạo nhìn Lữ Trĩ nở nụ cười xấu xa, đưa tay nhấc bổng cô lên, dùng cái chăn bên cạnh quấn lên người, trực tiếp bế đi.

"A ~~!" Lữ Trĩ phát ra một tiếng kinh kêu, thế nhưng không cách nào kháng cự, chỉ đành ngoan ngoãn ôm lấy cổ Trần Hạo.

Trần Hạo cúi đầu bên tai cô nói: "Đêm nay Trần đại ca phải dạy em công pháp song tu, mặc quần áo vào không tiện, hiện tại chính là lúc thích hợp." Lữ Trĩ thẹn thùng vùi đầu vào lòng Trần Hạo, anh cười lên hai tiếng, bế cô vào phòng ngủ.

Hai người ngồi trên giường, Trần Hạo ôm Lữ Trĩ vào lòng, bắt đầu dạy cô nhận biết các huyệt đạo.

Trong phòng không thắp đèn, nhưng có ánh trăng chiếu vào.

Nguyên bản con bạch xà kia ở trong phòng, lúc đầu nghe Trần Hạo giảng giải huyệt đạo ra sao, pháp song tu luyện thế nào.

Nhưng dần dần thấy nam nữ thân mật, trong bóng tối, bạch xà nhìn Trần Hạo với vẻ khinh bỉ, sau đó men theo khe cửa bò ra ngoài.

Ngày hôm sau, xe ngựa lên đường.

Đi được nhiều ngày, xe ngựa tiến vào địa giới quận Dĩnh Xuyên.

Nhân kiệt địa linh đất Kinh Sở, tàng long ngọa hổ thuộc Dĩnh Xuyên.

Những nhân vật nổi danh mà Trần Hạo biết có Lã Bất Vi, Hàn Phi Tử, Trương Lương, Triều Thố, Từ Thứ, Thủy Kính tiên sinh Tư Mã Huy, Quách Gia, Ngô Đạo Tử, Chử Toại Lương...

Đương nhiên, lũ đạo tặc cũng không thiếu.

Bởi vì lúc này có một hán tử cao lớn lực lưỡng, tay cầm đại kiếm đứng giữa đường, đối với xe ngựa của Trần Hạo rống lớn một tiếng: "Xe ngựa dừng lại, mỗ muốn đánh cướp!" Lỗ Tín giật dây cương, con ngựa khỏe kéo xe lập tức đứng khựng lại, dừng cách tên cướp mười mấy mét.

Anh ta trực tiếp nhảy xuống xe, từ dưới chỗ ngồi rút ra một thanh trường kiếm cảnh giới.

Trong toa xe, Trần Hạo và Lữ Trĩ đang nói chuyện nghe thấy tiếng quát đại hãi, cả hai đều sững sờ, lại gặp cướp rồi.

Trần Hạo lập tức dặn: "Trĩ nhi, ở lại trên xe đừng xuống." Lữ Trĩ lập tức từ cái tủ bên cạnh toa xe lấy ra một con đoản kiếm nắm chặt trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị nói: "Lang quân cứ đi đi, Trĩ nhi sẽ bảo vệ tốt bản thân." Trần Hạo nhìn về phía con Bạch nương tử đang bò bên cạnh, nói: "Tiểu Bạch, hộ trì tốt cho Trĩ nhi." "Tê tê tê." Bạch xà kêu lên một tiếng biểu thị đã hiểu.

Sắp xếp xong xuôi, Trần Hạo lập tức nhảy xuống xe.

Chưa đầy vài giây sau, khi nhìn thấy kẻ đứng chắn đường, Trần Hạo hơi sững sờ.

Hình dáng tên cướp này có vẻ thảm hại quá.

Hắn ta trông chừng hơn hai mươi tuổi, cao khoảng một mét tám mấy, râu ria lởm chởm, mặc một bộ đồ du hiệp ngắn tay màu vàng đất, tay cầm trường kiếm.

Thế nhưng vị trí trước ngực lại bị lợi khí rạch rách, máu thấm ra ngoài, bả vai càng là một mảng máu thịt nhầy nhụa, nửa thân người đều nhiễm sắc đỏ, bị thương không nhẹ.

Lúc này gã tuy rằng tỏ vẻ hung tợn, nhưng sắc mặt trắng bệch, môi khô khốc, Trần Hạo nhận ra gã đang gượng ép.

Thấy từ trên xe đi xuống một vị công tử mặc trường bào, tên cướp rõ ràng nhẹ nhõm hẳn.

Loại công tử mặt trắng này thường đều yếu đuối, không chịu nổi cảnh chém giết, ngược lại gã phu xe trông có vẻ là một nhân vật tàn nhẫn.

Nếu có hai người như tên phu xe kia thì hiện tại gã không tự tin đối phó nổi nữa rồi.

"Mỗ gia không cần tiền tài, cũng không cần phụ nữ của ngươi, chỉ cần ngoan ngoãn để lại thương dược và lương khô, mỗ sẽ thả các người đi." "Bằng không, hãy nếm thử lợi kiếm trong tay ta.

Không ngại nói cho các ngươi biết, ta vừa mới giết mười mấy mạng người, không phiền giết thêm vài đứa nữa đâu." Tên cướp trừng mắt, gào lớn, khí thế hung hăng bộc phát.

Nhưng Trần Hạo nhìn bộ dạng gã chỉ cảm thấy buồn cười, có thể cảm nhận đối phương thực chất chỉ đang hư trương thanh thế.

"Lỗ Tín, chớ có giết gã." Trần Hạo khẽ phân phó.

"Vâng, công tử!" Lỗ Tín khom người vâng mệnh, rút bảo kiếm nhắm thẳng tên cướp.

Gã kia thấy vậy, hít sâu một hơi, quát lớn: “Dám tuốt kiếm với ta, không muốn sống nữa sao?

Đừng nhìn ta hiện tại bị thương, nhưng kiếm pháp của mỗ gia vô địch khắp Kinh Sở, giết người vô số.” “Thú dữ khi cùng đường là hung hãn nhất, mỗ chỉ cần lương khô và dược vật, chớ có vì nhỏ mất lớn mà uổng mạng.” Trần Hạo nghe tên cướp nói xong càng vui vẻ hơn, gã này ăn nói cũng bài bản lắm, mềm cứng đều có đủ.

“Ý của ngươi là, ta nên ngoan ngoãn bị cướp, ngươi không làm hại ta là nhân từ, đạo lý đó sao?” Trần Hạo thản nhiên nói.

“Ách ~~!” Tên cướp không nói lại được.

Lỗ Tín sải bước lao về phía tên cướp.

Những ngày qua thường xuyên luyện kiếm cùng Trần Hạo, kiếm thế vốn hơi sơ sài của anh ta đã lấy lại được phong độ, dưới sự chỉ điểm của Trần Hạo còn tiến bộ thêm một tầng.

“Háp!” Thanh đại kiếm trong tay Lỗ Tín chém mạnh về phía đối phương.

Tên cướp thấy vậy cũng quát lớn một tiếng cử kiếm ngăn cản, giao chiến cùng Lỗ Tín.

Trần Hạo đứng bên cạnh quan chiến, phát hiện kiếm pháp của tên cướp này vô cùng tốt, kiếm pháp sắc bén khí thế mười phần, tuy có thương tích trong người nhưng vẫn có thể đánh ngang ngửa với Lỗ Tín.

Trần Hạo tin rằng, nếu gã không bị thương thì Lỗ Tín không phải đối thủ.

Hai người đều là đại hán cao hơn mét tám, chiến đấu vô cùng hung mãnh, hiểm tượng hoàn sinh.

Nhưng đánh được vài phút, tên cướp rõ ràng kiệt sức, Lỗ Tín tấn công đại khai đại hợp, đối phương chỉ còn nước chống đỡ, rõ ràng thương thế ảnh hưởng rất lớn.

Lỗ Tín tìm được cơ hội, hai tay nắm đại kiếm dũng mãnh chém xuống, tên cướp dùng lực cản lại nhưng đã kiệt sức, Lỗ Tín chém mạnh một kiếm khiến thanh đại kiếm trong tay đối phương văng mất.

Tên cướp kinh hãi muốn lùi lại nhưng đã muộn, kiếm của Lỗ Tín đã kề ngay yết hầu gã.

"Công tử, tiểu nhân đã bắt được tên phỉ này, xin ngài phát lạc." Lỗ Tín nói lớn.

Trần Hạo chậm rãi đi tới gần, nhìn tên cướp đang có vẻ ảo não, hỏi: "Hiện tại có lời gì muốn nói?" Tên cướp sắc mặt u ám, nghiến răng nói: "Kiếm pháp của hắn không bằng ta, mỗ nếu không phải có thương tích, ta tự tin trong vòng mười chiêu sẽ chiến thắng." "Nhưng đã bại trận, muốn giết muốn làm gì tùy ngươi, Quý Bố ta xin nghe theo." Nói xong còn ngoảnh mặt sang một bên, nhắm mắt chờ chết.

Quý Bố?

Nghe thấy cái tên này, tâm thần Trần Hạo khẽ động.

Anh nhớ đến một người, lại nhìn tạo hình của gã trước mắt, không chừng là thật.

Trần Hạo nảy ra ý định, mở lời hỏi: "Vì sao bị thương?" Quý Bố thấy đối phương không giết, mở mắt nhìn Trần Hạo, nói: "Ta vốn không phải thảo khấu, mà là một du hiệp." "Mấy ngày trước ta đi qua một thị trấn, phát hiện nơi đó vừa bị thổ phỉ cướp phá, bắt đi mấy cô gái, còn có một cô gái bị hãm hiếp tại chỗ, sau đó cô ấy đã thắt cổ tự tử, thật khiến người ta xót xa." "Ta nghe nói đám phỉ đó tụ tập trong một ngọn núi, thường xuyên quấy nhiễu các thị trấn thôn làng lân cận,

làm ác đa đoan, nên nảy ra ý định trừ khử mối họa này." "Mỗ thân đơn lực cô, lén lút phục kích, có hai lần chúng đi cướp bị ta phục kích giết chết bảy tám tên." "Tối qua ta nghe nói chúng định đi cướp, định tới phục kích, nhưng không ngờ lại trúng kế của chúng." "Hóa ra lũ đó đã chuẩn bị sẵn để giết ta, ta liều mạng một trận cuối cùng bị thương chạy thoát được." "Lũ khốn đó truy sát ta suốt một đêm, vừa rồi thấy xe ngựa ở ven đường, định kiếm chút đồ ăn thức uống và thương dược." Nghe xong, Trần Hạo quan sát kỹ gã này, cảm giác không giống như nói dối.

Chương 627

Anh vẫy tay với Lỗ Tín, Lỗ Tín hiểu ý thu kiếm đứng sang một bên.

Trần Hạo rõ ràng cảm nhận được Quý Bố thở phào nhẹ nhõm.

"Muốn đồ ăn thức uống và thương dược, tại sao lại hét lên đi cướp, xin chẳng phải tốt hơn sao?" Trần Hạo nhíu mày hỏi.

Quý Bố ôm ngực, khó nhọc thở dốc nói: "Bởi vì cướp thì nhanh hơn!" "Ta ra tay chặn xe, chưa chắc người ta đã dừng, dừng lại rồi chưa chắc đã cho đồ ăn thương dược, có cho thì cũng dây dưa hồi lâu.

Thời gian cấp bách, ta sợ đám thổ phỉ kia đuổi tới, cho nên mới hạ sách này." Quý Bố nhìn Trần Hạo, ngữ khí bất đắc dĩ nói: "Thông thường, ta chỉ cần lương khô thương dược, không lấy tiền tài, chỉ một xe ngựa vài người, đa số muốn yên ổn nên nhất định sẽ đưa." "Nhưng không ngờ lần này lại gặp người chủ động động thủ, ai ~~!" Chỉ có thể trách mình đen đủi, gặp kẻ không sợ cướp cũng chẳng sợ phiền phức.

Trần Hạo nhìn gã, nói: "Hiện tại tính sao?" Quý Bố chớp chớp mắt: "Ta giờ đã là tù binh của công tử, chẳng lẽ còn có chỗ cho ta lên tiếng sao?" Trần Hạo cười ha hả, phát hiện não bộ gã này cũng khá nhạy bén: "Người ở đâu?" "Đất Sở." Trần Hạo thầm nghĩ, đúng là Quý Bố trong lịch sử rồi.

Cái tên Quý Bố này có lẽ nhiều người thấy lạ lẫm, nhưng cụm từ "Nhất nặc thiên kim" (Một lời hứa đáng giá ngàn vàng) thì chắc ai cũng biết.

Điển tích này chính là nói về Quý Bố.

Quý Bố vốn là một du hiệp, tính tình trượng nghĩa, giữ chữ tín, hay giúp người lúc bất bình.

Cuối thời Tần loạn lạc, gia nhập phe Hạng Vũ, trở thành một trong ngũ đại chiến tướng của Hạng Vũ, chiến công hiển hách, mấy lần đánh cho Lưu Bang thảm bại.

Thế nên sau khi Hạng Vũ bị diệt, Lưu Bang treo thưởng ngàn vàng truy bắt Quý Bố, hạ lệnh ai dám che giấu Quý Bố sẽ bị tru di tam tộc.

Sau này có người đứng ra hòa giải, Lưu Bang mới miễn tội và phong quan cho gã.

Nhưng gã này tính tình ngay thẳng, làm thái thú mười mấy năm, cuối cùng mất khi đang tại chức.

Đây là một kẻ vừa có tài cầm quân vừa có tài trị quốc.

Nhân tài như vậy, Trần Hạo sao có thể bỏ qua?

Một du hiệp kiếm pháp cao cường, vị đại tướng tương lai của Hạng Vũ, danh nhân "nhất nặc thiên kim", nếu mang theo bên người làm hộ vệ... ha ha, chẳng phải cực kỳ oai phong sao?

"Có câu làm sai phải chịu phạt, ngươi có hai lựa chọn.

Thứ nhất, ta sẽ đối xử với ngươi theo cách ta đối xử với kẻ cướp." Trần Hạo trầm giọng nói.

"Đối xử với kẻ cướp thế nào?" Quý Bố tò mò hỏi.

"Giết!" Một chữ của Trần Hạo lạnh thấu xương, dù đang là tháng sáu nhưng cũng khiến Quý Bố cảm thấy lạnh cả người.

"Thứ hai, làm hộ vệ cho ta, ta có thể bỏ qua chuyện cũ." Trần Hạo lại dùng chiêu thu phục người trắng trợn: Không đầu hàng thì chết.

Hộ vệ, thực chất là nô bộc, Quý Bố có chút không cam lòng, nhưng không đầu hàng thì kết cục là chết.

Quý Bố cau mày suy xét hồi lâu, cuối cùng hướng về phía Trần Hạo khom người thi lễ: "Mỗ Quý Bố, nguyện ý làm hộ vệ cho công tử." Lúc trước Lỗ Tín quỳ một gối, còn Quý Bố chỉ chắp tay bộc quyền, chứng tỏ trong lòng vẫn chưa phục lắm, độ trung thành với Trần Hạo chưa cao.

Nhưng Quý Bố là người giữ lời hứa, một khi đã nhận chủ thì sẽ không dễ dàng phản bội.

Trần Hạo mỉm cười, phân phó Lỗ Tín: "Đi lấy chút nước sạch và thịt cho gã." Lỗ Tín vội vàng đi chuẩn bị.

Trần Hạo nhìn Quý Bố, nói: "Cởi áo ra, để ta xem thương thế cho." Quý Bố nhìn Trần Hạo: "Công tử biết y thuật sao?" "Biết một chút." Quý Bố cởi áo thượng y, Trần Hạo phát hiện trên ngực có một vết kiếm chém dài khoảng một thước, may mà chỉ là vết thương ngoài da, giờ đã ngừng chảy máu.

Vết thương nặng nhất ở bả vai, lúc nãy Trần Hạo thấy một mảng máu nhầy nhụa, giờ Quý Bố cởi áo ra mới thấy một đoạn mũi tên bị gãy cắm sâu vào trong thịt, mỗi lần cử động là máu lại chảy ra.

Trần Hạo dùng linh lực thăm dò, nói: "Đám đạo tặc đó thật độc ác, mũi tên có ngạnh, bắn trúng xương của ngươi rồi, hiện tại đang kẹt bên trong." Quý Bố nghiến răng nghiến lợi nói: "Lũ khốn đó làm gì có lòng tốt, đương nhiên càng độc càng tốt." "Tối qua vốn dĩ ta định nhổ ra, nhưng nhổ không được, lại khiến máu chảy không ngừng." Trần Hạo bẻ một cành cây bên cạnh, đưa cho Quý Bố một đoạn, Quý Bố ngẩn người.

"Công tử đưa cái này cho ta làm gì, chẳng lẽ cái này có thể trị thương?" Trần Hạo cười nói: "Cái này không trị thương được, đưa cho ngươi cắn vào mồm, lát nữa đau quá lại lỡ cắn vào lưỡi." Quý Bố chớp chớp mắt nhìn Trần Hạo, rồi nhìn khúc gỗ thô trong tay, chậm

rãi đưa vào mồm cắn chặt.

Trần Hạo dùng rượu khử trùng ngón tay, trực tiếp dùng thủ pháp song chỉ kẹp lấy đầu tên, một tay giữ chặt vai Quý Bố, Trần Hạo nói: "Ráng chịu nhé." Quý Bố gật đầu, trong mũi phát ra một tiếng "ừm", nhưng chưa kịp dứt tiếng thì một cơn đau thấu xương truyền tới, Quý Bố nghiến răng thật chặt vào khúc gỗ, phát ra một tiếng rên đau đớn dữ dội hơn.

Trần Hạo ra tay vô cùng dứt khoát, trực tiếp rút phăng đầu tên ra khỏi xương, ngạnh tên kéo theo một mảng huyết nhục lớn.

Máu từ vai Quý Bố phun ra xối xả, Trần Hạo nhanh mắt né sang một bên để tránh máu bắn vào áo, đây là bộ bào mới Lữ Trĩ vừa làm cho anh.

Máu tuôn ra, Quý Bố cảm giác chút máu ít ỏi còn lại trong người sắp chảy cạn đến nơi rồi.

Nhìn Trần Hạo đang đứng né sang một bên, Quý Bố chỉ thấy đắng ngắt trong lòng, vị chủ nhân mới nhận này rõ ràng không đáng tin chút nào, sợ là chưa bị giết đã bị hành hạ chết mất thôi.

Nhưng đúng lúc đó, Quý Bố nhìn thấy một cảnh tượng kinh chấn.

Trong tay Trần Hạo bỗng nhiên xuất hiện một tấm bùa lụa, phất nhẹ một cái, tấm bùa bùng cháy dữ dội.

Sau đó anh đưa tay bắt lấy một luồng linh quang trong ngọn lửa, vỗ mạnh lên vai Quý Bố.

Giây tiếp theo, Quý Bố phát hiện vết thương đang phun máu lập tức ngừng lại, kế đó vết thương bắt đầu khép miệng dần dần, Quý Bố kinh ngạc há hốc mồm.

"Đây... chẳng lẽ là Tiên phù trong truyền thuyết!" Nghe Quý Bố thốt ra hai chữ Tiên phù, Trần Hạo cũng hơi ngạc nhiên: "Ngươi biết

phù triện sao?" Quý Bố bừng tỉnh từ cơn chấn kinh, lập tức nói: "Mấy ngày trước ở thị trấn, nghe nói ở huyện Phái quận Tứ Thủy xuất hiện một vị Cứu Mệnh Thiên Quân." "Cứu Mệnh Thiên Quân tinh thông y thuật, lần này đưa ra phương thuốc cứu trị ôn dịch, cứu sống vô số người." "Lại có thủ đoạn thỉnh thần vẽ bùa thần kỳ, linh phù có thể trị thương, trị bệnh, khử ôn dịch, vô cùng thần bí." "Mỗ vốn dĩ không tin, nhưng giờ công tử dùng phù triện, có thể ngay lập tức cầm máu vết thương của ta." "Thần kỳ đến mức này e rằng chỉ có Tiên phù của Cứu Mệnh Thiên Quân trong truyền thuyết mà thôi.

Nhưng ta nghe nói loại phù triện đó vô cùng trân quý, cực kỳ khó tìm." Nói đoạn, Quý Bố bộc quyền khom người hành lễ với Trần Hạo: "Chắc chắn phù này là công tử dùng trọng kim cầu được để bảo mạng, dùng tấm phù trân quý như vậy cứu ta, Quý Bố đa tạ công tử." Gã này cứ ngỡ là Trần Hạo đi mua bùa.

Đúng lúc đó Lỗ Tín mang đồ ăn về, nghe Quý Bố nói vậy thì cười bảo: "Đúng là có mắt không tròng, đây chính là Cứu Mệnh Thiên Quân, Trần Hạo công tử.

Những phù triện này đều do công tử tự vẽ, cần gì phải mua bằng trọng kim." Quý Bố nghe xong càng thêm kinh hãi, mắt dán chặt vào Trần Hạo: "Ngài... ngài là Cứu Mệnh Thiên Quân Trần Hạo công tử?!" Trần Hạo trong lòng lấy làm lạ: "Ta trở thành Cứu Mệnh Thiên Quân từ khi nào thế?" "Cái tên này, ngươi nghe ở đâu, truyền đi như thế nào?" Quý Bố nhìn vết thương trên vai mình, phát hiện trong thời gian ngắn ngủi, vết thương đã hồi phục được một nửa, ước chừng vài hơi thở nữa là hoàn toàn liền miệng.

Vết kiếm chém dài một thước trên ngực hiện tại cũng gần như khỏi hẳn, thật thần kỳ.

Nghe Trần Hạo hỏi, Quý Bố vội đáp: "Ta nghe người ta kể trong

quán rượu ở thị trấn, họ kể về sự tích của ngài, vì ngài đưa ra phương pháp cứu trị ôn dịch nên ai nấy đều cung kính vô cùng." "Còn truyền bá nhiều nhất là chuyện ngài thỉnh thần vẽ bùa, kể vô cùng sống động, nào là dẫn ánh trăng, nào là kim quang từ trên trời rơi xuống." Quý Bố nói xong, nhìn Trần Hạo tò mò hỏi: "Công tử, những sự tích đó đều là thật sao?" Không đợi Trần Hạo trả lời, Lỗ Tín bên cạnh đã không nhịn được nói: "Dĩ nhiên là thật, ngươi dám hoài nghi công tử sao, những chuyện đó ta đều tận mắt chứng kiến." Trần Hạo tặc lưỡi, khẽ cười một tiếng: "Ha ha, tự dưng lại được cái danh hiệu Cứu Mệnh Thiên Quân, cũng chẳng biết kẻ nào đặt cho, nghe khó lọt tai quá." "Nhưng tin tức truyền đi cũng nhanh thật, xuất phát từ huyện Phái, đi suốt quãng đường, đâu đâu cũng có truyền thuyết về đại ca rồi." "Tốc độ bánh xe cũng không đuổi kịp tốc độ tin đồn." Trần Hạo nhìn Quý Bố, nói: "Hiện tại vết thương đã ổn, ăn chút gì đó khôi phục thể lực đi, lát nữa ta chuẩn bị cho ngươi một bộ quần áo khác." "Đa tạ công tử!" Quý Bố khom người hành lễ, lần này thái độ cung kính hơn hẳn lúc trước.

Được làm hộ vệ cho vị Cứu Mệnh Thiên Quân như Trần Hạo, Quý Bố cảm thấy trong lòng thoải mái hơn nhiều, không còn tâm lý bài xích như vừa rồi, ngược lại còn cảm thấy may mắn.

Trần Hạo quay lại xe ngựa, Lỗ Tín đưa một bầu nước sạch, một miếng bánh khô và một miếng thịt dê cho Quý Bố.

Quý Bố nhận lấy, liếc mắt nhìn Lỗ Tín, giọng ồm ồm hỏi: "Mỗ tên Quý Bố, ngươi tên gì?" Lỗ Tín cũng không chịu thua kém đáp: "Mỗ tên Lỗ Tín, hộ vệ của công tử." Quý Bố hừ một tiếng nói: "Trận vừa rồi tuy ngươi thắng, nhưng khi đó ta đang có thương tích trong người, đợi ta khỏi hẳn, có dám tỷ thí lại một trận không?" "Có gì mà không dám, bồi ngươi tới cùng." Lỗ Tín vốn xuất thân binh lính, tự nhiên sẽ không chùn bước.

Quý Bố hừ lạnh, bắt đầu ăn uống, gã đói lả rồi, ăn lấy ăn để, một ổ bánh lớn nhanh chóng bị chén sạch.

Chương 628

Miếng thịt dê lớn cũng bị tiêu diệt gọn gàng, lúc này Quý Bố mới cảm thấy mình thực sự sống lại.

Đúng lúc đó Lỗ Tín quay lại, đưa cho Quý Bố một bộ quần áo: "Bộ này của ta, thân hình chúng ta tương đồng, tặng ngươi mặc, che chắn thân thể đi, tiểu thư còn đang ở trên xe đấy." Quý Bố nhận áo vội thay vào, quả thực rất vừa vặn, gã nhìn Lỗ Tín nói một tiếng cảm ơn, Lỗ Tín hừ một tiếng.

"Tốt nhất là mau khỏe đi, mỗ cũng mong được tái chiến với ngươi." Nói xong xoay người đi mất, Quý Bố nhìn Lỗ Tín, khẽ mỉm cười.

Vừa định đi về phía xe ngựa của Trần Hạo, bỗng nhiên phía sau truyền đến tiếng vó ngựa, Quý Bố giật mình quay phắt lại, thấy trên đường tung bụi mù mịt, mười mấy kỵ binh đang lao về phía này.

Quý Bố nhìn cách ăn mặc của đám người đó liền biến sắc.

"Công tử mau chạy đi, đạo tặc đuổi tới rồi, mỗ sẽ chặn đường ở đây!" Quý Bố lập tức hét lớn, sau đó rút trường kiếm đứng chắn giữa đường, y hệt cái tư thế lúc gã đi cướp.

Đám người trên ngựa tự nhiên cũng thấy Quý Bố, lập tức có kẻ hét lớn: "Tặc tử ở đằng kia, lần này chạy không thoát đâu, anh em xông lên chém chết hắn!" "Tặc tử này đã giết chết mười mấy huynh đệ của chúng ta, nhất định phải băm hắn thành vạn đoạn, băm vụn ra cho chó ăn." "Cáp cáp, bên kia có chiếc xe ngựa, xem ra chúng ta có thể tiện tay làm một mẻ lớn, nếu có thêm phụ nữ thì càng tuyệt." Đám đạo tặc thúc ngựa lao tới, Quý Bố nghiến răng đứng giữa đường, gã biết mình không thể lùi, chết ở đây cũng không thể lùi.

Thà rằng chỉ chặn được đối phương thêm một giây, cũng không thể lùi bước, càng không thể gây phiền phức cho vị chủ nhân mới nhận.

Nghe tiếng động, Trần Hạo lập tức nhảy xuống xe, nhìn đám kỵ binh đang lao tới, toàn là những kẻ mặt mũi bặm trợn, tóc tai bù xù, chẳng khác gì lũ lưu manh, nhìn là biết hạng không ra gì.

"Lỗ Tín, tiếp cung tiễn." Trần Hạo vừa nói vừa ném cho Lỗ Tín một bộ cung tên.

Lỗ Tín nhận lấy cung tên thì đại hỷ, thực tế thứ anh ta giỏi nhất là đại thương, thứ nhì là bắn cung, kém nhất mới là kiếm thuật.

Trần Hạo cũng lấy ra một bộ cung tên, động tác trên tay cực nhanh, cung kéo đầy như trăng rằm, vút một cái, mũi tên như tia chớp bắn ra.

Tên cầm đầu kỵ binh đang lao tới bỗng thấy ngực đau nhói, trúng một tên, lập tức kêu thảm một tiếng ngã nhào xuống ngựa.

Lỗ Tín cũng không kém cạnh, bắn ra mũi tên đầu tiên, cũng bắn trúng ngực một tên đạo tặc, giải quyết thêm một đứa nữa.

"Vút ~~ phập!" "Vút ~~ phập!" "Vút ~~ phập!" Quý Bố thấy đám đạo tặc đang lao tới cứ lần lượt trúng tên ngã ngựa, kinh ngạc quay đầu nhìn lại.

Phát hiện Trần Hạo và Lỗ Tín thay phiên nhau bắn tên, gần như mỗi mũi tên đều trúng một kẻ địch, loại tiễn pháp này khiến Quý Bố kinh ngạc, xạ thuật thật lợi hại!

Với Lỗ Tín thì gã đã rõ, có thể thấy Lỗ Tín là quân nhân, nhưng kinh ngạc nhất vẫn là Trần Hạo.

Vị chủ nhân mới này trông như thư sinh mặt trắng, vậy mà bắn cung còn chuẩn hơn cả Lỗ Tín bên cạnh!

Gặp chuyện như thế này mà không hề hoảng loạn, bình tĩnh ứng đối, Trần Hạo thực sự không phải người thường, có lẽ lần này mình đã theo đúng minh chủ rồi.

Đám đạo tặc cũng không ngu, thấy đối phương có thần xạ thủ, lại còn là hai người, lập tức hoảng loạn.

Sau khi bị bắn chết bảy tám tên, có kẻ hét lên: "Bọn này lợi hại quá, chúng ta rút thôi, sau này tính sau." Những tên còn lại nghe vậy lập tức quay đầu ngựa, nhưng trong lúc hoảng loạn, Trần Hạo và Lỗ Tín lại liên tục phát tiễn, lập tức thêm năm sáu tên nữa trúng tên ngã xuống đất, cuối cùng chỉ còn lại một tên.

Tên đó dường như là thủ lĩnh, quay đầu nhìn Trần Hạo và mọi người một cái, mặt đầy kinh hoàng điên cuồng thúc ngựa gia tốc, chạy xa hơn một trăm mét.

Quý Bố thấy vậy, thầm nghĩ e rằng để gã chạy thoát mất rồi.

Nhưng đúng lúc đó, thấy cung tên trong tay Trần Hạo bỗng nâng lên, mũi tên hướng thẳng lên trời bắn đi, Quý Bố kinh ngạc quay đầu nhìn về phía tên đầu sỏ đang bỏ chạy.

Gã nghĩ thầm, xa như vậy, lại đang chạy nhanh, chắc chắn không thể trúng được.

"Phập!" Không đợi Quý Bố nghĩ xong, đã thấy một mũi tên từ trên trời rơi xuống, cắm thẳng vào lưng tên đầu sỏ, xuyên thấu ngực.

Tên thủ lĩnh đó ngã nhào xuống ngựa, lăn lông lốc trên đất vài vòng rồi nằm bất động.

Quý Bố trợn tròn mắt nhìn Trần Hạo, trong lòng không biết phải dùng từ gì để diễn tả sự chấn kinh và khâm phục.

Lúc này Trần Hạo thu cung lại, dõng dạc nói: "Lỗ Tín, Quý Bố, hai người dọn dẹp chiến trường đi." Lỗ Tín nhìn đống xác chết trên

đất, hỏi: "Công tử, thu dọn thế nào?" "Chỉ giữ lại ngựa và tiền tài, những thứ khác bỏ hết." Trần Hạo nói.

"Rõ rồi." Lỗ Tín đi lính nên tự nhiên biết quy tắc dọn dẹp chiến trường, Quý Bố cũng vội vàng vào giúp sức.

Trần Hạo quay lại xe, Lữ Trĩ thấy anh về liền nở nụ cười: "Lang quân thật thần dũng, một mình bắn hạ 13 người, hơn Lỗ Tín một nửa rồi." Trần Hạo véo má Lữ Trĩ hỏi: "Em không sợ sao?" Lữ Trĩ khẽ hít một hơi: "Trong lòng em thực sự rất sợ, nhưng em biết, đôi khi sợ hãi không giải quyết được vấn đề, càng sợ càng hoảng thì càng dễ thất bại." "Chỉ có bình tĩnh đối diện mới có khả năng thành công, cho nên dù có sợ đến mấy, Trĩ nhi cũng sẽ liều mạng nén nỗi sợ xuống, lo làm việc trước đã." Trần Hạo thầm nghĩ, có thể quyền khuynh triều chính, đấu văn thần khu võ tướng, nắm giữ một quốc gia rộng lớn trong tay, khiến vô số nam nhân phải cúi đầu, quả nhiên có điểm hơn người, không hổ danh là Lữ hoàng hậu.

Trần Hạo nâng cằm Lữ Trĩ, kéo cô sát lại gần mình, hai người gần như dán vào nhau, Trần Hạo nhìn Lữ Trĩ nói: "Tranh thủ thời gian học tập song tu pháp, cố gắng luyện ra linh khí.

Anh cho em nhiều nhất một tháng nữa thôi, anh đang đợi để 'ăn sạch' em đấy!" Mặt Lữ Trĩ lập tức đỏ ửng, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

Không lâu sau, Lỗ Tín và Quý Bố vào báo cáo.

Trần Hạo và Lữ Trĩ xuống xe, anh giới thiệu Quý Bố với Lữ Trĩ, Quý Bố vội vàng hành lễ.

Lỗ Tín nói: "Công tử, đã thu thập xong xuôi, tổng cộng có 18 con ngựa, tất cả đều khỏe mạnh, năm bao tiền, chưa kịp đếm kỹ." Trần Hạo gật đầu: "Tiền thì giao cho Trĩ nhi quản đi.

Còn đám ngựa đó, chọn ba con tốt nhất làm thú cưỡi cho ba người chúng ta, còn lại thì mang theo, tìm nơi thích hợp mà bán." Thời cổ đại, giá ngựa nhìn chung là đắt, mười mấy con ngựa giá trị không nhỏ, nhiều hơn phí đi đường của Trần Hạo rất nhiều.

Số ngựa này giờ là chiến lợi phẩm, bán đi vừa hay bù đắp chi tiêu gia đình, giờ thêm một người, chi phí chắc chắn tăng lên, bất kể lúc nào có tiền cũng không sai.

Chạng vạng tối, đoàn người tiến vào một huyện thành, tìm một quán trọ an đốn xong xuôi.

Quý Bố nói: "Công tử, mỗ có chút quan hệ ở huyện thành này, có thể bán số ngựa kia đi, hay là để mỗ đi tìm người?" Trần Hạo phất phất tay: "Không cần hỏi ta, chuyện mua bán ngươi cứ tự chủ trương là được, có việc gì để mai tính, được rồi, đi đi." Quý Bố cảm nhận được sự tin tưởng sâu sắc của Trần Hạo, gã vừa định ra ngoài thì bỗng dừng lại, xoay người quỳ một gối trước mặt Trần Hạo, thành khẩn nói: "Quý Bố từ hôm nay thành tâm đi theo công tử, từ nay về sau nguyện vì công tử mà dốc sức." Trần Hạo mỉm cười: "Được rồi, đi đi." Mấy con ngựa có thể kiểm chứng phẩm tính của một người, Trần Hạo không có gì phải tiếc.

Nếu thực sự là vị Quý Bố "nhất nặc thiên kim" trong lịch sử thì một khi đã hứa gã sẽ không lừa gạt, Trần Hạo càng thêm yên tâm.

Quý Bố bảo Lỗ Tín trông ngựa, rồi rời khách sạn đi về phía đông thành tìm bạn bè.

Vừa tới cổng một viện nhỏ, nghe thấy bên trong ồn ào, Quý Bố cười khà khà trực tiếp đẩy cửa bước vào.

Mọi người trong phòng đều sững sờ, đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Khi thấy Quý Bố, mười mấy người trong phòng đều đứng bật

dậy.

“Ái chà, Quý Bố đại ca, hơn một năm không gặp, nhớ chết anh em rồi.” Một hán tử đứng dậy mừng rỡ nói.

“Ca ca tìm các ngươi có việc.” Quý Bố nói.

Trên bàn gỗ đặt mấy cái chậu gốm, trong chậu là thịt dê đã luộc chín, Quý Bố không khách khí ngồi xuống, vớ lấy một miếng sườn dê gặm lấy gặm để.

Ăn được hai miếng, gã bưng lấy cái bát của ai đó bên cạnh, ực ực một hơi uống cạn chỗ rượu trong bát.

Đặt bát xuống, Quý Bố nói: “Trong tay ta có 15 con ngựa tốt, tối nay muốn đổi hết thành tiền, các ngươi có lấy nổi không?” Mọi người trong phòng nghe vậy, hán tử lúc nãy lập tức nói: “15 con ngựa thì tất nhiên lấy được, chỉ là Quý Bố đại ca làm nghề buôn ngựa từ khi nào thế?” “Lẽ ra phải báo trước với anh em một tiếng, anh em làm nghề này lâu rồi, cũng dễ bề hỗ trợ lẫn nhau.” Quý Bố lại gặm thêm mấy miếng thịt, cảm thấy bụng dạ đã ổn định mới thong dong nói: “Buôn ngựa cái gì, cũng không giấu gì các ngươi, số ngựa đó là ta giết đám đạo tặc núi Hắc Nha mà có đấy, giờ các ngươi dám thu không?” Mọi người trong phòng đại kinh: “Quý Bố đại ca, ngài thực sự đi liều mạng với đám đạo tặc đó à?

Giết bao nhiêu người thế?” “Mười mấy con ngựa, chắc cũng phải giết mười mấy mạng người rồi.

Chương 629

Trời đất ơi, đám đạo tặc núi Hắc Nha đó đâu có dễ chơi!" Quý Bố lại tu thêm một bát rượu, đập mạnh bát rượu lên bàn gỗ nói: "Lần này lão tử suýt chút nữa là mất mạng, bị chém mấy nhát, bị một tiễn bắn xuyên vai, bị mười mấy tên đạo tặc truy sát suốt một đêm đấy!" "Cũng may gặp được công tử nhà ta, à, ta vừa mới nhận chủ nhân, nếu không có chủ nhân thì sao ta có cơ hội ngồi đây uống rượu với các ngươi." "Còn về đám đạo tặc núi Hắc Nha thì tèo sạch rồi, đến cả tên cầm đầu cũng bị công tử bắn xuyên người, các ngươi không tưởng tượng nổi đâu, mũi tên đó bắn xa tới hai ba trăm bước." Mọi người nghe mà tò mò, có kẻ vội thúc giục: "Quý Bố đại ca gặp được vị công tử nào thế?

Kể chi tiết cho anh em nghe đi, đừng bỏ sót chỗ nào." Quý Bố cười ha hả: "Vị công tử đó hả, nói ra sợ các ngươi giật mình, những kẻ thường chạy vạy trên phố chắc đều nghe danh Cứu Mệnh Thiên Quân rồi chứ." "Cứu Mệnh Thiên Quân?

Vị đã chữa khỏi ôn dịch lần này, biết thỉnh tiên vẽ bùa cứu mạng đó sao?" Một người kinh ngạc hỏi, vừa nói vừa móc từ trong người ra một tấm bùa bình an được gấp xếp chỉnh tề.

"Cái này từ đâu ra thế?" Quý Bố tò mò hỏi.

"Mấy ngày trước tôi buôn ngựa qua quận Tứ Thủy, bên đó có người đang tuyên truyền sự tích của Cứu Mệnh Thiên Quân, tôi mua lại từ tay một người với giá cao đấy." Người đó nói.

Quý Bố tự hào cười: "Chủ nhân ta đang theo chính là Cứu Mệnh Thiên Quân Trần Hạo công tử!" Mọi người đồng thanh kinh ngạc: "Đó quả là bậc thần tiên rồi!" Quý Bố vạch áo ra, để lộ lồng ngực,

hiện tại trên đó chỉ còn một vết sẹo mờ dài khoảng một thước, rồi lại để lộ bả vai, Quý Bố vỗ vỗ nói: "Vết kiếm này dài một thước, bả vai ta trúng tiễn kẹt cả vào xương, chủ nhân dùng một tấm linh phù, chỉ trong vài hơi thở là lành hẳn, các ngươi đã bao giờ thấy chuyện thần kỳ như vậy chưa?" Đám buôn ngựa trợn tròn mắt.

Lời Quý Bố nói thật khó tin, nhưng gã vốn là người hào sảng, giữ chữ tín, không bao giờ nói khoác.

"Chẳng lẽ truyền ngôn là thật, thực sự có linh phù thần kỳ như vậy sao?" Có người hỏi.

Quý Bố khép áo lại, uống thêm một bát rượu, cười bảo: "Dĩ nhiên là thật, từ nay về sau mỗ đi theo công tử rồi." "Được rồi, không nói nhiều nữa, ta cần kim hồn tệ, mau mau đi chuẩn bị đi, đừng mang một đống tiền đồng tới, ta vác không nổi đâu." Sau khi nhà Tần thống nhất thiên hạ cũng đã thống nhất tiền tệ, có kim hồn tệ, đơn vị gọi là "dật", người ta thường gọi là kim, còn đồng hồn tệ thì gọi là tiền.

Mọi người theo gã tới khách sạn, xem ngựa xong đưa ra một cái giá hợp lý.

Đám này đều là dân buôn ngựa, khoảng mười một mười hai người chia nhau là hết sạch số ngựa đó.

Quý Bố nhận được một túi kim hồn tệ, nặng trịch cả tay.

Lúc sắp chia tay, đám buôn ngựa bỗng nhiên nói: "Quý Bố đại ca, xem xem chúng tôi có thể đi theo Cứu Mệnh Thiên Quân Trần Hạo công tử không?" Quý Bố sững sờ: "Theo công tử làm gì, công tử đâu có thiếu ngựa." "Đi theo vị thần nhân như vậy, sau này biết đâu chúng tôi cũng có cơ hội đổi đời, ngài giúp chúng tôi với." Tên hán tử cầm đầu nói.

Quý Bố suy nghĩ một lát rồi bảo: "Sáng mai đứng đợi ở ngoài, ta

sẽ thưa lại với công tử, thu nhận hay không thì tùy công tử quyết định." Mấy người đại hỷ, đồng loạt khom người hành lễ với Quý Bố: "Cảm ơn Quý Bố đại ca, sáng mai chúng tôi sẽ đợi ở ngoài sớm." Sáng hôm sau!

Lữ Trĩ đã mặc quần áo chỉnh tề từ sớm, đi lấy nước rồi mới gọi Trần Hạo dậy, hầu hạ anh mặc áo rửa mặt.

Trần Hạo đứng đó chẳng cần động tay, rửa mặt đều là Lữ Trĩ dùng khăn lụa tỉ mỉ lau cho.

Xuống lầu ăn sáng, Quý Bố và Lỗ Tín đã đợi sẵn bên dưới, thấy Trần Hạo xuống lập tức đứng dậy hành lễ.

Lúc ăn cơm, Quý Bố liếc nhìn mười mấy tên buôn ngựa đang đứng dưới gốc cây bên ngoài khách sạn, rồi nói với Trần Hạo: "Công tử, Quý Bố có chuyện muốn bẩm báo." "Chuyện bán ngựa sao?" "Vâng, tối qua ngựa đã bán hết, còn lại ba con để dùng, tiền bán ngựa ở đây ạ." Quý Bố vừa nói vừa đặt túi tiền lên bàn.

Trần Hạo cầm lên ước lượng: "Làm tốt lắm.

Trĩ nhi, số tiền này giao cho em quản lý." Nói rồi đưa túi tiền cho Lữ Trĩ.

Giao tiền xong Quý Bố vẫn chưa đi, nói: "Công tử, Quý Bố còn có một việc." "Ồ, việc gì?" "Tối qua tôi có nói chuyện với mấy người bạn buôn ngựa về ngài, bọn họ đều muốn đi theo ngài." "Tôi nghĩ việc này cần ngài quyết định, hiện giờ họ đang đợi ngoài quán, không biết ngài có cần thêm hộ vệ hay đầy tớ không?" Quý Bố hỏi.

Trần Hạo đảo mắt nhìn ra phía ngoài, những người đó từng người một mặc áo cộc tay, đều là những tráng hán tầm hai mươi ba mươi tuổi.

Mã phiến tử (người buôn ngựa) ở thời đại này thường không phải

hạng người bình thường, vì thường xuyên phải đối phó với cướp phỉ nên ai nấy đều có võ lực.

Trần Hạo cười nói: "Lát nữa ăn cơm xong ta sẽ đi gặp." Quý Bố trong lòng vui vẻ, thấy chuyện có hy vọng.

Sau khi ăn sáng, Trần Hạo dẫn theo Quý Bố, Lỗ Tín đi ra ngoài tiệm, đám mã phiến tử kia vừa nhìn thấy chàng thanh niên anh tuấn ở giữa, lập tức nhận ra đây chính là 'Cứu Mệnh Thiên Quân' Trần Hạo trong lời đồn, mười mấy người lập tức hành lễ.

"Chúng tôi bái kiến Trần Hạo công tử!" Trần Hạo nhìn qua đám người, mỉm cười hỏi: "Vì sao muốn đi theo ta?" Mấy người nhìn nhau vài cái, một hán tử cầm đầu nói: "Công tử, thế đạo gian nan, chúng tôi tuy treo danh dưới quyền quan phủ buôn ngựa, nhưng cũng chỉ đủ kiếm miếng ăn qua ngày, e rằng cả đời cũng không có tiền đồ.

Tôi biết ngài là Cứu Mệnh Thiên Quân, thân có tiên thuật, đi theo ngài họa chăng mới có một tương lai." Tuyệt đối là lời nói thật.

Con người vì 'hy vọng' mà phấn đấu, nhưng Trần Hạo biết, thường thường nguyên nhân ban đầu chỉ vì 'lợi ích'.

Thế giới này chính là đơn giản trực bạch như vậy.

"Đều tên là gì?" Trần Hạo hỏi.

Mọi người lập tức báo danh: "Công tử, tôi là Lương Ký.", "Tôi là Cao Lâu.", "Tôi là Lý Ủng." Mọi người lần lượt báo tên, Trần Hạo đều ghi nhớ, gật đầu nói: "Thế này đi, hiện tại ta có Lỗ Tín và Quý Bố làm hộ vệ là đủ rồi, không cần đi theo bên cạnh.

Ta viết một cái thư tay, các ngươi đi liên lạc với huyện thừa Tiêu Hà ở quận Tứ Thủy, xem có sắp xếp gì không." Có người chủ động bái phỏng tuyệt đối là chuyện tốt, ở cổ đại chỉ có người vô cùng có danh vọng mới được đối đãi như vậy, Trần Hạo lần đầu gặp được

nên cũng không thể bỏ qua.

Hơn nữa đạo quán muốn phát triển cũng cần lượng lớn nhân thủ và giáo đồ, có những người này ở đây, mở một phân đường ở Dĩnh Xuyên có khi cũng được rồi.

Đám mã phiến tử nghe xong, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, từng người một lại cúi người hành lễ.

Trần Hạo dặn dò thêm vài câu, đoàn người lại tiếp tục lên đường, đám mã phiến tử cưỡi ngựa tiễn đưa mười mấy dặm mới quay về.

Qua cửa sổ xe, Lữ Trĩ nhìn những người đó rời đi, tò mò hỏi: "Trần đại ca, sau này anh định làm quan ở Hàm Dương, thu nhận những người này có ích gì sao?" Trần Hạo nhún vai: "Ai biết được chứ." Anh cũng không biết tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, lại chẳng tốn một xu, người ta chủ động đầu quân thì cứ thu nhận trước, phòng hờ sau này lúc cần dùng người lại hận là quá ít.

Xe ngựa tiến về phía trước, lúc này đội ngũ chỉ còn lại bốn người.

Chủ tâm cốt là Trần Hạo, thị nữ đại tiểu thư Lữ Trĩ, hai hộ vệ Lỗ Tín và Quý Bố, Trần Hạo bỗng nhiên nảy sinh cảm giác bốn thầy trò đi Tây Thiên thỉnh kinh.

À không đúng, còn có Bạch nương tử, tuy là một con rắn, nhưng là một con rắn có linh trí, nên được tôn trọng đối xử.

Đến giữa trưa, tìm được một nơi râm mát nghỉ ngơi, Lỗ Tín và Quý Bố nhìn nhau một cái, cùng tiến đến trước mặt Trần Hạo, ôm quyền hành lễ.

"Công tử, chúng tôi muốn ước chiến một trận, xin công tử đồng ý." "Được thôi, vậy chi bằng ta cũng tham gia, chúng ta thi đấu ba trận thế nào?" Trần Hạo đã sớm nhận ra hai gã này không phục đối phương, anh sợ hai người thực sự nổi nóng làm bị thương nhau sẽ

ảnh hưởng đến quan hệ sau này, nên mới nghĩ ra cách này.

Hai người sửng sốt: "Thi đấu?" "Võ giả hay chiến sĩ cũng vậy, đều có sở trường riêng, muốn trở nên lợi hại thì phải toàn năng, chúng ta đấu ba trận: kiếm thuật, binh khí dài và cung tiễn." Trần Hạo nói.

Hai người nghe xong cảm thấy lời Trần Hạo có lý, lập tức đồng ý, Lữ Trĩ cũng xuống xe, hứng thú làm khán giả.

Trận đầu tiên tỉ thí kiếm thuật, Lỗ Tín đấu với Quý Bố, Trần Hạo không nhìn lầm, kiếm pháp của Quý Bố thực sự trên cơ Lỗ Tín, rất mạnh.

Hai bên chỉ đánh đấu vài hiệp, mũi kiếm gỗ trong tay Quý Bố đã đâm trúng cổ họng Lỗ Tín.

Gã này cố ý dùng chiêu này cũng là để trả thù việc hai ngày trước bị Lỗ Tín dùng trường kiếm kề cổ.

Lỗ Tín thở dài một tiếng: "Tôi thua rồi!" Trận thứ hai, Quý Bố đối chiến Trần Hạo, hai người cầm kiếm đứng đối diện, kiếm gỗ trong tay Trần Hạo chỉ thẳng vào Quý Bố, anh cũng áp chế tu vi tương đương với Quý Bố.

Thế nhưng Quý Bố lại cảm thấy một luồng khí thế bàng bạc tỏa ra từ người Trần Hạo, ép đến mức hít thở không thông, giống như đang đối mặt với thiên quân vạn mã.

Ngay cả Lỗ Tín và Lữ Trĩ đứng xem bên cạnh cũng cảm nhận được luồng khí thế đó.

Lỗ Tín nhìn thấy một vị đại tướng quân xông pha giữa thiên quân vạn mã, còn Lữ Trĩ lại thấy một đại nhân vật hùng tài vĩ lược.

"A!" Quý Bố hét lớn một tiếng, cử kiếm xông về phía Trần Hạo, hai người chiến đấu kịch liệt, trường kiếm không ngừng va chạm, vừa lắt léo vừa lăng lệ, đánh đến bất phân thắng bại.

Chương 630

Hai người chiến đấu suốt một tuần trà, Quý Bố mệt đến thở hồng hộc, thể lực không chống đỡ nổi, cuối cùng phải nhận thua.

"Công tử, tôi có thể cảm nhận được, ngài đang dùng tôi để luyện kiếm." Quý Bố hổn hển nói.

"Kiếm pháp không phải đều do mài giũa mà ra sao?

Đúng rồi, kiếm pháp của ngươi ở Đại Tần có thể xếp ở mức nào?" Trần Hạo hỏi.

Quý Bố cười khổ: "Nếu chỉ luận kiếm thuật, tôi chỉ mới nhập môn, người mạnh hơn tôi nhiều vô số, đỉnh tiêm còn có các loại Kiếm Thánh.

Tôi từng thấy kiếm pháp của một vị Hàn Kiếm Thánh, nhanh như chớp giật, hai người lướt qua nhau, còn chưa thấy kiếm ra vỏ thì đối thủ đã trúng kiếm ngã xuống rồi." Trần Hạo cảm thấy cách nói này thật thần kỳ, nhưng thế giới này vô kỳ bất hữu, người có kiếm thuật siêu phàm có lẽ thực sự tồn tại, nhưng anh cảm thấy phần nhiều là khoa trương.

Trần Hạo nhìn trời, nói: "Hôm nay tỉ thí đến đây thôi, hai hạng mục kia ngày mai tiếp tục." Ngày thứ hai, ba người tỉ thí trường thương, lần này Lỗ Tín đại thắng Quý Bố, Quý Bố không trụ nổi mười chiêu dưới tay Lỗ Tín, nếu là cưỡi ngựa chiến đấu thì chắc không qua nổi năm chiêu.

Sau đó, Trần Hạo và Lỗ Tín đại chiến một trận trên lưng ngựa, đánh đến trời đất mù mịt, Quý Bố đứng bên cạnh nói với Lữ Trĩ: "Tiểu thư, công tử lại đang dùng Lỗ Tín để luyện thương pháp rồi." Lữ Trĩ đôi mắt đẹp luôn dõi theo Trần Hạo, khẽ nói: "Trần đại ca là

tuyệt nhất, em chưa từng thấy ai toàn tài như anh ấy, văn tài võ công dạng nào cũng tinh thông, nếu không phải thần nhân hạ phàm thì ai mà tin được.” Ngày thứ ba ba người lại tỉ thí tiễn pháp, bản thân Trần Hạo xạ thuật vô song, ở kỹ năng này Lỗ Tín và Quý Bố ngang tài ngang sức, đều là cao thủ dùng tên.

Cuối cùng Trần Hạo tổng kết: “Từ hôm nay trở đi, hai bên thay phiên làm thầy, Lỗ Tín học kiếm pháp của Quý Bố, Quý Bố học binh khí dài mã chiến của Lỗ Tín, mỗi ngày giữa trưa, ta sẽ giảng giải binh pháp cho các ngươi.” Hai người cùng cúi người hành lễ.

Khi trở lại xe, Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo tò mò hỏi: “Trần đại ca, em cảm giác hình như anh không phải đang bồi dưỡng hộ vệ, mà là đang bồi dưỡng tướng lĩnh?” Trần Hạo nhéo mũi Lữ Trĩ: “Thông minh, nhưng vẫn chưa thấy em tu luyện thành công song tu công pháp.” Lữ Trĩ thẹn đỏ cả mặt.

Những ngày sau đó, đoàn người đi sớm về khuya, mười mấy ngày sau, xe ngựa tiến vào một tòa đại thành, chính là thành Lạc Dương lừng lẫy đời sau.

Hiện tại Lạc Dương là quận trị của quận Tam Xuyên thuộc đế quốc Đại Tần, lúc này cũng là một tòa đại thành.

Ở trong thành tìm một khách sạn tốt nhất, thiết bị bên trong rõ ràng tốt hơn nhiều, Trần Hạo thuê phòng hạng nhất ở tầng ba, có cả phòng trong phòng ngoài và phòng tắm riêng, dù sao vừa mới cướp được một đám đạo phỉ nên hiện tại không thiếu tiền.

Trần Hạo nói với Lỗ Tín và Quý Bố: “Chúng ta đã đi được hơn nửa quãng đường, thời gian chỉ mới trôi qua chưa đầy một tháng.

Từ đây đến Hàm Dương còn khoảng bảy tám trăm dặm, chỉ cần mười mấy ngày là tới, thời gian còn dư dả, chúng ta hoàn toàn kịp lúc, nghỉ tạm ở Lạc Dương hai ngày để hồi phục tinh lực.” Khoảng thời

gian này gấp rút lên đường, quả thực mọi người đều rất mệt mỏi, đặc biệt là Lữ Trĩ, dù sao cũng là nữ tử, thân thể yếu nhược hơn nam nhân nhiều, liên tiếp đi đường đã phải chịu không ít khổ cực.

Sau khi ăn một bữa tối thịnh soạn, Trần Hạo và Lữ Trĩ về phòng, cả hai xếp bằng ngồi xuống, Lữ Trĩ đã sớm nhận biết xong các huyệt đạo.

Thực ra nếu không phải Trần Hạo cố ý trêu chọc thì với năng lực đã nhìn là không quên, cô đã sớm ghi nhớ vị trí các kinh mạch trên kinh mạch đồ rồi.

Trần Hạo nắm lấy hai tay Lữ Trĩ, một lần nữa truyền linh lực vào, dẫn dắt cô luyện công, cả hai đều tiến vào trạng thái nội thị, căn phòng trở nên dị thường yên tĩnh.

Linh lực lưu chuyển trong kinh mạch.

Một vòng, hai vòng, ba vòng...

Lúc này bên ngoài trời đã tối, hôm nay lại có một vầng trăng tròn treo cao trên bầu trời, ánh trăng sáng chiếu xuyên qua cửa sổ vào phòng, bao phủ lên người hai người.

Đúng lúc này, trong lúc tu luyện, não hải của Trần Hạo và Lữ Trĩ chỉ nghe thấy một tiếng oanh vang, sau đó cả hai tiến vào một không gian huyền ảo như mộng cảnh.

Một thảo nguyên mênh mông, hoa cỏ tươi tốt, giữa đó có một đóa tiên hoa nở rộ vô cùng rực rỡ, gió nhẹ thổi qua, đóa hoa khẽ rung rinh.

Bỗng nhiên, từ xa một chú bướm vỗ đôi cánh xinh đẹp, dập dìu bay đến đậu trên cánh hoa, hút lấy mật hoa.

Trong cơn mê ảo, đóa tiên hoa xinh đẹp kia hóa thành một chú gà gấm (cẩm kê) có bộ lông bảy màu, cái đuôi dài như đuôi công, phản chiếu ánh sáng lung linh, gà gấm không ngừng bay múa chạy nhảy trên

bãi cỏ, có vẻ rất vui vẻ.

Đúng lúc đó, trên trời bỗng nhiên bay xuống một con gà trống lớn, mỏ nhọn móng sắc, thể hình lớn gấp đôi con gà gấm kia, con gà trống cường tráng mổ vào vương miện bảy màu của gà gấm.

Hốt nhiên, Trần Hạo và Lữ Trĩ xuất hiện, nhìn quanh thế giới thần kỳ mộng ảo này, Lữ Trĩ vô cùng kinh ngạc: "Lang quân, em hiểu rồi, đây là đâu?" Trần Hạo cũng là lần đầu gặp tình huống này, bình tĩnh nói: "Có lẽ là thế giới linh hồn của chúng ta, hiện tại nguyên thần của hai ta đang kết nối với nhau, Trĩ nhi, e là em đã tu luyện ra linh lực rồi." Lữ Trĩ cuồng hỉ: "Thật sao?

Em thực sự tu thành rồi sao?

Vậy sau này em có thể thanh xuân vĩnh trú không?" Hình như mọi phụ nữ đều chỉ quan tâm đến điều này.

Trường sinh bất lão cũng không quan trọng bằng việc giữ mãi nét thanh xuân.

Bỗng nhiên, nguyên thần của hai người tách ra, Trần Hạo và Lữ Trĩ ở hiện thực đồng loạt tỉnh lại.

Cảnh tượng như mộng như thực vừa rồi không hoàn toàn là ảo giác.

Lữ Trĩ vô cùng dịu dàng nhìn Trần Hạo, khuôn mặt ngọt ngào vui sướng: "Lang quân, Trĩ nhi tu thành rồi, lần này thực sự là người của anh rồi." Trần Hạo cười với cô: "Chỉ mới bắt đầu thôi, sau này sẽ còn nhiều lợi ích hơn nữa." Khi Trần Hạo tỉnh lại thì trời vừa hửng sáng, sương sớm long lanh.

Nhìn mỹ nhân trong lòng, mái tóc như suối đổ, lúc này đang ngủ say như hải đường tắm xuân, với thể chất của cô, tối qua có thể gọi là cửu tử nhất sinh, thực sự mệt lả rồi.

Tâm thần trầm vào đan điền, Trần Hạo kiểm tra tình huống linh lực hiện tại, lập tức đại hỉ.

Vì anh phát hiện linh lực tăng trưởng vượt bậc, gọi là bạo tăng cũng không quá lời.

Bộ công pháp Vô Cực Song Tu Thánh Điển này không có phân cấp chuyên môn, không cần đột phá từng rào cản, chỉ cần chăm chỉ tu luyện là có thể không ngừng thăng tiến.

Qua việc tu luyện cùng Lữ Trĩ tối qua, Trần Hạo nhận được lực lượng thuần âm hoàn mỹ của cô, cũng không biết có phải là phượng mệnh trong truyền thuyết không, tóm lại hiện tại tu vi của anh được nâng cao đáng kể, tăng thêm khoảng một nửa so với trước kia.

Lúc này Lữ Trĩ cũng tỉnh, đôi mắt đẹp nhìn về phía Trần Hạo, không thể rời mắt được nữa, hiện tại cô đã yêu người đàn ông này đến tận xương tủy.

"Lang quân, sau này dù thế nào anh cũng không được bỏ rơi Trĩ nhi, có được không?" Lữ Trĩ nói.

Trần Hạo nhéo má cô cười: "Bảo bối của anh đã tu thành linh lực, tối qua còn giúp anh thăng tiến nhiều như vậy, sao anh nỡ bỏ được.

Yên tâm, Trần Hạo anh tuy phong lưu nhưng không vô sỉ, chỉ thu nữ nhân chứ không bao giờ tiễn nữ nhân đi." Lữ Trĩ dịu dàng lườm anh một cái: "Biết ngay là anh đang có ý đồ xấu với Tố Tố mà." "Có sao?

Anh biểu hiện rõ ràng vậy à?

Không có không có, Tố Tố còn nhỏ mà, ha ha ha ha." Trần Hạo cười phủ nhận, nhưng cái bộ dạng không biết xấu hổ kia thì khác gì thừa nhận.

Hôm nay không cần lên đường, Lữ Trĩ lại vừa mới tu luyện ra linh

lực, hai người không đi đâu cả, cứ kẹt trong phòng khách sạn, Trần Hạo chỉ điểm cho cô cách tu luyện và sử dụng linh lực.

Trần Hạo nói: "Tu luyện có động và tĩnh, động công giống như chúng ta làm tối qua, tĩnh công là xếp bằng đả tọa, động công linh lực tăng trưởng nhanh hơn.

Tĩnh công có thể lắng đọng linh lực, khiến nó trở thành khí của bản thân, cả hai thiếu một đều không được, khi tu luyện phải suy nghĩ nhiều, nghiên cứu sâu đạo gia điển tịch để tu dưỡng thần hồn tâm tính.

Động tĩnh luyện linh, thần hồn luyện tâm, tương phụ tương thành mới có thể đi được xa." Lữ Trĩ xếp bằng đả tọa tu luyện tĩnh công, Trần Hạo nhìn dáng vẻ đoan trang như nữ thần của cô, so với người con gái uyển chuyển thừa hoan dưới thân mình tối qua quả thực như hai người khác nhau.

Đến bữa tối, Trần Hạo gọi Lữ Trĩ, Lỗ Tín, Quý Bố ba người xuống lầu khách sạn ăn cơm uống rượu.

Lúc này, bàn bên cạnh có mấy người đang cao giọng đàm luận, dường như muốn khoe khoang mình biết nhiều, giọng nói khiến cả tửu lầu đều nghe thấy.

"Các vị, tôi nghe nói một chuyện vô cùng kỳ lạ, mấy ngày trước ở Đông Quận có thiên hỏa lưu tinh rơi xuống, sau khi rơi xuống đất hóa thành một khối cự thạch, to bằng cả một căn phòng.

Chương 631

Trên mặt đất va ra một cái hố khổng lồ rộng mấy chục trượng, đất đai xung quanh đều bị thiêu rụi, có người tò mò đến xem, phát hiện khối cự thạch đó tựa đá tựa sắt, dưới ánh mặt trời thỉnh thoảng phản xạ ánh sáng xanh lập lòe, vô cùng quỷ dị." Cả tửu quán những người đang uống rượu đều bị lời nói của người này thu hút, lần lượt nhìn sang.

Nghe mấy câu này, Trần Hạo trong lòng máy động.

Đông Quận.

Thiên giáng đại hỏa hóa thành đá.

Tựa đá tựa sắt, dưới ánh mặt trời phản xạ ánh quang xanh.

E rằng chính là khối thiên thạch dùng để chế tạo 'Thiên Cung' kia rồi.

Lúc này, người kia lại cố ý hạ thấp giọng, nhưng âm thanh vẫn không nhỏ, nếu ai chú ý lắng nghe vẫn có thể nghe thấy: "Lúc đó cự thạch vẫn còn mang theo hơi nóng rực, không ai dám lại gần, chờ một đêm.

Đến ngày thứ hai có người tới xem, khối cự thạch đó chỉ còn dư ôn, nhưng có người phát hiện trên khối cự thạch đó có một dòng thiên thư." Người này có tố chất kể chuyện, biết cách khêu gợi sự tò mò, nói đến đây thì dừng lại.

"Thiên thư viết gì?" Người cùng bàn phụ họa hỏi.

"Mọi người có lẽ không biết, khi thiên tinh rơi xuống, vừa vặn xuất hiện thiên tượng 'Huỳnh Hoặc Thủ Tâm', trên khối thiên tinh thạch khổng lồ đó viết bảy chữ cổ triện: 'Thủy Hoàng Đế tử địa

phân' (Thủy Hoàng Đế chết thì đất đai bị chia cắt)!" Lời này vừa thốt ra, người trong tửu quán đều kinh hãi, có người sợ đến mức nuốt nước bọt, âm thầm thanh toán tiền rồi rời đi, có người thì rơi vào trầm tư.

Trần Hạo nhìn phản ứng của mọi người, thầm hiểu, lúc này tuy thiên hạ đã quy về một mối, nhưng thực sự thống nhất hoàn toàn cũng chưa được mười năm.

Dưới chính sách cao áp của Thủy Hoàng Đế, các địa phương mới có được sự ổn định tạm thời, nhưng bên dưới vẫn sóng ngầm cuộn trào, dân chúng sáu nước cũ vô cùng căm ghét chính sách hà khắc và luật pháp nghiêm ngặt hiện nay.

Trần Hạo biết, khi Tần Thủy Hoàng còn sống, những người này còn bị trấn áp được, nhưng hễ ông ta chết một cái, cả Đại Tần sẽ nhanh chóng tan rã, đây chính là một trong những nguyên nhân.

Hoặc giả nếu cho Thủy Hoàng Đế thêm 10 năm nữa, có lẽ sẽ thực sự khiến thiên hạ quy tâm, hoặc giả truyền ngôi cho Phù Tô đôn hậu trọng Nho, thiên hạ tiến vào chế độ nghỉ ngơi dưỡng sức thì Đại Tần có lẽ còn kéo dài được.

Đáng tiếc, sau này xảy ra chuyện của Triệu Cao và Hồ Hợi.

Ép bức càng thêm dữ dội, hình phạt càng thêm nghiêm trọng, dân phu gặp vấn đề là bị phạt tiền hoặc trách phạt nặng nề.

Nhưng đến thời Hồ Hợi thì trực tiếp chặt đầu, không còn cách nào khác, Trần Thắng Ngô Quảng thấy không sống nổi mới bắt đầu khởi nghĩa.

Một đám chân lấm tay bùn, từ vài trăm người ban đầu, dọc đường phát triển lên mấy vạn người, làm nên thanh thế vang dội.

Cũng chính vì tiếng súng đầu tiên đó đã khiến cả Đại Tần khói lửa

khắp nơi, hầu như trừ vùng Quan Trung cũ, mười mấy quốc gia khác đều xuất hiện phản quân, quân phản loạn lớn nhỏ nhiều đến mức không đếm xuể.

Thực sự là đốm lửa nhỏ có thể đốt cháy cả cánh đồng, thiêu rụi cả nhà Tần.

Thu hồi tâm tư, Trần Hạo nhìn người vừa nói một cái, phát hiện gã cùng đồng bọn uống thêm hai bát rượu rồi cũng thanh toán rời đi.

Cảm giác của Trần Hạo là dường như người này chuyên môn đến đây để tung tin vậy.

Hoặc giả những người viết chữ lên thiên thạch cũng là bọn họ không chừng.

Muốn làm loạn sao?

Trần Hạo trầm tư, có nên đến Đông Quận xem thử không, thuận tiện trộm khối thiên thạch kia đi.

Nhưng nghĩ lại, e rằng hiện tại Tần Thủy Hoàng đã sớm biết chuyện này, phái người đến điều tra, hoặc có lẽ như lịch sử ghi lại, giết sạch lão bách tính xung quanh khối thiên thạch.

Hiện tại cách Đông Quận khá xa, đi đường ít nhất cũng mất vài ngày, đi đi về về sẽ làm lỡ thời gian kiến diện Tần Thủy Hoàng, đó là tội chém đầu.

Trần Hạo tuy không sợ, nhưng trong lòng có kế hoạch, hiện tại chưa thể lật mặt với Tần Thủy Hoàng.

Còn về thiên thạch, nó rơi vào tay Tần Thủy Hoàng thì chưa chắc không có cơ hội gặp lại.

Nghỉ ngơi ở Lạc Dương hai ngày, đội ngũ lại tiếp tục xuất phát.

Mười mấy ngày lên đường, Trần Hạo và mọi người cuối cùng

cũng đến Hàm Dương, đô thành lớn nhất thế giới lúc bấy giờ.

Từ khi Tần Hiếu Công dời đô đến Hàm Dương, Hàm Dương là kinh đô của Tần qua bảy đời, tổng cộng 144 năm, là trung tâm chính trị, kinh tế, văn hóa của cả nước, cũng là trung tâm chỉ huy quân sự thống nhất sáu nước.

Lịch sử ghi lại, Hàm Dương thành cung điện san sát, đình đài lâu các liên miên kéo dài hơn ba trăm dặm, các cung điện lại được nối với nhau bằng phục đạo, dũng đạo, hình thành nên đại đô thị phồn hoa nhất thời bấy giờ.

Đương nhiên đó là cách nói khoa trương, nhưng lúc này Trần Hạo nhìn thấy quần thể kiến trúc khổng lồ từ hai ngàn năm trước vẫn cảm thấy chấn động.

Đại Tần a!

Nhìn thấy Hàm Dương thành mới thấy được một Đại Tần thực sự.

Đáng tiếc, quần thể cung điện đồ sộ như vậy, chỉ vài năm sau, đầu tiên bị Lưu Bang công phá, sau đó bị Hạng Vũ chiếm đóng, Bá Vương một mồi lửa đã thiêu rụi cả thành Hàm Dương thành tro bụi.

Xe ngựa đi đến cổng thành Hàm Dương bị binh lính thủ môn chặn lại, Trần Hạo và Lữ Trĩ xuống xe, binh lính không tìm thấy vũ khí cấm, sau đó cho xe ngựa đi qua.

Mấy người tìm một khách sạn để ở, thuê hai phòng đối diện nhau, sau khi ổn định chỗ ở Trần Hạo nói.

"Tuy còn vài ngày nữa mới đến lúc Thủy Hoàng Đế triệu kiến, nhưng không thể chậm trễ, giờ ta đi đến cổng cung báo danh, để họ sớm sắp xếp.

Trĩ nhi ở lại khách sạn, Lỗ Tín ở lại bảo vệ, Quý Bố đi với ta."

Trần Hạo dẫn theo Quý Bố đi trên đại lộ thành Hàm Dương, bước trên con đường lát đá bằng phẳng, dòng người qua lại tấp nập, phô diễn hết sự phồn hoa của thời đại này.

Đến cổng cung, Trần Hạo rút thánh chỉ đưa qua, quan viên nghiệm chứng sau đó ghi chép lại, đồng thời đăng ký địa chỉ khách sạn Trần Hạo đang ở, dặn dò: "Về chờ tin tức, bệ hạ có thể triệu kiến bất cứ lúc nào." Trần Hạo vừa đi không lâu, tin tức bên này đã được chuyển đến tay Triệu Cao đang trực trong cung, Triệu Cao nheo mắt suy nghĩ một hồi, rồi gọi một thị giả đến.

"Đến khách sạn thông báo cho Trần Hạo đó, tối nay mời hắn đến phủ ta uống rượu, đồng thời sắp xếp các nghi thức và những điều cần lưu ý khi kiến diện bệ hạ." "Tiểu nhân đã rõ." Thị giả lĩnh mệnh đi ngay.

Triệu Cao đưa ngón tay gõ gõ lên trán: "Không biết có thực sự thần kỳ như lời đồn không, liệu có thể giải tỏa ưu sầu cho ta không đây." Trần Hạo vừa về khách sạn không lâu thì có một người mặc phục trang quan lại cung đình đến tìm, người này sau khi gặp Trần Hạo thì cung kính hành lễ.

"Kiến diện Trần thái y, tôi là người của Trung Xa Phủ Lệnh Triệu Cao đại nhân, đại nhân bảo tôi nhắn với ngài, tối nay ngài ấy thiết yến mời Trần thái y đến phủ, đồng thời sẽ thông báo về việc bệ hạ triệu kiến và một số yêu cầu lễ nghi liên quan." Trần Hạo nghe đến cái tên Triệu Cao, trong lòng không khỏi máy động, người này đã triệt để thay đổi lịch sử nhà Tần, thậm chí thúc đẩy sự biến đổi của cả một thời đại.

Triệu Cao thấy Trần Hạo không kinh ngạc, kinh ngạc là gã lại muốn yến thỉnh mình, có chút thú vị đây.

Xét theo vị thế Trung Xa Phủ Lệnh, lại là hồng nhân bên cạnh

Thủy Hoàng Đế, xem ra chẳng việc gì phải mời một thái y thị nhỏ bé.

Cái gọi là lễ hạ vu nhân tất hữu sở cầu (kẻ dưới lễ độ quá mức tất có điều muốn nhờ vả), vô sự hiến ân cần phi gian tức đạo (không dưng tỏ ra ân cần nếu không gian trá thì cũng là lừa lọc), không biết Triệu Cao đang tính toán điều gì.

Nhưng Trần Hạo cũng chẳng sợ đi gặp.

"Được, tối tôi sẽ đến đúng giờ." Khi trời sập tối, Trần Hạo dẫn theo Quý Bố cưỡi ngựa đến phủ đệ Triệu Cao, sau khi thông báo lập tức có người dẫn hai người vào, Quý Bố đương nhiên không có tư cách vào chính đường, Trần Hạo được người hầu dẫn vào chính sảnh của Triệu phủ.

Trong chính sảnh, Triệu Cao đang ngồi ngay ngắn trên mặt đất, rèm mắt rủ xuống, không biết đang trầm tư điều gì, bỗng nhiên người hầu báo: "Lão gia, Trần thái y đến rồi." "Mời vào." Triệu Cao nói.

Chương 632

Người hầu lĩnh mệnh đi ra, Triệu Cao ngước mắt nhìn lên.

Trần Hạo bước vào chính đường, thấy một vị mặc trường bào, khoảng năm mươi tuổi đang ở chính sảnh.

Người này thân hình cao lớn, lưng thẳng tắp, tuy không có râu nhưng không có chút vẻ ti tiện của thái giám, chỉ là giữa lông mày mang theo một luồng khí âm hiểm, khiến người ta nhìn vào thấy có chút nghiêm khắc, Trần Hạo biết đây chính là Triệu Cao.

Thực tế trong lịch sử Triệu Cao căn bản không phải hoạn quan, trong Sử Ký cũng không ghi chép Triệu Cao là thái giám.

Hậu nhân vì trong ghi chép có hai chữ 'ẩn cung', cộng thêm việc thường xuyên bầu bạn bên cạnh Tần Thủy Hoàng nên mới bị nhầm là thái giám.

Ông ta xuất thân là thân tộc xa của tông thất Đại Tần, từ năm hơn hai mươi tuổi bắt đầu đảm nhiệm quan chức, sau đó được Thủy Hoàng Đế trọng dụng.

Hiện tại thân phận là Trung Xa Phủ Lệnh, kiêm hành Phù Tỳ Lệnh sự, là hồng nhân bên cạnh Tần Thủy Hoàng, cảm giác giống như thư ký thân cận.

Triệu Cao có thê thiếp, có một con gái, con rể hiện là Hàm Dương lệnh, người đứng đầu đô thành, cũng là nhân vật không tầm thường.

Triệu Cao còn là một đại gia Pháp gia, tinh thông luật pháp Đại Tần, sau này được Tần Thủy Hoàng chỉ định làm thầy cho Hồ Hợi.

Trần Hạo chắp tay hành lễ: "Trần Hạo kiến diện Trung Xa Phủ Lệnh." Có thể đứng dậy nghênh tiếp là Triệu Cao đã nể mặt Trần Hạo

lắm rồi, hoàn toàn là nể mặt những đạo phù triện thần kỳ kia.

Triệu Cao cười nói: "Trần thái y, cuối cùng cũng gặp được rồi, mời ngồi, ta đang muốn cùng ngài đàm đạo một phen." Rượu thức ăn được dọn lên bàn, sau đó hai người tiến vào hình thức xã giao quan trường, Triệu Cao sắp xếp thời gian diện kiến Thủy Hoàng Đế là vào chiều mai, địa điểm tại hậu hoa viên cung Hàm Dương, sau đó nói một số lễ nghi khi gặp Thủy Hoàng Đế.

Không được mang binh khí là điều bắt buộc, may mà thời đại này không cần quỳ lạy, chỉ cần cúi người hành lễ, nếu không Trần Hạo thực sự khó mà thích ứng.

Trò chuyện đến cuối, Triệu Cao nhìn Trần Hạo nói: "Trần thái y y thuật cao minh, lại có pháp thuật thông thần, ta vốn có bệnh kín, không biết có thể chẩn trị một phen không." Trần Hạo thầm nghĩ, e rằng đây mới là nguyên nhân thực sự gọi ta đến uống rượu, nếu không phái một hoạn quan đến thông báo cho ta là xong rồi sao.

Trần Hạo mỉm cười: "Bệnh kín sao?

Trần Hạo có thể giúp Trung Xa Phủ Lệnh xem thử, mời Phủ Lệnh dời bước, tôi sẽ bắt mạch cho ngài." Triệu Cao vẫn không động đậy, ánh mắt bỗng trở nên sắc lẹm: "Trần thái y, nếu bệnh của ta trị không được, hãy nhớ kỹ, không được tiết lộ ra ngoài dù chỉ một chữ." Trần Hạo sửng sốt một chút, mặt cũng trở nên nghiêm túc, gật đầu nói: "Trần mỗ tuyệt đối không phải kẻ hớt lẻo." Triệu Cao đứng dậy, chậm rãi đi đến cạnh Trần Hạo rồi quỳ ngồi xuống, đặt tay lên bàn.

Trần Hạo đưa ba ngón tay đáp lên mạch môn của Triệu Cao, truyền vào một luồng linh lực, tiến hành kiểm tra cơ thể Triệu Cao từ trong ra ngoài.

Thực ra vừa rồi Trần Hạo nhìn diện mạo Triệu Cao đã hiểu vài phần, hiện tại sau khi chẩn mạch càng thêm khẳng định.

“Phủ Lệnh, xin hãy cho người lui ra.” Trần Hạo nói.

Triệu Cao mướn mắt, sau đó vẫy vẫy tay: “Tất cả ra ngoài hết đi.” Hô lạp lạp, bảy tám người hầu và thị nữ trong sảnh đều nhanh chóng lui ra.

Trần Hạo nhìn Triệu Cao, giọng hơi hạ thấp nói: “Phủ Lệnh bị bệnh từ nhỏ, nói thật, thuốc thang vô ích.” Nghe câu này, trong mắt Triệu Cao xẹt qua một tia thất vọng, ngay sau đó là một luồng hàn quang.

Trần Hạo tự nhiên thấy được, e là vì để diệt khẩu, Triệu Cao đã nảy sinh sát tâm, có lẽ trước đó ông ta cũng đã tìm người xem qua, không biết đã giết bao nhiêu thái y rồi.

Đơn giản thôi, Triệu Cao là một kẻ thiên yêm (bị thiến bẩm sinh), ước chừng ‘cái đó’ chỉ to bằng con tằm xuân, chỉ dùng để đi tiểu được thôi, nên chắc con gái ông ta cũng không phải con ruột, và cũng không có con trai là vì thế.

Nếu chuyện của Triệu Cao bị người ta biết được, truyền ra ngoài nhất định sẽ bị chỉ trỏ sau lưng, nên việc giết người diệt khẩu không có gì lạ.

Bệnh lý sinh lý kéo theo bệnh lý tâm lý, trong lịch sử Triệu Cao tâm lý âm ám, làm ra nhiều chuyện ác, e là cũng không thoát khỏi can hệ với căn bệnh này.

Đúng lúc đó, Trần Hạo lại nhẹ nhàng nở nụ cười.

Triệu Cao nhìn nụ cười của Trần Hạo, sát ý trong lòng càng đậm.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, khi Trần Hạo thốt ra một tràng lời lẽ ‘hốt du’ (lừa bịp), Triệu Cao lập tức biến sắc.

“Thuật thuốc thang chỉ là phương pháp trị bệnh ở phàm gian, Đạo môn ta có phương pháp tu luyện có thể khiến cây khô gặp mùa xuân,

có thể khiến cơ thể đứt lìa tái sinh, có thể khiến người trường sinh bất lão, kẻ đại thành có thể phi thăng thành tiên, tái tạo tiên thể.

Nếu tu tập tiên pháp Đạo gia của ta có chút thành tựu thì bệnh kín của Phủ Lệnh, ha ha, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi." Triệu Cao nghe xong trong lòng nảy sinh cuồng hỉ, niềm vui lộ rõ ra mặt, nắm chặt tay Trần Hạo nói: "Thật sao Trần thái y?

Trên đời thực sự có tu tiên chi pháp, có thể khiến người ta trường sinh bất lão, phi thăng thành tiên sao?

Ngài chớ có lừa ta!" "Ngài thấy phù triện của tôi thế nào, có thể lừa được người sao?" Trần Hạo thần bí mỉm cười phản vấn.

Triệu Cao nghe xong, hiểu rằng Trần Hạo biết mình đã điều tra trước đó, nhưng những điều này không vấn đề gì, điều tra là đương nhiên.

Triệu Cao gật đầu lia lịa: "Phù triện của Trần thái y thần kỳ, ta chưa từng thấy kỳ năng nào như vậy.

Một vết thương sâu thấy xương chỉ trong vài hơi thở là có thể lành lặn, bệnh nhân ôn dịch chỉ dùng một lá phù là khỏi.

Một vị tướng quân lâm bệnh nặng, dùng phù của thái y lập tức khỏe lại, ngày thứ hai có thể xuống giường, ba ngày sau như người bình thường, hiện tại cả Hàm Dương đều biết phù triện của thái y thần kỳ thế nào." Triệu Cao cảm thán.

Trần Hạo thầm nghĩ, điều tra cũng kỹ gớm, mình tổng cộng mới tung ra bao nhiêu loại phù triện đâu.

Lúc này Triệu Cao nhìn Trần Hạo, ánh mắt nhiệt thiết hỏi: "Không biết tu tiên công pháp của Trần thái y tên là gì?" Trần Hạo thong thả mỉm cười, hiện ra vài phần phong thái cao nhân, lời nói đều mang theo chút âm hưởng vịnh thán, giọng không lớn nhưng lại vang vọng trong

sảnh.

“Đại đạo tam thiên, đều có thể thành tiên, thành tiên chi pháp của Đạo môn ta không chỉ có một loại, nhưng có một môn công pháp vô cùng thích hợp với thể chất của Trung Xa Phủ Lệnh.” “Ồ?

Là gì?” Mắt Triệu Cao sáng rực lên, vội vàng hỏi.

“Tên gọi là ‘Quỳ Hoa Thăng Tiên Kinh’, còn có tên khác là Quỳ Hoa Bảo Điển.” Trần Hạo bắt đầu ‘nổ’.

Nói chuyện là một nghệ thuật, phối hợp với hoàn cảnh, nội dung, sử dụng tốc độ, ngữ khí, ngữ điệu khác nhau có thể khiến người ta tâm phục khẩu phục, bất giác tin thêm vài phần.

“Quỳ Hoa Thăng Tiên Kinh, vì sao gọi là Quỳ Hoa, có ngụ ý gì?” Triệu Cao tò mò hỏi.

“Quỳ hoa là loài hoa hướng về mặt trời, truy đuổi thái dương hấp thu nhật tinh để bổ âm.” Trần Hạo giải thích đơn giản một câu, ánh mắt nhìn về phía Triệu Cao, Triệu Cao lập tức hiểu ra ý tứ trong đó.

Triệu Cao nhìn Trần Hạo ân cần hỏi: “Trần thái y, có thể truyền thụ môn tiên thuật này cho ta không?” Trần Hạo lắc đầu: “Đạo Tổ có lệnh, không được truyền bừa.” Triệu Cao bị nghẹn họng ở đó, nhãn cầu không ngừng xoay chuyển: “Phải có điều kiện gì mới có thể truyền hạ tu tiên pháp môn đây?” “Thứ nhất, tâm thành; thứ hai, đối với Đạo môn có đóng góp mới có thể được truyền đạo pháp.” Trần Hạo u u nói.

“Vậy thế nào là tâm thành, thế nào là có đóng góp?” Triệu Cao khẩn trương hỏi.

“Phủ Lệnh, nói thực lòng, môn ‘Quỳ Hoa Thăng Tiên Kinh’ đó tôi không biết.” Trần Hạo nói.

Tâm trạng Triệu Cao hốt nhiên chùng xuống.

Không biết?

Không biết mà vừa rồi còn nói vậy, không phải lừa ta sao?

“Đạo môn ta truyền pháp có quy củ riêng, tôi cũng chỉ là một sứ giả hành tẩu thế gian mà thôi.

Người có thể truyền tu hành pháp là chính Đạo Tổ, người có tâm thành thì cầu Đạo Tổ truyền pháp, nếu Đạo Tổ đồng ý thì tự khắc sẽ được truyền thụ.” “Vậy nếu không đồng ý thì sao?” Triệu Cao hỏi.

Chương 633

"Thế thì chịu." Trần Hạo trả lời đơn giản trực bạch.

Tâm Triệu Cao treo ngược lên cành cây: "Vậy còn đóng góp cho Đạo môn?" "Cái này đơn giản, Đạo môn truyền bá ở thế gian, nếu làm gì đó cho Đạo môn, ví dụ như tôi hiện tại là sứ giả truyền pháp của Đạo Tổ.

Phủ Lệnh nếu cũng bỏ công sức vào việc này, tự nhiên sẽ được Đạo Tổ tán thưởng, khả năng được truyền pháp càng lớn." Trần Hạo lập tức thêu dệt ra một bộ lý lẽ.

Sắc mặt Triệu Cao không ngừng biến hóa, một lát sau nói: "Ta nguyện quyên tặng mười vạn kim." Trần Hạo trong lòng cười nở hoa, lão già này đúng là có tiền thật nha, nhưng cũng phải, là hồng nhân bên cạnh Tần Thủy Hoàng thì người tặng lễ chắc chắn không ít, có tiền không lạ.

Trần Hạo mặt vẫn bình tĩnh như không, nghe thấy mười vạn kim chỉ khẽ mỉm cười nói: "Cái này cũng được, nhưng chưa đủ, tiền tài là vật ngoài thân, chỉ là tiểu đạo mà thôi." "Vậy Triệu Cao phải đóng góp như thế nào?" Triệu Cao gấp gáp hỏi.

Trần Hạo nói: "Đạo môn giảng cầu phổ thế cứu người, hiện nay ở các địa phương tuy có truyền bá nhưng rốt cuộc vẫn không có chính danh, có cách nào khiến Đạo môn truyền bá ở các nơi mà không bị cản trở không?" Triệu Cao nhíu mày: "Khó, bệ hạ sợ các giáo phái gây chuyện, nghiêm lệnh thiên hạ không được tùy ý truyền bá.

Chư tử bách gia hiện nay bị áp chế, trước kia có tăng nhân phương Tây đến truyền giáo trực tiếp bị Lý Tư xử chết rồi." Nói đến đây, Triệu Cao nhìn Trần Hạo, hạ thấp giọng: "Nếu muốn Đạo môn truyền

bá trong thiên hạ, e là phải có bệ hạ ưng thuận mới được." Trần Hạo thầm nghĩ, xem ra chỉ lừa Triệu Cao thôi là không đủ, ngày mai phải lừa Tần Thủy Hoàng một vố thật đậm mới được.

"Trần thái y, xem xem lúc nào có thể cầu Đạo Tổ truyền công pháp cho tôi, lão phu có chút nóng lòng rồi." Triệu Cao nói.

Trần Hạo lắc đầu nói: "Không đơn giản như vậy, cầu Đạo Tổ truyền pháp cần tắm rửa thay quần áo, thắp hương cầu đảo ba ngày, sau đó lập đàn thiết pháp, tế cáo Đạo Tổ chuyện này, Đạo Tổ hồi đáp mới được truyền đạo pháp." "Ba ngày, lâu vậy sao." "Trường sinh bất lão, phi thăng thành tiên chi pháp, Phủ Lệnh không đợi nổi ba ngày sao!" Trần Hạo có chút không vui nói.

Triệu Cao thấy vậy lập tức cười xòa: "Đợi được, đợi được." "Trần thái y, chuyện ngày mai kiến diện bệ hạ, ta sẽ nói kỹ hơn với ngài..." Khi Trần Hạo bước ra khỏi phủ Triệu Cao, bên ngoài tối đen như mực, Triệu Cao tiễn ra tận cửa, thậm chí còn phái xe ngựa chuyên dụng đưa về.

Có xe của Triệu Cao, trong thành Hàm Dương đi lại thông suốt không gặp trở ngại, ngay cả binh lính tuần đêm cũng không dám chặn đường.

Xe ngựa hào hoa đi trên đường lát đá khẽ rung rinh, Trần Hạo tựa lưng vào nệm mềm nhưng lại rơi vào trầm tư. 'Quỳ Hoa Thăng Tiên Kinh', cái tên này thực ra là do anh thuận miệng nói ra, Trần Hạo đọc qua hàng vạn cuốn kinh thư nhưng thực sự không có cuốn này, xem ra phải bịa ra một cuốn sách rồi.

Trần Hạo nhớ lại nội dung trong một cuốn tiểu thuyết võ hiệp, chính là Quỳ Hoa Bảo Điển: 'Muốn luyện thần công, phải tự thiến mình; nếu không tự thiến, công hỏa sẽ thiêu thân'...

ừm, cái này Triệu Cao không cần dùng đến rồi. 'Quỳ Hoa Bảo

Điển tầng thứ nhất, hấp thu dương khí của thiên địa vào giờ Tý và giờ Ngọ, định tâm viên khí, gạt bỏ tạp niệm...' 'Khí sinh ra từ đan điền, đi qua thận xuống chân phải, từ gót chân phản ngược lên hông dưới, đến tay phải, qua Kiên Tỉnh tuần hoàn lên cổ vào não sau...' 'Tai trái phục xuống Kiên Tỉnh, hạ xuống tay trái, vòng qua hông trái xuống yêu du, qua thận trái xuống chân trái, tuần hoàn theo chân đi lên trở lại đan điền.

Trong lúc đó hễ thân thể có chỗ nào rung động thì dùng tay trái ấn vào, hoặc tay phải ấn vào...' 'Trong lúc đó tưởng tượng có thiên nữ ấn vào, cảm giác hai tai như đánh trống, hoa trì dịch đầy, phân làm ba lần nuốt xuống, trước sau tổng cộng lặp lại ba mươi sáu lần, luyện công trăm ngày, dung mạo sẽ như trẻ thơ.' 'Nếu tâm còn tạp niệm thì tâm động khí loạn, không những vô công mà còn tổn hại tinh thần, diện mục khô héo.' 'Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ hai.' 'Quỳ Hoa Bảo Điển tầng thứ ba.' Lúc này, xe ngựa dừng lại, có người ở bên ngoài nói: 'Công tử, đã tới khách sạn rồi.' Lời nói vừa vặn cắt ngang mạch suy nghĩ.

Trần Hạo khẽ mỉm cười, thầm nghĩ, trong đầu có ba tầng công pháp là đủ để hốt du Triệu Cao rồi.

Trần Hạo vừa bước vào phòng, Lữ Trĩ đã nghênh đón: 'Đêm muộn thế này sao anh vẫn chưa ngủ?' Trần Hạo vuốt ve má nàng nói. 'Em đang đợi lang quân, nô gia đã chuẩn bị nước tắm cho anh, anh hãy đi tắm trước đi.' Lữ Trĩ nói.

Đúng là một người phụ nữ hiểu chuyện và chu đáo.

Ngâm mình trong làn nước ấm, Lữ Trĩ tỉ mỉ lau người cho anh, Trần Hạo nheo mắt suy nghĩ sự việc, Lữ Trĩ nhìn anh rồi hỏi: 'Lang quân đang lo lắng chuyện ngày mai gặp Thủy Hoàng đế sao?' 'Ừm, anh đang nghĩ xem ngày mai gặp Thủy Hoàng đế sẽ xảy ra chuyện gì và

cần ứng đối ra sao.' Trần Hạo đáp.

Gần vua như gần hổ.

Tần Thủy Hoàng vốn không phải người dễ đối phó, ông ta đã kinh qua loạn thế, dùng đại nghị lực để thống nhất thiên hạ, giết người không đếm xuể, tính cách lãnh khốc, là một kẻ độc tài tuyệt đối.

Chỉ cần người khác lộ ra một chút tín hiệu muốn đoạt quyền từ tay ông ta, ông ta sẽ không ngần ngại mà bóp nghẹt ngay lập tức.

Cho nên, việc trực tiếp đề xuất đại hưng Đạo giáo trước mặt ông ta cơ bản là không khả thi, ông ta sẽ vì bảo hộ quyền thống trị mà tiêu diệt tất cả.

Ngày mai gặp mặt phải ứng đối thế nào?

Nói trắng ra là, làm sao để hốt du đây?

Tần Thủy Hoàng tính cách kiên nghị duệ trí, phương pháp thông thường e rằng khó khiến ông ta tin phục.

Nhưng có một ưu thế lớn, đó là vị hoàng đế này tin vào tiên thần, một lòng truy cầu trường sinh, từ sau khi thống nhất đất nước luôn kiên trì không nghỉ việc tìm kiếm bí quyết trường sinh.

Đôi khi, con người ta sẽ rơi vào mê hồn trận, tục xưng là bị 'ma chướng'.

Dần dần, trong đầu Trần Hạo đã có kế hoạch.

Đợi đến khi Trần Hạo tỉnh lại từ dòng suy tư, anh phát hiện việc tắm rửa đã kết thúc và anh đang nằm trên giường cùng Lữ Trĩ.

Trần Hạo cũng cảm thấy kinh ngạc, vì vừa nãy suy nghĩ quá chuyên chú.

Nhìn Lữ Trĩ đang thẹn thùng nhìn mình, nàng vừa yêu người đàn ông này, lại vừa sợ người đàn ông này, một đêm không biết phải 'chết

đi sống lại' mấy hồi, nhưng lại vô cùng si mê cảm giác đó.

Trần Hạo ha ha cười một tiếng, búng tay ném ra một hạt táo, bắn trúng cây nến ở phía xa, căn phòng tức khắc chìm vào bóng tối.

Sau đó hai tay anh dùng lực, bế Lữ Trĩ đặt lên người mình, nhẹ nhàng nói: 'Trĩ nhi, tu luyện không thể gián đoạn, tối nay chúng ta làm động công.' Ngày hôm sau, Trần Hạo tắm rửa thay y phục, ngồi ngay ngắn ở sảnh khách sạn, Lữ Trĩ ở bên cạnh tỉ mỉ pha trà.

Việc uống trà chưa phổ biến ở thời nhà Tần, hiện tại lá trà chỉ được dùng như dược liệu, phải đến thời Đường mới thực sự thịnh hành. 'Thần Nông nếm bách thảo, mỗi ngày gặp bảy mươi hai thứ độc, đều nhờ trà mà giải được', các tiệm thuốc bắc đều có bán, hiện tại Trần Hạo đang dạy Lữ Trĩ cách nấu trà.

Vừa dạy nàng nấu trà, vừa giảng về trà đạo, truyền thụ kiến thức trong 'Trà Kinh'.

Thịnh hành hay không đều phụ thuộc vào việc tuyên truyền, biết đâu sau này mình có thể dẫn đầu trào lưu uống trà, uống trà và văn hóa Đạo gia cũng rất tương hợp.

Lữ Trĩ bưng một chén trà đã nấu xong đặt trước mặt Trần Hạo: 'Lang quân mời dùng trà.' Trần Hạo nhấp một ngụm.

Hương vị không được ngon lắm, dù sao những lá trà này cũng không biết xuất xứ từ đâu, để đã lâu ngày, nhưng có trà để uống là Trần Hạo đã cảm thấy an ủi rồi.

Sau này có thời gian có thể khai phát thêm về trà, tin rằng thế giới này cũng có trà ngon.

Lúc này tiếng gõ cửa vang lên. 'Vào đi.' Quý Bố đẩy cửa bước vào, cung kính hành lễ: 'Công tử, xe của Triệu phủ lệnh đã đợi ở bên ngoài rồi.' Trần Hạo gật đầu.

Buổi sáng Triệu Cao đã đặc biệt cử người đến thông báo, đúng giờ sẽ có xe đón.

Trần Hạo vốn chưa đủ tư cách để Triệu Cao phái xe riêng, ngay cả các quan đại thần trong triều muốn yết kiến Tần Thủy Hoàng cũng phải tự đi.

Việc Triệu Cao làm vậy chứng tỏ ông ta vì muốn có công pháp tu tiên mà bắt đầu có ý nịnh bợ anh rồi.

Xe ngựa lăn bánh, tiếng móng ngựa giẫm trên quan đạo phát ra những tiếng 'đạp đạp' nhẹ nhàng, không lâu sau đã đến cổng cung Hàm Dương.

Trần Hạo xuống xe, lập tức có người hành lễ với anh: 'Trần thái y, tiểu nhân phụng mệnh Trung xa phủ lệnh Triệu Cao đại nhân chờ ở đây, dẫn ngài đến hậu hoa viên.' Đi trên con đường dài, nhìn ngắm cung điện nguy nga của bậc đế vương, cảm giác như đang đi trong một bức tranh hùng vĩ.

Chương 634

So với phim trường ở Hoành Điếm thì nơi này còn khí thế hơn nhiều.

Thỉnh thoảng có những hộ vệ mặc giáp trụ tay cầm trường thương đi qua, nhìn qua là biết những binh sĩ tinh nhuệ, chắc hẳn đều là quân lão Tần đã theo Tần Thủy Hoàng chinh chiến thiên hạ.

Cuối cùng cũng đến hậu hoa viên, cây cối um tùm tỏa bóng mát, cảm giác vô cùng sảng khoái, hóa ra Tần Thủy Hoàng đang ở đây hóng mát.

Đi tới bên một con sông nhỏ, Trần Hạo thấy một thủy tạ lương đình rộng lớn nằm dưới tán cây rậm rạp.

Triệu Cao đang đợi ở bên ngoài, thấy Trần Hạo liền bước nhanh tới, hạ thấp giọng nói: 'Bệ hạ đã hỏi mấy lần rồi, mau theo tôi vào đi.' Trần Hạo đi theo Triệu Cao vào trong lương đình kín đáo, bên trong rộng rãi như một cung điện nhỏ.

Ngay lúc bước qua ngưỡng cửa, Trần Hạo thấy eo của Triệu Cao rõ ràng là khom thấp xuống.

Trong lương đình, một nam tử đang tựa người trên nhuyễn tháp, thấy Triệu Cao dẫn theo một nam thanh niên vào, nam tử đó mở to đôi mắt hổ nhìn sang, uy nghiêm không cần giận dữ. 'Bệ hạ, Trần Hạo đã tới.' Triệu Cao vội vã nói.

Trần Hạo quan sát kỹ vị hoàng đế vĩ đại này, Sử Ký có ghi chép: vua Tần mũi cao, mắt dài, miệng hổ, ngực như chim ưng, tiếng như sói.

Toàn dùng cầm thú để ví von, có thể thấy sử quan ghi chép cũng vì

định kiến hoặc để lấy lòng những kẻ cầm quyền triều Hán mà mô tả Tần Thủy Hoàng xấu xí.

Nhưng trong mắt Trần Hạo, Tần Thủy Hoàng không hề xấu, tướng mạo uy vũ, tuy đang nằm nhưng vẫn thấy được thân hình cao lớn, khá giống với lịch sử mô tả về khí chất.

Trần Hạo thong thả bước lên một bước, ôm quyền hành lễ: 'Thái y thị Trần Hạo kiến quá bệ hạ.' Tần Thủy Hoàng dùng ánh mắt duệ lợi nhìn Trần Hạo, chậm rãi mở lời: 'Người của Đạo gia?' 'Vâng.' 'Tại sao không tra ra được lý lịch, xuất thân từ đâu, người nước nào?' Trần Hạo lắc đầu: 'Thần không biết, từ khi biết chuyện đã theo sư phụ tu luyện học tập trong núi, thần cũng từng hỏi sư phụ vấn đề này, sư phụ nói thần là cô nhi.

Còn về quốc gia, nay thiên hạ đã quy về một mối, chỉ có một quốc gia duy nhất.' Nghe lời Trần Hạo nói, sắc mặt Tần Thủy Hoàng dịu đi đôi chút. 'Phù triện của ngươi ta đã xem qua, rất thần kỳ, bây giờ hãy diễn thị lại một lần nữa cho trẫm xem.' Tần Thủy Hoàng nói.

Trần Hạo biết Tần Thủy Hoàng muốn kiểm chứng và khảo nghiệm ngay tại chỗ: 'Xin bệ hạ cho người chuẩn bị bút lông, chu sa và lụa vàng.' Thủy Hoàng đế nhìn sang Triệu Cao, Triệu Cao lập tức đáp: 'Thần đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.' Quả là chuẩn bị rất chu đáo.

Thị giả nhanh chóng mang những thứ đó đến đặt trên một chiếc bàn bên cạnh, Trần Hạo hỏi: 'Bệ hạ muốn phù triện gì?' 'Trên người trẫm có vài căn bệnh mãn tính, phù triện của ngươi có thể chữa trị không?' Tần Thủy Hoàng hỏi. 'Bệ hạ có thể cho thần bắt mạch không?' Tần Thủy Hoàng gật đầu, Trần Hạo bước tới đặt tay lên mạch môn của Thủy Hoàng đế, trong lòng nhanh chóng có nhận định.

Theo phán đoán của anh, Tần Thủy Hoàng bị hen suyễn và viêm phế quản mãn tính, hèn chi sử sách ghi lại tiếng nói của ông như tiếng

sói hú, đó chắc chắn là do hen suyễn phát tác khiến hô hấp không thông thuận.

Còn một vấn đề khác là nhiễm độc kim loại nặng, cái này còn lợi hại hơn hen suyễn, trong cơ thể Tần Thủy Hoàng đã tích tụ không ít độc tố, một khi bộc phát hậu quả sẽ khó lường, có lẽ ông qua đời vì lý do này cũng không chừng.

Có nên cứu ông ta một mạng không, hay là đợi Tần Thủy Hoàng đột tử để mình tham gia tranh bá thiên hạ?

Thực ra nói thật, trò chơi tranh bá thiên hạ chẳng có ý nghĩa gì.

Cuối cùng sẽ khiến dân chúng lầm than, nếu cho Tần Thủy Hoàng thêm mười năm, có lẽ ông ta sẽ tạo ra một thịnh thế thực sự, đó mới là phúc của dân tộc.

Đại Tần hiện nay, phía nam mở mang bờ cõi, phía bắc đánh đuổi Hung Nô, uy chấn tứ phương, nhưng đến đầu thời Hán, cả quốc gia đã kiệt quệ.

Hung Nô lại ngóc đầu dậy, liên tục xâm phạm, Lưu Bang có tâm kháng cự Hung Nô, thân chinh cầm quân đi nhưng suýt nữa thì mất mạng, sau đó mấy chục năm liên tục phải cống nạp phụ nữ và lương thực.

Thời kỳ Lữ Trĩ cầm quyền còn bị Mạo Đốn Thiền Vu gửi thư trêu chọc, đại ý nói: bà là góa phụ, ta là gã độc thân, hay là chúng ta hợp lại đi, bù đắp cho nhau chẳng phải vui vẻ sao!

Lữ Trĩ tức giận nhưng vẫn phải nhẫn nhục hồi đáp, cuộc đại động loạn cuối thời Tần đầu thời Hán thực sự đã tiêu hao quá nhiều nguyên khí của dân tộc.

Trần Hạo không cố ý thay đổi, vì trên đời này không có chuyện gì là hoàn toàn đúng, đều tồn tại hai mặt.

Cho nên, cứ thuận theo tự nhiên vậy, trước mắt cứ làm quan đã.

Bước đến trước bàn, Trần Hạo đứng tĩnh lặng một phút rồi bắt đầu hạ bút, loáng cái đã vẽ xong một tấm Khư Bệnh Phù.

Trần Hạo hơi thở dốc, giả vờ như mệt mỏi, nghỉ ngơi ba phút mới cầm bút vẽ tiếp một tấm Giải Độc Phù.

Sau khi vẽ xong hai tấm phù, sắc mặt Trần Hạo hơi nhợt nhạt, trán lấm tấm mồ hôi.

Thực ra Trần Hạo đều là diễn cả, để cho Tần Thủy Hoàng thấy vẽ phù không phải việc nhẹ nhàng, không dễ dàng như tưởng tượng, nên đừng có hở chút là đòi hỏi.

Trước mặt Tần Thủy Hoàng, Trần Hạo cung kính nói: 'Bệ hạ, tiếp theo thần sẽ thi pháp.' 'Có cần chuẩn bị nước sạch không?' Tần Thủy Hoàng hỏi.

Trước đây mấy tấm phù đều được đốt rồi tro bỏ vào bát nước. 'Không cần.' Trần Hạo nói xong, tay bắt pháp quyết, miệng niệm chú ngữ, chỉ thấy ngón tay kiếm chỉ vạch một cái lên phù triện, bỗng nhiên một đạo linh quang màu xanh lam bay ra từ phù triện, bay thẳng vào ngực Tần Thủy Hoàng.

Chứng kiến cảnh này, mọi người đều kinh hãi, hai hộ vệ cầm kiếm lập tức xông lên che chắn trước mặt Thủy Hoàng đế, ánh mắt giận dữ nhìn Trần Hạo như sắp rút kiếm.

Thủy Hoàng đế sờ sờ ngực, thấy không có chuyện gì, lại cảm thấy lồng ngực vốn luôn bí bách nay lại trở nên dễ chịu.

Trước đây luôn thấy hô hấp khó khăn như kéo ống bễ, nhưng hiện tại lại thấy vô cùng nhẹ nhàng và đều đặn. 'Lui xuống!' Tần Thủy Hoàng khẽ quát một tiếng.

Hai tên hộ vệ lập tức tránh sang một bên. 'Đạo lam quang vừa nãy

là gì?' Tần Thủy Hoàng tò mò hỏi. 'Linh lực.' Trần Hạo trả lời ngắn gọn súc tích. 'Linh lực, linh lực à, thật thần kỳ, hiện tại quả nhân cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi.' Tần Thủy Hoàng cảm thán một câu. 'Bệ hạ, ngài vẫn chưa khỏi hẳn, trong cơ thể vẫn còn dư độc.' Trần Hạo nói.

Tần Thủy Hoàng và Triệu Cao đều kinh ngạc, sắc mặt Tần Thủy Hoàng lập tức trở nên âm trầm: 'Có người hạ độc trẫm?' Đế vương bị hạ độc là một đại sự kinh thiên động địa, nếu tra ra chủ mưu, có khi sẽ liên lụy đến tam tộc.

Triệu Cao phụ trách việc ăn ở hàng ngày của Tần Thủy Hoàng, nếu xảy ra vấn đề thì tội lỗi không hề nhỏ.

Trần Hạo lập tức lắc đầu nói: 'Bệ hạ, độc trong người ngài không phải kịch độc, mà là dược độc.' Dược độc?!!!

Tần Thủy Hoàng và Triệu Cao đều trợn tròn mắt.

Trần Hạo giải thích: 'Thần đoán rằng bệ hạ hằng ngày chắc chắn có uống đan dược, trong thuốc có ba phần độc, những thứ như chì, thủy ngân vốn là kịch độc, uống lâu ngày tự nhiên sẽ tích tụ độc khí trong cơ thể.' 'Đan dược?

Những thứ trẫm uống đều là tiên đan, cũng được luyện chế theo phương pháp luyện đan của Đạo gia.' Tần Thủy Hoàng nhíu mày.

Khốn khiếp, lại là do đám đạo sĩ gây họa.

Chương 635

Không đúng, hiện tại những người đó chưa gọi là đạo sĩ, mà gọi là phương thuật sĩ, lúc này chưa có Đạo giáo, phải gọi là Phương Tiên Đạo.

Phương Tiên Đạo hưng khởi vào cuối thời Chiến Quốc, có người kết hợp học thuyết thần tiên và phương thuật với Đạo gia, âm dương ngũ hành của Trâu Diễn tạo thành Phương Tiên Đạo.

Lúc bấy giờ chủ yếu thịnh hành trong tầng lớp thượng lưu ở vùng Yên và Tề, pháp môn của họ thiên về cầu quỷ thần, mưu cầu trường sinh thành tiên, đồng thời nắm giữ các kiến thức về thiên văn, y học, chiêm bặc, tướng thuật, phong thủy.

Mãi đến thời Đông Hán, Trương Đạo Lăng thành lập Đạo giáo, lấy học thuyết Đạo gia làm gốc, lại hấp thu dung hợp lượng lớn nội dung của Phương Tiên Đạo mới hình thành nên Đạo giáo sau này.

Trần Hạo biết rằng dù các phương sĩ đã lừa Tần Thủy Hoàng nhiều lần, nhưng ông ta vẫn giữ tâm thế 'người phụ ta trăm lần, ta vẫn đợi như mối tình đầu' đối với đám phương sĩ đó.

Hiện tại, trong hậu cung đang nuôi dưỡng một đám phương sĩ chuyên môn luyện đan cho ông ta.

Trần Hạo đảo mắt, lập tức nói: 'Bệ hạ, tiên đan của Đạo gia cũng phân ra chín bậc, dùng đỉnh lô, chì và thủy ngân chỉ luyện ra được hạ phẩm.' 'Trung phẩm thì phải dùng tiên thảo luyện thành, có thể bổ thân đề thần, hỗ trợ tu luyện.

Thượng phẩm là trực tiếp rút lấy linh khí thiên địa, tự thân dựng dục linh đan để đạt đến mức phi thăng thành tiên, trường sinh bất lão.' 'Bệ hạ tốt nhất nên ít ăn đan dược lại, rất dễ bị trúng độc.' Trần Hạo

cảnh báo.

Tần Thủy Hoàng nghe xong gật đầu liên tục: 'Vậy mau giúp quả nhân giải hết dược độc trong người đi.' Trần Hạo lại vận phù, sử dụng Giải Độc Phù, thêm một đạo lam quang nữa bắn vào cơ thể Tần Thủy Hoàng, lần này ông ta lại thấy người nhẹ nhõm thêm vài phần.

Thủy Hoàng đế xoa xoa bụng, không nén được cảm thán: 'Pháp môn phù triện thật thần kỳ.' Sau đó Tần Thủy Hoàng ngẩng đầu, ánh mắt rực cháy nhìn về phía Trần Hạo: 'Pháp môn phù triện này có thể giúp trường sinh không?' Trần Hạo lập tức lắc đầu: 'Phù triện là tín vật truyền đạt ý chỉ của thiên thần, có thể thông thần, trừ quỷ, trị bệnh, nhưng không thể trường sinh.

Muốn trường sinh phải tu luyện trường sinh chi pháp.' 'Có trường sinh chi pháp không?' Tần Thủy Hoàng hỏi.

Trần Hạo thầm nghĩ, vị này đúng là sốt ruột thật, chưa gì đã muốn trường sinh, chẳng chút hàm súc nào. 'Có!' Trần Hạo trả lời dứt khoát.

Tần Thủy Hoàng nhìn Trần Hạo, chậm rãi nói: 'Trước đây cũng có người tự xưng có pháp thành tiên.

Ở ngoài khơi có ba tòa tiên sơn, trên đó có tiên nhân và tiên thảo, có thể cầu tiên luyện đan để giúp trẫm trường sinh.

Trẫm đã cử người ra khơi cầu tiên dược, nhưng mười năm qua đi vẫn biệt vô âm tín.' Trần Hạo biết Thủy Hoàng đế đang nhắc đến Từ Phúc, một vị tiền bối trong giới hốt du, người đã lừa Tần Thủy Hoàng đến khốn khổ.

Được vô số lợi lộc không nói, lại còn khiến Tần Thủy Hoàng dấn thân vào con đường tìm thuốc trường sinh không lối thoát, còn lợi hại hơn cả đa cấp và thành công học đời sau. 'Ta muốn hỏi, thế gian thực sự có tiên sơn không?' Ánh mắt Thủy Hoàng đế sắc lẹm nhìn Trần

Hạo, uy áp đế vương tỏa ra.

Trần Hạo thầm nghĩ, vị này bị lừa nhiều lần nên chắc có bóng ma tâm lý rồi. 'Tiên đảo ngoài khơi là có thật, trên tiên đảo có thần tiên cư ngụ cũng là thật.

Còn việc người kia có cầu được tiên đan hay không thì thần không dám bảo chứng.' Trần Hạo nói với giọng thong dong và kiên định.

Tần Thủy Hoàng nheo mắt: 'Tại sao lại không dám bảo chứng?' 'Bệ hạ, thành tiên thành thần, trường sinh bất tử không phải chuyện đơn giản như vậy.

Tiên đan giúp con người trường sinh vô cùng trân quý, thần tiên cũng không thể tùy ý tặng người, việc cầu được là vô cùng gian nan.' Trần Hạo nói.

Trần Hạo không định vạch trần Từ Phúc đều là kẻ lừa đảo, vì như vậy sẽ quá ép người, hơn nữa đây là thế giới điện ảnh, cuối cùng Từ Phúc thực sự đã sai người mang thuốc trường sinh về cho Tần Thủy Hoàng.

Tần Thủy Hoàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi: 'Ngươi có đến từ ba tòa tiên đảo đó không?' Trần Hạo lắc đầu: 'Không, những người trên ba tòa tiên đảo đó đều là tán tiên, thần xuất thân chính thống Đạo gia.' 'Thế nào là tán tiên?

Thế nào là Đạo gia?' Tần Thủy Hoàng truy hỏi, ông ta vô cùng hiếu kỳ với những chuyện thần tiên.

Thực ra không chỉ ông ta, Triệu Cao đứng cạnh cũng đang trừng mắt nhìn Trần Hạo, hy vọng nghe được bí mật.

Những thứ này Trần Hạo đã chuẩn bị sẵn kịch bản, không có gì khác, hậu thế có bao nhiêu tiểu thuyết, tùy tiện lôi ra một bộ cũng đủ hốt du vị thiên cổ nhất đế này. 'Thần theo sư phụ tu luyện trong núi,

bỗng một ngày có đạo linh quang giáng xuống, trong đầu thần hiện ra một thiên công pháp, từ đó bắt đầu tu luyện.

Trong thời gian đó sư phụ đã tọa hóa thành tiên, thần vẫn tiếp tục tu luyện.

Vài năm sau, một ngày nọ thần bỗng nhiên linh quang lóe sáng, luyện ra được linh khí.

Ngay khoảnh khắc luyện ra linh khí, trong đầu hiện lên một giọng nói, thần đã đắc được truyền thừa của Đạo Tổ, được chọn làm sứ giả truyền đạo bố phúc ở thế gian.

Đồng thời thần cũng biết được những chuyện ở tiên giới nên không dám chậm trễ, liền xuống núi.

Do lâu ngày không đi lại trong thế tục nên đầu óc có chút mờ mịt, một ngày gặp mưa bão lớn, núi lở đá trôi, thần bị cuốn vào trong đó.

May mà có linh lực hộ thân mới thoát chết, sau đó gặp được một đoàn người mới biết mình đang ở trong địa phận huyện Bái.' Tần Thủy Hoàng gật đầu, điểm cuối cùng trong lời kể của Trần Hạo khớp với thông tin tình báo điều tra được, lúc đó anh thực sự bị thương nặng, mặc quần áo lấm lem bùn đất, dáng vẻ rất thảm hại.

Thủy Hoàng đế trầm ngâm nói: 'Ngươi vừa nói đã biết chuyện ở tiên giới, hãy kể cho trẫm nghe.' Trần Hạo nói: 'Bệ hạ, thần cũng chỉ biết đại khái.

Tiên giới có Thiên Đình, vị tối cao là Ngọc Hoàng Thượng Đế, thống quản chư thiên vạn giới và tinh tú.

Dưới quyền Ngài có Tam Thanh Lục Ngự, Tam Hoàng Ngũ Đế, Ngũ Phương Ngũ Lão, Nhị Thập Tứ Chư Thiên, Nhị Thập Bát Tinh Tú, Thập Điện Diêm La, Thất Thập Nhị Công Tào và hàng triệu thiên binh thiên tướng.' Lần đầu tiên nghe thấy những danh hiệu này, đôi

mắt Tần Thủy Hoàng trở nên sáng rực, những thứ này Từ Phúc chưa từng kể.

Do hạn chế về kiến thức nên Từ Phúc cũng chẳng bịa ra nổi, chỉ nói ngoài khơi có tiên đảo, trên đảo có tiên nhân, còn những gì Trần Hạo nói đã nâng tầm lên cao hơn mấy bậc. 'Thiên Đình cũng giống như Đại Tần đế quốc của trẫm sao?' Tần Thủy Hoàng hỏi.

Trần Hạo gật đầu: 'Gần như vậy, nhưng Thiên Đình đã được thiết lập vô số năm, Ngọc Hoàng Thượng Đế cũng phải tu luyện hai ức hai nghìn sáu trăm tám mươi vạn năm mới ngồi lên được ngôi vị Đại Đế.' Con số này làm chấn động Tần Thủy Hoàng, tu luyện hơn hai ức năm, vậy Ngọc Đế đã sống hơn hai ức năm rồi.

Thống ngự chư thiên vạn giới chứ không chỉ là một Đại Tần, đó mới thực sự là Thượng Đế, Tần Thủy Hoàng nhất thời cảm thấy tâm triều bành trướng. 'Vậy Đạo gia xuất xứ từ đâu?' Tần Thủy Hoàng hỏi. 'Bẩm bệ hạ, Đạo giáo chúng thần là quốc giáo của Thiên Đình, cũng chịu sự thống hạt của Ngọc Hoàng Thượng Đế.' Trần Hạo nói. 'Hãy giảng cho trẫm nghe về Tam Thanh Tứ Ngự, Tam Hoàng Ngũ Đế và chư vị tiên thần.' Tần Thủy Hoàng vô cùng hiếu kỳ hỏi.

Trần Hạo đã chuẩn bị kỹ về kiến thức Đạo gia nên cứ thế tuôn ra, bắt đầu giảng giải về sự tích của chư thần.

Càng giảng càng không dứt ra được, mãi đến khi trời tối phải thắp đèn, trong lương đình thắp từng dãy nến sáng rực, Tần Thủy Hoàng vẫn không cho Trần Hạo rời đi, tiếp tục bắt giảng giải.

Cơm nước được dọn lên, Trần Hạo vinh dự được cùng vị thiên cổ nhất đế này dùng bữa tối.

Trần Hạo thầm nghĩ, Tần Thủy Hoàng mà ở thời hiện đại thì chắc chắn là một fan cuồng tiên hiệp, thuộc loại si mê vô cùng.

Sau khi giảng xong về chư thần, cuối cùng Trần Hạo nói đến các tán tiên ngoài khơi. 'Những vị tán tiên ngoài khơi đó phần lớn là những người không muốn chịu sự quản thúc của Thiên Đình, chưa được ban tước vị thần tiên, trong đó cũng không thiếu những bậc đại năng.

Chương 636

Họ không thích bị chuyện phàm trần quấy nhiễu, thích tự do tự tại nên cư ngụ ở các tiên đảo ngoài khơi.

Thực tế tán tiên không chỉ ở tam tiên đảo mà còn ở nhiều nơi khác nữa.' Tần Thủy Hoàng liên tục gật đầu, thấy cách nói của Trần Hạo rất hợp lý, ở phàm gian có triều đình thì trên trời cũng có những người có bản lĩnh nhưng không muốn làm quan.

Tần Thủy Hoàng đã gặp không ít người như vậy nên thấy cách giải thích về tán tiên rất sát thực tế.

Sau khi nghe một đêm thần thoại, đầu óc Tần Thủy Hoàng có chút mông lung, nhìn Trần Hạo hỏi: 'Vậy thân phận của ngươi là gì, đã thành tiên chưa?' Trần Hạo lắc đầu, thản nhiên nói: 'E rằng phải làm bệ hạ thất vọng rồi, thần chỉ là một kẻ phàm nhân.

Còn về thân phận, thần được Đạo Tổ điểm hóa, trở thành sứ giả truyền giáo của Đạo môn.

Thần đi lại trong thế gian là để truyền bá phúc âm của Đạo gia, cứu giúp chúng sinh và duy trì hòa bình thế giới.' Đây là câu nói cao thượng nhất mà Trần Hạo thốt ra trong hai kiếp người. 'Có thể truyền thụ tu tiên công pháp cho trẫm không?' Tần Thủy Hoàng nóng lòng hỏi. 'Đạo Tổ có dạy, đại đạo có ba nghìn con đường, tư chất khác nhau thì công pháp tu luyện cũng khác nhau, công pháp thần đang luyện chưa chắc đã phù hợp với bệ hạ.' Tần Thủy Hoàng nghe vậy thắt lòng lại: 'Vậy trẫm không thể tu luyện sao?' 'Không phải vậy, thần là sứ giả truyền giáo của Đạo Tổ, có trách nhiệm truyền bá giáo nghĩa, nếu gặp người phù hợp có thể câu thông với Đạo Tổ để cầu tiên pháp.

Nếu Đạo Tổ thấy người đó thích hợp tự khắc sẽ ban xuống công pháp phù hợp.' Trần Hạo nói.

Tần Thủy Hoàng lại dấy lên hy vọng: 'Làm sao để cầu?' 'Tắm gội thắp hương, tế thiên cầu khấn trong ba ngày.' Tần Thủy Hoàng suy nghĩ, vốn dĩ muốn làm chuyện này thật rầm rộ, quy mô như phong thiền ở Thái Sơn.

Nhưng bên ngoài đang có nhiều tiếng nói phản đối việc tu tiên, vì chuyện này mà ông đã giết không ít người, thế nên ông nhìn Trần Hạo nói: 'Tại ngự hoa viên, trẫm sẽ thắp hương cầu khấn ba ngày, ngươi hãy hỗ trợ trẫm cầu đắc tiên pháp.' 'Thần sẵn lòng dốc sức vì bệ hạ.' Trần Hạo khẽ cúi người nói.

Đêm đó, Trần Hạo được giữ lại trong cung.

Đừng hiểu lầm, anh không ngủ chung giường với Tần Thủy Hoàng mà ngủ ở một căn phòng trong cung.

Khi Triệu Cao tiễn Trần Hạo, ông ta khẽ nói: 'Trần thái y, ngày mai lúc cầu khấn, ngài có thể giúp tôi hỏi một chút được không?' 'Tự nhiên là không vấn đề gì, chỉ cần câu thông được với Đạo Tổ thì có thể hỏi một thể.' Trần Hạo đáp. 'Vậy thì tốt quá, Trần thái y nhớ thưa với Đạo Tổ lão nhân gia rằng Triệu Cao tôi thành tâm thành ý, nguyện quyên hai mươi vạn kim để trợ giúp giáo môn.' Triệu Cao nói.

Trần Hạo gật đầu: 'Thành ý càng nhiều càng tốt, thực tế cũng là một điều tốt.' 'Tôi hiểu, tôi hiểu mà.' Triệu Cao cười nói.

Đến cung điện nghỉ ngơi, Trần Hạo dặn: 'Triệu phủ lệnh, phiền ông sai người báo cho người nhà tôi một tiếng, mấy ngày tới tôi sẽ ở lại hoàng cung để họ khỏi lo lắng.' 'Ha ha, Trần thái y không cần lo mấy chuyện nhỏ đó, tôi đã sớm sai người đi thông báo rồi.' Triệu Cao cười nói.

Đúng là đại bí thư, tâm tư vô cùng cẩn mật, hèn chi được Tần Thủy Hoàng trọng dụng.

Trong khách sạn, khi Lữ Trĩ, Quý Bố và Lỗ Tín nhận được tin Trần Hạo được Thủy Hoàng đế giữ lại trong cung để làm lễ cầu phúc, ít nhất phải mất ba ngày, họ mới khẽ thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn không khỏi lo lắng.

Thủy Hoàng đế là một bạo quân, hở chút là giết người, Lữ Trĩ chỉ hy vọng lang quân không xảy ra chuyện gì.

Ngày hôm sau!

Trời vừa mờ sáng, bên ngoài cung điện nơi Trần Hạo ở đã có người chờ sẵn, thị giả gõ cửa, lập tức có mười mấy cung nhân và thị nữ tiến vào mang theo chậu nước và y phục sạch sẽ. 'Trần thái y, Phủ lệnh dặn dò, giờ Thìn lễ tế tự chính thức bắt đầu, bệ hạ cũng đang tắm rửa thay y phục.' Một cung nhân nói.

Trần Hạo nhìn sắc trời bên ngoài, vị kia đúng là nôn nóng thật.

Lập tức có bốn thị nữ xinh đẹp giúp Trần Hạo cởi quần áo, sau khi trút bỏ y phục, bốn nàng dìu anh vào bồn tắm.

Sau đó mọi người xúm lại, người gội đầu, người lau người, Trần Hạo chỉ việc nhắm mắt hưởng thụ.

Sau khi vệ sinh xong, thay y phục mới, Trần Hạo theo thị giả đến hậu hoa viên, lúc này nơi đây đã được trọng binh canh gác nghiêm ngặt.

Trên tế đàn trong lương đình đã bày sẵn tam sinh, tứ quả, ngũ cốc và các vật phẩm tế lễ, dưới đất đặt vài cái bồ đoàn.

Thủy Hoàng đế đang đứng đợi, thấy Trần Hạo đến liền hỏi: 'Trẫm cần phải làm gì?' 'Bệ hạ cứ đứng chắp tay ở một bên, lát nữa khi thần kết thúc nghi lễ cầu khấn, bệ hạ hãy cùng thần ngồi xếp bằng để thể

hiện sự thành tâm, nhưng bệ hạ không nhất thiết phải bắt chước thần, nếu mệt có thể nghỉ ngơi.' Trần Hạo nói. 'Trẫm hiểu rồi, bắt đầu tế tự đi.' Trần Hạo từ trong ống tay áo lấy ra các loại pháp khí đặt lên bàn thờ, sau đó thực hiện các nghi lễ tế bái của Đạo gia.

Các nghi thức rườm rà kéo dài khoảng nửa canh giờ, sau đó Trần Hạo chậm rãi ngồi xuống bồ đoàn.

Tần Thủy Hoàng thấy vậy cũng ngồi xuống theo, học Trần Hạo nhắm mắt trầm tư, Triệu Cao đảo mắt một vòng, lúc này trong phòng chỉ có ba người, ông ta cũng lẳng lặng ngồi xếp bằng xuống theo.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Trần Hạo thường dùng việc luyện công thay cho giấc ngủ, ngồi một đêm là chuyện bình thường, không cảm thấy mệt mỏi.

Nhưng Tần Thủy Hoàng thân hình cao lớn, hơi mập nên ngồi không thoải mái, chẳng mấy chốc đã thấy tê chân.

Ông mở mắt nhìn Trần Hạo thấy anh vẫn bất động như tượng nên lại nhắm mắt tiếp tục.

Thời gian tích tắc trôi, không dừng lại.

Từ sáng đến trưa, từ trưa đến tối, Tần Thủy Hoàng và Triệu Cao đã không chịu nổi, phải đứng dậy đi ăn cơm và đi vệ sinh mấy lần.

Trần Hạo vẫn ngồi im ở đó, như một bức tượng bùn, khiến Thủy Hoàng đế và Triệu Cao thầm sinh lòng bội phục.

Đến tối, Trần Hạo vẫn chưa tỉnh, hơi thở trở nên vô cùng yếu ớt.

Thực ra lúc này Trần Hạo đã tiến vào trạng thái tu luyện sâu, trước đó nhận được không ít lợi ích từ Lữ Trĩ nhưng chưa có dịp rèn luyện tĩnh công.

Đây là cơ hội tốt để anh tận dụng ba ngày này tôi luyện linh khí.

Vừa luyện công vừa ra vẻ cao nhân!

Một ngày một đêm trôi qua, sang ngày thứ hai, Tần Thủy Hoàng hỏi cung nhân canh gác thì biết tối qua Trần Hạo vẫn bất động.

Tần Thủy Hoàng nghe vậy cảm giác hy vọng trong lòng càng lớn, lại mặc nhiên ngồi xuống bồ đoàn tĩnh tọa theo.

Một ngày.

Hai ngày.

Ba ngày.

Trong ba ngày đó, Trần Hạo không ăn một hạt cơm, không uống một ngụm nước, cũng không đi vệ sinh, luôn bất động như tượng.

Nhìn thời gian đã qua ba ngày, Tần Thủy Hoàng có chút sốt ruột, thầm nghĩ Trần Hạo không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi sao?

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên: 'Chúc mừng bệ hạ, Đạo Tổ đã truyền xuống đại pháp!' Trong phòng, Trần Hạo chậm rãi đứng dậy, Tần Thủy Hoàng phát hiện sắc mặt anh hồng nhuận, hoàn toàn không giống người ngồi khô ba ngày ba đêm không ăn không uống.

Chương 637

Nhưng hiện tại ông ta không quan tâm chuyện đó, kích động hỏi: 'Thực sự đã truyền thụ công pháp rồi sao?' Trần Hạo gật đầu: 'Chúc mừng bệ hạ, Đạo Tổ truyền thụ công pháp tên là 'Ngũ Đế Kinh'!' 'Ngũ Đế Kinh?

Nghĩa là gì, mau giảng cho trẫm nghe.' Tần Thủy Hoàng nóng nảy nói. 'Hoàng Đế, Chuyên Húc, Đế Cốc, Nghiêu, Thuấn, năm vị Đại Đế đều là đệ tử của Đạo Tổ, công pháp họ tu luyện chính là Ngũ Đế Kinh.

Bộ kinh này là vô thượng diệu pháp, tu luyện có thể phi thăng tiên giới, hưởng vinh quang của bậc thánh nhân, công pháp này là phù hợp với bệ hạ nhất.' Trần Hạo nói.

Tần Thủy Hoàng đại hỉ, không chỉ có thể thành tiên trường sinh mà địa vị còn cao như vậy, kết quả này khiến ông ta vô cùng mãn ý. 'Xin bệ hạ hạ lệnh cho người mang bút mực và lụa đến, thần sẽ viết lại Ngũ Đế Kinh cho bệ hạ.' Trần Hạo nói.

Tần Thủy Hoàng nghe vậy lập tức hô lớn: 'Triệu Cao, mau chuẩn bị!' 'Bệ hạ, có ngay đây.' Không lâu sau mọi thứ đã sẵn sàng, Trần Hạo đứng trước bàn bắt đầu viết, nội dung này anh đã biên soạn sẵn trong lúc tọa thiền. 'Ngũ Đế Kinh, đại đạo chi tinh, diểu diểu minh minh, đại đạo chi cực, hỗn hỗn mặc mặc, bảo thần thủ tĩnh, hình nãi trường sinh...' 'Tu đạo tứ cảnh: Luyện tinh hóa khí, Luyện khí hóa thần, Luyện thần hoàn hư, Luyện hư hợp đạo...' 'Vân cẩm phượng la kim nữu triền, dĩ đại cát phát cơ phu toàn...' Một thiên 'Ngũ Đế Kinh' mới ra lò dưới sự thêu dệt và hiểu biết của Trần Hạo.

Anh không hề keo kiệt, viết ra một mạch sáu nghìn sáu trăm chữ,

nóng hổi trao vào tay Tần Thủy Hoàng.

Thủy Hoàng đế vô cùng kích động, cầm cuộn lụa cười lớn: 'Trẫm cuối cùng cũng có được tiên thư, từ nay có thể truy cầu trường sinh đại đạo rồi!' Ông ta quay sang nhìn Trần Hạo, dõng dạc nói: 'Nay trẫm phong ngươi làm Thái Chúc Lệnh, chưởng quản việc tế tự cầu khấn trên toàn quốc.' Trần Hạo biết chức Thái Chúc Lệnh, trong hệ thống Tam Công Cửu Khanh, đứng đầu Cửu Khanh là Phụng Thường (còn gọi là Thái Thường), dưới Thái Thường có sáu thuộc quan là Thái Nhạc, Thái Chúc, Thái Tể, Thái Sử, Thái Bặc, Thái Y.

Nếu so với thời hiện đại, Cửu Khanh là lãnh đạo cấp bộ, thì Thái Chúc là phó bộ phụ trách một mảng công việc, địa vị này rất cao, là quan cao cấp trong triều.

Công việc của Thái Chúc là gì?

Là làm cầu nối giữa thiên và nhân, dùng ngôn ngữ tấu cáo thần linh, nghênh thần tiễn thần trong các lễ tế, lo việc quỷ thần để cầu phúc tường, cầu sự vĩnh hằng.

Thái Chúc bình thường ở tại Thái Chúc từ, một nơi giống như đạo quan, thường chỉ khi có hoạt động trọng đại hoặc lễ tết mới cần đến, ví dụ như khi Tần Thủy Hoàng đi phong thiền ở Thái Sơn thì chắc chắn không thể thiếu Thái Chúc.

Chức Thái Y Thị trước đây của anh thuộc quyền quản lý của Thái Y Lệnh, dưới Thái Y Lệnh là Thái Y Thừa, dưới nữa mới đến Thái Y Thị, Trần Hạo khi đó cùng lắm chỉ là quan cấp xử.

Hiện tại từ cấp xử nhảy vọt lên cấp phó bộ. 'Bệ hạ, thần mệt mỏi quá rồi, xin phép được về nghỉ ngơi.' Trần Hạo giả vờ yếu ớt nói.

Tần Thủy Hoàng thấy vậy lập tức chuẩn y: 'Được, về nghỉ ngơi đi, trẫm cũng phải về nghiên cứu Ngũ Đế Kinh, mấy ngày nữa trẫm

sẽ triệu kiến.' Trần Hạo cung thân cáo từ, cung nhân dẫn anh ra ngoài, Triệu Cao đã sớm sắp xếp xe ngựa trong cung đưa Trần Hạo về tận khách sạn.

Trần Hạo đẩy cửa vào làm Lữ Trĩ giật mình, thấy lang quân trở về, nàng lao vào lòng anh. 'Lang quân, mấy ngày qua Trĩ nhi lo chết đi được.' Trần Hạo nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt mịn màng của nàng, cười nói: 'Đừng lo, dù có chuyện gì anh cũng có thể chạy thoát, người trong hoàng cung không giữ nổi anh đâu.

Anh ba ngày chưa tắm rồi, muốn tắm rửa một chút, sau đó gọi một bàn thức ăn ngon lên.' 'Thủy Hoàng đế không cho anh ăn cơm sao?' Lữ Trĩ tò mò hỏi. 'Ha ha, đúng là không cho ăn thật.' Sau khi Trần Hạo đi, Thủy Hoàng đế say sưa nghiên cứu Ngũ Đế Kinh, Triệu Cao ở bên cạnh hầu hạ nhưng lòng như lửa đốt.

Ông ta cứ thắc mắc không biết Trần Hạo có cầu pháp giùm mình không, hay nếu cầu rồi thì Đạo Tổ có đồng ý truyền không.

Lúc này Triệu Cao cảm thấy bồn chồn khó chịu, sống một ngày mà tựa như một năm.

Chớp mắt đã đến buổi trưa, một cung nhân bê khay đi vào, trên khay đặt một hộp ngọc, bên cạnh hộp ngọc là một chiếc bát ngọc đựng nước trong.

Cung nhân quỳ xuống trước mặt Thủy Hoàng đế một cách cung kính: “Bệ hạ, đã đến giờ dùng đan dược rồi.” Cung nhân này chuyên môn hầu hạ Thủy Hoàng đế ăn đan dược, mỗi ngày trưa và tối mỗi lúc một viên, lôi đả bất động.

Thủy Hoàng đế theo thói quen cũ, đưa tay mở hộp ngọc, lộ ra những viên đan dược màu đỏ chu sa bên trong.

Khi ông định vê một viên to bằng hạt lạc bỏ vào miệng thì Triệu

Cao lên tiếng: “Bệ hạ, trước đó Trần thái chúc có nói hạ phẩm đan dược có độc, hiện tại Ngài đã có tu tiên chi pháp, liệu có cần phục dụng đan dược nữa không?” Tần Thủy Hoàng khựng lại một chút, nhìn đan dược trong tay, bỗng nhiên cười cười: “Tên Trần Hạo đó là tiên nhân sao?” Triệu Cao không rõ ý tứ của Thủy Hoàng đế, nhưng vội vàng đáp: “Tự nhiên là người.” “Ha ha, phàm là người thì đều có tư tâm.

Ta thừa nhận Trần Hạo kia có đại năng, nhưng cũng không tránh khỏi tư tâm của phàm nhân.

Hiện tại hắn ở bên cạnh trẫm, muốn được trẫm độc sủng, tự nhiên sẽ hạ thấp đám phương sĩ kia, ngươi thấy đúng không?” Triệu Cao là kẻ đầy dã tâm, tự nhiên hiểu rõ đạo lý này.

Thủy Hoàng đế bỏ viên đan dược xích hồng vào miệng, bưng bát ngọc uống một ngụm nước đưa thuốc xuống, sau đó nói: “Sau này, 《Ngũ Đế Kinh》 trẫm vẫn luyện, đan dược trẫm cũng vẫn ăn.

Phải gia tăng nhân lực tìm kiếm tiên thảo.

Trần Hạo không phải nói sao, chì thủy ngân chỉ có thể luyện chế hạ phẩm đan dược, tiên thảo có thể luyện chế trung phẩm đan dược, giúp bổ thân đề thần, phụ trợ tu luyện.

Như thế, trẫm dùng cả thượng trung hạ phẩm, tất nhiên đạt hiệu quả tốt nhất.” Nghĩ vậy, Tần Thủy Hoàng lại lấy thêm một viên nữa bỏ vào miệng.

Triệu Cao kinh hãi nói: “Bệ hạ, đám phương sĩ chẳng phải nói mỗi lần chỉ được ăn một viên, mỗi ngày chỉ dùng hai viên sao?” Thủy Hoàng đế cười nhạt: “Không sao, tăng thêm dược lượng mới sớm thành tiên được.

Có độc cũng chẳng sợ, Trần Hạo không thể giải độc cho trẫm sao?

Cùng lắm thì lại xin một tấm giải độc phù.” Triệu Cao nghe xong thấy Thủy Hoàng đế nói cũng không sai.

“Đúng rồi, việc ta tiếp tục dùng đan dược đừng nói với Trần Hạo, kẻo hắn lại tưởng trẫm không tin tiên pháp của hắn.” Tần Thủy Hoàng dặn.

“Nô tỳ đã rõ.” Triệu Cao lập tức ứng mệnh.

Dược tính bốc lên, Thủy Hoàng đế chỉ cảm thấy cơ thể thư thái, phiêu phiêu dục tiên, từ từ tựa vào giường mềm nhắm mắt hưởng thụ, cũng chẳng biết đám phương sĩ kia đã cho thêm thứ gì vào đan dược.

Mãi đến chập tối, Thủy Hoàng đế mới vẫy tay bảo Triệu Cao: “Không cần hầu hạ nữa, đi nghỉ đi.” Triệu Cao như được đại xá, cung kính lùi ra khỏi đại điện.

Vừa ra khỏi Hàm Dương cung, lão liền leo lên xe mã phân phó: “Nhanh, đến khách sạn tìm Trần thái chúc.” Xe ngựa lăn bánh trên đường đá phát ra tiếng lộc cộc, dừng lại trước cửa khách sạn.

Triệu Cao không đợi phu xe đỡ, tự mình nhảy xuống, sải bước đi vào.

Lúc này khách sạn đã lên đèn, ông chủ thấy người mặc quan bào thì lập tức hành lễ.

Triệu Cao tóm lấy tay chưởng quỹ: “Dẫn ta đến phòng Trần Hạo.” “Dạ, dạ, tiểu nhân dẫn đại nhân đi.” Ông chủ khách sạn không dám chậm trễ.

Tiếng gõ cửa vang lên, bên trong truyền ra giọng một nữ tử.

Lữ Trĩ đi ra khẽ mở cửa, thấy bên ngoài là một lão giả cao lớn, mặt trắng không râu, mặc quan phục, nàng vốn thông minh nên đã đoán ra được vài phần: “Xin hỏi ngài là?” Triệu Cao nhìn kỹ Lữ Trĩ,

thấy nữ tử này xinh đẹp, lại ở trong phòng Trần Hạo thì thầm nghĩ Trần thái chúc này cũng là người ái mỹ, liền cười nói: "Ta là Triệu Cao, đặc biệt đến kiến diện Trần thái chúc." "Trần thái chúc?" Lữ Trĩ chưa biết Trần Hạo đã thăng quan.

Lúc này Trần Hạo từ phòng trong bước ra, thấy Triệu Cao liền chắp tay chào: "Kiến quá Phủ lệnh quân." Triệu Cao mặt mày rạng rỡ: "Trần thái chúc khách sáo quá, ta là Trung xa phủ lệnh, về cấp bậc thì hiện tại chúng ta tương đương nhau." "Đâu dám, đâu dám, Phủ lệnh quân mời vào.

Tôi định ngày mai sẽ đi tìm ngài đây." Trần Hạo nói.

Triệu Cao cười gượng hai tiếng: "Ha ha, tôi không đợi được, sốt ruột mà." Trong phòng, hai người ngồi xuống, Triệu Cao nôn nóng hỏi: "Trần thái chúc, đã giúp tôi hỏi Đạo tổ chưa?" Trần Hạo mỉm cười gật đầu: "Hỏi rồi." "Vậy...

Ngài ấy có truyền lại tiên pháp không?" Lúc này tim Triệu Cao như treo lên tận cổ họng, chỉ sợ Trần Hạo nói không, bao nhiêu hy vọng sẽ tan vỡ.

Chương 638

"Có, đúng như tôi dự đoán trước đó, Đạo tổ truyền xuống bộ 《Quỳ Hoa Thăng Tiên Kinh》, bộ công pháp này quả thực là hợp nhất để Phủ lệnh quân tu tập." Trần Hạo đáp.

Triệu Cao đại hỉ, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Trần Hạo bảo Lữ Trĩ đang hầu hạ bên cạnh: "Trĩ nhi, chuẩn bị bút mực và vải lụa." Lữ Trĩ nhanh chóng mang tới, Trần Hạo trải tấm lụa lên bàn, nhìn quanh rồi nói: "Ái chà, hơi tối, Trĩ nhi cầm đèn dầu cao lên một chút." Triệu Cao nghe vậy lập tức tranh việc: "Để tôi, để tôi, việc này tôi thạo nhất, bảo đảm giữ vững không để rớt một giọt dầu." Triệu Cao cầm đèn, Trần Hạo nắn nót viết từng chữ bộ Quỳ Hoa Bảo Điển.

Nhìn chữ trên lụa ngày một nhiều, lòng Triệu Cao sướng rân.

Cuối cùng, một thiên Quỳ Hoa Bảo Điển do Trần Hạo bịa ra đã hoàn thành.

Triệu Cao nâng niu như bảo vật, đôi tay run rẩy vì kích động: "Lão phu cuối cùng cũng thấy hy vọng rồi, cuối cùng cũng có hy vọng rồi." Nói thêm vài câu, Triệu Cao thu tấm lụa vào lòng, cúi người hành đại lễ với Trần Hạo: "Đa tạ Trần thái chúc truyền pháp, từ nay về sau hễ Trần thái chúc có việc gì cứ việc sai bảo, Triệu mỗ nhất định dốc sức làm." "À đúng rồi, sau này Trần thái chúc làm quan ở Hàm Dương, sao có thể ở khách sạn mãi được.

Tôi ở trong thành có một chỗ trạch viện, tuy không quá xa hoa nhưng cũng đủ ở, ngày mai tôi sẽ sai người mang văn tự nhà đất qua, ngài có thể tạm trú ở đó.

Việc Triệu mỗ hứa trước đây cũng sẽ không nuốt lời, sẽ mang tới

cùng với ngôi nhà." Trần Hạo cười cười: "Trần mỗ hiện tại quả thực cũng đang túng thiếu, xin nhận hảo ý của Phủ lệnh quân." Triệu Cao cũng cười: "Như vậy thì tốt quá, tốt quá." Lúc tiễn Triệu Cao ra cửa, lão nói: "Trần thái chúc, tôi thấy công pháp tu tiên này có vẻ thâm sâu khó hiểu, nếu có chỗ nào không thông, mong được ngài chỉ giáo." "Tự nhiên không thành vấn đề." Trần Hạo mỉm cười gật đầu.

Có được công pháp là xong rồi sao?

Không, chỉ mới bắt đầu thôi, mấy thuật ngữ Đạo gia đó người thường căn bản không hiểu ý nghĩa.

Muốn tu hành tất phải có danh sư dẫn dắt, bất kể là Thủy Hoàng đế hay Triệu Cao, hiện tại đều không thể rời xa Trần Hạo.

Tiếp theo, sẽ bước vào chế độ "lừa bịp" cấp độ hai.

Vất vả mấy ngày, hiện tại tâm tình Trần Hạo vô cùng sảng khoái, ôm mỹ nhân ngủ ngon một giấc.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, sau khi tẩy rửa ăn cơm, Quý Bố vào báo cáo: "Công tử, quản gia của Triệu phủ tới rồi, đang đợi ở dưới lầu, khi nào công tử rảnh sẽ dẫn công tử đi xem trạch viện." Lão Triệu làm việc quả thực chu đáo, Trần Hạo gật đầu: "Nói với hắn, ăn cơm xong chúng ta đi ngay." Sau bữa sáng, quản gia Triệu Ngôn dẫn đường, Trần Hạo đưa theo Lữ Trĩ, Quý Bố và Lỗ Tín ngồi xe ngựa đi thẳng đến một đại lộ phía đông thành, dừng trước một ngôi nhà lớn.

Mọi người đi vào, Trần Hạo phát hiện căn nhà này thực sự rất rộng.

Triệu Ngôn cung kính giới thiệu: "Trần thái chúc, bộ trạch tử này sảnh đường, sân vườn, thư phòng đều đủ cả, phía sau còn có một hoa viên trồng hoa bốn mùa." Đi xuyên qua sảnh đường tới hậu viện, trong chính phòng, Trần Hạo thấy mười chiếc rương gỗ lớn.

Triệu Ngôn nói: “Trần thái chúc, đây là lão gia chuẩn bị cho ngài, tổng cộng hai mươi vạn kim.” Nói đoạn liền mở một chiếc rương, lộ ra bên trong là những đồng tiền đồng vàng óng.

Hai mươi vạn kim ở thời đại này là một số tiền cực lớn, có thể mua được mấy vạn thạch lương thảo.

“Để ngài sinh hoạt thuận tiện, lão gia bảo tôi chuẩn bị mười nam nô và mười nữ tỳ, đều đang đợi ở phòng người làm, có cần tôi gọi họ ra cho ngài xem mặt không?” Triệu Ngôn hỏi.

“Không cần đâu.” Trần Hạo quay sang bảo Lữ Trĩ: “Trĩ nhi, việc ở hậu viện giao toàn quyền cho em, Quý Bố và Lỗ Tín sẽ hiệp trợ.” Lữ Trĩ cười ngọt ngào: “Lang quân yên tâm, Trĩ nhi sẽ xử lý tốt.” Với tâm tính của Lữ Trĩ, mấy việc này chắc chắn sẽ được sắp xếp ổn thỏa.

Triệu Ngôn thấy không còn việc gì liền cáo từ, Lữ Trĩ dẫn Quý Bố và Lỗ Tín đi tiếp nhận nô tỳ.

Trần Hạo nhìn những thứ này, khẽ mỉm cười, giờ thì tiền bạc, nhà cửa, xe cộ, mỹ nhân đều có đủ.

Đúng lúc đó Lỗ Tín vội vàng chạy vào: “Công tử, hoàng cung phái người tới, Thủy Hoàng đế triệu kiến.” Trần Hạo sửng sốt, nhanh vậy sao, cảm giác Thủy Hoàng đế cũng phải nghiên cứu mất vài ngày mới đúng chứ.

Tại chính sảnh, một cung nhân hành lễ: “Kiến quá Thái chúc, bệ hạ triệu kiến, mời ngài tốc tốc vào cung kiến giá.” “Có chuyện gì không?” Trần Hạo hỏi.

“Nô tỳ không biết.” Cung nhân đáp.

Ngồi trên xe, Trần Hạo thầm nghĩ việc tần suất triệu kiến dày đặc thế này, e là không thoát khỏi việc hỏi về tu luyện.

Lại một lần nữa tại hậu hoa viên hoàng cung, Trần Hạo hơi ngạc

nhiên khi thấy Triệu Cao – kẻ vốn luôn túc trực bên cạnh Tần Thủy Hoàng – hôm nay lại vắng mặt.

Thủy Hoàng đế vừa thấy Trần Hạo liền nói: "Công pháp tu tiên kia trẫm đã xem suốt một ngày một đêm, có chỗ suy nghĩ không thông, mau giảng giải cho trẫm một phen." "Tuân mệnh, bệ hạ." Trần Hạo tiến tới bắt đầu giảng giải.

Phần tổng cương cơ bản là để lừa người, nào là 'đại đạo chi tinh, yểu yểu minh minh; đại đạo chi cực, hỗn hỗn mặc mặc', cơ bản toàn là những thứ hư ảo.

Khi giảng đến "Tu đạo tứ cảnh", Trần Hạo bắt đầu chú trọng giải thích: "Bệ hạ, Luyện tinh hóa khí, Luyện khí hóa thần, Luyện thần hoàn hư, Luyện hư hợp đạo là bốn cảnh giới của tu đạo.

Cái gọi là Luyện tinh hóa khí, tinh chính là tinh khí của bản thân, là cấu thành cơ bản nhất của sinh mệnh.

Tinh nguyên sung mãn mới có thể luyện khí, thành công rồi có thể tu ra linh khí, cũng chính là linh lực khi dùng để vẽ bùa." "Ừm, cái này trẫm đã thấy qua." Thủy Hoàng đế gật đầu.

Dạy học trực quan là dễ làm người ta tin nhất, Trần Hạo đã triển thị linh khí tồn tại nên Tần Thủy Hoàng tự nhiên không nghi ngờ.

"Tinh ngưng kết lại thành khí, khí luân chuyển không ngừng sẽ đạt được công dụng huyền diệu hơn, gọi là Thần.

Thần được nâng cao sẽ đạt tới cảnh giới siêu phàm thoát tục, Hư có thể dung nạp thiên địa vạn vật, rộng lớn vô biên.

Cảnh giới này sau khi được làm chủ sẽ tiến vào viên dung đại đạo, đạo là cảnh giới cao nhất điều hòa âm dương, làm lợi cho vạn vật!

Bệ hạ, tới lúc đó, người tu hành có thể phi thăng thành tiên rồi." Trần Hạo chém gió.

Tần Thủy Hoàng nghe xong thì hoàn toàn hiểu (lầm), bắt đầu mơ tưởng đến khoảnh khắc phi thăng thành tiên sẽ như thế nào.

"Bệ hạ, công pháp này là thang lên trời, nhưng tòa tháp vạn trượng phải bắt đầu từ mặt đất.

Hiện tại ngài cần làm là xây móng cho tốt, bắt đầu từ Luyện tinh hóa khí." Trần Hạo nói.

Thủy Hoàng đế lập tức gật đầu: "Quả thực nên như vậy, đạo lý này trẫm hiểu.

Vậy nói cho trẫm biết, làm sao để Luyện tinh hóa khí?" "Tự nhiên không vấn đề, bây giờ xin bệ hạ làm theo tôi, ngồi xếp bằng cho tốt." Tần Thủy Hoàng vội vàng ngồi xếp bằng.

"Tĩnh tâm, ngậm miệng giấu lưỡi, đầu lưỡi chạm hàm trên, hít thở đúng pháp, tồn vĩ lư, tinh của hội âm đi lên, tuần hoàn khắp huyệt mạch toàn thân, cuối cùng trực đạt đan điền..." Trần Hạo từng bước chỉ dẫn Tần Thủy Hoàng.

Một lúc lâu sau, Thủy Hoàng đế mở mắt nói: "Trẫm chẳng thấy cảm giác gì cả." Trần Hạo cười: "Bệ hạ, để thần dùng linh lực dẫn ngài đi một vòng, ngài sẽ có cảm giác ngay." "Như thế thì tốt quá." Tần Thủy Hoàng đồng ý.

Trần Hạo đặt tay lên mạch môn của Thủy Hoàng đế, truyền vào một luồng linh lực, Thủy Hoàng đế lập tức có cảm giác.

Sau đó luồng linh lực đó theo kinh mạch vận chuyển vài vòng, Trần Hạo vừa thúc đẩy vừa giảng giải tên và tác dụng của từng huyệt đạo.

Đầu óc Tần Thủy Hoàng cực kỳ nhạy bén, chỉ đi hai vòng đã nhớ kỹ mấy chục huyệt đạo trên tuyến đường đó.

Trần Hạo thu hồi linh lực, hỏi: "Bệ hạ đã nhớ kỹ chưa?" Tần

Thủy Hoàng hân hoan gật đầu, cảm giác vừa rồi vô cùng rõ ràng, tuyệt đối không phải giả, xem ra lần này thực sự tìm được phương pháp thành tiên rồi.

"Trẫm nhớ rồi, nhất định sẽ cần cù tu luyện, tranh thủ sớm ngày luyện ra linh khí." Lúc này Trần Hạo lại nói: "Bệ hạ, có một việc thần phải cáo tri.

Từ hôm nay trở đi, bệ hạ phải đoạn tuyệt chuyện nam nữ." Tần Thủy Hoàng sửng sốt: "Vì sao?" Trần Hạo trịnh trọng lừa bịp: "Tinh là thứ tinh hoa nhất của nam nhân, Luyện tinh hóa khí cũng chính là luyện cái 'tinh' đó.

Mỗi ngày tinh hoa sinh ra chỉ bấy nhiêu, nếu cứ phóng ra ngoài một cách vô ích thì sẽ lãng phí hết sạch.

Chương 639

Tu luyện không phải là thứ lấy mãi không hết, một lần ngoại phóng sẽ thương tổn tinh nguyên, phải tĩnh dưỡng rất lâu mới có thể tu luyện lại.

Một khi đã bắt đầu thì không được dừng lại, nếu cưỡng ép tu luyện sẽ tổn hại tu vi, bệ hạ hãy nhớ kỹ." "Tuyệt đoạn chuyện nam nữ sao?" Tần Thủy Hoàng gật đầu, "Chút nghị lực này trẫm có.

Trẫm đã có hơn ba mươi người con, thế là đủ rồi.

Từ hôm nay, trẫm sẽ không chạm vào phụ nữ nữa." Không hổ là Thiên cổ nhất đế, ác với người khác, càng ác với chính mình.

Trần Hạo thầm cười trộm, sau này Cao Câu Ly cống nạp Ngọc Sấu cho Tần Thủy Hoàng, ha ha, lão cũng chẳng dùng được nữa.

Nhưng giờ có hắn ở đây rồi, liệu việc đó có xảy ra không?

Tuy rằng Trần Hạo khuyên Thủy Hoàng đế đoạn tuyệt nam nữ là có chút tư tâm, nhưng vì mục đích tu luyện thì đó là thật.

Trần Hạo dạy Tần Thủy Hoàng công pháp, tuy có phần bịa đặt nhưng đa số là phương pháp ghi trong điển tịch Đạo kinh, biết đâu Tần Thủy Hoàng tu luyện lại thực sự ra được cái gì đó.

Sau khi xong chuyện tu luyện, Tần Thủy Hoàng đổi giọng, nhìn Trần Hạo hỏi: "Nay đã là Thái chúc, ta có một việc muốn hỏi, khanh đã nghe chuyện sao băng rơi xuống Đông Quận chưa?" Sao băng rơi xuống Đông Quận, Huỳnh Hoặc Thủ Tâm, có người viết lên thiên thạch dòng chữ "Tần Thủy Hoàng tử địa phân", khiến Tần Thủy Hoàng nổi trận lôi đình.

Tần Thủy Hoàng vốn là người rất mê tín, nhiều năm truy cầu

trường sinh, xuất hiện thiên tượng Huỳnh Hoặc Thủ Tâm tự nhiên khiến ông lo lắng.

Thực ra chính việc này cũng gián tiếp thúc đẩy Tần Thủy Hoàng càng thêm truy cầu tiên đạo và quyết tâm trường sinh bất lão.

"Bệ hạ, thần đã nghe qua chuyện này." Trần Hạo đáp.

"Trẫm đã hỏi lịch pháp quan, thiên tượng 'Huỳnh Hoặc Thủ Tâm' xuất hiện, lại có đá từ trời rơi xuống, là điềm bất lợi cho đế vương.

Khanh có kiến giải gì?" Tần Thủy Hoàng hỏi.

Trần Hạo trầm ngâm nói: "Chữ trên thiên thạch tuyệt đối là giả, có kẻ cố ý viết lên đó để cổ động nhân tâm, tạo dao sinh sự." Tần Thủy Hoàng nheo mắt, lộ ra vẻ uy nghiêm: "Trẫm tự nhiên biết, cho nên đã phái người đi xử lý." Trần Hạo thầm nghĩ, phương pháp xử lý là giết sạch người xung quanh sao?

Nhưng hiện tại thấy ông vẫn chưa động thủ.

Trần Hạo nói: "Bệ hạ, thiên giáng vẫn thạch, Huỳnh Hoặc Thủ Tâm đúng là chinh triệu của họa hoạn.

Nhưng Đạo gia chúng thần cho rằng vạn vật đều có âm dương, có tử có sinh, chỉ cần có đại nghị lực thì có thể xoay chuyển âm dương, biến việc xấu thành việc tốt." Thủy Hoàng đế nhìn Trần Hạo: "Có biện pháp sao?" "Thần cần phải thân tự đi xem một chút." Trần Hạo nói.

Tần Thủy Hoàng gật đầu: "Khanh có dị thuật, lại hiểu chuyện âm dương, việc này đúng là nên để khanh đi xử lý.

Được, trẫm hạ chỉ phái khanh toàn quyền xử lý việc này, mọi việc do khanh làm chủ, trẫm sẽ lệnh cho quan viên địa phương toàn lực hiệp trợ, hy vọng đừng làm trẫm thất vọng." "Trần Hạo minh bạch." Tần Thủy Hoàng gật đầu nói tiếp: "Ngày mai có đại triều hội, khanh

hãy lên triều để gặp gỡ đồng liêu, sau đó sẽ lĩnh mệnh đi xử lý việc này." "Tuân chỉ." Ngày hôm sau, Lữ Trĩ dậy sớm giúp Trần Hạo mặc quan bào, đội quan mũ, ngồi xe ngựa tới Hàm Dương cung.

Lúc này cũng có nhiều xe ngựa khác đang tới tham gia triều hội.

Trần Hạo xuống xe, thấy nhiều quan viên đi thành từng nhóm nhỏ vào trong.

Có người nhìn Trần Hạo rồi xì xào bàn tán: "Kia là Trần Hạo đó hả?

Nghe nói có dị thuật, biết vẽ bùa, trị được ôn dịch, vốn chỉ là một thái y thị." "Thế mà vừa đến Hàm Dương đã được bệ hạ phong làm Thái chúc, chẳng biết dùng lời gì mê hoặc bệ hạ, chẳng lẽ lại thêm một Từ Phúc nữa sao?" "Bệ hạ nay một lòng cầu trường sinh, rất coi trọng đám dị nhân này, ôi, cứ đà này thì làm sao mà tốt được." Lúc đó có một nam tử cao lớn nhìn kỹ Trần Hạo một cái rồi quay đầu bước vào cung.

Trần Hạo cũng chẳng thèm chấp đám người kia, đi theo đám đông vào điện Kỳ Lân nơi Thủy Hoàng đế thiết triều.

"Ngô đẳng kiến quá bệ hạ." "Bình thân đi, chư vị khanh gia có việc gì cần tấu?" Tần Thủy Hoàng uy nghiêm hỏi.

"Thần Mông Nghị có việc thượng tấu." Một nam tử cao lớn bước ra nói.

Nghe đến tên Mông Nghị, Trần Hạo quay sang nhìn, đó là một lão soái ca ngoài bốn mươi tuổi, dưới cằm có một chòm râu ngắn, Trần Hạo thầm nghĩ: Đây chính là Mông Nghị trong lịch sử sao.

Đại triều hội bắt đầu, từng quan viên lên tấu, Trần Hạo nhận diện hết lượt một lượt.

Đợi mọi việc bẩm báo xong xuôi, Tần Thủy Hoàng mới phán:

“Đông Quận có sao băng rơi xuống, có kẻ mượn cớ sinh sự, trẫm định ủy phái Thái chúc Trần Hạo đi xử lý.” Trần Hạo nghe tên lập tức bước ra: “Thần tuân chỉ.” Triệu Cao đứng bên cạnh bước xuống thềm rồng, mỉm cười trao thánh chỉ cho Trần Hạo.

Mấy chục quan viên bên dưới đều đổ dồn ánh mắt về phía Trần Hạo, ghi nhớ bộ dáng của vị tân nhậm Thái chúc này.

E rằng lại là một hồng nhân nữa bên cạnh bệ hạ rồi.

Trần Hạo nhận lệnh, được cấp một trăm quân Tần hộ vệ, đây cũng là do Triệu Cao sắp xếp, đều là kỵ binh tinh nhuệ được tuyển chọn, thủ lĩnh đội hộ vệ là một Bách tướng tên Hàn Trung.

Tại Trần phủ, nội trạch.

Trần Hạo ôm Lữ Trĩ nhu giọng nói: “Anh lần này đi Đông Quận phải bôn ba nghìn dặm, có việc công thân không thể trì hoãn nên phải hành quân gấp.

Nữ nhi gia đi theo không tiện, lại vất vả, em ở nhà đợi anh, không quá một hai tháng anh sẽ về.” Lữ Trĩ ôn nhu gật đầu: “Trĩ nhi nhất định sẽ quản lý tốt nhà cửa đợi lang quân về.” Sau một đêm ân ái, ngày hôm sau Trần Hạo dẫn người xuất phát.

Lỗ Tín được để lại trông nhà, Trần Hạo mang theo Quý Bố cùng Hàn Trung và một trăm hộ vệ, cưỡi ngựa phi nhanh về hướng Đông Quận, Trần Hạo muốn sớm ngày nhìn thấy khối thiên thạch kia.

Thực ra kỵ binh Đại Việt thời này không phải binh chủng chủ chiến, chủ yếu vẫn là xa binh, cung tiễn và bộ binh.

Kỵ binh triều Tần không có bàn đạp ngựa, ít nhất cần một tay nắm chặt dây cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, như thế rất tiêu hao thể lực.

Ngay cả kỵ binh tinh nhuệ cũng chưa có bàn đạp.

Giờ có nên phát minh ra bàn đạp không?

Hắc hắc, thôi khỏi.

Trần Hạo có long uy của huyết mạch Thanh Long, có thể trấn áp tọa kỵ hoàn mỹ, khiến ngựa nghe lời theo ý muốn nên đỡ tốn sức hơn nhiều.

Buổi tối trốn trại ngoài dã ngoại.

Hộ vệ săn được một con lợn rừng, đang quay trên đống lửa.

Trần Hạo ngồi cùng Quý Bố và Hàn Trung.

Trần Hạo nhìn Hàn Trung hỏi: "Anh vốn là người nước nào?" Hàn Trung hơi do dự, vì Tần Thủy Hoàng quy định hiện tại không được nhắc đến quốc tịch cũ, tất cả đều là người Đại Việt.

"Với tôi thì không sao đâu." Trần Hạo cười nói.

"Tôi vốn là người Hàn." Trần Hạo gật đầu: "Là vùng Dĩnh Xuyên bây giờ sao?" "Đúng vậy." "Đám thuộc hạ của anh cũng là người Hàn hết sao?" "Tất cả." Trần Hạo trầm ngâm hỏi: "Hiện nay trong quân Tần, người của lục quốc cũ chiếm bao nhiêu?" Hàn Trung nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Cái này tôi cũng không rõ, nhưng tỷ lệ chắc chắn không nhỏ.

Chỉ riêng quân thủ vệ Hàm Dương, người Đại Việt gốc chỉ chiếm ba bốn phần, quân biên thùy thì số lượng quân nhân các quốc gia khác còn nhiều hơn." Trần Hạo thầm hiểu ra, hèn chi hậu kỳ triều Tần sụp đổ nhanh chóng như vậy.

Quân Tần gốc đã tiêu hao gần hết sau mấy chục năm chiến tranh, e rằng chỉ còn không tới hai ba mươi vạn người.

Chương 640

Hiện tại quân đội đế quốc chứa đầy quân nhân từ các nước khác, không chỉ lục quốc mà mười mấy nước nhỏ đều có.

Đợi Tần Thủy Hoàng mất, Đại Tần sụp đổ, các nơi khởi nghĩa, tự nhiên sẽ xuất hiện tâm lý chán ghét chiến tranh.

Đó cũng là lý do tại sao quân Tần từng quét sạch thiên hạ, đánh đâu thắng đó, cuối cùng lại có chiến đấu lực thấp như vậy.

Hai chữ thôi: Nhân tâm.

Cưỡi ngựa thêm roi, ban ngày lên đường buổi tối cắm trại, mỗi ngày đi trăm dặm, cuối cùng sau mười ngày cũng tới Đông Quận.

Trần Hạo đến thành Hoạt Đài – trị sở của Đông Quận để gặp Thái thú.

Thái thú xem thánh chỉ xong thì vô cùng khách khí, đồng ý phái người dẫn đường cho đoàn của Trần Hạo đến nơi thiên thạch rơi.

"Thái chúc đi đường xa vất vả, hôm nay nghỉ ngơi ở đây một đêm, sáng mai xuất phát cũng không muộn, tối nay tôi xin được yến thỉnh Thái chúc." Trong bữa tiệc, Thái thú nói: "Tướng quân Diên Khuê phụ trách xử lý việc này vẫn chưa tra ra kẻ nào viết chữ lên thiên thạch.

Hắn đã bắt hết người của bốn thôn trong vòng mười dặm, tổng cộng sáu trăm năm mươi ba người.

Hắn đã báo cáo với tôi, tôi đang định xin ý chỉ bệ hạ, nếu đám điêu dân đó vẫn không khai thì sẽ khép tội bao che và xử quyết toàn bộ." Trần Hạo nhìn vị Thái thú mặt tròn, trông có vẻ từ bi hỷ xả nhưng tâm địa cũng thật tàn nhẫn, không hỏi ra là giết sạch, đó là hơn sáu trăm mạng người đấy.

“Không cần làm thế, bệ hạ bảo tôi thân tự xử lý việc này.

Giết đám bách tính đó không có ý nghĩa gì, việc này tôi sẽ toàn quyền xử lý.” Trần Hạo nói.

Thái thú cười cười: “Có ý chỉ bệ hạ, việc này tự thuộc quyền ngài định đoạt.” Nghỉ ngơi một ngày, Trần Hạo dẫn người đi về phía nam thành Hoạt Đài 50 dặm, nơi thiên thạch rơi xuống.

Người dẫn đường của Thái thú đưa Trần Hạo trực tiếp tới một thôn lạc, chẳng mấy chốc đã gặp vị tướng quân Diên Khuê kia.

Diên Khuê này mặt đầy hung tướng, là kẻ lòng dạ sắt đá.

Trần Hạo đưa thánh chỉ ra, Diên Khuê lập tức quỳ một chân tiếp chỉ.

Xem xong, hắn liền nói: “Từ giờ trở đi, mọi sự vụ ở đây đều do Thái chúc đại nhân định đoạt, chúng tôi xin nghe lệnh điều khiển.” “Dẫn tôi đi xem những thôn dân bị giam giữ.” Trần Hạo nói.

“Rõ, mời Thái chúc đại nhân đi lối này.” Diên Khuê dẫn đường, cả đám người đi tới một bãi đất trống ngoài thôn, giữa bãi đất đào một cái hố lớn.

Trong hố vô số người đang ngồi hoặc đứng, đen kịt một mảnh.

Sự xuất hiện của Trần Hạo và đoàn người lập tức thu hút sự chú ý của họ.

Trần Hạo thở dài trong lòng, nhớ lại thời cổ đại có loại ngục tù đào dưới đất như thế này.

Đám người này chỉ vì sống cạnh nơi thiên thạch rơi mà phải chịu cảnh lao ngục, nếu không khai chắc chắn sẽ bị chôn sống như lịch sử đã ghi.

“Diên Khuê, thả hết những người này ra.” Trần Hạo thản nhiên

nói.

Giọng hắn không lớn nhưng đám bách tính bên dưới nghe thấy thì lập tức có người kích động đứng dậy, trong đám đông bắt đầu có những xáo động nhỏ.

"Thái chúc, vẫn chưa tra ra kẻ gây rối sinh sự mà?" Diên Khuê nói.

Trần Hạo liếc hắn một cái, không vui nói: "Hỏi lâu như vậy mà không tra ra thì đợi tôi đến làm gì?

Tôi biết có kẻ ác ý tạo dao sinh sự, chắc chắn là kẻ có tâm địa gian xảo, làm khó đám bách tính phổ thông này có ích gì." Câu này Trần Hạo nói to hơn, người dưới hố đều nghe thấy, có người bắt đầu bật khóc.

Cuối cùng cũng có một vị quan viên hiểu đạo lý rồi.

Phải biết rằng để giữ mạng họ đã khai hết những gì có thể, thực ra đám bách tính này cũng hận kẻ làm loạn kia thấu xương vì đã làm khổ bao nhiêu người.

"Phả người!" Trần Hạo ra lệnh.

"Rõ, Thái chúc đại nhân." Thuộc hạ của Trần Hạo lập tức hành động, thả thang cho họ leo lên.

Cuối cùng có người còn phá sập một mảng tường đất để mọi người lên nhanh hơn.

Sau khi lên, họ không rời đi ngay mà bị quân Tần vây quanh bãi đất.

Chờ mọi người đã lên hết, Trần Hạo nhìn đám bách tính áo quần rách rưới, dõng dạc nói: "Tôi biết việc này là do kẻ có tâm ác ý làm ra, lại làm liên lụy đến các vị.

Từ giờ trở đi, mọi người đều có thể về nhà rồi.

Nhưng tôi có một yêu cầu, đừng tùy tiện bàn tán về chuyện này nữa để tránh trúng kế của chúng, khiến dao ngôn truyền bá rộng rãi, được không?" Đám bách tính nghe xong lập tức đồng thanh đồng ý.

Có người còn quỳ sụp xuống hô lớn: "Tạ ơn đại nhân, tạ ơn ơn cứu mạng." Sau đó là một mảnh tiếng tạ ơn râm ran.

"Đi đi, về nhà đi." Trần Hạo vẫy tay.

Chờ bách tính rời đi, Trần Hạo bảo Diên Khuê: "Khối thiên thạch đó ở đâu, dẫn tôi đi xem." "Đại nhân, khối thiên thạch đó đã bị tôi cho chôn rồi, tôi dẫn đại nhân tới đó." Diên Khuê nói.

Mọi người đi thêm vài dặm tới một bãi hoang.

Trần Hạo nhìn quanh thấy cây cỏ xung quanh có dấu vết bị cháy, đất mới bị xới lên.

Diên Khuê nói: "Thái chúc, lúc đó khối thiên thạch chỉ lộ ra một nửa, phần lớn nằm dưới đất, va chạm tạo thành một cái hố dài, cây cỏ xung quanh đều bị thiêu thành than.

Trên thiên thạch có một hàng đại tự viết bằng chu sa đỏ, nhìn là biết do người viết, định mượn cơ hội tạo dao sinh loạn." Nói đoạn Diên Khuê hạ thấp giọng: "Đại nhân, không chỉ thế, khối thiên thạch này có điểm quỷ dị.

Lúc tôi phái binh sĩ đào đất lấp, bỗng nhiên có một binh sĩ bị thiên thạch đẩy bay xa mười mấy mét, không chỉ một người đâu.

Lúc đó binh sĩ đều sợ mất mật, tôi phải nghiêm lệnh mới dám lại gần để lấp nó đi." Trần Hạo nghe xong thì trong lòng đã chắc chắn, khối thiên thạch này chính là khối chứa Thiên Tinh Bảo Thạch rồi.

Hắn bảo Diên Khuê: "Được rồi, chỗ này để tôi xử lý.

Anh dẫn người phụ trách cảnh giới trong vòng ba dặm, không

được để bất cứ ai lại gần." "Rõ đại nhân." Trần Hạo gọi Hàn Trung dặn dò: "Vào thôn mua rơm rạ, phải đủ để che chắn bên trong, sau đó dựng hàng rào bao quanh chỗ này." Trần Hạo vẽ một vòng tròn.

Hàn Trung ôm quyền: "Tiểu nhân đi làm ngay." Trần Hạo lại gọi Quý Bố: "Dẫn vài người vào thôn tìm một bàn thờ, tìm thêm ít đồ cúng tế, không cần quá cầu kỳ, có là được." "Quý Bố rõ." Năng lực chấp hành của đám người này rất mạnh.

Diên Khuê cảnh giới vòng ngoài, Hàn Trung dựng hàng rào chắn đường kính 20 mét bao quanh chỗ chôn thiên thạch, Quý Bố mang bàn thờ và lễ vật tới.

Trần Hạo vẫy tay: "Từ giờ trở đi không ai được vào trong.

Tôi sẽ ở trong này tế thiên đảo cáo, cầu tiêu tai cho Đại Tần và bệ hạ.

Chương 641

Nếu tôi không gọi, không ai được lại gần hàng rào trong vòng ba trượng." "Rõ!" Hàn Trung, Quý Bố và trăm lính đồng thanh ứng lệnh, sau đó tản ra cảnh giới, tay cầm trường mâu cung tiễn đứng thẳng tắp.

Đợi mọi người rời đi, Trần Hạo không vội đào ngay mà đứng bên bàn thờ làm pháp sự thật. 'Huỳnh Hoặc Thủ Tâm' không chỉ đại diện cho tai họa của đế vương, mà còn đại diện thế gian sẽ xuất hiện hạn hán, bệnh tật, binh biến, chết chóc, yêu nghiệt...

đại diện cho thiên hạ đại loạn dân bất liêu sinh.

Trần Hạo biết lời tiên tri này sẽ ứng nghiệm!

Mấy năm sau Thủy Hoàng đế băng hà, thiên hạ đại loạn, xương trắng đầy đồng, mảnh đất vừa mới có chút sinh khí lại rơi vào động đãng kịch liệt.

Cho dù không phải vì Thủy Hoàng đế, Trần Hạo cũng muốn cầu nguyện cho lê dân bách tính.

"Tam Thanh thượng thánh, chư thiên cao chân, nhất thiết đại thần, mẫn niệm thùy từ, giám nạp kỳ đảo.

Nguyện tứ huệ trạch cho thế nhân, nguyện tứ ân quang cứu khổ cứu nạn.

Thiên tai vĩnh tiêu, nhân họa bất hưng, vật phụ niên phong." Đọc bài cầu nguyện bảy bảy bốn mươi chín biến, Trần Hạo mới dừng lại, nhìn bầu trời dần âm u, hắn nhíu mày: "Hy vọng có chút tác dụng." Đi tới chỗ chôn thiên thạch, Trần Hạo lấy từ không gian ra một chiếc xẻng bắt đầu đào.

Khi đào xuống khoảng một mét, xẻng chạm vào vật cứng phát ra tiếng ‘keng’.

Trần Hạo vui mừng, tìm thấy rồi.

Dùng tay gạt lớp đất, thấy một vật đen thui, nhìn kỹ thì đúng là thiên thạch sắt.

Trần Hạo đặt tay lên thiên thạch, thầm niệm trong lòng.

Sau đó ‘ầm’ một tiếng, Trần Hạo rơi tọt xuống hố, đất đá xung quanh sạt xuống.

Hắn sợ tới mức vội nhảy ra ngoài, suýt chút nữa thì bị chôn sống.

Không kịp quan tâm cái hố lớn trước mắt, Trần Hạo chìm tâm thần vào không gian, thấy bên trong lặng lẽ nằm một khối vật thể đen khổng lồ.

Không to như ngôi nhà như lời đồn, đó chỉ là lời nói quá, nhưng tổng thể kích thước cũng không nhỏ, hình dạng bầu dục không quy tắc, đường kính khoảng ba mét.

Trần Hạo từng tìm hiểu về các khối thiên thạch lớn nhất thế giới, khối này e rằng không hề kém cạnh.

Đi tới bên bàn thờ, ý niệm vừa động, Trần Hạo thả khối thiên thạch ra.

Bề mặt nó bao phủ bởi một lớp vỏ kim loại, trông giống thiên thạch sắt bình thường.

Nhưng có vài chỗ bị bong tróc, lộ ra ánh sáng màu xanh lam đậm – màu sắc mà Trần Hạo quá quen thuộc.

Vì trước khi xuyên không hắn đã có được Thiên Tinh Bảo Thạch, những chỗ lộ ra này giống hệt như vậy.

Trần Hạo đi tới chỗ lộ ra bảo thạch kia, bỗng nhiên chân hẫng một

cái, thân hình bay lên.

Nhưng chỉ bay được vài mét thì oạch một cái rơi xuống đất, lấm lem bụi bặm.

Tuy vậy hắn không hề tức giận mà ngược lại vô cùng vui sướng, ha ha, tìm thấy rồi, khối thiên thạch chứa Thiên Tinh Bảo Thạch tuyệt đối không sai vào đâu được.

Trần Hạo lại gần nhìn kỹ, chỉ có vài chỗ lộ ra nhỏ, có vẻ lớp vỏ sắt không dày lắm.

Cảm giác giống như một khối đá phỉ thúy thô, bên trong lớp vỏ bao bọc cực phẩm phỉ thúy.

Ở một mặt tương đối phẳng của thiên thạch, hắn thấy một hàng chữ, tuy bị đất cát mài mòn có chút mờ nhưng vẫn đọc được: 'Tần Thủy Hoàng tử địa phân'.

Trần Hạo dùng ngón tay vê thử, đúng là chu sa không nghi ngờ gì nữa.

Tần Thủy Hoàng tiêu diệt lục quốc, kẻ sĩ các nước đó tự nhiên căm hận, vẫn luôn vận tác sau lưng để lật đổ ách thống trị.

Ví dụ như Trương Lương nổi tiếng với vụ mưu sát ở Bác Lãng Sa, sau này cũng tham gia tạo phản.

Nhìn thiên thạch, giờ nó thuộc về mình rồi, Trần Hạo vui vẻ thu vào không gian.

Đi tới cái hố thổ lúc trước, hắn bắt đầu lấp đất lại, gạt sạch dấu vết mới lấp đầy được cái hố lớn.

Chờ Trần Hạo bước ra ngoài thì trời đã tối.

Hắn gọi Quý Bố, Hàn Trung và Diên Khuê tới dặn: "Tìm thật nhiều củi khô chất đầy vào trong đó rồi đốt đi, tôi muốn hóa giải triệt

để khối thiên thạch kia." Ba người không biết Trần Hạo định làm gì, nhưng đã dặn là làm, lập tức phái người tìm củi.

Bận rộn cả đêm, các loại củi chất cao như núi.

Trần Hạo đứng bên ngoài, lấy ra một tấm Bình An Phù, quát khẽ một tiếng, lá bùa bùng cháy.

Hắn tùy tay ném vào đống cỏ khô, lửa nhanh chóng lan ra.

Sau đó củi gỗ bốc cháy ngùn ngụt, cả bầu trời đêm bị chiếu sáng rực.

Sau khi lửa tắt, Trần Hạo lại hạ lệnh lấp thêm đất, lấp một lớp binh sĩ dẫm lên một lớp, cuối cùng đắp thành một gò đất lớn đường kính mấy chục mét mới thôi.

Xong xuôi hết thảy, Trần Hạo phó: "Được rồi, chúng ta về thành Hoạt Đài thôi." "Thái chúc, chỗ này có cần lưu người canh giữ không?" Diên Khuê hỏi.

"Không cần, yêu thạch đã bị tôi thiêu hóa thành tro bụi, không cần ở lại.

Chuyện ở đây kết thúc rồi, tất cả quay về thôi." Một đoàn người quay về thành Hoạt Đài.

Trần Hạo lập tức tìm Thái thú, chiếm dụng xưởng rèn của quan gia Đông Quận.

Từ giờ trở đi, tất cả thợ rèn đều phải nghe lệnh Trần Hạo.

Trần Hạo có thánh chỉ của Thủy Hoàng đế, mọi yêu cầu địa phương phải phối hợp.

Còn về việc Trần Hạo chiếm xưởng rèn để làm gì, Thái thú chỉ đành bất lực: Tôi cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra, mà tôi cũng chẳng dám hỏi!

Xưởng rèn của Quan gia ở Đông Quận nằm cạnh một ngọn núi nhỏ cách thành mười dặm, tường đất bao quanh, chiếm một khoảng đất rộng.

Công xưởng, kho hàng, lò đúc đều đầy đủ, bên cạnh còn có một con suối nhỏ để tiện lấy nước.

Nơi đây do một tượng tạo (quản đốc) phụ trách, dưới tay có hơn hai mươi thợ rèn, chuyên chế tạo binh khí, áo giáp, nông cụ.

Chương 642

Hiện tại nơi này đã bị Trần Hạo tiếp quản, Hàn Trung dẫn người khống chế toàn bộ thợ rèn.

Lúc này, từng người một đều lo sợ ngồi trong kho hàng, xung quanh là một vòng lính Tần canh giữ, không ai dám phát ra tiếng động.Trong công xưởng, Trần Hạo đang đi quanh khối thiên tinh vẫn thạch khổng lồ kia để quan sát kỹ lưỡng, đồng thời não bộ cũng không ngừng suy nghĩ.

Trong phim 《Thần Thoại》 tuy xuất hiện thiên tinh vẫn thạch nhưng không giới thiệu chi tiết, nó có liên hệ với đền thần của người Ấn Độ và 'Thiên Cung' trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Sau khi tiến vào 'Thiên Cung' mới xảy ra cảnh tượng xuyên không.

Xuyên không...

Trần Hạo chợt nhớ đến hổ phù, không biết hai thứ này có liên hệ gì không?

Hắn lập tức lấy hổ phù từ không gian ra.

Nhưng khi Trần Hạo vừa lấy hổ phù ra, hắn bỗng phát hiện mảnh hổ phù kia và thiên tinh vẫn thạch nảy sinh sự giao lưu năng lượng, sự biến hóa này khiến Trần Hạo kinh ngạc.

Trước đó hắn đã dùng đủ mọi cách thử nghiệm hổ phù, bao gồm cả linh lực nhưng đều không có phản ứng, hổ phù giống như một miếng ngọc thạch bình thường, nhưng hiện tại trước mặt thiên tinh vẫn thạch lại có dao động năng lượng rõ rệt.Trần Hạo thầm tính toán, lẽ nào hổ phù và thiên tinh vẫn thạch ở cùng một chỗ mới có phản ứng năng lượng, rồi dưới một điều kiện đặc biệt nào đó hình thành

nên đường hầm năng lượng, sau đó mới truyền tống hắn và Ngọc Sấu về triều Tần?

Vậy điều kiện đặc biệt đó là gì?

Lúc đó hắn có phun máu, lẽ nào là vì máu?

Khối vẫn thạch này giờ nên xử lý thế nào?

Giao thiên tinh bảo thạch cho Tần Thủy Hoàng, sau đó thì sao?

Lừa lão huy động mấy vạn dân phu xây dựng Thiên Cung để lịch sử tái diễn?

Trần Hạo cảm thấy đó là quyết định ngu ngốc nhất.

Nếu chỉ để trải nghiệm lại lịch sử thì cần gì phải khổ sở như vậy, hai ngàn năm sau Thiên Cung cũng sụp đổ, giờ hà tất phải dùng mấy vạn mạng người để xây dựng.Trần Hạo nhìn về phía hàng chữ chu sa: 'Tần Thủy Hoàng tử địa phân'.

Một cách tạo tin đồn đơn giản mà hiệu quả, không biết ai viết, hậu thế cũng không nghiên cứu ra, đúng là một bí ẩn thiên cổ.

Hắn lại nhìn vào những chỗ thiên tinh lộ ra ngoài, ánh mắt bỗng ngưng lại vì phát hiện một chỗ có dấu vết bị đục đẽo.

Trần Hạo dùng ngón tay chạm vào, đúng vậy, chắc chắn đã bị người ta đục mất một mảnh.

Ai đã làm?

Lẽ nào là những kẻ viết chữ kia?

Những kẻ đó e rằng cũng biết bí mật thiên tinh bảo thạch có thể làm vật thể lơ lửng rồi, nếu không vì khối vẫn thạch này quá lớn, nặng tới năm sáu mươi tấn, e là sớm đã bị người ta mang chạy mất.Trong tích tắc Trần Hạo lại nảy sinh liên tưởng, lẽ nào là những kẻ phản loạn nước Kim Toa (Kushana), vì mảnh thiên tinh duy nhất

lưu lạc ra ngoài được phát hiện ở đền thần Kim Toa bên Ấn Độ.

Có lẽ mảnh thiên tinh đó là do những kẻ gây loạn sau khi thất bại đã bỏ chạy sang Ấn Độ rồi lập quốc ở đó.

Chợt Trần Hạo lại nhớ tới một cái tên: Thôi Văn Tử.

Trong phim 《Thần Thoại》, nhân vật Thôi Văn Tử được đồn là thần tiên, thuốc trường sinh bất lão trong phim không phải do Từ Phúc luyện mà là do Thôi Văn Tử luyện chế, sau đó tặng cho Tần Thủy Hoàng rồi bị Dịch Tiểu Xuyên, Cao Yếu, Ngọc Sấu ăn mất.

Dược liệu luyện chế là bột thiên tinh bảo thạch cộng thêm một số dược liệu phụ trợ kỳ lạ.Trần Hạo giật mình kinh hãi, bột thiên tinh bảo thạch có thể luyện chế trường sinh bất lão dược?

Ánh mắt hắn nhìn về phía khối vẫn thạch khổng lồ, nếu bột thiên tinh thực sự là chìa khóa luyện thuốc trường sinh, thì chỗ này có thể luyện được bao nhiêu chứ?

Ước tính làm ra mười vạn tám ngàn viên cũng không thành vấn đề.

Thôi Văn Tử, có nên đi tìm ông ta không?

Để lão luyện cho mình một mẻ thuốc trường sinh.

Đột nhiên Trần Hạo lại nhìn hàng chữ 'Tần Thủy Hoàng tử địa phân', ai lại rảnh rỗi dùng chu sa viết chữ chứ?

Chỉ có kẻ luyện đan vẽ bùa mới thường xuyên mang theo thứ này, xem ra hiềm nghi của Thôi Văn Tử thực sự rất lớn.Sau một hồi suy nghĩ lung tung, dường như đã tìm được chút manh mối nhưng lại thấy rối rắm hơn.

Thôi bỏ đi, tiên bất luận thế nào, Trần Hạo đặt mục tiêu vào khối vẫn thạch.

Sở dĩ hắn chiếm dụng xưởng rèn này là vì muốn lợi dụng công cụ

ở đây để mổ xẻ khối vẫn thạch này, xem bên trong rốt cuộc có bao nhiêu thiên tinh bảo thạch.“Quý Bố!” Trần Hạo gọi lớn hướng ra ngoài.Quý Bố nhanh bước tiến vào công xưởng: “Công tử có gì sai bảo?”“Đi tìm hai người có tay nghề thợ mộc, ta muốn chế tạo vài thứ.” Trần Hạo dặn dò.Quý Bố nhanh chóng tìm được trong đám thợ rèn hai người biết nghề mộc, tay nghề cũng thường thường.

May mà yêu cầu của Trần Hạo không cao, không cần giống Lỗ Ban làm ra chim gỗ biết bay.“Biết dùng dây cưa không?” Trần Hạo hỏi.Hai người thợ rập đầu hành lễ: “Bẩm Thái chúc đại nhân, chúng tiểu nhân có biết.”Dây cưa dùng dây thừng làm dây cưa, mài đi mài lại trên vật cứng để cưa, thứ này đã được sử dụng từ lâu.

Người xưa đã nắm giữ phương pháp thêm tinh sa (cát tinh thể) để tăng lực ma sát, được dùng rộng rãi trong nghề cắt gọt ngọc thạch.“Tốt lắm, chế tạo một bộ dây cưa loại lớn, ta có bản vẽ ở đây, các ngươi làm đi.” Trần Hạo nói.“Tiểu nhân đã rõ.”Trần Hạo vốn xuất thân từ thế gia mộc nghệ (kiến thức kiếp trước), làm dây cưa không thành vấn đề, hắn chỉ điểm thợ mộc dùng gỗ dựng một cái giá dây cưa khổng lồ, mất một ngày trời cuối cùng cũng xong.

Lại tìm dây thừng và tinh sa thích hợp, Trần Hạo dùng một tấm vải lớn phủ lên vẫn thạch, bảo thợ rèn bắt đầu luân phiên làm việc.

Đám thợ rèn vốn bị nhốt trong kho nơm nớp lo sợ, giờ có việc làm lại thấy yên tâm hơn.

Bảo họ làm việc nghĩa là sẽ không giết họ, những người này chia làm ba ca, không nghỉ một khắc nào mà ra sức kéo cưa.

Dây thừng tuy mềm nhưng có tinh sa ma sát, trên giá cưa có ba sợi dây thừng đồng thời cắt xuống, nếu hoàn thành có thể một lần chia vẫn thạch làm bốn.Nhìn dây cưa từng chút từng chút lún xuống, một thốn, hai thốn, ba thốn.

Một ngày tiêu tốn mấy chục sợi dây thừng, từng thùng tinh sa đắt đỏ đổ vào khe hở vẫn thạch, cứ thế này Trần Hạo ước tính hoàn thành cũng cần nửa tháng.

Lúc rảnh rỗi, Trần Hạo lại nghiên cứu lò rèn, thời này việc rèn đúc cơ bản là chế tạo đồ thanh đồng, nhưng đồng không thuần mà pha thêm một ít thiếc, như vậy có thể khiến đao thương thanh đồng sắc bén cứng cáp hơn.Nhưng Trần Hạo lại nhìn lớp vỏ vẫn thiết (sắt thiên thạch), hắn nảy ra ý tưởng.

Thần binh của hắn và các cô vợ toàn là nhặt được hoặc đổi từ hệ thống.

Hiện tại có sẵn vẫn thiết, sao không tự mình chế tạo một thanh bảo kiếm?

Để rèn kiếm từ vẫn thiết độ khó cực kỳ lớn, vấn đề lớn nhất hiện nay là nhiệt độ lò lửa có đạt đến mức nóng chảy sắt hay không.

Thực ra cổ nhân dùng than đá có lịch sử lâu đời, hiện tại rèn đúc cũng có dùng than nên không thiếu chất đốt.

Trần Hạo kiểm tra một vòng, phát hiện vấn đề lớn nhất là lò nung quá lạc hậu.

Hắn trải một tấm lụa lên bàn, tìm kiếm trong trí não một mẫu lò nung có thể xây dựng trong điều kiện hiện tại mà vẫn đạt mức luyện được nước sắt.

Còn có một thứ quan trọng hơn để tăng nhiệt độ chính là phong tương (cái bễ/hộp thổi gió).

Phong tương không khó làm, chỉ cần biết nguyên lý thì thợ mộc bình thường cũng làm được.“Quý Bố!” Sau khi vẽ xong bản vẽ, Trần Hạo gọi Quý Bố.

“Tìm trong đám thợ rèn người nào giỏi xây lò nung, đúng rồi, gọi

cả hai người thợ mộc kia đến, ta có việc dùng."Quý Bố lập tức đi gọi người, chẳng mấy chốc mấy người thợ rèn cung kính đứng phía dưới.

Chương 643

Trần Hạo lấy bản vẽ ra giảng giải một hồi, những thợ rèn này tuy không biết chữ nhưng đầu óc rất linh hoạt, nhìn bản vẽ và nghe giải thích liền hiểu ý Trần Hạo.

"Thưa Thái chúc đại nhân, có thể làm được." Một người thợ nói."Tốt, từ hôm nay bắt đầu bận rộn đi." Trần Hạo phân phó.Vài ngày sau, lò nung mới đã dựng xong, Trần Hạo nhìn cái lò đất nhỏ mà mỉm cười, cái này hoàn toàn là kiểu lò luyện thép thủ công thời xưa.

Dù không giống lò cao hiện đại nhưng cũng mạnh hơn lò thời Tần nhiều, cộng thêm cái phong tương khổng lồ kia là đủ rồi.

Hắn gọi quản đốc xưởng rèn đến hỏi: "Trong đây ai có kỹ thuật rèn đúc tốt nhất?"Quản đốc chớp mắt: "Lão hủ ạ."Trần Hạo nhìn lão quản đốc, tầm 50 tuổi, da sạm đen, mặt đầy nếp nhăn nhưng thân hình cường tráng, đặc biệt là hai cánh tay thô đại do quanh năm vung búa.

"Có biết đúc kiếm không?""Lão hủ thời trẻ từng theo học một vị danh sư đúc kiếm của nước Việt."Trần Hạo biết nước Việt vốn nổi tiếng với các danh sư đúc kiếm.

"Có biết chế tạo binh khí khác không?""Kiếm, đao, kích, qua, mâu, phi, các loại áo giáp lão hủ đều biết." Lão đầu mang theo vài phần tự hào trong giọng nói.Trần Hạo tâm đắc: "Tốt, từ hôm nay làm phó thủ cho ta, hỗ trợ ta chế tạo binh khí, hiện tại tiên đốt lò đi."Quản đốc hơi kinh ngạc, không ngờ vị Thái chúc đại nhân này lại muốn tự mình rèn đúc, nhưng lão không dám nói nhiều, lập tức đáp: "Tiểu nhân đã rõ, đi chuẩn bị ngay."Mọi việc chuẩn bị đồng thời, thời gian trôi qua thật nhanh, nửa tháng đã qua đi.

Một ngày nọ Quý Bố báo: "Công tử, thợ thủ công sắp cưa xong

rồi.”Trần Hạo nghe xong lập tức đứng dậy dẫn Quý Bố tới công xưởng, lúc này thợ rèn đang dốc sức kéo cưa.

Hắn quan sát thấy chỉ còn một lằn mỏng cuối cùng chưa đứt, Trần Hạo ra hiệu dừng lại: “Được rồi, rút cưa ra, toàn bộ về nghỉ ngơi đi.”Đám thợ rèn không dám trì hoãn, lần lượt rời khỏi công xưởng.

Trần Hạo bảo Quý Bố đóng cửa phòng lại, chỉ mình hắn ở trong vì sợ lát nữa cưa ra có dị thường sẽ khó giải thích.

Hắn lấy một thanh xà beng lớn, dùng lực thọc vào khe hở, lúc này chỗ tiếp giáp chỉ còn một tẹo, Trần Hạo dùng lực bẩy một cái. 'Oanh long!' Một khối vẫn thiết rơi xuống.

Trần Hạo vội vàng nhìn kỹ, phiến vẫn thiết phía trên gần như toàn là sắt, độ dày tầm 40cm, chỉ có một lớp mỏng thiên tinh thạch.

Hắn lại bẩy tiếp những phần vẫn thiết khác, phát hiện bên trong chứa đầy thiên tinh bảo thạch.Thu ba khối vẫn thiết còn lại vào không gian, Trần Hạo cầm một cái búa tạ từ đống dụng cụ, nhẹ nhàng đặt lên trên vẫn thiết, từ từ buông tay, phát hiện cái búa tạ đó lơ lửng giữa không trung, không hề nhúc nhích.

Trần Hạo thử nhảy nhẹ lên, thân hình hắn bay lên cao mãi cho đến tận nóc nhà công xưởng.

Hắn dùng tay chống nhẹ một cái mới dừng lại được, đẩy tay một cái lại bay xuống, dừng bên cạnh khối thiên tinh.Nhìn những viên tinh thạch sáng lấp lánh như bảo thạch xanh thẳm, Trần Hạo cảm thán, thế giới đúng là không gì không có.

Hiện tại hắn cũng không hiểu thứ này vì sao có thể khiến người và vật bay bổng, nếu bảo là đệm từ trường thì có vẻ cũng không giống lắm.

Những viên tinh thạch này rõ ràng chứa đựng năng lượng, chỉ là

tồn tại dưới một hình thức năng lượng mà hắn không hiểu rõ, giống như việc người khác khó lòng hiểu được linh khí là loại năng lượng gì vậy.Vỗ vỗ vào tinh thạch, Trần Hạo cảm nhận được thiên tinh tinh thạch không quá cứng, mềm và nhẹ hơn vẫn thiết nhiều.

Hắn vớ lấy cái búa tạ đang lơ lửng bên cạnh, nhắm vào một khối thiên tinh tinh thạch đập mạnh xuống. 'Bành!

Bành!

Bành!' Trần Hạo dùng sức rất mạnh, đến cú đập thứ tư, khối thiên tinh đó vỡ vụn thành vô số mảnh lớn nhỏ.

Sau đó hắn thu hết các mảnh vỡ đi, ngay cả bột tinh thạch cũng không bỏ sót mà cho vào bình chứa.Xong việc với thiên tinh vẫn thạch, Trần Hạo lại tính đến chuyện đúc kiếm.

Hắn có biết đúc kiếm không?

Không biết.

Càng không biết luyện thép, đặc biệt là kiểu luyện thép thủ công này.

Nhưng sau khi cưa xong, đám thợ rèn chuyển sang bận rộn việc luyện thép, đây là nghề của họ, tuy đổi lò mới nhưng làm việc vẫn rất thuận tay.Lúc này lửa lò đang vượng, quản đốc nói: “Thái chúc đại nhân, sư phụ của lão hủ cũng từng rèn binh khí từ vẫn thiết, loại này cực kỳ sắc bén nhưng có nhược điểm lớn là quá giòn, va chạm mạnh rất dễ gãy.”“Có cách nào giải quyết không?” Trần Hạo hỏi.“Hay là cho thêm ít đồng, như vậy sẽ dẻo dai hơn nhiều, sư phụ lão hủ cũng dùng cách này.”Trần Hạo gật đầu, quả nhiên không được khinh thường cổ nhân, hắn không phải vạn sự thông, nếu tưởng mình biết chút kiến thức hiện đại mà coi thường ý kiến của họ thì sai lầm to.

Ý kiến của lão thợ rèn chắc chắn có lý.“Tốt, làm theo phương

pháp của ông.” Trần Hạo bỏ ra mấy trăm kim, cũng chính là mấy trăm đồng tiền hoàng đồng, quả thực đúc kiếm rất tốn kém.

Cuối cùng Trần Hạo lén bỏ thêm một ít bột thiên tinh thạch vào, cảm giác thứ này sẽ có tác dụng lớn.“Thái chúc đại nhân, khối vẫn thiết này lớn, giờ lại thêm mấy trăm kim đồng, sẽ nấu ra được rất nhiều nước sắt.

Nếu chỉ rèn một thanh kiếm thì quá lãng phí, hay là rèn thêm mấy thanh nữa.” Quản đốc đề nghị.Trần Hạo thấy cũng đúng, đồ tốt không nên lãng phí.

Chế tạo gì đây?

Hắn thiếu một món trường binh khí thuận tay, những loại lãnh binh khí nổi tiếng hậu thế như đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, đản côn sóc bổng, tiên giản chùy trảo...

Trần Hạo thích thương hơn, hay là làm một thanh 'Lượng Ngân thương' đi.

Đại thương trong tay rung lên, quát lớn một tiếng: 'Xem ngân thương trong tay ta đây, định sẽ giết cho các ngươi tơi bời hoa lá!'.Trần Hạo thử các loại binh khí khác, thấy tầm 100 cân là thuận tay nhất, quyết định đúc một cây đại thương nặng trăm cân.

Truyền thuyết kể Hạng Vũ có Bá Vương thương nặng 73 cân, lại có người bảo nặng 129 cân, nếu thật vậy thì vị Bá Vương đó đúng là thiên sinh thần lực.

Không biết có cơ hội đối thủ với lão không, sau này nhất định phải lĩnh giáo võ lực tuyệt thế của vị võ tướng số một đương thời này.

Còn chuyện có người bảo Hạng Vũ dùng đại kích hay sóc, Trần Hạo mặc kệ, dù sao hắn thấy Bá Vương thương là nổi tiếng nhất.“Thái chúc đại nhân, vẫn còn dư.” Quản đốc nói.“Vậy đúc thêm

ba thanh kiếm, còn lại thì làm đao thương kiếm kích, phủ việt câu xoa, làm được bao nhiêu thì làm, tổng sẽ có lúc dùng đến." Trần Hạo nghĩ bụng, mình không dùng thì đem tặng cũng tốt, ví như tặng Tiêu Hà, Lữ Công, Tào Tham, hay là Quý Bố, Lỗ Tín...Thợ rèn dựa theo bản vẽ của Trần Hạo làm xong các loại khuôn mẫu, chỉ đợi nước sắt ra lò.

Sau ba ngày ba đêm đốt lửa liên tục, khối vẫn thiết cuối cùng cũng tan chảy thành một vũng nước sắt.

Do thêm hoàng đồng và bột thiên tinh tinh thạch nên nước sắt lúc này trông đặc biệt sáng bóng."Được rồi, bắt đầu đúc khuôn!" Quản đốc hô lớn, lò nung mở van, dòng nước sắt cuồn cuộn chảy ra, đổ đầy vào các rãnh khuôn đã chuẩn bị sẵn.

Tiếp theo là chờ đợi trong yên lặng để nước sắt nguội đi và đông đặc lại.Cuối cùng, sau hơn mười tiếng chờ đợi, quản đốc lấy từ trong khuôn ra một thanh kiếm phôi thô nhìn một chút, rồi hớn hở báo với Trần Hạo: "Thái chúc đại nhân, hình như thành công rồi."Trần Hạo mỉm cười gật đầu, thầm nghĩ Tam Thanh phù hộ, một đám người làm loạn cuối cùng lại thành công.

"Vậy bắt đầu rèn đúc đi." Hiện tại đây mới chỉ là phôi, cần phải rèn thêm mới được.

Thợ rèn lại bận rộn, Trần Hạo đứng bên cạnh quan sát.

Thấy thợ rèn sau khi đập xong chỉ dùng nước lã để tôi hỏa (tắm lạnh cho thép), hắn lập tức can thiệp: "Quản đốc, ta có phương pháp tôi hỏa tốt hơn, có thể khiến binh khí thêm cứng cáp sắc bén.""Phương pháp gì ạ?" Quản đốc lập tức hỏi, giờ lão đã hoàn toàn tâm phục khẩu phục vị Thái chúc đại nhân này.Trần Hạo bảo người tìm một loại đất đặc biệt trộn thành bùn nhão, lại lấy thêm nước tiểu ngựa.

Hậu thế có dịch tôi hỏa chuyên dụng, hiện giờ chỉ có thể dùng

cách thủ công này thôi.

Cuối cùng Trần Hạo hạ quyết định, rút đoản kiếm rạch một đường trên đầu ngón tay, máu tươi tí tách nhỏ vào thùng nước cuối cùng.

Hắn dùng pháp lực vuốt qua, vết thương liền khép lại, sau đó nói với thợ rèn: "Hai thùng đầu, mỗi lần rèn xong thì nhúng vào hai cái đó để tôi hỏa, thùng cuối cùng thì để lần tôi hỏa sau cùng khi hoàn thành mới được dùng.""Chúng tiểu nhân tuân lệnh.""Xèo xèo!" Thanh bảo kiếm đỏ rực được ném vào thùng gỗ, hơi nước bốc lên nghi ngút.

Một lát sau, quản đốc thò tay vào thùng, lấy ra một thanh bảo kiếm màu ám kim.

Nhìn thân kiếm hoàn mỹ đến cực điểm, mặt quản đốc đầy vẻ kích động, hai tay bưng bảo kiếm đến trước mặt Trần Hạo, cung mình hành lễ nói lớn: "Thái chúc đại nhân, kiếm đã thành!"Nhìn thanh kiếm trên tay quản đốc, thân kiếm dày đặc những hoa văn uốn lượn, chuôi kiếm dài có thể cầm bằng hai tay, lưỡi kiếm lóe lên hàn quang sắc lạnh, nhìn qua đã biết là cực kỳ sắc bén.

Trần Hạo lúc này vừa kích động vừa kinh ngạc, vì thanh kiếm này giống hệt thanh kiếm thanh đồng hắn lấy được ở đền thần Ấn Độ trước khi xuyên không.

Chạm tay vào thân kiếm, Trần Hạo nảy sinh cảm giác cực kỳ thân thiết, không biết có phải do dùng nước có máu của hắn để tôi hỏa hay không.

Hắn nắm chặt chuôi kiếm, mũi kiếm chỉ thẳng lên trời, trong lòng bỗng dâng lên hào khí ngất trời, có cảm giác như một bậc quân vương thống trị thiên hạ."Từ nay về sau, kiếm này tên là Long Ngâm."Vài ngày sau, cây đại thương của Trần Hạo cũng xuất lò, thân thương màu ám kim, mũi thương bạc loáng, nặng đúng 101 cân.

Trần Hạo cầm trong tay múa một bộ thương pháp, cảm thấy vô cùng thuận tay.

Chương 644

Vuốt ve thân thương, hắn hào hứng nói: “Thương này sau này gọi là Tham Nguyệt Ngân Long thương.”“Quý Bố, anh muốn binh khí gì?” Trần Hạo hỏi.Quý Bố đáp: “Những ngày qua theo công tử và Lỗ Tín học thương, mỗ cũng thích dùng thương.”Trần Hạo gật đầu: “Vậy lát nữa anh chọn một cây thương thuận tay mà dùng.”Quý Bố thừa biết những binh khí này đều là bảo vật, trong lòng mừng rỡ khôn xiết, lập tức quỳ một gối xuống: “Tạ công tử ban thưởng.” Võ tướng thời xưa trọng nhất binh khí, một món binh khí tốt tương đương với một mạng sống, Quý Bố đương nhiên cao hứng.Trần Hạo vỗ vai Quý Bố: “Trông coi ở đây, hễ đúc xong cái nào thì mang tới cho ta, giờ ta về tu luyện đây.”“Giao cho tôi, công tử cứ yên tâm.”Thời gian thoắt cái đã ba tháng trôi qua, mười hai món binh khí lần lượt ra lò.

Trừ một cây trường thương tặng cho Quý Bố, số còn lại Trần Hạo thu hết vào không gian.

Lúc này thời tiết đã sang đông.

Không biết Thủy Hoàng đế có đợi đến sốt ruột không, đã đến lúc về Hàm Dương phục mệnh rồi.

Còn cả Lữ Trĩ nữa.

Nếu biết ở đây lâu như vậy, anh đã mang em theo bên mình, để em khỏi phải cô đơn lạnh lẽo ở nhà một mình.Tập hợp toàn bộ thợ rèn, Trần Hạo phẩy tay với Quý Bố, Quý Bố lấy ra một cái bọc, dõng dạc nói: “Thời gian qua các ngươi đã vất vả, đây là Thái chúc đại nhân ban thưởng, nhưng có một yêu cầu.

Chuyện lần này là làm việc cho bệ hạ, mọi thứ ở đây tuyệt đối không được truyền ra ngoài, kể cả với cấp trên hay người nhà, kẻ nào

vi phạm sẽ bị trừng trị nghiêm khắc không khoan hồng.”Quý Bố bước tới trước đám thợ, đặt bọc vải xuống, mở ra lộ ra đống vàng kim hố hố bên trong.

Đám thợ rèn nhìn thấy ai nấy đều kích động không thôi, chưa từng thấy ai ban thưởng hậu hĩnh như vậy.

“Tạ Thái chúc đại nhân ban thưởng, chúng tiểu nhân nhất định kín miệng như bưng.” Lão quản đốc dẫn đầu đám người cúi người tạ ơn.Trần Hạo phẩy tay, Hàn Trung dẫn theo đội hộ vệ lên ngựa, thúc vào bụng ngựa, tiếng vó ngựa rầm rập, hơn trăm chiến mã cuốn theo bụi mù rời khỏi xưởng rèn.

Lần này trở về Trần Hạo thu hoạch đầy túi, có được cả khối thiên tinh bảo thạch, có được 'Long Ngâm kiếm', 'Tham Nguyệt Ngân Long thương' và mười hai món thần binh lợi khí khác.Vào tháng mười một âm lịch, đất Quan Trung cỏ cây khô héo, gió lạnh thấu xương nhưng không ngăn được nhiệt huyết bôn ba.

Một đội trăm kỵ phi nước đại trên quan lộ hướng về phía Hàm Dương.“Công tử, nhìn thấy thành Hàm Dương rồi!” Quý Bố reo lên.Bôn ba ngàn dặm, liên tục mười mấy ngày đường cuối cùng cũng về đến nơi, mọi người đều rất hưng phấn.

“Chạy mau!” Trần Hạo hét lớn, mọi người lại tăng tốc mã lực.

Đến cửa thành, Trần Hạo giơ lệnh bài ra, lính canh cửa thấy vậy lập tức cung kính hành lễ: “Kiến quá Thái chúc đại nhân.”Thu hồi lệnh bài, Trần Hạo phẩy tay dẫn mọi người chạy thẳng về nhà.

Khi nhìn thấy cổng nhà mình - nơi mà hắn mới chỉ ở được vài đêm, trong lòng Trần Hạo lại nảy sinh mấy phần thân thiết, có lẽ vì trong đó có người phụ nữ đang chờ mình chăng.

Hàn Trung dẫn hộ vệ dừng lại, toàn bộ xuống ngựa hành lễ: “Thái

chúc đại nhân, chúng tôi về quân doanh giao lệnh đây.”Trần Hạo nhìn Hàn Trung nói: “Lần sau có đi ra ngoài tôi sẽ gọi anh.”Hàn Trung lập tức khom người: “Đại nhân bình dị gần gũi, quan tâm cấp dưới, chúng tôi cũng nguyện ý dốc sức cho đại nhân.”Trần Hạo mỉm cười, phẩy tay với Quý Bố.

Quý Bố lấy trong túi ngựa ra một cái bọc đưa đến trước mặt Hàn Trung: “Thái chúc đại nhân cho các anh em tiền uống rượu.” Hàn Trung sững người, hộ vệ qua bao nhiêu quan viên, đây là lần đầu tiên được thưởng tiền.

Anh ta nhìn Trần Hạo, đưa tay nhận lấy, cảm giác nặng trĩu.

Hàn Trung lại cúi người: “Hàn Trung tạ ơn Thái chúc đại nhân.”Trần Hạo khá thích gã này, vỗ vỗ lên vai Hàn Trung: “Được rồi, đi theo tôi mấy tháng cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi đi.”Hắn sải bước tiến vào trạch viện, chưa kịp vào tới chính sảnh thì Lữ Trĩ nghe tin đã chạy ra, lon ton chạy tới bên cạnh Trần Hạo.

Nếu không phải có đám người hầu bên cạnh, e là cô đã nhào vào lòng Trần Hạo rồi.

“Lang quân, anh cuối cùng cũng về rồi.” Lữ Trĩ mím môi nói.Trần Hạo vỗ nhẹ lên má Lữ Trĩ, cười nói: “Liên tục đi đường mười mấy ngày, mệt rã rời rồi, mau chuẩn bị nước nóng cho anh, anh muốn tắm rửa một trận cho khỏe người.”“Trĩ nhi đi chuẩn bị ngay.” Lữ Trĩ vội vàng quay người chạy đi.Trong phòng tắm hơi nước bốc mịt mù.

Lữ Trĩ giúp Trần Hạo thoát y, Trần Hạo lại được tận hưởng cuộc sống 'cơm bưng nước rót'.

Mắt Lữ Trĩ thỉnh thoảng liếc nhìn Trần Hạo, trong mắt đầy vẻ si mê.

Y phục cởi hết, lộ ra thân hình cường tráng, Trần Hạo nở một nụ

cười xấu xa với Lữ Trĩ, bế thốc cô lên đi về phía bồn tắm.

Lữ Trĩ thốt lên kinh ngạc: "Lang quân, quần áo của Trĩ nhi..." "Thay bộ mới!" Trần Hạo bá đạo nói."Thời gian qua em vẫn khỏe chứ?" Trần Hạo hỏi.

Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo đáp: "Rất tốt ạ, người hầu trong nhà dễ quản lý, bình thường em tu luyện và học tập đạo kinh lang quân để lại.

Lang quân đi lâu quá, Trĩ nhi rất nhớ anh, nếu lần sau lang quân đi xa lâu ngày, mang theo Trĩ nhi được không?"Trần Hạo cười cười: "Lần này anh cũng không nghĩ đi lâu như vậy, vốn tưởng một hai tháng là xong, ai dè cuối cùng mất gần bốn tháng.

Ừm, lần sau đi chắc chắn sẽ mang Trĩ nhi theo, thực ra anh cũng nhớ Trĩ nhi lắm." Nghe lời đường mật của lang quân, tim Lữ Trĩ muốn tan chảy, còn gì tuyệt vời hơn khoảnh khắc này chứ.Lữ Trĩ cầm khăn lau người nhẹ nhàng cho Trần Hạo, vô cùng tỉ mỉ.

Trần Hạo ôm Lữ Trĩ, nhắm mắt tận hưởng sự phục vụ của người phụ nữ, đây mới là cuộc sống nên có chứ, không phải ở ngoài sương gió bờ bụi.

Tắm xong, Trần Hạo cảm thấy sảng khoái hẳn lên, dắt tay Lữ Trĩ về phòng ngủ.

Trần Hạo cười nói: "Để anh xem dạo này Trĩ nhi có chăm chỉ không, tu vi có tăng trưởng chút nào không."Lữ Trĩ cũng không thẹn thùng, dường như vạn phần mong đợi, cùng Trần Hạo khoanh chân đối tọa, tiến vào trạng thái song tu, tâm thần tiến vào thức hải, ý niệm của hai người chạm vào nhau, lập tức tiến vào cảnh giới vô cùng diệu kỳ.

Tu luyện không kể thời gian, thoáng chốc một đêm đã trôi qua.Xe

ngựa lăn bánh trên đại đạo chính giữa thành Hàm Dương, Trần Hạo nhắm mắt suy nghĩ về chuyện gặp Tần Thủy Hoàng lát nữa, chuyện thiên tinh bảo thạch có nên nói thật với lão không.

Nếu nói ra, chắc chắn phải xây Thiên Cung, e là lại phải huy động mấy vạn dân phu, lao dân thương tài đã đành, cuối cùng hoàn thành lại phải giết sạch để giữ bí mật, mấy vạn mạng người đó toàn là dân lành, Trần Hạo trong lòng không đành.

Nhưng nếu không đưa cho Tần Thủy Hoàng, không có Thiên Cung, như vậy hoàn toàn làm loạn lịch sử, sao có được cảnh tượng gặp Ngọc Sấu sau này, và hắn lại từ đâu tới?"Công tử, tới cung môn rồi." Bên ngoài vang lên tiếng của Quý Bố.Trần Hạo mở mắt, hít một hơi thật sâu, từ trên xe ngựa bước xuống chỉnh đốn y phục: "Quý Bố, đợi ở đây, ta đi kiến giá bệ hạ."Trần Hạo bước về phía cung môn, lúc này ngẩng cao đầu, trong lòng đã có quyết định.

Trần Hạo - Thái chúc, chức quan ở Hàm Dương không lớn không nhỏ, nhưng Tần Thủy Hoàng đã cho hắn quyền hạn được diện kiến bất cứ lúc nào.

Tại cổng hắn đưa lệnh bài ra, lập tức có cung nhân vào báo cáo, không lâu sau cung nhân ra hành lễ: "Thái chúc đại nhân, bệ hạ triệu kiến, lúc này ngài đang ở Dưỡng Thần cung."Trần Hạo tò mò hỏi: "Ta không nhớ trong Hàm Dương cung có nơi nào tên như vậy?" Cung nhân đó nhìn quanh rồi thì thầm: "Vốn là Cam Lộ cung, nơi bệ hạ sủng ái phi tử, gần đây vừa mới đổi tên." Trần Hạo hơi ngẩn người, sau đó thấy buồn cười, Thủy Hoàng đế đang nhắc nhở bản thân từ nay không sủng phi tử nữa, tuyệt hẳn chuyện nam nữ sao, làm triệt để thật.Đi qua nhiều dãy hành lang, cuối cùng cũng tới Dưỡng Thần cung, thấy Triệu Cao đang đợi bên ngoài.

Thấy Trần Hạo, mắt Triệu Cao sáng lên, bước nhanh tới hạ thấp

giọng nói: “Trần Thái chúc, ngài đã về rồi.”Trần Hạo nhìn kỹ Triệu Cao một lượt, cười nói: “Tôi thấy khí sắc của Phủ lệnh quân có vẻ không tệ nha.” Triệu Cao lại hạ thấp giọng, mặt lộ vẻ hưng phấn, ghé sát Trần Hạo nói: “Tôi ngày đêm chăm chỉ tu luyện, cũng có chút thu hoạch, mấy hôm trước cảm thấy có một luồng khí chạy quanh đan điền, Trần Thái chúc xem có phải tôi đã luyện ra linh khí rồi không?”Trần Hạo kinh ngạc, không lẽ nào, thứ mình bịa ra mà lão già này thật sự luyện ra được sao?

“Để tôi xem mạch cho ngài.” Trần Hạo nói.

Triệu Cao vội vàng đưa tay ra, Trần Hạo bắt mạch rồi truyền một luồng linh lực vào kinh mạch lão.

Kiểm tra một vòng, trong lòng Trần Hạo thầm kinh ngạc, vì đúng là trong người Triệu Cao có một luồng khí tồn tại.

Trong đầu Trần Hạo lập tức hiện ra hai chữ: “Nội khí”.

Vãi thật!

Lão già này không lẽ thật sự tu thành Quỳ Hoa Bảo Điển rồi sao!

Nội khí kém linh khí mấy bậc, linh khí là hấp thu tinh hoa thiên địa để nuôi bản thân, còn nội khí chỉ là từ tinh khí trong cơ thể luyện ra một luồng khí, chỉ có thể tăng cường sức mạnh chứ không có công dụng thần kỳ khác.Trần Hạo gật đầu lia lịa, mắt lộ vẻ mừng rỡ và kinh ngạc, kỹ năng diễn xuất của hắn tuyệt đối là đỉnh cao.

“Triệu đại nhân đúng là thiên tư tuyệt đỉnh, mới thời gian ngắn vậy đã nhập môn, tìm được hạt giống tu luyện.

Triệu đại nhân chỉ cần tiếp tục tu luyện, không cần mấy năm nữa có thể đạt tới cảnh giới của tôi rồi.” Nghe Trần Hạo nói vậy, Triệu Cao càng vui mừng khôn xiết.

“Tất cả là nhờ Trần Thái chúc truyền tiên pháp cho tôi.” Triệu Cao

cười đến nỗi nếp nhăn trên mặt xếp thành đống.“Trần Thái chúc, trong công pháp có chỗ Triệu mỗ không hiểu, khi nào rảnh tôi sang thỉnh giáo ngài được không?” “Đương nhiên không thành vấn đề, tôi nhất định biết gì nói nấy.” Trần Hạo đáp.

Triệu Cao mãn nguyện, chớp mắt lại nói: “Bệ hạ đang ở bên trong khoanh chân đả tọa, nhưng bệ hạ đến nay vẫn chưa luyện ra linh lực, Trần đại nhân tuyệt đối đừng nói chuyện tôi luyện ra linh lực cho bệ hạ nghe nhé.” Triệu Cao sợ Tần Thủy Hoàng ghen ghét, một tên nô tài đã luyện được mà hoàng đế chưa được thì lão không nhịn nổi, lôi ra chém đầu thì khổ.

Lão Triệu lo lắng nên mới dặn dò Trần Hạo một câu.

“Tôi hiểu, mỗi người đều có duyên pháp riêng.” Trần Hạo cười nói.

“Đúng đúng đúng, Trần Thái chúc nói quá đúng.” Triệu Cao lại nặn ra một nụ cười.Trần Hạo bước vào đại điện, thấy Thủy Hoàng đế mặc thường phục, đang ngồi trên bồ đoàn nhắm mắt đả tọa, hô hấp bình ổn, tay thủ thế ngũ tâm triều nguyên.

Trần Hạo khẽ nói: “Bệ hạ, thần Trần Hạo đã về.” Thủy Hoàng đế từ từ mở mắt, nhìn Trần Hạo với ánh mắt ôn hòa, bỗng nhiên lên tiếng hỏi: “Cái gọi là ngưng thần, chính là dứt bỏ ý niệm để thần quay về tâm, thần về tâm rồi không chạy ra ngoài thì khí sẽ về thân, dần dần chìm vào khí huyệt, hiểu như thế nào?”Đó là đoạn luyện tinh hóa khí trong 《Ngũ Đế Kinh》 mà Trần Hạo viết cho lão, Tần Thủy Hoàng không hỏi việc khác mà hỏi ngay câu này, xem ra trong lòng có nhiều nghi vấn.

Chương 645

Trần Hạo suy nghĩ một lát rồi đáp: "Hư kỳ tâm, thực kỳ phúc (Làm trống tâm, làm đầy bụng), tâm đầu trống rỗng, khí tự hạ trầm." Tần Thủy Hoàng suy tư, dường như có sở ngộ.

Trần Hạo thầm nghĩ, xem ra Thủy Hoàng đế đã hoàn toàn nhập tâm vào chế độ tu tiên rồi."Trần Hạo, trẫm tu luyện hơn bốn tháng mà đến nay vẫn chưa thấy gì, khi nào mới thực sự đạt tới giai đoạn luyện tinh hóa khí?" Tần Thủy Hoàng hỏi.

"Bệ hạ, tu luyện cần tĩnh tâm, tĩnh khí, tĩnh thần, cái gọi là công thành tự nhiên, tu luyện vốn gian nan.

Năm xưa thần được Đạo Tổ truyền thụ, ở trong núi không màng thế sự tu luyện cũng mất tám năm, tám năm đó vẫn không được gì, trong lòng cũng từng nản chí, cũng từng hoài nghi, nhưng vẫn luôn kiên trì.

Bỗng một ngày, thần đốn ngộ khi đang tu luyện, luyện ra được một đạo linh khí.

Lấy đạo linh khí đó làm hạt giống, thần tu luyện thêm mấy năm nữa mới có tu vi như ngày hôm nay."Tần Thủy Hoàng nghe xong chậm rãi gật đầu: "Trẫm quá nóng vội rồi, nhưng trẫm sợ thời gian không còn nhiều." Trần Hạo mỉm cười: "Bệ hạ đã dùng Khư Bệnh phù và Giải Độc phù của thần, giờ thân thể khang kiện, sống thêm mấy chục năm nữa cũng không thành vấn đề, đợi khi tu ra linh khí, thọ mệnh tự nhiên sẽ tăng lên, bệ hạ hà tất phải lo lắng những chuyện đó." Tần Thủy Hoàng cười lớn: "Ha ha, giờ thân thể trẫm rất tốt, còn sống lâu lắm, trẫm phải tu luyện thành tiên, phải trường sinh bất lão!

À, có khi ngài không có bên cạnh, ngài cần để lại cho trẫm ít bùa

chú để phòng khi cần đến." "Đó là việc thần nên làm, lát nữa thần sẽ chuẩn bị cho bệ hạ." Trần Hạo nói.Chuyện tu luyện bàn xong, Tần Thủy Hoàng mới hỏi chính sự: "Chuyến đi Đông Quận vừa rồi, sự việc giải quyết thế nào rồi?" "Bẩm bệ hạ, sự việc đã xong xuôi.

Thần đã xem khối vẫn thạch đó, chữ viết là do người làm, chỉ là có kẻ muốn gây rối, chắc hẳn là đám tàn dư sáu quốc gia bất mãn gây ra.

Thần đã lập đàn tế trời tại nơi vẫn thạch rơi để giải hạn cầu an, sau đó dùng sức mạnh đạo phù và lửa lớn thiêu rụi vẫn thạch thành tro bụi, cuối cùng lấp đất lên rồi cho binh lính giẫm đạp phía trên, giờ đã không còn ngại gì nữa."Thủy Hoàng đế hài lòng gật đầu: "Như vậy là tốt, trẫm cũng yên tâm rồi.

Từ hôm nay, mỗi ngày vào cung bồi trẫm tu luyện, trẫm có vấn đề gì cũng dễ hỏi." "Thần tuân chỉ, bệ hạ."Được ở bên hoàng đế mọi lúc là vinh dự lớn, người khác chắc sẽ vui mừng phát điên, nhưng Trần Hạo lại hơi buồn bực, cuộc sống nhàn hạ của hắn đâu rồi.

Thôi kệ, tất cả vì hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc trước còn định giết lão, giờ coi như bù đắp đi.

Với lại, ở bên Tần Thủy Hoàng cảm giác cũng không tệ, uy nghiêm, sáng suốt, không hề tàn bạo như lời đồn lịch sử, Trần Hạo cảm nhận rõ hơn ở lão là một sự cứng rắn.

Đúng vậy, cứng rắn.

Gần như mọi sự vụ lão đều xử lý với thái độ cứng rắn, không bao giờ nhu nhược, đó là tính cách và cũng do lịch sử tạo nên.

Nếu không có sự cứng rắn này, sao lão có thể thống nhất sáu nước, xóa bỏ chế độ phân phong để thiết lập tập quyền trung ương thực sự.Những ngày sau đó, Trần Hạo mỗi ngày vào cung bồi Tần

Thủy Hoàng tu tiên, kể cho lão nghe về tiên giới, những câu chuyện tiên gia khiến Thủy Hoàng đế vô cùng ngưỡng mộ.

Danh tiếng của Trần Hạo trong giới quan lại cũng ngày càng vang xa, dù mọi người chỉ gặp hắn vài lần nhưng đều biết hắn là đại hồng nhân bên cạnh hoàng đế, thậm chí còn 'hot' hơn cả Triệu Cao, bệ hạ ngày nào cũng phải gọi hắn tới tu luyện cùng.Thời gian thấm thoát đến giữa tháng mười hai, Bạch nương tử (con rắn) bắt đầu ngủ đông, Trần Hạo đặt nó vào một cái hộp lót đầy chăn nệm ở góc phòng.

Linh xà thì cũng là rắn, tu luyện chưa tới đâu nên không tránh khỏi quy luật tự nhiên.

Sáng sớm hôm đó trời u ám, Trần Hạo ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ nói: "Sắp có tuyết rồi, một trận tuyết lớn đây." Lữ Trĩ khoác một chiếc áo choàng lông thú lên người Trần Hạo: "Lang quân mặc vào kẻo lạnh." Trần Hạo thấy buồn cười, với tu vi của hắn thì thời tiết này chẳng ảnh hưởng gì, nhưng sự quan tâm của phụ nữ khiến hắn vui vẻ nhận lấy.

Đôi khi chấp nhận tình cảm của người khác cũng là một loại tình yêu.Ngồi xe tới Hàm Dương cung, thị vệ ở đây đã quá quen mặt Trần Hạo, cung nhân dẫn hắn đi vào.

Đang đi trên đường bỗng xuất hiện mấy người, dẫn đầu là một thanh niên, thanh niên đó thấy Trần Hạo liền dừng bước chờ hắn.

Trần Hạo biết người này là ai, ở bên cạnh Tần Thủy Hoàng hơn một tháng hắn cũng gặp vài lần, chính là tiểu tử Hồ Hợi.

Trần Hạo thấy Hồ Hợi dừng lại, đành chắp tay chào: "Kiến quá Hồ Hợi công tử."Hồ Hợi nở nụ cười nói: "Trần Thái chúc, mấy lần trước thấy ngài ở cạnh phụ vương nên tôi không dám hỏi, giờ gặp đúng lúc quá, tôi muốn hỏi xem mình có hợp tu tiên không, hôm nào ngài cầu Đạo Tổ xin cho tôi một bộ công pháp với." Trần Hạo nhìn

lướt qua Hồ Hợi, cười nhạt: “Không cần cầu hỏi Đạo Tổ, tôi có thể nhìn ra công tử không hợp tu tiên.” Nói xong Trần Hạo đi thẳng.Nhìn bóng lưng Trần Hạo, mặt Hồ Hợi trở nên lạnh lẽo, hắn học nhìn theo vài cái rồi phất tay áo bỏ đi.

Đối với Hồ Hợi, Trần Hạo chẳng ưa gì, tên này kiêu ngạo hống hách, bạo ngược, bất tài, chỉ giỏi chơi bời háo sắc.

Sau khi cướp ngôi, để tránh anh em tranh giành, hắn đã giết sạch 33 anh chị em của mình, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Loại người này Trần Hạo lười tiếp chuyện, càng không bao giờ phò tá, dù sao giờ Tần Thủy Hoàng đang khỏe mạnh, chắc sống lâu lắm, Hồ Hợi chưa chắc có cơ hội soán ngôi, hắn chẳng cần quan tâm.Trần Hạo vừa bước vào Dưỡng Thần cung đã thấy sắc mặt Thủy Hoàng đế rất xấu, tay cầm một bản tấu chương, không biết đã xảy ra chuyện gì, Triệu Cao đứng bên cạnh phục dịch cũng vô cùng cẩn trọng.

Thủy Hoàng Đế thấy Trần Hạo tiến vào mới thở phào nhẹ nhõm: "Trẫm vừa nhận tấu báo, tảng Đoạn Long thạch nặng trăm vạn cân ở hoàng lăng rơi xuống đè chết người rồi.

Việc đặt Đoạn Long thạch vốn dĩ vô cùng khó khăn, e rằng phải thi công lại từ đầu, công trình cực kỳ đồ sộ.

Trần Hạo, ngươi có cách gì không?" Đoạn Long thạch là biện pháp bảo vệ quan trọng nhất của lăng tẩm, một khi hạ xuống cửa mộ sẽ đóng lại, từ đó âm dương cách biệt.

Tảng đá nặng trăm vạn cân đó nếu muốn đưa về chỗ cũ thì phải dỡ toàn bộ phần mái, không biết sẽ mất thêm bao nhiêu năm, tốn bao nhiêu nhân lực tài lực, hèn gì Tần Thủy Hoàng lại giận dữ như thế.

Nhưng chuyện này không làm khó được Trần Hạo: "Bệ hạ, tôi có

lẽ có cách." Tần Thủy Hoàng nghe vậy đại hỉ, lập tức nói: "Trẫm biết ngươi chắc chắn làm được, tốt lắm!

Đúng lúc tổng quản xây dựng hoàng lăng là Lưu Nguyên làm việc bất lực đã bị bắt giam, nay trẫm phong ngươi làm tổng quản xây dựng hoàng lăng, toàn quyền xử lý mọi sự vụ tại đó." Bị đẩy đi xây lăng!

Trần Hạo giật mình.

Xây lăng chẳng phải việc béo bở gì, thường bắt đầu từ khi hoàng đế đăng cơ và kéo dài mãi cho đến khi chết cũng chưa chắc xong.

Những quan viên và thợ xây lăng đa phần kết cục không tốt.

Lịch sử ghi lại Tần Nhị Thế đã giết mấy chục vạn thợ xây lăng Tần Thủy Hoàng, ngay cả đại thần đốc thúc cũng bị xử tử.

Ra khỏi điện Dưỡng Thần, Triệu Cao tiễn bước, cười nói với Trần Hạo: "Nay Bệ hạ đang độ sung sức, lại có pháp tu tiên của Thái Chúc, chắc chắn sẽ trường thọ vô cương.

Thái Chúc đi xây lăng e rằng không quá nửa năm là xử lý xong, lúc đó lại có thể về Hàm Dương hội ngộ rồi." Trần Hạo nhìn Triệu Cao mỉm cười, nhìn thẳng vào mắt lão nói: "Triệu phủ lệnh, đề nghị để tôi đi xây hoàng lăng là do Bệ hạ tự nghĩ ra sao?" Triệu Cao khựng lại, mặt lộ vẻ hoảng loạn nhưng vội vàng nói: "Dĩ nhiên là ý của Bệ hạ, vừa rồi Bệ hạ hỏi ý kiến ta, ta chỉ đưa ra một chút gợi ý nhỏ thôi." Trần Hạo biết lão già Triệu Cao này đố kỵ, sợ mình được Tần Thủy Hoàng sủng ái quá mức đe dọa địa vị của lão. "Phủ lệnh quân, tôi có thuật quan sát thiên tượng, sát khí âm dương, có thể nhìn ra ai mới là người phù hợp nhất.

Nếu tôi nói với Bệ hạ rằng có người khác hợp để xây lăng hơn, có thể giúp ích cho khí vận đế quốc, ông nghĩ Bệ hạ có nghe không?" Trần Hạo thản nhiên nói.

Triệu Cao kinh hãi, ánh mắt đảo liên tục, nặn ra một nụ cười: "Với bản lĩnh của Thái Chúc, Bệ hạ chắc sẽ nghe theo thôi." Trần Hạo nhìn trời, lơ đãng nói: "Phủ lệnh có biết tu tiên có bốn yếu tố không thể thiếu: Pháp, Lữ, Tài, Địa không?" Triệu Cao chớp mắt: "Không biết." "Ồ, vậy tôi chưa nói với ông rồi." Trần Hạo cười.

Triệu Cao vội hỏi: "Pháp, Lữ, Tài, Địa nghĩa là gì, xin Thái Chúc chỉ giáo." "Tu tiên không phải chuyện đơn giản, ông thấy đúng không Triệu phủ lệnh?" Trần Hạo liếc nhìn lão. "Đúng đúng, muốn trường sinh bất lão đâu có dễ dàng, lúc Thái Chúc kể chuyện tiên nhân cho Bệ hạ, vị nào chẳng phải tu hành vô số năm." "Cái gọi là 'Pháp, Lữ, Tài, Địa': Pháp là công pháp tu tiên; Tài là tiền tài; Địa là đạo trường phù hợp; còn Lữ là đồng tu, đạo hữu, kẻ học một mình không có bạn thì sẽ cô độc, thiếu hiểu biết.

Phủ lệnh quân ngay cả bốn yếu tố cơ bản này cũng không biết, chẳng lẽ không nên làm quen thêm nhiều bạn bè tu tiên để tăng kiến thức sao, đừng để con đường của mình càng đi càng hẹp nhé." Triệu Cao gượng gạo nhếch mép, biết Trần Hạo đang cảnh cáo mình.

Khi Triệu Cao còn đang suy nghĩ mông lung, Trần Hạo đổi giọng: "Nhưng chuyện hoàng lăng đúng là đại sự, Đoạn Long thạch rơi xuống nếu không xử lý tốt sẽ làm chậm tiến độ, tôi sẽ đi giải quyết." Triệu Cao nghe xong lập tức nói: "Đợi Thái Chúc xử lý xong, Bệ hạ nhất định sẽ triệu ngài về bên cạnh." Trần Hạo mỉm cười gật đầu. "Phủ lệnh quân, chuyến này tôi đi Ly Sơn đốc thúc không biết bao lâu, bên cạnh cũng cần có người hầu hạ để khỏi bị tướng lĩnh tiểu lại địa phương ức hiếp, cần mang theo ít nhân thủ.

Đám hộ vệ theo tôi đi Đông Quận lần trước cũng khá lắm." Triệu Cao đáp ngay: "Không vấn đề gì, ta sẽ lệnh cho người điều động trăm người đó tiếp tục làm hộ vệ cho Thái Chúc." "Phủ lệnh quân cũng biết một mình đi làm quan nơi xa không dễ dàng, chuyến này đi Ly Sơn tôi

cũng muốn mang theo ít đồ, ông có cách nào để tôi mang theo mấy triệu tiền và mấy vạn thạch lương thực không?" Trần Hạo sư tử ngoạm. "Hả, nhiều thế sao?" Triệu Cao kinh ngạc, "Ta chỉ là Trung Xa Phủ lệnh, chuyên phục vụ Bệ hạ, tiền lương nhiều thế này ta không có quyền phê duyệt." Trần Hạo cười: "Với bản lĩnh của phủ lệnh quân, việc này chắc không làm khó được ông.

Nếu ngày mai tôi không nhận được hồi âm, lỡ chẳng may ngã bệnh nhức đầu không đi Ly Sơn được, lúc đó e rằng thực sự phải thay người khác rồi." Đây rõ ràng là uy hiếp!

Triệu Cao lúc này thầm hối hận, vừa rồi khi Bệ hạ hỏi ý kiến, lão bỗng nảy lòng đố kỵ nên mới xúi Trần Hạo đi, giờ hối cũng không kịp.

Thực ra Triệu Cao cũng chưa có ý định hại chết Trần Hạo, chỉ là dạo này anh quá nổi bật khiến lão ghen tị.

Chương 646

Nhưng câu 'Pháp, Lữ, Tài, Địa' của Trần Hạo khiến lão hiểu sâu sắc rằng, cả lão lẫn Bệ hạ hiện giờ hoàn toàn không thể rời xa Trần Hạo.

Sư phụ dắt mối, tu hành tại nhân, nhưng giờ cửa còn chưa vào mà đã đắc tội sư phụ thì đúng là ngu ngốc.

Triệu Cao nghiến răng, khom người nói: "Nếu Thái Chúc đã cần, ta nhất định sẽ tìm cách." "Vậy tốt, ngày mai đợi tin của ông." Trần Hạo nói xong phất tay áo, bước đi tiêu sái.

Triệu Cao nhìn theo bóng lưng anh, mặt méo xệch, lo nghĩ cách kiếm đâu ra nhiều tiền lương cho anh như vậy.

Bước đi trên dũng đạo thành Hàm Dương, nhìn cung điện lớn nhất thế giới này, Trần Hạo thầm cảm khái.

Tần Thủy Hoàng chung quy vẫn là Tần Thủy Hoàng, tuy tin tưởng tu tiên nhưng cũng không sủng ái anh như tưởng tượng.

Đối với một vị đế vương, người có thể vì mình mà dùng mới là người mình cần, giúp trẫm tu tiên, giải quyết vấn đề đều là bổn phận, tư duy đế vương là mọi người đều phải vì mình.

Ở lại bên cạnh Tần Thủy Hoàng cũng chỉ để tìm cơ hội, giờ bị điều đi Ly Sơn xây lăng thì việc gì phải cố bám lấy lão nữa?

Chẳng lẽ con đường này không thông, phải dùng cách ban đầu là một mình đi Cao Câu Ly, cướp lấy Ngọc Sấu rồi mang nàng đi đến chân trời góc biển?

Nhưng đó không phải là thượng sách!

Hôm sau, tại điện Kỳ Lân.

Các đại thần hành lễ, sau khi Lý Tư, Mông Nghị cùng các quan viên báo cáo xong xuôi, Tần Thủy Hoàng nhìn về phía Trần Hạo, dõng dạc nói: "Hoàng lăng xảy ra sự cố, Đoạn Long thạch rơi xuống, trẫm đã hạ lệnh trị tội Lưu Nguyên.

Từ hôm nay, mệnh Thái Chúc Trần Hạo toàn quyền xử lý việc tu sửa hoàng lăng." Trần Hạo bước ra nhận lệnh.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào nhân vật mới nổi nhưng ai cũng biết là người tâm phúc bên cạnh Thủy Hoàng Đế này.

Bị phái đi xây lăng đồng nghĩa với việc rời xa trung tâm chính trị, đối với một người sống nhờ sự sủng ái thì đây là một đòn chí mạng.

Trong đám đông, có người lén nhìn Triệu Cao đang đứng cạnh Bệ hạ.

Lòng người hiểm độc, Triệu Cao quả nhiên lợi hại, e rằng vị Trần Thái Chúc này đã bị lão chơi xỏ rồi.

Sau buổi triều, Trần Hạo rời đi cùng các quan viên khác, ai nấy đều có đôi có cặp, chỉ mình anh lẻ loi.

Trong mắt các đại thần, Trần Hạo là một tồn tại dị biệt.

Họ đa phần là quý tộc cũ của Tần hoặc công thần theo Tần Thủy Hoàng nhiều năm.

Trần Hạo là kẻ đột nhiên thăng tiến nhờ tiên thuật, trong mắt họ chỉ là hạng hạnh thần, sàm thần. "Trần Thái Chúc, xin dừng bước." Một giọng nói vang lên phía sau.

Mọi người không cần ngoảnh đầu cũng biết là ai.

Trần Hạo đứng lại quay người, Triệu Cao rảo bước tới, đợi các đại thần đi khuất mới hạ thấp giọng: "Chuyện tiền lương ta đã thu xếp xong.

Trước đó bên Nội Sử có ép lại một lô tiền lương xây dựng Ly Sơn, có ba triệu tiền và hơn bốn vạn thạch lương thực, lần này Thái Chúc có thể mang theo." Trần Hạo biết hiện tại ở Ly Sơn có khoảng bốn mươi vạn người đang xây lăng và xây cung A Phòng.

Trần Hạo đi quản lý chỗ đó, bốn vạn thạch lương thực cũng đủ cho bốn mươi vạn người ăn hơn một tháng.

Số lương thực dôi ra này anh có thể tự do chi phối.

Triệu Cao lấy lệnh bài trong tay áo giao cho Trần Hạo: "Thái Chúc có thể cầm lệnh bài này đến kho lĩnh đồ." Trần Hạo gật đầu nhận lấy.

Ra khỏi cung Hàm Dương, đứng bên xe ngựa, Trần Hạo ngoái nhìn cung điện nguy nga, cảm giác chuyến này đi sẽ rất lâu mới trở lại. "Quý Bố, về nhà." Xe ngựa băng qua đại lộ Hàm Dương về phủ, Trần Hạo vừa vén rèm thì có người cúi đầu hành lễ: "Hàn Trung bái kiến Thái Chúc đại nhân." Trần Hạo nhìn Hàn Trung cười: "Lần trước tôi nói nếu đi xa sẽ gọi ông theo, lần này tôi đi Ly Sơn, ông có nguyện ý theo không?" "Hàn Trung tự nhiên nguyện ý theo đại nhân." Hàn Trung khom người sâu hơn. "Được rồi, không cần gò bó thế, vào đi, tối nay ăn cơm tại chỗ tôi, từ ngày mai có việc cần giao cho ông làm." Trần Hạo cười nói.

Vào cửa, Hàn Trung và Quý Bố theo sát phía sau.

Trong sảnh, trên bàn đặt một chậu than, phía trên là chậu đồng nước đang sôi sùng sục.

Trần Hạo gắp một miếng thịt dê nhúng vào, chấm nước xốt tự chế rồi cho vào miệng.

Miếng thịt tươi non bùng nổ vị giác, tuy gia vị không phong phú như hiện đại nhưng lại giữ được hương vị tự nhiên nhất.

Ăn lẩu không phải do Trần Hạo phát minh, nó đã có từ thời Chiến

Quốc.

Giữa mùa đông lạnh giá, mấy người quây quần bên bếp lửa ăn lẩu, uống rượu tán gẫu đúng là hưởng thụ nhất trần đời. "Thái Chúc đại nhân, tiểu nhân kính ngài một bát rượu." Hàn Trung bưng bát rượu bằng hai tay.

Trần Hạo cụng bát với ông ta rồi uống cạn. "Đừng khách sáo, cứ coi như người nhà." Trần Hạo tùy ý nói.

Hàn Trung cảm động, Thái Chúc là đại nhân cao cao tại thượng, người tâm phúc của Thủy Hoàng Đế, là thần nhân trong dân gian, vậy mà lại bình dị như thế.

Đặt bát rượu xuống, Trần Hạo nói: "Ngày mai có nhiều việc phải làm, Quý Bố, Lỗ Tín, Hàn Trung, ba người chia nhau nhiệm vụ.

Thuê xe ngựa đến kho lĩnh tiền lương, số đồng tiền đó cố gắng đổi hết thành lương thực và lợn cừu mang theo, ở Ly Sơn không có chỗ mà đổi đâu." "Chúng tôi hiểu rồi." Ba người đồng thanh nhận lệnh.

Trần Hạo quay sang Lữ Trĩ: "Em cũng có việc đấy, làm tốt việc điều phối thống kê, ngày mai đi cùng Lỗ Tín, để anh xem bình thường em học hành được đến đâu." Lữ Trĩ mừng rỡ: "Em cũng được làm việc sao?

Cảm ơn lang quân, em nhất định sẽ làm tốt." Đôi khi có việc để làm là một hạnh phúc, Lữ Trĩ cảm thấy rất vui khi được giao việc.

Ăn uống no say, sắp xếp xong xuôi, Hàn Trung cáo từ, Trần Hạo tiễn ra cửa.

Vừa xuống bậc thềm, Hàn Trung đột nhiên quay lại quỳ một gối trước Trần Hạo, trầm giọng nói: "Đại nhân, Hàn Trung nguyện trung thành với ngài." Hôm sau, Lữ Trĩ hầu hạ Trần Hạo mặc áo, rửa mặt,

ăn sáng vô cùng chu đáo.

Xong xuôi, nàng thay một bộ nam phục, đứng trước mặt anh cười tươi: "Bái kiến chủ tử, Trĩ nhi đi làm việc đây, nhất định không phụ sự ủy thác của chúa công." Trần Hạo gật đầu: "Người ta nói nam nhi đại trượng phu, nhưng cũng có những bậc cân quắc không nhường tu mi, anh tin Trĩ nhi sẽ không làm anh thất vọng." Nghe câu 'cân quắc không nhường tu mi', Lữ Trĩ ngẩn người, lẩm bẩm lại vài lần rồi ánh mắt sáng quắc nhìn Trần Hạo: "Lang quân nói hay quá, e rằng thiên hạ chỉ có ngài mới nói được câu này, kẻ khác chỉ biết nói nữ tử và tiểu nhân là khó dạy bảo nhất." Lữ Trĩ rời đi, Trần Hạo khẽ lắc đầu.

Phụ nữ và hạng tiểu nhân đúng là khó chiều, anh thấy Khổng Tử nói chẳng sai tí nào.

Sau năm ngày chuẩn bị khẩn trương, mọi thứ đã sẵn sàng.

Tốc độ này là nhanh nhất thời đại này rồi.

Chương 647

Tại cổng đông thành Hàm Dương, từng đoàn xe bò nối đuôi nhau ra khỏi thành.

Quân lính canh cổng xì xào: "Hơn trăm xe rồi, chưa thấy điểm cuối nữa, vận chuyển đi đâu thế nhỉ?" "Nghe nói hoàng lăng có sự cố, vị tiên nhân Trần Thái Chúc được phong làm Đại giám tạo, chắc là vận chuyển đến Ly Sơn rồi." "Đoạn Long thạch rơi rồi, nghe nói nặng trăm vạn cân, làm sao mà nhấc lên được?" một binh sĩ kinh ngạc hỏi. "Ai biết được, người thường chắc phải dỡ đi xây lại, nhưng Trần Thái Chúc là tiên nhân, chắc có cách thôi." Đoàn xe kéo dài vô tận, giữa đoàn xe còn có bầy dê được lùa đi theo.

Trong phủ, gia nhân đang bận rộn chuyển đồ lên xe ngựa, hòm tiền, hòm áo, lương khô...

Trần Hạo quyết định mang theo toàn bộ gia sản.

Còn cái phủ do Triệu Cao tặng, anh cũng chẳng biết có quay lại ở không, nên để lại một phó quản gia trông coi.

Trong thư phòng, Trần Hạo cầm một quyển thẻ tre, xem sách bằng thẻ tre đúng là có phong thái nhưng bất tiện quá.

Một cuốn sách mấy vạn chữ phải chở cả xe thẻ tre, rất khó truyền bá kiến thức.

Đợi sau này có cơ hội anh sẽ làm ra giấy, bắt đầu từ giấy rơm rồi đến giấy tuyên. "Két!" Cửa phòng đẩy nhẹ, Lữ Trĩ bước vào: "Lang quân, mọi thứ đã sẵn sàng, có thể xuất phát." Trần Hạo gật đầu: "Tốt, kẻ lao tâm trị người, kẻ lao lực bị người trị, chuyện gì dùng thủ hạ được thì anh tuyệt đối không động tay.

Điều động tích cực tính của thủ hạ mới là việc của người bề trên." "Bạch nương tử đã cho lên xe chưa?" anh hỏi. "Em không quên đâu, em để nó ở cùng xe với chúng ta." Lữ Trĩ đáp.

Ngày mười hai tháng chạp, nghi hành trình.

Đoàn xe của Trần Hạo dưới sự hộ vệ của Hàn Trung bắt đầu xuất thành.

Trời lạnh thấu xương, Lữ Trĩ tuy khoác áo choàng lông thú nhưng hơi thở vẫn hóa thành sương trắng.

Trần Hạo lấy một vật từ trong ngực đưa cho nàng: "Tặng em vật này, hôm qua anh vừa nghĩ ra nên lệnh cho thợ làm gấp." Lữ Trĩ nhìn vật lông xù, nhận lấy thì thấy rất ấm áp, kinh ngạc nhìn anh: "Ấm quá, lang quân, đây là gì?" "Ha ha, túi sưởi tay." Trần Hạo nói. "Làm thế nào vậy?" "Đơn giản thôi, cho thợ làm một cái hộp đồng tròn khép kín, bên trong bỏ than hồng, bên ngoài bọc lông thú dày để không bị bỏng tay, chỉ thấy ấm áp thôi." Lữ Trĩ mắt sáng rực nhìn anh sùng bái: "Đơn giản vậy mà có thể chống rét, sao trước đây không ai nghĩ ra nhỉ, lang quân đúng là thiên túng kỳ tài." Trần Hạo véo mũi nàng: "Khéo miệng quá, biết là em đang nịnh nhưng anh thích nghe." Anh cảm thán, Lữ Trĩ là người yêu ghét phân minh, nếu đối tốt với nàng thì nàng sẽ yêu đến tận xương tủy.

Giờ nàng lại còn tu xuất linh khí, đầu óc linh hoạt hơn nhiều.

Phiên bản Lữ Trĩ cường hóa này còn lợi hại hơn cả Lữ Trĩ trong lịch sử, nếu nàng mà hắc hóa thì còn đáng sợ hơn gấp bội.

Một Lữ Trĩ như vậy, trên đời này chỉ có Trần Hạo mới trấn áp được.

Từ Hàm Dương đến Ly Sơn hơn trăm dặm, xe bò đi chậm, chở nặng nên mỗi ngày chỉ đi được hai ba mươi dặm, mất bốn ngày mới

đến chân núi Ly Sơn.

Chợt Trần Hạo nghe thấy tiếng quát mắng và tiếng kêu khóc thảm thiết bên ngoài, anh vén rèm nhìn ra thì thấy mấy chục người bị trói vào cọc gỗ bên đường.

Họ ăn mặc rách rưới, bị một toán lính Tần dùng roi quất liên tiếp.

Trần Hạo nhíu mày: "Hàn Trung." Hàn Trung thúc ngựa tới: "Công tử có việc gì?" "Đi hỏi xem tình hình thế nào." Hàn Trung phi ngựa tới, toán lính thấy một quan viên cưỡi ngựa thì dừng tay.

Hàn Trung hỏi: "Có chuyện gì, sao lại trói người đánh đập thế này?" Tên trưởng toán nhìn Hàn Trung với vẻ không thân thiện: "Ngươi là ai mà có quyền hỏi?" Hàn Trung quát: "Ta là hộ vệ của tân nhiệm Đại giám tạo hoàng lăng, Thái Chúc Trần Hạo đại nhân.

Đại nhân hỏi chuyện, các ngươi làm việc dưới chân núi Ly Sơn mà dám không trả lời sao?" Tên kia nghe vậy thì lập tức nhũn ra, vội vàng đáp: "Báo đại nhân, đây là những công nhân bỏ trốn bị bắt lại, phải bị trói bên đường ba ngày không cho ăn uống, và chịu hình phạt trăm roi để làm gương cho kẻ khác." Những người này vốn là hàng binh sáu nước, sau này là dân phu đi phu dịch.

Lưu Bang, Trần Thắng Ngô Quảng sau này cũng vì chuyện phu dịch ở Ly Sơn mà khởi nghĩa.

Hàn Trung nhíu mày: "Hình phạt nặng quá, sẽ chết người mất!" "Đây là quy định của tổng quản cũ, chúng tôi chỉ thi hành thôi." Tên lính đáp.

Hàn Trung quay về báo cáo, Trần Hạo ra lệnh: "Nay Lưu Nguyên đã bị trị tội, bảo bọn chúng thả người đi, từ nay quy củ ở Ly Sơn phải thay đổi." Hàn Trung đi truyền lệnh, tên trưởng toán thấy Trần Hạo ở đằng kia thì lập tức cởi trói cho công nhân.

Đám công nhân biết tân đại nhân cứu mạng thì quỳ lạy cảm tạ bên đường.

Đoàn xe cuối cùng cũng đến khu trú quân, có một nhóm quan viên đứng đón.

Trần Hạo xuống xe, mười mấy quan viên giám tạo và thủ tướng Ly Sơn hành lễ.

Anh có hoàng mệnh trong tay nên toàn quyền quản hạt bọn họ.

Tân quan nhậm chức, việc đầu tiên là lập uy.

Nhưng lập uy của anh không chỉ là dọa người, mà phải là lập năng, lập đức, lập tài, lập quyền, lập ngôn.

Trần Hạo quét mắt nhìn mọi người: "Lưu Nguyên đã bị bắt, giờ nơi này do tôi quản lý.

Các vị phụ trách các mảng, giờ hãy về mang toàn bộ sổ sách tới đây để tôi kiểm tra.

Tôi nói trước, nếu ai dám để sổ sách bị 'ngấm nước', 'bốc hỏa' hay 'mối mọt', tôi sẽ tấu báo Bệ hạ tội khi quân, chu di tam tộc." Câu nói vừa dứt, sắc mặt đám quan viên tái mét.

Trần Hạo nhìn sang vị tướng quân mặc giáp bên cạnh, chính là Chương Hàm, người sau này cũng khá nổi danh. "Chương Hàm tướng quân, lát nữa vào sảnh nói chuyện, tôi muốn nghiên cứu vấn đề thủ vệ hoàng lăng.

Sự cố Đoạn Long thạch lần này khó tránh khỏi có kẻ cố ý phá hoại, sau này phải tuyệt đối ngăn chặn." Chương Hàm biến sắc, cái mũ này mà chụp xuống đầu thì không gánh nổi, vội hành lễ: "Tuân lệnh Đại giám tạo." Trần Hạo vào doanh trại, để đám quan viên đứng đó lo sốt vó.

Anh bảo Lữ Trĩ: "Lát nữa sổ sách mang tới, em kiểm tra kỹ cho anh, viết báo cáo chi tiết xem ai có vấn đề." Anh cười lạnh, phải nắm thóp bọn chúng trước thì chúng mới ngoan ngoãn nghe lời.

Lữ Trĩ mỉm cười, nàng thích vẻ uy vũ bá khí này của anh.

Đám quan trường già đời này nếu dùng quy tắc cũ thì chúng có trăm cách gây khó dễ, nhưng anh ra tay trước, bóp nghẹt cổ chúng ngay từ đầu.

Trong sảnh, Trần Hạo và Chương Hàm ngồi đối diện.

Anh nhìn vị tướng cuối cùng của nhà Tần này mà cảm thán.

Chương Hàm bại trận cũng là lúc nhà Tần sụp đổ. "Chương Hàm tướng quân, ở đây có bao nhiêu thủ quân?" "Báo Đại giám tạo, có một vạn ba ngàn người.

Dùng để canh gác núi rừng, trông coi lao dịch không cho bỏ trốn và bảo vệ vật tư." Trần Hạo gật đầu rồi nhìn thẳng vào mắt Chương Hàm: "Nếu có kẻ cổ động giết thượng quan, ông sẽ tính sao?" Chương Hàm ngẩn người: "Thái Chúc đại nhân, ngài có ý gì?" "Tôi hỏi trước, ông có liên can sâu với đám người kia không?" Trần Hạo thản nhiên.

Chương Hàm không ngu, vội nói: "Chỉ nhận chút tiền biếu xén thôi." Trần Hạo gật đầu: "Nhận tiền biếu là thường tình, quan nào chẳng nhận, khác với tham hủ trực tiếp." Câu nói này làm Chương Hàm an tâm, biết Trần Hạo đang cho mình cơ hội tách rời khỏi đám kia. "Đa tạ đại nhân thể tất." "Nếu có kẻ tìm ông bàn chuyện đại sự, ông làm thế nào?" "Chương Hàm trung thành với Đại Tần, Đại giám tạo là người do Bệ hạ phái tới, tôi có trách nhiệm bảo vệ, kẻ nào dám mưu hại ngài, Chương Hàm tuyệt không tha!" Trần Hạo hiểu rõ chân lý quyền lực đến từ nòng súng, chỉ cần nắm được võ lực thì đám tiểu nhân kia không làm gì được.

Chương 648

Đó là lý do anh giữ riêng Chương Hàm lại.

Công trình xây lăng 30 năm nay quy mô bằng 60 cái Tử Cấm Thành, tiền lương đổ vào vô số, đám đốc tạo không tham mới lạ.

Bị dồn vào đường cùng, có kẻ sẽ làm liều.

Nếu chỉ có đám quan văn thì không sao, nhưng nếu Chương Hàm tham gia thì to chuyện, nên anh phải an phủ Chương Hàm trước.

Sau khi đón Trần Hạo, đám đốc tạo ai nấy đều thỏ đế, không ai có cái mông sạch sẽ cả.

Mỗi ngày lo cho bốn mươi vạn người ăn tốn kém vô kể, họ ăn chặn bớt của dân phu là chuyện thường. "Thôi huynh, tính sao đây?

Tân đại nhân vừa đến đã ra tay nặng như thế, muốn bức tử anh em mình sao?" "Hay là đốt sổ sách đi?" "Đừng có ngu, nghe nói Bệ hạ sủng ái Trần Hạo còn hơn Triệu Cao, ngày nào cũng cùng nhau tu tiên.

Nếu chúng ta làm chậm trễ tiến độ hay tham ô bị lộ, Bệ hạ nổi giận thì đầu rơi cả lũ." Một tên mặc hoàng bào âm hiểm nói: "Hay là chúng ta lộng chết hắn đi?" "Lộng bằng cách nào?

Hắn có hộ vệ mà." "Nhờ Chương Hàm tướng quân ra tay.

Chỉ cần ông ấy giúp, trăm tên hộ vệ kia là gì.

Sau đó đổ lỗi cho dân phu bạo loạn giết chết Trần Hạo, rồi giết vài trăm tên dân phu bịt đầu mối là xong." Cả sảnh im phăng phắc.

Trong đêm tối, vài chiếc xe ngựa bị chặn lại bên ngoài quân doanh. "Ai đó?" "Chúng tôi là đốc tạo, có việc cầu kiến Chương Hàm tướng quân." Hộ vệ thấy là quan quen mặt nên vào báo cáo.

Chương Hàm cười thầm: "Đúng là một lũ ngu tìm chết.

Nếu ngoan ngoãn nộp sổ sách thì còn sống, giờ thì hết cứu." Ông ta cho gọi bọn chúng vào.

Bảy tên đốc tạo bước vào, tên phú thái cầm đầu nói: "Chương Hàm tướng quân, Trần Hạo muốn tra sổ sách, chúng ta không thoát được đâu.

Chi bằng hạ thủ vi cường, giết hắn đi." Chương Hàm thản nhiên: "Kế hoạch thế nào?" Đám kia tưởng ông ta đồng ý nên hớn hở trình bày kế hoạch giả làm dân biến.

Chương Hàm hỏi: "Chỉ có bảy người thôi sao?

Những người khác đâu?" "Mấy tên kia nhát chết không dám tham gia, bị chúng tôi nhốt lại rồi, xong việc sẽ xử lý luôn." Tên mặc hoàng bào dương dương tự đắc.

Chương Hàm cười lạnh: "Các ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý sao?

Đúng là hạng tiểu nhân không đủ để cùng mưu sự.

Các ngươi tưởng mình thần không biết quỷ không hay, đâu biết Thái Chúc đại nhân đã nắm rõ tất cả.

Người đâu!

Bắt hết bọn này lại cho ta, trói chặt mang sang doanh trại cho Thái Chúc đại nhân xử lý!" Binh sĩ ùa ra bắt giữ, đám đốc tạo lúc này mới biết mình đã chui đầu vào rọ, gào khóc xin tha nhưng Chương Hàm chỉ lạnh lùng sai người lôi đi.

Mấy tên quan đốc tạo bị áp giải đến biên giới doanh trại của Trần Hạo.

Sau khi Hàn Trung biết chuyện, lập tức vào trong báo cáo.

Lúc này Trần Hạo vẫn chưa ngủ, đang ở thư phòng đọc sách.

“Công tử, Chương Hàm tướng quân áp giải bảy tên đốc tạo đến đây, những kẻ này mật mưu muốn hại công tử,” Hàn Trung báo cáo.

Trần Hạo nở nụ cười lạnh lùng.

Trước đó hắn chỉ chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, không ngờ thật sự có kẻ dám làm liều.

Trần Hạo chậm rãi đứng dậy: “Đi, theo ta đi xem những thuộc hạ ‘khả ái’ của ta nào.” Gió bấc rít gào, thổi tung những lá cờ trong doanh trại phần phật.

Trời rét đậm, hơi thở phả ra lập tức hóa thành sương mù.

Quân lính nhà Tần xung quanh cầm từng hàng đuốc, chiếu sáng rực cả doanh trại.

Trần Hạo nhìn Chương Hàm trước.

Chương Hàm khẽ cúi người hành lễ với hắn: “Thái chúc đại nhân, mấy tên tiểu nhân này cổ động mưu sát ngài để tiêu hủy chứng cứ tội trạng, mỗ đã trói toàn bộ lại đưa tới cho đại nhân xử trí.” Trần Hạo chậm rãi gật đầu, nhìn về phía trung tâm doanh trại.

Giữa đám binh sĩ có mấy người mặc quan bào trung niên, trên thân quấn dây thừng, lúc này đang nhìn về phía Trần Hạo với vẻ mặt kinh hoàng.

Một tên quan trung niên mập mạp thấy Trần Hạo, biết đại sự không ổn, lớn tiếng cầu xin: “Thái chúc đại nhân, chúng tôi biết sai rồi, biết sai rồi!

Xin đại nhân cho chúng tôi một con đường sống, sau này tôi nhất định sẽ vì Đại giam tạo mà ngựa thủ xe dịch, tận tụy làm việc.” Trần Hạo tiến lên vài bước trước mặt đám người.

Dưới ánh lửa, khuôn mặt của những kẻ này hiện rõ vẻ khủng

hoảng tột độ, từng người nhìn hắn bằng ánh mắt cầu khẩn.

Trần Hạo đảo mắt qua, nhàn nhạt nói: "Thực ra ta đã cho các người cơ hội.

Nếu ngoan ngoãn giao nộp sổ sách, thật sự đã có cơ hội tận tụy làm việc cho ta.

Đáng tiếc, các người lại chọn con đường sai lầm nhất.

Xây hoàng lăng mà dùng từ 'tự đào mồ chôn' lên người các ngươi thì không còn gì hợp hơn nữa.

Nhìn cái bộ dạng tìm chết đó xem!" Muốn lập uy thì phải đứng vững.

Từ bi không cầm quân, tình cảm không lập sự, nghĩa khí không quản tài, lương thiện không làm quan.

Đã đi đến bước này, Trần Hạo không định nương tay.

"Người đâu, cởi quan bào của mấy tên này ra, treo hết lên cột gỗ cho ta," Trần Hạo ra lệnh.

Hàn Trung lập tức dẫn binh sĩ tiến lên, nhanh chóng lột sạch quan bào của đám quan đốc tạo, chỉ để lại nội y.

Sau đó, chúng bị trói tay chân treo trực tiếp lên cột gỗ bên cạnh, y hệt như những dân phu bị treo bên đường mà chúng từng trừng phạt.

Lúc này nhiệt độ xuống dưới độ âm, thời tiết lạnh giá, đám quan viên chỉ còn bộ nội y mỏng manh, lập tức run cầm cập, thân hình không ngừng uốn éo nhưng không cách nào thoát ra được.

Chương 649

Có kẻ vẫn chưa từ bỏ ý định, lớn tiếng kêu oan: "Thái chúc đại nhân, chúng tôi biết sai rồi, tha cho tôi một lần này thôi!" "Đại nhân ơi, tôi trên có mẹ già dưới có con nhỏ, tôi không muốn chết đâu, hu hu..." "Bịt miệng chúng lại!" Hàn Trung căm hận lũ người này muốn mưu hại chủ công, liền ra lệnh cho sĩ tốt.

Binh sĩ lập tức lấy vải rách nhét chặt vào miệng chúng, khiến đám quan đốc tạo im bặt.

Trần Hạo nhìn Chương Hàm nói: "Chương Hàm tướng quân, phái người thu hồi toàn bộ nơi ở của những kẻ này.

Tiện thể thanh lý toàn bộ quan lại lớn nhỏ ở núi Ly Sơn, ta muốn cho bọn họ thấy kết cục của việc mưu hại thượng quan là như thế nào." "Rõ, Thái chúc đại nhân," Chương Hàm cúi mình lĩnh mệnh.

Toàn bộ doanh trại đốc tạo hoàng lăng lập tức náo nhiệt.

Quân hộ vệ của Chương Hàm chạy đi chạy lại, bắt thêm một nhóm quan lại tham gia vào việc này.

Những tên đốc tạo còn lại cũng bị bắt giữ, đồng thời thông báo cho các quan lại nhỏ khác phải biết nghe lời.

Trong chốc lát, trên quảng trường doanh trại đã tập trung tất cả quan lại đốc tạo, có đến hơn hai trăm người.

Đang giữa mùa đông lạnh giá, đêm khuya rét mướt lạ thường, từng người đứng trên đất trống run rẩy trước gió bấc.

Nhìn mấy tên đốc tạo đại nhân bị treo trên cột, không ai dám ho một tiếng, chỉ biết run sợ trong lòng.

Không lâu sau, Chương Hàm dẫn binh khiêng từng rương sổ sách

đổ đống ở khoảng trống trên quảng trường, có đến mấy chục rương.

"Thái chúc đại nhân, đã thu hồi được hai mươi sáu rương sổ sách.

Những vị đốc tạo khác cũng đã đưa tới, trước đó họ bị bảy tên này giam lỏng trong doanh trại, các quan lại khác cũng đã có mặt," Chương Hàm báo cáo.

Trần Hạo gật đầu, ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía đám quan lại đang nơm nớp lo sợ, bất cứ ai bị hắn nhìn trúng đều sợ hãi cúi đầu.

Mấy gã cầm đầu mặc bào đốc tạo thở dốc vài hơi, lập tức có người bước ra, quỳ rạp xuống trước mặt Trần Hạo.

Một người làm gương, những tên đốc tạo khác cũng học theo quỳ xuống đất.

"Thái chúc đại nhân, chúng tôi không tham gia mưu phản.

Bọn chúng gọi chúng tôi đến bàn mưu hại ngài, chúng tôi kiên quyết phản đối nên mới bị bắt giam.

Sổ sách của chúng tôi đều ở đây, xin đại nhân tha mạng!" "Xin đại nhân tha mạng!" Những tên đốc tạo khác đồng thanh cầu xin.

Trần Hạo nhìn lướt qua, thản nhiên nói: "Chuyện đó tính sau, đứng dậy hết đi." Mấy gã nghe thấy có cơ hội sống, lập tức mừng rỡ trong lòng, vội vàng đứng dậy nhưng vẫn khom lưng cung kính chờ mệnh.

Trần Hạo nhìn toàn bộ quan lại, lớn tiếng nói: "Mưu hại thượng quan đồng nghĩa với tạo phản.

Những kẻ này mật mưu giết hại bản quan, tội ác tày trời, ta sẽ bẩm báo lên Bệ hạ để xử lý bọn chúng.

Còn về phần các ngươi, liệu có vấn đề gì cần phản tỉnh hay không?

Nếu thấy cần phản tỉnh thì cứ nhìn bảy kẻ kia mà làm gương.

Nếu cảm thấy mình trong sạch, có thể tự rời đi." Trần Hạo nói xong liền quay sang Chương Hàm: "Chương Hàm tướng quân, trông chừng bảy tên này.

Nếu có kẻ nào dám gây chuyện, cứ việc xử lý." "Thuộc hạ rõ, tất sát!" Chương Hàm hô lớn.

Trần Hạo không rảnh đứng đây hứng gió lạnh, tuy hắn có kỹ năng không sợ lạnh nhưng nằm trong chăn ấm vẫn sướng hơn.

Dặn dò xong, hắn quay về doanh trại đi ngủ.

Hơn hai trăm quan lại đốc tạo ngơ ngác nhìn nhau.

Đi ư?

Tìm chết chắc!

Ai dám tự tin mình không có vấn đề?

Thôi thì cứ đứng đây vậy.

Nhưng mà thật sự quá lạnh, họ chưa bao giờ cảm thấy đêm đông lạnh đến thế, dù mặc áo dày nhưng vẫn không ngừng đánh bò cạp.

Có người căm hận nhìn mấy tên đốc tạo bị treo, nhỏ giọng chửi rủa: "Đồ tìm chết, tại sao phải kéo theo bọn ta chịu khổ thế này?" "Ngày thường tham ô vô độ, giờ gặp báo ứng rồi, đáng đời." "Lão tử thà bị đánh chết còn hơn đứng đây chịu tội." "Nhưng ta cũng thật khâm phục Đại giam tạo mới, thật là thần cơ diệu toán, lũ ngu này làm gì cũng nằm trong lòng bàn tay người ta." "Ngươi không biết Đại giam tạo là tiên nhân sao?

Chút bản lĩnh đó tự nhiên phải có." Mấy tên đốc tạo bị treo trên cột lúc này tâm đã như tro tàn, cái lạnh thể xác không bằng cái lạnh trong lòng.

Pháp luật nhà Tần nghiêm hà, giết thượng quan như tạo phản, tru di toàn tộc, kết cục này họ thật sự không gánh nổi.

Có người hối hận trào nước mắt, lệ vừa chảy ra đã bị gió hàn thổi hóa thành hạt băng.

Trần Hạo ngủ ngon trong hơi ấm, còn đám quan lại bên ngoài lại phải chịu tội lớn.

Hắn biết rõ ngày thường những kẻ này tác oai tác quái, cần phải cho một bài học sâu sắc.

Không trải qua ba mùa đông lạnh giá, sao biết được sự ấm áp của mùa xuân.

Không trị cho phục một lần, sao có thể lập uy.

Sáng sớm, Lữ Trĩ giúp Trần Hạo mặc y phục, tỉ mỉ vuốt phẳng nếp áo, thắt đai lưng, rồi ngẩng đầu nhìn hắn cười ngọt ngào: "Đêm qua gió lạnh vừa tan, lang quân trông thật anh tuấn." Trần Hạo cười cười, véo nhẹ mũi Lữ Trĩ: "Mấy vấn đề nhỏ thôi mà em.

Có điều những chi tiết nhỏ giữa chúng ta sau này không nên để người ngoài biết, tránh kẻ tiểu nhân dòm ngó." Dù Lữ Trĩ thông minh nhưng cũng chưa hiểu hết ý của Trần Hạo, hơi ngơ ngác nhìn hắn.

Trần Hạo cười sái nhã, rũ vạt áo: "Được rồi, anh phải đi xử lý công việc bên ngoài, cũng có nhiều việc cần bận rộn đấy, đống sổ sách kia xếp đầy cả phòng rồi." Lữ Trĩ khẽ cười: "Chút việc đó có gì khó, lang quân đừng quên đã dạy em cách dùng bàn tính, cửu cửu thừa pháp và cách ghi chép mới.

Em nhất định sẽ xử lý đống sổ sách đó minh bạch rõ ràng." "Vậy thì tốt, đúng là hiền nội trợ của anh, đi thôi." Bước ra khỏi phòng ngủ, Hàn Trung, Quý Bố và Lỗ Tín đã đứng chờ ở sảnh.

Trần Hạo nhìn ba người hỏi: "Đêm qua có bao nhiêu người rời

đi?" "Hồi công tử, có hai mươi bốn người rời đi, đều đã ghi lại tên tuổi," Lỗ Tín nói.

Đêm qua Trần Hạo ra lệnh cho họ phản tỉnh, ai thấy mình trong sạch thì rời đi, hắn dặn Lỗ Tín ghi lại những người đó.

Trần Hạo không định trả thù, những người dám rời đi đa phần là hạng người vấn tâm vô quý, sau này đáng để trọng dụng.

Vừa bước ra khỏi doanh trại, Trần Hạo thấy bầu trời u ám.

Ngay lúc đó, những bông tuyết bắt đầu lả tả rơi xuống, chắc là trận tuyết đầu mùa của năm nay.

Chương 650

Đi đến quảng trường, Trần Hạo thấy vẫn còn người đứng đó, khuôn mặt ai nấy trắng bệch, run rẩy, thật sự đã chịu khổ một đêm.

Hắn nhìn đám người, dõng dạc nói: "Tất cả giải tán về làm việc đi.

Lát nữa ta sẽ đi thị sát các công trường, đừng để lỡ việc." Run rẩy cả đêm mà vẫn phải làm việc, phải hành hạ như vậy mới khiến họ ghi nhớ sâu sắc.

Đám quan lại nghe vậy như được đại xá, run rẩy hành lễ với Trần Hạo, rồi bước những bước chân cứng đờ như cương thi hướng về doanh trại.

Họ phải nhanh chóng về uống hớp rượu, sưởi lò sưởi cho ấm người, nếu không thì chết thật mất.

Trần Hạo đi đến trước mặt bảy tên đốc tạo bị treo trên cột.

Lúc này mặt mũi bọn chúng đã tím tái, ánh mắt đờ đẫn nhìn hắn, nhưng Trần Hạo không hề lân mẫn.

"Tự tác nghiệt bất khả hoạt (Tự làm bậy thì không sống nổi).

Chờ sau khi ta tra rõ mọi chuyện, tội tham ô và mưu hại thượng quan sẽ được trình báo một thể.

Người đâu, đưa tất cả vào đại lao." Lập tức có mười mấy thị vệ tháo chúng xuống rồi kéo đi.

Lúc này, có năm người chậm rãi tiến lại gần Trần Hạo khoảng năm sáu mét, khó nhọc quỳ xuống, có người vì quá yếu mà ngã quỵ xuống đất.

“Đại nhân, Giam tạo đại nhân, xin hãy cho chúng tôi một cơ hội sống sót!” Họ cầu khẩn.

Trần Hạo nhìn năm tên đốc tạo không tham gia mưu sát, nói: “Không cùng phe với lũ ngu xuẩn kia, coi như các ngươi còn chút đầu óc.” “Chúng tôi tuyệt đối không dám mưu hại thượng quan,” đám người thề thốt.

“Vậy còn tham hủ thì sao?

Có hay không?

Đống sổ sách kia không biết nói dối đâu, tự nó sẽ phơi bày tất cả,” Trần Hạo lạnh lùng nói.

“Chúng tôi có tội, chúng tôi nhận tội, chỉ mong đại nhân cho một con đường sống!” Có người khóc lóc cầu xin.

Trần Hạo nhìn bọn họ, im lặng nửa phút khiến không khí trở nên đông cứng, khiến năm tên đốc tạo càng thêm thấp thỏm.

“Cũng được, xem biểu hiện các ngươi thế nào đã,” Trần Hạo khẽ mở miệng.

Năm người lập tức mừng rỡ, cảm giác như được tái sinh.

“Chúng tôi nhất định sẽ nghe theo lệnh đại nhân, không dám có dị tâm, nhất định cần cù tận tụy!” “Ừm, đi đi, về nghỉ ngơi một canh giờ, sau đó đi cùng ta thị sát các nơi, ta muốn nắm rõ mọi tình hình ở công trường.” “Chúng tôi không cần nghỉ ngơi, không cần nghỉ ngơi đâu ạ!” Những kẻ này lập tức hô lên.

Mệt mỏi hay lạnh giá so với mạng sống thì có là gì!

“Giam tạo đại nhân, ngài muốn xem nơi nào trước?” Một tên đốc tạo cẩn thận hỏi.

Trần Hạo nhìn về phía công trường khổng lồ xa xa, nơi dân phu

đang bận rộn: “Đi dạo một vòng đi, ta muốn hiểu tình hình tổng quát trước.” “Vâng, để tôi gọi xe ngựa cho đại nhân.” Tại sao phải gọi xe ngựa?

Vì lăng mộ Thủy Hoàng quá rộng lớn.

Mọi người lên xe, Trần Hạo ngồi một xe, 5 tên đốc tạo chen chúc trên một chiếc khác nhưng vẫn cảm thấy hạnh phúc vì đã phải đứng cả đêm.

Đoàn xe đi vào bên trong, càng đi sâu, Trần Hạo càng cảm thán trước sự vĩ đại của hoàng lăng.

Theo đo đạc đời sau, lăng Thủy Hoàng chiếm diện tích 5.625 km vuông, rộng bằng sáu mươi cái Cố Cung, những gì đời sau khai quật được như binh mã dũng chỉ là một phần hố tùy táng bên cạnh mà thôi.

Quan đạo, cung điện, vườn lâm, tượng đá bạt ngàn.

Không chỉ có hoàng lăng chính, mà còn có vô số xưởng thủ công, thôn lạc nằm rải rác bên trong.

Nơi thì đúc xe ngựa đồng, nơi thì làm gốm, nơi đẽo đá, nơi làm mộc, phân công rất rõ ràng.

Cần biết rằng ở đây có đến 40 vạn người, tương đương với dân số một huyện thời hiện đại.

Trần Hạo thấy phía trước có một nơi chất đầy tượng gốm, thầm nghĩ: Đây chính là Binh mã dũng Tần Thủy Hoàng lừng danh thiên hạ.

Trước đây chỉ thấy binh mã dũng đã bị chôn vùi hơn 2000 năm, giờ mới thấy bộ dạng mới tinh của chúng.

“Đến chỗ đó xem thử,” Trần Hạo bảo phu xe.

Đoàn xe tiến vào một thôn lạc với những ngôi nhà vách đất, mái tranh.

Bên cạnh thôn có một lò gốm, chuyên dùng để nung tượng.

Trên bãi đất trống xếp đầy tượng đã nung xong, có những người đang tô màu cho chúng.

Trần Hạo xuống xe, những dân phu đang làm việc thấy một nhóm đại nhân xuống xe liền vội vàng đứng dạt sang một bên, không dám ho he.

Những tượng gốm này có cái ngồi, cái đứng, hình dáng đa dạng, đều khoác lên mình trang phục quân đội nhà Tần.

Giáp trụ, quần áo, giày dép, da thịt, nhãn cầu đều được tô vẽ màu sắc phong phú, sống động như thật.

Trần Hạo thầm nghĩ, đây mới là binh mã dũng thực sự, trông đẹp hơn nhiều so với những thứ ở hố số 1 đời sau, ngay cả màu da và quần áo cũng có nhiều sắc thái.

Đặc biệt thú vị là Trần Hạo phát hiện diện mạo của những tượng này hầu như không cái nào giống cái nào, có cái còn có râu nhỏ.

Hắn tò mò hỏi: "Hình dáng khuôn mặt của những tượng này do ai định đoạt?" Một người thợ cả cẩn thận đáp: "Khi đúc tượng gốm phải lấy người thật làm mẫu, chúng tôi không có nhiều mẫu sẵn nên lấy diện mạo của dân phu làm bản chế tác." Trần Hạo gật đầu đã hiểu.

Hắn nhìn sang những ngôi nhà tranh vách đất rồi đi tới đó.

Bước vào trong, hắn thấy bên trong trống rỗng, dưới đất chỉ có ít rơm rạ và vài bộ chăn đệm rách nát.

Những người này làm lụng vất vả cả ngày, tối đến lại phải rúc vào đống rơm lạnh lẽo để ngủ.

Rời khỏi thôn gốm, đi thêm một khắc nữa mới đến được chủ lăng.

Trần Hạo thấy một công trường khổng lồ, dân phu đông nghịt như kiến, ai nấy đều cúi đầu làm việc.

Nhìn kiến trúc chủ lăng, hắn chỉ có một từ để mô tả: Lớn, thật sự quá lớn!

Địa cung rộng 392 mét từ đông sang tây, dài 460 mét từ nam bắc, tổng diện tích khoảng 18 vạn mét vuông, tương đương với 270 sân bóng đá.

Chương 651

Trần Hạo nhìn lướt qua chủ lăng rồi chú ý nhiều hơn đến đám dân phu.

Hắn thấy họ ai nấy mặt mày khô héo, tinh thần sa sút, ánh mắt đờ đẫn mộc mạc nhưng vẫn phải dưới sự thúc giục của cai đội mà dốc toàn lực khiêng những tảng đá lớn.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, trời lạnh thấu xương nhưng dân phu chỉ mặc áo đơn mỏng manh.

Tay áo, ống quần rách nát được buộc lại bằng dây thừng, trông còn thê thảm hơn cả ăn mày.

Có người đi giày vải thủng lỗ chỗ, có người đi dép cỏ lộ cả ngón chân, thậm chí có người còn đi chân trần trên tuyết.

Những người này ăn không no, mặc không ấm nhưng lại phải làm công việc cực nhọc gấp mấy lần người thường.

Cuối cùng, phần lớn công nhân kỹ thuật biết bí mật địa cung đều bị Tần Nhị Thế hạ lệnh giết sạch để giữ kín bí mật, nghe đâu đến vài vạn người.

Số còn lại tiếp tục xây dựng vòng ngoài, khi quân nghĩa dũng xuất hiện, họ lại phải cầm đao kiếm chiến đấu để giữ mạng.

"Dừng xe!" Trần Hạo hô một tiếng.

Xe ngựa dừng lại, hắn xuống xe, đám quan đốc tạo phía sau cũng vội vàng lăn xuống theo.

Trần Hạo dẫn mọi người đi về phía hoàng lăng chính.

Đám tiểu lại, cai đội và dân phu xung quanh thấy vậy liền buông

việc xuống, cúi chào đứng dạt sang một bên.

“Dẫn ta đến lối vào chính của địa cung, xem nơi Đoạn Long Thạch bị rơi xuống,” Trần Hạo nói.

“Đại giam tạo, lối vào địa cung ở hướng này.” Một tên đốc tạo lập tức dẫn đường.

Đi khoảng mười phút thì đến lối vào địa cung, thấy một khối đá khổng lồ nguyên khối chặn đứng cửa địa cung cao ba trượng.

Đoạn Long Thạch nặng hàng triệu cân, lẽ ra chỉ được hạ xuống khi đóng cửa địa cung lần cuối, không ngờ bây giờ đã rơi xuống, chặn hoàn toàn lối vào.

Hèn gì Tần Thủy Hoàng lại nổi trận lôi đình, vì không vào trong được.

Trần Hạo nhíu mày nhìn Đoạn Long Thạch hỏi: “Ai rõ nhất về tình hình của tảng đá này?” Một tên đốc tạo đáp: “Vốn là do Nhiễm Nhạc phụ trách, nhưng hắn tham gia mưu hại đại nhân nên đã bị...” Hắn không nói tiếp.

Trần Hạo hừ lạnh: “Chỉ dựa vào việc này cũng khó tránh khỏi trách nhiệm.

Gọi một người thợ lành nghề đến đây.” So với đám quan lại, Trần Hạo tin tưởng thợ thủ công hơn.

Một lát sau, một lão thợ được gọi đến, lão già hành lễ: “Bái kiến Đại giam tạo.” Nhìn lão già râu tóc bạc phơ, quần áo đơn sơ, ngữ khí của Trần Hạo dịu đi nhiều: “Ta hỏi lão, tại sao Đoạn Long Thạch lại rơi xuống?” “Hồi Đại giam tạo, tiểu nhân cũng không rõ, vốn dĩ hai đầu Đoạn Long Thạch đều có chêm cố định, chỉ khi đập bỏ chêm nó mới rơi xuống.

Gần đây không có động đất, nên khả năng cao là có người phá

hoại.” Trần Hạo gật đầu: “Lão thấy với tình hình hiện tại nên tu sửa thế nào?” Lão thợ ngập ngừng rồi nói: “Để bảo mật, cửa địa cung và cung thành được xây liền khối, một khi đã hạ xuống thì khó mà nâng lên được.

Trừ khi đập nát Đoạn Long Thạch, dỡ cửa cung để xây lại.

Nhưng làm vậy công trình sẽ cực kỳ quy mô, cần dỡ bỏ toàn bộ vòm cung điện, tương đương với việc xây lại phần trên, mất ít nhất hai ba năm và tốn kém vô kể.” Trần Hạo tiến lên vỗ vỗ tảng đá khổng lồ, quan sát xung quanh rồi ngẩng đầu nhìn đỉnh.

Phải công nhận tay nghề của những thợ này rất tốt, tảng đá khít rịt, khe hở giữa Đoạn Long Thạch và cửa cung chỉ rộng bằng hai ba đồng tiền, công cụ không thể thọc vào.

Muốn bẩy khối đá nặng năm sáu trăm tấn này lên thật khó hơn lên trời.

“Lão già, ta hỏi, phía trên thạch môn có bị phong kín không?” Trần Hạo chỉ vào đỉnh tảng đá.

“Hồi đại nhân, chưa phong kín,” lão thợ đáp.

“Vậy nếu đục mấy cái hố ở phía dưới mà không làm hỏng Đoạn Long Thạch thì chắc không vấn đề gì chứ?” Trần Hạo chỉ vào lớp đá lát nền.

Lão thợ nhìn rồi bảo: “Hồi đại nhân, việc đó không khó, chỉ cần thợ đục ra là được, sau này thay mấy tảng đá lát nền là xong, rất đơn giản.

Chỉ có điều, dù có khe hở cũng không có loại khí giới nào đủ sức nâng nổi Đoạn Long Thạch này đâu ạ.” Nếu ở thời hiện đại, quả thực có máy móc nâng được 500 tấn.

Nhưng ở nhà Tần, không ai tin có người nâng nổi Đoạn Long

Thạch, đó chẳng khác nào chuyện viển vông, nằm mơ giữa ban ngày.

Trừ phi là thần tiên.

Trần Hạo nhìn lão thợ ra lệnh: "Được, việc này giao cho lão.

Ở đây, đây và đây, đục cho ta sáu cái hố, không cần lớn, chỉ cần bỏ vừa cái bát ăn cơm là được." "A, đại nhân định làm gì ạ?" Lão thợ tò mò hỏi.

Trần Hạo nghiêm túc nói: "Ta muốn nâng Đoạn Long Thạch." Câu nói của Trần Hạo khiến tất cả sững sờ.

Mấy tên quan đốc tạo ngây người, đám tiểu lại và thợ thủ công cũng hóa đá.

Ngay cả Hàn Trung, Quý Bố, Lỗ Tín đi theo cũng vậy.

Nâng Đoạn Long Thạch?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Họ không dám tin con người có thể làm được việc đó.

"Được rồi, cứ làm theo lời ta, xong việc báo ngay cho ta biết." Trần Hạo nói xong liền quay người đi về.

Đám người ở lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

"Nâng Đoạn Long Thạch ư?

Mãnh sĩ lợi hại nhất thiên hạ cũng không làm nổi, tuyệt đối không phải sức người." "Hàng triệu cân đấy, Đoạn Long Thạch nặng hàng triệu cân cơ mà!" "Nhỡ đâu đại nhân làm được thật thì sao?

Đừng quên Đại giam tạo của chúng ta nghe đồn là tiên nhân đấy." "Lúc trước chẳng phải ngài ấy đã cứu sống vô số người bị dịch bệnh ở đất cũ nước Sở đó sao?" Một người thợ vốn ở vùng nước Sở cũ lên tiếng.

Về đến xe ngựa, Trần Hạo không lên xe ngay mà quay lại bảo mấy tên đốc tạo: "Ngày mai ta sẽ nâng Đoạn Long Thạch, hãy lập một tòa pháp đàn ở cửa địa cung.

Cách làm cụ thể cứ hỏi Lỗ Tín, quy mô càng lớn càng tốt để thể hiện sự tôn kính với tiên nhân.

Ngày mai đưa tất cả quan lại và càng nhiều công nhân ở gần đây đến càng tốt, đứng cách cửa địa cung ba trăm bước.

Ta sẽ lập đàn làm phép, thỉnh thần giáng lâm để đưa Đoạn Long Thạch về vị trí cũ." Trần Hạo dặn dò.

Mấy tên đốc tạo nuốt nước bọt ực một cái, nói thật là họ không tin nổi.

Chương 652

Nhưng lời là do cấp trên Đại giam tạo nói, mạng nhỏ đang nằm trong tay người ta, không tin cũng phải làm cho thật tốt.

“Chúng tôi tuân lệnh, nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo ạ.” Xe ngựa về đến doanh trại, vào phòng ngủ thấy Lữ Trĩ đang cúi đầu xem sổ sách, bàn tính trong tay gõ lạch cạch liên hồi.

Trần Hạo định vào xem, chợt ngửi thấy mùi than nồng nặc, thấy chậu than bên cạnh đang cháy rực liền vội vã lại mở cửa sổ cho không khí tràn vào.

“A, lang quân, sao lại mở cửa sổ?

Gió lạnh vào hết rồi.” Lữ Trĩ hơi sợ lạnh, bị gió thổi liền kêu lên.

Trần Hạo thông gió một lát rồi khép cửa lại, bảo: “Nếu anh không mở cửa thì e là em sẽ bị ngộ độc khí CO mất.

Đốt than trong phòng phải thỉnh thoảng mở cửa thông gió.” “Khí CO là vật gì?” Lữ Trĩ biết lang quân của mình hiểu nhiều kiến thức kỳ quái.

“Chuyện đó tối nay rảnh anh sẽ kể.

Sổ sách thế nào rồi?” Trần Hạo ngồi xuống bàn, tiện tay lật xem một cuốn sổ rồi hỏi.

“Em ưu tiên tra sổ sách của mấy gã mưu hại lang quân trước.

Những đốc tạo này mỗi người quản một mảng.

Ai cũng có khoản thu chi mờ ám, em chỉ mới tổng hợp sơ qua đã thấy nhiều thứ.

Ví dụ như tên Tàng Lệnh phụ trách tiền lương, số tiền chi ra trên

sổ sách không đếm xuể, lúc đầu còn che đậy, sau thì ngang nhiên ghi một bút là xong.

Nhưng khi đối chiếu thực tế thì hoàn toàn không khớp, e là số tiền đó bị tham ô hết rồi, mỗi năm lên tới cả nghìn vạn tiền, đúng là một lũ đại tham quan," Lữ Trĩ cảm thán.

Trần Hạo nhớ ra tên Tàng Lệnh đó, gã có bộ râu dê, người gầy đét như không có thịt nhưng lòng tham thì thật kinh người.

Mỗi năm nghìn vạn tiền, dù có chia chác thì mỗi người cũng được một con số khổng lồ.

Lữ Trĩ kể thêm tình hình những người khác, bất kể phụ trách mảng nào cũng đều tham ô không ít.

"Có tra được lương thực, quần áo, giày dép còn tồn kho bao nhiêu không?" Trần Hạo hỏi.

"Lương thực còn khoảng mười vạn thạch, đủ dùng trong 3 tháng.

Nhưng trên sổ sách thì ghi là đủ cho nửa năm.

Áo ấm cũng còn hơn mười vạn cái, chắc là đang chất đống trong kho," Lữ Trĩ nói.

Mẹ kiếp, lũ khốn này, có đồ mà không phát xuống, chất trong kho làm cái quái gì không biết!

Trần Hạo thầm chửi trong lòng.

Thôi được, ngày mai giải quyết xong vụ Đoạn Long Thạch rồi sẽ xử lý mấy việc vặt này sau.

Dù không thể thay đổi lịch sử nhưng hắn có thể cải thiện điều kiện sống hiện tại của họ.

Làm việc cực nhọc như vậy mà bị ngược đãi thì thật quá đáng.

Cho họ ăn no một chút, mặc ấm một chút chắc không khó.

Trần Hạo tựa lưng vào ghế, suy nghĩ về buổi làm pháp ngày mai và cách xử lý vấn đề đời sống cho mấy chục vạn công nhân ở Tần Lăng.

Bên cạnh, tiếng bàn tính của Lữ Trĩ gõ đều đặn như một bản nhạc khiến hắn cảm thấy dễ chịu.

Lúc này, khắp công trường Tần Lăng đang lan truyền tin Trần Hạo chuẩn bị làm pháp để nâng Đoạn Long Thạch.

"Nghe gì chưa?

Đại giam tạo định làm phép nâng tảng đá đó lên đấy.

Trời đất ơi, có thật không vậy?" "Nghe rồi, ngày mai tất cả phải đến tế bái đấy, có thể sẽ thỉnh được tiên nhân giúp đỡ." "Thật sự có tiên nhân sao?" "Chắc chắn là có rồi, Trần Thái chúc chẳng phải là tiên nhân đó sao?" "Ngờ đâu không thành công thì sao?" "Không thành công mà ngài ấy lại dám khẳng định chắc nịch như vậy à?

Chắc chắn là có nắm chắc rồi." "Cứ chờ xem, ngày mai chúng ta sẽ rõ." Sáng hôm sau.

Hôm nay tất cả các công trường đều được nghỉ, một ngày nghỉ hiếm hoi cho đám dân phu.

Các đốc tạo đã phát lệnh, cho phép các thợ cả, cai đội đưa người đến tham dự tế lễ.

Dù có hạn chế số lượng nhưng vẫn có hơn hai vạn người kéo đến, đứng kín cả bãi đất trống trước hoàng lăng.

Hai vạn người là một con số khổng lồ, đứng chen chúc không thấy điểm dừng.

Trần Hạo khoác lên mình bộ đạo bào lộng lẫy, Lữ Trĩ mặc bộ đồ

đạo đồng, búi tóc hai bên trông như một tiểu thần tiên da trắng môi hồng.

Trước lăng Tần Thủy Hoàng đã bày sẵn một chiếc bàn cung đình khổng lồ với đầy đủ lễ vật tam sinh lục súc ngũ cốc, theo nghi lễ cao nhất.

Trần Hạo quay đầu nhìn biển người đen kịt phía sau, đứng cách tế đàn khoảng ba trăm bước, tức là chừng năm trăm mét.

Hắn quay lại, từng bước tiến đến trước tế đàn, bắt đầu thực hiện các nghi lễ đạo gia, múa thanh Ngân Long Kiếm, miệng tụng bài Cứu Khổ Văn: "Thanh hoa diệu nghiêm, từ tương ức thiên, thân cư trường nhạc, an tọa kim liên, tuệ quang vô ngại, chiếu gia u tuyền, cam lộ lưu nhuận, biến sái không huyền." Khi hắn đọc tế văn, hàng vạn dân phu đều quỳ sụp xuống, đồng lòng cầu nguyện.

Thực tế là họ cũng mong thành công, vì nếu phải phá ra xây lại thì họ lại là người chịu khổ nhất.

Niệm chú xong, Trần Hạo tiến lên phía trước, chạm vào Đoạn Long Thạch khổng lồ, rồi cúi người đặt mấy viên Thiên Tinh Bảo Thạch vào các hố đã đục sẵn.

Để chuẩn bị cho màn "trang bức" (làm màu) này, hắn đã tính toán kỹ.

Thiên Tinh Bảo Thạch đến cung điện khổng lồ còn nâng được, huống hồ một tảng đá.

Còn về việc dùng Lôi pháp hay đôi cánh, Trần Hạo không muốn để lộ, nhỡ sau này Tần Thủy Hoàng hỏi đến thì phiền lắm.

Ở khoảng cách năm trăm mét, đám người chỉ có thể nhìn thấy đại khái chứ không thể thấy rõ những mảnh Thiên Tinh Bảo Thạch nhỏ.

Người duy nhất ở gần là Lữ Trĩ cũng đứng cách đó cả trăm mét.

Trần Hạo không sợ Lữ Trĩ sẽ tiết lộ bí mật.

Chỉ thấy hắn quát lớn một tiếng: "Mượn sức mạnh thần linh, Đoạn Long Thạch, mở ra!" Trước sự kinh ngạc của hàng vạn người, tảng Đoạn Long Thạch khổng lồ nặng hàng triệu cân chặn cửa địa cung từ từ nâng lên.

Chương 653

Đám đốc tạo, quan lại, tiểu lại và vô số dân phu đồng loạt ồ lên kinh ngạc.

Tiếng vang của mấy vạn người như tiếng sấm rền chấn động cả hoàng lăng.

"Cạch cạch cạch cạch!" Tảng đá ma sát với tường, nhích dần lên dưới tay Trần Hạo.

Cuối cùng, hắn đẩy mạnh một cái, Đoạn Long Thạch bay vút lên, thu hoàn toàn về vị trí cũ, khít rịt với cửa địa cung.

Chưa hết, khi mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, Trần Hạo khẽ dậm chân, thân hình từ từ bay lên không trung, hướng về phía đỉnh địa cung cao mấy trượng.

Nhờ có Thiên Tinh Bảo Thạch dưới chân, hắn lại làm một màn biểu diễn bay như tiên nhân, thậm chí còn dừng lại giữa không trung.

Trần Hạo phất tay, trong tay xuất hiện những cái chêm đá rồi đặt vào vị trí cũ để cố định tảng đá.

Sau khi cố định xong một bên, hắn khẽ đẩy mình bay sang bên kia, đặt nốt chêm còn lại.

Chuyện Đoạn Long Thạch coi như được giải quyết triệt để.

Trần Hạo chậm rãi quay người, đưa mắt nhìn biển người vô tận ở đằng xa một lượt.

Hàng vạn người trố mắt nhìn, trong đó có cả Hàn Trung, Quý Bố và Lỗ Tín.

Ngay cả Lữ Trĩ cũng há hốc mồm kinh ngạc, đầu óc quay cuồng:

Không ngờ lang quân lại có thần thông như vậy, xem ra mình vẫn chưa hiểu hết về chàng.

Đám quan lại và dân phu lúc này trong đầu chỉ còn xác định được một điều duy nhất: Trần Thái chúc, vị Đại giam tạo này, chắc chắn là một vị tiên nhân thực thụ!

Một vị tiên nhân có đại pháp lực.

Trước đây chỉ nghe đồn thần tiên biết bay, giờ tận mắt thấy rồi, hóa ra thần tiên thật sự biết bay!

Trần Hạo khẽ mỉm cười, khí chất tỏa ra bốn phía.

Cảnh tượng này chắc hẳn đã trấn áp được tất cả mọi người.

Cậu đứng cách xa một chút, thực chất là để tránh cái vẻ ngoài đạo mạo của mình làm người khác bị thương.

Khẽ đẩy vào phần đỉnh của thạch môn địa cung, thân hình cậu nhẹ nhàng hạ xuống, cuối cùng đáp trên mặt đất.

Trần Hạo cúi người sờ soạng trên mặt đất, với tốc độ sét đánh không kịp bịt tai, cậu thu hết đám Thiên Tinh Thạch vào trong không gian.

Một tay đưa ra trước, một tay chắp sau lưng, phong thái tiêu sái thong dong, Trần Hạo từng bước đi tới trước mặt đội ngũ hàng chục vạn người.

Đám dân phu thấy rõ Trần Hạo hơn, lập tức không ngừng dập đầu, miệng liên tục cầu khấn.

“Dập đầu bái kiến tiên nhân!” “Tiểu dân khấu bái tiên nhân, chúc tiên nhân vạn phúc vạn thọ.” Tiếng hò hét hỗn loạn nhưng lại vô cùng thành kính, Trần Hạo lúc này trong mắt bọn họ chính là thần tiên, một vị thần tiên hoàn toàn chân thực.

Mấy gã đốc tạo quỳ dưới đất lúc này thầm nghĩ, quyết định ban đầu quả nhiên đúng đắn, đối đầu với tiên nhân thì sao mà thắng nổi?

Nếu không phải bị nhìn thấu, Chương Hàm tướng quân không bắt đám người kia, thì đám người đó cũng tuyệt đối không thể thành công.

Trần Thái chúc chỉ cần phất tay áo một cái, chắc là có thể thổi bay những kẻ có ý đồ xấu xa đi xa hàng vạn dặm rồi.

Trần Hạo nhìn đám người đang dập đầu như giã tỏi, phất phất ống tay áo, nói lớn: "Được rồi, đứng lên hết đi.

Thực chất lần tế bái này cũng có công lao của các ngươi, tập hợp dân nguyện, tụ hội dân tâm, có thể cảm động đất trời, tạo thành vĩ lực vô thượng." Giọng Trần Hạo rất lớn, mọi người đều nghe thấy, nhất thời trong lòng dâng lên một nỗi tự hào.

Hóa ra mình cũng góp một phần sức lực vào đó sao.

Tập hợp dân nguyện, tụ hội dân tâm, có thể cảm động đất trời... hóa ra là thế, hèn gì Đại giam tạo lại gọi nhiều người đến vậy.

"Nay Đoạn Long Thạch đã nâng lên, công trình tiến hành như thường lệ.

Hiện tại ta là Đại giam tạo, ta hạ đạt mấy mệnh lệnh sau đây." Trần Hạo dứt lời, toàn trường không ai dám lên tiếng, đều tĩnh lặng lắng nghe.

"Thứ nhất: Từ nay về sau, mỗi khi làm việc đủ sáu ngày sẽ được nghỉ ngơi một ngày." Đám dân phu nghe xong, trong lòng vui mừng khôn xiết, Thái chúc tiên nhân thật biết thể tuất dân tình.

Trước kia bọn họ làm việc không quản ngày đêm, chưa bao giờ có lấy một ngày nghỉ.

Bây giờ có thời gian nghỉ ngơi, cơ thể mệt mỏi rã rời cuối cùng

cũng có lúc được thở dốc.

“Thứ hai: Phát quần áo mùa đông cho mọi người.” Những người đang mặc phong phanh nghe thấy thế, trong lòng xúc động vô cùng, mùa đông này cuối cùng không phải chịu rét mướp nữa.

“Thứ ba: Từ nay về sau bữa ăn phải nấu cháo đặc đến mức cắm đũa không đổ, mỗi người được ăn hai bát.” Trời ơi!

Trời ơi!

Tôi có nghe nhầm không, cháo đặc sao?

Ở nhà chưa chắc đã được ăn cháo đặc như vậy!

Thái chúc tiên nhân cho dân phu ăn cháo đặc cắm đũa không đổ, lại còn hai bát, thật quá xa xỉ, quá hạnh phúc rồi.

Ăn no mặc ấm, mỗi tuần nghỉ một ngày, cuộc sống như vậy đám dân phu nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Trần Hạo đột nhiên tuyên bố, khiến họ cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

“Thứ tư...!” Lúc này, Trần Hạo lại lên tiếng, mọi người thấy vẫn chưa hết, lập tức dốc sức lắng nghe.

“Thứ tư, ta sẽ dạy các ngươi cách xây 'hỏa kháng' (giường sưởi), có hỏa kháng rồi, các ngươi sẽ biết thế nào là một đêm đông ấm áp.” Hỏa kháng?

Hỏa kháng là gì?

Đám thợ thủ công đều ngơ ngác không hiểu.

Thực chất, hỏa kháng đã có hình thai từ thời Hán, chủ yếu ở phương Bắc.

Trần Hạo biết hỏa kháng ở thời cổ đại phương Bắc luôn thịnh

hành.

Gần như nhà nhà đều làm giường bằng đất, đốt lửa bên dưới, ngồi ăn hay ngủ trên đó đều rất ấm áp.

Chương 654

Đám người này không biết hỏa kháng của Trần Hạo là gì, nhưng vì là Thái chúc tiên nhân nói ra, nên chắc chắn là chuyện tốt.

Thực ra ba chuyện phía trước đã khiến họ cảm thấy như bước chân vào thiên đường rồi, hạnh phúc đến quá đột ngột, khiến họ không dám chấp nhận.

Biết làm sao đây?

Chỉ có thể dập đầu thôi.

Hơn hai vạn người, đen kịt một mảnh nhìn không thấy điểm dừng, toàn bộ là công đầu, tượng đầu ở công trường hoàng lăng, không ngừng dập đầu với Trần Hạo, miệng thốt ra những lời cảm kích.

"Tạ Thái chúc đại nhân đã thể tuất tiểu dân chúng tôi!" Nghe những lời này, Trần Hạo trong lòng cảm thán, thực ra những thứ đó là thứ họ xứng đáng được hưởng, vậy mà giờ lại cảm ân đức sâu nặng.

Triều đình vốn phải đảm bảo lương thực, nhưng lại bị tham ô cắt xén qua từng lớp, tới tay dân phu chắc chỉ còn được hai ba phần, hèn gì phải húp cháo loãng.

Quần áo triều đình phát xuống vốn dành cho họ nhưng bị chặn lại, có kẻ tư lợi mang đi bán, phần còn lại cũng chất đống trong kho không phát, chỉ trơ mắt nhìn họ mặc áo mỏng chịu lạnh.

Đám đốc tạo này, đem treo chúng ngoài trời rét một đêm thì quá nhân từ rồi, phải đem ra đông lạnh mỗi tối, cho chúng nếm mùi sống không bằng chết mới đáng đời.

Trần Hạo gọi năm gã đốc tạo tới, bảo: "Hôm nay không làm việc khác, chỉ lo mấy việc ta vừa dặn.

Trước tiên phát quần áo xuống đi, nhìn dân phu mặc rách rưới mỏng manh thế kia, đáng lẽ phải phát từ sớm rồi.” “Nhưng thưa Giam tạo đại nhân, quần áo trong kho không đủ ạ, chỉ có chưa đầy mười lăm vạn bộ, mà chúng ta tổng cộng có hơn bốn mươi vạn người.” Một gã đốc tạo nhỏ giọng nói.

“Vậy thì phát từ người lớn tuổi xuống trước, không đủ thì đi mua vải về mà may.

Chẳng lẽ tiền bạc bị tham ô hết rồi, ngay cả việc nên làm cũng không làm được sao?” Trần Hạo trầm giọng nói.

Mấy người kia thấy sắc mặt Trần Hạo trầm xuống, sợ tới mức run lẩy bẩy: “Vâng... vâng, chúng thần sẽ lo liệu ngay.” “Còn về chuyện xây hỏa kháng, tìm mấy thợ nề, thợ đá giỏi tay nghề, đến xây hỏa kháng trong phòng ta trước, đợi học được cách xây rồi thì truyền bá ra ngoài.

Chúng ta không thiếu thợ giỏi, tận dụng thời gian rảnh rỗi sửa lại phòng ốc chắc là không khó.” Trần Hạo nói.

“Thợ thì không thiếu, thợ giỏi cỡ nào cũng tìm được, lát nữa tôi sẽ phái những người giỏi nhất tới xây... hỏa kháng cho ngài.” Một đốc tạo lập tức nịnh nọt.

Để xây dựng hoàng lăng, Tần Thủy Hoàng tập hợp lực lượng cả nước, thợ giỏi thực sự không thiếu, tùy tiện cũng kéo ra được vạn người, bao quát mọi ngành nghề.

Thợ được phái tới gồm vài lão già mặc áo gai và năm gã tráng niên, đám thợ này đồng thanh hành lễ với Trần Hạo.

“Không cần đa lễ, ta sẽ chỉ cách xây hỏa kháng, đợi xây xong phòng của ta, các ngươi hãy truyền kỹ thuật này ra ngoài.

Xây hỏa kháng trong tất cả phòng của mọi người, chỉ cần trước

khi ngủ đốt một mồi lửa, bảo đảm ấm áp cả đêm." Mấy người thợ vội vàng cung kính đáp: "Chúng tôi nhất định sẽ dụng tâm học tập." Trần Hạo dùng vải quyên vẽ sơ đồ, lại giảng giải nguyên lý hỏa kháng cho họ.

Thứ này rất đơn giản, đám thợ này đều là những người đỉnh cấp, đầu óc linh hoạt, nghe qua là hiểu ngay.

"Đã hiểu rõ chưa?" Trần Hạo hỏi.

"Chúng tôi đã hiểu rõ." "Mất bao lâu thì xây xong?" "Bẩm Đại giam tạo, xây không khó, một hai canh giờ là xong, chỉ có công đoạn sấy khô là cần một hai ngày." Một lão thợ đáp.

Đối với lời của lão đầu này Trần Hạo hoàn toàn tin tưởng, bởi vì họ là những người chuyên nghiệp nhất.

"Được, bắt đầu đi." Trần Hạo cho đám thợ ra ngoài, bắt đầu chuẩn bị vật liệu.

Xây hỏa kháng cần bùn và gạch, hoàng lăng này không thiếu nhất là hai thứ đó.

Đám thợ này đều là những tay thợ cả, chẳng mấy chốc đã triệu tập hơn trăm người vào làm.

Trần Hạo thầm nghĩ, xây cái giường mà dùng hơn trăm người, đúng là quá xa xỉ.

Đám thợ ra vào nườm nượp, tốc độ cực nhanh, chưa đầy hai tiếng đã xong, gạch đá khít rịt, chẳng khác gì một tác phẩm nghệ thuật.

Sau đó bắt đầu đốt kháng, có người chuyên trách trông coi, lại có thợ đan chiếu cỏ đến đo đạc để về làm gấp, ngày mai là có chiếu vừa vặn.

Phòng của Đại giam tạo, ai dám làm cẩu thả.

Trong khi thợ xây kháng, Trần Hạo dẫn người đi dạo quanh các công trường.

Lệnh đã phát ra, hôm nay phải phát quần áo xong.

Thực tế Trần Hạo đã nhầm, thời đại này chưa có áo bông mền, người giàu dùng da lông, người nghèo chỉ có áo vải gai.

Để chống chét, họ nhồi vải vụn, gai vụn hoặc lau sậy vào trong áo.

Xe ngựa dừng lại nơi dân phu tụ tập, Trần Hạo vén rèm nhìn ra ngoài, thấy tiểu lại đang bê từng chồng quần áo mùa đông xuống xe.

Trên bãi trống, vô số dân phu xếp hàng, ai được gọi tên thì lên nhận một bộ.

Có người cầm áo mới, dùng bàn tay đầy chai sạn khẽ vuốt ve lớp vải mềm mại, lẩm bẩm: "Áo tốt quá, dày dặn, không ngờ năm nay được mặc áo dày, thật sự phải cảm tạ Thái chúc tiên nhân." Bên cạnh, một lão già cũng xúc động: "Tôi cũng nhận được một bộ, bộ trên người tôi có thể để lại cho thằng cháu, khỏi để nó phải mặc cái quần hở cả chân nữa." "Tôi nghe nói Thái chúc tiên nhân còn lệnh người đi mua vải may thêm áo mới, không lâu nữa ai cũng có áo mùa đông mặc." "A...

Thái chúc tiên nhân quả là hiểu thấu nỗi khổ của chúng ta." Đột nhiên, có người thấy xe ngựa của Trần Hạo trên quan đạo, liền hô lên: "Hình như là xa giá của Thái chúc tiên nhân!" Mọi người đồng loạt nhìn sang, thấy rèm xe vén lên, lờ mờ thấy bóng dáng Thái chúc tiên nhân, có người trực tiếp quỳ xuống, tay giơ cao áo mùa đông hét lớn: "Tạ Thái chúc tiên nhân!

Tạ Thái chúc tiên nhân!" Những người khác thấy vậy cũng đồng loạt quỳ lạy, miệng hô lời cảm kích.

Trần Hạo không lấy làm vui mừng lắm, hạ rèm xe xuống, khẽ nói: "Đi thôi, đến chỗ khác xem thế nào." Xe ngựa đi rồi, đám dân phu mới lần lượt đứng dậy.

Thực ra lòng dân đơn giản lắm, ai tốt với họ, ai thực sự là tiên nhân, họ tự biết để mà tôn thờ.

Xe ngựa đi đến một phường đúc đồng, lúc này đã hơn ba giờ chiều, Trần Hạo thấy có khói bếp bốc lên.

"Đến xem họ nấu cháo thế nào." Trần Hạo phân phó.

Khi Trần Hạo đến, nơi phát cơm đang xếp hàng dài.

Thấy Trần Hạo, dân phu đều né sang một bên, cúi mình hành lễ, có người quỳ lạy.

"Đứng dậy cả đi, ta xem cháo nấu thế nào." Cậu đi tới trước vạc lớn, nhìn cháo thúc mễ bên trong, lấy một chiếc đũa bên cạnh cắm vào.

Thấy đũa cắm sâu một nửa mà vẫn đứng vững, cậu hài lòng gật đầu.

"Sau này cứ theo tiêu chuẩn này mà làm.

Chương 655

Một ngày chỉ ăn hai bữa, nếu mỗi bữa chỉ có vài hớp nước loãng thì lấy đâu ra khí lực làm việc, chỉ có khỏe mạnh mới xây tốt hoàng lăng được." Đám dân phu nghe vậy đều vui mừng, có người hô lên: "Chúng tôi nhất định tận tâm tận lực!" "Chúng tôi nhất định tận tâm tận lực!" Mọi người đồng thanh hô vang.

Trần Hạo về doanh trại, bảo mấy đốc tạo: "Triệu tập người của mười ba bộ lại, ta có việc phân phó." Mười ba bộ là các bộ phận do các đốc tạo phụ trách.

Nửa canh giờ sau, tại chính vụ sảnh, mười ba đốc tạo và phó đốc tạo đã có mặt đông đủ, tổng cộng hơn hai mươi người.

Trần Hạo đảo mắt nhìn một lượt, trầm giọng nói: "Nhiễm Nhạc, Tàng Lệnh cùng những kẻ khác đã bị bản quan bắt giữ, tội chứng xác thực, tham ô tiền lương xây dựng hoàng lăng không xuể.

Bây giờ các ngươi đứng đây, hãy tự vấn lòng mình, bản thân có trong sạch không!" Lời của Trần Hạo vang lên đầy uy lực, mọi người trong sảnh đều im phăng phắc như ve sầu mùa đông.

Ở đây không ai là không nhận tiền, nếu điều tra kỹ thì không một ai chạy thoát.

"Nhưng lúc này đang cần người làm việc, nếu các ngươi dụng tâm làm tốt, những vấn đề kia có thể tạm thời gác lại, nhưng nếu còn tái phạm, bản quan nhất định sẽ xử tội chồng thêm tội." Tổng không thể bắt hết đám này được, dù sao năng lực làm việc của họ đa số là có.

Chỉ cần họ làm việc tử tế, Trần Hạo hoàn toàn có thể tha cho một con đường sống.

Cậu cũng chẳng phải kẻ mắc bệnh sạch sẽ về tinh thần gì.

Lời của Trần Hạo đã quá rõ ràng: làm tốt, nghe lời thì được tha; nếu dám làm bậy, không tuân lệnh thì cứ chờ đó.

Đám người này nghe xong cảm thấy như vừa trải qua một vòng sinh tử, dù là mùa đông mà ai nấy đều vã mồ hãn lạnh.

"Bịch bịch!" Cả đám đồng loạt quỳ xuống.

"Chúng thần nhất định tận tâm tận lực, cẩn trọng làm việc." Trần Hạo lại nhìn một lượt, nói: "Sự vụ ở bảy bộ của Nhiễm Nhạc từ nay về sau do phó đốc tạo toàn quyền phụ trách, nếu làm việc đắc lực, không phải là không có khả năng thăng lên làm đốc tạo." Mấy gã phó đốc tạo nghe vậy, trong lòng dâng lên niềm cuồng hỉ, không những thoát được một kiếp mà còn có bất ngờ lớn lao.

Năm gã phó đốc tạo dưới quyền những đốc tạo còn lại thì thầm nghĩ: "Mẹ kiếp, nếu lão đại mình bị bắt thì mình cũng có cơ hội thăng tiến sao?!" Lúc đó có vài ánh mắt len lén nhìn sau lưng lãnh đạo của mình.

Mấy gã đốc tạo cũng chẳng ngu, tuy Trần Hạo không nói rõ nhưng cơ chế giám sát đã được thiết lập.

Nếu phạm lỗi, không cần người ngoài, chính đám phó thủ sẽ hận không thể dìm chết mình để leo lên, sau này phải vạn phần cẩn thận mới được.

"Xây dựng hoàng lăng không phải việc ngày một ngày hai, đám thợ và dân phu mới là chủ lực.

Các ngươi quản lý nhưng cũng phải biết thể tuất dân tình, dùng người hợp lý, không được chỉ biết ép buộc, phải học cách dùng não mà làm việc." Chúng nhân vội vàng cúi người đáp: "Chúng thần đã rõ." Hai ngày sau, hỏa kháng cuối cùng cũng xong.

Chiếc hỏa kháng rộng rãi dài tới hai trượng, lăn lộn trên đó cũng không vấn đề gì.

Thợ đã đan một lớp nệm cỏ dày, trên cùng là một lớp chiếu cỏ mềm mịn tinh xảo, nằm lên độ cứng mềm rất vừa phải.

Lữ Trĩ trải giường xong, Trần Hạo thoải mái nằm lên, một chữ: sướng, hai chữ: ấm áp, ba chữ: quá dễ chịu.

Lữ Trĩ đứng bên cạnh nhìn Trần Hạo, khẽ cười nói: "Lang quân, hỏa kháng tốt thật đó, thực sự rất ấm, Trĩ nhi sợ lạnh, sau này mùa đông không phải chịu cóng nữa rồi." Trần Hạo chọn tư thế thoải mái nhất nằm xuống: "Hôm nay đi quanh công trường một ngày, em có tâm đắc gì không?" Lữ Trĩ lập tức hào hứng: "Trĩ nhi thực sự đã hiểu ra vài điều.

Những gì lang quân dạy về 'Thống trù học', em thấy hoàn toàn có thể áp dụng vào việc xây hoàng lăng, nếu sử dụng hợp lý có thể tiết kiệm được vài phần nhân công đấy ạ." Trần Hạo thầm nghĩ, đầu óc Lữ Trĩ đúng là linh hoạt, nhất là sau khi tu luyện linh lực, dường như còn thông minh hơn.

Cậu biết hậu thế có môn học gọi là Thống trù học kiến trúc, sắp xếp thứ tự trước sau, lập phương án hợp lý sẽ khiến quy trình xây dựng khoa học hơn hẳn.

"Nếu em có hứng thú thì cứ thử làm xem, dù sao hiện tại chỗ này cũng đã ổn định." "Vậy lang quân định làm gì?" Lữ Trĩ hỏi.

"Ha ha, việc của anh xong xuôi cả rồi, tiếp theo là hưởng thụ thời gian rảnh rỗi thôi.

Mai anh định ra bờ sông Vị Thủy câu cá." Một mặt dùng thủ đoạn sấm sét trấn áp quan lại lớn nhỏ, một mặt dùng thủ đoạn thần tiên đưa Đoạn Long Thạch về vị trí cũ.

Bây giờ dù là quan viên hay dân phu xây hoàng lăng đều coi Trần Hạo như tiên nhân.

Cậu chỉ mất vài ngày để lập ra quy tắc, nay mọi người đều răm rắp làm theo, không ai dám sai sót, đúng là chẳng còn việc gì để làm.

Đôi khi cậu cũng nghĩ, thủ đoạn của mình có hơi tàn độc quá không, ngay cả cơ hội cho kẻ địch ngoi đầu lên phản kháng cũng không có.

Nếu nhẹ nhàng hơn một chút, diễn một màn cung đấu quan trường thì vui, đằng này vô đối quá rồi.

Thật đáng tiếc.

"Nhưng sông đóng băng rồi, câu cá sao được ạ?" Lữ Trĩ ngạc nhiên.

"Đục băng câu cá." "Thế thì lạnh lắm." "Ham vui thì chẳng quản gian nan." Trần Hạo cười ha hả.

Ngày hôm sau, Trần Hạo bảo Lỗ Tín đánh xe ngựa đi tới Vị Thủy cách đó mười mấy dặm.

Vị Thủy là chi lưu lớn nhất của Hoàng Hà.

Hoàng lăng nằm ở chân núi phía bắc của Ly Sơn, bên bờ Vị Thủy, có thế cục "đầu gối sơn, chân đạp thủy, tay trái nắm vàng, tay phải nắm bạc".

Trên đường đi, Trần Hạo không ngừng quan sát địa mạch núi non xung quanh, đi nửa canh giờ cuối cùng cũng tới bờ sông.

Quý Bố xuống ngựa cùng Lỗ Tín khiêng đồ đạc của Trần Hạo xuống bờ sông.

Trần Hạo xem thủy mạch rồi chỉ một điểm: "Đục băng ở đây." Lỗ Tín dùng dùi đục mặt băng, loáng cái đã có một hố băng, vớt sạch vụn

băng.

Quý Bố đặt ghế gỗ có lót nệm mềm bên cạnh, bày biện ra dáng một đại gia, chẳng giống đi câu cá chút nào.

Trần Hạo an tọa, rắc mấy nắm tiểu mễ, móc mồi bắt đầu buông cần.

Nhưng khi đang câu, mắt cậu lại quan sát sơn mạch hà lưu xung quanh, miệng không ngừng lẩm bẩm kinh văn táng thư.

"Lập mộ an phần, phải dựa sơn hướng thủy, chọn đất phát cỏ, mộ cao huyệt sâu..." Trần Hạo đang nghỉ ngơi ở đây mà không biết mấy con chim đưa tin đã bay vào Hàm Dương, đem mọi chuyện xảy ra ở hoàng lăng báo cáo nguyên văn cho Thủy Hoàng đế bệ hạ.

Trong Dưỡng Thần điện, Thủy Hoàng đế đang nhắm mắt khoanh chân, Triệu Cao đứng bên cạnh, tay cầm mảnh vải quyên khẽ báo cáo.

"Bệ hạ, bên hoàng lăng truyền tin về, Đoạn Long Thạch đã được Trần Thái chúc nâng lên, trở về vị trí cũ." Tần Thủy Hoàng đột nhiên mở mắt, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, có phần không dám tin.

Thực tế lúc Triệu Cao xem tin này, trong lòng còn chấn kinh hơn, cảm thấy thật không thể tin nổi.

"Nói chi tiết xem." Thủy Hoàng đế chỉ thốt ra bốn chữ.

"Trần Thái chúc sau khi tới hoàng lăng, ngay đêm đó đã bắt bảy kẻ mưu hại đốc tạo.

Ngày thứ hai sau khi thị sát hoàng lăng, ngài ấy lập tức quyết định lập pháp đài thỉnh thần làm phép để nâng Đoạn Long Thạch.

Ngày hôm sau, khi các quan viên triệu tập hơn hai vạn người tới cung môn khấu bái, Trần Thái chúc tế tự một hồi, cuối cùng đi tới chỗ Đoạn Long Thạch, khẽ dùng tay đẩy một cái, tảng đá nặng triệu cân

đó như không có trọng lượng, từ từ nâng lên.

Chương 656

Ngay sau đó, Trần Thái chúc cũng bay lên theo, dùng nêm đá cố định hai bên rồi mới từ từ bay xuống.

Cảnh tượng đó hàng vạn người tại trường đều nhìn thấy, hoàn toàn chính xác, Trần Thái chúc thực sự đã bay lên." "Sau khi hoàn thành, Trần Thái chúc ban bố mệnh lệnh, phát áo mới, làm dân no bụng, hiện tại mọi thứ ở hoàng lăng Ly Sơn đều rất ổn thỏa." Tần Thủy Hoàng nhìn về phía trước, dường như rơi vào trầm tư, miệng lẩm bẩm: "Thỉnh thần giáng lâm nâng tảng đá triệu cân!

Có thể bay lượn giữa không trung!

Chẳng lẽ pháp lực của Trần Hạo cao thâm đến thế sao?" Triệu Cao ngẩng đầu nhìn Thủy Hoàng đế, trong lòng cũng đang suy tính, Đoạn Long Thạch triệu cân mà nâng được, lại còn biết bay!

Từ xưa tới nay chỉ có thần tiên trong truyền thuyết mới biết bay, Trần Hạo đã bay được, xem ra cậu ta thực sự giấu giếm nhiều thứ.

Đố kỵ lúc này chẳng ích gì nữa, kẻ nào đâm đầu vào lúc này đúng là ngu ngốc.

Lúc này Triệu Cao bắt đầu thấy hối hận rồi.

Thủy Hoàng đế bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, nói: "Phái người thông báo cho Trần Hạo, gọi về Hàm Dương." "Tuân mệnh bệ hạ!" Triệu Cao cung kính hành lễ rồi lui xuống.

Thủy Hoàng đế nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì, hồi lâu sau mới từ từ nhắm mắt, một lần nữa tiến vào trạng thái đả tọa tu luyện.

Bên hoàng lăng mọi thứ vẫn bình thường, Lữ Trĩ đang chỉnh lý

cách triển khai Thống trù học kiến trúc thì đột nhiên một đội kỵ binh Tần quân xông vào.

"Bệ hạ có chỉ, triệu Thái chúc về Hàm Dương." Truyền chỉ quan dõng dạc tuyên bố mệnh lệnh của Thủy Hoàng đế.

Trần Hạo hơi cúi mình tiếp chỉ.

Vốn dĩ cậu định ở đây một thời gian cho yên ổn, hỏa kháng còn chưa ngủ đã đời thì lệnh điều động của Thủy Hoàng đế đã tới.

"Có lẽ việc nâng Đoạn Long Thạch lại làm Thủy Hoàng đế kinh động rồi, nếu không đã chẳng vội vàng gọi mình về như thế." Trần Hạo thầm nghĩ.

Đã là lệnh vua thì phải về thôi.

Trước khi đi, Trần Hạo triệu kiến quan viên mười ba bộ: "Các ngươi hãy lo xây dựng hoàng lăng cho tốt, phía bệ hạ ta sẽ lo liệu, những việc đã định trước đó tạm thời không được thay đổi." "Chúng thần không dám!" Đám đốc tạo đồng thanh đáp.

Khi đi thì xe ngựa rình rang, khi về chỉ có vài cỗ xe, hàng chục quan viên tiễn đưa.

Tiễn Trần Hạo rời đi, nhìn xe ngựa từ từ lăn bánh, tim đám gia hỏa này mới cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, nhưng bảo họ làm trái lệnh Trần Hạo thì có đánh chết cũng không dám.

Xe ngựa đang đi, bỗng nghe bên ngoài có tiếng hô vang rộn ràng, Trần Hạo giật mình vén rèm nhìn ra, thấy ven đường vô số thợ thủ công và dân phu đang quỳ, từng người một hô vang: "Thái chúc tiên nhân tiên thọ vô cương!!!" Trần Hạo tuy chỉ ở Ly Sơn vỏn vẹn nửa tháng, nhưng đã mang lại cho họ quá nhiều phúc lợi.

Được ăn no, mặc ấm, có hỏa kháng chống rét, tất cả thợ và dân phu đều cảm kích vô cùng.

Lữ Trĩ kinh ngạc nhìn ra ngoài: "Lang quân, có cần xuống xe không?" Trần Hạo im lặng, lắc lắc đầu: "Đi thôi." Nói rồi hạ rèm xe xuống.

Suốt mười mấy dặm quan đạo, xe ngựa đi đến đâu cũng có từng toán người quỳ lạy ven đường, miệng hô vang khẩu hiệu tiễn đưa.

Mãi khi ra khỏi khu vực hoàng lăng, những âm thanh đó mới ngớt.

Thực ra cậu đã làm được gì to tát đâu mà họ lại coi trọng đến vậy?

Dân chúng đôi khi rất đơn giản, chỉ cần ai chân thành đối xử tốt với họ, họ sẽ khắc ghi ơn đức trong lòng.

Đoàn xe đi mấy ngày cuối cùng cũng về tới thành Hàm Dương.

Khi nhìn thấy tường thành cao lớn một lần nữa, Trần Hạo có chút cảm khái.

Trước đó cứ ngỡ đi phải lâu lắm, không ngờ chưa đầy một tháng đã về, thời gian đi trên đường đã chiếm mất một nửa.

Lúc này, hai con khoái mã cuồng bôn tới bên cạnh xe Trần Hạo, động tác linh hoạt nhảy xuống ngựa, chắp tay hành lễ.

"Thái chúc đại nhân, bệ hạ có chỉ, mời ngài tốc tốc tới Dưỡng Thần điện cung Hàm Dương." Trần Hạo thầm nghĩ, vị kia đúng là gấp gáp thật, còn chưa kịp vào cửa thành Hàm Dương nữa mà.

Đi đường mấy ngày trời, một chút thời gian thở cũng không cho, đúng là mệt mỏi.

"Ta biết rồi, đi ngay đây." Trần Hạo đáp lời, rồi quay vào xe bảo Lữ Trĩ: "Em về nhà trước đi, anh đi kiến giá." "Vâng lang quân, em về nhà thu xếp một chút, không biết đám hạ nhân dọn dẹp có tươm tất không nữa.

Đúng rồi lang quân, nhà mình cũng xây một cái hỏa kháng đi, mấy

hôm nay ngủ kháng quen rồi, giờ mà nằm giường lạnh chắc đêm khó ngủ lắm." Lữ Trĩ nói.

"Ha ha, việc đó em cứ tự thu xếp, được rồi, anh đi đây." Trần Hạo ngồi lên một cỗ xe ngựa khác, Quý Bố đánh xe thật nhanh tới cửa cung Hàm Dương, đã có cung nhân đợi sẵn ở đó.

Thấy Trần Hạo liền lập tức dẫn đường, Trần Hạo quen đường quen lối đi tới Dưỡng Thần điện, tại cửa đại môn gặp người quen Triệu Cao.

Triệu Cao lúc này mặt mày hớn hở, nếp nhăn nơi khóe mắt xô lại một chỗ: "Ái chà, Thái chúc cuối cùng cũng về rồi, ngài đi một tháng, bệ hạ và tôi đều nhớ ngài lắm." Nghe lời này Trần Hạo muốn nổi cả da gà, thật là nịnh hót quá mức.

Cậu cười nói: "Tôi và Phủ lệnh quân quan hệ thế nào chứ, Phủ lệnh quân không cần khách khí, chuyện trước kia Trần Hạo này quên rồi." Triệu Cao nhe răng cười gật đầu, nhưng trong lòng thầm nghĩ: "Không nhớ mà còn nhắc, rõ ràng là nhớ kỹ lắm đây.

Cái đồ hẹp hòi này." Nhưng càng thế Triệu Cao càng không dám đắc tội Trần Hạo, quân tử dễ đối phó, tiểu nhân mới đáng sợ, có thù tất báo.

Nay biết rõ Trần Hạo là tiên nhân, có quỷ thần chi lực, lại biết bay, lần này về chắc chắn càng được Thủy Hoàng đế trọng dụng, chỉ có thể kết giao chứ không thể gây thù.

"Thái chúc, chúng ta vào thôi, bệ hạ đang đợi." "Nếu ông không ngăn lại thì tôi đã vào lâu rồi." Trần Hạo nói xong, sải bước qua ngưỡng cửa Dưỡng Thần điện.

Triệu Cao đứng ở ngưỡng cửa, thực sự muốn tự tát mình mấy cái, sao hồi đó lại đi đố kỵ với người không nên đắc tội thế này.

Sự đã rồi, đành bù đắp vậy.

Hình như Trần Thái chúc thích tiền, cái này lo được.

Hình như bên cạnh Trần Thái chúc luôn có mỹ nữ hầu hạ, ừ, cái này cũng lo được.

Trần Hạo bước vào điện, Tần Thủy Hoàng đang ngồi khoanh chân trên vị trí chính tọa, đột nhiên mở mắt, ánh mắt lộ vẻ vui mừng nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo hơi ngạc nhiên, vị thiên cổ nhất đế này gặp mình có cần phải vui thế không?

Nhưng câu nói tiếp theo của Tần Thủy Hoàng đã làm Trần Hạo đứng hình: "Trần Hạo, trẫm tu luyện ra linh lực rồi!" Cái quái gì thế?!

Tu ra linh lực rồi?

Không thể nào, Trần Hạo thực sự bị câu nói này làm cho chấn động.

Cuốn 《Ngũ Đế Kinh》 đó hoàn toàn là do cậu viết bừa để lừa Tần Thủy Hoàng thôi mà, sao lại tu ra linh lực được?

Lúc trước Triệu Cao tu ra nội lực cậu đã kinh ngạc lắm rồi, lần này lại...

Chương 657

cái thế giới này điên rồi sao?

Đương nhiên, nội dung Ngũ Đế Kinh cũng trích dẫn từ các kinh điển đạo gia, không phải hoàn toàn nói bừa, chẳng lẽ lại thực sự luyện được?

"Bệ hạ, ngài tu luyện ra linh lực cảm thấy thế nào?" Trần Hạo hỏi.

"Giống như trong 《Ngũ Đế Chân Kinh》 nói, một luồng chân linh chi khí tuần hoàn giữa các kinh mạch, sau đó quy về đan điền, cảm thấy cơ thể khỏe khoắn chưa từng thấy, thoải mái hơn bất cứ lúc nào." Tần Thủy Hoàng hào hứng nói.

Trần Hạo trầm ngâm: "Bệ hạ có thể cho thần kiểm tra một chút không?" "Được." Tần Thủy Hoàng đưa cánh tay ra.

Trần Hạo tiến lên, đặt ngón tay lên mạch môn của Thủy Hoàng đế, truyền một luồng linh lực vào, nhanh chóng chạy một vòng trong kinh mạch của ông.

Cuối cùng tiến vào đan điền, Trần Hạo thực sự phát hiện một luồng linh khí đoàn tại vị trí đan điền của Tần Thủy Hoàng.

Cậu chắc chắn một trăm phần trăm, tuyệt đối là linh lực, không phải loại nội lực như của Triệu Cao.

Tuy thuộc tính có yếu hơn cậu nhiều nhưng đích thực là linh lực.

Kết quả này vẫn khiến Trần Hạo kinh ngạc không thôi.

Luyện tinh hóa khí, cái này chắc chắn không sai, phương pháp tu luyện kinh điển nhất của Đạo gia.

Xem ra Tần Thủy Hoàng thực sự đã tu luyện ra linh lực.

Trần Hạo trong lòng dậy sóng, một Tần Thủy Hoàng đã hết bệnh tật lại còn tu ra linh lực, liệu có còn chết trên đường tuần du sau vài tháng nữa như lịch sử không?

Cậu cảm thấy điều đó khó mà xảy ra.

Thu hồi linh lực, Trần Hạo mở mắt, Thủy Hoàng đế vẻ mặt mong chờ hỏi: "Trần Hạo, trẫm thực sự tu thành rồi sao?" Trần Hạo lùi lại một bước, hành lễ với Thủy Hoàng đế, vẻ mặt lộ rõ sự kinh hỉ: "Chúc mừng bệ hạ tu ra chân linh khí, bệ hạ đã chính thức bước chân vào tiên đồ, trường sinh cửu thị không còn là xa vời nữa.

Sau này chắc chắn có thể phi thăng tiên giới, đạt được thành tựu như Thượng Cổ Ngũ Đế, hưởng thụ tôn vị thánh nhân." "Ha ha ha ha!" Thủy Hoàng đế phát ra một tràng cười sảng khoái, theo đuổi mười mấy năm, hôm nay cuối cùng cũng có kết quả hoàn mỹ.

"Trần Hạo, sau này trẫm phải làm thế nào tiếp theo?" Tần Thủy Hoàng vui vẻ hỏi.

"Tu ra linh lực, bước vào tiên môn cần đại cơ duyên, đại nghị lực, đại trí tuệ mới có thể thành công, bệ hạ bước vào tiên đồ thật đáng chúc mừng." Trần Hạo tiên phong tặng một vố nịnh hót.

"Gian nan thế nào trẫm đã cảm thụ được, theo đuổi tiên đạo bao nhiêu năm, ăn không biết bao nhiêu đan dược, hôm nay mới có thu hoạch, đại cơ duyên, đại nghị lực, đại trí tuệ, quả thực là như vậy." Thủy Hoàng đế cảm thán.

"Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư, luyện hư hợp đạo, con đường tu tiên còn dài và gian nan.

Nay bệ hạ mới chỉ bước lên chính lộ, trên con đường luyện tinh hóa khí này vẫn còn phải đi rất lâu, cần siêng năng tu luyện không

ngừng, tích lũy qua ngày tháng.

Sau này bệ hạ nên xem thêm đạo kinh, thần có mười hai bộ kinh thư đạo gia, lát nữa sẽ dâng lên bệ hạ, bệ hạ hằng ngày tu tập tự khắc sẽ đề thăng thần ý." Thủy Hoàng đế gật đầu liên tục: "Trẫm tự nhiên sẽ càng thêm cần cù tu luyện." Thấy Long quân gật đầu đồng ý, Trần Hạo tiếp tục khuyên bảo: "Còn nữa bệ hạ, sau này những loại đan dược đó thực sự đừng nên ăn nữa!

Đám phương sĩ tu luyện đan dược không đúng phương pháp, có hại vô ích, thần vừa rồi vẫn cảm nhận được đan độc tồn tại trong cơ thể ngài." Sắc mặt Thủy Hoàng đế lộ vẻ ngượng ngùng một chút, rồi lập tức biến mất, có phần bực bội nói: "Ừm, không ăn nữa!

Đám người đó đúng là không có phương pháp chân chính, trẫm tu luyện ra linh lực rồi cũng thấy đan dược đó chẳng có tác dụng gì, hóa ra bọn chúng vẫn lừa trẫm." "Bệ hạ, tiên đan thực sự không phải luyện từ chì thủy ngân.

Theo truyền thừa thần được biết, tiên dược tiên đan thế gian là tìm linh thảo, lấy linh lực làm lò, chiết xuất tiên linh chi khí ẩn chứa trong tiên thảo mà ngưng kết thành đan.

Những thứ đó mới có tác dụng cho việc tu luyện linh lực, tiên đan thực sự có thể tăng tu vi, giúp con đường tu luyện nhanh và ổn định hơn." Lý luận này có đúng không thì Trần Hạo cũng chẳng rõ, dù sao trong mấy bộ điển tịch đạo gia cũng ghi chép như thế.

Nghe nói tiên đan có thể tăng tu vi, Tần Thủy Hoàng vô cùng khao khát: "Hóa ra là thế, trẫm biết rồi, nhưng làm sao tìm được tiên thảo?" "Tiên thảo sinh trưởng cần hấp thụ tinh hoa trời đất, cực kỳ khó tìm, có lẽ ngoài hải ngoại tam tiên đảo hay tiên sơn mới có thôi." Trần Hạo lắc đầu, nói bừa.

Cứ đẩy mọi chuyện ra xa một chút, hư ảo một chút để khỏi bị lộ,

ha ha, muốn kiểm chứng cũng chẳng có cách nào.

“Đúng rồi, việc thỉnh thần nâng Đoạn Long Thạch ngài đã làm thế nào?

Và ngài thực sự biết phi hành thuật sao?” Thủy Hoàng đế đổi chủ đề hỏi.

Phi hành là một trong những ước nguyện lâu đời và tốt đẹp nhất của nhân loại.

Trong vòng 0.001 giây, bộ não của Trần Hạo hoạt động hết công suất: “Bệ hạ, thực ra thần cũng không biết phi hành thuật, chỉ là lúc đó mượn dùng thần lực mới có thể nâng Đoạn Long Thạch, đồng thời cũng bay lên theo.

Phù triện của thần cũng là mượn dùng thần lực, nếu không cũng chẳng có công hiệu như vậy.

Ngài nay đã tu ra linh lực cũng cảm nhận được, linh lực còn quá yếu thì thực sự chẳng làm được gì, chỉ là cái dẫn tử để câu thông thần minh thi triển pháp lực thôi.” Trần Hạo trực tiếp đổ hết mọi chuyện lên đầu thần tiên.

“Thỉnh thần, phù triện, những thứ đó trẫm có thể học không?” Tần Thủy Hoàng nhìn Trần Hạo hỏi.

“Đó là bí thuật thần bí, nhưng nếu bệ hạ muốn học, thần tự nhiên sẽ truyền thụ.” “Tốt lắm, từ hôm nay hãy ở bên cạnh trẫm, tiếp tục chỉ điểm trẫm tu hành và học tập phù triện chi thuật.” “Thần tuân mệnh.” Tần Thủy Hoàng tâm trạng vui vẻ, mỉm cười nói: “Trần Hạo, ngài cũng vừa mới về, hãy về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai lại vào cung bồi trẫm.

Đúng rồi, nhớ mang theo những điển tịch đạo gia đó.” Trần Hạo rời Dưỡng Thần điện, Triệu Cao đuổi theo phía sau, mặt đầy ý cười:

“Trần Thái chúc, để mỗ tiễn ngài một đoạn.” “Làm sao dám phiền Phủ lệnh quân tương tống, trong này Trần mỗ cũng quen đường rồi, Phủ lệnh quân hãy quay lại hầu hạ bệ hạ đi.” Trần Hạo nhìn Triệu Cao, nhàn nhạt nói.

Triệu Cao cười gượng: “Trần Thái chúc, lần trước thực sự là lỗi của Triệu Cao, nay đặc biệt bồi lễ với ngài.” Triệu Cao nói xong liền cúi người hành đại lễ với Trần Hạo.

Đứng thẳng dậy, lão nói tiếp: “Tôi biết Trần Thái chúc bình thường chi tiêu nhiều, lát nữa tôi sẽ sai người gửi tới phủ ngài hai mươi vạn kim, gọi là chút lòng thành.

Đúng rồi, phủ tôi có một đám ca cơ vũ cơ, đều là mỹ nhân tuyển chọn kỹ lưỡng, tinh thông âm luật, nghe nói phủ Thái chúc chưa có ban nhạc vũ, nếu ngài không chê, tôi sẽ sai người đưa tới.” Nghe lời Triệu Cao, Trần Hạo mới lộ ra ý cười: “Vô công bất thụ lộc, sao có thể nhận đại lễ như vậy của Phủ lệnh quân.” Thấy Trần Hạo cười, Triệu Cao mới thở phào nhẹ nhõm: “Sao lại là vô công thụ lộc chứ, Thái chúc dạy tôi công pháp tu tiên, Triệu Cao thụ ích lương đa, đó là thứ Triệu Cao nên hiếu kính.” Trần Hạo gật gật đầu: “Nói thế cũng không sai, được thôi, vậy ta nhận.

Ái chà, dạo này chi tiêu lớn quá, hai mươi vạn kim không biết dùng được mấy ngày đây.” Da mặt dày thì ăn no, da mặt mỏng thì nhịn đói.

Triệu Cao trong lòng tặng cho Trần Hạo mấy chữ: vô sỉ đến cùng cực.

“À ha ha, Triệu Cao sẽ sai người gửi tới ngài ba mươi vạn kim.” Triệu Cao nhe răng nói, nhưng trong lòng thì đau như cắt.

Chỉ một câu nói mà mất thêm mười vạn kim, Trần Hạo đã hài lòng, vỗ vỗ vai Triệu Cao.

“Vậy được, tôi chờ nhận ba mươi vạn kim và đám ca cơ đó.

Phủ lệnh quân đừng tiễn nữa, ngày mai chúng ta lại gặp nhau.” “Được, Trần Thái chúc đi thong thả.” Về đến nhà, Trần Hạo nói với Lữ Trĩ một tiếng rằng chiều nay Triệu Cao sẽ cử người mang ba mươi vạn kim và một ban ca cơ vũ cơ tới.

Lữ Trĩ nhìn cậu đăm đăm, Trần Hạo tự nhiên biết ý cô nàng, liền bảo: “Là lão Triệu Cao cứ nhất quyết đòi tặng anh đấy chứ, mấy cô gái đó theo lão cũng khổ, đưa về đây rồi em quản lý họ giúp anh.” Lữ Trĩ cười tinh quái: “Lang quân hiểu lầm rồi, Trĩ nhi chỉ đang nghĩ về ba mươi vạn kim thôi, đó là một số tiền khổng lồ đấy ạ.” Thời Tần tiền tệ ổn định, tỉ lệ vàng và tiền đồng khoảng 1:40, tức là 1 kim đổi được 40 tiền.

Tính ra 30 vạn kim tương đương 1200 vạn tiền, số tiền này đủ cho toàn bộ công nhân ở hoàng lăng chi tiêu trong nửa năm.

Lão già Triệu Cao đó không biết đã tham ô bao nhiêu tiền rồi.

Trần Hạo nhìn Lữ Trĩ, đưa tay khẽ nhéo má cô: “Tâm tư của em mà anh không biết sao, thôi đừng nghịch nữa, anh có việc cần làm.” Nói xong, Trần Hạo chui tọt vào thư phòng.

Những kinh thư trước đó cậu chỉ mới viết ra một bộ giao cho vài người, giờ cần phải viết lại bản mới cho Thủy Hoàng đế.

Chương 658

《Hoàng Đế Âm Phù Kinh》, 《Chu Dịch Tham Đồng Khế》, 《Ngộ Chân Thiên》, 《Thông Huyền Chân Kinh》.

Đến chập tối, hàng chục cỗ xe lớn tới Trần phủ, đi vào từ hậu viện, từng rương lớn được khiêng vào phòng.

Từ những chiếc xe khác bước xuống tám cô gái, ai nấy đều dung mạo tú mỹ, tay ôm nhạc khí và hành lý.

Đến một nơi xa lạ, họ không biết vận mệnh tương lai sẽ ra sao, ai nấy đều tỏ vẻ khép nép sợ sệt.

Lỗ Tín nhìn đám nữ nhân, dẫn họ vào một tiểu viện: "Từ nay về sau các cô ở đây, không được tùy ý đi lại, khi nào chủ nhân triệu kiến mới được ra ngoài." "Chúng tôi đã rõ." Cô gái đứng đầu đáp.

Chuyện ở viện Trần Hạo không quản, thậm chí chẳng thèm ra xem mặt, cả ngày cậu chỉ tập trung viết ra bốn bộ kinh điển.

Ngày hôm sau, Trần Hạo mang kinh thư vào cung dâng cho Thủy Hoàng đế.

Thủy Hoàng đế lật xem từng cuốn, chỉ thấy những kinh điển đạo giáo này tinh diệu cao thâm, dù chỉ đọc sơ qua cũng thấy thụ ích không nhỏ.

Đột nhiên Thủy Hoàng đế nhìn Trần Hạo hỏi: "Trần Hạo, trẫm thấy trong sách nói 'Chân tâm thanh tĩnh đạo vi tông', luyện tinh hóa khí không được gần nữ sắc, nhưng tại sao ngài lại có vẻ như không bị ảnh hưởng gì?" Ách...

Trần Hạo đứng hình.

Ban đầu Trần Hạo yêu cầu Thủy Hoàng Đế cấm tuyệt nữ sắc,

mục đích thứ nhất là để tránh Ngọc Sấu, thứ hai là tu luyện Đạo gia quả thực cần như vậy, Trần Hạo cũng không hề lừa gạt Thủy Hoàng Đế.

Đối với câu hỏi của Thủy Hoàng Đế, Trần Hạo tự nhiên có lời ứng đối, dù sao thì cứ tiếp tục phỉnh phờ thôi.

"Bệ hạ, lấy tinh hóa khí, tinh nguyên quý giá dị thường không thể khinh suất phí phạm, nhẹ thì thương thân, nặng thì tu vi thụt lùi, đây chính là pháp môn thành đạo." "Nhưng đại đạo tam thiên, mỗi người mỗi vẻ, công pháp của tôi khác biệt, công pháp bệ hạ tu hành là thánh nhân chi đạo 《Ngũ Đế Kinh》, sau khi tu thành phi thăng tiên giới có thể hưởng tôn vị thánh nhân, công pháp của tôi không thể đánh đồng với bệ hạ." Một tràng nịnh hót này khiến Tần Thủy Hoàng nghe mà vô cùng thoải mái.

"Ví dụ như Triệu Cao." Trần Hạo chỉ chỉ Triệu Cao đang đứng bên cạnh hầu hạ nói: "Công pháp của Triệu Cao gọi là 《Quỳ Hoa Thăng Tiên Kinh》, tu luyện thành tiên, sau khi lên đó cũng chỉ là tiểu tiên, vẫn phải hầu hạ ngài." Triệu Cao nghe xong lập tức khom người, nặn ra nụ cười nịnh nọt: "Đúng vậy bệ hạ, thần dù ở đâu cũng nguyện đi theo hầu hạ ngài." "Vậy còn anh thì sao?" Thủy Hoàng Đế tò mò hỏi.

"À, công pháp của thần gọi là 《Vô Cực Đại Nhạc Phú》, tương tự như phương pháp phi thăng của Hoàng Đế." Trần Hạo có chút ngượng ngùng nói.

"Ừm, về việc có cần đến ba ngàn mỹ nữ mới có thể phi thăng hay không, thần cũng không biết, chỉ là công pháp quả thực ghi chép như vậy." Trần Hạo nói.

Thủy Hoàng Đế nhìn Trần Hạo, nói: "Trần Hạo, trẫm có thể bước lên tiên đồ toàn bộ là nhờ công lao của anh, trẫm sẽ không bạc đãi,

nếu cần phụ nữ, trẫm hiện tại sẽ ban thưởng một nhóm để giúp anh tu hành.” Trần Hạo nghe vậy trong lòng mừng rỡ, việc tốt nha.

Khụ khụ.

“Tạ bệ hạ, nhưng không cần đâu, pháp môn tu luyện của thần không đơn giản như vậy, không phải phụ nữ nào cũng được, nữ tử đồng tu cũng cần có cơ duyên mới thành, mà nữ tử có cơ duyên thực sự thì vạn người không có một.” Trần Hạo nói.

Thủy Hoàng Đế gật đầu, nghĩ bụng như vậy mới đúng chứ, nếu mình ở đây khổ cực tu luyện, còn Trần Hạo ở bên cạnh hưởng lạc mà công lực vẫn phi thăng, vậy thì phải cân nhắc xem có nên thiến hắn không.

Tại sao ư?

Vì ghen tị đó!

Trở về nhà, Lữ Trĩ hầu hạ hắn ăn cơm tối, bắt đầu pha trà cho Trần Hạo, thời gian qua tay nghề pha trà của Lữ Trĩ cũng đã tiến bộ nhiều.

“Lang quân mời uống trà.” Lữ Trĩ bưng một chén trà đã pha xong đến trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo bưng lên nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

“Lang quân, tiền tài mà Triệu phủ lệnh gửi đến đều đã cất kỹ, lang quân có cần dùng vào việc gì không?” Lữ Trĩ hỏi.

“Không có, cứ để đó đi.” Hiện tại Trần Hạo cũng chẳng có chỗ nào cần tiêu tiền.

“Lang quân, những ca cơ kia cũng đã được đưa tới rồi, tổng cộng tám người, em đã hỏi qua, họ đều thông thạo âm luật, biết gảy đàn, ca múa, lang quân có muốn gặp xem sao không?” “Vậy thì gọi lên xem

thử.” Trần Hạo tùy khẩu nói.

Lữ Trĩ nhẹ nhàng lườm Trần Hạo một cái: “Từng người một đều thanh xuân mạo mỹ, lang quân chớ có để bị mê hoặc.” Trần Hạo cười khổ: “Ha ha ha, vậy thì không gặp nữa.” Lữ Trĩ mím môi: “Trĩ nhi sợ lang quân ghét em, nói trong lòng em là kẻ đố phụ.” Trần Hạo xoa xoa thái dương: “Ai da, gặp cũng không được, không gặp cũng không xong, vậy Trĩ nhi bảo anh phải làm sao đây?” Lữ Trĩ bị bộ dạng của Trần Hạo làm cho phì cười: “Tự nhiên là chỉ nhìn chứ không động tâm là tốt nhất rồi.” “Được, vậy chỉ nhìn thôi, không động tâm.” Không lâu sau, một nhóm nữ tử bước đi uyển chuyển tiến vào, trên tay đều ôm một món nhạc khí, Trần Hạo liếc nhìn, phát hiện từng người đều thanh xuân xinh đẹp, tuổi tác chắc đều chưa quá đôi mươi.

“Tấu một khúc nghe thử xem.” Trần Hạo nói.

“Chủ nhân muốn nghe khúc gì?” Nữ tử dẫn đầu hỏi, Trần Hạo phát hiện cô gái này là người xinh đẹp nhất trong nhóm ca cơ.

“Tùy ý đi.” Trần Hạo nói.

Các nữ tử bày biện nhạc khí rồi gảy đàn, không lâu sau một khúc nhạc du dương vang lên, tiếng đàn đinh đông, khác xa với nhạc hiện đại, Trần Hạo vốn học âm nhạc nên cảm thấy rất tươi mới, nhắm mắt lại thưởng thức.

Bỗng nhiên, giọng hát của một nữ tử vang lên: “Kiêm gia thương thương, bạch lộ vi sương.

Sở vị y nhân, tại thủy nhất phương.

Tố hồi tòng chi, đạo trở thả trường.

Tố du tòng chi, uyển tại thủy trung ương.” Trần Hạo có chút kinh ngạc mở mắt ra, một khúc Kiêm Gia xuất ra từ miệng cổ nhân lại êm tai đến thế, cảm giác hoàn toàn khác với khi đọc Thi Kinh, giọng hát

uyển chuyển động lòng người, có một loại cảm giác thấm đẫm tâm hồn.

Nhìn về phía người đang hát trong sảnh, chính là nữ tử dẫn đầu kia, Trần Hạo nhìn sâu một cái, sau đó lại nhắm mắt tiếp tục thưởng thức.

Chẳng bao lâu sau, khúc nhạc kết thúc.

Trần Hạo một lần nữa mở mắt nhìn về phía các ca cơ, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người nữ tử kia: "Sở từ vận mỹ, hát cũng rất hay, là người nước Sở à?" "Phải." "Tên gì?" "Nô tì Tiểu Nguyệt." Nữ tử nhu mì đáp.

Trần Hạo trong lòng có chút kinh ngạc, Tiểu Nguyệt, ca cơ Tiểu Nguyệt bước ra từ phủ Triệu Cao, chẳng lẽ chính là Ngu Cơ Ngu mỹ nhân sao?

Trận chiến Cai Hạ, Bá Vương biệt cơ, nghìn thu lưu truyền.

Chẳng lẽ vì sự xuất hiện của mình mà tất cả những điều đó sẽ không còn xảy ra nữa sao?

Hiện tại bệnh của Tần Thủy Hoàng đã khỏi, lại tu luyện ra linh lực, mùa thu năm nay ông ta có chết không?

Tần Nhị Thế có đăng cơ không?

Thiên hạ có đại loạn không?

Đã đoạt Lữ Trĩ, dắt đi Bạch Xà, hiện tại lại thu nạp Ngu Cơ, đem các nhân vật phụ gom hết lại một chỗ, vậy sau này những câu chuyện lịch sử lưu truyền thiên cổ kia liệu có phát sinh được không?

Trần Hạo cúi đầu trầm tư, Lữ Trĩ cũng không dám làm phiền, Tiểu Nguyệt và các ca nữ càng không dám thở mạnh, sợ làm phật lòng chủ nhân.

Lúc này vận mệnh của ca cơ vũ cơ chẳng khác gì mèo chó, tốt xấu đều dựa vào sở thích của chủ nhân, trong sảnh nhất thời lâm vào trầm mặc, chỉ có thỉnh thoảng tiếng nến cháy phát ra âm thanh lách tách nhỏ bé.

Trần Hạo tỉnh lại từ trong trầm tư, nhìn nhìn nhóm nữ tử, cười nói: "Hát rất hay, sau này hãy an tâm ở lại trong phủ đi, khi nào ta muốn nghe nhạc sẽ gọi các cô, ừm, lui xuống cả đi." Các ca nữ tề tựu hành lễ, ôm nhạc khí rời đi, khi trở về căn phòng nhỏ ở sân sau, họ mới đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Hô, tỷ tỷ, lúc nãy em sợ quá, cứ ngỡ chủ nhân không thích chúng ta." "Em thấy chủ nhân rất thích khúc hát của Tiểu Nguyệt tỷ tỷ đó." "Nghe nói chủ nhân cũng là người từ đất Sở đi ra đấy, cùng hương quán với Tiểu Nguyệt tỷ tỷ." "Mọi người nói xem, liệu chủ nhân có thu nạp Tiểu Nguyệt tỷ tỷ không, nếu vậy chúng ta sẽ có người chiếu ứng." Một cô gái nói.

Chương 659

Tiểu Nguyệt nghe thấy, lập tức đưa ngón tay gõ nhẹ vào trán cô gái đó, bực mình nói: "Quản cho tốt cái miệng của mình đi, họa từ miệng mà ra cô không biết sao?" "Lữ nương tử là người thân cận nhất bên cạnh chủ nhân, quản lý cả hậu viện, nếu lời này bị Lữ nương tử nghe thấy, cô nghĩ chúng ta sẽ có quả ngon để ăn sao?" Mấy cô gái nghe xong lập tức ngậm miệng.

Trong sảnh, Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo, rót thêm một chén trà nóng, nhỏ giọng hỏi: "Lang quân, lúc nãy anh thất thần hồi lâu, đang suy nghĩ gì vậy?" "Lâu lắm sao?

Anh chỉ cảm thấy như trong chớp mắt, đúng vậy, anh đang nghĩ về con đường mình sẽ đi sau này." Trần Hạo nói.

Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo, muốn hỏi nhưng cuối cùng không hỏi ra lời, những đại sự như vậy quan hệ đến vận mệnh cả nhà họ Trần sau này, quả thực không phải là chuyện một người phụ nữ nên tham gia vào.

Vài ngày sau, Trần Hạo viết ra mười hai bản điển tịch Đạo gia, dâng tặng Thủy Hoàng Đế.

Thủy Hoàng Đế cầm lấy những kinh thư này bắt đầu tỉ mỉ nghiên cứu, cuộc sống cũng trở nên quy luật hơn hẳn, buổi sáng thượng triều xử lý chính vụ, buổi chiều nghiên cứu đạo kinh, buổi tối tọa thiền tu luyện linh khí.

Một ngày nọ, Trần Hạo lại dâng lên một cuốn trục dày, đặt lên bàn rồi nói: "Bệ hạ, đây là kinh điển Đạo gia của tôi 《Thái Thanh Phù Truyện》, nội dung bên trong ghi chép phương pháp luyện chế và sử dụng phù triện, là một trong những điển tích quan trọng nhất của

Đạo gia.” Phù triện của Trần Hạo là dị thuật mà Tần Thủy Hoàng thực sự thấy lợi hại nhất, tự nhiên là trân trọng dị thường, ông dùng hai tay tiếp lấy cuộn lụa, cẩn thận từng li từng tí mở ra, bên trong tổng cương luyện phù, nguyên văn các loại phù triện, giải thích chi tiết đều đầy đủ.

Tần Thủy Hoàng đại hỉ, như vớ được chí bảo: “Tốt, tốt, tốt, một cuốn đạo phù kinh thư này, giá trị nào chỉ ngàn vạn kim!” “Nếu bệ hạ muốn học, thần từ hôm nay sẽ bắt đầu dạy.” Trần Hạo nói.

“Hảo hảo, thái hảo liễu.” Tần Thủy Hoàng nhận lời ngay lập tức.

Cứ như vậy, Tần Thủy Hoàng lại có thêm một việc phải làm, đó là mỗi ngày dành ra một canh giờ để học vẽ phù.

Thủy Hoàng Đế vừa mới tu luyện ra một chút linh lực, tự nhiên cũng gặp phải vấn đề mà Trần Hạo từng gặp trước đây, linh lực không đủ thì cực kỳ khó vẽ, một lần vẽ phù phải tu luyện cả ngày trời để hồi phục, thật là một việc mài giũa tính kiên nhẫn.

“Trần Hạo, lúc trước một tấm phù bán một vạn tiền, bán như vậy là quá rẻ rồi.” Sau một lần thất bại nữa, Thủy Hoàng Đế đặt bút chu sa xuống cảm thán.

Trên mặt Trần Hạo lộ ra ý cười: “Bệ hạ, phù triện vẽ ra là để tạo phúc cho dân chúng, thu tiền chỉ là để họ biết rằng có được nó không dễ dàng.” “Nếu vì tiền, e rằng không ai nỡ đem chân phù do mình cực khổ dùng linh lực vẽ ra để bán đâu.” “Quả thực là vậy, nếu trẫm vẽ ra được, đừng nói một vạn tiền, vạn kim trẫm cũng không bán.” Tần Thủy Hoàng nói.

“Bệ hạ giàu có bốn biển, sao có thể để mắt đến chút vạn kim cỏn con chứ.” Triệu Cao đứng bên cạnh đúng lúc bồi thêm một câu nịnh hót.

“Trần Hạo, làm sao mới có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, cứ mài giũa từng ngày thế này, tốc độ tăng trưởng quá chậm, phía sau còn bao nhiêu cảnh giới, thật là gian nan vạn phần.” “Trẫm không biết tuổi thọ của mình có thể kiên trì tu luyện đến ngày thành tiên hay không.” Tần Thủy Hoàng có chút ưu lự nói.

Trần Hạo trong lòng khẽ động, nhưng không lập tức đưa ra quyết định.

“Tu luyện tối kỵ là tâm phù khí táo, bệ hạ, ngài vừa dùng hết linh khí, hiện tại nên tọa thiền tu luyện để sớm hồi phục mới là đúng đắn.” Trần Hạo nói.

“Được, trẫm tu luyện đây, anh không cần hầu hạ nữa, đi làm việc của mình đi.” Thủy Hoàng Đế nói.

Trở về Trần phủ, Trần Hạo lại chui vào thư phòng, ngồi trên ghế trầm tư hồi lâu, đến khi mở mắt ra, ánh mắt Trần Hạo đã trở nên kiên định.

“Làm chút chuẩn bị thôi.” Trần Hạo trải ra một cuộn vải lụa, bắt đầu chấp bút.

Ngày tháng dần trôi, chớp mắt đã đến tháng ba âm lịch, đông qua xuân tới, đại địa phục hồi.

Một buổi sáng nọ, Trần Hạo không có việc gì đi dạo trong vườn, chợt phát hiện một cây liễu đã đâm chồi nảy lộc.

Trong một khoảnh khắc, hắn ngẩn người.

Trong lịch sử nguyên bản, thời điểm này Tần Thủy Hoàng đã sớm đang trên đường tuần du toàn quốc lần thứ năm, sau đó vào lúc vừa chớm thu thì phát bệnh, chết tại Sa Khâu, giờ là khu vực tỉnh Hà Bắc, không được mấy ngày, thi thể của một đại đế đã thối rữa phát mùi.

Sau đó là hàng loạt đại sự phát sinh, Triệu Cao và Hồ Hợi soán vị,

phát chiếu chỉ giả bức Phù Tô tự sát, Mông Điềm bị bức uống rượu độc, Mông Nghị bị xử tử, Thủy Hoàng Đế hạ táng, Hồ Hợi xử tử hàng vạn thợ xây, giết sạch ba mươi ba người anh em chị em của mình.

Trung thần lương tướng trong triều đình bị thanh trừng một lượt, sau đó nghênh đón năm đầu Tần Nhị Thế là Trần Thắng, Ngô Quảng khởi nghĩa, Hạng Vũ, Lưu Bang phản Tần, mười tám nước phân tranh, thiên hạ đại loạn.

Nhưng hiện tại thì sao, Thủy Hoàng Đế chẳng đi đâu cả, an ổn ở lại Hàm Dương cung, ngoại trừ mỗi ngày dành hai canh giờ xử lý chính vụ, thời gian còn lại toàn bộ dùng để tu luyện và luyện phù, vô cùng chăm chỉ.

Trần Hạo nhẹ nhàng vê ngón tay, khẽ nói: "Xem ra lịch sử thời không này đã bị thay đổi hoàn toàn rồi." Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh, quản gia bẩm báo: "Lão gia, người của hoàng cung đến, bệ hạ cấp triệu ngài nhập cung." Trần Hạo bước ra cửa, cung nhân kia cúi chào Trần Hạo một cách vô cùng cung kính, thái độ cực kỳ lễ phép nói: "Kiến qua Thái chúc đại nhân, bệ hạ bảo Thái chúc đại nhân tốc tốc tiến cung." "Có biết đã xảy ra chuyện gì không?" Trần Hạo có chút kinh ngạc hỏi.

"Bệ hạ chỉ nhắn một câu: 'Triệu Trần Hạo tốc kiến ta, bảo với hắn, trẫm thành rồi, ha ha ha!', ngoài ra không còn gì khác." Cung nhân nói.

"Chắc chắn là có nói 'ha ha ha' chứ?" "Có ạ, bệ hạ cười rất sảng khoái." Trần Hạo yên tâm, không có gì đáng lo, đoán chừng là đã vẽ ra được một tấm phù rồi.

Tần Thủy Hoàng đã tốn công vẽ phù suốt hai ba tháng nay, vẫn luôn kiên trì không bỏ, tinh thần kiên cường đó khiến Trần Hạo cũng

phải khâm phục.

Ngồi trên xe ngựa đến Hàm Dương cung, xuyên qua hành lang dài dằng dặc, cuối cùng cũng tới Dưỡng Thần điện, vào khoảnh khắc Trần Hạo chuẩn bị bước chân qua ngưỡng cửa, thân hình hắn chợt khựng lại, trong lòng đột nhiên đưa ra một quyết định.

Vừa bước vào đại điện, Tần Thủy Hoàng nhìn thấy Trần Hạo, liền sảng khoái hét lên: "Ha ha, Trần Hạo, cuối cùng cũng tới rồi, mau xem tấm Mai Khư Bệnh Phù mà trẫm vừa vẽ này." Trần Hạo rảo bước tới gần, nhìn trên bàn đặt một tấm phù triện, cầm tấm phù lên, cảm nhận được linh lực ẩn chứa bên trong.

Trần Hạo quay người lại, vẻ mặt vui mừng nói với Thủy Hoàng Đế: "Thật sự chúc mừng bệ hạ, tấm phù này hoàn mỹ vô khuyết, bệ hạ ba tháng cần tu không ngừng, hôm nay cuối cùng cũng thành công rồi." Ngữ khí của Trần Hạo nói ra cứ như thể không phải chỉ vẽ được một tấm sơ cấp phù triện đơn giản nhất, mà giống như Thủy Hoàng Đế vừa hoàn thành một kỳ tích của nhân loại vậy.

Triệu Cao đứng bên cạnh nhìn Trần Hạo, trong lòng cũng vô cùng bái phục, nếu là lão nói, thường chỉ khen bệ hạ lợi hại, ngưu bức các kiểu, bệ hạ nghe mãi cũng chán rồi.

Xem người ta Trần Thái chúc kìa, vỗ mông ngựa một cách vô hình, đạt đến cảnh giới cực cao rồi.

Tần Thủy Hoàng tự nhiên là cao hứng, cố gắng giữ lấy vài phần tôn nghiêm đế vương: "Ừm, quả thực không dễ dàng gì." "Vẽ xong một tấm phù, linh lực của trẫm cũng bị tiêu hao sạch sành sanh, tu vi còn thấp quá, nếu có thể nhanh chóng bổ sung thì tốt biết mấy." Ánh mắt Trần Hạo khẽ động, nói: "Bệ hạ, thần có một việc thỉnh cầu." Thủy Hoàng Đế hơi khựng lại, Trần Hạo rất hiếm khi đưa ra điều kiện, mấy lần trước muốn ban thưởng hắn đều từ chối.

“Có thỉnh cầu gì, cứ nói đi.” Thủy Hoàng Đế đạo.

Trần Hạo hơi khom người, hành lễ với Thủy Hoàng Đế: “Bệ hạ luyện ra linh phù, thật là đáng mừng, hiện tại bệ hạ tu luyện đã đi vào chính đạo, phần còn lại chỉ là công phu mài sắt thành kim, những gì thần biết cũng đã truyền thụ hết cho bệ hạ rồi.” “Thần chợt nảy sinh một ý định, muốn đi đến các tiên sơn, tiên đảo hải ngoại xem thử.” Yêu cầu này của Trần Hạo vô cùng đột ngột, khiến Tần Thủy Hoàng nhất thời không phản ứng kịp: “Cái gì, muốn ra ngoài tìm kiếm tiên sơn sao?” Triệu Cao bên cạnh càng kinh hãi hơn, hiện tại Trần Hạo cực kỳ được bệ hạ sủng tín, tuy làm người thấp điệu nhưng trong triều không ai dám đụng vào, tại sao bây giờ lại muốn rời đi?

Trần Hạo đáp: “Đúng vậy bệ hạ, tu tiên có bốn yếu tố ‘Pháp, Lữ, Tài, Địa’, bệ hạ có biết không?” “Biết, Triệu Cao đã nói với trẫm.” Thủy Hoàng Đế thẳng thắn nói.

Trần Hạo liếc nhìn Triệu Cao bên cạnh, thân hình Triệu Cao cứng đờ, ánh mắt nhìn sang chỗ khác không dám đối thị với Trần Hạo.

Trần Hạo cũng biết, kẻ như Triệu Cao không dám giấu giếm Tần Thủy Hoàng bất cứ điều gì, e rằng những lời mình từng nói, lão đã sớm kể lại ngọn ngành cho Thủy Hoàng Đế rồi.

“Pháp, Lữ, Tài, Địa.

Pháp là công pháp có thể tu luyện thành tiên, hiện nay tôi có được truyền thừa từ Đạo tổ, chính là công pháp tốt nhất thế gian, đó là may mắn của chúng ta.” Trần Hạo nói.

Thủy Hoàng Đế gật đầu: “Quả thực như vậy.” “Lữ như bệ hạ, thần và Triệu Cao, là những người đồng chí hướng có thể tương trợ và thúc đẩy lẫn nhau, con đường tu tiên dài đằng đẵng, không thể chỉ có một người cô đơn bước tiếp.” Thủy Hoàng Đế tiếp tục gật đầu.

“Tài là những bảo vật dùng để tu luyện, đơn giản như bút lông, chu sa, lụa vàng, ngọc ấn, những thứ này cũng có loại tốt loại xấu, loại quý giá đáng giá trăm kim ngàn kim.” “Thực ra chữ ‘Tài’ này đại diện cho tất cả tài nguyên tu tiên, ví dụ như bây giờ, nếu bệ hạ có tiên thảo linh đan tốt, tu vi có thể tăng tiến cực nhanh, ngài thấy đúng không?” Câu này đánh trúng tâm lý Tần Thủy Hoàng, ông gật đầu lia lịa: “Phải, trẫm thấy tu vi hiện nay tiến triển quá chậm.” Trước đó Tần Thủy Hoàng đã phàn nàn mấy lần rồi.

“Địa là nơi tu tiên, địa linh nhân kiệt, đất cũng có chỗ tốt chỗ xấu, đó cũng là lý do tại sao các tu sĩ thường chọn các linh sơn đại xuyên, tiên sơn phúc địa để tu luyện.” Sau khi giải thích đạo lý, Trần Hạo ngừng lại một chút rồi tiếp tục: “Bệ hạ, thực ra hiện tại, bất kể là thần tu luyện, hay bệ hạ, hay Triệu Cao, tất cả đều đang gặp phải bình cảnh.” “Nếu không có biện pháp khác, nâng cao tu vi sẽ rất gian nan, muốn đột phá càng khó hơn vạn lần.” Tần Thủy Hoàng khựng lại, nhíu mày hỏi: “Đây là lý do anh muốn xuất hải tìm tiên sao?” “Đúng vậy,” Trần Hạo nhẹ nhàng nói.

“Thần muốn đi tìm tiên sơn tiên đảo, tìm những người đồng tu để tăng thêm kiến thức và trải nghiệm, hy vọng có được một số tiên thảo linh quả dùng để tăng cường tu vi.” “Nếu thần có thể tìm thấy đồng tu, tìm thấy tiên thảo, nhất định sẽ tìm cách luyện thành tiên đan gửi về cho bệ hạ, để giúp bệ hạ sớm ngày bước lên tiên đài.” Tần Thủy Hoàng nhìn Trần Hạo, nhìn hồi lâu, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, nói: “Nói cũng không sai.” “Trẫm hiện giờ chỉ có thể dùng công phu mài sắt, nếu cứ mãi bước tiếp như thế này, quả thực chưa chắc đã đi được tới tận cùng để thành tiên trường sinh.” “Khi nào đi, và cần những gì, cứ nói ra, trẫm đều đáp ứng.” Trần Hạo là người dẫn đường tu tiên, công lao như vậy, xin gì cũng không quá đáng.

“Bệ hạ, việc xuất hải nguy hiểm trùng trùng, để đảm bảo vạn

toàn, thần chuẩn bị đóng hàng trăm con tàu lớn, mang theo ba ngàn hộ vệ, chiêu mộ thuyền viên, tích trữ vật tư rồi mới ra khơi.” Trần Hạo nói.

“Được, trẫm chuẩn tấu, các xưởng đóng tàu ven biển Đông Hải sẽ giao toàn quyền cho anh chi phối, cần tàu gì cứ để họ gia tăng chế tạo.” “Còn về vật tư, cần gì cứ báo lên, để Triệu Cao chuẩn bị.” Tần Thủy Hoàng không chút do dự đồng ý.

Hiện nay nước Đại Tần cũng đã có các xưởng đóng tàu, những con tàu lớn ra khơi đều do các xưởng ở Đông Hải chế tạo.

Chương 660

“Tạ bệ hạ!” Trần Hạo cung thân hành lễ.

“Còn gì nữa không?” Tần Thủy Hoàng hỏi.

“Chuyến này đi cầu tiên không biết sẽ gặp phải chuyện gì, thần muốn mang theo một nhóm thợ thủ công, đủ các loại nghề, có lẽ vào những lúc then chốt sẽ có tác dụng.” Trần Hạo nói.

Tần Thủy Hoàng gật đầu: “Quả thực nên như vậy, trước đó ở hoàng lăng anh cũng đã thấy những người xây dựng đó rồi chứ, nơi đó gần như hội tụ đủ mọi hạng thợ, trẫm cho phép anh đến đó tuyển chọn một nhóm.” Trần Hạo trong lòng đại hỉ: “Tạ bệ hạ.” “Còn nữa không?” “Bệ hạ, còn một việc này, là tư sự của thần, trước kia thần đã nói với ngài, nữ tử thích hợp tu luyện cần phải có duyên, mấy ngày trước thần chợt nằm mơ, trong mơ thấy một nữ tử tự xưng là công chúa Cao Câu Ly tên là Ngọc Sấu.” “Thần bỗng nhiên tỉnh giấc, dùng thuật bói toán xem qua, phát hiện nữ tử này có duyên với mình, thần khẩn xin bệ hạ có thể giúp thần thương lượng với vua Cao Câu Ly.” Trần Hạo nói.

Câu nói "có duyên với ta" này của Trần Hạo nghe qua đã thấy phảng phất mùi vị của Nhiên Đăng đạo nhân.

Mùi vị gì ư?

Là mùi vị không biết xấu hổ đó.

Tần Thủy Hoàng lập tức nhìn sang Triệu Cao, ngữ khí uy nghiêm nói: “Truyền chỉ cho vua Cao Câu Ly, trẫm muốn gả con gái hắn là Ngọc Sấu cho Trần Hạo, nếu không đồng ý, trẫm tất sẽ phái triệu quân mang giáp tiêu diệt hắn!” Khí phách của Tần Thủy Hoàng là thế, ta muốn con gái ai là phải có con gái người đó, ta muốn ban thưởng

cho ai là người đó được nhận, nếu không đồng ý, trẫm xuất binh triệu quân đánh tới, hỏi xem có sợ không.

Nghe lời này, Trần Hạo trong lòng kích động, cuối cùng cũng có thể có được Ngọc Sấu, những việc làm trước đây, bất kể con đường khúc chiết thế nào, hôm nay cuối cùng cũng đơm hoa kết trái.

Thủy Hoàng Đế đích thân chỉ định ban thưởng Ngọc Sấu, vậy hiện tại Ngọc Sấu là của hắn rồi.

"Trần Hạo, mấy ngày tới hãy ở lại bồi trẫm, trẫm có vài chuyện tu luyện muốn hỏi, còn về vật tư cần thiết cho chuyến đi xa, trẫm sẽ bảo Triệu Cao chuẩn bị đầy đủ." Thủy Hoàng Đế nói.

"Thần tuân chỉ bệ hạ." Lần này Trần Hạo rời đi không giống như lần trước chỉ mang theo Lữ Trĩ trên một chiếc xe ngựa tới Hàm Dương, lần này phải mang theo ba ngàn hộ vệ, cùng vô số vật tư, trang bị, tiền lương vân vân.

Đoạn đường đi tới quận Đông Hải, nằm xa hơn về phía đông của huyện Bái quận Tứ Thủy, sự chuẩn bị tự nhiên phải vô cùng đầy đủ.

Trở về phủ, Trần Hạo chậm rãi bước vào sảnh đường, thong thả ngồi xuống.

Đôi khi nhân sinh là vậy, một quyết định có lẽ sẽ thay đổi cả vận mệnh, trước đây luôn chuẩn bị để tranh bá thiên hạ, nghĩ rằng nếu có một ngày nào đó sẽ cùng Hạng Vũ, Lưu Bang tranh đoạt giang sơn.

Nhưng từng bước đi qua, dường như đều do vận mệnh an bài, bất tri bất giác đã đi tới cục diện như hiện tại.

Vạn vạn không ngờ tới, một bộ công pháp tu tiên do hắn bịa đặt ra lại thực sự khiến Thủy Hoàng Đế tu luyện ra linh lực.

Nếu Thủy Hoàng Đế không chết, thiên hạ liệu có đại loạn không?

E rằng chưa chắc!

Triều đình chính cục ổn định, đại tướng quân vẫn tại vị, văn thần không thiếu, triệu quân Tần trấn nhiếp tứ phương.

Quan trọng hơn, có Tần Thủy Hoàng – vị thiên cổ nhất đế này ở đó, cũng khiến vô số kẻ không dám sinh ra lòng phản loạn.

Lữ Trĩ bước tới: "Lang quân, lại có chuyện gì sao, có cần Trĩ nhi pha trà không?" Trần Hạo ngẩng đầu nhìn Lữ Trĩ, lắc lắc đầu: "Bảo Quý Bố, Lỗ Tín, Hàn Trung đến đây, bảo đầu bếp chuẩn bị rượu thức ăn trong sảnh, anh muốn uống rượu." Lão gia có lệnh, đầu bếp làm việc rất nhanh, Quý Bố, Lỗ Tín, Hàn Trung ba người cũng đã đến, trong sảnh năm người ngồi xếp bằng, Lữ Trĩ hầu hạ rót rượu cho Trần Hạo.

Trần Hạo im lặng một hồi, nhìn mấy người họ, nói: "Lần này ta sắp đi xa, đi rất xa, có lẽ cả đời này cũng không trở lại, các người có nguyện ý đi theo ta không?" "Có nguyện ý mãi mãi đi theo ta không?" Trần Hạo nhìn mấy người hỏi.

Quý Bố, Lỗ Tín, Hàn Trung ba người nghe xong không hề do dự, bước lùi lại vài bước, đối diện với Trần Hạo đồng loạt quỳ một gối xuống đất.

"Chúng thần thề chết trung thành theo chủ công, dù là chân trời góc bể." Ba người đồng thanh, dường như đã tập dượt từ trước.

Lúc này Lữ Trĩ đang ở bên cạnh Trần Hạo cũng quỳ xuống, hai tay áp lên trán sâu sắc khấu bái, lòng bàn tay chạm xuống chiếu, giọng nói nhẹ nhàng nhưng kiên định.

"Thiếp thân sinh sinh thế thế đi theo lang quân, sinh tử đều là người của lang quân." Lời thề này cực nặng, bất luận sống chết, trăm kiếp không hối hận.

“Đều đứng lên cả đi, ta có chuyện muốn nói.” Mấy người vội vàng đứng dậy, Trần Hạo phóng tầm mắt nhìn về phía trước, chậm rãi nói: “Ta chuẩn bị rời khỏi Đại Tần, rời khỏi mảnh đất này, đi đến một phương trời khác ở hải ngoại.” “Ta đã nói với Thủy Hoàng Đế là đi hải ngoại tìm tiên tìm dược, chuyến này đi, e rằng kiếp này đời này sẽ không bao giờ trở lại Đại Tần nữa.” Mấy người trong lòng chấn kinh, không ngờ chủ công lại đưa ra quyết định trọng đại đến vậy, nhưng tất cả đều chỉ lặng lẽ lắng nghe.

“Bệ hạ sẽ phái ba ngàn hộ vệ cho ta, ba ngàn người này ta chuẩn bị chia thành ba đội, ba người các ngươi sau này mỗi người thống lĩnh một ngàn người.” Quý Bố, Lỗ Tín, Hàn Trung nghe vậy, một lần nữa khom người: “Chúng thần tự sẽ quản lý tốt hộ vệ binh tốt.” Hàn Trung và Lỗ Tín đều từng là người cầm quân, Quý Bố tuy chưa từng cầm quân nhưng sau này có thể trở thành đại tướng một phương thống lĩnh vạn quân, năng lực tự nhiên cũng cực cao.

Trần Hạo lại nhìn về phía Lữ Trĩ, nói: “Trĩ nhi, từ hôm nay, em được thăng làm Đại tổng quản, phụ trách thống kê và điều hành tất cả mọi sự vụ.” “Chúng ta ra khơi cần mang theo bách nghệ nhân gian, các loại hạt giống, nông cụ công cụ, thuyền bè, thư tịch kỹ thuật, y thuật, gia súc ngũ cốc, đủ loại vật tư.” “Tóm lại, phải chuẩn bị thật tốt để khi đến một nơi hoang vu chúng ta vẫn có thể tiếp tục sinh tồn.” “Nhiệm vụ của em rất quan trọng, người dưới tay em cứ tùy ý lựa chọn, càng nhiều càng tốt, Quý Bố, Lỗ Tín, Hàn Trung ba người cũng có thể tùy nghi sử dụng.” Lữ Trĩ nghe vậy mừng rỡ: “Trĩ nhi nhất định sẽ thu xếp mọi chuyện thỏa đáng, không để lang quân phải bận tâm.” Nói thật, những chuyện này mà để Trần Hạo làm, chắc chắn cũng sẽ đầy đủ, nhưng giao cho Lữ Trĩ thì đảm bảo trăm phần trăm sẽ chu đáo và tỉ mỉ hơn cả Trần Hạo.

Ngoài khoảng cách về kiến thức ra, đầu óc của Lữ Trĩ hiện tại

tuyệt đối không thua kém Trần Hạo, là một người phụ nữ của sự nghiệp, nghe thấy trọng trách như vậy giao phó cho mình, nàng cảm thấy ý chí chiến đấu sục sôi.

Ngày hôm sau, Trần Hạo đưa Quý Bố, Lỗ Tín, Hàn Trung tới quân doanh, nơi đó đã tiếp nhận chỉ lệnh của Thủy Hoàng Đế, tuyển chọn ra ba ngàn người hộ vệ xuất hải, Trần Hạo đem ý chỉ giao cho tướng lĩnh, sau đó tới giáo trường kiểm duyệt quân đội.

"Thái chúc đại nhân, theo yêu cầu trước đây của ngài, gồm 1000 cung tiễn thủ, 200 kỵ binh, đồng thời phối bị ngựa, binh khí áo giáp đầy đủ." Cung binh của Đại Tần nổi tiếng thiên hạ, có thể bắn xa tới hơn ba trăm mét, mũi tên bắn ra che cả bầu trời, thường khiến kẻ địch chưa kịp tới gần đã tổn thất quá nửa.

Còn về kỵ binh, có khả năng cơ động nhanh, đột kích mạnh, sau này tuyệt đối là át chủ bài trên chiến trường.

"Thái chúc đại nhân, ba ngàn người này đã có đủ các chức vụ ngũ trưởng, thập trưởng, truân trưởng, bách nhân trưởng, nhưng chưa phối bị thiên tướng thống lĩnh." Trần Hạo gật đầu: "Ta đã mang theo tướng lĩnh rồi." Trần Hạo chỉ vào Hàn Trung, Quý Bố, Lỗ Tín ba người.

"Thái chúc đại nhân, vật tư tôi cũng đã chuẩn bị một phần, gồm binh khí áo giáp dự phòng, cung tên, lương thực, lều trại..., Thái chúc đại nhân có thể phái người tới tiếp nhận." Hành quân đánh trận thì hậu cần là then chốt, triều đình cấp cho Trần Hạo vật tư rất sung túc, chỉ riêng đao kiếm vũ khí đã đủ để bổ sung thêm cho một đội quân ba ngàn người nữa, lương thực càng có thể dùng được trong ba tháng.

Ba người Quý Bố tiếp quản quân đội, từ giờ phút này, đội ngũ ba ngàn người này hoàn toàn thuộc quyền thống hạt của Trần Hạo.

Lữ Trĩ cũng không hề kém cạnh, chỉ dùng hai ngày đã tổ chức

được một đội ngũ quản lý hàng trăm người, Trần Hạo hỏi những người này từ đâu ra, Lữ Trĩ mỉm cười nói.

"Lang quân, người có thể dùng được ở đâu cũng có, tìm họ cũng đơn giản thôi mà, đó là quan nô." Tần triều vừa mới thoát ly chế độ nô lệ, nhưng ở địa phương vẫn tồn tại nô lệ, cái gọi là quan nô cũng không phải chỉ là một đám nông dân làm việc khổ sai, những người phạm lỗi cũng bị sung làm quan nô, trong đó không thiếu các quan viên, tiểu lại, thương nhân phạm tội.

Lữ Trĩ trong tay có tiền, số tiền 40 vạn kim tống tiền được từ Triệu Cao phần lớn nằm trong tay nàng, tiền bạc tung ra một cái, người kiểu gì cũng có.

"Lang quân, những chuyện anh giao phó, em đã dành một ngày để lập kế hoạch chi tiết nhất, sau đó tiến hành phân loại quy hoạch." "Hiện tại dưới tay em có mười tám vị quản sự, mỗi người phụ trách một mảng, làm như vậy sẽ nhanh hơn rất nhiều." Lữ Trĩ có chút đắc ý nói.

Trần Hạo đưa tay xoa nhẹ má Lữ Trĩ, người phụ nữ này nha, nếu không rời đi mà cứ để như lịch sử, sau khi Tần Thủy Hoàng chết thiên hạ đại loạn.

Ước chừng hắn chỉ cần nằm phía sau, để Lữ Trĩ bày mưu tính kế đi đánh thiên hạ, có lẽ cũng dễ dàng hơn Lưu Bang và Hạng Vũ nhiều.

"Giao cho Trĩ nhi của anh là chuẩn nhất rồi, xem ra anh thực sự chọn đúng người rồi." Trần Hạo nhẹ nhàng khen ngợi một câu, chỉ một câu khen ngợi đơn giản đó thôi đã khiến lòng Lữ Trĩ sướng rơn.

Xe ngựa lọc cọc tiến lên, tới cửa Hàm Dương cung, Trần Hạo vào cung không cần thông báo, lập tức có cung nhân dẫn hắn vào.

"Triệu Cao có ở đây không?" Trần Hạo hỏi cung nhân.

“Phủ lệnh đại nhân hôm nay nghỉ ngơi, Lương tổng quản phụ trách hầu hạ bệ hạ.” Cung nhân đáp.

Tại Dưỡng Thần điện, Trần Hạo trực tiếp bước vào, Tần Thủy Hoàng mở mắt nhìn Trần Hạo một cái: “Tới rồi à.” “Trần Hạo kiến qua bệ hạ.” Trần Hạo khom người hành lễ.

“Hôm nay giảng kinh chứ?” Tần Thủy Hoàng hỏi.

Sau khi có được mười hai bộ kinh điển Đạo gia, Tần Thủy Hoàng hiện giờ hằng ngày đều nghiên đọc, Trần Hạo mỗi ngày đều bồi bên cạnh để giải thích những phần ông chưa hiểu.

“Bệ hạ, hôm nay thần không định giảng kinh cho ngài, thần định tặng ngài hai món quà.” Trần Hạo nói.

Chương 661

"Tặng trẫm hai món quà?

Là thứ gì?" Tần Thủy Hoàng có chút tò mò hỏi.

"Bệ hạ mời xem." Trần Hạo nói đoạn rút từ trong tay áo ra hai thứ đặt lên bàn, Tần Thủy Hoàng đứng dậy, chậm rãi bước tới cạnh bàn, cầm một thứ hình bán nguyệt lên quan sát, rồi lại cầm thứ kỳ quái bên cạnh lên xem.

"Đây là thứ gì?" "Móng sắt cho ngựa và bàn đạp." "Móng sắt, bàn đạp, dùng để làm gì?" "Móng sắt đơn giản là mang giày cho móng ngựa, còn bàn đạp có thể giúp người và ngựa hợp nhất thành một thể, giúp người điều khiển ngựa đỡ tốn sức hơn, và có thể giải phóng được đôi tay." Trần Hạo nói.

Tần Thủy Hoàng đánh trận cả đời, lập tức nhận ra tầm quan trọng của hai thứ này: "Nói tiếp đi, đã mang tới tặng trẫm thì chắc chắn anh phải hiểu rõ chúng nhất." "Bệ hạ, hay là chúng ta thử nghiệm tại chỗ xem sao?" Trần Hạo cười khẽ nói.

Thủy Hoàng Đế nghe vậy lập tức gật đầu: "Được, đến mã trường." Tổ tiên khai quốc của Đại Tần vốn là người chăn ngựa cho Chu Thiên tử, vì nuôi ngựa tốt, ngựa sinh sôi nảy nở nhiều, nên Chu Hiếu Vương đã phong cho Doanh Phi Tử làm phụ dung, cho phép lập ấp tại đất Tần, hiệu là Doanh Tần.

Do đó Tần triều và ngựa có một mối duyên nợ không thể tách rời, Tần Thủy Hoàng cũng cực kỳ coi trọng ngựa.

Tại mã trường hậu cung Hàm Dương, nơi nuôi dưỡng mười mấy con chiến mã là tọa kỵ của Thủy Hoàng Đế, ông tùy ý chỉ vào một con ngựa nói.

“Trần Hạo, bảo thợ đóng móng sắt cho con Yến Tuấn này xem hiệu quả ra sao.” Trần Hạo chỉ điểm phu chăn ngựa, chỉnh lý móng ngựa rồi đóng móng sắt vào, ban đầu con ngựa chưa thích ứng, Trần Hạo tiến lên trấn an thì nó mới để yên cho đóng xong, sau đó Trần Hạo lại bảo người lắp bàn đạp vào, cái này còn đơn giản hơn.

Trước khi phát minh ra bàn đạp và móng sắt, người ta chỉ dùng dây cương và hàm thiếc, khi chưa có bàn đạp, người cưỡi ngựa phải ngồi trực tiếp trên lưng ngựa trần.

Chỉ có thể dựa vào việc nắm dây cương hoặc bờm ngựa và dùng chân kẹp chặt bụng ngựa để không bị ngã khi ngựa phi nhanh.

Nhưng cách này không đáng tin cậy, thứ nhất là cưỡi ngựa lâu dễ bị mệt mỏi, đồng thời khi ngựa chạy cũng khó có thể sử dụng cung tên hiệu quả.

Trong cận chiến, kỵ thủ không thể tùy ý sử dụng đao kiếm và trường mâu, nếu chém hoặc đâm hụt, hoặc va chạm binh khí giữa hai bên, đều có thể khiến kỵ thủ bị trượt khỏi lưng ngựa bất cứ lúc nào.

Thủy Hoàng Đế được cung nhân dìu lên ngựa, hai chân xỏ vào bàn đạp, lập tức có một cảm giác hoàn toàn khác biệt.

“Bệ hạ, sau này hai chân dùng lực, theo nhịp chạy của ngựa mà nhấp nhô, sẽ đỡ tốn sức hơn gấp mười lần so với cách ngồi trước đây, lại ổn định hơn nhiều, có thể giải phóng đôi tay để chiến đấu.” Trần Hạo đứng bên cạnh nói.

Tần Thủy Hoàng thử chạy một vòng, lập tức yêu thích cảm giác này, kinh hỉ nói.

“Trần Hạo, đúng như anh nói, quả thực đỡ tốn sức hơn vô số lần, hiện tại không cần dùng tay giữ cương cũng không lo bị rơi xuống nữa.” Thủy Hoàng Đế nói xong, đột nhiên thúc ngựa, con ngựa hồng

‘Yến Tuấn’ lao vút đi, tốc độ cực nhanh, không ngừng chạy vòng quanh mã trường.

Thủy Hoàng Đế trên lưng ngựa hưng phấn, một tay giữ cương, tay kia đột ngột rút trường kiếm bên hông ra.

“Chúng tướng sĩ, theo trẫm chinh chiến thiên hạ!” Lúc này bóng dáng vạm vỡ trên lưng ngựa hiện ra vô cùng hào hùng.

Sau khi đã quen với bàn đạp, Tần Thủy Hoàng càng chạy càng hăng, dường như đã nghiện cảm giác này, giống như một game thủ vừa có được trang bị mới, khiến ông lại thấy hứng thú với trò chơi vốn đã có chút nhàm chán này.

Cuối cùng, Thủy Hoàng Đế cũng hơi mệt, dừng ngựa trước mặt Trần Hạo, có cung nhân tiến tới dắt cương, Thủy Hoàng Đế mới xuống ngựa, nhìn Trần Hạo cười nói.

“Bàn đạp này thật sự tốt, đúng như anh nói, giải phóng được đôi tay, giúp tướng sĩ trên lưng ngựa có thêm không gian để phát huy.” “Đúng rồi, còn cái móng sắt kia nữa, này, nâng móng ngựa lên cho trẫm xem.” Tần Thủy Hoàng phân phó.

Phu ngựa vội vàng nhấc móng lên, Tần Thủy Hoàng nhìn kỹ rồi vui vẻ nói.

“Thật sự là đã đi một đôi giày sắt rồi.

Tốt, tốt, tốt, phi thường tốt, có móng sắt này, sau này bất luận đường xá thế nào trẫm cũng dám cưỡi ngựa đi qua.” Trần Hạo gật đầu: “Thực ra công dụng lớn nhất của móng sắt là khi chạy nhanh, nếu không may giẫm phải hòn đá nhỏ, kỵ sĩ rất dễ bị ngã ngựa.” “Hiện tại có móng ngựa rồi, không cần lo lắng chuyện đó, lại có thể tăng hiệu suất sử dụng móng ngựa lên gấp trăm lần, không sợ hành quân đường dài làm hỏng móng nữa.” “Đồ tốt, thật sự là đồ tốt.” Tần

Thủy Hoàng vô cùng cao hứng, với tầm nhìn của mình, ông tự nhiên hiểu rõ hai thứ này có tác dụng lớn thế nào đối với kỵ binh, thậm chí có thể thay đổi cục diện chiến tranh sau này.

Quả thực Tần Thủy Hoàng đã đoán đúng, chính vì sự xuất hiện của hai thứ nhỏ bé này mà kỵ binh sau này trở thành binh chủng chủ lực lớn nhất trên chiến trường, và vô số chiến thuật mới đã được khai phá.

"Trần Hạo, vật này có đại dụng đối với xã tắc, trẫm phải ban thưởng!" Thủy Hoàng Đế nhìn Trần Hạo, trịnh trọng nói.

"Bệ hạ, thần vẫn còn một vật nữa tặng ngài." Trở về Dưỡng Thần điện, Thủy Hoàng Đế dường như vẫn chưa hết phấn khích từ việc có được bàn đạp và móng sắt.

"Sau này trẫm sẽ tổ chức đội cung kỵ binh thực sự, tổ chức đội trường thương kỵ binh, khi đó đội ngũ kỵ binh đi như gió, tung hoành ngang dọc, lũ giặc phương Bắc nào có đáng sợ, man di phương Nam làm sao chống đỡ được thiết kỵ của trẫm!" Trần Hạo thầm nghĩ, Thủy Hoàng Đế chỉ mới vừa có được móng sắt và bàn đạp mà đã nghĩ xa đến thế rồi.

Cho nên, đồ vật đúng đắn chỉ có tặng cho đúng người mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất.

Sau khi hai người ngồi xuống, Thủy Hoàng Đế nhìn Trần Hạo: "Còn định tặng trẫm thứ gì?" Trần Hạo đưa tay vào tay áo, lấy ra một cuộn vải lụa dày: "Bệ hạ, thần có viết một cuốn sách, hy vọng ngài có thể xem kỹ." "Sách?

Sách gì?" "Kinh tế chính trị học." Tại sao Trần Hạo lại viết cuốn sách này?

Đại Tần hiện tại tồn tại nhiều vấn đề, nhưng có những vấn đề

không phải Trần Hạo có thể xía vào, hoặc cũng không thể giải quyết ngay được.

Nhưng có một vấn đề khá nghiêm trọng, cũng là một trong những nguyên nhân quan trọng dẫn đến sự diệt vong của Tần triều, đó là vấn đề kinh tế.

Mà cụ thể là vấn đề tiền tệ.

Lịch sử phân tích sự diệt vong của nhà Tần đã chỉ ra một vấn đề trọng đại, đó là vấn đề tiền tệ.

Sau khi thống nhất, nhà Tần bãi bỏ tiền tệ của sáu nước, cưỡng ép lưu hành đồng "Tần bán lạng", nhưng vì nguồn cung tiền tệ không đủ dẫn đến kinh tế tiêu điều nghiêm trọng.

Hiện tại ở đế quốc Đại Tần, ngoại trừ vùng đất Tần cũ, sáu nước còn lại đều xuất hiện hiện tượng hỗn loạn tiền tệ nghiêm trọng, thậm chí hiện tại đang có tình trạng bất ổn kinh tế toàn diện.

Vật giá các nơi không đồng nhất, tiền tệ thiếu hụt, lưu thông khó khăn, làm tổn hại lợi ích của nông dân và thợ thủ công, dẫn đến tình trạng "vật rẻ tiền đắt" xuất hiện.

Kinh tế sụp đổ sẽ dẫn đến xã hội sụp đổ, dù là cổ đại hay hiện đại, quy luật này vẫn luôn diễn ra, vô cùng nghiệt ngã, phàm là quốc gia nào kinh tế sụp đổ thì hầu như đều có khả năng diệt vong.

Hiện tại Tần Thủy Hoàng còn sống nên có thể dùng uy quyền cưỡng ép áp chế, đợi đến khi Tần Nhị Thế Hồ Hợi lên đài, tên đó còn nhân danh quốc gia phát hành tiền tệ kém chất lượng, khiến kinh tế quốc gia càng thêm sụp đổ, không chết mới là lạ.

"Bệ hạ, bên trong có một số ngu kiến của thần, hy vọng có thể gợi mở đôi điều cho ngài." Trần Hạo nói.

Tần Thủy Hoàng gật đầu: "Đêm nay trẫm sẽ xem thật kỹ." Trần

Hạo cáo từ về nhà, Thủy Hoàng Đế mở cuộn lụa ra, bắt đầu đọc từng chữ từng câu một.

Kinh tế chính trị học nghiên cứu về sản xuất xã hội, tư bản, lưu thông, trao đổi, phân phối và tiêu dùng, cũng như các quan hệ và quy luật kinh tế.

Hiện tại chưa có học phái nào có thể phân tích các quan hệ xã hội thấu triệt như vậy, Tần Thủy Hoàng xem cuốn sách này, cảm thấy như được khai sáng.

Tầm nhìn được nâng cao thêm vài tầng thứ, có thể đứng ở một độ cao lớn hơn để nhìn nhận lại những hành vi trước đây của mình.

Suốt một đêm, Tần Thủy Hoàng không ngủ, cũng không tu luyện, ông dành cả đêm để đọc và suy ngẫm.

Khi ánh rạng đông ló rạng, Thủy Hoàng Đế nhìn ra bầu trời bên ngoài, nói: "Đi mời Trần Hạo." Mời!

Thủy Hoàng Đế đã dùng đến một chữ "mời"!

Trần Hạo vừa tỉnh giấc, xe ngựa của Thủy Hoàng Đế đã phái tới trước cửa Trần phủ, thông báo Thủy Hoàng Đế muốn triệu kiến.

Lữ Trĩ vội vàng hầu hạ Trần Hạo mặc quần áo và rửa mặt.

Chương 662

Tại điện Dưỡng Thần, Trần Hạo nhìn sắc mặt có chút mệt mỏi của Thủy Hoàng Đế, bèn nói: "Bệ hạ, xin hãy bảo trọng long thể." Thủy Hoàng Đế mỉm cười nhẹ: "Hiện giờ trẫm đã tu luyện ra linh lực, cái lợi lớn nhất là tinh lực dồi dào hơn trước nhiều, cả đêm không ngủ, chỉ cần tọa thiền nửa canh giờ là khôi phục được gần hết.

Trần Hạo, cuốn 'Chính trị kinh tế học' của cậu trẫm đã xem xong rồi, trẫm rất chấn động, cũng nhận được nhiều gợi ý, trẫm có vài vấn đề muốn hỏi." "Mời bệ hạ cứ hỏi." Trần Hạo đáp.

"Về chương tiền tệ luận, hiện nay chính sách tiền tệ của đế quốc ảnh hưởng đến sự ổn định quốc gia, hãy giảng kỹ cho trẫm vấn đề nằm ở đâu, và nên giải quyết thế nào." Thủy Hoàng Đế nói.

Trần Hạo lục lại kiến thức trong đầu, sau đó bắt đầu thảo luận cùng Thủy Hoàng Đế, hai người trò chuyện đến tận trưa.

Sau bữa trưa lại tiếp tục đến lúc lên đèn, chỉ riêng chính sách tiền tệ đã mất tròn một ngày.

Ngày thứ hai, rồi ngày thứ ba, Trần Hạo liên tục ở lại cung, Thủy Hoàng Đế miệt mài học tập về chính trị kinh tế học, càng học càng thấy Đại Tần hiện tại tồn tại quá nhiều vấn đề.

Cuối cùng, vấn đề thảo luận của hai người không còn giới hạn ở kinh tế nữa, mà thậm chí bàn đến cả chính thể của Đại Tần.

"Bệ hạ, Pháp gia là cốt lõi duy trì chế độ trung ương tập quyền, nhưng tư tưởng Pháp gia quá cứng nhắc.

Đế quốc hiện giờ còn yếu ớt vì lạm dụng dân lực, lòng người thiên hạ đang muốn ổn định, đế quốc cần một quá trình hưu dưỡng

sinh tức.

Khoan nghiêm tương tế (kết hợp cứng mềm) mới là đạo trị quốc!" Trần Hạo nói sâu quá nên đôi khi cũng không giữ kẽ nữa.

Thủy Hoàng Đế nheo mắt lắng nghe: "Vậy cậu thấy nên làm thế nào?" "Lấy Pháp làm xương cốt, lấy Hoàng Lão làm lớp da, cho bách tính thời gian thở dốc và nghỉ ngơi.

Bệ hạ, dù là hoàng lăng hay cung A Phòng, hiện giờ ngài đang tuổi sung mãn, hà tất phải gấp gáp nhất thời?

Bệ hạ còn nhớ chuyện thần xin thần giáng đoạn long thạch không?

Ngày đó thần tập hợp sức lực của mấy vạn dân phu mới đạt đến trình độ đó.

Từ đó ngài có thể thấy được, thực ra sức mạnh của dân chúng vô cùng to lớn.

Tập hợp dân nguyện, tụ hội dân tâm, có thể làm cảm động trời đất, thành tựu vĩ lực vô thượng.

Quân như chu, dân như thủy, thủy khả tái chu, diệc khả phúc chu (Vua như thuyền, dân như nước, nước có thể chở thuyền, cũng có thể lật thuyền).

Đừng tiêu tốn dân lực quá mức, hãy thấu hiểu họ thêm một chút, thực ra họ cần không nhiều, chỉ cần có hy vọng sống tiếp, họ sẽ thầm lặng cày cấy.

Hiện giờ đế quốc cũng cần một quá trình tu dưỡng và tích lũy." Trần Hạo thầm nghĩ, dù sao ta cũng sắp đi rồi, giúp được gì thì nói nấy, còn giải quyết thế nào thì tùy Thủy Hoàng Đế.

Thủy Hoàng Đế im lặng rất lâu, cảm giác như đã ngủ thiếp đi, nhưng Trần Hạo biết, lúc này não bộ của Thủy Hoàng Đế chắc chắn

đang hoạt động hết công suất để tiêu hóa những lời mình vừa nói.

Những lời Trần Hạo nói rất hay, vấn đề nhìn ra cũng đúng, nhưng giải quyết mỗi một việc đều vô cùng gian nan, cần cân nhắc quá nhiều chi tiết.

Trần Hạo nhìn Tần Thủy Hoàng, cũng nhắm mắt lại.

Không biết bao lâu sau, bên tai nghe thấy Thủy Hoàng Đế lên tiếng: "Trần Hạo, sau khi cậu rời đi, Đạo giáo của cậu nên làm thế nào?" Trần Hạo giật mình, sau đó mở mắt ra, đối diện với ánh mắt của Thủy Hoàng Đế, nở một nụ cười nhạt: "Bệ hạ, Đạo giáo giảng về vô vi.

Hơn nữa, bệ hạ đã tiếp nhận truyền thừa tu tiên của Đạo tổ, cũng là người của Đạo gia chúng ta.

Thần rời Đại Tần đi tìm tiên, Đạo giáo đương nhiên do ngài quyết định.

Lưu lại hay không, dùng hay không dùng, đặt ở dân gian hay đưa vào triều đình, đều do một lời của ngài quyết định." Thủy Hoàng Đế gật đầu: "Trẫm quyết định lập Đạo giáo làm quốc giáo, hoàng đế đời đời sẽ là giáo chủ Đạo giáo, bách tính có thể tín phụng.

Còn về cậu..." Thủy Hoàng Đế nhìn Trần Hạo, khẽ nói: "Bản hoàng chuẩn bị lập cậu làm Quốc sư." Trần Hạo chấn động trong lòng, không ngờ Thủy Hoàng Đế lại đưa ra quyết định này, việc này sẽ ảnh hưởng đến cục diện cả quốc gia, thậm chí ảnh hưởng đến sự diễn biến của vùng đất này trong hàng trăm, hàng nghìn năm tới.

"Tạ bệ hạ." Trần Hạo đứng dậy, chắp tay, cúi đầu thật sâu với Thủy Hoàng Đế.

"Bệ hạ là giáo chủ, tất cả thiên hạ sẽ cùng ngưỡng vọng." Từ "Quốc sư" hiện tại chưa tồn tại, phải đến thời Bắc Tề mới xuất hiện

lần đầu, là danh hiệu mà quân vương ban cho những cao nhân có học vấn và đức độ trong tôn giáo.

Trần Hạo không ngờ ở thế giới này, nó lại bắt đầu trực tiếp từ Tần Thủy Hoàng.

Có hoàng đế làm giáo chủ, sự phát triển của Đạo giáo sau này chắc chắn sẽ cực kỳ nhanh chóng.

Cái cúi đầu vừa rồi của Trần Hạo không phải vì danh lợi cá nhân, mà là vì tiền đồ của Đạo gia.

Ba ngày sau, Thủy Hoàng Đế ban bố một chiếu lệnh làm chấn động cả triều đình: Lập Đạo giáo làm quốc giáo, tự mình làm giáo chủ, đồng thời phong Trần Hạo làm Quốc sư.

Từ nay về sau, mỗi châu mỗi huyện của đế quốc Đại Tần đều có thể thiết lập đạo quán.

Đạo giáo thế giới này tôn Ngọc Đế làm Thiên Đình Đại Giáo Chủ, Tam Thanh làm Đạo Tổ, cùng các nhân vật Đạo gia khác đều nằm trong danh sách thờ phụng.

Qua đó, địa vị của Trần Hạo lại được nâng cao thêm vài bậc.

Chính vì vậy, vốn dĩ chỉ cần chuẩn bị vật tư nửa tháng là có thể xuất phát, nay lại bị kéo dài thêm hai tháng.

Đồng thời, Thủy Hoàng Đế lại cấp thêm cho Trần Hạo 3000 hộ vệ, biến đội hộ vệ thành 6000 người, vật tư chuẩn bị cũng nhiều hơn.

Ngài còn hạ chỉ cho quận Đông Hải phải dốc toàn lực đáp ứng mọi yêu cầu của Trần Hạo.

Lúc này đã bước vào tháng Tư, xuân về hoa nở, chim hót hoa thơm.

Cuối cùng cũng đến lúc phải chia tay, Trần Hạo mặc một bộ đạo

bào hoa lệ, lần nữa vào cung Hàm Dương cáo biệt Thủy Hoàng Đế.

Trong điện Dưỡng Thần, Trần Hạo cúi chào sâu: "Bệ hạ, thần phải khởi hành rồi." Thủy Hoàng Đế nhìn Trần Hạo, mở lời: "Thực ra trẫm vô cùng không nỡ để cậu đi.

Có cậu bên cạnh, có thể lúc nào cũng nhắc nhở trẫm, giúp trẫm ít phạm sai lầm hơn." "Bệ hạ, chỉ cần ngài nhớ kỹ bốn chữ 'hưu dưỡng sinh tức', sau này Đại Tần sẽ không phải lo lắng gì." Trần Hạo nói.

"Trước khi đi, thần có vài thứ tặng cho bệ hạ, hy vọng sẽ có ích cho ngài." Những thứ Trần Hạo tặng cho Thủy Hoàng Đế mỗi món đều vô cùng giá trị.

Tại sao anh lại hào phóng như vậy?

Thực ra không chỉ vì Tần Thủy Hoàng, mà những thứ này cuối cùng người thụ hưởng vẫn là dân tộc này.

Nghe Trần Hạo lại tặng quà, Thủy Hoàng Đế trở nên vô cùng mong đợi.

Triệu Cao đứng bên cạnh cũng không tự chủ được mà rướn cổ lên nhìn.

Trần Hạo lấy ra mấy cuộn giấy từ trong ống tay áo, hai tay dâng lên.

Thủy Hoàng Đế không cần Triệu Cao, tự mình đón lấy: "Đây là gì?" Trần Hạo bắt đầu giải thích từng món cho Thủy Hoàng Đế.

"Bệ hạ, đây là 'Khúc viên lê' (cày bắp cong), loại cày này thao tác linh hoạt, dễ xoay đầu và chuyển hướng, chỉ cần một con bò là có thể cày ruộng, giúp tiết kiệm tối đa sức người và súc vật." Tần Thủy Hoàng thầm nghĩ: Đồ tốt!

Chương 663

Ngài vội vàng mở cuộn thứ hai, bên trên dày đặc chữ viết và hình minh họa.

“Bệ hạ, đây là thuật tạo giấy, có thể chế tạo ra loại giấy dùng để viết như vải lụa.

Đợi sau này bệ hạ có giấy rồi, sẽ không cần mỗi ngày phải xem cả xe trúc giản công vụ nữa.

Khi có giấy, có thể đóng thành sách, giúp văn hóa lưu truyền dễ dàng hơn.” Trần Hạo nói.

Thủy Hoàng Đế chấn động hỏi: “Thay thế trúc giản, sánh ngang vải lụa, vậy giá thành thế nào?!” “Rẻ hơn trúc giản, rẻ hơn vải lụa gấp trăm lần.” Thủy Hoàng Đế chấn động trong lòng, đây tuyệt đối là cực phẩm.

Còn gì nữa không?

Ngài mở cuộn thứ ba.

“Bệ hạ, đây là kỹ thuật sản xuất đồ sứ.

Thực ra thần đã cho người ở huyện Phái bắt đầu làm rồi, giờ bệ hạ là giáo chủ Đạo giáo, sản nghiệp đồ sứ tự nhiên cũng thuộc về bệ hạ.

Vật này sau khi chế tác sẽ vô cùng tinh mỹ, có thể thay thế đồ gốm, là trọng khí của quốc gia, có thể đổi lấy vô số tiền bạc, xin bệ hạ hãy coi trọng.” Tần Thủy Hoàng gật đầu không thôi.

Từ sau khi học chính trị kinh tế học với Trần Hạo, ngài càng lúc càng coi trọng tiền bạc.

Nếu đúng như Trần Hạo nói, đồ sứ này chính là một chậu tụ bảo đẻ ra tiền.

Ngài mở cuộn thứ tư, thấy vẽ một thứ giống như lò lửa, bên cạnh có thuyết minh: "Cái này nhìn giống lò rèn?" Trần Hạo cười: "Bệ hạ, chính xác là một loại cao lò, có thể dùng luyện thép.

Thần đã viết rõ trong cuộn giấy.

Hồi ở quận Đông, thần đã làm một cái, sản xuất được vài món binh khí bằng thép, nếu bệ hạ muốn xem vật thực, cứ phái người đi kiểm tra." Nói đoạn, Trần Hạo tháo thanh bội kiếm bên hông, hai tay dâng cho Tần Thủy Hoàng: "Bệ hạ, thanh kiếm này được chế tạo từ vẫn thiết (sắt thiên thạch), dùng cao lò nấu thành nước thép, kiếm này dị thường sắc bén, có thể chém sắt như chém bùn." Thủy Hoàng Đế đón lấy, khẽ rút kiếm ra, chỉ thấy lưỡi kiếm tỏa hàn mang lẫm liệt.

Ngài vung kiếm chém vào cái đèn cung đình khổng lồ bên cạnh.

Răng rắc!

Trụ đồng của đèn bị chém đứt ngọt lịm, đổ sầm xuống đất.

Mọi người đều kinh hãi.

Tần Thủy Hoàng vuốt ve bảo kiếm, lẩm bẩm: "Thật là hảo kiếm, sắc bén và kiên cố đến vậy." Trần Hạo cung tay: "Bệ hạ, thanh kiếm này thần tặng cho ngài, nguyện thanh kiếm này giúp bệ hạ khai cương khuếch thổ, bảo vệ Đại Tần vĩnh viễn." Thủy Hoàng Đế vốn cực kỳ thích thanh kiếm này, cười lớn nói: "Trẫm đã nhận nhiều đồ như vậy, không thiếu một món này, được, trẫm nhận.

Còn gì nữa không, đưa nốt cho trẫm đi." Gã này nhận quà nghiện rồi đây.

Nhưng ai bảo mỗi món quà của Trần Hạo đều là vô giá cơ chứ, hoàng đế cũng phải động tâm thôi.

Trần Hạo cười cười, lại lấy từ trong ngực ra một cái hộp gỗ tinh xảo, dâng lên: "Bệ hạ, đêm qua thần vì Đại Tần mà bói một quẻ, thông linh với Đạo tổ, nhận được một chỉ dẫn, để ở trong hộp." Thủy Hoàng Đế lập tức sững sờ, vẻ mặt trở nên trịnh trọng: "Chỉ dẫn?" "Bệ hạ, hãy đợi đến tối khi không có người hãy xem." Thủy Hoàng Đế gật đầu, nhận lấy chiếc hộp gỗ nhỏ.

Theo thói quen định giao cho Triệu Cao, nhưng đưa được một nửa lại rụt tay về, nhét thẳng vào ống tay áo.

Triệu Cao đã chìa tay ra rồi, thấy Thủy Hoàng Đế rút lại thì giật mình, vội vàng thu tay, thầm thở dài: Bệ hạ chỉ tin tưởng mỗi Quốc sư thôi.

Trần Hạo lùi lại hai bước, chậm rãi nâng tay, lần nữa hành lễ: "Bệ hạ, thần Trần Hạo, xin cáo từ!" Thủy Hoàng Đế gật đầu, khẽ nói: "Đi đi, sóng gió trên biển nguy hiểm, dọc đường cẩn thận.

Đi xa vạn dặm, Trần Hạo à, thà lấy một nắm đất quê hương, đừng luyến tiếc vạn lượng vàng xứ người!" (Chỗ này tác giả dùng thơ sến súa tí, đừng trách đừng trách).

Trần Hạo và Thủy Hoàng Đế tiếp xúc hơn nửa năm, nói thật lòng thì cả hai cũng nảy sinh tình hữu nghị, giờ đây ly biệt, không hẹn ngày về, kiếp này không biết có còn gặp lại.

Vốn dĩ Trần Hạo đã chuẩn bị một tấm bản đồ thế giới siêu lớn, đánh dấu các đại dương và đại lục hiện nay để Tần Thủy Hoàng đi chinh chiến thế giới, nhưng suy nghĩ hồi lâu anh lại từ bỏ ý định đó.

Tần Thủy Hoàng là người hiếu chiến, tính cách cứng rắn, tuy thời gian qua bị Trần Hạo thuyết phục nên biết Đại Tần đang yếu đi cần nghỉ ngơi, nhưng nếu ngài biết thiên hạ còn rộng lớn như vậy, ngộ nhỡ kích động lại gây chiến rồi ép bức dân lực, thì người khổ nhất vẫn là bách tính dưới đáy.

Thế nên không đưa bản đồ nữa, cứ để Thủy Hoàng Đế tập trung đối phó Hung Nô và đám man di xung quanh đi, mười mấy triệu km vuông đất đai đó cũng đủ cho Đại Tần vẫy vùng rồi.

Trần Hạo cáo từ, bước ra khỏi điện Dưỡng Thần.

Nhìn bóng lưng cuối cùng của Trần Hạo, Thủy Hoàng Đế đứng lặng hồi lâu, cuối cùng xua tay: "Tất cả ra ngoài đi, trẫm muốn tĩnh tu." "Tuân lệnh bệ hạ." Cung nhân, thị nữ lũ lượt đi ra, chỉ còn lại Thủy Hoàng Đế và Triệu Cao trong đại điện.

Thủy Hoàng Đế nâng tay, vuốt ve những cuộn giấy Trần Hạo tặng.

Ngài biết, những thứ này đối với một đế quốc đều là những bảo vật phi thường.

Bỗng nhiên, Triệu Cao đứng bên cạnh khẽ nói: "Bệ hạ đã không nỡ, sao không giữ Quốc sư lại, chỉ sợ lần này đi..." Triệu Cao nói chưa hết câu.

Thủy Hoàng Đế cũng không nhìn hắn, nhạt giọng hỏi: "Cậu cảm thấy Trần Hạo sẽ không quay lại nữa sao?" "Nô tài đoán mò thôi ạ." Triệu Cao vội vàng đáp.

Hiện tại hắn rất sợ Trần Hạo, thật sự không dám đặt điều bậy bạ.

Thủy Hoàng Đế thần sắc không đổi: "Thực ra Trần Hạo đã biểu đạt ý tứ rất rõ ràng rồi, trẫm biết cậu ấy có thể sẽ không quay lại.

Những việc cậu ấy làm, mỗi một chuyện đều như đang dặn dò hậu sự, trẫm tự nhiên hiểu rõ." "Vậy bệ hạ..." "Không giữ được đâu.

Người tu tiên thì tâm hướng về trời đất rộng lớn hơn để tìm tiên cơ.

Nếu trẫm không vì gánh vác đế quốc, trẫm cũng muốn như cậu ấy

đi phương xa tìm tiên sơn tiên đảo.” Thủy Hoàng Đế nói.

“Được rồi, lui ra nghỉ ngơi đi, trẫm muốn xem kỹ những tài liệu này, xem Trần Hạo để lại cho trẫm một kho báu lớn thế nào.” “Vâng ạ.” Triệu Cao cúi người cáo từ.

Trong điện không còn một bóng người, Thủy Hoàng Đế cầm những cuộn giấy kia xem kỹ.

Khúc viên lê, tạo chỉ thuật, bàn đạp ngựa, móng ngựa sắt, cách chế tạo đồ sứ, luyện thép... mỗi một kỹ thuật đều là đại sự lợi quốc lợi dân, có thể giúp Đại Tần phát triển thần tốc.

Tâm ý của Trần Hạo rất đơn giản, vì dân tộc, giúp được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Thủy Hoàng Đế xem rất kỹ, ngài biết những thứ này ảnh hưởng sâu rộng, nên trước khi ban chính lệnh, phải xem cho rõ ràng mới được.

Thoắt cái trời đã sập tối, có cung nhân tiến vào, cẩn thận nói: “Bệ hạ, đêm đã khuya, ngài vẫn chưa dùng bữa, nô tài thắp đèn cho ngài.” Thủy Hoàng Đế gật đầu, xoa xoa cái đầu hơi đau.

Những tài liệu này súc tích thâm sâu, có chỗ ngài cũng không hiểu hết, nên rất tốn tâm thần.

Cung nhân bưng thức ăn lên, Thủy Hoàng Đế ăn qua loa rồi lại tiếp tục xem tài liệu.

Chương 664

Thời gian trôi qua đến nửa đêm, một cung nhân bước vào quỳ lạy thỉnh thị: "Bệ hạ, sắp đến giờ Tý rồi." Thủy Hoàng Đế khẽ lẩm bẩm: "Vậy sao, đã giờ Tý rồi, thời gian trôi nhanh thật." Giờ Tý là đoạn từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng, lúc âm dương giao thế, cực âm sinh dương, là lúc thích hợp nhất để tọa thiền tu luyện.

Thủy Hoàng Đế mỗi ngày đều tu luyện vào hai canh giờ này.

Buông cuộn giấy xuống, ngồi ngay ngắn trên bồ đoàn, vừa định tu luyện thì tay chạm phải một vật cứng.

Ngài lấy từ ống tay áo ra xem, chính là chiếc hộp gỗ Trần Hạo tặng.

Trần Hạo bói cho đế quốc một quẻ, trong lòng Thủy Hoàng Đế dậy sóng, không biết Đạo tổ đã nói gì.

Ngài khẽ mở hộp, thấy bên trong có một mảnh vải lụa nhỏ.

Ngài lấy mảnh lụa ra, từ từ mở ra, thấy bên trên chỉ viết một dòng chữ: "Hồ Hợi hữu vong quốc chi mệnh!" (Hồ Hợi có mệnh làm mất nước!) Nhìn mấy chữ đó, Thủy Hoàng Đế sững sờ, ngài không ngờ Trần Hạo lại để lại một câu như vậy.

Hồ Hợi là con út của ngài, ngài rất yêu quý, cũng biết đứa con này bị nuông chiều nên hơi ngang bướng, càn quấy, nhưng tại sao Trần Hạo lại để lại câu này?

Là lời Đạo tổ thật sao?

Hay là Trần Hạo cố tình?

Hồ Hợi có đắc tội Trần Hạo không?

Không thấy nghe nói gì, nếu có thì ám vệ đã báo cáo từ lâu rồi.

Thủy Hoàng Đế tâm niệm khẽ động, chẳng lẽ đây thực sự là lời tiên tri của Đạo tổ?

Mệnh mất nước... bỗng nhiên ánh mắt Thủy Hoàng Đế trở nên lạnh lẽo.

Thực ra với tình hình hiện tại của ngài, Hồ Hợi không còn cơ hội cướp ngôi, nhưng Trần Hạo trong lòng vốn ghét Hồ Hợi.

Không nói gì khác, chỉ riêng việc hắn tự tay giết chết 33 anh chị em là đủ thấy tâm địa súc sinh đến mức nào rồi, loại người này để lại tuyệt đối là họa họa.

Thủy Hoàng Đế sủng ái hắn, nhưng nếu hắn không làm Tần Nhị Thế thì sau này cũng không biết làm hại bao nhiêu bách tính.

Có một điểm nữa, đương nhiên không phải trọng điểm, là khi Hồ Hợi chặn đường Trần Hạo trong cung đòi học tiên pháp, Trần Hạo đã từ chối thẳng thừng, lúc rời đi anh cảm nhận rõ sát ý từ Hồ Hợi.

Chỉ vì bị từ chối mà đòi giết người, vậy thì đừng trách ta lúc đi "hố" ngươi một vố.

Trần Hạo không phải người hẹp hòi, nhưng với kẻ hèn hạ thì anh không nương tay.

Thủy Hoàng Đế phất tay, bỗng nhiên một bóng đen xuất hiện, quỳ trước bàn.

Người này mặc áo đen, xuất hiện không tiếng động, không ai biết trước đó ẩn thân ở đâu, xuất hiện rồi cũng không nói nửa lời.

"Có tin tức gì về việc Hồ Hợi và Trần Hạo có thù oán không?" Thủy Hoàng Đế hỏi.

"Bẩm bệ hạ, hình như không có thù oán gì.

Công tử Hồ Hợi và Quốc sư hầu như không có tiếp xúc, chỉ có vài tháng trước gặp một lần ở hành lang cung điện, chào hỏi một câu, từ đó về sau không gặp lại." Hắc y nhân đáp.

Không có thù oán, nghĩa là Trần Hạo không cố ý nhắm vào Hồ Hợi.

Thủy Hoàng Đế lại nhìn dòng chữ trong tay, mấy chữ đó sao mà chướng mắt thế.

"Hồ Hợi có mệnh làm mất nước!" Càng nhìn ngài càng thấy không thoải mái.

Giang sơn là của trẫm, trẫm là Thủy Hoàng, muốn nó truyền đời mãi mãi, bất kể là ai cũng không được làm mất giang sơn của trẫm.

Thủy Hoàng Đế đứng dậy, bước đến trước cái đèn cung đình lớn.

Đèn hình cánh sen, mỗi cánh đều cháy một ngọn lửa rực sáng.

Ngài đưa mảnh lụa vào ngọn lửa, mảnh lụa mỏng lập tức bốc cháy.

Ngài nhẹ nhàng tung lên không trung, mảnh lụa cháy bay múa rồi rơi xuống đất, biến thành tro bụi.

"Phái người theo dõi Hồ Hợi, có việc gì báo ngay cho trẫm." Dù sao cũng là cha con, ngài sẽ không vô duyên vô cớ giết con mình, nhưng nếu đứa con này muốn mưu nghịch thì lại là chuyện khác.

Một ngày nọ, Hồ Hợi bỗng nảy ra ý định ra ngoài dạo chơi.

Hai thị nữ xinh đẹp đang hầu hạ hắn mặc đồ, bên cạnh có một nam tử cẩn thận nói: "Công tử, ngựa và đồ đi săn đã chuẩn bị xong rồi." "Biết rồi." Mặc đồ chỉnh tề, Hồ Hợi dắt theo năm sáu người phóng ngựa ra ngoài, phía sau một người hầu còn buộc thêm một con dê sau lưng ngựa để chuẩn bị nướng vào bữa trưa.

Nhóm người ra khỏi thành Hàm Dương, hướng về phía Tây phóng đi vài dặm.

Nhìn cánh đồng bát ngát phía trước, lúa mì đã mọc cao, xanh mướt mắt.

Trên đồng có không ít nông dân đang làm việc, cúi người nhổ cỏ, gánh nước tưới ruộng, chỉ hy vọng thu thêm được bát cơm cho gia đình bớt đói.

Hồ Hợi nhìn mảnh đất bằng phẳng, lúa xanh mơn mởn, bỗng nổi hứng, nói với đám thuộc hạ: "Đi, theo bản công tử vào đó đua một trận." Hắn giật dây cương, thúc ngựa lao thẳng vào ruộng lúa.

"Đạp đạp đạp!" Mấy con ngựa phi nước đại điên cuồng trên đồng, giẫm nát không biết bao nhiêu mầm lúa xanh.

"Làm cái gì vậy, đừng giẫm nát lúa mì của tôi!" Có lão nông thấy Hồ Hợi và đám người như vậy, đau xót không thôi, hét lớn về phía họ.

Hồ Hợi nghe thấy, lườm lão nông một cái, rồi quay đầu ngựa lao thẳng về phía lão.

Lão già sợ quá né sang một bên.

Hồ Hợi không buông tha, giơ roi ngựa quất mạnh một cái, "chát" một tiếng vào mặt lão nông, đánh lão ngã nhào xuống đất.

"Ha ha ha, sướng quá, đi thôi!" Đánh xong lão nông, Hồ Hợi cười lớn rồi thúc ngựa đi xa, trên đường còn giẫm nát thêm không biết bao nhiêu ruộng lúa.

Hắn chỉ biết sướng cái thân, mặc kệ bách tính đau khổ, chỉ thấy đất bằng phẳng phóng ngựa mới đã.

Bỗng nhiên phía trước có một bờ ruộng cao khoảng hơn một thước, rộng chưa đầy hai thước.

Hồ Hợi đang lúc hưng phấn, giật mạnh dây cương, con ngựa dưới thân vọt lên, bay vọt qua không trung.

Gió tạt vào mặt khiến hắn cực kỳ hưng phấn, hét lên một tiếng: "Hú uuu!" Nhưng ngay giây sau, sự cố xảy ra.

Chương 665

Khi hạ cánh, một móng ngựa giẫm trúng hòn đá nhỏ, con ngựa đau chân khuỵu xuống, ngã nhào.

“Hú uuu...

á á á!” Sau tiếng reo hò là tiếng thảm thiết, Hồ Hợi há hốc mồm, mắt trợn ngược, lao thẳng xuống đất.

Ngựa đang chạy nhanh nên tốc độ lao xuống càng khiếp, “Cốp!” Một tiếng, xui xẻo thế nào đầu hắn lại đập trúng tảng đá, lập tức ngất xỉu tại chỗ.

“Công tử, công tử!” Đám người hầu kinh hãi vội xuống ngựa đỡ, lật người hắn lại thì thấy mặt mũi đầy máu, trông cực kỳ kinh dị.

Cả đám biết đã gây họa lớn, lập tức đưa Hồ Hợi về Hàm Dương.

Chuyện Hồ Hợi ngã ngựa bị thương được báo ngay cho Thủy Hoàng Đế.

Ngài vội đến cung của Hồ Hợi, nhìn đứa con nhắm mắt nằm trên giường, đầu quấn vải dày, ngài thấy xót xa.

“Tình hình thế nào rồi?” Ngài hỏi ngự y.

“Bệ hạ, công tử các nơi khác không sao, chỉ bị va đập ở đầu, hiện tại đã cầm được máu, còn bao giờ tỉnh thì... phải xem ý trời.” Ngự y cẩn thận đáp.

Thủy Hoàng Đế biết thương thế ở đầu khác với chỗ khác, đám ngự y này cũng vô năng vi lực.

“Sao lại bị thương?” Ngài trầm mặt hỏi Triệu Cao.

Triệu Cao vội cúi đầu: “Bệ hạ, đã hỏi rồi ạ.

Công tử Hồ Hợi đưa mấy nô bộc ra ngoài đạp thanh, lúc chạy trên ruộng lúa, nhảy qua bờ ruộng thì không may ngã ngựa, đập đầu xuống đá." "Giẫm đạp lúa non, nhảy bờ ruộng..." Thủy Hoàng Đế hít một hơi sâu, giọng âm trầm: "Mấy tên người hầu đi theo Hồ Hợi, bảo vệ không lực, thấy công tử làm bậy không ngăn cản mà còn hùa theo làm ác, lôi ra ngoài chém hết cho trẫm." Một câu nói nhẹ nhàng của hoàng đế quyết định số phận mấy tên người hầu: Chết!

"Triệu Cao, đi lấy tiên phù Trần Hạo để lại đây." Ngài phân phó.

Triệu Cao đi ngay, một lát sau mang về một hộp gỗ, bên trong có mấy chục lá bùa.

Đây là những phù triện sơ cấp Trần Hạo tặng để bảo mệnh.

Thủy Hoàng Đế lấy ra một lá Khư Bệnh Phù, vung tay một cái, lá bùa bùng cháy (giờ ngài cũng biết cách dùng linh lực kích hoạt bùa để thể hiện đẳng cấp rồi), rồi ấn vệt linh lực đó vào đỉnh đầu Hồ Hợi.

Đợi hồi lâu, Hồ Hợi không phản ứng.

Thủy Hoàng Đế nhíu mày, sao lại thế?

Rõ ràng cảm nhận được linh lực dao động mà.

Ngài lại lấy thêm một lá Đao Binh Chỉ Huyết Phù cho Hồ Hợi, vết thương trên đầu lành lại nhanh chóng, nhưng hắn vẫn không tỉnh.

Lúc này ngài cũng không biết làm sao, hỏi ngự y: "Rốt cuộc tại sao không tỉnh?" "Bệ hạ, thần cũng không biết ạ." Mấy tên ngự y run rẩy đáp.

Thủy Hoàng Đế nổi giận: "Người đâu, mau phi ngựa đuổi theo Quốc sư, hỏi xem thương thế của Hồ Hợi trị thế nào!" Lập tức một đội kỵ binh phi khỏi thành Hàm Dương, hướng về phía Ly Sơn đuổi theo.

Ngày đó sau khi cáo biệt Thủy Hoàng Đế, Trần Hạo lên xe rời thành Hàm Dương.

Ngồi trên cỗ xe ngựa rộng rãi, anh thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Lữ Trĩ sáp lại gần, tháo mũ cho anh: "Lang quân, chúng ta đi được chưa?" "Nói với họ, xuất phát đi." Lữ Trĩ vén rèm, nói ra ngoài: "Thông báo xuống dưới, toàn đội xuất phát, hướng về Ly Sơn." Ầm ầm ầm!

Hơn sáu ngàn kỵ binh bắt đầu di chuyển, phát ra tiếng động rung chuyển mặt đất.

Sáu ngàn kỵ binh này hiện chia cho Lỗ Tín, Quý Bố, Hàn Trung mỗi người thống lĩnh hai ngàn, qua thời gian rèn luyện, cả ba đã trở thành những thống lĩnh thực thụ.

Đoàn xe thì còn hoành tráng hơn cả lần trước, có hơn ba trăm cỗ đại xa chứa đầy vật tư, do mười tám quản sự của Lữ Trĩ phụ trách, phân công cực kỳ rõ ràng.

Hiện giờ dưới tay Lữ Trĩ có mười tám thuộc hạ đắc lực, tổng nhân số lên đến hơn 2000 người, đa phần là những tiểu lại, nô lệ do Lữ Trĩ mua về, phụ trách việc xe cộ ngựa nghẽo.

Hàm Dương cách Ly Sơn không xa, chỉ hơn trăm dặm, đi mất hai ngày là đến hơn nửa đường.

Trời sập tối, đoàn xe dừng chân bên lộ.

Lữ Trĩ nói: "Lang quân, ngày mai là đến Ly Sơn rồi, anh đã tính mang theo bao nhiêu thợ thủ công chưa?" "Chủng loại phải đầy đủ, còn số lượng thì càng nhiều càng tốt, nhưng cũng phải tuyển chọn kỹ lưỡng." Trần Hạo nói.

"Tuyển thế nào ạ?" "Kiến trúc, thợ đá, thợ mộc, thợ rèn, thợ nuôi ngựa, thợ đúc, thợ chạm ngọc, dệt vải, tơ lụa, thợ làm đồ gia dụng...

nói chung cứ có tay nghề là phải mang đi.

Còn tuyển chọn thì tốt nhất là họ tự nguyện đi theo ta, không vướng bận gia đình là tốt nhất, nếu ai có gia đình mà muốn đi theo thì cho phép mang cả nhà đi, để họ yên tâm." Lữ Trĩ gật đầu.

Lúc này từ xa có một kỵ binh lao tới, xuống ngựa hành lễ.

Trần Hạo thấy đó là Hàn Trung.

Hắn bước tới chắp tay: "Chủ công, bệ hạ phái người tìm ngài." Trần Hạo thắc mắc, mới đi có hai ngày đã phái người đuổi theo, không lẽ đổi ý không cho đi nữa?

"Dẫn người vào." Anh phân phó.

Một lát sau, một cấm vệ hoàng cung được dẫn tới.

Thấy Trần Hạo, hắn không dám chậm trễ, cúi người hành lễ: "Quốc sư, bệ hạ có chuyện muốn hỏi ngài.

Sáng nay công tử Hồ Hợi ra ngoài đạp thanh không may ngã ngựa đập đầu, bệ hạ đã dùng đạo phù cứu chữa nhưng vẫn không tỉnh.

Hiện giờ công tử chỉ còn hơi thở nhưng hoàn toàn mất ý thức, bệ hạ sai tôi hỏi Quốc sư xem có cách nào cứu chữa không?" Ngã ngựa đập đầu...

Chỉ còn hơi thở không có ý thức...

Chẳng phải thành người thực vật rồi sao?

Chỉ dẫn mình đưa cho Tần Thủy Hoàng không lẽ khiến ngài tự tay ra tay?

Mà nhìn không giống, nếu ngài ra tay thì đã chẳng phái người tìm mình.

Trần Hạo lắc đầu, nói với cấm vệ: "Tình huống này ta cũng lực

bất tòng tâm.

Chương 666

Trong bộ y kinh ta tặng bệ hạ có giải thích kỹ về chứng bệnh này, ở quyển thứ hai, trang sáu mươi ba, bệ hạ xem sẽ rõ." Cấm vệ nhận được câu trả lời liền phi ngựa xuyên đêm về Hàm Dương, báo lại lời của Trần Hạo.

"Trong y thư có cách giải sao?" Thủy Hoàng Đế lẩm bẩm.

Trần Hạo tặng ngài mười hai bộ kinh điển, trong đó có một bộ y kinh, ngài cũng có xem qua.

Nhưng vì kiến thức y thuật quá chuyên môn nên ngài không để tâm lắm, chỉ xem qua rồi để đó, định sau này cho các thầy thuốc học rồi phổ biến cho bách tính.

Theo lời cấm vệ, ngài mở quyển hai trang sáu mươi ba, nhìn qua một lượt, cuối cùng dừng lại ở một dòng chữ: "Não tàn giả vô dược khả y, tiên thần vô trị!" (Người não đã chết thì không thuốc nào chữa được, tiên thần cũng bó tay!) "Người não đã chết thì không thuốc nào chữa được, tiên thần cũng bó tay!" Nhìn dòng chữ đó, Thủy Hoàng Đế sững sờ, một hồi lâu sau mới lẩm bẩm: "Chẳng lẽ Trần Hạo đã sớm biết Hồ Hợi sẽ gặp tai họa này?" Nghĩ đến đứa con nghịch ngợm đó, ngài khẽ thở dài: Xem vận mệnh của nó vậy.

"Truyền lệnh cho ngự y và cung nhân chăm sóc tốt cho Hồ Hợi." Cung nhân đi truyền lệnh, Thủy Hoàng Đế buông y thư xuống, cầm một cuốn đạo thư khác lên, khẽ đọc kinh văn: "Thiên nhất sinh thủy, nhân đồng tự nhiên..." Ngài nhắm mắt tu luyện.

Ngày hôm sau, đội ngũ của Trần Hạo cuối cùng cũng đến Ly Sơn.

Sứ giả đã báo trước cho quan lại địa phương, khi họ đến nơi, đã có hàng chục quan viên đứng đón.

Trần Hạo xuống xe, đám quan viên lập tức cúi chào.

Mấy tháng trước Trần Hạo làm Đại giám tạo ở đây, dùng thủ đoạn sấm sét chỉnh đốn đám quan lại này.

Tuy anh đã đi và có người mới thay, nhưng uy danh của "vị tiên nhân" và nay là Quốc sư vẫn khiến họ run sợ.

"Chúng thần kiến quá Quốc sư!" Dưới sự dẫn dắt của Tân Đại giám tạo, mười ba bộ đốc tạo và mấy chục phó đốc tạo đồng loạt cúi người.

Trần Hạo mỉm cười hòa nhã: "Chư vị miễn lễ, ta có ý chỉ của bệ hạ, muốn tuyển một lô thợ thủ công từ hoàng lăng, phiền chư vị giúp đỡ." "Đương nhiên rồi ạ." Họ vội đáp.

Tân Đại giám tạo tiến lên cười nói: "Quốc sư đại nhân, chỗ ở đã sắp xếp xong, vẫn là căn phòng trước đây ngài ở, hy vọng ngài hài lòng.

Hộ vệ của ngài cũng đã có chỗ nghỉ." "Tốt lắm." Vào đại sảnh, Trần Hạo đưa ra một cuộn giấy: "Đây là danh sách các loại thợ ta cần, hãy chuẩn bị theo đó, mỗi loại không dưới 50 người, ưu tiên người trẻ khỏe và không vướng bận gia đình." Đại giám tạo cầm danh sách xem, sơ sơ có tới sáu bảy mươi loại thợ, mỗi loại 50 người thì cũng hơn ba ngàn người rồi, thầm nghĩ Quốc sư đại nhân ăn to thật!

Nhưng có thánh chỉ yêu cầu phối hợp hoàn toàn nên hắn không dám ý kiến: "Quốc sư đại nhân, xin cho chúng tôi vài ngày, nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa." "Việc bàn giao có thể thảo luận với Quý Bố và Lỗ Tín." Trần Hạo nói.

Thực tế người quản lý là Lữ Trĩ, nhưng vì nàng là nữ nên không tiện ra mặt.

Tối hôm đó, các quan lại hoàng lăng tập hợp thợ thuyền, tuyên bố

tin Quốc sư tuyển người.

"Tiên nhân đã trở lại, hiện giờ là Quốc sư của triều đình, lần này chiêu mộ người đi theo ra khơi tìm tiên.

Ai tình nguyện thì đến báo danh, ưu tiên trai tráng, không vướng bận gia đình." Tin tức vừa tung ra đã gây xôn xao khắp công trường hoàng lăng.

Có người động tâm, có người do dự.

Người phương Đông vốn có lòng quyến luyến quê hương sâu sắc, nếu không bị ép buộc thì ít ai muốn rời bỏ cố hương dù nơi đó có nghèo khó.

Nhưng kỳ lạ thay, họ cũng có lòng dũng cảm phi thường khi muốn ra ngoài bôn ba gây dựng sự nghiệp.

Ngày hôm sau, vô số người đến báo danh.

Họ biết Trần Hạo đối xử tốt với thợ, trước đây họ làm như trâu ngựa mà không được miếng cơm no, nhưng khi Quốc sư đến, cuộc sống của họ như ở thiên đường.

Dù Quốc sư đi rồi, chế độ ăn uống có giảm sút nhưng vẫn tốt hơn trước nhiều.

Theo Quốc sư chắc chắn không sai, biết đâu còn được thành tiên.

Thà đi tìm cơ hội còn hơn ở đây làm lụng đến chết.

Quan lại hoàng lăng thấy người báo danh nhiều quá cũng hoảng, vội vàng đăng ký rồi sàng lọc.

Quý Bố và Lỗ Tín cũng phái người giúp một tay.

Sau 7 ngày bận rộn, số người theo Trần Hạo lên tới 5000, vượt xa dự kiến ban đầu.

Giám tạo quan đau xót vì mất nhiều thợ giỏi, nhưng cũng phải cười nói cung kính chuẩn bị lương thực cho họ, thùy bảo thánh chỉ nói phải phối hợp vô điều kiện cơ chứ.

Đội ngũ giờ đây gồm 6000 kỵ binh, hàng trăm xe tải vật tư và 5000 thợ thủ công.

Vì không đủ ngựa xe cho thợ nên tốc độ di chuyển rất chậm.

"Mua thêm ngựa, bò, xe!" Trần Hạo ra lệnh.

Với danh nghĩa Quốc sư, đi đến đâu thông báo cho huyện lệnh đến đó, thu mua xe ngựa theo giá thị trường, chẳng mấy chốc đội ngũ đã được "cơ giới hóa".

Mục tiêu lần này là huyện Phái.

Trần Hạo muốn đến quận Đông Hải, vị trí nằm ở ranh giới Sơn Đông và Giang Tô hiện nay.

Quận trị đặt tại Đàm huyện (nay là huyện Đàm, Lâm Nghi, Sơn Đông).

Quận Tứ Thủy sát cạnh quận Đông Hải, tuy hơi đường vòng nhưng chỉ cách hai ba trăm dặm, Trần Hạo có việc quan trọng nên nhất định phải về huyện Phái một chuyến.

Mười mấy ngày sau, đội ngũ qua thành Lạc Dương.

Lúc xe qua thành, Trần Hạo nhìn Lữ Trĩ, thấy nàng cũng đang lén nhìn mình, hai người bốn mắt nhìn nhau, mặt Lữ Trĩ đỏ ửng.

"Trĩ nhi, nhìn kìa, chỗ của hai chúng ta đấy." Trần Hạo cười.

Năm xưa tại Lạc Dương, hai người đã đạt thành song tu, Lữ Trĩ tu ra linh lực.

Nghĩ lại cảnh đó nàng càng thêm thẹn thùng.

Trần Hạo ôm nàng vào lòng, thì thầm vào tai, khiến vành tai nàng đỏ rực lên.

Từ Hàm Dương về huyện Phái khoảng 900 dặm, tương đương gần 500km.

Thời hiện đại đi cao tốc mất một ngày, máy bay 2 tiếng, tàu cao tốc 3-4 tiếng, còn giờ thì mất cả tháng trời.

Một ngày nọ, đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi, Trần Hạo và Lữ Trĩ xuống xe nhìn dãy núi xa xa.

Trần Hạo lấy chú rắn trắng nhỏ trong tay áo ra: "Tiểu Bạch, gần đến núi Mang Đãng rồi, có muốn về thăm nhà không?" Đi lâu rồi, gọi "Bạch nương tử" hơi sến nên anh gọi là Tiểu Bạch.

"Tê tê tê!" Tiểu Bạch báo cho anh là không cần, rồi lại rúc vào tay áo tu luyện.

Chương 667

Nó chỉ thích quấn lấy Trần Hạo mà ngủ thôi.

Núi Mang Đãng cách huyện Phái không xa, còn khoảng hơn hai trăm dặm, đi 5-6 ngày là đến.

Có lẽ là "gần nhà nên lòng bồn chồn", Lữ Trĩ nắm tay Trần Hạo: "Không biết cha và em gái thế nào rồi?" "Yên tâm đi, tháng trước chẳng nhận được thư Tiêu Hà đó sao, huyện Phái mọi thứ vẫn ổn, mới đi có hơn một tháng chứ mấy." Cuối cùng, đội ngũ hùng hậu cũng tiến vào địa phận huyện Phái.

Lỗ Tín phái người báo tin: Lữ Công, Tiêu Hà và Huyện lệnh huyện Phái đã dẫn theo quan lại, hương lão đứng chờ bên đường.

Trần Hạo nhìn Lữ Trĩ cười: "Kìa, sắp được gặp cha rồi." Lữ Trĩ xúc động không thôi.

Cách thành 10 dặm, một đám khoảng ba bốn chục người đứng chờ.

Huyện lệnh, Lữ Công, Tiêu Hà đứng đầu nhìn đoàn quân đi qua, không dám xao động.

Xe dừng, rèm vén, Trần Hạo bước xuống, mọi người vội lên hành lễ: "Huyện lệnh huyện Phái kiến quá Quốc sư đại nhân!" "Chúng thần kiến quá Quan chủ!" Trần Hạo cười gật đầu: "Mọi người đều là người quen, không cần câu nệ.

Huyện Phái là quê hương của ta, đi một năm nay mới trở về." "Ha ha, lúc Quốc sư đi mới chỉ một năm mà nay đã thành đại nhân vật, chúng tôi thật sự ngưỡng vọng." Huyện lệnh cảm thán.

Lúc này Lữ Trĩ cũng xuống xe, thấy cha mình thì đỏ mắt gọi một

tiếng: "Cha!" Lữ Công mừng rỡ khôn xiết, năm xưa quả là nhìn đúng người, gả con gái cho anh dù làm thiếp cũng đáng.

Giờ đây sau một năm, Trần Hạo từ thanh niên thất thế đã thành Quốc sư lừng lẫy, mấy ai có được cơ duyên này.

"Được rồi, có chuyện gì về huyện Phái rồi nói." Mọi người lên xe.

Trần Hạo vô tình quét mắt qua đám quan lại phía sau Huyện lệnh, chợt thấy một gương mặt quen thuộc.

Người đó mặc áo vải xám đen, mặt mũi cũng hơi sạm, bên hông dắt thanh đoản kiếm, nhìn Trần Hạo với ánh mắt đầy ngưỡng mộ: Lưu Bang.

Hóa ra gã này cũng đi đón.

Trần Hạo cười thầm, tương truyền năm xưa Lưu Bang thấy xa giá Thủy Hoàng Đế đã thốt lên 'Đại trượng phu sinh đương như thử dã'.

Không biết nay thấy cảnh này gã có nghĩ thế không.

Lịch sử đã biến đổi hoàn toàn, không biết gã tiểu lại này có còn thành Hán Cao Tổ được không.

Nhưng Trần Hạo không quan tâm nữa, anh sắp đi rồi, vùng đất này có thế nào cũng không còn quan trọng.

Nếu là rồng thật thì ắt sẽ bay cao, nếu không thì cứ làm con chạch bùn đi.

Tại huyện Phái, đội ngũ đã có người sắp xếp, Trần Hạo và Lữ Trĩ vẫn về ở nhà họ Lữ.

Vừa xuống xe, một giọng nói dịu dàng vang lên: "Anh Trần, chị, hai người về rồi!" Một bóng dáng đáng yêu lao về phía Trần Hạo, anh vừa định dang tay ôm thì bóng đó lại bẻ lái, nhào thẳng vào lòng Lữ Trĩ bên cạnh.

Hai chị em ôm nhau thắm thiết.

“Chị ơi, em nhớ chị lắm.” “Tố Tố, chị cũng nhớ em.” Quả là tình chị em sâu đậm.

Nhưng bỗng nhiên, Tố Tố đang gục đầu trong lòng Lữ Trĩ khẽ ngẩng lên nhìn Trần Hạo, giây sau liền lè lưỡi làm mặt quỷ với anh.

Ái chà chà, nãy anh tưởng cô nhóc lao về phía mình nên đã dang tay sẵn, ai ngờ cô nhóc “quay xe” làm anh tẽn tò.

Giờ thấy mặt quỷ đó, anh biết ngay là cô nhóc cố ý trêu mình.

Thật là nghịch ngợm!

Tố Tố và Lữ Trĩ tách nhau ra, lùi lại một bước, thần sắc lập tức trở nên điềm tĩnh ôn nhã.

Cô nhìn Trần Hạo khẽ khom người hành lễ, nở nụ cười ngọt ngào: “Tố Tố kiến quá Trần đại ca, một đường này có thuận lợi không?” Cô nàng này cũng là một tiểu kịch tinh đấy chứ.

Trần Hạo cười nói: “Tốt, chúng ta vào trong thôi.” Mọi người vào nhà, lúc này người hầu đã bày sẵn rượu thịt.

Huyện lệnh và những người ngoài khác đã bị Trần Hạo cho lui đi, hiện giờ trong phòng chỉ còn lại người nhà.

Ngồi trong sảnh gồm có Lữ công, Tiêu Hà, Tào Tham, Lữ Trĩ, Tố Tố, Hàn Trung, Quý Bố và Lỗ Tín.

Đây đều là những người thân cận nhất với Trần Hạo, cũng là đội ngũ nòng cốt của anh.

Trần Hạo lần lượt giới thiệu lại từng người.

Hàn Trung và Quý Bố là thành viên mới nên được giới thiệu kỹ trọng điểm.

Còn Lỗ Tín, vốn là gia bộc của Lữ công, nhưng nay thân phận đã khác, là tướng quân hộ vệ của Trần Hạo.

Lữ công nhìn Lỗ Tín, mỉm cười nói: "Lỗ Tín vốn có tài, được chủ công nhìn trúng là vận may của hắn, tự nhiên phải hết lòng trung thành, mọi việc đều vì chủ công mà làm." Câu nói này của Lữ công là để khẳng định với Trần Hạo rằng Lỗ Tín hiện giờ là người của anh, không còn liên can gì tới Lữ gia nữa.

Trần Hạo nhàn nhạt mỉm cười, hỏi: "Tình hình đạo quán thế nào rồi?" Đỉnh Dương quan trên núi Đỉnh Dương có thể coi là tổ đình đạo giáo của thế giới này, địa vị vô cùng sùng cao.

Tiêu Hà nghe Trần Hạo hỏi liền lập tức đáp: "Chủ điện đã tu sửa xong, thiên điện đang được xây dựng.

Quy hoạch lần này lớn hơn trước gấp mấy lần, e rằng phải mất ba năm năm nữa mới hoàn thành.

Tháng trước triều đình ban chỉ, tiếp quản việc quản lý Đỉnh Dương quan, sau đó đem toàn bộ khu vực phương viên hai mươi dặm núi Đỉnh Dương hoa quy về đạo quán, chuẩn bị xây dựng một Đỉnh Dương cung đồ sộ hơn.

Triều đình cũng đã phái hơn ngàn công tượng, hiện tại phía đạo quán có hơn hai ngàn nhân công đang thi công." Việc tiếp quản Đỉnh Dương quan để xây dựng Đỉnh Dương cung là do Thủy Hoàng đế đã nói với Trần Hạo.

Dù sao đạo giáo cũng cần được quảng bá toàn quốc, phải có một hình mẫu chuẩn mực, điêu tượng các lộ thần tiên trong Đỉnh Dương cung cũng sẽ là bản mẫu cho nơi khác.

"Ngoài ra, triều đình đã thụ phong chức vụ đạo quan cho chúng tôi." Tiêu Hà cười nói.

Nguyên bản Tiêu Hà, Tào Tham chỉ là tiểu lại, Lữ công là người nhàn rỗi, nay đều trở thành chức sắc trong đạo quán, địa vị tăng cao rõ rệt.

Chức vụ trong đạo quán khác với quan viên triều đình, chủ yếu quản lý sự vụ đạo giáo, nhưng vẫn chịu sự sách phong và quản chế của triều đình, khá giống với chế độ đạo quan thời Minh.

Hiện nay đạo giáo và đạo quán đều giao cho triều đình lo liệu, Trần Hạo cũng không muốn can thiệp quá sâu, anh nhẹ nhàng nói: "Sai người chuẩn bị, sáng sớm hậu thiên tôi sẽ lên Đỉnh Dương cung tế bái Ngọc Hoàng, Đạo Tổ và các vị Thiên Quân.

Còn về sau này, Đỉnh Dương cung toàn quyền giao cho bệ hạ quản lý." "Chúng tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa." Tiêu Hà đáp.

Lúc này Lữ công lên tiếng: "Quan chủ, trước đó ngài giao cho tôi phương pháp làm đồ sứ và ủ rượu, hiện nay 'Thần Tiên Nhưỡng' đã nức tiếng mấy quận, kiếm được không ít tiền cho chúng ta.

Còn về việc chế tác đồ sứ, lò gốm đã xây xong, cũng đã thiêu chế được vài mẻ nhưng chưa bán ra ngoài.

Chương 668

Mấy ngày trước người của triều đình cầm thánh chỉ tới tiếp nhận lò sứ, hiện họ đang học tập kỹ thuật.

Sau khi học xong sẽ trả lại lò cho chúng ta, nhưng từ nay về sau các lò gốm đó vẫn là sản nghiệp của Đỉnh Dương cung." Trần Hạo gật đầu: "Đúng vậy, phương pháp thiêu chế đồ sứ tôi đã tặng cho bệ hạ rồi, sau này việc kinh doanh đồ sứ toàn bộ thuộc về quan gia.

Nhưng vì công lao của mọi người, bệ hạ cho phép Đỉnh Dương cung giữ lại các sản nghiệp đó, đủ để nuôi sống đạo quán không thành vấn đề." Thực tế cũng chẳng cần đến lò sứ, Đỉnh Dương cung hiện nay địa vị cao quý, mỗi năm triều đình đều cấp kinh phí, các lò gốm đó hoàn toàn là nguồn thu thêm.

"Quan chủ, để tôi lấy mấy món đồ sứ chúng ta mới thiêu chế cho ngài xem." Lữ công nói.

"Được thôi." Trần Hạo cũng nảy sinh hứng thú, không biết với kỹ thuật mình để lại, những người này đã chế ra được thứ gì.

Lữ công đứng dậy sai người hầu bưng mấy món đồ sứ đặt trước mặt Trần Hạo, ông đầy vẻ phấn khởi nói: "Quan chủ nhìn xem, những đồ sứ này thực sự quá đẹp, giản trực như ngọc thạch vậy.

Trước đây ngài nói thứ này sẽ rất giá trị, giờ tôi đã tin rồi, những nhân vật lớn mà thấy chúng chắc chắn sẽ vô cùng yêu thích." Trần Hạo cầm lấy một chiếc bát sứ, toàn thân bát phát ra sắc xanh nhạt, dùng ngón tay gõ nhẹ, phát ra tiếng kêu trong trẻo như tiếng khánh.

Lại cầm một chiếc hũ sứ trắng, bên trên chỉ có hoa văn đơn giản nhưng không hề đơn điệu, thanh tịnh tố lệ, đạm nhã nghi nhân, thực sự rất đẹp.

“Thanh bạch dứu truyền sắc trạch mỹ, phương viên hình tự khí dung châu.” Trần Hạo khen ngợi một câu.

Kỹ thuật này đã dẫn trước thế giới phương Tây cả ngàn năm, sau này chắc chắn vùng đất này sẽ được ngoại vực gọi là ‘Sứ khí’ (China) rồi.

Sau vài câu chuyện phiếm, Trần Hạo bắt đầu vào việc chính: “Lần này tôi chuẩn bị xuất hải tầm tiên, đợi sau khi mọi người đã ổn định, có ai nguyện ý theo tôi ra khơi không?

Hiện tại không cần vội vàng quyết định, tôi sẽ ở lại huyện Bái vài ngày.

Đây không phải chuyện nhỏ, có thể phải mang theo cả gia đình, các ông hãy suy nghĩ kỹ rồi báo cho tôi, quyết định thế nào cũng không sao.” Trăm người trăm ý, vạn người vạn tính, Trần Hạo sẽ không cưỡng ép, vì đây là đại sự liên quan đến tương lai của cả gia tộc.

Tiêu Hà, Lữ công, Tào Tham mỗi người đều có tâm tư riêng, không lập tức biểu thái mà chuẩn bị về nhà bàn bạc kỹ hơn.

Trần Hạo tiếp tục: “Sau khi tế bái Đạo Tổ ở huyện Bái, tôi sẽ đưa người tới quận Đông Hải.

Muốn ra khơi cần xây dựng một lượng lớn hải thuyền, sớm nhất cũng phải sang xuân năm sau mới khởi hành được.” Nói đoạn, Trần Hạo nhìn về phía Tiêu Hà và những người khác: “Tôi có một nhiệm vụ giao cho các ông.” “Xin quan chủ phân phó!” Mấy người đồng thanh.

“Lần ra khơi này không biết sẽ đi bao lâu.

Hiện tại tôi có sáu ngàn hộ vệ, năm ngàn công tượng, hai ngàn nô bộc, nhưng số lượng đó vẫn còn quá ít.

Các ông bắt đầu từ bây giờ, giúp tôi chiêu mộ thuyền viên ở khắp

nơi, những người am hiểu kỹ thuật điều khiển hải thuyền, có thể mang theo gia quyến.

Ngoài ra, để ổn định lòng người, hãy đi các nơi mua nữ nô, số lượng càng nhiều càng tốt, mua xong thì gửi tới quận Đông Hải.

Bên cạnh đó, thu thập cô nhi, bất luận nam nữ, từ mười tuổi trở lên đều được.

Khi tôi đi, chỉ mang theo hai ngàn người của Quý Bố tới Đông Hải, quân mã của Hàn Trung và Lỗ Tín ở lại giúp các ông hoàn thành việc này." "Rõ, chúng tôi nhất định tận tâm kiệt lực." Tiêu Hà, Lữ công, Tào Tham đáp.

Mấy người đều cảm nhận được Trần Hạo đang bày một ván cờ lớn, mưu tính rất kỹ cho tương lai, tâm lý kính trọng của họ đối với anh lại tăng thêm một bậc.

Đường xa vất vả, sau khi ăn tối xong mọi người giải tán nghỉ ngơi.

Trần Hạo quay về tiểu viện từng ở trước kia, thấy Lữ Trĩ đang dẫn mấy nữ tỳ dọn dẹp phòng ốc.

Lúc này, Tố Tố từ bên ngoài đi vào, nhìn Trần Hạo rồi nói: "Trần đại ca, Tố Tố có chuyện muốn nói với anh." Ánh mắt Lữ Trĩ lập tức liếc qua, nhưng Tố Tố không nhìn chị mình.

"Có chuyện gì sao?" Trần Hạo hỏi.

"Trong phòng ngột ngạt quá, chúng ta ra dưới gốc cây ngoài viện đi." Tố Tố đề nghị.

Trần Hạo và Tố Tố bước ra khỏi phòng.

Ngoài sân, gió đêm lồng lộng thổi qua người thực sự sảng khoái.

Trên trời trăng thanh sao thưa, có thể thấy rõ bóng hai người đứng

dưới gốc cây.

"Nói đi Tố Tố?" Tố Tố ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, dưới ánh trăng, khuôn mặt anh càng thêm góc cạnh nam tính.

Trái tim nhỏ bé của Tố Tố đập thình thịch, da mặt hơi ửng hồng, cô mím môi nói: "Trần đại ca, Tố Tố muốn đi theo anh, lúc đi anh nhất định phải mang theo Tố Tố." Trần Hạo nhìn Lữ Tố, thầm nghĩ, mình quay lại huyện Bái phần lớn lý do là vì cô nàng này, chỉ là cô ấy chưa biết thôi.

Trần Hạo đưa tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy đôi tay mềm mại của Tố Tố.

Lần đầu tiên bị đàn ông nắm tay, thân hình cô cứng đờ, ráng hồng trên mặt lan tận mang tai, hai chiếc tai nhỏ đỏ ửng lên.

"Trần đại ca tuyệt đối không quên, lúc anh trọng thương mệt mỏi, vừa đói vừa rét, đã có một cô gái vô cùng thiện lương dùng khăn tay bọc cho anh hai miếng bánh điểm tâm.

Nếu không có hai miếng bánh đó của em, có lẽ anh không sống được đến ngày hôm nay.

Lúc đó cô gái như tiểu tiên nữ ấy đã đi vào trái tim anh.

Lần này trở về, thực ra là để đón em đi, em có nguyện ý đi cùng anh không?" Hơi thở của Tố Tố có chút dồn dập, ánh mắt nhìn Trần Hạo đầy si mê.

Nghe xong lời anh, cái đầu nhỏ gật mạnh: "Em nguyện ý!" Hai người lại nhìn nhau say đắm, Tố Tố dường như quên mất mình đang ở đâu, một lúc sau mới chợt phản ứng lại, cúi gập đầu xuống, suýt chút nữa đập vào ngực.

Trần Hạo cười cười, cô nhóc mới biết yêu này không nên trêu chọc quá đà.

Anh vẫn nắm tay cô khẽ xoa nắn, hỏi: “Tố Tố năm nay mười sáu tuổi rồi phải không?” “Vâng.” “Đã là thiếu nữ rồi, đúng là nên ra ngoài xem thử.

Thế giới này rộng lớn và tinh thải lắm, nếu chỉ ở lì một chỗ suốt đời thì sẽ bỏ lỡ vô số mỹ cảnh.” Trần Hạo nói.

Tố Tố mỉm cười, ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to chớp chớp sáng như hai viên hắc bảo thạch dưới ánh trăng: “Trần đại ca, Tố Tố không phải người vô dụng đâu.

Em đã học được đại bộ phận y thuật anh truyền dạy, hiện giờ mấy đại phu ở huyện Bái đều do em chỉ bảo.

Em còn bảo cha mua một nhóm người hầu, mười nam mười nữ, lúc rảnh rỗi em dạy họ y thuật, giờ họ cũng đã nhập môn rồi.

Em chia họ ra thành các khoa, mỗi người chuyên công một môn, như vậy tốc độ học tập sẽ nhanh hơn.

Có một số bệnh của phụ nữ, bác sĩ nam thực sự không tiện chẩn trị, sau này nên có nữ khoa chuyên môn.” Cô nàng này thông minh thật đấy, đã biết bắt đầu thí nghiệm rồi.

Trần Hạo đưa tay xoa xoa khuôn mặt hồng hào của Tố Tố.

“Em giỏi giang như vậy thì Trần đại ca càng phải mang theo.

Sau này em sẽ là quản lý y tế của anh, thấy sao?” Bị Trần Hạo chạm vào má, giọng nói cô hơi run rẩy: “Trần đại ca đã quyết định rồi thì nhất định phải mang theo Tố Tố, Tố Tố đi đây.” Nói xong cô quay người chạy mất, giống hệt một con hươu nhỏ.

Chương 669

Đến khi vào phòng, Trần Hạo thấy Lữ Trĩ đang tựa bên cửa sổ.

Thấy anh vào, cô mới chậm rãi quay lại, ánh mắt nhìn anh chằm chằm: "Khụ khụ, Trĩ nhi?" Trần Hạo giả vờ ngơ ngác.

"Muội muội chung quy cũng không thoát khỏi móng vuốt của lang quân rồi." Lữ Trĩ thở dài một tiếng.

Trần Hạo trong lòng tức khí: "Cái gì mà móng vuốt, chẳng lẽ Trĩ nhi không biết lang quân nhà mình ưu tú thế nào sao?

Người đàn ông đẹp trai, nhiều tiền lại có bản lĩnh như vậy, thiên hạ có được mấy người." Lữ Trĩ nhìn Trần Hạo, thần sắc trịnh trọng nói: "Lang quân có biết không, bản lĩnh của anh đúng là thần thông quảng đại, thế gian hiếm thấy.

Nhưng bản lĩnh lừa người dỗ dành con gái của anh còn thông thiên triệt địa, đột phá cả bầu trời cơ." Trần Hạo nghe xong sững sờ, sau đó trợn mắt: "Được lắm, dám bảo lang quân là kẻ đại lừa bịp, xem anh phạt em thế nào đây." Hai ngày sau, sáng sớm!

Trần Hạo dậy sớm tắm rửa thay y phục, mặc vào một bộ đạo bào màu đen viền vàng.

Lữ Trĩ và Tố Tố đi cùng xe, Tiêu Hà, Lữ công, Tào Tham đi xe theo sau, một đoàn xe ngựa rời khỏi thành huyện Bái.

Ra khỏi thành mười dặm, dưới chân núi Đỉnh Dương, Trần Hạo thấy nơi đây tụ tập khoảng bốn năm ngàn người.

Có hơn hai ngàn nhân công xây dựng đạo quán, cùng mấy ngàn bách tính huyện Bái, nhìn qua đen nghịt không thấy điểm dừng.

Dẫn đầu đoàn người là Huyện lệnh huyện Bái cùng các quan lại,

hương lão.

Quý Bố, Hàn Trung, Lỗ Tín đã sớm dẫn binh mã dàn trận hai bên, các binh sĩ đứng thành hàng phía trước dân chúng để duy trì trật tự.

Đạo giáo nay đã trở thành quốc giáo, Quốc sư cử hành đại điển tế bái, quan viên địa phương nào dám chậm trễ.

Trần Hạo xuống xe, Lữ Tố và Lữ Trĩ đều mặc đồ đạo đồng.

Cả nhóm đi bộ lên núi.

Lúc này trên núi đã mở ra một con đường bậc thang lát đá rộng rãi.

Hai bên đường thấp thoáng thấy những công trường đang thi công, móng nhà đã được dọn sạch, gỗ đá bày sẵn bên trên.

Nhìn cảnh này, Trần Hạo nhớ tới ghi chép về tổ đình Toàn Chân đạo năm xưa - Trọng Dương cung ở núi Chung Nam, có tới 5048 gian điện đường, quy mô đứng đầu thiên hạ.

Không biết sau này núi Đỉnh Dương sẽ phát triển tới mức nào.

Chủ điện của Đỉnh Dương cung là điện vũ duy nhất đã xây xong, nằm ngay vị trí long huyệt mà Trần Hạo đã điểm năm xưa.

Mọi người tiến vào trong, Trần Hạo ngước nhìn bức tượng Ngọc Hoàng Đại Đế khổng lồ điêu khắc từ đá hán bạch ngọc, cao ba mét, diện tướng trang nghiêm mà hiền hòa, đôi mắt có thần như đang nhìn thấu chúng sinh.

Trần Hạo dẫn mọi người thực hiện lễ tam bái cửu khấu, thắp hương tế cáo.

Sau đó đi xuyên qua trung viện tới hậu điện, nơi cung phụng Tam Thanh Đạo Tổ.

Tượng Tam Thanh được điêu khắc từ gỗ đàn hương, không quá cao lớn, chỉ nhỉnh hơn người thường một chút.

Trần Hạo tiếp tục dẫn mọi người hành lễ.

Còn các thiên điện cung phụng Tứ Ngự Đại Đế, Tần Quan Đế Quân và các vị Đạo Quân khác, anh cũng lần lượt dẫn người đi bái tạ.

Sau khi bái xong, mọi người lùi ra quảng trường trước chủ điện, nơi đã bày sẵn tế đàn khổng lồ.

Trần Hạo bắt đầu buổi tế tự.

Anh lấy từ trong tay áo ra một tờ tế văn viết trên vải lụa chuẩn bị từ tối qua, châm lửa vào đèn rồi ném vào đỉnh lô phía trước.

Ngay lúc đó, dị biến xảy ra.

Bỗng nhiên một luồng gió thổi qua, tờ tế văn không rơi vào đỉnh đồng mà lơ lửng bay lên, càng bay càng cao giữa không trung.

Trần Hạo thề là anh tuyệt đối không dùng pháp thuật để làm trò này.

Mọi người nhìn tờ tế văn vừa bay vừa cháy, chẳng mấy chốc đã hoàn toàn biến mất giữa tầng không, không còn tăm hơi.

Vô số quan lại và dân chúng đang quỳ bái chứng kiến cảnh này, trong lòng đều vô cùng chấn kinh và cảm thấy thần kỳ, cứ ngỡ là Trần Hạo dùng pháp lực gửi tờ sớ lên trời.

Họ đâu biết lúc này chính Trần Hạo cũng đang nghệch mặt ra, không biết đây là sự kiện linh dị hay hiện tượng tự nhiên.

Nhưng thôi kệ, tế tự không thể dừng lại.

Trần Hạo liền đọc lời khấn: "Cẩn kê thủ thượng khải Hư Vô Tự Nhiên Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thái Thượng Đạo Quân, Thái Thượng Lão Quân, Tam Thanh chúng thánh, Thập Cực Linh Tiên, Thiên Địa Thủy Tam Quan, Ngũ Nhạc chúng quan, Tam Thập Lục Bộ chúng kinh, Tam Giới quan thuộc, cung trung đại pháp sư, nhất thiết

chúng linh...

Thanh nghê khấu ngạch hô cung thần, hồng long ngọc cẩu khai thiên môn.

Thạch lưu hoa phát mãn khê tân, hán nữ tẩy hoa nhiễm bạch vân." Trần Hạo rập khuôn theo quy cách tế tự, hoàn toàn học theo xã hội hiện đại, không chừng sau này sẽ được định vị thành tiêu chuẩn tế bái cũng nên, ai bảo anh là Quốc sư cơ chứ.

Đạo giáo thế giới này do một tay anh sáng lập, mọi thứ đều có thể trở thành quy củ về sau.

Đọc xong tế văn, Trần Hạo lại khấu bái.

Chung quanh vô số bách tính huyện Bái cũng quỳ theo.

Đúng lúc này, bỗng có người kêu lớn: "Mau nhìn kìa, trên trời xuất hiện mây bảy sắc!" Tiếng hô rất lớn, lập tức khiến vô số người ngẩng đầu nhìn lên, sau đó là những tiếng kinh thán và hoan hô còn lớn hơn: "Trời đất ơi, mây lành bảy sắc kìa, đẹp quá!

Chắc chắn là Ngọc Đế và Đạo Tổ hiển linh, biết chúng ta thành tâm khấu bái nên mới cảm ứng.

Đây là điềm lành, trời phù hộ Đạo giáo, trời phù hộ Đại Tần!" Câu cuối rõ ràng là do gã Huyện lệnh có giác ngộ chính trị cực cao hô lên.

Trần Hạo lúc này cũng ngẩng đầu nhìn trời.

Chỉ thấy bầu trời xanh biếc như ngọc, có mấy đóa mây trắng trông như tường vân đang che khuất mặt trời.

Ánh sáng từ sau đám mây chiếu ra, khiến rìa mây trở nên rực rỡ ngũ nhan lục sắc, giống như chúng thực sự biến thành mây bảy sắc vậy.

Trần Hạo cũng là lần đầu thấy cảnh tượng này, là trùng hợp?

Hay hiện tượng tự nhiên?

Trên đời liệu có chuyện trùng hợp đến thế không?

Chương 670

Mây bảy sắc xuất hiện ngay lúc này, ai có thể tin chỉ là hiện tượng tự nhiên cơ chứ.

Có lẽ thượng thiên thực sự đã đọc tế văn của anh không chừng.

Buổi tế bái này một lần nữa chấn động vô số người.

Có lẽ rất lâu sau này, thế giới này vẫn sẽ lưu truyền truyền thuyết về tiên nhân Trần Hạo, hoặc diễn biến ra vô số phiên bản khác nhau.

Trần Hạo thì hy vọng là phiên bản tình cảm kiểu Thất Tiên Nữ hay Bạch Xà Truyện cơ, ha ha.

Mọi người quay lại Lữ gia, trong sảnh chỉ còn lại người nhà.

Tiêu Hà và Tào Tham liếc nhìn nhau, rồi cùng quỳ xuống trước mặt Trần Hạo: "Chủ công, Tiêu Hà nguyện dẫn cả gia quyến đi theo phò tá ngài.

Tào Tham cũng nguyện dẫn cả gia đình theo chủ công." Tiêu Hà và Tào Tham đều là người tinh minh, trước đây họ chỉ là tiểu lại trong huyện, có được địa vị hôm nay toàn nhờ Trần Hạo.

Vài lần chứng kiến thần tích khiến họ cảm thấy tương lai Trần Hạo chắc chắn sẽ có thành tựu lớn lao hơn, lựa chọn đi theo cũng là cho gia tộc mình một cơ hội.

Trần Hạo rất vui mừng, hai vị đại kinh tế tướng sau này đều là người am tường chính vụ, nay lại được học Đạo kinh và Thống kê học từ anh, có hai người này, sau này việc vặt và chính vụ không lo không có người gánh vác.

Lúc này Lữ công cũng cúi người nói: "Quan chủ, lão phu tuổi đã cao, e không chịu nổi phong lãng trên biển.

Lão có hai con trai, lão xin để con thứ là Lữ Thích Chi đưa cả gia đình đi theo ngài." Cách làm của Lữ công Trần Hạo hiểu rõ, chính là không bỏ trứng vào cùng một giỏ.

Nay Lữ Trĩ đã theo anh, Lữ gia chắc chắn sẽ được chiếu cố.

Nếu anh phát triển tốt ở bên ngoài, Lữ gia đương nhiên cũng phất lên theo, có con trai nhỏ Lữ Thích Chi bên cạnh anh sẽ dễ dàng trở thành ngoại thích để chống lưng cho Lữ Trĩ bên trong.

Những việc này đều là tương phụ tương thành, ở cổ đại, ngoại thích rất quan trọng.

Còn phía Đại Tần, nay Đạo giáo là quốc giáo, tất sẽ đại phát triển, Lữ công để con trưởng ở lại kinh doanh Đỉnh Dương cung tại huyện Bái.

Đầu tư cả hai phía là cách giữ cho gia tộc vững mạnh nhất ở thời cổ đại.

Trần Hạo gật đầu, nói khẽ với vị nhạc phụ tương lai này: "Lữ công tuổi cao, đúng là không nên đi xa.

Sau này Trĩ nhi, Tố Tố và Thích Chi đi theo tôi, Lữ Trạch ở lại chăm sóc Lữ công, sắp xếp như vậy tôi cũng yên tâm." Lữ công nghe xong trợn tròn mắt, kinh ngạc nhìn Trần Hạo, trong lòng không ngừng dậy sóng: "Mình còn chưa kịp nói chuyện Tố Tố đi theo, nghe ý của anh ta thì hình như đã quyết định luôn rồi, chẳng thèm hỏi ý kiến mình, coi thường mình quá chăng?" Nhưng lão đầu họ Lữ suy nghĩ lại, ôi thôi, Trần Hạo đã sớm bày tỏ ý tứ đó, Tố Tố chung quy cũng chẳng giữ lại được.

Lữ công thở dài nói: "Quan chủ, sau này xin hãy chăm sóc tốt cho Trĩ nhi, Tố Tố và gia đình Thích Chi." "Đó là đương nhiên." Trần Hạo mỉm cười đáp.

Tố Tố thấy mọi chuyện đã chốt hạ, từ nay về sau cô chính là người bên cạnh anh, nghe tin này chắc chắn cô sẽ rất vui.

Trần Hạo nhìn về phía Tiêu Hà, phân phó: "Đã như vậy, mọi việc ở đây định đoạt thế này: Tiêu Hà, từ hôm nay, anh toàn diện phụ trách việc chiêu mộ thuyền viên, mua nữ nô và thu nhận cô nhi.

Tôi sẽ để bốn ngàn người của Hàn Trung và Lỗ Tín lại cho anh.

Anh có thể liên lạc với quận thủ các quận xung quanh, tôi có ý chỉ của bệ hạ, có thể điều động họ giúp đỡ, như vậy hành sự sẽ thuận tiện hơn." "Tiêu Hà đã hiểu, nhất định không phụ sự ủy thác của chủ công." Tiêu Hà cúi người đáp.

Có thượng phương bảo kiếm của Tần Thủy Hoàng, làm những việc này không hề khó.

Trần Hạo lại nhìn sang Tào Tham: "Tào Tham, ngày mai bắt đầu chuẩn bị, nghỉ ngơi hai ngày sau chúng ta xuất phát tới quận Đông Hải.

Bên đó thiếu một người quản sự, anh tạm thời thống quản nơi ấy." "Tào Tham đã rõ!" Cuối cùng Trần Hạo nhìn Lữ công: "Lữ công, phía Đỉnh Dương cung nhờ ông phụ trách.

Tuy bệ hạ đã tiếp nhận đạo quán, nhưng ông vẫn là Giám viện của Đỉnh Dương cung." Lữ công lập tức đáp: "Tôi hiểu rồi." "Đúng rồi, đồ sứ thiêu chế được tổng cộng bao nhiêu?" Trần Hạo hỏi.

"Chắc khoảng năm xe." "Xếp hết lên xe cho tôi, tôi muốn mang đi." Trần Hạo không khách khí nói.

Mọi việc cuối cùng cũng sắp xếp xong, nghỉ ngơi thêm mấy ngày, đoàn đội của Trần Hạo lại xuất phát.

Mấy ngàn bách tính huyện Bái ra khỏi thành tiễn đưa, khung cảnh vô cùng hùng vĩ.

Lữ Trĩ và Tố Tố sụt sùi chia tay cha mẹ anh trai, chuyến đi này có lẽ là cả đời, chẳng biết liệu có ngày gặp lại.

Lữ Trĩ còn đỡ, Tố Tố lần đầu rời xa cha mẹ nên khóc sướt mướt, đoàn xe đi được ba mươi dặm mà cô vẫn vùi đầu vào lòng Trần Hạo sụt sùi, mắt khóc sưng húp cả lên.

Đồng thời, Trần Hạo cũng nhận được vô số cái lườm nguýt từ Lữ Trĩ.

Lần này Tố Tố cũng mang theo người của mình, hiện tại Trần Hạo bổ nhiệm cô làm Y quan, dưới trướng ngoài hai mươi đệ tử còn có Hồ đại phu của huyện Bái.

Đúng vậy, chính là Hồ đại phu người đầu tiên cùng Lữ Trĩ chữa trị ôn dịch năm xưa.

Sau khi Trần Hạo đi, Hồ đại phu đã gia nhập Đạo giáo, lần này biết anh chiêu mộ người, Hồ đại phu nghiến răng giậm chân mang theo ba đồ đệ, vợ và hai con gái, nhất quyết đi theo Tố Tố.

Tuy bốn ngàn hộ vệ của Hàn Trung và Lỗ Tín ở lại với Tiêu Hà và Tào Tham, nhưng đoàn người của Trần Hạo vẫn có gần vạn người.

Đoàn xe tiến về phía trước, vài ngày sau cuối cùng cũng vào địa phận quận Đông Hải.

Khi đoàn xe đang đi, Quý Bố cưỡi ngựa tới thông báo: "Chủ công, Quận thủ Đông Hải đang đợi nghênh tiếp phía trước." Mới vừa vào quận Đông Hải, cách thủ phủ Đàm Thành còn mấy trăm dặm mà vị quận thủ này đã chạy tới tận đây đón rồi.

"Ừ, cho đội ngũ dừng lại, gặp vị quận thủ này một chút.

Chúng ta sẽ ở Đông Hải một năm trời, e là phải giao thiệp với ông ta không ít." Trần Hạo nói.

“Quận thủ Đông Hải Diêm Thôi kiến quá Quốc sư!” “Chúng tôi bái kiến Quốc sư.” Sau khi Trần Hạo xuống xe, Quận thủ Đông Hải dẫn theo một đám quan viên hành lễ với anh.

Trần Hạo gật đầu mỉm cười: “Chư vị không cần đa lễ.

Nơi này cách Đàm Thành mấy trăm dặm, làm phiền mọi người vất vả tới đây nghênh tiếp rồi.” Vị quận thủ nọ cười nịnh nọt: “Không vất vả, không vất vả, đó là việc chúng tôi nên làm.

Quốc sư có muốn tới Đàm Thành nghỉ ngơi vài ngày rồi mới đi Hải Thành không?

Chúng tôi cũng muốn được chiêu đãi ngài một chút.” Trần Hạo lắc đầu: “Từ đây tới Hải Thành chỉ hơn trăm dặm, đi Đàm Thành lại thành đi vòng xa hơn.

Hay là cứ trực tiếp tới Hải Thành đi, để tôi sớm bắt tay vào việc, tránh lỡ mất sắp xếp của bệ hạ.” “Chúng tôi xin nghe theo sự sắp xếp của Quốc sư.” Nghe Trần Hạo nhắc tới Thủy Hoàng đế, quận thủ lập tức cung kính đáp.

Đội ngũ lại xuất phát, hai ngày sau cuối cùng cũng tới Hải Thành.

Vị trí Hải Thành tương đương với Liên Vân Cảng đời sau, cũng là một hải cảng quan trọng thời Tần.

Thực tế, thời Tần không lạc hậu như mọi người nghĩ, vận tải đường biển đã bắt đầu, Con đường tơ lụa trên biển cũng được khai mở từ thời đại này.

Chương 671

Các nơi như Lang Gia, Hải Thành đều có hải cảng, năm xưa Từ Phúc ra khơi cũng bắt đầu từ Lang Gia.

Đoàn người tới Hải Thành, Huyện lệnh nơi đây đã chuẩn bị sẵn biệt viện cho nhóm Trần Hạo ở, còn hộ vệ, thợ thuyền, nô bộc thì ở tại một khu đất trống ngoài thành.

Đương nhiên đây chỉ là tạm thời, ngày mai Trần Hạo sẽ đưa hộ vệ và công tượng tới xưởng đóng tàu ven biển, đó mới là nơi đóng quân chính.

Trước khi nghỉ ngơi vào buổi tối, Trần Hạo nói với Lữ Trĩ và Tố Tố: "Ngày mai anh dẫn người tới xưởng tàu xem thử, hai em cứ ở lại Hải Thành đi, chắc phải vài ngày anh mới về.

Trĩ nhi, chúng ta sẽ ở đây một thời gian khá dài, em hãy xây dựng một trang viên ngoài thành, không cần quá xa hoa nhưng phải thực dụng.

Sau này mua được nữ nô và cô nhi cũng sẽ do em quản lý." "Trĩ nhi hiểu rồi, em sẽ làm tốt." "Còn em thì sao Trần đại ca?" Tố Tố mở to mắt hỏi, vẻ mặt đầy kỳ vọng.

"À, nhiệm vụ của em cũng rất quan trọng.

Hiện tại chúng ta quá thiếu bác sĩ.

Đội ngũ mấy vạn người, sau này trên biển sẽ có không dưới trăm con tàu lớn, mỗi tàu cũng cần trang bị một đại phu chứ.

Người của chúng ta quá ít, sau này em phải tìm cách kiếm thêm y giả, bất kể là đào tạo hay đi nơi khác 'dụ dỗ', tóm lại là càng nhiều càng tốt." Tố Tố nghe lời Trần Hạo, trịnh trọng gật đầu: "Tố Tố sẽ nỗ

lực làm tốt.” Trần Hạo vươn vai ngáp một cái: “Ôi chao, muộn rồi, chúng ta đi ngủ thôi.” Tố Tố nghe vậy mang tai đỏ ửng, nhảy chân sáo chạy ra ngoài, để lại một câu: “Chị ơi, em đi ngủ trước đây.” Rồi biến mất dạng.

Trần Hạo cười cười, cô nhóc này nhát quá.

Quay sang nhìn Lữ Trĩ, thấy cô đang lườm anh một cái cháy mắt, giọng nói u oán: “Lang quân, Trĩ nhi sợ muội muội ngủ một mình nhát gan, đêm nay qua ngủ cùng em ấy.” Nói xong Lữ Trĩ cũng bước ra cửa.

“Ơ...

đi hết rồi à?

Chẳng lẽ để anh phòng không chiếc bóng, cô đơn tịch mịch lạnh thế này sao?” Ngày hôm sau.

Trần Hạo dẫn theo hai ngàn hộ vệ và năm ngàn công tượng đi thêm ba mươi dặm nữa, cuối cùng cũng tới bờ biển.

Từ xa nhìn lại, anh thấy bên một vịnh biển rộng lớn có một xưởng đóng tàu khổng lồ.

Nơi này chiếm diện tích cực rộng, hai bên có nhiều nhà dân, trên bãi đất trống chất đống vô số súc gỗ khổng lồ.

Ở một số bãi đất, vô số nhân công đang lắp đặt xương sống tàu để đóng thuyền lớn.

Đây là xưởng đóng tàu lớn nhất của Đại Tần.

Bước vào xưởng tàu, Trần Hạo quan sát xung quanh, Quận thủ Đông Hải Diêm Thôi đi bên cạnh giới thiệu: “Quốc sư đại nhân, công tượng ở xưởng tàu này đa số đến từ các vùng Lỗ, Việt, Sở.

Năm xưa kỹ nghệ đóng tàu của ba nơi đó là tốt nhất.

Khi Từ Phúc giúp bệ hạ ra khơi tìm tiên dược, con tàu mang tên 'Tác Thuyền' chính là được chế tạo tại đây, nó dài tới mười mấy trượng.

Sau khi bệ hạ quét sạch lục quốc, chiến sự trong nước tạm dừng, chiến thuyền không còn đất dụng võ nên nơi này cũng tạm ngưng hoạt động.

Mấy tháng trước nhận được ý chỉ của bệ hạ, hạ quan lập tức không quản ngại ngày đêm dẫn người tới đây, tập hợp các công tượng cũ lại.

Chỉ là thời gian gấp rút nên mới chỉ tập hợp được hơn ngàn người.

Ba tháng qua cũng chỉ đóng được 20 con tàu lớn, còn cách xa yêu cầu trăm con tàu của Quốc sư." Diêm Thôi nói xong, hơi thấp thỏm nhìn Trần Hạo.

Nếu vị Quốc sư này tâu một tiếng với bệ hạ thì e là cái đầu của ông ta khó mà giữ được.

Trần Hạo thực ra không hề tức giận, trong ba tháng mà đóng được 20 tàu lớn là đã rất đáng quý rồi.

Nhưng anh cũng không hài lòng với loại tàu hiện tại.

Những con tàu dài hơn ba mươi mét là sản vật công nghệ cao nhất của thời đại này, nhưng anh muốn tạo ra những con tàu lớn hơn, tốt hơn nữa.

Trên đường đi anh đã vẽ sẵn vài bức bản vẽ, chuẩn bị chế tạo loại đại thuyền kiểu mới.

"Đưa tôi đi xem những con tàu đã đóng xong trước đi." Diêm Thôi lập tức bảo thuộc hạ: "Đi, gọi thợ cả Lỗ Chu tới đây để đại nhân kiểm tra tàu mới." Chẳng mấy chốc, một hán tử ngoài tứ tuần được

đưa tới, nước da đen sạm, mặt chữ điền, tay chân thô ráp, thân hình khôi ngô cao xấp xỉ Trần Hạo.

Người nọ nhìn quận thủ rồi nhìn Trần Hạo, lập tức chắp tay: "Lỗ Chu kiến quá Quốc sư, kiến quá Quận thủ." Lỗ Chu là người quản lý xưởng tàu, cũng là bậc thầy đóng tàu, tương truyền thuộc dòng dõi Lỗ Ban nước Lỗ xưa, là thợ đóng tàu giỏi nhất.

"Miễn lễ đi, đưa tôi đi xem tàu đã đóng xong." "Tuân mệnh!" Mọi người ra bờ biển.

Nơi đây là một vịnh nhỏ, tuy không lớn nhưng là một cảng tránh gió tự nhiên tuyệt vời, rất hợp để neo đậu tàu thuyền.

Trần Hạo thấy trong vịnh có một hàng tàu lớn đang nổi, thân tàu vẫn còn nguyên màu gỗ mới, rõ ràng là chưa trải qua mưa gió.

Cả nhóm bước lên một con tàu, Trần Hạo vỗ vỗ vào mạn tàu dày dặn: "Giới thiệu cho tôi tình hình con tàu này." Lỗ Chu lập tức chắp tay báo cáo: "Bẩm Quốc sư, tàu này dài mười bốn trượng, rộng bốn trượng, một cột buồm cao mười trượng, buồm vải, có thể đi thuận gió và gió nghiêng sau.

Hai mạn lắp sáu mươi mái chèo, thêm một mái chèo đuôi kiêm bánh lái.

Mũi tàu có dây thừng lớn buộc đá làm neo.

Trên boong có ba tầng, dưới hai tầng, hai tầng dưới mỗi tầng chia thành năm đến bảy khoang, một tàu có thể chở được một trăm năm mươi người." Trần Hạo nhẩm tính, một trượng thời Tần là 2.25 mét, 14 trượng là 31.5 mét, rộng 4 trượng là 9 mét.

Số liệu này tương đương với các ghi chép khảo cổ đời sau.

Loại tàu này thực sự là tiên tiến nhất thời bấy giờ.

Một ngàn bảy trăm năm sau, khi Columbus phát hiện ra Tân Lục Địa, con tàu chủ lực 'Santa Maria' của ông ta cũng chỉ dài 23.66 mét, rộng 7.84 mét, lượng giãn nước 120 tấn.

Dù kết cấu có thể khác nhau, nhưng loại tàu này đi qua các vùng biển như biển Nhật Bản, Biển Đông chắc là không vấn đề gì lớn.

Thế nên việc Từ Phúc chạy sang được Nhật Bản là hoàn toàn khả thi.

Đương nhiên, đối với loại tàu này Trần Hạo chưa hài lòng, phải đóng to hơn, chắc hơn và thích hợp đi biển dài ngày hơn.

Kỹ thuật ư?

Anh có.

Với những bản vẽ hoàn mỹ anh vẽ ra, tin rằng không làm khó được những người thợ khéo léo này.

Công nhân ư?

Chương 672

Ở đây tuy chỉ có hơn ngàn người, nhưng anh mang theo hơn 5000 công tượng đủ loại mà, đừng coi thường một người thợ thời này, họ thường nắm giữ rất nhiều kỹ năng để mưu sinh.

Những con tàu 'Bảo thuyền' của Trịnh Hòa đời sau dài 124 mét, rộng hơn 40 mét, sánh ngang với khu trục hạm hiện đại, một tàu có thể chở hơn hai ngàn người và vô số vật tư.

Thuyền buồm đại tam giác của châu Âu thì kiên cố hơn, chịu sóng tốt hơn, tốc độ nhanh hơn.

Đông phương hay Tây phương, phẫu thuật hay kỹ thuật, cái gì dùng được, tốt cho mục tiêu của mình là anh sẽ 'mượn' hết không khách khí.

"Còn bao nhiêu chiếc đang đóng?" Trần Hạo hỏi tiếp.

"Đang đồng thời thi công 10 chiếc, dự kiến một tháng nữa xong." Lỗ Chu đáp.

"Gỗ lạt thế nào?" Lỗ Chu hơi ngạc nhiên nhìn Trần Hạo, thật thà đáp: "Bẩm Quốc sư, xưởng tàu chúng ta chuẩn bị gỗ rất sung túc.

Mấy năm trước đã liên tục tích trữ gỗ, giờ đều đã khô ráo, dùng đóng tàu rất tốt, đóng ba năm trăm chiếc cũng đủ gỗ." Trần Hạo gật đầu: "Mười chiếc này đóng xong thì đừng đóng loại này nữa.

Tôi có mẫu tàu mới cần chế tạo, hãy chuẩn bị một nhóm thợ giỏi nhất, lát nữa qua chỗ tôi, tôi có việc phân phó." Quốc sư đã dặn, Lỗ Chu không dám chậm trễ, lập tức cung kính nhận mệnh.

Trần Hạo lại nhìn sang Tào Tham đi bên cạnh: "Tào Tham, từ hôm nay, mọi sự vụ cụ thể ở xưởng tàu do anh phụ trách, nhanh chóng an

trí cho năm ngàn công tượng đó." Tào Tham lập tức cúi người: "Thuộc hạ rõ." Cuối cùng anh quay sang Quận thủ Diêm Thôi, vẻ mặt ôn hòa hơn hẳn: "Diêm quận thủ, sự vụ ở đây ông lo liệu khiến tôi rất hài lòng, nhưng có vài việc cần giao phó." Diêm Thôi lập tức khom người: "Quốc sư cứ nói, hạ quan nhất định kiệt tận sở năng." Diêm Thôi đã nhận ý chỉ của Thủy Hoàng đế, rằng Đông Hải quận phải đáp ứng mọi yêu cầu của Quốc sư không được thiếu sót.

Bệ hạ cầu tiên đến mức phát cuồng, Trần Quốc sư lại là chân tiên, giờ cả nước ai chẳng biết anh được sủng ái thế nào.

Thế nên khi anh tới Đông Hải, Diêm Thôi mới hớt hải chạy mấy trăm dặm ra đón.

Giờ có yêu cầu gì ông ta cũng phải nhận hết rồi tính sau.

"Lương thảo tiền bạc cho xưởng tàu phải đảm bảo đầy đủ." "Bệ hạ đã dặn, chúng tôi nhất định toàn lực đáp ứng!" "Muốn có tàu thì phải có thủy thủ giỏi đi biển." "À, hạ quan hiểu, về sẽ giúp Quốc sư chiêu tập hải viên." "Tôi đã dặn gia nhân đi mua nữ nô và thu nhận cô nhi ở các quận lân cận, Diêm quận thủ hãy giúp đỡ một tay." "Nhất định rồi!" "Tìm cho tôi một khu đất mười dặm ven biển, tôi có việc cần dùng." "Hoàn toàn không vấn đề gì." Những yêu cầu Trần Hạo đưa ra không quá khó, Diêm Thôi tự nhiên đồng ý ngay.

Đợi một lúc không thấy anh nói gì thêm, ông ta khép nép hỏi: "Quốc sư đại nhân, chỉ có vậy thôi sao?" Trần Hạo nhìn Diêm Thôi: "Sao?

Muốn tôi thêm yêu cầu nữa à?" Diêm Thôi giật mình: "Dạ không không, không có." Trần Hạo cười cười: "Được rồi, tạm thời thế đã, có gì tôi sẽ gọi.

Ông còn công vụ, tôi không giữ nữa.

Tôi sẽ ở lại Hải Thành khoảng một năm, sang năm mới ra khơi, thời gian này làm phiền Diêm quận thủ chiếu cố.” “Không dám không dám, Quốc sư cứ có yêu cầu gì Diêm mỗ nhất định sẽ làm hết sức.” Diêm Thôi cuối cùng cũng thở phào một cái.

Chiều hôm đó Diêm Thôi dẫn người rời đi.

Tào Tham bắt đầu tổ chức cho năm ngàn người dựng nhà cửa, cả xưởng tàu lập tức trở nên nhộn nhịp hừng hực khí thế.

Trần Hạo thì được chuẩn bị một căn phòng riêng, lúc này Lỗ Chu đã triệu tập hơn mười thợ đóng tàu giỏi nhất tới.

“Tôi có vài bức bản vẽ, các ông xem thử liệu có đóng được không.” Trần Hạo vừa nói vừa lấy từ tay áo ra mấy cuộn giấy.

Mấy thợ cả trải bản vẽ ra, có người nhìn xong lập tức kêu lên: “Trời ơi, bản vẽ tàu mới sao?

Lớn quá vậy, chiếc này dài 50 trượng, rộng 18 trượng.” “Nhìn chiếc này đi, dài 30 trượng, có tới ba cột buồm, kiểu buồm này chưa thấy bao giờ.” “Đúng là hơi phức tạp, nhiều cột buồm và dây rợ thế này, điều khiển chắc là phiền phức lắm.” Có người nhận xét.

Họ đang nhìn bản vẽ thuyền buồm phương Tây, đúng là thợ giỏi, nhìn cái thấy ngay vấn đề lớn nhất.

Thuyền nhiều buồm ưu thế là tốc độ nhanh, thích ứng biển khơi tốt nhưng điều khiển cực khó, gặp bão lớn dễ bị rối buồm.

Thế nên trong phim mới có cảnh thủy thủ phải liều mình leo lên cột buồm giữa bão để tháo dây.

Lúc này Lỗ Chu hỏi: “Quốc sư đại nhân, những mẫu tàu này chưa từng thấy bao giờ, chẳng lẽ do ngài thiết kế?” Trần Hạo gật đầu: “Đúng, đây là mẫu tàu mới tôi thiết kế.

Giờ mọi người nghiên cứu xem có làm được không, tốt nhất là đóng vài mô hình nhỏ để thử nghiệm, nếu ổn thì sẽ đóng theo kích thước thật." Những người thợ này thực sự chấn kinh, Quốc sư đúng là thần nhân, lại có thể thiết kế ra những con tàu đồ sộ như vậy.

"Chúng tôi sẽ bắt tay vào thử nghiệm ngay." Lỗ Chu nói.

Sau khi họ rời đi, Trần Hạo lại dẫn hộ vệ ra ngoài cảng loan nơi 20 con tàu đang neo đậu.

Sóng biển vỗ rì rào, thân tàu khẽ đung đưa.

Trần Hạo nhìn ra phía xa đại hải, trong lòng thầm nghĩ, phía bên kia là Cao Câu Ly, không xa lắm, cũng đến lúc phải qua đó xem thử rồi.

Ngọc Sấu đang đợi ở đó mà.

Chỉ là thế giới này giờ đã biến đổi quá nhiều, không biết khi gặp lại Ngọc Sấu sẽ là khung cảnh thế nào đây.

Tại một kho hàng bên bờ biển, hàng trăm thợ đóng thuyền đang dốc toàn lực chế tạo mô hình thuyền, bao gồm hai loại: một là Bảo thuyền và một là thuyền buồm lớn hình tam giác.

Tại sao chế tạo mô hình lại cần nhiều người như vậy?

Đừng tưởng đây là loại thuyền mô hình nhỏ để cầm trên tay nghịch, mà là loại mô hình được thu nhỏ 10 lần so với kích thước thực tế theo bản vẽ của Trần Hạo, nhưng về cấu trúc thì hoàn toàn là một con thuyền thật sự.

Bảo thuyền dài hơn 120 mét, nên mô hình dài 12 mét; thuyền buồm tam giác dài hơn 60 mét, nên mô hình dài hơn 6 mét, mọi bộ phận đều được thu nhỏ đúng tỷ lệ.

Loại mô hình này sau khi chế tạo xong hoàn toàn có thể hạ thủy để

làm thí nghiệm trên biển và tiến hành các phân tích kỹ thuật.

Tay nghề của những người thợ này cực kỳ cao siêu, tốc độ chế tạo rất nhanh, ngày đầu tiên xong khung xương, hai ngày sau xong thân thuyền, ba ngày sau cơ bản đã ra hình dáng sơ bộ.

Các bộ phận khác như dây thừng, buồm phong đều có sẵn thợ lành nghề chuẩn bị từ sớm.

Chỉ trong năm ngày, với sự nỗ lực của hàng trăm nghệ nhân, hai con thuyền mô hình đã hoàn thành.

Một ngày sóng yên biển lặng, các nghệ nhân đẩy thuyền mô hình ra khỏi xưởng, thuận theo rãnh nước lao ra đại hải.

Trần Hạo, Lỗ Chu, Tào Tham và mười mấy đại nghệ nhân lên thuyền tiến hành chuyến thử nghiệm đầu tiên.

Về việc lái thuyền thì Trần Hạo không rành, anh chỉ đứng yên một bên quan sát các thuyền viên thao tác.

Cánh buồm kéo lên, gió biển thổi căng, Bảo thuyền bắt đầu chậm rãi hành trình.

Các thợ đóng thuyền chăm chú quan sát mọi tình huống, kiểm tra xem có vấn đề gì không.

Lỗ Chu đứng bên mạn thuyền nhìn kỹ một hồi lâu rồi mới nói với Trần Hạo: "Quốc sư đại nhân, theo kinh nghiệm của tôi, thiết kế của cả hai loại thuyền này đều vô cùng hoàn mỹ, rất thích hợp đi biển xa.

Bảo thuyền to lớn thì ngồi trên đó ổn định hơn, còn nha thuyền tốc độ nhanh hơn, dễ dàng rẽ sóng và đón gió tốt hơn." Trần Hạo thầm nghĩ, những loại thuyền này đều là những mẫu kinh điển đời sau đã qua kiểm chứng của đại dương, nếu không anh cũng chẳng dám lấy ra dùng.

Bảo thuyền vẫn giữ tên gọi từ thời Minh, còn loại thuyền buồm tam giác lớn kia, Trần Hạo đặt tên là Nha thuyền.

Chương 673

Vì sao gọi là Nha thuyền?

Vì đó là thuyền buồm lớn của Tây Ban Nha (Tây Ban Nha đại phàm thuyền), gọi tắt là Nha thuyền.

"Nếu chế tạo theo kích thước nguyên bản thì có vấn đề gì không?" Trần Hạo hỏi.

"Chế tạo theo kích thước thật tuy khó gấp vạn lần so với mô hình, nhưng không phải không thể, chỉ là Bảo thuyền cần những khối gỗ siêu lớn để làm long cốt.

Theo tôi ước tính, số gỗ lớn hiện có của chúng ta chỉ đủ chế tạo khoảng 30 chiếc, muốn có thêm gỗ mới chắc phải đợi một hai năm nữa." 30 chiếc Bảo thuyền cũng không phải là ít.

Chỉ cần một chiếc đã có thể chở hơn hai ngàn người, khoang dưới còn chứa được vô số vật tư, trâu ngựa heo cừu.

"Vậy còn Nha thuyền?" "Nha thuyền chỉ dài 30 trượng, đơn giản hơn Bảo thuyền nhiều, chế tạo một trăm tám mươi chiếc cũng không vấn đề gì." Lỗ Chu tự tin nói.

Là người quản lý xưởng đóng thuyền, ông nắm rõ tình hình như lòng bàn tay.

Trần Hạo gật đầu, xem ra đội thuyền tương lai cũng ra dáng quy mô đấy.

"Hiện tại xưởng có hơn sáu ngàn thợ, hãy dốc toàn lực chế tạo.

Khai xuân năm sau tôi sẽ chính thức xuất phát, trước lúc đó mọi thuyền chiến phải chuẩn bị đầy đủ.

Lỗ chủ quản cứ chuyên tâm đóng thuyền, Tào Tham sẽ ở bên cạnh hỗ trợ toàn lực." Lỗ Chu khom người: "Nhất định không phụ sự ủy thác của Quốc sư." Việc đóng thuyền sắp xếp cũng hòm hòm, còn lại là chờ đợi.

Tâm trí Trần Hạo giờ đã bay tới Cao Câu Ly, đã đến lúc phải chuẩn bị rồi.

"Tào Tham, đem toàn bộ 20 chiếc Lâu thuyền đã đóng xong di chuyển tới hải cảng, bổ sung vật tư.

Quý Bố, phái một trăm người canh giữ cảng khẩu để đảm bảo an toàn cho thuyền." "Rõ!" Tào Tham và Quý Bố cùng khom người nhận lệnh.

Xong việc, Trần Hạo ngồi xe về Hải Thành.

Hải Thành không lớn, chỉ có một con phố chính, dân số chưa đến ba vạn người.

Nhóm người của Trần Hạo vừa đến đã khiến nơi này trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Trần Hạo vừa về đến nhà, Lữ Trĩ đã ra đón.

Lúc này đang là mùa hạ, tiết trời oi bức, Lữ Trĩ giúp Trần Hạo cởi áo khoác: "Lang quân, việc ở xưởng thuyền đã thu xếp ổn thỏa chưa?" "Ổn cả rồi.

Ai chà, trời nóng quá, anh muốn đi tắm cho mát, Trĩ nhi vào kỳ lưng cho anh nhé." Nói đoạn, anh kéo Lữ Trĩ về phía phòng tắm.

Sau khi tắm rửa sảng khoái, Trần Hạo thay bộ đồ mỏng nhẹ, nhắm mắt nằm trên sập nghỉ ngơi, Lữ Trĩ ngồi bên cạnh cầm quạt phẩy gió.

Thật là hưởng thụ!

“Lang quân, Tiêu bá phụ có gửi thư tới, nói là đã thân hành tới Hoa Thủ, Quận thủ ở đó rất phối hợp.

Hiện tại đã hạ lệnh cho các huyện trong quận Tứ Thủy chiêu mộ phu thuyền và trẻ mồ côi theo yêu cầu của chúng ta.

Đồng thời cũng phái người tới quận Lang Nha, quận Thái Sơn, quận Đông Hải.

Có danh nghĩa Quốc sư của lang quân, các Quận thủ đó chắc chắn sẽ phối hợp thôi.

Đúng rồi, cha em cũng gửi thư nói là lò gốm đã bắt đầu nung lại.

Bệ hạ phái các thợ học việc tới học tập kỹ thuật nung sứ, nửa tháng nữa sẽ có mẻ sứ mới.

Triều đình đã định giá xong, chuẩn bị gửi cho Thủy Hoàng bệ hạ xem qua.” Trần Hạo gật đầu: “Cứ để họ học hỏi lẫn nhau.

Đợi khi có sứ mới, mỗi lần chuyển đồ đi hãy giữ lại một xe, chọn loại càng đẹp càng tốt, để khi nào chúng ta xuất hải thì mang theo.” “Vâng ạ lang quân.

Đúng rồi, Tố Tố gần đây bận rộn lắm.” Trần Hạo nhắm mắt hỏi.

Lữ Trĩ liếc Trần Hạo một cái, môi hơi trễ xuống, dùng quạt khua khua hai cái trong không trung ra vẻ như đang chém, sau đó mới ngoan ngoãn quạt tiếp cho chồng.

“Muội muội dạo này bận rộn, đi sớm về khuya.

Muội ấy chọn ra một nhóm khoảng 130 người biết chữ trong số nô tỳ em mới mua, thuê một chỗ trong thành để chuyên môn dạy y thuật.

Đúng rồi, ông bác sĩ họ Hồ kia giờ trở thành giáo tập, có thêm lứa học sinh đầu tiên này thì muội ấy cũng đỡ vất vả hơn.” “Đã sắp xếp

hộ vệ chưa?" "Sắp xếp rồi ạ." "Bảo Tố Tố đừng có làm quá sức, cứ từ từ mà làm." Trần Hạo nói.

"Đừng nhìn Tố Tố hiền lành văn tĩnh thế thôi, chứ con bé đó từ nhỏ đã bướng bỉnh lắm, đến em còn chẳng dám trêu vào nhiều.

Lần trước lang quân nói cần người thầy thuốc, muội ấy đã ghi khắc trong tâm, một lòng muốn chia sẻ nỗi lo với lang quân đó." Trần Hạo khẽ thở dài, đưa tay kéo Lữ Trĩ vào lòng, vỗ nhẹ lên lưng cô: "Có hai chị em em, là đại phúc của anh." Lữ Trĩ trong lòng ngọt ngào, ngoan ngoãn nằm trong lòng Trần Hạo.

Lát sau, Trần Hạo nói: "Mấy ngày tới, chờ chiêu mộ xong một đợt thuyền viên, anh chuẩn bị đi Cao Câu Ly một chuyến." Thân hình Lữ Trĩ hơi cứng lại, cô há miệng cắn mạnh vào vai Trần Hạo một cái.

Cắn không đau, nhưng đủ để anh cảm nhận được sự hờn dỗi.

"Vừa mới nói có chị em em là đại phúc, chớp mắt đã muốn đi rước người phụ nữ khác về, lang quân thật là đào hoa quá đi." Lữ Trĩ bĩu môi.

"Đó là Bệ hạ ban thưởng mà." Trần Hạo biện minh.

"Nhưng Trĩ nhi nghe nói, là do lang quân thỉnh cầu Bệ hạ ban thưởng đó chứ.

Nào là lang quân nằm mộng thấy một nữ tử, tự xưng là Công chúa Ngọc Sấu của Cao Câu Ly, bói một quẻ thấy nàng ta có duyên với mình.

Chẳng lẽ không phải như vậy sao?" Lữ Trĩ u oán nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo ngớ người, sự thật đúng là như thế, nhưng sao Lữ Trĩ lại biết được?

"Em nghe ai nói vậy?" Lữ Trĩ bĩu môi: "Nào là trị ôn dịch, vẽ tiên

phù gọi ánh trăng rơi, xây đạo quán có kim quang phổ chiếu, đi Ly Sơn đạp không mà bay, dùng thần đan nâng đoạn long thạch, nằm mộng thấy duyên nữ cách vạn dặm...

Bệ hạ vì Quốc sư mà nổi giận, nếu đối phương không nghe theo sẽ phái triệu quân thảo phạt.

Lang quân không biết sao, đủ loại truyền thuyết về Quốc sư đại nhân đang bay ngợp trời đại Tần rồi.

Thiếp muốn không biết cũng khó." Giọng điệu nồng nặc mùi giấm chua.

"Anh lợi hại thế cơ à?" "Lợi hại lắm luôn ấy chứ." "Chính anh còn chẳng biết mình bị dân chúng đồn thành chân thần rồi đấy, ha ha." "Quốc sư đại nhân pháp lực cao thâm, phi thiên độn địa, tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề." Lữ Trĩ nói.

Chương 674

Trần Hạo liếc nhìn cô nàng, nghe cái giọng điệu này là biết đang châm chọc rồi: "Ba ngày không đánh là em muốn leo lên mái nhà dỡ ngói đây mà, xem ra đúng là thiếu giáo huấn rồi." Ngày hôm sau.

Trần Hạo ngồi trong phòng, nheo mắt suy nghĩ sự việc, bỗng nhiên lấy một tấm lụa ra viết lên đó.

Lữ Trĩ tò mò không biết lang quân lại đang định làm gì, mỗi lần lang quân viết lách gì đó là y như rằng lại có thứ gì đó phi thường xuất hiện.

Đậu xanh, đậu nành, lá trà, dưa muối, trái cây khô, trà lá hồng, chanh xanh, một lượng lớn rượu...

Các cái tên lần lượt hiện lên trên tấm lụa, Lữ Trĩ nhìn mà không hiểu gì cả.

"Lang quân, đây là gì thế?" Tính hiếu học trỗi dậy, Lữ Trĩ trực tiếp hỏi luôn.

"Sau này chúng ta đi trên biển, có khi phải đi vài tháng trời, cơ thể người cần được bổ sung Vitamin.

Nếu thiếu Vitamin thì đáng sợ lắm, sẽ mắc một loại bệnh gọi là bệnh hoại huyết (Scurvy).

Những thứ này dùng để bổ sung Vitamin đó.

Đậu xanh, đậu nành có thể ủ thành giá đỗ, lá trà pha nước cũng chứa Vitamin, dưa muối thì dễ bảo quản, có thể dùng làm rau ăn.

Trái cây sấy khô thì để được lâu.

Còn trà lá hồng, dùng lá cây hồng làm trà lên men, khả năng bổ

sung Vitamin của nó cực kỳ mạnh mẽ.

Tốt hơn hẳn những thứ trước, mỗi người chỉ cần uống một ly trà lá hồng mỗi ngày là đủ lượng Vitamin cần thiết." Tuy Lữ Trĩ không hiểu Vitamin là gì, nhưng cô biết hễ lang quân đã nói thì chắc chắn là chuyện quan trọng.

"Vậy còn chanh xanh và lượng rượu lớn kia thì sao?" "Nước ngọt dự trữ có hạn, để lâu sẽ bị hôi.

Nhưng nếu cho nước cốt chanh vào thùng nước thì có thể kéo dài thời gian bảo quản nước sạch lên rất nhiều, đủ để chúng ta cầm cự đến khi tìm được nguồn nước mới.

Nhưng đôi khi trên biển sẽ gặp tình huống cực đoan, nếu nước ngọt bị hỏng mà chưa tìm được nước mới, chúng ta có thể dùng rượu để giải khát, rượu bảo quản được rất lâu." Thứ Trần Hạo nói là loại rượu nồng độ thấp mà người đại Tần hay uống.

Đây cũng là lý do tại sao thủy thủ thời xưa ai cũng là sâu rượu, một phần vì cô đơn, phần khác là để giải khát.

Những thứ Trần Hạo viết đều có thể tìm thấy ở An Lạc.

Anh đưa danh sách cho Lữ Trĩ: "Trĩ nhi, phái người chuẩn bị những thứ này nhé, cần chuẩn bị số lượng lớn." "Trĩ nhi hiểu rồi." Sau khi nghe Trần Hạo giải thích rõ ràng, Lữ Trĩ lập tức phân phó thuộc hạ đi chuẩn bị.

Ngày hôm sau, Trần Hạo lại đưa Lữ Trĩ lên xe ngựa, dưới sự bảo vệ của một đội binh sĩ đi tới một bãi biển ở ngoại ô Hải Thành.

Vén rèm cửa sổ, Trần Hạo chỉ vào một vùng bãi bồi rộng lớn phía trước: "Chỗ này anh đã xin Quận thủ Đông Hải và có địa khế trong tay rồi.

Từ giờ trở đi, khu vực mười dặm quanh đây đều là của chúng ta."

Lữ Trĩ nhìn bãi bồi hoang vu, ngạc nhiên hỏi: “Lang quân muốn chỗ này làm gì?” “Ha ha, phơi muối.” Việc dùng nước biển làm muối ở An Lạc có lịch sử từ rất sớm, tận thời Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nhưng kỳ lạ là lịch sử phơi muối lại cực ngắn, mãi đến thời Tống mới chính thức xuất hiện phương pháp phơi muối, trước đó người ta toàn dùng phương pháp nấu muối (chử diêm), dùng củi đốt nước biển để lấy muối thô.

Muối thô sau đó qua chế biến lần hai, hòa tan, lọc tạp chất, lọc than... mới ra được muối ăn.

Tất nhiên không thể so với muối tinh hiện đại, nhưng ở thời đại này thế là tốt lắm rồi.

“Phơi muối như thế nào?” Lữ Trĩ hỏi.

“Đơn giản lắm, đào các hồ chứa, cho nước biển vào rồi để mặt trời chưng cất.

Nước ở hồ cấp một phơi một ngày, sau đó cho sang hồ cấp hai, cứ thế qua 9 cái hồ, lúc này nước biển biến thành nước mặn đậm đặc (nước lọt).

Khi cho vào hồ thứ mười, nước biển sẽ ngưng kết, kết tinh thành muối, lúc đó có thể thu hoạch được rồi.” Lữ Trĩ trợn tròn mắt: “Đơn giản vậy sao?” “Căn bản không phức tạp, chỉ là trước giờ chưa ai nghĩ ra thôi.” Trần Hạo cười nói.

“Nhưng nếu trời mưa thì sao, chẳng phải công cốc hết à?” “Đúng thế, nên phải chọn lúc trời đẹp.

Tất nhiên, không phải lúc nào cũng có mười mấy ngày nắng liên tục.

Nếu gặp mưa lớn, chúng ta có thể cho nước mặn đậm đặc vào các hầm chứa kín, đợi nắng lên lại mang ra.

Tuy có chút cực nhọc nhưng phơi muối dù sao cũng là nghề nhìn trời mà ăn cơm." "Thế thì chẳng thà nấu muối cho xong." Lữ Trĩ cảm thấy không bảo hiểm lắm.

Trần Hạo lắc đầu: "Em biết không, sản lượng phơi muối nếu làm tốt sẽ gấp trăm, gấp ngàn lần nấu muối." Lữ Trĩ kinh hãi gật đầu: "Dạ, Trĩ nhi biết rồi, vậy lang quân định làm thế nào?" "Gọi một nhóm khoảng 500 người tới, anh sẽ chỉ điểm họ xây dựng các hồ phơi muối ở đây." "Nhưng lang quân, chúng ta chỉ ở đây khoảng một năm, hà tất phải tốn công tốn sức như vậy?" "Đồ ngốc, sau này đem sản nghiệp này tặng cho nhạc phụ đại nhân không tốt sao?

Đây là món làm ăn một vốn bốn lời, có thể khiến Lữ gia phú giáp thiên hạ.

Cái lò gốm kia dù sao cũng nhỏ quá, sau này quan phủ cũng sẽ sản xuất đại trà.

Nghề làm muối này coi như là sính lễ anh tặng nhạc phụ đi.

Ai bảo có người tham tâm, muốn rước cả hai cô con gái như hoa như ngọc, thông minh đảm đang của người ta chứ, anh mà không tặng thêm sính lễ thì lòng day dứt lắm." Trần Hạo tuôn ra một tràng lời đường mật.

Lữ Trĩ cảm động đến phát khóc, ánh mắt nhìn Trần Hạo đầy sự ngưỡng mộ và yêu thương.

"Cảm ơn lang quân đã yêu thương Trĩ nhi và Tố Tố như vậy." Lữ Trĩ dịu dàng nói.

Trần Hạo véo nhẹ má cô, cười bảo: "Không còn cách nào khác, ai bảo trong lòng anh thấy có lỗi chứ, bị mắng cả đêm là đào hoa, anh sợ thư ký nhỏ của anh nổi giận lắm." Lữ Trĩ cười ngọt ngào: "Trĩ nhi chỉ nũng nịu chút thôi chứ có giận thật đâu, mà cũng chẳng dám giận lang

quân nữa.” Nhưng rồi nét mặt cô hơi thoáng buồn, nhìn Trần Hạo với ánh mắt yếu đuối: “Thiếp biết lang quân thương Trĩ nhi, thương Tố Tố, nhưng chúng thiếp dù sao cũng chỉ là thân phận thiếp thị, trong lòng chỉ cầu sau này lang quân đừng vì chị em thiếp già nua xấu xí mà nhẫn tâm ruồng bỏ.” Trần Hạo hơi nhíu mày: “Có lẽ Trĩ nhi nghĩ nhiều rồi.” Trần Hạo hiểu nỗi lo lớn nhất của Lữ Trĩ.

Hồi mới tiếp xúc với Lữ gia, Lữ Công có hỏi anh đã có gia đình chưa.

Trần Hạo đã có hôn ước ở hiện đại, sau này Lữ Công gả Lữ Trĩ cho anh làm thiếp để dựa dẫm vào thế lực của anh.

Giờ Tố Tố cũng theo anh, tuy chưa động phòng nhưng trên danh nghĩa cũng là thiếp.

Mà ở thời cổ đại, địa vị của thiếp cực kỳ thấp kém, đôi khi chỉ như một món đồ chơi có thể mua bán, ruồng bỏ bất cứ lúc nào.

Chỉ khi sinh được con thì địa vị mới được nâng lên đôi chút.

Trần Hạo thấy chế độ thiếp thị này thật tàn nhẫn và vô nhân đạo.

Thà như mấy nước hồi giáo cho cưới bốn vợ mà ai cũng là vợ hợp pháp có địa vị ngang nhau còn hơn.

Trần Hạo ôm Lữ Trĩ vào lòng, ghé tai nói nhỏ: “Chờ khi anh ra ngoài lập nghiệp ổn định, anh sẽ tuyên bố phế bỏ hoàn toàn chế độ thiếp thị.

Thay vào đó là chế độ đa thê, mỗi người đàn ông tối đa chỉ được cưới bốn người vợ, nếu đã đủ bốn suất thì cả đời không được cưới thêm ai nữa.” Lữ Trĩ chấn động trong lòng.

Chương 675

Vốn thông minh, cô lập tức hiểu ý tứ trong câu nói của anh.

Tuyên bố phế bỏ chế độ thiếp thị, thay bằng đa thê, quyền lợi đó e là chỉ có bậc quân chủ một nước mới có.

Trước đây cô từng có vô số suy đoán, giờ nghe Trần Hạo nói vậy, cô cảm thấy suy đoán của mình là đúng, lang quân có chí hướng cực lớn.

Lại nghĩ, nếu lang quân làm quốc quân, cải cách chế độ, vậy cô sẽ là chính thê, đây chẳng phải là tin vui tột trời sao?

Như thế cô sẽ là Vương hậu rồi!

Lữ Trĩ không giấu được nụ cười trên môi.

Trần Hạo buông cô ra, nhìn cái vẻ cười ngây ngô của cô, anh búng nhẹ lên cái trán trơn bóng: "Đừng có cười ngốc nữa, việc sau này còn nhiều lắm, tất cả đều vì tương lai của chúng ta, hiểu chưa?" "Trĩ nhi biết rồi, Trĩ nhi sẽ càng... càng... càng tâm huyết làm việc ạ." Lữ Trĩ cười nói.

Giây phút đó, Lữ Trĩ đã coi sự nghiệp của Trần Hạo là mục tiêu tối thượng của đời mình, cô sẽ nỗ lực phấn đấu vì nó, ai dám cản đường cô sẽ xử đẹp người đó ngay.

Trần Hạo lại búng trán cô: "Dám nhại lời anh à, cẩn thận thành đứa nói lắp đấy." Hai người cười đùa trong xe.

Đùa xong, Lữ Trĩ chợt hỏi: "Lang quân, tại sao lại là bốn người?" "Hả?" "Vì sao lang quân quy định tối đa bốn vợ?

Em, Tố Tố, và vị Công chúa Ngọc Sấu chưa thấy mặt kia mới có ba người, chẳng lẽ lang quân đã có ứng cử viên thứ tư rồi sao?" Trần

Hạo: "..." Một tháng thấm thoắt trôi qua, mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi.

Tuy nhiều việc nhưng khi Trần Hạo đã sắp xếp nhân sự hợp lý thì mọi thứ tiến triển thần tốc.

Quận thủ Đông Hải không dám chậm trễ, trong một tháng đã chiêu mộ được năm sáu trăm thuyền viên gửi tới.

Tào Tham sắp xếp họ lên 30 chiếc Lâu thuyền đã đóng xong để huấn luyện thao tác.

Xưởng đóng thuyền dừng việc đóng Lâu thuyền, sáu ngàn thợ giờ dồn sức đóng Bảo thuyền và Nha thuyền.

Tiêu Hà cũng gửi tới một đợt người, gồm vài trăm thuyền viên, và rất nhiều nữ nô cùng trẻ mồ côi.

Lần đầu Tiêu Hà đi cùng, Trần Hạo thấy đợt này có hơn hai ngàn nữ nô và hơn một ngàn trẻ mồ côi, sau này chắc chắn sẽ còn nhiều hơn.

Dựa vào số lượng thuyền, trừ đi chỗ chứa vật tư, Trần Hạo tính toán có thể mang theo 6, 7 vạn người.

Hiện tại quân đội có 6 ngàn, thợ đóng thuyền 6 ngàn, nô bộc 3 ngàn, thuyền viên cần khoảng 5 ngàn.

Anh định mang theo cả đám thợ đóng thuyền để sau này ra nước ngoài vẫn có thể tự đóng tàu.

Như vậy cần tìm thêm khoảng hai vạn nữ nô và hai vạn trẻ mồ côi nữa là đủ.

Đúng lúc này, Tiêu Hà báo cho Trần Hạo một tin: "Chủ công, vừa có tin tức, Thủy Hoàng Đế đã chính thức sắc lập Công tử Phù Tô làm Thái tử.

Đồng thời hạ chỉ cho Phù Tô tham gia chính sự.

Hiện tại Phù Tô đang từ biên cương phía Bắc quay về Hàm Dương, chắc giờ vẫn chưa tới nơi." Nghe tin này Trần Hạo ngẩn người, Phù Tô được lập làm Thái tử rồi sao?

Còn được tham chính nữa.

Trong lịch sử chuyện này chưa từng xảy ra.

Tại sao Tần Thủy Hoàng không lập Thái tử?

Thực ra ông ta cũng có tư tâm, lập Thái tử là thừa nhận mình sắp chết, mà ông ta thì không muốn chết.

Nhưng không ngờ cái chết lại đến sớm và đột ngột như vậy.

Thực tế trên đường tuần du, khi phát bệnh sắp chết, ông ta đã sắp xếp nhiều thứ, như cho đoàn xe đi đón Phù Tô, viết di chiếu truyền ngôi, nhưng không ngờ bị Triệu Cao phá hỏng, khiến nhà họ Doanh mất cả giang sơn.

Người ta nói Tần Thủy Hoàng không thích con trai trưởng vì Phù Tô nhu nhược, tin theo Nho gia, hay cãi lời cha.

Nhưng trong thâm tâm, ông ta luôn coi Phù Tô là người kế vị tốt nhất.

Việc đưa Phù Tô ra biên cương bên cạnh Mông Điềm và 30 vạn đại quân thực chất là một sự bảo hộ.

Ai có thể động vào Phù Tô khi có 30 vạn quân bảo vệ?

Nhưng những sự việc sau đó lại diễn ra đầy kịch tính, Triệu Cao giả truyền thánh chỉ bảo Phù Tô tự sát, Mông Điềm có ngăn cản nhưng Phù Tô cứng nhắc tự vẫn, Mông Điềm cũng đành bó tay.

Giờ Phù Tô được lập Thái tử, về Hàm Dương tham chính, coi như địa vị đã vững chắc, khó ai lay chuyển nổi.

Xem ra Thủy Hoàng Đế đã quyết định để quốc gia nghỉ ngơi bồi bổ rồi, và Phù Tô là lựa chọn tốt nhất để ổn định đất nước.

Chỉ là Phù Tô xưa nay chuộng Nho gia, không biết có ảnh hưởng gì đến sự phát triển của Đạo giáo không.

Trần Hạo suy nghĩ rồi chợt mỉm cười, nếu một giáo phái phát triển quá thuận lợi thì sẽ dễ trở nên trì trệ, hách dịch.

Có người gõ đầu có khi lại hay, giúp họ tỉnh táo để thích nghi với xã hội tốt hơn.

Dù sao anh cũng sắp đi rồi, Giáo đình đã giao cho Thủy Hoàng Đế, sau này thế nào thì tùy duyên vậy.

Con người phải học cách trưởng thành, học cách đối mặt với gian nan.

Một giáo phái cũng vậy.

Chớp mắt lại một tháng nữa qua đi. 30 chiếc đại thuyền đã chuẩn bị xong, thuyền viên thao tác thuần thục, vật tư đầy đủ.

Thời gian đã sang tháng 9, Trần Hạo nói với Lữ Trĩ: "Trĩ nhi, vạn sự đã sẵn sàng, anh chuẩn bị xuất phát đi Cao Câu Ly, việc ở nhà em trông nom cho khéo." Lữ Trĩ gật đầu: "Chúc lang quân thuận buồm xuôi gió, sớm đưa muội muội Ngọc Sấu về." Trần Hạo cười: "Biết là muội muội cơ đấy." "Vào cửa muộn thì tự nhiên là muội muội rồi." Lữ Trĩ tinh nghịch cười nói.

Gió biển thổi căng buồm, một chiếc thuyền lớn đang lướt đi nhanh chóng, sóng biển đập vào mũi thuyền tan tác, tung bọt trắng xóa.

Theo sau soái hạm là hàng chục chiếc thuyền buồm lớn khác bám sát nút.

Trên boong soái hạm, Trần Hạo cầm một dụng cụ kỳ lạ không

ngừng quan sát mặt biển xa xăm.

Chương 676

Quý Bố đứng bên tò mò nhìn chủ công loay hoay với cái thứ có lỗ nhỏ đó.

Cuối cùng anh ta không nhịn được hỏi: "Chúa công, người đang làm gì thế?" "Dùng lục phân nghi để đo vị trí hiện tại của chúng ta, đảm bảo đội thuyền không đi chệch hướng." "Chỉ dùng cái thứ nhỏ xíu này mà biết được chúng ta đang ở đâu sao?

Tôi nhìn quanh chỉ thấy toàn biển là biển, sao người phân biệt được?" "Đơn giản thôi, dùng nó đo góc độ của mặt trời hoặc các vì sao so với đường chân trời, rồi tính toán ra kinh độ và vĩ độ là biết mình ở đâu ngay.

Tất nhiên, chỉ đo góc độ thì chưa đủ, phải nắm rõ thời gian, vị trí mặt trời, các chòm sao và ghi nhớ bản đồ kinh vĩ độ thế giới.

Áp dụng công thức vào là tính ra được ngay vị trí của thuyền." Quý Bố âm thầm nuốt nước bọt.

Đơn giản á?

Đúng là nỗi đau của kẻ mù chữ mà!

"Đừng coi thường cái thứ nhỏ này, anh đã tốn không ít tâm sức đấy.

Riêng cái kính viễn vọng trên đó, anh phải bắt thợ mài giũa mãi mới xong.

Để mài được pha lê trong suốt không tì vết là cực khó, may mà cuối cùng cũng làm được.

Anh còn đặc biệt làm thêm một chiếc kính viễn vọng rời nữa." Quý Bố vẫn không hiểu gì, chỉ biết nhe răng cười gượng.

Thấy bộ dạng ngốc nghếch của Quý Bố, Trần Hạo lấy từ trong tay áo ra một cái ống đồng, kéo dài nó ra nhìn thử rồi đưa cho Quý Bố.

"Nhìn thử như anh lúc nãy xem." Quý Bố cầm lấy kính viễn vọng, bắt chước Trần Hạo nhìn ra xa, lập tức giật bắn mình vì cảnh tượng hiện ra trước mắt.

"Oa!

Nhìn xa kinh khủng!" "Có cái này sẽ thấy được những nơi rất xa, nếu có hải chiến thì tác dụng của nó cực lớn.

Hiện tại thì chắc chỉ để nhìn ngắm từ xa tìm đất liền cho vui thôi." Lục phân nghi cực kỳ quan trọng đối với viễn dương, sự ra đời của nó đã thúc đẩy ngành hàng hải phát triển vượt bậc.

Thời hiện đại dù đã có định vị vệ tinh nhưng trên tàu vẫn luôn trang bị lục phân nghi để ứng phó sự cố.

Trần Hạo có toàn bộ bản đồ thế giới trong đầu, chỉ cần xác định được tọa độ là không bao giờ lo lạc đường.

Lần này Trần Hạo mang theo toàn bộ 30 chiếc thuyền, cùng với Quý Bố và một ngàn hộ vệ binh.

Đội hộ vệ giờ đã được trang bị đầy đủ móng ngựa, bàn đạp, nỏ tay, giáo dài, kiếm dài, là những chiến sĩ toàn năng.

Chuyến này không chỉ để đón Ngọc Sấu mà còn là cuộc thử nghiệm thực tế việc đi biển xa xem nảy sinh vấn đề gì để chuẩn bị cho tương lai.

Hải Thành cách Cao Câu Ly không xa, đội thuyền băng qua Hoàng Hải, sau vài ngày hành trình thì cuối cùng cũng thấy đất liền.

Trần Hạo đo đạc vị trí rồi nói: "Tiếp tục đi men theo bờ biển, chắc chưa tới trăm dặm là đến Long Xuyên." Đến buổi chiều, đội thuyền

tiến vào một vịnh biển, đó chính là Long Xuyên, một thương cảng nhỏ của Cao Câu Ly với dân số chưa đến ngàn người.

Đội thuyền trực tiếp chiếm giữ bến cảng, Quý Bố dẫn đội xuống trước kiểm soát mặt bằng.

Những ngư dân và thương thuyền tại bến cảng sợ mất mật, trốn sang một bên run rẩy, không biết những người mặc giáp phục đi trên những chiến hạm khổng lồ này từ đâu tới.

Cầu tàu được bắc lên, từng con chiến mã được đưa xuống, binh lính tràn xuống bờ khiến người dân địa phương bỏ chạy tán loạn.

Cuối cùng, một người trung niên mặc quan bào Cao Câu Ly xuất hiện, để râu dê, run rẩy bước tới.

"Xin hỏi, các vị có phải là thiên binh của Đại Tần đế quốc không?" Viên quan run giọng hỏi.

Quý Bố nhìn hắn, dõng dạc nói: khi: "Chúng ta là hộ vệ của Đại Quốc sư, lần này tới để đón Công chúa Ngọc Sấu của Cao Câu Ly." Viên quan nghe nói không phải đi đánh trận mà là đón công chúa thì nhẹ cả người.

"Tôi là Huyện lệnh Long Xuyên, nếu các vị cần gì cứ việc đề đạt." "Nếu đã vậy thì tôi không khách sáo nữa.

Lương thực trên thuyền chúng tôi có đủ, các ông chắc cũng không cung cấp nổi, nhưng nếu cần nước ngọt thì hãy dẫn chúng tôi tới nguồn nước. 30 chiếc thuyền lớn, mỗi chiếc có hàng chục thủy thủ, tổng số người cũng không ít, và họ đều không phải hạng vừa đâu." Trần Hạo cũng trang bị cung tên giáo dài cho thủy thủ và bắt họ huấn luyện chiến đấu, số thủy thủ này mà mang đi quét sạch một quốc gia nhỏ ở Đông Nam Á cũng dư sức.

"Ngoài ra, tôi có một ngàn hộ vệ cần chỗ nghỉ ngơi, địa phương

phải rộng rãi một chút.

Và hãy chuẩn bị một trạch viện thích hợp cho Quốc sư đại nhân nghỉ ngơi." Viên quan giật mình: "A, Đại Quốc sư cũng tới sao?" "Người đang ở trên thuyền." Viên quan phát sầu, méo mặt nói: "Nhưng vùng hẻo lánh này của tôi không có trạch viện nào xứng với địa vị của Quốc sư đại nhân cả." "Có chứ." Quý Bố khẳng định.

Viên quan lập tức gật đầu: "Dạ dạ dạ, tôi nhất định sẽ dùng trang viên tốt nhất để chiêu đãi Quốc sư." "Còn nữa," Quý Bố nói thêm, "phái người đi báo cho Cao Câu Ly vương rằng Đại Quốc sư tới đón Công chúa Ngọc Sấu, bảo ông ta mau chuẩn bị." Viên quan vội khom lưng: "Tôi sẽ phái người thông báo cho Đại vương ngay." Trần Hạo xuống thuyền, viên quan râu dê thấy anh lập tức quỳ lạy hành lễ.

Ở thời đại này, Tần triều là thượng quốc, địa vị Quốc sư không hề thua kém quốc vương Cao Câu Ly, nên một huyện lệnh quỳ lạy là lẽ đương nhiên.

Sau đó, viên quan dẫn mọi người tới một trang viên trong thành để nghỉ ngơi, Trần Hạo mới biết đó chính là trang viên của hắn.

Nghe viên huyện lệnh nói tiếng Quan thoại (Thăng Long thoại) lưu loát, Trần Hạo chợt nhớ ra, thời Tần người Triều Tiên cũng coi như người An Lạc.

Nhưng nhìn vào lịch sử thời Tần, nếu đúng như trong phim thì đều sai bét cả.

Thời Tần ở đây chưa có nước Cao Câu Ly mà là vương triều Cơ Tử.

Người sáng lập là Cơ Tử, thúc phụ của Thương Trụ Vương, sau khi Võ Vương phạt Trụ, Cơ Tử mang theo 5000 người tới đây lập quốc, đóng đô ở Bình Thành, sử gọi là Cơ Tử Triều Tiên.

Thời Chiến Quốc, vương triều này thuộc nước Yên, sau khi Tần diệt sáu quốc, họ quy phục đại Tần.

Nhưng đại Tần chỉ trụ được mười mấy năm rồi sụp đổ, Sở Hán tranh hùng, các nơi tự lập vương.

Sau này Lưu Bang thống nhất đã diệt nước Yên.

Một người nước Yên là Vệ Mãn mang theo hơn ngàn người chạy tới Bình Thành, lật đổ Cơ Tử Triều Tiên.

Không đùa đâu, lịch sử ghi lại chỉ mang hơn ngàn người, tất nhiên là có yếu tố tập kích chính biến, vì lúc đó Cơ Tử Triều Tiên cũng có mười mấy vạn dân.

Sau đó Vệ Mãn lập quốc, gọi là Vệ Thị Triều Tiên, tồn tại khoảng chín mươi năm thì bị Hán Vũ Đế diệt, chia bán đảo thành bốn quận.

Thời Tần, bán đảo Triều Tiên ở trạng thái liên minh bộ lạc Cơ Tử Triều Tiên.

Còn Cao Câu Ly mãi thời Đông Hán mới lập quốc, do người Phù Dư ở phía Bắc sáng lập, biên kịch lấy tên Cao Câu Ly chắc cho tiện.

Trần Hạo khẽ lắc đầu, đã biết là xuyên vào thế giới phim ảnh thì bận tâm lịch sử làm gì.

Nếu đúng lịch sử thì anh đã chẳng có mặt ở đây, Tần Thủy Hoàng giờ chắc đã bốc mùi trên đường về Hàm Dương, còn Phù Tô thì tự sát rồi.

Chương 677

Còn Cao Câu Ly, theo thiết lập ở đây thì nó là thuộc quốc của đại Tần, một liên minh bộ lạc đa sắc tộc, và vua hiện tại là cha của Ngọc Sấu.

Nói chung là đi đón Ngọc Sấu, rước được nàng về rồi thì mới tính tiếp cách hoàn thành nhiệm vụ hệ thống.

Nhiệm vụ hệ thống yêu cầu gì nhỉ?

"Khách hàng hy vọng Ngọc Sấu có một kết cục hoàn mỹ." Thế nào là hoàn mỹ thì giờ Trần Hạo cũng chưa rõ lắm.

Cưới nàng?

Làm nàng hạnh phúc?

Cho nàng một đứa con?

Đôi khi mấy cái nhiệm vụ mở này còn phiền phức hơn mấy kiểu định lượng như trộm bao nhiêu báu vật, giết bao nhiêu người, vì cái đó hệ thống tự đếm được, làm lại đơn giản hơn.

Cảng Long Xuyên cách đô thành Bình Thành khoảng hơn trăm dặm, Trần Hạo không vội hành động ngay.

Anh phái người đi thông báo và chờ phản hồi.

Sau hai ngày chờ đợi, cuối cùng cũng có hồi âm.

Cao Câu Ly vương đích thân viết thư, lời lẽ vô cùng nhiệt tình, chào mừng Đại Quốc sư quang lâm, và báo rằng đã cùng Ngọc Sấu xuất phát tới cảng Long Xuyên để nghênh đón Quốc sư về đô thành.

Trần Hạo đặt bức thư xuống, nhìn viên quan đưa thư, đây là một quan viên chính thức của Cao Câu Ly phái tới để chuẩn bị tiền kỳ.

“Ông có biết lộ trình của Cao Câu Ly vương không?” “Tiểu nhân biết ạ, chỉ có một con đường đại lộ duy nhất thôi.” “Quốc vương đã thân hành tới đón, sao tôi nỡ ngồi đây chờ.

Vậy đi, chúng ta xuất phát ngay, đi ngược hướng với Cao Câu Ly vương, như vậy sẽ gặp nhau nhanh hơn.” Viên quan nào dám ngăn cản: “Mọi việc tùy Quốc sư đại nhân quyết định, chúng tôi xin nghe theo.” Đội ngũ của Trần Hạo tập hợp, một ngàn kỵ binh hướng về phía vương thành Cao Câu Ly tiến phát, nhưng họ không biết rằng đã có kẻ nhắm vào mình.

Một con chim ưng bay vút về phía Bắc, sau khi bay được hơn trăm dặm, phía dưới con ưng xuất hiện một đội quân.

Đội quân này rất đông, khoảng hai ba ngàn người, ai nấy đều cưỡi ngựa cầm binh khí, mặt mày hung tợn bặm trợn.

Con ưng hạ xuống, một gã nam tử khoảng ba mươi tuổi mặc giáp trụ dẫn đầu giơ tay cho ưng đậu lên.

Hắn gỡ thư từ chân ưng, đọc xong ánh mắt càng thêm lạnh lẽo.

“Ngọc Sấu là của ta, không ai được phép cướp nàng đi, Đại Quốc sư cũng không được.

Chịu nhục nhã thế này mà không hành động thì ta còn mặt mũi nào làm thủ lĩnh bộ lạc, sau này sao làm quốc vương, ai phục ta nữa đây?” “Sát!

Sát!

Sát!” Hắn liên tiếp hét lên ba tiếng giết.

Đám binh lính phía sau cũng giơ vũ khí hét lớn theo: “Sát!

Sát!

Sát!” Người nam tử giơ tay lên, con thương ưng trong tay tung

mình bay vút lên không trung.

Hắn dõi theo bóng thương ưng bay xa, không rõ trong lòng đang toan tính điều gì.

Hắn tên là Kim Thánh Châu, năm nay hai mươi tám tuổi, là thủ lĩnh của bộ lạc Chân Phiên, đồng thời cũng là đại tướng quân của đất nước Cao Câu Ly.

Bộ lạc Chân Phiên là bộ lạc lớn thứ hai của Cao Câu Ly, dân số khoảng bốn năm vạn người, chỉ đứng sau bộ lạc của phụ thân Ngọc Sấu.

Sau khi kế vị cha mình, Kim Thánh Châu luôn mang dã tâm bừng bừng, muốn phát triển bộ lạc, thậm chí muốn trở thành quốc vương của cả Cao Câu Ly.

Hắn say mê Ngọc Sấu bởi vẻ đẹp của nàng.

Khi Ngọc Sấu mới mười bốn mười lăm tuổi đã xuất hiện vẻ đình đình ngọc lập, là đóa hoa đẹp nhất, viên minh châu sáng nhất của cả Cao Câu Ly.

Kim Thánh Châu vừa gặp đã thích cô gái ấy, từng nhiều lần hướng về Cao Câu Ly vương cầu hôn.

Năm ngoái, khi Ngọc Sấu mười bảy tuổi, Kim Thánh Châu lại một lần nữa cầu hôn.

Cao Câu Ly vương thấy con gái đã lớn, cũng cần tìm một nơi gửi gắm thích hợp.

Kim Thánh Châu tuy đã có vài người thê thiếp, thậm chí có mấy đứa con, nhưng hắn hứa sẽ để Ngọc Sấu làm chính thê, đứa trẻ sau này cũng có thể kế thừa vị trí thủ lĩnh Chân Phiên.

Cao Câu Ly vương có chút lay động, nếu gả con gái cho Kim

Thánh Châu thì có thể ổn định được bộ lạc lớn nhất này.

Hai bộ lạc liên thủ, cả Cao Câu Ly sẽ trở nên an ổn hơn, các bộ lạc khác sẽ không dám sinh dị tâm.

Cuối cùng, Cao Câu Ly vương đã đáp ứng lời cầu hôn của Kim Thánh Châu, định ngày gả đi sau khi con gái đủ mười tám tuổi trưởng thành.

Ngờ đâu, ngay sau khi hôn sự vừa định không lâu, từ Đại Tần truyền tới dụ chỉ của Thủy Hoàng đế, ban hôn Ngọc Sấu công chúa cho đương triều Quốc sư Trần Hạo.

Nhìn những lời trên thánh chỉ: "Trẫm đem Ngọc Sấu nữ của Cao Câu Ly ban cho Quốc sư Trần Hạo, nếu không đồng ý, Trẫm tất sẽ điều triệu quân bình giáp quét sạch!", Cao Câu Ly vương chỉ cảm thấy một luồng nhuệ khí và sát ý bủa vây, khiến ông ta vô cùng sợ hãi.

Trong mắt Thủy Hoàng đế, Ngọc Sấu chẳng qua chỉ là con gái của một tiểu chư hầu, không đủ tư cách xưng là công chúa.

Cao Câu Ly vương không dám do dự, lập tức hồi đáp sứ giả, nguyện ý đưa con gái dâng cho Quốc sư.

Nhưng khi Kim Thánh Châu biết tin này, hắn lập tức nổi trận lôi đình.

Tại sao chứ?

Cao Câu Ly vương đã hứa gả Ngọc Sấu cho hắn, giờ lại đột nhiên lật lọng, khiến hắn không cam tâm.

Hắn thực lòng yêu thích Ngọc Sấu, cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề, bị hủy hôn vốn không phải chuyện quang minh chính đại gì.

Trong lòng hắn vốn có kế hoạch, là một người trẻ tuổi đầy dã tâm, hắn luôn nhòm ngó vương vị Cao Câu Ly.

Hắn định trước tiên sẽ cưới Ngọc Sấu, sau đó từng bước nắm quyền lực lớn hơn, cuối cùng lật đổ Cao Câu Ly vương.

Tất nhiên nể mặt Ngọc Sấu, hắn sẽ không giết cha và anh nàng, nếu họ biết điều, hắn sẽ để họ làm thần thuộc.

Có Ngọc Sấu ở đó, việc thu phục bộ tộc của vua Cao Câu Ly chắc không khó.

Chương 678

Hắn tự nhận kế hoạch hoàn mỹ, chỉ cần vài năm là thành công, nhưng thánh chỉ của Thủy Hoàng đế đã đập tan tất cả.

Người phụ nữ hắn yêu mất rồi, vương vị tương lai có lẽ cũng tan thành mây khói.

Điều này khiến Kim Thánh Châu ngày đêm như bị lửa đốt, hắn luôn suy tính phải làm gì.

Nay nghe tin vị Quốc sư kia đã đến nghênh tiếp Ngọc Sấu, hắn nghiến răng nghiến lợi cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Bên cạnh Kim Thánh Châu có một người nam tử trung niên đang ngồi trên ngựa, gương mặt trầm ổn.

Ông ta nhìn Kim Thánh Châu đang im lặng, cau mày hỏi: "Thánh Châu, cháu thật sự định làm thế sao?

Không sợ Đại Tần báo thù à?

Đại Tần có trăm vạn đại quân, không phải chúng ta có thể chống lại được." Kim Thánh Châu bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, nhìn người nam tử bên cạnh nói: "Thúc thúc, cháu đã quyết, Ngọc Sấu nhất định phải cướp về!

Còn Đại Tần, trời cao hoàng đế xa, làm sao dễ dàng phát binh như vậy.

Nếu có chuyện, cùng lắm chúng ta trốn vào núi sâu, binh sĩ Đại Tần đó làm sao dây dưa được với chúng ta lâu dài." Người nam tử tứ tuần đó tên là Kim Hiền, thúc thúc ruột của Kim Thánh Châu, tính tình hay lo xa nhưng thiếu quyết đoán.

Sau khi Kim Thánh Châu làm thủ lĩnh, Kim Hiền làm phó thủ giúp

cháu mình quản lý bộ tộc.

"Vậy tiếp theo định làm thế nào?" Kim Hiền hỏi.

Kim Thánh Châu nheo mắt, ánh mắt lóe lên tia hàn quang: "Hừ, đã làm thì làm cho trót, cháu định sẽ trực tiếp cướp Ngọc Sấu, sau đó giết chết tên Quốc sư Đại Tần kia." Kim Hiền kinh hãi: "Nếu thật sự giết Quốc sư Đại Tần, đó là ép Đại Tần phải xuất binh rồi." Kim Thánh Châu cười lạnh một tiếng: "Sau khi giết xong, cháu sẽ ép Cao Câu Ly vương nhường ngôi, sau đó đem ông ta giam lỏng, loan tin ra ngoài là Cao Câu Ly vương ra tay.

Khi Đại Tần đánh tới, cháu trực tiếp đẩy Cao Câu Ly vương ra, chỉ cần dập tắt cơn giận của người Tần, họ tự nhiên sẽ rút quân.

Ha ha ha, từ nay về sau cả Cao Câu Ly đều là của cháu.

Ha ha ha ha!" Kim Hiền nhìn đứa cháu đang cuồng tiếu, thừa nhận kế hoạch này không tệ nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Chỉ cần một chỗ sai sót, cả bộ lạc Chân Phiên e rằng sẽ không còn tồn tại.

Kim Thánh Châu đang đùa với lửa.

Nhưng hiện tại Kim Thánh Châu mới là thủ lĩnh, nắm mọi quyền quyết định, ông ta cũng đã khuyên rồi nhưng đứa cháu này đã bị phụ nữ, thù hận và dục vọng chiếm hữu cả tâm trí, ông ta chỉ đành đứng nhìn.

Trên đại lộ, một đoàn xe đang chậm rãi tiến bước, xung quanh có bốn năm trăm hộ vệ, thị nữ vây quanh mấy cỗ xe ngựa hoa lệ.

Trong một chiếc xe, Ngọc Sấu đang quỳ ngồi trên nhuyễn tháp.

Gió nhẹ thỉnh thoảng thổi động những tấm rèm lụa, nàng ngồi tĩnh lặng như một đóa hoa sen, tầm mắt hơi rủ xuống, không rõ đang nghĩ

gì.

“Đại vương có lệnh, dừng xe nghỉ ngơi!” Phía trước có vệ binh cưỡi ngựa thông báo.

Đoàn xe dừng lại, đội ngũ tản ra.

Cao Câu Ly vương bước xuống xe, dáng người hơi đẫy đà, chòm râu dưới cằm đã lốm đốm bạc.

Ông chậm rãi đi tới bên xe của Ngọc Sấu.

Ngọc Sấu xuống xe hành lễ với phụ thân.

“Phụ vương có mệt không?” Ngọc Sấu nhu mì hỏi.

Cao Câu Ly vương nhìn đứa con gái khả ái, dịu dàng lương thiện, đoan trang hiền thục lại mang vẻ tú mỹ đại khí khuynh quốc khuynh thành của mình, đứa trẻ ông yêu nhất nay lại phải đem tặng cho người khác.

“Con gái, đừng quá căng thẳng, ta cũng không biết vị Quốc sư Đại Tần kia là người thế nào, liệu có đối xử tốt với con không.” Cao Câu Ly vương thở dài.

Ngọc Sấu lắc đầu: “Con không căng thẳng.

Bất kể là người thế nào, con biết rằng Long Quân đế (Thủy Hoàng) đích thân hạ chỉ, thiên hạ không ai dám kháng mệnh.

Vì Cao Câu Ly, vì phụ vương, bất kể Quốc sư là người ra sao, con đều sẽ chấp nhận.” Cao Câu Ly vương nhìn đứa con hiểu chuyện, trong lòng lại khẽ thở dài, chỉ hy vọng tương lai con mình được hạnh phúc, khoái lạc.

“Thị vệ báo cáo, vị Quốc sư Đại Tần kia đang dẫn người tới, buổi chiều có thể hội quân.

Đợi gặp mặt xong, phụ vương sẽ mời Quốc sư về Bình Thành

nghỉ tạm vài ngày, bất kể thân phận ngài ấy ra sao, phụ vương cũng sẽ tổ chức cho con một hôn lễ." Ngọc Sấu nhìn phụ thân, khẽ mỉm cười.

Nàng có thể cảm nhận được lòng yêu thương của cha mình.

Đội ngũ nghỉ ngơi khoảng nửa canh giờ, ăn chút lương khô rồi tiếp tục lên đường.

Ngọc Sấu trở lại xe, vẫn ngồi ngay ngắn ở vị trí cũ.

Xe ngựa chậm rãi lăn bánh, thùng xe lắc lư khiến thân mình nàng cũng nhẹ nhàng đung đưa theo.

Đoàn xe đi xuyên qua một thung lũng, phía xa là những đồi núi trập trùng.

"Chíu!" Lúc này trên trời đột nhiên có một con thương ưng bay qua, đôi mắt ưng đảo qua đoàn xe rồi bay về hướng trong núi.

Thương ưng đáp xuống cánh tay Kim Thánh Châu, kêu lên vài tiếng.

Kim Thánh Châu đưa tay vuốt ve lông vũ của nó, ánh mắt lại chìm vào trầm tư.

Hắn đang đưa ra quyết định cuối cùng, quyết định này liên quan đến cả tộc Chân Phiên và vận mệnh nửa đời sau của hắn.

Kim Hiền bên cạnh nhìn cháu mình, khuyên can lần cuối: "Thánh Châu, đừng vì một người phụ nữ mà đưa Chân Phiên vào chỗ vạn kiếp bất phục." Kim Thánh Châu mang theo nộ khí nhìn thúc thúc, nghiến răng nói: "Không chỉ vì Ngọc Sấu, cháu làm thế này cũng là vì bộ lạc.

Nếu thành công, cháu sẽ là tân vương của Cao Câu Ly." Nói xong, hắn mạnh mẽ giơ tay, hô lớn: "Các chiến sĩ của ta, đi theo ta!" Kim

Thánh Châu cưỡi ngựa dẫn đầu lao ra, vô số kỵ binh bám đuôi, tiếng vó ngựa đạp trên đá núi phát ra âm thanh vang dội.

Trên đồi núi, Kim Thánh Châu đứng trên đỉnh sườn núi, từ trên cao nhìn xuống đoàn xe của Cao Câu Ly vương, bên cạnh là hai thủ hạ đắc lực.

"Thương ưng trinh sát báo lại, đội ngũ của tên Quốc sư Đại Tần kia còn cách mười mấy dặm.

Văn Hoán, ngươi đem hai ngàn người đi diệt sạch đám quân Tần đó.

Tương Vinh, đem một ngàn người theo ta, chúng ta khống chế đoàn xe của Cao Câu Ly vương." "Rõ!" Hai thủ hạ đồng thanh nhận lệnh.

Văn Hoán giật dây cương, lao xuống sườn núi, dẫn theo hai ngàn binh sĩ từ phía bên kia rời đi.

Chương 679

Kim Thánh Châu liếc nhìn đoàn xe lần nữa, đặc biệt dừng lại rất lâu ở chiếc xe lớn có rèm lụa màu hồng.

Hắn biết Ngọc Sấu đang ở đó.

Gió thổi qua, rèm lụa bay phất phơ, dường như hắn đã thấy được bóng dáng nàng.

"Đi thôi!" Quay đầu ngựa, Kim Thánh Châu dẫn người lao xuống.

Đoàn xe của Cao Câu Ly vương vốn đi chậm, nhưng đột nhiên các hộ vệ nghe thấy tiếng vó ngựa rầm rập, từ sườn núi bên cạnh vô số kỵ binh lao xuống.

Hộ vệ lập tức căng thẳng, đội trưởng hô lớn lệnh bày trận nghênh địch.

"Hú hú hú!" Tiếng người hò hét, ngựa hí vang trời, sau một hồi bụi mù mịt, một ngàn kỵ binh của Kim Thánh Châu đã bao vây đội ngũ của Cao Câu Ly vương.

Hộ vệ cầm đao thương cảnh giác, nhìn Kim Thánh Châu đang ngồi trên ngựa cao cao tại thượng.

Cao Câu Ly vương vén rèm bước ra, đứng trên càng xe, vẻ mặt giận dữ nhìn Kim Thánh Châu, quát lớn: "Kim tướng quân, ngươi định làm gì?

Ngươi là tướng quân của Cao Câu Ly, hôm nay lại dám dùng đao binh hướng về phía quân vương, thật quá càn rỡ!".

Kim Thánh Châu nheo mắt nhìn Cao Câu Ly vương, lạnh lùng nói: "Ngài thất hứa trước, đã hứa gả Ngọc Sấu cho ta, giờ lại muốn đem nàng tặng cho Quốc sư Đại Tần, ngài có biết trong lòng ta phẫn nộ thế

nào không?”.

“Nhưng đó là mệnh lệnh của Đại Tần Long Quân đế, ai dám phản kháng!” Cao Câu Ly vương hét lên.

“Ta dám!” Kim Thánh Châu gầm lên một tiếng, âm thanh vang vọng cả hẻm núi.

“Đại Tần Long Quân đế thì đã sao, Quốc sư Đại Tần thì thế nào?

Ta đã phái hai ngàn người đi rồi, hôm nay nhất định phải giết chết tên Quốc sư đó!

Còn Ngọc Sấu, hôm nay ta sẽ mang nàng đi, không ai có thể ngăn cản.” Kim Thánh Châu hét lớn.

“Ngươi muốn tạo phản sao!” Cao Câu Ly vương giận dữ.

“Ha ha ha ha,” Kim Thánh Châu cười cuồng loạn, sau đó lạnh lùng nói: “Cao Vô Ưu, đúng vậy, từ hôm nay Chân Phiên sẽ không còn là một phần của Cao Câu Ly nữa, ta sẽ tự lập làm vương, Ngọc Sấu sẽ là vương phi của ta.” Cao Câu Ly vương lộ vẻ hãi hùng.

Ngọc Sấu ngồi trong xe chứng kiến tình hình, lòng đầy lo lắng.

“Giết lên cho ta, bắt Ngọc Sấu đi, kẻ nào cản trở giết không tha!” Kim Thánh Châu ra lệnh.

Lập tức kỵ binh thủ hạ lao tới.

Hộ vệ của Cao Câu Ly vương hô hoán bảo vệ vương giá, hai bên lao vào huyết chiến trong không gian chật hẹp.

Chiến tranh luôn tàn khốc, bất kể quy mô lớn nhỏ.

Vô số binh sĩ tử trận, tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Ngọc Sấu chưa từng thấy cảnh tượng này, sợ đến mức hoa dung thất sắc.

Một đội vệ binh tập trung bảo vệ Cao Câu Ly vương, còn quân mã của Kim Thánh Châu lại tập trung phía Ngọc Sấu, giết sạch hộ vệ xung quanh nàng.

Mắt thấy Ngọc Sấu sắp rơi vào tay Kim Thánh Châu, Cao Câu Ly vương hét lên từ xe giá: "Đột phá, lái xe chạy đi, chạy về hướng Quốc sư Đại Tần, có lẽ còn cơ hội!".

Thủ hạ lập tức thúc ngựa cuồng bôn, mấy chiếc xe lớn lao nhanh trên con đường gập ghềnh, hộ vệ chặn phía sau, Kim Thánh Châu dẫn người truy kích tạo thành một cuộc rượt đuổi hỗn loạn.

Xe ngựa lao nhanh, xóc nảy dữ dội, Ngọc Sấu không còn giữ được vẻ tĩnh lặng, nàng bám chặt lấy thành xe, không ngừng kinh khiếu vì sợ hãi.

Kim Thánh Châu đuổi theo phía sau không chút vội vàng, thỉnh thoảng lại giết chết vài hộ vệ đang chạy trốn.

Hắn biết những người này chạy về phía Trần Hạo cũng vô ích, vì hắn đã phái hai ngàn người phục kích tiệt sát người Đại Tần.

Đợi khi đoàn xe tới nơi, e rằng đám người Đại Tần đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Hắn chỉ hy vọng tên Quốc sư chết tiệt kia đừng chết quá nhanh, hắn muốn tên đó phải tận mắt chứng kiến hắn đoạt lấy Ngọc Sấu như thế nào, rồi mới giết chết trong bi phẫn để giải mối hận trong lòng.

Cách Hải Thành không xa, không có xe giá hoa lệ, Trần Hạo mặc một bộ tiện trang gọn gàng, cưỡi trên một con hãn huyết cao lớn.

Đội ngũ kỵ binh không nhanh không chậm tiến lên, trận dung nghiêm chỉnh, không một tiếng tạp âm, đúng chất kỷ luật của quân đội Đại Tần.

Gió thu hiu hiu thổi khiến lòng người sảng khoái.

Trần Hạo tâm trạng cũng thả lỏng, sắp được gặp Ngọc Sấu rồi.

Hiện giờ nàng vốn không biết mình là ai, có lẽ mọi thứ phải bắt đầu lại từ đầu.

Chuyện đi đến ngày hôm nay, thực ra Trần Hạo cũng không lường trước được, không biết liệu mình có trở thành người mà Ngọc Sấu cam nguyện chờ đợi suốt hai ngàn năm hay không.

Tình ái là thứ kỳ diệu, đôi khi chỉ vì một sai khác nhỏ mà không bao giờ tìm lại được cảm giác ban đầu.

Dù có quay lại trải nghiệm lần nữa, biết rõ mọi chi tiết, vẫn đi theo quỹ đạo lịch sử, cũng không chắc tìm lại được tình yêu cũ.

Người trọng sinh trở về gặp lại người yêu, dù dùng hết sức lực che chở tốt hơn trước, nhưng kết quả thu lại đôi khi không như mong đợi, không tìm được sự tương nhu dĩ mạt thuở nào.

"Chíu!" Lúc này không trung vang lên tiếng ưng lệ, Trần Hạo ngẩng đầu nhìn quỹ đạo bay của con thương ưng kia, đôi mày khẽ nhíu lại.

Là một tay chơi ưng lão luyện, anh cảm thấy con ưng này có điểm bất thường, không giống đang đi săn mà giống đang trinh sát hơn.

Trần Hạo thầm nghĩ: Chẳng lẽ có người đang trinh thám?

Là ai?

Người của Cao Câu Ly vương sao?

Anh lập tức đưa tay ra, phát động khí tức của Thanh Long huyết mạch.

Một luồng sóng vô hình lan tỏa, thu hút con thương ưng bay xuống.

Con thương ưng đang lượn lờ cảm nhận được sự thân cận, đôi cánh bất giác vỗ mạnh rồi hạ thấp độ cao.

Nhưng khi lại gần, nó chợt cảnh giác nhìn đám quân Tần đông nghịt bên dưới, định vỗ cánh bay đi.

Chương 680

Trần Hạo thấy con ưng muốn chạy, lại thấy trên chân nó có buộc dây da, đích thị là một con liệp ưng đã được thuần hóa.

Anh không do dự, tay chuyển động, một cây đại cung xuất hiện, mũi tên đã lên dây.

Trần Hạo kéo cung như trăng rằm, dùng thần thức khóa chặt mục tiêu.

Sưu!

Mũi tên xé gió lao lên trời.

Lúc này con ưng cách mặt đất khoảng năm sáu mươi mét, nhưng chỉ trong chớp mắt, mũi tên đã cắm phập vào ngực nó.

Con thương ưng không kịp giãy giụa, rụng thẳng xuống đất.

Quý Bố thấy vậy lập tức phái người đi nhặt con ưng trên sườn núi mang về, nhìn qua rồi báo cáo: "Chủ công, đây là liệp ưng đã qua thuần phục." Ánh mắt Trần Hạo lay động: "Tiếp tục hành quân, cẩn thận giới bị." Ngay khi lời Trần Hạo vừa dứt, phía trước đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa rầm rập, nghe tiếng động là biết quân số rất đông.

Quý Bố kinh hãi, lập tức hô lớn: "Liệt trận, chuẩn bị nghênh địch!".

Phía trước bụi bay mù mịt, một cánh quân kỵ binh lớn lao tới.

Tiền đội của họ cầm trường thương khảm đao, gầm thét xông thẳng vào.

Quân Tần vốn kinh qua trăm trận, đối mặt kẻ địch bất ngờ cũng

không hề nao núng, nhanh chóng lập trận.

Hai hàng đại thuẫn dựng lên, trường thương chìa ra ngoài, binh sĩ phía sau nhanh chóng lên dây nỗ.

Trang nghiêm!

Tĩnh lặng!

Quân Tần như những tảng đá ngầm giữa biển khơi cuồn cuộn.

"Rầm rập!" Thấy chiến trận của quân Tần, Văn Hoán quát lớn: "Toàn tốc đột kích!

Quân Tần ít người, chúng ta nhất cử nghiền nát bọn chúng!".

Quý Bố lạnh lùng nhìn đám người Cao Câu Ly đang lao tới, ánh mắt sắc lẹm.

Khi quân địch còn cách khoảng trăm mét, ông hô vang: "Phóng tiễn!".

"Sưu sưu sưu!" Tiễn vũ bắn ra từ nỗ tay dày đặc như che cả bầu trời.

"Phụp phụp phụp!" Những kẻ lao lên đầu tiên bị bắn ngã lăn lóc.

Quân của Kim Thánh Châu bị xuyên thủng ngực, bị ngã ngựa, có kẻ còn bị vướng chân vào dây cương kéo lê trên đất.

Ngựa dẫm lên xác chết ngã đổ, tạo ra phản ứng dây chuyền khiến đội hình tấn công loạn thành một đoàn.

Tuy nhiên vẫn có kẻ vòng qua bên sườn để tiếp tục xông vào phương trận.

"Tiếp tục bắn!" Quý Bố lệnh.

Nỗ tay tuy tầm bắn ngắn hơn cung nhưng dễ thao tác, khoảng cách trăm mét đủ để bắn được ba bốn đợt.

Thêm một đợt quân Cao Câu Ly nữa bị bắn gục.

Chỉ sau ba đợt tiễn nỗ, khoảng sáu bảy trăm quân địch đã bị tiêu diệt.

Chiến thuật của quân Tần vốn vang danh thiên hạ, trước khi giáp lá cà đã tiêu diệt gần một nửa sinh lực địch, đợi đến lúc đánh cận chiến, khi địch đã kiệt sức thì quân Tần sẽ thừa thắng xông lên.

Văn Hoán mắt đỏ sọc, chưa kịp chạm vào địch đã tổn thất nặng nề, nhưng hắn biết không còn đường lui, chỉ có thể xông tới.

"Sát!

Giết sạch bọn chúng báo thù cho tộc nhân!" Văn Hoán gầm lên, thúc ngựa gia tốc.

Đối mặt với quân địch hung hãn, đội thuẫn binh phía trước vẫn bất động thanh sắc.

Đây là những tinh binh mà Tần Thủy Hoàng ban cho Trần Hạo, đã tôi luyện trái tim thành sắt thép.

"Xuất thương!" "Hát!" Khi binh sĩ Chân Phiên lao đến gần, từ sau những tấm đại thuẫn, những cây trường mâu dài tới 7 mét đâm ra.

Loại thương này chuyên dùng để đối phó kỵ binh, binh sĩ không cầm bằng tay mà tì chặt xuống đất.

"Aaaa!" "Phập!" Có kẻ bị mâu xuyên qua người, lực xung kích khiến trường mâu hơi nâng lên, kẻ đó bị treo lơ lửng trên không trung kêu thảm thiết.

Chiến mã lao nhanh đâm vào mâu, bị đâm thủng ngực khiến mâu cong đi, nhưng ngay giây sau chiến mã cũng đổ gục.

Văn Hoán vốn định nghiền nát phòng tuyến quân Tần, ngờ đâu đối thủ lại cứng như đá, tổn thất gần cả ngàn người mà chưa làm đối

phương sứt mẻ gì.

Hắn cảm thấy mình như đang húc đầu vào đá.

Danh tiếng quân Tần hóa ra còn cường hãn hơn cả lời đồn.

Văn Hoán nghiến răng, không thể rút, rút là anh em chết trắng tay, lại còn đắc tội người Tần.

Bộ lạc Chân Phiên giờ đã hết đường lui, chỉ còn cách liều mạng xông lên.

"Liệt trận!

Xung kích!

Diệt địch!" Lúc này, chiến trận của hộ vệ quân thay đổi, thuẫn binh giãn ra, từ phía sau vô số kỵ binh cầm trường mâu lao ra với thần sắc lạnh lùng.

Có qua có lại, giờ là lúc để bọn chúng thấy được chiến lực thực sự của quân Tần.

"Giết!" Quý Bố cầm vẫn thiết đại thương dẫn đầu lao vào quân địch, quân số kỵ binh lúc này không kém gì quân Chân Phiên.

Chiến đấu lực chênh lệch rõ rệt, quân Tần nhanh chóng chiếm thượng phong.

Văn Hoán biết đại thế đã mất nhưng vẫn không cam lòng, nhìn thấy Trần Hạo giữa đội ngũ quân Tần với khí độ ung dung, biết chắc đó là Quốc sư.

Chương 681

Hắn phát điên hô với mấy chục thân tốt: "Theo ta, giết tên Quốc sư đó, chúng ta sẽ thắng!".

"Sát!" Mấy chục kỵ binh lao về phía Trần Hạo.

Anh nhìn bọn chúng, nở nụ cười lạnh lùng, tay hiện ra đại cung.

"Sưu!" "Phập!" Một tên bên trái Văn Hoán ngã ngựa.

"Sưu!

Phập!" Một tên bên phải ngã xuống.

Trần Hạo cố ý không bắn chết Văn Hoán mà bắn những người xung quanh, khiến hắn cảm thấy nghẹt thở vì bất lực.

Văn Hoán gầm lên, thúc thương lao tới.

Trần Hạo hạ cung, nói với hộ vệ bên cạnh: "Tên chủ tướng đó ta muốn bắt sống, còn lại giết sạch." "Rõ, Quốc sư!" Hộ vệ lao ra, kỵ binh hai bên va chạm, Văn Hoán lập tức bị vây hãm.

Hắn đâm trúng một tên quân Tần nhưng giáp trụ quá cứng nên chỉ gây thương nhẹ, ngược lại đùi hắn bị một thương đâm thủng, bị lôi tuột xuống ngựa.

Ba chân bốn cẳng, quân Tần đã trói nghiến hắn lại, áp giải đến trước mặt Trần Hạo.

"Quỳ xuống trước mặt Quốc sư!" Hộ vệ quát.

Văn Hoán bướng bỉnh: "Muốn giết thì giết, ta không quỳ!".

Trần Hạo không thèm để ý, bên ngoài cuộc đồ sát vẫn tiếp diễn.

Quân Tần chia nhỏ quân Chân Phiên ra để tiêu diệt.

Thấy đại thế đã mất, quân Chân Phiên bắt đầu quỳ xuống đầu hàng.

Trận chiến kết thúc chỉ sau mười lăm phút.

Hai ngàn quân Chân Phiên phần lớn tử trận, còn lại ba bốn trăm người đầu hàng.

Lúc này Trần Hạo mới nhìn Văn Hoán, hỏi: "Ngươi là ai?

Tại sao lại tập kích ta?".

Anh nhớ trong phim có tên Kim tướng quân tập kích Ngọc Sấu, nhưng đó là khi đã vào địa giới Đại Tần, sao giờ ở Cao Câu Ly đã xảy ra chuyện này?

Văn Hoán ngoảnh mặt đi không trả lời.

"Giết một nửa!" Trần Hạo bình thản ra lệnh.

Ngay sau đó là những tiếng kêu thảm thiết, những tù binh đang quỳ bị tiễn nỗ bắn chết tại chỗ, chết không nhắm mắt.

Văn Hoán thấy tộc nhân bị giết, mắt đỏ lựng, hét lên: "Tại sao lại giết họ?

Họ đã đầu hàng rồi!".

"Ta có nói là chấp nhận đầu hàng không?" Trần Hạo lạnh nhạt đáp.

Câu nói thật vô sỉ, nhưng Văn Hoán không thể phản bác.

"Giết tiếp một nửa!" Trần Hạo lại nói.

Phập phập phập!

Thêm mấy chục người nữa ngã xuống.

Văn Hoán đau đớn như rỉ máu, gào lên: "Ngươi là con quỷ!

Tại sao lại giết người?".

“Vì câu hỏi của ta chưa có lời giải.” Trần Hạo thản nhiên.

Văn Hoán nghiến răng trân trối: “Ta...”.

“Lại giết một nửa!” “Phập phập phập!” Giờ chỉ còn sót lại khoảng hai ba mươi người sống sót.

“Hài lòng chưa?” Văn Hoán rơi lệ hỏi.

“Động tác của ngươi hơi chậm.” Trần Hạo nhận xét.

“Bịch!” Văn Hoán quỳ sụp xuống, hét lên: “Quốc sư, xin đừng giết nữa, tôi nói!

Tôi nói hết!

Chúng tôi là người bộ tộc Chân Phiên, thủ lĩnh là Kim Thánh Châu.

Cao Câu Ly vương từng hứa gả Ngọc Sấu công chúa cho hắn, nhưng sau đó đổi ý gả cho ngài.

Kim Thánh Châu căm hận nên định cướp công chúa về, giết ngài rồi đổ tội cho Cao Câu Ly vương.” Hắn sụp đổ hoàn toàn, khai ra hết những gì mình biết.

Trần Hạo cau mày, quát: “Kim Thánh Châu đâu?”.

Văn Hoán đáp: “Hắn đi cướp Ngọc Sấu rồi, ở hẻm núi phía trước mười dặm.” Nghe lời Văn Hoán, Trần Hạo giật mình.

“Giết hết đám này đi, để lại người bị thương chăm sóc, còn lại đi theo ta!” Trần Hạo ra lệnh.

Văn Hoán trợn mắt, một cây trường mâu đâm xuyên cổ hắn.

Trần Hạo lấy ra một xấp phù chú cầm máu đưa cho một thuộc hạ: “Dùng phù này cứu trị người bị thương, biết dùng không?”.

“Thuộc hạ biết ạ.” Trần Hạo không nói thêm, dẫn chín trăm hộ vệ

còn lại phi tốc tiến về phía trước, tuyệt đối không thể để Ngọc Sấu xảy ra chuyện.

Cùng lúc đó, đoàn xe Cao Câu Ly vương đang tháo chạy thục mạng, Kim Thánh Châu cùng ngàn kỵ binh đuổi sát nút.

Hộ vệ của vua Cao Câu Ly bị giết gần sạch, chỉ còn hai cỗ xe đang cuồng chạy.

Chương 682

Đột nhiên phía trước xuất hiện một đội kỵ binh, vua Cao Câu Ly mừng rỡ khi nhận ra giáp trụ của quân Đại Tần.

Kim Thánh Châu thấy vậy thì giật mình, không hiểu sao quân Đại Tần lại xuất hiện ở đây, còn hai ngàn quân của Văn Hoán đâu?

Một kết quả khó chấp nhận hiện lên: Văn Hoán đã bị tiêu diệt.

Hắn lóe lên tia hàn quang, rút cung bắn một mũi tên vào gã phu xe của Ngọc Sấu.

"Phập!" Phu xe hét lên một tiếng rồi ngã xuống.

Ngọc Sấu chứng kiến tất cả.

Trong lòng nàng, Kim tướng quân từng là một người anh trai lớn, nàng từng mơ tưởng về cuộc sống sau này khi cha hứa gả nàng cho hắn.

Nhưng mũi tên vừa rồi đã triệt để thiêu rụi chút ký ức tốt đẹp đó.

Hắn biết bắn phu xe là dồn nàng vào chỗ chết, nhưng hắn vẫn làm.

Miệng nói yêu nàng nhưng khi không có được thì muốn hủy diệt.

Không có phu xe, lũ ngựa mất kiểm soát lao loạn xạ về phía vực thẳm.

Xe ngựa va đập, tiếng gỗ gãy răng rắc vang lên.

Ngọc Sấu hét lên kinh hoàng: "A!".

Vua Cao Câu Ly thấy xe của con gái sắp rơi xuống vực, bi thiết gọi tên nàng.

Lúc này Trần Hạo chỉ còn cách trăm mét, rèm xe bay phất phơ để lộ gương mặt hoảng sợ của Ngọc Sấu.

Đúng rồi!

Chính là nàng, y hệt Ngọc Sấu mà anh đã thấy trong địa cung Lăng Long Quân.

Trần Hạo thúc ngựa đề tốc, lao tới.

Khi đến gần, anh nhảy khỏi ngựa, định bám lấy xe nhưng sức kéo của lũ ngựa điên quá lớn khiến khung gỗ vỡ tan.

Xe ngựa lao xuống vực thẳm.

Ngọc Sấu bị hất tung ra ngoài, rơi xuống thung lũng sâu thẳm.

Giữa không trung, nàng như tiên tử đang bay, tà áo mỏng bay phất phơ.

Trần Hạo gầm lên: "Ngọc Sấu!", rồi không do dự nhảy xuống theo.

Nhờ lực đạp, anh rơi nhanh hơn nàng.

Ngọc Sấu nhìn thấy vị Quốc sư kia cũng lao xuống theo mình thì sững sờ.

Đây là vực thẳm, bên dưới là nước xiết và đá lởm chởm, nhảy xuống chỉ có đường chết, vậy mà anh vẫn nhảy!

Trái tim nàng rung động mãnh liệt.

Trần Hạo không cảm tính như nàng, anh thấy mặt đất đang gần kề.

Anh nhanh tay túm lấy cổ tay Ngọc Sấu, gồng sức ôm nàng vào lòng.

Ngọc Sấu nhắm mắt đợi cái chết, nhưng thời gian trôi qua, nàng

không cảm thấy cơn đau xé lòng nào cả.

Nàng cảm nhận được gió, mùi hương và vòng tay mạnh mẽ của người đàn ông.

Khi mở mắt ra, nàng kinh ngạc kêu lên: "A, chúng ta... chúng ta đang bay!".

Đúng vậy, Trần Hạo đang ôm nàng lơ lửng trên mặt sông cuồn cuộn nước xiết.

Vừa rồi, vào khoảnh khắc sắp chạm đất, Trần Hạo đã lấy viên Thiên Tinh bảo thạch từ không gian ra để thử nghiệm, nếu không được anh đã phải dùng đến lôi dực.

May mắn là Thiên Tinh bảo thạch đã giữ họ lơ lửng trên không trung.

Ngọc Sấu nhìn người đàn ông đang ôm mình.

Anh không già như nàng tưởng, không phải một lão già râu ria như phụ vương.

Anh rất đẹp trai, đẹp hơn bất cứ ai ở Cao Câu Ly.

Đôi mắt thâm thúy của anh như biết nói, khiến nàng không muốn rời mắt.

"Có bị dọa sợ không?" Trần Hạo hỏi.

Ngọc Sấu như sực tỉnh: "Tại sao chúng ta lại bay được?

Không phải sẽ rơi xuống sông sao?".

"Em thích rơi xuống sông à?" Trần Hạo mỉm cười.

"Dạ không, nhưng mà..." "Được rồi, bám chặt lấy anh, anh đưa em lên." Ngọc Sấu vội ôm chặt lấy anh, rồi đỏ mặt vì đây là lần đầu nàng tiếp xúc thân mật với đàn ông như thế.

Trần Hạo một tay cầm Thiên Tinh bảo thạch, một tay ôm eo nàng, đạp không bay ngược lên đường lộ.

Cảnh tượng hai người bay lên như một cặp thần tiên quyến lữ khiến mọi người bên trên ngây dại.

Cao Câu Ly vương há hốc mồm.

Những lời đồn về Trần Hạo trước đây ông chỉ coi là chuyện thêu dệt, giờ chứng kiến tận mắt, ông mới biết thế gian thực sự có thần tiên.

Ông vui mừng khôn xiết, con gái gả cho thần tiên thì là phúc đức lớn cho cả Cao Câu Ly.

Kim Thánh Châu và thuộc hạ cũng bị dọa cho ngây người.

Chương 683

Đối mặt với một tiên nhân không thể chiến thắng, hắn lập tức quay đầu ngựa chạy trốn: "Chân Phiên bộ lạc, rút lui!".

Hắn cảm thấy mình đã điên mới dám đi ám sát tiên nhân.

Trần Hạo không buồn đuổi theo lũ tiểu nhân đó.

Khi chân chạm đất, Ngọc Sấu vẫn ngẩn ngơ ôm lấy anh, rồi vấp chân kêu lên một tiếng.

Trần Hạo ôm chặt lấy eo nàng không để nàng ngã, ánh mắt hai người lại giao nhau, thời gian như ngưng đọng.

"Con gái, con không sao chứ?" Vua Cao Câu Ly chạy lại quan tâm.

Ngọc Sấu đỏ mặt, vội rời khỏi vòng tay Trần Hạo, khôi phục dáng vẻ đoan trang: "Phụ vương, con không sao." Vua Cao Câu Ly thở phào, quay sang cung kính hành lễ với Trần Hạo: "Cao Câu Ly vương kiến qua Quốc sư tiên nhân.

Được thấy dung nhan tiên nhân là vinh hạnh của chúng ta, đa tạ tiên nhân đã cứu con gái ta." Trần Hạo mỉm cười: "Ngọc Sấu sau này là thê tử của tôi, tôi cứu nàng là chuyện đương nhiên, ngài không cần đa tạ." Cao Câu Ly vương mừng rỡ: "Phải phải, là người một nhà cả!".

Nhìn Ngọc Sấu cúi đầu thẹn thùng với đôi má ửng hồng, vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành ấy càng thêm rực rỡ.

Kim Thánh Châu dẫn theo những chiến sĩ còn sót lại, hốt hoảng bỏ chạy như chó nhà có tang!

Lúc đến như mãnh hổ xuống núi, tràn đầy hùng tâm tráng chí, muốn một cử tiêu diệt người Tần, thậm chí nuốt chửng cả Cao Câu

Ly, nhưng giờ đây không việc gì thành, trái lại tổn thất hơn nửa binh lực.

Văn Hoán chắc chắn đã chết, bên cạnh hiện giờ chỉ còn Tương Vinh, còn về người thúc thúc Kim Hiền kia, Kim Thánh Châu trước nay vốn không xem trọng.

Toàn bộ tộc Chân Phiên có bốn năm vạn người, nhưng chiến sĩ tinh nhuệ nhất cũng không quá bốn năm ngàn, nếu tính cả già trẻ thì gom góp được bảy tám ngàn người đã là hiếm thấy, liệu có thể chống đỡ được sự báo phục của người Tần không?

Trước đó Kim Thánh Châu chỉ cân nhắc thành công sẽ ra sao, giờ đây bắt đầu lo lắng Trần Hạo báo thù, một hơi bỏ chạy được hai ba mươi dặm, chiến mã không chịu nổi việc chạy gấp thời gian dài, đội ngũ mới chậm lại.

Lúc này Kim Hiền cưỡi ngựa, nhìn Kim Thánh Châu với khuôn mặt đầy lo âu nói: "Thánh Châu, vị Đại Việt sư kia quả thực biết tiên thuật, tiên nhân thì chúng ta làm sao chống đỡ được!

Nay đã đắc tội tiên nhân, lại đắc tội Vương của Cao Câu Ly, chúng ta sau này phải làm sao đây?".

Kim Thánh Châu trong lòng vốn đang phiền muộn, nghe thúc thúc nói vậy liền gằn giọng: "Tiên nhân thì đã sao, chưa chắc đã giết được chúng ta.

Sau khi trở về, chúng ta phong tỏa sơn lộ từ Bình Thành đến Phú Xuyên, nơi đó núi non hiểm trở khó đi, dễ thủ khó công, ta không tin hắn có thể đánh tới". "Vậy nếu đi đường biển thì sao!" Kim Hiền chất vấn. "Đường biển?

Đường biển dễ đi lắm sao?

Hiện nay cả Đại Tần có được mấy chiếc thuyền lớn có thể vượt

biển, nếu có thể vượt biển, e rằng đã sớm diệt được Cao Câu Ly rồi." Kim Thánh Châu nói. "Vị Đại Việt sư kia đã mang theo một ngàn cường binh Đại Tần, lẽ nào không thể mang theo đợt thứ hai, đợt thứ ba!" Kim Hiền lớn tiếng. "Ta là thủ lĩnh, những việc này ta sẽ tự cân nhắc, hãy dẫn tốt người của ông đi." Kim Thánh Châu không lời phản bác, tức giận quát một câu, rồi thúc ngựa chạy nhanh về phía trước, không thèm để ý đến người thúc thúc nữa.

Kim Hiền lạnh lùng nhìn theo bóng lưng Kim Thánh Châu, trước đây cảm thấy đứa cháu này thông minh, nhưng giờ lại thấy làm việc quá xung động và tự cao, cứ đà này hoàn toàn sẽ dẫn cả bộ tộc đến chỗ diệt vong.

Kim Hiền nghiến răng, giật dây cương quay lại phía thân tín của mình.

Sau một trận đại chiến, hộ vệ của Cao Câu Ly Vương tử thương gần hết, hiện giờ người sống sót chỉ còn mười mấy người.

Không đợi bao lâu, những chiến sĩ bị thương trong trận chiến với Văn Hoán trước đó, dưới sự hỗ trợ của phù triện, gần như toàn bộ đã lành lặn.

Với một ngàn người đối trận với hai ngàn người, cuối cùng tiêu diệt toàn bộ quân đối phương mà không tổn thất một binh một chốt nào, trận chiến như vậy trong lịch sử nhân loại là độc nhất vô nhị.

Tuy kẻ địch yếu, nhưng phù triện của Quốc sư mới là then chốt, tương đương với việc cho những binh sĩ này có được thân bất tử.

Giờ đây ý chí chiến đấu của họ đã mạnh hơn trước nhiều bậc, đánh trận không sợ bị chém, bị đâm hay bị tên bắn, có phù triện của Quốc sư ở đây, chúng ta lập tức có thể đứng dậy tiếp tục chiến đấu.

Lúc này ý chí chiến đấu của binh sĩ Đại Tần bùng nổ, có người

thậm chí còn bàn luận, sau này nếu bị thương nhất định phải thường xuyên dùng phù triện để cảm nhận dư vị trị thương ra sao.

Tâm thái như vậy, dùng từ "hãn bất úy tử" (không sợ chết) đã không đủ để hình dung, rõ ràng là: Lão tử không sợ chết, lão tử muốn tìm cái chết, lão tử vĩnh viễn không chết!

Cao Câu Ly Vương nhìn một ngàn hắc giáp chiến binh của Trần Hạo, chỉ cảm thấy trong lòng rúng động.

Binh sĩ Đại Tần, tuy chỉ có một ngàn người đứng đó, nhưng vẫn khiến ông cảm thấy run rẩy.

Bộ tộc Chân Phiên của Kim Thánh Châu vốn là những chiến sĩ mạnh nhất Cao Câu Ly, vậy mà hai ngàn người đột kích một ngàn quân Tần lại chuốc lấy kết cục toàn quân bị diệt, quân Tần hào phát vô thương.

Nên biết rằng, cả Đại Tần có hàng triệu binh sĩ như vậy, những tiểu quốc này làm sao chống đỡ?

Có lẽ để Ngọc Sấu đi theo vị Quốc sư có địa vị cực cao tại Đại Tần này mới là lựa chọn tốt nhất cho Cao Câu Ly.

Cao Câu Ly Vương nhìn vị Đại Việt sư tuấn dật bất phàm lại thần thông quảng đại, rồi nhìn sang con gái đang cúi đầu thẹn thùng bên cạnh, trên mặt lộ ra nụ cười: "Quốc sư, xảy ra chuyện như vậy quả thực không lường trước được, may mà không có gì đại ngại.

Chúng ta hiện giờ quay về Bình Thành đi, ta sẽ sai người chuẩn bị, nhất định phải khoản đãi thật tốt".

Chết vài trăm hộ vệ binh sĩ đối với Quốc vương quả thực không đáng kể, chỉ cần Ngọc Sấu và Đại Việt sư không gặp chuyện gì thì những thứ khác đều là chuyện nhỏ. "Được, cùng đi Bình Thành." Trần Hạo đồng ý. "Quốc sư hay là lên xe của ta, chúng ta vừa đi vừa trò

chuyện, đúng rồi, xe giá của Ngọc Sấu hỏng rồi, cũng ngồi cùng xe với chúng ta." Quốc vương cười nói.

Đây chẳng phải là công khai dụ dỗ tôi sao?

Nam tử hán đại trượng phu, tôi cắn câu rồi! "Cũng được, Trần mỗ chính là muốn cùng Cao Câu Ly Vương tìm hiểu tình hình của những kẻ vừa rồi.

Tập kích Cao Câu Ly Vương, tập kích Trần mỗ, chuyện này tự nhiên không thể bỏ qua như vậy." Trần Hạo nói.

Lý do quá đầy đủ rồi nhé, ta có chính sự.

Quý Bố chia binh, năm trăm phía trước năm trăm phía sau, hộ vệ xe lớn của Cao Câu Ly Vương ở giữa.

Đội ngũ khởi hành, nhìn quân Tần quân dung chỉnh túc không một tiếng động, Cao Câu Ly Vương lần nữa tán thán trong lòng.

Có đại quân như thế này, Thủy Hoàng đế lo gì không thể dẹp yên thiên hạ.

Chương 684

Xe ngựa của Cao Câu Ly Vương rất rộng rãi, ba người ngồi cũng không thấy chật chội, lập tức bàn về chuyện của Kim Thánh Châu.

Nói đến chuyện này, Cao Câu Ly Vương có chút ngượng ngùng giải thích: "Kim Thánh Châu kia cậy vào bộ tộc đông người, thủ hạ chiến binh sung túc, bình thường vốn khá kiêu ngạo.

Lúc đó ta cũng vì tư tâm nên mới giả ý đồng ý, nhưng sau đó cũng đã nói rõ với hắn, ai ngờ tên đó hống hách quen thói, hôm nay dám tạo phản, ra tay với ta và Quốc sư, thật đáng giận, bản vương tuyệt đối sẽ không buông tha cho hắn".

Trần Hạo biết lời của Cao Câu Ly Vương có bảy phần thật ba phần giả, liền hỏi: "Nơi đóng quân của Kim Thánh Châu ở đâu?". "Thành Phú Xuyên, cách Bình Thành khoảng 500 dặm, nhưng ở giữa bị ngăn cách bởi gò lầy, đầm hồ, chỉ có thể xuyên qua núi rừng mà đi, muốn công đánh quả thực có chút phiền phức." Cao Câu Ly Vương nói.

Trần Hạo cũng biết nơi này là một khúc xương khó gặm.

Năm xưa Tùy triều ba lần chinh phạt Cao Lệ khiến quốc gia kiệt quệ rồi vong quốc.

Sau này Đường Thái Tông Lý Thế Dân thân chinh cũng không công mà lui, hao tốn cực lớn nhưng không hiệu quả.

Trần Hạo phân tích, điều này liên quan đến việc thủy quân lúc đó không thuận lợi, không hiểu thủy văn và tình hình biển cả, dẫn đến thủy quân liên chiến liên bại, kéo sập cả chiến dịch.

Cũng liên quan đến việc chỉ huy, các cuộc chiến đa phần đều đi

theo đường bộ vùng núi để công thành nhổ trại, vô cùng gian nan, cuối cùng hậu cần không theo kịp, chỉ có thể chọn rút quân, lúc đó tổn thất binh sĩ sẽ ảnh hưởng lớn đến sĩ khí trong nước. "Thành Phú Xuyên?" Trần Hạo nhíu mày hỏi: "Gần đó có sông ngòi lớn nào không?". "Có chứ, ở bên bờ sông Úc Lý." Cao Câu Ly Vương đáp.

Sông Úc Lý, một cách gọi cũ của người Hán, Trần Hạo biết Phú Xuyên nằm ở đâu rồi, chắc là vị trí của thành Nhĩ Đóa sau này, trong lòng đã có tính toán. "Cao Câu Ly Vương, Kim Thánh Châu giờ đã phản, nếu không trừ khử sau này tất thành đại họa cho Cao Câu Ly, ngài có cách gì không?" Trần Hạo hỏi.

Chuyện xảy ra quá đột ngột, Cao Câu Ly Vương cũng chưa có ý tưởng gì, bị Trần Hạo hỏi liền có chút trì trừ, nhưng thái độ đối với việc này thì rất rõ ràng. "Đám phản đồ đó tự nhiên phải dùng sức cả nước để diệt trừ, nếu không Cao Câu Ly sau này sẽ sa vào chiến loạn vô tận.

Chỉ là núi cao đường xa, thực lực bộ lạc Chân Phiên cũng mạnh, e rằng một sớm một chiều không thể hạ được." Cao Câu Ly Vương nói. "Ta nguyện giúp Quốc chủ một tay." Trần Hạo nói. "Ồ, Quốc sư có lương sách gì?". "Ta sẽ triệu tập nhân mã, theo đường thủy trực công Phú Xuyên, nhưng trước đó, Quốc chủ có thể điều tập đại quân công đánh, chắc chắn sẽ thu hút chủ lực của Chân Phiên.

Ta sẽ tập kích Phú Xuyên, một cử hạ thành, sau đó chúng ta hợp vây, tất có thể giẫm nát Kim Thánh Châu dưới chân." Trần Hạo nói.

Cao Câu Ly Vương nghe kế hoạch của Trần Hạo, suy ngẫm một chút liền phát hiện kế hoạch này vô cùng có lợi cho mình.

Chỉ cần giả vờ tiến công thu hút kẻ địch, còn chủ lực thực sự lại là Trần Hạo, đương nhiên là tốt nhất.

Sau khi chiến thắng, đất đai và nhân khẩu tự nhiên thuộc về mình,

vì Trần Hạo không thể mang đi được.

Mình sẽ là người thắng lớn nhất, Cao Câu Ly Vương lộ ra nụ cười ôn hòa vô cùng: "Haha, Quốc sư diệu kế như vậy, hạ Chân Phiên dễ như trở bàn tay.

Ta về sẽ triệu tập nhân mã, quyết không bỏ qua cho tặc tử Kim Thánh Châu, còn về binh sĩ, lương thực, vật tư của Quốc sư, đương nhiên do Cao Câu Ly ta phụ trách".

Nói đến đây, Cao Câu Ly Vương bỗng chuyển tông giọng: "Lần này Quốc sư đón Ngọc Sấu, trong lòng ta rất vui mừng.

Ngọc Sấu là con gái ta yêu quý nhất, nay gả đi, bản vương muốn tổ chức một buổi hôn yến tại Vương thành, không biết Quốc sư có đồng ý?".

Nguyên bản theo quy củ, Ngọc Sấu chỉ có thể làm tiểu thiếp, không cần thiết tổ chức hôn yến quy mô lớn, nhưng đã là Quốc vương Cao Câu Ly muốn chuẩn bị, Trần Hạo cũng không ngăn cản. "Đương nhiên có thể, chỉ là không biết ta cần chuẩn bị những gì?" Trần Hạo hỏi.

Cao Câu Ly Vương lập tức cười nói: "Không cần, không cần gì hết, mọi thứ ta sẽ chuẩn bị chu toàn.

Ta đã chuẩn bị cho con gái một bộ hồi môn, đủ hai mươi xe, có một trăm nam nô một trăm nữ tì, Quốc sư có hài lòng không?".

Cao Câu Ly Vương có chút tự đắc vuốt râu, cảm thấy bộ hồi môn này quá phong hậu, cả Cao Câu Ly không ai bằng được.

Đối với những thứ này Trần Hạo đương nhiên không để tâm, hắn thiếu gì chứ tiền thì không thiếu, chỉ cười nói: "Đa tạ tâm ý của Quốc chủ, những thứ đó cứ mang đi để Ngọc Sấu hưởng dụng".

Nói xong Trần Hạo nhìn sang Ngọc Sấu bên cạnh.

Từ lúc lên xe, Ngọc Sấu vẫn lặng lẽ quỳ ngồi bên cạnh Cao Câu Ly Vương, đối diện với Trần Hạo, luôn hơi cúi đầu không dám nhìn hắn, nhưng nghe phụ thân bàn luận, nàng theo bản năng nhìn về phía Trần Hạo.

Bất chợt, ánh mắt hai người giao nhau, Ngọc Sấu hơi ngẩn ra, lập tức mặt đỏ như rạng đông, vội vàng rủ hàng mi không dám nhìn nữa, dáng vẻ thẹn thùng ấy lại càng khiến người ta yêu thích.

Cao Câu Ly Vương tự nhiên thấy được sự ái muội giữa Trần Hạo và con gái, trong lòng càng thêm vui mừng: "Con gái, cũng nên nói chuyện với Quốc sư đi".

Ngọc Sấu có chút ngẩn ngơ, nhất thời không biết nói gì, đôi mắt to đẹp nhìn Trần Hạo, sau đó cúi lạy phụ thân rồi hành lễ với Trần Hạo. "Ngọc Sấu đa tạ Quốc sư đại nhân cứu mạng, vừa rồi quá hoảng loạn nên Ngọc Sấu đã thất lễ." Trần Hạo cười: "Sau này với anh không cần khách khí như vậy".

Một ngày sau, xe giá cuối cùng cũng đến đô thành Cao Câu Ly.

Trần Hạo nhìn lướt qua, Bình Thành lúc này chỉ là một tòa thành nhỏ, không thể so với phủ thành của Đại Tần.

Nhưng cũng dễ hiểu, nơi này đất đai cằn cỗi, nhân khẩu không đông, cả Cao Câu Ly lúc này không đông dân bằng một quận của Đại Tần.

Hiển nhiên Cao Câu Ly Vương đã sắp xếp trước, dân chúng đứng dọc đường nghênh tiếp, thấy xe giá liền phủ phục quỳ lạy.

Cao Câu Ly lúc này đang ở chế độ nô lệ bộ tộc, theo một ý nghĩa nào đó, dân chúng đều là tài sản riêng của thủ lĩnh các bộ lạc, nam làm tôi, nữ làm thiếp.

Ngay cả Đại Tần hiện giờ, hình thái này vẫn tồn tại, nô lệ như tài

sản, không có nhân quyền.

Chủ nô có thể tùy ý xử lý nô lệ, bao gồm mua bán, giết chóc, thậm chí khi chủ nô chết, nô lệ phải tuẫn táng theo.

Buổi tối, Cao Câu Ly Vương yến thỉnh Trần Hạo, trong tiệc nhiệt tình chiêu đãi không cần bàn cãi, Ngọc Sấu luôn ở bên cạnh, biểu hiện ôn uyển điềm tĩnh, thỉnh thoảng rót rượu cho Trần Hạo, lễ nghi làm rất đủ.

Nhưng từ mọi động tác của Ngọc Sấu, Trần Hạo có thể thấy trong đó phần nhiều là sự tôn trọng và kính sợ.

Cao Câu Ly Vương sắp xếp cho nhóm Trần Hạo ở tại một trạch viện tốt nhất, nằm ngay cạnh vương cung, nhưng căn nhà tốt nhất này thậm chí không bằng bộ nhà mà Triệu Cao tặng.

Không cách nào khác, vừa rồi Trần Hạo thấy vương cung Cao Câu Ly cũng thật đơn sơ, cung điện thấp bé chật hẹp, một điện phụ của Hàm Dương Cung cũng không bằng.

Chương 685

Lúc chia tay, Cao Câu Ly Vương nhiệt tình nói: "Quốc sư, ngày mai đô thành sẽ tổ chức nghi thức long trọng, lúc đó ta sẽ phái người mời Quốc sư, để ngài thấy được cảnh sắc đẹp nhất của nước ta".

Cảnh sắc đẹp nhất?

Trần Hạo mỉm cười: "Trần mỗ nhất định sẽ chờ đợi".

Ngọc Sấu bên cạnh nhìn Trần Hạo, khom người hành lễ cáo từ.

Ngày hôm sau, có quan viên Cao Câu Ly đến mời, Trần Hạo đã thay xong y phục, xe giá đi chẳng bao lâu đã tới vương cung, Cao Câu Ly Vương mời Trần Hạo lên cao đài.

Trần Hạo nhìn xuống, thấy trên quảng trường có vô số bách tính Cao Câu Ly đang đứng, không khí náo nhiệt.

Cao Câu Ly Vương ngồi ngang hàng với Trần Hạo, cười nói: "Hôm nay Ngọc Sấu xuất giá, cả thành chung vui, bản vương có chuẩn bị tiết mục, mời Quốc sư thưởng thức".

Sau đó ông vẫy tay về phía dưới. "Tùng!

Tùng!

Tùng!", tiếng trống vang lên, từng hàng thị nữ mặc áo gấm bước vào trường, nhảy múa theo nhạc khúc.

Phải nói là những vũ nhạc này rất đặc sắc, dân chúng xung quanh thỉnh thoảng vỗ tay hoan hô.

Bỗng nhiên, một nhóm tráng hán khiêng một nụ hoa khổng lồ tiến vào giữa sân, nhạc khúc thay đổi, trở nên du dương uyển chuyển.

Nụ hoa khổng lồ kia từng lớp từng lớp mở ra, Trần Hạo thấy

chính giữa có một nữ tử đang quỳ, trong nhạc khúc từ từ đứng dậy.

Nữ tử thân hình mảnh mai, tóc đen như mực thắt thành một bím tóc dày rủ xuống tận hông, nàng khẽ ngẩng đầu, lộ ra dung nhan thanh thuần mỹ lệ tuyệt thế.

Trên khuôn mặt phấn hồng là đôi môi đỏ mọng, kiều diễm như cánh hoa đào, nụ cười ngọt ngào như phù dung ra khỏi nước, thanh khiết như tiên tử cô xạ.

Chính là Công chúa Ngọc Sấu của Cao Câu Ly. "Oa!

Oa!

Oa!", xung quanh vang lên vô số tiếng vỗ tay hoan hô cho một Ngọc Sấu tựa tiên nhân hạ phàm.

Bỗng nhiên nhạc khúc trong sân lại đổi, vang lên tiếng tiêu du dương.

Giữa những cánh hoa, Ngọc Sấu chuyển động, ống tay áo dài hất lên trời, lập tức có vô số cánh hoa rơi xuống, trong làn mưa hoa đó, thân hình kiều diễm của Ngọc Sấu xoay tròn theo, càng lúc càng nhanh, tư thế múa nhẹ nhàng ưu mỹ, phiêu hốt như tiên, ống tay áo rộng mở ra khép lại, càng tôn lên vẻ đẹp vạn phần tư dung tuyệt mỹ.

Những người có mặt đều say sưa nhìn theo điệu múa, gần như quên cả thở, ngay cả Trần Hạo cũng không nhịn được thán phục trong lòng, thật đẹp!

Điệu múa ưu nhã của Ngọc Sấu làm hắn nhớ đến nữ tử trong địa cung đang phi độ hư không, bước chân khẽ điểm, vạt áo tung bay như tiên tử lăng ba, bóng dáng hai người dần dần chồng lấp.

Trong lúc xuất thần, nhạc khúc lại đổi lần nữa.

Điệu múa của Ngọc Sấu trở nên quyết liệt, mây tay nhẹ vẫy chiêu

vũ điệp, eo thon mềm mại uốn lượn, theo âm nhạc mà múa lượn, tựa như một con bướm đang bay lượn, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Khoảnh khắc này, nàng thật rực rỡ, thanh nhã như hoa, phong tư vạn vạn, quyến rũ động lòng người.

Váy xòe ra như một đóa sen trong gió, bím tóc dài tung bay trong gió đẹp khiến người ta tưởng là tiên tử trên cung trăng. "Tùng tùng tùng...

Tùng!", đột nhiên nhạc dừng, thân hình Ngọc Sấu bỗng khựng lại, tạo dáng hoàn mỹ nhất rồi kết thúc điệu múa.

Trên khuôn mặt nàng luôn mang nụ cười ngọt ngào, ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo trên cao đài, vạn phần phong tình hiện rõ nơi đôi mày, nhất là cái ngoảnh đầu cười ấy đã in sâu vào lòng hắn.

Khoảnh khắc này, Trần Hạo cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Lúc này Cao Câu Ly Vương đứng dậy, lớn tiếng nói với thần dân phía dưới: "Công chúa Ngọc Sấu gả cho Đại Việt sư, hôm nay là đại lễ, toàn thành cuồng hoan chúc mừng Công chúa.

Có Đại Tần che chở, Cao Câu Ly từ nay về sau sẽ vĩnh hưởng thái bình an ninh!". "Á á á á á...", bách tính phía dưới phát ra từng trận hoan hô, ở thời đại này, hòa bình mới là hạnh phúc lớn nhất.

Ngọc Sấu hướng về phía Cao Câu Ly Vương và Trần Hạo hành lễ lần nữa, sau đó ngồi xuống, những cánh hoa khép lại che phủ thân hình nàng, nhóm tráng hán lại khiêng đài hoa sen đi.

Cao Câu Ly Vương thấy tầm mắt Trần Hạo vẫn dõi theo đài hoa sen đó, liền khẽ nói: "Họ sẽ khiêng thẳng Ngọc Sấu đến trạch viện của Quốc sư.

Từ hôm nay, Ngọc Sấu là người của ngài, xin Quốc sư đại nhân

hãy chăm sóc con gái ta".

Trần Hạo quay đầu cười đáp: "Đó là việc nên làm". "Được, hiện giờ chúng ta vào vương cung uống rượu chúc mừng, các thủ lĩnh của các bộ tộc khác ở Cao Câu Ly đều đang chờ gặp Quốc sư đấy." Cao Câu Ly Vương cười nói.

Có vẻ ở đâu cũng không thiếu tiệc rượu, trong tiệc, Trần Hạo làm quen với vài vị thủ lĩnh bộ lạc của Cao Câu Ly.

Bộ tộc của Cao Câu Ly Vương là lớn nhất bán đảo lúc này với dân số hơn 10 vạn.

Đứng thứ hai là Chân Phiên của Kim Thánh Châu với bốn năm vạn người, còn các bộ tộc khác thường chỉ khoảng một hai vạn người.

Giữa tiệc, mọi người tự nhiên nhắc đến Kim Thánh Châu, lập tức có người lớn tiếng: "Thường ngày tên Kim Thánh Châu đó đối với Đại vương rất bất kính, kiêu căng hống hách.

Có lợi lộc là hắn vơ vét về mình, thậm chí cưỡng chiếm đất đai của ta, sang địa bàn của ta thả ngựa, nếu không vì hắn mạnh, ta đã sớm trở mặt rồi".

Trần Hạo nhìn gã râu dài này, tâm đạo gã này nói thật lòng đấy, nếu không vì đánh không lại thì chắc đã đánh nhau rồi. "Kim Thánh Châu quả thực quá chuyên quyền, có lần hai bên vì ranh giới mà xung đột, hắn phái hắn một ngàn người tiêu diệt cả trại của tộc ta, mối thù này ta luôn ghi trong lòng.

Quốc vương, Kim Thánh Châu là một họa hoạn, nếu muốn xuất binh công đánh, ta là người đầu tiên ủng hộ." Một thủ lĩnh khác tức giận nói.

Đúng là lập trường chính trị rất quan trọng.

Những thủ lĩnh này cũng chẳng ngốc, tự nhiên thấy rõ tình hình hiện tại nên đã chọn phe.

Tiệc rượu kéo dài đến tối mới tan, Trần Hạo dưới sự hộ vệ của Quý Bố trở về đại trạch bên cạnh vương cung.

Chương 686

Một thân vệ lập tức tiến tới, thấp giọng báo cáo: "Quốc sư, Công chúa đang ở trong phòng ngài".

Trần Hạo đứng ở cửa nhìn căn phòng, ánh đèn xuyên qua cửa sổ, hắn vẫy vẫy tay bảo mọi người đi nghỉ hết đi. "Rõ!" Quý Bố và các hộ vệ lui ra.

Trần Hạo bước lên bậc thang, tay đặt lên khung cửa đẩy nhẹ, tiếng "két" vang lên, cửa gỗ mở ra.

Chỉ thấy trong phòng thắp đầy đèn lồng đỏ, khiến cả gian phòng chìm trong sắc đỏ, người nữ tử đó đang quỳ ngồi trên sập.

Thấy Trần Hạo vào, mắt nàng thoáng hiện tia hoảng loạn và khẩn trương, sau đó cúi người hành lễ với hắn, nhu mì nói: "Ngọc Sấu kiến quá Quốc sư".

Nói xong Ngọc Sấu đứng dậy, đi đến bên Trần Hạo, đầu hơi cúi xuống nói: "Ngọc Sấu xin được cởi áo cho Quốc sư".

Hai bàn tay ngọc giơ lên, định giúp hắn tháo dây lưng.

Bất chợt, Trần Hạo nắm lấy một tay của Ngọc Sấu, khiến nàng giật mình ngẩng đầu nhìn hắn, đôi mắt to đẹp đầy vẻ ngạc nhiên.

Trần Hạo khẽ lắc đầu.

Hắn có thể cảm nhận được, lúc này Ngọc Sấu đối với mình có kính sợ, có thuận phục, có một chút cảm kích nhưng lại chưa có tình yêu.

Không thể trách Ngọc Sấu được, nàng gả cho hắn không phải vì yêu, mà phần nhiều vì thánh chỉ của Thủy Hoàng đế và thân phận Đại Việt sư của hắn.

Còn về tình yêu, với sự tiếp xúc ngắn ngủi của hai người, làm sao có ngay được. "Ngọc Sấu, múa cho anh một khúc đi." Trần Hạo nhẹ nhàng nói.

Ngọc Sấu hơi ngẩn ra, nhưng vẫn thuận tòng gật đầu, lùi lại vài bước, đứng giữa sảnh.

Dưới ánh đèn đỏ, váy áo Ngọc Sấu lớp lớp xếp chồng, như ánh trăng bạc tuôn chảy trên đất, đầu cài kim thoa thỉnh thoảng phản xạ ánh vàng.

Nàng bắt đầu múa nhẹ nhàng, trâm cài tóc va chạm phát ra tiếng đinh đang thanh thúy như bản nhạc tuyệt mỹ, linh động, phiêu dật, thanh nhã tựa thiên nữ bay lượn.

Tuy không có nhạc nhưng như có tiên âm lượn lờ, tuy không có hoa nhưng như có mưa hoa đầy trời.

Trần Hạo nhìn mà lòng rung động không thôi, chậm rãi bước tới, đưa tay ra, thân hình Ngọc Sấu khựng lại, cằm bị hắn nâng lên.

Ngọc Sấu khẩn trương mím môi, hơi thở dồn dập, ánh mắt nhìn xuống dưới không dám đối thị với Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn Ngọc Sấu, trong lòng thầm nghĩ: Dù trong phim ảnh hay truyền hình, Ngọc Sấu dù gặp được tình yêu nhưng vẫn chọn đi theo con đường đã định sẵn vì Cao Câu Ly.

Trong phim, người đàn ông kia gào thét bảo nàng đi theo, nhưng đâu biết nỗi đau của nàng?

Nếu ích kỷ chọn trốn chạy, cả Cao Câu Ly sẽ gặp họa, nàng ở trong cuộc nên không thể thoát ra.

Nhưng giờ đây, Trần Hạo đã cho nàng một lựa chọn khác.

Không cần vì phụ thân, không cần hy sinh vì tộc nhân. "Tại sao

không dám nhìn anh, trong lòng có chút sợ anh sao?" Trần Hạo khẽ nói.

Ngọc Sấu thần sắc khẽ động nhưng không nói gì. "Anh biết, em vì Cao Câu Ly mới chọn thuận tùng anh, giờ anh sẽ không ép em, anh sẽ đợi đến ngày em yêu anh." Hiện giờ Ngọc Sấu đã là người của Trần Hạo, tự nhiên không thể gửi về chỗ Cao Câu Ly Vương, nếu giờ về sẽ bị mọi người cho là Quốc sư không thích nên bị trả về, đó là chuyện lớn đấy.

Ngày hôm sau, Trần Hạo sau khi ngủ dậy liền nói với Quý Bố: "Dẫn theo hộ vệ, hôm nay chúng ta ra ngoài dạo một chút, đúng rồi, thông báo cho Công chúa một tiếng". "Rõ, chủ công!" Quý Bố đáp.

Là nữ nhi của bộ lạc, Ngọc Sấu tự nhiên cũng biết cưỡi ngựa, nàng thay một bộ y phục gọn gàng, đoàn người mấy chục người ra khỏi Bình Thành.

Bên ngoài Bình Thành đa số là bình nguyên, mọi người cưỡi ngựa về phía đông vài dặm, thấy một dòng sông rộng lớn.

Ngọc Sấu cười giới thiệu: "Sông Đại Đồng, nguồn nước quan trọng nhất của bình nguyên, tưới tiêu cho đất đai của em, khiến đất trở nên màu mỡ, cuối cùng chảy ra biển lớn".

Trần Hạo nhìn sông Đại Đồng, mặt sông rộng khoảng bốn năm trăm mét, dòng nước êm đềm, lòng sông cũng khá sâu, trên sông thỉnh thoảng có vài con thuyền đánh cá lướt qua.

Trần Hạo nói: "Dòng sông này nước khá sâu, thuyền lớn của chúng ta hoàn toàn có thể trực tiếp đi lên đây.

Quý Bố!". "Chủ công có gì phân phó?". "Phái người đi thông báo cho đội thuyền, tìm cửa biển sông Đại Đồng, trực tiếp ngược dòng lên đến ngoại vi Bình Thành, chúng ta đỡ phải hành quân trên bộ, có thể

trực tiếp quay về." Trần Hạo nói. "Vâng thưa chủ công, tôi sẽ phái người đi ngay.

Chủ công, hay là trực tiếp thuê một hai con thuyền đánh cá lớn để những ngư dân đó làm người dẫn đường luôn." Quý Bố nói.

Trần Hạo cười: "Sắp xếp rất chi tiết". "Vâng thưa chủ công." Trần Hạo làm vậy không hoàn toàn vì muốn nhàn hạ, trong đầu hắn có thông tin về hải lưu và thủy văn, nay muốn làm rõ cả đường sông này.

Sau này nếu dùng đội thuyền binh phát tới đây, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao, những thứ này cứ tạm thời nắm trong tay, không cần tiết lộ ra ngoài.

Vừa mới có được con gái Cao Câu Ly Vương mà giờ đã tính chuyện đánh chiếm nước người ta, Trần Hạo cũng thấy mình hơi không được đạo đức lắm.

Quay đầu nhìn Ngọc Sấu, thấy nàng đang nhìn lên bầu trời xa xăm xuất thần, hắn hỏi: "Nghĩ gì vậy?".

Ngọc Sấu giật mình, quay đầu nhìn Trần Hạo nói: "Không có gì, chỉ là nghĩ sau này phải rời xa nơi này, sẽ không được uống nước sông Đại Đồng, ăn gạo lúa từ sông Đại Đồng nữa, em sẽ nhớ lắm".

Trần Hạo hiểu ra, nói: "Vậy mấy ngày tới, anh đưa em vào rừng chơi thật vui nhé?". "Thật sao!" Mặt Ngọc Sấu lộ rõ vẻ kinh hỉ.

Trần Hạo quay đầu bảo hộ vệ: "Chuẩn bị thêm hai con ngựa, hai bộ lều trại và lương khô cho hai ngày, lát nữa về chỗ đóng quân không cần đi theo nữa.

Rồi phái người báo với Cao Câu Ly Vương một tiếng là ta đưa Công chúa đi chơi hai ngày".

Thực ra không báo cũng chẳng sao, giờ Ngọc Sấu hoàn toàn thuộc về Trần Hạo, đưa đi đâu Cao Câu Ly Vương cũng không quản được,

báo chỉ là để tôn trọng.

Chương 687

"Tuân lệnh Quốc sư!" Không ai dám trái lệnh Trần Hạo, mọi thứ được chuẩn bị nhanh chóng, Trần Hạo và Ngọc Sấu mỗi người cưỡi ngựa chạy về hướng xa.

Trên mặt Ngọc Sấu đầy vẻ hưng phấn, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng làm việc gì phóng khoáng như vậy, một chuyến hành trình muốn đi là đi.

Thật sự rất mới mẻ và kích thích, cảm giác tự do không gò bó khiến tâm hồn nàng sảng khoái.

Chạy được vài dặm đường, Ngọc Sấu có chút không dám tin hỏi: "Chúng ta thực sự đi như vậy sao, đi hẳn hai ngày?". "Có gì không được chứ." Trần Hạo nói như là lẽ đương nhiên.

Ngọc Sấu ngẩn ra, rồi nở nụ cười rạng rỡ như trăm hoa đua nở. "Thật tốt quá, hồi nhỏ toàn thấy các anh ra ngoài săn bắn rong chơi, em cũng muốn theo nhưng mẹ toàn bảo con gái phải ôn lương hiền thục, thực ra em rất ngưỡng mộ các anh." Nói đến đây Ngọc Sấu bỗng nhìn Trần Hạo, lo lắng hỏi: "Quốc sư sẽ không vì Ngọc Sấu phóng túng mà giận chứ?".

Trần Hạo cười lớn: "Haha, thế nào là phóng túng, chỉ là sống thật với mình thôi, anh thấy ngọn núi kia phong cảnh không tệ, đi, chúng ta qua đó xem". "Dạ!" Ngọc Sấu càng thêm vui vẻ.

Tiếng nước chảy rào rào vang lên, khi lại gần thấy một thác nước đổ từ trên cao xuống như ngàn viên trân châu rơi rụng, hơi nước tán ra trong không trung gặp ánh nắng tạo thành một dải cầu vồng bảy sắc.

Ngọc Sấu nhìn cầu vồng kinh thán: "Đúng là rất đẹp".

Trần Hạo dừng ngựa bên cạnh nàng, cũng nhìn thác nước.

Thác nước đổ xuống một đầm nước dưới chân núi, nước đầy ắp rồi chảy về phía hạ lưu.

Ngọc Sấu bỗng reo lên: "Nhìn kìa, trong đầm có nhiều cá lớn quá!".

Trần Hạo nhìn qua, thấy trong đầm quả thực có cá lớn bơi lội, liền cười nói: "Vậy bữa trưa nay giải quyết ở đây luôn, anh sẽ làm món cá cho em ăn".

Ngọc Sấu kinh ngạc nhìn Trần Hạo: "Quốc sư cũng biết nấu ăn sao?". "Haha, sau này em sẽ biết, anh biết nhiều thứ lắm đấy." Hai người xuống ngựa, tìm một khoảng đất trống thích hợp bên đầm nước, Trần Hạo bảo Ngọc Sấu đi nhặt củi, nàng vui vẻ đồng ý, như một cô bé chạy quanh tìm cành khô.

Trần Hạo thì đến bên rừng trúc, chặt một cây trúc xanh lớn bằng thanh Ngân Long kiếm.

Ngân Long kiếm sắc bén như chém bùn, chặt trúc tự nhiên không thành vấn đề, một kiếm chém đứt, hắn chọn vài đoạn rồi mang về.

Bên đầm nước, Trần Hạo nhìn lũ cá, tay cầm cung tiễn, một tiễn bắn ra trúng ngay một con cá lớn.

Sau đó hắn làm sạch cá bên đầm, lọc thịt bỏ xương, lấy gia vị từ trong không gian ra ướp, rồi cho thịt cá vào ống tre.

Lại lấy một ống tre khác cho gạo và một lượng nước suối vừa đủ vào, Trần Hạo xách hai ống tre lớn về thì thấy Ngọc Sấu đã nhặt được kha khá củi.

Có củi rồi, ta có lửa.

Trần Hạo lấy hỏa chiết tử nhóm lửa, chẳng mấy chốc lửa đã cháy

rực, hắn đặt hai ống tre trực tiếp lên lửa nướng.

Tiếp đó lại lấy một ống tre khác, chẻ đôi làm bát, chẻ thêm vài thanh làm đũa.

Hoàn mỹ!

Ngọc Sấu luôn nhìn Trần Hạo, cảm thấy hắn làm mọi việc rất thuần thục, dường như đã quá quen thuộc với những việc này, nàng nhìn hắn mà cảm thấy thật bí ẩn. "Anh thực sự là tiên nhân sao?" Ngọc Sấu bỗng hỏi.

Nhưng hỏi xong nàng lại thấy hối hận, giờ nàng đã là người của hắn, không có tư cách hỏi những câu vượt quá giới hạn như vậy.

Trần Hạo đặt đũa xuống, nhìn Ngọc Sấu đang khẩn trương, cười nói: "Anh không phải tiên nhân, ít nhất hiện giờ thì không.

Còn việc hôm đó anh bay, thực ra trên thế giới này có nhiều phương pháp để con người bay được, anh chỉ sử dụng một trong số đó thôi".

Nếu bay là thần tiên thì xã hội hiện đại bao nhiêu người đi máy bay chẳng lẽ đều là thần tiên sao? "Anh chỉ là một người tu hành thôi." Trần Hạo nói. "Người tu hành?!" Ngọc Sấu lặp lại ba chữ đó.

Rồi nàng nhìn hắn với vẻ kỳ vọng: "Vậy em có thể làm người tu hành không?".

Trần Hạo cười: "Đương nhiên có thể, sau này anh sẽ dạy em, nhưng không cần vội, tu hành không phải chuyện ngày một ngày hai, có khi phải lâu ngày dài tháng mới có hiệu quả".

Ngọc Sấu không hiểu rõ lắm, cũng không biết là Trần Hạo có đang nói ẩn ý gì không, chỉ ngơ ngác gật đầu.

Lúc này ống tre bốc ra một mùi hương nồng nàn thu hút sự chú ý

của hai người, Ngọc Sấu không nhịn được nuốt nước bọt: "Thơm quá!". "Hương lúa cộng với hương thanh khiết của trúc, tự nhiên sẽ khiến mùi hương nồng nàn hơn, ống tre vốn ẩm nên nướng trên lửa cho đến khi khô vàng là cơm cũng chín." Trần Hạo nói rồi nhấc ống cơm và ống cá xuống, dùng Ngân Long kiếm chẻ ra.

Khi ống tre mở ra, hương gạo và cá càng thêm đậm đà, hắn xới cơm vào bát tre rồi đưa đũa cho nàng. "Xong rồi, giờ có thể ăn được rồi, có cả thịt cá anh ướp gia vị đặc biệt đấy, vị chắc không tệ đâu." Ngọc Sấu cung kính đón lấy bát cơm, khẽ gắp một miếng đưa vào miệng, lập tức gương mặt nàng bừng sáng như hoa sen nở, đôi mắt to nhìn Trần Hạo đầy kinh ngạc. "Oa, thực sự là ngon quá đi mất!" Nàng lại gắp thêm miếng cá: "Trời ạ, em chưa bao giờ được ăn món cá nào ngon thế này, anh làm thế nào vậy?".

Hai người ăn xong bữa trưa lại lên ngựa đi sâu vào trong núi, tuy đường núi khó đi nhưng không ngăn được sự hào hứng của hai người.

Thời gian trôi nhanh đến chiều tối, chim chóc về tổ, rừng núi tĩnh lặng, Trần Hạo và Ngọc Sấu chọn một bãi cỏ bằng phẳng bên sườn núi để hạ trại, dựng hai chiếc lều.

Phía chân trời ánh hoàng hôn buông xuống, hai người ngồi bên lều, Ngọc Sấu ôm hai chân, đầu tựa lên đầu gối, nhìn vệt hồng cuối cùng nhạt dần trên bầu trời, u u nói: "Thực ra nếu không phải là Công chúa, sống trọn đời trong rừng núi thế này cũng tốt". "Nếu một ngày nào đó, anh đưa em đến một nơi hoang vắng, sống một cuộc đời giản dị thì sao?" Trần Hạo hỏi.

Ngọc Sấu cười từ tận đáy lòng: "Thực ra như thế rất tốt, em càng thích cuộc sống như vậy hơn, quá nhiều tranh chấp, quá nhiều lừa lọc thật không hợp với em".

Trần Hạo cảm nhận được tính cách của Ngọc Sấu vốn thanh khiết như băng ngọc, khác hẳn với Lã Trĩ, Lã Trĩ thích làm việc lớn và đấu trí với người khác, có lẽ nàng thấy như vậy mới thể hiện được giá trị bản thân.

Trần Hạo không đánh giá tính cách nào tốt hay xấu, con người không ai hoàn mỹ, truy cầu điều mình muốn là lẽ đương nhiên.

Giống như hắn vậy, ở mỗi thế giới chẳng phải cũng đang làm theo bản tâm sao?

Thích thì làm thôi.

Chương 688

Ánh hồng tắt hẳn, thỏ ngọc nhô lên phía đông, treo trên trời như một chiếc mâm bạc, "Trăng đêm nay to quá", Ngọc Sấu thì thầm.

Trần Hạo bỗng nhận ra, hình như là ngày rằm tháng tám rồi.

Tết Trung Thu đây mà.

Nhưng thời Đại Tần này chưa có Tết Trung Thu, phải đến thời Đường thì Tết Trung Thu mới chính thức được định hình thành ngày lễ.

Trần Hạo nhìn Ngọc Sấu ngồi bên cạnh, dưới ánh trăng nàng càng thêm kiều diễm: "Muốn nghe kể chuyện không, anh kể cho nghe một câu chuyện về mặt trăng". "Dạ có chứ." Có vẻ không ai là không thích nghe kể chuyện.

Sau đó Trần Hạo kể cho Ngọc Sấu nghe câu chuyện Hằng Nga bôn nguyệt.

Kể xong câu chuyện Thường Nga bôn nguyệt, Trần Hạo nhìn Ngọc Sấu bên cạnh, hỏi: “Nếu là nàng, nàng có chọn ăn viên thuốc trường sinh bất lão đó không?” Câu chuyện Thường Nga bôn nguyệt và những gì Ngọc Sấu trải qua sau này có nhiều nét tương đồng.

Tuy có được trường sinh, nhưng lại phải cô độc sống trong cung Quảng Hàn lạnh lẽo, ngày qua ngày, năm qua năm, trải qua vô số năm tháng trong sự hiu quạnh, loại trường sinh đó còn có ý nghĩa gì đâu.

Ngọc Sấu mím môi, khẽ lắc đầu nói: “Nếu là em, em sẽ không ăn viên thuốc đó.

Nếu không thể ở bên người mình yêu, loại cô độc đó thực chất là một sự trừng phạt, càng lâu dài càng thống khổ.” Trần Hạo hiểu lòng

nàng, Ngọc Sấu cô độc sống trong địa cung hơn hai ngàn năm, đó chẳng phải là trải qua sự thống khổ nhất sao.

Có lẽ kiếp này, tuy tước đi cơ hội có được thuốc trường sinh, nhưng chưa chắc đã không hạnh phúc hơn kiếp trước.

"Chúng ta ngủ thôi." Trần Hạo nói.

Ngọc Sấu đỏ mặt, lời này nghe qua có chút ái muội, hai người lần lượt chui vào lều, hai chiếc lều nằm sát cạnh nhau.

Ngọc Sấu nằm trên thảm, trằn trọc mấy lần.

"Vẫn còn sợ sao?" Bên cạnh vang lên giọng nói của Trần Hạo.

"Vâng!" Ngọc Sấu khẽ đáp một tiếng, đây là lần đầu tiên trong đời nàng ngủ ở ngoài trời.

Thời đại này không như hậu thế, dã thú rất nhiều, cắm trại dã ngoại là một việc nguy hiểm.

"Yên tâm đi, có anh ở đây, không dã thú nào dám đến gần đâu." Trần Hạo nói.

Nghe lời Trần Hạo, không hiểu sao Ngọc Sấu cảm thấy an tâm hơn nhiều, lòng không còn sợ hãi nữa.

Anh là tiên nhân, dã thú nào dám trêu chọc tiên nhân chứ.

Ngọc Sấu nhìn lên nóc lều, phía bên kia chính là Trần Hạo.

Thực tế khoảng cách giữa hai người rất gần, nếu bỏ đi lớp vải lều thì cách nhau không tới nửa mét, chẳng khác gì chung giường mà ngủ.

Ngọc Sấu khẽ mỉm cười, khóe miệng hiện ra lúm đồng tiền nông, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Một đêm không chuyện.

Ngọc Sấu mở mắt, nhìn ánh sáng xuyên qua khe hở của lều, kinh

ngạc nhận ra mình đã ngủ một đêm thật an ổn.

Không biết Trần Hạo đã dậy chưa, theo quy củ, nàng là tiểu thiếp, nên phải hầu hạ anh rửa mặt.

Vừa chui ra khỏi lều, Ngọc Sấu đã thấy bóng dáng Trần Hạo.

Người đàn ông cao lớn tuấn lãng ấy đang đứng trên bãi đất trống, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, đưa một tay ra.

Ngọc Sấu không hiểu chuyện gì, cũng nhìn theo tầm mắt của anh.

"Thu... thu!" Trên trời bỗng truyền đến hai tiếng ưng lệ.

Hai con chim lớn đang lượn lờ trên không trung, sải cánh rất rộng, trên lông trắng điểm xuyết những đốm nâu đen.

Ngọc Sấu nhận ra ngay, đó là Hải Đông Thanh.

Cổ nhân có lời truyền rằng: Phía đông của Ngũ Quốc tiếp giáp đại hải có nhiều ưng, loại tuấn tú nhất gọi là Hải Đông Thanh.

Hải Đông Thanh sải cánh đạt tới hai mét, lông trên đầu màu trắng đốm nâu, đuôi thuần trắng, mỏ và vuốt cứng như móc sắt, bay vừa nhanh vừa cao, có thể bắt cả thiên nga, vịt trời, thỏ, hươu.

Hải Đông Thanh trong các bộ lạc Cao Câu Ly là tồn tại như đồ đằng, được tôn vinh là Vạn Ưng Chi Thần.

Nếu ai thuần phục được một con Hải Đông Thanh, người đó sẽ trở thành cường giả được tôn trọng nhất bộ lạc, ngay cả người cao ngạo như Kim Thánh Châu cũng chỉ nuôi được một con thương ưng mà thôi.

Ngọc Sấu không biết Trần Hạo đang làm gì nên không dám quấy rầy, nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến nàng vô cùng chấn kinh.

Hai con Hải Đông Thanh kia bay về phía Trần Hạo, rồi đột nhiên đậu xuống hai cánh tay anh.

Chẳng lẽ hai con thần ưng này là thú cưng của Quốc sư sao?

Ngọc Sấu không biết rằng Trần Hạo vừa mới thu phục được chúng.

Anh dậy sớm hơn nàng, định đi rửa mặt thì nghe tiếng ưng lệ lanh lảnh trên đỉnh đầu.

Trần Hạo tò mò ngẩng lên thì thấy hai con ưng đang bay lượn.

Lông trắng đốm nâu!

Trần Hạo kinh ngạc, nếu không lầm thì đây chính là Hải Đông Thanh trong truyền thuyết.

Ở hậu thế, Hải Đông Thanh cực kỳ hiếm gặp, chỉ khi người ta phát hiện ra hai con ở khu bảo tồn tự nhiên vùng Đông Bắc mới xác định được loài mãnh cầm này vẫn còn tồn tại và liệt vào danh sách bảo tồn cấp quốc gia.

Có lẽ chỉ ở thời Tần, người ta mới dễ dàng thấy chúng như vậy.

Đối với thần ưng Hải Đông Thanh, Trần Hạo đã hướng vọng từ lâu, gặp được thì nhất định không buông tha.

Anh phóng ra uy áp của Thanh Long huyết mạch, sau một hồi thử thách, cuối cùng cũng thu phục được hai con ưng thành thú cưng.

Phải nói rằng Hải Đông Thanh quá đẹp, ngoại hình áp đảo mọi loại ưng mà Trần Hạo từng thấy.

Chương 689

Hai con này đều là loại chân ngọc, cực phẩm trong cực phẩm.

Ở cổ đại, sở hữu một con Hải Đông Thanh không thua gì việc lái một chiếc Maserati ở hiện đại, thậm chí còn oai phong hơn.

Đúng lúc Ngọc Sấu ra khỏi lều là lúc Trần Hạo vừa thu phục xong và thả chúng bay đi.

Ngọc Sấu che miệng, nhìn Trần Hạo và hai bóng chim thân thiết.

Trần Hạo quay lại nhìn nàng, mỉm cười nói: "Hôm nay chúng ta có việc để làm rồi." "Việc gì ạ?" Ngọc Sấu nghi hoặc hỏi.

"Hai con Hải Đông Thanh này là một cặp vợ chồng, chúng có hai con nhỏ trong tổ trên vách đá đằng xa kia.

Anh đã thu phục chúng rồi, đương nhiên phải mang theo con của chúng, sau này cả gia đình chúng ở bên nhau mới trọn vẹn." Trần Hạo nói.

"A, leo lên vách đá lấy chim non nguy hiểm lắm, hay là gọi người trong tộc giỏi leo trèo đến giúp?" Ngọc Sấu theo bản năng nói.

"Haha, chút việc này không làm khó được anh." Trần Hạo cười.

Ngọc Sấu sực nhớ ra, Trần Hạo từng bế nàng bay lên từ đáy sông, anh là tiên nhân, vách đá trăm trượng chắc cũng không thành vấn đề.

Hai người rửa mặt xong, chỉnh đốn trang bị, cưỡi ngựa chạy về phía tổ của Hải Đông Thanh, hai con chim lớn bay dẫn đường trên đỉnh đầu.

Dưới vách núi, núi non cao vút, vách đá dựng đứng vô cùng, người bình thường không dám leo.

Trần Hạo nhắm chuẩn vị trí tổ chim, thi triển thân pháp leo lên.

Nửa canh giờ sau, anh đã lên đến đỉnh núi, trong tổ có hai con chim non đã lớn được một nửa, thấy Trần Hạo thì há mỏ định mổ, vẻ mặt hung dữ.

Trần Hạo phóng ra Long uy, xoa đầu hai con chim non, hai nhóc tì này mới yên ổn lại, sau đó há miệng kêu đói.

"Ha ha, thật thực tế, may mà ta có chuẩn bị." Trần Hạo lấy từ không gian ra một miếng thịt, cắt thành sợi nhỏ cho chúng ăn một bữa no nê.

Nhìn xuống dưới, núi cao hơn hai trăm mét, bóng dáng Ngọc Sấu chỉ còn là một chấm nhỏ.

Trần Hạo ôm cả cái tổ lớn, một tay đỡ lấy, tay kia lấy ra một khối Thiên Tinh bảo thạch, thân hình lập tức trôi nổi giữa không trung.

Anh khẽ điểm nhẹ vào vách đá, bay thẳng xuống dưới.

Nhìn Trần Hạo phiêu nhiên đáp xuống, dù biết anh biết bay nhưng Ngọc Sấu vẫn chấn kinh khôn xiết.

Trần Hạo nhẹ nhàng đáp đất, thu lại bảo thạch.

Ngọc Sấu nhìn hai con chim non trong tổ, reo lên: "Oa, hai nhóc này đẹp quá!

Mỗi năm có vô số người muốn có Hải Đông Thanh, thần ưng trưởng thành đương nhiên không thể thuần hóa nên ai cũng đi tìm chim non, kích cỡ này là tốt nhất, nhưng đúng là vạn kim khó cầu, vậy mà anh có được cả hai con." Trần Hạo chỉ lên hai con chim lớn đang lượn trên trời, cười nói: "Là bốn con." Hai ngày dạo chơi kết thúc, vào lúc hoàng hôn, hai người trở về Bình Thành.

Về đến nơi trú ngụ, Trần Hạo nói với Ngọc Sấu: "Nếu nàng thích,

anh giao nhiệm vụ nuôi dưỡng hai con chim non này cho nàng, thấy sao?" "Vâng ạ, em rất sẵn lòng!" Ngọc Sấu lập tức gật đầu.

Nàng cũng rất thích thần ưng, bất kể nam hay nữ trong bộ tộc đều sùng bái chúng, làm sao có thể không muốn nuôi chứ.

Hai con chim non được đặt trong phòng Ngọc Sấu, còn hai con Hải Đông Thanh lớn thì đậu trên nóc nhà, không còn gánh nặng nuôi con, chúng càng thêm thong dong.

Ngày hôm sau, Trần Hạo vừa dậy, Quý Bố đã vào báo cáo: "Chúa công, thuyền của chúng ta đã cập bến trên sông Đại Đồng ngoài thành Bình Thành rồi." "Ồ, đến rồi sao, động tác nhanh đấy." Trần Hạo đặt khăn mặt xuống nói.

"Tôi phái người xuôi dòng tìm kiếm, sau khi thấy thuyền đã thúc giục đi gấp cả đêm, nên chỉ mất hai ngày hai đêm là đến nơi." Quý Bố báo cáo.

Trần Hạo gật đầu: "Tốt, phái người mang lễ vật chuẩn bị cho Cao Câu Ly vương xuống thuyền, sau đó chúng ta cũng chuẩn bị khởi hành." "Rõ, chúa công." Hai cỗ xe lớn tiến vào vương cung Cao Câu Ly, hộ vệ cẩn thận khiêng mấy chiếc rương xuống, chuyển vào đại điện.

Trần Hạo và Ngọc Sấu cũng xuống xe đi vào.

Cao Câu Ly vương và mấy người con trai nhìn những chiếc rương lớn, rồi nhìn Trần Hạo hỏi: "Quốc sư, đây là...?" "Lễ vật, lễ vật tặng cho Cao Câu Ly vương." Trần Hạo nhìn Ngọc Sấu bên cạnh, nói thêm: "Cũng có thể coi là sính lễ." Ngọc Sấu đỏ mặt.

Cao Câu Ly vương và các vương tử chưa hiểu là gì, nhưng đã là lễ vật thì ai cũng vui mừng.

"Mở ra, lấy đồ bên trong ra." Trần Hạo phân phó.

Hộ vệ mở rương, từ trong lớp rơm rạ lấy ra từng món từ khí tinh mỹ.

Những món đồ sứ này là thứ quý giá nhất thời đại này.

Khi Cao Câu Ly vương và các con thấy chúng, ai nấy đều bị thu hút.

Ngay cả Ngọc Sấu cũng không ngoại lệ, sự vật xinh đẹp luôn có sức hấp dẫn nhất, mỹ nữ cũng vậy, quần áo đẹp cũng vậy, trang sức tinh xảo cũng vậy, và từ khí cũng thế.

Khi một đôi bình hoa lớn cao nửa mét được bê ra, ngay cả Cao Câu Ly vương cũng không kìm được mà nuốt nước miếng, lẩm bẩm: "Thật quá đẹp, thật không biết làm thế nào mà tạo ra được thứ mỹ lệ như vậy!" "Những thứ này nhất định giá trị liên thành." Một người anh của Ngọc Sấu nói.

"Tôi từng đến Đại Tần, nhưng chưa thấy thứ gì tinh mỹ như vậy ở đó, Quốc sư đại nhân, đây là gì vậy?" Một người anh khác hỏi.

Trần Hạo thản nhiên cười: "Từ khí (đồ sứ)." Trần Hạo hiểu sự chấn kinh của họ, ngay cả Thủy Hoàng Đế bây giờ cũng chưa thấy được đồ sứ tinh mỹ thế này.

Sau khi lò gốm ở Phái huyện thiêu chế xong đợt đầu gửi tới Hàm Dương, nghe nói tất cả đại thần vương công thấy được đều bị vẻ đẹp của chúng chinh phục.

Có người không tiếc trọng kim muốn mua vài món sưu tầm, nhưng tất cả đều bị Thủy Hoàng Đế thu vào hoàng cung.

Có thể thấy, sau này từ khí sẽ trở thành một nguồn kinh tế quan trọng của Đại Tần.

Trần Hạo không để Cao Câu Ly vương kinh ngạc quá lâu, nói: "Quốc chủ, thuyền của tôi đã đến, tôi chuẩn bị đưa Ngọc Sấu trở về

Đại Tần.” Cao Câu Ly vương hơi khựng lại, nhìn những món từ khí, rồi quay sang nhìn con gái, thấy mắt nàng hơi đỏ.

“Không ở lại thêm vài ngày sao?

Thời gian còn dư dả mà, tôi định chiêu đãi Quốc sư thật tốt.” Trần Hạo lắc đầu: “Trong nhà có việc, không thể trì hoãn quá lâu.

Hơn nữa, tôi phải về chuẩn bị đánh Chân Phiên, tên Kim Thánh Châu dám ra tay với Ngọc Sấu, chuyện này nhất định phải có một kết cục.

Quốc chủ cũng nên sớm chuẩn bị, muộn nhất là một tháng nữa phải bắt đầu đợt tấn công đầu tiên để thu hút quân Kim Thánh Châu về phía dãy Cẩm Sơn, tôi sẽ chọn thời điểm xuất kích.” Cao Câu Ly vương biết đại sự quan trọng nên không giữ khách nữa.

Từng xe từng xe chở của hồi môn của Ngọc Sấu ra bờ sông, đi theo còn có một trăm nam bộc và một trăm nữ bộc.

Cao Câu Ly vương tiễn ra tận bờ sông, khi thấy đại thuyền của Trần Hạo, trong lòng lại một lần nữa cảm thán, không hổ là Đại Tần!

Chiến thuyền đồ sộ như vậy, e là chỉ có Đại Tần hiện nay mới đóng được, hèn chi có thể mang theo hơn một ngàn hộ vệ cùng lúc.

Chương 690

Của hồi môn và thị tùng lên thuyền, trên bờ sông, Ngọc Sấu từ biệt người thân.

Sắp phải đi xa vạn dặm, có lẽ đời này khó gặp lại, nước mắt nàng rơi xuống như những hạt trân châu.

"Phụ thân, con đi đây, người hãy bảo trọng thân thể." Ngọc Sấu khóc nói.

Cao Câu Ly vương gật đầu: "Phụ vương biết rồi, hãy đi hầu hạ Quốc sư cho tốt, sống những ngày tháng vui vẻ, ta chỉ hy vọng Ngọc Sấu của ta sau này vẫn mãi vui vẻ." "Phụ vương...!" Được cha an ủi, Ngọc Sấu càng khóc thương tâm hơn.

Nhưng dù không muốn, cuối cùng cũng phải chia ly, dưới sự dìu dắt của thị nữ, Ngọc Sấu lên thuyền lớn.

Cuối cùng Trần Hạo đứng cùng Cao Câu Ly vương.

"Quốc chủ yên tâm, tôi nhất định không phụ Ngọc Sấu.

Về việc đánh Kim Thánh Châu, Quốc chủ hãy mau chóng chuẩn bị, xuất quân trước để thu hút chủ lực.

Tôi về sẽ triệu tập thêm nhân mã, đợi đến lúc đó sẽ để Đại Thanh truyền tin." "Đại Thanh là ai?" Cao Câu Ly vương tò mò hỏi.

Trần Hạo nhìn lên trời, huýt một tiếng sáo, bỗng một con Hải Đông Thanh khổng lồ từ chân trời bay tới, lao xuống đậu lên tay anh.

Cao Câu Ly vương kinh hãi, nhìn con Hải Đông Thanh rồi không ngớt lời khen ngợi: "Thần ưng Hải Đông Thanh, thật oai dũng!" "Đợi lúc đó, ta sẽ bảo nó truyền tin cho Quốc chủ." Trần Hạo xoa đầu Đại Thanh: "Nhớ kỹ, đây là Cao Câu Ly vương, lần tới truyền tin cho ông

ấy.” Cao Câu Ly vương kinh ngạc, dù Hải Đông Thanh được coi là thần ưng nhưng cũng không thể hiểu tiếng người chứ.

Nhưng sau khi Trần Hạo nói xong, con chim đó nhìn kỹ ông, rồi gật đầu với Trần Hạo tỏ ý đã nhớ.

Cảnh tượng này làm Cao Câu Ly vương chấn động, rồi ông thầm nghĩ, vị trước mặt không phải người thường, là đại tiên nhân của Đại Tần, chuyện thần kỳ xảy ra quanh anh cũng không có gì lạ.

Thuyền lớn chậm rãi rời bến, Ngọc Sấu đứng ở đầu thuyền nhìn bóng dáng phụ vương và các anh nhỏ dần, không ngừng vẫy tay, nhưng những hình bóng đó cứ mờ nhòa đi, nước mắt nàng lại rơi lã chã.

Trần Hạo đứng cạnh nàng, thấy mỹ nhân như hoa lê trong mưa, không kìm được đưa tay ôm lấy bờ vai thơm của nàng.

Ngọc Sấu khóc mệt rồi, tựa đầu vào vai anh.

Từ nay về sau, tất cả chỗ dựa của nàng đều nằm trên người đàn ông này.

Có lẽ đây là tâm thái của mọi cô gái khi xuất giá, vừa buồn vì xa nhà, vừa sợ hãi và mông lung với tương lai phía trước.

“Oẹ...!” “Oẹ...!” Trong khoang thuyền, Ngọc Sấu sắc mặt trắng bệch, chóng mặt buồn nôn, nôn hết cả những gì trong bụng ra, bây giờ chỉ còn nôn khan.

Mấy thị nữ lo lắng: “Phải làm sao đây, cứ thế này thì Công chúa khổ quá, hay là báo cho Quốc sư đại nhân đi.” Ngọc Sấu lắc đầu, nghiến răng nói: “Ta đã hỏi thuyền viên rồi, ai lần đầu đi thuyền cũng bị say, không có cách nào đâu, nôn mãi rồi sẽ quen thôi, ta sẽ ổn.

Ta biết Lang quân muốn ra biển tìm tiên, sau này phải sống trên thuyền quanh năm, ta phải học cách thích ứng.

Oẹ!” Ngọc Sấu lại nôn tiếp.

Lúc này cửa khoang mở ra, Trần Hạo bước vào.

Ngọc Sấu hoảng hốt, để anh thấy bộ dạng chật vật này của mình thì không biết anh có thất vọng không, nàng vội dùng tay áo che mặt, giọng nghẹn ngào: “Lang quân, Ngọc Sấu... hiện tại bộ dạng này của Ngọc Sấu thực sự quá thất lễ rồi.” Trần Hạo ngồi xuống bên giường, nắm lấy cổ tay nàng, chậm rãi kéo xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Chỉ mới nửa ngày mà nàng đã tiều tụy đi nhiều.

“Say thuyền sao không bảo anh?” Trần Hạo hỏi.

“Em đã hỏi rồi, ai lần đầu cũng vậy, thích ứng là được.

Sau này em muốn theo anh thì phải quen với cuộc sống trên biển.” Ngọc Sấu nhìn anh nói.

Trần Hạo lắc đầu: “Nàng không biết rằng ngoài việc tự thích ứng thì còn có thể chữa trị sao?” Ngọc Sấu ngẩn ra: “Có thể chữa sao ạ?” “Tất nhiên là được, nàng quên anh là ai rồi sao?

Y thuật của anh cả Đại Tần không ai sánh kịp.” Trần Hạo vừa nói vừa nắm tay nàng, truyền vào một luồng linh lực.

Luồng linh lực này đi qua kinh mạch, lập tức khiến nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, cảm giác chóng mặt buồn nôn biến mất hẳn.

Ngọc Sấu trợn to mắt: “Lang quân thật lợi hại, nhanh như vậy mà em đã hết say rồi.” Trần Hạo nhìn nàng nói: “Sau này có chuyện gì nhớ phải nói với anh, đừng có một mình suy nghĩ lung tung.

Biết đâu anh sẽ có cách tốt hơn thì sao?” Ngọc Sấu cúi đầu, nhỏ nhẹ: “Em biết rồi Lang quân, sau này em có chuyện gì nhất định sẽ nói với anh.” Dù trong phim hay ngoài đời, tính cách Ngọc Sấu đều dịu

dàng lương thiện, đoan trang hiền thục, nhưng đôi khi cũng có chút cố chấp.

Nhìn việc nàng có thể chờ đợi ngàn năm là biết nàng kiên trì đến mức nào, người thường chắc đã tự sát từ lâu rồi.

Những ngày sau đó, mỗi ngày Trần Hạo đều truyền linh lực cho nàng để đảm bảo không bị say thuyền, đợi sau này thời gian dài, thích ứng dần thì chứng say thuyền sẽ tự khỏi.

Một ngày nắng đẹp, từ trên cột buồm vang lên tiếng reo hò: "Mau báo cáo Quốc sư, thấy lục địa rồi!" Nghe tin, Trần Hạo và Ngọc Sấu đang đánh cờ trong khoang lập tức bước ra.

Đứng trên boong tàu nhìn đường bờ biển thấp thoáng, Ngọc Sấu nói: "Lần đầu em đến Đại Tần, trong lòng thực sự có chút mong chờ." Thuyền lớn cuối cùng cũng cập cảng Hải Thành.

Có hộ vệ về thông báo trước, nên Trần Hạo chưa kịp xuống thuyền thì Lữ Trĩ và Tố Tố đã dẫn theo hộ vệ và một đoàn xe ngựa đến đón.

Trần Hạo nắm tay Ngọc Sấu bước xuống, Lữ Trĩ đứng từ xa nhìn thấy, lòng ghen nhẹ một chút, mím môi rồi lập tức thu lại vẻ mặt đó.

Tố Tố chỉ nhìn thấy Trần Hạo, thấy anh về liền vui vẻ chạy lên: "Trần đại ca, anh đã về rồi, Tố Tố thật sợ anh gặp sóng gió ngoài biển." Trần Hạo nắm tay Tố Tố, cười vỗ nhẹ: "Chuyến này thuận lợi, không gặp sóng gió nào cả." Lữ Trĩ tiến tới, nhìn Trần Hạo trước, rồi quay sang Ngọc Sấu.

Lúc này Ngọc Sấu thấy Lữ Trĩ và Tố Tố thì không khỏi căng thẳng, nghe Trần Hạo nói trong nhà có hai vị tỷ tỷ, giờ mới thấy mặt.

Lữ Trĩ nhìn bộ dạng của Ngọc Sấu là biết ngay cô gái này không phải đối thủ tranh giành gì, chắc cũng giống Tố Tố thôi.

Hazzi, chẳng có chút tính khiêu chiến nào cả.

Nàng liền cười rạng rỡ nhìn Trần Hạo: "Lang quân, đây là muội muội Ngọc Sấu phải không?" Trần Hạo biết Lữ Trĩ giỏi nhất là bày trò, nói: "Hai bên làm quen đi.

Lữ Trĩ, Tố Tố, đây là Ngọc Sấu, sau này chúng ta đều là người một nhà, phải yêu thương nhau nghe rõ chưa?" Câu cuối cùng Trần Hạo liếc Lữ Trĩ một cái, nàng tự nhiên biết Lang quân đang nhắc nhở mình, chỉ thấy buồn cười.

"Lời của Lang quân ai mà dám không nghe chứ, sau này em nhất định sẽ đối xử tốt với muội muội." Nói đoạn, nàng bước tới nắm lấy tay Ngọc Sấu, nhìn ngắm một hồi rồi khen: "Muội muội thật xinh đẹp quá chừng, Lang quân đúng là biết nằm mơ, nằm mơ mà cũng mơ thấy mỹ nhân thế này." Trần Hạo biết Lữ Trĩ đang mỉa mai ngầm chuyện anh bảo nằm mơ thấy Ngọc Sấu, thầm nghĩ cô nàng này càng ngày càng phóng túng, lát về phải thu xếp một trận mới được, kiểu đánh mông đỏ lòm ấy.

Vừa về đến Hải Thành, Trần Hạo đã hạ mấy đạo lệnh: "Thông báo cho Tào Tham, Lỗ Chu, tôi muốn biết tiến độ đóng thuyền hiện nay." "Phái người báo cho Hàn Trung và Lỗ Tín, bảo họ dẫn một ngàn binh về, chỉ cho nửa tháng thời gian." Quý Bố lập tức lĩnh mệnh.

Trần Hạo đi thăm Ngọc Sấu, Lữ Trĩ đã sớm sắp xếp viện tử cho nàng.

Trần Hạo xem qua thấy hài lòng: "Ở đây có chút khác biệt với Cao Câu Ly nhưng không lớn lắm, nàng cứ thích nghi một thời gian đi.

Đúng rồi, đôi chim non kia vẫn giao cho nàng chăm sóc." Ngọc Sấu vui vẻ gật đầu, giờ nàng đã yêu quý hai nhóc đó lắm rồi, coi chúng như bạn chơi thân nhất.

Chương 691

“Nàng chẳng phải rất thích khiêu vũ và âm nhạc sao?” Trần Hạo hỏi.

Ngọc Sấu gật đầu.

“Nhạc khí nào giỏi nhất?” “Động tiêu.” Ngọc Sấu nói.

Trần Hạo nghe vậy thì lòng nóng lên, khụ khụ khụ, đừng nghĩ bậy, không có ý gì khác đâu, ai nghĩ bậy thì đi úp mặt vào tường đi.

“Trong phủ của anh có nhiều sách về múa và nhạc, nàng có thể xem qua.

Nếu muốn, sau này chuyện ca múa có thể giao cho nàng quản lý.” Trần Hạo nói.

Có lẽ ở thời đại này, vũ nữ nhạc cơ bị coi là hạng hạ đẳng, nhưng Trần Hạo không nghĩ vậy, văn hóa giải trí đối với sự phát triển quốc gia cũng rất quan trọng.

Quan niệm đó có thể thay đổi.

Sau này ở địa bàn của mình, anh sẽ coi trọng thợ thủ công, kỹ thuật, ca múa và cả quân bị.

Còn văn hóa chỉ là một phần, tuyệt đối không để Nho gia độc trị khiến dân tộc mất đi huyết tính.

Anh luôn cho rằng con người phải có việc để làm thì mới không cô độc.

Lữ Trĩ là người đa tài, sau này anh định để nàng lo mảng kinh tế.

Tố Tố thì lo sự nghiệp y tế.

Còn Ngọc Sấu thích ca múa nhất thì cứ để nàng phát triển theo sở

thích.

Ngọc Sấu rất vui với sự sắp xếp này: “Em thực sự rất thích ca múa, cũng muốn thấy ca múa của Đại Tần ra sao, đợi em học được rồi...” Nàng nhìn anh đầy thẹn thùng: “Đợi em học xong, em sẽ diễn cho Lang quân xem.” “Được!” Trần Hạo vui vẻ đồng ý.

Đi đường xa vất vả, Trần Hạo để Ngọc Sấu nghỉ ngơi, rồi sang phòng Lữ Trĩ.

Lữ Trĩ thấy Lang quân đến liền đứng dậy: “Lang quân không bồi muội muội Ngọc Sấu thêm sao?” Trần Hạo lại trực tiếp đưa tay ra, nói: “Lang quân muốn tắm.” “Sao Lang quân không để Ngọc Sấu muội muội hầu hạ?” Lữ Trĩ thở dốc hỏi.

“Lang quân nhà em đâu có háo sắc thế, còn chưa động vào Ngọc Sấu đâu.” Trần Hạo nói.

Lữ Trĩ hơi kinh ngạc: “Sao vậy ạ?

Lúc đầu...” Lữ Trĩ có trí nhớ siêu phàm, không cần lật sổ sách, nói ngay: “Hiện nay các nơi gửi tới hơn năm ngàn thuyền viên, trẻ mồ côi khoảng bảy ngàn, nữ nô hơn bốn ngàn, nhưng ít hơn dự kiến một chút.

Những thợ thủ công Lang quân xin từ Ly Sơn hoàng lăng nay đã có thông báo, trong đó có cả gia quyến, tính ra khoảng ba bốn ngàn người.

Chúng ta đi ra ngoài, thợ thủ công phải toàn diện hơn, em đã phái người đi các nơi chiêu mộ những người có kỹ năng.

Tìm không được người thì phải học kỹ thuật đó, ví dụ như dệt lụa, phải nuôi tằm, ươm tơ, nhuộm, dệt... rất nhiều công đoạn.

Chúng ta cần chuẩn bị tằm giống, lá dâu, không biết nơi chúng ta đến có cây dâu không nên em đã chuẩn bị hạt giống, thậm chí còn bảo

người đào mười mấy gốc dâu nuôi trong chậu gốm để mang theo.

Các loại hạt giống đã thu thập được hơn tám trăm loại, trong đó có cả hạt giống dược liệu.

Gia súc gia cầm cũng không thể thiếu, em nhớ Lang quân từng nói về vấn đề khí hậu và thủy thổ, nên em chuẩn bị nhiều chủng loại từ các vùng khác nhau, xem loại nào thích hợp môi trường mới.

Công cụ, nông cụ...

Lương thực em cũng chuẩn bị một đợt lớn theo tiêu chuẩn cho 7 vạn người dùng trong một năm, khoảng 20 vạn thạch." Trần Hạo từng làm Giám tạo ở lăng mộ nên biết số người đó một tháng ăn hết mấy vạn thạch, anh nói: "Lương thực có thể chuẩn bị thêm, không ai bảo đảm năm đầu tiên đã có thu hoạch." Lữ Trĩ gật đầu: "Vậy em sẽ chuẩn bị tiếp theo tiêu chuẩn 7 vạn người dùng trong hai năm." Trần Hạo nhìn nàng, thân mật ghé tai nói: "Trĩ nhi của anh đúng là hiền nội trợ mà." Đêm xuống, Tào Tham và Lỗ Chu cưỡi ngựa đến Hải Thành, sau khi thông báo được mời vào sảnh đường.

Thấy Trần Hạo ngồi ở vị trí chính, cả hai cung thân hành lễ: "Tào Tham, Lỗ Chu kiến quá Chúa công." Lỗ Chu không gọi sai, lão cũng đã đầu quân cho Trần Hạo.

Sau này thế giới của Trần Hạo gắn liền với biển cả, gặp được cao thủ đóng thuyền như Lỗ Chu tất nhiên phải thu về dưới trướng.

"Ngồi đi, ta có chuyện muốn hỏi." Trần Hạo nói.

Hai người ngồi xuống bên cạnh.

"Tiến độ đóng thuyền thế nào rồi?" Trần Hạo hỏi.

Tào Tham lập tức đáp: "Bẩm Chúa công, mọi thứ đều bình thường.

Bảo thuyền và Nha thuyền chế tạo hoàn toàn không có vấn đề, hiện đã đóng xong 2 chiếc Bảo thuyền và 10 chiếc Nha thuyền.

Nhờ kinh nghiệm trước đó, thợ thuyền đã thuần thục, tốc độ sau này sẽ nhanh hơn." "Tính năng hai loại thuyền thế nào, đã chạy thử chưa?" Trần Hạo nhìn Lỗ Chu.

Lỗ Chu hưng phấn nói: "Bẩm Chúa công, tôi đã dẫn người ra biển thử nghiệm cả hai loại.

Bảo thuyền khổng lồ vô cùng, đúng là cự thú trên biển, có thần khí này nhất định có thể đi tới tận cùng góc bể.

Nha thuyền thì tốc độ nhanh hơn, khả năng đón gió tốt hơn, ngay cả khi gió ngang cũng có thể hành hải nhanh chóng, chuyển hướng linh hoạt, thích hợp đi trên biển hơn, chỉ có điều thao tác hơi phức tạp, nhưng khi đã thuần thục thì không vấn đề gì." Trần Hạo gật đầu: "Rất tốt.

Tào Tham, bổ sung đầy đủ thủy thủ cho 2 chiếc Bảo thuyền và 10 chiếc Nha thuyền đó, tiếp tục huấn luyện hành hải.

Ngoài ra, chuẩn bị đầy đủ mọi vật tư, tối đa một tháng nữa ta sẽ ra khơi." "Chúng tôi đã rõ, nhất định chuẩn bị chu đáo cho Chúa công." Tào Tham và Lỗ Chu nói.

"Được rồi, về đi, ngày mai ta sẽ đích thân tới xưởng đóng thuyền xem Bảo thuyền và Nha thuyền." Trần Hạo nói.

Hai người cáo lui.

Nhìn thời gian ước chừng giờ Hợi, tức khoảng 9 giờ tối, Trần Hạo nở một nụ cười xấu xa, quay người đi về phía viện của Tố Tố, không biết nàng đã ngủ chưa.

Bước vào viện, thấy trong phòng vẫn có đèn, Trần Hạo khẽ đẩy cửa, thấy một tiểu nha hoàn đang ngủ gật cạnh cửa, anh vào mà nó

cũng không tỉnh.

Trần Hạo rón rén đi qua sảnh, thấy dưới ánh đèn dầu trong phòng, một bóng dáng tố nhã đang quay lưng lại chăm chú đọc sách.

Trần Hạo lặng lẽ đi tới phía sau, nhìn từ trên xuống, thấy nàng đang đọc y thư.

Nhìn kỹ thì ra là quyển "Hoàng Đế Nội Kinh - Tố Vấn Thiên".

Nội dung quyển này rất phong phú, từ quan điểm thiên nhân hợp nhất đến âm dương ngũ hành, tạng phủ kinh lạc, trong đó còn có nhiều nội dung về phòng trung thuật nam nữ, phần Hoàng Đế Ngự Nữ đại đa số xuất phát từ đây.

Lúc này Tố Tố đang đọc đúng phần vấn đáp về Ngự Nữ.

Chương 692

"Tố Tố." Trần Hạo khẽ gọi sau lưng nàng.

"A!" Tố Tố đang xem đến nhập tâm, nghe tiếng gọi thì giật bắn mình, hét khẽ một tiếng.

Quay lại thấy Trần Hạo đang đứng đó, nàng đỏ bừng mặt, "bạch" một tiếng khép ngay thẻ tre lại.

"Sợ rồi sao?" Trần Hạo ngồi xuống cạnh nàng, vỗ nhẹ lưng nàng.

Tố Tố thở dốc một hồi mới hoàn hồn.

Tiếng kêu vừa rồi làm tiểu nha đầu đang ngủ gật tỉnh giấc, vội vàng chạy vào: "Tiểu thư, có chuyện gì vậy?" Thấy Trần Hạo, nó sợ hãi hành lễ: "Kiến quá Quốc sư đại nhân." Trần Hạo xua tay: "Ra ngoài đi, ở đây không có việc gì." Tiểu nha đầu vội chạy ra, tim vẫn đập thình thịch, chắc chắn chuyện ngủ gật bị phát hiện rồi, Quốc sư vào lúc nào cũng không biết.

Tố Tố đôi mắt to nhìn Trần Hạo, mặt vẫn đỏ như ráng chiều: "Trần đại ca... anh... anh chưa xem gì chứ?" Trần Hạo cười: "Chưa xem, cái gì cũng chưa thấy." Tố Sấu bỗng chốc như muốn khóc: "Chắc chắn là xem rồi, giờ trong lòng anh đang cười nhạo em phải không?" Bị Trần đại ca bắt quả tang đang đọc lén phần nam nữ trong Tố Vấn, Tố Tố thấy xấu hổ muốn chết.

Trần Hạo thấy bộ dạng của nàng, xích lại gần ôm nàng vào lòng.

Bất ngờ bị ôm, người Tố Tố cứng đờ.

Đây là lần đầu anh đối xử với nàng như vậy, khiến nàng vừa khẩn trương vừa kích động, chút xấu hổ ban nãy lập tức bị đánh tan, đầu óc trống rỗng không biết nói gì.

“Tố Tố, em đã nghe tỷ tỷ nói về chuyện song tu chưa?” Trần Hạo hỏi.

Tố Tố ngẩn ra, cái đầu nhỏ tựa trên cổ anh khẽ gật gật.

“Em không tò mò về linh lực mà Trĩ nhi tu luyện được sao?” Nàng lại gật đầu.

“Vậy từ hôm nay, Trần đại ca dạy em song tu pháp nhé?” Trần Hạo hỏi.

Mặt Tố Tố càng nóng hơn, nhưng nàng vẫn nghiêm túc gật đầu.

Tố Tố có nền tảng y học thâm hậu nên không cần dạy từ huyệt đạo cơ bản như Lữ Trĩ.

Trần Hạo trực tiếp giảng về nội dung của Vô Cực Song Tu Đại Lạc Phú.

Tố Tố nằm trong lòng anh lắng nghe, có chỗ hiểu có chỗ không, Trần Hạo kiên nhẫn giải thích kỹ càng, toàn là những chuyện liên quan đến nam nữ.

Tố Tố nghe mà lòng nóng ran, người mềm nhũn, hai tay ôm chặt lấy anh, nhất định không chịu ngẩng đầu lên.

“Đã nhớ kỹ chưa?” Trần Hạo hỏi.

“Nhớ được một nửa.” Tố Tố đáp.

“Không sao, sau này anh sẽ giải thích thêm, giờ anh dẫn dắt linh lực tuần hoàn trong kinh mạch của em một vòng để em cảm nhận rõ sự tồn tại của chúng.” Trần Hạo nắm lấy cổ tay trắng ngần của nàng, truyền linh lực vào.

Tố Tố cảm nhận được một luồng nhiệt lưu truyền từ cổ tay đi dọc theo các huyệt đạo, chậm rãi mà kiên định, sau khi đi hết một vòng đại tuần hoàn thì đi vào đan điền rồi biến mất.

Tố Tố kinh kỳ nhìn anh: “Trần đại ca, đây là linh khí sao?” “Linh khí thực sự có diệu dụng như tỷ tỷ nói, có thể giúp nhan sắc thường trú, thậm chí trường sinh bất lão.” “Tu luyện sâu hơn thì chắc chắn sẽ được.” Trần Hạo khẳng định.

“Trần đại ca nhất định phải dạy em.” Tố Tố nhìn anh đầy mong chờ.

“Haha, anh chẳng phải đang dạy sao, có muốn tuần hoàn thêm vòng nữa để cảm nhận không?” Trần Hạo hỏi.

Tố Tố thẹn thùng gật đầu.

“Cảm giác vừa rồi không thoải mái sao?” Trần Hạo trêu.

Tố Tố xấu hổ quá, lại ôm chầm lấy anh, giấu mặt vào cổ anh không cho nhìn.

Sau ba vòng tuần hoàn, Tố Tố thu hoạch được rất nhiều.

Trần Hạo đặt nàng nằm xuống giường, xoa khuôn mặt hơi bầu bĩnh của nàng, ôn nhu nói: “Ngủ đi, tối nay nhất định em sẽ có một giấc ngủ ngon.” Tố Tố nhìn anh, mí mắt đã trĩu xuống, cuối cùng không cưỡng lại được mà thiếp đi một cách ngọt ngào.

Khi rời phòng Tố Tố, Trần Hạo thấy tiểu nha hoàn đang khép nép đứng một bên, cúi đầu vẻ sợ hãi.

Anh nói: “Tiểu thư ngủ rồi, tắt đèn đi, em cũng đi ngủ đi.” Tiểu nha hoàn sợ hãi hành lễ, không dám nói lời nào.

Trần Hạo trở về phòng Lữ Trĩ, nàng đã nằm xuống.

Trần Hạo ôm nàng từ phía sau, Lữ Trĩ dịu dàng xoay người lại ôm lấy lang quân, cảm giác được ôm anh ngủ thật tốt.

Ngày hôm sau, Trần Hạo đưa người tới xưởng đóng tàu.

Tại một vũng biển nhỏ, đập vào mắt là mấy con thuyền lớn đang

đậu trên mặt biển.

Những chiếc lâu thuyền vốn dĩ rất lớn, nhưng khi đem so với bảo thuyền bên cạnh thì chẳng khác nào đứa trẻ đứng cạnh người khổng lồ.

Hắn lại nhìn sang những chiếc nha thuyền đậu gần đó, thân thuyền hình thuôn dài, có ba cột buồm chính, tất cả đều treo buồm tam giác, giống hệt với loại thuyền buồm lớn Tây Ban Nha trong ký ức của hắn.

"Chúa công, tôi đã chuẩn bị xong rồi, lát nữa sẽ tiến hành chạy thử, mời Chúa công lên thuyền." Tào Tham mời Trần Hạo.

Trần Hạo bước lên một chiếc bảo thuyền, dẫm chân trên boong tàu rộng thênh thang, hắn có cảm giác như mình đang bước lên một chiếc tàu sân bay vậy.

Nó quá rộng lớn, cảm giác dẫm trên boong tàu cực kỳ vững chãi.

Đây là kỹ thuật dẫn trước thời đại này hơn một ngàn năm, năm đó nhờ vào những con thuyền này mà Trịnh Hòa mới có thể đi tới tận châu Phi.

Những con thuyền này cũng sẽ hoàn thành tâm nguyện của Trần Hạo.

Thời gian trôi nhanh, nửa tháng sau, Hàn Trung và Lỗ Tín mỗi người dẫn theo một ngàn quân Tần trở về, hiện tại dưới trướng Trần Hạo đã có bốn ngàn binh mã.

Đại thuyền cũng đã chuẩn bị xong, đội tàu lần này hùng hậu hơn lần trước rất nhiều: hai chiếc bảo thuyền, mười chiếc nha thuyền và ba mươi chiếc lâu thuyền.

Thực ra với bốn ngàn binh mã thì không cần đến nhiều thuyền như vậy.

Một chiếc bảo thuyền có thể chở hai ngàn bảy tám trăm người, mang theo đủ vật tư và ngựa chiến; một chiếc nha thuyền có thể chở năm trăm chiến binh cùng vật tư; lâu thuyền thì chở được một trăm năm mươi người.

Những con số này đã loại trừ số lượng thủy thủ.

Chương 693

Sau này khi đội tàu của Trần Hạo hoàn thiện, số lượng thủy thủ điều khiển đội tàu sẽ không dưới vạn người.

Trần Hạo sở dĩ phái nhiều người xuất hải như vậy, chủ yếu là để huấn luyện thủy thủ, chuẩn bị cho kỷ nguyên đại hàng hải sau này.

Thực chất việc đánh bộ lạc Chân Phiên cũng là để luyện binh, nhàn rỗi lâu ngày tất sinh lười nhác, đao có tốt đến đâu cũng phải mang ra mài mới sắc bén được.

Trên bãi đất trống ở xưởng đóng tàu, bốn ngàn kỵ binh đều đã lên ngựa, quân dung chỉnh tề.

Trần Hạo đứng trên đài cao quét mắt nhìn một lượt, dõng dạc nói: "Ngày đó ta đi Cao Câu Ly, bị một đám man di tập kích.

Hộ vệ chỉ với một ngàn quân đã tiêu diệt sạch hai ngàn quân địch, không tổn thất một người!" "Đại Tần uy vũ!

Quốc sư uy vũ!" Bốn ngàn chiến binh đồng thanh hô lớn.

Mấy ngày nay, họ đã được nghe kể về trận chiến đó từ những người đi cùng Trần Hạo.

Đánh trận thì họ không sợ, nhưng khi nghe nói sau khi bị thương, Quốc sư còn lấy ra phù triện quý giá để chữa trị, ai nấy đều cảm thấy trong lòng nóng rực.

Phù triện của Quốc sư chính là tiên phù, ở Đại Tần có vạn vàng cũng khó cầu, vậy mà Quốc sư lại sẵn lòng sử dụng trên người những binh sĩ bình thường.

Lòng người đều có qua có lại, tình cảm luôn tương trợ lẫn nhau.

Là bậc bề trên mà lại thấu hiểu, thương xót thuộc hạ như vậy, hỏi có chiến binh nào không phấn dũng giết địch, liều chết báo đáp?

"Hôm nay lên thuyền, thẳng tiến Cao Câu Ly, bản Quốc sư thề sẽ diệt sạch lũ man di Chân Phiên, các ngươi có dám theo ta chiến đấu một phen?" Trần Hạo lại quát lớn.

"Truy tùy Quốc sư, dũng mãnh giết địch!" Lúc này, quân Tần đã hừng hực nhuệ khí, sẵn sàng nghênh chiến với bất kỳ kẻ thù nào trên thế gian.

Binh sĩ bắt đầu lên thuyền.

Hàn Trung, Lỗ Tín và Quý Bố đứng trước mặt Trần Hạo.

Hắn nhìn ba viên đại tướng, bắt đầu giảng giải chiến lược: "Sau khi chúng ta tới vùng biển ngoài bán đảo, ta sẽ liên lạc với vua Cao Câu Ly.

Chỉ cần bên đó ra tay, thu hút chủ lực của Kim Thánh Châu, chúng ta sẽ theo sông Hán tiến thẳng lên Phú Xuyên, một lần hành động chiếm lấy thành này." "Sau khi phá thành, kẻ nào phản kháng, giết!

Kẻ nào không phục tùng mệnh lệnh, giết!

Toàn bộ lương thực vật tư, cướp sạch!" Mấy tên thuộc hạ nghe mà ngây người.

Trước đây họ cũng từng cầm quân đánh trận, nhưng làm gì có chủ soái nào hạ đạt mệnh lệnh kiểu này, quả thực là quá tàn nhẫn.

Nhưng đối phó với lũ man di ngoại tộc, nghĩ lại cũng thấy thỏa lòng.

"Đốt, giết, cướp, lược đều có thể làm, duy chỉ có một điều không được phạm vào: gian dâm.

Kẻ nào vi phạm quân quy này, giết không tha!" Câu cuối cùng

Trần Hạo nói với giọng điệu âm trầm, nghiêm túc, đây là điều tuyệt đối không được vi phạm.

"Chúng thần tuân lệnh Chúa công!" Đội tàu giương buồm, hào hùng tiến ra khơi.

Quy mô đội tàu lần này lớn hơn hẳn lần trước, Trần Hạo đứng trên boong chiếc bảo thuyền khổng lồ, con thuyền rẽ sóng lao nhanh về phía trước.

Tại nước Cao Câu Ly, sau khi Trần Hạo rời đi, vua Cao Câu Ly cũng bắt đầu chuẩn bị.

Đối với sự phản bội của Kim Thánh Châu, vua Cao Câu Ly cực kỳ căm ghét.

Ông ta biết rằng nếu không tiêu diệt kẻ này, sau này cả nước Cao Câu Ly sẽ rơi vào hỗn loạn.

Ông ta tập hợp binh mã của mấy bộ lạc, tổng cộng hơn hai vạn người, chuẩn bị đầy đủ lương thảo rồi tiến thẳng về phía Phú Xuyên.

Bình Thành cách Phú Xuyên khoảng năm trăm dặm, ở giữa là những dãy đồi núi trập trùng.

Kim Thánh Châu cũng không phải hạng vừa, hắn đã sớm phòng bị, thậm chí còn cài gián điệp ở Bình Thành.

Khi biết vua Cao Câu Ly tập kết đại quân, hắn lập tức phản ứng, tập hợp tất cả binh lính có thể chiến đấu của bộ lạc, dàn quân dọc theo tuyến đồi núi.

Đường từ Bình Thành tới Phú Xuyên chỉ có vài con đường nhỏ, trên những con đường đó, Kim Thánh Châu đã sớm xây dựng các thành trại, mỗi nơi có thể đóng hai ngàn quân.

Núi cao đường dốc, đi lại khó khăn, căn bản không thể dàn trận

lớn.

Muốn đi qua vùng núi này, bắt buộc phải nhổ sạch những trại lính đó.

Vua Cao Câu Ly cùng mấy thủ lĩnh bộ lạc đứng nhìn những thành trại được xây bằng đá chắn ngang trước mắt, ra lệnh: "Mỗi bộ lạc phái năm trăm quân, tiến hành đợt tấn công đầu tiên." Ba ngàn binh mã xông ra, trang phục và vũ khí mỗi người một kiểu, họ cầm đao thương chiến phủ, khiêng thang công thành, hò hét xông về phía thành trại.

Kim Thánh Châu đứng trên thành, nhìn vua Cao Câu Ly và các thủ lĩnh từ xa, lạnh lùng nói: "Muốn phá thành trại của ta đâu có dễ như vậy.

Cung tên chuẩn bị, vào tầm một trăm bước thì bắn giết cho ta!" "Xông lên!" "Vút!

Vút!

Vút!" "Phập!

Phập!

Phập!" Quân Cao Câu Ly xông lên rất nhanh, nhưng khi đến dưới chân thành, chờ đợi họ là cơn mưa tên dày đặc.

Dù có dùng khiên che chắn, vẫn có vô số người bị bắn chết tại chỗ.

Chỉ sau vài đợt tên, họ đã tổn thất hơn một ngàn người.

Ý chí chiến đấu của đám quân liên minh này có hạn, họ nhanh chóng rút lui, đợt tấn công đầu tiên kết thúc trong thất bại thảm hại.

Kim Thánh Châu thấy vậy thì tinh thần đại chấn, đứng trên thành cười lớn, sau đó hét to: "Kim Vô Ưu, ta đã xây dựng thành trại kiên cố

thế này, dù ngươi có bao nhiêu người cũng đừng hòng phá được, ta sẽ khiến ngươi phải tay trắng trở về!

Chờ tới ngày ta phản công, ta sẽ diệt tộc Cao Lệ, sau này ta mới là vua của bán đảo!" Kim Thánh Châu cuồng vọng kêu gào, nhưng vua Cao Câu Ly và mấy thủ lĩnh dưới thành cũng chẳng làm gì được.

Có người hỏi vua Cao Câu Ly: "Giờ chúng ta phải làm sao?" Vua Cao Câu Ly nhìn Kim Thánh Châu ở đằng xa, lạnh lùng đáp: "Đợi, đợi quân của Đại Đại Việt Sư ra tay." Sau mấy ngày lênh đênh, hơn bốn mươi chiếc đại thuyền cuối cùng cũng tới một vũng biển, Trần Hạo biết đây là vùng Incheon của hậu thế.

Đội tàu dừng lại ngoài một hòn đảo, sau đó hắn gọi hai con Hải Đông Thanh tới, nhét thư đã chuẩn bị sẵn vào ống trúc, buộc vào chân của con chim lớn.

Trần Hạo xoa đầu Đại Thanh nói: "Đi đi, đưa bức thư này cho vua Cao Câu Ly." "Thu!

Chương 694

Thu!" Đại Thanh kêu một tiếng, tung cánh bay vút đi, con chim mái Tiểu Thanh cũng bám sát theo sau.

Quân đội vua Cao Câu Ly và Kim Thánh Châu vẫn đang đối đầu ở vùng núi, hai bên không lùi cũng không tiến, tình thế trở nên kỳ quái.

Vua Cao Câu Ly chỉ dặn dò thân vệ, phải luôn chú ý trên bầu trời xem có thần ưng xuất hiện không, chỉ cần thấy bóng dáng chim ưng thì bất kể lúc nào cũng phải báo cáo.

Một ngày nọ, một thân vệ hớt hải chạy vào doanh trướng báo cáo: "Đại vương, trên trời có hai con đại ưng đang lượn vòng, dường như có lông trắng." Vua Cao Câu Ly nghe vậy lập tức chạy ra ngoài, ngẩng đầu thấy hai con ưng đang xoay vòng thì hưng phấn vẫy tay.

Một tiếng ưng lệ lảnh lót vang lên, một con Hải Đông Thanh lao xuống phía dưới.

Đám hộ vệ sợ Đại vương bị thương, vừa định hành động thì vua Cao Câu Ly quát lớn: "Ai cũng không được động đậy!" Đám hộ vệ lập tức đứng im tại chỗ.

Đại Thanh vỗ cánh, đậu lên một cái giá gỗ bên cạnh.

Vua Cao Câu Ly nhìn thấy ống trúc trên chân thần ưng, lập tức tháo xuống.

Đại Thanh đứng yên đó không nhúc nhích, vua Cao Câu Ly bảo hộ vệ: "Mau lấy thịt tươi cho thần ưng ăn." Hộ vệ mang tới một con thỏ sống, cắt thịt cho Đại Thanh, nhưng nó căn bản không thèm ăn, ngay cả nhìn cũng chẳng thèm nhìn miếng thịt đó một cái.

Vua Cao Câu Ly thầm thán phục, quả không hổ là thần ưng do

Quốc sư nuôi dưỡng.

Đọc thư xong, biết Trần Hạo đã tới cửa sông Hán, ông ta vô cùng kích động, lập tức viết thư hồi đáp, tường thuật rõ tình hình hiện tại.

Sau khi nhét thư vào ống trúc, Đại Thanh tung cánh bay lên trời, hội hợp với Tiểu Thanh rồi bay về phía đội tàu.

Trần Hạo nhận được thư hồi đáp, lấy mấy miếng thịt vụn ra, Đại Thanh và Tiểu Thanh lập tức ăn một cách ngon lành.

Trần Hạo quay sang nói với Quý Bố: "Thông báo cho toàn đội tàu, xuất phát ngay lập tức, tấn công trực diện thành Phú Xuyên." Đội tàu tiến vào sông Hán, mấy chiếc lâu thuyền đi đầu có thủy thủ liên tục quan sát thủy văn, xem có phù hợp để nha thuyền và bảo thuyền tiến vào không.

"Lòng sông rộng rãi, đủ để thuyền đi!" "Mặt nước bình lặng, độ sâu đủ cho đại thuyền tiến vào!" Trần Hạo đứng trên bảo thuyền, nghe báo cáo kết quả thăm dò mà cảm thấy rất hài lòng.

Thời đại này trên sông Hán căn bản không có cầu, đại thuyền có thể thông suốt đi thẳng lên thượng nguồn.

"Dòng nước chảy mạnh hơn rồi, các thuyền viên chèo lái!" Những mái chèo gỗ khổng lồ đưa ra khỏi mạn tàu, thủy thủ bắt đầu dốc sức chèo, đội tàu vẫn tiến về phía trước một cách vững chãi.

"Thu!

Thu!" Trên trời vang lên tiếng ưng lệ, hai con Hải Đông Thanh đáp xuống giá gỗ cạnh Trần Hạo.

Hắn đưa tay xoa đầu chúng, thông qua sợi dây liên kết linh hồn, hắn đã nắm được tình báo phía trước.

Hắn hài lòng gật đầu: "Lão tử chơi cả hải lục không, một bộ tộc

Chân Phiên nhỏ bé chỉ vài vạn người mà muốn đấu với ta sao?

Lão tử hướng thiện, tát ta một cái ta có thể không chấp nhặt, nhưng dám động đến người phụ nữ của ta thì không chết không thôi!" Đi thêm mười mấy dặm, đứng ở đầu thuyền, Trần Hạo đã thấy bóng dáng thành Phú Xuyên qua kính viễn vọng.

Một chiếc thuyền đánh cá nhỏ của người Chân Phiên đang chèo trên sông, bỗng nhiên bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi đến ngây người!

Phía xa là những con quái vật khổng lồ đang lướt tới, trên thuyền cắm vô số tinh kỳ, trên cờ vẽ hình một con hổ có cánh, loại cờ mà lão ngư dân chưa từng thấy bao giờ.

Hình ảnh hổ thêm cánh thực ra chính là hình ảnh trên hổ phù Đại Tần của Trần Hạo, hắn chọn hình này làm biểu tượng cho quân đội của mình.

Hơn nữa, hổ thêm cánh trông cũng rất uy mãnh và đẹp mắt.

"Ào ào!" Đại thuyền lướt qua, chẳng ai thèm để ý đến chiếc thuyền cá nhỏ kia.

Sóng lớn lập tức đẩy chiếc thuyền ra xa, suýt chút nữa thì lật úp.

Lão ngư dân bị lắc lư dữ dội ngã xuống sông, đến khi ngoi lên mặt nước thì thấy con thuyền lớn đã đi xa.

Nhưng chưa hết, phía sau còn nhiều thuyền lớn hơn nữa, thậm chí có một chiếc thuyền mũi nhọn đang đâm thẳng tới, lão ngư dân sợ hãi bỏ thuyền, liều mạng bơi về phía bờ sông.

"Rắc... rắc!

Ào!" Một chiếc nha thuyền đâm trúng thuyền cá, con thuyền nhỏ không chịu nổi áp lực liền tan tành thành từng mảnh gỗ trôi nổi trên

sông.

Tất cả những gì dám cản trở bánh xe của thời đại đều sẽ bị nghiền nát thành tro bụi.

Đội tàu cập bến.

Ở đây không có cảng chuyên dụng, nhưng điều đó không làm khó được đội tàu, họ đã sớm có phương pháp ứng phó: lập tức dùng ván bắc thành cầu, liên kết bảo thuyền với nha thuyền và lâu thuyền, quân đội nhanh chóng đổ bộ.

Ngựa chiến ở trên thuyền mấy ngày, vừa lên bờ có chút run chân, kỵ binh dắt ngựa ra bờ sông cho uống nước ăn cỏ để hồi sức.

Còn việc đột kích thành Phú Xuyên thì không cần thiết, bờ sông cách thành khoảng mười dặm, chạy tới đó thì đối phương cũng đã đóng cửa thành từ lâu rồi.

Một tòa thành nhỏ, đối với quân Tần mà nói thì không thành vấn đề.

Cho ngựa ăn no xong, chiến binh lên ngựa.

Trần Hạo ngồi trên ngựa phất tay, Hàn Trung, Lỗ Tín, Quý Bố đồng loạt cúi người, sau đó hét lớn: "Theo ta!" Ba người mỗi người dẫn một ngàn quân xông đi ba hướng, Trần Hạo giữ lại một ngàn quân, chậm rãi tiến về phía thành Phú Xuyên.

Ba người kia đi đâu?

Đi cướp!

Trần Hạo đã trinh sát kỹ, quanh thành Phú Xuyên là vùng đồng bằng rộng lớn, đều là ruộng lúa, con đường hắn đang đi hai bên cũng toàn là ruộng.

Hiện tại là tháng Mười, lúa ở phương bắc mỗi năm một vụ, nông

dân vừa mới thu hoạch lúa xong không lâu, gốc rạ vẫn còn đầy trên ruộng.

Thu lương thực?

Lão tử cướp lương thực luôn!

Lúc này, thành Phú Xuyên nhận được tin có đại quân bất ngờ tới, quân thủ thành sợ hãi lập tức đóng cửa thành.

Thành phố thời này không có tường cao hào sâu như đời sau, chỉ là tường đất cao không quá hai trượng, bốn phía có lầu canh.

Kim Thánh Châu vì muốn đánh với vua Cao Câu Ly nên đã mang hầu hết binh lực Chân Phiên ra biên giới, hiện tại trong thành Phú Xuyên không quá hai trăm quân, chỉ có mấy vị tộc lão đang chủ sự.

"Đại quân ở đâu ra vậy?

Chương 695

Chẳng lẽ vua Cao Câu Ly đánh tới đây rồi?" Có người kinh hoàng hỏi.

"Chắc không phải vua Cao Câu Ly, tôi thấy trang phục của họ rất giống người Thăng Long, có lẽ là quân Tần!" Quân Tần!!!

Tất cả mọi người đều giật mình sợ hãi.

Quân Tần còn đáng sợ hơn đại quân vua Cao Câu Ly nhiều.

Mấy ngày trước tộc nhân dùng hai ngàn quân đối đầu với một ngàn quân Đại Tần mà còn bị diệt sạch, đó là những chiến sĩ tinh nhuệ nhất của Chân Phiên, giờ mất nhiều người như vậy, lấy gì mà chống đỡ?

"Phải làm sao đây?

Giờ chúng ta tính sao?" Có người cuống cuồng hỏi.

"Ai mà biết được, chỉ có thể cố thủ thôi." "Không thủ được, căn bản là không thủ được!" Có người kêu lên.

"Chẳng lẽ ra ngoài nộp mạng sao?" Dân chúng thành Phú Xuyên nghe tin đại quân người Tần tới, ai nấy đều hoảng hốt chạy về nhà, trong thành loạn thành một bầy.

Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là, sau khi tiến đến cách thành ba dặm, quân Tần lại dừng lại hạ trại, sau đó bắt đầu thổi cơm, dường như không có ý định tấn công.

Nhưng người trong thành không biết rằng, có ba ngàn quân Tần đang tung hoành khắp vùng đồng bằng trăm dặm xung quanh.

"Kẻ nào phản kháng, giết!" "Toàn bộ lương thực, mang đi!"

“Thiếu nữ từ mười tuổi đến hai mươi tuổi, mang đi!” Có người kinh ngạc hỏi chủ soái Hàn Trung: “Quốc sư đại nhân chẳng phải không cho chúng ta gian dâm sao?” Hàn Trung lườm tên phó tướng một cái, bực bội nói: “Không cho gian dâm, nhưng đâu có bảo không cho cướp người!

Việc chúng ta ra biển thu thập nữ nô không thuận lợi, hiện tại thiếu nữ trẻ tuổi không đủ, nếu sau này các ngươi không cưới được vợ thì đừng có trách.” “À, thì ra là vậy, lão tử đi cướp đây!” Tên phó tướng hò hét dẫn người xông ra.

Đừng nói Trần Hạo vô sỉ, chiến tranh luôn tàn khốc, để thực hiện mục đích thì phải dùng mọi thủ đoạn.

Còn về chiến lợi phẩm, vàng bạc, lương thực, phụ nữ đều là một phần của chiến lợi phẩm.

Từng xe lương thực được vận chuyển lên thuyền, từng nhóm phụ nữ bị áp giải lên thuyền, còn số lượng bao nhiêu thì thật xin lỗi, giờ không rảnh để thống kê.

Còn đàn ông bộ lạc Chân Phiên, những kẻ khỏe mạnh đều bị Kim Thánh Châu điều đi đánh trận, giờ chỉ còn lại già yếu phụ nữ và trẻ em.

Ngoài những thiếu nữ trẻ tuổi, ba người Hàn Trung còn thực hiện một chiến lược khác của Trần Hạo: đó là xua đuổi, tập trung những người còn lại vào một chỗ.

Bốn ngày liên tiếp trôi qua, trong thành Phú Xuyên lòng người vẫn luôn bàng hoàng, không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Chỉ có hai trăm binh tốt ngày đêm canh giữ trên thành.

Mấy ngày nay, họ đã mệt mỏi rã rời, đứng cũng có thể ngủ được, tinh thần cực kỳ kém.

“Ầm ầm ầm!” Sáng sớm hôm đó, trong lúc mọi người đang mơ màng, lại có vô số binh sĩ mặc hắc giáp, cưỡi đại mã dừng lại ngoài thành Phú Xuyên, hợp quân với đám quân Tần đóng trại từ trước.

Sự thay đổi này khiến người trong thành càng thêm kinh hãi.

Một ngàn quân Tần đã không đỡ nổi, huống chi bây giờ lại có thêm nhiều người như vậy.

Điều kinh ngạc hơn nữa là lần này không chỉ có quân Tần, họ còn lùa theo những tộc nhân Chân Phiên như lùa trâu lùa cừu, số lượng e rằng phải đến năm sáu ngàn người.

Nhất thời dưới thành Phú Xuyên trở nên náo nhiệt lạ thường.

“Mở cửa thành đi, cho tôi vào với, cầu xin các người!” “Tôi hai ngày chưa được ăn gì rồi, cứu tôi với!” “Các đại nhân trong thành đâu, xin hãy cứu chúng tôi!” Ngoài thành hỗn loạn, trong thành người ta cũng lo lắng khôn cùng.

Các tộc lão lúc này đang tranh cãi chí chóe, nhưng cuối cùng vẫn không đưa ra được biện pháp hữu hiệu nào.

Cuối cùng cũng có người nói: “Ai cũng biết đại quân ngoài thành là hộ vệ quân của Đại Đại Việt Sư, nếu ngày đó thủ lĩnh không đi trêu chọc người ta, thì làm sao có họa diệt tộc hôm nay!” “Hừ, vì một người phụ nữ mà muốn cả tộc phải đền mạng, Thánh Châu căn bản không xứng làm thủ lĩnh.” “Nhưng giờ tính sao, e rằng quân Tần sắp công thành, tường thành Phú Xuyên thấp bé, chúng ta căn bản không đỡ nổi đâu!” Không cần phải lo lắng, Trần Hạo đã đưa ra giải pháp.

Hắn lệnh cho người bắn tên vào thành, trên mũi tên có buộc vải điều.

Nhanh chóng có người mang vải điều tới tay tộc lão, mấy người mở ra xem, ai nấy đều nhìn nhau ngơ ngác.

Bức thư do Trần Hạo viết, thông báo cho người trong thành rằng: Ta tới đây là vì ân oán cá nhân với Kim Thánh Châu, ngày đó hắn tập kích ta, muốn cướp phụ nữ của ta!

Là Đại Đại Việt Sư, thù này làm sao không báo?

Chỉ cần người trong thành Phú Xuyên chịu đầu hàng, Trần Hạo bảo đảm không giết, nếu còn ngoan cố, ngày phá thành cũng chính là lúc đồ thành.

"Giờ tính sao?" "Còn tính gì nữa, đầu hàng thôi!" "Phải, đã là ân oán cá nhân, Đại Đại Việt Sư sẽ không giết chúng ta, chỉ cần giữ được mạng là được rồi." "Còn Kim Thánh Châu, hừ, họa do hắn gây ra, để hắn tự gánh đi." Cứ như vậy, nửa ngày sau, cửa thành Phú Xuyên mở toang, đầu hàng.

Thực ra khi đại quân của Trần Hạo bao vây thành Phú Xuyên, đã có khoái mã đi thông báo cho Kim Thánh Châu.

Khi nhận được tin này, Kim Thánh Châu sợ hãi đến mức tim đập chân run.

Tới rồi, cuối cùng hắn cũng tới rồi, trực tiếp xuất hiện dưới thành Phú Xuyên!

Sau khi Trần Hạo đưa Ngọc Sấu rời Bình Thành, dĩ nhiên có người báo cho Kim Thánh Châu biết, lúc đó hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Tuy cửa miệng luôn nói không sợ Quốc sư, không sợ tiên nhân, nhưng sâu trong thâm tâm hắn đã sớm nảy sinh nỗi sợ hãi tột cùng với Trần Hạo.

Hắn vẫn luôn cầu nguyện rằng vị Đại Đại Việt Sư đó sẽ không chấp nhặt, nhưng hôm nay nỗi lo đã thành sự thật, người ta căn bản không đi đường bộ mà trực tiếp từ biển theo sông lớn đánh thẳng tới

thành.

Chơi cái gì nữa, đối phương dùng bản hack mà!

Đại tướng Tương Vinh dưới trướng Kim Thánh Châu cũng xem thư truyền tin, lập tức kinh hãi thốt lên: "Đại vương, gia quyến con cái chúng ta đều ở Phú Xuyên cả, phải tìm cách cứu họ thôi!" Kim Hiền bên cạnh cũng phụ họa: "Một khi thành Phú Xuyên bị phá, phụ nữ trẻ con của chúng ta khó lòng thoát khỏi, Thánh Châu, nhất định phải có cách chứ." Kim Thánh Châu vẻ mặt đau khổ, hắn biết giờ mà đi cứu Phú Xuyên thì sẽ lập tức rơi vào bẫy của người Tần.

Tên Quốc sư đó đóng quân ngoài thành không phải để gây áp lực, ép hắn phát binh cứu viện sao?

Hắn biết rõ quân đội của mình không phải đối thủ của quân Tần, không dám dẫn người trực diện đối địch.

Phải thừa nhận Kim Thánh Châu cũng có chút đầu óc, Trần Hạo muốn dùng Phú Xuyên làm mồi nhử Kim Thánh Châu, chỉ cần hắn dám ló mặt ra, Hải Đông Thanh trên trời sẽ lập tức phát hiện.

Ba cánh đại quân ở vòng ngoài nhận được thông báo sẽ lập tức hợp thành một trận đồ vây khốn Kim Thánh Châu, khiến hắn có chạy đằng trời cũng không thoát.

Nhưng điều Trần Hạo không ngờ tới là gã này lại rúc trong thành trại vùng núi, không phái đi một binh một tốt nào, trố mắt nhìn thành Phú Xuyên vì không chịu nổi áp lực mà đầu hàng.

Trần Hạo thầm cười.

Ngươi tưởng thế này là xong sao?

Kế mưu luôn biến hóa khôn lường, tùy cơ ứng biến, Trần Hạo đã sớm có kế hoạch cho tình huống này.

Chương 696

"Quý Bố, vơ vét sạch sẽ vật tư đáng giá, lương thực và thiếu nữ trong độ tuổi trong thành Phú Xuyên mang lên đại thuyền, đó là chiến lợi phẩm của chúng ta." Đội tàu bên kia có hơn hai ngàn thuyền viên, sức chiến đấu không kém gì binh sĩ bình thường, để họ canh giữ đội tàu và tù binh là hoàn toàn đủ.

"Hàn Trung, Lỗ Tín, hai ngươi tập hợp tất cả người Chân Phiên lại, xua đuổi họ về phía vùng núi, đưa tới chỗ Kim Thánh Châu.

Ta muốn xem Kim Thánh Châu và đám tướng lĩnh, binh sĩ đó khi thấy vợ con già trẻ của mình bị lùa tới sẽ phản ứng ra sao." "Rõ, Chúa công!" Chiến tranh là tàn khốc, Trần Hạo chưa bao giờ tự nhận mình là người tốt.

Có lẽ sau này người Chân Phiên sẽ gọi Trần Hạo là ma vương, mắng hắn hành sự tàn nhẫn, nhưng hắn chẳng quan tâm.

Đôi khi khiến kẻ thù sợ một lần đến tận xương tủy còn có hiệu quả hơn là dùng chiến tranh liên miên để ngăn chặn chiến tranh.

Tiếng khóc lóc, hò hét, van xin, chửi rủa vang tận trời, bất kể thế nào, bảy tám ngàn tộc nhân Chân Phiên vẫn bị quân Tần xua đuổi về phía vùng núi.

Thành Phú Xuyên cách thành trại của Kim Thánh Châu khoảng trăm dặm, suốt dọc đường không ăn không uống, chịu đủ mọi khổ cực.

Cuối cùng vào ngày thứ hai, những người Chân Phiên đó cũng tới dưới chân thành trại của Kim Thánh Châu.

Kim Thánh Châu đã nhận được tin từ sớm, đám tướng lĩnh đều

đứng trên thành nhìn xuống đám dân chúng đang chậm chạp bò lên núi.

Những người đó cuối cùng cũng tới dưới cửa thành, ngẩng đầu nhìn Kim Thánh Châu, vô số người van nài: "Đại vương, cho tôi vào đi, tôi đã đi bộ trăm dặm rồi, vừa mệt vừa đói vừa khát, cứu lấy tộc nhân của ngài đi!" "Con tôi sắp không chịu nổi nữa rồi, thủ lĩnh, cho tôi vào thành đi!" Một số tướng lĩnh và binh sĩ nhìn thấy người nhà mình trong đám đông, lòng đau như cắt, quay sang nhìn Kim Thánh Châu: "Đại vương, phía dưới đều là tộc nhân cả, ngài hãy mở cửa thành cho họ vào đi, nếu không họ sẽ chết khát chết đói mất!" Kim Thánh Châu nghiến răng, nhìn chằm chằm vào đại quân Tần đang bám sát phía sau dân chúng Chân Phiên.

Hắn biết chỉ cần cửa thành mở ra, đám kỵ binh đó chắc chắn sẽ xông vào ngay lập tức.

Trong thành trại này hiện giờ chỉ có hai ngàn quân, căn bản không phải đối thủ của người Đại Tần.

Là kẻ chủ mưu, hắn tuyệt đối không thể thoát tội, kết cục của việc tập kích Đại Tần chỉ có một chữ chết!

Hắn không muốn chết, hắn còn trẻ, còn cả một cuộc đời tươi đẹp phía trước, hắn là vua của bộ tộc mấy vạn dân, sau này còn có thể trở thành vua của cả nước Cao Câu Ly.

Nhưng tất cả giờ đã thành mây khói.

Hắn biết ngay cả khi cho tộc nhân vào, người Đại Tần không tấn công, thì kết cục của hắn cũng chẳng khá hơn.

Bởi vì thành trại này chỉ là một pháo đài quân sự, lương thực chỉ đủ cho binh sĩ ăn trong một tháng, giờ tống thêm bao nhiêu người vào, chẳng mấy chốc sẽ hết sạch lương thực, lúc đó tính sao, chờ chết đói

à?

Chết tiệt cái tên Đại Đại Việt Sư đó!

Mỗi bước đi đều được tính toán kỹ lưỡng, dù cứu hay không cứu cũng đều có chiêu tiếp theo, giờ dù mở hay không mở cửa thành thì cũng chỉ có một cái kết đắng chờ đợi.

Phải làm sao đây?

Phải làm sao đây?

Lúc này Kim Thánh Châu bắt đầu mất hết phương hướng.

Đúng lúc đó, trong đám đông bỗng có người hét lên: "Kim Thánh Châu không xứng làm thủ lĩnh của Chân Phiên, không xứng làm vua của chúng ta!" "Đại Đại Việt Sư tới đây là vì ân oán cá nhân với hắn, vì ham muốn cá nhân mà hắn trêu chọc một Đại Tần cường đại, đẩy tất cả chúng ta vào vực thẳm!" Kim Thánh Châu nhìn vào đám đông, phát hiện người vừa nói là một trưởng lão của bộ lạc, những trưởng lão này có địa vị rất cao.

Mỗi người đều nắm quyền kiểm soát một đại gia tộc, Kim Thánh Châu cũng không dám tùy ý đắc tội, vì chiến sĩ của hắn chủ yếu đến từ những đại gia tộc này.

"Đúng!

Kim Thánh Châu không xứng làm Đại vương, giờ nên ra trước mặt Đại Đại Việt Sư tạ tội để bảo vệ tộc nhân Chân Phiên!" "Kim Thánh Châu, cút xuống đầu hàng đi, tới quỳ lạy cầu xin Đại Đại Việt Sư tha thứ!" "Đại Đại Việt Sư nói rồi, người chỉ trừng phạt một mình hắn, không giết những người khác, đã đến lúc phải đưa ra lựa chọn vì tộc nhân rồi!" Đối mặt với những lời chỉ trích từ phía dưới, Kim Thánh Châu cảm thấy đầu óc ong ong, hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn những lão già đó, cuối cùng không chịu nổi nữa, bám vào

thành hét lớn xuống dưới: “Lũ già các người thì biết cái gì!

Nếu ta đầu hàng, Chân Phiên sẽ hoàn toàn tiêu đời!

Sau lưng ta là hai vạn đại quân Cao Câu Ly, họ sẽ chiếm đất đai của Chân Phiên, từ nay về sau các người sẽ trở thành nô lệ, các người muốn làm nô lệ sao?” Nghe thấy hai chữ nô lệ, những người dưới thành im bặt, thân phận nô lệ thê thảm lắm, đôi khi thà chết còn hơn.

Đúng lúc này, trong hàng ngũ quân Tần, một nam nhân mặc bộ giáp bạc sáng loáng, tay cầm đại thương phi ngựa ra, chính là đại tướng Quý Bố dưới trướng Trần Hạo.

Quý Bố quát lớn: “Kim Thánh Châu, dám phục kích Đại Đại Việt Sư của ta, tội đáng chết vạn lần!

Quốc sư khoan dung độ lượng, chỉ trừng trị kẻ cầm đầu là Kim Thánh Châu, đồng thời cam kết sau khi trừ khử Kim Thánh Châu, tộc Chân Phiên vẫn là một thành viên của liên minh Cao Câu Ly, không phải làm nô lệ.

Những người trên thành nghe cho kỹ, kẻ nào giết chết Kim Thánh Châu, Quốc sư đại nhân sẽ tiến cử kẻ đó làm thủ lĩnh mới của bộ lạc Chân Phiên!” Kim Thánh Châu đại kinh thất sắc, trong khoảnh khắc đó, hắn biết mình xong đời rồi.

Hắn sợ hãi quay sang nhìn đám tướng lĩnh dưới trướng, phát hiện ánh mắt của họ đều trở nên xa lạ, thậm chí là đáng sợ.

Ngay lúc đó, chỉ nghe một tiếng “phập” vang lên.

Kim Thánh Châu kinh hãi nhìn sang bên cạnh, thấy một người đang cười nham hiểm, chính là chú ruột của hắn – Kim Hiền.

Lúc này, thanh trường kiếm của Kim Hiền đã đâm mạnh vào cơ thể Kim Thánh Châu từ phía sau lưng.

Kim Thánh Châu biểu hiện cực kỳ đau đớn.

"Phập!" Kim Hiền mạnh bạo rút kiếm ra, máu tươi bắn tung tóe.

Kim Thánh Châu thảm thiết kêu lên một tiếng rồi ngã nhào xuống đất.

Kim Hiền nhìn những người khác, giơ cao thanh bảo kiếm đẫm máu hét lớn: "Mở cửa thành đầu hàng!" Cửa thành hai bên đồng loạt mở ra, thi thể Kim Thánh Châu được đưa đến trước mặt Trần Hạo.

Hắn chỉ liếc nhìn một cái rồi phất tay nói: "Giao cho tộc Chân Phiên tự xử lý đi." Lúc này Hàn Trung bước tới: "Bẩm Chúa công, vua Cao Câu Ly và năm vị thủ lĩnh bộ lạc xin kiến diện." "Cho họ vào." Trần Hạo đáp.

Hai bên gặp mặt, dĩ nhiên lại là một hồi hàn huyên, họ không ngớt lời nịnh nọt Trần Hạo, nào là Quốc sư dùng binh như thần, nào là Quốc sư là thần binh từ trên trời rơi xuống.

Trần Hạo xua tay ngăn cản những lời nịnh nọt đó, hắn thích những thứ thực tế hơn, liền nói: "Ta vừa mới cam kết, kẻ giết Kim Thánh Châu có thể làm thủ lĩnh Chân Phiên." "Quốc sư tự nhiên có quyền quyết định." Vua Cao Câu Ly đáp.

Chẳng mấy chốc, Kim Hiền được đưa tới.

Thấy Trần Hạo, hắn lập tức quỳ xuống: "Kim Hiền bái kiến Đại Đại Việt Sư đại nhân." Trần Hạo nhìn hắn nói: "Lời ta nói là có trọng lượng, ta sẵn lòng đề cử ngươi làm thủ lĩnh Chân Phiên, nhưng có một việc ngươi bắt buộc phải làm." "Xin Quốc sư cứ dặn bảo!" "Cắt bảy phần đất đai giao cho các bộ lạc khác, coi như là hình phạt cho cuộc phản loạn lần này." Trần Hạo nói.

Kim Hiền đau lòng lắm, nhưng hắn biết nếu không đồng ý thì e rằng ngay cả ba phần đất còn lại cũng không giữ nổi.

Trần Hạo quay sang nhìn vua Cao Câu Ly và các thủ lĩnh bộ lạc, nói: “Hiện tại bảy phần đất đai của Chân Phiên đã bỏ trống, nhưng ta cũng có một yêu cầu.” “Mời Quốc sư nói.” “Dùng số đất đó để đổi lấy hai ngàn thiếu nữ trẻ tuổi.” Trần Hạo cuối cùng cũng lộ ra mục đích thực sự.

Dùng đất đổi lấy phụ nữ.

Các thủ lĩnh bộ lạc nhìn nhau, có người lập tức động tâm nói: “Tôi sẵn lòng đổi!” “Tôi cũng sẵn lòng!” Vua Cao Câu Ly thấy vậy, mình là vua thì cũng phải chiếm phần lớn chứ, liền nói: “Cao Câu Ly chúng ta sẵn lòng đưa ra một ngàn thiếu nữ để đổi lấy một nửa số đất đó.” Hai ngàn người thực ra rất dễ gom đủ.

Vua Cao Câu Ly chiếm năm phần, năm thủ lĩnh bộ lạc chia nhau phần còn lại.

Cứ như vậy, Trần Hạo đã hoàn thành một phi vụ làm ăn “vô sỉ” là dùng đất đổi nhân khẩu, chính xác hơn là dùng đất đổi phụ nữ.

Chương 697

Bất kể sau này Cao Câu Ly ra sao, Trần Hạo lần này đã bội thu trở về: cướp được mười mấy vạn thạch lương thực, và quan trọng hơn là mang về hơn ba ngàn nữ nô.

Còn việc Trần Hạo để lại Chân Phiên?

Ha ha, một liên minh đầy rẫy nội đấu và thù hận có lẽ sẽ thú vị hơn, thế giới này cần sự đa dạng mà.

Một đoàn hòa khí thì chán lắm!

Xuân đi đông đến, đông qua xuân về!

Đại địa phục hồi, vạn vật sinh sôi.

Tại bờ biển Hoàng Hải, bên ngoài cảng biển của Hải Thành, có hàng trăm con thuyền lớn đang neo đậu.

Những chiếc bảo thuyền đồ sộ như những ngọn núi, khiến bất kỳ ai nhìn thấy cũng phải chấn động.

Những chiến hạm khổng lồ như vậy có tới mười chiếc.

Bên ngoài là sáu mươi chiếc nha thuyền, kích thước của chúng cũng chẳng nhỏ chút nào, thân thuyền dài 50 mét, trên cột buồm treo đầy cánh buồm.

Chiếc nhỏ nhất là lâu thuyền cũng dài tới 30 mét.

Những con thuyền này từng là loại lớn nhất của Đại Tần, nhưng giờ so với hai loại thuyền kia thì trông nhỏ bé hơn nhiều.

Mã đầu tụ tập vô số người, họ như những đàn kiến đang vận chuyển vô số vật tư lên những con thuyền lớn kia.

Đồng thời có vô số thợ thủ công, phụ nữ và trẻ em bắt đầu lên

thuyền.

Lữ Trĩ đã có quy hoạch chi tiết về việc sắp xếp nhân sự, ví dụ như những thợ thủ công quan trọng nhất đều được chia đều ra mười chiếc bảo thuyền.

Để phòng hờ nếu trên biển gặp sóng gió xảy ra sự cố, vẫn có thể bảo đảm kỹ thuật không bị thất truyền hay toàn quân bị tiêu diệt.

Trần Hạo rất hài lòng với sự sắp xếp tỉ mỉ này.

Trong phủ đệ, những thân tín của Trần Hạo đều đã có mặt: Lữ Trĩ, Tố Tố, Ngọc Sấu ngồi bên cạnh; hai bên là Tiêu Hà, Tào Tham, Lỗ Chu, Hàn Trung, Quý Bố, Lỗ Tín, Lữ Thích Chi cùng những người khác.

Trần Hạo đang nghe báo cáo, những khâu chuẩn bị cuối cùng đã xong.

Ngày mai, đội tàu sẽ xuất phát, bắt đầu hành trình đại dương vô tận, đây sẽ là cuộc hành trình hàng hải quy mô lớn nhất trong lịch sử nhân loại.

"Hộ vệ sáu ngàn người, thợ thủ công hơn sáu ngàn năm trăm người, thủy thủ thuyền viên hơn một vạn người, nữ nô hơn một vạn tám ngàn người, nô bộc bốn ngàn người, thu nhận trẻ em trai một vạn hai ngàn người, trẻ em gái một vạn năm ngàn người.

Tổng cộng là hơn bảy vạn một ngàn năm trăm người." "Các loại hạt giống có tới mấy trăm loại.

Tổng cộng mang theo ba mươi hai vạn thạch lương thực, đủ cho chúng ta ăn trong hơn hai năm." "Ngựa chiến hai ngàn bảy trăm con, được ghép theo tỉ lệ một đực ba cái.

Trâu, bò, dê, lợn, chó, gà, vịt, lừa, lạc đà, hươu sao, chim bồ câu, chim cút... hơn ba mươi loại gia cầm gia súc, loại nhiều thì có ba đến

năm trăm con, ít thì ba bốn mươi con." "Các vật tư khác đã đầy đủ, hiện tại bảy vạn người đang lần lượt lên thuyền, tối nay sẽ ngủ trên tàu luôn." "Còn nữa, việc tế tự xuất hải ngày mai cũng đã được an bài thỏa đáng." Nghe từng hạng mục báo cáo, Trần Hạo gật đầu nói: "Ngày mai chúng ta sẽ rời Đại Tần, không biết khi nào mới có thể trở về." Trần Hạo nhìn sang Lữ Công, nói: "Lữ Công, muối trường ở Hải Thành giao lại cho ông.

Ta đã viết thư cho Bệ hạ, sau này Lữ gia có thể tiếp tục kinh doanh, trong đó cung đình chiếm bảy phần cổ phần, Lữ gia chiếm ba phần." Lữ Công lúc này thầm cảm thấy may mắn vì Lữ gia có thể bám lấy Trần Hạo.

Ba phần lợi nhuận từ muối trường, chẳng bao lâu nữa Lữ gia sẽ trở thành gia tộc giàu nhất thiên hạ.

Có gì mà không hài lòng chứ, có cổ phần của hoàng gia trong đó thì tiền kiếm được lại càng yên tâm hơn.

Sáng sớm ngày hôm sau, trên mặt biển phủ một lớp sương mỏng, mặt trời vẫn chưa ló dạng, hàng ngàn dân chúng đã tụ tập tại cảng biển Hải Thành.

Có người ra khơi, cũng có người đi tiễn, trong đó có Quận thủ quận Đông Hải và Huyện lệnh Hải Thành.

Trần Hạo mặc đạo bào, từng bước tiến tới bên tế đàn, đốt cháy tờ văn tế, hướng về phía biển thành tâm cầu nguyện.

Ánh dương ló rạng từ phương đông, mây sương trên mặt biển nhuộm một màu đỏ hồng, đẹp như tiên cảnh.

Bỗng nhiên có người kinh khiếu, chỉ tay ra biển hét lớn: "Nhìn kìa, mây sương đang chuyển động, trông giống hệt một con rồng dài!" Tất cả mọi người đều nhìn theo, thấy mây sương cuồn cuộn trên biển quả

thực giống như một con giao long đang bay lượn, xuyên qua các tầng mây rồi tung người lên không trung, đầu rồng hướng về phía nam.

Mọi người bị cảnh tượng này làm cho chấn kinh, ngay cả Trần Hạo cũng ngạc nhiên, chẳng lẽ đây là điềm báo hải long thành hành, và đích đến chính là phương nam?

Có vẻ đúng là vậy.

Lễ tế kết thúc, Trần Hạo đến trước mặt Quận thủ quận Đông Hải nói: "Diêm quận thủ, ta có để lại cho Bệ hạ một số thứ rất quan trọng, nhờ ngài chuyển tới cho Bệ hạ." Trần Hạo lấy từ trong ngực ra hai cuốn trục giao cho đối phương.

Diêm quận thủ cung kính nhận lấy: "Hạ thần nhất định sẽ hoàn thành lời dặn của Quốc sư, đích thân mang những thứ này dâng lên Bệ hạ." Hai cuốn trục, một cái là bản đồ khu vực bán đảo và thủy văn các con sông lớn vùng duyên hải, tâm ý của Trần Hạo là không cần bàn cãi.

Còn cái kia là một tấm bản đồ châu Á, Thủy Hoàng Đế chắc chắn sẽ cực kỳ thích thứ này.

Quay đầu nhìn lại vùng đất Đại Tần lần cuối, Trần Hạo cúi người hành lễ, kính bái trời đất, sau đó phất tay nói: "Tất cả lên thuyền, chúng ta xuất phát!" Trần Hạo cùng mọi người bắt đầu lên thuyền.

Tố Tố đứng trước mặt Lữ Công và ca ca, nước mắt giàn giụa, Lữ Công cũng già lệ tuôn rơi, mọi người đều biết lần biệt ly này có lẽ là vĩnh biệt.

Nhưng dù không nỡ thì cuối cùng cũng phải rời đi, mọi người lên thuyền lớn rồi đứng trên boong tàu không ngừng vẫy tay chào.

Đại thuyền chậm rãi rời cảng, tiến vào đại dương bao la, rất lâu sau đó, khi không còn thấy bóng người trên bờ nữa, vẫn có vô số

người đứng trên boong tàu nhìn về mảnh đất đã nuôi nấng mình.

"Được rồi, chúng ta vào phòng khách đi, anh có chuyện muốn nói." Trần Hạo nói với mọi người.

Họ biết Trần Hạo chắc chắn có chuyện trọng đại muốn tuyên bố nên lập tức đi theo.

Khoang chính của bảo thuyền rất rộng rãi, sau khi mọi người ngồi xuống, Trần Hạo nhìn những văn thần võ tướng dưới trướng, nói: "Lần này ra khơi, mục đích công khai là tìm thuốc trường sinh bất lão cho Bệ hạ, đi tìm tiên đảo ngoài khơi.

Nhưng giờ anh phải nói thật với các em, ngoài khơi chẳng có tiên đảo nào cả, cũng không có thuốc trường sinh bất lão đâu." Những người trong phòng đều là người thân tín nhất, đã ra khơi rồi, Trần Hạo định nói rõ sự thật để mọi người chuẩn bị tâm lý.

"Thế giới này có thần tiên không?" "Có lẽ là có, nhưng thần tiên không ở trên núi tiên hay đảo tiên, cũng không phải người phàm có thể tìm thấy, họ sống ở một vĩ độ khác với chúng ta." "Từ 'vĩ độ' có lẽ mọi người không hiểu, nói đơn giản thế này, tiên nhân sống ở tiên giới, mà tiên giới với thế giới chúng ta đang sống không phải là cùng một nơi.

Chỉ khi ta thực sự tu luyện thành tiên, phi thăng tiên giới thì mới gặp được tiên nhân thực sự, bằng không thì không bao giờ thấy được đâu." Mọi người trong phòng không ngừng gật đầu, cách giải thích này của Trần Hạo tương đối dễ tiếp nhận.

"Vậy tại sao chúng ta phải đi?" Trần Hạo nhìn một lượt mọi người, không đợi ai trả lời mà nói tiếp: "Khí số Đại Tần chưa tận, Thủy Hoàng Đế lúc này đang ở thời kỳ đỉnh cao.

Nhưng trong lòng anh cũng có những dự tính riêng.

Hiện tại anh là Đại Đại Việt Sư, Đạo giáo là quốc giáo, đã phát triển đến đỉnh điểm rồi, e rằng tiếp theo sẽ là con đường đi xuống.

Chương 698

Bách tính Đại Tần coi anh như tiên nhân, nếu Đạo giáo thực sự phát triển quá mạnh, chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến sự thống trị của hoàng gia.

Lúc đó, Thủy Hoàng Đế sẽ là người đầu tiên trấn áp anh, mọi người thấy có đúng không?" Những người ngồi đây không ai là kẻ ngốc, Trần Hạo vừa nói ra, ai nấy đều nhận thức được nguy cơ.

Thủy Hoàng Đế dù có sủng ái Trần Hạo đến đâu cũng sẽ không để ai làm lung lay nền móng thống trị của mình.

"Cho nên đơn giản thôi, anh chọn cách ra ngoài phát triển, tìm một nơi ở hải ngoại để sinh tồn.

Thực ra Bệ hạ cũng đã nhìn ra ý đồ của anh, nhưng cuối cùng sự phát triển bắt buộc phải dẫn đến bước đối lập đó.

Anh rầm rộ chiêu mộ người trong nước, Bệ hạ không hề ngăn cản, đó là vì Bệ hạ muốn bù đắp cho anh vì những công lao và pháp môn tu tiên mà anh đã truyền dạy." Mọi người bây giờ đã hiểu được lựa chọn của Trần Hạo, thực tế ra ngoài phát triển cũng là một lựa chọn không tồi.

"Vậy Chúa công đã có quy hoạch gì cho nơi chúng ta sẽ dừng chân chưa?" Tiêu Hà hỏi.

Trần Hạo cười, bảo Quý Bố: "Quý Bố, mở tấm rèm kia ra." Mọi người thấy trên vách khoang thuyền treo một tấm rèm trúc, Quý Bố vội vàng mở ra rồi từ từ hạ xuống.

Mọi người kinh ngạc phát hiện trước mắt là một tấm bản đồ địa lý và núi sông khổng lồ.

Trần Hạo chỉ vào bản đồ nói: "Mọi người nhìn thấy chỗ này chưa, đây chính là Đại Tần." Ai nấy đều vô cùng kinh ngạc, Lữ Trĩ hỏi: "Đại Tần... nhỏ như vậy sao?

Bên ngoài còn nhiều nơi đến thế!" Đúng vậy, hiện tại Đại Tần chỉ có khoảng ba triệu cây số vuông, thậm chí còn chưa bằng địa bàn của người Hung Nô.

Cả châu Á rộng hơn bốn mươi bốn triệu cây số vuông, Đại Tần hiện tại chưa chiếm nổi một phần mười, cho nên Trần Hạo thấy để người Đại Tần tự giày vò nhau ở đó là đủ rồi.

"Thế giới này rộng lớn lắm, vượt xa trí tưởng tượng của các em.

Anh dự định sẽ tìm một nơi ở hải ngoại để lập quốc, mọi người sẽ là những khai quốc nguyên lão." Trần Hạo nói.

Nghe Trần Hạo nói sắp lập quốc, dù mọi người đã lờ mờ đoán ra nhưng khi chính tai nghe hắn nói, ai nấy đều kích động không thôi.

Chúa công thực sự muốn lập quốc, vậy thì sau này họ có thể xây dựng những gia tộc thực sự, có lẽ sẽ truyền thừa trăm đời không chừng.

Trần Hạo mặc kệ sự kích động của họ, nói tiếp: "Còn về địa điểm, anh đã chọn xong rồi." Hắn vừa nói vừa chỉ tay xuống phía nam trên bản đồ, cuối cùng dừng lại ở một hòn đảo cực kỳ rộng lớn (Australia), nói: "Hòn đảo này có diện tích xấp xỉ gấp đôi Đại Tần hiện tại, đất đai màu mỡ, bốn mặt giáp biển, là một nơi cực kỳ thích hợp để phát triển." Mọi người nhìn vào hòn đảo lớn đó, lòng dạ trở nên nóng rực.

Lớn gấp đôi Đại Tần, vậy thì biết bao nhiêu là đất đai cho vừa!

Mấy người càng lúc càng phấn khích, Quý Bố quỳ xuống nói: "Chúa công, thần nguyện vì ngài khai cương thác thổ, bất kể trên

mảnh đất đó có kẻ thù mạnh đến đâu, Quý Bố cũng nguyện vì ngài mà đánh hạ!" Hàn Trung và Lỗ Tín cũng quỳ xuống: "Vì Chúa công hiệu mệnh, đánh hạ đại đảo!" Nghe lời thề trung thành của ba viên võ tướng, Trần Hạo cười ha hả: "Có lẽ các ngươi không biết, trên hòn đảo đó hầu như chẳng có kẻ thù nào cản nổi chúng ta cả, chỉ có một ít người dã man chưa khai hóa, sức chiến đấu của họ thì các ngươi biết rồi đấy.

Có lẽ khi tới đó, kẻ thù lớn nhất của chúng ta là đám động vật hoang dã như rắn, cá sấu, thằn lằn thôi." Mọi người nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau.

Tố Tố tò mò hỏi: "Lang quân, nơi rộng lớn như vậy, tại sao lại không có người, chẳng lẽ là vùng đất khô cằn?" Trần Hạo lắc đầu: "Ở đó có cả sa mạc và rừng rậm, tuyệt đối không phải nơi khô cằn.

Nguyên nhân lớn nhất là vấn đề địa lý, chuyện này không phải một hai câu là nói hết được.

Tóm lại, sắp tới chúng ta sẽ có một hành trình dài gian khổ trên biển, anh dự tính để tới được đó chắc phải mất bốn năm tháng." "Bốn năm tháng mà đổi lấy được một vùng đất rộng lớn như vậy, sau đó độc lập lập quốc, tôi nghĩ bất kỳ ai cũng sẵn lòng chịu khổ thôi." Lỗ Chu nãy giờ im lặng cũng lên tiếng.

"Ha ha ha ha!" Mọi người trong phòng đều cười vang vui vẻ.

Trần Hạo tính toán trong lòng, đội thuyền di chuyển với tốc độ của bảo thuyền chậm nhất, mỗi ngày đi được khoảng một trăm hải lý.

Còn về lâu thuyền, nha thuyền thì tốc độ hành quân đều nhanh hơn bảo thuyền, nếu tính theo bảo thuyền chậm nhất, từ vùng Bách Việt đến Úc Châu đảo mất khoảng chừng năm mươi ngày.

Đương nhiên, trong trạng thái tốt nhất, giữa đường cần dừng lại

bổ sung nước ngọt hoặc nghỉ ngơi tại các địa điểm khác nhau.

Hoặc nếu gặp sóng gió, phải tìm nơi trú ẩn vài ngày, tình huống trên biển có quá nhiều biến số, nên Trần Hạo dự tính thời gian là bốn tháng.

"Ào ào!" Đội thuyền hành tiến trên đại dương, Trần Hạo đứng ở đầu thuyền nhìn biển cả mênh mông bát ngát.

Đi rồi, cuối cùng cũng rời khỏi Đại Tần.

Lần này anh mang theo Lữ Trĩ, Tố Tố, Ngọc Sấu, rời xa phân tranh, muốn tại Úc Châu đảo xây dựng một quốc độ mới.

Lúc này, Ngọc Sấu từ trong khoang thuyền bước ra, tay cầm một chiếc áo choàng: "Lang quân, gió biển đầu xuân hơi lạnh, anh mặc phong phanh quá, khoác thêm áo vào đi." Trần Hạo tuy không sợ lạnh, nhưng vẫn để nàng khoác áo lên cho mình, có người quan tâm thật tốt biết bao.

Anh nắm lấy tay Ngọc Sấu, hỏi: "Ta đã đưa em đến một nơi hoang vu thế này, hiện tại em có hối hận không?" Ngọc Sấu lắc đầu: "Có gì mà hối hận chứ, không có thì chúng ta cùng xây dựng là được, thực ra đôi khi nỗ lực làm một việc gì đó lại cảm thấy rất sung túc và mãn nguyện." "Đúng rồi, đội vũ nhạc em chỉnh lý thế nào rồi, có tác phẩm mới chưa?" Trần Hạo hỏi.

"Vẫn chưa, em và Tiểu Nguyệt đang nghiên cứu nhạc phổ, thử sáng tác ra những khúc nhạc uyển chuyển động lòng người hơn." Hiện tại Tiểu Nguyệt và đội ca vũ đã giao cho Ngọc Sấu quản lý, nàng cùng tám cô gái kia cả ngày ở bên nhau, có người bầu bạn nên trái lại thấy rất vui vẻ.

Cho đến bây giờ, Trần Hạo vẫn chưa "ăn" Ngọc Sấu và Tố Tố, anh muốn chờ đến Úc Châu đảo, thực sự định cư xuống, sau đó sẽ tổ

chức một hôn lễ chính thức để rước các nàng về dinh, lúc đó mới là lúc thưởng thức những trái chín tươi mỹ nhất.

Đội thuyền tiếp tục tiến về phía trước, băng qua các hòn đảo, Trần Hạo chọn đi qua vùng biển ngoài khơi Philippines, mỗi khi qua một nơi đều dừng lại bổ sung nước ngọt hoặc nghỉ ngơi vài ngày.

Cứ như vậy, sau ba tháng lênh đênh, cuối cùng họ cũng nhìn thấy một hòn đảo lớn với đường bờ biển dài vô tận.

Mọi người phấn khởi reo hò, Tố Tố hỏi: "Lang quân, chúng ta tới nơi rồi sao?" Trần Hạo lắc đầu: "Đây cũng là một hòn đảo lớn, diện tích không nhỏ, đại khái bằng một phần tư Đại Tần, nhưng không phải nơi chúng ta cần đến." "Một phần tư Đại Tần, thế cũng là rất lớn rồi!" Tào Tham cảm thán một câu.

"Trên đảo này có quốc gia lợi hại nào không?" Quý Bố hỏi.

"Không có quốc gia, chắc chỉ có một đám thổ dân da đen thôi." Trần Hạo đáp.

"Chủ công, chúng ta nên đánh chiếm lấy nơi này, đây là vùng đất của mấy quận, là lãnh thổ của một quốc gia đấy." Tiêu Hà khuyên.

"Không vội, sau này sẽ tính." Trần Hạo cười nói.

Đi vòng qua đảo New Guinea, hành trình thêm khoảng nửa tháng nữa, Trần Hạo cuối cùng lại thấy lục địa.

Nhìn đường bờ biển trước mắt, Trần Hạo dõng dạc: "Đây chính là mục đích địa của chúng ta, hòn đảo lớn gấp hai lần Đại Tần." "Oa oa oa!!" Mọi người tức khắc reo hò, trải qua bao gian khổ, chứng kiến cả phong ba bão táp, cuối cùng cũng đến nơi.

Trần Hạo tìm một nơi neo đậu vài ngày rồi tiếp tục di chuyển, Lữ Trĩ hỏi anh: "Nếu đã tới rồi, vì sao không xuống thuyền?" Trần Hạo chỉ vào bản đồ: "Anh phải tìm một nơi thích hợp nhất để cư trú, nơi

đó sau này sẽ là nhà của chúng ta." Úc Châu đảo thực tế khá khô hạn, phần lớn khu vực miền trung là sa mạc và gò bãi, không thích hợp sinh tồn, nơi tốt nhất là bờ biển phía đông.

Các thành phố lớn sau này cũng đều nằm ở phía đông, nơi Trần Hạo chọn chính là Melbourne.

Melbourne có vị trí địa lý đắc địa, vài con sông mang lại nguồn nước dồi dào, xung quanh là bình nguyên rộng lớn, có những dải đất phì nhiêu thích hợp trồng trọt và rau màu, lại có hai cảng vịnh thiên nhiên ưu tú, sau này người ta còn phát hiện ra mỏ vàng siêu lớn ở đây.

Khí hậu ở đây rất tốt, được liệt vào danh sách thành phố đáng sống nhất thế giới, đó cũng là một nguyên nhân Trần Hạo lựa chọn nơi này.

Ngoài khơi còn có nguồn tài nguyên ngư nghiệp phong phú, lấy chi không hết dùng chi không cạn.

Hì hì, có nơi tốt như vậy tội gì không chọn.

Chương 699

Đội thuyền tiến vào vịnh biển, cuối cùng dừng lại bên bờ, Trần Hạo tuyên bố lớn: "Đây sẽ là gia viên mới của chúng ta!" "Oa!" Vô số người phát ra tiếng hoan hô, mấy tháng lênh đênh trên biển thực sự khiến người ta mệt mỏi, giờ đây cuối cùng đã có thể an ổn.

Trần Hạo dẫn theo mọi người xuống thuyền, là người đầu tiên đạp chân lên mảnh đất này.

Sau này mảnh đất vô chủ này sẽ trở thành địa bàn thống trị của anh, còn về đám người da trắng nghìn năm sau, anh sẽ không cho chúng cơ hội nữa.

Tuy hiện tại ở đây chỉ có hơn bảy vạn người, nhưng đừng thấp giá khả năng sinh sản của người Việt.

Nghìn năm sau, nơi này e rằng sẽ có mấy nghìn vạn người sinh sống bằng tiếng Việt, có hệ thống buff, chắc chắn sẽ trở thành một trong những quốc gia cường đại nhất thế giới.

Nơi này không còn là vườn sau của bất kỳ ai nữa.

Bốn con Hải Đông Thanh lượn lờ trên bầu trời, chẳng bao lâu sau, Trần Hạo đã nắm rõ tình hình trong vòng trăm dặm.

Anh dẫn đội ngũ phát quang cây cối, cuối cùng dừng lại ở một nơi cách bờ sông vài dặm, chỉ tay bảo: "Từ giờ trở đi, chúng ta sẽ xây dựng đô thành mới tại đây." Việc xây dựng đối với người Việt thực sự không phải vấn đề, đủ loại thợ thủ công đều có mặt, công cụ không thiếu, gỗ lạt ở đây lại vô vàn.

Không lâu sau, nơi này đã mọc lên từng dãy nhà gỗ, đắp đất thành tường bao quanh vài dặm, như vậy không sợ dã thú tập kích.

Anh lại lệnh cho công tượng dẫn nước sông từ thượng nguồn vào thành, nước sông chảy qua các kênh rạch trong thành, khiến việc dùng nước trở nên cực kỳ thuận tiện.

Những người còn lại dưới sự dẫn dắt của Tiêu Hà, Tào Tham bắt đầu khai khẩn đất đai.

Người Việt là dân tộc biết trồng lúa nhất, ở đâu cũng có thể tạo ra lương thực, chẳng mấy chốc đã khai hoang được mấy nghìn mẫu ruộng, mọi người bận rộn gieo trồng.

Thành phố tiếp tục được xây dựng, đất không đủ thì tiếp tục khai khẩn, đất đai ở đây là vô hạn, chỉ cần chăm chỉ là có thể tạo ra vô số điền sản.

Thấm thoát một năm đã trôi qua, lúc này thành phố đã sơ bộ có quy mô, không hề thua kém một phủ thành nào ở Đại Tần.

Ở sâu trong thành có một tòa đại trạch, điện đài lầu các vài chục gian, hoa viên thủy tạ không thiếu, đó là nơi ở của Trần Hạo.

Đất đai bên ngoài đã khai khẩn được mười mấy vạn mẫu, hình thành không ít thôn lạc quanh đại thành.

Năm nay lương thực bội thu, kho lẫm đầy ắp mới biết lễ tiết, sau mùa thu hoạch, Trần Hạo triệu tập tất cả thuộc hạ, tuyên bố: "Thời cơ đã tới, ta chuẩn bị lập quốc!" Mọi người nghe xong lập tức kích động, bao ngày vất vả cũng vì ngày này.

Vài ngày sau, trong thành cử hành nghi thức khánh điển long trọng.

Trần Hạo tuyên bố thành lập Đại Kinh quốc, nếu Đại Kinh quốc ở nơi kia đã biến mất, thì anh sẽ xây dựng một cái ở đây.

Tòa đại thành này được đặt tên là "Ngọc Kinh Thành", là thủ đô của Đại Kinh quốc.

“Thiên thượng Bạch Ngọc Kinh, thập nhị lâu ngũ thành.

Tiên nhân phủ ngã đỉnh, kết phát thụ trường sinh.” Nếu không tìm thấy tiên quốc Bạch Ngọc Kinh, vậy thì ta tự xây một cái Ngọc Kinh Thành.

Sau đó Trần Hạo tuyên bố Đạo giáo là quốc giáo, quốc vương cũng đồng thời là giáo chủ, truyền thừa mãi về sau.

Quốc gia thực hiện chế độ Tam Tỉnh Lục Bộ, vì chế độ này đã tồn tại hơn nghìn năm, được nhiều triều đại tin dùng, chứng tỏ nó rất thực dụng.

Trần Hạo cũng nghiên cứu qua và thấy nó phù hợp với thời đại này.

Sau đó anh phong chức tước cho Tiêu Hà, Tào Tham, Hàn Trung, Quý Bố, Lỗ Tín, Lữ Thích Chi, Lỗ Chu và những người khác.

Hiện tại nhân lực không nhiều, một số chức vị chưa có người thích hợp nên Trần Hạo cũng không vội, tạm thời để trống.

Còn về ba nàng Lữ Trĩ, Tố Tố, Ngọc Sấu, Trần Hạo cũng trao cho quan chức: Lữ Trĩ làm Hộ Bộ Thượng Thư, quản lý tài chính thiên hạ, tương đương với quản gia tài chính của quốc gia, đồng thời kiêm quyết các vấn đề kinh tế.

Những quyền lực quan trọng nhất như binh quyền, nhân sự, tài chính, Trần Hạo vĩnh viễn không buông bỏ.

Tố Tố được phong làm Thái Y Viện viện trưởng, quản lý y sự thiên hạ.

Ngọc Sấu làm Nhạc Phủ Viện viện trưởng, phụ trách sưu tầm nhạc dân gian, biên soạn nhạc khúc và biểu diễn ca múa.

Chức vị Nhạc Phủ này không phải Trần Hạo tự bịa ra, nó xuất

hiện từ thời Tần và thịnh hành thời Hán.

Sau khi tuyên bố xong sắp xếp chính sự, Trần Hạo lại công bố một quyết định trọng đại: Đại Kinh triều sẽ thực hiện chế độ hôn phối mới — chế độ Tứ Thê, mỗi người tối đa chỉ có thể cưới bốn vợ, địa vị của các bà vợ và con cái đều bình đẳng.

Nếu không thể nuôi dưỡng hoặc đối xử công bằng thì đừng cưới vợ, đã cưới là phải chịu trách nhiệm.

Cuối cùng, Trần Hạo tuyên bố vài ngày sau sẽ đại hỷ.

Ngày đó, Đại Kinh quốc lại một lần nữa hoan hỷ, mười mấy chiếc đại xa đi trên phố.

Trong ba chiếc xe lộng lẫy nhất, Lữ Trĩ, Tố Tố, Ngọc Sấu đều diện thải y, trâm vàng vòng ngọc, vô số dân chúng tung hoa chúc phúc cho đoàn xe.

Đoàn xe tiến vào vương cung, Trần Hạo vận kim bào đứng đợi.

Ba nàng xuống xe, tà váy dài quét đất bước vào đại điện, cúi mình vái chào Trần Hạo.

Từ nay về sau, ba nàng đều là thê tử của anh.

Nhìn ba cô gái kiều diễm đáng yêu, lòng Trần Hạo tràn đầy cảm giác mãn nguyện.

Hỏi thế gian mấy ai làm được như anh, một lần cưới cả ba tuyệt sắc giai nhân.

Đêm động phòng hoa chúc, lúc tiêu hồn nhất, Ngọc Sấu và Tố Tố đều chính thức trở thành người phụ nữ của anh, sự mỹ diệu đó không lời nào tả xiết.

Trong hậu hoa viên, Trần Hạo bày giá vẽ, gọi ba cô vợ đến, cười bảo: “Hôm nay phu quân sẽ vẽ cho mỗi người một bức tranh, sau này

sẽ đặt trong tông miếu, mọi người đều phải thật xinh đẹp nhé.” Ba nàng tự nhiên là căng thẳng, lại bảo thị nữ xem trang sức đầu tóc hôm nay có đẹp không, rồi lại dặm thêm phấn son, một phen bận rộn.

Phụ nữ mà!

Trần Hạo vẽ cho Lữ Trĩ đầu tiên, sau khi vẽ xong, anh đề một câu thơ bên dưới: “Phù dung bất cập mỹ nhân trang, thủy điện phong châu thúy hương.” Ý nói hoa phù dung nở rộ cũng không sánh bằng dung nhan kiều diễm của mỹ nhân, gió mát lướt qua cung điện bên nước mang theo mùi hương của trâm ngọc trên đầu người đẹp.

Lữ Trĩ nhìn tranh, thấy mỹ nhân trong họa thì lòng đầy yêu thích, lại đọc câu thơ kia, trong lòng càng thêm vui sướng.

Tiếp theo là Tố Tố, Trần Hạo cũng vẽ nàng cực kỳ đẹp, bên dưới viết: “Tiếu lệ nhược tam xuân chi đào, thanh tố nhược cửu thu chi cúc.” Một câu khen ngợi cô gái tuấn tú, xinh đẹp như hoa đào tháng ba, rực rỡ quyến rũ như ráng hồng; lại thanh cao nhàn nhã như hoa cúc tháng chín, thanh nhã kiên trinh, nở rộ sau khi trăm hoa đã héo tàn, thần vận tú lệ, ngạo cốt trước gió tây.

Tố Tố cực kỳ thích bức tranh, và càng thích câu thơ đó hơn.

Cuối cùng đến lượt Ngọc Sấu, nàng ngồi bên phiến đá cạnh hồ sen, nhìn Trần Hạo với nụ cười ngọt ngào, ánh mắt lộ rõ tình ý nồng nàn.

Cảnh tượng này trong phút chốc khiến Trần Hạo nhớ đến bức họa anh có được trước khi xuyên không vào thế giới này.

Chương 700

Búi tóc cao, cài trâm ngọc, mặc tơ lụa xanh lam, phía sau là hoa sen tương ánh, giống hệt như đúc.

Nhưng lúc này nụ cười của Ngọc Sấu đẹp hơn, đôi minh mâu như chứa đựng cả nước xuân.

Bút vẽ trong tay Trần Hạo không dừng, nhanh chóng vẽ xong cho Ngọc Sấu, phía sau đề câu: "Vân tưởng y thường hoa tưởng dung, xuân phong phất hạm lộ hoa nùng." Thấy mây nhớ đến xiêm y, thấy hoa nhớ đến dung mạo diễm lệ, gió xuân thổi qua lan can, sương sớm làm sắc hoa thêm nồng đậm.

Trần Hạo vẽ xong, ba nàng đều khen ngợi hết lời, anh cũng vô cùng mãn nguyện, Ngọc Sấu trong tranh so với Ngọc Sấu trong bức họa ban đầu còn mê nhân hơn nhiều. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ xuyên không thế giới điện ảnh 'Thần Thoại', hiện tại Ngọc Sấu cảm thấy vô cùng hạnh phúc.] [Nhiệm vụ hoàn thành, túc chủ lập tức bị cưỡng chế trở về thế giới điện ảnh Thần Thoại.] Chưa kịp để Trần Hạo phản ứng, chỉ thấy đại não một trận choáng váng, ngay sau đó đã bị hệ thống đưa trở lại lăng mộ Long Quân trong thế giới điện ảnh Thần Thoại.

Đập vào mắt là cảnh tượng sụp đổ dữ dội, thiên cung huy hoàng đại khí lúc này đã rách nát không chịu nổi, toàn bộ địa cung có thể đổ sập bất cứ lúc nào.

Điều khiến Trần Hạo chấn kinh hơn là Ngọc Sấu vốn dĩ phải ở bên cạnh anh, hoặc được bảo vệ trong lòng, giờ đây đã không còn thấy tăm hơi.

Chứng kiến cảnh này, Trần Hạo tức giận quát lớn: "Hệ thống, cái

quái gì đang xảy ra thế này?

Trở về không phải đều thông báo trước và có thời gian lưu lại sao?

Sao tự nhiên lại quẳng tiểu gia về đây?

Ở thế giới Đại Tần còn có Lữ Trĩ, Lữ Tố và Ngọc Sấu của nơi đó thì tính sao?

Ngọc Sấu của thế giới này đâu?

Biến mất rồi?

Mau cút ra đây cho tiểu gia, đừng giả chết!" Lời vừa dứt, trong ý thức hải của Trần Hạo vang lên tiếng của hệ thống Thần Tuyển: [Túc chủ chớ nôn nóng, Thiên cung lăng Long Quân trước mắt mới là thực thể của thế giới Thần Thoại.

Ngọc Sấu của thế giới Thần Thoại vốn dĩ chỉ là một chấp niệm nghìn năm mà thôi, còn về thế giới Đại Tần mà túc chủ trải qua, đó chẳng qua là hệ thống mượn sức mạnh của Thiên Tinh bảo thạch tạo ra một thế giới hư huyễn.

Cho nên túc chủ hoàn toàn không cần phải tiêu cấp như vậy.] "Không thể nào!!!" Nghe xong, Trần Hạo hoàn toàn ngây người!

Anh không thể ngờ rằng những gì mình vừa trải qua ở Đại Tần lại là do hệ thống dùng Thiên Tinh bảo thạch tạo ra một thế giới ảo!

Quan trọng nhất, hệ thống nói Ngọc Sấu của thế giới Thần Thoại chỉ là một tàn hồn chấp niệm tồn tại nghìn năm?

Đang đùa anh chắc?

"Hệ thống huynh, đừng có đùa với tôi.

Dù sao tôi cũng là người có Thiên Nhãn, lại có huyết mạch Thanh Long gia thân, nắm giữ nhiều loại đạo pháp, chẳng lẽ ngay cả người

thật và chấp niệm mà tôi cũng không phân biệt được sao?

Chuyện này là thế nào?

Mau giải thích rõ ràng cho tôi!" Thấy Trần Hạo thực sự nổi giận, đây là lần đầu tiên từ khi xuyên không vào thế giới Đạo mộ anh phát hỏa với hệ thống như vậy, hệ thống Thần Tuyển cũng không vòng vo nữa: [Túc chủ, nếu không tin, anh có thể cảm nhận kỹ lại tất cả những trải nghiệm trước đó tại Đại Tần.] Tuy địa cung không ngừng sụp đổ, nhưng Trần Hạo căn bản không quan tâm, hơn nữa với bản sự hiện tại, dù có bị chôn vùi trong địa cung, anh cũng có tuyệt đối nắm chắc sẽ đào thoát ra được.

Cho nên Trần Hạo trực tiếp tiến vào ý thức hải, đem những kinh nghiệm ở Đại Tần hồi tưởng lại một biến.

Một lát sau, khi mở mắt ra lần nữa, anh sững sờ kinh ngạc.

Bởi vì Trần Hạo phát hiện, khi hồi tưởng lại những trải nghiệm đó, tuy chúng vẫn hiện rõ mồn một như vừa trải qua, nhưng có thể khẳng định, những trải nghiệm đó đều dưới góc nhìn của một "thượng đế".

Có nghĩa là, mọi việc ở Đại Tần tuy anh có tham gia, nhưng lại giống như một người ngoài cuộc vừa xem xong một bộ phim tài liệu hoàn chỉnh.

Quan trọng nhất, tình cảm vốn dành cho ba nàng Lữ Trĩ ở thế giới đó lúc này đang tan biến như mây khói, thậm chí anh cảm thấy chỉ một lát nữa thôi, nó sẽ hoàn toàn biến mất.

Cảm giác này khiến Trần Hạo mê mang không hiểu nổi.

Ngẩn ngơ một hồi, Trần Hạo mới hỏi: "Hệ thống huynh, chuyện này rốt cuộc là sao?

Nhiệm vụ hệ thống ban phát không phải tôi đã hoàn thành rồi sao?

Nhưng sao tất cả lại là thế giới ảo?

Chẳng lẽ Lữ Trĩ, Lữ Tố, Ngọc Sấu, thậm chí cả Long Quân, Triệu Hạo, tất cả đều là hư ảo?

Nhưng nếu là như vậy, sao nhiệm vụ của tôi lại tính là hoàn thành?

Còn Ngọc Sấu trong địa cung này nữa, với thực lực của tôi, sao lại không nhìn ra đó là tàn hồn chấp niệm?

Hoàn toàn không giải thích thông!" Hệ thống Thần Tuyển lập tức phản hồi: [Túc chủ, đầu tiên, Ngọc Sấu trong địa cung này tuyệt đối là tàn hồn chấp niệm, điều này không cần nghi ngờ, hệ thống cũng không cần lừa gạt anh.

Nàng ta đã đi theo túc chủ vào thế giới hư huyễn, và dưới sự nỗ lực của anh, quả thực đã đạt được kết quả hoàn mỹ.

Cho nên ngay khi túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, nàng ta đã tan biến rồi.

Còn về trải nghiệm Đại Tần hư huyễn kia, không thể giải thích rõ trong một câu được, túc chủ hãy rời khỏi địa cung sắp sụp đổ này trước đã, sau khi trở về thế giới Đạo mộ, hệ thống sẽ giải thích cho anh.] Trần Hạo cũng không phải người thiếu quyết đoán, đã nghe hệ thống nói vậy, anh cũng không xoắn xuýt nữa, trực tiếp huyễn hóa ra Lôi Đình Vũ Dực bay lên đỉnh thiên cung đang sụp đổ.

Sau đó không chút do dự thu khối Thiên Tinh bảo thạch khổng lồ vào không gian trữ vật, nhìn lăng mộ Long Quân một lần cuối rồi nói: "Hệ thống huynh, trở về!" Khi Trần Hạo tỉnh lại lần nữa, anh đã trở về thế giới Đạo mộ, trong tòa đại trạch viện quen thuộc.

Nhìn mọi thứ xung quanh vẫn quen thuộc như cũ nhưng lại có chút trống trải, Trần Hạo không khỏi cười khổ.

Bởi vì lúc này bọn A Ninh đều đang bế quan trong phòng của mình.

Tuy Trần Hạo có đạo pháp hộ thể, không cần tắm rửa, nhưng anh thực sự cảm thấy hơi mệt.

Sau khi về phòng, anh tắm nước nóng thật thoải mái, thay một bộ quần áo mặc nhà dễ chịu, rồi trực tiếp ngả lưng xuống chiếc giường lớn êm ái, sau đó mới tiến vào không gian ý thức.

"Hệ thống huynh, giờ có thể giải thích kỹ cho tôi chuyện này là thế nào chưa?" [Túc chủ chẳng lẽ không phát hiện ra, tất cả đạo pháp bí thuật anh biết tuy rất phong phú nhưng đều là do hệ thống trực tiếp truyền thụ?

Quan trọng nhất, anh căn bản chưa thực sự dung hội quán thông những bí thuật đó, điều này sẽ ảnh hưởng đến căn cơ của anh.] Trần Hạo cảm nhận kỹ lại các đạo pháp bí thuật mình sở hữu, tất cả đều có thể tùy ý sử dụng, không thấy có gì bất thường.

Anh khó hiểu hỏi: "Hệ thống huynh, tôi không thấy có gì không ổn mà!" [Vậy túc chủ có thể dung hợp tất cả đạo pháp đó thành một loại công pháp độc quyền của riêng mình không?] Trần Hạo ngớ người đáp: "Đừng đùa nữa, tôi làm sao làm được?

Đừng nói là dung hợp, ngay cả chiêu thứ bảy của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh tôi còn chưa biết đây này.

Nếu không dùng điểm thưởng đổi thì tôi còn chẳng thi triển được chiêu đó, nói gì đến dung hợp đạo pháp?" Kết quả là lời vừa dứt, với tư chất đỉnh tiêm của mình, Trần Hạo bỗng hiểu ra ý của hệ thống.

"Hệ thống huynh, ý anh là, tuy những đạo pháp này tôi đều biết và thi triển trôi chảy, nhưng suy cho cùng đó là nhờ hệ thống mà học được.

Chương 701

Nếu muốn thực sự dung hội quán thông, biến chúng thành bản năng của mình, thì tôi mới có thể sáng tạo ra công pháp của riêng mình, đúng không?" [Chính xác, túc chủ cuối cùng cũng hiểu ra!] Nghe hệ thống trả lời, anh lập tức suy luận tiếp: "Để dung hội quán thông tất cả đạo pháp bí thuật, quan trọng nhất là cảm ngộ cảnh giới.

Nghĩa là nhiệm vụ ở thế giới Thần Thoại vừa rồi thực chất là để giúp tôi nâng cao cảm ngộ cảnh giới nên mới tạo ra đúng không?" [Không sai, không hổ là túc chủ do hệ thống lựa chọn, ngộ tính quả nhiên phi phàm.] Đến lúc này, Trần Hạo mới thực sự hiểu dụng ý của hệ thống.

Điều này cũng giải thích vì sao ngay khi rời khỏi thế giới Đại Tần hư ảo kia, tình cảm của anh dành cho ba nàng Lữ Trĩ lại biến mất nhanh chóng như vậy.

Càng khiến anh cạn lời hơn là những món đồ như Thiên Tinh bảo thạch, Ngân Long kiếm, Tham Nguyệt Ngân Long thương có được ở Đại Tần cũng đều biến mất khỏi không gian trữ vật.

Có thể nói, nếu không nhờ có được thanh Long Quân kiếm đúc từ thiên thạch và khối Thiên Tinh bảo thạch trong địa cung, thì nhiệm vụ lần này ngoại trừ cảm ngộ cảnh giới ra, anh chẳng được cái tích sự gì!

Nhưng nghĩ lại, cảm ngộ cảnh giới chính là mục đích cuối cùng, sự giúp đỡ của nó đối với anh là cực kỳ lớn, nên Trần Hạo cũng không biết nên vui hay nên buồn.

Còn về tàn hồn chấp niệm của Ngọc Sấu trong địa cung, anh cũng phải khâm phục sự cường đại của hệ thống, có thể trực tiếp che mắt

mọi đạo pháp bí thuật của anh khiến anh không hề phát giác.

Với ý chí kiên định, chỉ một lát sau Trần Hạo đã thông suốt.

Ngay khi anh vừa mỉm cười thoải mái, trong ý thức hải lại vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ kịch tình Thần Thoại, nhận được phần thưởng Tham Nguyệt Ngân Long Thương x1, một cơ hội dung hợp thần binh, không gian trữ vật tăng thêm 20 mét khối.] [Và trong nhiệm vụ kịch tình tiếp theo, anh sẽ nhận được tùy chọn nhiệm vụ chung cực của thế giới Đạo mộ.] Nhìn những phần thưởng này, Trần Hạo lại hớn hở.

Đúng là phần thưởng ẩn của hệ thống luôn hậu hĩnh.

Tham Nguyệt Ngân Long Thương thì cũng được, dù là thần binh thiên thạch nhưng đối với anh bây giờ không quá quan trọng.

Nhưng cơ hội dung hợp thần binh thì đúng là phần thưởng cực phẩm.

Nên biết, hiện tại anh dùng Hồng Minh đao, đó là thần binh xếp hạng nhất trong lịch sử cổ đại!

Nhưng kiếm thì tuy có Long Đế kiếm và Long Quân kiếm, nhưng uy lực thì còn kém xa.

Đối phó với tà túy thông thường thì không sao, nhưng nếu gặp kình địch thì thực sự thua kém Hồng Minh đao rất nhiều.

Quan trọng nhất là khi thi triển đao kiếm song sát, hai thanh vũ khí không tương xứng thì thật là mất mặt và ảnh hưởng chiến lực.

Nhất là trước đó để nâng cấp lên Đại Việt Long Tước đao, anh phải tập hợp đủ mười thanh thần binh mới có được Hồng Minh đao!

Cho nên cơ hội dung hợp thần binh này tuyệt đối là hiếm có!

Việc tăng thêm 20 mét khối không gian trữ vật cũng là một bất ngờ thú vị.

Sau khi hân hoan, Trần Hạo hỏi: "Hệ thống huynh, phần thưởng cuối cùng — tùy chọn nhiệm vụ chung cực thế giới Đạo mộ trong lần tới là sao?" [Bởi vì túc chủ đã trải qua đúng mười thế giới kịch tình loại đạo mộ, nên đã đạt điều kiện nâng cấp hệ thống.

Nghĩa là sau khi nhận nhiệm vụ kịch tình bắt buộc 'Sa Hải' tiếp theo, túc chủ có thể lựa chọn bắt đầu nhiều loại hình thế giới kịch tình khác.] Trần Hạo lập tức hứng thú: "Thật sao?

Còn có những loại hình nào nữa?" [Báo cáo túc chủ, ví dụ như thế giới phim Hồng Kông, thế giới linh dị, thế giới chiến tranh cổ đại, thế giới khoa học viễn tưởng, thế giới võ hiệp, thế giới mạt thế, thế giới tiên hiệp, v.v.] Nghe đến đây, mắt Trần Hạo sáng rực lên!

Dù sao từ trước đến nay các thế giới anh qua đều liên quan đến đạo mộ hoặc là thế giới mạt pháp.

Một khi mở khóa tùy chọn thế giới chung cực, sau này anh không chỉ bó buộc trong đạo mộ mà có thể trải nghiệm vô số thế giới phong phú khác.

Trần Hạo kích động nói: "Được, vậy sau khi xong kịch tình bắt buộc 'Sa Hải', hãy nâng cấp hệ thống và mở khóa tùy chọn thế giới vô hạn nhé!" Tiếp đó, Trần Hạo hỏi hệ thống cách sử dụng cơ hội dung hợp thần binh để hợp nhất Long Đế kiếm và Long Quân kiếm.

Hệ thống báo rằng chỉ cần tốn 5 vạn điểm thưởng là có thể thực hiện.

Còn việc dung hợp ra vũ khí gì sẽ phụ thuộc vào nguyên hình của hai thanh kiếm.

Trần Hạo không do dự chi luôn 5 vạn điểm.

Trong lòng anh cũng đoán được phần nào kết quả.

Quả nhiên, sau khi hệ thống hoàn thành, trong tay anh xuất hiện một thanh thần binh tỏa ra hàn quang, vô cùng uy nghiêm. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành dung hợp thần binh, nhận được Thái A kiếm — một trong thập đại danh kiếm thượng cổ của Hoa Hạ!] "Ha ha ha!!!" Cầm Thái A thần kiếm trên tay, Trần Hạo không nhịn được cười lớn.

Vì lúc nãy nghe hệ thống giới thiệu, anh đã đoán xác suất cao sẽ ra thanh này.

Nguyên nhân đơn giản là kết quả dung hợp liên quan trực tiếp đến nguyên hình.

Thái A kiếm chính là bội kiếm thực sự của Tần Thủy Hoàng Doanh Chính trong lịch sử.

Tuy Long Quân trong hai thế giới kịch tình kia không phải Doanh Chính thực sự nhưng dù sao cũng có liên quan.

Giải quyết xong việc ở thế giới Thần Thoại, việc duy nhất còn lại là với cảm ngộ cảnh giới hiện tại, anh cần chỉnh lý lại tất cả đạo pháp bí thuật, cố gắng nhanh chóng dung hội quán thông để sáng tạo ra công pháp của riêng mình!

Một đêm không ngủ, đến trưa ngày hôm sau Trần Hạo mới lười biếng tỉnh dậy.

Sau khi vệ sinh cá nhân, anh đi dạo một vòng qua phòng của chín cô vợ, nhưng thấy các nàng vẫn đang bế quan chuyển hóa pháp lực.

Bất đắc dĩ, để thỏa mãn cái dạ dày, anh đành xuống bếp tự nấu một bữa trưa thịnh soạn.

Vừa ăn, anh vừa lắc đầu ngán ngẩm, ở thế giới Thần Thoại anh ở

vài năm nhưng đối với thế giới Đạo mộ chủ đạo này thì cũng chỉ như cái chớp mắt.

Nhìn tình hình các cô vợ, chắc phải một tuần nữa mới kết thúc cảnh lẻ bóng phòng không này!

Thời gian như bóng câu qua khe cửa, chớp mắt một tuần đã trôi qua.

Trong bảy ngày này, lúc đầu Trần Hạo có đến trụ sở phái Liệt Hải gặp Hồ Bát Nhất, Vương Béo, cùng Vương Bàn Tử, Vương Diệu và Tiểu Kim Nha.

Sau khi tụ tập vui vẻ một ngày, anh bắt đầu tu luyện cảm ngộ đạo pháp.

Tuy hiện tại tư chất và cảm ngộ cảnh giới đều ở mức đỉnh tiêm, nhưng số lượng bí thuật anh nắm giữ như Lôi Pháp (Dương Ngũ Lôi), Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, Khai Quang Luyện Bảo Thuật, Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Vu Thần Quyển, Ngũ Hành Pháp Thuật (sơ cấp), Vô Cực Song Tu Thánh Điển và sáu thức đầu của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, cộng thêm Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật của Mạc Kim, Bàn Sơn Phân Giáp Thuật, biện long pháp của Tá Lĩnh, tuyệt kỹ Song Chỉ Tham Động của Phát Khâu, Câu Thi Thuật... cùng với tinh thông Trung y, Tiên pháp, Cổ võ Hình Ý Quyền, Thôi miên thuật, thực sự là bác đại tinh thâm, bao la như biển.

Muốn dung hợp tất cả chúng không phải chuyện một sớm một chiều.

Cuối cùng, hệ thống gợi ý anh dùng điểm thưởng đổi lấy phòng tu luyện thời gian, ở trong đó một ngày bằng một tháng bên ngoài.

Chương 702

Cứ thế, Trần Hạo tu luyện trong đó tám tháng, tiêu tốn tận 40 vạn điểm thưởng mới toại nguyện dung hội quán thông tất cả, sáng tạo ra công pháp tu luyện riêng mang tên Càn Khôn Chí Tôn Quyết.

Công pháp này lấy Vô Cực Song Tu Thánh Điển làm chủ, các đạo pháp khác làm phụ.

Không chỉ giúp tăng tu vi qua tu luyện mà còn có thể tăng cường qua song tu.

Nó bao hàm đặc điểm của tất cả bí thuật trước đây nhưng được nâng cấp thành một hệ thống hoàn chỉnh, uy lực tăng vọt.

Quan trọng nhất là tu vi của Trần Hạo nhờ đó tăng thêm năm thành.

Nếu chia theo cấp bậc linh dị thì có Nhân sư, Địa sư, Thiên sư, Đại thiên sư.

Tu vi hiện tại của Trần Hạo chắc chắn ở đỉnh phong Đại thiên sư.

Nếu cộng thêm huyết mạch Thanh Long và thực lực nhục thân thì tuyệt đối vô địch cùng cấp, thậm chí vượt cấp khiêu chiến cũng là chuyện nhỏ.

Khi Trần Hạo hớn hở bước ra khỏi phòng tu luyện, anh thấy trong biệt thự tràn ngập tiếng cười nói, vô cùng náo nhiệt.

Hóa ra A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Lara, Shirley Dương, Doãn Nam Phong, Băng Luân, Lê Nhược Hoa và Quách Lâm đều đã chuyển hóa xong đạo pháp và xuất quan.

Thấy Trần Hạo đang bế quan, các nàng không làm phiền mà tự tay dọn dẹp nhà cửa.

Lúc này chín người phụ nữ đang tươi cười hớn hở ngồi trong phòng ăn, thưởng thức một bàn tiệc tối thịnh soạn!

Thấy Trần Hạo xuất quan, chín nàng lập tức vây lấy anh, khoe thành tích tu luyện đạo pháp.

Nhìn các vợ vui vẻ, Trần Hạo thấy ấm lòng, liền tung ra một tràng lời khen ngọt ngào khiến các nàng cười tít mắt!

Tiếp đó, anh ngồi xuống cùng ăn tối và kể lại trải nghiệm vừa qua cho các nàng nghe.

Nghe xong, ai nấy đều lộ vẻ không tin nổi.

Dù biết anh có thể xuyên qua các thế giới nhưng tình huống như ở thế giới Thần Thoại là lần đầu họ nghe thấy.

Nhìn những cô vợ xinh như tiên nữ trước mặt, Trần Hạo chợt nhớ tới đặc điểm của Càn Khôn Chí Tôn Quyết.

Anh nở nụ cười xấu xa hỏi: "Các vị mỹ nữ tỷ tỷ, tuy đã luyện được đạo pháp nhưng công lực còn kém quá.

Hay là để anh dùng Càn Khôn Chí Tôn Quyết mới sáng tạo giúp các em tăng cường tu vi nhé?" A Ninh và mấy nàng khác quá hiểu tính chồng mình nên chỉ mỉm cười không nói, nhưng hai thành viên mới gia nhập là Lê Nhược Hoa và Quách Lâm thì mắc mưu ngay.

Lê Nhược Hoa kinh ngạc hỏi: "Lão công, anh thực sự có thể giúp tụi em tăng tu vi sao?" Quách Lâm càng hào hứng: "Lão công, dùng cách gì thế?

Mau nói cho em biết đi!" Trần Hạo cười gian xảo: "Cách này nói thì không hiểu được, phải cùng nhau tu luyện mới thành!" Lời vừa dứt, anh liền thi triển pháp lực áp tới.

Hai "tân binh" Lê Nhược Hoa và Quách Lâm lập tức bị bắt tại

trận, bọn A Ninh thì cười lớn chạy lên lầu.

Tiếp đó, trong tiếng kêu kinh ngạc của hai nàng, Trần Hạo đuổi theo.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo sảng khoái tinh thần, pháp lực lại tăng tiến, anh dậy sớm xuống lầu nấu bữa sáng cho chín cô vợ.

Các nàng vốn công lực đại tăng giờ vẫn đang ngủ khì khì trong chăn.

Mãi đến khi anh nấu xong mới gọi họ dậy, một buổi sáng tươi đẹp lại bắt đầu.

Nhưng điều Trần Hạo không ngờ là sau khi ăn sáng xong, khi các nàng định rủ anh đi chơi thì Ngô Thiên Chân, Trương Nhật Sơn và Giải Vũ Thần dưới sự dẫn dắt của Vương Béo đã tìm đến nhà!

Đều là người quen cả, nhóm Thiên Chân không khách khí, trực tiếp vào nhà ngồi xuống.

Đặc biệt là tên Béo kia, chào hỏi chín cô vợ mà cứ một câu "tẩu tử", hai câu "tẩu tử", mồm mép cực kỳ dẻo.

Sau khi chào hỏi lịch sự, bốn người mới nói rõ ý định.

Trần Hạo thầm nghĩ: Quả nhiên, kịch tình Sa Hải cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Ở thế giới Đạo mộ này anh cũng đã sống được mười năm!

Thấy Trần Hạo im lặng, Ngô Thiên Chân lo lắng hỏi: "Hạo ca, anh thấy kế hoạch của em có khả thi không?" Trương Nhật Sơn và Giải Vũ Thần tuy không nói nhưng vẻ mặt cho thấy họ cực kỳ coi trọng kế hoạch Sa Hải lần này.

Chín cô vợ thấy anh không nói gì cũng ngoan ngoãn ngồi im một

bên.

Trần Hạo châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi nói: "Chớ nôn nóng, để tôi suy nghĩ đã." Ba người kia gật đầu kiên nhẫn chờ đợi, Vương Béo thì oang oang: "Thiên Chân, Giải đương gia, Trương hội trưởng, cứ yên tâm đi.

Đều là người quen cũ, các ông còn lạ gì bản lĩnh của Hạo gia?

Nếu kế hoạch có vấn đề, anh ấy sẽ giúp bổ sung, thậm chí đích thân ra tay giúp đỡ cũng là chuyện hoàn toàn có thể.

Cứ yên tâm đi." Trần Hạo nghe vậy chỉ mỉm cười nhàn nhạt, bắt đầu tính toán kỹ lưỡng về kế hoạch sắp tới.

Trong khi Trần Hạo ngồi một bên nghe Bàn Tử ba hoa chích chòe, trong lòng anh lại đang âm thầm suy tính kỹ lưỡng.

Trong nguyên tác Sa Hải, Ngô Thiên Chân và Giải Vũ Thần vì muốn đối kháng với người của Uông gia, đồng thời dọn dẹp lũ tạp nham đã biến chất trong Cửu Môn, nên đã dày công vạch ra một đại kế hoạch tại Cổ Đồng Kinh.

Để dẫn dụ tất cả đối thủ vào tròng, nhân vật chính của nguyên tác là Lê Thốc – một học sinh trung học – đã bị kéo vào, kéo theo cả Dương Hảo và Tô Vạn.

Dù sau một loạt diễn biến, Lê Thốc thực sự trưởng thành vượt bậc, thậm chí dưới hào quang nhân vật chính đã tiêu diệt được Uông gia cùng lũ tạp nham Trần Kim Thủy, Lý đương gia, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi của Cửu Môn.

Thế nhưng nói thật, với thực lực và thế lực hiện tại của Trần Hạo, anh lười phải dùng cái bộ kế hoạch phiền phức kia của Thiên Chân.

Quan trọng nhất là, ba đứa nhóc Lê Thốc kia thực sự không lọt nổi

vào mắt anh.

Sau một hồi suy nghĩ, Trần Hạo dập tắt điếu thuốc rồi nói: "Thiên Chân, việc tiêu diệt kẻ thù cũ Uông gia, nhân tiện xử lý lũ tạp nham của bốn nhà kia, tôi hoàn toàn tán thành.

Nhưng nói thật, kế hoạch của cậu quá phiền phức." Thiên Chân buồn bực bĩu môi: "Hạo ca, tuy Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Lý đương gia không đại diện được cho toàn bộ bốn nhà, nhưng tổng hợp thực lực lại cũng không thể xem thường.

Quan trọng nhất là Uông gia, với thực lực hiện tại của tôi và Tiểu Hoa, cộng thêm cả Trương hội trưởng, cũng không thể đối đầu trực diện được.

Tôi cũng vì bất đắc dĩ nên mới phải dùng hạ sách này." Giải Vũ Thần và Trương Nhật Sơn đứng bên cạnh tuy không nói gì, nhưng đều lộ ra nụ cười khổ bất đắc dĩ.

Chưa đợi Trần Hạo lên tiếng, Vương Bàn Tử nãy giờ im lặng đã nhịn không được: "Này Thiên Chân, đầu óc cậu bị cửa kẹp rồi à?

Chương 703

Tuy những điều cậu nói là thật, nhưng chẳng phải cậu đang ở nhà Hạo gia sao, sao không tìm Hạo gia và phái Liệt Hải giúp đỡ?

Không phải Bàn gia tôi khinh thường lũ tôn tử kia, chỉ cần Hạo gia chịu ra tay, chúng ta cứ thế mà quét sạch thôi, việc gì phải dùng cái cách rắc rối thế?" Thấy Bàn Tử đã khơi mào, Trần Hạo tuy không nói gì nhưng khẽ mỉm cười gật đầu.

Lúc này, Thiên Chân cười khổ: "Bàn tử, tôi đâu có ngốc, làm sao không biết thực lực của Hạo ca và phái Liệt Hải hiện nay chỉ cần giúp một tay là giải quyết được hết." Ngừng lại một chút, cậu ta quay sang Trần Hạo nói tiếp: "Hạo ca, tuy chúng ta là bạn thân, nhưng anh và các chị dâu đã giúp đỡ tôi và Bàn Tử quá nhiều rồi.

Huống hồ Uông gia là tử địch đối kháng trăm năm của Cửu Môn chúng tôi, Trần Kim Thủy cũng là chuyện nội bộ Cửu Môn.

Nói thật, tôi và Tiểu Hoa cùng lão Trương thực sự không đành lòng làm phiền anh nữa." Nghe vậy, Trần Hạo cảm thấy buồn bực trong lòng.

Nghĩ thầm: "Thiên Chân à, cậu không nhờ tôi giúp thì nhiệm vụ tối cực của tôi làm sao hoàn thành?

Chẳng lẽ để nó hỏng bét hết sao!

Không được!" Thế là Trần Hạo ra vẻ đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Thiên Chân, cậu xem thường tôi, xem thường Bàn Tử và Tô Nan là bạn bè rồi!

Đã vậy thì uống xong chén trà này, mời ba vị về cho.

Sau này đường quang ta đi, đường độc mộc cậu leo, chúng ta

giang hồ tạm biệt." Dứt lời, anh cố ý tỏ vẻ tức giận đặt chén trà xuống chuẩn bị tiễn khách.

Nhóm A Ninh, Tô Nan thực sự tưởng Trần Hạo nổi giận nên không ai dám lên tiếng.

Tuy họ cũng quen thân với Thiên Chân, nhưng so với chồng mình thì đương nhiên họ không thể bênh vực người ngoài.

Bàn Tử vội vàng lên tiếng hòa giải: "Đừng mà Hạo gia!

Thiên Chân, Hoa gia và Trương hội trưởng vì coi chúng ta là bạn nên mới không muốn kéo chúng ta xuống nước, anh đừng chấp nhặt làm gì." Vừa nói, Bàn Tử vừa nháy mắt liên tục với ba người Thiên Chân.

Thấy cảnh này, Thiên Chân vội vàng nói: "Hạo ca, anh đừng hiểu lầm, những gì Bàn Tử nói là tâm ý thực sự của tôi.

Chúng ta dù gì cũng là bạn bè cùng vào sinh ra tử, anh và các chị dâu lại giúp tôi quá nhiều, sao tôi có thể không coi các anh là bạn được!" Giải Vũ Thần và Trương Nhật Sơn cũng vội vàng nói đỡ.

Trong phút chốc, bầu không khí trở nên rất thú vị.

Thấy thời cơ đã chín muồi, Trần Hạo cũng không định giả vờ tiếp, anh nói: "Được rồi, chuyện đó bỏ qua, giờ chúng ta bàn về kế hoạch đi." Ba người Thiên Chân nhìn nhau, sau đó đồng thanh chắp tay: "Đa tạ Hạo gia cao nghĩa!" Trần Hạo mỉm cười xua tay: "Được rồi, vào việc chính.

Kế hoạch trước đó của Thiên Chân tuy có tính khả thi cao nhưng quá rườm rà, thời gian cũng quá dài.

Quan trọng nhất là đứa trẻ tên Lê Thốc đóng vai trò quyết định trong kế hoạch đó, có quá nhiều yếu tố không thể kiểm soát hoàn toàn." Trương Nhật Sơn sốt sắng hỏi: "Hạo gia, vậy anh thấy chúng

tôi nên làm thế nào?" Trần Hạo thản nhiên cười: "Đã làm thì phải làm cho Nhanh - Chuẩn - Hiểm, quét sạch cả Uông gia lẫn bọn Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Lý đương gia trong một mẻ." Giải Vũ Thần tò mò: "Hạo gia, vậy kế hoạch cụ thể là thế nào?" Trần Hạo nhận lấy chén trà từ Băng Luân, nhấp một ngụm rồi nói: "Kế hoạch trước đó của Thiên Chân chẳng qua là vì không có thực lực tuyệt đối để đè bẹp đối phương, nhưng một khi Trần Hạo tôi đã ra tay thì vấn đề đó không còn tồn tại nữa.

Thế nên hãy bỏ cái kế hoạch dùng Lê Thốc làm mồi nhử đi.

Kế hoạch của tôi như thế này: Vốn dĩ đám tạp nham kia đều biết quan hệ giữa các người và tôi không cạn, có khả năng chúng sẽ tính cả phái Liệt Hải vào.

Cho nên, trước tiên tôi sẽ tìm cách điều tất cả môn nhân phái Liệt Hải ra nước ngoài theo từng đợt, lấy một lý do hợp lý khiến họ không thể về ngay được.

Tiếp đó, A Ninh sẽ gặp vấn đề trong việc tu luyện, như vậy không chỉ thực lực phái Liệt Hải của tôi rơi vào trạng thái trống trải chưa từng có, mà ngay cả những chiến lực đỉnh cao của tôi cũng tạo ra giả tượng không thể xuất động.

Sau đó, Thiên Chân, chúng ta sẽ hợp tác diễn một vở kịch 'anh em trở mặt'.

Cứ như vậy..." Chưa đợi anh nói xong, Tô Nan đã tiếp lời: "Cứ như vậy, bất kể là Trần Kim Thủy hay người của Uông gia đều sẽ tưởng rằng chúng ta không còn giúp đỡ Thiên Chân nữa, đúng không?" Trần Hạo cười lớn: "Chính xác, ý của anh là như vậy." Ba người Thiên Chân nhìn nhau, Giải Vũ Thần vội hỏi: "Làm như thế thực sự có thể khiến bọn chúng phớt lờ Hạo gia và phái Liệt Hải để yên tâm đối phó với chúng tôi.

Hạo gia, vậy bước tiếp theo thì sao?" Trần Hạo đặt chén trà xuống: "Tiếp theo?

Tiếp theo chúng ta chơi một vố lớn.

Chờ sau khi mâu thuẫn giữa tôi và phái Liệt Hải được tung ra cho cả giang hồ đều biết, các ngươi cũng đừng giấu giếm chuyện Cổ Đồng Kinh nữa, cứ tung thẳng ra cho thiên hạ hay.

Tất nhiên, Thiên Chân vẫn cứ tung cái tin mộ giả của Thành chủ Cổ Đồng Kinh ra.

Tuy việc này không thể quét sạch được bốn nhà và Uông gia trong một mẻ, nhưng cũng có thể tiêu diệt trước một đợt sinh lực của chúng.

Quan trọng nhất là chúng ta có thể ngồi xem kịch vui, thế mới thú vị chứ!" Nghe đến đây, ba người Thiên Chân đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Giải Vũ Thần cười khổ: "Hạo gia, ban đầu tôi và Thiên Chân chỉ định tung tin cho người trong giới đảo đấu, thỉnh thoảng có rò rỉ cũng không liên lụy quá nhiều người trong giang hồ.

Nhưng theo cách làm của anh, mục tiêu của tôi chắc chắn sẽ ra tay, nhưng không nghi ngờ gì, các giới giang hồ khác chắc chắn cũng sẽ có một đám lớn xông vào!" Lúc này, Shirley Dương ngồi bên cạnh cười nói tiếp lời: "Hoa gia nói không sai, dự là sẽ có một trận đại loạn chiến đây!" Lara Croft cười lớn: "Nếu thực sự làm theo lời chồng em, không chỉ giang hồ trong nước loạn đâu, mấy tổ chức tư nhân lớn ở nước ngoài của em cũng sẽ xông vào cho xem!" Nghe vậy, sắc mặt ba người Thiên Chân đều biến đổi.

Trần Hạo chẳng mấy quan tâm: "Cái tôi cần là kết quả.

Nếu làm theo kế hoạch cũ của Thiên Chân, dù bốn nhà và Uông gia

có phái người đi thì dự là cũng không phải quân chủ lực, ý nghĩa không lớn.

Nếu làm theo cách của tôi, bất kể là bốn nhà hay Uông gia đều sẽ cực kỳ để tâm đến tin tức về Cổ Đồng Kinh, từ đó sẽ phái ra ít nhất một nửa tinh anh.

Lúc đó chúng ta chẳng cần làm gì, cứ đứng xa mà xem chúng tàn sát lẫn nhau.

Đợi khi chúng giết nhau héo hon rồi, chúng ta ra thu dọn tàn cuộc, chẳng phải quá tốt sao!" Vương Bàn Tử nãy giờ im lặng đột nhiên vỗ đùi cái đét: "Mẹ kiếp!

Hạo gia thâm thật!

Nếu kế hoạch thành công, chúng ta chẳng tốn một đao một thương nào đã có kẻ giúp xử lý một nửa quân địch rồi!" Hồng Cô cũng cười theo: "Ừm, em thấy cách của chồng không tồi, rất đỡ tốn sức." Doãn Nam Phong càng không sợ chuyện lớn, vỗ tay tán thưởng: "Cách của chồng rất hay, em thấy thú vị lắm!" Ba cô vợ mới của nhà họ Trần là Quách Lâm, Băng Luân và Lê Nhược Hoa đều kinh ngạc nhìn Trần Hạo không nói nên lời.

Vì thực sự mà nói, một mưu kế tùy tiện của Trần Hạo không chỉ tiêu diệt một nửa sinh lực quân địch mà còn kéo theo biết bao thế lực trong và ngoài nước vào hố sâu!

Quách Lâm vốn đơn thuần nhất, rụt rè hỏi: "Chồng ơi, làm như vậy có tốt không anh?" Thế nhưng Lê Nhược Hoa, vốn từng là đại sư tỷ của quân Quật Tử, chỉ sững sờ giây lát rồi cười nói: "Đồ ngốc này, chồng chỉ tung tin giả về Cổ Đồng Kinh ra thôi chứ có mời họ đến đâu.

Lúc đó ngoài bốn nhà và Uông gia, bất kể ai vì tham lam mà muốn

đâm đầu vào chỗ chết thì liên quan gì đến chúng ta?" Trần Hạo cười gật đầu: "Đúng là lý lẽ đó, Lâm Lâm không cần nghĩ quá nhiều." Nghe vậy, Quách Lâm cũng phản ứng lại, gật đầu: "Cũng đúng nhỉ.

Chúng ta đâu có mời, họ tự nguyện nộp mạng thì ráng chịu!" Lúc này Thiên Chân hỏi: "Hạo ca, vậy bước tiếp theo là gì?" Trần Hạo cười xấu xa: "Tiếp theo đương nhiên là tung bản đồ thực sự của Cổ Đồng Kinh ra, lúc đó bất kể ai đến cũng sẽ dẫn đến một trận đại chiến nữa, chúng ta vẫn cứ tiếp tục làm khán giả ăn dưa." Lão mưu thâm kế Trương Nhật Sơn liền cười nói: "Hạo gia định chơi bài mượn đao giết người xuyên suốt, cuối cùng mới bồi thêm nhát dao để thu dọn chiến trường sao?" Giải Vũ Thần cười lớn: "Ừm, cách của Hạo gia không tồi, ít nhất là chúng ta sẽ đỡ tốn sức.

Lúc đó bất kể kết quả thế nào, chúng ta chỉ việc xuất thủ mạnh mẽ thu dọn tàn cuộc, chúng chết chắc rồi!" Thiên Chân trầm tư một lát rồi nói: "Kế hoạch của Hạo ca rất hay, chúng ta cũng thực sự có năng lực thu dọn tàn cuộc, tôi thấy ổn." Thế nhưng Trần Hạo lại lắc đầu: "Đó chưa phải là kết cục cuối cùng.

Lúc thu dọn tàn cuộc, đám người của bốn nhà kia có giết sạch cũng không sao.

Ngược lại, người của Uông gia phải để lại vài tên để chúng quay về báo tin." Vương Bàn Tử không hiểu hỏi: "Hạo gia, vì sao thế?" Trương Nhật Sơn đột nhiên cười nói: "Hạo gia làm vậy là để người Uông gia dẫn đường, giúp chúng ta lần theo dấu vết tìm đến tổng bộ của chúng.

Như vậy chúng ta mới có thể nhổ cỏ tận gốc Uông gia!" "Mẹ kiếp!

Hạo gia đỉnh thật sự!" Vương Bàn Tử trợn tròn mắt kinh ngạc, trên mặt tràn đầy vẻ khâm phục.

Ba người Thiên Chân nhìn nhau lần nữa, Giải Vũ Thần lên tiếng: "Vậy cứ theo kế hoạch của Hạo gia mà làm, tôi về chuẩn bị nhân thủ trước, đồng thời chờ tin tức từ phái Liệt Hải." Trần Hạo đáp: "Phía phái Liệt Hải sẽ sớm có tin tức thôi, ngược lại Thiên Chân, Hoa gia và Nhật Sơn này.

Chương 704

Lần này tuy chúng ta mượn đao giết người, nhưng nếu thực sự khai chiến, đám thủ hạ bình thường đi cũng vô ích.

Muốn giúp được việc thì ít nhất cũng phải có thân thủ cỡ Ca Sa của Hoa gia hay Khảm Kiên của Thiên Chân." Thiên Chân gật đầu: "Tôi biết rồi Hạo ca, lần này tôi sẽ mang Khảm Kiên, Bạch Xà và Vương Manh đi, những người khác không mang theo." Giải Vũ Thần tiếp lời: "Vậy tôi cũng chỉ mang Ca Sa đi thôi." Dứt lời, ánh mắt hai người họ đều đổ dồn vào Trương Nhật Sơn.

Vì theo hiểu biết của họ về thủ hạ của Trương Nhật Sơn, dường như chẳng có ai tài cán gì.

Nhưng chưa đợi Trương Nhật Sơn lên tiếng, Doãn Nam Phong đã nhanh nhảu: "Thủ hạ của Trương hội trưởng căn bản không có cao thủ nào dùng được, hay là để tôi bảo La Tước và Thanh Thanh Mạn của Minh Nguyệt Lâu đi giúp nhé?" Trần Hạo nhìn Trương Nhật Sơn đầy trêu chọc rồi cười bảo Doãn Nam Phong: "Em đúng là vẫn nhớ tình xưa nghĩa cũ với Phật gia và Minh Nguyệt nãi nãi của nhà em nhỉ!" Doãn Nam Phong hi hi cười: "Biết làm sao được, ai bảo Trương hội trưởng là người của cô gia gia em chứ, em không thể giương mắt nhìn nhà họ Trương không có ai dùng được." Lúc này, Trương Nhật Sơn cuối cùng cũng không chịu nổi ánh mắt trêu chọc của Trần Hạo, cười khổ nói: "Đa tạ hảo ý của Nam Phong phu nhân, nhưng nhà họ Trương tôi có hai hậu nhân sở hữu huyết mạch Cùng Kỳ, thân thủ rất khá, lần này tôi sẽ dẫn họ đi." Nghe vậy, Thiên Chân, Giải Vũ Thần và Bàn Tử đều ngây người, Doãn Nam Phong càng kinh ngạc kêu lên: "Không thể nào!

Trương hội trưởng, nhà họ Trương có hậu nhân xuất sắc như vậy từ bao giờ thế?!" Trong nguyên tác, Trương Nhật Sơn thực sự dường như không có thủ hạ nào ra hồn, cuối cùng phải mượn La Tước từ Doãn Nam Phong.

Nhưng Trần Hạo luôn nghi ngờ chuyện này.

Dù gì nhà họ Trương cũng là gia tộc đứng đầu Cửu Môn, Trương Nhật Sơn lại sống bao nhiêu năm, giữ chức Hội trưởng Cửu Môn, nói nhà họ Trương không có thủ hạ mạnh thì thật vô lý.

Về cách làm của Trương Nhật Sơn trong nguyên tác, Trần Hạo suy đi tính lại, cho rằng chẳng qua lão Trương thấy không cần thiết phải lộ át chủ bài.

Dù sao nguyên tác cũng chỉ nhằm vào bốn nhà và Uông gia, cuối cùng một mình lão bộc phát huyết mạch Cùng Kỳ là xong chuyện rồi sao?

Còn bây giờ vì sao lại lộ bài, Trần Hạo nghĩ chẳng qua là vì cuộc chơi lần này quá lớn, Trương Nhật Sơn cũng hết cách rồi.

Tiếp đó, lời giải thích của Trương Nhật Sơn đúng như dự liệu: "Chuyện là thế này, hai hậu bối kia đều là con cháu phân chi nhà họ Trương, trước khi Phật gia đi có dặn dò, nếu không có việc đại sự thì tuyệt đối không được để hai đứa nó ra tay.

Dù sao chúng cũng giống tôi, mang huyết mạch Cùng Kỳ, không thuần khiết như huyết mạch Kỳ Lân của Trương gia, sợ xảy ra ngoài ý muốn!" Trong phút chốc, Thiên Chân, Giải Vũ Thần, Bàn Tử cùng chín cô vợ đều thầm cảm thán lão già này giấu sâu thật.

Ngược lại, Trần Hạo – người đã đoán trước được sự việc – vẫn giữ vẻ thản nhiên như không.

Khi ba người Thiên Chân đứng dậy định về chuẩn bị, Trần Hạo

đột nhiên nói: "Nam Phong, cứ để La Tước và Thanh Thanh Mạn bịt mặt đi theo Nhật Sơn rèn luyện một chút đi." Trương Nhật Sơn ngẩn ra, rồi hỏi: "Hạo gia, thế này là...?" Nhìn thoáng qua cũng hiểu ý chồng, Doãn Nam Phong cười nói: "Dù sao em cũng chuẩn bị từ bỏ thân phận gia chủ Minh Nguyệt Lâu.

Sau này bất kể ai làm gia chủ nhà họ Doãn cũng cần có cao thủ phò tá, chồng muốn cho La Tước và Thanh Thanh Mạn một cơ hội rèn luyện.

Chồng nhỉ, em nói đúng không?" Nói xong, cô cười hi hi nhìn Trần Hạo.

Thấy Trần Hạo mỉm cười gật đầu, Trương Nhật Sơn liền đồng ý.

Dù sao người được Trần Hạo để mắt tới thì thực lực chắc chắn không tệ.

Ngay khi ba người Thiên Chân rời đi, Trần Hạo liền bảo: "Bàn Tử, gọi điện cho lão Hồ, lão Vương, Trương thiên quan, cả Vương Diệu, Tiểu Kim Nha và Lôi Lịch nữa, bảo họ đến đây hết đi." Vương Bàn Tử nhất thời chưa phản ứng kịp: "Hạo gia muốn làm gì thế?" A Ninh bên cạnh cười nói: "Bàn Tử đúng là ngốc thật rồi, chồng đương nhiên là muốn sắp xếp nhiệm vụ cho họ trong kế hoạch này chứ còn gì nữa." Vương Bàn Tử sực tỉnh, vỗ trán một cái: "Được rồi, tôi gọi ngay." Dứt lời, gã nằm ườn ra ghế sofa, lấy điện thoại ra bắt đầu bấm số gọi người.

Chẳng mấy chốc, Hồ Bái Nhất, Vương Khải Toàn, Trương Doanh Xuyên, Lôi Lịch, Tiểu Kim Nha và Vương Diệu đã lục tục kéo đến nhà Trần Hạo.

Vương Khải Toàn vừa vào cửa đã oang oang hỏi: "Hạo gia, hôm nay có chuyện gì gấp thế, Bàn Tử gọi điện giục như cháy nhà bắt chúng tôi đến bằng được?" Hồ Bái Nhất lườm gã một cái: "Nhiều lời

quá, Hạo gia chắc chắn có việc gấp, nếu không cũng chẳng gọi tất cả chúng ta thế này." Phát Khâu thiên quan Trương Doanh Xuyên thì trầm ổn hơn, chào hỏi Trần Hạo và nhóm A Ninh xong liền ung dung ngồi xuống, vừa thong thả uống trà vừa đợi Trần Hạo lên tiếng, chẳng có vẻ gì là sốt ruột.

Còn Vương Diệu, Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha tuy tính tình nóng nảy nhưng có ba vị tiền bối Hồ Bái Nhất ở đó nên không dám làm loạn.

Thấy người đã đông đủ, Trần Hạo cũng không rườm rà, tóm tắt đơn giản chuyện của Thiên Chân một lượt.

Nhóm Hồ Bái Nhất nghe xong đều sững sờ giây lát, rồi Vương Khải Toàn hét lên: "Mẹ kiếp!

Hạo gia, anh và Tiểu Tam gia định làm chuyện động trời à!" Dứt lời, gã lay lay Hồ Bái Nhất và Trương Doanh Xuyên đang ngồi cạnh: "Này lão Hồ, lão Trương, sao hai người không có phản ứng gì thế?

Theo kế hoạch vừa nãy của Hạo gia, lần này có chuyện lớn để chơi đấy, chẳng lẽ không thấy kích động sao?" Nhóm Vương Diệu, Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha nghe xong, vẻ mặt cũng thoáng hiện sự kinh ngạc, nhưng sau đó nhanh chóng chuyển thành hưng phấn tột độ.

Trương Doanh Xuyên vẫn điềm tĩnh nhấp trà: "Chuyện lớn thì đúng là chuyện lớn, nhưng tôi biết Hạo gia đã có sắp xếp cho chúng ta rồi." Hồ Bái Nhất tiếp lời: "Lão Trương nói đúng, Hạo gia định bảo chúng tôi làm gì?" Lúc này Lôi Lịch rốt cuộc nhịn không được cũng lên tiếng: "Hạo gia, theo kế hoạch của anh, nếu không điều phần lớn môn nhân thủ hạ của phái Liệt Hải đi thì dự là lũ bốn nhà Cửu Môn kia chắc chắn không dám động thủ đâu." Trong phút chốc, không chỉ nhóm Hồ Bái Nhất mà ánh mắt của chín cô vợ cũng đều tập trung vào Trần Hạo.

Thấy cảnh này, Trần Hạo khẽ mỉm cười: "Thực ra tình huống của Lôi Lịch nói, lúc nãy Thiên Chân cũng đã đề cập.

Ý tôi là, vì phái Liệt Hải của chúng ta là sức mạnh răn đe Cửu Môn, nên tất cả hãy đi Châu Phi hết đi.

Sau khi mọi người sang bên đó, A Ninh lại xảy ra chút chuyện, tôi sẽ giả vờ tuyệt giao với Thiên Chân.

Lúc đó lũ bốn nhà Cửu Môn nửa tin nửa ngờ, nhưng trước sự cám dỗ cực lớn của Cổ Đồng Kinh, chúng sẽ chấp nhận mạo hiểm." Trương Doanh Xuyên, người ổn trọng và cẩn thận nhất, gật đầu: "Nói không sai, cách này khả thi.

Nhưng vấn đề là phái Liệt Hải lấy cớ gì để tất cả, hoặc ít nhất là đại bộ phận, đều phải ra nước ngoài?" Trần Hạo cười xấu xa: "Chuyện này đơn giản, chẳng phải ở quốc gia nào đó tại Châu Phi đang có động đất sao?

Sau buổi họp này, Vương Diệu, Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha dẫn theo một nửa người lên đường đến Châu Phi ngay.

Đồng thời để số môn nhân còn lại tung tin ra giang hồ rằng tại quốc gia xảy ra động đất đó, người ta phát hiện ra một kim tự tháp mới, Vương Diệu dẫn người đến đó là vì cái kim tự tháp ấy." Lúc này, Hồ Bái Nhất cũng cười theo đầy thâm thúy: "Theo mạch suy nghĩ này của Hạo gia, chẳng bao lâu sau sẽ có tin tức truyền về nước rằng Vương Diệu cùng một nửa môn nhân Liệt Hải bị mắc kẹt trong kim tự tháp.

Để cứu người, tôi, lão Vương và lão Trương buộc phải dẫn số môn nhân Liệt Hải còn lại đi cứu viện?" Trần Hạo cười vỗ tay: "Không hổ là lão Hồ, anh quá tinh minh rồi, đúng ý tôi!" Vương Khải Toàn sực tỉnh: "Mẹ kiếp!

Hóa ra Hạo gia đi nước cờ này!

Nếu lấy lý do đó thì bất kể là bốn nhà Cửu Môn hay đồng đạo giang hồ, cơ bản là họ đều sẽ tin.

Cao tay!

Thực sự quá cao tay!" Vừa nói, gã vừa giơ ngón tay cái lên.

Thế nhưng Trương Doanh Xuyên lại nhíu mày: "Hạo gia, ý tưởng thì hay, nhưng sợ là lần này sự cám dỗ của Cổ Đồng Kinh quá lớn, các tập đoàn săn tìm kho báu và đảo mộ nước ngoài cũng sẽ bị thu hút.

Lúc đó bên phía Châu Phi của chúng ta có thể sẽ bị lộ tẩy." Lôi Lịch cũng kịp thời chen vào: "Khải gia nói không sai, với quy mô kế hoạch lần này của Hạo gia, không chỉ bốn nhà Cửu Môn mà cả giang hồ đều sẽ biết về Cổ Đồng Kinh.

Với thực lực của các thế lực săn tìm kho báu nước ngoài hiện nay, chắc chắn sẽ có không dưới một đợt thế lực bị thu hút." Trần Hạo thản nhiên: "Để giúp Thiên Chân quét sạch lũ tai họa Trần Kim Thủy của bốn nhà và người Uông gia, nếu không lan truyền tin tức về Cổ Đồng Kinh ở mức tối đa thì e là chúng không mắc bẫy đâu.

Còn về các đồng nghiệp khác trên giang hồ và thế lực nước ngoài, cái đó thì chịu thôi.

Đến lúc đó không nói gì nữa, nếu dám tới thì cứ để tất cả vùi thây ở đó luôn đi.

Còn về vấn đề lộ tin tức ở Châu Phi, cái đó không cần lo.

Bản thân Châu Phi tin tức vốn bế tắc, cộng thêm khi chúng ta tung tin cũng không nói vị trí chính xác, lũ ngoại quốc kia nhất thời chắc chắn không tìm ra đâu.

Đợi lão Hồ, lão Vương và lão Trương dẫn số môn nhân còn lại

sang đó rồi, hãy để Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha chịu trách nhiệm cho tất cả môn nhân Liệt Hải 'hóa chỉnh vi linh' (chia nhỏ ra), rồi tản ra đi du lịch Châu Âu hết đi.

Như vậy các thế lực nước ngoài trong thời gian ngắn cũng sẽ không thấy bóng dáng chúng ta nữa.

Đến khi chúng thực sự phát hiện ra thì dự là bên này chúng ta đã xong việc rồi." Vương Khải Toàn hưng phấn vỗ đùi: "Đỉnh quá Hạo gia!

Chơi bài 'dưới chân đèn tối thui' luôn hả?!" Nghe vậy, nhóm Hồ Bái Nhất và các cô vợ đều đã hiểu rõ kế hoạch của Trần Hạo.

Mọi người đều gật đầu tán thành.

Chương 705

Tuy nhiên, Tiểu Kim Nha lại không vui vẻ gì: "Hạo gia, sao lại để em và Lôi Lịch ở bên đó quản lý môn nhân?

Em cũng muốn tham gia kế hoạch Cổ Đồng Kinh này mà!" Chưa đợi Trần Hạo lên tiếng, Hồ Bái Nhất đã bảo: "Hạo gia để hai người ở lại đó quản lý môn nhân, đương nhiên là vì thực lực hai người yếu nhất rồi.

Kế hoạch Cổ Đồng Kinh lần này liên quan quá rộng, Hạo gia sợ hai người gặp nguy hiểm thôi." Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha định cãi lại nhưng bị Trần Hạo giơ tay ngắt lời: "Lão Hồ nói không sai, hai người tuy bản sự phân kim định huyệt đã khá lên nhiều nhưng thân thủ thì còn kém xa.

Huống hồ hàng trăm môn nhân Liệt Hải ở bên đó cũng không thể không có cao tầng môn phái đi theo ước thúc.

Hai người trong phương diện quy hoạch, thống kê đều rất khá, lần này một là để hai người trấn giữ bên đó, hai là để hai người dẫn tất cả môn nhân đi chơi cho đã, coi như đây là lần đầu tiên phái Liệt Hải xuất ngoại du lịch tập thể." Nghe lời Trần Hạo, Tiểu Kim Nha và Lôi Lịch biết không thể thay đổi được gì, nhất thời cả hai đều buồn bực không nói lời nào.

Nhìn vẻ mặt ủ rũ của hai người, cả biệt thự bỗng chốc rộn vang tiếng cười.

Sau khi cười đùa, Trương Doanh Xuyên hỏi: "Hạo gia, vậy sau khi tôi, lão Hồ, lão Vương và Vương Diệu về đây thì cần làm gì?

Ít nhất bốn người chúng tôi tạm thời không thể lộ diện đúng không?

Nếu không để lộ tin tức, lũ bốn nhà Cửu Môn chắc chắn sẽ nghi ngờ." Trần Hạo gật đầu: "Đúng vậy.

Sau khi giao phó số môn nhân Liệt Hải bên Châu Phi cho hai người Lôi Lịch xong, mọi người hãy âm thầm về nước, sau đó chia làm hai nhóm hai người, đi giúp sức cho Thiên Chân và Tiểu Hoa.

Dù gì mấy đứa thủ hạ của họ bản sự cũng không cao lắm." Vương Diệu không hiểu hỏi: "Hạo gia, vậy bên Trương hội trưởng không cần người giúp sao?" Chưa đợi Trần Hạo trả lời, Doãn Nam Phong đã cười bảo: "Lão già đó có nhiều quân bài dự phòng lắm.

Chưa nói đến việc em đã để La Tước và Thanh Thanh Mạn đi giúp, bản thân nhà họ Trương cũng đã có hai cao thủ hậu bối mang huyết mạch Cùng Kỳ rồi.

Với thực lực đó, cần gì chúng ta phái người giúp nữa?" Nghe xong, nhóm Hồ Bái Nhất đều ngẩn người kinh ngạc.

Thật sự là Trương Nhật Sơn giấu quá kỹ.

Sau khi mọi chuyện đã chốt xong, Hồ Bái Nhất đột nhiên hỏi: "Hạo gia, chuyện phái Liệt Hải đã được lên kế hoạch xong, vậy còn chín vị phu nhân thì sao?

Phải biết họ mới chính là chiến lực đỉnh cao của phái Liệt Hải chúng ta." Trần Hạo cười nói: "Chuyện đó dễ thôi, sau khi mọi chuyện bên kia ổn thỏa, tôi sẽ cho người tung tin ra ngoài rằng Shirley Dương gặp vấn đề trong tu luyện.

Lúc đó Tiểu Thiên Chân sẽ đến tìm tôi nhờ giúp đỡ, hai chúng tôi diễn một màn cắt đứt quan hệ nữa là coi như xong." Tuy kế hoạch rất đơn giản nhưng mọi người cũng không tìm thấy sơ hở nào, thế là kế hoạch hoàn toàn được ấn định.

Sau khi nhóm Hồ Bái Nhất đánh chén một bữa thịnh soạn tại nhà

Trần Hạo, lúc họ chuẩn bị rời đi để thực hiện kế hoạch, Trần Hạo đột nhiên nhớ tới số Thiên Tinh Bảo Thạch có được từ thế giới Thần Thoại.

Anh liền gọi: "Lão Hồ, ngày mai bảo Vương Diệu qua đây một chuyến, tôi có đồ tốt tặng mọi người." Nghe vậy, Vương Khải Toàn liền mặt dày hỏi là đồ gì nhưng Trần Hạo không nói, làm gã buồn bực phát điên.

Một lát sau, sáu người nhóm Hồ Bái Nhất đều rời đi.

Chẳng mấy chốc, sau khi dọn dẹp bát đĩa xong, chín cô vợ của Trần Hạo đã quây lấy anh. "Chồng ơi, anh định tặng đồ tốt gì cho lão Hồ thế?" Nhìn A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Shirley Dương, Lara Croft, Doãn Nam Phong, Băng Luân, Lê Nhược Hoa và Quách Lâm, từng gương mặt xinh đẹp đều tràn đầy sự tò mò.

Trần Hạo lấy ra một viên Thiên Tinh Bảo Thạch rồi nói: "Tất nhiên là dùng để luyện chế pháp khí phi hành rồi." Cả chín cô đều biết công năng của Thiên Tinh Bảo Thạch nhưng không hiểu làm thế nào để luyện thành pháp khí phi hành, song dù có hỏi thế nào, Trần Hạo cũng chỉ cười xấu xa không chịu giải thích.

Sau đó, dưới những cái lườm nguýt của các cô vợ, Trần Hạo chuồn thẳng lên phòng, đồng thời kết nối với Hệ thống Thần Tuyển trong đầu.

Thực ra ngay từ lúc mới từ thế giới Thần Thoại trở về, anh đã biết nhờ đặc tính huyền không của Thiên Tinh Bảo Thạch mà có thể luyện chế một loại khí cụ bay đơn giản.

Nguyên lý không phức tạp, bản thân Trần Hạo biết Khai Quang thuật, cũng biết khắc họa phù chú trên các vật mang.

Chỉ là nếu làm theo cách đó thì Thiên Tinh Bảo Thạch sẽ không có

công năng lưu trữ năng lượng.

Một khi pháp lực của phù chú được gia trì bằng Khai Quang thuật trên bảo thạch cạn kiệt, trừ khi được khai quang lần nữa, nếu không nó sẽ mất đi khả năng bay mà chỉ có thể lơ lửng.

Nhưng nếu bỏ ra một ít điểm thưởng, lấy Thiên Tinh Bảo Thạch làm chủ, thêm các dược liệu khác làm phụ, có thể luyện chế ra pháp khí chuyên dùng để bay.

Quan trọng nhất là pháp khí phi hành được luyện chế chuyên nghiệp sẽ tiêu tốn ít pháp lực hơn so với đồ dùng Khai Quang thuật, bay nhanh hơn, cao hơn, đồng thời gia trì được nhiều phù chú hơn.

Chỉ là lần trước trở về, Trần Hạo dành toàn bộ tâm trí vào việc dỗ dành các cô vợ và giải quyết các rắc rối của phái Liệt Hải.

Quan trọng nhất là bản thân anh đã có Lôi Đình Vũ Dực nên có thể bay lượn dễ dàng, thành ra không coi trọng Thiên Tinh Bảo Thạch lắm.

Nếu không phải lần này kế hoạch Cổ Đồng Kinh cực kỳ hung hiểm, lại có chín cô vợ cùng nhóm Hồ Bái Nhất là người thân yêu đi cùng, thì anh đã quên bẵng chuyện Thiên Tinh Bảo Thạch rồi.

Nửa giờ sau, Trần Hạo dùng 15.000 điểm thưởng để luyện chế 15 chiếc pháp khí phi hành Thiên Tinh.

Toàn bộ pháp khí chỉ to chưa bằng lòng bàn tay, một viên Thiên Tinh Bảo Thạch hình cầu cỡ quả trứng ngỗng được khảm trên một chiếc đĩa bạc vuông mỗi cạnh 10cm, dày 2cm.

Mặt sau đĩa bạc có luồn một sợi dây đai màu đen làm từ da Giao Long.

Trên đĩa bạc và Thiên Tinh Bảo Thạch có khắc họa Cụ Phong Chú, Kim Quang Chú, Thanh Linh Chú và Tụ Linh Chú.

Khi sử dụng, chỉ cần thắt đai vào thắt lưng, sau đó dùng pháp lực hoặc nội lực thôi động viên Thiên Tinh Bảo Thạch ở đĩa bạc sau lưng, người sử dụng không chỉ có thể bay cao tối đa 100m ngay lập tức, mà tốc độ bình thường cũng đạt 60km/h.

Một khi bay hết tốc lực, tốc độ còn có thể lên tới 100km/h.

Tất nhiên, đó là kết quả khi có pháp lực hoặc nội lực để sử dụng.

Nếu người bình thường dùng thì chỉ giống như pháp khí khai quang, chỉ dựa vào pháp lực dự trữ trong Tụ Linh Chú trên đĩa bạc, một khi bay quá một giờ, pháp lực cạn kiệt thì phải đợi nạp lại pháp lực mới dùng tiếp được.

Nhìn 15 chiếc pháp khí phi hành Thiên Tinh xếp thành hàng trên bàn, Trần Hạo mỉm cười hài lòng.

Không uổng công mình bỏ ra 15.000 điểm thưởng, có số pháp khí này, sáu người nhóm lão Hồ không chỉ có thể dùng nội lực thôi động đạt được hiệu quả tự vệ cấp bách, mà chín cô vợ đã chuyển hóa toàn bộ sức mạnh thành pháp lực còn có thể dễ dàng điều khiển chúng hơn nhiều.

Một khi cần thiết, chín người hoàn toàn có thể đồng loạt bay lên, trở thành một đơn vị tấn công từ trên không.

Với tu vi pháp lực hiện tại, họ mạnh hơn nội lực của sáu người nhóm lão Hồ nhiều.

Khi Trần Hạo xuống lầu, tặng pháp khí phi hành cho các cô vợ và giải thích kỹ cách dùng cùng công hiệu, nhóm Hồng Cô vui mừng như những cô bé được cho kẹo.

Từng người một đều đeo pháp khí của mình vào, tranh thủ lúc trời tối chạy ra ngoài sân thử nghiệm.

Trong phút chốc, trên bầu trời phía trên biệt thự xuất hiện chín

nàng 'Phi Thiên Nữ Thần', tiếng cười nói hân hoan rộn ràng không ngớt.

Sáng sớm hôm sau, 'tiểu béo tử' Vương Diệu đến đúng hẹn.

Chưa đợi gã mở miệng hỏi han, Trần Hạo đã đặt sáu chiếc pháp khí phi hành Thiên Tinh còn lại ra trước mặt.

Tiếp đó, anh giới thiệu chi tiết công năng của pháp khí và bảo gã mang về chia cho Hồ Bái Nhất, Vương Khải Toàn, Trương Doanh Xuyên, Tiểu Kim Nha và Lôi Lịch mỗi người một chiếc.

Chương 706

Nghe xong, Vương Diệu mừng đến ngây người.

Gã ngoác miệng cười không dứt: "Hạo gia đỉnh quá!

Hạo gia uy vũ!".

Chín cô vợ đứng bên cạnh đều bật cười trước điệu bộ của Vương Diệu.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Trần Hạo đá một cái vào mông Vương Diệu: "Thôi dẹp đi, suốt ngày chẳng thấy lúc nào nghiêm chỉnh cả, mau mang đồ đi rồi làm theo kế hoạch." Nhờ lực đá đó, Vương Diệu vèo một cái đã lao ra đến cửa biệt thự.

Gã vác cái túi đựng pháp khí phi hành lên vai, hì hì cười: "Được rồi, em lượn ngay đây, Hạo gia cứ yên tâm!".

Nói xong, gã nhanh chóng lái xe rời đi.

Trưa ngày thứ hai, do Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha dẫn đầu, một nửa môn nhân Liệt Hải phái đã đáp máy bay cấp tốc lên đường sang Châu Phi.

Đồng thời, qua sự sắp xếp của các môn nhân thuộc hạ, tin tức bắt đầu lan truyền tứ phía.

Ngay chiều hôm đó, giới giang hồ Việt Nam đều biết Liệt Hải phái sắp có hành động lớn.

Một số nhân sĩ giang hồ chợt nhớ ra vài ngày trước ở Châu Phi có động đất, phát hiện ra một kim tự tháp mới dưới lòng đất.

Liệt Hải phái hành động quả quyết như vậy, huy động tới phân nửa môn nhân đệ tử vượt đại dương đi đổ đấu!

Nhất thời, khắp giới giang hồ Việt Nam đều ngập tràn tin tức môn nhân Liệt Hải phái đi Châu Phi trộm mộ.

Thế nhưng sóng này chưa lặng sóng khác đã tới, tin tức chỉ mới xôn xao được ba ngày thì lại có biến hóa mới.

Giang hồ rộ lên tin đồn rằng nhóm môn nhân Liệt Hải phái đi Châu Phi đều đã bị kẹt trong kim tự tháp đó.

Trong tình cảnh không còn cách nào khác, các trưởng lão chủ sự của Liệt Hải phái là Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền và Trương Doanh Xuyên buộc phải dẫn theo một nửa môn nhân còn lại đi cứu viện.

Có người trong giang hồ lấy làm lạ, chuyện lớn như vậy, vì sao Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo và các hộ pháp sứ giả không đích thân ra tay, mà chỉ để các trưởng lão chủ sự dẫn người đi?

Chẳng lẽ trong mắt Trần Hạo, tính mạng của hàng trăm môn nhân đệ tử không đáng để anh ra tay sao?

Qua một hồi thăm dò, giới giang hồ lại nhận được một tin tức kinh người khác.

Đó là chín vị phu nhân của thủ lĩnh Liệt Hải phái Trần Hạo, cũng chính là chín vị hộ pháp sứ giả như A Ninh, do trong lúc tu luyện đạo pháp chuyển hóa pháp lực đã gặp sự cố ngoài ý muốn, tất cả đều bị trọng thương.

Tuy thực lực của Trần Hạo cao tuyệt, nhưng lúc này toàn bộ tâm trí cũng chỉ có thể đặt lên người chín vị phu nhân.

Vì thế, dù một nửa môn nhân đang bị kẹt ở Châu Phi, anh cũng chỉ có thể để ba vị trưởng lão đi cứu người.

Nhất thời, đông đảo nhân sĩ giang hồ kẻ thì cảm thán khí vận Liệt Hải phái không tốt, kẻ thì hả hê xem trò vui, người có quan hệ tốt thì

lo lắng, kẻ thù nghịch thì chuẩn bị dậu đổ bìm leo.

Trong mắt nhiều người, lần này môn nhân Liệt Hải phái dù có may mắn thoát nạn cũng chắc chắn nguyên khí đại thương, chưa nói tới việc chín vị hộ pháp sứ giả liệu có thể bình phục sau trọng thương hay không.

Tin tức này còn chưa kịp nguội, một tin khác còn chấn động hơn lại dội vào giang hồ Việt Nam.

Đó là Tiểu Tam Gia của Ngô gia thuộc Cửu Môn – Hạo Thiên Chân cùng với Giải Tiểu Hoa gia chủ Giải gia đã phát hiện ra vị trí của Cổ Đồng Kinh.

Cảm thấy thực lực không đủ, cả hai đã cùng đến Liệt Hải phái thỉnh Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo ra tay giúp đỡ.

Theo quan hệ giữa họ và Trần Hạo, chuyện này lẽ ra không vấn đề gì.

Nhưng ngẫu nhiên lúc này Liệt Hải phái đang rối ren, quan trọng nhất là chín người bọn Tô Nan đều đang 'trọng thương', nên Trần Hạo đã từ chối ngay lập tức.

Không rõ Hạo Thiên Chân và Tiểu Hoa gia nghĩ gì mà lập tức trở mặt cãi nhau to với Trần Hạo, cuối cùng còn động thủ.

Nếu không nhờ hội trưởng hiệp hội Cửu Môn Trương Nhật Sơn kịp thời chạy đến can ngăn, Hạo Thiên Chân và Giải Tiểu Hoa suýt chút nữa đã bị Trần Hạo đánh chết!

Ngay lập tức, mối quan hệ vốn tốt đẹp giữa Liệt Hải phái và ba nhà họ Trương, họ Ngô, họ Giải tan vỡ, Hạo Thiên Chân và Giải Vũ Thần tức giận bỏ đi.

Tiếp đó, hai người vội vàng tập hợp thuộc hạ, tức tốc chạy tới nơi có Cổ Đồng Kinh, ngay cả Trương Nhật Sơn với thân phận hội

trưởng hiệp hội Cửu Môn cũng không ngăn cản nổi.

Tin tức vừa ra, cả giới giang hồ, từ những tán nhân cho đến các tay trộm mộ nửa mùa đều bị Cổ Đồng Kinh hấp dẫn.

Sợ hãi ư?

Sợ cái quái gì chứ!

Tuy thế lực của Ngô gia và Giải gia không tồi, nhưng các đồng nghiệp của họ kẻ thì kết minh, người thì tổ đoàn, hoàn toàn không hề nao núng.

Liệt Hải phái mạnh nhất giới đổ đấu hiện đang lâm vào cảnh nước sôi lửa bỏng, lại còn trở mặt với Hạo Thiên Chân và Giải Vũ Thần, nên đám nhân sĩ giang hồ chẳng lo Trần Hạo sẽ ra tay can thiệp.

Còn về kim tự tháp Châu Phi, khoảng cách quá xa, đám trộm mộ bình thường căn bản không dám tới, mà có tới thì đến cao thủ Liệt Hải phái còn bị kẹt, họ tới chẳng phải nộp mạng sao!

Hơn nữa, truyền thuyết về Cổ Đồng Kinh hấp dẫn hơn kim tự tháp nhiều, vì thế chỉ trong vòng nửa ngày, vô số nhân sĩ giang hồ đã khởi hành, bắt đầu đuổi theo đội ngũ của Hạo Thiên Chân và Giải Vũ Thần.

Cùng lúc đó, một số thế lực trộm mộ và thám hiểm nước ngoài cũng nhận được tin tức tương tự.

Vốn tham lam, chỉ trong nửa ngày, các thế lực tập đoàn này đã phái đi hai đội ngũ: một đội đi Châu Phi tìm kim tự tháp mới, đội còn lại tiến thẳng vào Việt Nam để chia phần ở Cổ Đồng Kinh, thậm chí còn muốn nuốt trọn.

Thế nhưng điều họ không ngờ tới là, sau khi hội quân ở Châu Phi, Lôi Lịch và Tiểu Kim Nha đã dẫn toàn bộ môn nhân Liệt Hải phái 'hóa chỉnh vi linh', kéo nhau sang Châu Âu du lịch công tác.

Còn Hồ Bát Nhất, Vương Khải Tuyền, Trương Doanh Xuyên và Vương Diệu bốn người đều đã bí mật quay về nước, chia thành hai tổ bám theo Hạo Thiên Chân và Giải Vũ Thần tiến vào vùng sa mạc.

Những môn nhân Liệt Hải phái duy nhất được để lại Việt Nam để thu thập tình báo, sau khi nhận được tin tức lập tức báo lại cho Trần Hạo.

Đang trốn trong biệt thự, nhóm chín người A Ninh sau khi nghe Trần Hạo kể lại sự việc thì không khỏi cười nghiêng ngả, cảm thấy Trần Hạo đã đem cả giới trộm mộ giang hồ, thậm chí là các thế lực nước ngoài ra làm trò đùa.

Sau hồi nô giỡn, Shirley Dương hỏi: "Lão công, vậy chúng ta có nên tới đó xem thử không?

Vạn nhất cần giúp đỡ, chúng ta cũng có thể kịp thời ra tay." Trần Hạo cười châm một điếu thuốc: "Mục đích chuyến này không phải là một ngôi mộ trưởng lão ở Cổ Đồng Kinh.

Mục tiêu là để quét sạch lũ lâu la và dụ người của Cửu Môn tứ gia cùng nhà họ Uông vào tròng.

Anh đoán là dù sẽ có đại chiến thảm khốc, nhưng cơ bản những kẻ bỏ mạng đều là lũ tiểu tốt thôi.

Ngay cả Cửu Môn tứ gia và nhà họ Uông cũng không phái quá nhiều tinh anh tham gia đâu.

Chương 707

Với nhân thủ của Hạo Thiên Chân và Tiểu Hoa dẫn theo, cộng thêm lão Hồ trợ giúp thì chắc chắn ổn.

Chúng ta nếu có đi thì phải đi tới Cổ Đồng Kinh thực sự, khi đó nếu anh không ra tay, Tiểu Thiên Chân e là không chống đỡ nổi." Thời gian trôi qua như bóng câu qua khe cửa, chớp mắt đã hơn nửa tháng.

Một sáng sớm, Trần Hạo và chín vị phu nhân vừa ngủ dậy thì nhận được điện thoại vệ tinh của Vương Bàn Tử.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu, chuyến đi Cổ Đồng Kinh giả lần này thực sự là một trận đại chiến nhân hải!

Hạo Thiên Chân và Giải Vũ Thần dẫn theo Ca Sa, Vương Minh, Khảm Kiên, Bạch Xà bốn thuộc hạ, cộng thêm sự hỗ trợ của nhóm Hồ Bát Nhất bốn người.

Dưới sự truy đuổi và vây chặn của đám thuộc hạ Cửu Môn tứ gia (Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi, Tiếu Diện Hổ Lý đương gia) cùng người nhà họ Uông và đông đảo nhân sĩ giang hồ, cuối cùng họ đã gài bẫy tiêu diệt sạch đám kẻ địch.

Nhưng đáng tiếc, đúng như Trần Hạo dự đoán, nhóm Trần Kim Thủy và nhà họ Uông chỉ phái một bộ phận tinh anh, bản thân họ không hề lộ diện.

Ngược lại, hơn hai ngàn tán nhân và thuộc hạ của các thế lực nhỏ trong giới trộm mộ đi theo thì có đến tám phần đã bỏ mạng bên trong.

Theo lời Vương Bàn Tử, ngôi mộ Cổ Đồng Kinh giả đó vốn không chứa nổi nhiều người như vậy.

Nếu đám người đó hợp sức lại thì đúng là thế càn quét.

Nhưng vấn đề là có quá nhiều tiểu thế lực và tán nhân, cộng thêm nhóm Hạo Thiên Chân, Giải Vũ Thần, rồi người của tứ gia Cửu Môn, nhà họ Uông và mười mấy thế lực nước ngoài xen vào.

Chưa tới nơi chính thức, đám người này đã bắt đầu tàn sát lẫn nhau, dọc đường đi đâu đâu cũng thấy xương cốt bị cát vàng vùi lấp!

Khi thực sự đuổi tới ngôi mộ giả, các thế lực nước ngoài cơ bản đã bị tiêu diệt sạch.

Người của tứ gia Cửu Môn và nhà họ Uông cũng chẳng còn lại mấy, đám tán nhân giang hồ và thế lực nhỏ chỉ còn sót lại hơn trăm người.

Còn đám Hạo Thiên Chân thì đã sớm thừa loạn rút lui, căn bản không tiến vào trong, bản thân chẳng tổn thất gì.

Cuối cùng trong mộ giả, những kẻ còn sống sót đành phải tạm thời liên minh để phá giải cơ quan rồi chia chác.

Thế nhưng hơn trăm con người đó lần lượt trải qua các loại cạm bẫy cơ quan, cuối cùng lại bị loài bào tử 'gặp nước là lớn' ký sinh.

Đợi đến khi nhóm Hạo Thiên Chân và những kẻ chạy thoát ra khỏi sa mạc, những tay trộm mộ không dám vào mộ giả phát hiện ra thì những kẻ đã vào Cổ Đồng Kinh giả đều đã chết sạch từ lâu!

Nghe vậy, dù chín người Tô Nan đã biết trước kế hoạch của Trần Hạo nhưng cũng không khỏi rùng mình, một lần quét sạch mà trực tiếp chôn vùi hơn hai ngàn tay trộm mộ.

Sau hồi cảm thán, A Ninh hỏi: "Vậy trong kế hoạch này, lão Hồ không bị phát hiện sao?" Trần Hạo cười đáp: "Bốn người bọn họ đều cải trang biến dạng hoàn toàn, nếu không phải người cực kỳ thân thiết thì không thể nhận ra được." Lúc này, người hiếu chiến nhất là Lara hỏi: "Lão công, vậy khi nào chúng ta xuất phát?" Trần Hạo ung dung

nói: "Đợi Tiểu Thiên Chân quay về, sau đó anh sẽ sắp xếp cho thuộc hạ giả vờ phản bội để tuồn bản đồ thực của Cổ Đồng Kinh ra ngoài.

Đồng thời, Trương Nhật Sơn cũng sẽ cho người dẫn dắt Trần Kim Thủy, để hắn lấy được bản đồ Cổ Đồng Kinh do Trần Bì A Tứ để lại.

Chờ bọn họ xuất phát hết, chúng ta lên đường cũng chưa muộn." Thấy Trần Hạo đã sắp xếp ổn thỏa, chín vị phu nhân tự nhiên không cần lo lắng nữa, ngược lại còn quấn lấy đòi Trần Hạo giúp tu luyện ngũ hành pháp thuật.

Sáng sớm hôm sau, những tán nhân trộm mộ may mắn thoát chết trở về đã đem chuyện ở Cổ Đồng Kinh giả lan truyền ra ngoài.

Nhất thời cả giới đổ đấu chấn kinh, chính xác hơn là giới giang hồ Việt Nam cũng phải lặng người vì tin này.

Vì một ngôi mộ mà chết gần hai ngàn tay trộm mộ và hàng trăm lính đánh thuê quốc tế.

Quan trọng nhất là đánh sống đánh chết, cuối cùng lại tranh đoạt một ngôi mộ giả!

Chẳng phải đều chết oan cả sao?

Có lẽ có người sẽ hỏi, chuyện lớn như vậy, nha môn Việt Nam không quản sao?

Phải biết rằng năm xưa khi Trương Khải Sơn lần đầu thám hiểm Cổ Đồng Kinh, để thanh lý những nhân tố không an phận trong Cửu Môn, Trương Nhật Sơn đã kế thừa ý chí của ông ta.

Trên danh nghĩa Trương Nhật Sơn là hội trưởng hiệp hội Cửu Môn, nhưng bảo ông ta không có liên hệ với nha môn thì ai tin?

Có thể nói, khi Ngô Tà cùng Giải Hoa tìm Trần Hạo bàn bạc việc

thanh lọc Cửu Môn tứ gia và một bộ phận thế lực đổ đấu, họ đã tiết lộ hết sự tình cho anh.

Nha môn Việt Nam vô cùng ủng hộ chuyện này, vì thế căn bản sẽ không quản, thậm chí còn hận không thể để tất cả đám trộm mộ chết hết đi cho sạch.

Vì vậy, dù sự việc xôn xao giang hồ, nha môn Việt Nam vẫn im hơi lặng tiếng.

Vài ngày sau, quả nhiên giống như kịch tính gốc, nhóm Trần Kim Thủy đều đến tìm Trương Nhật Sơn ép cung, một là kiện cáo Hạo Thiên Chân và Giải Vũ Thần, hai là hy vọng lấy được bản đồ Cổ Đồng Kinh thật.

Có Trần Hạo tham gia, mọi chuyện không hề tốn sức như trong kịch bản cũ, Trương Nhật Sơn trực tiếp nói ra bí mật về bản đồ Cổ Đồng Kinh mà Trần Bì A Tứ để lại trong một cổ mộ ở vùng núi phía Nam.

Thế là Trần Kim Thủy lập tức lôi kéo Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Lý đương gia tập hợp thế lực bốn nhà đi san bằng cổ mộ đó và thuận lợi lấy được bản đồ.

Cùng lúc đó, thuộc hạ do Hạo Thiên Chân chỉ định cũng giả vờ phản bội, bán bản đồ với giá cao cho các thế lực nước ngoài, đồng thời lại sao chép nhiều bản tán phát ra giang hồ.

Nhất thời, bất kể là thế lực nước ngoài, Cửu Môn tứ gia hay nhà họ Uông, cho đến các tán nhân và các thế lực giang hồ khác, tất cả đều phái đi những toán tinh anh đông đảo, đổ xô về vùng sa mạc không người ở biên giới Mông Nội.

Chính vì thế, các tình tiết như Cửu Môn tứ gia vây sát Hạo Thiên Chân, Giải Vũ Thần, hay đại náo linh đường vạch mặt gian tế nhà họ

Uông đều biến mất do sự xuất hiện của bản đồ Cổ Đồng Kinh.

Vài ngày sau, Trần Hạo nhận được điện thoại của Trương Nhật Sơn và Hạo Thiên Chân.

Hạo Thiên Chân cùng Giải Vũ Thần dẫn theo Ca Sa, Vương Mông, Khảm Kiên và Bạch Xà, cộng thêm nhóm bốn người Hồ Bát Nhất tạo thành một tiểu đội mười người, chuẩn bị đầy đủ trang bị một lần nữa khởi hành vào sa mạc.

Trương Nhật Sơn cũng dẫn theo hai hậu bối mang huyết mạch Cùng Kỳ cùng La Tước và Thanh Thanh Mạn lên đường.

Vừa đặt điện thoại xuống, chín người Tô Nan cũng vây lại.

Đặc biệt là người nóng tính như Doãn Nam Phong hỏi ngay: "Lão công, họ đều đi rồi, còn chúng ta thì sao?" Trần Hạo ôm lấy cô cười nói: "Mọi người đi thu dọn trang bị đi, phía anh cũng sẽ mang theo đủ nước và thực phẩm, cũng như vũ khí đạn dược, ngày mai chúng ta xuất phát!" Nghe vậy, chín cô gái hưng phấn về phòng chuẩn bị.

Còn Trần Hạo thì cười híp mắt lái xe ra ngoài, ghé vào siêu thị gần đó mua sắm một chuyến linh đình.

Hai ngày sau, họ đáp máy bay đến khu tự trị Mông Nội, sau đó mười người bọn Trần Hạo lái hai chiếc xe việt dã đã được thuộc hạ chuẩn bị sẵn ở biên giới, băng thẳng ra ngoại cảnh, cuối cùng tiến vào vùng sa mạc không người.

Nhìn cát vàng vô tận trước mắt, những người đã quen với việc này như A Ninh, Shirley Dương, Tô Nan và Lara đều giữ vẻ bình thản.

Còn Hồng Cô, Doãn Nam Phong, Băng Luân, Lê Nhược Hoa và Quách Lâm tuy đã thấy sa mạc nhưng chưa từng có kinh nghiệm đổ đấu trong môi trường này.

Hồng Cô không khỏi hỏi: "Lão công, tiếp theo phải làm sao?" Trần

Hạo cười đáp: "Ngốc ạ, còn làm sao nữa?

Vì phía trước không thích hợp lái xe, chúng ta tự nhiên phải tìm một nơi để lại xe, sau đó nghỉ ngơi chuẩn bị đi bộ thôi!" Quách Lâm hỏi: "Xung quanh toàn cát, làm gì có chỗ nào nghỉ ngơi?" Trần Hạo nhớ tới trong kịch bản gốc, khi nhóm Ngô Tà chạy thoát khỏi Cổ Đồng Kinh giả đã gặp một quán trọ nhỏ do người nhà họ Uông mở.

Anh cười nói: "Đi sâu vào sa mạc thì đúng là hẻo lánh, nhưng chúng ta chỉ cần đi ngang, đoán chừng vài chục dặm nữa sẽ gặp một quán nhỏ ở ven sa mạc.

Chương 708

Lúc đó chúng ta có thể nghỉ chân ở đó, tiện thể gửi xe luôn." Nghe vậy, chín vị phu nhân lập tức tươi cười, hai chiếc xe việt dã tung bụi mù mịt lao đi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi chạy được khoảng ba mươi cây số, từ xa đã thấy bóng đen của một ngôi nhà gỗ ven sa mạc.

Chín cô gái đang hưng phấn thì đi thêm được hai phút, qua một cồn cát, cả nhóm phát hiện có sáu bảy người đàn ông và một người phụ nữ da vàng mặc đồ da hoặc quân phục dã chiến.

Đáng chú ý là sáu bảy kẻ mặt mũi hung ác này đang chặn đường tới quán trọ, tay cầm súng chỉ về phía họ.

Khi xe của Trần Hạo sắp lao tới trước mặt chúng, một gã để tóc mào gà bất ngờ bắn một phát chỉ thiên, hét lớn: "Tất cả dừng xe cho lão tử!

Xe này thuộc về lão tử!" Sau khi dừng xe, đám A Ninh thản nhiên đánh giá chúng, còn Trần Hạo thì hơi sững lại. "Mẹ kiếp!

Kịch bản bị mình sửa cho tan nát rồi mà đám này vẫn xuất hiện à?" Nếu ai từng xem phim thì sẽ kinh ngạc hét lên: "Chẳng phải đó là băng tội phạm truy nã của Lão Mạch sao!" Đúng vậy, đám phỉ đồ chặn xe Trần Hạo chính là băng tội phạm của Lão Mạch, vốn đi theo Tô Nan và được lão Mã thuê.

Trần Hạo vạn lần không ngờ rằng trong kịch bản cũ, đám này bị Ca Oa xử đẹp ở quán trọ, giờ lại đụng độ mình ở đây.

Trần Hạo thong thả mở cửa xuống xe, thầm cười: vốn dĩ mình thay đổi kịch bản khiến lão Mã không dám mạo hiểm, đám này lẽ ra

không xuất hiện.

Nhưng đúng là số chết còn ham vui, dám chặn xe của mình thì đừng trách mình tiễn đi sớm!

Thấy Trần Hạo xuống xe, chín vị phu nhân cũng lần lượt bước xuống.

Tên Lão Mạch vô cùng kiêu ngạo, tay lăm lăm khẩu súng hét: "Mẹ nó!

Lão tử đang lo không có xe chạy trốn, lại có kẻ dâng tận cửa, đúng là trời giúp ta mà!" Tên Dạ Kiêu bên cạnh phụ họa: "Chứ còn gì nữa!

Nghe nói dưới Cổ Đồng Kinh có bao nhiêu châu báu, giờ đám trộm mộ giang hồ đều phát điên xông vào sa mạc, chúng ta mau rời khỏi đây cho rảnh nợ." Nữ phỉ duy nhất là Diệp Tử thì run rẩy nói: "Không chỉ trộm mộ trong nước, đám nước ngoài còn ác hơn!

Lúc nãy nếu chúng ta không chạy nhanh thì với hỏa lực của đám lính đánh thuê đó, chắc nát gáo rồi!" Những tên còn lại đều hưng phấn nhìn hai chiếc xe việt dã, cùng Lão Mạch cầm súng xông tới.

Kết quả mới đi được hai bước đã bị trang phục của nhóm Trần Hạo làm cho đứng hình.

Không trách được, mười người họ đều mặc Giao Long chiến y màu đen, sau lưng đeo đao kiếm, đặc biệt là hai bên đùi của chín cô gái đều đeo hai khẩu Desert Eagle cải tiến y hệt Trần Hạo.

Quan trọng nhất là ánh mắt của họ đều như nhìn người chết.

Trong sát na, bảy tên phỉ đồ đều sững sờ.

Nhưng ngay sau đó, tên cầm đầu nhìn chằm chằm vào chín người phụ nữ, mắt sáng rực lên vì dục vọng, cười lớn: "Mẹ nó!

Hôm nay đúng là gặp vận may thần tiên rồi!

Vốn chỉ định cướp xe chạy trốn, không ngờ gặp được chín đại mỹ nữ cực phẩm.

Lão tử đã lâu không được hưởng vị thịt rồi, đừng nhìn đứa nào cũng đeo đao mang kiếm, mang súng.

Đừng quên, bảy người tụi tao đang dùng súng chỉ vào đấy!

Đứa nào dám động, lão tử bắn chết." Cùng lúc đó, bọn Khải Khải, A Nhạc, Dạ Kiêu đều nhìn chằm chằm vào nhóm Tô Nan, vì chín người họ thực sự quá xinh đẹp.

Nghe vậy, vẻ mặt trêu đùa của Trần Hạo lập tức phủ một lớp băng lạnh, chín cô gái cũng giận dữ.

Nhưng bọn Lão Mạch chẳng coi ra gì, vừa hưng phấn tiến lại gần vừa bắt họ buông vũ khí.

Khi Trần Hạo chuẩn bị phóng ra uy áp huyết mạch Thanh Long để tiêu diệt chúng, A Ninh không kìm được giận dữ, vung tay ném ra bốn con phi đao, hét lớn: "Chị em, động thủ!" Chín cô gái phối hợp cực kỳ ăn ý đồng loạt ra tay.

Hồng Cô cũng thiện trường phi đao như A Ninh, lập tức tung ra bốn con.

Những người giỏi súng ống như Lara, Tô Nan, Doãn Nam Phong, Shirley Dương cũng không chậm hơn.

Ngay cả Băng Luân, Lê Nhược Hoa và Quách Lâm dù chưa thạo súng đạn hiện đại cũng ra tay nhanh đến mức bọn Lão Mạch không kịp phản ứng.

Chỉ thấy tám luồng ngân quang lóe lên, đồng thời là mười mấy tiếng súng nổ.

Sáu tên phỉ đồ đang mơ mộng hưởng thụ mỹ nữ đều bị phi đao

cắm thẳng vào trán, có đứa còn trúng hai dao.

Đáng thương nhất là bọn bị súng của Lara bắn trúng, đạn cỡ lớn khiến đầu chúng nát bấy như dưa hấu!

Chỉ khoảnh khắc sau, sáu cái xác của băng Lão Mạch ngã gục xuống cát vàng nóng bỏng.

Riêng nữ phỉ Diệp Tử thì sợ đến ngây người!

Tại sao đám phụ nữ trông không có gì mạnh mẽ này lại có thể hạ sát toàn bộ đồng bọn của cô chỉ trong cái phất tay?

Không đợi cô ta hoàn hồn, Trần Hạo hỏi bâng quơ: "Còn người phụ nữ này thì sao?" Lê Nhược Hoa với tính cách lạnh lùng nhất trầm giọng: "Cùng một phe thì chẳng có hạng tốt lành gì, đã dám động thủ với chúng ta thì xuống dưới mà tập hợp." Lời vừa dứt, một mũi Câu Thi Cốt Châm lấp lánh bạc ghim thẳng vào giữa trán Diệp Tử.

Cô ta lập tức mất đi thần thái, theo chân đồng bọn xuống địa phủ báo danh!

Chứng kiến cảnh đó, Trần Hạo lắc đầu ngán ngẩm, thầm nghĩ: chọc ai không chọc, lại đi chọc mấy bà cô này, giờ thì hay rồi, cả đám xuống dưới mà họp đại hội.

Liếc qua đống xác chết, cả nhóm lên xe hướng thẳng về quán trọ gỗ phía xa.

Vài phút sau, hai chiếc xe dừng trước cửa quán.

Họ vừa xuống xe, một người phụ nữ trung niên mặc trang phục dân tộc Mông Cổ đã nhiệt tình ra đón, cạnh đó là một thanh niên Mông Cổ trông khờ khạo đang ngồi cười ngơ ngẩn.

Những điều này đều nằm trong dự liệu, nhưng điều khiến Trần Hạo ngạc nhiên là vốn dĩ quán trọ chỉ có Tô Nhật Cách và Ca Sa (giả

làm kẻ khờ), nhưng giờ lại có thêm mười mấy nam nữ thanh niên Mông Cổ làm người làm!

Dù thấy kịch bản có chút sai lệch nhưng Trần Hạo chẳng bận tâm, vì anh đã nắm chắc mọi việc.

Tô Nan đi phía sau khẽ nhắc: "Lão công, mọi người cẩn thận, em thấy chỗ này có gì đó kỳ lạ!" Trần Hạo cười khẽ đáp: "Kỳ lạ là đúng rồi, vì bọn họ đều cùng một nơi sinh ra với em đấy." Nghe vậy, tám người còn lại đều kinh ngạc vì họ biết thân phận cũ của Tô Nan là người nhà họ Uông.

Chẳng lẽ cái quán trọ hoang vu này lại là một cứ điểm của nhà họ Uông?

Hay họ đang phục kích ở đây?

Dù mỗi người một ý nhưng cả nhóm vẫn theo Trần Hạo điềm nhiên bước vào quán gọi rượu thịt.

Rượu thịt vừa dọn lên, Tô Nan đã phát hiện ra thủ pháp hạ độc cực kỳ quen thuộc.

Chương 709

Sau khi ra hiệu cho mọi người, cô đổ chén rượu đi, thản nhiên nói: "Chẳng lẽ người nhà họ Uông giờ chỉ có trình độ này thôi sao?

Xem ra huấn luyện chưa tới nơi tới chốn rồi!" Trần Hạo và những người khác cũng cười nửa miệng nhìn mười mấy kẻ nhà họ Uông, rượu thịt trên bàn không ai động tới một miếng.

Nghe vậy, sắc mặt Tô Nhật Cách lập tức biến đổi, hét lớn: "Các người là ai?

Sao biết người nhà họ Uông chúng ta?!" Những kẻ khác cũng biến sắc, một gã lực lưỡng gào lên: "Quản chúng là ai!

Đã biết lai lịch của chúng ta thì giết sạch hết đi!" Lời vừa dứt, mười mấy kẻ giả dạng người Mông Cổ lập tức bao vây mười người bọn Trần Hạo.

Tên Ca Sa thì vẫn giả khờ ngồi xem kịch.

Trần Hạo thở dài: "Xem ra các người không biết thân phận của ta, hạ độc chắc là để xử lý tất cả những ai vào sa mạc.

Còn cái gã giả khờ đằng kia, tên là Ca Oa đúng không?

Thôi, lai lịch các ngươi ta nắm rõ hết rồi, đừng diễn nữa.

Đã muốn động thủ thì nhào vô!" Nghe vậy, Ca Oa cũng không thèm giả khờ nữa, gã gầm lên: "Biết hơi bị nhiều đấy, nhưng biết cũng vô dụng thôi, hôm nay tất cả phải chết ở đây!" Nói đoạn, gã ra lệnh cho đám thuộc hạ: "Lên cho ta, giết sạch!" Theo tiếng gầm của Ca Oa, mười mấy kẻ nhà họ Uông rút đao cẩu đầu khảm tới tấp về phía các cô gái.

Trần Hạo suýt nữa phì cười.

Thật không hiểu nổi, rõ ràng nhà họ Uông mạnh nhất về công nghệ, vậy mà lúc động thủ lại không dùng súng mà dùng vũ khí lạnh?

Nếu chúng dùng súng vây công thì trừ Trần Hạo ra, chín người kia phải cẩn thận kẻo bị bắn trúng những chỗ không có chiến y che chắn.

Nhưng dùng đao ư?

Đúng là chán sống mà!

Trần Hạo thong thả rút một điếu thuốc châm lửa, hoàn toàn không có ý định ra tay.

Nhưng nhóm Băng Luân thì khác, theo Trần Hạo bấy lâu họ đâu còn là hạng vừa, từ giết lính đánh thuê đến đối đầu trộm mộ, thủ pháp ai nấy đều bá đạo.

Cộng thêm việc tu luyện cùng Trần Hạo, với họ đám người này chỉ là hạng tôm tép.

Trong lúc Ca Oa và đám thuộc hạ vung đao chém tới, chín cô gái còn chưa thèm dùng tới thần binh, chỉ thấy chín bóng hồng thấp thoáng, sau những tiếng 'binh binh' trầm đục, mười mấy kẻ nhà họ Uông đều bị đánh bay đi, ngay cả Ca Oa thực lực không kém Ngô Tà bao nhiêu cũng bị Lara đấm nát gáo! "Đánh xong, thu quân!

Chị em ơi, kéo xác đám này ra ngoài chôn đi.

Chứ trời nóng thế này, chưa kịp đi thì xác chúng đã thối hoắc ra rồi." Doãn Nam Phong vừa vỗ tay vừa nói với mọi người.

Việc sát phạt các cô đã làm hết, Trần Hạo cũng ngại đứng nhìn.

Anh búng mẩu thuốc lá, lấy từ không gian trữ vật ra một đống đồ ăn ngon và nước uống cho mọi người nghỉ ngơi, còn mình thì một tay xách mấy cái xác ném ra ngoài cửa chất thành đống.

Sau đó anh thi triển pháp quyết, một con hỏa long hiện ra thiêu

sạch đống xác thành tro.

Rửa tay xong, Trần Hạo mới nhập tiệc cùng các phu nhân.

Sáng sớm hôm sau, sau khi giấu xe việt dã, mười người hướng thẳng về Cổ Đồng Kinh trong sa mạc.

Do sự xuất hiện của Trần Hạo, những tình tiết rườm rà trong kịch bản cũ đều biến mất.

Bất kể là Cửu Môn tứ gia, nhà họ Uông hay các tay trộm mộ khác, hầu như ai cũng có bản đồ thật của Cổ Đồng Kinh.

Vì thế mười người bọn Trần Hạo mới đi được bốn năm mươi cây số đã đụng độ mười mấy đợt chiến đấu lớn nhỏ.

Các trận đánh ít thì năm sáu người, nhiều thì hàng chục người, không chỉ có trộm mộ trong nước mà còn có cả lính đánh thuê nước ngoài.

Giữa sa mạc mênh mông không vật che chắn, các đội nhóm cách nhau vài cây số đã thấy rõ nhau.

Nếu gặp nhóm nào không muốn tranh đấu thì họ sẽ chủ động đổi lộ trình, nhưng đa số đều muốn diệt gọn đối thủ để trừ hậu họa.

Thế là đoạn đường ngắn ngủi ấy phần lớn thời gian dùng để giao hỏa.

Đám trộm mộ này vũ khí cũng gớm ghiếc, toàn dùng AK nã nhau chí mạng.

Nếu không phải nhóm Trần Hạo thực lực mạnh thì chắc cũng khó đi xa.

Thời gian trôi qua trong tiếng súng, khi màn đêm buông xuống, họ đã tiến sâu vào sa mạc hơn trăm cây số.

Dù thực lực mạnh nhưng họ vẫn chưa thoát ly phạm trù nhân loại

nên cũng đã thấm mệt sau một ngày chiến đấu.

Sau khi dựng doanh trại, các cô gái phân công nhau dựng lều, nấu nướng.

Trần Hạo dùng điện thoại vệ tinh liên lạc với Hạo Thiên Chân, Giải Vũ Thần và Trương Nhật Sơn.

Vì là nhóm đầu tiên vào sa mạc nên họ không gặp nhiều trở ngại, chỉ có điều phía sau đuôi có không biết bao nhiêu kẻ bám theo.

Xác định được vị trí của nhóm Ngô Tà, cả nhóm ăn uống rồi nghỉ ngơi, đến hai giờ sáng lại tiếp tục lên đường.

Sa mạc ban đêm rất lạnh, người thường ít khi hoạt động vào giờ này, nên họ tranh thủ thời gian để tránh những cuộc chiến không cần thiết nhằm hội quân với nhóm Ngô Tà.

Sau hơn hai giờ bôn ba, khi trời vừa hửng sáng, họ đã tìm thấy nhóm Ngô Tà.

Hai bên gặp mặt, Vương Bàn Tử là người mừng nhất.

Gã phủi bụi trên người, ấm ức nói: "Mẹ nó, Hạo gia không biết đâu, Bàn gia lần này chịu khổ đủ đường!

Nếu không cùng Tiểu Thiên Chân đi trước thì chắc bị đám kia bao vây rồi." Trần Hạo cười đấm vào ngực gã một cái rồi hỏi Ngô Tà: "Tình hình sao rồi?" Ngô Tà ngồi bên đống lửa, hớp ngụm nước đáp: "Tôi, Tiểu Hoa, Trương hội trưởng và thuộc hạ, cùng với Hồ gia, Bàn gia đều ổn cả.

Kế hoạch tiến hành thuận lợi, đi thêm khoảng mười cây số nữa là tới vị trí thực sự của Cổ Đồng Kinh.

Giờ xem thử lần này dụ được bao nhiêu kẻ chán sống, cũng không biết Cửu Môn tứ gia và nhà họ Uông có dốc toàn lực ra không." Nhớ

lại kịch bản cũ và đối chiếu thực tế, Trần Hạo tự tin nói: "Cửu Môn tứ gia lần trước mất sạch người ở mộ giả, lần này có bản đồ thật, lại được Trương Nhật Sơn xác nhận tin tức, chắc chắn sẽ mang hết thuộc hạ đi.

Còn nhà họ Uông, lần này chắc toàn tinh nhuệ, số lượng không kém người của tứ gia đâu, nhưng chắc chưa dốc túi hết đâu.

Mà cũng chẳng sao, diệt sạch đám này rồi chúng ta tới thẳng căn cứ bí mật của nhà họ Uông, hốt trọn một mẻ!" Mọi người đều gật đầu tán đồng.

Chương 710

Lúc này, đám thuộc hạ của Ngô Tà gồm Ca Sa, Khảm Kiên, Vương Mông, Bạch Xà cùng hai hậu duệ nhà họ Trương, La Tước và Thanh Thanh Mạn đều lén lút quan sát Trần Hạo.

Với thân phận của họ, không phải lúc nào cũng được diện kiến thủ lĩnh Liệt Hải phái đệ nhất giới đổ đấu.

Thấy đám đàn em nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ, Giải Vũ Thần cười nói: "Hạo gia thấy chưa?

Toàn là fan hâm mộ của anh đấy!" Trừ bọn La Tước ngượng ngùng cúi đầu, mọi người đều cười lớn.

Sau hồi đùa giỡn, Vương Bàn Tử đột nhiên nói: "Đúng rồi Hạo gia, đoán xem ai tới nữa?

Tôi và Hồ gia thấy cả Hắc Hạt Tử và Tiểu Ca cũng tới rồi!

Lần này hành động đúng là cuộc hội quân mạnh nhất của chúng ta đấy!" Nghe vậy, Trần Hạo không khỏi ngẩn ra.

Hắc Hạt Tử xuất hiện sớm thì không lạ, nhưng cả Tiểu Ca vốn không nên ở đây cũng tới.

Nghĩ kỹ lại cũng hiểu, Ngô Tà thiếu nhân thủ chắc chắn sẽ tìm cứu viện.

Hắc Hạt Tử vốn được Ngô Tam Tỉnh thuê, còn Tiểu Ca nhờ có Giao Long chiến y và liệu thương đan của Trần Hạo cung cấp sớm nên đã thoát khỏi quỹ đạo thương vong cũ.

Trần Hạo mang theo chút kinh hỉ hỏi: "Ồ!

Cậu ấy cũng tới à?

Thế người đâu rồi?" Ngô Tà tiếp lời: "Hai người họ đi trước tới lối vào Cổ Đồng Kinh canh chừng rồi, tôi đợi hội quân với Hạo gia rồi mới đi tìm họ." Trần Hạo cười gật đầu: "Được, vậy chúng ta ăn uống nghỉ ngơi, lát nữa đi tìm họ.

Tôi đoán khi trời sáng hẳn, đám kia sẽ đuổi kịp thôi.

Lúc đó, chúng ta sẽ có một vở kịch hay để xem đấy!" Nói đoạn, mọi người lại cùng nhau cười lớn vang dội.

Khi hội hợp với Tiểu Ca và Hắc Hạt Tử, nửa giờ sau, lần nữa tương phùng sau nhiều năm, bất luận là Tiểu Ca hay Hắc Hạt Tử đều không khỏi thổn thức.

Sau khi giới thiệu những người chưa từng gặp như Doãn Nam Phong, Băng Luân cho họ xong, Tiểu Ca cảm thán nói: "Trần Hạo, nếu lúc đầu không có bộ Giao Long Chiến Y và đan dược của cậu, e rằng ta đã sớm biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, có thể sống sót được hay không vẫn là ẩn số." Trần Hạo mỉm cười đấm nhẹ vào ngực Tiểu Ca một cái: "Thôi đi ông bạn, đều là bằng hữu lâu năm cả, còn khách sáo với tôi làm gì?" Hắc Hạt Tử tự nhiên không biết nguyên do, vì vậy Vương Bàn Tử liền thấp giọng kể lại toàn bộ những chuyện mà vốn dĩ Tiểu Ca sẽ phải trải qua, cũng như việc Trần Hạo đã gợi ý và chi viện vật tư như thế nào.

Nghe xong, Hắc Hạt Tử vốn đã cực kỳ bội phục Trần Hạo, nay lại càng thêm vô cùng kính nể.

Sau một hồi hàn huyên, Ngô Thiên Chân hỏi: "Hạo ca, cái Hải Tử này chính là lối vào dẫn tới Cổ Đồng Kinh sao?" "Vốn dĩ có đường tắt, nhưng theo kế hoạch là có thể âm thầm chơi xỏ đám người kia một vố, nên tôi ước tính không bao lâu nữa sẽ có kẻ đuổi tới, giờ chúng ta làm gì đây?" Trần Hạo cười nói: "Chúng ta đi trước, tự nhiên là để tìm một vị trí đẹp mà xem kịch hay thôi." Giải Vũ Thần lại có

chút lo lắng: "Nếu có thể xem kịch thì đương nhiên là tốt, vấn đề là bên trong này quá mênh mông, ngoài mấy đống cát ra thì chẳng có vật gì che chắn.

Một khi đám người kia đuổi tới, chúng ta chắc chắn sẽ trở thành bia ngắm cho tất cả mọi người." Nghe vậy, nhóm chín người A Ninh vốn đã hiểu sâu sắc bản lĩnh của Trần Hạo, cùng với nhóm bốn người Hồ Bát Nhất, Trương Nhật Sơn và Tiểu Ca đều không hề có sắc mặt lo âu.

Duy chỉ có Giải Vũ Thần và đám thủ hạ như Ca Sa khoảng bảy tám người là chưa hiểu rõ nên lâm vào trạng thái ngơ ngác.

Thấy cảnh này, Trần Hạo điềm nhiên cười: "Đã nằm trong kế hoạch của tôi, tự nhiên tôi đã chuẩn bị sẵn đối sách." Dứt lời, tại một nơi tương đối hẻo lánh bên bờ Hải Tử, anh triển khai pháp chú.

Trong nháy mắt, một vầng kim quang tỏa xuống, nhanh chóng lặn vào bãi cát trong phạm vi khoảng năm mươi mét vuông.

Nhưng ngoại trừ chín cô vợ của Trần Hạo, những người khác như Tiểu Ca, Ngô Thiên Chân, Trương Nhật Sơn hay Giải Vũ Thần đều không phát hiện bãi cát này có gì dị thường.

Còn đám thủ hạ Cửu Môn như La Tước, Thanh Thanh Mạn, Ca Sa, Khảm Kiên, Bạch Xà lại càng thêm mộng bức.

Hồ Bát Nhất lại ngẩn người một lát, không chắc chắn hỏi: "Hạo gia, chẳng lẽ ngài đã bố trí trận pháp tương tự như Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận?" Vương Bàn Tử vốn cực kỳ quen thuộc với bài vở của Trần Hạo lại khó hiểu nói: "Không đúng nha lão Hồ, Hạo gia bố trí Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận là phải dùng lục giác đồng linh (chuông đồng sáu cạnh) cơ mà." Cảm giác được có đại bộ phận người đang nhanh chóng áp sát, Trần Hạo cũng không úp mở nữa.

Anh vừa dẫn chín cô vợ đi vào trận pháp, vừa chào hỏi mọi người: "Tất cả khẩn trương theo tôi tiến vào vòng tròn năm mươi mét này.

Lão Hồ nói không sai, đây đúng là Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, chỉ là hiện tại pháp lực tu vi của tôi đã cao, đối phó với người phàm cũng không cần dùng pháp khí gia trì nữa." Nghe xong, bọn Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất bốn người lập tức vui vẻ theo vào.

Ngô Thiên Chân từng thấy qua Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận cũng vội vàng gọi những người khác nhanh chóng đi theo.

Khi một hành trình hơn hai mươi người đều học theo dáng vẻ của Trần Hạo ngồi xuống trong vòng tròn đó, Ngô Thiên Chân mới thắc mắc hỏi: "Hạo ca, Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận không phải dùng để nhốt người và đánh người sao?

Giờ chúng ta tiến vào đây là để ngăn bọn chúng tấn công à?" Trần Hạo cười đáp: "Từ khi đạo pháp tu vi của tôi tăng cường, không chỉ không cần pháp khí, mà ngay cả trận pháp cũng diễn sinh ra hiệu quả ẩn thân." Nói xong, anh chỉ tay một cái, miệng quát lớn: "Cấp cấp như luật lệnh, sắc!" Sát na gian, trên mặt cát xung quanh mọi người lóe lên một tầng ánh sáng vàng nhạt.

Đang lúc đám La Tước kinh ngạc không thôi, Trần Hạo tiếp tục: "Hiện tại trận pháp đã mở, lát nữa đám người Cửu Môn tứ gia, nhà họ Uông cùng những đồng nghiệp khác tới đây, chỉ cần mọi người không lên tiếng thì họ căn bản không thấy được chúng ta.

Trận pháp còn tự mang một mức độ phòng ngự nhất định, dù có ném lựu đạn tới mọi người cũng không cần sợ." Hồng Cô và các chị em nghe vậy cũng không có phản ứng gì lớn.

Bọn Vương Bàn Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyền béo và Vương Diệu bốn người cũng chẳng thấy lạ.

Ngay cả Trương Nhật Sơn, Ngô Thiên Chân, Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút, vì dù sao họ cũng thường xuyên thấy đủ loại thần thông của Trần Hạo.

Trái lại, Giải Vũ Thần cùng với La Tước, Thanh Thanh Mạn, hai hậu nhân máu Kỳ Lân họ Trương, rồi Ca Sa, Khảm Kiên, Vương Mông và Bạch Xà đều hoàn toàn ngây dại!

Bởi vì đối với họ, trận pháp như vậy thực sự quá mức thần bí!

Đúng lúc này, Trần Hạo đột nhiên vẫy tay, thấp giọng nói: "Mọi người đừng nói chuyện, có người tới rồi, chúng ta có thể bắt đầu xem kịch." Ngô Thiên Chân hơi lo lắng hỏi: "Hạo ca, sau khi vào Hải Tử mới thực sự thông tới vị trí Cổ Đồng Kinh, lát nữa chúng ta..." Không đợi cậu ta nói hết, Trần Hạo cười xấu xa: "Chúng ta cứ xem kịch đã, chờ bọn họ tàn sát lẫn nhau một hồi, lúc gần xong chúng ta sẽ vào Hải Tử trước, đứng bên trong chờ bọn họ." Nghe vậy, mọi người đều lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mười lăm phút sau, lấy Hải Tử làm trung tâm, từ bốn phương tám hướng bắt đầu xuất hiện từng đám người đông đúc.

Thấy mọi người vì không được nói chuyện mà nghẹn đến khó chịu, Trần Hạo cười khẽ: "Mọi người chỉ cần không hét lớn, nói nhỏ thôi thì bên ngoài không phát hiện được đâu." Dứt lời, Vương Bàn Tử là người đầu tiên nhịn không được, giơ tay chỉ sang bên phải nói: "Ngọa tào!

Hạo gia nhìn xem, bên kia không phải là Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi và Lý đương gia sao!

Hò!

Xem ra Cửu Môn tứ gia đã dốc toàn lực rồi, sau khi chết một đống

ở Cổ Đồng Kinh giả, lần này mỗi nhà ít nhất cũng mang theo năm mươi người!

Nhìn dáng vẻ này, tứ gia đã kết minh, quân số không dưới ba trăm người đâu!" Tô Nan cũng thấp giọng chỉ sang bên trái: "Bên kia có một đội mặc quân phục tác chiến màu đen, là người nhà họ Uông!

Nhìn bộ bộ pháp của hơn một trăm người này, chắc chắn đều là tinh nhuệ của nhà họ Uông." Trương Nhật Sơn với kinh nghiệm giang hồ lão luyện nhất cũng chỉ về hướng sau lưng: "Hướng đó ước chừng có năm sáu trăm người, đều là đồng nghiệp đổ đấu từ nam chí bắc.

Hoặc là tán nhân, hoặc là tổ chức nhỏ, nhưng không thể phủ nhận toàn bộ đều là những nhân vật có tên tuổi trong giới đổ đấu đấy!" Lúc này, Lara cũng vội vàng chỉ về phía trước: "Hướng đó có hai trăm người, nhìn trang phục tôi cơ bản có thể nhận ra tám mươi phần trăm.

Đám người đó đều đến từ các tổ chức trộm mộ và thám hiểm lớn ở Âu Mỹ." Nghe xong, ai nấy đều thầm kinh hãi, đám người này không một ai dễ đối phó.

Ngược lại Trần Hạo thản nhiên cười: "Tuy số người này cộng lại chưa tới một ngàn, ít hơn lần ở Cổ Đồng Kinh giả rất nhiều, nhưng về thực lực thì chỉ có tăng chứ không giảm.

Nhưng thế này cũng tốt, chính vì thực lực mạnh mẽ nên khi tàn sát lẫn nhau mới càng thêm thảm liệt.

Mọi người chuẩn bị xem kịch đi, đợi bọn chúng giết nhau một trận xong, chúng ta sẽ vào Hải Tử trước." Vừa dứt lời, các thế lực từ các hướng đã tụ tập quanh Hải Tử, trừng mắt nhìn nhau.

Nhưng vì Trần Hạo chọn vị trí địa lý cực tốt nên kẻ đứng gần nhất cũng cách họ hơn hai trăm mét.

Chương 711

Chỉ thấy đám Trần Kim Thủy bốn người trừng mắt nhìn đám người nhà họ Uông một lát, ánh mắt lại quét qua thế lực ngoại bang, cuối cùng dừng lại ở đám đồng nghiệp đổ đấu.

Nhưng ngay sau đó, Trần Kim Thủy lật mặt như lật bánh tráng, lộ ra một nụ cười cực kỳ giả tạo, hét lớn với người nhà họ Uông: "Các vị bằng hữu, tuy không biết lai lịch các vị thế nào, nhưng chúng ta xưa nay không oán không thù, mọi người đều vì cầu tài mà đến.

Quan trọng nhất là chúng ta đều là đồng bào, không giống đám lão ngoại bên kia, hay là chúng ta tạm thời kết minh thì sao?" Lý đương gia - kẻ có biệt danh mặt cười hổ - cũng phụ họa: "Trần đương gia nói đúng.

Các huynh đệ bên kia chắc hẳn đều là hảo kiệt nam bắc trong giới đổ đấu.

Cổ Đồng Kinh dù sao cũng là của đất nước mình, đám ngoại bang kia là cái thá gì chứ?!

Tôi thấy hay là chúng ta cũng tạm thời hợp tác, thịt sạch đám lão ngoại kia trước, rồi mới thương lượng chuyện Cổ Đồng Kinh thế nào?" Tuy liên minh đổ đấu tự do có số lượng đông nhất, khoảng năm sáu trăm người, nhưng vũ khí chẳng qua chỉ là đao kiếm, nỏ, súng ngắn, súng săn, loại tốt nhất cũng chỉ là dòng AK.

Ngược lại, người nhà họ Uông tuy chỉ hơn một trăm người nhưng toàn bộ là trang bị đặc chủng, súng dài súng ngắn, lựu đạn đầy đủ.

Cửu Môn tứ gia tuy trang bị không tinh lương bằng nhà họ Uông, nhưng cũng không đến mức cầm dao phay đi nộp mạng như trong phim, ít nhất phân nửa số người có súng trường tấn công và súng

ngắn.

Quan trọng nhất là hai trăm tên ngoại quốc kia, trang bị không chỉ tinh nhuệ hơn nhà họ Uông mà thể hình thể phách cũng nghiền ép đại đa số thổ phu tử trong nước!

Thấy vậy, thủ lĩnh của thổ phu tử nam bắc phái thương lượng một lát liền đồng ý ngay với đề nghị của Lý đương gia.

Còn về vương Sầm – lãnh đội của nhà họ Uông, tuy chẳng coi đám ngoại bang ra gì, nhưng mục đích của hắn là tiêu diệt Cửu Môn, đồng thời lấy lại ký ức mà Uông Tàng Hải để lại.

Để không tổn hao thực lực, Vương Sầm trầm ngâm một lát rồi cũng đồng ý.

Nhất thời, ba phương thế lực với tám chín trăm người đều chĩa vũ khí vào hơn hai trăm tên lính đánh thuê ngoại quốc.

Thấy cảnh này, đám lão ngoại lập tức ngơ ngác.

Ngay sau đó, một tên thủ lĩnh vừa định lên tiếng thì đã bị Trần Kim Thủy xả một băng đạn khiến hắn cứng họng.

Trong phút chốc, đủ loại vũ khí nóng lạnh đồng loạt khai hỏa, chưa kịp để đám lão ngoại phản ứng đã hạ gục bốn năm mươi người.

Đám người đó cũng cuống cuồng, số lính đánh thuê còn lại không nói hai lời, mỗi người rút ra một quả lựu đạn ném đi.

Nhất thời, quanh Hải Tử trong phạm vi mấy ngàn mét, đâu đâu cũng là tiếng súng, tiếng nổ, khung cảnh hỗn loạn cực điểm!

Chỉ một loáng sau, bốn phương thế lực đã đánh đến đỏ mắt.

Tuy lính đánh thuê ngoại quốc ở vào thế yếu về số lượng, nhưng kinh nghiệm chiến đấu bằng súng ống thực sự không phải đám thổ phu tử có thể so bì, ngay cả Cửu Môn tứ gia cũng hoàn toàn không thể

sánh nổi.

Cho nên chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, một trăm năm mươi người còn lại xả đạn bao phủ, đánh cho Cửu Môn và tán nhân thương vong hơn ba trăm người, trong khi phe họ chỉ mất thêm ba bốn mươi người.

Riêng người nhà họ Uông, dưới sự ám thị của Vương Sầm, họ chỉ làm màu chứ không dốc sức, đến hiện tại vẫn chưa có ai tử trận, chỉ có vài người bị thương.

Nhìn lại liên minh tán nhân, vì không có sự thống nhất, lại không có kinh nghiệm tác chiến quy mô lớn, vũ khí trang bị lạc hậu, trình độ chiến đấu tệ hại, nên từ hơn năm trăm người giờ chỉ còn khoảng ba trăm, tổn thất hơn một phần ba, thương vong vô cùng thảm trọng.

Cửu Môn tứ gia cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, nếu là đánh cận chiến thì họ không thua, nhưng bắn súng quy mô lớn thì đám Trần Kim Thủy cũng chẳng có kinh nghiệm.

Thêm vào đó trang bị cũng chỉ đến thế, nên đội ngũ gần ba trăm người giờ chỉ còn chưa đầy hai trăm.

Thấy tình hình này, Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đều cuống lên, nhưng cũng chẳng có cách nào, đành để đám tinh nhuệ lùi lại phía sau, đẩy đám tán nhân ra chịu chết.

Nhưng đám tán nhân cũng không ngu, đánh đến mức này cũng đã nảy sinh ý định rút lui.

Chẳng ai muốn bỏ mạng vô ích cả.

Nhìn thấy cảnh đó, Trần Hạo hiểu rằng nếu không có gì bất ngờ, đám người này tạm thời sẽ không quyết chiến một trận sinh tử.

Nhưng Trần Hạo lại muốn bọn chúng chết thêm nhiều chút, nếu không vào Cổ Đồng Kinh sẽ mất công xử lý.

Thế là anh từ trong không gian lưu trữ lấy ra hơn một trăm quả lựu đạn ném xuống đất, sau đó nói: "Trương Nhật Sơn, cậu dẫn theo hai vị tiểu ca nhà mình, cùng La Tước, Thanh Thanh Mạn, và cả thủ hạ của Thiên Chân, Tiểu Hoa, mỗi người cầm hai quả lựu đạn.

Nhân lúc tiếng súng chưa dứt, hãy ném hết lựu đạn về phía liên minh tán nhân.

Khoảng cách đó với thực lực của các cậu thì không khó, nhưng phải nhớ kỹ là phải ném với tốc độ nhanh nhất, tuyệt đối không được để bị phát hiện." Sau đó anh quay sang nhóm khác: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, lão Hồ, lão Vương, Thiên Quan, Bàn Tử và Vương Diệu, mỗi người cũng hai quả, đi 'chào hỏi' đám Cửu Môn tứ gia.

Yêu cầu cũng giống như bên Nhật Sơn." Nhìn hướng liên minh tán nhân cách đó hơn hai trăm mét và Cửu Môn tứ gia cách bốn trăm mét, Trương Nhật Sơn và Tiểu Ca đều gật đầu biểu thị không vấn đề.

Cuối cùng, Trần Hạo nói với chín cô vợ: "Các em yêu cũng vậy, mỗi người hai quả, mục tiêu là người nhà họ Uông.

Nhớ kỹ, bọn chúng không phải hạng gà mờ như đám tán nhân hay tứ gia đâu, cảnh giác lắm đấy, nên phải ném thật nhanh để tránh bị phát hiện." Chín cô vợ nghe xong liền hào hứng cầm lấy lựu đạn, chuẩn bị ném về phía người nhà họ Uông cách đó hơn năm mươi mét.

Cuối cùng Trần Hạo ôm hơn hai mươi quả lựu đạn còn lại vào lòng, mắt nhìn về phía đám lính đánh thuê ngoại quốc ở bờ bên kia Hải Tử cách đó khoảng sáu trăm mét: "Số lão ngoại còn lại giao cho tôi, lát nữa tôi hô bắt đầu thì mọi người nhanh chóng ra tay!" Dứt lời, Trần Hạo kích phát lôi pháp Dương Ngũ Lôi, tốc độ nhanh như tia chớp, trong vòng năm giây đã ném hết hơn hai mươi quả lựu đạn vào giữa đám lính đánh thuê ở cách đó sáu trăm mét!

Cùng lúc đó, các cô vợ và nhóm Trương Nhật Sơn, Tiểu Ca cũng

đồng loạt ra tay.

Vì vị trí địa lý cực tốt lại thêm tiếng đại chiến không dứt bên ngoài nên căn bản không ai chú ý, hơn một trăm quả lựu đạn như thiên nữ tán hoa bay thẳng về bốn phương.

Khi lựu đạn rơi vào giữa bốn thế lực, bọn họ vẫn chưa nhận ra có vấn đề, chỉ nghĩ là đối phương ném tới.

Trong tiếng kinh hô la hét, hơn sáu trăm người cuống cuồng tìm chỗ ẩn nấp.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Tiếng nổ dày đặc vang lên, trong phạm vi mấy ngàn mét quanh Hải Tử, cát vàng bị sóng xung kích hất tung mịt mù.

Tiếng thảm khiết vang lên liên miên, khung cảnh hỗn loạn tột độ.

Ngược lại, nhóm Trần Hạo sau khi ném xong đều cười hi hi đứng xem thành quả.

Khi khói bụi tan đi, trên mặt cát đầy rẫy mảnh xác và máu tươi nhuộm đỏ cát vàng, cảnh tượng cực kỳ thê thảm.

Những người đã quen đại cảnh như Trần Hạo, các cô vợ, Hồ Bát Nhất, Tiểu Ca hay Giải Vũ Thần đều coi như không thấy gì.

Chỉ có hai hậu bối họ Trương cùng đám La Tước, Vương Mông là mặt mày trắng bệch, thi nhau nôn thốc nôn tháo.

Thấy vậy, Doãn Nam Phong và Trương Nhật Sơn đều lắc đầu, thầm nghĩ đám nhóc này kinh nghiệm còn quá kém, cần phải rèn luyện thêm.

Một lát sau, Trần Hạo nhìn rõ cục diện.

Chương 712

Đám lính đánh thuê ngoại quốc được anh 'chiếu cố' đặc biệt hơn 130 người giờ chỉ còn lại 15 tên bị thương, số còn lại nếu không chết cũng là trọng thương sắp lìa đời.

Liên minh tán nhân cũng thê thảm không kém, vốn còn hơn 300 người nhưng vì gần nhóm Ngô Thiên Chân nhất, lại có Trương Nhật Sơn – một lão làng chiến trường ra tay, nên dù chỉ có hơn 20 quả lựu đạn nhưng giờ họ cũng chỉ còn lại chưa tới 100 người.

Về phía Cửu Môn tứ gia do Tiểu Ca và Hồ Bát Nhất phụ trách, từ hơn 200 người giờ cũng chỉ còn sống sót khoảng 100 tên.

Đáng thương nhất là người nhà họ Uông, vốn dĩ đội hình nguyên vẹn hơn 100 người, dưới sự 'quan tâm' đặc biệt của chín cô vợ A Ninh, giờ chỉ còn sót lại 30 người.

Thực ra là do Trần Hạo cố ý dặn đừng ném chết hết, nếu không e là tinh nhuệ nhà họ Uông lần này tuyệt chủng luôn rồi.

Nguyên nhân là để giữ lại một ít người nhà họ Uông để kiềm chế Cửu Môn tứ gia một chút.

Sau một trận gió nóng thổi qua, mấy tên lính đánh thuê còn sót lại không nói một lời nào, quay đầu bỏ chạy thục mạng, để mặc đồng đội đã chết hoặc đang hấp hối trên cát.

Trần Hạo cười giễu cợt: "Ân, vụ này không lỗ, đã loại được một phương thế lực ra khỏi cuộc chơi.

Giờ liên minh tán nhân cộng với Cửu Môn và người nhà họ Uông cũng chỉ còn lại hơn 200 người thôi." Ngô Thiên Chân đứng cạnh giờ cũng không còn là tiểu thánh mẫu như trước nữa, cười xấu xa: "Hạo

ca đỉnh thật.

Một bữa tiệc lựu đạn này xuống, chúng ta không tổn thất gì mà đối thủ đã bị tiêu diệt đại bộ phận sức mạnh chiến đấu.

Giờ chúng ta mà ra tay, đối đầu trực diện với hơn 200 người kia cũng chẳng ngán!" Giải Vũ Thần cười nói: "Thôi đi ông bạn.

Kế hoạch của Hạo gia đang thuận lợi, chúng ta chỉ cần để bọn họ vào Cổ Đồng Kinh mở đường trước, tôi đoán chẳng cần chúng ta động thủ thì bọn họ cũng chết gần hết rồi.

Chờ khi đám rác rưởi Cửu Môn và tinh nhuệ nhà họ Uông đoàn diệt, kế hoạch đi diệt ổ kiến lửa nhà họ Uông của chúng ta sẽ hoàn thành viên mãn." Lúc này, trận chiến bên ngoài đã hoàn toàn dừng lại.

Thấy lính đánh thuê ngoại bang chết sạch, số còn lại đã bỏ chạy, một phương thế lực đã hoàn toàn rút lui.

Cửu Môn tứ gia chỉ còn lại một phần ba tinh nhuệ, cảm thấy dù có diệt được liên minh tán nhân và nhà họ Uông thì mình cũng thảm bại.

Vì vậy Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết và Lý lão bản thương lượng, quyết định đình chiến với đám tán nhân và nhà họ Uông để tạm thời kết minh.

Nếu không với thực lực hiện tại, có vào được mộ Cổ Đồng Kinh hay không vẫn là một dấu hỏi lớn.

Đám tán nhân và Vương Sầm cũng nghĩ vậy nên ba bên nhanh chóng đạt được thỏa thuận.

Trần Hạo đứng dậy, thấp giọng nói: "Được rồi, vở kịch hay đầu tiên đã xem xong, thời gian cũng hòm hòm rồi, chúng ta mau vào Hải Tử trước, sau đó đợi bọn họ vào mở đường cho mình." Nói xong, anh từ mép trận pháp sát mép nước Hải Tử nhảy thẳng xuống.

Nhóm Tô Nan chín người và Hồ Bát Nhất bốn người cũng vội vàng theo sau, không hề do dự.

Tiếp đó, Trương Nhật Sơn, Ngô Thiên Chân, Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử và Giải Vũ Thần cũng dẫn theo thủ hạ nhảy xuống.

Họ không chỉ tin tưởng Trần Hạo mà còn được Trương Nhật Sơn cho biết tình hình thông tới Cổ Đồng Kinh.

Nhóm Trần Hạo vừa đi, đám Trần Kim Thủy, Vương Sầm và liên minh tán nhân hơn 200 người cũng tụ tập bên bờ Hải Tử chuẩn bị xuống nước.

Khi Trần Hạo tiến vào Hải Tử liền mất đi ý thức trong thoáng chốc, khi tỉnh lại thấy mình đang nằm trên bãi cát xám xịt.

Tuy không rõ tại sao nhảy vào hồ nước giữa sa mạc lại dẫn tới một nơi khác trong sa mạc, nhưng mục đích đạt được là tốt rồi.

Anh đứng dậy quan sát xung quanh, thấy nhóm 25 người của mình không thiếu một ai.

Chưa kịp gọi mọi người tỉnh lại, nhóm chín người Lara có thực lực mạnh nhất đã lần lượt tỉnh giấc.

Tiếp đó là Tiểu Ca, Trương Nhật Sơn, Hắc Hạt Tử, Hồ Bát Nhất, Tuyền béo, Trương Doanh Xuyên, Vương Diệu và hai hậu duệ họ Trương cũng tỉnh lại.

Cuối cùng mới là Ngô Thiên Chân, Giải Vũ Thần và đám La Tước.

Qua đây có thể thấy rõ thực lực cao thấp của từng người.

Trương Nhật Sơn phủi cát trên người, bất lực cười nói: "Nếu không vì kế hoạch của Hạo gia cần đi qua Hải Tử, chúng ta hoàn toàn có thể đi đường khác, tuy xa hơn một chút nhưng không đến mức chật vật thế này." Trần Hạo lắc đầu mỉm cười không bận tâm.

Lúc này, Vương Diệu đột nhiên chỉ tay xung quanh kêu lên: "Hạo gia, sao ở đây có nhiều xe tải quân sự đời cũ thế này?

Bên cạnh dường như còn có xác khô nữa!" Trần Hạo chỉ về phía Trương Nhật Sơn: "Muốn biết mấy cái này, hỏi Trương hội trưởng là rõ nhất." Nhất thời, ngoại trừ Trần Hạo đã biết trước kịch bản, những người khác đều tập trung ánh mắt vào Trương Nhật Sơn.

Trương Nhật Sơn vừa đi theo Trần Hạo về phía điểm phục kích đã định sẵn, vừa kể lại chuyện năm xưa Trương Khải Sơn phát hiện ra Cổ Đồng Kinh, sau đó được quốc gia hỗ trợ xây dựng căn cứ ở đây, cũng như hàng loạt sự kiện xảy ra sau đó.

Nghe xong, những người chưa biết như Ngô Thiên Chân và Giải Vũ Thần đều kinh ngạc không thôi.

Thanh Thanh Mạn nhịn không được hỏi: "Trương hội trưởng, ý ngài là những xe quân sự và hài cốt này đều là quân nhân Việt Nam năm xưa không thể đào thoát sao?

Và dưới chân chúng ta chính là căn cứ Cổ Đồng Kinh năm đó, cũng như Cổ Đồng Kinh thật sự?" Trần Hạo chen lời: "Nhật Sơn năm đó theo Đại Phật Gia tự tay xây dựng căn cứ này, cậu nghĩ ông ấy có thể nhầm được sao?" Vừa dứt lời, Bạch Xà có thực lực yếu nhất mếu máo nói: "Hạo gia, nghe Trương hội trưởng nói cái con Cửu Đầu Xà Bách đó lợi hại như vậy, chúng ta liệu có ổn không?" Trần Hạo ha ha đại cười: "Đừng nói là chúng ta, ít nhất một phần ba số người ở đây có thực lực đơn đả độc đấu với nó.

Hơn nữa Trương hội trưởng đã chuẩn bị sẵn bột Thiên Tâm Thạch, Cửu Đầu Xà Bách sẽ không tấn công chúng ta đâu, nên mọi người đừng sợ." Vương Mông bên cạnh vỗ một phát vào gáy Bạch Xà, mắng: "Đã đi theo Tiểu Tam Gia làm việc, lại có Hạo gia, chín vị phu nhân, rồi Trương hội trưởng, Hắc gia, Hồ gia, Tuyền béo, Bàn

gia, Tiểu Hoa gia toàn đại lão cao thủ ở đây, cậu sợ cái quái gì chứ!

Đừng có nói bậy nữa, mất mặt Tiểu Tam Gia!" Mọi người đều bị lời nói của Vương Mông và vẻ mặt ấm ức của Bạch Xà làm cho bật cười.

Trần Hạo thầm nghĩ, có lợi thế biết trước kịch bản thật tốt, nếu không cứ để Lê Thốc lăn lộn như nguyên tác thì không biết gặp bao nhiêu phiền phức nữa!

Sau khi cười đùa, mọi người lại chui vào trận pháp do Trần Hạo thiết lập và xóa sạch mọi dấu vết để lại.

Mục đích tất nhiên là để đám Cửu Môn, nhà họ Uông và tán nhân làm bia đỡ đạn, để bọn chúng mở đường và tự sinh tự diệt.

Có kinh nghiệm lần trước, mọi người phối hợp rất nhịp nhàng, không chút áp lực.

Không lâu sau, đám Trần Kim Thủy và Vương Sầm cùng liên minh tán nhân xuất hiện trên sa mạc xám.

Lần này Trần Hạo quan sát kỹ, cảm giác như một kiểu truyền tống không gian, nhưng anh chưa có thời gian nghiên cứu.

Mất thêm mười mấy phút, đám người kia mới tỉnh lại.

Khi phát hiện xe quân sự và xác khô, tất cả đều đại kinh thất sắc.

Sau đó ba bên cử người đi thăm dò.

Xui xẻo thay, một tên tán nhân đã chạm vào lựu đạn gài sẵn trong chiếc xe suýt nữa đã làm nổ chết Vương Mông trong nguyên tác.

"Oanh!" Một tiếng nổ lớn vang lên, hơn mười tên tán nhân và ba tên tiểu đệ Cửu Môn mất mạng tại chỗ!

Đám người còn lại sợ mất mật, tưởng bị phục kích, hơn 200 người rút vũ khí cảnh giác cao độ.

Chương 713

Kết quả mười lăm phút trôi qua cũng không thấy gì, cuối cùng Trần Kim Thủy phát tiết, lệnh cho thuộc hạ ném lựu đạn nổ nát bấy mấy chiếc xe và xác khô đó cho bõ tức.

Trong trận pháp cách đó không xa, Tuyền béo cảm thán: "Đám này tuy thương vong thảm trọng nhưng cũng thu dọn xong bãi chiến trường bên ngoài rồi.

Nhìn xem, giờ trang bị của bọn họ mỗi người một súng ngắn, một súng trường tấn công hoặc tiểu liên, đạn dược lựu đạn chắc chắn không thiếu!" Trần Hạo thản nhiên nói: "Không có gì lạ, không ai ngu cả, biết rõ Cổ Đồng Kinh hung hiểm, có cơ hội bổ sung vũ khí từ đám lão ngoại vừa rồi thì đám tán nhân và Cửu Môn chắc chắn không bỏ qua." Lara cười nói: "Chỉ tội cho đám lính đánh thuê ngoại quốc, đi một chuyến đến Cổ Đồng Kinh còn chưa thấy mặt mũi đâu mà đội ngũ đã gần như đoàn diệt, cuối cùng lại biến thành 'đội giao hàng' trang bị cho đám này!" Lúc này, mọi người đột nhiên cảm thấy mặt đất dưới sa mạc rung chuyển nhẹ.

Trần Hạo giễu cợt: "Nếu chỉ có một ít người im lặng thì có lẽ đã thoát được một kiếp.

Nhưng vừa rồi bọn họ làm ồn quá, đúng là nhảy múa trên bờ vực cái chết mà!" Lời này khiến mọi người ngơ ngác, chỉ có Trương Nhật Sơn biết chuyện liền cười: "Cửu Đầu Xà Bách bị tiếng nổ vừa rồi làm kinh động rồi!" Quả nhiên, một lát sau, từ dưới mặt cát xung quanh đám người Trần Kim Thủy, hàng chục vòi dài mười mấy hai mươi mét, trông như trăn khổng lồ đột ngột trồi lên.

Vương Sầm thấy vậy không nói một lời, ra hiệu bằng tay cho thủ

hạ âm thầm rút lui.

Đám Trần Kim Thủy cũng vội vàng hô hào thuộc hạ lùi lại.

Gã Tiểu Mãn Ca đóng vai quân sư trong nguyên tác hét lớn, lệnh cho thuộc hạ ném lựu đạn liên tục.

Đám tán nhân phản ứng kém nhất, lại không có sự chỉ huy thống nhất nên mạnh ai nấy chạy, không hình thành được lớp phòng thủ nào.

Nhà họ Uông thì Cửu Đầu Xà Bách căn bản không tiếp cận được, Cửu Môn tứ gia dù bị tấn công nhưng nhờ hỏa lực tập trung và lựu đạn nên cũng ngăn chặn được.

Chỉ có đám tán nhân như một lũ ô hợp, vốn đã ít người giờ lại bị xé lẻ nên trở thành mục tiêu chính của Cửu Đầu Xà Bách.

Sau chưa đầy mười phút chiến đấu, Cửu Đầu Xà Bách cuối cùng cũng bị đẩy lùi.

Nhà họ Uông không tốn một viên đạn, không mất một người.

Cửu Môn tứ gia mất thêm mười mấy người, nhưng vẫn còn hơn 80 tinh nhuệ.

Duy chỉ có liên minh tán nhân là thảm nhất, trong chớp mắt bị Cửu Đầu Xà Bách lôi xuống đất giết sạch bảy tám mươi người.

Cộng với số bị nổ chết trước đó, liên minh tán nhân coi như đã đoàn diệt!

Thấy cảnh này, Trần Kim Thủy và Vương Sầm không những không buồn mà còn lộ vẻ mừng rỡ.

Sau khi chỉnh đốn, Vương Sầm chủ động nói với Trần Kim Thủy: "Các vị gia chủ Cửu Môn, tôi không phải đến để trộm mộ, chỉ muốn tìm một món đồ ở Cổ Đồng Kinh, giờ đã tới nơi, chúng ta đường ai

nấy đi.

Bảo vật bên trong đều thuộc về các vị." Nói xong, không đợi bọn họ trả lời, Vương Sầm dẫn theo hơn 30 thuộc hạ nhanh chóng rời đi.

Lý đương gia thấp giọng hỏi: "Mấy vị, chúng ta cứ để bọn chúng đi thế sao?" Hoắc Hữu Tuyết khinh bỉ cười: "Với thực lực hiện tại, muốn diệt sạch bọn chúng thì chúng ta cũng chẳng lành lặn gì đâu." Tiểu Mãn Ca cũng phụ họa: "Đúng vậy, chúng ta vì cầu tài, bất kể bọn chúng là ai, hiện tại tách ra là kết quả tốt nhất." Trần Kim Thủy và Tề Án Mi cũng gật đầu tán đồng.

Sau đó họ sắp xếp thủ hạ bắt đầu đào hầm theo bản đồ.

Cùng lúc đó, một tên nhà họ Uông đuổi theo Vương Sầm hỏi: "Đội trưởng, sao chúng ta không nhân cơ hội diệt sạch đám Cửu Môn đó đi?" Vương Sầm cười âm hiểm: "Nhiệm vụ hàng đầu là lấy lại ký ức tổ tông để lại, còn đám Cửu Môn đó, chúng ta sẽ tiện tay diệt sau.

Chỉ là tôi đang tò mò, Ngô Thiên Chân và Giải Vũ Thần từ đầu đến giờ vẫn chưa xuất hiện." Tên thủ hạ khinh thường: "Nhà họ Ngô và nhà họ Giải sa sút rồi, không xuất hiện thì thôi, xuất hiện là chúng ta làm thịt luôn!" Thật trùng hợp, đám Hoắc Hữu Tuyết và Trần Kim Thủy cũng có suy nghĩ y hệt Vương Sầm.

Chỉ là bọn họ không ngờ rằng, mọi trải nghiệm trên đường đi đều là kiệt tác do nhóm Ngô Thiên Chân sắp đặt.

Thấy hai nhóm người sắp tách ra, Trần Hạo vội nói: "Nhật Sơn, cậu dẫn theo Thiên Chân, Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính cùng Tiểu Hoa gia, mang theo tất cả thủ hạ cộng thêm nhóm bốn người Lão Hồ, bám sát Trần Kim Thủy.

Tôi sẽ đưa A Ninh đi diệt trừ người nhà họ Uông trước, sau đó sẽ nhanh chóng hội quân với mọi người." Mọi người đều không phải kẻ

ngốc, lại càng hiểu rõ thực lực của nhóm Trần Hạo, nên lập tức hiểu ngay kế hoạch.

Trương Nhật Sơn cùng những người khác liền gật đầu đồng ý, Vương Khải Tuyền (Bàn Tử) còn khinh khỉnh nói: "Hạo gia và chín vị tẩu tử cứ việc chơi cho thoải mái, với thực lực của đám người chúng tôi, trực tiếp đối đầu với hơn tám mươi người của Trần Kim Thủy cũng tuyệt đối nắm chắc phần thắng, không cần lo lắng đâu." Trần Hạo cười thầm, đám người này ngoại trừ sáu người của La Tước ra thì chẳng ai là hạng vừa.

Nếu phải chính diện đối kháng, thực sự không hề ngán đối phương, chỉ là chắc chắn sẽ có thương vong.

Trần Hạo dặn dò một câu: "Không cần thiết phải tạo thành thương vong vô ích, đợi tôi về." Sau đó anh dẫn theo Tô Nan và chín nữ nhân, thi triển thân pháp phi tốc truy đuổi người nhà họ Uông.

Hơn nửa giờ sau, mười người nhóm Trần Hạo đã bám sát đám Vương Sầm, phi thường thuận lợi tìm thấy con hắc xà nhỏ mà Uông Tàng Hải để lại trong vách đá ngầm dưới lòng đất.

Thứ này tuy không có tác dụng gì với Trần Hạo, nhưng để cho Cửu Môn một kết quả cuối cùng, anh vẫn thu lấy con rắn nhỏ mang về.

Anh thấp giọng nói: "Lát nữa anh sẽ phát động uy áp huyết mạch Thanh Long, với thực lực của đám người Uông gia này, ít nhất cũng bị áp chế đến mức không thể động đậy.

Ngay sau đó chúng ta sẽ ra tay, tranh thủ tiêu diệt sạch trong nháy mắt rồi quay lại hội hợp với Thiên Chân." Đối với hơn ba mươi cao thủ Uông gia do Vương Sầm dẫn đầu, chín cô gái căn bản không để vào mắt, huống chi Trần Hạo còn dùng đến uy áp huyết mạch!

A Ninh và Hồng Cô lấy ra vài thanh phi đao, Lê Nhược Hoa cũng cầm chắc một nắm Câu Thi Cốt Châm.

Sáu người còn lại mỗi người rút ra hai khẩu Desert Eagle đã qua cải tiến.

Thấy vậy, Trần Hạo bỗng nhiên phát động uy áp huyết mạch Thanh Long, Vương Sầm cùng hơn ba mươi người chưa kịp phản ứng đã bị áp chế cứng đờ.

Cùng lúc đó, ám khí của A Ninh, Hồng Cô và Lê Nhược Hoa đồng loạt phóng ra.

Trần Hạo cùng Lara, Tô Nan, Shirley Dương, Doãn Nam Phong, Băng Luân, Quách Lâm đồng thời nổ súng liên hồi.

Có người sẽ hỏi, tại sao không dùng pháp thuật hay lựu đạn?

Xin thưa, đây là tầng đá ngầm dưới lòng đất, dù là đạo pháp hay lựu đạn thì uy lực đều quá lớn, sơ sẩy một chút là bị chôn sống như chơi.

“Vút!

Vút!

Vút!!!” “Đoành!

Đoành!

Đoành!!!” Sau một hồi ám khí và tiếng súng Desert Eagle vang dội, đội hành động đặc biệt cực kỳ lợi hại của Uông gia trong nguyên tác đã bị bắn nát đầu sạch sẽ!

Ngay cả Vương Sầm, đội trưởng đội hành động từng có lần giao thủ với Trần Hạo, cũng không kịp phản ứng mà tử trận.

Liếc nhìn thi thể đám người Uông gia, Trần Hạo lấy ra quả cầu kim loại chứa con hắc xà nhỏ từ ba lô của Vương Sầm, rồi nói với

chín cô vợ: "Xong việc, chúng ta quay về tìm Thiên Chân." Ngay sau đó, mười bóng người lóe lên, phi tốc cuồng bôn trở lại.

Khi quay về điểm tách ra lúc nãy, họ phát hiện người của bốn nhà Cửu Môn đa số đã đi vào đạo động dẫn tới Cổ Đồng Kinh.

Ở cửa động tuy có mười mấy tên thủ hạ tiếp ứng nhưng đều đã bị hạ gục.

Không cần hỏi cũng biết là do Thiên Chân làm, không giết thì không thể bám theo được.

Nhóm Trần Hạo chui vào đạo động, không ngoài dự kiến, lộ trình dọc đường không khác mấy so với nguyên tác, chỉ có điều các loại cơ quan bạm bẫy đều đã bị phá giải.

Chương 714

Đồng thời, họ phát hiện rất nhiều xác hắc mao xà cùng thi thể thủ hạ bốn nhà Cửu Môn.

Nhìn những thi thể đã chuyển màu đen thui, Trần Hạo vừa đi vừa thi triển hỏa pháp, thiêu rụi toàn bộ xác rắn và xác người thành tro bụi.

Chín cô gái tự nhiên hiểu ý Trần Hạo là muốn tránh phiền phức về sau, nên những người có tu luyện hỏa pháp cũng ra tay giúp đỡ.

Sau một hồi gấp rút lên đường, họ tiến vào một nơi giống như nhà hát, đập vào mắt là vô số thi thể người và hắc mao xà bị bắn nát đầu hoặc phân thây.

Những thi thể người này đều mặc quân phục cũ hoặc áo blouse trắng, chắc chắn là những cái xác bị hắc mao xà ký sinh.

Đương nhiên cũng không thiếu xác của người Cửu Môn.

Trần Hạo tiếp tục hủy thi diệt tích!

Tuy nhiên, họ phát hiện có một bộ phận thi thể người của bốn nhà Cửu Môn mà trước đó chưa từng thấy.

Sau một hồi bận rộn và hành quân, cuối cùng họ cũng tiến vào Cổ Đồng Kinh thực sự.

Vừa đi được không xa, họ lại gặp phải cây Cửu Đầu Xà Bách khổng lồ chôn sâu dưới đất.

Xung quanh nó có hơn hai trăm thi thể vừa mới chết, bao gồm thành viên Tán Nhân Liên Minh bị kéo xuống đất và người của bốn nhà Cửu Môn.

Quan trọng nhất là Trần Hạo lại thấy thêm mấy chục xác thủ hạ mà trước đó chưa từng gặp.

Trần Hạo và chín cô vợ nhất thời ngẩn người.

Cây Cửu Đầu Xà Bách tuy sợ bột Thiên Tâm Thạch trên người họ nhưng vẫn rục rịch muốn tấn công.

Đồng thời, từ phía mộ đạo không xa truyền đến tiếng chiến đấu.

Trần Hạo không lãng phí thời gian, tung ra một loạt Thần Quỷ Thất Sát Lệnh kết hợp Lôi Pháp oanh tạc dữ dội.

Kết quả là thứ quái vật cực kỳ khủng bố trong nguyên tác chưa đầy mười giây đã hóa thành tro bụi.

Trần Hạo còn chẳng buồn để ý thông báo phần thưởng của hệ thống, dẫn chín cô vợ lao về phía có tiếng động.

Phút chốc, một không gian ngầm khổng lồ hiện ra, bên dưới chính là một tòa cổ thành dưới lòng đất.

Tô Nan kinh ngạc: "Cổ Đồng Kinh?!" Vừa dứt lời, Lara chỉ tay xuống cổ thành: "Mau nhìn kìa!

Đó chẳng phải Trương Nhật Sơn và Thiên Chân sao?

Có cả nhóm bốn người Lão Hồ và Bàn Tử nữa, họ ra tay trước rồi à?!" A Ninh cười nói: "Xem ra Trần Kim Thủy cũng có quân bài tẩy đấy!

Nhìn xem, nhân thủ của bốn nhà Cửu Môn hiện giờ ít nhất không dưới hai trăm người.

Cộng thêm đám người chúng ta gặp lúc nãy nữa." Trần Hạo tiếp lời: "Nghĩa là bốn nhà Cửu Môn còn một đội chi viện từ hai đến ba trăm người!

Hèn chi sau khi chúng ta đi đuổi theo người Uông gia, chúng liền

tiến vào Hải Tử.

Quả nhiên không có kẻ nào là ngu cả!" Hồng Cô tính khí nóng nảy nhất: "Quản bọn chúng làm gì, giờ nhóm Lão Hồ đang bị vây công, dù tạm thời chưa nguy hiểm nhưng chúng ta cũng nên ra tay rồi chứ?!" Nhìn hơn hai mươi người của Cửu Môn dưới sự dẫn dắt của Trần Kim Thủy đang cầm đao và súng vây đánh nhóm Thiên Chân, Trần Hạo cười khinh bỉ: "Đám người này cũng khôn, biết không được dùng súng trường và lựu đạn, nếu không nơi này rất dễ sụp đổ.

Đã vậy chúng ta cũng lên thôi, mọi người nhớ kỹ, tuyệt đối đừng dùng đạo pháp, lựu đạn hay vũ khí uy lực lớn." Vừa dứt lời, chín cô gái lườm anh một cái rồi đồng loạt nhảy xuống, một tay cầm thần binh, một tay cầm Desert Eagle bắt đầu cuộc thảm sát!

Trần Hạo mỉm cười bất lực, cũng thong dong nhảy xuống tham chiến.

Trong nháy mắt, dưới sự tấn công điên cuồng của Trần Hạo và chín cô vợ, đám người Cửu Môn đã mất đi gần trăm thủ hạ.

Nhóm Thiên Chân mừng rỡ ra mặt.

Dù họ đều có thân thủ bất phàm nhưng đối phương quá đông, lại không dám dùng vũ khí hạng nặng nên lúc nãy chỉ có thể miễn cưỡng tự vệ.

Giờ có nhóm Trần Hạo chi viện, hai mươi lăm người đánh kẹp chấu khiến bốn nhà Cửu Môn sụp đổ trong tích tắc!

Quan trọng hơn, đám hắc mao xà ẩn nấp trong Cổ Đồng Kinh cũng bị kinh động, bắt đầu tấn công điên cuồng không phân biệt địch ta.

Địa cung Cổ Đồng Kinh hỗn loạn cực độ!

Chỉ trong phút chốc, Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi, Lý lão bản và Tiểu Mãn phát hiện thủ hạ của mình chỉ còn lại hơn hai

mươi người!

Ngược lại, nhóm Thiên Chân không hề tổn thất gì.

Tức giận nhất là khi thấy Trần Hạo và chín cô vợ xuất hiện, ngay cả bốn người nhóm Lão Hồ cũng đã tháo bỏ lớp ngụy trang.

Trần Kim Thủy phẫn nộ hét lên: "Mẹ kiếp!

Nguyên lai đây là một cái bẫy, Trần Hạo và Thiên Chân căn bản không hề trở mặt, tất cả đều là để lừa tôi tới đây nộp mạng đúng không?!" Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi cũng kinh hoàng, trong lòng hối hận xanh ruột.

Cuối cùng, gã "mặt cười tâm hổ" Lý lão bản nịnh nọt nói: "Trương hội trưởng, Hạo gia, dù sao chúng ta cũng là đồng nghiệp trong giới đảo đấu, đều là người Cửu Môn, có thể giơ cao đánh khẽ, coi tôi như cái rắm mà thả đi được không?" Tiểu Mãn Ca bên cạnh cười thảm: "Lý lão bản, đừng hão huyền nữa.

Một khi Trương hội trưởng, Thiên Chân, Giải Vũ Thần và Trần Hạo đã thiết kế một cái cục lớn thế này để loại bỏ chúng ta, thì chúng ta chết chắc rồi!" Lúc này, Thiên Chân đột nhiên cười nói: "Diệt trừ các người thì bốn nhà Cửu Môn cũng không đến mức diệt môn, cùng lắm chỉ là loại bỏ những con sâu làm rầu nồi canh mà thôi.

Nói thật, giết các người chỉ là tiện tay, mục đích chính của tôi là dụ người Uông gia ra để tiêu diệt sạch!" Thấy sự đã rồi, Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết và Tề Án Mi đều lộ vẻ dữ tợn: "Đã không cho tôi sống, vậy thì cùng chết đi!" Vừa dứt lời, cả ba định rút lựu đạn để phá hủy địa cung.

Nhưng chưa kịp rút chốt, súng của Trần Hạo đã vang lên!

Sau một loạt tiếng súng nổ giòn giã, Trần Kim Thủy, Hoắc Hữu Tuyết, Tề Án Mi cùng Lý lão bản và mười mấy tên thủ hạ định hành

động đều bị Trần Hạo bắn nát đầu.

Những người còn sống sót của bốn nhà chỉ còn lại hai người: một là Tiểu Mãn Ca đã buông xuôi, hai là một cô gái trẻ.

Trần Hạo nhìn qua: "Ồ, chẳng phải Thẩm Quỳnh (Uông Tiểu Viện) trong nguyên tác sao!" Anh giao Tiểu Mãn Ca cho Trương Nhật Sơn và Thiên Chân xử lý, rồi nói với Thẩm Quỳnh: "Tôi biết cô là người Uông gia duy nhất còn lương tri, không làm chuyện đại gian đại ác.

Nếu muốn sống, hãy khai ra toàn bộ vị trí của các căn cứ Uông gia và trung tâm dữ liệu cho tôi.

Nếu không, tôi không bảo đảm cô giữ được mạng đâu." Thấy Trần Hạo lên tiếng, những người khác tự nhiên không xen vào.

Nhìn Thẩm Quỳnh lưỡng lự, đôi mắt đầy vẻ mâu thuẫn, Trần Hạo chẳng buồn phí lời, trực tiếp dùng thôi miên thuật lấy được mọi thông tin cần thiết từ cô ta.

Sau đó, các thành viên phái Liệt Hải sử dụng phi hành pháp khí Thiên Tinh, đưa mọi người cùng Thẩm Quỳnh bay thẳng từ đỉnh không gian ngầm Cổ Đồng Kinh lên mặt đất.

Những đoạn đường rút lui trắc trở như trong nguyên tác căn bản không tồn tại.

Chương 715

Còn về minh khí trong Cổ Đồng Kinh, đám người Liệt Hải phái đã sớm không thèm nhìn tới, ngay cả người Cửu Môn cũng không có ý định lấy đi.

Ra khỏi Cổ Đồng Kinh, Trần Hạo thả Thẩm Quỳnh đi, để cô bắt đầu cuộc sống mới, dù sao cô cũng biết quay đầu và không phải kẻ thập ác bất xá.

Sau đó, đoàn người quay về tiệm nhỏ nơi Trần Hạo giấu xe nghỉ ngơi một đêm rồi trực tiếp trở về Yến Kinh.

Một ngày sau, mọi người đã chỉnh đốn xong, mang theo trang bị tiến đánh căn cứ bí mật của Uông gia.

Thực lực của Trương Nhật Sơn, Thiên Chân, Tiểu Ca, Hắc Hạt Tử, Giải Vũ Thần vốn đã không tệ, cộng thêm tám thủ hạ và mười bốn cao thủ phái Liệt Hải của Trần Hạo, kết cục đương nhiên là sự nghiền ép tuyệt đối.

Sau một hồi tung chiêu, thậm chí Thiên Chân còn chưa kịp ra tay, gia tộc họ Uông tồn tại cả ngàn năm đã triệt để bị diệt vong!

Trần Hạo và người Cửu Môn vốn là bạn cũ, quan hệ mật thiết, nên sau khi nhận lời cảm ơn chân thành từ Thiên Chân, Giải Vũ Thần và Trương Nhật Sơn, anh thong dong dẫn người phái Liệt Hải trở về tổng bộ.

Vừa bước chân vào cửa, trong đầu Trần Hạo vang lên tiếng thông báo của hệ thống: [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ chung cực của thế giới này.

Túc chủ có thể lựa chọn bắt đầu nhiều loại hình thế giới kịch tình hơn trong các nhiệm vụ tiếp theo.] Nhìn thấy nhiệm vụ chung cực cuối cùng cũng hoàn thành, dù không có phần thưởng điểm nhưng việc mở khóa thêm nhiều loại hình thế giới mới chính là thứ Trần Hạo mong muốn nhất!

Sau khi tâm nguyện hoàn thành, anh cùng chín cô vợ bắt đầu kỳ nghỉ dưỡng và du lịch kéo dài một tháng.

Dù sao nhiệm vụ chung cực ở thế giới này cũng tiêu tốn khá nhiều tế bào não của anh, cần phải thư giãn.

Một tháng sau, khi tâm trạng đã hoàn toàn thả lỏng, Trần Hạo kết nối với hệ thống trong thức hải: "Hệ thống huynh, có thể mở thế giới tiếp theo rồi.

Có lựa chọn nào hay không?" Hệ thống không nói hai lời, trực tiếp liệt kê một loạt thế giới: Thế giới cảnh sát tội phạm Hong Kong, thế giới linh dị, thế giới chiến tranh cổ đại, thế giới khoa học viễn tưởng, thế giới võ hiệp, thế giới Hồng Hoang, thế giới mạt thế, thế giới tiên hiệp...

Thấy danh sách phong phú như vậy, Trần Hạo vui mừng khôn xiết.

Anh hơi nhíu mày hỏi: "Hệ thống huynh, sao chỉ liệt kê thể loại mà không có tên kịch tình cụ thể?" [Vì đây là lần đầu túc chủ tiếp xúc với các loại hình kịch tình khác, hệ thống chỉ có thể phân loại đại khái.

Tên kịch tình chi tiết sẽ xuất hiện từ nhiệm vụ lần tới.] Trần Hạo nghe xong cũng cạn lời, đành chấp nhận.

Cuối cùng anh quyết định chọn "Thế giới cảnh sát tội phạm Hong Kong" vì đây là thể loại có độ khó thấp nhất để thăm dò. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ chọn thế giới cảnh sát tội phạm Hong Kong.

Phát động nhiệm vụ: Trở thành thống lĩnh (Long đầu) của băng đảng xã hội đen lớn nhất Hương Cảng trong phó bản này.

Hoàn thành nhiệm vụ nhận phần thưởng ẩn.

Nhiệm vụ thất bại không có trừng phạt.

PS: Đặc biệt nhắc nhở, để tăng độ khó, khi tiến vào thế giới này, toàn bộ đạo pháp bao gồm sức mạnh huyết mạch Thanh Long và uy áp, cùng các thần binh pháp khí đều không thể sử dụng.

Ngay cả các hộ pháp sứ giả cũng không thể đi cùng.] Đọc xong, Trần Hạo lập tức hiểu ra và chấp nhận.

Tuy lần này phải đơn độc chiến đấu, không có chín cô vợ giúp đỡ, không dùng được đạo pháp nhưng võ học cổ truyền và kỹ năng bắn súng vẫn dùng được.

Với tố chất cơ thể mạnh mẽ hiện tại, anh vẫn là một đại thần trong thế giới Hong Kong.

Anh chợt hỏi: "Năng lực giao tiếp với động vật của Thanh Long huyết mạch có dùng được không?" [Cái đó không thành vấn đề.] Nhận được câu trả lời ưng ý, Trần Hạo nói: "Bắt đầu xuyên không đi." Trong cơn mơ màng, Trần Hạo tỉnh dậy thấy mình đang ở một nơi khá ồn ào.

Hệ thống lập tức cung cấp thân phận mới cho anh.

Đây là thế giới tổng hợp của các phim Hong Kong, chủ yếu là 《Cổ Hoặc Tử》 và 《Vô Gian Đạo》.

Thân phận hiện tại: Một cảnh sát chìm (Ngọa để).

Trần Hạo nằm trên ván giường lạnh lẽo, xung quanh là bốn bức tường trống trơn, một ánh đèn trắng bệch từ ngoài hành lang chiếu vào.

Phòng rất nhỏ, chỉ khoảng năm sáu mét vuông, bên cạnh giường có một cái bàn và nhà vệ sinh đơn sơ.

Đây là một phòng giam bình thường tại nhà tù Xích Trụ.

Hiện anh là một tội phạm bị kết án ba tháng tù vì tội cố ý gây thương tích, mã số 51197.

Cấp trên của anh là cảnh ty Hoàng Hưng Thành từ Phòng điều tra tội phạm có tổ chức và xã hội đen (O ký).

Hồ sơ ghi: Gia đình định cư tại Hong Kong năm 87, ba năm trước cha mẹ mất vì tai nạn xe hơi, không còn người thân.

Năm ngoái thi đỗ học viện cảnh sát, thành tích xuất sắc.

Mục đích vào tù là để thâm nhập vào nội bộ tổ chức xã hội đen, nắm giữ tài liệu phạm tội.

Vài ngày trước, Trần Hạo bị đuổi khỏi học viện cảnh sát vì lý do khiếm nhã với nữ giảng viên mới (Trần Hạo thầm chửi cái lý do này).

Cảnh ty Hoàng xuất hiện, đưa cho anh một bộ hồ sơ: "Người trong ảnh tên Chu Khôn, biệt danh A Khôn, 26 tuổi, là một tên tiểu đệ tin cậy của Vương Sầm - đại ca khu Vượng Giác của hội Đông Tinh.

Hắn bị tù vì tàng trữ ma túy, còn hai tháng nữa sẽ ra tù.

Tôi muốn cậu tiếp cận hắn để gia nhập Đông Tinh." Nửa tháng sau, Trần Hạo tham gia một vụ ẩu đả trên phố, đánh bị thương hai người và bị kết án ba tháng tù.

Hôm nay là ngày đầu tiên vào trại.

Sau khi sắp xếp lại ký ức, Trần Hạo nở nụ cười tà mị.

Anh cảm thấy thân phận này khá thú vị và mới mẻ!

"Reng reng reng!!!" Tiếng chuông báo thức vang dội, Trần Hạo bị

đánh thức.

Loa phóng thanh gào lên: “Tất cả dậy ngay, sắp xếp nội vụ, hai mươi phút sau tập trung ăn sáng!” “Cộp cộp cộp!” Một viên quản ngục đi tới trước cửa phòng Trần Hạo, dùng dùi cui gõ mạnh: “51197, dậy ăn sáng, hôm nay chuyển sang phòng lớn.” Tại nhà ăn, Trần Hạo xếp hàng nhận khay nhựa.

Khi đến lượt, một chiếc muỗng múc cháo đổ mạnh vào khay làm cháo bắn tung tóe lên người anh.

Trần Hạo nhìn viên quản ngục, hắn liền mắng: “Nhìn cái gì, tránh ra, người tiếp theo!” Anh chỉ liếc một cái rồi thong dong cầm khay cháo và mẩu bánh mì tìm chỗ ngồi.

Vừa nhai bánh mì, anh vừa quan sát.

Chương 716

Ở một bàn khác, anh thấy một gã hơi mập, chính là Chu Khôn, không sai đi đâu được.

Xác nhận mục tiêu xong, anh im lặng ăn nốt mẩu bánh mì khô khốc và bát cháo loãng có mùi khét.

Ăn xong, quản ngục dẫn anh ôm đồ đạc tới phòng lớn số 32.

Cửa sắt mở ra, đám người bên trong lập tức nhìn xoáy vào anh.

"Lại có lính mới à?" "Ha ha, nhìn kìa, một tên mặt trắng nhỏ, trông bảnh đấy!" "Hôm nay có trò vui rồi." Đám người bàn tán xôn xao nhưng Trần Hạo chẳng mảy may để ý.

Viên quản ngục dặn dò: "Nhớ kỹ, lo mà ngồi tù cho tử tế, đừng gây chuyện, nếu không sẽ bị phạt nặng đấy." "Rõ, thưa cán bộ." "Ngủ giường số 18." Trần Hạo đảo mắt nhìn quanh, phòng này có khoảng ba mươi người.

Tên A Khôn đang ngồi cười nói với một nhóm người ở đó.

Trần Hạo vô cảm đi về phía giường của mình.

Quản ngục đảo mắt một vòng rồi quát lớn: "Tôi nói cho các anh biết, không được bắt nạt lính mới, nếu không đừng trách tôi nhốt phòng tối!" "Không có đâu mà sếp Lưu!" "Tụi em ở đây là một gia đình yêu thương nhau, sao nỡ bắt nạt lính mới được!" Quản ngục vừa quay đi, Trần Hạo đang trải giường thì thấy hai gã tiến lại gần.

Anh thẳng lưng quay lại, thấy hai tên trông bặm trợn đang cười để đểu, một tên có hình xăm đầy tay lên tiếng: "Nhóc con, theo phe nào?" "Tôi không theo phe nào cả." Trần Hạo đáp.

"Thế thì không có đại ca bảo kê rồi, ha ha ha." Tên gầy nhom bên

cạnh càng cười dâm đãng hơn: “Này nhóc, phạm tội gì mà vào đây, bị mấy tháng?” “Đánh người, ba tháng.” Tên gầy nháy mắt với tên xăm trổ: “Hàng mới còn tươi lắm đây.” Hai gã không nói gì thêm rồi rời đi, nhưng những kẻ khác trong phòng thì cười thầm, thỉnh thoảng lại xì xào vài câu.

Sau giờ ăn trưa là hai tiếng đồng hồ được ra sân vận động, thời gian yêu thích nhất của phạm nhân.

Trên sân, quản ngục cảnh giới xung quanh, phạm nhân thì đánh bóng rổ, đánh billiard, hoặc đi dạo tán gẫu, có kẻ còn cởi trần nằm phơi nắng.

Trần Hạo thấy có kẻ lén lút giao dịch thuốc lá.

Anh không có người quen nên ngồi ở ghế dài quan sát.

Một lát sau, một gã đi tới đứng cạnh anh, giả vờ hỏi: “Nhóc, thuộc bang Triều Châu à?” Trần Hạo biết đám này đang lôi kéo phe phái: “Không.” Gã kia liếc anh một cái rồi bỏ đi.

Một lát sau lại một tên khác tới với điệu bộ tương tự: “Lính mới, lăn lộn ở khu nào, Hồng Hưng à?” “Tôi không thuộc bang phái nào cả.” Tên đó cười khẩy: “Thế thì thảm rồi.” “Là đồng chí à?” (Ám chỉ người từ Đại Lục).

“Không.” Chỉ trong nửa giờ, có năm sáu lượt người tới lôi kéo nhưng Trần Hạo đều từ chối.

Đừng nhìn đám tù nhân có vẻ tản mạn, tin tức lan truyền rất nhanh, chẳng mấy chốc ai cũng biết Trần Hạo là một tên “nai tơ” không có gốc gác.

Ở đây có các thế lực phân chia rõ ràng, nếu không dựa dẫm vào ai thì sớm muộn cũng bị bắt nạt.

“Reng reng reng!!!” Tiếng chuông vang lên: “Hết giờ, tất cả về

phòng giam, không được tụ tập trên sân!" Phạm nhân uể oải đứng dậy, lững thững đi về phía buồng giam.

"Nhanh lên, mấy cái tên này, nhanh chân lên!" Quản ngục thúc giục.

Trở về phòng giam, mọi người tụ tập tán gẫu, Trần Hạo vẫn nằm trên giường thẫn thờ, thời gian trôi qua đến giờ ăn tối.

Trong nhà ăn, Trần Hạo nhận thấy bầu không khí giữa hai nhóm người có vẻ căng thẳng, họ không ăn mà cứ lườm nguýt nhau, sẵn sàng lao vào tẩn nhau bất cứ lúc nào.

Người bên cạnh Trần Hạo thì thầm: "Hồng Hưng và Đông Tinh, bên ngoài là tử thù, vào đây cũng ba ngày một trận nhẹ năm ngày một trận nặng.

Nghe nói hai tháng trước có người Hồng Hưng bị người Đông Tinh đâm gần chết." "Chưa chết là may rồi, trước đó bên Đông Tinh cũng mất một mạng đấy." Quản ngục phát hiện dấu hiệu bất ổn, lập tức cảnh cáo: "Ai dám gây loạn tôi nhốt vào phòng tối ngay!

Lo mà ăn cơm đi!" Bị cảnh cáo, họ mới hậm hực bắt đầu ăn.

Nhà tù chính là một giang hồ thu nhỏ.

Sau bữa tối, cả phòng được đi tắm chung, xếp hàng hô khẩu hiệu đi tới nhà tắm, tất cả đều trần như nhộng.

Nhà tắm hơi lạnh, Trần Hạo bưng chậu tắm đi vào trong, mở vòi nước ấm dội lên người cho thư thái.

Đang tắm, anh chợt thấy bầu không khí xung quanh thay đổi, Trần Hạo quay ngoắt lại thì thấy những người khác đã dạt ra xa.

Tên xăm trổ, tên gầy cùng một gã béo ị tiến lại gần anh.

Trần Hạo biết gã béo đó tên là Phì Thử (Chuột Béo), đại ca của hai

tên kia.

Phì Thử nhìn Trần Hạo chằm chằm bằng ánh mắt biến thái: "Chà chà, da dẻ trắng trẻo, thân hình lại đẹp, cơ bắp trông rắn chắc đấy, tao thích kiểu này." Phì Thử cầm miếng xà phòng không ngừng xoa nắn cho ra bọt, rồi ra lệnh cho hai tên kia: "Hai đứa bây, giữ nó lại cho tao." Nghe lời của Phì Thử, sắc mặt Trần Hạo lập tức lạnh băng, khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn.

Tên xăm trổ và tên gầy cười hì hì tiến tới: "Ái chà, giận rồi kìa, giận cũng vô ích thôi.

Nhóc con, nếu biết điều thì ngoan ngoãn cúi người xuống để đại ca tao chơi một tí." Nói đoạn, hai gã vươn tay định chộp lấy tay Trần Hạo.

"Mẹ kiếp chúng mày!" Trần Hạo nổi giận, tung một cú đấm cực mạnh vào bụng tên xăm trổ.

Với thực lực của anh, đánh đám này quá dễ dàng, tên xăm trổ lập tức bị đánh lùi lại bảy tám bước rồi ngã nhào ra đất.

"Oẹ... oẹ... oẹ..." Hắn nằm dưới đất không ngừng nôn mửa.

Cú đấm của Trần Hạo trúng ngay vùng dạ dày, khiến dạ dày co thắt dữ dội, nôn ra sạch sẽ bữa tối.

Phì Thử thấy vậy liền nổi đóa: "Mẹ nó, dám ra tay à!

Mày chán sống rồi, đánh nó tàn phế cho tao!" Theo lệnh của Phì Thử, bảy tám tên thủ hạ khác lập tức xông lên.

"Đánh chết nó!" "Dám đánh người của chúng ta, thật là tìm chết!" Đối mặt với đám người này, Trần Hạo không hề sợ hãi.

Tên gầy xông tới đầu tiên, anh trực tiếp tung một cú đá vào khớp gối của hắn.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", tên gầy lập tức bị đá văng ra xa bốn năm mét, sau đó phát ra tiếng hét thảm thiết: "A!

Chân tôi gãy rồi!" Lại có tên khác nhào tới, Trần Hạo tung một cú Bán Bộ Băng Quyền trúng ngay cằm hắn.

Trước ánh mắt kinh ngạc của đám cổ hoặc tử, tên đó bị đánh bay lên khỏi mặt đất rồi ngã rầm xuống, lịm đi không biết gì nữa.

Cầm dính một đấm nặng nề, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Một tên khác định đấm vào mặt Trần Hạo nhưng bị anh chộp được cánh tay.

Chương 717

Sau đó anh dùng lực vặn một cái, tiếng xương gãy giòn giã vang lên, cánh tay gã đó bị xoắn thành một tư thế quái dị.

"A!!!" Tiếng thét vang dội cả nhà tắm.

Một gã định ôm lấy Trần Hạo từ phía sau, anh liền túm lấy đầu hắn đập mạnh vào tường.

Một tiếng "bộp" vang lên, tên đó rũ rượi đổ gục xuống sàn.

Chỉ vài chiêu, Trần Hạo đã hạ gục năm người, những tên còn lại lập tức sợ hãi, không dám xông lên nữa!

Gã Phì Thử trợn tròn mắt nhìn Trần Hạo, giờ đây trong mắt hắn, anh không còn là "miếng mồi ngon" nữa mà là một đại ma vương.

Trần Hạo bước chân trên sàn nước tiến về phía Phì Thử, giọng nói lạnh lẽo: "Mẹ kiếp, không phải muốn chơi tiểu gia mày sao, hả?!" Phì Thử sợ mất mật, nhưng vì giữ uy nghiêm đại ca nên vẫn cố tỏ ra hung hăng: "Nhóc con, tao là người của Phúc Hưng Bang, dám động vào tao, tao sẽ cho người chém chết mày." "Để tao lộng chết mày trước!" Trần Hạo trực tiếp tung một cú đá.

Phì Thử định né nhưng sao thoát được tốc độ của anh, hắn bị đá trúng bụng mỡ, thân hình gần 100kg bay thẳng ra ngoài.

Hắn đập mạnh vào tường rồi lăn xuống, co quắp như một con tôm luộc.

Trần Hạo không buông tha, bước tới đá thêm một cái vào đầu hắn, khiến hắn hộc máu mồm.

Phì Thử phun ra một ngụm máu kèm theo mấy chiếc răng.

Còn mấy tên thủ hạ khác của Phì Thử thì sớm đã trốn vào một góc, run lẩy bẩy nhìn anh với ánh mắt đầy sợ hãi.

Những phạm nhân đang xem náo nhiệt cũng sợ đến mức rúm ró trong góc nhà tắm, giờ đây họ nhìn Trần Hạo như nhìn một con bạo long, và đương nhiên trong đó có cả Chu Khôn.

Lúc này, quản ngục cũng phát hiện động tĩnh, lập tức đứng ngoài cửa sắt hét lớn: "Không được đánh nhau!

Ngừng tay ngay!" Phút chốc, một nhóm quản ngục vũ trang xông vào nhà tắm, cảnh tượng trước mắt khiến họ chấn kinh.

Sáu người nằm dưới đất, ba người bất tỉnh, hai người tay chân biến dạng, thảm nhất là Phì Thử mặt mũi đầy máu không rõ sống chết.

Quản ngục vung dùi cui hét lớn: "Tất cả ngồi xuống!

Hai tay ôm đầu!" Trần Hạo từ từ ngồi xuống, đặt tay lên đầu.

Quản ngục tách mọi người ra, đưa mấy kẻ bị thương đến phòng y tế.

Bác sĩ trong tù nhìn vết thương cũng phải cảm thán là quá thảm.

Sự việc nhanh chóng được làm rõ: Phì Thử định bắt nạt lính mới bằng trò "nhặt xà phòng" nhưng lại đụng phải tấm sắt.

Tên lính mới này chẳng khác nào một con bạo long, một mình chấp mười, đánh tàn phế sáu tên mà không hề trầy da tróc vảy.

Kết quả là Trần Hạo vinh dự được nhốt vào phòng tối.

Đó là một căn phòng chỉ rộng khoảng hai mét vuông, nằm còn không thoải mái, duỗi chân là chạm bồn cầu, chỉ có thể ngồi.

Cửa sắt đóng kín, không đèn không cửa sổ, bên trong tối đen như mực.

Đây là nơi dùng để trừng phạt phạm nhân bằng sự cô độc và bóng tối, dễ khiến người ta phát điên.

Nhưng Trần Hạo không sợ, anh trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu luyện công pháp tu chân.

Trong văn phòng nhà tù, một quản sự báo cáo với giám ngục trưởng: "Trương Thúc Toàn, biệt danh Phì Thử, đầu mục số ba của Phúc Hưng Bang, vào tù vì tội buôn bán vũ khí, án sáu năm, còn hai năm sáu tháng nữa mới mãn hạn.

Đám đàn em của hắn cũng đều là người của Phúc Hưng Bang.

Chuyện hôm nay là do Phì Thử muốn bắt nạt lính mới tên Trần Hạo, nhưng Trần Hạo này thân thủ cực tốt.

Theo lời nhân chứng, Trần Hạo mỗi người chỉ dùng một chiêu đã khiến họ trọng thương.

Thưa giám ngục trưởng, vì Trần Hạo gây thương tích nghiêm trọng, chúng ta có thể cân nhắc báo cáo lên tòa án để tăng thêm hình phạt cho hắn." Giám ngục trưởng nhìn những tấm ảnh chụp thương tích thảm hại, thầm mắng một tiếng rồi bảo cấp dưới: "Được rồi, hồ sơ cứ để đây, anh ra ngoài đi." "Sếp, vậy khi nào báo lên tòa ạ?" cấp dưới hỏi thêm.

"Được rồi, tôi sẽ cân nhắc." Giám ngục trưởng thiếu kiên nhẫn vẫy tay.

"Rõ, thưa sếp!" Sau khi cấp dưới đóng cửa, giám ngục trưởng nhấc điện thoại gọi cho cảnh ty Hoàng: "Lão Hoàng, có chuyện rồi.

Cái cậu cậu gửi vào đây là hạng người gì thế hả?

Vừa mới chuyển qua phòng lớn đã đánh trọng thương sáu người, còn bảo tôi chiếu cố à?

Cậu gửi cho tôi một con bạo long thì có!" "Cậu ta sao rồi?" đầu dây bên kia hỏi.

"Hào phát vô thương, một mình chấp mười!

Giờ chuyện ầm ĩ lên rồi, tôi phải tăng án cho cậu ta đây." Giám ngục trưởng bực bội.

"Không được tăng án." "Vậy tính sao?" "Tôi đang huấn luyện ở Anh, mấy ngày nữa về sẽ ghé qua thăm cậu ta." Hoàng cảnh ty nói.

Giám ngục trưởng bực mình đặt máy, gọi cấp dưới vào đưa hồ sơ: "Nhốt nó bảy ngày phòng tối là được." "Sếp, không báo tăng án ạ?" Giám ngục trưởng đập bàn: "Tôi là đại ca hay anh là đại ca?

Đây là mệnh lệnh!" "Rõ, thưa sếp!" "Reng reng reng!!!" "Tất cả vệ sinh cá nhân, sắp xếp nội vụ, hai mươi phút sau tập trung ăn sáng!" Trần Hạo bị tiếng chuông đánh thức, anh chậm rãi thở ra một hơi, thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Một lát sau, cửa sắt nhỏ phía dưới mở ra, một khay thức ăn được đẩy vào: "Ăn sáng đi!" Một bát cháo loãng và một mẩu bánh mì.

Tận dụng chút ánh sáng từ ô cửa nhỏ, Trần Hạo bình thản ăn hết bữa sáng rồi đẩy khay ra ngoài.

Cửa nhỏ sập lại, căn phòng lại chìm vào bóng tối, nhưng Trần Hạo vẫn nhìn rõ mọi thứ.

Sau khi giải quyết vệ sinh cá nhân, anh lại tiếp tục khoanh chân tọa thiền.

Cứ như thế, Trần Hạo bị nhốt trong phòng biệt giam suốt bảy ngày.

Đến ngày thứ tám, một viên quản ngục mở cửa, nhìn Trần Hạo rồi cười nói: "Bị nhốt liên tiếp bảy ngày mà không phát điên, cũng khá

đấy.

Đi thôi, có người muốn gặp cậu.” Trần Hạo đứng dậy, lẳng lặng đi theo viên quản ngục đến một căn phòng độc lập.

Bước vào trong, anh thấy một người vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là vì trong ký ức của nguyên thân có người này, còn xa lạ là bởi đây là lần đầu tiên Trần Hạo thực sự gặp mặt.

Chương 718

Hoàng cảnh ti nhìn Trần Hạo, lên tiếng: "Được lắm, so với tưởng tượng của tôi thì cậu tốt hơn nhiều đấy.

Bảy ngày trong phòng biệt giam chắc không dễ chịu gì nhỉ?" Trần Hạo liếc mắt nhìn ông ta, không nói lời nào, tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Hoàng cảnh ti hơi chút lúng túng: "Trần Hạo, tôi để cậu làm nằm vùng, phái cậu đột nhập vào nội bộ hắc xã hội.

Vậy mà cậu lại đánh nhau trong giám ngục, khiến sáu người trọng thương, cậu có biết làm vậy là vi phạm kỷ luật không?" Nghe vậy, Trần Hạo biết ngay trong phim Hong Kong, làm nằm vùng là phải chịu đòn!

"Bọn chúng muốn xử tôi, lẽ nào tôi phải rửa sạch mông, quỳ xuống để bọn chúng làm gì thì làm sao?" Giọng điệu Trần Hạo vô cùng lãnh đạm.

Hoàng cảnh ti nhất thời cứng họng: "Thì cũng không nên đánh nặng tay như vậy chứ.

Hai đứa bị đánh gãy tay chân, hai đứa chấn thương sọ não, một đứa xuất huyết dạ dày.

Ngay cả cái tên gọi là Phì Thử kia cũng bị đánh rụng sạch răng, cậu ra tay đủ tàn độc đấy.

Cậu làm thế, tôi rất khó dọn dẹp hậu quả." Trần Hạo sớm đoán được Hoàng cảnh ti sẽ nói thế, liền cố ý tỏ vẻ phẫn nộ xen lẫn ủy khuất, đứng phắt dậy: "Hoàng cảnh ti, ban đầu tôi cũng không muốn làm nằm vùng.

Nếu ông cảm thấy tôi không thích hợp, hãy điều tôi về đi, tôi thà quay lại làm cảnh sát mặc quân phục còn hơn." Hoàng cảnh ti nhìn vẻ mặt giận dữ của Trần Hạo, biết anh đang có tâm trạng, thở dài một hơi rồi lấy một bao thuốc lá đưa tới: "Có muốn một điếu không?

Thôi bỏ đi." Hoàng cảnh ti tự châm một điếu, rít một hơi rồi nói: "Tôi không bảo cậu không được phản kháng, nhưng không nhất thiết phải làm quá tay như vậy." "Quá tay?" Trần Hạo nhìn thẳng vào Hoàng cảnh ti: "Hoàng Sir, tôi chuẩn bị gia nhập hắc xã hội, sau này trở thành cổ hoặc tử, phải đi chém người.

Vậy lúc đó tôi có phải làm hay không?" Hoàng cảnh ti im lặng một hồi rồi nói: "Chuyện này tôi đã giúp cậu dàn xếp xong rồi, nhưng sau này làm việc gì cũng nên kiêng dè một chút.

Nhanh chóng tiếp cận tên gọi là A Khôn kia, thông qua hắn để tiếp cận Vương Sâm của Đông Tinh." Trần Hạo được đưa trở lại lao phòng.

Những kẻ khác thấy anh quay về, ánh mắt nhìn anh đều trở nên né tránh, rụt rè.

Trận đánh hôm đó đã in sâu vào tâm trí bọn họ, tất cả đều có một nhận thức rõ ràng về Trần Hạo: Một kẻ hung tàn, võ công giỏi, ra tay cực độc.

Không chỉ phòng giam số 32, mà hiện giờ cả nhà tù đều biết danh Trần Hạo - một chấp mười, chiêu nào cũng lấy mạng người.

Mấy tên đàn em của Phì Thử bây giờ vẫn đang nằm trong bệnh xá, phỏng chừng phải hai ba tháng mới quay lại được.

Những tên còn lại trong phòng giam nhìn thấy Trần Hạo là run lẩy bẩy, trốn biệt vào góc, không dám liếc mắt nhìn anh lấy một cái vì sợ chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ để "Bạo Long" này nổi giận.

Trần Hạo nằm trên giường, không ai dám quấy rầy.

Anh gối tay sau đầu, khép hờ mắt suy tính.

Anh biết Hoàng cảnh ti sẽ không cho mình quay lại làm cảnh sát mặc quân phục.

Trong thế giới phim Hong Kong, một khi đã làm nằm vùng thì rất khó quay đầu.

Nói trắng ra, nằm vùng chỉ là một quân cờ, một công cụ.

Vì thế, Trần Hạo càng thêm kiên định, phải lợi dụng thân phận nằm vùng này để lo cho tương lai của mình!

Sau bữa tối là giờ tắm rửa.

Phạm nhân phòng 32 lại kéo nhau vào phòng tắm.

Bảy ngày không tắm, trên người Trần Hạo đã có mùi nên anh tắm rửa rất kỹ.

Anh không để ý rằng tất cả mọi người đều đứng cách anh thật xa, có kẻ thà hai người tranh nhau một vòi nước chứ mấy cái vòi nước quanh anh không ai dám dùng.

Ở trong tù, nắm đấm quả nhiên là thứ chân thực nhất.

Biết đánh, đủ ác thì không ai dám đụng.

Tắm xong quay về phòng giam, mọi người đang tụ tập tán gẫu, Trần Hạo nằm một mình trên giường.

Đột nhiên cảm thấy có người tiến lại gần, anh mạnh mẽ mở mắt, thấy một gã hơi mập đang tiến tới.

Thấy ánh mắt sắc lạnh của Trần Hạo, tên đó run bắn người, lập tức nặn ra nụ cười, trên tay cầm hai điếu thuốc: “Anh bạn, làm quen chút, tôi là A Khôn, A Khôn của Đông Tinh, hút điếu thuốc chứ?”

Trần Hạo chậm rãi ngồi dậy.

A Khôn thấy anh không có ý phản đối, nụ cười trên mặt càng đậm hơn, sáp lại gần đưa thuốc cho anh.

Trần Hạo đang nghĩ cách tiếp cận hắn để hoàn thành nhiệm vụ nằm vùng, không ngờ gã này lại tự dẫn xác tới.

Điếu thuốc ngậm trên môi, A Khôn chủ động châm lửa cho anh.

Không biết hắn giấu bật lửa ở đâu, vì trong phòng giam vốn không cho phép có thứ này.

"Anh bạn, mấy hôm trước oai phong thật đấy.

Ba đấm hai đá đã phế sạch mấy thằng đàn em của Phì Thử, giờ thằng đó vẫn đang nằm viện kia kìa!

Anh biết không, cả khu giam giữ này đều biết đại danh của anh rồi, bọn họ gọi anh là Bạo Long đấy." A Khôn nói.

"Bạo Long?

Cái tên này nghe chẳng ra làm sao." Trần Hạo đáp.

"Ha ha, là người khác đặt mà.

Đúng rồi anh bạn, ra tù rồi anh định làm gì?

Hay là gia nhập Đông Tinh của tôi đi, Đông Tinh chúng tôi là xã đoàn mạnh nhất Hong Kong đấy." A Khôn dụ dỗ.

"Tôi nghe nói Hồng Hưng mới là lợi hại nhất mà." Trần Hạo mỉa mai.

A Khôn bị hỏi vặn, nghẹn lời: "Làm gì có chuyện đó, chắc chắn là Đông Tinh tốt hơn rồi!

Đông Tinh Ngũ Hổ, đứa nào chẳng giỏi đánh đấm, tùy tiện lôi một đứa ra cũng đủ san bằng Hồng Hưng.

Khoảng hai tháng nữa tôi ra tù, cũng sắp rồi, tôi theo Sâm ca quản lý địa bàn Vượng Giác, anh nhận tôi làm đại ca, tôi sẽ dắt anh thăng tiến.” Trần Hạo cười lạnh một tiếng: “Tôi nhận anh làm đại ca?

Anh nhận tôi làm đại ca thì nghe còn được, tôi không gia nhập hắc xã hội.” Nói xong, anh búng mẩu thuốc lá đi rồi nằm xuống.

Đúng là chiêu “dục cầm cố túng”!

Chương 719

A Khôn nhún vai, không dám nói thêm gì, lủi thủi rời đi.

Mẩu thuốc lá cháy dở của Trần Hạo lăn trên mặt đất, đốm lửa đỏ lòm rất nổi bật.

Mấy gã khác thèm thuồng nhìn theo, thấy "Bạo Long" đã nằm xuống, một tên lập tức lao ra nhặt lấy rồi rít lấy rít để.

Tên bên cạnh não nề mắng: "Mẹ kiếp, chậm chân để thằng này nẫng tay trên, cho tao rít hai hơi coi." Chiều hôm sau, đến giờ ra sân tập.

Trần Hạo ngồi trên ghế dài, cảm giác ánh nắng chiếu vào người thật dễ chịu.

Anh cứ bình thản ngồi đó.

Trên sân, vô số ánh mắt đổ dồn về phía anh, quan sát kẻ vừa mới nổi danh trong tù.

"Kìa là Bạo Long đấy." "Đúng rồi, một chấp mười, hung ác lắm." "Tôi thấy một chấp mười còn là ít, nghe mấy đứa bên Phúc Hưng Bang nói không, mười đứa lao vào mà không chạm được vào vạt áo của người ta." Lúc này, một người đứng dậy tiến đến bên cạnh Trần Hạo: "Tôi bên Triều Châu Bang, cậu có hứng thú gia nhập không?

Ở trong này có Triều Châu Bang che chở, đảm bảo cậu sống dễ chịu." "Không hứng thú." Trần Hạo nhàn nhạt đáp.

Người đó tiếc nuối rời đi.

Một lát sau lại có kẻ khác sáp lại: "Bạo Long, có hứng thú gia nhập Hồng Hưng không?" Trong phút chốc, Trần Hạo trở thành "miếng bánh ngon" được vô số băng nhóm lôi kéo.

“Không hứng thú!” Đối với mọi lời mời mọc, Trần Hạo đều chỉ dùng một câu để đuổi khéo.

Nếu là người khác, có lẽ mấy gã kia sẽ cảm thấy bị mất mặt mà kiếm chuyện, nhưng vì Trần Hạo quá mạnh, lại đang ở trong tù nên không ai dám làm gì quá lộ liễu.

Quay lại phòng giam, A Khôn lại sáp tới, đưa một điếu thuốc rồi châm lửa cho Trần Hạo: “Bạo Long, cân nhắc Đông Tinh đi, cậu giỏi đánh đấm thế này, hợp với Đông Tinh nhất.” Trần Hạo nhàn nhạt nói: “Hồng Hưng giỏi đánh, Đông Tinh bán 'bột mì', Liên Hợp Bang bán H.

Bảo tôi hợp với Đông Tinh là có ý gì?

Với lại, đừng gọi tôi là Bạo Long, tên đó nghe khó lọt tai lắm, tôi tên Trần Hạo, không có ngoại hiệu.” A Khôn lập tức gắt lên: “Đông Tinh Ngũ Hổ của chúng tôi...” Chưa đợi hắn nói xong, Trần Hạo đã ngắt lời: “Đông Tinh Ngũ Hổ ai cũng giỏi đánh, tùy tiện lôi một người ra cũng diệt được Hồng Hưng phải không?

Thế sao giờ Hồng Hưng mạnh nhất, còn Đông Tinh chỉ là hạng hai?” A Khôn lập tức cứng họng.

Trần Hạo búng mẩu thuốc lá, lại nằm xuống ngủ.

Mẩu thuốc lá vừa rơi xuống đất đã có ba bốn gã lao vào tranh giành.

Những ngày sau đó diễn ra khá yên bình.

Trần Hạo nhận thấy không khí giữa Đông Tinh và Hồng Hưng ngày càng căng thẳng.

Trên sân tập, hai nhóm đứng tách biệt rõ rệt, thường xuyên dùng ánh mắt khiêu khích nhau, e rằng một trận đại chiến là không tránh khỏi.

Lại một buổi chiều ra sân tập, thời tiết hôm nay hơi âm u, gió thổi nhè nhẹ nhưng vẫn không ngăn được mọi người ra ngoài.

Bị nhốt cả ngày trong phòng giam, ai nấy đều trân trọng hai tiếng đồng hồ hít thở không khí tự do.

Trần Hạo ngồi trên ghế dài xem phạm nhân chơi bóng rổ.

Đột nhiên, quả bóng từ tay người của Đông Tinh đập trúng một tên bên Hồng Hưng.

Tên đó lập tức chửi bới: "Đm, mắt mũi để đâu thế, đập trúng ông nội mày rồi đấy, muốn chết à?" "Đập thì đã sao, thằng ranh con." "Mẹ mày." "Đồ chết tiệt~" Hai bên lập tức áp sát nhau.

Những người khác thấy sắp có đánh nhau, người của Đông Tinh và Hồng Hưng cũng lần lượt tiến lên.

Hiềm khích tích tụ đã lâu, bọn chúng không hề phí lời mà lao vào đấm đá ngay lập tức.

Những kẻ không thuộc hai băng này vội vàng lánh ra xa đứng xem để tránh vạ lây.

Cả khu giam giữ có khoảng hai trăm người thì Hồng Hưng và Đông Tinh đã chiếm hơn một nửa.

Cuộc hỗn chiến kịch liệt bùng nổ.

"Tuýt tuýt tuýt!" Quản ngục đứng bên cạnh thổi còi liên hồi nhưng không dám xông vào.

Ở đó chỉ có hơn hai mươi quản ngục, không tài nào ngăn nổi cuộc ẩu đả quy mô lớn thế này, chỉ có thể đợi lực lượng vũ trang tiếp viện.

Họ chỉ đứng ngoài hét lớn yêu cầu dừng tay nhưng chẳng ai nghe.

Trận đấu diễn ra vô cùng ác liệt, có kẻ đánh đơn, có kẻ hỗn chiến.

Trần Hạo chợt thấy một tên Hồng Hưng rút ra một chiếc tua vít từ trong người, chắc là lấy trộm từ xưởng lao động.

Tên này ra tay cực ác, đâm thẳng vào bụng một đàn em Đông Tinh.

Tên bị đâm hét lên một tiếng rồi ngã gục, ôm bụng rên rỉ, máu chảy lênh láng.

Tên đâm người đã đỏ mắt, lao thẳng về phía A Khôn đang vật lộn với kẻ khác dưới đất.

Trần Hạo thấy tình hình không ổn, nếu để A Khôn bị đâm thì kế hoạch tiếp cận của mình hỏng bét.

Không thể đứng xem được nữa, anh lập tức phóng ra từ ghế dài.

Lúc này A Khôn đang đè một tên ra đánh, chợt thấy kẻ cầm tua vít lao tới thì cũng hoảng hồn.

Hắn muốn tránh nhưng lại bị tên dưới thân ôm chặt chân không thể cử động.

Nhìn chiếc tua vít nhắm thẳng vào ngực mình, A Khôn lạnh toát sống lưng, tóc gáy dựng đứng, nghĩ bụng hôm nay tiêu đời rồi.

Đột nhiên, một bóng người bay tới.

Đúng là bay tới, một cú đá trúng thẳng mặt tên cầm tua vít.

Tên đó hự lên một tiếng rồi bay ngược ra sau mấy mét.

Ngay cả khi đang ở trên không, A Khôn vẫn thấy máu từ mồm tên đó bắn ra.

A Khôn thở phào nhẹ nhõm, coi như nhặt lại được cái mạng.

Chiếc tua vít khi nãy chỉ còn cách ngực hắn chưa đầy hai phân, hắn cứ ngỡ mình tiêu rồi.

Chương 720

Quay đầu nhìn Trần Hạo, hắn lộ ra ánh mắt đầy cảm kích, sau đó đấm túi bụi vào đầu tên Hồng Hưng dưới thân: "Mẹ kiếp, dám giữ chân tao này." Trần Hạo tham chiến, lập tức có không ít người của Hồng Hưng lao về phía anh.

Đối với đám tép riu này, Trần Hạo chẳng hề lo sợ.

Mấy ngày nay tâm trạng cũng đang bực bội, thôi thì đánh một trận cho bõ.

Hai tên lao tới đầu tiên bị Trần Hạo đấm gục tại chỗ.

Anh tung một cú đá xoáy khiến tên thứ ba bay đi.

Vừa đáp đất, anh lại đấm trúng bụng một tên khác đang lao tới, tên này bay ngược ra sau, nằm dưới đất nôn thốc nôn tháo.

Bất cứ ai bị Trần Hạo đánh trúng đều gần như bị loại khỏi vòng chiến đấu ngay lập tức, không có cơ hội ăn đòn thứ hai.

Chỉ trong thời gian ngắn, Trần Hạo đã hạ gục bảy tám người, dọn sạch một khoảng không gian xung quanh.

Những tên Hồng Hưng khác thấy Trần Hạo quá dũng mãnh nên cũng khôn ngoan đi tìm đối thủ vừa tầm, không dám lại gần anh.

Những kẻ đứng xem bên rìa sân tập cũng không khỏi kinh ngạc trước sự mạnh mẽ của anh.

"Thằng chả này đánh giỏi thật đấy, trước cứ tưởng là lời đồn, giờ tận mắt thấy mới tin.

Chắc chắn là dân luyện võ thứ thiệt, siêu cấp lợi hại luôn." Họ đâu biết rằng Trần Hạo vẫn còn nương tay.

“Tuýt tuýt tuýt~~~”, tiếng còi báo động vang lên liên tục.

Một đội quản ngục vũ trang cầm khiên và gậy gỗ lao vào, phía sau là nhóm cầm súng chống bạo động, thậm chí có người còn cầm cả súng thật.

Nếu xảy ra xung đột lớn hơn không thể kiểm soát, trong trường hợp cực đoan, quản ngục có quyền nổ súng.

Cửa sắt mở ra, đội vũ trang xếp hàng chỉnh tề tiến vào.

Viên quản ngục dẫn đầu cầm loa điện thét lớn: “Tất cả dừng tay, ôm đầu ngồi xuống.” Hai băng nhóm đang đánh đỏ mắt nên chẳng ai nghe.

“Bắn súng hơi cay, đội vũ trang tiến vào, dùng vũ lực trấn áp.” Theo mệnh lệnh, những viên đạn hơi cay được bắn ra, cả sân tập lập tức chìm trong khói trắng mịt mù.

Trần Hạo thấy vậy liền tìm một góc ngồi xuống, hai tay ôm đầu.

A Khôn cũng nhanh trí chạy lại ngồi cạnh anh.

Đội vũ trang nhanh chóng xông vào, dùng gậy gỗ nện túi bụi vào những kẻ vẫn còn đang giằng co.

Lúc này không chịu buông tay thì đúng là mù mắt.

Một viên quản ngục dùng dùi cui ấn lên người Trần Hạo và A Khôn, quát: “Tất cả nằm im, không được cử động.” A Khôn cười hì hì đáp: “Cán bộ, tôi tuyệt đối không động đậy.” “Bớt nói nhảm đi.” Quản ngục khống chế tất cả mọi người, dọn dẹp hiện trường và khám xét từng người một.

Rất nhiều vũ khí tự chế bị thu giữ: bàn chải mài nhọn, tua vít, dao khóa, dao làm từ ống nước nhỏ...

Không ít người bị đâm trúng, nằm dưới đất máu chảy không

ngừng, kêu cứu thảm thiết.

Ở trong này ai mà chẳng sợ chết.

A Khôn thấy không có ai chú ý, dùng đùi huých nhẹ vào chân Trần Hạo: "Này, vừa nãy cảm ơn anh cứu tôi một mạng.

Thật đấy, gia nhập Đông Tinh đi, sau này tôi bảo kê cho." "Tôi không gia nhập hắc xã hội." Trần Hạo nói.

"Thế sao lại cứu tôi?" "Trả nợ ân tình." "Tôi cho anh ân tình bao giờ?" A Khôn ngạc nhiên hỏi.

"Cho tôi hai điếu thuốc." A Khôn sững người, sau đó lộ ra vẻ mặt vô cùng đặc sắc: "Mạng của lão tử đây mà chỉ đáng giá hai điếu thuốc thôi sao?

Mà không đúng, vụ đầu tư này của tôi hời quá rồi, dùng hai điếu thuốc đổi lấy một mạng sống.

Mẹ kiếp, ra tù nhất định phải đi mua xổ số mới được." "Này, hai đứa kia đứng dậy, đi theo tôi." Viên quản ngục bên cạnh dùng dùi cui gõ vào người Trần Hạo và A Khôn, quát lớn.

Cả hai ngoan ngoãn đứng dậy đi theo đại đội.

Những kẻ bị thương thì có người khiêng đưa đi bệnh xá.

Sau một hồi thẩm tra, tuân vấn và điều tra, sự việc rất đơn giản: hai bên nhìn nhau ngứa mắt nên xảy ra xô xát.

Giám ngục trưởng nổi giận, mấy tên đầu mục của Đông Tinh và Hồng Hưng đều bị nhốt biệt giam bảy ngày.

Những kẻ đâm người thì bị tăng thêm hình phạt, còn lại những kẻ tham gia ẩu đả đều bị phạt biệt giam ba ngày.

Trần Hạo dĩ nhiên không tránh khỏi việc tiếp tục "tận hưởng" chuyến du lịch ba ngày trong phòng tối.

Nơi quen thuộc, mùi vị quen thuộc, Trần Hạo chẳng mảy may lo lắng.

Ba ngày biệt giam trôi qua nhanh chóng, anh cùng những người khác được thả ra.

Trong đám đông, Trần Hạo thấy A Khôn, tóc tai bù xù, râu ria lởm chởm, mắt đỏ hoe, tinh thần vô cùng uể oải.

Có quản ngục đứng đó nên cả hai chỉ nhìn nhau một cái chứ không dám nói chuyện, lẳng lặng quay về phòng giam.

Cửa sắt vừa đóng lại, A Khôn lập tức kêu rên: "Mẹ ơi, ba ngày này đúng là cực hình, Tây Tử, mau cho đại ca điếu thuốc." Tên gọi là A Tây lập tức lôi một điếu thuốc từ kẽ giường sắt ra.

A Khôn châm lửa rít một hơi thật sâu, rồi sực nhớ ra điều gì, hắn giơ tay tát bộp một cái vào sau gáy A Tây, mắng: "Cái thằng không biết điều này, không mau châm cho Hạo ca một điếu." A Tây ngẩn người, sau đó lại mò mẫm lấy ra một điếu thuốc khác, cung kính châm lửa cho Trần Hạo.

A Khôn sáp lại gần Trần Hạo, nói: "Anh bạn, mấy ngày qua đúng là khó nhọc thật, tôi đây còn muốn chết đi cho xong, vậy mà thấy anh vẫn như không có chuyện gì." "Trước đó bị nhốt bảy ngày cũng thế thôi, quen rồi." Trần Hạo phả ra một hơi khói.

"Đỉnh thật, tôi có ba ngày thôi mà chịu không nổi.

Anh bạn, lần trước anh cứu tôi, đại ơn không lời nào tả xiết.

Từ nay về sau, anh và tôi là anh em sinh tử.

Còn một tháng nữa tôi ra tù, chắc là sớm hơn anh khoảng nửa tháng.

Yên tâm đi, lúc đó tôi sẽ đánh xe Mercedes đến đón anh." A Khôn

vỗ ngực dõng dạc nói.

Hút xong điếu thuốc, A Khôn vẫy tay gọi A Tây: “Cho đại ca thêm điếu nữa, mẹ nó, thèm quá.” A Tây lộ vẻ mặt mướp đắng: “Đại ca, hết sạch rồi.” “Làm sao mà hết được, trước khi đi tôi nhớ giấu ít nhất hai bao thuốc mà.

Chương 721

Thằng khốn, có phải mấy đứa tụi mày hút trộm hết rồi không?" A Khôn trừng mắt nhìn mấy tên đàn em.

"Không đâu đại ca, lúc anh bị nhốt biệt giam không biết đấy thôi.

Lần trước đánh nhau lòi ra bao nhiêu vũ khí, giám ngục trưởng nổi trận lôi đình, cả nhà tù bị khám xét gắt gao lắm.

Quản ngục kiểm tra một ngày năm bận, thu sạch vũ khí với hàng cấm rồi.

Số thuốc anh giấu cũng bị thu hết, hai điếu này là khó khăn lắm chúng em mới giấu được đấy." Tây Tử phân bua.

"Mẹ kiếp, cuộc sống trong tù đúng là khó nhọc." A Khôn vỗ vai Trần Hạo: "Anh bạn, đợi khi ra ngoài, tôi sẽ bao trọn gói ở Đại Phú Hào, dắt anh đi Bát Lan Nhai chơi tới bến." Sau đó hắn chỉ tay vào mấy tên đàn em: "Mấy đứa nhớ mặt cho kỹ, từ nay về sau phải gọi là Hạo ca, biết chưa?" "Hạo ca~" "Hạo ca~" "Bạo Long ca~" Đám đàn em của A Khôn đều cung kính chào một tiếng Hạo ca.

Đối với Trần Hạo, bọn chúng đều thực tâm bội phục.

Trận hỗn chiến giữa Hồng Hưng và Đông Tinh hôm đó bọn chúng đều thấy rõ, Trần Hạo đánh đấm quá thần dũng, một mình hạ gục bảy tám tên, cuối cùng dọa cho đám Hồng Hưng không dám lại gần.

Lại còn vụ đánh nhau trong phòng tắm trước đó, một mình diệt sạch băng Phì Thử, giờ mấy thằng đó vẫn đang nằm viện.

Trong phòng giam này, băng Phì Thử đông người nhất, hắn vốn là lão đại, cùng Đông Tinh cai quản phòng này.

Giờ Phì Thử tàn rồi, mọi chuyện đều do Đông Tinh quyết định.

Trong giới hắc xã hội, kẻ mạnh và biết đánh luôn được nể trọng nhất.

Mấy người bọn họ vừa nói vừa cười, Trần Hạo cũng không còn cảm thấy cô độc như trước nữa.

Ngày hôm sau lại đến giờ ra sân tập.

A Khôn vì thèm thuốc quá nên chạy đi tìm người để mua lén.

Trần Hạo ngồi trên ghế dài sưởi nắng, mọi người nhìn anh, xì xào bàn tán về trận đánh hôm trước, cái danh "Bạo Long ca" của anh càng thêm vững chắc.

Lúc này, một tên Hồng Hưng tiến đến gần Trần Hạo.

Hắn là một trong những đầu mục của Hồng Hưng ở khu này, tên là Ngạnh Xác (Vỏ Cứng).

Sở dĩ có cái tên này là vì khi đánh nhau, hắn rất thích dùng đầu húc đối phương, người ngợm thì thô kệch, to lớn.

Ngạnh Xác đứng trước mặt Trần Hạo, đôi mắt tam giác nhìn chằm chằm vào anh, miệng nở nụ cười lạnh: "Thằng ranh, tao biết mày giỏi đánh, nhưng mày cân được mấy người?

Dám ra mặt đắc tội Hồng Hưng chúng tao, đừng hòng lành lặn mà bước ra khỏi cái nhà tù này." Đối với loại đe dọa này, Trần Hạo chỉ khinh khỉnh cười trừ.

Anh vẫn tựa lưng vào ghế, không buồn nhúc nhích, vẻ mặt bình thản như không có chuyện gì, coi gã to xác trước mặt như không khí.

Bị phớt lờ là điều gây phẫn nộ nhất, còn hơn cả bị khiêu khích.

Ngạnh Xác vừa định mở mồm chửi bới thì A Khôn từ xa chạy tới, chỉ thẳng vào mặt hắn: "Mẹ kiếp, mày muốn kiếm chuyện phải không?

Đánh luôn đi!" Người của Đông Tinh và Hồng Hưng thấy vậy lập tức đứng dậy, không khí trên sân tập lại trở nên căng thẳng.

"Tuýt tuýt tuýt~~~", quản ngục thấy tình hình không ổn liền thổi còi điên cuồng, quát tháo: "Tản ra hết cho tôi!

Nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát vũ trang đấy." Vì vụ ẩu đả lần trước nên quân số quản ngục đã được tăng cường.

Ban đầu chỉ có hơn hai mươi người, giờ đã lên tới hơn bốn mươi người.

Ngạnh Xác cũng vừa mới ra khỏi phòng biệt giam, không muốn nếm lại mùi vị đó lần nữa, nên chỉ trừng mắt nhìn Trần Hạo hai cái rồi hậm hực rời đi.

Những người khác thấy vậy cũng tản ra, không khí trên sân mới dịu lại.

A Khôn ngồi xuống cạnh Trần Hạo, khoác vai anh: "Anh bạn yên tâm, ở đây có tôi bảo kê." Trần Hạo thấy nực cười, cần bảo kê sao?

Nhưng anh cũng thầm có thiện cảm với hành động vừa rồi của A Khôn.

Đa phần những kẻ lăn lộn ngoài xã hội thường trọng nghĩa khí hơn người thường, tất nhiên là kẻ phản bội cũng không thiếu, chỉ là cái giá có đủ cao hay không thôi.

Quay về phòng giam, A Khôn lập tức lấy thuốc lá ra đưa cho Trần Hạo một điếu, châm lửa cho cả hai rồi lầm bầm chửi: "Mẹ nó, thằng Đại Mễ kia thừa cơ tăng giá, thuốc lá giờ đắt gấp đôi lúc trước." "Đúng rồi, anh không cần sợ bọn Hồng Hưng đâu.

Nếu chúng dám nhắm vào anh, tôi sẽ kéo mấy đại ca bên Đông Tinh cùng hợp lực xử đẹp chúng." Sau trận ẩu đả, mấy đại ca của hai bên cũng lần lượt ra khỏi phòng biệt giam.

Bảy ngày trong đó không phải ai cũng chịu nổi, có kẻ còn phát điên.

Từ đó, bọn họ cũng biết điều hơn hẳn.

Cuộc sống trở nên yên bình, phía Hồng Hưng cũng không tìm Trần Hạo gây phiền phức nữa.

Một ngày nọ, A Khôn đang cùng mấy đàn em ngồi tán dóc với Trần Hạo thì cửa phòng giam mở ra, quản ngục dẫn vào một phạm nhân mới.

Người này đeo kính, khoảng chừng ba mươi tuổi, trông không giống dân giang hồ chút nào.

Vừa vào phòng thấy một đám người bặm trợn, anh ta lộ rõ vẻ sợ hãi.

Viên quản ngục đảo mắt một vòng, dõng dạc nói: "Người mới đây, không được bắt nạt người mới nghe chưa, nếu không là vào biệt giam đấy." A Khôn nhìn phạm nhân mới, cười nói: "Lưu Sir, lần nào ông cũng nói câu đó, tôi thuộc lòng luôn rồi." "Nhưng có lần nào các anh nghe đâu.

Nếu có người nghe lời thì sáu thằng đàn em của Phì Thử đã chẳng phải nằm viện gãy tay gãy chân." Lưu Sir nói xong còn liếc nhìn Trần Hạo ngồi bên cạnh, coi anh như kẻ cầm đầu.

Nghe vậy, anh chàng đeo kính run bắn người, vẻ mặt càng thêm kinh hãi.

Anh ta nói với quản ngục: "Cán bộ, hay là cho tôi ở phòng đơn đi." "Phòng đơn chỉ dùng tạm thời để giam giữ thôi, làm gì có chuyện ở lâu dài.

Để thống nhất quản lý, tất cả phạm nhân phải ở phòng chung, từ từ rồi sẽ quen." "Vào đây rồi thì ráng mà cải tạo, để biết cái giá của

việc phạm tội là thế nào, sau này đừng có mắc sai lầm nữa." "Giường số 24 của anh kia, đi đi." Lưu Sir nói xong liền quay người rời đi, cửa sắt đóng sầm một cái khô khốc.

Anh chàng đeo kính rụt rè nhìn mọi người, thấy ai cũng đang chằm chằm nhìn mình thì càng thêm sợ hãi, nhưng cũng không thể cứ đứng mãi ở đó.

Đột nhiên, anh ta gập người chào một góc 90 độ, nói: "Chào các đại ca, tiểu đệ mới tới, xin được chỉ giáo nhiều hơn." Anh ta len lén nhìn những người bạn cùng phòng đang vô cảm, rồi rón rén đi về phía giường của mình, đặt đồ đạc xuống.

Những ánh mắt lạnh lùng khiến anh ta cảm thấy lạnh toát cả sống lưng.

Trước đây Phì Thử là lão đại ở đây, cùng với A Khôn nước sông không phạm nước giếng.

Có người mới vào, bọn họ đều mang ra trêu chọc.

Chương 722

Giờ A Khôn là lão đại phòng giam, mấy tên đàn em của Phì Thử dĩ nhiên không dám ho he.

A Khôn không biến thái như Phì Thử, không lấy việc hành hạ người mới làm vui, nên hắn cũng chẳng buồn lên tiếng, khiến không khí trong phòng trở nên im lặng đến đáng sợ.

A Khôn nhìn quanh, chợt nhận ra: Mẹ nó, không khí trầm quá, mất vui.

Ở tù đã vô vị rồi, cũng phải kiếm cái gì mà tiêu khiển chứ.

"Này, thằng nhóc kia, lại đây." A Khôn lên tiếng.

Anh chàng đeo kính nghe vậy thì mặt cắt không còn giọt máu, đầy vẻ kinh hãi nhìn A Khôn, nhưng cũng không dám cãi lời, nhích từng bước một lại gần.

"Mẹ kiếp, mày đang nhảy múa đấy à, tiến ba bước lùi hai bước thế kia." Một tên đàn em của A Khôn mắng.

Anh chàng đeo kính vội vàng đi nhanh vài bước, đứng trước giường A Khôn: "Chào... chào đại ca." A Khôn nhìn anh ta từ trên xuống dưới, chậm rãi hỏi: "Tên gì, làm nghề gì, phạm tội gì mà vào đây?" Anh ta không dám chậm trễ, lập tức trả lời: "Thưa đại ca, tôi tên Phó Dương, là luật sư.

Vì... vì tội làm chứng giả nên bị kết án sáu tháng tù." Đám đàn em của A Khôn nghe xong liền cười rộ lên: "Đại luật sư cơ à, oai gớm nhỉ!

Luật sư mà cũng phạm tội, đúng là chuyện lạ." "Này, phạm cái tội gì mà nghe có vẻ trí thức thế?

Làm việc xấu chắc cũng thú vị lắm nhỉ, giống như trong phim ấy, đấu trí đấu lực các kiểu." Phó Dương lộ vẻ lúng túng, bắt đầu kể lại sự việc.

Anh ta làm luật sư được ba năm, cũng có chút đầu óc, chủ yếu giúp người ta kiện tụng tài chính.

Lần đó, một công ty kiện một công ty khác.

Trong quá trình thu thập chứng cứ, Phó Dương thấy chứng cứ hơi thiếu nên nảy sinh ý đồ xấu, thuê người làm chứng giả.

Không may là ở tòa, tên nhân chứng đó đột nhiên phản bội, cắn ngược lại Phó Dương.

Thế là anh ta bị kết tội làm chứng giả và lãnh án sáu tháng tù.

Nói đến đây, Phó Dương thở dài: "Vào trại giam tôi mới hiểu ra mình đã trúng kế của đối phương.

Vì vụ làm chứng giả này mà tôi thua kiện, công ty đối thủ kiếm được hàng chục triệu, còn tôi thì thành vật tế thần." A Khôn nhìn gã luật sư này, cười nhạt: "Xem ra trong lòng vẫn chưa phục nhỉ.

Tôi nói cho cậu biết, làm việc gì cũng phải chấp nhận kết quả, thất bại rồi thì đừng oán trách ai, gieo gió gặt bão, chưa nghe câu đó bao giờ sao?" "Đại ca nói đúng, tôi đã nhận ra sai lầm của mình rồi." Phó Dương vội vàng cúi đầu đáp.

Trần Hạo hơi ngạc nhiên nhìn A Khôn, không ngờ tên này cũng nói được những lời có lý như vậy.

"Đã vào đây thì phải biết điều, để tôi cho cậu biết quy tắc trong này là thế nào." A Khôn cười hì hì, gật đầu với Tây Tử.

Tây Tử cười nham nhở đứng dậy: "Tôi biết cả chục chiêu trò đấy, để tôi cho cậu nếm thử một bộ cơ bản trước nhé." Phó Dương cứ

ngỡ hỏi han xong là thôi, không ngờ bọn họ định hành hạ mình, sợ đến mức run cầm cập.

"Đại ca, đại ca, đừng làm vậy với tôi, tôi xin nghe lời hết mà." "Nghe lời luôn thì còn gì là vui nữa, cứ phải nếm đòn xong mới nghe lời thì tôi mới thấy có cảm giác thành tựu chứ." Tây Tử vừa cười vừa tiến lại gần, khiến Phó Dương sợ hãi co rúm người lại.

"Được rồi." Một giọng nói nhàn nhạt vang lên trong phòng giam.

Tuy âm thanh không lớn nhưng lại vô cùng uy lực, khiến ai cũng nghe thấy rõ mồn một.

Tất cả mọi người, kể cả Tây Tử, đàn em của A Khôn và mấy tên của Phì Thử, đều như bị đứng hình, không ai dám hó hé hay cử động.

A Khôn nhìn về phía Trần Hạo, hỏi: "Gì thế anh bạn?" "Hành hạ người khác vui lắm sao?" Trần Hạo thản nhiên nói.

A Khôn hơi lúng túng: "Thì cũng vì chán quá mà, với lại cũng để nó biết ai là lão đại ở đây, biết quy tắc của phòng này nữa." "Mấy cái trò này sau này bớt chơi đi, không sợ lại gặp phải một kẻ như tôi sao?" Trần Hạo nói.

A Khôn khựng lại, nghĩ đến kết cục của Phì Thử, đột nhiên cảm thấy mất hứng hẳn, phẩy tay chán nản: "Thôi bỏ đi, tất cả về chỗ ngồi im cho tôi." Tây Tử buông tay khỏi người Phó Dương, quay về chỗ ngồi.

Phó Dương ngơ ngác nhìn quanh, cuối cùng nhìn về phía Trần Hạo.

Anh ta biết người này mới thực sự là lão đại của phòng giam, liền vội vàng đi tới cung kính: "Cảm ơn đại ca, sau này tôi nhất định sẽ nghe lời." Trần Hạo lắc đầu: "Tôi không phải đại ca, cũng không phải dân hắc xã hội.

Sau này cứ yên ổn mà cải tạo cho tốt đi." "Vâng, vâng, tôi biết rồi." Phó Dương vội vàng quay về giường ngồi ngay ngắn, thầm nghĩ sau này nhất định phải bám lấy "đại ca đẹp trai" này, chắc chắn sẽ không bị ai bắt nạt.

Qua vài ngày, Phó Dương càng hiểu thêm về vị đại ca này.

Hóa ra anh đúng là không phải dân hắc xã hội thật, nhưng võ công lại quá cao cường, khiến cả khu giam giữ không ai dám động vào.

Trong tù tràn ngập những lời đồn đại về sự thần dũng của Trần Hạo, thế nên anh chàng luật sư càng quyết tâm bám chặt lấy "cái đùi" này.

Đến giờ ra sân tập, Trần Hạo ngồi sưởi nắng trên ghế dài, Phó Dương ngồi cạnh tán gẫu.

Anh ta nhận thấy Trần Hạo rất uyên bác, kiến thức có khi còn cao hơn cả mình, đặc biệt là khi bàn về kinh tế, những phân tích của Trần Hạo vô cùng sâu sắc, tuyệt đối không phải lời của một gã giang hồ thô lậu.

Những ngày tháng yên bình cứ thế trôi qua, thấm thoát đã một tháng, A Khôn sắp đến ngày ra tù.

Ngày A Khôn rời đi, hắn chào tạm biệt mọi người, cuối cùng dừng lại trước mặt Trần Hạo, đặt tay lên vai anh: "Anh bạn, còn hai mươi ngày nữa là anh cũng ra rồi.

Lời tôi nói tuyệt đối giữ lời, lúc đó tôi sẽ đánh xe Mercedes đến đón." "Được thôi." Trần Hạo cũng vỗ vai A Khôn.

Qua hai tháng gắn bó, Trần Hạo thấy tên này tính tình cũng không tệ, hơn nữa vì mang ơn cứu mạng nên A Khôn thực sự coi anh là anh em ruột thịt.

Trong nhà ăn, Trần Hạo đang ngồi thì Phó Dương bưng hai phần

cơm đến, đưa cho anh một phần rồi cười nói: “Hạo ca, bữa trưa hôm nay ngon lắm, có thêm đùi gà nữa đấy.” Thực ra Phó Dương lớn hơn Trần Hạo mấy tuổi, Trần Hạo cũng bảo không cần gọi là đại ca nhưng anh ta vẫn khăng khăng gọi một tiếng Hạo ca, ai bảo phải nhờ người ta bảo kê chứ.

Trần Hạo không có ý định thu nhận đàn em, nhưng gã này cứ tự mình sáp lại, tình nguyện làm chân chạy việc.

Vừa ăn được hai miếng, Trần Hạo đột nhiên cảm nhận được luồng khí nguy hiểm, liền ngẩng đầu nhìn ra xa, thấy một ánh mắt âm lãnh đang chằm chằm nhìn mình.

Là Ngạnh Xác của Hồng Hưng.

Không chỉ hắn mà đám đàn em Hồng Hưng xung quanh cũng đều mang ánh mắt bất thiện.

“Rầm~” Ngạnh Xác hất văng khay cơm nhựa, đứng phắt dậy hét lớn: “Lên!” Đám đàn em Hồng Hưng lập tức đứng dậy, lao về phía Trần Hạo.

Ngạnh Xác dẫn đầu với khuôn mặt hung tợn, gầm lên: “Để xem hôm nay ai bảo vệ được mày!

Dám đụng đến Hồng Hưng, tao nhất định phải phế mày.” Hắc xã hội trọng nhất là thể diện và thù hằn.

Chương 723

Nếu bị mất mặt thì đó là thù không đội trời chung.

Trước đây khi A Khôn còn ở, hắn luôn bảo vệ Trần Hạo, nếu động vào anh thì A Khôn và cả băng Đông Tinh sẽ ra tay, cuộc chiến sẽ biến thành trận hỏa bính giữa hai xã đoàn.

Giờ A Khôn đã đi, không ai dám đứng ra can thiệp, những người khác của Đông Tinh cũng chẳng dại gì vì một người ngoài mà đắc tội Hồng Hưng.

Nghe nói chỉ còn nửa tháng nữa là Trần Hạo ra tù, Hồng Hưng làm sao có thể để anh ra đi yên ổn như vậy được.

Phó Dương thấy cảnh đó sợ đến mức kêu thét lên rồi chui tọt xuống gầm bàn.

Những băng phái khác thấy vậy cũng vội vàng lùi lại.

Quản ngục ngoài nhà ăn thấy có biến liền bấm chuông báo động, nhưng Trần Hạo biết từ lúc chuông reo đến khi cảnh sát vũ trang tới cũng phải mất ít nhất năm phút.

Chỉ trông chờ vào quản ngục thì không thực tế chút nào.

Trần Hạo biết hôm nay không thể êm đẹp được rồi, đã muốn chơi thì anh sẽ chơi tới bến!

Ngạnh Xác lao tới đầu tiên, nghiến răng nghiến lợi tung ra chiêu mạnh nhất: dùng đầu húc thẳng vào người Trần Hạo.

Muốn chơi ác à?

Tôi còn ác hơn.

Trần Hạo vận linh khí từ đan điền lên đỉnh đầu, hơi cúi xuống rồi

húc thẳng vào đầu Ngạnh Xác.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng "bộp" khô khốc, rồi thấy gã Ngạnh Xác to khỏe như một quả bóng lăn ngược ra sau mấy mét, ngã rầm xuống đất.

Máu mũi chảy ròng ròng, mắt trợn trắng, rõ ràng là đã ngất lịm.

Những kẻ đứng xem đều kinh hãi: Đầu của Ngạnh Xác vốn đã cứng, vậy mà đầu của Bạo Long còn cứng hơn!

"Đánh chết nó đi!" "Trả thù cho đại ca Ngạnh Xác!" "Mỗi người một chân cũng đủ giẫm chết nó!" Đám Hồng Hưng gào thét, từ bốn phương tám hướng lao vào vây chặt lấy Trần Hạo ở giữa.

Đối phương quá đông, Trần Hạo không tài nào né tránh hết được, anh đành gồng mình chống đỡ.

Anh mặc kệ những cú đấm đá của chúng, cứ bắt được đứa nào là anh ra tay tàn độc nhất.

Chộp lấy một cánh tay rồi vặn mạnh, chỉ nghe thấy tiếng "rắc", cánh tay đó biến dạng hoàn toàn.

Có kẻ định đá anh, anh liền tung cú đá phản lại trúng thẳng vào ống chân hắn.

Tiếng xương gãy vang lên, tên đó ngã lăn ra đất ôm chân rên rỉ.

Phía sau trúng một đấm, Trần Hạo chẳng hề hấn gì, xoay người tung một cú chỏ trúng giữa ngực tên đó.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi bắn ra trúng đầy mặt Trần Hạo, khiến khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo của anh trở nên vô cùng đáng sợ.

Một tên nhảy lên bàn định lao vào anh, Trần Hạo chộp lấy hắn, xoay nửa vòng rồi quăng mạnh vào đám người đang vây quanh, đè bẹp cả một đám.

Một tên khác định ôm chặt anh từ phía sau, Trần Hạo liền móc chân đá ngược vào hạ bộ hắn.

Tên đó lập tức lịm đi vì đau, buông tay rồi ngã quỵ xuống đất như con tôm luộc.

Trần Hạo không biết mình đã trúng bao nhiêu đòn, nhưng với tố chất cơ thể gấp mười lần người thường, anh hoàn toàn không hề hấn gì.

Còn đám du đãng kia, cứ hễ bị anh bắt được là đo ván ngay lập tức, không có cơ hội ra tay lần thứ hai.

Lúc này mặt Trần Hạo bê bết máu, trên người, trên tay cũng toàn là máu, nhưng không có giọt nào là của anh cả.

Anh gầm lên từng hồi nỗ hống, mỗi cú đấm tung ra đều khiến một tên bay xa.

Mặt đất nằm la liệt những kẻ bại trận, anh đứng trên người bọn chúng tiếp tục chiến đấu.

Tiếng chuông báo động trong nhà ăn vang lên không ngớt, như bản nhạc nền cho cuộc chiến điên cuồng này.

Không biết từ lúc nào, xung quanh anh không còn tên nào dám lại gần.

Đám Hồng Hưng tuy giỏi đánh nhưng cũng biết sợ.

Số người bị Trần Hạo đánh gục, đánh tàn phế không dưới ba bốn mươi người, máu chảy lênh láng khắp sàn nhà, tiếng rên rỉ vang lên không dứt.

Những tên còn lại đều khiếp sợ, chỉ dám nắm chặt nắm đấm đứng ngoài vòng vây, làm bộ tấn công nhưng chẳng đứa nào dám xông lên.

Thấy không ai dám tiến lại, Trần Hạo trừng đôi mắt đỏ ngầu,

khuôn mặt lạnh lùng hung ác gầm lên với chúng: “Không phải muốn phế tôi sao?

Lên đi!

Lên hết đi!!” Đám Hồng Hưng bị khí thế của anh dọa cho khiếp vía, thi nhau lùi lại.

“Không lên chứ gì?

Thế thì để tao tới!” Vừa dứt lời, Trần Hạo đã nhảy lên bàn, giẫm lên các khay cơm lao về phía đám Hồng Hưng.

Anh lại một lần nữa lao vào đám đông, nắm đấm vung lên không thương tiếc, bất cứ kẻ nào trong tầm ngắm đều không thoát nổi.

“Binh~” Một cú đấm trúng mặt, một tên bay vèo đi, răng lợi văng ra tung tóe.

“Bộp~” Một cú đá quét ngang, một tên khác bị đá văng vào đám đông.

“A~~~” Trần Hạo tóm lấy một tên, quay vòng rồi ném thẳng vào đám Hồng Hưng, khiến mấy tên nữa ngã nhào.

Sau một hồi thi triển Bát Cực Quyền, đám Hồng Hưng đã hoàn toàn sụp đổ và sợ hãi.

Chúng chưa bao giờ thấy ai hung tàn đến thế!

Có kẻ bắt đầu bỏ chạy, Trần Hạo liền đuổi theo đánh túi bụi.

Mặt đất nằm la liệt, một mình anh truy đuổi cả một đám người - một cảnh tượng chưa từng thấy trong nhà tù, nhưng nó đang thực sự diễn ra.

Những băng nhóm khác chứng kiến cảnh này đều không khỏi kinh ngạc đến tột độ.

Chương 724

Cái tên Bạo Long quả thực không sai chút nào, gã Trần Hạo này đúng là một con rồng bạo chúa hình người!

Quá mức hung tàn!

Đúng lúc đó, cửa sắt nhà ăn cuối cùng cũng được mở tung, một đội cảnh sát vũ trang cầm khiên và dùi cui xông vào.

Nhưng viên quản ngục dẫn đầu khi thấy cảnh tượng bên trong cũng không khỏi sững sờ.

Một người đang truy đuổi cả một đám đông, mà đó lại là đám Hồng Hưng đông đảo và giỏi đánh đấm nhất khu này!

Nhìn bãi chiến trường đầy máu và những kẻ đang bất tỉnh, ông ta cảm thấy quan niệm về thế giới của mình hoàn toàn bị đảo lộn.

"Tất cả dừng tay!

Ôm đầu ngồi xuống!" Viên quản ngục thét lớn.

"Tất cả dừng tay!

Ôm đầu ngồi xuống, nếu không sẽ bị trấn áp bằng vũ lực!" Cảnh ngục hô lớn.

Toàn bộ dừng tay sao?

Thực tế kẻ động thủ chỉ có một mình Trần Hạo mà thôi.

Đám phạm nhân trong ngục vốn đang xem náo nhiệt cũng bị dọa cho sợ hãi, ngoan ngoãn ôm đầu ngồi xuống.

Những tên thành viên Hồng Hưng vừa bị Trần Hạo truy đuổi đánh cho tơi tả, vừa nghe thấy tiếng cảnh ngục liền lập tức ngồi thụp xuống, trong lòng thầm nghĩ cuối cùng cũng được cứu rồi.

Đây là lần đầu tiên chúng cảm thấy tiếng quát của cảnh ngục lại thân thiết đến thế.

Cuối cùng, cả nhà ăn chỉ còn lại một mình Trần Hạo đứng đó.

Hắn toàn thân đẫm máu, gương mặt dữ tợn, đứng sừng sững như một vị Chiến Thần, hình ảnh đó khắc sâu vào tâm trí tất cả những người có mặt.

Việc xử lý hậu sự khá rắc rối.

Giám ngục trưởng nhìn hồ sơ, hơn mười kẻ bị trọng thương, mấy chục kẻ bị thương nhẹ, nếu để xã hội và Cục quản lý giám ngục biết được, chắc chắn ông ta sẽ bị ăn mắng.

Thật là đau đầu.

Ông ta xoa trán hỏi lại lần nữa: "Đã điều tra rõ chưa?

Chắc chắn là một mình hắn đánh một trăm người chứ?" Một nữ cảnh ngục mặc sắc phục trắng báo cáo: "Báo cáo Giám ngục trưởng, ban đầu là người của Hồng Hưng gây sự, Trần Hạo chỉ tự vệ phản kích, kết quả là như vậy." "Cậu nghĩ giao bản báo cáo này lên, Cục quản lý giám ngục sẽ tin sao?" Đừng nói người khác, chính ông ta cũng chẳng tin nổi.

Có cần phải khoa trương thế không, đóng phim truyền hình chắc?

"Tôi có hơn một trăm bản cung khai của phạm nhân, bao gồm cả Trần Hạo, người của Hồng Hưng và những phạm nhân không tham gia.

Giám ngục trưởng, sự thật là Trần Hạo thực sự không sai." Nữ cảnh ngục cương trực đáp.

"Trần Hạo hiện giờ đang ở đâu?" Giám ngục trưởng hỏi.

"Tại bệnh viện giám ngục, nắm đấm bị trầy xước nhẹ, đang được

điều trị.” “Chỉ bị trầy xước nhẹ thôi sao?” Giám ngục trưởng không dám tin hỏi lại.

“Đúng vậy.” “Nắm đấm trầy xước đến chảy máu, đó là do hắn đánh người ta quá mạnh thì có!” Giám ngục trưởng thở dài một tiếng, “Xin lỗi, tôi lỡ lời văng tục, hy vọng cô đừng để ý.” “Không sao đâu Giám ngục trưởng, tôi có thể hiểu tâm trạng của ông.

Thật ra khi mới xem báo cáo, tôi cũng cảm thấy vô cùng khó tin.” Giám ngục trưởng dừng lại một chút: “Được rồi, cứ xử lý theo quán lệ đi.

Còn nửa tháng nữa hắn sẽ ra tù, hy vọng thời gian tới đừng gây thêm chuyện gì nữa.” “Giám ngục trưởng, tôi nghĩ e rằng không còn ai dám đụng vào hắn nữa đâu.” “À, ha ha, đúng thế.

Một mình đánh cả hội Hồng Hưng, lại còn có quan hệ tốt với người của Đông Tinh, kẻ nào ngu mới dám đụng vào hắn.

Ngại quá, tôi lại văng tục rồi.” Tại bệnh viện giám ngục.

Một cô y tá nhỏ đang cẩn thận giúp Trần Hạo xử lý vết thương trên tay, thi thoảng lại lén nhìn hắn, tim đập thình thịch không rõ lý do.

“Người đàn ông này thực sự rất đẹp trai, lúc lạnh lùng lại càng đẹp trai hơn.” Cô khẽ hỏi: “Anh có đau không?” “Không đau.” “Vết thương nghiêm trọng thế này, rách da nhiều chỗ, chắc chắn là phải đau chứ.” Cô y tá nói.

“Đám người Hồng Hưng kia còn đau hơn tôi nhiều.” Trần Hạo thản nhiên đáp.

Cô y tá tròn mắt nhìn hắn, hạ thấp giọng hỏi: “Thật sự là một mình anh đánh một trăm người sao?

Bây giờ cả nhà tù đều đồn ầm lên rồi, họ gọi anh là 'Bạo Long hình người'.

Anh có luyện công phu không?

Kiểu như nội công trong truyện Kim Dung ấy?" Đúng là một cô nàng tò mò.

"Không có." Trần Hạo nói dối.

"Không thể nào, anh không lừa được em đâu.

Em học y, em biết muốn bẻ gãy tay người khác bằng tay không cần một sức mạnh cực lớn, không có nội công thì sao làm được." Cô y tá không tin.

Trần Hạo bỗng nhiên muốn trêu chọc cô nàng này.

Tuy không phải đại mỹ nhân nhưng cô ấy trông rất đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt sáng và vóc dáng khá chuẩn.

"Thật sự muốn biết sao?" Trần Hạo hỏi.

Cô y tá thấy sắp được nghe bí mật liền hào hứng áp sát lại: "Em hứa tuyệt đối sẽ không kể cho ai khác." Trần Hạo trịnh trọng nói: "Thứ anh tu luyện thực ra không phải nội công, mà còn lợi hại hơn nội công nhiều.

Đó là công pháp tu chân âm dương điều hòa, luyện ra được một luồng linh khí.

Em có hứng thú tu tiên không?" Cô y tá vốn là fan kiếm hiệp tiên hiệp, nghe đến đây liền hiểu ngay ý đồ xấu của hắn, mặt đỏ bừng lên.

"Đồ tồi!" Cô y tá lườm hắn một cái sắc lẹm.

Hai bàn tay được băng bó xong trông như hai cái găng tay đấm bốc, Trần Hạo quơ quơ hai tay: "Có cần phải khoa trương thế không, thế này thì anh ăn cơm kiểu gì?" "Em thích băng thế đấy, anh không phục à?" Cô y tá trừng mắt đầy thách thức.

Thế mới nói, đắc tội ai chứ đừng đắc tội bác sĩ, nhất là người

đang trị bệnh cho mình.

Chương 725

Cô y tá kiểm tra thêm các vết thương trên người hắn, thấy chỉ là vết bầm tím liền bôi thuốc, rồi hỏi: "Có cần em xoa bóp chỗ bầm cho không?" "Được thôi." Sau khi được xoa bóp gần một giờ đồng hồ đến mức cô y tá vã mồ hôi hột, Trần Hạo mới được về phòng bệnh.

Vừa vào phòng, mọi người đều nhìn hắn trân trối.

Thật trùng hợp, trong phòng này có không ít người quen như Phì Thử, Hoa Tí Nam và mấy gã mặt gầy.

Thấy Trần Hạo, mặt mũi bọn chúng cắt không còn giọt máu.

"Y tá à, thế này sao tôi ngủ được?

Mấy tên này đều bị tôi đánh nhập viện đấy, đối đầu thế này tôi sợ tối ngủ bị mưu hại lắm." Trần Hạo trêu chọc.

Nghe hắn nói thế, bọn Phì Thử run lẩy bẩy: "Tôi hại anh á?

Tôi chỉ sợ anh đánh chết tôi thì có!" Cô y tá nhíu mày: "Nhưng các phòng khác đều đầy rồi, số người đó đều bị anh đánh nhập viện hôm nay cả." Trần Hạo cười: "Hay là đưa tôi về lại phòng giam đi, tôi thấy mình cũng ổn rồi." "Nhưng Giám ngục trưởng đã ký lệnh, yêu cầu anh không được về khu giam giữ trong nửa tháng tới." "Vậy phải làm sao đây?

Ngủ chung với đám này tôi sợ chết lắm." Cô y tá thấy bộ dạng nghiêm túc của hắn liền bật cười: "Hay là anh qua ở chung phòng với em đi?" "Được đấy." "Anh nằm mơ đi!" Cuối cùng, Giám ngục trưởng đặc cách cho Trần Hạo một phòng bệnh riêng độc lập.

Ông ta cũng hết cách, cái gã như quả bom nổ chậm này mà để ở khu giam giữ thì sợ lại nổ lần nữa, thà cứ nhốt ở bệnh viện cho lành.

“Đến giờ ăn rồi.” Cô y tá mang cơm tới cho Trần Hạo, hộp giữ nhiệt ba tầng có đủ món mặn, cơm và canh.

Trần Hạo nhìn đôi tay mình: “Thế này thì ăn kiểu gì đây?” “Để em đút cho anh.” Trần Hạo dùng ánh mắt thâm trầm đầy u uất nhìn cô y tá, khiến tim cô đập loạn nhịp.

“Được rồi, em đút cho anh ăn là được chứ gì.” Cứ như vậy, Trần Hạo hưởng thụ cuộc sống phòng bệnh suốt nửa tháng.

Cuối cùng cũng đến ngày ra tù, lúc rời đi, cô y tá nhỏ tỏ vẻ rất luyến tiếc.

Tin tức Trần Hạo ra tù lập tức truyền khắp khu giam giữ, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Cái gã hung hãn đó cuối cùng cũng đi rồi, cuộc sống trong ngục cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Tuy nhiên, cái tên “Bạo Long” vẫn mãi là một huyền thoại trong ngục Xích Trụ.

Cởi bỏ bộ quần áo tù, thay lên bộ thường phục, Trần Hạo nhận lại đồ đạc của mình: một chứng minh thư, một chùm chìa khóa và một cái ví tiền.

Cánh cổng giám ngục mở ra, Trần Hạo bước ra ngoài, hít một hơi thật sâu không khí tự do.

Từ nay về sau, hắn không bao giờ muốn quay lại nơi này nữa.

Bỗng nhiên, bên cạnh vang lên một giọng nói quen thuộc: “Người anh em, tôi tới đón cậu đây.” Trần Hạo nhìn qua, thấy Chu Khôn mặc một bộ quần áo hoa hòe loè loẹt, đứng bên cạnh chiếc xe Mercedes, gương mặt hớn hở.

Chu Khôn dắt theo đàn em bước tới ôm chầm lấy Trần Hạo:

“Người anh em, cuối cùng cũng ra rồi, chúc mừng cậu trọng hoạch tự do.” Hắn chỉ vào tên đàn em bên cạnh: “Đây là đàn em của tôi, Đậu Sa Bao.

Đậu Sa Bao, mau chào đại ca Bạo Long đi.” “Chào đại ca Bạo Long!” Đậu Sa Bao lập tức hô lớn.

Trần Hạo gật đầu: “Tôi không lăn lộn trong giới, cứ gọi tôi là A Hạo được rồi.” “Chào đại ca Hạo!” Đậu Sa Bao vội vàng đổi miệng.

Chu Khôn khoác vai Trần Hạo, phấn khích nói: “Người anh em, nghe nói cậu ở bên trong đại chiến một trận với Hồng Hưng, một mình chấp một trăm đứa, đánh tàn phế mấy chục thằng, có thật không vậy?” “Tôi thề, lúc mới nghe tin đó tôi phấn khích đến mức làm liền hai em gái.

Người khác không tin nhưng tôi thì tin chắc, tôi đã bảo rồi, cậu ra ngoài nhất định phải cho thiên hạ thấy thế nào là Bạo Long.” Trần Hạo lắc đầu: “Đám Hồng Hưng đó muốn phế tôi, tôi cũng hết cách.” Chu Khôn vỗ vai Trần Hạo: “Người anh em làm tốt lắm!

Đánh chết mẹ đám Hồng Hưng đi, cái gì mà Hồng Hưng mạnh nhất chứ, đúng là rác rưởi, không đủ cho một mình cậu thu thập, ha ha ha.” Đậu Sa Bao đứng bên cạnh nhìn Trần Hạo với ánh mắt đầy sùng bái.

Trần Hạo hơi tiếc nuối nói: “Tiếc là nửa tháng cuối bị nhốt trong bệnh viện, lúc đi không kịp chào tạm biệt Tây Tử và Phó Dương.” “Không sao, bọn họ sẽ ổn thôi.

Đi nào, lên xe.” Ba người bước tới bên xe, Chu Khôn vỗ vỗ vào thân xe: “Người anh em, tôi lái Mercedes tới đón cậu, thế nào, xe đẹp chứ?” “Không tệ.” Trần Hạo nói.

“Ha ha ha, lên xe!

Tôi đã sắp xếp hết rồi, hôm nay chơi trọn gói.

Trước tiên đi xông hơi, sau đó tới Đại Phú Hào ăn cơm, tối thì qua phố Lan Quế Phường chơi 'Hoàng Hậu', không thiếu món nào cả.” Ba người lên xe, Đậu Sa Bao lái xe.

Chu Khôn nhìn cổng nhà tù, chửi thề một câu: “Mẹ kiếp, sau này lão tử tuyệt đối không quay lại nơi này nữa, chết cũng không vào.” Hắn còn vỗ đầu Đậu Sa Bao một cái: “Lái xe đi!” Chiếc xe khởi động, nhanh chóng rời khỏi ngục Xích Trụ.

Trong phòng thay đồ nhà tắm, Chu Khôn khoe ra sáu múi bụng, vỗ ngực tự hào: “Nhìn thấy hình xăm của tôi chưa, một con mãnh long, uy phong không?” Trần Hạo cởi áo ra, lộ ra một thân hình cơ bắp hoàn mỹ.

Chu Khôn nhìn thấy liền ghen tị: “Người anh em, chắc chắn là cậu có luyện rồi, thân hình này hiếm thấy thật đấy.” Chu Khôn cởi quần ra, có chút tự đắc đung đưa, nháy mắt với Trần Hạo.

Nhưng khi Trần Hạo cởi quần, Chu Khôn liếc nhìn xuống dưới, thần sắc bỗng khựng lại, lẩm bẩm một câu: “Mẹ kiếp, hóa ra cũng là một con 'đại long'.” Sau đó hắn lặng lẽ quấn khăn tắm vào.

Xông hơi, tắm rửa xong xuôi, hai người lên lầu massage.

Chu Khôn cười hì hì: “Người anh em, ở trong đó mấy tháng chắc là nhịn hỏng rồi chứ gì?

Để tôi gọi hai em tới cho cậu giải tỏa nhé.” Trần Hạo lắc đầu: “Tôi không có hứng thú.” “Cậu đúng là có định lực đấy, thôi được, để dành sức tối nay chơi 'Hoàng Hậu'.” Chu Khôn hô lớn.

Sau khi tắm rửa, Chu Khôn đưa Trần Hạo tới một tửu lầu nổi tiếng ở Hương Cảng, giá cả không hề rẻ.

Hắn gọi một bàn đầy thức ăn.

Trần Hạo đã ăn cơm tù suốt ba tháng, giờ nhìn thấy cao lương mỹ vị liền ăn như rồng cuốn.

Chu Khôn nhìn sức ăn của Trần Hạo cũng phải trợn mắt hốc mồm: "Đúng là phải ăn nhiều mới có sức đánh nhau, tôi nhìn không lầm người rồi." Sau khi ăn xong, màn đêm buông xuống, ba người lái xe tới phố Lan Quế Phường.

Vừa vào hộp đêm, một nhóm đàn em đứng ở cửa liền cúi đầu chào: "Anh Khôn!" "Anh Khôn đã tới rồi." "Anh Khôn lại tìm Tử Tinh tỷ sao?" Chu Khôn ở đây rất quen thuộc, bọn này chắc là tiểu quỷ của Đông Tinh.

Hắn xua tay chào lại, phong thái đại ca mười phần.

Trong quán bar ồn ào náo nhiệt, âm nhạc cực mạnh, tuy mới đầu đêm nhưng đã có rất nhiều người nhảy nhót.

Chu Khôn kéo Trần Hạo vào trong, nói lớn vào tai hắn: "Đây là địa bàn của Đông Tinh chúng ta, cứ tự nhiên mà chơi." Hai người vào một phòng bao lớn, vừa ngồi xuống đã có một bà quản lý (mụ mụ tang) bước vào: "Ai u anh Khôn, hôm nay tới sớm thế." Chu Khôn chỉ vào Trần Hạo: "Đây là anh em của tôi, A Hạo." Bà quản lý lập tức cười nịnh: "Chào anh Hạo." "Mỹ Bảo, đừng phí lời nữa, gọi hai em 'Hoàng Hậu' tới đây, đúng rồi, gọi cả Tử Tinh tới cho tôi nữa." Bà quản lý vội đi gọi người, lát sau ba người phụ nữ xinh đẹp bước vào.

Một cô thấy Chu Khôn liền ngồi ngay lên đùi hắn: "Anh Khôn, người ta nhớ anh chết đi được." Chu Khôn cười lớn: "Khéo mồm lắm, tôi mới không tới có ba ngày thôi mà." Thấy hai cô nàng kia còn đứng ngây ra, hắn quát: "Đứng đó làm gì, mau tiếp đãi anh em của tôi cho tốt.

Nếu phục vụ không chu đáo là tôi không vui đâu đấy." Hai cô gái lập tức nở nụ cười chuyên nghiệp, ngồi xuống hai bên Trần Hạo:

“Soái ca, anh đẹp trai quá.” Trần Hạo không nói gì, Chu Khôn cười ha hả: “Anh em của tôi không chỉ đẹp trai mà còn 'hàng khủng' lắm đấy, lát nữa các cô nếm thử là biết ngay.” “Anh Khôn, anh xấu xa quá.” Hai cô gái nũng nịu.

“Đừng nhảm nhí nữa, lên rượu đi!” Chu Khôn ra lệnh.

Rượu được mang lên, mọi người bắt đầu oẳn tù tì uống rượu, trò chuyện náo nhiệt.

Chương 726

Với thể chất của Trần Hạo, hắn chẳng sợ uống rượu chút nào.

Chu Khôn lúc đầu còn muốn thi thố, kết quả qua ba hiệp đã thấy đầu óc quay cuồng, còn Trần Hạo mặt vẫn không đổi sắc.

Chu Khôn ngậm điếu thuốc, vỗ đầu: "Tôi không tin!

Đẹp trai hơn tôi thì thôi đi, đánh nhau giỏi hơn, thân hình đẹp hơn, 'cái đó' to hơn, chẳng lẽ uống rượu tôi cũng thua sao?

Tiếp tục, ba con sáu!" "Bốn con sáu!" "Năm con sáu!" "Bảy con sáu!" Chu Khôn ngẩn ra, mơ màng hỏi: "Có sáu con xúc xắc, đào đâu ra bảy con sáu?" Trần Hạo mở ống xúc xắc ra: "Mở ra mà xem." Chu Khôn không tin nổi nhìn vào, thấy trong ống của Trần Hạo đúng là có bảy con xúc xắc, đều là mặt sáu: "Hay lắm, cậu gian lận, phạt rượu!" "Ha ha ha, nhìn của cậu đi, cậu lắc mạnh quá văng ra một viên, tôi nhặt được đấy." Trần Hạo cười nói.

Hai người uống xong, Chu Khôn lảo đảo đứng dậy: "Không xong rồi, sắp nổ tung rồi, phải đi vào nhà vệ sinh xả bớt đã, cậu có đi không?" "Đi chứ." Hai người kề vai sát cánh đi vào nhà vệ sinh.

Đứng bên bồn tiểu, Chu Khôn vừa giải quyết vừa nói: "Lát nữa dắt hai em lên lầu năm, trên đó có phòng khách sạn, tối nay phải chơi cho thật vui vẻ." Trần Hạo lắc đầu: "Tôi không có hứng thú với bọn họ." "Bọn họ không tệ đâu, là hàng tốt nhất ở đây đấy." Chu Khôn quay sang nhìn Trần Hạo.

Đúng là để thành 'Hoàng Hậu' của hộp đêm thì nhan sắc không hề tầm thường.

"Mấy cô đó tôi không thích, nếu muốn, tôi tự đi tán tỉnh." Chu

Khôn nghe xong cười lớn: "Được, người anh em, bên ngoài cậu muốn tán ai cũng được, ở đây tôi bảo kê, có chuyện gì cứ gọi tôi." "Vậy tôi đi đây, cậu cứ từ từ mà tiểu, cẩn thận kẻo tiểu lên giày đấy." Trần Hạo trêu chọc rồi bước ra.

Rửa tay xong, Trần Hạo không quay lại phòng bao mà đi ra đại sảnh.

Quán bar giờ đã đông nghịt người, ánh đèn mờ ảo hòa cùng tiếng nhạc xập xình.

Trần Hạo ngồi xuống quầy bar, đưa mắt quan sát tìm kiếm mục tiêu.

Hắn không phải hạng nam thanh nữ tú gì, nhịn ba tháng rồi cũng cần giải tỏa, nhưng với những cô gái bán hoa thì thực sự không có hứng thú.

Hắn thích cảm giác chinh phục hơn.

Bỗng nhiên, Trần Hạo phát hiện một mục tiêu ở góc bàn.

Một người phụ nữ đang ngồi cô đơn, mái tóc xoăn dài, ánh đèn neon thi thoảng lướt qua khuôn mặt cô ấy, trông rất cuốn hút.

Trên bàn chỉ có một ly cocktail dành cho nữ giới.

Trần Hạo quan sát kỹ, người phụ nữ này thực sự xinh đẹp, bảy phần mỹ miều ba phần mị hoặc, chẳng kém cạnh gì đám người A Ninh.

Lạ ở chỗ, một người phụ nữ như vậy ngồi đây nãy giờ mà không có ai lại gần bắt chuyện.

Trần Hạo gọi một ly rượu, thong dong bước tới: "Mỹ nữ, có thể trò chuyện chút không?" Người phụ nữ ngẩng đầu, ánh mắt có chút đạm mạc, nhìn Trần Hạo vài cái rồi hỏi: "Anh không nhận ra tôi?"

“Chúng ta gặp nhau rồi sao?” Trần Hạo hơi ngẩn ra, “Chắc là chưa đâu nhỉ.” Người phụ nữ quan sát kỹ hơn, phải thừa nhận Trần Hạo vô cùng thu hút, đẹp trai nhưng không phải kiểu yếu đuối, mà mang một vẻ thâm trầm đầy nam tính do đã trải qua nhiều chuyện.

“Vậy thì ngồi xuống nói chuyện đi.” Cô ấy chỉ vào ghế sofa đối diện.

Trần Hạo ngồi xuống: “Tôi là Trần Hạo, cứ gọi là A Hạo, không biết phải xưng hô với cô thế nào?” “Trần Hạo!” Người phụ nữ nghe thấy cái tên này, ánh mắt nhìn hắn bỗng trở nên khác hẳn.

Trần Hạo tuy nhận thấy sự thay đổi đó, thậm chí cảm nhận được luồng khí tức âm lãnh giống như A Ninh hay Tô Nan lúc mới gặp, nhưng hắn không quan tâm.

Với hắn, người phụ nữ này có thân phận gì cũng không quan trọng.

Cô ấy nở một nụ cười đầy ẩn ý: “Cứ gọi tôi là Mễ Tả (Sister Mi).” “Mễ Tả?

Cô chắc chắn là lớn tuổi hơn tôi chứ?” Trần Hạo cười hỏi.

“Chắc chắn là lớn hơn anh rồi.” Trần Hạo nhìn lướt qua ngực cô ấy, thẩm định trong một giây rồi gật đầu: “Đúng là 'lớn' hơn tôi thật.” Người phụ nữ bị trêu chọc nhưng không hề giận, môi vẫn giữ nụ cười nhạt.

“Mễ Tả, vì sự 'lớn' của cô, cạn một ly nhé.” Trần Hạo nâng ly, cô ấy cũng mỉm cười cạn ly cùng hắn.

Hai người trò chuyện, với tài ăn nói và kiến thức của một kẻ xuyên không, Trần Hạo dễ dàng khiến cô ấy mỉm cười, bầu không khí rất tốt.

Lúc này, Chu Khôn từ nhà vệ sinh bước ra, đầu hơi váng vất.

Hắn gọi một ly nước trái cây uống để tỉnh táo lại, rồi đưa mắt tìm Trần Hạo.

"Mẹ nó, không lẽ đi thuê phòng nhanh thế?" Bỗng nhiên, ở một góc khuất, hắn thấy một bóng lưng quen thuộc, chính là Trần Hạo.

Chu Khôn định bước tới, nhưng đi được nửa đường thì khựng lại khi thấy người ngồi đối diện.

Mẽ Tả!

Chu Khôn giật mình tỉnh cả rượu.

Lúc này Trần Hạo đang quay lưng về phía hắn nên không thấy.

Chu Khôn định kéo Trần Hạo đi, nhưng người phụ nữ bỗng ngẩng đầu nhìn hắn.

Chu Khôn bị nhìn thì sững sờ, rồi nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Người phụ nữ phóng tới một ánh mắt như biết nói, mà Chu Khôn đọc được ngay chữ đó: "Cút!" Chu Khôn lủi thủi quay lại quầy bar uống nước, trong lòng chỉ thầm cầu nguyện người anh em của mình đừng có đắc tội với bà cô này.

Thấy Chu Khôn xuất hiện, người phụ nữ chắc chắn trăm phần trăm thân phận của gã đẹp trai trước mặt này, chẳng phải Chu Khôn vừa đón hắn ra tù sao.

Ánh mắt cô nhìn hắn càng trở nên khác lạ, nụ cười vẫn thường trực trên môi.

Trần Hạo giả vờ đưa tay trái không đeo gì lên nhìn như đang xem đồng hồ, rồi nghiêm chỉnh nói: "Đã hơn mười một giờ đêm rồi, một người phụ nữ cô đơn ở ngoài thế này không an toàn đâu, hay để tôi đưa cô về nhà nhé?" Người phụ nữ thấy bộ dạng giả vờ của hắn liền

bật cười khúc khích: “Được anh đưa về thì an toàn sao?

Anh có thể bảo hộ sự an toàn của tôi không?” Trần Hạo mỉm cười: “Yên tâm, có tôi ở đây, bảo đảm đưa cô về nhà an toàn tuyệt đối.” “Vậy sau khi về nhà thì sao?” Cô ấy trêu chọc.

“Tôi có thể dùng 'áo mưa nhỏ' để bảo vệ sự an toàn của cô.” Trần Hạo thẳng thắn nói, đều là người trưởng thành cả, không cần che đậy làm gì.

Người phụ nữ lại cười, cười rất sảng khoái: “Ha ha ha, giang hồ đồn Bạo Long lạnh lùng, tàn nhẫn, hôm nay gặp mới thấy anh thú vị thật đấy, đúng không, tiểu Bạo Long?” Trần Hạo hơi ngẩn ra, rồi cười sái quai hàm: “Tôi không phải tiểu Bạo Long.” “Chẳng lẽ kẻ một mình cân cả trăm thằng Hồng Hưng trong ngục không phải anh sao?” “Là tôi, nhưng tôi không thích cái tên Bạo Long đó.

Tôi tên Trần Hạo, tôi không lăn lộn trong giới, biệt danh là do bọn họ tự gọi thôi, tôi không nhận.” Người phụ nữ cười nói: “Có một số chuyện không phải anh muốn không nhận là được.

Những người khác không nói, nhưng anh nghĩ Hồng Hưng sẽ bỏ qua sao?” Trần Hạo nhíu mày: “Cô không phải người của Hồng Hưng chứ?” Rồi hắn lập tức lắc đầu: “Không đúng, đây là địa bàn của Đông Tinh, người Hồng Hưng không dám vào đây chơi, trừ khi cầm đao xông vào.

Vậy cô là người Đông Tinh?” Người phụ nữ đầy hứng thú nhìn hắn: “Cứ cho là vậy đi.” “Từ ngữ khí, thần thái đến khí chất của cô, không giống hạng tép riu.

Đông Tinh Ngũ Hổ Tam Phượng, không lẽ cô là một trong Tam Phượng?” Trần Hạo nhếch môi cười tà mị hỏi.

Người phụ nữ nhìn Trần Hạo, cười ha hả: “Xem ra Bạo Long

không chỉ biết đánh nhau mà não cũng rất nhạy bén.

Giờ anh còn nghĩ mình đủ sức bảo vệ tôi, dùng 'áo mưa nhỏ' bảo vệ tôi không?" Trần Hạo nhìn cô ấy, mỉm cười không chút e dè: "Sao lại không dám, cô có muốn thử không?" Ánh mắt người phụ nữ khẽ nheo lại như hình trăng khuyết, trông càng xinh đẹp hơn, nhưng lại tỏa ra cảm giác như một con mèo sắp nổi giận.

Chương 727

Thế nhưng Trần Hạo hoàn toàn phớt lờ điều đó, vẫn đối diện với cô không chút yếu thế.

Bỗng nhiên, cô ấy thu hồi tầm mắt, đứng dậy: "Muốn tán tôi thì không vấn đề gì, nhưng hiện giờ anh chưa đủ tư cách." "Thế nào mới đủ tư cách?" Trần Hạo tựa lưng vào sofa, hai tay gác lên thành ghế, ngước nhìn người phụ nữ.

Từ góc độ này có thể thấy rõ sự đầy đặn và chiếc cằm thanh tú của cô.

Cô ấy nhếch môi cười, cảm thấy gã đàn ông này khá thú vị: "Ít nhất cũng phải là lão đại một phương, ví dụ như thống nhất toàn bộ khu Vượng Giác chẳng hạn.

Bây giờ anh vẫn còn xanh lắm, Bạo Long à, chỉ là một con Bạo Long con thôi.

Đợi bao giờ lớn thành Bạo Long thực thụ rồi hãy tới tán tôi." Nói xong, cô ấy quay người bước đi.

Nhìn bóng lưng cô ấy biến mất, Trần Hạo nở nụ cười đầy ẩn ý.

Thật ra hắn đã nhận ra người phụ nữ này.

Với nhiệm vụ nằm vùng hắc bang, hắn đã được huấn luyện để nhận diện các nhân vật cộm cán.

Ban đầu hắn chỉ định tán một cô nàng xinh đẹp để ngủ, nhưng khi ngồi xuống nhìn kỹ dung mạo, hắn biết mình đã va phải cá lớn.

Người phụ nữ này chính là Ngân Phượng Bạch Ngọc Linh, biệt danh Mễ Tả, người kiểm soát hơn một nửa số phụ nữ của Đông Tinh.

Từ quán bar, vũ trường đến các cơ sở massage, ứng chiêu đều qua tay cô ta.

Ngân Phượng là thực lực phái thực thụ trong Đông Tinh, ngay cả các đại ca tọa quán cũng phải nể cô ta ba phần.

Kim Phượng thì phụ trách tài chính, còn Hắc Phượng là bí ẩn nhất, nghe đồn là một sát thủ mà ngay cả cảnh sát cũng không có tư liệu.

Trần Hạo nghi ngờ Bạch Ngọc Linh còn một thân phận khác, chính là Hắc Phượng thần bí đó.

Chu Khôn vẫn luôn lén quan sát, thấy Mễ Tả đi rồi mới dám chạy lại ngồi xuống cạnh Trần Hạo: "A Hạo, lúc nãy cậu không đắc tội Mễ Tả đấy chứ?" "Không có, mà Mễ Tả là ai, cô ta nổi tiếng lắm sao?" Trần Hạo giả vờ hỏi.

"Trời ạ, quán bar này bao nhiêu em không chọn, sao cậu lại nhắm đúng Mễ Tả thế?

Cô ta tuy đẹp thật nhưng không thể đụng vào đâu.

Ngũ Hổ Tam Phượng, cô ta là Ngân Phượng đấy, Sâm ca thấy cũng phải gọi một tiếng Mễ Tả." "Không phải cậu bảo cậu bảo kê được sao?" Chu Khôn méo mặt: "Tôi bảo kê được những chuyện khác, kể cả cậu có cưỡng ép một cô gái nhà lành nào đó tôi cũng lo được.

Nhưng ai mà biết cậu lại đi tán Mễ Tả.

Bình thường cô ta ít khi ở đây, chắc hôm nay đi tuần tra địa bàn thôi." "Nhưng cô ta bảo tôi có thể tán cô ta." Trần Hạo thản nhiên.

Chu Khôn ngẩn ra: "Cô ta muốn cậu làm tiểu bạch kiểm (trai bao) sao?" Trần Hạo thúc khuỷu tay vào ngực Chu Khôn khiến hắn ho sặc sụa: "Tiểu bạch kiểm cái gì, cô ta bảo bao giờ tôi thành đại ca thống

trị Vượng Giác thì hãy tới tìm cô ta." "Đại ca thống trị Vượng Giác?

Ý cậu là làm Tọa quán của Đông Tinh?" Chu Khôn kinh ngạc.

Trần Hạo gật đầu.

Chu Khôn khoác vai hắn: "Người anh em, ra ngoài cũng chưa có việc gì làm, hay là gia nhập Đông Tinh đi.

Hai anh em mình cùng làm, tôi không dám nhận cậu làm đàn em đâu, để tôi giới thiệu cậu với Sâm ca, bái dưới trướng ông ấy, sớm muộn gì cũng có ngày ngóc đầu lên được." Trần Hạo lắc đầu: "Tôi không làm xã hội đen." "Xã hội đen thì sao?

Nhìn tôi này, ăn ngon mặc đẹp, thích ngủ với em nào thì ngủ, ra đường có người gọi đại ca, uy phong biết bao." "Nhưng cũng thường xuyên bị cảnh sát bắt." "Kìa, không phải vì đánh nhau mà cậu vào tù sao?

Cái gã luật sư bốn mắt kia có địa vị xã hội đấy, cuối cùng vẫn phải ngồi tù thôi.

Thế giới này làm gì có thiên đường, sống ở nhân gian cũng chỉ là đang giãy dụa trong địa ngục thôi." Chu Khôn nói.

Trần Hạo ngạc nhiên nhìn hắn: "Cậu mà cũng nói được những lời sâu sắc thế sao?" Chu Khôn gãi đầu ngượng nghịu: "Sâm ca nói đấy." "Đi thôi người anh em, đừng tán tỉnh gì nữa, tôi gọi mấy em 'Hoàng Hậu' cho cậu, xinh đẹp hơn nhiều, lại còn được đào tạo bài bản, phục vụ bảo đảm sướng đến tận mây xanh." Trần Hạo vẫn lắc đầu: "Thực sự không hứng thú, sắp xếp cho tôi chỗ ở đi, tôi muốn về ngủ." "Mới mười giờ đã ngủ gì.

Nếu không muốn chơi gái, cậu có thích xem đánh quyền không?

Tôi đưa cậu tới một nơi xem hắc quyền, toàn cao thủ đấy, đánh nhau tàn nhẫn lắm, thường xuyên có người chết." "Hắc quyền sao?

Ở Vượng Giác à?" "Không, ở Thổ Qua Loan, là địa bàn của Phúc Hưng Bang, cái bang của gã Phì Lão Thử bị cậu đánh tàn phế ấy." Trần Hạo suy nghĩ một lát: "Được, đi xem đánh quyền cũng không tệ." "Thật sự không làm một 'nháy' sao?" Chu Khôn hỏi lại.

"Không hứng thú." Chu Khôn lắc đầu: "Cậu đúng là một kẻ tàn nhẫn.

Tàn nhẫn với người khác không gọi là tàn nhẫn, tàn nhẫn với chính bản thân mình, khống chế được dục vọng mới là kẻ làm nên đại sự.

Cái này cũng là Sâm ca nói đấy." Tuy chưa gặp Sâm ca nhưng qua lời Chu Khôn, Trần Hạo cảm thấy Vương Sâm này chắc chắn không đơn giản, không phải hạng chỉ biết chém giết.

Chiếc Mercedes lao về phía Thổ Qua Loan.

Nửa giờ sau, xe chạy vào bãi đỗ dưới hầm của một tòa đại hạ.

"Võ đài hắc quyền ở đâu?" Trần Hạo hỏi.

Chu Khôn cười: "Tất nhiên không ở đây rồi, công khai thế thì bị cảnh sát hốt lâu rồi, đi theo tôi." Chu Khôn dẫn Trần Hạo vào phòng thang máy số 8.

Trần Hạo nhận thấy camera ở đây lắp dày đặc, quan sát 360 độ không góc chết.

Hắn chọn thang máy ở giữa: "Võ đài ở tầng hầm thứ ba, hai thang kia không xuống được đâu." Nhấn nút, thang máy di chuyển.

Bên trong cũng có camera.

Chu Khôn nhấn giữ nút B2 đồng thời nhấn tầng 11, rồi nói vào camera: "Nhanh lên, A Khôn của Đông Tinh đây, đi cùng Sâm ca mấy lần rồi đấy." Hóa ra thang máy này do người bên ngoài điều khiển.

Một lúc sau, cửa thang máy mở ra một không gian rộng lớn, có bốn gã đàn ông ngồi đó canh gác.

Một gã quẹt thẻ mở cửa cho họ vào.

Bên trong vô cùng náo nhiệt, một võ đài thiết kế hình bát giác đặt ở giữa, xung quanh có khoảng một hai trăm khán giả đang gào thét cổ vũ.

Chu Khôn giải thích: "Đây là lôi đài sinh tử, lên đây mạng ai nấy giữ, bị thương là chuyện thường, chết người cũng không hiếm.

Quy tắc tùy ý, có chỗ đặt cược bên cạnh.

Một hiệp định thắng bại, trừ khi có người gục hẳn hoặc nhận thua, nếu không sẽ đánh mãi." "Tỉ lệ đặt cược thế nào?" "Tùy vào lượng tiền đổ vào mỗi bên, bên nào đặt nhiều thì tỉ lệ thấp và ngược lại.

Nhà cái ăn tiền phế.

Chương 728

Cậu muốn đặt bên nào?

Tôi thấy gã lùn hơn có vẻ thắng đấy.” Chu Khôn hỏi.

Trần Hạo quan sát, hai võ sĩ thực lực khá tương đồng nhưng gã lùn hơn có bộ pháp linh hoạt và ra đòn hiểm hơn.

“Đặt gã lùn đi.” Chu Khôn chạy đi đặt cược, lát sau quay lại: “Tôi đặt giúp cậu 1000 tệ, thua tôi chịu, thắng cậu hưởng.” Trận đấu kết thúc nhanh chóng với cú móc hàm khiến gã cao to đo sàn.

Chu Khôn thắng cược, đưa tiền cho Trần Hạo nhưng hắn không nhận.

Sau màn diễm vũ (múa thoát y) nhàm chán, Chu Khôn thấy Vương Sâm bước vào liền kéo Trần Hạo ra chào hỏi.

Vương Sâm khoảng bốn mươi tuổi, hơi mập nhưng uy nghiêm, lông mày trái có vết sẹo đứt đoạn khiến hắn trông càng bưu hãn.

Đây chính là “Đoạn Mi Vương Sâm”, một kẻ cẩn thận và thâm độc theo hồ sơ của cảnh sát.

Đôi mắt Vương Sâm sắc lẹm, ông ta kỹ lưỡng đánh giá Trần Hạo mấy lượt, cười nói: “Bạo Long Trần Hạo của A Khôn đây sao, đúng là một chàng trai khôi ngô.” Biểu cảm trên mặt Trần Hạo bảy phần lạnh lùng hai phần thản nhiên, mang theo một chút dè dặt.

Tóm lại, Trần Hạo cảm thấy vào khoảnh khắc này, kỹ năng diễn xuất của mình tuyệt đối bùng nổ, đến cả Lương ảnh đế cũng phải nhường ngôi.

“Chào Sâm ca.” Vương Sâm nở nụ cười nhạt, mang theo vài phần uy nghiêm khí thế, lại nhìn kỹ Trần Hạo một cái, bảo: “Đi thôi.” Nói

đoạn, ông ta dẫn đầu đi trước, tự nhiên không ngồi ở những ghế tản mạn mà ngồi vào vị trí khách quý hàng đầu, loại có bàn trà và hoa quả.

Trần Hạo ngồi xuống cùng bàn, xếp ở vị trí dưới tay A Khôn.

Vương Sâm cũng không để ý, vũ điệu bốc lửa kết thúc, người dẫn chương trình lên đài, nói với phía dưới: "Trận tiếp theo là vua Muay Thai Thông Soa đối đầu với vương tán đả Lý Đại Uy, mời hai tuyển thủ lên đài." Cửa lồng mở ra, hai tuyển thủ lên đài trình diễn, đôi bên khoe cơ bắp, lườm nguýt nhau vài cái rồi xuống đài.

Sau đó là 10 phút chuẩn bị đặt cược, người đặt cược tấp nập không dứt.

Vương Sâm hỏi người bên cạnh: "Cảm thấy ai thực lực mạnh hơn một chút?" Khi đó A Khôn nói: "Sâm ca, A Hạo quyền pháp giỏi, nhãn quang cũng không tệ, lúc nãy tôi vừa đặt cược thắng được một ván." Vương Sâm nhìn sang Trần Hạo: "Cậu thấy ai sẽ thắng?" Trần Hạo đáp: "Ai thắng thì không biết, trên chiến trường biến số quá nhiều, chỉ một chút sơ hở là có thể thua trận.

Nhưng nếu không xét biểu hiện bên ngoài, tên vua Muay Thai Thông Soa kia mạnh hơn một chút." Vương Sâm gật đầu, phân phó thủ hạ: "Đi đặt cược 1 vạn, cược Thông Soa thắng." "Tôi cũng đi." A Khôn nói một câu rồi cũng đi đặt cược.

Trên bàn vắng người, Vương Sâm lại nhìn chằm chằm Trần Hạo: "Học quyền ở đâu?" "Có một ít là gia truyền, một ít học ở phòng tập boxing, một ít là tự luyện, tôi học khá tạp nham." Trần Hạo bịa chuyện.

"Trong nhà còn người thân nào không?" Vương Sâm hỏi.

Trần Hạo biết ông ta đang điều tra, liền đáp: "Mấy năm trước cha mẹ gặp tai nạn xe cộ qua đời rồi, chỉ còn lại mình tôi." "Vậy sau đó đã

làm gì mà lại vào tù?" "Sau khi tốt nghiệp cấp ba, tôi không thi đỗ đại học, ra ngoài làm thuê.

Có một lần tranh chấp với người ta, đối phương gọi mấy người đến đánh tôi, tôi nhất thời nóng nảy dùng đến võ công, đánh bọn chúng tàn phế nên bị phán nhập tù." Thân thế của Trần Hạo đã được biên soạn sẵn từ trước, kịch bản đầy đủ, có người tra cũng không tìm ra sơ hở.

"Sau này tính làm gì?" Vương Sâm hỏi.

"Có lẽ sẽ tìm lại một công việc thôi, dù sao tôi còn trẻ, có chút sức lực, chắc không chết đói được." Trần Hạo nói.

Vương Sâm nhìn Trần Hạo, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, không hỏi thêm nữa.

A Khôn quay lại, trên đài hai người bắt đầu giao chiến, trận này quyết liệt hơn trận trước nhiều, thực lực hai bên đều mạnh hơn.

Trần Hạo vừa xem vừa đánh giá, nếu để mình đối phó hai người này thì mất bao lâu mới hạ được.

Đang xem chăm chú, đột nhiên bên cạnh có tiếng hỏi: "Cũng hiểu về quyền sao, đánh được không?" Trần Hạo quay đầu nhìn Vương Sâm, giữ lại phân nửa thực lực mà nói: "Trong vòng mười chiêu đánh bại Lý Đại Uy, không quá mười lăm chiêu đánh bại Thông Soa." Vương Sâm có chút kinh ngạc nhìn Trần Hạo: "Tự tin vậy sao?" "Đúng vậy." Trần Hạo không hề khoác lác, nếu cho anh lên đánh, ước chừng hai quyền là có thể phế sạch cả hai.

"Vậy có hứng thú lên đánh một trận không?" Vương Sâm hỏi.

A Khôn bên cạnh nghe vậy lập tức nói: "Đại ca, đánh loại quyền này nguy hiểm lắm." Vương Sâm phẩy tay ra hiệu cho hắn ngậm miệng: "Đánh một trận có thể được một vạn tệ, người bình thường

làm một tháng mới có ba ngàn lương, cậu mới ra tù, chắc cũng đang thiếu tiền nhỉ?" Trần Hạo cúi đầu: "Tôi quả thật đang thiếu tiền, hiện giờ toàn thân chỉ còn 20 đồng, nếu không phải A Khôn đi đón tôi, tiền của tôi e là đi xe buýt cũng không đủ." "Vậy có muốn thử không, tôi sẽ sắp xếp." Vương Sâm nhìn Trần Hạo, tỏ vẻ như đang muốn giúp đỡ.

Trần Hạo suy nghĩ trong giây lát rồi gật đầu: "Được." Vương Sâm lộ ra ý cười, nói với thủ hạ: "A Đông, đi sắp xếp đi." Tên cao to nọ đứng dậy đi tìm quản sự võ đài sắp xếp chuyện đấu quyền.

Trần Hạo mở miệng nói: "Sâm ca, có thể cho tôi mượn một khoản tiền không?" "Nói nghe xem." "Mượn 5 vạn tệ, tôi muốn đặt cược cho mình thắng, lãi suất tính theo quy định." Trần Hạo nói.

"Ha ha, đúng là tự tin, ngay cả đối thủ là ai còn chưa biết mà." Vương Sâm nhìn Trần Hạo.

"Hơn nữa, 5 vạn tệ không phải con số nhỏ, nếu thua thì lấy gì trả?" Vương Sâm hỏi.

"Cha mẹ tôi để lại một căn nhà nhỏ, tuyệt đối đáng giá 5 vạn tệ, nếu thực sự không được, tôi sẽ làm không công cho anh trừ nợ." Trần Hạo nói.

Vương Sâm hơi gật đầu: "Có khí phách, biết nắm lấy cơ hội dốc hết sức mình, tốt, tôi cho mượn.

Còn về việc có nắm bắt được cơ hội kiếm tiền này không thì phải xem bản lĩnh của cậu." "Cảm ơn Sâm ca." Trần Hạo nói một câu.

Vương Sâm lấy ra cuốn chi phiếu, ký một tờ năm vạn tệ.

Sau khi nhận chi phiếu, Trần Hạo lập tức viết một tờ giấy nợ, trong vòng một tháng lãi 20%, sau đó tính lãi mẹ đẻ lãi con, tuyệt đối là lãi cao cắt cổ.

Trần Hạo nhận chi phiếu xong, trực tiếp giao cho A Khôn: "Khôn ca, lát nữa nếu tôi lên đài đánh, giúp tôi đặt cược." A Khôn nhận chi phiếu: "Được, yên tâm đi." Không lâu sau, trận chiến trên đài cuối cùng cũng phân thắng bại, Trần Hạo lại đoán đúng, tên luyện Muay Thai Thông Soa đã thắng.

Sau khi thắng lợi, hắn nhận được một vạn tiền thưởng, còn đối thủ thì bị người ta khiêng xuống, gãy mất một cánh tay.

Người dẫn chương trình lên đài, cầm micro nói: "Trận tiếp theo, vua da đen Freeman đối đầu với bác kích vương Trần Hạo." Bên dưới đài lập tức vang lên tiếng nghị luận: "Vua da đen Freeman tôi biết, thắng liên tiếp mấy trận rồi, vô cùng lợi hại, còn cái tên bác kích vương Trần Hạo này là ai vậy?" "Không phải tìm đại một kẻ nào đó vào cho đủ số đấy chứ?" Một lúc sau, Trần Hạo và Freeman lên đài.

Trần Hạo cơ bắp thon gọn, trông rất soái khí, nhưng đứng cạnh tên da đen cường tráng thì rõ ràng nhỏ hơn một vòng, đặc biệt là khối cơ bắp của tên da đen kia bóng loáng như thép, trông rất rắn chắc, đôi bên cao thấp lập phán ngay.

Tên da đen gầm lên một tiếng với Trần Hạo: "Nhóc con, tao sẽ xé xác mày." Hắn hét bằng tiếng Việt, chắc là học mãi mới thuộc.

Trần Hạo lại hơi cúi đầu, chẳng thèm nhìn đối phương.

Đám đông lập tức la ó: "Đánh gì nữa, nhìn là thấy không ổn rồi." "Tôi thấy cứ nhận thua trực tiếp cho rồi." "Đưa tiền cho Freeman không công à, chỉ có kẻ ngốc mới mua tiểu bạch kiểm này thắng." Hai người lui về góc sân của mình.

"Boong!

Boong!

Boong!" Tiếng chuông vang lên, tên da đen lập tức xông về phía

Trần Hạo, còn Trần Hạo lại lững thững tiến lên.

Vào khoảnh khắc đôi bên tiếp cận, gã da đen tung một cú đấm vòng cực mạnh, mang theo tiếng gió rít nhắm thẳng vào Trần Hạo mà đập xuống.

Nếu bị một quyền này trúng đích, người bình thường chắc chắn sẽ bị đánh bay.

Động tác của Trần Hạo nhanh nhẹn, vừa cúi đầu liền né được nắm đấm, thân mình đột ngột áp sát vào trong, một cú chỏ hung hãn đập mạnh vào mũi gã da đen.

Chỉ thấy mặt gã da đen biến dạng một cách vô thức đến 100 độ, đồng thời phun ra một tràng máu tươi, thân hình bay ngược ra sau.

Chương 729

"Phịch" một tiếng, gã da đen ngã rầm xuống đất, nằm đó bất động.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều ngây dại, cứ ngỡ tiểu bạch kiểm sẽ bị tiêu diệt trong chớp mắt, nào ngờ kẻ bị hạ đo ván lại là gã to xác kia.

Có trọng tài lên kiểm tra, sau đó vẫy vẫy tay báo: "Ngất rồi, không thể thi đấu tiếp được." Cả hội trường lập tức nổ tung: "Án treo!

Án treo!

Đánh đấm giả tạo, tôi không tin nó lại lợi hại như thế." "Mẹ kiếp, một chiêu hạ gục luôn, giả quá rồi đó." "Trả tiền lại đây!" Có kẻ thua tiền tất nhiên cũng có người thắng tiền.

Vương Sâm vô cùng vui mừng, cười ha hả, ván này ông ta đặt cược tới 10 vạn.

Vì là cược lớn, cộng thêm 5 vạn của Trần Hạo và 1 vạn của Chu Khôn, đã ép tỷ lệ của Trần Hạo xuống còn 1 ăn 3.5.

Như vậy, ông ta cũng thắng được 35 vạn, chơi lâu như vậy, đây là lần thắng đậm nhất, tự nhiên là vui mừng rồi.

Chu Khôn cũng vô cùng vui vẻ, anh em của mình thắng, lại còn thần dũng như vậy, một chiêu hạ gục tên da đen, sao có thể không vui được?

Hắn cũng đặt cược 1 vạn tệ.

Mặc cho đám khách cá cược la hét cũng vô ích, sòng bạc tuyên bố Trần Hạo thắng lợi, phát cho anh một vạn tiền thưởng.

Trần Hạo thay quần áo xong quay lại, A Khôn ôm chầm lấy anh,

hét lớn: “Anh em, phát tài rồi, một ván kiếm được 17 vạn đấy!” Trần Hạo thấy tiền lớn, tự nhiên sẽ không vì mười mấy vạn đô Hồng Kông mà hưng phấn, chỉ vì đang thiếu tiền nên mới đánh một trận, nếu không anh cũng chẳng thèm dùng cách này.

Vương Sâm nhìn Trần Hạo, đồng thời cũng tò mò hỏi: “Tôi cảm giác gã da đen kia không nên yếu như thế chứ, sao có thể thua chỉ trong một chiêu?” Trần Hạo thản nhiên nói: “Hắn quá khinh địch, coi thường tôi, tưởng có thể dễ dàng chiến thắng nên tay phải đấm ra, tay trái lại chẳng có chút phòng hộ nào.” “Đồng thời cũng đánh giá thấp thực lực của tôi, bị tôi đột kích thành công, cuối cùng lại trùng hợp đánh trúng một trong những vị trí yếu hại nhất của cơ thể người, trực tiếp ngất xỉu luôn là như vậy.” Trần Hạo giải thích một thôi một hồi, đám đông nghe mà lùng bùng lỗ tai, nhưng ai cũng cảm thấy có vẻ rất cao siêu và lợi hại.

A Khôn lĩnh tiền về đưa cho Trần Hạo, anh trực tiếp trả lại tiền cho Vương Sâm, lấy lại giấy nợ và xé nát ngay tại chỗ.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi đã thu hoạch mười mấy vạn, ít nhất những ngày sau này tạm thời không cần lo lắng về tiền bạc nữa.

Vương Sâm nhìn Trần Hạo, trong mắt đầy vẻ tán thưởng, đột nhiên nói: “A Hạo, hay là đi theo tôi.” Chu Khôn thấy đại ca chủ động mở miệng thu nhận Trần Hạo, lập tức hưng phấn ra mặt: “Anh em, mau đồng ý đi, đại ca đích thân thu nhận đấy.” Trần Hạo rũ mắt trầm ngâm một lát rồi ngẩng đầu nhìn Vương Sâm: “Xin lỗi Sâm ca, tôi không muốn gia nhập xã đoàn, tôi muốn sống những ngày yên ổn.” Nghe Trần Hạo từ chối, Chu Khôn lại cuống lên: “Anh em, cậu không học vấn lại từng ngồi tù, sau này có thể làm gì?” “Bây giờ cơ hội tốt thế này, đi thôi, hai anh em mình cùng làm, sau này tha hồ ăn sung mặc sướng, cuộc đời mới khoái lạc chứ.” Trần Hạo lắc đầu, không nói gì.

Vương Sâm nụ cười không đổi, ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn phát ra những tiếng kêu lạch cạch, nói: “A Hạo, tôi nói cho cậu hay, tôi nhìn người rất chuẩn, cậu sinh ra là để lăn lộn giới hắc đạo, định sẵn là sẽ đi con đường này.” “Hôm nay không đồng ý cũng không sao, cứ cân nhắc đi, khi nào thông suốt thì bảo A Khôn, lúc nào cũng có thể tìm tôi.” Đoạn quay sang Chu Khôn: “Hôm nay chơi rất vui, đưa bạn cậu đi chơi cho thoải mái đi, tôi đi trước đây.” Vương Sâm đứng dậy, vẫy tay dẫn theo hai vệ sĩ tiểu đệ rời đi.

Chu Khôn và Trần Hạo không tiếp tục chơi ở võ đài nữa, lúc quay về Vượng Giác, A Khôn ở trên xe cứ khuyên mãi.

“Anh em à, đi đi, đại ca đích thân thu nhận, sau này tiền đồ rộng mở, cậu đánh đấm giỏi thế này, sau này chắc chắn có thể trở thành Hồng Côn của Đông Tinh, mấy năm sau làm đại ca Tọa Quán cũng là chuyện có thể.” Trần Hạo nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng hồi lâu mới nói: “A Khôn, để tôi cân nhắc đã.” Chu Khôn lúc này mới lộ ra ý cười, ngừng lải nhải: “Anh em, muốn đi đâu chơi không, tìm cái bar nào quẩy một trận.” “Thôi, tôi hơi mệt rồi, tìm chỗ nào ngủ đã, ngày mai về nhà xem sao, còn phải tế bái ba mẹ nữa.” Trần Hạo nói.

Chu Khôn cũng không khuyên thêm, vỗ vỗ vai Trần Hạo.

Đến một khách sạn, Chu Khôn khăng khăng thuê phòng cho Trần Hạo, để lại số điện thoại và số máy nhắn tin mới rời đi, trước khi đi còn không quên dặn dò: “A Hạo, hai ngày nữa nhớ gọi cho tôi đấy.” Trần Hạo vẫy vẫy tay, nhìn xe của Chu Khôn rời đi.

Với tư cách là bạn bè, những gì Chu Khôn làm quả thực rất chu đáo, tuyệt đối xứng đáng là một người trọng nghĩa khí, chuyên môn thuê xe Mercedes đưa đón trọn gói.

Đương nhiên, đó cũng là vì ơn cứu mạng của Trần Hạo, nhưng tình cảm giữa người với người chính là như vậy.

Nhìn đèn xe biến mất, Trần Hạo mới trở về khách sạn, ngủ một mạch tới sáng.

Ngày hôm sau, trước tiên anh đến ngân hàng làm một thẻ ngân hàng, gửi tiền vào, trong ví chỉ để lại vài ngàn tiêu vặt rồi bắt taxi về căn nhà ở Du Ma Địa.

Đó là một tòa nhà cũ năm tầng, nhà của Trần Hạo ở tầng thượng.

Mở cửa phòng ra, bên trong đầy bụi bặm, căn hộ này rộng khoảng hơn 80 mét vuông.

Ở Hương Cảng tấc đất tấc vàng, giá nhà luôn nằm trong top đầu thế giới, ở Hương Cảng mà sở hữu một căn hộ như thế này là rất tốt rồi, đây là gia sản mà cha mẹ của thân phận này đã tích góp mười mấy năm mới có được.

Thử gọi điện thoại thấy vẫn thông suốt, anh gọi cho một công ty vệ sinh đến dọn dẹp, mất nửa ngày trời căn nhà cuối cùng cũng sạch sẽ.

Sau đó Trần Hạo xuống lầu ăn chút gì đó, vào siêu thị mua chăn ga gối đệm mới và đồ dùng vệ sinh, lại thu dọn một phen.

Nhìn căn nhà mới tinh tươm, từ nay về sau, đây chính là nhà của anh ở thế giới này rồi.

Ngày hôm sau, Trần Hạo mua vàng mã, nến hương, lên núi tế bái cha mẹ của thân phận này, sau khi xuống núi thì về nhà.

Không còn cách nào khác, diễn kịch thì phải diễn cho trọn bộ mà.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo mặc quần áo chỉnh tề ra khỏi cửa, trước khi đi gửi một tin nhắn: "Thanh Tùng Quan, trưa gặp." Thanh Tùng Quan nằm ở thôn Kỳ Lân, núi Thanh Sơn, phía tây Cửu Long, là một đạo quan nổi tiếng ở Hương Cảng, diện tích rất lớn, trong viên điện thờ nguy nga, vàng son lộng lẫy, hoa viên hồ cảnh thanh nhã, dù

không tu hành thì cũng là một địa điểm tham quan tuyệt vời.

Trần Hạo ở điện Thuần Dương bái Lữ Thuần Dương tổ sư, Vương Trùng Dương tổ sư và Khâu Trường Xuân tổ sư.

À mà thôi, đây là đạo quan Toàn Chân, nhưng không sao, bất kể Chính Nhất hay Toàn Chân thì đều bái Tam Thanh cả.

Đứng bên lan can đá, Trần Hạo nhìn về phía núi Thanh Sơn xa xa, sau lưng vang lên một giọng nói: "Tin Đạo sao?" Trần Hạo không cần quay đầu cũng biết là ai.

"Tin chứ." Hoàng cảnh ti đi tới, cũng đứng cạnh lan can đá, gật đầu nói: "Có tín ngưỡng là tốt, người thực sự có tín ngưỡng làm việc sẽ có điểm dừng, có theo đuổi, có thể tĩnh tâm." Trần Hạo liếc nhìn Hoàng cảnh ti.

Lời này nghe thì hay đấy, nhưng anh không tin lắm, vì anh biết quá nhiều người có tín ngưỡng nhưng làm việc chẳng hề có giới hạn nào.

"Trưa rồi, tôi mời ông ăn cơm chay." Trần Hạo nói.

Nghe nói cơm chay ở Thanh Tùng Quan rất ngon, người đến đây bái thần vì muốn ăn cơm chay còn nhiều hơn xem phong cảnh, quả thực là một nơi tĩnh dưỡng tốt.

"Tiếc thật, chúng ta suốt ngày bận rộn, chẳng có lúc nào thảnh thơi." Hoàng cảnh ti cười cười nói.

"Cứ để tôi mời đi, cậu mới ra tù, e là không có tiền mời đâu." Hoàng cảnh ti cười bảo.

"Có tiền mời mà, hôm qua tôi đánh quyền thắng được mười mấy vạn." Trần Hạo nói.

Hoàng cảnh ti sửng sốt: "Đánh quyền?

Đánh quyền gì?" "Lát nữa lúc ăn cơm tôi sẽ kể cho ông nghe, biết

đâu còn có thể giúp ông bắt được một mẻ cá lớn đấy.” Trần Hạo thản nhiên nói.

Trần Hạo đặc biệt yêu cầu một phòng riêng biệt để hai người có thể yên tĩnh trò chuyện.

Vừa ăn cơm chay, Trần Hạo vừa thong thả kể lại tình hình đêm qua cho Hoàng cảnh ti nghe, Hoàng cảnh ti nhíu mày chăm chú lắng nghe.

“Sòng bạc đánh quyền ngầm, địa bàn của bang Phục Hưng, tầng hầm thứ ba của tòa nhà, canh phòng nghiêm ngặt, tiền cược lên đến hàng triệu, xem ra đúng là một mẻ cá lớn, nhưng nếu không có nội ứng thì e là khó bắt.” Hoàng cảnh ti nói.

“Phải xem các ông tổ chức thế nào, nếu không có kế hoạch chi tiết, e là ngay cả cửa cũng không vào được.” Trần Hạo nói.

“Ghi địa chỉ và cách vào cho tôi, tôi sẽ về nghiên cứu kỹ.” Hoàng cảnh ti bảo.

Chương 730

Trần Hạo lấy bút, rút một tờ giấy chú thích trên bàn ra xoát xoát viết xong giao cho Hoàng cảnh ti.

Ông ta nhìn lại một lượt rồi mới cất đi, mỉm cười nói: "Cậu vừa mới bắt đầu công việc mà đã lập được đầu mối lớn thế này." "Yên tâm, nếu lần này thành công triệt phá được sòng bạc ngầm đó, công lao tôi nhất định sẽ ghi vào hồ sơ cho cậu.

Cung cấp thêm nhiều đầu mối như vậy, đợi đến khi cậu quay lại biết đâu có thể trực tiếp thăng lên Đốc tra." Trong lòng Trần Hạo lại đầy vẻ khinh miệt, tiểu gia đây nếu không phải vì muốn lợi dụng cái danh cảnh sát thì mới lười để ý tới các người.

"Đúng rồi, tối hôm kia gặp Vương Sâm, tình hình thế nào?" Hoàng cảnh ti hỏi.

Trần Hạo buông đũa, lấy khăn giấy lau miệng: "Tôi đánh một trận quyền, thắng được mười mấy vạn, Vương Sâm thắng nhiều hơn nên rất vui mừng, đã mở miệng chiêu mộ tôi làm thủ hạ." Hoàng cảnh ti nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra biểu cảm kinh hỉ: "Ồ, Vương Sâm chiêu mộ sao?

Vậy chẳng phải là thâm nhập được vào nội bộ rồi sao, tốt quá rồi, sao lúc nãy cậu không nói?" Trần Hạo nhìn Hoàng cảnh ti đang hưng phấn, thản nhiên đáp: "Tôi từ chối rồi." Hoàng cảnh ti sửng sốt: "Từ chối?

Từ chối rồi sao?

Tại sao lại bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy?" "Trưởng quan, dục tốc bất đạt, cái gì tự tìm đến thì không có giá trị, quá tích cực người ta chắc chắn sẽ thấy có vấn đề." Hoàng cảnh ti rời đi.

Trần Hạo đứng bên lan can đá, nhìn phong cảnh phương xa.

Thế giới này có đen và trắng, và nơi anh đang đứng chính là màu xám.

Chỉ làm nhiệm vụ thôi, nếu những thứ đó là thật, e là tâm tư sẽ rất phức tạp và khó chịu.

Đúng là không hổ danh Vô Gian Địa Ngục, chỉ cần thân ở trong đó là phải vĩnh viễn chịu đựng.

Phố Đông Hoàn ở Du Ma Địa là một con phố khá đặc sắc, dân cư đông đúc.

Hai bên đường toàn là quán mạt chược, nhà nghỉ theo giờ, tụ điểm sắc dục ngầm, rạp chiếu phim nhỏ, đủ hạng người tam giáo cửu lưu tụ tập, nơi đây tự nhiên cũng tập trung rất nhiều quán ăn đêm.

Ban ngày thì yên tĩnh, nhưng buổi tối cả phố Đông Hoàn sẽ trở nên đặc biệt náo nhiệt.

Nhà Trần Hạo cách phố Đông Hoàn chỉ có hai con phố, đi bộ mất hai mươi phút.

Anh thuê một sạp hàng ở đó, bày quán ăn đêm.

Ngày đầu khai trương, Trần Hạo gọi điện báo cho Chu Khôn, Chu Khôn dẫn theo mấy anh em đến ủng hộ.

Thấy Trần Hạo mặc tạp dề, hắn bất lực lắc đầu: "Anh em à, có bản lĩnh thế này mà đi làm cái này, đúng là phí hoài." "Tôi không gia nhập bang phái." Trần Hạo nói một câu dứt khoát.

"Vậy sao không sang Vượng Giác mà bày sạp, bên này là địa bàn của Hồng Hưng, tôi không giúp được gì đâu." Chu Khôn lại khuyên.

"Không sao, tôi không gây sự, chẳng lẽ họ lại làm gì mình." Trần Hạo nói.

Chu Khôn ăn mấy miếng món Trần Hạo xào, lập tức giơ ngón tay cái: "Vị ngon thật đấy nhé, không ngờ ngoài việc đẹp trai, đánh nhau giỏi, súng to, mà nấu ăn cũng tuyệt thế này, tay nghề học từ đâu vậy?" "Cha tôi dạy." Trần Hạo nói.

Cha của Trần Hạo vốn là đầu bếp của một nhà hàng, Trần Hạo biết nấu ăn cũng chẳng có gì lạ.

Trần Hạo nấu ăn ngon, tự nhiên thu hút được khách hàng.

Thực khách chỉ cần ăn một lần là muốn quay lại lần thứ hai, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, quán của Trần Hạo đã trở thành quán ăn náo nhiệt nhất phố.

Trần Hạo bận rộn không xuể, bèn thuê thêm hai người, một người tên A Cẩu, một người tên Tiểu Miêu, cả hai đều hơn hai mươi tuổi.

A Cẩu mặt chữ điền da đen nhẻm, cho người ta cảm giác thật thà, còn Tiểu Miêu thì có vẻ lanh lợi hơn nhiều.

Trần Hạo chỉ chuyên chú xào nấu, A Cẩu và Tiểu Miêu dọn dẹp bàn ghế, bưng bê, lúc nào cũng bận rộn.

Ba cô gái trẻ đang dạo phố Đông Hoàn, một cô nói: "Này, cái quán ăn đêm cực ngon mà cậu kể ở đâu vậy?" "Phía trước kìa, tới ngay đây." "Có thật là ngon đến thế không?" "Thật sự đặc biệt ngon luôn, tớ ăn hai lần rồi, còn đỉnh hơn cả đại khách sạn đấy." "Xì, cậu đã ăn ở đại khách sạn bao giờ đâu." "Có mà, một lần bác Bát mừng thọ, tớ đã ăn ở nhà hàng lớn rồi." "Đúng rồi, anh thợ xào nấu ở đó đẹp trai lắm, không đùa đâu, đẹp trai hơn cả Lương Triều Vĩ đấy?" "Thật luôn, tuyệt đối đẹp trai hơn Lương ảnh đế." Ba cô gái cười nói đi tới sạp của Trần Hạo, vừa hay có một chỗ trống, mấy cô ngồi xuống, tất cả đều nhìn về phía Trần Hạo đang cầm muôi lớn xào nấu hăng say.

"Oa, đúng là rất đẹp trai nha." "Ông chủ, gọi món, gọi món nào!"

Mấy cô gái hét lên.

Tiểu Miêu thấy một đám con gái liền giật lấy thực đơn từ tay A Cẩu, nhanh chân chạy tới trước mặt họ.

Hắn đặt thực đơn lên bàn, lấy ra một cuốn sổ nhỏ, cười hì hì nói: "Mấy vị tiểu thư xinh đẹp, muốn ăn gì ạ?" "Này, không phải ông chủ đến ghi món sao?" Một cô gái hỏi.

Tiểu Miêu cười hì hì: "Ông chủ tôi đang bận, chuyện nhỏ nhặt như gọi món cứ để gã làm thuê này lo liệu là được rồi." Ba cô gái xem thực đơn, thảo luận một hồi: "Cho một phần hủ tiếu xào bò, một phần..." Cô gái vừa nói nửa chừng, đột nhiên một bàn tay lớn từ trên trời rơi xuống, vỗ mạnh lên bàn phát ra một tiếng "bầm" chói tai.

Tách trà trên bàn lập tức nảy lên, lăn lông lốc xuống đất, phát ra một tiếng vỡ tan tành.

Ba cô gái đang ăn cơm bị giật mình kinh hãi hét lên mấy tiếng, nhảy tránh sang một bên mới dám nhìn lại.

Các thực khách khác cũng lần lượt nhìn sang.

"Hắc hắc hắc hắc~" Một tên thanh niên tóc xoăn tít, thấy dọa được mấy cô gái chạy mất liền phát ra một chuỗi cười quái dị, kéo ghế ngồi phịch xuống, hai tên đàn em cũng ngồi xuống bên cạnh.

Thấy ba cô gái vẻ mặt vừa kinh vừa giận, gã trêu chọc: "Hay là ăn cùng nhau đi, anh mời ăn xúc xích đại." "Ha ha ha ha!" Hai tên đi theo lập tức cười rộ lên.

Ba cô gái thấy rõ là một đám du côn, đâu dám nán lại, dắt tay nhau chạy mất.

Tên tóc xoăn quay đầu nhìn Tiểu Miêu, chửi thề: "Mẹ nó, ngây ra đó làm gì, thấy đại ca đến rồi mà không biết ghi món à?" Tiểu Miêu nuốt nước miếng, vội vàng tiến lên: "Muốn ăn gì ạ?" "Mẹ nó, ngây ra

đó hỏi làm gì, tự nhiên là có món gì ngon thì mang hết lên đây cho tao." Tiểu Miêu sợ hãi vội chạy đến cạnh Trần Hạo, vẻ mặt như bị kinh động: "Ông chủ nhìn kìa." Trần Hạo liếc nhìn ba tên hỗn hỗn nọ, trong mắt lóe lên một tia ý vị khó hiểu, thản nhiên nói: "Không sao, tôi làm mấy món lát nữa bưng qua là được." Trần Hạo làm năm món, Tiểu Miêu và A Cẩu bưng qua, mấy gã nọ ăn như gió cuốn mây tan, miệng không ngừng khen ngợi, vị quả thực rất ngon, hèn chi lại đông khách thế này.

Ăn xong cơm, tên tóc xoăn ngậm một điếu thuốc, gác một chân lên ghế, hống hách hét lớn: "Ông chủ đâu, ai là ông chủ, không biết ra tiếp khách à?" A Cẩu và Tiểu Miêu nhìn thấy vậy, lập tức nhìn sang Trần Hạo.

Trần Hạo lau tay, tiến đến trước mặt ba tên hỗn hỗn.

Tên tóc xoăn nhìn Trần Hạo từ trên xuống dưới, rồi nói với tên đàn em bên cạnh: "Cho nó biết quy tắc của chúng ta." Tên đàn em bên cạnh đứng dậy, ngữ khí vô cùng kiêu căng chỉ vào Trần Hạo: "Ông chủ, có biết đây là địa bàn của ai không?

Đây là địa bàn của Quyển Mao ca đấy, Quyển Mao ca là người theo đại ca Hôi Cẩu của Hồng Hưng đấy." "Làm ăn ở đây phải tuân thủ quy tắc Hồng Hưng, sạp hàng này mỗi tháng nộp 2000 đồng." Trần Hạo nhìn ba gã nọ, nói: "Tôi nghe các sạp khác chỉ nộp 1000 mà." Trần Hạo vừa dứt lời, tên Quyển Mao lập tức nổi giận, đứng bật dậy vỗ bàn, chỉ vào Trần Hạo mắng: "Mẹ nó, không phục hả?

Có tin tao đập nát cái sạp này, khiến mày khỏi làm ăn luôn không!" "Cả con phố này là do Quyển Mao ca tao quản, tao nói 2000 là 2000, bây giờ nộp 2000 cũng không xong đâu, mỗi tháng nộp 3000." Trần Hạo gật đầu, đi tới hòm tiền, từ bên trong lấy ra ba ngàn đồng tiền mệnh giá lớn, quay lại đặt lên bàn.

Quyển Mao mắt sáng rực, giật lấy tiền: “Thằng nhóc này biết điều đấy, đi thôi.” Nói đoạn ba gã đứng dậy quay người định đi.

“Đợi đã.” Lúc này Trần Hạo lên tiếng.

Quyển Mao quay người, nhìn Trần Hạo hỏi: “Sao, thấy đưa ít quá, muốn nộp thêm một phần nữa à?” Trần Hạo chỉ vào cái bàn nói: “Ăn đồ rồi thì phải trả tiền cơm.” Tên Quyển Mao nghe vậy lập tức bùng nổ, chỉ vào Trần Hạo mắng: “Tao thảo mẫu thân mày, chán sống rồi hả?

Dám đòi tiền Quyển Mao ca này, tao thấy mày đúng là không muốn lăn lộn ở con phố này nữa rồi.” Nói đoạn còn đá một cước, hất văng cái bàn trước mặt.

Mấy bàn khách đang ăn cơm bên cạnh thấy sắp đánh nhau liền kinh khiếu đứng dậy né sang một bên.

Trần Hạo nhìn đống hỗn độn dưới đất, sắc mặt dần trầm xuống, nhìn Quyển Mao không nhanh không chậm nói.

Chương 731

"Ra ngoài lăn lộn cũng phải giảng quy tắc, thu dọn chỗ này cho sạch sẽ, bồi thường tiền bàn ghế bát đĩa, và trả tiền cơm." Quyển Mao nghe Trần Hạo nói vậy càng thêm tức giận: "Ái chà, hôm nay lại gặp được kẻ dám kiếm chuyện, để lão tử cho mày biết quy tắc của tao." Quyển Mao còn chưa dứt lời đã đá một cước về phía Trần Hạo, hai tên đàn em bên cạnh cũng xông lên.

Trong mắt Trần Hạo lóe lên một tia lệ mang, một cước tung ra trúng ngay bụng dưới của Quyển Mao, tên này bay vèo ra xa ba bốn mét, nằm bẹp dưới đất ôm bụng lăn lộn, thảm khiếu không thôi.

A Cẩu và Tiểu Miêu đang sợ hãi run rẩy bên cạnh, đột nhiên thấy ông chủ thần dũng như vậy đều giật mình một cái.

Các thực khách khác thấy đánh nhau thì trốn càng xa hơn.

Hai tên đàn em của Quyển Mao thấy đại ca bị đánh, giơ nắm đấm xông lên, Trần Hạo mỗi người một quyền, đánh cả hai văng răng rụng lợi ngã lăn ra đất.

Ba tên bò ra xa, sau khi cách Trần Hạo mười mét mới dìu nhau đứng dậy, Quyển Mao vẻ mặt đau đớn chỉ vào Trần Hạo nói.

"Thằng nhóc, tao nói cho mày biết mày tiêu đời rồi, có gan thì đừng chạy, tao sẽ gọi đại ca đến chém chết mày." Nói đoạn ba gã nhanh chân tháo chạy.

Thấy ba gã đã chạy, A Cẩu và Tiểu Miêu vội vàng chạy tới, A Cẩu nói: "Ông chủ, gây họa rồi, người của Hồng Hưng không đụng vào được đâu." "Chắc chắn chúng sẽ quay lại, chúng ta chạy thôi, nếu không thì không chết cũng mất nửa cái mạng." "Đúng đấy ông chủ, A Cẩu nói đúng đấy, đi trốn đi." Tiểu Miêu vẻ mặt kinh hoàng nói.

Trần Hạo phẩy tay: "Hai người đi trốn đi." Nói xong Trần Hạo chẳng thèm để ý nữa, một mình ngồi xuống bàn, mở một chai bia uống.

A Cẩu và Tiểu Miêu nhìn nhau một cái, rồi cả hai đều trốn ra xa.

"Kít~~ Kít~~" Vài tiếng phanh gấp vang lên, hai chiếc xe van dừng lại bên lề đường, cửa xe loảng xoảng kéo ra, từ trên xe nhảy xuống hai mươi mấy gã tay cầm mã tấu, ống tuýp, khí thế hung hăng xông về phía sạp của Trần Hạo, dẫn đầu chính là Quyển Mao.

Quyển Mao vừa thấy Trần Hạo liền mắng một tiếng rồi xông lên chém người, nhưng lại bị đại ca phía sau gọi lại.

Sau đó đám đông vây quanh Trần Hạo, một gã mặt to miệng rộng nhìn Trần Hạo, có chút ngạc nhiên vì tên này lại bình tĩnh như vậy, chẳng lẽ có chống lưng gì sao.

"Này, nhóc con, thuộc bang nào mà dám đánh người của tao?" Hôi Cẩu chỉ vào Trần Hạo hét lớn.

Trần Hạo lắc đầu: "Tôi không thuộc bang nào cả." Hôi Cẩu trừng mắt: "Mẹ nó, không thuộc bang phái nào mà dám ngông cuồng vậy?

Tao thấy mày muốn chết rồi.

Nể tình nhóc con, Cẩu gia cho mày một con đường sống, nộp năm vạn tệ tiền thuốc men, hôm nay tao bỏ qua cho một lần." "Đại ca~" Quyển Mao có chút không vui nhìn đại ca mình, Hôi Cẩu trừng mắt một cái, Quyển Mao lập tức không dám ho he gì nữa.

"Không có tiền." Trần Hạo thản nhiên nói.

Khóe miệng Hôi Cẩu giật giật, hắc hắc lãnh tiếu: "Thì ra là một thằng nghèo còn thích ra vẻ, xương cứng lắm sao?

Lão tử không sợ xương cứng!" Nói đoạn chỉ vào Trần Hạo:

“Đánh cho nó nhũn xương ra cho tao!” Đám đàn em lập tức xông lên, Quyển Mao có thù với Trần Hạo nên tự nhiên là kẻ ra tay đầu tiên, mã tấu trong tay nhắm thẳng Trần Hạo mà chém tới.

Trần Hạo chộp lấy chiếc ghế xếp dưới thân, vung một vòng đập mạnh về phía Quyển Mao.

“Bốp” một tiếng, ghế xếp đập thẳng vào mặt Quyển Mao, hắn “a” lên một tiếng, thân mình lập tức bị đập bay ra ngoài, ngã vật xuống đất.

“Mẹ nó, chém chết nó cho tao!” Thấy đàn em bị đánh, Hôi Cẩu gầm lên một tiếng giận dữ.

Đám du côn còn lại lập tức cầm vũ khí xông tới chém Trần Hạo, anh cầm một chiếc ghế xếp, kẻ nào dám tới gần đều bị đập bay đi hết.

Đột nhiên, Trần Hạo cảm thấy sau lưng lành lạnh, biết ngay có kẻ đánh lén!

Anh bèn tung người về phía trước, dễ dàng né tránh được.

Vừa quay lại liền thấy một gã cầm dao, Trần Hạo lập tức bước tới, chộp lấy cổ tay hắn, vặn một cái đoạt lấy mã tấu, rồi vung tay tặng cho gã một đao.

Phập!

Trên ngực tên đó lập tức xuất hiện một vết máu dài mười mấy cm, một tia máu phun ra, bắn đầy ngực áo Trần Hạo.

Bên cạnh lại có một gã xông tới, mã tấu hung hãn nhắm thẳng đầu Trần Hạo mà chém, đúng là muốn lấy mạng đây mà!

Trần Hạo triệt để nổi giận, lúc nãy anh còn chưa hạ thủ nặng tay, nhưng bây giờ đối mặt với mấy chục con dao đều muốn lấy mạng mình, làm gì còn kiêng kỵ gì nữa!

Cương đao trong tay Trần Hạo hung hãn chém tới, đao của đối phương nhanh, đao của Trần Hạo còn nhanh hơn.

"Xoạt~", chỉ thấy một bàn tay đứt lìa vẫn còn nắm chặt cán dao bay mấy vòng trong không trung rồi rơi xuống đất, lúc này tên đối diện mới phản ứng lại, ôm lấy cánh tay đứt thảm khiếu.

"A, tay của tôi, tay của tôi đứt rồi, mau giúp tôi nhặt lên!" Trần Hạo không thèm quản nữa, nhặt lấy thêm một cây mã tấu, hai tay hai đao xông về phía đám còn lại mà chém.

Kẻ nào dám lại gần, không trọng thương cũng tàn phế, chẳng mấy chốc không còn kẻ nào dám xông lên nữa.

Ánh mắt Trần Hạo đột nhiên phóng thẳng về phía Hôi Cẩu.

Hôi Cẩu bị ánh mắt lạnh lẽo của Trần Hạo quét trúng, sợ tới mức rùng mình, hét lên với đám đàn em bên cạnh: "Mẹ nó, xông lên, chém chết thằng đó cho tao, chém chết nó!" "Lão tử chém chết mày trước!" Trần Hạo đại hống một tiếng, cầm song đao lao thẳng về phía Hôi Cẩu.

Có hai tên đàn em xông lên ngăn cản, Trần Hạo vung đao chém vào vai một tên, tên đó hét thảm một tiếng, ống tuýp trong tay rơi xuống đất, ôm vai ngã quỵ.

Tên còn lại thấy vậy, gậy vừa giơ lên được một nửa, thấy Trần Hạo quay sang nhìn mình liền hét lên một tiếng sợ hãi, vứt gậy quay đầu chạy mất.

Trần Hạo cũng chẳng thèm đuổi theo, tiếp tục lao về phía Hôi Cẩu.

Hôi Cẩu thấy người của mình căn bản không ngăn nổi sát tinh này, quái khiếu một tiếng rồi quay người bỏ chạy.

Vốn dĩ bên đường có người xem náo nhiệt, thấy Hôi Cẩu chạy tới

sợ tới mức dạt hết sang hai bên, nhường ra một con đường.

Trần Hạo cầm đao đuổi theo sát nút phía sau, chạy được mấy chục bước đã đuổi kịp Hôi Cẩu, mạnh mẽ vung đao chém thẳng vào lưng hắn.

"A~~" Hôi Cẩu thảm khiếu một tiếng, thân mình lăn lông lốc mấy vòng trên đất, máu tươi vương vãi khắp nơi.

Trần Hạo cầm đao tiến lên, gã nhìn thấy Trần Hạo khí thế hung hãn liền sợ hãi lăn lộn bò dậy, phía trước có một chiếc xe, hắn vội vã bám vào xe đứng lên chạy vòng quanh, Trần Hạo tiếp tục cầm đao đuổi theo sau.

"Chẳng phải muốn chém chết tao sao, hôm nay tao chém chết mày trước!" Trần Hạo gầm lên một tiếng phía sau.

Hôi Cẩu lần này thực sự sợ mất mật, lảo đảo nỗ lực chạy trốn, hoảng hốt như chó mất chủ.

"Phập~" Chạy được nửa con phố, lại một đao chém trúng lưng Hôi Cẩu.

Hắn lại thảm khiếu một tiếng, lăn đùng ra đất thêm mấy vòng, máu nhuộm đỏ cả một vùng đất.

Hôi Cẩu không thể đứng dậy được nữa, dùng cả tay lẫn chân bò về phía trước.

Vào khoảnh khắc này, bản năng sinh tồn khiến hắn quên hết tất cả, không còn tôn nghiêm, không còn uy phong, không còn đại ca gì sất, chỉ muốn sống, không muốn chết.

Chương 732

"Phập!" Lại thêm một đao chém vào lưng Hôi Cẩu, hắn hét thảm một tiếng, yếu ớt và sợ hãi kêu lên: "Đại ca, tha mạng, tha mạng, chém chết tôi là anh phải ngồi tù đấy." Trần Hạo nhìn con chó rách rưới này, biết là không thể giết, thầm nghĩ: "Nếu không vì quy định của cảnh sát, lão tử hôm nay đã chém chết mày tại chỗ rồi." Chỉ gây thương tích thì còn có 'Điều lệ miễn trách cho cảnh sát chìm', sẽ không bị truy cứu trách nhiệm.

Nhưng giết người trong tình huống này chắc chắn là không ổn, sau này muốn mượn lực lượng của nha môn sẽ rất khó.

Đúng lúc đó, từ xa thấp thoáng tiếng còi cảnh sát, Trần Hạo vứt đao, lách người lẻn vào một con hẻm.

Một lát sau, tại một tiệm tạp hóa ven đường, anh tìm điện thoại gọi vào tổng đài máy nhắn tin để lại lời nhắn: "Tôi bị chém, đến đường Tá Đôn Tây đón tôi." Gác máy, Trần Hạo thầm nghĩ, có cái cớ này chắc chắn sẽ dễ dàng thâm nhập vào Đông Tinh hơn.

Ông chủ tiệm tạp hóa thấy bộ dạng toàn thân đầy máu của Trần Hạo thì trốn thật xa.

Trần Hạo cảm thấy khát nước, bèn lấy một chai nước mở ra tu hai ngụm, từ trong túi móc ra mấy tờ tiền nhăn nhúm dính vết máu, chẳng thèm nhìn mà ném lên quầy.

"Cho tôi một bao thuốc nữa, chỗ còn lại không cần trả." "Cảm... cảm ơn." Ông chủ có chút hoàng khủng nói.

"Tôi muốn ở đây vài phút, không phiền chứ?" Trần Hạo thản nhiên hỏi.

“Tiên sinh... không sao chứ?” Ông chủ nhát gan nhìn Trần Hạo toàn thân đầy vết máu bẩn thỉu.

“Không sao, yên tâm đi, toàn máu của kẻ khác thôi, tôi không chết trong tiệm của ông đâu.” Trần Hạo châm một điếu thuốc, thong thả hút.

Mười mấy phút sau, từ xa vọng lại tiếng động cơ ô tô gấp gáp, sau đó một chiếc xe chạy tới phanh kít ngay trước cửa tiệm tạp hóa.

Cửa xe mở ra, mấy người nhảy xuống, dẫn đầu chính là Chu Khôn.

Vừa thấy Trần Hạo, Chu Khôn lập tức nói: “Đi thôi, đến bệnh viện trước đã.

Mẹ kiếp, là đứa nào chém, lão tử sẽ tìm người xử đẹp nó.” Trần Hạo mỉm cười nói: “Hôi Cẩu của Hồng Hưng, không cần tìm người xử đâu, tôi đã chém cho hắn tàn phế rồi, bây giờ chẳng biết đã biến thành chó chết chưa nữa.” “Tôi căn bản không bị thương, máu trên người đều là của đối phương, không cần đến bệnh viện đâu.” Nghe vậy Chu Khôn mới yên tâm, rồi nói: “Vậy đi theo tôi.” Nói xong, mọi người liền phân phó lên xe phóng đi.

Trên đường đi, Chu Khôn giơ ngón tay cái, bội phục nói: “Anh em đúng là mãnh liệt thật!” “Tôi vừa nhận được tin, bên ngoài đồn ầm lên rồi, một người song đao chém từ đầu phố đến cuối phố.” “Nghe nói bên Hồng Hưng tàn phế bảy tám đứa, tên Hôi Cẩu kia suýt chút nữa thành chó chết thật rồi, hiện giờ Hồng Hưng đang lùng sục khắp nơi đấy, lúc này cậu không được lộ mặt đâu.” “Anh em cứ yên tâm, chúng ta về Đông Tinh, ở đó không ai dám động vào cậu đâu, Hồng Hưng cũng không được.” Trần Hạo thầm nghĩ, tiểu gia quả nhiên không uổng công diễn màn kịch này, cuối cùng cũng có thể thuận theo tự nhiên mà đạt được mục tiêu rồi.

Anh mỉm cười gật đầu với Chu Khôn.

Chiếc xe chạy thẳng vào cửa sau của một hộp đêm thuộc Đông Tinh, Trần Hạo đi theo A Khôn lên tầng ba vào một căn phòng suite.

A Khôn nói: "Đây là hộp đêm của Sâm ca, tuyệt đối an toàn, cậu cứ ở đây nghỉ ngơi, cũng để tránh sóng gió một thời gian." "Cảm ơn ông, A Khôn." Trần Hạo đáp.

Chu Khôn vẫy tay thật mạnh: "Nói gì thế, ở trong ngục nếu không có cậu cứu tôi thì giờ tôi chắc chỉ còn là bộ xương khô, anh em với nhau đừng nhắc chữ ơn nghe chưa." Trần Hạo mỉm cười gật đầu.

"Nghỉ ngơi đi, tôi ra ngoài nghe ngóng tin tức, cần ăn gì cứ gọi điện cho lễ tân sẽ có người mang tới, cần phụ nữ cũng có." Chu Khôn nói.

"Ông còn không rõ tôi sao?

Không có hứng thú với mấy cô đó, để tôi ngủ một giấc đã." Trần Hạo tức giận nói.

"Được rồi, tùy ý anh em thôi." Chu Khôn cười ha hả rồi đi ra ngoài.

Tại một bệnh viện ở Hương Giang, các bác sĩ đang bận rộn cấp cứu cho một đám thương binh.

Đám người này đầy vết đao chém, gãy tay gãy chân, trông thảm không chịu nổi, kẻ ôm tay gào thét, kẻ đã hôn mê bất tỉnh.

Đường Đại Vũ dẫn theo hai đàn em bước vào bệnh viện, miệng ngậm thuốc lá, mặt mày âm trầm.

Đường Đại Vũ có ngoại hiệu là "Đại Vũ", là đại ca quản lý khu Du Ma Địa của Hồng Hưng, năm nay ba mươi mốt tuổi, tính tình tinh khôn cán luyện, vừa biết đánh vừa có đầu óc, năm ngoái mới ngồi lên

vị trí này, là một trong những thủ hạ đắc lực của Hôi Cẩu.

Thấy một đàn em của Hôi Cẩu, Đại Vũ hỏi: "Hôi Cẩu đâu?" "Đại lão, lão đại đang ở bên trong khâu vết thương." Một tên tiểu đệ vội vàng đáp.

Đại Vũ đẩy cửa bước vào phòng cấp cứu, vén rèm ra thấy Hôi Cẩu đang nằm sấp trên giường, lưng trần lộ ra mấy vết đao chém dữ tợn đan xen.

Cô y tá thấy có người vào liền hét lên: "Này tiên sinh, bên trong đang cấp cứu, không được vào đâu, dễ nhiễm trùng lắm, vả lại đừng hút thuốc!" Đại Vũ liếc nhìn cô y tá một cái, ánh mắt lạnh lẽo khiến cô ta sợ hãi im bặt, lẳng lặng đưa kéo cho bác sĩ.

Hôi Cẩu nghe động tĩnh mở mắt ra, thấy đại ca mình thì kích động muốn ngồi dậy, khiến vết thương bị kéo căng phát ra một tiếng thảm thiết: "Á, đau chết mất!" "Lão đại, em bị một thằng đầu bếp chém, thằng đó quá tuyệt tình, nó chém hơn chục anh em của mình, đại ca, nhất định phải tìm ra nó mà xử tử để trả thù cho anh em!" Hôi Cẩu hét lớn, nhưng thực chất trong lòng hắn khi nghĩ đến khuôn mặt của thanh niên kia vẫn còn run rẩy.

Đại Vũ cau mày nói: "Tôi đã bảo rồi, làm việc phải có mắt, hôm nay cậu quá lỗ mãng, chưa tra rõ đối phương là ai đã xông vào chém người, có biết mình đụng phải ai không?" "Không biết ạ, chẳng phải chỉ là một thằng đầu bếp bày quán đêm thôi sao?" Hôi Cẩu ngạc nhiên.

"Đã nghe qua cái tên 'Bạo Long' chưa?" Hôi Cẩu sững sờ, mắt đờ đẫn: "Cái tên truyền kỳ trong ngục một mình chấp một trăm người đó sao?

Không thể nào, sao hắn lại đi bày quán đêm?" "Đúng thế, tôi vừa cho người tra rồi, chính là hắn." Đại Vũ nói.

Sắc mặt Hôi Cẩu càng thêm trắng bệch, trong lòng vô cùng nản chí khi đụng phải sát tinh như vậy, bỗng nhiên hắn cũng hận luôn cả tên đàn em Quyển Mao.

Người ta đã đưa tiền rồi, rõ ràng không muốn gây chuyện, mẹ kiếp thằng đó lại không thủ quy tắc đi tống tiền người ta, cứ tưởng người ta là con gà yếu ớt, ai ngờ chọc phải một con Bạo Long.

"Đại ca, vậy thù này không báo sao?

Mấy anh em bị tàn phế rồi." Hôi Cẩu rên rỉ.

"Thù đương nhiên phải báo, tôi đã tung tin ra rồi, người của Hồng Hưng đang truy tìm khắp nơi.

Yên tâm, nhất định sẽ tóm được hắn, dù có biết đánh đến mấy cũng không chống lại được cả cái Hồng Hưng này đâu." Đại Vũ lạnh lùng nói.

Cô y tá nghe cuộc đối thoại mà người run cầm cập, bác sĩ khâu vết thương tay cũng không còn vững.

Đại Vũ vừa ra khỏi phòng khâu thì thấy ở hành lang có mấy người đi tới, phía trước là hai nam tử mặc thường phục, phía sau là ba cảnh sát mặc quân phục.

Đại Vũ lầm bầm chửi một câu "lũ chó săn", mấy viên cảnh sát đi tới trước mặt Đại Vũ, giơ thẻ ngành nói: "Chúng tôi là đội O ký." Đại Vũ lập tức đổi sang vẻ mặt tươi cười: "Mấy vị quan sai có chuyện gì sao?" Viên cảnh sát thường phục dẫn đầu chính là Hoàng Hưng Thành, một cảnh tư.

Hoàng Sir nhìn Đại Vũ nói: "Tôi nhận được tin báo, tại phố Đông Hoàn đã xảy ra một vụ ẩu đả nghiêm trọng, có người bị thương, tôi đến điều tra xem có đúng sự thật không." Đại Vũ thừa biết là thật, nếu giao mấy đứa đàn em bị thương cho cảnh sát phụ trách thì sẽ bớt

được khối rắc rối, nhưng tiếc là không thể làm thế.

Dân xã hội mà báo cảnh sát thì sẽ bị toàn bộ giới giang hồ khinh bỉ, nguyên tắc xử sự là: việc của mình mình gánh, kẻ thù của mình mình chém.

Đại Vũ lộ ra vẻ mặt thống khổ, lắc đầu nói: "Ẩu đả gì chứ, tôi không biết, mấy anh em này của tôi khi đang làm việc không cẩn thận bị máy móc kẹp trúng thôi." Hoàng Sir nhìn Đại Vũ: "Xác định chứ?" "Xác định." Đại Vũ cắn răng nói.

"Vậy thì không có việc gì, cứ chữa bệnh đi." Hoàng Sir hỏi một câu mỉa mai.

Đại Vũ cũng biết lũ cảnh sát này hẳn đã rõ mọi chuyện, nhưng nếu không báo án thì bọn họ cũng không tùy tiện nhúng tay vào: "Tất nhiên là chữa bệnh rồi, chẳng lẽ cục phúc lợi xã hội lại chi trả cho chúng tôi chắc?" Hoàng Sir cũng không nói nhảm nữa, xoay người rời đi.

Đối với chuyện lũ du thủ du thực tự tàn sát lẫn nhau, cảnh sát tuyệt đối mong muốn xảy ra nhiều hơn, chết hết càng tốt.

Chương 733

Khi các băng đảng hỏa binh, cảnh sát luôn là người đến cuối cùng, đừng tưởng cảnh sát bất tài, thật ra họ đã phong tỏa vòng ngoài từ sớm, hai bên chẳng bên nào tốt đẹp, chết bao nhiêu cũng chẳng liên quan đến họ.

Hỏa binh chém giết là cách dọn rác đơn giản nhất, giống như lấy độc trị độc, một quá trình tiêu diệt vi khuẩn.

Sau một đêm, Trần Hạo vừa ngủ dậy đi vệ sinh thì cửa phòng gõ vang, đồng thời truyền đến tiếng của Chu Khôn.

"Anh em, là tôi đây, mang đồ ăn sáng tới rồi." Trần Hạo mở cửa, Chu Khôn đi vào, thấy khí sắc Trần Hạo không tệ, cười hỏi: "Nghỉ ngơi tốt chứ?" "Không tệ, rất tốt." Trần Hạo đáp.

Chu Khôn đặt đồ ăn xuống, cười nói với Trần Hạo: "Không sao đâu, bọn Hôi Cẩu gặp rắc rối lớn rồi!" "Tàn phế bảy tám đứa, bị thương nặng nhẹ hơn chục đứa, giờ bên ngoài đồn ầm lên rồi." "Anh em lần này thực sự nổi danh rồi đó, Bạo Long ca cầm song đao đối đầu với hàng chục người Hồng Hưng, chém từ đầu phố đến cuối phố." "Đại Vũ bên Du Ma Địa của Hồng Hưng đã đánh tiếng nhất định phải tìm ra cậu để báo thù cho Hôi Cẩu, giờ cả Hồng Hưng đang lùng sục khắp nơi." "Mau ăn chút gì đi, Sâm ca tới rồi, đợi ăn xong thì đi gặp ông ấy, có chuyện muốn nói." Trần Hạo sớm đã mong gặp Vương Sâm, lúc trước cố tình bày quán ở địa bàn Hồng Hưng chính là vì ngày hôm nay.

Ăn xong, Chu Khôn dẫn Trần Hạo đến một văn phòng rộng rãi, có thể sánh ngang với văn phòng của các tổng giám đốc tập đoàn lớn, diện tích phải đến bảy tám mươi mét vuông, trang trí cực kỳ hào hoa.

Điểm đặc sắc là trong phòng có hai cái giá lớn, một cái bày đầy rượu, cái kia lại xếp đầy sách.

Thấy Chu Khôn và Trần Hạo vào, Vương Sâm cười đứng dậy, đi tới trước mặt Trần Hạo vỗ mạnh vào vai cậu.

"A Hạo, lợi hại lắm, một mình đối diện với mấy chục thanh đao mà khiến đám Hồng Hưng ngã ngựa tan tác, giờ các đại ca trên giang hồ đều biết tên cậu rồi, thật không đơn giản." "Đến đây, ngồi đi, uống chút gì đó." Hai người ngồi xuống bộ sofa da thật kiểu Âu rộng lớn, Vương Sâm thân thiết nói.

"Không cần đâu, cảm ơn Sâm ca." Trần Hạo nói.

Vương Sâm đưa cho Trần Hạo một điếu thuốc, Trần Hạo cung kính đón lấy, Chu Khôn vội vàng châm lửa cho đại ca và Trần Hạo, rồi tự mình cũng hút một điếu.

Vương Sâm rít hai hơi rồi nói: "Hiện tại Đại Vũ của Hồng Hưng đã ra lệnh nhất định phải tìm ra cậu để báo thù." "Hồng Hưng thế lực lớn, cậu đơn độc một mình căn bản không thể đối kháng.

Tôi biết cậu biết đánh, nhưng đánh được vài chục hay một trăm người chứ có đánh nổi hàng vạn người Hồng Hưng không?" "Nắm đấm cứng thật đấy, nhưng bọn chúng có đao có súng, cậu có đỡ được đạn không?

Sau này không thể sống yên ổn được đâu, sớm muộn gì cũng bị tìm ra, trừ khi bỏ trốn khỏi Hương Giang." Trần Hạo cúi đầu cau mày hút thuốc, không nói gì.

Vương Sâm nhìn dáng vẻ của Trần Hạo, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười, đặt tay lên vai Trần Hạo nói: "Nếu không muốn rời Hương Giang thì có một cách giải quyết, đó là gia nhập Đông Tinh của tôi." Trần Hạo ngẩng đầu nhìn Vương Sâm, giả vờ như trong mắt

có vài phần do dự: “Tôi gia nhập Đông Tinh, liệu có gây phiền phức cho Đông Tinh không?” Vương Sâm cười, biết Trần Hạo đã động lòng, chỉ cần động lòng là có thể lôi kéo vào, lập tức trên mặt lộ ra vài phần ngạo nhiên nói: “Tôi đã thu nhận thì tự nhiên không sợ Hồng Hưng.

Sau khi vào Đông Tinh, bọn chúng dám ngang nhiên đối đầu với cậu thì chính là khai chiến toàn diện với Đông Tinh.” “Nếu Đại Vũ muốn báo thù cho anh em, cứ để hắn đường đường chính chính ra mặt, có bản lĩnh thì đánh sinh tử lôi.” Chu Khôn ở bên cạnh thấy Trần Hạo còn do dự, khuyên bảo: “Anh em à, Sâm ca tuyệt đối vì tốt cho cậu thôi, giờ ngoài việc bỏ trốn thì chỉ có gia nhập Đông Tinh, mấy băng nhóm nhỏ khác không ai dám bảo lãnh đâu.” Chu Khôn nhìn đại ca mình, nghiến răng nói với Trần Hạo: “Nếu thực sự không nguyện ý, tôi sẽ tiễn cậu ra biển, đi Đông Nam Á.” Vương Sâm tức giận tát đàn em một cái, mẹ kiếp, ta sắp thành công đến nơi rồi mà ngươi ở bên cạnh phá đám, ông trừng mắt nhìn Chu Khôn một cái thật dữ.

Chu Khôn sợ tới mức rụt cổ lại, nhưng không thể không nói, cái tên Chu Khôn này đôi khi rất trọng nghĩa khí.

Trần Hạo ngẩng đầu, nhìn về phía Vương Sâm, ánh mắt kiên định: “Sâm ca, tôi không đi, tôi không muốn lủi thủi rời khỏi Hương Giang, tôi nguyện ý đi theo anh.” Vương Sâm lộ ra nụ cười, lại vỗ mạnh vào vai Trần Hạo: “Tốt, sau này là anh em của tôi, chuyện của cậu tôi sẽ gánh hết, tôi xem Đường Đại Vũ làm gì được cậu, nói về số lượng thì xem bên nào đông hơn.” Lập tức Vương Sâm cười lớn nói: “Mấy ngày nữa tôi sẽ khai hương đường, lúc đó gọi mấy vị thúc bá và quản sự các khu đến làm chứng, chính thức thu nhận cậu.” “Cảm ơn Sâm ca.” Trần Hạo đáp.

Vương Sâm vô cùng vui mừng, một đàn em như Trần Hạo tuyệt đối là cấp bậc thiên lý mã, cảm giác như Lữ Bố có được Xích Thố

vậy.

“Cậu biết không, tối qua có không ít đại ca gọi điện cho tôi hỏi ‘Bạo Long’ có phải đàn em của tôi không, lúc đó tôi còn chưa biết trả lời sao.” “Giờ thì tốt rồi, tôi có thể nói với bọn họ ‘Bạo Long’ là đàn em của tôi, cho bọn chúng thèm chết đi, ha ha ha ha.” Vương Sâm cười nói.

Trong khi Hồng Hưng đang lùng sục khắp nơi thì Trần Hạo vẫn thong dong ở lại hộp đêm.

Ba ngày sau, Đông Tinh tung tin tức: Đại ca tọa quán khu Vượng Giác của Đông Tinh là Vương Sâm sẽ chính thức khai hương đường thu nhận đàn em, người được nhận chính là “Bạo Long Trần Hạo” danh tiếng lẫy lừng mấy ngày qua.

Tại đại sảnh tầng hai của hộp đêm Hoa Đô ở Vượng Giác, cũng chính là nơi Trần Hạo đang ở, có mấy vị đại lão đang ngồi, xung quanh là một đám đàn em, đều là những tướng tài dưới trướng Vương Sâm, trong đó có cả A Khôn.

Hôm nay là ngày khai hương đường, Vương Sâm đã mời hai vị thúc bá đến làm chứng, còn có cả những hảo hữu trong Đông Tinh Ngũ Hổ.

Vương Sâm dẫn Trần Hạo đi chào hỏi: “A Hạo, đây là Hạng gia và Quỷ thúc, đều là thúc bá của Đông Tinh chúng ta.” Trần Hạo vội vàng chào hỏi: “Hạng gia, Quỷ thúc.” “A Hạo, hai người này là bạn tốt của tôi, Hạ Sơn Hổ Tư Đồ Hạo Nam và Cầm Long Hổ Khả Nhạc trong Đông Tinh Ngũ Hổ, chào đi.” Vương Sâm giới thiệu.

“Hạo Nam ca, Khả Nhạc ca.” Đông Tinh Ngũ Hổ đều là những nhân vật tàn ác, Trần Hạo hiểu rất rõ, cái tên Hạ Sơn Hổ Tư Đồ Hạo Nam này cực kỳ ham đánh đấm, là người giỏi đánh nhất Đông Tinh, một Song Hoa Hồng Côn đích thực.

Cầm Long Hổ Khả Nhạc là truyền nhân của đại lão Bạch Đầu Ông, nhờ thế mới ngồi lên được vị trí này, bản thân năng lực cũng không tệ.

Khả Nhạc gật đầu với Trần Hạo, còn Tư Đồ Hạo Nam thì không ngừng quan sát Trần Hạo, mở miệng nói: "Trông thư sinh thế này mà cũng biết đánh cơ à?

Tôi tên Hạo Nam, cậu gọi tôi là Hạo ca đi, lúc nào rảnh đánh với tôi một trận nhé." Trần Hạo mỉm cười: "Hạo Nam ca, anh là đại lão, sao tôi dám động thủ với anh chứ." "Tôi không bắt nạt cậu, tôi chỉ thích đánh quyền thôi, lúc đó chiến đấu công bằng, nếu thua tôi sẽ khinh cậu, còn thắng tôi thì tôi coi cậu là bạn." Tư Đồ Hạo Nam nói.

Trần Hạo khựng lại một giây, bỗng nhiên cười đáp: "Được thôi, Hạo Nam ca, lúc đó nếu anh thực sự thua thì cũng đừng trách đàn em không tôn trọng đại lão nhé." Vương Sâm đứng bên cạnh thấy Trần Hạo nhận lời thách đấu, không những không trách cậu không biết quy tắc mà trái lại còn cười sảng khoái hơn: "Hạo Nam, thấy đàn em mới của tôi thế nào, không làm tôi mất mặt chứ?" Vương Sâm vừa dứt lời, cửa bỗng bị đẩy mạnh ra, một nhóm người bước vào, một giọng nói vang lên: "Đàn em của ông, chưa chắc đâu." Tất cả mọi người sững sờ, đồng loạt quay đầu nhìn ra cửa.

Một người phụ nữ phong tình vạn chủng bước vào, mái tóc dài uốn lượn, cô ta liếc nhìn Trần Hạo một cái rồi nhìn Vương Sâm nói: "Sâm ca thu đàn em mà không gọi tôi à?" Vương Sâm thấy người phụ nữ này liền lộ vẻ tươi cười: "Mễ tỷ, chuyện nhỏ thế này sao tôi dám làm phiền chị chứ, không ngờ Mễ tỷ lại đại giá quang lâm.

A Khôn, mau lấy ghế cho Mễ tỷ." Chu Khôn vội vàng mang một chiếc ghế đặt cạnh Ngũ Hổ, nhưng Mễ tỷ không ngồi xuống mà đi vòng quanh Trần Hạo một vòng, đầy hứng thú quan sát kỹ lưỡng.

Sau đó cô ta nói với Vương Sâm: "Sâm ca, thương lượng chút đi, nhường đàn em này lại cho tôi thấy thế nào?" Vương Sâm sững sờ, những người khác cũng ngơ ngác không biết Ngân Phượng định làm gì.

"A Mễ, cô định làm gì, không được phá đám đâu đấy." Quỷ thúc lên tiếng.

"Quỷ thúc, tôi và Sâm ca là hảo hữu mà, sao lại phá đám được chứ." Mễ tỷ cười hì hì nói.

"Vậy ý của A Mễ là sao?" Vương Sâm cười hỏi.

"Ông có bao nhiêu thủ hạ giỏi rồi, đâu thiếu một người này, tôi thì sắp hết cách rồi, dưới trướng chẳng có ai gánh vác được việc gì, A Hạo giỏi đánh như vậy, hay là để cậu ấy theo tôi đi." "Sâm ca, tôi không để ông chịu thiệt đâu, sau này các sòng bạc của ông tôi sẽ phái thêm hai phần nữ nhân tới, thấy sao?" A Mễ nói.

Vương Sâm cau mày hỏi: "Cô không đùa chứ?" "Tất nhiên là không đùa rồi." A Mễ còn nhìn về phía Trần Hạo nói: "Tiểu Bạo Long, lúc trước chẳng phải muốn tán tỉnh chị sao?

Giờ cho cậu cơ hội đây, theo chị, chị cho cậu làm đầu mã (tay sai đắc lực nhất), thấy thế nào?" Mọi người không hiểu nổi màn này là sao.

Hiện tại Trần Hạo chưa chính thức bái vào môn hạ Vương Sâm, việc đầu quân cho Ngân Phượng cũng không phạm quy, giờ phải xem sự lựa chọn của cậu, dù sao vị trí đầu mã cũng không dễ gì mà ngồi lên được.

Vương Sâm nhìn về phía Trần Hạo, những người khác cũng chăm chú quan sát xem cậu chọn thế nào.

Trần Hạo nhìn Mễ tỷ, lộ ra một nụ cười nhạt: "Mễ tỷ, lúc đó đàn

em không biết nên mới trêu đùa chị, mong chị đại xá cho." "Sâm ca có ơn với tôi, tôi sẽ không đầu quân cho người khác đâu.

Xin lỗi Mễ tỷ, nếu sau này có việc gì cần đến đàn em, chị cứ nói một tiếng." Nghe Trần Hạo nói vậy, mặt Vương Sâm lộ rõ nụ cười mãn nguyện.

Ngân Phượng lắc đầu, mặt treo nụ cười giễu cợt: "Nói chuyện khéo léo lắm, có việc tôi sẽ gọi một tiếng đấy nhé, tôi nhớ kỹ rồi." "Được rồi, không có gì nữa, khai hương đường đi thôi." Cô ta còn thản nhiên ngồi xuống vị trí của mình.

Nghi thức bắt đầu, Trần Hạo quỳ trước tượng Quan Công thắp hương.

Ở Hương Giang rất thú vị, hắc đạo bái Quan Công, cảnh sát bái Quan Công, thương nhân và dân chúng cũng bái Quan Công, Quan Công thực sự bận rộn thật.

Quan Công là Võ Tài Thần, người Hương Giang cho rằng Quan Công thiết lập uy tín trong máu lửa, là người trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần thành tâm phụng bái sẽ nhận được nghĩa khí và tài vận.

Chỉ có điều tượng Quan Công có chút khác biệt: hắc đạo bái tượng mang giày đen, cảnh sát bái tượng mang giày đỏ, thương nhân dân chúng bái tượng mang giày hoa.

Bên cạnh, Quỷ thúc đọc bang quy, thời đại mới rồi nên mọi thứ cũng giản lược, đơn giản vài điều: Một, không được câu kết quan phủ.

Hai, không được ăn đen của anh em.

Ba, không được phản bội anh em.

Chương 734

Bốn, không được tằng tịu với vợ hoặc em gái của anh em.

"Trần Hạo tất sẽ tuân thủ bang quy." Trần Hạo nói xong, cắm nhang vào lư hương rồi đứng trước mặt Vương Sâm.

Bên cạnh A Khôn bưng một chén trà, Trần Hạo hai tay dâng trà cho Vương Sâm: "Đại ca, mời uống trà." Vương Sâm nhận trà uống một ngụm.

Lễ thành.

Từ nay về sau, Trần Hạo chính thức là đàn em, nhưng khác với đám lâu la thường, cậu có thân phận chính thức, có khả năng kế thừa y bát.

Đàn em chính thức của Vương Sâm cộng cả Trần Hạo mới chỉ có 6 người, Chu Khôn là một trong số đó.

Chu Khôn tiên phong vỗ tay, những người khác cũng vỗ theo, Chu Khôn chạy tới bên cạnh Vương Sâm: "Chúc mừng đại ca nhận được một đàn em giỏi." Sau đó xoay người ôm chặt Trần Hạo một cái: "Anh em, sau này chúng ta cùng nhau đánh hạ thiên hạ nhé." "Khụ khụ!" Vương Sâm ho khan hai tiếng.

Chu Khôn sững lại, lập tức cười nói: "Là cùng đánh thiên hạ cho Sâm ca ạ!" Mọi người cười rộ lên.

"Chư vị, tôi đã đặt mấy bàn tiệc ở tửu lầu Đường Ký, cùng đi uống một ly nào." Vương Sâm cười nói.

Hạng gia, Quỷ thúc xua tay: "Tôi già rồi, không hỗn tạp với đám trẻ các ông đâu, cho xe đưa tôi về đi." Vương Sâm cung kính dâng hồng bao, phái xe đưa hai vị thúc bá về.

Vương Sâm, Tư Đồ Hạo Nam, Khả Nhạc, Ngân Phượng bốn vị đại lão dẫn theo Trần Hạo, Chu Khôn cùng đám đàn em hơn hai mươi người đến tửu lầu Đường Ký nổi tiếng ở Vượng Giác.

Chưa vào đến khách sạn thì đối diện có một đám người đi tới, đông nghịt không thấy điểm dừng, không dưới một hai trăm người, mọi người đều sững sờ, sắc mặt lộ vẻ ngưng trọng.

Vương Sâm nheo mắt: "Đại Vũ." Tư Đồ Hạo Nam cười nói với Vương Sâm: "Địa bàn Vượng Giác của ông bị người ta đạp lên kìa, tính sao đây?" Vương Sâm khẽ phẩy tay, một tên đàn em phía sau lập tức chạy đi gọi thêm người.

Đại Vũ đi tới trước mặt đám Vương Sâm, lướt mắt qua Vương Sâm, Tư Đồ Hạo Nam, Khả Nhạc, Ngân Phượng, cuối cùng dừng lại ở Trần Hạo, lạnh giọng nói: "Bạo Long Trần Hạo, cậu chém thương mấy chục đàn em của tôi, hôm nay chúng ta tính sổ tại đây." Vương Sâm lập tức nổi giận, mắng lớn: "Đường Đại Vũ, đây là Vượng Giác của tao, mày dẫn theo nhiều người như vậy là muốn khai chiến với Đông Tinh sao?" Đại Vũ cười ha hả, nhìn Vương Sâm với giọng điệu mỉa mai: "Chẳng phải Sâm ca của Đông Tinh sao, Vượng Giác là của ông à?" "Từ khi nào Vượng Giác thuộc về ông thế, tôi nhớ Vượng Giác là của chính phủ Anh mà.

Tôi dẫn đàn em đi dạo phố mua đồ cũng phải báo cáo sao?

Đông Tinh thật oai phong quá nhỉ." Vương Sâm lập tức phản bác: "Không oai phong bằng Hồng Hưng các người, thu tiền bảo kê rồi cầm đao chém người ta." "Nhưng mụ nội nó oai phong nhất là bị một người chém cho ba mươi mấy đứa, truy sát cả một con phố, oai phong đến mức giờ cả Hương Giang đều biết rồi đấy." Đám người Đông Tinh đều cười ha hả, tuy đối diện có hơn hai trăm người nhưng đám đại ca đại tỷ này chẳng hề nao núng.

Sắc mặt Đại Vũ có chút khó coi, chuyện này rõ ràng là đàn em làm sai, nhưng đàn em bị chém thì hắn phải ra mặt gánh vác, nếu không sau này ai theo hắn nữa.

"Du Ma Địa là địa bàn của tôi, tôi đã nói rồi, mở quán bày hàng phải tuân thủ quy tắc của tôi, dám chém đàn em của tôi là không xong đâu.

Vương Sâm, giao Trần Hạo ra, nếu không chuyện này chưa xong đâu." Đại Vũ hét lên.

Đám đàn em phía sau Đại Vũ lập tức giơ nắm đấm, đồng thanh hét: "Dám đụng đến Hồng Hưng, quyết không bãi hưu!" Thanh thế cực mạnh.

Đối phương có chuẩn bị trước, trực tiếp chặn đường tại đây, tuy đây là địa bàn Đông Tinh nhưng muốn triệu tập đủ nhân thủ cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Vương Sâm biết khí thế không được yếu, chỉ tay vào Đại Vũ quát: "Không bãi hưu thì đã sao, Trần Hạo giờ là đàn em của tao, tao bảo kê." "Mày ở Vượng Giác, địa bàn của tao mà dám đến đây làm loạn, tao san bằng mày trong phút mốt." Đại Vũ lắc đầu, vẻ mặt chẳng hề sợ hãi, nói với đàn em phía sau: "Sâm ca nói rồi kìa, phút mốt san bằng tao, tao sợ quá đi mất." "Nhưng đàn em của tao bị chém, tổng cộng phải có cách giải quyết chứ, có giỏi thì bảo nó cả đời đừng bước ra khỏi Vượng Giác, đừng quay lại Du Ma Địa." Đại Vũ chỉ vào Trần Hạo nói: "Tiểu tử, tao biết nhà mày ở Du Ma Địa, tin hay không tao dùng máu chó dội cho mày một trận." Lũ băng nhóm này khi bắt nạt người trong nghề đều tứ vô kỵ đạn như vậy, huống chi là dân thường.

Cơn giận trong lòng Trần Hạo dâng lên, cậu bước tới vài bước, cách Đại Vũ chỉ khoảng bốn năm bước, đứng định lại rồi nhìn Đại Vũ với vẻ mặt lạnh lùng nói: "Vậy thì sao?" Ánh mắt Đại Vũ hung ác, chỉ

vào Trần Hạo gằn giọng: “Vậy thì sao à?

Thằng khốn, đánh tàn phế bao nhiêu anh em của tao mà tưởng là không có chuyện gì sao, đâu có dễ thế.” “Cũng không phải không có đường thương lượng, để tao chém một cánh tay, giao cái nhà đó cho tao để gán nợ, rồi đưa thêm 50 vạn tiền thuốc men, chuyện này coi như xong.” Vẻ mặt Trần Hạo bình tĩnh, nhẹ giọng hỏi: “Một cái nhà cộng thêm năm mươi vạn, đủ chưa?” “Á à, cho thêm thì tao cũng không từ chối đâu.” Đại Vũ cười nói.

Bất thình lình, trong mắt Trần Hạo lóe lên hung quang, chân đạp đất, thân hình như báo săn lao vút ra ngoài.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Đại Vũ, cậu lao đến trước mặt, một tay khóa chặt cổ hắn, giây tiếp theo, một con dao găm đen ngòm đã kề sát cổ Đại Vũ.

Tuy hệ thống không cho phép Trần Hạo sử dụng thần binh pháp khí và đạo pháp ở thế giới này, nhưng việc mang theo hai con dao găm hoặc đao chém thông thường thì không thành vấn đề.

Động tác của Trần Hạo quá đột ngột, nhanh như chớp, không ai dám nghĩ cậu lại dám động thủ ngay trước mặt hai trăm tên thủ hạ của đối phương, kể cả Đại Vũ, Vương Sâm, Tư Đồ Hạo Nam, hay Khả Nhạc đều không ngờ tới.

Đám đàn em Hồng Hưng thấy đại ca bị kề dao vào cổ thì lập tức bạo nộ, từng đứa chỉ vào Trần Hạo mắng chửi.

“Thằng ranh, thả lão đại tao ra, không tao giết mày!” “Thả lão đại tao ra!” Có kẻ định xông lên cứu người, Trần Hạo hạ dao xuống, một tiếng “phập” vang lên, con dao găm đâm mạnh vào đùi phải phía ngoài của Đại Vũ.

“Á!!!” Đại Vũ phát ra một tiếng thảm thiết.

Trần Hạo lại đặt dao lên cổ Đại Vũ, hét vào mặt đám đàn em Hồng Hưng: "Lùi lại hết, nếu không tao giết lão đại các người trước." Đám người Hồng Hưng bị hành động của Trần Hạo làm cho giật mình, không ai dám xông lên nữa, nhưng từng đứa vẫn khí thế hung hung, chỉ trỏ chửi rủa không thôi.

"Mẹ kiếp thằng muốn chết, dám làm thương lão đại tao, tin hay không tao giết cả nhà mày!" "Chết tiệt, mau thả lão đại tao ra." "Phập phập phập!!!" Trần Hạo lại bồi thêm ba đao vào đùi phải Đại Vũ, Đại Vũ liên tục thảm thiết gào lên, hành động của Trần Hạo làm không ít tên Hồng Hưng hoảng sợ, thầm nghĩ mình có động đậy gì đâu sao nó vẫn đâm.

Trần Hạo lạnh lùng hét vào đám đàn em Hồng Hưng: "Có giỏi thì chửi tiếp đi, đao tiếp theo tin hay không tao đâm thẳng vào bụng lão đại tụi mày?" Đám đàn em Hồng Hưng lập tức câm nín, từng đứa nghẹn họng khó chịu, mẹ kiếp đến chửi nhau cũng không cho chửi, có thiên lý không cơ chứ.

"Phập phập phập!!!" Trần Hạo trở tay tặng thêm cho đùi trái Đại Vũ ba đao nữa.

Đại Vũ gào khóc thảm thiết: "Sao lại đâm tao nữa?" Trần Hạo thản nhiên nói: "Tao thấy có đứa lườm tao, ánh mắt đó làm tao không sướng." Mẹ nó, cái lý do gì vậy?

Đám đàn em Hồng Hưng lúc này nảy ra một ý nghĩ, cái thằng tên Bạo Long này tuyệt đối bị bệnh, không bình thường chút nào, chửi nhau cũng đâm người, lườm nhau cũng đâm người.

Thực ra đâm người có cần lý do không?

Nhất thời đám đàn em Hồng Hưng không biết bộc phát cơn giận thế nào, cảnh diện trở nên quỷ dị và gượng gạo.

Vương Sâm với tư cách là đại ca của Trần Hạo, chứng kiến cảnh này cũng thấy vô cùng quỷ dị, đồng thời cũng cảm thấy mừng vì thu nhận được một đàn em như thế này.

Biết đánh lại đủ tuyệt tình, biết mình ít người nên lập tức khống chế cục diện, biến bị động thành chủ động.

Giây phút này, ông càng thêm tán thưởng Trần Hạo.

Tư Đồ Hạo Nam tự nhận mình là người giỏi đánh nhất Đông Tinh, chiến lực vô song, nên khi nghe đồn Trần Hạo một mình chấp một trăm người thì tự nhiên không phục, muốn tỉ thí một phen, cũng là để áp chế uy phong của kẻ hậu bối.

Nhưng nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn bỗng có cảm giác gặp phải loài sói dữ.

Dám đối mặt với hai trăm người mà rút dao ra, hắn tự hỏi mình cũng không dám làm, nhưng Trần Hạo đã làm, không hề do dự chút nào.

Có dũng có mưu, hành sự tuyệt tình, vài đao xuống trấn giữ được toàn trường, tuyệt đối không phải hành vi không não.

Ngân Phượng vốn dĩ nhìn Trần Hạo chỉ như một hậu bối, một kẻ có thể dùng làm tay sai, hôm nay giành giật đàn em chỉ là một nửa tâm ý một nửa đùa vui, nhưng cảnh tượng này khiến cô ta lập tức nhìn Trần Hạo bằng con mắt khác.

"Tiểu Bạo Long này không đơn giản nha, thú vị đấy." Lúc này giữa hai nhóm người chỉ có hai người đứng đó là Trần Hạo và Đại Vũ.

Đại Vũ bị Trần Hạo khống chế, hai chân máu chảy ròng ròng, thân hình run rẩy nhẹ, xem chừng không đứng vững nổi nữa.

Nhưng hắn biết, trước mặt bao nhiêu đàn em thế này tuyệt đối

không được hèn nhát, cắn răng nói: “Bạo Long, có giỏi thì hôm nay giết tao đi, bao nhiêu người nhìn thấy thế này mày cũng không chạy thoát khỏi nhà tù đâu.” “Nếu hôm nay không giết được tao, tao quay lại nhất định sẽ xử mày.” Trần Hạo cười ha hả nói: “Vũ ca à, vừa uy hiếp vừa khủng bố thế này là để bảo tao giết hay không giết đây?” “Thế này đi, tao giao quyền lựa chọn cho mày, chỉ cần mày bảo tao giết, tao lập tức đâm chết mày luôn.” “Không phải đi tù sao, dù sao Hương Giang cũng không có án tử hình, tao vô phụ vô mẫu vô khiên vô quải, ở đâu chẳng sống được, vào tù tao vẫn làm đại ca như thường.” “Nếu mày bảo không giết, ha ha, tao sẽ thả.” Lời của Trần Hạo khiến Đại Vũ sững sờ, chọn sao đây?

Mẹ nó thật là làm khó người ta, chọn chết?

Chương 735

Chỉ có thằng ngu mới chọn chết.

Chọn sống?

Thế chẳng khác nào nói cho thiên hạ biết mình sợ chết.

Trong lúc Đại Vũ đang lưỡng lự thì phía sau Trần Hạo truyền đến tiếng bước chân dồn dập, kèm theo vô số tiếng hô hoán, Trần Hạo khẽ nghiêng đầu thấy phía đầu phố có vô số tên côn đồ cầm ống sắt, đao chém lao tới.

Người của Đông Tinh đã đến.

Người của Đông Tinh tụ tập ngày càng đông, từng đứa cầm hàng nóng hàng lạnh khí thế hung hãn.

Người của Hồng Hưng vì phải ẩn nấp trước đó nên cùng lắm chỉ mang theo dao găm hoặc xích sắt, không có vũ khí dài, nhân số cũng không bằng bên kia, khí thế lập tức xìu xuống.

Giới chém giết rất nguy hiểm, chỉ cần một chút không khống chế tốt là bị người ta bao vây ngược lại ngay.

Đám Đông Tinh lao đến sau lưng đại ca, có tên đàn em dẫn đầu hỏi: "Sâm ca, tính sao, có chém không?" Trần Hạo đã tranh thủ được thời gian tụ tập người, thấy người đã đông, Vương Sâm tự nhiên không còn vội nữa, nhẹ giọng nói: "Không thấy Bạo Long đang đâm người sao, xem kịch trước đã." Đại Vũ biết đại thế đã mất, nếu xử lý không khéo, không chỉ mình bị chém mà đám đàn em mang theo cũng không thoát khỏi.

Hắn hét lớn với Vương Sâm: "Vương Sâm, ông tính sao?" Vương Sâm cười ha hả: "Đại Vũ, mày mang người đến chém người của tao

mà còn hỏi tao tính sao à, giờ mày thấy sao?" "Hôm nay tao nhận thua, để tao đi." Đại Vũ nói.

"Thả đi à, đó không phải việc của tao, phải hỏi Bạo Long chứ." Vương Sâm trực tiếp giữ thể diện cho đàn em.

Đại Vũ hít sâu hai hơi, biết hôm nay hoàn toàn bại rồi, nói: "Trần Hạo, rốt cuộc mày muốn thế nào, có gan thì thực sự giết tao đi." "Phập!" Con dao găm lại đâm vào đùi Đại Vũ, Đại Vũ không ngờ lúc này rồi mà cậu còn đâm, hét thảm một tiếng: "Lại đâm!" "Chẳng phải mày bảo tao giết mày sao?" Trần Hạo thản nhiên nói.

Giờ thì Đại Vũ biết cái thằng Trần Hạo này tuyệt đối bị bệnh rồi, không theo lẽ thường chút nào, mình chỉ nói vài câu cứng miệng thôi mà, mẹ nó đau thật đấy.

"Có giỏi thì đâm vào bụng tao này!" Đại Vũ phát điên hét lên một câu, không tin Trần Hạo thực sự dám giết mình.

Phập!

Mắt Đại Vũ trợn trừng đờ đẫn.

Vương Sâm, Tư Đồ Hạo Nam, Khả Nhạc, bao gồm cả Ngân Phượng, Chu Khôn và mấy trăm tên Hồng Hưng, Đông Tinh hai bên đều trợn tròn mắt kinh ngạc.

Bởi vì dao của Trần Hạo thực sự đã đâm vào bụng Đại Vũ.

"Á!!!" Đại Vũ phát ra một tiếng thảm thiết, tay ôm lấy bụng, mắt trợn ngược, máu theo tay hắn trào ra ào ạt không sao ngăn nổi.

Vạn vạn không ngờ tới cái thằng điên này lại thực sự dám giết người giữa ban ngày ban mặt như vậy.

Vương Sâm cau mày.

Ông cũng không ngờ Trần Hạo lại tuyệt tình đến thế, dám giết

người ngay trên phố, chuyện này căn bản không thể dàn xếp nổi, tìm người gánh tội thay cũng không xong vì quá nhiều người chứng kiến.

Mí mắt Tư Đồ Hạo Nam giật giật, trong lòng chỉ còn lại hai chữ: "Sói dữ!" Ngân Phượng lại lo lắng cho Trần Hạo, nếu thực sự giết Đại Vũ thì chuyện này sẽ không thể kết thúc êm đẹp được.

"Đừng, đừng giết tôi, mau đưa tôi đi bệnh viện, tôi nhận thua rồi." Đại Vũ gào khóc thảm thiết.

Trần Hạo thong thả hỏi: "Vậy chuyện tôi chém đàn em của ông thì sao?" "Xóa bỏ hết sạch!" Đại Vũ vội vàng đáp.

"À, vậy chuyện tôi đâm ông thì sao?" Trần Hạo tiếp tục thong thả hỏi.

"Tôi tuyệt đối không truy cứu, tuyệt đối không truy cứu." Giờ đây Đại Vũ chỉ muốn giữ mạng, sĩ diện cái quái gì nữa, toàn là cứt chó hết.

Trần Hạo nói lớn: "Vũ ca, mời ông nói to cho tất cả mọi người cùng nghe." Đại Vũ hổn hển thở hai hơi, nâng cao giọng khó khăn hét lên: "Tôi Đường Đại Vũ, hôm nay nhận thua, tuyệt tuyệt đối không truy cứu chuyện của Bạo Long, từ nay về sau, những chuyện trước đó..." "Xóa bỏ hết sạch!!!" Là hai bang phái lớn nhất nhì Hương Giang, Đông Tinh và Hồng Hưng tranh đấu đã lâu, chưa bao giờ dừng lại, nhưng vì người của Hồng Hưng đông và giỏi đánh hơn nên luôn áp chế Đông Tinh một đầu.

Hôm nay, Trần Hạo đã thẳng tay áp chế Đại Vũ của Hồng Hưng, lập tức khiến đám người Đông Tinh có mặt cảm thấy sảng khoái tột độ, thậm chí có cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Chu Khôn reo hò một tiếng, hét lên: "Bạo Long!" Đám Đông Tinh khác nghe thấy cũng reo hò theo: "Bạo Long ca, Bạo Long ca, Bạo

Long ca!" Phía Hồng Hưng khí thế hoàn toàn biến mất, từng đứa cúi gầm mặt, lần này thực sự bại thảm rồi.

Trần Hạo buông Đại Vũ ra, Đại Vũ hai chân đều bị thương, bụng bị đâm một nhát nên lập tức ngã quỵ xuống đất.

Trần Hạo cười ha hả nói: "Đại Vũ ca, ngại quá, vừa rồi nặng tay chút, hôm nào rảnh cùng đi uống trà nhé." Những người khác nghe Trần Hạo nói vậy đều cảm thấy cực kỳ quái dị, đâm người ta gần chết mà còn đòi đi uống trà, không biết hắn có sống nổi đến lúc đó không.

Nhưng Trần Hạo biết chắc Đại Vũ không chết được, tu luyện đã lâu cậu có y thuật đỉnh cấp, hiểu rõ nhất cấu trúc kinh mạch và nội tạng con người.

Nhát dao đó tuy đâm vào bụng trông rất ác nhưng căn bản không phạm vào nội tạng, cùng lắm là chảy nhiều máu một chút, nhìn máu me bê bết vậy thôi chứ chỉ cần cấp cứu kịp thời thì tuyệt đối không chết được.

Đàn em Hồng Hưng vội vàng xông lên, khiêng Đại Vũ đang hôn mê chạy biến khỏi góc phố.

Vương Sâm cảm thấy hôm nay đặc biệt sướng khoái, vẫy tay thật mạnh: "Dẫn tất cả anh em ra quán ven đường uống rượu, đại lão mời khách!" Đám đàn em Đông Tinh lập tức giơ gậy sắt đao chém reo hò, kéo nhau đi rầm rộ.

Thực ra đám đàn em này có địa vị thấp nhất, đi đánh nhau cũng chỉ nhận được một hai trăm đồng tiền công, đôi khi chỉ là để kiếm một bữa ăn uống, bất kể là quán ven đường hay không.

Cổ hoặc tử ở Hương Giang hầu như không có vì tiền không nuôi nổi gia đình.

Họ sẽ làm một số việc như giao nước khoáng, giao đồ uống, bán báo, dọn quán đêm, bán hàng rong, những việc không cần học vấn cũng làm được.

Gia nhập xã đoàn đa số là để không bị bắt nạt.

Vương Sâm vẫy tay gọi Trần Hạo, Trần Hạo đi tới: "Đại ca." "Làm tốt lắm, dám đến địa bàn của chúng ta náo loạn thì phải cho đám Hồng Hưng đó một bài học." "Đúng rồi, Đại Vũ không sao chứ?" Vương Sâm có chút lo lắng hỏi.

"Em có chừng mực, không chết được đâu." Trần Hạo khẳng định.

Vương Sâm cười ha hả, vỗ vai Trần Hạo: "Có chừng mực là tốt, chỉ cần không chết người thì mọi chuyện khác đều là chuyện nhỏ, đi, chúng ta vào trong uống rượu." Đám người vừa bước vào tửu lầu, ông chủ khách sạn đã chứng kiến mọi chuyện bên ngoài từ sớm, thấy đám đại lão vào liền chạy ra đón: "Sâm ca tới rồi, phòng bao đã chuẩn bị xong, mời mấy vị lên lầu." Mọi người lên lầu, rượu thịt đã bày sẵn, bắt đầu uống rượu nhiệt tình náo nhiệt, hôm nay Trần Hạo tuyệt đối là nhân vật chính.

Mấy vị đại lão uống cùng, Chu Khôn và đám đàn em cũng uống với Trần Hạo, cậu không từ chối chén nào, uống cạn sạch, thể hiện vô cùng hào mại.

Cổ hoặc tử nể nhất là hạng người: thứ nhất biết đánh, thứ hai biết uống, Trần Hạo vừa biết đánh vừa biết uống khiến mọi người vô cùng khâm phục.

Vương Sâm uống đến lúc hưng phấn liền đứng dậy nói: "Tôi định để Trần Hạo quản lý phố Hoa Viên, mấy người có ý kiến gì không?" Lời của Vương Sâm tự nhiên là nói với mấy tên đàn em cấp dưới, mỗi người đều có địa bàn riêng, Trần Hạo chen chân vào thì tất nhiên có người phải nhường chỗ.

Phố Hoa Viên vốn do một tên tên là Hoa Lật quản lý, đồng thời quản lý cả hai con phố khác.

Giờ đại ca đã lên tiếng, ai dám từ chối, vả lại vừa nãy thấy màn thể hiện của Trần Hạo, bọn họ thực sự cũng sợ kẻ tuyệt tình này.

"Đại ca, em không có ý kiến gì ạ." Hoa Lật lập tức đáp.

Đến Hoa Lật còn không có ý kiến, lại không động chạm đến lợi ích của người khác nên những người còn lại tự nhiên càng không phản đối, đều cười gật đầu.

Một câu nói, phố Hoa Viên sau này thuộc về Trần Hạo.

Chương 736

Đương nhiên, cái gọi là thuộc về chỉ là sự phân chia địa bàn của hắc bang mà thôi, cùng lắm là trên con phố đó được thu tiền bảo kê và buôn bán chất cấm.

Trần Hạo nâng ly rượu nói với Vương Sâm: "Sâm ca, em kính anh." "Tốt!" Vương Sâm thống khoái uống cạn.

Trần Hạo đứng trên phố Hoa Viên, phía sau là hai đàn em, một đứa tên A Hoa, một đứa tên A Tuấn.

Trần Hạo đơn độc một mình, tuy bối phận cao danh tiếng lớn nhưng dưới trướng lại chẳng có tên đàn em nào, A Hoa và A Tuấn là hai đứa lanh lợi mà Chu Khôn tìm cho cậu.

Được đi theo Trần Hạo, hai đứa này vô cùng vui mừng, chủ yếu là vì dạo này Trần Hạo quá nổi tiếng, Bạo Long ca mà lị!

Tuy mới vào nghề nhưng đã đánh bại uy phong của đại lão Hồng Hưng là Đại Vũ, cảnh tượng hôm đó Bạo Long ca một mình đối mặt với hai ba trăm người Hồng Hưng hai đứa đã tận mắt chứng kiến, theo đại ca như vậy mới có tiền đồ.

A Hoa nói: "Đại ca, con phố này dài khoảng 500 mét, có hàng trăm sạp hàng, bán quần áo, đồ chơi, giày dép, sạp báo, tiệm cơm, sòng mạt chược, tiệm hoa, sạp trái cây, quán ăn vặt, tối đến còn có quán ăn vỉa hè, rất náo nhiệt." A Tuấn tiếp lời: "Đại ca, em nghe nói Hoa Lật ca một tháng thu được mấy vạn tiền bảo kê trên phố này, màu mỡ lắm ạ." Khỉ thật, một tháng mấy vạn mà gọi là màu mỡ, chắc còn không bằng số lẻ ở phố Bát Lan.

Vượng Giác nổi tiếng nhất tự nhiên là phố Bát Lan, danh tiếng khắp Hương Giang, nơi tập trung bar, KTV, trung tâm massage.

Mỗi tháng chỉ riêng tiền bảo kê đã lên tới hàng triệu, cộng thêm việc đại lão kinh doanh các tụ điểm thì một tháng kiếm vài triệu là chuyện bình thường.

Phố Thượng Hải bên cạnh vì nhờ phố Bát Lan kéo theo cũng trở thành khu đèn đỏ, chỉ có điều chất lượng kém hơn một chút.

Nhiều tiệm massage, tiệm xông hơi chân, tiệm hớt tóc mỹ nữ, rồi lâu phượng, thích hợp cho dân lao động tiêu phí thấp, làm ăn cũng phát đạt.

Còn có phố Phụ Nữ toàn bán quần áo, túi xách, trang sức cho phụ nữ, tuyệt đối là thiên đường mua sắm của phái đẹp.

Con phố này một tháng mới thu được mấy vạn tiền bảo kê, tiền bảo kê còn phải nộp lên một phần, số tiền còn lại phải nuôi đàn em, chắc chỉ có nước húp gió trời.

Trần Hạo không quá cấp thiết chuyện kiếm tiền, nhưng muốn phát triển, muốn trở thành đại lão lớn hơn thì phải có nhiều đàn em hơn, mà nuôi đàn em thì cần tiền.

Một phép tính đơn giản, vì vậy việc tiếp theo cần làm chính là kiếm tiền.

Đội O Ký, tên đầy đủ là 'Đội Điều tra Tội phạm Có tổ chức và Hội Tam Hoàng', chuyên điều tra các vụ án hình sự liên quan đến tội phạm có tổ chức cấp cao, cực kỳ phức tạp và nghiêm trọng, cũng như các vụ án có tính chất hội Tam Hoàng.

Cảnh sát trưởng Hoàng Hưng Thành là người đứng đầu Tổ Một của O Ký.

Trong phòng họp, một cuộc họp tổng kết đang diễn ra, cảnh sát trưởng Hoàng và phó cảnh sát trưởng Lưu ngồi ở vị trí chủ tọa, các đốc sát, cảnh sát trưởng lần lượt báo cáo tình hình.

Một người trong số đó mở cặp tài liệu và nói: "Tôi phụ trách thu thập tình hình khu Du Tiêm Vượng, gần đây khu Du Tiêm Vượng đã xảy ra vài sự kiện, xuất hiện một nhân vật mới, tên thật là Trần Hạo, biệt danh Bạo Long." "Tôi cho rằng Trần Hạo này nên được liệt vào hồ sơ theo dõi trọng điểm đối tượng xã hội đen, nửa đầu năm nay Trần Hạo đã vào tù ba tháng vì gây thương tích." "Sau khi ra tù, cậu ta mở một quán ăn vỉa hè ở Du Ma Địa, chỉ mở chưa đầy 5 ngày, đã xảy ra xung đột với Hồng Hưng, dùng dao chém bị thương 31 người, bao gồm cả tiểu đầu mục Hôi Cẩu.

Vụ án đó do Hoàng Sir dẫn tôi đi điều tra, Hôi Cẩu và những người khác tuyên bố không báo án." "Sau đó Trần Hạo gia nhập Đông Tinh, bái Dã Tạc Thiên, chính thức bày hương án gia nhập dưới trướng Vương Sâm." "Ngay trong ngày hôm đó, Đường Đại Vũ – người phụ trách Du Ma Địa của Hồng Hưng – đã dẫn mấy trăm đàn em đi tìm gây sự, bị Trần Hạo khống chế, sau đó còn công khai đâm trọng thương Đường Đại Vũ.

Đường Đại Vũ bị thương nặng phải nhập viện cấp cứu, sau đó cũng không báo án." "Tôi thấy Trần Hạo này hành sự ngoan độc, sau này nhất định sẽ trở thành cánh tay đắc lực của Vương Sâm, đáng để chú ý trọng điểm." Cảnh sát trưởng Hoàng chỉ gật đầu, phó cảnh sát trưởng Lưu lên tiếng: "Công khai đâm trọng thương Đường Đại Vũ, đáng lẽ có thể thu thập chứng cứ để bắt rồi, vụ án đó không khó đâu." Đốc sát nhìn về phía cảnh sát trưởng Hoàng, cảnh sát trưởng Hoàng lắc đầu nói: "Đường Đại Vũ không báo án, tạm thời tôi thấy chưa cần động đến người này." "Vì một chuyện nhỏ mà gây mâu thuẫn giữa Đông Tinh và Hồng Hưng, càng có lợi cho việc tôi tìm ra chứng cứ phạm tội, để đánh những thủ lĩnh lớn hơn.

Còn về Trần Hạo, cứ lập hồ sơ tội chứng đã." Phó cảnh sát trưởng Lưu không nói thêm gì.

Sau khi những người khác báo cáo xong tình hình khu vực của mình, cảnh sát trưởng Hoàng nói: "Được rồi, tôi có một chuyện quan trọng hơn." "Tôi nhận được tin báo, Phúc Hưng Bang có một sòng bạc quyền anh chợ đen ngầm quy mô lớn cực kỳ bí mật ở Thổ Qua Loan, mỗi tối tụ tập không dưới một hai trăm khách đánh bạc, số tiền lên đến mấy chục đến hàng trăm vạn." "Trước đây tôi đã giao manh mối này cho đội Điều tra Tình báo điều tra, hiện tại đã có tin tức xác thực, vụ việc này là thật.

Bây giờ tôi đang nghiên cứu cách đánh sập sòng bạc quyền anh ngầm này." "Theo người của tôi, tổ chức rất chặt chẽ, muốn vào phải có người quen dẫn vào, người không quen tuyệt đối không thể vào." "Địa điểm ở tầng hầm thứ ba, cực kỳ bí mật, cách vào cửa phải qua mấy lớp kiểm tra, nên người của tôi khó mà trà trộn vào được." Cảnh sát trưởng Hoàng nói xong, những người khác lập tức thảo luận, "Trực tiếp ép đối phương mở cửa." Có người đề nghị.

Lập tức có người phản bác: "Chúng ta ép đối phương mở cửa, e rằng chứng cứ cũng bị tiêu hủy hết rồi, nếu đang tổ chức tiệc thì tôi có thể làm được." Có người lại đề nghị: "Hay là cử một người trà trộn vào, quay phim chụp ảnh chứng cứ phạm tội, sau đó chúng ta hành động.

Chỉ cần có đoạn phim, tòa án cũng không thể biện bác." "Nhưng mà vào khó như vậy, làm sao mà trà trộn vào được?" Có người nói.

Phó cảnh sát trưởng Lưu nhìn về phía cảnh sát trưởng Hoàng, "Lão Hoàng, đã có người của chúng ta có thể vào được, hay là để cậu ấy quay phim chứng cứ đi." "Chỉ cần có chứng cứ rồi, lúc đó chúng ta cử đội đột kích trực tiếp phá cửa vào là được." Cảnh sát trưởng Hoàng nhíu mày, Trần Hạo đã tốn rất nhiều tâm huyết làm nội gián xã hội đen, mất nửa năm mới trà trộn vào được.

Bây giờ đã thành công tiếp cận Vương Sâm, nhân vật quan trọng của Đông Tinh, không thể vì một vụ án nhỏ mà phải dùng đến, vạn nhất bị bại lộ thì tổn thất quá lớn.

"Có cách nào khác không?" Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

Hai ngày nữa trôi qua, cảnh sát đã nghĩ ra rất nhiều cách, nhưng vẫn không có cách nào có thể đột nhập vào bên trong sòng bạc quyền anh, cuối cùng cảnh sát trưởng Hoàng đành phải tìm Trần Hạo lần nữa.

Tại Tố Trai Đường của Thanh Tùng Quan, hai người ngồi đối diện nhau, cảnh sát trưởng Hoàng khẽ nhấp một ngụm trà, nói: "Gần đây anh Bạo Long nổi tiếng quá nhỉ, một mình đánh một trăm người, song đao chém từ đầu phố đến cuối phố, công khai đâm trọng thương Đường Đại Vũ của Hồng Hưng." Trần Hạo cười nhạt, "Bị ép thôi." Cảnh sát trưởng Hoàng nói: "Đi theo Vương Sâm mấy ngày rồi, cảm thấy thế nào?" "Tôi được chia một con phố, Phố Hoa Viên, hai ngày nay đang làm quen tình hình, không ngoài việc thu tiền bảo kê, bán hóa chất trái phép thôi." "Đã nắm được tình hình về Vương Sâm chưa?" Cảnh sát trưởng Hoàng hỏi.

"Hoàng Sir, ma túy đều do cấp dưới quản lý, rất khó để nắm được chứng cứ trực tiếp của Vương Sâm.

Tôi đã quét qua những nơi đó, cũng chỉ bắt được đàn em, không động đến hắn được." Trần Hạo hỏi.

Cảnh sát trưởng Hoàng lắc đầu, "Đánh sập Vương Sâm không có ý nghĩa lớn, Vương Sâm đi rồi sẽ có một Trương Sâm, Lý Sâm khác." "Nhưng tôi biết, trong tay Vương Sâm nhất định có một nhà máy chế biến hóa chất trái phép, cung cấp nguyên liệu hóa chất trái phép cho nửa Đông Tinh, đây mới là vụ án lớn, phải tìm cách điều tra và đánh sập nó." Trần Hạo gật đầu, "Được thôi, nhưng tôi e là tạm thời chưa

thể tiếp cận mảng đó được, phải từ từ đã." "Tôi biết, tôi không gấp, tôi có đủ kiên nhẫn." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

Trần Hạo thở dài, "Ông không gấp chứ tôi gấp đấy, cái kiểu sống này không ổn đâu.

Mà sếp, có bao nhiêu người trong cục biết hồ sơ của tôi vậy, tôi có an toàn không?" Cảnh sát trưởng Hoàng nhìn Trần Hạo, "Sao vậy, ngay cả tôi cậu cũng không tin à?" "Trong cục có nhiều người nhận tiền đen lắm, đừng nghĩ tôi không biết, tôi chỉ không muốn chết không rõ ràng thôi, nên làm ơn bảo vệ hồ sơ của tôi thật tốt." Trần Hạo nói.

Cảnh sát trưởng Hoàng cười, "Yên tâm đi, chỉ có tôi và sếp Quách tổng cảnh ti của O Ký biết chi tiết vụ này." "Hồ sơ của cậu chỉ có một bản, tôi đích thân cất trong két sắt trong văn phòng, người khác không thể xem được, an toàn của cậu tuyệt đối không có vấn đề gì." Trần Hạo gật đầu, "Hôm nay gặp tôi là có chuyện gì, để tôi điều tra nhà máy hóa chất trái phép của Vương Sâm à?" "Không, manh mối sòng bạc quyền anh chợ đen mà cậu đã cung cấp trước đó, tôi đã cho đội tình báo điều tra rồi, đúng là thật." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

"Đương nhiên là thật rồi, tôi đã đích thân đến đó, còn đánh một trận nữa cơ mà." Trần Hạo thản nhiên nói.

"Nhưng bây giờ có một vấn đề, tôi muốn triển khai hành động bắt giữ, nhưng không có cách nào nhanh chóng đột nhập, để xử lý những người bên trong, cần phải nắm được chứng cứ." "Tôi dự định cử một người vào sòng bạc để quay lại tài liệu hiện trường đánh bạc, dùng đoạn phim đó để làm bằng chứng, nhưng cậu cũng biết, muốn vào phải có người quen dẫn, người của tôi không vào được." Trần Hạo nhìn về phía cảnh sát trưởng Hoàng, "Chẳng lẽ muốn tôi đi quay phim à?" "Đúng vậy." "Việc như vậy mà cũng phải do tôi làm, giết gà dùng dao mổ trâu ấy à?" "Tôi cũng không muốn tùy tiện dùng đến cậu,

nhưng tôi đã thử mấy ngày rồi, thật sự không có cách nào vào được, bất đắc dĩ mới phải dùng đến cậu, tôi tin cậu nhất định có cách." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

"Chậc, thật là tin tưởng tôi quá mức." "Vụ án này không nhỏ đâu, nếu làm tốt, chắc chắn là một công lớn, tôi sẽ ghi vào hồ sơ của cậu, sau này kết thúc công việc nội gián, công lao của vụ án này đủ để thăng một cấp không thành vấn đề." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

Có cần không?

Trần Hạo cười thầm khinh thường trong lòng.

Nhưng anh biết không có cách nào từ chối được.

"Được thôi." Trần Hạo đồng ý.

Cảnh sát trưởng Hoàng cười, "Tôi biết cậu sẽ đồng ý." Nói xong xách một cái túi từ dưới chân đặt lên bàn, "Một bộ thiết bị quay lén thu nhỏ, tôi tin người thông minh như cậu, nhất định sẽ biết dùng." Trần Hạo cầm túi chuẩn bị rời đi.

"Cẩn thận." Cảnh sát trưởng Hoàng dặn dò một câu.

"Biết rồi." Trần Hạo đẩy cửa ra.

"À, anh cũng mua cho tôi một cái máy Pager nữa đi, khỏi để sau này tôi tìm anh phiền phức vậy." "Biết rồi, có Pager tôi sẽ báo cho cậu." Trần Hạo vẫy tay rời đi.

Rời khỏi Thanh Tùng Quan, Trần Hạo ngồi lên chiếc xe Bluebird, không có xe thật bất tiện, chiếc xe này là thuê.

Mở gói đồ mà cảnh sát trưởng Hoàng đưa, bên trong có một cái hộp, một bộ thiết bị quay lén thu nhỏ tinh xảo.

Máy giấu trong quần áo, chỉ lộ ra một mắt camera nhỏ như nút áo, loại thiết bị quay lén này ở đời sau, tùy tiện một cửa hàng điện tử đều

có thể mua được, nhưng bây giờ lại là thiết bị cao cấp.

Chương 737

Không nhỏ, cũng không thể mang vào được, khi vào cửa sẽ bị khám người, trừ phi là lão đại như Vương Sâm, mang bộ đồ này vào thì lại là một phiền phức.

Về đến chỗ ở, một căn hộ đơn nguyên bên cạnh Phố Hoa Viên, ở đây là để tiện lợi, cũng là sào huyệt của anh, A Hoa và A Tuấn không ở đây.

Vào nhà thấy A Hoa và A Tuấn đều đang ngồi ở phòng khách, thấy Trần Hạo về, hai người lập tức reo lên: "Đại ca, anh về rồi." "Hôm nay thế nào?" Trần Hạo tùy tiện hỏi.

"Đại ca, hôm nay thu được hơn 4000 tệ, ở đây ạ." A Hoa nói, lấy ra một nắm tiền đưa cho Trần Hạo.

Việc thu tiền bảo kê quá cấp thấp, đương nhiên là để đàn em đi làm rồi, còn đi thu ba bốn trăm tệ của mấy chủ quán, anh thấy mất mặt.

Nhưng đây là một ngành nghề truyền thống không thể bỏ, là một cách để thể hiện uy nghiêm và sự tồn tại, nhưng Trần Hạo sau này tuyệt đối sẽ không lấy tiền bảo kê làm nguồn thu chính.

"Có ai gây rối không?" Trần Hạo hỏi.

A Tuấn cười nói: "Đâu có ai ạ, cả con phố này do anh Bạo Long bảo kê, ai cũng vui vẻ giao tiền, danh tiếng của anh bây giờ dùng tốt lắm, hai anh em chúng tôi đi đâu cũng uy phong hết." "Đừng có ức hiếp người ta biết không, người ta thật thà giao tiền bảo kê, là để bớt phiền phức, đừng để người ta mắng sau lưng biết không." Trần Hạo dặn dò một câu.

“Biết rồi đại ca, anh dặn dò, chúng em đâu dám không nghe, chúng em toàn hòa nhã thôi.” A Hoa nói.

“À đại ca, có một chuyện muốn nói với anh, em có hai người bạn muốn đi theo anh, anh xem có được không ạ?” A Hoa nói tiếp.

“Muốn theo tôi à, được thôi, nhưng phải biết điều đấy, mai gọi đến tôi xem mặt.” Trần Hạo nói.

A Tuấn cũng vội vàng nói, “Đại ca, em cũng có mấy người bạn, nghe em nói đi theo anh Bạo Long, đặc biệt ngưỡng mộ, cũng muốn theo anh, anh xem có được không ạ?” “Cứ gọi đến đi, tôi gặp mặt xem sao.

Mà này, gần đây có chỗ nào bán hoa chim cá côn trùng không?” Trần Hạo nói.

A Tuấn lập tức nói: “Có chứ, Phố Khang Lạc có mấy cửa hàng chim, chỗ đó còn được gọi là Phố Chim, muốn chim gì cũng có.” “Đi, đi với tôi xem sao.” Ba người lái xe nhanh chóng đến Phố Chim, hai bên đường ngoài những cửa hàng bình thường, quả nhiên có rất nhiều cửa hàng bán chim.

Bước vào một cửa hàng, bên trong có đủ loại chim, A Hoa hỏi: “Đại ca, anh mua chim chơi à?” “Không được à?” “Cái này thường là mấy ông già mới chơi, người trẻ chúng ta thì không.” A Tuấn nói.

Trần Hạo liếc nhìn tên này một cái, “Ông già cũng có người chơi chim, người trẻ cũng chơi chim chứ, tin tôi móc chim của cậu ra mà gảy đàn tì bà một khúc 'Đông Phong Phá' không?” A Tuấn ôm hạ thân, rụt rè nói: “Đại ca, đừng chơi chim của em, anh cứ chơi đi.” Lại đi hai cửa hàng nữa, tại một cửa hàng, Trần Hạo phát hiện một cặp chim họa mi phẩm chất đặc biệt tốt, cảm thấy không tệ.

Trả tiền xong, Trần Hạo bảo A Hoa xách, tiếp tục đi về phía

trước, tại một góc ngoài cửa hàng, vô tình Trần Hạo phát hiện một cái lồng sắt, bên trong nhốt ba con tiểu gia hỏa.

Ba con tiểu gia hỏa trong lồng không ngừng chạy quanh, một bộ dáng muốn trốn nhưng không có đường thoát.

Chẳng phải là Hoàng Đại Tiên sao?

Trần Hạo đứng ở cửa, nhìn ba con tiểu gia hỏa, đột nhiên có ý nghĩ, nhìn ông chủ đang đứng trong cửa hàng hỏi, "Ông chủ, cửa hàng chim bán Hoàng Đại Tiên à?" Ông chủ nói: "Ba con đó à, tối qua chúng nó lẻn vào cửa hàng tôi ăn trộm chim, cắn chết mấy con, tôi đau lòng lắm đó." "Cuối cùng bị nhốt vào lồng, tôi đang chuẩn bị bây giờ mang ra phố Du Nhai phơi bày cho mọi người thấy, tối đến tìm chỗ làm thịt rồi chôn đi." Trần Hạo lắc đầu, "Hoàng Đại Tiên có linh tính đấy, không thể giết, sẽ rước họa vào thân đấy." Ông chủ tức giận nói: "Không giết thì chẳng lẽ để chúng nó tiếp tục tai họa chim của tôi à, linh tính cái gì, tôi không tin." Trần Hạo ngồi xổm xuống, đưa tay ra, đồng thời phát động năng lực duy nhất có thể sử dụng là "năng lực giao tiếp với động vật".

Ba con chồn này liền dừng lại, từ từ đến gần tay Trần Hạo, Trần Hạo đưa ba ngón tay qua lồng sắt vuốt ve đầu ba con tiểu gia hỏa.

"Tôi cứu các cậu ra, sau này không được trộm chim trong cửa hàng nữa, được không?" Trần Hạo nói.

Trần Hạo nói xong, ba con chồn lập tức ngồi xổm, một đôi móng trước nhỏ không ngừng vẫy lên xuống, rất giống tư thế khấu bái.

Ông chủ nhìn cảnh này, trong lòng kinh hãi không thôi, ngay cả hai đàn em của Trần Hạo là A Hoa, A Tuấn cũng kinh ngạc nhìn, mấy vị khách bên cạnh cũng ngạc nhiên.

"Ôi, thật sự có thể nghe hiểu lời nói à?" "Nhìn kìa, còn biết khấu

bái nữa." "Thì ra chồn thật sự có linh tính à." Trần Hạo lấy ra một nghìn tệ đưa cho ông chủ, "Ba con tham ăn này, tôi mua rồi, số tiền này bồi thường thiệt hại của ông, tôi sẽ thả chúng đi, được không?" Ông chủ nhìn thấy tiền, lập tức cười, "Thật ra không cần nhiều vậy đâu," nhưng tay thì đã nhận tiền.

A Tuấn bên cạnh nói: "Anh Bạo Long thưởng đấy, cứ cầm lấy đi." Những người xung quanh nghe vậy, lập tức nhìn về phía Trần Hạo, trong lòng nghĩ, hóa ra người này là Bạo Long nổi tiếng lừng lẫy.

Ông chủ nghe nói là Bạo Long ca hung ác đó, lập tức sợ hãi, "Dạ đại ca, tiền này tôi không nhận đâu, mấy con chồn này muốn mang đi thì cứ mang đi ạ." Nói xong đưa tiền trả, nhận tiền của lão đại xã hội đen, ông ta cảm thấy nóng tay.

Trần Hạo phất tay, không nhận tiền, nói với A Tuấn: "A Tuấn, xách cái lồng đó chúng ta đi." Nói xong quay người đi.

"Ơ, đại ca, chúng nó không cắn em chứ ạ?" A Tuấn có chút sợ hãi nhìn ba con chồn.

"Tin tôi móc chim của cậu ra mà gảy đàn tì bà một khúc 'Đông Phong Phá' không?" "Vâng đại ca, em biết rồi." A Tuấn lập tức cầm lồng sắt đi theo sau Trần Hạo.

Trần Hạo đi rồi, những người phía sau lập tức bàn tán.

"Thì ra là Bạo Long ca à, đẹp trai quá nhỉ, nhìn cứ như ngôi sao điện ảnh ấy, sao lại hung ác như vậy." "Đương nhiên là hung ác rồi, một mình đối mặt với mấy trăm tên Hồng Hưng mà không hề sợ hãi, còn Đường Đại Vũ đại ca Hồng Hưng thì sao, bị đâm ngay giữa phố đấy." "Tôi cứ nghĩ Bạo Long ca chắc chắn là một người cực kỳ hung bạo, nhưng nhìn cách hành xử thì lại rất hòa nhã, mua đồ còn trả tiền." "Đâu có thiếu tiền, hôm nay ông chủ này kiếm đậm rồi." Thực

ra đôi khi danh tiếng được xây dựng từng chút một như vậy, đối với người bình thường, Trần Hạo không cần phải tỏ ra hung hăng, ngược lại càng bình tĩnh hòa nhã đối đãi, còn hung ác, chỉ dành cho những phần tử xã hội đen đó thôi.

Tối hôm đó, Trần Hạo lái xe đưa ba con Hoàng Đại Tiên đến gần tòa nhà sòng bạc quyền anh ngầm của Phúc Hưng Bang ở Thổ Qua Loan.

Ngay sau đó, anh mở một nắp cống, thả ba con tiểu gia hỏa ra và nói: "Cứ ở dưới cống thăm dò, tìm đường thông đến sòng bạc." Đồng thời, anh dùng ý niệm truyền hình ảnh sòng bạc quyền anh chợ đen đã ghi nhớ cho chúng.

Đạo pháp thật lợi hại, giao tiếp bằng tâm linh còn lợi hại hơn giao tiếp bằng ngôn ngữ cả trăm lần, ba con tiểu gia hỏa gật đầu, vèo vèo vèo nhảy xuống cống.

Trần Hạo dựa vào xe, châm một điếu thuốc lặng lẽ hút, vừa hút xong điếu thuốc, từ dưới cống chui ra một con tiểu gia hỏa, lông trên người hơi ướt sũng và bẩn thỉu, nhưng lại hưng phấn ngồi xổm trên mặt đất kêu lên với Trần Hạo.

"Chi chi chi ~" Trần Hạo đưa tay ra, giao tiếp bằng ý niệm với nó, rất nhanh đã hiện ra trong đầu anh hình ảnh sòng bạc ngầm, quả nhiên không sai, vị trí sòng bạc ngầm, có vẻ như là nhà vệ sinh.

Trần Hạo vừa buông con vật ra, lại có một con khác nhảy ra, kêu chi chi với anh, Trần Hạo lại vuốt ve, phát hiện tuyến đường mà con tiểu gia hỏa này đi khác với con đầu tiên.

Thông qua hình ảnh trong đầu, Trần Hạo phát hiện nó đi qua đường ống thông gió, cuối cùng đến chỗ đặt cược của sòng bạc, trên bàn, chất đống không ít tiền mặt.

Mắt Trần Hạo sáng lên.

Lại đợi một lúc, con tiểu gia hỏa cuối cùng bò ra, toàn thân dính đầy bùn, ủ rũ cúi đầu, vừa nhìn đã biết không tìm được chỗ nào, Trần Hạo cũng không trách, an ủi vỗ vỗ đầu nhỏ của nó.

"Các cậu đều làm rất tốt, đại cát đại lợi tối nay ăn gà." Trần Hạo mở cốp xe, ba con tiểu gia hỏa nhảy vào, về lồng của mình, Trần Hạo đóng cốp xe lại, khởi động ô tô trở về chỗ ở.

Trên phố mua ba con gà quay, về nhà, anh mở vòi nước trước, cho ba con tiểu gia hỏa tắm rửa, sau đó vào bếp ăn gà, Trần Hạo nghiên cứu bộ thiết bị quay lén thu nhỏ đó, đồ vật không phức tạp, mày mò một lúc là biết dùng.

Anh nhấc điện thoại gọi một Pager, không lâu sau điện thoại reo, "Alo, A Hạo." "Hoàng lão bản, tôi đã chuẩn bị xong rồi, có thể hành động bất cứ lúc nào." Trần Hạo nói.

"Hành động nhanh đấy, tôi biết cậu làm được mà, tôi sắp xếp xong rồi, vậy mai hành động nhé, đánh bạc thường bắt đầu từ 8 giờ tối, kéo dài đến khoảng 1 giờ sáng, chúng ta sẽ hành động vào lúc 11 giờ." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo vừa ăn cơm xong, A Hoa và A Tuấn đã dẫn theo mấy người.

Mấy tên đó xếp thành hàng, đứng trước mặt Trần Hạo, ánh mắt vừa lấy lòng, vừa rụt rè.

"Chào đại ca đi." A Hoa nói.

"Bạo Long ca!" Trần Hạo lướt qua đám người đó, hỏi: "Đều tên gì?" "Bạo Long ca, em tên A Oắn," người đầu tiên lên tiếng.

A Oắn ca à, đúng là tên này, trong đầu Trần Hạo lập tức hiện ra một loạt câu nói kinh điển, "ăn cứt đi" "A Oắn ta thà làm anh hùng

một ngày, không thà làm A Oằn cả đời", "Chết đi!" A Hoa và A Oằn ca, một sự kết hợp hoàn hảo.

Ha ha ha ha, Trần Hạo không nhịn được, cười khiến A Oằn ca khó hiểu, không biết vì sao Bạo Long ca lại nhìn mình mà cười.

Chương 738

Nhưng đại ca cười rồi, mình cũng phải phối hợp chứ, A Oắn cũng nhe răng cười theo.

Những người khác tiếp tục tự giới thiệu, A Hoa dẫn một người tên Đại Đông, A Tuấn dẫn ba người, lần lượt tên là A Thâm, Tô Uy, Tế T.

Trần Hạo nhìn thấy được, nói: "Đi theo tôi thì phải tuân thủ quy củ của tôi, quy củ cụ thể A Hoa và A Tuấn sẽ nói cho các cậu biết.

Tạm thời cứ theo A Hoa và A Tuấn đi thu tiền ở phố đi, làm quen tình hình trước." Năm người vội vàng cúi người đáp vâng.

Đợi mấy tên đó đi rồi, Trần Hạo trêu đùa hai con họa mi, hai con chim nhỏ lanh lợi, tiếng kêu đặc biệt hay, Trần Hạo lại đơn giản điều giáo một phen, chúng có thể hót ra âm thanh đẹp nhất.

Buổi tối A Hoa, A Tuấn và những người khác về, A Oắn lần đầu tiên theo Trần Hạo, đại ca đương nhiên phải dẫn đi ăn một bữa.

Tại một nhà hàng không tệ, gọi một phòng riêng, một đám người huyên náo uống một trận.

Trần Hạo nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ, nói với mấy đàn em: "Anh có việc, cứ uống đi," nói xong ném xuống hai nghìn tệ, "Uống xong rồi đi chơi." Mấy người mừng rỡ, "Cảm ơn đại ca." Trần Hạo đi ra khỏi nhà hàng, lái xe đến gần tòa nhà sòng bạc quyền anh ngầm ở Thổ Qua Loan, đỗ ở một nơi khá hẻo lánh.

Mở cửa xe, ba con tiểu gia hỏa nhảy xuống xe, Trần Hạo mở một nắp cống, đưa một gói đồ nhỏ được bọc cẩn thận bằng túi ni lông cho chúng, dặn dò: "Đừng làm mất đấy, đợi tôi ở chỗ nhà vệ sinh nhé."

Chi chi chi ~ Ba con tiểu gia hỏa ngậm thiết bị quay lén nhảy xuống cống.

Trần Hạo không đóng nắp cống, để lại một khe hở.

Khởi động xe lần nữa, nhanh chóng đến bãi đậu xe ngầm của tòa nhà, theo lộ trình trước đó, đến thang máy số 8, mở cửa thang máy bước vào, nhấn nút B2 và tầng 11, sau đó đối mặt với camera.

"Đông Tinh Vượng Giác Bạo Long." Trần Hạo lần đầu tiên báo ra biệt danh của mình.

Không lâu sau, thang máy bắt đầu từ từ hạ xuống, cửa thang máy mở ra, Trần Hạo bước vào căn phòng trống trải, có một người đàn ông trung niên nhìn Trần Hạo, trong mắt có chút dò xét, nói: "Bạo Long à." Trần Hạo nhìn người đó, "Đúng vậy, trước đó tôi đã nói rồi." "Phi Hôi đánh chứ gì?" Trần Hạo lạnh lùng nhìn đối phương, "Muốn trả thù à?" Người đàn ông trung niên nhếch mép, "Không có hứng thú đó, chỉ tò mò hỏi thôi.

Hơn nữa, cậu là khách của tôi, người mang tiền đến cho tôi, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi khách hàng." Người đàn ông trung niên nói với hai thuộc hạ bên cạnh: "Khám người anh Bạo Long đi." Trần Hạo trên người có hai thanh đao, đối phương cầm đi xem một lúc rồi trả lại cho Trần Hạo, chỗ này không được mang máy ảnh và súng, nhưng dao thì không hạn chế.

Bước vào sòng quyền anh, bên trong vẫn náo nhiệt, tiếng người ồn ào, trên võ đài có hai người đang đấu vật, những người bên dưới không ngừng hò hét, cổ vũ cho võ sĩ mà họ đã đặt cược.

Trần Hạo đứng dưới sàn đấu một lúc, rồi đi vào nhà vệ sinh, nhà vệ sinh được trang trí rất đơn giản, dù sao nơi này không phải khách sạn lớn.

Anh nhìn xung quanh, phát động ‘năng lực giao tiếp với động vật’, xoẹt, một bóng dáng màu vàng từ một đường ống trống trên cao nhảy ra, nhảy đến trước mặt Trần Hạo đứng thẳng dậy, miệng ngậm một gói giấy ni lông.

Trần Hạo vỗ vỗ đầu con tiểu gia hỏa, nói: “Theo kế hoạch trước đó, đến đó ẩn nấp, nếu có cơ hội thì ra tay.” “Chi chi chi!” Con tiểu gia hỏa xoẹt một cái chui trở lại.

Trần Hạo lấy thiết bị quay lén ra, gắn lên người, điều chỉnh góc độ thấy không có vấn đề gì, đặt ở vị trí túi áo giống như một nút áo, người khác rất khó phát hiện.

OK, xuất phát.

Bên ngoài, Trần Hạo thỉnh thoảng đứng lại một lúc quanh võ đài, quay phim tình hình xung quanh.

Khoảng hơn mười phút, hai võ sĩ trên đài cuối cùng cũng phân định thắng bại, chuẩn bị cho trận tiếp theo, hai võ sĩ mới lên đài, Trần Hạo xem xong, đi theo đám đông đến chỗ đặt cược.

“Đặt ai thắng?” Người bên trong quầy có hàng rào sắt hỏi.

Từ quầy, Trần Hạo có thể nhìn thấy trên bàn trong phòng đặt một xấp tiền, Trần Hạo nói: “Đặt Thiết Quyền Vương thắng, không phải 1 ăn 2.5 sao?” “Đúng vậy, đặt bao nhiêu?” “Đặt hai nghìn tệ.” Trần Hạo đưa hai nghìn tờ tiền lớn.

Người bên trong đưa cho Trần Hạo một tờ vé, Trần Hạo cầm lấy rời đi, đứng bên cạnh võ đài, ở đây cũng không có người quen, Trần Hạo rảnh rỗi đi dạo loanh quanh, quay phim từ nhiều góc độ, cố gắng quay hết mặt tất cả mọi người vào.

“Trận tiếp theo, Thiết Quyền Vương đối đầu Cương Thối Vương.” Trần Hạo không ngừng phàn nàn về những cái tên của thời

đại này, toàn là Vương này Vương kia, trước đó còn có một người được gọi là Bác Kích Vương nữa chứ, quê mùa hết sức, nhưng đối với người dân thời đại này thì lại có sức hấp dẫn đặc biệt.

Trận đấu bắt đầu, hai người trên đài chiến đấu, thật sự là đấu vật, chiêu nào cũng không lưu tình, đôi khi chỉ một thoáng lơ là, bị đối thủ nắm lấy cơ hội đánh một trận tàn bạo, chảy máu là điều khó tránh khỏi.

Các khách đánh bạc xung quanh hò hét ầm ĩ, không khí trong sàn đấu vô cùng cao trào, hai người trên đài đã chiến đấu hơn mười phút, cuối cùng cũng phân định thắng bại, Thiết Quyền Vương kỹ năng cao hơn một bậc, cuối cùng đã đánh cho Cương Thối Vương không thể trụ nổi.

Thắng rồi.

Lấy lại tiền cược, hai nghìn biến thành năm nghìn.

Trận tiếp theo, Trần Hạo tiếp tục đặt cược, sau khi đặt cược thì tiếp tục đi dạo trong sàn đấu, thời gian dần trôi đến 11 giờ.

"Ầm!" Đột nhiên một tiếng nổ lớn truyền đến từ bên ngoài, Trần Hạo cũng giật mình, thật sự không ngờ mấy ông cảnh sát đó lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, chẳng lẽ họ trực tiếp cho nổ tung cửa sao.

Anh đoán không sai mấy.

Mặc dù không cho nổ cửa, nhưng lại phá cửa bằng vũ lực, cảnh sát trực tiếp dùng máy móc hạng nặng phá hủy cửa thông đạo an toàn, sau đó từng tầng từng tầng đi xuống.

Tốc độ tuy có chậm một chút, nhưng hiệu quả quả thực không tệ.

Có người trong sòng bạc kêu lên một tiếng, cảnh sát đến rồi, các khách đánh bạc lập tức vỡ tổ, bắt đầu chạy tán loạn, nhưng đây là một bãi đậu xe ngầm bị phong tỏa, chỉ có một lối ra, thì có thể trốn đi

đâu được.

Sau đó mọi người biết, lần này không trốn được rồi, lúc đó chỉ có thể bị bắt.

Phía sòng bạc thì càng gấp gáp hơn, người của Phúc Hưng Bang vội vàng hoảng hốt tiêu hủy các công cụ cờ bạc, vé số nhỏ, quan trọng nhất là tiền cược, cuối cùng người quản lý bên trong nổi điên, từng xấp tiền lớn trực tiếp ném xuống cống.

Hy vọng cảnh sát sẽ không lục soát cống rãnh.

Khi ông ta đóng nắp cống lại, ba bóng dáng màu vàng đã nhanh chóng chạy đến gần đống tiền.

Chi chi chi.

Những xấp tiền lớn này đều được bó bằng dây thun, một xấp mười nghìn tệ, mấy con tiểu gia hỏa bắt đầu làm công việc vận chuyển.

"Ầm!" Cửa an toàn thứ ba cuối cùng cũng bị phá, một đám cảnh sát xông vào, số lượng đủ đến hàng trăm người.

Cảnh sát trưởng dẫn đầu cầm loa điện tử hét lớn: "Chúng tôi là cảnh sát Hoàng Gia Hương Giang, tất cả mọi người đứng yên tại chỗ, nếu không sẽ bị khống chế bằng vũ lực ngay lập tức." Trần Hạo khẽ cười, ngồi xuống một chiếc ghế, anh chỉ đánh bạc, chứ không phải cướp bóc, cảnh sát nhiều nhất là đưa về điều tra, sẽ không sử dụng vũ lực đối phó với khách đánh bạc.

Cảnh sát trưởng Hoàng và mấy vị cảnh sát bước vào, nhìn tình hình bên trong, nói với thuộc hạ: "Thu thập chứng cứ, tìm kiếm tiền cược, tìm ra những kẻ tổ chức và khống chế chúng, những cảnh sát mặc quân phục hãy tập hợp các khách đánh bạc lại, đừng để xảy ra hỗn loạn." Mọi việc diễn ra có trật tự, các thẻ đánh bạc nằm rải rác

trên sàn được thu thập, sổ sách của sòng bạc có không ít cái chưa kịp tiêu hủy, cũng bị cảnh sát thu đi.

Những kẻ tổ chức sòng bạc thì dễ tìm, phàm là người của Phúc Hưng Bang, tạm thời đều bị xác định là kẻ tổ chức, những người này đều có ghi chép trong đồn cảnh sát.

Duy nhất không tìm thấy tiền cược, cảnh sát lục tung cả sòng bạc ngầm, cũng chỉ tìm thấy hơn mười nghìn tệ.

"Không thể nào ít như vậy được, dù có đào đất ba thước cũng phải tìm ra cho tôi." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

Quả nhiên đã đoán đúng, không cần đào đất ba thước, có một cảnh sát mở nắp cống ngầm, phát hiện những tờ tiền nằm rải rác bên dưới, anh ta kêu lên một tiếng, "Thưa cấp trên, dưới đó có tiền." Cử người xuống vớt tiền, tổng cộng vớt được hơn ba mươi vạn, bẩn thỉu dính không ít chất bẩn, tất cả được đóng gói vào túi ni lông mang về.

Cảnh sát trưởng Hoàng hỏi người quản lý của Phúc Hưng Bang: "Kiểm đếm tiền chưa, còn những khoản tiền khác ở đâu?" Người quản lý đâu có ngu, thừa nhận càng nhiều tội danh càng nặng, dứt khoát nói: "Mấy cái đó cảnh sát, tôi chỉ đánh bạc nhỏ cho vui thôi mà." "Đánh bạc nhỏ cho vui à, anh nghĩ tôi tin sao, tiếp tục lục soát." Cảnh sát trưởng Hoàng lại ra lệnh.

Không thể không nói, cảnh sát trưởng Hoàng thật sự đoán đúng, sau khi tiến hành lục soát kỹ lưỡng hơn lần nữa, ở một góc khuất rất không dễ nhìn, đã tìm thấy một cái ví.

Chương 739

Trong ví là một xấp séc, nhìn số tiền, ước tính giá trị hơn hai trăm ba mươi vạn, cảnh sát trưởng Hoàng cuối cùng cũng hài lòng.

"Thu đội!" Các khách đánh bạc bị áp giải về, Trần Hạo cũng đến đồn cảnh sát, khi xuống xe, nhìn thấy cảnh sát trưởng Hoàng, hai người chỉ đối mặt 0.5 giây rồi tách ra.

Nhân viên sòng bạc và khách đánh bạc bị tách ra thẩm vấn, vì số lượng người đông đảo, cả đồn cảnh sát Thổ Qua Loan đều ồn ào hỗn loạn.

Có người đưa Trần Hạo lên tầng ba vào một căn phòng, bước vào thì thấy chỉ có cảnh sát trưởng Hoàng ở đó.

Viên cảnh sát mặc quân phục lùi ra ngoài, cửa phòng đóng lại, Trần Hạo ngồi đối diện cảnh sát trưởng Hoàng, cảnh sát trưởng Hoàng đưa cho anh một điếu thuốc, nói: "Quay được chưa?" Trần Hạo lấy bộ thiết bị quay lén ra khỏi người đưa cho cảnh sát trưởng Hoàng, cảnh sát trưởng Hoàng lấy ra một cuốn băng ghi hình nhỏ gọn bên trong, phát trên một thiết bị.

Vừa xem vừa gật đầu, "Không tệ, có đủ chứng cứ rồi, đủ để xử lý bọn chúng rồi, không thể không nhận tội được." Trần Hạo dang tay, "Vậy Hoàng cảnh ti, tôi có thể rút lui được chưa?" "Bây giờ cậu vẫn là khách đánh bạc, phải nộp tiền bảo lãnh rồi mới đi được." Cảnh sát trưởng Hoàng nói.

"Không cần phiền phức vậy đâu chứ." Trần Hạo lập tức cảm thấy nhức răng.

"Phải tuân thủ quy tắc, ra ngoài làm biên bản đi, thừa nhận đánh bạc, tìm người bảo lãnh." Cảnh sát trưởng Hoàng nói xong, gọi cảnh

sát mặc quân phục vào đưa Trần Hạo ra ngoài.

Trong một phòng thẩm vấn, Trần Hạo thành thật khai báo, ký tên điểm chỉ rồi bị đưa vào phòng tạm giữ, anh gọi điện thoại Pager cho A Khôn.

"A Khôn, anh em bị cảnh sát bắt vì đánh bạc rồi, ở đồn cảnh sát Thổ Qua Loan, đến bảo lãnh tôi ra đi." Sau đó an ổn ngồi trên ghế chờ A Khôn.

Một đốc sát O Ký đang cầm biên bản, kiểm tra tình hình, đột nhiên phát hiện một cái tên, "Trần Hạo, Trần Hạo nào?" Đốc sát hỏi thuộc hạ.

"Cái Trần Hạo 'Bạo Long' gần đây đặc biệt nổi tiếng đó ạ." Thuộc hạ nói.

"Xác định à?" "Xác định, tôi đã xem ảnh, tôi cũng hỏi rồi, anh ấy thừa nhận là Bạo Long." Đốc sát gật đầu, cầm hồ sơ của Trần Hạo tìm phó cảnh sát trưởng Lưu.

Sau khi xem xong, phó cảnh sát trưởng Lưu cầm hồ sơ của Trần Hạo xem hồi lâu, đột nhiên đứng dậy nói: "Đi, đưa tên Bạo Long đó đến phòng thẩm vấn đi." Trần Hạo không hiểu sao bị người ta đưa đến một phòng thẩm vấn, bị còng vào một chiếc ghế thẩm vấn.

Anh có chút kinh ngạc nhìn hai viên cảnh sát thường phục, nhíu mày hỏi: "Muốn làm gì, tôi chỉ đánh bạc thôi, chuẩn bị nộp tiền bảo lãnh rồi, còn muốn làm gì nữa?" Một viên cảnh sát trẻ hỏi: "Anh Bạo Long không phải sao, gần đây uy phong lắm mà, cả Hương Giang đều truyền tên anh đó, không phải ở O Ký đâu, mà là nghi phạm, nghiêm túc một chút đi." Trần Hạo không ngờ lại có chuyện như vậy, trong lòng tức điên, giúp phá một vụ án, vậy mà lại bị còng vào đây thẩm vấn, chắc chắn không phải do cảnh sát trưởng Hoàng sắp xếp.

Anh lập tức nói: “Nghi phạm à, tôi có thể là nghi phạm gì chứ, đừng nói bậy nhé.” Lúc đó cửa phòng mở ra, một người đàn ông trung niên mặc vest bước vào, người này có ngoại hình bình thường, mắt dài, xương gò má hơi cao, nhìn là biết kiểu người tinh ranh khó đối phó.

Người đàn ông trung niên bước đến trước mặt Trần Hạo, từ trên cao nhìn xuống Trần Hạo, nói: “Trần Hạo, người đời gọi Bạo Long, đàn em của Vương Sâm ‘Đoạn Mi’ của bang Đông Tinh, ra tay ngoan độc vô tình, bị nghi ngờ có khuynh hướng biến thái nhẹ.” Trần Hạo trong lòng nghiêm trọng phàn nàn, ra tay vô tình là do bị ép buộc, lại còn bị gán cho cái danh “có khuynh hướng biến thái nhẹ”.

“Hai mươi ngày trước, ở Đông Thủy Vịnh, anh dùng dao hành hung, Hôi Cẩu và hàng chục đàn em bị chém bị thương, trong đó 5 người bị trọng thương, dẫn đến tàn tật.” “Mười ngày trước, ở Vượng Giác, dưới sự chứng kiến của đông đảo mọi người, anh đã đâm trọng thương Đường Đại Vũ của Hồng Hưng, tổng cộng chín nhát dao, Đường Đại Vũ bị thương nặng phải nhập viện cấp cứu, được cứu sống sau bốn giờ.” “Những tội danh này anh có nhận không?” Trần Hạo nhíu mày nhìn người đó, nói: “Xin hỏi viên cảnh sát tiên sinh tên là gì ạ?” “Sao, muốn uy hiếp tôi à, ha ha, anh nghĩ tôi sẽ sợ mấy tên tiểu lưu manh uy hiếp sao?” “Tôi nói cho anh biết, tôi là phó cảnh sát trưởng Lưu Chí Tông của Đội Điều tra Tội phạm Có tổ chức và Hội Tam Hoàng, số hiệu cảnh sát PC44514, nhớ chưa?” Phó cảnh sát trưởng Lưu nhìn chằm chằm Trần Hạo nói.

“Nhớ rồi.” Trần Hạo thản nhiên nói.

“Vậy thì khai ra tội trạng của anh đi.” Phó cảnh sát trưởng Lưu nói.

Trần Hạo cười nhạt, “Tôi không nhận gì cả, tôi cũng không làm gì

cả, tôi muốn gọi luật sư của tôi." Phó cảnh sát trưởng Lưu đập mạnh vào ghế, quát: "Không nhận à, giữa thanh thiên bạch nhật chém người, mà không nhận, anh có tin tôi có thể tìm ra hàng chục bằng chứng không?" Trần Hạo lắc đầu, "Lưu cảnh ti, có chứng cứ thì bắt tôi đi, Hương Giang là nơi giảng pháp chế, bây giờ tôi không có gì để nói." Phó cảnh sát trưởng Lưu nhìn Trần Hạo, trong mắt lộ ra nụ cười lạnh, "Kiểu tiểu lưu manh như anh tôi gặp nhiều rồi, mồm cứng xương mềm, không cho một chút giáo huấn thì không chịu đâu," phó cảnh sát trưởng Lưu nói với hai viên cảnh sát thường phục bên cạnh: "Hai cậu, dùng chút thủ đoạn đi, xem thử hắn có khai không." Trần Hạo nghe vậy lập tức nổi giận, hét lớn: "Này, tôi cảnh cáo các người, hình tấn bức cung là vi phạm pháp luật đó, đừng có làm bậy, tôi sẽ gọi luật sư kiện các người đó." Viên cảnh sát trẻ ha ha cười, "Yên tâm, sẽ không để anh thấy vết thương đâu." Nói xong lấy ra một cái túi ni lông từ bên cạnh, bịt chặt lên mặt Trần Hạo.

"Xem anh trụ được mấy phút đây, ha ha ha ha." Tình huống này nếu là người bình thường, không khí trong phổi chắc chắn sẽ càng ngày càng ít, cảm giác ngạt thở sẽ càng khó chịu dị thường.

Thời gian dài hơn sẽ khiến ý thức cũng mơ hồ, giống như cảm giác cận kề cái chết.

Nhưng vấn đề là, đối với Trần Hạo căn bản không có tác dụng gì cả.

Xoẹt ~ Một lúc sau, phó cảnh sát trưởng Lưu gỡ túi ni lông trên đầu Trần Hạo ra, u ám nói: "Thừa nhận tội trạng, nếu không tôi sẽ không đưa anh đi ngồi tù, hãy làm nội tuyến cho tôi, cung cấp thông tin cho tôi, được không?" Mặc dù những thủ đoạn nhỏ này không có tác dụng với Trần Hạo, nhưng anh bị cái gì chứ?

Anh có thể, chưa bao giờ ghét một người đến vậy.

“Điên à?” Trần Hạo trừng mắt nhìn phó cảnh sát trưởng Lưu nói.

Xoẹt, túi ni lông lại một lần nữa bịt lên đầu Trần Hạo.

A Khôn nhận được Pager của Trần Hạo, gọi lại nhưng cảnh sát nghe máy, nói là bắt khách đánh bạc, còn ai thì không rõ, cứ đến mà xem.

A Khôn vội vàng dẫn đàn em lái xe đến đồn cảnh sát Thổ Qua Loan, bên trong thấy tụ tập rất nhiều người đến bảo lãnh.

A Khôn chen vào, hỏi: “Tôi muốn bảo lãnh anh em tôi là Trần Hạo.” Cảnh sát lục lọi, “Mỗi người hai vạn tiền bảo lãnh, nộp tiền rồi dẫn người đi.” A Khôn lập tức lấy ra hai xấp tiền đặt lên bàn, cảnh sát làm thủ tục đơn giản, A Khôn ký tên, cảnh sát đi dẫn người, nhưng phát hiện trong phòng lớn không có bóng dáng Trần Hạo.

Tìm bên trái tìm bên phải cũng không thấy, tưởng người đã biến mất, vội vàng báo cáo đốc sát quản lý, đốc sát quản lý kiểm tra một lượt cũng không tìm thấy người, lập tức báo cáo cảnh sát trưởng Hoàng.

“Trần Hạo biến mất rồi, sao lại biến mất được, hỏi khắp nơi xem sao.” Cảnh sát trưởng Hoàng đi theo xuống.

Hỏi han một hồi có người nói: “Hoàng Sir, tôi hình như thấy Lưu Sir dẫn đi một người, không biết có phải người mà anh đang tìm không.” Hoàng Hưng Thành lập tức nhíu mày, “Lưu Sir?

Ở đâu?” “Chắc là ở phòng thẩm vấn.” Hoàng Hưng Thành lập tức cảm thấy không ổn, vội vàng dẫn người đến phòng thẩm vấn, cửa phòng mở ra, Hoàng Hưng Thành nhìn thấy trên đầu Trần Hạo đang bị bịt một cái túi ni lông màu trắng, Lưu Sir đang đứng bên cạnh nhìn.

Hoàng Hưng Thành gầm lớn một tiếng, “Anh đang làm gì vậy!” Nói xong nhanh chóng bước lên, một tay giật cái túi ni lông trên đầu

Trần Hạo xuống.

Trần Hạo thản nhiên thở một hơi, ngay sau đó lườm cảnh sát trưởng Hoàng một cái.

Thấy nội gián bị đối xử như vậy, Hoàng Hưng Thành vô cùng phẫn nộ, quát lớn với phó cảnh sát trưởng Lưu.

"Anh đang làm gì vậy, ai cho phép anh làm như vậy, lạm dụng tư hình tra tấn bức cung, anh có biết là vi phạm nghiêm trọng kỷ luật của đội cảnh sát không?" Phó cảnh sát trưởng Lưu nhìn cảnh sát trưởng Hoàng, một chút cũng không sợ hãi, nói: "Với kiểu tiểu lưu manh như hắn, đáng lẽ phải đối xử như vậy, tôi có chứng cứ gây thương tích, đủ để thẩm vấn." "Nói bậy." Cảnh sát trưởng Hoàng trực tiếp chửi.

"Lưu Chí Tông tôi nói cho anh biết, hành vi hôm nay của anh, tôi sẽ viết báo cáo gửi lên tổng cảnh ti Quách, sẽ báo cáo cho đội Điều tra Kỷ luật, anh cứ chờ nhận hình thức xử lý đi." Hoàng Hưng Thành giận dữ nói.

Nói xong không thèm để ý đến phó cảnh sát trưởng Lưu nữa, nói với hai thuộc hạ phía sau: "Mở còng ra." Viên cảnh sát thường phục mở còng ghế thẩm vấn của Trần Hạo, thả Trần Hạo ra.

Trần Hạo cũng không nói gì, thản nhiên đi theo sang một phòng khác.

Sau khi những người khác đi ra ngoài, cảnh sát trưởng Hoàng rót cho anh một cốc nước, Trần Hạo nhìn cốc nước bốc hơi nóng, thần sắc bình tĩnh.

"Không sao chứ." Cảnh sát trưởng Hoàng hỏi.

Trần Hạo thản nhiên liếc nhìn một cái, sau đó giả vờ nói: "Suýt nữa thì chết rồi, không ngờ, tôi không chết dưới tay xã hội đen, không chết dưới tay bọn cướp, vậy mà suýt chết dưới tay người của chúng

ta.” Trần Hạo ngẩng đầu nhìn cảnh sát trưởng Hoàng, “Không phải rất buồn cười sao?” “Nội gián, lúc nào cũng phải lo sợ kẻ xấu, tránh bị phát hiện, nếu một khi bị phát hiện, bất cứ lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng, lại còn phải đề phòng cảnh sát, vì cảnh sát cũng có thể bất cứ lúc nào lấy đi mạng sống của mình.” Cảnh sát trưởng Hoàng biết hiện tại trong lòng Trần Hạo chắc chắn rất khó chịu, nói: “Đừng nghĩ nhiều quá, tôi nhất định sẽ báo cáo hành vi không đúng mực của phó cảnh sát trưởng Lưu lên cấp trên.” “Ha ha, hành vi không đúng mực, suýt giết chết tôi, báo cáo rồi thì sao, bị mắng một trận?

Giáng chức?

Điều đến nơi khác tiếp tục làm cảnh sát.” Cảnh sát trưởng Hoàng định khuyên thêm, Trần Hạo lắc đầu, nói: “Tôi mệt rồi, bạn tôi đến chưa, có thể bảo lãnh tôi đi được chưa?” “Trần Hạo ~” Trần Hạo đột ngột giơ tay cắt ngang lời cảnh sát trưởng Hoàng, “Bây giờ tôi chỉ muốn nghỉ ngơi, cũng không muốn nghe gì cả, để tôi đi đi.” Cảnh sát trưởng Hoàng thở dài, “Được, tôi đi làm thủ tục cho cậu.” Trần Hạo gặp A Khôn ở bên ngoài, A Khôn vỗ vỗ vai anh nói: “Tôi cũng đã nói rồi, đi đánh bạc mà không rủ tôi, nhìn xem, bị bắt rồi chứ gì.” Bước ra khỏi đồn cảnh sát, Trần Hạo hít một hơi thật sâu, thản nhiên nói: “Tìm chỗ nào đó đi uống rượu.” “Uống rượu, được thôi.” Trần Hạo cùng Chu Khôn tiếp tục uống rượu trò chuyện, uống mãi đến hơn hai giờ sáng, Chu Khôn kéo Trần Hạo định chuyển sang phòng tắm hơi: “Kiếm một em cho sướng, chuyện gì cũng không có.” “Không hứng thú.” Trần Hạo xua xua tay chào tạm biệt Chu Khôn, lái chiếc xe Lam Điểu, không về chỗ ở mà đi đến Thổ Qua Loan, bên kia có ba cái tiểu gia hỏa đang đợi hắn.

Lái xe đến miệng cống thoát nước ở Thổ Qua Loan, nơi trước đó hắn thả ba con Hoàng Đại Tiên, Trần Hạo phát động năng lực ‘Giao

tiếp động vật', không bao lâu sau, từ dưới cống thoát nước 'vèo vèo vèo' phóng ra ba cái tiểu gia hỏa bẩn thỉu.

Thấy Trần Hạo, ba cái tiểu gia hỏa đứng thẳng người lên, trong đó một con 'chi chi chi' kêu không ngừng.

"Có thu hoạch?" "Chi chi chi." "Vậy lấy ra đi." "Chi chi chi." Ba cái tiểu gia hỏa lại phóng về cống thoát nước, thời gian không lâu, mỗi con đều ngậm một xấp tiền đi ra.

Trần Hạo cầm lấy xem, toàn là tờ mệnh giá nghìn tệ, một xấp mười vạn, bên trên dính bùn đen, tỏa ra mùi hôi thối.

Chương 740

Trần Hạo vỗ vỗ đầu chúng: "Thật sự có thu hoạch, tốt lắm." "Chi chi chi ~" "Còn nữa à?" Tiểu gia hỏa lại nhảy xuống cống, bắt đầu không ngừng ngậm tiền ra ngoài, không bao lâu, dưới chân Trần Hạo đã chất một đống nhỏ tiền mặt.

"Chi chi chi." Tiểu gia hỏa biểu thị đã hết rồi.

Trần Hạo nhìn qua, ước chừng phải có bốn năm mươi vạn, mấy cái tiểu gia hỏa này đúng là lập công lớn rồi.

Hắn tìm trong cốp xe một cái túi nilon, vứt toàn bộ tiền vào trong, nói với ba cái tiểu gia hỏa: "Lên xe, về nhà." Ba con vật nhỏ phóng vào cốp xe, Trần Hạo lái xe về nhà, cho chúng tắm rửa, lại cho mỗi con một con gà quay.

Mở túi tiền ra, tức thì một mùi hôi thối nồng nặc của cống thoát nước truyền đến.

"Tiền bẩn thật sự là thối thật." Hắn trực tiếp vứt tiền xuống dưới vòi nước xả sạch, cảm giác rửa hôi thối xong mới thu lại, đơn giản đếm một chút, 54 xấp, chắc là 54 vạn đô Hồng Kông.

Ăn đen của bọn tội phạm mà.

Mẹ kiếp, chịu khổ một chút nhưng đếm tiền cũng sướng.

Nghĩ đến gã cảnh ti họ Lưu và hai tên cảnh sát mặc thường phục kia, sắc mặt Trần Hạo tức thì trở nên âm hàn.

Chiều tối hôm sau, một chiếc xe từ cục cảnh sát lái ra, trên xe có ba người chính là cảnh ti Lưu và hai thuộc hạ thân tín.

Ở ghế sau, cảnh ti Lưu sắc mặt âm trầm.

Vừa rồi gã lại cãi nhau một trận với cảnh ti Hoàng: "Cái thằng Hoàng Hưng Thành đáng chết, ta chỉ giáo huấn một tên côn đồ mà hắn thật sự muốn viết báo cáo kiện ta!" "Mẹ kiếp, đánh một tên rác rưởi mà trở mặt với ta, kiện ta thì thế nào, tưởng bên trên ta không có người chắc." Hai tên thuộc hạ phía trước nghe xong, sắc mặt cũng không tốt lắm: "Sếp Lưu, nếu sếp Hoàng báo cáo lên khoa điều tra kỷ luật, bọn em cũng sẽ bị xử lý, phải làm sao đây?" "Sợ cái gì, lúc điều tra cứ bảo tuyệt đối không làm, dù sao tên cổ hoặc tử kia cũng không có ngoại thương, cũng không tra ra được gì.

Hơn nữa, tên rác rưởi đó dám đứng ra chỉ chứng chúng ta sao?" Lưu cảnh ti nói.

Hai tên thuộc hạ nghe vậy mới yên tâm phần nào.

"Mẹ nó, một bụng tức, tìm chỗ nào ăn cơm đi." Lưu cảnh ti bảo.

"Sếp Lưu, em biết một quán thịt chó, làm nồi lẩu thịt chó rất ngon, lại bổ, sếp có muốn thử không?" Một tên thuộc hạ đề xuất.

Ở Hương Cảng, ăn thịt mèo chó là vi phạm pháp luật, xử phạt cực kỳ nghiêm lệ, đồ tể, bán hoặc ăn thịt chó có thể bị phạt 5000 tệ và ngồi tù 6 tháng.

Thế giới chỉ có Hương Cảng lập pháp cấm ăn thịt chó.

Cho nên quán thịt chó chắc chắn là làm ăn chui.

Lưu cảnh ti cười cười: "Được, đi thử xem." Tên thuộc hạ bẻ tay lái, hướng về phía ngoại ô Tân Giới mà đi, không chú ý rằng có một chiếc xe Lam Điểu đang bám theo xa xa phía sau.

Tại một thôn xóm ngoại ô, ô tô dừng lại ở một khoảng đất trống, ba người cười cười nói nói đi vào một con hẻm, quanh co lòng vòng cuối cùng vào một xưởng gia công đồ gỗ.

Lưu cảnh ti đầu tiên nhìn thấy ở một góc có một cái lồng sắt lớn,

bên trong nhốt bảy tám con chó.

Một lão hán thọt chân đi ra hỏi: "Làm gì thế?" Một tên tiện y cười nói: "Lão Quai, không nhận ra ta sao, lần trước ta đã ăn ở đây." Lão hán nhìn kỹ người, nhếch miệng cười: "À, là cảnh quan Trương à, lại tới ăn thịt chó sao." "Có con nào tươi không?" "Sáng nay vừa giết một con, trên nồi đang hầm một nồi đây, để tôi chuẩn bị." Lão hán thọt chân nói.

Ba người cười hì hì vào phòng, lão đầu đi vào bếp làm nồi lẩu, cảnh quan Trương nói với Lưu cảnh ti: "Sếp, đừng nhìn lão đầu này trông không ra gì, tay nghề làm thịt chó tuyệt đối là hạng nhất, lát nữa sếp nếm thử sẽ biết." "Được, nếm thử." Sau khi xe của Lưu cảnh ti dừng lại vài phút, chiếc xe Lam Điểu cũng đỗ bên lề đường, một thanh niên mặc áo da bước xuống.

Thanh niên giơ tay lên, một con chim họa mi đậu xuống tay, 'chiu chiu chiu' kêu mấy tiếng.

Thanh niên gật gật đầu.

Hắn băng qua hẻm đến phía sau xưởng gỗ, chạy nhanh hai bước, giơ tay bám tường nhảy vào trong viện.

Trong viện rộng rãi, hắn nhìn ánh đèn trong nhà, chậm rãi đi tới bên lồng chó.

Đám chó thấy hắn không sủa không nháo, chậm rãi tiến lại gần lồng.

Thanh niên đưa tay ra vuốt đầu từng con chó, cuối cùng tháo dây thép buộc lồng.

Mấy con chó chậm rãi bước ra khỏi lồng, phủ phục bên cạnh không nhúc nhích, nhưng trong mắt lại lóe lên những tia lục quang u uẩn.

Thanh niên kia lại nhảy một cái ra khỏi viện.

Một tiếng đồng hồ trôi qua, Lưu cảnh ti đã ăn uống sướng miệng, dẫn hai tên thuộc hạ ra khỏi nhà, ba người cười nói vui vẻ.

"Tiểu Trương, thịt chó này đúng là thơm, tay nghề lão Quai không tồi." "Sếp thích là tốt rồi, lần sau rảnh mình lại tới, đồ bổ thế này, hay mình đi trung tâm tắm hơi thư giãn chút nhỉ?" Lưu cảnh ti nhìn thuộc hạ, tự nhiên hiểu ý tứ của hắn, cười ha hả chỉ tay.

Ba người chưa kịp ra đến cổng viện, đột nhiên, một đàn chó từ trong bóng tối lao ra.

Không một tiếng động, bảy tám con chó lao vào ba người.

Bọn họ không kịp phòng bị, tức thì bị chó cắn chặt.

"A!!!" Tức thì ba người phát ra tiếng thảm thiết.

"Đau chết ta rồi." "A, đám chó này phát điên rồi." Lưu cảnh ti bị một con cắn trúng đùi, đau đớn lăn lộn trên đất, một con khác lập tức lao lên cắn chặt lấy cánh tay.

Lưu cảnh ti đại kinh, dùng lực vung vẩy, nhưng đám chó này cứ như điên dại, tử tử cắn chặt không buông.

"Ư ư ư ~" Lưu cảnh ti thống khổ đạp loạn xạ, bên cạnh đột nhiên lại lao ra một con chó đen lớn, một miếng cắn nát cả khuôn mặt, sau đó dùng sức lắc đầu. 'Xoẹt' một tiếng, da mặt Lưu cảnh ti bị xé mất một mảng thịt lớn.

"A ~~" Lưu cảnh ti phát ra một tiếng thảm thiết nhất.

Tiên huyết tức khắc nhuộm hồng y phục.

Con chó đen lớn nuốt chửng miếng thịt đó, rồi lại xông lên, lần này cắn đứt cổ họng Lưu cảnh ti. 'Phụt', một tia máu phun ra.

Hai tên thuộc hạ cũng không khá hơn, bị đám chó điên xé xác,

tiếng kêu thảm thiết liên miên.

Lão Quai nghe tiếng thảm thiết chạy ra, thấy tình cảnh bên ngoài thì sợ đến hồn phi phách tán.

Mẹ ơi, chuyện lớn rồi!!!

Lão Quai cũng không biết vì sao đám chó thoát ra được, thấy mấy tên sếp cảnh sát đang bị chó xé xác, lập tức quơ lấy một cây gậy gỗ lớn định xua đuổi.

Nếu là bình thường, chỉ cần dọa một chút là đám chó sẽ chạy, nhưng lần này đám chó như có pháp thuật, thấy lão Quai lao tới, một con lập tức lao lên cắn vào tay lão.

Chương 741

"A, lũ súc sinh này điên rồi." Lão dùng sức hất con chó ra, định chạy trốn nhưng chân cẳng không thuận, ngã nhào xuống đất, con chó lập tức lao tới cắn vào cổ lão.

Một tên tiện y cuối cùng cũng rút được súng, bắn vào con chó đang cắn mình. 'Đoàng!'.

Viên đạn trúng thân chó, nhưng nó chỉ khựng lại một chút rồi lại cắn hăng hơn. 'Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!'.

Liên tiếp mấy phát súng, cuối cùng cũng bắn chết được một con, nhưng đạn đã hết.

Bên cạnh lại vọt ra một con chó khác, húc đổ tên tiện y, há cái miệng đầy máu lộ ra hàm răng lạnh lẽo, cắn vào cổ hắn.

"A...

ặc ặc..." Tên tiện y ôm cổ phát ra âm thanh đứt quãng.

Đàn chó điên cuồng cắn xé.

Lưu cảnh ti đã ngừng giãy dụa, nằm đó không nhúc nhích, nhưng đám chó vẫn không ngừng cấu xé thân xác.

Hai tên thuộc hạ cũng tử vong tại chỗ.

Lão Quai vốn là kẻ giết chó, đám chó hận nhất là lão, chúng cũng có trí tuệ, biết ai là kẻ đáng chết nhất, lão giãy dụa không bao lâu cũng bị đàn chó cắn chết.

Từ xa, Trần Hạo nghe thấy tiếng súng.

Một con chim sẻ từ xa bay tới, chui qua cửa sổ xe, đậu trên vô lăng kêu 'chít chít' mấy tiếng.

Trần Hạo thản nhiên thở ra một hơi.

Hắn khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi nơi đó, biến mất trong màn đêm.

Cư dân gần đó nghe tiếng súng lập tức báo cảnh sát, khi cảnh sát đến thấy tình cảnh trong viện thì giật bắn người.

Trong viện, bốn người nằm dưới đất trên vũng máu, thân hình máu thịt be bét, không nhìn ra hình người.

Bên cạnh có mấy con chó đang ngồi, lúc này chúng không động đậy, chỉ có đôi mắt phát ra hung quang u uẩn.

Cảnh sát hiện trường vội vàng gọi chi viện, nơi đây xảy ra đại án, lập tức có một toán quân kéo đến.

Đám chó điên vẫn ở đó, cuối cùng cảnh ti ra lệnh bắn chết toàn bộ.

Tay súng bắn tỉa nhắm vào đám chó khai hỏa, sau mấy tiếng súng, lũ chó bị tiêu diệt hoàn toàn, cảnh sát mới dám vào nhà.

Khám sát hiện trường, một cảnh sát trẻ tuổi lập tức nôn mửa tại chỗ, hiện trường quá thảm khốc, chẳng khác nào địa ngục trần gian.

Trên người những cái xác đó, từng mảng thịt lớn bị xé mất, có chỗ còn lộ cả xương trắng.

Đột nhiên có người thấy khẩu súng dưới đất.

"Sếp Phùng, súng cảnh sát." Có người lập tức gọi lớn.

Cuối cùng giấy tờ của mấy người kia được tìm thấy, cảnh ti Phùng lập tức cảm thấy sự việc cực kỳ nghiêm trọng.

Người chết là cảnh ti Lưu của tổ O ký và hai thuộc hạ, người còn lại là ông lão trông coi xưởng gỗ.

Sếp Phùng lập tức báo cáo lên cấp trên, tin tức nhanh chóng truyền

đến tai cảnh ti Hoàng và Tổng cảnh ti Quách Hạo Huy của O ký.

Hai người vội vàng chạy tới.

Tại nhà xác, nhìn thấy thi thể đồng nghiệp, bọn họ cũng bị thảm trạng của ba người làm cho kinh hãi: "Chó gây ra sao?" Trong phòng kỹ thuật, sếp Phùng mở máy chiếu, trên màn hình hiện lên từng tấm ảnh, gã nói: "Theo điều tra hiện tại, xưởng gỗ của Gia Đảo đã bị cải tạo thành quán thịt chó phi pháp, do một lão hán thọt trông coi.

Tối nay cảnh ti Lưu dẫn hai đồng nghiệp đến ăn lẩu thịt chó, tôi đã kiểm tra dụng cụ ăn uống và chén rượu trong phòng, dấu vân tay đều trùng khớp.

Sau đó ba người đi ra sân thì bị đàn chó điên tấn công.

Trong lúc đó, cảnh viên Trương Tuấn Khải đã rút súng bắn chết một con chó.

Nhưng vẫn không ngăn được đám chó còn lại, cuối cùng cả bốn người đều bị cắn chết.

Hiện trường không phát hiện tình huống khả nghi nào khác.

Tôi đã điều tra những người xung quanh, được biết quán thịt chó này đã tồn tại hơn một năm rồi.

Thường ngày lão Quai nhốt chó trong lồng, khi ít thì ba bốn con, khi nhiều thì mười mấy con, không biết vì sao hôm nay lũ chó lại thoát ra được.

Pháp y đã mổ bụng lũ chó, phát hiện có thịt người bên trong, tôi nghi ngờ vì lão Quai thường xuyên bỏ đói chúng nên mới xảy ra tình trạng tấn công người như vậy." Ăn thịt chó bị chó cắn chết, chuyện này... chỉ có thể nói là cảnh ti Lưu quá xui xẻo, chết cũng quá thảm.

Trong lòng Hoàng Hưng Thành, bản báo cáo viết dở một nửa kia

coi như vứt đi.

Tổng cảnh ti Quách nhìn về phía Hoàng Hưng Thành: "Cậu thấy chuyện này nên xử lý thế nào?" Nếu trực tiếp công bố là do đi ăn thịt chó lậu mà bị chó cắn chết thì mặt mũi cảnh sát coi như mất sạch.

Hoàng cảnh ti hiểu ý, nói: "Cứ báo là đang điều tra vụ án buôn bán thịt chó thì bị kẻ địch phục kích, cảnh ti Lưu và hai cộng sự đã anh dũng hy sinh, ngài thấy sao?" Tổng cảnh ti Quách gật đầu: "Cứ vậy đi, hậu sự để tôi xử lý, vài ngày tới sẽ tổ chức lễ truy điệu." Lại nhìn sang sếp Phùng của Tân Giới, dặn: "Sếp Phùng, hãy dặn dò thuộc hạ phong tỏa tin tức chuyện này, đừng để tin đồn thất thiệt lọt ra ngoài." "Rõ thưa sếp, tôi hiểu rồi." Việc cảnh sát chết hoàn toàn không liên quan gì đến Trần Hạo, cũng không ai nghi ngờ được lên đầu hắn, đây là một sự cố ngoài ý muốn trăm phần trăm.

Đêm đó, Trần Hạo ngủ rất ngon.

Việc giết người đối với hắn không có bất kỳ áp lực tâm lý nào.

Hắn đã theo dõi cảnh ti Lưu hai ngày, dùng hai con họa mi được thuần dưỡng làm thiết bị theo dõi, hiệu quả hơn tự mình theo dõi gấp trăm lần.

Trần Hạo đã tra rõ nhà của gã, xe của gã, trong đầu hắn đã phác thảo ra một loạt sự cố ngoài ý muốn, chỉ đợi thời cơ thích hợp.

Hôm nay nghe chim họa mi báo gã đi ăn thịt chó, trong viện có bảy tám con chó sắp bị giết, hắn biết cơ hội đã đến.

Không cần thiết phải xem tại hiện trường, hắn cũng có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Ngày hôm sau.

Chương 742

Ánh mặt trời rạng rỡ, xua tan bóng tối đêm qua.

Mấy tên đàn em đến báo cáo với Trần Hạo, hắn không để chúng ra phố thu phí bảo kê ngay mà gọi cả bọn ngồi xuống, nói: "Chúng ta quản lý phố Hoa Viên cũng gần một tháng rồi, các cậu biết thu được bao nhiêu tiền không?" Mấy người lắc đầu, tiền thu về đều nộp cho đại ca, họ chỉ biết sơ sơ.

"Mười tám vạn." Trần Hạo trực tiếp nói.

Mấy tên đàn em đều lộ vẻ vui mừng, Ô Dăng cười hì hì: "Đại ca, không ít đâu ạ." Trần Hạo lườm cái tên không có chí khí này, nói: "Mười mấy vạn mà đã thỏa mãn rồi?

Để tôi tính sổ cho các cậu, số tiền bảo kê này, bốn thành phải nộp cho Sâm ca, phần giữ lại trong tay tôi cũng chỉ còn khoảng mười vạn." "Mười vạn cũng không ít mà đại ca." Ô Dăng lập tức tiếp lời.

Cái thằng này định tấu hài à, Trần Hạo trừng mắt nhìn nó.

A Hoa lập tức huých Ô Dăng, nhỏ giọng mắng: "Để lão đại nói hết đã." Ô Dăng lập tức im lặng.

Trần Hạo tiếp tục: "Các cậu thấy mười vạn là nhiều, nhưng chi tiêu vào thì mười vạn chớp mắt là hết.

Thuê nhà, xe Lam Điểu, xe bánh mì, tiền xăng cộ, chi tiêu hằng ngày.

Mỗi tháng tôi còn phải trả lương cho bốn năm chục anh em, ai cũng phải nuôi gia đình, vậy còn lại tiền không?" A Tuấn nhíu mày: "Hình như... không còn tiền thật." "Tôi hiện tại chỉ có mấy người các cậu, nhưng tôi không thể chỉ nuôi mấy người, muốn phát triển đều

cần tiền.

Chúng ta làm xã hội đen không phải là để ăn xin, hiểu không?

Chỉ dựa vào việc thu phí bảo kê trên con phố này thì không nuôi nổi chúng ta đâu, cho nên phải tìm cách khác kiếm tiền." Trần Hạo nói.

Ô Dăng trợn mắt hỏi: "Đại ca, không lẽ mình định buôn hàng trắng?" Trần Hạo lắc đầu: "Thứ đó khách hàng chủ yếu ở Lan Quế Phường hay Thượng Hoàn, chỗ chúng ta có bao nhiêu người mà bán.

A Hoa biết Trần Hạo chắc chắn đã có ý định, hỏi: "Lão đại, anh có chủ ý gì thì bảo bọn em đi." "Tôi chuẩn bị làm hàng giả." Trần Hạo nói.

Có lẽ có người sẽ thắc mắc, Trần Hạo muốn kiếm tiền, sao không đi làm nghề cũ là đổ đấu (trộm mộ)?

Thực tế là nghề đó hắn đã làm quá nhiều rồi, cảm thấy không còn thử thách, cũng chẳng thú vị gì.

Cho nên sau khi cân nhắc, hắn quyết định đánh vào thị trường hàng giả.

"Hàng giả à, giống như phố Đàn Bà bên kia, bán túi xách hàng A ấy hả, nhưng túi xách, quần áo đều có người làm rồi mà." A Tuấn nói.

"Tôi nhắm vào giày thể thao." Trần Hạo nói.

Đề nghị này của Trần Hạo không hề viển vông, thực tế con phố Hoa Viên sau này nổi tiếng nhờ bán giày thể thao thương hiệu, giống như phố Đàn Bà hay phố Chim vậy.

Sau này người ta gọi đó là 'Phố Giày', một trong những khu mua sắm nổi tiếng nhất Hương Cảng, trên phố từng tụ tập hơn 150 cửa hàng bán giày, chủ yếu là giày thể thao.

Muốn kiếm tiền, Trần Hạo tự nhiên sẽ không làm mấy trò mại dâm hay ma túy, quá mất giá, cách kiếm tiền thiếu gì?

Tuy làm hàng giả cũng vi phạm pháp luật nhưng so với ma túy, bắt cóc tống tiền thì chẳng thấm vào đâu.

Cùng lắm là mảng xám thôi.

Hắn đã có kế hoạch lâu dài, nếu không thì cứ cầm 50 vạn đó đi đánh chứng khoán còn nhàn hơn làm giày.

Mấy tên đàn em ngơ ngác nhìn nhau: "Bán giày thể thao có lãi không đại ca?" Có lãi không?

Đương nhiên là có.

Nike trị giá nghìn tỷ đô, Adidas trị giá 35 tỷ đô, rồi một loạt thương hiệu giày thể thao từ Việt Nam, công ty nào mà không giàu lên nhờ giày thể thao?

Những công ty đó bây giờ thậm chí còn chưa thành lập đâu.

Nhưng Trần Hạo biết giải thích với mấy tên này cũng giống như đàn gảy tai trâu.

"Đừng quản nữa, A Tuấn, dẫn người đi dọc phố Hoa Viên một vòng, khảo sát tất cả những mặt bằng thích hợp mở cửa hàng, tôi muốn mặt bằng lớn, không được nhỏ hơn 200 mét vuông." "Rõ thưa đại ca." "A Hoa, dẫn theo Ô Dăng và Đại Đông, chúng ta đi mua giày." Bốn người đi sang đảo Hương Cảng, tại mấy cửa hàng chuyên doanh thương hiệu ở Trung Hoàn mua mấy đôi giày Nike, Adidas.

Trần Hạo đi một vòng mới nhận ra, giày thể thao thời này khá xấu, không đẹp bằng đời sau.

Giá cũng không hề rẻ, một đôi Nike hơn 600 đô Hồng Kông, tương đương một phần năm lương của người bình thường.

Hình như đời sau cũng tương đương như thế.

Sau đó hắn lại lái xe xuyên qua đường hầm dưới đáy biển sang khu Quan Đường.

Quan Đường là khu công nghiệp lâu đời của Hương Cảng, nhà máy san sát, từ may mặc, giày dép, sơn, đồ gỗ, dược phẩm, đồ nhựa cho đến in ấn, luyện kim... chủng loại rất đầy đủ.

Trần Hạo hỏi mấy xưởng giày, nhưng họ chủ yếu làm giày da, không làm giày thể thao.

Mãi mới tìm được một xưởng giày thể thao, Trần Hạo muốn đặt một lô hàng, ông chủ từ chối: "Tôi gia công cho thương hiệu Phúc Diệu, không làm thương hiệu khác." Trần Hạo hơi thất vọng, định rời đi thì ông chủ bảo: "Muốn làm giày thể thao thì qua xưởng giày Đặng Ký xem sao, sắp phá sản rồi, không biết còn làm không." Trần Hạo vội lái xe đến xưởng giày Đặng Ký, một xưởng cũng không nhỏ, hỏi vài người cuối cùng cũng tìm được ông chủ Đặng Diệu.

Đặng Diệu bốn mươi tuổi, đeo kính, trông có vẻ khá mệt mỏi.

"Tìm tôi làm giày?" Đặng Diệu hỏi.

"Tôi muốn làm một lô giày thể thao." Đặng Diệu lấy lại tinh thần: "Thương hiệu nào?" "Không có thương hiệu, nói thẳng luôn là tôi làm hàng nhái." Trần Hạo thẳng thắn.

Đặng Diệu nhíu mày: "Cái đó là phạm pháp đấy." Trần Hạo không tiếp lời, hỏi ngược lại: "Tôi thấy xưởng của ông vắng vẻ quá, làm ăn không tốt sao, hay không tìm được công nhân?" Đặng Diệu thở dài: "Công nhân thì có, chủ yếu là lương nhân công Hương Cảng cao quá, nhiều xưởng đã chuyển sang Thâm Quyến trong đại lục rồi.

Khoảng cách không xa, chỉ hơn trăm cây số mà lương nhân công rẻ hơn gấp mười lần, làm cho cả khu công nghiệp này héo hon theo.

Giá chào hàng giày ngày càng thấp, tôi không có lợi nhuận, e là không trụ nổi.

Tôi cũng muốn sang đại lục mở xưởng, nhưng xưởng này vừa mới xây xong hơn ba năm, nợ vay còn chưa trả hết.

Tôi muốn bán xưởng nhưng người ta trả có 300 vạn, tôi lỗ mấy triệu bạc, nợ không trả nổi, ngân hàng thúc ép hằng ngày, đúng là bức người ta vào đường cùng mà." Có khó khăn là tốt rồi, Trần Hạo mừng thầm, người như thế này chẳng phải là rất dễ dùng sao.

"Ông chủ Đặng, phú quý cầu trong hiểm cảnh, làm giày nhái tuy có chút vi phạm pháp luật, nhưng ông xem trên thị trường Hương Cảng, quần áo, túi xách, giày da hàng nhái đầy ra đó, vẫn bán ầm ầm đấy thôi." "Nhưng nếu bị cục Công thương tra ra là bị phong tỏa xưởng ngay." Đặng Diệu nhíu mày.

"Chúng ta làm kín kẽ một chút, trước tiên không dán nhãn trong xưởng, ở đây chỉ sản xuất giày trơn.

Sau đó tôi thuê một chỗ nhỏ hơn chuyên làm dán nhãn, như thế an toàn hơn nhiều, ai có tra xưởng này cũng không tìm ra lỗi gì." Trần Hạo khéo léo dụ dỗ.

Chương 743

Đặng Diệu cân nhắc một hồi, cuối cùng gật đầu: "Được, tôi hợp tác, tôi phụ trách sản xuất giày, anh vận chuyển đi đâu dán nhãn thì tôi không quản, cũng không biết." Trần Hạo thầm nghĩ, xong rồi.

Hắn bảo A Hoa bê mấy đôi giày từ trên xe xuống, hỏi: "Đây đều là giày Nike, Adidas, ông có thể làm giống đến mức nào so với hàng chính hãng?" Đặng Diệu cầm lên xem, cười nói: "Chỉ cần dùng đủ vật liệu, tôi dám cam đoan giống trên 95%, trừ phi là dân chuyên nghiệp, người ngoài nhìn không ra đâu, đi cũng rất sướng, không kém giày thật." Hai người bắt tay đạt thành ý hướng hợp tác.

Buổi tối, mọi người cùng uống rượu ở tửu lầu, Trần Hạo nói: "Anh Diệu, trước mắt mình cứ làm giày nhái, sau này có tiền tôi cũng sẽ sang đại lục mở xưởng, lúc đó mình xây dựng thương hiệu giày thể thao riêng, chỉ cần làm tốt chắc chắn sẽ phát tài." Vẽ ra một viễn cảnh tươi đẹp trước, biết đâu lại giữ chân được một chuyên gia.

Ngày hôm sau, Trần Hạo lại tới xưởng giày Đặng Ký ở Quan Đường, Đặng Diệu dẫn hắn tham quan cả xưởng, hiện tại có hơn 150 công nhân, làm theo dây chuyền, hiệu suất sản xuất rất cao.

"Một ngày sản xuất được bao nhiêu đôi?" Trần Hạo hỏi.

"Nếu toàn lực khai công thì một ngày được năm trăm đôi." Đặng Diệu đáp.

Hai người về văn phòng, Trần Hạo hỏi: "Mấy mẫu giày hôm qua tôi mang tới, giá xuất xưởng bao nhiêu?" Đặng Diệu nói: "Nếu dùng loại tốt nhất thì vật liệu phải xịn, giá không rẻ đâu, giày có loại đắt loại rẻ, tôi đã niêm yết giá rồi.

Một mẫu đơn giản thì 95 tệ, mẫu phức tạp hơn chút thì 125 tệ."

Hơn một trăm tệ, giá đó mua được giày thường rồi, nếu không bán theo kiểu hàng hiệu nhái thì Trần Hạo chắc chắn lỗ.

"Được, tôi đã chọn 7 thương hiệu với hơn một trăm mẫu giày đang hot trên thị trường, cả nam và nữ, mỗi loại sản xuất 200 đôi để dự trữ.

Ngoài ra, chuyện dán nhãn cần ông chỉ điểm thêm, dù sao ông cũng là dân chuyên." Trần Hạo nói.

"Xưởng dán nhãn đơn giản thôi, mua mấy cái máy ép nhiệt, máy may là được, khi làm giày tôi sẽ để trống vị trí đó.

Lúc sau ép một cái là xong.

Nhưng hơn một trăm mẫu, mỗi mẫu 200 đôi, tính ra phải hơn 250 vạn, anh xem..." Đặng Diệu chưa nói hết nhưng ý tứ rõ ràng, tiền vốn không thể để tôi ứng được, mà giờ tôi cũng không có tiền mà ứng.

Trần Hạo thản nhiên mỉm cười, lấy một cái túi từ dưới đất đặt lên bàn: "Tôi biết quy củ, 20% tiền đặt cọc đúng không, đây là 50 vạn." Đặng Diệu mở túi ra, thấy bên trong từng xấp tiền mặt thì cười rạng rỡ: "Cuối cùng cũng có thể tiếp tục làm việc rồi." Trần Hạo chào tạm biệt Đặng Diệu, về xe, hiện tại trong túi tổng cộng hơn 60 vạn vốn liếng đã mất đi tám thành, sắp tới còn nhiều chỗ cần tiêu tiền.

Hắn tin chắc phi vụ này sẽ hái ra tiền, nhưng cái khó nhất khi làm ăn thường là thiếu vốn giai đoạn đầu.

Về đến Vượng Giác, mấy tên đàn em cũng đã về, A Tuấn cầm một bản đồ đơn giản, trên đó đánh dấu mấy địa điểm.

"Đại ca, chỗ này, chỗ này và chỗ này đều có vị trí và diện tích rất hợp lý." Trần Hạo đã lượn lờ phố Hoa Viên nên trong đầu tự khắc có hình dung, đúng là những vị trí không tồi, tuy không liền nhau nhưng cũng không xa lắm.

“Tiền thuê thế nào?” “Chỗ này mười lăm vạn, chỗ kia to hơn chút thì mười sáu vạn rưỡi, chỗ ít nhất là mười bốn vạn tám.” A Tuấn nói.

Một năm mười mấy vạn, so với đời sau thì rẻ như cho, nhưng hiện tại là năm 1988, phố Hoa Viên cũng chưa phải là khu phố sầm uất nên cái giá này cũng không rẻ.

“A Tuấn, đàm phán với ba chủ nhà, ép giá xuống ít nhất một thành, thuê năm năm, bảo họ cứ yên tâm, tôi làm ăn quy củ, sẽ ký hợp đồng chính thức, tiền thuê trả theo năm.” Trần Hạo dặn.

“Đại ca, thuê cả ba chỗ luôn ạ?” “Thuê hết, tôi muốn tạo ra hiệu ứng quần thể.” “Đại ca, hiệu ứng quần thể là cái gì?” Trần Hạo nhìn gã, bất lực nói: “Sau này đọc sách nhiều vào, tiểu hỗn hỗn cũng phải có văn hóa thì mới phát triển lớn được, không thì mãi chỉ là thằng du côn thôi.” A Tuấn gãi đầu: “Hồi xưa vì không thích đi học nên em mới ra xã hội lăn lộn mà.” Trần Hạo lắc đầu: “Giờ chưa có thời gian, sau này rảnh tôi tống cả lũ đi học bổ túc hết.” Một đám đàn em mặt mày biến sắc, đi học đúng là chuyện đáng sợ.

Ô Dăng nói: “Lão đại, đi học không có tác dụng gì đâu, mấy đứa đeo kính thấy mình là sợ xanh mặt, chém người mới là oai nhất.” Trần Hạo lạnh lùng cười: “Để xem sau này cậu thấy người có chữ ác đến mức nào thì mới biết.

Được rồi, làm việc đi.” Một đám đàn em chạy tán loạn.

Hiện tại đang cực kỳ thiếu tiền, thuê mặt bằng phải trả tiền, trang trí cửa hàng cũng phải làm cho tử tế, phải trông thật sang trọng thì mới hút khách, lại là một khoản lớn.

Thiết bị và nhân công xưởng dán nhãn, Đặng Diệu đã tính toán sơ qua cũng phải hai ba mươi vạn, rồi tuyển người, quảng cáo...

Trần Hạo gọi điện thoại cho Chu Khôn nhắn tin, không lâu sau

Chu Khôn gọi lại: “Hạo huynh đệ, tìm tôi uống rượu à?” “Chỗ nào có thể vay tiền?” Trần Hạo hỏi thẳng.

“Vay tiền?

Muốn vay bao nhiêu, ít thì mười hai mươi vạn tôi gom cho.” A Khôn hỏi.

“200 vạn.” “Cái gì, 200 vạn!

Cậu định làm gì?” Chu Khôn ở đầu dây bên kia lập tức chửi thề.

“Làm ăn.” “Làm ăn gì mà cần tới 200 vạn, thôi được rồi để tôi qua tìm cậu, gặp mặt nói chuyện.” Gác điện thoại được nửa tiếng, A Khôn dẫn theo mấy đàn em tới.

“Huynh đệ, nói thật đi, không phải lại thua bạc đấy chứ?” A Khôn hỏi.

Trần Hạo bất lực lắc đầu, lần trước bị bắt ở sòng bạc ngầm đã để lại ấn tượng quá sâu trong đầu A Khôn rồi.

“Thật sự không phải đánh bạc, anh cũng biết phố Hoa Viên không kiếm được tiền, không nuôi nổi anh em, tôi làm chút kinh doanh, định bán giày thể thao hàng hiệu nhái.” Trần Hạo giải thích.

Chu Khôn chằm chằm nhìn Trần Hạo: “Làm giày hàng A mà cần tới 200 vạn sao?” Trần Hạo đem kế hoạch giảng lại một lượt, Chu Khôn trợn tròn mắt: “Huynh đệ, có cần làm lớn vậy không, vụ này có thành không đấy? 200 vạn là một số tiền cực lớn, nếu lỗ thì không xong đâu.” “Đảm bảo kiếm tiền.” Chu Khôn nghĩ một chút rồi nói: “Sâm ca có công ty tài chính, có nghiệp vụ cho vay, nhưng không phải tín dụng đen, dù vậy lãi suất cũng cao, cậu có muốn cân nhắc lại không, tôi sợ cậu lọt hố không leo ra được.” “Vậy tìm Sâm ca nói chuyện đi.” Trần Hạo ngữ khí kiên định.

Trần Hạo và A Khôn đi tìm Vương Sâm, nghe Trần Hạo muốn vay

200 vạn làm ăn, Vương Sâm cũng ngạc nhiên, 200 vạn không phải con số nhỏ.

"Ta có thể cho cậu vay, vì cậu là đàn em của ta nên không tính theo lãi tín dụng đen, 200 vạn, một năm trả 300 vạn, thấy sao?" "Cảm ơn Sâm ca." Trần Hạo nói.

Tín dụng đen của xã hội đen hắc cỡ nào Trần Hạo biết rõ, vay một vạn dám đòi mười vạn tiền lãi, nếu vay rồi có khi cả đời không trả nổi.

"A Hạo, đại ca ủng hộ cậu làm ăn, nhưng nếu lỗ thì tính sao?" Vương Sâm hỏi.

Trần Hạo thầm nghĩ mình biết phải làm gì.

A Khôn đứng bên cạnh thấy Trần Hạo hơi khó xử liền đứng ra nói: "Đại ca, em đứng ra bảo lãnh cho A Hạo." Trần Hạo nhận tiền cùng Chu Khôn rời khỏi công ty tài chính, Trần Hạo nhìn A Khôn hỏi: "Nếu tôi thật sự không trả được thì sao?" Chu Khôn ha ha cười: "Cùng lắm hai anh em mình đi nhảy lầu, Sâm ca cũng đâu có thật sự chém mình đâu, vả lại cậu là người có đầu óc, tôi tin cậu sẽ thành công." Trần Hạo chậm rãi hít một hơi rồi khẽ thở ra, vỗ vỗ vai Chu Khôn: "Vụ làm ăn này tôi chia cho anh hai thành lợi nhuận, sau này đảm bảo anh trở thành đại phú hào, tài sản hàng chục triệu." "Chẳng phải anh thích minh tinh điện ảnh sao?

Sau này tôi mở công ty điện ảnh cho anh, nữ minh tinh tùy anh chọn." "Thật không?

Vậy sau này tôi đi theo Hạo ca lăn lộn rồi, ha ha ha." Chu Khôn cười đùa nói.

Lời của Trần Hạo thì A Khôn tự nhiên không tin, chỉ coi như anh em chém gió với nhau.

Có tiền rồi, Trần Hạo bắt đầu đại triển quyền cước, thuê ba gian cửa hàng bắt đầu trang trí, hắn tự tay vẽ sơ đồ thiết kế.

“Trang trí bên trong phải trông sạch sẽ, đại khí, đẳng cấp nhưng phải gần gũi với khách hàng.

Cửa chính phải làm kiểu mở hoàn toàn, càng rộng càng tốt.” “Hạo ca, sao lại làm cửa rộng thế?” A Hoa đứng bên tò mò hỏi.

“Ha ha, nếu cửa đủ rộng, khách đi qua cửa hàng mình sẽ không cần đứng trước cửa cân nhắc xem có nên đẩy cửa vào không, mà cứ thế thuận chân bước vào luôn.

Khách vào tiệm là bước thành công đầu tiên.” Trần Hạo giải thích.

“Thế sao lại làm kệ hàng cao vậy?” A Tuấn lại hỏi.

Chương 744

“Giày bày trên kệ gọi là bán hàng kiểu kho bãi, khách vào nhìn thấy 'Oa, nhiều giày thế này', cảm giác cửa hàng rất sẵn hàng, khách thử giày cũng tiện, mình lại tiết kiệm được kho chứa đúng không?” “Đại ca, bày hết ra ngoài thế này lỡ có người trộm giày thì sao?” Ô Dăng hỏi.

A Hoa tát vào đầu Ô Dăng: “Thằng ngu, đứa nào dám trộm đồ trong tiệm mình thì chẳng lẽ mình không đánh gãy tay chân nó à?” “À, đúng nhỉ.” Trần Hạo lại thuê một dãy nhà ba tầng có sân sau khá kín đáo ở phố Hoa Viên để làm xưởng dán nhãn.

Dưới sự chỉ dẫn của Đặng Diệu, hắn mua một lô máy ép nhãn nhiệt, có thể ép logo trực tiếp lên quai giày, đế giày.

Đặng Diệu cũng giúp tìm một nhóm công nhân lành nghề.

Tầng hai là xưởng thêu để may logo.

Xưởng của Đặng Diệu sản xuất xong một lô giày, Trần Hạo cho người mang đi ép nhãn, sau khi logo được ép lên, hắn cầm đôi giày xem đi xem lại, hài lòng gật đầu.

Đặng Diệu cười nói: “A Hạo, chất lượng này so với hàng thật chẳng khác gì đâu, tuyệt đối không tìm ra lỗi, lúc bán nhớ cẩn thận chút, đừng để Công thương tra gắt quá.” Ô Dăng đứng bên cạnh nhe răng nói: “Làm ăn của Bạo Long ca mà đứa nào ở Công thương dám phá đám, tôi nhất định dạy nó cách làm người, chém chết nó luôn.” Qua mấy ngày tiếp xúc, Đặng Diệu cũng biết thân phận thật của Trần Hạo là một tiểu lão đại của xã đoàn Đông Tinh, cũng có chút danh tiếng.

Lúc đầu lão cũng sợ bị đám xã hội đen này tống tiền, nhưng tiếp

xúc lâu thấy Trần Hạo làm việc rất quy củ nên cũng dần yên tâm.

Quan trọng nhất là giờ lão cũng đường cùng rồi, có tiền thì cứ kiếm thôi.

Trần Hạo đặt đôi giày xuống: "Được rồi, giờ toàn lực tích hàng đi, đợi ba cửa hàng trang trí xong, hàng của mình cũng tích đủ là khai trương đại thắng." A Tuấn cầm một đôi giày, tò mò hỏi: "Hạo ca, mấy nhãn hiệu khác em đều biết như Nike, Adidas, Reebok, Puma, Converse, New Balance, nhưng cái nhãn hiệu này tên là gì, ở đâu ra thế?" Trần Hạo nhìn logo trên đôi giày đó, là hai chữ cái 'BL' lồng vào nhau, mỉm cười nói: "Nhãn hiệu này gọi là Bạo Long." "Bạo Long?

Chưa nghe bao giờ, nhưng mà nhìn đôi giày này đẹp thật đấy." A Tuấn rất thích mẫu này.

"Ha ha, đương nhiên chưa nghe rồi, vì đây là thương hiệu do tôi sáng lập mà." Trần Hạo buông lời kinh người, đám đàn em bao gồm cả Đặng Diệu đều ngạc nhiên nhìn hắn.

Trần Hạo biết làm hàng nhái có thể kiếm tiền nhanh nhưng không thể làm lớn, muốn phát triển lâu dài phải có thương hiệu riêng.

Hiện tại nhảy vào thị trường là sớm hơn các thương hiệu lớn đời sau nhiều, làm không khó.

Thế là hắn nhờ người đăng ký một công ty ở quần đảo British Virgin, dưới danh nghĩa công ty đó lại lập một công ty con tên là 'Bạo Long Thể Thao', logo là chữ BL lồng nhau.

Sau này quảng cáo ra ngoài sẽ bảo đây là một thương hiệu thể thao nổi tiếng của Anh Quốc.

Đợi ba cửa hàng khai trương, 'Bạo Long' sẽ được trộn lẫn với một đống thương hiệu lớn để bán, khách hàng cũng chẳng biết đó có phải thương hiệu nổi tiếng thật không.

Biết đâu lại một bước nổi tiếng ở Hương Cảng không chừng, vì không phải ai cũng rành hết các thương hiệu, nhất là khi có nhân viên bán hàng giới thiệu.

Những mẫu giày này được Trần Hạo vẽ dựa trên những mẫu kinh điển đời sau, Đặng Diệu làm ra cực kỳ đẹp và ngầu, đủ sức thu hút người mua.

Dẫn mấy đàn em về tổng bộ, Trần Hạo ra lệnh: "Bây giờ có nhiệm vụ cho các cậu: Tuyển người." "Sau này ba cửa hàng cần người trông, xưởng dán nhãn cần người, xưởng giày bên kia cũng cần, rồi còn đội vận tải của mình nữa, đều cần lượng lớn nhân thủ, các cậu có cách gì không?" Trần Hạo nói.

Mấy tên đàn em lập tức tỉnh táo: "Tuyển người ạ?

Có chứ, nhiều tiểu đệ muốn theo Hạo ca lắm." "Em cũng có bạn bè, bọn nó hâm mộ em được theo đại ca lắm." "Em có thể kéo thêm người về." Mấy tên đàn em mồm năm miệng mười.

Trần Hạo cười ha hả: "Tốt, vậy đi kéo người đi, hiện tại mỗi người thu nạp mười người, sau này các cậu cũng được làm đại ca." Ô Dăng trợn tròn mắt, mặt không giấu nổi nụ cười: "Hạo ca, em cũng được làm đại ca ạ?" "Ừ, đại ca Ô Dăng." Trần Hạo cười trêu một câu.

Những ngày sau đó Trần Hạo bận tối mắt tối mũi, có quá nhiều việc phải giải quyết.

Tốc độ thu nhận đàn em rất nhanh, mấy thuộc hạ điên cuồng kéo người, thoáng chốc Trần Hạo đã có hơn trăm đàn em.

Các cửa hàng bán lẻ không thể chỉ để nam giới trông tiệm, đương nhiên phải tuyển một nhóm con gái, hơn trăm tên đàn em liền phát huy năng lực, trực tiếp 'cống hiến' bạn gái của mình.

Trần Hạo gọi tất cả lại, nghiêm túc nói: "Làm nhân viên phục vụ

thì phải có thái độ và tố chất của nhân viên phục vụ, là người làm việc chuyên nghiệp chứ không phải đại ca đại tỷ ngoài xã hội." "Tôi đã thuê nhân viên bán hàng chuyên nghiệp đến đào tạo, tất cả phải học hành tử tế, học xong phải thi, đứa nào không đạt thì biến hết." Đôi khi lời của đại ca còn có tác dụng hơn lời thầy giáo, thầy giáo cùng lắm là mắng, đại ca là chém thật, khiến đám này đứa nào đứa nấy cắm đầu vào học.

Cuối cùng cửa hàng cũng trang trí xong, Trần Hạo xem qua rất mãn ý, kiểu cửa hàng này ở phố Hoa Viên chắc chắn là độc nhất vô nhị.

"Biển hiệu làm xong chưa?" "Xong rồi ạ, hôm nay sẽ lắp." Vừa nói xong thì thợ lắp biển đến, nhanh chóng lắp lên trên, một đám đàn em nhìn hàng chữ cực ngầu phía trên, khẽ đọc: "Cửa hàng giảm giá thương hiệu giày thể thao danh tiếng".

Trần Hạo lại một lần nữa sử dụng thuật triệu hồi đàn em, hiện tại thủ hạ rất đông, loáng một cái đã có hơn trăm người kéo đến trông rất khí thế.

Trần Hạo phân phó: "A Hoa, dẫn hai mươi người bắt đầu chuyển hàng vào ba cửa hàng." "A Tuấn, số người còn lại theo cậu, tôi đã làm một lô tờ rơi, bất kể là Thượng Hoàn, Trung Hoàn, Cửu Long hay Truân Môn, hễ nơi nào có người là phải rải cho tôi." A Tuấn cầm một tờ quảng cáo nhỏ in ấn tinh mỹ lên xem, trên đó có ảnh cửa hàng và địa chỉ, lời quảng cáo cực kỳ hấp dẫn.

"Giày thể thao chính hãng nhập khẩu trực tiếp từ nước ngoài, bán giá gốc, tuyệt đối siêu trị".

Dòng chữ dưới cùng là hấp dẫn nhất, A Tuấn chỉ vào đó hỏi: "Đại ca, một tờ rơi được giảm giá một trăm tệ, là thật hả anh?" "Đương nhiên là thật, sau này có người hỏi thì cứ bảo trong vòng bảy ngày

khai trương, chỉ cần cầm tờ rơi này đến mua giày là được giảm một trăm tệ, không giới hạn số lượng giày, tức là mỗi đôi đều có thể dùng một tờ giảm giá." "Không chỉ thế, khách còn được hưởng ưu đãi giảm giá của cửa hàng, tuyệt đối là giảm chồng giảm." Ngày lành tháng tốt, kính an, nghi: khai trương, nạp tài, kết hôn, cầu tự.

Tại phố Hoa Viên, bên ngoài cửa hàng 'Giày Thể Thao Thương Hiệu Chiết Khấu', hai hàng lẵng hoa được bày ra, dưới đất trải dài những tràng pháo, xung quanh tụ tập không ít người, đa số đều cầm tờ rơi quảng cáo.

Nhìn cảnh tượng náo nhiệt, Chu Khôn cười nói với Trần Hạo: "Người anh em, cậu định mở không chỉ một cửa hàng giày đâu nhỉ, tôi thấy cậu định khai trương liền ba cái cùng lúc đấy." Ba cửa hàng giày cách nhau không xa, cùng một thương hiệu, cùng ngày khai trương, kẻ ngốc cũng biết là cùng một chủ.

Trần Hạo giải thích: "Làm ăn kinh doanh thì phải nắm bắt tâm lý khách hàng, ở cửa hàng này xem không ưng, họ chắc chắn sẽ sang cửa hàng khác xem thử, gọi là 'hàng so ba nhà' mà.

Sau khi so sánh, đại khái trong lòng họ sẽ có quyết định, gần như sẽ chịu bỏ tiền ra mua." "Mở một nhà không được sao?" "Nếu chỉ có một nhà, nếu xem không ưng có khả năng họ sẽ bỏ đi thẳng.

Hơn nữa, mấy cửa hàng của tôi mỗi nơi bán thương hiệu khác nhau, ví dụ nhà này chỉ bán Nike và Converse.

Nhà thứ hai chỉ bán Adidas, Reebok, Puma.

Nhà thứ ba bán New Balance, Pony." A Khôn gật gật đầu, thực ra gã nghe cũng không hiểu lắm, nhưng vẫn cứ gật đầu cái đã.

"Giờ lành đến!" 12 giờ trưa đúng, A Hoa hét lớn một tiếng, lập tức trước cửa ba cửa hàng đồng loạt vang lên tiếng pháo nổ đì đùng.

Sau khi tiếng pháo kết thúc, nhân viên phục vụ ở cửa kính cẩn hô: "Chào mừng quý khách đến mua sắm." Một đám đông khách hàng ùa vào trong tiệm.

"Oa, bày nhiều mẫu giày thế này cơ à." "Ơ, mẫu giày này tôi thấy ở cửa hàng Converse chính hãng phải hơn 600 tệ, ở đây chỉ có 488, rẻ hơn hơn 100 tệ kìa.

Dùng thêm phiếu giảm giá 100, lại được giảm thêm 20%, chỉ còn 310 tệ thôi, rẻ được một nửa rồi!" "Rẻ thế này, đống giày này không phải hàng giả đấy chứ?" "Ở tiệm chính hãng quý như thế, vì sao ở đây lại rẻ vậy?" Nhân viên phục vụ đứng bên cạnh nghe thấy thế liền mỉm cười nói: "Thưa cô, hàng của chúng tôi sở dĩ rẻ là vì được nhập khẩu trực tiếp từ nước ngoài, có những mẫu thậm chí ở tiệm chính hãng Hương Cảng cũng chưa có đâu." Làm gì có chứ, phần lớn đều là do Trần Hạo bịa ra cả.

Nhân viên phục vụ tiếp tục: "Nói thật với cô, sở dĩ có đợt giảm giá này là vì mẫu mã không đầy đủ, có mẫu bị lẻ size, thậm chí có mẫu chỉ còn vài đôi duy nhất.

Thế nên nếu đã ưng ý thì phải xuống tay mua ngay, nếu không để đến ngày mai có khi không còn mà mua đâu." "À, ra là vậy." Khách hàng bừng tỉnh đại ngộ.

"Tôi ưng đôi này, lấy cho tôi một đôi size 40." Khách hàng nói.

"Vâng, tôi lấy ngay cho quý khách." Cả ba cửa hàng đều náo nhiệt, Chu Khôn đứng bên cạnh nhìn, đạo: "Người anh em, vừa mở cửa đã đông khách thế này, tôi cảm giác là ổn đấy, biết đâu lại kiếm được bộn tiền thật." "Ha ha, đương nhiên là kiếm tiền rồi.

Sau này ông cũng là một trong những ông chủ ở đây, không định chăm chút cho việc làm ăn của tiệm sao?" Trần Hạo cười nói.

“Chăm chút?” “Dẫn các anh em vào chọn mỗi người một đôi giày đi, tôi bao khách.” “Thế thì tốt quá!” Gã quay sang mấy đứa đàn em: “Không mau cảm ơn anh Hạo đi.” Đám đàn em của A Khôn lập tức hớn hở hét lên: “Cảm ơn anh Bạo Long.” A Khôn dẫn người vào các cửa hàng xem giày, Trần Hạo cười nhìn cảnh tượng náo nhiệt.

Bỗng nhiên, một đàn em hớt hải chạy tới, miệng hét lớn: “Đại ca, cửa hàng số 2 có người gây rối!” Trần Hạo hơi nhíu mày, sắc mặt trầm xuống.

Chương 745

Đám A Hoa, A Tuấn, Đại Đông, Ô Dăng đứng sau lưng thì nổi đóa.

"Mẹ kiếp, ngày đầu khai trương đã dám tới phá, bất kể là ai cũng phải đánh chết!" Trần Hạo dẫn theo một đám đàn em kéo sang cửa hàng số 2, nhưng sau khi tới nơi mới phát hiện không phải có người kéo đến đập phá tiệm, mà là một khách hàng đang tranh chấp với nhân viên thu ngân.

Trần Hạo bực mình lườm tên đàn em báo tin một cái.

Gã kia cũng biết mình sai, sợ tới mức rụt cổ lại.

"A Hoa, lên hỏi xem có chuyện gì." Trần Hạo phân phó.

A Hoa tiến lên hỏi han, vị khách hàng kia đẩy đẩy gọng kính, nói: "Ở đây ai quản sự?

Tôi mua cho bạn gái một đôi giày, nhưng khi thu ngân tính tiền lại tính sai giá." "Tính sai chỗ nào?" A Hoa hỏi.

"Thu thừa tiền của tôi chứ sao." Gã đeo kính nói.

Nhân viên thu ngân không bằng lòng: "Vị tiên sinh này, lời nói phải rõ ràng nhé, tôi không hề thu thừa tiền của anh.

Đôi giày này giá gốc 500, dùng tờ rơi giảm được 100 tệ, tôi lại giảm tiếp 20%, thu 320 tệ không đúng sao?" Gã đeo kính cãi: "Đương nhiên là không đúng, phải thu 300 mới phải.

Nghe đây, giày 500 giảm 20% là còn 400 tệ, sau đó dùng phiếu giảm tiếp 100 thì còn 300, chẳng lẽ không đúng à?" Nhân viên thu ngân tức giận nói: "Ai bảo anh tính thế, đừng có mà ngang ngược vô lý." Gã đeo kính lộ vẻ đắc ý: "Trong tờ rơi cũng không ghi rõ là dùng

chiết khấu trước hay dùng phiếu giảm giá trước, tôi cứ tính như thế đấy." Xung quanh có rất đông người đứng xem, có người bảo gã đàn ông đừng gây rối, cửa hàng có cách tính riêng, nhưng cũng có người thấy gã nói đúng, trước đó không hề ghi rõ quy định.

A Tuấn đứng sau Trần Hạo lộ vẻ giận dữ, nói với Trần Hạo: "Đại ca, cái thằng bốn mắt kia định phá đám, để em lôi nó ra ngoài đánh một trận, xem nó còn dám gây sự không." Trần Hạo lại bình tĩnh lắc đầu: "Chúng ta làm ăn chính đáng, sao có thể đánh người, để tôi xử lý." Trần Hạo rẽ đám đông đi vào giữa.

A Hoa thấy Trần Hạo đến liền gọi một tiếng đại ca.

Gã đeo kính thấy sau lưng Trần Hạo là một đám đàn em đông đúc thì lập tức nhụt chí.

Lúc này nghe Trần Hạo nói: "Quy định tôi đặt ra đúng là dùng phiếu trước sau đó mới chiết khấu.

Nhưng vì chuyện này phát sinh tranh chấp khiến khách hàng hiểu lầm, chứng tỏ cửa hàng của tôi cũng có trách nhiệm." Trần Hạo nói xong, nhìn quanh đám đông, lớn tiếng: "Tôn chỉ cửa hàng của tôi là phục vụ người dân, để khách hàng mua được giày vừa tốt vừa rẻ.

Đã có ý kiến trái chiều thì tôi sẽ bán rẻ hơn nữa." Khách hàng xung quanh nghe vậy, lập tức cảm thấy chủ tiệm này đúng là thương gia có lương tâm.

Lúc này lại có người hô lên: "Nhưng tôi đã thanh toán trước đó rồi, ông chủ có trả lại tiền thừa không?" Trần Hạo cười ha hả: "Trả chứ, đương nhiên phải đối xử công bằng như nhau." Khách hàng đồng loạt vỗ tay: "Ông chủ khá lắm, sau này tôi chỉ mua giày ở tiệm này thôi." Giảm giá chồng thêm giảm giá, cộng với việc kẽ hở này có thể giúp tiết kiệm thêm mấy chục tệ, nhiệt độ mua sắm của khách hàng càng cao hơn.

A Khôn nghe bên này có người gây rối cũng vội dẫn người tới, nhưng thấy Trần Hạo đã dẹp yên, gã đứng bên cạnh Trần Hạo nói nhỏ: "Thế này tương đương với giảm giá ba lần rồi, không lỗ vốn đấy chứ?" Trần Hạo cười.

Lỗ vốn?

Không đời nào.

Kể cả sau khi giảm giá hết mức, một đôi giày vẫn còn lợi nhuận thuần hơn 100 tệ.

Từ 12 giờ trưa, cửa hàng mở cửa liên tục đến khoảng 11 giờ đêm mới đóng, khách khứa lúc nào cũng nườm nượp.

Trần Hạo thấy thời gian cũng hòm hòm, liền bảo: "Đóng cửa chốt sổ." "Ông chủ, cửa hàng số 1 hôm nay bán được 165 đôi, doanh thu tổng cộng 61.420 tệ." "Ông chủ, cửa hàng số 2 hôm nay bán được 182 đôi, doanh thu tổng cộng 58.118 tệ." "Ông chủ, cửa hàng số 3 hôm nay bán được 96 đôi, doanh thu tổng cộng 26.982 tệ." Tổng cộng bán được 433 đôi giày, doanh thu đạt 146.520 tệ.

Nghe con số này, Trần Hạo mỉm cười.

Một ngày doanh thu hơn 14 vạn, lợi nhuận thuần khoảng 8 vạn, một tháng 30 ngày, 3 lần 8 là 24, một tháng sẽ có 2,4 triệu lợi nhuận thuần.

Khi Trần Hạo đưa ra con số này, Chu Khôn kinh ngạc đến mức không dám tin: "Một tháng lợi nhuận thật sự có 2,4 triệu sao?

Khá lắm, còn kiếm hơn cả cái quán KTV kia của anh Sâm!" Cửa hàng chính quy chắc chắn không kiếm được nhiều như vậy vì giá nhập hàng vốn đã cao, nhưng Trần Hạo bán hàng nhái giá rẻ thì lợi nhuận là siêu ngạch.

"Này Khôn ca, ông cũng là đại ca quản lý cả một con phố đấy, phí

bảo kê phố Quý Bà mỗi tháng cũng không chỉ một triệu chứ, làm gì mà trông như kẻ chưa thấy tiền bao giờ vậy." Trần Hạo cười nói.

"Cái đó sao giống nhau được.

Phố Quý Bà một tháng thu được khoảng một triệu, nhưng phải nộp cho anh Sâm một nửa, không giống chỗ này, tiền làm ăn không cần phải nộp cho anh Sâm.

Tôi còn phải nuôi mấy chục anh em, động tay chân cần tiền, chém người cần tiền, ăn uống ngủ nghỉ cái gì chẳng cần tiền, một tháng tôi còn lại mấy chục ngàn tiêu xài là may lắm rồi." Trần Hạo vỗ vai Chu Khôn, nói: "Trong này cũng có một phần của ông, mỗi tháng tôi chia cho ông hai thành lợi nhuận." Chu Khôn nghe xong ban đầu sững người, sau đó lắc đầu: "Người anh em, ban đầu tôi cứ ngỡ cậu nói đùa thôi.

Công việc làm ăn này cậu vất vả cực khổ gây dựng, tôi chẳng góp sức gì, sao dám nhận cổ phần." Trần Hạo quàng cổ Chu Khôn nói: "Khôn ca, nếu ông được ăn thịt, ông có cho tôi xin bát nước canh không?" "Đương nhiên là có rồi." "Vậy tôi được ăn thịt thì cũng chia ông bát canh chứ." Chu Khôn tặc lưỡi: "Bát canh này hơi bị đặc đấy, một tháng bốn năm trăm ngàn, tiền tiêu vặt thuần túy, mẹ kiếp, tôi chưa bao giờ hào phóng thế này." "Không phải ông thích Mercedes sao?

Lần trước còn cố ý thuê xe đón tôi ra tù, đợi tháng sau đi tậu một chiếc đi." Trần Hạo cười nói.

Chu Khôn đập đùi cái đét: "Đúng, tậu một chiếc Mercedes, lão tử cũng phải hưởng thụ một chút, cho đám thằng Chipmunk lác mắt luôn." Chu Khôn càng nói càng hưng phấn, bỗng nhiên hỏi: "Người anh em, trước đó cậu bảo định mở cho tôi một công ty điện ảnh, không phải là thật đấy chứ?" "Đương nhiên là thật, nhưng nhất thời

chưa thể mở công ty lớn ngay được, hay là trước tiên mở một công ty quay phim nhỏ cho ông, tìm mấy em xinh đẹp cho ông làm đạo diễn trước nhé." Trần Hạo trêu chọc.

"Quay phim nhỏ à?" "Đúng thế, ông có thể tự làm nam chính luôn." "Cái thằng này, đừng có mà bôi bác tôi." Hai người đùa giỡn mấy câu, Trần Hạo và Chu Khôn đi ra ngoài, nhìn hơn một trăm anh em, Trần Hạo vung tay nói: "Hôm nay tiệm giày bán đắt hàng, tôi đã đặt chỗ rồi, tất cả mọi người cùng đi uống rượu chúc mừng!" "Húuuu~~!" Hơn một trăm người reo hò, kéo nhau đi uống rượu chúc mừng, náo nhiệt đến ba bốn giờ sáng mới tan.

Ngày thứ hai tiệm giày còn đông khách hơn ngày đầu, bán được hơn 500 đôi, doanh thu hơn 16 vạn, ngày thứ ba tiếp tục như vậy.

Chu Khôn nhìn tiệm giày ăn nên làm ra, cười nói: "Ha ha ha, phen này ổn thật rồi, chiếc Mercedes của lão tử có hy vọng rồi." Sau khi tiệm mở cửa, có đàn em quản lý nên Trần Hạo cũng rảnh rang hơn.

Hôm nay Trần Hạo đi kiểm tra các cửa hàng, khách khứa vẫn đông, nhân viên ai nấy đều bận rộn, khách nhiều đương nhiên tiền cũng nhiều.

Trần Hạo tâm trạng vui vẻ, lại ghé qua xưởng gia công một vòng, nơi đó có A Hoa quản lý, mọi thứ đều bình thường.

Hiện tại việc kinh doanh tiệm giày rất tốt, cơ bản mỗi ngày kiếm được khoảng 10 vạn, xưởng của Đặng Diệu phải hoạt động hết công suất mới cung ứng đủ, may mà trước đó đã tích trữ hàng được một tháng, nếu không thật sự không đủ bán.

"Tít tít tít~ tít tít tít~" Máy nhắn tin bên hông bỗng vang lên, Trần Hạo lấy ra xem, là A Khôn gọi, hắn tìm một bốt điện thoại công cộng gọi lại cho gã.

Không có điện thoại đúng là phiền phức.

Bây giờ đã có loại điện thoại cục gạch to như viên gạch, trong phim mấy ông chủ lớn hay dùng.

Cầm cái đó ra ngoài chắc chắn rất oai, hay là hôm nào cũng tậu một cái, lúc rảnh thì làm màu, lúc cần thì dùng để đập người cũng được.

"A Khôn, tìm tôi có việc gì?" "A Hạo, chúng tôi đang ở nhà anh Sâm, anh ấy gọi qua uống rượu." "Được, tôi tới ngay." Đã đến lúc kết sổ cuối tháng, Trần Hạo biết gọi đi uống rượu thực chất là nhắc khéo nộp tiền.

Trần Hạo lấy từ két sắt ra 8 vạn tệ, đếm xong liền cho vào túi.

Tháng này thu được 18 vạn phí bảo kê, gom đủ 8 vạn đem nộp.

Hắn xuống lầu, lái chiếc xe Nissan Bluebird đến khu chung cư của Vương Sâm, lảo đảo bước vào hành lang, khu này khá cao cấp, có cả thang máy.

Trần Hạo bấm chuông, vợ Vương Sâm ra mở cửa, Trần Hạo chào một tiếng đại tẩu.

"A Hạo đến rồi à, mau vào đi.

Chương 746

A Khôn và mấy đứa đang đánh mạt chược trong phòng khách đấy, để chị vào bếp xem chị Vương làm xong chưa rồi cả nhà khai cơm." Trần Hạo vào phòng khách, mọi người thấy hắn đều lên tiếng chào hỏi, Trần Hạo gọi Vương Sâm một tiếng đại ca.

Vương Sâm thấy Trần Hạo đến liền đẩy bài nói: "Nghỉ tay đã, kết sổ rồi ăn cơm, ăn xong rồi chơi tiếp." Mọi người biết chủ đề chính của hôm nay bắt đầu, lần lượt báo cáo thu nhập tháng này rồi nộp tiền, người nhiều thì nộp bốn năm mươi vạn, Trần Hạo nộp ít nhất, chỉ có 8 vạn tệ.

Sau khi đối chiếu sổ sách xong, Vương Sâm gọi vợ đem tiền đi cất.

Mấy người tiếp tục tán gẫu, Chipmunk nhìn Trần Hạo hỏi: "A Hạo, nghe nói cậu mở mấy tiệm giày, làm ăn phát đạt lắm, một ngày kiếm được không ít đâu nhỉ?" Trần Hạo cười cười: "Cũng tạm thôi." Một đứa khác tên A Bảo nói: "A Hạo, đừng có giấu giếm nữa, nói cho bọn này nghe xem thu nhập một ngày bao nhiêu?" Trần Hạo đảo mắt nhìn mấy người một lượt, trong lòng thầm nghĩ, cũng đến lúc rồi.

"Hiện tại một ngày thu nhập khoảng 10 vạn tệ." Trần Hạo thản nhiên nói.

Mọi người nghe xong, trên mặt lập tức lộ vẻ kinh ngạc và thèm muốn.

Trần Hạo là người đã từng thấy qua sự giàu sang, hiểu biết của hắn về tiền bạc đã vượt qua giai đoạn dùng tiền để thỏa mãn dục vọng.

Hiện tại đối với hắn, tiền quá nhiều thực chất không có ý nghĩa

lớn đối với bản thân, nhưng nếu biết tận dụng tiền bạc, phát huy tác dụng của nó, sẽ phát hiện ra đó là một loại vũ khí vô cùng, vô cùng lợi hại.

Tiền bạc có thể giúp con người trở nên mạnh mẽ.

"Một ngày 10 vạn, vậy một tháng là 3 triệu, một năm là 36 triệu, mẹ kiếp!" Chipmunk nhẩm tính như học sinh mẫu giáo rồi kinh hãi chửi thề.

"Bán giày lậu mà kiếm thế cơ à?" A Bảo lớn tiếng.

Mắt Vương Sâm cũng sáng rực lên, gã trầm ngâm suy tính.

Trần Hạo mỉm cười nhạt: "Không có nhiều thế đâu, bây giờ đang là giai đoạn khai trương khuyến mãi nên mới đắt hàng thôi.

Đợi sau khi ổn định, dự kiến một ngày thu nhập khoảng 5, 6 vạn tệ, trừ đi tiền thuê mặt bằng, nhân công và các chi phí lặt vặt khác, chắc một năm kiếm được khoảng 20 triệu." Hắc Tử, một đàn em khác của Vương Sâm đập đùi kêu lên: "20 triệu!

A Hạo sắp thành đại phú hào rồi.

Tôi canh giữ hai con phố, vất vả cả tháng trời, cuối cùng vào túi cũng chỉ có mười mấy vạn." Mạch Nha Đường bên cạnh nói: "Có mười mấy vạn là không ít rồi, như tôi đây một tháng chỉ dư được vài vạn, tiêu xài vèo cái là hết." Đám giang hồ cấp thấp kiếm được rất ít tiền, cấp bậc như Vương Sâm thì thu nhập mới tăng vọt, hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Nhưng Trần Hạo biết, mấy gã này cũng đang giả nghèo giả khổ.

Có lẽ chỉ dựa vào phí bảo kê thì đúng là vậy, nhưng trên phố chắc chắn bọn chúng đều có mối làm ăn riêng, một tháng kiếm ba bốn trăm ngàn không thành vấn đề, những chuyện này đều do A Khôn kể cho hắn nghe.

Thèm muốn rồi!

Ganh tị rồi!

Thế là tốt rồi.

Trần Hạo nói: "Số tiền này cũng không phải của một mình tôi, A Khôn cũng có hai thành cổ phần, một năm cũng được chia bốn năm triệu." Những người còn lại đồng loạt nhìn về phía A Khôn.

Thấy ánh mắt thèm muốn của đám kia, A Khôn lộ ra vẻ mặt đắc ý, vênh váo nói: "Thì tại lúc A Hạo bắt đầu làm ăn tôi có giúp đỡ chút ít, cậu ấy cứ nhất quyết kéo tôi vào.

Tôi dự định tháng sau tậu một chiếc Mercedes chạy chơi, đợi sang năm sẽ mua cho ông già một căn nhà lầu, ha ha ha." Những người còn lại trong lòng tức nổ mắt, nhìn cái bộ dạng đắc ý của gã mà phát ghét.

"Khôn ca phất rồi, có A Hạo kéo theo, còn tôi thì thảm quá, chỉ biết chịu khổ." Mạch Nha Đường nhe răng nói.

"Ha ha ha, ai bảo số tôi có người anh em tốt chứ.

Lúc tôi mới ra tù túi rỗng tuếch, người anh em của tôi thấy tôi sống khổ quá nên mới kéo tôi một tay." Chu Khôn cười nói.

Mắt Vương Sâm đảo liên tục.

Cuối cùng gã nhìn về phía Trần Hạo, trên mặt nở nụ cười nồng đậm, giọng điệu vô cùng ôn tồn: "A Hạo này, lúc đầu khai tiệm cậu mượn tiền tôi, tôi đã hết lòng ủng hộ đấy nhé.

Giờ làm ăn khấm khá rồi, chắc không quên đại ca chứ?" "Ý của đại ca là?" Trần Hạo mỉm cười hỏi.

"A Hạo, tôi cho cậu mượn 3 triệu đó, xem có thể chuyển thành cổ phần được không?" Vương Sâm nhìn Trần Hạo nói.

Mẹ nó, có 2 triệu thôi mà, lấy đâu ra 3 triệu, định tính thêm 1 triệu

tiền lãi đây mà.

Trần Hạo giả vờ trầm ngâm, lộ vẻ khó xử.

Vương Sâm thấy vậy lòng hơi chùng xuống, nhưng chưa đợi gã kịp nói gì, Trần Hạo bỗng hít sâu một hơi, nói: "Sâm ca, anh là đại ca của tôi.

Nếu là người khác, tôi chắc chắn không nỡ bán, ai chẳng biết làm ăn này kiếm tiền thế nào.

Đúng không?" "Đúng, đúng, đúng." Vương Sâm gật đầu lia lịa.

"Nhưng Sâm ca có ơn với tôi, Trần Hạo tôi là người biết ơn báo ơn, tôi có miếng ngon sao có thể quên Sâm ca được." Trần Hạo bày ra vẻ mặt đại nghĩa lẫm nhiên nói: "Thế này đi Sâm ca, tôi có đề nghị này." "A Hạo nói đi." Vương Sâm hy vọng nhìn Trần Hạo.

"3 triệu anh cho tôi mượn đó, quy đổi thành 15% cổ phần.

Nhưng vì A Khôn đã có 20% rồi, anh là đại ca mà cầm ít hơn cũng không tiện, tôi bán thêm cho anh 5% nữa, anh đưa thêm cho tôi 1 triệu, anh thấy thế nào?" Trần Hạo nói.

"À, phải đưa thêm 1 triệu nữa sao." Vương Sâm hơi nhíu mày lẩm bẩm.

Chu Khôn đứng bên cạnh lập tức bồi thêm: "Đại ca, tiệm của A Hạo một năm thu nhập 20 triệu, 20% là được chia 4 triệu đấy.

Toàn bộ vốn đầu tư một năm là thu hồi được hết, sau đó là lãi thuần túy, mỗi năm có bốn năm triệu thu nhập, việc làm ăn như thế tìm đâu ra, còn kiếm hơn cả đi cướp ngân hàng." "Đại ca, nếu không muốn bỏ thêm tiền thì lấy 15% cũng được, thực ra tôi cũng không muốn bán thêm đâu." Trần Hạo nhẹ nhàng nói.

Vương Sâm là kẻ tinh ranh, vừa nghe Trần Hạo có ý định rút lại

lời đề nghị liền đập bàn cái rầm: "Được, tôi đưa thêm 1 triệu nữa, lấy 20% cổ phần." Đám Chipmunk, Mạch Nha Đường nghe xong cũng động tâm: "A Hạo, chúng ta cũng là anh em một nhà, không thể bên trọng bên khinh được, có chuyện tốt thế này cũng phải kéo bọn tôi theo với chứ." Trần Hạo nhìn bốn người bọn họ, gật gật đầu: "Anh Chipmunk nói thế làm tôi không thể phản bác được, đúng là anh em một nhà cả.

Vậy thế này đi, mỗi người bỏ ra 1 triệu, tôi chia cho mỗi người 5% cổ phần, thấy sao?" Chipmunk và Mạch Nha Đường nghe xong đồng ý ngay lập tức.

Hắc Tử và A Bảo thì hơi do dự, bọn họ đều là dân anh chị, bình thường tiêu xài bạt mạng, bảo bỏ ra 1 triệu tiền mặt ngay lúc này cũng hơi khó.

Chipmunk thấy bộ dạng của Hắc Tử và A Bảo liền đóng vai người tốt: "Hai người nếu không lấy thì để tôi mua lại cho." Chipmunk không ngốc, việc làm ăn béo bở thế này đương nhiên gã muốn đầu tư thêm.

Mạch Nha Đường cũng nói: "Bán cho tôi cũng được, tôi gom được." Hắc Tử và A Bảo cũng chẳng ngu, thấy người ta tranh nhau giành giật, nếu mình từ bỏ chắc chắn sẽ hối hận.

Hắc Tử lập tức nói: "Tôi có đập nồi bán sắt cũng phải gom cho đủ 1 triệu." A Bảo cũng vội vàng: "Ai bảo tôi không lấy chứ, tôi chắc chắn lấy, không lấy mới là thằng ngốc." Chuyện đã xong xuôi, mọi người đều vô cùng vui vẻ.

Lúc này vợ Vương Sâm gọi mọi người vào bàn ăn cơm.

Cả bọn náo nhiệt uống rượu.

Sau khi ăn xong, thường thì mọi người sẽ đi đánh bài hoặc đi xông

hơi, nhưng lần này Vương Sâm lại trực tiếp dẫn theo đám đàn em tới công ty tài chính.

Chương 747

Kiếm tiền là quan trọng nhất mà.

Gã gọi điện cho luật sư bảo soạn thảo một bản hợp đồng.

Đừng nghĩ dân xã hội đen không dùng luật sư, họ càng cần luật sư hơn ai hết.

Công ty tài chính của Vương Sâm chủ yếu là cho vay nặng lãi, cũng cần soạn thảo rất nhiều hợp đồng.

Đám Chipmunk thấy vậy cũng vội vàng chạy đi gom tiền, tuy miệng cứ kêu nghèo nhưng hành động thì nhanh thoăn thoắt, chẳng mấy chốc mỗi người đã xách một túi tiền lớn quay lại.

Luật sư nhanh chóng soạn xong hợp đồng, Vương Sâm, Chipmunk và những người khác lần lượt ký kết với Trần Hạo, nộp đủ tiền, giao dịch hoàn tất.

Chipmunk cầm bản hợp đồng, mặt cười hớn hở, giống như vừa vớ được con gà mái đẻ trứng vàng, có nguồn thu nhập lâu dài.

Gã vỗ ngực bảo Trần Hạo: "A Hạo, sau này có việc gì cứ mở lời, chỉ cần tôi giúp được chắc chắn sẽ không từ chối, đúng không?" Đám Mạch Nha Đường cũng đồng loạt gật đầu: "Đúng đúng đúng, sau này có chuyện gì cứ nói." Vương Sâm nhìn thấy cảnh đó cũng mỉm cười gật đầu.

Nhìn Trần Hạo đang hòa nhập với đám A Khôn, Chipmunk, gã bỗng cảm thấy tên đàn em này không hề đơn giản.

Trước đây gã chỉ thấy hắn đánh đấm giỏi và lì lợm, giờ mới phát hiện ra hắn còn có đầu óc kinh doanh nhạy bén.

Mượn tiền mở tiệm, chỉ mất hơn một tháng đã trả sạch nợ vay

nặng lãi.

Lại còn lấy được 5 triệu tiền mặt từ tay đại ca và các anh em, trong khi vẫn nắm giữ 40% cổ phần trị giá cả chục triệu.

Thủ đoạn này chơi quá đẹp, không hề đơn giản chút nào.

Vương Sâm vỗ vai Trần Hạo: "A Hạo này, số tiền này định làm gì, nếu chưa dùng đến thì cứ để ở công ty tài chính của tôi, tôi cho vay hộ, mỗi năm ít nhất cũng được 20% lợi nhuận." "Sâm ca, tiền này tôi có việc dùng rồi.

Tôi định mở thêm vài tiệm giày nữa ở phố Hoa Viên." Trần Hạo nói.

Vương Sâm nghe vậy chớp mắt hỏi: "Tiệm giày nhiều quá liệu có ảnh hưởng đến mấy tiệm cũ không?" Phải biết là gã cũng có cổ phần ở ba tiệm kia, Trần Hạo mở tiệm mới gã không có phần, đương nhiên sợ ảnh hưởng đến lợi ích của mình.

Trần Hạo cười nói: "Sâm ca, ở Trung Hoàn nhiều trung tâm thương mại lớn thế, có thấy ảnh hưởng gì không?

Phố Bát Lan nhiều quán KTV như vậy, khách khứa càng đông đúc nhộn nhịp hơn.

Đây gọi là hiệu ứng tập trung, quy mô càng lớn thì càng thu hút nhiều khách.

Việc tôi làm là không sợ cạnh tranh, quan trọng là làm sao thu hút thêm nhiều nguồn khách.

Tôi định biến phố Hoa Viên thành phố giày thể thao thực thụ, làm cho nơi đó phồn vinh.

Sau này cứ hễ người Hương Cảng muốn mua giày, nơi đầu tiên họ nghĩ đến sẽ là phố Hoa Viên." Vương Sâm nhìn tên đàn em này,

phát hiện mình thật sự không nhìn thấu được hắn.

Nếu hắn làm thành công thì đó sẽ là một khoản lợi nhuận khổng lồ.

"A Hạo, vậy mấy tiệm sau này tôi có được góp vốn không?" "Sâm ca, đợi khi mở tiệm mới, lúc cần góp vốn người đầu tiên tôi gọi sẽ là anh, A Khôn cũng phải xếp sau, anh thấy thế nào?" Trần Hạo sảng khoái đáp.

"Tốt tốt, A Hạo đúng là giảng nghĩa khí, mọi người cùng phát tài." Gã còn chỉ vào mấy tên đàn em khác mắng: "Nghe chưa, học tập A Hạo một chút đi, xem người ta có đầu óc thế nào kìa.

Chúng mày chỉ biết gái gú thôi, cũng phải động não chút đi chứ." "Đại ca." Mấy tên đàn em lí nhí đáp.

Ai cũng biết, hiện tại A Hạo mang lại lợi ích lớn cho đại ca, tương lai còn phát triển hơn nữa, đại ca đương nhiên là cưng chiều Bạo Long hết mức rồi.

Bảo bọn họ ghét Trần Hạo thì cũng không hẳn, người ta vừa trượng nghĩa chia cho bọn họ một con gà mái đẻ trứng vàng mà.

Cái đùi lớn thế này không được chống đối, phải ôm thật chặt.

Chipmunk cười hì hì nói: "A Hạo này, tôi không cầu xếp trước A Khôn đâu, xếp thứ ba là được rồi." Trần Hạo cười gật đầu: "Được, anh em một nhà, chắc chắn xếp anh vị trí thứ ba." Thứ hấp dẫn con người nhất chính là hy vọng.

Có đôi khi hy vọng có thể khiến người ta đánh đổi tất cả, lao vào chiến đấu.

Có đôi khi vài câu nói suông cũng có thể thu hút người khác.

Nhưng lời của Trần Hạo không phải nói suông, có ví dụ thực tế

rành rành ra đó nên càng có sức thuyết phục.

Kiếm tiền ai mà chẳng muốn, làm xã hội đen cũng là vì tiền, chẳng lẽ lại tưởng là vì thực hiện giấc mơ giang hồ chắc?

Mơ đi!

Tất cả vì tiền, tiền và tiền.

"Anh Hạo, hút thuốc đi." Chipmunk đưa cho Trần Hạo một điếu thuốc, còn trơ tráo gọi một tiếng anh Hạo, khiến đám bên cạnh khinh bỉ.

Ngay sau đó mấy cái bật lửa cùng chìa ra, Mạch Nha Đường và mấy đứa cùng hô: "Anh Hạo, để em châm lửa." Một lũ không có tiết tháo.

Trần Hạo châm thuốc, cười nói: "Mọi người gia nhập môn phái sớm hơn tôi, sao có thể gọi tôi là anh Hạo được." "Bây giờ cậu là người giỏi nhất, tôi gọi thế, mấy ông có ý kiến gì không?" Chipmunk nói.

"Đồng ý, hoàn toàn đồng ý." A Bảo phụ họa.

Lần này Trần Hạo có thể nói là danh lợi song thu, đã tạo dựng được uy tín trong đám đàn em của Vương Sâm.

Sau này lời của đại ca Vương Sâm tiểu đệ có thể không nghe, nhưng nếu Trần Hạo có việc gì, đám này chắc chắn sẽ tranh nhau làm.

Tại sao ư?

Để lấy lòng hắn, sau này còn theo hắn kiếm tiền chứ sao.

Con người thực tế thế đấy.

Vương Sâm cười ha hả nhìn đám đàn em đùa giỡn, rồi nói: "Được rồi, bớt nói nhảm đi, có một việc cần báo cho các chú." "Tháng sau là đại thọ của Lạc Đà ca, mấy đứa đi cùng tôi, chuẩn bị quà thọ cho tử

tế vào đấy.” Mấy người nghe xong đều lộ vẻ mặt như táo bón.

Mạch Nha Đường bĩu môi: “Đại lão năm nào cũng thọ đản một lần, không thấy phiền à.” “Phiền á?

Không đâu, vì có tiền hiếu kính thu vào mà, là tôi thì tôi thọ mỗi tháng một lần luôn.” Hắc Tử bĩu môi nói.

Chipmunk gãi gãi móng tay: “Ít quá thì không tiện, nhiều quá thì xót tiền, đau đầu quá.

Đại ca, hay là em chuẩn bị một cái bánh sinh nhật mang đến nhé?” Vương Sâm lườm mấy đứa đàn em, mắng: “Bớt nói nhảm đi, lo mà chuẩn bị cho tốt, mang đồ đi mà xoàng xĩnh quá là tôi cũng mất mặt lây đấy.” “Tuân lệnh đại ca.” Mọi người cáo từ, A Khôn giúp Trần Hạo bê túi tiền bỏ vào cốp xe.

Chương 748

Chu Khôn ngồi lên xe Trần Hạo, hai người cùng đi ngân hàng gửi tiền.

Vừa ra khỏi ngân hàng, A Khôn nhìn Trần Hạo, có chút áy náy nói: "A Hạo, cậu chia cho anh Sâm 20% cổ phần trị giá 4 triệu, nhưng lại cho không tôi 20%.

Trước đó tôi không nghĩ gì, nhưng giờ thấy mình nhận nhẹ nhàng quá cũng thấy ngại, hay là cậu thu hồi lại đi." "Ông nỡ sao?" Trần Hạo trêu Chu Khôn.

"Cũng không nỡ, nhưng mà tận 4 triệu lận." Chu Khôn nhe răng nói.

Trần Hạo cười lớn: "Ha ha ha, đã không nỡ thì cứ giữ lấy đi.

Tôi nói cho Khôn ca biết, thủ đoạn kiếm tiền của tôi nhiều lắm.

Theo tôi, sau này chắc chắn tôi sẽ giúp ông trở thành đại phú hào triệu đô." "Nhưng tôi chiếm hời lớn thế này, cứ thấy ngại ngại thế nào ấy." A Khôn lại lẩm bẩm thêm một câu.

"Tôi đang định mua một cái điện thoại cục gạch đây, ông tặng tôi đi." Trần Hạo nói.

A Khôn ngẩn người: "Điện thoại cục gạch á?

Cái loại máy cầm tay mà mấy ông chủ lớn hay dùng ấy hả?" "Đúng thế, có cái đó sau này liên lạc cũng tiện, khỏi phải chờ nhắn tin rồi đi tìm bốt điện thoại gọi lại." Trần Hạo nói.

"Một cái bao nhiêu tiền?" "Khoảng vài chục ngàn tệ." Chu Khôn quàng vai Trần Hạo: "Thế thì đi, hai anh em mình mỗi người một cái, tôi bao khách!" "Tất nhiên là ông bao rồi." Hai người bước ra khỏi

cửa hàng bán điện thoại, sau mông mỗi người dắt một 'viên gạch' to tướng, túi quần phồng lên.

Chu Khôn đi đứng mà cái mông cứ cố tình vểnh lên để khoe cái điện thoại.

Đi được vài bước, thấy phía trước có một mỹ nữ, Chu Khôn lập tức rút điện thoại sau mông ra, bấm bấm mấy cái rồi đưa lên tai nói: "A Hạo à?

Đúng rồi, gọi đại ca tôi chuẩn bị cho tôi một triệu, tối nay tôi định sang Macau chơi một chuyến." Nhìn hành vi ngớ ngẩn của A Khôn, Trần Hạo nhịn không được cười ha hả.

Khi mỹ nữ đi ngang qua hai người, cô ấy vô tình hay hữu ý liếc nhìn Chu Khôn một cái... chính xác là liếc cái điện thoại trên tay gã.

Thời đại này mà cầm một cái điện thoại cục gạch trên tay thì còn nổi bật hơn cả cầm iPhone đời mới nhất sau này, đó thực sự là đồ chơi của giới nhà giàu.

Chu Khôn hạ điện thoại xuống, cầm trên tay tung hứng, bĩu môi nói: "Cái thứ này mà tận 68 ngàn tệ, bọn Tây lông kiếm tiền giỏi thật đấy, đắt bằng cả một chiếc xe mô tô rồi còn gì." Trần Hạo không hứng thú giải thích về thương mại, hắn lấy từ ví ra một thứ đưa cho A Khôn: "Ông tặng tôi điện thoại, tôi cũng tặng ông một thứ." A Khôn nhận lấy món đồ Trần Hạo đưa, là một mảnh giấy vàng được gấp thành hình tam giác, gã lật đi lật lại xem: "Cái gì đây?" "Một tấm bùa, bùa hộ thân, linh nghiệm lắm đấy." Trần Hạo nói.

Đây là đồ còn sót lại khi hắn luyện tập phù chú ở thế giới đạo mộ, tuy hiện tại đạo pháp không thể sử dụng nhưng những thứ nhỏ nhặt này vẫn còn tác dụng.

"Cậu cũng tin cái này à?" A Khôn kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là tin.” Trần Hạo gật đầu.

“Được rồi, đã là người anh em tặng thì tôi sẽ giữ cẩn thận.” A Khôn nói xong, lấy ví tiền ra, trịnh trọng nhét tấm bùa vào ngăn để ảnh.

Trước đó Trần Hạo nợ nần chồng chất, hiện tại trong tay đã có tiền, hắn càng có điều kiện để phát triển.

Hắn tìm A Hoa và A Tuấn, bảo bọn họ tìm thêm hai mặt bằng nữa để tiếp tục trang trí, mở cửa hàng số 4 và số 5.

Hắn lại tìm Đặng Diệu, trực tiếp đưa cho gã một tấm séc một triệu tệ: “Toàn lực sản xuất giày, phát triển thêm vài chục mẫu mã mới nữa.

Hiện tại làm ăn tốt thế này, không tranh thủ kiếm thêm thì phí quá.” Nhận tấm séc, Đặng Diệu vô cùng vui mừng, nói: “A Hạo, tôi thấy cậu đúng là có khiếu làm kinh doanh đấy.” “Diệu ca lớn hơn tôi vài tuổi, tôi khuyên anh một câu, làm xã hội đen không phải kế lâu dài, chi bằng sớm rút chân ra, tập trung làm ăn, sau này biết đâu lại trở thành một vị phú hào.” Trần Hạo thầm nghĩ, thực ra tôi cũng chẳng coi cái nghề xã hội đen này ra gì, vấn đề là phải hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

“Cảm ơn Diệu ca đã quan tâm, tôi tự có tính toán.

Hiện tại làm giày thể thao cũng là một nửa kinh doanh xám rồi, phải có một thân phận mới dễ làm ăn tiếp được.” “Đúng rồi Diệu ca, trước đây anh bảo định lên phía Bắc mở xưởng, giờ còn ý định đó không?” Trần Hạo hỏi.

“Lên phía Bắc à?

Ý cậu là sao?” “Hiện tại trong tay tôi có vài triệu tiền mặt, hoàn toàn có thể sang nội địa mua đất mở một xưởng lớn, chuyên sản xuất

hàng nhái ở bên đó.

Trong tay tôi có thương hiệu 'Bạo Long Sport', có thể phát triển ở bên đó.” Trần Hạo nói.

“Hoàn toàn khả thi!

Tôi nghe nói hiện tại kinh tế nội địa đang phát triển rầm rộ, nhân công bên đó rất rẻ, chắc chắn dễ phát triển hơn ở Hương Cảng.” Đặng Diệu có thể nghĩ như vậy chứng tỏ gã cũng là người có tầm nhìn, vì tình hình hiện tại đang hạn chế sự phát triển của gã.

“Anh có kỹ thuật tôi có vốn, hay là hai chúng ta cùng sang nội địa khảo sát một chuyến, sau đó hợp tác mở xưởng.” Trần Hạo một lần nữa đưa ra cành ô liu.

“Được thôi.” Đặng Diệu sảng khoái đồng ý.

Hiện tại các cửa hàng ở phố Hoa Viên ngày nào cũng sinh lời, số tiền trong tay Trần Hạo căn bản không dùng hết, đương nhiên phải tìm hướng đầu tư mới.

Hiện nay đầu tư vào đâu là tốt nhất?

Đương nhiên là Thâm Quyến đang trong công cuộc cải cách mở cửa, mà nơi tốt nhất ở Thâm Quyến chính là khu vực giáp ranh với Hương Cảng.

Hai người không chậm trễ, mất hai ngày làm thủ tục, Trần Hạo dẫn theo A Hoa, Đại Đông và Đặng Diệu sang Thâm Quyến.

Lúc này Thâm Quyến đang ra sức thu hút vốn đầu tư, chính quyền nhiệt liệt chào đón các thương nhân cảng sang đầu tư.

Cuối cùng hai người chọn khu công nghiệp Phúc Điền, nơi tập trung nhiều xưởng gia công nhất, có chuỗi cung ứng hoàn chỉnh thuận tiện cho sự phát triển sau này.

Hậu thế, cứ mười đôi giày thể thao thương hiệu thì có sáu đôi xuất xứ từ đây.

Trần Hạo mang theo vốn liếng nên được văn phòng chiêu thương rất coi trọng, họ dẫn người đi khảo sát khu công nghiệp.

Trần Hạo cuối cùng chọn một khu đất rộng 30 mẫu để xây xưởng.

Hắn lại cùng chính quyền địa phương đàm phán chuyện vay vốn, hoàn toàn dùng chiêu 'tay không bắt giặc'.

Cuối cùng một nhà máy chính thức được đầu tư tại đây, Trần Hạo bỏ ra 4 triệu chiếm 80% cổ phần, Đặng Diệu bỏ ra 1 triệu chiếm 20%, lại vay thêm từ khu Phúc Điền 10 triệu tệ, bắt đầu quá trình xây xưởng rầm rộ.

Mọi thứ chỉ mất nửa tháng, có thể nói là thần tốc.

Trần Hạo không thể ở lại đây lâu, hiện tại đang trong giai đoạn xây dựng, ít nhất phải mất vài tháng.

Hắn giao việc ở đây cho Đặng Diệu phụ trách, để A Hoa và Đại Đông ở lại trông coi rồi quay về Hương Cảng.

Thực ra theo Trần Hạo thấy, A Hoa và Đại Đông cũng không phải nhân tuyển lý tưởng, nhưng chẳng còn cách nào khác, tố chất của đám tiểu hỗn hỗn Hương Cảng chỉ đến thế, hắn không thể tuyển một đám sinh viên đại học về làm đàn em được.

Chương 749

Trần Hạo vừa về Vượng Giác liền tập hợp tất cả đàn em lại.

Nhìn đám thuộc hạ bên dưới đứa nào đứa nấy đứng không ra đứng, ngồi không ra ngồi, tóc tai dài thượt, mặt mày nghênh ngang, Trần Hạo thấy mà bực mình.

Tố chất của bọn này nói thật là kém xa so với Liệt Hải phái mà hắn từng sáng lập ở thế giới đạo mộ.

"A Tuấn, đi thuê căn lầu bên cạnh xưởng gia công đi, cải tạo nơi đó thành lớp học, sau này từng đứa một đều phải đến đó học tập cho tôi." Trần Hạo chỉ vào đám đàn em bên dưới quát lớn.

Đám đàn em không biết vì sao đại ca nổi giận, đứa nào đứa nấy im thin thít, nhưng nghe đến chuyện đi học thì trong lòng phát sinh phản cảm mãnh liệt.

"Đại ca, thật sự phải đi học lại ạ?" Ô Dăng rụt rè hỏi.

"Đương nhiên phải học, nhìn xem chúng mày ra cái hệ thống gì không?

Sau này sự nghiệp của tao phát triển, chúng mày có theo kịp bước chân của tao không?

Nếu bắt tụi mày đi đàm phán làm ăn với người ta, tụi mày có hiểu luật pháp không?

Làm ăn với người nước ngoài, có biết ngoại ngữ không?

Tao sẽ thuê giáo viên về dạy, yên tâm, không bắt học Hóa học hay Vật lý đâu, cũng không phải bắt tụi mày thi vào Đại học Hương Cảng.

Chỉ có năm môn thôi: Ngữ văn, Lịch sử, Pháp luật, Anh ngữ và Thể dục.

Ngữ văn là để biết chữ, có đứa đến một quyển sách cũng không đọc nổi thì sau này phát triển được cái gì?

Lịch sử là để học cách làm người, đối nhân xử thế từ kinh nghiệm cha ông.

Pháp luật là để lũ khốn tụi mày biết khi bị cảnh sát tóm thì phải ứng phó thế nào, ít nhất cũng phải biết nói câu: 'Tôi muốn gặp luật sư của tôi'.

Còn tiếng Anh, Hương Cảng là cửa ngõ ra thế giới, không học vài câu ngoại ngữ thì sau này làm sao lừa tiền bọn Tây được." Đám đàn em bên dưới mặt mày càng lúc càng trắng bệch.

A Tuấn nhỏ giọng hỏi: "Đại ca, vậy còn môn Thể dục?" "Thể dục là dạy tụi mày cách đánh nhau, cách chém người sao cho hiệu quả.

Cầm đao có lý luận của đao, cầm gậy sắt có phương pháp của gậy sắt.

Tại sao tao lại đánh giỏi như vậy?

Là vì tao có học lý luận cả đấy.

Sau này tất cả chia làm hai nhóm, một nhóm học, một nhóm làm việc.

A Tuấn, chú phụ trách giám sát, nếu đứa nào không chịu học hành tử tế, thi cử không đạt, cứ lôi ra tẩn cho tao." Trần Hạo nghiến răng nói.

"Đại ca, em phụ trách giám sát thì không cần phải học chứ ạ?" A Tuấn nhe răng cười.

"Chú mày đương nhiên phải học, còn phải học giỏi hơn bọn nó.

Học không xong thì sau này làm sao làm đại ca dẫn dắt đàn em?

Tôi nói cho anh biết, sau này ai thi không đạt, tôi sẽ đích thân tẩn người đó." Trần Hạo chỉ vào A Tuấn nói.

A Tuấn sợ tới mức rụt cổ lại.

Trước đó gã còn cười nhạo A Hoa phải sang nội địa chịu khổ, hiện tại trong lòng gã lại vô cùng thèm muốn A Hoa vì có thể trốn tránh được cái kiếp nạn 'đi học' này.

Lầu dưới được dọn dẹp, bày biện bàn ghế thành một phòng học; lầu hai được lót nệm tông làm sân huấn luyện.

Trần Hạo nhờ người tìm mấy vị giáo viên, còn thể loại mỹ nữ giáo viên thì thôi đi.

Ai dám để đám côn đồ này lên lớp, chẳng phải là cừu vào miệng cọp sao?

Mấy vị giáo viên này cũng là nhìn mặt mũi mức lương cao mới tới.

Tiết đầu tiên là môn Ngữ văn, nội dung đơn giản: dạy chữ quốc ngữ.

Trần Hạo yêu cầu đám gia hỏa này tối thiểu phải nắm vững hơn 2000 chữ.

Những kẻ ở đây tuy bất học vô thuật, nhưng đa số đã học qua trung học, nên học cũng không quá vất vả.

Thế nhưng để một đám tiểu hỗn hỗn ngồi nghe giảng thì đúng là ngồi không yên, chúng chẳng biết tôn trọng giáo viên là gì, kẻ hút thuốc, người tán dóc, kẻ lại ngồi gãi chân.

Vị giáo viên trung niên nhìn đám này, bất lực đẩy gọng kính.

Ở trường học chỉ cần một hai học sinh cá biệt đã đủ đau đầu,

đằng này cả lớp đều là thành phần bất hảo tập hợp, càng khó quản lý.

Tế Bì cùng mấy tiểu đệ đang nói chuyện, thậm chí còn nhảy lên bàn ngồi, giọng còn to hơn cả giáo viên. "Rầm!" Cánh cửa bị đẩy mạnh ra, Trần Hạo sầm mặt bước vào, phòng học đang ồn ào bỗng chốc im phăng phắc. "Lão tử bỏ tiền thuê người dạy, chúng mày có chịu học không?

Tế Bì, mày muốn lật trời hả?

A Tuấn, Tô Uy, lôi Tế Bì ra ngoài cho tao, đánh cho một trận tơi bời." Trần Hạo giận dữ quát.

Đám tiểu đệ sợ đến mức hồn xiêu phách lạc.

A Tuấn và Tô Uy tiến lên, lôi Tế Bì ra khỏi phòng.

Ngay sau đó là những tiếng thảm thiết của Tế Bì vang lên, đám tiểu đệ từng đứa im như thóc, vị giáo viên trung niên cũng sợ tới mức không dám thở mạnh.

Bên ngoài hành lang, A Tuấn, Tô Uy và Tế Bì đang đứng hút thuốc.

Tế Bì ngậm điếu thuốc, thỉnh thoảng lại rặn ra vài tiếng thảm thiết.

Tô Uy lấy từ trong túi ra một hộp hóa trang của diễn viên, quẹt vài đường lên mặt Tế Bì.

A Tuấn xem xét: "Chưa được, phải thảm hơn chút nữa." Tô Uy lại bôi thêm mấy phát, nhét thêm miếng bông vào mồm Tế Bì.

Chương 750

A Tuấn gật đầu: "Tàm tạm rồi, không thảm một chút thì đám khốn khiếp kia không biết sợ." "Đại ca, hình tượng của em tiêu tùng rồi, sau này sao làm oai trước mặt đàn em được nữa?" Tế Bì phồng má nói. "Không lẽ chú muốn Hạo ca tự tay hóa trang cho?

Chú biết đại ca chấp một trăm người rồi đó, đại ca mà 'hóa trang' thì không cần dùng thuốc nhuộm đâu." A Tuấn nói.

Tế Bì nuốt nước miếng: "Em thấy công việc này em hoàn toàn có thể đảm đương tốt." A Tuấn xách Tế Bì trở lại phòng học.

Tế Bì đứng trên bục giảng, mắt thâm quầng, má sưng vù, trông vô cùng đáng sợ.

Đám tiểu đệ nhìn thấy thì thầm nghĩ: Mẹ ơi, đánh thật kìa, mà còn đánh ác quá!

Từng đứa sợ đến mức thở cũng phải dè chừng.

Giáo viên trung niên thấy thảm trạng của Tế Bì cũng giật mình, đúng là dân xã hội đen, ra tay tàn nhẫn thật.

Nhưng ông lại nghĩ, nếu phương pháp này áp dụng vào trường học thì chắc chắn quản được học sinh cá biệt.

Đúng là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Trần Hạo lạnh lùng đảo mắt nhìn xuống: "Tao tốn bao nhiêu tâm huyết không phải để chúng mày sau này vẫn vô dụng như vậy.

Tao nói cho chúng mày biết, xã hội sau này phát triển rất nhanh, cái lối đánh đấm giết chóc sớm muộn cũng bị đào thải, học thêm kiến thức sau này sẽ có ích lớn.

Đã học thì phải ra dáng học, cứ nhí nhố đánh đấm thì học cái gì?

Ở trường trung học giáo viên không dám quản, nhưng ở lớp học tư nhân của Bạo Long tao, đứa nào dám phá phách, kể cả là tiểu đệ theo tao sớm nhất cũng không xong.

Bây giờ có ai muốn rút lui không, có thì giơ tay." Đợi một lúc, Trần Hạo lại bồi thêm: "Trước khi giơ tay thì nghĩ cho kỹ, đứa nào dám rút, lão tử đánh gãy chân trước." Trần Hạo quét mắt một vòng, không ai dám giơ tay. "Tốt, xem như không ai rút.

Đã không rút thì lo mà học cho hẳn hoi, còn dám làm loạn, không chú ý nghe giảng, lần sau sẽ thảm hơn Tế Bì!

Nếu khi thi có môn nào không đạt, tao chặt móng tay; hai môn không đạt, tao chặt luôn ngón tay." Đám tiểu đệ sợ đến mức như gà mắc tóc, đừng nói là lên tiếng, ngay cả đánh rắm cũng không dám.

Trần Hạo quay sang giáo viên trung niên, lộ ra nụ cười hòa nhã: "Đường lão sư, tiếp tục lên lớp đi, tôi đoán đám này không dám làm loạn nữa đâu." "Được, được." Giáo viên trung niên vội gật đầu.

Buổi sáng học văn hóa, buổi chiều học thể dục tại phòng tập lầu hai do đích thân Trần Hạo giảng dạy.

Dựa trên kinh nghiệm thực chiến cộng với tạo nghệ đỉnh phong của cổ võ Bát Cực Quyền, anh đã tạo ra một bộ chiêu thức cực kỳ phù hợp để thực chiến. "Bây giờ tất cả cùng tấn công tôi.

Nói cho các cậu biết, hồi tôi ở trong tù từng một mình đấu với hơn một trăm tên Hồng Hưng.

Đứa nào cũng muốn lấy mạng tôi, nhưng cuối cùng đều bị tôi truy đuổi đánh tơi bời, nên đừng có mà diễn kịch trước mặt tôi." Đám tiểu hỗn hỗn thích nhất là nghe chuyện này, có đứa hét lên: "Đại ca, kể kỹ cho chúng em nghe trận chiến đó đi!" Chiến dịch cái con khỉ! "Đánh

xong rồi nói, để tôi xem trình độ của các cậu đến đâu.

Đứa nào ở ngoài cũng vênh váo, đi đứng nghênh ngang, không biết có thực tài không." Rầm rầm!

Chát chát! "Ối mẹ ơi!", "Á, chết mất!" Trong sân loạn thành một đoàn, Trần Hạo một mình đối mặt với cả đám, chỉ cần một chiêu là hạ gục một tên.

Có mấy đứa định liều mạng khống chế anh cũng bị xử lý gọn gàng.

Nhìn đám gia hỏa nằm la liệt dưới đất, Trần Hạo lắc đầu: "Đúng là một lũ yếu sên, bình thường chỉ giỏi làm màu.

Tao nói cho chúng mày biết, đám Hồng Hưng còn biết đánh hơn chúng mày nhiều.

Nếu sau này có hỏa biến thật thì cứ ngoan ngoãn mà để người ta chém đi.

Từ bây giờ, tất cả phải theo tao học quyền, học dùng đao, dùng côn.

Đánh nhau cần sức mạnh và sự liều lĩnh, nhưng cũng phải hiểu kỹ xảo.

Đôi khi đánh đúng chỗ, một chiêu chế địch còn hiệu quả hơn mười cú đấm." Đám tiểu đệ vội vàng bò dậy, theo Trần Hạo học cách đánh đấm và chém người.

Bị hành hạ cả ngày, cuối cùng cũng được rời khỏi nơi ma quỷ này, cả đám cảm thấy sống sót được thật là may mắn.

Trước khi đi, Trần Hạo dặn: "Ngày mai đổi nhóm khác tới, những đứa về rồi thì cắt tóc cho gọn gàng cho tao.

Sau này ra đường không được mặc đồ lòe loẹt, tất cả mặc sơ mi

vest vào.

Làm đại ca cũng phải làm một đại ca có tố chất, biết chưa?" "Rõ, lão đại!" Hiện tại đối với lời Trần Hạo, không ai dám phản bác.

Cách huấn luyện này của Trần Hạo thực ra có thâm ý sâu xa.

Thông qua huấn luyện có thể rèn luyện ra một nhóm đàn em đủ sức làm việc, quan trọng hơn là tăng cường tính phục tùng, đây là điểm mấu chốt.

Sáng hôm sau, chiếc 'đại ca đại' của Trần Hạo vang lên.

Anh cầm máy xem số rồi nhấn nghe: "A Khôn, có việc gì tìm tôi?" "Hôm nay là thọ đản của Lạc Đà ca, buổi trưa bày tiệc ở Đại Phú Hào, anh không quên chứ?" A Khôn nói. "Không quên, lễ vật chuẩn bị xong rồi, một lát nữa sẽ tới." "Vậy được, 11 giờ tập hợp dưới lầu, tôi và Sâm ca cùng đi." Trần Hạo thay quần áo, lái xe đến tửu lầu Đại Phú Hào.

Thời gian vừa vặn, Vương Sâm, A Khôn và Hoa Lật Thử cũng vừa tới.

Thấy Trần Hạo, cả đám chào hỏi, anh tiến lên gọi một tiếng đại ca.

Vương Sâm gật đầu: "Vào thôi." Vương Sâm dẫn đầu cùng sáu tiểu đệ bước vào tửu lầu.

Lúc lên lầu, Hoa Lật Thử hỏi: "Mạch Nha Đường, cậu chuẩn bị quà gì?" "Tôi chuẩn bị một cái đào trường thọ bằng vàng, hơn hai vạn đó, còn anh?" Mạch Nha Đường đáp. "Tôi chuẩn bị một miếng kim bài Quan Âm, cũng mất một vạn tám.

Đúng rồi A Hạo, cậu chuẩn bị gì?" Trần Hạo cười cười: "Tôi chuẩn bị một chiếc đồng hồ Rolex vàng." Anh lấy từ trong túi ra một hộp quà.

Chương 751

"Khịt, chịu chơi vậy, chắc phải bảy tám vạn nhỉ?" A Khôn nói. "Tám vạn tám ngàn tám trăm." "Quá hào phóng." "Sâm ca đã nói rồi, không thể để mất mặt, phải làm sang mặt mũi cho Sâm ca chứ." Trần Hạo nói.

Vương Sâm nghe vậy cười vỗ vai Trần Hạo: "A Hạo hiểu chuyện đấy, chẳng bù cho mấy đứa chúng mày, chẳng làm tao nở mày nở mặt được tí nào." "Đại ca, giờ A Hạo là đại bản sự rồi, em cũng chỉ ăn theo thôi, tặng vậy là đủ rồi." Hoa Lật Thử nịnh nọt.

Trong đại sảnh tửu lầu tập trung rất đông người, lão đại Đông Tinh là Lạc Đà ngồi ghế chủ vị, đang cười hì hì trò chuyện với mấy lão nhân của hội.

Vương Sâm dẫn đàn em lại gần: "Đại ca, hôm nay thọ đản của anh, em dẫn mấy đứa em tới bái thọ.

Chúc Đà gia thọ tỷ Nam Sơn!" A Khôn, Trần Hạo và những người khác hô to phía sau, rồi bày quà thọ lên bàn, mở ra cho mọi người cùng xem.

Lạc Đà chỉ liếc sơ qua đống kim bài đào vàng kia, mỉm cười gật đầu: "A Sâm, năm nay làm ăn khá hơn năm ngoái nhỉ?" "Nhờ đại ca chiếu cố ạ." Vương Sâm vội đáp.

Lạc Đà đảo mắt nhìn đám đàn em phía sau Vương Sâm, nói: "Đúng rồi, nghe nói cậu mới nhận một tiểu đệ tên Bạo Long, đánh đấm rất giỏi, là cậu nào?" Vương Sâm nhìn Trần Hạo, anh bước tới một bước: "Đà gia, tôi là Trần Hạo." Lạc Đà đánh giá Trần Hạo từ trên xuống dưới, rồi chỉ vào anh nói với những người khác: "Nhìn xem, chàng trai này tinh thần khí thế biết bao.

Ai bảo Đông Tinh chúng ta không biết đánh?

Có người như thế này, một mình chấp được một trăm đứa." Bên cạnh, Quỷ thúc nói: "Đúng vậy, A Sâm thu được một tiểu đệ tốt.

Lúc đầu A Sâm thu nhận cậu ta, tôi còn tới làm chứng mà.

Mới có mấy tiếng đồng hồ đã xử lý gọn tên Đường Đại Vũ của Hồng Hưng, hậu sinh khả úy." Lạc Đà nói: "Đông Tinh muốn phát triển thì phải thu nhận những nhân tài như thế này, nếu toàn lũ nát rượu thì càng trộn càng mất lực." Sau khi chào hỏi Lạc Đà, Vương Sâm dẫn Trần Hạo đi gặp các đại ca khác.

Anh gặp Hạ Sơn Hổ Tư Đồ Hạo Nam, Cầm Long Hổ Khả Nhạc và Tiếu Diện Hổ Ngô Chí Vĩ.

Ngô Chí Vĩ nhìn Vương Sâm cười ha hả: "Sâm ca, nghe nói dạo này phát tài lớn lắm hả?" "Làm gì có." Vương Sâm xua tay, bảo đàn em: "Chào các anh đi." "Chào Hạo Nam ca, Khả Nhạc ca, Vĩ ca!" A Khôn dẫn đầu chào.

Tiếu Diện Hổ cười nói: "A Sâm ngày càng lợi hại, làm ăn ở Vượng Giác phát đạt, tiểu đệ đứa nào cũng tinh anh.

Đúng rồi, đây là Bạo Long phải không?" Tiếu Diện Hổ nhìn về phía Trần Hạo, anh lập tức gọi: "Vĩ ca." "Tốt, bảnh bao lắm.

Nghe nói trong tù cậu một mình đánh trăm tên Hồng Hưng, nể thật đấy." Hắn quay sang Tư Đồ Hạo Nam: "Hạo Nam, chú thích đánh quyền nhất, không biết chú với Bạo Long ai giỏi hơn nhỉ?" Mặt thì cười hì hì nhưng tâm địa gian xảo, Trần Hạo chẳng hề đắc tội hắn mà hắn đã mở miệng châm chọc ly gián.

Tư Đồ Hạo Nam nhếch mép: "Chưa thử sao biết." "Haha, cũng đúng, khi nào có thời gian làm một trận xem sao, tôi nhất định tới cổ vũ." Tiếu Diện Hổ cười nói.

Tư Đồ Hạo Nam thầm mắng một câu 'đồ nham hiểm'.

Đúng lúc đó, một giọng nữ vang lên: "Lúc nào cũng chỉ biết đánh đấm giết chóc, có gì hay ho đâu.

Tiểu Bạo Long, chị có việc tìm cậu." Mọi người nhìn lại, phát hiện là Ngân Phượng Mễ tỷ (A Mễ).

A Mễ quản lý một nửa số 'gái' của Đông Tinh, thuộc cấp bậc tiểu tài thần, các đại lão cũng không dám tùy tiện đắc tội.

Tiếu Diện Hổ cười nói: "A Mễ, không phải cô nhìn trúng tướng mạo của Bạo Long rồi chứ?" A Mễ liếc xéo hắn một cái, cười đáp: "Nhìn trúng thì sao, không nhìn trúng thì sao?

Nói chung lão nương không nhìn trúng loại người như anh, vừa lùn vừa xấu, suốt ngày cười híp mắt đi đâm chọc người khác." Ngân Phượng nói chuyện chẳng kiêng nể gì, không khác gì chửi thẳng mặt.

Nếu là người khác chắc chắn đã biến sắc, nhưng Tiếu Diện Hổ vẫn cười hì hì lắng nghe.

Trần Hạo thầm thán phục sự nhẫn nhịn của tên này.

Chỉ qua một lần gặp mặt, Trần Hạo đã thấy các đại ca Đông Tinh không hề hòa hợp.

Lúc trước Vương Sâm thu nhận anh không mời Tiếu Diện Hổ mà mời Tư Đồ Hạo Nam và Khả Nhạc, chứng tỏ quan hệ của Vương Sâm với hai người kia khá tốt.

Tiếu Diện Hổ vừa rồi cố tình khích bác Tư Đồ Hạo Nam so tài, chủ yếu là muốn phá hoại quan hệ giữa Tư Đồ Hạo Nam và Vương Sâm.

Sự can thiệp của Ngân Phượng cho thấy bà chị này đứng về phía Vương Sâm hơn là tên nham hiểm Tiếu Diện Hổ.

Dù sao phố Bát Lan và phố Thượng Hải là khu đèn đỏ lớn nhất Hong Kong đều nằm ở Vượng Giác, Ngân Phượng quản phụ nữ, Vương Sâm quản địa bàn, đôi bên hỗ trợ nhau rất nhiều.

Theo tư liệu Trần Hạo xem trước đó, Đông Tinh tuy là bang phái lớn thứ hai Hong Kong nhưng nội bộ có vấn đề.

Thế lực phân tán, các đường chủ tự mình tác chiến, Lạc Đà chỉ là đại ca trên danh nghĩa chứ quyền kiểm soát thực tế rất hạn chế.

Thực quyền nằm trong tay Đông Tinh Ngũ Hổ, Tam Phượng và các đại ca tọa quán. "Sâm ca." Trần Hạo hỏi ý Vương Sâm, đây là sự tôn trọng cần thiết trước mặt mọi người. "Ừ, đi đi." Vương Sâm gật đầu.

Trần Hạo đi tới bàn của Ngân Phượng, bà chỉ cái ghế bên cạnh: "Ngồi đi, chị có việc thật mà." "Vâng, Mễ tỷ." Trần Hạo ngoan ngoãn ngồi xuống.

A Mễ chưa nói việc ngay mà chỉ vào người phụ nữ khác cùng bàn: "Kim Phượng tỷ." Trần Hạo vội đứng dậy: "Chào Kim Phượng tỷ." Kim Phượng tên thật là Tề Kim Phượng, trông chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, ngoại hình bình thường nhưng Trần Hạo biết người phụ nữ này rất lợi hại trong việc rửa tiền và vận hành tài chính. "Bạo Long à, chị nghe danh cậu nhiều lần rồi, lần nào cũng khiến chị ngạc nhiên." Kim Phượng mỉm cười. "Làm gì có danh tiếng gì, chị quá khen rồi." "Chị không nói giỡn đâu.

Lần đầu nghe là lúc cậu chưa ra tù, một chấp một trăm, ai nghe cũng khiếp.

Lần thứ hai một người hai đao truy sát Hồng Hưng khắp phố.

Lần thứ ba đối mặt với hai trăm tên Hồng Hưng bắt giữ Đường Đại Vũ.

Cậu biết lần thứ tư là khi nào không?" "Dạ không." Trần Hạo lắc đầu. "Là việc mở tiệm giày ở phố Hoa Viên.

Chị nghe nói làm ăn phát đạt lắm, một năm thu nhập hai ba ngàn vạn, một thương vụ đáng sợ đấy, người khác không làm được nhưng cậu chỉ mất một tháng là xong." Lúc này Ngân Phượng A Mễ xen vào: "A Hạo, biết tại sao chị gọi cậu lại không?" "Dạ không." "Chị nghe nói cậu bán cho Vương Sâm một ít cổ phần, vậy có thể bán cho chị một ít không?" A Mễ hỏi.

Trần Hạo nhìn người phụ nữ yểu điệu này, hỏi: "Mễ tỷ mà cũng thiếu tiền sao?" A Mễ nhướng mày: "Thiếu chứ, ai mà không thiếu tiền?

Thu nhập mấy ngàn vạn một năm, chị đương nhiên cũng thèm thuồng chứ, ít ra cũng có thêm tiền để mua mấy đôi giày." "Mễ tỷ nói thật?" "Đương nhiên là thật rồi." Trần Hạo cúi đầu suy nghĩ rồi ngước lên: "Ba tiệm cũ tôi đã chia cho Sâm ca và A Khôn rồi, tôi chỉ còn giữ 40% cổ phần.

Nhưng tôi vừa mới mở thêm hai tiệm nữa trên con phố đó, mới khai trương mấy hôm thôi, làm ăn vẫn rất tốt.

Nếu Mễ tỷ muốn, tôi chuyển nhượng cổ phần tiệm mới cho chị." "Lại mở thêm hai tiệm mới à, tốt quá, có thể chia cho chị bao nhiêu?" A Mễ lập tức hỏi.

Chương 752

Trần Hạo bỗng nhìn sang Kim Phượng, cười nói: "Phượng tỷ, hay là chị cũng tham gia một tay cho vui?" Kim Phượng nhìn chằm chằm Trần Hạo, mặt đầy ý cười: "Chị cũng có phần sao?" "Chuyện làm ăn nhỏ, sợ Phượng tỷ không chê thôi." "Một năm mấy ngàn vạn mà là làm ăn nhỏ sao, kiếm được còn nhiều hơn Lạc Đà ca đấy.

Nếu cậu đã có tâm, chị đương nhiên muốn kiếm thêm chút tiền tiêu vặt." "Vậy tôi có thể mua bao nhiêu cổ phần, giá thế nào?" Kim Phượng cười hỏi. "Thế này đi, hai tiệm mới, mỗi người 25% cổ phần, giá 4 triệu.

Tôi không dám hứa gì nhiều, chỉ dám đảm bảo một hai năm là hoàn vốn, sau đó là lãi ròng." Trần Hạo nói.

Hai người phụ nữ nghe vậy, nụ cười càng đậm: "Chốt vậy đi, tiểu Bạo Long, sau này tiền dưỡng già của các chị trông cậy vào cậu cả đấy." A Mễ nói. "Được, ăn cơm xong tôi qua công ty tài chính làm thủ tục." Kim Phượng trực tiếp quyết định. "A Hạo, sau này cậu định phát triển thế nào?" Kim Phượng hỏi tiếp. "Gần đây tôi đang đẩy mạnh quảng bá, định biến phố Hoa Viên thành phố giày lớn nhất Hong Kong.

Sau này người Hong Kong muốn mua giày là nghĩ ngay tới phố giày.

Hiện có 5 tiệm, tôi định mở lên khoảng 10 tiệm, tiếp theo sẽ mở thêm tiệm giày nữ, chuyên các thương hiệu danh tiếng thế giới." Trần Hạo nói.

Kế hoạch dài hạn của anh ước tính mất một hai năm, hai người phụ nữ nghe kế hoạch lớn như vậy càng thêm nể phục. "A Hạo, sau

này có tiệm mới nhớ gọi các chị đầu tư nhé." "Không vấn đề gì." Thực ra Trần Hạo còn kế hoạch lớn hơn là đầu tư nhà máy ở đại lục.

Khi nhà máy xây xong sẽ sản xuất giày giá rẻ ở đó rồi bán khắp Hong Kong.

Sau này kinh tế đại lục phát triển, thị trường vô hạn, hoàn toàn có thể từng bước mở rộng kinh doanh giày.

Chỉ cần có vô số tiền, dùng lợi ích để lôi kéo các đại lão Đông Tinh, nhiệm vụ thống nhất sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tất nhiên, hiện tại chưa cần nói ra.

Đang lúc hai người phụ nữ hỏi thêm chi tiết, ngoài cửa vang lên một tràng cười lớn đầy ngông cuồng.

Một gã cao to lực lưỡng, mặt mũi hung ác ngạo mạn bước vào.

Trần Hạo nhận ra ngay, đó là một trong Ngũ Hổ Đông Tinh – Ô Nha (Quạ Đen).

Ô Nha dẫn theo đám đàn em đến trước mặt lão đại Lạc Đà, nói lớn: "Lão đại, chúc mừng anh phúc như Đông Hải!

Em chuẩn bị cho anh một quả đào thọ lớn đây, khiêng lên!" Đằng sau, một tiểu đệ bưng ra một quả đào thọ bằng vàng đặt trong lồng kính, kích thước rất lớn, lấp lánh dưới ánh đèn vô cùng bắt mắt. "Lão đại, đây là quả đào lớn nhất tiệm vàng đấy, em mua đứt rồi, tổng cộng là ba mươi tám vạn tám ngàn tám trăm tám mươi tám đồng.

Sao hả lão đại, thích không?" Lạc Đà cười gật đầu: "Có tâm rồi." "Thọ của lão đại đương nhiên phải hiếu kính hẳn hoi.

Em là Ô Nha tôn trọng lão đại nhất mà.

Nhìn mấy cái thứ của bọn trẻ ranh kia xem, nhẹ hều chẳng ra làm sao mà cũng bày lên cho chướng mắt." Ô Nha vênh váo chỉ vào đống

quà thọ trên bàn.

Lạc Đà cười xua tay: "Ai ~, đều là tấm lòng cả.

Đi tìm chỗ ngồi đi, Hạo Nam, Khả Nhạc, A Sâm đều đến cả rồi, qua đó mà trò chuyện." "Vâng lão đại." Tiếu Diện Hổ thấy Ô Nha thì cười đứng dậy đón, Ô Nha ngồi xuống bàn của lão đại, để đàn em đi tìm chỗ khác.

Tiếu Diện Hổ nói: "Lúc trước có nhắc tới Vương Sâm có một tiểu đệ tên Bạo Long rất giỏi đánh đấm, Vương Sâm dẫn cậu ta tới rồi đấy." Ô Nha nhìn sang Vương Sâm đang uống trà: "Sâm ca, nghe nói thu được tiểu đệ giỏi lắm hả, danh tiếng lớn vậy, đâu cho xem mặt cái nào?" "Không vấn đề, A Hạo, lại đây." Vương Sâm nhẹ cười, gọi lớn.

Trần Hạo nghe gọi, chào Kim Phượng và Ngân Phượng: "Phượng tỷ, Mễ tỷ, đại ca gọi em qua đó một chút." Kim Phượng gật đầu, khi anh vừa đứng dậy, Ngân Phượng nói nhỏ: "Tên Ô Nha đó tính tình ngông cuồng, đừng có đắc tội hắn." "Em biết mà, Mễ tỷ." Trần Hạo nói.

Anh đi tới bên cạnh Vương Sâm: "Sâm ca gọi em." Vương Sâm cười chỉ vào gã to con: "Ô Nha ca muốn gặp cậu." Trần Hạo nhìn Ô Nha, mỉm cười chào: "Chào Ô Nha ca." Ô Nha bĩu môi nhìn Trần Hạo, lắc đầu nói: "Bạo Long?

Trông như thằng mặt trắng thế này mà một chấp trăm tên Hồng Hưng á?

Bốc phét chắc luôn, làm gì mà lợi hại thế." Trần Hạo mặt vẫn cười: "Tôi cũng nghe nói Ô Nha ca là người giỏi đánh nhất Đông Tinh, là Song Hoa Hồng Côn, không biết có phải cũng là bốc phét không?" Lời của Trần Hạo ý tứ rõ ràng: tôi bốc phét thì cái danh hiệu giỏi nhất của ông cũng là giả thôi.

Ô Nha cảm thấy bị khiêu khích, 'bộp' một cái đập bàn đứng phắt dậy, chỉ mặt Trần Hạo chửi: "Thằng ranh, láo xược nhỉ!

Ăn nói không biết trên dưới, không có quy củ, dám nói chuyện với bậc cha chú kiểu đó hả?" Hắn quay sang Vương Sâm: "A Sâm, cậu dạy dỗ đàn em kiểu gì thế?" Vương Sâm nhún vai: "Tôi thấy A Hạo nói có gì sai đâu." Ông cũng ngứa mắt Ô Nha nên bênh tiểu đệ ra mặt.

Ô Nha lộ vẻ giận dữ, vớ lấy chai bia trên bàn, trừng mắt chỉ vào Trần Hạo: "Tao nói cho thằng ranh con mày biết, danh tiếng của Ô Nha tao là đánh mà có, một tay tao cũng bóp chết được mày.

Dám láo với tao, tin là lão đại cũng không bảo vệ được mày không?

Tao đập nát gáo mày giờ." Chai bia trong tay Ô Nha chỉ cách mũi Trần Hạo bốn năm phân. "Ô Nha, làm cái gì vậy!" Vương Sâm cũng nổi giận đập bàn đứng dậy.

Hai lão đại đối đầu, đàn em của Ô Nha và nhóm A Khôn, Hoa Lật Thử cũng đứng cả lên, trừng mắt nhìn nhau như sắp lao vào choảng nhau.

Không khí căng thẳng như dây đàn, những người khác ngồi xem kịch, Tư Đồ Hạo Nam và Khả Nhạc vẫn ngồi im bất động.

Tiếu Diện Hổ cười hì hì xem náo nhiệt.

Ngân Phượng định đứng lên nhưng bị Kim Phượng giữ lại: "Đừng xen vào." Tam Phượng danh tiếng không nhỏ nhưng dù sao cũng là phụ nữ, không có nhiều thế lực tay chân như các đại ca tọa quán có cả ngàn anh em, tranh chấp trực tiếp kiểu này họ không có khả năng can thiệp.

Lúc này một vị trưởng bối bước ra nói lớn: "Quậy phá gì thế?

Hôm nay là thọ đản của Lạc Đà ca, đừng có làm hỏng chuyện

vui." Trần Hạo vẫn giữ nụ cười nhạt trên môi, thực lòng mà nói, chút khí thế lưu manh của Ô Nha chẳng dọa được anh. "Ô Nha ca, hôm nay đại ca Lạc Đà thọ đản, không nên để xảy ra chuyện không vui.

Nhưng tôi có đề nghị thế này, thời xưa đại ca đại thọ thường có tiết mục luận võ để góp vui, hay là hai ta làm một trận cho Lạc Đà ca xem thế nào?" Trần Hạo công khai thách thức, xem Ô Nha có dám nhận không.

Ô Nha đảo mắt, nở một nụ cười lạnh: "Thằng ranh, đòi đấu quyền với tao?

Thân phận mày không xứng.

Tao có một tiểu đệ, tao cử nó đấu với mày, không biết mày có dám nhận không?" "Dù sao cũng là góp vui cho Đà gia, có gì mà không dám?" Trần Hạo đáp.

Ô Nha cười đểu, đặt chai bia xuống bàn, quay người gọi: "Ba La!" Trong đám đàn em của Ô Nha, một gã da đen nhẻm bước ra, cao hơn mét tám, cơ bắp cuồn cuộn trông cực kỳ cường tráng.

Chương 753

Gã đi tới bên cạnh Ô Nha, mọi người nhìn qua nhìn lại giữa gã và Trần Hạo, sự tương phản quá rõ ràng.

Bạo Long trông cũng cao to nhưng so với Ba La thì nhỏ hơn một cỡ, da lại trắng trẻo, còn Ba La thì đen búa, nhìn bề ngoài có sự chênh lệch lớn.

Lúc này Ô Nha nhìn quanh, cười nói: "Tiết mục góp vui mừng thọ Lạc Đà ca, đấu võ suông thì chán lắm nhỉ?

Đúng rồi, đấu quyền thì phải cá cược chứ.

Ai có hứng thú làm một ván không, tôi làm cái!" Vương Sâm lạnh lùng cười: "Làm cái à?

Tôi không dám đặt chỗ anh đâu.

Tôi cũng làm cái, đặt cược tiểu đệ A Hạo của tôi thắng, tôi ra 1 triệu, sợ anh không dám chơi thôi." Những người khác nghe thấy vậy thì ồ lên: "Chơi lớn vậy sao?" "Tưởng tôi sợ chắc?

Đối cược luôn!" Ô Nha ngông cuồng hét. "Tôi chỉ sợ xong chuyện có kẻ quỵt nợ thôi." Hai bên không tin tưởng nhau, Tiếu Diện Hổ bèn đứng ra cười nói: "Đã không tin nhau thì để Lạc Đà ca đứng ra làm trung gian đi, như vậy mọi người sẽ không ai có ý kiến gì." Có người báo tin cho Lạc Đà, ông dẫn theo mấy vị thúc bá nhìn đám đàn em, lắc đầu: "Đều là anh em một nhà, đừng vì lời ra tiếng vào mà sứt mẻ tình cảm." Ô Nha tiến tới nói: "Đại ca, em không có làm sứt mẻ tình cảm, chỉ là chơi chút cho vui mừng thọ anh thôi mà.

Không có múa lân múa rồng thì xem đấu quyền cho nó náo nhiệt." Lạc Đà gật đầu: "Được rồi, vậy tôi làm cái.

Kim Phượng, cô lập bảng đi, theo quy tắc cá cược chính quy." Kim Phượng đứng lên: "Vâng đại ca." Quy tắc chính quy giống như cách Trần Hạo đấu quyền ngầm trước đây: người chơi đặt cửa, tỷ lệ thắng thua tính theo tổng tiền cược của hai bên, nhà cái ăn tiền phế.

Đàn em dọn bàn ghế, chừa ra một khoảng trống lớn ở giữa, Kim Phượng cùng mấy nhân viên tài chính bắt đầu ghi sổ.

Ô Nha đi tới chỗ Kim Phượng, vỗ một tấm chi phiếu lên bàn: "Phượng tỷ, tôi đặt 1 triệu cho tiểu đệ Ba La thắng." "Ô Nha đặt 1 triệu cho Ba La, đã ghi sổ." Vương Sâm thấy vậy cũng bước tới đưa chi phiếu: "Phượng tỷ, tôi cũng ra 1 triệu, cược tiểu đệ Bạo Long thắng." Kim Phượng thu tiền.

A Khôn đương nhiên ủng hộ anh em, đặt 20 vạn; Hoa Lật Thử cũng đặt cho Trần Hạo 10 vạn.

Đàn em của Ô Nha thì đương nhiên tin vào Ba La, mỗi đứa đặt 5 vạn.

Nhìn mức cược có thể thấy mấy người ở Vượng Giác thực sự giàu hơn hẳn, Vương Sâm nắm giữ khu Vượng Giác phồn hoa nhất Cửu Long khiến ai cũng thèm muốn.

Còn những người khác thì không bốc đồng như vậy, họ là những con bạc thực thụ, không để cảm xúc xen vào, chỉ nhìn xem bên nào dễ thắng hơn.

Có người bàn tán: "Ba La là tiểu đệ giỏi đánh nhất của Ô Nha đấy, nghe nói là dân Muay Thái, còn giỏi hơn cả Ô Nha, Ô Nha còn phải học quyền từ nó đấy." "Bạo Long dạo này danh tiếng lớn thật, nhưng chưa biết có thực tài hay không." "Vậy đặt ai?" "Tôi đương nhiên đặt Ba La rồi." Ba La cởi áo vứt sang một bên, lộ ra khối cơ bắp cứng như sắt, bắt đầu khởi động.

Nắm đấm của gã đầy vết chai sạn, chứng tỏ là người luyện quyền lâu năm.

Trần Hạo cũng cởi áo lộ ra thân hình tinh tráng, khiến mọi người không khỏi nhìn chằm chằm, hiếm có ai có khối cơ bắp đẹp đến thế.

Nếu nhìn bình thường thì thấy anh khá đô, nhưng khi đứng cạnh Ba La thì lập tức lép vế hẳn.

A Khôn đứng cạnh cầm áo cho Trần Hạo, nhìn Ba La bên kia có chút lo lắng: "A Hạo, thằng đó luyện Muay Thái, tay chân cứng lắm, có ổn không đấy?" Trần Hạo đầy tự tin nói với A Khôn: "Yên tâm đi, nhất định hạ gục nó.

Đúng rồi, lấy chi phiếu ra đặt cho tôi 1 triệu tôi thắng." Không mất quá nhiều thời gian, thống kê đặt cược đã xong.

Đa số vẫn tin tưởng Ba La, người đặt cho Trần Hạo chỉ có Vương Sâm, A Khôn và đám anh em, Ngân Phượng cũng đặt 50 vạn, còn lại rất ít.

Cuối cùng Kim Phượng báo tỷ lệ là 1 ăn 1.8 (do mấy khoản cược lớn kéo tỷ lệ xuống).

Trần Hạo và Ba La lên sân.

Hai người đến trước mặt Lạc Đà: "Đại lão." Lạc Đà nhìn cả hai: "Đông Tinh chúng ta trọng nghĩa khí nhưng cũng trọng thực lực.

Ba năm bầu Song Hoa Hồng Côn một lần đều là đánh trên đài mà có.

Đã đánh thì phải dốc toàn lực mà chiến." Những câu kiểu 'anh em nương tay' sẽ không xuất hiện ở đây, giới xã hội đen chỉ tôn thờ thực lực.

Trần Hạo bước vào giữa sân, chậm rãi thủ thế.

Ba La đứng đối diện cách mười mét, đôi mắt chằm chằm nhìn anh.

Hai người đấu tự do, không có bất kỳ đồ bảo hộ nào, kể cả găng tay. "A!" Ba La gầm lên một tiếng, vung nắm đấm lao về phía Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không hề kém cạnh, hét lớn một tiếng xông lên.

Sưu!

Ba La tung một cú đấm vòng cực mạnh nhắm thẳng đầu Trần Hạo.

Anh nghiêng người né tránh rồi tung một cú đấm trả lễ.

Tốc độ của Trần Hạo rất nhanh, Ba La thấy không né kịp bèn dùng cánh tay đỡ.

Bùng!

Ba La bị cú đấm của Trần Hạo đánh trúng cánh tay, lùi lại mấy bước, cảm thấy cánh tay đau nhức kịch liệt, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Trước đó gã vốn khinh thường Trần Hạo, nghĩ anh chỉ là thằng mặt trắng da dẻ mịn màng thì làm gì có thực lực.

Nhưng giờ gã phải thay đổi suy nghĩ, ít nhất tốc độ và sức mạnh của đối phương đều thuộc hàng đỉnh cao.

Ba La ổn định thân hình, bất ngờ tung một cú đá như cây gậy lớn nhắm thẳng chân Trần Hạo.

Trần Hạo chẳng hề bận tâm, cứng rắn chịu một đòn, ngay giây tiếp theo, nắm đấm của anh đập mạnh vào mặt Ba La.

Bùng!

Phụt!

Ba Ba phun ra một ngụm máu kèm theo vài chiếc răng, lảo đảo lùi

lại.

Gã kinh hãi không ngờ đối thủ dám lấy cứng chọi cứng, chịu một cú đá để phản công, khiến gã chịu thiệt thòi lớn.

Đám người xem náo nhiệt cũng kinh hô, tưởng rằng hai bên sẽ giằng co lâu, không ngờ Ba La đã bị thương nhanh như vậy.

Trần Hạo không để đối thủ kịp thở, nhân lúc đối phương đang yếu mà áp sát, tung nắm đấm tấn công dồn dập.

Chương 754

Ba La hai tay hộ đầu, đồng thời tung một cước để đẩy Trần Hạo ra.

Nào ngờ Trần Hạo chộp lấy chân Ba La kéo mạnh ra sau, làm gã mất thăng bằng.

Lập tức lộ ra sơ hở, Trần Hạo tung một cú đá, mũi chân như một cái dùi đâm thẳng vào bụng Ba La. "Á!!!" Ba La thảm thiết kêu lên, lùi lại bốn năm bước, người vô thức gập xuống.

Đi thi đấu gã cũng từng bị đá trúng bụng nhưng chưa lần nào đau thấu xương như lần này.

Gã đâu biết rằng Trần Hạo đã vận linh lực vào mũi chân, đánh trúng vào huyệt đạo.

Ba La gập người mất khả năng phòng thủ, Trần Hạo xoay người, thúc một gối thật mạnh vào vùng eo gã.

Mọi người chỉ nghe thấy một tiếng 'rắc' khô khốc, Ba La thảm thiết kêu thêm tiếng nữa rồi đổ gục xuống đất, ngất lịm.

Xong rồi, ai cũng thấy Ba La tiêu đời rồi. "Cái đệt, không phải chết rồi chứ?" "Nhanh quá, cảm giác chưa kịp chớp mắt người đã phế rồi." "Haiz, tiền của tôi...

Thằng Ba La này đúng là phế vật, không trụ nổi nửa phút." Thực tế mọi người cũng hiểu, không phải Ba La phế, hạng như gã chấp mười người thường cũng được, chỉ là thực lực Trần Hạo quá mạnh.

A Khôn, Hoa Lật Thử và mấy người khác thấy Trần Hạo thắng oanh liệt thì lập tức reo hò: "Bạo Long!

A Hạo!

Giỏi lắm!" Vương Sâm thấy tiểu đệ thắng thì vô cùng hớn hở.

Sao không vui cho được, loáng một cái thắng được 1.8 triệu.

Ô Nha thấy tiểu đệ bị phế thì nộ khí xung thiên, đôi mắt nhìn Trần Hạo đầy hung ác. "Bạo Long, mày dám phế tiểu đệ của tao, tao sẽ giết mày!" Hắn định lao lên nhưng đám đàn em vội giữ lại.

Trần Hạo mỉm cười nhạt nhìn Ô Nha: "Vừa rồi đúng là đánh chưa đã tay lắm.

Ô Nha ca, nếu anh có hứng thú thì lên đây làm một trận đi." Giọng không cao nhưng lời nói ra khiến ai nấy đều thấy lạnh sống lưng.

Ô Nha nhất thời bị khí thế của Trần Hạo trấn áp.

Lên á?

Đừng giỡn nữa, Ô Nha tự biết trình mình cũng ngang Ba La thôi.

Ba La bại nhanh như vậy thì hắn sao thắng nổi?

Nhìn mấy chiêu Trần Hạo xử lý Ba La mà hắn vẫn còn thấy hãi hùng, quá tàn nhẫn.

Ô Nha trừng mắt chỉ vào Trần Hạo: "Tốt, giỏi lắm, mày cứ đợi đấy cho tao!" "Không cần đợi đâu Ô Nha ca, bây giờ cũng được mà." Trần Hạo vẫn mỉm cười bồi thêm một câu.

Trong đám đông, Ngân Phượng phì cười, tên Trần Hạo này ăn nói đúng là chọc điên người ta mà.

Ô Nha rõ ràng là muốn rút lui nhưng Trần Hạo cứ nắm lấy thóp không buông, làm hắn mất mặt trắng trợn.

Mọi người cũng thấy rõ, Ô Nha vốn ngông cuồng nhất hội giờ cũng biết sợ, không dám lên đài.

Hóa ra gã này cũng có lúc nhát cáy.

Tuy nhiên họ cũng nhìn Trần Hạo bằng con mắt khác, đúng như lời đồn, quá biết đánh, phế một người chỉ trong vài chiêu.

Sau này tốt nhất là ít đụng vào gã này.

Ô Nha nghiến răng nhìn Trần Hạo, đột nhiên vung tay tát mạnh một cái vào mặt đàn em bên cạnh: "Đứng ngây ra đó làm gì?

Không thấy Ba La bị thương à?

Mau đưa nó đi bệnh viện!" Đàn em Ô Nha vội vàng chạy ra khiêng Ba La đi.

Ô Nha đi theo sau, lườm Trần Hạo một cái đầy ác độc nhưng không nói gì thêm rồi bỏ đi.

Trần Hạo vẫn giữ nụ cười đối mặt.

Nhưng nhìn nụ cười đó, không ai thấy anh hiền lành cả, trái lại còn thấy đáng sợ hơn cả vẻ hung dữ của Ô Nha.

Tiếu Diện Hổ chợt nhận ra, tên này mới xứng đáng gọi là 'Tiếu Diện Hổ' hơn cả mình.

Trần Hạo quay lại mặc áo, trận chiến chớp nhoáng vừa rồi thậm chí còn chưa làm anh nóng người, trên người chẳng có giọt mồ hôi nào.

Lúc mặc áo, A Khôn hỏi nhỏ: "Thằng đó có chết không vậy?" Trần Hạo lắc đầu: "Chết không nổi đâu, tôi ra tay có chừng mực.

Hôm nay thọ đản của Đà gia, có người chết thì không hay lắm.

Tôi chỉ phế xương eo của nó thôi, dự là nửa đời sau nó chỉ có thể ngồi xe lăn." Vương Sâm và mấy tiểu đệ nghe xong mà lạnh cả người.

Thế mà gọi là có chừng mực sao?

Nửa đời sau ngồi xe lăn còn thảm hơn là chết nữa.

Nhưng đối với kẻ thù thì chẳng ai đồng tình, vì nếu người thua là Trần Hạo, chắc chắn kết cục cũng không khá khẩm gì hơn. "Thôi không nói nữa, tôi đi lấy tiền đây.

Tiếc là đặt hơi ít, biết thế tất tay luôn.

A Hạo lợi hại thật, đặt một ván mà thắng ngay 1.8 triệu, đúng là càng giàu thì càng dễ kiếm tiền." "Đúng đúng, đi tìm Phượng tỷ đòi tiền thôi.

Thắng là tốt rồi, nhìn bọn kia xem, đứa nào đứa nấy mặt như đưa đám, haha!" Tiệc rượu khai màn, mọi người ồn ào nâng chén.

Vì vừa trải qua cuộc đấu cờ bạc, Trần Hạo đã để lại ấn tượng sâu sắc trong lòng các đại ca và đàn em của Đông Tinh Xã.

Chương 755

Trăm nghe không bằng một thấy, mọi người bàn tán, vị trí "Hồng Côn Song Hoa" khóa tiếp theo e rằng không thiếu Trần Hạo.

Mọi người phát hiện, “Tiểu Bạo Long” này không hề kiêu căng, cũng không phải loại người ngốc nghếch chỉ biết dùng nắm đấm giải quyết vấn đề.

Sau này, nhất định sẽ trở thành một đại ca có tiếng tăm.

Sau bữa ăn, Trần Hạo cùng công ty tài chính Kim Phượng và Ngân Phượng ký kết hợp đồng chính thức.

Trần Hạo cầm tấm séc 8 triệu, không thể không nói, hai người phụ nữ này thật sự rất giàu có.

Trần Hạo và Ngân Phượng vừa bước ra khỏi công ty tài chính, Ngân Phượng nhìn Trần Hạo nói: “Tiểu Bạo Long, không ngờ cậu trưởng thành nhanh như vậy, lúc đầu chị đã đánh giá thấp cậu rồi.

Nếu biết cậu có bản lĩnh như vậy, cho dù là cướp thì tôi cũng phải cướp cậu từ tay Vương Sâm rồi.” “Chị Mễ, thực ra hợp tác làm ăn cũng không tệ, đâu nhất thiết phải để tôi làm đàn em của chị đâu,” Trần Hạo cười nói.

“Cũng đúng, tôi thấy cậu thông minh như vậy, chị e rằng không quản nổi.

Hiện tại cũng không tệ, sau này nếu có cơ hội kiếm tiền, nhớ chiếu cố chị đấy nhé,” A Mễ nói. (Trong lòng Trần Hạo thầm nghĩ: Chị quản tôi, e là tôi quản chị thì đúng hơn.) “Không vấn đề gì chị Mễ, đi thôi,” Trần Hạo vẫy tay rồi lên xe của mình.

Ô Nha trở về quán bar của mình, uống một ngụm rượu mà trong

lòng vẫn canh cánh chuyện vừa rồi.

Bị một thằng nhóc chèn ép, Ô Nha chưa bao giờ chịu thiệt thòi như vậy.

“Đ*t mẹ thằng Bạo Long, dám làm mất mặt lão tử, lão tử phải giết chết mày!” Ô Nha mắt lộ hung quang, vung tay ném mạnh ly rượu trong tay đi.

Chiếc ly đập thẳng vào tường, phát ra tiếng 'choang' chói tai rồi vỡ tan tành.

Đúng lúc đó, một đàn em nhanh chóng bước vào quán bar, nói bên cạnh Ô Nha: “Đại ca, em đã đưa Ba La đến bệnh viện.

Bác sĩ nói xương hông của Ba La bị vỡ nát, gãy xương phức tạp, tổn thương thần kinh, e rằng dù có chữa khỏi cũng sẽ bị tàn phế.” “Thằng Bạo Long, đ*t mẹ mày!” Ô Nha lại lần nữa văng tục.

“Đại ca, tính sao đây?” Đàn em rụt rè hỏi.

Ô Nha trợn mắt: “Tính cái gì, mẹ mày biết tính sao à?

Thằng phế vật Ba La đó, đánh quyền thua bị người ta đánh cho tàn phế, hại tao thua một triệu.

Cứ để nó đi chết đi, đừng quan tâm, vứt cho bệnh viện, sau này muốn chết ở đâu thì chết ở đó.” Đàn em kia nghe xong, trong lòng đều thấy lạnh sống lưng.

Ba La trung thành tuyệt đối với Ô Nha, cũng là tay đấm số một dưới trướng hắn.

Lần này bị thương là vì giúp Ô Nha đánh nhau, giờ bị thương tàn phế, Ô Nha lại trực tiếp vứt bỏ.

Một lão đại như vậy, thật sự khiến người ta lạnh lòng.

Đây chính là hiện trạng thực tế của thế giới xã hội đen.

Nghĩa khí giang hồ, trong thời đại này đã không còn.

Tất cả mọi người đều bận kiếm tiền, từ "nghĩa khí" này có thể lấy ra dùng, có thể dùng để khoe mẽ, nhưng sẽ không dùng để tuân thủ.

“Đi tìm số điện thoại của Đường Đại Vũ cho tao,” Ô Nha nói với đàn em.

“Đường Đại Vũ của Hồng Hưng sao?” “Đúng vậy.” “Lão đại, tìm người của Hồng Hưng làm gì?” Ô Nha trên mặt lộ ra nụ cười hiểm độc: “Haha, đương nhiên là tìm để bàn chuyện rồi.” Trần Hạo trở về phố Hoa Viên.

Hiện tại, phố Hoa Viên rõ ràng náo nhiệt hơn nhiều so với trước đây, đa số mọi người đều đến mua giày.

Giày của Trần Hạo chất lượng tốt, giá cả phải chăng, lại là hàng hiệu, đương nhiên có thể thu hút khách hàng.

Tuy rằng không ai nghi ngờ những đôi giày này là hàng nhái cao cấp, nhưng tại sao lại không ai nghi ngờ?

Vì nó rẻ mà.

Đã vậy thì các thương gia còn nói, đây là giày hàng tồn, hàng lỗi được nhập khẩu trực tiếp từ nước ngoài, mọi người đương nhiên chọn tin.

Con người đôi khi vì một số chuyện, bị ép buộc phải tin vào những điều mình nghi ngờ, sau đó tự mình lấp đầy những lỗ hổng của sự nghi ngờ đó.

Sau khi thời kỳ khuyến mãi kết thúc, tình hình tiêu thụ trở nên bình lặng hơn.

Hiện tại, năm cửa hàng vẫn duy trì thu nhập mỗi ngày khoảng 120-130 nghìn tệ, đúng như dự kiến trước đó, toàn bộ đều là lợi

nhuận thuần.

Tôi lại bán cổ phần, hiện tại trong tay có đủ vốn, vậy thì tiếp tục mở cửa hàng thôi.

Mục tiêu là biến nơi đây thành "Phố Giày" thực sự.

Trần Hạo dặn dò A Tuấn: “A Tuấn, tôi giao cho cậu một nhiệm vụ, tiếp tục thuê mặt bằng trên con phố này, phải là loại cửa hàng rộng hơn một trăm mét vuông.” “Đại ca, lại muốn mở cửa hàng mới sao?” “Làm ăn thuận lợi, đương nhiên phải mở cửa hàng mới.

Lần này thuê nhiều một chút, có bao nhiêu thì thuê bấy nhiêu.

Cậu có thể tìm vài người chuyên làm việc này, dù sao sau này số lượng cửa hàng sẽ càng ngày càng nhiều,” Trần Hạo nói.

A Tuấn gật đầu, nhưng sau đó lại nói: “Lão đại, em phát hiện có một cửa hàng cũng đã được thuê rồi, đang trong quá trình sửa chữa, hình như cũng muốn mở tiệm giày.

Chắc là thấy việc làm ăn của tiệm giày chúng ta tốt nên muốn theo.” Trần Hạo cười lạnh: “Có chào hỏi chúng ta chưa?” “Chưa ạ.” “Vậy thì hỏi nó, con phố này là chúng ta bảo kê.

Mở tiệm giày mà tranh giành làm ăn với chúng ta, không chào hỏi chúng ta, lẽ nào không biết cách làm sao?” Trần Hạo tức giận nhìn A Tuấn.

“À, đại ca, em biết phải làm gì rồi, em sẽ đập phá chỗ đó, không cho bọn họ sửa chữa nữa,” A Tuấn lập tức nói.

Trần Hạo gật đầu.

Về sau, "Phố Giày" có tới hơn 150 cửa hàng, tuyệt đối là con phố giày số một Hương Cảng, đều có tiền để kiếm.

Trần Hạo không sợ bị giành mất việc làm ăn, vì việc làm ăn là vô

tận.

Nhưng những gì cậu tạo ra, sẽ không để người khác hưởng ké nhiệt độ, kiếm lợi dễ dàng.

Trên đời không có bữa trưa miễn phí, bữa tối cũng vậy.

Chương 756

Còn chuyện chiếm tiện nghi, thì phải xem tôi có nguyện ý hay không đã.

Trần Hạo lại tìm Đặng Diệu.

Đặng Diệu vừa về từ Thâm Quyến, bên đó đang xây dựng, có A Hoa Đại Đông trông chừng, các nhà máy bên đó cũng cần Đặng Diệu.

“Anh Diệu, tôi chuẩn bị mở thêm mấy cửa hàng nữa.

Lần này dự định bán giày da hàng hiệu và giày nữ, bên anh có làm được không?” Trần Hạo nói.

“Giày da thì bên tôi không làm, nhưng ở Đông Quản có rất nhiều xưởng làm giày da, nhiều hơn cả làm giày thể thao.

Tôi biết vài xưởng, có thể giúp cậu hỏi thử.

Hiện tại việc làm ăn của các nhà máy bên đó đều khá khó khăn, tìm xưởng sẵn lòng làm hàng nhái không khó,” Đặng Diệu nói.

Trần Hạo đột nhiên động ý: “Vậy có ai muốn bán nhà máy không?

Nếu có, tôi mua thẳng luôn.

Sau đó Anh Diệu thống nhất quản lý, thấy sao?” “Được chứ, nhưng e là không rẻ đâu,” Đặng Diệu nói.

Hiện tại trong tay Trần Hạo có đúng 8 triệu tiền mặt chưa dùng đến, không bằng mua nhà máy.

Cậu biết với giá đất hiện tại, mua xong dù có để yên không động đến, mười năm sau cũng sẽ tăng giá gấp 10 lần, vẫn là một khoản đầu tư tốt.

Đặng Diệu giúp liên lạc, và Trần Hạo đi xem vài nhà.

Cuối cùng Trần Hạo chọn một nhà máy giày có điều kiện khá tốt về mọi mặt.

Ông chủ sẵn lòng bán toàn bộ nhà máy, bao gồm cả đất đai, nhà xưởng và thiết bị, với giá 13,5 triệu.

Tiền không đủ, không sao, đây là việc làm ăn chính đáng.

Trần Hạo tìm ngân hàng vay vốn, dùng nhà máy làm tài sản thế chấp, vay 8 triệu.

Cứ như vậy, nhà máy giày rộng 4000 mét vuông này thuộc về Trần Hạo.

Chưa tính nhà xưởng, máy móc và công nhân, chỉ riêng miếng đất, để yên mười năm, bán với giá 50 triệu cũng dễ dàng, hoàn toàn không lỗ.

Nhà máy đã có sẵn, không thiếu máy móc, công nhân, Trần Hạo và Đặng Diệu cùng nhau nghiên cứu sản xuất.

Các thương hiệu nam như Fendi, Gucci, Louis Vuitton, Dior, Saint Laurent đều được đưa vào.

Giày nữ như Chanel, Prada, Chloé, L'Artisan Parfumeur, tất cả các thương hiệu top đầu thế giới, Trần Hạo đều chuẩn bị làm nhái, đơn giản là vô nhân tính.

"Anh Diệu, anh phụ trách quản lý nhà máy giày này, sau này lợi nhuận của nhà máy giày này anh hưởng 2 phần.

Giờ đã chọn xong thương hiệu, vậy thì dốc toàn lực sản xuất đi," Trần Hạo nói.

Đặng Diệu gật đầu rồi đi làm.

Trần Hạo nhìn bóng lưng Đặng Diệu khẽ cười, ban đầu không muốn làm giày nhái, dần dần, không phải vẫn đi theo mình sao.

Về lại phố Hoa Viên, Trần Hạo trực tiếp đến trung tâm huấn luyện, yêu cầu đàn em triệu tập 5 cửa hàng trưởng và 20 phó cửa hàng trưởng của 5 tiệm giày hiện tại.

Những người này Trần Hạo đều đã qua kiểm tra, chọn ra một nhóm người có văn hóa, đầu óc linh hoạt.

Cậu cũng gọi A Tuấn, A Thâm, Tô Uy, Tế Tử và hơn ba mươi đàn em trọng điểm đang được bồi dưỡng đến.

Trần Hạo đứng trên bục giảng, viết hai chữ lên bảng đen: "Xúc tiến tiêu thụ." Trần Hạo quét mắt nhìn hơn năm mươi người bên dưới, nói: “Hiện tại tôi có năm cửa hàng, lúc khai trương, mỗi ngày có thể bán được tám, chín trăm đôi giày, nhưng sau khi hoạt động khai trương kết thúc, số lượng tiêu thụ có sự sụt giảm rõ rệt.

Vì sao ư, vì hoạt động khuyến mãi kết thúc, mọi người trở lại tiêu dùng bình thường, đầu óc tỉnh táo lại, sẽ không tiêu dùng mù quáng nữa.

Để khách hàng tiếp tục duy trì sự nhiệt tình mua sắm, vậy thì chúng ta cần phải làm khuyến mãi,” Trần Hạo chỉ vào hai chữ trên bảng đen.

“Khai trương đại giảm giá là một loại thủ đoạn khuyến mãi, nhưng tuyệt đối không phải là duy nhất, thủ đoạn khuyến mãi rất đa dạng.

Bây giờ tôi sẽ giảng cho các cậu một vài điều, sau khi về, bắt đầu thực hiện kế hoạch khuyến mãi mới.

Làm quảng cáo, tăng thêm danh tiếng cho Phố Giày, để tất cả người Hương Cảng đều biết đến nơi này.

A Tuấn, tìm mấy tay biên tập báo chí, nhét tiền cho họ, bảo họ viết bài về Phố Giày.

Cần tiếp tục làm tờ rơi quảng cáo, đi phát trên phố, một tờ rơi được giảm 50 tệ.

Trong cửa hàng, lại lần nữa làm giảm giá.

Lần này thực hiện theo cách: một đôi giảm 10%, hai đôi giảm 20%, bốn đôi giảm 40%.

Tôi chuẩn bị ra mắt thẻ mua sắm ở các cửa hàng, nạp tiền vào sẽ được giảm giá, nạp càng nhiều giảm càng nhiều." Về sau, các loại thẻ này thịnh hành ở các cửa hàng, những nơi như thẩm mỹ viện, tiệm cắt tóc, câu đầu tiên có phải là "Anh/Chị làm thẻ không?".

"Sau đó là rút thăm trúng thưởng khi mua sắm, mỗi khách hàng mua sản phẩm đều có một phiếu nhỏ.

Chúng ta mỗi ngày sẽ rút một giải đặc biệt, thưởng ba nghìn, hai nghìn, một nghìn tệ, hoặc một đôi giày, v.v., kích thích những người đó mua hàng tiêu dùng." Trần Hạo đưa ra một loạt thủ đoạn khuyến mãi, khiến các đàn em bên dưới từng người một trợn mắt há mồm, hóa ra bên trong có học vấn sâu xa như vậy.

Trần Hạo chỉ nghĩ, chiêu trò của thương gia sâu xa lắm, phải tự mình tìm hiểu từng chút một.

Cuối cùng, Trần Hạo nói: "Tôi chuẩn bị mở thêm năm cửa hàng nữa.

Làm tốt vào, tôi sẽ chọn ra những người thích hợp làm cửa hàng trưởng, tất cả mọi người đều có cơ hội.

Chỉ còn một tháng rưỡi nữa là đến Giáng sinh.

Chờ năm cửa hàng mới kia khai trương, trước tiên sẽ tiến hành đại giảm giá khai trương.

Nửa tháng sau, vừa đúng dịp Giáng sinh đại khuyến mãi, nối tiếp

nhau.” Mọi người không ngừng gật đầu, thật sự không cho người tiêu dùng có cơ hội thở dốc mà.

Ra khỏi phòng học, A Tuấn và mấy đàn em đi theo sau Trần Hạo.

Chương 757

Hiện tại, ai nấy đều mặc vest chỉnh tề, có vài phần phong thái của đại ca, không giống vẻ lôi thôi lếch thếch trước kia.

"Đại ca, cái tiệm giày đang sửa chữa đó em đã cho đập phá rồi, nhưng nghe giọng điệu đối phương, hình như quen biết lão nhân của Đông Tinh chúng ta," A Tuấn nói.

Trần Hạo khẽ cười: "Quen biết hay không đều không quan trọng, cứ đập phá trước đã.

Đập xong, tự nhiên sẽ có người ra nói chuyện với chúng ta." Ngày hôm sau, có người gọi điện cho Trần Hạo, mời cậu đến nhà hàng ăn cơm.

Trần Hạo biết chủ nhân của sự việc đã xuất hiện.

Dẫn theo mấy người đến nhà hàng, đẩy cửa vào thấy ba người đang ngồi bên trong.

Trần Hạo mặt nở nụ cười, gọi ông lão ngồi chính giữa một tiếng: "Quỷ Thúc." "A Hạo đến rồi, ngồi đi, hiện tại cậu bận rộn quá, tôi còn không biết có mời được cậu không đấy," ông lão cười nói.

"Quỷ Thúc gọi tôi, tôi có bận đến mấy cũng phải đến chứ ạ." Quỷ Thúc là lão nhân của Đông Tinh Xã, vai vế rất cao, cũng có vài phần uy tín, là một trong số ít lão nhân có tiếng nói trong bang hội.

"Quỷ Thúc, ông tìm tôi có chuyện gì sao?" Trần Hạo giả vờ hỏi.

"A Hạo, tôi cũng không vòng vo, tôi có một đứa cháu, muốn mở một tiệm giày ở Phố Giày.

Hôm trước không phải bị phá rồi sao, tôi biết, làm ăn trên địa bàn của cậu mà không chào hỏi là sai.

Hôm nay Quỷ Thúc đứng ra mời rượu, hy vọng cậu có thể châm chước cho," Quỷ Thúc cười hì hì nói.

Trần Hạo châm một điếu thuốc, rít một hơi rồi khẽ nói: "Quỷ Thúc, mặt mũi của ông tôi nhất định phải nể, nhưng chuyện trong đó, nhất định phải rõ ràng." "Ồ, A Hạo có lời muốn nói sao?" Quỷ Thúc nói.

"Quỷ Thúc cũng biết, Phố Giày vốn không tồn tại, tất cả những gì hiện có, hoàn toàn do tôi phát triển nên.

Hiện tại đã thu hút được khách hàng, có người lại muốn đến đây làm ăn, bản chất là giành miếng cơm của tôi, ông thấy sao?" Trần Hạo nhìn Quỷ Thúc hỏi.

Quỷ Thúc khựng lại: "Cũng có lý, cũng có lý." "Tôi đã vất vả tạo dựng thị trường, người khác lại đến hái quả đào, chia tiền của tôi, bất cứ ai cũng sẽ không đồng ý, ông thấy sao?" "À...

à, đúng vậy," Quỷ Thúc trên mặt lộ vẻ ngượng ngùng.

"Nhưng hôm nay Quỷ Thúc đã tìm đến, tôi nhất định phải nể mặt.

Tiệm giày đó, có thể mở ở Phố Giày, nhưng phải tuân thủ quy tắc của tôi," Trần Hạo nói.

"Quy tắc gì?" Lão Quỷ hỏi.

"Trang trí, phải làm theo thiết kế của tôi.

Nếu bán giày chính hãng, tôi chỉ lấy 2 phần trăm lợi nhuận.

Nếu bán hàng nhái cao cấp, nhất định phải do tôi cung cấp hàng.

Còn nữa, chiến lược tiêu thụ của tiệm đó, nhất định phải đồng bộ với tôi.

Nếu bên tôi làm khuyến mãi, mà tiệm đó lại làm khuyến mãi lớn hơn, lúc đó sẽ phát sinh cạnh tranh giá cả lẫn nhau, tạo ra cạnh tranh

ác ý.

Vậy thì không có làm ăn được gì nữa, ông thấy đúng không?" Lão Quỷ gật đầu theo.

"Quỷ Thúc, cơm tôi không ăn nữa, tôi có chút việc, bữa khác tôi sẽ đến thăm ông.

À phải rồi, nghe nói ông thích chơi chim, tôi cũng thích.

Tôi có nuôi hai con họa mi, có cơ hội cùng mang ra khoe khoang nhé," Trần Hạo cười nói.

Quỷ Thúc đứng dậy theo: "Được được, có thời gian cùng đi uống trà sáng." Đợi Trần Hạo rời đi, Quỷ Thúc mới từ từ nói một câu: "Giới trẻ bây giờ, lợi hại thật đấy." Trần Hạo và mấy đàn em lên xe, A Tuấn hỏi Trần Hạo: "Đại ca, anh thật sự để nhà khác vào Phố Giày của chúng ta sao?" Trần Hạo khẽ cười: "Việc làm ăn là vô tận, chỉ cần tuân thủ quy tắc của tôi là được." A Tuấn nói: "Không đâu, người thân của lão Quỷ Thúc kia, đầu óc rất linh hoạt, biết sau này Phố Giày của chúng ta chắc chắn sẽ kiếm được tiền." Trần Hạo cười lạnh một tiếng, nhìn lướt qua nhà hàng: "À, việc làm ăn của người thân, tôi có 9 phần nắm chắc, xem lão Quỷ làm gì." Trần Hạo trước đó đã nghĩ kỹ, có người vào Phố Giày làm ăn, được thôi, nhưng phải có kế hoạch hoàn chỉnh, tất cả những người vào đây, nhất định phải tuân thủ các quy tắc.

Tiệm giày chính hãng phải trả 2 phần trăm lợi nhuận thuần, giày nhái cao cấp phải nhập hàng từ Trần Hạo.

Một cái "nhập hàng" này có thể kẹt họng vô số người.

Không thể dùng giá cửa hàng để bán lại, vô hình trung lại kiếm thêm một khoản.

Không gian lợi nhuận dành cho những người đó có hạn, cuối cùng

thì đều kiếm được nhiều.

Có một lợi ích khác, đó là có thể kéo thêm người.

Lão Quỷ đích thân ra mặt, nếu sau này mở tiệm ở Phố Giày, chẳng phải về mặt tâm lý sẽ thân cận với Trần Hạo hơn sao.

Nếu có chuyện gì, hoàn toàn có thể trở thành người của một phe.

Thời gian trôi qua trong bận rộn, Phố Giày lại có sáu cửa hàng giày khai trương, lại thêm một đợt quảng cáo ồn ào.

Các loại khuyến mãi giảm giá khiến khách hàng không kịp trở tay.

Thoáng chốc đã đến dịp Giáng sinh, các cửa hàng đều treo hình ông già Noel.

Rảnh rỗi không có việc gì, Trần Hạo mặc áo khoác vest, lái xe đến quán bar Phố Bát Lan.

Trong quán bar vẫn ồn ào, huyên náo.

Cậu gọi hai chai rượu, ngồi vào một góc bàn ghế sofa.

Nhìn những người trẻ tuổi đang nhảy nhót, mặt đầy phấn khích, Trần Hạo không biết, có phải vì cảm thấy cô đơn nên mới tận hưởng sự ồn ào này, vì sự ồn ào và náo nhiệt có thể xua tan nỗi cô đơn trong lòng.

Trần Hạo một hơi uống cạn ly rượu.

Trong một phòng VIP lớn ở tầng hai, hướng ra sàn nhảy bên ngoài, một người phụ nữ vô tình liếc nhìn ra ngoài một cái, đột nhiên ánh mắt dừng lại, vì cô ấy nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

"Tiểu Bạo Long?" Người phụ nữ đi đến trước cửa sổ, ghé sát cửa sổ lớn nhìn ra ngoài, phát hiện người đàn ông đó một mình ngồi trong góc, từng ly từng ly uống rượu.

Người phụ nữ nghĩ, rồi nói với cấp dưới: "Đi, gọi Tô San đến ngồi cùng cậu ta." Cấp dưới cúi chào rồi đi.

Trần Hạo đặt ly rượu xuống, lấy ra một điếu thuốc từ bao.

Đột nhiên có một người phụ nữ trẻ đẹp đi đến bên cạnh, nhìn Trần Hạo mỉm cười: "Tiên sinh, một mình sao?" "Chậc chậc~" Trần Hạo bật lửa, châm điếu thuốc từ từ.

Chương 758

Cậu đánh giá người phụ nữ từ trên xuống dưới, khẽ cười một tiếng: "Có chuyện gì?" "Tôi thấy anh một mình, muốn nói chuyện làm quen thôi mà," người phụ nữ quyến rũ nói.

"Phì~" Trần Hạo phun ra một làn khói, thản nhiên nói hai chữ: "Không cần." Nụ cười trên mặt người phụ nữ cứng đờ.

Bị từ chối, trong ký ức của cô, đây là lần đầu tiên bị đàn ông từ chối khi cô chủ động bắt chuyện.

Đàn ông háo sắc, thấy phụ nữ xinh đẹp không có chuyện gì cũng bắt chuyện, người chủ động đến dâng hiến thì càng không bỏ qua, nhưng hôm nay lại bị từ chối.

Người phụ nữ nặn ra một nụ cười gượng gạo: "Thôi được rồi, vậy tôi xin phép." Người phụ nữ quay người rời đi, đi qua hành lang đến phòng VIP tầng hai, đẩy cửa vào thấy đại tỷ đang đứng bên cửa sổ.

Cô ta từ từ đi đến đứng phía sau, bĩu môi nói: "Chị Mễ, người đàn ông đó còn không cho em ngồi xuống, thật sự không biết có phải đàn ông không nữa." A Mễ quay người nhìn cô gái, cười nói: "Dám nói cậu ta không phải đàn ông, không sợ tôi cho cậu ta trầm biển sao?" Cô gái ngẩn ra: "Ai vậy ạ?" "Tên Trần Hạo, biệt danh Tiểu Bạo Long, cô nghe chưa?" Cô gái giật mình che miệng nhỏ lại: "A, Tiểu Bạo Long sao, cái anh Bạo Long truyền thuyết một mình đánh một trăm người đó sao?

Hóa ra lại đẹp trai như vậy, vừa nãy em cứ tưởng là một tên công tử bột chứ." "Thôi được rồi, đi đi," A Mễ vẫy tay bảo cô gái rời đi, rồi quay người lại nhìn người đàn ông trong góc qua cửa sổ lớn một

lần nữa.

Trần Hạo một hơi uống cạn ly rượu, cảm thấy có chút vô vị, vừa đứng dậy chuẩn bị rời đi, bên cạnh lại có một người phụ nữ đi tới, mái tóc gợn sóng dài không che được dung nhan xinh đẹp.

"Ồ, chị Mễ cũng ở đây à." "Cậu muốn đi rồi sao?" A Mễ nhìn Trần Hạo hỏi.

"À, ồn ào quá, chán lắm," Trần Hạo nói.

"Chê ồn ào, vậy để tôi dẫn cậu đến một nơi yên tĩnh uống rượu," A Mễ với đôi mắt sáng nhìn Trần Hạo nói.

Trần Hạo nhìn người phụ nữ, lộ ra một nụ cười: "Được thôi." Người phụ nữ lái xe, đưa Trần Hạo đi xuyên qua những con phố sầm uất của Hương Cảng, đèn xe tạo thành một dải sáng.

Trên những tòa nhà xa xa, đèn màu nhấp nháy, không khí Giáng sinh nồng nàn.

Trong xe phát ra bản nhạc du dương, hai người đều không nói gì.

Ô tô dừng lại ở bãi đỗ xe dưới lòng đất của một tòa nhà chung cư cao tầng.

Hai người đi vào thang máy, thẳng lên tầng 20.

Cửa thang máy mở ra, người phụ nữ lấy ra một chùm chìa khóa từ trong túi xách.

"Chị Mễ, không phải về nhà đấy chứ," Trần Hạo có chút kinh ngạc hỏi.

"Cậu không dám sao?" A Mễ liếc Trần Hạo một cái bằng đôi mắt quyến rũ.

"Có gì mà không dám," Trần Hạo khẽ cười.

Cửa phòng mở ra, đèn trong phòng khách sáng bừng.

Một căn hộ rộng tới 150 mét vuông, ở Hương Cảng đã được coi là biệt thự rồi.

Bên trong trang trí cực kỳ xa hoa.

Trần Hạo đóng cửa lại, quay người nhìn đôi mắt quyến rũ của người phụ nữ, ánh mắt hơi có vẻ khiêu khích.

Trần Hạo bước tới, hai người càng ngày càng gần nhau.

Trần Hạo biết một số tình hình của chị Mễ, đều là nghe từ cái miệng lớn của A Khôn.

Ba của chị Mễ là một lão nhân của Đông Tinh Xã, có chút thế lực và nền tảng trong bang phái.

Đáng tiếc, ông cụ bị xuất huyết não mà qua đời, vì vậy sau khi ông mất, việc làm ăn trong bang hội được giao cho chị Mễ quản lý.

Chị Mễ cũng là một người phụ nữ tinh minh, trải qua mấy năm lăn lộn, đã trở thành "nữ đầu lĩnh" lớn nhất của Đông Tinh Xã.

Đừng thấy cô ấy là một người phụ nữ xinh đẹp 27 tuổi, nhưng cho đến nay vẫn chưa tìm đàn ông, càng không có chuyện bừa bãi.

Có thể nói, tình huống như chị Mễ, trong bang hội tuyệt đối là một sự tồn tại độc nhất vô nhị.

Buổi sáng, ánh nắng chiếu vào, A Mễ tỉnh dậy phát hiện trên giường không thấy bóng dáng người đàn ông đâu, trong lòng hơi có chút thất vọng.

Nhớ lại sự điên cuồng tối qua, cô thật sự không hiểu.

Cô luôn giữ mình trong sạch, chưa bao giờ có quan hệ thân mật với đàn ông khác, thậm chí còn có suy nghĩ nhìn rõ sự đời, không còn muốn tìm đàn ông nữa.

Dù sao cũng không cần đàn ông để sống, việc gì phải để mấy tên đàn ông thối đó chiếm tiện nghi.

Nhưng tối qua, nhìn Trần Hạo, đột nhiên cô có một xung động mạnh mẽ, loại xung động không thể kìm nén.

Lần đầu tiên đưa đàn ông về nhà, hai người thuận lý thành chương xảy ra chuyện nên xảy ra.

Nhưng người đàn ông lại ăn xong chùi mép, lại đi không một tiếng động, khiến cô có chút thất vọng.

Chẳng lẽ, cậu ta chỉ ngủ với thân thể cô thôi sao.

"Kẹt kẹt!" Đột nhiên cửa phòng khẽ kêu, làm A Mễ đang chìm trong suy nghĩ giật mình một cái, lập tức túm chặt chăn che kín cơ thể.

Cửa phòng mở ra, Trần Hạo bước vào, trên tay bưng một cái đĩa lớn, nhìn A Mễ có chút kinh ngạc nhìn cậu.

Hơi ngẩn ra một chút, Trần Hạo tặng người phụ nữ một nụ cười: "Tôi thấy em ngủ say quá, không gọi dậy.

Tôi đã mua một ít đồ ăn sáng ở tiệm bên ngoài, em có muốn ăn một chút không?" Khoảnh khắc đó, không hiểu sao, lòng A Mễ đột nhiên cảm thấy thật ấm áp.

Một người phụ nữ, dù có kiên cường đến mấy, cũng hy vọng được đàn ông che chở.

Con người là một loài động vật kỳ lạ, hai người tối qua đã làm những chuyện nên làm, nhưng tình hình hiện tại vẫn khiến cô cảm thấy có chút xấu hổ.

"Đặt ở phòng ăn đi, tôi mặc quần áo rồi ra," A Mễ nói.

"OK, vậy tôi đợi ở phòng ăn," Trần Hạo không làm khó người phụ nữ.

Hai người trong phòng ăn đang ăn sáng, ánh mắt có vài lần giao lưu, đột nhiên, chị Mễ bật cười.

“Cười gì vậy?” Trần Hạo hỏi.

“Không thấy kỳ diệu sao, hai chúng ta lại ngủ chung một giường,” A Mễ nhìn Trần Hạo nói.

Chương 759

"Gọi là hấp dẫn, em hấp dẫn tôi, tôi cũng hấp dẫn em, vì vậy tự nhiên mà lăn lộn trên giường, đơn giản vậy thôi," Trần Hạo nói.

"Vậy tiếp theo thì sao, sự hấp dẫn kết thúc rồi à?" A Mễ nói.

"Không, mới chỉ bắt đầu thôi." Sau bữa sáng, Trần Hạo đề nghị hai người đi xem phim, A Mễ có chút kinh ngạc nhìn cậu.

"Coi tôi là cô bé sao, xem xong phim không chuẩn bị đưa tôi đến công viên giải trí à?" "Ồ, đều bị đoán trúng rồi," Trần Hạo mặt đầy kinh ngạc nói.

"Mấy trò lừa con gái nhỏ này, đừng tưởng chị đây sẽ mắc bẫy," A Mễ bĩu môi khinh thường.

Trần Hạo một tay ôm lấy cô, bên tai khẽ nói: "Không thử sao biết, đôi khi, để bản thân thư giãn một chút, là một chuyện rất vui vẻ.

Hôm nay, em mặc một bộ đồ đơn giản thoải mái, tôi dẫn em đi chơi thoải mái một ngày." "Thật sự coi tôi là nữ sinh mà dỗ dành à." "Vốn dĩ em cũng không lớn lắm mà." Cuối cùng chị Mễ nghe theo lời đề nghị của Trần Hạo, thay một bộ đồ đơn giản thoải mái, trông trẻ hơn mấy tuổi.

Hai người đến rạp chiếu phim, xem một bộ phim mới của năm nay.

Xem xong phim hai người đi ra, A Mễ liếc Trần Hạo một cái: "Đàn ông các anh, đào hoa vô độ, một người có hai vợ, bận rộn lắm phải không?" Trần Hạo nhún vai: "Tôi không phải người tốt, người tốt sống mới mệt mỏi như vậy chứ." "Xem ra tôi biết rồi," A Mễ lườm Trần Hạo một cái.

Tiếp theo, hai người thật sự đến công viên giải trí.

Hai ngày nghỉ Giáng sinh, công viên giải trí đông người.

Trần Hạo nắm tay A Mễ, không ngừng vui chơi ở các địa điểm khác nhau.

Tại một quầy bắn súng hơi, Trần Hạo với tài bắn súng thần sầu, đã thắng cho A Mễ một con búp bê lớn, A Mễ vui sướng reo hò.

Chơi đến tối mới rời đi, A Mễ như một cô gái nhỏ, khoác tay Trần Hạo.

Trần Hạo nói với cô: "Em không cảm thấy thư giãn sao, thoải mái hơn nhiều so với việc căng thẳng cả ngày." "À, luôn làm đại tỷ, thực ra rất mệt mỏi và phiền lòng, không mấy ai thích cuộc sống như vậy.

Nhưng bị cuộc sống ép buộc đến mức đó, lại không thể không cắn răng kiên trì," A Mễ thở dài nói.

Trên thế giới này, lại có bao nhiêu người bất đắc dĩ mà cắn răng kiên trì sống tiếp đây.

Hai người ăn tối bên ngoài, ngầm hiểu mà lại trở về nhà A Mễ.

A Mễ đột nhiên nói: "Chuyện của tôi, đừng để người khác biết." "Vì sao?" Trần Hạo hỏi.

"Chỉ là cảm thấy, bị người khác biết không hay.

Nếu có lúc nào đó, gọi điện cho tôi, nếu tôi nhớ cậu, cậu cũng gọi điện cho tôi, được không?" Người phụ nữ nói.

Trần Hạo nghĩ, "Cũng được." Nằm tựa vào ngực người đàn ông, người phụ nữ cảm thấy đặc biệt thoải mái, khẽ nói: "Cậu biết không, hai ngày này là hai ngày vui vẻ nhất của tôi trong bao nhiêu năm qua.

Cảm ơn A Hạo." Trần Hạo nhẹ nhàng vuốt lưng người phụ nữ, nói: "Thực ra niềm vui có thể tiếp tục mà.

Hai ngày nay dù sao cũng không có việc gì, lại đang trong dịp Giáng sinh, không bằng tôi đưa em ra ngoài chơi đi." "Đi ra ngoài, đi đâu ạ?" "Thấy Bangkok thế nào?

Mùa này đến đó là vừa đẹp," Trần Hạo nghĩ rồi nói.

"Bangkok, tôi chưa đi.

Được, vậy đi xem thử.

Mấy ngày ở Bangkok, hoàn toàn thuộc về tôi," A Mễ cười như một cô bé.

Ngày hôm sau, hai người xách hành lý đi Bangkok.

Trần Hạo và A Mễ vừa lên máy bay, bên kia có người gọi một cuộc điện thoại đi.

"Lão bản, tôi đã tra ra cái tên Trần Hạo đó, đang đưa một người phụ nữ tên Bạch Ngọc Linh đến Bangkok, Thái Lan." Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói âm trầm: "Tôi biết rồi." Đường Đại Vũ đặt điện thoại xuống, trên mặt lộ ra vẻ hung tợn: "Mẹ kiếp thằng Bạo Long, lần này lão tử nhất định phải để mày phơi xác ở Bangkok." Đại Vũ lấy một điếu thuốc châm, hít một hơi thật sâu.

Nỗi nhục nhã hai tháng trước đó, hiện tại vẫn còn mới nguyên trong ký ức.

Hai đùi bị đâm bảy tám nhát, bụng bị đâm một nhát, khi được đưa đến bệnh viện thì đã hôn mê bất tỉnh.

Đợi đến ngày thứ hai tỉnh lại, vẫn còn sợ hãi.

Sau đó, chuyện đại ca khu Du Ma Địa của Hồng Hưng bị một tên đàn em mới gia nhập Đông Tinh hạ gục, nhanh chóng lan truyền khắp giới xã hội đen.

Khiến những đối thủ của Đường Đại Vũ trong Hồng Hưng nghe

được, trên danh nghĩa là đến thăm, thực ra là để xem trò cười.

Khiến Đường Đại Vũ càng thêm hận Trần Hạo, lúc đó thề rằng, nhất định phải giết chết tên "Bạo Long" đó.

Hắn từng nghĩ tìm sát thủ giết Trần Hạo, nhưng ngay lập tức đoạn tuyệt ý nghĩ đó.

Ở Hương Cảng mà động đến súng đạn sẽ gặp rắc rối lớn.

Cần phải cân nhắc kỹ lưỡng, sau đó nhập viện, nằm viện hơn một tháng, gần đây mới bình phục xuất viện.

Cách đây không lâu, đột nhiên hắn nhận được một cuộc điện thoại cực kỳ bất ngờ.

"Alo, ai đó?" Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói vô cùng kiêu ngạo: "Đường Đại Vũ, tao là Ô Nha của Đông Tinh." Đường Đại Vũ sắc mặt trầm xuống: "Ô Nha Đông Tinh, gọi điện cho tao làm gì?" "Ha ha ha ha, tìm nói chuyện thôi mà." "Tao có gì tốt mà nói với mày?" "Tao nghĩ có chuyện có thể nói được đấy, ví dụ như thằng Bạo Long," Ô Nha cười hì hì nói.

Đường Đại Vũ lập tức bùng nổ, hiện tại hắn ghét nhất nghe hai chữ "Bạo Long", chửi vào điện thoại.

"Ô Nha, mẹ kiếp mày gọi điện để trêu tức tao à?

Đ*t mẹ mày!" Đầu dây bên kia, Ô Nha cầm điện thoại ra xa hơn một chút, sợ bị chói tai, nhưng nụ cười trên mặt hắn càng đậm.

Càng phẫn nộ, càng hận, thì càng dễ bị kích động thôi.

Đợi Đường Đại Vũ chửi xong, Ô Nha vẫn cười hì hì nói: "Bị một thằng nhóc suýt giết chết, danh dự trên giang hồ mất sạch, không khó chịu sao?" "Ô Nha, mẹ kiếp mày so với..." Ô Nha cũng không phải hiền lành gì, lập tức chửi lại: "Đường Đại Vũ, mẹ kiếp mày có thể

nghe tao nói hết không?" "Mẹ kiếp mày có chuyện gì?" "Cùng nhau giải quyết thằng Bạo Long đó thế nào?" Ô Nha lập tức nói.

Đường Đại Vũ đầu dây bên kia lập tức ngẩn ra, một lúc lâu sau mới nói: "Cái gì, giải quyết Bạo Long, nhưng nó là người Đông Tinh mà." "Mẹ kiếp Đông Tinh cái gì!

Thằng nhóc con đó, mấy hôm trước trong tiệc sinh nhật của Lạc Đà, đã đánh tàn phế một người của tao.

Hại tao thua 1 triệu, làm mất mặt tao một cách trắng trợn, lão tử bây giờ hận không thể giết chết nó," Ô Nha ngữ khí âm trầm nói.

Chương 760

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, câu nói này tuyệt đối không sai.

“Làm sao?” Đường Đại Vũ hỏi.

“Tao sẽ cung cấp thông tin tình báo, còn mày ra tay.

Dù sao nó cũng là đồng môn của tao, quy tắc bang có quy định, không thể tàn hại đồng môn mà, ha ha ha ha,” Ô Nha cười nói.

“Tao có lợi ích gì?” Đường Đại Vũ hỏi.

“Tao thấy ngứa mắt, không lý do gì cả.

Nhưng tao cũng có một yêu cầu,” Ô Nha nói.

“Yêu cầu gì?” “Tao muốn một cánh tay của thằng Bạo Long, tay phải.” Đặt điện thoại xuống, nụ cười trên mặt Ô Nha không hề giảm.

Hắn biết những tiệm giày của Trần Hạo bây giờ làm ăn phát đạt đến mức nào.

Giết chết Trần Hạo, chuẩn bị tiếp quản những cửa hàng đó.

Tiếp quản?

Đương nhiên là có hợp đồng rồi.

Hắn chuẩn bị làm một bản hợp đồng chuyển nhượng giả, chỉ cần có dấu vân tay, ai nói là giả được?

Trần Hạo đã chuyển nhượng trước khi xảy ra chuyện.

Nếu người khác không chấp nhận, lúc đó cùng lắm là đi kiện tụng thôi, Hương Cảng chẳng phải là nơi nói về pháp luật sao?

Ha ha ha ha ~~ ha ha ha ha ha ~~~ Ô Nha vô cùng ngông cuồng phá lên cười lớn, dường như nhìn thấy mấy chục triệu đô la Hồng Kông

đang xoay quanh hắn.

Máy bay hạ cánh tại sân bay Don Mueang ở Thái Lan.

Trần Hạo nắm tay A Mễ đi ra khỏi sân bay, nhiệt độ ở Bangkok nóng hơn Hương Cảng.

Lúc này chính là mùa du lịch tốt nhất, không khí Giáng sinh còn nồng nhiệt hơn cả Hương Cảng.

Hai người hoàn toàn tự do du lịch, ban ngày tham quan Đại Hoàng Cung, làng nổi, Chùa Bình Minh, buổi tối hai người chạy đến phố thời trang mua sắm, chủ đề là "mua mua mua".

A Mễ tay xách túi lớn túi bé, mua sắm thoải mái.

Khi hai người nghỉ ngơi trong quán cà phê, A Mễ nói.

“Tôi phát hiện, những món hàng nhái cao cấp đó, chất lượng không hề kém hàng chính hãng chút nào, nhưng tại sao mọi người vẫn cứ muốn mua hàng chính hãng chứ?” Trần Hạo cười cười: “Đó là một vấn đề về quan niệm tiêu dùng.

Cái gọi là tính độc đáo, chất lượng cao, hàm lượng văn hóa, v.v., đều là giả dối.

Suy cho cùng, hàng xa xỉ phẩm dùng để khoe khoang mà thôi.

À à, hiểu rồi, quả thật là như vậy,” A Mễ nói.

“Thực ra hàng xa xỉ phẩm, đối với người có tiền, chỉ là đồ chơi mà thôi.

Đối với người bình thường, có người cắn răng mua một hai món, nhưng đối với những đại gia, đó là đồ dùng sinh hoạt.

Đôi khi tôi nghĩ, tại sao những người có tiền lại càng ngày càng giàu, còn người bình thường lại khó trở thành đại gia chứ?” A Mễ đặt ly cà phê xuống nói.

Trần Hạo nhún vai: “Đơn giản thôi, vì người có tiền đã nắm giữ quy luật kiếm tiền.

Mọi người luôn nói, thất bại là mẹ thành công.

Tôi thấy, đó chỉ là một câu nói động viên, không thể là sự thật.

Nếu cứ liên tục thất bại, thì người kiên cường đến mấy cũng sẽ mất đi niềm tin, cũng sẽ khiến người khác mất đi niềm tin vào mình.

Tư bản là hiện thực.

Nếu cứ liên tục thất bại, dù tự cảm thấy có tài giỏi đến đâu, người khác cũng sẽ không đầu tư vào mình.

Cuối cùng, những người thất bại hoàn toàn, tuyệt đối nhiều hơn những người thành công rất nhiều.

Vì vậy, thành công mới là mẹ của thành công.

Chỉ có thành công, mới biết con đường thành công nên đi như thế nào.

Dù sao những thất bại trước đó, chẳng phải là để tìm con đường thành công sao?

Đó cũng là lý do tại sao những phú nhị đại lại dễ thành công hơn, không chỉ vì có đủ loại tài nguyên, mà còn có kinh nghiệm thành công được cha mẹ truyền lại.” Trần Hạo thoải mái chê bai một chén "nước gà độc".

Buổi sáng vui chơi kết thúc, buổi tối hai người trong khách sạn thoải mái làm những chuyện tình tứ, thỏa mãn tột độ, không hề giữ lại một chút nào, A Mễ dường như đã bùng nổ toàn bộ nhiệt tình bị kìm nén.

Sau "đại chiến", Trần Hạo hỏi: “Ngày mai đi đâu chơi?” “Ngày mai, chúng ta đi Pattaya,” A Mễ suy nghĩ rồi trả lời.

Ngày hôm sau, hai người đến địa điểm du lịch nổi tiếng Pattaya.

Bầu trời xanh biếc và biển xanh trong lành khiến người ta vui vẻ.

Hai người thay đồ đôi hoa văn sặc sỡ, ngồi xe tuk-tuk dạo phố ở Pattaya.

Đột nhiên, Trần Hạo phát hiện xe tuk-tuk đi vào một con đường vắng vẻ, xung quanh hoàn toàn không có kiến trúc, giống như một con đường hoang vắng.

"Này, chuẩn bị đưa tôi đi đâu thế?" Trần Hạo dùng tiếng Anh hỏi.

Người lái xe đó cũng không nói gì, cúi đầu lái về phía trước, tốc độ càng ngày càng nhanh.

Trần Hạo đột nhiên phát hiện có điều không ổn.

Đúng lúc Trần Hạo chuẩn bị hành động, hơn chục chiếc tuk-tuk đột nhiên xuất hiện, bao vây xe của hắn trên đường.

Chương 761

Mỗi chiếc xe đều chở một đám đàn ông cường tráng, ai nấy trong tay đều cầm mã tấu, côn sắt các loại vũ khí, nhìn Trần Hạo và A Mễ, từng người nở nụ cười nhe nanh. "Đát đát đát đát đát đát!" Đám đàn ông có khuôn mặt dị hợm phát ra tiếng hò reo ô ô, dùng côn sắt đập vào thành xe, phát ra tiếng đát đát đát.

Trần Hạo trong lòng thắt chặt, biết rằng chuyện này tuyệt đối không phải đơn giản là cướp bóc hay tống tiền khách du lịch, đối phương chắc chắn là nhắm vào hắn.

A Mễ tuy thần sắc nghiêm túc, nhưng lại trầm ổn nói: "Bọn chúng e rằng có ý đồ không đơn giản." "Két!" Chiếc tuk-tuk của Trần Hạo phanh gấp, tài xế nhảy xuống xe bỏ chạy, những chiếc tuk-tuk khác cũng dừng lại, bao vây hắn ở giữa.

Trần Hạo quét mắt nhìn một lượt, trong lòng ước tính bọn này có khoảng hơn sáu mươi người. "A Mễ, em bảo vệ tốt." Trần Hạo rút một con dao găm từ người ra đưa cho A Mễ.

A Mễ cũng là người từng trải, nhận dao găm và nói: "Anh cẩn thận." "Đàn ông giết chết, phụ nữ giữ lại, có thể mang về sảng khoái một phen, cô nào xinh đẹp thì bán được giá tốt." "Nhớ kỹ, chặt đứt tay phải của thằng đàn ông đó." Một người đàn ông mặc áo hoa đỏ cao giọng hô, hắn dùng tiếng Thái, A Mễ không hiểu nhưng Trần Hạo lại hiểu.

Đặc biệt khi nhìn thấy những gã cường tráng khí thế hung hăng cầm côn sắt, mã tấu xông tới, hai người tự nhiên hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Một tên cầm mã tấu xông tới, Trần Hạo nhảy xuống xe, tung một

cước vào tên đó, con mã tấu trong không trung bị Trần Hạo đá bay, con dao trong tay cũng văng ra.

Một tên khác xông đến, Trần Hạo sờ lên đùi, lại rút ra một con dao găm khác, hung hăng cứa vào cổ gã đó. "Phụt ~~" Một vũng máu tươi phun ra, văng tung tóe trên mặt đất, trông thật yêu diễm.

Nhìn sang bên A Mễ, cô ấy cũng ra tay tàn độc.

Một gã cường tráng dùng côn đập xuống, A Mễ lách người né tránh, côn sắt đập vào khung xe tuk-tuk, phát ra tiếng "rầm" lớn.

Ngay sau đó, A Mễ quay người tung một cú đá xoay người, khiến tên đó bị đá văng ra.

Từ thân thủ của cô ấy, Trần Hạo càng thêm xác định, có khả năng cô ấy chính là Hắc Phượng mà Đông Tinh vẫn luôn thần long thấy đầu không thấy đuôi! "Con đĩ thối, chết đi!" Một tên bên cạnh chém xuống một đao, A Mễ lăn mình né tránh, dao găm cứa một nhát vào cổ tên đàn ông khác đang xông tới. "Phụt!!!" Cổ tên đó, tựa như vòi phun nước, máu tươi cuồn cuộn phun ra!

Nhưng dù sao đối phương quá đông, mặc dù A Mễ liên tục hạ gục vài đối thủ, nhưng bọn chúng dường như đã quyết tâm, muốn bắt A Mễ trước.

Trong số hơn sáu mươi sát thủ, có hơn một nửa vây giết A Mễ.

Trần Hạo thấy A Mễ lâm vào hiểm cảnh, từ dưới đất vớ lấy một con mã tấu, nhảy qua giữa những chiếc tuk-tuk, hung hăng chém xuống tên đang giơ đao chém về phía A Mễ. "Phụt," Một nhát đao của Trần Hạo vô cùng hung tàn, trực tiếp rạch một vết dài mấy chục centimet trên lưng tên đó. "A ~~" Tên đó kêu thảm một tiếng, thân thể lao về phía trước, con mã tấu trong tay cũng rơi xuống đất.

Trần Hạo che chắn cho A Mễ, không dám liều mạng xông lên, chỉ

có thể dựa vào xe tuk-tuk để che chắn một bên, không cho đối phương bao vây hoàn toàn.

Lại có mấy tên xông tới, mã tấu trong tay Trần Hạo vung lên, chém chết vào đầu tên đó, máu tươi bắn ra tức thì.

Nhưng một tên bên cạnh lại càng hung ác hơn, một nhát đao đâm thẳng vào bụng Trần Hạo, Trần Hạo cố gắng né tránh, con dao mới lướt qua người hắn.

Trần Hạo rút mã tấu về, thuận tay chém một nhát, mã tấu rạch một vết lớn trên cổ, tên đó tức thì phun máu ngã xuống đất. "Bùm!" Một tiếng súng bất ngờ vang lên, thân thể Trần Hạo cứng đờ, quay phắt lại nhìn A Mễ ôm ngực từ từ ngã xuống.

Trần Hạo nhìn người đàn ông mặc áo hoa kia đang giơ súng ở cách mười mấy mét, tức thì hiểu ra, người đàn ông áo hoa nổ súng từ phía sau, A Mễ đã đỡ một phát đạn.

Trần Hạo giận dữ nghĩ, nếu không phải đạo pháp thậm chí thần sứ đều không thể sử dụng, thì sao lại không phát hiện có người lén tấn công chứ?

Lại càng không để A Mễ đỡ đạn rồi! "A ~~~" Trần Hạo nổi giận đùng đùng, mã tấu trong tay mạnh mẽ ném ra, mã tấu xoay hai vòng trong không trung, "phập" một tiếng đâm thẳng vào ngực người đàn ông áo hoa.

Người đàn ông áo hoa có chút không dám tin nhìn con mã tấu chỉ còn lại cán trên người mình, thân thể lùi lại hai bước, "phịch" một tiếng ngã xuống.

Trần Hạo lao tới ba bước, đoạt lấy khẩu súng trong tay tên đó, giơ lên nhằm vào đám xã hội đen Thái Lan xung quanh mà khai hỏa. "Bang bang bang!" "Bang bang bang!" Những tên xã hội đen Thái Lan đó lần

lượt trúng đạn ngã xuống đất, có người thấy Trần Hạo điên cuồng giết chóc, sợ hãi muốn bỏ chạy, nhưng tốc độ sao nhanh bằng đạn.

Một khẩu súng lục mười một viên đạn, Trần Hạo đã bắn chết mười một người, đúng lúc giơ súng định bắn hai tên cuối cùng thì khẩu súng phát ra tiếng "cạch cạch", hết đạn. "Má ơi!" Tên còn lại kêu lên một tiếng, vứt dao bỏ chạy vào bụi cỏ bên cạnh, trong chớp mắt biến mất tăm.

Kẻ địch chết thì chết, chạy thì chạy, Trần Hạo chạy hai bước đến bên A Mễ, lúc này A Mễ ngã trên đất, trước ngực đầy máu tươi, ánh mắt mơ hồ nhìn hắn. "A Mễ, em sao rồi?" Trần Hạo vội vàng hỏi. "A Hạo, em, em sợ không qua khỏi..." A Mễ yếu ớt đứt quãng nói. "Anh sẽ không để em chết." Trần Hạo đầy tự tin nhưng cũng xót xa nói.

Hắn vội vàng lấy ra một bình nhỏ suối nước trường sinh từ không gian trữ vật, sau đó đổ hết lên vết thương trước ngực A Mễ.

Nhưng nhìn tốc độ vết thương lành lại rất chậm, hoàn toàn không có hiệu quả như ban đầu, liền vội vàng hỏi Hệ thống Thần Tuyển.

Sau đó mới biết, do nguyên nhân cấp bậc thế giới khác nhau, hiệu quả của suối nước trường sinh ở thế giới phim Hồng Kông đã yếu đi mấy lần.

Hắn chửi thầm một câu, lại vội vàng lấy ra một viên Dưỡng Nguyên Đan cho A Mễ uống.

Trong lòng không ngừng thầm mắng: "Cái quỷ hệ thống chết tiệt, nếu không phải có cái quy tắc chết tiệt này, thì tiểu gia ta tùy tiện một đạo pháp chú cũng có thể chữa khỏi A Mễ.

Thật chó má!!!" Lúc đó, A Mễ đột nhiên cảm thấy tinh thần tốt hơn nhiều.

Nhìn Trần Hạo, trong mắt lộ ra thần sắc kinh ngạc: "..." "Ít nói

thôi." Ngay sau đó, hắn phát hiện viên đạn bắn trúng ngực A Mễ, thuốc và suối nước chỉ có thể tạm thời đè nén vết thương, nhưng không thể chữa lành hoàn toàn cho A Mễ.

Nếu không kịp thời cứu chữa, A Mễ vẫn có nguy hiểm đến tính mạng.

Đáng ghét nhất là, tuy có y thuật đại sư cấp, nhưng bây giờ lại không có thiết bị y tế nào, căn bản không cách nào cứu người!

A Mễ nghĩ Trần Hạo nói không đủ, không có tác dụng, nhìn người đàn ông với vẻ mặt lo lắng, A Mễ nở một nụ cười, đưa tay sờ lên mặt hắn, nhẹ nhàng nói.

Chương 762

"Tuy rằng em và anh chỉ có mấy ngày tình duyên, nhưng mấy ngày nay em đã mãn nguyện, thấy có một người đàn ông vì em mà lo lắng, chết em cũng cam lòng, A Hạo, đừng buồn." Trần Hạo nắm chặt tay cô, hung hăng nói: "Đừng nói nhảm, bây giờ không phải lúc giao phó di ngôn, lão tử sẽ không để em chết, cho anh sống cho tốt vào." Nói xong một tay ôm cô, chạy đến một chiếc tuk-tuk còn nguyên vẹn bên cạnh, đặt cô xuống, khởi động tuk-tuk phóng đi xa.

Hắn muốn đưa A Mễ đến bệnh viện cấp cứu.

Trần Hạo trước đây đã xem bản đồ Pattaya, có khả năng ghi nhớ như in, nhớ bệnh viện ở đâu, lái tuk-tuk nhanh chóng lao vào bệnh viện lớn nhất địa phương, ôm cô xuống xe chạy vào trong. "Bác sĩ, mau cứu cô ấy!" Trần Hạo dùng tiếng Thái hét lên.

Bác sĩ vừa nhìn thấy người phụ nữ toàn thân đẫm máu, lập tức đưa vào phòng cấp cứu, Trần Hạo cũng đi theo vào.

Một bác sĩ trung niên vừa nhìn vết thương của A Mễ, thần sắc ngưng trọng, nói với y tá bên cạnh: "Đi phòng thuốc lấy thuốc, tôi cần phẫu thuật ngay lập tức." Lúc nói, hắn ngụ ý nháy mắt hai cái, y tá khó nhận ra khẽ gật đầu.

Nhưng vừa định đi ra, đột nhiên, một họng súng đen ngòm dí vào thái dương của bác sĩ, khiến bác sĩ giật mình. "A!" Cô y tá nhìn thấy khẩu súng, phát ra một tiếng hét chói tai.

Thực ra trong súng căn bản không có đạn, nhưng bác sĩ và y tá có lẽ không biết.

Bác sĩ giơ hai tay lên, run rẩy nói: "Thưa ngài, làm, tôi cần cấp cứu cho cô ấy." Trần Hạo lạnh lùng nói: "Tôi nghe hiểu ông nói gì, tôi

càng biết ông muốn làm gì!" "Ông muốn cô y tá này đi báo cảnh sát đúng không?

Tôi nói cho ông biết, nếu ông chọn báo cảnh sát, tôi sẽ lập tức giết ông." Đối mặt với họng súng đen ngòm, bác sĩ sợ hãi liên tục lắc đầu, trả lời: "Vâng thưa ngài, tôi biết rồi, nhất định sẽ không báo cảnh sát." Sau đó quay người lại dặn dò y tá vài câu.

Y tá đi ra lấy dụng cụ phẫu thuật vào, Trần Hạo đứng bên cạnh, nhìn bác sĩ phẫu thuật cho A Mễ.

Một viên đạn đồng màu vàng được lấy ra từ vết thương, ném vào khay, phát ra tiếng "đanh".

Bác sĩ lại xử lý vết thương một lượt, cuối cùng vết thương được khâu lại, toàn bộ ca phẫu thuật diễn ra khoảng 1 tiếng đồng hồ, Trần Hạo không nói một lời.

Cuối cùng cũng xong!

A Mễ đã được tiêm thuốc mê, đang hôn mê bất tỉnh, Trần Hạo ép y tá lấy một đống thuốc kháng viêm và bình truyền dịch, v.v.

Lúc đi, hắn bỏ lại một câu: "Cảm ơn đã cứu cô ấy, nếu không có chuyện gì, tôi sẽ báo đáp, có chuyện gì, đừng báo cảnh sát, tôi nhớ tên hai người rồi." Trần Hạo nói xong, ôm A Mễ đang hôn mê, xách theo thuốc rời khỏi bệnh viện.

Hệ thống cảnh sát Thái Lan vô cùng đen tối, và về cơ bản liên kết với xã hội đen địa phương.

Nếu bác sĩ báo cảnh sát, cảnh sát sẽ bắt Trần Hạo ngay lập tức, sau đó, e rằng sẽ có nhiều rắc rối hơn, A Mễ cũng sẽ sống chết chưa biết.

Phương pháp giải quyết hiện tại của Trần Hạo là đơn giản và trực tiếp nhất, cũng là phương pháp thực tế nhất ở Thái Lan.

Ôm A Mễ ra ngoài, Trần Hạo vẫy một chiếc taxi trên phố, trực tiếp trở về Bangkok, Trần Hạo chọn một khách sạn năm sao cao cấp nhất, thuê một căn phòng suite quý tộc, khi đặt A Mễ lên giường, A Mễ vẫn chưa tỉnh.

Trần Hạo tự tay cắm bình truyền dịch, truyền nước cho A Mễ, cuối cùng cũng ổn định, ngồi một bên chờ cô tỉnh lại. "A Hạo ~" Không biết đã qua bao lâu, một giọng nói yếu ớt vang lên.

Trần Hạo đột nhiên mở mắt, nhìn người phụ nữ trên giường, mặt cô tái nhợt, nhưng không còn vẻ chết chóc.

Trần Hạo tiến lại gần, nắm lấy tay A Mễ: "Anh ở đây." A Mễ có chút mơ hồ nhìn xung quanh: "Em đang ở đâu?" "Anh đã về Bangkok, anh đưa em đến bệnh viện phẫu thuật, anh sợ xã hội đen địa phương tiếp tục chặn giết, không dám ở lại bệnh viện, trực tiếp đưa em về Bangkok.

Ở khách sạn Vạn Hào, bọn xã hội đen không dám tùy tiện gây rối." A Mễ nhìn Trần Hạo, nở một nụ cười: "Em cứ nghĩ lần này mình chết chắc rồi, tiểu nam nhân thật sự có bản lĩnh lớn, kiểu gì cũng cứu được chị." Trần Hạo vuốt ve khuôn mặt cô, nói: "Nhớ kỹ, ân cứu mạng phải lấy thân báo đáp, sau này em là của anh." "Ừm, sau này chị là của anh, tất cả đều là của anh." A Mễ mất máu quá nhiều, cảm thấy mệt mỏi, nói chuyện với Trần Hạo vài câu rồi lại ngủ thiếp đi, Trần Hạo tiếp tục ngồi một bên thiền định.

Chuyện báo thù không gấp, tin rằng, bất kể là ai đã bị Trần Hạo tuyên án tử hình thì không thể thoát khỏi.

Bên ngoài một trang viên ở ngoại ô Bangkok.

Một gã đàn ông đầy râu ria đang ngồi trên ghế trong sân, hút xì gà, nhìn một người hầu bên cạnh đang huấn luyện voi.

Hắn tên là Kala Song, một trùm xã hội đen ở Bangkok, thế lực không hề nhỏ.

Lúc đó, một thuộc hạ chạy nhanh đến, thì thầm vài câu vào tai hắn, thần sắc hắn ngưng lại, có chút không dám tin nói. "Cái gì, Vicard cũng chết rồi?

Làm sao có thể, ta đã cho người mang theo rất nhiều người, lẽ nào đối phương đã có chuẩn bị?" Thuộc hạ lắc đầu: "Không có, thuộc hạ của Vicard chỉ còn hai người sống sót trở về, nói rằng người đàn ông và phụ nữ Việt Nam đó đều rất mạnh." "Đặc biệt là người đàn ông đó, đầu tiên dùng dao giết bị thương mười mấy người, sau đó Vicard mới rút súng ra." "Nhưng khi bắn người đàn ông đó, người phụ nữ đã đỡ một phát đạn, người đàn ông đó một dao giết chết Vicard, cướp súng, và giết rất nhiều người." "Phế vật, một lũ phế vật, chuẩn bị nhiều người như vậy đi giết một người, lại bị người ta phản sát, bây giờ người đàn ông Việt Nam đó đâu?" Kala Song hỏi. "Tôi phản ứng chậm một chút, sau đó truy tìm đến bệnh viện, bác sĩ đã phẫu thuật cho người phụ nữ đó, người đàn ông đó đã đưa người phụ nữ rời đi." "Tôi đã tìm chiếc taxi mà họ đã đi, người đàn ông đó rất cảnh giác, giữa đường đổi xe mấy lần, cuối cùng việc truy tìm của tôi bị gián đoạn, họ không nên ở Bangkok." "Họ đang ở Bangkok, Bangkok lớn như vậy, mẹ kiếp, nói với người bên dưới, chú ý cặp nam nữ đó, không thể không xuất hiện." Kala Song nói.

Kala Song nghĩ Trần Hạo sẽ vội vàng đưa người phụ nữ bỏ trốn, như vậy sẽ có thể truy tìm ra tung tích của họ, và ra tay lần nữa.

Nhưng Trần Hạo lại không làm như vậy, hắn ở trong khách sạn không đi đâu cả, ngay cả phòng cũng không ra, ăn uống cũng gọi điện thoại đặt bữa để nhân viên phục vụ mang đến phòng.

A Mễ tựa vào đầu giường, Trần Hạo dùng thìa đút cơm cho cô,

người phụ nữ trông rất hạnh phúc. "Thật ra bị thương cũng tốt lắm, không giống tiểu bạo long giết người hung ác như vậy, chăm sóc người cũng thật giỏi, nếu chị biết như vậy, đã bị thương sớm hơn rồi." "Vết thương có đau không?" Trần Hạo lại đút cho cô một thìa cơm, hỏi. "Không đau nữa, vừa rồi tay anh đặt trên vết thương của em, không đau nữa." "Đúng rồi, anh là ai vậy, có những loại thuốc và đan dược đó, sẽ không phải là một vị tiên nhân chứ?" A Mễ hỏi một loạt câu hỏi. "Em cảm giác bị thương rồi, lại nói nhiều, không giống chị Mễ ngày thường." Trần Hạo nói. "Anh không tò mò sao, những chuyện lần này xảy ra, khiến em rất tò mò về anh." Trần Hạo nhìn người phụ nữ: "Theo thân thủ của em, hình như cũng không phải là người bình thường đúng không?" Bạch Ngọc Linh giả vờ dỗi lườm một cái nói: "Anh hỏi em mà không trả lời, ngược lại còn hỏi chị. " "Không nhìn thấy anh quan tâm chị như vậy sao, em sẽ không nói cho anh biết đâu." "Thật ra em không chỉ là Ngân Phượng của Đông Tinh, thân phận bí mật của em, là Hắc Phượng sát thủ trong truyền thuyết." "Sao?

Không bất ngờ à?" Nhìn vẻ mặt đắc ý của Bạch Ngọc Linh, Trần Hạo với vẻ mặt quả nhiên là như vậy nói. "Đương nhiên rồi, nếu em chỉ là con gái của một lão đại Đông Tinh, sao có thể kế thừa tất cả thực lực, lại còn trở thành một trong ba Phượng của Đông Tinh chứ!" "Huống hồ lần đầu tiên gặp em, anh đã cảm thấy em có thân thủ khác thường rồi." "Bây giờ biết em là Hắc Phượng, vậy thì tất cả mọi chuyện hoàn toàn được giải thích rõ ràng." Thấy Trần Hạo không quá kinh ngạc, Bạch Ngọc Linh uất ức liếc hắn một cái. "Em đã nói hết bí mật của mình cho anh rồi, vậy anh có thể trả lời câu hỏi của chị được không?" Trần Hạo mỉm cười nhạt nói: "Tôi nói cho em biết, đừng tiết lộ bí mật nhé." "Yên tâm, chị tuyệt đối giữ bí mật, sẽ không nói cho người thứ hai đâu." A Mễ lập tức nói.

Trần Hạo suy nghĩ cách dùng từ, nói: "Vừa rồi tôi nói mình là đạo sĩ, nói một nửa thôi." "Thật ra tôi là một tu chân giả, không chỉ tu luyện cổ võ, còn tu luyện công pháp tu chân." "Thuốc nước và đan dược tôi cho em dùng, thì là một số thần dược cứu mạng có hiệu quả cực kỳ linh nghiệm." A Mễ kinh ngạc há to miệng: "Trên thế giới này thật sự có cổ võ và pháp thuật sao, đó không phải là thứ trên tiểu thuyết sao, em cứ nghĩ là giả đó, thảo nào đánh nhau lợi hại như vậy." Trần Hạo buồn bực đáp: "Vì một số nguyên nhân, tôi tạm thời không thể sử dụng đạo pháp và linh lực, nên mới chỉ có thể dùng cổ võ để đối địch." "Nếu không thì, đừng nói mấy chục tên tạp nham và một khẩu súng, cho dù hàng trăm người cùng lúc dùng súng, tiểu gia tôi cũng hoàn toàn không sợ." Hai người ở trong phòng nhàn rỗi trò chuyện, thời gian trôi qua thật nhanh.

Ba ngày trôi qua, xã hội đen Thái Lan vẫn không tìm thấy Trần Hạo, xã hội đen dù sao cũng là xã hội đen, không phải cảnh sát, không thể điều tra những thông tin khách sạn cao cấp đó.

Vết thương của A Mễ ổn định, còn lại là tịnh dưỡng, buổi tối A Mễ ngủ say, Trần Hạo lại không ngủ, lấy một chiếc áo khoác ra khỏi phòng. "Phi Lư nhắc nhở bạn: Đọc sách ba việc - sưu tầm, đề cử, chia sẻ!" Sau khi ra khỏi khách sạn, Trần Hạo bắt taxi đến một quán bar đêm.

Nhạc vũ trường ồn ào, không khí náo nhiệt, mọi người theo nhạc DJ không ngừng lắc lư thân thể, có mấy tên vừa nhìn là đã dùng thuốc, chơi rất hăng.

Chương 763

Trần Hạo quét mắt nhìn khắp sàn, tìm thấy vài tên bán thuốc, trong đó có một tên mặt mày gian xảo, len lỏi trong đám đông, thậm chí còn ném thuốc lắc cho người nước ngoài, vô cùng ngang nhiên.

Trần Hạo đi tới, rút ra một tờ 100 đô la Mỹ đưa cho, dùng tiếng Thái nói: "Cho tôi hai viên." Tên đó mắt sáng lên, nói: "Không vấn đề gì", nhận tiền và đưa cho Trần Hạo hai viên thuốc.

Trần Hạo nhìn hàng, ghé sát vào nói: "Có nhiều hơn không?" "Muốn bao nhiêu?" "Bạn bè tôi mở tiệc, cũng phải hơn 100 viên, muốn chơi cho tới bến." Trần Hạo nói. "Đương nhiên có, đi theo tôi." Tên đó dẫn Trần Hạo đi ra ngoài, đi ra khỏi quán bar đến một con hẻm vắng vẻ.

Tên đó từ khe tường móc ra một lọ thuốc nhựa, lắc lắc nói: "Bên trong tròn một trăm viên, trả tiền đi." Trần Hạo nở một nụ cười, một nhát thủ đao chém xuống, tên đó chưa kịp kêu một tiếng đã ngất đi.

Trần Hạo vác hắn, ba vòng hai vòng đến một nơi vắng vẻ hơn, trước đó hắn đã xem xét địa điểm kỹ càng, đó là một công trường bỏ hoang, căn bản không có người, bên cạnh có một căn nhà chứa đồ lặt vặt.

Trần Hạo dùng dây trói chặt tay chân tên đó, vò nắn vài cái trên người, tên đó mơ màng tỉnh dậy, vừa nhìn thấy Trần Hạo liền gầm lên. "Thả tao ra, mày biết tao là ai không, tao là thuộc hạ của đại ca Thanh Mạn, thằng nhóc, mày không muốn sống thì mau thả tao ra." Trần Hạo rút súng từ người ra, từ từ dí vào đầu tên đó, cảm giác lạnh lẽo từ nòng súng truyền đến, khiến tên đàn ông biết rằng đây tuyệt đối là súng thật.

Thằng nhóc tức thì sợ hãi run rẩy: "Này, bạn ơi, không muốn hàng sao, tôi có, cứ lấy đi, đừng giết tôi, tôi không thù không oán với anh." "Tôi có vài chuyện muốn hỏi thăm." Trần Hạo nói. "Tôi, tôi không biết gì cả." Tên đó lập tức nói.

Trần Hạo sắc mặt lạnh lẽo, lạnh lùng nói: "Đều không biết, vậy thì vô dụng rồi, vậy thì chết đi." Nói rồi định bóp cò.

Tên đó thấy vậy vội vàng, lập tức hét lên: "Khoan đã, khoan đã, tôi biết, tôi biết hết, đừng giết tôi." "Mấy ngày trước, ở Pattaya, chuyện một nhóm côn đồ bị người ta giết, anh có nghe không?" Trần Hạo hỏi. "Chuyện Vicard sao?" Tên đàn ông hỏi.

Trần Hạo không biết Vicard là ai, nhưng vì hắn gọi tên ra, chắc chắn biết chuyện đó, tiếp tục hỏi: "Vicard là ai?" "Vicard là một thuộc hạ của Kala Song, nghe nói mấy ngày trước, ở Pattaya giết người, bị một người đàn ông Việt Nam phản sát." Nói đến đây, tên đó đột nhiên nhìn về phía Trần Hạo: "Anh, sẽ không phải là người đàn ông Việt Nam đó chứ?" Trần Hạo không trả lời, hỏi: "Ông có biết tại sao Vicard lại muốn giết người đàn ông Việt Nam đó không?" "Tôi không biết, tôi và Vicard không phải cùng một lão đại, thuộc hạ của anh, Kala Song là một lão đại của một băng đảng ở Bangkok, có bốn năm trăm thuộc hạ." Tên đó nói. "Thực lực của Kala Song thế nào?" Trần Hạo tiếp tục truy hỏi. "Thực lực mạnh lắm, chủ yếu kiểm soát ngành du lịch và khu đèn đỏ ở Pattaya." Tên đó nói. "Hắn ở đâu?" "Tôi không biết, thưa ngài, xin hãy thả tôi đi, những gì tôi biết tôi đã nói hết rồi, tôi và Kala Song không quen, chuyện của hắn, tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ." Tên đó lập tức nói.

Trần Hạo biết, tên này chắc cũng chỉ biết đến thế thôi, những thông tin này đủ dùng.

Hắn túm lấy đầu tên đó dùng sức vặn một cái, chỉ nghe thấy tiếng

"khực", tên đó chưa kịp kêu la gì, mắt trừng lớn, đã chết.

Trần Hạo sẽ không tin bất kỳ ai, chỉ có người chết mới không tiết lộ bí mật.

Rời khỏi căn nhà bỏ hoang đó, Trần Hạo nhanh chóng ra đường, khi đi qua một con sông nhỏ, Trần Hạo ném khẩu súng lục xuống sông, bây giờ, khẩu súng lục không có đạn thì vô dụng rồi.

Về khách sạn, Trần Hạo không bật đèn, mượn ánh đèn hành lang vào phòng tắm rửa tay, cởi quần áo vào phòng ngủ, vừa leo lên giường, A Mễ bên cạnh đột nhiên ôm lấy hắn. "Em tỉnh rồi sao?" Trần Hạo vuốt ve khuôn mặt cô nói. "Không, em vẫn chưa ngủ." A Mễ nhẹ giọng nói.

Trần Hạo hơi sững sờ: "Em biết anh muốn ra ngoài à?" "Em biết anh chắc chắn đi tìm manh mối rồi, em cũng biết em không thể ngăn cản, chỉ có thể cầu nguyện anh không xảy ra chuyện gì." Quả không hổ là người phụ nữ từng lăn lộn trong hắc đạo, ý đồ của người đàn ông đều bị cô đoán trúng, A Mễ tựa vào ngực hắn, nhẹ nhàng nói. "Anh có biết không, số mệnh của em, mệnh cách của em là Bạch Hổ, khắc cha khắc chồng, ba mươi tuổi có một kiếp nạn lớn." "Chuyện hai ngày trước em đã trải qua, cái số mệnh đó thật sự chuẩn." Trần Hạo nhẹ nhàng ôm A Mễ, không dám chạm vào vết thương của cô, nói: "Mấy cái đó cũng tin à, giả thôi, anh là đạo sĩ, số mệnh không thần kỳ đến vậy đâu." Người phụ nữ ngẩng đầu nhìn vào mắt Trần Hạo, nói: "Em hy vọng cái quẻ lạ đó đúng." "Em lúc đó hỏi có cách hóa giải nào không, thầy bói nói nan nan nan, mệnh cách Bạch Hổ cực kỳ hung hiểm, trừ khi Thanh Long giáng thế mới có thể hàng phục, đưa em thoát khỏi tai ương giải nạn." "Tiểu bạo long, anh sẽ không phải là con Thanh Long đó, giúp chị hóa giải tai ương giải nạn chứ?" "Em lần này không chết, hẳn là đã qua kiếp nạn lớn đó rồi phải không?" Người phụ nữ nhìn Trần Hạo nói. "Vậy đạo sĩ đó không nói,

sau khi qua kiếp nạn lớn ba mươi tuổi sẽ thế nào sao?" Trần Hạo hỏi. "Ông ta nói số mệnh của em, nếu em qua được kiếp nạn lớn ba mươi tuổi, sau này sẽ thuận buồm xuôi gió, như hổ thêm cánh, có thể lên chín tầng mây." Trần Hạo thầm nghĩ, tiểu gia ta không phải có huyết mạch Thanh Long sao, thật sự bị ông già đó đoán trúng rồi!

Hắn dừng lại, cười ha ha nói: "Cái số mệnh đó chuẩn thật đấy, em nhất định gặp được cao nhân rồi, anh chính là con Thanh Long đó, từ nay về sau sẽ đưa em đi khoe khoang, đi bay." A Mễ nhìn Trần Hạo, "phụt" một tiếng cười khẽ.

Lại hai ngày trôi qua, A Mễ đi lại không còn khó khăn nữa, Trần Hạo lập tức đưa A Mễ lên máy bay về Hồng Kông, kiểm tra một lượt ở bệnh viện tư.

Vết thương của A Mễ không có vấn đề gì lớn, chỉ cần tịnh dưỡng thêm một tháng là ổn.

Trong nhà có bảo mẫu, sẽ chăm sóc cô, Trần Hạo lập tức trở về khu vườn phố của mình, hỏi thăm A Tuấn về tình hình hiện tại, mọi thứ đều bình lặng, không có chuyện gì xảy ra, việc kinh doanh vẫn phát đạt.

Tin tức Trần Hạo trở về, tự nhiên có người biết ngay lập tức, Đường Đại Vũ vô cùng thất vọng, gọi điện cho Kala Song ở Thái Lan. "Tại sao thằng đó lại về Hồng Kông, lẽ nào ông không ra tay sao?" "Trước đây ông không nói với tôi thằng đó lợi hại đến vậy, ông có biết không, tôi đã chết hai mươi mấy thuộc hạ, khoản nợ này cần phải tính." Kala Song nói. "Chuyện không làm thành công, tôi không đòi ông trả tiền đã là may lắm rồi." "Đường Đại Vũ, có bản lĩnh thì không trả tiền thử xem, tôi sẽ phái người đến Hồng Kông tìm ông." Kala Song đe dọa.

Đường Đại Vũ ném phăng điện thoại xuống, trong miệng chửi thề

một câu. "Sao mà không chết, đúng là mẹ nó số lớn, lần sau có cơ hội, nhất định phải giết chết nó, cái quỷ xã hội đen Thái Lan, toàn là một đống shit." Tối hôm đó, Trần Hạo mắt lộ hung quang dặn dò A Tuấn: "A Tuấn, giúp tôi đặt vé máy bay đi Thái Lan ngày mai." "Xem phiên bản không có dấu gạch dưới của tiểu thuyết này, vui lòng tải xuống APP Tiểu Thuyết Phi Lư!" Máy bay hạ cánh xuống Bangkok, Trần Hạo nhanh chóng biến mất tại sân bay.

Tối hôm đó, hắn trực tiếp đến cửa hàng bán ô tô mua một chiếc xe cũ.

Chiếc sedan Toyota màu bạc bình thường, đổ đầy xăng và lái đi, Pattaya cách Bangkok hơn một trăm cây số, đó là phạm vi thế lực của Kala Song.

Trong một con hẻm ở khu đèn đỏ Pattaya, một du khách Nhật Bản vừa bước ra, đột nhiên từ bên cạnh xuất hiện hai người đàn ông, chặn đường người Nhật Bản lại.

Người Nhật Bản sững sờ: "Các người muốn làm gì?" "Số tiền vừa rồi anh đưa thiếu, trả thêm 100 đô la Mỹ nữa." Một người đàn ông dùng tiếng Anh bập bẹ nói.

Người Nhật Bản lập tức không chịu: "Đi chơi một lần 50 đô la Mỹ, tại sao lại tăng giá, không được, số tiền này tôi không trả." "50 đô la Mỹ đủ chơi cái gì, 100 đô la Mỹ là phí giới thiệu, nhất định phải trả." Người đàn ông Thái Lan hung ác nói. "Tống tiền, tôi muốn báo cảnh sát!" Người Nhật Bản hét lên. "Tôi là tiểu đệ của đại ca Kala Song, ở Pattaya, tôi nói rồi, cảnh sát cũng không quản đâu." Người đàn ông Thái Lan cười nói. "Không, tôi tuyệt đối không khuất phục." Người Nhật Bản nghiến răng nói. "Bốp!" Một cái tát nặng trịch giáng xuống mặt người đàn ông Nhật Bản, khuôn mặt trắng bệch tức thì đỏ lên mấy vệt, người Nhật Bản sững sờ, lập tức từ túi móc ra một trăm

đô la Mỹ đưa đi.

Người đàn ông Thái Lan nhận tiền, cho người Nhật Bản rời đi.

Người đàn ông Thái Lan vung vẩy một trăm đô la Mỹ trong tay, dùng tiếng Thái nói: "Thấy chưa, dễ dàng lấy được một trăm đô la Mỹ như vậy, đúng lúc đủ tiền mua thuốc rồi, đi, đi tìm lão ống lấy 'bột'." Hai người đi vào một con hẻm vắng vẻ hơn, đột nhiên, từ trong bóng tối một bàn tay thò ra, một con dao găm cứa vào cổ một trong hai tên đó, tên đàn ông Thái Lan chưa kịp "hừ" một tiếng đã ngã xuống.

Tên vừa rồi tống tiền nhìn thấy cảnh đó, sợ hãi mắt trợn tròn, co chân bỏ chạy.

Nhưng chưa kịp chạy được hai bước, lưng bị một cú đá mạnh vào, tên đó lao về phía trước hai bước, ngã sấp xuống đất.

Chương 764

"Không, không, không giết tôi, tôi không nên tống tiền anh, tôi trả tiền lại." Người đàn ông Thái Lan kêu lên.

Tên đó nghĩ vừa rồi là người Nhật Bản bị tống tiền đến trả thù.

Trần Hạo bước tới, một khẩu Desert Eagle cải tiến dí vào thái dương, lạnh lùng nói: "Nói cho tôi biết, Kala Song ở đâu." Người đàn ông Thái Lan sững sờ, lập tức biết vừa rồi mình đã nhầm, nhưng bị họng súng lạnh lẽo dí vào, cũng sợ hãi run rẩy. "Tôi, tôi không biết." "Vậy thì vô dụng rồi, tôi bây giờ sẽ giết ông." Trần Hạo lạnh lùng nói. "Không không không, đợi, đại ca Kala Song thường sẽ ở trong trang viên, ít ra ngoài, trang viên ở thị trấn Bang Bang." Người đàn ông vội vàng nói. "Có bao nhiêu vệ sĩ?" "Tôi, tôi không rõ, nhưng chắc là có mười mấy hai mươi người." Người đàn ông nói.

Trần Hạo một nhát thủ đao đánh ngất tên đó, từ phía sau rút ra một sợi dây trói chặt tay chân, vác lên xe.

Tên còn lại thì trực tiếp ném vào đống rác bên cạnh, đậy lên mấy tấm bìa, ít nhất đêm nay chắc không ai phát hiện ra.

Bang Bang là một thị trấn cách Pattaya ba bốn mươi cây số, nằm giữa Pattaya và Bangkok.

Trần Hạo đánh thức tên đó dậy: "Nếu muốn sống, ngoan ngoãn chỉ đường, nói cho tôi biết trang viên của Kala Song ở đâu." Tên đàn ông bị trói tay chân, súng lục chỉ vào đầu, nào dám không ngoan ngoãn nghe lời, run rẩy nói: "Được được, tôi nhất định nghe lời, tiếp tục lái thẳng, khoảng 5 cây số nữa rẽ trái, dọc theo con đường đó là đến." Trần Hạo nhanh chóng lái xe đến chỗ tên đó chỉ, từ xa, có thể nhìn thấy vài ánh đèn, chắc là trang viên của Kala Song, xung quanh trang

viên tối đen như mực, không có hàng xóm. "Ở đó?" "Đúng đúng, trang viên của Kala Song, thưa ngài, xin hãy thả tôi đi." Người đàn ông Thái Lan cầu xin.

Trần Hạo túm lấy đầu tên đó dùng sức xoay một cái, chỉ nghe thấy tiếng "khực", Trần Hạo vặn gãy xương cổ tên đó.

Mở cửa xe, bên cạnh có một rãnh đất đầy cỏ dại, Trần Hạo kéo người ra, trực tiếp ném xuống rãnh, thi thể lăn xuống rãnh, tức thì bị cỏ dại che phủ.

Trần Hạo kiểm tra lại trang bị trên người, hai con dao găm, hai khẩu Desert Eagle cải tiến, một khẩu súng trường M16, sau đó tiến về phía trang viên.

Bên ngoài trang viên, có một bức tường bao, cao đến ba mét, phía trên phủ đầy dây thép gai, ngăn không cho người trèo qua.

Điều đó không làm khó được Trần Hạo, hắn tìm một chỗ có cây gần đó, ba bốn cái nhảy đã leo lên cây, sau đó lợi dụng chiều cao của thân cây, trực tiếp nhảy vào sân.

Với thể chất của hắn, một lần nhảy có thể xa mười bốn mười lăm mét, người bình thường căn bản không thể nhảy qua khoảng cách đó.

Đột nhiên, từ xa truyền đến vài tiếng chó sủa, "~~Gâu gâu gâu ~~" Ba con chó lớn lao về phía chỗ Trần Hạo vừa tiếp đất, mấy con lao tới, nhào về phía Trần Hạo đang nằm phục trong bụi cỏ.

Tiếng chó sủa lập tức thu hút sự chú ý của hai tên vệ sĩ tuần tra: "Bên đó có chuyện gì sao?" Một tên nói. "Không phải chứ, ở đây ai dám?" Đồng bọn của hắn nói. "Tôi đi xem thử." Một người đi về phía chỗ chó sủa.

Nhưng khi đi đến gần, lại phát hiện mấy con chó không sủa nữa, tên đó lẩm bẩm: "Không phải lại thấy thỏ rồi chứ." Vừa đi qua một

bụi cây, đột nhiên từ bụi cỏ thò ra một đôi tay, tên đó sợ hãi định kêu lên, ngay lập tức tiếng "khực" vang lên, cổ bị người ta vặn gãy, sau đó tên đó bị kéo vào bụi cỏ.

Khoảng một hai phút sau, từ trong bụi cỏ đứng dậy một người, người đó vác một khẩu súng tiểu liên, bên cạnh vây quanh mấy con chó, từ từ đi về phía biệt thự.

Tên đồng bọn kia thấy có người và mấy con chó quay lại, cười nói: "Không sao đâu chứ, nhưng là trang viên của lão đại, ai dám." Chỗ đó cách trang viên hơi xa, ánh đèn lờ mờ, nhất thời hắn tưởng là đồng bọn, nhưng khi người đó cách bốn năm mét, đột nhiên phát hiện có gì đó không ổn. "Không phải Decha..." Sau khi nói ra vài từ, định hét lớn, đột nhiên người đó một bước vọt tới, dao găm vung lên trong không trung, hung hăng cắt ngang cổ họng hắn. "Ách ách ách ~" Tên đó chỉ "ách" vài tiếng rồi ngã xuống đất.

Khi tên đó ngã xuống, Trần Hạo co chân đá một cái, trực tiếp đá thân thể hắn xuống bụi cây bên cạnh.

Dao găm biến mất, một khẩu Desert Eagle xuất hiện trong tay, Trần Hạo dẫn mấy con chó nhanh chóng đến cửa biệt thự, "Bang bang bang" gõ cửa. "Ai đó?" Một giọng nói từ bên trong vọng ra, cửa phòng mở, nhưng người mở cửa đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt xa lạ, trong lòng chợt cảm thấy không ổn, vừa định rút súng thì một họng súng đen ngòm đã chĩa thẳng vào đầu hắn. "Bùm!" Một tiếng súng thanh thúy vang lên, tên đứng ở cửa trực tiếp bị nổ đầu.

Trần Hạo một cước đá văng cửa, mấy con chó nhanh chóng xông vào, nghe tiếng súng trong biệt thự tức thì loạn lên, có người cao giọng hét: "Có địch nhân, có địch nhân." Trần Hạo vừa bước vào đại sảnh, từ một căn phòng bên cạnh xông ra mấy người, Trần Hạo thân tử vi vi nhất trắc, súng lục "bang bang bang" liên tiếp nổ mấy phát,

mấy tên vừa chạy ra chưa kịp phản ứng, lần lượt trúng đạn ngã xuống đất.

Tiếng súng liên tục làm Kala Song đang ngủ giật mình tỉnh dậy, hắn phản ứng nhanh chóng, lập tức từ dưới nệm giường rút ra một khẩu súng lục, nhanh chóng chạy về phía một căn phòng khác.

Người phụ nữ xinh đẹp trên giường sợ hãi run rẩy, hét lên với Kala Song: "Đừng bỏ em lại!" Kala Song dừng lại một giây, lập tức gầm lên: "Không muốn chết thì mau lên!" Người phụ nữ lập tức bò dậy, Kala Song một tay túm lấy cô, chạy về phía một cánh cửa khác. "Đát đát đát, đát đát đát." Một tên cầm súng trường xông ra, nhằm về phía Trần Hạo mà xả đạn.

Trần Hạo đã sớm nhìn thấy lúc hắn ra, "xoẹt" một tiếng vọt ra sau một cây cột, rút khẩu súng trường ra, không lộ đầu, bắn ra một băng đạn về phía bên ngoài. "Đát đát đát đát đát đát ~ A ~" Tên vừa xông ra tức thì trúng mấy phát đạn, ngã xuống đất bỏ mạng.

Đột nhiên, từ trên lầu xông ra một người, nhìn thấy Trần Hạo xong, cầm súng trường định xả đạn.

Trần Hạo mạnh mẽ giơ súng lên, tốc độ bóp cò nhanh hơn đối phương nửa giây, một loạt đạn bắn ra, tức thì biến tên đó thành xác chết. "Bang bang bang ~~" "Bang bang bang ~~" Từ một căn phòng bên cạnh có người liên tục nổ súng ra ngoài, cảm giác bên trong chắc có hai người, hắn không dám thò đầu ra, chỉ dám bắn bừa ra ngoài, nhưng lại cản trở bước chân của Trần Hạo.

Trần Hạo vứt súng trường, thay băng đạn mới cho súng lục, lại có một khẩu súng thò ra từ cửa phòng, định bắn loạn ra ngoài, Trần Hạo nắm lấy cơ hội giơ súng lên bắn một phát, "Bang!" "A a a ~" Từ trong phòng truyền ra một tiếng kêu thảm thiết, bàn tay thò ra của tên xạ thủ bị Trần Hạo một phát súng bắn nát.

Nhưng ngay sau đó, từ trong phòng lại thò ra một nòng súng, chắc là một khẩu súng trường, nhằm ra ngoài xả đạn dữ dội.

Như vậy không được, Trần Hạo liếc thấy mấy con chó, lập tức ra lệnh: "Xông vào, cắn chết chúng nó." Mấy con chó nhanh chóng lao ra, nhanh chóng xông vào căn phòng đó, ngay lập tức trong phòng truyền ra một trận kêu thảm thiết xé lòng.

Trần Hạo mới xông vào, nhìn thấy hai cái bóng ngã dưới đất, giơ súng hai phát, bắn nổ đầu hai tên đó.

Lấy lại súng trường, tiếp tục lục soát trong biệt thự, cuối cùng lại xuất hiện vài tên xạ thủ, cũng đều bị Trần Hạo xử lý gọn.

Trần Hạo lên lầu, cuối cùng cũng tìm thấy phòng của Kala Song, nhưng trong phòng không một bóng người, chiếc chăn ga gối đệm xộc xệch trên giường nói cho Trần Hạo biết, người trong này vừa mới đi.

Đột nhiên, nghe tiếng động cơ ô tô từ bên ngoài cửa sổ. "Ông ông ông ~" Một chiếc ô tô gầm rú, lao ra khỏi trang viên, Trần Hạo trong lòng giật mình: "Mẹ kiếp, Kala Song muốn chạy!" Trần Hạo nhanh chóng xuống lầu, thấy chiếc ô tô đó xông ra khỏi cổng lớn, lao ra đường, Trần Hạo nhanh chóng chạy ra ngoài, khi chạy đến bên cạnh xe thì chiếc xe của Kala Song chỉ còn lại đèn hậu. "Ông ~~" Đạp ga, chiếc Toyota lao ra ngoài, đuổi theo chiếc ô tô của Kala Song, Kala Song nhìn ánh đèn ô tô dần dần đuổi kịp, nghiến răng đạp ga, hai chiếc xe "đua" nhau trên đường cao tốc.

Trần Hạo hạ cửa xe xuống, thò một tay ra ngoài, liên tục nổ súng vào chiếc ô tô phía trước. "Bành!" Chiếc ô tô của Kala Song đột nhiên nảy lên, một lốp xe bị nổ, chiếc ô tô chao đảo hai cái, lao về phía bên cạnh, bên cạnh là một hàng cây, chiếc ô tô đâm sầm vào một cái cây lớn.

Chương 765

Trần Hạo dừng xe nhanh chóng chạy tới, phát hiện đầu xe ô tô biến dạng nghiêm trọng, Kala Song bị kẹt trong túi khí.

Người phụ nữ ở bên kia thì đầu đập vào cửa kính bên cạnh, máu từ đầu tuôn ra ào ào.

Trần Hạo dùng sức kéo cửa xe ra, kéo Kala Song bị thương ra ngoài, Kala Song không thắt dây an toàn nên xương ức bị thương, phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết.

Nhìn thấy Trần Hạo xong kinh hoàng hét lên: "Đừng giết tôi, đừng giết tôi, tôi có thể đưa tiền." Súng lục dí vào đầu Kala Song, Trần Hạo lạnh lùng nói: "Ông có biết tôi không?" Kala Song nhìn Trần Hạo, do dự nói: "Anh, là người Hồng Kông đó." "Tôi chỉ hỏi một câu thôi." Trần Hạo nói. "Chuyện gì?" "Ai muốn giết tôi?" Kala Song thầm nghĩ, vì hỏi một câu hỏi mà làm lớn chuyện đến vậy vậy sao, hắn nói: "Tôi, tôi có thể nói cho anh biết, anh đừng thả tôi ra." "Bùm!" Trần Hạo giơ súng bắn vào đùi Kala Song một phát. "Phi Lư nhắc nhở bạn: Đọc sách ba việc - sưu tầm, đề cử, chia sẻ!" “A!” Tạp Lạp Tống kêu lên một tiếng thảm thiết.

Máu từ đùi hắn trào ra ào ào, hắn ôm đùi không ngừng lăn lộn.

“Không có điều kiện, nói cho ta biết, ai muốn giết ta.” Tạp Lạp Tống sợ hãi, lập tức nói: “Đường Đại Vũ, trước đây có mấy lần giao dịch, lấy ‘phấn’ ở chỗ tôi.” “Lần này đưa tôi 100 vạn để tôi ra tay giết, tôi không có thù oán gì, tôi có thể đưa tiền, tha cho tôi đi.” Đường Đại Vũ!

Thực ra Trần Hạo đã đoán được từ trước, người có thể hận thù muốn giết mình đến vậy, trên thế giới này chắc cũng chỉ có Đường

Đại Vũ.

Không cần đích thân hỏi, kẻ trước mắt muốn giết mình, suýt nữa đánh chết A Mễ, đáng phải chết.

Trần Hạo giơ súng lên, Tạp Lạp Tống thấy vậy, lập tức lớn tiếng kêu la: "Đừng giết tôi, tôi có thể đưa hết tiền của tôi cho cậu, 500 vạn đô la Mỹ, 800 vạn... 1000 vạn..." "Pằng!" Trần Hạo không chút do dự nổ súng, một lỗ máu vỡ toác trên đầu Tạp Lạp Tống.

Hắn để lại một câu nói lạnh nhạt: "Tiền của ngươi, ta không thèm." Trần Hạo đi đến bên xe, nhìn người phụ nữ bên trong, sờ mũi cô ta, đã tắt thở.

Trên máy bay, Trần Hạo yên tĩnh nằm trên ghế, nhắm mắt trầm tư, một kế hoạch dần dần thành hình trong đầu.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay Hương Cảng, Trần Hạo đi xe về nhà A Mễ, người giúp việc thấy hắn, cung kính chào rồi lui vào phòng người làm.

Sau hơn nửa tháng tĩnh dưỡng, vết thương của A Mễ về cơ bản đã hồi phục.

Thấy Trần Hạo về, cô trực tiếp lao vào lòng người đàn ông: "Anh đi ba ngày rồi." "Mấy ngày nay anh hơi bận, để anh xem vết thương của em thế nào rồi." Trần Hạo không nói cho A Mễ biết mình đã đi Thái Lan, có một số chuyện không cần thiết phải để người phụ nữ lo lắng.

Tại vị trí vết thương của A Mễ để lại một vết sẹo, màu thịt non hơi sẫm.

A Mễ hỏi: "Bị một vết sẹo rồi, có xấu không?" Trần Hạo nhẹ nhàng ôm lấy cô, nói: "Không, không hề xấu chút nào, vì anh mà em mới có, anh sẽ mãi mãi ghi nhớ." "Huống hồ, Sinh Mệnh Chi Thủy

của anh thần kỳ lắm, dù dược hiệu bị áp chế, nhưng một thời gian nữa vết sẹo sẽ biến mất thôi." Cô gái ngước mắt nhìn Trần Hạo: "Em khỏe rồi, tối nay anh có đi không?" "Không đi nữa." Cô gái nở nụ cười, cực kỳ vui vẻ.

Ngày hôm sau, Trần Hạo ăn sáng xong, trực tiếp tìm Vương Sâm.

"Sâm ca, có vài chuyện em muốn bàn với anh." Trần Hạo nói.

Trong văn phòng chỉ có hai người, Vương Sâm lấy hai điếu xì gà từ hộp ra, quăng cho Trần Hạo một điếu, rất hài lòng với tiểu đệ này, cười hỏi: "Có chuyện gì?" "Sâm ca, em muốn 'xử' Đường Đại Vũ." Trần Hạo trầm giọng nói.

Động tác châm xì gà của Vương Sâm khựng lại, ngẩng đầu nhìn Trần Hạo: "Xử Đường Đại Vũ?

Sao lại muốn xử hắn?" Mắt Trần Hạo lóe lên một tia lạnh lẽo: "Sâm ca, Noel vừa rồi em đi chơi ở Băng Cốc, lúc ở đó, một băng nhóm xã hội đen bên đó đã truy sát em, khiến em suýt chết ở Băng Cốc." Vương Sâm giật mình: "Anh không nghe nói gì cả." "Lúc đó em cũng không biết ai muốn giết em, nên không nói cho anh.

Sau khi về em không cam tâm, mấy hôm trước em lại đến Băng Cốc một chuyến, cuối cùng đã tìm ra manh mối." "Đường Đại Vũ đã bỏ tiền mua chuộc một tên cầm đầu xã hội đen ở Pattaya, Băng Cốc tên là Tạp Lạp Tống để giết em." Trần Hạo nói.

Trên mặt Vương Sâm lộ vẻ tức giận: "Thông tin chính xác không?" "Chính xác 100%." Vương Sâm từ từ châm thuốc, hít hai hơi rồi hỏi: "Vậy em tính sao?" Trần Hạo có chút kích động nói: "Đại ca, mối thù này em nhất định phải báo.

Nếu không 'xử' Đường Đại Vũ, chưa chắc tên đó sau này sẽ không ra tay với em, hắn ta phải chết." "Em định trực tiếp dẫn người

san bằng Du Ma Địa, chiếm lấy Du Ma Địa, nhân cơ hội xử lý luôn Đường Đại Vũ." "Sâm ca, các lão đại của Đông Tinh khu đều chiếm lĩnh một khu vực, như Tiếu Diện Hổ chẳng hạn, đều chiếm giữ Loan Tử." "Mà khu Du Tiêm Vượng của chúng ta lại bị phân tán, Du Ma Địa lại sát bên Vượng Giác, lúc nào cũng có thể xảy ra xung đột.

Đại ca sẽ không quên lần trước Đường Đại Vũ dẫn người phục kích chúng ta chứ?" "Hơn nữa, chẳng lẽ đại ca không muốn thống nhất Du Tiêm Vượng sao?" Trần Hạo khích tướng nói.

Lời nói thống nhất Du Tiêm Vượng này quả thực rất hấp dẫn.

"Nhưng Hồng Hưng e rằng sẽ phản công mạnh mẽ, Long đầu Tưởng Thiên Sinh sẽ không khoanh tay đứng nhìn chúng ta 'xử' Đường Đại Vũ và chiếm Du Ma Địa." Vương Sâm khẽ nhíu mày nói.

"Sâm ca, anh từng nói với em, muốn phát triển thì phải dùng sức mà tranh đấu, ngồi đợi và do dự tuyệt đối không thể thành công." "Việc đánh Đường Đại Vũ cụ thể, cứ để em làm.

Đến lúc đó em chiếm được Du Ma Địa, sẽ giao toàn bộ cho Sâm ca quản lý." "Còn về phía Hồng Hưng, chúng ta có thể đưa ra lý do là ân oán cá nhân, có thể nhờ Lạc Đà ca đối kháng Tưởng Thiên Sinh." "Chỉ cần Tưởng Thiên Sinh không muốn phát sinh xung đột toàn diện với Đông Tinh, đợi chúng ta chiếm được Du Ma Địa rồi, hắn ta chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi." Trần Hạo nói.

Vương Sâm nghiến răng ken két, đầu điếu xì gà cũng bị cắn nát.

Hắn trầm tư khoảng một phút, ánh mắt dần từ do dự chuyển sang kiên định.

"Được, cứ làm như vậy." Vương Sâm kiên định nói.

Rời khỏi văn phòng Vương Sâm, Trần Hạo lấy điện thoại 'đại ca đại' ra gọi một cuộc: "Trưa nay, mời đến Thanh Tùng Quan ăn chay."

Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo lái xe đến Thanh Tùng Quan.

Thanh Tùng Quan cảnh sắc tú mỹ, Trần Hạo trực tiếp yêu cầu một phòng riêng, ngồi thiền bên trong.

Không biết bao lâu sau, bên ngoài có người gõ cửa, Trần Hạo mở cửa, thấy Hoàng Cảnh Sát đang đứng bên ngoài.

"Hoàng sir, đã lâu không gặp." Trần Hạo nói.

Hoàng Cảnh Sát bước vào, đóng cửa phòng, có chút tò mò hỏi: "Cậu chủ động gọi điện thoại tìm tôi sao, có chuyện gì à?" Hai người ngồi xuống, Trần Hạo rót cho Hoàng Cảnh Sát một ly trà, nhẹ giọng nói: "Vương Sâm muốn 'xử' Đường Đại Vũ." Động tác nâng trà của Hoàng Cảnh Sát khựng lại: "Xử Đường Đại Vũ?

Sao lại xử hắn?" "Vương Sâm định tập hợp thế lực trong tay, chiếm lấy Du Ma Địa." Trần Hạo nói.

Hoàng Cảnh Sát nhíu mày, đây là một sự kiện lớn, tranh giành địa bàn chắc chắn sẽ bùng phát xung đột quy mô lớn.

Nếu cảnh sát trước đó không có tin tức và kế hoạch ứng phó, chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Hoạt động băng đảng do OKý phụ trách, tin tức này khiến Hoàng Cảnh Sát vô cùng coi trọng.

"Có thời gian cụ thể không?" Hoàng Cảnh Sát nhíu mày hỏi.

"Tạm thời chưa xác định, nhưng về cơ bản đã định rồi.

Vương Sâm chắc sẽ đi tìm Lạc Đà ca trước để được ủng hộ, dù sao Đường Đại Vũ cũng có Hồng Hưng hậu thuẫn mà." Trần Hạo nói.

"Có thể ngăn chặn không?" Hoàng Cảnh Sát hỏi.

Trần Hạo lắc đầu: "E rằng khó, Hoàng sir cũng biết tính cách Vương Sâm kiên định.

Hoàng sir, tôi thấy đối với phía chúng ta, đây chưa chắc đã là chuyện xấu." "Chưa chắc đã là chuyện xấu?" Hoàng Cảnh Sát hỏi.

Chương 766

Trần Hạo châm một điếu thuốc, nói: "Hiện tại Đông Tinh và Hồng Hưng bề ngoài bình tĩnh, ở trong trạng thái nước sông không phạm nước giếng, nhưng trong trạng thái đó, phía cảnh sát chúng ta làm sao mà can thiệp được?" "Chỉ khi để hai bên đối đầu, mới bộc lộ ra nhiều vấn đề hơn, đến lúc đó làm thế nào, quyền chủ động sẽ nằm trong tay cảnh sát, Hoàng sir, đúng không?" Hoàng Cảnh Sát gật đầu, lời Trần Hạo nói có lý, không phạm lỗi thì cảnh sát không có cách nào bắt, chỉ khi phạm lỗi mới có thể hành động.

"Cậu có cách nào không?" Hoàng Cảnh Sát hỏi.

"Hoàng sir, tôi nghĩ nên để Vương Sâm thành công chiếm lấy Du Ma Địa.

Sau khi chiếm được Du Ma Địa, tôi sẽ cố gắng thuyết phục Vương Sâm, để hắn ta dốc sức khai thác thị trường Du Ma Địa." "Đến lúc đó, có lẽ chúng ta sẽ có cơ hội tiếp cận 'đầu mối' sản xuất ma túy của Vương Sâm cũng không chừng." "Suốt thời gian qua tôi vẫn luôn để ý Vương Sâm, hắn ta làm việc đặc biệt cẩn thận, tôi hầu như chưa từng thấy hắn tiết lộ bất kỳ thông tin nào về 'đầu mối' sản xuất ma túy, khiến tôi thậm chí còn nghi ngờ liệu hắn có 'đầu mối' đó hay không." Trần Hạo nói.

Hoàng Cảnh Sát lắc đầu nói: "Cái 'đầu mối' sản xuất ma túy của Vương Sâm chắc chắn 100% là có tồn tại.

Trước đây một đồng nghiệp của tôi đã điều tra thông tin này, vì việc đó mà tôi đã hy sinh một đồng nghiệp, tuyệt đối không sai được." "Chưa kể đến đồng nghiệp kia, Vương Sâm hành sự quả thực cực kỳ cẩn thận, bình thường hầu như không đến xưởng đó.

Hắn có một nhóm người khác chuyên vận hành việc chế tạo và giao dịch ma túy, cực kỳ kín đáo." "Vụ này, tôi sẽ báo cáo lên Quách Tổng Cảnh Sát.

Phía cảnh sát sẽ có biện pháp đối phó tương ứng, cậu làm rất tốt." "Nhưng A Hạo này, có cơ hội, cậu nhất định phải leo lên cao hơn nữa.

Càng leo lên cao, địa vị trong Đông Tinh càng cao, thông tin nắm giữ mới càng nhiều." Hoàng Cảnh Sát nói.

Trần Hạo gật đầu: "Tôi biết rồi Hoàng sir, tôi sẽ cố gắng hết sức.

Hoàng sir cũng biết tôi mới gia nhập Đông Tinh nửa năm, việc thăng chức e rằng không dễ dàng." Hoàng Cảnh Sát nhìn Trần Hạo, cười nói: "Tôi nghe nói cậu mở mấy cửa hàng bar giải trí ở phố Hoa Viên, việc kinh doanh phát đạt, còn bán một số cổ phần cho người khác trong Đông Tinh.

Chắc chắn đã lôi kéo được không ít người rồi nhỉ?

Đó là vốn liếng của cậu mà." Trần Hạo cười nhạt: "Tôi chỉ cố gắng duy trì mối quan hệ tốt, để thuận tiện cho công việc của mình thôi." "Đúng vậy, nên làm như thế.

Nhưng cuối cùng tôi muốn nhắc cậu một câu, nhất định phải tuân thủ kỷ luật đội cảnh sát, đừng phạm sai lầm về tiền bạc." Hoàng Cảnh Sát nói.

Bị cảnh cáo rồi.

Haizz, Trần Hạo trong lòng thở dài.

Đội cảnh sát tuy có điều lệ miễn trách, nhưng lại không cho phép tư lợi tiền bạc khi thi hành nhiệm vụ.

Sau khi nằm vùng kết thúc, tất cả tiền bạc liên quan trong thời gian

nằm vùng đều phải nộp lại.

Nếu tư tàng, sẽ vi phạm kỷ luật nghiêm trọng, bị xử phạt, thậm chí kết án.

Không phải là không có cảnh sát phạm sai lầm ở phương diện này, nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp, cuối cùng lại vì giấu giếm một phần tiền bạc mà bị Phòng Điều tra Kỷ luật truy cứu trách nhiệm.

Nhưng những chuyện đó đều không quan trọng, dù sao Trần Hạo cũng chỉ lợi dụng thế lực của cơ quan để giúp mình hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

Hai người ăn chay xong, Hoàng Cảnh Sát quay về báo cáo, Trần Hạo lái xe đến tòa nhà huấn luyện phố Hoa Viên, gọi A Tuấn: "Hiện tại chúng ta có thể triệu tập bao nhiêu người?" "Đại ca, có chuyện gì sao, muốn 'chém' người à?" A Tuấn hỏi.

"Cũng gần như vậy, cứ chuẩn bị tốt đi." "Phía chúng ta, có hơn 150 người tham gia huấn luyện, nếu triệu tập thêm những người khác, ước chừng có thể tập hợp được 300 người." A Tuấn nói.

Trần Hạo gật đầu, phân phó: "Tìm cách mua một lô áo chống đâm, cái này chắc không phạm pháp." "Với lại, mua một lô đao 'phóng', côn sắt dự trữ, cất ở chỗ kín đáo, lúc nào cũng có thể dùng." "Vâng đại ca, em đi chuẩn bị ngay." A Tuấn lập tức đáp lời.

Trần Hạo đang chuẩn bị trước, hắn cảm thấy với tính cách và năng lực của Vương Sâm, có tám phần nắm chắc có thể thuyết phục được đại lão Đông Tinh Lạc Đà.

Dù không, Trần Hạo cũng sẽ 'xử' Đường Đại Vũ.

Thời gian thoáng qua ba ngày, Vương Sâm gọi điện thoại bảo Trần Hạo đến, Trần Hạo biết thời điểm đã đến.

Trong văn phòng công ty tài chính của Vương Sâm, Trần Hạo thấy

A Khôn, Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường mấy người đều có mặt.

Trần Hạo biết, mọi chuyện đã thành.

"Đại ca!" Trần Hạo kêu một tiếng.

Vương Sâm thấy Trần Hạo đến, nói: "A Hạo đến rồi, người đã đông đủ, bây giờ tôi có một chuyện muốn tuyên bố." "Tôi chuẩn bị dốc toàn lực 'xử' Đường Đại Vũ, thống nhất Du Tiêm Vượng.

Tất cả về chuẩn bị đi, tôi định phát động vào tối mai." Trong phòng trừ Trần Hạo ra, những người khác đều giật mình.

Hoa Lật Thử hỏi: "Đại ca, có gây ra rắc rối không?

Dù sao phía Hồng Hưng…" Vương Sâm giơ tay lên, nói một cách không thể nghi ngờ: "Chuyện này tôi đương nhiên đã tính toán rồi, tôi đã nói chuyện với Lạc Đà ca, anh ấy ủng hộ tôi." "Đường Đại Vũ chiếm giữ Du Ma Địa, Du Ma Địa lại quá gần Vượng Giác của chúng ta, đi xe không đến mười phút." "Lần trước hắn ta dẫn 200 người phục kích tôi, nếu không phải Bạo Long đủ 'nghiệt', khống chế được Đường Đại Vũ, lần đó chưa chắc chúng ta đã không chịu thiệt." "Xử lý tên này rồi, sau này chúng ta mới có thể yên ổn làm ăn.

Chuyện này tôi đã quyết định rồi, đi chuẩn bị đi." Vương Sâm nói.

Những người khác nghe vậy, biết lão đại đã quyết, vậy thì không còn gì để nói, chuẩn bị đao đi 'chém' người thôi: "Vâng đại ca, em đi chuẩn bị ngay." Ra khỏi văn phòng Vương Sâm, Trần Hạo kéo A Khôn sang một bên nói: "Bảo anh em chuẩn bị thêm áo chống đâm, cố gắng tránh bị thương.

Với lại, hành động thì phải cẩn thận." "Anh hai, chuyện này anh đã biết trước rồi sao?" A Khôn hỏi.

"Biết, là tôi đề nghị đại ca đó." Trần Hạo nói.

“Vì sao?” “Vì mấy hôm trước tôi đi chơi ở Băng Cốc, Đường Đại Vũ đã bỏ tiền mua chuộc băng đảng ở Băng Cốc phục kích tôi, tôi suýt chết ở Băng Cốc.

Mối thù này nhất định phải báo.” Trần Hạo nói.

A Khôn nghe vậy lập tức trừng mắt: “Mẹ kiếp, có chuyện đó sao, dám thuê người giết!

Nhất định phải ‘xử’ chết tên khốn Đường Đại Vũ đó!” Trần Hạo lên xe, gọi một cuộc: “Tối mai 12 giờ, Du Ma Địa.” Trong sở cảnh sát Hương Cảng.

Hoàng Cảnh Sát nhận được điện thoại của Trần Hạo, xem nội dung, lập tức đến văn phòng Quách Tổng Cảnh Sát.

“Quách sir, phía nội tuyến có tin tức rồi, Vương Sâm chuẩn bị hành động vào 12 giờ tối mai.” Quách Tổng Cảnh Sát, một người đàn ông trung niên hơi mập, nghe tin xong, đứng dậy đi đến trước bản đồ Hương Cảng.

Nhìn bản đồ trầm tư một lát, nói: “Bảo OKý chuẩn bị sẵn sàng, đồng thời bảo sở cảnh sát khu Du Tiêm Vượng chuẩn bị, sau khi hành động xong mới triển khai hành động bắt giữ.” “Làm như làm hết sức để bắt người sao?” Hoàng Cảnh Sát hỏi.

Quách Tổng Cảnh Sát chậc chậc miệng nói: “Làm ‘ra vẻ’ là được rồi, xem ra chúng ta lại phải làm người dọn dẹp một phen nữa rồi, đưa những người bị thương đi bệnh viện, ‘dọn dẹp’ hậu quả.” “Cái đề nghị của Trần Hạo không tồi, châm ngòi mâu thuẫn lớn hơn giữa Đông Tinh và Hồng Hưng, để chúng bộc lộ ra, như vậy chúng ta mới có cơ hội lớn hơn để kiểm soát và làm suy yếu chúng.” “Hưng Thành, Trần Hạo đó rất lanh lợi, phải tận dụng tốt, nhưng cũng phải kiểm soát được, tuyệt đối không được để cậu ta quá lanh lợi.

Người thả diều cuối cùng bị đứt dây không ít đâu, nhất định phải chú ý." Đông Tinh đang chuẩn bị, cảnh sát cũng đang chuẩn bị, chỉ có Đường Đại Vũ đang ở KTV hát hò giải sầu.

Hắn vừa mới nhận được tin tức, tên Tạp Lạp Tống ở Băng Cốc đã bị người khác 'xử lý' rồi, tin này khiến hắn giật mình.

Ai?

Chẳng lẽ là tên Bạo Long đó?

Chương 767

Hắn không tin Bạo Long lại có năng lực lớn đến vậy, có thể điều động người đi 'xử' cả Tạp Lạp Tống.

Nhưng không hiểu vì sao, sau khi nghe tin này, hắn vẫn luôn cảm thấy bất an.

"Đặc mẹ nó, đây là Hương Cảng, Du Ma Địa là địa bàn của lão tử, lão tử sợ cái lông quỷ gì chứ." "Bạo Long, mày làm lão tử mất hết thể diện, sớm muộn gì lão tử cũng 'xử' chết mày." Đường Đại Vũ hậm hực chửi một câu.

Đúng lúc đó, cửa phòng riêng bị đẩy ra, một tiểu đệ nhanh chóng bước vào: "Đại ca, em nhận được tin tức, Vương Sâm đang triệu tập tiểu đệ, thuê cả xe 'bánh mì', không biết có phải có hành động lớn gì không." Đường Đại Vũ chớp mắt, trong lòng nghĩ, mẹ kiếp chẳng lẽ nhắm vào mình sao?

Dù sao đi nữa, Du Ma Địa nằm cạnh Vượng Giác, phải đề phòng một chút.

"Đi thông báo cho các tiểu đệ, bảo tất cả chú ý một chút, vạn nhất có chuyện gì, lập tức thông báo tập hợp." Đường Đại Vũ phân phó.

"Vâng đại ca." Tiểu đệ vội vàng chạy ra ngoài.

Hương Cảng, nơi giao thoa văn hóa Đông Tây, mang trong mình một sức hấp dẫn độc đáo.

Đêm Hương Cảng, vừa có phong tình đô thị phồn hoa náo nhiệt với đèn đóm rực rỡ, vừa có mây trắng, núi non và gió biển ấm áp.

Đương nhiên, khi màn đêm buông xuống, nó cũng sẽ tạm thời trở nên tĩnh lặng, và cũng sẽ lộ ra một mặt tối tăm.

Một nhóm người xông về phía những chiếc xe ‘bánh mì’, những chiếc xe ‘bánh mì’ nhanh chóng khởi động, Trần Hạo ngồi trong một chiếc, ánh mắt trầm tĩnh lạnh lẽo.

“Đại ca, tất cả đã đông đủ.” A Tuấn báo cáo.

“Vậy thì xuất phát thôi, tối nay chúng ta sẽ san bằng Du Ma Địa.” Trần Hạo lạnh nhạt nói.

Những chiếc xe ‘bánh mì’ phát ra từng tràng gầm rú, hướng về Du Ma Địa.

Trần Hạo tối nay là chủ sự, mục tiêu chính là Đường Đại Vũ ở Du Ma Địa.

Cùng lúc đó, đội xe của A Khôn, Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường cũng bám sát theo sau.

Tối nay, sở cảnh sát Du Ma Địa đã sớm toàn bộ giới nghiêm, Quách Tổng Cảnh Sát, Hoàng Cảnh Sát, Phùng Sở Trưởng sở cảnh sát Du Ma Địa, giờ phút này đều đang ở trên một chiếc xe chỉ huy.

“Quách sir, phía Vương Sâm đã xuất động rồi, người dẫn đầu là Bạo Long.” Một cảnh sát khoa tình báo tháo tai nghe ra quay lại báo cáo.

Quách Tổng Cảnh Sát gật đầu, nói với mấy người bên cạnh: “Không biết tối nay lại có bao nhiêu người phải chết nữa.” “Điều tôi lo lắng là sau cuộc xung đột này, cục diện ở Du Ma Địa sẽ thay đổi, tất cả các bố trí trước đây đều phải làm lại.” Phùng Sở Trưởng nói.

“Vậy thì cũng phải đợi tối nay đã.” Quách Tổng Cảnh Sát nói.

“Ừm, nhưng e rằng tối nay sẽ có không ít người chết, cũng là một chuyện phiền phức.

Không biết mấy phóng viên kia lại định viết gì đây, giờ tôi hơi đau

đầu làm sao để đối phó với bọn họ.” Phùng Sở Trưởng nói.

“Hahahaha, đừng để ý đến mấy phóng viên đó.

Bọn họ vì tin tức giật gân, chúng ta thì vì kế hoạch lâu dài hơn.” “Mục tiêu cuối cùng của tôi là làm cho Hương Cảng trở nên bình an ổn định hơn, những gì đang trải qua hiện tại đều là quá trình không thể thiếu.” Quách Tổng Cảnh Sát nói.

“Rầm ~” Cửa phòng riêng KTV bị người ta mạnh bạo đẩy ra.

Đại Vũ đang sờ soạng một người phụ nữ, bị giật mình, ánh mắt giận dữ nhìn về phía tiểu đệ vừa xông vào.

“Mẹ kiếp, muốn chết à?” “Đại ca, đại ca không ổn rồi!

Bọn người Đông Tinh ở Vượng Giác đang xông về phía chúng ta, xe của bọn chúng đã gần đến phố Miếu rồi.” Tiểu đệ lớn tiếng kêu lên.

Đường Đại Vũ rùng mình một cái lập tức đứng dậy, trừng mắt kêu lên: “Cái gì?” “Đại ca, người của Vương Sâm đang đánh vào Du Ma Địa của chúng ta!” Tiểu đệ lớn tiếng nói.

“Mẹ kiếp, mau đi triệu tập người cho tao, dám xông vào phố Miếu của tao, tối nay tao sẽ cho bọn chúng có đi mà không có về!” Đường Đại Vũ gầm lên.

Tiểu đệ lập tức chạy ra ngoài triệu tập người.

Đường Đại Vũ mặt mày hung tợn, nhưng trong lòng lại hoảng hốt, mẹ kiếp, chẳng lẽ tên Bạo Long đó thật sự dẫn người đến báo thù sao.

Người của Đường Đại Vũ cũng nhanh chóng tập hợp về phía phố Miếu, động tác cũng không chậm, nhưng có nhanh đến mấy cũng không thể nhanh bằng Trần Hạo và những người đã chuẩn bị trước.

Từng hàng xe 'bánh mì' trực tiếp dừng ở đầu phố Miếu, cửa xe kéo ra, vô số người lập tức đổ xuống, khi ra ngoài ai nấy trong tay đều cầm đao 'phóng' và côn sắt.

Điều khá đặc biệt là những người xuống xe này, ngoài vũ khí trong tay, trên người đều mặc một chiếc áo chống đâm màu đen.

Có cảnh sát chìm ẩn nấp trên các tòa nhà gần đó, dùng ống nhòm quan sát tình hình, lập tức báo cáo về xe chỉ huy.

Quách Tổng Cảnh Sát và Hoàng Cảnh Sát nghe nói mấy tên côn đồ này mặc áo chống đâm màu đen, hai người nhìn nhau, thầm nghĩ, quả không hổ danh là người của đội cảnh sát phái ra, ngay cả 'chém' người cũng khác với bọn côn đồ bình thường, còn biết mang theo đồ bảo hộ.

Người của Đông Tinh tụ tập ngày càng đông, không lâu sau Chu Khôn, Hoa Lật Thử mấy người cũng đã dẫn người đến, số người bên Đông Tinh chắc không dưới năm sáu trăm người.

Phía Hồng Hưng đương nhiên cũng đang chuẩn bị, là sân nhà, người của bọn chúng đều tùy tay rút vũ khí lao ra phố, trong thời gian ngắn cũng đã tập hợp được ba bốn trăm người, hai bên đối đầu nhau ở đầu phố.

Không lâu sau, Đường Đại Vũ dẫn theo mấy tiểu đệ đắc lực bước ra, thấy Trần Hạo đang đứng ở phía trước nhất, chỉ vào Trần Hạo mắng: "Bạo Long, mẹ kiếp mày dẫn nhiều người như vậy có ý gì?

Muốn xông vào phố Miếu của tao sao?

Tao Đường Đại Vũ đứng đây mà gào một tiếng, có tin là cả ngàn người sẽ ra 'chém' mày không?" Trần Hạo nhìn Đường Đại Vũ, lạnh lùng nói: "Lần trước mày đến Vượng Giác 'chém' tao, bị tao 'chém' lại.

Tháng trước tao đi du lịch Băng Cốc, mẹ kiếp mày lại bỏ tiền mua chuộc băng đảng địa phương giết tao!" "Đường Đại Vũ, bây giờ lão tử đang đứng đây, nếu mày là đàn ông, thì đến giết lão tử đi." Mặt Đường Đại Vũ biến sắc thất thường: "Bạo Long, tao có nhiều tiểu đệ như vậy ở đây, có tin tối nay tao sẽ không cho mày ra khỏi phố Miếu không?" "Mày có tiểu đệ, tao không có anh em sao?" Trần Hạo gầm lên.

Phía sau Trần Hạo, các tiểu đệ lập tức giơ đao 'phóng' và côn sắt lên gào: "Bạo Long, Bạo Long, Bạo Long!" Các cơ bắp trên mặt Đường Đại Vũ không ngừng giật giật, nhìn vô số tiểu đệ Đông Tinh đối diện, gầm lên với Trần Hạo: "Bạo Long thì sao?

Tao đứng đây, mày dám động vào tao không?" Trần Hạo cười lạnh: "Tự nhiên là dám động rồi, anh em, 'chém'!" Theo lệnh của Trần Hạo, các tiểu đệ Đông Tinh gầm lên giận dữ, cầm đao 'phóng' và côn sắt xông về phía đám người Hồng Hưng đối diện.

Khoảng cách giữa hai bên chỉ hai ba chục mét, chỉ trong vài hơi thở đã va vào nhau.

"Chém chết bọn chúng!" Mắt Trần Hạo gắt gao nhìn chằm chằm Đường Đại Vũ, lao về phía hắn ta.

Hành động tối nay, đáng lẽ có thể áp dụng chiến thuật chớp nhoáng, trực tiếp dẫn người vây Đường Đại Vũ trong KTV, loạn đao chém chết hắn, giải quyết nhanh gọn tên này.

Sở dĩ Trần Hạo làm ra động tĩnh lớn như vậy, cho đối phương một chút thời gian triệu tập người, là vì muốn giải quyết tất cả rắc rối chỉ trong một lần.

Hôm nay hắn dẫn đủ người, quyền lực đủ cứng, muốn một lần đánh tan tất cả thế lực của Đường Đại Vũ.

Chương 768

Thanh lý toàn bộ tiểu đệ của hắn ta ở Du Ma Địa, để khỏi sau này những tên này lại gây chuyện.

Đây gọi là một trận định càn khôn.

Đường Đại Vũ trong tay cũng cầm một thanh đao 'phóng', nhưng nhìn Trần Hạo hung hăng lao đến, trong lòng vô cùng sợ hãi, hét lên với các tiểu đệ xung quanh: "Chém chết Bạo Long!" Các tiểu đệ xung quanh lập tức giơ đao lao về phía Trần Hạo.

Tiểu đệ của Trần Hạo thì nhiều hơn Đường Đại Vũ, A Tuấn thấy tình hình này, lập tức hét lớn: "Anh em, chém chết bọn chúng!" Hai bên ầm ầm va vào nhau.

Thanh đao 'phóng' trong tay A Tuấn hung hăng chém vào tên đầu tiên lao đến.

Trần Hạo xông ở phía trước nhất, có một người dùng côn đập xuống, Trần Hạo một đao chém xuống, chém vào vai tên đó, tên tiểu đệ kia kêu lên một tiếng thảm thiết, lập tức bị thương nặng ngã xuống đất.

Lại có một người khác chặn phía trước, Trần Hạo một cước đá văng, trực tiếp đá bay hắn ta xa bốn năm mét, lăn lóc trong đám đông.

Đường Đại Vũ thấy tiểu đệ không cản được Trần Hạo, hít một hơi, gầm lên một tiếng giơ đao lao về phía Trần Hạo.

Thanh Khai Sơn Đao trong tay Trần Hạo mạnh mẽ chém ra, hai thanh đao 'phóng' va vào nhau phát ra tiếng 'đang', Đường Đại Vũ bị lực mạnh của Trần Hạo đẩy lùi mấy bước.

Trần Hạo bước dài tiến lên, thanh đao trong tay hạ xuống chém

vào Đường Đại Vũ.

Trong chớp mắt, Đường Đại Vũ dùng đao ‘phóng’ đỡ lại.

“Rắc!” Thanh đao ‘phóng’ trong tay hắn ta bị Trần Hạo chém gãy cứng nhắc.

Thanh Khai Sơn Đao nhân đà chém trúng vai Đường Đại Vũ.

“A!” Đường Đại Vũ kêu lên một tiếng thảm thiết, trên người lập tức nhuộm máu.

Hắn sợ hãi, biết không phải đối thủ của Trần Hạo, chân tay luống cuống bò hai bước trên mặt đất định chạy, nhưng vừa bò được hai bước, đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến một trận đau nhói.

“A ~~~” Đường Đại Vũ kêu thảm thiết rồi lại ngã xuống đất.

Trần Hạo một đao chém vào lưng Đường Đại Vũ, chém ra một vết thương dài trên người hắn, máu tươi tuôn xối xả.

Đường Đại Vũ lật người lại, nhìn Trần Hạo với vẻ mặt lạnh lẽo đang bước tới, hai chân đạp đạp trên mặt đất mấy cái, miệng van xin: “Bạo Long, đừng giết tôi, tôi biết lỗi rồi, tôi sẽ bồi thường, sau này Du Ma Địa thuộc về cậu, tôi sẽ rời khỏi Hương Cảng, được không?” Trong mắt Trần Hạo không có chút thần sắc nào, lạnh lùng nói: “Bây giờ, đã muộn rồi.” Hắn bước thêm một bước, thanh đao ‘phóng’ trong tay hung hăng đâm vào bụng Đường Đại Vũ.

“A~~” Đường Đại Vũ kêu lên một tiếng thảm thiết, theo bản năng dùng tay ôm chặt bụng đang trào máu, thân thể từ từ ngã xuống.

Xung quanh, tiểu đệ Đông Tinh đang truy ‘chém’ người Hồng Hưng khắp nơi.

Người Hồng Hưng vốn ít hơn, lại ứng chiến vội vàng, nhanh chóng bị người Đông Tinh đánh cho tan tác.

Đánh nhau là thế, một khi mất khí thế, đội ngũ bị phá vỡ, lập tức mất đi ý chí chiến đấu, người Hồng Hưng bắt đầu bỏ chạy tán loạn.

Trong xe chỉ huy của cảnh sát.

Viên cảnh sát tình báo nhận được tin tức từ phía trước, lập tức báo cáo: "Quách sir, Đông Tinh và Hồng Hưng đã ra tay rồi, bắt đầu 'chém' người." Quách sir nhìn Phùng Sở Trưởng, nói: "Bây giờ có thể gọi xe cấp cứu rồi, bảo người của chúng ta xuất động, bắt đầu dọn dẹp chiến trường đi, nếu không sẽ có thương vong lớn hơn." "Vâng, tôi hiểu rồi." Phùng Sở Trưởng ra khỏi xe chỉ huy để làm việc.

"Hú hú hú ~~~" Từ xa vang lên tiếng còi cảnh sát, vang vọng khắp bầu trời Du Ma Địa.

Bọn tiểu côn đồ nghe thấy, lập tức vứt vũ khí trong tay chạy về phía các con hẻm.

Trần Hạo và A Khôn đương nhiên cũng không ngoại lệ, Trần Hạo cũng ngay lập tức chui vào một con hẻm, hắn rất quen thuộc với nơi này.

Không lâu sau đã thoát khỏi vòng vây của cảnh sát.

Còn về các tiểu đệ, trước đó hắn đã dặn dò kỹ rồi, cứ chạy đi, nếu thực sự xui xẻo bị cảnh sát bắt được, cũng biết nên nói gì.

Trên một con phố khác, Trần Hạo cởi chiếc áo khoác dính máu ra, cuộn lại cầm trên tay, chặn một chiếc taxi.

Ngồi lên xe xong hắn nói một địa chỉ, chiếc taxi khởi động.

Mấy chiếc xe cấp cứu kéo còi báo động lao tới từ phía đối diện, nhanh chóng chạy về hướng phố Miếu.

Trần Hạo chỉ liếc qua một cái, rồi nhắm mắt lại.

Tại một khu chung cư, Trần Hạo bấm chuông cửa.

Cửa mở, hắn đi thang máy lên tầng 20.

Cô gái đang đợi ở cửa, thấy Trần Hạo lập tức đón vào.

"Trên người anh có mùi máu, bị thương rồi sao?" A Mễ có chút căng thẳng hỏi.

"Vừa mới 'chém' người xong, anh dẫn người của Sâm ca, san bằng Du Ma Địa, tự tay 'chém' chết Đường Đại Vũ." Trần Hạo bình thản nói.

Trong lòng A Mễ có chút chấn động, nhưng không hỏi thêm, nói: "Em lấy nước cho anh, anh đi tắm trước đi." "Được.

À phải rồi, bộ quần áo này dính máu, lát nữa em xử lý giúp anh." Trần Hạo đưa bộ quần áo trong tay cho A Mễ.

"Em biết làm rồi." A Mễ nhận quần áo.

Bởi vậy, khi tìm bạn gái, nhất định phải tìm người chí đồng đạo hợp, có thể có chung đề tài, sở thích và quan điểm giá trị phù hợp, như vậy mới thực sự môn đăng hộ đối, tình đầu ý hợp.

Nếu là một người phụ nữ bình thường, thấy Trần Hạo về nhà với đầy máu, vừa kinh ngạc vừa sợ hãi, vậy thì sẽ có rắc rối.

Nước nóng từ trên đầu dội xuống, hơi ấm bao trùm toàn thân.

Những giọt nước lăn trên cơ thể cường tráng xuống đất, rửa trôi mùi máu tanh trên người.

Một lát sau, cô gái bước vào, xoa bọt xà phòng khắp người Trần Hạo: "Quần áo em đã đốt rồi." "Ừm." Trần Hạo khẽ ừ một tiếng.

Hắn lật người ôm cô gái vào lòng.

Sau bạo lực và máu tanh, phụ nữ chính là liều thuốc xoa dịu tốt nhất.

Trên giường, A Mễ nằm trên lồng ngực vạm vỡ của Trần Hạo.

Trần Hạo vuốt ve vết sẹo nhạt màu của cô, nói: “Em có biết vì sao anh phải ‘chém’ Đường Đại Vũ không?” “Vì sao?” “Vì em.” Trần Hạo dùng ngón tay chạm vào vết sẹo.

Chương 769

A Mễ ngẩn ra: "Anh… Đường Đại Vũ thuê người giết em sao?" "Không phải em, là anh." "Lần trước ở Vượng Giác, anh đã đâm Đường Đại Vũ bảy tám nhát, hắn ta vẫn ôm hận trong lòng muốn giết anh, là chuyện bình thường." "Nhưng không biết hắn ta bằng cách nào mà biết chúng ta đã đi Băng Cốc, hắn đã mua chuộc tên cầm đầu băng đảng ở Băng Cốc tên Tạp Lạp Tống để giết anh, em bị liên lụy nên mới bị thương." Trần Hạo nói.

"Anh biết rõ như vậy sao?" A Mễ hỏi.

"Vì mấy hôm trước anh lại đến Băng Cốc một chuyến, anh đích thân tìm tên lão đại băng đảng Tạp Lạp Tống đó, tự mình hỏi ra từ miệng hắn." Trần Hạo nhẹ giọng nói.

A Mễ có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Trần Hạo: "Vậy tên Tạp Lạp Tống đó đâu rồi?" "Bị anh 'xử' chết rồi." "Anh không phải là một mình một ngựa đi đối phó với cả một băng đảng đấy chứ?" A Mễ với vẻ mặt kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, là anh." A Mễ nghiêm túc nhìn Trần Hạo, sau đó ôm chặt lấy hắn, nói: "Sau này, đừng làm những chuyện nguy hiểm như vậy nữa." "Ừm!" Hai người tắt đèn ngủ.

Bên ngoài thì vô cùng náo nhiệt, sau khi cuộc hỗn chiến kết thúc, cảnh sát ồ ạt xuất hiện.

Nhìn đám tiểu côn đồ nằm la liệt rên rỉ dưới đất, mấy cảnh sát ở sở cảnh sát Du Ma Địa cũng kinh ngạc, có một cảnh sát nói: "Hình như đã mấy năm rồi không có cuộc đụng độ quy mô lớn như vậy, lần này thật sự thảm khốc." "Bị thương thì không sao, chỉ mong đừng có quá nhiều người chết là được." Phùng Cảnh Sát nói.

Sáng ngày hôm sau, người giúp việc Philippines đã chuẩn bị bữa sáng, Trần Hạo và A Mễ vừa ăn vừa xem bản tin TVB trên truyền hình.

"Kính thưa quý vị khán giả, rạng sáng nay khoảng 12 giờ, tại phố Miếu Du Ma Địa đã xảy ra một vụ hỗn chiến giữa các băng nhóm." "Được biết, hai bên là xã đoàn Đông Tinh và xã đoàn Hồng Hưng, cả hai bên đều huy động hàng trăm người.

Về nguyên nhân xung đột, cảnh sát nghi ngờ là để tranh giành địa bàn." "Trong cuộc hỗn chiến, có hơn trăm người bị thương, trong đó một người tử vong.

Qua xác nhận của cảnh sát, người chết tên là Đường Đại Vũ, lão đại xã đoàn Hồng Hưng ở Du Ma Địa." "Cảnh sát đã phát lệnh truy nã kẻ giết người, nhưng vì hiện trường lúc đó vô cùng hỗn loạn, hàng trăm phần tử xã đoàn hỗn chiến, ai đã giết Đường Đại Vũ, hiện tại vẫn chưa điều tra ra." "Người phát ngôn cảnh sát cho biết, đây chỉ là một sự kiện ngẫu nhiên, trật tự trị an Hương Cảng vẫn tốt đẹp.

Xin người dân không cần hoảng sợ, cảnh sát có năng lực trấn áp bất kỳ hoạt động tội phạm nào, bảo vệ an toàn cho người dân." A Mễ nhìn Trần Hạo, quan tâm hỏi: "Sẽ không có chuyện gì chứ?" "Yên tâm, không có gì đâu." Trần Hạo cười nói.

Hắn bưng bát cháo trắng lên húp một ngụm, trong lòng lại thấy buồn cười, dẫn theo mấy trăm người đi đánh nhau, cuối cùng chỉ chết có một người!

Thực lòng mà nói, bọn tiểu côn đồ Hương Cảng, dù có hô hào ghê gớm đến mấy, trong mắt Trần Hạo cũng chẳng thể so sánh được với môn nhân của thế giới Đạo Mộ, thậm chí còn không bằng đám thổ phu tử kia.

Trong thế giới Đạo Mộ, nếu xảy ra một cuộc chiến quy mô như

vậy, không chết mấy chục người thì còn chẳng gọi là hỗn chiến.

Thảo nào cái đám được gọi là "Kỳ binh tỉnh cảng" lại khiến giới xã hội đen Hương Cảng run rẩy.

Thực ra 'Đại Quyến Bang' không phải là một tổ chức xã hội đen có cấu trúc thống nhất, cũng không có cấu trúc tổ chức chặt chẽ, chỉ là một đám người tự do, làm việc đủ tàn nhẫn, nên đã dọa sợ một đám xã hội đen.

Chỉ có thể nói, vì xã hội đen Hương Cảng bản thân quá yếu rồi.

Trong tòa nhà tổng bộ xã đoàn Hồng Hưng, các nguyên lão xã đoàn, các lão đại đường khẩu đều có mặt.

Tưởng Thiên Sinh nhìn những người bên dưới, trầm giọng nói: "Chuyện xảy ra tối qua chắc hẳn mọi người đều biết rồi.

Người của Vương Sâm, Đông Tinh, đã đột kích Du Ma Địa của Đại Vũ, Đại Vũ đã chết.

Mọi người thấy bây giờ nên làm gì?" Tịnh Khôn nhìn quanh, "Bốp" một tiếng đập bàn đứng dậy, dùng giọng khàn khàn mở miệng mắng: "Mẹ kiếp thằng chó Đông Tinh đó, quá không coi Hồng Hưng chúng ta ra gì rồi, dám cướp địa bàn của chúng ta, còn giết chết Đại Vũ." "Lão đại, chuyện này tuyệt đối không thể để yên với Đông Tinh.

Chúng ta đều nói 'vạn năm tu phụ mẫu, ngàn năm tu huynh đệ', Đại Vũ là anh em của Tịnh Khôn tôi, tôi nhất định phải báo thù cho hắn, giành lại Du Ma Địa!" Những người khác đều liếc nhìn Tịnh Khôn, ai nấy trong lòng đều hiểu, tên này lúc nào cũng chỉ quan tâm đến anh em, không gì hơn là nhắm vào mảnh đất Du Ma Địa kia.

"Cậu định làm gì?" Tưởng Thiên Sinh hỏi.

Tịnh Khôn nghiến răng nghiến lợi nói: "Tôi muốn dẫn người san bằng Vượng Giác, tiêu diệt tên khốn Vương Sâm đó!" Tưởng Thiên

Sinh lắc đầu: "Hôm qua vừa mới xảy ra hỗn chiến, cảnh sát chắc chắn sẽ quản lý rất nghiêm ngặt." "Chỉ cần tôi có động tĩnh, cảnh sát nhất định sẽ ra tay, e rằng còn chưa đến được Vượng Giác đã bị cảnh sát chặn lại rồi." Lý lẽ này Tịnh Khôn đương nhiên biết, hắn nói vậy không ngoài việc báo cho những người khác biết, Du Ma Địa mình đã nhắm trước rồi, những người khác đừng hòng tranh giành.

"Thế nào?" Tưởng Thiên Sinh nhìn những người khác.

Đại lão B, Cơ ca không nói gì, Đại Phi hụt hịt mũi, Lê Bàn Tử bĩu môi chơi điện thoại 'đại ca đại', Thái Tử và Khủng Long nhìn Tịnh Khôn, cũng im lặng.

Hàn Bân nhìn mọi người, nói: "Lão đại, Du Ma Địa cần phải lấy lại, nhưng việc khai chiến là chuyện sau này.

Chi bằng trước tiên gọi điện cho Lạc Đà ở Đông Tinh, xem sao." Tưởng Thiên Sinh nghe vậy, gật đầu: "Được, tôi gọi điện cho Lạc Đà." Hắn lấy điện thoại 'đại ca đại' gọi cho Lạc Đà ở Đông Tinh.

Điện thoại kết nối, đầu dây bên kia truyền đến giọng Lạc Đà: "Ai đó!" "Lạc Đà, tôi là Tưởng Thiên Sinh của Hồng Hưng đây." "Ồ ~~ thì ra là Tưởng tiên sinh à, hân hạnh hân hạnh, sao lại gọi điện cho tôi?" Lạc Đà ra vẻ ngạc nhiên.

"Vương Sâm của Đông Tinh, tối qua đã phái tiểu đệ giết Đường Đại Vũ của Hồng Hưng chúng tôi, cướp lấy Du Ma Địa." "Bình thường hai bên chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nhưng bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy, chuyện này là sao?" Tưởng Thiên Sinh trầm giọng nói.

Lạc Đà ở đầu dây bên kia cười ha hả hai tiếng: "Tưởng tiên sinh, chuyện bên trong không đơn giản như vậy đâu." "Đường Đại Vũ của Hồng Hưng đó, đã có mâu thuẫn với Bạo Long dưới trướng Vương Sâm.

Vốn dĩ không có gì, những người như chúng ta lăn lộn trên giang hồ, đánh nhau ầm ĩ là chuyện bình thường." "Nhưng Đường Đại Vũ lại ở Băng Cốc mua chuộc băng đảng địa phương tập kích Bạo Long, Bạo Long suýt chết nơi đất khách quê người.

Sau khi trở về đương nhiên phải báo thù rồi, nói xem, có đúng không?" Tưởng Thiên Sinh nhíu mày: "Có chuyện đó sao?

Tôi không biết." "Biết hay không chuyện đó thì ông có thể đi hỏi, mấy hôm trước lão đại băng đảng Tạp Lạp Tống ở Pattaya, Băng Cốc đã chết thảm, là vì chuyện này đó." Lạc Đà nói.

Tưởng Thiên Sinh khựng lại, nói: "Nếu là ân oán cá nhân, vậy tôi không nói gì, nhưng Du Ma Địa là địa bàn của tôi, cần phải lấy lại." "Hahahaha, lấy lại à?

Vậy còn Đồng La Loan, địa bàn của Đông Tinh?

Mấy năm trước bị Hồng Hưng cướp đi, có muốn lấy lại không?" Lạc Đà lớn tiếng nói.

"Vậy thì chuyện này không có gì để bàn nữa rồi." Tưởng Thiên Sinh trầm giọng nói.

"Có chứ, ông trả Đồng La Loan lại, tôi sẽ trả Du Ma Địa cho ông." Lạc Đà nói.

Đương nhiên hắn biết, Tưởng Thiên Sinh tuyệt đối sẽ không từ bỏ Đồng La Loan, hơn nữa, Tịnh Khôn, người quản lý Đồng La Loan, cũng sẽ không buông tay.

Điện thoại cúp máy, Tưởng Thiên Sinh nhìn những người khác: "Mọi người cũng nghe điện thoại rồi đó, thái độ của Lạc Đà rất cứng rắn." "Vậy Du Ma Địa không lấy lại được sao?

Mối thù của Đại Vũ không báo sao?" Tịnh Khôn nhíu mày nói.

“Sáng nay tôi nhận được điện thoại từ một lão đại cảnh sát, bảo Hồng Hưng chúng ta không được manh động.

Chuyện của Đại Vũ cứ tạm thời ghi nhớ, sau này ai lấy được Du Ma Địa, người đó sẽ báo thù cho Đại Vũ, người đó sẽ sở hữu Du Ma Địa, vậy đi.” Tưởng Thiên Sinh còn vẫy tay, tuyên bố cuộc họp kết thúc.

Đôi khi, xã hội đen là như vậy.

Việc bất khả vi, thì cứ gác lại sau.

Vì tình nghĩa anh em mà vào sinh ra tử, chỉ là một câu nói.

Người chết như đèn tắt, phỏng chừng không đầy mấy ngày, sẽ không ai còn nhớ có một người tên là Đường Đại Vũ.

Ba ngày trôi qua, tình hình cơ bản ổn định lại, Đường Đại Vũ chết, cảnh sát không điều tra ra hung thủ, kết án là hỗn chiến dẫn đến tử vong.

Chương 770

Phía Hồng Hưng vì bị cảnh sát trấn áp, cũng không dám có bất kỳ động thái nào, đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Ngày Đường Đại Vũ xuất quan, xã đoàn Hồng Hưng tiễn hành, bên ngoài có đến mấy trăm cảnh sát, trong tình huống đó, không ai dám gây chuyện.

Hôm nay, Vương Sâm gọi Trần Hạo đến văn phòng, đưa một điếu xì gà.

Trần Hạo nhận xì gà, lấy bật lửa ra châm cho Vương Sâm.

“A Hạo, anh có một chuyện muốn giao cho em.” “Thời điểm căng thẳng đã qua, tôi chuẩn bị tiếp quản Du Ma Địa.

Mấy người A Khôn tuy là người cũ nhưng làm việc không ổn thỏa.”“Vì vậy tôi định cử cậu qua quản lý Du Ma Địa.

Ban đầu chắc chắn sẽ có chút rắc rối, cậu xử lý ổn thỏa được không?” Vương Sâm nói.“Đại ca cứ yên tâm, tôi nhất định sẽ quản lý tốt.” Trần Hạo khẳng định.Vương Sâm vỗ vỗ vai Trần Hạo, chân thành nói: “A Hạo, tuy cậu nhập môn muộn, nhưng trong số mấy anh em, tôi tin tưởng cậu nhất.

Cứ làm tốt đi, sau này có cơ hội đại ca sẽ đẩy cậu lên vị trí cao hơn.”“Cảm ơn đại ca.” Trần Hạo lộ vẻ vui mừng nói.Ra khỏi văn phòng Vương Sâm, Trần Hạo khẽ cười hai tiếng, nụ cười trên mặt dần thu lại, anh sải bước xuống lầu, lái xe rời đi.Về đến phố Hoa Viên, Trần Hạo lập tức gọi A Tuấn, phân phó: “Triệu tập anh em, hôm nay tôi đi tiếp quản Du Ma Địa.”A Tuấn lập tức lộ vẻ kinh ngạc mừng rỡ: “Đại ca, đi chiếm địa bàn sao?

Sau này Du Ma Địa không phải là địa bàn của đại ca rồi!”“Anh Sâm chỉ tạm thời cho tôi quản lý thôi, chúng ta cứ làm tốt chuyện này đã, chuyện sau này ai mà biết được.” Trần Hạo bình thản nói.Dẫn theo hơn hai trăm đàn em, Trần Hạo một lần nữa đến phố Miếu Nhai.

Lần này khác với lần trước, lần trước là 12 giờ đêm, lần này là 12 giờ trưa, một âm một dương, tạo thành sự đối lập rõ rệt.Trần Hạo đi phía trước, phía sau là một đám đàn em rầm rập đi theo, từ đầu phố Miếu Nhai đi thẳng đến cuối phố.Dù trong tay không có vũ khí nào, nhưng ai nhìn cũng biết đám người này không dễ chọc.

Những người tinh mắt hơn còn nhận ra đây là người của Đông Tinh.Mọi người bàn tán xôn xao: “Người của Đông Tinh đó à, phô trương lực lượng để tiếp quản địa bàn Hồng Hưng sao?

Xem ra Hồng Hưng lần này thật sự thua rồi.”“Tối hôm đó, trên trời người ta đánh nhau loạn xạ, chém giết đến mức máu chảy thành sông, xe dọn vệ sinh phải rửa cả đêm.”“Tôi trộm nhìn xuống từ trên lầu, trời ơi, bọn người Đông Tinh thật là hung hãn, chém giết khiến đám Đường Đại Vũ không có sức chống cự.”“Ai, chàng trai đẹp trai đi phía trước kia là ai vậy?

Cao lớn đẹp trai thế, Đông Tinh mời diễn viên điện ảnh đến làm màu à?”“Thật là vô tri!

Đó là Bạo Long của Đông Tinh đấy.

Nghe nói tối hôm đó anh ta dẫn người đi xử Đường Đại Vũ, bây giờ là cao thủ số một của Đông Tinh rồi.”Trần Hạo đi trên phố, cũng ngắm nhìn phố Miếu Nhai, một trong những con phố nổi tiếng nhất Hồng Kông.

Trước đây đã nhiều lần đi qua, nhưng đây là lần đầu tiên anh quan sát tỉ mỉ đến vậy.Miếu Nhai sở dĩ được gọi là Miếu Nhai là vì ở đó có một ngôi miếu Thiên Hậu lớn nhất Cửu Long, hương hỏa vô cùng

thịnh vượng.Tiếp đó hai bên là các cửa hàng, KTV, phòng bida, quán mạt chược, tiệm cầm đồ, khu trò chơi điện tử, quán mát xa, nhà thổ... mọc lên san sát.

Đương nhiên, những tệ nạn như cờ bạc, ma túy cũng không thể thiếu ở đó.Chợ đêm là nét đặc sắc lớn nhất của Miếu Nhai, các mặt hàng được bày bán gồm quần áo, đồ thủ công mỹ nghệ, bộ ấm trà, sản phẩm điện tử giá rẻ, đồng hồ, thậm chí cả ngọc khí, đồ cổ... nói chung là đủ thứ loại.Quán ăn vỉa hè và hát hí kịch là nổi tiếng nhất ở Miếu Nhai.

Trên phố có đủ loại đồ ăn vặt, hải sản xào chảo gang, cơm nồi đất, các loại mì...Đây cũng là con phố đậm chất Hồng Kông bản địa nhất, có vô số bộ phim đã lấy bối cảnh ở đây để quay, kể những câu chuyện về Miếu Nhai.Buổi phô trương lực lượng kết thúc, Trần Hạo dẫn đàn em đến KTV của Đường Đại Vũ.

KTV này là tài sản của Đường Đại Vũ.Sau khi hắn chết, đàn em của Hồng Hưng cũng đã bỏ chạy hết, giờ nơi đây đang ngừng hoạt động.

Trần Hạo cho người cắt khóa sắt, đi vào xem xét.Trang trí đều ổn cả, chỉ cần tuyển một đám nhân viên phục vụ, mua ít rượu bia, rồi kiếm thêm một ít "gái" nữa là có thể khai trương.Trần Hạo nói với đám đàn em: "Sau này nơi đây sẽ là cứ điểm của chúng ta.

Tô Uy, cậu đi tìm công ty vệ sinh, dọn dẹp sạch sẽ ở đây, rồi đặt mua một lô rượu."Tô Uy vội vàng lĩnh mệnh, dẫn đàn em đi làm việc.Trần Hạo lại lấy điện thoại di động ra gọi cho A Mễ: "A Mễ à, cái KTV của Đường Đại Vũ ở Miếu Nhai không tồi đâu, bỏ không thì tiếc lắm.

Anh định mở lại, kiếm ít 'gái' để giữ thể diện cho quán.""Không thành vấn đề, khi nào cần thì cứ gửi qua." A Mễ nói.Chuyện của

người đàn ông mình dĩ nhiên là phải dốc toàn lực ủng hộ rồi.Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo nhìn A Tuấn: "Có một chuyện khá quan trọng giao cho cậu.

Cậu dẫn đàn em đi thăm tất cả các hộ kinh doanh.""Bảo họ, sau này Miếu Nhai thuộc về Đông Tinh, tiền bảo kê phải nộp cho Đông Tinh.

Cứ nói cho họ biết những quy tắc trước đây của chúng ta.""À, sau khi xong chuyện ở Miếu Nhai, cậu dẫn người đi dạo quanh mấy con phố khác ở Du Ma Địa nữa.

Sau này tất cả những nơi đó đều là địa bàn của chúng ta.

Lát nữa tôi sẽ giao mấy con phố đó cho vài người quản lý." Trần Hạo vừa nói xong, mấy đàn em đều tỏ ra kích động.

Có được một con phố, vậy là thật sự thành đại ca rồi.A Tuấn vội vàng dẫn đàn em đi làm việc.Dùng chế độ để quy phạm con người, dùng lợi ích để khích lệ con người, chỉ có song song thực hiện, cấp dưới mới hăng hái làm việc cho mình.Nói thật, sau khi Đại Vũ chết, đàn em của Hồng Hưng giờ kẻ chạy người tan, sớm đã không còn tăm tích.Còn về chuyện báo thù, thì không có đâu.

Đây đâu phải xã hội cổ đại, làm gì có nhiều người vì đại ca mà xông pha sinh tử, đổ máu.

Nói thật, gia nhập bang phái cũng chỉ vì muốn sống thôi.Về phần các hộ kinh doanh đó, việc nộp tiền cho ai hay không nộp, Trần Hạo quy định mức phí bảo kê ít hơn so với Đường Đại Vũ trước đây.Anh bảo A Tuấn thông báo rằng tháng này dù đã nộp tiền hay chưa cũng đều bỏ qua, tất cả sẽ bắt đầu từ tháng sau.

Như vậy mọi người sẽ dễ chấp nhận hơn.Chỉ mất vài ngày, Trần Hạo đã hoàn toàn tiếp quản Miếu Nhai.

KTV cũng chính thức khai trương kinh doanh, mấy cô gái A Mễ đưa tới đều không tệ, KTV sôi động hơn hẳn so với thời Đường Đại Vũ quản lý.Hôm đó Trần Hạo về Vượng Giác tìm Vương Sâm: "Anh Sâm, bên Miếu Nhai tạm thời ổn định rồi, anh có gì phân phó không?"Vương Sâm rất hài lòng với hiệu suất làm việc của Trần Hạo.

Anh gọi mấy đàn em lại, nói: "Tôi định giao Du Ma Địa cho A Hạo quản lý, các cậu có ý kiến gì không?"Có ý kiến cái quái gì chứ!Nói thật, có ý kiến thì mấy tên Chuột Chũi, Mạch Nha Đường cũng không dám nói ra đâu.

Bây giờ mấy người đó đối với Trần Hạo vừa kính vừa sợ, căn bản không có dũng khí thách thức."Anh Sâm, tôi ủng hộ quyết định của anh." Chu Khôn là người đầu tiên nói."Tôi hoàn toàn ủng hộ quyết định của anh Sâm.

Đường Đại Vũ bị A Hạo xử lý, A Hạo quản lý là thích hợp nhất rồi còn gì." Chuột Chũi và mấy người kia cũng nói.Vương Sâm nhìn Trần Hạo, nói: "A Hạo, bên đó có chuyện gì không?"Trần Hạo nói: "Đại ca, Du Ma Địa tôi nhất định sẽ giúp đại ca quản lý tốt, phí hội hàng tháng sẽ nộp đầy đủ.

Chỉ có một chuyện hy vọng đại ca giúp đỡ.""Ồ, chuyện gì?" Vương Sâm nói."Đại ca, Du Ma Địa tuy không phồn hoa bằng Vượng Giác, nhưng số người tụ tập ở đó cũng không ít.""Bên đó thuốc lắc đều do bên Hồng Hưng cung cấp, giờ đã đứt hàng.

Trong quán không có gì để bán, đại ca có thể cung cấp một kênh nhập hàng được không?"Vương Sâm gõ ngón tay lên mặt bàn, gật đầu: "Chuyện thuốc lắc tôi sẽ có cách."Mọi việc sắp xếp ổn thỏa, Trần Hạo trở thành đại ca thực sự của Du Ma Địa.

Mấy anh em nhao nhao đòi anh đãi khách.Trần Hạo nói: "Muốn đãi khách thì phải là đại ca đãi khách chứ, Du Ma Địa là tài sản của anh

Sâm mà.”Mấy đàn em lại nhìn Vương Sâm.

Vương Sâm cũng vui vẻ, cười lớn vẫy tay: “Đi thôi, tối nay đến tửu lầu Đường Ký, tôi mời ăn bào ngư nồi lẩu yến.”“Đại ca vạn tuế!” Mấy người dẫn theo đám đàn em đến tửu lầu, ồn ào uống rượu, hô hào cho đến 1 giờ sáng mới tan.A Khôn, Chuột Chũi và mấy người khác đều uống say mèm, Trần Hạo cũng thể hiện vài phần say rượu, ngược lại Vương Sâm chỉ mặt hơi đỏ một chút.A Khôn rời đi, Vương Sâm gọi Trần Hạo lên xe: “A Hạo, cậu cần bao nhiêu hàng?”Trần Hạo suy nghĩ, nói: “Nếu là thuốc lắc, Du Ma Địa có KTV, quán bar, vũ trường, phòng karaoke cũng không ít.”“Tôi ước tính mỗi tháng cũng cần mười mấy vạn viên.

Còn nếu có bột trắng, cả Du Ma Địa có đến hai ngàn con nghiện, mỗi tháng cũng cần mấy khối gạch lớn.”Vương Sâm trầm ngâm một lát rồi nói: “Trước đây bên phố Hoa Viên chưa từng đụng đến mảng này.

Chuyện thuốc và bột trắng tôi sẽ mở đường cho cậu, lợi nhuận cuối cùng cậu có thể giữ 4 thành.”“Du Ma Địa là một thị trường lớn, đừng nhìn bề ngoài không phồn hoa bằng Vượng Giác, nhưng số con nghiện ở đó không ít chút nào, thậm chí còn nhiều hơn, vì những người đó càng thích ẩn mình trong bóng tối mà sống.

Doanh số hàng tháng mười triệu chắc chắn không thành vấn đề.”“Tôi sẽ làm tốt, anh Sâm.” Trần Hạo nói.Vương Sâm vỗ vai Trần Hạo.

Sau khi Trần Hạo xuống xe, tiểu đệ lái xe của Vương Sâm mới lên xe, chở Vương Sâm rời đi.

Trần Hạo nhìn xe của Vương Sâm đi xa rồi mới quay lại xe mình.Mở kho chứa đồ, phành phạch, từ bên trong bay ra hai con chim sẻ, hai con chim chích chòe màu xanh.

Chúng có hình dáng và kích thước hơi giống chim sẻ, được gọi tên vì có chùm lông vũ màu xanh lam dưới cổ, là loài chim sẻ khá phổ biến ở Hồng Kông.Cửa xe mở ra, Trần Hạo thả hai con chim ra ngoài.Vương Sâm ngồi trong xe, dựa vào ghế sau nhắm mắt giả vờ ngủ.

Đột nhiên mở miệng nói: "Không về nhà nữa, đến Cửu Long Thành Trại.""Anh Sâm." Chiếc ô tô phía trước rẽ một vòng, hướng về phía Cửu Long Thành Trại.Xe của Vương Sâm dừng bên ngoài Cửu Long Thành Trại, anh không xuống xe mà lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc.

Mở cửa kính xe, lặng lẽ hút thuốc.

Đợi một lúc, một người từ trong Thành Trại đi ra, đến trước xe Vương Sâm, mở cửa xe rồi ngồi vào."Anh Sâm, tối muộn tìm tôi có chuyện gì không?" Người đó nói."A Huy, bên xưởng thế nào rồi?" Vương Sâm hỏi."Mọi thứ đều bình thường." A Huy nói."Vậy được, từ tháng này bắt đầu, tăng sản lượng thêm 1 thành." Vương Sâm nói."Ồ, anh Sâm lại tìm được khách mua mới sao?""Không, là địa bàn của tôi.

Du Ma Địa tôi đã tiếp quản rồi, sau này toàn bộ hàng ở đó sẽ do tôi cung cấp." Vương Sâm nói."Vậy anh Sâm lại sắp kiếm thêm một khoản nữa rồi." A Huy cười nói."Tôi kiếm không phải cậu cũng kiếm sao." Vương Sâm cười đưa cho A Huy một điếu thuốc lá."Giao hàng?" A Huy nhận thuốc hỏi."Cậu tìm một người mới ở Cửu Long Thành làm tài xế.

Chương 771

Bây giờ Bạo Long đang giúp tôi quản lý Du Ma Địa, cứ để tài xế trực tiếp liên hệ với Bạo Long là được.

Tiền hàng thì kết toán với tôi." Vương Sâm nói."Không thành vấn đề, anh Sâm.

Vậy không có gì nữa tôi về ngủ đây." A Huy nói.Vương Sâm nói: "A Huy, làm việc nhất định phải cẩn thận.

Hàng của chúng ta, nhất định phải đi qua Cửu Long Thành Trại một vòng rồi mới có thể bán ra ngoài, tuyệt đối không được để lộ địa điểm xưởng sản xuất, biết chưa?""Cả những tài xế vận chuyển hàng đó nữa, tuyệt đối không được để họ biết quá nhiều.

Vạn nhất bị cảnh sát tóm, cũng không được để họ tìm ra đầu mối của chúng ta từ những người đó, biết chưa?""Tôi biết rồi, anh Sâm.

Tôi làm việc vẫn luôn cẩn thận, nếu không sao làm được ngần ấy năm." A Huy nói.Vương Sâm cười cười, vỗ vỗ vai A Huy.A Huy mở cửa xe, vẫy tay với Vương Sâm rồi quay lại Cửu Long Thành Trại.Vương Sâm nhìn Cửu Long Thành Trại u ám, ném tàn thuốc ra ngoài.

Tài xế của Vương Sâm từ bên ngoài lên xe, Vương Sâm phân phó một câu: "Lái xe, về nhà."Đối với Cửu Long Thành Trại, ngay cả một đại lão cấp cao cũng không muốn vào.

Nơi đó thực sự là địa ngục, nếu có thể không đi thì tuyệt đối không đi.Xe của Vương Sâm chạy trên đường, nhưng không hề phát hiện ra, ở chỗ bóng tối bên kia đường, có một chiếc ô tô đang đỗ.

Chiếc xe tắt đèn, không có một chút ánh sáng nào.Đợi nhìn xe của

Vương Sâm rời đi, quay về Cửu Long, Trần Hạo mới mở cửa xe xuống.

Anh hít một hơi không khí se lạnh lúc rạng sáng.“Phành phạch ~” Hai con chim sẻ bay về, đậu trên tay Trần Hạo.

Trần Hạo dùng ngón tay khẽ vuốt ve chúng, đồng thời tiến hành giao tiếp bằng tâm linh.“Vương Sâm đã gặp một người ở Cửu Long Thành Trại.”“Vì trời tối, chỉ có thể nhìn thấy đại khái hình dáng.

Người đó đi chân hơi khập khiễng.”“Không nghe thấy cuộc đối thoại của hai người.”Thông tin không nhiều, nhưng Trần Hạo đoán rằng Vương Sâm nửa đêm đến Cửu Long Thành Trại, tuyệt đối không phải vì phong hoa tuyết nguyệt, mà chín phần là vì chuyện ma túy.Trần Hạo nhìn khu nhà cao tầng đen kịt ở phía xa, trong lòng nhớ lại những tài liệu giới thiệu về Cửu Long Thành Trại mà anh đã xem trước đó.Nơi đó được mệnh danh là “địa ngục trần gian”, một vùng đất “ba không quản”, thực sự không có sự quản lý của chính quyền, hoàn toàn bị xã hội đen kiểm soát, là cái nôi lớn nhất của tội ác.Nơi đó tràn ngập cướp bóc, giết chóc, cờ bạc, ma túy, nhà chứa, sòng bạc, trường đấu chó, xưởng chế biến thực phẩm ngầm, bác sĩ không có giấy phép, và là nơi tập trung của dân nhập cư bất hợp pháp.Kẻ giết người, cướp giật, và những kẻ buôn ma túy ở đó nhan nhản.

Cảnh sát hoàn toàn bất lực với nơi này, vì thế, Cửu Long Thành Trại được mệnh danh là ổ quỷ, khối u độc của Hồng Kông.Nếu ma túy của Vương Sâm được tuồn ra từ đó, vậy thì thật khó mà điều tra được.Trần Hạo lên xe, khởi động ô tô rời đi.

Anh không đến chỗ A Mễ mà về nhà mình, không phải căn hộ thuê ở phố Hoa Viên mà là căn nhà ở Du Ma Địa.Trước đây Đường Đại Vũ chiếm Du Ma Địa, Trần Hạo có nhà cũng không về được.

Giờ anh đã trở thành đại ca Du Ma Địa, đã thuê công ty vệ sinh dọn

dẹp lại từ đầu, chuẩn bị sau này có thời gian sẽ về nhà ở, dù sao ở đó cũng yên tĩnh hơn.Ngủ một giấc đến sáng, Trần Hạo xuống lầu ăn sáng, sau đó gọi một cuộc điện thoại: "Trưa nay Thanh Tùng Quán, mời ăn chay."Hiện tại Thanh Tùng Quán đã trở thành địa điểm cố định để Trần Hạo và cảnh sát Hoàng gặp mặt.

Trần Hạo thích môi trường ở đó, yên tĩnh thoải mái, rất thích hợp để thư giãn tinh thần.Trong phòng bao, Trần Hạo đang từ tốn pha trà.

Cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy ra, cảnh sát Hoàng bước vào, nhìn Trần Hạo rồi đóng cửa lại."À, chuyện xưởng sản xuất ma túy của Vương Sâm có tin tức gì rồi sao?" Trần Hạo rót cho cảnh sát Hoàng một chén trà, lắc đầu nói: "Chưa có, nhưng có một tin tức muốn nói với anh.""Tình hình thế nào?" Cảnh sát Hoàng ngồi xuống, cầm chén trà uống một ngụm rồi hỏi."Vương Sâm đã tiếp quản toàn diện Du Ma Địa, hiện giờ giao cho tôi phụ trách bên đó, tôi đã sắp xếp ổn thỏa bước đầu rồi.""Trước đây ma túy ở Du Ma Địa đều do bên Hồng Hưng cung cấp, giờ đã đứt hàng.

Hôm qua tôi nói chuyện với Vương Sâm về việc lấy hàng, anh ta đã đồng ý.""Vào khoảng hơn 1 giờ sáng, Vương Sâm đã đi gặp một người, tôi nghi ngờ là để hỏi về chuyện ma túy." Trần Hạo nói.Cảnh sát Hoàng lập tức tỉnh táo, hỏi: "Gặp ai?

Ở đâu?""Tôi không biết là ai, tôi chỉ dám đi theo từ xa, thấy một người đàn ông trung niên lên xe của Vương Sâm, người đó đi ra từ Cửu Long Thành Trại." Trần Hạo nói."Người đó trông như thế nào?" Trần Hạo lắc đầu: "Trời tối quá không nhìn rõ."Cảnh sát Hoàng suy nghĩ một lát rồi nói: "Người mà Vương Sâm gặp, rất có thể là một thuộc hạ khác, chuyên trách sản xuất ma túy.""Bản thân Vương Sâm cực kỳ cẩn thận.

Theo thông tin tình báo trước đây của tôi, anh ta rất ít khi tham gia

vào khâu chế tạo ma túy, chỉ phụ trách điều khiển, chỉ huy và tiêu thụ ở khâu sau.

Vì vậy mà chúng ta mãi không tìm thấy dấu vết xưởng sản xuất.”“Nhưng tôi đoán, xưởng chế biến ma túy không nằm trong Cửu Long Thành Trại.

Cửu Long Thành Trại chỉ là nơi phân phối ma túy, dùng để che giấu địa điểm chế biến ma túy thật sự.”“Vì sao?” Trần Hạo hỏi.“Vì trong Thành Trại có những thế lực riêng, thế lực của Vương Sâm không thể xâm nhập vào, trừ phi đạt được thỏa thuận với các băng nhóm xã hội đen trong Thành Trại.”“Nhưng làm vậy sẽ kiếm được ít hơn, cũng không cần thiết phải lập xưởng làm gì, trực tiếp lấy hàng từ tay những người trong Cửu Long Thành Trại chẳng phải đơn giản hơn sao?” Cảnh sát Hoàng nói.“Vậy tại sao các lãnh đạo sở cảnh sát đều biết trong Cửu Long Thành Trại có nơi sản xuất ma túy mà không dẹp bỏ trước?” Trần Hạo hỏi.Cảnh sát Hoàng bất lực nhún vai: “Cái này tôi không thể quyết định được.

Vấn đề của Cửu Long Thành Trại, chính quyền Hồng Kông cũng không giải quyết nổi, đâu phải là không biết.”“Năm ngoái từng huy động toàn bộ cảnh sát Hồng Kông, muốn san bằng Cửu Long Thành Trại, buộc những người đó di dời.

Lúc đó đã xảy ra xung đột kịch liệt đến mức nào, có mấy người đã chết vì thế.

Cuối cùng chính quyền không phải cũng đành bó tay sao?”Trần Hạo xem tư liệu, năm 87 và 89, chính quyền Hồng Kông đã hai lần muốn san bằng Cửu Long Thành Trại, loại bỏ hoàn toàn khối u độc này.Nhưng lại gặp phải trở lực cực lớn, những cư dân trong Thành Trại đã dùng mọi thủ đoạn có thể để đối phó với quân cảnh, bao gồm cả giới thương gia và bom xăng.Cuối cùng, vào năm 1993, chính

quyền Hồng Kông mới hạ quyết tâm lớn nhất, thật sự san bằng nơi này, và cái ổ quỷ khét tiếng đó mới biến mất.“Được rồi, tôi sẽ tiếp tục theo dõi, hy vọng có thể tìm ra manh mối.” Trần Hạo nói.Về phố Hoa Viên, Trần Hạo ghé qua mấy cửa hàng giày dép, cuối cùng lại đến cửa hàng mà Quỷ Thúc mở để xem.

Cửa hàng của Quỷ Thúc đã mở, hiện tại làm ăn cũng khá.Trần Hạo cầm một đôi giày, trong lòng lại nghĩ đến chuyện khác.Muốn lên vị trí cao, cần phải lôi kéo người khác.

Có tiền, có khả năng đánh nhau?

Những đại lão đó sẽ không coi trọng đâu, chỉ có mang lại lợi ích mới là thật.Buổi chiều, Trần Hạo lại đến Miếu Nhai, tìm A Tuấn: “Đại ca, địa bàn của chúng ta bị đứt hàng, ảnh hưởng đến việc làm ăn.”“Lại có mấy tên nghiện giờ không mua được hàng, e rằng sắp tới sẽ có hàng từ bên ngoài tràn vào, làm sao đây đại ca?”“Tôi biết rồi, tôi đã nói chuyện với anh Sâm, một hai ngày tới sẽ có tin tức.” Trần Hạo nói.Không cần đến một hai ngày, ngay buổi tối, có một người đến KTV Miếu Nhai tìm Trần Hạo.

Đó là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trông có vẻ luộm thuộm.Nhìn ánh mắt của người đó có chút lờ đờ, Trần Hạo có thể thấy gã này bản thân là một con nghiện.Người đàn ông thấy Trần Hạo thì nở nụ cười nịnh nọt: “Anh là Bạo Long ca phải không?

Tôi đến giao hàng cho anh.”Vừa nói, hắn vừa tháo một cái ba lô từ sau lưng xuống đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo không nhận, liếc mắt ra hiệu cho A Tuấn.A Tuấn nhận lấy ba lô mở ra, bên trong có hai túi lớn thuốc lắc màu xanh đỏ, và hai khối gạch bọc bằng giấy báo.A Tuấn mở túi nhựa, lấy ra một viên thuốc lắc nếm thử.

Sau đó lại mở giấy báo, để lộ một khối gạch trắng như thạch cao

bên trong.

Anh dùng dao cạo vài nhát, cạo ra một ít bột, rồi lấy một chút nếm thử.“Không sai, đại ca.” Trần Hạo gật đầu, từ trong ngăn kéo lấy ra một cuộn một vạn đồng ném cho đối phương.

Đương nhiên đây không phải tiền hàng, tiền hàng sẽ thanh toán với Vương Sâm.Người này chỉ chịu trách nhiệm giao hàng, không quản chuyện tiền nong.

Tiền giao hàng cũng do bên xuất hàng trả.

Một vạn đồng này thuần túy là tiền thưởng.“Đi ra ngoài ăn một bữa đi.” Trần Hạo nói.Gã đàn ông luộm thuộm vội vàng chụp lấy tiền, cười hì hì nói: “Cảm ơn Bạo Long ca đã thưởng.

Tôi thường nửa tháng đi một chuyến, sau này giao hàng tôi liên hệ với anh nhé?”“Liên hệ với A Tuấn là được.” Trần Hạo chỉ vào A Tuấn nói.“Được được, sau này tôi liên hệ với Tuấn ca.” Gã đàn ông luộm thuộm gật đầu cúi mình với A Tuấn nói.Gã đàn ông đi ra, Trần Hạo nhìn thuốc lắc và ma túy trên bàn.

Những thứ này đủ để một người phải ngồi tù mọt gông.

Số hàng này, chỉ là lượng tiêu thụ nửa tháng ở Du Ma Địa, có lẽ còn không đủ.“A Tuấn, sau này có thể bán hàng, nhưng nhớ lời tôi, tuyệt đối đừng dùng.

Nghe rõ chưa?” Trần Hạo nghiêm giọng nói.“Tôi biết rồi đại ca.” A Tuấn lập tức đáp.“Được rồi, cậu mang số hàng này ra phân phối đi, tôi có việc phải đi trước đây.” Trần Hạo nói xong, vẫy tay rời khỏi KTV.Vừa lên xe, có một con chim nhỏ bay đến.

Trần Hạo gật đầu, khởi động xe rồi lái đi về phía xa.Không lâu sau, anh thấy một chiếc xe tải cũ nát phía trước.

Trần Hạo cứ thế bám theo từ xa.Cuối cùng, chiếc xe đó lại đến

Cửu Long Thành Trại, rồi chạy thẳng vào bên trong.Trần Hạo thở dài một hơi, xem ra phân tích trước đó không sai, Vương Sâm quả thật dùng Cửu Long Thành Trại làm nơi tập kết và phân phối ma túy.

Phương pháp này thật sự hữu dụng, nó giảm thiểu rủi ro xuống vô số lần.Trần Hạo suy nghĩ một chút, gọi hai con chim về, dặn chúng theo dõi người đàn ông trung niên chân khập khiễng đã gặp Vương Sâm tối hôm đó.

Người đó có lẽ mới là mấu chốt.“Thu thu thu ~” Hai con chim sẻ bay đi.Trần Hạo lái xe về nhà.

Bây giờ việc làm ăn đã ổn định, những lúc rảnh rỗi anh muốn về nhà.Anh mua rất nhiều sách từ thư viện, lúc rảnh thì đọc sách, nghe nhạc, hoặc tu luyện, cảm giác đều không tệ.Ngả người trên ghế dựa, tay cầm một cuốn sách khẽ đọc: “Lợi dụ chi, loạn thủ chi, thực bị chi, cường tị chi, nộ nhiễu chi, ti kiêu chi, dật lao chi, thân ly chi.”“’Quỷ Đạo Thập Nhị Pháp’ của Tôn Tử Binh Pháp, tùy tiện dùng một hai chiêu là có thể đối phó với đám xã hội đen này rồi, ha ha.”Buổi tối, điện thoại di động của Trần Hạo reo.

Trần Hạo nhìn số rồi nhấc máy.“Tiểu Bạo Long, chị đã nấu canh rồi, tối nay có muốn về ăn cơm không?” Đầu dây bên kia là giọng của A Mễ.Trần Hạo cười: “Được thôi.”“Vậy chị sẽ bảo người làm nấu thêm vài món, em ăn được nhiều mà.” Đầu dây bên kia là giọng nói vui vẻ của A Mễ.Trần Hạo lái xe đến nhà A Mễ.

A Mễ nghe tiếng chuông cửa, vội vàng chạy ra mở cửa.

Thấy Trần Hạo, cô vòng tay ôm lấy tay anh kéo vào, đưa dép đi trong nhà, rồi lấy áo khoác của Trần Hạo treo lên, trông như một cô vợ nhỏ.“Món cuối cùng năm phút nữa là xong, anh rửa tay trước đi.” A Mễ nói.Đồ ăn dọn lên bàn, A Mễ không ngừng gắp thức ăn và thêm canh cho Trần Hạo.

Lúc này, cô không còn là Ngân Phượng nổi tiếng trên giang hồ nữa, mà chỉ là một người phụ nữ nhỏ bé.Ăn cơm xong, hai người ôm nhau trên sofa xem TV.

A Mễ nghiêng người dựa vào Trần Hạo, trên mặt luôn là nụ cười hạnh phúc.Trần Hạo xem TV nhưng có chút lơ đễnh.

Chương 772

A Mễ nói một câu, Trần Hạo không nghe thấy.

Cô ngẩng đầu nhìn Trần Hạo: "Anh sao vậy?""À, không có gì, vừa rồi anh đang suy nghĩ một vài chuyện." Trần Hạo cười nói."Chuyện gì vậy, quan trọng không?" Trần Hạo kéo A Mễ vào lòng, nói: "Đông Tinh có bao nhiêu lão làng có thể lên tiếng?"A Mễ suy nghĩ rồi nói: "Hiện tại thế hệ của anh Lạc Đà, những người có thể lên tiếng thì có Quỷ Thúc, Hạng Gia, Bạch Đầu Ông và Bính Thúc, mấy người đó thôi."Trần Hạo gật đầu, nói: "Trước đây có một cửa hàng mở ở phố Ba Hài, tôi bảo A Tuấn đập phá, Quỷ Thúc có đến tìm anh nói chuyện.""Tôi đoán cửa hàng đó là do Quỷ Thúc tự mở.

Tôi đồng ý cho ông ấy mở, nhưng cũng đưa ra điều kiện."Trần Hạo kể lại những điều kiện mà anh đã đưa ra cho A Mễ nghe một lượt, cuối cùng nói: "Với hình thức này, cửa hàng đó chỉ cần kinh doanh tốt, một năm kiếm hai ba trăm vạn là chuyện đơn giản.""Thậm chí nếu có người nào đó đồng ý, hoàn toàn có thể bỏ ra một khoản tiền để thuê và trang trí cửa hàng, còn lại việc kinh doanh và bán hàng đều giao cho tôi, tôi có thể đảm bảo một năm cũng kiếm được một khoản kha khá.""Anh làm gì vậy?" A Mễ ngạc nhiên nhìn Trần Hạo hỏi.Trần Hạo cười: "À, nếu anh làm ăn với mấy vị thúc bá đó, liệu họ có đồng ý không?""Đương nhiên là đồng ý rồi, ai ngốc mới không đồng ý chứ, có người tự dưng cho tiền mà." A Mễ nói.Mục đích của Trần Hạo rất đơn giản, dùng các cửa hàng ở Ba Hài Phố để lôi kéo những lão làng đó.

Đừng coi thường những lão làng này hiện không có địa bàn, không có thực lực, nhưng vào thời khắc quan trọng lại có thể phát huy tác dụng lớn."Còn về phía anh Lạc Đà, không phải anh vừa mở thêm 5

cửa hàng sao?

Tôi sẽ tặng anh ta một ít cổ phần, tặng 20% của 5 cửa hàng đó, em thấy thế nào?" Trần Hạo hỏi."20% của 5 cửa hàng, chẳng phải đáng giá mấy trăm vạn sao?" A Mễ kinh ngạc nói."Cũng khoảng 800 vạn trở lên, chỉ có hơn chứ không kém.

Mỗi năm có vài trăm vạn thu nhập." Trần Hạo nói."Sao lại hào phóng lớn vậy, anh định làm gì?" A Mễ kinh ngạc hỏi."Em và anh, phải đợi anh trở thành đại ca thì mới có thể kết hôn chứ.

Anh không phải đang nỗ lực để trở thành đại ca sao?

A Mễ, chuyện này anh không tiện ra mặt, em giúp anh đi làm." Trần Hạo nói với A Mễ.A Mễ lập tức gật đầu: "Được, em giúp anh làm, không cần phô trương đúng không?"Trần Hạo cười với cô gái: "Đúng là A Mễ tốt bụng, biết ý anh.

Nào, để anh thương em một chút."Nói xong, anh liền ôm A Mễ đi về phía phòng ngủ.Mấy ngày sau đó, A Mễ đã đến thăm vài vị thúc bá, chủ động tặng phúc lợi kiểu này, các lão làng dĩ nhiên rất vui vẻ, tất cả đều vui vẻ đồng ý.Bên Quỷ Thúc cũng có một phần.

Dù sao trước đây lão nhân đã lên tiếng dưới danh nghĩa người thân, Trần Hạo cũng không bận tâm tặng thêm một phần.

Dù sao hình thức hợp tác mở cửa hàng này chỉ có lời chứ không có lỗ.Về phía Lạc Đà, đại ca của Đông Tinh, A Mễ đã đưa cho anh ta một bản hợp đồng cổ phần.

Lạc Đà cầm hợp đồng xem nửa ngày, cười nói với A Mễ: "Không ngờ Bạo Long lại có ý nghĩ như vậy, không uổng công tôi đã bảo vệ nó một lần.

Tôi rất coi trọng thằng bé."Chuyện này tiến hành rất thuận lợi và cũng rất bí mật.

Trần Hạo không ra mặt, A Mễ đã lo liệu mọi việc đâu vào đấy.Thoáng cái mấy ngày trôi qua, hôm đó Trần Hạo đang đọc sách ở nhà thì đột nhiên một con chim sẻ bay đến đậu trên bậu cửa sổ, cách qua cửa sổ khẽ kêu 'thu thu thu'.Trần Hạo mở cửa sổ, con chim nhỏ nhảy lên tay anh.

Trần Hạo dùng tay khẽ vuốt ve bộ lông của nó, và tiến hành giao tiếp bằng tâm linh."Thu thu thu ~""Thu thu thu ~""Đi, dẫn tôi đi xem." Trần Hạo nói.Lái xe, anh đi thẳng đến một khu bán sơn ở Tân Giới, nơi có khu nhà lán.

Cuối cùng, Trần Hạo dừng xe, từ xa nhìn một xưởng ở phía trước."Ở đó sao?""Thu thu thu." Trần Hạo lái xe chầm chậm đi qua, cách lớp kính xe nhìn kỹ cổng xưởng.

Chỉ thấy ở cổng xưởng treo một tấm biển: "Xưởng nước tương Huệ Hoa Lộ", xa xa có một bảng quảng cáo: "Nước tương Huệ Hoa, xứng đáng mọi thứ."Cổng xưởng nước tương đang mở, từ cổng có thể nhìn thấy các nhà xưởng bên trong.

Có khá nhiều công nhân đang bận rộn, rõ ràng là xưởng đang sản xuất kinh doanh."Chắc chắn gã què đó đã vào trong?" Trần Hạo lại hỏi một câu."Thu thu thu." Con chim nhỏ nhảy nhót vài cái trên tay Trần Hạo, ý muốn nói, người đó quả thật đã vào bên trong.Trần Hạo nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở sườn đồi đối diện xưởng.

Từ đó, có thể nhìn bao quát toàn bộ xưởng nước tương từ trên cao, khoảng cách chừng 500 mét."Xem ra cần mua một cái ống nhòm." Trần Hạo lẩm bẩm.Về khu vực thị trấn mua hai chiếc ống nhòm độ phóng đại cao, một cái cố định và một cái cầm tay.

Trần Hạo lên sườn đồi, có thể nhìn rõ tình hình bên trong xưởng nước tương.Từ ống nhòm, anh có thể nhìn rõ hơn toàn bộ xưởng nước tương.

Xưởng không nhỏ, bên trong có các nhà xưởng, công nhân ra vào tấp nập, thỉnh thoảng có xe vận chuyển hàng hóa, một cảnh tượng bận rộn.Trần Hạo nghĩ bụng, xưởng chế biến ma túy ở đây, sẽ không thể lộ liễu được, có lẽ ngay cả công nhân trong đó cũng không biết sự tồn tại của nơi đó.Đến chiều tối, công nhân lục tục rời đi, xưởng đối diện đóng cửa ngừng hoạt động.

Toàn bộ khu xưởng ngoại trừ vài ngọn đèn thì trở nên hoàn toàn yên tĩnh.Trần Hạo ăn hamburger và gà nướng, liên tục quan sát tình hình phía đối diện.

Anh giơ tay ném mấy miếng thịt gà, lập tức bị mấy con vật nhỏ chụp lấy.“Chít chít chít!”“Chít chít chít!” Mấy con chuột cống bên cạnh kêu lên.

Đợi chúng ăn xong, Trần Hạo nói: “Bây giờ đến lượt các cậu ra tay rồi, đi thực địa thăm dò tình hình bên trong xưởng nước tương.”Khả năng giao tiếp với động vật, càng thông minh thì càng dễ giao tiếp, thậm chí có thể nhìn thấy một số hình ảnh trong não chúng.Còn về chim sẻ tuy linh hoạt, nhưng dung lượng não quá nhỏ, trừ mệnh lệnh Trần Hạo đưa ra, chúng căn bản không nhớ được quá nhiều thứ.Mấy con chuột cống nhận lệnh xong, xẹt xẹt chạy vụt đi.Trần Hạo tiếp tục quan sát tình hình trong xưởng, phát hiện, toàn bộ xưởng căn bản không có chút động tĩnh nào, không khác gì một xưởng sau giờ làm.Chẳng lẽ hai con chim kia làm sai rồi sao?

Đợi thêm chút nữa xem.Cứ thế trôi qua sáu bảy tiếng, đến nửa đêm, Trần Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời, có thể thấy đầy sao.

Dường như đã lâu lắm rồi anh không ngắm bầu trời đêm đầy sao, thật sự rất đẹp.Xẹt xẹt xẹt ~~ Đột nhiên mấy con vật nhỏ từ bụi cỏ chui ra, đến bên cạnh Trần Hạo.“Chít chít chít ~ chít chít chít ~” Ba con vật nhỏ cứ đứng trước mặt Trần Hạo kêu không ngừng, dường

như đang nói: “Tôi tìm thấy rồi, tôi tìm thấy rồi, tôi đã phát hiện ra, chủ nhân hãy xem tôi trước!”Trần Hạo đặt tay lên đầu ba con vật nhỏ vuốt ve từng con, từng khung cảnh hiện lên trong tâm trí anh.

Những hình ảnh đó khiến Trần Hạo hơi kinh ngạc: “Thật sự là ở trong đó!”Hóa ra xưởng chế biến ma túy không nằm trên mặt đất, mà ở dưới lòng đất.

Nơi đó diện tích không nhỏ, đèn điện sáng như ban ngày, có mười mấy người đeo khẩu trang đang gấp rút sản xuất.

Phía sau một dây chuyền sản xuất tự động, từng viên thuốc lắc rơi ra xào xạc.Ở một bên khác có mấy bàn thao tác, có người đang gia công gạch bột trắng.

Bên cạnh, những khối gạch đã gia công xong được bày ra, có người đang đóng gói.Ở nơi xa hơn, có hàng loạt thùng nhựa lớn màu xanh, Trần Hạo đoán đó chắc là nguyên liệu thô.“Trong này lại ẩn giấu một xưởng lớn đến vậy, Vương Sâm thật không thể tin được.

Không biết, đây là toàn bộ sản nghiệp của bang hội sao.” Trần Hạo thầm nghĩ trong lòng.Bây giờ, có thể rời đi rồi.Trần Hạo xuống núi, lái xe rời đi, về nhà ngủ thẳng đến trưa.

Tỉnh dậy rửa mặt đánh răng, cho mấy con vật nhỏ ăn, chúng đều là công thần mà.

Sau đó gọi một cuộc điện thoại cho cảnh sát Hoàng.“Chiều nay Thanh Tùng Quán uống trà.”Trong phòng bao Thanh Tùng Quán, Trần Hạo đang từ tốn pha trà.

Cửa phòng mở ra, cảnh sát Hoàng bước vào, nhìn Trần Hạo rồi đóng cửa lại: “Hôm nay không mời ăn chay, chỉ uống trà thôi sao?”Trần Hạo cười cười: “Nếu ăn chay cũng được, tôi sẽ mời vào ngày mai, tin tức kia tôi cũng sẽ nói vào ngày mai.”Cảnh sát Hoàng lập

tức hiểu ra ý trong lời Trần Hạo: “Tin tức gì?

Tin tức gì?”Trần Hạo đặt một chén trà trước mặt cảnh sát Hoàng: “Tin tức về xưởng sản xuất ma túy của Vương Sâm.”Mắt cảnh sát Hoàng lập tức mở to: “À, có tin tức về xưởng sản xuất ma túy rồi sao?”Trần Hạo lấy một bản đồ Hồng Kông ra, trải trên bàn, chỉ vào một địa điểm nói: “Ở Tân Giới, trên con phố này, có một ‘Xưởng nước tương Huệ Hoa Lộ’.

Xưởng sản xuất ma túy đó ở bên trong, nhưng không phải trên mặt đất, mà ở dưới lòng đất.”Trần Hạo dùng bút khoanh tròn vị trí “Xưởng nước tương Huệ Hoa Lộ”.Cảnh sát Hoàng lập tức phấn khích, nếu có thể phá được xưởng sản xuất ma túy này, tuyệt đối là một công lớn.

“Chắc chắn chứ, không nhầm lẫn chứ?”“Tuyệt đối không sai.” Cảnh sát Hoàng cầm bản đồ xem kỹ nửa ngày, lại hỏi thêm vài chi tiết, cuối cùng phấn khích nói.“A Hạo, lần này nếu phá được xưởng sản xuất ma túy này, công lao không nhỏ đâu.

Tôi sẽ ghi lại vào hồ sơ cho cậu.

Có công lao này, tôi tin cậu trở về đội cảnh sát có thể trực tiếp thăng chức đốc tra.” Trần Hạo nhìn cảnh sát Hoàng, trong lòng khẽ cười khẩy.Buổi tối, Trần Hạo lại ở nhà A Mễ.

A Mễ nói: “Còn hơn nửa tháng nữa là Tết rồi, anh chuẩn bị gì chưa?”“Tết à, Tết sao.

Tôi ở thế giới này không có người thân, thì đoàn tụ với ai đây chứ, ha ha.

Hay là tôi cứ ở lì đây không đi nữa, được không?” Trần Hạo cười nói.“Được thôi, em cũng không có người thân quen gì, hai người cô độc ở cùng nhau thì tốt quá rồi.

Thôi được, Tết năm nay ở với em nhé.” A Mễ ôm chầm lấy Trần Hạo nói.“Anh không có nhà để về, ở đây có đồ ăn ngon, rượu ngon, lại có mỹ nữ bầu bạn, còn được em chu đáo nấu canh nữa, tự nhiên là không đi rồi.” Trần Hạo cười nói.A Mễ được anh trêu thì vui vẻ, chủ động hôn Trần Hạo một cái.

Sau đó A Mễ nói: “Mấy ngày nữa là họp thường niên của Đông Tinh, đến lúc đó anh chủ động đến thăm các vị thúc bá đó nhé.

Họ đều đã nhận được lợi ích rồi, tự nhiên sẽ công nhận anh thôi.”“À, cái tên Quạ Đen đó bình thường rất kiêu ngạo, anh đừng để ý đến hắn, kẻo lại rước thêm phiền phức.” Nghe cái tên Quạ Đen, trong mắt Trần Hạo lóe lên một tia lạnh lẽo.Bởi vì hai ngày trước, anh đã biết một tin tức.

Hôm kia A Tuấn đột nhiên nói có một người muốn gặp anh.

Điều khiến Trần Hạo hơi ngạc nhiên là người đó lại là đàn em của Đường Đại Vũ, tên A Dịch.A Dịch gặp Trần Hạo xong, nói: “Bạo Long ca, hôm nay tôi có một tin tức muốn bán cho anh.”Trần Hạo hơi nhíu mày: “Bán tin tức cho tôi à?

Ý cậu là về Hồng Hưng của Quan Vũ sao?”A Dịch lắc đầu: “Tôi không định lăn lộn trong bang hội nữa.

Đại Vũ ca chết rồi, điều đó khiến tôi nhìn rõ mọi chuyện.”“Sau này tôi chuẩn bị làm người tử tế, chuyển sang làm ăn chân chính, chăm sóc vợ con, không làm xã hội đen nữa.

Xã hội đen không có kết cục tốt đẹp đâu.”Chuyện của Đại Vũ đã thức tỉnh gã này.

Chương 773

“Vậy cậu định bán tin tức gì cho tôi?”“Bạo Long ca, chuyện Đại Vũ ca muốn giết anh tôi biết.

Nhưng chuyện đó không chỉ có Đại Vũ ca, còn có một người khác tham gia nữa.

Người đó đã cung cấp thông tin về vị trí của anh.”“Bây giờ tôi làm ăn chân chính, cần tiền.

Tôi hy vọng tin tức này có thể bán được 20 vạn.”Có một người khác tham gia, ánh mắt Trần Hạo trở nên lạnh lẽo.

Có người đã bán hành tung của anh.“20 vạn, tôi đồng ý.

Là ai?” Trần Hạo lạnh lùng nói.“Là Quạ Đen của Đông Tinh.

Hôm đó Đại Vũ ca đột nhiên nhận được điện thoại của Quạ Đen, Quạ Đen đã xúi giục Đại Vũ ca giết anh.”“Có thể vì Quạ Đen đã cung cấp thông tin chi tiết, nên Đại Vũ ca mới nảy sinh ý định giết anh.” A Dịch nói.Ánh mắt Trần Hạo trở nên càng thêm lạnh lẽo.

Quạ Đen!!!

Sau khi nhận được tin tức về xưởng sản xuất ma túy, Cảnh sát Hoàng lập tức báo cáo về tổng bộ cho Tổng Cảnh sát Quách, và Tổng Cảnh sát Quách lại báo cáo lên cấp trên.

Các vị lãnh đạo đều hết sức coi trọng thông tin này, sau đó triệu tập Khoa Điều tra Tình báo và Khoa Điều tra Ma túy để cùng nghiên cứu.

Lực lượng cảnh sát Hồng Kông có ba bộ phận chủ chốt: Khoa Điều tra Tội phạm có Tổ chức và Hội Tam Hoàng (OKY), Khoa Tình báo Hình sự (CIB), và Khoa Điều tra Ma túy (NB).

Hiện tại, hai bộ phận nòng cốt này đã liên thủ, tự nhiên tiến độ nhanh chóng.

Khoa Điều tra Ma túy đã bí mật lấy mẫu nước thải từ nhà máy tương và phát hiện bên trong quả thực chứa các nguyên tố hóa học của ma túy tổng hợp như methylamphetamine.

Hoàn toàn có thể xác định có người đang sản xuất ma túy tại nhà máy tương đó.

OKY chỉ mất một ngày để khoanh vùng vài đối tượng tình nghi trọng điểm, và sau ba ngày điều tra bí mật, cảnh sát chuẩn bị ra tay.

Theo lời các vị lãnh đạo, sắp đến Tết rồi, cần phải phá được một vụ án lớn đẹp mắt trước Tết để người dân Hồng Kông thấy được sức mạnh trấn áp tội phạm của cảnh sát.

Cuộc hành động lần này quy mô lớn, do một Phó Cục trưởng đích thân chỉ huy, với sự phối hợp của các lãnh đạo bộ phận.

Cảnh sát như Hoàng Hưng Thành chỉ là nhân viên thực hiện cụ thể, căn bản không đáng kể.

Các bộ phận tham gia ngoài OKY và Khoa Điều tra Ma túy, còn có Đội Phi Hổ và Đội Xung Kích, có thể nói là tinh nhuệ xuất động toàn bộ.

Đội cảnh sát còn bố trí người của bộ phận chính trị quay phim ghi lại toàn bộ hành động, chuẩn bị làm một bộ phim tài liệu trấn áp ma túy hoành tráng, tăng cường công tác tuyên truyền.

Lúc rạng sáng, bốn phía tĩnh lặng không một tiếng động.

“Đô~~, chỉ huy bộ, các đơn vị đã tới hiện trường, xin hạ lệnh tiếp theo.” Giọng nói truyền ra từ bộ đàm.

“Các đơn vị chuẩn bị, bắt đầu hành động.” Theo một tiếng ra lệnh,

vô số xe cảnh sát lao tới nhà máy tương ở đường Huệ Hoa.

Tại cổng nhà máy, một chiếc xe xung kích không giảm tốc độ mà còn tăng tốc lao tới, chỉ nghe một tiếng "ầm", cánh cổng lớn của nhà máy tương bị xe xung kích tông thẳng vào.

Sau đó vô số xe cảnh sát lao vào, Đội Phi Hổ tiến vào hiện trường, toàn bộ trang bị vũ khí bắt đầu lục soát toàn bộ khu vực nhà máy, Đội Xung Kích theo sát phía sau.

Hai tên chịu trách nhiệm canh gác bị bất ngờ giật mình, cả hai nhảy ra cửa sổ nhìn thấy một lượng lớn cảnh sát xông vào, lập tức biết đã có chuyện, một trong số đó nhanh chóng chạy đi, nhấn nút báo động.

Lập tức, những tên trong xưởng sản xuất ma túy dưới lòng đất biết có chuyện xảy ra, tất cả đều giật mình, Ba Huy đang ở trong xưởng sản xuất ma túy.

Hắn biết rằng bị cảnh sát bắt thì đời coi như xong, liền quát lớn: "Đừng loạn!

Tất cả cầm vũ khí và chiến với cảnh sát!" Hai mươi mấy tên trong xưởng sản xuất ma túy đều chạy đến trước một cái tủ, từ bên trong rút ra súng lục và súng trường, thậm chí có mấy quả lựu đạn.

Hai tên canh gác kia cũng rút súng từ trong người ra, nhắm xuống dưới bắt đầu bắn.

"Bình bình bình bình~", Đội Phi Hổ lập tức phản ứng bắt đầu phản kích, nhất thời tiếng súng nổ vang trời trong nhà máy tương.

Tình huống này lập tức được báo cáo lên xe chỉ huy, chỉ huy trưởng lập tức nói: "Kẻ địch có vũ khí, dự đoán trong xưởng dưới đất có những tên hung hãn hơn, bảo anh em cẩn thận." Chỉ có hai người sao có thể là đối thủ của Đội Phi Hổ, chỉ sau hai lần chạm trán, chúng

đã bị Đội Phi Hổ tiêu diệt, Đội Phi Hổ xông vào, tìm thấy lối đi xuống lòng đất.

"Các tiểu đội chú ý, có thể có vũ khí hạng nặng, hành động nhất định phải cẩn thận." Chỉ huy Đội Phi Hổ ra lệnh qua bộ đàm.

"Rõ!" "Cửa sắt đã đóng, chuẩn bị phá nổ." "Oanh~~" Theo một tiếng nổ lớn, cửa sắt thông đạo bị nổ tung, mấy thành viên Đội Phi Hổ đội khói bụi xông vào.

Vừa xông vào, thấy bên trong ném ra một vật tròn tròn, mấy thành viên Đội Phi Hổ giật mình, lập tức hét lên: "Có lựu đạn!" Các thành viên Đội Phi Hổ vừa vội vàng né sang một bên, chỉ nghe một tiếng "oanh" của lựu đạn nổ, lập tức có hai thành viên bị thương, may mà trên người đều có áo chống đạn, không bị thương chí mạng.

"Phản kích!" "Đát đát đát đát đát đát." Đội Phi Hổ phản ứng, bắt đầu bắn mạnh vào bên trong.

Hai bên triển khai một trận giao hỏa tại vị trí thông đạo.

Thủ đoạn của cảnh sát tự nhiên nhiều hơn bọn tội phạm rất nhiều, lựu đạn nổ, lựu đạn khói, lựu đạn choáng được ném vào, bọn tội phạm không chịu nổi nữa, các thành viên Đội Phi Hổ xông vào.

Toàn bộ trận chiến kéo dài khoảng hơn mười phút, cảnh sát với thực lực áp đảo, sau khi chịu một số thương vong nhất định, cuối cùng cũng khống chế được tất cả bọn tội phạm.

Ba Huy bị trúng một phát đạn vào bụng, ngã xuống đất ngất lịm.

OKY và Khoa Điều tra Ma túy bắt đầu tiến vào hiện trường, tất cả bọn tội phạm chết thì chết, bị bắt thì bị bắt, bị thương thì được đưa đến bệnh viện chữa trị và canh giữ nghiêm ngặt.

Khi một nhóm các lãnh đạo cảnh sát bước vào xưởng sản xuất ma túy này, cũng bị tình hình bên trong chấn động, vô số thiết bị sản xuất

ma túy, từng bao lớn thuốc lắc, từng hộp gạch heroin.

“E rằng đây là vụ án ma túy lớn nhất mà chúng ta từng phá trong nhiều năm qua phải không.” “À, một xưởng quy mô lớn như vậy, ngang nhiên hoạt động ở đây, thật khiến người ta kinh ngạc.” Công tác hậu kỳ vẫn tiếp tục bận rộn, Ba Huy đang được cấp cứu trong bệnh viện, bị xác định là một trong những đầu mối tội phạm quan trọng, hiện tại sống chết chưa rõ.

Ngày thứ hai, cảnh sát công bố phá được một vụ án ma túy cực lớn, đài truyền hình đang phát sóng bộ phim tài liệu do cảnh sát thực hiện, trên TV chiếu quá trình chiến đấu của cảnh sát và tình hình bên trong xưởng sản xuất ma túy.

Người dẫn chương trình nói: “Đây là xưởng sản xuất ma túy lớn nhất địa phương từng bị phá ở Hồng Kông, bên trong xưởng có đầy đủ thiết bị.” “Bồn phản ứng, lò phản ứng, bồn trộn, tủ lạnh, máy trộn, máy sấy nghiền để sản xuất ma túy đều đầy đủ, đơn giản là ngang ngửa một nhà máy dược phẩm.” “Trong hành động lần này, cảnh sát đã tiêu diệt tổng cộng 11 nghi phạm, bắt giữ 14 nghi phạm, thu giữ hơn 20 vạn viên thuốc lắc, hơn 100 kg heroin, hơn 1800 kg nguyên liệu sản xuất ma túy.” Nhìn tin tức trên TV, Vương Sâm toàn thân không ngừng run rẩy, một mặt vì tức giận, mặt khác vì sợ hãi, hắn đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết cho xưởng sản xuất ma túy này.

Chưa kể đến xưởng, chỉ riêng số hàng hóa bị tổn thất lần này, giá trị không dưới ba bốn chục triệu đô la Hồng Kông, quan trọng hơn, nguồn tài nguyên sau này đã bị cắt đứt.

Đột nhiên, trên TV có một cảnh lướt qua, Vương Sâm nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, Ba Huy, người nằm trên giường cấp cứu rõ ràng là Ba Huy.

Mặc dù Ba Huy sắc mặt trắng bệch, nhưng tấm ga giường không

che trên mặt, rõ ràng Ba Huy chưa chết.

Hắn biết rằng chỉ có Ba Huy là người biết về xưởng sản xuất đó.

Nếu Ba Huy bán đứng hắn, Vương Sâm không còn bận tâm đến việc mất bao nhiêu tiền nữa, liệu mình có bị bắt hay không.

Chương 774

Hắn lấy một điếu thuốc từ trên bàn, bật lửa mấy lần mới châm được, Vương Sâm rít mấy hơi thật mạnh.

Mẹ kiếp, không được, không thể ở lại Hồng Kông nữa, phải cao chạy xa bay.

Hôm nay là hội nghị thường niên của bang Đông Tinh, kệ mẹ hội nghị thường niên đi, cái mạng nhỏ quan trọng hơn.

Nếu Ba Huy chết, hoặc không khai ra gì, hắn có thể quay lại, nhưng nếu Ba Huy thật sự khai ra, hắn cả đời cũng không thể quay về Hồng Kông.

Vương Sâm rời đi mà không thông báo cho bất kỳ ai, bao gồm cả vợ và mấy đứa đàn em của hắn.

Hiện tại, hắn không tin tưởng bất kỳ ai.

Mở két sắt lấy ra một cuốn hộ chiếu, cầm hai tấm thẻ ngân hàng quốc tế, những thứ này đều là hắn đã chuẩn bị từ trước để bỏ trốn, không ngờ hôm nay thật sự phải dùng đến.

Lại tìm một cái túi lớn, gói mấy chục vạn USD tiền mặt trong két sắt vào.

Hắn không dám đi máy bay, sợ cảnh sát tra hồ sơ, tìm một người bạn chuyên làm ăn buôn lậu trên đường dây, ngồi thuyền đi Đông Nam Á.

Sáng sớm, Trần Hạo vừa ăn sáng, cũng xem tin tức nóng hổi, cảnh sát mạnh tay trấn áp ma túy, địa điểm là nhà máy tương, không ngờ cảnh sát hành động nhanh thế.

Không biết bây giờ Vương Sâm phản ứng thế nào.

Gần trưa, A Khôn gọi điện: “A Hạo, hôm nay có hội nghị thường niên của bang, nhưng tôi gọi điện cho anh Sâm thì máy tắt, không liên lạc được, xem sao rồi tính.” “Đã gọi đến công ty chưa?” Trần Hạo hỏi.

“Tôi đang ở công ty của anh Sâm đây, không có ai cả, sáng nay anh Sâm đã đi rồi, bây giờ không biết đi đâu.” A Khôn nói.

“Ở nhà thì sao?” “Tôi đã gọi điện cho chị dâu rồi, chị dâu đang ở nhà, anh Sâm không có ở nhà.” A Khôn tiếp tục nói.

Trần Hạo trầm mặc một lát, phản ứng đầu tiên là Vương Sâm đã trốn rồi.

“A Hạo, anh Sâm không có ở đây, vậy hội nghị thường niên bên đó chúng ta có đi không?” A Khôn hỏi.

Trần Hạo suy nghĩ một chút, nói: “Đi chứ, hội nghị thường niên là chuyện lớn, chúng ta ở Vượng Giác không thể vắng mặt được.

Thế này, gọi thêm Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường mấy đứa nữa, chúng ta tập trung dưới lầu bang.

Còn về anh Sâm, anh Sâm có việc gấp phải ra ngoài rồi, chúng ta đại diện tham gia hội nghị.” “Được rồi, tôi sẽ thông báo cho những người khác.” Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo suy đoán, hành động trấn áp ma túy tối qua, xưởng sản xuất ma túy bị triệt phá, có lẽ đã khiến Vương Sâm kinh hãi.

Vương Sâm vốn rất cẩn thận, rất có khả năng bây giờ đã không còn ở Hồng Kông.

Trốn rồi sao?

Thật ra cũng tốt.

Trần Hạo mặc áo khoác, xuống bãi đậu xe lái chiếc xe của mình

đến Tòa nhà Đông Tinh.

Các doanh nghiệp, đoàn thể xã hội, hầu như mỗi năm đều tổ chức một lần hội nghị thường niên, mục đích chủ yếu là tổng kết năm, khích lệ sĩ khí, tạo không khí tổ chức, tăng cường giao tiếp nội bộ, thúc đẩy chia sẻ chiến lược, tăng cường đồng thuận mục tiêu, và đặt ra mục tiêu, để khởi đầu cho công việc của năm mới.

Các băng nhóm xã hội đen cũng có truyền thống này, bình thường mọi người làm việc, cuối năm, các đại ca các phương diện sẽ xuất hiện phô trương một chút, tăng cường tình cảm.

Cũng để cho mọi người biết rằng, người của tổ chức, đừng quá kiêu ngạo.

Tại tòa nhà tổng bộ Đông Tinh, các đại ca các nơi lần lượt đến, cửa ra vào tập trung đông người, bên ngoài đang có biểu diễn múa lân.

Trần Hạo dẫn theo mấy đứa đàn em A Hoa, A Tuấn, Ô Dăng, Đại Đông, A Thâm, Tô Uy, Tế Tử.

A Hoa và Đại Đông vừa từ đại lục về, tiến độ xây dựng xưởng bên đó nhanh chóng, sắp đến cuối năm phải tạm dừng thi công, công nhân cũng cần nghỉ Tết vài ngày.

A Hoa báo cáo, đợi qua Tết ước chừng một hai tháng nữa là có thể xây xong nhà xưởng, sau đó mua máy móc, tuyển công nhân, dự kiến Đặng Diệu sẽ bận rộn một thời gian.

Sau khi náo nhiệt bên ngoài một lúc, mọi người lần lượt đi vào đại sảnh, thấy mấy vị thúc bá đang ngồi ở một bàn, Trần Hạo bảo đàn em tìm chỗ ngồi, còn mình đi chào hỏi.

"Đà gia, chú Hạng, chú Ông, chú Quỷ, chú Bỉnh." Trần Hạo chào hỏi không bỏ sót một ai.

Mấy ông lão nhìn Trần Hạo, đều lộ ra nụ cười, Quỷ thúc cười nói:

“Bạo Long đấy, anh Lạc Đà, năm ngoái Bạo Long mới gia nhập phải không?

Lúc đó, một thanh niên như vậy ở Đông Tinh, thật sự không nhìn lầm mà.” Ông đầu bạc gật đầu, cười nói với Trần Hạo: “Có năng lực, có đầu óc, Bạo Long đúng là không tệ, tôi rất coi trọng cậu.” “Cảm ơn chú Ông đã quá khen ạ.” Trần Hạo vội vàng khiêm tốn đáp lại.

Mấy vị thúc bá đại lão đã khen ngợi Trần Hạo một hồi, tất cả đều nhận được lợi ích của Trần Hạo, lại còn biết cách đối nhân xử thế, các ông lão tự nhiên rất coi trọng Trần Hạo.

“Đà gia, anh Sâm có việc gấp phải ra ngoài, hội nghị thường niên năm nay chúng tôi mấy anh em sẽ đại diện.

Có việc gì Đà gia cứ việc dặn dò chúng tôi.” Trần Hạo nói.

Lạc Đà và mấy ông lão nhìn nhau, trên mặt hiện lên vẻ mặt khó hiểu, Lạc Đà gật đầu nói: “Được, có các cậu đại diện cũng vậy.” Trần Hạo quay về bàn của mình, A Khôn và Hoa Lật Thử mấy đứa nhìn Trần Hạo, nói: “Anh Sâm không có ở đây sao, đột nhiên không liên lạc được nữa.” Trần Hạo nói: “Chắc không có chuyện gì đâu, nếu có chuyện anh Sâm đã liên lạc với tôi rồi.

Tôi vừa nói với Đà gia, có chúng ta mấy anh em có thể đại diện cho anh Sâm và Vượng Giác.” Không lâu sau, Ô Nha dẫn theo hai mươi mấy tên đàn em đi vào, đi đứng thập phần kiêu ngạo.

Sau khi chào hỏi Lạc Đà và mấy ông lão, hắn tìm chỗ ngồi trong đại sảnh, khi quét mắt qua Trần Hạo, trong mắt lóe lên một tia độc ác.

Khi đi ngang qua Trần Hạo, Ô Nha nói giọng điệu âm dương quái khí: “Ôi chao, nhìn kìa, có người mặc vest tham gia hội nghị thường niên.” “Cứ tưởng mình là quý ông thái bình hay danh nhân xã hội à, đúng là mẹ kiếp ra vẻ.” Những người mặc vest bên cạnh, đều là đàn

em của Trần Hạo, A Tuấn, A Hoa và những người khác, đều được Trần Hạo dạy dỗ ngày càng chú trọng hình thức bên ngoài, ở những nơi trang trọng nhất định phải mặc sơ mi vest, như vậy trông cũng thật sự tinh thần và chính quy hơn.

Xoạt~~ A Tuấn, A Hoa, Ô Dăng và đám người lập tức đứng dậy, giận dữ nhìn Ô Nha.

Ô Nha nhìn thấy lập tức nhe răng mắng: "Mẹ kiếp, dám, một lũ tiểu tử và tao Ô Nha nhe răng mắng tao, đừng nói là đại ca đại ca cũng không được, đặc biệt, một lũ ngu xuẩn." A Tuấn, A Hoa trên mặt đều đầy vẻ giận dữ, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Trần Hạo nhìn Ô Nha, trên mặt vẫn bình tĩnh không chút gợn sóng, dùng giọng điệu nhàn nhạt nói với đàn em của mình: "Tất cả ngồi xuống, tranh cãi với loại người này, không thấy mất mặt sao?" A Tuấn và những người khác nghe xong, lập tức vâng lời ngồi xuống.

Ô Nha nghe lời Trần Hạo nói, còn khó chịu hơn bị mắng chửi, hắn đi tới chỉ vào Trần Hạo nói: "Bạo Long, mày nói tao là loại người nào, nói rõ xem." Trần Hạo sắc mặt trầm xuống, từ từ đứng dậy, ánh mắt lạnh băng nhìn Ô Nha nói: "Anh Ô Nha muốn khiêu chiến tôi à?

Lần trước để người khác ra mặt, chi bằng hôm nay chúng ta lại làm một trận hữu nghị, để thêm phần sôi nổi cho hội nghị." Mặt Ô Nha giật giật mấy cái, cuối cùng chỉ vào Trần Hạo nói: "Mày có gan đấy!" Rồi xoay người dẫn người của mình đi đến một bên khác ngồi xuống.

Hội nghị thường niên bắt đầu, hạng mục đầu tiên là bái thần, Đà gia dẫn các đại ca các đường khẩu ở phía trước nhất, phía sau là đàn em.

Khi đến lượt Vượng Giác, Vương Sâm không có mặt, có một vị thúc bá nói: "Vì A Sâm không có ở đây, vậy để đàn em của hắn thay

thế đi, tôi thấy để Bạo Long đại diện Vượng Giác lên hương đi." Lạc Đà vừa đồng ý, thì bên cạnh có một giọng nói lớn tiếng: "Tôi không đồng ý, một thằng nhóc, dựa vào thế lực của mình để thay A Sâm lên hương, không xứng." Mọi người nhìn sang, phát hiện người nói là Ô Nha.

Sau khi Ô Nha nói xong, mắt hắn khiêu khích nhìn về phía Trần Hạo, ý tứ rõ ràng, lão tử làm mất mặt mày đấy, sao nào?

Quỷ thúc nhìn Trần Hạo, nói với Ô Nha: "Có gì mà không xứng, A Sâm không có mặt để Bạo Long thay thế, không được sao?" Ô Nha hôm nay kiếm chuyện, lập tức nói: "Bang quy quy định tôn ti trật tự trên dưới, một thằng nhóc, cũng không đến lượt, A Sâm đã không đến cả hội nghị thường niên, vậy thì đừng bái thần nữa đi." Trần Hạo từ từ đi đến trước mặt Ô Nha, nhìn chằm chằm vào mắt Ô Nha nói: "Bang quy quy định tôn ti trật tự trên dưới, vậy có quy định nào, không được làm hại đồng môn, bán đứng huynh đệ không?" Ô Nha sững sờ, "Mày có ý gì." "Ô Nha, mày và Đường Đại Vũ hợp mưu muốn giết tao ở Cốc Mạn, thật sự nghĩ tao không biết sao?

Chương 775

Bang quy quy định làm hại đồng môn, bán đứng huynh đệ là tội chết.” Trần Hạo ánh mắt lạnh băng nhìn Ô Nha.

Ô Nha có chút hoảng loạn, lập tức phản ứng, gầm lên với Trần Hạo: “Mày nói bậy bạ, tao và Đường Đại Vũ hại mày bao giờ, có bằng chứng không?” “Đương nhiên có, hôm đó khi tôi chém Đường Đại Vũ, Đường Đại Vũ đích thân nói cho tôi biết.” Trần Hạo nói.

Lời này tuyệt đối là bịa đặt, Trần Hạo lúc đó còn không cho Đường Đại Vũ cơ hội nói chuyện, làm sao mà nói được cái quái gì, nếu không có người tố giác, căn bản hắn không thể biết có người thứ hai tham gia.

Ô Nha đầu tiên sững sờ, sau đó đảo mắt một cái, nói giọng độc ác: “Đường Đại Vũ, ha ha, mày lấy lời một thằng quỷ chết trôi ra nói làm gì, hắn còn nợ tao 8 triệu đô la Hồng Kông đấy, mẹ kiếp tao đi đâu mà tìm?” Các thúc bá đồng môn xung quanh thấy Trần Hạo và Ô Nha đối đầu, ban đầu đều ngạc nhiên, có người tiến lên can ngăn.

Sau đó nghe ra ý trong lời nói, thấy sự việc không đơn giản, những người khác cũng đứng tại chỗ xem kịch.

Trần Hạo lớn tiếng nói: “Hôm nay các vị thúc bá, đồng môn đều ở đây, tôi Bạo Long làm việc quang minh lỗi lạc, không chơi thủ đoạn ám hại người khác trong bóng tối.” “Tôi vốn cũng có thể tìm người trực tiếp đâm chết hắn, nhưng tôi không làm như vậy, tôi muốn giải quyết chuyện này trước mặt các thúc bá và đồng môn.” “A Tuấn, đưa người tới.” Trần Hạo phân phó phía sau.

Mọi người đều nhìn ra ngoài cửa, không lâu sau A Tuấn và mấy đứa đàn em kéo một người vào, Trần Hạo chỉ vào người đó nói: “Tôi

không biết mọi người có nhận ra người này không, người này là đàn em thân cận của Đường Đại Vũ, tên là A Dịch." Trong đám đông lập tức có người nói: "Đúng đúng, tôi nhận ra, đúng là đàn em của Đường Đại Vũ không sai." Trần Hạo ngón tay chỉ mạnh vào Ô Nha: "Ô Nha, hôm đó mày gọi điện thoại cho Đường Đại Vũ, kích động hắn giết tôi, còn cung cấp thông tin về tôi, không phải sao?

Sau đó tôi đi Cốc Mạn chơi, mày cũng gọi điện thoại thông báo hành tung của tôi cho Đường Đại Vũ, đúng không?" Sắc mặt Ô Nha càng thêm hoảng loạn, những người xung quanh nhìn biểu cảm của hắn, cũng có thể đoán ra bảy tám phần.

Ô Nha giận quá mất khôn, mắng Trần Hạo: "Bạo Long, mày có bằng chứng gì không, tùy tiện tìm một người vu khống tao, thật sự nghĩ tên Ô Nha của tao là để chơi à, khốn kiếp." Trần Hạo trong mắt bắn ra một tia hung quang, quát lớn với Ô Nha: "Ô Nha kiêu ngạo, chẳng lẽ mày nghĩ cái tên Bạo Long của ta là để chơi à?

Chết đi!" Trần Hạo vừa nói xong liền bước tới, nắm đấm giáng mạnh vào Ô Nha, Ô Nha giật mình né sang một bên, vừa vặn tránh được một cú đấm của Trần Hạo.

Nhưng giây tiếp theo, Trần Hạo đá mạnh vào bụng Ô Nha, Ô Nha bay ra xa hai ba mét, kêu thảm một tiếng, quỳ trên mặt đất ôm bụng.

Những người khác thấy Trần Hạo ra tay, lập tức tản ra.

Trần Hạo lại một bước xông tới, một cú đá quét ngang, đùi như cây roi quăng ra, giáng mạnh vào đầu Ô Nha, thân thể Ô Nha trượt trên mặt đất ra xa ba bốn mét.

Lúc này mọi người nhìn Ô Nha, mặt đầy máu, đúng lúc đó, Lạc Đà hét lên: "Bạo Long!" Lạc Đà vốn muốn ngăn Trần Hạo lại, có chuyện gì có thể hòa giải, hoặc xử lý theo bang quy, nhưng chưa kịp hét hết câu, Trần Hạo lại xông ra, một chân dẫm mạnh lên cổ Ô Nha.

“Rắc!” Tất cả mọi người đều nghe thấy tiếng xương gãy giòn tan.

Khi Trần Hạo nhấc chân lên, mọi người thấy Ô Nha phun máu từ miệng, cả người nằm liệt trên mặt đất không động đậy nữa, sống chết không rõ.

Tất cả những người có mặt đều chấn kinh.

Người dưới chân Trần Hạo là ai?

Ô Nha đó, đại ca Ô Nha kiêu ngạo nhất Đông Tinh, bây giờ nằm trên mặt đất, bị người ta dùng chân giẫm lên, như một con chó chết.

Tiếng xương gãy vừa rồi, tất cả mọi người đều nghe thấy, là xương cổ đó, chắc Ô Nha không chết cũng tàn phế.

Mọi người lại nhìn Trần Hạo, đột nhiên phát hiện Trần Hạo quả thật còn tàn bạo hơn Ô Nha, giết người không ghê tay.

Hổ Cười khóe miệng giật giật, mẹ kiếp, sau này ngàn vạn lần đừng gây sự với Bạo Long, trừ phi giết chết được hắn, nếu không nhất định phải ngoan ngoãn.

Trần Hạo nhấc chân khỏi cổ Ô Nha, đứng sang một bên, thở hổn hển mấy hơi, quay đầu nhìn Lạc Đà, nói: “Đà gia, ông gọi tôi làm gì vậy?” Ách~~~ Tôi gọi thì tự nhiên là để ngăn cậu, nhưng bây giờ, đã muộn rồi, người chắc chắn đã phế rồi.

“Bạo Long, vạn sự có bang quy, nếu Ô Nha thật sự phạm sai lầm, tôi tự sẽ xử lý, cậu ra tay như vậy có chút loạn quy củ rồi.” Lạc Đà trầm mặt nói.

Trần Hạo ngoan ngoãn cúi đầu, nói: “Đà gia, ông cũng biết tính tôi nóng nảy, tôi trước đây cũng đã để bang phái xử lý, nếu không thì đã ra tay từ sớm rồi.

Nhưng vừa nãy Ô Nha cứ khiêu khích, tôi thật sự không nhịn

được nữa, tính tôi một khi đã bốc lên, đôi khi không kiểm soát được, Đà gia, nếu tôi phạm bang quy, tôi sẵn lòng chấp nhận hình phạt." Lạc Đà nhìn Trần Hạo, rồi nhìn Ô Nha bị đánh tàn phế, phất tay nói.

"Người đâu, đưa Ô Nha đi bệnh viện cấp cứu, sau này mọi người khi đi cầu thang nhớ cẩn thận, đừng để bị ngã." Đàn em của Ô Nha khiêng Ô Nha đi, những lời Lạc Đà vừa nói, bọn chúng nghe rõ, là bảo bọn chúng đừng nói lung tung.

Trần Hạo cũng phất tay với A Tuấn, bảo cậu ta đưa A Dịch của Hồng Hưng rời đi.

A Dịch ra khỏi Tòa nhà Đông Tinh, cầm một tấm séc 50 vạn từ tay A Tuấn, nhanh chóng rời đi.

Vừa nãy khi Trần Hạo ra tay với Ô Nha, vốn dĩ đã sắp xếp A Tuấn và mấy người để đề phòng đàn em của Ô Nha, nhưng không ngờ, không một tên đàn em nào của Ô Nha động thủ, có lẽ cũng vì Ô Nha bình thường quá mất lòng người rồi.

Trên mặt đất có máu của Ô Nha nôn ra, nhanh chóng có đàn em lau sạch, Lạc Đà đã quét mắt nhìn mọi người một lượt, nói.

"Chuyện vừa rồi, bang phái sẽ tiếp tục điều tra, nếu có người thật sự mưu hại huynh đệ, tôi sẽ chủ trì công đạo, đừng vì những chuyện này mà làm lỡ việc bái thần." Mọi người chia hương, châm lên rồi bái ba lạy trước bài vị Quan Nhị Gia.

Các nghi thức tiếp theo, Trần Hạo đều thay Vương Sâm tham gia, lần này không ai còn dám đưa ra ý kiến phản đối nữa.

Đêm hội nghị thường niên kết thúc, Trần Hạo cùng A Mễ về nhà A Mễ.

A Mễ hỏi: "Chuyện hôm nay là thật sao, chuyện Đường Đại Vũ giết người, Ô Nha thật sự có tham gia?" "Em nghĩ anh dùng kế, chỉ để

loại bỏ Ô Nha thôi à?" Trần Hạo nhìn người phụ nữ hỏi.

"Em thấy anh ngày càng khó hiểu, có lúc trầm tĩnh, làm việc ổn thỏa, nhưng có lúc lại rất bạo lực, bất chấp hậu quả, em cũng không biết anh là người như thế nào." A Mễ nói.

Trần Hạo nâng cằm A Mễ lên nói: "Phụ nữ, muốn hiểu rõ một người, rất không dễ dàng.

Có khi, ngay cả anh cũng không thể hiểu rõ chính mình, huống chi là người khác." "Chuyện Đường Đại Vũ mưu sát tôi, Ô Nha đúng là có tham gia, những lời tôi vừa nói đều là thật.

Tôi và hắn vốn không có thâm thù đại hận, Ô Nha chỉ vì bị tôi làm mất mặt nên ôm hận trong lòng." Trần Hạo nói.

Đúng lúc đó, điện thoại của Trần Hạo đột nhiên reo, nhìn đồng hồ trên tường, 12 giờ, hắn cầm điện thoại nói: "Ai đấy?" "A Hạo, tôi A Khôn đây, tôi đang ở nhà chị dâu, anh Sâm, hình như thật sự không tìm được rồi." A Khôn nói trong điện thoại.

"Được, tôi đến ngay." Trần Hạo nói.

Trần Hạo khoác áo ra ngoài, A Mễ hỏi: "Có chuyện gì xảy ra sao?" "A Khôn nói anh Sâm mất tích, tôi đi xem sao, em ngủ đi." Trần Hạo vỗ vỗ vai người phụ nữ rồi đi.

Trần Hạo xuống bãi đậu xe dưới lòng đất, ngồi trong xe của mình, không khởi động xe ngay lập tức, châm một điếu thuốc rít.

E rằng Vương Sâm thật sự đã bỏ trốn rồi, vậy tiếp theo phải làm gì đây?

Hắn ném điếu thuốc ra ngoài cửa sổ xe, Trần Hạo khởi động xe, nhanh chóng đến nhà Vương Sâm, A Khôn, Hoa Lật Thử mấy người đều ở đó.

Vợ Vương Sâm ngồi trên ghế sofa, trông cô ấy đã khóc rất nhiều, Trần Hạo gọi một tiếng chị dâu, hỏi: "Chị dâu, bọn trẻ đâu rồi?" "Đều ngủ rồi." Vợ Vương Sâm nói.

Trần Hạo nhìn A Khôn, "Tình hình bây giờ thế nào?" A Khôn nói: "Hội nghị thường niên đã tan, tôi gọi điện cho anh Sâm, nhưng không liên lạc được.

Tôi tìm tài xế A Thu của anh Sâm." "A Thu cũng nói hôm nay cả ngày không thấy anh Sâm, tôi mới thấy không đúng, lại đi tìm ở mấy nơi anh Sâm thường đến cũng không thấy." "Anh Sâm xuất hiện lần cuối cùng ở đâu?" Trần Hạo hỏi.

"Phòng làm việc ở công ty, tôi và hắn, sáng nay anh Sâm cầm một cái túi rời đi, rồi mất tích luôn." A Khôn nói.

Trần Hạo gõ gõ mặt bàn, "Bây giờ tôi đi công ty xem sao." Lại quay đầu an ủi vợ Vương Sâm: "Chị dâu, đừng quá lo lắng, anh Sâm sẽ không sao đâu." "Có lẽ có việc gấp phải ra ngoài tạm thời, chị dâu cứ ngủ đi, biết đâu ngày mai anh Sâm sẽ gọi điện về." Vợ Vương Sâm nhìn Trần Hạo, nói: "A Hạo, A Sâm là anh em của cậu, nhất định phải tìm thấy nó đấy." "Chị dâu yên tâm đi, tôi nhất định sẽ tìm thấy anh Sâm." Trần Hạo cùng A Khôn, Hoa Lật Thử mấy người đến công ty, Trần Hạo đi một vòng trong văn phòng, không phát hiện manh mối nào, A Khôn có chút sốt ruột nói: "Bây giờ phải làm sao đây, A Hạo?" Trần Hạo nhíu mày nói: "Tôi cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ chúng ta không thể hoảng loạn, càng không thể rầm rộ tìm kiếm lung tung." "Thế này, chúng ta chia nhau hành động, cậu dẫn người đi công ty hàng không điều tra, tôi đi hỏi những người chạy tàu." A Khôn và mấy người sững sờ, "Không lẽ cậu nghĩ anh Sâm đã ra nước ngoài rồi sao?" Trần Hạo trầm mặc một lát, nói với mấy người: "A Khôn, tôi không biết sáng nay cậu có xem tin tức không, một xưởng sản xuất ma túy ở Tân Giới đã bị cảnh sát điều tra rồi."

Mấy người nghe xong lập tức liên tưởng, Mạch Nha Đường kinh ngạc nói: "Không lẽ, xưởng sản xuất ma túy đó là của anh Sâm?" Trần Hạo lắc đầu, "Tôi không biết, chỉ là đoán mò thôi, nếu anh Sâm thật sự bỏ trốn rồi, biết đâu một thời gian nữa sẽ gọi điện về." Mọi người tản ra đi tìm, đợi đến gần 4 giờ sáng, Trần Hạo nhận được điện thoại của Hắc Tử.

Chương 776

"A Hạo, đã điều tra rồi, anh Sâm đã đi tàu buôn của A Thương đến Đông Nam Á." Đoán của hắn đã thành sự thật, mấy người lại tụ tập tại công ty, vẻ mặt của mấy người đều không tốt.

Vương Sâm là đại ca, nhưng bỏ trốn lại không nói với bất kỳ ai, cũng có nghĩa là Vương Sâm không tin tưởng bất kỳ ai trong số họ.

"A Khôn, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Hoa Lật Thử nói.

"Tôi biết gì mà làm." A Khôn bực tức nói một câu.

"Anh Sâm sẽ không quay lại nữa sao, vậy chị dâu bên đó thì sao?" Mạch Nha Đường muốn nói lại thôi.

Trần Hạo nhìn mọi người, nói: "Bây giờ chúng ta đừng hoảng loạn, anh Sâm rời đi, không nhất định là có chuyện gì, biết đâu một thời gian nữa sẽ quay về." "Chúng ta cứ làm tốt công việc, đối ngoại nói anh Sâm đi Đông Nam Á khảo sát thị trường rồi, đừng để lộ tin tức." Mọi người nghe xong, cũng chỉ đành gật đầu.

Thời gian thoáng cái đã mấy ngày trôi qua, Vương Sâm vẫn bặt vô âm tín, ngay cả bên vợ hắn, cũng không nhận được một cuộc điện thoại nào.

Sắp đến Tết rồi, mọi người dần dần cũng gác lại chuyện này, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn mà, xã hội đen cũng không phải là ngày nào cũng lo lắng.

Trần Hạo ăn Tết ở nhà A Mễ, hai người ngọt ngào bên nhau, không cảm thấy cô đơn, vậy nên cô đơn + cô đơn, chưa chắc đã bằng cô đơn, cũng có thể bằng hạnh phúc.

Mùng một Tết, hai người cùng đi miếu Hoàng Đại Tiên bái thần.

Trần Hạo nghe cái tên Hoàng Đại Tiên, cứ tưởng là chuột tinh Hoàng Đại Lang, sau này mới biết không phải, vị này có danh có tính có lịch sử.

Hoàng Đại Tiên tên thật là Hoàng Sơ Bình, người Kim Hoa, Chiết Giang thời Đông Tấn, năm nhỏ tu đạo được tiên ông chỉ điểm, tu luyện trong núi, bốn mươi tuổi đắc đạo thành tiên.

Miếu Hoàng Đại Tiên cũng là ngôi miếu nổi tiếng và linh thiêng nhất Hồng Kông.

Hai người bái thần xong ra ngoài, A Mễ khoác tay Trần Hạo, điện thoại di động của Trần Hạo đột nhiên reo, một số lạ, hắn cầm lên nghe, "Ai đấy?" "Tôi, Hoàng Hưng Thành." "Ồ, Cảnh sát Hoàng à, chào ông, chúc mừng năm mới.

Tôi vừa từ miếu Hoàng Đại Tiên ra, lại gặp một Cảnh sát Hoàng." "A a, gọi điện cho tôi, không phải để chúc Tết tôi đấy chứ." Trần Hạo cười ha ha nói.

"Chiều nay có thời gian không, chúng ta đến Thanh Tùng Quán nói chuyện, chỗ cũ, tôi mời trà." Cảnh sát Hoàng nói.

"Có chuyện làm ăn à, mùng một Tết mà, được thôi, chiều nay tôi sẽ đến." Trần Hạo nói.

Trần Hạo cúp điện thoại, A Mễ tiện miệng hỏi: "Ai vậy, mùng một Tết mà bàn chuyện làm ăn?" Trần Hạo nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Không còn cách nào, khách hàng cũ trong công việc, là nhà cung cấp cho tiệm gà A Hóa của tôi, họ đang gấp, tôi chiều nay đi một chuyến, tối nay chúng ta ăn cơm." Trần Hạo đưa A Mễ về, lái xe đến Thanh Tùng Quán, trong phòng bao đã định sẵn, sau khi gặp Cảnh sát Hoàng, Trần Hạo có chút bực bội nói.

"Hoàng Sir, tôi có người yêu ở bên cạnh, ông cứ vậy tìm tôi,

không sợ tôi bị lộ sao?" Hoàng Hưng Thành cười cười, "Tôi biết cậu là người khôn ngoan nhất, chắc chắn có thể ứng phó được, ngồi đi.

Ngày thường đều uống trà pha sẵn, hôm nay xem tôi pha trà có hợp khẩu vị không." Trần Hạo ngồi xuống hỏi: "Gấp gáp tìm tôi vậy, có chuyện gì sao?" Cảnh sát Hoàng đặt một tách trà trước mặt Trần Hạo, nói: "Vụ án ma túy lớn ở xưởng sản xuất lần trước, cấp trên vô cùng hài lòng, công lao của cậu tôi đều ghi vào hồ sơ rồi.

Tôi nghe một chuyện, có phải Vương Sâm đã bỏ trốn rồi không?" Trần Hạo ngẩng đầu nhìn Cảnh sát Hoàng, "Ông biết rồi sao?" "Tôi biết xưởng sản xuất ma túy kia là của Vương Sâm, chắc chắn phải chú ý.

Nhưng bây giờ căn bản không có bằng chứng trực tiếp nào có thể buộc tội hắn." "Ba Huy là người phụ trách xưởng sản xuất ma túy, tôi đoán ngày đó cậu đến thành lũy Cửu Long gặp Ba Huy, chắc đó là đầu mối liên lạc duy nhất của Vương Sâm." "Ba Huy đã chết ngày hôm qua, tự sát, chết trong bệnh viện." Cảnh sát Hoàng nói.

"Vậy có nghĩa là, đầu mối liên quan đến Vương Sâm đã đứt rồi, cảnh sát không có cách nào bắt giữ Vương Sâm đúng không?" Trần Hạo nói.

"Về lý thuyết là vậy, nhưng tôi cảm thấy, không thể cứ để Vương Sâm như vậy được, tôi có một kế hoạch mới." Cảnh sát Hoàng nói.

"Kế hoạch gì?" Cảnh sát Hoàng nhìn Trần Hạo nói: "Đẩy cậu lên vị trí!" "Cảnh sát, đẩy tôi lên vị trí ư?" Trần Hạo ngạc nhiên nói.

"Ha ha, tôi tự nhiên cũng có thể phát huy tác dụng của mình.

Tôi chuẩn bị phát lệnh truy nã công khai, truy nã Vương Sâm." "Bây giờ Vương Sâm đã bỏ trốn, nếu hắn biết mình bị truy nã, cậu nghĩ hắn có dám quay về không?" "Nếu không quay về, tất nhiên phải

có người lên vị trí làm đại ca Vượng Giác, chẳng phải cơ hội của cậu sao?" Cảnh sát Hoàng nói.

"Lệnh truy nã số 8 năm 1989!" "Ngày 23 tháng 1 năm 1989, cảnh sát đã triệt phá một xưởng sản xuất ma túy tại nhà máy tương Huệ Hoa ở Tân Giới, đã được cảnh sát xác nhận." "11 người đàn ông dưới đây có liên quan đến vụ án này, hiện đang lẩn trốn, cảnh sát Hồng Kông sẽ không tiếc bất kỳ nỗ lực nào để trấn áp tội phạm, nhất định sẽ bắt giữ tất cả, đưa ra pháp luật trừng trị." "Đối tượng truy nã thứ nhất, người đàn ông Vương Sâm, hiện 41 tuổi, sinh ngày 16 tháng 5 năm 1948, số chứng minh thư Hồng Kông XXXXXXXXX." Phía sau có kèm một tấm ảnh của Vương Sâm.

"Đối tượng truy nã thứ hai, người đàn ông Tiền Dương, hiện 33 tuổi." Từng lệnh truy nã được phân phát và công bố toàn thành phố, đồng thời được phát sóng trên mấy đài truyền hình, cứ thế, toàn bộ người dân Hồng Kông đều biết Vương Sâm đã tham gia vào vụ án ma túy.

Tại nhà Vương Sâm, vợ Vương Sâm ôm hai đứa con khóc thút thít, bên cạnh có mấy cảnh sát đang thẩm vấn cô ấy.

Trần Hạo và A Khôn đi lên lầu, có cảnh sát chặn ở cửa, "Chúng tôi đang làm nhiệm vụ, tạm thời không thể vào." A Khôn tức giận nói: "Này, mấy ông cảnh sát còn có lương tâm không, làm khó phụ nữ và trẻ con làm gì, cô ấy đâu có sai." Cảnh sát nhìn Chu Khôn, khinh thường nói: "Ai mà biết cô ấy có tham gia hay không, chỉ điều tra xong mới biết." A Khôn bị Trần Hạo giữ lại, Trần Hạo nói với một người đàn ông mặc vest bên cạnh: "Luật sư Tống, làm phiền anh rồi." Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng tiến lên, nói: "Chào các vị cảnh sát, tôi là luật sư của cô Âu Thiếu Lan." "Nếu cảnh sát có nhu cầu tìm hiểu, phải tiến hành dưới sự giám sát của tôi.

Hơn nữa, trong tình huống chưa có lệnh khám xét của tòa án, các vị không có quyền khám xét nhà của cô Âu Thiếu Lan." Luật sư Tống nói xong, từ trong túi lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho cảnh sát.

Hai cảnh sát ở cửa nhìn nhau, một người đi vào nói với người đội trưởng.

Người cảnh sát đội trưởng bước ra, nhìn Trần Hạo, Chu Khôn và mấy người, trầm mặt nói: "Tôi là OKY, tôi biết các cậu là thủ hạ của Vương Sâm, sau này làm việc cẩn thận chút, đừng để tôi tóm được thóp." "Có sai thì cứ bắt, không sai thì đừng nói bậy." Mạch Nha Đường bên cạnh nhe răng đáp trả.

Người cảnh sát đội trưởng trừng mắt nhìn Mạch Nha Đường một cái, nói một câu "Tôi đi đây", rồi dẫn người rời đi.

Nhìn thấy cảnh sát rời đi, mấy người mới vào nhà.

Người đàn ông trung niên đeo kính gọng vàng nhìn vợ Vương Sâm xong, đưa danh thiếp cho cô ấy.

"Cô Âu, tôi là luật sư bào chữa của cô bây giờ, nếu những cảnh sát đó hỏi gì, cô có thể không trả lời bất kỳ câu hỏi nào, hãy gọi điện cho tôi, tôi sẽ ứng phó." Vợ Vương Sâm nhận danh thiếp, "Cảm ơn luật sư Tống." "Không cần cảm ơn, tôi nhận tiền rồi, Trần tiên sinh đã thuê tôi.

Thôi được rồi, có việc gì cứ điện thoại liên hệ, tôi xin cáo từ." Luật sư đứng dậy cáo từ, Trần Hạo tiễn hắn ra khỏi nhà.

Sau khi quay lại, vợ Vương Sâm cảm kích nói với Trần Hạo: "A Hạo, cảm ơn cậu đã chu đáo như vậy." "Nên làm thôi chị dâu.

À phải rồi, anh Sâm có gọi điện về chưa?" Trần Hạo hỏi.

Vợ Vương Sâm nghe xong, hốc mắt lập tức đỏ hoe, khóc thút thít nói: "Chưa, mấy ngày nay, vẫn không có một cuộc điện thoại nào."

“Bỏ lại mẹ con tôi mà chạy rồi, không thèm đoái hoài gì đến tôi nữa, mẹ con tôi sau này biết sống sao đây.” A Khôn lập tức lớn tiếng nói: “Chị dâu, không phải có tôi đây sao, anh Sâm là đại ca của tôi, tôi không thể để chị đói khát được.” “Đúng đấy chị dâu, anh Sâm không còn ở đây, có tôi chăm sóc chị mà.” A Bảo nói bên cạnh.

“Bốp!” Hoa Lật Thử tát vào vai A Bảo, “Nói bậy bạ gì đấy, anh Sâm sẽ không mất tích đâu.” “Tôi, tôi không có ý đó, ý tôi là, anh Sâm không quay về, chúng ta cũng có thể chăm sóc tốt cho chị dâu.” “Không biết nói chuyện thì câm miệng đi!” Mạch Nha Đường cũng mắng A Bảo một câu.

Trần Hạo thở dài một hơi, đám người này bây giờ tâm trạng đều có chút hỗn loạn rồi, gặp chuyện mà sợ nhất là không giữ được bình tĩnh, càng hỗn loạn càng dễ phạm sai lầm.

Trần Hạo nói: “Thôi được rồi, mấy đứa đừng cãi nhau nữa, bây giờ chưa đến mức đó đâu, tôi tin anh Sâm sẽ liên lạc với tôi thôi.” Trần Hạo vừa nói một câu, tất cả mọi người đều không nói gì nữa, bây giờ những người này, đối với Trần Hạo thật sự là rất sợ hãi.

A Khôn thì tốt hơn một chút, dù sao hai người cũng là anh em, còn Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường thì không có tình cảm như A Khôn và Trần Hạo.

Trong mắt họ, Bạo Long này vừa điên vừa tàn nhẫn, có đầu óc biết kiếm tiền, biết cách điều khiển người khác.

Nói chung, người đó mạnh hơn mình quá nhiều, thậm chí còn cảm thấy Trần Hạo còn lợi hại hơn cả đại ca Vương Sâm.

Ô Nha của Đông Tinh kiêu ngạo không kiêu ngạo sao, đó là một nhân vật có tiếng tăm trên đường, bị dẫm chết là bị dẫm chết.

À phải rồi, tiện thể nói thêm một câu, Ô Nha đã chết, sau khi đưa

vào bệnh viện, tên này cố gắng giãy giụa bốn ngày, cuối cùng tắt thở trong đau đớn.

Chương 777

Hắn cũng là một kẻ cô độc, bang Đông Tinh tổ chức mai táng qua loa, ngày tang lễ, hắn thậm chí không có ai đến viếng, có thể thấy nhân phẩm của hắn tồi tệ đến mức nào.

Tần Cối còn có mấy người bạn, tên này ngay cả một người bạn cũng không có.

Trần Hạo quay đầu nói với vợ Vương Sâm: "Chị dâu, yên tâm đi, anh Sâm chỉ tạm thời tránh gió thôi, dù sao bây giờ cảnh sát đang truy nã." "Chị thấy thế này được không, tôi đợi vài ngày nữa, nếu anh Sâm vẫn không xuất hiện, nếu chị muốn rời đi, tôi sẽ tìm người giúp chị làm thủ tục di dân, rời khỏi Hồng Kông, dù sao cũng tốt hơn là ở Hồng Kông suốt ngày bị cảnh sát theo dõi, chị nghĩ sao?" "Anh Quốc, Mỹ hoặc những nơi khác đều được.

Đến đó, A Trân và A Chấn cũng có thể nhận được sự giáo dục tốt hơn." "Chuyện tiền bạc chị không cần lo lắng, có mấy anh em chúng tôi ở đây, tổng cộng sẽ góp được một khoản tiền an cư cho chị, đảm bảo chị và bọn trẻ sau này sẽ sống yên ổn." Vợ Vương Sâm nhìn Trần Hạo, cuối cùng hàm lệ gật đầu: "A Hạo, cảm ơn cậu đã chu đáo lo nghĩ cho mẹ con tôi." "Nên làm mà, chị dâu cứ nghỉ ngơi đi, tôi không làm phiền nữa." Trần Hạo vừa nói vừa đứng dậy.

Những người khác cũng vội vàng đứng dậy theo, "Chị dâu, chị đừng quá lo lắng, chúng tôi đi đây." A Khôn và mấy người cũng theo Trần Hạo rời đi.

Xuống dưới lầu, mấy người không rời đi ngay, đứng bên xe hút thuốc.

A Khôn nói: "A Hạo, bây giờ chúng ta phải làm sao, anh Sâm bị

truy nã, e rằng thật sự rất khó quay về, chỉ sợ có người sẽ để ý đến Vượng Giác và Du Ma Địa." Trần Hạo ánh mắt lạnh lùng, quét qua mấy người, "Người khác muốn chen chân vào, mấy người có đồng ý không?" "Đương nhiên là không đồng ý rồi, nếu phải chọn đại ca mới, chúng tôi có ngày nào tốt đẹp đâu, tôi thà để cậu làm đại ca." Hoa Lật Thử nói với Trần Hạo.

"Đúng đấy, để người khác đến giành miếng ăn, chi bằng anh em chúng ta có thể chăm sóc lẫn nhau không tốt hơn sao?" Mạch Nha Đường cũng nói.

Trần Hạo lắc đầu nói: "Thế này, chúng ta trước tiên cứ trông chừng khu vực đó thật kỹ, tránh để người khác thừa lúc hỗn loạn mà chen vào." "Ngoài ra, tôi chuẩn bị góp một khoản tiền cho chị dâu, mỗi người góp 1 triệu, tôi góp 3 triệu, tổng cộng góp 8 triệu, có ý kiến gì không?" Trần Hạo là người góp phần lớn, làm sao có ai dám có ý kiến chứ?

Trong đêm khuya tĩnh mịch, điện thoại nhà Vương Sâm chợt đổ chuông.

Thiếu Lan nhấc máy, một giọng nói quen thuộc vọng tới: "Thiếu Lan, anh đây." Thiếu Lan òa khóc: "Cái thằng quỷ này, chạy đi đâu mất rồi, không thèm quan tâm ba mẹ con em nữa sao?" "Đừng khóc, ai nói không quan tâm chứ, anh vừa ổn định đã gọi điện ngay đây rồi còn gì.

Bây giờ tình hình ở nhà thế nào?" Vương Sâm hỏi.

"Bị cảnh sát truy nã rồi, liên quan đến chế ma túy, A Hạo với A Khôn mấy người ban ngày có đánh nhau.

A Sâm, bây giờ em phải làm sao?" Thiếu Lan vừa khóc vừa hỏi.

Đầu dây bên kia, Vương Sâm thở dài.

Chuyện dự liệu đã xảy ra, cảnh sát Hồng Kông thật sự đã liệt anh vào danh sách nghi phạm chế ma túy.

Không biết cảnh sát đã nắm được bao nhiêu thông tin chứng cứ, nhưng chỉ cần còn lệnh truy nã này, anh thật sự không dám quay về.

"Đừng khóc nữa, anh nhất định sẽ tìm cách sắp xếp cho các em.

Thiếu Lan, anh hiện tại đang ở Singapore, anh sẽ tìm cách đón em cùng A Trân và A Chấn sang đoàn tụ." Vương Sâm nói.

Hai người nói chuyện thêm vài câu rồi cúp máy.

Tại nhà A Mễ.

Điện thoại di động của Trần Hạo chợt đổ chuông, đánh thức Trần Hạo và A Mễ.

A Mễ lầm bầm: "Ôi chao, khuya rồi ai gọi vậy?" "Tôi ra phòng khách nghe điện thoại đây, cậu ngủ tiếp đi." Trần Hạo cầm điện thoại ra phòng khách.

Điện thoại kết nối, nhưng đầu dây bên kia lại im lặng, Trần Hạo cũng im lặng một lúc, rồi hỏi dò: "Sâm ca?" "A Hạo, anh đây." Giọng Vương Sâm trầm thấp truyền đến.

"Sâm ca bây giờ an toàn chứ?" Trần Hạo hỏi.

"Chắc là an toàn, A Hạo, anh bị truy nã rồi, chắc là không quay về được nữa.

Anh biết cậu đã góp tiền cho chị dâu, cảm ơn cậu nhiều, A Hạo." Vương Sâm nói.

"Sâm ca, đó là việc tôi nên làm mà.

Sâm ca, sau này anh tính làm gì?" Trần Hạo hỏi.

Đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi giọng Vương Sâm hơi u buồn

vang lên: “Còn làm gì được nữa, bây giờ anh không thể về Hồng Kông.” “A Hạo, nhờ cậu một việc, hãy đưa chị dâu và hai đứa trẻ ra nước ngoài, để gia đình anh đoàn tụ.” “Tôi nhất định sẽ làm được, Sâm ca.

Nhưng khu Vượng Giác bên đó thì sao?” “A Hạo, sau này thế giới là của cậu rồi.” “Tôi nghĩ rồi, đợi chị dâu qua, tôi sẽ an ổn làm một ông phú ông, hưởng thụ cuộc sống sau này, những chuyện đánh đấm chém giết, từ nay về sau sẽ tránh xa tôi.” Vương Sâm nói.

“Làm một phú ông cũng không tệ.” Trần Hạo nói.

“À, anh lăn lộn giang hồ, chuyện xấu làm không ít, cuối cùng có thể có được một kết quả tốt là làm phú ông, cũng xem như không tệ.” Vương Sâm cũng nói.

“Sâm ca yên tâm, tôi sẽ đưa chị dâu và các cháu đi an toàn.” Trần Hạo nói.

Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo châm một điếu thuốc.

Cửa phòng ngủ mở ra, A Mễ mặc đồ ngủ bước ra, nhìn Trần Hạo hỏi: “Vương Sâm hả?” Trần Hạo gật đầu.

“Anh ta chạy đi đâu rồi?” “Singapore.” “Anh ta tìm cậu làm gì?” “Nhờ tôi đưa vợ con anh ta sang đó, tôi đã đồng ý.” Trần Hạo nói xong, ngẩng đầu nhìn A Mễ, nói: “A Mễ, ngày mai giúp tôi đi gặp anh Lạc Đà.” A Mễ lập tức gật đầu.

Trần Hạo hành động nhanh chóng, chỉ mất ba ngày để đưa vợ Vương Sâm và hai đứa con lên máy bay đi Singapore.

Chiều hôm đó, Trần Hạo nhận được điện thoại của Vương Sâm, nói là đã đón được vợ con.

“A Hạo, sau này thế giới là của cậu rồi.

Nếu có thể, hãy chăm sóc A Khôn và Hoa Lật Thử nhé.” Vương Sâm nói.

“Tôi biết rồi, Đại ca!” Trong phòng họp của tòa nhà Đông Tinh.

Đại ca Lạc Đà của Đông Tinh, bốn vị nguyên lão, Tứ Hổ Nhị Phượng đều có mặt, Lôi Diệu Dương trước đó vẫn ở nước ngoài cũng đã quay về.

Lạc Đà nhìn mọi người, nói: “Hôm nay triệu tập là có hai việc.” “Thằng Quạ Đen chết rồi, chuyện trước đó tôi đã điều tra.

Một tiểu đệ của Quạ Đen đã khai, Quạ Đen đúng là đã liên hệ Đường Đại Vũ, muốn mưu hại Bạo Long.” “Tin tức về Bạo Long ở thung lũng Mạn cũng do Quạ Đen báo cho Đường Đại Vũ.” Quỷ Thúc thở dài: “Vậy nó chết không oan, bán đứng huynh đệ, đáng lẽ phải ba đao sáu lỗ mà chết, chết vậy còn rẻ chán.” Lạc Đà gật đầu: “Bạo Long không làm sai.

Đã vậy, chuyện này coi như dừng ở đây.” “Vấn đề hiện tại là địa bàn của Quạ Đen ai sẽ tiếp quản.

Tôi nghe đám bên dưới nói, bên Hồng Hưng biết Quạ Đen chết thì có vẻ rục rịch muốn động thủ.” Mặc dù thế lực của Hồng Hưng và Đông Tinh có phân chia khu vực, nhưng cũng không thể phân ranh rõ ràng như chính quyền Hồng Kông, về cơ bản là xen kẽ lẫn nhau, một khu vực có thể tồn tại vài đại ca.

Ví dụ như khu Du Tiêm Vượng, trước đây Vương Sâm của Đông Tinh kiểm soát Vượng Giác, Đường Đại Vũ của Hồng Hưng kiểm soát Du Ma Địa, còn Tiêm Sa Trớ lại thuộc về một bang phái khác là Liên Anh Xã, do nhà Ni nắm quyền, bây giờ đại ca bên đó tên là Hàn Sâm.

Lão Bạch Đầu nói: “Địa bàn không thể mất, phải nhanh chóng

chọn ra một người cầm đầu mới để ổn định tình hình trước đã." "Có ai đề nghị gì không?" Lạc Đà hỏi.

Hạng Gia nói: "Tôi thấy mấy tiểu đệ dưới trướng Quạ Đen đều không được, chi bằng chọn người khác từ nơi khác đến." Lạc Đà nói: "Tôi cũng nghĩ vậy.

Chương 778

A Thành bên cạnh tôi làm người làm việc đều không tệ, tôi thấy có thể đến làm người cầm đầu đó, có ai có ý kiến gì không?" Lạc Đà trực tiếp đề cử người.

Những người khác nhìn nhau, cũng không phản đối, chuyện này cứ thế mà quyết định.

Lạc Đà tiếp tục nói: "Việc thứ hai là về Quan Vũ A Sâm, xưởng chế ma túy bị cảnh sát dẹp bỏ, A Sâm bây giờ bị cảnh sát truy nã, đã bỏ trốn.

Tôi đã tìm hiểu tình hình bên Vượng Giác, hiện tại vẫn ổn định." Tư Đồ Hạo Nam cười hì hì hai tiếng, nói: "Vương Sâm không có ở đó, có một Bạo Long còn hung hãn hơn, ai dám manh động chứ." Khả Nhạc nói: "Đúng vậy, có Bạo Long ở đó, bất kể là tiểu đệ của Vương Sâm hay người của Hồng Hưng, đều không dám tùy tiện ra tay, tuyệt đối trấn giữ được nơi đó." Lôi Diệu Dương lại cau mày nói: "Anh Lạc Đà, bây giờ chuyện của A Sâm chưa rõ ràng, chỉ bị truy nã chứ chưa chết, tạm thời chưa đến mức phải chọn lại người cầm đầu chứ." Những người khác đều nhìn Lôi Diệu Dương, biết anh ta có ý đồ với khu Vượng Giác, nhưng nói thật, không ai tin tưởng, càng không ai ủng hộ.

Việc ngăn cản chọn lại người cầm đầu là để tranh thủ thời gian cho bản thân.

Lạc Đà lắc đầu: "Tôi không nói bây giờ phải đổi người, dù sao A Sâm cũng có khả năng quay về.

Tôi nghĩ, Vượng Giác dù sao cũng cần có một người nắm quyền chứ." "Nếu không, lâu ngày dễ sinh loạn.

Tôi định đề cử một người tạm thời làm người nắm quyền ở Vượng Giác, mọi người thấy thế nào?" "Đúng vậy." "Ý hay đó." Mấy người đều đồng ý, "Vậy mọi người thấy ai thích hợp nhất?" Lạc Đà hỏi.

Quỷ Thúc cười: "Chuyện này còn phải hỏi sao?

Đương nhiên Bạo Long là thích hợp nhất rồi, để người khác lên nắm quyền, e rằng cũng không dám nhận đâu nhỉ." "Lão Quỷ nói không sai chút nào, giao cho người khác, e rằng cũng không dám ngồi vào vị trí đó, tôi thấy Bạo Long là thích hợp nhất." Bỉnh Thúc nói.

Lạc Đà lại nhìn những người khác: "Mọi người thì sao, có ý kiến gì không?" "Tôi thấy Bạo Long là thích hợp nhất." A Mễ là người đầu tiên lên tiếng.

Kim Phượng trên mặt mang theo ý cười nhìn A Mễ, sau đó cũng nói với Lạc Đà: "Tôi cũng thấy Bạo Long không tệ." Mấy lão già đẩy Bạo Long lên, Tư Đồ Hạo Nam, Khả Nhạc cũng bày tỏ sự đồng ý.

Tiếu Diện Hổ thấy tình hình này, đương nhiên cũng gật đầu theo.

Chỉ có Lôi Diệu Dương sắc mặt có chút âm trầm không nói gì, nhưng bây giờ có nói cũng vô ích rồi.

Lạc Đà liền tuyên bố: "Vậy để Bạo Long tạm thời làm người nắm quyền ở Vượng Giác và Du Ma Địa." Lạc Đà ra hiệu cho tiểu đệ phía sau, tiểu đệ đi ra nhanh chóng dẫn một người vào, mọi người nhìn thấy chính là Bạo Long.

Lôi Diệu Dương thầm mắng một câu, mẹ kiếp, toàn một lũ diễn viên, đều đã sắp xếp đâu vào đấy cả rồi, ở đây còn bày đặt diễn kịch, mẹ nó, mình bị lừa rồi!

Trần Hạo mỉm cười gật đầu chào hỏi các đại lão có mặt.

Lạc Đà cười nói: "Bạo Long mọi người đều biết rồi, sau này do

Bạo Long tạm thời làm người nắm quyền ở Vượng Giác và Du Ma Địa." Lạc Đà nói xong chỉ vào một vị trí trên bàn tròn phòng họp: "A Hạo, đó là vị trí trước đây của A Sâm, sau này họp thì cậu ngồi ở đó." Trần Hạo ngồi xuống, vị trí ở ngoài cùng, cạnh A Mễ.

Đối diện chính là Lôi Diệu Dương, Lôi Diệu Dương liếc Trần Hạo một cái nhìn không thiện ý, Trần Hạo lại mỉm cười đáp lại.

Tiếu Diện Hổ ngồi cạnh Lôi Diệu Dương, nhìn nụ cười của Trần Hạo, đột nhiên trong lòng lạnh lẽo, trước đó còn định châm ngòi Lôi Diệu Dương và Trần Hạo, bây giờ đột nhiên cảm thấy, không nên dính vào thì hơn.

Cuộc họp tiếp tục, lại nói thêm một số chuyện về xây dựng hội nhóm, Trần Hạo là người mới, chỉ yên lặng lắng nghe.

A Mễ lén nhìn người đàn ông bên cạnh, trên mặt cô ấy luôn nở nụ cười vui vẻ, vì hai người ngồi gần nhau, cô ấy đưa bàn tay nhỏ bé lén nắm lấy ngón tay Trần Hạo.

Trần Hạo không hề động đậy, mặc kệ cô ấy nghịch ngợm.

Lôi Diệu Dương ở đối diện dường như phát hiện ra hành động nhỏ của hai người, nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt A Mễ, đột nhiên nhận ra, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Cuộc họp kết thúc, mọi người lần lượt rời đi.

Khi lên xe, A Mễ ghé tai Trần Hạo nói mấy câu, tỏ vẻ thân mật, sau đó cười với Trần Hạo, lên xe của mình rời đi.

Lôi Diệu Dương ở phía sau nhìn cảnh này, môi mím chặt.

Về đến văn phòng, Lôi Diệu Dương mở chai rượu vang ra uống một ly, rồi ngồi trước đàn piano, chơi một khúc dạ khúc.

Nhưng càng chơi, khúc piano càng nhanh, đột nhiên, Lôi Diệu

Dương đập mạnh vào phím đàn, phát ra một tiếng "ầm".

"A Mễ cái tiện nhân này, lão tử theo đuổi bao lâu, đối với tôi thì yêu không yêu ghét không ghét, lại cam tâm tình nguyện để thằng đàn ông khác lên giường, mẹ kiếp thằng Bạo Long, lão tử muốn giết chết mày, giết chết cặp gian phu dâm phụ này!" Hắn gầm lên, cầm ly rượu bên cạnh, "ba" một tiếng ném vào tường, bức tường trắng xóa vương vãi thứ chất lỏng màu đỏ của rượu vang, dáng vẻ vỡ nát đó giống như cảnh máu bắn ra sau khi một người bị nổ tung đầu.

Trần Hạo quay về Vượng Giác, trong văn phòng lớn trước đây của Vương Sâm, A Khôn, Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường và mấy người khác đều ở đó.

Trần Hạo dẫn theo các tiểu đệ của mình là A Tuấn, A Hoa và mấy người khác bước vào, mấy người kia đều đứng dậy.

"A Hạo, thế nào rồi?" A Khôn hỏi.

Không đợi Trần Hạo nói, A Tuấn bên cạnh mặt mày hớn hở nói: "Anh Khôn, bây giờ anh Hạo là người nắm quyền ở Vượng Giác và Du Ma Địa rồi." "Mẹ nó, vậy thì tốt quá rồi." A Khôn vỗ tay cười nói.

Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường và mấy người khác cũng gật đầu cười: "Chúc mừng anh Hạo trở thành người nắm quyền.

Ai nha, sau này tôi nên gọi là Hạo ca chứ." Trần Hạo xua tay: "Anh Đà nói rồi, chỉ là tạm quyền thôi.

Đừng có, chúng ta đều là anh em một nhà, tôi làm người nắm quyền, chỉ là để mọi người có cuộc sống tốt hơn, kiếm tiền thôi." "Đúng đúng đúng, Hạo ca nói đúng, mọi người đều là anh em, sau này cùng nhau kiếm tiền." Hắc Tử lập tức nói.

Hoa Lật Thử cười nói: "Tạm quyền thôi, thật ra là vậy đó.

Ai dám động vào Vượng Giác của chúng ta, mấy anh em chúng tôi

cũng không chịu đâu, phải không?" "Đúng vậy, sau này tôi sẽ theo A Hạo, không, theo Hạo ca kiếm tiền." A Bảo nói.

Trần Hạo ngồi xuống ghế sofa, bảo mọi người cũng ngồi xuống, nói: "Trên đường vừa về, tôi có một ý tưởng về việc phát triển Vượng Giác và Du Ma Địa, muốn bàn bạc với mọi người." Nghe Trần Hạo nói, Hoa Lật Thử và Mạch Nha Đường mấy người trong lòng thót một cái, nghĩ, có phải muốn phân chia lại địa bàn rồi không?

Cũng đúng, họ tuy là anh em, nhưng cũng không thân bằng tiểu đệ của mình.

Đúng là "một triều thiên tử một triều thần", mấy người lập tức trở nên thấp thỏm.

Còn việc chống đối, thôi đi, đối với Trần Hạo căn bản không có ý nghĩ khiêu chiến.

"Tôi không có ý định động đến địa bàn hiện tại." Câu nói đầu tiên của Trần Hạo đã khiến nhiều người đang lo lắng được thở phào.

Địa bàn không động, vậy là có tiền để kiếm rồi.

"Hạo ca, anh có ý tưởng gì, tôi nhất định sẽ ủng hộ hết mình." A Bảo lập tức nói.

Trần Hạo gật đầu cười.

"Tôi có mấy mảng kiếm tiền, mọi người đều biết, thu phí bảo kê, nghiệp vụ gái mại dâm, cờ bạc ngầm, bán thuốc bán bột, cho vay nặng lãi, buôn lậu hàng hóa, mấy thứ này có đúng không?" Trần Hạo nói.

Những người khác nhìn nhau, "Xã hội đen mà không làm mấy thứ đó thì làm gì chứ?" Mạch Nha Đường gãi gãi đầu nói.

Trần Hạo nói: "Cũng không hẳn.

Chương 779

Tôi muốn nói, sau này mấy thứ này sẽ càng ngày càng khó làm, chính quyền Hồng Kông và bộ phận cảnh sát sẽ tăng cường mức độ trấn áp.

Kiếm mấy đồng tiền đó rủi ro lại rất cao, mọi người không thấy được lợi chẳng bằng mất mát sao?" Trần Hạo nói.

Hoa Lật Thử mặt mày méo xệch nói: "Hạo ca, không lẽ anh định chuyển sang làm ăn chính thống để kiếm tiền sao?

Tôi cũng muốn, nhưng mấy thứ đó tôi thật sự không biết làm." Trần Hạo lắc đầu: "Không nhất thiết là không kiếm được.

Sau này tôi sẽ dẫn mọi người kiếm tiền theo cách khác." Mọi người đều biết khả năng kiếm tiền của Trần Hạo, lập tức kích động: "Thật sao?

Vậy sau này tôi chẳng phải cũng giống như tiểu đệ của anh, ăn mặc vest lịch sự đi làm sao?" Hắc Tử nói.

"Có khả năng chứ, quay đầu lại đi làm trực tiếp vào văn phòng, có việc thì tìm thư ký, không việc thì đùa giỡn với thư ký.

Hết giờ làm thì uống trà đánh bài, hoặc giống như mấy nhân vật lớn đó đi đánh golf, chẳng phải tốt hơn đánh đấm chém giết sao?" Trần Hạo cười hỏi.

"Đương nhiên là tốt, cuộc sống như vậy ai mà chẳng muốn, nhưng tôi làm được không?" Chu Khôn cau mày nói.

Trần Hạo cười vỗ vai Chu Khôn: "A Khôn, nhớ tôi từng nói với cậu không, sau này sẽ mở cho cậu một công ty điện ảnh, tôi định thật sự mở cho cậu một cái, sau này cậu sẽ làm ông chủ lớn đó." "A, thật

sao?" A Khôn hết sức kinh ngạc nói.

"Đương nhiên là thật." Trần Hạo lại nhìn những người khác, nói: "Nói thật, tôi luôn không ưa việc kinh doanh ma túy.

Cái gọi là gái mại dâm thì phá hoại hạnh phúc, cờ bạc thì phá sản, ma túy thì hại người chết.

Chuyện kiếm tiền có vô vàn cách, tại sao nhất định phải hại người chứ?" "Bây giờ đường dây vận chuyển ma túy của Sâm ca đã bị cắt đứt hoàn toàn rồi.

Tôi nghĩ, chi bằng sau này khu Vượng Giác và Du Ma Địa của chúng ta không làm ăn ma túy nữa." "Phí bảo kê, sau này từ từ thu, nói với tiểu đệ, đừng vì mấy đồng bạc lẻ mà gây mâu thuẫn với thương gia, danh tiếng tốt quan trọng hơn mấy trăm đồng bạc lẻ." "Mảng cờ bạc, thật ra ở Vượng Giác của chúng ta phát triển cũng không tốt, dù sao bên cạnh là Môn Úc, những con bạc lớn cũng không ai coi trọng mấy quán mạt chược nhỏ đó phải không?" "Đương nhiên, nếu vẫn muốn mở, thì phần chia phải đầy đủ." "Mảng gái mại dâm thì có thể phát triển tốt, Vượng Giác môi trường không tệ, Phố Đồ Chơi, Thượng Hải, Phố Miếu danh tiếng vang xa, hoàn toàn có thể làm lớn ngành này, nhưng chúng ta tuyệt đối không ép buộc, chỉ cần tự nguyện." "Mảng này tôi định giao cho Hoa Lật Thử và Mạch Nha Đường hai người làm, có hứng thú không?" Hai gã suýt nữa thì nhảy dựng lên: "Được được được, tôi đồng ý làm." Hai người vội vàng đồng ý.

"Còn về cho vay nặng lãi, tôi định phân chia ra.

Công ty cho vay nặng lãi của Sâm ca, Hắc Tử, A Bảo, hai cậu có hứng thú tiếp quản không?" Trần Hạo hỏi.

Hắc Tử và A Bảo nghe xong, lập tức phấn khích: "Đồng ý đồng ý, sau này chúng tôi sẽ là ông vua thu nợ ở Vượng Giác và Du Ma Địa."

Trần Hạo tiếp tục nói: “Phí bảo kê, nghiệp vụ gái mại dâm, cho vay nặng lãi ba mảng này, tôi định gộp thành một công ty, sau này thu nhập và chi tiêu rõ ràng.” “Thu nhập không trực tiếp giao cho tôi, mà vào tài khoản công ty, cũng không chia tiền trực tiếp, mà lấy cổ phần.

Còn cách chia thế nào, lát nữa chúng ta sẽ thảo luận.” “Vừa rồi là những việc làm 'đen', tiếp theo là những việc làm 'trắng'.

Công ty điện ảnh của A Khôn là một, tuy chưa mở, nhưng tôi định đầu tư một nghìn vạn.” “Mấy cửa hàng giày trên Phố Hoa Viên là một, mấy cửa hàng giày đó bây giờ là công việc kiếm tiền nhất, mọi người cũng có phần.” “Các đại lão trong bang, bao gồm anh Đà, anh Hạng, ông Bỉnh, Quỷ Thúc, chị Kim Phượng, A Mễ, cũng đều có cổ phần.” A Khôn, Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường mấy người nghe xong ngớ người ra, nghĩ, hóa ra không biết từ lúc nào, Bạo Long đã lôi kéo được nhiều chú bác đại lão như vậy, khó trách lại lên vị thuận lợi đến thế.

Nếu muốn tranh, tranh cái gì chứ, có tư cách gì đâu, cứ ngoan ngoãn làm tiểu đệ, đi theo sau lưng kiếm tiền là được rồi.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Mấy cái này, tôi định thành lập một công ty để quản lý các mảng này, còn về cổ phần, sẽ phân phối và đánh giá lại.” “Ngoài ra, sau này tôi sẽ phát triển một số công việc làm ăn chính đáng khác, ví dụ như tuyến xe buýt, công ty taxi, đội tháo dỡ nhà cửa các thứ.” “Tuy mấy thứ này có vẻ màu xám, nhưng đều là hợp pháp, tôi cũng định gộp vào một công ty.” “Được rồi, nói nhiều vậy rồi, mọi người có ý kiến gì không?” Trần Hạo nhìn tất cả mọi người.

Ý kiến?

Có ý kiến gì đâu.

Với chỉ số IQ của mấy gã này, đã bị Trần Hạo làm cho choáng váng rồi, làm sao mà đề xuất ý kiến được.

Tóm lại, hiện tại lợi ích không bị tổn hại, địa bàn của A Khôn, Hoa Lật Thử vẫn còn.

Trần Hạo không có ý định thu lại, còn các tiểu đệ của Trần Hạo thì chiếm giữ Du Ma Địa.

Còn về việc phân chia công ty đen công ty trắng phía sau, họ cũng chỉ nghe được đại khái, cảm thấy chắc là không tệ, vì nếu việc làm ăn đen bị người ta điều tra, thì còn có những thứ trắng để dựa vào.

Hồng Kông là một xã hội pháp trị, tội phạm, thì thuộc về, còn những ngành hợp pháp thì không ai có thể động được.

Việc phân chia rõ ràng thật ra cũng tốt, mọi thứ sẽ càng thêm rõ ràng minh bạch.

A Khôn nói: "Tôi đồng ý ý kiến của A Hạo." "Tôi cũng đồng ý." Hoa Lật Thử nói.

"Tôi ủng hộ Hạo ca." A Bảo nói.

Toàn bộ đồng ý.

Trần Hạo cười cười: "Vậy chuyện này thông qua rồi, mọi người yên tâm, sau này sẽ để mọi người kiếm nhiều tiền hơn, không cần phải lo lắng thấp thỏm như vậy nữa." "Vậy thì tốt quá rồi." Mấy gã đều cười.

Lúc đó A Khôn có chút cau mày nói: "Nhưng nếu bên mình không bán bột nữa, chắc chắn sẽ có người khác xâm nhập vào khu vực của mình, vậy phải làm sao?" Trần Hạo cười cười: "Xem tình hình rồi nói tiếp, thứ đó cấm cũng không cấm nổi, tôi lại không phải là người của tổ chống ma túy, chỉ cần mình không bán là được rồi." "Còn về việc các thế lực khác xâm nhập, tôi có cách trong lòng, nhưng tình hình cụ thể phải phân tích cụ thể.

Tóm lại là chỉ có lợi ích chứ không có tổn thất." Trần Hạo không

phải thánh nhân, càng không phải thánh mẫu, không đến nỗi đi cứu vớt những kẻ nghiện ngập.

Anh luôn cảm thấy, con người phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình.

Đã nghiện, thì cứ nghiện đi, tôi mặc kệ sống chết, tôi chỉ là không bán ma túy mà thôi.

Lý do không bán ma túy, chỉ vì ma túy quá vô lương tâm, chỉ có vậy.

Hoa Lật Thử mấy người rời đi, Trần Hạo và A Khôn ngồi trên ghế sofa, Trần Hạo đưa cho A Khôn một ly rượu, nói.

"A Khôn, cậu sẽ không giận tôi vì không chia cho cậu những mảng béo bở, chỉ cho cậu một công ty điện ảnh vỏ rỗng chứ." A Khôn nhìn Trần Hạo, khẽ cười: "Anh em, tôi biết cậu làm vậy là vì tôi tốt." "Xưởng chế ma túy của Sâm ca, là xưởng lớn nhất Hồng Kông rồi, một năm tiêu thụ hàng trăm triệu.

Thế nào, chẳng phải bị cảnh sát dẹp bỏ, lập tức phải bỏ trốn sao." "Thật ra công ty điện ảnh cũng không tệ.

Lão tử thích xem mấy thể loại phim đó, không phải mấy cái thứ vớ vẩn đó sao.

Hồi đó tôi đã nói, nếu để tôi quay, cũng quay khá hơn nhiều.

Sau này tôi sẽ chuyên tâm làm ông chủ lớn công ty điện ảnh của tôi." "Mẹ kiếp, cũng sướng, sau này có thể cặp kè mấy em minh tinh được rồi, ha ha ha ha." A Khôn cười lớn.

Trần Hạo và A Tuấn, A Hoa quay về Vượng Giác, triệu tập mấy tiểu đệ lại.

Ổ Dăng ca thấy Trần Hạo mặt mày hớn hở nói.

“Đại ca, thật sự đã trở thành đại ca nắm quyền ở Vượng Giác và Du Ma Địa rồi sao, vậy sau này tôi chẳng phải cũng là một đại lão rồi sao.” Bốp!

A Hoa đánh vào đầu Ổ Dăng một cái: “Đại lão cái gì mà đại lão, có muốn tôi gọi đại ca không hả.” Ổ Dăng gãi gãi đầu, cười hì hì hai tiếng.

Trần Hạo nói: “Mấy cậu đều có khu phố riêng, sau này quản lý tốt vào.

Tôi sẽ thành lập công ty, sau này sẽ kéo mọi người vào hết.” “Quay đầu lại tôi định mỗi người chia cho một ít cổ phần ở công ty chính quy bên đó, có một đường kiếm tiền chính đáng.” “Còn về mảng gái mại dâm và ma túy, ma túy tôi sẽ không làm nữa.

Chương 780

Cờ bạc thì chỉ thu tiền xâu chứ không làm.

Mọi người trong lòng có tính toán rõ ràng.

Những việc làm ăn đen sau này tôi sẽ từ từ thu hẹp lại, chuyển sang phát triển những việc làm ăn chính đáng." "Được rồi, mọi người đi làm việc của mình đi." Dặn dò xong liền cho mấy tiểu đệ rời đi, chỉ giữ lại A Hoa và A Tuấn.

Còn về việc tổ chức tiệc lớn ăn mừng lên làm đại ca nắm quyền, trước đó A Khôn có đề cập, nhưng Trần Hạo đã từ chối, không muốn làm ầm ĩ đến thế, càng phô trương thì càng chết nhanh.

"A Hoa, nhà máy giày Kwun Tong bên đó thế nào rồi?" Trần Hạo hỏi.

"Đại ca, nhà máy giày bên đó sắp tái khởi động rồi.

Tôi định hai ngày nữa sẽ đi qua đó, ước tính khoảng một tháng nữa là nhà xưởng có thể hoàn thành." "Anh Diệu đang đặt hàng thiết bị, chỉ cần nhà xưởng xây xong, thiết bị sẽ trực tiếp vào xưởng, bên tôi sẽ bắt đầu tuyển công nhân, ước tính khoảng tháng Ba là có thể chính thức khởi công rồi." A Hoa nói.

Trần Hạo gật đầu: "Tốt, đợi đến khi khởi công tôi sẽ đi xem.

A Hoa, A Tuấn, nhà máy giày này, tôi định chia cho hai cậu mỗi người 5% cổ phần, sau này làm tốt vào, chắc chắn sẽ kiếm nhiều tiền hơn làm ăn xã hội đen." "Cảm ơn đại ca." Hai người đều phấn khởi nói.

Trần Hạo lại nhìn A Tuấn, hỏi: "Đúng rồi, cái luật sư bốn mắt kia chắc sắp ra tù rồi nhỉ.

Trước đó tôi bảo cậu gửi đồ cho anh ta, đã gửi hết chưa." "Gửi rồi, còn nhắn tin vào trong đó nữa, đã gặp mặt một lần.

Gã đó rất biết ơn đại ca, hình như ngày mốt sẽ ra tù." "Ngày mốt ra tù à, vậy tôi đại diện đi đón, tiện thể nhắn cho anh ta mấy câu.

Nếu không có nơi nào để đi, có thể tìm tôi." Trần Hạo nói.

"Đại ca, tại sao lại tốt với cái luật sư bốn mắt đó như vậy?" A Tuấn ngạc nhiên hỏi.

"Nhân tài khó kiếm.

Nếu có một luật sư trong tay, mọi việc sẽ rất tiện lợi.

Xem có thể chiêu mộ được không." Trần Hạo cười nói.

Cái luật sư bốn mắt đó, ban đầu ở trong tù, sau này được gọi là luật sư Phó Dương, vì tội làm chứng giả mà bị kết án sáu tháng tù, bây giờ cũng đến lúc ra tù rồi.

Phó Dương cầm gói đồ của mình bước ra khỏi cổng nhà tù.

Khi ra khỏi cổng, anh cúi đầu chào viên quản ngục tiễn ra.

"Đại luật sư, sau này đừng vào nữa nhé." Viên quản ngục nói.

"Nhất định, nhất định." Khi bước qua cánh cửa đó, Phó Dương có cảm giác như được tái sinh.

Bên cạnh đột nhiên có một giọng nói truyền đến: "A Dương, đại ca!" Phó Dương nhìn thấy bố mẹ và em gái mình đang chạy về phía mình.

Nhìn thấy người thân đến đón, Phó Dương nở nụ cười vui vẻ, nhanh chóng chạy lại: "Bố, mẹ, em gái!" Cả gia đình ôm chầm lấy nhau.

"Trong đó chắc con đã chịu nhiều khổ sở lắm, gầy rộc cả đi rồi."

Mẹ anh bắt đầu lau nước mắt.

“Ra ngoài là tốt rồi, ra ngoài là tốt rồi.” Bố Phó nói.

Phó Dương nhìn xung quanh, hỏi một câu: “Văn Quân không đến sao?” Bố mẹ Phó Dương đều có chút chần chừ, em gái Phó Dương nhanh nhẩu nói: “Đại ca, con nhỏ đó chắc đã quên anh từ lâu rồi.

Ngồi tù mấy ngày đó có đến thăm đâu chứ, hừ.” Phó Dương lập tức thất thần, à, ngồi tù mấy ngày, bạn gái chỉ đến thăm một lần lúc đầu, sau đó không bao giờ đến nữa, chắc là đã tìm người khác rồi.

Một luật sư, tiền đồ rộng mở, bây giờ là một người có tiền án, bằng luật sư bị tước bỏ, không thể nào tiếp tục làm công việc luật sư được nữa.

Mất đi tiền đồ, bạn gái tự nhiên cũng bỏ đi.

Thế giới này từ trước đến nay vẫn luôn thực tế như vậy.

Bố anh vỗ vỗ lưng con trai, vỗ vai con trai nói: “Đi thôi, về nhà thôi.

Về nhà tắm rửa sạch sẽ, mẹ làm một bàn đầy món con thích.” Phó Dương kìm nén tâm trạng, nặn ra một nụ cười: “Được, về nhà thôi.” Khi cả gia đình chuẩn bị lên taxi, bên cạnh một chiếc xe khác có mấy người bước xuống, ai nấy đều vest lịch sự.

Phó Dương vừa nhìn đã nhận ra người cầm đầu, nói với bố mẹ một tiếng rồi chạy lại.

“Anh A Tuấn, đã lâu không gặp, hôm nay anh đến gặp bạn à?” Phó Dương cười hỏi.

A Tuấn đưa cho Phó Dương một điếu thuốc: “Anh đến đón cậu đó, hôm nay Hạo ca biết cậu ra tù, đặc biệt bảo tôi đến đón.” Phó Dương trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc vui mừng: “Hạo ca còn nhớ ngày

tôi ra tù sao?

Trong đó nếu không có Hạo ca chiếu cố, chắc tôi phải chịu khổ hơn nhiều!" "Sau đó Hạo ca còn nhắn tin vào, những người khác cũng không dám bắt nạt tôi, tôi mới có thể yên ổn.

Có cơ hội nhất định phải đến cảm ơn Hạo ca." A Tuấn vỗ vai Phó Dương: "Cậu là người thông minh, Hạo ca bây giờ là đại ca nắm quyền ở Vượng Giác, là Bạo Long ca nổi tiếng lừng lẫy trên giang hồ.

Hạo ca bảo tôi nhắn với cậu, nếu ở bên ngoài làm ăn không thuận lợi, có thể đến giúp anh ấy." A Tuấn vừa nói vừa lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Phó Dương: "Đây là số điện thoại di động của Hạo ca.

Được rồi, đã có gia đình đón rồi, tôi về đây." A Tuấn nói xong vẫy tay, dẫn theo hai tiểu đệ rời đi.

Phó Dương nắm chặt tấm danh thiếp trong tay, nhìn chiếc xe của A Tuấn chạy đi.

Là một luật sư có học thức, đương nhiên là một người thông minh, anh biết mục đích chuyến đi này của A Tuấn.

Ý của Trần Hạo rất rõ ràng, muốn chiêu mộ anh về làm việc.

Nhưng trong thâm tâm Phó Dương có chút không ưa xã hội đen, cảm thấy quá thô tục, anh muốn có một cuộc sống bình thường.

Sau này không thể làm luật sư, anh tin mình cũng có thể làm một nhân viên văn phòng.

Nhưng Trần Hạo đối xử với anh không tệ, tình nghĩa này anh vẫn nhớ.

Cất kỹ danh thiếp, anh quay lại bên bố mẹ, bố anh hỏi: "Mấy người đó là ai vậy?" "À, một người bạn, đón con ra tù, ghé qua xem con rồi để lại phương thức liên lạc rồi đi.

Hôm nay cứ về nhà trước đã.” Phó Dương cười nói.

“Đúng đúng, về nhà trước đã.” Mẹ anh vội vàng nói.

Cả gia đình lên taxi, nhanh chóng về nhà ở khu Đông.

Chương 781

Gia đình Phó Dương cũng là một gia đình khá giả.

Bố trước đây là nhân viên văn phòng của một công ty, mẹ là giáo viên.

Gia đình ổn định đã giúp Phó Dương yên tâm học hành, cuối cùng thi đỗ luật sư.

Nhảy qua chậu than, tắm lá bưởi, cả gia đình cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên.

Sau bữa cơm, Phó Dương nằm trên giường trong phòng, trong đầu lại hiện lên hình bóng bạn gái Hà Văn Quân.

Dù sao hai người cũng có hai năm tình cảm, không thể cứ thế mà từ bỏ, hoặc, phần lớn là không cam lòng.

Sáng hôm sau ăn sáng, Phó Dương mặc quần áo chỉnh tề nói với bố mẹ: "Mẹ, con ra ngoài dạo một lát." "Trưa có về không?" "Trưa rồi xem sao." Vừa nói vừa đẩy cửa đi ra, bắt xe đến công ty của Hà Văn Quân.

Anh nói với lễ tân, lễ tân thông báo cho Hà Văn Quân có người tìm.

Không lâu sau, một cô gái xinh đẹp từ công ty bước ra, mặc một chiếc áo khoác màu be.

Phó Dương vừa thấy cô gái ra, lập tức nở nụ cười: "Văn Quân." Hà Văn Quân nhìn Phó Dương, đầu tiên là sững sờ, sau đó lộ ra vẻ hơi gượng gạo, nhìn xung quanh và cô lễ tân, nói với Phó Dương.

"Đừng nói chuyện ở đây nữa, chúng ta ra ngoài nói chuyện đi." Hai người ra ngoài đường cạnh công ty, đứng trên đường.

Phó Dương không ngốc, anh nhìn ra sự thay đổi của Hà Văn Quân: "Văn Quân, em không còn thích anh nữa sao?" Hà Văn Quân im lặng một hai giây rồi nói: "A Dương, xin lỗi anh, em có bạn trai mới rồi." Cô gái nói thẳng, mặc dù Phó Dương đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn cảm thấy trái tim như bị thắt lại.

"Hai năm tình cảm, cứ thế là hết sao?" Phó Dương không cam lòng hỏi một câu.

"A Dương, anh biết tình hình gia đình em, gia đình em điều kiện không tốt, em có hai đứa em trai, em hy vọng có thể tìm một người đàn ông có thể giúp đỡ gia đình em làm chồng.

Anh là luật sư, có tiền đồ, nhưng bây giờ e rằng ngay cả một công việc tốt cũng không tìm được." "A Dương, anh có thể nói em là một cô gái thực tế, nhưng em không còn cách nào khác.

Anh Dương, chúng ta cứ bình tĩnh chia tay đi, được không?" Phó Dương nhìn cô gái khá lâu, đột nhiên nở một nụ cười: "Văn Quân, em sẽ không nghĩ anh sẽ làm ầm ĩ ở đây đâu chứ?" "À, à, tuy anh vào tù, nhưng anh sẽ không làm ra chuyện thất lễ như vậy đâu." "Hôm nay anh đến, là để có một câu trả lời rõ ràng.

Bây giờ đã biết rồi, anh cũng yên tâm rồi.

Sau này, mỗi người hãy sống tốt cuộc đời mình nhé." Phó Dương nở một nụ cười thoải mái: "Tạm biệt, Hà Văn Quân." Phó Dương nói xong quay người đi, không hề ngoảnh đầu lại.

Anh biết, một mối tình đã tan vỡ thì không thể cứu vãn, chi bằng hãy thoải mái một chút, giống như một người đàn ông.

Về nhà, Phó Dương bắt đầu chuẩn bị hồ sơ xin việc, anh muốn bắt đầu lại.

Từ ngày thứ hai, anh liên tục gửi hồ sơ xin việc đến các công ty.

Nhưng là một người từng ngồi tù, tuy trước đây có học vấn tốt, nhưng vết nhơ đó đã khiến các công ty lớn loại bỏ anh.

Còn làm những công việc chân tay, anh lại cảm thấy không cam tâm.

Mấy ngày nay, Phó Dương đã chịu đủ sự coi thường và chế giễu: "Một người từng ngồi tù mà muốn vào công ty tôi, thật nực cười, đi đi!" "Đúng rồi, tôi khuyên cậu một câu, tốt nhất đừng mơ mộng hão huyền nữa.

Các công ty lớn chính quy sẽ không ai muốn một người có tiền án đâu, hãy cân nhắc làm việc khác đi." Anh lê bước về nhà với thân thể mệt mỏi.

Mẹ anh thấy con trai về, từ trong bếp thò đầu ra hỏi: "Con trai, hôm nay thế nào rồi?" Phó Dương nặn ra một nụ cười: "Có một công ty muốn con làm, nhưng con không ưng ý mức lương, đang cân nhắc." "Có một công việc làm trước đã, dù sao cũng tốt hơn cứ đâm đầu lung tung phải không?" Mẹ anh khuyên nhủ.

"Vâng, con sẽ cân nhắc." Về phòng, anh ném thẳng ba lô lên giường.

Anh đã ba mươi tuổi rồi, không còn là thanh niên nữa.

Hiện tại trong tình huống này, anh nhất thời có chút hoang mang, lẽ nào, thật sự phải đến nhà máy làm công nhân sao?

Không cam tâm, thật sự không cam tâm.

Đột nhiên, anh nhìn thấy một tấm danh thiếp đặt trên tủ đầu giường.

Trên danh thiếp có ghi một cái tên: Trần Hạo, số điện thoại xxxxxxxxx.

Phó Dương cầm danh thiếp trầm tư một lúc, có lẽ, đây cũng là một con đường thoát.

"Đu đu đu ~ đu đu đu ~" Điện thoại di động của Trần Hạo đổ chuông, anh nhấc máy.

"Ai vậy?" Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói hơi gượng gạo: "Xin hỏi, có phải Hạo ca không, tôi là Phó Dương." Nghe cuộc điện thoại này, Trần Hạo nở nụ cười: "Đại luật sư, tôi biết cậu ra tù rồi, hôm đó có việc nên không thể tự mình đi đón.

Ra tù nửa tháng rồi, gần đây thế nào rồi?" Đầu dây bên kia im lặng mấy giây: "Hạo ca, nói thật, không được tốt cho lắm.

Tôi có thể tìm anh nói chuyện không?" "Được chứ, tôi đang ở Hoa Đô Dạ Tổng Hội ở Vượng Giác, mời cậu uống rượu." Phó Dương cầm quần áo: "Mẹ, con không ăn cơm ở nhà đâu." Mẹ anh lập tức từ bếp bước ra: "Ôi chao, tối rồi đi đâu vậy?" "Bạn mời con đi uống rượu, con đi ngay bây giờ." Phó Dương vừa nói vừa thay giày.

"Đi uống rượu với bạn à, cũng tốt.

Về nhà mấy ngày rồi cũng chưa đi chơi, cứ đi chơi với bạn bè thật vui vẻ nhé.

Đúng rồi, chú ý an toàn đấy." Mẹ anh dặn dò.

"Con biết rồi mẹ." Phó Dương ra khỏi nhà, bắt một chiếc taxi đến Hoa Đô Dạ Tổng Hội ở Vượng Giác.

Vào bên trong, anh thấy bên trong đã bắt đầu náo nhiệt.

Anh đi một vòng bên trong, cuối cùng tìm nhân viên phục vụ hỏi: "Xin hỏi, tôi tìm Hạo ca?" Nhân viên phục vụ ngạc nhiên nhìn anh: "Tìm Hạo ca nào?" "Trần Hạo, Bạo Long ca." Nhân viên phục vụ lập tức nháy mắt cho một người bên cạnh, hai tên đô con nhanh chóng đi tới, kẹp Phó Dương vào giữa: "Thằng nhóc, từ đâu đến vậy, nhìn mặt

lạ hoắc à, tìm Bạo Long ca làm gì?" Phó Dương nuốt nước bọt, nói: "Tôi là bạn của Bạo Long ca, vừa rồi tôi có gọi điện thoại, anh ấy bảo tôi đến Hoa Đô tìm anh ấy, tôi không biết anh ấy ở phòng nào." Hai tên tiểu đệ kia nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó hai người né sang một bên, nở một nụ cười: "À, thì ra là bạn của Bạo Long ca à, sao không nói sớm.

Bạo Long ca bảo cậu đến tìm, được, tôi đưa cậu đi." Qua mấy vòng rẽ, Phó Dương được đưa đến văn phòng của Trần Hạo, cũng chính là văn phòng lớn trước đây của Vương Sâm.

Đặc điểm nổi bật nhất của văn phòng này là có hai giá sách khổng lồ, một giá đầy rượu, một giá đầy sách.

Mấy cuốn sách này, Vương Sâm thuần túy là để ra vẻ, chắc chắn chẳng đọc cuốn nào.

Cái thời đại đó hình như thịnh hành kiểu trang trí này, trông rất có đẳng cấp.

Nhưng mấy cuốn sách đó đối với Trần Hạo lại có sức hấp dẫn, lúc rảnh rỗi anh thích đọc sách ở đó.

Phó Dương được đưa vào phòng, tiểu đệ cúi đầu chào Trần Hạo: "Đại lão, vị tiên sinh này tìm anh, đã liên hệ xong rồi." Trần Hạo thấy Phó Dương, đặt sách xuống mỉm cười đứng dậy, đi đến bên Phó Dương: "Gầy đi không ít, nhưng tinh thần có vẻ tốt." Phó Dương hơi gượng gạo gọi một tiếng Hạo ca.

Trần Hạo xua tay cho tiểu đệ ra ngoài, đi đến kệ gỗ, lấy ra một chai rượu rót cho hai người mỗi người một ly, một ly đưa cho Phó Dương.

Chương 782

Hai ly chạm vào nhau, Trần Hạo nói: "Đầu tiên chúc mừng cậu ra tù." "Cảm ơn.

Cảm ơn Hạo ca." Phó Dương vội vàng uống cạn một hơi.

Trần Hạo lại rót thêm cho hai người mỗi người một ly, hai người ngồi trên ghế sofa bên cạnh trò chuyện, nói về cảnh tượng lần đầu gặp nhau, nói về những chuyện thú vị xảy ra sau khi Trần Hạo rời đi.

"Hạo ca, anh tuy đã đi rồi, nhưng lại để lại uy danh rất lớn trong tù.

Mỗi ngày người ta bàn tán nhiều nhất là về anh." "Sau này anh A Tuấn đến thăm tôi, mang cho tôi không ít đồ.

Cảm ơn Hạo ca, nếu không, tôi trong tù không biết có chịu nổi không." Trần Hạo vỗ vai Phó Dương: "Bây giờ ra ngoài rồi, đừng nói về chuyện trong tù nữa.

Bây giờ thế nào rồi, đã tìm được việc làm chưa?" Sắc mặt Phó Dương trở nên khó coi: "Chưa.

Các công ty lớn người ta chê tôi từng ngồi tù, công việc chân tay tôi lại không làm được.

Bây giờ vẫn đang tìm đây.

Bạn gái cũng chê tôi không còn tiền đồ tốt nên chia tay rồi, ai…" Phó Dương cúi đầu im lặng một lúc, rồi ngẩng đầu nói: "Hạo ca, bên anh có cần người làm việc không?

Tôi tuy không biết chém giết, nhưng ghi chép sổ sách thì được." Trần Hạo cười ha ha ha: "Một đại luật sư mà lấy chém giết, thì đúng là lãng phí." "A Dương, giúp tôi đi, tuy bây giờ tôi là xã hội đen,

nhưng tôi cũng có việc làm ăn chính đáng.

Giúp tôi phụ trách các vấn đề pháp luật cho những việc làm ăn chính đáng đó, thế nào?" Phó Dương nghe xong lập tức cười nói: "Được được, mảng kinh doanh tôi quen thuộc, ít nhất có thể giúp kiểm soát về mặt pháp luật." "Sau đó, tôi hy vọng cậu giúp tôi sắp xếp các vấn đề pháp luật của công ty, để cảnh sát cũng không thể động vào." "Cậu chuyên nghiệp hơn tôi về những thứ đó, cụ thể thì ngày mai nói tiếp.

Được rồi, bây giờ đừng nói nhiều nữa, tôi đưa cậu xuống dưới chơi, cũng để gặp gỡ mọi người." Trần Hạo dẫn Phó Dương xuống dưới, gọi mấy tiểu đệ đang ở nhà đến, chỉ vào Phó Dương nói.

"Sau này, anh ấy là cố vấn pháp luật của công ty tôi.

Mọi người chiếu cố anh ấy một chút.

Tô Uy, Hoa, mấy cô gái đó, tối nay phải để đại luật sư vui vẻ thật đã đời." Không lâu sau, năm sáu cô gái xinh đẹp bước vào, nhìn Trần Hạo đang ngồi ở ghế chủ tọa, đều nở những nụ cười mê hoặc.

"Bạo Long ca chào anh!" Trần Hạo khoác vai Phó Dương, ghé tai nói: "Mấy cô gái làm nghề đó, cậu sẽ thấy một cô xinh đẹp hơn một cô." "Trong cuộc sống, trên đường phố, không thể tìm được nhiều cô gái xinh đẹp như vậy.

Hoa hậu trường, hoa hậu công ty, ở đây cũng bình thường thôi, phải không.

Nếu vì bạn gái xinh đẹp mà thích, thì thật sự không đáng." "Yêu đương là nói chuyện tình cảm, không phải ngoại hình.

Không phải người vợ định mệnh, không phải cặp tình nhân tâm đầu ý hợp, thì chẳng có gì khác biệt so với những cô gái này cả." "Hôm nay cứ chơi cho thỏa thích đi, chơi hết mình vào, quên đi quá

khứ.

Đợi sau này có sự nghiệp có tiền, tự nhiên sẽ có phụ nữ.

Còn về tình cảm, đó hoàn toàn là chuyện trời định.” Ngày hôm sau khi Phó Dương đứng trước mặt Trần Hạo, trạng thái tinh thần đã hoàn toàn khác.

“Không thấy như đã vứt hết phiền não đi sao?” Trần Hạo cười hỏi.

“Vâng, trước đây luôn cảm thấy khó chịu, bây giờ thì, thật sự không cần thiết nữa.” “Hạo ca, sau này tôi phải làm việc chăm chỉ, kiếm tiền chăm chỉ, tôi sẽ có tất cả mọi thứ.” Phó Dương nói.

Trần Hạo chỉ vào một đống tài liệu công ty trên bàn bên cạnh: “Xem kỹ vào, giúp tôi sắp xếp lại.” Ổ Dăng ca đang nói đùa với một đám tiểu đệ, đột nhiên một tiểu đệ bước vào nói: “Đại ca, trên phố có hai chiếc xe chở người đến, lại còn mang theo máy quay phim và đạo cụ nữa.” “Tôi thấy giống như một đoàn làm phim, hình như muốn quay phim ở đây.

Tôi thấy mấy cô gái xinh đẹp, hình như từng gặp trong phim rồi, ai nấy đều rất đẹp.” Mắt Ổ Dăng ca sáng lên: “Mẹ nó, quay phim à, thú vị đó, đi, đi xem.” Ổ Dăng ca dẫn theo một đám tiểu đệ ra phố, đứng bên cạnh nhìn đoàn làm phim không ngừng bày biện đồ đạc.

Nam nữ diễn viên trang điểm, đối thoại.

Đúng là thấy một người quen.

“Ê, A Miêu, cái con bé mắt to đó không phải tên Quan, Quan gì ấy nhỉ?” “Đại ca, tên là Quan Lâm Lâm ạ.” “Ai ~~, đúng đúng, tên là Quan Lâm Lâm, xinh thật, đẹp hơn trong phim nhiều.

Đi, tôi lên nói chuyện với cô ta.” “Đại ca, người ta đang quay phim mà.” Ổ Dăng “bốp” một cái đánh vào đầu tiểu đệ: “Quay quay cái gì.

Mẹ nó, ngay cả phí bảo kê còn chưa nộp mà dám quay phim ở địa bàn của tao, mơ đẹp thật.” Tiểu đệ nghĩ, cũng đúng, mấy người quay phim này đâu có bái yết ai, làm sao có thể cho phép họ tùy tiện quay phim chứ.

Vào thời đó ở Hồng Kông, việc xã hội đen tống tiền đoàn làm phim là chuyện cơm bữa, hầu như đoàn làm phim nào cũng gặp phải.

Thông thường thì sẽ tìm đại ca quen biết để nói chuyện, nếu không được thì chỉ đành bỏ tiền ra giải quyết.

Cô nàng Quan mỹ nữ đang xem kịch bản, đột nhiên một cái đầu thò vào, làm cô nàng giật mình, vội vàng né sang một bên hét lên: “Ê, làm gì đó?” Ổ Dăng mặt mày gian xảo nói: “Mỹ nữ đừng căng thẳng, chỉ muốn nói chuyện với cô thôi mà.” Đoàn làm phim thấy nữ diễn viên bị quấy rối, lập tức có một đám người xông tới, chỉ vào Ổ Dăng hét lên: “Mẹ kiếp, tránh ra biết chưa, dám quấy rối nữ diễn viên của tao, tin hay không tao báo cảnh sát bắt mày?” Ổ Dăng cười càng sảng khoái: “Báo cảnh sát bắt tao à, được thôi, tao hiểu luật pháp đó, tao đã học ở lớp huấn luyện rồi mà.” “Bằng chứng báo cảnh sát, tao có làm gì đâu, chỉ cần ký tên thôi mà, vậy cảnh sát cũng bắt tao sao?

Ha ha.” Đám lưu manh có văn hóa hiểu luật pháp, thật sự đáng sợ mà.

Lúc đó một người đàn ông bốn mươi mấy tuổi bước tới, râu ngắn lún phún, vẻ mặt cương nghị, nói với Ổ Dăng.

“Này bạn, chúng tôi đang quay phim, xin đừng làm phiền, xin hãy rời đi.” Ổ Dăng nhìn người đàn ông: “Là người đứng đầu à?” “Đúng vậy, tôi là đạo diễn kiêm nhà đầu tư.

Bộ phim này do tôi bỏ tiền ra quay.” Người đàn ông trung niên nói.

“Vậy thì tìm đúng người rồi, quay phim ở đây, có bái yết người

chủ đất chưa hả, cũng không thèm tìm hiểu lung tung mà đã khởi quay, ha ha, thật không hiểu quy tắc gì cả." Ổ Dăng kiêu ngạo nói.

"Hả?" Người đàn ông cau mày hỏi.

"Ha ha, tôi tên Ổ Dăng, khu phố này do tôi quản lý, đại ca của tôi là Bạo Long của Đông Tinh." Nói xong gã giơ tay lên, lớn tiếng nói: "Anh em của tao đâu rồi!" "Ở đây!" "Đại ca!" "Ổ Dăng ca!!!" Xung quanh lập tức có vô số người lên tiếng, sau đó từ từ đi tới, đứng sau lưng Ổ Dăng.

Những người trong đoàn làm phim đều giật mình, mấy người này phải đến bốn năm mươi người, nhìn qua đã biết không dễ chọc.

"Sao?" Đạo diễn trung niên hỏi.

"Sao ư, thu phí bảo kê chứ sao.

Theo quy tắc, đưa 10 vạn đi." Ổ Dăng nói.

Đạo diễn lập tức cau mày, một đoàn làm phim nhỏ, tuy có mời đại minh tinh, nhưng đó là nhờ nhiều năm quan hệ mới cầu được.

Kinh phí quay phim đã chật vật rồi, chưa chắc đã đủ, mấy tên xã hội đen này há miệng đòi 10 vạn, lấy đâu ra mà đưa.

Người đàn ông trung niên cũng không dám cứng rắn đối đầu với Ổ Dăng, nói: "Tôi gọi điện thoại hỏi người quen xem sao, xin đợi một lát." Ổ Dăng khoanh tay cười: "Ha ha ha ha, gọi đi, tôi xem cậu có thể gọi cho ai." Người của đoàn làm phim có chút chần chừ.

Đạo diễn nhíu mày nói: "Để đám tiểu côn đồ này bám dính lấy e rằng sẽ phiền phức, tôi sẽ tìm người nói chuyện, hy vọng có thể dàn xếp ổn thỏa."
Có người bên cạnh nói: "Cùng lắm thì chúng ta đi chỗ khác quay là xong."
Đạo diễn nhíu mày đáp: "Tôi thấy chỗ này rất phù hợp với cảnh trong phim, với lại, giờ muốn đi cũng không đi được nữa rồi."
"Chúng ta rút lui bây giờ, lỡ nào bọn chúng không

chặn lại đòi tiền sao?

Haizz, đợi chút đi, tôi đi gọi một cú điện thoại."
Đạo diễn rút điện thoại cục gạch ra bắt đầu gọi, ông cũng là một lão làng trong giới điện ảnh, quen biết vài nhân vật cấp đại ca, nếu không thì cũng không thể tự mình quay phim được.
Gọi cho vài người không được, cuối cùng cũng liên lạc được với Bạch lão gia Đông Hưng.

Chương 783

Bạch lão gia nghe xong nói:
"Tiểu đệ à, chuyện là thế này, tôi sẽ gọi cho Bạo Long, chắc cậu ta sẽ nể mặt tôi vài phần, nhưng tiền trà nước thì phải đưa, dù sao ai cũng phải sống mà, đúng không?"<br>"Tôi hiểu luật lệ, Bạch lão gia." Đạo diễn nói.
Khi đó, Trần Hạo đang ở quán karaoke Miếu Nhai.

Khi Bạch lão gia gọi điện, Trần Hạo đương nhiên nể mặt, cười đáp ứng.

Vừa gọi điện cho Ô Dăng xong, Trần Hạo chợt nghĩ, đang quay phim à, hay là đến xem thử.

Trước khi ra khỏi cửa, Trần Hạo gọi điện cho Chu Khôn, bảo hắn đến hỗ trợ.
Trần Hạo dẫn theo vài đàn em cùng Ô Dăng đi ra phố, phát hiện bên kia đã có người vây quanh rồi.

Vừa đi tới, Ô Dăng liếc mắt một cái, lập tức dẫn người xông lên, hô: "Đại ca, tới rồi."
Đám đàn em đồng loạt hô lên: "Bạo Long ca."
Trần Hạo gật đầu chào, bảo Ô Dăng cùng đi tới trước mặt đoàn làm phim.

Người của đoàn làm phim vừa nhìn đã biết đây là nhân vật cấp đại ca, nhưng khi thấy người đàn ông mặc âu phục, đẹp trai ngời ngời thì lại không giống người của thế giới ngầm chút nào.

Quan Lâm Lâm nhìn Trần Hạo cũng sáng mắt lên, đúng là một soái ca mà, trang phục là âu phục may thủ công, đồng hồ đeo tay là Rolex, giày da trông cũng như hàng đặt làm riêng.

Quan trọng nhất là thân hình cao ráo, dáng vẻ tuấn tú và lạnh lùng, nhìn vào khiến phụ nữ phải kẹp chặt đùi.
"Ai là đạo diễn?" Trần Hạo nói.
Đạo diễn vội vàng đáp: "Anh là Bạo Long ca phải

không?"<br>"Ừ, tôi họ Trần, cứ gọi tôi là Trần Hạo được rồi."
"À, Trần tiên sinh."
"Vừa rồi thật ngại quá, đã quấy rầy việc quay phim của mọi người.

Ai cũng biết, đôi khi cũng có luật lệ riêng, nhưng Bạch lão gia đã gọi điện cho tôi, vậy thì thôi." Trần Hạo nói.
Thấy Trần Hạo nói chuyện khách sáo như vậy, mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đạo diễn nói:
"Trần tiên sinh, luật lệ thì tôi hiểu, tôi đã chuẩn bị một vạn đô la Hồng Kông tiền trà nước, cũng không thể để anh em của anh làm không công được." Vừa nói vừa đưa một phong bì.
Trần Hạo cười cười, vẫy tay: "Thật ra thì, thật sự không cần đâu, nhưng tôi có một chuyện muốn nhờ."
"Ồ, chuyện gì vậy?" Trong lòng đạo diễn lại căng thẳng, sợ đối phương đưa ra yêu cầu vô lý, chẳng hạn như muốn ngủ với nữ minh tinh.
Trần Hạo nói: "Chuyện là thế này, trong tay tôi cũng có một công ty điện ảnh, hiện tại vẫn chưa khai trương."
"Tôi muốn cho người của mình đến đoàn làm phim học hỏi cách quay phim, yên tâm, chỉ xem thôi, tuyệt đối không quấy rối."
"Chỉ cần đoàn làm phim quay ở Vượng Giác hoặc Du Ma Địa, tôi sẽ đảm bảo an toàn cho mọi người, còn có thể cho người giúp một số việc, hoặc cung cấp một số diễn viên quần chúng, ví dụ như..." Trần Hạo vỗ vỗ vai Ô Dăng bên cạnh nói.
Ô Dăng lập tức nở một nụ cười cực kỳ thân thiện và ngọt ngào: "A a a, đúng đúng đúng, có việc gì cứ tìm tôi, tôi tên Ô Dăng."
Nhìn Ô Dăng trước và sau như hai người khác nhau, Quan mỹ nhân bên cạnh đột nhiên bật cười thành tiếng.

Trần Hạo thực ra đã nhìn thấy cô từ sớm rồi.

Giờ nhìn lại lần nữa, phát hiện Quan mỹ nhân thời trẻ thật sự rất đẹp, không hổ danh là "Đệ nhất mỹ nữ Hương Cảng".

Quan mỹ nhân năm nay 27 tuổi, đang ở thời khắc đẹp nhất đời

mình.

Bất kể sau này tình sử có phức tạp đến đâu, vẻ đẹp của cô ấy là không thể nghi ngờ.
Đạo diễn đáp: "Được."
Đúng lúc đó, từ xa có hai chiếc xe chạy tới, A Khôn dẫn theo vài đàn em xuống xe, đi đến bên cạnh Trần Hạo.

Trần Hạo giới thiệu đạo diễn, sau đó nói với Chu Khôn: "A Khôn, tôi đã tìm cho cậu một đoàn làm phim, cậu cứ dẫn người đến học hỏi, cũng là để mở rộng kiến thức."
Dặn dò xong mọi chuyện, Trần Hạo dẫn đàn em rời đi.

Còn về Quan mỹ nhân kia, nhìn ngắm vậy là được rồi, không xảy ra chuyện gì cả.

A Mễ tuy không cùng loại hình phụ nữ với Quan mỹ nhân, nhưng cũng không thua kém.

Điều quan trọng nhất là, phụ nữ không chỉ có vẻ bề ngoài, mà còn phải có một tâm hồn hòa hợp với mình, đó mới là phụ nữ, chứ không phải đồ chơi.
Trần Hạo vừa trở lại xe, nhận được một cuộc điện thoại, sau khi nghe xong ừ ừ vài tiếng, anh nói với đàn em phía sau.
"Được rồi, về Miếu Nhai thôi, tôi có việc phải ra ngoài." Nói rồi chiếc xe lăn bánh, đi về phía Thanh Tùng Quan.
Trần Hạo bước vào phòng riêng, Hoàng Cảnh Ti đã pha sẵn một ấm trà, ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, dùng giọng điệu hơi đùa cợt nói:
"Bạo Long ca, cảm giác làm đại ca thống trị Vượng Giác thế nào?"
Trần Hạo nhìn Hoàng Cảnh Ti, cởi giày ra, khoanh chân ngồi đối diện: "Cũng không tệ.

Hoàng Cảnh Ti nếu có hứng thú, sao không thử làm nội gián xem mùi vị thế nào."
"A a, tôi thì không được rồi.

Sau này muốn xem, thì uống trà thôi." Nói rồi đưa cho Trần Hạo một chén trà.
"Hôm nay gọi tôi có chuyện gì sao?

Gần đây hình như không có chuyện gì xảy ra mà." Trần Hạo hỏi.
Sắc mặt Hoàng Cảnh Ti nghiêm túc vài phần, nói: "Hiện tại tôi đã ở vị trí cao hơn, có thể tiếp xúc nhiều hơn với các vụ việc của Đông Hưng."
"Hiện tại cấp trên có yêu cầu nhiệm vụ mới, đó là cố gắng thu thập tất cả bằng chứng liên quan đến tội ác của Đông Hưng."
"Hoàng Cảnh Ti, chẳng lẽ muốn tiêu diệt Đông Hưng triệt để sao?" Trần Hạo nhíu mày hỏi.
Hoàng Cảnh Ti lắc đầu: "Không hẳn.

Tiêu diệt rồi thì sao chứ?

Đánh đổ một nhóm côn đồ này sẽ lại xuất hiện một nhóm mới, đánh mãi không dứt.

Trên thế giới này, vĩnh viễn không thể tiêu diệt hoàn toàn xã hội đen, dù có bị trấn áp nhất thời, trong điều kiện nhất định cũng sẽ lại bùng phát, thế giới có trắng có đen, đạo lý này ai cũng hiểu."
"Vậy thu thập bằng chứng để làm gì?"<br>"Đạo lý là thế, nhưng những sự chuẩn bị cần làm thì vẫn phải làm.

Nếu trong phạm vi có thể kiểm soát được, có thể tạm thời giữ lại để tránh xuất hiện các băng nhóm mới, sẽ còn hỗn loạn hơn bây giờ.

Nếu một khi các băng nhóm này lớn mạnh, vượt ra ngoài tầm kiểm soát, chúng ta sẽ có cách để đánh sập chúng, thu thập bằng chứng trước để ra tay vào thời điểm then chốt."
"Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cố gắng làm." Trần Hạo gật đầu.
Sau khi Trần Hạo bước ra, trong lòng thầm cười: 'Ta mượn sức mạnh của nha môn, cuối cùng cũng có hy vọng hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Có thể giúp lật đổ Đông Hưng ư?

Mấy người này vẫn còn đang mơ mộng quá!'
Thời gian trôi qua nửa tháng, Trần Hạo nhận được điện thoại của A Hoa.

Bên Thâm Quyến nhà máy đã làm xong, máy móc đã vào nhà máy, công nhân cũng đã tuyển một đợt, hiện tại Đặng Diệu đang tổ chức công nhân sản xuất thử.
"Hạo ca, Diệu ca hỏi lúc nào thì chuẩn bị tổ chức một lễ khai trương chính thức, chắc là sẽ mời một số lãnh đạo bên đại lục."
"Được, ngày mai tôi sẽ đến."
Ngày hôm sau, Trần Hạo dẫn Phó Dương và vài đàn em đến khu Phúc Điền, lái chiếc Mercedes-Benz Hổ đầu.

Vào thời đại đó, Mercedes-Benz Hổ đầu là xe của các ông chủ lớn, một chiếc xe có giá hơn một triệu tệ, nhưng một triệu tệ vào năm 1989 có thể mua được một căn biệt thự nhỏ ở Hương Cảng rồi.
Sau khi gặp Đặng Diệu, Đặng Diệu dẫn Trần Hạo đi tham quan nhà máy, hiện tại đã bắt đầu sản xuất.

Đặng Diệu giới thiệu:
"Hiện tại chúng tôi sản xuất theo hình thức giày dán nhãn, trước tiên không gắn thương hiệu, sau khi vận chuyển đến Hương Cảng sẽ dán nhãn.

Hiện tại chúng tôi tuyển công nhân chưa đủ, chỉ có thể hoạt động một nửa công suất, như vậy, mỗi ngày cũng có thể sản xuất 5000 đôi giày.

Nếu hoạt động hết công suất, mỗi ngày có thể sản xuất một vạn đôi, vì chi phí sản xuất bên này rẻ hơn Hương Cảng, nên giá thành mỗi đôi giày có thể ép xuống khoảng 60 đô la Hồng Kông."
Trần Hạo tính toán sơ qua, nếu bán những đôi giày này, trừ chi phí đi, mỗi đôi đại khái có thể có hơn 100 đô la Hồng Kông lợi nhuận, như vậy, một năm lợi nhuận có thể đạt 200 triệu đô la Hồng Kông.
Phó Dương đi theo sau Trần Hạo, nhìn xưởng sản xuất rộng lớn không thấy điểm cuối, có chút kinh ngạc nói: "Hạo ca, em chưa bao giờ có một tài sản lớn như vậy."
"Vậy nên đừng lo tôi không trả lương.

Sau này các vấn đề pháp lý và sổ sách kế toán bên này, cậu cũng

phải quản lý.

A Dương, làm tốt đi, đợi hai năm nữa, tôi sẽ chia cổ phần cho cậu." Trần Hạo lại vẽ ra một miếng bánh ngọt ngào cho Phó Dương.
"Cảm ơn Hạo ca, tôi nhất định sẽ làm thật tốt." Phó Dương có chút kích động nói.

Đầu óc hắn nhanh nhạy, chỉ cần nghĩ sơ qua đã biết, một xí nghiệp lớn như vậy, dù chỉ cho 1% lợi nhuận cổ phần, một năm cũng có mấy triệu đô la Hồng Kông rồi.
Hai ngày sau, nhà máy giày đã tổ chức lễ khai trương trọng thể, vài vị lãnh đạo chủ chốt của khu Phúc Điền đều đến, phát biểu những bài diễn văn nhiệt tình.

Trần Hạo với tư cách là ông chủ cũng lên sân khấu phát biểu vài phút.

Nhà máy giày này, có Đặng Diệu là Tổng giám đốc, A Hoa là Phó Tổng giám đốc, quản lý vận chuyển Đại Đông, Phó Dương là cố vấn pháp luật, những người còn lại đều được tuyển dụng ở đại lục.

Các bài phát biểu đều tin rằng nhà máy giày này sau này sẽ có những thành tựu lớn.
Cuối cùng Trần Hạo lại đưa ra một nhiệm vụ mới: "Chúng ta có giày tốt, lại có thương hiệu 'Bạo Long' này.

Tôi muốn tập trung vào mảng thương hiệu thể thao, bắt đầu quảng bá ở đại lục."
Đặng Diệu có chút nhíu mày nói: "Ông chủ, e rằng với mức giá này, đại lục sẽ khó chấp nhận.

Nếu một đôi giày bán 200 tệ, thì gần bằng lương tháng của một người bây giờ rồi."
Trần Hạo cười cười, nói: "Thứ nhất, tôi muốn giành lấy thị trường, sau này thị trường này sẽ vô cùng rộng lớn.

Thứ hai, đừng dễ dàng đánh giá thấp khả năng tiêu thụ của người Việt Nam.

Dân số cơ bản lớn như vậy, dù 100 người chỉ có một người mua giày của tôi, thì cũng là bao nhiêu chứ?

Một con số khổng lồ đấy."
Đặng Diệu mới phản ứng lại, tuy ông đến từ Hương Cảng, nhưng tầm nhìn đã bị hạn chế rồi.
"A Hoa, tôi sẽ để lại cho cậu 10 triệu đô la Hồng Kông.

Nhiệm vụ của cậu là khảo sát các thành phố lớn ở đại lục, sau đó mua một cửa hàng có thể dùng làm nơi bán giày thương hiệu ở khu vực sầm uất.

Sau này, từ từ phát triển thành chuỗi cửa hàng bán giày thương hiệu của tôi." Trần Hạo nói.
"Đại ca, có cần thiết không?" A Hoa hỏi.
"Rất cần thiết.

Cứ làm theo lời tôi, phải tiêu hết 10 triệu đô la Hồng Kông trong vòng một năm.

Nếu tìm không được địa điểm thích hợp, có thể nhờ chính phủ địa phương giúp đỡ.

Tôi muốn mở chuỗi cửa hàng kinh doanh, họ sẽ ủng hộ." Trần Hạo nghiêm túc nói.

Bây giờ giá nhà đất ở đại lục có bao nhiêu đâu, rẻ như bèo.

Chương 784

Giá mặt bằng ở Bắc Kinh, Thượng Hải, Quảng Châu cũng không vượt quá ba bốn nghìn tệ một mét vuông.
Đối với những chuyện này, Trần Hạo thực ra đều thuận tay làm thôi, dù sao cũng không chiếm dụng nhiều tinh lực, chỉ cần tìm một nhóm người phụ trách, chỉ đạo một hai lần là được.

Ở đại lục chơi nửa tháng, Trần Hạo đã thiết lập quan hệ với các quan chức địa phương.

Thời đại đó chú trọng nhất là uống rượu, Trần Hạo có khả năng ngàn chén không say, sau vài chầu rượu, đã xưng huynh gọi đệ với các quan chức đó.

Tiện tay Trần Hạo lại mua thêm một mảnh đất, Đặng Diệu ngạc nhiên hỏi Trần Hạo: "Không lẽ lại muốn xây thêm một nhà máy nữa sao?"<br>"Dù sao cũng không đắt, có tiền thì cứ lấy trước đã, cái này không vội, đợi có thời gian rảnh thì làm.

Thật ra tôi thấy làm một nhà máy điện tử cũng không tệ, ví dụ như sản xuất đầu đĩa VCR chẳng hạn, bây giờ đang có thị trường."
Trần Hạo vừa về Hương Cảng, A Tuấn báo cáo: "Hạo ca, Lôi Diệu Dương phái người nhắn lại, có chuyện muốn gặp anh.

À đúng rồi, Hàn Sâm ở Tiêm Sa Chủy cũng tìm anh, lúc anh không có ở đây.

Đợi lát nữa anh hãy liên hệ với ông ta."
Lôi Diệu Dương, Hàn Sâm, Trần Hạo đại khái có thể đoán ra mục đích tìm mình.

Lôi Diệu Dương và Hàn Sâm, hai người này chủ yếu kinh doanh ma túy.

Hiện tại bên này không còn bán thuốc lắc và bột nữa, chắc chắn là muốn nhúng tay vào.

Ha!

Trên đời làm gì có chuyện đơn giản như vậy.
"A Tuấn, thông báo cho Lôi Diệu Dương, nếu có chuyện gì, ngày mai đến đây gặp tôi nói chuyện." Trần Hạo nói xong một câu rồi bỏ đi.

Còn về tên lùn kia (Hàn Sâm), đợi gặp Lôi Diệu Dương xong rồi tính.
Tin tức truyền đến chỗ Lôi Diệu Dương, Lôi Diệu Dương bĩu môi, ánh mắt âm trầm: "Mẹ kiếp, bắt lão tử phải đến gặp hắn, đúng là coi mình như đại lão à?

Thôi được, vì kiếm tiền, lão tử đi."
Trần Hạo đến nhà A Mễ.

Bữa tối đã dọn sẵn, hai người ăn tối xong, Trần Hạo lấy ra một hộp trang sức từ trong túi, đưa cho A Mễ: "Tặng em quà."
"?" A Mễ với đôi mắt đẹp đẽ, ánh lên vẻ hạnh phúc nhỏ, nhìn chằm chằm Trần Hạo.
"Mở ra xem đi."
A Mễ mở hộp ra, kinh hô một tiếng: "Oa, vòng tay phỉ thúy đẹp quá!"<br>"Vòng ngọc phỉ thúy dương lục, giữa chừng anh có ghé qua Quảng Châu một chuyến, thấy bên đó có bán mấy chiếc này, thấy chiếc này đẹp nên mua tặng em." Trần Hạo nói.

Đây chỉ là một cái cớ, thực ra vòng tay phỉ thúy này là đồ cổ mà Trần Hạo có được ở thế giới Đạo mộ, chất lượng hơn đồ hiện tại rất nhiều.

Anh lấy vòng tay ra đeo cho A Mễ.

A Mễ xoay cổ tay, chiếc vòng ngọc xanh biếc tinh xảo, phản chiếu với cổ tay trắng nõn, thật sự rất đẹp.
"Một đôi này tốn bao nhiêu tiền?" A Mễ hỏi.
"Em quản chi phí làm gì, thích là được rồi.

Cái này có thể dùng để sưu tầm, sưu tầm còn tăng giá nhanh hơn

mua nhà nữa, cứ giữ gìn cẩn thận nhé." Trần Hạo nói.
"Oa, vậy không phải một đôi vòng tay này đáng giá bằng một căn nhà sao?"<br>"A a, cũng gần như vậy." Trần Hạo nói xong, ghé sát tai A Mễ nói: "Hơn nửa tháng không gặp, em không nhớ anh sao?

Anh muốn đi tắm, giúp anh kỳ lưng đi, đợi em kỳ xong anh sẽ kỳ lại cho em, a a."
"Đáng ghét, em đi chuẩn bị nước đây."
Ngày hôm sau, Lôi Diệu Dương dẫn hai đàn em đến văn phòng của Trần Hạo.

Đàn em đương nhiên đợi bên ngoài, Lôi Diệu Dương một mình bước vào, đứng trong văn phòng quan sát xung quanh, nói:
"Chỗ của A Sâm này, tôi cũng đến vài lần rồi, đồ trang trí trong phòng không thay đổi, nhưng ông chủ thì đã đổi rồi."
Trần Hạo nhìn Lôi Diệu Dương đang đột nhiên cảm thán, nói: "Nghe nói ông thích uống rượu vang đỏ, có muốn một ly không?"<br>"Không biết có rượu vang đỏ ngon không." Lôi Diệu Dương nói.
"Ngon chưa chắc đã là ngon, phân biệt tốt xấu đều là do con người thôi.

Tôi nghĩ phần lớn là để khoe khoang.

Khi người ta thực sự muốn tìm một chén say, thì rượu ngon hay rượu dở đều như nhau cả." Trần Hạo vừa nói vừa mở chai rượu rót hai ly, một ly đưa cho Lôi Diệu Dương.
"Tìm tôi không biết có chuyện gì không?" Trần Hạo hỏi một cách cố ý.
Lôi Diệu Dương nâng ly rượu, nhưng không hề có ý định nhấp một ngụm, thật sự là sợ Trần Hạo bỏ thuốc vào rượu.
"Trước đây thuốc lắc và bột ở Vượng Giác, tôi biết đều do A Sâm làm.

Một thời gian trước nhà máy đó bị cảnh sát dẹp, tôi mới biết có một nhà máy lớn đến như vậy, thật đáng tiếc.

Giờ A Sâm không còn ở đây, nghe nói Vượng Giác bây giờ đang khan hàng.

Trong tay tôi có hàng, đều là hàng tốt từ Nam Mỹ, có cocaine, amphetamine, thuốc lắc, cần sa.

A Hạo, chúng ta hai người hợp tác, tôi cung cấp hàng, cậu tiêu thụ, đảm bảo kiếm tiền đầy bồn đầy bát."
Trần Hạo nghe xong, "A a a" cười lớn.
Lôi Diệu Dương bị Trần Hạo cười cho ngẩn người, nhìn Trần Hạo hỏi: "Cười cái gì?"<br>"Cười à?

Cậu coi tôi là đàn em chuyên tiêu thụ hàng à?" Trần Hạo nói.
Lôi Diệu Dương khựng lại, sau đó lộ ra một nụ cười: "A Hạo, sao lại thế được?

Chúng ta hợp tác, trong tay tôi có hàng, bên cậu cần hàng, cả hai cùng kiếm tiền, không tốt sao?"
Trần Hạo lắc đầu: "Hiện tại tôi không dính vào việc kinh doanh ma túy.

Nếu cậu muốn làm ăn ở Vượng Giác, Du Ma Địa, thì được thôi, nhưng phải đưa ra khoản bồi thường tương ứng."
"Bồi thường?

Bồi thường gì?" Lôi Diệu Dương nhíu mày hỏi.
Trần Hạo lấy xì gà hút hai hơi, bắt đầu tính toán cho Lôi Diệu Dương: "Vượng Giác và Du Ma Địa, là những nơi sầm uất nhất Hương Cảng.

Mỗi năm doanh số ma túy ở đó đều lên đến hàng trăm triệu đô la Hồng Kông, lợi nhuận cũng phải gần sáu mươi triệu.

Số tiền đó chúng ta chia đôi, mỗi người mỗi năm có ba mươi triệu thu nhập, đúng không?

Nhưng tôi sẽ không trực tiếp nhúng tay vào việc kinh doanh ma túy, cậu có thể bồi thường cho tôi số tiền đó từ những nguồn khác.

Tôi định bán quyền tiêu thụ 5 năm, trước tiên bồi thường cho tôi 150 triệu đô la Hồng Kông tiền mặt, bất động sản hoặc những thứ có giá trị khác đều được." Trần Hạo nói xong nhả ra một làn khói, nhìn Lôi Diệu Dương.
Lôi Diệu Dương tức phát điên, trừng mắt nhìn

Trần Hạo nói: "Tính toán kiểu gì vậy?

Tức là cậu không làm gì, cũng không làm gì, một năm lấy không ba mươi triệu, còn bắt tôi phải bồi thường một lần 150 triệu, cậu coi tôi là đồ ngốc à?"<br>"Tôi không làm gì là đúng rồi.

Vượng Giác và Du Ma Địa là địa bàn của tôi, nếu không thì sao cậu phải đến đây nói chuyện với tôi." Trần Hạo nói.
Lôi Diệu Dương lúc này trong lòng đầy tức giận, lớn tiếng nói: "Là địa bàn của cậu thì sao chứ?

Bây giờ cậu không bán hàng, tự nhiên sẽ có người ra ngoài mua hàng của tôi, cậu ngăn được sao?"<br>"A a, tôi ngăn không được.

Những người đó nếu muốn ra ngoài mua thuốc, mua bột, tôi không quan tâm, nhưng đừng để đồ đó lưu nhập địa bàn của tôi, tôi tự nhiên sẽ quản.

Bất kể là người của ai, hàng của ai, chỉ cần bị tôi phát hiện, hàng tôi lập tức tịch thu, người tôi sẽ đánh gãy tay chân, tin hay không tùy cậu." Trần Hạo trừng mắt nhìn Lôi Diệu Dương từng chữ một nói.
Lôi Diệu Dương trừng mắt nhìn Trần Hạo nói: "Bạo Long, cậu không thật lòng muốn đối đầu với tôi đó chứ."
Trần Hạo cũng đứng dậy, nói: "Lôi Diệu Dương, ai cũng không ngốc.

Muốn nhúng tay vào địa bàn của tôi, thì phải đưa ra đủ giá.

Nếu không thì ngoan ngoãn ở yên địa bàn của mình đi.

Coi người khác là ngốc thì mới là ngốc, cậu động tâm tư, tưởng tôi Bạo Long không có sao?"
Lôi Diệu Dương hung hăng trừng Trần Hạo hai mắt, quay người bỏ đi, "Ầm" một tiếng kéo cửa văn phòng ra, phát hiện ly rượu vang đỏ cầm trong tay, "Bốp" một tiếng ném vào tường.
A Tuấn và hai đàn em vẫn luôn đứng gác bên ngoài, lập tức đứng chắn trước Lôi Diệu Dương.

A Tuấn quát vào Lôi Diệu Dương: "Cậu làm gì thế, dám giở trò ở đây à!"
Lôi Diệu Dương thấy một thằng nhóc con cũng dám hống hách với mình như vậy, định bước tới, thì bên cạnh lại xông ra mười mấy người, trong tay đều cầm những con dao sáng loáng, giận dữ nhìn Lôi Diệu Dương.

Lôi Diệu Dương vốn kiêu căng, nhưng giờ khắc này cũng không dám động đậy nữa.
Hắn quay người nhìn Trần Hạo vẫn đang ở trong văn phòng, hét lên: "Bạo Long, ý cậu là sao, muốn giết tôi ở đây à!"
Trần Hạo thản nhiên nói: "Một cái ly hai mươi đồng."
Lôi Diệu Dương tức đến đỏ cả mặt, trừng mắt nhìn Trần Hạo vài cái, cười lạnh gật đầu, từ trong ví lấy ra một tờ một nghìn đồng, "xoạt" một tiếng ném xuống đất: "Được chưa?"<br>"To quá, không có tiền lẻ, cần tiền chẵn." Trần Hạo nói.
Lôi Diệu Dương thở hồng hộc, gầm lên với đàn em bên cạnh: "Mẹ kiếp, có mang tiền lẻ không hả?"<br>"Đại ca, em có ạ." Một đàn em lắp bắp nói.
"Mẹ kiếp, có mà không chịu lấy ra sớm, chờ ăn cứt hả?

Đưa đây!" Lôi Diệu Dương chửi.

Thằng đàn em đó lấy ra hai mươi đồng, đưa cho một đàn em của Trần Hạo bên cạnh, Lôi Diệu Dương mới hậm hực dẫn hai đàn em rời đi.
Trần Hạo khẽ cười.

Đắc tội Lôi Diệu Dương ư, không sợ.

Tên này vốn dĩ không phải hạng người tốt đẹp gì, lúc họp bầu chọn người thống trị Vượng Giác, chỉ có hắn phản đối.

Trong phòng họp, ngồi đối diện Lôi Diệu Dương, vào một khoảnh khắc nào đó, anh đã cảm nhận được sát khí nồng đậm từ tên này.

Đối phương mang lòng thù địch sâu sắc với mình, không thể trở thành bạn bè, vậy thì sao phải cố gắng hòa thuận với hắn, đi chết đi.
"Muốn giết tôi, sớm muộn gì tôi cũng tìm cơ hội giết lại." Ánh

mắt Trần Hạo lóe lên tia lạnh lẽo.
A Tuấn bảo đàn em nhanh chóng dọn dẹp, rồi đi vào văn phòng của Trần Hạo đóng cửa lại: "Đại ca, đàm phán thất bại rồi ạ?"<br>"Lôi Diệu Dương muốn chúng ta làm đàn em tiêu thụ hàng cho hắn, coi người khác là đồ ngốc.

Chương 785

Cậu nghĩ có thể đàm phán thành công sao?" Trần Hạo nói.
A Tuấn ngập ngừng nói: "Đại ca, em thấy tên đó còn thâm độc hơn cả Ô Nha, chúng ta phải đề phòng."
"Tôi biết tên đó không phải loại tốt lành gì, thôi bỏ qua.

Thông báo cho Hàn Sâm, tôi đồng ý gặp mặt ông ta, địa điểm là..." Trần Hạo trầm ngâm, "Ngày mai tôi định thuê thuyền ra biển câu cá, bảo Hàn Sâm đến đó."
"Vâng, đại ca." A Tuấn đáp.
Một chiếc du thuyền đang trôi dạt trên vùng biển ngoài Tây Cống.

Hôm nay thời tiết khá đẹp, trên biển chỉ có chút gợn sóng.

Móc mồi ngon vào cần câu, Trần Hạo quăng ra xa, rồi cứ thế lặng lẽ ngồi bên mạn thuyền nhìn ra biển.

Bên cạnh, A Mễ bưng một đĩa trái cây, đút một miếng táo đã gọt sẵn vào miệng Trần Hạo: "Thật không hiểu sao đàn ông lại cứ thích câu cá."
"A a, tửu sắc tài khí (rượu, sắc đẹp, tiền bạc, tài năng), đàn ông luôn phải chiếm lấy một thứ.

Em nghĩ anh nên chọn cái nào thì tốt hơn?"<br>"Câu cá ít nhất có thể rèn luyện tâm tính.

Anh thích câu cá, thích suy nghĩ mọi chuyện khi câu cá." Trần Hạo nhẹ nhàng nói.
"Vậy thì tốt rồi, ít ra còn hơn cả ngày đi chơi bời quỷ quái." A Mễ cười nói.

Đúng lúc đó, A Tuấn nói: "Đại ca, thuyền của Hàn Sâm đến rồi." Vừa nói vừa chỉ về phía xa, bên đó có một chiếc thuyền cao tốc đang chạy tới.

Trần Hạo liếc mắt một cái, tiếp tục chuyên tâm vào sự nghiệp câu

cá vĩ đại của mình.
Thuyền cao tốc cập sát du thuyền, du thuyền hạ thang cho ba người leo lên.

A Tuấn ra đón: "Hàn tiên sinh, mời vào trong, Bạo Long ca đang câu cá."
Hàn Sâm gật đầu, đi theo đến vị trí mũi thuyền.

A Mễ thấy Trần Hạo có khách, đứng dậy nói: "Hai người cứ nói chuyện, em vào trong đây." Vừa nói vừa gật đầu với Hàn Sâm, rồi cầm đĩa trái cây đi vào.
Trong lòng Hàn Sâm hơi kinh ngạc, biết chắc mình không nhìn lầm, người phụ nữ này chính là Ngân Phượng Đông Hưng nổi tiếng A Mễ.

Nhưng nhìn cử chỉ của Ngân Phượng và Trần Hạo, rõ ràng quan hệ của hai người không hề bình thường.

Ý nghĩ đó chỉ thoáng qua, Hàn Sâm nở một nụ cười, dùng giọng hơi khàn nói: "Trần tiên sinh thật có nhã hứng, câu cá à.

Bình thường tôi cũng thích câu cá."
"Vậy à, A Tuấn, lấy cho Hàn tiên sinh một cây cần câu nữa, chúng ta cùng câu." Trần Hạo nói.
"Được thôi." Hàn Sâm thuần thục móc mồi quăng cần, hai người ngồi ở mũi thuyền câu cá.

Đám đàn em của hắn hiểu chuyện lùi ra xa.

Trần Hạo nhìn ra mặt biển, nói:
"Hàn tiên sinh tìm tôi có chuyện gì sao?

Đông Hưng của tôi và Liên Anh Xã của ông, hình như không có giao thiệp gì mấy."
"A a, quan hệ đều do tự mình tạo dựng mà ra, phải không?

Chúng ta chưa quen biết, biết đâu sau lần tiếp xúc này lại có thể trở thành bạn bè cũng nên." Hàn Sâm cười nói.
"E rằng không chỉ đơn giản là kết bạn đâu.

Hàn tiên sinh không phải là đang nhắm vào Vượng Giác và Du Ma

Địa của tôi đấy chứ?" Trần Hạo nói.
"Tôi cũng nghe nói, Bạo Long Đông Hưng chuẩn bị dừng buôn bán ma túy.

Vượng Giác, Du Ma Địa là một trong những nơi sầm uất nhất Hương Cảng, nếu bỏ lỡ việc kinh doanh này thì quá đáng tiếc.

Mục đích tôi tìm Trần tiên sinh lần này, chắc anh cũng đoán được vài phần rồi.

Tôi muốn hợp tác kinh doanh thị trường này, anh thấy sao?" Hàn Sâm nói.
"A a, hợp tác kinh doanh à?

Sao tôi phải chọn ông?

Nếu tôi muốn tự mình bán hàng, ông nghĩ tôi không thể tìm được nguồn hàng sao?

Bên Lôi Diệu Dương Đông Hưng có hàng từ Nam Mỹ, nguồn hàng dồi dào.

Có những đường dây bán hàng mà Sâm ca (ám chỉ A Sâm đã chết) để lại, nhà máy bị đánh sập rồi, nhưng những người bán đó vẫn còn, tôi vẫn có thể tiếp quản.

Sao tôi phải chọn hợp tác với một người ngoài?" Trần Hạo không khách khí nói.
Hàn Sâm cũng không vội, nụ cười trên mặt không hề giảm: "Nếu Bạo Long ca định làm, tôi đoán đã làm từ sớm rồi, cũng sẽ không tung tin ra ngoài đúng không?

Tôi biết Bạo Long ca là một tay làm ăn giỏi, phố giày dép bây giờ một năm có thể kiếm mấy chục triệu, có lẽ anh không thèm để mắt đến việc buôn bán ma túy này.

Nguyên tắc làm ăn của tôi Hàn Sâm là đôi bên cùng có lợi.

Trần tiên sinh có yêu cầu gì, cứ việc đưa ra, chỉ cần tôi thấy thích hợp, chúng ta có thể hợp tác mà, đúng không?"
Trần Hạo nhìn tên

lùn ngồi đó, tên này biết nắm bắt lòng người, cũng biết ăn nói.

Trần Hạo gật đầu, nói: "Tôi sẽ không nhúng tay vào việc kinh doanh ma túy."
Hàn Sâm nhíu mày: "Trần tiên sinh sẽ không cấm ma túy ở Vượng Giác, Du Ma Địa đấy chứ?"
Trần Hạo lắc đầu: "Tôi biết thứ đó không thể cấm được.

Tôi thường nói với đàn em của mình, làm người phải có trách nhiệm với bản thân, không nên để người khác phải chịu trách nhiệm cho mình.

Hút hay không hút, chết hay không chết, không liên quan đến tôi một xu nào."
Hàn Sâm ngẩn người: "Vậy ý Trần tiên sinh là sao?"<br>"Vượng Giác, Du Ma Địa là một thị trường lớn, một năm doanh số lên đến hàng trăm triệu là không thành vấn đề.

Mức độ siêu lợi nhuận của ma túy tôi biết, lợi nhuận sáu mươi triệu chắc chắn có, vậy thì, ông nghĩ nên chia cho tôi bao nhiêu tiền?" Trần Hạo lại mang bộ lý luận đã dùng với Lôi Diệu Dương ra.

Vượng Giác và Du Ma Địa là miếng mồi ngon, còn bán được giá bao nhiêu, thì phải xem khách hàng có nhu cầu lớn đến mức nào.

Hàn Sâm im lặng một lúc, rồi nói: "Chia một nửa."
"A a, được.

Tôi theo một nửa, một năm ba mươi triệu.

Nói thật, không bằng tiệm giày dép của tôi kiếm được.

Tôi cứ việc mở thêm hai cửa hàng ở phố giày dép là có rồi, cần gì phải mạo hiểm lớn như vậy để làm ăn chuyện này?" Trần Hạo nhìn Hàn Sâm.

Hàn Sâm bị Trần Hạo làm cho mơ hồ, câu trước câu sau không ăn nhập, không biết Trần Hạo có đồng ý làm ăn hay không.
"Vậy ý Trần tiên sinh là sao?" Hàn Sâm hỏi.
"Muốn bán hàng ở Vượng

Giác, Du Ma Địa, muốn nhúng tay vào, chiếm lĩnh thị trường lớn này thì được thôi, nhưng phải đưa cho tôi khoản bồi thường tương ứng." Trần Hạo nói.
"Bồi thường?

Bồi thường gì?"<br>"Tiền mặt, hoặc vật có giá trị tương đương đều được." Trần Hạo nói.
"Cần bao nhiêu?"<br>"Tôi cho phép hàng của ông vào thị trường Vượng Giác, Du Ma Địa, bồi thường cho tôi 200 triệu đô la Hồng Kông, thế nào, không công bằng sao?" Trần Hạo nhẹ nhàng nói.
Khóe mắt Hàn Sâm giật giật.

Hai trăm triệu đô la Hồng Kông, tưởng hai vạn tệ à, nói dễ dàng vậy sao?

Ai có thể dễ dàng lấy ra hai trăm triệu đô la Hồng Kông chứ, phải bán hàng mấy năm mới kiếm được hai trăm triệu mà.
"Trần tiên sinh không đùa đấy chứ?" Hàn Sâm cười nói.
Trần Hạo quay đầu, mặt trầm xuống nhìn Hàn Sâm: "Nhìn mặt tôi xem, giống đang đùa sao?" Nụ cười trên mặt Hàn Sâm cứng đờ.
"Trần tiên sinh không làm vậy, vậy nếu có số hàng lỡ không may lọt vào Vượng Giác thì sao?" Hàn Sâm nói.
"A a, dễ xử lý thôi.

Dưới tay tôi hiện tại có hơn nghìn đàn em, bây giờ cả ngày nhàn rỗi, vừa hay tôi tìm việc cho bọn chúng làm.

À đúng rồi, tôi là một công dân tốt, bắt được dân buôn ma túy thì đương nhiên phải giao cho cảnh sát.

Chính quyền Hương Cảng chẳng phải vẫn luôn đề cao sự hợp tác giữa cảnh sát và dân chúng sao?" Trần Hạo cười nói.
"Trần tiên sinh làm vậy, e rằng sẽ phá hỏng luật lệ giang hồ đấy." Hàn Sâm nói.
"Luật lệ giang hồ?

Hahaha, giang hồ thật sự có luật lệ sao?

Giết người, phóng hỏa, cướp bóc, cưỡng hiếp, tống tiền, buôn bán

phụ nữ, xã hội đen mà không làm những chuyện này ư?

Luật lệ giang hồ là cái thá gì, cứt chó thối hoắc.

Đều là một lũ lòng lang dạ sói, nói về luật lệ, Hàn tiên sinh có tin không?" Trần Hạo nhìn Hàn Sâm nói.
"Trần tiên sinh chẳng phải cũng đang làm những chuyện như vậy sao?" Hàn Sâm nói.
"A, vậy nên, đừng nói chuyện tình cảm hay giao tình với tôi.

Chương 786

Có tiền có giao tình, không tiền không giao tình.

Hàn tiên sinh tìm tôi là để kiếm tiền, tôi Bạo Long đương nhiên cũng là để kiếm tiền.

Điều kiện của tôi đã đưa ra, đồng ý hay không là lựa chọn của ông." Trần Hạo nói.
Hàn Sâm im lặng, nửa ngày sau mới nói: "Một trăm triệu."
"Một trăm tám mươi triệu."
"Một trăm ba mươi triệu."
"Một trăm năm mươi triệu, không thể ít hơn được nữa, nếu không thì thôi." Trần Hạo cuối cùng nói.
Hàn Sâm trầm ngâm vài giây, gật đầu: "Được, một trăm năm mươi triệu thì một trăm năm mươi triệu.

Nhưng hiện tại tôi không có nhiều tiền đến vậy, có lẽ cần phải trả góp."
Trần Hạo nhìn Hàn Sâm, vẻ mặt đầy ý cười nói: "Tôi biết Liên Anh Xã ở phố Di Đôn, Tiêm Sa Chủy có vài quán karaoke, quán bar, trung tâm tắm rửa, chi bằng bán lại cho tôi đi.

Cứ dốc toàn lực vào việc kinh doanh ma túy của ông, còn tôi sẽ phát triển mạnh ngành dịch vụ của mình."
Hàn Sâm chớp chớp đôi mắt nhỏ, mím môi nặn ra một nụ cười: "Trần tiên sinh, điều tra kỹ càng ghê ha, không phải đã để mắt đến mấy cửa tiệm của tôi từ sớm rồi đấy chứ."
"Ông nói vậy thì tôi cũng phải nói lại thôi.

Tôi để mắt đến vài cửa tiệm của ông, nhưng ông lại để mắt đến cả Vượng Giác và Du Ma Địa của tôi đấy." Trần Hạo cười nói.

Hàn Sâm cũng là người quyết đoán, đưa tay ra nói: "Vậy là xong rồi chứ?"
Trần Hạo đưa tay ra, hai người bắt tay nhau: "Xong rồi."
Hiệp định đạt thành, Trần Hạo rút hai điếu xì gà từ hộp ra, đưa cho Hàn Sâm một điếu.

Hai người châm lửa hút.

Đột nhiên, cần câu của Trần Hạo rung động, Trần Hạo nắm chặt lấy, reo lên: "Ha, có cá cắn câu rồi!"
Sức lực của anh mạnh mẽ, không lâu sau đã kéo được con cá lên, phát hiện đó là một con cá mú lớn nặng hơn hai mươi cân.

Trần Hạo cười nói: "Thương vụ đàm phán thành công, lại câu được một con cá lớn, đúng là điềm tốt.

Hàn tiên sinh, buổi trưa tôi sẽ đích thân xuống bếp, mời ông dùng tiệc cá mú."
Hàn Sâm nhìn con cá lớn đó, xoa xoa cằm nói: "Tôi có cảm giác, đây là một con cá mú đá."
Trần Hạo ngẩn người, rồi đột nhiên ha hả cười: "Có thể lắm, chắc chắn rồi."
Buổi trưa, cơm canh đã chuẩn bị xong, Trần Hạo mời khách lên bàn.

Hàn Sâm nhìn A Mễ, cười chào hỏi: "Đây chắc là Ngân Phượng Đông Hưng đúng không?

Lâu nay vẫn nghe danh, hôm nay mới được gặp mặt."
A Mễ nhìn Hàn Sâm, gật đầu nói: "Chào Hàn tiên sinh, tôi cũng đã nghe danh ông từ lâu.

Hôm nay tôi chỉ đi theo A Hạo để thư giãn thôi."
"Đúng đúng, thư giãn là tốt nhất." Trần Hạo nhìn hai người đi cùng Hàn Sâm, trong mắt lóe lên một tia ý vị khó hiểu, hỏi: "Hàn tiên sinh, không giới thiệu hai huynh đệ đi cùng ông sao?"
Hàn Sâm nhìn hai đàn em, cười nói: "Đàn em của tôi là Sỏa Cường, và A Nhân."
Sỏa Cường và Nghê Vĩnh Nhân à!

Trần Hạo lướt qua mặt Sỏa Cường, rồi dừng lại vài giây trên mặt A Nhân.

Nghê Vĩnh Nhân lúc còn trẻ à, tên này cũng là nội gián.

Địa ngục vô gian, hắn cần phải chịu đựng nhiều hơn nữa.

Trần Hạo gật đầu: "Hai người thủ hạ không tồi, sau này sẽ có tiền đồ lớn, đáng để trọng điểm bồi dưỡng."
Sỏa Cường nghe Trần Hạo khen ngợi, cười toe toét đến mang tai: "Cảm ơn Bạo Long ca đã quá khen."
"Bạo Long ca từ lúc ra mắt đến nay chưa đầy nửa năm, đã trở thành đại ca thống trị Vượng Giác, đúng là hình mẫu của vô số người trên giang hồ."
"Cậu cũng muốn làm đại ca à?" Trần Hạo hỏi.
"Dạ."
"Còn cậu thì sao?" Trần Hạo nhìn Nghê Vĩnh Nhân hỏi.
A Nhân mím môi nói: "Tôi à, không có nhiều tham vọng như vậy, chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được rồi."
"Phật hệ." Trần Hạo cười nói.
Hàn Sâm nghe có chút khó hiểu, hỏi: "Phật hệ, ý là gì?

A Nhân nên đi lễ Phật nhiều hơn sao?

Trần tiên sinh cũng tin Phật ư?"
Trần Hạo lắc đầu: "Tôi không tin Phật, tôi tin Đạo giáo.

Phật gia tu kiếp sau, Đạo gia tu kiếp này.

Tôi kiếp này có cơ hội vùng vẫy thoát khỏi bể khổ, nhưng có một số người, lại cứ mãi trầm luân trong bể khổ, không được cứu rỗi."
Trong mắt Nghê Vĩnh Nhân đột nhiên lóe lên một tia ảm đạm.
"A a, được rồi, tôi nói lung tung thôi.

Nếm thử xem món cá mú tôi làm thế nào." Trần Hạo chỉ vào món ăn trên bàn nói.
Hàn Sâm nhìn con cá lớn trên bàn nói: "Trước đây tôi nghe nói Bạo Long từng cầm dao phay chém từ đầu phố đến cuối phố, vì quán ăn vỉa hè của anh bị mấy tên côn đồ quấy phá, không biết có thật không?"<br>"Thật chứ.

Nếu không có mấy tên đó, tôi đoán bây giờ tôi vẫn còn đang làm chủ quán ăn vỉa hè đấy." Trần Hạo nói.
"Vậy Trần tiên sinh có được ngày hôm nay, chẳng phải nên cảm ơn mấy người đó nhiều hơn sao?" Hàn Sâm cười nói.
"Con người trong đời sẽ gặp nhiều

người và nhiều chuyện, bất kể tốt hay xấu, tôi đều phải đối mặt.

Cảm ơn thì không cần đâu.

Nếu không có chuyện đó, tôi có thể vẫn là một đầu bếp, mỗi ngày nấu nướng, sau khi tan ca thì cùng bạn bè uống rượu, chém gió.

Rồi tìm một người vợ không xinh đẹp nhưng yêu thương tôi, bình an sống hết một đời.

Thực ra cuộc đời như vậy cũng tốt, phải không?" Trần Hạo nói.
"Đúng vậy, hạnh phúc bình dị.

Đôi khi bước đi của tôi, không phải do tôi lựa chọn, mà là từng chút một bị đẩy đi, đó là số mệnh." Hàn Sâm gật đầu nói.
Ăn cơm xong, Hàn Sâm dẫn hai đàn em lên thuyền cao tốc rời đi.

Trần Hạo và A Mễ nằm trên mũi thuyền tắm nắng, A Mễ đột nhiên hỏi: "A Hạo, anh thật sự tin vào vận mệnh sao?"<br>"Tin!"<br>"Trước đây anh không tin, nhưng sau này thì tin rồi.

Nếu không phải vận mệnh, anh làm sao có thể đến đây, trải qua mọi chuyện, và gặp được em, đúng không?" Trần Hạo nói.
Vài ngày sau, Trần Hạo có thêm vài tài sản dưới danh nghĩa của mình: quyền sở hữu một số quán bar, karaoke, trung tâm tắm rửa trên phố Di Đôn, bao gồm cả quyền sở hữu bất động sản và tất cả tài sản khác.

Phố Di Đôn là một trong những con phố sầm uất nhất Hương Cảng, chạy xuyên qua hai khu thương mại Tiêm Sa Chủy và Vượng Giác, hai bên là các tòa nhà thương mại và chung cư san sát, hiện tại cũng là một khu phố thương mại nổi tiếng.

Cảnh tượng thường xuất hiện trong các bộ phim sau này, đứng bên bờ biển, nhìn qua biển ngắm ánh đèn neon phồn hoa của Hương Cảng, cơ bản là nhìn phố Di Đôn.

Mấy tài sản này hiện tại có giá 150 triệu đô la Hồng Kông, đợi 10 năm nữa, chắc chắn sẽ có giá 2 tỷ đô la Hồng Kông, thậm chí còn hơn nữa.

Những thứ này, đều thuộc về cá nhân Trần Hạo.

Anh đã bỏ ra một thứ, đó là đơn giản nhượng lại quyền kinh doanh ma túy ở Vượng Giác và Du Ma Địa, điều này rất quan trọng.

Ma túy là nguồn thu nhập lớn nhất của một khu vực, là khoản thu chính, các băng đảng bình thường sẽ không dễ dàng buông tay, nhưng đối với Trần Hạo, điều đó lại không quá quan trọng.

Dù sao thì anh cũng sẽ không kinh doanh ma túy, chi bằng bán được giá tốt.

Hàn Sâm cảm thấy không lỗ, vì vậy xúc giác thế lực của hắn đã vươn đến Vượng Giác và Du Ma Địa, tương đương với việc kiểm soát toàn bộ thị trường ma túy của khu Du Tiêm Vượng.

Nếu vận hành tốt, không đến 2 năm là có thể hoàn vốn.

Mỗi người đều có kế hoạch riêng của mình, ai biết được, ai mới là người cười cuối cùng.
Xoạt ~ "Bốp!" Một ly rượu bị ném mạnh vào tường, rượu bắn tung tóe khắp vách tường.

Lôi Diệu Dương nhìn bức tường ướt đẫm màu đỏ, trong lòng vẫn khó mà nguôi giận.
"Mẹ kiếp, cho người ngoài còn không cho tao, Bạo Long, tao đ*t mẹ mày!" Hắn nói xong lại vớ lấy một chai rượu bên cạnh, hung hăng ném vào tường.
"Bốp!!!" Chai rượu vỡ tan tành, rượu bắn khắp nơi.

Mấy đàn em bên cạnh sợ hãi cúi đầu không dám lên tiếng.

A Báo, đàn em thân tín nhất của Lôi Diệu Dương, nhìn đại ca rồi nói: "Đại ca, bây giờ phải làm sao?"
Lôi Diệu Dương thở vài hơi, hậm hực nói: "Mẹ kiếp, thật sự coi Vượng Giác Du Ma Địa là của

riêng Bạo Long sao?

Tao vào thì sao?

Tao sẽ cưỡng chiếm Vượng Giác!

A Báo, trước đây mày chẳng phải đã liên lạc với mấy đường dây bên đó rồi sao?

Cứ trực tiếp trải hàng ra, tao xem Bạo Long làm được gì."
"Vâng, đại ca."
Mọi chuyện sắp xếp ổn thỏa, Trần Hạo lại có thời gian đọc sách.

Anh không kén chọn sách, cứ thấy là đọc, nghĩ rằng một số kiến thức không được chú ý, đôi khi có thể phát huy tác dụng rất lớn.

Khi Trần Hạo đang đọc sách say sưa, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Chu Khôn với vẻ mặt đắc ý, lề mề bước vào.
Hắn đến gần Trần Hạo, nhìn cuốn sách trong tay, toàn là một đống phù chú quỷ quái, nói: "Một đại ca thống trị giang hồ mà lại làm ra vẻ như giáo sư đại học, đọc mấy cuốn sách này, có ý nghĩa gì chứ?"<br>"Cả ngày như cậu thì mới có ý nghĩa à?" Trần Hạo thản nhiên nói.
"A Hạo, tôi và...

Chương 787

ai ai ai, đừng đọc sách nữa, nghe tôi nói này.

A Hạo, cảm ơn cậu, tôi vô cùng trịnh trọng cảm ơn cậu." Chu Khôn hưng phấn nói.
"Đồ điên." Trần Hạo ngạc nhiên nói.
Chu Khôn cười hì hì nói: "Ban đầu cậu bảo tôi thành lập công ty điện ảnh, tôi không thấy có gì đặc biệt.

Nhưng bây giờ tôi cuối cùng đã phát hiện ra, hóa ra chơi nữ minh tinh thật sự rất sướng a."
"Chơi ai mà phấn khích thế?" Trần Hạo hỏi.
"A a, a a a...

đó là nữ minh tinh mắt to xinh đẹp kia.

Tôi không phải đang theo đoàn làm phim sao?

Ban đầu tôi đã theo đuổi cô ta rồi, nhưng người ta căn bản không thèm để ý đến tôi.

Mấy ngày trước cảnh quay kết thúc, tôi cảm thấy không còn cơ hội nào nữa.

Thế là tôi chặn cô ta lại ở khách sạn, trực tiếp ra giá với cô ta, một căn nhà.

Đoán xem, cô ta đồng ý rồi."
Trần Hạo nhìn A Khôn như nhìn đồ ngốc, hỏi: "Một căn nhà?

Có tiền đến mức bị người ta đánh hỏng não rồi à?"<br>"Người ta là minh tinh mà." Chu Khôn nói.
"Minh tinh thì quý giá đến vậy sao?

À mà, nhà ở đâu, diện tích bao nhiêu?" Trần Hạo hỏi.
"Hắc hắc, Cửu Long, không lớn lắm, 500 feet vuông thôi." Chu Khôn cười nói.
"500 feet vuông, vậy cũng phải bảy tám trăm nghìn rồi.

Chu đại lão bản đúng là lắm tiền thật, mấy ông chủ lớn khác chơi minh tinh cũng không hào phóng như vậy đâu." Trần Hạo không vui nói.
"Hắc hắc, a a a a..." Chu Khôn lại trưng ra vẻ mặt như thể kiếm được món hời.
"Cậu biết không, bây giờ quay một bộ phim kinh phí thấp cũng không tốn đến bảy tám trăm nghìn, vậy mà cậu lại dùng để mua một người phụ nữ.

Với số tiền đó, cậu hoàn toàn có thể lăng xê một nữ minh tinh rồi."
"Cười, cười cười, người ta chắc chắn coi cậu là con cá lớn bị lừa, mà chúng ta chỉ là mấy tên côn đồ thôi mà." Trần Hạo trách mắng Chu Khôn vài câu, không thể để hắn chơi bời bừa bãi nữa, yêu cầu hắn ít nhất trong ba tháng phải quay xong một bộ phim, không cần biết nội dung là gì, quay xong thì tìm cách đưa ra rạp chiếu.

Bộ phim đầu tiên có kiếm được tiền hay không không quan trọng, Trần Hạo muốn hắn làm quen với quy trình, sau này sẽ dần tốt hơn.

Làm phim cấp 3, đầu tư cũng không lớn, lại có một lượng khán giả nhất định, chắc sẽ không lỗ bao nhiêu tiền.
Thời gian trôi qua nửa tháng, một ngày Trần Hạo nhận được điện thoại của Hàn Sâm: "Trần tiên sinh, tôi phát hiện một chuyện.

Ở Vượng Giác và Du Ma Địa bên đó, hình như có người khác đang bán hàng, chuyện này anh có biết không?"
Trần Hạo ngẩn người: "Tôi không biết."
"Không phải người của anh." Hàn Sâm nói.
Trần Hạo nhíu mày, nói: "Tuyệt đối không phải người của tôi.

Tôi Bạo Long làm người làm việc rất coi trọng chữ tín, đã có hiệp nghị thì sẽ không phá hoại.

Tôi không nhúng tay vào việc kinh doanh ma túy thì chắc chắn sẽ không nhúng tay.

Nhưng chuyện này đã xảy ra ở Vượng Giác, tôi có trách nhiệm

phải quản, chuyện này cứ giao cho tôi đi."
"Bên đó là địa bàn của Trần tiên sinh, anh ra tay cũng sẽ tiện hơn.

Thôi vậy, có thời gian chúng ta lại đi câu cá nhé." Hàn Sâm nói.
"Được, có thời gian thì gặp." Trần Hạo cúp điện thoại cục gạch, sắc mặt trở nên hơi âm trầm.

Không cần điều tra, anh đã đoán được tám chín phần chuyện này có thể là do ai làm.
"A Tuấn~" Trần Hạo gọi một tiếng.
A Tuấn nhanh chóng từ bên ngoài bước vào: "Có tôi, đại ca."
"Có người đang lén bán ma túy ở địa bàn của tôi, không phải người bên Hàn Sâm, mà là một nhóm khác.

Cứ phái đàn em xuống, tóm cổ bọn chúng về cho tôi." Trần Hạo phân phó.
"Vâng, đại ca, tôi đi làm ngay!" Một người đàn ông đội mũ, đeo túi chéo bước đi, nhìn trước ngó sau không ai chú ý, rồi rẽ vào một con hẻm tối.

Không lâu sau, một người đàn ông khác xuất hiện, cả hai cùng cụm đầu vào nhau trong hẻm.

“A Vận, lấy được hàng chưa?” Người đàn ông vỗ vỗ túi chéo.

“Rồi, một túi thuốc viên và một gói bột trắng.

Báo ca nói, lô hàng 80 vạn, bán ra sẽ có một phần mười lợi nhuận.” Người đàn ông đối diện nhận lấy túi, kéo khóa đơn giản kiểm tra nhanh rồi đóng lại ngay: “Được, bây giờ đang khan hàng, chắc không khó bán đâu.

Bán xong tôi sẽ liên hệ lại.” Hắn đeo túi chéo lên lưng, vẫy tay chuẩn bị rời đi, nhưng đúng lúc đó biến cố đột ngột xảy ra.

Từ hai đầu con hẻm, lần lượt xuất hiện một đám người, chặn cả hai lại ở giữa.

Cả hai bị cảnh tượng đó làm cho giật mình, biết là có chuyện rồi,

sợ đến tái mặt.

Người tên A Vận cố gắng trấn tĩnh, nặn ra một nụ cười: "Xin lỗi mấy anh đại ca, không biết mấy anh đang làm việc ở đây, tôi đi ngay đây." Nói rồi hắn cứng đầu đi về phía trước.

"Rầm ~" Một người đá thẳng vào bụng A Vận, A Vận kêu thảm một tiếng bay ngược lại mấy mét.

Gã còn lại thấy tình hình, liếc mắt sang bên cạnh, phát hiện có một chiếc thang sắt dạng thu gọn.

Hắn vội chạy hai bước, túm lấy thang sắt định trèo lên bỏ chạy.

Nhưng vừa túm được thang chưa kịp leo lên, phía trên xuất hiện một bàn chân lớn, giẫm mạnh xuống tay hắn.

"A ~" Gã kêu thảm một tiếng rồi ngã nhào xuống cạnh A Vận.

A Tuấn lạnh lùng nhìn hai gã, cất giọng nói: "Dám tự tiện buôn bán hàng trắng trên địa bàn của Bạo Long ca, tao thấy chúng mày không muốn sống nữa rồi.

Đánh cho bọn chúng một trận ra trò." Theo lệnh của A Tuấn, đám đàn em phía sau lập tức xông ra, bao vây hai gã và bắt đầu đấm đá.

Hai gã liên tục kêu thảm.

"Đại ca, em không dám nữa, thật sự không dám nữa, tha cho em đi." Mấy tên đàn em túm tóc hai người đàn ông, kéo đến trước mặt A Tuấn.

Lúc này, mặt cả hai đều sưng vù, đầy vết bầm tím, khóe miệng rỉ máu.

"Hàng của ai?" A Tuấn hỏi.

Hai người kia chỉ là đàn em bán hàng, chứ không phải chiến sĩ xương cứng, liền khai ra ngay: "Hàng của Báo ca, thuộc hạ của Lôi

Diệu Dương bên Đông Tinh.” “Giao dịch thế nào?” “Bán rộng rãi, giao hàng trước rồi sau đó mới thu tiền.” Người kia nói thêm.

A Tuấn cười lạnh: “Thật hào phóng.

Để bán hàng mà còn dùng cả chiêu thức bán chịu, ngoài chúng mày ra còn ai nữa không?” Hai người lập tức lắc đầu: “Tôi được gọi đi một mình, không biết có ai khác không.” A Tuấn vẫy tay: “Chặt gãy tay hai thằng này, cho chúng nó một bài học.” Hai gã lập tức sợ hãi, liên tục cầu xin: “Tuấn gia, tha cho em đi, a ~~” Chưa kịp kêu hết câu, đám đàn em bên cạnh rút gậy bóng chày ra, đè người xuống, một gậy nặng nề giáng xuống.

Bốp ~ “A ~~” Một tiếng kêu thảm thiết vang vọng con hẻm tối.

Một cánh tay lập tức biến dạng.

Hai người, tổng cộng bốn cánh tay đều bị đánh gãy.

A Tuấn không làm quá tuyệt tình, phái đàn em vứt hai gã ở cổng bệnh viện, còn việc có tiền chữa bệnh hay không thì đó không phải chuyện của hắn.

Về phần túi đồ kia, bị tịch thu.

Trần Hạo từng nói, chỉ cần dám bán phá giá, hàng sẽ bị tịch thu và hình phạt là chặt tay chặt chân.

Chương 788

Tại một làng nhà ổ chuột ở Cửu Long.

Dưới nhà là một dãy các cửa hàng nhỏ, đường hẹp người đông, người Hương Cảng tận dụng mọi thứ có thể.

Một người đàn ông trong một quán lòng bò cất tiếng gọi.

“Chủ quán, một phần lòng bò, cho nhiều lòng và phổi nhé.” “Được ngay!” Ông chủ vọng ra một tiếng từ bên trong, không lâu sau một bát lòng bò được bưng ra, người đàn ông dùng đũa tre xiên ăn.

Vừa ăn, mắt không ngừng liếc ra ngoài.

Khi bát lòng bò gần hết, một chiếc xe van màu trắng từ xa chạy tới, mắt người đàn ông sáng lên, bỏ xuống hai mươi đồng nói: “Tiền đặt ở đây rồi.” Nói rồi hắn đứng dậy bỏ đi.

Chiếc xe van màu trắng đỗ lại dưới một tòa nhà, một người đàn ông nhảy xuống xe, nhìn trước ngó sau, rồi vác xuống một túi màu trắng từ trên xe, trên túi có chữ “Cửa hàng gạo Vương Ký”.

Người đàn ông vác túi gạo lên lầu, đến một căn hộ ở tầng 6, gõ cửa.

Không lâu sau, cánh cửa mở ra.

Hai người đàn ông bên trong nhìn người vác túi gạo, gật đầu, mở cửa chống trộm ra, người đàn ông vác túi gạo vào nhà.

Cánh cửa đóng sầm lại.

Nhưng đúng lúc này, ở cầu thang lại xuất hiện một cái đầu người, quan sát kỹ tình hình xung quanh, cởi chiếc áo khoác đỏ ra, dùng sức vẫy mạnh vào lan can.

Lập tức, ở các tầng lầu xuất hiện nhiều cái đầu, tất cả đều ra hiệu.

Đại ca Ô Dăng dẫn theo một đám đàn em, chỉ vào cửa nói: "Ở đây à?" "Đại ca, đúng nhà đó, em nhìn thấy nó vác túi gạo vào rồi, bây giờ vẫn chưa ra." Một tên đàn em nói.

"Mẹ kiếp, phá cửa cho tao." Ô Dăng quát.

Kế hoạch à, chó má gì hết!

Đại ca Ô Dăng trực tiếp cứng đối cứng.

Chúng nó sẽ phản kháng ư, phản kháng thì mới thú vị chứ.

Chúng nó sẽ bỏ chạy ư, ở tầng 6, có bản lĩnh thì nhảy xuống đi.

Bản lĩnh giỏi đấy.

Có thể sẽ chết người ư, mẹ kiếp, chết người thì liên quan gì đến đại ca Ô Dăng này!

Một tên đàn em dùng kìm cộng lực mạnh mẽ cắn "rắc" một tiếng vào cánh cửa chống trộm.

Những người bên trong tự nhiên nghe thấy động tĩnh, có người kéo cửa ra, phát hiện bên ngoài đang vây kín một đám người, lập tức giật mình.

"Các người muốn làm gì?" Ô Dăng cách cửa chống trộm, chỉ vào đối phương chửi: "Mẹ kiếp, biết điều thì mở cửa ra, đợi tao phá cửa vào, tao sẽ cho tất cả lũ chó chết chúng mày một trận." "Có chuyện gì vậy?" Người đàn ông trong nhà lập tức hét lên.

Bên trong lập tức xông ra ba người nữa, tổng cộng bốn người, tay cầm dao phay, dao găm, côn sắt, đối đầu với đại ca Ô Dăng bên ngoài cửa chống trộm.

"So với tao thì chúng mày nhiều người hơn ư?

Bốn đứa chúng mày, tao có bốn mươi đứa.” Ô Dăng nghiến răng nghiến lợi quát.

“Tiếp tục phá cửa.” Tên đàn em bên cạnh lại “rắc rắc” cắt đứt hai thanh sắt.

Những người bên trong lập tức sốt ruột, chỉ vào Ô Dăng gầm lên: “Tao biết là người của Bạo Long.

Nếu dám làm loạn, tao sẽ vứt hết hàng đi, xem các người làm gì!” Ô Dăng cười khẩy: “Một lũ ngu.

Tao cần hàng làm gì, tao có buôn chất cấm đâu, càng không giống mấy thằng cảnh sát kia, cần lưu bằng chứng.

Tao muốn người của chúng mày cơ, ha ha ha.” Mấy gã trong nhà lập tức ngây người ra, đúng vậy mà, chúng đâu phải cảnh sát, chiêu đối phó côn đồ căn bản vô dụng.

Một người đàn ông khác nhìn thấy, vác ra một bình gas từ trong nhà, chỉ vào Ô Dăng điên cuồng gầm lên: “Có tin tao châm lửa đốt nhà, chết chung với các người không!” Ô Dăng đột ngột giơ tay lên, đám đàn em phía sau lập tức im lặng.

Ô Dăng nhìn gã đàn ông điên cuồng kia, cười ha ha ha: “Để tao xem mày châm lửa.

A, mày chết, tác dụng cảnh cáo Lôi Diệu Dương càng lớn.

Mẹ kiếp, dám làm loạn trên địa bàn của tao, chúng mày nên chết đi.” “A a, châm đi châm đi, có cần tao cho mượn bật lửa không?

Thảo, định dọa tao à, nghĩ tao sợ chết sao?

Nghĩ tao là cảnh sát sao?

Tao còn mong chúng mày chết nữa là.” Ô Dăng nghiến răng nghiến lợi chỉ vào mấy gã quát.

Mấy người trong nhà lập tức ngây ra, đúng là vậy mà, người ta đâu có sợ chết, chết chung cũng chỉ là nói suông.

Bình gas không dễ nổ, có châm lửa thì cũng chỉ chết vài người, người ta cũng chẳng có tổn thất gì.

"Tiếp tục phá." Ô Dăng ra lệnh.

Cạch cạch cạch, cánh cửa chống trộm cuối cùng cũng bị phá bung, một đám đàn em xông vào, đánh cho bốn người một trận tơi bời, đánh cho từng người nằm trên đất không thể nhúc nhích.

Có tên đàn em lục lọi tìm thấy số hàng đó, hai túi thuốc viên và ba gói bột trắng, lô hàng ước tính trị giá khoảng 200 vạn.

Ô Dăng đứng trước bốn gã, mặt đầy giận dữ nói: "Dám buôn bán hàng trắng trên địa bàn của Bạo Long ca, gan chúng mày lớn thật đấy!" "Nếu là tao, tao sẽ đổ xi măng cho chúng mày xuống biển, có thể đóng góp một chút cho công trình lấp biển của Hương Cảng." "Nhưng Bạo Long ca tốt bụng, cho chúng mày một con đường sống, mỗi đứa bị chặt một tay một chân." Ô Dăng lạnh lùng nói.

Ô Dăng vừa nói xong, đàn em định ra tay thì một gã khó khăn hét lên: "Trước đây không phải chỉ chặt hai cánh tay thôi sao, sao lại thành cả chân nữa?" Ô Dăng chửi một tiếng: "Mẹ kiếp, đúng là tiện mà, còn hỏi cái loại câu hỏi đó.

Cho một cánh tay để còn lau đít đấy, đồ ngu, đánh đi!" Đám đàn em vung côn sắt, mạnh mẽ giáng xuống tay chân của những người đó, trong phòng lập tức vang lên từng tràng tiếng kêu thảm thiết.

Sau khi hành hình xong, Ô Dăng cho đàn em vác hàng đi.

Không lâu sau, những người hàng xóm gần đó rón rén nhìn ra xem xét tình hình, phát hiện mấy người nằm trên đất, liền giúp gọi xe cấp cứu.

Còn báo cảnh sát ư?

Chương 789

Người dân khu nhà ổ chuột đều biết, không có việc gì thì đừng tùy tiện báo cảnh sát giúp người khác, cái nhận được không chắc đã là lòng biết ơn, cần báo cảnh sát thì người ta sẽ tự báo, gọi điện thoại xe cấp cứu là được rồi.

Trong vỏn vẹn nửa tháng, mấy tên đàn em của Trần Hạo đã bắt được năm nhóm người phân phối hàng cho Lôi Diệu Dương, tịch thu hơn 500 vạn hàng, đánh tàn phế hơn mười người.

Lôi Diệu Dương nổi trận lôi đình.

"Thằng khốn, dám đối đầu với tao à?

Trần Hạo, tao nhất định phải giết chết mày!

A Báo!" Lôi Diệu Dương gọi thuộc hạ A Báo đến trước mặt, dặn dò vài câu vào tai, A Báo gật đầu rồi đi ra.

Câu lạc bộ đêm Hoa Đô ở Vượng Giác, sòng bạc của Vương Sâm, giờ đương nhiên thuộc về Trần Hạo.

Có A Mễ chống lưng, lại có những cô gái đẹp nhất làm việc, khách tự nhiên đông như mây, mỗi buổi tối đều vô cùng náo nhiệt.

Một người đàn ông uống hai ly rượu ở quầy bar, xoay người vào nhà vệ sinh.

Bên trong có một người đang đi vệ sinh, hắn cũng đứng cạnh bồn tiểu lấy ra "thằng nhỏ", lơ mơ tè.

Đợi người kia đi rồi, người đàn ông cũng vừa tè xong, hắn nhìn trước ngó sau, rồi đẩy từng cánh cửa ra, phát hiện trong nhà vệ sinh không có ai.

Gã nhanh chóng trèo lên một bồn cầu ngồi, lấy ra một gói bột trắng từ trong túi, nhét vào tấm trang trí trên trần nhà, rồi che lại kỹ càng, không để lại một khe hở nào.

Sau khi nhảy xuống, hắn cẩn thận lau sạch dấu giày trên bồn cầu, rồi xả nước "xoạt" một tiếng, huýt sáo rồi bước ra.

Đúng lúc đó lại có người vào nhà vệ sinh, hai người lướt qua nhau, gã rửa tay ở bồn rửa mặt, sau đó biến mất.

"Reng reng reng ~ Reng reng reng ~" "Alo, Sở Cảnh sát Vượng Giác phải không?

Tôi là một công dân nhiệt tình, tôi phát hiện Câu lạc bộ đêm Hoa Đô có buôn bán chất cấm." "Tôi vô tình thấy có người giấu ma túy trong nhà vệ sinh nam, hình như có một túi lớn đó, mau đi kiểm tra đi." Một người đàn ông nói qua điện thoại.

"Thưa ông, ông có thể để lại họ tên và số điện thoại liên hệ không?

Tố cáo thành công có thưởng đó." Cảnh sát trực ban hỏi.

"Không cần đâu, tôi chỉ là một công dân nhiệt tình, tôi cũng sợ bị xã hội đen trả thù.

Không khai báo đâu, thưởng thì thôi, giúp tôi quyên cho sở phúc lợi đi." Người công dân nhiệt tình nói xong lập tức cúp máy.

Cảnh sát trực ban lập tức báo cáo thông tin này lên.

Báo cáo nhanh chóng đến tay Trưởng sở Hàn của Sở Cảnh sát Vượng Giác.

Trưởng sở Hàn tặc lưỡi: "Cái kiểu báo cảnh sát này, khả năng lớn nhất là thanh toán nội bộ." "Trưởng sở, vậy chúng ta có điều tra không?" Một cảnh sát họ Thường hỏi.

“Điều tra chứ, sao lại không điều tra?

Đã có người báo cảnh sát thì tôi phải điều tra nghiêm túc.

Nếu thật sự điều tra ra chất cấm, chẳng phải cũng là một công trạng sao?

Phá được một vụ án ma túy.” “Vừa hay có tên Bạo Long của Vượng Giác, gần đây đang lên như diều gặp gió, vẫn luôn không nắm được nhược điểm của hắn.

Nếu thật sự tìm ra đồ, nhớ đưa hắn về.” “Lần này không xử lý triệt để được, thì cũng cho hắn một lời cảnh cáo, để hắn biết làm người làm việc phải chú ý kiềm chế một chút.” Trưởng sở nói.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ dẫn người đi.” Cảnh sát Thường nói.

Trước cổng Câu lạc bộ đêm Hoa Đô, đột nhiên xuất hiện bốn năm chiếc xe cảnh sát, trong đó có hai chiếc xe đặc nhiệm chống bạo động.

Cảnh sát ầm ầm kéo xuống, khoảng bốn năm mươi người, khí thế hung hãn đi vào câu lạc bộ đêm.

Đàn em canh cửa nhìn thấy, lập tức đẩy mạnh người bên cạnh, gấp gáp nói: “Mau vào báo tin!” Nói rồi hắn dẫn theo hai người chặn trước mặt cảnh sát, vẻ mặt lưu manh nhìn vị cảnh sát mặc thường phục dẫn đội, giọng điệu kiêu ngạo nói: “A Sir, mấy anh dẫn nhiều anh em đến sòng bạc của tôi chơi à?” Cảnh sát Thường dẫn đội giơ thẻ cảnh sát lên: “Sở Cảnh sát Vượng Giác, tránh ra!

Tôi phải kiểm tra câu lạc bộ đêm của anh.” Nói rồi định đẩy tên đàn em kia.

Tên đó lập tức nhảy lùi lại một bước, lớn tiếng nói: “Làm gì thế, cảnh sát đừng có hung hăng nhé, coi chừng tôi kiện tội quấy rối tình dục đấy!” “Cảnh sát à, vào sòng bạc cũng phải mua vé đó, mấy anh có biết không?

Ai biết mấy anh có phải mượn danh nghĩa kiểm tra đột xuất để trốn vé không." Cảnh sát Thường chỉ vào tên đó, giận dữ nói: "Mày có tin tao bây giờ bắt mày về tội cản trở công vụ không?

Đây là lời cảnh cáo cuối cùng, tránh ra!" Tên đàn em kia cảm thấy đã đủ thời gian, cũng không dám cứng rắn quá, tránh chịu thiệt, liền làu bàu: "Tránh ra tránh ra, hung hăng làm gì chứ." Tên đó cãi bướng cãi càn đã ngăn cảnh sát được khoảng một phút.

Khi cảnh sát bước vào sòng bạc, phát hiện bên trong đã bật đèn, mọi người đều im lặng đứng hoặc ngồi, vẻ mặt thờ ơ nhìn cảnh sát bước vào.

Cảnh sát Thường tự nhiên biết, bây giờ những kẻ buôn thuốc, buôn hàng trắng tép riu kia đã chạy hết rồi.

Nhưng hôm nay mục đích không phải vậy.

Hắn biết, bắt những tên tép riu đó thực ra chẳng có ý nghĩa gì, nhiều nhất cũng chỉ bắt được một hai tên đàn em cấp thấp nhất bán hàng mà thôi.

"Tất cả mọi người đứng sát vào một bên, chấp nhận kiểm tra, lấy chứng minh thư ra hết." Cảnh sát Thường hét lên.

Tất cả khách hàng đều lầm bầm: "Làm trò gì thế không biết, ngày nào cũng kiểm tra đột xuất, cứ như bác sĩ khám sức khỏe vậy, thật phiền phức." "Cảnh sát à, ê, đừng có sờ mó lung tung trên người tôi nhé, tôi có AIDS đấy." Phía dưới tiến hành kiểm tra, Cảnh sát Thường lại chia ra một nhóm người kiểm tra từng phòng riêng.

Khách hàng bên trong cũng đều nói năng không thiện chí, lớn tiếng cãi lại cảnh sát.

Có một cảnh sát đi vào nhà vệ sinh nam, sau khi lục lọi một hồi, đột nhiên đập mạnh lên trần nhà, "bộp", từ trên trần rơi xuống một

gói bột trắng.

Có người vội vàng chạy đến báo cáo với Cảnh sát Thường.

Cảnh sát Thường dẫn quản lý quán bar vào nhà vệ sinh.

Cảnh sát Thường nhìn gói bột trắng đó, rồi nhìn lên trần nhà, trong lòng đã hiểu rõ.

Chuyện thanh toán nội bộ cơ bản là không chạy được rồi.

Cảnh sát Thường lập tức biến sắc mặt vô cùng nghiêm túc, nói với Giám đốc Cổ, người phụ trách sòng bạc: "Nói đi." Người phụ trách câu lạc bộ đêm, cũng là giám đốc của sòng bạc, họ Cổ, tên Cổ Vĩ Hào, năm nay ba mươi tám, ba mươi chín tuổi, đang ở thời kỳ sung sức.

Giám đốc Cổ nhìn gói bột trắng đó, lập tức hiểu bên trong nhất định có chuyện, giả vờ vẻ mặt ngơ ngác nói: "Tôi không biết gì hết." "Tìm thấy trong sòng bạc của anh, mà anh không biết gì hết!" "Ai biết ai mang vào, tóm lại chắc chắn không phải đồ của sòng bạc tôi." Giám đốc Cổ chối bay chối biến, thiếu điều không nói cảnh sát mang tang vật đến gán tội.

Chương 790

Kẻ ngốc cũng biết, đồ này chắc chắn không thể nhận.

Một cảnh sát tiến lên, dùng một thiết bị đơn giản kiểm tra một lượt, nói: "Thường sir, là cocaine, tổng cộng 500 gram." 500 gram chất cấm, tuyệt đối là một đại án rồi.

Cảnh sát Thường lập tức ra lệnh: "Điều đội đặc nhiệm đến hỗ trợ, đưa tất cả mọi người về Sở Cảnh sát để thẩm vấn." Giám đốc Cổ lập tức mặt biến sắc: "A Sir, có cần phải thế không?

Rõ ràng có người giở trò, sao lại đưa tất cả mọi người về?

Sau này sòng bạc của tôi còn làm ăn được nữa không?" Cảnh sát Thường chỉ vào giám đốc nói: "Anh còn nói chuyện làm ăn, tôi nói cho anh biết, hãy lo lắng về chuyện có phải ngồi tù hay không đi." "A Sir, đừng dọa tôi chứ, đồ vật ở đây thì kiện ai?" "Đương nhiên là tất cả đều có trách nhiệm.

Đừng nói nhiều lời, những người còn lại đều bị đưa về Sở Cảnh sát." Cảnh sát Thường đứng cạnh giám đốc, nhìn chằm chằm hỏi: "Đại ca Bạo Long đâu rồi, có ở đây không?" Vị giám đốc kia nghe xong, lập tức biến sắc mặt, mặt mày u ám nhìn chằm chằm Cảnh sát Thường nói.

"A Sir, đừng có gán tội cho Bạo Long ca nhé, anh ấy không có ở sòng bạc.

Không nắm được nhược điểm thì tốt nhất đừng chơi với lửa." Cảnh sát Thường cười: "Ha ha, một tên côn đồ lại dám cảnh cáo tôi, thật đáng cười.

Bắt hết bọn chúng về, tôi xem anh ta có xuất hiện không.

Tốt nhất là thông báo cho anh ta đến Sở Cảnh sát Vượng Giác trình diện.” Nhà của A Mễ.

Trần Hạo và A Mễ đang mặc đồ ngủ, ngồi trên ghế sofa xem chương trình TV.

Cả hai bây giờ như một cặp vợ chồng, thường xuyên, hễ Trần Hạo có thời gian là hầu như sẽ ở bên nhau.

A Mễ trước đây cũng thường xuyên chơi bời bên ngoài, ít khi ở nhà, nhưng bây giờ đột nhiên trở nên rất thích ở nhà.

Trừ việc xử lý công việc, hễ có thời gian là cô lại gọi điện hỏi Trần Hạo có về ăn cơm không.

Nếu người đàn ông về, cô lập tức đi chợ mua đồ chuẩn bị bữa tối.

Đối với người đàn ông này, cô coi trọng hơn bất cứ ai, cảm thấy, từ khi có anh, cuộc đời cô mới thật sự sống, mới cảm nhận được cái gọi là hạnh phúc.

Cái cảm giác nấu cơm bưng canh cho người đàn ông ở nhà, thoải mái hơn nhiều so với việc chơi bời bên ngoài.

Có lẽ, A Mễ thật sự đã giác ngộ sau khi trải qua bao thăng trầm, rũ bỏ mọi phù hoa.

Lúc này A Mễ tựa vào lòng người đàn ông.

Hai người trò chuyện về chương trình TV, thư giãn, thoải mái, tận hưởng sự ấm áp của gia đình.

“Đô đô đô ~ Đô đô đô ~” Điện thoại của Trần Hạo reo.

Trần Hạo định đi lấy, A Mễ nói: “Đừng động, em đi lấy cho.” Nói rồi cô vội đi lấy điện thoại cho Trần Hạo.

Trần Hạo nghe máy xong, sắc mặt trở nên có chút u ám: “Tôi biết rồi, tôi sẽ đến.” A Mễ thấy sắc mặt Trần Hạo thay đổi, biết chắc chắn

có chuyện gì đó xảy ra, liền đứng dậy hỏi: “Có chuyện gì vậy anh?” “Câu lạc bộ đêm Hoa Đô vừa bị cảnh sát càn quét, cảnh sát tìm thấy một gói cocaine trong nhà vệ sinh, 500 gram.

Sòng bạc của chúng ta chưa bao giờ bán cocaine.

Cảnh sát lại đến kịp thời như vậy, bên trong nhất định có điều khuất tất.” “Tất cả mọi người trong sòng bạc, bao gồm cả người của chúng ta và khách hàng đều bị đưa về Sở Cảnh sát để thẩm vấn.

Vừa nãy A Tuấn gọi điện cho anh, cảnh sát nói, nhất định phải có anh đến, nếu không sẽ không thả bất cứ ai.

Anh bây giờ phải đi xem sao.” A Mễ nhíu mày nói: “Bên trong nhất định có quỷ.” “Anh cũng biết, nhưng trước tiên phải giải quyết chuyện này đã.

Nếu thật sự bị giam một đêm, cái biển hiệu Hoa Đô sẽ bị phá hoại.

Anh sẽ đi gặp mấy tên cảnh sát đó.” Trần Hạo nói.

Trần Hạo nói xong đi lấy quần áo, A Mễ nói: “Cẩn thận.” “Yên tâm, anh sẽ gọi luật sư đi cùng.” Trần Hạo nói.

Sở Cảnh sát Vượng Giác nằm ở đường Thái Tử.

Khi Trần Hạo đến đó, tất cả đàn em của hắn đã tập trung đông đủ: A Khôn, A Tuấn, Hoa Lật Thử, Ô Dăng, Luật sư Tống, Phó Dương đều đã đến.

Thấy Trần Hạo, tất cả đều kính cẩn gọi đại ca.

Trần Hạo nhíu mày hỏi: “Tình hình bây giờ thế nào?” “Hạo ca, vừa nãy em và Luật sư Tống đã vào đó một lượt, không biết mấy tên cảnh sát chết tiệt đó muốn làm gì, nhất quyết đòi gặp anh.

Nếu hôm nay anh không đến, chúng sẽ không thả một ai hết.” Phó Dương nói.

Trần Hạo gật đầu: "Vậy anh vào xem sao." "Đại ca, mấy tên cảnh sát đó sẽ không giở trò chứ?" A Tuấn hỏi.

"Giở trò là điều chắc chắn.

Anh vào xem chúng nó định giở trò gì." Trần Hạo nói rồi đi về phía Sở Cảnh sát Vượng Giác.

Trần Hạo đi phía trước, một đám đàn em theo sau.

Trước cổng Sở Cảnh sát, viên cảnh sát gác cổng lập tức bước ra, chỉ vào Trần Hạo và đám người quát: "Các người muốn làm gì, không được tụ tập ở đây!" "Tôi là Trần Hạo, tôi đến bảo lãnh khách hàng và anh em của tôi." Trần Hạo trầm giọng nói.

Viên cảnh sát gác cổng nhìn hắn, trong truyền thuyết là Bạo Long đó ư, nhìn qua thì nho nhã, không giống người điên rồ như trong lời đồn.

"Anh có thể vào, những người khác thì không." Viên cảnh sát nói.

"Làm thủ tục thì cần có luật sư chứ, tôi đưa luật sư vào thì không có vấn đề gì chứ?" Trần Hạo chỉ vào Luật sư Tống và Phó Dương nói.

Viên cảnh sát kia nhìn hai người: "Được, chỉ ba người được vào, những người khác thì không." Trần Hạo dẫn Phó Dương và Luật sư Tống vào Sở Cảnh sát Vượng Giác, cửa Sở Cảnh sát lại đóng lại.

Trong sảnh văn phòng, Trần Hạo phát hiện bên trong đặc biệt hỗn loạn.

Mọi người hoặc đứng hoặc ngồi, ồn ào.

Có khách hàng và cũng có đàn em của Trần Hạo.

Đàn em thấy Bạo Long ca đến, lập tức đứng dậy kính cẩn gọi.

"Bạo Long ca ~" "Bạo Long ca ~" Những khách hàng kia không

biết Trần Hạo, nhưng lúc này bị những người đó hô lên, cũng đều nhìn về phía Trần Hạo, trong lòng nghĩ đó là Bạo Long ca.

Trần Hạo gật đầu với tất cả mọi người, nói: "Lát nữa tôi sẽ nhờ luật sư làm thủ tục bảo lãnh cho mọi người.

Chương 791

Tất cả anh em của tôi và tất cả khách hàng hôm nay, toàn bộ tiền bảo lãnh tôi sẽ trả." "Đối với rắc rối nhỏ hôm nay, tôi Bạo Long xin lỗi.

Ngày mai đến sòng bạc của tôi, mỗi người sẽ được miễn phí vé vào cửa, chỉ cần báo tên của các người." Ban đầu những khách hàng bị bắt về Sở Cảnh sát có chút ấm ức, nhưng thấy Trần Hạo làm việc hào phóng như vậy, lập tức có người hò reo: "Bạo Long ca giỏi thật đấy, sau này tôi sẽ đến sòng bạc của anh chơi!" "Thẳng thắn, sảng khoái, không hổ danh đại ca Vượng Giác, làm việc khiến người ta phải phục!" Đúng lúc đó Cảnh sát Thường bước đến bên cạnh Trần Hạo, hai người mặt đối mặt nhìn thẳng vào nhau: "Bạo Long Trần Hạo!" "Chào cảnh quan, anh tìm tôi, không biết có chuyện gì chỉ giáo?" Trần Hạo mỉm cười nói.

"Đi theo tôi, trưởng sở muốn gặp anh." Cảnh sát Thường nói.

"Vậy anh em của tôi và những khách hàng kia thì sao?" Trần Hạo hỏi một câu.

Cảnh sát Thường nói với nhân viên làm việc bên cạnh: "Có thể làm thủ tục bảo lãnh." Lúc này những khách hàng kia mới hiểu ra, hóa ra vừa nãy bị giam giữ, là để ép Bạo Long đến.

Bạo Long vì họ, thật sự đã chủ động đến Sở Cảnh sát.

Trần Hạo trong mắt những người đó lập tức trở nên cao lớn.

Cảnh sát Thường định đưa Trần Hạo đi, Phó Dương lập tức tiến lên chặn lại: "Hạo ca, anh có quyền được thẩm vấn ở nơi công cộng, cũng có quyền yêu cầu được thẩm vấn dưới sự giám sát của luật sư." Cảnh sát Thường giận dữ nhìn Phó Dương: "Không làm thủ tục bảo

lãnh nữa!" Đám đàn em và khách hàng trong phòng nghe xong, lập tức có người hét lên: "Tôi không làm thủ tục bảo lãnh nữa thì sao, các người làm gì được tôi?

Cùng lắm thì giam tôi 24 tiếng thôi." "Đúng vậy, cảnh sát dùng người khác để uy hiếp người, thật không biết xấu hổ!" "Tối nay ở Sở Cảnh sát uống cà phê một đêm, cảnh sát à, tôi muốn đi đại tiện, không đưa tôi đi thì tôi sẽ ị ra đây đấy." Trong Sở Cảnh sát lập tức hỗn loạn, tiếng hò hét ngày càng lớn.

Cảnh sát Thường quay đầu nhìn Trần Hạo: "Bạo Long, đừng để người của anh gây rối ở đây, không có lợi cho anh đâu." Trần Hạo cười cười: "Cảnh quan, không phải tôi muốn gây rối, là các anh đang gây rối đó chứ." "Mày có tin tao tạm giam vài người không?

Đừng nghĩ trong tay tao không có bằng chứng, tối nay lưu lại vài người thừa sức." Cảnh sát Thường nói.

Lời này Trần Hạo tin.

Cảnh sát thường làm một việc là nắm giữ bằng chứng, không phát ra, đến thời điểm quan trọng thì lấy ra dùng.

Trần Hạo giơ tay lên, trong sảnh lớn lập tức im lặng, không một tên đàn em nào cất tiếng.

Cảnh sát Thường thấy Trần Hạo có uy thế như vậy, cũng cảm khái sự kiểm soát của Trần Hạo, đồng thời cũng kinh ngạc trước tính kỷ luật của thuộc hạ Trần Hạo.

Đội ngũ càng có kỷ luật thì càng khó đối phó.

Hắn không biết rằng, những tên này đều được huấn luyện ra tính kỷ luật trong các lớp đào tạo.

"Tất cả đừng ồn ào nữa, tôi đi nói chuyện với Trưởng sở đại nhân.

Chắc không sao đâu, mọi người cứ làm tốt thủ tục bảo lãnh rồi ra ngoài." Trần Hạo nói.

Nói rồi hắn nhìn Cảnh sát Thường: "Đưa tôi đi gặp Trưởng sở đại nhân đi." Phòng làm việc của Trưởng sở ở tầng ba.

Cảnh sát Thường gõ cửa, sau đó đẩy cửa vào, Trần Hạo đi ngay sau.

Trưởng sở ngẩng đầu nghiêm túc đánh giá Trần Hạo.

Cảm giác hắn trẻ tuổi, đẹp trai, nhưng lại toát ra một khí phách mạnh mẽ, khác hẳn với hình ảnh côn đồ trong ấn tượng của ông ta.

"Bạo Long, gần đây anh quật khởi nhanh chóng, tiếng tăm lừng lẫy quá nhỉ." Trưởng sở đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ đôi.

Dưới ánh đèn đường, vô số người qua lại, có cảm giác như bị tang thi vây thành vậy.

"Anh nhìn xem con đường bên ngoài, đứng không dưới hai ba trăm tên đàn em, nhiều hơn cả cảnh sát ở Sở Cảnh sát.

Chúng mày muốn vây Sở Cảnh sát à?" Trần Hạo cười cười: "Có lẽ vậy.

Từ xưa đến nay, dân không tranh với quan, tôi chỉ quan tâm đến tiền của tôi." Trưởng sở quay đầu nhìn Trần Hạo, ánh mắt trở nên sắc bén: "Anh thật sự nghĩ Vượng Giác là thiên hạ của anh rồi sao?

Nghĩ đây là Thượng Hải những năm ba mươi, bốn mươi sao?

Nghĩ anh là Hoàng Kim Vinh, Đỗ Nguyệt Sinh sao?" "Buôn bán chất cấm, buôn lậu ma túy, gây thương tích, tống tiền, thu tiền bảo kê, tiến hành hoạt động xã hội đen có tổ chức, bất cứ tội nào cũng đủ để anh ngồi tù." "Hàn thự trưởng, bắt người cần bằng chứng chứ." Trần Hạo thản nhiên nói.

“Hôm nay ở câu lạc bộ đêm của anh phát hiện số lượng lớn ma túy, chỉ cần một tội đó thôi cũng đủ để bắt anh.” Trưởng sở nói.

“Lúc đó tôi đâu có ở câu lạc bộ đêm, dựa vào đâu mà bắt tôi?” “Dựa vào việc đó là câu lạc bộ đêm của anh.” Trần Hạo xòe tay ra, nói: “Câu lạc bộ đêm đó không thuộc sở hữu của tôi.

Về mặt pháp luật, không liên quan nửa xu với tôi.” Trưởng sở khựng lại, nhìn chằm chằm Trần Hạo nói: “Anh làm việc thật cẩn thận, khó trách có thể lên vị trí cao nhanh như vậy.

Nhưng anh nghĩ như vậy là tôi không có cách nào với anh sao?” Nói rồi ông ta chỉ vào Cảnh sát Thường, nói: “Cáo buộc Trần Hạo có liên quan đến việc tàng trữ ma túy, tạm giam 24 tiếng để thẩm vấn, không được bảo lãnh.” Trần Hạo nhíu mày nhìn Trưởng sở nói: “Hàn Sir, anh thấy làm vậy có ý nghĩa gì không?” Trưởng sở Hàn chỉ vào Trần Hạo từng chữ một nói: “Tôi nói cho anh biết, có ý nghĩa!

Tôi muốn nói cho anh biết, ai mới là người lớn nhất ở Vượng Giác!” “Không phải Bạo Long, cũng không phải Đông Tinh.

Là cảnh sát Hoàng Gia Hương Cảng, là quan phủ.” Bị nhốt vào phòng tạm giam, Trần Hạo nhìn cái lồng sắt quen thuộc, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn biết ý đồ của Trưởng sở Hàn khi làm vậy, là để dằn mặt, cũng là để cho những tên côn đồ khác thấy, gần đây hắn tiếng tăm lừng lẫy quá, cần phải giảm bớt sự ngông cuồng của hắn. 24 tiếng, thì cứ ở đó đi.

Trần Hạo ngồi yên lặng trong đó, bên ngoài lại ồn ào cả lên.

Phó Dương và Luật sư Tống sau khi hoàn tất thủ tục, đã giúp những người khác làm xong bảo lãnh, nhưng lại phát hiện Trần Hạo đã biến mất.

“Cảnh quan, Hạo ca của tôi đâu?” Phó Dương tìm Cảnh sát Thường.

Cảnh sát Thường đưa cho hắn một tờ lệnh tạm giam, nói: “Vừa nãy tôi đã thông báo rồi, tiện đây nói cho anh biết, Trần Hạo bị cáo buộc có liên quan đến việc tàng trữ ma túy, bị tạm giam 24 tiếng để thẩm vấn, không được bảo lãnh.” “Được rồi, ra ngoài đi.” Luật sư Tống nghe xong, lập tức không chịu: “Các anh có bằng chứng gì để tạm giam thân chủ của tôi?

Tôi muốn gặp Trưởng sở!” Cảnh sát Thường cười ha ha: “Do Trưởng sở của tôi đích thân phê duyệt, không cần tìm nữa, tìm cũng vô ích.” “Được rồi, bây giờ mọi chuyện đã xong, các anh có thể rời đi rồi, ở đây không có cà phê phục vụ đâu.” Luật sư Tống và Phó Dương bị cảnh sát đuổi ra ngoài.

Cửa Sở Cảnh sát đóng chặt, kiên quyết không tiếp đón bất cứ ai.

Trên đường phố bên ngoài, hàng trăm tên đàn em đứng đó có chút bối rối.

“Khôn ca, làm sao đây?” “Mẹ kiếp, tao biết làm sao được!” “Cảnh sát có lý do gì để giam Hạo ca chứ, mẹ kiếp, cảnh sát làm gì vậy!” “Đúng, kêu gọi anh em đến, chúng ta phải buộc cảnh sát phải đưa ra lời giải thích, không có lý do mà giam người là không được!” “Đúng đúng đúng, kêu gọi người, tất cả gọi điện thoại kêu người!” Trong chốc lát tất cả mọi người đều rút điện thoại “cục gạch” ra: “A Vượng, kêu gọi tất cả anh em có thể tìm được đến!” “Địa điểm?

Sở Cảnh sát Vượng Giác!” “Chém người ư?

Chém cái đầu mày ấy, không chém người, đừng mang theo hung khí, côn sắt ư?

Côn sắt cũng không mang!” “Loa Tử, kêu người, nhanh lên, cổng

Sở Cảnh sát Vượng Giác.

Mẹ kiếp, Bạo Long ca bị cảnh sát giam rồi, chúng ta phải đòi Bạo Long ca ra!" Không lâu sau, vô số xe ô tô, xe máy từ bốn phương tám hướng chạy đến, đường Thái Tử bên ngoài Sở Cảnh sát Vượng Giác đậu kín ô tô, xe máy.

Chương 792

Người càng lúc càng đông, chưa đến nửa tiếng, trên đường phố đã tụ tập không dưới một nghìn người.

"Khôn ca, em đến rồi, bây giờ làm sao đây?" A Khôn cũng không biết nên làm thế nào, lập tức giận dữ nói: "Mẹ kiếp, tất cả cùng hô lên, buộc cảnh sát thả người!" "Đúng, cùng hô lên!" Lập tức hơn một nghìn người cùng hô lớn: "Thả Hạo ca ra!" "Cảnh sát thả Bạo Long ca!" "Có lý do có bằng chứng thì hãy giam người, mau thả người!" Cuối cùng tất cả âm thanh hợp thành một tiếng nói: "Cảnh sát thả người!" "Cảnh sát thả người!" "Cảnh sát thả người!" Lúc này Cảnh sát Thường và Trưởng sở Hàn đứng bên cửa sổ phòng làm việc của Trưởng sở, nhìn đám đông đen nghịt bên dưới, Cảnh sát Thường có chút lo lắng nói.

"Trưởng sở, có cần gọi thêm anh em đơn vị khác đến hỗ trợ không?

Tôi sợ những người này nóng giận sẽ gây chuyện." Trưởng sở Hàn trên mặt lại không có vẻ lo lắng, nói: "Trần Hạo đang ở trong đó, chúng nó không dám làm loạn quá mức đâu.

Muốn giải quyết đơn giản, anh đi nói với Trần Hạo, bảo đàn em của hắn giải tán hết đi." Cảnh sát Thường ngớ người: "Hắn sẽ nghe lời sao?" Trưởng sở Hàn cười cười: "Hắn là người thông minh, đôi khi giao tiếp với người thông minh lại đơn giản." Sau khi Trần Hạo đi rồi, A Mễ ở nhà vẫn luôn có chút lo lắng, nhìn đồng hồ đã là 11 giờ đêm, Trần Hạo vẫn chưa về.

Cô biết người đàn ông ra ngoài làm việc, không thích phụ nữ quấy rầy, nhưng trong lòng lo lắng, không kìm được lấy điện thoại ra.

“Đô đô đô ~ Đô đô đô ~” Điện thoại của Trần Hạo không ai nghe máy.

Càng không có ai nghe máy A Mễ càng lo lắng, liên tiếp gọi mấy cuộc, cuối cùng dứt khoát gọi cho A Khôn.

Điện thoại kết nối, A Mễ nghe thấy đầu dây bên kia ồn ào hỗn loạn, A Mễ hỏi: “A Khôn, A Hạo đâu rồi, em gọi cho anh ấy cũng không nghe máy, không phải có chuyện gì đó chứ?” Chu Khôn nghe A Mễ nói, biết quan hệ của cô với Trần Hạo, không dám chậm trễ, nói: “Mễ tỷ, A Hạo bị cảnh sát giam rồi!” “Mấy tên cảnh sát chết tiệt đó thật là khốn nạn!

Em đang kêu gọi anh em đến Sở Cảnh sát Vượng Giác, đang chuẩn bị đòi người từ cảnh sát đây.” A Mễ nghe điện thoại truyền đến từng tràng tiếng hô hào: “Cảnh sát thả người!” “Mau thả Bạo Long ca!” A Mễ nghe xong càng lo lắng, gấp gáp hỏi: “Chuyện này có liên quan đến A Hạo sao?

Anh ấy đâu có ở sòng bạc, cảnh sát dựa vào đâu mà bắt người?” Chu Khôn giận dữ nói: “Mẹ kiếp, cảnh sát nói A Hạo bị nghi ngờ tàng trữ ma túy, phải bị tạm giam 24 tiếng để thẩm vấn, không được bảo lãnh.

Mẹ kiếp chứ.” A Mễ đặt điện thoại xuống, lập tức gọi điện cho đàn em đến đón, nhanh chóng dẫn theo vài người đến ngoài Sở Cảnh sát Vượng Giác.

Vừa xuống xe đã thấy cả con đường bị không dưới nghìn người vây kín, ồn ào hô khẩu hiệu đòi thả người.

Trong Sở Cảnh sát Vượng Giác đối diện, hàng chục cảnh sát mặc đồ chống bạo động, tay cầm dùi cui dài, súng chống bạo động, đối đầu với đám côn đồ qua hàng rào sắt của Sở Cảnh sát.

A Mễ dẫn theo vài người đi tới, A Khôn thấy A Mễ đến, lập tức đón: "Mễ tỷ, chị đến rồi." "Tình hình bây giờ thế nào?" A Mễ nhíu mày hỏi.

"Cảnh sát không thả người.

Em đã hỏi Luật sư Tống rồi, cảnh sát căn bản không có bằng chứng để bắt Hạo ca, nhưng vẫn giam giữ không thả, mẹ kiếp." A Khôn chửi rủa.

A Tuấn bên cạnh nghiến răng nghiến lợi nói: "Mẹ kiếp, nếu cảnh sát vẫn không thả người, chúng ta sẽ phái người bắt đầu xông vào Sở Cảnh sát.

Em xem mấy tên cảnh sát đó làm gì, làm lớn chuyện chúng nó cũng phải chịu trách nhiệm." Khi mấy người đang thảo luận về việc gây áp lực với cảnh sát, đột nhiên có một cảnh sát ở cổng cầm loa hét lên: "Mau giải tán, nếu không chúng tôi sẽ hành động, cưỡng chế giải tán." Đám côn đồ nghe xong, lập tức lại hò hét, quần chúng phẫn nộ: "Thả rắm!

Thả Bạo Long ca ra thì tao đi, không thả người thì tao không đi!" "Đúng, thả Bạo Long ca!" Viên cảnh sát kia thấy đám côn đồ làm ầm ĩ quá, tiếp tục hét: "Bạo Long nhờ tôi truyền lời, bảo đừng làm loạn nữa, mau giải tán đi." "Cảnh sát chết tiệt, tôi không tin, Bạo Long ca nói thì tôi mới tin." "Ai biết có phải bịa chuyện không." Viên cảnh sát kia thấy đám côn đồ không nghe, tiếp tục nói: "Bạo Long nói rồi, bảo phái vài người vào, có dặn dò, ai vào?" Nghe cảnh sát nói vậy, A Mễ, A Khôn và những người khác lập tức xông đến cửa lớn: "Tôi vào, tôi vào gặp A Hạo!" Tất cả mọi người đều muốn vào, cảnh sát cũng không dám thả nhiều người vào.

Cuối cùng A Mễ quyết định, cô và A Khôn, A Tuấn, Phó Dương bốn người vào.

Viên cảnh sát kia nhìn thấy rồi cuối cùng cũng đồng ý.

Trong một phòng họp của Sở Cảnh sát, Trần Hạo đang hút thuốc.

Sau khi cảnh sát cho bốn người vào, đóng cửa lại rồi rời đi.

Trần Hạo nhìn A Mễ, cười nói: "Đêm hôm khuya khoắt chạy một chuyến, không có chuyện gì đâu, nhiều nhất là ngày mai tối anh sẽ về nhà.

Lúc đó nhớ nấu canh bổ cho anh nhé." A Khôn giận dữ nói: "Cảnh sát dựa vào đâu mà bắt anh, lại không có bằng chứng, dựa vào đâu mà làm ra cái vụ thẩm vấn 24 tiếng này." Trần Hạo vỗ vai hắn: "Đơn giản thôi, cảnh sát muốn dằn mặt anh, giảm bớt sự ngông cuồng của anh.

Ai bảo dạo này tiếng tăm của anh lừng lẫy quá chứ." "Cảnh cáo đó, cũng là thủ đoạn cảnh sát dùng để uy hiếp, nói cho tất cả mọi người biết ai mới là người lớn nhất." "Cho nên mọi người đừng quá lo lắng, ngày mai anh sẽ ra ngoài thôi." A Mễ nhìn Trần Hạo, trên mặt mang theo một tia giận dữ hỏi: "Ai đã vu khống anh?" "Cocaine, hàng Nam Mỹ.

Ở Hương Cảng này, những người bán hàng loại này cơ bản đều là bọn Hải Lạc Âm ở Kim Giác.

Người bán hàng Nam Mỹ thật sự không nhiều.

Anh đoán tám phần khả năng là Lôi Diệu Dương làm." Trần Hạo nhắc đến Lôi Diệu Dương, trong mắt lóe lên một tia hàn ý.

A Tuấn nghe xong lập tức nói: "Dạo này Lôi Diệu Dương cứ mang hàng của hắn đến Vượng Giác, Du Ma Địa bán, bị anh em mình càn quét mấy vụ rồi.

Chắc chắn là tên khốn nạn đó trả thù, mới bỏ chất cấm vào sòng bạc của chúng ta." "Mẹ kiếp Lôi Diệu Dương, sớm muộn gì tao cũng

giết chết nó.” A Khôn chửi một câu.

Trần Hạo lại nói với mấy người: “Được rồi, đưa anh em về đi.

Anh chắc chắn không sao đâu.

Nếu làm loạn quá mức, không có lợi cho chúng ta.

Gây ầm ĩ một chút là được rồi, cảnh sát sẽ không thật sự bỏ qua đâu.” A Mễ có chút lo lắng cho Trần Hạo: “Vậy anh thì sao?” “Không sao đâu, thật sự không sao.

Cảnh sát vô bằng vô cứ, nhiều nhất là giam anh 24 tiếng.

Hết thời gian thì phải thả anh, đúng không?

Ngày mai giờ này em đến đón anh nhé.” Trần Hạo khuyên A Mễ.

A Mễ, Chu Khôn và mấy người khác bước ra ngoài.

Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường, Ô Dăng và những người khác lập tức vây quanh: “Thế nào rồi, Bạo Long ca?” “Hạo ca bảo chúng ta về, đừng làm loạn nữa, ngày mai anh ấy sẽ ra ngoài.” A Khôn nói.

“Rõ ràng là bị gán tội hãm hại, mấy tên cảnh sát đó thật là mù sao, tại sao cứ phải giam Bạo Long ca?

Chúng ta làm gì được?” Ô Dăng chửi rủa.

Từ khi bước ra khỏi cửa Sở Cảnh sát, sắc mặt A Mễ càng lúc càng tệ.

Vừa nãy nhìn Trần Hạo, vẻ mặt đầy lo lắng, nhưng lúc này lại lạnh như băng.

Nghe lời của Ô Dăng, cô tiếp lời: “Biết rồi, có lẽ là biết rồi.

Ai làm chuyện này thì tôi sẽ đi tìm kẻ đó.” A Mễ quay đầu lại nói với đàn em của mình: “A Tang, tập hợp người của chúng ta, gọi được bao nhiêu thì gọi bấy nhiêu, mang theo hung khí chờ lệnh của tôi.”

“Dạ, Mễ tỷ.” A Tang vội vàng đi gọi điện kêu người.

A Mễ quay đầu nhìn A Khôn, Mạch Nha Đường, A Tuấn, Ô Dăng, những thủ lĩnh dưới trướng Trần Hạo.

“Anh em của A Hạo bị người ta oan uổng giam vào Sở Cảnh sát, các người có thể đứng nhìn kẻ hãm hại đó, đứng bên cạnh xem trò cười mà âm thầm vui vẻ sao?” “Đương nhiên là không thể, giết chết tên khốn nạn đó!” “Ai vu khống Bạo Long ca, tôi sẽ đi chém cả nhà hắn!” “Bất kể là ai, giết chết chúng!” Một đám đàn em quần chúng phẫn nộ.

A Mễ lạnh lùng nói: “A Hạo, chỉ có thù với Lôi Diệu Dương.

Chương 793

Chuyện này tám phần là Lôi Diệu Dương làm.

Tôi chuẩn bị dẫn người đi đập phá sòng bạc của Lôi Diệu Dương, không cho hắn được yên ổn.

Các người có dám đi không?" "Có gì mà không dám, mẹ kiếp, dám vu khống A Hạo, đập nát đường phố Áp Liêu!" "Đúng vậy, giết chết tên khốn nạn đó!" Lúc đó A Bảo nói: "Lỡ như không phải hắn thì sao?

Chúng ta không bắt được kẻ bỏ chất cấm, căn bản không có bằng chứng mà.

Chuyện này có nên bàn bạc với Hạo ca không?" A Mễ lạnh lùng nói: "Chúng ta đâu phải cảnh sát trong đó mà cần bằng chứng.

Đã có thù với A Hạo, hiềm nghi lớn nhất, vậy thì cứ đập phá trước đã.

Bây giờ, tất cả đi chuẩn bị hung khí đi." Một đám đại ca lần lượt dẫn theo đàn em của mình nhanh chóng rời đi.

Không lâu sau, đường Thái Tử trở nên trống rỗng, chỉ còn lại một bãi đầu lọc thuốc lá.

Đứng bên cửa sổ đôi, Trưởng sở Hàn nhìn cảnh tượng đó, mới thở phào nhẹ nhõm.

Thực ra sự bình tĩnh trước đó của ông ta cũng chỉ là giả vờ trước mặt cấp dưới.

Nếu thật sự xảy ra một cuộc bạo động lớn với cả nghìn người, đập phá Sở Cảnh sát Vượng Giác, cuối cùng những tên côn đồ đó sẽ bị trừng phạt, nhưng một Trưởng sở Sở Cảnh sát như ông ta cũng sẽ mất chức.

“Chuyện hôm nay đã tính toán thiếu sót một chút rồi.

Ban đầu chỉ định cho hắn một lời cảnh cáo, không ngờ uy tín của Bạo Long lại cao đến vậy, suýt nữa thì gậy ông đập lưng ông.” A Mễ tập hợp người của mình, khoảng 200 người.

A Khôn, A Tuấn cũng đã cho đàn em của mình chuẩn bị sẵn sàng, hai nhóm người hợp lại với nhau, tổng cộng có một nghìn ba trăm người.

Một nghìn ba trăm người trong giới xã hội đen Hương Cảng chắc chắn là một thế lực có trọng lượng.

“Đi, đến Thâm Thủy Bộ!” A Mễ ra lệnh, vô số ô tô, xe máy khởi động, lao thẳng về phía Thâm Thủy Bộ.

Ở Thâm Thủy Phụ, khu Áp Liêu Nhai, đây là địa bàn của Lôi Diệu Dương.

Lúc này hắn đang cười tủm tỉm uống rượu, nghe nhạc từ máy hát đĩa, nói với A Báo bên cạnh: “Chiếc máy hát đĩa flagship của Mỹ này, cả bộ 18 vạn đó.

Hiệu ứng âm thanh đỉnh cao, nghe nhạc bằng máy hát đĩa như vậy mới thật sự hưởng thụ.” “Vâng, đại ca.” A Báo phụ họa, dù sao cũng không nghe ra được thứ gì đáng giá 18 vạn cả.

“Ha ha, bãi của thằng Bạo Long bị niêm phong rồi, người bị giam 24 tiếng, ha ha ha ha, hôm nay chắc nó mất mặt lắm, xem sau này còn dám kiêu ngạo nữa không.” Lôi Diệu Dương nói xong, nhấp một ngụm rượu vang đỏ trong ly.

“Rượu ngon rượu dở, chỉ cần say là được, đúng là đồ nhà quê không có văn hóa, rượu ngon sao có thể như nhau được, mỗi loại một hương vị.” Lôi Diệu Dương lắc ly rượu, nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly xoay nhẹ theo cử động tay.

Đột nhiên, "RẦM" một tiếng, cửa phòng bị người ta đẩy mạnh, một tên đàn em thở hổn hển xông vào: "Đại… đại ca, không hay rồi!" Trên mặt Lôi Diệu Dương lóe lên vẻ giận dữ: "A Cẩm, tôi đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, vào cửa phải gõ cửa thông báo, sao không nhớ vậy, có chuyện gì?" "Đại… đại ca, đại sự không hay rồi, rất nhiều người đang kéo về phía Áp Liêu Nhai." A Cẩm thở dốc nói.

"Rất nhiều người?

Bao nhiêu?

Ai?" Lôi Diệu Dương hỏi.

"Rất nhiều, đông nghẹt cả đầu Áp Liêu Nhai rồi, không biết bao nhiêu, nói chung là đen kịt toàn người, ai cũng cầm vũ khí." "Đàn em hình như nhìn thấy A Khôn của Vượng Giác, và Hoa Lật Thử nữa." A Cẩm vội vàng nói.

Lôi Diệu Dương bật dậy: "A Khôn Vượng Giác kéo đến Áp Liêu Nhai, còn mang theo vũ khí nữa!" "Không… không biết ạ." A Cẩm nói.

Lôi Diệu Dương mắt đảo một vòng, biết có chuyện không lành, lập tức nói với A Báo: "A Báo, mau chóng tập hợp người của chúng ta." … A Mễ và Châu Khôn dẫn đàn em đứng ở cửa Áp Liêu Nhai, A Mễ mặt mày lạnh như sương nói: "Toàn bộ người mang theo, kéo lên đường, hễ là bãi của Lôi Diệu Dương, tất cả đập nát cho tôi, đập từ đầu đường đến cuối đường, không chừa một nhà nào." Nghe mệnh lệnh của A Mễ, hàng trăm tên đàn em gầm lên một tiếng, giơ vũ khí trong tay ầm ầm xông vào Áp Liêu Nhai.

Nhìn đám đông xông vào, A Mễ hậm hực nói: "Thật sự nghĩ A Mễ tôi ăn chay sao, dám động đến đàn ông của tôi, tôi sẽ khiến ai cũng không sống yên được." Một cửa hàng bida bên đường, một nhóm đàn em nhanh chóng xông vào, đàn em của Lôi Diệu Dương vừa thấy, lập

tức giơ côn đối chọi: “Đ**!

Đây là địa bàn của Lôi ca!” Ô Dăng chỉ vào đám đông, gầm lên: “Đập nát bãi của Lôi Diệu Dương, đánh cho tôi, đập tan tất cả mọi thứ bên trong.” Hàng chục tên đàn em phía sau Ô Dăng giơ gậy sắt xông lên, mấy tên giữ bãi kia lập tức bị nhấn chìm, sau đó vô số gậy sắt như mưa rơi xuống người, đánh cho mấy tên đó kêu la thảm thiết.

Bàn bida trong phòng bị đập nát lật đổ, quầy bar trực tiếp bị phá hủy, bức tường trang trí bằng kính cũng bị đập tan tành, lập tức thành đống đổ nát, cuối cùng ngay cả chụp đèn cũng không tha, tất cả đều bị đập vỡ.

Trong một quán bar, A Khôn dẫn hơn trăm tên đàn em xông vào, trong quán bar không ít người, thấy đám đông hung hãn, rất nhiều khách hàng sợ hãi la hét né tránh.

A Khôn mặt mày dữ tợn chỉ vào quán bar nói: “Đập!

Đập!

Đập thật mạnh cho tao, không được chừa một chai rượu nào, mẹ kiếp Lôi Diệu Dương, không cho hội đêm của tao kinh doanh, hôm nay tao sẽ đập tan bãi của mày!” Thái độ của A Mễ và A Khôn quá đột ngột, số lượng người cũng quá đông, Lôi Diệu Dương căn bản không kịp phòng bị.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, mười mấy bãi của Lôi Diệu Dương trên Áp Liêu Nhai đã bị đập tan tành.

Nghe từng bãi bị đập, Lôi Diệu Dương đau xót cả lòng.

“Ai cầm đầu?” “Ngân Phượng A Mễ và Châu Khôn Vượng Giác.” A Báo nói.

Lôi Diệu Dương biết, bây giờ ngăn cản không được, chỉ có thể tìm A Mễ đàm phán.

Hắn hành động cũng không chậm, A Báo tập hợp hơn trăm thủ hạ, Lôi Diệu Dương dẫn người trực tiếp ra cửa đường, đối đầu với A Mễ và những người khác.

"A Mễ, cô điên rồi sao, tại sao cô lại dẫn người đập phá bãi của tôi?" Lôi Diệu Dương nhìn A Mễ, giận dữ gầm lên.

A Mễ nhìn Lôi Diệu Dương, lạnh lùng nói: "Lôi Diệu Dương, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm!

Ngươi vu khống bãi của A Hạo giấu hàng trắng, báo cảnh sát cho tụi cảnh chó, làm ra chuyện âm hiểm như vậy, còn dám chất vấn tôi tại sao lại đập phá bãi của ngươi?" Sắc mặt Lôi Diệu Dương biến đổi, âm trầm nói: "Không phải tôi làm." "Không phải ngươi thì là ai, A Hạo đã ngăn cản ngươi tiến vào Vượng Giác, chắc ngươi đã ôm hận trong lòng từ lâu rồi chứ gì." A Mễ nói.

"Tôi… tôi không có, cô có bằng chứng không?" Lôi Diệu Dương hét lên.

A Mễ cười lạnh hai tiếng: "Tôi đâu phải cảnh chó, tôi cần tìm bằng chứng sao?

Dù sao bà đây đã định là ngươi làm!" "Dùng thủ đoạn bẩn thỉu với A Hạo, Lôi Diệu Dương, dám động đến đàn ông của A Mễ tôi, hôm nay tôi sẽ dẫn người đập nát tất cả bãi của ngươi." Lôi Diệu Dương tức đến nỗi thở hồng hộc, hung tợn nhìn chằm chằm A Mễ: "Mày… mày định giết cả tao hôm nay sao?" A Tuấn bên cạnh từ lâu đã ngứa mắt với Lôi Diệu Dương, nghe Lôi Diệu Dương thách thức, đột nhiên giơ dao chém trong tay, gầm lên: "Dám động đến đại ca của tao, chém chết thì sao, anh em, chém!" A Tuấn gầm xong, là người đầu tiên xông lên, hàng trăm đàn em phía sau cũng gầm lên giận dữ, giơ dao chém gậy sắt xông về phía người của Lôi Diệu Dương.

Trong lòng Lôi Diệu Dương thầm chửi: "Mẹ kiếp, tao chỉ thách

thức thôi mà, tụi mày thật sự xông lên à?

Bên tao chỉ có hơn trăm người, số lượng đối phương có thể dễ dàng nghiền nát đó!" Chưa kịp phản ứng, A Tuấn đã xông đến, hai bên xông vào nhau, lập tức gậy sắt và dao chém bay tứ tung, máu tươi và tiếng kêu thảm thiết hòa quyện.

Lôi Diệu Dương cũng là một cao thủ đánh nhau, cây gậy sắt trong tay tả xung hữu đột, mạnh mẽ đập vỡ đầu một tên đàn em Vượng Giác, nhưng một chút sơ sẩy, cánh tay bị một tên bên cạnh chém một nhát.

Sau khi giơ côn đập ngã tên đàn em đó, đột nhiên lại có hai con dao khác chém tới, hắn chỉ kịp né được một nhát, nhưng lại bị con dao còn lại chém một nhát vào lưng, máu tươi lập tức chảy ra.

Chương 794

"A!" Hắn gầm lên một tiếng, cây gậy sắt trong tay điên cuồng vung lên, bức lui hai tên vừa xông lên, biết rằng bây giờ nhân lực ít, tuyệt đối không phải đối thủ, hắn nắm lấy cơ hội bỏ chạy.

Còn về mấy tên đàn em bị bao vây… Kệ mẹ chúng đi, thoát thân là quan trọng nhất, ai quan tâm sống chết chứ.

"Phốc!" "A~~" Lôi Diệu Dương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, mông hắn bị một tên truy đuổi đâm một nhát, lập tức cảm thấy đau rát như lửa đốt.

Hắn biết không thể ở lại, có thù chỉ có thể báo sau, sau đó tốc độ chạy càng nhanh hơn, để lại một vệt máu bỏ chạy xa tít, quay người chui vào một con hẻm, quẹo mấy khúc đã cắt đuôi được quân truy đuổi.

Trên Áp Liêu Nhai, cảnh chém giết vẫn tiếp diễn.

Những tên đàn em của Lôi Diệu Dương bị vây giữa, bị người ta chém túi bụi.

Lúc này Mạch Nha Đường, A Bảo, Ô Dăng và mấy tên khác cũng dẫn đàn em quay về, nói bên cạnh A Mễ.

"Chị A Mễ, bãi của Lôi Diệu Dương toàn bộ đã bị đập nát rồi." Ô Dăng cười hì hì nói: "Đập thật sự sướng quá, tiếc là hơi ít, có nhiều hơn nữa thì đã đã hơn." Trong lúc mấy người đang nói chuyện, A Tuấn kéo một tên về trước mặt mọi người, sau đó ném tên đó xuống đất, nói: "Chị A Mễ, tên này là A Báo, đàn em của Lôi Diệu Dương, chắc chắn biết một số chuyện." A Mễ đến trước mặt A Báo, ánh mắt lạnh băng nhìn chằm chằm A Báo, nói: "Nếu không muốn chịu tội, thì thành thật khai ra, Lôi Diệu Dương đã hãm hại A Hạo như thế nào."

A Báo trong trận chiến vừa rồi, trên người bị chém mấy nhát, tuy không chí mạng, nhưng cũng chảy máu, cả người máu me be bét, thở cũng có chút yếu ớt.

Hắn ngẩng đầu nhìn A Mễ, nuốt một ngụm nước bọt nói: "Chị A Mễ, nể tình mọi người đều là người Đông Tinh, cho anh em một đường sống, có người bị thương nặng, trước tiên cho đi bệnh viện đi." A Mễ liếc nhìn những người nằm la liệt trên mặt đất đằng xa, nói: "Được thôi, nhưng nếu ngươi không nói thật với tôi, thì đừng trách tôi nhẫn tâm với ngươi." "A Báo tôi nói cho ngươi biết, đừng tưởng tôi thật sự không dám giết người, vì A Hạo, Lôi Diệu Dương tôi cũng dám chém chết." Giọng A Mễ nói tuy không lớn, nhưng tất cả mọi người đều có thể nghe ra mùi vị quyết tuyệt trong lời nói, thật sự đừng đánh giá thấp phụ nữ.

Phụ nữ độc ác có khi còn độc ác hơn đàn ông, đặc biệt là khi hạnh phúc của họ bị hủy hoại, họ thật sự sẽ phát điên.

A Báo trầm mặc mấy giây, thở ra một hơi: "Được, tôi nói!" "Diệu Dương ca vì tức giận khi Bạo Long ca từ chối, quyết định cưỡng chế tiến vào Vượng Giác và Du Ma Địa, nhưng Bạo Long ca liên tục phá hỏng năm lô hàng của Diệu Dương ca, khiến chúng tôi tổn thất nặng nề." "Diệu Dương ca vô cùng tức giận, đã nghĩ ra một kế, hãm hại sản nghiệp của Bạo Long ca." A Báo khó khăn nói.

"Chuyện này ai làm?" A Mễ hỏi.

"Tế Cẩu làm, một tên ẩn sĩ bên Vượng Giác, hắn cũng giúp chúng tôi tiêu thụ hàng trắng." A Báo nói.

A Mễ hỏi những người xung quanh: "Có ai biết Tế Cẩu không?" Châu Khôn, Mạch Nha Đường và mấy người khác đều lắc đầu, lúc này một tên đàn em đột nhiên nói: "Đại… đại tỷ, tôi biết tên Tế Cẩu đó, hắn ở khu vực của tôi." "Người của ai?" A Mễ hỏi.

“Chị A Mễ, người của tôi.” Hắc Tử vội vàng đứng ra nói.

“Vậy được, Hắc Tử, dẫn người đi bắt tên Tế Cẩu đó về, nhớ kỹ, tôi muốn người sống.” A Mễ nói.

Hắc Tử lập tức trừng mắt, nghiến răng nghiến lợi nói: “Được rồi, tôi nhất định sẽ bắt tên khốn đó về, sống!” Nói xong, dẫn một nhóm người đi bắt người.

A Mễ lại phân phó những người khác: “Đưa những anh em bị thương đi khỏi đây, A Khôn, đưa A Báo đi trị thương trước, sau đó canh chừng cẩn thận, còn về những người ở đây, giúp gọi xe cứu thương đi.” A Mễ nói xong, nhìn liếc qua Áp Liêu Nhai, hậm hực nói: “Lôi Diệu Dương, chuyện này chưa xong đâu.” Lôi Diệu Dương chui vào một con hẻm, cố gắng chạy về phía trước, từ trước đến nay chưa bao giờ thảm hại như hôm nay, càng đau đớn, hắn càng căm hận Trần Hạo và A Mễ.

Lúc này hắn thề trong lòng, chỉ cần hắn hồi phục, nhất định! nhất định! nhất định! phải giết chết hai người đó.

Cuối cùng chạy đến một nơi an toàn, ở một bốt điện thoại, hắn lục ra mấy đồng xu gọi một cuộc điện thoại.

Đợi hơn hai mươi phút, Lôi Diệu Dương cảm thấy đầu óc có chút choáng váng do mất máu, lúc này có một chiếc xe hơi màu xanh lam chạy tới.

“Diệu Dương ca, sao rồi?” Một người đàn ông xuống xe hô lên.

Lôi Diệu Dương khó khăn đứng dậy, vẫy tay về phía người đàn ông muốn nói chuyện: “A Tô, đừng nói gì vội, mau đưa tôi đến chỗ bác sĩ.” “Vâng.” Tên gọi A Tô đỡ Lôi Diệu Dương lên xe, ô tô nhanh chóng khởi động chạy đi.

Tại một phòng khám tư nhân, A Tô gõ cửa, người đàn ông trung

niên mở cửa vừa nhìn thấy Lôi Diệu Dương đầy thương tích cũng giật mình.

“Diệu Dương?” “Cứu tôi trước đi, còn nói nhảm nữa là chết đấy.” Lôi Diệu Dương không khách khí nói.

“Mau lên.” Lôi Diệu Dương cởi áo trên, để lộ bốn năm vết dao chém trên người, trông có chút ghê rợn, sau một hồi bận rộn, bác sĩ cuối cùng cũng khâu vết thương của Lôi Diệu Dương xong.

“Cảm thấy thế nào?” Bác sĩ hỏi.

“Có chút choáng váng.” Lôi Diệu Dương nói.

“Mất máu hơi nhiều, nhưng ở đây tôi không có túi máu, không có cách nào truyền máu được, ráng chịu một chút, tôi sẽ truyền cho cậu một ít dịch dinh dưỡng, một hai ngày nữa sẽ ổn thôi, sao mà thảm hại đến vậy?” Bác sĩ nói.

Lôi Diệu Dương đập bàn: “Mẹ kiếp, không phải tại thằng Bạo Long đó, và con tiện nhân A Mễ đó, tôi nhất định phải giết chết hai đứa nó.” Lôi Diệu Dương kể lại toàn bộ sự việc, bác sĩ nói: “Thằng Bạo Long đó nhân lực đông, thực lực bề mặt e là không bằng, tốt nhất là nên nhẫn nhịn một chút.” “Người ta đã muốn chém tôi rồi, tôi nhẫn cái gì, tôi định thuê một nhóm người từ Hà Lan, trực tiếp tiêu diệt chúng!” “Sau này hàng trắng của chúng ta sẽ xuất đi càng ngày càng nhiều, cần nhiều địa bàn hơn để tiêu thụ, Vượng Giác và Du Ma Địa là những nơi đông người nhất ở Hương Cảng, chỉ cần giành được, chắc chắn là một cái bồn tụ bảo.” Lôi Diệu Dương nói.

“Đúng rồi, loại hàng trắng mới đó thử nghiệm thế nào rồi, có manh mối gì chưa?” Lôi Diệu Dương hỏi.

“Đang trong quá trình thử nghiệm, khi nào thành công thì không biết, tôi trong tay chỉ có công thức đơn giản, chỉ có thể thử từng loại

một.” Bác sĩ nói.

Lôi Diệu Dương mím môi: “Nếu loại hàng trắng mới đó được tạo ra, chúng ta có thể bỏ qua cả đường dây bên Nam Mỹ, sau này toàn bộ thị trường Hương Cảng, thậm chí cả Đông Nam Á, đều sẽ là kho bạc của tôi.” Một cuộc ẩu đả quy mô lớn xảy ra ở Thâm Thủy Phụ, tự nhiên đã kinh động đến cảnh sát, một cuộc ẩu đả quy mô hàng trăm người, không phải một đồn cảnh sát Thâm Thủy Phụ có thể xử lý được.

Sau khi nhận được tin báo, đồn cảnh sát Thâm Thủy Phụ lại gọi điện xin cấp trên chi viện, cứ thế, thời gian đã bị trì hoãn rất lâu.

Đến khi cảnh sát đến hiện trường, phát hiện người đã không còn bóng dáng, chỉ còn lại đầy đất gậy gộc và vết máu, và hơn mười bãi đã bị đập nát.

Người đã đi hết, thực ra cảnh sát còn vui hơn, đỡ phiền phức mà.

Muốn tìm hiểu tình hình thực ra rất dễ, không lâu sau cảnh sát đã điều tra ra, Ngân Phượng Đông Tinh dẫn người của Bạo Long Vượng Giác, đập phá bãi của Lôi Diệu Dương Đông Tinh.

“Đều là người một nhà, người Đông Tinh đánh nhau, lẽ nào nội chiến?” Trưởng đồn cảnh sát Thâm Thủy Phụ vô cùng khó hiểu.

Dù sao thì cứ báo cáo lên cấp trên, thông tin nhanh chóng được gửi lên.

Các lãnh đạo cấp cao của cảnh sát hết sức coi trọng tình hình này, ngay lập tức truy vấn Đội O-kê, nhưng Đội O-kê lại hoàn toàn không nắm được bất kỳ thông tin nào từ trước.

Khiến Tổng cảnh ty Quách của Đội O-kê bị Cục trưởng Cục Cảnh sát quở trách gay gắt: “Các anh là bộ phận chuyên trách chống tội phạm có tổ chức mà lại để hàng trăm người ẩu đả, không có bất

kỳ thông tin nào từ trước, làm việc kiểu gì vậy?

Lập tức điều tra làm rõ!" Tổng cảnh ti Quách cũng bực bội, lập tức gọi cả ba tổ trưởng cấp dưới của mình, trong đó bao gồm Hoàng cảnh ti, Đại Ngư Ăn Tiểu Ngư, huấn thị một trận, ra lệnh điều tra rõ ràng ngay lập tức.

Nghe nói A Mễ dẫn người của Trần Hạo, đập phá bãi của Lôi Diệu Dương, Hoàng cảnh ti cũng có chút ngơ ngác, cảm giác nhịp điệu có chút không đúng!

"Trần Hạo đâu, chuyện này không tham gia, trước đó cũng không báo cáo với tôi." Hoàng cảnh ti lập tức gọi điện liên hệ Trần Hạo, nhưng gọi điện, đều báo tình trạng tắt máy, căn bản không liên hệ được.

Cuối cùng sau mấy lần tìm kiếm, cuối cùng cũng biết được tung tích của Trần Hạo, bị giam ở đồn cảnh sát Vượng Giác, Hoàng cảnh ti tiếp tục tìm hiểu.

Dần dần, cuối cùng cũng hiểu rõ toàn bộ sự việc, lập tức báo cáo tình hình này cho Tổng cảnh ti Quách.

Tổng cảnh ti Quách tức giận đập bàn: "Không phải là làm loạn sao, muốn cảnh cáo bọn xã hội đen một chút, để chúng biết quy tắc, tôi có thể hiểu được, nhưng cũng không thể gây ra đại loạn như vậy chứ." "Bây giờ Trần Hạo đâu?" Tổng cảnh ti Quách tức tối hỏi.

Chương 795

"Đang bị giam ở đồn cảnh sát Vượng Giác." Hoàng cảnh ti nói.

"Thế còn Ngân Phượng và Lôi Diệu Dương bên kia thì sao?" "Lôi Diệu Dương bị chém mấy nhát, đàn em bỏ chạy hết, bây giờ Ngân Phượng vẫn không buông tha, phái Trần Hạo và hàng trăm đàn em, khắp nơi tìm kiếm Lôi Diệu Dương, phát ra lời đe dọa, chuyện này quyết không bỏ qua." Hoàng cảnh ti nói.

Tổng cảnh ti Quách bĩu môi nói: "Đàn bà điên thật đáng sợ, ước chừng Trần Hạo trong phòng giam còn không biết, bên ngoài đã long trời lở đất rồi." "Lôi Diệu Dương hãm hại Trần Hạo, không có gì sai, hổ cái phát uy rồi, a, cái tên Lôi Diệu Dương đó cũng xui xẻo thật." "Sir, chúng ta bây giờ phải làm gì?" Hoàng cảnh ti hỏi.

Cảm thấy mặt có chút ngứa, Tổng cảnh ti Quách gãi gãi mũi: "A, làm gì đây?

Để họ yên ổn một chút, khuấy đục nước lên, chuyện này có điểm chúng ta có thể lợi dụng mà, cũng tốt thôi." Trần Hạo quả thật không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, lúc này đang ở trong phòng giam, ngồi khoanh chân thiền định, tiến vào trạng thái tu luyện.

Một tên cảnh sát coi tù ngồi trên ghế bên cạnh, nhìn Trần Hạo bất động, lắc đầu: "Mấy thằng này, lúc nào cũng thần thần bí bí." Cứ thế, một đêm trôi qua.

"Này, dậy đi." Có người lay tên cảnh sát trực ban dậy, hắn ngồi trên ghế ngủ gật, mở mắt mơ màng nhìn về phía người đó, phát hiện cấp trên là Thường cảnh ti, lập tức đứng dậy: "Sir!" "Sau này trực ban đừng ngủ gật, biết chưa?" "Yes~sir." Thường cảnh ti cầm một hộp cơm, đến trước phòng giam Trần Hạo: "Mở cửa." Tên cai ngục

vội vàng lấy chìa khóa mở cửa sắt, Thường cảnh ti bước vào, phát hiện Trần Hạo đang ngồi khoanh chân thiền định.

"Bạo Long!" Thường cảnh ti gọi một tiếng.

Trần Hạo chậm rãi mở mắt: "Thường cảnh ti, chào buổi sáng." "Không phải cậu ngồi như vậy cả đêm đó chứ?

Tu luyện nội công sao, Xạ Điêu Anh Hùng Truyện à?" Thường cảnh ti tò mò hỏi.

"Đạo gia dưỡng sinh công." Trần Hạo nói.

"Đạo gia, vậy không phải phải hành thiện tích đức sao, lại thành xã hội đen, giết người đánh nhau bán hàng trắng, như vậy cũng có thể tu luyện sao?" Thường cảnh ti trêu chọc nói.

"Sao anh biết tôi không trảm yêu trừ ma, sao anh biết tôi không lịch luyện hồng trần." Trần Hạo thản nhiên nói.

Thường cảnh ti đột nhiên phát hiện người đàn ông tên Trần Hạo trước mặt này thật kỳ lạ, cảm giác cho anh ta không giống một tên xã hội đen bình thường, đúng rồi, có cả người phụ nữ vừa gặp đó, Ngân Phượng A Mễ.

Thường cảnh ti tự nhiên biết chuyện xảy ra tối qua, nữ đại tỷ của Đông Tinh, dẫn hơn ngàn đàn em, trực tiếp quét sạch Áp Liêu Nhai của Lôi Diệu Dương.

Từ đầu đường đến cuối đường, chém bị thương hàng trăm người, nhưng vừa rồi khi gặp, lại đưa cho anh ta một hộp cơm.

"Đây là cháo tôi nấu cho A Hạo, buổi sáng A Hạo thích uống cháo tôi nấu nhất, có cả đồ ăn sáng, phiền Thường cảnh ti giao cho A Hạo." "Đúng rồi, giúp tôi nói với A Hạo một tiếng, tối nay tôi sẽ đón anh ấy về uống canh." Giọng người phụ nữ bình thản, cách ăn mặc cũng rất bình thường, nhìn cũng không giống chủ nhân đã dẫn hàng

trăm đàn em đi chém người.

Thường cảnh ti giao hộp cơm cho Trần Hạo, nói: "Ngân Phượng Đông Tinh gửi bữa sáng cho cậu, à, còn dặn tôi chuyển lời, tối nay sẽ đón cậu về uống canh." Trên mặt Trần Hạo hiện lên nụ cười, nhận hộp cơm đặt lên bàn mở ra, lấy ra hai món ăn nhỏ, một bát cháo và bánh bao xá xíu, bánh bao canh, há cảo.

Không lâu sau cái bàn nhỏ đã đầy ắp những lồng bánh nhỏ, Thường cảnh ti nhìn thấy mà nghẹn họng, thật sự coi đồn cảnh sát là quán trà sao.

"Thường cảnh ti, đồ ăn không ít, anh có muốn ăn một chút không?" Trần Hạo cầm một đôi đũa mời nói.

"Cảm ơn, tôi đã ăn sáng rồi." "Vậy tôi không khách khí nữa." Trần Hạo nói xong bắt đầu ăn, ăn rất ngon miệng.

Thường cảnh ti nhìn Trần Hạo ăn cơm, đột nhiên nói: "Cậu có biết không, tối qua xảy ra đại sự, cậu ở đây an tâm, nhưng bên ngoài lại nổi lên cuồng phong bão táp." "Người phụ nữ làm bữa sáng cho cậu đó, dẫn đàn em của cô ta, đã đập nát toàn bộ bãi của Lôi Diệu Dương, chém bị thương hàng trăm người, Lôi Diệu Dương cũng bị thương bỏ chạy rồi." Động tác ăn cơm của Trần Hạo không hề thay đổi, giống như không nghe thấy gì, mắt Thường cảnh ti híp lại: "Không tin sao." Trần Hạo ngẩng đầu, cười với Thường cảnh ti: "Không tin à, người phụ nữ ngốc đó, cái gì mà cô ấy không làm được chứ, người khác coi thường cô ấy, tôi lại biết, cô ấy là một con hổ cái đó, ha ha ha." Trần Hạo lập tức lại lắc đầu: "Có chút lỗ mãng rồi, nhưng không sao, đã làm thì làm rồi, mọi chuyện tôi sẽ gánh vác." Thường cảnh ti nghe Trần Hạo nói, nghiến răng nghiến lợi, tức giận đập bàn: "Cậu có biết không, hàng trăm người đại chiến, toàn bộ Hương Cảng từ trước đến nay cũng không có mấy lần!" "Tối qua vì

cậu, mà xảy ra chuyện đó, loại lời nói, gánh vác, chết bao nhiêu người!" Trần Hạo ngẩng đầu nhìn Thường cảnh ti, cau mày: "Cảnh quan, tôi không tranh luận những vấn đề này với anh, bởi vì chúng ta là hai thế giới song song, lính bắt cướp, thiên kinh địa nghĩa, tôi chưa bao giờ cảm thấy anh nhắm vào tôi." "Nhưng xã hội đen có quy tắc của xã hội đen, tuy tôi cho rằng những quy tắc đó là shit, nhưng có người muốn hãm hại tôi, tôi tất sẽ báo thù, đó cũng là quy tắc." "Nếu anh có bằng chứng, tự nhiên có thể bắt tôi, tôi nếu làm tốt, ha ha, vậy chỉ có thể đứng bên cạnh chờ dọn dẹp tàn cuộc." "Bạo Long, dám ở đồn cảnh sát nói lời kiêu ngạo như vậy." "Cảnh quan, tôi trong lòng biết rõ, thế giới này vốn là như vậy!" Buổi tối mười giờ, đồn cảnh sát Vượng Giác.

Hàng chục cảnh sát mặc áo chống bạo động, cầm khiên và súng giới nghiêm toàn bộ vũ trang căng thẳng, cách hàng rào sắt của đồn cảnh sát, căng thẳng nhìn ra đường phố bên ngoài.

Bên ngoài đồn cảnh sát Vượng Giác, trên đường Thái Tử, những chiếc ô tô đậu ngay ngắn, ở giữa là chiếc Mercedes đầu hổ của Trần Hạo, Châu Khôn, A Tuấn và mấy tên đại ca Vượng Giác đều đã đến.

"Cạch ~" Cửa tòa nhà văn phòng cảnh sát mở ra, Thường cảnh ti đi cùng Trần Hạo ra, Trần Hạo cách cửa sắt nhìn tình hình bên ngoài, không có chút thay đổi.

Sắc mặt Thường cảnh ti lại càng khó coi, lúc này trên chiếc xe Mercedes có một người phụ nữ bước xuống, chính là A Mễ.

A Mễ ăn mặc tùy tiện, có một chút hương vị phụ nữ nội trợ, giống như thật sự đón đàn ông về nhà uống canh vậy.

Thường cảnh ti và Trần Hạo đứng trước cửa sắt, có cảnh sát mở cổng lớn, Thường cảnh ti đột nhiên nói: "Trần Hạo, câu cảnh cáo cuối cùng, đây là Vượng Giác, nếu cậu dám phạm tội, tôi nhất định sẽ bắt

cậu!" Trần Hạo cười với Thường cảnh ti: "Tặng anh một bài hát." Thường cảnh ti sững sờ, quỷ sứ, tặng anh ta một bài hát, cảm giác người đàn ông đối diện này, lúc nào cũng không theo lẽ thường.

"Ban ngày và ban đêm, chỉ luân phiên chứ không giao hoán, không cách nào hiểu được thế giới của đối phương." Thường cảnh ti ngây ngốc nhìn Trần Hạo, không ngờ tên này lại hát.

"Anh sẽ mãi không hiểu nỗi buồn của tôi, giống như ban ngày không hiểu bóng tối của đêm, giống như mặt trời vĩnh hằng rực cháy, không hiểu trăng tròn khuyết, anh sẽ mãi không hiểu nỗi buồn của tôi, giống như ban ngày không hiểu bóng tối của đêm, không hiểu vì sao những vì sao lại rơi." Không chỉ Thường cảnh ti ngây người, A Mễ bên cạnh Trần Hạo cũng ngơ ngác nhìn người đàn ông, phát hiện anh ta hát rất hay, không ngờ lời bài hát lại có ý nghĩa, ban ngày và ban đêm.

A Khôn, A Tuấn cố gắng nhịn cười, khoảnh khắc nghiêm túc này, không thể cười, lão đại đang biểu diễn, phải làm tốt vai phụ.

Trần Hạo vừa hát vừa đi về phía xe của mình, để lại một nhóm cảnh sát ngơ ngác, tất cả mọi người lên xe, ô tô phát ra tiếng gầm rú, lao về phía xa.

Thường cảnh ti nhìn về phía một thuộc hạ bên cạnh, hỏi: "Ý nghĩa là gì?" Tên thuộc hạ gãi gãi đầu: "Hình như có nghĩa là, chúng ta cảnh sát là ban ngày, họ là ban đêm, chỉ luân phiên chứ không giao hoán." "Chúng ta không thể hoàn toàn trấn áp họ, tóm lại không phải người của cùng một thế giới, hình như là ý đó." Thường cảnh ti nhìn thuộc hạ đó, hỏi: "Tốt nghiệp chuyên ngành gì?" "Sir, trước khi tôi đi huấn luyện ở trường cảnh sát, đại học tôi học chuyên ngành văn học." Thuộc hạ trả lời.

"Không trách được." Quay đầu nhìn những cảnh sát mặc đồ chống

bạo động, vẫy tay nói: "Được rồi, giải tán đi." Cảnh sát tản ra, Thường cảnh ti lại liếc nhìn đường Thái Tử bên ngoài, lẩm bẩm: "Vốn định cho tên đó một đòn phủ đầu, lại không ngờ lại để nó ở đây làm màu, mẹ kiếp, gọi là cái quái gì chứ." Trên xe, A Mễ tựa vào bên cạnh Trần Hạo, tò mò hỏi: "Vừa nãy anh hát, có ý nghĩa gì vậy?" Trần Hạo ôm lấy cô gái, ha ha ha cười, cười xong mới nói: "Anh trêu em thôi, em cũng tin nữa." Về đến nhà A Mễ, Trần Hạo cho đàn em giải tán, hai người lên lầu sau, A Mễ bưng ra mấy bát canh đã hầm kỹ, Trần Hạo vừa uống canh vừa hỏi: "Lôi Diệu Dương không xuất hiện sao?" "Không có, em đã cho người đi tìm khắp nơi, cũng không tìm thấy tung tích của hắn ta." A Mễ nói.

"Hắn ta lăn lộn bấy nhiêu năm, tự nhiên có thủ đoạn bảo toàn tính mạng, hơn nữa, hắn ta bán hàng trắng, những thủ hạ ở Thâm Thủy Phụ đó, chỉ giúp tiêu thụ hàng trắng." "Cho nên nhất định có một nhóm người giúp hắn chế tạo hàng trắng, vận chuyển hàng trắng, những người đó mới thật sự có thực lực." Trần Hạo nhìn A Mễ, nói: "Đừng coi thường, trước khi anh không giết chết hắn, em ra ngoài nhất định phải cẩn thận." A Mễ giật mình: "Giết chết Lôi Diệu Dương?" "Bây giờ đã kết oán rồi, anh đã quyết tâm, đã đắc tội chết Lôi Diệu Dương, chỉ cần có cơ hội, trực tiếp giết chết hắn, loại bỏ mối họa ngầm này." Trần Hạo nói.

A Mễ nói: "Đúng là em đang muốn nói với anh, hôm nay ban ngày Lạc Đà ca đã gọi điện cho em, nói với em, đều là người Đông Tinh, náo loạn như vậy đối với ai cũng không tốt, ngày mai muốn gặp anh." Trần Hạo híp mắt: "Được, ngày mai anh sẽ đi gặp Lạc Đà ca." Ngày hôm sau, Trần Hạo đến tòa nhà Đông Tinh, gặp lão đại Đông Tinh là Lạc Đà.

Lạc Đà nhìn Trần Hạo, trên mặt mang theo nụ cười, hỏi: "Cậu và A Mễ ở cùng nhau rồi sao?" Sau đó chỉ vào ghế sofa trước mặt: "A

Hạo, ngồi đi.” “Lạc Đà ca, nghe A Mễ nói anh tìm tôi.” Trần Hạo ngồi xuống nói.

Lạc Đà chỉ ừ một tiếng: “À.” “Ha ha, không tệ, A Mễ là một người phụ nữ tốt, hãy đối xử tốt với cô ấy.” “A Mễ là một người phụ nữ, tiếp quản sự nghiệp ngành dầu mỡ của A Du cố gắng làm, độc thân bấy nhiêu năm, không dễ dàng gì.” “Tôi biết Lạc Đà ca.” Trần Hạo gật đầu.

Lạc Đà và Trần Hạo nói chuyện phiếm vài câu, sắc mặt trở nên có chút nghiêm túc: “A Hạo, chuyện của cậu và Diệu Dương, Diệu Dương có lỗi.” “Không cho ngươi tiến vào địa bàn, không có gì đáng nói, nhưng đặt hàng trắng vào bãi của ngươi, thông báo cảnh sát phong tỏa bãi của ngươi, quả thật là làm quá đáng.” “Nhưng A Hạo, A Mễ đã dẫn người đập nát tất cả bãi của Diệu Dương, Diệu Dương cũng bị chém bị thương, tôi hy vọng chuyện này dừng lại ở đây, dù sao đều là người Đông Tinh, tôi không muốn bị người ngoài cười chê.” “Diệu Dương cũng đã gọi điện cho tôi, tôi cũng mắng nó rồi, bảo nó về Hà Lan đi, A Hạo, chuyện này dừng lại ở đây, thế nào?” Lạc Đà nhìn Trần Hạo, Trần Hạo cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó khẽ thở ra một hơi: “Được, đã Lạc Đà ca nói vậy, tôi nghe theo, chuyện này dừng lại ở đây.” Lạc Đà nở nụ cười: “Tôi biết A Hạo là người biết đại cục, tôi rất coi trọng cậu.” “Tôi quyết định hai ngày nữa sẽ họp, tuyên bố cậu chính thức trở thành đại ca tọa quán Vượng Giác, Du Ma Địa, lúc đó sẽ triệu tập tất cả người Đông Tinh lại, để chúc mừng cậu.” Đây cũng là một lời ngọt ngào.

Lôi Diệu Dương làm ra việc đó tuyệt đối là phạm quy tắc ngầm, nhưng Lôi Diệu Dương là đàn em do Lạc Đà đưa ra, là người trong hệ thống của Lạc Đà, Lạc Đà hòa giải, là để bảo vệ đàn em.

Cho Trần Hạo chính thức lên vị, là lợi ích mà Lạc Đà đưa ra, dùng để xoa dịu cảm xúc của Trần Hạo.

Thực ra với thế lực và nhân lực hiện tại của Trần Hạo, làm người đại diện nói chuyện thì sao, ai dám không gọi là lão đại Vượng Giác, chẳng qua là một danh nghĩa mà thôi, Lạc Đà cũng không phải trả giá gì.

Hai người lại nói chuyện một lúc, Trần Hạo cáo từ, trên xe, Trần Hạo nở một nụ cười.

Hòa giải?

Có thể không.

Hắn quá hiểu tính cách của Lôi Diệu Dương, kiêu ngạo tự phụ bạo ngược, Trần Hạo muốn hòa giải, đối phương cũng sẽ không bỏ qua đâu, chỉ cần có cơ hội, nhất định phải giết chết tên đó.

Trở về văn phòng ở Hoa Đô, A Khôn, Hoa Lật Thử đều đã đến, A Tuấn báo cáo: "Đại ca, tên A Báo thủ hạ của Lôi Diệu Dương, và tên đã đặt hàng trắng vào bãi của chúng ta, đều đang bị giam rồi, anh xem xử lý thế nào?" Trần Hạo suy nghĩ một chút, nói: "Tên A Báo đó, chặt đứt tay chân rồi đưa đi bệnh viện, còn về tên Tế Cẩu kia, hắn cũng không phải người Đông Tinh của chúng ta, trực tiếp đổ xi măng dìm xuống biển đi." Dám làm thì phải có giác ngộ phải trả giá bằng mạng sống, hắn không giết bừa, nhưng đối với kẻ thù, cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Vâng đại ca." A Tuấn lĩnh mệnh đi.

Hỏi han tình hình công việc của mỗi người, đều không tệ, các hoạt động bất động sản, cho vay nặng lãi đều đang tăng trưởng ổn định.

Công ty điện ảnh của A Khôn cũng gần như đã chuẩn bị xong, đã thuê một đạo diễn, cũng tìm được mấy nữ diễn viên xinh đẹp.

Chương 796

Còn về mảng hàng trắng, hắn không nhúng tay vào, các cửa hàng giày ở Phố Giày Ba Hài, hiện tại đã mở khoảng 20 cửa hàng, ngoài cửa hàng giày của Trần Hạo, còn có các cửa hàng của người Đông Tinh khác.

Công xưởng đại lục hoạt động hết công suất, bắt đầu cung cấp lượng lớn hàng hóa cho Hương Cảng, tuyệt đối có thể đáp ứng doanh số, tính toán sơ bộ, chỉ riêng kinh doanh chính đáng, Trần Hạo một năm có thể kiếm được bảy tám chục triệu đô la Hồng Kông.

Cuối cùng, Trần Hạo dặn dò tất cả mọi người, nhất định phải chú ý thông tin của Lôi Diệu Dương, nếu có bất kỳ phát hiện nào, phải báo cáo ngay lập tức.

Buổi tối, A Tuấn quay về, nói với Trần Hạo: "Đại ca, A Báo và tên Tế Cẩu đó đều đã được xử lý theo phân phó của anh rồi." Trần Hạo gật đầu: "A Tuấn, tìm một nhóm người, âm thầm điều tra tung tích của Lôi Diệu Dương cho anh, Lạc Đà ca đã về Hà Lan, anh muốn xem có thật sự hắn đã rời khỏi Hương Cảng không." Trần Hạo nói.

"Nếu thật sự tìm thấy thì sao?" A Tuấn hỏi.

Trong mắt Trần Hạo lóe lên một tia lạnh lẽo: "Thì giết chết hắn." Hai ngày sau, A Tuấn báo cáo: "Đại ca, đã hỏi thăm được rồi, tên Lôi Diệu Dương đó quả thật đã đi Hà Lan, đi bằng máy bay, em đã nhờ người tra hồ sơ xuất cảnh và chuyến bay." Mẹ kiếp, thật sự đã chạy rồi, vậy tạm thời chỉ có thể như vậy, sau này có cơ hội sẽ tính.

Hắn dặn dò A Tuấn: "Bảo người bên dưới chú ý động tĩnh của Lôi Diệu Dương, một khi có tin tức của hắn, lập tức báo cho anh." "Vâng đại ca." A Tuấn rời đi, Trần Hạo nhàn rỗi không có việc gì làm

tìm một cuốn sách để đọc, đột nhiên nhìn thấy tờ báo trên bàn, một tờ "Tin Tức Tài Chính Tín Báo", tiện tay cầm lên xem.

"Sợi cáp quang viễn thông dưới đáy biển xuyên Thái Bình Dương đầu tiên chính thức khai thông sử dụng giữa Mỹ và Nhật." Trần Hạo biết, sau khi Anh – Nhật khai thông cáp quang, Hương Cảng cũng không còn xa nữa, Hương Cảng cũng sắp bước vào thời đại internet toàn cầu.

"Đại lục… khụ khụ khụ, bỏ qua cái này." "Chỉ số chứng khoán Nhật Bản của Anh – Nhật Quốc đột phá mốc 30000 điểm, các nhà đầu tư phát điên, bước vào thời đại toàn dân đánh chứng khoán." Đọc được tin tức này, Trần Hạo cảm khái trong lòng, nhìn lại lịch sử kinh tế của Anh – Nhật Quốc, hiệp định Plaza năm 85, Anh – Nhật Quốc bước vào chế độ điên cuồng, thị trường chứng khoán phát điên tăng vọt.

Từ hơn 13000 điểm năm 85, liên tục tăng đến 38000 điểm vào tháng 12 năm 89.

Rồi sao?

Rồi đổ sập, từ điểm cao nhất bắt đầu rơi tự do, thị trường chứng khoán từ đó liên tục lao dốc, tiếng la hét "ya-me-te" (dừng lại) cũng không còn tác dụng, từ đầu năm 90 đến tháng 8 năm 1992, chỉ số Nikkei giảm xuống 14000 điểm.

Trong thời kỳ đó, tỷ lệ tự sát trong xã hội Anh – Nhật Quốc đạt đến mức chưa từng có, nhảy lầu khắp nơi, cảnh sát hầu như mỗi ngày đều tìm thấy hàng chục xác chết.

Trần Hạo đột nhiên cảm thấy, nhàn rỗi không có việc gì làm, hay là, cũng nhảy vào một chân?

Dù sao cũng thảm rồi, thêm một mình cũng không sao đâu, bây giờ

trong tay cũng có chút tiền rảnh, thật sự không được thì vay thêm ngân hàng một chút, gom đủ một trăm triệu không vấn đề gì.

Một trăm triệu có nhiều không?

Thật sự không nhiều, lúc đó quy mô thị trường chứng khoán Anh – Nhật Quốc rất lớn, một chút tiền đổ vào, ngay cả một gợn sóng cũng không thấy.

Hiện tại là 30000 điểm, trong mấy tháng tới, cho đến trước khi đổ sập vào ngày 19 tháng 12 năm nay, xu hướng gần như tăng thẳng đứng, những điều này Trần Hạo nhớ rất rõ ràng, ai bảo hắn có khả năng ghi nhớ không quên chứ.

Tiền của kẻ mặt trắng tại sao không kiếm, không phải là tiền nhỏ, chỉ cần trước khi đổ sập, chuyển số tiền đó thành bán khống, đó mới là lúc thật sự kiếm tiền.

Trần Hạo đột nhiên có hứng thú.

Càng ngày càng thú vị.

Cầm điện thoại gọi cho A Mễ: "A Mễ, trong tay em có bao nhiêu tiền?" A Mễ sững sờ: "Anh cần tiền sao, em có thể lấy ra một ngàn vạn, nếu không đủ, em sẽ tìm cách gom cho anh." "Một ngàn vạn là đủ rồi, chuẩn bị sẵn sàng rồi chuyển cho anh, anh sẽ dẫn em đi kiếm tiền lớn, đúng rồi, gọi điện cho chị Kim Phượng, hỏi có muốn chơi cùng không." Trần Hạo cười ha ha nói.

Sau đó lại gọi điện cho những người khác, có thịt thì mọi người cùng ăn, dù sao hắn cũng cảm thấy vui.

Trong đầu hắn có biểu đồ xu hướng chỉ số Nikkei hoàn chỉnh, chi tiết đến từng "ngày", đánh chứng khoán, hoàn toàn là gian lận, ức hiếp người khác, không biết xấu hổ.

"A Khôn, tiền riêng của cậu có bao nhiêu, lấy ra hết đi." Trần Hạo

nói.

“Anh muốn làm gì, anh không thiếu tiền mà.” A Khôn ngạc nhiên nói.

“Lấy ra tôi sẽ đầu tư cho cậu, đảm bảo kiếm tiền.” Trần Hạo nói.

“Không thật, làm gì có chuyện kinh doanh đảm bảo kiếm tiền, tôi không biết đâu.” A Khôn nói.

“Từ khi cậu quen tôi, đã bao giờ để cậu thua tiền chưa, tôi nói cho cậu biết, đợi sau này tôi kiếm được tiền đừng có mà đỏ mắt, tôi không dẫn cậu chơi đâu.” Trần Hạo nói.

“Ai ai ai, tôi tham gia, tôi có thể lấy ra khoảng 300 vạn, tất cả đưa cho anh, mẹ kiếp, sống chết tôi cũng tin anh.” A Khôn nghiến răng nói.

“Được, trong 2 ngày lấy cho tôi, đúng rồi, gọi điện hỏi Hoa Lật Thử, A Bảo xem có muốn chơi cùng không, mỗi người tối thiểu một trăm vạn tham gia.” Trần Hạo nói.

Một trăm vạn đối với những tên này thật sự không nhiều, đặc biệt là sau khi Trần Hạo đã phân chia cho họ những mảng kinh doanh dầu mỡ lớn như vậy.

Sau đó lại gọi điện cho A Hoa, A Tuấn, những tên đàn em theo hắn thời gian không dài, trong tay thật sự không có mấy tiền, mấy tên đàn em, có tên 20 vạn, có tên 30 vạn.

Ô Dăng là thảm nhất, tên này không biết tiết kiệm tiền, trong tay cầm điện thoại di động, trong túi chỉ có 3 vạn 8, tức đến nỗi Trần Hạo đập bàn, mắng: “Theo tôi, mẹ kiếp sao lại thảm vậy!” Một đám đàn em đều ngơ ngác, ý là, ngay cả mình cũng bị mắng luôn sao?

Đâu có cảm thấy thảm đến mức đó đâu, A Tuấn gãi đầu nói: “Đại ca, tôi không… không thảm ạ, mạnh hơn nhiều so với đàn em của người khác.” A Tuấn và Ô Dăng có thảm không?

Thật sự không thảm.

Thậm chí có thể dùng hạnh phúc để hình dung.

Nhưng Trần Hạo biết cuộc sống của đàn em của người khác, A Tuấn và những người khác sống tốt hơn nhiều.

Trần Hạo làm việc hào phóng, phân chia lợi nhuận ngành dầu mỡ cho những đàn em này, thu nhập tuyệt đối là những kẻ xuất sắc trong cấp bậc đàn em.

Một nhóm đàn em nhìn nhau, thầm nghĩ, lão đại hôm nay bị sao vậy, ai chọc giận lão đại rồi sao, chắc chuẩn bị đi chém người rồi.

Trần Hạo chỉ vào đám đông nói: "Ai có tiền thì người đó có, mỗi người góp một trăm vạn cổ phần, biết là không có tiền, vậy thì, mỗi người gom 20 vạn giao cho tôi." "Số tiền còn lại, A Tuấn, lần trước không phải đã cướp mấy lô hàng của Lôi Diệu Dương sao, đi hỏi Hàn Sâm xem có muốn lấy không, nếu không muốn thì chúng ta bán, tiền bán được là vốn gốc." Một đám đàn em mặt mày ngơ ngác, làm sao vậy, nhưng lão đại đã nói rồi, vậy thì đi làm thôi.

Sau nửa ngày, A Tuấn quay về, đưa lên 2 tờ séc.

"Hạo ca, Hàn Sâm đã nhận hàng rồi, ra giá 500 vạn, nghe nói anh đang cần tiền gấp, nên cho thêm 500 vạn nữa để anh cứu cấp, nếu có việc gì cần giúp đỡ, cứ việc mở lời với anh ấy." A Tuấn nói.

Trần Hạo nhìn hai tờ séc, Hàn Sâm cũng thật sự nể mặt.

Lần tiêu diệt Lôi Diệu Dương này, lợi ích lớn nhất thuộc về Hàn Sâm, hàng của hắn có thể độc chiếm Vượng Giác và Du Ma Địa.

Đồng thời cũng cho Trần Hạo biết Hàn Sâm là một đối tác đáng tin cậy, một ngàn vạn căn bản không đáng gì, mua một mối giao tình.

Trần Hạo lập tức cầm điện thoại, gọi cho Hàn Sâm: "Hàn tiên

sinh, cảm ơn anh đã có lòng.” “À, có chút hiểu lầm, số tiền này không phải tôi dùng gấp, tôi định dẫn anh em đi đầu cơ chứng khoán kiếm tiền, 500 vạn kia, tôi sẽ bảo A Tuấn trả lại cho anh.” Hàn Sâm nghe xong ha ha cười, dùng giọng khàn khàn nói: “Không sao đâu, đã kiếm tiền thì nhất định phải dẫn tôi theo chứ, 500 vạn đó, coi như tôi đầu tư rồi.” Giao tiếp khéo léo, túc trí đa mưu, lão luyện trong thế sự, không trách được sau này sẽ trở thành một ông trùm thực sự, kiểm soát gần một phần ba thị trường hàng trắng của Hương Cảng.

“Tôi hứng chí nhất thời, chơi chơi thôi mà.” Trần Hạo cười nói.

“Ha ha, làm ăn, phải xem vận may, tùy tiện mở một con phố giày Ba Hài, cũng hơn hẳn công việc của tôi, tôi vẫn luôn tin rằng, kiếm tiền, phải xem con người.” Hàn Sâm nói.

Lời nói không sai chút nào, đầu tư thiên sứ, khảo sát triển vọng phát triển của bên được đầu tư một mặt, người dẫn đầu lại là nội dung khảo sát vô cùng quan trọng, sự nghiệp, đều do con người tạo nên.

Chương 797

Trần Hạo tìm Phó Dương: "Giúp tôi thành lập một công ty đầu tư kinh tế, trực thuộc tổng công ty quần đảo Virgin." "Sau đó tìm mấy tay chơi chứng khoán giỏi, thuê một tầng văn phòng trong một tòa nhà lớn, tôi chuẩn bị kinh doanh cổ phiếu, chứng khoán phái sinh." Trần Hạo nói.

"Hạo ca, kinh doanh chứng khoán phái sinh, rất mạo hiểm đó." Phó Dương khuyên một câu.

"Tôi có số liệu trong lòng, cậu đi chuẩn bị đi." Trần Hạo nói.

Hôm nay, một ngày nắng đẹp gió hòa.

Các nguyên lão của Đông Tinh, các đại ca các đường khẩu đã nhận được thông báo sớm, dẫn theo đàn em đắc lực của mình, lần lượt đến nhà hàng Lợi Ký lớn của Hương Cảng.

Tiểu Diện Hổ cũng dẫn hai tên đàn em, xuống xe sau ngẩng đầu nhìn tấm biển 'Lợi Ký', nơi mà năm xưa khi hắn trở thành tọa quán đã mời khách, "Mẹ kiếp, đúng là xa xỉ." Một tên đàn em, cung kính nói với Tiểu Diện Hổ: "Vĩ ca, mời vào trong." "Ai đã đến rồi?" Tiểu Diện Hổ hỏi.

"Long Đầu Lạc Đà ca, Hạng gia, Ông gia, Quỷ gia, Bỉnh gia, đại ca Hạo Nam, chị Kim Phượng, chị Ngân Phượng, ca Khả Nhạc, ca Thành.

Đều đã đến rồi." Tên đàn em đếm từng người.

Tiểu Diện Hổ khóe miệng nhếch lên: "Được, dẫn tôi lên." Tên đàn em dẫn Tiểu Diện Hổ đến một sảnh tiệc ở lầu hai, trong sảnh tiệc bày tám bàn tiệc rượu, mọi người đang nói chuyện rôm rả, Tiểu Diện Hổ

vừa vào, lập tức tươi cười chào hỏi từng người.

Mọi người đều đã tề tựu đông đủ, rượu và thức ăn được dọn lên bàn, Lạc Đà đứng dậy, nói: "Hôm nay gọi mọi người đến, chỉ vì một chuyện, tuyên bố A Hạo trở thành đại ca tọa quán chính thức của Vượng Giác, Du Ma Địa." "Thời gian qua mọi người đều thấy rồi, A Hạo làm rất tốt, mỗi tháng tiền nộp đủ, đàn em hàng trăm người, khiến Đông Tinh chúng ta càng thêm khí thế như hồng, làm một đại ca, tuyệt đối danh xứng với thực." Lạc Đà vừa dứt lời, hai bàn phía trên lập tức hoan hô, hai bàn đó ngồi chính là nhóm đàn em của Trần Hạo.

Lạc Đà cười cười: "Tiệc rượu hôm nay, là để chúc mừng A Hạo lên vị, đây là do A Hạo đặt, mỗi bàn tám ngàn tám, bào ngư, vi cá, yến sào đều có, mọi người cùng nâng ly, chúc mừng A Hạo." Mọi người lập tức đứng dậy, nâng ly chúc mừng Trần Hạo, Trần Hạo nâng ly tươi cười cảm ơn, sau đó một hơi uống cạn ly rượu.

Nghi thức tuyên bố đơn giản kết thúc, mọi người bắt đầu mời rượu qua lại, Trần Hạo trước tiên cùng các đại lão cụng ly từng người.

Sau đó nhóm đàn em cùng nhau chúc mừng, không khí trên bàn rượu vô cùng sôi nổi, Trần Hạo cũng cạn ly rượu, dẫn đến từng tràng reo hò.

Trần Hạo ngồi ở bàn các đại lão, uống mấy vòng xong, Trần Hạo nói: "Các chú bác, Hạo Nam, Khả Nhạc, tôi đã mở một công ty đầu tư tài chính, không biết mọi người có hứng thú đầu tư không?" "Công ty đầu tư tài chính, chơi cái gì vậy?" Quỷ Thúc ngạc nhiên hỏi.

"Ha ha, chơi chơi thôi, tôi đã bảo đàn em của tôi đều đầu tư một ít tiền, chuẩn bị dẫn họ đầu cơ chứng khoán phái sinh." "Nếu mọi người có hứng thú, có thể cùng tham gia, mức đầu tư tối thiểu 100

vạn.” Trần Hạo nói.

“Một trăm vạn nhiều vậy sao.” Lạc Đà nói.

“Tôi chuẩn bị đầu tư một trăm triệu.” Trần Hạo nói.

Tất cả những người có mặt đều giật mình: “A Hạo, có cần chơi lớn đến vậy không?

Đánh chứng khoán, rất nguy hiểm, tôi trước đây cũng chơi, cuối cùng thua hơn hai ngàn vạn, bây giờ không dám chơi nữa.” “Tôi sẽ chú ý, mọi người có muốn tham gia không?” Trần Hạo hỏi lại.

Tư Đồ Hạo Nam nể mặt Trần Hạo, nói: “Tôi góp một trăm vạn, coi như ủng hộ A Hạo.” Quỷ Thúc suy nghĩ một chút: “Tôi cũng góp một trăm vạn vậy.” Bởi vì trước đó Trần Hạo đã bảo hắn mở thêm một cửa hàng giày Ba Hài, bây giờ cũng nể mặt Trần Hạo.

Lạc Đà suy nghĩ một chút: “Tôi không tham gia, tôi không chơi được mấy cái này.” Hạng gia, Bạch Đầu Ông, Bỉnh Thúc và mấy người khác cũng đều lắc đầu: “Mấy cái này là của thanh niên, tôi chơi không nổi.” Tiểu Diện Hổ nhìn mọi người, cười ha ha nói: “Tôi đang kẹt tiền, không đầu tư rồi, đợi sau này có tiền rồi, nhất định sẽ đầu tư vào công ty đầu tư của cậu một phần.” Ai da, mua rồi thì không hối hận, tài vận đều phải tranh giành, tặng đến cửa cũng không lấy được thì trách ai chứ.

Có tiền thì dễ làm việc, việc đăng ký công ty, tuyển mộ các nhà môi giới (thao bàn thủ) cứ nhanh chóng hoàn tất.

Ở Hương Cảng, một trung tâm tài chính lớn, tôi chẳng thiếu thứ gì.

Về phần tiền bạc, Trần Hạo dùng tài sản thế chấp, huy động được một trăm triệu, A Mỹ mười triệu, Kim Phượng năm triệu, tiểu đệ góp tám triệu, bao gồm cả số tiền bán ma túy.

A Khôn và mấy người nữa góp bảy triệu, trừ A Khôn ra thì mấy người còn lại mỗi người một triệu.

Tư Đồ Hạo Nam và Quỷ Thúc hai triệu, Hàn Sâm năm triệu.

Cuối cùng, hiện tại trong tay Trần Hạo có tổng cộng 137 triệu đô la Hương Cảng tiền mặt.

Được rồi, có thể hạ lệnh rồi.

Không thể không nói Hương Cảng là một nơi tốt, không cần phải sang Anh Hoa quốc mà vẫn có thể thao tác chỉ số Nikkei.

Trần Hạo lập tức ra lệnh cho các nhà môi giới mua cổ phiếu Nikkei từ sở giao dịch chứng khoán, đương nhiên bây giờ là lúc mua vào để đợi tăng giá.

Từ bây giờ cho đến tháng 12, chỉ số Nikkei chỉ có một hành động duy nhất, đó là tăng tăng tăng, không ngừng tăng.

Chỉ trong vài tháng đã tăng vọt 8000 điểm, tốc độ này đặt ở bất cứ đâu cũng có thể coi là một kỳ tích, thậm chí là điên rồ.

Thời gian thoắt cái đã trôi qua một tháng, những nhà môi giới theo Trần Hạo ai nấy đều vô cùng phấn khích, bởi vì họ đã chứng kiến một kỳ tích.

Ông chủ của họ trong vòng một tháng đã kiếm được hơn 80 triệu.

Trần Hạo đã không kiềm chế mà chơi hết mình.

Tất cả mọi người đều cảm thấy ông chủ gặp vận may lớn, cũng không khỏi cảm thán sự điên cuồng của thị trường chứng khoán Anh Hoa quốc.

Có người nói: “Tôi chưa từng thấy tình huống nào như thị trường chứng khoán Anh Hoa quốc, Mỹ quốc cũng không có, hoàn toàn điên rồi, những người đó chỉ biết mua mua mua.” Trần Hạo cười tủm tỉm,

gọi A Tuấn nói: "A Tuấn, thông báo tất cả những người đã góp vốn họp, tôi muốn thông báo tình hình đầu tư." "Đại ca, là lời hay lỗ?" A Tuấn quan tâm hỏi, dù sao cậu ta cũng có một triệu ở trong đó, tuy rằng có 80 vạn là do đại ca cho.

"Đương nhiên là lời rồi, mau đi thông báo đi, đảm bảo là tin tốt." Trần Hạo cười nói.

Trong phòng họp, Quỷ Thúc, Tư Đồ Hạo Nam, A Mỹ, Kim Phượng và những người khác ngồi ở phía trên, A Khôn, Mạch Nha Đường, A Tuấn, Ô Dăng và một đám tiểu đệ đều ngồi phía sau.

Trần Hạo mặc một bộ vest phẳng phiu bước vào, nhìn những người ngồi quanh bàn họp, cười nói: "Ừm, đúng là có cảm giác như đang mở đại hội cổ đông vậy." Tư Đồ Hạo Nam là một người nóng tính, hỏi: "A Hạo, tôi nghe A Tuấn nói là lời thật à, có đúng không?" Những người khác cũng nhìn Trần Hạo với ánh mắt nóng bỏng.

"Ha ha, đương nhiên là thật rồi.

Giờ tôi thông báo nhé, số tiền đó, tôi đã đầu tư vào thị trường chứng khoán Anh Hoa quốc." "Không biết mọi người có chú ý không, gần đây thị trường chứng khoán Anh Hoa quốc tăng mạnh, số tiền đầu tư của chúng ta tự nhiên cũng tăng theo một cách điên cuồng." "Tính đến hôm nay, tổng cộng đã kiếm được gần 50% lợi nhuận, kiếm được bao nhiêu thì nói sau nhé." Trần Hạo cười tủm tỉm nhìn xuống những người bên dưới.

Mọi người nghe vậy lập tức bùng nổ: "M* nó, không phải chứ, 50% á?

Tôi đầu tư 100 vạn, vậy chẳng phải kiếm được 50 vạn sao?" A Bảo là người đầu tiên kêu lên.

"Hắc hắc, tôi đầu tư 300 vạn, một tháng kiếm 150 vạn à?

Trời ơi, còn kiếm tiền hơn cả buôn ma túy.

Tôi nói rồi mà, huynh đệ có chuyện tốt chắc chắn sẽ gọi tôi.

Mà này Mễ tỷ, chị đầu tư bao nhiêu vậy?" A Khôn cười ha hả nói.

A Mỹ liếc A Khôn một cái, thản nhiên nói: "1000 vạn." "Nga, Mễ tỷ lợi hại thật." A Khôn ngưỡng mộ nói.

Trước đây mọi người chỉ vì nể mặt Trần Hạo mới đầu tư, bây giờ mới biết mình đã gặp may.

Chương 798

Quỷ Thúc nói: "Sớm biết A Hạo lợi hại thế này, lúc đầu nên đầu tư nhiều hơn.

A Hạo, bây giờ có thể thêm tiền đầu tư không?" "Hiện tại à, được chứ." Trần Hạo cười nói.

Dù sao cũng là chơi thôi mà, chủ yếu là để lôi kéo mọi người, chứ có phải tự bỏ tiền đâu.

Lấy tiền từ người Anh Hoa quốc, không cần khách sáo, nhiều ít gì cũng chẳng quan trọng.

"Được được, tôi sẽ đầu tư thêm 200, không, 300 vạn." Quỷ Thúc nói.

Kim Phượng cũng nói: "Vậy tôi cũng tăng thêm 200 vạn." Nhất thời, mọi người bắt đầu lũ lượt tăng thêm tiền đầu tư.

Trần Hạo nhìn những người đang nhiệt tình, cười nói: "Chư vị, đầu tư thì có lời có lỗ, chưa bao giờ có chuyện trăm phần trăm đâu nhé." "Biết rồi biết rồi." Lúc này A Mỹ nói: "Giúp tôi kiếm tiền, vậy phải trừ bao nhiêu tiền hoa hồng đây?" Đúng là đồ phụ nữ, cứ luôn gây khó dễ cho đàn ông.

Trần Hạo trong lòng cảm thấy buồn cười, những người khác cũng nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo đại lượng nói: "Đều là bạn bè anh em cả, tôi cũng chỉ giúp vận hành thôi, tôi cũng có tiền kiếm được rồi, chuyện tiền hoa hồng thì thôi đi." Quỷ Thúc nghe vậy, lập tức vỗ tay đứng dậy: "Tôi biết A Hạo là người tốt mà, trọng nghĩa khí, không ham tiền tài." Lão già này nhanh chóng chặn lời, tránh để xảy ra biến cố, phải biết rằng,

tiền hoa hồng cũng không ít đâu.

Tin tức Trần Hạo đầu tư chứng khoán kiếm lời lan đi như gió, những người khác của Đông Tinh tự nhiên cũng biết.

Lạc Đà nghe xong, lập tức cảm thấy hơi hối hận.

Lão ta liền gọi điện cho Trần Hạo.

"A Hạo, trong tay tôi có một khoản tiền nhàn rỗi, xem xem có thể để ở chỗ đó, giúp tôi đầu tư không?" Lạc Đà hỏi.

"Không vấn đề gì Lạc Đà ca, định đầu tư bao nhiêu?" Trần Hạo sảng khoái nói.

"Đầu tư 2000 vạn đi." Khốn kiếp, lão già này đúng là có tiền, tùy tiện lấy ra 2000 vạn tiền nhàn rỗi, tiền mặt đó, chứ không phải cái gọi là tài sản.

Có nhiều tiền mặt như vậy đúng là không thể tin được.

"Không vấn đề gì Lạc Đà ca, cứ chờ thu tiền thôi." Cuối cùng, lão nhân Đông Tinh, Hạng gia, Bạch đầu ông, Bỉnh thúc, Khả Nhạc, A Thành, thậm chí Tiếu diện hổ Ngô Chí Vĩ cũng đều theo Trần Hạo đầu tư tiền, mỗi người khoảng 500 vạn.

A Mỹ như một đứa trẻ cuộn tròn trong lòng Trần Hạo hỏi: "Tôi không hiểu, đã thu được tiền rồi, mà sao còn không lấy tiền hoa hồng giúp người ta kiếm tiền vậy?" "Ha ha, đơn giản thôi, lôi kéo quan hệ ấy mà." Trần Hạo nói.

"Có cần thiết không?" "Đương nhiên là cần thiết rồi, trồng hạt giống thì rồi sẽ có ngày nảy mầm, chỉ chờ thời cơ thôi." Trần Hạo nói.

Tại một tòa chung cư kiểu cũ ở Thâm Thủy Bộ.

Mặc dù không phải là nhà ổ chuột, nhưng cũng ở một vị trí hẻo

lánh của Thâm Thủy Bộ.

Gần đó là khu công nghiệp, hiện tại ý thức bảo vệ môi trường không mạnh, chỉ cần mở cửa sổ là có thể ngửi thấy mùi hóa chất.

Trong một căn hộ, có bốn năm người đàn ông đang bận rộn.

Trong đó có một người đàn ông mặc áo blouse trắng đeo khẩu trang, đang đứng trước một cái khay, quan sát phản ứng của chất lỏng bên trong.

Dần dần, khóe mắt hắn nhíu lại thành một hàng nếp nhăn: "Ha ha ha, có lẽ sắp thành công rồi." A Tô từ bên cạnh đi tới, có chút kinh ngạc hỏi: "Bác sĩ, sắp thành công rồi sao, thật chứ?" "Tôi xem phản ứng hiện tại, chắc là gần xong rồi.

Hồi tôi du học ở Anh Hoa quốc, cũng từng tiếp xúc với loại này.

Tôi lén lút xem quá trình phản ứng trong sổ tay của giáo sư, chỉ là chưa tự tay thực nghiệm." "Methylamphetamine, còn gọi là 'ma hoàng đạm', dùng axit clohidric phản ứng tạo thành tinh thể trong suốt không mùi hoặc hơi đắng, được gọi là 'đá'." "Loại này không cần nguyên liệu thực vật, chỉ cần điều chế hóa học là có thể sản xuất, dễ dàng hơn cocaine, heroin nhiều." "Hiện tại loại này đang thịnh hành ở Anh Hoa quốc và Mỹ quốc, ha ha ha, nếu chúng ta thật sự thành công, cứ chờ mà phát tài đi." Nói một lúc lâu, hóa chất tươi mới cuối cùng cũng ra lò.

A Tô thử một chút, phát hiện quả thật rất tuyệt vời.

A Tô phấn khích nói: "Tôi gọi điện thông báo cho Diệu Dương ca." A Tô gọi điện cho Lôi Diệu Dương, báo tin tốt này.

Lôi Diệu Dương cũng vô cùng cao hứng: "Ha ha, cuối cùng cũng thành công rồi, đây chính là một mỏ vàng, đào mãi không hết mà!" "A Tô, làm một ít bắt đầu bán ra ngoài, xem phản ứng của thị trường."

“Được thôi, Diệu Dương ca khi nào thì về Hương Cảng?” A Tô hỏi.

Giọng điệu của Lôi Diệu Dương ở đầu dây bên kia lập tức lạnh đi: “Về Hương Cảng à, sắp rồi, không bao lâu nữa tôi sẽ về.

Nhưng trước khi về, tôi phải giải quyết tên Ba Long chết tiệt đó trước đã.” Một chiếc máy bay hạ cánh xuống sân bay Hương Cảng, bốn người đàn ông nước ngoài xách hành lý bước xuống, dùng tiếng Hà Lan giao tiếp rồi rời khỏi sân bay.

Có người cầm biển đón.

Hai bên gặp mặt, người đứng đầu nói: “Tôi tên Phạm Đức, đây là đồng bạn của tôi.” “Tôi tên A Tô, có thể gọi tôi là Tô.” Sau vài câu giao tiếp đơn giản, A Tô đưa bốn người nước ngoài đến một căn nhà dân ở Tân Giới.

“Súng lục, dao găm, thiết bị liên lạc, điện thoại di động, tiền mặt, bản đồ.

Bên ngoài có hai chiếc ô tô, còn thiếu gì không?” A Tô hỏi.

“Tôi cần một người biết giao tiếp, vì tôi không biết ngôn ngữ địa phương.” Phạm Đức nói.

“Cái này tôi phụ trách.” A Tô nói.

“OK, vậy không vấn đề gì nữa.

Tiếp theo, chúng ta chuẩn bị ra tay từ đâu, trực tiếp xông lên cửa giết chết hắn sao?” Phạm Đức hỏi.

“Không, có kế hoạch khác.” A Tô nói.

Hôm nay là ngày tổng kết sổ sách, Hoa Lật Thử và Mạch Nha Đường phụ trách nghiệp vụ liên quan đến phụ nữ.

Hai người sau khi đối chiếu sổ sách thì báo cáo.

“Hạo ca, thu nhập tháng này tổng cộng 1200 vạn, trong đó chi phí 420 vạn, số dư 780 vạn.

Chúng tôi cần nộp 460 vạn.” Hai người nói xong, cười tươi đưa ra tờ séc đầu tiên: “Hạo ca xem thử.” Đây là một việc kinh doanh đang được thực hiện, không nói đến những thứ khác, chỉ riêng nghiệp vụ phụ nữ thôi, hai người họ đã kiếm được 320 vạn, trung bình mỗi người 160 vạn.

Hai tên này kiếm được nhiều, nên nộp tiền cũng vui vẻ.

“Làm tốt lắm.” Trần Hạo nhận séc khen một câu, tiện tay giao cho Phó Dương bên cạnh, để anh ta nhập vào sổ sách công ty.

Sau đó Trần Hạo nhìn về phía A Bảo và Hắc Tử.

Hắc Tử lập tức đứng dậy, còn A Bảo thì cúi đầu, có vẻ như đang mất tập trung.

Hắc Tử thúc một cái, A Bảo như bừng tỉnh, lập tức ngẩng đầu.

Chương 799

Hắc Tử nói một câu: “Mơ màng cái gì đấy, đến lượt chúng ta báo cáo sổ sách.” “Nga nga, được rồi.” A Bảo vội vàng nói.

Hai người đi lên, ngồi xuống ghế trước mặt Trần Hạo.

Khi A Bảo nhìn Trần Hạo, ánh mắt có chút lảng tránh.

Hắc Tử mặt mày hớn hở nói: “Hạo ca, thu nhập tháng này của tôi không tệ.

Sổ sách Phó luật sư đã xem rồi, tôi không nói chi tiết với anh nữa.” “Lợi nhuận ròng cuối cùng là 1100 vạn.

Theo tỷ lệ, tôi cần nộp 660 vạn.

Hạo ca, đây là séc.” Trần Hạo nhận séc xem qua, “Làm tốt lắm, mạnh hơn tháng trước không ít.

Hai tháng kiếm hai trăm vạn, cảm thấy không sướng sao?” “Ha ha.” Hắc Tử hớn hở nói.

A Bảo cũng cười gật đầu, nhưng nụ cười có chút cứng nhắc.

Trần Hạo nhìn bộ dạng của A Bảo hỏi: “A Bảo, hôm nay cậu cứ như người mất hồn vậy.” “À, không sao đâu Hạo ca, tôi hơi cảm lạnh, uống thuốc xong cứ thấy choáng váng.” A Bảo cười nói.

Hai người báo cáo xong, A Bảo và Hắc Tử trở về chỗ ngồi.

Lúc này A Khôn đi lên, cười tủm tỉm nói: “Bên chỗ tôi á, ha ha ha, tháng này lỗ hơn 300 vạn.” Trần Hạo cũng cười: “Được rồi, cứ bù vào đi.

Lát nữa đưa sổ sách cho Phó Dương xem, rồi lấy tiền về nhé.” “Được được.” Chu Khôn cười nói.

Sau đó A Tuấn, Ô Nha, Tô Uy và mấy tiểu đệ khác cũng lần lượt báo cáo.

Khi mọi người đã xong, cũng đã giữa trưa.

Trần Hạo đứng dậy nói: "Đi, chúng ta đến Đại Phú Hào ăn một bữa, thu nhập tháng này không tệ, ăn mừng thôi." Tại lầu Đại Phú Hào, Trần Hạo đặt một phòng bao lớn.

Rượu và thức ăn được dọn lên, mọi người uống.

Khi uống được một nửa, điện thoại của A Bảo reo.

Cậu ta ra ngoài nghe điện thoại.

Khi trở lại phòng bao, sắc mặt A Bảo trở nên dứt khoát.

Trần Hạo chợt thấy lạnh người, cảm giác bị một luồng sát khí bao phủ.

Quay đầu nhìn lại, thấy A Bảo bước vào, Trần Hạo khẽ sững sờ.

A Bảo bước vào phòng bao xong, quay về chỗ ngồi nhưng không ngồi xuống.

Cậu ta bưng một ly rượu đầy, đi đến bên cạnh Trần Hạo: "Hạo ca, tôi mời anh một ly." Trần Hạo nhìn A Bảo, từ từ đứng dậy, cũng cầm một ly rượu trên bàn, nhìn thẳng vào A Bảo nói: "Vì sao lại riêng tôi?" "Hạo ca, anh là một đại ca tốt." A Bảo nói.

"Được, vậy cạn ly." A Bảo nâng tay, một ly rượu trắng đầy ực tu vào bụng.

Trong khi uống rượu, tay phải cậu ta lại thò vào trong áo sau lưng.

"Bốp!" Trần Hạo tóm chặt cánh tay A Bảo.

A Bảo kinh ngạc, theo bản năng muốn giằng co, nhưng làm sao là đối thủ của Trần Hạo.

Tay A Bảo như bị một chiếc kìm sắt kẹp chặt, không thể động đậy chút nào.

Mặt Trần Hạo lúc này tràn đầy sương lạnh: "A Bảo, cậu muốn giết tôi?" Những người khác lúc này cũng phát hiện tình huống bên cạnh mình.

Cả bàn ăn đầu tiên sững sờ, sau đó ào ào đứng dậy.

A Bảo biết mọi chuyện đã bại lộ, giằng co muốn dùng tay kia lấy súng.

Trần Hạo dùng một đòn phản cầm, ấn A Bảo xuống bàn, đoạt lấy khẩu súng trên tay cậu ta.

Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường và mấy người khác đều có chút mơ hồ.

A Tuấn và Tô Uy lập tức xông lên, hai người giữ chặt A Bảo.

Ô Dăng mặt đầy giận dữ: "Mẹ kiếp, mày dám giết đại ca?

Tao sẽ giết mày!" nói rồi từ trong người rút ra một con dao găm.

A Thâm bên cạnh Ô Dăng lập tức ngăn lại: "Đừng có gây rối nữa, nhìn đại ca kìa." Chu Khôn cũng mặt đầy giận dữ, xông lên chỉ vào A Bảo mà mắng: "Tao khốn kiếp, mày bị ngu à?" "Đối xử với mày không tốt sao?

Những phi vụ tốt nhất đều giao cho mấy đứa mày, thế mà mày dám..." "Cái gì mà huynh đệ một ngày là huynh đệ một đời, vậy mà lại ra tay với huynh đệ đại ca của mình?

Mẹ kiếp, mày có tin tao sẽ lột da mày không?" A Bảo nhìn A Khôn, rồi lại nhìn Trần Hạo, nước mắt lập tức tuôn rơi, nghẹn ngào nói: "Hạo ca, tôi biết tôi làm chuyện này đáng bị thiên đao vạn quả, nhưng tôi không có cách nào khác ạ." "Ô ô ô, tôi cũng không muốn, tôi

không ngu, tôi biết Hạo ca là một đại ca tốt, nhưng tôi không có cách nào cả, ô ô ô." Chu Khôn xông lên tát một cái thật mạnh, "Bốp" một tiếng, mặt A Bảo lập tức đỏ bừng: "Đừng, đừng động thủ với đại ca." "Ô ô ô, bọn chúng đã bắt cha mẹ tôi, bắt vợ con tôi rồi.

Vợ tôi bây giờ đang mang thai sáu tháng, bác sĩ nói là con trai." "Ô ô ô, nếu tôi không giết Hạo ca, cả nhà tôi sẽ chết mất." A Bảo khóc đến nước mắt nước mũi giàn giụa.

"Trước mặt bao nhiêu huynh đệ, tôi biết nếu tôi giết Hạo ca, tôi cũng không thể chạy thoát, tôi cũng không định chạy." "Tôi chỉ muốn hoàn thành yêu cầu của bọn chúng, tôi cũng sẽ chết ở đây, chúng sẽ thả cha mẹ tôi ra." Chu Khôn lại tát thêm một cái nữa, làm sưng cả bên mặt còn lại của A Bảo: "Mẹ kiếp, mày ngu à?" "Mày thật sự nghĩ giết A Hạo rồi, bọn chúng sẽ thả gia đình mày sao?

Mẹ kiếp, đầu óc mày không linh hoạt chút nào cả." "Tôi, tôi...

ô ô ô, tôi cũng không có cách nào khác ạ." A Bảo không biết phản bác thế nào, cuối cùng chỉ còn biết khóc lóc thảm thiết.

Trần Hạo nhìn A Bảo, lạnh lùng hỏi: "Ai muốn giết tôi?" "Tôi cũng không biết, có một người đàn ông đeo khẩu trang, và bốn tên quỷ tây.

Tất cả bọn chúng đều có súng, đêm qua đột nhiên xông vào nhà tôi, khống chế tất cả người nhà tôi." "Sau đó đưa đến một nhà kho bỏ hoang.

Yêu cầu tôi giết anh, nếu không sẽ giết cả nhà tôi." "Lúc đầu tôi không đồng ý, bọn chúng dùng súng chỉ vào bụng vợ tôi.

Vợ tôi sợ hãi quỳ xuống đất.

Tôi thật sự không có cách nào khác ạ." Ô ô ô ~~ A a a ~~ A Bảo vẫn khóc lóc thảm thiết.

Trần Hạo nhìn người huynh đệ từng thân thiết này, trong lòng thầm than một tiếng, ai mà chẳng phải giằng co trong địa ngục chứ.

Chương 800

Trần Hạo lạnh lùng nói: “Tôi nói cho A Bảo biết, lời A Khôn vừa nói không sai, giết tôi rồi, bọn chúng cũng chưa chắc sẽ thả gia đình cậu đâu.” “Huynh đệ của tôi, mọi người ở đây đều là huynh đệ.

Không nên dùng cách như vậy để giải quyết vấn đề.” “Cậu có nhớ nhà kho đó không?” A Bảo lập tức gật đầu: “Nhớ nhớ, là một nhà máy may bỏ hoang trong khu công nghiệp Trường Sa Loan.” Trần Hạo nói: “Mạch Nha Đường, đi chuẩn bị một lô súng.

A Tuấn, dẫn theo một nhóm cao thủ, mấy đứa nữa đi theo tôi.” Cuối cùng, Trần Hạo nhìn A Bảo: “Hôm nay, huynh đệ của cậu sẽ đi cứu gia đình cậu.

Còn chuyện của cậu, tôi sẽ nói sau khi mọi việc xong xuôi.” “Bây giờ, cậu có dám cầm súng, cùng bọn chúng, những kẻ đã bắt gia đình cậu, đối đầu một trận không?” Trần Hạo nói rồi đưa khẩu súng của A Bảo trước mặt.

A Bảo sững sờ, ngẩng đầu nhìn Trần Hạo: “Hạo ca, anh... anh nguyện ý giúp tôi sao?” Trần Hạo mặt lạnh nói: “Cậu có lỗi, nhưng gia đình cậu không có lỗi.

Khi nhập bang, tôi đã thề: anh em chị em của các cậu tức là anh em chị em của tôi, cha mẹ của các cậu tức là cha mẹ của tôi.

Gia đình anh em gặp nạn, làm anh em thì đương nhiên phải dốc sức cứu giúp.” A Bảo nước mắt lập tức lại tuôn rơi.

“Hạo ca, tôi là một tên khốn nạn, anh không cần đi, tôi sẽ đi liều mạng với bọn khốn đó.” A Bảo kêu lên.

“Tôi sẽ làm.” Trần Hạo nói.

Rồi nhìn A Tuấn: “Đưa cậu ta lên xe.” A Tuấn kéo A Bảo đi xuống, những người khác cũng vội vã đi chuẩn bị.

Trần Hạo lại gọi A Khôn lại.

Lúc này trong phòng chỉ còn Trần Hạo và A Khôn.

Trần Hạo nhìn A Khôn nói: “Cứu A Bảo?” A Khôn sững sờ.

Biết Trần Hạo đã nhìn ra, A Khôn tát A Bảo hai cái thật mạnh, để A Bảo có cơ hội nói ra sự thật.

Trên mặt A Khôn thoáng vẻ trầm mặc: “Huynh đệ, tôi... tôi và A Bảo cùng là người của Sâm ca.

Có một lần đi chém người, A Bảo đã đỡ một nhát dao cho tôi, cứu mạng tôi, tôi...” Trần Hạo vỗ vai A Khôn: “Tôi biết rồi, không cần nói nữa, cứ cứu người trước đã.” Khu công nghiệp Trường Sa Loan, một nhà kho bỏ hoang.

Trong một gian nhà kho, cha, mẹ, vợ và con gái của A Bảo đều ngoan ngoãn ngồi trong một góc.

Người lớn ai nấy mặt đều đầy vẻ đau khổ.

Cô bé chỉ mới năm tuổi, có chút kinh hãi, giờ đang ngơ ngác dựa vào lòng mẹ.

A Tô và bốn lão già người Hà Lan đang hút thuốc ở bên cạnh, dùng tiếng Anh giao tiếp.

Một trong số những người da trắng hỏi: “Phạm Đức, anh nghĩ tên nhãi con đó có thể giết được mục tiêu không, tôi không tin lắm.” “Ai biết được, đó chỉ là một phần trong kế hoạch thôi.

Nếu hắn thành công giết được mục tiêu, vậy thì tôi đỡ việc rồi.” “Nếu hắn không giết được, vậy thì tôi sẽ tự mình ra tay.

Với thân thủ của tôi, giết một tên trùm xã hội đen chẳng phải dễ

như trở bàn tay sao?" Phạm Đức nói.

"Còn mấy ông già, phụ nữ và trẻ con thì sao, xử lý thế nào?" Một người khác hỏi.

"Đương nhiên là giết hết rồi, đã thấy mặt tôi rồi thì tự nhiên không thể để sống." Phạm Đức thản nhiên nói.

Tên da đen cường tráng tên Lôi Nạp nói: "Hắc hắc hắc, nếu vậy thì để người phụ nữ có bầu đó lại cho tôi, tôi thích nhất loại này." "Lôi Nạp, mày thật tàn nhẫn." Một tên da trắng cười ha hả nói.

"Ha ha ha, ai mà chẳng có chút sở thích riêng chứ." Tên da đen cười nói.

Lúc này A Tô nói: "Tại sao tôi phải ở lại đây?

Nếu cái tên A Bảo đó không giết được lão đại, rồi kể hết mọi chuyện cho mục tiêu, hoặc thậm thà báo cảnh sát, e rằng tôi sẽ gặp rắc rối." Phạm Đức liếc A Tô một cái, dùng giọng điệu thoải mái nói: "Yên tâm đi, tôi đều là lính đánh thuê.

Ở Hương Cảng không ai có thể giữ được tôi đâu." "Cảnh sát căn bản là không làm được gì.

Cho dù là đội Phi Hổ lợi hại nhất Hương Cảng cũng vậy.

Nếu bọn xã hội đen đó đến, ha ha, đúng lúc diệt gọn chúng ở đây luôn." Đang lúc nói chuyện, bên ngoài truyền đến tiếng ô tô "ông ông", lập tức khiến mọi người trong nhà kho cảnh giác.

Mấy người nhanh chóng nhìn qua cửa sổ, phát hiện mấy chiếc ô tô từ xa đang nhanh chóng lao tới.

Phạm Đức nhìn thấy xe, nhưng không hề căng thẳng chút nào, nói với mấy người phía sau: "Bạn bè, e rằng là tình huống thứ hai rồi.

Không phải cảnh sát, chắc là bọn xã hội đen đến rồi.

Xem ra chúng ta phải tự mình ra tay thôi.” Tên da đen Lôi Nạp từ trong người rút khẩu súng lục ra, nhẹ nhàng lên đạn một cái: “Thật đáng tiếc, chỉ có loại đồ chơi nhỏ này.

Nếu tôi có súng máy hạng nặng trong tay, trực tiếp có thể nã nát ô tô rồi.” “Được rồi, chia nhau hành động đi.

A Tô, phụ trách canh giữ con tin.” Phạm Đức phân phó.

Ô tô dừng lại, Trần Hạo lập tức bước xuống xe.

Nhưng cảm giác của cậu ta mách bảo, vừa rồi có một luồng sát khí nồng đậm.

Trần Hạo nói với A Khôn, A Bảo và những người khác: “Cẩn thận, mấy tên người nước ngoài dám gây sự ở đây.

Tôi nghi ngờ những tên đó không phải người bình thường đâu.” “Chẳng lẽ là lính sao?” A Khôn hỏi.

“Có thể còn đáng sợ hơn lính.

Nghe nói lính đặc chủng, lính đánh thuê, loại Rambo ấy.” Trần Hạo nói.

Các tiểu đệ lập tức căng thẳng.

“Cẩn thận, chuẩn bị đủ đạn, thấy người là bắn, đừng cho đối phương cơ hội.” Trần Hạo dặn dò.

Cậu ta không hy vọng có quá nhiều người chết.

Hai mươi mấy người cậu ta mang theo lúc này, đều là những tiểu đệ trung thành nhất, thân thủ tốt nhất.

Chương 801

Một nhóm người từ từ tiến gần nhà kho.

Vừa bước vào bên cạnh cổng lớn, Trần Hạo cảm thấy cảm giác nguy hiểm ngày càng nặng nề.

Cậu ta ra hiệu cho mọi người dừng lại, lấy một cái thùng nhựa từ bên cạnh, ném thẳng vào trong.

"Đoàng đoàng đoàng." Bên trong lập tức truyền đến một tràng tiếng súng.

Trần Hạo và các tiểu đệ phía sau lập tức cảnh giác trốn sang bên cạnh.

Đạn bắn vào tường, phát ra tiếng "ba ba" giòn giã.

"Ba người một tổ, phân tán tấn công, hỏa lực phía trước thu hút, không cần xông vào." Trần Hạo lập tức ra lệnh.

Trần Hạo nói xong, nhanh chóng chạy sang bên cạnh.

Bên cạnh có một bức tường thấp, Trần Hạo một bước nhảy lên, sau đó đạp chân thân mình lại lần nữa bám lên trên, tay nắm lấy bệ cửa sổ tầng hai.

Cửa kính đã vỡ tan tành, Trần Hạo lanh lẹ lộn người chui vào.

Bên ngoài hai bên đang giao hỏa.

Các tiểu đệ của Trần Hạo không dám xông vào trong, chỉ dám bắn bừa vào bên trong, thu hút sự chú ý của đối phương.

Trần Hạo dựa vào một góc tường, lắng nghe vị trí tiếng súng, từ từ thò nửa cái đầu ra ngoài, thấy trong một góc nhà kho có một tên da trắng đang nấp, bắn ra bên ngoài.

Khoảng cách đại khái hơn 30 mét.

Trần Hạo kiểm soát hơi thở, nhanh chóng giơ tay nhắm vào tên đó một phát.

"Đoàng!" Đầu tên da trắng trong góc giật mạnh một cái, thân hình 'phịch' một tiếng ngã xuống đất.

"Will?" Phạm Đức đang nấp ở một góc khác thấy đồng đội mình ngã xuống, trong lòng chấn động kêu lên một tiếng.

Nhưng tên tên Will kia không hề có bất kỳ hồi âm nào.

Phạm Đức biết, Will e rằng đã trúng đạn bỏ mạng rồi.

M* nó, lại chết một đồng đội ở cái nơi Hương Cảng rách nát này, không thể chấp nhận được.

"Đồ khốn!" Phạm Đức mắng một câu, thân hình thoắt cái xuất hiện bên ngoài, giơ tay bắn hai phát về phía Trần Hạo.

Đoàng đoàng!

Trần Hạo thấy một bóng đen xuất hiện, lập tức theo bản năng né tránh, co mình vào góc tường, sau đó cảm thấy bức tường bên cạnh mình bị bắn trúng hai phát.

Trần Hạo cũng không đi ra ngoài, giơ tay bắn ra hai phát.

Với khả năng kiểm soát và ghi nhớ mạnh mẽ, viên đạn bay về hướng Phạm Đức đang đứng, nhưng hơi chệch một chút, bắn trúng vị trí bên cạnh Phạm Đức, cũng khiến Phạm Đức giật mình.

Phạm Đức lập tức né sang một bên, sau đó dùng tiếng Hà Lan hét lên: "Cẩn thận, có một tên rất lợi hại." Trần Hạo biết vị trí này đã bị lộ, chuẩn bị rời đi từ một nơi khác.

Cậu ta quay sang bên cạnh cầu thang đi xuống.

Nhưng khi vừa bước vào cầu thang, trong lòng đột nhiên cảnh giác, chân dùng sức "xèo" một tiếng nhảy sang bên cạnh.

"Đoàng đoàng đoàng!" Liên tục mấy phát súng bắn vào vị trí Trần Hạo vừa đứng.

Bất kể mặt đất bẩn hay không, Trần Hạo nằm rạp xuống đất lăn một vòng, từ khe hở cầu thang tìm ra bóng dáng kẻ tấn công, "Đoàng!" Một viên đạn găm thẳng ra, ngay sau đó truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

"A!" Tên da đen tên Lôi Nạp bị trúng đạn vào vai, ôm vai ngã xuống đất.

Hắn biết tình hình hiện tại có chút nguy hiểm, thân mình co rút lại muốn rời khỏi khu vực nguy hiểm này.

Trần Hạo lúc này đứng dậy, thấy một cái đùi lớn không kịp co lại, lập tức lại một phát súng.

"Đoàng!" Khẩu súng của Trần Hạo bắn thần chuẩn, viên đạn vừa đúng bắn trúng đầu gối đùi tên da đen.

Lôi Nạp lại một tiếng kêu thảm thiết, lần này thật sự không thể động đậy.

Trần Hạo thấy trên cầu thang có mấy cái hộp vỡ, trực tiếp ném ra.

Lúc này tên Lôi Nạp tuy bị trúng đạn trọng thương, nhưng vẫn giữ súng đề phòng.

Hắn thấy mấy thứ rơi xuống, giơ tay bắn mấy phát.

Đoàng đoàng đoàng.

Đạn đều bắn trúng mấy cái hộp vỡ đó.

Đột nhiên, một bóng người nhảy xuống.

Tên da đen giật mình, vừa kịp xoay nòng súng, nhưng đã thấy một nòng súng đen ngòm đã chĩa thẳng vào đầu hắn.

"Đoàng!" Viên đạn găm thẳng vào não tên da đen, xuyên ra phía sau.

Bức tường phía sau tên da đen lập tức hiện lên một bức tranh máu nổ tung.

Hoàn hảo bạo đầu.

Tuy rằng đã giết được hai tên, nhưng đối với sức chiến đấu của mấy tên này, Trần Hạo cũng cảm thấy kinh ngạc.

Bởi vì cậu ta có thể cảm nhận được, mấy tên này tuyệt đối không phải người bình thường, rất có thể là loại lính đánh thuê thường xuyên liều mạng trên đầu lưỡi dao.

Phái lính đánh thuê giết mình, ai vậy?

Trần Hạo trong lòng đã xác định được một người, Lôi Diệu Dương, khả năng là lớn nhất.

Nhưng bây giờ không phải lúc suy nghĩ nhiều, giết chết kẻ địch mới là ưu tiên hàng đầu.

Chương 802

“Carl, chúng ta lập thành tiểu đội, trước hết hãy giết tên mạnh nhất đó.” Phạm Đức nói với Carl, đồng đội còn lại.

“Thủ lĩnh, lần này chúng ta đã nhìn nhầm rồi.

Kẻ đã giết Lôi Nạp đó, tuyệt đối là cấp siêu đặc chủng binh, lợi hại hơn tất cả những người chúng ta từng tiếp xúc.” Carl có chút lo lắng nói.

“M* nó, lần này đúng là sơ suất, lật thuyền trong mương.

Nhưng chúng ta phải giết hắn, nếu không cả hai chúng ta cũng sẽ chết.” Phạm Đức nghiến răng nói.

Hai người trốn sau một hàng giá sắt, trên giá sắt đặt từng chiếc thùng nhỏ, không biết dùng để đựng gì.

Trần Hạo vừa xuất hiện, đã bị hai người phát hiện.

Hai người bắn xối xả vào Trần Hạo, áp chế cậu ta không dám ngóc đầu lên.

Khi hai tên định bao vây, thì một đám người từ cửa lớn nhà kho xông vào.

A Khôn chạy đầu tiên, miệng hét lên: “Anh em, cùng nhau giết bọn quỷ tây, đừng để chúng có đường về!” “Đoàng đoàng đoàng!” Đám người này cũng không ngu, xông vào rồi tự tìm chỗ ẩn nấp, súng lục trong tay thò ra bắn loạn xạ vào bên trong.

Những điều này đều do Trần Hạo dạy, khóa huấn luyện không phải uổng công.

Vừa rồi hai tên lính đánh thuê còn đang áp chế Trần Hạo, bây giờ

lại bị đám côn đồ áp chế.

Không phải lính đánh thuê không lợi hại, mà là vũ khí trong tay đã hạn chế chúng.

Nếu được trang bị đầy đủ vũ khí thuận tay, A Khôn và những người này căn bản không đủ sức đấu lại, ước chừng một hai hiệp đã bị giết sạch rồi.

Trần Hạo liếc mắt một cái, phát hiện hai người đàn ông đó đều trốn sau kệ hàng, đang đấu súng với A Khôn.

Cậu ta bỗng nhiên lao ra, một cước đá vào cái giá sắt gần nhất.

Cái giá sắt lập tức đổ về phía đó.

Hiệu ứng domino, dưới phản ứng dây chuyền, từng cái giá sắt nhanh chóng đổ xuống.

Phạm Đức và đồng đội thấy giá sắt đổ xuống, lập tức tìm chỗ né tránh.

Trần Hạo chớp thời cơ, bắn một phát về phía hai người.

"Đoàng!" Tên da trắng bên cạnh Phạm Đức ứng tiếng ngã xuống đất.

Phạm Đức sợ hãi lập tức nằm rạp xuống đất: "Carl?

Carl sao rồi?" Tên Carl đó không hề có bất kỳ hồi âm nào.

Phạm Đức biết, Carl cũng đã chết.

Trong lòng hắn nghiến răng chửi hai tiếng "Fuck".

"Huynh đệ, còn một tên thôi, xông lên giết chết hắn!" Lúc này A Tuấn hét lên một tiếng, giơ súng xông về phía Phạm Đức.

A Tuấn chạy nhanh, nhưng một người khác còn nhanh hơn, A Bảo gầm lên giận dữ chạy xông tới.

Phạm Đức phát hiện xung quanh đều không thể chạy thoát, giơ tay bắn một phát vào người chạy đầu tiên.

"Đoàng~" Thân hình A Bảo chao đảo, nhưng không dừng lại, tốc độ chạy còn nhanh hơn, tốc độ bắn súng lục trong tay cũng nhanh hơn.

"Đoàng đoàng đoàng~" A Bảo không ngừng bóp cò.

Phạm Đức vừa ngẩng đầu, mấy viên đạn đã bắn vào giá sắt, phát ra tiếng "leng keng leng keng", lập tức áp chế hắn xuống.

Thấy kẻ địch sắp tới gần, Phạm Đức chớp lấy một khe hở, lại bắn A Bảo một phát.

A Bảo ứng tiếng ngã xuống.

Phạm Đức tưởng tên đó đã bị giết chết, nhưng sau đó phát hiện, tên đó nằm trên mặt đất, nòng súng lục lại chỉ thẳng vào hắn.

"Đoàng~~~" Viên đạn từ khẩu súng trong tay A Bảo bắn ra, găm thẳng vào ngực Phạm Đức.

Phạm Đức có chút không thể tin nổi nhìn bộ quần áo trước ngực ngày càng đỏ thẫm.

Hắn không thể tin được, mình lại chết trong tay một tên xã hội đen nhỏ bé ở Hương Cảng.

"Đoàng đoàng đoàng~~~" A Tuấn và A Khôn cùng những người khác lúc này cũng xông tới, liên tục nổ súng vào Phạm Đức đang còn chút ý thức.

Phạm Đức lập tức trúng liên tiếp bảy tám phát đạn, đầu nghiêng sang một bên, đổ gục ngay cạnh đó.

Mắt hắn không nhắm lại, chết không cam lòng.

A Bảo nằm rạp trên mặt đất, máu tươi chảy ra lập tức nhuộm đỏ mặt đất, dùng sức thở hổn hển, nhìn Trần Hạo đang đi nhanh tới, dùng

ánh mắt đầy hy vọng nhìn cậu ta.

Giọng nói yếu ớt: “Hạo ca, Hạo ca, giúp tôi cứu cha mẹ tôi, cứu vợ con tôi~~” “Yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu họ ra.” Trần Hạo mặt lạnh nói.

Trần Hạo nghiến răng gầm lên: “Tìm khắp nơi, tìm ra gia đình A Bảo!” Các tiểu đệ lập tức tản ra.

Không lâu sau, trong một căn phòng làm việc cũ kỹ bên trong, tìm thấy tung tích gia đình A Bảo.

Lúc này tất cả đều đứng thành một hàng, phía sau, một người đàn ông đeo khẩu trang, tay cầm súng chĩa vào đầu vợ A Bảo.

Tay kia ôm con gái A Bảo, dùng cô bé làm lá chắn, hét lớn với A Tuấn và những người khác: “Thả tôi đi, nếu không tôi sẽ giết họ, thả tôi đi!” Lúc này Trần Hạo thấy tình huống này, lạnh lùng nói: “Thả người phụ nữ và đứa trẻ ra, tôi có thể để cậu đi.” A Tô nhìn Trần Hạo, hét lên: “Tôi không tin, tất cả tránh ra, tránh ra, tôi sẽ lái xe đi!” Sau đó A Tô dùng súng chĩa vào đầu người phụ nữ hét lên: “Ba người vây thành vòng tròn, vây quanh tôi, từ từ đi ra ngoài!” Lúc này A Tô rất sợ hãi, cũng hối hận.

Hối hận vì đã nghe lời của tên Phạm Đức đó, cứ tưởng là một nghệ thuật.

Nhưng m* nó, ai mà biết cuối cùng lại ra nông nỗi này.

Sớm biết vậy, chi bằng trực tiếp mai phục ám sát Trần Hạo còn hơn.

Lấy người già và trẻ con làm con tin, đây là con át chủ bài cuối cùng của hắn.

Chương 803

Để sống sót, để không chết, niềm tin vào sự sống chưa bao giờ mãnh liệt như khoảnh khắc này.

Có lẽ càng gần cái chết, người ta càng cảm thấy sinh mệnh đáng quý chăng.

Trần Hạo hiện tại cũng không có cách nào khác, vẫy tay với các tiểu đệ: "Chúng ta đều lùi ra, để hắn rời đi." A Khôn và những người khác đều mặt đầy bất mãn, nhưng vẫn nghe lời lùi ra.

Khi lùi về, A Tô để gia đình A Bảo vây quanh hắn cũng đi ra ngoài.

Nhưng khi đi đến khu vực nhà kho lớn, mẹ A Bảo đột nhiên nhìn thấy A Bảo đang nằm trên mặt đất, đột nhiên khóc thét lên một tiếng.

"A Bảo của tôi ơi!" Sau đó không quản gì nữa mà xông tới.

Phụ nữ đôi khi làm việc theo cảm tính.

Khi thấy con trai mình chết thảm, bà cũng không còn quan tâm đến gì nữa, lập tức xông tới.

Biến cố bất ngờ này cũng khiến A Tô giật mình.

Khi chưa kịp phản ứng nên xử lý thế nào, Trần Hạo chớp lấy cơ hội, bất ngờ giơ tay bắn một phát súng.

"Đoàng!" Viên đạn găm thẳng vào thái dương A Tô.

Mắt A Tô lập tức trợn tròn, đứa trẻ trên tay "bộp" một tiếng rơi xuống đất, thân hình từ từ đổ gục.

"Oa oa oa~~" Con gái A Bảo khóc thảm thiết.

Vợ A Bảo lúc này dường như cũng bị rút đi xương sống, "phịch" một tiếng ngã ngồi xuống đất, nhưng vẫn cố gắng ôm lấy con gái.

Cha A Bảo nhìn con trai nằm trong vũng máu, cũng khóc lóc chạy tới.

A Bảo đã chết, người nhà cậu ta đều vô cùng bi thương.

Nhưng đây không phải là nơi để lưu lại lâu, Trần Hạo nén lại tâm trạng ra lệnh: "Đỡ A Bảo chúng ta đi, rời khỏi đây!" A Bảo chết rồi!

Hậu sự do A Khôn lo liệu.

Ngày hạ táng, anh em Vượng Giác đều đến, không ai nhắc chuyện xảy ra ở khách sạn hôm đó.

Trần Hạo lấy toàn bộ tiền của A Bảo, đưa cho gia đình cậu ta, còn riêng mình móc thêm 1 triệu.

A Khôn, Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường, A Tuấn và mấy anh em khác cũng mỗi người biếu 20 vạn, coi như làm chút gì đó cuối cùng cho người anh em.

Đường giang hồ, giang hồ xa.

Nhìn ảnh trên bia mộ A Bảo, Trần Hạo chỉ biết nói: "Anh em, yên nghỉ nhé." Mọi người ở văn phòng Trần Hạo.

Sắc mặt Trần Hạo vẫn âm trầm, những người khác cũng không vui vẻ gì.

A Khôn chửi thề: "Mẹ kiếp, rốt cuộc là thằng nào làm?

Nếu tao biết, tao nhất định diệt cả nhà nó!" A Tuấn ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, thăm dò hỏi: "Hạo ca, có phải Lôi Diệu Dương làm không?" Trần Hạo hít một hơi, mắt lóe hàn quang, nói: "Khả năng Lôi Diệu Dương là lớn nhất.

Tất cả chú ý một chút, xem có thể điều tra ra tung tích của Lôi Diệu Dương không." "Hắn trốn sang Lan Hà rồi, e là khó tìm." Hắc Tử nói.

“Nếu đúng là thằng khốn nạn đó làm, dù có trốn chân trời góc bể, cũng phải lôi nó ra.” Hoa Lật Thử nói.

Chuyện này tạm thời chỉ có thể như vậy.

Lôi Diệu Dương bây giờ trốn sang Lan Hà, căn bản không thể bắt được hắn.

Trần Hạo cũng không biết làm sao lôi hắn ra.

Tại Amsterdam, Lan Hà.

Lôi Diệu Dương nhận báo cáo từ thuộc hạ, Trần Hạo không chết, tiểu đội Phạm Đức toàn quân bị diệt.

Lôi Diệu Dương tức giận chửi một tiếng "fuck!": “Mẹ nó, vậy mà cũng không giết chết được, thằng khốn đó đúng là mạng lớn.” “Bọn Phạm Đức đó ở nước ngoài làm lính đánh thuê, chắc là một lũ gà mờ.” Thuộc hạ tiếp tục báo cáo: “Diệu Dương ca, A Tô cũng chết rồi.” “Cái gì?!” Lôi Diệu Dương trợn tròn mắt.

Tiểu đội Phạm Đức chỉ là lính đánh thuê, chuyện kiếm tiền thôi, nhưng A Tô lại là một thuộc hạ cực kỳ quan trọng, vậy mà A Tô cũng chết rồi.

Lôi Diệu Dương lập tức lộ vẻ giận dữ, vớ chai rượu trên bàn “bốp” một tiếng đập xuống đất.

“Mẹ kiếp Bạo Long, tao nhất định phải giết chết mày!” Chửi xong, Lôi Diệu Dương bình tĩnh lại, gọi điện thoại về Hương Cảng, dặn dò một thuộc hạ khác phụ trách chuyện D-phẩm.

Mặc dù đã xảy ra chuyện, nhưng cuộc sống vẫn tiếp diễn.

Hội đen là vậy, ngày nào cũng nhảy múa trên mũi đao, chết người là chuyện thường.

Một thời gian sau, chuyện A Bảo cũng dần lắng xuống.

Trần Hạo tiếp tục công việc đầu tư tài chính.

Giai đoạn này thị trường chứng khoán Anh Quốc đang rất tốt, những lão đại Đông Tinh không hiểu biết cũng bắt đầu chú ý.

Trần Hạo đang tính toán, tháng tới sẽ tổ chức một hoạt động gì đó.

Một hôm, Trần Hạo bỗng nhận được điện thoại, nhấc máy, bên trong truyền đến một giọng nói quen thuộc.

"A Hạo, lâu rồi không gặp, chiều nay đến Thanh Tùng Quán uống trà nhé." Hoàng Cảnh Sát nói.

Đúng là lâu rồi không gặp, cũng đã gần hai tháng rồi.

Trần Hạo lái một chiếc xe sedan bình thường, một mình đến Thanh Tùng Quán.

Trong phòng bao, Hoàng Cảnh Sát nhìn Trần Hạo nói: "Giai đoạn này anh Bạo Long ở Vượng Giác đúng là như cá gặp nước, ngoài sở cảnh sát Vượng Giác có cả ngàn người chạy ngựa, phụ nữ của cậu dẫn người diệt Lôi Diệu Dương của Đông Tinh, mấy trăm người áo đen dàn trận nghênh đón ngoài sở cảnh sát!" "A Hạo, cậu còn nhớ thân phận của mình không?" Trần Hạo cười với Hoàng Cảnh Sát: "Đương nhiên là nhớ, tôi là Trần Hạo, cảnh sát viên Hoàng Gia Hương Cảng, số hiệu PC27149." "Nhưng tôi lại cảm thấy bây giờ cậu càng giống một tên côn đồ, suốt ngày chém người, đòi nợ, bán ma túy, còn để Hàn Sâm thâm nhập Vượng Giác, Du Ma Địa xảy ra chuyện, đừng nói cậu không biết." Hoàng Cảnh Sát trầm giọng nói.

Trần Hạo thản nhiên nói: "Hoàng Sir, tôi không bán ma túy, nhưng nếu Hoàng Sir nghĩ tôi không bán thì mấy 'quân tử ẩn danh' kia không dùng sao, có thể sao?" "Chuyện này trước sau gì cũng có người làm, không phải Lôi Diệu Dương thì là Hàn Sâm, đâu có đơn giản như vậy.

Tôi thì tôi phải chọn một phe thôi." "Hoàng Sir, tôi không phải

Thượng Đế, tôi không thể quản lý mọi chuyện được.

Chương 804

Tôi có thể kiểm soát thuộc hạ không dính vào mấy chuyện đó đã là không dễ rồi.” “Vị trí đại ca Vượng Giác này để tôi làm, tôi cũng phải ngồi cho vững chứ, đàn em cũng phải nuôi chứ.” Hoàng Hưng Thành cũng nhận ra vừa nãy giọng điệu của mình có hơi nặng, liền hòa hoãn lại một chút nói: “A Hạo, tôi không trách cậu, tôi chỉ nhắc nhở cậu, đừng quên thân phận của mình, một cảnh sát viên.” Ánh mắt Trần Hạo hơi lạnh nhìn Hoàng Hưng Thành.

“Ông muốn tôi phải làm sao?!” Không khí trong phòng chìm vào im lặng, Hoàng Cảnh Sát cũng không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau, Hoàng Cảnh Sát phá vỡ im lặng, nói: “Hôm nay tôi tìm cậu, có một chuyện muốn cậu điều tra.” Nói rồi, Hoàng Cảnh Sát lấy trong túi ra một túi nhựa nhỏ, đặt lên bàn đẩy về phía Trần Hạo.

“Cậu đã thấy cái này bao giờ chưa?” Trần Hạo cầm cái túi nhựa chỉ bằng gói gia vị, túi nhựa trong suốt, bên trong có thứ gì đó trông giống như mảnh đường phèn.

Trong đầu Trần Hạo lập tức bật ra một từ: “Băng (Ice)!” Trần Hạo lắc đầu: “Chưa thấy.” Hoàng Cảnh Sát nói: “Gần đây trên thị trường vừa xuất hiện một loại D-phẩm mới.

Đội điều tra D-phẩm đã lấy được từ một người cung cấp tin tức.” “Sau khi phân tích thì phát hiện là 'Methylamphetamine'.

Loại D-phẩm này đã bắt đầu lưu hành ở Anh Quốc, Mỹ và các nơi khác.

Nghe nói cách điều chế đơn giản, chi phí thấp, sử dụng tiện lợi, có thể hút, hít, uống hoặc tiêm.” “Bây giờ loại D-phẩm này đã xuất hiện

ở Hương Cảng, các sếp trên sợ nó sẽ nhanh chóng lan rộng, nên yêu cầu các bộ phận phối hợp điều tra nguồn gốc của loại D-phẩm này." "Nếu ở Hương Cảng có xưởng sản xuất, nhất định phải triệt phá ngay lập tức, không thể để loại D-phẩm này bén rễ ở địa phương Hương Cảng." "Cậu cho người chú ý, vạn nhất phát hiện thông tin về nguồn gốc loại D-phẩm này, phải thông báo cho tôi ngay lập tức." Trần Hạo gật đầu: "Được thôi." "Chiều nay tôi có một cuộc họp phải về gấp, không thể ở lại với cậu nữa," Hoàng Cảnh Sát nói rồi đứng dậy bỏ đi.

Lại nửa tháng trôi qua.

Phó Dương và đội trưởng đội điều hành cổ phiếu Ngô Kiến Kỳ đang báo cáo với ông chủ.

Phó Dương đưa bảng báo cáo chi tiết cho Trần Hạo: "Hạo ca, tháng này tổng cộng lợi nhuận 162 triệu." Khi nói con số này, Phó Dương cũng rất phấn khích.

Ngô Kiến Kỳ, đội trưởng đội điều hành, ở bên cạnh nói: "Ông chủ, tôi thấy đầu tư của chúng ta hơi bảo thủ rồi." "Hiện tại thị trường chứng khoán Anh Quốc đang được giới bên ngoài đánh giá cực kỳ tốt, thực ra chúng ta có thể kích hoạt đòn bẩy cao hơn." Phó Dương lại phản bác: "Tôi luôn cảm thấy thị trường chứng khoán Anh Quốc nguy hiểm, giống như một tòa nhà trên đụn cát, tôi cảm giác có thể sụp đổ bất cứ lúc nào." Đối với cuộc tranh luận của hai người, Trần Hạo không bình luận.

Kiểu tranh luận như vậy không chỉ có sự bất đồng quan điểm, mà ngay cả các chuyên gia tài chính bên ngoài cũng suốt ngày cãi vã trên báo chí, mỗi người đều có một bộ lý luận riêng, còn về kết quả thì ai có thể nhìn thấu?

Không, có người có thể nhìn thấu, đó chính là Trần Hạo.

Bởi vì cậu biết tất cả xu hướng của chỉ số chứng khoán Anh Quốc sau này.

Vẫn chưa đến thời điểm thực sự "điên cuồng", từ từ tích lũy sức mạnh, đợi đến lúc sụt giảm mạnh, hoàn toàn có thể ra tay một cú thật đau.

"Được rồi, hai tháng qua mọi người cũng vất vả rồi.

Phó Dương, phát cho mỗi người điều hành 20 vạn tiền thưởng, cho họ nghỉ ngơi hai ngày." Trần Hạo nói với Phó Dương.

Đội trưởng đi ra ngoài, không lâu sau bên ngoài truyền đến tiếng reo hò của các nhà điều hành.

Trần Hạo nói với Phó Dương: "A Dương, đi chuẩn bị đi, trưa mai ở Hoa Đô Dạ Tổng Hội, tổ chức một đại hội chia cổ tức, thông báo cho tất cả những người đã góp vốn." "Hạo ca, có thông báo cho Hàn Sâm không?" Phó Dương hỏi.

"Thông báo đi, nếu anh ta muốn thì tự nhiên đến." Trần Hạo cười nói.

Ngày thứ hai, bên ngoài Hoa Đô Dạ Tổng Hội, ô tô không ngừng đỗ lại, đàn em Vượng Giác dẫn đường cho xe đỗ gọn gàng.

Các lão đại từ khắp nơi đến, khiến toàn bộ hiện trường giống như một cuộc tụ họp của các lão đại Đông Tinh.

Sở cảnh sát Vượng Giác nhận được thông báo ngay lập tức, xuất động mấy xe chống bạo động và hàng chục cảnh sát, đỗ ở vòng ngoài canh gác.

Một đốc sát nhìn các lão đại Đông Tinh từng người một vội vã đến, hỏi cảnh sát Thường bên cạnh: "Sếp, họ định làm gì?" "Nghe nói là tổ chức đại hội chia cổ tức, cụ thể thì bây giờ chưa rõ." Cảnh sát Thường trầm mặt nói.

“Đại hội chia cổ tức?

Không phải Đông Tinh lại gây ra động tĩnh lớn gì chứ, chẳng lẽ là đánh nhau với Hồng Hưng, chiếm địa bàn của họ sao?” “Ai mà biết được họ đang bày trò gì.” Cảnh sát Thường nói.

“Ấy ấy, sếp nhìn kìa, Lạc Đà, Long Đầu của Đông Tinh đến rồi.” Lạc Đà xuống xe, liếc nhìn chiếc xe cảnh sát đỗ cách đó không xa, cười cười, dưới sự hộ tống của một đám đàn em bước vào Hoa Đô Dạ Tổng Hội.

Hôm qua nhận được điện thoại mời đến nghe đại hội chia cổ tức, đã chia cổ tức thì chắc chắn là tin tốt rồi.

Lạc Đà đã góp 20 triệu mà, dĩ nhiên anh ta rất quan tâm đến tiền của mình nên phải tự mình tham gia.

Các lão đại Đông Tinh tề tựu đông đủ, Quỷ Thúc cười nói: “Trừ khi là họp thường niên, bình thường chúng ta hiếm khi thấy người Đông Tinh đông đủ thế này.” Trần Hạo bước lên đài, cầm micro với giọng điệu trêu chọc nói: “Cảm ơn mọi người đã tham gia đại hội chia cổ tức.” “Nghe hai chữ 'chia cổ tức' mà không phấn khích sao?

Rõ ràng là chúng ta đã kiếm được tiền, nhưng bây giờ không biết rốt cuộc đã kiếm được bao nhiêu tiền?” Trần Hạo vừa nói xong, những người bên dưới đều không nhịn được.

“Nghe A Hạo hát cũng không tệ, không phải là muốn chúng tôi xem biểu diễn đó chứ.” Quỷ Thúc cười nói.

“A Hạo, bớt giấu giếm đi, nhanh chóng nói cho tôi biết đã kiếm được bao nhiêu tiền, tôi chỉ muốn nhìn tiền, không muốn nhìn mặt cậu đâu.” Tư Đồ Hạo Nam hô lên.

“Nhanh lên, chuyện tiền bạc, mấy cái khác không có hứng thú.” Khả Nhạc cũng hò reo theo.

Trần Hạo cười cười nói: “Vậy thì xem tiền đi.

A Tuấn, mang bảng lên.” A Tuấn và một đàn em vất vả mang lên một tấm bảng xốp, trên đó dán một bức vẽ, ghi một chuỗi số nổi bật: “162,000,000”.

“Ý gì đây?” Lạc Đà ngồi ở hàng đầu tiên hỏi.

Trần Hạo cười nói: “Lạc Đà ca, đây là tổng số tiền mà công ty đầu tư đã kiếm được trong tháng này.

Dưới đây tôi sẽ báo cáo từng người đã kiếm được bao nhiêu.” “Lạc Đà ca, đầu tư 20 triệu, thu lợi 17.2 triệu.” Lời Trần Hạo vừa dứt, bên dưới lập tức vang lên một tràng kinh hô.

“Oa, không phải chứ, suýt nữa thì tăng gấp đôi rồi, một tháng hơn chục triệu, kiếm kiểu gì vậy?!” “Vậy tiền của tôi cũng tăng gấp đôi sao?” “Đúng vậy, chúng ta cũng không kiếm ít đâu.” Trần Hạo tiếp tục lớn tiếng nói: “A Mễ, lợi nhuận 16.88 triệu.” “Oa, chị A Mễ cũng đầu tư nhiều tiền ghê.” “Kiếm được càng nhiều nữa.” “Nghe nói chị A Mễ trước đây chỉ đầu tư 10 triệu, tháng trước tăng gấp đôi, tháng này lại kiếm được nhiều như vậy.

Hai tháng từ 10 triệu đã biến thành 36 triệu, trời ơi là trời!” Những người bên dưới nhẩm tính một phép tính đơn giản, lập tức rất nhiều người không còn giữ được bình tĩnh nữa.

“Vậy tôi thì sao, A Hạo, tôi kiếm được bao nhiêu?” Tư Đồ Hạo Nam ở dưới lớn tiếng hỏi.

Trần Hạo nhìn anh ta: “Hạo Nam ca, hai tháng trước đầu tư 1 triệu, sau đó lại thêm vốn, cộng thêm lợi nhuận, tôi sẽ báo cáo tổng tài sản nhé, hiện tại tổng tài sản là 10.86 triệu.” Tư Đồ Hạo Nam phấn khích đến mức nhảy dựng lên: “Mẹ kiếp, có cả chục triệu rồi sao?!” “Đây là lần đầu tư kiếm tiền nhanh nhất, cũng là lần kiếm tiền dễ

dàng nhất của lão tử.

Đáng lẽ phải đầu tư nhiều hơn!" "Phía dưới, tôi chỉ công bố tổng tài sản đầu tư, còn kiếm được bao nhiêu thì tôi tin trong lòng mọi người đều có số rồi." "Quỷ Thúc, 16.77 triệu." "Chị Kim Phượng, 22.50 triệu." "Anh Thành, 9.60 triệu." "A Khôn, 10.40 triệu."...

Trần Hạo đọc từng người một, bất kể đọc tên ai thì người đó cũng đều rất phấn khích, ngay cả đàn em ô hợp cũng có tài sản đạt khoảng 3 triệu.

Kiếm được tiền thì ai mà không vui chứ?

Tiền à?

Theo ghi chép trong 《Hoàng Đế Nội Kinh》: tiền là một vị lương dược, có công hiệu "minh mục trương đảm" (làm sáng mắt, tăng cường dũng khí).

Tiền là một trung gian trao đổi vật chất, nhưng nó còn có nhiều ý nghĩa hơn, là bạn gái, tình nhân, nhà cửa, hạnh phúc, bạn bè, lòng hư vinh, công cụ bịt miệng người khác, điều kiện cần thiết để trả thù người khác.

Chương 805

Tiền là dục vọng, tín nhiệm, một tập hợp hỗn độn, tiền là món quà Thượng Đế ban tặng cho kẻ thống trị.

Cuối cùng, sau khi công bố xong, Trần Hạo nói với đám đông đang phấn khích: "Tình hình hiện tại là như vậy đó, hai tháng nay, lợi nhuận đúng là không tệ." "Tôi muốn hỏi mọi người, có muốn tiếp tục đầu tư hay rút tiền ra?" Bên dưới lập tức có người hô: "Đương nhiên là tiếp tục kiếm tiền rồi, dễ kiếm vậy, ai rút ra thì người đó ngốc!" "Đúng vậy, theo Hạo ca làm ăn thì có thịt mà ăn." Có người nói: "Hạo ca, tháng này tôi lại kiếm được chút tiền, có thể thêm vốn đầu tư không?" Trần Hạo cười cười: "Đương nhiên có thể, mọi người đều là anh em, tôi sao có thể từ chối chứ?" "A Hạo sảng khoái!

Tôi sẽ thêm 2 triệu nữa, tiền đẻ ra tiền, cuối năm có khi kiếm được mấy chục triệu." "Đúng đúng, tôi cũng thêm vốn đầu tư." Tất cả những người có mặt không ai rút vốn, tất cả đều hô hào thêm vốn đầu tư.

Trần Hạo cầm micro nói: "Được, phàm là ai có ý nguyện thêm vốn đầu tư, đều có thể trực tiếp giao cho Phó Dương bên kia.

Có tiền thì mọi người cùng kiếm." "Tuyệt vời quá~~" "Hạo ca, tôi bái phục~~" Không khí hiện trường vô cùng sôi nổi.

Sau đó Trần Hạo đến trước mặt Lạc Đà hỏi: "Lạc Đà ca, hiếm khi mọi người hôm nay đông đủ thế này, hay là tổ chức một bữa tiệc đi, cũng tốt để tăng cường tình cảm." Lạc Đà cười gật đầu: "Đề nghị của A Hạo không tệ, trưa nay Vạn Khánh Lâu, xã đoàn sẽ chi tiền." Mọi người lại một lần nữa hoan hô.

Trong tửu lầu, mọi người bắt đầu uống rượu ồn ào náo nhiệt.

Trong lúc cụng ly qua lại, một đàn em của A Thành đến gần Trần Hạo.

Cậu ta nâng ly kính Trần Hạo một ly rượu, sau đó nói: "Hạo ca, anh xem tôi có thể đầu tư không?" Trần Hạo cười nhìn tên này: "Sao, muốn kiếm tiền à?" "Đương nhiên rồi, ai mà không muốn kiếm tiền chứ.

Có điều có mấy anh em ở đây, tôi không dám hỏi." Tên này nói.

"À à, không vấn đề gì.

Cậu có thể nói với tất cả anh em Đông Tinh chúng ta, chỉ cần ai nguyện ý đầu tư, đều có thể đến tìm Phó Dương.

Chỉ cần là anh em Đông Tinh, tôi không thu một xu tiền hoa hồng nào." Trần Hạo rộng rãi nói.

"Vâng vâng, cảm ơn Hạo ca, cảm ơn Hạo ca." Đàn em đó vui vẻ chạy đi, không lâu sau tin tức này đã được truyền ra.

Mấy ngày sau đó, vô số đàn em Đông Tinh chạy đến công ty đầu tư nộp tiền, hy vọng kiếm được một khoản.

Những người này không thể giàu như các đại ca được, họ đều đầu tư mười vạn, tám vạn, ba vạn, hai vạn.

Trần Hạo cũng không chê, thu tất.

Cậu ta thu không phải là tiền, mà là lòng người.

Một chuyến bay từ Amsterdam, Lan Hà hạ cánh.

Một người đàn ông cao lớn đeo kính râm, cùng hai đàn em bước ra khỏi sảnh sân bay.

Hắn nhìn đám đông bên ngoài, lẩm bẩm một câu: "Lão tử đã quay lại rồi, Trần Hạo, chờ tao đó." Ở nhà ga đã có người đón, ba người lên xe.

“Diệu Dương ca, đi đâu ạ?” Lôi Diệu Dương mím môi: “Đi gặp Lạc Đà ca.” Lôi Diệu Dương đến chỗ ở của Lạc Đà: “Đại ca, em đã về rồi.” Lạc Đà nhìn người đàn em do chính tay mình dẫn dắt này nói: “Chuyện của cậu và A Hạo vẫn chưa giải quyết xong, sao lại đột nhiên quay về?

Sao không ở yên Lan Hà đi?” Ánh mắt Lôi Diệu Dương lóe lên một tia âm u, nhưng trên mặt vẫn luôn mang theo nụ cười nhẹ: “Đại ca, em là người Hương Cảng, lẽ nào lại ở Lan Hà cả đời sao?” “Về phần Bạo Long, em biết lần trước em đã sai rồi.

Em định đến xin lỗi anh ấy, hy vọng anh ấy tha thứ cho em.” Lôi Diệu Dương hạ thấp tư thái.

Lạc Đà nghe xong gật đầu: “Biết lỗi rồi là tốt, biết sai mà nhận sai, mọi người đều là anh em, không có thù oán nào không thể hóa giải.” “A Hạo cũng là người rộng lượng, để tôi giúp cậu làm hòa, tôi tin có thể hóa giải được mối thù này.” “Vâng, xin nhờ đại ca.” Lôi Diệu Dương nói.

“Vậy, tôi gọi điện cho A Hạo đến nhé.” Lạc Đà vừa cầm điện thoại, Lôi Diệu Dương đã nói: “Đại ca, đừng nói với Bạo Long là em đã về, cũng đừng nói gì về chuyện của em trước.” Lạc Đà hơi ngạc nhiên hỏi: “Tại sao không nói?” “Em sợ anh ấy còn giận, không chịu gặp em.

Chi bằng anh cứ gọi anh ấy đến trước, em trốn trong phòng, anh cứ khuyên anh ấy trước, sau đó em sẽ ra xin lỗi, chắc như vậy sẽ dễ dàng hơn.” Lôi Diệu Dương nói.

Lạc Đà cười, dùng ngón tay chỉ vào Lôi Diệu Dương: “Cậu đúng là lắm mưu nhiều kế.

Được thôi, tôi sẽ không nói.” Trần Hạo bỗng nhận được điện thoại của Lạc Đà: “A Hạo, có vài chuyện muốn nói với cậu, cậu có

thời gian không?" "Lạc Đà ca, chuyện gì vậy ạ?" "Vài chuyện làm ăn của Đông Tinh, muốn hỏi ý kiến của cậu.

Cậu đến nhà tôi một chuyến nhé, chúng ta nói chuyện." Lạc Đà nói.

Long Đầu mời, Trần Hạo không tiện từ chối: "Được thôi Lạc Đà ca, tôi sẽ đến." Đặt cuốn sách trong tay xuống, Trần Hạo nói với A Tuấn: "Đi thôi, đi với tôi đến chỗ Lạc Đà ca." A Tuấn lái xe chở Trần Hạo đến biệt thự của Lạc Đà ở Cửu Long Đường.

Xe dừng trước cổng, Trần Hạo dẫn A Tuấn bước vào.

Lạc Đà thấy Trần Hạo và A Tuấn đến, cười nói: "A Hạo và A Tuấn đã đến rồi." "Lạc Đà ca." Trần Hạo hô một tiếng.

"Đà gia." A Tuấn cung kính đứng sang một bên.

Trần Hạo đặt một hộp đồ ăn lên bàn, cười nói: "Điểm tâm Địch Gia, tôi biết Lạc Đà ca thích món này, tiện đường mang đến cho anh, vừa mới ra lò còn tươi nóng." Lạc Đà cười cười: "A Hạo có lòng rồi." "Lạc Đà ca, anh gọi tôi có chuyện gì vậy?" Trần Hạo hỏi.

"Chuyện là vậy, về chuyện của Diệu Dương." Lạc Đà nói.

Nghe cái tên Lôi Diệu Dương, vẻ mặt Trần Hạo cứng lại, bởi vì cái tên này gợi nhớ đến A Bảo đã chết.

Đột nhiên, Trần Hạo cảm nhận được một trận sát ý, trong lòng giật mình, lẽ nào Lạc Đà muốn bất lợi cho mình?

Cậu nhìn về hướng phát ra sát ý, phát hiện ra một căn phòng khác trong biệt thự.

Ai đang trốn trong đó?

Trần Hạo quay đầu nhìn Lạc Đà, Lạc Đà lúc này không biết Trần Hạo đã cảm nhận được nguy hiểm, vẫn tiếp tục nói.

“A Hạo, Diệu Dương tìm tôi, nó biết mình sai rồi.

Dù sao thì Hương Cảng là căn cơ, chuyện cũng đã qua mấy tháng rồi.” “Cậu nể mặt tôi, tha thứ cho nó một lần.

Tôi sẽ bảo Diệu Dương xin lỗi cậu, cậu thấy sao?” Nghe Lạc Đà nói, Trần Hạo đại khái đoán ra ai ở bên trong, e rằng Lôi Diệu Dương đã về, đang trốn trong đó.

Lạc Đà chỉ biết mâu thuẫn trước đây giữa Lôi Diệu Dương và Trần Hạo, nhưng lại không hề biết Lôi Diệu Dương đã phái người đi giết Trần Hạo, và một đàn em của Trần Hạo đã chết.

Trần Hạo mặt không đổi sắc: “Lạc Đà ca, thực ra tôi và Diệu Dương cũng chỉ có mâu thuẫn nhỏ thôi.

Nếu Lạc Đà ca đã nói vậy, thì thôi vậy.” “Dù sao cũng đều là người Đông Tinh, tôi không thể để Lạc Đà ca khó xử.

Sau này mọi người cùng làm ăn.” Trần Hạo tùy tiện nói.

Lạc Đà nghe Trần Hạo nói vậy, trong lòng vui vẻ, nói: “A Hạo rộng lượng.

Diệu Dương làm việc cũng không tệ, có đôi khi hơi để bụng một chút.

Chương 806

Thực ra nó đang ở trong, tôi sẽ bảo nó trịnh trọng xin lỗi cậu." Nói rồi Lạc Đà đứng dậy, lớn tiếng hô: "Diệu Dương, ra đi con." Cửa phòng mở ra, Lôi Diệu Dương dẫn theo hai đàn em bước vào.

A Tuấn nhìn Lôi Diệu Dương, trong mắt bắn ra ánh nhìn cảnh giác.

Lôi Diệu Dương trên mặt mang theo nụ cười, đi đến bên cạnh Trần Hạo.

Lạc Đà nói: "Diệu Dương, con đã làm sai trước đây.

Bây giờ A Hạo ở đây, con trịnh trọng xin lỗi anh ấy đi, chuyện đã qua rồi, sau này mọi người là anh em." Cười cười, Lôi Diệu Dương nhìn Lạc Đà, rồi quay đầu nhìn Trần Hạo, khẽ nói: "Xin lỗi à, haha…" Lôi Diệu Dương cười khẩy hai tiếng, sắc mặt đột nhiên chuyển lạnh, ngữ khí dữ tợn nói: "Xin lỗi, tao xin lỗi mẹ mày!

Bạo Long, hôm nay lão tử cho mày chết!" Nói rồi đột nhiên rút tay ra, một khẩu súng lục chĩa thẳng vào đầu Trần Hạo.

Hai đàn em phía sau Lôi Diệu Dương cũng rút súng lục ra, một khẩu chĩa vào A Tuấn, khẩu còn lại chĩa vào một đàn em bên cạnh Lạc Đà.

Lạc Đà bị sự thay đổi đột ngột làm cho giật mình, ngay lập tức trong lòng đại nộ, chỉ vào Lôi Diệu Dương mắng: "Diệu Dương, mày điên rồi sao?!" "Mày dám làm thế này trước mặt tao sao?

Tất cả bỏ súng xuống cho tao!

Hôm nay tao xem ai dám nổ súng!" Khẩu súng của Lôi Diệu Dương vốn đang chĩa vào Trần Hạo, nghe Lạc Đà nói vậy, đột nhiên

chĩa thẳng vào Lạc Đà, ngữ khí lạnh lẽo nói: "Lão già, la cái gì mà la!

Tao theo mày tám năm, vậy mà mày lại bắt tao đi xin lỗi một thằng nhãi ranh.

Mày..." Thấy họng súng chĩa vào mình, Lạc Đà vừa kinh vừa giận, chỉ vào Lôi Diệu Dương mắng: "Diệu Dương, tao dẫn mày vào giang hồ, đối xử không tệ bạc, có được ngày hôm nay không phải là do tao cho mày sao?

Vậy mà hôm nay mày dám cầm súng chĩa vào đại ca!" "Đại ca?

Không bảo vệ tao thì có tư cách làm đại ca của tao sao?" Lôi Diệu Dương gầm lên với Lạc Đà.

Lạc Đà tức đến mức thở hổn hển: "Mày... mày dám nổ súng bắn tao sao?

Mày tin hay không tin là mày không thể bước ra khỏi cửa này!" Nghe Lạc Đà nói, Lôi Diệu Dương cười điên cuồng, khẽ nói: "Haha, tao không những sẽ bước ra khỏi cửa này, mà sau này tao còn sẽ là Long Đầu đại ca của Đông Tinh nữa." "Tao chỉ cần giết cả mày và Bạo Long, Bạo Long muốn giết mày, tao cuối cùng lại giết Bạo Long, ai mà biết được chứ?" Lạc Đà nghe xong trợn tròn mắt, vạn vạn lần không ngờ, đứa đàn em mình nuôi dưỡng, cuối cùng lại biến thành bạch nhãn lang.

Ông chỉ vào Lôi Diệu Dương mắng: "Diệu Dương, mày..." "Đến lúc này rồi mà còn lải nhải, mày chết đi!" "Bằng!" Lôi Diệu Dương dứt khoát bóp cò, viên đạn găm vào đầu Lạc Đà, trên đầu Lạc Đà lập tức xuất hiện một lỗ thủng, cơ thể mạnh mẽ đổ về phía sau.

Bắn xong Lạc Đà, họng súng liền chuyển hướng về phía Trần Hạo.

Trần Hạo biết đây là cơ hội, thân hình mạnh mẽ di chuyển, lao về

phía Lôi Diệu Dương, từ không gian trữ vật lấy ra dao găm vung lên trong không trung.

"Phập!" "A~~" Lôi Diệu Dương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cổ tay hắn bị Trần Hạo chém, gân tay bị cắt đứt trực tiếp, tay không giữ được đồ vật, khẩu súng rơi xuống đất.

Lôi Diệu Dương cũng không phải dạng vừa, mạnh mẽ lùi về sau một bước, lớn tiếng hô: "Giết chết hắn cho tao!" Đàn em của Lôi Diệu Dương lập tức nổ súng, "Bằng~" Một viên đạn găm vào người đàn em của Lạc Đà, gã kia chỉ giãy giụa một chút rồi ngã xuống.

Một đàn em khác vừa định bắn A Tuấn, A Tuấn cũng phản ứng nhanh chóng, mạnh mẽ lao về phía trước, thân mình hung hăng va vào người gã kia.

"Bằng!" Gã kia vội vàng nổ súng, viên đạn bắn trúng vai A Tuấn.

A Tuấn ôm chặt lấy gã kia, gã kia kinh hãi, bắn thêm một phát vào bụng A Tuấn.

Viên đạn găm vào bụng A Tuấn, A Tuấn chỉ khẽ rên một tiếng, túm lấy tay gã kia, hai người vật lộn trên mặt đất.

Trong lúc vật lộn, A Tuấn lớn tiếng hét lên với Trần Hạo: "Đại ca, chạy mau!" A Tuấn chỉ khống chế được một người, tên còn lại đã giết đàn em của Lạc Đà, họng súng lập tức chĩa vào Trần Hạo.

Trần Hạo khom người, lăn một vòng trên mặt đất.

"Bằng bằng bằng~" Tên kia bắn liên tiếp ba phát vào Trần Hạo nhưng không trúng.

Đợi đến khi Trần Hạo lăn xong đứng dậy, trong tay đã có thêm một khẩu súng, chính là khẩu súng của Lôi Diệu Dương vừa rơi xuống.

Trần Hạo mạnh mẽ bóp cò.

"Bằng!" Viên đạn trúng thẳng vào đầu gã kia.

Gã kia ngã xuống đất như một bao tải rách nát.

Trần Hạo quay đầu nhìn A Tuấn đang ôm chặt một tay súng khác, giơ tay bắn hai phát, giết chết gã kia luôn.

Trần Hạo lập tức tìm kiếm Lôi Diệu Dương, nhưng phát hiện Lôi Diệu Dương đang trốn sau một chiếc ghế sofa.

Vừa định giơ súng bắn, bỗng nhiên cửa phòng "bành" một tiếng bị người ta đạp tung, một đám người cầm súng xông vào.

Người đó là A Khánh, đàn em trung thành nhất của Lạc Đà.

Lúc này, Lôi Diệu Dương mắt đảo một vòng, lớn tiếng kêu la: "A Khánh, mau giết chết Bạo Long đi, hắn đã giết Lạc Đà ca!" Họng súng của A Khánh lập tức chuyển hướng về Trần Hạo.

Trần Hạo giận dữ nói: "A Khánh, đừng nghe hắn nói bậy, Lôi Diệu Dương đã giết Lạc Đà ca!" A Khánh nhìn Lạc Đà ngã trên mặt đất, lập tức hoảng hốt, quát lên: "Tất cả đừng động đậy, ai động tao bắn chết đứa đó!" Sau đó lập tức tiến lên kiểm tra tình hình của Lạc Đà, phát hiện Lạc Đà trúng đạn vào đầu, đã tắt thở từ lâu.

A Khánh giơ súng chĩa vào Trần Hạo, nói: "Bạo Long, vứt súng xuống, ai động tao bắn chết đứa đó!" Lạc Đà chết thảm, trên đất có ba thi thể, dưới thân A Tuấn cũng có một vệt máu, Lôi Diệu Dương nằm trên đất ôm cổ tay, Trần Hạo cầm súng đứng giữa, ai cũng sẽ nghi ngờ.

Trần Hạo vứt súng xuống, nói với A Khánh: "A Khánh, gọi tất cả các lão đại xã đoàn đến, chuyện này hôm nay nhất định phải làm rõ." A Khánh nhìn Trần Hạo, lại nhìn Lôi Diệu Dương, nói: "Đúng, phải làm rõ." A Tuấn được đưa đi bệnh viện cấp cứu, Lôi Diệu Dương

được băng bó đơn giản, nhịn đau ngồi trên ghế sofa.

Trần Hạo ngồi đối diện, hai người mắt đầy thù hận.

Các lão đại Đông Tinh nhận được thông báo, lập tức từng người một vội vã đến.

Lúc này thi thể của Lạc Đà đã được thu dọn, đặt trên bàn trà lớn ở phòng khách, phía trên phủ một tấm ga trải giường.

Còn những thi thể khác đã sớm được mang đi, đặt ở một căn phòng khác.

Mọi người nhìn thấy máu me đầy đất, lại có thi thể của Lạc Đà, đều kinh hãi, biết rằng sắp có biến rồi.

Quỷ Thúc chất vấn A Khánh: "A Khánh, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" A Khánh nhìn Trần Hạo và Lôi Diệu Dương, nói: "Hôm nay Lôi Diệu Dương đến tìm đại ca trước, sau đó đại ca mới thông báo cho Bạo Long." "Tôi ở bên ngoài, bỗng nhiên nghe thấy tiếng súng trong phòng, sau khi vào thì đã thành ra như vậy." "Vào nhà xong tôi thấy Bạo Long cầm súng, những người khác đều đã ngã xuống đất.

Lúc đó Bạo Long đang định giết Lôi Diệu Dương, tôi đã ngăn lại." "Lôi Diệu Dương nói Bạo Long giết đại ca, Bạo Long nói Lôi Diệu Dương giết đại ca.

Tôi cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì, nên đã gọi các vị lão đại đến." A Khánh rất trung thành với Lạc Đà, theo Lạc Đà cũng đủ lâu.

Anh ta đầu óc quá thật thà, nếu không thì đã sớm trở thành đại ca một vùng rồi.

Chương 807

Bên cạnh các nhân vật lớn, người ta đều thích có một hoặc hai người đầu óc thật thà làm cận vệ, chuyện này xưa nay có rất nhiều ví dụ, chẳng hạn như Tào Tháo và Hứa Chử thời Tam Quốc.

Mọi người đều nhìn về phía hai người.

Không đợi Trần Hạo nói, Lôi Diệu Dương đã giành nói trước, với vẻ mặt phẫn hận, hắn quát vào Trần Hạo: "Bạo Long, tao đã sớm nhìn ra mày là một kẻ có dã tâm cực lớn.

Vương Sâm chết là mày lên vị, hôm nay lại muốn giết đại ca để lên vị!" "Hạng Gia, Quỷ Thúc, Bỉnh Thúc, tôi tận mắt thấy hắn giết đại ca.

Loại người như vậy, đáng lẽ phải vạn đao băm vằm, để tế điện đại ca!" Bỉnh Thúc nhìn Trần Hạo, trầm giọng hỏi: "Bạo Long, cậu có gì muốn nói không?" Trần Hạo quét mắt một vòng, nói: "Tôi xin mời mấy vị thúc bá nghe một đoạn ghi âm.

Nghe xong tự nhiên sẽ hiểu rõ mọi chuyện." Trần Hạo nói xong giơ tay tháo chiếc đồng hồ đeo tay ra, ấn vào đó, sau đó bên trong truyền ra âm thanh.

Đó là chiếc máy ghi âm mà cậu đã chuẩn bị từ trước.

"A Hạo, tôi biết cậu làm việc rộng lượng, Diệu Dương làm việc có đôi khi hơi để bụng một chút.

Thực ra nó đang ở trong, tôi sẽ bảo nó trịnh trọng xin lỗi cậu." Chiếc đồng hồ này là loại đồng hồ ghi âm công nghệ cao nhất của Mỹ, giống như loại mà đặc công dùng.

Lần trước đi Bangkok chơi, A Mễ thấy Trần Hạo thích nên mua

tặng cậu, sau đó Trần Hạo luôn đeo nó.

Mọi người đều nghe ra giọng của Lạc Đà.

Lôi Diệu Dương nghe đoạn ghi âm, sắc mặt lập tức tái mét, biết rằng mình xong đời rồi.

"Lão già, la cái gì mà la!

Tao theo mày tám năm, vậy mà mày lại bắt tao đi xin lỗi một thằng nhãi ranh.

Mày..." "Diệu Dương, tao dẫn mày vào giang hồ, đối xử không tệ bạc, có được ngày hôm nay không phải là do tao cho mày sao?

Vậy mà hôm nay mày dám cầm súng chĩa vào đại ca!" "Đại ca?

Không bảo vệ tao thì có tư cách làm đại ca của tao sao?" Trong đoạn ghi âm, Lôi Diệu Dương gầm lên.

"...mày dám nổ súng bắn tao sao?

Mày tin hay không tin là mày không thể bước ra khỏi cửa này!" Trong đoạn ghi âm, Lạc Đà tức tối quát.

"Haha, tao không những sẽ bước ra khỏi cửa này, mà sau này tao còn sẽ là Long Đầu đại ca của Đông Tinh nữa.

Tao chỉ cần giết cả mày và Bạo Long, Bạo Long muốn giết mày, tao cuối cùng lại giết Bạo Long, ai mà biết được chứ?" "Bằng!" Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Lôi Diệu Dương.

Lúc này sắc mặt Lôi Diệu Dương đã trắng bệch, hắn biết, xong đời rồi.

Nhưng hắn không cam tâm, gào thét: "Giả!

Giả dối!

Đừng tin Bạo Long, đó là âm mưu hắn chuẩn bị từ trước!" Nói

rồi, Lôi Diệu Dương mạnh mẽ lao đến giật lấy khẩu súng trong tay một đàn em bên cạnh.

A Khánh đã sớm nổi giận bừng bừng, thấy cảnh này, lập tức xông đến một cước đá Lôi Diệu Dương ngã xuống, cưỡi lên người Lôi Diệu Dương bắt đầu đấm từng quyền thật mạnh.

"Tao cho mày giết đại ca!

Tao cho mày phản bội!

Hôm nay mẹ kiếp tao đánh chết mày!" Nắm đấm to như cái bát sắt từng quyền từng quyền giáng mạnh vào mặt Lôi Diệu Dương, khuôn mặt vốn điển trai của hắn lập tức đầy máu me.

"A Khánh, dừng tay đã!" Quỷ Thúc hô một tiếng.

A Khánh giận dữ gầm lên: "Tôi muốn giết chết thằng tạp chủng này!" "A Khánh, Lôi Diệu Dương nhất định phải chết, bang có bang quy.

Yên tâm, nó nhất định không được chết tử tế đâu." Ông lão tóc bạc nói, nhìn Lôi Diệu Dương nói: "Vừa nãy cậu cũng nghe rồi đó, giết đại ca thì thiên đao vạn quả.

Yên tâm, nhất định sẽ dùng đến với cậu." Lôi Diệu Dương nghe vậy, lập tức ra sức giãy giụa: "Quỷ Thúc, Bỉnh Thúc, đừng giết tôi!" "Tôi biết mình sai rồi, tôi không cố ý đâu, đều là do Bạo Long ép buộc, nếu không tôi cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy." Hạng Gia tức đến mức râu cũng dựng đứng, quát vào Lôi Diệu Dương: "Chẳng lẽ những lời vừa nãy của mày cũng là Bạo Long ép buộc sao?" "Làm đại ca?

Tôi thấy cậu mới là kẻ có dã tâm cực lớn đó.

A Khánh, khống chế nó cho tôi, đừng để nó chết, triệu tập người mở hương đường!" Lúc này biệt thự của Lạc Đà được canh phòng

nghiêm ngặt, tất cả những người có tiếng tăm của Đông Tinh đều đã đến, bao gồm Kim Phượng, Ngân Phượng, Tư Đồ Hạo Nam, A Thành, Tiếu Diện Hổ.

Khi nghe Lôi Diệu Dương đã giết Lạc Đà, tất cả đều căm phẫn sục sôi.

"Thiên đao vạn quả!

Nhất định phải thiên đao vạn quả!" A Thành gầm lên giận dữ.

Quỷ Thúc cho người lôi Lôi Diệu Dương từ căn phòng bên cạnh ra.

Lúc này trên người Lôi Diệu Dương bị trói mấy vòng dây thừng, mặt đầy máu me.

Quỷ Thúc quát lớn một tiếng: "Đại ca Lạc Đà ở đây, quỳ xuống!" Lôi Diệu Dương liếc nhìn một vòng mọi người, đột nhiên cười lạnh: "Ha ha ha ha, bảo tao quỳ à, không đời nào!

Thua rồi thì thua rồi, lão tử không sợ chết, nhưng lão tử quyết không quỳ mà chết!" Mọi người thấy Lôi Diệu Dương lâm vào đường cùng mà vẫn kiêu ngạo như vậy, lập tức nổi giận.

A Khánh bên cạnh đột nhiên từ tay một đàn em lấy một con dao phay, chém vào khớp gối của Lôi Diệu Dương.

Phập!

"A~~" Lôi Diệu Dương phát ra một tiếng kêu thảm thiết, gân chân bị chém đứt, không còn chống đỡ được cơ thể nữa, "phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Sau đó A Khánh túm Lôi Diệu Dương đang nằm trên đất kéo lên, ép hắn quỳ ở đó.

Quỷ Thúc hằn học nói: "Giết đại ca, bang phái tối đại kỵ húy,

đương thụ thiên đao vạn quả chi hình, Lôi Diệu Dương, mày có phục không?" Lôi Diệu Dương cứng cổ, thở hổn hển nói: "Không phục!

Lão tử không phục!

Các người có thể giết chết tao, nhưng lão tử tuyệt đối không nói một chữ 'phục'!" "Hành hình!" Lão Quỷ gầm lên một tiếng.

A Khánh là người đầu tiên xông lên, trong tay cầm một con dao găm nhỏ dài, đâm vào mắt Lôi Diệu Dương.

Chương 808

"A~" Mắt bị đâm mù, Lôi Diệu Dương phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Sau đó tất cả những người có mặt, đều cầm dao găm đâm một nhát vào người Lôi Diệu Dương, trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết liên tục.

Cuối cùng Quỷ Thúc hô: "Trần Hạo, đến lượt cậu rồi." Lúc này hai mắt Lôi Diệu Dương đều đã mù, trên người toàn là những vết đâm của dao găm, máu không ngừng chảy ra.

Nghe thấy tên Trần Hạo, Lôi Diệu Dương lập tức lấy lại một chút tinh thần, dùng hơi sức cuối cùng hô: "Bạo Long, nếu mày là đàn ông, thì một dao đâm chết tao đi!" Trần Hạo nhận lấy dao găm, lạnh lùng nhìn Lôi Diệu Dương một cái, nói: "Thi thể Lạc Đà ca ở phía sau mày.

Trên đường Hoàng Tuyền, Lạc Đà ca đang đợi mày.

Lôi Diệu Dương, tao tiễn mày một đoạn nhé." Nói rồi một dao đâm thẳng vào tim Lôi Diệu Dương.

Lôi Diệu Dương không còn kêu la nữa, từ từ, đầu gục xuống.

Lôi Diệu Dương đã chết, cũng rất oanh oanh liệt liệt.

Đông Tinh sau đó mới công bố tin tức ra bên ngoài, bắt đầu chuẩn bị hậu sự cho Lạc Đà.

Đương nhiên, tin tức đưa ra bên ngoài là Lạc Đà chết vì xuất huyết não đột ngột.

Còn về Lôi Diệu Dương, thì bị xử lý bí mật.

A Khánh đưa đi, chắc là sẽ bị chôn ở bãi tha ma nào đó thôi.

Đám tang kết thúc, những chuyện còn lại do Quỷ thúc xử lý.

Trần Hạo không ở biệt thự Lạc Đà lâu, cùng A Mễ đi ra, hỏi: "A Tuấn sao rồi, hiện giờ ở đâu?" A Mễ lập tức đáp: "A Tuấn đang ở một bệnh viện tư nhân, đã phẫu thuật xong rồi.

Cậu ấy trúng hai phát đạn, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng." Trần Hạo và A Mễ đến bệnh viện, A Khôn, Mạch Nha Đường, Tô Uy đều có mặt.

Thấy Trần Hạo, mọi người nhao nhao gọi Hạo ca.

Trần Hạo vào phòng bệnh thăm A Tuấn, A Tuấn mũi cắm ống thở oxy nhưng ý thức vẫn tỉnh táo.

Thấy Trần Hạo và A Mễ bước vào, A Tuấn yếu ớt gọi một tiếng: "Hạo ca, A Mễ tỷ." "Sao rồi?" Trần Hạo hỏi.

"Ha ha, vận may.

Bác sĩ nói viên đạn thứ hai sượt qua gan, nên không chết." A Tuấn nặn ra một nụ cười.

Trần Hạo trong lòng cảm xúc dâng trào.

Tình huống lúc đó cực kỳ hỗn loạn, nếu không A Tuấn đã phát điên mà đè một người xuống, e rằng đã trúng thương sớm rồi.

Có câu 'Đại ca, chạy mau!' của A Tuấn, Trần Hạo hiện tại tâm trạng khó có thể bình tĩnh.

Cái chết của đại lão Đông Tinh Lạc Đà, bên Sở cảnh sát cũng nhận được tin tức đầu tiên.

Trần Hạo vừa về văn phòng, liền nhận điện thoại của Hoàng Cảnh ty.

"Lạc Đà chết rồi, chuyện gì đây, có phát sinh động loạn không?" Hoàng Cảnh ty hỏi.

Cái chết của một đại lão, tuyệt đối không phải chuyện đơn giản.

Nếu thực sự có nội tình, e rằng sẽ phát sinh đại động loạn cũng không chừng, nên Sở cảnh sát phải tìm hiểu rõ tình hình chi tiết, để chuẩn bị trước các biện pháp đối phó.

Trần Hạo thở ra một hơi, thản nhiên nói: "Lạc Đà bị Lôi Diệu Dương giết chết." Hoàng Cảnh ty ở đầu dây bên kia ngẩn người.

"Lôi Diệu Dương, không phải tiểu đệ của Lạc Đà sao, tại sao lại giết Lạc Đà?" "Lôi Diệu Dương muốn làm đại ca, lên ngôi." "Vậy Lôi Diệu Dương đâu?" "Lôi Diệu Dương cũng chết rồi, bị bảo tiêu của Lạc Đà giết chết.

Bên Đông Tinh đã thông báo cho người nhà Lạc Đà ca, họ sẽ nhanh chóng từ nước ngoài về, hai ngày sau làm lễ xuất tấn." Hoàng Cảnh ty báo cáo tin tức Đông Tinh cho Quách Tổng Cảnh ty, Quách Tổng Cảnh ty gật đầu nói: "Lôi Diệu Dương giết Lạc Đà, bị bảo tiêu của Lạc Đà giết chết, chuyện này sẽ không gây ra động loạn lớn.

Nhưng đại lão Đông Tinh xuất tấn, quy mô khẳng định không nhỏ.

Cử người theo dõi, đừng để xảy ra chuyện, tiễn đưa bình an, chúng ta cũng đỡ phiền phức." Hoàng Cảnh ty cau mày nói: "Việc xuất tấn tôi không lo, tôi lo phía sau.

Lạc Đà chết rồi, Đông Tinh nhất định phải chọn đại lão mới, e rằng lại sẽ có một phen tranh giành, không biết lại gây ra bao nhiêu phiền phức." Quách Tổng Cảnh ty cũng nhận ra vấn đề đó, nói: "À, đúng là một phiền phức.

Những băng nhóm nhỏ vì tranh giành vị trí đại lão xã đoàn, đều tranh đến đầu rơi máu chảy, Đông Tinh lớn như vậy, không biết sẽ gây ra bao nhiêu hỗn loạn." Đột nhiên, Quách Tổng Cảnh ty nhìn về phía Hoàng Cảnh ty, hạ giọng nói: "Cậu nghĩ, việc để Trần Hạo lên vị

có khả năng không?" Hoàng Cảnh ty cũng ngẩn người.

"Trần Hạo lên vị, không khả thi lắm đâu.

Mới vào xã đoàn bao lâu chứ?

Đừng nói người khác, Tư Đồ Hạo Nam, Khả Nhạc, A Thành những người này, ai mà không thâm niên hơn, quan hệ rộng hơn?" Quách Tổng Cảnh ty lại không nghe lời Hoàng Cảnh ty, tự mình phân tích: "Nếu Trần Hạo thật sự lên vị, trở thành đại lão Đông Tinh, chúng ta chẳng phải sẽ khống chế một siêu cấp băng nhóm sao?

Sau này chẳng phải muốn làm gì thì làm, sau này chuyện bên Đông Tinh, chẳng phải một cuộc điện thoại là giải quyết xong sao?" Hoàng Cảnh ty cau mày chặt hơn.

"Tôi có chút lo lắng tình hình của Trần Hạo." "Sợ Trần Hạo có khả năng biến chất?" Quách Tổng Cảnh ty nói.

Hoàng Cảnh ty có chút lo lắng nói: "Không biết liệu cậu ấy có thể ngồi lên vị trí đại lão không, nếu thật sự trở thành lão đại Đông Tinh, có thể chịu sự khống chế của tôi không, có nảy sinh tư tưởng khác hay không thì ai mà nói trước được." Quách Tổng Cảnh ty lấy thuốc lá châm một điếu, một luồng khói thuốc từ từ bay lên, bao phủ nửa khuôn mặt.

Quách Tổng Cảnh ty ngữ khí thản nhiên nói: "Bảo đảm bây giờ không có cách nào khác sao?

Nhìn xem những việc cậu ta đã làm, sớm đã vượt quá phạm vi nằm vùng rồi, tôi nghi ngờ, cậu ta sớm đã nảy sinh tư tưởng khác rồi." Hoàng Cảnh ty ngây người nhìn cấp trên của mình.

"Sir, ngài nghi ngờ Trần Hạo?" "Không phải không nghi ngờ." Quách Tổng Cảnh ty nhìn về phía Hoàng Cảnh ty, Hoàng Cảnh ty bị lời nói của ông ta làm nghẹn lời.

Hồng Khám Thế Giới, nơi tổ chức tang lễ của Lạc Đà, cả tang lễ phía trước đều bày đầy vòng hoa, tiểu đệ Đông Tinh đều đến, cảnh tượng cực kỳ hoành tráng.

Người nhà Lạc Đà đã từ Anh Quốc trở về.

Lạc Đà có hai con trai và một con gái, tất cả đều không ở Hương Giang.

Lạc Đà sống cuộc đời đao kiếm máu me, dám để người nhà ở lại đó.

Người đến viếng từng đợt từng đợt.

"Hòa Thắng Đường Nguyên Phó Thanh Nguyên tiên sinh kính bái.

Chương 809

Liên Anh Xã Hàn Sâm Hàn tiên sinh kính bái.

Hồng Hưng Xã Tưởng Thiên Sinh Tưởng tiên sinh kính bái.

Hòa Đồ Ngô Hùng Ngô tiên sinh kính bái.” Người đến viếng liên tục không dứt.

Lạc Đà ngồi vị trí bang chủ Đông Tinh đã hơn mười năm, giao thiệp rộng rãi, địa vị cũng nằm ở đó.

Gần như tất cả đầu mục các bang hội lớn ở Hương Giang đều đến.

Trên khoảng đất trống bên ngoài tang lễ, còn tụ tập hơn ngàn phần tử bang phái.

Đối với việc các phần tử xã đoàn tụ tập, cảnh sát càng cẩn thận đối phó.

Đã điều động Cục Điều tra Tội phạm có Tổ chức và Xã hội đen (OCTB), Đội Chống Xã Hội Đen và Đơn vị Chiến thuật Cảnh sát (PTU) hơn một trăm cảnh sát, sẵn sàng ứng phó với các tình huống có thể xảy ra bên ngoài nhà tang lễ.

Cảnh ty Vu của Đội Chống Xã Hội Đen và Hoàng Cảnh ty ngồi trong một chiếc xe chỉ huy, đỗ ở một nơi không xa nhà tang lễ.

Kính xe chỉ huy là kính một chiều, bên trong có thể nhìn rõ tình hình bên ngoài, bên ngoài lại không nhìn được bên trong.

Cảnh ty Vu cầm ống nhòm nhìn một lúc, nói: “Nếu có một quả bom nổ ở đó, e rằng sẽ nổ chết mấy chục đại ca, vậy sau này chúng ta sẽ đỡ việc rồi.” Hoàng Cảnh ty cười cười: “Khuyên đừng nói như vậy, nếu thật sự chết mấy chục đại ca, e rằng sẽ mệt chết.” Cảnh ty

Vu ngưng lại một chút, rồi gật đầu: “Không phải sao, e rằng lại sẽ diễn ra màn kịch tranh giành lão đại lên ngôi, không biết sẽ xảy ra bao nhiêu chuyện, không bằng bây giờ cứ yên ổn là tốt nhất.” Nói đến đây, Cảnh ty Vu đột nhiên nói: “Nhìn kìa, đó là Bạo Long Đông Tinh đúng không?

Dẫn theo một đám tiểu đệ, oai phong thật lớn!

Gần đây ở Đông Tinh nổi lên nhanh nhất, cũng khí thế mạnh nhất, không biết có phần làm đại ca Đông Tinh không.” Hoàng Cảnh ty nhìn hàng trăm người mặc đồ đen ào ào đi tới bên ngoài, nhất thời rơi vào trầm tư.

Trần Hạo đi ở phía trước nhất, phía sau đi theo A Khôn, Hoa Lật Thử và một đám tiểu đệ.

Số người đủ ba bốn trăm, tất cả đều mặc vest đen, thần sắc nghiêm trang.

Trước linh đường, người điều hành tang lễ hô lớn: “Vượng Giác Bạo Long bái tế Long đầu Lạc Đà ca!

Một cúi đầu!

Hai cúi đầu!

Ba cúi đầu!

Gia đình đáp tạ!” Người nhà Lạc Đà ca đi đến bên cạnh Trần Hạo, cúi đầu chào.

Trần Hạo xua tay ngăn lại: “Tôi cũng là huynh đệ của Lạc Đà ca, là người nhà, không cần đáp tạ.” Nói rồi nhận hoa trắng cài lên ngực.

Khi Trần Hạo bái tế, các lão đại bang phái khác cũng đang nhìn, có người thì thầm bàn tán.

“Bạo Long Đông Tinh, gần đây oai phong thật, nhìn đám tiểu đệ

cũng tinh thần kìa, liệu có lên vị không?" Nguyên Phó Thanh của Hòa Thắng Đường nói.

Ngô Hùng của Hòa Đồ Bang bên cạnh lắc đầu: "Tuổi đời còn quá non, tổng cộng vào xã đoàn chưa đầy một năm.

Hiện tại trấn giữ khu vực Vượng Giác, Du Ma Địa, nếu lên vị, e rằng những lão già kia sẽ không phục." "Ừm, quả thực là một vấn đề.

Bọn lão già Đông Tinh kia mỗi người một tâm tư.

Đông Tinh có Tư Đồ Hạo Nam, Tiếu Diện Hổ, Khả Nhạc, A Thành những người này, cứ chờ xem, Đông Tinh sẽ có chuyện loạn đấy." Tang lễ kết thúc, người nhà Lạc Đà không ở lại Hương Giang lâu, xử lý xong việc bên này liền lập tức quay về Anh Quốc.

Bởi vì họ cũng biết, việc bang phái còn lại không thể tham gia, có thể sẽ rước họa vào thân, đó cũng là lý do Lạc Đà đưa gia đình đi trước đó.

Trong tòa nhà Đông Tinh, một nhóm lão già Đông Tinh và các đại ca trấn giữ khu vực đều có mặt.

Trần Hạo ngồi ở vị trí cuối cùng.

Quỷ thúc và mấy lão già nhìn nhau một cái, đứng dậy nói: "Đông Tinh chúng ta có quy tắc bầu cử Long đầu dân chủ theo lịch sử.

Người có uy vọng nhất, vì huynh đệ nhất, được mọi người công nhận nhất, mới có thể ngồi lên vị trí Long đầu.

Trách nhiệm của Long đầu là dẫn dắt Đông Tinh đi tốt hơn, đi xa hơn, dẫn dắt hàng vạn huynh đệ Đông Tinh kiếm sống.

Những người có mặt đều là trưởng lão và chủ sự của Đông Tinh, đều có quyền được đề cử và bỏ phiếu.

Hôm nay triệu tập mọi người mở cuộc họp, thương lượng vấn đề

bầu cử Long đầu sắp tới.” Nói xong, lão Quỷ dừng lại một chút, nhìn đám thanh niên bên dưới, nói: “Trước khi họp, tôi và A Hạng, A Ông, A Bỉnh bốn người đã thương lượng.

Bốn người chúng tôi đã già, không tham gia bầu cử Long đầu, nhưng chúng tôi giữ lại quyền bầu cử.” Nghe vậy, Trần Hạo trong lòng cười thầm, đúng là 'người già thành tinh, quỷ già thành linh'.

Bọn lão già này tinh quái thật, biết tuổi già sức yếu, tranh giành vị trí Long đầu không khả thi lắm, có thể sẽ gãy cả xương già, nên trước tiên tuyên bố rút lui khỏi cuộc bầu cử, trước tiên đặt mình vào thế bất bại.

Còn những người khác tranh giành Long đầu, muốn phiếu bầu trong tay họ, bất kể ai lên vị, đều phải đưa đủ lợi ích.

Như vậy, những người có quyền tham gia tranh cử chỉ còn lại Kim Phượng, Ngân Phượng, Tư Đồ Hạo Nam, Khả Nhạc, Tiếu Diện Hổ, A Thành tổng cộng 7 người.

Kim Phượng quét một vòng, cười nói: “Tôi vẫn luôn quản lý mảng tài chính, không hiểu rõ công việc tổng thể của Đông Tinh, nên tôi cũng không tham gia bầu cử Long đầu.

Tôi học Quỷ thúc, giữ lại một phiếu bầu đi.” Tiếu Diện Hổ đảo mắt, cười ha ha nhìn Ngân Phượng: “A Mễ, em thì sao, không học chị Kim Phượng sao, chẳng lẽ cũng muốn làm Long đầu?” A Mễ đương nhiên không có cách nào làm Long đầu, nói: “Tôi không…” Vừa định nói tôi cũng chuẩn bị từ bỏ, nhưng bên cạnh lại đưa ra một bàn tay, nắm lấy tay nhỏ của A Mễ.

A Mễ đương nhiên biết là Trần Hạo, Trần Hạo nhẹ nhàng nhéo hai cái trên tay A Mễ.

Mặc dù A Mễ không biết Trần Hạo tại sao lại nắm, nhưng lại có

thể cảm nhận được, Trần Hạo đang ngăn cản.

Lời nói đột nhiên chuyển ngoặt: "Nhưng tôi cũng không có lý do gì phải từ bỏ cả." Nói xong không thèm để ý đến Tiếu Diện Hổ nữa.

Nụ cười trên mặt Tiếu Diện Hổ hơi cứng lại, vốn dĩ định dùng lời nói để tiêu diệt thêm một đối thủ, nhưng A Mễ lại không đồng ý.

A Mễ còn nhìn về phía Trần Hạo, Trần Hạo mỉm cười với cô, cô biết mình không sai, trên mặt cũng nở nụ cười.

Tiếu Diện Hổ nhìn thấy cảnh này, lập tức biết chắc chắn là Trần Hạo đã chú ý.

"A Hạo, vào môn phái muộn nhất, cũng chuẩn bị tranh giành vị trí Long đầu sao?" Tiếu Diện Hổ cười ha ha hỏi.

Trần Hạo quay đầu nhìn về phía Tiếu Diện Hổ, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn: "Vậy Vĩ ca không định rút lui sao?" Nụ cười trên mặt Tiếu Diện Hổ cứng lại, trong lòng thầm mắng một câu, đúng là một tên cười trong dao găm, còn âm hiểm hơn cả mình.

Rồi nhe răng cười: "A Hạo, có một chuyện tôi muốn bàn bạc với cậu, gần đây tôi hơi kẹt tiền, số tiền để trong công ty đầu tư kia, tôi muốn rút về dùng gấp, xem có được không?" Sợ tiền của mình bị Trần Hạo khống chế, nếu sau này trở mặt, số tiền đó sẽ không lấy lại được, nên quyết định bây giờ rút vốn.

Chương 810

Biết Trần Hạo thao tác, chẳng qua là mua cổ phiếu Anh Hoa Quốc thôi sao, cũng đã hỏi người rồi: "Hiện tại thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc rất điên cuồng, ai mua cũng kiếm được tiền, nghĩ rằng đầu tư đều không vấn đề, tại sao phải để ở chỗ Trần Hạo chứ." "Không vấn đề." Trần Hạo lập tức đồng ý.

Sau đó lại nhìn những người khác, hỏi: "Mấy vị thúc bá, Hạo Nam ca, Khả Nhạc ca, Thành ca, tiền của mọi người có muốn rút về không?" Khả Nhạc rút cái bật lửa đầu bạc, cười với Trần Hạo nói: "A Hạo, tiền của tôi cũng có việc cần dùng gấp, rút về trước đi." Sau đó A Thành cũng bày tỏ muốn rút tiền về.

Cuối cùng Trần Hạo nhìn về phía Tư Đồ Hạo Nam, Tư Đồ Hạo Nam nói: "Cứ để ở đó trước đã." Một bài kiểm tra nhỏ, có thể thấy những người này cơ bản đều có ý đồ với Long đầu, rất bình thường.

Ngồi lên vị trí Long đầu, tuy không thể khống chế sinh tử các đại ca đường khẩu khác như thời cổ đại mạnh mẽ như vậy, nhưng địa vị xã hội lại được nâng cao đáng kể.

Một lợi ích khác là có thể kiểm soát các tài sản khác của công ty.

Tài sản của công ty Đông Tinh cũng có mấy trăm triệu.

Quỷ thúc nhìn xuống dưới xong, tiếp tục nói: "Mấy người chúng tôi đã quyết định, trước tiên tiến hành hai tháng khảo sát, sau đó mới tiến hành bầu cử, khi đó người có số phiếu cao nhất sẽ ngồi Long đầu, không có ý kiến gì chứ?" Hai tháng khảo sát, Trần Hạo đoán bọn lão già này, là để chừa thời gian nhận quà.

"Không ý kiến." Những người khác trả lời.

“Được, vậy chuyện cứ định như vậy đi, còn có chuyện gì không?” Quỷ thúc cuối cùng nói.

Lúc đó Tiếu Diện Hổ lại mở miệng: “Quỷ thúc, có một chuyện, Lôi Diệu Dương chết rồi, Thâm Thủy Bộ phải giao cho ai quản?” Mặc dù Thâm Thủy Bộ phát triển bình thường, nhưng đó cũng là một khu vực không nhỏ, cần có một đại ca trấn giữ.

Vừa rồi mọi người đều lo chuyện Long đầu, bây giờ đột nhiên ý thức được, có một vấn đề chưa giải quyết kìa.

Quỷ thúc và mấy lão già nhìn nhau một cái, sau đó nói: “Chuyện Thâm Thủy Bộ tôi đã suy nghĩ rồi, tôi đề cử một người, A Khánh, thấy thế nào?

A Khánh là lão nhân bên cạnh Lạc Đà ca, tư cách đủ, người thật thà, làm một đại ca trấn giữ khu vực chắc chắn đủ tư cách.” Mấy người bên dưới trong lòng đều thầm mắng một câu, một đám lão già này vốn dĩ đã sắp xếp xong hết rồi, e rằng nếu Tiếu Diện Hổ không hỏi, mấy ngày nữa sẽ triệu tập một cuộc họp, trực tiếp thông báo cũng có khả năng.

“Vậy A Khánh cũng có quyền bầu cử Long đầu sao?” Tiếu Diện Hổ hỏi.

Lão đầu bạc lắc đầu: “A Khánh lên vị, vừa rồi mới quyết định chuyện sau đó, nên không có quyền được bầu cử, cũng không có quyền bỏ phiếu.” Mọi người lập tức thở phào một hơi, ít nhất đã bớt đi một người tranh giành Long đầu.

“Bỏ phiếu quyết định đi.” Bỉnh thúc nói.

Kết quả cuối cùng là A Khánh lên vị, trở thành đại ca trấn giữ khu vực Thâm Thủy Bộ.

Sau khi tan họp mọi người rời đi, Trần Hạo và A Mễ ngồi cùng

một chiếc xe rời đi.

Trên xe A Mễ hỏi: "Vừa rồi em học chị Kim Phượng, tại sao anh lại ngăn em, không phải anh nghĩ em có thể làm Long đầu chứ?" Trần Hạo lắc đầu: "Chị Kim Phượng bởi vì không có năng lực tự vệ mới nói như vậy, có anh ở đây, sợ người khác uy hiếp sao?

Suy cho cùng đó là một quyền lợi, trong tình huống không cần thiết, không cần thiết phải chủ động từ bỏ." A Mễ gật đầu, hỏi: "A Hạo, anh có muốn làm Long đầu không?" Trần Hạo nhìn A Mễ, cười nói: "Em thấy có khả năng không?" "Không khả năng, em ủng hộ anh, em có thể giúp anh tranh thủ chị Kim Phượng." A Mễ nói.

Trần Hạo vỗ vỗ đùi A Mễ, cười nói: "Hôm nay lúc họp em cũng đã nhìn rồi, những lão già đó, thực ra đều có ý đồ của mình, hoặc là đối tượng ủng hộ.

Lão đầu bạc chắc chắn ủng hộ Khả Nhạc, Hạng gia và Tư Đồ Hạo Nam quan hệ rất thân thiết, Bỉnh thúc chắc chắn ủng hộ A Thành, người trong lòng lão Quỷ thúc là ai thì không biết.

Tiếu Diện Hổ nhảy múa vui vẻ, nhưng thực ra không có ai thực sự ủng hộ, cũng là người ít cơ hội nhất.

Còn tôi, có khả năng nhất là một phiếu, bên chị Kim Phượng có thể tranh thủ, nhưng cũng chỉ là tranh thủ.

Chị Kim Phượng chắc chắn sẽ cân nhắc tổng thể mới đưa ra quyết định, sẽ không vì tình cảm tốt với tôi mà bỏ cho tôi một phiếu.

Có một vấn đề là tôi không đủ tư cách, chắc chắn là điểm bị người khác chê bai nhiều nhất.

Có lúc tư cách không quan trọng, nhưng có lúc lại cực kỳ quan trọng." Phòng làm việc Cục Điều tra Tội phạm có Tổ chức và Xã hội đen (OCTB) Sở Cảnh sát Hương Giang, Quách Tổng Cảnh ty và

Hoàng Cảnh ty cũng đang thảo luận vấn đề Đông Tinh.

Hoàng Cảnh ty nói: “Hôm nay Đông Tinh triệu tập cuộc họp, các nguyên lão và đại ca trấn giữ khu vực đều đi rồi, nội tuyến không có tư cách đi vào, tôi đoán chắc là liên quan đến chuyện Long đầu Đông Tinh.” “Bên Trần Hạo thì sao?” Quách Tổng Cảnh ty hỏi.

“Hiện tại vừa mới tan họp, tôi chưa gọi điện thoại cho cậu ta.” Hoàng Cảnh ty nói.

“Đợi lát nữa gọi điện thoại cho cậu ta chẳng phải sẽ rõ sao, tôi không cần phải đoán.

Vì vậy, có một nhân vật cấp đại ca làm nội tuyến, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản, tôi khá ủng hộ Trần Hạo lên vị.” Quách Tổng Cảnh ty nói.

“Quách Sir, nếu A Hạo thật sự lên vị, thì thật sự không thể quay đầu lại được nữa.” Hoàng Cảnh ty nói.

“Bây giờ cậu ta còn nghĩ có thể quay về đội cảnh sát sao?

Cái danh 'Bạo Long ca' đã vang dội khắp Hương Giang rồi, có nhân sĩ hắc đạo nào mà không biết đại danh của cậu ta chứ?

Làm quá nổi bật rồi, nếu quay về, tôi giải thích với cấp trên thế nào, giải thích với dân chúng thế nào?” Quách Tổng Cảnh ty nói.

Hoàng Cảnh ty im lặng: “Hay là, đợi thêm chút nữa.” “E rằng chúng ta có thể đợi, nhưng bên Đông Tinh không thể đợi được đâu.” Quách Tổng Cảnh ty nói.

Đút đút đút ~ đút đút đút ~ Hơn mười giờ sáng, điện thoại di động của Trần Hạo reo vang, anh lấy ra nhìn, là một số lạ.

Anh vẫy vẫy tay với Phó Dương đang báo cáo công việc.

Phó Dương lập tức đi ra, Trần Hạo cầm điện thoại di động đứng

trước cửa sổ kính, nghe điện thoại.

"A Hạo, tôi đây." "Nghe đây." "Hôm qua Đông Tinh họp, tình hình thế nào, kể tôi nghe đi." Hoàng Cảnh ty nói.

Trần Hạo trong điện thoại, kể lại tình hình hôm qua cho Hoàng Cảnh ty, Hoàng Cảnh ty trầm ngâm mấy giây, nói: "Trưa nay gặp mặt đi, tôi mời ăn chay." "Được." Trần Hạo và Hoàng Cảnh ty gặp mặt tại Thanh Tùng Quan.

Hai người ngồi xuống sau đó, Hoàng Cảnh ty nói với Trần Hạo: "Đông Tinh chọn Long đầu mới, cậu nghĩ ai có khả năng nhất?" Trần Hạo lắc đầu: "Bây giờ khó nói, tổng cộng 11 người 11 phiếu, ai nhiều phiếu nhất người đó làm Long đầu.

Mấy lão già đó đều có người ủng hộ, phiếu bầu hoạt động thực sự không nhiều.

Hiện tại chỉ có Kim Phượng, tôi và Ngân Phượng có phiếu bầu hoạt động." Hoàng Cảnh ty ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo: "Cậu không có ý muốn làm Long đầu sao?" Trần Hạo nhìn đối phương: "Tôi, tư cách không đủ, lại quá trẻ, khó mà phục chúng." "Nhưng thực lực ở Vượng Giác là mạnh nhất trong số những người này mà." Hoàng Cảnh ty nói.

"Hắc đạo rất coi trọng thâm niên và địa vị, đội cảnh sát chẳng phải cũng vậy sao?" Hoàng Cảnh ty im lặng một lúc, nói: "A Hạo, tôi để cậu lên vị, làm Long đầu Đông Tinh, như vậy có thể nắm rõ toàn bộ tình hình Đông Tinh.

Đông Tinh xảy ra chuyện gì, tôi có thể hoàn toàn kiểm soát." Động tác gắp thức ăn của Trần Hạo dừng lại, từ từ đặt đũa xuống, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hoàng Cảnh ty, nói: "Tôi có phải vĩnh viễn không có khả năng quay về đội cảnh sát nữa không, có phải đã từ bỏ tôi rồi không?" Hoàng Cảnh ty ngẩn người, không ngờ Trần Hạo lại thấu

đáo như vậy: “A Hạo, đừng như vậy, tất cả đều vì công việc.” “Lý do đường hoàng ghê gớm đấy, Hoàng Cảnh ty, nằm vùng cũng có nhân quyền chứ, làm như vậy, tôi rất đau lòng đó.” Trần Hạo ngữ khí bình thản nói.

“A Hạo, ban đầu khi để cậu làm nằm vùng, tôi cũng không ngờ sẽ đi đến bước này, bây giờ chuyện chỉ có thể tiến về phía trước.” Hoàng Cảnh ty nói.

Trần Hạo nghe lời Hoàng Cảnh ty, đột nhiên cười cười, cầm lại đũa: “Tôi hiểu rồi, tùy tình hình vậy, Long đầu cũng không phải tôi muốn làm là được.

Tôi biết chuyện không dễ, cố gắng lên nhé, à này, trong này tôi có một bộ tài liệu về tất cả các đại lão Đông Tinh, chắc là có ích cho cậu.” Hoàng Cảnh ty nói, từ phía sau lấy ra một tập tài liệu dày cộp đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo nhận lấy đặt bên cạnh.

Chương 811

Hai người im lặng ăn cơm, Trần Hạo ăn thêm mấy miếng, đặt đũa xuống, lấy khăn lau tay: "Món chay hôm nay ăn có vẻ không hợp khẩu vị lắm nhỉ, có phải đổi đầu bếp rồi không?

Thôi, tôi ăn no rồi, đi trước đây, tôi bên kia có việc." Trần Hạo đứng dậy, Hoàng Cảnh ty đột nhiên gọi lại: "A Hạo." Trần Hạo quay đầu nhìn về phía Hoàng Cảnh ty: "A Hạo, chuyện ma túy mới, tranh thủ thời gian điều tra, cấp trên đang thúc giục gấp." Hoàng Cảnh ty nói.

Trần Hạo đột nhiên cảm thấy thật vô vị, gật đầu: "Tôi biết rồi." Nói xong liền quay đầu đi thẳng không một chút do dự.

Sau khi Trần Hạo rời đi, Hoàng Cảnh ty im lặng ngồi xuống, nhìn mâm thức ăn, cũng không còn tâm trạng ăn nữa.

Đột nhiên cảm thấy, một người cấp dưới tốt ngày xưa, đang dần rời xa mình.

Trần Hạo trở lại xe, đột nhiên điện thoại di động reo, anh nhấc máy, trong điện thoại truyền đến giọng A Mễ: "A Hạo, vừa rồi chú Ông gọi điện thoại cho em, hy vọng em ủng hộ Khả Nhạc, em không đồng ý, chỉ ậm ừ qua loa thôi." "Em biết rồi." Trần Hạo nói: "A Mễ, bất kể ai gọi điện thoại, bây giờ đều đừng đồng ý, bây giờ còn sớm, chúng ta sẽ cân nhắc tổng thể." Trần Hạo dặn dò: "Em hiểu rồi." Trần Hạo lái xe về công ty, tiếp tục bận rộn công việc của mình.

Mấy ngày sau, nhận được điện thoại của mấy người.

Chú Ông, Hạng gia, Bỉnh thúc, mỗi người đều có ý đồ riêng, muốn kéo Trần Hạo ủng hộ phe mình, đồng thời hứa hẹn.

Trần Hạo đều ậm ừ qua loa.

Bây giờ còn sớm so với thời gian bỏ phiếu, tất cả mọi chuyện trước khi được tiết lộ đều là giả, còn Trần Hạo, lần này nhất định phải tranh giành Long đầu.

Anh không quên nhiệm vụ thế giới này: "Trở thành đại lão xã đoàn Hương Giang".

Đút đút đút ~~ đút đút đút ~~ Điện thoại di động của Trần Hạo reo, anh nhìn thấy số quen thuộc, nhấc máy: "A Khôn, chuyện gì?" "A Hạo, phim của tôi đang trong giai đoạn chuẩn bị, nữ nhân vật chính dáng người bốc lửa lắm đó, anh có muốn xem không, nếu thích có thể cho cô ấy đi cùng anh." A Khôn dâm đãng nói qua điện thoại.

"Nếu A Mễ biết cậu dẫn dụ tôi đi làm bậy…" Đầu dây bên kia A Khôn khựng lại, lập tức nói: "Tôi đùa thôi, ha ha, đùa thôi, anh có muốn không, xem nữ nhân vật chính có được không, rồi giúp tôi chọn mấy nam diễn viên đi." Trần Hạo gần đây cũng cảm thấy nhàm chán và buồn bực, đi xem cũng tốt.

Anh dẫn theo hai tiểu đệ, lái xe đến công ty của A Khôn.

Thằng A Khôn này đại thủ đại cước, có công ty mà không có tòa nhà văn phòng sao?

Nó làm phiền Trần Hạo mua một tòa nhà bốn tầng ở Thanh Thủy Loan làm địa điểm văn phòng, có một khu vực làm phim trường, tốn hơn ba mươi triệu, Trần Hạo coi như là đầu tư.

A Khôn dẫn Trần Hạo đi một vòng trong công ty, nói thật, làm ra vẻ ra trò lắm, tuy nhỏ mà có võ.

Hiện tại các bộ phận và nhân sự cơ bản đều đã đủ, chỉ còn chờ khai máy quay phim thôi.

"Bộ phim tên gì, nội dung gì vậy?" Trần Hạo tò mò hỏi.

“À à à, phim thời trang, ban đầu có người quay phim cổ trang, nhưng tôi thấy phim thời trang chi phí thấp hơn.

Phim đầu tiên mà, bắt đầu từ cái đơn giản, tên mà biên kịch đặt là “Tôi Vì Em Mà Điên Cuồng”, sao, có ý cảnh không?” A Khôn nói.

Nghe cái tên này Trần Hạo ngẩn người, hình như có vẻ quen, đã xem bộ phim này rồi, không biết A Khôn làm ra cái này có khác biệt không.

Cầm kịch bản xem qua, Trần Hạo phát hiện cốt truyện và bộ phim đã xem trước đây gần như giống hệt, chết tiệt, không phải trùng hợp vậy chứ?

“Nữ nhân vật chính đâu, cho tôi xem đi.” Hiện tại Trần Hạo cũng rất mong chờ nữ nhân vật chính, không phải cũng là người ở không gian thời gian trước đó chứ.

A Khôn phân phó tiểu đệ bên cạnh: “A Huy, đi gọi người.” Không lâu sau A Huy dẫn theo một cô gái đi vào, cô gái dáng người lả lướt, ngoại hình ngọt ngào: “Tổng giám đốc ngài gọi tôi.” A Khôn cười gật đầu với cô gái, sau đó nói với Trần Hạo: “Nữ nhân vật chính tôi chọn thế nào?” “Tên gì?” Trần Hạo nhìn cô gái hỏi.

“Diệp Khanh Khanh.” Trông giống hệt, tên giống hệt, dáng người cũng giống hệt, không sai rồi.

“A Hạo, nam nhân vật chính tôi dự định dùng người của công ty chúng ta, không biết ai thích hợp, anh giúp tôi xem đi.” A Khôn lại bảo A Huy đi gọi người, không lâu sau A Huy và một tiểu đệ khác dẫn theo bảy tám người.

“Đến rồi, xem ai lên hình đẹp hơn, ít nhất cũng phải hợp với nữ nhân vật chính chứ.” Trần Hạo quét mắt nhìn hai vòng trên mặt những người này, nói thật, không có ai lọt mắt anh.

Đột nhiên, nhìn thấy người đứng bên cạnh A Huy, nói: "A Huy, người bên cạnh đó là ai vậy, tôi chưa thấy bao giờ." A Huy là tiểu đệ hàng đầu của A Khôn, nghe Trần Hạo gọi, lập tức nói: "Bạo Long ca, đây là tiểu đệ của tôi, tên A Nhạc." Người tên A Nhạc nhìn Trần Hạo đánh giá kỹ lưỡng, hơi có chút câu nệ.

A Huy thấy cậu ta đứng ngây người ra đó, liền quát: "A Nhạc, ngây ra đó làm gì, mau gặp Bạo Long ca." A Nhạc bước những bước chân hơi vòng kiềng, đi đến trước mặt Trần Hạo, cung kính kêu một tiếng: "Bạo Long ca." "Tên A Nhạc?" Trần Hạo hỏi.

"Vâng, Bạo Long ca." "Cậu không họ Cổ à?" Trần Hạo hỏi.

A Nhạc ngẩn người, rồi lắc đầu: "Bạo Long ca, tôi không họ Cổ." A Khôn nhìn A Nhạc, cau mày nói: "A Hạo, không phải anh để mắt đến cậu ta đó chứ, thằng nhóc này trông cũng được, nhưng da hơi đen, quay phim phải chiếu sáng hết cỡ đó." "Vậy thì chiếu sáng thôi." "Nhìn cái dáng vẻ này, cậu nghĩ cậu ta sẽ biết diễn sao?" A Khôn có chút nghi ngờ nói.

Trần Hạo nhìn A Nhạc hơi căng thẳng, cười nói: "Yên tâm, tôi rất xem trọng cậu ta, cậu ta là diễn viên thiên bẩm đó.

À này, phần cảnh nóng của bộ phim này, quá ẩn ý, phải tăng cường lên, cho A Nhạc nhiều cảnh quay hơn, tôi tin sau này cậu ta nhất định sẽ trở thành một nam tài tử lớn." Nghe vậy, sắc mặt A Nhạc càng khó coi: "Bạo Long ca, tôi, tôi không biết diễn đâu, tôi cũng không muốn đóng phim, tôi làm người theo dõi là tốt rồi." A Nhạc có chút căng thẳng nói.

"Thật sự không đóng phim sao?" Trần Hạo hỏi.

"Không đóng." A Nhạc lập tức trả lời.

Sắc mặt Trần Hạo bỗng chốc trầm xuống, nhìn A Nhạc nói: "Lời

của Bạo Long tôi mà cậu cũng không nghe, có tư cách làm tiểu đệ của tôi sao?

Nếu đã như vậy, thì đi đi, từ nay về sau Vượng Giác không có cái tên A Nhạc này nữa." Chu Khôn, A Huy, A Nhạc đều ngẩn người, không biết tại sao Trần Hạo lại đột nhiên nổi giận.

A Huy vừa thấy Bạo Long ca tức giận, lập tức quát: "A Nhạc, ngây ra đó làm gì, đã làm tiểu đệ, đại ca, còn dám phản bác Bạo Long ca." "Bạo Long ca, tôi…" A Nhạc có chút bối rối không biết phải làm sao.

Sắc mặt Trần Hạo vẫn không tốt, nói với những người khác: "Tất cả đừng nói nữa." Sau đó nhìn chằm chằm A Nhạc hỏi: "Tôi hỏi cậu, đóng phim hay rời đi, chỉ có một lựa chọn." Khí thế trên người Trần Hạo quá mạnh mẽ, những người khác không dám hó hé, A Nhạc mặt đầy sự rối rắm, cuối cùng nghiến răng nói: "Bạo Long ca, tôi đóng." Nghe câu trả lời này, Trần Hạo lắc đầu, trong lòng nhẹ nhàng thở dài một hơi.

Nhìn A Nhạc nói: "Đã chọn con đường này, có quỳ cũng phải đi hết." Nói xong liền xoay người đi.

Trần Hạo có thể nhìn ra thằng nhóc này là nằm vùng, không vì lý do gì khác, mà là một loại cảm giác.

Kể từ khi tu luyện công pháp, Trần Hạo đối với cảm nhận khí tức trở nên mẫn cảm hơn rất nhiều.

Trên người A Nhạc này, anh cảm nhận được một loại ngạo khí, đó là thứ mà một người bình thường không thể có được.

Có tám phần chắc chắn, A Nhạc này là nằm vùng.

Thêm vào dáng vẻ của cậu ta, chính là phiên bản Cổ Thiên Lạc chuẩn, cũng biết cậu ta không phải dân du côn, thêm vào việc thử

thăm dò, bây giờ đã có 9 phần 9 chắc chắn rồi.

A Khôn và A Huy đi theo Trần Hạo ra ngoài, Trần Hạo hỏi A Huy: "A Nhạc theo cậu bao lâu rồi?" "Hơn hai tháng rồi." A Huy vội vàng trả lời.

"Bình thường thế nào?" "Khá lanh lợi, cũng cần cù, làm việc ổn thỏa, nên tôi mới đưa cậu ta theo bên mình." A Huy nói.

Nằm vùng hầu như đều chọn những người tinh anh, không có kẻ ngốc, làm việc tự nhiên không có gì đáng nói, điều này càng chứng thực phán đoán của Trần Hạo.

Trần Hạo trong lòng có chút buồn bực, bắt đầu cài cắm nằm vùng bên cạnh mình rồi sao?

Chương 812

Có một A Nhạc, có thể sẽ có những người khác.

Không được tin tưởng.

Trở về văn phòng của mình, Trần Hạo châm một điếu xì gà, ngồi trên ghế ông chủ, chìm vào trầm tư.

Đút đút đút ~ đút đút đút ~ Điện thoại di động reo.

Trần Hạo bị giật mình tỉnh dậy, điếu xì gà trong tay đã cháy hết, không biết đã ngồi bao lâu rồi.

Trần Hạo nghe điện thoại, bên trong truyền đến giọng A Mễ: "A Hạo, tối nay anh về ăn cơm không?" "Không về đâu, tối nay có chút việc, ăn bên ngoài." Trần Hạo nói.

Cúp điện thoại, Trần Hạo trong lòng đột nhiên có quyết định.

Từ trong ngăn kéo lấy ra tập tài liệu về tất cả các đại lão Đông Tinh mà Hoàng Cảnh ty đã đưa, tỉ mỉ xem.

Tập tài liệu này rất đầy đủ, từ Quỷ thúc, lão đầu bạc những nguyên lão kia, cho đến tài liệu của Tư Đồ Hạo Nam, Khả Nhạc, Tiếu Diện Hổ, A Thành.

Thậm chí bao gồm cả A Khánh vừa mới lên vị, chỉ duy nhất không có tài liệu của anh và A Mễ.

Trong tập tài liệu này, quá trình phát triển sự nghiệp, lý lịch qua các năm, tình hình gia đình, thuộc phe phái nào, v.v.

đều có đủ.

Chỉ cần xem những tài liệu này, cơ bản có thể hiểu rõ mọi thứ về một người.

Trần Hạo có khả năng nhớ không quên, chỉ xem một lần, đã ghi nhớ toàn bộ tài liệu này vào trong lòng.

Khi ngẩng đầu lên, bên ngoài trời đã chạng vạng.

Mặc quần áo ra ngoài, hai tiểu đệ đứng dậy muốn đi theo, Trần Hạo nói: "Đổi một chiếc xe khác, đừng lái Mercedes." Chiếc Mercedes đầu hổ quá bắt mắt, anh tùy tiện đổi sang một chiếc sedan bình thường.

Lái xe đến bệnh viện, sau mười mấy ngày tĩnh dưỡng, A Tuấn đã hồi phục đủ để ngồi dậy được.

Mấy tiểu đệ đang nói chuyện phiếm với A Tuấn, thấy Trần Hạo đến, các tiểu đệ lập tức đứng dậy: "Bạo Long ca." Trần Hạo gật đầu với họ, nhìn về phía A Tuấn: "Cảm thấy thế nào?" "Hạo ca, không vấn đề gì, cả ngày ăn ngon uống tốt, còn mọc thêm thịt nữa kìa, Hạo ca bận rộn như vậy, không cần lúc nào cũng đến thăm em đâu." A Tuấn nói.

"Không sao là tốt rồi." Trần Hạo vỗ vỗ vai A Tuấn, nói: "Được rồi, dưỡng thương cho tốt đi, nhanh khỏe lại nhé, cậu không ở bên cạnh tôi, nhiều việc bất tiện lắm." "Lão đại đi thong thả." A Tuấn nói.

Ra khỏi tòa nhà bệnh viện, Trần Hạo nói với hai tiểu đệ đi theo: "Tôi có chút việc phải làm, không cần theo nữa, bắt taxi về đi." Nói xong lái xe về nhà ở Du Ma Địa, mấy tiểu gia hỏa kia đang ở đó, ba con Hoàng Đại Tiên, hai con Họa Mi nhỏ.

Mang theo mấy tiểu gia hỏa, Trần Hạo thay một bộ quần áo khác, lái xe của mình đến trụ sở Sở Cảnh sát Hương Giang ở Loan Tử.

Lúc này màn đêm buông xuống, đường phố sáng đèn, tòa nhà trụ sở Sở Cảnh sát Hương Giang cũng sáng đèn, nhìn tòa nhà, Trần Hạo biết OCTB đang ở trong tòa nhà đó.

Anh vuốt ve đầu của mấy tiểu gia hỏa, truyền hình ảnh của Hoàng Cảnh ty cho chúng, nói: "Tìm người này, quan sát xem anh ta đang làm gì." Xùy xùy xùy ~ Chi chi chi ~ Đội đặc nhiệm động vật bắt đầu hoạt động, thoáng chốc hòa vào màn đêm, Trần Hạo lại nhìn tòa nhà một lần nữa, lái xe rời đi.

Đút đút đút ~ Trần Hạo vừa lái xe vừa quay số điện thoại, không lâu sau điện thoại được kết nối, đầu dây bên kia truyền đến giọng một người phụ nữ: "Ai vậy?" "Chị Kim Phượng, em, A Hạo." Trần Hạo nói.

Trần Hạo gọi điện thoại, Kim Phượng không quá kinh ngạc.

Mấy ngày nay, cô ấy gần như đã nhận điện thoại của tất cả các đại lão Đông Tinh: "A Hạo, cậu tìm tôi có chuyện gì sao?" "Chị Kim Phượng, tôi đang ở dưới lầu nhà chị, có tiện lên ngồi một lát không?" Trần Hạo nói.

Kim Phượng hơi bất ngờ, cô ấy chưa từng nói cho Trần Hạo biết mình sống ở đâu, có lẽ là A Mễ đã nói cho cậu ta chăng, nói: "Lên đi." Trần Hạo lần đầu tiên đến nhà Kim Phượng, anh tinh mắt đánh giá.

Cách bài trí trong nhà có thể thấy được tính cách của chủ nhân.

Nhà Kim Phượng trang trí đơn giản, phóng khoáng, rất phù hợp với tính cách Kim Phượng mà Trần Hạo đã tìm hiểu.

"Cà phê hay trà?" Kim Phượng hỏi.

"Trà, cảm ơn." Không lâu sau, Kim Phượng bưng một ly trà ra, đặt lên bàn trà trước mặt Trần Hạo, ngồi đối diện Trần Hạo.

Nhìn Trần Hạo hỏi: "Hôm nay cậu tìm tôi, cũng không phải vì chuyện bỏ phiếu sao?" Trần Hạo cười cười: "Người khác đều đã tìm chị Kim Phượng rồi mà." "À, tệ thật, tôi tưởng cậu sẽ không đâu, cuối cùng cũng đến." Kim Phượng nói.

Trần Hạo xòe tay: “Tôi cũng không thể ngoại lệ.” “A Hạo, tôi tò mò, cậu sẽ đưa ra điều kiện gì cho chị đây.

Đừng nói tiền, mấy chục vạn, mấy trăm vạn, tôi không thiếu số tiền đó.” Kim Phượng nói.

“Vậy ý chị Kim Phượng là cần mấy chục triệu sao?” Trần Hạo trêu chọc một câu.

“Nếu thật sự lấy ra mấy chục triệu, chưa chắc đã không thể động lòng tôi, nhưng vì một phiếu bầu mà bỏ ra mấy chục triệu, tôi sẽ không ngốc như vậy đâu.” Kim Phượng cười nói.

Trần Hạo cầm ly trà uống một ngụm, nói: “Tôi nghe A Mễ nói, chị Kim Phượng định di cư?” Thực ra A Mễ không nói với Trần Hạo, anh thấy được khi xem tài liệu.

Kim Phượng khựng lại: “Cái này A Mễ cũng nói với cậu sao?

À, tôi định di cư, thủ tục đều đã làm xong rồi, nhưng bên Sở cảnh sát lại không cấp cho tôi giấy chứng nhận vô tội.

Tôi tìm luật sư hỏi Sở cảnh sát, họ đã liệt tôi vào danh sách nhân viên xã hội đen rồi.” Hương Giang có quy định nghiêm ngặt đối với việc di cư, những người có tiền án, có bối cảnh xã hội đen, không được phép di cư ra nước ngoài.

“Chị Kim Phượng chuẩn bị di cư sang New Zealand sao?” Trần Hạo nói.

Kim Phượng đột nhiên nhìn về phía Trần Hạo, chuyện di cư sang New Zealand này, cô ấy lại chưa từng nói với A Mễ.

Trần Hạo biết tin tức này, cũng hoàn toàn là do xem những tài liệu kia mới biết.

Qua việc xem tài liệu, Trần Hạo biết, hóa ra Kim Phượng có một

đứa con trai, e rằng rất ít người biết, bao gồm cả A Mễ.

Con trai Kim Phượng, năm nay 13 tuổi, đã sớm di cư sang New Zealand rồi.

Ánh mắt Kim Phượng có chút sắc bén nhìn về phía Trần Hạo: "Cậu biết tôi muốn di cư sang New Zealand sao?

Tôi chưa từng nói với người khác." "Ha ha, chị Kim Phượng trước đây không phải đã từng xin di cư một lần sao?

Lúc đó địa điểm xin di cư không phải là New Zealand sao?" Trần Hạo nói.

Kim Phượng nhẹ nhàng thở phào một hơi, nhưng đối với Trần Hạo lại càng thêm kiêng kỵ mấy phần.

"A Hạo có ý gì khi đề cập đến chuyện này?" Kim Phượng nói.

Chương 813

"Ý của tôi là, nếu tôi giúp chị Kim Phượng giải quyết chuyện giấy chứng nhận vô tội với Sở cảnh sát, chị Kim Phượng có thể ủng hộ tôi không?" Trần Hạo lúc này cuối cùng cũng nói ra mục đích cuối cùng.

Kim Phượng hơi kinh ngạc: "Cậu thật sự có thể cấp cho tôi giấy chứng nhận vô tội sao?" Trần Hạo nhún vai: "Không biết, thử xem sao, lỡ đâu thành công thì sao.

Tôi biết tiền bạc khó động lòng chị Kim Phượng, chị thấy điều kiện này thế nào?" Kim Phượng nhìn Trần Hạo mấy lần thật sâu, sau đó gật đầu nói: "Được, nếu A Hạo thật sự có thể giúp tôi lo xong chuyện di cư, tôi chắc chắn sẽ bỏ phiếu cho cậu." Vì người yêu, phụ nữ sẽ phát điên, vì con cái, phụ nữ càng sẽ không tiếc bất cứ giá nào.

Từ biệt Kim Phượng, Trần Hạo đến một nhà hàng cao cấp ở Loan Tử Hoa, một mình gọi một phòng bao lớn, gọi cả bàn món ăn từ tốn thưởng thức.

Thực phẩm không chỉ cung cấp protein, axit amin, calo cần thiết cho sự sống, mà còn có thể khiến người ta thư thái tinh thần, tư duy hoạt bát.

Vừa ăn, Trần Hạo vừa suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo.

Giấy chứng nhận vô tội, Hoàng cảnh ti tuy nguyện ý giúp nhưng cũng không thể cấp được.

Đối với nhân viên xã đoàn cấp bậc như Kim Phượng, đại lão Đông Tinh, ít nhất cũng phải có phó xứ trưởng cảnh vụ trở lên ký tên mới có hiệu lực.

Lấy cớ giúp Lara tuyển phái, e rằng không đủ sức thuyết phục.

Giá trị lợi thế chưa đủ.

Vậy phải làm sao?

Tăng thêm giá trị lợi thế.

Hiện tại cục cảnh sát Hương Giang không đang vội điều tra loại D-phẩm mới sao?

Vậy thì bắt đầu từ phương diện này.

Có phương pháp, tâm tình Trần Hạo thả lỏng không ít, từ tốn thưởng thức các món ăn trên bàn: Món hầm Triều Châu, đậu hũ nhồi Đông Giang, cá mú Đông Tinh hấp thanh, há cảo tôm vỏ mỏng, cơm hải sản xào, cuối cùng tráng miệng bằng yến sào.

Ăn xong, cảm thấy cả người thoải mái hơn nhiều.

"Đầu bếp ở nhà hàng này làm không tệ." Tính tiền rời đi, lái xe lần nữa đến bên ngoài trụ sở cảnh sát Hương Giang, lúc này đã là 10 giờ tối.Trần Hạo vừa đỗ xe, hạ cửa kính, hai con họa mi "phành phạch" bay ra, đậu trên lòng bàn tay Trần Hạo, "thu thu thu" hót líu lo.

"Làm tốt lắm." Trần Hạo cười xoa xoa hai tiểu gia hỏa.

"Xoẹt xoẹt xoẹt ~" Mấy bóng dáng nhỏ nhảy ra từ bụi cây ven đường, Trần Hạo mở cửa sổ sau xe, ba tiểu gia hỏa chui vào xe.

"Chi chi chi ~ chi chi chi ~" Mấy tiểu gia hỏa kêu "chi chi chi" với Trần Hạo.

"Đi vào xem nào, để tôi xem nào." Trần Hạo xoa đầu ba tiểu gia hỏa, kiểm tra những hình ảnh lưu trong não.

Cậu thấy Hoàng cảnh ti đang làm việc trong một văn phòng rộng khoảng hai mươi mét vuông, không biết đang viết gì.

Ra vào liên tục, cuối cùng về nhà, hình ảnh dừng lại ở đó.

Hình ảnh đơn giản, bình thường, không quá hữu ích đối với Trần Hạo, ít nhất cũng xác định được địa điểm làm việc của Hoàng cảnh ti.

Lại xoa xoa đầu ba tiểu gia hỏa, "Làm rất tốt, giờ thì về nhà đi, ngày mai tiếp tục." Đưa ba tiểu gia hỏa về nhà ở Du Ma Địa, thưởng cho chúng đồ ăn yêu thích.

Trần Hạo lại đến Câu lạc bộ đêm Miếu Nhai.

Đám tiểu đệ thấy đại ca đến thì nhao nhao hỏi thăm, Trần Hạo tùy tiện chỉ một người, phân phó: "Đi gọi A Thâm và Tô Uy đến đây." Không lâu sau, A Thâm và Tô Uy đến.

Hai người này là những người theo Trần Hạo sớm nhất, làm việc thực tế, không ồn ào như Ngô Ưng.

Hiện tại mỗi người cũng đều quản lý mấy con phố, tình hình tương tự như khi Trần Hạo vừa bái Vương Sâm, là một tiểu lão đại một phương.

"Đại ca, anh tìm chúng tôi à?" Trần Hạo nhìn hai người, nói: "Huy động tất cả nhân lực có thể, đi tìm xem có kẻ nào bán loại D-phẩm mới tên là 'Băng' không.

Tôi sẽ đợi tin tức ở đây." "Tìm xong thì sao?" A Thâm hỏi.

"Đem người về đây." A Thâm và Tô Uy đi ra ngoài, hai người gọi tiểu đệ, hạ lệnh nghiêm khắc.

A Thâm nói: "Anh Bạo Long đang đợi tin tức ở đây, đêm nay nhất định phải điều tra ra cho tôi." Tô Uy hung ác nói: "Tụi mày đều mẹ nó làm cho tôi nghiêm túc vào, nếu có ai không hợp tác, mẹ nó cứ giết thẳng tay cho tôi." Dân xã hội đen có công dụng của dân xã hội đen, họ hiểu rõ nhất chuyện trên đường phố.

Nếu để cảnh sát tìm những kẻ bán "phấn", e rằng sẽ rất khó khăn.

Nhưng để dân xã hội đen tìm thì thật sự không quá dễ dàng, thực ra dân xã hội đen đều thông minh, thủ đoạn tìm người biến hóa khôn lường.

Lệnh của anh Bạo Long vừa ban ra, ngay lập tức, cả khu Du Ma Địa như đổ nước lạnh vào chảo dầu nóng, sôi sục điều tra.

"Bịch!" Một cánh cửa phòng ở một căn nhà hẻo lánh tại Du Ma Địa bị người ta đạp mạnh.

Trong phòng đèn đóm lờ mờ, một gã đang 'thôn vân thổ vụ' bị cú đạp bất ngờ làm cho giật mình, vừa định chạy trốn thì bị người ta đạp ngã.

"Thằng Lạn Mệnh Văn, dám chạy à?" Một bàn chân lớn giẫm lên lưng Lạn Mệnh Văn.

"Anh Chí ơi, em không làm gì cả, tha cho em đi mà." Lạn Mệnh Văn cầu xin.

Kẻ nghiện 'phấn' đối mặt với kẻ dụ dỗ, kẻ bị bắt nạt thì ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

"Lão tử hỏi mày, có hút cái thứ gọi là 'Băng' không?" Lạn Mệnh Văn ngớ người ra, lập tức lãnh mấy cú đạp, "Mẹ kiếp, dám giở trò với tao à?

Mày có tin tao bây giờ nhét mày xuống cống cho chuột gặm không?" "Anh Chí, anh Chí, anh đạp em nữa là em chết thật đấy." Lạn Mệnh Văn cố sức la hét.

A Chí nhấc chân lên, "Nói!

Cái thứ đó từ đâu ra?" "Lại Miêu đưa cho em, bảo em thử.

Em thử thấy được, thời gian qua cũng đã hút mấy lần rồi." Lạn Mệnh Văn nói.

“Lại Miêu ở đâu?” “Em... em không biết nữa.

Bình thường ít gặp, đa số là nó tìm em.” Lạn Mệnh Văn mếu máo nói.

A Chí nhìn chằm chằm Lạn Mệnh Văn, từng chữ từng câu, hung ác nói: “Nói cho mày biết, đây là lệnh của anh Bạo Long, thật sự sẽ có người chết đấy.

Chương 814

Nếu mày không tìm ra Lại Miêu, bây giờ tao giết mày, mày có tin không?" Lạn Mệnh Văn thật sự sợ hãi.

Đại ca Vượng Giác Bạo Long đã ra lệnh, đây thật sự là một sự kiện lớn.

Anh ta nuốt nước bọt một cái thật mạnh, run rẩy nói: "Chí ca, em... em sẽ thử." "Mặc quần áo vào, đưa tao đi tìm người." Nói rồi nắm lấy quần áo bên cạnh ném cho Lạn Mệnh Văn.

Một vũ trường nhỏ ở Miếu Nhai, bên trong mọi người đang vui chơi giải trí.

Một gã gầy gò ngồi ở một góc, mắt không ngừng quét qua nam nữ trong sàn nhảy, tìm kiếm mục tiêu thích hợp.

Bỗng nhiên mấy người đi vào, trong đó có một người vừa nhìn đã thấy gã gầy gò đang ẩn ở góc, liền đi về phía đó.

Gã gầy vừa thấy người thì trong lòng giật thót, đứng dậy định chạy, phía sau bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát: "Vô Cốt Kê, mày dám chạy à?

Tin tao bắt được mày rồi giết ngay không?" Gã được gọi là Vô Cốt Kê lập tức đứng sững tại chỗ không dám động đậy, quay đầu nhìn những người kia, nặn ra một nụ cười: "Minh...

Minh ca, có chuyện gì không ạ?" "Có chuyện cần nói chuyện." Nói rồi liếc mắt ra hiệu cho hai tiểu đệ bên cạnh, hai người lập tức tiến lên kẹp lấy Vô Cốt Kê đi ra ngoài.

Vô Cốt Kê không có bao nhiêu thịt, trực tiếp bị hai người khiêng đi.

Vô Cốt Kê sợ đến mặt tái nhợt, miệng la hét: “Minh ca, tha cho em!” Trong con hẻm bên ngoài, mấy người ném Vô Cốt Kê xuống đất.

A Minh nhìn chằm chằm Vô Cốt Kê hỏi: “Mày có biết loại D-phẩm tên là ‘Băng’ không?” “Minh ca, em không biết ạ, em chỉ bán thuốc lắc thôi.” Vô Cốt Kê trợn tròn mắt lắc đầu, vẻ mặt vô tội.

“Mở nắp cống ra.” A Minh nói.

Tiểu đệ lập tức mở một nắp cống thoát nước bên cạnh, lập tức một mùi hôi thối nồng nặc bốc lên.

Vô Cốt Kê sợ đến run rẩy, A Minh lạnh mặt nói: “Ném nó xuống đó.” Vô Cốt Kê lập tức kêu la: “Minh ca, tha mạng!

Em thật sự không biết!” Hai gã đàn ông kẹp lấy Vô Cốt Kê, định ném xuống cống nước.

Vô Cốt Kê bám vào nắp cống ra sức giãy giụa, gào thét thảm thiết.

“Minh ca, đừng mà, đừng mà!

Minh ca, em biết rồi, em biết rồi!” Gã đó không cần ba giây đã chịu thua, hai người buông Vô Cốt Kê ra, gã đã sợ đến mặt đầy mồ hôi, “Minh ca, em không bán cái thứ đó, nhưng có người đề nghị em bán.” “Ai?” “A Kiên ở Thành Trại Cửu Long.” A Minh gật đầu, phân phó hai tiểu đệ: “Đem nó đi.” Hai tiểu đệ lại kẹp lấy Vô Cốt Kê.

Lúc 2 rưỡi sáng, Tô Uy và A Thâm trở về, đồng thời đưa về 5 người, nhốt riêng trong năm phòng.

Trần Hạo bước vào một trong các phòng, đó chính là gã gầy gò Vô Cốt Kê kia.

Trần Hạo ngửi thấy một mùi hôi khó chịu trên người hắn.

Vô Cốt Kê thấy Trần Hạo thì sợ đến run rẩy.

Đại danh Bạo Long vang vọng khắp Vượng Giác, tuy bình thường

không tùy tiện chèn ép ai, nhưng những chuyện về hắn thì những người tầng lớp dưới đều nghe danh như sấm.

Danh tiếng của người tạo nên cái bóng của họ.

Ở giai đoạn này, Trần Hạo không cần phải chém người, chỉ dựa vào danh tiếng cũng có thể trấn áp được người khác.

"Nói ra hết những gì mày biết đi." Trần Hạo nhìn gã gầy gò như bộ xương khô mà hỏi.

"Bạo...

Bạo Long ca, em chỉ biết A Kiên ở Thành Trại Cửu Long đang rao bán loại 'Băng' đó, hắn có tìm em, nhưng em biết đây là địa bàn của anh nên không dám nhận." Lần trước Lôi Diệu Dương vận chuyển hàng hóa vào đây, đã chết không ít người, những kẻ ăn chơi đều nghe nói về chuyện đó, ai dám nhúng tay vào hàng hóa của người ngoài.

"A Kiên ở Thành Trại Cửu Long." Trần Hạo lặp lại một lần.

Lại đến các phòng khác tra hỏi, những kẻ này đã bị tiểu đệ của Trần Hạo chỉnh đốn cho ngoan ngoãn.

Bây giờ thấy đại lão Bạo Long thì càng sợ đến run rẩy.

Những gì biết được đều khai ra hết, có người chỉ nghe nói, có người trực tiếp bắt đầu bán hàng.

Trần Hạo tổng hợp thông tin, phát hiện đều tập trung vào hai người, cả hai đều xuất thân từ Thành Trại Cửu Long, một người tên A Kiên, một người tên A Thụ.

Xem ra hai gã này vận chuyển hàng hóa vào địa bàn Du Ma Địa là không sai.

Thành Trại Cửu Long, không hổ danh là 'ổ D-lưu' của Hương Giang.

Giới xã hội đen đều biết một câu nói: "Nếu có cảnh sát tìm, chạy vào Thành Trại Cửu Long là an toàn, cảnh sát không dám vào bắt." Năm đó Vương Sâm vận chuyển hàng hóa cũng phải loanh quanh Thành Trại Cửu Long một vòng mới ra, để cắt đứt khâu trung gian, khiến cảnh sát không thể điều tra được nguồn gốc nhà máy sản xuất D.

Ngươi nghĩ như vậy là có thể ngăn chặn được sao?

Không phải cảnh sát, cho nên, Trần Hạo có nhiều thủ đoạn hơn cảnh sát.

Ngày thứ hai, Trần Hạo gọi tất cả các tiểu đệ đến, hỏi: "Ai có quan hệ ở Thành Trại Cửu Long, tôi muốn tìm hai người ra." Những người khác đều lắc đầu, lúc này Tế Tể Tử nói: "Hạo ca, em có một tiểu đệ trước đây từng sống ở khu Thành Trại, hay là em gọi hỏi thử xem?" "Ừm, gọi đi." Không lâu sau, Tế Tể Tử dẫn theo một tiểu đệ.

Người này trông có vẻ đã khoảng ba mươi tuổi, da hơi đen, thấy cả căn phòng toàn đại lão, đặc biệt là Trần Hạo đang ở đó, hắn tỏ ra vô cùng căng thẳng.

"Bạo...

Bạo Long ca, các... các vị đại lão." Trần Hạo hỏi: "Tên gì?" "Em... em tên A A Phong." Trần Hạo ôn hòa nói: "Đừng căng thẳng, có vài chuyện muốn hỏi mày." "Dạ... dạ, Bạo Long ca." Tế Tể Tử đá một cái vào gã bên cạnh, nói với Trần Hạo: "Hạo ca, thằng này bản tính cà lăm." Trần Hạo thầm 'kháo' một tiếng trong lòng.

"Mày sống ở Thành Trại Cửu Long mấy năm, trước đây làm gì?" Trần Hạo hỏi.

"Đại...

đại lão, em từ đại lục, lén...

Chương 815

lén vào cảng Hương Giang.” Gã nói cà lăm.

Trần Hạo biết tình hình của hắn, tên thật là Đỗ Phong, năm 84 lén vào cảng Hương Giang, căn bản không thể làm được giấy tờ tùy thân, hộ khẩu, sau đó chui vào Thành Trại Cửu Long.

Ở đó 5 năm.

Theo lời Đỗ Phong, Thành Trại Cửu Long còn tệ hơn trại tị nạn, quanh năm không thấy ánh mặt trời, kẻ chạy trốn khắp nơi, là một nơi chứa chấp tội phạm, vô pháp vô thiên.

“Đối với bên trong mày có quen thuộc không?” Trần Hạo hỏi.

“Quen... quen lắm.” “Có tìm được người không?” “Có... có thể thử, nhưng... nhưng e là phải tốn... tốn tiền.” Đỗ Phong nói.

“Tốn tiền không thành vấn đề.” Trần Hạo bây giờ không thiếu gì tiền nhất.

Tế Tể Tử dẫn theo mấy tiểu đệ, lái hai chiếc xe dừng bên ngoài Thành Trại Cửu Long.

Đỗ Phong dẫn theo một người đi vào Thành Trại Cửu Long.

Thoáng cái đã tối, Tế Tể Tử đợi ở đó bảy tám tiếng, tàn thuốc lá vứt đầy đất.

Anh ta bực bội nói với tiểu đệ bên cạnh: “Cũng không biết A Phong có thành công không, mẹ nó vào đó cả ngày rồi mà không có tin tức gì.” “Đại ca, không phải xảy ra chuyện gì chứ?” Một tiểu đệ hỏi.

“Ai mà biết được, cái nơi khốn nạn đó, một ngày không biết chết bao nhiêu người, biết đâu bị làm thành bánh bao bán đi rồi.

Khốn kiếp, lão tử cả đời không bao giờ vào đó nữa.” Tế Tể Tử chửi rủa.

Đang nói chuyện, điện thoại di động của Tế Tể Tử reo vang.

Anh ta cầm lên xem, lập tức bắt máy: “A Phong, mày đi đâu rồi?

Tình hình thế nào?” “Lão đại, đã tìm được người rồi, cần 30 vạn.” Tế Tể Tử nghe xong lập tức chửi: “Mẹ kiếp, tìm hai người mà đòi 30 vạn, cướp của à?” “Lão đại, họ phụ trách bắt người và đưa ra ngoài.” Đỗ Phong vội vàng nói.

Tế Tể Tử nghe vậy, hóa ra là dịch vụ trọn gói à, cũng tàm tạm.

Anh ta do dự hai giây, bỗng nhiên nhớ đến câu nói của Trần Hạo: “Tiền không thành vấn đề, lão đại muốn người gấp lắm.

Thôi, không phải 30 vạn sao, lão đại dẫn mình kiếm mấy trăm vạn rồi, chút tiền này đáng gì.” Lập tức cứng rắn nói: “Bảo họ làm đi, 30 vạn tôi sẽ chuẩn bị sẵn.” Cúp điện thoại, Tế Tể Tử lập tức phân phó tiểu đệ về lấy tiền.

Lại qua hơn một tiếng đồng hồ, đã hơn 10 giờ tối, Thành Trại Cửu Long ồn ào đã chìm vào yên tĩnh.

Bỗng nhiên một nhóm người đi ra.

Tế Tể Tử lập tức cảnh giác.

Nhóm người đó đi đến, dẫn đầu chính là Đỗ Phong.

Hắn nhìn lão đại cười nói: “Lão đại, đã bắt được rồi.” Tế Tể Tử nhìn những người phía sau, có người vai vác hai cái bao bố rách nát, người bên trong không ngừng giãy giụa.

Tế Tể Tử cười thầm: “Không cần tự mình ra tay mà chuyện đã thành công.

Mẹ kiếp, có tiền thật là sướng.” “Người không sai chứ?” Tế Tể

Tử hỏi Đỗ Phong.

"Tuyệt đối không sai." Tế Tể Tử gật đầu, vẫy tay ra hiệu cho người phía sau, nói: "Đưa tiền cho họ." Tiểu đệ lập tức đưa một cái bao.

Tế Tể Tử cảm thấy cảm giác này thật tốt.

Những người kia mở bao ra, dùng đèn pin soi đếm tiền, "Số tiền không sai, tiền hàng rõ ràng, đi thôi." Nói xong cả nhóm quay người trở lại Thành Trại Cửu Long.

Ném hai người vào cốp xe, chiếc xe lao nhanh về Câu lạc bộ đêm Miếu Nhai.

Trần Hạo cũng vừa về, trước đó lại dẫn theo mấy con động vật đặc công, đi trinh sát Hoàng cảnh ti.

Hôm nay lại không có thu hoạch đặc biệt nào.

Nhưng Trần Hạo không nản lòng, mọi chuyện không thể thành công trong một ngày, đôi khi chỉ thiếu một cơ duyên.

Tế Tể Tử bước vào, mặt đầy phấn khích nói: "Đại ca, hai gã đó em đã bắt được rồi." Trần Hạo trong lòng cũng vui mừng. 'Đông phương bất lượng tây phương lượng' (phía đông không sáng thì phía tây sáng), bên này tiến hành thuận lợi.

"Đem người xuống hầm ngầm đi, nhốt riêng ra, tôi muốn thẩm vấn." "Được đại ca." Tế Tể Tử vừa đi, Trần Hạo lại gọi lại.

"Tốn bao nhiêu tiền?" "30 vạn đó, cái lũ ăn cướp đó dám hét giá thật." Tế Tể Tử nghiến răng nói.

Trần Hạo cười cười, "Không nhiều, tiền cứ bảo bộ phận tài vụ bù vào.

Tế Tể Tử, làm rất tốt." Trần Hạo lại khen ngợi một câu.

Tế Tể Tử cảm thấy toàn thân xương cốt đều mềm nhũn, tiền không cần bỏ ra, lại được đại ca khen ngợi một trận, khốn kiếp, cảm giác thật tuyệt.

Trong hầm ngầm của Câu lạc bộ đêm, nơi vốn dùng để chứa rượu, bình thường ít người lui tới, nhưng lúc này lại truyền ra từng tiếng kêu thảm thiết.

Trần Hạo đứng trước một gã toàn thân đầy máu, hỏi: "Nhà máy sản xuất 'Băng' ở đâu?" Mặt gã lúc này sưng vù như đầu heo, trợn mắt nhìn Trần Hạo, "Tôi... tôi thật sự không biết." "Vậy 'Băng phấn' từ đâu ra?" "Tôi... tôi không biết 'Băng phấn'." Trần Hạo nhìn gã này, cười lạnh hai tiếng, "Thật sự là A Kiên à?

Không, tôi đảm bảo A Thụ không nói.

Tôi cũng không hỏi nữa." Trần Hạo vừa nói xong, A Kiên rõ ràng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Chương 816

Nhưng câu nói tiếp theo của Trần Hạo lại khiến A Kiên như rơi vào hầm băng.

"Vợ con mày cũng ở Thành Trại Cửu Long phải không?

Một người bao nhiêu tiền? 10 vạn, 20 vạn?

Mày nghĩ tôi có thể mua chúng ra không?" A Kiên cố gắng ngẩng đầu, dùng con mắt chỉ còn lại một khe hẹp nhìn về phía Trần Hạo, khàn giọng nói: "Luật giang hồ, họa không lây đến người nhà, không thể làm như vậy." Trần Hạo lạnh lùng nhìn gã một cái, "Đừng nói quy tắc với tôi, mày không xứng.

Trên thế giới này quy tắc, từ trước đến nay đều do kẻ mạnh đặt ra, và cũng phục vụ cho kẻ mạnh." "Cho mày 5 giây cuối cùng để suy nghĩ.

Hết 5 giây, tôi sẽ cho người đi bắt gia đình mày." "5... 4... 3... 2..." "Được rồi, được rồi, đừng đếm nữa!" A Kiên bỗng nhiên gầm lên, gào thét với Trần Hạo: "Tôi... tôi nói, đừng động đến gia đình tôi!" "Nhà máy ở đâu?" "Ở Thâm Thủy Bộ~~~" Nghe được câu trả lời, Trần Hạo cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng hỏi ra được.

Gã này thật sự là một kẻ cứng đầu.

Kẻ đầu tiên Trần Hạo hỏi là A Thụ, còn cứng đầu hơn A Kiên.

Hắn sống cô độc một mình, chết sống không nói, nghiến răng chịu đựng, Trần Hạo thật sự không có cách nào.

Vì vậy, với A Kiên, Trần Hạo mới dùng đến chiêu uy hiếp gia đình.

Bất kể là dùng hình phạt tra tấn hay uy hiếp gia đình, những thủ

đoạn này cảnh sát không thể dùng được.

Vì vậy, đôi khi những chuyện cảnh sát không thể làm được thì xã hội đen có thể làm, bởi vì xã hội đen làm việc càng không kiêng nể gì.

"A Thâm, nhốt kỹ mấy người bắt được hôm qua, có A Kiên và A Thụ, đều cho tôi nhốt kỹ.

Nếu có bị thương thì xem xét, đừng để chết vội, tôi còn dùng đến." Trần Hạo phân phó.

"Đại ca yên tâm, không chết được đâu." Biết được vị trí cụ thể, Trần Hạo không dừng lại, về nhà gọi mấy tiểu gia hỏa, trực tiếp đến một khu dân cư hẻo lánh ở Thâm Thủy Bộ.

Tuy ở đó không phải khu ổ chuột, nhưng môi trường cũng chẳng khá hơn là bao, đặc biệt là khu công nghiệp bên cạnh, chất lượng không khí rất kém.

Chẳng trách lại đặt nhà máy D ở đây, có mùi hóa chất nồng nặc bên ngoài che giấu hết mùi vị.

"Đội đặc công, đến lúc hành động rồi." "Thu thu thu ~" "Chi chi chi ~" Mấy tiểu gia hỏa lập tức chạy ra ngoài.

Khoảng nửa tiếng sau, hai con họa mi bay về, nói cho Trần Hạo biết đã tìm thấy.

Không lâu sau, mấy con Hoàng Đại Tiên cũng về, có vị trí cụ thể không khó tìm, đã quan sát tình hình xung quanh.

Nhà máy D nằm ở tầng bốn của một tòa nhà số 5, nơi đó được bảo vệ nghiêm ngặt, xung quanh lắp đặt camera giám sát, có thể giám sát tình hình xung quanh bất cứ lúc nào.

Trong não của Hoàng Đại Tiên, Trần Hạo đã thấy tình hình bên trong nhà máy D.

“Không sai, chính là ở đó.” “Vậy tiếp theo làm gì?” Trần Hạo định đợi một hai ngày, xem bên Hoàng cảnh ti có thu hoạch gì không.

Ngày thứ hai, Trần Hạo ban ngày đưa mấy tiểu gia hỏa đến sở cảnh sát, chuẩn bị cho chúng 24 giờ giám sát toàn lực.

Trên trần nhà văn phòng Hoàng cảnh ti, có một cửa thoát gió điều hòa, một tiểu gia hỏa đang bám vào đó, không ngừng vẫy vẫy mũi, đôi mắt nhỏ chớp chớp nhìn xuống dưới.

“Hoàng Sir, có một tập tài liệu cần anh ký.” “Được.” Hoàng cảnh ti nhận tài liệu xem xét kỹ lưỡng, sau khi xem xong thì ký tên vào, cấp dưới cầm tài liệu ra ngoài.

Hoàng cảnh ti đứng dậy, đi đến trước két sắt bằng sắt, xoay khóa mật mã khớp với mật mã, lấy chìa khóa cắm vào, mở két sắt ra.

Bên trong đặt rất nhiều tập hồ sơ màu vàng, anh ta lật tìm, tìm ra một tập hồ sơ ghi chữ A3.

Gỡ dây buộc, rút hồ sơ bên trong ra, Hoàng cảnh ti lật xem.

Trang đầu tiên có một bức ảnh chụp một người đàn ông trẻ tuổi mặc cảnh phục, tên bên cạnh ghi “Nghê Vĩnh Nhân”.

Lật xem toàn bộ hồ sơ một lượt, Hoàng cảnh ti tự lẩm bẩm: “Lại báo cáo thêm một tin tức của Hàn Sâm, làm tốt lắm.” Kẹp báo cáo đã viết xong vào trong, đóng tập tài liệu lại, nhét hồ sơ vào túi hồ sơ.

Khi cầm túi hồ sơ đặt lại vào két sắt, bỗng nhiên nhìn thấy túi hồ sơ ghi chữ A1, Hoàng cảnh ti dừng lại.

Lấy túi hồ sơ ra, rút hồ sơ bên trong, bức ảnh trên đó chính là Trần Hạo, tiền thân của hắn trước khi được hệ thống gán thân phận, bức ảnh mặc cảnh phục.

“Thật không biết mình làm đúng hay sai.” “Giờ đã đi đến vị trí này,

có thể quay đầu lại được không?

Có muốn quay đầu lại không?" Hoàng cảnh ti nhíu mày trầm tư một lát, nhét hồ sơ vào lại, đóng mạnh cửa sắt, rút chìa khóa ra và xoay loạn mật mã.

Mấy tiểu gia hỏa này được chia nhóm giám sát, mỗi con một giờ sẽ gửi một khung hình, báo cáo tình hình cho Trần Hạo.

Khi một tiểu gia hỏa quay về, Trần Hạo theo lệ kiểm tra ý thức thì bỗng nhiên thấy một cảnh tượng.

Két sắt bằng sắt.

Hồ sơ Nghê Vĩnh Nhân.

Hồ sơ của chính Hoàng cảnh ti.

Chìa khóa mở cửa.

Những gì cần biết, đều đã thấy.

"Quay đầu?

Ha ha, đã đi một bước, lại có mấy ai có thể quay đầu?

Người sống có tư duy riêng, để người khác cam tâm tình nguyện hy sinh tất cả, nhưng lại ngay cả lời hứa và tín nhiệm cũng không có, thật sự coi người khác là kẻ ngốc sao?" "Để người khác bán mạng, không có lợi ích thực tế, dù sao cũng phải cho một hy vọng chứ.

Chương 817

Bây giờ ngay cả hy vọng cũng không cho, ai cũng sẽ nảy sinh ý nghĩ tìm kiếm hy vọng khác." Quan trọng nhất, đó chỉ là thân phận tiền thân của Trần Hạo, không phải bản thân hắn!

Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Hoàng cảnh ti, "Có chuyện, gặp ở Thanh Tùng Quan." Trần Hạo gửi tin nhắn xong, đặt điện thoại xuống, lại liếc nhìn trụ sở cảnh sát Hương Giang một cái, lái xe về phía trung tâm thương mại.

Trong trung tâm thương mại, hắn mua một số thứ cần thiết cho bước tiếp theo.

Ra khỏi trung tâm thương mại, Trần Hạo lái xe đến Thanh Tùng Quan.

Dưới chân núi, hắn thấy xe của Hoàng cảnh ti đã đậu ở đó.

Đỗ xe xong, hắn từ từ đi lên núi, đẩy cửa bước vào phòng bao, Hoàng cảnh ti đang pha trà.

Hoàng cảnh ti ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, "Giờ cậu ít khi chủ động liên lạc với tôi lắm, có chuyện gì à?" "Chuyện Quan Vũ Đông Tinh tuyển thủ lĩnh." "Ồ, nói đi." "Tình hình nội bộ Đông Tinh hơi hỗn loạn, bè phái đứng vững.

Bạch Đầu Ông ủng hộ Khả Nhạc, nhà họ Hạng chắc sẽ ủng hộ Tư Đồ Hạo Nam." "Bỉnh thúc chắc chắn ủng hộ A Thành, tôi và A Mễ cùng một phe.

Còn lại ba phiếu không xác định là Lão Quỷ, Kim Phượng và Tiếu Diện Hổ." "Tiếu Diện Hổ cũng có dã tâm không nhỏ, khó tranh thủ.

Bên Lão Quỷ tôi chưa tác động.

Còn bên Kim Phượng, tôi đã tiếp xúc rồi." "Trong tài liệu anh đưa cho tôi, cô ta muốn di dân, nhưng vì bị liệt vào danh sách nhân viên xã đoàn nên không thể làm thủ tục di dân." "Tôi đưa ra một điều kiện: giúp cô ta di dân, và cục cảnh sát cấp giấy chứng nhận vô tội.

Kim Phượng đã đồng ý, nếu có thể cấp được, cô ta nhất định sẽ ủng hộ tôi, một phiếu quan trọng.

Hoàng cảnh ti, giúp một tay đi." Trần Hạo nói.

Hoàng cảnh ti nghe xong, hơi nhíu mày, "Cấp giấy chứng nhận vô tội cho cô ta, không phải tôi có thể quyết định được, cần có chữ ký của cảnh vụ xứ trưởng hoặc phó xứ trưởng mới được.

Giúp cậu làm giấy chứng nhận vô tội, khó lắm." Trần Hạo nhìn Hoàng cảnh ti, "Thật sự khó sao?" "Thật sự khó." "Nếu có manh mối về nhà máy sản xuất loại 'Băng' mới, cảnh vụ xứ trưởng có thể linh hoạt không?" Trần Hạo hỏi.

Hoàng cảnh ti đầu tiên ngẩn ra, sau đó nhận ra, có chút kích động nói: "Cậu... cậu tìm thấy vị trí nhà máy sản xuất rồi à?" Trần Hạo lấy ra một tấm bản đồ, nhưng không có, hỏi: "Anh chưa nói cho tôi biết có thể hay không, tôi đã hứa với Kim Phượng rồi." Hoàng cảnh ti suy nghĩ, "Nếu có manh mối, tôi có thể đi nói chuyện với Tổng cảnh ti Quách.

Chắc có thể tác động đến phó xứ trưởng." Trần Hạo trải bản đồ ra, Hoàng cảnh ti đứng cạnh Trần Hạo.

Trần Hạo chỉ địa điểm, miệng vừa giới thiệu tình hình, Hoàng cảnh ti chăm chú nhìn bản đồ.

Nhưng không hề phát hiện, tay Trần Hạo đã vuốt ve trên người anh ta mấy cái, lấy một chùm chìa khóa trong tay.

"Thâm Thủy Bộ, Đại Đồng Thôn, lầu 5, phòng B411." "Camera

giám sát bố trí khắp nơi.” Hoàng cảnh ti hỏi: “Cậu nắm được bao nhiêu?” “Tám phần.” Tám phần là khá cao rồi.

Hoàng cảnh ti bắt đầu nghiên cứu bản đồ, Trần Hạo nói: “Tôi đi vào nhà vệ sinh một lát.” Hoàng cảnh ti chỉ phất tay, không có thời gian để ý.

Ra khỏi cửa, Trần Hạo không đi nhà vệ sinh, chỉ rẽ một vòng đứng ở đó.

Bốn bề không người, Trần Hạo lấy ra chùm chìa khóa của Hoàng cảnh ti.

Tổng cộng có bốn chiếc chìa khóa, Trần Hạo nhận ra một chiếc dùng để mở két sắt bằng sắt kia.

Lấy ra đất sét đã chuẩn bị từ trước trên người, in mẫu chiếc chìa khóa đó.

Trong lúc in mẫu, trong não hắn cũng ghi lại chi tiết của chiếc chìa khóa.

Còn lại ba chiếc, Trần Hạo cũng đều in mẫu lại hết.

Chìa khóa trên người Hoàng cảnh ti, không phải ở nhà thì là ở văn phòng, chắc chắn đều có tác dụng, không thể bỏ qua.

Trần Hạo quay về phòng bao, Hoàng cảnh ti không biết lấy giấy bút từ đâu ra, bắt đầu viết viết vẽ vẽ.

Trần Hạo nhìn, đó là sơ đồ vị trí camera giám sát mà hắn vừa giảng cho Hoàng cảnh ti.

Trần Hạo nói: “Không đúng, tôi tận mắt thấy rồi.

Để tôi vẽ, chắc chắn sẽ tốt hơn anh vẽ.” Trần Hạo nói rồi định đẩy Hoàng cảnh ti, ngay khoảnh khắc đó, chùm chìa khóa lại trượt về túi áo của Hoàng cảnh ti.

“Cũng được.” Hoàng cảnh ti nhường chỗ, Trần Hạo lấy bút vẽ lại một bản khác.

Bức vẽ này đơn giản và rõ ràng hơn nhiều so với cái của Hoàng cảnh ti.

Hoàng cảnh ti như vớ được báu vật, cầm bản đồ và sơ đồ chỉ dẫn, nói với Trần Hạo: “Đợi tin tức của tôi.

Nếu chuyện này thành công, tôi nhất định sẽ nói chuyện với Tổng cảnh ti Quách để giúp phó xứ trưởng giải quyết chuyện di dân của Kim Phượng.” Nói xong, anh ta hăm hở rời đi.

Trần Hạo bĩu môi, để thuộc hạ đi làm những việc khó khăn nhất, nhưng lại không có một chút hỗ trợ nào, sao mà thành công được.

Nhà máy D bị cảnh sát tìm thấy, cảnh sát bố trí thiên la địa võng, một mẻ đã đánh sập nhà máy sản xuất D-phẩm mới này, bắt giữ mười bốn nghi phạm.

Trần Hạo xem tin tức trên TV, vị phó xứ trưởng chỉ huy bình tĩnh, các cảnh ti thuộc hạ sắc bén dũng cảm, cuối cùng đã phá được vụ án lớn này.

Ngay cả Hoàng cảnh ti cũng lộ mặt trong đó, xem ra vì chuyện này mà được cấp trên khen thưởng.

Lúc đó, điện thoại Trần Hạo reo, Trần Hạo nhìn thấy là Hoàng cảnh ti gọi, lập tức bắt máy: “Vừa rồi trên TV thấy anh đang được phóng viên phỏng vấn.” “Haha, cũng nhờ phúc của cậu.” Hoàng cảnh ti nói với giọng nhẹ nhõm, xem ra tâm trạng không tệ.

“Chuyện kia, tôi và Tổng cảnh ti Quách đã cùng tìm phó xứ trưởng, phó xứ trưởng cuối cùng cũng đồng ý.

Nếu không có vụ án nhà máy D này, e rằng thật sự không dễ dàng đâu.

Sao rồi?" "Bảo luật sư của cô ta làm thủ tục đi, tự nhiên sẽ có người cấp giấy chứng nhận vô tội cho cô ta." Hoàng cảnh ti nói.

"Thành công rồi!" Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo gọi cho Kim Phượng: "Chị Kim Phượng, ngày mai bảo người đến cục cảnh sát làm giấy chứng nhận đi." Đầu dây bên kia Kim Phượng vô cùng ngạc nhiên, "A Hạo thật sự làm được sao?" "Bảo người đi thử không phải sẽ biết sao?" Trần Hạo cười nói.

"Được thôi, không sao rồi, thành công là tốt rồi.

A Hạo, tôi đã nói rồi, chuyện thành công thì phiếu bầu tuyệt đối của tôi là của cậu." Kim Phượng nói.

Giải quyết được một người, thật không dễ dàng.

Còn một tháng nữa, vậy tiếp theo, phải ra tay với ai đây?

Chương 818

Trần Hạo suy nghĩ, lấy điện thoại ra gọi đi.

Không lâu sau điện thoại kết nối, "Hạo Nam ca, có thời gian không, tìm tôi nói chuyện chút đi?" "Cậu ít khi tìm tôi nói chuyện lắm, chắc là vì chuyện thủ lĩnh phải không?

Nói thật, mấy hôm nay tôi đang vội gọi điện cho cậu, bảo cậu ủng hộ tôi đây." Tư Đồ Hạo Nam dùng lời lẽ chặn đầu Trần Hạo.

Trần Hạo cười cười, "Hạo Nam ca, có dám cá với tôi một ván không?

Xem hai anh em mình ai có thể thuyết phục ai, ai phục ai thì bầu phiếu cho đối phương, thế nào?" Tư Đồ Hạo Nam trầm mặc một lát, "Được thôi." Trần Hạo đến chỗ Tư Đồ Hạo Nam, gã này đặt trụ sở chính ở một phòng tập quyền anh.

Tư Đồ Hạo Nam mê võ thuật, từ nhỏ đã luyện quyền, quyền Thái, Karatedo, đấm bốc, Vịnh Xuân, Triệt Quyền Đạo đều luyện qua.

Bản thân thực lực cũng vô cùng lợi hại, là một trong những người đánh giỏi nhất Đông Tinh.

Đặt một ly nước trước mặt Trần Hạo, Tư Đồ Hạo Nam nhìn Trần Hạo, "Trong điện thoại cậu muốn thuyết phục tôi, tôi nghĩ cậu sẽ thuyết phục tôi từ bỏ vị trí thủ lĩnh." Trần Hạo nhìn Tư Đồ Hạo Nam đang bày ra tư thế nghiêm túc, cười một tiếng, "Hạo Nam ca, như vậy thì tôi nói chuyện thế nào được?

Dù trong đầu anh đang nghĩ gì, tôi cũng sẽ không đồng ý." "Cậu cũng biết mà, vậy thì nói chuyện gì?

Vị trí thủ lĩnh ai mà chẳng muốn, bảo tôi từ bỏ đâu có dễ dàng

vậy.” Tư Đồ Hạo Nam nói.

“Quả thực không dễ dàng.” Trần Hạo gật đầu.

Quay đầu nhìn những tấm cờ lụa treo trên tường và những chiếc cúp, bằng khen bày trên giá, hắn đứng dậy đi đến gần, chỉ vào nói: “Giải thưởng à?

Tôi lần đầu thấy, không giới thiệu cho tôi chút sao?” Thấy Trần Hạo lảng tránh chủ đề, Tư Đồ Hạo Nam cũng không để ý, đứng cạnh bên, nói: “Đây đều là những thành tích tôi đạt được khi tham gia các giải đấu mấy năm nay.” “Năm 85, giải Vua Võ Thuật Hương Giang, tôi đoạt giải nhất.

Lễ hội Võ Thuật Quốc tế Hương Giang, tôi đoạt giải nhất.

Giải đấu Karatedo Anh Hoa Quốc, tôi đoạt giải nhì.” Tư Đồ Hạo Nam kể cho Trần Hạo nghe lịch sử của những chiếc cúp và bằng khen này, quên mất chủ đề vừa rồi.

Khi kể đến một số chi tiết trận đấu, hắn trở nên hớn hở, “Gã đó cũng là một đối thủ khó nhằn, một cú đấm vào đây, lúc đó tôi hơi choáng váng.” “Tôi cố gắng che đầu, cứng rắn chịu mấy cú đấm nặng, bỗng nhiên nắm được cơ hội, tung một cú đá ra.” Nghe đến đây, Trần Hạo bỗng nhiên nói: “Hạo Nam ca, trước đây anh không phải luôn muốn đánh với tôi một trận sao?

Có hứng thú thử một chút không?” Tư Đồ Hạo Nam nhìn Trần Hạo.

Trước đây nhìn Trần Hạo đánh nhau, trong lòng anh ta có chút kiêng dè, nhưng sự kiêu ngạo của một võ sĩ khiến anh ta không chịu nhận thua, thậm chí còn hơi hưng phấn, bởi vì võ sĩ càng thích thử thách những đỉnh cao.

“Được thôi, tôi đã đợi ngày này lâu lắm rồi.” Hai người lên phòng

tập quyền anh ở tầng trên.

Lúc này trong phòng tập có người đang luyện quyền, Trần Hạo nhìn qua nói: "Bảo mọi người ra ngoài đi, chúng ta tỷ thí riêng." "Sợ tôi đánh cậu mất mặt à?" "Đại ca, tôi sợ bị đánh thảm quá, mất mặt trước đám tiểu đệ." Hai người đấu khẩu vài câu.

Không lên sàn quyền anh, trực tiếp giao đấu trên thảm.

Thay quần áo, đeo đồ bảo hộ và găng tay.

Đồ bảo hộ, găng tay là do Trần Hạo yêu cầu.

Đuổi đám tiểu đệ đi, trong phòng tập chỉ còn lại hai người.

Hai người cách nhau chỉ bốn năm mét, bắt đầu đối đầu.

Trần Hạo nhìn chằm chằm Tư Đồ Hạo Nam, khí thế trên người từ từ tỏa ra.

Tư Đồ Hạo Nam trong lòng giật mình.

Bởi vì anh ta cảm nhận rõ ràng một luồng sát khí, loại sát khí đó, chỉ có trên người kẻ đã giết người mới có.

Tư Đồ Hạo Nam có cảm giác tim đập thình thịch.

"Không được, chưa đánh mà đã run sợ không phải tính cách của mình." "Hát!!!" Tư Đồ Hạo Nam hét lớn một tiếng, tăng thêm khí thế.

"A~~" Một cú đá bay về phía Trần Hạo.

Cú đá của Tư Đồ Hạo Nam rất nhanh, mục tiêu là bụng dưới của Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn thấy nhưng không lùi mà tiến tới, thân người lao về phía trước, một cú đấm vào đầu Tư Đồ Hạo Nam.

"Bịch!" Chân của Tư Đồ Hạo Nam đá vào người Trần Hạo, Trần Hạo bất động.

Nhưng cú đấm của Trần Hạo lại đánh trúng đầu Tư Đồ Hạo Nam.

Tư Đồ Hạo Nam chỉ cảm thấy đầu mình như bị một cây búa lớn giáng xuống, đột nhiên choáng váng, thân người không khỏi lùi lại mấy bước.

Cố gắng đứng thẳng người, mới không bị ngã.

May mắn là Trần Hạo không truy kích, nếu lợi dụng lúc choáng váng mà bồi thêm một hai cú đấm, e rằng Tư Đồ Hạo Nam lập tức sẽ ngã xuống.

Tư Đồ Hạo Nam lắc lắc đầu cho tỉnh táo hơn một chút, khi nhìn lại Trần Hạo, trong mắt đầy vẻ kiêng dè.

Khoảng cách, anh ta cảm nhận được khoảng cách lớn!

Anh ta cũng từng tiếp xúc với nhiều võ sĩ quyền anh, nhưng chưa bao giờ cảm thấy khoảng cách lớn như với Trần Hạo.

Cứ như một đứa trẻ con, còn Trần Hạo là một người lớn cường tráng vậy.

"Không chịu thua!

Không chịu thua." Cú đấm vừa rồi của Trần Hạo càng kích phát bản tính hung hãn của Tư Đồ Hạo Nam, anh ta gầm lên một tiếng rồi lại lao về phía Trần Hạo.

"Bịch bịch bịch, bốp bốp bốp ~" Hai người chiến đấu trên sàn.

"Bịch!" Trần Hạo một cú đấm vào bụng Tư Đồ Hạo Nam, Tư Đồ Hạo Nam bị đánh bay xa ba bốn mét, lăn lộn trên mặt đất mấy vòng mới bò dậy được.

"Bốp!" Một cú đá ngang trúng vào đùi Tư Đồ Hạo Nam, Tư Đồ Hạo Nam chỉ cảm thấy đùi mình đau nhói như xé ra, nhảy nhót chạy ra mấy bước, đứng tại chỗ nhún nhảy một lúc lâu mới đỡ hơn.

“Bụp!” Đầu lại lãnh một cú đấm, Tư Đồ Hạo Nam ngã xuống, người ướt đẫm mồ hôi, đầu óc choáng váng, nằm trên đất thở hổn hển.

Trần Hạo đi đến hỏi: “Được không!” Tư Đồ Hạo Nam giãy giụa, khó khăn nói: “Được... không được, hôm nay tôi nhất định phải đánh ngã anh một lần.

Chương 819

Tôi không tin khoảng cách giữa chúng ta lớn đến vậy." "Bùm ~" Tư Đồ Hạo Nam lại bị ăn một cú đấm nặng, chân bước lảo đảo, trực tiếp lùi xa bảy tám bước.

Trần Hạo nhanh chóng tiến lên, Tư Đồ Hạo Nam đột nhiên giơ găng tay lên trước người, lớn tiếng hét: "Dừng!

Dừng!

Dừng lại!" Trần Hạo lập tức dừng lại, "Anh kêu dừng rồi." Tư Đồ Hạo Nam oán giận nhìn Trần Hạo một cái, "Mày nghĩ tao là thằng ngốc à?

Biết đánh không lại còn tự đi tìm ngược, không đánh nữa." Nói rồi dùng răng cởi găng tay, "bốp" một tiếng ném xuống đất, ngồi phịch xuống thảm.

Lúc này toàn thân vô lực, cảm thấy khắp người chỗ nào cũng đau.

Anh ta cảm thấy thằng nhóc Bạo Long này không phải người, nắm đấm cứng, tốc độ nhanh, sức mạnh lớn, thân pháp linh hoạt, lực phòng ngự kinh người.

Đánh người ta một cú, người ta bất động.

Đối phương đánh mình, trực tiếp một quyền đánh bay.

Anh ta biết, khoảng cách giữa mình và đối phương rất lớn, chỉ có phần bị ngược thôi.

"Hô hô hô ~~" "Rốt cuộc là tôi phục anh, hay anh đánh phục tôi?" Tư Đồ Hạo Nam thở hổn hển nói.

Trần Hạo cười cười, cũng cởi găng tay ném sang một bên, ngồi

xuống cạnh Tư Đồ Hạo Nam, "Anh làm thủ lĩnh vì cái gì?" Trần Hạo hỏi.

"Ngầu chứ, thủ lĩnh ngầu cỡ nào, là mục tiêu cuối cùng của giới xã hội đen đó chứ." Tư Đồ Hạo Nam nói.

Rồi nhìn Trần Hạo, "Vậy còn cậu, làm thủ lĩnh vì cái gì?" Trần Hạo suy nghĩ, nói: "Nếu tôi đưa Đông Tinh vào chính đạo, anh có tin không?" Tư Đồ Hạo Nam khựng lại, cũng không nghĩ Trần Hạo lại nói vậy.

"Chính đạo, cái gì gọi là chính đạo!" Trần Hạo thở dài một tiếng, nói: "Thế giới này càng ngày càng phát triển, sau này không thể chỉ nói chuyện đánh đấm giết chóc, thời đại đó đã qua rồi." "Anh nhìn những tổ chức xã hội đen ở nước ngoài đi, đều đang chuyển mình, ít nhất cũng phải khoác lên một lớp áo hợp pháp bên ngoài, đúng không?" "Hiện tại Đông Tinh làm không tốt, nếu vẫn đi theo con đường cũ, nhất định là con đường chết." Trần Hạo dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Có chứ, vài năm nữa là đến 97, cậu nghĩ Đại lục sẽ cho phép Hương Cảng tiếp tục loạn như thế mãi sao?" Tư Đồ Hạo Nam nghe xong ngẩn người, 97 tuyệt đối là một chủ đề mà tất cả người dân Hương Cảng đều quan tâm, đối với Hương Cảng thì tương đương với sự thay đổi trời đất, ai cũng không biết sau này sẽ ra sao, cũng vì thế mà tâm lý hoảng loạn, mơ hồ, càng nhiều người di cư.

Những thương nhân và người bình thường thì ổn, nhưng những người trong giới hắc đạo lại có một nhận thức chung: chính quyền Đại lục tuyệt đối sẽ không để mọi chuyện tiếp tục hỗn loạn như hiện tại.

"Vậy con đường nào có thể đi thông?" Tư Đồ Hạo Nam trầm mặc một lát, hỏi.

"Công ty hóa, hợp pháp hóa, sau này kiếm tiền phải dựa vào con

đường chính đạo, nhiều nhất chỉ dính một chút màu xám, ví dụ như cờ bạc, cưỡng chế giải tỏa, vận hành bến xe, còn về màu đen thì phải dần dần loại bỏ, ma túy tuyệt đối không được dính vào." Trần Hạo nói.

"Chúng ta sẽ biến Đông Tinh xã thành một tập đoàn, vận hành như một công ty chính quy, tôi sẽ có cổ phần trong đó." "Không giống như hiện tại, tranh giành địa bàn, bán ma túy, thu tiền đen, sau đó chia chác với bang hội, hình thức như vậy sẽ không có đường sống." "Bên Vượng Giác, những gì tôi làm, tiểu đệ đều có cổ phần, Tứ Cửu Tử cũng đều có việc để làm, có lương để nhận." "Hiện tại ở Vượng Giác, Du Ma Địa, tôi không bán ma túy hay lừa gạt thương nhân.

Về sau, tôi chuẩn bị dần dần từ bỏ việc thu phí bảo kê." Tư Đồ Hạo Nam vô cùng kinh ngạc nhìn Trần Hạo, "Cậu đã suy nghĩ nhiều như vậy, kế hoạch lớn như vậy, nhưng cậu nghĩ có thể thực hiện được sao?

Cậu có tự tin dẫn dắt Đông Tinh thoát khỏi vũng lầy, đi lên con đường tốt đẹp hơn không?" Thực ra, những người trong giới hắc đạo càng hiểu rõ rằng hắc đạo là một con đường không lối thoát, một vòng xoáy bùn lầy.

Ban đầu không quản vì lợi ích mà xông pha chém giết, nhưng sau này muốn tẩy trắng thì lại khó khăn muôn phần.

Trần Hạo lộ ra một nụ cười tự tin, "Anh tin hay không thì tùy, dù sao tôi cũng có tự tin, cùng lắm là kiếm tiền thôi mà, nói thật, về việc kiếm tiền, tôi có kinh nghiệm lắm." Cái gì mà năng lực vậy chứ!

Phụ nữ phấn khích, đàn ông quỳ rạp.

Nghe vậy, Trần Hạo vỗ vỗ vai Tư Đồ Hạo Nam, "Hạo Nam ca, tôi biết anh sùng bái Lý Tiểu Long, tôi nghe nói anh ấy mở võ quán trên khắp thế giới, quảng bá Triệt Quyền Đạo ra ngoài, có đúng không?"

“À,” Tư Đồ Hạo Nam gật đầu.

Đây không phải điều gì bí mật, ai cũng biết, “Nhưng khó thực hiện lắm, đầu tư quá lớn, khó kiếm tiền.” Tư Đồ Hạo Nam nói.

“Ha ha, tôi đầu tư mà.” Trần Hạo cười nói.

Tư Đồ Hạo Nam quay đầu nhìn cậu, “Cậu đầu tư?

Cậu biết cần bao nhiêu tiền không?

Đó là đốt tiền đấy!” Trần Hạo giơ một ngón tay lên, “Một trăm triệu.” Tư Đồ Hạo Nam ngẩn người.

“Năm đầu tiên một trăm triệu, sau này mỗi năm một trăm triệu, mười năm là mười tỷ.

Cũng cần một chút thời gian xây dựng và quảng bá, tôi nghĩ mỗi năm một trăm triệu chắc là đủ dùng rồi.” “Tôi sẽ thành lập một công ty, tôi sở hữu 80% cổ phần của tất cả các công ty, số cổ phần còn lại thuộc về anh, anh sẽ chịu trách nhiệm vận hành cụ thể, như vậy đó.” Mắt Tư Đồ Hạo Nam trợn tròn, “Cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy, mỗi năm một trăm triệu, mười năm mười tỷ!

Thật hay giả vậy?” “Đương nhiên là thật, tôi đã nói rồi mà, đừng nghi ngờ năng lực kiếm tiền của tôi.” Trần Hạo tự tin nói.

“Cậu tặng tôi 20% cổ phần, chẳng phải tương đương với tặng không tôi hai trăm triệu sao?

Dùng hai trăm triệu để mua phiếu, cậu thật sự chịu đầu tư lớn vậy à.” Tư Đồ Hạo Nam cảm thán.

Nhưng lời đề nghị của Trần Hạo thật sự khiến anh ta động lòng.

Thậm chí có chút kích động muốn làm Long Đầu.

Thực ra, làm Long Đầu, ý nghĩ ban đầu cũng chỉ là có thể huy động tài sản của công ty để mở vài võ quán tốt ở Hương Cảng.

Nhưng bây giờ thì sao?

Nếu thật sự như Trần Hạo nói, có thể làm lớn một phen, mở rộng sang Đông Nam Á, Châu Âu, Mỹ cũng không thành vấn đề.

“A Hạo, để tôi suy nghĩ.” Tư Đồ Hạo Nam nói.

Trần Hạo cười, cậu biết anh ta đã động lòng rồi.

Vậy là cơ hội thành công đã hơn 50%, thắng lợi trong tầm tay.

Giành được một phiếu của Tư Đồ Hạo Nam không chỉ dừng lại ở đó, bên Hạng Gia cũng nên ủng hộ Tư Đồ Hạo Nam, vậy thì có thể có hai phiếu.

Đương nhiên, bên Hạng Gia cần phải đi tranh thủ.

Nhưng nếu tranh thủ được, vậy là năm phiếu rồi, tổng cộng 11 người, có năm phiếu thì cơ bản có thể nắm chắc phần thắng.

Còn về việc đầu tư mười tỷ có đáng giá hay không, Trần Hạo chuẩn bị trực tiếp mua đất để đầu tư, cùng lắm sau này có thể chuyển thành phòng gym thôi mà, cậu nghĩ sẽ lỗ vốn sao, nói đùa à.

Hai người tắm rửa thay quần áo, rời khỏi phòng tập.

Trần Hạo nhìn trời, cười nói: “Sắp tối rồi, ai nha, không có chỗ nào ăn tối nhỉ.” Tư Đồ Hạo Nam lườm một cái, “Đánh tôi một trận, lừa tôi một hồi, bây giờ lại bảo tôi mời cơm, không ăn chắc tôi được đâu.” “Hạo Nam ca muốn mời cơm à, được thôi, có thể đưa theo người nhà không?

Tôi gọi A Mi tới nhé.” Trần Hạo cười nói.

Chương 820

Tư Đồ Hạo Nam lắc đầu, "Thôi được rồi, gọi điện thoại cho A Mi đi." "Ha ha ha ha." Tại lầu Phúc Ký ở Đồng La Loan, một nhà hàng có lịch sử trăm năm, hải sản là nổi tiếng nhất.

Vì gần đường hầm nên tiện về Cửu Long, nên Trần Hạo chọn địa điểm ăn tối ở đây.

Hai người vừa ngồi xuống không lâu, A Mi đã tới, một bộ trang phục đơn giản nhưng lại phong tình vạn chủng, "Hạo Nam ca mời cơm à, hiếm có thật đấy!" "Ơ, vành mắt Hạo Nam ca thâm quầng rồi, bị làm sao vậy?" Tư Đồ Hạo Nam huých Trần Hạo, "Đàn ông đánh nhau đấy." "À, đánh nhau sao?" A Mi kinh ngạc nói.

Sau đó nhanh chóng đi tới trước mặt Trần Hạo, từ trên xuống dưới kiểm tra, "A Hạo, cậu có bị thương không?" Tư Đồ Hạo Nam tức giận vỗ trán, "Tôi bị đánh đó, tốt lành gì đâu.

Cậu ta không hề hấn gì, còn tôi thì đầy vết thương đây này.

A Mi, chúng ta cũng quen nhau bao nhiêu năm rồi, thái độ như vậy thật khiến người ta đau lòng." A Mi nhìn vẻ mặt u oán của Tư Đồ Hạo Nam, cười nói: "Về nhà có chị dâu thoa thuốc cho anh rồi, còn người đàn ông của tôi mà bị thương, tôi sẽ đau lòng lắm." "Thôi được rồi, tôi chịu thua rồi.

Nhân viên phục vụ, gọi món đi, ăn nhanh rồi về nhà tìm vợ thoa thuốc đi." Tư Đồ Hạo Nam bực bội nói.

Các món ăn được dọn ra, đều là món tủ của Phúc Ký.

Ba người vừa ăn vừa uống vừa nói chuyện, còn đám tiểu đệ tự nhiên không có tư cách ngồi cùng bàn, họ ngồi một bàn riêng ở bên

ngoài.

Đột nhiên, bên ngoài vang lên tiếng ồn ào.

"Không thể vào!" "Mẹ kiếp!" "Cút ngay, cút!" Tư Đồ Hạo Nam nhíu mày, vừa đứng dậy định hỏi bên ngoài xảy ra chuyện gì, thì đột nhiên cửa phòng riêng bị người ta "rầm" một tiếng đá văng, một đám người xông vào.

Kẻ dẫn đầu là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, vẻ mặt vô cùng kiêu ngạo.

Nhìn thấy tiểu đệ của Tư Đồ Hạo Nam không ngăn được, để đám người xông vào.

Trần Hạo, A Mi, Tư Đồ Hạo Nam đều nhìn sang.

Nhìn rõ người, Tư Đồ Hạo Nam giận dữ, đứng dậy quát: "Tịnh Khôn, mày muốn làm gì!" Tịnh Khôn liếc nhìn ba người, hơi nghiêng đầu một cách thần kinh, khóe miệng nở một nụ cười, dùng giọng khàn khàn nói: "Sách sách sách, mẹ kiếp, đây là Đồng La Loan, là địa bàn của tao Tịnh Khôn.

Tao muốn làm gì thì làm!

Mày, sao không ở trong Thiên Hậu mà chạy sang địa bàn Đồng La Loan của tao làm gì!" "Khốn kiếp, địa bàn nhà mày à, tao ăn cơm thì mày cũng quản được sao!" Tư Đồ Hạo Nam giận dữ nói.

"Ăn cơm, ăn cứt tao cũng không quản được, tao chỉ tò mò muốn xem thôi." Sau đó ánh mắt hắn nhìn về phía hai người còn lại, "A Mi Ngân Phượng, lâu rồi không gặp, càng ngày càng xinh đẹp, dáng người cũng thật tốt.

Còn tên bên cạnh kia, chắc là Bạo Long trấn uy Cửu Long đấy nhỉ." Trần Hạo vẫn ngồi yên tại chỗ, ánh mắt bình tĩnh nhìn kẻ này.

Kẻ này chỉ cho Trần Hạo một cảm giác duy nhất: kiêu ngạo, cực kỳ kiêu ngạo, thậm chí còn hơn cả Ô Nha và Lôi Diệu Dương.

Tên khốn này nhân phẩm cực kém, miệng thì luôn nói đạo nghĩa đạo nghĩa, nhưng thực ra lại là kẻ bất nhân bất nghĩa nhất, coi đạo nghĩa như chó má.

Tịnh Khôn thấy Trần Hạo không nói gì, bĩu môi, quay đầu nói với đám tiểu đệ phía sau.

"Ai nha, nghe nói Bạo Long oai phong lắm, một mình đánh một trăm người, vậy mà thấy tao thì không dám nói gì, không phải bị dọa sợ rồi sao?

Ha ha ha ha." Đám tiểu đệ phía sau Tịnh Khôn cũng hùa theo cười ầm lên.

Trần Hạo nghe những lời đó, cũng cười, nhưng nụ cười đó trong mắt Tịnh Khôn lại là sự chế giễu và giễu cợt.

Sắc mặt Tịnh Khôn giận dữ, trừng mắt nhìn Trần Hạo âm trầm nói: "Dẫm lên Hồng Hưng để lên vị, trong tù một mình đánh một trăm người, bên ngoài một mình đuổi theo Hồng Hưng chém một con phố, giết Đường Đại Vũ, danh tiếng lớn thật đấy." "Đường Đại Vũ là huynh đệ của tao, Bạo Long, đừng để mày lọt vào tay tao, nếu có cơ hội, tao nhất định sẽ không để mày yên đâu." Nghe lời này, Trần Hạo lắc đầu, nói với A Mi bên cạnh, "Thật xui xẻo, ra ngoài ăn cơm thôi mà cũng đụng phải chó điên.

Không cắn người, nhưng cứ sủa mãi cũng thật ghê tởm." Tịnh Khôn nghe Trần Hạo mắng mình là chó điên, lập tức tức giận, "Bạo Long, mày dám mắng tao sao?

Mày có tin tao không cho mày ra khỏi Đồng La Loan không!" Trần Hạo từ từ đứng dậy, nhìn Tịnh Khôn nói: "Mày có tin tao chỉ cần một

cuộc điện thoại, tối nay sẽ dọn sạch tất cả các địa bàn ở Đồng La Loan không?" Ân oán giữa Đông Tinh và Hồng Hưng đã lâu đời, hai bên đều phát triển địa bàn, tự nhiên tranh chấp không ngừng, ví dụ như Đồng La Loan.

Đồng La Loan là khu vực tập trung các trung tâm thương mại và giải trí chính của đảo Hương Cảng, có Vịnh Victoria.

Khu vực này có nhiều công ty bách hóa lớn và trung tâm thương mại lớn, nên khu mua sắm Đồng La Loan cũng là khu vực có giá thuê đất đắt nhất thế giới.

Có lợi lộc thì ai cũng muốn tranh giành.

Tám năm trước, Đồng La Loan thuộc về Đông Tinh, sau đó bị Hồng Hưng cướp mất.

Lúc đó Tư Đồ Hạo Nam chưa lên vị, Tịnh Khôn cũng chưa lên vị.

Sau đó hai bang phái vì Đồng La Loan mà đụng độ vài lần, Hồng Hưng dần dần chiếm được địa bàn, dần dần cũng ổn định.

Nguyên bản thế lực Đông Tinh ở Đồng La Loan dần dần suy yếu sau một thế hệ, hình thành một sự cân bằng thế lực mới.

"Mẹ kiếp, mày dọa tao à!" Tịnh Khôn quát.

"Muốn thử không?" Trần Hạo nhẹ nhàng nói.

"Thử thì thử, tao muốn xem Bạo Long mày một cuộc điện thoại dọn sạch địa bàn của tao thế nào." Tịnh Khôn ngẩng cằm nhếch mép nói.

Trần Hạo lấy điện thoại di động ra, tút tút tút bấm vài số.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều nhìn, đều tưởng Bạo Long sắp nổi điên, chuẩn bị tập hợp tiểu đệ để đập phá các địa bàn ở Đồng La Loan.

Tịnh Khôn cũng lấy điện thoại, bắt đầu bấm số, chuẩn bị tập hợp tiểu đệ.

“Alo, đây có phải số điện thoại báo cảnh sát không?

Tôi muốn tố cáo à, hộp đêm số 18 đường Thái Hồ, hộp đêm số 106 đường Tây Mã Nhai ở Đồng La Loan.” Trần Hạo liên tục đọc vài địa chỉ, đều là các địa bàn của Tịnh Khôn.

“Mấy địa bàn này có người đang bán ma túy và ép buộc phụ nữ bán dâm.

Các anh phải điều tra kỹ lưỡng nhé.” “Tôi là ai?

Tôi là một công dân lương thiện!” Trần Hạo vừa cúp điện thoại, trong phòng riêng, tất cả mọi người đều ngây người nhìn Trần Hạo, báo cảnh sát, báo cảnh sát!

Là một đại ca xã hội đen mà đi báo cảnh sát, Tịnh Khôn chớp chớp mắt, không dám tin nhìn Trần Hạo, trong lòng không ngừng “mẹ kiếp”, nhịp điệu không đúng chút nào.

“Mày chơi khăm tao!” Tịnh Khôn tức giận trừng mắt nhìn Trần Hạo nói.

“Chơi khăm sao?

Lát nữa xem cảnh sát có dọn dẹp các địa bàn của mày không.” Trần Hạo nói với giọng điệu thờ ơ.

Chương 821

Cuộc điện thoại này không gọi đến đài báo cảnh sát mà gọi cho Cảnh ti Hoàng.

Cảnh ti Hoàng không ngốc, hẳn phải biết ý nghĩa của cuộc điện thoại này, ước chừng lát nữa tổ O Ký và cảnh sát mặc quân phục sẽ đi càn quét các địa bàn của Tịnh Khôn.

Bình thường luôn bị Cảnh ti Hoàng lợi dụng, bây giờ lợi dụng lại anh ta một chút, chắc không sao đâu nhỉ.

"Alo, alo đại ca!" Trong điện thoại của Tịnh Khôn vang lên tiếng nói, vừa mới gọi điện cho tiểu đệ, chuẩn bị bảo anh ta sắp xếp người.

Tịnh Khôn vừa gọi xong thì nghe Trần Hạo báo cảnh sát, nên chưa kịp nói gì.

"Đại ca, có chuyện gì không?

Đừng chém người nhé." Đầu dây bên kia có người hô, tiếng điện thoại tuy không lớn, nhưng trong phòng riêng yên tĩnh, lại khiến mỗi người đều nghe rõ.

Tịnh Khôn đầy tức giận, nhưng lại không thể nổi điên lung tung, quát vào điện thoại: "Chém chém chém, chém cái đầu mày ấy!" "Thông báo tất cả các địa bàn của chúng ta, bảo những đứa bán ma túy và phụ nữ đều biến đi, lát nữa sẽ có cảnh sát tới kiểm tra." "Đại ca, tin tức của anh nhanh nhạy thật đó, cảnh sát đi kiểm tra địa bàn mà anh cũng biết trước." Người trong điện thoại nịnh nọt nói.

Tịnh Khôn càng tức giận hơn, bị vả mặt trước bàn dân thiên hạ, mắng vào điện thoại, "Nhanh nhạy cái đầu mày ấy, nhanh lên mà làm việc!" Cúp điện thoại, Tịnh Khôn chỉ vào Trần Hạo, vẻ mặt tức giận,

nhưng lại không biết nên làm gì, "Hay lắm, mày có bản lĩnh." Trần Hạo cười cười, "Đại ca Đồng La Loan, đi xem địa bàn của mày đi.

Tao phải ăn cơm rồi, không có thời gian tiếp mày." Trần Hạo thản nhiên ngồi xuống, dùng đũa gắp một con tôm.

A Mi nín cười nói: "Em giúp anh bóc vỏ nhé." Tịnh Khôn nghiến răng nghiến lợi, quay người ra khỏi phòng riêng.

Tư Đồ Hạo Nam nhìn Tịnh Khôn rời đi, đột nhiên ha ha ha cười lớn, "A Hạo, cậu thật sự có tài, chơi khăm thằng nhóc đó xoay vòng vòng, Tịnh Khôn chắc tức chết rồi." Trần Hạo ừm một tiếng cười, "Tức chết người thì tôi đâu có thọ đâu." Tư Đồ Hạo Nam nói: "Thật là sảng khoái, thằng khốn Tịnh Khôn đó, có chuyện gì cũng hay gây sự với tôi, lần này bị chơi khăm một vố, cũng giúp lão tử hả giận." "Vậy uống một ly chúc mừng." Trần Hạo nâng ly rượu.

"Đúng, đáng để chúc mừng, tức chết thằng khốn Tịnh Khôn đó, cạn ly!" Nói rồi dốc cổ uống cạn một ly rượu.

Uống xong rượu, Tư Đồ Hạo Nam nhìn Trần Hạo vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, đột nhiên cảm thấy, dường như kẻ này dù nhỏ tuổi hơn mình rất nhiều, nhưng thật sự còn phù hợp làm Long Đầu hơn.

Ít nhất là đối mặt với Tịnh Khôn, mình không thể làm tốt như vậy.

Sau bữa cơm, Trần Hạo và A Mi cùng đi xe qua đường hầm về Cửu Long.

Về đến nhà, hai người rửa ráy xong, A Mi dựa vào ngực Trần Hạo hỏi.

"Hôm nay anh đi tìm Tư Đồ Hạo Nam à." Trần Hạo vuốt tóc A Mi, nói: "Anh đang tranh Long Đầu mà." A Mi vùi vào lòng Trần Hạo bất động, không kinh ngạc.

Người đàn ông bên cạnh cô tuy tuổi không lớn, nhưng cô biết, anh

ấy có năng lực, có khí phách, có dã tâm, tuyệt đối là người làm nên chuyện lớn.

“Em ủng hộ anh, nhưng e rằng không dễ đâu.” A Mi nói.

“Ha ha, sự tại nhân vi, bây giờ anh cố gắng tranh thủ, thành hay không phải cuối cùng mới biết được.

Anh nói cho em một bí mật nhỏ nhé, anh đã tranh thủ được một phiếu của chị Kim Phượng rồi.” Trần Hạo nói.

A Mi nghe xong kinh ngạc, bật dậy nhìn Trần Hạo, “Thật sao?

Chị Kim Phượng nói sẽ bỏ phiếu cho anh sao?” “Ừm.” A Mi vô cùng tò mò, “Anh thuyết phục chị Kim Phượng thế nào vậy?

Trước đây em cũng gọi điện cho chị ấy, nhưng chị ấy nói phải cân nhắc toàn diện.” “Anh giúp chị Kim Phượng hoàn thành một tâm nguyện, không phải chị ấy muốn di dân sao?

Anh đã giúp chị ấy làm được rồi.” Trần Hạo nói.

A Mi càng kinh ngạc hơn, “Anh giúp chị ấy di dân được sao?

Không thể nào, chị ấy có tiền án, bên cảnh sát Hương Cảng không thể nào phê duyệt thông qua được.

Anh làm thế nào vậy?” Sự tò mò của phụ nữ luôn đầy ắp.

“Em phải tin tưởng vào thực lực của người đàn ông nhà em, em biết không?” Trần Hạo cười nói.

“Tút tút tút ~ Tút tút tút ~” Điện thoại di động của Trần Hạo đột nhiên reo.

Trần Hạo không để ý, nhưng tiếng chuông điện thoại cứ reo điên cuồng, không ngừng nghỉ.

A Mi đẩy đẩy Trần Hạo, “Anh đi nghe máy rồi nói chuyện.” Điện

thoại, tuyệt đối là thứ tra tấn do loài người phát minh ra.

Trần Hạo bực bội cầm điện thoại lên, nhìn số, giọng điệu không mấy thiện chí nói, "Tốt nhất là có chuyện quan trọng." Người đầu dây bên kia ngừng một lát, nhưng không hề sợ giọng điệu hung dữ của Trần Hạo, cười ha ha nói: "A Hạo, địa bàn của thằng khốn Tịnh Khôn thật sự bị kiểm tra rồi." "Tôi nghe tiểu đệ nói cảnh sát ra quân càn quét, tôi bây giờ đang ở bên đó xem náo nhiệt.

Cảnh sát đã huy động hơn trăm người, liên tục kiểm tra mấy nhà hộp đêm, rất nhiều người bị đưa đi thẩm tra, náo nhiệt lắm." "Anh không rảnh rỗi như vậy à, không có việc gì lại chạy đi xem loại náo nhiệt đó.

Anh cũng là đại ca mà, Hạo Nam ca." Trần Hạo không vui nói.

"Cậu là người rảnh rỗi nhất đấy, nhìn xem, mẹ cậu gọi điện cho tôi, cậu thấy có vô vị không." "Tịnh Khôn xui xẻo, tôi thích xem, ha ha ha, A Hạo, tôi học được rồi." "Sau này không có việc gì cũng gọi điện thoại làm thằng khốn đó ghê tởm, chúng ta cũng là người đóng thuế mà, cảnh sát cũng phải phục vụ chúng ta chứ.

Không biết thằng khốn Tịnh Khôn đó, bây giờ có tức chết không nhỉ, ha ha ha ha." Trần Hạo mắng vào điện thoại, "Đêm khuya thanh vắng mà kêu la ầm ĩ, cười cái đầu mày ấy." Sau đó dứt khoát cúp máy.

Tắt nguồn, ném điện thoại sang một bên.

Thế giới đã thanh tịnh rồi, "Soạt" một tiếng lại nhảy lên giường, "Tắt nguồn rồi, xem ai có thể làm phiền chúng ta ngủ nữa." "Linh linh linh ~~ Linh linh linh ~~" Chuông điện thoại bàn đầu giường reo lên.

Động tác của Trần Hạo đột nhiên cứng lại.

A Mi nhìn vẻ mặt bi phẫn của Trần Hạo, "Phì" một tiếng bật cười, "Ngoan, em đi nghe điện thoại." Trần Hạo không để ý.

A Mi cầm điện thoại nghe một tiếng, rồi đưa cho Trần Hạo, "Tìm anh đấy." Điện thoại vừa đặt vào tai, tiếng của Tư Đồ Hạo Nam đã vang lên, "A ha ha ha, tôi đây, cậu tắt điện thoại di động rồi, tôi vẫn chưa xong đâu." "Có gì nói nhanh." Trần Hạo không vui nói.

"A Hạo, tôi nói cho cậu biết, tôi quyết định rồi, phiếu của tôi sẽ bỏ cho cậu.

Tôi không làm Long Đầu nữa.

Sao, nghe tin tức này không vui sao, không phấn khích sao?

Thôi được rồi, tôi cúp máy đây." Tư Đồ Hạo Nam nói xong, chủ động cúp điện thoại.

Sau khi Tư Đồ Hạo Nam cúp điện thoại, trên mặt lộ ra nụ cười xấu xa, "Lão tử có thể đoán được cậu ta đang làm gì, ha ha ha, hôm nay thằng nhóc đó đánh lão tử đau như vậy." "Tối nay không cho cậu ta sảng khoái, hả giận không?

Tôi bị uất ức chết mất, ha ha ha ha." Sau đó quay đầu nhìn ra bên ngoài, trên đường phố, vô số đèn cảnh sát nhấp nháy, xung quanh đứng rất nhiều cảnh sát mặc quân phục.

Trong hộp đêm phía trước, một hàng nam nữ bị cảnh sát lôi ra, đưa lên xe ô tô chở đi.

Chương 822

Nghe tiếng "tút tút" trong điện thoại, Trần Hạo đầu tiên ngẩn ra một giây, sau đó trên mặt lộ ra ý cười.

A Mi ghé vào hỏi, "Vừa nãy còn tức giận mà, sao lại vui vẻ thế rồi?" Trần Hạo ôm A Mi vào lòng: "Tư Đồ Hạo Nam nói trong điện thoại, phiếu của anh ấy sẽ bỏ cho anh, sao lại không vui chứ." "Đương nhiên rồi." A Mi cũng vui vẻ nói.

"Vậy chúng ta ăn mừng đi, ha ha." "Bốp!" Tịnh Khôn tức giận hất đổ cái bàn trước mặt, "Thằng chó Bạo Long, lão tử với mày chưa xong đâu!" Hắn cũng không ngờ, một cuộc điện thoại của tên đó, lại thực sự có cảnh sát tới kiểm tra các địa bàn, còn mấy chỗ liền, gọi là chuyện gì đây chứ.

Hoàn toàn không đi theo lối mòn, tối nay hắn cũng tới quán rượu đó ăn cơm, nghe nói Tư Đồ Hạo Nam và Bạo Long đang ở đó, vốn định tới gây sự, làm người ta ghê tởm một chút.

Không ngờ không những không gây sự được, ngược lại còn bị đánh một gậy đau điếng, trong lòng không thể nào uất ức hơn.

Quan trọng nhất, cảm giác bị người ta chơi khăm thật sự rất khó chịu.

Nhưng đối với Trần Hạo, hắn thực sự không có chút biện pháp nào.

Tịnh Khôn kiêu ngạo, nhưng hắn biết, tên Bạo Long đó còn kiêu ngạo hơn gấp bội.

Người ta tiền nhiều, tiểu đệ nhiều, thủ đoạn nhiều, Tịnh Khôn thực sự có chút ngần ngại Trần Hạo.

Không đấu lại, mẹ kiếp, nhịn trước đã.

A Mi ôm Trần Hạo hỏi: "Tiếp theo, anh định làm gì?" "Anh chuẩn bị ngày mai đi tìm Lão Quỷ Thúc nói chuyện, sau đó đi gặp Hạng Gia." Trần Hạo nói.

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp.

Lão Quỷ ở khu biệt thự Tây Cống, xe của Trần Hạo dừng ở cổng.

Tiểu đệ của Lão Quỷ đón tiếp, "Bạo Long ca, Quỷ Thúc đang đợi ngài ở trong." Trước đó Trần Hạo đã gọi điện thoại.

Biệt thự được trang trí theo phong cách cổ điển, toàn bộ là đồ gỗ lim, Quỷ Thúc mặc một bộ đường trang kiểu Trung Quốc.

Thấy Trần Hạo xong thì vẫy tay, "Cậu không thích chim chóc sao?

Xem mấy con này của tôi thế nào." Phía sân sau treo một hàng lồng chim.

Trần Hạo lần lượt nhìn, nói: "Phù dung, Họa mi, Bách linh, Tú nhãn, Kim sí, Chu đỉnh, Trà chủy, Bát ca, Liêu ca." "Hay lắm, Quỷ Thúc ở đây đầy đủ cả, nuôi dưỡng thuần thục như vậy, vừa nhìn đã thấy dùng tâm rồi." Lão Quỷ ha ha cười, "Cậu cũng chơi chim với tôi à, tôi cứ tưởng cậu lừa tôi chứ.

Bây giờ giới trẻ ít ai chơi cái này, đều thích những thứ mới mẻ, cậu lại có kiến thức thật sự, không tệ không tệ." Hai người ngồi xuống bàn trà trong sân.

Có người hầu mang trà ra.

Lão Quỷ nhìn Trần Hạo, nói: "Hôm nay tìm tôi có chuyện gì à." Lời của Lão Quỷ tuyệt đối là biết mà vẫn hỏi, bây giờ Trần Hạo tới đây, chín phần mười là vì chuyện Long Đầu.

Trần Hạo chưa bao giờ xem thường bất kỳ ai, những lão làng

giang hồ như vậy, sống sót sau một đời chém giết đều là những kẻ cực kỳ tinh minh.

Hiện tại, những lão già này trong Đông Tinh cũng có tiếng nói lớn, đặc biệt là Quỷ Thúc trước mặt, thân phận là nguyên lão, địa vị lại có thể sánh ngang với Phó Bang chủ.

"Quỷ Thúc, tôi muốn nói chuyện với ông về kế hoạch của tôi cho tương lai của Đông Tinh." Trần Hạo nói.

"Tương lai của Đông Tinh à, ha ha, người khác đều mang lợi lộc đến cho tôi, còn cậu lại nói lý với tôi, thú vị đấy, nói xem." Lão Quỷ uống một ngụm trà nói.

Ông chủ chỉ nói lý không nói tiền với nhân viên thì không phải ông chủ tốt.

Nhưng Lão Quỷ, loại người này không phải nhân viên, nói tiền với ông ta ngược lại sẽ hạ thấp đẳng cấp, Trần Hạo quyết định nói chuyện lý lẽ và tình cảm.

"Quỷ Thúc gia nhập Đông Tinh bao nhiêu năm rồi?" Trần Hạo hỏi.

"Bao nhiêu năm." Lão Quỷ lẩm bẩm một câu, ánh mắt trở nên xa xăm, "Tôi 16 tuổi gia nhập Đông Tinh, lúc đó theo Khai ca, làm phu khuân vác ở bến tàu." "Sau đó từng chút một lăn lộn, chiếm địa bàn, giành làm ăn, đấu với cảnh sát, đấu với các bang phái khác, đấu với người khác." "Ha ha, thật sự đã lăn lộn cả đời rồi, tôi năm nay 62 tuổi, đã bao nhiêu năm rồi nhỉ." "Tôi tin Quỷ Thúc chắc chắn có tình cảm với Đông Tinh, nhưng hiện tại, Đông Tinh đang đi vào thời kỳ mấu chốt.

Nếu đi sai một bước, tương lai của Đông Tinh chỉ có một kết cục, đó là diệt vong, tan biến như khói mây." Trần Hạo nói.

Đánh trống phải dùng chùy lớn, trước tiên phải dọa cho sợ đã.

Lão Quỷ nhíu mày, “Thời kỳ mấu chốt sao?” “Quỷ Thúc, chủ yếu hoạt động của Đông Tinh chúng ta, cơ bản là cờ bạc, ma túy, cho vay nặng lãi, đúng không?” Trần Hạo hỏi một câu.

Lão Quỷ gật đầu không nói gì, biết Trần Hạo còn lời kế tiếp.

“Hiện nay cảnh sát đang ra sức càn quét ma túy và cờ bạc, bây giờ những hoạt động này ngày càng khó làm, Quỷ Thúc chắc hẳn cũng cảm nhận được rồi chứ?” “Công xưởng sản xuất ma túy của Tiên Sâm ca, mấy ngày trước công xưởng sản xuất ma túy ở Thâm Thủy Bộ, hôm qua hộp đêm ở Đồng La Loan cũng bị càn quét một lượt.” “Những điều đó đều nói rõ, cảnh sát bây giờ mức độ dung túng ngày càng thấp, không gian sinh tồn của chúng ta ngày càng chật hẹp.” Trần Hạo không biết xấu hổ khi dùng tất cả những ví dụ này.

Lão Quỷ nhìn Trần Hạo, “Cậu có biện pháp nào không?” “Quỷ Thúc, tôi nghĩ, Đông Tinh chúng ta nên dần dần chuyển đổi, từ một bang hội truyền thống, chuyển biến thành công ty hóa, hợp pháp hóa.” “Đông Tinh hoàn toàn có thể thành lập một tập đoàn công ty, như Quỷ Thúc, Hạng Gia, những nguyên lão này, các đại ca đường khẩu, quản sự cũng chia một phần cổ phần.

Các thành viên chính thức của Đông Tinh chúng ta sẽ mở công ty, không còn tản mác như vậy nữa.” “Là Long Đầu, vai trò là dẫn dắt mọi người cùng kiếm tiền, dẫn dắt mọi người có cuộc sống tốt đẹp, chứ không phải dẫn dắt mọi người đánh đánh giết giết, đưa mọi người vào ngõ cụt.

Ông nghĩ sao?” Lão Quỷ nghe lời của Trần Hạo, trầm mặc hồi lâu, nói: “A Hạo, tôi tán thành ý kiến của cậu, tôi cũng biết bây giờ không còn là thời đại đó nữa, sắp đến 97 rồi, không biết sau này sẽ ra sao.” “Muốn từ bỏ những công việc ban đầu thì được thôi, nhưng sau này kiếm tiền bằng cách nào?

Người của chúng ta đa số đều có cơ bắp nhưng không có đầu óc, một đám người không có văn hóa.

Ngay cả những công ty lớn cũng có nhiều cái lỗ vốn, chúng ta dựa vào cái gì mà kiếm tiền?" Quỷ Thúc nói.

Trần Hạo cười cười, nói: "Quỷ Thúc, muốn kiếm tiền, Đông Tinh chúng ta cũng có ưu thế, dù sao danh tiếng của chúng ta vẫn còn đó." "Làm một số ngành nghề màu xám hoàn toàn không thành vấn đề, cố gắng không vi phạm pháp luật.

Người khác lại không dễ nhúng tay vào, cha cật thực đích địa phương." "Chỉ cần chúng ta làm tốt, đạt được thu chi cân bằng, nuôi sống tiểu đệ bên dưới hoàn toàn không vấn đề.

Còn về các phương thức kiếm tiền khác, Quỷ Thúc, tôi có thể không có bản lĩnh khác, nhưng bản lĩnh kiếm tiền thì tôi chưa bao giờ thua kém ai." "Như Bát Hài Nhai, thực ra có tiềm năng lớn, hiện tại cả con phố chỉ có hơn 30 cửa hàng.

Danh tiếng của Bát Hài Nhai ngày càng lớn, sau này tăng lên 100 cửa hàng cũng không thành vấn đề.

Lợi nhuận trong đó là rất lớn." "Có thể đầu tư vào cổ phiếu, phương diện này tôi có nắm chắc." "Còn có một hướng đầu tư lớn hơn, đó là thị trường Đại lục.

Đại lục sau này tuyệt đối là một cái nồi tụ bảo, bây giờ tùy tiện nắm lấy một vài thứ, sau này chúng ta đều hưởng không hết dùng không cạn." Sau khi Trần Hạo rời đi, Lão Quỷ ngồi trong sân sau nhắm mắt dưỡng thần.

Đối với lời của Trần Hạo, ông thực sự đồng tình.

Tuy đã già, suy nghĩ cũ kỹ, nhưng ông cũng có thể nhìn ra vấn đề của Đông Tinh, thời đại đã thay đổi, thật sự không còn như xưa nữa.

Khi còn làm đại ca quán bar, ông ta cùng cảnh sát xưng huynh gọi đệ, cùng cảnh sát ăn cơm uống trà, không một xu nào.

Nhưng bây giờ, hoàn toàn không thể có tình huống như trước nữa.

Cảnh sát không nhận tiền, lập tức biến thành khắc tinh của hắc đạo.

Chương 823

"Ai, già rồi, thế giới sau này thật sự khó lăn lộn." Lão Quỷ đối với lời của Trần Hạo, thật sự đã động lòng.

Điều khiến ông ta động lòng nhất là vài câu nói của Trần Hạo trước khi rời đi, "Quỷ Thúc, nếu tôi trở thành Long Đầu, tôi chuẩn bị sáp nhập toàn bộ tài sản bang hội hiện tại của Đông Tinh vào tập đoàn.

Đến lúc đó mọi người đều có phần, sau này kiếm tiền mọi người đều được chia lợi nhuận." "Và, toàn bộ sản nghiệp Bát Hài Nhai, tôi chuẩn bị sáp nhập vào tập đoàn, đến lúc đó mọi người cùng kiếm tiền." Đương nhiên, việc làm ăn ở Bát Hài Nhai không phải cho không, sáp nhập vào thì phải có cổ phần.

Nhưng Bát Hài Nhai kiếm được bao nhiêu tiền, Lão Quỷ biết rõ, đó tuyệt đối là một con gà đẻ trứng vàng, kiếm tiền nhiều hơn các sản nghiệp khác của bang hội.

Đó là thứ có thể đánh động lòng người nhất.

Lý lẽ và tình cảm đều là giả, tiền bạc là thực tế nhất.

Hôm trước Tiếu Diện Hổ cũng đến, nói đi nói lại chỉ có một câu, Quỷ Gia muốn ủng hộ tôi, tôi nguyện ý dâng 200 vạn để hiếu kính.

Còn lại, không có gì khác.

Đúng là một lũ ngu.

Rời khỏi chỗ Lão Quỷ, Trần Hạo lại không ngừng nghỉ đi đến chỗ Hạng Gia, đồng thời hẹn Tư Đồ Hạo Nam.

Tư Đồ Hạo Nam nhìn Trần Hạo vẻ mặt xấu xa, "Tối qua không làm phiền cậu chứ." Trần Hạo hỏi: "Vành mắt anh không còn đau nữa

à.” “Ách ~~~” Đụng chạm vết sẹo người ta à, thật là không có đạo đức.

Hạng Gia nghe lời của Trần Hạo và Tư Đồ Hạo Nam, không có bất kỳ biểu thị nào, chỉ gật đầu.

Cuối cùng Trần Hạo lại lặp lại một loạt lý luận như đã nói với Lão Quỷ.

Cuối cùng chỉ nhận được một câu nói thờ ơ: “Tôi biết rồi, tôi sẽ cân nhắc toàn diện.” Rời khỏi chỗ Hạng Gia, Tư Đồ Hạo Nam có chút kinh ngạc hỏi Trần Hạo, “Cậu xác định muốn sáp nhập Bát Hài Nhai vào tập đoàn bang hội đó sao?

Như vậy tổn thất có thể là tiền đấy.” Trần Hạo cười cười, nói: “Hạo Nam ca, tôi nói cho anh biết, tiền dùng để dùng, kiếm được bao nhiêu thực ra không có ý nghĩa.” “Ý nghĩa của nó nằm ở chỗ, làm thế nào để biến tiền thành vũ khí mạnh nhất trong tay, dùng tốt, uy lực còn lớn hơn cả đao thương.” Tư Đồ Hạo Nam như có điều suy nghĩ gật đầu, một lúc lâu sau đột nhiên nói ra một câu.

“A Hạo, tôi cảm thấy, nếu lần này người khác làm Long Đầu, không đến hai năm, người đó chắc chắn sẽ bị chơi chết, sau đó cậu sẽ lên vị.

Vậy nên bây giờ tôi chọn rút lui, tuyệt đối là lựa chọn chính xác.” Trần Hạo có chút ngạc nhiên nhìn Tư Đồ Hạo Nam, “Sao anh lại nhìn tôi như vậy.” “Cậu còn đáng sợ hơn tôi.

Tôi bây giờ đột nhiên phát hiện ra, thằng nhóc này và tôi không giống nhau, căn bản không ở cùng một đẳng cấp.” Tư Đồ Hạo Nam nói với giọng điệu quả quyết.

Trần Hạo bất lực lắc đầu, “Bây giờ anh rút lui, vậy còn Khả Nhạc ca, A Thành và Tiếu Diện Hổ, anh nghĩ ai có cơ hội hơn.” “Tiếu Diện

Hổ, thằng ngu đó, cả ngày giả vờ tính toán, nhưng mẹ kiếp người khác vừa nhìn đã biết, đó gọi là tinh minh sao, đúng là thằng đần.

Khả Nhạc và A Thành, một mình thì không phải đối thủ của tôi, nhưng sợ hai người họ liên thủ thì nguy hiểm đấy." "Họ sẽ liên thủ sao?" "Ai mà biết được!" Trần Hạo xác định mình có bốn phiếu chắc chắn: A Mi, Kim Phượng, và Tư Đồ Hạo Nam.

Còn Lão Quỷ và Hạng Gia, chỉ có thể là có khả năng, không phải 100%.

Hiện tại Trần Hạo đang cân nhắc, có nên đi tìm Bạch Đầu Ông và Bỉnh Thúc, Khả Nhạc, A Thành, Tiếu Diện Hổ nói chuyện hay không.

Có thể nói thành công không?

E rằng khó, vì cậu ta muốn nhiều hơn nữa.

Tại phòng làm việc của Trần Hạo ở hộp đêm Miếu Nhai, "Bang bang bang ~" Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, "Vào đi." Trần Hạo nói một câu.

Tô Uy, A Thâm, Tế Tử ba người xông vào, đứng trước mặt Trần Hạo, "Đại ca." Trần Hạo nhìn họ, "Có thu hoạch gì không?" Tô Uy nói trước: "Hạo ca, thằng Tiếu Diện Hổ gần đây hoạt động mạnh lắm, không có việc gì là chạy đến chỗ các đại lão khác." "Mấy ngày nay tôi thấy hắn đã đi gặp Bạch Đầu Ông, Bỉnh Gia, Quỷ Gia, và cả Tư Đồ Hạo Nam nữa." A Thâm nói: "Khả Nhạc thì mọi việc như thường lệ, cũng chăm sóc công việc làm ăn, bình thường thì hay đến chỗ Bạch Đầu Ông." Tế Tử thấy hai người đã nói xong, vội vàng nói: "Hạo ca, bên đại ca Thành hình như có chút tình huống, nhưng em không chắc chắn." Trần Hạo lộ vẻ hứng thú, "Tình huống gì?

Nói xem." "Em đã mua chuộc một tiểu đệ của tiểu đệ của A Thành, hỏi ra được một số tình huống.

Đại ca Thành hình như đang cho người của mình ra ngoài tìm sát thủ, tình hình cụ thể thì em không rõ." "Tìm sát thủ!" Mắt Trần Hạo híp lại.

Thời gian thoáng chốc lại trôi qua nửa tháng.

Hôm nay cả Trần Hạo và A Mi đều nhận được điện thoại thông báo, sáng mai tại tòa nhà Đông Tinh, sẽ tiến hành bầu cử Long Đầu, thời gian bỏ phiếu là 10 giờ sáng, không lâu sau đó sẽ là nghi thức nhậm chức.

Sau khi nhận được điện thoại, Trần Hạo biết đã đến thời khắc cuối cùng.

Cậu gọi điện cho A Mi, "A Mi, lát nữa anh sẽ bảo Tô Uy đến đón em." "Anh muốn ra ngoài ăn cơm sao?

Em đang bắt đầu chuẩn bị bữa tối rồi mà?" A Mi nói.

"Anh biết rồi." Trần Hạo nói một cách không thể nghi ngờ.

Không lâu sau, Tô Uy đón A Mi đến hộp đêm Vượng Giác.

A Mi thấy Trần Hạo thì hỏi: "Sao vậy, có chuyện gì quan trọng à?" "Ngày mai là bầu cử Long Đầu, tối nay chú ý một chút.

Anh đã gọi Tô Uy, A Thâm tới đây.

Tối nay hai chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở hộp đêm, sáng sớm mai sẽ đi." Trần Hạo nói.

A Mi nhíu mày hỏi: "Anh nghĩ sẽ có chuyện xảy ra sao?" "Ai mà biết được, phòng ngừa họa từ khi chưa phát sinh thôi." Hai người bảo tiểu đệ mang thức ăn lên, ăn trong văn phòng.

Sau bữa tối, Trần Hạo nói với A Mi.

"Trong đó có phòng nghỉ, em có thể ngủ, nếu buồn ngủ thì vào đó ngủ đi.

Anh phải ra ngoài làm việc.” A Mi cũng không hỏi Trần Hạo muốn làm gì, cô biết, vào thời khắc này đàn ông càng bận rộn hơn.

“Anh cẩn thận nhé.” A Mi quan tâm nói.

“Anh biết rồi.” Trần Hạo rời khỏi hộp đêm, không dẫn theo một tiểu đệ nào.

Lái xe về nhà, đón hai con chim nhỏ và ba con Hoàng Đại Tiên, xách theo một gói đồ ra cửa.

Không lâu sau, Trần Hạo lái xe đến Tổng cục Cảnh sát Hương Cảng.

Nhìn tòa nhà vẫn sáng đèn, Trần Hạo dặn dò mấy tiểu gia hỏa: “Đi quan sát tình hình bên trong, đặc biệt là người mà tôi vẫn bảo các cậu canh chừng, nếu rời khỏi tòa nhà, lập tức báo cho tôi biết.” “Thu thu thu ~” “Chi chi chi ~” Đám tiểu gia hỏa lao đi.

Trần Hạo lấy một hộp băng cassette từ cốp xe ra, đưa vào máy ghi âm trên xe.

Vài giây sau, trong xe vang lên bản giao hưởng hùng tráng và giọng nam cao vút.

“Nessun dorma, nessun dorma, tu pure, o principessa, nella tua fredda stanza.” (Không ai ngủ!

Chương 824

Không ai ngủ!

Em cũng thế, hỡi công chúa, trong căn phòng lạnh giá của em.) Trần Hạo nhìn về phía những ô cửa sổ sáng đèn của tòa nhà cảnh sát, tối nay, không biết sẽ có bao nhiêu người "vô nhân nhập thụy".

Cảnh ti Hoàng đang họp.

Người chủ trì là Tổng cảnh ti Quách.

Mấy tổ trưởng O Ký đều đã đến.

Tổng cảnh ti Quách nói.

"Vừa nhận được tin báo, sáng mai Đông Tinh chuẩn bị tiến hành bầu cử Long Đầu.

Bây giờ là thời khắc quan trọng nhất, tất cả người của tổ O Ký chúng ta, ngày mai đều phải đến tòa nhà Đông Tinh giám sát chặt chẽ, tuyệt đối không được để xảy ra chuyện hỗn loạn, nếu có hỗn loạn, cũng không được để lan rộng ra ngoài." "Vâng!" "Đã rõ." Mọi người giải tán, Tổng cảnh ti Quách giữ lại Cảnh ti Hoàng, hỏi: "Tình hình bên Trần Hạo thế nào rồi, có cơ hội không?" Cảnh ti Hoàng lắc đầu, "Tối qua tôi đã gọi điện cho cậu ấy, Trần Hạo chỉ có ba phần tự tin, những lão già kia đều có ý kiến riêng, đều có biến số lớn." Tổng cảnh ti Quách nhíu mày nói: "Chúng ta không giúp gì được sao?

Chứng minh vô tội cho Kim Phượng, lần trước càn quét địa bàn của Tịnh Khôn, những việc như vậy không được sao?" "Người quá đông, tư tưởng quá hỗn loạn, chuyện như vậy không có 100%." Cảnh ti Hoàng nói.

Tổng cảnh ti Quách ừ một tiếng, gật đầu, "Cũng đúng, làm gì có

chuyện 100%.” “Thôi được rồi, hơn 9 giờ rồi, về nhà nghỉ ngơi đi.

Ngày mai còn bận rộn lắm, hy vọng thật sự không xảy ra chuyện hỗn loạn nào.” Cảnh ti Hoàng về văn phòng, ngồi trên ghế trầm tư một lát, không biết đang nghĩ gì.

Cầm điện thoại trong tay một lúc, đột nhiên lại đặt xuống, tự lẩm bẩm một câu, “Thôi được rồi, đợi kết quả vậy,” sau đó lấy quần áo của mình xuống lầu.

Lái xe rời khỏi tổng cục cảnh sát.

“Thu thu thu ~” Một con chim họa mi bay về, đậu trên lòng bàn tay Trần Hạo.

Trần Hạo vuốt ve cái đầu nhỏ của nó, “Đi rồi sao?

Biết rồi.” Lúc này, một bóng dáng nhỏ từ bụi cây lao ra.

Trần Hạo tóm lấy nó trước mặt, dùng khả năng giao tiếp để kiểm tra, thấy Cảnh ti Hoàng lái xe của mình, rời khỏi tòa nhà cảnh sát.

“Bắt đầu hành động thôi.” Trần Hạo bắt đầu thay quần áo trong xe.

Thay xong quần áo, cậu lấy một cái lược nhỏ, thoa một chút gel vuốt tóc, chải tóc thành kiểu ba bảy.

Lại từ trong túi quần áo lấy ra một cặp kính không độ, đeo vào rồi soi gương, cả người dường như đã biến đổi hoàn toàn.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông đeo kính, văn nhã lại đẹp trai bức người bước xuống xe, từ trong túi lấy ra một thẻ công tác đeo vào, lại từ trong xe lấy ra một cặp tài liệu, có một chiếc túi giấy lớn, bước nhanh về phía tổng cục cảnh sát.

Ở cổng chính, cảnh sát mặc quân phục nhìn Trần Hạo một cái.

Trần Hạo gật đầu với người gác cổng, viên cảnh sát gác cổng liếc

nhìn thẻ công tác trên ngực Trần Hạo, hoàn toàn không có ý định ngăn cản.

Vào trong tòa nhà, Trần Hạo đứng đợi thang máy ở tầng trệt.

Nhìn thang máy từng tầng từng tầng đi xuống, lúc này bên cạnh có hai nữ cảnh sát trẻ mặc quân phục đi tới, cũng đứng đợi thang máy.

Hai người tò mò đánh giá Trần Hạo một cái, phát hiện người đàn ông này đẹp trai quá, hai người lại không nhịn được nhìn thêm vài lần.

Lúc này cửa thang máy mở ra, có hai cảnh sát thường phục bước ra, vừa nói chuyện vừa đi.

Trần Hạo và hai nữ cảnh sát mặc quân phục bước vào thang máy, Trần Hạo nhấn tầng 7, một trong hai người phụ nữ nhấn tầng 12.

Thang máy từ từ đi lên.

Ba người trong thang máy, bây giờ khoảng cách gần hơn, hai người phụ nữ càng có thể nhìn kỹ Trần Hạo.

Ánh mắt Trần Hạo nhìn về phía hai cô gái, khiến hai nữ cảnh sát đang lén nhìn đỏ mặt.

Một trong số đó đột nhiên nói: "Tầng 7, O Ký, sao giờ này vẫn chưa tan làm?" Trần Hạo cười cười, "À, tăng ca.

Không phải ra ngoài mua chút đồ ăn sao?" Trần Hạo giơ giơ chiếc túi giấy lớn trong tay.

"Chưa thấy bao giờ." Một nữ cảnh sát trẻ khác hỏi.

"À, tôi mới điều đến, ở cảnh sát dưới đó." Trần Hạo nói.

"Tôi là Tiếp Cảnh Xử, tôi tên A Phân, cô ấy tên A Mai, quen nhau nhé." Nữ cảnh sát tên A Phân nói.

Định cua trai đẹp à, đẹp trai đôi khi cũng phiền phức, luôn bị phụ

nữ để ý.

“Có thể cho tôi số máy nhắn tin của hai cô không, có thời gian tôi sẽ gọi đi chơi.” Trần Hạo đối với hai cô gái lộ ra một nụ cười, đẹp trai quá, nhìn hai cô gái đều đỏ mặt rồi.

Lúc này, cửa thang máy mở ra, Trần Hạo vốn định bước xuống, hai cô gái nhất định phải đợi, vội vàng viết số máy nhắn tin đưa cho Trần Hạo.

Khi cửa thang máy đóng lại, cô gái tên A Mai còn hét lên qua khe cửa: “Trai đẹp, có thời gian gọi cho em nhé!” Trần Hạo mỉm cười vẫy tay.

Đợi cửa thang máy đóng lại, Trần Hạo vo hai tờ giấy lại ném vào thùng rác bên cạnh.

Nếu không phải tâm lý tốt, kiến thức rộng, một kẻ mạo danh xông vào tòa nhà cảnh sát, chắc không bị hai người phụ nữ dọa chết chứ.

Trần Hạo bước về phía trước, đột nhiên đối diện có một người đàn ông đi tới.

Người đàn ông tay cầm một cặp tài liệu, đi ngược chiều với Trần Hạo.

Anh ta nhìn Trần Hạo một cái, liếc qua thẻ trên ngực, tưởng là người của bộ phận khác, gật đầu với Trần Hạo.

Trần Hạo cũng đáp lại bằng một cái gật đầu.

Hai người lướt qua nhau.

“722.” Trần Hạo cuối cùng cũng nhìn thấy cánh cửa treo số 722.

Đó là văn phòng của Cảnh ti Hoàng.

Trần Hạo đảo mắt nhìn hai bên, lắng tai nghe ngóng không có động tĩnh gì, liền lấy ra một chùm chìa khóa, cắm vào ổ khóa, "cạch!"

cửa mở.

Chương 825

Thấy chiếc chìa khóa mình làm trước đó khá hữu dụng, không cần dùng thủ đoạn mở khóa khác, Trần Hạo liền lách mình vào.

Vào trong, Trần Hạo không bật đèn, nhưng ánh sáng từ hành lang bên ngoài xuyên qua khe hở của cửa chớp lá, khiến căn phòng không quá tối, đủ để Trần Hạo nhìn rõ mọi thứ.

Căn phòng không lớn, không có vách ngăn, chỉ có bàn làm việc, tủ đựng đồ, một tủ và một giá treo quần áo, trên bệ cửa sổ đặt hai chậu xương rồng.

Trần Hạo đã từng thấy cảnh tượng căn phòng này trong não của Tiểu Gia Hỏa, nên rất quen thuộc với mọi thứ bên trong.

Không chần chừ, anh đến trước két sắt bằng sắt, tìm chiếc chìa khóa két sắt đã mài, cắm vào và nhẹ nhàng xoay.

Trần Hạo mừng thầm, có thể dùng được.

Sau đó, anh xoay mật mã khóa theo những con số đã xem trước đó: thuận ~ nghịch ~ thuận, 7~12~9. "Cạch cạch", Trần Hạo lay tay cầm nhưng phát hiện két không mở.

Chuyện gì vậy?

Lần trước xem mật mã là thế này mà.

Chẳng lẽ đã đổi mật mã rồi?

Anh thử lại một lần nữa, chìa khóa tuyệt đối không vấn đề, nhưng mật mã vẫn sai, xem ra đúng là đã đổi mật mã.

Trần Hạo khẽ thở ra một hơi, đây là lúc kiểm nghiệm những gì đã học được trong hai tháng qua.

Anh đưa tai sát vào cánh cửa sắt, bắt đầu xoay khóa mật mã từng chút một, "tách ~ tách ~ tách ~".

Trần Hạo dùng sức gạt tay cầm, cánh cửa "cạch" một tiếng mở ra.

Vậy nên, mọi kỹ năng đều hữu dụng, vào thời điểm quan trọng sẽ phát huy tác dụng lớn.

Đứng trước tủ tài liệu, anh lật từng cái một.

Đột nhiên, một túi hồ sơ ghi "A1" lọt vào tầm mắt.

Trần Hạo nhẹ nhàng tháo dây buộc, từ từ rút tài liệu bên trong ra.

Trên cùng là bức ảnh một người đàn ông mặc quân phục, vẻ ngoài điển trai, anh tuấn.

Không sai rồi.

Không mặc cảnh phục cũng đã rất đẹp trai, tuyệt đối không P (photoshop), không có app làm đẹp hay filter, là vẻ đẹp tự nhiên.

Trần Hạo không kìm được mà ngắm nhìn hai giây.

Sau đó, anh lật từng trang một, bên trên ghi lại tình hình chi tiết.

Khi Trần Hạo đọc đến báo cáo phân tích cuối cùng, bàn tay lật tài liệu của anh đột nhiên dừng lại. "Một, nhân viên nằm vùng này có khả năng phản bội bất cứ lúc nào, cần đặc biệt chú ý.

Hai, nếu thật sự trở thành người phụ trách Đông Tinh, cần xem xét lại vấn đề định vị của y.

Ba, cần cân nhắc các biện pháp kiểm soát mới, tránh trường hợp y thoát ly mà không thể kiểm soát." Trần Hạo khẽ thở ra một hơi.

Anh biết, nếu cảnh sát biến chất, thì uy lực còn lớn hơn nhiều so với bọn xã hội đen, bởi vì cảnh sát có thể điều động sức mạnh, tài nguyên và thông tin mà bọn xã hội đen không thể sánh bằng.

Cẩn thận cuộn chặt hồ sơ lại và cất vào túi áo lót, Trần Hạo vừa đóng cửa két sắt lại, đột nhiên, anh lại dừng tay.

Nhìn vào bảy tám phần hồ sơ còn lại bên trong, mắt Trần Hạo nheo lại, rồi anh rút hết tất cả ra.

Đóng cửa két sắt, xáo trộn mật mã, Trần Hạo nhìn lên trên, khẽ nói vào lỗ thông gió: "Đi xem bên ngoài có ai không." "Chít chít chít ~" từ lỗ thông gió truyền ra tiếng kêu ngắn ngủi.

Không lâu sau, nó lại chạy về, kêu "chít chít" hai tiếng với Trần Hạo.

Trần Hạo cầm tất cả mọi thứ, quét mắt lần cuối khắp văn phòng, xác nhận không để lại dấu vết gì, rồi mở cửa đi ra ngoài.

Anh đi thang máy xuống lầu.

Tay ôm một chồng túi hồ sơ, khi đi qua bảo vệ, anh chủ động gật đầu chào.

Nửa giờ sau, Trần Hạo trở về nhà.

Mở chồng túi hồ sơ ra, Trần Hạo rút từng cái một ra xem, và tìm thấy hai người quen thuộc bên trong: Trần Vĩnh Nhân, hay còn gọi là Nghê Vĩnh Nhân, gã đẹp trai bên cạnh Hàn Sâm; và A Nhạc, tên đăng ký trên đó là Vương Chí Nhạc, không phải họ Cổ.

Còn những người khác, Trần Hạo cũng xem qua tài liệu của họ.

Số còn lại có hai người nằm vùng ở Đông Tinh, ba người ở Hồng Hưng, và một người thuộc Hợp Đồ.

Phải nói, cánh tay của cảnh sát thật sự rất dài.

Chỉ riêng chỗ Hoàng Cảnh Ty đã có bốn tổ, và mỗi tổ trưởng lại có bao nhiêu nằm vùng, bao nhiêu người cung cấp tin tức?

Sở cảnh sát Hương Cảng có mười tám khu vực, bên đó lại có bao

nhiêu nằm vùng, bao nhiêu nội tuyến?

Nhiều người nằm vùng như vậy, cuối cùng có bao nhiêu người có thể trở về đội cảnh sát?

Thật sự là rất ít, đa số đều có kết cục bi thảm.

Trần Hạo cũng đã xem bộ phim "Thế giới mới" của Thái Lan, cảnh sát đã giết chết hai cấp trên biết chuyện rồi bỏ trốn.

Trần Hạo cũng từng nghĩ có nên động thủ với Hoàng Cảnh Ty và Quách Tổng Cảnh Ty không, anh đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định từ bỏ.

Không phải không làm được, mà là không muốn.

Có lẽ, chưa biết chừng, có cách giải quyết tốt hơn, anh muốn thử xem, thế giới Vô Gian Đạo này, liệu có thể thoát ra bằng một cách khác hay không. "Xoẹt ~" bật lửa đốt một tờ giấy, trên đó dán ảnh Trần Hạo.

Chương 826

Lửa cháy, từ từ nuốt chửng tất cả chữ viết, cuối cùng hóa thành tro bụi, rơi vào bồn cầu. "Roạt ~~~" tro giấy theo dòng nước xoay tròn rồi biến mất.

Trần Hạo đã đốt tất cả các tài liệu, bao gồm cả của Trần Vĩnh Nhân.

Còn về lý do tại sao lại đốt luôn của người ta, anh cũng không biết nữa, có lẽ làm vậy cũng không thoát được, ai mà biết được, cứ coi như là một sở thích xấu đi.

Khi trở về quán đêm Vượng Giác, đã hơn 2 giờ sáng.

Trần Hạo nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường, đánh thức A Mễ đang dựa vào đầu giường ngủ.

A Mễ vừa tỉnh, Trần Hạo đã ôm lấy cô. "Xong rồi à?" A Mễ quan tâm hỏi.

Cô hiếm khi cảm nhận được từ người đàn ông này một trạng thái như đứa trẻ vậy. "Không sao, chỉ là muốn tìm một nơi ấm áp." A Mễ cũng không hỏi thêm, đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu anh, như an ủi một đứa trẻ.

Đôi khi, đàn ông thật sự giống trẻ con.

Ngày hôm sau, ánh nắng chiếu rọi khắp nơi, xua tan bóng tối.

Trần Hạo và A Mễ thức dậy rửa mặt, cả hai mặc quần áo và ăn sáng. "Em chuẩn bị xong chưa?" Trần Hạo nói bên cạnh A Mễ. "Em xong rồi." "Vậy chúng ta đi thôi." Hai người xuống lầu, A Khôn, Hoa Lật Thử, Tô Uy, A Thâm và các tiểu đệ khác cũng đã đến.

Trần Hạo gật đầu với họ, rồi cùng A Mễ lên xe Mercedes.

Những người khác cũng lên xe của mình, hùng hậu tiến đến tòa nhà Đông Tinh.

Khi vào bãi đỗ xe của tòa nhà Đông Tinh, Trần Hạo nhìn thấy vô số xe cảnh sát đậu bên lề đường, con đường rõ ràng đã bị phong tỏa.

A Mễ khoác tay Trần Hạo, phía sau là hàng chục tiểu đệ, cùng nhau bước vào tòa nhà Đông Tinh.

Hoàng Cảnh Ty nhìn bóng Trần Hạo, mím môi, rồi lấy điện thoại gọi: "Dương Cảnh Ty, bên đó bắt đầu hành động đi." "Rõ, Hoàng Sir." Bước vào tòa nhà Đông Tinh, có người đến kiểm tra, không cho phép mang bất kỳ vũ khí nào vào.

Mọi người đều hợp tác kiểm tra.

Sau đó, khi vừa bước vào sảnh ngoài phòng họp của tòa nhà Đông Tinh, có người đã chặn A Khôn và những người khác lại. "Chỉ cho phép Bạo Long ca và chị A Mễ vào, những người khác đợi ở sảnh ngoài." Lúc này, sảnh ngoài đã tụ tập rất nhiều người, tất cả đều là tiểu đệ của các lão đại.

Trần Hạo gật đầu, để A Khôn ở lại, rồi dẫn A Mễ đi vào sảnh trong.

Trần Hạo và A Mễ bước vào phòng họp nhỏ, thấy Quỷ Thúc, Hạng Gia, Tư Đồ Hạo Nam, Bạch Đầu Ông, Khả Nhạc và những người khác đã có mặt.

Anh chào hỏi mấy vị lão bối, rồi ngồi vào vị trí của mình.

Hôm nay không ai trò chuyện phiếm, bầu không khí trong phòng họp có vẻ hơi căng thẳng.

Không lâu sau, Bỉnh Thúc, A Thành, Tiếu Diện Hổ, Kim Phượng cũng đều đến.

Vẻ mặt mọi người khác nhau, có người bình tĩnh, có người trầm ngâm, có người mặt mày tươi cười, có người lại mang vẻ lo âu.

Quỷ Thúc nhìn mọi người, rồi đứng dậy nói: "Người đã đến đông đủ, hôm nay mọi người đều biết chúng ta làm gì rồi, Lạc Đà ca đã chết, vị trí Rồng Đầu đang bỏ trống." "Trước đó có hai tháng khảo sát, tôi tin mọi người trong lòng đều có nhân tuyển thích hợp.

Bây giờ chúng ta bắt đầu bỏ phiếu đi, tôi sẽ phụ trách chủ trì." Lão Quỷ quét mắt một lượt, đầu tiên nhìn về phía Tiếu Diện Hổ, hỏi: "A Vĩ, bắt đầu từ cậu đi, cậu chọn phiếu bầu cho ai?" Tiếu Diện Hổ mặt mày tươi cười đứng dậy, nói: "Tôi theo Lạc Đà ca nhập hội cũng đã gần 20 năm rồi." "Quỷ Thúc đã rút khỏi tranh cử, vậy thì người có tư cách lâu nhất là tôi.

Lá phiếu của tôi, đương nhiên sẽ tự bầu cho mình, và tôi hy vọng mọi người cũng ủng hộ tôi." Tiếu Diện Hổ quét mắt một lượt, cười rồi ngồi xuống.

Được thôi, Trần Hạo cảm thấy cái định nghĩa Tư Đồ Hạo Nam đưa ra về gã này hôm đó thật chính xác: một tên tự cho là thông minh nhưng thực chất chỉ là một kẻ ngốc thuần túy.

Lão Quỷ gật đầu, "A Vĩ một phiếu." Sau đó nhìn sang Tư Đồ Hạo Nam, "Hạo Nam bầu cho ai?" Tư Đồ Hạo Nam khẽ mỉm cười, giọng điệu bình tĩnh nói: "Tôi thấy Bạo Long không tệ, tôi bầu cho anh ta." "Tốt, A Hạo một phiếu." Lão Quỷ lại nhìn sang A Mễ, "Còn A Mễ?" "Em, đương nhiên bầu cho A Hạo.

Em nghĩ anh ấy có thể dẫn dắt Đông Tinh đi xa hơn." A Mễ mỉm cười nhìn Trần Hạo một cái.

Trần Hạo đáp lại bằng một nụ cười.

Lão Quỷ lại nhìn sang A Thành, hỏi: "A Thành, cậu bầu cho ai?" A

Thành tên thật là Dương Thiên Thành, nghe lão Quỷ gọi, anh ta đứng dậy gật đầu với mọi người, trên mặt nở một nụ cười nhạt, nói: "Tôi cũng muốn tự bầu cho mình một phiếu.

Tôi theo Lạc Đà ca học được rất nhiều điều, tôi cũng có niềm tin sẽ dẫn dắt Đông Tinh lên một tầm cao mới.

Trước đó tôi cũng đã nói chuyện với các vị thúc bá rồi, lời hứa của tôi sẽ không thay đổi." Trần Hạo nhìn sâu vào A Thành một cái, anh chưa từng để ý đến gã này, bây giờ mới biết, trước đó tất cả mọi người đều đã đánh giá thấp hắn. "Còn A Hạo?" Lão Quỷ nhìn về phía Trần Hạo.

Trần Hạo mỉm cười, "Tôi bầu cho tôi." Trần Hạo chỉ nói một câu như vậy, không có lời nào kêu gọi phiếu bầu nữa, bởi vì bây giờ về cơ bản mọi chuyện đã an bài, kêu gọi thêm cũng vô dụng.

Tất cả công việc đều đã được hoàn thành bên ngoài, việc cố gắng kêu gọi phiếu bầu tại chỗ để thành công là một biểu hiện không trưởng thành. "Khả Nhạc, cậu định bầu cho ai?" Lão Quỷ hỏi.

Khả Nhạc nghe lão Quỷ gọi, đứng yên hít sâu một hơi, lại nhìn Bạch Đầu Ông một cái, rồi nói: "Tôi, tôi bầu cho A Thành." Nghe lời của Khả Nhạc, những người có mặt đều có chút kinh ngạc, bởi vì trước đó Khả Nhạc cũng từng bày tỏ ý muốn tranh giành vị trí Rồng Đầu, lại có Bạch Đầu Ông ủng hộ, vậy mà tại chỗ lại đột nhiên thay đổi.

Trần Hạo liếc nhìn Bạch Đầu Ông một cái, phát hiện ông lão vẫn ngồi yên bất động, trên mặt không biểu lộ hỉ nộ.

Lão Quỷ lại nhìn sang Kim Phượng, "Kim Phượng, cô ủng hộ ai?" Kim Phượng trước đó không tham gia tranh cử, nên hỏi cô ấy bầu cho ai.

Kim Phượng mỉm cười nhạt, "Tôi và A Mễ thân thiết như vậy, đương nhiên là ủng hộ A Hạo rồi." A Mễ cười với Kim Phượng, "Cảm ơn chị Kim Phượng." Lão Quỷ dừng lại, nói: "Thôi được rồi, hiện tại A Hạo có 4 phiếu, A Thành 2 phiếu, A Vĩ 1 phiếu.

Tiếp theo chỉ còn lại mấy lão già chúng tôi thôi." Lão Quỷ quay đầu nhìn Bỉnh Thúc, hỏi: "A Bỉnh, ông ủng hộ ai?" Ông lão "a a" cười một tiếng, "Tôi đương nhiên ủng hộ A Thành." Lão Quỷ ừ một tiếng, "A Thành ba phiếu rồi.

A Ông, ông ủng hộ ai?" Bạch Đầu Ông mặt trầm xuống, liếc nhìn A Thành một cái.

A Thành thấy Bạch Đầu Ông nhìn mình, liền nở một nụ cười với ông lão.

Chương 827

Bạch Đầu Ông nheo mắt, thở dài một hơi, nói: "Tôi bầu cho A Thành." Lão Quỷ nhìn sâu vào A Thành một cái, "Hiện tại A Thành bốn phiếu rồi, giống như A Hạo." Lúc này A Thành đột nhiên nói: "Quỷ Thúc, nếu cuối cùng tôi và A Hạo có số phiếu bằng nhau thì sao?" "Theo quy tắc, những ứng cử viên khác sẽ bị loại, hai người chúng ta sẽ bầu lại.

Nhưng tiếp theo chỉ có các nguyên lão mới có quyền bỏ phiếu, những người khác không có tư cách bỏ phiếu, đó là quy tắc của Đông Tinh." Lão Quỷ nói.

A Thành gật đầu, "Cảm ơn Quỷ Thúc đã giải thích." A Thành nói xong, mặt mày tươi cười nhìn về phía Trần Hạo, thực ra hắn khá tự tin, tin rằng hai phiếu còn lại hắn cũng sẽ giành được hết. "Còn A Hạng?" Lão Quỷ hỏi Hạng Gia bên cạnh.

Từ khi Hạng Gia bước vào, ông ta luôn cau mày, mặt mày đầy vẻ u sầu.

Nghe lời của lão Quỷ, ông ta khẽ thở dài một hơi, mở miệng nói: "Tôi chọn A..." "Khoan đã!" Lúc này đột nhiên có một giọng nói vang lên, cắt ngang lời Hạng Gia.

Mọi người đều nhìn sang, phát hiện đó là Trần Hạo.

Trần Hạo đứng dậy, nhìn mọi người nói: "Trước khi Hạng Gia và Quỷ Thúc đưa ra nhân tuyển, tôi muốn gọi một cuộc điện thoại." A Thành nhíu mày, mặt mày khó chịu nói: "Bây giờ là lúc nào rồi, Đông Tinh đang bầu rồng đầu.

Bầu rồng đầu quan trọng hay gọi điện thoại quan trọng?" Trần Hạo nhìn A Thành, mỉm cười nói: "Tôi thấy, gọi một cuộc điện thoại

còn quan trọng hơn việc bầu rồng đầu." A Thành đứng phắt dậy, mặt đầy vẻ tức giận trừng mắt nhìn Trần Hạo, quát: "Bạo Long, cậu quá không hiểu quy tắc rồi!

Như vậy, sau này Đông Tinh sẽ không dung được cậu!" Trần Hạo nhìn gã này, "a a" cười: "Chưa thành rồng đầu mà đã không dung nạp người khác rồi sao?" "Nếu để cậu lên làm rồng đầu, không phải là cậu sẽ định phá tan toàn bộ hình thức hiện tại của Đông Tinh, sau đó từng chút một biến nó thành một tập đoàn công nghiệp sao?" A Thành sững sờ, bởi vì những lời của Trần Hạo đã nói đúng suy nghĩ trong lòng hắn.

Đột nhiên, ánh mắt A Thành trở nên u ám: "Bạo Long, đừng nói bậy!

Bây giờ không phải lúc phá phách!

Đây là tòa nhà Đông Tinh, đang trong thời gian bầu rồng đầu.

Cậu biết là nếu không được bầu thì sẽ gây rối phải không?" Trần Hạo nhìn thẳng vào A Thành, nói: "Ông tưởng đã nắm chắc thắng lợi rồi sao?" Nói rồi, anh lấy chiếc điện thoại di động ra bấm số.

Chiếc điện thoại chỉ đổ chuông hai tiếng, đầu bên kia đã có một giọng nói truyền đến.

Trần Hạo hỏi: "Mọi chuyện đã ổn thỏa chưa?" "Đã ổn thỏa rồi." "Cho ông ấy nghe điện thoại." "Vâng ạ." Trần Hạo cầm chiếc điện thoại đi đến trước mặt Hạng Gia, nói: "Hạng Gia, mời ông nghe điện thoại." Hạng Gia sững sờ, nhận lấy điện thoại.

Trong điện thoại truyền đến một giọng nói, lập tức Hạng Gia kích động: "A Bảo đó hả?

Ai ai ai, A Đa đây, vợ và cháu gái có khỏe không?

Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi!" "Gia gia ~" Trong điện

thoại truyền ra một giọng nữ trẻ con.

Ông lão nghe thấy giọng nói, thân hình hơi run rẩy, "Ai, cháu gái, con không sao chứ?" "Gia gia, cháu không sao, cháu nhớ gia gia lắm." "Được rồi, được rồi, trưa nay gia gia về, bảo dì Trương làm món cháu thích ăn nhất nhé, được không?" "Dạ ~~" Hạng Gia cúp điện thoại, nụ cười trên mặt từ từ biến mất.

Khi nhìn A Thành, ánh mắt ông ta mang theo sát khí.

Lúc này, sắc mặt A Thành đã trở nên vô cùng khó coi.

Hạng Gia từ từ đứng dậy, khí thế của một lão đại hoàn toàn bộc phát.

Ông ta nói trước với Bạch Đầu Ông và lão Quỷ: "A Ông, lão Quỷ, chuyện của tôi đã liên lụy đến hai ông rồi." Bạch Đầu Ông lắc đầu, "Chúng ta là huynh đệ cả đời, không có gì là liên lụy cả." Lão Quỷ cũng mỉm cười, "Ngày xưa chúng ta đã cùng nhau vượt qua biết bao khó khăn.

Ban đầu tôi định bỏ phiếu lại hôm nay, nhưng A Hạo đã giải quyết ổn thỏa rồi." Sau đó nhìn về phía Trần Hạo, nói một câu: "Hậu sinh đáng sợ thật." Hạng Gia quay đầu nhìn Tư Đồ Hạo Nam, "Hạo Nam, tôi già rồi, không tiện động tay nữa.

Giúp tôi bắt hắn lại." Ông ta vừa nói vừa nhìn A Thành.

Lúc này, những người có mặt đương nhiên đều đã hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

A Thành đã dùng thủ đoạn hèn hạ, bắt giữ gia đình của Hạng Gia.

Hạng Gia không còn cách nào khác, chỉ có thể cầu xin Bạch Đầu Ông và Quỷ Thúc.

Nếu mọi chuyện thật sự diễn ra theo kịch bản của A Thành, Quỷ

Thúc và Hạng Gia đều sẽ bỏ phiếu cho A Thành, chắc chắn sẽ có sáu phiếu, và hắn sẽ trở thành Rồng Đầu mới của Đông Tinh.

Còn về Khả Nhạc, đương nhiên là Bạch Đầu Ông yêu cầu cậu ta bỏ phiếu cho A Thành.

Khả Nhạc là người do Bạch Đầu Ông một tay dẫn dắt, dù có không nỡ thế nào, cũng phải nghe theo lệnh của A Gia.

Bỉnh Thúc lúc này cũng đầy vẻ tức giận, ông ấy cũng bị A Thành lừa gạt.

Tên này bình thường trông rất hiểu chuyện, vậy mà lại làm ra chuyện vô đạo đức như vậy.

A Thành quét mắt nhìn ánh mắt thù địch của mọi người trên bàn, nuốt nước bọt.

Vốn dĩ tưởng đã nắm chắc thắng lợi, nhưng lại bị một cuộc điện thoại của Trần Hạo phá hỏng tất cả.

Hắn hận Trần Hạo, nhưng bây giờ lại càng lo lắng cho vận mệnh của mình hơn.

Nghe lời Hạng Gia, Tư Đồ Hạo Nam đứng phắt dậy, Khả Nhạc cũng theo sau.

Nếu không phải A Thành gây rối, có lẽ cậu ta còn một chút cơ hội, nhưng bây giờ thì chẳng còn chút hy vọng nào, đương nhiên cũng căm hận A Thành.

A Thành thấy tình hình như vậy, nhanh chóng lùi lại hai bước, đứng bên cửa sổ hét lên: "Tôi cảnh cáo các người!

Bên ngoài có hàng trăm cảnh sát!

Nếu dám giết tôi, tất cả các người đều phải vào tù!" Tư Đồ Hạo Nam và Khả Nhạc không bị câu nói đó dọa, hai người lập tức lao vào

khống chế A Thành.

Cả hai đều là những tay đánh nhau giỏi, A Thành đối phó một người đã không xong, huống chi là hai người hợp sức.

Hai người nhanh chóng trói chặt hắn lại, rồi dùng đồ vật bịt miệng hắn, ép hắn quỳ xuống.

Tư Đồ Hạo Nam mắng: "Đồ khốn khi sư diệt tổ!

Hôm nay mày chết chắc rồi!" Hạng Gia từng bước đi đến bên cạnh A Thành, giọng nói u ám: "A Thành, tranh giành thì được thôi, những người như chúng tôi đây, đều đã đi qua biết bao sóng gió đao kiếm." "Nhưng nếu dùng âm mưu, thủ đoạn với người khác, còn liên lụy đến gia đình, thì không thể tha thứ được." Nói rồi, không biết từ đâu trên người, ông ta rút ra một cây xiên sắt dài và mảnh.

Trần Hạo nhìn kỹ, hóa ra đó là một chiếc dùi đá, hơi mảnh hơn đũa một chút, dài khoảng hai mươi centimet.

Trần Hạo đã nghe nói về chiếc dùi đá này, nó là vũ khí nổi danh của Hạng Gia!

Hạng Gia hành động chậm rãi, từng chút một tiếp cận A Thành.

A Thành nhìn chiếc dùi đá, mắt trợn trừng, miệng phát ra tiếng "ô ô", thân thể không ngừng giãy giụa, nhưng lại bị Tư Đồ Hạo Nam và Khả Nhạc giữ chặt.

Chương 828

"Mặc dù tôi già rồi, nhưng tôi sẽ tự tay tiễn cậu một đoạn.

Đụng đến gia đình tôi, những người tôi muốn bảo vệ, con trai tôi, con dâu tôi, cháu gái tôi." Chiếc dùi đá từ từ tiến đến.

Cảm giác cái chết cận kề là đáng sợ nhất. "Ô ô ô ~" A Thành không ngừng giãy giụa, nức nở, lại dường như đang cầu xin tha thứ.

Bàn tay Hạng Gia đột nhiên động, một tia sáng đen lóe lên, chiếc dùi đá từ tai A Thành đâm thẳng vào, ngập đến tận cán.

Thân thể A Thành đột nhiên cứng đờ, mắt trợn trừng.

Từ từ, hai dòng máu chảy ra từ mũi hắn.

Hạng Gia rút dùi đá ra, thở dài một hơi, nói: "Thật sự già rồi, ngày xưa dùng chiêu này giết người chưa bao giờ thấy máu." Tư Đồ Hạo Nam và Khả Nhạc buông A Thành ra, thi thể A Thành "phịch" một tiếng đổ xuống đất.

Quỷ Thúc gọi điện thoại, không lâu sau có hai người bước vào, khiêng thi thể ra ngoài.

Những thuộc hạ này đương nhiên sẽ xử lý tốt chuyện thi thể, cho dù bên ngoài có hàng trăm cảnh sát.

Sau đó ông ta lại phân phó một lượt, mấy tên thuộc hạ của A Thành cũng bị đưa đến một nơi khác.

Giết thì không thể giết, nhưng chắc chắn phải loại bỏ ảnh hưởng của chuyện này, không thể để xảy ra hỗn loạn.

Quỷ Thúc thấy tình hình hiện trường đã ổn định, nói lại: "Bây giờ có thể bỏ phiếu lại rồi.

A Hạng, ông bầu cho ai?" Hạng Gia hít sâu một hơi, nhìn về phía Trần Hạo nói: "A Hạo, phiếu của A Thúc chắc chắn sẽ bầu cho cậu.

Cảm ơn cậu nhé, A Thúc cảm ơn cậu." Trần Hạo đứng dậy, "Hạng Thúc, ông khách khí rồi." Nhìn thấy vậy, Quỷ Thúc "a a" cười một tiếng, nói: "Tôi đương nhiên cũng ủng hộ A Hạo.

Nếu những người khác không có ý kiến gì, chuyện này coi như đã định rồi." "Đã định rồi." "Không có ý kiến." Mọi người đều nói.

Tiếu Diện Hổ nhìn những người có mặt, đột nhiên phát hiện hình như mình chỉ là một người ngoài cuộc, một kẻ đứng xem, người ta đã sớm an bài mọi thứ.

Hắn, người luôn bị lừa dối, người vẫn luôn tự hào là thông minh, giờ phút này lại đột nhiên nhận ra, hình như mình mới là thằng ngốc.

Cửa phòng họp lớn mở ra, các vị lão đại bước ra ngoài.

Các tiểu đệ bên ngoài đều vội vàng đứng thẳng dậy, đông nghịt hơn trăm người, tất cả đều là lực lượng nòng cốt của Đông Tinh.

Trên bục, Quỷ Thúc bước ra, mặt mày hớn hở nói: "Đông Tinh đã chọn ra rồng đầu mới, đó là Bạo Long Trần Hạo!" Dưới đài, A Khôn, Hoa Lật Thử và những người khác lập tức reo hò: "Hạo ca uy vũ!

Hạo ca lợi hại!

Hạo ca là rồng đầu mới!" Ngay sau đó, những người khác cũng hò reo theo.

Không còn cách nào khác, là rồng đầu mới mà, chẳng lẽ không thấy các lão đại trên đài đều đang vỗ tay sao?

Không hoan hô thì thấy khó chịu.

Quỷ Thúc quay đầu nói với Trần Hạo: "Hiện tại cậu là rồng đầu mới rồi, nói đôi lời với anh em đi." Trần Hạo bước lên phía trước

bục, quét mắt nhìn một lượt những người bên dưới, trên mặt nở một nụ cười, nói: "Tôi tên Trần Hạo, người ngoài đều gọi tôi là Bạo Long, mọi người đều biết điều đó." "Nhưng có một điều mọi người không biết, đó là, tôi là một cảnh sát nằm vùng." "Tôi là một cảnh sát nằm vùng!" Trần Hạo cuối cùng cũng nói ra câu đó. "Tôi là một cảnh sát nằm vùng!

Tôi là cảnh sát nằm vùng!

Cảnh sát nằm vùng!" Giọng nói đó vang vọng khắp đại sảnh.

Nghe câu nói đó, các lão đại Đông Tinh trên đài đều ngơ ngác.

Tư Đồ Hạo Nam, Khả Nhạc, Kim Phượng đều ngẩn người nhìn Trần Hạo.

A Mễ cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Dưới đài, vô số người trong lòng dậy sóng.

Vị Bạo Long ca, rồng đầu mới của Đông Tinh, lại đứng trên đài mà nói mình là cảnh sát nằm vùng.

Thao tác này, thật sự không thể chấp nhận được!

Những tiểu đệ vốn đang reo hò dưới đài, tất cả đều ngơ ngác nhìn Trần Hạo.

Hiện trường trở nên tĩnh lặng đến mức nghe rõ tiếng kim rơi, bên tai chỉ còn lại tiếng thở nặng nề.

Trần Hạo không hề bận tâm, tiếp tục bài diễn thuyết "Tôi là một cảnh sát nằm vùng" của mình. "Tôi là một cảnh sát nằm vùng, mục đích của tôi ở Đông Tinh là dẫn dắt mọi người thoát khỏi bóng tối, cải tà quy chính." "Thế giới ngầm là một con đường không lối thoát." "Khi xưa tôi bước lên con đường này, đều là bất đắc dĩ, vì cuộc sống, vì tương lai." "Chẳng lẽ tôi không muốn sống dưới ánh sáng sao?

Tôi, chỉ cần không phải là kẻ biến thái tâm lý, ai mà chẳng muốn như vậy.

Nhưng cuộc sống đã cứng rắn ép tôi vào con đường này." "Hạng Gia, Quỷ Gia, các ông có muốn an hưởng tuổi già, vui đùa với cháu con không?

Hạo Nam, Khả Nhạc, chị Kim Phượng, các người có muốn thoải mái xuất ngoại du lịch không?

Các người có muốn không phải lo lắng cảnh sát bất cứ lúc nào cũng chặn đường kiểm tra không?

Các tiểu đệ, các cậu có muốn không phải để người nhà ngày ngày lo lắng không?

Đến khi con cái lớn lên, chúng hỏi các cậu làm gì, các cậu sẽ trả lời thế nào?

Là xã hội đen, là kẻ xấu, thật sao?

Tôi thấy không phải đâu." "Mọi người đều muốn một cuộc sống bình thường, một cuộc sống tốt đẹp, nhưng đã bước chân vào con đường này, thật khó mà thoát ra được." Nói đến đây, giọng điệu của Trần Hạo đột nhiên cao vút, anh lớn tiếng nói: "Bây giờ, tôi đến rồi, tôi muốn dẫn dắt mọi người thoát khỏi bóng tối!" "Hiện tại tôi đang ngồi ở vị trí rồng đầu này, tôi có trách nhiệm dẫn dắt mọi người đến một cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tôi quyết định, từ nay về sau, Đông Tinh sẽ dần dần từ bỏ các hoạt động kinh doanh đen, chuyển sang phát triển các ngành nghề chính đáng." "Đừng nghi ngờ quyết tâm và năng lực của tôi, hãy hỏi những anh em ở Vượng Giác tôi đã làm gì." "Trước khi bầu rồng đầu tôi đã nói, sau này Đông Tinh sẽ công ty hóa, cổ phần hóa, hợp pháp hóa.

Sau này mỗi người đều là cổ đông của công ty, ai ai cũng có tiền." Nghe lời Trần Hạo nói, những người bên dưới lập tức phấn khích, tiền bạc có sức mạnh lớn nhất, ngay lập tức có người vỗ tay.

Trần Hạo tiếp tục nói: "Sau này, các tiểu đệ thành viên chính thức của Đông Tinh đều sẽ có việc làm, đều có lương, không cần phải vừa làm xã hội đen, vừa lo lắng kế sinh nhai." "Sau này, người của Đông Tinh đi ra ngoài, không cần phải bị người khác chỉ trích là phần tử xã hội đen nữa, chúng ta là giám đốc công ty, là nhân viên công ty." "Quá trình này có thể hơi dài, ba năm, năm năm, mười năm, nhưng tôi sẽ nỗ lực hướng tới mục tiêu đó." Các tiểu đệ bên dưới vỗ tay nhiệt liệt hơn nữa.

Chương 829

Điều gì hấp dẫn con người nhất?

Tiền bạc và hy vọng.

Tiền bạc đại diện cho hiện tại, hy vọng đại diện cho tương lai.

Vô số người vì hy vọng mà cam nguyện từ bỏ tiền bạc, đó là sức hút của hy vọng. (Trần Hạo càng tin vào sức hút của việc 'dụ dỗ').

Trần Hạo ra hiệu im lặng, tiếng reo hò dần nhỏ lại, anh lớn tiếng nói: "Câu cuối cùng, sau này, nếu có ai nói rằng Trần Hạo Bạo Long là một cảnh sát nằm vùng, hãy nói với họ rằng, chính tôi Trần Hạo tự miệng thừa nhận, tôi là một cảnh sát nằm vùng." Trần Hạo nói xong, các lão đại trên đài vỗ tay, các tiểu đệ dưới đài reo hò, nhưng đa số mọi người đều đang trong trạng thái mơ màng.

Có người khẽ hỏi người bên cạnh: "Rồng đầu mới là cảnh sát nằm vùng, thật sao?" Người bên cạnh liếc mắt nhìn hắn, không vui nói: "Bạo Long lão đại dùng phép ẩn dụ, ẩn dụ hiểu không?

Ý là, muốn giống như cảnh sát, dẫn dắt chúng ta đi con đường chính đáng.

Đồ không có văn hóa!" Bị nói là không có văn hóa, gã này không chịu được, "Mẹ kiếp, lão tử tốt nghiệp cấp hai đó, dám nói lão tử không có văn hóa à?" "Thôi đi, mấy năm cấp hai đó, ngoài đánh nhau với tán gái ra, mày có đọc được một quyển sách nào không?" "Ách ~~~" Cuối cùng, Trần Hạo nhìn các tiểu đệ bên dưới, mỉm cười nói: "Xã đoàn đã đặt bàn ở 'Đông Thăng Lâu', gọi hết tiểu đệ đi, có bao nhiêu thì đi bấy nhiêu, mọi người cùng đi ăn mừng." "Tốt!" "Hạo ca uy vũ!" Từng người của Đông Tinh cười nói bước ra khỏi tòa nhà Đông Tinh.

Bên cạnh Trần Hạo vây quanh không ít người, A Mễ khoác tay anh, A Khôn, A Tuấn, Tô Uy, A Thâm và những người khác đi theo bên cạnh, xung quanh còn có các nguyên lão của Đông Tinh.

Khí thế hùng hậu, trông đúng là lão đại xuất hành.

Phía trước đậu một hàng xe Mercedes.

Đi đến trước đoàn xe, có người mở cửa xe mời Trần Hạo vào.

Khi Trần Hạo chuẩn bị lên xe, anh đột nhiên thấy Hoàng Cảnh Ty đứng bên xe ở đằng xa, đang lặng lẽ nhìn mình.

Trần Hạo dừng lại, mỉm cười với Hoàng Cảnh Ty.

Sau đó anh cúi đầu lên xe, cả nhóm người đi đến nhà hàng.

Đã chọn được rồng đầu mới, đương nhiên phải ăn mừng một bữa.

Các tiểu đệ của tiểu đệ cũng đến, đều là những tiểu đệ đắc lực, còn những người ở vòng ngoài hơn thì ngay cả tư cách uống rượu cũng không có.

Như vậy, trong nhà hàng cũng tập trung hơn ngàn người, thật là náo nhiệt.

Trong phòng riêng lớn nhất, đương nhiên là các vị lão đại đang ngồi, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, không khí thoải mái.

Mãi sau mới nói đến chuyện cải cách xã đoàn.

Trần Hạo nói một cách đơn giản: "Ba mảng đen, xám, trắng, sẽ lập ba công ty.

Mỗi người chúng ta đều có cổ phần.

Về mảng đen, tôi dự định từ bỏ hoàn toàn 'D' (ma túy).

Sau này Đông Tinh cũng không cần bị gọi là 'Tứ Tử Đông Tinh' nữa." "Còn về các hoạt động kinh doanh đen khác, sau này cũng sẽ từ

từ từ bỏ, hoặc chuyển vào sâu hơn dưới lòng đất, ít nhất là không thể làm quá lộ liễu." "Mảng xám, thực ra là những hoạt động kinh doanh hợp pháp, chỉ là đôi khi không được công khai, ví dụ như cho vay nặng lãi, cưỡng chế giải tỏa đất đai, vân vân.

Nhưng không sao cả, Hương Cảng là một nơi coi trọng pháp luật.

Việc coi trọng pháp luật có một lợi ích, đó là tôi có thể dùng pháp luật để bảo vệ chúng ta." "Quyền đấm không nhất định là lợi hại nhất, người biết chơi luật pháp mới lợi hại.

Tôi đã thuê mấy luật sư ở Vượng Giác giúp đỡ.

Việc kinh doanh cũng sẽ để các luật sư của chúng ta giám sát, cảnh sát có muốn điều tra cũng không tìm ra sơ hở nào." "Còn mảng trắng thì không cần nói rồi.

Xã đoàn chúng ta chủ yếu dựa vào việc mua nhà cho thuê, thực ra làm rất tốt, nhưng phương pháp kiếm tiền này quá bảo thủ." "Tôi có những phương pháp khác, sau này, tôi sẽ sáp nhập Bá Bái Nhai vào.

Tóm lại, mọi người sẽ cùng nhau kiếm tiền." Nghe Trần Hạo giải thích chi tiết hơn, mọi người đều nở nụ cười thấu hiểu, rồi lại trò chuyện phiếm về một số chi tiết nhỏ, như việc phân chia cổ phần.

Tiếu Diện Hổ vẫn im lặng, nhìn những người khác, những người ở đây rõ ràng đều ủng hộ Trần Hạo.

Hắn đảo mắt, rồi đột nhiên nhìn Trần Hạo hỏi: "Rồng đầu, vừa rồi trong tòa nhà ngài nói không phải thật đúng không?" "Lời gì?" Trần Hạo hỏi. "Là một cảnh sát nằm vùng." Tiếu Diện Hổ hỏi.

Trên mặt Trần Hạo nở một nụ cười, nhìn gã này, vẫn chưa từ bỏ ý đồ xấu à, hay là kiểu gì cũng phải gây chuyện.

Trần Hạo vừa định nói, Tư Đồ Hạo Nam bên cạnh đã quát Tiếu Diện Hổ: "Tiếu Diện Hổ, ý là sao, đầu óc không linh hoạt à?" "A Hạo

đó là đang ẩn dụ, ví dụ ấy mà, muốn dẫn dắt Đông Tinh chúng ta đi một con đường khác." "Có ai là bác sĩ thiên thần thật đâu chứ?" Tiếu Diện Hổ: "Ách ~~" Lão Quỷ ngồi bên cạnh nói: "A Vĩ, cậu nghĩ đó là ý gì?" Tiếu Diện Hổ: "Ách ~~" Hạng Gia nhìn Tiếu Diện Hổ, "a a" hai tiếng: "Lạc Đà ca, cũng từng là cảnh sát, là cảnh sát nhà tù." "Sau đó làm tuần cảnh ở sở cảnh sát khu vực.

Sau bị người ta phát hiện có bối cảnh xã đoàn, không làm cảnh sát nữa, chuyên tâm làm ăn xã đoàn, cuối cùng không phải thành rồng đầu sao?" Tiếu Diện Hổ: "Ách ~~" Kim Phượng: "A Vĩ, sau này nói chuyện dùng não đi, người thông minh ạ." Tiếu Diện Hổ: "Ách ~~" Khả Nhạc tức giận trừng mắt nhìn Tiếu Diện Hổ: "Tôi thấy cậu càng ngày càng nói nhiều lời vô nghĩa đấy.

Bào ngư, yến sào cũng không bịt nổi cái miệng của cậu." Tiếu Diện Hổ: "Ách ~~" A Mễ không vui liếc Tiếu Diện Hổ một cái, giọng điệu không thiện ý nói: "Có vài người lại đang giở trò tiểu nhân, muốn ly gián đây." "Tiếu Diện Hổ, sau này nếu cậu còn dám như vậy nữa, tin hay không, chị đây sẽ không bỏ qua cho cậu đâu!" Từ khi Ngân Phượng (Kim Phượng) thăng cấp thành Phu nhân bang chủ, khí thế của cô ấy đã tăng vọt.

Tiếu Diện Hổ đột nhiên nhận ra, mình mới thật sự là kẻ ngốc.

Người ta từng người một đều vây quanh rồng đầu mới, hắn còn muốn gây sự, chẳng phải là tự tìm đường chết sao.

Tiếu Diện Hổ cố gắng nặn ra một nụ cười khó coi, "Tôi tò mò nên hỏi thôi, không có ý gì khác, không có ý gì khác đâu." Trần Hạo nở một nụ cười hiền hòa với Tiếu Diện Hổ: "Nghe câu này nhé: 'Sự tò mò giết chết mèo', có lẽ, nó cũng sẽ giết chết hổ đấy." Mí mắt Tiếu Diện Hổ giật giật.

Đột nhiên, hắn chợt nghĩ, vị rồng đầu đối diện này, thật sự đã giết

chết hai con hổ rồi!

Kim Mao Hổ Ô Nha, Bôn Lôi Hổ Lôi Diệu Dương đều chết dưới tay hắn.

Nhìn hai con hổ khác, Tư Đồ Hạo Nam và Khả Nhạc, bây giờ cũng đã bị khuất phục.

Hắn vẫn còn ngu ngốc nhảy nhót, đột nhiên nhận ra, hành vi của mình, hình như thật sự rất ngốc. "Hạo ca, tôi xin kính anh một ly.

Sau này tôi nhất định sẽ nghe lời anh, làm người tử tế." Tiếu Diện Hổ bưng ly rượu đứng dậy, hơi khom lưng nói với Trần Hạo.

Trần Hạo gật đầu mỉm cười, nâng ly rượu, nhấp một ngụm hờ trong không khí.

Tiếu Diện Hổ lập tức uống cạn ly rượu trong tay.

Đông Tinh đã chọn ra rồng đầu mới, nguy cơ được giải trừ.

Chương 830

Người ta đi nhà hàng ăn mừng, đội cảnh sát đương nhiên cũng rút quân.

Sau khi ăn vội vàng một bữa trong căng tin sở cảnh sát, Hoàng Cảnh Ty quay về văn phòng.

Ông cởi áo khoác ngoài treo lên, tháo khẩu súng đeo dưới nách xuống, rồi ngồi xuống ghế làm việc, thở dài một hơi.

Châm một điếu thuốc, mắt ông nhìn về phía trước mà không có tiêu cự, trong đầu đang suy nghĩ. "Thật sự đã để cậu ấy làm được rồi, rồng đầu của Đông Tinh.

Có lẽ người ngoài sẽ không tin nổi, một cảnh sát nằm vùng lại trở thành rồng đầu Đông Tinh, ha ha." "A Hạo, bây giờ tôi thực sự phục cậu." "Có Trần Hạo ở Đông Tinh, vậy thì sau này toàn bộ Đông Tinh coi như đã hoàn toàn bị kiểm soát.

Liệu có thể để Đông Tinh chèn ép các bang phái khác, từ từ giảm số lượng các bang hội ở Hương Cảng không?

Có lẽ khả thi." "Nếu có thể đưa mấy người ở Hồng Hưng vào, và họ cũng có bản lĩnh như A Hạo, trở thành rồng đầu của Hồng Hưng, thì toàn bộ Hương Cảng sẽ trở nên bình an vô sự." Nhưng thôi, ông cũng biết, rồng đầu Đông Tinh đã được bầu ra, nhưng rồng đầu Hồng Hưng thì chưa.

Hơn nữa, kỳ tích như của Trần Hạo không thể dễ dàng sao chép.

Ông dịch người, lấy giấy bút ra bắt đầu viết báo cáo.

Cần thêm tài liệu mới vào hồ sơ của Trần Hạo.

Mất gần 1 tiếng đồng hồ, một bản báo cáo mới tinh ra lò.

Nhìn bản báo cáo, ông cảm thấy vô cùng thành tựu.

Một tay đẩy một cảnh sát nằm vùng lên làm rồng đầu, ai làm được?

Ha ha, e rằng không ai có thể làm được điều đó.

Ông lấy chìa khóa ra mở tủ sắt, Hoàng Cảnh Ty đột nhiên sững sờ, bởi vì ông phát hiện, tất cả hồ sơ nằm vùng trong két sắt bằng sắt đã biến mất.

Hoàng Cảnh Ty giật mình, mất rồi!

Sao có thể?

Rõ ràng là ở đây mà.

Ông cẩn thận lật tìm, các hồ sơ khác trong tủ đều còn, chỉ riêng những hồ sơ nằm vùng là biến mất. "Chẳng lẽ để nhầm chỗ?" Ông lại lục tìm ở những nơi khác trong phòng, nhưng không thấy dấu vết của hồ sơ.

Hoàng Cảnh Ty nhíu mày ngồi xuống ghế sofa, trong đầu không ngừng hồi ức.

Không thể nào để nhầm chỗ được.

Không thể, hai ngày trước ông còn động đến chúng, nhớ rất rõ ràng là khóa trong két sắt.

Vậy là có người đã động vào!

Ai?

Hoàng Cảnh Ty chợt nhớ, hôm nay khi cuộc bầu cử rồng đầu Đông Tinh kết thúc, lúc Trần Hạo đi ra, anh đã nhìn về phía ông và nở một nụ cười khó hiểu.

Nếu theo quy tắc của cảnh sát nằm vùng, Trần Hạo không nên

chào hỏi ông, nhưng anh lại mỉm cười với ông.

Chẳng lẽ, cậu ta đã lấy hồ sơ?

Hoàng Cảnh Ty trầm tư hồi lâu, rồi lấy điện thoại trên bàn gọi cho Trần Hạo.

Lúc này Trần Hạo đang uống rượu cùng các lão đại và tiểu đệ của Đông Tinh, khung cảnh vô cùng náo nhiệt.

Điện thoại đổ chuông, Tô Uy cầm lấy rồi đi đến: "Hạo ca, điện thoại." Trần Hạo nhận điện thoại, nhìn số, là số quen.

Anh cầm điện thoại đi đến một chỗ tương đối yên tĩnh hơn, "Hoàng tiên sinh, bây giờ ông gọi điện cho tôi, là để chúc mừng tôi sao?" Đầu dây bên kia im lặng một lát, rồi truyền đến giọng nói hơi trầm thấp của Hoàng Cảnh Ty: "A Hạo, cậu đã động vào đồ của tôi." Trần Hạo cũng im lặng một lúc, rồi nói: "Chiều tối, gặp nhau ở Thanh Tùng Quan nói chuyện." Cúp điện thoại, Cảnh Sát Hoàng mặt mày âm trầm.

Nỗi lo lắng của hắn đã thành sự thật, Trần Hạo đã làm quá tuyệt vời, lấy trộm hồ sơ rồi.

Phải biết rằng, đó là bằng chứng duy nhất của hắn ta.

Từ nay về sau, Trần Hạo sẽ hoàn toàn thoát ly khỏi sự khống chế của hắn.

Cảnh Sát Hoàng kiểm tra két sắt, tủ hồ sơ không có dấu vết bị cạy, lấy chìa khóa ra thử thì vẫn nguyên vẹn, mật mã cơ bản nửa tháng thay một lần, làm sao lại bị người ta mở ra được chứ?

“Đồ khốn, mọi thủ đoạn đều dùng lên người tôi rồi.” Cảnh Sát Hoàng có chút giận điên mắng một câu.

Trần Hạo quay lại bàn rượu, tiếp tục uống với mọi người.

Tư Đồ Hạo Nam hỏi Trần Hạo: “Ai gọi điện thoại cho cậu thế?” “Một đối tác làm ăn thôi, nghe tin tôi làm long đầu nên gọi điện chúc mừng.” Trần Hạo cười nói.

“À à, tin tức linh thông phết nhỉ, giờ cậu là đại ca rồi, tôi cũng phải gọi một tiếng Hạo ca.

Hạo ca, sau này xin hãy chiếu cố tiểu đệ nhiều hơn nhé.” Tư Đồ Hạo Nam nâng ly rượu nói.

Trần Hạo nhìn anh ta rồi nói: “Bây giờ cậu đầu tư thêm một ngàn vạn, năm sau tôi sẽ biến cậu thành tỷ phú, tin không?” Tư Đồ Hạo Nam ngớ người: “Thật hay giả đấy?” “Nếu giả thì tôi không làm long đầu nữa.” Trần Hạo nói.

Tư Đồ Hạo Nam vỗ đùi cái bốp, kêu lên: “Được thôi!

Chẳng phải một ngàn vạn sao, dù bán nhà bán cửa tôi cũng xoay sở đủ!

Cả đời này tôi chưa bao giờ là tỷ phú, xem cậu có kéo tôi bay lên được không!” “Nghe một câu này không?” “Câu gì?” “Đứng ở đầu gió, heo cũng bay.” “Tôi là heo à!” Tư Đồ Hạo Nam nghiến răng nghiến lợi lườm Trần Hạo.

“Vậy cậu không làm heo à?” Trần Hạo cười hỏi.

“Mẹ kiếp, nếu có thể thành tỷ phú, làm heo thì sao, tôi làm trâu làm ngựa cho cậu cũng được!” Tư Đồ Hạo Nam gầm lên.

“Vậy chốt nhé.” “Chốt!” Những người khác tự nhiên nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người, thấy Trần Hạo có thể đưa Tư Đồ Hạo Nam bay lên, tự nhiên cũng động lòng.

“A Hạo, giờ cậu là long đầu, không thể trọng người này khinh người kia được, có lợi lộc gì cũng phải dẫn theo mọi người chứ.” Lão Quỷ nói.

Chương 831

Trần Hạo cười nói với mọi người: "Đương nhiên có phần cho tất cả.

Thành tích hai tháng qua của công ty đầu tư của tôi thì mọi người đều thấy rõ rồi.

Tôi có một kế hoạch lớn, vừa nói với Hạo Nam rồi, nó cũng áp dụng cho mọi người.

Mỗi người góp vốn 30 triệu, năm sau sẽ thu hoạch một trăm triệu." Ban đầu, vì tranh giành long đầu mà có một số người đã rút vốn.

Hiện giờ chỉ còn A Mễ, Kim Phượng, Lão Quỷ và Tư Đồ Hạo Nam ở lại.

Sau hai tháng bầu cử, Trần Hạo đã kiếm được hơn trăm triệu, không phải là một khoản tiền nhỏ.

Hạng Gia lập tức nói: "A Hạo, tôi quyết định rồi, đầu tư 30 triệu, cậu phải nhận đấy nhé." "Không thành vấn đề Hạng Gia." "Tôi cũng đầu tư, chẳng phải 30 triệu sao, trước đó A Hạo đã giúp tôi kiếm được hơn 10 triệu rồi, biết đâu chừng trước khi xuống lỗ, lão già này cũng có thể làm tỷ phú một phen thì sao." Bạch Đầu Ông nói.

Bỉnh Thúc cũng đồng ý góp vốn.

Còn lại Tiếu Diện Hổ, tên này chớp chớp mắt, tâm tư loạn xạ.

Trước đó, sau khi rút vốn khỏi Trần Hạo, hắn cũng tự thành lập một công ty đầu tư, chủ yếu đầu tư vào thị trường chứng khoán Anh quốc, hiện tại cũng kiếm không ít, hình như không cần thiết phải đầu tư vào bên Trần Hạo nữa.

Đúng là không tự tìm đường chết thì không chết mà.

Mọi người uống rượu mãi đến hơn bốn giờ chiều mới say khướt tản đi.

Trần Hạo bảo A Mễ về nhà trước, để Tô Uy lái chiếc Hổ đầu đại bôn đưa mình đến Thanh Tùng Quán.

Chiếc Mercedes-Benz đậu ngay ngắn ở bãi đỗ xe, hai chiếc xe của đám đàn em cũng đậu cạnh bên.

Trần Hạo quét mắt qua bãi đỗ xe, phát hiện xe của Cảnh Sát Hoàng đã rời đi.

Chắc giờ trong lòng anh ta đang lo lắng lắm đây.

Trần Hạo xuống xe, từ hai chiếc xe kia tám tên đàn em vạm vỡ cũng xuống.

Tô Uy và đám đàn em định đi theo Trần Hạo lên.

Trần Hạo vẫy tay: "Không cần đi theo, ở đây đợi tôi đi." "Đại ca, nhỡ có nguy hiểm thì sao." Tô Uy nói.

Trần Hạo cười: "Trong đạo quán, có thể có nguy hiểm gì?" "Tô Uy, tôi tiết lộ cho cậu một bí mật này, thật ra đại ca tôi là đạo sĩ đấy.

Ở đạo quán này, tự có Đạo Tổ bảo hộ, thôi được rồi, thả lỏng một chút đi." Tô Uy và đám đàn em hơi ngơ ngác, đạo sĩ?

Đại ca lúc nào lại thành đạo sĩ rồi?

Nhưng mà, đại ca thỉnh thoảng lại nói mấy lời hoặc làm mấy chuyện khó hiểu, theo anh ta lâu rồi thì cũng quen.

Ví dụ như lần trước ở Sở Cảnh sát Vượng Giác, đại ca lại đòi hát một bài cho vị cảnh sát kia nghe, hôm nay họp lại đòi làm cảnh sát.

Chẳng phải những nhân vật lớn đều có quái tính sao?

Trần Hạo bước từng bước lên cầu thang, bốn phía cây tùng bách xanh tươi, gió nhẹ thổi từ xa, không khí thoang thoảng mùi cỏ cây, thật thoải mái.

Cảnh Sát Hoàng không đợi Trần Hạo trong phòng riêng, mà đứng bên lan can trên núi.

Vị trí đó có thể nhìn xa được quần sơn, cũng có thể thấy bãi đỗ xe dưới núi.

Thấy Trần Hạo ngồi trên chiếc Hổ đầu đại bôn, phía sau còn có hai xe đàn em theo sau, Cảnh Sát Hoàng thở dài một hơi thật sâu.

"Xem ra, cậu ta đã hạ quyết tâm, sẽ không quay đầu lại nữa.

Bây giờ gặp mình, cũng chẳng thèm né tránh chút nào." Đi dọc theo bậc thang lên, Trần Hạo cảm giác có người đang nhìn, tầm mắt lướt qua, phát hiện Cảnh Sát Hoàng.

Bước thêm mấy bậc nữa, Trần Hạo đã đến được sân thượng.

"Đang thưởng ngoạn phong cảnh sao?" Trần Hạo nói.

Cảnh Sát Hoàng nhìn anh ta, rồi quay đầu nhìn xuống dưới núi: "À, xem phong cảnh.

Xe Hổ đầu đại bôn, ra ngoài có hai chiếc xe và tám đàn em hộ tống, đúng là uy phong của long đầu Đông Tinh." "Đó chẳng phải điều ngài hy vọng sao?" Trần Hạo vừa nói, vừa lấy ra một hộp gỗ dài từ trong túi, mở hộp ra, bên trong đặt hai điếu xì gà, đều đã được cắt sẵn.

Anh rút một điếu đưa qua: "Xì gà Havana chính gốc, ngài có muốn thử không?" Cảnh Sát Hoàng nhận điếu xì gà, vuốt vuốt: "Một điếu này, giá bao nhiêu tiền?" Trần Hạo nhún vai: "A Mễ tặng, hình như loại hai điếu đóng gói, một hộp khoảng 600 đô la Mỹ thì phải." Cảnh Sát Hoàng tặc lưỡi: "Hai điếu xì gà này, bằng nửa tháng lương của tôi rồi." Đinh~ Trần Hạo bật bật lửa, đưa đến gần Cảnh Sát Hoàng.

Cảnh Sát Hoàng cầm điếu thuốc nhìn Trần Hạo, trên mặt Trần Hạo mang theo nụ cười, đối mặt với Cảnh Sát Hoàng.

Từ từ, Cảnh Sát Hoàng đưa điếu xì gà đến gần bật lửa, rít vài hơi thật mạnh, sau đó nhả ra một làn khói.

Trần Hạo cũng châm cho mình.

"Mùi vị thế nào?" "Chưa thử qua, không thể so sánh." "Tôi tặng ngài hai hộp, hút từ từ." "Cậu đang hối lộ nhân viên cảnh sát sao?

Cẩn thận tôi bắt đấy, long đầu Đông Tinh!" Trần Hạo giơ tay: "Tôi là công dân tốt của Hương Cảng, một thương nhân đàng hoàng.

Nếu Hoàng Cảnh Ti vu khống tôi, tôi có luật sư đấy." Nghe câu nói đó, sắc mặt Cảnh Sát Hoàng trầm xuống, khẽ quát hỏi Trần Hạo: "Cậu đã hoàn toàn thoát ly, an an ổn ổn làm đại ca xã hội đen rồi sao?!" Trần Hạo nhìn thẳng Cảnh Sát Hoàng: "Tôi sai sao?!" "Tôi chuẩn bị sau này dẫn dắt Đông Tinh đi lên chính đạo, từ bỏ những công việc hắc đạo, không còn gây án phạm tội nữa.

Đó chẳng phải điều ngài hy vọng sao?

Tôi làm vậy không tốt à?" Cảnh Sát Hoàng trừng mắt nhìn Trần Hạo, hằn học nói: "Nhưng cậu đã phản bội thân phận của mình, phản bội lời thề, phản bội huy hiệu cảnh sát thần thánh!" Trần Hạo nhìn thẳng Cảnh Sát Hoàng, dùng ngón tay chỉ vào ngực anh ta, từng chữ từng chữ nói: "Tôi, hiểu rõ nhất, đừng dùng những lời đó để trách cứ tôi!

Tôi không hề phản bội, tôi chỉ thoát khỏi sự khống chế của ngài mà thôi, chỉ có vậy!" Sắc mặt Cảnh Sát Hoàng vô cùng khó coi.

Trần Hạo rít một hơi xì gà, quay đầu nhìn về phía quần sơn xa xa, nói: "Hoàng Cảnh Ti, khi đó ngài và tôi đều nói xã hội đen là xoáy nước, vũng lầy, địa ngục, tôi muốn trừng trị những tên tội phạm thâm

độc đó theo pháp luật.

Thế nên tôi đã đi.

Nhưng sau khi đi tôi mới phát hiện, nó không chỉ đơn giản là địa ngục.

Tôi rơi vào tầng sâu nhất của địa ngục – 'Vô Gian Địa Ngục', chịu đựng thống khổ vô biên.

Cái cảm giác đó, ngài có hiểu không?

Chương 832

Tôi phải đề phòng xã hội đen, phải đề phòng cảnh sát, nhưng người đáng lẽ phải tin tưởng tôi nhất lại cũng có sự nghi ngờ sâu sắc đối với tôi.

Những bản báo cáo đó tôi đều đã xem rồi, ngài thực sự tin tôi sao?

Từ đầu đến cuối, tôi không hề có đường lui, vị trí của tôi ở đâu?

Không có!

Nói trắng ra, tôi chỉ là một công cụ của ngài.

Tôi đã đánh đổi sinh mệnh, gia đình, tương lai, tất cả mọi thứ, chỉ để phục vụ ngài, đổi lại là một câu 'đã hoàn thành nghĩa vụ'.

Nếu không ngài thử đổi vị trí xem sao.

Bây giờ, tôi đã bò ra rồi, bò ra từ Vô Gian Địa Ngục.

Tôi giờ là công dân tốt của Hương Cảng, một thương nhân đàng hoàng.

Hoặc ngài có thể gọi tôi là thành phần xã hội đen, tùy tiện thôi, tốt cũng được, xấu cũng được.

Tôi bây giờ là tôi!

Thật sự, cũng không phải!" Trần Hạo nhìn thẳng Cảnh Sát Hoàng, gằn giọng nói ra câu đó.

Trần Hạo tuy bản chất là lợi dụng thế lực của cơ quan chính phủ, nhưng đôi khi những lời này cũng là cảm thán của anh khi xem phim Vô Gian Đạo.

Cảnh Sát Hoàng nhìn chằm chằm vào mắt Trần Hạo, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: "Cậu tưởng trong tay tôi chỉ có một bộ hồ sơ

sao?

Nếu tôi công bố hồ sơ, vị long đầu Đông Tinh này sẽ lâm vào đường cùng, cậu nghĩ vậy sao?" Nghe câu đó, Trần Hạo cười ha ha: "Hoàng Sir, nếu tôi kể chuyện tôi là cảnh sát cho tất cả mọi người ở Đông Tinh biết, ngài có tin không?" Cảnh Sát Hoàng ngớ người, cảm thấy Trần Hạo đang nói dối: "Không thể nào!

Nếu biết cậu là cảnh sát, bọn chúng sẽ lập tức giết cậu.

Tôi biết rõ thủ đoạn đối phó nằm vùng còn tàn nhẫn hơn đối phó kẻ địch." Trần Hạo nghĩ thầm, mẹ nó, sao lại cử nhiều người đi làm nằm vùng như vậy.

Trần Hạo lắc đầu: "Hoàng Cảnh Ti, ngài không hiểu xã hội đen, hoặc, không hiểu lòng người.

Sáng nay, tôi đã có một bài diễn thuyết trong buổi nhậm chức long đầu Đông Tinh, tiêu đề là 'Tôi là một cảnh sát'.

Ha ha ha, khá thú vị đấy chứ.

Ngay khi tôi vừa nói xong câu đó, các đại lão Đông Tinh đều ngơ ngác, đám đàn em cũng ngơ ngác." Đừng nói Đông Tinh ngơ ngác, giờ Cảnh Sát Hoàng cũng ngơ ngác luôn.

"Bài diễn thuyết với tiêu đề như vậy, ở cục cảnh sát thì có thể thường thấy, nhưng ở xã hội đen thì hiếm có phải không?" "Nhưng sau khi tôi nói xong, tất cả mọi người ở Đông Tinh đều vỗ tay hoan hô cho tôi.

Vì sao à?

Bởi vì tôi có thể mang lại lợi ích cho bọn họ.

Bất kể thân phận của tôi là gì, chỉ cần tôi có thể mang lại lợi ích và hy vọng, bọn họ đều sẵn lòng đi theo tôi.

Đơn giản vậy thôi.

Con người, chẳng phải theo đuổi những thứ đó sao?" Cảnh Sát Hoàng đột nhiên nói: "Nếu người của các bang phái khác biết cậu là nằm vùng thì sẽ thế nào?" "À à." Trần Hạo khẽ cười một tiếng.

"Hoàng Sir, người của Đông Tinh còn không tin, thì người khác sẽ quan tâm sao?

Thông tin có thể làm giả mà.

Tôi có thể nói ra ngoài rằng, cảnh sát đang dùng âm mưu quỷ kế, muốn gây rối nội bộ Đông Tinh.

Cảnh sát muốn ai là nằm vùng thì người đó là nằm vùng, muốn ai là nằm vùng bẩm sinh cũng được mà, đúng không?" Cảnh Sát Hoàng trầm mặc.

Anh ta biết, mình đã thua rồi.

Trần Hạo đã chơi một chiêu hư hư thực thực, từ bóng tối chuyển ra ánh sáng, khiến anh ta hoàn toàn không có bất kỳ thủ đoạn nào để kiềm chế.

"A Hạo, năm đó tôi đến học viện cảnh sát chọn người, thấy cậu đầu óc thông minh, làm việc quả quyết, thể chất tốt, ngay từ đầu đã nhìn trúng cậu.

Chỉ có thể nói, tầm nhìn của tôi thực sự quá tốt, tốt đến mức có chút đau đầu, không ngờ cuối cùng lại đi đến bước này." Trần Hạo khẽ cười một tiếng: "Hoàng Sir, không cần phải khó xử.

Thực ra tôi có thể hợp tác theo một cách khác mà.

Không phải nằm vùng bị khống chế, mà là hợp tác cảnh dân." Cảnh Sát Hoàng không ngờ Trần Hạo lại chuyển đổi nhanh đến vậy, nhất thời không theo kịp nhịp điệu: "Hợp tác… hợp tác sao?" Trần

Hạo nói: “Đơn giản thôi.

Ngài cần thông tin, có thể gọi điện cho tôi.

Đông Tinh có hàng vạn đàn em, ngài cũng biết bọn họ hiểu rõ chuyện trên đường phố nhất, đôi khi tin tức còn linh thông hơn cảnh sát.

Nếu tôi có việc cần cảnh sát giúp, ví dụ như đi quét dọn mấy cái tụ điểm của Hồng Hưng chẳng hạn, cũng có thể nhờ giúp, trao đổi ngang giá.” Mẹ kiếp, chẳng phải là chỉ điểm sao?

Từ nằm vùng bị khống chế, biến thành chỉ điểm, Cảnh Sát Hoàng cũng bị thao tác của Trần Hạo làm cho ngớ người.

Không những không cắt đứt quan hệ, lại còn chủ động dựa dẫm vào.

“Đại lão Đông Tinh cho một cảnh sát quèn như tôi làm chỉ điểm, tôi cũng có chút mặt mũi đấy nhỉ.” Cảnh Sát Hoàng cười khổ nói.

Trần Hạo lấy ra một phong bì nhỏ từ trong người, đưa cho Cảnh Sát Hoàng.

Cảnh Sát Hoàng nhíu mày nhìn phong bì, rồi lại nhìn về phía Trần Hạo: “Thật sự hối lộ tôi sao?” Trần Hạo thở dài một hơi: “Gần đây tôi nghe nói ở Đồn Môn có một ‘vụ án sát nhân biến thái’, cưỡng hiếp, cướp của, giết người.

Hắn đã cưỡng hiếp 7 phụ nữ, giết chết 3 người, vụ án đã xảy ra hơn 3 tháng rồi.

Hiện tại cảnh sát vẫn chưa tìm ra manh mối, khiến lòng người hoang mang lo sợ, phụ nữ ở Đồn Môn ai cũng sợ hãi không dám ra ngoài.

À, thông tin về tên sát nhân biến thái đó, ngài có hứng thú muốn

không?" Trần Hạo vừa nói vừa lắc lắc phong bì trong tay.

Mắt Cảnh Sát Hoàng trợn tròn, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, có chút kích động nói.

"Thật, thật sự có thông tin về tên sát nhân đó sao, cậu biết sao?" Phải biết rằng, vụ án này hiện là vụ án chấn động nhất toàn Hương Cảng, sánh ngang với "vụ án đồ tể đêm mưa Lâm Vân" năm đó, báo chí đăng tin dày đặc liên miên.

Chương 833

Ba tháng, 7 nạn nhân, 3 người chết, cảnh sát lại bó tay chịu trận, đã có người nghi ngờ năng lực của cảnh sát rồi.

Thậm chí có cả những quý ông Thái Bình, các ông trùm thương giới cũng lên tiếng, yêu cầu nhanh chóng phá án, trả lại cuộc sống bình yên, ổn định cho Hương Cảng.

Cục trưởng cảnh vụ, cũng là "anh cả" của giới cảnh sát Hương Cảng, đã đích thân ra lệnh điều tra nghiêm vụ việc này, cảnh sát đã đổ vào đó một lượng lớn nhân lực, nhưng vẫn không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Bây giờ Trần Hạo lại nói, trong phong bì nhỏ đó là thông tin về tên sát nhân biến thái, Cảnh Sát Hoàng làm sao có thể không kích động được.

"Hoàng Cảnh Ti, đàn em của tôi nhiều hơn đàn em của ngài, đương nhiên là tôi có kênh của mình rồi." Trần Hạo cười nói.

Thật vậy mà, dưới trướng Cảnh Sát Hoàng, dù là một đội của CIB thì nhiều nhất cũng chỉ hai ba chục người.

Còn Trần Hạo thì sao, hơn vạn người của Đông Tinh, nếu tính cả những người có thể động viên thì có thể lên đến mấy vạn.

Hiện tại toàn bộ Hương Cảng cũng chỉ hơn 5 triệu dân, có thể thấy đó là một thế lực khổng lồ đến mức nào.

Nhưng thông tin này, thực ra không phải từ đám đàn em của anh ta mà có.

Trước khi xuyên việt, Trần Hạo đã xem tư liệu về Hương Cảng.

Đương nhiên cũng xem qua mười đại kỳ án của Hương Cảng,

trong đó có giới thiệu chi tiết về vụ án sát nhân biến thái ở Đồn Môn.

Kẻ sát nhân biến thái đó tên là Lâm Quốc Vĩ, năm nay mới 21 tuổi, toàn bộ thời gian gây án kéo dài 3 năm, mãi đến năm 1993 cảnh sát mới phá được án.

Trong thời gian này, tổng cộng có 13 phụ nữ bị hại.

Đến mức độ nào?

Cư dân khu Đồn Môn đại khủng hoảng, hàng xóm láng giềng tự tổ chức các nhóm hỗ trợ, hộ tống phụ nữ về nhà.

Trần Hạo hiện tại đưa ra thông tin này, có thể giúp vài năm trước đã tóm được tên biến thái đó, cũng gián tiếp cứu không ít người rồi.

Cảnh Sát Hoàng nhìn thông tin trong tay Trần Hạo, trong lòng cuồn cuộn.

Nếu phần thông tin này là thật, vậy thì đây đúng là một công lao lớn.

Lần này không chỉ lộ mặt trước Phó Cục trưởng, e rằng Cục trưởng cảnh vụ cũng phải khen ngợi.

Bước tiếp theo thăng chức có hy vọng.

Cảnh Sát Hoàng vươn tay muốn lấy phong bì, chợt lại dừng lại giữa chừng, vì những lời Trần Hạo nói trước đó.

Hình như, bây giờ, tên này trước mặt không phải cấp dưới của mình nữa.

Muốn thông tin, phải trao đổi ngang giá.

"Muốn điều kiện sao?" Trần Hạo ngạc nhiên, hiểu ra ý của Cảnh Sát Hoàng rồi.

Chết tiệt, mình cũng chưa quen với việc chuyển đổi vai trò này.

Điều kiện gì đây.

Trần Hạo thật sự chưa nghĩ ra, đưa cái này ra, thực ra chỉ là một công cụ để nói chuyện với Cảnh Sát Hoàng mà thôi.

Trần Hạo rít một hơi xì gà rồi nói: “Hiện tại tôi cũng không cần giúp đỡ gì, cũng không có kẻ thù nào.

Hay là…” “Lại quét dọn tụ điểm của Bính Khôn một lần nữa đi.

Lần trước xem náo nhiệt tôi không đi, lần này tôi sẽ đích thân đến tham quan.

À đúng rồi, tốt nhất là giam tên khốn đó 24 tiếng.

Lần trước tôi đang ăn cơm, mẹ nó lại chạy đến phá đám, tức chết tôi.” Cảnh Sát Hoàng hít một hơi thật sâu, trong lòng thầm than vãn không ngừng.

Đưa ra một phần thông tin lớn như vậy, lại chỉ để mình đi quét dọn tụ điểm của một tên côn đồ?

Đúng là đại tài tiểu dụng mà.

Đã quét dọn một lần rồi, lại còn muốn thêm một lần nữa.

Từ điểm này có thể thấy, tên Trần Hạo này rất để bụng, ừm, sau này tốt nhất nên ít chọc vào hắn.

“Trong ba ngày, tôi sẽ đích thân dẫn đội đi quét dọn tụ điểm của Bính Khôn một lần.” Cảnh Sát Hoàng nói xong, một tay giật lấy phong bì trong tay Trần Hạo.

Trần Hạo cười cười.

Anh ta đã nhận rồi, vậy có nghĩa là quy tắc đã được định ra, sau này chỉ có thể theo quy tắc hiện tại mà đi tiếp.

Cảnh Sát Hoàng nhanh chóng xem hết tài liệu, ngẩng đầu nhìn về

phía Trần Hạo: “Xác định không sai chứ?” “Chín mươi chín phần trăm.” Trần Hạo nói.

Cảnh Sát Hoàng cất phong bì, cẩn thận nhét vào túi áo, vỗ vỗ.

Có thể thấy anh ta coi trọng nó đến mức nào.

Phần tài liệu này, có lẽ có thể giúp anh ta tiến thêm một bước nữa.

Cảnh Sát Hoàng nhìn Trần Hạo: “A Hạo, tôi biết có vài lời bây giờ không còn thích hợp nữa, nhưng tôi vẫn phải cảnh cáo cậu một câu.

Hiện tại cậu là long đầu Đông Tinh, làm việc đừng quá càn rỡ.

Nếu cậu làm những chuyện vi phạm pháp luật, CIB vẫn sẽ bắt giữ như thường.” Trần Hạo gật đầu: “Tôi có giới hạn của mình.” “Vậy được rồi, tôi đi đây.” Cảnh Sát Hoàng nói, rồi nhấc chân đi ra ngoài.

Vừa đi được vài bước, giọng Trần Hạo vang lên phía sau.

“Có việc thì liên hệ điện thoại, số của tôi ngài quen rồi.

Nếu có chỗ nào cần Đông Tinh giúp, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức, cảnh dân hợp tác mà.

Nếu có thời gian thì gọi nhau đi uống trà nhé.

Chương 834

Thanh Tùng Quán, phòng riêng đó tôi sẽ bao dài hạn.

Tôi hy vọng tôi có thể luôn ở đó uống trà.

Ít nhất đối với tôi, ngài là người hiểu tôi nhất trên thế giới này." Cảnh Sát Hoàng khựng lại, quay đầu cười với Trần Hạo, dùng bàn tay cầm điếu xì gà vẫy vẫy Trần Hạo, ngậm xì gà rồi sải bước xuống núi.

Trần Hạo nhìn Cảnh Sát Hoàng dần đi xa, đứng trước lan can sân thượng, dùng tay vỗ vỗ vào lan can điêu khắc bằng Hán Bạch Ngọc, mắt nhìn về phương xa.

Lần đầu tiên gặp Cảnh Sát Hoàng sau khi ra tù, cũng tại Thanh Tùng Quán, trên sân thượng này, hai người đã bàn bạc chuyện sau khi anh ta gia nhập Đông Tinh.

Thế mà nay, hai người lại chia tay ở đây.

Chẳng phải là một vòng luân hồi sao?

Tại tòa nhà Sở Cảnh sát Hương Cảng, Cảnh Sát Hoàng tìm Tổng Cảnh Sát Quách, chuyện của Trần Hạo nhất định phải báo cáo lên.

Khi Cảnh Sát Hoàng kể xong chuyện của Trần Hạo, Tổng Cảnh Sát Quách tức giận đập bàn một cái.

"Dám làm như vậy sao?

Đúng là vô pháp vô thiên rồi!

Kẻ phản bội, tin hay không tôi sẽ phơi bày ngay lập tức!" Cảnh Sát Hoàng xòe tay: "Hiện tại tôi thật sự bó tay.

Anh ta và người của Đông Tinh đã chơi một chiêu hư hư thực thực, bây giờ chúng ta có phơi bày, e rằng cũng không ảnh hưởng gì

đến anh ta.

Theo tôi được biết, hiện tại các đại lão Đông Tinh hầu như đều đã bị lung lạc rồi, thủ đoạn kiếm tiền của Trần Hạo cực kỳ siêu phàm.

Những người đó đều đã đầu tư mấy chục triệu vào công ty của anh ta, ai dám động đến?

Động đến là mất tiền.

Chúng ta có phơi bày, anh ta cũng có thể vu khống ngược lại chúng ta.

Với thủ đoạn của anh ta, có thể dễ dàng hóa giải.

Hiện tại đã thành thế, tôi không thể khống chế được nữa." Cảnh Sát Hoàng nói.

Tổng Cảnh Sát Quách nghe xong, đờ đẫn ngồi xuống: "Ai, lại một người đổi phe.

Không biết sau này sẽ thành ra thế nào, đoán chừng sau này gặp lại sẽ là kẻ địch." Cảnh Sát Hoàng lắc đầu, nói: "Tôi đã cảnh cáo Trần Hạo, bảo anh ta làm việc đừng quá phận.

Trần Hạo nói, sau này sẽ dần từ bỏ công việc hắc đạo, chuyển sang kiếm tiền bằng con đường chính đạo.

Tôi thấy như vậy cũng không tệ.

Anh ta cũng không hoàn toàn từ bỏ chúng ta, có thể hợp tác với cảnh sát, kiểu hợp tác bình đẳng, hay còn gọi là trao đổi ngang giá." Cảnh Sát Hoàng vừa nói, vừa lấy ra phong bì nhỏ mà Trần Hạo đã đưa từ túi áo trên: "Bên trong là thông tin về vụ án sát nhân biến thái ở Đồn Môn, Trần Hạo đưa cho tôi." Tổng Cảnh Sát Quách giật mình: "Thông tin về tên sát nhân biến thái sao?

Thật ư?" "Trần Hạo nói có đến 99% là chính xác." Tổng Cảnh Sát

Quách lập tức lấy xem.

Sau khi xem xong, ông trầm tư một lúc lâu rồi nói: “Thông tin này quá quan trọng.

Đây là vụ án hình sự, thuộc thẩm quyền của CIB.

Tôi sẽ liên hệ Phó Cục trưởng, tranh thủ tổ chức một cuộc điều tra chung.” Cảnh Sát Hoàng gật đầu, điều tra chung cũng không tệ, ít nhất có thể chia một nửa công lao.

Tổng Cảnh Sát Quách liên hệ Phó Cục trưởng phụ trách, Phó Cục trưởng nghe xong cũng vui mừng: “Tôi sẽ gọi điện cho Cục trưởng, công lao của chúng ta người khác không cướp được đâu.

Thông tin do Hoàng Cảnh Ti cung cấp à?

Rất tốt!” Cúp điện thoại, Tổng Cảnh Sát Quách nhìn về phía Cảnh Sát Hoàng, ngừng một lúc rồi nói: “Chuyện của Trần Hạo, cứ dừng lại ở đây đi.

Có thể hợp tác cũng không tệ, cứ nắm bắt đi, dù sao hồ sơ của cậu ta cũng không còn nữa rồi.

Còn về những người khác, chúng ta sẽ tìm cách bổ sung hồ sơ trở lại.” Cảnh Sát Hoàng gật đầu: “Sir, phần thông tin này là tôi trao đổi với Trần Hạo, tôi đã đồng ý một điều kiện.” “Điều kiện gì?

Không được quá vi phạm nguyên tắc đấy nhé.” Tổng Cảnh Sát Quách nói.

“Trần Hạo muốn chúng ta quét dọn tụ điểm của Bính Khôn.” Tổng Cảnh Sát Quách nhíu mày: “Quét dọn sao?

Tháng trước chẳng phải đã quét rồi à?

Bính Khôn có thù oán lớn đến mức nào với anh ta vậy?” “À, Trần Hạo hiện tại cũng không có kẻ thù, cũng không cần chúng ta giúp làm

gì.

Chỉ là muốn quét dọn thêm một lần nữa cho hả dạ thôi.” Cảnh Sát Hoàng nói.

Tổng Cảnh Sát Quách cảm thấy cạn lời.

“Đã đồng ý làm rồi thì cứ làm thôi.

Đây cũng là lần đầu tiên chính thức hợp tác, nếu phần thông tin này là thật, chắc chắn là siêu giá trị.

Chẳng phải là quét dọn tụ điểm, giam giữ Bính Khôn 24 tiếng sao?

Cứ đích thân đi làm đi, làm cho ra vẻ một chút, cũng để người khác thấy được sức mạnh trấn áp xã đoàn của CIB chúng ta.” Vị quan trường lão luyện này, việc một công đôi việc là chuyện dễ như trở bàn tay.

Khi Trần Hạo về nhà, trời đã tối.

A Mễ hầm canh, hai người uống canh xong thì tựa vào nhau trên ghế sofa xem phim truyền hình.

A Mễ hiện tại đang tận hưởng cuộc sống đơn thuần như vậy.

“A Mễ, anh mua thêm một căn nhà nữa nhé.” Trần Hạo nói.

“Ở đây không tốt sao?” 150 mét vuông, ở Hương Cảng tuyệt đối là biệt thự sang trọng rồi.

Nhìn những quảng cáo kia, “thiên xích hào trạch” (biệt thự nghìn thước), nhưng thực ra chỉ hơn 90 mét vuông, Trần Hạo thật sự không biết họ lấy dũng khí ở đâu ra mà dám gọi là biệt thự sang trọng.

“Mua một căn lớn hơn, cũng phải là biệt thự ở Bán Sơn, Thiển Thủy Loan như vậy mới được chứ.” Trần Hạo nói.

Chương 835

“Xa quá, Đông Tinh chủ yếu ở bên Cửu Long, anh muốn chạy sang Hương Cảng ở sao?” A Mễ nói.

Trần Hạo nghe xong cũng thấy đúng, thực sự hơi xa rồi.

Thực ra còn có Thanh Thủy Loan, nhưng hiện tại Thanh Thủy Loan không có biệt thự, phải vài năm nữa mới phát triển thành khu biệt thự cao cấp.

“Hay là, chúng ta tự tìm một chỗ, xây biệt thự đi.” Trần Hạo đột nhiên lại nói.

“Lại có cách rồi sao?” A Mễ hỏi.

“Tìm một chỗ ở Cửu Long, phát triển thành khu biệt thự chắc cũng không tệ.

Lát nữa tìm mấy cô gái địa phương hỏi thử, xem có chỗ nào thích hợp không.” Trần Hạo không việc gì thì lại suy nghĩ lung tung, anh cũng không biết mình có thể ở thế giới này bao lâu nữa.

Ngày hôm sau, Trần Hạo đến tòa nhà Đông Tinh.

Giờ là long đầu, đương nhiên anh phải nắm rõ tình hình kinh doanh của toàn bộ Đông Tinh.

Những việc này do Kim Phượng phụ trách.

Sau khi Trần Hạo xem xét tất cả sổ sách, bắt đầu quá trình công ty hóa.

Trần Hạo đưa ra ý kiến, đội của Kim Phượng và đội của Phó Dương chịu trách nhiệm thực hiện theo chỉ đạo của Trần Hạo, kết quả cuối cùng Trần Hạo sẽ chốt.

“Đô đô đô~” Đại ca đại của Trần Hạo reo vang, là Cảnh Sát Hoàng gọi.

Trần Hạo bắt máy cười hỏi: “Hoàng Sir, tìm tôi có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ đã bắt được tên sát nhân biến thái kia rồi à?” “Chưa có, hiện tại vụ án đó do CIB và Cục Điều tra Hình sự cùng phụ trách.

Người mà cậu nói tôi đã tìm thấy rồi, quả thực có hiềm nghi lớn.

Nhưng vì chưa gây án, tôi không có đủ bằng chứng xác thực nên không thể động vào.” Trần Hạo lắc đầu, cảnh sát phá án rắc rối thật, không có bằng chứng thì không thể bắt người, bắt người rồi mà bằng chứng không đủ thì cũng phải thả.

Nếu là Cổ Hoặc Tử, trực tiếp vác dao đến tận nhà, đơn giản biết bao.

Nhưng anh ta cũng biết, nếu thế giới này ai cũng hành xử như Cổ Hoặc Tử, thì thật sự thiên hạ đại loạn rồi.

Như thời đại Viễn Tây thế kỷ 19 ở Mỹ, cao bồi, cướp bóc, xạ thủ, thợ săn tiền thưởng hoành hành, tùy tiện giết người cũng chẳng ai quản, hoặc không thể quản, đó thật sự là một thời đại đầy biến động và hỗn loạn.

“Chẳng phải ban đầu tôi đã đồng ý trong ba ngày sẽ quét dọn tụ điểm của Bính Khôn sao?

Tôi gọi điện để nói với cậu rằng, mười giờ tối mai, hành động sẽ bắt đầu đúng giờ.

Khi đó, tất cả tụ điểm của Bính Khôn đều sẽ bị quét dọn một lượt, tôi sẽ để Bính Khôn ở CIB 24 tiếng đồng hồ.” Nghe Cảnh Sát Hoàng nói vậy, Trần Hạo cười: “À à, tôi rất sẵn lòng xem tên Bính Khôn đó gặp xui xẻo.

Cảm ơn Cảnh Sát Hoàng nhé." "Không có gì." Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo xoa cằm, lẩm bẩm một câu: "Hay là ngày mai, tổ chức một buổi tụ hội của Đông Tinh ở Đồng La Loan cũng không tệ.

Xem náo nhiệt thì phải ở gần chứ nhỉ." Nghĩ rồi Trần Hạo gọi Tô Uy đến, dặn dò: "Thông báo cho tất cả các đại lão Đông Tinh, tối mai tôi mời mọi người đến nhà hàng Hợp Ký ở Đồng La Loan ăn cơm, tiện thể mời xem kịch." Nhà hàng Hợp Ký nằm trên đường Lễ Đốn, nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là "Cuồng Dã Dạ Tổng Hội" đối diện Hợp Ký, một trong những tụ điểm lớn nhất của Bính Khôn.

Đó cũng là quán bar tốt nhất ở Đồng La Loan, việc làm ăn phát đạt, tiền vào như nước.

Từ nhà hàng Hợp Ký, có thể trực tiếp nhìn thấy Cuồng Dã Dạ Tổng Hội đối diện, cũng là tổng bộ của Bính Khôn.

"À, còn nữa, thông báo cho mấy phóng viên quen biết, trước 10 giờ tối mai, đến đường Lễ Đốn sẽ có tin tức lớn." Tối ngày hôm sau, các đại lão Đông Tinh lần lượt đến nhà hàng Hợp Ký ở Đồng La Loan.

Tư Đồ Hạo Nam ở gần đó nhất, nên là người đầu tiên đến phụ trách tiếp đón.

Quỷ Thúc, Hạng Gia, Bạch Đầu Ông, Bỉnh Thúc, Khả Nhạc, Kim Phượng, Tiếu Diện Hổ, A Khánh đều đến rồi, Trần Hạo và A Mễ cùng nhau đi vào.

Trần Hạo vừa bước vào, Quỷ Thúc hỏi: "A Hạo, sao lại tụ họp ở đây?

Đây là địa bàn của Hồng Hưng mà." Trần Hạo đứng bên cửa sổ nhìn ra đường phố bên ngoài, có Cuồng Dã Dạ Tổng Hội với ánh đèn

neon nhấp nháy đối diện, cười nói.

“Buổi tụ họp hôm nay, chủ yếu là ăn cơm, tiện thể bàn bạc vài chuyện.

Quan Đường hiện tại đang trống, cần có người tiếp quản.” Mọi người nghe xong, chọn người đứng đầu địa bàn mới không phải chuyện nhỏ, quả thực nên tụ họp lại bàn bạc.

Trần Hạo tiếp tục nói: “Còn một việc nữa, hôm qua tôi đã xem sổ sách của công ty, chị Kim Phượng về cơ bản đã xử lý xong rồi, hôm nay sẽ thông báo ở đây, sau đó bàn bạc chuyện phân chia cổ phần.” Chà chà, chuyện còn lớn hơn nữa, liên quan đến lợi ích thiết thân của tất cả mọi người.

“Cuối cùng, còn một mục đích, là mời các vị xem một vở kịch.” Trần Hạo cuối cùng nói.

“Xem kịch?

Xem kịch gì?” Tư Đồ Hạo Nam tò mò hỏi.

“À à, đợi đến giờ rồi, tự nhiên sẽ được xem thôi, chắc sẽ khá thú vị đấy.” Trần Hạo nói, rồi bảo mọi người ngồi xuống.

Món ăn được dọn lên bàn, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện.

A Thành đang ở địa bàn Quan Đường, nguyên là của Ô Nha.

Trần Hạo nhìn một lượt mọi người, hỏi: “Mọi người thấy ai đi Quan Đường làm người đứng đầu địa bàn thì thích hợp hơn?” Không ai nói gì.

Nếu là bình thường, chắc chắn sẽ có người tranh giành.

Nhưng đây là người đứng đầu địa bàn đầu tiên mà Trần Hạo đề xuất sau khi lên vị trí long đầu, ai biết anh ta có chiêu trò gì, nên mọi người đều chờ Trần Hạo nói trước.

“A Hạo, hay là cậu đề cử một người trước đi để chúng tôi nghe thử.” Quỷ Thúc phá vỡ sự im lặng.

Trần Hạo cười cười: “Nếu để tôi đề cử, vậy tôi đề cử một người, A Khôn, huynh đệ tốt của tôi.

Vừa ra tù, đã giới thiệu tôi bái Sâm ca, để tôi đề cử thì đương nhiên là đề cử cậu ấy rồi.” Những người khác nghe xong, đều cảm thấy lời mời này thật chân thành, nếu còn chần chừ thì có vẻ không nể mặt long đầu.

“A Hạo, tôi đồng ý đề nghị của cậu.” Hạng Gia là người đầu tiên nói.

“Tôi cũng đồng ý.” Bỉnh Thúc lập tức bày tỏ thái độ.

Chương 836

Những người khác cũng không ngốc, đồng loạt đồng ý, ngay cả Tiếu Diện Hổ 'tinh ranh nhất' cũng không đưa ra ý kiến phản đối nào, xem ra mọi chuyện đã được thông suốt.

Đơn giản vậy thôi, A Khôn đã trở thành đại ca địa bàn Quan Đường.

Sau đó, mọi người càng quan tâm đến vấn đề phân phối cổ phần tài sản xã đoàn Đông Tinh.

Kim Phượng lấy sổ sách ra, từng điều từng điều đọc cho mọi người nghe.

Mọi người không ngừng gật đầu, những thứ này quả thực thuộc về tài sản xã đoàn, không ai đưa ra ý kiến phản đối.

Trần Hạo nói: "Bây giờ chỉ thông báo thôi, nếu không có ý kiến gì khác, bước tiếp theo sẽ bàn bạc vấn đề phân phối.

Nhưng hiện tại chỉ là kế hoạch sơ bộ, có những vấn đề chi tiết, nội dung tôi sẽ không giải thích từng cái một.

Tôi đã bảo Phó Dương làm một bản kế hoạch, mỗi người một bản, cầm về xem.

Đợi đến buổi tụ họp lần sau, chúng ta sẽ thảo luận cụ thể." Lời Trần Hạo vừa dứt, Phó Dương liền đưa cho mỗi đại lão một bản kế hoạch, mọi người đều nóng lòng xem.

Trong chốc lát, căn phòng trở nên yên tĩnh.

Trần Hạo dùng đũa gắp một miếng 'cá cửu đỗ' trước mặt, lớp vỏ bên ngoài giòn mỏng, bên trong thịt cá tươi mềm, hương vị thực sự không tồi.

A Mễ thấy Trần Hạo ăn, liền xoay đĩa, gắp thức ăn cho anh: "Anh thử miếng sò điệp anh đào này xem, ngon lắm đó." Lại lấy một cái que nặn cua, gắp thịt cua bên trong đặt vào đĩa của Trần Hạo.

Trần Hạo vui vẻ cho vào miệng, có mà không ăn là đồ ngốc.

Kiếm tiền chẳng phải để ăn uống, mặc, ở, đi lại sao.

Đợi ăn gần xong, Trần Hạo phát hiện mấy tên này đang nghiên cứu bản kế hoạch.

Tiền tài động lòng người, ai cũng không thoát khỏi a.

Anh giơ tay nhìn đồng hồ, sắp đến 10 giờ rồi.

Ngay khi vừa đặt đồng hồ xuống, bên ngoài vang lên một loạt tiếng còi báo động, đèn cảnh sát nhấp nháy trên đường phố, ngay cả trong phòng riêng của họ cũng có thể nhìn thấy.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Tư Đồ Hạo Nam lập tức chạy đến bên cửa sổ.

Người trong hắc đạo không được tốt, chỉ cần có chút động tĩnh là phải nhanh chóng kiểm tra, sợ bị bắt.

Trần Hạo đứng dậy đi tới, nói với những người khác: "Vở kịch hay của tôi sắp bắt đầu rồi, mọi người cùng xem đi." Mọi người đều nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy cảnh sát xuống xe, bắt đầu xông vào quán bar đối diện.

A Khánh nói: "Cảnh sát kiểm tra tụ điểm." Khả Nhạc cười: "Tụ điểm của Bính Khôn Hồng Hưng hả?" "Đúng vậy, tên khốn đó, tháng trước vừa bị kiểm tra một lần, tháng này lại bị nữa.

Cứ thế này thì sau này cái tụ điểm đó chắc sẽ nát bét." Tư Đồ Hạo Nam nhướn mày hớn hở nói.

Kim Phượng đột nhiên phản ứng: "A Hạo, cậu dẫn chúng tôi đến

xem cái này, là đã biết trước rồi sao?" Trần Hạo nhìn ra ngoài, cười nói: "Đúng 10 giờ tối nay, tất cả tụ điểm của Bính Khôn đều sẽ bị kiểm tra một lượt.

Tối nay Bính Khôn sẽ bị đưa đến CIB, ở trong sở cảnh sát 24 tiếng.

Một người bạn đã nói cho tôi biết, nên tôi đã đặt chỗ trước ở đây, để đợi xem kịch." "Kiểm tra tụ điểm thì cũng chẳng có gì thú vị cả." A Khánh nói.

"À à, cái thú vị ở phía sau kìa." Chẳng bao lâu sau, nam nữ bị xếp thành một hàng, bị cảnh sát dẫn ra.

Lúc đó, không biết từ đâu xông ra một nhóm phóng viên, không ngừng chụp ảnh những người nam nữ đó.

"Ồ, có phóng viên kìa." A Mễ kinh ngạc nói.

"À à, tôi gọi đến." Trần Hạo cười nói.

Mọi người thầm nghĩ, vị long đầu này cũng rảnh rỗi thật.

Lúc đó, ở cửa có chút ồn ào, Bính Khôn bị áp giải ra ngoài, trên tay đeo còng số 8.

Tên này mặt mày kiêu căng, la hét với cảnh sát.

"Dựa vào đâu mà bắt tôi?

Tôi muốn gọi luật sư của tôi!" Lúc đó, nhóm phóng viên xông đến trước mặt Bính Khôn, không ngừng chụp ảnh anh ta.

Bính Khôn thấy có phóng viên chụp ảnh, liền không ngừng né tránh, dùng tay đeo còng che mặt.

Các phóng viên càng chụp ảnh hăng hơn.

"À, đây là đại ca địa bàn Đồng La Loan của Hồng Hưng, Bính

Khôn.

Ngày mai trên báo sẽ có tin rồi.” “Hở mặt ra đi, tốt nhất là chính diện.” Mấy cảnh sát kia cũng hợp tác, kéo Bính Khôn đứng yên tại chỗ, mặc cho các phóng viên chụp ảnh.

Các phóng viên điên cuồng bấm nút chụp, đèn flash trong chốc lát sáng rực như đèn cảnh sát.

Bính Khôn tức giận: “Này, tránh ra đi, đừng chụp ảnh!” “Cảnh sát, không quản sao?

Tôi muốn có mũ trùm đầu, hoặc là đưa tôi lên xe!” Cảnh sát phớt lờ yêu cầu của Bính Khôn, giữ chặt hai tay anh ta ra, để lộ mặt, cho phóng viên chụp chính diện.

Trong lòng Bính Khôn đầy bi phẫn.

“Đừng chụp nữa!

Bọn chó phóng viên này, tin hay không tao sẽ chém cả nhà chúng mày!” Bính Khôn chỉ vào phóng viên, độc địa mắng chửi.

“Ôi chao, chửi bới, uy hiếp phóng viên!

Nhanh ghi lại đi, ngày mai trên báo nhất định phải viết lên!

Ban đầu định viết ‘Cảnh sát mạnh tay trấn áp, quét sạch cờ bạc, mại dâm, ma túy ở Đồng La Loan’, bây giờ chuẩn bị đổi tiêu đề: ‘Cổ Hoặc Tử Hồng Hưng uy hiếp phóng viên chém cả nhà’, chắc chắn sẽ chấn động hơn nhiều.” Hiện trường náo nhiệt, quần chúng vây xem vô số, phóng viên hoan hỉ, chụp được những bức ảnh hữu dụng, cảnh sát điềm tĩnh, còn Bính Khôn thì tức nghẹn.

Mọi người của Đông Tinh nhìn Tịnh Khôn chật vật như vậy, đều cười ha ha xem kịch vui, Tư Đồ Hạo Nam ghét Tịnh Khôn nhất, cười lớn tiếng nhất, suýt thì hò reo cổ vũ.

Sau khi phóng viên chụp ảnh xong, Tịnh Khôn bị áp giải lên xe cảnh sát, sự náo nhiệt bên ngoài mới dần kết thúc, mọi người quay lại bàn ăn, Bạch Đầu Ông hỏi: "A Hạo, cậu sắp xếp à?" Những người khác cũng đổ dồn ánh mắt dò hỏi, Trần Hạo nhìn mọi người trên bàn, nói: "Nếu có một ngày, cảnh sát cũng muốn điều tra chúng ta, bất đắc dĩ, những sòng bài của Đông Tinh, có mấy cái chịu được điều tra?" Vẻ tươi cười trên mặt mọi người thu lại, tất cả đều chìm vào trầm tư.

Chương 837

“A Hạo, ý cậu là sao?” Lão Quỷ hỏi.

Trần Hạo nói: “Tôi không muốn tình huống tương tự xảy ra với Đông Tinh.

Nếu không theo tình hình phát triển xã hội hiện tại, cảnh sát sẽ ngày càng mạnh mẽ.” “Không gian sinh tồn của thế giới ngầm sẽ ngày càng nhỏ, vị trí của chúng ta, tuyệt đối không phải là cờ bạc, ma túy, mà là kinh doanh chính đáng.” “Nhất thời chúng ta chưa thể bỏ những ngành kinh doanh xám đó, nên chúng ta sẽ không thiếu chỗ để giao thiệp với cảnh sát.

Tôi dự định hợp tác với cảnh sát, tất nhiên, là hợp tác có giới hạn.” Mọi người mới hiểu được mục đích của Trần Hạo khi để họ xem kịch vui, không đơn thuần là xem Tịnh Khôn làm trò cười, mà là dạy ngay tại hiện trường.

Trong phòng im lặng một lúc, Lão Quỷ là người đầu tiên nói: “A Hạo, bây giờ cậu là Long Đầu, Đông Tinh sẽ đi theo con đường của cậu.” “Mấy lão già chúng tôi, không theo kịp thời đại rồi, chỉ cần kiếm chút tiền dưỡng lão bên cạnh là mãn nguyện rồi.” “Đúng vậy, tôi đồng ý với lời của Lão Quỷ, sau này chuyện của Đông Tinh, Long Đầu quyết định, không làm gì sai thì không làm, làm kinh doanh chính đáng còn tốt hơn.” Hạng Gia nói.

Những người khác cũng nhao nhao gật đầu.

Sau bữa ăn, Bạch Đầu Ông và Khả Nhạc ngồi chung xe về, trên đường, Bạch Đầu Ông nói: “Long Đầu mới của chúng ta không phải dạng vừa đâu!” “Ăn một bữa cơm, làm ba việc lớn: đẩy huynh đệ lên làm tọa quán, ban bố lệnh cải cách xã đoàn, xem Tịnh Khôn làm trò

cười, nhưng mục đích thực tế lại là nói cho mọi người biết, con đường Đông Tinh sẽ đi sau này, là hợp tác với cảnh sát." Ông lão suy nghĩ, nhìn Khả Nhạc nói: "Tôi có thể thấy, Bạo Long không phải một kẻ tiểu nhân âm hiểm, làm việc không độc đoán, cũng sẵn lòng ban lợi ích cho người khác." "A Nhạc à, sau này đừng có ý đồ gì khác, hãy cứ theo Long Đầu mới mà kiếm tiền, ngày tháng chắc chắn sẽ không khó khăn." Khả Nhạc gật gật đầu: "Tôi biết rồi Ông Gia." Sau khi tan cuộc, Trần Hạo và A Mễ về lại Cửu Long, trên đường đã gọi điện triệu tập tất cả quản sự họp tại hộp đêm Vượng Giác.

Trần Hạo và A Mễ vào văn phòng, các đàn em đã có mặt đầy đủ, Trần Hạo nhìn những thuộc hạ này.

Chu Khôn, Phó Dương, Hoa Lật Thử, Mạch Nha Đường, Hắc Tử, A Tuấn, Tô Uy, A Thâm, Ô Dăng, Tế Tử, hiện tại cơ bản đều có thể tự mình đứng ra xử lý công việc.

Trần Hạo và A Mễ vừa vào, mọi người liền đứng dậy chào hỏi.

"A Hạo, có chuyện gì lớn xảy ra sao?" Chu Khôn nghiêm túc hỏi, những người khác cũng tương tự, nghĩ rằng có chuyện lớn xảy ra, nếu không sao lại triệu tập tất cả mọi người vào đêm khuya thế này.

Trần Hạo quét mắt một vòng, gật đầu nói: "Quả thật là chuyện lớn." Mọi người đứng nghiêm lắng nghe, trong lòng nghĩ lát nữa chắc phải triệu tập đàn em đi chém người rồi.

"Tôi vừa họp với các lão đại của Đông Tinh, A Khôn." Trần Hạo nhìn về phía Chu Khôn.

Chu Khôn nghiêm mặt gật đầu: "Gì ạ?" Trần Hạo bước tới vỗ vai Chu Khôn, nghiêm túc nói: "Tôi giao cho cậu một việc rất quan trọng, việc này không dễ dàng, có thể có nguy hiểm, cũng có thể sẽ hao tâm tổn sức, cậu có sẵn lòng không?" Chu Khôn cười nhạt: "Chỉ cần là chuyện của anh, không vấn đề gì." Trần Hạo lại dùng sức vỗ vai Chu

Khôn, lớn tiếng nói: “Tốt, huynh đệ của Bạo Long tôi phải có tinh thần coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.” “Bây giờ tôi nói cho cậu biết, sau này cậu là tọa quán Quan Đường, sau này phải nỗ lực làm việc cho tốt, biết chưa?” Tất cả mọi người trong văn phòng đều sững sờ.

Vừa rồi, ai cũng tưởng sắp phải đi chém giết, đột nhiên lại thành ra thế này, tọa quán Quan Đường, đó chẳng phải là đại ca một khu sao, được thăng chức rồi sao?

Sự chuyển biến này quá mạnh, suýt nữa thì lật xe.

Thấy mấy gã này đều hơi ngây người, A Mễ bên cạnh phì cười: “Mấy cậu à, A Hạo trêu các cậu đó, là chuyện tốt, sau này A Khôn là tọa quán Quan Đường.” A Khôn ngây ngốc nhìn Trần Hạo: “Tôi, tôi thật sự thành đại ca tọa quán rồi sao?” “Thật.” Trần Hạo vỗ vỗ vai cậu ta.

Chu Khôn nhìn những người khác, vẫn không dám tin: “Tôi thành đại ca tọa quán rồi, ha ha, tôi thành đại ca tọa quán rồi!?” “Ha ha ha, Chu Khôn tôi cũng thành đại ca tọa quán rồi, tôi nằm mơ cũng không nghĩ tới, Chu Khôn tôi có một ngày có thể thành đại ca tọa quán, ha ha ha ha ha.” Những người khác cũng cười theo, bắt đầu nhao nhao chúc mừng, nhưng trong lòng lại không có chút ghen tị nào.

Vì, vì mối quan hệ giữa Trần Hạo và Chu Khôn, trong lòng tất cả mọi người, chỉ có họ là đàn em của Trần Hạo, chỉ có A Khôn là huynh đệ của Trần Hạo, điều này phải phân biệt rõ ràng.

Tình cảm giữa hai người, tuyệt đối không ai khác có thể sánh bằng.

Trần Hạo bây giờ là Long Đầu, sắp xếp cho huynh đệ làm một đại ca tọa quán là chuyện bình thường nhất.

Thực ra, họ vẫn luôn may mắn, may mắn khi đi theo một lão đại

tốt, nếu không theo Trần Hạo, làm sao có thể trở thành quản sự, đàn em trực thuộc Long Đầu, địa vị đó tuyệt đối cao hơn rất nhiều so với quản sự bình thường, chỉ dưới các đại ca khu vực.

"Khôn Ca, chúc mừng anh trở thành đại ca tọa quán, phải khao đó." "Đúng, tối nay Khôn Ca nhất định phải bao." Các huynh đệ chúc mừng và hò reo.

A Khôn cười ha hả chấp nhận lời chúc mừng, vỗ ngực nói: "Không vấn đề gì, khao, nhất định khao, gọi hết đàn em lên, có bao nhiêu thì bấy nhiêu, tối nay A Khôn tôi bao." Nhìn A Khôn vui vẻ như vậy, Trần Hạo cũng hoàn thành một tâm nguyện, trước khi rời đi sắp xếp ổn thỏa cho huynh đệ, cũng không còn gì phải hối tiếc.

Đến rạng sáng mười hai giờ, Vượng Giác vẫn náo nhiệt, đàn em Vượng Giác từ bốn phương tám hướng tụ tập tại nhà hàng chúc mừng A Khôn trở thành đại ca tọa quán, luôn náo nhiệt cho đến khi trời sáng mới tan.

Ngày hôm sau Trần Hạo ngủ nướng, buổi trưa, A Mễ đã làm xong bữa trưa, khi ăn cơm, A Mễ đặt một chồng báo lên bàn trước mặt Trần Hạo, cười nói: "Báo chí thật sự đăng chuyện của Tịnh Khôn này, anh xem đi, khá thú vị đó." Trần Hạo cầm một tờ báo xem, đập vào mắt là một bức ảnh màu sắc sặc sỡ nổi bật, Tịnh Khôn đeo còng tay che camera, vẻ mặt tức giận.

Trần Hạo chỉ vào bức ảnh nói: "Trình độ chụp ảnh của phóng viên không tốt chút nào, Tịnh Khôn đẹp trai như vậy mà chụp người ta xấu xí thế." A Mễ khúc khích cười.

Thời gian thoắt cái đã qua một tháng.

Hôm đó Trần Hạo xem TV bỗng thấy một tin tức: "Kẻ sát nhân biến thái ở Đồn Môn lại ra tay, cảnh sát mai phục đã bắt giữ thành công, xin mời xem phóng sự sau đây." Nửa tháng sau, Trần Hạo nghe

được một tin tức: cảnh sát Hoàng Sir nhờ phá án lập công, đã được thăng chức Phó Tổng cảnh ty Đội O-kê.

Trần Hạo lấy điện thoại gọi cho Hoàng Hưng Thành, điện thoại kết nối, Trần Hạo cười nói: "Hoàng Sir, chúc mừng ông trở thành Phó Tổng Cảnh Ty." Cảnh sát Hoàng Sir cười nói: "Phải cảm ơn cậu nhiều, vụ án sát nhân biến thái ở Đồn Môn được phá, cộng thêm hai vụ án xưởng chế thuốc trước đó, tôi mới có cơ hội thăng chức, đều là cậu cung cấp manh mối." "Cảnh dân như cá với nước, hiệp lực giữ thái bình, không cần khách sáo." Trần Hạo cười nói.

"Không quên khẩu hiệu tuyên truyền của cảnh đội à." Thời gian chuyển sang tháng 12, từ khi bước vào tháng 12, Trần Hạo đã dồn toàn bộ tinh lực vào thị trường chứng khoán, mỗi ngày theo dõi xu hướng của thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc.

Anh Hoa Quốc đang tiến hành những cuộc cuồng loạn cuối cùng, mặc dù có vô số chuyên gia cảnh báo rằng thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc đang ở bờ vực cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng dân chúng Anh Hoa Quốc vẫn mua mua mua, các doanh nghiệp thực thể cũng rút vốn đầu tư vào thị trường chứng khoán.

Bởi vì số tiền kiếm được một năm lao động vất vả không bằng số tiền kiếm được một tuần trên thị trường chứng khoán, kiếm tiền dễ dàng như vậy ai mà không muốn, ai mà không đỏ mắt.

Theo thống kê của thế hệ sau, giá trị cổ phiếu của thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc lúc này đã vượt quá tổng sản phẩm quốc dân 60%, khái niệm đó, không cần chi tiết, kết luận là mọi người đã phát điên rồi.

Ngày 20 tháng 12, Trần Hạo quyết đoán ra lệnh thanh lý cổ phiếu, tuy rằng còn vài ngày nữa, nhưng vạn nhất có chút biến động nhỏ thì sao, sớm vài ngày sẽ an toàn hơn, chuẩn bị tận dụng vài ngày này để

Phó Dương thao tác bán khống.

Lúc này trong tay Trần Hạo có hơn 10 tỷ quỹ, số tiền này đối với người bình thường là một con số thiên văn, nhưng đối với thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc và những nhà bán khống lớn kia, thật sự chỉ là giọt nước trong biển cả.

Thời gian bước sang năm 1990, thị trường tài chính mở cửa, các công ty tài chính bên Mỹ bắt đầu thao túng thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc, Goldman Sachs đã tung ra 'Quyền chọn bán chỉ số Nikkei của Quỹ Macdhan', nói trắng ra là "quyền chọn bán chỉ số Nikkei".

Trên thế giới này không có thị trường chứng khoán nào chỉ tăng không giảm, Goldman Sachs nhận định thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc sẽ giảm giá, và đã bán các quyền chọn bán chỉ số cổ phiếu mua từ các công ty bảo hiểm Anh Hoa Quốc cho Quỹ Macdhan, Quỹ Macdhan lại chuyển nhượng chúng cho người mua quyền chọn.

Trong thời gian này, Trần Hạo đã dùng toàn bộ số tiền trong tay để mua quyền chọn bán, đồng thời, các nhà bán khống lớn từ Mỹ và Châu Âu cũng bắt đầu nhập cuộc, cuộc đánh sập thị trường điên cuồng bắt đầu.

Không lâu sau, chỉ số Nikkei nhảy vực, lao dốc không phanh, thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc phồn vinh ngày hôm qua đã hoàn toàn sụp đổ, cảnh tranh nhau bán tháo hệt như tận thế đã đến.

Chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi, chỉ số đã giảm gần mười nghìn điểm.

Phát điên rồi, tất cả người dân Anh Hoa Quốc đều phát điên rồi.

Họ không tin, thị trường chứng khoán phồn vinh lại có thể sụp đổ, chính phủ cũng đưa ra một loạt hành động cứu thị trường, nhưng lúc

này không còn tác dụng gì nữa.

Những nhà bán khống lớn kia là một đám cá mập điên cuồng, thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc giống như một con lợn rơi xuống nước, bị đàn cá mập xé nát, cắn xé từng mảng thịt xương.

Trong thời gian này, việc nhảy lầu xảy ra khắp nơi, mỗi ngày chết vài trăm người là chuyện bình thường, vô số triệu phú phá sản, vô số công ty bị đứt gãy dòng tiền phải ngừng hoạt động, toàn bộ Anh Hoa Quốc gần như rơi vào trạng thái tê liệt một nửa.

Tất nhiên, chuyện đó không liên quan gì đến Trần Hạo, chỉ cần kiếm tiền là được rồi.

Không cần phải liều mạng chém giết, chỉ cần ngồi chờ thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc sụp đổ, Trần Hạo đã kiếm được bội bạc, tài sản tăng lên mỗi ngày với tốc độ hàng chục triệu.

Biệt thự bán sơn ở Hương Cảng, khu nhà giàu truyền thống của Hương Cảng, không ít các gia tộc hàng đầu sinh sống tại đây.

Xe Mercedes lái vào ngoài một căn biệt thự, cổng viện mở ra, ô tô lái vào, Trần Hạo và A Mễ xuống xe, phía trước là bãi cỏ xanh mướt, phía sau là một căn biệt thự độc lập.

Chương 838

Hai người đi vào, Trần Hạo chỉ vào biệt thự nói: "Tòa nhà chính, hồ bơi riêng, sân vườn trước sau độc lập, gara ô tô, thang máy điện, tổng cộng 4000 mét vuông, em thấy thế nào?" A Mễ tự nhiên thích nơi này: "Bao nhiêu tiền?" Trần Hạo giơ một ngón tay.

"Đắt thật đấy." A Mễ tặc lưỡi nói.

"Ha ha, không sao, dân Anh Hoa liều mạng tặng tiền, tôi kiếm được một tuần đã đủ mua căn này rồi." "Sau này, đây là nhà của chúng ta, việc còn lại là dọn dẹp và chuyển nhà, đó là việc của em, phân công rõ ràng, thế nào?" Trần Hạo nói.

"Không vấn đề gì." A Mễ vui vẻ đồng ý, dẫn người làm bận rộn.

Trần Hạo đứng bên cạnh sân, nhìn ra vịnh xa xa, lúc này tiếng điện thoại đại ca đại lão vang lên, Tô Uy nghe xong hỏi một câu, sau đó đưa điện thoại: "Đại ca, Hạo Nam ca gọi." Trần Hạo nhận điện thoại: "Sao vậy Hạo Nam?" "A Hạo, Tiếu Diện Hổ bị người ta làm thịt rồi." Tư Đồ Hạo Nam nói với giọng nghiêm túc qua điện thoại.

Trần Hạo hơi nhíu mày: "Tình hình thế nào?" "Đàn em tôi hỏi, mấy ngày trước nó cũng mở một công ty tài chính, không chỉ đầu tư hết tiền của mình, mà còn hút tiền của các lão đại bang phái khác, tổng cộng gần trăm triệu." "Hình như là theo phong trào mua cổ phiếu Anh Hoa Quốc, mấy ngày nay thị trường chứng khoán Anh Hoa Quốc sụp đổ, thằng đó thua lỗ sạch, nợ rất nhiều tiền." Tư Đồ Hạo Nam nói.

Trần Hạo trong lòng cười lạnh một tiếng, tôi đã dẫn các người kiếm tiền một cách đàng hoàng, cứ cố chấp muốn chơi, không có bản lĩnh của Schumacher thì đừng lái F1, bây giờ thì lật xe rồi phải không, còn mất cả mình.

“Ai giết Tiếu Diện Hổ?” Trần Hạo hỏi.

“Không rõ, tôi chỉ biết Tiếu Diện Hổ cuốn theo mấy trăm vạn cuối cùng, định chạy trốn sang Thái Lan, thuyền còn chưa khởi hành đã bị người ta phát hiện, trực tiếp bị đánh chết ở bờ biển.” Tư Đồ Hạo Nam nói.

“Vậy điều tra đi, ai làm, tuy tôi ghét hắn, nhưng dù sao cũng là người của Đông Tinh, giết người của Đông Tinh chúng ta, bất kể là ai, cũng phải có lời giải thích.” Trần Hạo nói xong liền cúp điện thoại.

Tiếp tục nhìn ra biển xa hút thuốc, lúc này A Mễ đi tới: “Mấy thứ khác tạm thời không cần động đến, quan trọng nhất là phải thay giường ngủ chính.” “Nhà mới phải có giường mới, anh có bận không, hay là đi cùng em chọn một cái giường?” Trần Hạo cười cười: “Đúng, giường quan trọng, tôi không bận, tôi đi cùng em.” Cái chết của Tiếu Diện Hổ, thật sự không phải chuyện lớn, làm sao quan trọng bằng việc chọn một cái giường tốt được, đó là thứ phải dùng mỗi đêm mà.

Buổi tối, Trần Hạo lại nhận điện thoại của Tư Đồ Hạo Nam: “Đã điều tra ra rồi, Hậu Thanh Long của Phúc Hưng làm, cậu không biết sao, Hậu Thanh Long bị Tiếu Diện Hổ dụ dỗ, đã đầu tư 2000 vạn vào đó, bây giờ thua lỗ sạch rồi!” “Hai ngày trước Hậu Thanh Long tìm Tiếu Diện Hổ đòi nợ, hôm nay thấy Tiếu Diện Hổ định chạy trốn, động sát tâm, còn cướp đi ba triệu mấy cuối cùng mà Tiếu Diện Hổ mang theo để chạy trốn.” Hậu Thanh Long, lão đại của bang Phúc Hưng, tên đó là gã đã bắt nạt Trần Hạo khi anh ta mới đến thế giới này, ở trong nhà tù, là tam đương gia của bang Phúc Hưng.

Sau đó cái trường đấu quyền ngầm kia cũng là sản nghiệp của bang Phúc Hưng, bây giờ Tiếu Diện Hổ lại bị lão đại của bang Phúc Hưng làm thịt, thật là có duyên phận mà.

“Bang Phúc Hưng, chiếm giữ Thổ Qua Loan và Cửu Long Thành,

Hạo Nam, chúng ta lấy chúng đi." Trần Hạo nói.

"Đương nhiên là tốt rồi, chuyện Tiếu Diện Hổ tuyệt đối là một cái cớ tốt, nhưng bang Phúc Hưng cũng có bốn năm trăm đàn em, nếu cứng rắn thì chúng ta e rằng cũng tổn thất không nhỏ." Tư Đồ Hạo Nam nói.

"Không nhất thiết phải cứng rắn." "Vậy làm sao chiếm địa bàn của họ?" "Ngốc à, giết Tiếu Diện Hổ, báo cảnh sát đi." Cổ ngữ có câu: "Người tận dụng tài năng, vật tận dụng công dụng".

Bình thường giao hảo với cảnh sát, bây giờ không phải lúc cần dùng sao, có người bị giết đương nhiên phải nhờ cảnh sát giúp điều tra hung thủ rồi.

Còn về Tiếu Diện Hổ, vật tận dụng công dụng.

Đông Tinh báo cảnh sát, có người bị giết đương nhiên là vụ án hình sự lớn, cảnh sát cũng coi trọng, Tư Đồ Hạo Nam lại bắt vài người, chủ động giao cho cảnh sát.

Cuối cùng, tất cả chứng cứ đều chỉ về Hậu Thanh Long của Phúc Hưng, đồng thời, Trần Hạo lại gọi điện cho cảnh sát Hoàng Sir.

"Tôi chuẩn bị xử lý bang Phúc Hưng." Trần Hạo nói.

Giọng cảnh sát Hoàng Sir trầm thấp, nói: "Cậu muốn có người chết sao, A Hạo, tôi thấy cậu đừng quá đáng." "Không, nếu tôi phối hợp tốt, có thể không cần chết người, bang Phúc Hưng cũng biết, bình thường làm việc kiêu ngạo, không có giới hạn!" "Bán thuốc phiện, phụ nữ từ nơi khác bị lừa gạt, sau khi tra tấn biến thành kỹ nữ, một bang hội như vậy giữ lại làm gì?" Trần Hạo nói.

"Nhưng không có chứng cứ, làm sao bắt?" Cảnh sát Hoàng Sir nói.

"Vậy nên mới hợp tác chứ, tôi xử lý bang Phúc Hưng, những ngành kinh doanh đó tự nhiên sẽ không còn nữa, sau này Cửu Long

Thành và Thổ Qua Loan chuyển sang làm kinh doanh chính đáng, chẳng phải cũng bớt đi phiền phức sao?" Trần Hạo nói.

"Ông đang lợi dụng cảnh sát để phát triển lớn mạnh." Cảnh sát Hoàng Sir trầm giọng nói.

Trần Hạo thở dài một tiếng: "Lão đại, tôi là người một tay ông dìu dắt, không cần như vậy chứ?" "Chúng ta hợp tác, trấn áp tội phạm, cũng có thể có một hình thức khác, không nhất thiết cứ phải tìm chứng cứ bắt người mới là cách tốt nhất, ông xem trong tù, có mấy người sau khi ra tù mà cải tạo tốt đâu." "Hoàng Sir, tôi nghĩ vị thế của ông có thể cao hơn một chút, thực sự tiêu trừ tội phạm, mang lại hòa bình cho khu vực, đó chẳng phải là mục tiêu cuối cùng sao, tôi làm, đi đường vòng trực tiếp đạt mục tiêu cuối cùng, đúng không?" Đầu dây bên kia im lặng một lúc, cảnh sát Hoàng Sir nói: "Tôi phát hiện cậu ngày càng giỏi ăn nói, ngôn ngữ rất có tính cổ động." Trần Hạo cười cười: "Vậy là đạt thành hiệp nghị rồi chứ?" "Đạt thành hiệp nghị rồi." Hai bên bắt đầu thương lượng chi tiết, không phải cấu kết với nhau, không, gọi là liên thủ mạnh mẽ.

Thử tưởng tượng mà xem, sự hợp tác giữa Đội O-kê – lực lượng mạnh nhất của cảnh sát trong việc trấn áp các băng nhóm – và băng nhóm xã hội đen mạnh thứ hai ở Hương Cảng (à, bây giờ có lẽ đã là số một), để xử lý một băng nhóm hạng ba thì sẽ dễ dàng đến mức nào chứ?

Cảnh sát tìm Hậu Thanh Long, triệu tập vì tội giết người, không có chứng cứ để buộc tội, toàn bộ Đông Tinh xuất động, chỉ trong một đêm đã bắt giữ tất cả đàn em của Phúc Hưng, thẩm vấn!

Những thủ đoạn mà cảnh sát không tiện dùng, không thể dùng, không dám dùng, Đông Tinh đều dùng hết, chỉ trong vài giờ, đã tìm ra mười mấy kẻ tham gia vào vụ giết người.

Những người này đều là đàn em đi theo Hậu Thanh Long, cùng ra bến tàu giết Tiếu Diện Hổ.

A Tuấn nhìn họ, trong mắt đầy sát khí: "Tôi chỉ nói một câu, sống hay chết?" "Chết, tôi sẽ trực tiếp ném các người xuống biển, đừng trách tôi nhẫn tâm, người nhà của các người, tất cả đều sẽ không được buông tha, cha mẹ, vợ con, đều phải lên đường cùng." Tất cả mọi người đều sợ hãi, tàn nhẫn quá, họa không đến người nhà, tất cả mọi người đều không thể chấp nhận.

"Sống thì sao?" Có người nhanh chóng hỏi.

"Sống thì đơn giản, giao các người cho cảnh sát, khai rõ tội lỗi, quan tòa phán hình phạt thế nào thì phán thế ấy." "Nhưng hãy nhớ một điều, tội của lão đại Hậu Thanh Long, phải khai rõ ràng cho cảnh sát từng li từng tí, tại tòa án, không được lật cung, phải chỉ chứng." A Tuấn nói.

Hầu như không hề do dự, những người này đều kêu lên: "Tôi muốn sống, tôi muốn đi tù." Mặc dù có tham gia giết Tiếu Diện Hổ, nhưng người trực tiếp ra tay là Hậu Thanh Long, nhiều nhất là đồng phạm, quan tòa có thể phán mấy năm tù chứ?

Hơn nữa, nếu không khai, cha mẹ vợ con mất mạng, so với người nhà, lão đại và nghĩa khí là cái thá gì.

A Tuấn mỉm cười gật đầu: "Tôi bây giờ đưa các người đến sở cảnh sát, nhớ kỹ lời tôi nói, đừng để tôi phải tìm các người nữa." "Không không, tuyệt đối không." Một chiếc xe buýt lớn dừng ngoài sở cảnh sát, một nhóm người xuống xe đứng ở cửa sở cảnh sát, cảnh vệ hỏi: "Các người làm gì vậy?" Người đứng đầu nói: "A Sir, chúng tôi đầu thú." "Đầu thú, các người đã làm gì?" Cảnh vệ tò mò hỏi.

"A Sir, chúng tôi đã giết người, chúng tôi là thành viên băng nhóm, vừa giết người mấy ngày trước, chúng tôi muốn chủ động tự thú!

Đúng rồi, hãy tìm cảnh sát Hoàng Sir của Đội O-kê để chúng tôi tự thú." Cảnh vệ nghe xong trong lòng kinh hãi, vụ án giết người lớn, lập tức liên hệ các huynh đệ bên trong ra, đưa những người này vào.

Những gã này rất thành thật, đứng im không nhúc nhích, có người báo cho Đội O-kê, Đội O-kê liền kéo một đám người xuống dẫn họ đi, các bộ phận khác trong tòa nhà cũng nghe tin, đều chạy ra xem náo nhiệt.

Kẻ giết người tự thú là hiếm thấy, mà một lần mười mấy người như vậy thì chưa từng nghe nói đến.

Các đồng nghiệp Đội O-kê đưa những gã thuộc băng nhóm Phúc Hưng này lên, tất cả chúng đều yêu cầu được gặp cảnh sát Hoàng Sir.

Cảnh sát Hoàng Sir ra, người đứng đầu lập tức nói: "Hoàng Sir, tôi đầu thú tự thú, tôi đã tham gia giết Tiếu Diện Hổ của Đông Tinh." "Đúng vậy, tôi chỉ chứng lão đại của tôi là Hậu Thanh Long, chính tay đã nổ súng giết Tiếu Diện Hổ." Các đồng nghiệp Đội O-kê kinh ngạc, lại có kiểu này sao chứ?

Cảnh sát Hoàng Sir vỗ vỗ tay: "Đừng có ngây ra nữa, chia tổ thẩm vấn, nhanh chóng lập hồ sơ, bên phòng trinh sát hình sự đang chờ đó." "Vâng, Sir!" Khi thẩm vấn, những gã này khai, không hề giấu giếm chút nào, mô tả rõ ràng chi tiết và quá trình lúc đó.

Cuối cùng hỏi: "Cảnh quan, tôi khai rõ chưa, phải hỏi cho kỹ, cần biết gì, tôi nhất định sẽ nói sự thật." Người thẩm vấn trong lòng thầm than, thật sự chưa từng thấy băng đảng nào phối hợp như vậy, tiện miệng hỏi một câu: "Vậy lão đại Hậu Thanh Long có bán thuốc phiện không?" "Bán, nhất định là bán!" Viên thẩm vấn trợn mắt ngay lập tức: "Thật sự sẽ khai chuyện bán thuốc phiện sao?" "Nhất định phải khai, hỏi đi, tôi nói ngay, cảnh quan ngồi xuống đi, chúng ta nói chuyện chi tiết, đừng bỏ sót gì nhé." Hắn thầm nghĩ, ngồi tù mấy năm

không sao, nhưng tuyệt đối không thể để người nhà phải chết.

Vụ án lão đại băng nhóm Phúc Hưng giết Tiếu Diện Hổ của Đông Tinh đã được phá giải; đồng thời, Đội O-kê cũng điều tra ra Hậu Thanh Long bị tình nghi bán thuốc phiện, giết người, buôn bán phụ nữ và bảy, tám tội danh khác, tất cả đều có đầy đủ nhân chứng.

Chưa hết, trong bang Phúc Hưng, đã thu giữ được một lượng lớn thuốc phiện, giải cứu được mười mấy phụ nữ lầm lỡ, v.v.

Băng nhóm Phúc Hưng bị diệt vong, hầu như mỗi thành viên đều vướng vào một vụ án, trong một thời gian, tất cả mọi người trong Đội O-kê đều bận rộn đến mức đầu bù tóc rối.

Tổng Cảnh Ty Quách nhìn cảnh sát Hoàng Sir, cười khổ một tiếng: "Chúng ta cũng có nỗi phiền não hạnh phúc rồi." "Vâng, một lần diệt cả một băng phái, là lần đầu tiên trong lịch sử Hương Cảng, chúng ta cũng đã mở đầu cho một kỷ nguyên mới." Cảnh sát Hoàng Sir nói.

Tổng Cảnh Ty Quách vỗ vỗ vai cảnh sát Hoàng Sir: "Trước đây không biết bước đi nào là đúng hay sai, nhưng bây giờ nhìn lại, chúng ta đã thắng lớn rồi, hãy kinh doanh tốt nhé." "Cuối năm nay tôi sẽ về hưu, tôi rất coi trọng cậu, trước khi đi tôi sẽ tiến cử cậu với cấp trên." Nói xong lại vỗ vỗ vai cảnh sát Hoàng Sir, rồi rời đi.

Bang Phúc Hưng bị diệt vong!

Chương 839

Xã đoàn Đông Tinh với thế sét đánh không kịp bưng tai, đã nhanh chóng chiếm lĩnh Thổ Qua Loan và Cửu Long Thành, Trần Hạo lại triệu tập đại hội.

Nhìn các nguyên lão và các tọa quán bên dưới, Trần Hạo cười nói: "Hai chuyện." "Thứ nhất, đã kiếm được tiền, chuẩn bị chia cổ tức, lát nữa tôi sẽ để Phó Dương thông báo cho các vị rốt cuộc đã kiếm được bao nhiêu tiền." "Tôi có thể tiết lộ trước, mỗi người, tôi nói là mỗi người, bây giờ đều là tỷ phú đô la rồi." Lời Trần Hạo vừa dứt, những người bên dưới lập tức phấn khích reo hò, lão đại xã đoàn, trước mặt tiền bạc cũng phải hò reo như vậy.

Chờ mọi người vui vẻ xong, Trần Hạo nói: "Chuyện thứ hai, Tiếu Diện Hổ đã chết, thật đáng tiếc, ngày mai có một buổi truy điệu đơn giản, dù sao cũng là huynh đệ, tiễn hắn một đoạn cuối cùng, không phải cát điện đã trống rồi sao." "Có Thổ Qua Loan và Cửu Long Thành, địa bàn vốn của Phúc Hưng, bây giờ chúng ta đã chiếm được, cũng cần sắp xếp nhân sự, hai tọa quán, mọi người thấy ai thích hợp hơn?" Trần Hạo nói xong nhìn mọi người, mọi người nhìn tôi, tôi nhìn anh, chưa tỉnh khỏi sự phấn khích vừa rồi, bây giờ lại nghe chọn tọa quán.

Chọn tọa quán, tuyệt đối là đại sự của bang phái, bởi vì nó đại diện cho lợi ích.

Nhưng bây giờ, ai cũng là tỷ phú đô la, theo Long Đầu kiếm được nhiều tiền như vậy một cách dễ dàng, những lợi ích nhỏ nhặt của bang hội, họ đều không thèm để mắt tới.

Đúng vậy, Trần Hạo làm việc tuy không cường thế, không ép buộc

bất kỳ ai, nhưng ẩn ẩn, hiện tại tất cả mọi người đều sợ anh.

Thậm chí bao gồm Quỷ Thúc, Bạch Đầu Ông những nguyên lão này, không một ai muốn đắc tội với Trần Hạo, còn về việc đối đầu trực diện, căn bản không có ai.

"A Hạo, hay là cậu đề cử một người trước đi, để chúng tôi xem có phù hợp không." Lão Quỷ nói.

"Đúng đúng đúng, Long Đầu nói trước đi, chuyện này sao chúng tôi dám nói trước được." Tư Đồ Hạo Nam nói.

"Tôi ủng hộ quyết định của Long Đầu." Chu Khôn nói, bây giờ gã cũng có tư cách ngồi ở đây rồi.

Trần Hạo cười cười: "Vậy tốt, tôi đề cử một người, A Tuấn, vẫn luôn đi theo tôi, tuy tuổi còn trẻ, nhưng đầu óc linh hoạt làm việc ổn định, Thổ Qua Loan và Cửu Long Thành vừa mới lấy được, để cậu ấy đi tôi yên tâm hơn một chút." Mọi người vừa nghe Trần Hạo đề cử thủ hạ đại tướng hàng đầu, liền nhao nhao gật đầu: "A Tuấn không tồi, tôi ủng hộ A Tuấn đi làm tọa quán." "Đúng đúng, tôi cũng ủng hộ A Tuấn." "A Tuấn thích hợp." Chu Khôn theo sau hô 666.

Như vậy, chuyện A Tuấn trở thành tân tọa quán đã được định đoạt, "Vậy cát điện thì sao?" Có người hỏi.

"Cát điện để mọi người đề cử, tôi không đề cử nữa." Trần Hạo cười nói.

Làm việc không cần quá độc đoán như vậy, chia lợi nhuận cho người khác, có lẽ có thể đạt được lợi ích lớn hơn, Trần Hạo không sợ họ không nghe lời, anh có thủ đoạn để khuất phục những người đó.

Trời trong xanh, gió nhẹ hiu hiu.

Trần Hạo xuống chiếc Benz đầu hổ, nhìn đền Thanh Tùng trên núi, bước đi lên, các đàn em khác đang đợi ở bãi đậu xe, chỉ có Tô Uy đi

theo.

Một chiếc ô tô dừng ở bãi đậu xe, cảnh sát Hoàng Sir dẫn theo một người xuống xe, cảnh sát Hoàng Sir liếc nhìn chiếc Benz lớn kia, lại nhìn tám gã đàn ông mặc đồ đen đứng cạnh chiếc xe Benz, nói với người bên cạnh: "Xem kìa." Người kia tò mò đánh giá tám người đó một lượt.

Hai người bước lên bậc thang, Trần Hạo nhìn hai người đang đi lên, trong lòng hơi tò mò, bình thường cảnh sát Hoàng Sir đến gặp đều là một mình, bây giờ lại dẫn theo một người nữa.

Khi cảnh sát Hoàng Sir đi đến thềm, nhìn thấy Trần Hạo liền nở một nụ cười: "Đông Tinh Long Đầu đại ca, nhàn nhã thật đó, sao lại có thời gian gọi điện mời tôi uống trà vậy." "Lâu rồi không gặp, thật sự có chút nhớ ông đó." Trần Hạo nói xong nhìn người phía sau, hỏi: "Ai vậy?" Cảnh sát Hoàng Sir chỉ vào người thanh niên nói: "Thanh tra Lưu Kiến Minh, một đồng nghiệp có năng lực dưới quyền tôi." "Tôi là lão đại Đội O-kê, cậu là lão đại Đông Tinh, tôi dẫn theo một người là để tránh người khác nghĩ rằng tôi và cậu có mưu đồ riêng đấy." Lưu Kiến Minh, đúng vậy.

Trước đây anh gặp Trần Vĩnh Nhân, bây giờ quyết định rời đi rồi, cuối cùng lại gặp Lưu Kiến Minh.

Thực ra Lưu Kiến Minh nhìn thấy Trần Hạo, trong lòng cũng vô cùng chấn động, xem tư liệu của Trần Hạo, tự nhiên nhận ra người trước mắt này.

Anh ta không biết cảnh sát Hoàng Sir muốn gặp Long Đầu Đông Tinh, nhìn tình hình hai người, có vẻ quen biết nhau.

Chưa đợi Trần Hạo nói chuyện, cảnh sát Hoàng Sir đột nhiên nói: "Đến lúc tôi phải giải quyết nỗi buồn rồi, tôi đi đây, chờ tôi nhé." Nói xong liền chạy đi mất.

Trần Hạo đánh giá Lưu Kiến Minh đang có vẻ câu nệ, vẫy tay ra hiệu Tô Uy lùi ra xa một chút, từ trong túi lấy ra hộp xì gà đưa một điếu: "Hút không?" Lưu Kiến Minh lắc đầu: "Tôi không hút thuốc." Trần Hạo châm thuốc cho mình: "Thanh tra Lưu, cậu làm cảnh sát bao lâu rồi?" "3 năm." "Ba năm mà lên thanh tra, thật sự không tồi đâu, xem ra cậu thật sự nỗ lực làm việc, ước chừng những người cùng khóa với cậu, bây giờ đều là cảnh sát quân phục bình thường thôi nhỉ?" Trần Hạo nói.

Lưu Kiến Minh không biết Trần Hạo muốn nói gì, không trả lời.

"Đừng căng thẳng, tuy tôi là xã hội đen, nhưng tôi đang nỗ lực trở thành một người tốt." "Không biết Hoàng Sir có nói với cậu không, tôi đang dẫn dắt Đông Tinh đi lên con đường chính, thoát khỏi cờ bạc, ma túy." "Sau này, tôi sẽ là tập đoàn Đông Tinh, không phải xã đoàn Đông Tinh, như vậy, mục tiêu của tôi rất lớn." Trần Hạo cười nói.

Lưu Kiến Minh không biết vì sao Trần Hạo lại nói chuyện này với mình, không kìm được tò mò hỏi một câu: "Cậu nghĩ có thể làm được không, có một người, một kẻ xấu, thật sự có thể trở thành một người tốt sao?" Nếu là người khác, có lẽ sẽ nghi ngờ hoặc chế nhạo, nhưng Trần Hạo biết Lưu Kiến Minh vì sao lại hỏi, tuyệt đối không phải chế nhạo, mà là hỏi ra nỗi lòng của mình.

"Có thể, tôi nghĩ có thể làm được.

Đúng vậy, một kẻ xấu, cũng có thể trở thành một người tốt." Trần Hạo nhìn Lưu Kiến Minh nói.

Lưu Kiến Minh chớp chớp mắt, trầm mặc.

Trần Hạo hút hai hơi thuốc, tiếp tục nói: "Cậu có tín ngưỡng không?" Lưu Kiến Minh lắc đầu.

"Không có gì, có thể xem kinh điển Phật giáo, Phật giáo có mười

tám tầng địa ngục, tầng sâu nhất gọi là "Vô Gian Địa Ngục", còn gọi là A Tỳ Địa Ngục." "Kinh điển nói, Vô Gian Địa Ngục rộng lớn vô cùng, trong Vô Gian Địa Ngục, vĩnh viễn không có hy vọng giải thoát, ngoài chịu khổ ra, tuyệt không có cảm giác nào khác, chịu khổ vô gián, thân vô gián, thời vô gián, hình vô gián." "Các loại địa ngục, thực ra đều có sự phản chiếu ở nhân thế gian, cậu biết nơi nào ở nhân gian giống Vô Gian Địa Ngục nhất không?" Lưu Kiến Minh lắc đầu, cảm giác lão đại Đông Tinh này có chút khó hiểu, lại nói với anh ta về kinh điển, mà đây lại là đạo quán.

Trần Hạo nhìn Lưu Kiến Minh từ từ nói: "Nơi ở nhân thế gian giống Vô Gian Địa Ngục nhất, là nằm vùng." Lưu Kiến Minh giật mình, sắc mặt trở nên khó coi, cố gắng cắn răng, mới khiến mình không biểu hiện quá mạnh mẽ.

Trần Hạo quay người, nhìn về phía xa, giọng điệu trở nên xa xăm, khẽ nói: "Bất kể là cảnh sát nằm vùng trong thế giới ngầm, hay thế giới ngầm nằm vùng trong cảnh sát, đều phải từng giây từng phút cảm nhận sự dày vò, giãy giụa, khổ đau, lương tâm cắn rứt, hoang mang, bất lực, tất cả những điều này, đều phải chịu đựng, không một ai có thể diễn tả được." Sắc mặt Lưu Kiến Minh càng ngày càng khó coi.

Trần Hạo quay đầu nhìn Lưu Kiến Minh một cái, thấy cảnh sát Hoàng Sir đang đi tới, vỗ vỗ vai Lưu Kiến Minh, nói nhỏ: "Nếu có một ngày, cậu thoát khỏi Vô Gian Địa Ngục, hãy tìm tôi, tôi có thể giúp cậu." Lưu Kiến Minh kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

So với Trần Vĩnh Nhân, Trần Hạo cảm thấy Lưu Kiến Minh thực ra khá tốt, sự giằng xé, hơn Trần Vĩnh Nhân rất nhiều.

Nếu thật sự có Vô Gian Địa Ngục, Lưu Kiến Minh mới là người chịu đựng sự dày vò mạnh mẽ và khốc liệt nhất.

Trần Vĩnh Nhân ít nhất còn biết mình đang làm việc chính nghĩa.

Còn Lưu Kiến Minh, ngoài thân phận nằm vùng, từ bóng tối đi về phía ánh sáng, cũng là nơi giằng xé hơn, tâm của Trần Vĩnh Nhân là cố định, tâm của Lưu Kiến Minh, thì mãi mãi không có chỗ để đặt.

Trần Hạo cũng không biết vì sao lại nói những lời này với Lưu Kiến Minh, có lẽ vì anh sắp rời khỏi thế giới này rồi.

Cảnh sát Hoàng Sir đi tới, nhìn hai người nói: "Ôi, nói chuyện vui vẻ nhỉ, làm sao mà lại nói chuyện với cấp dưới của tôi vậy." Trần Hạo nhìn Lưu Kiến Minh, cười cười nói: "Không tệ, người thông minh lại chịu khó nỗ lực, nhất định có tiền đồ." "Đi thôi, chúng ta vào phòng bao uống trà, có người ở đại lục mang cho tôi một ít trà ngon, tuyệt đối là trà trước tiết Thanh Minh đó." Trần Hạo nói.

"Không phải là đối tác kinh doanh thế giới ngầm của cậu chứ?" Cảnh sát Hoàng Sir trêu chọc.

"Có thể là vậy, tôi đầu tư ở đại lục đều là các doanh nghiệp chính quy, hiện tại đã đầu tư không dưới 10 tỷ.

Toàn bộ các ngành công nghiệp của tôi ở Việt Nam, tuyệt đối là kinh doanh chính đáng, so với việc bán thuốc phiện kiếm tiền ở Hương Cảng, tôi cần phải làm thế giới ngầm sao, đùa thôi." Trần Hạo khinh thường nói.

"10 tỷ, giàu có thật!" Cảnh sát Hoàng Sir cảm thán nói.

"Vậy, chẳng lẽ ông không biết, tôi đã lọt vào danh sách 20 tỷ phú giàu nhất Hương Cảng năm nay rồi sao?" Trần Hạo cười nói.

"Vậy thì những ngành kinh doanh thế giới ngầm đó sao không ngừng lại đi?" Cảnh sát Hoàng Sir nói.

"Cờ bạc, thuốc phiện, tôi đã dẹp bỏ hai cái rồi, chỉ còn lại mại dâm thôi, thế nào?" Trần Hạo không vui nói.

Cảnh sát Hoàng Sir đếm ngón tay nói: "Kỹ nữ bán thuốc phiện, kinh doanh cho vay nặng lãi, đập phá nhà cửa đe dọa người dân, đúng rồi, còn có những băng nhóm hàng giả, chẳng lẽ những thứ này không vi phạm pháp luật sao, giàu có đến thế rồi, nên từ bỏ thì từ bỏ đi chứ." "Hoàng Sir, tôi nói thật, nếu tôi bây giờ từ bỏ những thứ này, lập tức sẽ có người khác lấp đầy những chỗ trống đó, làm còn đen tối hơn tôi rất nhiều, sẽ có nhiều người khổ hơn, ông có tin không?" "Hiện tại có tôi duy trì trật tự, ít nhất sẽ không đại loạn." Trần Hạo nghĩa chính ngôn từ nói.

Lưu Kiến Minh nghe cuộc đối thoại của hai người, có chút cảm giác ngớ người.

Chương 840

Lão đại Đội O-kê và lão đại của xã đoàn lớn nhất Hương Cảng lại bàn luận về vấn đề trắng đen, thật sự khiến anh ta chấn động mạnh, tam quan cũng có chút cảm giác sụp đổ.

Đen và trắng, thật sự rõ ràng như vậy sao?

Cảnh sát Hoàng Sir cầm chén trà uống một ngụm: "Duy trì trật tự?

Vậy ông có công à?

Vậy thì cảnh sát chúng tôi làm gì?" Trần Hạo nhún vai: "Hoàng Sir, địch lui tôi tiến, tình hình Hương Cảng bây giờ là vậy đó." "Tôi biết lực lượng cảnh sát sẽ ngày càng mạnh mẽ, cùng với sự tăng cường trấn áp và không ngừng hoàn thiện quản lý xã hội, thế lực xã hội đen sẽ dần được khống chế hiệu quả, nhưng giai đoạn hiện tại, thì không được." "Hoàn cảnh xã hội lớn đó, năm 97 đó, chính quyền cảng Anh đó, sự giằng xé của các thế lực xã hội đen ban đầu đó, các loại nguyên nhân, sẽ khiến sự biến mất của xã hội đen có một quá trình, có lẽ đợi sau năm 97, sẽ nhận được sự trấn áp mạnh mẽ." Cảnh sát Hoàng Sir im lặng một lúc, với tư cách là cấp cao của cảnh đội, tự nhiên hiểu một số chuyện, khẽ thở dài một tiếng: "Cậu nói không sai." Lưu Kiến Minh hơi ngây ngốc nhìn hai người đối thoại, luôn cảm thấy vô cùng kỳ quái, một lão đại của Đội O-kê và một lão đại của xã đoàn lớn nhất Hương Cảng lại bàn luận về tình hình an ninh chung của Hương Cảng và xu hướng phát triển của thế giới ngầm trong tương lai.

Thật là hòa hợp mà.

"Hồng Hưng theo cậu thấy, sẽ đi bước nào?" Cảnh sát Hoàng Sir hỏi.

Trần Hạo nói: “Tuyệt đối sẽ không phát triển được, rốt cuộc cũng là vấn đề tiền bạc, thật lòng mà nói, Hồng Hưng có nhiều nhân lực và địa bàn, nhưng lại thiếu các phương tiện kiếm tiền.” Trần Hạo lắc đầu: “Thật lòng mà nói, tôi thật sự không coi trọng họ.” “Một tọa quán còn phải dựa vào thu phí bảo hộ, mở vài hộp đêm, phòng băng, câu lạc bộ bi da, phòng chơi game để kiếm tiền, đàn em dưới quyền phải sống phải nỗ lực làm việc để nuôi sống bản thân, thật thảm hại.” “Cơ sở hạ tầng kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng”, không có tiền, rốt cuộc không thể có sự phát triển lớn, đợi sóng lớn hơn đến, căn bản không thể kiên trì được.” Cảnh sát Hoàng Sir hơi ngạc nhiên hỏi một câu: “Cơ sở hạ tầng kinh tế quyết định kiến trúc thượng tầng, câu nói này tinh tế thật đó, của ai vậy?” Trần Hạo liếc mắt: “Hoàng Sir, ông nên đọc sách nhiều hơn đi, Marx trong ‘Tư Bản Luận’ có một câu nói nổi tiếng.” Marx nổi tiếng ở đại lục, nhưng ở Hương Cảng người dân bình thường biết về ‘Tư Bản Luận’ của Marx thì không nhiều.

Cảnh sát Hoàng Sir nhìn Trần Hạo: “Đừng có khoe khoang với tôi nữa, nói chuyện thực tế đi, Đông Tinh tuy không bán thuốc phiện, nhưng ngành kinh doanh thuốc phiện trên địa bàn của cậu vẫn hoạt động bình thường, đều là của Hàn Sâm cả phải không?” Nghe hai từ ‘Hàn Sâm’, trong lòng Lưu Kiến Minh thắt lại, ánh mắt vô thức liếc về phía cảnh sát Hoàng Sir và Trần Hạo.

Nhưng kinh ngạc phát hiện, Long Đầu Đông Tinh kia đang cười tủm tỉm nhìn mình.

Điều đó khiến Lưu Kiến Minh giật mình, tim đập thình thịch mấy cái, có cảm giác bị người ta nhìn thấu tâm tư.

Anh ta chợt nhớ lại mấy câu Trần Hạo đã nói trên ban công, ‘Vô Gian Địa Ngục’, ‘nằm vùng’, cảm giác vị Long Đầu Đông Tinh này, hình như biết chút gì đó.

Trần Hạo cũng chỉ nhìn Lưu Kiến Minh một cái, rồi nhìn cảnh sát Hoàng Sir: "Đúng, của Hàn Sâm." Cảnh sát Hoàng Sir nói: "Không làm thì để người khác làm, đó chẳng phải cũng là hại người, Hàn Sâm gần đây phát triển nhanh, không thể tách rời việc phát triển trên địa bàn của cậu." Trần Hạo nhún vai: "Hàn Sâm không làm, cũng sẽ có người khác làm, thật lòng mà nói, Hoàng Sir, tôi không phải thánh nhân, tôi không thể cứu rỗi mỗi một người." "Tôi muốn đánh đổ Hàn Sâm, cậu giúp tôi thu thập một ít thông tin đi." Cảnh sát Hoàng Sir nói.

Trần Hạo cười cười, lại liếc sang Lưu Kiến Minh bên cạnh, phát hiện Lưu Kiến Minh đang cúi đầu, nhìn chén trà trước mặt, như thể nước trà màu vàng xanh trong chén có ma lực lớn vậy.

"Tôi và Hàn Sâm quan hệ không tệ, bán đứng bạn bè, không tốt lắm đâu." Trần Hạo nói.

"Hai chúng ta quan hệ cũng không tệ mà, không giúp tôi sao?" Cảnh sát Hoàng Sir nói.

Trần Hạo xoa trán: "Đều là bạn bè, tôi phải giúp ai đây, khó xử quá, tôi suy nghĩ một chút vậy." Cảnh sát Hoàng Sir dẫn Lưu Kiến Minh rời đi, xuống núi, Lưu Kiến Minh lái xe chở cảnh sát Hoàng Sir, ô tô chạy ổn định.

Lưu Kiến Minh từ kính chiếu hậu nhìn cảnh sát Hoàng Sir đang nhắm mắt dưỡng thần, hỏi: "Hoàng Sir, có cần về sở cảnh sát không?" "Về sở cảnh sát." Lưu Kiến Minh dừng lại: "Hoàng Sir, vị Long Đầu Đông Tinh này cho tôi cảm giác rất kỳ lạ, không sợ tiếp xúc với cảnh sát sao?" Cảnh sát Hoàng Sir vẫn nhắm mắt, khẽ cười nói: "Có gì mà sợ, Đông Tinh bây giờ bị khống chế chặt chẽ như một khối thép, thực lực lại ngày càng mạnh." "Hiện tại là một trong 20 tỷ phú giàu nhất Hương Cảng, mấy tháng trước đã quyên góp một tỷ cho cục phúc lợi xã hội, cả cảng đốc cũng đã tiếp kiến rồi." "Đầu tư 10 tỷ ở

đại lục, khẳng định được giới cấp cao bên đó coi trọng rồi, thân phận là một thương nhân yêu nước hợp pháp." "Không chừng chính quyền bên đó còn muốn lôi kéo, để cậu ta duy trì an toàn khu vực trong thời kỳ chuyển giao đó, chỉ cần không tự mình phạm pháp, không làm quá đáng, lại có ánh hào quang vàng bảo hộ, ai có thể làm gì được?" Ánh hào quang vàng bảo hộ, là ánh sáng của tiền bạc bảo hộ sao, có phải giải thích như vậy không?

Lưu Kiến Minh trong lòng sôi sục, hóa ra, bất kể tốt xấu, chỉ cần đạt đến vị trí cực cao, cuối cùng cũng quy về một mối, tiên tu ma tu, chỉ cần vượt qua kiếp nạn là có thể thành thần.

Trần Hạo bước ra, thấy Tô Uy ngồi bên ngoài, hỏi: "Mấy giờ rồi?" "5 giờ chiều." Trần Hạo dẫn Tô Uy xuống núi, hoàng hôn buông xuống, núi xa nước gần, cây cỏ xanh tươi, khi Trần Hạo xuống bậc thang, lại đi qua cái ban công đó, đột nhiên nhớ đến Lưu Kiến Minh đã gặp hôm nay.

Không biết vì sao, trong lòng đột nhiên bùng lên một ý nghĩ độc ác thú vị.

"Đã định rời đi rồi, hay là, chơi một ván, có lẽ sẽ thú vị đó, ha ha ha." Trần Hạo nói với Tô Uy: "Gọi điện thoại cho Hàn Sâm." Tô Uy nhanh chóng gọi đi, không lâu sau điện thoại kết nối, Tô Uy nói: "Hàn lão đại, đại ca tôi tìm anh." Nói xong đưa điện thoại cho Trần Hạo.

Trần Hạo nhận điện thoại cười nói: "Tối nay có thời gian không, tôi mời anh ăn cơm nhé." Hàn Sâm bắt máy Trần Hạo, dùng giọng khàn khàn cười ha ha nói: "Đáng lẽ tôi phải mời anh ăn cơm chứ, toàn được anh chiếu cố làm ăn.""Tôi mời.

Ở Tiêm Sa Trớ, địa bàn của anh, đặt xong chỗ tôi sẽ gọi." Trần Hạo nói."Được!"Trong xe, Trần Hạo lại gọi điện cho A Mễ, nói tối nay không về ăn cơm.

Tô Uy lái xe đến Tiêm Sa Trớ.Trần Hạo chọn Lợi Uyển Tửu Lâu, đặt xong phòng riêng, dặn Tô Uy một tiếng: "Gọi điện cho Hàn Sâm, báo vị trí phòng riêng." Rồi anh lấy một cuốn sách ra xem.Hàn Sâm nhận điện thoại của Tô Uy, cười ha ha đáp: "Được được, tôi đến ngay." Nhưng sau khi cúp máy, nụ cười trên mặt anh ta dần thu lại, trở nên có chút khó coi."Trưa uống trà với đại lão của OKý, tối lại liên hệ tôi ăn cơm, sẽ không thật sự muốn bán mình đấy chứ."Vào buổi trưa, Hàn Sâm đã nhận được điện thoại của nội tuyến, biết tình hình cuộc gặp giữa Long Đầu Đông Tinh và đại lão của OKý.

Hiện tại, Hàn Sâm hiểu rõ từng câu đối thoại của hai người.Anh ta kinh ngạc về mối quan hệ giữa Trần Hạo và Tổng Cảnh Ty Hoàng, càng lo lắng Trần Hạo thật sự bán đứng mình.

Hiện tại, chín phần mười công việc làm ăn của anh ta đều nằm trên địa bàn Đông Tinh.Sau khi Trần Hạo trở thành Long Đầu Đông Tinh, anh lập tức ngừng kinh doanh D phẩm của Đông Tinh, tạo ra một thị trường khổng lồ trống chỗ.

Thị trường có chỗ trống, tự nhiên sẽ có người muốn lấp vào.Nhưng nếu không có sự đồng ý của Đông Tinh, ai cũng không dám làm càn, làm càn thật sự sẽ chết người.

Chỉ có thể tìm Đông Tinh đàm phán.Làm ăn trên địa bàn của người ta, đương nhiên phải trả lợi ích.

Hàn Sâm cũng nhìn thấy cơ hội kinh doanh khổng lồ ẩn chứa trong đó.

Dựa trên mối quan hệ đã thiết lập với Trần Hạo lần trước, anh ta cũng tìm Trần Hạo.

Cuối cùng Trần Hạo đã đồng ý, cho Hàn Sâm nhập cuộc.Hàn Sâm mừng như điên.Điều kiện Trần Hạo đưa ra vẫn như lần trước, không chia phần, không tham gia vào bất kỳ hoạt động vận chuyển D phẩm

nào, chỉ muốn quyền phân phối D phẩm trên địa bàn Đông Tinh, đổi bằng tài sản.Hàn Sâm cũng là một kẻ làm việc có phong cách, gần như lấy ra tất cả tài sản cố định của Liên Anh Xã, cuối cùng đã đổi được quyền kinh doanh trên địa bàn Đông Tinh.Trần Hạo cũng thu về bất động sản và các cơ sở kinh doanh trị giá gần 400 triệu ở Tiêm Sa Trớ.

Hai bên hợp tác rất vui vẻ.Nhưng như vậy, tất cả công việc của Hàn Sâm đều dồn vào việc buôn bán D phẩm.

Nếu Trần Hạo bây giờ cắt đứt, giống như trực tiếp dùng dây thừng thắt vào cổ anh ta, sẽ khiến anh ta lập tức ngạt thở.Hàn Sâm đột nhiên phát hiện, hình như mình đã mắc bẫy, bây giờ không thể thoát ra được.Phản kháng?

Liều mạng với Trần Hạo?

Đó là chuyện đùa rồi, Liên Anh Xã so với Đông Tinh, thật sự không đáng nhắc tới.Người ta có hàng vạn tiểu đệ, mình có bao nhiêu, mấy trăm người mà thôi.

Địa bàn chỉ có một Tiêm Sa Trớ, Đông Tinh tùy tiện đá một cái, có thể đá anh ta bay ra Thái Bình Dương.Rút lui?

Ban đầu đã đặt cược tất cả mọi thứ của xã đoàn, đang lúc công việc gần như đã giao hết cho Trần Hạo, bây giờ ngoài công việc D phẩm ra thì không còn gì cả, không còn đường lui.Thật vô lực quá.

Hàn Sâm thật sự hét lớn một tiếng, trút bỏ nỗi uất ức trong lòng.“Mẹ kiếp, sẽ không phải từ hai năm trước nó đã giăng bẫy mình rồi chứ, đáng sợ quá.”Hàn Sâm nghiến răng.

Bất kể, bữa cơm hôm nay nhất định phải đi.

Anh ta đứng dậy mặc quần áo, gọi tiểu đệ Trần Vĩnh Nhân và Sỏa Cường, xuất phát đi đến tửu lâu.Tại Lợi Uyển Đại Tửu Lâu, mở cửa phòng riêng, Hàn Sâm nở nụ cười rạng rỡ nhất trên mặt, dùng giọng

khàn khàn nói: “Ai, Hạo ca, nhã hứng thật.”Trần Hạo nhìn Hàn Sâm, cười nói: “Nhàn rỗi nên tìm anh ăn bữa cơm trò chuyện thôi.” Nói xong, anh nhìn thoáng qua hai người phía sau Hàn Sâm.Hàn Sâm quay đầu nhìn tiểu đệ, giới thiệu với Trần Hạo: “A Nhân, Sỏa Cường, gặp Bạo Long ca còn không mau chào.”Trần Vĩnh Nhân và Sỏa Cường cung kính chào một tiếng “Bạo Long ca” với Trần Hạo.

Hiện tại địa vị của Trần Hạo đã được nâng lên, ngay cả Hàn Sâm cũng phải gọi một tiếng Hạo ca.

Đương nhiên không phải theo tuổi tác, mà chỉ là một cách gọi thể hiện sự tôn trọng.Trần Hạo liếc nhìn Sỏa Cường, rồi lại nhìn kỹ Trần Vĩnh Nhân (Triều Vĩ Ca), bộ râu nhạt, ánh mắt u sầu suy tư.

Trần Hạo khẽ cười gật đầu với hai người.Chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh, Trần Hạo nói với Hàn Sâm: “Ngồi đi.”Hàn Sâm ngồi xuống bên cạnh Trần Hạo.

Trên chiếc bàn lớn, chỉ có hai người, tiểu đệ đương nhiên không có tư cách ngồi bàn, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.Thấy Trần Hạo đang cầm sách trong tay, Hàn Sâm tiện miệng nói: “Ồ, Hạo ca đang đọc sách, chăm chỉ quá.

Đọc sách gì vậy?”Trần Hạo đặt cuốn sách lên bàn, cười nói: “Chu Dịch Vạn Niên Lịch.”“Xem vạn niên lịch, để chọn ngày hoàng đạo cát lợi à?”“À, chọn một ngày hoàng đạo cát lợi.” Trần Hạo gật đầu nói.“Chọn ngày lành để làm gì?

Có khai trương làm ăn gì không, lúc đó tôi sẽ đến ủng hộ?” Hàn Sâm nhấp một ngụm trà trước mặt.“Không phải khai trương làm ăn, tôi chuẩn bị chọn một ngày hoàng đạo cát lợi thích hợp để ‘xuyên việt’.” Trần Hạo cười nói.Khụ khụ khụ ~~ Hàn Sâm ho kịch liệt, bị sặc trà trong miệng.

Nếu không phải vừa rồi cố gắng nhịn, e rằng đã phun ra

rồi.“Xuyên, xuyên việt!”Trần Hạo cười nhìn Hàn Sâm: “Ồ, anh cũng biết từ này à?”“Khụ khụ khụ, biết, hồi nhỏ xem phim.” Hàn Sâm khó khăn nói.“Haha, vậy nên đọc sách nhiều vào, thấy không, có chủ đề chung rồi đó.”“Tôi xem nãy giờ, toàn là những mục cưới hỏi, tế tự, an táng, khai quang, phá thổ, ước chừng chỉ có mục xuất hành là dính dáng thôi.” Trần Hạo có chút buồn bực nói.Hàn Sâm nhìn sâu vào vị Long Đầu Đông Tinh này, cũng từng nghe người khác đồn đại, đôi khi anh ta thần thần bí bí.Nhưng anh ta có dám coi thường không, sợ rằng không biết chết nhanh đến mức nào.

Những người như vậy càng khó nắm bắt, càng không dám trêu chọc.Hàn Sâm nặn ra một nụ cười rạng rỡ nhưng ngượng nghịu.Trần Vĩnh Nhân đứng ở bên cạnh Trần Hạo, cũng nhìn sâu vào vị đại lão Đông Tinh này một cái, luôn có cảm giác kỳ lạ không thể tả.Trần Hạo nói với Tô Uy: “Gọi phục vụ, gọi món đi.”Phục vụ bước vào, hai người đều gọi những món mình thích ăn.

Món ăn nhanh chóng được dọn lên bàn, Trần Hạo ăn rất vui vẻ, nhưng Hàn Sâm lại cảm thấy ăn không ngon miệng.Hàn Sâm nhìn Trần Hạo, hỏi: “Hạo ca, hôm nay gọi tôi ăn cơm, có chuyện gì không?”Trần Hạo đặt đũa xuống, dùng khăn giấy lau khóe miệng: “Trưa uống trà nhiều quá nên hơi đói, đừng để ý nhé.

Chương 841

À, anh có biết trưa nay tôi uống trà với ai không?"Nụ cười trên mặt Hàn Sâm khẽ cứng lại, nhưng dù sao cũng là người từng trải, không thể hiện ra.

Nhưng Trần Hạo, người có tâm quan sát, đã nhìn thấy sự thay đổi nhỏ đó trên mặt Hàn Sâm.Trần Hạo cười: "Trưa nay tôi uống trà với Tổng Cảnh Ty Hoàng Hưng Thành của OKý.

À, lúc uống trà có nói chuyện…"Tim Hàn Sâm đột nhiên thắt lại, trong lòng điên cuồng than vãn: 'Ý của hắn là gì, chuẩn bị nói cho mình rồi sao, thao tác này là thế nào?' Hàn Sâm thật sự có chút ngây người.Hàn Sâm cố gắng nặn ra một nụ cười, nói: "Ha ha, nói gì chứ, với địa vị Hạo ca bây giờ, tự nhiên sẽ tiếp xúc với những nhân vật lớn rồi.

Có nhắc đến tôi không?

Tôi có gì tốt để nhắc chứ."Trần Hạo cầm một điếu xì gà, Tô Uy lập tức đứng dậy, dùng bật lửa châm thuốc cho Trần Hạo.

Trần Hạo hút hai hơi, phun ra một làn khói."Đương nhiên có rồi.

Tổng Cảnh Ty Hoàng rất quan tâm đến việc kinh doanh D phẩm trên thị trường.

Hoàng, Đổ, D, D là tệ nạn nhất.""Đó là mục tiêu mà cảnh sát muốn trấn áp mạnh mẽ.

Hiện giờ anh là một trong những người buôn D phẩm lớn nhất Hồng Kông, ông ấy muốn tôi giúp tìm bằng chứng phạm tội của anh đấy."Nụ cười trên mặt Hàn Sâm cuối cùng cũng không thể duy trì được nữa.

Anh ta không thể tin được, Trần Hạo thật sự dám nói thẳng những chuyện này cho mình.Trần Vĩnh Nhân bên cạnh cũng kinh ngạc trong lòng, nghĩ: 'Chuẩn bị bán đứng tình báo của cảnh sát sao?'Ánh mắt Trần Hạo cố ý hay vô ý quét qua mặt Trần Vĩnh Nhân, thấy anh ta có chút ngây người, không biết đang nghĩ gì.Nụ cười trên mặt Hàn Sâm biến mất, thay vào đó là vẻ nghiêm túc, mang theo một tia lo lắng.

Chẳng lẽ điều lo lắng đã thành sự thật rồi sao?

Lật mặt?

Anh ta không dám.Hàn Sâm trong đầu lúc này nghĩ: 'Mình phải phản ứng thế nào, mình nên làm gì đây?' Thật sự có chút choáng váng.Trần Hạo với nụ cười nhàn nhạt nhìn Hàn Sâm, không sợ nói những điều này cho Hàn Sâm, thật sự không sợ.

Anh có một trăm thủ đoạn để nắm chặt Hàn Sâm, còn Hàn Sâm thì sao, đối với anh không có một chút uy hiếp nào.Cũng không phải hoàn toàn không có uy hiếp, có lẽ thủ đoạn duy nhất là tìm người ám sát, nhưng có thể thành công không?

Có dám làm không?"Hạo ca, tại sao anh lại nói những điều này với tôi?" Hàn Sâm nhìn Trần Hạo hỏi.Trần Hạo cười ha ha: "Chẳng phải chúng ta là bạn sao?"Hàn Sâm bất lực muốn than vãn: 'Bạn bè?

Tôi sắp bị chơi cho chết rồi, còn bạn bè gì nữa.

Đúng là đã được thấy sự đáng sợ của vị Long Đầu Đông Tinh này.'Từ chỗ nội tuyến biết được tình hình cuộc gặp giữa Trần Hạo và Tổng Cảnh Ty Hoàng, ban đầu anh ta còn có chút tự tin.Nhưng bây giờ, người ta trực tiếp đưa ra, đặt lên bàn, nói cho anh ta biết, cảnh sát đang điều tra, yêu cầu mình phối hợp tìm bằng chứng.

Làm sao có thể làm được?Mẹ kiếp, không có một chút biện pháp nào cả.Hàn Sâm cầm đũa trước mặt, tay cầm đũa có chút run rẩy, gắp

một miếng cá trước mặt cho vào miệng, dùng sức nhai.Giống như miếng cá này, không biết lúc ở trên thớt, cá có cảm giác như vậy không?

Bởi vì dao biến tôi thành cá, nó chỉ vùng vẫy vài cái miệng, sau đó bị người ta một nhát chém xuống, trở thành một món ăn trên bàn.“Hạo ca, tôi không biết hôm nay anh tìm tôi, những lời này có ý gì?” Hàn Sâm nuốt miếng cá trong miệng xuống, từ từ nói.Hút hai hơi xì gà, từ từ phun ra, nhìn làn khói trắng xóa tan trong không trung, Trần Hạo nhẹ giọng nói.“Sâm ca, anh nghĩ việc kinh doanh D phẩm, có thể làm được bao lâu, có thể làm đến mức nào?”Hàn Sâm có chút không hiểu, nhưng nói: “Bây giờ mỗi năm vận chuyển vài trăm triệu hàng hóa không thành vấn đề.”“Nếu cảnh sát mạnh tay quét sạch công việc của anh thì sao?” Trần Hạo hỏi.Hàn Sâm trầm tư một lát: “Vậy thì tôi không biết, phải xem cảnh sát sẽ làm đến mức nào.”“Nếu họ dốc toàn lực nhắm vào tôi, thì e rằng sẽ rất khó khăn, đặc biệt là…” Nói xong, anh ta nhìn Trần Hạo, ý tứ không cần nói cũng hiểu.Trần Hạo xua tay: “Chúng ta đều là người hiểu chuyện, không cần giấu giếm.

Nếu tôi muốn hại anh, hôm nay tôi đã không gọi anh ăn cơm, mà nói rõ mọi chuyện rồi.”“Sâm ca, hồi đó tôi gia nhập Đông Tinh, đi theo anh Sâm, anh Sâm năm đó là người cung cấp D phẩm số một của Đông Tinh, hàng hóa phủ kín toàn Đông Tinh, lúc đó làm ăn có lớn hơn tôi không?” Trần Hạo hỏi.Hàn Sâm gật đầu, tự nhiên biết công việc của Vương Sâm, bởi vì công việc của Vương Sâm, lúc đó anh ta chỉ có thể co cụm ở Tiêm Sa Trớ.“Anh Sâm có xưởng sản xuất D phẩm, nhưng sau đó thì sao, bị cảnh sát điều tra, công việc vài trăm triệu mỗi năm mất trắng, bị cảnh sát truy nã, anh ta cũng chỉ có thể bỏ trốn, ai có thể bảo vệ anh ta?”“Sau khi tôi trở thành quán chủ Vượng Giác, Du Ma Địa, việc đầu tiên tôi làm là dừng việc kinh doanh D phẩm trong tay.

Tại sao?""Đương nhiên tôi biết D phẩm kiếm tiền, Vượng Giác, Du Ma Địa, Cửu Long là những nơi phồn hoa nhất, đó là công việc kiếm tiền nhanh nhất.""Nhưng tôi vẫn kiên quyết dừng lại, vì D phẩm là việc cảnh sát không thể dung thứ nhất, cũng là việc hại người nhất."Hàn Sâm hét lớn một câu: "Không muốn làm, nên giao hết cho bố mày rồi, bố mày đã bỏ mấy trăm triệu để mua quyền kinh doanh đấy chứ."Nhưng Hàn Sâm không dám nói ra, chỉ có thể im lặng lắng nghe."Sau đó tôi trở thành Long Đầu Đông Tinh, việc đầu tiên tôi làm là dừng việc kinh doanh D phẩm của Đông Tinh, rồi anh tiếp quản."Hàn Sâm càng thêm uất ức. 'Mình bị gài bẫy sao?' Công việc ban đầu anh ta vui mừng tranh giành với giá cao, giờ đây lại trở thành cái bẫy lớn nhất. 'Mình kiếp trước đã đắc tội với ai chứ?'Hàn Sâm với vẻ mặt trầm tư hỏi: "Hạo ca, bây giờ tiền đã về tay anh, anh không định cũng dừng công việc của tôi chứ?"Trần Hạo lắc đầu: "Thực ra công việc D phẩm có một trần nhà, anh có cảm thấy không?"Hàn Sâm ngẩn ra, rồi gật đầu: "À, sau khi phủ sóng địa bàn Đông Tinh, bây giờ tình hình tiêu thụ về cơ bản đã ổn định rồi.""Mỗi năm kiếm hai ba trăm triệu?"Hàn Sâm nhìn Trần Hạo: "Mỗi năm kiếm hai ba trăm triệu tôi đã mãn nguyện rồi."Trần Hạo lắc đầu, cười nói: "Tôi nói cho anh biết, việc làm ăn hắc đạo rủi ro quá cao, sẽ không bao giờ lâu dài, càng không thể làm lớn, làm mạnh được.""Những gì anh có thể làm, tuyệt đối là công việc chính đáng.

Cảnh sát Hồng Kông bây giờ càng ngày càng mạnh tay trấn áp hắc đạo, anh không cảm thấy áp lực sao, không cảm thấy công việc càng ngày càng khó làm sao?"Hàn Sâm chỉ có thể gật đầu, đó là sự thật."Tháng trước ở chỗ cảnh sát đó, anh không mất mấy chục triệu hàng hóa sao?" Trần Hạo hỏi.Hàn Sâm ngẩn ra, trong lòng nghĩ: 'Hắn biết sao?' Nhưng rồi lại nghĩ, 'Tên này vừa uống trà trò chuyện với Tổng Cảnh Ty Hoàng, biết những chuyện này cũng không khó.'"À, tôi nghi có nội gián bán đứng thông tin của tôi."Trần Hạo xua tay: "Đó

không phải trọng điểm.

Trọng điểm là công việc này sau này sẽ càng ngày càng khó khăn, đó là sự thật không thể chối cãi.”“Vậy phải làm sao?

Chẳng lẽ bắt tôi dừng công việc hiện tại không làm nữa, chuyển sang bán sữa bột sao?” Hàn Sâm bực bội nói.Một câu nói anh ta không thốt ra: ‘Anh bán cho tôi cái đào thối với giá đào tiên, bây giờ lại nói trên đào có D, không phải quá thiệt thòi sao?’Trần Hạo cười nhàn nhạt: “Bán D phẩm để làm gì?”“Tự nhiên là để kiếm tiền chứ.”“Vậy thì, chi bằng đi theo tôi kiếm tiền đi.

Năm ngoái tôi kiếm hơn một trăm tỷ, tuyệt đối là việc làm ăn chính đáng, chính phủ còn nộp thuế.”“Những công việc tôi đầu tư ở Đại Lục, khoảng 10 tỷ, tôi dám đảm bảo, những khoản đầu tư đó, 10 năm sau có thể nhân lên 500 tỷ, anh tin không?”Mắt Hàn Sâm trợn tròn: ‘Tin, tôi tin cái đầu quỷ của anh. 500 tỷ, há miệng ra, tưởng đi đào mỏ vàng à!!!’“Không thể nào đâu.” Hàn Sâm nói một câu, trong lòng thật sự không tin.Trần Hạo cười ha ha: “Người Đông Tinh đều không tin, nhưng bây giờ thì sao, tất cả các đại lão, quán chủ Đông Tinh, đều có tài sản hàng trăm triệu, tiền của tôi nhé, hợp pháp đấy.”“Đông Tinh bây giờ đã thành lập công ty tập đoàn, quản lý mọi tài sản.

Tất cả mọi người trong Đông Tinh đều có cổ phần trong đó, kể cả những tiểu đệ.”“Anh nghĩ như vậy, họ có ủng hộ tôi không, có tận tâm làm việc cho xã đoàn không?”Hàn Sâm trong lòng nghiến răng: ‘Mẹ kiếp, rải tiền ra như vậy, không chỉ ủng hộ, tận tâm làm việc, mà người ta còn dám chết vì anh nữa chứ.’Nghe những lời này, Hàn Sâm càng biết Đông Tinh bây giờ không thể trêu chọc được.Một đống cát rời rạc và một khối xi măng, căn bản không phải một khái niệm.

Đông Tinh của anh ta là cát rời rạc, hiện tại Hồng Hưng cũng là cát rời rạc, các băng phái khác, về cơ bản đều là cát rời rạc, bao gồm

cả thế lực của Hàn Sâm.Nhưng bây giờ, Trần Hạo đã biến đống cát rời rạc đó, dùng tiền để cứng rắn dung hợp thành xi măng.

Hiện tại uy lực của nó mạnh mẽ đến mức đủ để nghiền nát tất cả các băng phái nhỏ.Nếu Trần Hạo bây giờ thật sự dốc toàn lực đối phó, Hàn Sâm không biết mình có thể chống cự được bao lâu, một tháng, một tuần, hay chỉ một ngày?

Anh ta biết, kết cục chỉ có một, là diệt vong.Hàn Sâm cúi đầu, trong đầu suy nghĩ.

Trần Vĩnh Nhân phía sau Hàn Sâm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn người thanh niên ngồi trên ghế.Hắn và mình cũng trạc tuổi, nhưng chỉ trong vài câu nói, đã dồn Hàn Sâm vào thế cùng đường.Trong lòng Trần Vĩnh Nhân, Hàn Sâm nghiễm nhiên là một người mạnh mẽ, những việc mình làm, là vì muốn tiêu diệt tập đoàn buôn D của Hàn Sâm.Nhưng hiện tại, mình cũng chỉ cung cấp được vài manh mối, phá hoại vài lần giao dịch của Hàn Sâm, khiến anh ta thiệt hại một số tiền tài và hàng hóa mà thôi.Hàn Sâm lão luyện thâm sâu, tư duy cẩn mật, làm việc cực kỳ cẩn thận, thật sự muốn tóm được nhược điểm của anh ta là cực kỳ khó khăn.Long Đầu Đông Tinh, Bạo Long Trần Hạo, chỉ trong một bữa cơm, vài câu nói, đã khiến Hàn Sâm giãy giụa không thoát, tiến thoái lưỡng nan.Trần Hạo nhìn vẻ mặt khó khăn của Hàn Sâm, trong lòng thở dài.

Ai mà chẳng giãy giụa trong địa ngục chứ?

Anh đã dùng khả năng gian lận của mình, dễ dàng nghiền nát một đại boss trong Vô Gian Đạo xuống bùn lầy mà ma sát.Cuối cùng thì thực lực vẫn nói lên tất cả.Lúc đó Trần Hạo lại nói: “Sâm ca, Tổng Cảnh Ty Hoàng là bạn của tôi, tôi cũng là bạn của anh, tôi chỉ có thể làm người trung gian.”“Anh thấy thế này được không?

Tôi cũng không lừa anh.

Số tiền anh đã đầu tư mua quyền kinh doanh trước đây, tôi định giá 300 triệu, sau đó anh đưa thêm 200 triệu cho tôi, tôi sẽ chia cho anh 5% cổ phần của Đông Tinh, thế nào?"Hàn Sâm đột ngột ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, dùng giọng khàn khàn, với vẻ bi phẫn, căm hận trừng mắt hét lên với Trần Hạo."Không chỉ muốn phong tỏa công việc của tôi, mà còn muốn thôn tính Liên Anh Xã của tôi sao?"Trần Hạo cuối cùng cũng lộ ra mục đích thật sự."Du Tiêm Vượng, bản thân nó chẳng phải là một khu sao?" Trần Hạo nhàn nhạt nói.Hàn Sâm "Bốp!" một tiếng đập bàn, mạnh mẽ đứng dậy.

Nhưng dù đứng, thân hình anh ta cũng chỉ cao gần bằng Trần Hạo đang ngồi.

Anh ta giận dữ nhìn Trần Hạo nói."Anh thật sự chuẩn bị bức tôi đến chết sao?

Anh tin tôi sẽ cá chết lưới rách không?"Trần Hạo lắc đầu: "Không có cơ hội đâu.""Ở Tiêm Sa Trớ!""Tôi một cuộc điện thoại, có thể san phẳng Tiêm Sa Trớ." Trần Hạo nói với giọng bình thản.Khi Trần Hạo một cuộc điện thoại san phẳng chỗ Bính Khôn, sau này chuyện này truyền ra ngoài, xã hội lưu truyền những câu chuyện cười.Mấy tên côn đồ nhỏ đều lấy câu nói này ra để khoe khoang, giơ chiếc điện thoại cũ kỹ lên kêu gào: "Mày có tin tao một cuộc điện thoại san phẳng địa bàn của mày không?"Nhưng, mấy tên côn đồ nhỏ đó chỉ là nói khoác.Trần Hạo nói câu này, không ai dám không tin, vì anh là Long Đầu Đông Tinh, vì anh thật sự có thể một cuộc điện thoại san phẳng một khu.Hàn Sâm giận dữ nhìn Trần Hạo.Trần Hạo đứng dậy, đưa tay đặt lên vai Hàn Sâm, giọng ôn hòa nói, nhớ kỹ, ôn hòa: "Sâm ca, ngồi xuống nói chuyện đi, đừng đứng cao như vậy, tức giận không tốt cho mạch máu đâu."Tay Trần Hạo không dùng sức, nhưng Hàn Sâm cảm thấy nó nặng như ngàn cân.

Anh ta giận dữ rống lên, chỉ vì phẫn nộ, nhưng sau khi nghiến

răng, lại phát hiện mình vẫn vô năng vô lực.Hàn Sâm uể oải ngồi xuống.Trần Hạo dựa vào thực lực nghiền ép, cộng thêm âm mưu quỷ kế, một bộ tổ hợp quyền, thật sự khiến anh ta vô lực chống đỡ.“Sâm ca, việc làm ăn là để đàm phán, chúng ta nói chuyện đàng hoàng.

Tôi sẽ không hại anh.

Bán D phẩm cũng là để kiếm tiền, đúng không?”“Đầu tư vào Đông Tinh, tôi đảm bảo một năm hòa vốn, hai năm có lãi, ba năm cười tủm tỉm.

Anh sẽ chạy đến nói với tôi, ‘A Hạo, tôi không hối hận khi đầu tư vào công việc của anh’.” Trần Hạo nói giọng ôn hòa khuyên nhủ.Hàn Sâm bực bội trừng mắt nhìn Trần Hạo: “Anh tưởng mình là Đồng Tử Tài Thiện à, toàn kiếm tiền kiếm tiền.”Trần Hạo nhún vai, biểu thị rằng anh ta đúng, bởi vì những tấm gương thành công hiển hiện rõ ràng rồi.“Sâm ca, quyền lựa chọn là ở anh, có hợp tác với tôi hay không, anh cứ quyết định nhé, tôi chỉ là một lời đề nghị thôi.”Trần Hạo lại cầm xì gà trong gạt tàn lên hút.Hàn Sâm cũng không phải người bình thường, không thể dễ dàng khuất phục.

Anh ta nghiến răng nói: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”Trần Hạo lắc đầu: “Tôi không muốn thấy cảnh đó xảy ra.

Hồi đầu năm, Tiếu Diện Hổ bị người của Phúc Hưng Bang giết, vì mấy chục triệu, nói thật, không đáng.

Tôi tức giận, nên…”“Nên liên thủ với cảnh sát, tiêu diệt Phúc Hưng Bang, chiếm lấy Cửu Long Thành và Thổ Qua Loan!”“Một thuộc hạ không cùng chí hướng chết, thì đẩy tiểu đệ lên vị trí, tất cả lợi ích đều bị anh chiếm trọn.” Hàn Sâm trầm giọng nói.“Tôi chỉ thuận nước đẩy thuyền.

Nếu Hầu Thanh Long không động đến Tiếu Diện Hổ, đương nhiên tôi cũng sẽ không ra tay.” Trần Hạo nói với vẻ mặt hiển nhiên.“Vậy

bây giờ thì sao, tại sao lại muốn đối phó với tôi?" Hàn Sâm gằm nhẹ một tiếng.Trần Hạo thầm nghĩ: 'Lý do tôi đối phó anh, có thể cả đời anh cũng không hiểu.

Không phải vì tiền và địa bàn của anh, tôi chỉ vì hai tên tiểu đệ phía sau anh.'Ánh mắt Trần Hạo cố ý hay vô ý quét qua Trần Vĩnh Nhân, người vẫn đang trong trạng thái ngây người.Không sai, mục đích lớn nhất của Trần Hạo khi mời Hàn Sâm ra hôm nay, chính là vì Trần Vĩnh Nhân, người đó chính là Lưu Kiến Minh.Khi anh bước ra khỏi đạo quán, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, chi bằng thực hiện một thao tác táo bạo.Chẳng phải họ đang giãy giụa trong địa ngục sao, kéo họ ra đi.

Đó là vì anh có kiến thức vượt thời đại và cái nhìn tổng thể về toàn bộ sự việc.

Chương 842

Nói trắng ra là vẫn luôn gian lận.Vậy thì tại sao không kéo hai kẻ này ra luôn?

Thật ra anh vẫn luôn cảm thấy, hai người này, đều đang cố gắng hoàn thành vai trò của mình, thật sự không cần thiết phải chết thảm.

Bây giờ có năng lực, bản tâm cũng muốn làm vậy, vậy tại sao không làm chứ?Áp Hàn Sâm, áp thì sao, tôi có thực lực.

Tôi có 'khả năng gian lận' mạnh hơn."Tôi muốn tôi vì anh mà tốt, kéo anh ra khỏi vũng bùn, anh tin không?" Trần Hạo nhìn Hàn Sâm nói."Đại lão à…" Hàn Sâm tức tối nói.Trần Hạo lắc đầu, biết tên này không dễ thuyết phục.

Là một đại lão hắc đạo, đã bươn chải và tôi luyện bao nhiêu năm, đều là những người có ý chí kiên định, sẽ không dễ dàng từ bỏ lý niệm của mình.Trần Hạo nhấn mạnh giọng nói: "Bây giờ làm ăn, chỉ cần một bước sai, là mất tất cả.

Cảnh sát bây giờ đang truy lùng gắt gao, nguy cơ khắp nơi.""Anh tưởng mình thông minh cẩn trọng, nhưng anh đang nhảy múa trên vực thẳm, bên dưới là vạn trượng vực sâu, chỉ cần một bước sẩy chân là vạn kiếp bất phục.""Công việc có thể mất, có thể làm lại, luôn có cơ hội.

Nhưng nếu đi sai một bước, thì ngay cả cơ hội lật ngược tình thế cũng không có!""Thực ra với trí tuệ và kinh nghiệm của anh, anh có khả năng làm ăn, chuyển sang làm chính đáng hoàn toàn có thể phát tài.""Sâm ca, hợp tác với tôi, chúng ta tuyệt đối có thể tạo ra một đế chế.

Tiêm Sa Trớ chỉ là một góc nhỏ, tổng cộng không có mấy con

phố.”“Hãy bước ra ngoài mà xem, thế giới bên ngoài rộng lớn vô cùng.

Tôi nói thật, bây giờ chỉ cần tôi tùy tiện làm chút việc ở Đại Lục, anh sẽ thấy nó kiếm tiền còn nhiều hơn bán D phẩm.”Hàn Sâm trầm mặc một hồi lâu, từ từ ngẩng đầu hỏi: “Đại Lục thật sự kiếm tiền tốt đến vậy sao?”Trần Hạo trong lòng cười thầm. ‘Lay động rồi,’ điều này cho thấy đối phương về cơ bản đã chấp nhận ý tưởng của mình.

Cửa đã hé, khó mà đóng lại được.Thật ra Hàn Sâm cũng bất lực.

Muốn bây giờ hoàn toàn phục tùng, đó là điều không thể.

Thà làm đầu gà chứ không làm đuôi phượng.Là một lão đại, kinh doanh cái loại ngành nghề đó, hợp tác với Trần Hạo, về cơ bản là đã trở thành tiểu đệ của Trần Hạo.Nhưng hiện tại thật sự không còn cách nào khác để lựa chọn.Không sợ cảnh sát, hoặc, có thể đối phó với cảnh sát.

Cảnh sát làm việc phải có quy tắc, có pháp luật.

Hoàn toàn có thể lợi dụng pháp luật, lợi dụng quy tắc, quân tử có thể lừa bằng phương cách.Chỉ cần cảnh sát không nắm được nhược điểm, không có bằng chứng xác thực, thì họ không có cách nào, nhiều nhất là thiệt hại một ít tiền tài và tiểu đệ, không động đến căn cốt.Nhưng nếu Trần Hạo can thiệp, thì tính chất hoàn toàn thay đổi.

Hắc bang là một nhóm người làm việc vô quy tắc nhất.

Đông Tinh mạnh hơn Liên Anh Xã rất nhiều.

Nếu dùng thủ đoạn hắc đối hắc để đối phó, căn bản không thể chống đỡ.Lấy Phúc Hưng Bang mà xem, Trần Hạo chỉ một động tác đơn giản, một băng phái đã kinh doanh mấy chục năm ở Thổ Qua Loan và Cửu Long Thành, đã bị diệt vong trong chớp mắt.Bị cảnh sát bắt, những phần tử hắc bang đó hoàn toàn có thể không nói, im lặng

hoặc thuê luật sư, cảnh sát không có một chút biện pháp nào.Nhưng bị Đông Tinh bắt, nếu không hợp tác, chết cũng không xong, còn phải kéo theo cả gia đình.

Có mấy ai chịu đựng nổi?Liên Anh Xã lại có thể mạnh hơn Phúc Hưng Bang bao nhiêu?

Căn bản không mạnh hơn là bao.Nếu Trần Hạo ra tay, thật sự không biết làm thế nào để ứng phó với những đòn nặng nề.

Trần Hạo không trực tiếp ra tay đối phó, chỉ dừng việc kinh doanh trên địa bàn Đông Tinh, là có thể bức chết Hàn Sâm.Đối phó Trần Hạo, đối phó Đông Tinh?

Chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, căn bản không có khả năng chiến thắng.Hàn Sâm không ngốc, anh ta rất tinh minh.

Sự tức giận trước đó, một nửa là thật, một nửa là diễn kịch.

Trần Hạo an ủi, anh ta cũng thuận nước đẩy thuyền.Giống như phụ nữ, giãy giụa, vặn vẹo, rồi ngoan ngoãn phục tùng.“Tôi trong tay có một lô hàng, tổng không thể để tồn đọng mãi được chứ.” Hàn Sâm nói.“Đương nhiên là bán đi rồi.” Trần Hạo nói một cách hiển nhiên.Hàn Sâm nhìn Trần Hạo hỏi: “Tôi không bán hàng, anh rõ hơn tôi, thứ này không thể giữ mãi, nếu không xưởng D cũng đóng cửa rồi.”Trần Hạo cười: “Sâm ca, quyền kinh doanh nằm trong tay anh, tôi cho anh hai lựa chọn.

Một là tự bán đi, hai là tôi thu hồi, định giá 300 triệu, sau đó tôi bán cho người khác.”Mắt Hàn Sâm lập tức trợn tròn, trong lòng kinh ngạc, vì anh ta phát hiện, Trần Hạo còn vô sỉ hơn anh ta tưởng tượng.

Người vô sỉ là vô địch.“Anh muốn lừa người khác!”Trần Hạo nhún vai: “Tổng không thể để tồn đọng trong tay chúng ta được chứ.

Dù là đối với Tổng Cảnh Ty Hoàng hay đối với anh, tôi chỉ nói

một câu, tôi không phải thánh nhân.”“Những kẻ hút D, tôi không thể quản, cũng không quản.

Con người phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, đó là chuyện sống chết của họ.”“Đã muốn mua, tôi không cản được.

Tôi làm ăn chính đáng, bán địa bàn.

Còn những thứ khác, tôi không biết.”“Giống như tôi có một căn nhà, cho thuê để làm quần áo giả, cũng không phải chuyện của tôi.”Bây giờ Hàn Sâm cuối cùng cũng hiểu ra.

Trần Hạo đã đào một cái hố khổng lồ.

Địa bàn Đông Tinh, nhìn thì có vẻ mật ngọt, nhưng khi nhảy vào sẽ phát hiện, bên trong toàn là dao găm.

Tên này đã lừa mình, chuẩn bị dùng mình để lừa người khác.Hàn Sâm từ từ đưa tay ra, một nắm đấm đưa đến trước mặt Trần Hạo: “Bốp!”, ngón cái bật ra: “Anh em, tôi thấy rồi, anh thật sự đen tối quá.”“Theo cách anh thao tác, tôi bị lừa một vố, thu hồi 300 triệu, sau đó tôi cũng thiệt hại 200 triệu, rồi anh chuyển bán cho người thứ hai.”“Đợi cảnh sát đến tìm, anh lại hợp tác với cảnh sát, rồi lại lừa người thứ hai.

Anh được lợi, cảnh sát cũng được lợi, những kẻ bị lừa đều là những kẻ buôn D.”“Thật ~ quá ~~ hiểm độc!”Trần Hạo nhún vai, hút một hơi xì gà, uể oải nói: “Hắc đạo không phải thiên đường, không có bình an hỉ lạc, nơi đó tràn ngập những cuộc tàn sát khốc liệt.”“Không có bản lĩnh, đương nhiên sẽ bị người khác nuốt chửng.

Đạo lý ngàn đời không đổi, cũng là quy tắc sinh tồn của hắc đạo.”Hàn Sâm đột nhiên phát giác, những đạo lý của Trần Hạo, hình như đúng một cách hiển nhiên, đúng một cách thuận lý thành chương, đúng một cách thiên kinh địa nghĩa.Tóm lại một câu, Hàn Sâm cảm

thấy tên này nguy hiểm.

Nếu đây thật sự là địa ngục, thì Trần Hạo chính là đại ma vương.“Này, Sâm ca, đừng ngẩn người nữa, đã đồng ý chưa, đổi tay cho tôi bán?” Trần Hạo hỏi bên cạnh.

Giọng điệu như thể đã hoàn toàn đạt được thỏa thuận vậy.Hàn Sâm thở dài: “Chuyện này tôi e là không làm được, anh làm đi.”‘Truy sát cũng sẽ đi truy sát Trần Hạo, đương nhiên, nếu có cái gan và bản lĩnh đó.’Trần Hạo không quan tâm: “Không vấn đề.

Tôi định giá 300 triệu để thu hồi, cho anh hai tháng để thanh lý số hàng trong tay.

Đến lúc đó sẽ có người khác vào cuộc.”Hàn Sâm nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Anh ta không biết kẻ tiếp theo bị Trần Hạo lừa là ai, anh ta thầm mặc niệm ba giây cho người đó.“Sâm ca, chuẩn bị thêm 200 triệu, tôi sẽ chia cho anh 5% cổ phần của tập đoàn Đông Tinh.” Trần Hạo nói.“500 triệu, mà chỉ 5% cổ phần, đắt quá, tập đoàn Đông Tinh trị giá 100 tỷ sao?” Hàn Sâm chuyển biến rất nhanh, bây giờ đã nghĩ đến chuyện tương lai rồi.“Tôi tính cho anh nhé.

Vượng Giác, Du Ma Địa, Tiêm Sa Trớ, Thiên Hậu, Tuyên Loan, Thâm Thủy Bộ, Quan Đường, Sa Điền, Thổ Qua Loan và Cửu Long Thành, tất cả bất động sản và các cơ sở kinh doanh hợp pháp của Đông Tinh, trị giá hơn 30 tỷ.” Trần Hạo bắt đầu đếm ngón tay.Hàn Sâm chỉ cảm thấy một trận đau lòng.

Những tài sản ở Tiêm Sa Trớ ban đầu, trị giá bốn năm trăm triệu, đều bị Trần Hạo lừa mất rồi.Tiêm Sa Trớ, Vượng Giác là những khu có giá bất động sản tương đối cao, những nơi khác rẻ hơn một chút, nhưng tổng thể trị giá 30 tỷ thì chắc không vấn đề.“Bà Hài Nhai có hơn bốn mươi cửa hàng, mỗi cửa hàng mỗi năm lợi nhuận hàng chục

triệu, trị giá bao nhiêu, định giá 10 tỷ không thành vấn đề chứ?" Công việc kiếm tiền có thể định giá cao hơn một chút."Phần lớn là ở Đại Lục.

Tôi có ba nhà máy, hơn một trăm cửa hàng kinh doanh, đã mua không ít đất ở một số nơi, chuẩn bị xây dựng khu công nghiệp mới, diện tích không nhỏ hơn một khu ở Hồng Kông.

Anh nghĩ nó đáng giá bao nhiêu tiền?"Hàn Sâm nghe mà ngây người.

Một khu công nghiệp tương đương với một khu ở Hồng Kông, có thể không?

Không, chắc chắn là có thể.

Đại Lục lớn như vậy, dân số đông như vậy.Anh ta đột nhiên phát hiện, trước đây mình thật sự là ếch ngồi đáy giếng, không có kiến thức, chỉ loanh quanh trong vòng tròn nhỏ, không hề nhìn thấy một đế chế lớn đến nhường nào."Đại Lục sau này thật sự sẽ phát triển tốt đến vậy sao?" Hàn Sâm hỏi một câu."À à, tốt hơn tưởng tượng rất nhiều.""Trong tập đoàn Đông Tinh, mỗi người đều có cổ phần, đương nhiên, tùy theo mức đầu tư.

Tôi đại khái chiếm 78%, 5% của anh là chia từ cổ phần cá nhân của tôi ra.""Có anh rồi, sau này Tiêm Sa Trớ là của anh.

Sau này, anh là quán chủ Tiêm Sa Trớ của Đông Tinh.

Ngoài D phẩm, anh có thể kinh doanh các ngành nghề khác.

Chương 843

Không sáp nhập vào tập đoàn cũng không sao, tôi không ép buộc.”‘Không ép buộc?’ ‘Anh nói thật hay lắm.’ ‘Thật sự không ép buộc thì tốt rồi, tôi vừa bị đánh một gậy vào đầu, máu chảy đầm đìa, anh lại băng cho tôi một miếng băng cá nhân.’Trần Hạo giơ ly rượu lên, nói với Hàn Sâm: “Sâm ca, chào mừng anh gia nhập Đông Tinh, sau này chúng ta cùng nhau phát tài.”Hàn Sâm từ từ đưa tay cầm ly rượu, khẽ nâng lên.

Từ bây giờ trở đi, anh ta không còn là lão đại của Liên Anh Xã nữa, Liên Anh Xã sẽ trở thành lịch sử.

Nhưng, tất cả, chỉ trong một bữa cơm.Anh ta không biết mình đã đi một bước nào đó từ khi nào, tại sao lại rơi vào vực sâu nhanh đến vậy, ngay cả phanh cũng không tìm thấy.“Cạch.” Hai ly rượu chạm vào nhau.Trần Hạo vui vẻ uống cạn, Hàn Sâm nghiến răng.

Vì đã quyết định rồi, vậy thì cứ đi tiếp thôi, có lẽ thật sự sẽ tốt hơn bây giờ cũng không chừng.

Hàn Sâm giơ tay, cũng một hơi uống cạn ly rượu.“Sâm ca, ngày mai đến tòa nhà Đông Tinh, gặp tất cả các cổ đông, tiện thể ký hợp đồng với tôi, tôi sẽ chuyển cổ phần cho anh.” Trần Hạo nói.Hàn Sâm khẽ nhíu mày nói: “Bây giờ tôi không có 200 triệu tiền mặt, phải đợi lô hàng cuối cùng bán hết mới có.”Trần Hạo cười: “Không sao, tôi cho anh vay.

Ký hợp đồng trước, tiền sau này từ từ trả, ai bảo chúng ta là bạn bè chứ.”Hàn Sâm vẫn còn oán giận trong lòng: “Tôi thấy anh chuyên lừa bạn bè.”Trần Hạo nói: “Người tôi lừa bạn bè, thì tuyệt đối không phải bạn bè thật lòng.

Sau này chúng ta là anh em rồi, tôi không bao giờ lừa anh em.”Định xong ngày mai 10 giờ sáng sẽ gặp mặt tại tòa nhà Đông Tinh, Hàn Sâm dẫn hai tiểu đệ rời đi.

Lúc ra về, Trần Hạo nhìn Trần Vĩnh Nhân bên cạnh Hàn Sâm, Trần Vĩnh Nhân lúc này lại đang trong trạng thái ngây người.Thật ra, thao tác vừa rồi của Trần Hạo, thật sự đã gây sốc.Hàn Sâm, một người cực kỳ mạnh mẽ trong ấn tượng của anh ta, đã khuất phục.

Trần Hạo căn bản không hề sử dụng thủ đoạn mạnh mẽ, không có đổ máu chém giết, một bữa cơm, vài câu nói, đã khiến Hàn Sâm giải tán bang phái, trở thành người của Đông Tinh.Sau này không còn Liên Anh Xã nữa, ngay cả công việc D phẩm cũng đồng ý từ bỏ, sau này không còn kinh doanh nữa.Anh ta vẫn luôn đứng bên cạnh, chứng kiến toàn bộ quá trình, nhưng khi rời khỏi phòng riêng, vẫn đang trong trạng thái không dám tin.Như vậy, chỉ trong hai ba tiếng đồng hồ, vị Long Đầu Đông Tinh Bạo Long Trần Hạo, đã hoàn thành việc ‘hạ gục’ Hàn Sâm.Trên đường trở về, Hàn Sâm luôn im lặng.

Trần Vĩnh Nhân lái xe, Sỏa Cường ngồi ghế phụ, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lão đại ngồi ghế sau, vẻ mặt muốn nói lại thôi.Cuối cùng, Sỏa Cường không nhịn được: “Đại ca, chúng ta sau này thật sự phải gia nhập Đông Tinh sao?”Hàn Sâm ngẩng mắt nhìn Sỏa Cường, từ từ hạ cửa kính xe xuống, để gió đêm thổi vào, như vậy sẽ khiến anh ta cảm thấy không còn ngột ngạt nữa, cũng để anh ta bình tĩnh lại.“Tôi cũng không biết.

Ai, nhưng thế cục mạnh hơn người.

Bạo Long là một kẻ tàn nhẫn, đánh nhau tàn nhẫn, làm việc tàn nhẫn, đối với kẻ thù càng tàn nhẫn.

Nếu hôm nay tôi không đồng ý, hắn tuyệt đối sẽ ra tay đối phó với tôi.”“Nhưng hai bên hợp tác rất tốt, đột nhiên ra tay, chẳng phải quá

vô đạo nghĩa sao." Sỏa Cường có chút bất phục nói."Đạo nghĩa, từ đó là để lừa người thôi, Sỏa Cường, đi theo tôi từ nhỏ, dạy nhiều như vậy mà mày vẫn không học được gì!""Thế giới này cá lớn nuốt cá bé.

Giống như mày đi thu tiền bảo kê của người ta, người ta tại sao lại đưa?

Không phải vì cần bảo vệ, mà vì sợ mày, sợ mày đập phá sạp hàng, đánh người ta.""Bây giờ lão đại tao cũng vậy, người ta mạnh hơn tao, có thể bất cứ lúc nào đập phá sạp hàng của tao, đánh người của tao.""Những thương gia đó cùng lắm mất chút tiền, đầu vỡ thì đi bệnh viện băng bó, ngày mai vẫn khai trương bình thường.""Còn tao mà bị đập phá sạp hàng, thì chỉ có một kết cục, công việc mất, tao chết, chúng mày chết, không có khả năng thứ hai, ngay cả cơ hội khai trương lại cũng không có."Sỏa Cường chớp chớp mắt: "Bạo Long đó lợi hại đến vậy sao?""Lợi hại, thật sự lợi hại.

Không biết những gì hắn đã làm trước đây là cố ý hay vô tình, nhưng tóm lại bây giờ hắn đã nắm giữ tôi chặt chẽ.""Điều đáng sợ hơn là hắn không muốn giết chết hoàn toàn.

Vì 'tam khuyết nhất' (thiếu một quân bài mạt chược để ù), hắn để lại cho tôi một con đường sống.

Trên con đường đó, bày đầy hoa tươi quả ngọt.""Tôi có thể chọn, 99% tôi sẽ chọn con đường sống đó chứ.

Mày nghĩ hắn làm việc lợi hại không?

Bây giờ, khoảng cách giữa chúng ta và hắn quá lớn."Xe im lặng.

Hàn Sâm không nói nữa, Sỏa Cường không dám làm phiền lão đại.

Trần Vĩnh Nhân lái xe, trong đầu lại suy nghĩ.Thực ra, Hàn Sâm đã đánh giá quá cao sự thâm sâu của Trần Hạo.

Trần Hạo tuy có dùng vài thủ đoạn, nhưng thủ đoạn lớn nhất,

chính là lấy thế áp người.Dùng thực lực và tiền bạc mạnh mẽ, hoàn toàn khiến đối phương không có khả năng phản kháng, đó mới là mấu chốt để dễ dàng hàng phục Hàn Sâm.Trần Hạo về nhà lúc mười một giờ đêm, A Mễ chưa ngủ, đang đợi Trần Hạo.

Trần Hạo tắm rửa xong đi ra, A Mễ bưng một ly sữa nóng.“Tối nay anh uống với ai?” A Mễ tiện miệng hỏi.“Hàn Sâm.” Trần Hạo uống một ngụm sữa.

Uống một ly sữa nóng trước khi ngủ, giúp thư giãn tinh thần, nâng cao chất lượng giấc ngủ.“Chuyện làm ăn?”“Không, anh đã sáp nhập Hàn Sâm vào Đông Tinh rồi.

Ngày mai phải họp cổ đông, anh đã dặn Tô Uy thông báo cho những người khác qua đêm.

Tiêm Sa Trớ sáp nhập vào Đông Tinh, anh sẽ chia 5% từ cổ phần của mình cho anh ta.

Từ nay về sau không còn Liên Anh Xã nữa.” Trần Hạo nói.A Mễ kinh ngạc, không ngờ chồng mình một buổi tối lại làm một chuyện lớn như vậy: “Hàn Sâm sẽ đồng ý sao?”“Ha ha, không thể không đồng ý.” Hàn Sâm về nhà, Trần Vĩnh Nhân lái xe chở Sỏa Cường rời đi.

Ngồi ở ghế phụ lái, Sỏa Cường lẩm bẩm: “Tự dưng thành người của Đông Tinh rồi.

A Nhân, đại ca không cần kế hoãn binh nữa sao?” Trần Vĩnh Nhân lắc đầu: “Tôi không biết, đại ca cần đưa ra quyết định.” Thực ra lúc này, Trần Vĩnh Nhân vẫn chưa thoát khỏi sự chấn động vừa rồi.

“Đông Tinh không buôn D nữa, sau này chúng ta sẽ làm gì đây?” Sỏa Cường lại hỏi một câu.

Trần Vĩnh Nhân nhìn về phía trước.

À, sau này Hàn Sâm không buôn D nữa, chuyển sang làm ăn chính

đáng, vậy thì cũng chẳng còn tác dụng gì.

Chẳng phải có thể không cần làm cảnh sát chìm nữa sao?

Không cần làm cảnh sát chìm, trong lòng đột nhiên dấy lên cảm giác vui sướng khôn tả.

Cuộc sống của cảnh sát chìm thật sự không phải là cuộc sống của con người, cô độc, tịch mịch, hoang mang vô trợ, bất cứ lúc nào cũng đối mặt với nguy hiểm, phải trải qua cả thể xác lẫn tinh thần giày vò, đã chịu đủ rồi.

Về đến nhà, anh không bật đèn, đứng bên cửa sổ châm một điếu thuốc, nhìn ánh đèn đường bên ngoài.

Trong phòng chỉ có đầu thuốc lá lúc sáng lúc tắt.

Có nên gọi điện cho Hoàng cảnh sát, báo cáo chuyện xảy ra hôm nay không?

Nên gọi.

Nhưng sâu thẳm trong lòng lại không muốn.

Nếu Hàn Sâm thật sự gia nhập Đông Tinh, triệt để từ bỏ buôn D, anh sẽ có cơ hội thoát khỏi cuộc sống cảnh sát chìm hiện tại.

Sợ rằng gọi điện, vạn nhất Hoàng cảnh sát ra lệnh ngăn cản Hàn Sâm và Đông Tinh hợp nhất, hoặc chuyển sang Đông Tinh tiếp tục làm cảnh sát chìm, không biết có sụp đổ hay không.

Con người ai cũng có tư tâm.

Lúc này, anh sợ người khác phá hoại một hy vọng có thể tiến về phía tốt đẹp.

Về nhà!

Hô ~~ Anh quay đầu nhìn điện thoại, ánh mắt dừng lại trên máy

điện thoại hai giây, rồi chậm rãi đi tới, đưa tay cầm điện thoại bấm số.

"Reng reng reng ~" "Alo ~~~ A Nhân, xong rồi!" Đầu dây bên kia có chút ồn ào, có tiếng nhạc sôi động vọng ra.

"Sỏa Cường, tôi muốn uống rượu, loại say bí tỉ ấy.

Đúng rồi, tối nay tôi muốn tìm một em gái, loại ngon nhất ấy." Trần Vĩnh Nhân lớn tiếng nói.

Chương 844

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười của Sỏa Cường: “Hahaha, không thành vấn đề, tôi đang ở Dạ Tổng Hội đây.” “Tôi cứ ru rú ở nhà mãi không tốt, mẹ tôi sẽ không nghe lời.

Nhanh lên, sắp xếp cho tôi hai cô đẹp nhất quán, đảm bảo cho cậu sướng tê người.” Ngày hôm sau.

Trên trời lững lờ từng đám mây trắng, ánh nắng ấm áp chiếu rọi từ giữa những đám mây, một ngày đẹp trời.

Trong tòa nhà Đông Tinh, các đại ca tề tựu một đường, ngoài những người cũ của Đông Tinh, giờ Chu Khôn và A Tuấn cũng có tư cách ngồi trong đó.

Mọi người đang bàn chuyện làm ăn gần đây, hoặc chuyện thị trường chứng khoán.

Cánh cửa mở ra, Trần Hạo dẫn đầu bước vào, phía sau là một người có vóc dáng trung bình, với vẻ mặt tươi cười, chính là Hàn Sâm.

“Chư vị, chắc hẳn ai cũng quen với đại ca Hàn Sâm rồi phải không?” “Cuộc họp hôm nay chỉ có một chủ đề duy nhất, đó là tuyên bố Hàn Sâm gia nhập Đông Tinh, làm huynh đệ với tôi.

Sau này anh ấy sẽ là đại ca tọa trấn Tiêm Sa Chớ của Đông Tinh, có ai phản đối không?” Trần Hạo nhìn về phía mọi người.

“Không ai phản đối!” Mọi người đồng thanh đáp.

“Được rồi, vậy thì chuyện đó xong.

Gia nhập Đông Tinh, đương nhiên phải phân chia cổ phần.

Tôi chuẩn bị lấy 5% cổ phần chia cho Hàn Sâm, có ai phản đối không?" "Không ai phản đối!" Vẫn đồng thanh như cũ.

Lại chẳng phải chia cổ phần của bọn họ, phản đối làm gì chứ.

Hàn Sâm nhìn Trần Hạo, trong lòng cảm thán, quyền khống chế phân chia cổ phần thật là lợi hại.

Đông Tinh tuy nói là dân chủ, nhưng Trần Hạo lại hoàn toàn độc tài.

Trần Hạo cười cười: "Vì tất cả đã thông qua, chủ đề hôm nay kết thúc.

Buổi trưa tại Nguyệt Quế Lâu, tôi sẽ mở tiệc chúc mừng Sâm ca, mọi người đều tập hợp quản lý cấp dưới đến nhận diện người." "Chính sự đã xong, bây giờ chúng ta nói chuyện khác.

Công việc làm ăn của chúng ta ở bên đại lục gần đây tiến triển rất tốt, chính phủ mời chúng ta đến thăm.

Tôi chuẩn bị tổ chức một đoàn tham quan, có ai hứng thú muốn đăng ký không?" "Tôi chuẩn bị đầu tư một dự án mới, đó là đồ uống: nước tinh khiết, trà, nước ép trái cây, nước tăng lực, đồ uống từ sữa, trà thảo mộc, nước ngọt, cola… Thị trường này rất lớn." Thật vậy, thị trường đồ uống này thực sự rất lớn, lớn đến mức không tưởng.

Thống kê sau này cho thấy, quy mô tiêu thụ đồ uống hàng năm vượt quá 800 tỷ.

Trần Hạo hiện tại có vốn, đầu tư mấy chục triệu có thể xây một nhà máy.

Số vốn nhàn rỗi trong tay Trần Hạo có mấy chục tỷ.

Hiện tại, khắp các nơi đang chiêu thương dẫn tư, đầu tư tại địa phương đều sẽ được chính phủ nhiệt liệt hoan nghênh.

Với thân phận đại ca Đông Tinh của Trần Hạo, anh cũng bị một số bộ phận quốc gia để mắt tới.

Đương nhiên, đây là chuyện tốt.

Không cần chi tiết, chỉ cần một hiệp nghị miệng giữa hai bên, đủ để vô số thương nhân phấn đấu lâu dài.

Không kiếm tiền cũng khó.

Những người phía dưới lập tức chuyển sang chế độ trò chuyện vui vẻ.

Cuộc họp kết thúc, Trần Hạo nói với Hàn Sâm: "Sâm ca, luật sư đang ở văn phòng, chúng ta xử lý vấn đề cổ phần.

Tôi có vài chuyện khác muốn nói với anh, gọi tên A Nhân cấp dưới của anh lên." Hàn Sâm ngạc nhiên: "A Nhân?

Gọi cậu ta có chuyện gì sao?" Trần Hạo thầm nghĩ, đương nhiên có chuyện rồi.

Tôi làm lớn thế này, chẳng phải vì cậu ta sao?

Cậu ta mới là nhân vật chính của toàn bộ sự việc.

Nếu Hàn Sâm biết, chắc sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh mất.

Hàn Sâm dẫn Trần Vĩnh Nhân bước vào văn phòng của Trần Hạo.

Văn phòng rộng lớn vô cùng khí phái, không hề kém cạnh những văn phòng tổng giám đốc của các tập đoàn lớn, rộng hơn một trăm mét vuông, tuyệt đối là xa xỉ bậc nhất ở Hồng Kông tấc đất tấc vàng.

Kim Phượng, Phó Dương đều ở đó, cùng với hai luật sư khác.

Hàn Sâm xem xong tài liệu, ký tên của mình.

Từ nay về sau, anh đã là một trong những cổ đông của tập đoàn Đông Tinh.

“Sâm ca, một lần nữa hoan nghênh anh gia nhập Đông Tinh.

Bây giờ chúng ta thật sự là người một nhà rồi.” Trần Hạo đưa tay về phía Hàn Sâm, hai bên chính thức bắt tay.

Những người khác đều đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại Trần Hạo, Hàn Sâm và Trần Vĩnh Nhân ba người.

Ba người ngồi xuống, Trần Hạo bảo thư ký mang trà nước cho hai người rồi ra ngoài.

Trần Vĩnh Nhân cũng không biết tại sao mình lại bị gọi đến, có chút rụt rè.

Trần Hạo nhìn Hàn Sâm: “Sâm ca, tôi muốn bàn bạc với anh một chuyện.” Hàn Sâm trong lòng cảnh giác, bởi vì hiện tại anh thật sự sợ tên này.

Chỉ thoáng nghĩ đến những âm mưu quỷ kế, anh đã bị chơi xỏ đủ thảm rồi.

“Anh bây giờ là đại ca của tôi, có chuyện gì cứ nói.” “Sâm ca đừng nói vậy, chúng ta bây giờ là huynh đệ, là đối tác.

Thực ra cũng không phải chuyện lớn gì, tôi muốn xin anh hai người.” Trần Hạo nói.

“Xin người?

Xin ai?” Hàn Sâm không hiểu.

Chương 845

Trần Hạo lộ ra nụ cười trên mặt, giờ không cần quanh co nữa, vươn tay chỉ Trần Vĩnh Nhân: "Tôi muốn cậu ta." Hàn Sâm sững sờ, Trần Vĩnh Nhân cũng sững sờ.

"Anh muốn A Nhân, để làm gì?" Hàn Sâm cực kỳ ngạc nhiên hỏi.

"Tay tôi thiếu người, tôi thấy cậu ta được đó, Sâm ca không bằng nhường cậu ta cho tôi đi." Trần Hạo cười nói.

Hàn Sâm càng lúc càng cảm thấy không thể nhìn thấu được tên này.

Trước đó ép anh gia nhập Đông Tinh, bây giờ lại đột nhiên giành giật đàn em.

Hàn Sâm trong lòng có chút khó chịu, mím môi hỏi: "Người kia là ai?" Trần Hạo nhìn Trần Vĩnh Nhân đang trong trạng thái mơ hồ, nói: "A Nhân, cậu ra ngoài đợi được không?" Trần Vĩnh Nhân nhìn Hàn Sâm, dù sao đây vẫn là đại ca của anh.

Hàn Sâm gật đầu.

Trần Vĩnh Nhân đứng dậy đi ra khỏi văn phòng.

Ngoài hành lang, đàn em của Trần Hạo là Tô Uy và mấy tên bảo tiêu đang ngồi đó.

Thấy Trần Vĩnh Nhân đi ra, bọn họ đều quay đầu nhìn.

Trần Vĩnh Nhân gật đầu với họ, đi đến bên cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Đại ca Đông Tinh muốn mình làm đàn em, đầu óc anh có chút hỗn loạn.

Anh hoàn toàn không biết tình hình hiện tại.

Trong phòng, Hàn Sâm uống một ngụm trà, rồi hỏi lại: "Người kia anh muốn là ai?

Kim Mao Phổ, Đại Ngạc, Cam Giá, A Đản, chắc không phải Sỏa Cường chứ." Hàn Sâm kể tên mấy thuộc hạ đắc lực nhất của mình.

Trần Hạo cười lắc đầu, nhìn Hàn Sâm nhẹ nhàng nói: "Tôi muốn Lưu Kiến Minh." Sắc mặt Hàn Sâm đột ngột thay đổi, đôi mắt sững sờ nhìn Trần Hạo, không ngờ Trần Hạo lại nói ra cái tên đó.

"Anh… anh biết Lưu Kiến Minh?" Hàn Sâm không dám tin hỏi.

"Ha ha, tôi biết nhiều hơn anh tưởng đấy." Trần Hạo nhìn thẳng Hàn Sâm nói.

Giờ phút này, Hàn Sâm đột nhiên cảm thấy tên này thật đáng sợ.

Ban đầu anh chỉ kiêng dè thực lực và thủ đoạn của Trần Hạo.

Nhưng bây giờ, anh đột nhiên cảm thấy tên này từ trong ra ngoài đều toát ra một thứ mùi vị đáng sợ.

Đáng sợ hơn anh tưởng rất nhiều.

Chẳng lẽ, hắn thật sự là đại ma vương!

Hàn Sâm bước ra khỏi văn phòng của Trần Hạo, nhìn Trần Vĩnh Nhân, vỗ vai anh, giọng khàn khàn nói: "A Nhân, sau này đừng đi theo tôi nữa, hãy theo Hạo ca làm việc cho tốt." "Đại ca, tôi…" Hàn Sâm giơ tay cắt ngang lời Trần Vĩnh Nhân: "Đây là mệnh lệnh cuối cùng của tôi dành cho cậu.

Thôi được rồi, Hạo ca đang đợi trong đó." Hàn Sâm nói xong liền bước nhanh đi.

Trần Vĩnh Nhân nhíu mày, nhìn bóng lưng Hàn Sâm biến mất ở cầu thang, trầm tư hai giây trước cửa, rồi lại đẩy cửa phòng Trần

Hạo.

Trong văn phòng rộng lớn xa xỉ, anh đứng trước mặt Trần Hạo.

“Bạo Long ca.” Trần Vĩnh Nhân không biết phải nói gì, chỉ gọi một tiếng rồi yên lặng đứng đó.

Trần Hạo nhìn chàng trai điển trai này, nói: “Cậu được nghỉ phép rồi, về nhà nghỉ ngơi đi.” Trần Vĩnh Nhân sững sờ.

Nghỉ phép?

Nhịp điệu này là sao?

“Bạo Long ca, anh lấy tôi từ tay Sâm ca, không lẽ lại cho tôi nghỉ phép sao?” Trần Vĩnh Nhân hỏi.

“Đúng vậy, tôi chuẩn bị cho cậu một kỳ nghỉ dài vô thời hạn.

Thôi được rồi, đi đi.” Trần Vĩnh Nhân ngơ ngác rời khỏi văn phòng Trần Hạo, xuống lầu, ngồi vào xe, vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Im lặng một lúc lâu, anh lấy điện thoại di động gọi cho Hoàng cảnh sát.

Điện thoại kết nối, giọng Hoàng cảnh sát truyền đến: “Có chuyện gì à, A Nhân?” “Hoàng cảnh sát, tôi… nhiệm vụ của tôi hoàn toàn thất bại rồi.” “Ý cậu là, bị lộ rồi sao?” Hoàng cảnh sát giật mình.

“Vừa rồi, Hàn Sâm dẫn toàn bộ Liên Anh Xã gia nhập Đông Tinh, hứa sẽ không bao giờ buôn D nữa.” “Hôm nay, Hàn Sâm dẫn tôi đến tòa nhà Đông Tinh, Long đầu Đông Tinh Bạo Long Trần Hạo đã đòi tôi về.

Sau này tôi không còn là đàn em của Hàn Sâm nữa, Hàn Sâm đã chuyển tôi cho Trần Hạo.” Trần Vĩnh Nhân nói.

Đầu dây bên kia Hoàng cảnh sát sửng sốt.

Chuyện lớn như vậy mà anh ta không hề hay biết!

Rồi lại nghĩ, Trần Hạo đã đòi Trần Vĩnh Nhân về.

Trần Hạo chắc chắn biết thân phận của Trần Vĩnh Nhân, ban đầu tất cả hồ sơ cảnh sát chìm đều bị Trần Hạo lấy đi, tại sao hắn lại muốn một cảnh sát chìm ở bên cạnh mình?

"Trần Hạo nói gì?" Hoàng cảnh sát hỏi.

"Trần Hạo nói, anh ta cho tôi nghỉ phép, nghỉ phép dài vô thời hạn.

Tôi nghi ngờ, có thể anh ta biết gì đó." Trần Vĩnh Nhân nói.

"Tên khốn Trần Hạo đó!" Hoàng cảnh sát chửi một câu trong điện thoại.

Điện thoại ngắt.

Trần Vĩnh Nhân ngồi trong xe, nghe ngữ khí của Hoàng cảnh sát, cảm thấy có chút bất thường, nhưng lại không chắc chắn.

Nghỉ phép thì nghỉ phép vậy, cũng không tệ.

"Tút tút tút ~~ tút tút tút ~~" Điện thoại di động của Trần Hạo reo.

Chương 846

Anh cầm lên nhìn số, mỉm cười, biết ngay là anh ta sẽ gọi nhanh thôi.

Kết nối điện thoại, Trần Hạo nói với ngữ khí vui vẻ.

“Hoàng cảnh sát, có phải anh muốn mời tôi uống trà không?” “Trần Hạo, mày đang giở trò quỷ gì vậy!” Trong điện thoại truyền ra tiếng gầm giận dữ của Hoàng cảnh sát.

Trần Hạo mang theo nụ cười xấu xa trên mặt, cầm điện thoại ra xa một chút, cẩn thận kẻo làm tổn thương tai: “Tôi giở trò quỷ ư?

Tôi có giở trò quỷ gì đâu.” “Không giở trò quỷ?

Rõ ràng mày biết A Nhân là cảnh sát chìm, lại đưa nó ra khỏi Hàn Sâm, cho nghỉ phép dài vô thời hạn.

Rõ ràng là mày đã loại bỏ nó khỏi bên cạnh Hàn Sâm!” “Đúng rồi, mày thu nhận Hàn Sâm, có ý định làm ăn buôn D toàn diện sao?” Hoàng cảnh sát hỏi.

“Tôi thu nhận Hàn Sâm, đương nhiên là tôi nhắm vào địa bàn Tiêm Sa Chớ.

Cá lớn nuốt cá bé, không phải là chuyện bình thường sao?” “Còn về buôn D, tôi đã dặn dò Hàn Sâm, từ nay về sau sẽ không bao giờ dính líu đến chuyện đó nữa.

Tôi chuẩn bị sau này để anh ta sang đại lục làm ăn đồ uống.” “Như vậy, Trần Vĩnh Nhân ở bên cạnh Hàn Sâm cũng chẳng còn tác dụng gì.” Trần Hạo nói với ngữ khí nhẹ nhõm.

“Thế thì cho nó nghỉ phép là có ý gì?” Hoàng cảnh sát tức giận nói.

“Nghỉ phép thì cứ nghỉ phép thôi.

Tôi đâu có lý do gì phải chủ động giữ một cảnh sát chìm bên cạnh mình chứ.” Trần Hạo nói một cách hiển nhiên.

Hoàng cảnh sát tức đến không nói nên lời.

Trần Hạo cũng không muốn làm căng với anh ta, nói: “Cũng đừng tức giận.

Ban đầu anh bảo tôi xử lý Hàn Sâm, tôi đã xử lý rồi đó thôi.

Từ nay về sau anh ta sẽ không buôn D nữa, đủ triệt để rồi chứ?” “Tôi muốn bắt anh ta, trừng trị theo pháp luật!” Hoàng cảnh sát nói.

“Đường nào cũng về La Mã cả thôi, Hoàng cảnh sát.

Chúng ta đều là bạn bè, ra tay với bạn bè thì khó chịu lắm.

Nếu anh muốn bắt người lập công, tôi có thể liên thủ với anh xử lý người khác mà.” Trần Hạo nói.

Thực ra Trần Hạo nói không sai.

Nếu không phải vì Hàn Sâm và anh ta có chút tình nghĩa, ban đầu Trần Hạo chắc chắn sẽ trực tiếp loại bỏ anh ta, giết chết anh ta chắc chắn đơn giản hơn nhiều so với việc thu nhận anh ta bây giờ.

“Xử lý ai?” “Rồi đó, bây giờ Hàn Sâm đã rút lui, địa bàn của Đông Tinh lại trống ra, đương nhiên sẽ có người muốn chen vào.

Anh muốn xử lý ai, tôi sẽ để người đó bước vào, rồi chúng ta liên thủ loại bỏ anh ta.” Trần Hạo nói.

Hoàng cảnh sát nghe xong lời đó, lập tức không còn tức giận nữa.

Cầm điện thoại suy nghĩ một lát, nói: “Ba tay buôn lớn ở Hồng Kông là Hồng Nghĩa, Hàn Sâm, Lưu Đường.

Thực ra, kẻ kiêu ngạo nhất phải kể đến Hồng Nghĩa.” “Nó có móc

nối với các băng phái bên Loan Loan, Anh Hoa Quốc, Đông Nam Á.

Anh giúp tôi xử lý nó." "Ha ha, không thành vấn đề.

Chúng ta liên thủ giăng bẫy, nhưng không thể quá vội vàng.

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, bố cục phải thật chặt chẽ thì mới không để lại hậu họa." Trần Hạo nói.

"Tôi không vội, dùng mấy năm để xử lý xong, nhất định sẽ thắng lợi." Trần Hạo trong lòng ha ha cười, lại bị mình lừa gạt rồi.

Đơn giản vậy sao?

"Hoàng Sir, có rảnh thì đi uống trà nhé." "Ấy ~~ đợi đã." Hoàng cảnh sát gọi Trần Hạo lại: "Vậy còn A Nhân thì sao?" "Thì sao ư?

Đương nhiên là để cậu ta quay về làm cảnh sát rồi.

Lẽ nào anh còn muốn cài cắm cậu ta bên cạnh tôi sao?" "Anh có tin tôi sẽ tìm ra những người khác mà anh cài cắm không?

Đừng tưởng anh cài người mới mà tôi không biết.

Hãy giữ thể diện đi." Trần Hạo nói với giọng bực bội.

"Thôi được rồi, có rảnh thì uống trà." Hoàng cảnh sát chủ động cúp điện thoại.

Trần Vĩnh Nhân lái xe về nhà.

Giữa đường, điện thoại di động reo.

Trần Vĩnh Nhân dừng xe: "Hoàng Sir, có chuyện gì không?" Trong điện thoại truyền đến giọng trầm thấp của Hoàng cảnh sát: "A Nhân, nhiệm vụ của cậu đã kết thúc rồi.

Nghỉ ngơi mấy ngày đi, tuần sau đến sở cảnh sát trình diện, sẽ có công việc mới giao cho cậu." Trái tim Trần Vĩnh Nhân đập thình thịch.

"Công việc mới?" "Cảnh sát mặc quân phục, làm không?" Hoàng

cảnh sát nói.

Trần Vĩnh Nhân há miệng, cố gắng kiềm chế không để mình hét lên: "Làm, đương nhiên làm!" "Được rồi, vậy thôi nhé." Cúp điện thoại, Trần Vĩnh Nhân xuống xe, run rẩy châm một điếu thuốc, hít mạnh hai hơi, nhìn dòng người qua lại xung quanh, đột nhiên hét lớn một tiếng: "Lão tử không còn là cảnh sát chìm nữa!

Cảnh sát chìm!

Lão tử không còn là cảnh sát chìm nữa rồi ~~~~~." Những người xung quanh nhìn anh như nhìn một kẻ ngốc, có người còn tưởng anh là tên điên, tránh xa ra.

Trần Vĩnh Nhân phớt lờ ánh mắt của mọi người xung quanh, cười ha ha, cười một cách sảng khoái tột độ.

Bên cạnh có một cặp tình nhân đi ngang qua, người đàn ông liếc nhìn Trần Vĩnh Nhân, dùng ngữ khí khinh thường nói: "Ồn ào loạn xạ, cảnh sát chìm thì có gì mà ghê gớm chứ." Buổi tiệc chúc mừng Hàn Sâm trở thành cổ đông của Đông Tinh, người của Đông Tinh ăn uống ồn ào đến 3 giờ chiều mới tan.

Ra khỏi khách sạn, Trần Hạo nói với Tô Uy: "Tô Uy, đến Thanh Tùng Quan, tìm số điện thoại của Lưu Kiến Minh đốc sát, gọi cho anh ta.

Tôi hẹn anh ta gặp mặt ở Thanh Tùng Quan ngay bây giờ." "Được đại ca." Trần Hạo đứng trên ban công hút xì gà, nhìn bóng người đang đi lên bậc thang.

Chương 847

Người đó đương nhiên cũng nhìn thấy Trần Hạo.

Lưu Kiến Minh vô cùng tò mò, không biết tại sao Trần Hạo lại gọi điện thoại riêng cho anh ta.

Chẳng lẽ muốn hối lộ?

Nhưng cũng không giống, với mối quan hệ của Long đầu Đông Tinh và Hoàng cảnh sát, không cần thiết phải lôi kéo.

Chẳng lẽ muốn anh ta làm cảnh sát chìm?

Lưu Kiến Minh lòng đầy trăm mối, đi đến trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo cười với Lưu Kiến Minh: "Cậu rất tò mò tại sao tôi lại gọi cậu đến gặp mặt phải không?" "Vâng, rất tò mò.

Trần tiên sinh bây giờ có thể giải đáp thắc mắc cho tôi được không?" Lưu Kiến Minh nhìn Trần Hạo nói.

Trần Hạo quay đầu nhìn những ngọn núi xa xăm, hỏi: "Phong cảnh nơi đây đẹp không?" Lưu Kiến Minh nhìn về phía xa: "Đẹp." "Trong lòng cậu thì sao?" Trần Hạo hỏi.

Trong lòng?

Hỏi trong lòng?

Lưu Kiến Minh cảm thấy vị Long đầu Đông Tinh này vô cùng khó hiểu.

Hỏi trong lòng, chẳng phải chỉ bạn bè thân thiết mới hỏi sao?

Nhưng hai người chỉ mới gặp mặt một lần, nói vài câu, không quen thuộc chút nào.

Nhưng anh vẫn nghiêm túc trả lời: “Tôi muốn làm một người tốt, tôi muốn làm một cảnh sát tốt.” “Lời thật lòng?” Trần Hạo quay đầu nhìn Lưu Kiến Minh.

Hai người nhìn nhau, Lưu Kiến Minh dùng ngữ khí khẳng định nói: “Lời thật lòng!” Trần Hạo gật đầu: “Tôi đi thắp hương cho Tam Thanh Đạo Tổ, cậu có hứng thú đi cùng không?” Trần Hạo hỏi Lưu Kiến Minh.

Lưu Kiến Minh vẫn giữ thái độ dè chừng, chuẩn bị xem xem rốt cuộc vị đại lão xã hội đen này muốn làm gì: “Được thôi.” Trong đại điện, Trần Hạo đốt ba nén hương, cung kính hành lễ với Tam Thanh Đạo Tổ, cắm hương vào lư hương, quay đầu nói với Lưu Kiến Minh bên cạnh: “Cậu cũng thắp một nén đi.” Lưu Kiến Minh nhìn Trần Hạo, lắc đầu: “Tôi không tin đạo.” Trần Hạo khẽ cười: “Năm đó khi cậu mới vào nghề, có người kéo cậu đi bái Phật Tổ.

Hôm nay khi ra đi, tôi dẫn cậu đi bái Tam Thanh.

Cũng coi như một luân hồi.

Cứ đi thắp hương đi, có lợi cho cậu đấy.” Lưu Kiến Minh trong lòng chấn động.

Lời nói của Trần Hạo khiến anh nhớ lại cảnh tượng năm đó, Hàn Sâm dẫn anh đến chùa, bảo anh chọn, làm đàn em hay làm cảnh sát chìm.

Anh đã chọn làm cảnh sát chìm, sau đó thắp một nén hương cho Phật Tổ.

Lưu Kiến Minh nhìn vào mắt Trần Hạo, Trần Hạo nhìn thẳng Lưu Kiến Minh.

Hai người nhìn nhau thật lâu.

Cuối cùng, Lưu Kiến Minh cũng thua cuộc, cúi đầu, đi đến trước

bàn thờ, dùng đèn Trường Minh thắp ba nén hương, quỳ xuống cung kính hành lễ với Tam Thanh Đạo Tổ.

Khi tế bái, lòng Lưu Kiến Minh không ngừng cuộn trào.

Anh liên tưởng đến những lời Trần Hạo nói với anh ở Thanh Tùng Quan trước đó: Vô Gian Địa Ngục, cảnh sát chìm, hôm nay lại nhắc đến chuyện vào nghề và ra đi.

Rốt cuộc hắn biết bao nhiêu?

Hắn muốn làm gì?

Tế bái xong, Trần Hạo nói với Lưu Kiến Minh: "Đi thôi, chúng ta vào phòng riêng uống trà." Lưu Kiến Minh đi theo sau.

Đến phòng riêng, Trần Hạo nói với Tô Uy: "Được rồi, cậu đợi bên ngoài đi, tôi và Lưu cảnh quan vào trong nói chuyện." Hai người bước vào phòng riêng, ngồi xuống bàn trà.

Trần Hạo bày biện trà cụ, châm đèn cồn đun nước, nhìn Lưu Kiến Minh: "Cậu thích uống trà không?" "Tôi tùy tiện." Lưu Kiến Minh nói.

"Vậy thì lục trà đi.

Mùa hè uống lục trà có thể tiêu nhiệt, giải khát, hạ hỏa, tỉnh táo.

Chỗ tôi có Hoàng Sơn Mao Phong." Trần Hạo nói với ngữ khí bình đạm.

"Cũng được." Rõ ràng Lưu Kiến Minh có chút không tập trung, vì trong đầu anh vẫn luôn lặp lại những lời Trần Hạo nói trước đó, chắc chắn có ẩn ý.

Nước nhanh chóng sôi, Trần Hạo bắt đầu pha trà, vừa bày biện vừa nói: "Hàn Sâm 'một tướng công thành vạn cốt khô', cuối cùng cũng chỉ là một tướng." "Hôm nay Liên Anh Xã sáp nhập vào Đông Tinh, Hàn Sâm chính thức trở thành đại ca tọa trấn Tiêm Sa Chớ của

Đông Tinh.

Lưu cảnh quan có biết không?" Trên mặt Lưu Kiến Minh hiện lên vẻ chấn kinh.

Anh thật sự không biết tin tức này.

Đông Tinh không hề công khai rầm rộ ra bên ngoài, Hàn Sâm cũng không nói với anh.

Ánh mắt Lưu Kiến Minh có chút hoảng hốt, Hàn Sâm gia nhập Đông Tinh, chẳng lẽ, thân phận của anh cũng bị bán đứng sao?

Bây giờ Long đầu Đông Tinh gặp anh, có phải muốn ra lệnh cho anh không?

Lưu Kiến Minh nhìn Trần Hạo.

Trà đã pha xong, Trần Hạo đặt một chén trà trước mặt Lưu Kiến Minh: "Bạn bè bên đại lục tặng, nghe nói là loại cao cấp nhất.

Cậu thử xem mùi vị thế nào." Lưu Kiến Minh thần tình không tập trung, bưng chén trà nhấp một ngụm.

Anh không để ý, nhưng khi uống vào, "Mùi vị rất ngon." "Không biết Trần tiên sinh hôm nay gọi tôi đến có chuyện gì?" Lưu Kiến Minh nhịn không được mở miệng hỏi.

Trần Hạo uống một ngụm trà, đặt chén trà xuống, từ bên cạnh lấy ra một túi hồ sơ, nói: "Tặng cậu một thứ." Anh ta nhẹ nhàng mở túi hồ sơ, từ bên trong rút ra một tờ giấy.

Khi Lưu Kiến Minh nhìn thấy tờ giấy đó, đồng tử anh co rút mạnh.

Tờ giấy đó quá quen thuộc, anh từng vô số lần mơ thấy nó trong giấc mơ.

Trước khi vào trường cảnh sát, anh đã viết cho Hàn Sâm một bản

‘sinh tử khế ước’, trên đó có chữ viết tay và dấu vân tay của anh.

Chương 848

Bản khế ước đó chính là bằng chứng mạnh nhất mà Hàn Sâm dùng để nắm thóp những cảnh sát chìm như anh.

Từng vô số lần trong mơ, anh muốn xé hủy nó, nhưng lại phát hiện, bất kể cố gắng thế nào, anh cũng không thể lấy được tờ giấy mỏng manh đó.

Lấy được rồi, cũng không thể xé rách, không thể tiêu hủy.

Tờ giấy đó, là cơn ác mộng của anh.

"Lưu cảnh quan, cậu có nhận ra tờ giấy này không?" Trần Hạo hỏi.

Lưu Kiến Minh cắn chặt răng, sau đó gật đầu.

Trần Hạo cầm tờ giấy nhìn một chút, trong miệng khẽ nói: "Tôi muốn tặng cậu tờ giấy này." "Trần tiên sinh có ý gì?" Lưu Kiến Minh lập tức có cảm giác lòng nguội như tro tàn.

Nhưng khi anh nghĩ rằng Trần Hạo sắp đưa ra yêu cầu mới, Trần Hạo cầm tờ giấy chậm rãi lại gần đèn cồn, sau đó châm lửa đốt tờ giấy đó.

Lưu Kiến Minh với vẻ mặt chấn kinh nhìn cảnh tượng này, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác mừng rỡ như điên.

Cháy rồi ~ Đang cháy!

Ước nguyện vô số lần không thể hoàn thành trong mơ, điều anh hằng mong đợi, hôm nay đã thành sự thật.

Anh đang mơ sao?

Nhưng trước đây anh nằm mơ cũng không thể mơ được giấc mơ

đẹp như thế này.

Bản 'sinh tử khế ước' trong tay Trần Hạo nhanh chóng cháy rụi, cuối cùng hóa thành tro tàn, rơi vào thùng nước bên cạnh.

"Trần tiên sinh, tại sao lại…" Lưu Kiến Minh có chút kích động hỏi.

Trần Hạo bưng chén trà lên lại uống một ngụm: "Trước đó tôi bảo cậu xem Kinh Cẩu, nội dung về Vô Gian Địa Ngục của Quan Vũ, cậu đã xem chưa?" "Xem rồi." Lưu Kiến Minh nói.

"Cảm giác thế nào?" Lưu Kiến Minh ngừng lại, trên mặt thoáng vẻ đau khổ: "Tôi cảm thấy mình đang giãy giụa trong Vô Gian Địa Ngục." Lúc này anh cũng đã mở lòng.

Trần Hạo gật đầu: "Đúng vậy, Vô Gian Địa Ngục, giãy giụa không thoát, nỗi khổ trường thọ.

Nhưng từ bây giờ trở đi, cậu đã thoát khỏi Vô Gian Địa Ngục.

Hàn Sâm sau này tuyệt đối sẽ không tìm cậu nữa, tôi cũng sẽ không.

Sau này, ai cũng sẽ không…" Lưu Kiến Minh trong lòng sóng trào mãnh liệt, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Anh thật sự đã được giải thoát rồi sao?

Thật khó tin.

Anh nhìn về phía Trần Hạo, cố gắng kiềm nén cảm xúc hỏi: "Trần tiên sinh, tại sao anh lại muốn giúp tôi?" Trần Hạo khẽ cười một tiếng: "À, tại sao ư?

Tôi không thân không quen với cậu, tại sao tôi phải giúp cậu?" "Tôi không mong cầu gì từ cậu, tại sao tôi phải giúp?

Có lẽ lý do duy nhất là tôi cũng có những trải nghiệm tương tự

chăng.” Lưu Kiến Minh giật mình: “Trần tiên sinh cũng là cảnh sát chìm?” Nhưng vừa nói xong câu đó, anh lại phủ nhận.

Long đầu Đông Tinh, đại ca xã hội đen, làm sao có thể là cảnh sát chìm được.

Trần Hạo lắc đầu: “Cậu nghĩ tôi sẽ kể bí mật của mình cho cậu sao?

Sẽ không đâu.

Cứu một người thành Phật, tuy tôi tin đạo, nhưng coi như tôi làm việc thiện tích công đức vậy.” Trần Hạo nói xong, nước lại sôi.

Lần này Lưu Kiến Minh chủ động đưa tay cầm ấm trà, châm đầy cho cả hai người.

Đặt ấm nước xuống, nhìn làn hơi nóng bốc lên từ chén trà, Lưu Kiến Minh nói: “Trần tiên sinh tin tưởng tôi như vậy sao?” Trần Hạo nhìn anh ta: “Tôi cần phải lo lắng sao?

Lo lắng cậu sẽ giết người diệt khẩu, giết tôi và Hàn Sâm ư?

Trên thế giới này sẽ không còn ai biết có một người từng là xã hội đen nằm vùng cảnh sát nữa.

Ha ha, nếu cậu có thể làm được, tôi không ngại đấu một trận đâu.

Đời người chẳng phải được tạo thành từ vô số điều không biết sao?

Ai mà biết được quyết định nào là hoàn toàn đúng đắn, quyết định nào là sai lầm.” Hai người uống trà cho đến chiều tối, khi mặt trời lặn về phía Tây.

Lưu Kiến Minh đứng dậy: “Trần tiên sinh, tôi xin cáo từ.

Cuối cùng, xin cảm ơn anh.” Nói rồi, anh cúi đầu thật sâu với Trần Hạo.

Trần Hạo không động đậy, mỉm cười nhìn anh ta, nhận lấy cái cúi đầu.

Khi sắp mở cửa, Lưu Kiến Minh dừng lại, quay người nhìn Trần Hạo.

“Trần tiên sinh, tuy anh biết tình cảnh của tôi và tôi rất cảm ơn anh, nhưng tôi hy vọng anh đừng phạm tội, càng đừng để rơi vào tay tôi.” “Khi đó, tôi thật sự sẽ bắt anh, vì tôi là một cảnh sát.” Trần Hạo ha ha ha cười lớn.

“Không sao cả, chỉ cần cậu có thể bắt được tôi, Lưu Kiến Minh đốc sát.” Trần Hạo nói.

Lưu Kiến Minh mỉm cười, nụ cười nhẹ nhõm.

Anh mở cửa rời đi.

Bước trên những bậc thang xuống núi, ánh hoàng hôn chiếu rọi lên những dãy núi xa xăm trùng điệp.

Lưu Kiến Minh cảm thấy khắp toàn thân tràn ngập những phân tử hạnh phúc.

Từ trước đến nay anh chưa từng cảm thấy không khí trong lành, tự do như vậy, ánh nắng ấm áp, dịu dàng đến thế.

Thế giới mà anh từng thấy xám xịt, giờ đây đã trở nên năm màu sặc sỡ.

Hóa ra, thế giới này thật đa sắc.

Chương 849

Lưu Kiến Minh lái xe về nhà.

Giữa đường, máy nhắn tin reo.

Anh cầm lên xem lời nhắn: "Đợi anh ăn tối nhé, Mary." Lưu Kiến Minh nhìn lời nhắn, trên mặt đầy nụ cười và hạnh phúc.

Đột nhiên, anh đưa ra một quyết định.

Anh đánh lái, rẽ vào một con phố thương mại, dừng xe trước một tiệm trang sức, rồi tại quầy chọn một chiếc nhẫn kim cương.

Về đến nhà, bạn gái đang nấu ăn.

Lưu Kiến Minh từ phía sau ôm lấy cô.

Người phụ nữ cưng chiều vỗ vỗ tay anh: "Làm gì vậy, chưa nấu xong mà.

Đừng phá nữa, đi rửa tay đi, sắp ăn cơm được rồi." "Mary." "Gì vậy." "Anh yêu em." "Em cũng yêu anh." Trên tay Lưu Kiến Minh đột nhiên xuất hiện một hộp trang sức.

Anh nhẹ nhàng mở ra trước mặt bạn gái.

Cô gái nhất thời sững sờ, rồi che miệng lại, vành mắt đỏ hoe.

"Mary, anh cầu hôn em.

Tuy lời cầu hôn này có hơi đơn giản, nhưng anh mong muốn mãi mãi được ở bên em, hai chúng ta sống an ổn, hạnh phúc bên nhau." Lưu Kiến Minh nói một cách chân thành.

Nước mắt của người phụ nữ tuôn rơi.

Cô đã đợi ngày này không biết bao lâu, cũng từng ám chỉ, nhưng

người đàn ông luôn dùng đủ loại tiểu xảo để đối phó.

Hôm nay, cuối cùng cô cũng đợi được.

Người phụ nữ nhìn người đàn ông, dùng sức gật đầu.

Lưu Kiến Minh đeo nhẫn vào tay cô, người phụ nữ liền ôm chặt lấy anh, vui sướng không ngừng nhón gót.

Đột nhiên, hai người ngửi thấy mùi khét.

"Ôi, đồ ăn cháy rồi." Người phụ nữ nhanh chóng xuống bếp, tắt van gas, nhìn món ăn đen thui trong nồi, rồi buồn rầu nhìn về phía Lưu Kiến Minh.

Lưu Kiến Minh ha ha cười: "Hôm nay là ngày anh cầu hôn em, đừng bận tâm mấy chuyện này.

Chúng ta ra ngoài ăn." Người phụ nữ gật đầu: "Được, ra ngoài ăn." Ha ha ha ha ~~~~ Trong một tấm gương lớn, một bóng người điển trai mặc cảnh phục xuất hiện, đang cẩn thận chỉnh sửa bộ cảnh phục.

Máy bộ đàm treo trên vai, anh đội mũ lên, nghiêm túc điều chỉnh vài góc độ, cuối cùng chọn một tư thế mà anh cho là đẹp trai nhất.

Nhìn vào gương, anh 'tách' một tiếng chào kiểu quân đội: "PC23828, hôm nay chính thức nhận nhiệm vụ." Trong gương đột nhiên xuất hiện một cái đầu khác, cười với Trần Vĩnh Nhân: "Nhân ca, biết anh đủ đẹp trai rồi, đến giờ rồi, chúng ta phải đi tuần tra." "Được, đi thôi." Xe tuần tra thả hai người xuống một con phố.

An ninh trên con phố này do họ phụ trách.

Trần Vĩnh Nhân hai tay chống nạnh, chầm chậm bước trên phố, nhìn dòng người qua lại.

Một cảm giác chân thật, anh rất thích.

Phía trước đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào.

Hai người nhìn nhau, lập tức chạy về phía nơi xảy ra chuyện.

Trong đám đông, thấy mấy tên du côn đang vây quanh hai cô gái.

Đồng nghiệp của Trần Vĩnh Nhân là A Uy chỉ vào bọn du côn hét lớn: "Này, làm gì đó!" Hai cô gái thấy cảnh sát, lập tức chạy ra khỏi vòng vây của bọn du côn, trốn sau lưng cảnh sát, có chút sợ hãi nhìn mấy tên du côn đó.

Bọn du côn thấy cảnh sát cũng không sợ hãi, vẻ mặt bặm trợn, nhún vai nói một cách cà lơ phất phơ: "Cảnh quan, tôi đâu có phạm pháp, chỉ chào hỏi thôi mà." Trần Vĩnh Nhân liếc nhìn mấy tên du côn đó, quay đầu hỏi hai cô gái: "Vừa rồi có chuyện gì vậy?" Một trong những cô gái xinh đẹp nói: "Cảnh quan, vừa rồi tôi đang đi dạo phố, bọn chúng cứ muốn làm quen với tôi, muốn tôi đóng phim làm minh tinh.

Tôi không đồng ý thì bọn chúng cứ vây lại không cho tôi đi." Bọn du côn nhún vai: "Xem kìa, cảnh quan, tôi đâu có làm gì.

Tôi là công ty điện ảnh, đang tuyển người mới mà.

Thấy cô ấy xinh đẹp thì hỏi thăm thôi, chẳng lẽ vì vậy mà bắt tôi sao?" A Uy chỉ vào bọn du côn nói: "Người ta không đồng ý, mày ép người ta đi cùng mày sao?" "Theo đuổi con gái thì phải mềm mỏng chứ, đúng không?

Dù sao tôi cũng không phạm pháp." Mấy tên đó cười hềnh hệch nhìn hai viên cảnh sát.

Trần Vĩnh Nhân tiến lên, liếc nhìn mấy tên đó rồi nói: "Kiểm tra chứng minh nhân dân, lấy ra cho tôi xem.

Không hợp tác tôi có quyền bắt về." Mấy tên du côn đảo mắt: "Kiểm tra thì kiểm tra, sợ gì chứ." Nói rồi, mấy tên đó đều lấy chứng

minh nhân dân ra.

Trần Vĩnh Nhân cầm lấy chứng minh nhân dân của họ, cẩn thận ghi chép thông tin cá nhân của mấy tên đó vào sổ ghi chép, rồi trả lại.

Mấy tên du côn thấy cảnh sát có chút bản lĩnh, càng thêm kiêu ngạo.

Đặc biệt là trước mặt nhiều người hiếu kỳ xung quanh, chúng càng muốn khoe mẽ, vung vẩy đầu, dùng ngữ khí kiêu căng nói: "Kiểm tra chứng minh xong thì sao?

Cũng không bắt được tôi." Tay chúng không ngừng chỉ trỏ Trần Vĩnh Nhân và A Uy, khiến A Uy tức đến thở phì phò.

Nhưng đối với loại du côn khó dây dưa này, lại không thật sự phạm lỗi gì lớn, thật sự không có cách nào tốt.

Trần Vĩnh Nhân mỉm cười, nói: "Không phạm pháp, được, tôi coi như các cậu không phạm pháp.

Nhưng tôi nhớ con phố này là địa bàn của Đông Tinh mà, các cậu là người của Đông Tinh sao?" Mấy tên du côn nhìn nhau, tên cầm đầu ngẩng đầu nói: "Tôi không phải người của Đông Tinh thì sao?

Tôi đi dạo phố không được sao?" "À, được chứ, dạo phố đương nhiên là được rồi." "Nhưng mà, giữa phố trêu ghẹo con gái, các cậu nghĩ sao?

Nếu tôi giao tin tức này cho người của Đông Tinh, nói có người đang gây rối trên phố của Đông Tinh, ảnh hưởng đến chuyện làm ăn của họ, các cậu nghĩ họ sẽ xử lý thế nào?" Trần Vĩnh Nhân cười như không cười nhìn mấy tên du côn.

Mấy tên du côn lập tức biến sắc.

Nếu thật sự để người của Đông Tinh biết chúng gây chuyện trên

địa bàn của Đông Tinh, hậu quả của chúng e rằng sẽ thảm khốc, ít nhất cũng thảm hơn gấp vạn lần so với việc rơi vào tay cảnh sát.

"Cảnh sát, anh không thể nói những chuyện như vậy với người của Đông Tinh chứ." Tên cầm đầu cứng cổ nói.

Chương 850

“À, cảnh dân hợp tác mà, đó là khẩu hiệu của tôi bây giờ.” Trần Vĩnh Nhân nói.

Mấy tên du côn lập tức sợ hãi co rúm lại.

Tên cầm đầu thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ.

Trên mặt hắn nặn ra nụ cười, nói với Trần Vĩnh Nhân: “Cảnh quan, tôi biết sai rồi.

Thực ra tôi cũng không làm gì cả, xin tha cho tôi một lần đi.” “Người phạm lỗi không phải tôi, là hai cô gái kia.

Nếu muốn xin lỗi, các cậu nên xin lỗi họ.” Trần Vĩnh Nhân chỉ vào hai cô gái đang đứng bên cạnh.

Mấy tên đó vừa nhìn, lập tức tiến lên, liên tục cúi đầu xin lỗi hai cô gái: “Tiểu thư, tôi sai rồi, xin hãy tha thứ cho tôi.” “Thấy các cô xinh đẹp, tôi thật lòng muốn giới thiệu đi đóng phim thôi, ban ngày ban mặt, tôi đâu thể làm gì được.

Để các cô sợ hãi, tôi xin lỗi ạ.” Hai cô gái thấy bọn du côn xin lỗi, vừa sợ hãi vừa kinh ngạc nhìn cảnh sát.

Thấy Trần Vĩnh Nhân gật đầu, cô gái xinh đẹp đó nói.

“Được rồi, tôi tha thứ cho các cậu.

Nhưng sau này đừng làm vậy nữa, đáng sợ lắm.” “Vâng, sau này nhất định sẽ không làm vậy nữa.” Mấy tên du côn nhìn Trần Vĩnh Nhân, dò hỏi: “Cảnh quan, chúng tôi đi được chưa ạ?” “Đi được rồi.” Nhưng mấy gã đó vẫn chưa đi, tên cầm đầu đi đến trước mặt Trần Vĩnh Nhân, nhỏ giọng nói: “Cảnh quan, tôi thật sự không dám nữa, xin tha cho tôi lần này, ngàn vạn lần đừng nói với người của Đông

Tinh nha.” Trần Vĩnh Nhân cười cười: “Xem biểu hiện sau này.

Nếu lần sau còn làm chuyện như vậy, lần thứ hai thôi đấy.” “Được, được, được, cảm ơn cảnh quan, cảm ơn cảnh quan.” Mấy tên lưu manh té đái vọt lẹ, đám đông vây xem lập tức bật cười ầm ĩ.

Trần Vĩnh Nhân nói lớn với những người đang tụ tập hóng chuyện: “Được rồi quý vị, đừng tụ tập ở đây nữa, ai đi dạo phố thì đi dạo phố đi.” Đám đông tản đi.

Hai cô gái đứng đó, cô gái xinh đẹp nhìn Trần Vĩnh Nhân, mắt đảo một vòng, rồi đến trước mặt Trần Vĩnh Nhân nói: “Cảm ơn nha cảnh quan.” “Không cần cảm ơn, tôi nên làm mà.” “Cảnh quan, tôi có một thắc mắc muốn hỏi, nếu là người của Đông Tinh thì sao?” Cô gái hỏi.

Trần Vĩnh Nhân cười cười: “Trước hết thì, chắc chắn không phải Đông Tinh.” “Vì người Đông Tinh ra ngoài có yêu cầu về trang phục, mùa hè áo sơ mi trắng, thu đông đều mặc vest chỉnh tề, còn quy củ hơn cả giới văn phòng.” “Nhìn mấy tên đó xem, ăn mặc hoa hòe loẹt, sao có thể là Đông Tinh chứ.” “Hơn nữa, Đông Tinh quy củ nghiêm ngặt, cũng không làm ra mấy chuyện như vậy.” “Nếu thật sự là Đông Tinh, thì càng đơn giản hơn, giữa đường trêu ghẹo con gái, Đông Tinh sẽ thanh lý môn hộ, chặt tay chặt chân cũng có thể đấy.” “Dữ vậy sao?” Cô gái tặc lưỡi.

“Mỗi ngành nghề đều có quy củ, nhờ có quy củ nên việc kinh doanh trên địa bàn Đông Tinh mới tốt như vậy, mới yên tâm mua sắm đúng không.” Trần Vĩnh Nhân nói.

Cô gái nghiêm túc gật đầu.

Đôi mắt đẹp của cô gái lướt trên người Trần Vĩnh Nhân, càng nhìn càng thấy cảnh sát này đẹp trai, đột nhiên nói: “Cảnh quan, anh chưa ghi lại thông tin của tôi.” Trần Vĩnh Nhân hơi sững sờ: “Có cần báo cảnh không?” Cô gái cười gian xảo: “Cần chứ.” “Vậy được, tôi

ghi lại đơn giản cho cô, sau đó có thời gian thì đến sở cảnh sát làm một biên bản chi tiết." Trần Vĩnh Nhân vừa nói vừa lấy cuốn sổ nhỏ ra hỏi: "Họ tên?" "A Mỹ." "Thân phận?" "Sinh viên đại học Sấm Hội Hương Cảng, à không, tôi sắp tốt nghiệp rồi." Trần Vĩnh Nhân không nhịn được lại ngẩng đầu nhìn cô gái một cái, trông chẳng giống sinh viên đại học chút nào.

"Thông tin liên hệ." "Điện thoại ký túc xá của tôi xxxxxxx, số máy nhắn tin của tôi xxxxxxx." "Vụ án báo là gì?" Cô gái chỉ chỉ vào phù hiệu trên ngực Trần Vĩnh Nhân, cười nói: "Cảnh quan Trần Vĩnh Nhân, đây là cách liên hệ của tôi, sau khi tan ca anh có thể liên lạc với tôi nha." Cô gái nói xong, kéo tay bạn gái chạy đi, để lại một tràng cười.

Trần Vĩnh Nhân nhìn cô gái chạy đi có chút ngỡ ngàng, bị gái xinh thả thính à?

A Uy đứng bên cạnh, nhìn Trần Vĩnh Nhân đang ngây người, thở dài một hơi.

"Ai ~~, anh Nhân, tôi tuần tra hơn một năm rồi mà chưa có cô gái nào bắt chuyện với tôi, hôm nay anh mới ra đường ngày đầu tiên đã có gái xinh để lại số điện thoại." "Đẹp trai thì không cần phải nói lý à?" Vừa nói vừa lắc đầu, tiếp tục đi tuần tra.

Trần Vĩnh Nhân đột nhiên cười.

Nhìn cuốn sổ trong tay ghi tên và số điện thoại, anh không nhịn được bật cười thành tiếng.

Không phải vì được con gái thích mà vui, cũng không phải vì cô gái đó quá xinh đẹp, mà vì, anh có thể quang minh chính đại đón nhận tình cảm của một cô gái.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Bầu trời xanh biếc như được gột rửa, cảm giác đi dưới ánh nắng thật tuyệt.

A Uy thấy Trần Vĩnh Nhân ngửa đầu nhìn trời cười ngốc nghếch, lại đi lại: "Này, anh Nhân, đâu đến nỗi vui vẻ đến mức này chứ." "Không thấy thời tiết hôm nay đẹp sao?" A Uy ngẩng đầu nhìn: "Cũng được." "Ha ha, tôi thấy rất đẹp." "Anh Nhân, có muốn liên hệ với cô gái kia không?

Xinh đẹp đó, sinh viên đại học nữa." "Sao lại không chứ?" Trần Vĩnh Nhân cười nói.

Bắt đầu một mối tình tươi sáng như ánh nắng, chẳng phải rất tốt sao?

Duyên phận thế gian đôi khi thật kỳ diệu, Trần Vĩnh Nhân không biết, cô gái kia sau này là bạn gái của Trần Vĩnh Nhân.

Nhưng vì Trần Vĩnh Nhân vẫn luôn lăn lộn trong giới xã hội đen, cô ấy mang thai, đau buồn chia tay với anh.

Cô A Mỹ, cô gái đó.

Trong đời, hai người lại một lần nữa gặp lại, cô ấy không còn là một cô gái giang hồ, anh là một cảnh sát đi dưới ánh nắng, hy vọng sẽ có một tương lai tốt đẹp.

Nhìn thời gian, sắp trưa rồi, Trần Hạo đi xuống bếp, A Mễ đang làm món ăn.

Tuy có người giúp việc, nhưng đôi khi cô ấy thích tự tay vào bếp.

Trần Hạo ít khi tự mình nấu, nhưng từ khi trở thành người phụ nữ của Trần Hạo, cô ấy càng yêu thích hoạt động này hơn.

Nhìn bóng dáng thanh nhã của cô gái, Trần Hạo đi đến ôm cô từ phía sau, cô gái quay đầu lại, để lộ nửa bên má, Trần Hạo nhẹ nhàng

hôn lên má cô.

“Xong rồi sao?” A Mễ nhẹ nhàng hỏi.

“Không có, xuống xem thôi.” Trần Hạo cười nói.

A Mễ vỗ vỗ cánh tay anh: “Sắp đến giờ ăn rồi, món canh hầm cả buổi sáng, rất đậm đà đấy.” “Ừm, đúng rồi, chiều nay em định làm gì?” Trần Hạo hỏi.

“Không có gì cả.” A Mễ nói.

“Anh cũng không có việc gì, chi bằng anh cùng em đi dạo phố đi.” Trần Hạo nói.

A Mễ kinh ngạc mừng rỡ, quay người nhìn anh: “Anh có thời gian sao?” “Có chứ, chắc chắn có.” A Mễ vui vẻ ôm lấy Trần Hạo, hôn lên má anh.

Không phải vì không có tiền mua sắm, mà là cô ấy cần cảm giác được người đàn ông của mình bầu bạn.

Buổi chiều, Trần Hạo chuyên tâm đi dạo phố cùng A Mễ, A Mễ thử quần áo, Trần Hạo đứng bên cạnh chỉ trỏ đánh giá.

A Mễ làm tóc, Trần Hạo ngồi bên cạnh yên lặng đọc tạp chí, A Mễ làm móng tay, Trần Hạo đứng bên cạnh quấy phá và trêu chọc.

Trần Hạo đã ở bên A Mễ cả một ngày.

Buổi tối, hai người đi chợ.

“A Mễ, tối nay anh nấu ăn, để em nếm thử tài nghệ của anh.” Trần Hạo nói.

Chương 851

“Song Đao Trù Thần muốn xuất sơn sao?

Em thật sự chưa từng nếm thử tài nghệ của anh đấy, mong chờ quá.” A Mễ khoác tay Trần Hạo cười ngọt ngào, cười như một cô bé, không hề thấy một chút dáng vẻ của đại tỷ Đông Tinh nào.

“Song Đao Trù Thần” là biệt danh mà Trần Hạo có được khi anh đuổi chém đám lưu manh trên một con phố năm xưa.

Ăn tối xong, hai người ngồi ôm nhau trên ghế sofa xem TV, sau đó Trần Hạo và A Mễ tự nhiên có một đêm lãng mạn và ấm áp.

Sáng sớm, mở cửa sổ, ánh nắng thật đẹp.

Ngắm nhìn hồ điệp bay lượn trên hương hoa, phong cảnh thật mỹ miều.

Đùa giỡn tắm rửa, người giúp việc đã sớm chuẩn bị bữa sáng, hai người mặc đồ ngủ xuống lầu ăn cơm.

“Lát nữa em có phải đến công ty không?” Trần Hạo hỏi.

“À, phải tổng hợp sổ sách tháng này, xem lợi nhuận thế nào.

Nhưng tháng này mấy cửa hàng đó đều khá ăn nên làm ra, chắc là ổn thôi.” A Mễ nói.

Đông Tinh chiếm giữ các khu vực sầm uất như Vượng Giác, Tiêm Sa Chớ, Du Ma Địa, đặc biệt là phố Portland, còn được mệnh danh là “phố sắc xuân”, là một danh thiếp của Hương Cảng, sánh ngang với khu phố đèn đỏ Kabukicho ở Nhật Bản.

Ở Thượng Hoàn, Miếu Nhai, Sài Loan và các khu vực khác cũng có những con phố tương đối sầm uất, bất kỳ địa bàn nào của Đông

Tinh, các tụ điểm giải trí và các cô gái đều nằm dưới sự quản lý của A Mễ.

Đông Tinh từ bỏ việc buôn bán D, tập trung phát triển nghiệp Hoàng, hiện tại mảng này quả thực ngày càng ăn nên làm ra.

“Hôm nay anh có việc gì không?” A Mễ vừa ăn bánh bao vừa hỏi.

“Lát nữa anh định đến tòa nhà Đông Tinh xem thử, sau đó đi dạo Sài Loan một chút, mấy ngày nữa anh chuẩn bị đi Đại lục một chuyến.” “Lần trước vụ nước giải khát đó, cần phải thực hiện càng sớm càng tốt.

Đúng rồi, em có muốn đi cùng anh không?” Trần Hạo nói.

“Được chứ.” A Mễ nở nụ cười rạng rỡ.

Ăn cơm xong, tài xế đón A Mễ đi, Trần Hạo thay quần áo xuống lầu, Tô Uy và đàn em lập tức đứng dậy: “Đại lão.” “Đi tòa nhà Đông Tinh.” Trần Hạo nói.

Đến tòa nhà Đông Tinh, Trần Hạo lấy điện thoại cục gạch gọi cho A Tuấn, điện thoại nhanh chóng kết nối.

“Đại ca, có gì phân phó không?” A Tuấn nói.

A Tuấn hiện tại cũng là một đại ca cai quản khu vực, nắm giữ Thổ Qua Loan và Cửu Long Thành.

“A Tuấn, anh em lâu ngày không gặp.

Anh gọi điện thông báo cho mấy vị thúc bá, và tất cả anh em đang ở cảng, tối nay đến Hoa Đô Dạ Tổng Hội uống rượu, anh mời, ai đi được thì tụ họp.” Cái gọi là “tất cả anh em” này, ít nhất cũng là đầu mục cai quản một con phố, những tiểu lưu manh tầng đáy không có tư cách tham gia, ước tính số người cũng phải hơn một trăm.

Xa cách đã lâu, Trần Hạo thực sự cũng có chút nhớ, định tối nay

gọi tất cả mọi người đến, cùng nhau vui vẻ.

"Đại ca, em sẽ sắp xếp ổn thỏa." A Tuấn lập tức đáp.

Mặc dù A Tuấn là đại ca cai quản một khu, nhưng được Trần Hạo sắp xếp làm mấy việc nhỏ, anh ta lại đặc biệt vui vẻ làm.

Tại sao?

Bởi vì điều đó thể hiện sự thân cận của đại ca, nếu không thân cận, đại ca còn chẳng thèm để ý.

Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo đứng trước giá sách, nhìn hàng dài sách, quyết định chọn một cuốn để đọc.

Đúng lúc đó, cửa phòng bị gõ.

"Vào đi." Trần Hạo nói.

Phó Dương từ bên ngoài bước vào: "Anh Hạo, có một chuyện muốn báo cáo với anh." "Ồ, Phó Dương à, ngồi đi, có chuyện gì?" Trần Hạo rút một cuốn sách, ngồi lại ghế của mình.

"Chuyện là…" "Anh Hạo, có một người tên Hồng Nghĩa muốn gặp anh, hẹn bàn chuyện hợp tác." Phó Dương nói.

Hồng Nghĩa?

Trần Hạo lẩm nhẩm cái tên này.

Hương Cảng có ba nhà phân phối lớn, Hồng Nghĩa, Hàn Sâm, Lưu Đường, Hồng Nghĩa là kẻ kiêu ngạo nhất, là nhà phân phối "bạch phấn" lớn nhất, có móc nối với các bang phái ở Đài Loan, Nhật Bản và Đông Nam Á.

Hàn Sâm đã bị thu phục, sau này sẽ không còn kinh doanh D phẩm nữa, tin tức này đã sớm được tung ra.

Địa bàn của Đông Tinh lớn như vậy, tuyệt đối là một miếng thịt

béo, Hồng Nghĩa tìm đến, không ngoài việc muốn quyền kinh doanh trên địa bàn Đông Tinh.

Trần Hạo không muốn gặp, tranh bá, địa bàn, Hương Cảng chỉ là một nơi nhỏ bé, tranh giành mãi cũng chỉ là những chuyện vặt vãnh, vì một con phố mà không ngừng đấu đá, chẳng có ý nghĩa gì.

Khi đứng ở vị trí cao hơn, tầm nhìn rộng hơn, những chuyện trước đây từng bận tâm, quay đầu nhìn lại, sẽ thấy chúng thật nhỏ bé không đáng kể.

Nếu thế giới này có gì hấp dẫn, thì chỉ có tình yêu nam nữ và tình huynh đệ còn đọng lại trong lòng.

Thế giới này chỉ có ba tháng thời gian, Trần Hạo chỉ muốn tận hưởng cuộc sống thật tốt, bớt làm những chuyện linh tinh.

"Trả lời hắn, thời gian này tôi không rảnh." Trần Hạo nói.

"Vâng anh Hạo, em sẽ trả lời lại hắn." Phó Dương nói xong liền cung kính rời đi.

Thời gian thoáng cái đã đến tối, Trần Hạo đưa A Mễ cùng nhau đến Hoa Đô Dạ Tổng Hội, đèn neon ở phố Portland đều sáng rực.

Các biển hiệu như "Ái Sào", "Kim Cư", "Như Ý Các" san sát, phố sắc xuân quả không hổ danh, trên đường người người chen chúc, nam nữ tấp nập vô cùng.

Phố Portland vốn không quá rộng, lại đông người, đoàn xe của Trần Hạo vừa tiến vào, lập tức chậm lại.

Đàn em đi trước lập tức xuống xe, từng người mặc vest đen, ra hiệu mời đám đông phía trước tách ra.

Tiếp đó, các chủ cửa hàng hai bên đường vừa thấy đoàn xe, lập tức có đàn em từ trong chạy ra, tự động duy trì trật tự, cho đoàn xe

tiến lên, trong thời gian ngắn đã dọn ra một con đường.

Người trên phố thấy thế này, lập tức biết là có đại lão đến, đều tò mò nhìn về phía đoàn xe.

Chương 852

"Ai vậy, khí phái thế, cả bảo kê của các cửa hàng cũng chạy ra duy trì trật tự, uy phong hơn cả mấy đại gia giàu có?" Có người không nhịn được hỏi.

Người sành sỏi lập tức dùng giọng khinh thường nói: "Đại gia thì sao, xe của tổng đốc cảng cũng phải từ từ đi thôi, còn đây là đoàn xe của Đông Tinh long đầu đó." "Đông Tinh long đầu, anh Bạo Long à, thảo nào uy phong thế!" "Đương nhiên uy phong rồi, nửa cái cảng Cửu Long là do người ta che chở, phố Portland, Thượng Hoàn, Miếu Nhai, Phố Đàn Bà, phố Bá Hải mấy nơi này bây giờ ăn nên làm ra cỡ nào, ngay cả một vụ đánh nhau cũng không có." "Các chủ cửa hàng khách khí, không có lừa bịp móc túi, vì anh Bạo Long quản lý nghiêm ngặt, ai làm hỏng danh tiếng, lập tức cút đi." "Đương nhiên, nếu có khách gây rối, Đông Tinh tự nhiên sẽ trực tiếp ra tay, sẽ không có kết cục tốt đẹp, cho nên chơi trên địa bàn Đông Tinh, tuyệt đối yên tâm." "Đông Tinh bây giờ kiếm tiếng tăm đó." "Đương nhiên rồi, tiếng tăm là tiền bạc mà, nhìn những nơi khác, việc kinh doanh không phải dần dần suy thoái không ít sao, khách ở mấy con phố của Đông Tinh ngược lại ngày càng đông." "Trong lòng người ta đều như gương sáng, ai cũng không muốn bỏ tiền ra mà thấp thỏm lo âu đúng không." "Đúng đúng, giá cả niêm yết rõ ràng, đắt mấy tôi cũng không sợ, cùng lắm thì không chơi nữa thôi, nhưng nếu ra ngoài chơi mà phải lo lắng bị lưu manh quấy nhiễu, thì đúng là mất hứng." "Đô đô đô, đô đô đô ~" Trong xe, điện thoại của Trần Hạo đổ chuông, A Mễ đưa cho Trần Hạo, Trần Hạo nhìn số, trên mặt lộ ra nụ cười, xem ra tối nay người quen đều đến đông đủ.

"Hoàng tổng cảnh ti, buổi tối tốt lành nha." Trần Hạo bắt máy.

“Không tốt chút nào, Đông Tinh long đầu làm ra trận thế lớn như vậy, triệu tập tất cả đại lão trong khu vực tụ họp, tập hợp hơn trăm người, tôi cũng thấy căng thẳng chứ.” Hoàng cảnh ti trầm giọng nói.

“Chỉ uống rượu liên lạc tình cảm thôi, không có gì đâu.” Trần Hạo cười nói.

“Không có năm không có tiết mà triệu tập tất cả mọi người đến uống rượu, tin mới là có quỷ.” Hoàng cảnh ti hiển nhiên không tin.

“Thật sự chỉ muốn tụ họp với anh em, tiện thể bàn chuyện phát triển công ty, thật sự không có gì khác.” Trần Hạo nói.

“A Hạo, thật sự đừng gây chuyện nha, anh cũng biết tôi ở O ký, nếu có vấn đề tôi không dễ giải thích đâu.” “Nếu có động thái lớn, báo trước cho tôi một tiếng, chúng ta có thể bàn bạc.” Hoàng cảnh ti nói.

Chính quyền cần sự ổn định, nếu Trần Hạo làm một trận bang phái đại chiến, khiến toàn cảng đao quang kiếm ảnh, thì trách nhiệm đó lớn lắm.

“Tôi là đại lão mà, có việc gì sẽ không giấu.” Trần Hạo cười nói.

Đặt điện thoại xuống, xe đã đến cửa Hoa Đô Dạ Tổng Hội.

Hoa Đô Dạ Tổng Hội là cửa hàng chủ lực ở phố Portland, địa bàn rộng, trang trí xa hoa, chất lượng công chúa bên trong cũng tốt nhất, mỗi ngày việc kinh doanh đều rất sôi động.

Trần Hạo thấy vô số người đứng ở cửa lớn đón tiếp, Trần Hạo nắm tay A Mễ xuống xe.

Anh chào hỏi các lão bối Quỷ Thúc, Bạch Đầu Ông, Hạng Gia, Bỉnh Thúc, Kim Phượng, rồi nói chuyện vài câu với mấy đại ca cai quản khu vực.

Có Hàn Sâm của Tiêm Sa Chớ, Tư Đồ Hạo Nam của Thiên Hậu,

Khả Nhạc của Thuyên Loan, A Khánh của Thâm Thủy Phụ, v.v.

Sau đó là anh em thân tín của anh, Chu Khôn bây giờ đang nắm giữ Quan Đường, rồi có A Tuấn, Phó Dương, Ô Dăng, Đại Đông, A Thâm, Tô Uy, Tế BTử, Hoa Lật Thử, Mạch Á Tử.

Cùng với một số đầu mục và đàn em khác, cửa Hoa Đô Dạ Tổng Hội chật kín người, phải hơn một trăm người.

"A Hạo." "Đại lão." "Anh Hạo." "Anh Bạo Long." Các loại xưng hô đều có, Trần Hạo cười và lần lượt chào hỏi những người này, quay đầu nhìn cách đó không xa trên đầu phố, đậu mấy chiếc xe cảnh sát, có xe chống bạo động, bên dưới đứng mấy chục cảnh sát, tất cả đều căng thẳng nhìn về phía này.

Trần Hạo cười cười: "Đứng hết bên ngoài, làm mấy cảnh sát cũng căng thẳng hết cả lên." A Khôn cười nói: "Không ai mời mà." Hahaha ~~ Những người khác đều cười.

Mọi người cùng vào Dạ Tổng Hội, bên trong đèn sáng rực rỡ, đèn neon nhấp nháy.

Trần Hạo bảo mọi người ngồi xuống, nói với quản sự: "Các công chúa đâu rồi, anh em của chúng ta đến cũng phải có người bầu bạn chứ." "Sắp xếp ngay." Không lâu sau, một đám mỹ nữ yểu điệu thướt tha bước vào, đại sảnh càng thêm náo nhiệt, rượu được mang lên bàn, mọi người tự chơi.

Trần Hạo và các đại lão ngồi một bàn nói chuyện, Tư Đồ Hạo Nam hỏi: "A Hạo, anh triệu tập mọi người đến đây có chuyện gì vậy?" "Không có, chỉ muốn cùng mọi người uống một bữa rượu vui vẻ, anh em cũng nên tăng cường tình cảm mà." Trần Hạo nói.

A Khôn cười nói: "Đại lão mời khách, đâu có nhiều lý do như vậy, chúng ta cứ chơi cho đã, phải không A Hạo?" "Đúng vậy." Trần Hạo

đứng dậy, giơ ly rượu lên nói lớn: "Hôm nay gọi mọi người đến, chỉ vì muốn liên lạc tình cảm anh em, cho nên lát nữa mọi người cứ chơi hết mình, chơi thật vui vẻ và sảng khoái, tôi kính anh em một ly." Những người khác vội vàng giơ ly lên, đồng thanh hô: "Kính đại lão!" Sau đó mọi người cùng nhau cạn ly.

"Được rồi, phần còn lại cứ chơi đi, rượu thoải mái." Trần Hạo cười nói.

"Được!!!" Không khí trong sảnh vô cùng nhiệt liệt.

Lão Quỷ Thúc liếc nhìn đám đông náo nhiệt, nói: "Đông Tinh dưới sự dẫn dắt của A Hạo, bây giờ ngày càng phát đạt, mấy lão già chúng tôi nhìn cũng vui mừng." Bạch Đầu Ông nói: "Chúng ta cứ theo A Hạo mà kiếm tiền thôi." "Đúng đúng, kiếm tiền là chuyện đại sự, năm ngoái A Hạo dẫn chúng ta kiếm được nhiều tiền như vậy, chúng ta cũng cùng nhau kính long đầu một ly." Hạng Gia đề nghị.

Mọi người trên bàn cùng giơ ly, chạm ly rồi cạn một hơi.

Đặt ly xuống, mọi người trò chuyện, Bỉnh Thúc nói: "Đông Tinh chúng ta bây giờ đoàn kết và ăn nên làm ra, người khác ghen tị lắm đấy!" "Hai hôm trước tôi uống trà với lão Đặng của 'Hòa Liên Thắng', ông ta nói với tôi, bây giờ Hòa Liên Thắng đang bầu cử người cầm quyền mới." "A Nhạc và Đại Dân đấu đá không ai chịu ai, những người khác cũng có ý kiến riêng, làm cho mọi người đều không làm ăn được nữa." Lúc đó Quỷ Thúc nói: "Hòa Liên Thắng cũng là một bang phái lớn, ba năm một lần bầu cử, lần nào mà không náo loạn một trận chứ, bề ngoài có vẻ dân chủ, thực ra là nội hao." "Nếu có một long đầu tốt, dẫn dắt mọi người làm giàu, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc đấu đá trong nội bộ sao." Trần Hạo nghe ra ý của Quỷ Thúc đang nịnh bợ, cười nói: "Chuyện của Hòa Liên Thắng không liên quan gì đến chúng ta, chỉ cần Đông Tinh chúng ta nội bộ

đoàn kết, thì không sợ gì cả, phần còn lại cứ nỗ lực kiếm tiền, mọi người thấy sao?" "Đúng đúng đúng, kiếm tiền là quan trọng nhất." "Theo anh Hạo có tiền kiếm, những thứ khác đều là vớ vẩn." Trần Hạo giơ ly và uống một ly với Chu Khôn.

Trong thế giới này, Chu Khôn là huynh đệ tốt của anh: "Dạo này công ty điện ảnh thế nào rồi?" Chu Khôn cười nói: "Không tệ đâu, cái loạt phim 'Tình Bất Tự Cấm' đó đặc biệt được hoan nghênh, cô gái ngực khủng mà em lăng xê, bây giờ đã trở thành đại minh tinh rồi." "Không chỉ có vậy, em còn phát hiện ra mấy cô gái xinh đẹp khác, nhờ chị Hoa viết mấy kịch bản, quay mấy bộ phim, bây giờ cũng đã thành những cây cột nhỏ của công ty em." "Đúng rồi, cái thằng khốn Binh Khôn của Hồng Hưng thấy em mở công ty điện ảnh kiếm tiền, cũng mẹ nó mở một cái, mấy hôm trước lén lút phái hai tên tiểu bạch kiểm đến tìm nữ diễn viên của em, muốn đào người đi." "Kết quả bị em phát hiện, đánh cho hai tên tiểu bạch kiểm đó thê thảm, sau đó trực tiếp ném trước cửa Binh Khôn.

Binh Khôn đang kiêu ngạo, em đã dặn đàn em cẩn thận bị trả thù." Nghe những lời này, Trần Hạo cười cười, vỗ vai Chu Khôn nói: "Nếu hắn dám gây rối, tìm người xử lý hắn." Chu Khôn sững sờ: "Không sợ Đông Tinh và Hồng Hưng xung đột lớn sao?" "Sợ chứ.

Hơn nữa, cái thằng Binh Khôn đó, ở Hồng Hưng cũng chẳng có quan hệ tốt đẹp gì, không biết bao nhiêu người đang mong hắn ta chết đi." Trần Hạo nói.

Trần Hạo ngẩng đầu nhìn mấy lão già đang túm tụm nói chuyện, Kim Phượng và A Mễ không biết đang thì thầm gì.

Đám đàn em phía dưới, có ba năm đứa trò chuyện tán gẫu khoác lác, có đứa đang chơi game với các công chúa.

Nhưng Trần Hạo cảm thấy không khí không náo nhiệt lắm.

Cũng có thể hiểu được, một đám đại lão đều ở đây, đám đàn em phía dưới quả thực có chút không thoải mái.

Trần Hạo vẫy tay gọi A Tuấn, A Tuấn vội vàng chạy đến, Trần Hạo ghé tai A Tuấn nói mấy câu, A Tuấn hiểu ý, đi lên sân khấu cầm micro nói: "Anh Hạo nói rồi, hôm nay phải chơi thật vui vẻ và sảng khoái, như vậy thì không được, cho nên anh Hạo muốn mọi người chơi một trò chơi có thưởng." "Mọi người có thể lên sân khấu biểu diễn, biểu diễn không giới hạn.

Người dưới sân khấu đều là giám khảo, mỗi người mỗi lần có một lá phiếu, có thể chọn có bỏ phiếu hay không, thấy hay thì bỏ phiếu, thấy dở thì không bỏ, đếm phiếu tại chỗ." "Dưới đây là điểm quan trọng nha, thắng có tiền thưởng, giải nhất 10 vạn, giải nhì 8 vạn, giải ba 6 vạn, giải tư 5 vạn, giải năm 2 vạn, giải sáu 1 vạn." Đám người phía dưới vừa nghe có tiền thưởng cao như vậy, lập tức hò reo, có người hô hỏi: "Thật sự biểu diễn gì cũng được sao?" "Biểu diễn gì cũng được." A Tuấn nói.

"Vậy tôi biểu diễn dùng nách đánh rắm có được không?" Có người hô.

"Biểu diễn dùng miệng đánh rắm cũng được, chỉ cần có người bỏ phiếu, vẫn có thể giành quán quân và nhận tiền thưởng." A Tuấn cười nói.

Lúc đó, một công chúa ngồi bàn dưới hô: "Anh Tuấn, vậy em có thể tham gia không?" A Tuấn sững sờ, chưa từng gặp trường hợp này, nghiêng đầu nhìn về phía Trần Hạo, Trần Hạo cười gật đầu.

A Tuấn lập tức nói vào micro: "Anh Hạo nói rồi, tất cả mọi người có mặt ở đây đều có thể tham gia." Oa ~~ đám công chúa kia cũng reo hò.

Một đàn em của Tư Đồ Hạo Nam là người đầu tiên chạy lên sân

khấu: “Tôi hát một bài cho mọi người nghe, giọng hát của tôi trong mắt Thiên Hậu có thể được gọi là cấp bậc ca vương đó.” “Hát nhanh đi!” “Không hát thì cút xuống, lão tử muốn lên kia.” Tên đó cầm micro hát, chỉ một câu thôi, cái giai điệu đó từ Hương Cảng bay thẳng lên Thái Bình Dương, phía dưới lập tức hò reo: “Ca vương, tôi nghe anh hát mà muốn cắt cổ tay tự sát đây, mau xuống đi!” “Xuống đi, xuống đi, không cho một phiếu nào!” Tên trên sân khấu cũng mặc kệ, rống khản cả cổ họng, cuối cùng Tư Đồ Hạo Nam cũng không chịu nổi nữa, ném một cái lon rỗng trên bàn đi.

“Cút đi, có muốn làm lão đại của tôi nữa không!” Tên đó vừa thấy lão đại nổi điên, té đái vọt lẹ xuống dưới, đám đông phía dưới cười ầm ĩ, không khí trong sảnh náo nhiệt vô cùng.

Người thứ hai xông lên sân khấu, vừa lên đã cởi áo, lộ ra một thân mập mạp, đặt tay dưới nách, thật sự biểu diễn đánh rắm theo điệu nhạc.

“Cút!” “Xuống đi!” “Ngưu Hoả, có tin lão tử giết chết mày không!” Trong một tràng chửi rủa, tên đó bị người ta đuổi xuống sân khấu, lại có một người khác lên sân khấu, đối diện phía dưới ôm quyền: “Tôi sẽ biểu diễn cho mọi người một bài Bạch Mi quyền.” Vừa nói vừa múa quyền trên sân khấu.

Hanh hanh cáp hắc, bài quyền múa khá có khí thế, nhận được một tràng vỗ tay.

A Tuấn lên sân khấu cầm micro nói: “Cái này đáng để bỏ phiếu, bây giờ giơ tay bỏ phiếu, xem có bao nhiêu người ủng hộ A Lỗ.” A Lỗ ôm quyền hành lễ, nhận được hơn bốn mươi phiếu.

Lúc đó, một công chúa dưới trướng A Mễ khoan thai bước lên sân khấu, nói nhỏ với nhạc công trong quán, ban nhạc bắt đầu đệm nhạc, công chúa cầm micro hát.

“Từ từ hồi vọng, từng thuộc về nhau đêm nay, hồng hồng nhưng, tặng tôi tim này rực rỡ nắng vàng…” “Thiên Thiên Khuyết Ca à, bài này hay quá.” “Hát không tệ, không tệ.” Cô công chúa này nhận được hơn tám mươi phiếu, tạm thời đứng nhất, các tiết mục lần lượt diễn ra, bất kể hay dở, dù sao cũng rất náo nhiệt, tiếng cười không ngừng.

Mấy cảnh sát đứng bên ngoài, nghe tiếng hò reo cười nói bên trong, ai nấy đều nhìn nhau, phát tiền cũng đâu đến nỗi vui vẻ như vậy chứ.

Chương 853

Một bữa rượu náo nhiệt đến rạng sáng mới tan, nhìn những kẻ đó lái xe rời đi, cảnh sát mới thở phào nhẹ nhõm.

À, lái xe khi say rượu à?

Mấy tên khốn này mau đi đi thì tốt, để còn sớm rút quân về nhà.

Ngày hôm sau, Trần Hạo lại đến tòa nhà Đông Tinh, bảo người chuẩn bị việc nhập cảnh vào Đại lục, dự định ngày mai hoặc ngày kia sẽ khởi hành.

Đúng lúc đó, Tô Uy gõ cửa bước vào: "Đại ca, có một người tên Hồng Nghĩa muốn gặp anh." "Hồng Nghĩa," Trần Hạo lẩm nhẩm về tình hình của người đó.

"Hắn đang ở đâu?" "Ở sảnh tiếp khách dưới lầu, đi cùng hai người của hắn." Tô Uy nói.

Trần Hạo thầm nghĩ, tên này thật kiên trì, hôm qua không phải đã bảo Phó Dương từ chối rồi sao, hôm nay lại chủ động tìm đến cửa.

"Mời hắn lên đi." Trần Hạo nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, một người đàn ông trung niên cao khoảng mét tám bước vào, tướng mạo có chút thô tục, trong mắt mang theo một tia âm hiểm.

Vừa thấy Trần Hạo liền cười ha hả: "Anh Bạo Long, mạo muội đến thăm, hôm qua hẹn gặp anh Bạo Long nhưng anh lại không có thời gian." Vừa nói vừa đi đến trước bàn làm việc của Trần Hạo, đưa tay ra muốn bắt tay với Trần Hạo.

Trần Hạo cười gật đầu, nói: "Quả thực không có thời gian, tôi gần đây đang chuẩn bị đi nội địa, nhưng đã đến rồi thì cứ gặp một chút,

mời ngồi.” Nhưng lại không đưa tay ra bắt tay với Hồng Nghĩa.

Sắc mặt Hồng Nghĩa hơi chùng xuống, sau đó lại cười ha hả: “Được được, ngồi xuống nói chuyện.” Hai người ngồi đối diện bàn, Tô Uy lui ra ngoài.

Trần Hạo nhìn Hồng Nghĩa, hỏi: “Không biết Hồng tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?” Hồng Nghĩa cười nói: “Hàn Sâm gia nhập Đông Tinh, tôi nghe nói bên Đông Tinh chuẩn bị dừng việc kinh doanh D phẩm, anh Bạo Long, một miếng bánh lớn như vậy, để ở đó mốc meo chẳng phải đáng tiếc sao!” “Lần này tôi là người mang tiền đến, mọi người có thể hợp tác kinh doanh mảng này mà.” “Hợp tác?

Cùng nhau buôn D?

Ai cũng biết Đông Tinh không buôn D nữa, lại đề xuất hợp tác kiểu này.” Trần Hạo không khách khí nói.

Sắc mặt Hồng Nghĩa lại một lần nữa chùng xuống.

Hắn thầm chửi trong lòng, mẹ kiếp, Đông Tinh long đầu không biết nói chuyện à, lời lẽ sao mà khó nghe, câu nào cũng đâm người ta.

“Ha ha, vậy dùng cách khác, giống như Hàn Sâm cũng được.” Hồng Nghĩa nói.

Trần Hạo trầm ngâm một lúc, nói: “Hàn Sâm trước đây đã bỏ ra 5 ức mua quyền sử dụng, anh định bỏ ra bao nhiêu?” Mắt Hồng Nghĩa nhảy lên, 5 ức, cái tên Hàn Sâm đó đúng là cá lớn, có tiền đốt.

Hồng Nghĩa nặn ra một nụ cười với Trần Hạo: “Ha ha, anh Bạo Long, nói thật, giá đó quá cao rồi, bây giờ làm ăn không dễ, 1 ức thì sao?” Trần Hạo cười nhạt, đứng dậy đi đến trước giá sách, mở hộp xì gà trên giá, rút một điếu xì gà, dùng kìm xì gà cắt đuôi, châm lửa, toàn bộ quá trình mất hơn 1 phút, không nói một lời.

Hồng Nghĩa ngồi đó, trong mắt lóe lên một tia âm độc, thầm mắng

trong lòng: “Mẹ kiếp, dám giả vờ ta đây với lão tử à, thật sự coi lão tử là đàn em buôn D nhỏ bé sao.” Khi Trần Hạo quay đầu lại, sự âm độc trong mắt Hồng Nghĩa đã thu lại và chuyển thành nụ cười, nhưng với linh giác nhạy bén của Trần Hạo, anh tự nhiên cảm nhận được sự lạnh lẽo trên người đối phương.

“Hàn Sâm 5 ức, anh 6 ức, thiếu một xu cũng không làm, đây là giá cuối cùng của tôi.” Trần Hạo nhìn Hồng Nghĩa nói.

Nụ cười giả tạo trên mặt Hồng Nghĩa dần thu lại, lông mày hơi nhíu lại: “Trần tiên sinh, anh làm ăn kiểu này, e rằng sẽ làm chết việc kinh doanh đấy.” “Địa bàn của tôi bao gồm Vượng Giác, Du Ma Địa, Tiêm Sa Chớ, Thiên Hậu, Thuyên Loan, Thâm Thủy Phụ, Quan Đường, Sa Điền, Thổ Qua Loan và Cửu Long Thành.” “Những nơi sầm uất nhất Cửu Long đều nằm trong tay Đông Tinh, mỗi năm tiêu thụ mấy ức không thành vấn đề, lợi nhuận tuyệt đối hơn 2 ức, đừng nói với tôi là anh không làm được như Hàn Sâm.” Trần Hạo thản nhiên nói.

“Vậy tôi chẳng phải cho không anh một nửa lợi nhuận sao?” Hồng Nghĩa nói.

“Cho không sao?

Nếu anh không cần địa bàn của Đông Tinh để tiêu thụ, vậy anh tìm tôi làm gì?” Trần Hạo không khách khí nói.

Hồng Nghĩa nhìn Trần Hạo, đột nhiên nhướng mày, có chút khiêu khích nói: “Đông Tinh chuẩn bị từ bỏ mảng kinh doanh này rồi, những người đó hoàn toàn có thể ra ngoài mua hàng mà.” Trần Hạo cười nhạt: “Vấn đề này, cũng có người hỏi, nhưng cuối cùng Hàn Sâm vẫn ngoan ngoãn móc số tiền đó ra.” Hồng Nghĩa tặc lưỡi, đứng dậy: “6 ức giá đó quả thực quá cao rồi, tôi cần cân nhắc, Trần tiên sinh, xin cáo từ.” “Không tiễn.” Trần Hạo thản nhiên nói.

Nhìn bóng lưng Hồng Nghĩa biến mất, Trần Hạo lắc đầu.

Nghe Hoàng cảnh ti nói ba nhà phân phối "bạch phấn" lớn nhất Hương Cảng, Hồng Nghĩa đứng đầu, nhưng bây giờ xem ra, nói thật, tôi cảm thấy hắn ta có thừa sự tàn độc nhưng thiếu đi khí phách.

Việc hắn có quyết định ngay tại chỗ hay không không quan trọng, chỉ là một cảm giác, có lẽ tên này có hậu thuẫn sâu hơn cũng không chừng, dù sao mạng lưới phân phối của hắn ta cũng trải rộng khắp gần nửa châu Á.

Hồng Nghĩa lên xe, từ cửa sổ xe lại nhìn thoáng qua tòa nhà Đông Tinh, trong miệng chửi một câu.

"Mẹ kiếp thằng Bạo Long, thật sự tưởng mình làm Đông Tinh long đầu thì Cửu Long là của mình sao, không coi Hồng Nghĩa này ra gì, sớm muộn gì cũng cho mày biết tay, đi thôi." Ô tô khởi động, nhanh chóng quay về công ty, về văn phòng, mắt Hồng Nghĩa đảo qua đảo lại hồi lâu, cầm điện thoại bấm số gọi đi, chuông reo mấy tiếng đối phương mới bắt máy, từ trong truyền ra giọng nói của một người đàn ông Đài Loan: "A Nghĩa, có chuyện gì vậy?" "Anh Tiên, chuyện buôn bán hàng trên địa bàn Đông Tinh, em đã nói chuyện với Trần Hạo của Đông Tinh, hắn ta từ chối hợp tác buôn D, chỉ thu phí sử dụng, đòi 6 ức đô la Hương Cảng." Hồng Nghĩa nói.

"6 ức, thật sự dám hét giá." Đầu dây bên kia giọng nói bình thản.

"Anh xem sao, em thấy chúng ta cứ trực tiếp ép vào, địa bàn của hắn không còn hàng, tự nhiên sẽ có những con thiêu thân nhỏ bé không sợ chết mà chen vào." "Lúc đó Đông Tinh không ứng phó được, em thấy hắn ta cũng không quản được, chúng ta tương đương với việc gián tiếp nắm giữ địa bàn Đông Tinh, có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn." Hồng Nghĩa nói.

"Cứ như vậy đi, có thể thử xem sao, nhưng tôi không đánh giá cao

phương pháp này, dù sao Đông Tinh cũng là rắn đất." "Nếu không làm được, thì tìm Trần Hạo bàn lại cũng được, dù sao chúng ta cũng không mất mát gì lớn." Người đàn ông đối diện nói.

"Em hiểu rồi anh Tiên." Gặp Hồng Nghĩa xong, Trần Hạo gác chuyện này sang một bên.

Ngày hôm sau, anh dẫn A Mễ, Phó Dương, Tô Uy và những người khác, lái xe đi Đại lục.

Buôn D chỉ kiếm được mấy đồng, bây giờ Đại lục khắp nơi là vàng, với dự án nước giải khát đã lên kế hoạch từ trước, chỉ cần làm, sẽ là một miếng bánh lớn.

Bây giờ là năm 1990, Việt Nam có bao nhiêu doanh nghiệp nước giải khát chứ?

Thật sự rất ít.

Năm 1978 Coca-Cola gia nhập thị trường Việt Nam, năm 1981 PepsiCo gia nhập, năm 1984 Jianlibao ra đời, năm 1985 Yinlu thành lập.

Năm 1987 Wahaha thành lập, Dongpeng Special Drink thành lập, Jiashu và Jiazhi tung ra thị trường, năm 1987 Đảo Thanh Sơn lần đầu tiên sản xuất chai nước khoáng đầu tiên của nước ta, năm 1989 Le Bao Shi thành lập.

Năm 1992, Jing Tian, Hui Yuan, Hui Er Kang mới thành lập, các thương hiệu như Kang Shi Fu, Tong Yi, Wang Wang mới bắt đầu gia nhập thị trường Đại lục.

Những công ty nước giải khát nổi tiếng sau này chưa xuất hiện, những công ty nước tinh khiết, nước khoáng chưa xuất hiện, Trần Hạo bây giờ đang cúi lưng xuống, đào vàng.

Không, là mỏ vàng.

Trần Hạo dự định bắt tay vào sản xuất nước tinh khiết đầu tiên.

Món đồ này đơn giản, trực tiếp và dễ làm nhất, một bộ thiết bị sản xuất nước tinh khiết, sản xuất chai nhựa không khuẩn đi kèm, đóng chai, sau đó có thể tung ra thị trường tiêu thụ, tuyệt đối thuộc loại đầu tư ít hiệu quả nhanh.

Trần Hạo có vốn, chuẩn bị trực tiếp triển khai trên toàn quốc, sau đó đầu tư một lượng lớn quảng cáo, quảng cáo trên đài truyền hình chính phủ.

Lời quảng cáo Trần Hạo cũng đã nghĩ ra rồi: "Nước khoáng Trần Sư Phụ, uống vào ngọt ngọt." "Uống nước khoáng Trần Sư Phụ, một hơi lên lầu năm, chẳng tốn sức." "Uống nước khoáng Trần Sư Phụ, tôi khỏe bạn cũng khỏe." "Năm nay không nhận quà, nhận quà chỉ nhận Trần Sư Phụ." "Trần Sư Phụ, một cảm giác phi thường!" "Mục tiêu của tôi: Tất cả đều Trần Sư Phụ, yeah!" Trần Hạo đến Thâm Quyến, ghé thăm xưởng giày đầu tiên của mình.

Cổng xưởng rộng lớn hoành tráng, xe ô tô chạy vào.

Chương 854

Lại đi thêm vài phút mới đến trước tòa nhà văn phòng, A Mễ nhìn những dãy nhà xưởng liên miên mà cảm thán: "Chỗ này rộng lớn thật." "Ha ha, đây mới chỉ là một khu xưởng, chúng ta có ba cái xưởng như thế này cơ mà," Trần Hạo nói.

A Mễ cảm khái: "Đến nội địa nhìn mới biết Hương Cảng rốt cuộc nhỏ bé đến nhường nào." "Cũng đúng, lần này anh chuẩn bị đi nhiều nơi, sẽ có khối thứ để em xem đó." "Cũng là ý của anh muốn cho người của chúng ta đến đại lục mà xem, cứ mãi quanh quẩn một chỗ, tầm nhìn đều trở nên hạn hẹp," Trần Hạo nói.

Xe ô tô dừng lại, Đặng Diệu và A Hoa cùng mấy quản lý xưởng giày đang đợi sẵn để đón.

A Hoa mở cửa xe, Trần Hạo và A Mễ bước xuống.

"Anh Hạo, chị Mễ, đường đi thuận lợi chứ ạ?" A Hoa hỏi.

"Cũng tốt." Trần Hạo lại chào hỏi Đặng Diệu, hai bên hàn huyên vài câu rồi lên lầu.

Trong văn phòng rộng rãi, Trần Hạo nói: "Lần này, ngoài việc xem xưởng giày, tôi chủ yếu chuẩn bị đầu tư vào xưởng nước tinh khiết và xưởng đồ uống." "A Hoa, giúp tôi hẹn lãnh đạo khu Phúc Điền, tôi muốn dùng bữa với họ, tiện thể bàn bạc chuyện đầu tư," Trần Hạo nói.

"Không thành vấn đề, anh Hạo, tôi đi gọi điện đây." A Hoa rời đi, Trần Hạo nhìn Đặng Diệu, "Anh Diệu, tình hình xưởng giày bây giờ thế nào?" "Mọi việc thuận lợi, đang hoạt động hết công suất." Đặng Diệu cười nói.

Hai người lại bàn bạc một lúc về chuyện xưởng giày.

Đặng Diệu có tài năng trong việc quản lý sản xuất, khiến Trần Hạo rất yên tâm.

A Hoa nhanh chóng quay lại, nói: "Anh Hạo, tôi đã gọi điện rồi, lãnh đạo khu Phúc Điền biết anh muốn đầu tư nên đã sắp xếp buổi tối cùng ăn bữa cơm." Quan hệ đã thông suốt, mọi chuyện tự nhiên dễ giải quyết.

"A Hoa, tình hình tiêu thụ giày thương hiệu Bạo Long của chúng ta ở nội địa thế nào rồi?" Trần Hạo hỏi.

Trần Hạo biết, giày nhãn hiệu nhái không phải là kế lâu dài, nên trước đó đã đăng ký thương hiệu Bạo Long, tung lưới rộng khắp trong nước, thành lập các cửa hàng chuyên bán.

Bỏ ra mấy chục triệu, chưa nói đến việc giày có kiếm tiền hay không, những cửa hàng ở các thành phố lớn đó, sau này giá trị gia tăng sẽ là một khoản tiền lớn.

"Trong nước đã mở cửa hàng chuyên bán ở 25 thành phố, và thiết lập quầy chuyên dụng ở các trung tâm thương mại tại 47 thành phố, gần như bao trùm tất cả các thành phố lớn và vừa trên toàn quốc." "Tình hình tiêu thụ hiện tại tạm ổn, đang ở giai đoạn có lợi nhuận nhỏ," A Hoa nói.

Trần Hạo gật đầu, "Thương hiệu Bạo Long còn mới, các cửa hàng chuyên bán cũng mới mở, không lỗ là tốt rồi." "Lợi nhuận của xưởng giày năm nay, tôi chuẩn bị lấy 80% để làm quảng cáo và mở rộng.

Lần tới, tôi sẽ làm một chiến dịch quảng cáo ở đài Y, tôi nghĩ tình hình tiêu thụ sẽ tăng vọt.

Bây giờ là thời điểm tốt nhất để xây dựng thương hiệu." "Tiếp

theo, những thành phố nào chưa mở cửa hàng chuyên bán, hãy tiếp tục mua thêm mặt bằng, xây dựng cửa hàng chuyên bán của chúng ta.

Bất động sản sau này cũng sẽ là hạng mục đầu tư lớn." "Còn nữa, cái doanh nghiệp nước tinh khiết mà tôi chuẩn bị làm, không phải chỉ một nhà, tôi chuẩn bị mở rộng khắp cả nước." "Tôi đã tính toán rồi, đầu tư xưởng nước tinh khiết, từ đất xưởng, thiết bị lọc nước cỡ lớn, dây chuyền sản xuất chai nhựa, kho bãi… đều tính vào, mỗi xưởng chỉ khoảng 3 triệu đến 5 triệu nhân dân tệ là đủ.

Giai đoạn một sẽ triển khai ở 20 thành phố, giai đoạn hai sẽ phủ sóng toàn quốc." "A Hoa, bên này tôi khó mà theo dõi sát sao được, công ty nước tinh khiết vẫn sẽ do cậu phụ trách." "Không cần phải thành lập một đội ngũ chuyên nghiệp, thuê thêm người cũng không sao, thuê người thì tốn bao nhiêu tiền đâu, mà họ còn giúp chúng ta kiếm tiền nữa chứ.

Đúng không?" A Hoa vội vàng đáp: "Tôi hiểu rồi anh Hạo, tôi sẽ nhanh chóng thực hiện." Tối hôm đó, gặp mặt lãnh đạo khu Phúc Điền, sau một hồi đàm phán trên bàn rượu, mọi chuyện cơ bản đã đâu vào đấy.

Trần Hạo trước đó đã đầu tư rất nhiều ngành nghề, là một khách hàng lớn ưu tú tuyệt đối, uy tín được đảm bảo.

Bên trên cũng đã từng chỉ đạo, mọi việc đều phải theo quy tắc, nên mọi chuyện nhanh chóng được thỏa thuận xong xuôi.

Đăng ký công ty, thành lập đội ngũ, chọn đất xây xưởng, đặt hàng thiết bị nước tinh khiết từ các công ty nước ngoài, những việc này Trần Hạo đều đã sắp xếp ổn thỏa cho A Hoa.

Còn về việc đầu tư xây xưởng ở các tỉnh khác, thực ra Trần Hạo căn bản không cần phải tự mình chạy việc.

Dạo đó, các địa phương đều đang rầm rộ xây dựng khu phát triển kinh tế, ra sức chiêu thương dẫn tư, ai nấy đều mong muốn có thương nhân nước ngoài đầu tư.

Với sự giúp đỡ của cục Chiêu thương Thâm Quyến, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại, lãnh đạo của mấy chục thành phố đã gọi điện làm cháy máy chiếc "đại ca đại" của A Hoa.

Mỗi ngày A Hoa nhận không dưới trăm cuộc điện thoại, tất cả đều mời gọi đầu tư, hứa hẹn vô số điều kiện thuận lợi và chính sách ưu đãi.

"Anh Hạo, danh sách đợt đầu tiên đã được chọn ra, 32 thành phố, vượt quá dự kiến rồi ạ," A Hoa cầm một bảng thống kê nói.

Trần Hạo nhận lấy xem qua, bảng phân tích hầu như đã bao phủ các thành phố lớn trên cả nước.

"Không vội, trước tiên đi khảo sát đã, trạm đầu tiên chúng ta đến Lâm Quế," Trần Hạo chỉ vào danh sách nói.

Tại sao lại đi Lâm Quế?

Vì Trần Hạo muốn đi Lâm Quế chơi, đôi khi lý do đơn giản đến thế thôi.

Máy bay hạ cánh tại Lâm Quế, có người của Văn phòng Chiêu thương thành phố đón, mọi việc ăn ở đều được sắp xếp chu đáo.

Một Phó Thị trưởng của thành phố nhiệt tình tiếp đón, việc đàm phán Trần Hạo giao cho A Hoa và Phó Dương, còn mình thì đưa A Mễ đi du lịch.

Tô Uy và hai nhân viên của Văn phòng Chiêu thương đi cùng, mọi thứ đều được sắp xếp đâu vào đấy, những địa điểm vui chơi Trần Hạo cũng không cần bận tâm, tất cả đều là những cảnh đẹp nhất.

Hiện tại Lâm Quế chưa phát triển quá mức, số lượng du khách cũng không bùng nổ như hậu thế, hai người có thể thong thả tận hưởng phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp của đất nước.

Sơn thủy Lâm Quế quả nhiên danh bất hư truyền là đẹp nhất thiên hạ, nhìn phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp như vậy, A Mễ không ngừng thán phục.

Không còn cách nào khác, địa phương nhỏ thì là thế.

Người ta ăn uống, đãi ngộ tốt, Trần Hạo cũng không để đối phương thất vọng, sau mấy ngày khảo sát, Trần Hạo chốt hạ.

Tại Lâm Quế sẽ đầu tư xây dựng một xưởng nước tinh khiết, đầu tư 3 triệu đô la Hồng Kông, yêu cầu chính phủ cấp vốn 7 triệu nhân dân tệ, xây dựng một xưởng nước tinh khiết chất lượng cao cấp triệu.

Cục Chiêu thương vui mừng khôn xiết, lại liên tục yến tiệc hai ngày.

Sau khi ăn ngon, uống tốt, chơi vui, Trần Hạo khoanh một mảnh đất lớn ở rìa khu đô thị Lâm Quế, rộng đến mấy chục mẫu.

Theo sự phát triển, mảnh đất này ước tính khoảng mười năm sau có thể nối liền với thành phố, khi đó tiền đất thôi cũng có thể tăng gấp 10 lần.

Tạm biệt Lâm Quế, trạm thứ hai Trần Hạo chuẩn bị đi Nghĩa Tuân.

Vừa xuống máy bay, có người của cục Chiêu thương địa phương đón, quy trình cũng tương tự Lâm Quế, Thị trưởng đích thân thiết đãi.

Trên bàn tiệc, Trần Hạo cầm chai Mao Đài đặt trên bàn nói: "Tôi cũng là người yêu rượu, lần này đến Nghĩa Tuân, một mặt là để đầu tư, mặt khác là muốn đến trấn Mao Đài để xem xưởng rượu Mao Đài danh tiếng lẫy lừng." Vị lãnh đạo nghe vậy lập tức vỗ bàn quyết định,

ra lệnh cho cục Chiêu thương sắp xếp hành trình cho ông Trần.

Ngày thứ hai, Trần Hạo dẫn A Mễ và Tô Uy, dưới sự hộ tống của một Phó Cục trưởng cục Chiêu thương thành phố, đến trấn Mao Đài Hoài Nhân.

Dạo quanh một vòng xưởng rượu, Trần Hạo đưa ra một yêu cầu nhỏ: "Triệu Cục trưởng, tôi muốn mua một lô rượu Mao Đài để sưu tầm, không biết có thể nhờ ông hỏi giúp không?" "Ông Trần muốn bao nhiêu?" Triệu Cục trưởng hỏi.

"Tùy tình hình, tôi mua nhiều một chút," Trần Hạo nói.

Chương 855

"Tôi sẽ giúp ông hỏi nhà máy," Triệu Cục trưởng nói.

Mao Đài Phi Thiên, Ngũ Tinh thật sự luôn khan hiếm, hơn nữa còn là mặt hàng chủ lực xuất khẩu mang lại ngoại tệ, hiện chiếm hơn 80% lượng rượu trắng xuất khẩu của cả nước.

Xưởng rượu Mao Đài cũng có cấp bậc rất cao, thuộc doanh nghiệp nhà nước đặc biệt lớn của tỉnh, Nghĩa Tuân không có quyền chỉ tay năm ngón với họ.

Đương nhiên, việc điều phối thì có thể làm được.

Chẳng bao lâu, Triệu Cục trưởng dẫn theo một vị Giám đốc kinh doanh, họ Tào, là một Phó Giám đốc, trông có vẻ quen biết với Triệu Cục trưởng.

Sau khi hai bên giới thiệu và bắt tay chào hỏi, Giám đốc Tào hỏi: "Ông Trần muốn mang một ít rượu về phải không?

Rượu Mao Đài của chúng tôi quả thực có nhiều khách nước ngoài và thương nhân sau khi uống xong đều thích mang một ít về, ông định lấy mấy thùng, tôi sẽ giúp điều phối." "Tôi muốn hỏi giá cả," Trần Hạo hỏi.

Giám đốc Tào cười cười, "Giá cả do nhà nước quy định, Mao Đài Phi Thiên 53 độ, giá bán lẻ bên ngoài là 140 tệ một chai.

Đương nhiên, tôi có thể bán cho ông với giá xuất xưởng là 120 tệ một chai." Trần Hạo thầm nghĩ, không kịp thời điểm tốt rồi.

Năm 1981, lúc đó mới có 7, 8 tệ một chai, giờ đã tăng lên 120 tệ.

Triệu Cục trưởng bên cạnh cười nói: "Ông Trần, thực ra nếu ông chỉ mang mấy thùng rượu về, tôi có thể giúp ông chuẩn bị vài thùng,

tính vào chi phí tiếp đãi." Cục Chiêu thương thời điểm đó có quyền lực lắm, đặc biệt là trong việc ăn uống tiếp đãi, rất rộng rãi.

"Thôi không cần đâu, tôi mua một lô.

Tôi cũng không dễ gì đến đây, có thể mua nhiều hơn một chút không?" Trần Hạo hỏi Giám đốc Tào.

"Vậy ông muốn bao nhiêu?" "Nếu có thể, khoảng mười triệu tệ," Trần Hạo thản nhiên nói.

Giám đốc Tào mắt trợn tròn, miệng há hốc, "Khụ khụ khụ ~", Triệu Cục trưởng ho sặc sụa.

Cả hai người đều bị số tiền lớn của Trần Hạo làm cho kinh ngạc, "Ông… ông muốn bao nhiêu?" "Mười triệu tệ," Trần Hạo nhẹ giọng nói.

Triệu Phó Cục trưởng của cục Chiêu thương trong lòng gào thét điên cuồng: Mười triệu tệ, dùng mười triệu tệ để mua rượu, mang về cất trữ để uống, cái tình huống này, thật là vô nhân tính!

Cái xưởng nước tinh khiết kia cuối cùng cũng được đàm phán xong, tổng đầu tư cũng chỉ ba năm triệu tệ, vậy mà để mua rượu lại tiêu đến mười triệu tệ.

Mua rượu thì có ích gì chứ, lại không thể sinh ra tiền, thà đầu tư thêm tiền vào chỗ tôi, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc mua rượu về để mốc meo sao.

Giám đốc Tào cũng không phải chưa từng thấy những giao dịch lớn, nhưng đó cơ bản đều là giao dịch giữa các công ty.

Lần đầu tiên ông thấy một cá nhân vung tiền mua rượu đến mười triệu tệ, tuy kinh ngạc nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại.

"Ông Trần, con số này của ông quá lớn rồi, tôi không thể tự mình

quyết định," Giám đốc Tào khẽ nhíu mày nói.

Ông ta quen Triệu Cục trưởng, nghĩ rằng đối phương chỉ mua vài thùng, mấy chục thùng, những thứ đó ông ta có thể tự quyết định được.

Nhưng không ngờ Trần Hạo lại muốn mua nhiều đến vậy, con số lớn như thế thì ông ta không thể quyết định được rồi.

"Có thể giúp tôi điều phối được không?" Trần Hạo nói.

"Cái này, tôi có thể giúp ông đi hỏi, nhưng sản lượng hàng năm của chúng tôi là cố định, phần lớn dùng để xuất khẩu đổi lấy ngoại tệ, lượng hàng thực sự lưu thông trong nước rất ít.

Ông mua nhiều như vậy, e rằng khó mà đủ được." "Xuất khẩu đổi ngoại tệ sao, tôi có đô la Hồng Kông mà, đương nhiên, nếu cần tôi đổi sang đô la Mỹ cũng không thành vấn đề," Trần Hạo nói.

Giám đốc Tào lập tức phản ứng lại, người trước mặt này không phải là người Hương Cảng sao.

"Ồ, được, vậy tôi đi tìm lãnh đạo hỏi thử." Giám đốc Tào quay người đi.

Triệu Cục trưởng nhìn Trần Hạo, sự chấn động trong lòng vẫn chưa tan biến.

Mười triệu đô la Hồng Kông để mua rượu, người này thật có tiền, cũng thật biết phá của.

Đương nhiên, Trần Hạo không biết suy nghĩ của Triệu Cục trưởng, anh đang cân nhắc, nếu mua được lô Mao Đài này, sẽ chuẩn bị mang về thế giới Đạo Mộ phong tồn, sau đó từ từ thưởng thức.

Đúng vậy, mua rượu thật sự là để uống.

Hiện tại đầu tư Mao Đài không phải là thời cơ tốt, bởi vì từ bây

giờ đến năm 2000, giá Mao Đài đều duy trì ở mức khoảng 200 tệ, đến năm 2010 mới bắt đầu tăng vọt, thời điểm đắt nhất đạt khoảng 2000 tệ.

Trần Hạo có rất nhiều kênh đầu tư, không quan tâm đến một chút lợi nhuận đầu tư này.

Vì tiện lợi, đương nhiên, cũng có một chút tình cảm.

Có tiền thì tùy hứng.

Tôi có tiền, tôi phá gia.

"Ông Trần, ông mua rượu nhiều tiền như vậy, liệu vốn đầu tư có bị áp lực không?" Triệu Cục trưởng dò hỏi.

Lời nói của người này có ẩn ý, Trần Hạo đương nhiên nghe ra, anh cười cười nói: "Tôi đã đầu tư hơn 1 tỷ tệ ở đại lục rồi." "Cái xưởng nước tinh khiết lần này chỉ là một trong các hạng mục đầu tư thôi.

Vài trăm triệu vốn tôi vẫn có thể lấy ra được, mua một ít rượu chỉ vì tôi thích, nhìn cho sướng mắt thôi mà." Nụ cười trên mặt Triệu Cục trưởng càng đậm hơn, "Ông Trần, ông đợi ở đây một lát, tôi đi gọi điện cho Cục trưởng của tôi, cũng giúp ông điều phối." "Ôi chao, vậy phiền Triệu Cục trưởng quá," Trần Hạo khách khí nói.

"Không phiền, không phiền đâu." Triệu Cục trưởng đi gọi điện thoại.

Cục trưởng cục Chiêu thương nghe báo cáo xong cũng không ngừng tặc lưỡi.

"Đúng là một đại gia đích thực, thật sự có tiền.

Khoản đầu tư này chúng ta nhất định phải giữ lại.

Người ta mua rượu thôi cũng chi một ngàn vạn đô la Hồng Kông.

Nếu khoản đầu tư này thất bại, chỉ có thể chứng tỏ bên chúng ta làm chưa đủ tốt.

Tôi sẽ gọi điện cho Thị trưởng." Điện thoại của Cục trưởng cục Chiêu thương lại gọi cho cấp trên của mình, Thị trưởng lại liên hệ với xưởng rượu để tìm mối quan hệ điều phối, hơn nửa tiếng trôi qua.

Giám đốc Tào dẫn theo cấp trên của mình, Thái Giám đốc bộ phận tiêu thụ, đến.

Thái Giám đốc cười nói: "Nhận được chỉ thị của giám đốc nhà máy, tôi đặc biệt xuất một lô rượu cho ông Trần, có thể thanh toán trực tiếp bằng đô la Hồng Kông trong nước, ông thấy thế nào ạ?" Trần Hạo cười gật đầu, "Đương nhiên là không thành vấn đề." "Lô rượu của ông Trần, tôi có thể xuất giấy chứng nhận quan trọng, đến lúc đó ông hoàn toàn có thể mang về Hương Cảng," Thái Giám đốc tận tình nói.

Chương 856

Càng hoàn hảo hơn.

Ký séc, làm thủ tục, xưởng rượu chịu trách nhiệm giao hàng tận nơi.

Hơn 70.000 chai, hơn 10.000 thùng rượu, trực tiếp giao đến xưởng giày ở Thâm Quyến.

Chỉ trong buổi trưa, Trần Hạo đã chi mười triệu tệ, khiến những người xung quanh không ngớt lời ca ngợi.

Có lẽ những người bình tĩnh nhất chỉ có A Mễ và Tô Uy.

Trở lại Nghĩa Tuân, Tôn Thị trưởng lại đến, hai bên hàn huyên một lúc, Trần Hạo bày tỏ vài lời cảm ơn, càng kéo gần mối quan hệ giữa đôi bên.

"Vậy còn chuyện đầu tư thì sao?" Ngô Cục trưởng cục Chiêu thương hỏi bên cạnh.

Trần Hạo nhìn A Hoa, hỏi: "Khảo sát thế nào rồi, chỗ này có thích hợp để xây xưởng không?" "Theo tiêu chuẩn phân loại trước đó của chúng ta, điều kiện ở đây thuộc cấp phổ thông, có thể triển khai ở giai đoạn hai," A Hoa nói.

Ngô Cục trưởng trong lòng căng thẳng.

Trần Hạo cười cười nói: "Thiên thời, địa lợi đã có, lại thêm nhân hòa.

Chính phủ Nghĩa Tuân rất coi trọng khoản đầu tư lần này, tôi tin rằng sau này chúng ta sẽ hợp tác tốt đẹp." "Vì thiên thời, địa lợi đã đạt điều kiện cơ bản để đầu tư, cộng thêm nhân hòa, tôi nghĩ có thể xếp vào cấp ưu tú, chốt luôn đi." "Vâng, Chủ tịch," A Hoa nói.

Trước mặt người ngoài, họ đều gọi Trần Hạo là Chủ tịch.

Tôn Thị trưởng và Ngô Cục trưởng đều nở nụ cười trên mặt.

Nhìn xem, nỗ lực trước đó đã có hiệu quả rồi phải không, nếu không thì khoản đầu tư này đã bay mất rồi.

Nhân hòa, nhân hòa quan trọng biết bao!

Ngày thứ hai, hai bên ký kết hợp đồng, Trần Hạo đầu tư 3 triệu đô la Hồng Kông, chính phủ cấp 7 triệu nhân dân tệ, xây dựng xưởng nước tinh khiết.

Tiễn Trần Hạo lên máy bay, nhìn máy bay cất cánh, Ngô Cục trưởng và Triệu Phó Cục trưởng nhìn nhau.

Ngô Cục trưởng nói: "Chúng ta thiên tân vạn khổ kéo được nhà đầu tư này, khó khăn lắm mới giữ lại được 3 triệu đô la Hồng Kông, mà lại phải bỏ ra 7 triệu vốn cấp." "Thế mà nhà máy rượu Mao Đài kia thì sao chứ, cứ ngồi đấy mà có người mang đến 10 triệu đô la Hồng Kông.

Tại sao sự khác biệt giữa người với người lại lớn đến vậy cơ chứ?" Triệu Phó Cục trưởng nặn ra một nụ cười, "Cứ xem sau này xem, chẳng phải ông Trần còn phát triển xưởng nước sao, liệu có truy gia đầu tư không, sau này còn muốn làm xưởng đồ uống nữa cơ mà." "Ừ, có cơ hội thì lại kiếm thêm đầu tư từ cái gã đại gia khốn kiếp đó, lần sau tiếp tục cố gắng." Trong khách sạn, A Mễ tắm nước nóng xong bước ra, mặc áo choàng tắm trắng, tóc được quấn gọn bằng khăn, ngồi trước bàn trang điểm thoa kem dưỡng da tay.

Chẳng bao lâu, Trần Hạo cũng mặc áo choàng tắm bước ra, lấy máy sấy tóc sấy khô cho mình, sau đó gỡ khăn trên đầu A Mễ ra, sấy tóc cho cô.

A Mễ trong gương gửi tặng Trần Hạo một nụ cười đầy yêu

thương.

Một đại lão, một người đàn ông thành công đến thế, có thể tự tay hạ mình chăm sóc phụ nữ, người phụ nữ trong lòng sẽ có cảm giác được yêu chiều sâu sắc.

Tâm thái quyết định tất cả.

Nếu một người bình thường, sẵn lòng làm những việc nhỏ nhặt đó cho phụ nữ, phụ nữ sẽ chỉ thấy bình thường, thậm chí là điều đương nhiên.

Có lẽ, đó là sự khác biệt giữa có tiền và không có tiền chăng.

Sáng sớm hôm sau.

Mọi người vừa ăn sáng xong bước ra khỏi khách sạn, chuẩn bị đi sân bay.

Tô Uy nói: "Anh Hạo, vừa rồi anh Tuấn gọi điện, có chuyện quan trọng muốn nói với anh." "Gọi lại đi," Trần Hạo nói.

Tô Uy dùng chiếc "đại ca đại" gọi lại.

Điện thoại kết nối, Trần Hạo cầm điện thoại hỏi: "A Tuấn, có chuyện gì?" "Đại ca, trên địa bàn của chúng ta xuất hiện một lô hàng ngoại (ma túy), anh em dưới trướng phát hiện ba bốn đợt rồi, nhưng e là còn nhiều hơn.

Anh xem xử lý thế nào, có cần tôi giải quyết ngay không?" A Tuấn nói.

Trên địa bàn Đông Tinh xuất hiện ma túy?

Chuyện này nhìn có vẻ bình thường, nhưng cũng không bình thường.

Địa bàn của Đông Tinh bị cắt đứt nguồn hàng, tự nhiên sẽ có người muốn phân phối hàng, nhưng đám côn đồ bình thường không

dám dính vào, Trần Hạo nghĩ ngay đến Hồng Nghĩa.

Trầm ngâm một lát, Trần Hạo dặn dò: "Cứ cho anh em đi rải ra, nắm rõ tình hình cụ thể, đừng động thủ vội, đợi thêm chút nữa, tôi muốn xem rốt cuộc có thể tóm được con cá lớn đến cỡ nào." "Alo alo ~~ Đại ca, nghe chập chờn quá, không rõ ạ," A Tuấn hét lên trong điện thoại.

Trần Hạo cầm chiếc "đại ca đại" đi loanh quanh gần đó vài vòng, cuối cùng tìm được một chỗ tín hiệu tốt hơn, nói lại một lần nữa.

Lần này A Tuấn đã nghe rõ, "Tôi biết phải làm gì rồi đại ca." Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo đưa thẳng điện thoại cho Tô Uy, nói với A Mễ bên cạnh: "Bây giờ chiếc "đại ca đại" này đúng là vừa đi vừa gọi, tín hiệu cứ chập chờn, gặp may mới nghe được rõ." Lời nói đùa khiến A Mễ bật cười khúc khích.

"A Tuấn tìm anh có việc gì sao?" Trên đường đến sân bay, A Mễ hỏi.

"Có người muốn nhúng tay vào việc bán ma túy ở địa bàn Đông Tinh," Trần Hạo nói.

"Là Hồng Nghĩa lần trước sao?" Trần Hạo kể cho A Mễ nghe chuyện của Hồng Nghĩa.

"Khả năng lớn nhất là hắn, nhưng cũng không loại trừ thế lực khác.

Không sao, chuyện nhỏ thôi, tôi đã bảo A Tuấn cứ điều tra trước, có việc gì đợi chúng ta về Hương Cảng rồi xử lý," Trần Hạo tùy tiện nói.

Mẹ kiếp, cái thằng Hồng Nghĩa này lại muốn gây chuyện à?

Tôi đang ở đây để nghỉ dưỡng, tận hưởng cuộc sống hiểu không?

Cái đồ khốn nạn đừng có làm phiền tâm trạng tốt đẹp của tôi!

Máy bay hạ cánh tại sân bay thủ đô.

Trạm này, Trần Hạo đến Kinh Thành.

Dưới chân thiên tử, thủ đô của sự hào phóng.

Trần Hạo để A Hoa, Phó Dương đi lo chuyện làm ăn, còn mình thì đưa A Mễ bắt đầu dạo quanh Kinh Thành cũ, Cố Cung, Bắc Hải, Di Hòa Viên, Vương Phủ, Hồ Đồng.

Sáng sớm ngày thứ hai, đặc biệt đưa A Mễ đi xem lễ thượng cờ.

Chương 857

Trong lúc du lịch, Trần Hạo thấy các khẩu hiệu Á Vận Hội dán khắp nơi, chợt nhận ra, năm 1990 chẳng phải là năm Á Vận Hội sao!

Đây là sự kiện quốc tế quy mô lớn đầu tiên sau cải cách mở cửa, có thể nói là cả nước đều quan tâm, có thể sánh với Olympic 2008 sau này.

Thời điểm này, hình như còn mấy ngày nữa là đến lễ khai mạc.

Hai người lại đi chơi bên ngoài một ngày, vừa về đến khách sạn, chiếc "đại ca đại" của Trần Hạo đột nhiên reo.

Tô Uy nghe máy, ừm hai tiếng rồi che loa điện thoại nói: "Đại ca, là bên đó gọi ạ." Trần Hạo ngừng lại, cầm điện thoại hỏi: "Chào vị nào đây?" "Chào ông Trần, tôi là Dương Văn Ý," giọng nói từ đầu dây bên kia hòa nhã đáp.

Trần Hạo trong lòng khẽ động, cười nói: "Chào Dương Xử trưởng, chào ông." "Lão bản biết ông đã đến Kinh Thành rồi, muốn tôi hỏi xem ông có thời gian gặp mặt uống trà, trò chuyện một chút không?" Dương Bí thư nói.

"Đương nhiên là có," Trần Hạo lập tức đồng ý.

Vị đó là lãnh đạo cấp cao, còn anh ở thế giới này chỉ là một lão đại xã hội đen, người ta có thể dành thời gian để gặp thì đáng lẽ anh phải cảm thấy vinh hạnh.

Không màng thân phận, đối với những người già đang lo lắng cho sự phát triển của tổ quốc như vậy, Trần Hạo tuyệt đối mang một sự kính trọng từ sâu thẳm trong lòng.

"Vậy được, lát nữa tôi sẽ cho xe đến khách sạn đón ông." Xem ra

hành tung của mình bị người khác nắm rõ mồn một.

Đặt điện thoại xuống, A Mễ có chút lo lắng nhìn Trần Hạo, "Không sao chứ anh?" Trần Hạo cười cười, "Có thể có chuyện gì chứ, đừng nghĩ linh tinh, anh đi gặp một người." Nửa tiếng sau, một chiếc ô tô đậu trước cửa khách sạn.

Trần Hạo một mình lên xe, ô tô lặng lẽ chạy qua vài con phố, cuối cùng dừng lại trước một cánh cổng lớn.

Lúc vào cửa không ai cản trở, Trần Hạo liếc nhìn ra ngoài, thấy trên bảng hiệu có mấy chữ: XXX.

Hai tiếng sau, Trần Hạo rời khỏi đó với một bụng trà và vô vàn lời dặn dò trong đầu.

"Với tư cách là đại diện của khu vực Hương Cảng, phải nỗ lực duy trì sự ổn định của khu vực Hương Cảng, đặc biệt không được để thế lực bên ngoài nhúng tay vào." "Gần đây, một số thế lực từ Đài Loan đang tích cực vươn vòi bạch tuộc vào Hương Cảng, gây bất lợi cho sự ổn định của Hương Cảng." Về đến khách sạn, A Mễ thấy Trần Hạo về, vội vàng hỏi: "Không sao chứ anh?" "Ha ha, em lo lắng gì chứ, thật sự không có gì đâu.

À đúng rồi, vị lãnh đạo đó tặng anh hai vé xem lễ khai mạc Á Vận Hội ngày kia, đến lúc đó anh sẽ đưa em đi xem lễ khai mạc Á Vận Hội," Trần Hạo nói.

Lúc này A Mễ mới hoàn toàn yên tâm.

Vài ngày sau, Trần Hạo và A Mễ đã xem lễ khai mạc Á Vận Hội thủ đô năm 90.

Ngọn lửa được thắp lên, bóng bay bay lượn, pháo hoa rực rỡ, các tiết mục ca múa biểu diễn.

A Mễ không ngừng thán phục khi xem: "Buổi hòa nhạc ở Hồng

Khám mà em xem, so với cái này thì còn kém xa." Đã đi ra ngoài hơn một tháng rồi, Trần Hạo gọi A Tuấn, lại dặn dò kỹ lưỡng một lần nữa.

Mấy ngày này A Tuấn đã nắm bắt tình hình, những việc còn lại giao cho cậu ấy thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Trần Hạo dẫn mấy thuộc hạ về Hương Cảng.

Lúc đó Hương Cảng đã chập tối, Trần Hạo bảo A Mễ về nhà, còn mình thì trực tiếp đến tòa nhà Đông Tinh.

Trong phòng họp của tòa nhà Đông Tinh, các quản lý khu vực, Hàn Sâm, Tư Đồ Hạo Nam, A Tuấn, Châu Khôn, Khả Nhạc, A Khánh đều có mặt.

Trần Hạo ngồi ở vị trí chủ tọa, nói: "Tình hình các khu thế nào rồi?" Mấy người nhìn nhau, Tư Đồ Hạo Nam mở lời trước: "Khu của tôi phát hiện 3 tên vận chuyển hàng cấm, tôi đã nắm rõ danh tính của chúng rồi." "Bên tôi có bốn tên, cũng đã nắm rõ rồi.

Lúc đầu chúng còn lén lút, nhưng thấy chúng ta không ra tay một thời gian thì càng ngày càng lộng hành!" "Trước đây chúng vận chuyển rải rác, nhưng mấy lần gần đây đều dùng xe van kéo thẳng đi," A Tuấn nói.

"Bên tôi cũng có 2 tên." Trần Hạo sắc mặt bình tĩnh không gợn sóng, chỉ lặng lẽ lắng nghe, cuối cùng Hàn Sâm mới nói: "Tiêm Sa Chủy tạm thời chưa có ai nhúng tay vào." "A Hạo, thị trường vẫn ở đó, chúng ta rút khỏi thị trường ma túy, tự nhiên sẽ có người tìm mọi cách lao vào kiếm tiền." "Đánh bạc không bằng lúc đầu, đánh gục một nhóm người, chỉ cần đại lý bán buôn phía sau còn đó, tiểu lý bán lẻ vẫn sẽ có.

Những kẻ nghiện hút đó, bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển hóa

thành người bán hàng," Hàn Sâm, một lão làng trong giới, đương nhiên hiểu rõ nhất.

Trần Hạo cười cười, "Vậy thì cứ từ từ chơi thôi.

Anh nghĩ ai là đại lý bán buôn đứng sau có khả năng lớn nhất?" Hàn Sâm bĩu môi, "Còn ai vào đây nữa, Hồng Nghĩa chứ sao.

Tôi đã hỏi người của tôi, xác nhận là hắn đang xuất hàng." Ưu thế của xã hội đen là thế.

Nếu cảnh sát muốn tìm đầu mối, khó khăn muôn phần, còn xã hội đen tìm đầu mối, chỉ cần gọi vài cuộc điện thoại là được.

Trong đầu Trần Hạo hiện lên chuyến đi thủ đô, nội dung cuộc trò chuyện với vị lãnh đạo.

Phía đại lục đã điều tra rõ tình hình của Hồng Nghĩa.

Hồng Nghĩa bề ngoài là một lão đại, nhưng phía sau hắn có một tổ chức lớn hơn, hắn chỉ là người đứng trước.

Những kẻ đứng sau là Thiên Đạo Hội.

Lúc đó vị lãnh đạo đã nói cho Trần Hạo về Hồng Nghĩa, cũng như tổ chức đứng sau hắn.

"Thiên Đạo Hội tuy thành lập muộn, nhưng thế lực lại vô cùng mạnh mẽ, hiện là một trong ba bang phái lớn của Đài Loan, ngang hàng với Trúc Liên Bang và Tứ Hải Bang." "Ở Nhật Bản, Đài Loan, Đông Nam Á, châu Mỹ đều có một phần thế lực, tham gia vào các hoạt động tội phạm xã hội đen." "Trong đó bao gồm buôn bán ma túy, buôn lậu, cờ bạc, thành phố giải trí điện tử và các ngành khác.

Lão đại của Thiên Đạo Hội tên là Châu Triều Tiên." "Châu Triều Tiên đi lại thân thiết với giới chính trị Đài Loan, theo điều tra, hắn đang âm mưu tranh cử làm nghị viên.

Hồng Nghĩa là tướng quân hàng đầu dưới trướng hắn, chịu trách nhiệm kinh doanh ma túy ở nước ngoài, kiếm về cho hắn một lượng lớn vốn." "Nếu để chúng tiếp tục kiểm soát sâu hơn thế lực ngầm ở Hương Cảng, không biết sau này có bùng phát, gây ra loạn lớn hơn không, đây là một yếu tố bất ổn." "Vì vậy, tôi hy vọng có thể loại trừ cái tên Hồng Nghĩa này." "Dù sao thì hiện tại ổn định là ưu tiên hàng đầu.

Trước khi trở về với đại lục, trung ương tuyệt đối không muốn thấy Hương Cảng có một chút hỗn loạn nào, bất kể là ở các lĩnh vực chính trị, kinh tế, văn hóa trên bề mặt, hay phía sau." Là một phần tử của Đại Việt, hiện tại đối với Trần Hạo, kiếm tiền đều là thứ yếu, có thể làm được chút việc có ý nghĩa cũng không uổng công một chuyến.

Đương nhiên, anh tin rằng trung ương cũng sẽ không bạc đãi mình.

Mắt Trần Hạo nheo lại, trong mắt bắn ra một tia hàn quang.

Mấy người nhìn ánh mắt của Trần Hạo, trong lòng đều không khỏi run rẩy.

Ánh mắt của lão đại thật đáng sợ, cảm giác như sát thần nhập thể, nhìn vào khiến người ta phát lạnh.

"Thông báo cho anh em dưới trướng, theo dõi chặt chẽ những tên đó, chỉ cần có động tĩnh lập tức báo cáo.

Tôi sẽ thông báo cho bên OKý (Cục Điều tra Tội phạm có Tổ chức và Hội Tam Hoàng) và Tổ Chống Ma túy, đến lúc đó cùng hợp tác, một lần quét sạch chúng," Trần Hạo nói.

"Vâng, đại ca!" "Rõ rồi ạ." Những người khác đều đã ra ngoài, Hàn Sâm vẫn ngồi tại chỗ, ngẩn người nhìn Trần Hạo, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc và khó hiểu.

“Sao vậy, anh Sâm?” Trần Hạo cười nhìn Hàn Sâm nói.

Hàn Sâm trầm ngâm vài giây, dùng giọng khàn khàn nói: “Vừa nãy anh nói về OKý và Tổ Chống Ma túy, em có cảm giác như anh đang sai khiến người của mình vậy.” “A Hạo, đi lại quá thân thiết với cảnh sát, không nhất định là có lợi đâu.” “Anh Sâm, tốt xấu đều do mình tự bước đi mà ra, ai có thể nhìn thấu được ngay?

Chương 858

Điều gì hôm nay thấy hợp lý, sau này nhìn lại chưa chắc đã đúng.

Chỉ cần biết mình muốn gì, xác định mục tiêu, rồi cứ thế tiến về phía trước thôi," Trần Hạo nói.

Trở về văn phòng của mình, Trần Hạo gọi điện cho Hoàng Cảnh Ty.

Hoàng Cảnh Ty nghe điện thoại, vô cùng ngạc nhiên nói: "Trần lão đại chủ động gọi điện cho tôi, đúng là hiếm có." "Hiếm có sao?

Vậy tôi có thời gian sẽ gọi nhiều hơn cho anh nhé.

Hôm nay có đầu mối muốn báo cho anh đây," Trần Hạo cười nói.

"Ôi, giác ngộ nâng cao rồi đấy." "Gần đây tôi có đi một chuyến nội địa, đầu tư hơn hai mươi nhà máy, tiêu tốn mấy trăm triệu, cũng gặp gỡ một số lãnh đạo cấp cao, cảm thấy giác ngộ quả thực đã nâng cao không ít," Trần Hạo nói.

Hoàng Cảnh Ty ho khan một tiếng, "Tôi hình như nghe ra mùi khoe khoang rồi đấy." "Không phải hình như đâu, tôi vốn dĩ đang khoe khoang mà," Trần Hạo cười nói.

Đầu dây bên kia, Hoàng Cảnh Ty nghiền mạnh điếu thuốc vào gạt tàn, "Vừa nãy anh nói có đầu mối, nội dung là gì?" "Hồng Nghĩa.

Lần trước tôi và anh có nói, ba tay buôn lớn nhất Hương Cảng, Hồng Nghĩa đứng đầu.

Tôi liên thủ với anh giải quyết hắn, thế nào?" Trần Hạo nói.

Hoàng Cảnh Ty vừa nghe lập tức tỉnh cả người, "Thật sao?" "Đương nhiên." "Có kế hoạch không?" "Tôi có kế hoạch rồi," Trần

Hạo lại chuẩn bị thực lực để hãm hại người khác.

Trong mấy ngày sau đó, OKý và Tổ Chống Ma túy hành động điên cuồng, tấn công chính xác.

Dưới sự thúc đẩy thông tin tình báo của Đông Tinh, những kẻ buôn ma túy nhỏ lẻ lần lượt bị bắt giữ.

Chỉ trong vòng bốn ngày, đã bắt giữ 14 đợt buôn ma túy, tổng cộng 19 người, thu giữ hơn 80 kg ma túy.

Đây tuyệt đối là một vụ án ma túy lớn nhất trong năm, Cục trưởng rất coi trọng.

Tin tức truyền thông đưa tin, Hoàng Cảnh Ty và Lôi Cảnh Ty của Tổ Chống Ma túy đều được nở mày nở mặt.

Sau đó, Lôi Cảnh Ty cảm thán: "Mấy anh em à, từ khi tôi vào Tổ Chống Ma túy đến nay, đây là lần phá án dễ dàng nhất.

Đám tiểu côn đồ dẫn đường, chỉ điểm cho chúng ta ai, hàng bao nhiêu, vào đâu, đúng là một đảng phái dẫn đường hoàn hảo." "Giá mà đám tiểu côn đồ này được cảnh sát chúng ta quản lý thì tốt biết mấy.

Có thể trở thành một mạng lưới tình báo phủ khắp Hương Cảng ấy chứ!" "Những kẻ đó sống trong môi trường ấy, biết mọi thứ, không gì không lọt qua tai, có thể giúp chúng ta phá được biết bao vụ án." Hoàng Cảnh Ty cười cười, nghĩ bụng: Trần Hạo là nội gián, hiện tại là Long Đầu Đông Tinh, hắn cũng có thể thay cảnh sát quản lý đám côn đồ này.

Hồng Kông, trong biệt thự của Hồng Nghĩa.

"Anh Nghĩa, mấy tay buôn nhỏ lẻ đó đã bị quét sạch gần hết rồi.

Ban đầu em tìm được 18 nhà, giờ chỉ còn 4 nhà. 4 nhóm người đó cũng sợ hãi rồi, sợ bị người Đông Tinh phát hiện, không dám bán hàng

nữa," thuộc hạ báo cáo.

Hồng Nghĩa gật đầu.

Trước đó hắn đã đoán Đông Tinh sẽ có động thái, nhưng không ngờ động thái của đối phương lại dứt khoát và nhanh gọn đến vậy.

Thủ đoạn cũng thật vô liêm sỉ, không tự ra tay, mà có đầu mối là báo cáo thẳng cho cảnh sát, để người của đội chống ma túy ra tay.

"Trần Hạo, mày có thể vô liêm sỉ hơn một chút được không?" Hồng Nghĩa không nhịn được chửi một câu.

Vẫy tay cho tiểu đệ ra ngoài, hắn châm một điếu thuốc trầm tư một lát, rồi gọi điện đến Đài Loan.

Điện thoại kết nối, "A Nghĩa đó à." "Anh Tiên, lần thăm dò thất bại rồi.

Trần Hạo không tự mình ra tay dọn dẹp thị trường, mà trực tiếp báo cảnh sát, cảnh sát đã bắt sạch đám buôn nhỏ lẻ đó," Hồng Nghĩa nói.

"Ha ha, lợi dụng quy tắc một cách hợp lý, dùng phương pháp tiết kiệm sức lực nhất để đạt hiệu quả tốt nhất.

Tôi thấy Trần Hạo làm khá tốt đấy, nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm như vậy," Châu Triều Tiên cười nói.

"Anh Tiên, bây giờ phải làm sao?" Hồng Nghĩa hỏi.

"Bây giờ thì cứ đi tìm hắn đàm phán đi.

Muốn vào thị trường, nộp một khoản phí thủ tục là điều đương nhiên.

Đợi khi có được địa bàn, có thể tăng lượng hàng nhập vào.

Tôi tin khoản tiền đó một năm là có thể kiếm lại được." "Đô đô đô

~~” Chiếc “đại ca đại” của Trần Hạo reo lên.

Tô Uy nghe máy, ừm hai tiếng rồi che loa điện thoại nói: “Anh Hạo, là Hồng Nghĩa.” Trần Hạo đưa tay nhận điện thoại, đặt lên tai.

Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói hơi biến điệu của Hồng Nghĩa.

“Ông Trần, chuyện vào thị trường lần trước, tôi chưa đàm phán xong, không biết chúng ta có thể dành thời gian nói chuyện lại không?” “Có thể chứ,” Trần Hạo cười nói.

“Vậy ông thấy định vào lúc nào thì được?” Hồng Nghĩa hỏi.

“Tôi hiện đang uống trà tại ‘Thanh Tùng Quan’, nếu có thời gian, chúng ta có thể cùng uống một tách trà,” Trần Hạo nói.

“Được, tôi đến ngay,” Hồng Nghĩa lập tức đáp.

Đặt điện thoại xuống, Trần Hạo nói với Tô Uy: “Đi mở một phòng suite bên cạnh, lát nữa xuống dưới đón Hồng Nghĩa.” “Vâng, đại ca.” Tô Uy rời khỏi phòng.

Hoàng Cảnh Ty cầm ấm trà trên bàn, rót cho Trần Hạo và mình một chén, nói: “Chuẩn bị trước mặt đại lão của OKý mà bàn chuyện bắt đầu buôn ma túy đấy à.” “Nếu không phải vì một số cân nhắc, tôi căn bản không cần phải phiền phức như vậy, anh tin không?” Trần Hạo cười nói.

“Anh nghĩ hắn sẽ cắn câu không?” Hoàng Cảnh Ty hỏi.

“Ha ha, thực ra chỉ cần gọi một cuộc điện thoại là hắn đã cắn câu rồi, bây giờ xem bản lĩnh thu dây của tôi thôi.

Chỉ cần làm tốt, con cá lớn đó không thể thoát được,” Trần Hạo nói.

Trong phòng trà, Trần Hạo đang pha trà.

Chương 859

Tô Uy dẫn Hồng Nghĩa vào.

Hồng Nghĩa nhìn quanh phòng, nhất mục liễu nhiên, không có chỗ nào có thể giấu người, lúc này mới yên tâm.

“Ông Hồng, mời ngồi,” Trần Hạo chỉ vào ghế đối diện nói.

Hồng Nghĩa cười ha ha, tỏ vẻ tiêu sái, “Ông Trần thật có nhã hứng, một mình ở Thanh Tùng Quan uống trà, chẳng lẽ đang chiêm nghiệm nhân sinh sao.” “Tôi năm nay mới 27 tuổi, chưa đến mức chiêm nghiệm nhân sinh đâu.

Chỉ là tìm một nơi để thả lỏng tâm trạng, tránh xa trần thế, để tâm trí và suy nghĩ được nghỉ ngơi, đơn giản là lười biếng thôi mà,” Trần Hạo nói.

“Ha ha ha, ông 27 tuổi đã ngồi lên vị trí Long Đầu Đông Tinh, khiến biết bao nhiêu người phải ghen tị đến chết!

Đương nhiên, vì ông Trần có bản lĩnh, chỉ trong vài năm ngắn ngủi đã tạo ra sản nghiệp lớn đến vậy, trở thành một trong 20 đại phú hào của Hương Cảng,” Hồng Nghĩa không khỏi ghen tị nói.

Trần Hạo đặt một chén trà đã pha sẵn trước mặt Hồng Nghĩa, “Thường uống, Phổ Nhĩ lâu năm.” “Cảm ơn.” Hồng Nghĩa nhấp một ngụm, đặt chén xuống rồi nói: “Ông Trần, chuyện lần trước, hàng của tôi muốn vào địa bàn Đông Tinh.

Lần này tôi mang theo thành ý đến, nhưng giá mà ông đưa ra trước đó thực sự quá cao, có thể bớt một chút được không?” “Hàn Sâm 500 triệu, bây giờ cả Cảng Cửu còn phồn vinh hơn, giá mặt bằng cũng tăng rồi, tôi đưa ra 600 triệu thấy hợp lý mà,” Trần Hạo cũng uống

một ngụm trà nói.

“Bây giờ việc làm ăn ngày càng khó khăn, cảnh sát cũng ngày càng gắt gao.

Tôi chỉ cần sơ suất một chút là có thể chịu tổn thất lớn.

Hay là thế này đi ông Trần, tôi đưa ra một giá thực tế, 300 triệu thì sao?” Hồng Nghĩa nói.

Trần Hạo lắc đầu, “Ít quá, không có ý nghĩa gì.” Hồng Nghĩa trong lòng co giật, 300 triệu là ít quá, không có ý nghĩa gì?

Hắn cũng quá giả bộ rồi đấy!

“350 triệu thì sao?” Trần Hạo lại lắc đầu, “500 triệu, giá chốt.

Cứ suy nghĩ đi, tôi không muốn lãng phí thời gian của cả hai.” 500 triệu là mức giá cao nhất trong lòng Hồng Nghĩa.

Hắn không muốn đồng ý, nhưng lại thực sự sợ đàm phán thất bại như lần trước.

Tên này trước mặt quá nhiều tiền, mấy trăm triệu không quan tâm có thể là đang giả vờ, nhưng cũng có khả năng là hắn thật sự không quan tâm.

“Chia thành năm năm để trả được không?” Hồng Nghĩa thay đổi cách thức.

Trần Hạo thản nhiên lắc đầu, “Không thể nào, phải thanh toán một lần duy nhất, tôi muốn tiền mặt.” Hồng Nghĩa nhíu mày sâu sắc, trong phòng lại chìm vào im lặng.

Trần Hạo cũng không vội, mở hộp xì gà ra, lấy một điếu châm lửa, sau đó đẩy hộp thuốc và dụng cụ sang cho Hồng Nghĩa.

Hồng Nghĩa cũng tự lấy xì gà.

“450 triệu, tôi sẽ chuẩn bị tiền mặt, trong một tháng sẽ gom đủ, thế nào?” Hồng Nghĩa hạ quyết tâm cuối cùng.

Trần Hạo cười cười, gật đầu, “Được, giao dịch thành công.” “Không, tối đa nửa tháng để gom tiền,” Trần Hạo nói.

Thời gian có hạn, kỳ nghỉ ba tháng, bây giờ đã hết một tháng rưỡi rồi, Trần Hạo đâu có thời gian mà dây dưa.

Hồng Nghĩa nghiến răng nghiến lợi, “Được, nửa tháng.” Hai người đều ngầm hiểu không nhắc đến chuyện trước đó.

Sau khi thỏa thuận xong, Hồng Nghĩa rời đi, Trần Hạo lại quay về phòng trà của Hoàng Cảnh Ty.

Hoàng Cảnh Ty có chút sốt sắng hỏi: “Thế nào, thành công rồi chứ?” Trần Hạo gật đầu, “Đương nhiên.” “Lần này lại lừa được người ta bao nhiêu tiền rồi?” Hoàng Cảnh Ty tò mò hỏi.

“Đó là chuyện của tôi, không nói cho anh biết,” Trần Hạo trực tiếp đáp trả.

Hồng Nghĩa xuống núi, ngồi vào xe của mình, ra lệnh cho tiểu đệ lái xe.

Chiếc ô tô khởi động chạy về hướng khu đô thị, nhưng hắn không hề chú ý, trên đầu có mấy con chim sẻ vẫn luôn bay theo xe.

Thời gian thoáng chốc trôi qua nửa tháng, Hồng Nghĩa cuối cùng cũng gom đủ 450 triệu tiền mặt.

Kể từ hôm nay, hàng của Hồng Nghĩa có thể đường đường chính chính tiến vào địa bàn Đông Tinh.

Mặt khác, sau khi có được địa bàn, Hồng Nghĩa bắt đầu rải hàng số lượng lớn, muốn trong thời gian ngắn nhất kiếm lại khoản đầu tư này.

“Thông báo cho Nguyễn Ngọc Long bên đó, gần đây gửi thêm nửa tấn hàng về Hương Cảng, tao muốn nhanh chóng mở rộng thị trường.” “Đi, theo tao đến xưởng xem một chút.

Hàng tồn trong nhà phải nhanh chóng xử lý.

Mẹ kiếp, bỏ ra mấy trăm triệu, lão tử phải kiếm lại nhanh chóng, nếu không thì trong lòng khó chịu.” “Thông báo cho anh em dưới trướng, liên hệ số lượng lớn với đám tiểu con buôn đó, bây giờ chúng ta có quyền kinh doanh rồi.” “Thị trường Đông Tinh bây giờ đều thuộc về chúng ta.

Bảo chúng đến lấy hàng, phân phối hàng cho tao thật nhanh chóng,” Hồng Nghĩa ra từng mệnh lệnh, chuẩn bị làm một trận lớn.

Nhưng hắn không biết, một tấm lưới vô hình đang ngày đêm theo dõi mọi hành động, thậm chí cả lời nói của hắn.

Thời gian lại trôi qua nửa tháng.

Hồng Nghĩa nhận điện thoại, nói vài câu bằng tiếng Anh, sau đó nói với hai thuộc hạ.

“Đại Bân, A Đào, chuẩn bị thuyền. 2 giờ sáng tại hải cảng đón hàng.

Hai đứa đi đón hàng về, lần này hàng khá nhiều, nhất định phải chú ý an toàn.” “Rõ rồi lão đại.” “Đón hàng xong trực tiếp vận đến xưởng, đừng chậm trễ.

Tao đợi ở xưởng.

Bây giờ hàng của chúng ta đã bán gần hết rồi, đang đợi gạo xuống nồi đây!” “Địa bàn Đông Tinh quả thực béo bở.

Nếu theo tiến độ này, một năm là có thể thu hồi vốn đầu tư,” Hồng Nghĩa nói.

Tiểu đệ lái xe đưa Hồng Nghĩa đến xưởng sản xuất ma túy, còn Đại Bân và A Đào thì ra bờ biển chuẩn bị thuyền ra khơi.

Tòa nhà Tổng cục Cảnh sát Hương Cảng.

Trong văn phòng OKý, Phó Cục trưởng Cảnh vụ tọa trấn.

Chương 860

Đại lão OKý Hoàng Hưng Thành, Tổ trưởng Tổ Chống Ma túy, Đội trưởng Đội Xung kích, thậm chí cả Đội trưởng Đội Phi Hổ đều đã có mặt.

Phó Cục trưởng nói: "Đầu mối lần này do Hoàng Cảnh Ty cung cấp, lần hành động này Hoàng Cảnh Ty là tổng chỉ huy.

Bây giờ anh ấy sẽ trình bày tình hình và phân công nhiệm vụ, nếu có gì cần bổ sung thì nói thêm." Hoàng Hưng Thành chỉ vào bảng vẽ nói: "Hồng Nghĩa, một trong những tên buôn ma túy lớn nhất Hương Cảng, tính tình xảo trá độc ác, địa bàn trước đây luôn ở Hồng Kông." "Gần đây hắn xâm nhập vào khu Cửu Long, khiến lượng hàng xuất ra tăng mạnh.

Chúng tôi nhận được tin báo, tối nay có một lô hàng lớn vận chuyển bằng đường thủy, số lượng cực lớn." "Ngoài ra, tôi đã phát hiện vị trí xưởng sản xuất ma túy của Hồng Nghĩa.

Lô hàng đó có thể sẽ được vận chuyển thẳng đến xưởng.

Chúng tôi chuẩn bị hành động tối nay, một lần phá hủy xưởng sản xuất ma túy, bắt giữ tất cả bọn buôn ma túy." Sau khi nghe sự sắp xếp của Hoàng cảnh ti, mấy vị đại lão của các đơn vị cũng vô cùng kinh ngạc, thông tin nắm giữ thật sự quá chi tiết.

Với tình báo kỹ lưỡng như vậy, ai cũng có thể lập kế hoạch thôi.

"Có vấn đề gì không?" Phó Cục trưởng Sở Cảnh vụ lướt nhìn mọi người hỏi.

"Sir, trong xưởng có bao nhiêu nhân viên, hỏa lực thế nào?" Đội trưởng Phi Hổ đội hỏi.

Phó Cục trưởng nhìn về phía Hoàng cảnh ti, Hoàng Hưng Thành nói: "Xưởng chế ma túy kia đại khái có hơn ba mươi người, hỏa lực chắc chắn rất mạnh, có súng lục, súng trường AK và lựu đạn, cho nên khi hành động nhất định phải hết sức cẩn thận." "Nếu chúng phản kháng thì xử lý thế nào?" Đội trưởng hỏi.

"Tiêu diệt!" Vấn đề này Phó Cục trưởng trực tiếp trả lời.

"Có vấn đề gì không?" "Không vấn đề gì, sir." "Tốt, vậy hành động thôi, tối nay nhất định phải thành công." Một chiếc tàu cao tốc phóng ra vùng biển ngoài, tại điểm hẹn, nó hội hợp với một chiếc tàu đánh cá lớn, từng thùng hàng được chuyển đi, hai bên sau đó rời đi.

Chiếc tàu cao tốc lượn nửa vòng trên biển rồi mới quay về bến.

Lúc này đã là rạng sáng, bốn phía tĩnh lặng không một tiếng động.

Nhanh chóng chuyển hàng lên một chiếc xe chở hải sản, hàng hóa được giấu sâu bên trong, bên ngoài thì chất đầy từng giỏ cá.

Ô tô chạy về phía xưởng chế ma túy, trên đường ít xe cộ, Đại Bân và A Đào đặc biệt cẩn thận quan sát tình hình xung quanh.

Bên ngoài một xưởng, một tên đàn em nhảy xuống xe gọi cửa.

Tấm biển trước cửa viết "Xưởng Đóng Hộp Cá Đại Úc".

Cửa lớn nhanh chóng mở ra, ô tô lái vào.

Đúng lúc đó, bên cạnh đột nhiên xông ra mấy chiếc xe cảnh sát xung kích, gầm rú lao thẳng về phía xưởng.

Người mở cửa vừa nhìn thấy lập tức kéo mạnh cửa sắt đóng lại, đồng thời miệng lớn tiếng kêu: "Có cảnh sát!" Một câu nói khiến cả xưởng kinh hãi.

Khi cảnh sát sắp xông vào cửa, cánh cửa sắt lớn rung lên một tiếng rồi đóng sập lại.

Nhưng giây tiếp theo, "Rầm!" Xe cảnh sát xung kích không hề giảm tốc, hung hăng đâm thẳng vào cánh cửa, kéo theo cả người đàn ông đang đóng cửa, cùng bị tông bay.

"Xông vào, các đơn vị hành động theo kế hoạch kiểm soát khu vực, gặp phải chống cự thì trực tiếp nổ súng, chúng đều là một đám buôn bán ma túy, phỉ đồ, nhất định phải hết sức chú ý an toàn." Từ bộ đàm truyền ra giọng nói của Hoàng cảnh ti.

Đội Phi Hổ xông vào đầu tiên, trực tiếp tiến thẳng vào xưởng.

Chưa đầy nửa phút, bên trong xưởng đã vang lên tiếng súng dày đặc.

"Đát đát đát ~~ đát đát đát ~~" "Đột đột đột ~~ đột đột đột ~~" Hai loại âm thanh giao nhau trong xưởng, tiếng AK47 sắc bén khác biệt rõ ràng với tiếng súng tiểu liên MP5 của đội Phi Hổ.

Bên ngoài, cảnh sát quân phục đã bắt giữ Đại Bân và A Đào.

Khi mở xe chở hàng, họ phát hiện những thùng ma túy bên trong.

"Báo cáo Hoàng Sir, đã tìm thấy ma túy, đều là nguyên thùng, ước tính số lượng khoảng một tấn." Có người báo cáo.

Trong xe chỉ huy, mấy vị đại lão đều phấn khích.

Một lần thu giữ hơn một nghìn kilôgam bạch phiến, đây là một vụ án siêu cấp lớn rồi.

Dù sau này có chuyện gì, chỉ cần có số ma túy này, chiến thắng hôm nay đã được đảm bảo.

Bên trong xưởng, các thành viên Phi Hổ đội tự tìm chỗ ẩn nấp, không ngừng bắn vào.

"Đát đát đát ~ đát đát đát ~", những viên đạn từ phía đối diện như thác nước quét tới, áp chế khiến Phi Hổ đội không ngẩng đầu lên

được.

"Ném lựu đạn hơi cay." Cắc cắc, mấy quả lựu đạn hơi cay được ném vào, bên trong lập tức vang lên tiếng la hét: "Mẹ kiếp, xông ra ngoài." "Đát đát đát ~ đát đát đát ~" "Đột đột đột ~~ đột đột đột ~~~" Cuộc giao tranh của hai bên vô cùng khốc liệt.

Lúc này Hồng Nghĩa cầm một khẩu AK47, nghiến răng điên cuồng bắn quét ra bên ngoài, trong lòng vô cùng căm phẫn.

Khốn kiếp, chuyện gì thế này, tại sao cảnh sát lại phát hiện ra ở đây vô duyên vô cớ chứ, thế là hoàn toàn xong đời rồi.

Những hào khí trước đây, giấc mộng chiếm lĩnh toàn bộ Hương Cảng, trở thành hoàng đế bạch phiến của Hương Cảng, mỗi năm kiếm được 10 tỷ, tất cả đều tan thành bong bóng xà phòng ngũ sắc rực rỡ, bị gió thổi qua, Bốp, vỡ tan, biến mất không còn tăm tích.

"Giết, xông ra ngoài!" Hồng Nghĩa lớn tiếng gầm lên với thuộc hạ.

Chỉ cần xông ra ngoài, sẽ có cơ hội đông sơn tái khởi.

Nếu bị cảnh sát bắt, thì thật sự xong đời rồi.

Hồng Nghĩa từ trong xưởng xông ra, đến sân trong, nhưng sân trong cũng có cảnh sát.

Những người này cầm súng ngắn, nấp sau những thùng phuy lớn, nổ súng vào Hồng Nghĩa.

Hắn tháo hai quả lựu đạn ở thắt lưng, giật chốt rồi ném ra ngoài, "Cho lũ khốn nạn này nổ chết hết đi." Lúc này Hồng Nghĩa mặt mày hung tợn.

Đây mới là Hồng Nghĩa thực sự, một tên phỉ đồ thực sự.

"Oanh oanh!" Liên tiếp mấy tiếng nổ, mấy cảnh sát phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị trọng thương.

“Xông ra, đi!” Hồng Nghĩa hô lên, sau đó mấy tên đàn em xúm lại, chen chúc nhau chạy ra ngoài.

Cảnh sát căng thẳng nổ súng vào chúng.

Bên trong đang diễn ra một trận đấu súng cảnh sát và phỉ đồ thực sự.

Chương 861

Phỉ đồ hung hãn, cầm AK47 không ngừng quét bắn.

Cảnh sát nấp sau vật chắn, dùng súng nhỏ 0.38 bắn trả, thường bị áp chế không ngẩng đầu lên được.

Hồng Nghĩa nhìn dáng vẻ cảnh sát, nhổ một bãi nước bọt, "Mẹ kiếp, lão tử tuyệt đối sẽ không để các ngươi bắt được." Hắn chuẩn bị cùng mấy huynh đệ chui vào bóng tối.

Đột nhiên, một viên đạn không biết từ đâu bay tới, xuyên thẳng qua mắt Hồng Nghĩa, trực tiếp chui vào não hắn.

Biểu cảm trên mặt Hồng Nghĩa lập tức cứng đờ, thân thể từ từ đổ xuống.

"Đại ca!" "Nghĩa ca!" Mọi người mới phát hiện, Hồng Nghĩa đã chết, mắt hắn đang không ngừng chảy máu.

Một phát súng, căn bản không ai biết ai bắn, có lẽ chỉ là một viên đạn lạc, chỉ có thể nói Hồng Nghĩa mệnh lý nên chết ở đây.

Hoặc giả, có một gã tên Trần Hạo, nấp ở nơi cách đó mấy trăm mét, dùng súng bắn tỉa bắn ra một viên đạn cũng không chừng.

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, Hồng Nghĩa chết thì tiện nhất.

Nếu ra tòa, tên này và Đông Hưng đã mua độc quyền mấy trăm triệu, đối với Đông Hưng tuyệt đối không phải chuyện tốt, Hồng Nghĩa chết là đáng yêu nhất.

Vụ án lớn.

Cảnh sát Hương Cảng đã phá được một vụ án ma túy siêu cấp, một lần triệt phá một xưởng chế ma túy, thu giữ 109.783 kilôgam ma

túy, là số lượng ma túy thu giữ lớn thứ hai trong lịch sử.

"Trong quá trình bắt giữ tội phạm ma túy, cảnh sát hoàng gia đã anh dũng vô úy, trong tình huống phỉ đồ sử dụng lựu đạn, súng trường AK và các loại vũ khí hạng nặng khác, đã tiêu diệt 14 tên phỉ đồ, bắt giữ 21 tên, trong đó đầu mục phỉ đồ Hồng Nghĩa, đã bị cảnh sát chúng ta tiêu diệt." "Cảnh sát cho biết, cảnh sát Hương Cảng không ngừng nỗ lực trấn áp ma túy, tuyệt đối không khoan nhượng đối với các phần tử buôn bán ma túy." Trong khi TV vừa đưa tin tức này, Trần Hạo tối hôm đó đã ra lệnh cho quân Đông Hưng tấn công vào địa bàn của Hồng Nghĩa.

Chỉ trong vòng một tuần ngắn ngủi, tất cả địa bàn của Hồng Nghĩa đều bị Đông Hưng nắm giữ, và Đông Hưng cũng một lần lấn át Hồng Hưng trở thành xã đoàn lớn nhất Hương Cảng!

Trong khi các đại lão của các quán bar Đông Hưng đang phấn khích bàn tán về chuyện này, trong ý thức hải của Trần Hạo cuối cùng cũng vang lên tiếng nhắc nhở hệ thống đã hai năm không xuất hiện!

"Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ cốt truyện thế giới phim Hong Kong." "[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ cốt truyện thế giới cảnh sát và phỉ đồ Hong Kong, trở thành thủ lĩnh xã đoàn lớn nhất Hương Cảng.]" "[Túc chủ nhận được phần thưởng: 50 năm tuổi thọ. 2, 1 thẻ Hộ Pháp Sứ Giả.

Không gian trữ vật tăng thêm 10 mét khối.]" "Xin hỏi túc chủ có muốn lập tức trở về thế giới chính đạo mộ không?" Nhìn phần thưởng nhiệm vụ cốt truyện lần này, Trần Hạo thật sự hết muốn nói.

Dù sao cũng đã lăn lộn vất vả hơn hai năm trong thế giới phim

Hong Kong, kết quả chỉ nhận được phần thưởng 50 năm tuổi thọ.

Còn về thẻ Hộ Pháp Sứ Giả và giá trị tăng thêm của không gian trữ vật, Trần Hạo trực tiếp bỏ qua.

Cuối cùng, một câu kết luận, cái loại thế giới phim Hong Kong đó thật sự quá lãng phí thời gian, mà phần thưởng nhận được cũng quá ít.

Không nói đến cái khác, chỉ cần Trần Hạo tùy tiện đến một thế giới cốt truyện đạo mộ, ít thì ba năm ngày, nhiều thì một hai tháng, phần thưởng tuổi thọ có thể nhận được chắc chắn gấp mấy lần thậm chí mười mấy lần bây giờ!

So sánh như vậy, làm nhiệm vụ ở thế giới cốt truyện phim Hong Kong thật sự quá không đáng.

Chính vì lý do này, Trần Hạo quyết định sau này tuyệt đối sẽ không chọn thế giới như vậy để làm nhiệm vụ nữa.

Điều duy nhất khiến Trần Hạo cảm thấy an ủi là ở đó anh đã quen biết Ngân Phượng Bạch Ngọc Linh, và yêu nhau.

Có thể nói, đối với Trần Hạo mà nói, Bạch Ngọc Linh cô em gái này mới là thu hoạch lớn nhất ở thế giới phim Hong Kong.

Trong ý thức hải, Trần Hạo hỏi: "Huynh Hệ Thống, nếu tôi chọn tạm thời ở lại giải quyết một số việc, có thể có bao nhiêu thời gian?" "Hồi túc chủ, tối đa có thể dừng lại một tuần, xin hỏi túc chủ muốn lập tức trở về hay ở lại một tuần?" Trần Hạo không nói hai lời liền chọn tạm thời ở lại.

Không có cách nào khác, dù sao anh chưa nói với Bạch Ngọc Linh về việc đưa cô về thế giới chính đạo mộ.

Hơn nữa, một đám huynh đệ Đông Hưng, một đống sản nghiệp, và những việc mà lãnh đạo chính phủ đại lục hy vọng anh giúp đỡ, đều chưa làm xong.

Tuy rằng chỉ là thế giới làm nhiệm vụ, nhưng với tính cách của Trần Hạo, anh cũng phải giải quyết xong những chuyện này mới có thể rời đi.

Sau khi thoát khỏi ý thức hải, Trần Hạo gọi điện cho A Mễ đang đi chợ, bảo cô về ngay.

Ngay sau đó, anh lần lượt thông báo cho tất cả các đại lão của xã đoàn Đông Hưng, tối nay sẽ họp tại trụ sở tập đoàn.

Không lâu sau, A Mễ hối hả chạy về nhà.

Nhìn Trần Hạo điềm nhiên ngồi trên ghế sofa, A Mễ lo lắng trong lòng mới hơi được trấn an.

Đặt giỏ rau xuống, thay dép đi trong nhà, A Mễ ngồi bên cạnh Trần Hạo hỏi.

"A Hạo, sao anh vội vàng gọi em về vậy, rốt cuộc có chuyện gì rồi?" Trần Hạo châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng hít một hơi, nói: "A Mễ, em còn nhớ anh từng nói với em, anh không chỉ là một đạo sĩ, mà còn là người tu chân không?" A Mễ nghe xong ngẩn người, cẩn thận quan sát Trần Hạo một lúc, rồi không hiểu hỏi.

"Tuy rằng em biết anh có công phu lợi hại, nhưng đạo sĩ và tu chân giả kia, chẳng lẽ anh không phải đang đùa em sao?" "Anh vội vội vàng vàng gọi em về, là vì chuyện này à?!" Nhìn vẻ mặt không thể tin được của A Mễ, Trần Hạo gảy tàn thuốc, tiếp tục nói.

"Đúng vậy, là vì chuyện này." "Những điều anh nói đều là thật, quan trọng nhất là, anh hỏi em, có muốn đi cùng anh không?" A Mễ trực tiếp ngớ người, kinh ngạc hỏi: "Đi cùng anh?" "Anh muốn đi đâu?

Về đại lục sao?" Trần Hạo cười bất lực, dập điếu thuốc rồi nói: "Không về đại lục, mà về thế giới của anh." Thấy A Mễ định mở

miệng nói chuyện, Trần Hạo lập tức: “A Mễ, đừng nói vội, nghe anh nói hết đã.” “Thật ra anh không phải người ở thế giới này, anh vốn dĩ…” Khi Trần Hạo kể cho A Mễ nghe tất cả về thân phận xuyên việt giả của mình, về thế giới chính đạo mộ, và tất cả những chuyện có thể nói, A Mễ lập tức ngớ người.

Mãi một lúc sau, A Mễ, hay đúng hơn là Bạch Ngọc Linh mới không thể tin được hỏi.

“A Hạo, anh chắc chắn không bị bệnh chứ?” Trần Hạo bất lực cười khổ nói: “Tuy rằng anh biết những điều vừa rồi, đối với em mà nói, là những chuyện rất khó chấp nhận.” “Nhưng em nghĩ kỹ xem, từ khi hai chúng ta ở bên nhau, anh có lừa dối em chuyện gì không?” Bạch Ngọc Linh suy nghĩ một lát, rồi lắc đầu.

Trần Hạo khẽ cười: “Không có, cho nên anh có thể khẳng định nói cho em biết, tuy rằng chuyện của anh nghe có vẻ huyền huyễn, nhưng tất cả đều là thật.” Lời vừa dứt, vì nhiệm vụ đã hoàn thành nên hoàn toàn có thể thi triển đạo pháp, Trần Hạo liền hơi thi triển pháp thuật ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Sau đó đối với Bạch Ngọc Linh đang trố mắt há mồm nói: “Em thấy cả rồi chứ?

Anh không lừa dối em.

A Mễ bây giờ có thể trả lời anh, có nguyện ý đi cùng anh không?” Mãi một lúc sau, Bạch Ngọc Linh mới hoàn toàn tin tưởng tất cả những gì Trần Hạo nói.

Sau khi bình tĩnh lại một lát, cô mới nói: “Vì em đã theo anh, tự nhiên sẽ là người phụ nữ của anh cả đời, cho nên đương nhiên em nguyện ý đi cùng anh về.” “Nhưng Đông Hưng thì sao?

Có nhiều sản nghiệp như vậy!” Trần Hạo cười vô tư nói: “Đông

Hưng anh tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa, còn những sản nghiệp và tiền bạc kia, nói thật anh cũng không để tâm." "Chưa kể ở thế giới của anh, anh sở hữu một phái Liệt Hải hùng mạnh nhất Việt Nam, tuy làm đạo mộ, nhưng bất kể thực lực hay thế lực, đều không phải Đông Hưng thậm chí toàn bộ xã đoàn Hương Cảng có thể sánh bằng." "Nói không khách khí, phái Liệt Hải của anh có thể xưng là tổ chức hắc đạo số một Việt Nam ở thế giới đó." "Hơn nữa ở bên đó, anh có mười mấy công ty tập đoàn xuyên quốc gia, ít nhất trị giá hàng trăm tỷ đô la Mỹ." "Ngay cả trong không gian trữ vật của anh, cũng có mấy chục tấn vàng làm tiền tiêu vặt." "Cho nên tất cả tài phú ở đây, anh thật sự không để ý, cứ tặng hết cho các anh em Đông Hưng đi." Nghe vậy, Bạch Ngọc Linh bất lực liếc nhìn anh một cái: "A Hạo, anh thật sự quá 'vô nhân tính'!" Trần Hạo nghe xong cười ha ha, sau đó một tay ôm lấy Bạch Ngọc Linh nói: "Không có cách nào khác, lão công anh cũng muốn khiêm tốn mà, nhưng thực lực thật sự không cho phép mà!" Tối hôm đó lúc tám giờ, tại phòng họp tòa nhà trụ sở tập đoàn Đông Hưng, Trần Hạo đã triệu tập cuộc họp với tất cả các đại lão Đông Hưng.

Khác với những lần trước, Trần Hạo vừa cùng A Mễ xuất hiện, chưa kịp đợi Chu Khôn, Tư Đồ Hạo Nam, Quỷ Thúc nói chuyện, anh đã lập tức thi triển đạo pháp, khiến mọi người đều rơi vào huyễn cảnh.

Chương 862

Ngay sau đó, nhờ hiệu quả của đạo pháp mạnh gấp mười lần thôi miên thuật, anh đã sửa đổi ký ức của mọi người trong ý thức, yêu cầu Chu Khôn và những người khác sau này phải phát triển tập đoàn Đông Hưng theo lý niệm và kế hoạch của anh.

Sau đó, anh truyền vị trí thủ lĩnh Đông Hưng cho Tư Đồ Hạo Nam, người có uy vọng và phẩm hạnh đều tốt, và thăng Hàn Sâm cùng Chu Khôn lên làm phó bang chủ tập đoàn Đông Hưng.

Không có cách nào khác, Chu Khôn là huynh đệ duy nhất của anh ở thế giới này, anh phải chiếu cố nhiều một chút.

Còn về việc đề bạt Hàn Sâm, vì hắn có đầu óc, trước đây chỉ là tầm nhìn hơi hạn chế, sau khi được Trần Hạo chỉ điểm, hắn tuyệt đối là quân sư của Đông Hưng.

Chỉ có như vậy, mới có thể giúp Tư Đồ Hạo Nam, người chỉ biết nghĩa khí mà không giỏi kinh doanh, ngồi vững vị trí thủ lĩnh, và càng có thể đưa tập đoàn Đông Hưng phát triển huy hoàng hơn nữa.

Từ đầu đến cuối, các vị đại lão đều vì huyễn cảnh đạo pháp mà ngoan ngoãn nghe lời, không hề có bất kỳ dị nghị nào.

Còn về những sản nghiệp của Trần Hạo, cũng đều được tặng cho Chu Khôn, A Hoa, A Tuấn, Ổ Dăng và những đàn em khác.

Nhìn Tư Đồ Hạo Nam, Chu Khôn, Hàn Sâm và những người khác sau cuộc họp, hoàn toàn không cảm thấy có bất kỳ vấn đề gì, Bạch Ngọc Linh đi theo Trần Hạo rời đi kinh ngạc hỏi: “Lão công, anh vừa làm gì vậy?

Vì...” Chưa kịp hỏi xong, Trần Hạo cười nói: “Chỉ là một loại đạo

pháp thôi, coi như là bản nâng cấp của thôi miên thuật đi." Lúc này, Bạch Ngọc Linh mới kinh ngạc cảm thán: "Em vốn dĩ nghĩ lão công đã đủ cường đại rồi, không ngờ anh lại có thể làm được đến mức này!" "Đơn giản là thủ đoạn thần tiên!" Trần Hạo hiếm khi khoe khoang đáp: "Trong mắt người thường, lão công anh là thần tiên, vì anh còn rất nhiều đạo pháp lợi hại mà em chưa từng thấy!" Bạch Ngọc Linh liếc nhìn anh một cái, sau đó phấn khích kéo tay Trần Hạo làm nũng nói.

"Em mặc kệ, lão công nhất định phải dạy em đạo pháp, em cũng muốn trở thành người phụ nữ lợi hại như A Ninh, Tô Nan!" Trần Hạo cười nói: "Không thành vấn đề, đợi chúng ta trở về, anh sẽ dạy em." Trước khi Trần Hạo dùng thẻ Hộ Pháp Sứ Giả cho Bạch Ngọc Linh (cũng là A Mễ) và chuẩn bị đưa cô trở về thế giới chính đạo mộ, anh lại gặp mặt Hoàng cảnh ti.

Mục đích đương nhiên là thi pháp cho Hoàng cảnh ti, để ông ta thuận lợi kết nối với Tư Đồ Hạo Nam.

Như vậy, dù Trần Hạo rời đi, Tư Đồ Hạo Nam cũng có thể tiếp tục hợp tác với Hoàng cảnh ti.

Còn về phía chính phủ đại lục, chỉ cần Tư Đồ Hạo Nam, Chu Khôn và Hàn Sâm thực hiện theo kế hoạch đã viết sẵn, Trần Hạo hoàn toàn không cần lo lắng nữa.

Giải quyết xong tất cả mọi chuyện, Trần Hạo lưu luyến nhìn Hương Cảng một cái, rồi dẫn Bạch Ngọc Linh trở về thế giới đạo mộ!

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, chớp mắt một cái, Bạch Ngọc Linh (sau này sẽ dùng tên gốc) đã theo Trần Hạo đến thế giới đạo mộ hơn hai tháng rồi.

Đối với chuyện Trần Hạo đưa mỹ nữ về nhà, chín cô gái như A

Ninh đã sớm quen rồi.

Hơn nữa, thân phận sát thủ Phượng Đen bí mật của Bạch Ngọc Linh ở Đông Hưng cũng rất dễ dàng được các cô gái chấp nhận.

Quan trọng nhất, Hồng Cô và những cô em gái kia đều có tính cách vô cùng thẳng thắn, cộng thêm mối quan hệ với Trần Hạo, chưa đầy một tuần, Bạch Ngọc Linh đã hoàn toàn hòa nhập vào đại gia đình này.

Sau đó, dưới sự hướng dẫn của Trần Hạo và các cô gái, cộng thêm sự hỗ trợ của nội đan dị thú và châu quả, Bạch Ngọc Linh nhanh chóng học được tất cả công phu trong môn Bát Cực Quyền.

Thậm chí đạo pháp cũng đã nhập môn!

Chỉ là với thực lực hiện tại, cô vẫn xếp chót trong số các cô gái.

Đồng thời, các cô gái đặc biệt dẫn Bạch Ngọc Linh đi làm quen với Việt Nam trong thế giới đạo mộ.

Dù sao dòng thời gian giữa hai thế giới cách biệt gần 20 năm, có những thứ Bạch Ngọc Linh cần phải nhận thức lại và thích nghi.

Sáng sớm Trần Hạo vừa rời giường, phát hiện cả biệt thự lại trống không.

Anh bất lực cười khổ.

Xem ra A Ninh lại dẫn Bạch Ngọc Linh đi dạo phố rồi, tiểu gia đúng là khổ mệnh mà!

Làm xong bữa sáng, thỏa mãn lấp đầy cái dạ dày xong, Trần Hạo nằm trên ghế sofa châm một điếu thuốc, trong làn khói xanh lượn lờ, anh lại một lần nữa tiến vào ý thức hải, giao tiếp với hệ thống Thần Tuyển.

“Huynh Hệ Thống, nhiệm vụ hệ thống đã làm mới chưa?” “Hồi túc chủ, nhiệm vụ hệ thống đã làm mới, túc chủ có thể tùy thời chọn

thế giới cốt truyện mới để tiến vào." Lời vừa dứt, Trần Hạo trên bảng nhiệm vụ, nhìn thấy một loạt tên phim truyền hình. 1. 《Địa Linh Khúc》2. 《Dũng Giả Đại Mạo Hiểm (Tên khác: Hoàng Tuyền Thủ Ký)》3. 《Cực Hải Thính Lôi Chi Khải》4. 《Lưu Lãng Địa Cầu》5. 《Cổ Mộ Lệ Ảnh 3: Nguyên Chi Chiến》6. 《Mộc Nãi Y》, 7. 《Phủ Sơn Hành》8. 《Linh Hồn Bãi Độ》9. 《Vô Tâm Pháp Sư》10. 《Cương Ước》11. 《Cửu Thúc Thế Giới Hệ Liệt》, 12. 《Mê Sào》13. 《Thứ Lăng》 Nhìn thấy có 13 phó bản cốt truyện có thể lựa chọn, Trần Hạo lướt nhìn một lượt, rồi loại bỏ Lưu Lãng Địa Cầu, Phủ Sơn Hành, Linh Hồn Bãi Độ, Vô Tâm Pháp Sư, Cương Ước và Cửu Thúc Thế Giới Hệ Liệt.

Bởi vì lần này anh muốn chọn cái gì đó liên quan đến đạo mộ để chơi cho đã, dù sao cũng đã hơn hai năm không xuống mộ rồi, tay có hơi ngứa ngáy.

Ngay sau đó, Trần Hạo lại bỏ qua Địa Linh Khúc và Dũng Giả Đại Mạo Hiểm.

Khoảng thời gian trong hai thế giới cốt truyện này quá lớn, lần này anh không muốn lại phải ở trong thế giới nhiệm vụ mấy năm nữa.

Còn về Cực Hải Thính Lôi Chi Trọng Khải, Trần Hạo trước khi xuyên việt chưa xem xong, cho nên tạm thời không cân nhắc.

Cuối cùng chỉ còn lại Cổ Mộ Lệ Ảnh 3, Mộc Nãi Y, Mê Sào và Thứ Lăng.

Suy nghĩ một lát, Trần Hạo đã chọn thế giới cốt truyện Cổ Mộ Lệ Ảnh 3: Nguyên Chi Chiến.

Bởi vì thế giới Mộc Nãi Y đã đi rồi, Mê Sào và Thứ Lăng lại quá vô vị, cuối cùng chỉ còn lại Nguyên Chi Chiến.

Trần Hạo hỏi hệ thống, cốt truyện Cổ Mộ Lệ Ảnh 3 không có

quan hệ quá lớn với hai phần 1 và 2.

Chương 863

Quan trọng nhất là, anh muốn xem Lara trong cốt truyện 3, so với cô vợ Lara của mình có bao nhiêu khác biệt.

Hơn nữa cốt truyện này ngắn, rất thích hợp để đi chơi.

Sau khi Trần Hạo thu thập xong tất cả trang bị, anh nói trong ý thức hải: "Huynh Hệ Thống, bắt đầu xuyên việt đến Cổ Mộ Lệ Ảnh 3 đi." Lời vừa dứt, tiếng nhắc nhở của hệ thống Thần Tuyển đã vang lên.

"[Chúc mừng túc chủ chọn trúng Cổ Mộ Lệ Ảnh 3: Nguyên Chi Chiến, phát bố hệ thống nhiệm vụ: Tiêu diệt chung cực đại BOSS Ti Di Hô, và thuộc hạ vong linh quân đoàn.

Thưởng: Không rõ.]" "[Xuyên việt khai khải.]" Nhìn nhiệm vụ hệ thống này, Trần Hạo lập tức ngớ người.

Anh nghĩ: Trong cốt truyện gốc, Ti Di Hô chỉ là một cái xác khô, trên thi thể có loại virus truyền nhiễm cực mạnh, nhưng cũng không đến mức gọi là chung cực đại BOSS chứ?

Còn về vong linh quân đoàn của cô ta lại là quỷ gì?

Trong cốt truyện gốc không có mà!

Ngay sau đó, Trần Hạo liền mang theo đủ loại nghi vấn, bước vào Cổng Xuyên Việt.

Trong một căn phòng u ám, bóng dáng Trần Hạo xuất hiện giữa không trung.

Anh lắc lắc cái đầu hơi choáng váng, bắt đầu đánh giá nơi mình đang ở.

Lần xuyên việt này, hệ thống lại một lần nữa sắp xếp thân phận cho anh, khiến anh thuận tiện hơn, dù sao cũng không cần phải phiền phức đi ngụy tạo thân phận sau khi vào thế giới.

Thân phận của Trần Hạo lần này trong Cổ Mộ Lệ Ảnh 3 là một Hoa kiều định cư ở Anh từ tổ tiên, nhưng gia cảnh sa sút, cha mẹ mất sớm, là một kẻ vô công rỗi nghề.

Nghe có vẻ hoàn toàn vô dụng, nhưng như vậy cũng có thể tránh được phiền phức, vô lo vô nghĩ, tự do tự tại.

Nhìn căn phòng ngủ cũ nát bẩn thỉu, Trần Hạo lắc đầu, lười cả dọn dẹp, trực tiếp chọn rời đi, anh mới không ở trong căn phòng hỗn loạn tệ hại như vậy.

Ung dung đi trên đường phố, Trần Hạo gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến tiệm cầm đồ địa phương.

Không có cách nào khác, ai bảo anh không có tiền giấy của thời đại này chứ.

Sau khi xuống xe, Trần Hạo bảo tài xế chờ, rồi vào tiệm cầm đồ, lấy ra một thỏi vàng đổi lấy ba nghìn bảng Anh.

Bị ép giá gần hai phần ba giá thị trường, anh không nói nhiều, nhìn sâu vào người kia rồi quay người rời đi.

Đêm xuống, Trần Hạo ăn tối xong, bước ra khỏi khách sạn.

Nhưng anh không phải là một người rộng lượng, anh tin rằng có thù không trả không phải quân tử.

Hôm nay, người đàn ông da trắng trung niên ở tiệm cầm đồ kia, thấy anh là người nước ngoài dám lừa tiền anh, có đáng được đối xử tốt không?

Vì vậy, vì lợi ích của quần chúng và sự ổn định của xã hội, những

cặn bã xã hội bám vào tầng lớp lao động mà hút máu, nhất định phải bị thanh trừ.

Hôm nay Trần Hạo sẽ làm một vụ cướp của người giàu chia cho người nghèo.

Gọi một chiếc taxi, sau mười phút đi đường, anh nhanh chóng đến nơi cầm đồ vàng lúc sáng, phát hiện tiệm cầm đồ chưa đóng cửa, bên trong là người đàn ông da trắng trung niên lúc sáng.

Đối với tình huống này anh không thấy lạ, những tiệm cầm đồ nhỏ như vậy thường kiêm thu một số tang vật.

Một số vật phẩm có được phi pháp thường được bán vào buổi tối, cho nên những cửa hàng như vậy thường hoạt động đến rạng sáng.

May mắn là xung quanh không có nhiều người qua lại.

Anh cúi đầu giả vờ đi ngang qua một cách tự nhiên, sau cánh cửa chống trộm, anh đột nhiên ngồi xổm xuống, lấy ra một bộ công cụ mở khóa tinh xảo.

Mất chưa đầy ba mươi giây, Trần Hạo đã mở khóa.

Người đàn ông da trắng bên trong cũng nghe thấy động tĩnh.

May mắn là tiệm cầm đồ này chỉ có một cánh cửa, nếu không người bên trong có thời gian chuẩn bị thì sẽ phiền phức.

Trần Hạo mở cửa xong trực tiếp đi vào, sau đó đóng cửa lại.

“Chào, anh bạn, hình như anh nhầm chỗ rồi, đây là địa bàn của băng Xà Đen.” Người đàn ông da trắng trung niên thấy Trần Hạo không biết dùng cách nào đã mở cửa, trong lòng lập tức căng thẳng.

Nhưng nhìn rõ Trần Hạo tay không tấc sắt xong, hắn lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng cũng không dám gây phiền phức, dù sao ai cũng không biết

anh chàng này có giấu vũ khí trên người không.

Mỗi năm, số người chết vì cướp giật và chống cự trên toàn thế giới không có một triệu thì cũng mấy chục vạn, nên hắn phải trân trọng cái mạng nhỏ của mình.

Dù sao hắn còn có anh họ là lão đại bang phái, cùng lắm thì sau này chịu chút phạt còn hơn là mất mạng.

Nhìn anh chàng trước mặt, cách một tấm kính chống đạn, với hai thái độ khác biệt, Trần Hạo bất lực lắc đầu.

Cứ tưởng là một nhân vật khó nhằn lắm, không ngờ lại nhát gan đến vậy, tiếc cho cái thân hình to lớn kia.

Không trả lời lời của người đàn ông, anh bước lên trực tiếp đá một cước vào bụng hắn.

Đối với băng Xà Đen của hắn anh căn bản không để tâm, nếu dám gây phiền phức, anh không ngại có thêm chút thu nhập.

"Bành" "A." Người đàn ông da trắng trực tiếp bị Trần Hạo một cước đá bay vào một cái tủ, sau đó hắn phát ra một tiếng kêu thảm thiết, ôm bụng lăn lộn trên sàn.

Thật sự quá đau, thật sự không hiểu tại sao người đàn ông nhỏ con kia lại có sức mạnh lớn đến vậy.

Một cước không chỉ nhanh đến mức hắn không kịp phản ứng, mà lực còn mạnh đến mức trực tiếp đá hắn bay đi.

Nếu không có cái tủ phía sau cản lại, chắc chắn hắn đã bay xa ba bốn mét rồi.

Bây giờ bụng người đàn ông da trắng như có một con dao đang xoáy, đau đến chảy nước mắt nước mũi, ngay cả hít thở cũng từng đợt đau nhói.

Thật sự quá đau rồi!!!

Thấy người đàn ông yếu ớt như vậy, một cước đã bị hạ gục, Trần Hạo một chút cũng không ngạc nhiên, anh vẫn còn kiềm chế sức lực đó, nếu không một cước thôi cũng đủ đá hắn nửa sống nửa chết rồi.

Nhìn người đàn ông nước mắt nước mũi chảy dài đau khổ vô cùng, anh bất lực lắc đầu, "Tốt nhất là nhanh lên, nếu không thì, hậu quả tự chịu." Người đàn ông da trắng đang nằm trên sàn khó chịu, nghe lời anh lập tức gắng gượng chịu đau nói, "Không, không, không, ngàn vạn lần đừng, tôi…" Hắn vừa nói vừa một tay ôm bụng, một tay vịn vào tủ hàng gian nan đứng dậy.

Chương 864

“Tốt, mở két sắt ra đi, tôi không ngại lấy một ít tiền sinh hoạt phí từ trong đó đâu chứ?” Trần Hạo nhìn người đàn ông đang đứng, ung dung nói.

“Không ngại, không ngại đâu, ngài cứ lấy tùy ý.” Người đàn ông vẻ mặt sợ hãi nói.

Sau đó hắn đi đến két sắt chứa đồ quý giá và tiền bạc, đó là một két sắt điện tử có mật mã.

Người đàn ông nhanh nhẹn, không hề giở trò, két sắt vừa mở ra, bên trong toàn là tiền bảng Anh và đồng hồ cùng các vật phẩm quý giá khác.

Trần Hạo vẫn luôn nhìn chằm chằm người đàn ông, thấy hắn không giở trò, trong lòng hài lòng hợp tác, liền trực tiếp đi phía sau người đàn ông, một đao tay chém vào động mạch cảnh của hắn để tiễn hắn đi đường.

Người đàn ông vừa mở két sắt xong, não bộ một trận sung huyết, sau đó trước mắt tối sầm mất đi ý thức, chết không hề đau đớn.

Tùy tiện đá cái xác sang một bên, Trần Hạo cướp sạch tất cả tiền mặt bên trong.

Sau khi cướp sạch tất cả những thứ có giá trị trong tiệm cầm đồ, Trần Hạo nghênh ngang bước ra khỏi tiệm cầm đồ, từ đầu đến cuối không hề có ai phát hiện ra tiệm cầm đồ này bị cướp.

Anh quay về khách sạn, kiểm kê số thu hoạch lần này.

Tiền mặt hơn hai mươi vạn, mười mấy chiếc đồng hồ hiệu, còn có nhẫn vàng, dây chuyền, cùng với đủ loại đồ cổ và đá quý lặt vặt.

Sau khi kiểm kê xong, Trần Hạo rất hài lòng với số thu hoạch, xem ra tiệm cầm đồ này đã tích trữ hàng rất lâu rồi, nếu không sẽ không có nhiều như vậy.

Lần này thật sự may mắn nhỏ, không phải tiệm cầm đồ nào cũng béo bở như vậy, không thể không sau này phải chuyên môn tìm mấy tiệm cầm đồ hắc tâm để cấp cứu thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Hạo tìm một thám tử tư, trả hơn một vạn bảng Anh để hắn giúp tìm mục tiêu, Lara Croft.

Dù sao các đại phản diện của thế giới này đều ở trên đảo.

Nếu không có tài liệu nghiên cứu của cha cô Richard, dựa vào bản thân mà đi, thì có lẽ phải đến khi cốt truyện kết thúc.

Cho nên cách tốt nhất là bắt tuyến chính của nhân vật, đi theo nhân vật chính.

Lúc đó tùy tiện tiết lộ chút thông tin, có thể cùng nhân vật chính lên đảo, sau đó có thể tự do phát huy, trên hòn đảo vô chủ, không có luật pháp ràng buộc, cái xấu xa của nhân tính sẽ bộc lộ không nghi ngờ gì.

Anh chuẩn bị theo Lara tiến vào hòn đảo, sau đó tự do săn lùng những tên phản diện kia.

Lần này đến hòn đảo anh cảm thấy không hề đơn giản, ngay cả cơn bão bên ngoài cũng cho anh một cảm giác như một trận pháp, nếu không sẽ không thể có sóng gió liên miên quanh năm suốt tháng như vậy.

Trên đảo chôn giấu Himiko, nhân vật thần bí được xưng là Thiên Chiếu Đại Thần của Anh Hoa Quốc (Nhật Bản).

Cô ta không chỉ là nữ quốc vương đầu tiên của Anh Hoa Quốc, người sáng lập Quỷ Đạo Giáo của Anh Hoa Quốc, mà còn được

Ngụy Quốc phong làm Thân Ngụy Uy Vương, ban kim ấn và tử thụ.

Những thứ khác Trần Hạo không để tâm, anh để tâm đến thân phận Quỷ Đạo Giáo và Thiên Chiếu Đại Thần của cô ta.

Tuy rằng trong phim không hề xuất hiện những chuyện ma quỷ.

Nhưng căn cứ vào nhiệm vụ hệ thống mà xem, Trần Hạo không tin, một Himiko có thể được tôn làm Thiên Chiếu Đại Thần trong thời cổ đại, lại không để lại bất kỳ thủ đoạn phòng hộ nào trong cổ mộ.

Theo suy đoán của Trần Hạo, những người trong phim, hoặc là không tìm thấy mộ huyệt thực sự, hoặc là vì Lara đã mở cửa mộ một cách chính xác, nên không kích hoạt một số thủ đoạn bên trong.

Dù sao Himiko muốn trở lại nhân gian, không thể không để lại con đường để hậu nhân tế bái, nhưng nước Yamatai sau khi cô ta nhập táng không lâu đã bị diệt vong, cho nên cổ mộ bị phong ấn cho đến nay.

Trần Hạo đoán rằng, mộ huyệt của Himiko đã được Lara mở ra một cách chính xác, cho nên mới chỉ có một số cơ quan cạm bẫy.

Những cơ quan cạm bẫy đó đối với hậu nhân của Himiko thì không thể quen thuộc hơn, nhưng đối với đoàn người của Mathias thì lại chí mạng.

Những cạm bẫy đó không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, nếu không mở mộ huyệt một cách chính xác có thể sẽ kích hoạt những thủ đoạn mà Himiko đã để lại.

Dù sao, với tư cách là người sáng lập một giáo phái quỷ dị, nếu trong cổ mộ không có một số thủ đoạn thần quỷ khó lường, ai cũng sẽ không tin.

Cũng là mệnh của nhân vật chính Lara, nếu không có cô ta thì không biết bao nhiêu người tiến vào sẽ chết.

Hơn nữa, là lăng mộ của một nữ vương từng quyền khuynh một thời, có thể xây dựng lăng mộ trên cả một hòn đảo, thủ đoạn chống trộm không biết sẽ có bao nhiêu chứ.

Hai ngày sau, tại võ quán Thái Thụy, Trần Hạo đã làm một thẻ thành viên, bắt đầu vừa làm quen với các thiết bị tập luyện, vừa chờ đợi gặp gỡ Lara.

Trong hai ngày qua, Trần Hạo đã dùng thủ đoạn để kiếm một chiếc thuyền đánh cá dài hơn bảy mét, rộng hai mét, lại kiếm thêm chút xăng, và một số thiết bị khác.

Ngày hôm sau, khi Trần Hạo đang buồn chán chạy bộ trên máy chạy bộ, mục tiêu đã xuất hiện.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của Trần Hạo, Lara này tuy ngực hơi nhỏ một chút, trông cũng không đẹp lắm, nhưng lại cho người ta một cảm giác tràn đầy sức sống.

Vừa vào võ quán liền đi thẳng đến phòng thay đồ.

Không lâu sau, Lara mặc một bộ đồ thể thao xuất hiện ở một cái bao cát, bắt đầu trút giận vào bao cát.

Dường như cô trút bỏ tất cả cảm xúc vào bao cát, quả thật là một cách giảm áp lực không tồi.

Vì không phải ngày nghỉ, nên trong võ quán ít người.

Thấy Lara một mình đang đấm bao cát, Trần Hạo không còn do dự, đi đến trước mặt cô.

"Hải!

Em gái, có muốn lên thử không?" Lara này là một cô gái cởi mở và kiên cường, chỉ vì lý do của cha mẹ mà cô đã giấu kín tính cách thật của mình trong lòng.

Không muốn tin chuyện cha mình đã qua đời, cho nên cô vẫn luôn trốn tránh, muốn dùng sự mệt mỏi để tê liệt bản thân.

Vì vậy mỗi ngày cô đều ở trong võ quán điên cuồng huấn luyện.

Hôm nay cô cứ nghĩ sẽ như mọi ngày, nhưng không ngờ có một thanh niên gốc Á lại chào hỏi, khiến cô vô cùng bất ngờ.

Nhìn thanh niên có vẻ ngoài anh tuấn, khí chất độc đáo trước mặt, Lara không có nhiều ác cảm, chỉ là cô muốn đấu với anh ta, chứ không phải bắt nạt người khác.

“Anh chắc chắn muốn đấu với tôi một trận không?” “Sao, em lợi hại lắm à?” Trần Hạo cảm thấy buồn cười với sự nghi ngờ không chắc chắn của Lara, liền không chút do dự hỏi ngược lại.

“Đương nhiên!” Đối với câu hỏi ngược của anh chàng trước mặt, Lara vẻ mặt kiêu ngạo đáp lại.

Cô từ nhỏ đã thích đủ loại vận động.

Chương 865

Quyền Anh là một trong số những môn cô rất thích.

Từ nhỏ đến lớn, cô đã luyện ít nhất bảy tám năm, bình thường một hai thanh niên khỏe mạnh cũng không phải đối thủ của cô.

Anh chàng này lại nhỏ con như vậy, nhìn cũng không giống cao thủ đấu võ.

Cô không muốn tham gia một trận đấu hữu nghị rõ ràng không cùng đẳng cấp như vậy, cho nên cô mới uyển chuyển từ chối lời đề nghị của Trần Hạo.

"Vậy thì tốt, để tôi thử sức mạnh của em xem có phù hợp không." Nói xong, anh tự mình nhảy lên võ đài bốn góc, cởi áo phông trên người, lộ ra một thân cơ bắp săn chắc, sau đó ngoắc ngón tay về phía Lara dưới đài.

Lara không ngờ anh chàng trước mặt lại trực tiếp đến vậy.

Đang định từ chối, cô lại nhìn thấy Trần Hạo đã cởi áo.

Nhìn cơ bắp cân đối đó, cô biết mình đã nhìn nhầm người rồi.

Thấy anh khiêu khích bằng tay, cô đành nhún vai.

"Thôi được rồi, tôi xin lỗi vì đã coi thường anh, tôi xin giới thiệu chính thức, Lara Croft." Vừa nói, cô vừa bước lên võ đài.

Thân hình săn chắc đó của anh chàng kia đã được cô công nhận, ít nhất từ điểm này có thể thấy anh không phải là loại người thiếu luyện tập.

"Người Việt Nam, Trần Hạo." Nhìn Lara tràn đầy sức sống tuổi trẻ từng bước bước lên võ đài, Trần Hạo vẻ mặt thư thái giới thiệu.

Giống như Lara vừa nãy, anh rất rõ ràng về thực lực của mình.

Lara căn bản không cùng đẳng cấp với anh.

Nếu không phải để tìm cớ kéo gần quan hệ, anh căn bản sẽ không ra tay, vô vị.

Tốc độ của anh, sức mạnh của anh đều không phải Lara có thể sánh bằng.

Giống như người lớn đánh trẻ con mẫu giáo vậy, quá bắt nạt người khác rồi.

Trần Hạo đeo găng tay xong, Lara cũng lên võ đài, nhìn Lara đang bày ra tư thế tấn công.

Trần Hạo toàn thân thả lỏng không hề phòng bị nhìn cô, lòng bàn tay hướng lên, bốn ngón tay cong vào trong hai lần.

Thấy Trần Hạo ngay cả phòng bị cũng không có, Lara trong lòng một trận thất vọng, lẽ nào anh ta chỉ làm màu thôi?

Đang chuẩn bị tùy tiện ứng phó để kết thúc trận đấu, nhưng không ngờ Trần Hạo lại khiêu khích như vậy, Lara lập tức chuẩn bị cho anh một bài học sâu sắc, sau đó kết thúc màn kịch này.

Vậy là khi hai người cách nhau chưa đầy nửa mét, Lara đột nhiên một cú đấm thẳng vào mặt Trần Hạo.

Thấy động tác của Lara, Trần Hạo trực tiếp đưa tay trái ra một tay ôm lấy nắm đấm của cô, và miệng nói.

“Oa, nga!

Em không coi trọng đối thủ rồi, ở Việt Nam anh có câu tục ngữ là, sư tử vồ thỏ, cũng phải dùng toàn lực!” “Xem ra em không hiểu bất kỳ sự khinh thường nào cũng là nguồn gốc của thất bại, để anh dạy em một bài học nhé!” Lara dùng sức giãy giụa, nhưng lòng bàn tay

Trần Hạo như một cái kìm sắt, nắm chặt tay phải của cô.

Nghe lời Trần Hạo nói, cô không nói hai lời, tay trái đang không dùng đến liền tấn công vào bụng Trần Hạo.

Cú đấm vừa nhanh vừa mạnh, trực tiếp vượt qua khả năng bình thường, nhưng động tác của cô trong mắt Trần Hạo chậm như rùa bò.

Khi Lara tung cú đấm trái, Trần Hạo trực tiếp kéo tay phải của cô mạnh mẽ xoay người nửa vòng, dùng lực hông, một cú quật vai đẹp mắt đã quật Lara bay ra ngoài.

Lara khi Trần Hạo xoay người, đã nhìn thấu động tác tiếp theo, nhưng căn bản không kịp phản ứng.

Thật sự động tác của Trần Hạo quá nhanh, tay trái của cô không kịp chống đỡ liền bị quật bay ra ngoài.

"Bành!" "Hanh!" Sau một tiếng rên nặng nề, Lara nhanh chóng bò dậy.

Với tính cách không chịu thua đó, sau khi đứng dậy, cô vẻ mặt cảnh giác nhìn Trần Hạo, cô và anh ta như cách biệt quá lớn rồi.

Nhìn dáng vẻ thư thái của Trần Hạo, cô biết mình đã thực sự nhìn nhầm người!

Bằng một loạt động tác vừa rồi có thể thấy, Trần Hạo tuyệt đối là một cao thủ đấu võ, kinh nghiệm thực chiến vô cùng phong phú.

Hôm nay chắc chắn sẽ bị hành hạ một trận, anh chàng này thật sự quá vô liêm sỉ, một cao thủ đấu võ lại giả heo ăn thịt hổ!

Nhưng cô tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận thua, liền trực tiếp một cú đá quét thấp vào thắt lưng Trần Hạo.

Nhìn cú đá quét của cô, Trần Hạo bất lực lắc đầu.

Tuy cú đá quét có sức mạnh, nhưng đá cao như vậy không phải là

dâng chỗ hiểm cho đối thủ sao, võ thuật Việt Nam giảng rằng chân không được quá hông.

Trừ phi là cước pháp chuyên môn, nếu không rất dễ bị đối thủ tóm chân, rồi phản công.

Thấy Lara nhấc chân, Trần Hạo trực tiếp một cú quét chân đơn khiến Lara mất thăng bằng ngã xuống đất.

Sau khi bị đánh ngã, Lara liên tục bị hành hạ.

Khoảng cách sức chiến đấu giữa hai người thật sự quá lớn, ngay cả những người đứng xem cũng có thể nhìn ra, cũng là Trần Hạo kiểm soát sức mạnh của mình rất tốt.

Nếu không thì, chưa đầy một lúc Lara đã không đứng dậy nổi, chứ không như bây giờ, càng thua càng dũng mãnh.

Trần Hạo cố ý chỉ điểm chiêu thức, và thỉnh thoảng chỉ ra những động tác chân không thích hợp dùng trong thực chiến.

Trận chiến không cân sức đó cuối cùng cũng kết thúc sau hai mươi phút, nguyên nhân là Lara đã kiệt sức.

Những trận chiến cường độ cao như vậy rất hao tốn thể lực.

Những kỹ xảo mà tổ tiên tôi tích lũy không chỉ giúp xuất lực chính xác mà còn có thể tiết kiệm thể lực hiệu quả, duy trì chiến đấu cường độ cao.

Mặc dù bây giờ đã bị hậu nhân vì muốn đẹp mắt mà cải biên lung tung, nhưng vẫn còn lưu truyền.

Giống như Thái Cực Quyền, lấy nhu khắc cương, nếu thật sự lĩnh ngộ và nắm giữ được chân nghĩa của nó, phương pháp tiết kiệm thể lực ấy có thể khiến đối thủ kiệt sức trong các trận đơn đấu.

Võ thuật An Lạc uyên bác tinh thâm, nhưng vì nhiều nguyên nhân

khác nhau mà đến nay đã thất truyền gần hết.

Chương 866

Mà nếu không thất truyền, cũng chẳng ai dễ dàng mang ra, dù sao võ thuật An Lạc có một quy tắc: truyền nam không truyền nữ, truyền nội không truyền ngoại.

Trần Hạo bước tới trước mặt Lara đang thở hổn hển trên võ đài, vươn tay kéo cô đứng dậy.

"Chúng ta có thể tìm một chỗ nói chuyện không, Lara Croft?" Sau một hồi nghỉ ngơi, thể lực của Lara đã hồi phục.

Nghe Trần Hạo nói, cô cảm thấy hơi kỳ lạ.

Trực giác mách bảo cô rằng Trần Hạo đang nhắm vào mình, còn chuyện gì thì cô không biết.

Nhưng hiện tại đối phương không có ác ý, nếu không với thân thủ của cô thì chẳng có chút khả năng phản kháng nào.

Nhìn Trần Hạo với vẻ mặt chân thành, Lara gật đầu.

Trong một quán cà phê với không gian trang nhã, Trần Hạo và Lara ngồi đối diện, mỗi người thưởng thức ly cà phê trước mặt.

Đợi một lúc, Trần Hạo cuối cùng cũng lên tiếng trước, "Tôi chính thức giới thiệu một chút, tôi tên là Trần Hạo, một đạo sĩ An Lạc." "Đạo sĩ?" Lara nhìn Trần Hạo với vẻ mặt kỳ lạ.

Đạo sĩ, cô biết, tương đương với tu đạo sĩ, vu sư, đều thuộc về nhân viên thần chức của tôn giáo.

Cô tò mò, một đạo sĩ như Trần Hạo tìm cô có việc gì?

"Mặc dù tôi là người vô thần, nhưng tôi tôn trọng tín ngưỡng của mỗi người.

Không biết vị đạo sĩ Việt Nam đây tìm tôi có chuyện gì không." Trần Hạo không nói ra mục đích của mình, mà trước tiên nói một chuyện khiến sắc mặt Lara đại biến.

"Bá tước Richard Croft, tôi biết về tình trạng của ông ấy." Trần Hạo nhìn chằm chằm vào mắt Lara, bình tĩnh nói.

Sau khi nghe Trần Hạo nói, chiếc thìa cà phê đang khuấy trong tay Lara trượt rơi xuống.

Ngay sau đó, sắc mặt cô thay đổi thất thường, lúc vui vẻ, lúc giận dữ, hệt như thay đổi kịch vậy.

"Bây giờ ông ấy đang ở đâu?" Lara nhanh chóng bình tĩnh lại, vội vàng hỏi vấn đề này.

Mười năm nay, mặc dù cô vẫn luôn không chịu thừa nhận cái chết của cha, nhưng sâu thẳm trong lòng cô biết hy vọng đã không còn nhiều.

Nhưng vào lúc tuyệt vọng nhất, một người đàn ông An Lạc chạy đến trước mặt cô, nói rằng biết tin tức của cha cô!

Điều đó khiến cô vừa mừng vừa giận.

Mừng vì cha cô còn sống, giận vì mười năm qua ông không hề trở về thăm cô.

"Mặc dù ông ấy chưa chết, nhưng lại bị mắc kẹt trên một hòn đảo." Trần Hạo không hề vội vã như Lara, rất bình tĩnh nói ra một chút thông tin về Richard Croft.

"Trên đảo?

Tại sao lại bị mắc kẹt trên đảo?

Là người nào?

Có mục đích gì?" Lara đã thoát khỏi sự kích động ban đầu, nhanh

chóng khôi phục sự bình tĩnh thường ngày, nhìn Trần Hạo với ánh mắt đầy nghi ngờ.

Đối với sự nghi ngờ và thắc mắc của Lara, Trần Hạo bất đắc dĩ, dù sao đây cũng là lẽ thường tình.

Bất cứ ai bị tiếp cận đột ngột và biết được tin tức liên quan đến người thân của mình, đều sẽ ôm thái độ nghi ngờ.

"Tôi là ai và đã giới thiệu rồi, tôi không cần phải lặp lại lần nữa." "Còn về việc tại sao tôi biết tin tức của cha cô, lát nữa tôi sẽ nói.

Tôi tìm cô là để hợp tác." Trần Hạo nói với vẻ mặt nghiêm túc.

"Hợp tác?

Thân thủ của anh lợi hại như vậy, có chuyện gì cần hợp tác với tôi sao?" Lara không dễ dàng tin Trần Hạo, không ngừng truy hỏi.

"Ha ha." Trần Hạo cười khẽ trước lời của Lara, "Cô hiểu lầm rồi, tôi tìm cô hợp tác không phải vì tôi nhìn trúng thân thủ của cô, mà là tài liệu nghiên cứu của cha cô." Nói đoạn, anh dừng lại, thấy Lara chăm chú lắng nghe, liền tiếp tục nói.

"Vì sự ngu xuẩn của cha cô, đã dẫn đến một số kẻ có ý đồ xấu nhắm vào một nơi nguy hiểm.

Nơi đó cực kỳ nguy hiểm, một khi mở ra, sẽ mang lại tai họa lớn." Nghe Trần Hạo nói cha mình ngu xuẩn, Lara trừng mắt giận dữ, nhưng không ngắt lời Trần Hạo, cố nén giận tiếp tục lắng nghe.

Thấy Lara không vì sự bất kính của mình với cha cô mà trở mặt, Trần Hạo thầm gật đầu.

Rồi tiếp tục nói, "Còn tôi thì để giải quyết một phiền toái, nhưng tôi lại không biết cách đi đến nơi đó." "Là người từng nghiên cứu nơi đó, bá tước Richard Croft nhất định đã để lại tài liệu liên quan ở nhà."

“Cho nên tôi mới đến tìm cô hợp tác, cô cung cấp tài liệu.

Sau khi đến đảo, tôi sẽ chịu trách nhiệm giúp cô tìm cha cô.” Trần Hạo nói xong thì dừng lại, hai mắt nhìn chằm chằm Lara.

Nếu cô không đồng ý, vậy Trần Hạo chỉ đành dùng một số thủ đoạn.

Dù sao bây giờ tôi là tu chân giả, mấy phép thuật chỉnh người không thể nhiều hơn nữa.

Thậm chí không cần thân thể, tóc tai, hoặc ngày tháng năm sinh của người bị thi pháp, chỉ cần vật phẩm người đó tiếp xúc có khí tức của họ, là có thể dễ dàng khiến người đó sống không bằng chết.

Những phép thuật này tôi chưa từng dùng, sớm muốn tìm cơ hội thử rồi, nếu Lara không muốn hợp tác, vậy tôi cũng đành miễn cưỡng thử uy lực của phép thuật vậy.

Nghe Trần Hạo nói xong, Lara uống một ngụm cà phê, trong lòng đang tiêu hóa những thông tin vừa nghe.

Theo ý Trần Hạo, vì nguyên nhân của cha cô, một nơi nguy hiểm đã bị một nhóm kẻ xấu nhắm đến.

Nơi đó không thể bị mở ra, nếu không, sẽ mang lại tai họa cực lớn.

Sau khi lý giải rõ thông tin, Lara càng có nhiều nghi vấn hơn, “Nếu anh không biết nơi đó, vậy tại sao anh lại biết thông tin này?

Có ai đã đi đến đó chưa, có một nhóm người có ý đồ xấu ở đó, nhưng anh chưa từng đến nơi đó, vậy dựa vào đâu mà anh biết cha tôi chưa chết?” Lara không biết những phép thuật trong lòng Trần Hạo, sau khi nghe lời anh liền hỏi một loạt câu hỏi.

Đối với câu hỏi của Lara, Trần Hạo không trả lời thật mà bịa một

lý do.

“Trước khi tìm cô, tôi không biết cha cô còn sống, nhưng sau khi gặp cô tôi mới xác định cha cô chưa chết.” Thấy Lara nghi ngờ nhìn mình chằm chằm, Trần Hạo coi như không thấy, tiếp tục nói.

“Nếu cô biết tôi là một đạo sĩ, vậy không biết cô hiểu bao nhiêu về nghề đạo sĩ?” Lara đang chuẩn bị nghe Trần Hạo giải thích, nhưng anh lại đột nhiên chuyển đề tài hỏi về vấn đề đạo sĩ.

Chương 867

Thành thật mà nói, đối với đạo sĩ, cô chỉ hiểu một cách phiến diện, biết đạo sĩ là một loại nghề nghiệp trong tôn giáo An Lạc.

Nhưng để nói cụ thể thì cô không biết, vì dù sao kiến thức liên quan đến nó rất rộng, mà cô là người vô thần, cho nên hiểu biết về tôn giáo rất ít.

Cô lắc đầu với Trần Hạo.

Sau khi Trần Hạo giải thích, Lara nhìn anh với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.

Cô không tin chút nào những gì anh nói.

Bây giờ cô đang nghi ngờ rằng liệu Trần Hạo có biết thân phận của mình không, chuẩn bị lừa gạt mình đến một nơi xa lạ rồi bắt cóc không?

Nhưng cô chưa chấp nhận di sản, bắt cóc cũng vô dụng, căn bản không lấy được một xu nào.

Ngay cả bây giờ, cô cũng chỉ dựa vào việc giao đồ ăn mới miễn cưỡng sống qua ngày, trong lòng đầy bực tức.

Thấy biểu cảm của Lara, Trần Hạo biết cô không tin, liền mở miệng nói.

"Nếu cô không tin, cô có thể cho tôi một sợi tóc, tôi bây giờ có thể chứng minh cho cô xem." "Nhưng, sau khi tôi chứng minh, nếu cô không chuẩn bị hợp tác với tôi, vậy đừng trách tôi dùng một số thủ đoạn không quang minh." Lara thấy Trần Hạo nghiêm túc muốn chứng minh cho cô xem, và những lời đe dọa phía sau, không khỏi cảm thấy tò mò.

Chẳng lẽ những gì vừa nói đều là thật, đạo sĩ là một nghề bắt quỷ và xem bói sao?

Thế là cô bán tín bán nghi rút một sợi tóc đưa cho Trần Hạo, vô cùng tò mò chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, liệu có thật như anh nói, đạo sĩ sẽ có phép thuật.

Nhận lấy sợi tóc của Lara, Trần Hạo không dùng, mà trực tiếp cho vào không gian trữ vật.

Chỉ là để đề phòng vạn nhất mà thôi, còn về việc chứng minh cho cô, một Định Thân Thuật là ổn rồi.

Thế là, Trần Hạo một tay bấm quyết, miệng niệm chú ngữ khó hiểu, sau đó kẹp kiếm chỉ vào Lara, ngay sau đó miệng khẽ hô một tiếng: "Định!" Lara, vốn đang với vẻ mặt buồn cười, lập tức cứng đờ ở đó, ngay cả biểu cảm trên mặt cũng hoàn toàn đóng băng!

Ngoại trừ đôi mắt kinh hoàng đảo loạn, cô không thể nói được một lời nào.

Theo thời gian trôi qua, ánh mắt kinh hoàng của Lara biến mất, thay vào đó là sự tò mò nồng đậm.

Sau khi thi triển Định Thân Chú, Trần Hạo không lập tức giải khai, vừa nhấm nháp cà phê vừa chậm rãi nói: "Bây giờ thì cô tin rồi chứ?" Nghe Trần Hạo nói, Lara cố gắng hết sức đảo mắt, biểu thị rằng cô tin, và trong ánh mắt lộ ra sự cầu xin.

Thấy biểu cảm của cô, Trần Hạo rất hài lòng, nhưng không để ý đến ánh mắt cầu xin của Lara mà giải khai Định Thân Chú, tiếp tục nói.

"Lát nữa, tôi sẽ nói cho cô biết cách lấy được tài liệu, hy vọng cô đừng làm tôi thất vọng." "Nếu không tôi sẽ thi pháp khống chế cô, khiến cô biểu diễn Ty vũ trên đường phố, chắc chắn sẽ kinh diễm

lắm.” Trần Hạo vừa nói chuyện hợp tác với Lara, vừa nhìn chằm chằm gương mặt cô một cách không kiêng dè, vừa nói những lời đe dọa ti tiện, vô sỉ.

Hiệu quả rõ rệt, chỉ từ ánh mắt kinh hoàng của Lara có thể thấy, cô không muốn biểu diễn loại tiết mục đó trước mặt công chúng.

Thấy ánh mắt kinh hoàng của Lara, Trần Hạo vội vàng giải khai Định Thân Thuật.

Định Thân Chú vừa được giải khai, Lara liền đứng dậy giận dữ chửi rủa, “Tên khốn kiếp này, nếu anh dám làm như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho anh!” Lara vô cùng kích động, sau khi trải qua Định Thân Chú vừa rồi, cô không hề nghi ngờ lời Trần Hạo, cho nên giọng nói rất lớn.

Trong nháy mắt, sự yên tĩnh của quán cà phê bị phá vỡ, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về.

Lara, đang giận dữ, cảm nhận được ánh mắt của mọi người, cũng giật mình, vẻ mặt xấu hổ vội vàng ngồi xuống.

Trần Hạo coi như không thấy ánh mắt của mọi người, đối với sự giận dữ của Lara cũng làm như không nghe, bình tĩnh nói.

“Việc tôi có làm hay không phụ thuộc vào thái độ của cô.

Nếu tôi nói cho cô biết thông tin, mà cô bỏ chạy, thì đừng trách tôi, là cô tự chọn.” Nghe xong lời Trần Hạo, Lara nhìn anh trừng trừng, như muốn dùng ánh mắt xuyên thủng anh vạn mũi tên.

Trong lòng thì không ngừng chửi rủa, “Tên khốn, đồ vương bát đản, chẳng phải đàn ông An Lạc đối xử tốt với phụ nữ, có phong độ quý ông sao?

Tại sao trước mặt mình lại có một người đàn ông đáng ghét như vậy, lại còn vô liêm sỉ nữa chứ, chẳng lẽ những gì mình nghe đều là

giả sao?" "Được rồi, tiếp theo cô hãy nghe tôi nói cẩn thận, dù sao đây cũng là tin tức về cha cô, đừng làm hỏng việc." Trần Hạo thản nhiên nói với Lara.

"Vâng, tôi đang nghe đây," cô gái hiển nhiên vẫn còn tức giận vì lời đe dọa của Trần Hạo vừa rồi, không hề cho anh chút mặt mũi nào.

Trần Hạo thì chẳng bận tâm, anh cũng không có ý định phát sinh chuyện gì với cô, đương nhiên không cần khách sáo rồi.

"Cha cô đã để lại vật phẩm trong tay luật sư, chỉ cần cô quyết định ký di chúc, luật sư sẽ giao vật phẩm cho cô, manh mối nằm trong đó." "Ký di chúc hay không không quan trọng, nhưng manh mối đó cô nhất định phải lấy được, sau đó dựa vào manh mối cha cô để lại để tìm nơi chôn cất của nữ vương Himiko của Yamatai." "Khi đó tôi có thể cùng cô đến hòn đảo, cứu cha cô, và tôi sẽ ngăn chặn những kẻ rác rưởi kia." Nghe xong lời Trần Hạo, Lara quyết định sau khi chia tay tên khốn kiếp này, sẽ lập tức đi thử xem có tìm được manh mối không.

Sau đó, cô nhìn tên khốn kiếp khiến mình nghiến răng nghiến lợi mà chẳng làm gì được này nói: "Tìm được rồi tôi liên hệ với anh bằng cách nào?" "Đương nhiên là liên hệ qua điện thoại rồi, đồ ngốc!" Vừa nói Trần Hạo vừa đưa số điện thoại của mình cho cô, bất chấp ánh mắt phun lửa của Lara, tiếp tục nói.

"Đúng rồi, tôi miễn phí tặng cô một tin tức, tin hay không tùy cô, đừng tin Anna Miller, và tổ chức Ba Thánh Nhất Nhân." Nói xong, Trần Hạo đứng dậy rời đi, anh còn có việc phải làm.

Lara chấn động vì câu nói cuối cùng của Trần Hạo: đừng tin Anna Miller.

Dù sao sau khi cha cô mất tích, Anna vẫn luôn là người giám hộ của cô, bây giờ đột nhiên nghe lời Trần Hạo nói, không khỏi thất thần.

Khi cô hoàn hồn, mới phát hiện Trần Hạo đã rời đi, thế là cô cũng vác túi chuẩn bị về, đi xác minh lời Trần Hạo nói, xem có phải anh đang nói dối không.

Nhưng khi cô đứng dậy chuẩn bị đi, nhân viên phục vụ mỉm cười chặn cô lại, nói rằng hai người chưa thanh toán tiền cà phê.

Lập tức, ngọn lửa giận dữ vừa mới lắng xuống trong lòng Lara lại bùng lên, cô mắng Trần Hạo như tát nước vào mặt.

"Đồ vương bát đản, đồ hôi hám vô liêm sỉ, thật sự không có chút phong độ quý ông nào cả, ngay cả tiền cà phê cũng không trả, đúng là một tên đại khốn kiếp!" Cô lấy ra số tiền sinh hoạt phí còn lại ít ỏi, tức giận thanh toán, sau đó tức tối đi ra khỏi quán cà phê, chuẩn bị tìm Trần Hạo tính sổ.

Nhưng khi cô ra đường, Trần Hạo đã biến mất tăm, khiến cô tức đến mức suýt chút nữa thì chửi thề thành tiếng.

Ngồi trên taxi, Trần Hạo hắt hơi liên tục mấy cái, không khỏi kỳ lạ nói, "Ai đang mắng mình vậy, phản ứng mạnh mẽ đến thế." Rõ ràng là anh không biết, Lara đang không ngừng mắng chửi anh vì không trả tiền cà phê.

Cũng không thể trách anh, dù sao đây chỉ là chuyện nhỏ, ai có thể ngờ lại khó khăn đến mức đó chứ.

Lara đã đến tập đoàn do cha cô sáng lập, và gặp Anna cùng luật sư một cách thuận lợi.

Khi cô bày tỏ ý muốn chấp nhận di sản, Anna rất vui mừng, luật sư cũng lấy ra một món đồ chơi bí ẩn.

Lara thấy nó gần giống với thứ Trần Hạo nói, liền vội vàng nhận lấy vật phẩm và bắt đầu thử mở.

Sau khi mở ra, quả nhiên có manh mối, thế là cô không màng ký

tên mà vội vàng rời đi, để lại hai người nhìn nhau.

Chiều hôm đó, Trần Hạo nhận được điện thoại của Lara, hẹn gặp mặt để nói chuyện.

Anh vui vẻ đồng ý, vừa lúc là giờ ăn tối, thế là anh hẹn ở một nhà hàng dưới khách sạn nơi anh đang ở.

Chương 868

Nhưng không ngờ, vừa nói xong địa chỉ, Lara đã nói một câu: "Tôi không có tiền!" "Không tiền, chẳng lẽ không ăn một bữa cơm sao?" Trần Hạo ngơ ngác, sau đó hiểu ra, Lara sợ anh bắt cô trả tiền.

"Yên tâm, tôi mời, thật đấy, ít ra cô cũng là con gái bá tước, người thừa kế tập đoàn niêm yết, có cần phải keo kiệt như vậy không?" Trần Hạo một trận cạn lời.

"Cái tên khốn kiếp này còn có ý tốt với tôi sao," Lara nghe lời Trần Hạo thì tức đến mức không thốt nên lời.

Cô mắng Trần Hạo một câu, sau đó giải thích: "Tôi chưa kế thừa sản nghiệp gì cả, tôi bây giờ là một kẻ nghèo rớt mồng tơi!" "Sáng nay chuyện cà phê tôi chưa tính sổ với anh đó, cái tên vương bát đản đó ngay cả tiền hai ly cà phê cũng không trả, có chút lễ phép quý ông nào không hả?

Anh có biết, hai ly cà phê đó đã tốn của tôi mấy ngày lương đó không?" "Được rồi, tôi sai rồi, lát nữa tôi sẽ đưa tiền cho cô là được rồi, chẳng phải là tiền hai ly cà phê sao, có đáng để tính toán như vậy không!" "Đợi tìm được cha cô rồi, cô có dùng cà phê tắm cũng không phải lo lắng." Nghe lời Lara, mặt Trần Hạo nóng bừng, đúng là sáng nay anh đã đi thẳng, quên trả tiền cà phê, thật sự là sơ suất lớn mà!

Đối với lời xin lỗi của Trần Hạo, Lara trực tiếp chấp nhận.

Còn về lời châm chọc, cô chỉ coi như không nghe, dù sao số tiền đó đều là do cô vất vả đi giao đồ ăn mà kiếm được.

"Đợi chút, cô đợi tôi ở bên ngoài, trả tiền xe cho tôi, tôi thật sự không có tiền, cô xem mà giải quyết đi." Trần Hạo lắc đầu bất đắc dĩ cúp điện thoại.

Đường đường là con gái bá tước, người thừa kế của một doanh nghiệp trị giá hàng trăm triệu, lại còn so đo từng chút tiền nhỏ, thật sự khiến người ta cạn lời.

Phủ nhận những tạp niệm trong đầu, anh đến nhà hàng của khách sạn, gọi một bàn đầy thức ăn.

Sau đó, anh lại lấy ra một tờ tiền mệnh giá một trăm bảng Anh, gọi một nhân viên phục vụ, đưa tiền cho cô ấy, rồi lại cho cô ấy xem ảnh của Lara, bảo cô ấy xuống lầu đợi Lara, sau khi trả tiền xe thì số tiền còn lại là tiền boa của cô ấy.

Cô phục vụ vui vẻ chấp nhận giao dịch này, cảm ơn Trần Hạo xong liền ra ngoài đợi Lara.

Trần Hạo không đợi quá lâu, thấy Lara được cô phục vụ dẫn vào.

Lúc đó, cả bàn thức ăn đã bị Trần Hạo ăn sạch.

Lara nhìn những chiếc đĩa trống trơn thì trợn mắt há mồm, mặt nổi đầy gân xanh.

Có kiểu mời người ăn như vậy sao, thật là chưa từng thấy, Trần Hạo thật sự quá vô liêm sỉ!

Cô đang chuẩn bị chất vấn Trần Hạo, thì anh đã lên tiếng, "Mau dọn đĩa trống đi, rồi lên một lượt nữa những món vừa rồi." "Ngoài ra, đưa thực đơn cho vị tiểu thư xinh đẹp này, để cô ấy gọi món." Nghe lời Trần Hạo, sắc mặt Lara mới dịu đi, nhưng trong lòng không khỏi nghĩ: "Anh ta từ trại tị nạn ra sao, sao mà ăn nhiều thế?

Một bàn đầy thức ăn một mình ăn sạch, còn nói muốn gọi thêm một lượt nữa, đúng là quái thai!" Mặc dù trong lòng không ngừng phỉ báng, nhưng cô không kịp nghĩ nhiều, vì để tìm manh mối, buổi trưa cô không ăn cơm, bây giờ đói đến mức bụng trước dán lưng sau.

Thế là cô nhận lấy thực đơn, xoẹt xoẹt gọi một số món mình thích

ăn, sau đó lại gọi một chai rượu vang đỏ.

Hai người đều không đề cập đến chuyện hợp tác, mà cắm cúi đối phó với thức ăn và rượu trên bàn.

Đợi sau khi no say, hai người mới bắt đầu đàm phán về chuyện hợp tác.

Trần Hạo đã mua sắm đầy đủ trang bị, chỉ còn đợi lộ trình.

Còn về lộ trình, Lara đã có được từ tài liệu cha cô để lại.

Cô không chỉ có được tài liệu chứng thực sự tồn tại của Ba Thánh Nhất Nhân, mà còn bắt đầu nghi ngờ Anna, nhưng vẫn chưa hoàn toàn tin Trần Hạo, dự định sau này sẽ điều tra kỹ.

Trần Hạo biết Lara không có tiền, thế là anh trực tiếp đưa cho cô một vạn bảng Anh tiền mặt, để cô tiện chuẩn bị.

Sau khi Lara nhận tiền, cô nói sẽ trả lại khi có tiền.

Trần Hạo không để ý, dù sao sau khi bộ phim kết thúc anh sẽ rời đi, ai lại để tâm đến một vạn bảng Anh cỏn con chứ.

Hơn nữa, đợi đến nơi đó, không chừng những vật bồi táng của Himiko có thể khiến anh phát tài.

Sau khi thương lượng xong, hai người quyết định khởi hành theo thời gian vé máy bay đã đặt, thế là Lara đứng dậy rời đi, chỉ là ở nơi Trần Hạo không thấy, khóe miệng cô cong lên một nụ cười tinh nghịch.

Đến khi Trần Hạo thanh toán, nhìn hóa đơn anh nhếch mép, một bữa ăn hết gần ba vạn bảng Anh, mẹ nó, gần ba trăm nghìn tệ đó, nhìn kỹ lại thì phần lớn đều là tiền rượu.

Riêng chai Romanée-Conti mà Lara gọi đã hơn hai vạn bảng, những món cô gọi toàn là những món cao cấp cần vận chuyển bằng

đường hàng không, như gan ngỗng, giăm bông, trứng cá tầm, nấm truffle, v.v., mỗi món đều không dưới năm trăm bảng Anh.

Sau khi thanh toán, Trần Hạo lắc đầu bất đắc dĩ, "Phụ nữ à!

Thật sự không thể chọc vào!

Chỉ vì mình quên trả tiền cà phê, mà trực tiếp bị hố hơn hai vạn bảng Anh.

Nếu là một người bình thường, e rằng một bữa ăn này sẽ khiến họ trắng tay." Ba ngày sau, Trần Hạo và Lara đã đến cảng Aberdeen ở Hồng Kông.

Sau chuyến bay mười mấy tiếng, hai người đến Hồng Kông, sau đó không ngừng nghỉ mà đến một cảng biển.

Vì Lara không hiểu tiếng Việt, nên việc hỏi thăm tin tức rơi vào tay Trần Hạo.

Sau một hồi hỏi thăm, cuối cùng anh đã tìm thấy con thuyền Endurance.

Khi Trần Hạo và Lara chuẩn bị đi đến đó, ba tên côn đồ trong kịch bản gốc cũng đến như đã hẹn.

Điều này khiến Trần Hạo cảm khái sức mạnh điều chỉnh của thế giới thật lớn.

Lần này Lara không phải một mình, mà có người cùng đi.

Lần này không trực tiếp cướp túi, mà dùng dao nhỏ trắng trợn cướp tiền.

Lara thấy tình huống này, lập tức giả vờ yếu đuối trốn sau lưng Trần Hạo, khiến anh trợn trắng mắt.

Rõ ràng là một cô gái mạnh mẽ có thể vác cả đỉnh, lại còn giả vờ yếu đuối như một cô gái mềm yếu.

Trong kịch bản, cô ta đã đuổi ba người kia chạy tán loạn, nhưng không có cách nào.

Chuyện này Trần Hạo không thể để một cô gái ra tay, thế là anh chửi thầm một câu.

"Đù má nó chứ!

Từ trước đến nay mình toàn đi cướp người khác, vậy mà bây giờ lại có mấy thằng ngu đâm đầu vào cướp mình!" Nghe lời Trần Hạo, mấy tên đó lập tức giận dữ, tên cầm đầu trực tiếp nắm con dao găm đâm vào bụng Trần Hạo.

Nhưng tốc độ đó trong mắt Trần Hạo chậm như rùa bò, thế là anh nhấc tay phải lên, một tay giữ chặt tay tên côn đồ, sau đó dùng lực bẻ một cái.

"Rắc!" Sau một tiếng giòn tan, con dao găm rơi xuống đất.

Chương 869

"Á!

Tay tôi gãy rồi!" Đối với tiếng kêu thảm thiết của tên côn đồ, Trần Hạo làm như không nghe, trực tiếp dùng lực kéo tên côn đồ trước mặt đụng mạnh vào bụng hắn.

Tiếng kêu thảm thiết của tên côn đồ lập tức dừng lại, ôm bụng bắt đầu lăn lộn trên mặt đất.

Hai tên côn đồ còn lại, thấy Trần Hạo giải quyết lão đại của chúng gọn gàng và nhanh chóng như vậy, lập tức biết đã đụng phải cứng.

Thế là không màng đến lão đại đang lăn lộn trên mặt đất, trực tiếp quay người bỏ chạy.

Nhưng Trần Hạo đâu dễ dàng buông tha như vậy, trực tiếp một bước lao đến phía sau hai người, mỗi người một quyền đấm vào lưng.

Mặc dù không gãy xương, nhưng cũng bị Trần Hạo dùng sức mạnh lớn đánh bay xuống biển.

Thấy hai người rơi xuống biển, Trần Hạo đi đến bên cạnh tên cầm đầu, một tay túm lấy tóc hắn kéo lên.

Thấy hắn đang rên rỉ ở đó, anh trực tiếp đá thêm hai quyền vào bụng.

Sau tiếng rên rỉ nghẹn ngào, tên côn đồ lập tức cố nén đau đớn không dám rên thành tiếng, nhìn Trần Hạo với ánh mắt đầy thù hận.

Đối với loại người này, tôi chưa bao giờ nương tay, thế là một trận đánh đập mới lại bắt đầu.

Cho đến cuối cùng, tên côn đồ khóc lóc cầu xin tha thứ thì anh mới buông tha, "Dẫn tôi đến con thuyền Endurance, đừng có chạy đó," nói xong, Trần Hạo giơ giơ nắm đấm trước mặt hắn.

Thấy nắm đấm của Trần Hạo, tên côn đồ run lên không tự chủ, vội vàng vừa khóc vừa nói.

"Đại ca yên tâm, tôi sẽ dẫn anh đi, tuyệt đối sẽ không bỏ chạy, chỉ mong đại ca sau khi đến nơi có thể tha cho tôi." Nói xong nhìn Trần Hạo với ánh mắt đầy kỳ vọng.

"Nói nhảm, đến nơi rồi tôi giữ anh lại làm gì, chẳng lẽ bắt anh đi bán ở phố đèn đỏ sao?

Mau dẫn đường đi." Trần Hạo không kiên nhẫn nói.

Lara nhìn Trần Hạo dễ dàng chế phục ba tên côn đồ, cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao cô đã trải qua bài học đau đớn, trong tay anh cô như một đứa trẻ, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Dưới sự dẫn đường của tên đầu đường xó chợ, hai người dễ dàng tìm thấy con thuyền Endurance, sau đó Trần Hạo liền ném tên côn đồ xuống biển.

Mặc dù đã hứa sẽ tha cho hắn, nhưng anh không ngại để loại rác rưởi này nếm chút đau khổ.

Lara thấy Trần Hạo đá tên côn đồ xuống biển, không hề lộ ra biểu cảm gì, ngược lại còn có chút thay đổi cách nhìn về Trần Hạo, đối với loại rác rưởi xã hội này nên không chút lưu tình, cho chúng một bài học nhớ đời.

Sau khi hai người lên thuyền, Trần Hạo cầm một cây gậy, gõ vào lan can.

Không lâu sau, Roth liền cầm một khẩu súng săn nòng dài đi ra, vừa đi vừa chửi rủa.

“Tên khốn, ai cho phép lên thuyền, mau cút xuống cho tao!” nói xong trực tiếp bắn một phát lên trời, Roth rõ ràng đã uống quá nhiều.

Lara thấy Roth cầm súng đi ra, sợ hãi vội vàng chuẩn bị mở miệng giải thích, nhưng Trần Hạo sẽ không chiều theo anh ta.

“Dám cầm súng uy hiếp lão tử, xem ra mày chán sống rồi.” Thế là anh nhanh chóng lao về phía Roth đang cao ngạo nhìn xuống, tốc độ không giảm, liên tục hai cú đạp, một tay móc vào lan can, sau đó dùng lực tay lật người lên.

Động tác của Trần Hạo cực kỳ nhanh, một loạt động tác gần như hoàn thành trong hai ba giây.

Đến khi Lara và Roth phản ứng thì anh đã đứng cạnh Roth.

Trong lúc Roth còn đang ngây người, anh một tay nắm chặt khẩu súng săn, chĩa nòng súng lên trời, đồng thời chân phải đá vào bụng Roth.

“Bành!” “Ọe.” Mọi việc đều xảy ra trong chớp nhoáng, Roth bị đá bay ra sau, bắt đầu nằm trên đất nôn mửa.

Trần Hạo không dùng quá nhiều sức lực, chỉ đá anh ta bay ra, nếu không, chắc chắn sẽ khiến anh ta không thể tự lo liệu được.

Không để ý đến Roth đang nôn mửa, anh tùy tiện xem xét khẩu súng săn một nòng trong tay, thấy nó không khác gì mấy so với không gian chứa đồ của mình.

Thế là anh nhanh chóng mất hứng, vừa lúc đó Lara bước tới, Trần Hạo trực tiếp vứt khẩu súng sang một bên.

“Oa, oa!

Thật sự quá lợi hại, chẳng lẽ anh biết công phu An Lạc sao?” Lara sau khi lên thuyền nhìn Trần Hạo với vẻ mặt sùng bái.

Đối mặt với người cầm súng săn, anh ta vẫn dám liều mạng tấn công, lại còn thành công, thật sự quá lợi hại.

Đối với sự sùng bái của Lara, Trần Hạo không để ý.

Nếu không cần Roth còn sống, anh trực tiếp phi một cái đinh sắt, chắc chắn có thể đoạt mạng chỉ bằng một đòn, đâu cần phiền phức như vậy chứ.

"Mau đi hỏi thăm tình hình đi, có chuyện gì sau này nói." Trần Hạo trực tiếp liếc Lara một cái, sau đó bất đắc dĩ nói.

"Được rồi!" Lara có chút không cam tâm nói, sau đó bịt mũi, Roth trước mặt, thật sự Roth nôn ra quá ghê tởm.

Cô cũng là tính cách nữ hán tử, nếu không thì đổi một cô gái khác tuyệt đối không chịu đến gần Roth một bước.

"Người?" Roth sau khi nôn xong, đã tỉnh táo lại, nhìn hai nam nữ xa lạ trước mặt, trực tiếp mở miệng hỏi.

Vừa hỏi vừa cảnh giác Trần Hạo, không có cách nào, trải nghiệm vừa rồi quá sâu sắc.

Roth dù sao cũng từng phục vụ quân ngũ, có thể nhìn ra, người đàn ông trước mặt cực kỳ nguy hiểm, vì trên người anh ta, anh ta cảm thấy sát khí nồng liệt hơn cả người huấn luyện viên từng huấn luyện anh ta.

Sát khí đó là do đã giết rất nhiều người mới lưu lại trên người, người huấn luyện viên của anh ta cũng chỉ từng giết 3 người mà thôi.

Nhưng mỗi lần anh ta phát uy đều khiến mình bị chấn nhiếp không nhỏ, sát khí trên người người đàn ông trước mắt này, nồng liệt gấp bội so với huấn luyện viên, hiển nhiên không dễ chọc vào.

Lúc đó Lara bắt đầu giao tiếp với Roth, mặc dù cô rất ghét mùi

rượu và mùi hôi thối trên người Roth.

Nhưng vì để lấy thông tin, cô đành phải bịt mũi mà chịu đựng.

Mặc dù cô ghét Trần Hạo, nhưng không thể không ở bên cạnh anh để cảm thấy thoải mái.

Trên người anh luôn tỏa ra một mùi hương nhẹ thoang thoảng, không biết là nước hoa gì, nhưng ngửi rất dễ chịu.

Không chỉ dễ chịu, mỗi lần ngửi mùi hương đó cô đều cảm thấy đầu óc vô cùng tỉnh táo, như thể có thể tỉnh táo và thư thái hơn.

Chương 870

Cô lắc đầu, xua hình ảnh đáng ghét của Trần Hạo ra khỏi đầu, sau đó bắt đầu hỏi Roth về tin tức của cha cô.

Nhưng Roth khăng khăng phủ nhận, sau khi hỏi đi hỏi lại nhiều lần, cô mới hiểu rõ, Roth là cha của Richard, đồng thời hai cha con đều trùng tên, thật là một phong tục kỳ lạ.

Khi Lara mở miệng bảo anh ta đưa cô đến Vùng biển Ác Ma, Roth kiên quyết từ chối, đó là nơi tự tìm cái chết.

Lara khuyên mãi, anh ta đều không đồng ý, thậm chí còn lấy ra số tiền giấu trong giày, nhưng vẫn không đồng ý.

Nhìn Lara giấu tiền trong giày, Trần Hạo một trận cạn lời, chẳng lẽ giấu tiền trong giày đã trở thành quốc tế hóa rồi sao?

Anh lắc đầu, đến trước mặt Roth, từ người lại lấy ra năm vạn bảng Anh đã đổi sang đô la Hồng Kông, trực tiếp đập xuống bàn.

“Hãy suy nghĩ kỹ, không chừng có thể tìm thấy thi hài của cha cô thì sao?

Hơn nữa, đây là một khoản tiền không nhỏ, đủ để anh tiêu xài phung phí một thời gian dài rồi.” Lúc Trần Hạo nói, Lara nhìn anh với vẻ mặt kinh ngạc.

Cô biết Trần Hạo sẽ xem bói (Trần Hạo bịa ra), nhưng lại nói thẳng là tìm thi hài!

Vậy chẳng phải cha của Roth đã không còn trên đời sao, thật đáng thương, giống cô vậy, cha mất tích bảy năm, may mà cha của cô Trần Hạo nói là còn sống.

“Được, tôi sẽ suy nghĩ.” Nghe lời Trần Hạo, Roth trầm tư.

Nhớ lại lời cha anh ta nói trước khi rời đi, trong lòng bất giác dâng lên một nỗi bi thương.

Anh đi ra ngoài, nhìn bức ảnh chụp chung với cha rồi đột nhiên hạ quyết tâm.

Sau đó, anh quay vào trong và nói với hai người: "Tôi đồng ý." Hai người nhìn nhau cười.

Trần Hạo không bất ngờ với việc Roth đồng ý, dù sao trong nguyên tác, anh ta cũng đã đồng ý đưa Lara đến đảo Yamatai.

Sau khi điều chỉnh, sáng sớm ngày hôm sau Roth đã lái thuyền, đưa hai người khởi hành.

Khi thuyền đang đi trên biển, Trần Hạo chuyển một cái ghế tắm nắng, nằm trên boong tàu thưởng thức cảnh biển bao la hùng vĩ.

Trời liền nước, nước liền trời, mênh mông vô tận, dường như không có biên giới.

Uống bia, hít gió biển mặn mà, Trần Hạo thư thái như đang đi nghỉ mát, nhìn Lara ở một bên nghiến răng nghiến lợi.

Thế là cô cũng chuyển một cái ghế đến ngồi cạnh anh, trực tiếp giật lấy lon bia từ tay Trần Hạo, bắt chước dáng vẻ của anh.

Tĩnh lặng tận hưởng khoảnh khắc tuyệt vời, sau đó với vẻ mặt đắc ý nhìn Trần Hạo, như thể vừa giành được chiến thắng.

Đối với việc bị giật mất lon bia trong tay, Trần Hạo một vẻ bất đắc dĩ.

Nhìn biểu cảm đắc ý của Lara, anh trực tiếp lại lấy ra một lon nữa từ không gian trữ vật, sau đó mở ra và tiếp tục cuộc sống lười biếng.

Lara vốn đang đắc ý khi thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Trần Hạo, nhưng ngay sau đó một lon bia đột nhiên xuất hiện trong tay Trần

Hạo, biểu cảm đắc ý của cô lập tức cứng đờ, sau đó cô tò mò hỏi, "Làm thế nào vậy, chẳng lẽ là pháp thuật?" Nói xong, cô kéo tay Trần Hạo lật đi lật lại xem xét, như muốn xem rõ lon bia biến ra bằng cách nào.

Càng tiếp xúc với Trần Hạo, cô càng phát hiện, người đàn ông trước mặt này tràn đầy sự huyền bí.

"Ừm, cô có thể hiểu như vậy." Trần Hạo ngay cả đầu cũng không quay lại mà qua loa nói.

"Vậy anh có thể dạy tôi không?" Nghe Trần Hạo trả lời, Lara tò mò hỏi.

Thật sự quá thần kỳ, nếu có thể học được thì đơn giản là quá ngầu, trong lòng cô đầy phấn khích.

"Hả?" Trần Hạo nghe lời cô nói, không hề cảm thấy kỳ lạ, dù sao bất cứ ai cũng không thể kháng cự được sức hấp dẫn của sức mạnh.

Anh liền giả vờ nhìn Lara với vẻ mặt kỳ lạ, chỉ nhìn đến khi cô cảm thấy toàn thân không thoải mái mới tiếp tục nói, "Cô lại chẳng phải người của tôi, tôi dựa vào đâu mà dạy cô chứ?" Lara vốn bị Trần Hạo nhìn đến mức ngượng ngùng không thôi, nhưng nghe lời anh nói thì lập tức tức giận không thôi, trong lòng phỉ báng Trần Hạo nhỏ mọn.

Nhưng những lời tiếp theo của anh lại khiến cô càng thất vọng hơn.

"Với lại, truyền thống của An Lạc chúng tôi vẫn luôn truyền nam không truyền nữ, truyền nội không truyền ngoại, cô không có quan hệ thân thích gì với tôi, cũng không phải bạn gái của tôi, đương nhiên không thể truyền cho cô, dù sao quy tắc ở đó mà." Trần Hạo với vẻ mặt nghiêm túc nói nhảm, lừa gạt Lara.

“Hừ, không dạy thì thôi, tôi không thèm!” Nghe lời Trần Hạo, Lara trực tiếp với vẻ mặt ngạo kiều không thèm để ý đến anh, tự mình uống bia, ngắm cảnh biển tuyệt đẹp.

Nhìn đại dương vô biên vô tận, tâm trạng u uất vì bị Trần Hạo từ chối của Lara lập tức được xoa dịu, nhanh chóng đắm chìm vào sự hùng vĩ của đại dương.

Đối với việc Lara giở trò mè nheo, Trần Hạo không để ý, vô dục tắc cương (không có dục vọng thì cương nghị).

Những ngày tiếp theo, khi rảnh rỗi anh sẽ ra boong tàu, cầm cần câu của Roth câu cá, còn Lara thì không có việc gì lại chạy đến bên cạnh anh luyên thuyên.

Khiến anh cứ tưởng đã nảy sinh ba ảo giác lớn của đời người, rằng cô thích anh.

Nhưng anh nhanh chóng hiểu ra, vì trên thuyền quá buồn chán, Roth thì không quen biết, chỉ có thể trò chuyện với Trần Hạo để giết thời gian nhàm chán.

Sau mấy ngày di chuyển, con thuyền cuối cùng cũng đến rìa Vùng biển Ác Ma.

Buổi tối ăn cơm, Trần Hạo dặn dò Lara: “Tối nay hãy mặc áo phao cẩn thận, tất cả đồ đạc hãy thu dọn kỹ càng.

Sau khi vào Vùng biển Ác Ma, con thuyền có thể bị lật bất cứ lúc nào, tốt nhất đừng ngủ, hãy luôn cảnh giác.” Thấy Trần Hạo với vẻ mặt nghiêm túc, Lara cũng nghiêm túc theo, liền gật đầu.

Đối với sự quan tâm của Trần Hạo, trong lòng cô dâng lên một trận cảm động.

Kể từ khi cha mất tích, cô ít khi nhận được sự quan tâm chân thành từ người khác.

Nhìn Trần Hạo với vẻ mặt chân thành, trong lòng cô ấm áp, ngay cả ánh mắt nhìn Trần Hạo cũng trở nên dịu dàng hơn.

Hai người vội vàng ăn tối, sau đó Trần Hạo lại đi thông báo cho Roth, bảo anh ta chuẩn bị phòng bị, tránh những phiền toái không đáng có.

Càng tiến sâu vào Vùng biển Ác Ma, sự chao đảo của con thuyền càng lớn, biểu cảm trên mặt ba người càng nghiêm trọng, nhìn chằm chằm mặt biển đen kịt bên ngoài, trầm mặc không nói.

Hai người nghe lời Trần Hạo, lần lượt mặc áo phao, Lara còn buộc chặt chiếc túi của mình vào người, sợ bị mất.

Theo thời gian trôi qua, con thuyền chao đảo càng dữ dội, một số vật phẩm không được cố định lạch cạch, vương vãi khắp nơi.

Ba người lần lượt nắm chặt vật cố định để giữ thăng bằng, nhưng sức lắc quá lớn, gần như muốn hất bay cả người.

Lara vẫn luôn ở bên cạnh Trần Hạo, Trần Hạo một tay nắm chặt một cây cột sắt, một tay kéo một cánh tay của cô, ngăn cô không cẩn thận bị hất bay.

Chương 871

Hành động của Trần Hạo Lara đều nhìn thấy rõ.

Có sự giúp đỡ của Trần Hạo, cô cảm thấy nhẹ nhõm, ít nhất sẽ không bị hất tung.

Điều này khiến nỗi lo trong lòng cô giảm đi một nửa, nhưng sau một trận va chạm dữ dội, con thuyền đột nhiên dừng lại.

Trần Hạo hiểu rằng con thuyền đã mắc cạn vào rạn san hô nông, lúc đó giọng của Roth cũng vang lên.

"Thuyền đã mắc cạn rồi, không thể ở lại nữa, phải rời đi càng sớm càng tốt, nếu không sẽ bị sóng biển cuốn xuống đáy biển." Thế là ba người từ phòng điều khiển đi ra, bên ngoài trời mưa như trút nước, chuẩn bị lên thuyền cứu sinh, nhưng lúc đó gió và sóng càng dữ dội hơn.

Không có cách nào, Roth đành phải bắn pháo hiệu lên trời trước, để xác định vị trí.

Một quả pháo hiệu đỏ tươi chiếu sáng môi trường xung quanh trong nháy mắt.

Thấy hòn đảo không xa, Trần Hạo trực tiếp lớn tiếng nói.

"Nhảy thuyền đi, sóng lớn như vậy, thuyền cứu sinh không có tác dụng đâu.

Chúng ta có áo phao, theo sóng biển bơi nhanh sẽ đến bờ." Nghe lời Trần Hạo, hai người đều biết tình hình, hiểu rằng lúc này ngoài việc nhảy thuyền ra không có lựa chọn nào khác, ở lại trên thuyền chỉ chết nhanh hơn.

Thế là Trần Hạo không chần chừ nữa mà gật đầu với hai người,

trực tiếp nhảy xuống.

Sau khi Trần Hạo nhảy xuống biển, anh lập tức như rồng về biển lớn, tốc độ kinh người đó, hoàn toàn không phải người bình thường có thể tưởng tượng được.

Còn về Lara và Roth, anh lười quản, Lara dù sao cũng là nhân vật chính nên không dễ chết như vậy.

Còn về Roth, anh chỉ có thể thầm cầu nguyện cho anh ta, hy vọng anh ta có thể thoát hiểm.

Không lâu sau, Trần Hạo đã bơi đến khu vực nước nông, nhưng không vội lên bờ, mà tìm một tảng đá ngầm gần đó ẩn nấp.

Anh biết trên bờ có kẻ địch, sở dĩ không thông báo cho hai người kia, là vì anh biết có thông báo cũng vô dụng.

Sóng biển quá lớn, nếu không có đủ thể lực dễ dàng bị cuốn lên bờ.

Dù sao hai người đó cũng không gặp nguy hiểm tính mạng, nên Trần Hạo cũng không nói cho họ biết.

Đã định chủ ý, lát nữa sẽ lén lút tiếp cận chỗ đóng quân của O'Connell, lúc đó có thể từ từ xử lý.

Đêm đen như mực, nước biển lạnh buốt, Trần Hạo ngâm mình trong nước biển.

Nhanh chóng nhìn rõ bờ biển lờ mờ, không lâu sau thấy hai người rời đi, còn lại mấy người đang tìm kiếm gần đó.

Trần Hạo như một con báo săn mồi đang nhắm bắn, ẩn mình sau tảng đá chờ đợi thời cơ.

Cuối cùng, sau một giờ, những người đó từ bỏ tìm kiếm, bắt đầu rút lui.

Trần Hạo lặng lẽ bám theo, tuy đêm tối đen như mực, tầm nhìn thấp, nhưng lại có thần thức như một công cụ hỗ trợ.

Trong vòng năm mươi mét xung quanh, bất kỳ tiếng gió thổi cỏ lay nào cũng đều rõ như ban ngày, nên dễ dàng bám theo những người đó đến doanh trại đóng quân.

Sau khi ẩn mình quan sát một lúc, anh lập tức rời đi.

Chuẩn bị nghỉ ngơi thật tốt, rồi ngày mai khi họ di chuyển, sẽ nhân lúc hỗn loạn ra tay.

Từ từ để nỗi sợ hãi bao trùm, từng người một biến mất, rồi sau đó kêu cứu, giống như câu cá, từ từ câu lên.

Tại một nơi tránh mưa, Trần Hạo nhanh chóng lấy lều từ không gian trữ vật ra, rồi nhanh chóng dựng lều cố định.

Lấy nước sạch ra tắm qua loa rồi chui vào lều bắt đầu nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, thời tiết rất đẹp, nắng chói chang, Trần Hạo ăn qua loa một ít thức ăn đã chuẩn bị trong không gian trữ vật, rồi thu lều vào không gian.

Sau đó, anh lấy ra một khẩu súng Barrett hạng nặng, lén lút tiếp cận doanh trại.

Doanh trại sáng sớm lại ồn ào bất thường, không hề giống một hòn đảo hoang vắng không người, mà giống một phiên chợ làng, vô cùng nhộn nhịp.

Những người này đều đang khai thác đá, liên tục qua lại rất náo nhiệt.

Nhắm qua kính ngắm, Trần Hạo thấy sáu người kia không hề hấn gì, không khỏi cảm thán, không hổ là đã từng phục vụ quân ngũ, ít nhiều cũng biết một chút kỹ năng sinh tồn, sóng lớn như vậy mà

không hề hấn gì.

Trần Hạo không ngừng quan sát tình hình doanh trại, số người đại khái có ba tiểu đội, khoảng bốn mươi người, những người này đều cầm súng trường tự động, có gắn thêm súng phóng lựu, hỏa lực vô cùng mạnh mẽ.

Lúc giao chiến tốt nhất là lặng lẽ tiêu diệt, không nên gây thương tích, nếu không bị tập trung hỏa lực tấn công thì không vui chút nào.

Quan sát kỹ tình hình, Lara cũng bị đẩy ra khỏi lều.

Nhanh chóng trong doanh trại vang lên vài tiếng súng liên tục, tất cả mọi người lập tức bắt đầu bận rộn.

Sau một giờ bận rộn, mọi thứ đã được đóng gói xong, bắt đầu di chuyển về phía một ngọn núi cao ở xa.

Những người lao động bị bắt hoặc bị lừa đi ở giữa, cứ khoảng mười người lại có một lính đánh thuê cầm súng canh giữ.

Phía sau đội ngũ thì phân tán bảy tám lính đánh thuê cầm súng, đề phòng có người bỏ trốn.

Nhìn thấy những lính đánh thuê phân tán đó, Trần Hạo biết cơ hội đã đến.

Anh cất súng bắn tỉa, lấy ra mấy con dao găm không có hộ thủ được đặt làm riêng, lặng lẽ tiến về phía đám người đang phân tán.

Những người này vô cùng lơ là, rõ ràng đã lâu không xảy ra chuyện gì, và việc ở lâu trên cái hòn đảo khỉ ho cò gáy này đã khiến họ lơi lỏng cảnh giác.

Nhưng không, một kẻ săn mồi đang ẩn mình, đang từ từ tiếp cận.

Khi cách người đàn ông da trắng ở rìa ngoài cùng chỉ còn bảy tám mét, Trần Hạo dừng lại, ngay sau đó phóng thần thức giám sát những

người xung quanh.

Khi tất cả mọi người đều tập trung sự chú ý vào những người lao động phía trước, Trần Hạo ra tay dứt khoát, một con dao găm không có cán rời tay.

Dưới sự dẫn dắt và thúc đẩy của thần thức, nó đâm chính xác vào gáy người đàn ông da trắng.

Khi trúng mục tiêu, Trần Hạo cúi người lao về phía người đàn ông, đỡ lấy anh ta khi anh ta sắp ngã xuống.

Chương 872

Toàn bộ quá trình vừa nhanh vừa gọn, trong phạm vi thần thức, mọi người không hề phát hiện ra bất kỳ điều bất thường nào.

Sau khi thu dọn thi thể, Trần Hạo tiếp tục ẩn nấp.

Trong mười mấy phút tiếp theo, Trần Hạo làm theo cách tương tự, giải quyết xong một tiểu đội lính canh ở phía sau.

Trong thời gian đó, không ai phát hiện ra điều gì bất thường, tất cả mọi người đều bị dao găm xuyên thủng đầu và chết ngay lập tức.

Không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào, chết rất gọn gàng, cũng không phải chịu bất kỳ đau đớn nào.

Sau khi giải quyết xong một tiểu đội, không còn cách nào tiếp tục tập kích nữa, chỉ còn cách dùng súng bắn tỉa thôi.

Vừa hay có thể tạo ra hỗn loạn, tạo cơ hội cho Lara trốn thoát.Đúng lúc có thể tạo ra hỗn loạn, tạo cơ hội cho Lara bỏ trốn.

Sau khi định ra kế sách, Trần Hạo bắt đầu leo lên sườn núi từ phía bên cạnh.

Tốc độ của anh không phải là thứ mà những người đang mang vác nặng nhọc kia có thể so sánh.

Chỉ thấy anh chạy và nhảy trong rừng cây rậm rạp, thân hình như quỷ mị, trong vài giây đã lao đi mười mấy mét.

Sườn dốc hiểm trở dưới chân, như đi trên đất bằng.

Sau nửa giờ hành trình nhanh chóng.

Một lát sau, Trần Hạo cuối cùng cũng đến được phía trước đội ngũ, sau khi tìm thấy một điểm cao, anh đặt một khẩu súng bắn tỉa

AWM nhẹ.

Cự ly gần căn bản không cần dùng Barrett, súng AWM có tầm bắn khoảng một nghìn mét, tất cả kẻ địch đều nằm trong tầm bắn của súng.

Anh nhìn O'Connell đang đi phía trước qua kính ngắm, rồi Trần Hạo lại chuyển mục tiêu.

O'Connell bây giờ không thể giết, phải đợi hắn cầu cứu đã, nên trước tiên hạ gục vài người gần Lara thì tốt hơn.

Anh nhắm qua kính ngắm, khóa chặt một người đàn ông trung niên râu quai nón rậm rạp.

Cảm nhận môi trường xung quanh, phát hiện không có gì ảnh hưởng, anh đưa tâm ngắm vào đầu gã và bóp cò.

"Ầm!" Đầu người đàn ông nổ tung, bắn tung tóe máu và óc ra xung quanh.

Những người xung quanh rõ ràng sững sờ, không kịp hoàn hồn, vứt bỏ đồ đạc và bắt đầu ẩn nấp.

Sau khi hạ gục người đầu tiên, Trần Hạo lập tức nhắm vào người khác, tài bắn súng của anh đã đạt đến cảnh giới đại thành, đối với việc bắn tỉa từ trên cao xuống, không thể thuận tay hơn.

Trong lúc những lính đánh thuê kia phản ứng tìm chỗ ẩn nấp, anh đã hạ gục bốn người.

Sau khi những người còn lại tìm được chỗ ẩn nấp, bắt đầu bắn loạn xạ về phía Trần Hạo.

Trần Hạo thì khom người di chuyển sang một hướng khác, rồi nhân lúc tiếng súng nổ rầm trời, lại hạ gục vài người nữa.

Lara không hổ là nữ nhân vật chính, khi hỗn loạn xảy ra, cô và sáu

người kia bắt đầu lặng lẽ di chuyển.

Trần Hạo lại di chuyển đến một vị trí khác, rồi bắt đầu yểm trợ cô bỏ trốn, khi có người muốn truy đuổi, anh không chút khách khí lập tức kết liễu.

Nên hai người lẩn trốn rất thuận lợi.

Những người lao động nhìn thấy hai người bỏ trốn, cũng làm theo, thậm chí có người còn nhặt vũ khí, bắn một tràng đạn thẳng vào những kẻ có vũ trang đang bắn Trần Hạo.

Không ngờ, thật sự có một hai kẻ xui xẻo bị hạ gục ngay tại chỗ.

Thấy có hiệu quả, mọi người đều làm theo, nhất thời sườn núi trở nên hỗn loạn.

Trần Hạo cũng nhân cơ hội hạ gục mười mấy người rồi lặng lẽ rời đi.

Nửa giờ sau, trận chiến trên sườn núi kết thúc, nhưng O'Connell chẳng vui vẻ chút nào.

Thuộc hạ của hắn bị tổn thất nặng nề trong hỗn loạn, cộng thêm Lara và sáu người kia đã trốn thoát, hầu như mỗi người đều bị thương.

“Boss, tôi đã tìm thấy mộ Himiko, nhưng tôi đã bị một nhân vật không rõ danh tính tấn công, hiện tại tổn thất nặng nề, rất cần viện binh.” O'Connell mặt mày cau có nói vào điện thoại vệ tinh.

“Tôi biết rồi, viện binh sẽ đến vào sáng mai, hy vọng đừng làm tôi thất vọng.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông già cả, tuy giọng nói già nua nhưng dường như ẩn chứa uy nghiêm vô cùng.

O'Connell nghe xong lập tức bảo đảm.

Sau khi cúp điện thoại, O'Connell nhìn thấy vẻ mặt ủ dột của mấy thuộc hạ, biểu cảm hung ác nói: "Viện binh ngày mai sẽ đến, lúc đó nhất định sẽ bắt được kẻ đã tập kích chúng ta, rồi băm thây vạn đoạn.

Còn những tên lao công dám bỏ trốn, bây giờ tất cả hãy xử lý vết thương, xem có đồng đội nào còn hy vọng cứu sống không, rồi mang theo trang bị, tiến đến mục tiêu chờ đợi viện trợ.

Tối nay nhất định phải nợ máu trả bằng máu." Mấy lính đánh thuê nghe lời O'Connell, tinh thần rõ ràng phấn chấn hơn, bắt đầu tự xử lý vết thương cho nhau, và tìm kiếm những đồng đội chưa chết.

Không ngờ, thật sự tìm được ba người có thể cứu sống.

Đối với chuyện trên sườn núi, Trần Hạo không còn quan tâm nữa.

Anh không cần viện trợ, trên một cái đảo tí tẹo như vậy có thể biết rõ mọi thứ.

Dù sao cũng chỉ có thể vận chuyển binh lính bằng trực thăng vận tải cỡ lớn.

Trên một hòn đảo như vậy, chỉ cần đứng ở chỗ cao, bất kỳ vật thể bay nào cũng có thể nhanh chóng phát hiện.

Hiện tại, anh đang truy đuổi theo hướng Lara bỏ trốn.

Dù sao lần này không có ai truy sát, có lẽ cô sẽ không tìm thấy cha mình.

Để thực hiện lời hứa của mình, và không để cha con Lara một lần nữa rơi vào tay O'Connell, Trần Hạo đành phải đi tìm, rồi sắp xếp ổn thỏa, không thể để cô chạy lung tung.

Đối với cha của Lara, Lý Tra Đức, Trần Hạo không hề có chút thiện cảm nào.

Trong nguyên tác, gã thuần túy là giúp đỡ lại thành ra phá hoại.

Nếu không phải gã có tính hiếu kỳ quá mức, có lẽ nhóm người O'Connell đã bị tiêu diệt hết rồi.

Chương 873

Rõ ràng lực chiến yếu kém, nhưng cứ cố gắng xông lên, không hề có chút tự biết mình.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.

Lý Tra Đức kia, cứ tỏ vẻ đạo đức giả, làm như đang vì cả thế giới.

Trần Hạo lúc xem phim, xem gã làm anh buồn nôn suýt ói, vừa cao hô đại nghĩa, vừa nghiên cứu ra những nơi nguy hiểm nhất.

Thật đúng là vừa làm đĩ vừa muốn lập đền thờ trinh tiết.

Nếu không phải trong phim gã không thuộc về phe phản diện, Trần Hạo sẽ không chút do dự giết chết cái tên khốn này.

Sau một hồi tìm kiếm, Trần Hạo nhanh chóng tìm thấy Lara và sáu người kia.

Ngoài hai người họ ra, còn có một số người lao động đã thoát ra được.

Để tránh xung đột, anh bắt đầu gọi từ cách xa trăm mét: "Lara, tôi là Trần Hạo, hãy giữ những người lao động kia lại, đừng để họ tùy tiện nổ súng." Lara và sáu người kia sau khi thoát ra, bắt đầu tổ chức những người lao động đang phân tán.

Tuy đã thoát khỏi nanh vuốt của O'Connell, nhưng nhiều người như vậy, việc sinh tồn là một vấn đề lớn, không có thức ăn, nước uống, cũng không có cách nào để thoát ra ngoài.

Khiến một nhóm người, không vui vẻ được bao lâu đã rơi vào trạng thái hoang mang, bắt đầu suy nghĩ lung tung rằng liệu có thực sự có thể sống sót trên hòn đảo này không, và khi nào mới có thể về nhà.

Lara thì không lo lắng như vậy, cô tin rằng, chỉ cần có cách, nhất định sẽ rời khỏi hòn đảo này.

Vì vậy, cô tích cực an ủi mọi người, thức ăn có thể dùng săn bắn và hái quả dại để lấp đầy bụng trước.

Còn nước thì không cần lo lắng, dù sao trên một hòn đảo, luôn có nước ngọt.

Khi một nhóm người đang bàn bạc cách giải quyết tiếp theo, giọng nói của Trần Hạo vang lên, khiến Lara mặt mày rạng rỡ, những người khác thì thực sự căng thẳng.

May mắn thay, sáu người kia đã giải thích cho cô và một người nữa, những người này mới bình tĩnh lại, nhưng vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, một số người bị thương không kìm được nắm chặt khẩu súng trong tay.

Đối với những người này, sáu người kia không có cách nào, dù sao bây giờ người bị thương mới là lớn, nhưng họ không hề lo lắng.

Bởi vì họ biết Trần Hạo đáng sợ đến mức nào, nếu những người này dám nổ súng thì chắc chắn sẽ chết.

“Trần Hạo, cha tôi đã dặn dò rồi, sẽ không tùy tiện nổ súng đâu.” Lara nhìn sáu người kia đã sắp xếp ổn thỏa, có chút phấn khích nói với Trần Hạo.

Dù sao những người này đều không quen biết, ngôn ngữ cũng bất đồng.

Còn cô và Trần Hạo thì khác, hai người đã quen biết một thời gian rồi, cũng hiểu một chút về nhân phẩm của anh.

Thêm vào việc anh đã chăm sóc cô trên thuyền, tự nhiên thân thiết hơn.

Nghe giọng Lara, Trần Hạo từ từ tiếp cận, nhưng vẫn không hề buông lỏng cảnh giác, bởi vì những người đối diện đều không đáng tin cậy.

Nên trên đường đi, anh luôn đề phòng nhóm người đó.

Chỉ cần những người này có bất kỳ hành vi bất chính nào, anh sẽ lập tức kết liễu.

May mắn thay, sau khi sáu người kia giải thích, những người đó không hề có động thái tấn công.

Lý do của điều này là những người lao động nhìn thấy Trần Hạo đang đeo súng bắn tỉa AWM trên lưng.

Họ biết rõ lý do mình có thể thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ, đó là một tay bắn tỉa đã tấn công O'Connell, họ mới có cơ hội thoát chết.

Tất cả những người trên đảo đều ở trong doanh trại, căn bản không có ai có thể có súng bắn tỉa.

Khi nghe sáu người kia và một người nữa nói, họ chỉ nghĩ là lúc nhảy xuống biển thì bị phân tán, và liên kết tất cả mọi chuyện lại.

Khi nhìn thấy Trần Hạo đeo súng bắn tỉa, tất cả mọi người đều hiểu rằng chàng trai trẻ này đã cứu họ.

Nên, không ai sẽ rút dao hay súng ra để chống lại ân nhân cứu mạng của mình cả.

Cùng với những lời thì thầm của họ, mọi người nhanh chóng hiểu ra chàng trai trẻ này là ân nhân cứu mạng của họ, nhất thời ánh mắt họ nhìn Trần Hạo tràn đầy lòng biết ơn.

Khi anh càng ngày càng đến gần, biểu cảm và cuộc trò chuyện của mọi người dưới thần thức của anh, đều rõ như ban ngày, Trần Hạo cũng dần buông lỏng cảnh giác.

“Thế nào, hai người vẫn ổn chứ?” “Không có vấn đề gì, chỉ bị thương nhẹ thôi.

Cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi không biết phải làm khổ sai đến bao giờ nữa?” Lara mặt đầy cảm kích nói với Trần Hạo.

Lần này nếu không phải Trần Hạo nửa đường phục kích, tạo cơ hội cho cô trốn thoát, không biết cô còn phải làm khổ sai bao lâu nữa.

“À, cảm ơn.” “Đa tạ ân nhân.” “Cảm ơn ân nhân đã cứu tôi thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ, nguyện Chúa ở cùng anh.” Lời nói của một trong những tín đồ Thiên Chúa giáo khiến anh đảo mắt trắng dã, lời nói nghe sao mà chướng tai thế?

Nhất thời những lời cảm ơn liên tiếp vang lên, tất cả mọi người đều vô cùng cảm kích Trần Hạo.

Phần lớn những người này đều bị bọn buôn người lừa gạt, một số thì là ngư dân đánh cá trên biển, không cẩn thận tiến vào vùng biển ma quỷ, bị sóng cuốn lên đảo.

Có người thậm chí đã ở trên hòn đảo này năm sáu năm, lần này được cứu tuy có chút hoang mang, nhưng vô cùng phấn khích.

Dù sao còn hơn là tiếp tục làm công nhân mỏ, bởi vì nếu tìm được mục tiêu, có thể sẽ mất mạng ở đó.

Hiện tại mọi người đã thoát khỏi nanh vuốt của ma quỷ, có lẽ có khả năng trở về xã hội loài người.

Nhiều người như vậy tổng sẽ có cách thôi, nên có người lạc quan, mong đợi ngày được thoát khỏi chốn địa ngục này.

“Không cần khách khí, tôi ở đây là để giải quyết nhóm người kia.” Trần Hạo không để ý đến sự cảm kích của mọi người, bởi vì sau khi biết chuyện này, họ không thể nào có cơ hội gặp lại nhau, nên anh không hề bận tâm.

Nhưng Trần Hạo không bận tâm, những người đó lại nhiệt tình không ngừng.

Sau một hồi khách khí, anh mới xoa dịu được mọi người, rồi kéo Lara đến một nơi cách mọi người không xa và nói: "Lần này tôi chuẩn bị thực hiện lời hứa của mình, giúp cô tìm cha.

Bây giờ đi theo tôi, được không?" Nghe lời Trần Hạo, Lara trước tiên nhìn mọi người, trên mặt giằng xé một lúc rồi lập tức trở nên kiên định.

"Tôi sẽ đi theo anh." Khi nói lời đó, cô nhìn anh với vẻ mặt kiên định.

"Vậy được, tôi sẽ giao một lô vũ khí mà tôi có cho những người này, ngoài ra còn để lại một ít thức ăn.

Chương 874

Dù sao Trinity không biết lúc nào sẽ phái viện binh đến, không thể bỏ mặc những người này được." Trần Hạo nghe lời Lara cũng không bất ngờ, dù sao cha con họ đã xa cách sáu bảy năm rồi.

Đối với sắp xếp của Trần Hạo, Lara rất vui vẻ đồng ý, cô gật đầu, bày tỏ mọi thứ đều nghe theo sắp xếp của anh.

Trần Hạo gật đầu với Lara, tiếp đó chạy về phía xa.

Không thể nào dùng không gian trữ vật trước mặt mọi người.

Nên anh chuẩn bị đặt đồ ở một chỗ, rồi đưa mọi người đến nhận, ngay sau đó lại cùng Lara rời đi.

Anh nhanh chóng chạy tìm trong rừng, nhanh chóng tìm thấy một hang động, rồi từ không gian trữ vật, lấy tất cả vũ khí của những người bị tập kích ra, lại lấy ra một ít thức ăn.

Lần này trước khi đến đây, anh đã chuẩn bị thức ăn rồi.

Tuy chỉ lấy ra một phần nhỏ thực phẩm dễ bảo quản, nhưng cũng đủ cho mấy chục người ăn trong một tuần.

Còn về sau thì không cần thiết nữa, bởi vì sau khi Trần Hạo giải quyết xong đám người của O'Connell, Lara chắc chắn sẽ đưa mọi người an toàn rời đi, nên một tuần thức ăn có thể còn không dùng hết.

Sau khi đặt đồ xong, Trần Hạo nhanh chóng quay lại, đưa mọi người đến chỗ cất giữ vật tư.

Mọi người nhìn thấy vật tư thì reo hò, càng cảm kích anh hơn.

Nếu không phải khác giới tính, chắc chắn đều đã hiến thân cho anh.

Trần Hạo không để ý đến tiếng reo hò của mọi người, kéo sáu người kia sang một bên dặn dò.

Những người đó nhanh chóng sẽ có viện binh đến, bảo họ nhanh chóng tập hợp những người lao công đang phân tán, và nói rằng Lara có việc cần giải quyết, sẽ rời đi một thời gian, nhanh chóng sẽ quay lại.

Và dặn họ dẫn những người này, chuẩn bị phòng bị thật tốt, đừng để bị người ta hốt gọn cả ổ.

Sáu người kia nghe lời Trần Hạo xong, lập tức bảo đảm, nhất định sẽ phòng bị kẻ địch thật tốt, cố gắng tìm kiếm những người lao công đang phân tán.

Sau khi mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, Trần Hạo và Lara từ biệt mọi người, bắt đầu con đường tìm kiếm Lý Tra Đức.

Đi được một đoạn đường, hai người tìm một nơi khá kín đáo dừng lại.

Trần Hạo lấy ra một khẩu súng trường tự động đưa cho Lara, bảo cô cảnh giới, còn Trần Hạo thì lấy bút, giấy, mực ra, chuẩn bị vẽ một lá Huyết Mạch Tầm Tung Phù, để tìm kiếm tung tích cha của Lara, Lý Tra Đức.

Sau khi chuẩn bị xong đồ đạc, Trần Hạo gọi Lara lại, đưa cho cô một con dao găm và nói: "Nhỏ một ít máu vào mực tàu này." "À!" Rõ ràng Lara có chút ngạc nhiên và không hiểu việc Trần Hạo bảo cô lấy máu, nhưng nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Trần Hạo, cô biết máu này chắc chắn phải lấy, nên mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Cần bao nhiêu ạ?" "Mười mấy giọt là đủ rồi," Nói xong, thấy Lara mặt mày cau có, anh lại giải thích: "Cha cô hiện tại đang ở trên đảo, nếu tôi từ từ tìm kiếm, không biết phải tìm đến bao giờ.

Huống hồ, viện quân của đám người kia có thể đến bất cứ lúc nào.

Tuy hòn đảo này không nhỏ, nhưng cũng không quá lớn, nếu đến lúc đó chúng ta tìm kiếm rầm rộ, mà bọn họ lại tìm thấy cha cô trước, e rằng kết quả sẽ không tốt.

Máu mà tôi đang dùng có thể thi triển pháp thuật, rồi trực tiếp thông qua lá bùa tìm thấy cha cô, như vậy vừa tiết kiệm thời gian lại an toàn." Thực ra không phải là Lara không muốn lấy máu, dù sao cô là con gái, cầm dao tự làm mình bị thương cũng có chút không đành lòng.

Đừng nói con gái, đàn ông cũng vậy, việc lấy máu này đều không nỡ ra tay.

Nghe lời Trần Hạo, trên mặt Lara lóe lên vẻ kiên nghị, cô cắn răng, rạch một vết thương nông trên ngón tay.

Những giọt máu đỏ tươi như ngọc lập tức trào ra, Trần Hạo lập tức nắm lấy tay cô nhỏ máu vào mực tàu.

Sau khi máu đã đủ, anh lại từ không gian trữ vật lấy ra một hộp y tế khẩn cấp đưa cho cô, rồi liền bắt đầu khuấy đều mực tàu.

Những loại mực tàu này đều đã được pha chế trước, thêm vào các loại dược liệu để điều chế thành.

Vì có không gian trữ vật để cất giữ, không cần lo lắng uy lực bị mất đi, nên Trần Hạo đã pha chế đủ loại mực tàu, có nước tiểu đồng tử, máu chó đen, máu gà, v.v. không thiếu thứ gì.

Điều chỉnh mực tàu xong, Trần Hạo ngưng khí tĩnh thần, miệng lẩm nhẩm chú ngữ, cây bút vẽ bùa trong tay, nét bút lượn rồng bay phượng múa, không ngừng di chuyển trên một tờ giấy vàng cỡ lòng bàn tay.

Không lâu sau, trên đó đã vẽ đầy các loại ký hiệu kỳ lạ.

Cất bút dừng lại, một đạo quang mang lóe lên trên lá bùa, một lá Huyết Mạch Tầm Tung Phù vừa mới ra lò.

Trần Hạo cất những thứ khác đi, cầm lá bùa lên cẩn thận đánh giá một lượt.

Mọi thứ đều hoàn hảo, khóe miệng anh không khỏi nở một nụ cười nhẹ.

Thấy Trần Hạo vẽ xong, Lara lại gần, nhìn lá giấy vàng đầy những ký hiệu kỳ lạ trong tay anh, mặt đầy kinh ngạc hỏi: "Chỉ bằng tờ giấy vàng này có thể tìm thấy cha tôi sao?" "Chỉ bằng lá bùa này thì không được, phải phối hợp với pháp thuật của tôi," Vừa nói, Trần Hạo lại lấy ra một cái la bàn, "Thêm cái này nữa là được rồi, tin rằng không lâu nữa sẽ tìm thấy cha cô." Lara thấy Trần Hạo mặt đầy tự tin, trong lòng cũng vui vẻ, Trần Hạo càng tự tin chứng tỏ anh càng nắm chắc mọi chuyện.

Sắp có thể gặp cha mình, trên mặt cô không khỏi nở nụ cười.

Tay trái cầm la bàn, tay phải cầm lá bùa, tiếp đó dán lá bùa lên la bàn.

Trong khoảnh khắc thần thức chuyển động, lá bùa được kích hoạt thành công, chỉ thấy lá bùa dán trên la bàn không cần lửa mà tự cháy, hóa thành tro tàn.

"Tiên nhân chỉ lộ, mật pháp tầm tung, cấp cấp như luật lệnh xá!" Ngay khi giọng Trần Hạo vừa dứt, sau một luồng sáng trắng trên la bàn, kim chỉ hướng trên đó bắt đầu quay liên tục.

Khi kim chỉ hướng dừng lại ở một phương hướng nào đó, dù Trần Hạo xoay chuyển hướng nào, kim chỉ hướng vẫn sẽ chỉ về cùng một phương hướng.

Ngay sau đó Trần Hạo cười nói: "Bây giờ chỉ cần dựa vào la bàn,

sẽ nhanh chóng tìm thấy cha cô!" Anh chào Lara một tiếng, rồi hai người bắt đầu lên đường.

Nhưng dựa vào việc cha Lara cư trú trong một hang động trên vách đá ven biển mà xem, tối nay đừng nên đi nữa.

Dù sao dựa vào la bàn hiển thị thì hai bên Nam Viên Bắc Triệt.

Lara tuy thường xuyên rèn luyện, thể lực không tệ, nhưng trong khu rừng rậm như thế này, dây leo chằng chịt, không có lối đi, nơi nào đi qua cũng đều là đường núi hiểm trở gập ghềnh rất khó đi.

Cộng thêm từ tối qua lên đảo đến bây giờ, chưa được ăn một bữa nào ngon, cũng chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, nên thể lực suy kiệt nghiêm trọng.

Buổi tối tuy vẫn kiên trì, nhưng Trần Hạo nhìn ra cô vô cùng mệt mỏi.

Vậy nên Trần Hạo liền đề nghị nghỉ ngơi tại chỗ, ngày mai tiếp tục tìm kiếm.

Lara cũng không kiên trì nhiều.

Dù sao cha cô đang ở đó, đã có mục tiêu tìm kiếm, không cần thiết phải quá vội vàng.

Chương 875

Thấy Trần Hạo lấy lều ra, cô liền bắt đầu giúp đỡ.

Sau một hồi bận rộn cuối cùng cũng xong, hai người hẹn nhau thay phiên nhau canh gác.

Kết quả Trần Hạo ngồi thiền suốt đêm bên ngoài, Lara cũng không ra thay ca.

Trần Hạo cũng không để ý, ngồi thiền tu luyện tuy không bằng ngủ, nhưng cũng có thể phục hồi thể lực và tinh thần.

Lara vừa tỉnh dậy, cảm thấy tinh thần phấn chấn, không còn nghĩ đến chuyện thay phiên canh gác nữa, lập tức chạy ra ngoài lều, phát hiện Trần Hạo lúc này cũng đã mở mắt.

"Chào buổi sáng!" "Chào buổi sáng, xin lỗi, tối qua tôi mệt quá." Lara nhìn Trần Hạo mặt đầy vẻ ngượng ngùng, sau khi chào hỏi xong lập tức xin lỗi, rồi vì áy náy mà nói thêm: "Hay là anh đi nghỉ một lát đi, tôi giữa trưa rồi chúng ta lại xuất phát?" "Không cần đâu, chúng ta đi nhanh đi." Nhìn Lara tinh thần phấn chấn, Trần Hạo trong lòng cạn lời, cô gái này cũng đủ dạn dĩ, không sợ tôi tối qua chui vào trong lều sao?

"Sớm tìm thấy cha cô, cũng tốt để cô sớm được đoàn tụ." "Cảm ơn, Trần Hạo." Lara nghe lời Trần Hạo, nội tâm cảm động, tối qua anh đã canh gác suốt cả đêm bên ngoài, cảm quan của cô đối với anh được nâng cao đáng kể.

"Thật sự cảm ơn anh." Nói xong, cô đi đến trước mặt Trần Hạo, hôn lên má anh, rồi nhanh chóng quay người đi thu dọn đồ đạc của mình.

Sờ lên má bị hôn, Trần Hạo khóe miệng nở một nụ cười nhạt, lắc đầu.

Hai người thu dọn đồ đạc xong, ăn sáng rồi bắt đầu xuất phát, cầm la bàn định vị, xuyên qua rừng rậm rạp.

Vừa đi, Trần Hạo vừa thầm tự nhủ may mắn, may mắn là ở đây không có côn trùng độc và mãnh thú, nếu không chắc chắn sẽ làm chậm tốc độ.

Tuy có thần thức, nhưng cũng chỉ trong vòng năm mươi mét xung quanh.

Cũng, xa nhất cũng chỉ có thể kiểm tra khoảng cách hai mươi lăm mét, hơn nữa thì không được.

Những côn trùng độc và mãnh thú đó, phần lớn đều dựa vào mùi và nhiệt độ để truy tìm, nếu ở đây có, chắc chắn sẽ khiến anh phải tốn không ít công sức.

Cũng, Himiko đang chôn mình ở đó, nếu không phải thân thể của cô ta bị rắn rết côn trùng gặm nhấm, chắc chắn sẽ dọn dẹp sạch sẽ hòn đảo này một lượt.

Dọn dẹp một hòn đảo lớn như vậy, nếu dùng sức người thì chắc chắn không được.

Chắc chắn đã sử dụng một số thuật xua đuổi quỷ, nghe nói ba nghìn thị vệ của cô ta đều bị tuẫn táng.

Có lẽ linh hồn của ba nghìn thị vệ đó, cảnh bách quỷ, người gần đó bệnh nặng; cảnh nghìn quỷ, không giữ mạng người; cảnh vạn quỷ, một vùng tĩnh lặng chết chóc.

Có thể tiêu diệt toàn bộ rắn độc, mãnh thú lớn, côn trùng độc nhỏ và chuột trên đảo, chứng tỏ cảnh vạn quỷ đã dọn dẹp sạch sẽ trong ngoài hòn đảo.

Tất cả đều cách nơi chôn cất Himiko gần hai nghìn năm, rắn rết côn trùng trên đảo vẫn chưa hồi phục.

Từ đó có thể thấy, sinh vật trên đảo lúc đó tuyệt đối đã bị diệt vong.

Trần Hạo nghĩ trong lòng, không khỏi cảm thán vua chúa thời xưa sao mà ngang ngược thế, thật đúng là người này còn tàn nhẫn hơn người kia, những vị vua này căn bản không hề quan tâm đến sinh mạng.

Tàn sát tùy ý, trách không được từ sau Ngũ Đế, không có vị vua nào có thể đắc đạo trường sinh.

Thật sự những người này không có công đức, nhưng hai bàn tay lại nhuốm đầy máu tanh, muốn có thể luân hồi được trời bảo hộ, khó mà đắc đạo trường sinh.

Sau một buổi sáng chạy đường, hai người cuối cùng cũng đến được nơi Lý Tra Đức cư trú, trong một hang động trên vách đá hiểm trở.

Nhìn khoảng cách, Trần Hạo không chọn leo trèo, nói với Lara: "Cha cô ở trên đó, cô lên đi, tôi không làm phiền cha con họ đoàn tụ nữa." Nghe lời Trần Hạo, Lara mặt đầy vẻ phức tạp nhìn hang núi đó, biểu cảm thay đổi liên tục một lúc rồi kiên định lại.

Sau khi chào Trần Hạo một tiếng, cô bắt đầu leo lên.

Cô đã học leo núi đá, nên chút độ cao này không làm khó được cô.

Chỉ thấy thân trên cô áp sát vào vách đá, không ngừng tìm kiếm điểm đặt chân và điểm bám tay, di chuyển, nhún nhảy trên vách đá hiểm trở, linh hoạt không tưởng, tốc độ nhanh bất thường, không lâu sau đã chui vào trong hang động.

Nhanh chóng Trần Hạo nghe thấy tiếng nói chuyện bên trong, anh

không cố ý nghe trộm, dù sao đó là chuyện riêng tư của người ta.

Nên anh liền tìm một tảng đá, lấy thức ăn và rượu ra bắt đầu ăn uống.

Lúc này đã giữa trưa rồi, Lara vì sắp gặp cha nên tâm trạng kích động, đều đã quên cả chuyện ăn uống.

Nhưng Trần Hạo sớm đã đói rồi, tuy có năng lượng để duy trì, nhưng có điều kiện thì anh vẫn thích dùng thức ăn lấp đầy bụng.

Trần Hạo ăn uống vui vẻ, căn bản không quan tâm đến hai cha con Lara.

Không lâu sau, Lara ra cửa hang chuẩn bị gọi anh.

Nhưng nhìn thấy anh đang ăn uống no say bên dưới, lại nhớ đến chuyện anh đã giúp mình trước khi xuất phát, cô không khỏi nở một nụ cười nhẹ.

Bỗng nhiên cảm thấy Trần Hạo sống thật chân thật và phóng khoáng, không hề để ý đến ánh mắt của người khác, làm theo ý mình, thật khiến người ta ghen tỵ.

Khoảnh khắc đó, trong lòng cô cũng hạ quyết tâm, đợi mọi chuyện kết thúc, cô cũng sẽ sống thật với chính mình, theo đuổi những điều mình yêu thích.

"Đừng ăn nữa Trần Hạo, mau lên đi, cha tôi có chuyện muốn nói với anh." Thấy Trần Hạo ăn ngon như vậy, bụng cô cũng bắt đầu biểu tình.

Đã đi đường cả một buổi sáng, thể lực cô tiêu hao lớn, sau khi bình phục tâm trạng, bụng cô bắt đầu đói rồi.

Nghe lời Lara, Trần Hạo ba hai miếng giải quyết xong thức ăn trên tay, dừng ăn uống, thu dọn thức ăn còn lại, rồi đi đến trước vách đá.

Thần thức quét qua, tất cả các điểm bám tay và điểm đặt chân đều rõ ràng in trong đầu anh.

Anh chạy lấy đà đến trước vách đá, tốc độ không hề giảm, tiếp đó hai chân liên tục đạp hai bước trên vách đá, một cú đạp mạnh, thân thể lại lao lên một đoạn đến một chỗ nhô ra.

Ngay sau đó tay phải bám vào không ngừng dùng lực kéo, tay trái nắm lấy một điểm bám tay khác.

Trần Hạo trên vách đá như một con linh hầu, di chuyển, nhún nhảy, không lâu sau đã đến được hang núi.

Lara vẫn luôn chú ý Trần Hạo, nhìn thấy động tác của anh, mắt cô sáng lấp lánh như sao.

Rõ ràng, cô vô cùng sùng bái những động tác gọn gàng, dứt khoát của Trần Hạo.

Cô đã học leo núi đá, nên biết động tác của Trần Hạo khó đến mức nào, thật đúng là leo núi đá kiểu "hoa văn".

Đồng thời, cô cũng vô cùng bội phục sức mạnh của anh.

Phải biết rằng leo núi đá cần phải cân nhắc thể lực và lực cánh tay, phần lớn thời gian đều là lực cánh tay để duy trì hoạt động leo núi đá.

Chương 876

Còn về việc Trần Hạo rõ ràng biết pháp thuật phi hành, lại còn có Thiên Tinh Phi Hành Pháp Khí, tại sao lúc đó không dùng?

Tự nhiên là vì Trần Hạo không muốn kinh động thế tục, đơn giản là không cần thiết!

Trong hang động, Trần Hạo nhìn thấy một người đàn ông mặt đầy râu quai nón, tóc hoa râm.

Đây là Lý Tra Đức Croft, cha của Lara, một người có tài sản hàng trăm tỷ, tước vị bá tước thế tập.

Nếu bây giờ nói với người ngoài rằng người này là chủ tịch tập đoàn Croft, và bá tước thế tập của Anh, e rằng căn bản không ai sẽ tin.

Thật sự người đàn ông già cả bất thường trước mặt này, không những mặc quần áo rách nát, mà còn lôi thôi lếch thếch.

Xem ra cuộc sống bảy năm của Lý Tra Đức ở đây không hề như ý.

Trần Hạo nhanh chóng hoàn hồn, không khỏi tự cảnh cáo mình: "Trời gây nghiệp còn có thể sống, tự gây nghiệp thì không thể sống." "Chào ngài, tên tôi là Trần Hạo, rất vui được gặp bá tước Lý Tra Đức." Trần Hạo đưa tay ra bắt tay anh ta, và tự giới thiệu mình.

Lý Tra Đức bình tĩnh lắng nghe lời Trần Hạo, quả nhiên là người từng trải qua sóng gió.

"Chào ngài, tôi là Lý Tra Đức Croft, rất vui được làm quen với ngài, cảm ơn ngài đã chăm sóc Lara suốt chặng đường." "Khách khí, chúng ta chỉ hợp tác mà thôi, bây giờ tôi đã hoàn thành lời hứa của mình, sẽ rời đi ngay." Trần Hạo không có hứng thú với lời cảm ơn sáo rỗng của Lý Tra Đức, anh còn rất nhiều việc phải làm.

“Ngài đến hòn đảo này có mục đích, lẽ nào cũng nhắm vào sức mạnh của Himiko sao?” Lý Tra Đức hỏi trong khi mắt nhìn chằm chằm vào Trần Hạo, dường như muốn nhìn thấu anh từ ánh mắt.

“Tôi đến hòn đảo này, là do sự ngu xuẩn mà ra!” Trần Hạo không hề chiều chuộng, nghe Lý Tra Đức chất vấn, không chút khách khí mỉa mai một câu.

“Nếu không phải ngài, những người đó sẽ không tìm thấy ngài, tôi cũng sẽ không chạy đến cái nơi khỉ ho cò gáy này để dọn dẹp bãi chiến trường.

Nên, trước khi chất vấn người khác, tốt nhất nên xem xét mọi chuyện đều do ai gây ra.

Tất cả mọi người đều có tư cách chất vấn người khác làm gì trên đảo, duy nhất ngài là không có tư cách đó.” Trần Hạo không chút lưu tình vạch trần vẻ ngụy quân tử của Lý Tra Đức.

Lara ở một bên nghe Trần Hạo mắng cha mình, tuy cảm thấy có chút lý, nhưng không khỏi giận dữ nhìn Trần Hạo.

Dù sao máu mủ ruột rà mà.

Đối với ánh mắt của Lara, Trần Hạo coi như không thấy.

Không đợi Lý Tra Đức mặt đỏ bừng phản bác, anh lấy ra một lá Tịch Tà Phù từ không gian trữ vật, nói với Lara: “Tôi ở đây đủ lâu rồi, viện binh của cô ta sắp đến, tôi phải nhanh chóng xử lý.

Lá bùa này cô hãy giữ cẩn thận bên người, có lẽ sẽ có lúc hữu dụng.” Nói xong không đợi Lara nói thêm gì, anh nhét lá bùa vào tay cô, rồi quay người rời đi.

Lara nhìn Trần Hạo đi thẳng và dứt khoát như vậy, cũng không còn để ý đến sắc mặt khó coi của cha mình nữa, “Cẩn thận một chút, bọn chúng đông lắm.” Lara mặt đầy lo lắng nhìn bóng lưng Trần Hạo,

tuy bóng lưng Trần Hạo không cường tráng, nhưng cứ ở bên cạnh anh, Lara luôn cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

"Yên tâm, chỉ là vài con kiến hôi thôi." Trần Hạo đáp lời mà không quay đầu lại, rồi ra cửa hang, thả một sợi dây thừng đã cố định xuống, mượn dây thừng nhanh chóng hạ xuống.

Khi anh xuống tới chân vách đá, Lara đứng trên đó mặt đầy lo lắng vẫy tay chào tạm biệt anh.

Trần Hạo vẫy tay một cái rồi dứt khoát quay người rời đi, chạy trên bờ biển hiểm trở gập ghềnh, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Lara.

Lara vẫn luôn dõi theo Trần Hạo rời đi.

Lý Tra Đức lúc này đã đến bên cạnh cô.

"Con thích anh ta sao?" "Chỉ có chút thiện cảm." Lara không phủ nhận câu hỏi của cha mình.

"Có lẽ con nói đúng, mọi chuyện đều là lỗi của cha, nếu lúc đó không phải vì cha, có lẽ Trinity sẽ không tìm thấy cha.

Cha có trách nhiệm không thể chối bỏ, nên cha chuẩn bị đi ngăn cản." Lý Tra Đức khi nói lời đó, trước tiên mặt đầy vẻ hối lỗi, rồi sau đó dần trở nên kiên định.

"Đi ngăn cản ư?" "Những người đó đều là lính giải ngũ, cha căn bản không phải đối thủ của họ, đi đó chẳng khác nào nộp mạng!" "Lẽ nào giống như lúc đó, cha bỏ con lại một mình rồi rời đi sao?" Nghe lời cha mình, Lara đột nhiên kích động, không kìm được lớn tiếng chất vấn.

"Lara, cha xin lỗi con, cha đã không chăm sóc con tốt." Nhìn Lara ánh mắt phẫn nộ xen lẫn thất vọng, Lý Tra Đức đau lòng, ôm chặt Lara đang giãy giụa vào lòng, không màng Lara giãy giụa, vuốt ve tóc

cô dịu dàng nói.

Đối với cuộc nói chuyện của hai cha con Lara, Trần Hạo không hề hay biết.

Hiện tại anh đang nhanh chóng xuyên qua rừng cây, lao về phía mộ Himiko.

Phải nhanh chóng giải quyết O'Connell, nếu để hắn làm hỏng nhiệm vụ của mình, Trần Hạo khóc cũng không ra nước mắt.

Không có Lara làm vướng bận, tốc độ của Trần Hạo vô cùng nhanh, chỉ dùng chưa đến hai giờ đồng hồ, anh đã đến dưới ngọn núi đó.

Ngọn núi này là ngọn núi cao nhất trên hòn đảo, dây leo chằng chịt, địa hình cực kỳ phức tạp, trên thân núi khắp nơi đều có những khối đá lớn nằm rải rác tùy ý.

Trên đó còn sót lại dấu vết của con người, chứng tỏ những tảng đá này đều do con người đào rỗng ngọn núi mà để lại.

Thật không biết với trình độ cơ khí thời đó, rốt cuộc họ đã di chuyển những tảng đá lớn như vậy bằng cách nào.

Sau một hồi cảm khái, Trần Hạo chọn một hướng bắt đầu leo lên.

Nơi lên núi không dốc lắm, nhưng khắp nơi đều có dây leo và đá tảng, gây ra không ít rắc rối.

Sau hơn một giờ nỗ lực, Trần Hạo cuối cùng cũng đến được sườn núi đối diện đỉnh núi, tìm một nơi kín đáo lấy ra khẩu AWM, rồi qua kính ngắm bắt đầu quan sát tình hình của O'Connell.

Vừa nhìn, anh đã kinh ngạc không thôi, hơn bốn mươi lính đánh thuê lúc đầu, bây giờ chỉ còn lại tám người.

Chỉ thấy bên cạnh một cây cổ thụ, trong số tám người đó có hai

người nằm trên mặt đất, băng bó như xác ướp.

Ba người khác thì cảnh giới, O'Connell thì dẫn hai người còn lại đang lắp đặt thuốc nổ.

Trong lúc Trần Hạo đang lén lút quan sát tình hình, từ xa vọng lại một tiếng "ong ~ ong ~ ong" kéo dài.

Anh nhìn qua ống nhòm thấy một chiếc trực thăng vận tải, khi Trần Hạo còn nghĩ chỉ có một chiếc thì phía sau chiếc trực thăng đó lại có một chiếc khác theo sau xuất hiện trong tầm nhìn của anh.

"Người đến hơi nhiều a, ít nhất bốn tiểu đội, không dưới ba mươi người.

Có nên dùng Barrett thử xem, có thể bắn hạ không?" Trần Hạo nhìn hai chiếc trực thăng vận tải, thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc Trần Hạo đang lẩm bẩm một mình, "Ầm!" Một tiếng nổ lớn, khiến tai anh ù đi.

Thì ra O'Connell nhìn thấy viện quân, vui mừng đến nỗi trực tiếp kích nổ thuốc nổ đã lắp đặt.

Chương 877

Không ngờ, hắn thật sự đi vận may chó ngáp phải ruồi, trực tiếp nổ tung cửa mộ Himiko!

O'Connell nhìn thấy cửa mộ xuất hiện, sung sướng không thể tả, thật đúng là song hỷ lâm môn a, không những viện quân đến, mà cửa mộ cũng bị nổ tung.

Hắn vốn lo lắng, viện quân đến, không báo cáo cho ông chủ về việc tìm thấy cửa mộ sẽ thế nào.

Bây giờ cũng không cần lo lắng nữa, vì đã tìm thấy mộ Himiko, đợi lấy được đồ bên trong mộ, là có thể trở về rồi.

Ở trên cái hòn đảo khỉ ho cò gáy này bảy năm, hắn đã sắp phát điên rồi, bây giờ nữ thần thắng lợi đang vẫy gọi hắn.

Mặt trời đỏ rực chìm xuống biển, cả trời biển nhuộm một màu đỏ thẫm.

Nơi nguy hiểm nhất đôi khi lại là nơi an toàn nhất, Trần Hạo lợi dụng điểm mù ngay dưới ánh đèn của đối phương, ẩn nấp gần đó.

Không một ai hay biết, sau những tảng đá lộn xộn cách đó không xa, có một đôi mắt đang dõi theo.

Chủ nhân của đôi mắt ấy rõ ràng không hề có ý tốt, ẩn mình trong bóng tối lặng lẽ quan sát từng hành động, hệt như một thợ săn kiên nhẫn đang im lặng theo dõi con mồi.

Đúng như dự đoán, hai chiếc trực thăng vận tải chở tổng cộng bốn tiểu đội, ba mươi sáu người, trong đó có hai phi công, hai bác sĩ.

Bốn tiểu đội chiến đấu, mỗi đội tám người, đúng chuẩn một đội quân tinh nhuệ.

Trần Hạo sau đó quyết định, đợi trời tối sẽ lẻn vào tập kích doanh trại, giải quyết đám lính tăng viện này.

Với sự kỳ diệu của thần thức, ta chắc chắn có thể thần không biết quỷ không hay xử lý bọn chúng, sau đó tìm Lara, lấy cớ phá hủy mộ huyệt, để cô ta mở cửa mộ.

Tiếp theo ta có thể thỏa sức cướp bóc tài bảo, biết đâu bên trong còn có những thu hoạch bất ngờ.

Tsy-yi-ho là thủy tổ của Quỷ giáo phái mà, hẳn sẽ mang theo những quỷ thuật đó vào mộ huyệt.

Trong khi Trần Hạo còn đang nghĩ ngợi, hai nhóm người còn lại cũng đã hội họp, bao gồm Lara, con gái cô và những người công nhân do Lục Nhân dẫn dắt.

Khi hai nhóm người tập hợp lại, mọi người phát hiện Trần Hạo không ở cùng nên nhao nhao hỏi: "Anh Trần không đi cùng sao?", "Ân nhân của chúng ta đâu rồi?", "Không lẽ có chuyện gì xảy ra?".

Nghe mọi người nghi vấn, Lara đứng ra giải thích: "Trần Hạo một mình đi giải quyết bọn chúng rồi, yên tâm đi, thân thủ của cậu ấy rất tốt, sẽ không có chuyện gì đâu." Nghe lời Lara nói, mọi người không những không thấy nhẹ nhõm mà trên mặt ai nấy đều lộ vẻ lo lắng.

Dù sao thì họ chưa hiểu rõ Trần Hạo, một người dù có lợi hại đến mấy cũng không thể sánh bằng đám lính đánh thuê được tổ chức thành tiểu đội tinh nhuệ.

"Không được, tôi không thể để anh Trần một mình mạo hiểm, tôi phải đi giúp." "Đúng vậy, dù có giỏi đến mấy cũng chỉ có một mình, tôi tuy không giỏi bằng anh ấy, nhưng tôi có nhiều người mà, đông người sức mạnh lớn, vậy cũng có thể giúp được." "Phải, tôi một phiếu, máy bay trực thăng vừa rồi chắc chắn là quân tiếp viện, tôi

phải đi giúp anh Trần.” Nhất thời mọi người nhao nhao lên tiếng, bày tỏ muốn đi giúp đỡ Trần Hạo, tiêu diệt đám lính đánh thuê đáng ghét kia.

Nhìn dáng vẻ của mọi người, Lara cảm thấy Trần Hạo không cứu lầm người, không bị vật chất xã hội ảnh hưởng, phần lớn mọi người đều chất phác.

“Mọi người trật tự một chút, trật tự một chút!” Nghe Lara nói, mọi người nhanh chóng đổ dồn ánh mắt về phía cô, thấy tình hình đã yên tĩnh trở lại, cô tiếp lời: “Tôi vốn định bàn với mọi người một chuyện, chúng ta không chỉ phải giúp đỡ Trần Hạo, mà còn phải tự cứu lấy mình nữa.” “Tin rằng mọi người đều biết, xung quanh hòn đảo này sóng gió không ngừng, chúng ta muốn rời khỏi đây bằng đường thủy căn bản là không thể, như vậy tất cả mọi người sẽ chôn thân dưới đáy biển.

Nhưng bây giờ đã có cơ hội rồi, hai chiếc trực thăng kia chính là mục tiêu của tôi!” “Tôi không chỉ muốn giúp Trần Hạo tiêu diệt bọn chúng, mà còn muốn cướp lấy trực thăng, điều này liên quan đến việc chúng ta có thể rời khỏi hòn đảo nhỏ này hay không.” Mọi người nghe Lara nói, nhiệt huyết càng dâng cao hơn, không vì Trần Hạo thì cũng phải liều chết với bọn chúng.

Nếu không chỉ có thể ngồi chờ chết.

Bây giờ, hy vọng rời khỏi hòn đảo đang ở ngay trước mắt, mọi người sao có thể không nhiệt tình chứ.

Điều con người sợ nhất là tuyệt vọng, một khi tuyệt vọng, sẽ trở nên mất hết ý chí, làm việc sẽ tốn công vô ích.

Giờ đây mọi người đã nhìn thấy hy vọng, lập tức ai nấy đều như được tiêm máu gà, căn bản không cần phải động viên nữa.

Tiếp theo, mọi người bắt đầu bàn bạc hành động.

Trong khi Lara đang bàn bạc hành động tiếp theo, tại doanh trại của O'Connell lại là một cảnh tượng khác.

Các bác sĩ đang bận rộn cứu chữa những nhân viên bị thương, những người còn lại thì tụ tập một chỗ.

"O'Connell, sao lại để một đám công nhân làm cho thê thảm đến vậy, thật khiến tôi thất vọng!" Một người đàn ông trung niên vũ trang đầy đủ, dáng vẻ cao ngạo, vô cùng thất vọng nhìn O'Connell.

Đợi O'Connell cúi đầu, hắn mới chậm rãi mở miệng nói: "May mà cuối cùng cũng tìm thấy mộ thất, dù sao thì cũng để tôi nghe được một tin tốt." "Lần này là thất bại của tôi, nhớ rằng sau này làm việc cẩn thận một chút, nếu không hậu quả thì anh rõ rồi đó." O'Connell luôn cúi đầu, nghiêm túc lắng nghe lời dạy bảo của người đàn ông trước mặt, không dám có chút bất kính nào.

Bởi vì hắn quá rõ sự đáng sợ của bọn người này, nếu không nghe lệnh, cả nhà hắn sẽ không thoát khỏi mấy ngày du lịch địa ngục đâu.

Còn việc bỏ trốn, căn bản là không thể, sức mạnh ẩn giấu của Tam Thánh giáo quá lớn, ở đâu cũng có người của chúng.

Từng có kẻ phản bội, chưa đầy hai ngày đã bị bắt, sau đó bị người ta xé xác ném xuống biển cho cá ăn.

Gia đình của hắn còn thảm hơn, đàn ông thì bị giết hết, phụ nữ thì bị bán sang các quốc gia khác làm nô lệ, ngay cả một bé gái mười ba tuổi cũng không được tha, ai mà không sợ một kết cục như vậy.

Màn đêm dần buông xuống, nhanh chóng trở nên tối đen như mực, tựa hồ dự cảm được những gì sẽ xảy ra đêm nay, ngay cả thời tiết cũng trở nên u ám, những đám mây đen vần vũ trên bầu trời càng lúc càng dày đặc.

Trần Hạo đang ở vị trí gần đỉnh núi, nhưng lại không có một chút gió nào, mọi thứ xung quanh đều tĩnh lặng, một không khí báo trước bão giông đang lan tỏa trong không khí.

Thời tiết đột ngột thay đổi lại là chuyện tốt đối với Trần Hạo, sấm sét vang trời, mưa lớn như trút nước.

Đối với việc ám sát sắp diễn ra, không gì phù hợp hơn, có mưa giông che lấp hành động sẽ càng tiện lợi.

Lặng lẽ lùi lại một khoảng cách, đến một nơi khá kín đáo, Trần Hạo chịu đựng thời tiết oi bức, lấy thức ăn ra bắt đầu bổ sung năng lượng.

Ăn chiếc hamburger còn ấm nóng, uống nước ép trái cây tươi mát, Trần Hạo vô cùng khoan khoái thưởng thức món ngon trong tay.

Kiểu đồ ăn này, căn bản không nên xuất hiện ở hoàn cảnh như thế này.

Chuyện thần kỳ như vậy, cũng chỉ có bảo vật không gian như Trữ Vật Không Gian mới có thể thực hiện việc lấy ra thức ăn tươi mới bất cứ lúc nào.

Khi Trần Hạo đang thưởng thức món ngon, bầu trời đen kịt bỗng bị một tia chớp sáng chói xé toạc.

Nhất thời, bầu trời sáng bừng, nhưng ánh sáng đó không kéo dài bao lâu, nhanh chóng bị màn đêm vô tận bao phủ.

Sau tia chớp, một loạt tiếng sấm "Ầm ~ ầm" vang lên, âm thanh chói tai, tựa như thần linh gầm giận, gào thét không ngừng.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, sấm sét và chớp giật liên tục, gió mây cuồn cuộn, vẻ hùng vĩ của tự nhiên hiển lộ rõ ràng.

Khi mọi thứ đạt đến đỉnh điểm của sự tích tụ, tiếng mưa rơi lách

tách trên vật thể vang lên, và càng lúc càng nhanh, càng lúc càng dồn dập.

Khi đất trời chỉ còn lại tiếng sấm và tiếng mưa rơi, mưa đã đổ xuống như trút nước, trận mưa như thác đổ làm Trần Hạo ướt sũng, nhưng anh lại không đi tìm chỗ trú mưa.

Chương 878

Trong cơn mưa xối xả, ta tận hưởng cảm giác những hạt mưa đập vào người, lắng nghe những giai điệu tuyệt vời mà tự nhiên mang lại, cảm nhận sự tĩnh lặng ngoài tiếng sấm và mưa.

Mọi thứ đều khiến ta say mê.

Nếu không phải có chuyện phải làm, Trần Hạo đã chuẩn bị dựng một cái lều ở đây để cảm nhận vẻ đẹp của tự nhiên một cách trọn vẹn.

Sau phút giây đắm chìm ngắn ngủi, Trần Hạo nhanh chóng lấy lại tinh thần, thu xếp tâm trạng, chỉnh lý trang bị, rồi lặng lẽ lẻn về phía doanh trại.

Bên trong doanh trại, đèn đóm vẫn sáng trưng, mặc dù trời đang mưa, nhưng họ không hề lơ là cảnh giác, đã sắp xếp một tiểu đội canh gác.

Từ những âm thanh thỉnh thoảng truyền ra từ doanh trại, có thể thấy những người này đều chưa đi ngủ.

Trần Hạo nhìn đồng hồ trên tay, phát hiện mới chỉ chín giờ, không khỏi buồn bực vì thời gian trôi quá chậm, hành động ít nhất cũng phải đến mười hai giờ mới được.

Anh không rời đi, đội mưa nằm phục trên một tảng đá, yên lặng chờ đợi thời cơ.

Còn về việc dầm mưa bị cảm lạnh thì ta một chút cũng không lo lắng, thể chất của ta thừa sức để trần truồng bơi trong sông mùa đông.

Quan trọng nhất, Trần Hạo biết Ngũ Hành Pháp Thuật mà, nước mưa không những không gây phiền phức, trái lại còn trở thành một

khung cảnh tác chiến dễ dàng hơn.

Cơn mưa xối xả vẫn tiếp tục, trong rừng lại có một đội quân đang từ từ tiếp cận nơi chôn cất Tsy-yi-ho.

Nhóm người tuổi tác không đồng đều, trong tay cầm đủ loại súng ống, dẫn đầu là Lara và Lục Nhân.

Xem ra họ đã bàn bạc kỹ kế hoạch, vừa hay tận dụng trời cao giúp sức, một đêm mưa tập kích doanh trại.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều tràn ngập sát ý nồng đậm, ai nấy đều im lặng cắm đầu đi đường.

Theo thời gian trôi qua, trận mưa lớn trên bầu trời dường như không định ngừng, tiếng sấm cũng càng lúc càng lớn, nhưng sự ồn ào trong doanh trại lại dần lắng xuống, chỉ còn lại một tiểu đội tuần tra canh gác xung quanh doanh trại.

Quan sát vị trí của nhân viên canh gác, hai người đàn ông cầm súng trường tự động, mặc áo mưa, đứng ở một vị trí cao có đèn chiếu sáng giữa doanh trại, thỉnh thoảng dùng đèn chiếu khắp nơi.

Đáng tiếc là mưa quá lớn, tầm nhìn quá thấp, chiếc đèn chiếu đó gần như không có tác dụng.

Có hai lính bắn tỉa ẩn mình trong đống đá lộn xộn phía sau doanh trại, không mang theo bất kỳ công cụ chiếu sáng nào, chỉ mặc đồ ngụy trang ẩn mình trong đêm đen kịt, đóng vai trò hậu phương.

Ở lối ra vào doanh trại, có hai người cầm súng, hai người còn lại cầm đèn pin mạnh liên tục tuần tra xung quanh.

Tổng cộng tám người, tất cả đều được vũ trang đầy đủ.

Thấy tình huống này, Trần Hạo suy nghĩ một lát rồi quyết định giải quyết hai tên lính bắn tỉa ẩn nấp phía sau doanh trại trước.

Trong đêm mưa đen kịt không thấy rõ năm ngón tay, Trần Hạo toàn lực triển khai thần thức, cúi người bắt đầu chậm rãi mò về phía hai người ẩn trong đống đá.

Tránh hai người tuần tra và đèn chiếu sáng, chẳng mấy chốc đã đến gần hai người.

Từ khoảng cách gần, thông qua thần thức, Trần Hạo quan sát rõ ràng mọi hành động của hai người, không hổ là những nhân vật từng liếm máu đầu đao, sự đề phòng không hề tầm thường mà cực kỳ nghiêm ngặt.

Hai người ngồi tựa lưng vào nhau, mỗi người một hướng, như vậy có thể quan sát tối đa tình hình xung quanh.

Điều đó khiến ta không khỏi khâm phục, nhưng đáng tiếc, phòng thủ dù có nghiêm ngặt đến mấy cũng vô dụng!

Hiện tại thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều ở bên ta, cho nên Trần Hạo không khỏi tiếc nuối cho hai người này, tìm một công việc ổn định không tốt sao, cứ phải đi làm công việc nguy hiểm làm gì.

Mưa như trút nước, tiếng sấm ầm ầm, hai người đàn ông mặc áo mưa, cầm súng, ngồi tựa lưng vào nhau quan sát tình hình xung quanh.

Nhưng mưa quá lớn, cộng thêm màn đêm đen kịt, tia chớp thỉnh thoảng lóe lên khiến mắt họ căn bản không thể thích nghi với bóng đêm.

Cách hai người không xa, một bóng người mờ ảo đang bò sát mặt đất tiến về phía trước, bóng người tuy bò nhưng tốc độ rất nhanh, không hề kinh động đến hai người đang cảnh giác xung quanh.

Đó chính là Trần Hạo, sau khi tránh hai người tuần tra và đèn chiếu sáng, anh nhanh chóng đến gần hai người.

Vì trời mưa, để đề phòng vạn nhất, anh chọn tiếp cận hai người

rồi mới ra tay.

Khi đến gần hai người khoảng mười mét, anh chọn cách bò sát, nhìn hai người cách đó ba mét.

Trần Hạo biết nếu tiếp cận thêm chắc chắn sẽ bị phát hiện, vậy nên không chần chừ nữa.

Ý niệm vừa động, hai con dao găm xuất hiện trong tay, hơi cúi người, chân phải đạp đất, anh lao vọt ra.

Đồng thời khi lao ra, tay trái phối hợp với thần niệm phóng thẳng con dao găm đi.

Chỉ thấy con dao găm rời tay, xé toạc từng tầng nước mưa, nhanh như chớp cắm thẳng vào đầu một trong hai người.

"Phập!" Trong đêm đen kịt, ngoài tiếng sấm mưa ra, lại vang lên tiếng dao găm cắm vào gỗ.

Khi Trần Hạo bùng nổ tấn công, hai người kia cũng đã phát hiện ra Trần Hạo, nhưng tốc độ của ta quá nhanh, vừa mới phát hiện có một người, thì một kẻ đã mất đi hơi thở.

Người còn lại vừa định giơ vũ khí lên, thân hình Trần Hạo cực nhanh đã hiện ra trước mắt.

Một luồng hàn quang lóe lên, dao găm xé toạc nửa cổ họng, máu tươi đỏ thẫm tức thì phun ra!

Máu vừa chạm đất đã bị cơn mưa xối xả cuốn trôi, người đàn ông chỉ cảm thấy trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng đen che khuất tầm nhìn.

Sau đó cổ họng lạnh toát, cảm giác sức lực trong cơ thể bắt đầu mất đi, hắn cố gắng dùng tay ôm chặt lấy cổ họng bị rạch.

Nhưng cũng không thể ngăn cản máu tươi chảy ra, máu trong cơ

thể mất đi, trước mắt người đàn ông hiện lên đủ loại mảnh ký ức.

Từ khi sinh ra, đi học, tốt nghiệp, rồi tham gia quân đội, đủ loại trải nghiệm lần lượt hiện về trong não hải, nhưng theo thời gian trôi qua, hắn cảm thấy cơ thể càng lúc càng lạnh, cho đến khi tất cả mọi thứ chìm vào bóng tối.

Khi sắp mất đi tri giác, hắn không khỏi nghĩ, thì ra khi lâm tử thực sự có thể nhìn lại những hồi ức.

Khi người đàn ông hoàn toàn mất đi hơi thở, Trần Hạo lập tức rút con dao găm đang cắm trên đầu người còn lại, dao găm rút ra, nước mưa xả vào làm nó trở nên sạch bong, mọi dấu vết đều theo mưa trôi đi.

Ta đỡ hai người đàn ông ngã xuống đất về lại dáng vẻ ban đầu, rồi lấy đi vũ khí của hai người, sau đó lại quan sát tình hình, thấy không có bất kỳ sự cố nào nữa, nhìn ánh đèn của hai người đang tuần tra.

Sau đó Trần Hạo đi một con đường tắt, đến phía trước hai người kia, chuẩn bị một cuộc phục kích.

Lần này không có lính bắn tỉa, hành động không cần phải lo lắng quá nhiều, nên ta nhanh chóng đến phía trước hai người.

Chương 879

Ẩn mình sau một cái cây lớn, thần thức toàn khai, chờ đợi hai người bất cứ lúc nào cũng có thể bước vào phạm vi thần thức của mình.

Trải qua mười mấy thế giới kịch tình rèn luyện, hiện tại ta đã có thể tâm ngoan thủ lạt.

Giết người không chớp mắt, từ đó có thể thấy sự trưởng thành lớn đến nhường nào.

Hiện tại tuy đang phục kích hai người, nhưng ta một chút cũng không căng thẳng, tim đập như thường, hô hấp bình ổn.

Khi hai người bước vào phạm vi thần thức của mình, Trần Hạo cũng đã nhìn rõ hai người, một người da đen và một người da trắng, cả hai đều trẻ tuổi khỏe mạnh, không hề giao tiếp, im lặng cầm đèn pin mạnh chiếu khắp nơi.

Trong lúc di chuyển, họ nhìn quanh mọi phía, cực kỳ cẩn thận, đúng là những chiến binh kinh nghiệm phong phú.

Nếu hành động của họ cẩn thận như vậy chắc chắn có thể nâng cao đáng kể tỷ lệ sống sót, nhưng đáng tiếc họ đã gặp phải Trần Hạo, mọi hành động của họ, trong thần thức đều rõ ràng mồn một.

Theo việc tiếp cận chậm rãi, Trần Hạo bắt đầu từ từ kiểm soát hô hấp và nhịp tim của mình, mười mét.

Năm mét.

Ba mét.

Một mét.

Cho đến khi hai người xuất hiện từ bên phải.

Thần thức giám sát hai người không sót một ly, khi một trong hai người da trắng lộ đầu ra, con dao găm trong tay Trần Hạo đã rời tay!

Nhanh như chớp cắm thẳng vào đầu hắn, sau đó trong ánh mắt kinh hoàng của người đàn ông da đen, Trần Hạo một quyền giáng thẳng vào lồng ngực hắn.

"Phanh, Bành!" "Rắc ~ xoạt!" Tiếng phi đao găm vào xương, tiếng quyền đầu đập vào lồng ngực trầm đục, tiếng xương gãy nứt sâu, liên tiếp không ngừng vang lên, rồi nhanh chóng im bặt.

Khi Trần Hạo tấn công người đàn ông da đen, ta đã dùng hết toàn lực, chỉ thấy xương cốt của người đàn ông da đen kêu răng rắc loạn xạ, lồng ngực hắn lõm một mảng và hắn bay văng ra ngoài.

"Bịch!" Một tiếng rơi xuống đất, người đàn ông da đen ngã xuống đất, hai mắt trợn tròn, máu tươi không ngừng trào ra từ miệng, một tay chỉ về phía Trần Hạo muốn nói gì đó.

Nhưng chỉ có khí vào không khí ra, sau đó nhanh chóng buông thõng.

Nhanh chóng dọn dẹp chiến trường, đỡ hai người đàn ông nằm trên đất tựa vào cây, tắt đèn pin, rồi nhanh chóng tiếp cận lối vào doanh trại.

Trần Hạo bây giờ phải nhanh chóng giải quyết những người lính canh còn lại, nếu không có khả năng sẽ bị những người canh gác kinh nghiệm phong phú phát hiện.

Ở lối vào doanh trại, Trần Hạo trực tiếp nhanh chóng tiếp cận, với tốc độ hiện tại của ta, những nhà vô địch chạy nước rút thế giới kia căn bản không thể sánh bằng, trời đang mưa lớn, khoảng cách mười mét, chớp mắt đã lao tới.

Phi đao mở đường, tiễn một người về tây.

Ngay sau đó khi đối phương phản ứng, Trần Hạo đã ở trước mặt người còn lại, bịt chặt tay cầm súng của hắn, một con dao găm ngắn nhanh chóng ra vào ngực và cổ họng người đàn ông.

Người đàn ông do cổ họng bị rạch một đường, miệng phát ra tiếng "hơ ~ hơ!" vô nghĩa, tựa như muốn cảnh báo đồng đội của mình.

Nhưng tất cả đều không có bất kỳ ý nghĩa nào, tiếng mưa quá lớn, mà dù không có tiếng mưa, tiếng như tiếng thở hắt đó cũng sẽ không thu hút sự chú ý của người khác.

Xử lý xong thi thể hai người, Trần Hạo không ngừng nghỉ chạy về phía hai người cuối cùng, hai người đang xoay đèn chiếu sáng, soi khắp nơi.

Đứng sau lưng hai người, trong thần thức ta nghe thấy hai người gọi đồng đội.

Ta biết, hai người đã phát hiện ra điều bất thường, nhưng đã quá muộn rồi, "đen dưới đèn" hình dung hai người này không gì thích hợp hơn, việc nhìn chằm chằm vào ánh sáng mạnh trong thời gian dài sẽ khiến mắt càng khó thích nghi với bóng tối.

Cho nên khi Trần Hạo ở phía sau hai người, họ không hề hay biết, vẫn đang gọi đồng đội.

Khi cuối cùng họ nhận ra điều bất thường và chuẩn bị bắn súng cảnh báo, bàn tay tử thần đã nắm chặt lấy họ.

Phi đao giết chết một người, người còn lại cũng bị vặn gãy cổ từ phía sau.

Đến đây, tiểu đội chiến đấu gồm tám người đã hoàn toàn bị tiêu diệt trong tay ta.

Sau khi thu vũ khí, ta lại chiếu đèn ra ngoài doanh trại.

Mọi thứ đã thu dọn thỏa đáng, cầm chặt con dao găm sắc bén, Trần Hạo bắt đầu chậm rãi đi về phía những chiếc lều.

Bên trong những chiếc lều tĩnh mịch, những người đang ngủ say, căn bản không hay biết, khi họ đang say ngủ, một tử thần đang từ từ tiếp cận.

Khi Trần Hạo đến gần lều, Lara và những người khác cũng đã tiếp cận trực thăng.

Theo sự chỉ huy của Lục Nhân, một cựu quân nhân, họ chia thành vài tiểu đội bắt đầu đột kích.

Những người này đều là tập hợp tạm thời, không có kinh nghiệm gì đáng kể.

Khi nhìn thấy nhân viên canh gác trực thăng, họ lập tức hoảng sợ một chút.

Vô thức bóp cò, tiếng súng nổ vang, đạn bay tứ tung, trận chiến nổ ra trong tích tắc.

Những người còn lại nghe tiếng súng, vô cùng bất đắc dĩ, đành phải bắt đầu tấn công.

May mắn là bên họ đông người, hỏa lực rất mạnh mẽ.

Tuy không đánh úp thành công, nhưng cũng đã chiếm được vị trí chủ động, cho nên sau tiếng súng nổ, đúng là mèo mù vớ cá rán, nhân cơ hội hạ gục được hai người.

Tiểu đội canh gác do nhân viên phân tán, không thể tập trung hỏa lực, nên bị áp chế không ngẩng đầu lên được, đành phải trốn tránh và chống trả.

Hai bên, một bên đông người, một bên kinh nghiệm phong phú,

đánh nhau vô cùng gay cấn, trận chiến cứ thế dần rơi vào thế giằng co.

Trần Hạo giải quyết xong bốn nhân viên của một tiểu đội trong lều, tiến vào lều thứ hai, không xa đã nghe thấy tiếng súng lớn vang lên.

Những nhân viên đang ngủ say trong lều giật mình tỉnh dậy, khi nhìn thấy bóng người đứng ở cửa lều thì sợ đến hồn vía lên mây.

Ai nấy đều vội vã với lấy trang bị của mình, hoặc chuẩn bị lật người tìm chỗ ẩn nấp kín đáo.

Nghe tiếng súng, Trần Hạo hơi mơ hồ, chuyện gì thế này, mẹ nó, lẽ nào Lục Nhân chuẩn bị cướp trực thăng?

Nhưng bây giờ ta cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, vì những người trong lều đã tỉnh dậy, và có người đã phát hiện ra ta, thế nên ta không chần chừ nữa, hai con phi đao trong tay lần lượt phóng ra, giết chết hai người.

Chương 880

Sau đó ý niệm vừa động, một khẩu súng tiểu liên MP5 xuất hiện trong tay, chĩa vào hai người đang chuẩn bị né tránh và phản kích mà xả đạn dữ dội.

Lưỡi lửa hung hãn phun ra từ họng súng, đạn bay dày đặc như mưa về phía hai người.

Sau khi ba mươi viên đạn của súng tiểu liên MP5 đã trút hết, Trần Hạo không chút do dự lao ra khỏi lều, không quay đầu lại mà nhanh chóng phóng ra ngoài.

Không thể ở lại để bị người khác tập hỏa, dù sao trong doanh trại còn mười mấy người nữa.

Sau khi Trần Hạo rời đi, những người trong doanh trại cũng lần lượt tập trung lại một chỗ.

"Chết tiệt, ai nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, tại sao chỉ có những người này, còn những người khác đâu?" Người đàn ông phụ trách doanh trại hôm nay giận dữ chất vấn.

Đúng lúc đó, một người từ bên ngoài xông vào: "Lão đại, chúng ta bị người ta đột nhập vào doanh trại, đối phương là một cao thủ, hai tiểu đội đã bị tiêu diệt rồi!" "Nếu không phải tiếng súng bên chỗ trực thăng làm tôi tỉnh giấc, tôi có khả năng sẽ bị toàn quân tiêu diệt." Người xông vào nói với vẻ mặt kinh hoàng.

Những người trong lều nghe lời người này nói, trong não hải không khỏi tự động dựng lên cảnh tượng, nhất thời ai nấy đều run rẩy lạnh toát cả người.

Hai tiểu đội, trong đó có một đội lính đánh thuê tinh nhuệ vũ trang

đầy đủ, lại bị người khác lặng lẽ tiêu diệt như vậy.

Nếu không có tiếng súng bên kia, chắc chắn bọn họ một người cũng không sống sót!

O'Connell không khỏi nghĩ đến tay bắn tỉa phục kích mình lần trước, nhưng vì chủ quan nên mới dẫn đến tổn thất nặng nề, công nhân làm loạn.

"Allen, chúng ta không thể chờ đợi như vậy nữa, phải nhanh chóng lấy được thứ ông chủ cần, nếu không, cả hai chúng ta sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đối phương chắc chỉ có một người thôi.

Lần trước trên đường đi, hắn dùng súng bắn tỉa đánh úp khiến tôi trở tay không kịp, sau đó tôi phát hiện một tiểu đội vũ trang đầy đủ ở phía sau đã lặng lẽ biến mất.

Kết hợp với chuyện đêm nay, có lẽ là do người phục kích tôi hôm đó làm, quá lợi hại rồi, nếu tôi cứ chờ đợi, có lẽ sẽ bị toàn quân tiêu diệt." "Có thể sao?" "Một người có thể lợi hại đến vậy ư?" "Trời ơi, tôi gặp phải quỷ rồi sao?" "Chắc chắn chỉ có một người thôi ư?" Trong khi mọi người nhao nhao nghi ngờ hoặc kinh hãi, người tên Allen nhìn O'Connell với vẻ mặt nặng nề hỏi.

"Tôi vô cùng chắc chắn, đối phương lúc đó chỉ dùng một khẩu súng bắn tỉa, đã hạ gục mười mấy người của tôi, tôi thậm chí còn chưa thấy mặt hắn!" "Kẻ tấn công trực thăng có thể là đám công nhân bỏ trốn kia, nhanh chóng hạ quyết định đi, nếu không thời gian càng kéo dài chúng ta càng nguy hiểm!" O'Connell với vẻ mặt nghiêm túc nhìn Allen nói ra suy đoán và ý kiến của mình.

Nghe lời O'Connell, Allen trầm tư một lát rồi nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Anthony, lập tức thông báo cho bên trực thăng rút lui, đám chân đất đó chắc chắn không ai biết điều khiển trực thăng, không cần quan tâm.” “Bây giờ quan trọng là lấy thứ bên trong mộ, sau đó tập trung hỏa lực cướp lại trực thăng!” “Tất cả mọi người mang theo vũ khí đạn dược của mình, những thứ khác toàn bộ bỏ lại.

Rồi lập tức cho nổ tung cửa mộ, khi tất cả nhân viên đã tập hợp đủ, tôi muốn thấy cửa mộ được mở ra, ai cũng phải hành động.” Nghe lời Allen, mọi người nhanh chóng chia thành hai đội bắt đầu bận rộn, ngay cả Allen và O’Connell cũng bắt đầu giúp đỡ vận chuyển thuốc nổ.

Trần Hạo sau khi rời khỏi doanh trại thì không dừng lại gần đó, ta biết những người đó chắc chắn đều đã tập trung lại một chỗ, như vậy sẽ không dễ ra tay nữa, nhưng ta cũng không đi về phía trực thăng để kiểm tra.

Bởi vì ở đó quá nguy hiểm, súng đạn bay loạn xạ, đạn lạc tứ tung, ta tuy mạnh nhưng chưa đến mức không sợ đạn.

Nếu chỉ là một hai viên đạn thì dựa vào thần thức và phản ứng của mình, ta có thể né tránh được.

Nhưng nếu mấy chục người đấu súng, biết đâu từ phương hướng nào đó lại bắn ra vài viên đạn, lúc đó có né cũng không kịp.

Vì để giữ mạng sống, ta cứ từ từ nằm im là tốt nhất, dù sao hiện tại cũng không phải là không có cơ hội.

Đồng thời trong lòng cũng thầm mắng đám người kia, đúng là đồng đội heo mà, ta đang ám sát, vậy mà lại xông lên trực tiếp tấn công mạnh.

Nếu không phải ta đã tiêu diệt thành viên của hai tiểu đội, đêm nay đám người đó chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Không những làm càn thiếu suy nghĩ, mà còn liên lụy ta không thể hoàn thành kế hoạch.

Đúng là không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo mà!

Đêm nay sấm chớp mưa giông, thời cơ đánh úp tốt đến nhường nào, lại bị bọn họ phá hỏng trắng trợn như vậy.

Lúc này, trận chiến bên cạnh trực thăng cũng đã bước vào giai đoạn quyết liệt.

Từng công nhân một bị những lính đánh thuê trang bị tinh nhuệ, kinh nghiệm phong phú hạ gục.

Phía lính đánh thuê cũng tổn thất lớn, hầu như ai cũng bị thương.

Có một người không cẩn thận bị đạn lạc bắn trúng và bị hạ gục, chỉ còn lại năm người.

Do nước mưa quá lớn, lính bắn tỉa của tiểu đội căn bản không thể phát huy tác dụng cần thiết, khiến họ bị động.

Khi họ đang kêu gọi cứu viện, thì bên kia lại ra lệnh rút lui.

Hóa ra doanh trại ban đầu cũng đã bị tấn công, tổn thất càng thêm nặng nề, hai tiểu đội đều đã bị tiêu diệt hoàn toàn!

Đội trưởng tiểu đội không dám chậm trễ, thông qua bộ đàm thông báo cho đồng đội, yểm hộ nhau rút lui chéo.

Những thành viên vốn đang liều chết chống cự nghe lệnh xong đều thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tuy sống sót sau trăm trận chiến, nhưng điều này chỉ đạt được nhờ kế hoạch chính xác và các loại yểm hộ.

Từ trước đến nay toàn đi tập kích người khác, vậy mà hôm nay lại bị người ta tập kích!

Tuy đối phương chỉ là một đám ô hợp, nhưng không thể chịu được vì họ quá đông người.

Cái lý lẽ 'kiến đông cắn chết voi' ở đâu cũng đúng cả.

Khi lính đánh thuê chuẩn bị rút lui, Lara và Lục Nhân cũng đang lo lắng không thôi, không ngờ mấy người này lại khó đối phó đến vậy.

Dưới sự tấn công của nhiều người như thế mà không hạ gục được, lại còn tổn thất năm sáu người bên mình, có người còn bị thương.

Thấy hỏa lực của đối phương kiên cường đến vậy, cả hai bắt đầu sốt ruột.

Không còn cách nào khác, mấy người thôi mà đã khó công phá thế này, nếu để đám người trong doanh trại đến, thì làm sao mà đối phó được.

“Làm sao đây, cứ thế này không ổn đâu, lát nữa quân tiếp viện của họ đến, chúng ta không chừng sẽ bị toàn quân tiêu diệt mất.” Lara vừa bắn súng vừa sốt ruột hỏi Lục Nhân.

Nhìn trận chiến đang giằng co, có thêm mấy người tử thương, Lục Nhân nói: “Thật sự không được thì chúng ta rút lui, ‘còn núi xanh thì không sợ thiếu củi đốt’.” Khi hai người đang bàn bạc chuyện rút lui, thì lại phát hiện hỏa lực của đối phương tuy vẫn hung mãnh, nhưng số lượng người bắn lại giảm đi, điều này khiến họ cảm thấy kỳ lạ, thế là nén lòng vừa tấn công vừa quan sát.

Chẳng mấy chốc đã phát hiện ra manh mối, Lục Nhân nhận ra quân địch đang rút lui!

Hiện tại tuy đang giằng co, nhưng theo thời gian trôi qua, bên họ chắc chắn sẽ bại vong, tại sao đối phương lại rút lui?

Chương 881

Chẳng lẽ doanh trại của đối phương xảy ra vấn đề, Trần Hạo đã đánh úp doanh trại của đối phương khiến họ không thể phái thêm người, trong tích tắc, Lục Nhân chợt lóe lên ý nghĩ trong đầu, đoán đúng tám chín phần.

Thế là, anh ta liền nhanh chóng ra lệnh, toàn lực khai hỏa giữ chân đối phương.

Đối phương đang rút lui, doanh trại của đối phương chắc chắn đã bị Trần Hạo tập kích thành công rồi.

Mọi người vốn dĩ vì bên mình không ngừng có người chết mà trở nên sa sút tinh thần, nghe Lục Nhân nói đối phương đang rút lui, Trần Hạo một mình đã tập kích sào huyệt của đối phương, tuy không biết tình hình cụ thể ra sao, nhưng thấy đối phương không màng trực thăng mà rút lui thì chắc chắn tổn thất không nhỏ.

Thế là mọi người đều hăng hái lên, đồng loạt tăng cường hỏa lực về phía mấy người đang rút lui.

Tiểu đội lính đánh thuê không ngờ đối phương đột nhiên hung mãnh đến vậy, nhất thời không phòng bị kịp, lại có thêm một người ngã xuống, một người bị thương.

Nhất thời trận chiến giữa hai bên càng thêm kịch liệt, rút lui thất bại, đội trưởng đành phải báo cáo sự thật.

Nhưng điều nhận được lại là bất chấp mọi giá để kéo dài thời gian, nếu hy sinh, gia đình hắn sẽ nhận được một khoản tiền tử tuất hậu hĩnh.

Nghe lời Allen, những người sống sót đều trầm mặc, họ biết lần

này chắc chắn không tránh khỏi một trận chiến sinh tử.

May mắn là người nhà sẽ nhận được một khoản tiền tử tuất hậu hĩnh, đã vậy thì không còn cách nào khác tốt hơn, cứ cố gắng kéo dài thời gian đi.

Biết đâu lại có cơ hội sống sót, còn về việc đối phương có tuân thủ lời hứa hay không, thì không cần lo lắng.

Nếu không tuân thủ lời hứa, sau này sẽ tự cắt đứt con đường trong giới lính đánh thuê, đó là quy tắc bất thành văn của lính đánh thuê.

Công ty hợp tác với bạn bè của hắn trước khi xuất phát đã nói rõ, nếu đến lúc đó người không về, tiền tử tuất cũng không có, thì tin tức đó sẽ lan truyền khắp giới lính đánh thuê, sau này sẽ không còn ai làm việc cho họ nữa.

Dưới sự cố ý kéo dài thời gian, trận chiến lại rơi vào thế giằng co, hai bên đành phải tiếp tục chiến đấu kéo dài.

Nghe tiếng súng kịch liệt, Trần Hạo lặng lẽ lẻn về phía cửa mộ Tsy-yi-ho, xem có cơ hội hạ gục O'Connell hay không.

Dù sao thì điểm tích lũy của tên phản diện lớn này chắc chắn sẽ không ít.

Nhờ thần thức, ta di chuyển trong đêm mưa đen kịt như đi trên đất bằng.

Nhanh chóng đến gần cửa mộ, thông qua thần thức, ta thấy O'Connell đang bận rộn đặt thuốc nổ trước cửa mộ.

Đối với sự ngu xuẩn của những kẻ này, ta thật không biết phải nói gì nữa.

Rõ ràng biết Tsy-yi-ho là kẻ nắm giữ sức mạnh thần bí, lại còn

dùng sức mạnh vũ phu phá hoại cửa mộ, không phải là tự tìm đường chết tầm thường, mà là tự sát trực tiếp!

Rõ ràng biết là vách đá dựng đứng trước mặt, không chút do dự mà nhảy xuống.

Ta không thể không phục những kẻ này, đúng là giỏi tự tìm cái chết, nhưng ta cũng không ngăn cản.

Bởi vì kích hoạt sức mạnh thần bí mà Tsy-yi-ho để lại, cũng như về mặt quỷ vật, đối phó với quỷ vật lại là sở trường của ta.

Dù không địch lại cũng có phương pháp tự vệ, huống hồ thời tiết hiện tại đang mưa giông lớn, một thời tiết thích hợp để thi triển Ngũ Lôi Chú cũng giúp ta đứng ở vị trí bất bại.

Thấy O'Connell đang vác một chiếc thùng gỗ đi về phía cửa mộ, Trần Hạo liền từ từ tiếp cận đối phương.

Thấy năm sáu người cầm súng cảnh giới gần đó, ta cảm thấy hơi khó xử, nếu nổ súng chắc chắn sẽ bị phát hiện và bị tập hỏa.

Nếu lại quá gần thì có khả năng bị phát hiện, còn nếu ra khỏi phạm vi thần thức thì vì mưa quá lớn nên không thể bắn chính xác, thật sự là một tình thế khó khăn.

Quan sát vị trí đứng của mấy tên lính gác, ta cắn răng, quyết định dùng súng hạ gục O'Connell.

Dù sao thì nếu quá gần dùng phi đao tuy có thể giảm bớt động tĩnh, nhưng nhìn những người không ngừng tuần tra xung quanh thì biết, chỉ cần ra tay một cái là sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Thế là ta quan sát địa hình trước, tìm một tuyến đường rút lui tốt, lấy ra một khẩu súng trường tự động, lùi về giới hạn của thần thức, bắt đầu chờ đợi cơ hội bắn xuất hiện.

Cầm chắc khẩu súng trường tự động, trong thần thức ta quan sát mọi hành động của O'Connell.

Khi tất cả nhân viên đều đã rút lui về phía sau, Trần Hạo biết O'Connell sắp kích nổ bom, cơ hội của ta cũng đã đến.

Biết đâu, một phát súng không chỉ có thể giải quyết O'Connell, mà còn có thể tiện thể hạ gục thêm hai tên tép riu.

Thế là ta chăm chú nhìn mục tiêu, khi tiếng nổ vang lên thì đó chính là thời khắc tấn công.

Khi tất cả mọi người đã rút lui xuống phía dưới, Allen không chút do dự trực tiếp ra lệnh kích nổ, trong đó người tên Anthony trực tiếp kích hoạt một nút bấm trong tay.

Trần Hạo chăm chú nhìn mục tiêu, trong thần thức ta nhìn rõ ràng động tác của mấy người.

Khi Anthony nhấn nút, Trần Hạo bóp cò, tiếng nổ vang trời động đất thậm chí còn át cả tiếng sấm trên trời.

Trần Hạo phối hợp hoàn hảo với tiếng nổ vang vọng mây xanh, trực tiếp một phát bắn đơn điểm làm nổ tung đầu O'Connell đang trốn sau tảng đá, miệng há hốc.

Những người ở xa căn bản không phát hiện O'Connell bị ám sát.

Tiếng súng dưới sự che lấp của tiếng nổ hầu như không nghe thấy được, nhưng những người bên cạnh O'Connell đã phát hiện ra chuyện O'Connell bị giết, dù sao ai bị phun một bãi hỗn hợp trắng đỏ vào mặt cũng sẽ nhận ra điều bất thường.

Thế là họ nhao nhao kinh hãi thông báo cho đồng đội tìm kiếm mục tiêu, lúc đó đạn của Trần Hạo cũng bắt đầu nã ra!

Sau khi hạ gục O'Connell, ta không chút do dự bóp cò, trực tiếp

càn quét về phía mấy người gần đó.

Khi tiếng nổ vừa dứt, tiếng súng vang lên, trận chiến lập tức bùng nổ.

Trần Hạo lại không dây dưa với những người khác.

Ngược lại, sau khi bắn hết đạn trong súng và hạ gục thêm một người nữa, cậu bắt đầu rút lui theo lộ tuyến đã định.

Đáng tiếc là, sự bất định của lửa đạn quá lớn, mọi thứ đều không nằm trong tầm kiểm soát của cậu.

Vì đã hạ gục O'Connell, nên những tên lâu la còn lại cũng không quan trọng nữa, diệt được thì diệt, không được thì thôi.

Nhưng cậu lại không biết, trùm lớn nhất hiện giờ không phải O'Connell, mà là một người đàn ông da trắng tên 'Alan Shepard', thuộc Tam Thánh và một tầng lớp cao cấp.

Vì khi giám sát mọi người, hắn không hề biết cuộc nói chuyện trong lều, nên đã bỏ lỡ một tin tức quan trọng.

Những tên lính đánh thuê đó, đang điên cuồng bắn về phía nơi Trần Hạo từng ở.

Chương 882

Hai bên hoàn toàn không hề phát hiện, sau tiếng nổ, cửa mộ vỡ vụn từng mảng, những khối đá vỡ vụn lóe lên ánh sáng rồi hóa thành tro bụi đổ vào mộ huyệt.

Những tro bụi này dường như bị một sức mạnh thần bí điều khiển, tự động bay về phía những thi hài và đội quân tuẫn táng trong mộ huyệt.

Mỗi một thi hài đều bị tro bụi phủ lên, sau khi phủ xong lại không ngừng di chuyển tiếp đến mục tiêu kế tiếp.

Những bộ xương bị phủ lên đó, dường như được ban cho sinh mệnh, đôi mắt xanh của những chiếc đầu lâu lóe lên, một cặp hỏa hồn xanh lục bùng cháy trong hốc mắt đáng sợ.

Sau đó, chúng bắt đầu từ từ cử động, ban đầu chỉ có các đốt ngón tay hơi run rẩy, rồi đến cánh tay, và dần dần toàn bộ xương cốt trên người bắt đầu hoạt động.

Trong chốc lát, bên trong địa ngục linh hồn, tất cả những bộ xương khô được lửa linh hồn từ tro bụi thắp lên đều bắt đầu cử động.

Chỉ thấy những bộ xương đang cử động, với lửa xanh trong mắt, bắt đầu tìm kiếm các bộ phận trên cơ thể mình.

Những chi thể, xương cốt bị vứt lung tung cũng bắt đầu bò về phía đầu lâu, lắp ráp hoàn chỉnh thành bộ xương, rồi tất cả cùng bò ra khỏi địa ngục linh hồn, trong chốc lát cảnh tượng trở nên vô cùng náo nhiệt, tiếng cười quái dị không ngừng vang lên.

Trong mộ thất, tất cả các thi hài bị tro bụi phủ lên đều sống lại,

những thị vệ tuẫn táng ba nghìn năm cũng lần lượt bò dậy từ nơi đặt thi hài, sau đó tập hợp bảo vệ trước cửa mộ Imhotep.

Khi tất cả các thi hài đã được phủ xong, những tro bụi đó tụ tập lại, tràn vào mộ thất, lên trên quan tài chính, rồi không hề bị cản trở mà chìm vào trong, ngay sau đó trên quan tài chính bắt đầu lóe sáng.

Những ngọn đèn trường minh trong mộ huyệt cũng lần lượt được thắp sáng, chỉ là ánh đèn phát ra thứ ánh sáng xanh quỷ dị, khiến mộ thất vốn đã âm u đáng sợ càng trở nên quỷ dị vô cùng.

Theo sau tất cả đèn trường minh sáng lên, quan tài chính của Imhotep tự động mở ra, ngay sau đó một luồng âm khí hùng hậu lấy quan tài làm trung tâm khuếch tán ra xung quanh, tiếp theo là một tiếng ma sát kim loại chói tai và một giọng nói hùng hồn.

"Kẻ nào, dám xâm phạm nơi an nghỉ của ta, thị vệ đâu?" Lời vừa dứt, bên ngoài vang lên một tràng tiếng đáp lời chỉnh tề, tất cả đều là giọng nữ, và không hề khó nghe như của Imhotep.

Có lẽ vì thịt xương của thi hài đã bị phân hủy, nên khi dùng hồn phách phát ra tiếng nói, mới có thể giữ lại được giọng nói khi còn sống.

Ngay khi Imhotep tỉnh lại, Trần Hạo đang rút lui ra khỏi phạm vi bắn phá bên ngoài, rõ ràng cảm nhận được một luồng âm khí khổng lồ.

Khiến thân hình cậu đang rút về phía trực thăng không khỏi khựng lại một chút, sau đó tốc độ càng nhanh hơn.

Cậu biết, chắc chắn vì O'Connell đã phá cửa một cách bạo lực, kích hoạt hậu chiêu của Imhotep, có khả năng hồn phách của Imhotep đã tỉnh lại, xem ra phải nhanh chóng tìm một nơi để bố trí một chút.

Nhưng cậu sẽ không trực tiếp đi vào mộ huyệt và chiến đấu với

hắn, dù sao đó cũng là sào huyệt của người ta, không chừng sẽ có những thủ đoạn kỳ lạ.

Trong lúc đó, tại nơi hai bên giao chiến, sau trận chiến thảm khốc, trận chiến đã đi đến hồi kết.

Bên Lara đã chết khoảng mười mấy người, tổn thất không hề nhỏ, trong số lính đánh thuê cũng chỉ còn một đội trưởng đang kiên trì, nhưng hắn cũng đã bị thương, cái chết chỉ là chuyện sớm muộn.

Trần Hạo không lộ diện gần đó, để tránh bị cả hai bên tập hỏa, cậu lặng lẽ tiếp cận phía sau lính đánh thuê, sau khi tiến vào phạm vi thần thức.

Phát hiện chỉ có một người đàn ông bị thương đang nấp sau một tảng đá, không ngừng bắn ra ngoài.

Những người khác đều đã chết, không chậm trễ nữa, cậu tìm một chỗ ẩn nấp, rút khẩu súng trường ra bắn liên tiếp vài phát điểm xạ, kết thúc mạng sống của hắn, trong thần thức nhìn thấy người đó sau khi bị hạ gục thì vẻ mặt đầy sự giải thoát.

Sau khi hạ gục, tiếng súng bên đó dừng lại, Lara cũng ngừng bắn, nhưng không xông lên một cách mạo hiểm, mà rất cẩn thận.

Có lẽ cô ấy đã chịu thiệt thòi về mặt đó, nên đã khôn ra, tiếng súng dừng lại cũng không vội vàng lộ diện.

Trần Hạo thấy mọi người ngừng hỏa lực, bèn nấp sau tảng đá lớn tiếng hét lên.

Hiện giờ sấm sét và mưa lớn đan xen, tiếng nhỏ quá sợ không nghe thấy, “Ngừng bắn, tôi là Trần Hạo, kẻ địch đã bị tiêu diệt hết rồi.” “Ngừng bắn, tôi là Trần Hạo, kẻ địch đã bị tiêu diệt hết rồi.” Trần Hạo không ngừng lặp lại câu nói lớn tiếng, hy vọng Lara có thể nghe thấy.

“Ngừng bắn, đó là tiếng Trần Hạo, những kẻ đó đã bị giải quyết rồi, mọi người đợi ở đây, tôi đi xem sao.” Lara nghe thấy tiếng Trần Hạo xong liền ra lệnh cho mọi người.

Mọi người hiển nhiên cũng nghe thấy tiếng Trần Hạo, đều phấn khích, trận chiến chết tiệt cuối cùng cũng kết thúc rồi, đối với lời của Lara, mọi người đều đồng tình.

“Trần Hạo, ra đi, tôi đã nói với mọi người rồi,” Lara vừa từ chỗ ẩn nấp bước ra, vừa hét về phía Trần Hạo.

Nghe tiếng Lara, Trần Hạo mới từ từ bước ra khỏi chỗ ẩn nấp, từ từ tiến lại gần mọi người, thần thức mở toàn bộ, luôn giữ cảnh giác.

Cậu không dám lơ là một chút nào, ai biết đám người đó đã khôi phục lý trí chưa.

May mắn là, Lara có uy tín khá lớn trong số mọi người, sau khi nghe giọng cô ấy, không ai có biểu hiện muốn tấn công, tất cả đều tập trung đề phòng xung quanh, ngăn ngừa tình huống đột ngột, hai người Lara và Trần Hạo gặp mặt đầu tiên.

Sau đó, đi cùng Lara đến trước mặt mọi người, ai nấy đều chào hỏi, Trần Hạo cũng gật đầu đáp lại.

Tiếp theo, Lara mở miệng hỏi tình hình, “Trần Hạo, tình hình bên đó sao rồi, đã đột kích doanh trại chưa?” Theo lời nghi vấn của Lara, ánh mắt mọi người đều tập trung vào cậu.

“Không sai, tôi đã đột kích doanh trại, giết hai tiểu đội người, đang chuẩn bị thừa thắng xông lên thì tiếng súng bên này vang lên.” Nói xong, Trần Hạo mang theo ánh mắt đánh giá, lướt nhẹ qua mọi người một cái.

Nghe lời Trần Hạo nói, rồi nhìn ánh mắt đó, mọi người ai nấy đều có chút ngượng nghịu, ai mà không biết hành động của họ đã phá

hỏng kế hoạch của cậu.

Nghe ý Trần Hạo, nếu không phải tiếng súng bên này làm kinh động người trong doanh trại, cậu rất có thể đã tiêu diệt toàn bộ người bên trong rồi.

Lúc đó, mọi người ai nấy đều tỉnh ngộ, không khỏi nhìn Trần Hạo với ánh mắt đầy kính trọng, xen lẫn một chút sợ hãi.

Quả là một người tàn nhẫn, mấy chục người bị một tiểu đội cầm chân ở đây không tiến lên được, Trần Hạo một mình một súng một ngựa tiêu diệt hai tiểu đội lính đánh thuê, không khỏi rùng mình sao?

Vẻ mặt Lara là khó coi nhất, dù sao ý tưởng là do cô ấy đưa ra, bèn vội vàng mở miệng nói lảng, "Được rồi, được rồi, trước hết tình hình bên đó thế nào rồi?" Nghe lời Lara, Trần Hạo thu lại ánh mắt, hơi lo lắng nói, "O'Connell đã bị tôi hạ gục, hiện giờ còn lại tám chín người." "Có mấy người không phải nhân viên chiến đấu, không đáng lo, điều tôi đang lo lắng là, cửa mộ đã bị nổ tung rồi," ",Cửa mộ đã bị mở!?" Rick, người vốn không có cảm giác tồn tại, nghe lời Trần Hạo nói liền giật mình, sau đó mặt đầy lo lắng nói.

"Không được, tôi phải đi ngăn chặn." Nói xong, Rick đầy mong đợi nhìn mọi người, nhưng không một ai để tâm, đành bất đắc dĩ lại nhìn Trần Hạo, Trần Hạo đang nhìn Rick với vẻ mặt đầy ý vị.

Bị nhìn đến toàn thân không tự nhiên, cậu mới mở miệng nói, "Thật sự muốn ngăn chặn, nhân cơ hội này để có được sức mạnh mà Imhotep để lại sao?" Nghe lời Trần Hạo, ánh mắt Rick lóe lên một thoáng hoảng loạn, nhưng nhanh chóng che giấu đi, sau đó vẻ mặt đạo mạo nói.

"Đương nhiên là phải ngăn chặn rồi, những thứ bên trong xuất hiện sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng cho thế giới." Lara nghe lời cha mình cũng tán đồng, "À, nếu bên trong thật sự có thứ nguy hiểm

bị lấy ra, chẳng phải sẽ có người gặp nạn sao?" Đối với lời của Lara, Trần Hạo tin rằng cô ấy thật sự nghĩ như vậy, nhưng đối với lời của Rick lão hồ ly thì cậu một chữ cũng không tin.

Vừa rồi cái thoáng lấp lánh trong mắt hắn, tuy trong đêm mưa đã che mắt được mọi người, nhưng lại không thoát khỏi thần thức của cậu.

Cho nên đối với lời lẽ đạo mạo của Rick, cậu không thèm để ý, bèn không chút khách khí mỉa mai nói.

"Nếu đã lo lắng như vậy, thì đi ngăn chặn đi, hà tất phải ở đây kích động mọi người chứ?" Nói xong dừng lại một chút thấy Rick không nói gì lại tiếp tục, ",Không dám sao, có mục đích riêng, nhất định phải kéo mọi người cùng đi sao?" Rick nghe Trần Hạo chất vấn, ánh mắt không ngừng lóe lên, may mà vì lý do hoàn cảnh không ai nhìn thấy, nhưng nhất thời không biết phải trả lời Trần Hạo thế nào, sức mạnh khiến người ta mê muội, ai mà không muốn có được sức mạnh siêu phàm để đứng trên mọi người.

"Trần Hạo, đủ rồi, cha tôi cũng có ý tốt!" Lara thấy cha mình bị Trần Hạo hỏi đến mức nghẹn lời, không khỏi biện giải.

"Tuy những người này có lỗi của cha tôi, nhưng ông ấy cũng không biết sẽ có một đám người mang ý đồ xấu như vậy." "Giờ hối hận cũng đã muộn, tại sao lại không thể tin ông ấy chứ?" "Tôi không tin bất kỳ ai, tôi chỉ tin vào những gì mắt tôi thấy." Đối với việc Lara biện giải cho cha mình, Trần Hạo chỉ nhìn chằm chằm vào mắt cô ấy một cách nghiêm túc nói, khi Lara muốn nói thêm, cậu liền cắt ngang nói.

"Được rồi, bây giờ không có thời gian quản cha cô có đi ngăn chặn những người đó hay không, mọi thứ đợi đến khi chúng ta có thể sống sót đã." "Ý của Trần tiên sinh là sao?" "Chẳng lẽ những người đó có

quân tiếp viện?" "Ân nhân à, tại sao vậy, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?" Mọi người nghe lời Trần Hạo đều không khỏi thắc mắc, bèn lần lượt mở miệng hỏi, dù sao việc có thể khiến Trần Hạo cũng phải đối đãi cẩn trọng như vậy, có thể thấy sự việc chắc chắn không đơn giản, vậy nên niềm vui chiến thắng vừa rồi cũng vơi đi.

Chương 883

Trần Hạo không có nhiều thời gian nghe bọn họ nói nhảm, bèn lớn tiếng hét lên.

"Tất cả im lặng cho tôi, ai nguyện ý tin tôi thì đi theo tôi, ai không nguyện ý tin tôi thì tùy ý, tôi không có thời gian giải thích với các người." Nói xong liền đi về phía trực thăng cơ, những người còn lại nhìn nhau, nhưng nhanh chóng có mấy người trông có vẻ là người của An Lạc, từ trong đám đông bước ra, theo sát Trần Hạo đi.

Có người dẫn đầu, những người khác cũng lần lượt làm theo, dù sao ai cũng có tâm lý a dua.

Lara cũng không nói một lời đi theo Trần Hạo, cô ấy rất tin tưởng vào thực lực của Trần Hạo, việc có thể khiến cậu ấy trịnh trọng như vậy, không cảm thấy mình có thể tự mình đối phó được.

Hơn nữa Trần Hạo dù sao cũng là người da vàng giống cô ấy, tự nhiên có chút đáng tin cậy hơn.

Rick thì khá ngượng nghịu, nhìn con gái chờ đợi quyết định của mình, tuy sức mạnh khiến người ta mê đắm, nhưng ông ta không phải người vì sức mạnh mà có thể bất chấp tính mạng, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Trần Hạo, chắc chắn có chuyện sắp xảy ra.

Trong tình huống không có bất kỳ người giúp đỡ nào, ông ta cũng không muốn mạo hiểm tính mạng để tranh giành với đám người đó.

Đương nhiên ông ta cũng sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy, dù sao lúc trước ông ta đã kiên nhẫn ẩn mình trên đảo suốt bảy năm.

Hiện giờ chỉ là tạm thời nhẫn nhịn, đợi cơ hội mà thôi, hơn nữa Trần Hạo rõ ràng không thích ông ta, nếu cứ đi theo như vậy, có chút

mất mặt, cho nên mới giao quyền quyết định cho con gái.

Lara thấy cha mình nhìn về phía mình, chỉ bất đắc dĩ nhún vai, sau đó nói.

"Con sẽ đi theo Trần Hạo, con tin rằng, nếu ở đây có nơi nào an toàn nhất, thì đó chính là bên cạnh Trần Hạo." Nói xong đi về phía máy bay.

Rick vốn không có ý định rời đi, thấy con gái đi theo, tự nhiên sẽ không dừng lại, cũng đi theo.

Tất cả mọi người đều chọn đi theo Trần Hạo, không chọn thì không có cách nào, chẳng lẽ muốn dựa vào bản lĩnh của mình mà thoát ra sao?

Họ không biết lái máy bay, mà đám lính đánh thuê trên đảo cũng không phải đối thủ của Trần Hạo.

Trần Hạo không chỉ có thân thủ lợi hại, mà còn có uy tín lớn trong lòng mọi người, chỉ cần đi theo cậu ấy, ít nhất không phải lo lắng về những tên lính đánh thuê đó.

Trước trực thăng cơ, cậu phát hiện trực thăng vẫn còn nguyên vẹn, hai nhóm người giao chiến đều cố ý tránh né nó.

Muốn rời đi mà không có trực thăng thì không được, cho nên, tuy vừa rồi giao chiến kịch liệt, nhưng máy bay lại không bị tổn hại.

Mở cửa khoang, dẫn mọi người vào một chiếc vận tải cơ cỡ lớn, chiếc máy bay này rất lớn, chắc là dùng để vận chuyển hàng hóa.

Mấy chục người lên vận tải cơ cũng không cảm thấy chật chội, sau khi xem xét tình hình vận tải cơ, Trần Hạo đi đến cửa sau máy bay suy nghĩ.

Sau một hồi mày mò, cửa sau từ từ mở ra trong tiếng van khí xả

hơi, cửa sau không chỉ là một cánh cửa, mà còn là một mặt nghiêng nối liền với mặt đất, tiện lợi cho người lên xuống.

Nhìn thấy bên ngoài mưa to xối xả, không hề có ý định dừng lại, Trần Hạo không chậm trễ nữa, bảo mọi người lùi lại.

Tất cả mọi người trên máy bay đều cảm thấy kỳ lạ với hành động của Trần Hạo, đã có nguy hiểm, tại sao không chống cự hoặc trực tiếp rời đi, lại ở trên máy bay, chẳng phải là tự đưa mình vào chỗ chết sao?

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng không ai trong số họ dám hỏi.

Sau khi mọi người lùi lại, Trần Hạo vung một tay, một chiếc bàn thờ khắc hoa văn phức tạp xuất hiện trước mặt cậu, sau đó không chậm trễ lấy ra lễ vật, hương nến, bắt đầu bày đàn.

Mọi người đang xem Trần Hạo định làm gì, thì thấy cậu vung tay một cái, trước mặt liền có thêm một cái bàn, sau đó các loại đồ vật không ngừng xuất hiện trên mặt bàn.

Mấy người của An Lạc thì biết về bàn thờ này, nhưng đối với việc Trần Hạo lấy đồ vật từ không khí ra cũng rất kinh ngạc.

Không khỏi cảm thấy bóng lưng Trần Hạo trở nên càng thêm thần bí khó lường.

Những người không hiểu bên cạnh thì lần lượt hỏi những người của An Lạc về tình hình, nhưng những người đó có biết Trần Hạo mở đàn làm phép, có cũng không rõ lắm.

Rick nhìn thủ đoạn lấy vật từ không khí của Trần Hạo, hai tay nắm chặt, đôi mắt nóng rực và tham lam nhìn chằm chằm vào Trần Hạo.

Dường như muốn nuốt chửng cậu vậy, đồng thời trong lòng thầm thề, nhất định phải có được loại sức mạnh này.

Trần Hạo đang bày đàn ở phía trước, đối với ánh mắt của mọi người cậu đều biết rõ, và không để ý, nhưng khi thần thức của cậu nhìn rõ sự tham lam trong mắt Rick, trong mắt cậu lóe lên một tia sắc lạnh.

Hiện giờ đang chuẩn bị đối phó với nguy hiểm tiềm tàng, không có thời gian để xử lý lão già này.

Chờ sau khi giải quyết vấn đề, lão già này chắc chắn sẽ đi vào mộ Imhotep, lúc đó chỉ cần dùng chút tiểu xảo là đủ để xử lý hắn, dám có ý đồ với cậu, thật sự không biết sống chết.

Hiện giờ Trần Hạo thậm chí còn nghi ngờ, liệu hắn không phải là một trong Tam Thánh do hắn và người khác cùng tạo ra sao.

Chỉ là cuối cùng mọi người đã từ bỏ hắn, không chơi với hắn nữa, nếu không thì không thể nào hắn lại ở trên hoang đảo lâu như vậy mà không có ai cứu.

Có lẽ lão già này không muốn chia sẻ thông tin về Imhotep mà hắn có được, cho nên đã phản bội những người khác trước.

Nhưng hắn không biết, ngay cả người bên cạnh hắn cũng là gián điệp do người khác cài vào, bèn lặng lẽ theo hắn lên đảo.

Nếu không, với tài lực của hắn, hoàn toàn có thể sử dụng vận tải cơ, chứ không phải một mình chạy đến Hương Cảng tìm một chiếc thuyền nát, và cuối cùng trong số những người đi cùng hắn chỉ có một người thoát được.

Chắc chắn là sau khi những người đó lên đảo, sau khi xác định được vị trí, mới giải quyết những người của Rick, hoặc dùng làm lao công, Rick không biết nguyên nhân mà may mắn thoát nạn, một mình sống sót đến bây giờ.

Tất cả mọi thứ đã chuẩn bị xong, Trần Hạo đè nén suy nghĩ trong

lòng, từ không gian trữ vật lấy ra một xấp bùa trừ tà giao cho Lara, bảo cô ấy và mọi người dán bùa vào các loại cửa ra vào và cửa sổ trên khoang máy bay.

Lúc đó, Trần Hạo loáng thoáng nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru từ xa, không chậm trễ nữa, thắp nến lên, rồi đốt hương cắm vào.

Sau khi nén hương đặc chế được đốt lên, khói hương lượn lờ trên đàn, không hề có ý định tiêu tan.

Bởi vì Trần Hạo không mở miệng, khí khói hương không có gì dẫn dắt, đợi Trần Hạo khai đàn xong, luồng khí khói hương này sẽ bay lên đến thiên đình.

Sau khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Trần Hạo mặt mày nghiêm nghị bắt đầu niệm chú ngữ.

"Ta dùng thành tâm cầu thanh thiên, ta dùng đạo tâm kính thần minh, vạn sự vạn vật đều tồn tại chân lý, tổ sư hiển linh, trảm yêu trừ ma, khai pháp đàn, xá!" Theo lời cậu vừa dứt, làn khói xanh lượn lờ trên pháp đàn trực tiếp xuyên thẳng qua vỏ trực thăng bay về phía hư không bên ngoài.

Trong lúc Trần Hạo chờ đợi ánh sáng xanh, trên bầu trời bỗng nhiên đánh xuống mấy tia sét, tiếng sấm nổ vang bên tai mọi người, làm mọi người choáng váng tai ù, ai nấy đều đau đớn không thôi, ôm tai kêu gào.

Trần Hạo thì không sao, dù sao thể chất cậu ấy vẫn ở đó, sức đề kháng cũng mạnh hơn những người khác.

Lúc đó, những tia sét đánh xuống đều nổ tung trong không trung, những tia sét ban đầu chỉ nhỏ như cánh tay trẻ con biến thành vô vàn sợi điện nhỏ, từng sợi từng sợi lơ lửng xung quanh pháp đàn.

Nhưng chúng lại không hề gây ra bất kỳ tổn thương nào cho mọi

người, dường như mọi người không tồn tại vậy, từng tia lóe lên xuyên qua cơ thể mọi người, mọi người cũng hoàn toàn không thể nhìn thấy những tia điện mảnh như sợi tóc đó.

Nhìn những tia điện quang xung quanh pháp đàn, Trần Hạo mặt đầy ngơ ngác, tình huống gì vậy, ánh sáng xanh gia trì của pháp đàn không xuất hiện, lại biến thành loại điện quang này?

Chương 884

Không nhanh chóng phán đoán nữa, mặc kệ đi, dù sao điện quang đối với quỷ vật gây sát thương lớn hơn.

Đối với việc thi triển pháp thuật Ngũ Lôi Chú chắc chắn sẽ có sự gia tăng lớn hơn, như vậy khả năng đối phó với nguy hiểm sắp tới cũng sẽ lớn hơn.

Khi Trần Hạo quay lại hội hợp với mọi người, Alan và những người khác cũng phát hiện Trần Hạo đã biến mất, bèn lập tức quyết đoán, ra lệnh cho mọi người tiến vào mộ thất đã bị nổ tung, dù sao bên ngoài quá trống trải, dễ bị tập kích.

Đối với mệnh lệnh của hắn, mọi người không phản bác, lần lượt đi theo vào mộ thất, sau khi đu dây thừng xuống mộ thất, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không cần phải thấp thỏm lo âu nữa.

Nhưng họ vui mừng quá sớm, khi mọi người đang chuẩn bị thăm dò mộ huyệt, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân chạy từ bên trong mộ thất vọng ra, xen lẫn tiếng cười khanh khách quỷ dị vô cùng.

Mọi người nhìn nhau, tình huống gì đây, chẳng lẽ trong mộ này có thứ tà ác, những nhân viên không chiến đấu kia, lập tức dựng tóc gáy, rùng mình một cái.

Ngay sau đó, xung quanh đột nhiên liên tiếp bùng lên những ngọn lửa xanh quỷ dị, khiến mọi người không khỏi rợn tóc gáy.

Alan cũng hoảng loạn không thôi, hắn biết bên trong chôn cất ai, đối với thân thế của Imhotep hắn cũng đã tìm hiểu sơ qua qua tài liệu.

Hắn biết Imhotep, giỏi sai khiến địa ngục ngạ quỷ, lúc đó hắn chỉ

nghĩ là người xưa ngu muội, không ngờ ngôi cổ mộ này lại quỷ dị đến vậy.

Nhưng dù quỷ dị đến đâu cũng phải tiếp tục, không còn đường lùi nữa, bèn cố gắng trấn tĩnh lại nói với mọi người.

“Mọi người đừng lo lắng, trong cổ mộ chắc chắn là những cơ quan mà người xưa đã thiết lập để dọa dẫm bọn trộm mộ.” “Ví dụ như những ngọn lửa này chắc chắn là lửa lân tinh, điểm cháy cực kỳ thấp, bị ánh sáng đèn của chúng ta chiếu vào liền bùng cháy, còn về âm thanh, chắc chắn cũng là một loại cơ quan nào đó, đừng sợ hãi.” Nghe lời Alan, mọi người đều trấn tĩnh lại, ai cũng cảm thấy Alan phân tích đúng, tiếp đó lại bắt đầu tự giễu, không ngờ lại bị một thủ đoạn quỷ dị của người xưa dọa đến mất mặt.

Thế là không chậm trễ nữa, sau khi chỉnh đốn lại tâm trạng, do hai tên lính đánh thuê dẫn đường, đi về phía mộ đạo.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, những âm thanh đó càng lúc càng lớn, tiếng bước chân cũng càng lúc càng gần, khiến Alan dần dần bắt đầu bất an, lần lượt đoán xem phân tích của mình có đúng hay không.

Khi đoàn người đang tiến về phía trước trong tâm trạng thấp thỏm lo âu, phía trước bước vào một khúc cua, hai tên lính đánh thuê dò đường vừa rẽ qua khúc cua, dưới ánh đèn quỷ dị, đã nhìn thấy một cảnh tượng khiến da đầu tê dại.

Chỉ thấy bên trong hành lang dày đặc những bộ xương khô mắt xanh lét, đang sải bước bằng những chiếc chân xương trắng toát, điên cuồng chạy về phía bên này.

Sau khi nhìn thấy hai người, những bộ xương khô đó càng thêm phấn khích, miệng hò hét bằng thứ ngôn ngữ không thể hiểu được, tốc độ càng nhanh hơn chạy về phía họ.

Lúc đó, mọi người cũng đã rẽ qua khúc cua và nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ đó, ai nấy đều sợ hãi đến mức nói lung tung, thậm chí có người còn chĩa súng bắn vào những bộ xương đó.

Nhưng đáng tiếc là không có chút tác dụng nào, bắn tan rã bộ xương không bao lâu lại đứng dậy.

"Ôi, Chúa ơi!" "Chạy mau, quỷ dữ!" "Bắn mau!" Mọi người ai nấy đều hoảng loạn, có người bỏ chạy, có người bắn, nhưng tất cả đều có vẻ trắng bệch và vô lực.

Khi đội quân xương trắng nhấn chìm mấy tên lính đánh thuê còn sống sót, rất nhanh những người đó đã bị rút sạch thịt xương, không còn sót lại một chút thịt nào trên người.

Alan sau khi phát hiện tình hình không ổn liền lập tức bắt đầu bỏ chạy, do vị trí khá phía sau, cho nên khi chạy không hề bị cản trở, những bộ xương đó đều đang tranh giành những thứ thịt máu kia, trong chốc lát hắn ta và vài người nữa đã chạy thoát.

Nhưng rất nhanh, đội quân xương khô như thủy triều nhanh chóng lan tràn, có câu nói hay rằng, khi gặp nguy hiểm chỉ cần chạy nhanh hơn đồng đội, thì có khả năng thoát chết.

Không nghi ngờ gì nữa, Alan chính là người chạy nhanh hơn đồng đội.

Không chạy thì không còn cách nào, quá đáng sợ rồi, nếu không phải khao khát cầu sinh chống đỡ, e rằng đã tè ra quần rồi.

Khi xuống đến trước dây thừng, Alan cũng không quản đồng đội phía sau, trực tiếp nắm lấy dây leo rồi nhanh chóng nhấn nút.

Một bác sĩ phía sau nhìn Alan nhanh chóng bay lên, rồi nhìn những bộ xương phía sau, tuyệt vọng hét lớn một tiếng, "Không..." rồi bị vô số hài cốt nhấn chìm.

Do lối ra vào cần dây thừng, cho nên những bộ xương này lần lượt bắt đầu leo lên.

Alan sau khi thoát chết liền lập tức cắt đứt dây thừng, lập tức những bộ xương trên dây thừng rơi xuống động.

Nhưng hiển nhiên không có cách nào cản được những vong linh đó, chỉ thấy chúng lần lượt đổ xô lên vách núi dốc đứng, chồng chất lên nhau bắt đầu leo lên.

Sau khi nhìn thấy cảnh tượng đó, Alan không còn quan tâm gì nữa, vội vàng vừa lăn vừa bò về phía trực thăng.

Hiện giờ hắn chỉ muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái chết tiệt này, chi tiết những người lao công kia nghe hắn giải thích chắc chắn sẽ rời đi cùng hắn.

Suốt quãng đường vấp váp té ngã, đến trước trực thăng cơ, phía sau đội quân xương khô vẫn bám riết không tha, khi nhìn thấy một trong số những chiếc trực thăng sáng đèn, hắn không chút do dự chạy đến.

Trần Hạo vừa khai mở pháp đàn, trong thần thức của cậu xuất hiện một người đàn ông da trắng trung niên vô cùng thảm hại, chỉ thấy hắn ta vừa lăn vừa bò chạy về phía bên này, cậu biết chắc chắn là bị thứ gì đó truy đuổi.

Quả nhiên, khi người đàn ông chạy đến cửa sau liền la hét lớn, "Đừng bắn, đừng bắn, tôi không có ác ý!" "Tôi bị một đám ác ma địa ngục truy sát, tôi phải rời khỏi đây." Nghe tiếng nói, mọi người lần lượt rút súng ra bắt đầu nhắm vào hắn, khi mọi người đang giơ súng lên, Trần Hạo liền quát mọi người hạ súng xuống, mọi người nghe lời Trần Hạo không dám phản bác, bèn cất súng đi.

Ngay sau đó Trần Hạo quay đầu nói với mọi người, "Từ bây giờ

trở đi, không có lệnh của tôi thì ai cũng không được nổ súng, nếu không đừng trách tôi không khách khí." Lời vừa dứt, trong tay cậu lóe lên một đạo hàn quang, con dao găm nhanh như chớp đánh trúng Alan đang phấn khích nghe lời Trần Hạo.

Chỉ thấy vẻ mặt phấn khích của hắn vẫn còn nguyên trên mặt, nhưng trên trán lại cắm một con dao găm sáng loáng.

Trong số mọi người vốn có vài người không để ý lời Trần Hạo nói, dù sao súng trong tay, có quyền nói nhất định.

Nhưng không ngờ, Trần Hạo chỉ giơ tay lên, người đàn ông đối diện liền ngã xuống, trên trán lại cắm thêm một con dao găm lóe sáng.

Nhìn độ sâu đó e rằng đã cắm thẳng vào não, cảnh tượng đó khiến những người không để ý không khỏi rùng mình, cũng hoàn toàn tin phục Trần Hạo có thể một mình một súng một ngựa hạ gục hai tiểu đội chiến đấu.

Nhìn mọi người im thin thít như ve sầu gặp rét, Trần Hạo trong lòng hài lòng, đây là giết gà dọa khỉ, chỉ là khi thần thức nhìn thấy Lara thì không khỏi cạn lời, chỉ thấy cô gái đang mắt đầy sao nhìn vào bóng lưng Trần Hạo, nhìn dáng vẻ đó có vẻ đã say mê không dứt ra được rồi.

Không có thời gian để chú ý đến Lara, bởi vì lại có một đám bộ xương khô xông vào phạm vi thần thức của cậu, nhưng những tia điện quang đó chỉ có sáu bảy trượng, ít hơn một phần ba so với phạm vi bao phủ của ánh sáng xanh.

Khi một lượng lớn bộ xương khô tiến vào phạm vi thần thức của cậu, Trần Hạo hơi giật mình, nhiều vậy sao?

Nhìn những bộ xương khô không ngừng tuôn ra, Trần Hạo một trận choáng váng, may mà những bộ xương đó không hề dám đến gần

phạm vi điện quang.

Nhưng theo thời gian trôi qua, bộ xương khô càng lúc càng nhiều, gần như bao vây toàn bộ pháp đàn.

Những người phía sau Trần Hạo, chỉ nghe thấy tiếng quỷ khóc sói tru bên ngoài, khiến da đầu tê dại, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Để nhanh chóng biết chuyện gì đã xảy ra, Trần Hạo bảo họ bật tất cả các thiết bị chiếu sáng bên trong máy bay hoặc ném ra xung quanh máy bay.

Đợi khi mọi người ném một quả đạn chiếu sáng, một cây gậy dạ quang ra ngoài, họ đã nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Chỉ thấy cách máy bay hai mươi mét, dày đặc những bộ xương trắng mắt xanh lét đứng chật cứng, miệng há ra khép lại phát ra tiếng cười đáng sợ, không ít người nhìn thấy cảnh tượng đó, sợ hãi đến mức ngã ngồi trên đất.

Thị lực của Trần Hạo tốt hơn mọi người, nhìn cũng xa hơn, chỉ thấy những bộ xương khô như thủy triều lần lượt từ hướng mộ thất của Imhotep tuôn ra.

Thảo nào có thể tiêu diệt tất cả sinh vật trên đảo, đúng là một đội quân vong linh.

Chương 885

Lúc đó, Trần Hạo cũng không chậm trễ nữa, trực tiếp bấm pháp quyết, thần thức dẫn dắt pháp lực, trong tay liên tiếp đánh mấy đạo pháp quyết lên Trấn Yêu Đồng Kính.

Trong nháy mắt Trấn Yêu Đồng Kính ánh sáng rực rỡ, ngay cả những người bình thường phía sau cũng có thể nhìn thấy sự bất thường.

Mọi người lần lượt kinh hô, sau đó lại nhìn thấy hy vọng, sau khi được pháp lực của Trần Hạo gia trì, kim quang mà Trấn Yêu Đồng Kính phóng ra lập tức khuếch tán ra xung quanh.

Những bộ xương khô bị âm ba công kích, lần lượt đổ rạp xuống đất như quân cờ domino liên tiếp.

Mọi người nhìn những bộ xương khô lần lượt đổ rạp xuống đất, đều lộ ra nụ cười phấn khích, nhưng sắc mặt Trần Hạo lại khó coi.

Bởi vì Trấn Yêu Đồng Kính chỉ có tác dụng công kích, chứ không hoàn toàn hủy diệt những bộ xương đó.

Từng mảng từng mảng vong linh đổ rạp trên đất, nhưng không bao lâu lại lảo đảo đứng dậy.

Nhìn cảnh tượng này, niềm vui trên mặt mọi người lập tức biến mất, nhìn những bộ xương đó ánh mắt lộ vẻ kinh hoàng.

Lúc này không ai chế giễu, tình trạng của mọi người đều gần như nhau.

Thấy công kích vô hiệu, Trần Hạo liền không tiếp tục nữa, rút Hồng Minh Đao và Thái A Kiếm ra, chuẩn bị xông lên đối đầu.

Dù sao hiện giờ còn chưa thấy chủ nhân thật sự, nếu thi triển lôi

pháp sẽ tiêu hao lớn, không cần thiết.

Dù sao thể lực cậu ấy tốt, chiến đấu liên tục mấy tiếng cũng không thành vấn đề.

Tiếp đó lại từ không gian trữ vật lấy ra một thùng huyết chó đen, một thùng huyết gà trống, và một thùng lớn nước tiểu đồng tử, nói với mọi người.

"Tình hình mọi người thấy rồi đấy, tôi cũng không mong muốn điều này, tôi đã khai pháp đàn, chỉ cần không ra khỏi phạm vi hai mươi mét quanh pháp đàn, sẽ không có chuyện gì." "Nhưng đây không phải là một phương pháp lâu dài, dù sao pháp đàn này cứ mỗi nén hương cháy hết lại phải khai đàn lại một lần, nếu không ánh sáng thần của pháp đàn gia trì sẽ biến mất, lúc đó không cần tôi nói nhiều nữa." "Ở đây có huyết chó đen, huyết gà trống, và nước tiểu đồng tử, mọi người hãy nhúng tất cả đạn một lượt, dùng đạn dính những thứ này có thể bắn chết những bộ xương khô đó." "Tốt nhất là bắn vào đầu, như vậy có thể nhất kích tất sát, cũng có thể tiết kiệm đạn dược." Mọi người nghe lời Trần Hạo đầu tiên là an tâm, sau đó lại lo lắng, tiếp đó lại nhìn thấy hy vọng, những bộ xương khô này có thể bị bắn chết, bèn lần lượt bắt đầu nhúng đầu đạn vào các loại máu và nước tiểu đồng tử.

Thấy hành động của mọi người, Trần Hạo hài lòng, dù sao chỉ dựa vào một mình cậu, tuy cũng có thể giết hết, nhưng như vậy quá tốn thời gian.

Thế là cậu vẫy tay về phía Lara, Lara mặt đầy nặng nề đứng trước mặt Trần Hạo, chờ đợi mệnh lệnh của cậu.

Trong tình huống hiện tại, họ gần như hoàn toàn nghe theo Trần Hạo, không có cách nào, bên ngoài có quá nhiều thứ quỷ quái, chỉ có cậu ấy mới có cách, muốn sống sót, phải tuân theo mọi mệnh lệnh của

cậu ấy.

Nhìn ánh mắt cung kính trên mặt Lara, Trần Hạo không để ý, lấy ra hai xấp bùa trừ tà giao cho cô ấy, bảo cô ấy phát cho mọi người để đề phòng vạn nhất.

Ai dùng hết bùa thì đến tìm cậu ấy phát thêm một lá nữa, thứ này vẽ đơn giản, lại không tốn bao nhiêu pháp lực nên Trần Hạo đã vẽ rất nhiều.

Sau khi bảo Lara đi, Trần Hạo lại gọi Lara đến, dặn dò cô ấy chú ý nén hương đang cháy trên pháp đàn bất cứ lúc nào, khi sắp cháy hết một tấc thì gọi cậu, lúc đó để cậu quay lại thắp hương tiếp.

Lara biết tình hình khẩn cấp, sau khi đáp lời hai câu, bắt đầu sắp xếp trang bị của mình.

Sau khi giao phó mọi việc xong, Trần Hạo nói rõ với mọi người rằng bên nào là khu vực cậu ấy phụ trách, những người nổ súng thì tránh xa một chút, để tránh lúc chiến đấu không cẩn thận bắn nhầm.

Mọi người lần lượt gật đầu, thấy mọi người đã đồng ý, Trần Hạo không chậm trễ nữa, một tay cầm Thái A Kiếm, một tay cầm Hồng Minh Đao, xông thẳng vào đội quân xương khô, khoảng cách hai mươi mét cộng thêm việc chạy không quá ba giây đã đến nơi.

Mọi người chỉ thấy Trần Hạo phá tan màn mưa rồi đã lao đến trước mặt những bộ xương khô với tốc độ khủng khiếp, sau đó trong tay một kiếm chống đỡ, một đao tấn công, khiến những bộ xương khô đó lần lượt tan xác đổ rạp xuống đất.

Trong mắt Trần Hạo, những bộ xương khô bị chém tan rã đó, sau khi đổ xuống đất liền hóa thành tro bụi trong nháy mắt.

Cậu sợ rằng những bộ xương khô này, sau khi bị đánh tan lại tự tái hợp, như vậy những người này sẽ bị tiêu hao đến chết ở đây.

Hiện giờ thì tốt rồi, phát hiện những bộ xương khô này chỉ bị thi triển một loại cấm pháp nào đó, phong ấn hồn phách lên thi hài.

Hiện giờ bị cậu ấy đánh phá, những hồn phách đó đều tan biến như khói mây.

Đồng thời, trong biển ý thức cũng bắt đầu liên tục vang lên âm thanh nhắc nhở điểm thưởng.

Chỉ là giết một bộ xương khô điểm thưởng quá ít, Trần Hạo thậm chí còn lười để ý nữa.

Một kiếm một cái, một đao một cái, Trần Hạo trong chốc lát đã hạ gục mấy chục tên, những người trên máy bay nhìn Trần Hạo hung mãnh như vậy, đều bị cái khí thế mạnh mẽ đó lây nhiễm.

Dưới sự sắp xếp của Lara, một phần người bắn, một phần người nạp đạn, hai đội luân phiên nhau.

Rất nhanh tiếng súng vang lên dữ dội, khiến mọi người kinh ngạc và mừng rỡ, phương pháp của Trần Hạo quả nhiên có tác dụng, chỉ cần bắn trúng đầu thì gần như một phát là xong, thấy hiệu quả mọi người ai nấy đều phấn chấn tinh thần, nhắm vào đầu mà bắn.

Do những bộ xương khô đó quá dày đặc, căn bản không cần lo lắng sẽ bắn trượt, cho nên tiếng súng dày đặc.

Trần Hạo nghe tiếng súng cũng tranh thủ xem xét hiệu quả, phát hiện hiệu quả không tồi, ít nhất những quỷ vật hàng đầu lần lượt đổ rạp xuống đất.

Thấy tình hình như vậy, Trần Hạo liền không còn chú ý nữa, bắt đầu dốc sức giết địch, xuyên qua trong đội quân vong linh đó, không chút kiêng dè thi triển song sát đao kiếm của mình.

Gọt, chém, bổ, đâm, xiên, phương pháp nào có thể giải quyết kẻ địch nhanh nhất, cậu ấy sẽ sử dụng chiêu thức đó.

Trần Hạo không ngừng thay đổi phương thức tấn công, coi những bộ xương khô đó như bia đỡ, trong lúc xoay người hoặc một kiếm chặt đầu, hoặc một cú đâm mạnh xuyên thủng đầu lâu.

Cây Hồng Minh Đao khác cũng không ngừng quét bay những bộ xương khô lao tới, theo thời gian trôi qua, Trần Hạo càng lúc càng thành thạo, tốc độ ra chiêu càng nhanh, nhưng lại tiêu hao thể lực càng ít.

Thỉnh thoảng lại vung ra mấy đạo lực huyết mạch Thanh Long gia trì vào đao cương và kiếm cương.

Mỗi khi như vậy, những bộ xương khô trong phạm vi hai ba mét xung quanh sẽ bị đao cương chém vỡ xương, hồn phách tiêu tán.

Không ngừng vung vẩy đao kiếm trong tay, Trần Hạo xuyên qua trong đám bộ xương khô đó, nơi nào cậu ấy đi qua xương cốt bay tứ tung.

Thật sự là những bộ xương đó quá nhiều, vừa mới dùng một đạo Thiên Cương Chi Lực dọn sạch một mảng, sẽ lập tức có những cái khác bổ sung vào, quả thực giết mãi không hết, thời gian cứ thế trôi qua, Trần Hạo thì lại vui vẻ trong đó.

Trên bầu trời sấm sét và mưa càng dữ dội hơn, dường như đang phẫn nộ vì những thứ không nên xuất hiện đó.

Đúng lúc Trần Hạo đang giết địch hăng say thì phía sau truyền đến tiếng Lara hét.

Nghe thấy xong không dám chậm trễ, tiện tay đánh ra mười đạo Tiểu Ngũ Lôi Chú, dưới sự kiểm soát của thần thức tản ra xung quanh.

Sau đó dưới sự kích hoạt của thần thức, mười đạo Tiểu Ngũ Lôi Chú, rồi mười đạo điện quang màu sắc mảnh như ngón tay cái nổ

tung trong không trung, hóa thành những tia điện quang còn mảnh hơn bắn thẳng xuống đội quân xương khô phía dưới.

Một tràng Ngũ Lôi Chú ầm ầm giáng xuống, lập tức những bộ xương khô trong phạm vi pháp chú ngã rạp từng mảng.

Pháp thuật lôi điện đúng là khắc tinh của quỷ vật và mọi sinh vật hắc ám.

Mười lá Tiểu Ngũ Lôi Chú không chỉ tiêu diệt gần hai trăm bộ xương khô mà còn dẫn dắt cả lôi điện trên trời giáng xuống.

Chương 886

Điều này khiến Trần Hạo trở tay không kịp, nhìn những tia chớp dày đặc mà da đầu tê dại.

Chẳng kịp nghĩ ngợi, một chiêu "Đao Cương Xung Kích" đẩy văng đám xương khô xung quanh, cậu lăn mình một cái về phía phạm vi pháp đàn.

May mắn thay, những tia sét sau khi giáng xuống đều nổ tung và đánh thẳng vào đám đại quân vong giả.

Trần Hạo tuy bị ảnh hưởng nhưng không chịu nhiều thương tổn, chỉ bị những tia điện nhỏ giật tê người, tóc dựng đứng.

Nhưng nhìn những bộ xương khô bị sét đánh thì cậu lại vô cùng vui mừng.

Chỉ thấy ở nơi vừa bị lôi điện tấn công, tất cả hài cốt đều tan tác khắp nơi, tức thì quét sạch một mảng lớn, cảnh tượng đó quả thật quá hùng vĩ.

Chẳng kịp quan sát kỹ, cậu vội vàng chạy đến pháp đàn, sau đó lại lấy hương ra từ không gian trữ vật, mặc niệm chú ngữ tiếp tục thắp hương.

Ngay lập tức, cậu vội bảo mọi người ngừng bắn, sau đó chạy đến rìa ánh sáng gia trì, dùng thần thức điều khiển Ngũ Lôi Chú, kích phát phù lục trên không đám đại quân xương khô.

Quả nhiên như lần trước, khi Ngũ Lôi Chú được kích phát, lôi điện trên trời liền bị dẫn dắt, trên không đại quân vong linh đều nổ tung, đánh thẳng vào đám quỷ vật.

Trong nháy mắt, từng mảng xương khô ngã rạp, ít nhất cũng có

hơn một ngàn quỷ vật bị tiêu diệt.

Thấy hiệu quả như vậy, Trần Hạo đâu còn đánh cận chiến làm gì, trực tiếp điều khiển Ngũ Lôi Chú, bắt đầu càn quét trong đại quân vong linh, nhất thời sấm chớp cuồn cuộn, tiếng sấm không ngớt bên tai.

Nếu nhìn từ xa, sẽ thấy nơi Trần Hạo đứng đã hình thành một khu vực bão sét tạm thời, từng tia sét liên tục giáng xuống nối liền trời đất, chiếu sáng rực rỡ cả khu vực xung quanh.

Người ta sẽ nghi ngờ không biết có phải trời đất đang ngầm giúp sức không, nếu không Ngũ Lôi Chú sao có thể đạt được hiệu quả như vậy!

Cậu nhanh chóng bỏ qua mọi tạp niệm, những thứ này đều là điểm thưởng mà!

Cảnh tượng thần kỳ này khiến mọi người trong trực thăng đều bịt tai nhìn trân trân, há hốc mồm.

Lara nhìn Trần Hạo đang xuyên qua giữa những tia sét mà càng thêm sùng bái, mặt đỏ bừng, hận không thể chạy đến trước mặt Trần Hạo ôm chặt lấy cậu một cái.

Nếu ánh mắt của mọi người là sự tôn kính và sùng bái, thì ánh mắt của Richard lại đầy tham lam trần trụi, nhìn Trần Hạo mà gần như phát xanh, hận không thể lập tức biến loại sức mạnh này thành của riêng mình.

Linh giác của Trần Hạo nhạy bén đến mức nào, sao lại không cảm nhận được ánh mắt của Richard chứ, đối với ánh mắt đỏ lòm trần trụi ấy, Trần Hạo vô cùng phẫn nộ, "Mẹ kiếp, thật sự coi lão tử là món rau hả!" Thế là cậu đem sát ý và khí thế của mình, thuận theo thần thức rót thẳng vào đầu Richard.

Richard đang trừng mắt nhìn Trần Hạo đầy vẻ ham muốn, trong đầu không ngừng mưu tính về sức mạnh của Trần Hạo.

Đột nhiên, mắt hắn tối sầm, đầu đau nhói, phát hiện cảnh vật xung quanh thay đổi, mọi người đều biến mất, chỉ còn lại đại quân xương khô vô biên đang ào ạt xông đến.

Sự thay đổi đột ngột khiến hắn lập tức hoảng sợ tột độ, nhìn những bộ hài cốt đáng sợ kia, mắt hắn lấp lánh ánh xanh, miệng phát ra những tiếng cười quái dị.

Richard nhất thời không khỏi hét lên, hai tay không ngừng vung vẩy chống cự đám xương khô đang lao tới.

Nhưng cũng không chống đỡ nổi, chỉ có thể trơ mắt nhìn đám xương khô không ngừng tiếp cận.

Sau đó chúng tóm lấy hắn, xé rách huyết nhục trên người, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn từng mảng huyết nhục trên cơ thể mình bị xé xuống, bị đám xương khô đó ăn mất.

Trong máy bay, sau khi Trần Hạo thi triển một Tiểu Huyễn Thuật mê hồn, Richard bắt đầu vung vẩy tay chân điên cuồng, miệng không ngừng la hét.

"Cút đi, không... không, a ~ đừng ăn ta, a ~!" Mọi người khó hiểu, tưởng hắn bị dọa đến hóa điên rồi, nhưng vẫn tiến lên khống chế Richard.

Lara nhìn bộ dạng điên cuồng của cha mình, bật khóc nức nở, bắt đầu ở bên cạnh lay gọi ông tỉnh dậy.

May mắn thay Trần Hạo chỉ muốn cho một bài học nhỏ, nhanh chóng thu lại pháp thuật.

Nếu Trần Hạo không thu lại pháp thuật, Richard có thể sẽ trực tiếp phát điên, hiện tại cậu không muốn để hắn chết dưới ánh mắt của

mọi người.

Tốt nhất là đợi sau khi vào mộ địa rồi mới lặng lẽ xử lý.

Ánh mắt đó thật sự quá ghê tởm, tuy rằng sau khi thế giới kết thúc cậu sẽ rời đi, nhưng cậu không phải người rộng lượng, đã dám có ý đồ với mình thì phải chuẩn bị chịu đựng mọi hậu quả.

Không để ý đến Richard nữa, cậu bắt đầu chuyên tâm đối phó với đại quân xương khô, theo những pháp chú được tung ra, từng mảng lôi điện được dẫn xuống.

Đại quân vong linh kia, dường như không biết sợ hãi là gì, không hề sợ chết mà không ngừng xông lên.

Dưới sự hợp sức của mọi người, Richard đã bị khống chế, dưới tiếng gọi của Lara, Richard cũng dần dần tỉnh lại.

Lúc này, hắn phát hiện mình đã trở lại trong máy bay, vội vàng kiểm tra những chỗ bị xương khô cắn xé.

Sau đó hắn phát hiện, chẳng có gì cả, vẫn nguyên vẹn không tổn hại, mọi thứ, dường như chỉ là một ảo giác.

Richard không khỏi nhìn ra bên ngoài, bóng người đang di chuyển trong lôi điện, đúng lúc ánh mắt Trần Hạo mang vẻ cười như không cười lướt qua hắn.

Điều này khiến Richard da đầu tê dại, vội vàng tránh đi ánh mắt, hắn biết, mọi cử động của mình đều không thoát khỏi ánh mắt đối phương, ảo giác vừa rồi chính là một lời cảnh cáo.

Nếu còn dùng ánh mắt như vừa nãy nhìn đối phương, chắc chắn sẽ không được bỏ qua, không chừng đối phương sẽ thi triển thủ đoạn nào đó khiến mình thần không biết quỷ không hay mà biến mất.

Richard, khi nhìn lại ánh mắt Trần Hạo, không khỏi mang theo sự

kiêng dè sâu sắc, nhưng hắn sẽ không từ bỏ, vì sức mạnh của Imhotep, hắn cam nguyện bị giam hãm trên hòn đảo hoang bảy năm.

Hắn sẽ không vì một ánh mắt của Trần Hạo mà lùi bước, nhất định phải có được loại sức mạnh siêu việt chúng sinh đó.

Sấm sét vang rền, mưa bão trút xuống, quần ma loạn vũ, mọi thứ đều hiện ra thật phi thực, nhưng lại đang thực sự diễn ra.

Khi thiên lôi cuồng bạo ngừng nghỉ, ngoài những thi hài ngổn ngang trên mặt đất chứng minh cho những chuyện khủng khiếp đã từng xảy ra, thì mọi thứ khác đều trở lại như cũ, sấm sét vẫn vang rền, mưa bão vẫn trút xuống.

Những ác ma bò ra từ địa ngục thì đã tan biến như khói mây, nhưng Trần Hạo biết, trận chiến thật sự chỉ mới bắt đầu.

“Uy nghiêm của ta, không thể xâm phạm, các ngươi là những kẻ ti tiện, dám mạo phạm thiên uy, tội không thể tha thứ.” Lúc đó, đột nhiên một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai mọi người.

Điều khiến Trần Hạo không khỏi ngạc nhiên là giọng nói này dùng tiếng Anh, nhưng cậu lại cảm thấy không có gì sai cả.

Dù sao thì Imhotep khi đó cũng được Ngụy quốc ban cho kim ấn tử thụ, phong làm Thân Ngụy Uy Vương, việc hắn biết tiếng Anh cũng không có gì lạ.

Chỉ là lời hắn nói hơi ngông cuồng, ở một nơi bé tẹo mà xưng vương xưng bá, lại dám mạo phạm thiên uy, thật sự không biết sống chết!

Chẳng lẽ hắn không biết, ngay cả thần linh thật sự cũng không dám bất kính với trời đất như thế.

Chương 887

Không phải chỉ là một vong hồn đã chết mấy ngàn năm, dám ngông cuồng như vậy, tự cho mình là thiên đạo phẫn nộ, lại giống như thần linh khinh thường, trên bầu trời sấm chớp càng thêm gấp gáp.

"Hừ, một Thân Ngụy Uy Vương nhỏ bé, dám ngông cuồng như thế, bất kính với trời đất, lẽ ra ta phải thay trời hành đạo, nghiệt chướng, ra đây chịu chết!" Trần Hạo nghe lời của Imhotep, vô cùng khinh thường, thật là ếch ngồi đáy giếng không biết trời đất rộng lớn.

Thế là cậu thêm pháp lực vào giọng nói, âm thanh từ trầm thấp dần dần lớn lên, cuối cùng chỉ còn lại những cành cây gần đó run rẩy bần bật.

"Lớn mật, là ai, dám bất kính với vương của ta." Lời Trần Hạo vừa dứt, trong rừng cây đen kịt truyền đến tiếng bước chân, và một giọng nữ phẫn nộ.

"Chỉ là một Uy Vương Nhật Bản nhỏ bé, bất kính thì ngươi làm gì được ta." "Tìm chết," giọng người phụ nữ vô cùng phẫn nộ, cứ như lời Trần Hạo nói là đại bất kính vậy.

Thế là tiếp theo nghe thấy, "Thân vệ, nghe lệnh ta, rút kiếm, vì vương của ta quét sạch mọi kẻ địch, thề chết trung thành với vương của ta!" Lời người phụ nữ vừa dứt, trong rừng cây vang lên một loạt tiếng rút kiếm, sau đó là một tràng tuyên thệ chỉnh tề.

"Thề chết trung thành với vương của ta, thề chết trung thành với vương của ta, thề chết trung thành với vương của ta!" Âm thanh liên tục ba lần càng hô càng lớn, càng hô càng chỉnh tề, tạo cho người ta một cảm giác quyết tâm thề sống chết.

“Hừ, Imhotep, ra đây chịu chết!” Nghe những âm thanh chỉnh tề đó, Trần Hạo cũng quát lớn một tiếng như chuông đồng, kèm theo một trận dư âm, vang vọng tận mây xanh, trực tiếp át hẳn giọng nói của người phụ nữ kia.

“Nếu ngươi đã vội vã tìm chết như vậy, thì ta thành toàn cho ngươi.” Khi giọng Trần Hạo còn đang vang vọng, giọng nói khàn khàn kia đã vang lên, tiếp đó cuồng phong nổi lên, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống.

Những tiếng bước chân chỉnh tề cũng càng ngày càng gần, sau đó Trần Hạo liếc thấy một đội xương khô mặc giáp, bước đi chỉnh tề, đang tiến về phía cậu!

Những bộ xương khô đi phía trước, đang khiêng một cỗ quan tài lớn.

Điều kỳ lạ hơn là, theo bước tiến của đội xương khô đó, tất cả thi hài rải rác trên mặt đất đều hóa thành tro bụi.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của một lực lượng thần bí, tất cả đều bám vào thân thể của những thị vệ xương khô mặc giáp kia.

Mấy vạn tàn hài đều bám vào những thị vệ xương khô trước mắt.

Lập tức, xương cốt của những thị vệ đó đã xảy ra biến hóa kỳ diệu, không còn mục nát, mà theo thời gian trôi qua, dần dần trở nên trong suốt tinh xảo.

Khi đến trước mặt Trần Hạo, xương cốt của tất cả xương khô đều biến thành trắng như ngọc, dưới ánh sáng của đèn huỳnh quang, chúng lấp lánh rực rỡ, vô cùng hoa lệ, chỉ cần nhìn tình hình này là biết đám thị vệ xương khô này không dễ đối phó.

Nhưng tên đã lên dây, không bắn không được, Trần Hạo lùi lại thì Imhotep cũng sẽ không buông tha.

Huống hồ cậu cũng không hề sợ hãi, nhìn đám xương khô đối diện, không nói lời thừa thãi nào, trực tiếp tung ra một xấp năm mươi lá Tiểu Ngũ Lôi Chú phù lục từ tay.

"Sát!" Theo chú ngữ của Trần Hạo dứt xuống, chỉ thấy cậu tay bấm kiếm chỉ, hướng thẳng vào cỗ quan tài mà thị vệ xương khô đang khiêng.

Kiếm chỉ hướng đến đâu, lôi điện oanh minh đến đó, từng tia điện xanh lam to bằng ngón tay phóng thẳng về phía cỗ quan tài!

Lôi điện trên bầu trời cũng bị dẫn dắt, lần này còn mãnh liệt hơn bất kỳ lần nào, từng tia sét to bằng bắp tay, trong nháy mắt giáng xuống.

Ở giữa không trung, chúng bắt đầu nổ tung, khi Tiểu Ngũ Lôi Chú của Trần Hạo đánh trúng cỗ quan tài, hơn năm mươi tia sét trực tiếp đánh cho cỗ quan tài đá phía trên vỡ vụn.

Đồng thời, lôi điện trên trời cũng ào ào lao về phía những thị vệ đang xếp hàng chỉnh tề.

Những thị vệ đó, tuy được thi hài tro bụi gia trì, nhưng cũng không thể chống đỡ được thiên lôi cuồn cuộn, dưới sự tấn công của lôi điện khắp trời, chúng đều hóa thành tro bụi, thậm chí cả thần hồn cũng không thoát được.

Kết quả này khiến Trần Hạo kinh ngạc, "Sao lại yếu vậy, không đúng chứ?" Vẻ mặt kỳ lạ thoáng hiện trên mặt, nhìn cỗ quan tài mà đầy vẻ khó hiểu, giống như đang chuẩn bị ăn sơn hào hải vị thì đột nhiên bị dọn ra một bàn toàn đồ chay, khiến cậu trở tay không kịp.

Cậu cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vẻ bề ngoài, chắc chắn Imhotep đã thi triển thủ đoạn nào đó mà cậu không biết.

Trong lúc suy tư, những tro bụi trên mặt đất đều bay lên, sau đó

nhất loạt chui vào cỗ quan tài đen kịt kia, dường như vô cùng sốt ruột.

Tuy không biết Imhotep đang giở trò gì, nhưng Trần Hạo chắc chắn sẽ không đứng yên nhìn hắn hoàn thành.

Thế là miệng cậu chú ngữ không ngừng, tay trái liên tục ném ra Tiểu Ngũ Lôi Chú phù lục, dùng thần thức khống chế chúng bay về phía quan tài, tay phải vung Thái A Kiếm một cái.

Trong nháy mắt, một đạo kiếm mang bay ra chém về phía quan tài gỗ, song chiêu cùng lúc, sấm sét chớp giật, kiếm mang rực rỡ, gần như đồng thời đánh trúng quan tài và những tro bụi kia.

Lần này vì mục tiêu đơn nhất, thiên lôi được dẫn xuống không bị phân tán, trực tiếp đánh vào cỗ quan tài đen kịt, với công kích mãnh liệt như vậy, linh khí của cỗ quan tài cũng bị đánh tan.

Quả nhiên, ba đạo công kích đầu tiên tiếp xúc với tro bụi đã trực tiếp hóa thành hư vô, sau đó cỗ quan tài đen kịt kia, dưới sức mạnh khổng lồ đã bị oanh nát bét, nhất thời nơi đó ánh sáng chói lòa, vô cùng chói mắt.

Khi tất cả công kích đều kết thúc, Trần Hạo nhìn về phía nơi bị tấn công, tình hình bên trong dần dần hiện ra.

Chỉ thấy một bóng người mờ ảo đứng đó, bất động.

Khi nhìn thấy một bóng người hoàn toàn không hề hấn gì xuất hiện trước mắt, Trần Hạo không khỏi sững sờ!

Công kích mãnh liệt như vậy, không có tác dụng sao?

"Khốn kiếp, mẹ kiếp vẫn không sao, đùa ta à?!" Khi Trần Hạo cảm thấy khó xử, bóng người đối diện dần dần rõ nét, chỉ thấy một nữ tử mặc hòa phục, đầu đội kim quan, trên mặt che một lớp phấn trắng, hoàn toàn không hề hấn gì xuất hiện trước mặt cậu.

“Thật sự cảm ơn lôi điện của ngươi, không có sự giúp đỡ của ngươi, nhục thân của ta cũng không thể tu luyện thành Kim Giáp Thi Vương, để đền đáp, hãy làm hồn nô của ta đi!” Imhotep giơ tay lên, vừa đánh giá cơ thể của Trần Hạo, vừa nói với giọng hưng phấn, chỉ là vì thân xác cương thi nên giọng nói hơi khó nghe.

“Thu ta làm hồn nô?” Trần Hạo tuy trong lòng khá bất ngờ và coi trọng việc Imhotep đã tiến giai thành Kim Giáp Thi Vương, nhưng miệng vẫn không hề yếu thế.

Sau khi nghi vấn rồi bật cười điên dại, “Ha ha ha, xem ra chúng ta cùng chung ý nghĩ rồi, ta đối với linh hồn của ngươi cũng rất hứng thú.” Vừa dứt lời, Trần Hạo dẫn đầu phát động tấn công, chỉ thấy Thái A Kiếm trong tay vung lên, một đạo kiếm mang hình trăng lưỡi liềm, trong nháy mắt chém về phía Imhotep, kiếm mang nhanh như chớp, vừa chém ra đã đến trước mặt Imhotep.

Đối với đạo kiếm mang sắc bén đó, Imhotep trực tiếp dùng tay không chộp lấy.

Kiếm mang vốn do pháp lực tạo thành, nhưng trong tay hắn lại như nắm lấy vật thật, sau một tràng tiếng kim loại va chạm chói tai, kiếm mang hóa thành những đốm sáng trắng tiêu tán trong tay hắn.

“Kỹ xảo nhỏ nhặt, khó làm nên chuyện lớn.” Vừa dứt lời, hắn vung tay một cái, năm mươi binh sĩ mặc giáp xuất hiện trong thần thức của Trần Hạo.

Y hệt những thị vệ xương khô vừa bị lôi điện đánh tan thành tro bụi, chỉ là khí tức trên người chúng mạnh hơn.

Hầu như đã đạt đến trình độ Quỷ Tướng, vũ khí trong tay cũng biến thành cốt đao, trên đó lượn lờ một tầng khí đen, vừa xuất hiện liền giơ cốt đao lên, bất chấp tất cả xông đến chém giết.

Trần Hạo đương nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết, tay phải cầm Thái A Kiếm, tay trái lật một cái, một chồng Khu Quỷ Phù xuất hiện trong tay.

Chỉ thấy cậu ném chồng gần trăm lá phù lục đó thẳng lên không trung, sau đó dùng thần thức điều khiển, chúng bay như thiên nữ tán hoa về phía đám thị vệ xương khô đang xông tới.

Những lá phù lục đó, dưới sự điều khiển của thần thức cậu, tất cả đều dán lên bộ áo giáp xương trắng của những thị vệ xương khô kia.

Hầu như mỗi bộ xương khô đều có hai ba lá phù lục, khi tất cả phù lục đã dán xong, cậu quát lớn một tiếng, "Sắc!" Tất cả phù lục dán trên xương trắng đồng thời kích phát, những thị vệ xương khô đang lao tới liền bốc khói xanh, tiếng kêu thảm thiết rợn người không ngừng vang lên, hiển nhiên Khu Quỷ Phù đã phát huy tác dụng.

Nhưng Trần Hạo cũng không trông mong những Khu Quỷ Phù đó có thể tiêu diệt đám thị vệ xương khô này, đó chỉ là để kéo dài thời gian thi pháp cho cậu mà thôi.

Chương 888

Sau khi kích phát phù lục, cậu dùng răng cắn vỡ ngón giữa, sau đó miệng liền niệm ra một loạt chú ngữ khó hiểu, đồng thời dùng máu tươi trên ngón giữa bôi lên Thái A Kiếm.

Tuy mưa lớn như trút, nhưng máu tươi trên tay Trần Hạo không hề bị nước mưa cuốn trôi một chút nào, theo máu được bôi lên kiếm, trong nháy mắt tỏa ra một vệt hồng quang, hồng quang đó ẩn chứa một luồng tà khí.

Tuy nhìn không giống pháp thuật chính đạo, nhưng thanh kiếm đã được thi pháp lại tỏa ra khí tức mạnh mẽ, Trần Hạo ở gần đó cảm giác trên kiếm không chỉ tà khí lẫm liệt, mà còn có một luồng phong mang ập tới.

Cảm giác như đang nắm giữ Thái A Kiếm, có thể chém diệt mọi tà vật.

Không có thời gian trì hoãn, vì sau một chút thời gian, những bộ xương khô bị Khu Quỷ Phù chống đỡ cũng đã hồi phục.

Thái A Kiếm trong tay vung lên, lập tức hiệu quả hiển hiện, chỉ thấy Thái A Kiếm chém vào thị vệ xương khô trước mặt, như dao cắt đậu phụ, vô cùng sắc bén.

Những thị vệ xương khô bị chém trúng, sau nhát kiếm, trong nháy mắt như bị lửa thiêu, trong tiếng kêu thảm thiết triệt để hóa thành hư vô.

Thấy hiệu quả như vậy, Trần Hạo lập tức tự tin tăng vọt, kiếm trong tay không ngừng chém vào thân thể những thị vệ xương khô, từng thị vệ một biến mất.

Đang chuẩn bị thừa thắng xông lên, tiêu diệt hết đám xương khô này thì Imhotep, kẻ vẫn luôn đứng xem kịch, lại một lần nữa vung tay.

Đám thị vệ xương khô vừa bị tiêu diệt hơn một nửa, số lượng lại được bổ sung đầy đủ năm mươi con, Imhotep cũng không đứng xem kịch nữa, trực tiếp xông lên!

Giữa đường, lục quang trong tay hắn lóe lên, một thanh cốt kiếm nhanh chóng biến hóa từ hư vô mà ra.

Trong nháy mắt Imhotep đã đến bên cạnh Trần Hạo, cốt đao giương cao quá đầu, như thái sơn áp đỉnh chém xuống, cốt đao rạch nát màn mưa dày đặc, dường như muốn chém Trần Hạo thành hai nửa.

Ở khoảng cách gần như vậy, Trần Hạo nhìn Imhotep rõ mồn một, chỉ thấy lớp phấn dày trên mặt hắn bị nước mưa cuốn trôi, để lộ ra một khuôn mặt ánh vàng.

Đầy những nếp nhăn, một khuôn mặt già nua có thể kẹp chết ruồi, một hàm răng già nua, nhãn cầu toàn màu đen, không có tròng trắng, vô cùng khủng khiếp.

Nếu không có kinh nghiệm phong phú, e rằng nhìn khuôn mặt khủng khiếp lại ghê tởm này, không sợ đến tè ra quần mới là lạ.

Mọi người trong trực thăng nhìn Trần Hạo thi pháp, đại phát thần uy tiêu diệt hết đám xương khô kia, đều vô cùng phấn khích.

Cuối cùng cũng giết chết được những thứ đáng sợ đó, nhưng chưa vui mừng được bao lâu, nụ cười vừa nở trên mặt đã tắt.

Vừa tốn hết sức lực tiêu diệt đám quỷ quái này, lại xuất hiện một đợt quỷ vật rõ ràng mạnh hơn, khiến mọi người không khỏi lo lắng, may mắn là Trần Hạo một chút cũng không sợ những quái vật đó.

Chỉ một lần thi pháp, đã tiêu diệt đám xương khô vừa xuất hiện

trở lại.

Tuy nhiên, lần này chưa vui mừng được bao lâu, lại xảy ra biến cố, một người phụ nữ còn khủng khiếp hơn xuất hiện.

Nghe lời nói đó, dường như đây là đầu lĩnh của đám quỷ vật, một nữ vương tên Imhotep.

Richard và Lara đều biết chuyện Imhotep, nhưng một nhân vật đã chết gần hai ngàn năm lại một lần nữa xuất hiện trước mặt!

Lara cảm thấy toàn thân lạnh toát, Richard lại trong lòng một trận nóng bỏng.

Hai ngàn năm, Imhotep có thể tồn tại hai ngàn năm, hắn cảm thấy Imhotep nhất định có phương pháp trường sinh bất lão.

Trong cổ mộ, nhất định phải có được loại phương pháp nghịch thiên này, vì điều đó hắn có thể không tiếc bất cứ giá nào.

Những biến cố thăng trầm, khiến tâm trạng mọi người như ngồi tàu lượn siêu tốc lúc lên lúc xuống, không biết khi nào thì sẽ bị mất đầu.

Khi thấy nữ vương kia chặn được công kích của Trần Hạo, sau đó vung tay triệu hồi ra mấy chục thị vệ xương khô, mọi người đều có chút tuyệt vọng.

Thứ này nhiều vậy, chẳng lẽ không đánh chết được sao?

Dường như để chứng thực suy đoán của họ, khi Trần Hạo vừa tiêu diệt hơn một nửa số xương khô thì nữ vương kia lại vung tay, những bộ xương khô đó lại xuất hiện trở lại.

Lần này nữ vương kia cũng gia nhập chiến đấu, khiến ngoài Richard ra, mọi người đều lo lắng không thôi.

Richard thì trong lòng đang điên cuồng gào thét, “Chúa phù hộ, tốt

nhất là để hai kẻ này cùng chết, như vậy ta sẽ có cơ hội đạt được phương pháp trường sinh rồi." Thấy tình cảnh Trần Hạo không ổn, Lara và mọi người bàn bạc, chọn ra một số người bắn súng giỏi để giúp Trần Hạo kiềm chế đám thị vệ xương khô.

Mọi người cũng lo lắng Trần Hạo thất bại, dù sao thì tất cả đều là châu chấu buộc chung một sợi dây.

Nếu Trần Hạo không may bị nữ vương khủng khiếp kia đánh bại và giết chết, thì nữ vương đó tuyệt đối sẽ không buông tha những người khác.

Nhất định sẽ xử lý từng người một, với kết quả đó, mọi người không khỏi đổ mồ hôi lạnh.

Nghe lời Lara, mấy người bắn súng giỏi chủ động đứng ra, trong đó bao gồm Rick O'Connell.

Những người khác cũng bày tỏ sẽ giúp chuẩn bị đạn, để những người bắn súng giỏi có thể tiếp tục bắn.

Đối với mọi người trong máy bay, Trần Hạo không kịp bận tâm, khi cốt đao sắc bén của Imhotep chém xuống, quanh thân Trần Hạo, lực lượng huyết mạch Thanh Long tích lũy đến cực điểm và Long Uy mạnh mẽ bùng phát, đẩy văng đám thị vệ xương khô đang vây công.

Lực lượng Long Uy cũng chỉ đẩy lùi được những thị vệ xương khô đó thôi, chứ không đẩy tan tác chúng như đối phó với đám binh sĩ xương khô kia.

Từ đó có thể thấy đám thị vệ xương khô này không tầm thường, Trần Hạo cũng không dùng lực lượng Long Uy để đẩy chết những thị vệ đó.

Chẳng qua là để chuyên tâm đối phó với Imhotep mà thôi, nhưng làm sao có thể vừa chiến đấu với Imhotep lại vừa để một đám tép riu

không ngừng quấy rối bên cạnh mình chứ.

Để chuyên tâm đối phó với Imhotep, cậu chuẩn bị tiến vào phạm vi ánh sáng điện từ pháp đàn gia trì.

Thế là, sau khi đẩy lùi đám thị vệ xương khô đó, cậu không đối đầu trực diện với Imhotep.

Mà trực tiếp nghiêng người tránh đòn sắc bén của Imhotep, sau đó không đợi hắn thi triển liên chiêu tiếp theo, nhanh chóng lùi lại.

Imhotep chém một đao vào không khí, đang chuẩn bị biến chiêu tiếp tục tấn công thì thấy Trần Hạo đã trực tiếp lùi lại.

Hắn tưởng Trần Hạo sợ hãi, thế là trên khuôn mặt dữ tợn đó lộ ra một vẻ mặt quỷ dị dường như khinh thường.

Không chút do dự, hắn đạp chân xuống đất trực tiếp đuổi theo, lần này tốc độ còn nhanh hơn lúc nãy, trong nháy mắt đã đến trước mặt Trần Hạo.

Ngay sau đó, trường đao trong tay hắn chém nghiêng xuống vai Trần Hạo, nhìn thế này, rõ ràng là muốn chém cậu nghiêng thành hai nửa.

Trần Hạo vì đang đối mặt với Imhotep mà lùi lại, nhưng không dám để lưng lại cho kẻ địch nguy hiểm như vậy, đó không phải là lùi lại, đó là tự tìm đường chết.

Vì vậy không kịp né tránh, đành phải dùng sức vung Thái A Kiếm, chống đỡ công kích của Imhotep.

Chỉ là đã đánh giá thấp sức mạnh thân thể Kim Giáp Thi Vương của Imhotep.

Chương 889

Khi binh khí của hai bên va chạm, Trần Hạo cảm thấy một luồng cự lực truyền đến từ Thái A Kiếm, sau đó cơ thể cậu không tự chủ mà bay ngược về phía sau.

Khi cơ thể lùi lại, những thị vệ xương khô dọc đường đều bị húc bay.

Khi Trần Hạo tiếp đất, con đường rộng rãi đã xuất hiện ở nơi cậu đi qua.

Tuy bị đánh bay, nhưng cũng không chịu nhiều thương tổn, chỉ có hổ khẩu hơi nóng rát.

Dù sao thì lúc đó cậu vốn đang lùi lại, Imhotep tuy sức mạnh lớn, nhưng khi lùi lại đã mượn lực để hóa giải.

Vì vậy sau khi tiếp đất, cậu không chút do dự vừa đề phòng Imhotep tấn công lần nữa, vừa nhanh chóng lùi lại.

Imhotep thấy Trần Hạo bị đánh bay mà nhanh chóng đứng dậy, vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ một Đạo sĩ phương Đông lại có nhục thân mạnh mẽ đến vậy, cận chiến với nhục thân cấp Kim Giáp Thi Vương mà không bị trọng thương.

Phải biết rằng nhục thân của đạo sĩ rất yếu ớt, căn bản không dám để những kẻ có nhục thân mạnh mẽ cận chiến, thông thường đều thi pháp từ xa.

Một khi bị cận chiến, nhanh chóng sẽ bỏ mạng, vì vậy thấy Trần Hạo không sao mà lùi lại, hắn vô cùng kinh ngạc.

Trong lúc kinh ngạc, Trần Hạo đã tiến vào trong phạm vi điện

mang gia trì của pháp đàn, sau đó lùi thêm một đoạn nữa thì đứng đó đối mặt với Imhotep.

Imhotep vốn định xem Trần Hạo có thể chạy đến đâu, nhưng không ngờ lùi một đoạn rồi thì lại không đi nữa.

Trần Hạo thấy Imhotep không truy đuổi dù mình đã lùi vào phạm vi pháp đàn, không khỏi kỳ lạ, chẳng lẽ hắn cảm thấy sợ những tia điện đó?

Kệ vậy, đã không bức tiến thì thôi.

Nhìn khuôn mặt khủng khiếp của Imhotep, ánh mắt Trần Hạo kiên định, Thái A Kiếm trong tay trực tiếp vung về phía hắn.

Lần này kiếm mang khác với những lần trước, kiếm mang trước đây đều hiện ra ánh sáng trắng nhu hòa, lần này kiếm mang chém ra lại ẩn chứa một luồng sắc xanh lam khát máu.

Và uy lực cũng mạnh hơn, chỉ thấy kiếm mang trong nháy mắt đã tới!

Imhotep thấy Trần Hạo không những không chạy, mà còn phát động tấn công, điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Kể từ khi làm nữ vương của Tà Mã Đài Quốc, hắn không biết đã bao lâu rồi không có ai bất kính với mình, những kẻ bất kính với hắn đều biến thành quỷ nô của hắn, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Không ngờ chỉ là ngủ say một thời gian, không những dân chúng không tế bái, mà còn có một đám người không biết sống chết, chuẩn bị đào xới nơi hắn ngủ say, điều này khiến hắn vô cùng phẫn nộ.

Thế là hắn đánh thức những quỷ nô kia, chuẩn bị tiêu diệt những kẻ dám nhòm ngó nơi hắn ngủ say, lúc đầu khá thuận lợi, nhưng không ngờ chưa được bao lâu, những quỷ nô được phái đi đều bị tiêu diệt hết.

Điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc, dù sao để tiêu diệt nhiều quỷ nô như vậy, cũng phải tốn không ít công sức.

Nhưng không ngờ, lại có người lợi hại như vậy ở nơi hắn ngủ say!

Hồn nô bị diệt, đương nhiên không thể chịu được, bất kể đối phương là ai cũng không chuẩn bị buông tha!

Nhưng điều hắn không ngờ là, đối phương lại là một đạo sĩ trẻ tuổi cấp Đại Thiên Sư.

Điều này khiến hắn kinh ngạc, dù sao khi còn sống hắn cũng từ phương Đông lấy được một số công pháp tu luyện, nhưng chết rồi mới tu luyện đến mức độ này.

Tuy cũng có nguyên nhân công pháp tàn khuyết, nhưng Trần Hạo lại quá trẻ tuổi.

Thế là trong lòng hắn không khỏi dâng lên một cỗ đố kỵ nồng đậm, lại còn tham lam với công pháp của Trần Hạo.

Hắn hạ quyết tâm, sau khi đánh giết đối phương, sẽ luyện thành hồn nô, sau đó có thể có được công pháp của Trần Hạo.

Thế là có cảnh tiếp theo, nhưng Imhotep không biết, Trần Hạo tu luyện công pháp cũng chưa được mấy năm.

Không phải vì có hệ thống giúp đỡ, tốc độ tu luyện mới vùn vụt tăng lên, về sau cũng sẽ không chậm đi đâu.

Nếu tình huống của Trần Hạo bị hắn biết, không biết hắn có tức chết không, cực khổ mấy chục năm mới tu luyện thành Đại Thiên Sư.

Trần Hạo lại nhẹ nhàng thoải mái tu thành chỉ trong mấy năm, khoảng cách giữa hai người quả thực là một trời một vực.

Thấy Trần Hạo lại chém ra một đạo kiếm mang, Imhotep đầy vẻ

khinh thường, chiêu thức hoa hòe vô dụng này, chỉ có thể đối phó với đám tiểu quỷ, đối với hắn thì căn bản không đáng nhắc tới.

Ngay sau đó hắn vươn tay ra như lần trước định bóp nát, nhưng không ngờ công kích lần này và uy lực lần trước căn bản không cùng một đẳng cấp!

Khi tay vừa tiếp xúc với kiếm mang xanh lam thì lập tức bốc ra khói đen.

Tuy là Kim Giáp Chi Thể, nhưng từ tay hắn cảm thấy một luồng đau đớn kịch liệt, không dám khinh suất nữa.

Chỉ thấy Imhotep vội vàng điều động thi khí màu đen của bản thân tụ lại trên tay, chống đỡ đạo kiếm mang xanh lam kia.

Kiếm mang và thi khí như nước với lửa, hai bên va chạm phát ra tiếng "xì ~ xì!" Do kiếm mang là vật vô căn, sau khi giằng co với thi khí một lúc thì bị Imhotep đánh nát.

Cảm nhận sự đau đớn trên tay, Imhotep đầy vẻ dữ tợn trừng mắt nhìn Trần Hạo, sau đó không nói một lời trực tiếp điên cuồng lao tới.

Hiển nhiên bị hành động của Trần Hạo chọc giận, hắn chọn chủ động tấn công.

Thấy một đạo kiếm mang đã làm Imhotep bị thương, Trần Hạo trong lòng rất yên tâm, thấy "Trảm Linh Chi Pháp" hiệu quả không tồi, chỉ một đạo kiếm mang có thể làm Imhotep bị thương, hiệu quả rõ ràng.

Lại thấy Imhotep xông tới, Thái A Kiếm trong tay liên tục vung lên, liên tiếp ba đạo kiếm mang xanh lam phong tỏa phía trước và hai bên của Imhotep.

Khiến hắn không thể không chống đỡ cứng rắn công kích, ba đạo kiếm mang xanh lam, liên tiếp tới.

Tốc độ nhanh như chớp, cộng thêm Imhotep vốn đang xông về phía trước, vì vậy hai bên nhanh chóng va chạm vào nhau.

Imhotep không hề né tránh, trực tiếp xông thẳng vào đạo kiếm mang ở giữa, chỉ thấy trên làn da trần trụi của hắn lóe lên một vệt sáng vàng.

Trên nắm đấm phải, khí đen hiện lên, tiếp đó hắn đột nhiên tung ra một quyền, quyền đầu và kiếm mang tiếp xúc, kiếm mang bị trực tiếp đánh nổ tung.

Thấy công kích của mình bị đánh nát đơn giản như vậy, Trần Hạo trong lòng kinh ngạc, nhưng động tác trên tay không ngừng, liên tiếp kiếm mang chém về phía Imhotep.

Imhotep thì trực tiếp đối cứng, không còn cách nào khác, sau khi chuyển tu thi thân, hắn không thể sử dụng pháp thuật nữa.

Nhưng cũng chẳng sao, tục ngữ có câu, một lực hàng mười hội, hắn hóa giải từng công kích của Trần Hạo, đồng thời cũng không ngừng tiếp cận Trần Hạo.

Chương 890

Sau khi tiến vào trong phạm vi điện mang gia trì của pháp đàn, những tia điện nhỏ lơ lửng xung quanh pháp đàn dường như tìm thấy mục tiêu, tất cả đều lao về phía Imhotep.

Trong nháy mắt, điện quang lóe lên, Imhotep nhất thời không kịp phòng bị, tóc tai đều bị điện cháy xém!

Tuy hắn mượn lôi điện của Trần Hạo để tu luyện thân thể thành Kim Giáp Thi, nhưng những lôi điện đó không hề tiếp xúc trực tiếp, chỉ giúp hắn luyện hóa tinh tủy xương cốt, mới có thể thăng cấp.

Và hắn không phải không sợ thiên lôi, nếu Trần Hạo dùng lôi điện tấn công, hắn cũng sẽ bị thương, chỉ là sức kháng cự mạnh hơn những thị vệ xương khô kia.

Dù sao thì mấy vạn tinh tủy xương cốt được hấp thu, cũng phải mạnh hơn.

Vì vậy tuy bị lôi điện tấn công bất ngờ, nhưng nhanh chóng có cách đối phó.

Chỉ thấy toàn thân Imhotep thi khí hung mãnh trào ra, bao bọc kín mít lấy bản thân, lập tức quanh người vang lên tiếng "lẹt xẹt", dường như lôi điện đã thêm một tầng phòng hộ vậy.

Cảm nhận sự tiêu hao rất nhỏ, Imhotep không còn chần chừ, trực tiếp lao đến trước mặt Trần Hạo.

Thấy Imhotep vừa đạp chân vào trong phạm vi điện mang gia trì, tất cả lôi điện đều tự động tấn công, Trần Hạo tưởng sẽ không có tác dụng.

Nhưng không ngờ lại lập tức cho Imhotep một nguồn năng lượng

ion, sau đó thấy hắn dùng thi khí chống đỡ lôi điện, trong lòng Trần Hạo một trận vui mừng.

Vốn tưởng lôi điện vô hiệu với hắn, không ngờ lại sai rồi.

Lần đầu tiên thi triển công kích của Tiểu Ngũ Lôi Chú, chắc chắn bị Imhotep dùng phương pháp chống đỡ, nên mới không hề hấn gì.

Hừ, Imhotep một sinh vật hắc ám sao có thể không sợ thiên lôi, sau khi biết tình huống này, Trần Hạo trong lòng lập tức ổn định.

Khi hắn xông đến trước mặt Trần Hạo, Thái A Kiếm trong tay trực tiếp chém về phía cổ Imhotep.

Đồng thời, tay trái liên tục tung ra các loại pháp chú công kích, dùng để quấy nhiễu Imhotep, những điện mang gia trì kia thì theo sự tiêu hao, lôi điện trên bầu trời lại không ngừng giáng xuống bổ sung.

Nhìn Thái A Kiếm xanh lam mà Trần Hạo chém xuống, Imhotep không dám khinh suất, trực tiếp dùng cốt đao biến hóa trong tay để đỡ.

Nhưng điều hắn không ngờ là, khi hai bên tiếp xúc, trên cốt đao đột nhiên bốc ra khói đen, bị Thái A Kiếm trực tiếp cắt từ lưỡi đao xuyên vào thân đao.

Thấy tình huống này, Imhotep lập tức vội vàng buông tay, tuy sớm đã đoán được Thái A Kiếm uy lực bất phàm, nhưng không ngờ lại sắc bén đến mức đó, trực tiếp suýt chút nữa cắt đứt cốt kiếm được biến hóa từ tinh tủy xương cốt.

May mắn là những tinh tủy xương cốt này được luyện hóa, khi buông tay, những tinh tủy xương cốt đó lại từ hình dạng đao tan thành trạng thái tro bụi, trở về bản thân hắn.

Nhưng rõ ràng đã thiếu đi một phần, khiến hắn càng thêm cảnh giác với Thái A Kiếm của Trần Hạo.

Phải biết rằng những tinh tủy xương cốt đó sau khi kết hợp lại vô cùng kiên cố, bình thường đều dùng để bám vào cửa mộ, khiến cửa mộ kiên cố dị thường, không ngờ chỉ cần tiếp xúc với Thái A Kiếm là sẽ trực tiếp tiêu thất.

Một kiếm chém ra, bị Imhotep dùng cốt kiếm đỡ là trong dự liệu của Trần Hạo, nhưng không ngờ Thái A Kiếm lại sắc bén đến vậy, suýt chút nữa cắt đứt cốt kiếm, nếu Imhotep không buông tay sớm, một kiếm đó chắc chắn sẽ cắt đứt cốt kiếm.

Thấy Imhotep lùi lại, Trần Hạo không chút chần chừ kích phát những lá phù lục đó, chỉ thấy mấy chục lá phù lục đang bay lượn sau khi được kích phát, đều bay về phía Imhotep.

Điều này khiến Imhotep đang lùi lại không thể không dành thời gian chống đỡ, phù lục tuy không gây ra nhiều sát thương cho hắn, nhưng cũng sẽ cản trở động tác của hắn, bất đắc dĩ phải phân thần chống đỡ, Trần Hạo thì nắm lấy cơ hội này, Thái A Kiếm trong tay thừa cơ hội này lại một lần nữa chém về phía Imhotep.

Tuy đang chống đỡ phù lục, nhưng tâm trí chính của Imhotep tập trung vào Trần Hạo, dù sao uy hiếp của cậu là lớn nhất.

Thấy Thái A Kiếm chém tới, hắn không chút do dự vung tay phải đón lấy, theo tay hắn vung động, một thanh cốt kiếm nhanh chóng hình thành trong thời gian ngắn.

Khi cốt đao và Thái A Kiếm của Trần Hạo va chạm vào nhau, nó vừa vặn hình thành một thanh võ sĩ đao của Uy Quốc, chỉ là trên thanh võ sĩ đao mới hình thành đó, lại phủ một tầng thi khí màu đen nồng đậm!

Đao kiếm giao nhau, tuy Trần Hạo có binh khí sắc bén, nhưng sức mạnh hơi kém hơn.

Hơn nữa, lần này Tiyihu đã phủ một lớp thi khí lên võ sĩ đao, không gây tổn hại gì cho vũ khí của anh.

Ngược lại, vì sức mạnh không tương xứng, Trần Hạo bị chấn động bởi lực va chạm từ cốt đao, trượt dài trên mặt đất một hai mét mới dừng lại.

Vừa ổn định thân hình, Tiyihu liền cầm song kiếm chém ngang eo anh.

Trần Hạo đương nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết.

Trong giây phút nguy cấp, anh lập tức dùng chiêu "ngửa người né tránh", suýt soát tránh được đòn tấn công sắc bén.

Đồng thời với việc né tránh, anh không quên phản kích.

Lợi dụng khoảnh khắc Tiyihu chém hụt, Trần Hạo dùng tay trái chống đất tìm điểm tựa, sau đó dồn huyết mạch chi lực vào chân phải, dùng toàn bộ sức lực đá vào cổ tay cầm đao của Tiyihu.

Tiyihu thấy Trần Hạo né được cú chém ngang eo thì không để tâm, lập tức xoay lưỡi đao định thừa lúc Trần Hạo đang ngửa người né tránh mà "mổ bụng".

Nhưng đao thân vừa xoay, cô ta cảm thấy cổ tay nóng rát, cốt đao trong tay tuột ra, bay lơ lửng giữa không trung hóa thành cốt chi tinh tủy, rồi lại quay về với bản thân cô ta.

Lúc này cô ta mới phát hiện vị Đại Thiên Sư kỳ lạ đối diện này có kinh nghiệm cận chiến vô cùng phong phú, lúc né tránh còn không quên phản kích.

Lúc sinh tiền, cô ta chỉ là một âm dương sư, căn bản không có nhiều cơ hội cận chiến.

Mặc dù hiện tại đã tu thành Thi Vương Kim Giáp, nhưng kinh

nghiệm đánh giáp lá cà thì thực sự quá ít.

Không!

Vết thương nhỏ này có là gì?

Chỉ cần có thể đoạt được công pháp tu luyện trên người Trần Hạo, dù có chịu trọng thương hơn nữa cũng đáng!

Phải biết rằng, năm xưa cô ta nhờ vào một bản công pháp tàn khuyết mà đạt được thành công lúc bấy giờ, không những sáng lập giáo phái quỷ, mà còn lên làm nữ vương một nước.

Cuối cùng, khi thọ mệnh cạn kiệt, cô ta lại dựa vào ghi chép trong sách mà tu luyện thi pháp để sống sót đến nay.

Có thể thấy bản công pháp tàn khuyết kia đã giúp cô ta lớn đến mức nào.

Hiện giờ có khả năng một truyền thừa hoàn chỉnh đang ở ngay trước mắt, sao có thể không kích động?

Khi cô ta chuẩn bị liều mạng chịu chút thiệt hại để hạ gục Trần Hạo, thì sau khi Trần Hạo đá văng vũ khí của cô ta, anh không ngừng tay mà kéo giãn khoảng cách.

Ngược lại, lợi dụng lực vung lên của chân trái, chân phải anh trực tiếp đá vào bụng Tiyihu.

Một trận khói trắng bốc lên, Tiyihu vốn đã hơi mất thăng bằng do bị Trần Hạo đá vào cổ tay, liền ngã ngửa ra phía sau!

Chương 891

Tận dụng cơ hội này, Trần Hạo lập tức điều chỉnh tư thế, không nói hai lời, một mặt kéo giãn khoảng cách, một mặt thi triển Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, toàn bộ dồn lên người cô ta.

Sau khi Thần Quỷ Thất Sát Lệnh kích hoạt, đủ loại công kích pháp lực chính xác đánh trúng thân hình Tiyihu đang ngã xuống, trong chớp mắt làm tiêu tan một tầng lớn thi khí quanh cô ta!

Chưa đợi Tiyihu đứng dậy phản kích, lôi điện trên trời đã bị dẫn xuống.

Một tia sét xanh lam to bằng thùng nước, thẳng tắp đánh trúng Tiyihu đang nằm trên đất.

Điện quang loạn xạ, Tiyihu bị lôi điện đánh trúng chính diện, lôi điện nóng cháy cùng thi khí trên người cô ta như chuột gặp mèo, bị lôi điện đánh cho bốc khói đen khắp người.

Bị khắc tinh của sinh vật hắc ám công kích, đương nhiên không dễ chịu chút nào.

Khi lôi điện đánh xuyên qua lớp thi khí bên ngoài cơ thể Tiyihu, phần lôi điện còn lại toàn bộ đánh vào bản thể cô ta.

Trong chốc lát, tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng vang vọng khắp ngọn núi.

Trần Hạo đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội "đánh chó chết đuối".

Sau khi biết Tiyihu không sợ lôi điện, một kế hoạch chợt nảy sinh trong đầu anh.

Bây giờ là lúc thực hiện kế hoạch, anh chuẩn bị thi triển Ngũ Lôi

Oanh Thiên Chú đã dung hợp với Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, trở thành tu chân công pháp đại thành!

Trong môi trường lôi vũ giao thoa, có sự trợ giúp của thiên uy, thi triển Ngũ Lôi Oanh Thiên Chú, anh tin rằng dù không thể đánh chết Tiyihu tại chỗ, cũng có thể khiến cô ta trọng thương!

Chỉ tiếc, Ngũ Lôi Oanh Thiên Chú tiêu hao quá nhiều pháp lực.

Mặc dù có thể khống chế uy lực lớn nhỏ của Ngũ Lôi Oanh Thiên Chú, nhưng đối mặt với một thi quỷ mà thi thân đã đạt đến cấp Thi Vương Kim Giáp, Trần Hạo không dám giữ lại chút dư lực nào.

Vì vậy, anh chuẩn bị dùng hai phần ba pháp lực trên người để thi triển Ngũ Lôi Oanh Thiên Chú.

Nhìn Tiyihu đang kêu thảm thiết giãy giụa trong lôi điện, Trần Hạo không chần chừ nữa, tay kết kiếm quyết, trong miệng đồng thời vang lên chú ngữ khó hiểu: "Thiên địa ngũ hành, 'Kim' 'Mộc' 'Thủy' 'Hỏa' 'Thổ' lôi điện ngũ pháp, Quý Thủy, Tân Kim, Kỷ Thổ, Đinh Hỏa, Ất Mộc, ngũ phương lôi pháp, nghe lệnh của ta, Ngũ Lôi Oanh Thiên Chú, Sắc!" Chữ "Sắc" cuối cùng vừa thốt ra, kiếm quyết của Trần Hạo cũng chỉ thẳng vào Tiyihu, pháp lực trong cơ thể anh như nước lũ vỡ đập, điên cuồng tuôn ra, toàn bộ dồn về phía đầu ngón tay chỉ kiếm!

Trong chớp mắt, một luồng điện quang xanh lam xen lẫn một tia tím to bằng cánh tay trẻ con bỗng nhiên bắn ra từ đầu ngón tay anh.

Tiyihu dường như cảm nhận được nguy hiểm, toàn thân không chỉ tuôn ra lượng lớn thi khí đậm đặc, mà cả những cốt chi tinh tủy đã hấp thụ vào cơ thể cũng đang giãy giụa, muốn dùng những thủ đoạn này để chống lại đòn công kích nguy hiểm kia.

Đáng tiếc, Trần Hạo đã sớm lên kế hoạch, căn bản sẽ không cho

cô ta cơ hội.

Anh đã thi triển Tiểu Ngũ Lôi Chú trước để dẫn thiên lôi xuống, tạm thời khống chế cô ta, sau đó mới thi triển Ngũ Lôi Oanh Thiên Chú – một thủ đoạn chí mạng, đánh thẳng vào cô ta.

Khi thi khí và cốt chi tinh tủy trên người Tiyihu bắt đầu cuộn trào, đòn chí mạng của Trần Hạo đã ở ngay trước mặt cô ta, không hề có chút dừng lại nào, trực tiếp oanh kích vào người cô ta.

Trong chốc lát, tiếng "tích lý ba lạp" vang lớn, thi khí và cốt chi tinh tủy trên người Tiyihu bị đánh tan hơn nửa.

Nhưng chưa kết thúc, trọng điểm đòn tấn công của Trần Hạo không phải ở việc tấn công cô ta.

Mà là ở việc dẫn động thiên lôi, đó mới là mục đích thực sự của anh.

Cứng rắn chịu đựng Ngũ Lôi Oanh Thiên Chú của Trần Hạo, Tiyihu lúc đầu không cảm thấy uy hiếp, nhưng theo thời gian trôi qua, cảm giác uy hiếp chết người đó càng lúc càng mạnh.

Chỉ thấy trên bầu trời đỉnh đầu cô ta, mây đen cuồn cuộn, điện quang chợt lóe, dường như có một con giao long lôi điện đang phun mây nhả khói bên trong.

Sau khi Trần Hạo kết thúc công kích, lôi điện trên trời không lập tức được dẫn xuống, mà dường như đang ủ mình, không ngừng hội tụ lôi điện xung quanh.

Tiyihu thấy tình huống này, cũng không còn để ý đến những thứ khác, cảm giác uy hiếp mãnh liệt khiến cô ta không ngừng ngưng tụ thi khí và cốt chi tinh hoa.

Đồng thời, thân hình nhanh chóng chạy về một phía, nhưng Trần Hạo không thể để cô ta rời đi vào lúc này.

Nhìn lôi đình không ngừng hội tụ trên bầu trời, Trần Hạo cảm thấy chắc chắn ông trời ghét Tiyihu, muốn mượn tay mình để tiêu diệt cô ta, nếu không thì một Ngũ Lôi Oanh Thiên Chú không thể tạo ra động tĩnh lớn đến vậy.

Thế là, Thái A Kiếm trong tay anh không ngừng chém ra kiếm mang, dùng cách này để ngăn cản Tiyihu bỏ trốn.

Nhưng Tiyihu đã bị lôi điện hội tụ trên trời làm cho vỡ mật, không màng đến công kích của anh, chỉ cắm đầu chạy thục mạng.

Khi Tiyihu bỏ chạy, các khô lâu thị vệ mà cô ta triệu hồi cũng theo đó tan biến.

Những người trên trực thăng cũng ngừng công kích, vì các khô lâu thị vệ đã biến mất, không cần thiết phải lãng phí đạn dược nữa.

Thực ra, khi Tiyihu và Trần Hạo bắt đầu giao chiến, bên trong trực thăng, sau một hồi sắp xếp, cũng đã nổ ra chiến đấu.

Chỉ là lúc đó Trần Hạo đang phân tâm và dồn sức, nên không chú ý.

Nhưng không sao, mọi người dựa vào súng đạn, đã kiềm chân được đám khô lâu thị vệ, tranh thủ được thời gian quý báu cho Trần Hạo.

Chỉ là lần này, đạn thấm máu và nước tiểu đồng tử, đối với các khô lâu thị vệ, hiệu quả không còn tốt như vậy.

Khi đạn trúng vào các khô lâu thị vệ, những chỗ bị trúng đều bốc khói đen, có hiệu quả đấy, nhưng không lớn bằng khi đối phó với khô lâu binh sĩ.

Tuy nhiên, nó cũng khiến các khô lâu thị vệ liên tục bị đánh lùi, cung cấp sự hỗ trợ tốt cho Trần Hạo.

Khi Tiyihu bỏ chạy, Trần Hạo cũng chú ý đến trận chiến bên đó, nhưng hiện tại anh không có thời gian để lo.

Thấy Tiyihu không né tránh công kích của mình, kiếm mang trên tay Trần Hạo không ngừng, tất cả đều giáng xuống người cô ta.

Chạy ra khỏi phạm vi công kích của cô ta, Trần Hạo chỉ xa xa bám theo phía sau, không dám đến gần, vì lôi điện trên đỉnh đầu quá kinh khủng, sợ đến gần sẽ bị vạ lây.

Tiyihu tốc độ nhanh, nhưng lôi điện trên trời đã ủ xong.

Do khoảng cách quá gần, khi con lôi long to như thùng nước giáng xuống, khí thế mang theo trực tiếp cố định Tiyihu tại chỗ, khiến cô ta không thể động đậy mảy may.

Trần Hạo tuy cách Tiyihu mấy chục mét, nhưng khí thế ngút trời kia ép anh không thở nổi.

Tuy nhiên, đó không phải là điều tồi tệ nhất, điều tồi tệ nhất là tiếng sấm sét đi kèm khi lôi điện giáng xuống.

Âm thanh cực lớn thậm chí còn tạo ra những gợn sóng trong không khí.

Nước mưa trên không trung, bị sóng âm đẩy ra tạo thành một khoảng chân không khổng lồ.

Những hạt mưa bị đánh bay va vào người Trần Hạo, như bị đá đập trúng, là một đòn tấn công toàn diện.

Chương 892

Âm thanh và công kích vật lý cùng lúc, đã ban cho anh một "lễ rửa tội" thực sự.

Trần Hạo đã khó chịu, Tiyihu còn thê thảm hơn.

Bị khí thế của thiên lôi trấn áp đến mức không thể động đậy, con lôi long dài trăm mét, to bằng thùng nước, trực tiếp giáng thẳng vào đầu và mặt cô ta.

Trong chớp mắt, cô ta bị lôi điện nhấn chìm, lớp phòng hộ trên người cô ta như một tờ giấy mỏng, bị xuyên thủng ngay lập tức.

Khi lôi điện áp sát thân thể, cô ta cảm giác mình như bước vào một lò luyện kim khổng lồ, toàn thân trên dưới đều bị lôi đình nóng rực đốt cháy.

Không có bất kỳ đau đớn nào, vì thân thể bị lôi đình đánh trúng đã tan chảy ngay lập tức, nhanh đến mức khiến cô ta không cảm thấy đau đớn, chỉ có sự tê dại toàn thân.

Đòn công kích chí mạng này khiến trong lòng cô ta một trận bất lực.

Cô ta liều mạng phóng thích thi khí và cốt chi tinh tủy trên người, nhưng đáng tiếc mọi thứ đều vô dụng, cơ thể không ngừng bị tan chảy, toàn thân trên dưới máu thịt lẫn lộn, có chỗ thậm chí đã lộ ra xương cốt trắng trong như ngọc.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài như vậy, chờ đợi cô ta chỉ có một kết cục là diệt vong, tan thành mây khói.

Cô ta cũng không ngờ Trần Hạo lại âm hiểm đến vậy, lại giấu chiêu lớn lợi hại như thế, thi triển phương pháp "giả yếu" để dụ cô ta

mắc bẫy, thật sự hèn hạ và vô sỉ.

Không được, không thể tiếp tục như thế này nữa, nếu không cô ta chắc chắn sẽ hồn phi phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh!

Trong lòng cô ta trở nên độc ác, trong chớp mắt điều động toàn bộ thi khí và cốt chi tinh hoa của bản thân, khiến cả hai cuồng bạo.

Tiyihu chuẩn bị tự bạo thân thể và năng lượng, phá vỡ lớp lôi điện bao quanh, tạo ra một đường sống.

Khi năng lượng của Tiyihu cuồng bạo đến cực điểm, cô ta tách một phần cốt chi tinh tủy bao bọc hồn phách, chuẩn bị "đông sơn tái khởi" sau này.

Chuẩn bị xong, cô ta không chút do dự dẫn bạo thân thể, lôi điện quả nhiên cũng nổ tung ra một khe hở!

Trong lúc tuyệt vọng tìm đường sống, cô ta nhìn thấy một tia sáng, chuẩn bị thoát ra khỏi khe hở.

Nhưng không ngờ, lôi điện vốn đang từ từ tiêu hao sức mạnh cũng theo đó cuồng bạo lên.

Hoàn toàn không cho cô ta cơ hội thoát ra, lôi điện cuồng bạo trong chớp mắt đã nổ tung cùng với thân thể cô ta!

Khiến Tiyihu trở tay không kịp, năng lượng nóng rực khổng lồ đã trực tiếp xuyên thủng lớp bảo hộ của cốt chi tinh tủy, sau đó linh hồn cô ta dưới sự xung kích của năng lượng đã tan chảy ngay lập tức.

Nữ vương số một Nhật Bản từng một thời lẫy lừng, quyền thế ngút trời, còn có danh xưng "Thiên Chiếu Đại Thần" Tiyihu, cứ như vậy bị thiên lôi diệt sát!

Thật đúng là "tự làm tự chịu" a, muốn nói cho tôi một đạo lý: đừng có ra vẻ ta đây, ra vẻ ta đây sẽ bị trời đánh.

Trần Hạo vừa mới chịu đựng xong đòn công kích, đang chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm.

Nào ngờ, khí thế trên người Tiyihu bị lôi điện bao bọc đột nhiên bùng lên dữ dội, mang lại cho anh một cảm giác vô cùng nóng nảy và bất ổn, khiến mí mắt anh giật liên hồi.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh biết nếu ở lại chỗ cũ chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy anh không chút chần chừ nhào xuống đất.

Ngay khi anh nhào xuống, một làn sóng xung kích còn dữ dội hơn lúc nãy cuốn theo nước mưa, bùn đất, đá vụn, khuếch tán ra xung quanh.

May mà anh đã kịp thời nhào xuống đất, tuy bị dính đầy bùn lầy, nhưng không bị thương nặng.

Chỉ là vừa nãy, tiếng sấm ầm ĩ khiến tai anh ù đi, một mảng ong ong, không nghe thấy chút âm thanh nào bên ngoài.

Anh thậm chí còn nghi ngờ màng nhĩ mình đã bị thủng.

Anh lắc đầu đứng dậy, nhìn về phía vụ nổ, chỉ thấy nơi đó xuất hiện một cái hố lớn năm sáu mét, nhưng Tiyihu đã biến mất tăm tích.

Anh hiểu ra, chắc chắn Tiyihu thấy tình thế bất lợi, đã trực tiếp tự bạo thân thể để tạo ra một đường sống.

Nhưng không ngờ, việc cô ta tự bạo thân thể lại trực tiếp dẫn đến việc lôi điện cũng cuồng bạo theo, tạo ra một vụ nổ dữ dội.

Anh cũng không biết liệu có một tia linh hồn nào của cô ta kịp thoát thân hay không.

Nhìn vào uy lực của vụ nổ lúc đó, khả năng Tiyihu thoát thân là cực kỳ thấp, điều này khiến Trần Hạo không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Thật sự anh không ngờ Tiyihu lại luyện thành Thi Vương Kim Giáp.

Với năng lực hiện tại của mình, muốn xử lý một vật thể hợp nhất từ quỷ vật thăng cấp Thi Vương Kim Giáp thì thực sự có chút phiền phức.

May mắn là anh cũng không biết Tiyihu đã đắc tội gì với ông trời, lẽ ra cô ta không nên tồn tại trên thế gian này, nên đã bị Thiên Đạo mượn tay anh mà trực tiếp đánh chết!

Đương nhiên đây chỉ là phỏng đoán của tôi, dù sao thì anh cũng không thể xác định được, cũng không có cách nào kiểm chứng.

Hiện tại, điều quan trọng nhất là đi thu gom những kho báu Tiyihu để lại.

Từng là quân vương một nước, vật phẩm bồi táng chắc chắn sẽ không ít.

Còn về cơ quan trong mộ, anh không hề bận tâm.

Dù sao thì thần thức và đủ loại kỹ năng đạo mộ của anh cũng không phải để ăn chay, những thứ dùng để đối phó với người thường đối với anh thực sự không có tác dụng quá lớn.

Chỉ cần phóng thần thức ra, trên, dưới, trái, phải, trước, sau, tất cả mọi thứ đều sẽ hiện rõ trong đầu anh.

Một khi bị phát hiện, cơ quan sẽ mất đi tác dụng lớn nhất của nó, anh chỉ cần tránh né trước là được.

Cùng với việc Tiyihu tan biến vào hư vô, mưa sét trên trời cũng bắt đầu từ từ ngớt dần.

Điều này càng khiến Trần Hạo xác nhận phỏng đoán của mình.

Anh không nghĩ nhiều nữa, nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ

linh tinh ấy ra khỏi đầu.

Khi mưa sét ngừng hẳn, hệ thống vốn luôn im hơi lặng tiếng bỗng xuất hiện: [Đinh!

Kịch bản đã kết thúc.

Chủ ký chủ có muốn lập tức trở về không?

Nếu không chọn trở về ngay lập tức, hệ thống sẽ cưỡng chế trở về sau hai mươi bốn giờ.] Nghe tiếng hệ thống, Trần Hạo hoàn toàn xác định Tiyihu đã hồn phi phách tán, trong lòng anh trực tiếp từ chối trở về ngay lập tức.

Chương 893

Dù sao thì boss cũng đã bị tiêu diệt, nhưng chiến lợi phẩm còn chưa thu thập, sao có thể trở về ngay được?

Trong lúc Trần Hạo đang trầm tư, Luke và một thanh niên cầm súng chạy tới.

Vụ nổ vừa rồi do ở xa nên mọi người không bị ảnh hưởng, nhưng họ đã nhìn rõ rệt cảnh sét đánh từ trời xuống.

Vụ nổ sau đó càng khiến họ lo lắng không yên, vì vậy hai người mang theo vũ khí, tự nguyện xung phong đi xem xét tình hình.

Đồng thời, họ cũng lo lắng cho sự an toàn của Trần Hạo, dù sao nếu Trần Hạo có mệnh hệ gì, họ chắc chắn cũng sẽ không yên ổn.

Khi Luke và người thanh niên tiến vào phạm vi thần thức của mình, Trần Hạo đã phát hiện ra, vì vậy anh ngừng trầm tư, nhìn về hướng họ.

Mặc dù tai anh không nghe rõ, nhưng thần thức lại có thể thay thế các giác quan của cơ thể.

Cầm súng tự động nhưng vẫn không mang lại cho Luke một chút cảm giác an toàn nào, bởi vì kẻ địch không phải là con người bình thường, mà là quỷ quái đáng sợ.

Nếu có lựa chọn, họ thà đối mặt với một nhóm lính đánh thuê được trang bị đầy đủ, cũng không muốn đối đầu với những bộ xương khô đáng sợ kia.

Hai người rón rén lần theo dấu vết, nhanh chóng thấy Trần Hạo.

Thấy anh không sao, họ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Luke vắt súng lên vai, vẻ mặt căng thẳng hỏi: “Thế nào rồi, Trần Hạo, mấy bộ xương khô đó đã được giải quyết chưa?” Anh ta còn vẻ mặt thấp thỏm nhìn Trần Hạo, sợ anh trả lời là chưa.

Người còn lại cũng có câu hỏi tương tự, chỉ là bị Luke hỏi trước, nên cũng nhìn Trần Hạo với vẻ mong đợi và thấp thỏm, hy vọng nhận được câu trả lời vừa ý.

Thấy biểu cảm của hai người, Trần Hạo trong lòng khẽ cười, không vòng vo mà trực tiếp mỉm cười nói: “Không cần lo lắng, những quỷ vật đó đã được giải quyết rồi.” Anh dừng lại một chút rồi nhíu mày lo lắng nói: “Nhưng mà, tôi không biết những chỗ khác còn có hay không, tôi định bây giờ đi xem xét một chút, để phòng vạn nhất.” Nghe nửa câu đầu của Trần Hạo, hai người rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, trong lòng không ngừng nói: “Giải quyết rồi thì tốt quá, tốt quá!” Nhưng Trần Hạo chưa nói xong, lại nói thêm một câu “nếu như”, vì để phòng vạn nhất.

Thế là người thanh niên kia vội vàng tiếp lời: “Vậy phải làm phiền anh Trần vất vả rồi, nếu cần giúp đỡ, tôi và anh ấy sẽ đi cùng.” Thanh niên này rõ ràng thuộc loại đang trong độ tuổi nhiệt huyết, còn chưa nói hết câu.

“À, nếu cần giúp đỡ tôi cũng đi cùng, nhiều người hơn thì có thêm người giúp mà!” Luke suy nghĩ một lúc rồi cũng mở miệng nói.

“Không cần đâu, hai cậu cứ về trực thăng đi.

Mang theo hai cậu, tôi có khi phải phân tâm chăm sóc, tôi một mình dễ tiến dễ lui hơn.” Đối với lời nói của hai người, Trần Hạo phân biệt rõ ràng, họ là thật lòng.

Nhưng anh không thể đưa hai người đến mộ của Tiyihu, dù sao anh còn phải đi thu gom kho báu bên trong.

Cơ quan trong mộ tuy anh không sợ, nhưng hai người dù sao cũng không có thần thức, nếu không cẩn thận chạm phải, tuy sẽ không có chuyện gì, nhưng cũng vô cớ thêm phiền phức.

“Hai cậu cứ về nói với mọi người là không sao, tôi chỉ xem có con cá lọt lưới nào không thôi, bảo họ nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai có lẽ có thể trở về rồi.” “Được rồi!

Tôi sẽ không gây phiền phức cho anh Trần nữa.” Thanh niên nghe lời Trần Hạo nói, trên mặt vừa xấu hổ, trong lòng cũng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao những quỷ vật kia quá đáng sợ, không phải đối mặt với chúng thì tốt nhất.

“Cẩn thận nhé, lát nữa về, tôi sẽ thông qua thiết bị liên lạc trên máy bay để cầu viện, có lẽ ngày mai chúng ta có thể rời đi rồi.” Luke vẻ mặt chân thành nói với Trần Hạo.

“Ừm, yên tâm đi, bản lĩnh của tôi hai cậu cũng thấy rồi, sẽ không sao đâu.” Đối với sự quan tâm của Luke, Trần Hạo vẻ mặt bình tĩnh.

Anh biết đối phương xuất phát từ ơn cứu mạng, nên mới quan tâm như vậy.

Mặc dù anh không cần, nhưng dù sao thì “thân thủ bất đả tiếu kiểm nhân” (không đánh người tươi cười), nên anh bình tĩnh chấp nhận sự quan tâm của Luke.

Sau khi nói chuyện thêm vài câu, Trần Hạo xoay người rời đi, chạy về hướng mộ thất.

Suốt một đêm chiến đấu liên tục, nhưng anh không cảm thấy mệt mỏi chút nào, tinh lực dồi dào, bước chân như bay.

Vốn khoảng cách không xa, dưới tốc độ chạy nhanh của Trần Hạo, chỉ vài phút đã đến chỗ cửa mộ.

Lúc này, ở đó không còn bất kỳ dấu vết nào của ngôi mộ, chỉ còn lại một cái hang hình bầu dục.

Bên trong hang tối đen như mực.

Thần thức quét qua hang động, anh nhanh chóng tìm thấy một thiết bị hạ tốc độ và một cuộn dây thừng.

Không mất nhiều công sức để cố định dây thừng.

Mặc dù không có thiết bị bắn dây, nhưng Trần Hạo biết phép thuật bay lượn, có pháp khí phi hành Thiên Tinh, nên đối với việc này căn bản không bận tâm.

Với bản lĩnh của mình, không cần dây thừng để vào mộ thất cũng không mất bao lâu.

Hiện tại có một sợi dây cũng tiết kiệm công sức rồi.

Anh nắm lấy dây thừng nhanh chóng hạ xuống, không bao lâu đã chạm đất.

Vứt bỏ dây thừng, Trần Hạo đứng tại chỗ trầm tư một lúc, sau đó tay kết pháp ấn thi triển một Ngự Quỷ Thuật, ngay sau đó từng luồng khí đen bốc lên.

Không lâu sau, khí đen hóa thành vài bóng quỷ hình người.

Chỉ thấy sau khi hóa thành hình người, chúng lập tức quỳ một gối xuống đất cung kính vấn an: "Tham kiến chủ nhân." "Ừm," Thấy mấy con quỷ quỳ một gối, Trần Hạo không lấy làm lạ, trực tiếp ra lệnh: "Đại quỷ ở lại đây, nếu có cô gái nào tiến vào thì không cần quản." "Nếu một người đàn ông da trắng lớn tuổi tiến vào, thì trực tiếp làm hắn ta hóa điên cho tôi." Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Trần Hạo quyết định nể mặt Lara mà tha cho Richard một lần.

Nếu Richard thật sự vào cổ mộ, Trần Hạo cũng không định giết

hắn, để Lara khỏi đau lòng.

Tuy thời gian chung sống không dài, nhưng Trần Hạo biết Lara là một cô gái lương thiện, huống hồ ở thế giới Đạo mộ, anh còn có một Lara khác làm vợ nữa.

Sắp rời đi rồi, không cần thiết phải tạo thêm một bi kịch.

Mặc dù không giết, nhưng cũng sẽ không dễ dàng buông tha, làm hắn ta hóa điên cũng tốt, ít nhất có thể ở bên Lara thật tốt, biết đâu lại là một chuyện tốt.

"Chủ nhân!" Đại quỷ nghe Trần Hạo phân phó, lập tức cung kính đáp lời.

Tên của con đại quỷ này, Trần Hạo đặt đại theo thứ tự cho tiện, bên dưới còn có nhị quỷ, tam quỷ.

"Mấy đứa, bây giờ tất cả tản ra cho ta, tìm chỗ cất giữ kho báu bên trong, sau đó trở về báo cho ta." Phân phó xong đại quỷ, Trần Hạo có chút kích động lại tiếp tục phân phó các quỷ vật khác, dù sao thì sắp có một khối tài sản khổng lồ vào túi.

"Tuân mệnh, chủ nhân." Mấy con quỷ vật cung kính tuân lệnh, sau đó tản ra bốn phía, có con tiến vào đường hầm, có con chui xuống lòng đất, cũng có con xuyên tường, trong nháy mắt tất cả đều biến mất trong cổ mộ.

Thấy những quỷ vật thuộc hạ của mình có thể lên trời xuống đất, không gì là không thể, Trần Hạo trong lòng không khỏi thèm thuồng.

Chương 894

Năng lực của loài quỷ thật đáng ngưỡng mộ, cũng không biết bao giờ mình mới có thể luyện được đến cảnh giới bay lượn độn thổ, đuổi sao bắt trăng đây?

Sau khi Trần Hạo tiến vào cổ mộ, những người trên máy bay cũng từ miệng Luke biết được tin quỷ vật đã bị tiêu diệt, Trần Hạo hiện đang truy tìm những kẻ lọt lưới, và sẽ sớm quay lại.

Mọi người nghe tin này, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng an toàn rồi.

Lính đánh thuê thì tiêu đời hết rồi, nhưng họ không có người kỳ lạ như Trần Hạo bảo vệ.

Dưới cảnh giác của nhiều bộ xương binh lính như vậy, chắc chắn họ sẽ không thể sống sót.

May mắn sống sót được một hai người thì cũng không tạo thành uy hiếp.

Kẻ thù lớn nhất là quỷ vật, cũng đã bị Trần Hạo tiêu diệt, bây giờ anh lại đi truy lùng những kẻ lọt lưới.

Họ tin rằng chẳng mấy chốc, mọi người có thể rời khỏi cái nơi khỉ ho cò gáy này, trở về tổ quốc, gặp gỡ người thân và bạn bè.

Về người thân và bạn bè, biểu cảm của mọi người âm tình bất định, ai nấy đều có tâm sự riêng.

Richard trốn trong một góc, sau khi nghe Luke nói chuyện, đôi mắt đục ngầu của ông ta bắt đầu lóe lên tinh quang, biểu cảm liên tục thay đổi.

Dường như đang đứng trước một lựa chọn trọng đại, nhưng

không biết đã quyết định gì, ánh mắt nhanh chóng trở nên nóng rực và kiên định.

Khi mọi người đang phấn khích không thể ngủ được, ông ta lấy cớ ra ngoài đi vệ sinh, lén lút rời khỏi máy bay.

Xuống máy bay xong, thấy không ai chú ý, ông ta nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Mọi thứ không có bất kỳ ai chú ý, ngay cả Lara cũng chỉ nghĩ ông ta thật sự đi vệ sinh.

Một đám người đều đang hân hoan bàn luận về những việc sẽ làm sau khi trở về.

Có người chỉ muốn về nhà ở bên người thân không rời xa nữa, có người thì muốn quay về làm ăn, nhất thời không khí vô cùng náo nhiệt.

Đứng trong hang động tối đen âm u, bên tai một mảng ong ong, dường như cả thế giới chỉ còn lại một mình anh.

Nhưng Trần Hạo không hề có chút sợ hãi nào, ngay cả quỷ anh còn diệt một đống lớn, sao có thể sợ hãi khi ở trong mộ thất.

Một lát sau, nhị quỷ thuộc hạ của Trần Hạo trở về báo cáo đã tìm thấy phòng bồi táng.

Trần Hạo định thần lại, sau khi căn dặn đại quỷ, liền để tam quỷ dẫn đường tiến vào mộ đạo phức tạp.

Nhìn mộ đạo có hình tam giác, Trần Hạo khinh thường bĩu môi, thật sự không có chút văn hóa nền tảng nào, mộ đạo còn xây quái dị như vậy, không hề rộng rãi, khiến người ta cảm thấy áp bức.

Thông qua thần thức, Trần Hạo dễ dàng tránh các loại cơ quan cạm bẫy, thực sự những cơ quan này quá đơn giản.

So với những cổ mộ ở An Lạc, để chống trộm, đủ loại thứ kỳ quái đều có, khiến người ta phòng không kịp, cát lún, dầu lửa, khí độc, côn trùng độc, đơn giản là dùng đủ mọi thủ đoạn.

Mộ của Tiyihu, một quân vương đường đường một nước, lại chỉ có vài mũi tên độc và vài cái hố bẫy, thật sự quá sơ sài, không phức tạp bằng mộ của một vương gia ở An Lạc, quả nhiên không hổ danh là Nhật Bản.

Dễ dàng vượt qua tất cả cơ quan cạm bẫy, Trần Hạo theo tam quỷ đến một mộ thất rộng lớn.

Mộ thất bị một cánh cửa đá chặn lại.

Sau khi Trần Hạo đến, tam quỷ lập tức xuyên qua cửa đá đi vào bên trong.

Không lâu sau, nghe bên trong cửa có tiếng "kẹt kẹt ~ xoạt xoạt!" của cơ quan.

Cùng với âm thanh vang lên, cánh cửa đá đó cũng được mở ra.

Hóa ra cửa đá sau khi đóng lại chỉ có thể mở từ bên trong, cách này có thể chống trộm ở mức độ lớn.

Đáng tiếc, Trần Hạo có thể sai khiến quỷ, nên những biện pháp phòng hộ này đối với anh chỉ như hư không.

Sau khi cửa mở ra, anh không lập tức đi vào.

Dù sao đã bị phong kín mấy ngàn năm, không khí chắc chắn sẽ không tốt đẹp gì, cứ thông gió một chút đã.

Đợi một lúc, khi cảm thấy đã ổn, Trần Hạo bước vào mật thất.

Căn mật thất khá lớn, khoảng bốn năm mươi mét vuông.

Trên sàn chất đầy những thùng gỗ giống hệt nhau, dựa vào tường có mấy cái kệ gỗ.

Trên đó bày đủ loại vật phẩm.

Sau khi vào mộ thất, Trần Hạo không dùng thần thức để kiểm tra những thùng gỗ đó, làm như vậy sẽ mất đi sự kích thích khi tìm kho báu, cảm giác tự mình chứng kiến là tốt nhất.

Trước các thùng gỗ, chỉ thấy những thùng gỗ đã mục nát, khóa đồng trên đó cũng đã gỉ sét loang lổ.

Trần Hạo nắm lấy khóa đồng nhẹ nhàng kéo một cái, toàn bộ ổ khóa cùng với các phụ kiện cố định trên thùng gỗ đều bung ra.

Rõ ràng là gỗ của thùng đã mục nát hoàn toàn.

Nhìn chiếc khóa đồng trong tay, Trần Hạo trong lòng không khỏi bật cười.

Đã mấy ngàn năm rồi, tình huống này là quá bình thường.

Mở chiếc rương ra, chỉ thấy bên trong xếp ngay ngắn từng hàng tiền vàng hình bầu dục.

Anh lấy một đồng tiền vàng ra cân thử, khoảng một lạng.

Nhìn những đồng tiền vàng xếp gọn gàng, Trần Hạo khóe miệng không khỏi nở nụ cười nhẹ, sau đó phân phó tam quỷ mở tất cả các rương khác.

Sau khi tất cả các rương được mở ra, đập vào mắt là một màu vàng rực, có một lượng nhỏ bạc.

Trần Hạo đếm thử, vàng bên trong có chín mươi chín rương, mỗi rương khoảng bốn năm trăm cân, tổng cộng số vàng ít nhất cũng phải mười mấy tấn.

Trong chốc lát, anh hớn hở ra mặt.

Ngoài vàng, các loại đá quý, ngọc trai cũng được chất thành rương.

Chương 895

Thấy vậy, anh không chần chừ nữa, thu tất cả những thứ nằm trong tầm mắt vào không gian trữ vật.

Vừa thu gom vàng bạc châu báu, Trần Hạo trong lòng vừa bất giác tự giễu: Ở thế giới Cổ Hoặc Tử, tài sản mấy chục, mấy trăm tỷ cũng có thể không thèm để ý.

Vậy mà ở ngôi mộ này, nhìn những vật phẩm bồi táng lại vui mừng đến vậy!

Xem ra sở thích lớn nhất của mình vẫn là xuống mộ "mạc kim" (đạo mộ) a!

Trong mật thất, nơi nào Trần Hạo đi qua, nơi đó tan hoang, tất cả những thứ có giá trị đều đã được anh thu gọn.

May mà không gian trữ vật đủ lớn, nếu không thì thật sự có khả năng không chứa hết.

Lúc này, Richard đang đu dây xuống mà không hề hay biết.

Ngay khi ông ta xuất hiện ở cửa hang, Đại Quỷ đã chú ý.

Nó biết đó là người mà Trần Hạo đã dặn dò, sau khi vào mộ huyệt thì phải làm cho hóa điên.

Vì vậy, Đại Quỷ không trực tiếp ra tay, nhưng bây giờ thì khác rồi, Richard cứ thế đu dây xuống, đâu có chuyện tốt lành gì, nó phải chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân chứ.

Thế là nó lơ lửng phía sau Richard.

Nhìn Richard đang run rẩy, Đại Quỷ đảo mắt một vòng, sau đó không công kích mà trực tiếp thổi vào gáy ông ta.

Hơi thở nó chứa âm khí, sẽ khiến người ta khó chịu.

Richard đang đu dây xuống, đột nhiên toàn thân run rẩy, chỉ cảm thấy gáy lạnh toát, như có ai đó đang thổi vào lưng mình.

Nhưng ông ta rất rõ ràng, phía sau không có ai, đây lại không phải mặt đất bằng phẳng, mà là vách đá dựng đứng, sao có người được?

Không phải người thì là gì, ma ư?

Vừa nghĩ đến điều này, ông ta bị phỏng đoán của mình dọa cho giật bắn mình: "Không phải đã tiêu diệt hết rồi sao, sao vẫn còn thứ quỷ quái này?" Richard trong lòng gào thét, nhưng lại không thể không lấy dũng khí quay lại nhìn xem đó là thứ gì.

Lúc này, tim ông ta đập nhanh kinh khủng, cảm giác như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ông ta cảm thấy cổ mình lúc nào cũng lạnh toát.

Lấy hết dũng khí, với vẻ mặt kinh hãi, ông ta từ từ quay đầu lại, muốn nhìn rõ thứ đang thổi vào gáy mình.

Nhưng Đại Quỷ là thể linh hồn thuần túy, không giống như những khô lâu thị vệ có thực thể.

Với mắt thịt phàm trần của Richard, không thể nào nhìn thấy.

Vì vậy, khi Richard run rẩy quay đầu nhìn, ông ta cũng không thấy gì.

Thấy không có thứ gì, Richard thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng đó chỉ là ảo giác do căng thẳng gây ra.

Nhưng hơi thở nhẹ nhõm chưa được bao lâu, luồng lạnh lẽo đó lại ập đến từ phía sau, khiến da đầu ông ta lập tức tê dại.

Richard biết, chắc chắn có thứ gì đó đang nhắm vào mình, chỉ là ông ta không thể nhìn thấy, có thể là loại linh hồn, nếu không thì

không thể nào không thấy được.

Tay chân ông ta run lẩy bẩy.

Khi ở cùng nhiều người thì không cảm thấy gì, nhưng bây giờ chỉ còn một mình, trong lòng lại càng sợ hãi hơn.

Đại Quỷ thấy hiệu quả của việc thổi khí, liền được đà, đặt tay lên vai Richard.

Sau đó dùng giọng nói thê lương, thì thầm bên tai ông ta: "Ta chết thảm quá, xuống đây làm bạn với ta đi!" Cảm giác có một bàn tay đặt lên vai, Richard sợ đến toàn thân run rẩy, răng va vào nhau lập cập, trong lòng sợ hãi đến cực độ.

Khi lời nói không thể hiểu được của Đại Quỷ vang lên, Richard "A" một tiếng kêu thất thanh, đồng thời tay nắm dây cũng buông lỏng.

Điều đó khiến ông ta lập tức hồn bay phách lạc, nếu ngã xuống thì không gãy tay cũng gãy chân mất!

Thế là, tiếng kêu thảm thiết "A ~ A ~ A" không ngừng vang lên.

May mà ông ta đã xuống được hơn nửa, phần vách đá còn lại vừa đúng là một dốc nghiêng.

Richard vừa kêu thảm thiết, vừa lăn lộn xuống đất.

Đại Quỷ lơ lửng trên không trung, luôn theo sát ông ta.

Khi Richard cuối cùng cũng ngừng lăn lộn, Đại Quỷ hiện thân trước mặt ông ta, lộ ra bộ mặt chết chóc.

Richard đang may mắn vì có một con dốc nghiêng, nếu không thì cái bộ xương già này chắc chắn sẽ tan tành.

Không màng đến những cơn đau trên người, Richard cảm thấy mình cần mở mắt ra nhìn xung quanh.

Nhưng điều khiến ông ta không ngờ là, vừa mở mắt ra, ông ta nhìn thấy một khuôn mặt ở cự ly gần, một khuôn mặt trắng bệch không có một chút huyết sắc, trên đó thất khiếu chảy máu, mắt không có đồng tử, toàn là tròng trắng.

"A ~ Cứu mạng, đừng giết tôi!" Richard lập tức sụp đổ.

Đại Quỷ đang đợi khoảnh khắc này, người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần, không phải không có lý.

Khi dũng khí càng đầy đủ, dương khí trên người sẽ càng nặng.

Nhưng khi càng sợ hãi, dương khí trên người sẽ càng yếu.

Đó cũng là lý do tại sao quỷ vật trước khi hại người, phải dọa dẫm một phen, sau đó mới đoạt lấy tính mạng.

Có câu nói hay rằng, "bình sinh bất tố khuy tâm sự, bán dạ bất phạ quỷ xao môn" (suốt đời không làm điều trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa).

Richard không làm chuyện trái lương tâm, nên đường đường chính chính, không hề sợ hãi.

Loại người này quỷ cũng không dám đến gần, giống như những người có sát khí, loại người này trên người sẽ có một luồng chính khí hộ thể.

Mục đích của Đại Quỷ là tiêu hao dương khí và lý trí trên người Richard, như vậy dễ dàng thi pháp thành công.

Bởi vì nó đang thi triển huyễn thuật, nên nếu Richard bình tĩnh, dương khí lại sung túc, thì dễ dàng thoát khỏi.

Chương 896

Nhìn Richard đang chìm trong nỗi sợ hãi tột độ, Đại Quỷ thổi một luồng âm khí vào mặt ông ta, lập tức nỗi sợ hãi trên mặt Richard càng thêm dữ dội.

Trước mắt ông ta lại xuất hiện đội quân xương khô, và đủ loại xác sống khủng khiếp đang từ từ tiến đến, khiến ông ta hoàn toàn mất hết lý trí mà phát điên, trong miệng không ngừng lảm nhảm những lời vô nghĩa.

Thấy vậy, Đại Quỷ hài lòng gật đầu, đã hoàn thành nhiệm vụ Trần Hạo giao phó.

Với tình trạng của Richard như vậy, chỉ cần kéo dài hơn mười phút, ông ta sẽ hoàn toàn hóa điên.

Thế là thân ảnh của nó bắt đầu từ từ mờ đi, cho đến khi toàn bộ hình dáng biến mất.

Lara, sau khi cha cô rời đi một lúc, đã cảm thấy có điều bất thường, vì cha cô đã đi quá lâu rồi, đi vệ sinh cũng không nên mất nhiều thời gian như vậy.

Trần Hạo từng chất vấn cha cô, trong lòng cô nhanh chóng có phỏng đoán, vì vậy cô nói với Luke một tiếng, rồi một mình cầm vũ khí đi tìm cha mình.

Sau khi Trần Hạo thu tất cả kho báu và cổ vật, lại có một quỷ vật khác đến báo cáo.

Tại một nơi lẽ ra để đặt quan tài, nó phát hiện một vách ngăn bí mật trong tường, bên trong có một hộp gỗ dài, không thể chạm vào.

Nghe lời nó nói, Trần Hạo lập tức hứng thú, thế là anh liền theo

nó đi xem xét, đoán rằng đó có thể là bí tịch tu luyện Tiyihu để lại, nếu không thì sẽ không chuyên môn xây một vách ngăn bí mật trong mộ thất.

Với tâm trạng mong đợi, anh đến một thạch thất rộng lớn.

Trên sàn thạch thất có một dấu vết hình chữ nhật rõ ràng.

Đó rõ ràng là mộ thất chính của Tiyihu.

Anh không đi quan sát, mà đến chỗ con quỷ nhỏ đã chỉ.

Thần thức quét qua nhanh chóng phát hiện ra cơ quan, cơ quan rất tinh xảo, nằm trong bức bích họa.

Một khối đá hình tròn, được khéo léo hòa trộn với cảnh vật trong bích họa, khiến người ta căn bản không thể phân biệt được thực ra đó là một nút cơ quan.

Sau khi xác nhận không có cơ quan cạm bẫy nào, Trần Hạo nhẹ nhàng xoay khối đá không rõ ràng kia.

Sau tiếng "Ca ca ~ sát sát", trên bích họa liền xuất hiện một lỗ thủng cỡ quả bóng da.

Từ bên trong, một chiếc hộp gỗ đen tuyền hình chữ nhật cổ kính được đặt ở đó.

Trần Hạo vươn tay kéo chiếc hộp ra.

Chiếc hộp có kích thước tựa như hộp đàn cổ, cầm trên tay cảm giác lạnh lẽo và nặng trịch.

Trần Hạo bắt đầu quan sát kỹ lưỡng.

Bốn góc hộp được bọc viền vàng, xung quanh hộp khắc đủ loại hình ảnh ác quỷ đang quỳ lạy một nhân vật lớn.

Phía trên cùng khắc một người đàn ông mặc áo xương khô, đầu

đội mũ miện, tay cầm ngọc khuê.

Gương mặt người đàn ông bị màn châu rủ từ mũ miện che khuất, không nhìn rõ, nhưng chính vì thế lại càng khiến người ta cảm thấy bí ẩn và khó lường.

Trên hộp có một chiếc khóa vàng nhỏ nhắn, dù đã trải qua hàng nghìn năm, chiếc hộp vẫn còn nguyên vẹn như mới, chiếc khóa cũng không bị hư hại, chỉ hơi chuyển màu đen mà thôi.

Từ không gian trữ vật, tôi lấy ra bộ dụng cụ mở khóa, loay hoay vài cái liền mở được khóa.

Với sự tinh thông mở khóa của Trần Hạo, một chiếc khóa gần hai nghìn năm tuổi thì việc mở nó dễ dàng vô cùng.

Sau khi mở khóa, Trần Hạo đặt chiếc hộp xuống đất, sau đó cẩn thận dùng trường kiếm cạy mở nắp hộp.

Sau khi hộp mở ra, không có chuyện gì xảy ra, cũng không có vẻ mặt lúng túng.

Không có chuyện gì đương nhiên là tốt nhất, chỉ là để đề phòng vạn nhất.

Nếu có chuyện thì sao tránh khỏi một kiếp?

Cẩn tắc vô áy náy, không quản có cơ quan hay không, Trần Hạo đều sẽ cẩn thận mở ra.

Mở hộp ra, bên trong đựng một khối vải được gói ghém cẩn thận.

Trần Hạo vươn tay lấy miếng vải ra, cầm lên thấy có chút nặng.

Khi miếng lụa hoàn toàn được mở ra, tôi phát hiện bên trong là một thanh trường kiếm thời Tần Hán, lấp lánh hàn quang!

Trên miếng lụa bọc trường kiếm kia, toàn bộ là những dòng chữ Hán Việt nhỏ như đầu ruồi.

Thần thức của Trần Hạo quét qua, thấy bên trái viết ba chữ lớn: "Diêm La Kinh".

Hai chữ "Diêm La" này, ai ai trên thế gian cũng đều biết, mỗi khi nhắc đến hai chữ này, lòng người đều mang theo kính sợ.

Bởi vì đó là danh xưng của kẻ thống trị âm gian, đại diện cho quyền uy vô thượng, nắm giữ sinh tử của vạn vật chúng sinh.

Trên một mảnh lụa tàn này, ghi chép một bộ công pháp quỷ đạo gọi là Diêm La Kinh, cũng không biết có quan hệ gì với vị đại lão kia không.

Nếu thật sự có chút quan hệ, vậy thì quả thật quá kinh khủng rồi.

Trần Hạo trân trọng vô cùng đặt miếng lụa trở lại vào hộp gỗ, sau đó khóa lại và cất vào không gian trữ vật.

Sau đó, Trần Hạo lại chuyển ánh mắt về phía thanh Hán kiếm kia!

Kiếm dài ba thước bảy tấc, rộng khoảng tám ly, thân kiếm có hoa văn vàng, lưỡi kiếm lấp lánh hàn quang.

Quan trọng nhất, trên tay cầm hình chữ nhật bằng vàng của Hán kiếm, có khắc tám chữ Hán Việt.

"Đại Kinh Thiên Triều Tứ Tùng Vân Kiếm!" Đọc xong, Trần Hạo không khỏi bật cười.

Bởi vì nếu không đoán sai, thanh Hán kiếm này chính là thanh Thiên Tùng Vân Kiếm trong ba thần khí của Uy quốc, còn được gọi là Thảo Thế Kiếm!

Ba thần khí của Uy quốc từ trước đến nay được hoàng thất Uy quốc trân tàng, do Thiên Chiếu Đại Thẩm ban tặng.

Kết quả, trên kiếm lại khắc rõ ràng chữ Hán của Hán triều, đây là một thanh Hán kiếm tinh xảo được hoàng đế Hán triều ban tặng cho

Uy quốc lúc bấy giờ!

Chương 897

Kết quả lại bị thổi phồng thành thần kiếm do thiên thần ban tặng!

Sau đó, Trần Hạo vội vàng đem Diêm La Kinh và Thiên Tùng Vân Kiếm nhờ Hệ thống Thần Tuyển giám định.

Diêm La Kinh quả thực là một bộ công pháp tu đạo, nhưng so với công pháp tu chân của Trần Hạo thì kém xa!

Về phần Thiên Tùng Vân Kiếm, thì đó là một thanh thần binh hợp kim được đúc từ đồng và vẫn thiết.

Chỉ xét về độ sắc bén và uy lực, tuyệt đối sẽ không kém thanh Thanh Công Kiếm của A Ninh!

Diêm La Kinh thì thôi, Trần Hạo không định tu luyện thứ phế phẩm này.

Ngược lại, Thiên Tùng Vân Kiếm lại rất thích hợp với Bạch Ngọc Linh, người chưa có thần binh.

Ban đầu Trần Hạo định đợi sau khi trở về, sẽ đổi cho Bạch Ngọc Linh một thanh thần binh sau khi cô ấy tu luyện có thành tựu.

Kết quả, buồn ngủ lại gặp chiếu manh, Thiên Tùng Vân Kiếm chẳng phải là thứ có sẵn sao!

Nghĩ vậy, Trần Hạo hớn hở cất Thiên Tùng Vân Kiếm vào không gian trữ vật.

Thời gian tiếp theo, tôi lại đi đến mấy thạch thất đặt đồ tùy táng, đáng tiếc là không còn thứ gì có giá trị nữa.

Sau khi tìm kiếm một hồi nữa, Trần Hạo từ bỏ, một là không còn đồ gì giá trị, hai là cũng không cần thiết phải tiếp tục tìm kiếm.

Triệu hồi tất cả quỷ vật, từ trong miệng đại quỷ biết được Richard đã bị làm cho điên loạn, khóe miệng Trần Hạo lộ ra một nụ cười khinh thường, không có bản lĩnh lại còn muốn chiếm đoạt đồ của người khác, đúng là không biết sống chết.

Sau khi thi pháp xua tán mấy con quỷ vật, Trần Hạo ung dung bước đi trở về.

Mọi việc cần làm đã hoàn tất, lại có thêm một thu hoạch ngoài ý muốn là Thiên Tùng Vân Kiếm, bây giờ thì nhẹ nhõm vô cùng.

Chưa ra khỏi lối ra, Trần Hạo đã dùng thần thức quét qua hai người, một là Richard, người còn lại là Lara.

Chỉ thấy Richard đang múa tay múa chân nói lung tung, còn Lara thì đứng bên cạnh lệ nhãn mông lung không ngừng gọi Richard.

Nhìn dáng vẻ của Richard, Trần Hạo biết ông ta đã hoàn toàn điên loạn, có lẽ sau khi trở về sẽ có cơ hội chữa khỏi.

Nhưng đó không phải việc của mình, tôi nhanh chóng bước ra khỏi mộ đạo, giả vờ như không biết gì mà hỏi: "Lara, có chuyện gì vậy?" Lara đang đau buồn vì cha mình mất trí, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, lòng cô ấy lập tức thắt lại.

Tưởng rằng gặp phải những bộ xương binh lính còn sót lại, trong lúc đang hoảng sợ, cô ấy nghe thấy giọng của Trần Hạo.

Điều đó khiến Lara vô cùng bất lực, như tìm được chỗ dựa, giọng nói đầy kích động mà kêu lên: "Trần Hạo, mau nhìn xem, cha tôi bị làm sao vậy?

Tại sao lại ra nông nỗi này?" Nghe giọng Lara kích động, Trần Hạo thầm thở dài, "Làm chuyện bất chính, bị quả báo rồi thôi." Bề ngoài lại vội vã chạy đến bên Richard đang phát điên, lấy dây thừng từ không gian trữ vật ra, trực tiếp ra tay khống chế Richard đang múa tay

múa chân.

Thấy Trần Hạo lấy dây thừng ra để khống chế cha mình, Lara lo lắng hỏi: "Anh đang làm gì vậy?" Trần Hạo bất đắc dĩ chỉ đành bình tĩnh giải thích với Lara đang đầy lo lắng.

"Ông ấy bị kinh hãi quá độ, thần trí không rõ ràng, chúng ta không thể ở lại đây, nên phải khống chế ông ấy trước.

Đợi về đến bệnh viện kiểm tra chắc sẽ hồi phục được." Không quản có hồi phục được hay không, trước hết cứ cho một chút hy vọng, an ủi cô ấy.

Dù sao thì trong nguyên tác, Richard đã bị dính lời nguyền từ Imhotep mà chết, bây giờ còn sống là do tôi đã can thiệp.

Mặc dù điên loạn cũng là một kiểu nguyên nhân, nhưng tôi không cảm thấy có lỗi, dù sao mạng sống cũng đã được giữ lại.

"Thật sự có thể hồi phục sao?" Nghe Trần Hạo nói, Lara ngơ ngác như tự hỏi, lại như tự trả lời.

"Với khoa học phát triển như bây giờ, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu." Một mặt an ủi Lara, một mặt động tác trên tay không ngừng nghỉ, nhanh chóng trói Richard thành một bó lớn, sau đó lại nói.

"Tôi sẽ lên trước, sau đó buộc cha cậu lại, tôi sẽ kéo ông ấy lên." Lúc này Lara đang hoảng loạn, Trần Hạo bảo gì làm nấy.

Trong căn phòng không một bóng người, Trần Hạo lại một lần nữa trở về thế giới chính của Đạo Mộ.

Sau khi đưa Lara lên trực thăng, Trần Hạo lấy ra một ít Kim Hồn Tệ, mỗi người vài chục đồng, coi như bồi thường, dù sao cũng đã lấy hết đồ tùy táng của Imhotep rồi.

Vài chục Kim Hồn Tệ đủ để những người đó sống cuộc sống

sung túc.

Đương nhiên, cho Lục Nhân nhiều nhất, dù sao cô ấy ngoại trừ lúc mới đầu say rượu ra, những lúc còn lại đều cho Trần Hạo cảm quan không tệ.

Vì vậy, sau khi cho vàng, Trần Hạo còn lén lút nhét thêm mấy viên kim cương cỡ đầu ngón tay út.

Tất cả đều diễn ra lúc người khác không hề hay biết.

Sau khi nói chuyện thêm hai câu với Lara, tôi nói mình không chuẩn bị rời đi cùng họ.

Lara nghe Trần Hạo nói trong lòng có chút thất vọng, lại có chút lo lắng, dù sao hòn đảo này không có trực thăng thì căn bản không thể vào được, cô ấy liền bày tỏ sự lo lắng của mình.

Trần Hạo cười giải thích với cô ấy rằng Imhotep đã hoàn toàn biến mất, sóng gió quanh đảo cũng vậy mà biến mất.

Nghe Trần Hạo giải thích, Lara mới miễn cưỡng gật đầu.

Cô ấy có chút thích Trần Hạo, dù sao một người đàn ông thần bí và mạnh mẽ như vậy luôn hấp dẫn các cô gái.

Nhưng cô ấy không thể hiện ra, vì không hiểu rõ Trần Hạo, nên chỉ mỉm cười nói sau này thường xuyên liên lạc, rồi trao cho Trần Hạo một cái ôm ngắn ngủi.

Trần Hạo cũng mỉm cười gật đầu, có cơ hội nhất định sẽ liên lạc, sau đó bắt đầu thu dọn đồ đạc, chào tạm biệt mọi người, rồi tìm một nơi yên tĩnh để lựa chọn trở về. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hệ thống: tiêu diệt đại BOSS cuối cùng Imhotep, cùng với quân đoàn vong linh dưới trướng.] [Túc chủ nhận được 80 năm thọ mệnh làm phần thưởng, không gian

trữ vật mở rộng thêm 15 mét khối, 10 vạn điểm thưởng!] Sau khi xem phần thưởng, Trần Hạo cũng không để tâm lắm, dù sao thời gian nhiệm vụ ngắn, có được phần thưởng như vậy cũng không tệ rồi.

Sau đó rảnh rỗi không có việc gì làm, tôi dùng điểm thưởng để hoàn thiện và học bộ tàn quyển Diêm La Kinh trong hệ thống.

Sau khi tu luyện thành công, mọi thứ đều đã rõ ràng, bộ Diêm La Kinh này căn bản không liên quan chút nào đến vị đại lão kia, khiến tôi có chút thất vọng.

Nhưng không luyện thì thôi, bản kinh thư này sở dĩ gọi là Diêm La Kinh, là vì trên đó chỉ có một pháp thuật, đó là Âm Ti Chiếu Lệnh.

Nhưng không phải chiếu lệnh những linh hồn đã chết, mà là chiếu lệnh những thi hài bị chôn vùi.

Khi nhập môn và tiểu thành, có thể chiếu lệnh những thi hài bị chôn trong đất, chỉ cần chưa hoàn toàn mục nát và nằm trong phạm vi thi pháp, tất cả thi hài bị ảnh hưởng đều sẽ bò ra từ dưới đất để phục vụ người thi pháp.

Chương 898

Imhotep vì tu luyện bản tàn khuyết, nên phải giam giữ linh hồn vào trong thi cốt để tế luyện một phen mới có thể sử dụng.

Trần Hạo không cần phiền phức như vậy, chỉ cần dưới đất có thi hài, không kể động vật hay người, đều có thể điều khiển.

Điều này khá kinh khủng, dưới đất từ cổ chí kim không biết đã chôn vùi bao nhiêu thi hài, có lẽ gần như mỗi tấc đất dưới chân đều có các loại thi hài người, động vật, côn trùng hóa thành.

Tưởng tượng lúc thi pháp, chỉ cần phất tay một cái, triệu hồi hàng vạn vong giả để chiến đấu.

Cảnh tượng đó chắc chắn sẽ đầy uy lực, nhiều vong giả như vậy nếu không có cách khắc chế, hao tổn cũng có thể khiến đối phương kiệt sức mà chết.

Sau khi YY xong, Trần Hạo mở bảng thuộc tính đã lâu không để ý. [Tên túc chủ: Trần Hạo] [Tuổi: 34 tuổi (đã xuyên việt mười năm)] [Thọ mệnh: 5485 năm (tạm thời)] [Chiều cao: 1m85] [Nghề nghiệp: Liệt Hải Phái Liệt Hải Thiên Sư] [Cảnh giới tu vi: Đại Thiên Sư đỉnh phong] [Điểm thưởng: 408560] [Thần binh pháp khí: Hồng Minh Đao, Thái A Kiếm, Quỷ Tỳ, Mậu Trần Châu, Tham Nguyệt Ngân Long Thương, Thiên Tùng Vân Kiếm, Trấn Yêu Đồng Kính, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (365 cái)] [Huyết mạch đặc thù: Thượng Cổ Thanh Long huyết mạch, Âm Dương Nhãn, Ngụy Bất Tử Chi Thân] [Kỹ năng: Lặn tinh thông (năng lực tự thân của túc chủ), Trung Y tinh thông, Thương giới tinh thông, Các quốc ngữ ngôn tinh thông, Cổ Đổng giám định tinh thông, Điều Khiển tinh thông] [Công pháp: Càn Khôn Chí Tôn Quyết (bao gồm tất cả đạo pháp bí thuật đã học), Quỷ

đạo công pháp Diêm La Kinh] [Vật phẩm đặc thù: Côn Luân Thần Mộc, Vĩnh Sinh Tuyền Thủy, Lam Sắc Thạch Tinh Quan, Thiên Tinh Bảo Thạch, Giao Long Chiến Y, 230 mét khối không gian trữ vật (có thể thăng cấp), Dị Thú Nội Đan (1 viên), Bổ Nguyên Đan (11 viên), Dưỡng Nguyên Đan (11 viên), Thất Thải Trân Châu Vương (15 cặp), Tiểu Khỏa Cực Phẩm Trân Châu (400 viên), Cực Phẩm Hải Lam San Hô (900 cân), Cực Phẩm Hắc San Hô (300 cân)] [Nhiệm vụ: Tạm thời không có] [Bí pháp đạo thuật dung hợp trong công pháp tu chân: Bế Khí Công, Tiên Pháp tinh thông, Cổ Võ Hình Ý Quyền, Thôi Miên Thuật tinh thông, Lôi Pháp (Dương Ngũ Lôi), Ngũ Lôi Huyễn Âm Trận, Khai Quang Luyện Bảo Thuật, Kim Quang Chú, Trảm Quỷ Chú, Siêu Độ Chú, Vu Thần Quyển, Ngũ Hành Thuật (sơ cấp), Vô Cực Song Tu Thánh Điển] [Thần Quỷ Thất Sát Lệnh: Đệ nhất thức: Sát Phá Lệnh!

Đệ nhị thức: Phong Hỏa Lệnh!

Đệ tam thức: Truy Hồn Lệnh!

Đệ tứ thức: Địa Sát Lệnh!

Đệ ngũ thức: Sát Thần Lệnh – Vạn Kiếm Xuyên Tâm!

Đệ lục thức: Tru Tiên Lệnh – Vạn Kiếm Quy Tông! (Thiếu một thức)] [Mạc Kim Bí Thuật Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy, Bàn Sơn Bí Thuật – Bàn Sơn Phân Giáp Thuật toàn quyển, Tá Lĩnh Bí Kỹ – Văn Sơn Biện Long Chi Pháp, Phát Khâu Tuyệt Kỹ – Song Chỉ Tham Động, Câu Thi Nhất Mạch – Câu Thi Thuật.] Nhìn bảng thuộc tính hiện tại, Trần Hạo vô cùng hài lòng.

Xuyên việt chỉ trong vỏn vẹn mười năm, dưới sự giúp đỡ của hệ thống, có được tu vi hiện tại, muốn tự mình đi xa sao?

Nên biết đủ đi!

Nghĩ vậy, Trần Hạo hài lòng đóng bảng thuộc tính, thoát khỏi ý thức hải, rồi châm một điếu thuốc nhẹ nhàng hít một hơi, vừa cầm Thiên Tùng Vân Kiếm vừa đi ra khỏi phòng.

Đồng thời thầm nghĩ: Cũng đến lúc phải tìm cho Bạch Ngọc Linh một thanh thần binh rồi.

Cũng không biết khi cô ấy nhìn thấy thanh thần binh này, được mệnh danh là thần khí Uy quốc nhưng thực chất là Hán kiếm, sẽ vui mừng đến mức nào đây?

Vừa xuống lầu, Trần Hạo liền thấy mười cô gái xinh đẹp đang bận rộn làm bữa trưa ở nhà bếp tầng một.

Mặc dù thật sự biết nấu ăn chỉ có Tô Nan, Tuyết Lệ Dương, Quách Lâm và Bạch Ngọc Linh, nhưng sáu cô gái còn lại cũng không nhàn rỗi mà giúp đỡ phụ việc.

Thỉnh thoảng các cô gái lại trêu chọc tôi, tôi lại đùa giỡn với họ, nói chung, Trần Hạo nhìn cảnh tượng ồn ào nhưng ấm cúng như vậy cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lúc này, Doãn Nam Phong, người đang giả vờ giúp đỡ nhưng thực chất lại đang lén lút ăn vụng, vừa hay nhìn thấy Trần Hạo cầm Thiên Tùng Vân Kiếm xuống lầu.

Cô ấy vội vàng nuốt thức ăn trong miệng xuống, rồi cười hì hì đón Trần Hạo.

"Ông xã về rồi!" "Lần này lại đi đến thế giới nào vậy?

Nhìn thanh kiếm trên tay không tệ, chắc lần này lại có thu hoạch lớn phải không?" Lời vừa dứt, các cô gái khác cũng dừng tay, nhao nhao nhìn về phía tôi.

Trần Hạo cười hì hì nói: "Thông minh đấy!" "Không ngờ em lại nói trúng, Thiên Tùng Vân Kiếm lần này đúng là thu hoạch lớn nhất

trong nhiệm vụ." Nói rồi, tôi đi đến trước mặt Bạch Ngọc Linh nói: "A Mễ, các chị em đều có thần binh riêng, ban đầu anh định đợi sau khi em nhập môn đạo pháp sẽ đổi cho em một thanh thần binh." "Không ngờ lần này đi làm nhiệm vụ, phần thưởng không có gì bất ngờ, ngược lại lại kiếm cho em một vũ khí tốt." Nhận lấy Thiên Tùng Vân Kiếm, Bạch Ngọc Linh lập tức mừng rỡ khôn xiết, cô ấy rút trường kiếm ra, vẻ mặt yêu thích không cần phải nói.

Ngay sau đó Bạch Ngọc Linh ôm Trần Hạo, thơm một cái "yêu yêu dát" lên má anh để bày tỏ sự khen thưởng.

Thấy cảnh này, các cô gái đều bật cười.

Sau đó, dưới sự gặng hỏi của các cô gái, Trần Hạo đã kể lại chi tiết hành trình nhiệm vụ lần này.

Nhưng có một điều duy nhất không kể, đó là cốt truyện phó bản lần này là "Cổ Mộ Lệ Ảnh 3".

Không có cách nào khác, ai bảo nữ chính của cốt truyện 1, 2 là Lara, bây giờ lại trở thành một trong những người vợ của tôi chứ.

Mặc dù hai cốt truyện không có liên hệ gì lớn, nhưng dù sao tên nhân vật cũng giống nhau.

Nếu kể ra, Lara ít nhiều cũng sẽ cảm thấy khó chịu.

Sau một bữa trưa thịnh soạn, Bạch Ngọc Linh kéo các cô gái chạy ra sân sau biệt thự, muốn so tài một phen với các chị em, dù sao cô ấy vừa mới có thần binh mà.

Kết quả sau một trận hỗn chiến "tích lý ba la", ngoại trừ Doãn Nam Phong có thiên phú kém nhất đánh hòa với cô ấy, tám cô gái còn lại đều không phải đối thủ của Bạch Ngọc Linh.

Không có cách nào khác, ai bảo Bạch Ngọc Linh là người cuối cùng gia nhập đại gia đình này, và cũng là người cuối cùng tu luyện

đạo pháp chứ!

Nếu không phải thiên phú tu luyện cao hơn Doãn Nam Phong, có lẽ còn không đánh hòa được.

Kết quả các cô gái đều vui vẻ, nhưng Trần Hạo lại phiền muộn.

Không có nguyên nhân nào khác, chỉ vì sau một trận PK hào phóng của các cô gái, cả sân sau biệt thự gần như bị phá hủy!

Hơn nữa, lúc đó các cô gái chưa hề thi triển đạo pháp, chỉ chiến đấu bằng quyền cước và binh khí mà thôi!

Thấy cảnh này, Trần Hạo bất đắc dĩ cười khổ nói: "Các vị phu nhân thân yêu của tôi, đây ít nhiều cũng là nhà của chúng ta mà!" "Làm cho nơi này hầm hố, đổ nát như vậy, chẳng lẽ trong lòng các cô không đau lòng sao?" Lara cười nói không chút để ý: "Có anh ở đây mà!" "Cùng lắm thì lát nữa thuê một công ty cây cảnh đến, sửa sang lại sân sau của chúng ta là được." "Ông xã yên tâm, số tiền này em sẽ chi trả, tuyệt đối sẽ không để anh phải tốn một xu!" Nói xong, Lara cười gian xảo.

Nghe lời đó, A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Tuyết Lệ Dương, Doãn Nam Phong, Băng Luân, Quách Lâm, Lê Nhược Hoa và Bạch Ngọc Linh, chín cô gái còn lại cũng đều cười phá lên không chút lo nghĩ.

Trần Hạo bất đắc dĩ cười: "Ông xã của các em, tôi hình như thành người thừa mất rồi!" "Đúng không?

Cứ tổn thương tôi đi!" Sau khi cười đùa, Hồng Cô cảm thán rằng ở nhà căn bản không dám chiến đấu hết hỏa lực, gần đây Trần Hạo làm nhiệm vụ lại không dẫn cô đi, đơn giản là sắp nghẹt thở rồi!

Kết quả mười cô gái bàn tán sôi nổi một hồi rồi quyết định, phải đến một ngọn núi hoang gần Kinh Thành để đánh một trận cho hả dạ.

Quan trọng nhất, là để xem tu vi đạo pháp của mỗi người hiện tại

như thế nào.

Thế là, mười cô gái kéo Trần Hạo bất đắc dĩ, lái xe mất ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến một ngọn núi sâu ở ranh giới giữa Kinh Thành và tỉnh Hà Bắc.

Ban đầu Bạch Ngọc Linh thi triển đạo pháp vừa mới nhập môn, lần lượt đối chiến với các cô gái, kết quả sau đó biến thành một đấu hai, hai đấu ba, v.v.

Cuối cùng thậm chí diễn biến thành đại hỗn chiến của mười cô gái, một người dùng Liệt Hỏa Chú, người kia dùng Hàn Băng Chú, người khác dùng Liệt Thổ Chú, rồi lại một Cuồng Phong Chú.

Nói chung, trong phạm vi vài nghìn mét vuông xung quanh, khắp nơi đều lấp lánh các loại pháp chú khác nhau.

Chương 899

Đợi đến khi các cô gái đánh đủ rồi, lại kéo Trần Hạo vào, muốn liên thủ chiến đấu một trận với anh, xem thực lực hiện tại của họ rốt cuộc có thể đánh bại Trần Hạo hay không!

Trần Hạo ban đầu chỉ muốn làm "hàm ngư" xem náo nhiệt, nhưng trong tình huống các cô gái căn bản không cho phép từ chối, đành phải dứt khoát ra tay.

Ban đầu A Ninh chỉ rút thần binh của mình ra, cùng với Hồng Minh Đao và Thái A Kiếm của Trần Hạo chơi cận chiến!

Kết quả chưa được một lúc, các cô gái phát hiện chỉ dùng quyền cước và binh khí chiến đấu, liên thủ cũng không phải đối thủ của Trần Hạo.

Thế là những cô gái điên cuồng này lập tức dùng các loại đạo pháp Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Băng, Lôi phủ đầu Trần Hạo!

Trần Hạo bất đắc dĩ cười khổ nói: "Các bà xã của tôi, đây là muốn mưu sát chồng mình sao!" Nói rồi, anh thi triển lôi pháp nhanh như chớp né tránh các đòn tấn công.

Doãn Nam Phong cùng các cô gái khác đều cười hì hì, ai bảo anh thực lực quá mạnh, chỉ có thể đánh hội đồng thôi!

Cuối cùng các cô gái còn kích hoạt phi hành pháp khí thiên tính của mình, trên trời dưới đất, triển khai tấn công toàn diện theo kiểu ba chiều.

Thấy cảnh này, Trần Hạo thầm may mắn, may mà các cô gái "điên cuồng" này đều chỉ học một số đạo pháp thuộc tính, tu vi pháp lực cũng kém anh rất xa.

Nếu không thì với kiểu tấn công này, anh đã sớm "lạnh lẽo" rồi!

Để các cô gái thi triển hết tu vi đạo pháp, Trần Hạo đã bật chế độ cực hạn.

Sau một trận pháp chú điên cuồng oanh tạc, mười cô gái đều ngoan ngoãn bị đánh bại!

Kết quả chưa đợi Trần Hạo cười lớn để chấn chỉnh phu cương, Lara cùng chín cô gái còn lại trực tiếp đè Trần Hạo xuống đất "cuồng bóp" một trận.

Nhịp điệu "sướng rơn" đó khiến đại gia Liệt Hải Thiên Sư Trần Hạo, phiền muộn đến mức trực tiếp đầu hàng xin tha!

Cuối cùng để biểu thị sự hối lỗi về hành động bất cẩn lần này, Trần Hạo đành dẫn các cô gái về nhà, rồi tự tay nấu một bữa đại tiệc thịnh soạn, mới khiến các bà xã nguôi giận.

Mặc dù Trần Hạo ban ngày có vẻ thê thảm, nhưng buổi tối… ừm, đúng vậy, các bạn hiểu mà!

Hắc hắc.

Thoáng cái đã hơn nửa tháng trôi qua, trong khoảng thời gian này, Hồ Bát Nhất cũng thường xuyên đến nhà Trần Hạo ăn chực, rảnh rỗi thì nói chuyện phiếm.

Ngoài ra, Trần Hạo còn dẫn các bà xã đi dạo phố mua sắm, nói chung cuộc sống nhỏ bé đó thật là thoải mái không kể xiết.

Nhưng đúng vào buổi sáng hôm nay, vừa ăn sáng xong, trong ý thức hải lại vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Phát bố nhiệm vụ hệ thống, cốt truyện nhiệm vụ "Xác Ướp 1", nhiệm vụ cụ thể chưa biết, phần thưởng nhiệm vụ chưa biết!] [Túc chủ thấy thế nào?

Có hứng thú thử nhiệm vụ này không?] Đây là lần đầu tiên tôi thấy Hệ thống Thần Tuyển "thảo suất" như vậy khi phát bố nhiệm vụ hệ thống, cũng phải phục sát đất!

Nhưng khi Trần Hạo xem cốt truyện nhiệm vụ "Xác Ướp 1", trong lòng cũng không để tâm lắm.

Dù sao thì tình hình trong cốt truyện này, đối với Trần Hạo dường như cũng không có quá nhiều nguy hiểm.

Ngược lại, khác với mọi khi, trước khi vào thế giới cốt truyện, hệ thống không nói nhiệm vụ cụ thể, điều này cũng khá thú vị.

Thế là, sau khi suy nghĩ một lát, Trần Hạo đã chọn chấp nhận nhiệm vụ.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ, Trần Hạo yêu cầu Hệ thống Thần Tuyển bắt đầu truyền tống đến thế giới cốt truyện. … Ai Cập, một trong bốn quốc gia văn minh cổ đại lớn nhất, lịch sử lâu đời và nền văn hóa độc đáo đã tạo nên nhiều truyền thuyết và thần thoại kỳ ảo.

Một khi nhắc đến Ai Cập, người ta nghĩ ngay đến Kim Tự Tháp, Tượng Nhân Sư, Pharaoh.

Và, xác ướp!

Mắt tôi tối sầm lại, khi Trần Hạo mở mắt ra lần nữa, anh đã ở một thế giới khác.

Trang phục cận hiện đại, những chiếc ô tô cũ kỹ, những chiếc xe đẩy gỗ cọt kẹt, và những kiến trúc rõ ràng mang đậm văn hóa Ai Cập.

Chủ thể màu vàng tối, tông màu thế giới ảm đạm, mọi thứ ở đây dường như đều tối tăm, nhưng những con người ồn ào, nhộn nhịp lại tràn đầy nhiệt huyết và sức sống.

Đây là Ai Cập, Cairo!

Trong khi những người xung quanh tò mò đánh giá thiếu niên phương Đông đột nhiên xuất hiện trên đường phố, vì kinh ngạc, Trần Hạo đang lắng nghe hệ thống phát bố nhiệm vụ. [Đinh.

Nhiệm vụ thế giới lần này đang được tạo.] [Một: Nhận được bất kỳ một cuốn nào trong Thái Dương Kim Kinh và Vong Linh Hắc Kinh.] [Hai: Tiêu diệt Đại tế tư Imhotep.] [Ba: Thí thần.] [Ngoài ra, thế giới này thuộc về loạt phim điện ảnh, xin túc chủ tham khảo các điều lệ liên quan, hệ thống này sẽ không giải thích thêm.] "Cái gì!?" Nghe điều nhiệm vụ thứ ba do hệ thống đặt ra, Trần Hạo không khỏi kinh hô, khiến những người xung quanh vốn tò mò, nhìn anh với vẻ mặt khó hiểu.

Hai nhiệm vụ đầu tiên, Trần Hạo cảm thấy khả thi.

Dù là Thái Dương Kim Kinh hay Vong Linh Hắc Kinh, đều là mục tiêu của Trần Hạo trong chuyến đi này, còn việc tiêu diệt Imhotep thì cũng thế.

Mặc dù trong phim trông có vẻ mạnh, nhưng nói thật, Trần Hạo cảm thấy dường như chắc chắn thắng.

Nhưng, thí thần quỷ!?

Trong thế giới Xác Ướp này, thần linh tồn tại, nhưng trong phim chỉ được nhắc đến là Tử Thần và Thái Dương Thần.

Mặc dù cả hai đều không xuất hiện, nhưng chỉ riêng từ hai cuốn kinh thư đã có thể thấy được thực lực của họ.

Đặc biệt là vào thời khắc cuối cùng, anh trai của nữ chính Evelyn, chỉ bằng cách niệm chú ngữ trên Thái Dương Kim Kinh, đã hạ gục Imhotep.

"Anh hệ thống, xác định không nhầm chứ?

Thí thần?

Tử Thần hay Thái Dương Thần?" [Không nhầm, túc chủ hiểu chính xác!] "Chính xác!?

Chính xác cái nỗi gì!

Anh hệ thống, anh không cố ý hãm hại tôi chứ?" Nghe giọng máy móc lạnh lùng của hệ thống, Trần Hạo nổi giận.

Chương 900

"Tôi nói với anh, phải cho tôi một lời giải thích, chuyện thí thần này, cũng quá bất khả thi rồi!" Trần Hạo hiện tại cảm thấy rất thú vị, từ trong phim mà xem, riêng một mình Imhotep đã rất kinh khủng rồi, huống chi là sự tồn tại được gọi là thần.

Thí thần, đối với Trần Hạo, đơn giản là nhiệm vụ không thể hoàn thành. [Hệ thống này sẽ không đặt ra nhiệm vụ mà túc chủ không thể hoàn thành, xin túc chủ tự mình khám phá!] Đối với chất vấn của Trần Hạo, hệ thống chỉ lạnh nhạt nói một câu như vậy, rồi không nói gì thêm.

"Khốn kiếp!" Nghe hệ thống nói, Trần Hạo cũng chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, buộc phải chấp nhận nhiệm vụ tưởng chừng như vớ vẩn này.

"Không thể đặt ra nhiệm vụ không thể hoàn thành, vậy thì thần linh thực ra cũng không mạnh đến thế sao?" Cẩn thận suy ngẫm lời của hệ thống, Trần Hạo bắt đầu chen lấn giữa đám đông người xem, dưới sự giúp đỡ của một người tốt bụng, anh đi về phía Bảo tàng Cổ vật Cairo.

Mặc dù biết hệ thống đặt ra nhiệm vụ chắc chắn có lý do của nó, nhưng Trần Hạo vẫn cảm thấy đây là một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

"Thôi được rồi, xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đi bước nào tính bước đó vậy, cùng lắm thì đến lúc đó từ bỏ nhiệm vụ, trực tiếp trở về!" "Hả?

Không có ai sao?" Bước vào bảo tàng, Trần Hạo lại phát hiện bên trong trống rỗng, không một bóng người, hoàn toàn không giống

những bảo tàng ở thế giới chính.

Không có camera, bảo an.

Cả bảo tàng được bảo vệ như một khu quân sự trọng yếu, sợ có người vào làm hỏng hoặc trộm đồ.

"Ồ.

Hiện tại mới là đầu thế kỷ 18, thế giới này không quá coi trọng những thứ này nhỉ!" Đã không có ai, vậy thì không cần quan tâm nhiều nữa, Trần Hạo liền trực tiếp đi về phía có người mà mình cảm ứng được.

"Oa.

Hô.

A.

Ừm.

Ngô." Chưa đến gần căn phòng có người, Trần Hạo đã nghe thấy từng tiếng rên rỉ truyền ra.

Nghe tiếng có thể biết, đó là một cô gái trẻ.

Vâng, cô gái trẻ, nữ chính Evelyn.

Mặc dù trong thế giới cốt truyện Lăng Mộ Long Đế, Trần Hạo đã gặp vợ chồng Evelyn.

Nhưng Evelyn lúc đó là một phụ nữ trung niên, hiện tại lại là một cô gái trẻ.

"Không.

Tiếng rên rỉ quỷ dị!?" Nghe thấy âm thanh kỳ lạ, trong đầu Trần Hạo hiện lên rất nhiều hình ảnh kỳ quái.

"A.

Ngô.

Cứu mạng.

Hô.” Trong lúc Trần Hạo đang ngẩn ngơ, trong tiếng rên rỉ đó lại có thêm hai chữ.

Thế là trong lòng Trần Hạo vội vàng chạy vào.

“A!” Vừa bước vào cửa, Trần Hạo liền nhìn thấy một cô gái trẻ tóc xoăn, đeo kính, mặc áo sơ mi giữa những hàng giá sách cao ngất.

Nhưng, tình cảnh lúc này của cô ấy khá tệ.

Cái thang cao như đi cà kheo bị đạp dưới chân, thân hình nhỏ bé không ngừng run rẩy, cố gắng giữ thăng bằng.

Nhưng, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng và tiếng rên rỉ không ngừng phát ra từ miệng cô ấy.

Khụ khụ, tiếng kinh hô, lại có thể biết, hiện tại cô ấy đã đến mức kiệt sức rồi.

“Cứu.

Cứu mạng, giúp tôi với!” Trần Hạo vừa bước vào cửa, liền bị cô gái đó nhìn thấy, trên khuôn mặt vốn đang lo lắng của cô ấy lộ ra vẻ kinh ngạc mừng rỡ, vội vàng lớn tiếng gọi Trần Hạo.

Nhưng, do trong lúc kêu gọi, cơ thể cô ấy quên mất việc giữ thăng bằng.

“A!” Tiếng hét thất thanh vang lên, cô gái liền với vẻ mặt kinh hãi và bất lực bắt đầu ngã xuống.

Nhanh như chớp, Trần Hạo thấy vậy, thân hình như bóng ma, lập tức di chuyển xuống phía dưới cô gái.

Trần Hạo xoay hướng cái thang đổ, rồi vươn hai tay ra, trong chớp

mắt, một cô gái đã được Trần Hạo thành công ôm lấy.

"A!" Evelyn bị Trần Hạo ôm trong lòng không ngừng hét lên, đôi mắt nhắm chặt, kính cũng bị văng ra trong lúc giãy giụa.

"Ừm.

Không đeo kính nhìn xinh hơn nhiều!" Thầm khen một câu trong lòng, Trần Hạo liền mỉm cười lớn tiếng nói: "Cô nương, không sao rồi!" "Ừm!?" Nghe Trần Hạo nói, Evelyn cuối cùng cũng ngừng hét, mở mắt ra, ngây người nhìn Trần Hạo.

"Tôi.

Tôi không sao sao!?" Chỉ vào chiếc mũi tinh xảo, Evelyn ngốc manh nhìn Trần Hạo, đầy vẻ nghi ngờ.

"Ừm.

Không sai, tôi đã đỡ được cô rồi!" Thấy dáng vẻ ngốc manh của Evelyn, Trần Hạo cũng cảm thấy buồn cười, nhẹ giọng nói.

Nhưng, đúng lúc này, phía sau Trần Hạo lại truyền đến một giọng nói đầy nội lực.

"Thằng súc sinh kia, mày đang làm gì vậy?

Mau thả Evelyn ra!!" "Ách." Quay người lại, Trần Hạo với vẻ mặt ngơ ngác nhìn người đàn ông hói đầu đang tức giận lao về phía mình, biểu thị dường như đã có một sự hiểu lầm.

"Mau thả Evelyn ra, thằng ranh này!" Bước nhanh về phía Trần Hạo, đầu của ông già hói đầu sáng loáng, nhìn qua còn khá có khí thế.

Chương 901

"Này, ông già, ông nhầm rồi phải không!?" Hơi nghiêng người, Trần Hạo liền tránh được ông già hói đầu đang lao về phía mình, với vẻ mặt buồn cười lớn tiếng nói.

"… Khốn kiếp, mau thả Evelyn ra!" Không để ý lời Trần Hạo nói, ông già hói đầu đổi hướng, lại một lần nữa lao về phía Trần Hạo.

"Giám đốc, mau dừng tay, không phải như vậy đâu!" May mắn thay, lúc này Evelyn cuối cùng cũng lên tiếng, nghe Evelyn nói, ông già hói đầu kia cũng dừng lại, với vẻ mặt ngơ ngác nhìn hai người.

"… Chuyện gì vậy!?" "Là vừa nãy…" Cuối cùng, sau một hồi giải thích, ông già hói đầu, cũng là giám đốc bảo tàng, đã hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

"A a.

Ra là vậy, thật sự xin lỗi, vừa nãy tôi đã có nhiều lời mạo phạm, xin thứ lỗi!" Sau khi hiểu rõ đầu đuôi sự việc, giám đốc sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình, với vẻ mặt áy náy nói.

"Ừm.

Không sao!" Trần Hạo vừa cười nói một câu, liền lại nghe thấy một giọng nói khác truyền đến từ phía sau.

"Thằng nhóc nào dám ôm em gái ta!" "…" Nghe nội dung lời nói, Trần Hạo liền biết, người đó chính là anh trai của nữ chính Evelyn, Jonathan, kẻ tham tiền lại nhát gan.

Nhưng, một câu nói đó lại khiến Evelyn vẫn đang đứng trong vòng tay Trần Hạo giật mình tỉnh giấc, bây giờ cô ấy mới phản ứng lại, rằng mình vẫn luôn bị Trần Hạo ôm.

“Nha!” Kinh hô một tiếng, Evelyn cũng với khuôn mặt ửng hồng nhảy ra khỏi vòng tay Trần Hạo, đứng sang một bên, ánh mắt ngượng ngùng nhìn Trần Hạo.

“Hả!?

Thằng nhóc từ đâu đến, tuổi còn nhỏ mà dám làm chuyện như vậy?” Hai mắt trừng lớn, Jonathan hung hăng nhìn Trần Hạo một cái, rồi với vẻ mặt quan tâm nói với Evelyn.

“Em gái, em không sao chứ!?” “Không.

Không sao, vừa nãy là vị tiên sinh này đã cứu em.” Thế là việc giải thích lại diễn ra, cuối cùng Jonathan cũng hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

“A ha ha.

Thật sự xin lỗi tiểu huynh đệ, vừa nãy tôi không biết, hơi kích động quá, hắc hắc.

Đừng để bụng nhé!” Sau khi nghe Evelyn nói, Jonathan liền quay người lại, với nụ cười hào sảng, khoác vai Trần Hạo, bắt đầu xin lỗi.

Nếu không biết rõ lai lịch của Jonathan, e rằng sẽ thật sự nghĩ đây là một người hào khí ngút trời, tính cách thẳng thắn.

Nhưng, Trần Hạo đã xem phim rồi, biểu thị hoàn toàn không dám mạo hiểm.

“A a.” Nhẹ nhàng cười, Trần Hạo liền không chút động lòng mà gạt tay Jonathan đang lén lút thò vào túi mình ra. "Jonathan, lại đang làm gì vậy!?" Đứng một bên vẫn luôn chú ý Trần Hạo, Evelyn đương nhiên nhìn thấy hành động nhỏ của Jonathan, thấy Trần Hạo vỗ tay ra, cũng cảm thấy một trận xấu hổ.

Dù sao vừa rồi mới cứu người, bây giờ anh trai mình lại muốn ăn trộm đồ.

Nổi giận với Jonathan một câu, Evelyn liền quay người lại, vẻ mặt áy náy nói với Trần Hạo. "Thật sự xin lỗi, tôi..." "Không sao!" Thấy Evelyn vẻ mặt xấu hổ, Trần Hạo cười xua tay, ý bảo không sao. "Jonathan, mau xin lỗi, ừm, xin lỗi vị tiên sinh đây!" Trần Hạo biểu hiện đại độ như vậy, khiến Evelyn càng thêm xấu hổ, lập tức sắc mặt không vui quát Jonathan.

Cô không biết tên Trần Hạo, nên lời nói cũng ngừng lại. "Ồ.

Ồ, tiên sinh Hạo, được, được, vừa rồi thật xin lỗi, hắc hắc.

Bệnh cũ nhiều năm rồi mà." Nghe Trần Hạo nói, Jonathan lại lần nữa với nụ cười rạng rỡ bắt đầu xin lỗi, nhưng lần này lại không dám ôm Trần Hạo nữa.

Bởi vì đến tận bây giờ, mu bàn tay bị Trần Hạo vỗ một cái vẫn còn âm ỉ đau! "Jonathan, kêu loạn gì vậy, người ta họ Trần, phải gọi là Trần tiên sinh mới đúng, thật là!" Không, nghe Jonathan nói, Evelyn lại lấy tay đỡ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ nói. "Ách.

A a, mẹ nó, nguyên dạng!" Vốn đang thao thao bất tuyệt Jonathan đột nhiên đứng đơ tại chỗ, cười xấu hổ một tiếng, liền không nói gì nữa. "Tiểu thư Evelyn quả nhiên kiến thức rộng rãi, biết cả họ Trần của tôi!" "Hắc hắc.

Đâu có, tôi chỉ hơi có chút nghiên cứu thôi mà!" "Dù sao An Lạc cũng là một trong bốn cường quốc cổ đại văn minh của thế giới, tôi bình thường khi nghiên cứu Ai Cập cũng có chút tìm hiểu về văn minh cổ An Lạc!" Nghe Trần Hạo nói, Evelyn cũng cười khiêm tốn, khẽ nói. "Ồ?

Thì ra tiểu thư Evelyn am hiểu văn hóa cổ Ai Cập sao!?" Nghe xong lời Evelyn, Trần Hạo giả vờ vẻ mặt kinh ngạc nhìn cô, trong mắt tràn đầy kinh hỉ. "A, a.

Am hiểu?" Vốn đang vẻ mặt khiêm tốn Evelyn ngơ ngác nhìn Trần Hạo đột nhiên trở nên kích động, biểu thị có chút không hiểu tình hình.

Không, nhìn thấy sự kinh hỉ và tán thưởng trong mắt Trần Hạo, Evelyn lại không khỏi có chút tự hào.

Vì vậy ưỡn ưỡn bộ ngực nhỏ, hai mắt sáng ngời, cất cao giọng nói: "Tôi biết đọc và viết chữ cổ Ai Cập." "Tôi có thể giải thích các chữ tượng hình của tăng lữ, đối với lịch sử lớn nhỏ các triều đại cổ Ai Cập đều biết khá rõ, tôi..." Dường như đều bị sự lợi hại của mình chấn động, Evelyn càng nói càng hăng, nhưng cuối cùng lại như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, tức khắc dừng lại. "Hắc hắc.

Thật ra, cũng không lợi hại đến thế, tôi chỉ biết một chút thôi mà." Cười áy náy, Evelyn khẽ nói với Trần Hạo. "Ừm.

Tiểu thư Evelyn khiêm tốn rồi, thật sự rất lợi hại đó, có thể biết nhiều kiến thức như vậy." "Hắc hắc." Nghe Trần Hạo nói, không biết vì sao, Evelyn tuy rằng bình thường cũng nghe người khác nói những lời tương tự.

Nhưng, hôm nay khi Trần Hạo nói ra, lại cảm thấy có một loại cảm giác đặc biệt, không tự chủ được cảm thấy một trận nhỏ kích động. "À.

Cái đó, Trần tiên sinh!" Lúc Trần Hạo và Evelyn nói chuyện rất vui vẻ, Quản ngục vẫn đứng một bên làm nền lên tiếng. "Ừm?

Chương 902

Xin hỏi có việc gì sao?" Nghiêng người, Trần Hạo nhìn Quản ngục với cái trán hói, hỏi. "Khụ khụ.

Cái đó, chắc chắn Trần tiên sinh đến đây, hẳn là có việc gì đó đúng không?

Tại hạ là Quản ngục ở đây, không biết có thể giúp đỡ Trần tiên sinh điều gì không?" Nói chuyện ôn hòa, lễ nghi cũng tương đối chu đáo, nhưng Trần Hạo lại nhìn thấy một tia cảnh giác trong mắt ông ta.

Bởi vì, vào cái thời đại này, một người An Lạc, đột nhiên xuất hiện ở Cairo, Ai Cập, dường như có chút không bình thường.

Hơn nữa, dù nhìn từ trang phục hay khí chất của Trần Hạo, đều không phải người bình thường.

Là người kế thừa và là đời đời bảo vệ Thành phố Hamunaptra, ông ta cảm thấy cần phải tìm hiểu rõ lai lịch và mục đích của Trần Hạo. "À à." Cười khẽ, Trần Hạo không để ý đến ánh mắt cảnh giác của Quản ngục, bởi vì anh đã biết thân phận thật của ông ta từ sớm, cho nên Trần Hạo căn bản không cảm thấy kỳ lạ. "Thật ra chuyến này tôi..." Nói với Quản ngục, Trần Hạo khẽ nói, nhưng, đột nhiên quay đầu, nhìn thẳng vào Evelyn. "Thật ra tôi chủ yếu tìm tiểu thư Evelyn!" "Cái gì!?" Ba tiếng kinh hô giống nhau vang lên, vang vọng trong thư viện nhỏ bé này, cả ba người Evelyn đều vẻ mặt ngơ ngác nhìn Trần Hạo. "Cái đó.

Xin hỏi Trần tiên sinh, chúng ta trước đây có quen biết sao?" Evelyn là người phản ứng đầu tiên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Hạo hỏi. "Không, tôi trước đây chưa từng gặp cô!" "Vậy vì sao..." "Bởi vì, tôi muốn tìm một người am hiểu ngôn ngữ cổ Ai Cập cũng như lịch

sử văn hóa liên quan." "Và, tiểu thư Evelyn, cô chính là người tôi muốn tìm!" Ngắt lời Evelyn, Trần Hạo hai mắt nhìn thẳng vào cô, trong mắt tràn đầy sự công nhận và khẳng định. "Xin thứ lỗi cho tôi mạo muội hỏi một câu, xin hỏi Trần tiên sinh rốt cuộc muốn làm gì?" Nghe Trần Hạo nói, Quản ngục trong lòng càng thêm bất an, lập tức hỏi. "Hắc hắc." Nhìn cái trán hói một cách đầy ẩn ý, Trần Hạo nhe miệng cười, khẽ nói: "Tôi muốn tìm Hamunaptra!" "Hamunaptra!?" Lại một lần nữa ba tiếng kinh nghi vang lên, Evelyn là người đầu tiên lên tiếng, hai mắt sáng rực nhìn Trần Hạo. "Thành phố của người chết Hamunaptra?" "Không sai!" Đối mặt với ánh mắt Evelyn, Trần Hạo cười gật đầu. "Khoan đã, cái Hamunaptra đó á!?" Lúc này, Jonathan cũng lên tiếng, vẻ mặt chấn kinh nhìn Evelyn và Trần Hạo. "Không sai, Thành phố của người chết, tương truyền là kho báu của các Pharaoh đời đầu!" "Đúng đúng đúng." Nghe Evelyn nói, Jonathan hai mắt sáng rực, siết chặt hai nắm đấm đi lại không ngừng nói. "Trong một căn hầm ngầm rộng lớn, chỉ cần Pharaoh ra lệnh khởi động cơ quan, thì cả lăng mộ sẽ cùng vô số kho báu chìm sâu vào trong cát." Nhưng lời của Jonathan nhanh chóng bị Quản ngục cắt ngang. "Thôi đi, đó không phải là thần thoại mà người Ả Rập cổ đại dùng để lừa gạt du khách sao, mọi người chỉ coi đó là chuyện cổ tích vớ vẩn.

Trần tiên sinh, sẽ không tin truyền thuyết đó chứ?" Nói xong, Quản ngục nhìn thẳng vào Trần Hạo, nhưng Trần Hạo lại nhìn thấy một tia hoảng loạn và bất an từ trong mắt ông ta. "Không, tôi biết cái Hamunaptra đó tồn tại đấy!" Trần Hạo vẻ mặt tươi cười, nhìn Evelyn đang đứng trước mặt. "Cô có hứng thú đi cùng tôi một chuyến không, tiểu thư Evelyn?" Bất chấp lời khuyên của Quản ngục, Evelyn và Jonathan đều bày tỏ muốn đi tìm Hamunaptra.

Evelyn vì Sách Vàng Mặt Trời, Jonathan thì vì kho báu bên trong.

"Trần Hạo, cậu thật sự biết vị trí cụ thể của Hamunaptra sao?" Đi trên đường lớn, Evelyn vẻ mặt kích động nhìn Trần Hạo, trong mắt tràn đầy hưng phấn. "Không biết!" Đối mặt với ánh mắt hưng phấn của Evelyn, Trần Hạo khẽ cười, nói nhỏ. "Cái gì...!?" Vốn đang hưng phấn tột độ Evelyn tức khắc dừng lại, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Trần Hạo. "Cậu không đùa chứ!?" "Không có, tôi thật sự không biết vị trí của Hamunaptra." "Vậy... vậy đi tìm làm gì?" Thấy Trần Hạo không biết mà lại biểu hiện vẻ mặt đường hoàng như vậy, Evelyn cảm thấy như bị trêu đùa, gắt gỏng hỏi. "A a.

Đừng lo lắng!" Thấy Evelyn phồng má nhỏ, vẻ mặt giận dỗi, Trần Hạo cũng buồn cười, vội vàng nói. "Tuy tôi không biết vị trí cụ thể của Hamunaptra, nhưng tôi biết ở đâu có bản đồ!" "Bản đồ?" "Không sai, vị trí cụ thể của Hamunaptra, có một tấm bản đồ, chỉ cần tôi đi theo bản đồ tìm, là có thể tìm được vị trí đó." "Vậy thì, tiên sinh Jonathan, lấy cái hộp trên người anh ra đi!" Nhìn Jonathan vẫn đứng một bên làm người xem, Trần Hạo nhàn nhạt nói. "Cái hộp?

Cái hộp gì?" Nghe Trần Hạo đột nhiên nói ra câu này, cả Jonathan và Evelyn đều có chút không hiểu tình hình. "Cái hộp kim loại nhỏ mà anh đã lấy trộm từ một gã say rượu trong khách sạn, biết rồi chứ!?" Cười mỉm nói xong, Trần Hạo liền đầy hứng thú nhìn Jonathan, còn Evelyn thì vẻ mặt hận sắt không thành thép nhìn Jonathan. "Cậu... sao cậu lại biết?" Nghe Trần Hạo nói, Jonathan vẻ mặt chấn kinh nhìn anh, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin. "Lẽ nào... cậu quen tôi!?" "Không quen!" "Vậy... vậy sao cậu lại biết?" "Ai da, được rồi, những chi tiết nhỏ này đừng quá để ý nữa, chúng ta nghiên cứu cái hộp nhỏ đó đi!" "Ách.

Được thôi!" Cuối cùng Jonathan vẻ mặt kỳ lạ lấy cái hộp ra, bị Evelyn lật tung một hồi, liền mở ra, lấy được một tấm bản đồ. "Nhưng... tấm bản đồ này vô dụng rồi!" Tra cứu nửa ngày tài liệu,

Evelyn vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Trần Hạo, trong mắt tràn đầy sự mệt mỏi sâu sắc. "Vô dụng?" "À, tấm bản đồ này ít nhất cũng có ba nghìn năm rồi, địa hình và vị trí được vẽ trên đó, sau một thời gian dài như vậy, đã sớm thay đổi rồi!" "Tôi đã tra cứu tất cả các bản đồ hiện đại, đều không thể tìm thấy vị trí được vẽ trên đó!" Giơ tấm bản đồ đã ố vàng trong tay, Evelyn vẻ mặt bất đắc dĩ, tỏ vẻ bất lực. "Ừm.

Vậy sao?

Có vẻ phải đi tìm nam nhân vật chính rồi nhỉ?" Nghe Evelyn nói, Trần Hạo xoa xoa cằm, nói nhỏ.

Ban đầu định trực tiếp tìm bản đồ và chìa khóa, để Evelyn chuyên gia này đi theo là được, nhưng không ngờ bây giờ lại phải đi tìm nam nhân vật chính O'Connell. "Chậc, quả nhiên là nam nhân vật chính sao?

Thôi vậy, cũng phải mạnh mẽ thêm kịch tính thôi." Không nói nhiều, Trần Hạo dự định trước tiên đi nhà tù đưa O'Connell ra, sau đó bảo anh ta dẫn mình đi Hamunaptra.

Chương 903

Sau khi giải thích với Evelyn, nhìn lên trời, thấy trời đã hoàng hôn.

Vì vậy Trần Hạo cũng không lập tức khởi hành, tìm một khách sạn, ở lại.

Một đêm không nói chuyện, sáng sớm ngày hôm sau, Trần Hạo, Evelyn và Jonathan liền đến nhà tù Cairo. "Đừng đứng đó, mau vào đi!" Lúc ba người Trần Hạo đang tò mò đánh giá môi trường xung quanh, Quản ngục bắt đầu kéo giọng nói to. "Hoan nghênh quý vị đến nhà tù Cairo, cũng là nhà của tôi!" Vừa đi phía trước dẫn đường, Quản ngục lùn béo vừa giằng giọng nói to. "Ở đây thật sự rất loạn, Trần Hạo, cậu chắc chắn người đó thật sự biết đường đến Hamunaptra sao?" Không để ý đến Quản ngục phía trước, Evelyn vẻ mặt hoài nghi nhìn Trần Hạo, bởi vì cô cảm thấy hình như Trần Hạo cái gì cũng biết, thật sự quá đáng ngờ. "Rốt cuộc cậu là ai vậy?" Nhìn khuôn mặt đẹp trai của Trần Hạo, Evelyn nhất thời có chút ngây người. "Đừng vội, cô sẽ sớm biết thôi!" Cười một tiếng, Trần Hạo liền sải bước đi tới.

Rất nhanh, Trần Hạo mấy người liền nhìn thấy một người đàn ông tóc bù xù bẩn thỉu ở hàng rào sắt, bị hai cảnh ngục áp giải ra. "Ai?

Người đó thật sự biết Hamunaptra sao?" Nhìn bộ dạng của O'Connell, Evelyn cũng vẻ mặt hoài nghi, lại lần nữa hỏi, tỏ vẻ không đáng tin. "Hắc hắc.

Cô muốn biết, cái thứ này!" Cười một tiếng, Trần Hạo cầm cái chìa khóa trong tay, nói với Evelyn: "Cái thứ này chính là do tiên sinh Jonathan lấy từ trên người anh ta đó!" Nghe Trần Hạo nói, Evelyn lại lần nữa không thiện ý nhìn sang Jonathan đang đứng một bên, trong

mắt tràn đầy giận dữ. "Hắc hắc." Thấy ánh mắt của Evelyn, Jonathan cũng chỉ cười xấu hổ, dù sao bây giờ có Trần Hạo ở đây, anh ta cũng sẽ không biểu hiện quá thất lễ trước mặt người ngoài. "Anh... sao anh lại có cái thứ đó?" Khi Trần Hạo vừa lấy cái chìa khóa ra, O'Connell liền phát hiện ra.

Vì vậy lúc mấy người đang nói chuyện, đột nhiên dùng sức giãy khỏi sự áp giải của cảnh ngục, dán vào hàng rào sắt hỏi to. "Anh là ai không cần quản, chỉ cần biết, tôi sẽ cứu anh ra là được!" Không trả lời lời O'Connell, Trần Hạo chỉ cười đầy ẩn ý. "Rồi sao nữa, cậu muốn gì?" Thấy bộ dạng của Trần Hạo, O'Connell liền tức khắc đoán ra, chỉ ôm một tia may mắn, hy vọng Trần Hạo không biết Hamunaptra. "Hắc hắc.

Không có gì khác, chỉ cần anh dẫn đường cho tôi là được, không có chuyện gì kỳ lạ đâu!" "Cậu biết Hamunaptra sao!?" "Không sai!" Trần Hạo và O'Connell bắt đầu hỏi đáp như không có ai ở đó.

Nhưng, khi chữ Hamunaptra vừa thốt ra, Quản ngục đang đứng bên cạnh liền hai mắt sáng lên.

Là người Cairo, Quản ngục kiến thức rộng rãi, sao có thể không biết truyền thuyết Thành phố của người chết.

Nhưng không để ý, Trần Hạo tiếp tục nói với O'Connell. "Vậy thì, ngài có nguyện ý làm một lần báo đáp, để tôi cứu ngài ra không, tiên sinh O'Connell?" Nhìn vẻ mặt biến hóa không ngừng của O'Connell, Trần Hạo khẽ hỏi. "Được!" Trầm ngâm nửa ngày, O'Connell cuối cùng cũng đồng ý, dù sao đi Hamunaptra một lần nữa cũng không nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng nếu cứ ở trong tù thì cả đời này đừng hòng ra ngoài nữa, thậm chí có thể bị giết. "Hợp tác vui vẻ!" Cách song sắt, Trần Hạo và O'Connell bắt tay, cười nói. "Vậy thì, bây giờ, Quản ngục đại nhân,

xin hãy thả vị tiên sinh này ra đi!" Quay người, Trần Hạo nhìn Quản ngục vẫn đứng một bên, lời nói ra lại vẻ đương nhiên.

Nhưng Quản ngục dường như không nghe thấy lời Trần Hạo, hai mắt sáng rực hỏi. "Vừa rồi...

Hamunaptra?" "Không sai!" "Cái Hamunaptra có rất nhiều kho báu đó?" "Đúng!" "Cái người đàn ông này biết đường đến đó?" "Ừ!" "Hắc hắc.

Vậy thì tốt!" Nghe Trần Hạo khẳng định trả lời, Quản ngục xoa xoa hai tay cười hắc hắc, trong mắt lóe lên ánh sáng chói mắt.

Đó là... tham dục!

Địa điểm: Cảng Giza, Cairo.

Thời gian: Chín giờ sáng. "Chào buổi sáng quý vị!" Lúc Trần Hạo và Evelyn đang nói chuyện rất vui vẻ, từ phía sau họ truyền đến một giọng nói hèn hạ. "Cái gì?" Quay người, Evelyn vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Quản ngục, ngữ khí không vui. "Tôi bảo vệ khoản đầu tư của mình, cô phải biết chuyến đi này có đến bốn phần thuộc về tôi đó!" Không để ý đến sự không vui trên mặt Evelyn, Quản ngục vẻ mặt tươi cười mang theo một cái hộp lớn, khó khăn đi lên thuyền. "Hừ!" Lườm một cái, nhìn nụ cười toe toét đó, Evelyn quay người nói với Trần Hạo: "Cậu lại đồng ý chia nhiều như vậy sao?" "Đừng lo lắng, Evelyn, tin tôi đi, tôi sẽ không bị tổn thất đâu!" Nở một nụ cười rạng rỡ, Trần Hạo nhìn những đụn cát xa xa, ngữ khí nhẹ nhàng nói. "Hy vọng là vậy!" Thấy vẻ tự tin của Trần Hạo, Evelyn cũng không hiểu sao lại trút bỏ được sự khó chịu trong lòng. "Nhưng Trần Hạo, cậu chắc chắn tên đó thật sự sẽ đi chứ?

Lỡ nửa đường bỏ chạy thì sao?" "Ách.

Đừng lo lắng, anh ta sẽ đi thôi!" Thấy vẻ lo được lo mất của

Evelyn, Trần Hạo cũng thấy buồn cười, khẽ nói. "Này, chào buổi sáng, đang đợi tôi sao?" Lúc Evelyn và Trần Hạo đang nói chuyện, một giọng nói truyền đến, chính là O'Connell.

Nghe thấy giọng nói, Evelyn lập tức quay người, nhìn về phía bóng người phía sau. "Ôi!

Trời ạ!!!" Dường như bị dọa một trận, khi Evelyn nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai và cương nghị đó, cô phát ra một tiếng kinh hô.

Quả thật, sau một hồi chỉnh trang, so với bộ dạng tóc bù xù bẩn thỉu, lôi thôi lếch thếch trong tù hôm qua, O'Connell của ngày hôm nay trông thật sự rất đẹp trai.

Chương 904

"Hừ!

Cũng không đẹp trai bằng tôi!" Xấu tính nói, Trần Hạo lên tiếng: "Đi thôi, thuyền sắp khởi hành rồi!" Con thuyền đủ lớn, đủ vững!

Nhưng, Trần Hạo cảm thấy quá chậm, nhưng nếu coi đây là một chuyến du lịch thì cũng không tồi. "Trần Hạo, An Lạc là một nơi như thế nào vậy?

Tôi trước đây đã đọc trên sách, nhưng tôi cảm thấy người An Lạc trên sách không giống với cậu!" Ngồi trên boong tàu, cảm nhận làn gió đêm thổi qua, Evelyn vẻ mặt tò mò nhìn Trần Hạo.

Chàng trai phương Đông tuấn tú đẹp trai này, khiến cô có hứng thú, muốn biết thêm nhiều điều về anh. "Ách.

Cái này, An Lạc...

à à." Vừa giải thích kiến thức lịch sử An Lạc cho Evelyn, Trần Hạo trong lòng vừa không ngừng than thở.

Bởi vì theo lý mà nói, bây giờ lẽ ra là lúc Evelyn và O'Connell bắt đầu giao lưu thân thiện.

Nhưng không biết vì sao, Evelyn không đi tìm O'Connell, ngược lại chạy đến nói chuyện nhân sinh, nói chuyện lý tưởng, nói chuyện tương lai với Trần Hạo. "Chúng ta nói chuyện về Hamunaptra đi, dù sao tôi sắp phải đi đến đó mạo hiểm rồi!" Cuối cùng Trần Hạo thấy thật sự không có gì để nói nữa, liền vội vàng chuyển đề tài. "Vì sao cậu lại muốn đi Hamunaptra?

Không lẽ chỉ vì lời mời của tôi, đơn giản vậy sao!" "Vậy còn cậu thì sao?

Không quản ngàn dặm xa xôi, từ Thiên Triều xa xôi như vậy chạy đến đây, muốn làm gì?" Không trả lời câu hỏi của Trần Hạo, Evelyn lại hỏi ngược lại Trần Hạo. "Ừm.

Thật ra mục đích chính của tôi đến nơi này không phải Hamunaptra, mà là một nơi tên là Shangri-La, ở đó sẽ có thứ tôi muốn." "Nhưng, vì một số lý do, tôi phải đến Hamunaptra hoàn thành một số việc trước, sau đó mới có thể đi Shangri-La." "Ở Hamunaptra cũng vừa hay có thứ tôi muốn, nên tôi đi thôi!" "Thứ cậu muốn?

Vậy cậu muốn thứ gì ở đó, kho báu?

Văn vật?

Hay thứ gì khác?" Nghe Trần Hạo nói, Evelyn vẻ mặt tò mò, vội vàng truy hỏi. "Hắc hắc." Cười đầy ẩn ý, Trần Hạo nhìn vào mắt Evelyn khẽ nói: "Hai cuốn sách, một cuốn tên là Sách Vàng Mặt Trời, một cuốn tên là Sách Đen của Người Chết!" "Cái gì!?" Trần Hạo vừa nói xong, Evelyn liền kinh hô một tiếng, ngơ ngác nhìn Trần Hạo. "Sao vậy?" Thấy phản ứng kỳ lạ của Evelyn, Trần Hạo cũng giả vờ không biết hỏi. "Ách.

Cái đó, thật ra tôi cũng muốn đi tìm Sách Vàng Mặt Trời, bởi vì trong đó có một số thứ tôi muốn tìm hiểu." Lúc này, Evelyn lại bắt đầu ngượng ngùng, hai bàn tay nhỏ bé không ngừng xoắn xuýt, nói nhỏ. "Cái đó... lúc đó có thể cho tôi mượn nghiên cứu không, tôi nhất định sẽ trả lại nhanh chóng!" Giọng nói của cô nhỏ dần, đầu cũng cúi sâu xuống, dường như sợ Trần Hạo không đồng ý sẽ tức giận, vẻ mặt căng thẳng, cơ thể cũng cứng đờ. "Hảo a, lúc đó cứ thoải mái xem, tôi cũng không cần cuốn sách đó, chỉ cần tìm hiểu nội dung trên đó là được." "Biết đâu, lúc đó có nhiều chuyện về chữ viết và hình vẽ cần hỏi cô đó!" Thấy bộ dạng đó của Evelyn, Trần Hạo cười một tiếng, nói.

Tuy rằng Trần Hạo đã sớm biết ngôn ngữ cổ Ai Cập, nhưng anh không dám đảm bảo lúc đó thật sự nhận biết hết tất cả những thứ trên đó, biết đâu lại có một số thứ thuộc dạng hiểm hóc trên đó.

Ngay cả khi có hệ thống hỗ trợ, Trần Hạo cũng không chắc chắn.

Bởi vì trong thế giới điện ảnh, những chữ viết đó có khi lại không giống nhau đều có thể xảy ra.

Đây cũng là một trong những lý do Trần Hạo nguyện ý đưa Evelyn đi, lý do khác là anh coi trọng kiến thức liên quan của cô.

Trong phim nhìn có vẻ đơn giản, chỉ cần trực tiếp tìm hai cuốn kinh thư, nhưng trên thực tế những hầm ngầm đó chắc chắn phức tạp.

Nếu không có Evelyn chuyên gia này, Trần Hạo cũng không dám đảm bảo dùng thần thức có thể thăm dò hết tất cả mọi nơi.

Trong một thế giới có thần linh tồn tại, tốt nhất nên khiêm tốn một chút.

Hơn nữa, bây giờ có một nhiệm vụ khiêu chiến thần linh!

Lúc Trần Hạo và Evelyn đang nói chuyện vui vẻ, đột nhiên nhìn thấy vài chiếc thuyền nhỏ lướt trên mặt nước ở đằng xa.

Trong màn đêm, thân thuyền nhỏ bé được che giấu hoàn hảo, người thường căn bản không thể nhìn thấy, chỉ có thị lực của Trần Hạo mới phát hiện ra.

Không cần nói, chắc chắn đó là Đội vệ binh Pharaoh đời đời bảo vệ Hamunaptra, để ngăn Imhotep hồi sinh.

Nếu thật sự là vậy, theo Trần Hạo thấy, nhân vật chính trong phim thực ra là phản diện, đội vệ binh mới là chính diện.

Nhân vật chính vì lợi ích riêng, chạy đến nơi người khác đời đời

bảo vệ để trộm mộ, giải phóng Imhotep độc ác.

Quan trọng nhất, cuối cùng lại để những người trong đội vệ binh đó phải hy sinh tính mạng để chiến đấu với Imhotep.

Trong phim không thể hiện ra, nhưng, nhất định đã có rất nhiều người hy sinh.

Ngay từ đầu phim, khi đội quân của nam nhân vật chính O'Connell chiến đấu với những người bảo vệ đó, đã hy sinh quá nhiều, quá nhiều.

Điều khiến Trần Hạo cảm thấy khó tin nhất, là trong phim, thủ lĩnh của những người bảo vệ đó, người chú đẹp trai tên Ardeth, lại cảm ơn sự giúp đỡ của O'Connell.

Phải biết rằng, Imhotep có thể được giải phóng là điều không tốt chút nào.

Tiêu diệt Imhotep vốn là chuyện nghĩa bất dung từ, những người bảo vệ đã hy sinh nhiều người như vậy, cuối cùng lại cảm ơn sự giúp đỡ của O'Connell.

Thật ra, khi xem phim, Trần Hạo cảm thấy khá bất hợp lý.

Nhưng, trong thế giới thực này, chỉ có thể hiểu rằng, người bảo vệ Ardeth đó, thật sự là một người tốt đến mức thối nát.

Loại người tốt thật sự đến mức thối nát, tuyệt đối không pha tạp một chút nào!

Vì vậy, Trần Hạo quyết định không ra tay làm tổn hại những người này nữa.

Chương 905

Dù sao, tuy họ đang giết người, nhưng ít nhất cũng vì hòa bình của cả thế giới.

Huống hồ, những người bị giết cũng không phải dân thường vô tội, lẽ nào một đám trộm mộ là dân thường vô tội sao?

Ách.

Tuy rằng Trần Hạo hình như cũng là một tên trộm mộ. "Nhưng... tôi có thể giả vờ tôi không phải mà, hắc hắc.

Tôi là người tốt!" "Gọi là có làm có bỏ!

Ừm, đúng vậy." Vì vậy Trần Hạo quyết định im lặng làm một người ăn dưa quần chúng, dù sao cũng không ngăn cản được, chẳng lẽ lại lên giúp sao!

Rất nhanh, đám người đó liền lên thuyền, sau đó bị những người trên thuyền phát hiện, đại chiến nổ ra tức khắc.

Nhất thời, trên thuyền tràn ngập tiếng kinh hô và tiếng súng, phá vỡ màn đêm vốn yên tĩnh và hòa bình.

Do Evelyn và Trần Hạo ngồi ở một góc hẻo lánh trên boong tàu, nên lúc này cũng không thể nhìn thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. "Trần Hạo, có chuyện gì vậy?" Tuy rằng không nhìn thấy, nhưng nghe thấy tiếng súng từ phía đó truyền đến, Evelyn liền biết có chuyện không hay đã xảy ra.

Đôi mắt cô nhìn chằm chằm Trần Hạo, trong đó tràn đầy hoảng sợ. "Đừng sợ, có tôi ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu." Cười an ủi một câu, Trần Hạo liền đứng dậy, đi về phía bên kia của boong tàu.

Nhưng, ngay khi vừa đứng dậy, liền nhìn thấy một tên mặc quần

áo kỳ lạ chạy đến.

Từ bộ quần áo trên người và những hoa văn đặc biệt trên mặt, Trần Hạo liếc mắt một cái đã nhận ra đó là một thành viên của Đội vệ binh Pharaoh.

Nhưng, không đợi Trần Hạo phản ứng, tên đó liền giơ khẩu súng trong tay, chĩa vào Trần Hạo rồi bóp cò. "Bùm!" Trong màn đêm, lưỡi lửa chói mắt lóe lên, tuy chỉ trong chớp mắt, nhưng lại chiếu sáng khuôn mặt xinh đẹp của Evelyn.

Nhưng lúc này, khuôn mặt vốn xinh đẹp lại tràn ngập kinh hoàng, cô hoảng sợ nhìn Trần Hạo, đôi môi run rẩy, nhưng không nói nên lời. "A!" Một tiếng hét chói tai, vang lên trong màn đêm, nhưng nhanh chóng bị tiếng súng và tiếng kinh hô từ những nơi khác che lấp. "Trần Hạo, anh... không sao chứ!?" Hoảng loạn đứng dậy, Evelyn thậm chí không để ý đến chiếc ghế bị đổ, cô loạng choạng chạy về phía Trần Hạo. "Thế nào rồi?

Có bị thương không?" Trong mắt Evelyn tràn đầy kinh hoàng và lo lắng. "Ách." "Được rồi, Evelyn, đừng lo lắng, tôi không sao!" Trần Hạo khẽ nói một câu, liền kéo cô ra phía sau mình. "Thật... thật sao?

Đừng lừa tôi chứ?" Nghe Trần Hạo nói, Evelyn ngẩng đầu nhìn Trần Hạo, ngây ngô hỏi một câu, bộ dạng ngốc manh thật đáng yêu. "Tôi lừa cô làm gì?" Cười bất đắc dĩ, Trần Hạo liền nhìn về phía tên đang chĩa súng vào tên đó.

Tuy rằng biết là để đảm bảo Imhotep không hồi sinh, nhưng, đối với một người dám nổ súng vào mình, Trần Hạo không thể cứ thế mà bỏ qua được.

Bất kể là vì lý do gì!

Tay trái nắm chặt cổ tay Evelyn, Trần Hạo nghiêng người, linh khí

kích hoạt, tay phải kiếm chỉ thẳng về phía trước. "Phốc!" Một âm thanh trầm đục vang lên, Evelyn căn bản không kịp phản ứng, liền thấy tên mặc quần áo kỳ lạ đó hừ một tiếng, ôm vai phải ngã xuống. "Hắc hắc.

Không tồi!" Thấy hiệu quả của kiếm khí, Trần Hạo khẽ tán thưởng một câu.

Ngay khi vừa bước vào thế giới này, Trần Hạo liền phát hiện linh khí thiên địa ở đây tương đối nồng đậm, thậm chí còn cao hơn thế giới chính ít nhất hai lần.

Xuyên qua nhiều thế giới như vậy, Trần Hạo mới gặp được vài nơi linh khí tương đối sung túc.

Vì vậy vừa rồi Trần Hạo cũng không dùng pháp lực, trực tiếp kích hoạt linh khí dẫn động thiên địa chi lực để tấn công.

Cái tiếng "phốc" vừa rồi căn bản không phải tiếng kiếm khí bắn vào cơ thể người, mà là tiếng xuyên thủng tấm thép phía sau.

Nhìn cũng phải có nửa ly thép dày, vậy mà lại như tờ giấy, bị xuyên thủng dễ dàng. "Được đó, mạnh mẽ, cảm giác có thể so với Lục Mạch Thần Kiếm!" Uy lực khổng lồ, nhưng linh khí tiêu hao lại không đáng kể, linh khí Trần Hạo hồi phục, đã đủ để bù đắp cho lượng tiêu hao. "Trần Hạo, có chuyện gì vậy?" Evelyn đứng phía sau Trần Hạo nhìn rất rõ ràng, vừa rồi, ngón tay phải của Trần Hạo vươn ra, liền có một đạo ánh sáng trắng ẩn hiện bắn ra.

Thoáng qua trong chớp mắt, Evelyn căn bản không nhìn thấy quỹ đạo của ánh sáng, nhưng sau khi ánh sáng bắn ra, tên quái nhân vốn đang cầm súng chĩa vào liền đột nhiên ngã xuống.

Nhìn là biết đó là tác dụng của đạo ánh sáng trắng vừa bắn ra từ ngón tay Trần Hạo.

Không trả lời lời Evelyn, Trần Hạo đi về phía tên đang ngã trên boong tàu.

Lúc này tên đó đang đổ mồ hôi đầm đìa, ôm chặt vai, nhưng trong mắt lại toát ra ánh lạnh, chết chóc nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Nhìn biểu hiện của người này, Trần Hạo thầm tán thưởng một phen.

Kiếm khí vừa rồi xuyên qua cơ thể, xuyên qua vai hắn, vậy mà lại không rên một tiếng, quả nhiên là một hán tử ý chí kiên định. "À, thật sự xin lỗi!" Khẽ nói một câu trong ánh mắt của tên đó, Trần Hạo liền một tay nhấc hắn lên, nhẹ bẫng như vứt một túi rác mà ném hắn xuống thuyền. "Trần Hạo, người đó vừa rồi..." Lúc này Evelyn vẻ mặt ngơ ngác, ngây ngô nhìn Trần Hạo khẽ hỏi.

Chương 906

"Ừm.

Những chi tiết nhỏ này đừng quá để ý nữa, chúng ta mau rời khỏi con thuyền này đi!" Trần Hạo lười giải thích, trực tiếp đi về phía phòng của Evelyn, bởi vì ở đó có quần áo và một số công cụ của cô.

Dọc đường cẩn thận tránh né hai bên đang giao chiến, Trần Hạo dẫn Evelyn nhanh chóng đi về phía phòng của cô. "Này, không sao chứ?" Khi Trần Hạo vừa đến cửa phòng, từ góc rẽ liền chạy ra hai người, chính là O'Connell và Jonathan. "Ôi!

Cảm ơn Chúa, may mà cô không sao!" Lúc này, Jonathan đang rụt rè đi theo sau O'Connell liền vội vàng tiến lên, vẻ mặt kinh hỉ nhìn Evelyn. "Tôi không sao, vừa rồi may mà Trần Hạo đã bảo vệ tôi!" Thấy anh trai mình không sao, Evelyn cũng thở phào nhẹ nhõm, đầy cảm kích nhìn về phía Trần Hạo. "Ồ, vậy thì thật cảm ơn, Trần tiên sinh!" Nghe Evelyn nói, Jonathan cũng vội vàng cảm ơn.

Nhưng Trần Hạo và O'Connell vẫn đứng một bên lại bất đắc dĩ nhìn nhau.

Hai anh em này thật sự quá vô tư, đã đến lúc này rồi, vẫn cứ nói nhảm, như thể tiếng súng vang không ngừng bên ngoài không hề tồn tại vậy. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, lấy đồ rồi đi thôi, ở đây không an toàn!" Không có thời gian khách sáo, Trần Hạo nhanh chóng nói xong câu đó liền một cước đạp tung cửa phòng, đi vào. "Evelyn, mau dọn dẹp đồ đạc của cô đi!" Nhưng, khi Evelyn đang luống cuống tay chân nhét sách vở, dụng cụ và quần áo của mình vào vali, lại xuất hiện thêm một thành viên của đội vệ binh.

Không nói nhiều, hắn giơ súng lên liền bắn từ cửa sổ vào bên

trong, mục tiêu chính là Evelyn đang thu dọn đồ đạc. "Cẩn thận, mau tránh ra!" "Ôi, Chúa ơi!" Thấy cảnh tượng nguy hiểm đó, O'Connell và Jonathan đồng thời kinh hô, trong khi Jonathan đang kinh hô, O'Connell ở khoảnh khắc tiếp theo liền giơ súng bắn về phía tên đó.

Nhưng, viên đạn vừa bắn ra, lại đang bay về phía Evelyn.

Thấy cảnh tượng này, Trần Hạo cũng âm thầm thi triển Lôi pháp, chặn viên đạn lại, khiến viên đạn bắn vào bức tường bên cạnh.

Tên người bảo vệ đó cũng bị O'Connell bức lui, hình như trúng một viên đạn, còn chết hay không thì Trần Hạo không cần quản. "A??" Lúc này, Evelyn mới ngơ ngác đứng thẳng dậy, vẻ mặt ngây thơ nhìn O'Connell và Jonathan đang kích động. "Không sao rồi, mau thu dọn đồ đạc đi!" Trần Hạo cười nói một câu, liền nhìn sang O'Connell và Jonathan đang đứng một bên.

Bởi vì bây giờ vẻ mặt hai người thật sự rất khó coi, vẻ mặt kinh ngạc và khó tin, như thể gặp ma vậy.

Nhưng tình hình bây giờ rất khẩn cấp, cũng không có thời gian để suy nghĩ về viên đạn kỳ lạ vừa rồi nữa. "Cái đó, chúng ta nhảy xuống thế nào đây?" Jonathan hai chân run lẩy bẩy, nhìn dòng sông cuồn cuộn bên dưới, khổ sở hỏi ba người Trần Hạo đang đứng một bên. "Được rồi, đừng nói nhảm nữa, không thấy phía sau sao?" Nhìn lướt qua phía sau quân Mỹ và những người bảo vệ đang giao chiến, O'Connell không kìm được bực mình, một tay đẩy Jonathan xuống thuyền. "Tôi nhảy trước đây, mau theo sau!" Nhìn Trần Hạo một cái, O'Connell liền nhảy vọt một cái, khẩn cấp theo sát Jonathan.

Nhìn hai người đang bơi lội bên dưới, Trần Hạo nghĩ: "Thật ra tôi có thể dùng đạo pháp trực tiếp đưa họ bay đi một cách ngầu lòi!" Bởi vì dù sao thế giới này cũng là thế giới kỳ huyễn, cho nên Trần Hạo cũng không lo lắng lộ ra niệm lực.

Với thực lực của anh, cũng không cần lo lắng sẽ gặp rắc rối, vào thời đại này vũ khí nóng, không phải đối thủ của anh.

Ban đầu định dùng đạo pháp trực tiếp đưa mấy người lên bờ, nhưng không ngờ O'Connell đã nhảy rồi, ngay cả thời gian giải thích cũng không có. "Trần Hạo, tôi nhảy trước hay cậu nhảy trước?" Thấy O'Connell và Jonathan đều đã nhảy xuống, Evelyn cũng vẻ mặt căng thẳng nhìn Trần Hạo. "Hắc hắc.

Không cần nhảy, tôi có cách!" Nhìn Evelyn, Trần Hạo cười nói.

Nói xong, Trần Hạo không nói hai lời, một tay vươn ra, liền ôm lấy eo nhỏ của Evelyn, khóe miệng khẽ cười trong ánh mắt hoảng hốt của cô. "A!

Trần Hạo, cậu làm gì?" Kinh ngạc nhìn Trần Hạo đang ôm mình trong lòng, Evelyn mặt nhỏ đỏ bừng, liên tục hoảng loạn kinh hô một tiếng. "Không bay sao?" Nhận lấy cái hộp trong tay cô, Trần Hạo thần bí nói một câu, không đợi cô trả lời, chân anh khẽ đạp một cái, liền nhảy xuống thuyền.

Evelyn ngơ ngác nhìn khuôn mặt nghiêng chỉ cách mình vài centimet, khi chưa kịp phản ứng, cảm thấy cơ thể mình chìm xuống một chút.

Nhưng, khi cô nghĩ mình sẽ cùng Trần Hạo rơi xuống nước, lại phát hiện.

Trần Hạo đang chạy trên mặt nước!? "Chuyện gì vậy?" Ngơ ngác nhìn mặt nước, Evelyn vẻ mặt khó tin nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt tràn đầy kinh ngạc. "Này, tôi đi trước đây!" Không trả lời lời Evelyn, bởi vì Trần Hạo đã chạy đến bên cạnh O'Connell và Jonathan.

Giọng nói mang theo vẻ trêu chọc vang lên, lướt trên mặt sông lạnh lẽo, Trần Hạo thoáng cái đã đi xa, chỉ để lại hai cái đầu ngơ ngác

nổi trên mặt nước.

Mặt sông không rộng, Trần Hạo thi triển khinh công không đến mấy giây đã lên bờ, dừng lại, Trần Hạo nhẹ nhàng buông eo nhỏ của Evelyn ra. "Rốt cuộc chuyện gì vậy?" Dường như có chút không dám tin mình đã lên bờ, Evelyn dùng sức dậm dậm chân, xác nhận mình thật sự đang đứng trên mặt đất. "Trần Hạo!?" Ngẩng đầu, Evelyn nhìn về phía Trần Hạo, trong mắt lóe lên ánh sáng tò mò, trong màn đêm cũng lấp lánh sáng ngời. "Đó là một loại trong các công phu của An Lạc, gọi là khinh công!" Nhe miệng cười, Trần Hạo nhìn Evelyn vẻ mặt chấn kinh, trong lòng có chút buồn cười. "Công phu An Lạc?

Khinh công?

Vậy còn..." "Ách.

Cái này, đại khái tương tự như ma pháp của phương Tây vậy!" Nói một hồi lâu, Trần Hạo phát hiện muốn giải thích chân khí các loại này, dường như quá phức tạp, cũng chỉ có thể dùng ma pháp thay thế. "Ma pháp?

Vừa rồi trên thuyền cậu sử dụng đạo ánh sáng trắng đó, không phải cũng là cái đó sao?" "Không sai!" Nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ bừng của Evelyn, Trần Hạo cười một tiếng, đối với người thường mà nói, ma pháp, quả thật tràn đầy thần bí và hấp dẫn.

Chương 907

Đặc biệt Evelyn là người nghiên cứu văn hóa cổ Ai Cập, đối với những thứ thần thần bí bí này lại càng tò mò.

Nhất thời, hai người liền nhàn nhã nói chuyện về công phu An Lạc bên bờ sông, trông khá hòa thuận. "Hỏa!" Sau khi nói chuyện một hồi lâu, cùng với tiếng nước O'Connell và Jonathan mới vẻ mặt ngơ ngác bò lên bờ, ngơ ngác nhìn Trần Hạo. "Vừa rồi có chuyện gì vậy?" O'Connell chỉ tò mò nhìn Trần Hạo, nhưng Jonathan lại vội vàng tiến lên hỏi. "Trần Hạo nói đó là ma pháp An Lạc, gọi là công phu." Trần Hạo không lên tiếng, mà là Evelyn đang hưng phấn không thôi đã lên tiếng trả lời lời Jonathan.

Dưới sự thuật lại nửa hiểu nửa không của Evelyn, Jonathan và O'Connell cũng miễn cưỡng lý giải được cảnh tượng thần kỳ vừa rồi.

Chỉ là, đối với thân phận "pháp sư" của Trần Hạo, họ cảm thấy có chút khó tin. "Ôi!

Thật sự là sức mạnh thần bí của phương Đông sao." Vừa tán thưởng, Jonathan hai mắt sáng rực nhìn Trần Hạo, hận không thể mổ xẻ anh ra xem cấu tạo bên trong.

Lúc mấy người đang chấn kinh về khinh công của Trần Hạo, bờ sông đối diện đột nhiên vang lên một tiếng hét chói tai khàn đặc. "Này, O'Connell!" Nghe thấy tiếng nói, bốn người Trần Hạo đều nhìn về phía bờ sông đối diện, lúc này ở đó một đám người đang hăng hái vận chuyển ngựa và vật phẩm lên bờ.

Một tên trông gầy gò hèn hạ, đang hét to vào bên này. "Ngựa đều ở bên tôi!" Nhìn bộ dạng của tên đó và cảnh tượng, Trần Hạo liền biết đó là tên Beni trong phim.

Vốn là đồng đội của O'Connell, nhưng... trước đó khi giao chiến với Đội vệ binh Pharaoh ở Hamunaptra đã bỏ chạy giữa trận, may mắn thoát chết.

Bây giờ chính là vì phần thưởng hậu hĩnh, dẫn đám người Mỹ đó đi Hamunaptra. "Này, Beni!" Thấy Beni đang vẻ mặt đắc ý ở bên đó, O'Connell không những không nản lòng, ngược lại vẻ mặt tươi cười, hét lớn. "Trông có vẻ như, anh lên nhầm bờ rồi!" "..." Nghe O'Connell nói, Beni ngơ ngác nhìn xung quanh môi trường, mới phát hiện hình như mình thật sự đã lên nhầm bờ. "À." Nhìn Beni vẻ mặt khó chịu ở bên đó, Trần Hạo cũng thấy buồn cười.

Dù sao, trong một bộ phim luôn có một số nhân vật phản diện nhỏ vừa buồn cười vừa đáng ghét.

Không dừng lại lâu, dưới sự dẫn đường của O'Connell, Trần Hạo liền đi suốt đêm, cuối cùng đến một thị trấn nhỏ gần đó.

Ở thị trấn lại gặp Quản ngục tham lam đã bỏ chạy đêm qua, dưới sự ra tay của anh ta, mua năm con lạc đà, chuẩn bị đầy đủ nước và thức ăn, rồi tiến thẳng vào sa mạc bao la.

Sa mạc trải dài vô tận, những đụn cát vàng nối tiếp nhau, trông khá đẹp.

Đặc biệt cưỡi lạc đà, nhàn nhã ăn vặt, vui vẻ trò chuyện, Trần Hạo lại khá thích cảm giác này.

Nhưng, sau khi đi suốt cả một ngày dưới cái nắng gay gắt, Trần Hạo liền bắt đầu cảm thấy buồn chán.

Trước mắt trừ bỏ cát ra thì chỉ có cát, đồ ăn vặt cũng đã ăn hết, nói chuyện cũng không có gì thú vị nữa.

Không ngoài Evelyn không ngừng hỏi Trần Hạo về công phu, Jonathan thì đứng một bên hai mắt sáng rực lắng nghe thôi.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, màn đêm không biết từ lúc nào đã buông xuống.

Lúc Trần Hạo đang buồn chán nhắm mắt tu luyện, đột nhiên cảm giác được một làn sóng dao động lớn của con người xuất hiện ở đằng xa.

Không mở mắt nhìn, Trần Hạo đoán không cần đoán cũng biết đó là Đội vệ binh Pharaoh, để ngăn cản nhóm Trần Hạo đánh thức Imhotep.

Tuy rằng không biết vì sao bây giờ họ không ra tay, nhưng Trần Hạo cũng không quản nhiều như vậy.

Dù sao đối với Sách Vàng Mặt Trời và Sách Đen của Người Chết, anh quyết tâm phải có được.

Chỉ từ nhiệm vụ mà nói, Imhotep nhất định phải hồi sinh, nếu không thì nhiệm vụ tiêu diệt Imhotep sẽ không hoàn thành. "Cùng lắm thì lúc đó để hắn hồi sinh, rồi sau đó giết hắn đi, không, mẹ nó cái nhiệm vụ khiêu chiến thần linh này, có lẽ phải hoàn thành trong nội dung phim!" Bực bội nói, Trần Hạo không hài lòng với nhiệm vụ do hệ thống giao cho, bởi vì nhìn thấy thật sự quá bất hợp lý. "Ai?

Khoan đã.

Kết thúc cốt truyện." Đột nhiên, Trần Hạo nghĩ ra một chuyện thú vị.

Phải hoàn thành tất cả nhiệm vụ trước khi cốt truyện kết thúc, vậy thì...

Thế nào mới coi là cốt truyện kết thúc!?

Trong lòng Trần Hạo có một ý tưởng, có vẻ như có tính khả thi. "Hệ thống huynh, mau nói!" Không chút do dự, Trần Hạo trực tiếp trong lòng bắt đầu hô hoán hệ thống, bây giờ anh rất cần biết, ý tưởng

của mình rốt cuộc có thực hiện được không.

"Hệ thống, rốt cuộc thì khi nào cốt truyện kết thúc?" Trần Hạo mang theo vài phần kích động, vội vàng hỏi Hệ thống vấn đề này.

"Bản Hệ thống không giải thích bất cứ điều gì về việc này, mọi việc liên quan đến nhiệm vụ, xin túc chủ tự mình khám phá!" Mặc dù Trần Hạo ôm một tia may mắn, nhưng Hệ thống rõ ràng vẫn giữ thái độ cũ, căn bản sẽ không đưa ra thông tin hữu ích nào.

Nhưng Trần Hạo mơ hồ có một suy đoán, trong phim khi cốt truyện cơ bản kết thúc, những phần phía sau thực ra đều không còn quan trọng, thậm chí còn giống hệt phần mở đầu của bộ thứ hai.

Nhìn theo cách này, vậy thì việc tiêu diệt xác ướp Imhotep đồng nghĩa với việc cốt truyện kết thúc.

"Nếu tôi cứ mãi không để Imhotep sống lại, vậy thì nhiệm vụ tiêu diệt Imhotep cũng không thể hoàn thành." "Nhưng, chỉ cần Imhotep không chết, và điều đó có nghĩa là cốt truyện chưa kết thúc, thì tôi có thể ở lại thế giới này mãi mãi sao!?" Trong lòng, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy một chút hy vọng, dù sao thì chỉ còn vài ngày nữa là cốt truyện kết thúc, mà bây giờ lại có một nhiệm vụ Thí Thần.

Trần Hạo cảm thấy chắc chắn không thể hoàn thành nhiệm vụ này trong vài ngày ngắn ngủi.

Thậm chí, ở thế giới này vài chục hay cả trăm năm cũng chưa chắc đã hoàn thành được.

Nhưng, cứ như vậy nhìn nhiệm vụ thất bại, rồi bị ép buộc trở về, Trần Hạo lại không cam lòng.

"Dù sao đi nữa, đến lúc đó hãy thử trước đã!" Vì Hệ thống không nói rõ ràng, vậy thì Trần Hạo cũng chỉ có thể thử, dù sao cũng không có tổn thất gì.

Chương 908

Một đêm không lời, những con lạc đà chậm rãi đi, nhưng sau một ngày một đêm cũng đã khá mệt mỏi.

Lợi dụng lúc mọi người đều chìm vào giấc ngủ, Trần Hạo lặng lẽ thi triển Hồi Xuân Thuật, giúp năm con lạc đà đều khôi phục trạng thái tốt nhất.

"Ừm?" Mặc dù Trần Hạo rất cẩn thận, nhưng cựu binh sĩ O'Connell đã cảm nhận được, liền mở mắt ra.

Hơn nữa, vì phải nhìn rõ lộ tuyến, nên anh ta ngủ không sâu, chỉ ngủ nông.

Dù tỉnh từ giấc ngủ, ánh mắt anh ta vẫn mang theo tinh quang, không như người bình thường mơ mơ màng màng, ý chí suy yếu.

"Tỉnh rồi à?" Thấy O'Connell vẻ mặt mơ hồ nhìn mình, Trần Hạo tinh thần sảng khoái nhỏ giọng chào hỏi.

"Ừm!" Gật đầu, O'Connell không nói nhiều với Trần Hạo.

Không biết có phải ảo giác hay không, Trần Hạo luôn cảm thấy ánh mắt O'Connell nhìn mình có chút không đúng.

"Chẳng lẽ vì tôi đã cướp mất sự chú ý của Evelyn sao?

Nhưng... tôi đâu có ý định tranh giành cô ấy đâu!" Trần Hạo kỳ lạ nhìn O'Connell, trong lòng không ngừng suy đoán.

"Trần Hạo." Lúc này, Evelyn vẫn đang lắc lư trên lưng lạc đà cũng mở đôi mắt mơ màng, lờ mờ nhìn về phía Trần Hạo.

"Chào buổi sáng, Evelyn!" Nhìn bầu trời phía đông bắt đầu sáng, Trần Hạo mỉm cười chào.

“Ừm.

Chào buổi sáng!” Lười biếng vươn vai, Evelyn dụi dụi mắt, ngây thơ đáp lại, trông thật đáng yêu.

“Chúng ta sắp đến nơi rồi!” “Hả?” Nghe lời O'Connell, Trần Hạo và Evelyn đều nhìn về phía anh ta, Jonathan và ông giám ngục vẫn đang ngủ cũng đã tỉnh.

“Chào buổi sáng, bạn của tôi!” O'Connell vừa dứt lời, liền thấy một đoàn ngựa đang đi tới, người đi đầu chính là Benny tối hôm qua, đang chào hỏi O'Connell.

Phía sau là mấy người Mỹ kia, cùng với một nhóm vài chục công nhân Ai Cập được thuê.

Nhưng, O'Connell không thèm để ý, chỉ mang theo nụ cười khinh thường, dừng lạc đà, nhìn về phía đông.

Trần Hạo cũng hứng thú nhìn cảnh tượng này, nhưng cũng không để ý Benny, chỉ là một kẻ tham sống sợ chết mà thôi.

Trần Hạo không nói gì, nhưng nhóm người Mỹ kia lại không chịu để anh ta yên tĩnh làm một mỹ nam tử.

Một tên trong số đó miệng không biết nhai cái gì, vẻ mặt chế giễu nhìn Trần Hạo, lớn tiếng nói.

“Ê, thật khó tin, thằng nhãi kia là một thằng khỉ da vàng à?

Có biết lý lẽ không?” Nghe tên này nói, hai người còn lại cũng lên tiếng phụ họa.

“Tôi thấy chắc là đi theo kiếm chác thôi, mấy thằng khỉ da vàng đều vậy, tham tiền lại nhát gan, tính toán chi li.” “Mấy cái đó tôi không biết, tôi chỉ thấy ở bến tàu có rất nhiều công nhân da vàng, thật sự vừa bẩn vừa hôi, không có tố chất, như một lũ lợn, kinh tởm!” Ba người

Mỹ đội mũ cao bồi ở đó vừa khinh bỉ nhìn Trần Hạo, vừa cười lớn thảo luận, hoàn toàn không xem Trần Hạo ra gì.

Dù sao, chỉ là một tên người phương Đông trông yếu ớt, mảnh khảnh, một cú đấm là có thể hạ gục.

Nhưng, một người trong nhóm Mỹ đang che ô lại ngăn cản ba người nói chuyện, mang theo một vẻ thán phục nói.

"Thôi được rồi, bớt lời đi!

An Lạc là một cổ quốc văn minh có lịch sử lâu đời, văn hóa sâu sắc, có những nơi đáng để ca ngợi!" "Ha.

Lịch sử lâu đời có ích gì, dưới họng súng đại bác, tất cả lịch sử đều là rác rưởi!" Nghe người che ô mở lời ngăn cản, người mở lời đầu tiên sờ sờ khẩu súng lục bên hông, khinh thường nói một câu.

Nhưng, hắn ta không tiếp tục những lời khinh bỉ Trần Hạo nữa.

"Ha." Ánh mắt hàn quang dũng động, Trần Hạo lướt nhìn ba kẻ đang kiêu ngạo kia, trong lòng đã nhanh chóng tuyên án tử hình cho chúng.

Nếu không phải người che ô kia mở lời, Trần Hạo đã chuẩn bị ra tay rồi.

"Hãy trân trọng sinh mệnh còn lại không bao lâu nữa của các ngươi đi!" Nhìn ba người đang cười cợt ở đằng kia, Trần Hạo khẽ nhếch môi, trong lòng lạnh lùng nói một câu.

"Trần Hạo, đừng quá để ý." Lúc này, Evelyn lại điều khiển lạc đà, đi đến bên cạnh Trần Hạo, nhẹ nhàng kéo áo anh, ghé sát tai cô thì thầm.

"Ừm.

Yên tâm, tôi sẽ không chấp nhặt quá nhiều với một lũ người chết

đâu!" Quay đầu, nhìn Evelyn, Trần Hạo mỉm cười nói một câu.

"Hả?" Nghe lời Trần Hạo, Evelyn ngây người nhìn anh, không hiểu ý nghĩa của từ "người chết" trong miệng anh.

"Làm sao, có chuyện gì sao?" Thấy Evelyn như vậy, Trần Hạo giả vờ tò mò hỏi một câu.

"Không… không có gì, anh đừng để ý làm gì, một lũ côn đồ, thô tục, hạ lưu, không có giáo dưỡng!" Ngây người một lúc, Evelyn liền vẻ mặt tức giận nhỏ giọng nói.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn phồng má của Evelyn, Trần Hạo cũng khẽ mỉm cười, vì anh biết Evelyn đang an ủi mình.

Cô ấy cứ nghĩ mình đang khó chịu vì lời nói của nhóm người Mỹ kia!

Thật thú vị.

"Sao chúng ta lại đứng ở đây?" Thấy Trần Hạo dường như thực sự không buồn bực vì chuyện vừa rồi, Evelyn mới yên tâm, nhìn O'Connell bên cạnh hỏi.

Cùng lúc cô ấy mở lời, một người trong nhóm Mỹ cũng lớn tiếng nói.

"Tôi ở đây làm gì!?" "Kiên nhẫn một chút, bạn của tôi, kiên nhẫn một chút!" Benny ở phía trước nhất vô vị đùa nghịch chiếc roi ngựa trong tay, bất đắc dĩ đáp.

"Ê, O'Connell, nhớ vụ cá cược của tôi không?

Ai vào thành trước người đó thắng năm trăm đồng!" Lúc này, tên miệng đang nhai thứ gì đó lại vẻ mặt đáng ghét, lớn tiếng nói với O'Connell.

O'Connell mỉm cười không trả lời, một người Mỹ khác thì quay

sang Benny phía trước nói: “Nếu anh giúp tôi thắng, tôi sẽ đưa anh một trăm đồng!” “Ồ.

Rất sẵn lòng phục vụ!” Mặc dù đáp lại tùy ý, nhưng ánh mắt Benny lại lóe lên một tia tinh quang, dù sao, một trăm đồng cũng không phải là số tiền nhỏ.

Chương 909

“Ê, O'Connell, lạc đà của anh không tồi đấy chứ!” Ngẩng đầu, Benny vẻ mặt khiêu khích lớn tiếng nói với O'Connell.

O'Connell vẫn không trả lời, chỉ luôn mỉm cười, vẻ mặt như thể “tôi cười nhưng tôi không nói gì”.

Nhẹ nhàng vỗ vỗ con lạc đà dưới thân, O'Connell nhìn về phía đường chân trời phía trước, nhỏ giọng nói: “Chuẩn bị rồi!” Nghe lời O'Connell, Evelyn vẻ mặt tò mò nhìn, mở miệng hỏi: “Chuẩn bị gì cơ?” Nghe Evelyn hỏi, O'Connell dường như rất vui, mang theo ý vị khó hiểu nhìn Trần Hạo một cái, rồi mỉm cười giải thích với Evelyn.

“Điểm đến sắp xuất hiện!” “Hả?” Nghe lời O'Connell, Evelyn vẻ mặt mơ hồ nhìn bầu trời phía trước đang đỏ rực, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng, trong lúc mơ hồ, mặt trời từ từ mọc lên, một đĩa tròn màu đỏ khổng lồ từ đường chân trời nhô lên, trông khí thế bàng bạc.

“Thật, thật là một cảnh bình minh sa mạc hùng vĩ, quả nhiên khí thế phi phàm!” Mặc dù là bình minh, nhưng khí thế hùng vĩ của nó lại khiến Trần Hạo muốn học một câu thơ.

“Cô yên thẳng đại mạc, trường hà lạc nhật viên” (Khói đơn trên sa mạc thẳng tắp, mặt trời tròn trên dòng sông dài).

Nhưng ngay lập tức, sự chấn động trong lòng Trần Hạo biến mất, bởi vì một cảnh tượng thần kỳ hơn đã xuất hiện trước mắt.

Cùng với mặt trời mọc, chỉ thấy trên bầu trời sa mạc bằng phẳng vốn không có gì lại bắt đầu xuất hiện những gợn sóng, như không gian đang xuất hiện những nếp gấp.

Tiếp đó, trước mắt mọi người không trung liền xuất hiện một di tích thành phố khổng lồ, như một vật kỳ lạ xuất hiện từ không gian khác, không thể tin nổi.

“Ôi, lạy Chúa, mau nhìn!” “Có thể tin được điều này không?” “Hamunaptra!

Thành phố của những người chết, Hamunaptra, nơi có vô số kho báu!” Cảnh tượng chấn động lòng người này khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc nhìn về phía trước, trong miệng lẩm bẩm sự ngạc nhiên trong lòng.

Không do dự, Trần Hạo ngay khi Hamunaptra vừa xuất hiện, liền thúc lạc đà phi nước đại về phía trước.

Evelyn và O'Connell cũng không chậm lại, bám sát phía sau Trần Hạo.

Còn nhóm người Mỹ và Benny, người dẫn đường cho họ, đã bị bỏ lại xa phía sau.

Phải biết rằng Hồi Xuân Thuật mà Trần Hạo thi triển, ngay cả những vết thương nhỏ cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Trong thế giới đầy linh khí này, khi Trần Hạo thi triển, đối với mấy con lạc đà, không chỉ đơn giản là khôi phục thể lực.

Suốt đường phi nước đại, mọi người nhanh chóng tiến vào di tích khổng lồ này, những bức tường đất cao lớn, những cột đá thô to đều khắc đầy hoa văn cổ xưa.

Mặc dù đổ nát không chịu nổi, nhưng sự huy hoàng ban đầu của nó vẫn có thể nhìn ra phần nào.

Hơn nữa, diện tích và quy mô ở đây, trông có vẻ hùng vĩ hơn nhiều so với trong phim.

Không chần chừ quá lâu, sau khi buộc lạc đà ở một sườn đồi nhỏ gần đó, Evelyn liền chạy đến bên cạnh một bức tượng, kinh ngạc nhìn hai vật lớn như nắp nồi đặt dưới đất.

"Có một cái lỗ ở đây!" Evelyn đầy kinh ngạc hét lớn với Trần Hạo, vẫy tay ra hiệu anh mau đến.

Thấy gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng vì kích động của Evelyn, Trần Hạo mỉm cười rồi nhấc chân một cái, nhẹ nhàng bay xuống từ sườn đồi nhỏ, trực tiếp lướt đến bên cạnh Evelyn.

"Thật lợi hại, mình cũng nên học một chút thì tốt rồi!" Nhìn thân hình phiêu dật của Trần Hạo, Jonathan dừng lại, vẻ mặt ngưỡng mộ nhẹ giọng nói.

"Cái đó... chuyện gì vừa xảy ra vậy?" Ngây người nhìn Trần Hạo bay xuống sườn đồi, ông giám ngục vẻ mặt ngơ ngác, nhìn Jonathan, rồi lại nhìn O'Connell, nhưng không có ai để ý ông ta.

"Hừ!

Cứ từ từ đi xuống đi!" Lướt nhìn Jonathan vẻ mặt ngưỡng mộ, O'Connell không tốt bụng gì đá văng một hòn đá nhỏ chắn phía trước.

"Trần Hạo, cái khinh... khinh công này thật tiện lợi và đẹp mắt!" Ánh mắt Evelyn lấp lánh tinh quang, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Hạo, ý trong lời nói rất rõ ràng, là muốn học!

"Ha ha.

Bây giờ trông đơn giản vậy thôi, nhưng tôi từ bảy tuổi đã bắt đầu mỗi ngày đứng tấn, rèn luyện thân thể, không sợ gió mưa, không ngại giá rét." "Đồng thời phải đọc kỹ cổ tịch, không ngừng luyện tập, kiên trì mười mấy năm, cho đến bây giờ, mới có thành tựu như vậy!" "Quan trọng nhất là, nếu không hiểu văn hóa cổ của An Lạc, và không luyện tập từ nhỏ, người bình thường căn bản không thể học được

đâu.” Trên mặt Trần Hạo mang theo nụ cười, nhỏ giọng nói với Evelyn, vẻ mặt nghiêm túc, ngay cả bản thân anh ta cũng suýt chút nữa là tin.

Nghe lời Trần Hạo, Evelyn tuy ngây thơ ngốc nghếch, nhưng cũng không ngốc, cô ấy cũng nghe ra hàm ý trong lời anh.

“Ồ.

Vậy sao?

Phiền phức thật, tôi cứ tưởng sẽ dễ học hơn chứ!” Ánh mắt lấp lánh tinh quang tan biến, Evelyn thất vọng nói, ngay cả nụ cười ngọt ngào ban đầu cũng trở nên miễn cưỡng.

“Ha ha.

Thôi được rồi, không nói cái đó nữa, tôi xem cái này xem sao!” Thấy vẻ mặt thất vọng của Evelyn, Trần Hạo cũng chỉ biết cười ha ha, chỉ vào cái vật trông như nắp nồi dưới đất, chuyển sang chuyện khác.

Dù sao, không thể nào dạy võ công cho Evelyn được, cô ấy đâu phải khách của thế giới điện ảnh này.

Cái gọi là pháp bất khả khinh truyền, chưa nói đến việc Evelyn có học được hay không, dù có học được, Trần Hạo cũng sẽ không truyền cho cô ấy.

“Ừm, Trần Hạo, tôi nghĩ cái này là... cái gương cổ, một loại trò chơi nhỏ của Ai Cập cổ đại, rất thú vị đó!” Nghe lời Trần Hạo, Evelyn lại lần nữa kích động, vẻ mặt hưng phấn nhìn cái gương cổ dưới đất.

Tuy đã sớm biết rồi, nhưng Trần Hạo vẫn vui vẻ giả vờ không hiểu, để Evelyn giải thích, như vậy sẽ có một chút cảm giác thành tựu nhẹ nhàng.

Mặc dù không có ý định tranh giành với O'Connell, nhưng Trần Hạo không ngại quan tâm Evelyn, dù sao, cô ấy cũng là một cô gái xinh đẹp.

Nhưng sự chú ý của Trần Hạo không tập trung vào những chiếc gương cổ đó, anh đang cẩn thận nhìn bức tượng Thần Chết bên cạnh.

Trong phim lúc mới bắt đầu, O'Connell đã gặp một số sức mạnh thần kỳ ở đây, cuối cùng dọa lũ đội quân bảo vệ Pharaoh bỏ chạy mới thoát được một mạng.

Nhưng dù Trần Hạo có nhìn thế nào, cũng không phát hiện ra điều gì kỳ lạ.

Chỉ là bức tượng đá bình thường, những tảng đá bình thường, hoàn toàn không có sức mạnh thần bí nào bám vào.

Vì không có gì đặc biệt, Trần Hạo cũng không tiếp tục nghiên cứu, giúp Evelyn nghịch ngợm những chiếc gương cổ.

Sau đó, dưới sự bận rộn của O'Connell và Jonathan, Evelyn cắm chiếc gương cổ xuống đất, liên tục nhìn vị trí ánh nắng mặt trời, điều chỉnh hết lần này đến lần khác.

Chương 910

Không để ý đến nhóm người Mỹ đang bận rộn ở đằng kia, Trần Hạo cùng đoàn người từ một cái hang nhỏ trông không mấy bắt mắt tiến vào lòng đất.

Nhưng ông giám ngục trước khi vào lại hỏi O'Connell, xem có côn trùng không, vì ông ta sợ côn trùng nhất.

Nghe lời ông ta, Trần Hạo cũng chỉ mỉm cười, theo cốt truyện, chắc là ông ta sẽ nhặt bọ cánh cứng xác ướp làm bảo bối.

Cuối cùng bị bọ cánh cứng xác ướp sống lại chui vào não, chết một cách uất ức.

Trần Hạo không có ý định cứu, mặc dù trong phim ông ta là một vai phụ gây cười.

Nhưng ngay từ đầu đã tùy tiện áp dụng hình phạt treo cổ đối với O'Connell, thì cũng biết ông ta không phải người tốt.

Trần Hạo đâu phải thánh mẫu, gặp ai cũng cứu, muốn cứu cũng phải nhìn thuận mắt mới được.

Ôm Evelyn, Trần Hạo là người cuối cùng bước xuống hang.

Sau khi vào hang, nhẹ nhàng đặt Evelyn xuống, Trần Hạo liền bắt đầu đánh giá không gian ngầm này.

Evelyn vừa rời khỏi vòng tay Trần Hạo, liền chạy đến bên cạnh một chiếc gương cổ, gạt đi mạng nhện phía trên, nhẹ nhàng xoay mặt gương.

"Điều chỉnh góc độ, sau đó ánh sáng… như vậy sẽ phản xạ vào!" Vừa nói, Evelyn vừa điều chỉnh góc độ gương cổ, lời vừa dứt, một tia sáng liền qua mấy mặt gương liên tục phản xạ, cuối cùng chiếu sáng

cả không gian ngầm rộng lớn này.

"Ê, trò này không tồi chút nào!" Theo sự phản xạ của ánh sáng, hang động vốn tối đen cũng sáng bừng, O'Connell thấy vậy cũng tán thán nói một câu.

"Ôi, lạy Chúa, phòng ướp xác, một phòng chuẩn bị." Không để ý lời tán thán của O'Connell, Evelyn vẻ mặt kinh ngạc nhìn bố cục trong phòng, nhẹ giọng thán phục.

"Phòng chuẩn bị?

Chuẩn bị gì cơ?" Nghe lời Evelyn, O'Connell lập tức hỏi.

"Chuẩn bị tiến vào thế giới bên kia, nơi chế tác xác ướp." Vừa đi về phía trước, Evelyn vừa giải thích, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc.

"Đi thôi, chúng ta đi sâu vào trong, xem có phát hiện gì đặc biệt không!" Không để ý những chi tiết nhỏ này, Trần Hạo trực tiếp dẫn đầu, đi vào một lối đi bên cạnh.

Vừa rồi thần thức triển khai, anh phát hiện bên dưới quả nhiên không đơn giản như vậy, ít nhất ở những nơi xa nhất mà thần thức bao phủ, cũng hoàn toàn không phát hiện ra quan tài đá chứa Imhotep.

Còn về bức tượng Thần Chết trên đỉnh đầu, vừa rồi đã phát hiện ra, bên dưới đều không có gì.

Nhìn trong phim thì bức tượng Thần Chết tìm thấy Hắc Kinh của Vong Linh không phải là một, hẳn là ở nơi khác.

Evelyn và mấy người kia bám sát phía sau Trần Hạo, cầm đuốc, tò mò đánh giá xung quanh.

Nhưng, vừa bước vào lối đi chật hẹp, liền nghe thấy một trận âm thanh kỳ lạ.

"Xào xạc xào xạc", như tiếng một đống côn trùng vỏ cứng bò lổm

ngổm, nghe thật rợn người.

"Cái gì vậy?" Trong đoàn người trừ Trần Hạo, bốn người còn lại đều vẻ mặt cẩn thận dò xét xung quanh, Jonathan càng vẻ mặt kinh ngạc nhỏ giọng hỏi.

"Đừng lo lắng, đó chỉ là một vài loài côn trùng nhỏ sống dưới lòng đất, không sao đâu!" Thấy vẻ mặt bất an của mọi người, Trần Hạo cũng cười an ủi, đồng thời trong lòng lại thêm một câu.

"Nhưng, loài côn trùng này sẽ ăn thịt người đó!" Nhưng, đối với ông giám ngục, có lẽ lời an ủi của Trần Hạo chẳng thấm vào đâu cả.

Bởi vì ông ta sợ côn trùng, âm thanh vừa rồi khiến người ta rợn tóc gáy, cộng thêm lời Trần Hạo nói, khiến ông ta không khỏi rùng mình, nổi hết da gà.

"Côn trùng?

Tôi ghét nhất côn trùng!" Vẻ mặt kinh hoảng nói, ông giám ngục vung đuốc khắp nơi, muốn xem có con côn trùng nào đột nhiên nhảy ra không.

"Thôi được rồi, tiếp tục đi về phía trước đi, phải biết rằng ở đây không chỉ có mấy người chúng ta đâu, đi muộn, cẩn thận chẳng còn gì cả." Không để ý đến ông giám ngục tham lam kia, Trần Hạo lại tiếp tục đi về phía trước.

Evelyn thì đi bên cạnh, liên tục dựa vào các ký hiệu trên tường để phán đoán hướng đi.

Cứ thế đi thẳng về phía trước, lối đi càng ngày càng chật hẹp, ánh sáng cũng càng ngày càng tối, trông thật ngột ngạt.

Không biết đã qua bao nhiêu cái rẽ, mọi người cuối cùng cũng đi ra khỏi lối đi chật hẹp, đến một căn phòng trông không nhỏ.

“Chân của Thần Chết!?” Vừa bước vào phòng, Evelyn vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai cái chân màu đen trong phòng nhẹ giọng nói.

“Ngăn bí mật chắc chắn phải ở một nơi nào đó ở phía dưới!” Gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, hai mắt Evelyn sáng rực đi về phía chân bức tượng Thần Chết, muốn nghiên cứu kỹ lưỡng, từ đó tìm ra Kim Kinh Thái Dương cần thiết.

Trần Hạo cũng mắt sáng lên, nhìn chất liệu kỳ lạ tựa vàng tựa đá của bức tượng Thần Chết, cũng chuẩn bị triển khai thần thức để dò xét kỹ càng một phen.

Bởi vì theo cốt truyện, Hắc Kinh của Vong Linh và quan tài đá giam giữ Imhotep đều ở phía dưới.

Nhưng, lúc này, trong căn phòng vốn tĩnh lặng lại vang lên một số âm thanh quái dị, không cần nhìn cũng biết là nhóm người Mỹ kia.

Nguồn sinh khí mạnh mẽ đó, như ánh đèn trong đêm tối, hoàn toàn không thể che giấu trong cảm ứng của Trần Hạo.

O'Connell cũng phát hiện ra âm thanh kỳ lạ, nhưng không biết là nhóm người Mỹ kia, nên vẻ mặt cẩn thận dựa vào bức tường góc, cẩn thận rút súng ra.

Rút khẩu súng trong người ra, O'Connell cẩn thận áp sát góc tường, cuối cùng đột nhiên nhảy ra, họng súng chĩa về phía trước, phát ra một tiếng hét lớn.

Không ngoài dự liệu, phía đối diện cũng truyền đến tiếng hét hoảng sợ, chính là nhóm người Mỹ kia, xem ra cũng đã đào từ một nơi khác vào.

Thấy Trần Hạo và đoàn người, nhóm người Mỹ đối diện thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt khó chịu nhỏ giọng nói.

“Suýt chút nữa bị dọa chết!” “Kẻ tám lạng người nửa cân!” Trên

mặt mang theo nụ cười, O'Connell cũng đáp lại một câu, nhưng họng súng của cả hai bên đều chĩa thẳng vào đối phương, không có ý định hạ xuống.

"Xin lỗi, các vị, tôi có việc phải làm." Dường như không phát hiện ra không khí quỷ dị hiện tại, Evelyn vẫn luôn đứng phía sau, vẻ mặt nghiêm túc mở lời.

Nhưng, Evelyn chưa nói xong, tên đã ngăn cản đồng bọn chế giễu Trần Hạo lúc đầu lại thò đầu ra, vẻ mặt không thiện chí lớn tiếng nói.

"Cút xa ra, đây là địa bàn của bọn tao!" "Tôi đến trước!" Không lùi bước, Evelyn khi đối mặt với những chuyện như thế này, dường như hoàn toàn không để ý đến những người khác, trong mắt cô ấy chỉ có nghiên cứu.

Ngay cả bây giờ đối phương đông người và thế mạnh, cô ấy dường như cũng hoàn toàn không quan tâm.

Theo lời Evelyn nói ra, bầu không khí trong phòng trở nên căng thẳng hơn, mọi người đều chĩa súng vào đối phương.

Khí thế căng như dây đàn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể giao hỏa.

Chương 911

“Anh bạn, bức tượng của tôi!” “Cái gì?

Tôi không thấy tên mình trên đó?” Nhìn nhóm người Mỹ và O'Connell ở đó đang cãi vã, Trần Hạo cũng cảm thấy buồn cười.

“Thôi được rồi, O'Connell, đã muốn đào đồ ở đây, vậy chúng ta đổi chỗ khác đi, dù sao chỗ này cũng rộng mà.” Lúc này, Evelyn cũng phát hiện ra sự khác thường dưới chân, vẻ mặt tươi cười nói: “Tôi sẽ đi chỗ khác!” Nghe Evelyn nói vậy, O'Connell cũng động lòng, từ từ hạ súng xuống.

Evelyn thấy bên dưới có lỗ hổng, nói là lát nữa sẽ đào lên từ bên dưới, như vậy có thể sẽ đào được trước.

Tình hình hiện tại mà nói, nếu cứng rắn tranh giành với nhóm người Mỹ, thì dường như thực sự không có phần thắng.

Nhưng, Trần Hạo thì không muốn như vậy.

Chỉ là một lũ người thường mà thôi, lẽ nào phải thỏa hiệp, nhường chỗ này cho chúng sao?

Trần Hạo không muốn lãng phí quá nhiều thời gian, hiện tại có một nhiệm vụ Thí Thần tồn tại, biết đâu hai quyển kinh thư sẽ mang lại một chút trợ giúp thì sao!

Thế là Trần Hạo không màng đến vẻ mặt sốt ruột của Evelyn, bước lên phía trước, đứng vào giữa họng súng.

“Trần Hạo, mau quay lại, như vậy nguy hiểm lắm!” Thấy Trần Hạo ngang nhiên chạy ra phía trước như vậy, Evelyn cảm thấy trái tim mình như bị bóp nghẹt.

Trong lòng hoảng sợ vội vàng hét lớn, đồng thời đưa tay ra muốn

kéo Trần Hạo về.

Trần Hạo quay đầu nhẹ nhàng nắm lấy cổ tay Evelyn, mang theo nụ cười nhàn nhạt nhẹ giọng nói.

“Đừng lo lắng, quên tôi biết công phu sao?” “Nhưng...” Mặc dù thấy Trần Hạo vẻ mặt tự tin như vậy, nhưng trong lòng Evelyn vẫn không yên tâm.

Dù sao, cái gọi là võ công thần kỳ đó, lẽ nào có thể chặn được đạn sao?

Nhưng, khi cô ấy sắp nói tiếp, lại bị nhóm người Mỹ đối diện cắt ngang.

“Tao nói này, thằng khỉ da vàng này không ngốc sao?

Dám chạy ra trước họng súng của bọn tao?” Vẻ mặt đùa cợt, một tên trong số đó chĩa súng vào trán Trần Hạo, khinh thường lớn tiếng nói.

“Ha ha, tao thấy không chỉ ngốc, còn muốn tìm chết nữa!” Cùng vẻ mặt đùa cợt, một tên khác cũng khinh bỉ lớn tiếng nói, trong lòng chỉ cảm thấy Trần Hạo hoàn toàn có vấn đề về não.

Nếu không, một người bình thường sẽ chạy ra trước họng súng, không phải tìm chết sao!

Khi Trần Hạo chuẩn bị thi triển đạo pháp, giọng O'Connell lại vang lên từ phía sau.

“Ê.

Đừng có quá kiêu ngạo!” Cùng lúc đó, O'Connell chĩa khẩu súng trong tay vào tên người Mỹ đang chĩa súng vào Trần Hạo.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn O'Connell một cái, mỉm cười, ném cho anh một ánh mắt tán thưởng.

“Hừ!” Nhưng O'Connell hiển nhiên không để ý ánh mắt của Trần Hạo, khẽ hừ một tiếng biểu lộ sự khinh thường.

Nhìn biểu hiện của O'Connell, Trần Hạo lại nảy sinh một chút thiện cảm với anh ta, đương nhiên không phải loại thiện cảm thích.

Bởi vì đó là nhân cách của anh ta!

Trong tình huống này vẫn ra tay giúp đỡ, cũng có thể thấy bản chất lương thiện của O'Connell, không hổ là nhân vật chính.

Đáng tiếc, Trần Hạo không phải vai phụ, càng không phải người thường, nên sự giúp đỡ tốt bụng của anh ta cũng vô ích.

“Thằng nhãi, mau cút ra đi!” Tên người Mỹ dùng súng chĩa vào Trần Hạo khinh thường lớn tiếng nói, di chuyển khẩu súng về phía trước, dường như muốn chọc vào đầu Trần Hạo.

“Hừ!” Thấy hành động của tên người Mỹ này, sắc mặt Trần Hạo lạnh đi, trong mắt càng có hàn quang lóe lên.

Chỉ là một lũ người thường, mà cũng dám mạo phạm như vậy, Trần Hạo trong lòng khẽ động, Long Uy (uy thế của rồng) cuồng bạo bùng phát ngay lập tức.

“Rầm rầm rầm.” Trong tích tắc, nhóm bốn người Mỹ và Benny đang đối đầu với O'Connell đều ngay lập tức bay ngược ra sau, đâm vào bức tường phía sau.

“Á!” “Á!” Trong chốc lát, căn phòng nhỏ đầy những tiếng kêu la thảm thiết đau đớn, nghe thật bi thảm vô cùng.

Còn về nhóm công nhân Ai Cập được nhóm người Mỹ thuê, Trần Hạo không động đến họ.

Nhưng hiện tại họ đều vẻ mặt kinh hãi nhìn Trần Hạo, trong mắt đầy sợ hãi, thậm chí có mấy người run rẩy toàn thân, dường như bị

dọa không nhẹ.

"Trần Hạo!?" Evelyn không để ý nhóm người Mỹ đang nằm rên rỉ dưới đất, cũng không để ý sự kinh hãi của các công nhân Ai Cập, vẻ mặt kinh ngạc nhìn phía trước Trần Hạo.

Bởi vì lúc này, có năm khẩu súng lục đang lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, như có một bàn tay vô hình đang nắm giữ chúng.

"Đừng kinh ngạc, chỉ là một chút thủ đoạn nhỏ thôi!" Thấy vẻ kinh ngạc trong mắt Evelyn và mấy người kia, Trần Hạo chỉ nhếch mép cười, nhàn nhạt giải thích một câu.

Lúc này, những người bị Trần Hạo dùng Niệm Lực đẩy bay cũng đã hoàn hồn, từng người từng người dựa tường đứng dậy, đều vẻ mặt kinh hãi nhìn Trần Hạo.

Và những khẩu súng đang lơ lửng giữa không trung.

Những khẩu súng vốn thuộc về họ!

Vị học giả Ai Cập lúc này lại vẻ mặt kinh hãi nhìn Trần Hạo, kích động lớn tiếng hỏi: "...Ai!?" "Xì!" Khinh thường cười một tiếng, Trần Hạo căn bản lười trả lời câu hỏi của ông ta, liền mở miệng nói: "Thôi được rồi, lũ bẩn thỉu như lũ lợn kia, bây giờ bản đại gia chính thức thông báo!" Khóe miệng nhếch lên một độ cong đẹp mắt, nghiêng người tay phải vung về phía sau.

"Ở đây, bức tượng đá này, đã bị tôi bao thầu, các ngươi… có ý kiến gì không?" Vừa nói, Trần Hạo vừa thi triển pháp lực, năm khẩu súng ban đầu đang lẳng lặng lơ lửng giữa không trung liền ngay lập tức bị nén biến dạng.

"Lạc lạc lạc." Tiếng kêu chói tai không ngừng vang lên, hiện tại những khẩu súng đang lơ lửng giữa không trung trông không còn hình dạng ban đầu, chỉ còn lại một đống sắt vụn, bị bóp thành một khối.

“...” Nhìn cảnh tượng cực kỳ chấn động này, bất kể là nhóm người Mỹ, công nhân Ai Cập hay O'Connell đều vẻ mặt kinh ngạc.

Mấy người Mỹ kia càng thêm lạnh sống lưng, chỉ cảm thấy ánh mắt Trần Hạo như một lưỡi dao nhọn, đâm thẳng vào linh hồn họ.

“Không... không có ý kiến, hehe.

Tôi... không có ý kiến gì cả!” Mất một lúc lâu, một trong những người Mỹ mới run rẩy cơ thể, lắp bắp nói ra một câu, trên mặt đầy vẻ nịnh nọt.

Chương 912

“Hừ!” Khinh thường cười một tiếng, Trần Hạo liền dùng Niệm Lực ném khối sắt vụn từ khẩu súng đã bị nén thành hình cầu vào bức tường bên cạnh.

“Rống!” Một âm thanh lớn vang lên, từng mảng bụi không ngừng rơi xuống, trên bức tường vốn còn nguyên vẹn, hiện tại lại có một vết lõm lớn.

Xung quanh vết lõm, đều chi chít những vết nứt sâu, còn khối sắt vụn kia thì đã lún sâu vào trong đất, không thấy đâu nữa.

“Cổ đông ~” Nhìn cảnh tượng khủng khiếp đó, mấy người Mỹ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, ngơ ngác nhìn Trần Hạo quay người rời đi.

Thấy Trần Hạo dường như muốn bắt đầu đào bức tượng Thần Chết, một trong những người Mỹ liền vẻ mặt thăm dò nhẹ giọng nói.

“Vậy, vậy thì anh bạn trẻ...

à không, anh đại ca, tôi đi trước đây, hehe, đi trước đây.” Rồi nhanh chóng quay người, gọi nhóm công nhân Ai Cập, bước chân hoảng loạn quay về theo lối cũ.

Ngơ ngác nhìn nhóm người Mỹ bỏ chạy thục mạng, Evelyn hai mắt lấp lánh như sao, vội vàng chạy đến trước mặt Trần Hạo, nắm lấy cánh tay anh vẻ mặt kích động hỏi.

“Trần Hạo, vừa rồi anh đã làm gì vậy?” “À.

Đó là một loại ma pháp.” Nhìn gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thần sắc hưng phấn của Evelyn, Trần Hạo cũng nghiêm túc bịa ra, dù sao cô ấy cũng không hiểu.

An ủi Evelyn hiếu kỳ, Trần Hạo nhìn về phía bức tượng Thần Chết, chỉ có phần từ đầu gối trở xuống, còn phần còn lại đều ở phía trên, không thấy.

“Thần Chết...

Trong nhiệm vụ có một nhiệm vụ Thí Thần, vậy, có phải phải giết chết tên này không?” Nhìn bức tượng thần linh bình thường không có gì đặc biệt này, Trần Hạo trong lòng cũng cảm thấy có chút chua xót, cái gọi là Thí Thần, quả nhiên quá khoa trương rồi.

Hiếu kỳ, Trần Hạo triển khai thần thức của mình, dò xét về phía bức tượng thần linh.

Trong tích tắc, bức tượng thần linh không lớn liền hiện rõ trong đầu Trần Hạo.

Khác với bức tượng đá gần như phong hóa lúc nãy, bức tượng thần linh này hoàn chỉnh, thậm chí chất liệu cũng vô cùng độc đáo.

Giống đá, lại giống kim loại, nhưng không có gì đặc biệt, trừ việc chất liệu không giống nhau ra, bức tượng thần linh này và bức tượng đá trước đó hầu như không có sự khác biệt.

Còn về cảnh tượng quỷ dị mà O'Connell gặp phải lúc mới bắt đầu trong phim, Trần Hạo biểu thị anh cũng không biết vì sao.

Hiện tại việc cần làm là tìm Hắc Kinh của Vong Linh, hiện tại không chỉ là một trong những mục đích của chuyến đi này của Trần Hạo, mà còn có khả năng ẩn chứa thông tin liên quan đến “thần”.

Mặc dù cảm thấy nhiệm vụ Thí Thần này có độ khó nghịch thiên, nhưng Trần Hạo cũng không phải là người không làm gì cả, chờ đợi nhiệm vụ thất bại.

Thần thức xuất động, không có thứ gì mà Trần Hạo không thể nhìn thấy, ít nhất trong những viên đá, đất cát bình thường này sẽ

không gặp trở ngại.

Thần thức xuyên qua bệ đá bên dưới bức tượng Thần Chết, Trần Hạo liền phát hiện ra bên trong có một lỗ rỗng.

Trong lỗ rỗng đó có một cái hộp không nhỏ, yên tĩnh đặt bên trong, ba ngàn năm không hề rời đi, trông vẫn còn như mới.

Trong hộp chính là một quyển sách dày cộp, trông như được làm từ kim loại, toàn thân màu đen, cũng có vài phần thần bí quỷ dị.

Không chần chừ lâu, Trần Hạo liền quyết định lấy nó ra.

Trong cốt truyện thì bên trong sẽ có axit đậm đặc, Trần Hạo cẩn thận ở phía trước triển khai Kim Quang Hộ Thể Chú bảo vệ bản thân, sau đó trực tiếp dùng Kiếm Cương oanh kích vào bệ đá ở giữa không.

"Rầm.

Sssss." Trong ánh mắt kinh ngạc của Evelyn, bệ đá vốn trông kiên cố ngay lập tức vỡ toang một lỗ lớn.

Đồng thời, một lượng lớn khí trắng phun ra từ bên trong, nhưng những khí thể đó khi cách anh một hai mét liền bị một bức tường trong suốt ngăn lại, không thể tiến lên.

Chính là lớp Kim Quang Hộ Thể Chú mà Trần Hạo đã triển khai!

"Gì thế?" Nhìn luồng khí trắng từ từ tan biến trong không khí, Evelyn vẻ mặt tò mò hỏi.

Kể từ khi gặp Trần Hạo, cô ấy phát hiện ra những nghi vấn nảy sinh thật sự quá nhiều, nhiều hơn cả những nghi vấn khi nghiên cứu văn hóa Ai Cập cổ đại.

"Một loại bẫy cổ xưa nhưng cao siêu, bên trong là axit đậm đặc, có thể trong tích tắc hòa tan con người thành một vũng máu!" Trần Hạo vẻ mặt mỉm cười, nói một cách bình thản, nhưng Evelyn vẫn

không khỏi rùng mình.

"Thật đáng sợ, vào thời điểm đó mà đã có loại bẫy cao cấp như vậy rồi sao?

Ba ngàn năm trôi qua vẫn còn hiệu quả, thật khó tin!" Trong mắt đầy vẻ khó tin, Evelyn lớn tiếng nói, đồng thời tò mò nhìn về phía lỗ hổng.

"Không tồi, đôi khi trí tuệ của người cổ đại thật sự vô cùng lợi hại." Nhìn lỗ hổng hiện ra trước mắt, Trần Hạo cũng cảm thán một câu, chuẩn bị lấy cái hộp kia ra.

Trong sự kinh ngạc của Evelyn, Trần Hạo di chuyển những tảng đá vỡ nát, để lộ thứ bên trong.

Đó là một chiếc hòm gỗ đỏ lớn, bên trên khắc đầy chữ, trông vẫn còn nguyên vẹn.

"Thật không biết gỗ kiểu gì mà ba nghìn năm rồi vẫn chưa mục nát!" Nhìn chiếc hòm vẫn còn nguyên vẹn, thậm chí như mới, Trần Hạo trong lòng cũng hiếu kỳ, không hiểu nguyên lý.

Nhưng, không bận tâm những chi tiết nhỏ này, Trần Hạo nghĩ cứ lấy Vong linh hắc kinh ra trước đã.

Đặt chiếc hòm xuống trước người, Trần Hạo vung tay, chân nguyên cuồn cuộn, lớp bụi bám trên đó liền lập tức bị thổi bay.

Khi Trần Hạo chuẩn bị mở nắp, Evelyn vẫn luôn đứng cạnh nhìn liền đột nhiên lên tiếng: "Khoan đã, trên đó có lời nguyền, cẩn thận!" "Lời nguyền!?

Lời nguyền ư?" Trần Hạo không nói gì, O'Connell lại nhìn chằm chằm chiếc hòm, rồi lại nhìn Evelyn với vẻ mặt nghiêm trọng.

"Trên đó viết: Phàm kẻ nào mở hòm này, tất khó thoát họa sát

thân." "Hú!" Ngay khi Evelyn đọc lên những dòng chữ trên đó, đột nhiên, trong căn phòng kín mít lại nổi lên một trận gió.

Trận gió đó rất quỷ dị, lại xuất hiện một cách vô cớ trong căn phòng ngầm kín mít, khắp nơi đều toát ra khí tức thần bí và bất lành.

Nhìn không khí đáng sợ xung quanh, Jonathan là người đầu tiên chịu không nổi, mặt mũi căng thẳng túm lấy cánh tay O'Connell, thì thầm: "...Chuyện gì thế?

Cái lời nguyền đó, không lẽ là thật ư?" Gió đến quỷ dị, đi cũng quỷ dị, chỉ trong chớp mắt, lại biến mất.

"Trần Hạo, chuyện gì vậy?" Lúc này, Evelyn cũng mang theo vài phần sợ hãi, nhìn Trần Hạo, hy vọng anh sẽ biết chút gì đó.

Nhưng Trần Hạo lúc này không có thời gian trả lời câu hỏi của cô, bởi vì vừa rồi lúc gió nổi lên, anh cảm nhận được một luồng dao động kỳ lạ xuất hiện ở đây.

Nhưng, khi chuẩn bị triển khai thần thức để cảm ứng kỹ càng, luồng dao động đó lại biến mất, không còn dấu vết.

Chương 913

"Không lẽ là cái gọi là sức mạnh của thần ư?" Hồi tưởng lại cảnh tượng quỷ dị và kỳ lạ vừa rồi, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy có một cảm giác mơ hồ bị giám sát.

Dường như có một đôi mắt vô hình đang nhìn chằm chằm.

Bị cảm giác quỷ dị này khiến Trần Hạo cũng hơi sợ sợ, anh vội vàng triển khai thần thức dò xét khắp nơi.

Trong nháy mắt, lấy anh làm trung tâm, bán kính một trăm mét, dù là phía trước, sau, trái, phải, trên dưới, tất cả mọi tình huống đều hiện rõ ràng trong đầu anh.

Nhưng, dù Trần Hạo nhìn thế nào, cũng không phát hiện ra nơi nào kỳ lạ.

Ngoại trừ một chiếc quan tài đá kỳ lạ dưới chân!

"...Chẳng lẽ là chiếc quan tài phong ấn Imhotep?" Trong lòng khẽ động, Trần Hạo liền đưa thần thức vào bên trong, không gặp bất kỳ trở ngại nào, anh liền nhìn thấy bộ xác khô vẫn còn "tươi mới" bên trong.

Trong bộ xác khô đó, có một linh hồn tồn tại.

Đầu trọc bóng loáng, trang phục tinh xảo, khuôn mặt khá đẹp trai, trông thật sự khí chất bất phàm, thần thái xuất chúng.

"Imhotep?" Nhìn linh hồn này hoàn toàn không ăn nhập với bộ xác khô, Trần Hạo trong lòng cũng nảy sinh nghi vấn mơ hồ.

Bởi vì, so với bộ xác khô đen sì, trông xấu xí kia, linh hồn này quả thực như một "tiểu bạch kiểm".

Khi Trần Hạo đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện, linh hồn vốn dĩ đang nhắm mắt tĩnh lặng đột nhiên mở mắt.

"Ai!?" Ngôn ngữ Ai Cập cổ đại trực tiếp phát ra từ dao động linh hồn, bị thần thức của Trần Hạo dò xét.

Mặc dù âm tiết nghe kỳ lạ, nhưng không cần hiểu ngôn ngữ, anh vẫn có thể rõ ràng hiểu được ý nghĩa của đối phương.

"Imhotep?" Nghe Imhotep bị phong ấn bên trong có thể giao tiếp với mình, Trần Hạo cũng nảy sinh hứng thú, mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, ta là Đại Tư Tế Imhotep, ngươi là ai?" "Ồ?

Thật sao?" Không trả lời, Trần Hạo chỉ nhàn nhạt nói một câu.

Lúc này mới tin, anh chàng đẹp trai phong cách "tiểu bạch kiểm" này, thật sự là Imhotep. *Quả nhiên, những gã đàn ông cắm sừng Pharaon, nhan sắc chắc là quá tệ rồi!

Nếu ở Thiên Triều thời cổ đại, chắc là lên giường với Hoàng hậu rồi!* Trần Hạo đang thú vị nghĩ linh tinh những điều thất lễ, nhưng Imhotep trong quan tài đá thì đã có chút không chờ được nữa.

Ba nghìn năm, ròng rã ba nghìn năm!

Những năm này hắn vẫn luôn bị giam cầm trong quan tài đá vì lời nguyền, mỗi ngày đều sống trong bóng tối.

Để tránh tinh thần mình sụp đổ, hắn đành phải chìm vào giấc ngủ sâu, để trải qua những tháng năm dài đằng đẵng.

Nhưng dù vậy, tâm lý hắn vẫn u uất và đau khổ.

Một người bị nhốt trong "nhà giam nhỏ", lâu ngày cũng sẽ phát điên, huống chi Imhotep bị nhốt trong quan tài chật hẹp.

Nếu không phải ý chí lực vô cùng mạnh mẽ, cộng thêm tình yêu với Anck-su-namun, e rằng hắn đã sớm tinh thần sụp đổ trong những

tháng năm dài đằng đẵng đó rồi.

Nhưng không ngờ, ba nghìn năm sau, hắn lại cảm ứng được một luồng dao động linh hồn xa lạ xuất hiện trong quan tài đá.

Trời xanh chứng giám, Imhotep lúc này nội tâm kích động vô cùng.

Ròng rã ba nghìn năm chỉ có một mình, nếu không tìm được người nói chuyện nữa, hắn thật sự sợ mình sẽ phát điên.

Và, chủ nhân của luồng dao động linh hồn này, rất có thể, là chìa khóa để hắn thoát ra ngoài.

Bởi vậy, hắn vội vàng hỏi Trần Hạo là ai, bởi vì chỉ sau khi biết thân phận của đối phương, hắn mới có thể dựa vào tình hình mà tìm cách thoát ra ngoài.

Nhưng nghe ý tứ trong lời nói của đối phương, hắn không quen biết, cho nên Imhotep cũng lo lắng người đó có phải là người của đội thị vệ Pharaon hay không.

Nhưng, sau khi trả lời câu hỏi của người đó, hắn lại im lặng một chút, không nói một tiếng nào.

"Này, là ai?

Mau trả lời đi, là ai?

Ai vậy?" Hết lần này đến lần khác truyền lời bằng dao động linh hồn, Imhotep không hề phiền, bởi vì đây là cơ hội duy nhất để hắn có thể thoát ra ngoài.

Dù cơ hội mong manh, hắn cũng phải nắm chặt.

Nếu không, rất có thể sẽ phải đợi thêm ba nghìn năm nữa, mới gặp được cơ hội thứ hai.

"Khụ khụ.

Sao vậy?

Có chuyện gì không?" Vừa nãy vẫn đang nghĩ chuyện "đội nón xanh" và "ông hàng xóm", Trần Hạo nhất thời lại quên mất Imhotep là một "trạch nam ngàn năm" này.

"Ngươi là ai?

Có thể thả ta ra không?

Muốn nhận được báo thù?

Ngươi không quen biết ta?

Hả?

Mau lên!

Rốt cuộc là ai." "Ách." Trần Hạo vừa mới trả lời, liền nghe Imhotep nói một tràng "lách chách", căn bản không có chút kẽ hở nào.

Bởi vì là dao động linh hồn, cũng không cần thở, khiến Trần Hạo căn bản không tìm được cơ hội nào để nói chuyện.

"Thôi được rồi, dừng lại đã, trả lời câu hỏi của ta trước!" Luôn nghe Imhotep nói không ngừng, Trần Hạo cứ nghĩ lát nữa hắn sẽ dừng, nhưng không ngờ hắn lại có thể không ngừng lặp lại mà hỏi mãi, quả thực là "điêu bảo".

Chương 914

Bởi vậy anh đành phải mở miệng bảo Imhotep dừng lại.

"Câu hỏi?

Hỏi đi?" Dường như ý thức được vừa rồi quá kích động, Imhotep cũng dừng lại một chút, mở miệng hỏi, nhưng tốc độ tương đối nhanh, dường như không thể chờ đợi được để thoát ra.

Dù sao bị nhốt trong quan tài đá nhỏ bé ba nghìn năm không thể thoát thân, sớm đã không chờ được nữa rồi.

Thấy Imhotep phối hợp thành thật, Trần Hạo tuy hơi kinh ngạc, nhưng cũng không để ý nhiều, liền mở miệng nói: "À, ta hỏi, ngươi có biết Tử Thần, Thái Dương Thần những vị này, là tồn tại đẳng cấp nào không?" "Thần ư?" Nghe lời Trần Hạo, Imhotep cũng ngẩn ra, ngay sau đó nghiêm túc nói: "Thần, đều mạnh mẽ, đều toàn năng!

Là hóa thân của vũ trụ, sự hiển hóa của trời đất.

Toàn năng, bất khả chiến bại, là tồn tại tối cao trên thế gian..." "Ách." Nhìn Imhotep với vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu nói những lời giống như kinh cầu nguyện, trong ánh mắt còn lộ vẻ vô cùng tôn sùng, Trần Hạo cảm thấy chuyện này dường như thú vị rồi.

Dựa theo phim, Imhotep có thể trực tiếp biến toàn bộ nước Cairo thành máu, còn có thể thi triển ra những quả cầu lửa che trời lấp đất.

Thậm chí ngay cả nhật thực cũng có thể tạo ra!

Cốt truyện phim và thực tế có một khoảng cách nhất định, nhưng đại khái thực lực sẽ không thay đổi, từ cốt truyện mà xem, sức chiến đấu của Imhotep tuy không mạnh.

Nếu không thì, trong cốt truyện gốc O'Connell và mấy người đã

sớm bị "xử đẹp" rồi.

Nhưng, điều đó không có nghĩa là Imhotep yếu.

Chỉ riêng việc tạo ra sóng cát cao vài trăm mét trong sa mạc, có thể thấy được thực lực của hắn.

Bây giờ, hắn không yếu, lại đối với những vị thần đó sùng bái như vậy.

Trần Hạo không biết là vì Imhotep trong lòng có tín ngưỡng đối với thần, hay vì thần thật sự mạnh mẽ như vậy mới khiến hắn sùng bái đến thế.

Nhưng dù nhìn thế nào, thần dường như đều là tồn tại vô cùng mạnh mẽ, ít nhất là mạnh hơn Imhotep rất nhiều.

Nếu không sẽ không sùng bái thần minh đến vậy.

Từ cốt truyện phim, không phải chỉ một câu chú ngữ trên kinh thư là có thể "xử đẹp" Imhotep sao.

Từ đó cũng có thể thấy sự cường đại của thần, sự cường đại mà Imhotep không thể chống đỡ.

"Chẳng lẽ mình thật sự phải đợi cốt truyện kết thúc, nhiệm vụ thất bại rồi quay về sao?" Trần Hạo không còn tâm trạng tiếp tục nghe Imhotep tán dương thần minh nữa, bây giờ anh chỉ lo lắng cho nhiệm vụ của mình.

"Thôi được rồi, cứ đi từng bước một, đến lúc đó rồi xem vậy!" Suy nghĩ nửa ngày, Trần Hạo lại vẫn không tìm ra được cách hay, bởi vì trước thực lực tuyệt đối, mưu kế đối sách gì cũng vô dụng.

"Thần là vĩ đại nhất trên thế gian, những kỳ tích huy hoàng của họ luôn được ca tụng, cũng không thể nào kể hết..." Trần Hạo hoàn hồn nhìn Imhotep, thấy hắn vẫn nói không ngừng, lúc này Trần Hạo cũng

có chút bội phục hắn.

"Được rồi, dừng dừng dừng, tôi không nghe nữa!" Với vẻ mặt bất đắc dĩ ngắt lời Imhotep, Trần Hạo trực tiếp rút thần thức của mình về.

Vì không thể có được tin tức hữu dụng từ Imhotep, Trần Hạo nghĩ cứ nghiên cứu kỹ Vong linh hắc kinh trước đã.

Khi Imhotep phát hiện luồng dao động linh hồn đó biến mất, trong lòng hắn đầu tiên là ngẩn ra, nhưng ngay sau đó liền "mộng bức".

"Chẳng lẽ mình đã đợi ba nghìn năm, cơ hội này cứ thế mà biến mất sao?" "Này, đừng đi, mau quay lại!" "Này, mau thả ta ra ngoài!" "Này!" Linh hồn cô độc ba nghìn năm gào thét trong quan tài đá, nhưng Trần Hạo căn bản không nghe thấy, bây giờ anh đã dồn sự chú ý vào Vong linh hắc kinh.

Còn về cảm giác bị dòm ngó mơ hồ đó, bây giờ cũng chỉ có thể tạm thời gác lại.

Nhìn ra, đó là một khối vuông màu đen vừa dày vừa lớn.

Nhưng nội dung của cuốn kinh thư không nhiều đến vậy, bởi vì cuốn sách này dường như được làm bằng kim loại, mỗi trang sách đều rất dày, một cuốn sách thì thực ra cũng chỉ hơn mười trang mà thôi.

Trên bìa kinh thư, có một đồ án hình ngôi sao, chính là nơi đặt chìa khóa.

Không nghĩ nhiều, Trần Hạo vươn tay liền cầm Vong linh hắc kinh lên, mặc dù nhìn hay sờ đều giống kim loại.

Nhưng trọng lượng của cuốn sách lại nhẹ, thậm chí một cuốn sách giấy cùng kích cỡ còn nặng hơn một chút.

“Vong linh hắc kinh!?” Ngay khoảnh khắc Trần Hạo cầm kinh thư lên, Evelyn liền lớn tiếng kêu lên, kinh ngạc nhìn cuốn kinh thư màu đen này.

“Nhưng, Vong linh hắc kinh không phải ở bên trong tượng Thái Dương Thần sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?” Hưng phấn chạy đến bên cạnh Trần Hạo, Evelyn đưa bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve trên kinh thư, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và hưng phấn.

“À.

Có lẽ, từ tên gọi có thể biết, Thái Dương Kim Kinh là của Thái Dương Thần, Vong linh hắc kinh là của Tử Thần.” “Hai loại tồn tại đối lập, lại đặt kinh thư trong tượng thần của đối phương!” Nghe lời Evelyn, Trần Hạo cũng thấy buồn cười, những nhà khảo cổ học ở thế giới này cũng ngốc thật.

Một đạo lý nông cạn dễ hiểu như vậy, lại có thể hiểu sai, quả thực buồn cười.

“Ách.

Hình như cũng đúng!” Nghe lời Trần Hạo, Evelyn cũng ngẩn ra, vẻ mặt chợt hiểu ra, nhìn cuốn kinh thư trong tay Trần Hạo, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

“Này, đưa cậu xem thử!” Thấy Evelyn từ lúc đặt tay lên kinh thư không rời đi, Trần Hạo buồn cười đưa kinh thư đến trước mặt cô.

“Vâng!

Được ạ!” Không từ chối, thậm chí ngay cả lời cảm ơn xã giao cũng không có, Evelyn cảm thấy không thể kìm nén được sự thôi thúc trong lòng.

Nếu không phải cuốn sách này do Trần Hạo cầm, cô đã sớm giật lấy rồi, bây giờ Trần Hạo đã mở miệng, vậy cũng không sao.

Ôm chặt Vong linh hắc kinh, đôi tay nhỏ bé của Evelyn nhẹ nhàng vuốt ve trên đó, hai mắt cũng lấp lánh ánh sáng rực rỡ, vẻ mặt kích động.

"Thật sự là Vong linh hắc kinh, trời ơi, cuốn sách này thật sự tồn tại, trên đó ghi chép rất nhiều phù chú cổ xưa và thần bí, là một tồn tại giống như Thái Dương Kim Kinh vậy!" Không ngừng nhìn kỹ những đồ án và chữ viết được khắc trên đó, Evelyn lớn tiếng kinh ngạc, ngay cả giọng nói cũng vì quá kích động mà có chút lạc điệu.

"Cái đồ án này." Nghiên cứu nửa ngày, Evelyn cuối cùng cũng phát hiện cuốn sách này hình như phải dùng chìa khóa mới có thể mở ra, cái đồ án trên bìa đó, trông rất quen mắt.

"Trần Hạo, cái hộp kim loại nhỏ kia đâu rồi?" Nhanh chóng, Evelyn liền quay đầu nhìn Trần Hạo, trong mắt tràn đầy vẻ sốt ruột.

"Mau lên, đưa nó cho tôi, cái chìa khóa đó, chìa khóa mở cuốn sách này, trời ơi, thật quá không thể tin nổi." "Ừm.

Không sai, cái chìa khóa này, có thể mở cả Vong linh hắc kinh và Thái Dương Kim Kinh!" Lấy ra hộp kim loại nhỏ, Trần Hạo nhẹ giọng nói, trên mặt cũng nở nụ cười.

Chương 915

“Thật sao?

Trần Hạo biết ư?” “Đương nhiên rồi, tôi vì hai cuốn sách này, nếu không chuẩn bị một chút thì sao được!” Thấy Trần Hạo và Evelyn đang ở đó thảo luận về cái chìa khóa, Jonathan bên cạnh lại vẻ mặt không vui.

“Nhưng đó là đồ của tôi!” “À.

Của tôi hả?

Ban đầu là ngươi trộm từ trên người tôi!” Nghe lời Jonathan, O'Connell cũng vẻ mặt châm chọc, nhìn hắn nhẹ giọng nói.

“...Cái đó.” Ngẩng đầu, mặt Jonathan đỏ bừng, ấp úng không nói nên lời.

“Thôi được rồi, đồ vật này không thuộc về ai cả, nó thuộc về Hamunaptra!” Thấy O'Connell và Jonathan bắt đầu cãi vã, Evelyn cũng vỗ trán, vẻ mặt bất đắc dĩ lớn tiếng ngắt lời tranh chấp của hai người.

“Hắc hắc.” Cười gượng, cả hai đều vẻ mặt ngượng ngùng nhìn Evelyn, không nói gì nữa.

“...Được rồi, Evelyn, đưa kinh thư cho tôi đi, cuốn sách này không thể xem!” Không để ý đến sự tranh cãi của mấy người, Trần Hạo vươn tay muốn lấy lại Vong linh hắc kinh từ trong lòng Evelyn.

Bởi vì nhỡ Evelyn đột nhiên tò mò đọc ra chú ngữ trên đó làm Imhotep sống lại, thì phiền phức lắm.

Nhưng, Trần Hạo rút mấy lần, Evelyn lại ôm chặt không buông, hai mắt còn đọng một tầng sương mờ.

"...Trước đó trên thuyền không phải anh đã nói sẽ cho tôi mượn xem trước sao?" Với giọng nói nghèn nghẹn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Evelyn tràn đầy ủy khuất, nhẹ giọng nói.

Khóe mắt cô còn lấp lánh nước, dường như sắp khóc đến nơi.

"Ách." Thấy Evelyn bộ dạng này, Trần Hạo cũng bất đắc dĩ, đối với phụ nữ mà làm ra bộ dạng này, thật sự không có cách nào.

"Này, thằng nhóc, cho Evelyn xem cuốn sách đó thì sao chứ, đúng là đồ keo kiệt." "..." Nhìn O'Connell ở đó vẻ mặt nghĩa khí ngút trời, Trần Hạo cũng lườm nguýt.

Phải biết rằng, trong cốt truyện gốc, Evelyn vì quá tò mò mà đọc chú ngữ trên Vong linh hắc kinh mới khiến Imhotep sống lại, cuối cùng không biết bao nhiêu người đã chết, nhưng đều là một đám quần chúng vô tội "ăn dưa" mà thôi!

Vì sự tò mò của Evelyn mà chết, dù không cố ý, cũng là một chuyện tương đối nghiêm trọng.

Mặc dù Trần Hạo cảm thấy Imhotep sống lại cũng không sợ, nhưng dù sao cũng là một phiền phức không nhỏ.

"Evelyn, không phải tôi không cho cậu xem, thực ra cuốn sách này không thể tùy tiện xem!" Nhìn đôi mắt đỏ hoe của Evelyn, Trần Hạo giọng điệu nặng nề, thì thầm: "Cậu cũng biết, trên thế giới này tồn tại những sức mạnh thần bí và quỷ dị, giống như phép thuật của tôi vậy, có những người tu luyện đặc biệt, thậm chí lời nguyền cũng tồn tại." Nháy mắt mấy cái, Evelyn nhìn Trần Hạo, ngây ngốc hỏi một câu: "Rồi sao nữa?" "Ách.

Thật ra mà nói, tôi tìm cuốn sách này là để ngăn chặn ác ma sống lại, dưới chân tôi, có một con ác ma bị giam cầm.

Chỉ cần có người đọc chú ngữ trên đó, con ác ma đó sẽ phục sinh,

mang đến tai họa cho cả thế giới, lúc đó toàn bộ thế giới sẽ bị hủy diệt." Với vẻ mặt nghiêm túc, Trần Hạo lại một lần nữa tự tạo hình tượng thành một người tốt bụng, vì nghĩa diệt thân, quan tâm đến thiên hạ, bắt đầu lừa gạt ba người Evelyn.

"Nhưng." Nhưng, Trần Hạo đã nói một tràng như vậy, Evelyn vẫn ôm chặt Vong linh hắc kinh không buông tay.

"Ách.

Thế này đi, Evelyn, lát nữa tìm được Thái Dương Kim Kinh, cuốn đó cho cậu nghiên cứu được không, dù sao ban đầu không phải cậu muốn tìm cuốn đó sao?" "Vậy.

được ạ!" Cuối cùng, dưới sự lừa gạt của Trần Hạo.

Không, dưới sự khuyên nhủ ân cần của anh, Evelyn cuối cùng cũng từ bỏ ý định nghiên cứu Vong linh hắc kinh, đưa kinh thư cho Trần Hạo.

Mặc dù đối với chuyện này có chút bất đắc dĩ, nhưng Trần Hạo cảm thấy tính cách của Evelyn như vậy ngược lại cũng khá đáng yêu.

Sau đó Trần Hạo lấy đi Vong linh hắc kinh, còn về mấy cái lọ đựng nội tạng còn lại trong hòm, Trần Hạo lại đặt chúng về chỗ cũ trên bệ đá dưới tượng Tử Thần.

"Chúng ta bây giờ đi tìm Thái Dương Kim Kinh sao?

Vì Vong linh hắc kinh ở trong tượng Tử Thần, vậy Thái Dương Kim Kinh có phải ở trong tượng Thái Dương Thần không?" Trong hành lang chật hẹp, Evelyn không ngừng hỏi Trần Hạo về Thái Dương Kim Kinh.

Bởi vì Vong linh hắc kinh không thể nghiên cứu, bây giờ chỉ có thể xem Thái Dương Kim Kinh, đó là nguyện vọng từ nhỏ của cô.

Cho nên bây giờ cô rất kích động, không thể chờ đợi được muốn có Thái Dương Kim Kinh trong tay.

Nhưng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Evelyn, lại nhìn O'Connell vẻ mặt không vui phía sau, Trần Hạo lại cảm thấy có chút bất đắc dĩ.

Nhưng, khi chuẩn bị tùy tiện ứng phó vài câu, từ xa trong hành lang truyền đến từng tiếng kêu thảm thiết thê lương.

"A!

A!" Trong tiếng kêu thê lương mang theo sự sợ hãi, tiếng kêu như những mũi nhọn sắc bén, đâm sâu vào lòng người, khiến người ta rợn tóc gáy.

"Trần Hạo, ...?" Nghe thấy âm thanh này, Evelyn vốn dĩ đang hưng phấn kích động liền vội vàng tiến lại gần Trần Hạo, trong mắt tràn đầy lo lắng.

"À.

Chắc chắn là gã cai ngục đó 'tự tìm đường chết', bị Thánh giáp trùng chui vào não rồi!" Ngay khoảnh khắc nghe thấy âm thanh, Trần Hạo liền đoán được chuyện gì đang xảy ra, nhưng câu nói đó vẫn chưa thốt ra.

Bởi vì tiếng kêu càng lúc càng lớn, gã cai ngục xui xẻo kia, sắp chạy đến đây rồi.

Quả nhiên, chưa đến mấy giây, trong sự ngơ ngác của Evelyn và mấy người, gã cai ngục lùn béo kia ôm đầu như một con ruồi không đầu chạy loạn xạ va đập.

Vừa chạy vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương, cuối cùng lại "bành" một tiếng đâm vào tường.

Rồi sau đó. chết rồi!?

Nhìn cảnh tượng quỷ dị này, mấy người có mặt ngoại trừ Trần Hạo, trong lòng đều kinh hãi, lông tơ dựng đứng.

Thấy gã cai ngục sau khi đâm vào tường ngã xuống không dậy, xem ra đã chết rồi, Jonathan trong lòng sợ hãi đột ngột dâng lên, run rẩy thì thầm hỏi: "...Không lẽ là trúng lời nguyền rồi?" Nghe lời Jonathan, Evelyn và O'Connell đều nhìn về phía Trần Hạo, bởi vì ở đây chỉ có anh, chắc là sẽ biết.

"Không phải lời nguyền!" Thấy sự kinh hoàng trong mắt ba người, Trần Hạo lắc đầu, đi về phía thi thể gã cai ngục.

"Bị Thánh giáp trùng chui vào trong não, cơn đau kịch liệt cùng với tổn thương đại não khiến hắn mất đi khả năng phán đoán và ý chí, cuối cùng đâm vào tường mà chết!

Và, nếu không đâm vào tường, cuối cùng cũng sẽ bị con trùng đó cắn chết!" Vừa tò mò nhìn thi thể gã cai ngục, Trần Hạo vừa nhẹ giọng giải thích cho ba người Evelyn.

Mặc dù anh nói một cách nhẹ nhàng, nhưng ba người nghe xong lời này lại không khỏi rợn tóc gáy.

Chương 916

Một con trùng chui vào cơ thể, cuối cùng sẽ bò vào não, giết chết người, thật sự quá đáng sợ.

"Thánh giáp trùng!?

Loại trùng ăn thịt người dựa vào ăn thịt người để tồn tại ư?" Evelyn là người đầu tiên chấp nhận chuyện đáng sợ này, bởi vì cô lại bắt đầu cảm thấy tò mò về Thánh giáp trùng.

"Không sai, loại trùng đó thích chui từ da người vào cơ thể, cuối cùng bò vào đại não, và, thích ăn thịt người, hắc hắc." Nghe Evelyn hỏi, Trần Hạo cũng lộ ra một nụ cười quỷ dị, trầm giọng, u ám nói một câu.

Nhưng, Evelyn không bị dọa sợ, ngược lại O'Connell và Jonathan lại bị dọa không nhẹ, vẻ mặt kinh hãi nhìn thi thể gã cai ngục.

"Tôi có thể xem thử không?" Dường như hoàn toàn không quan tâm đến sự nguy hiểm của Thánh giáp trùng, Evelyn đi đến bên cạnh Trần Hạo, cũng tò mò nhìn thi thể trên mặt đất.

"Ừm, có thể, tôi bắt nó ra!" Nghe lời Evelyn, Trần Hạo trong lòng cũng dường như có chút hiếu kỳ.

Triển khai thần thức, Trần Hạo trong chớp mắt, liền lấy Thánh giáp trùng từ trong não tủy theo đường miệng của gã cai ngục ra ngoài.

"Chi chi chi." Vừa mới được lấy ra, liền phát ra một trận âm thanh quái dị.

"I. ghê tởm!" Nhìn con giáp trùng màu đen không ngừng giãy dụa, lại có những thứ màu đỏ, trắng kỳ lạ dính trên con trùng.

Ngay cả Trần Hạo, cũng cảm thấy vô cùng ghê tởm, khóe mắt co giật.

Nhưng Evelyn lại vẻ mặt kích động, hưng phấn nhìn Thánh giáp trùng bị Trần Hạo dùng niệm lực giam cầm trong không trung.

"Thánh giáp trùng ư?

Tôi chưa bao giờ thấy con thật, con sống, thật không thể tin nổi!" Sau khi thỏa mãn sự tò mò của Evelyn về Thánh giáp trùng, Trần Hạo và đoàn người lại một lần nữa đi về phía tượng Thái Dương Thần.

Suốt đường đi, Trần Hạo vẫn luôn triển khai thần thức, phạm vi trăm mét đều nằm trong đầu anh.

"Ai?" Đang đi, Trần Hạo đột nhiên phát ra một tiếng kinh ngạc, bởi vì trong thần thức của anh, hiển thị phía trước có một căn phòng khổng lồ.

Bên trong, đang chất đống một lượng lớn vàng, có thỏi vàng, có tượng vàng, có đồng tiền vàng, có các loại dụng cụ.

Nhưng, dù thế nào, trong căn phòng này ngoại trừ bụi bặm ra, phần còn lại toàn bộ là vàng, chất đầy ắp.

"Trần Hạo, anh phát hiện ra rồi sao?" Nghe tiếng kinh ngạc của Trần Hạo, Evelyn và mấy người cũng tò mò nhìn anh, trong mắt tràn đầy sự cẩn thận.

"À à.

Để tôi đi nhanh hơn chút, phía trước có đồ tốt đấy!" Cười nhìn Jonathan, Trần Hạo tăng nhanh bước chân, đi về phía căn phòng đó.

"Đồ tốt!?" Nghe lời Trần Hạo, Evelyn và O'Connell vẻ mặt ngơ ngác, nhưng Jonathan thì hai mắt sáng rực, vội vàng đi theo.

Dẫn đầu đi vào căn phòng đó, Trần Hạo trực tiếp điều chỉnh vị trí

của một chiếc gương cổ trong đó.

Lập tức, ánh nắng mặt trời bị hơn chục tấm gương phản xạ ngược lại, chiếu sáng toàn bộ căn phòng.

"Ôi, trời ơi! ...Cái này." Jonathan ngay sau đó vừa bước vào phòng, liền bị ánh vàng chói lóa làm đau nhói hai mắt, không thể tin nổi nhìn những thứ trong phòng, hô hấp dồn dập.

"Toàn bộ đều là vàng!?" O'Connell và Evelyn cũng ngơ ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, bởi vì lượng vàng khổng lồ như vậy, thật sự quá kinh người.

Ngay cả Trần Hạo hiện tại không bận tâm đến tiền tài, nhưng vẫn cảm thấy trái tim mình không tự chủ mà đập nhanh hơn.

Nhớ đến trong phim hình như tượng Thái Dương Thần ở gần đó không xa, Trần Hạo liền bỏ qua đống vàng đầy đất, triển khai thần thức.

Nhưng, không phát hiện ra tượng Thái Dương Thần, Trần Hạo lại bị một nơi khác hấp dẫn.

Một căn phòng khổng lồ, lớn hơn cả căn phòng chứa vàng, bên trong có một nơi kỳ lạ.

Đó là một cái ao, bên trong nước màu đen không ngừng cuồn cuộn.

Không, đó không phải nước, Trần Hạo đột nhiên hô hấp dồn dập.

Chỉ cảm thấy trái tim mình như muốn ngừng đập, mặt đỏ bừng hô hấp dồn dập, giống hệt Jonathan bên cạnh.

Nhìn bộ dạng Trần Hạo, Evelyn tưởng rằng anh cũng giống Jonathan vì số vàng trước mắt mà kích động.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng đó, không biết vì sao, Evelyn đột nhiên cảm thấy có chút thất vọng.

Không để ý đến biểu hiện của Evelyn, Trần Hạo lớn tiếng nói: "Mau theo tôi!" Không có thời gian giải thích, Trần Hạo cảm thấy nhất định phải lập tức chạy đi xác nhận, nếu không thật sự không dám tin sự thật này.

Nhanh chóng chạy về phía một lối ra khác của căn phòng, Evelyn và mấy người ngơ ngác đứng tại chỗ.

"Không phải vì vàng sao?" Thấy Trần Hạo sắp chạy ra khỏi phòng, Evelyn cảm thấy vừa vui mừng, vội vàng chạy theo Trần Hạo.

Đồng thời, trong lòng cô càng có sự tò mò mãnh liệt.

Bởi vì ngay cả lượng vàng khổng lồ cũng có thể vứt bỏ không màng, thứ khiến Trần Hạo hưng phấn như vậy, chắc chắn không phải thứ bình thường.

"Có phải Thái Dương Kim Kinh!?" Nghĩ nghĩ, Evelyn cũng có chút kích động, phi nhanh về phía trước, nhưng Trần Hạo quá nhanh, trong nháy mắt đã biến mất trước mắt cô.

Không để ý đến ba người phía sau có theo kịp hay không, Trần Hạo gần như dùng tốc độ nhanh nhất tiến về phía trước, chưa đến mấy giây, liền đứng trước cái ao mà vừa rồi thần thức anh đã nhìn thấy.

"Âm khí, âm khí tinh thuần đến cực điểm, âm khí nồng đậm hóa thành dịch thể.

Thật sự." Nhìn cái ao lớn trước mắt, Trần Hạo cảm thấy trái tim mình như muốn nhảy ra ngoài.

Âm khí, tuy nghe có vẻ là năng lượng tiêu cực, thứ không tốt.

Nhưng, đều chỉ là cách nhìn phiến diện mà thôi.

Sở dĩ âm khí bị gán cho biểu tượng tà ác, bất lành, chỉ là vì những

âm khí thường thấy đều bám trên quỷ quái, lẫn tạp với oán khí, khí xui xẻo và các năng lượng tiêu cực khác.

Nhưng, âm khí thuần khiết, lại tương đối ôn hòa, vạn vật có âm có dương.

Chương 917

Người sống trong cơ thể còn có âm khí, cho nên âm khí sao lại là thứ không tốt chứ!

Đặc biệt là những âm khí ngưng tụ thành dịch thái trước mắt Trần Hạo, quả thực như thiên tài địa bảo vậy.

Lượng linh dịch tương đương do linh khí tụ hội thành, cũng không thể sánh bằng một ao âm khí này.

Những âm khí này, không chỉ hữu dụng đối với quỷ quái, mà đối với tu sĩ càng có tác dụng lớn.

Năng lượng mạnh mẽ của âm khí, có thể dùng để đề thăng tu vi, nhưng công dụng nhiều hơn là để ôn dưỡng hồn phách.

Chỉ cần có đủ âm khí, cường độ linh hồn liền có thể tăng lên nhanh chóng.

"Mẹ nó, mình sắp phát tài rồi!" Nhìn một ao lớn âm khí dịch thái, Trần Hạo cảm thấy trái tim nhỏ của mình đập thình thịch không ngừng, căn bản không thể dừng lại.

"Mặc kệ, thu trước đã!" Không chút do dự, Trần Hạo thật sự sợ chỉ cần hơi do dự một chút, cả ao âm khí sẽ lập tức bốc hơi bay đi.

Pháp lực cuồn cuộn lưu chuyển trong cơ thể, tu vi pháp lực của Trần Hạo toàn bộ phát động, pháp quyết thủ ấn nhanh chóng kết, để lại từng đạo tàn ảnh trong không gian.

"Nhiếp!" Trần Hạo tay phải kết pháp quyết, nhắm vào âm khí trong ao, quát lớn một tiếng, chỉ thấy bề mặt chất lỏng vốn dĩ bình tĩnh không gợn sóng bắt đầu cuồn cuộn.

Âm khí dịch thái trong đó càng không ngừng tụ hội về phía tay

Trần Hạo, đồng thời không ngừng bị nén lại.

Âm khí dịch thái nồng đậm đến khoa trương dưới sự thu hút của Trần Hạo, chưa đến mấy giây, liền hình thành một viên cầu màu đen lớn bằng quả trứng.

Cảm nhận kỹ sự trơn nhẵn của viên cầu, Trần Hạo vội vàng thi triển một cái phong cấm, phong tỏa tất cả âm khí bên trong, không cho nó rò rỉ ra một chút nào.

Đặt quả cầu nhỏ ngưng tụ từ âm khí lên bệ đá bên cạnh, Trần Hạo lại một lần nữa thi triển pháp quyết, hấp thụ âm khí bên trong.

"Một viên!

Lại một viên." "Hắc hắc, thêm một viên nữa." Cứ thế, Trần Hạo không ngừng thu thập âm khí trong ao, ngưng tụ toàn bộ thành từng quả cầu nhỏ đặt trên bệ đá bên cạnh.

Động tác của Trần Hạo rất nhanh, bởi vì sợ chỉ cần chậm một chút, những âm khí này sẽ biến mất, cho nên căn bản không có chút chậm lại nào.

Khi ba người Evelyn chạy đến thở hổn hển, Trần Hạo đã thu lấy được hơn nửa âm khí trong ao.

"Trần Hạo, ...anh đang làm gì thế?

Những thứ này là gì?" Vừa mới dừng bước, Evelyn không kịp thở mấy hơi, liền với khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thở hổn hển mở miệng hỏi.

Nhưng, Trần Hạo hiện tại căn bản không có thời gian trả lời câu hỏi của cô, bây giờ đang bận thu thập âm khí, phân tâm trả lời câu hỏi, tốc độ nhất định sẽ bị chậm lại.

Bởi vậy ba người Evelyn chỉ có thể vẻ mặt tò mò nhìn Trần Hạo

không ngừng ngưng tụ chất lỏng màu đen trong ao thành cầu, sau đó đặt lên bệ đá bên cạnh.

Cảnh tượng này trông thật thần kỳ, chất lỏng màu đen tự động tụ về phía tay Trần Hạo, cuối cùng biến thành những quả cầu nhỏ rắn chắc.

Những quả cầu nhỏ rắn chắc này lại tự động bay lên bệ đá bên cạnh, sắp xếp ngay ngắn, phát ra ánh sáng u u, cũng có vài phần vẻ đẹp.

"Hô." Kèm theo giọt âm khí dịch thái cuối cùng bị Trần Hạo thu vào trong tay, anh cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài, dừng lại pháp quyết trong tay.

"Trần Hạo, rốt cuộc anh đang làm gì thế?

Những thứ này là gì?" Thấy Trần Hạo cuối cùng cũng dừng lại, Evelyn đã kìm nén nghi vấn bấy lâu không nhịn được nữa, lập tức lớn tiếng hỏi.

"Hắc hắc." Nhìn Evelyn vẻ mặt hiếu kỳ, Trần Hạo cười bí ẩn, liền đi về phía bệ đá.

Lúc này, trên bệ đá đang sắp xếp ngay ngắn mười bảy viên cầu màu đen lớn bằng quả trứng, phát ra ánh sáng u ám.

Mặc dù là âm khí của một ao, nhưng bị tụ lại, cũng ít đi một chút.

Và, đây không phải là âm khí thật sự kết thành thể rắn, nếu âm khí thật sự tự động ngưng kết thành thể rắn, e rằng cả ao cũng không đủ để ngưng tụ thành một viên cầu lớn bằng quả trứng.

Sở dĩ trông giống thể rắn, chẳng qua là Trần Hạo cưỡng chế thi triển pháp quyết ngưng tụ và thu nhỏ chúng, cuối cùng phong cấm lại.

Nhưng, cũng tương đối khả quan rồi, Trần Hạo cảm thấy sau khi

luyện hóa những âm khí này, đột phá Đại Thiên Sư đỉnh phong, chắc là không vấn đề gì lớn.

"Trần Hạo, rốt cuộc là cái gì thế?" Thấy Trần Hạo cứ nhìn những quả cầu nhỏ màu đen đó mà cười ngây ngô, Evelyn lại một lần nữa mở miệng hỏi, mặt đầy sốt ruột.

"Âm khí!" "Âm khí?

Thứ gì thế?

Tôi có thể xem thử không?" Nghe lời Trần Hạo, Jonathan vẻ mặt hiếu kỳ nhìn những quả cầu nhỏ trên bệ đá, và thử dùng tay chạm vào.

"A!" Nhưng, ngón tay hắn vừa chạm vào quả cầu, liền kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng rút tay về, vẻ mặt kinh hoàng nhìn những quả cầu đó.

"Jonathan, sao vậy?" Thấy biểu hiện của Jonathan, Evelyn cũng giật mình, vội vàng lại gần, xem thử có chuyện gì không.

"Cái đó." Thấy Evelyn đi đến, Jonathan vẻ mặt còn sợ hãi chỉ vào những quả cầu nhỏ trên bệ đá, run rẩy nói: "Cái thứ đó, lạnh lắm, quá lạnh!

Tôi vừa chạm vào, cảm giác như cả cơ thể đều bị đóng băng, đáng sợ quá!" Vẻ mặt kinh hoàng, Jonathan vừa nói, không tự chủ rùng mình một cái, trong mắt tràn đầy sự sợ hãi.

"Hắc hắc." Nhìn bộ dạng của Jonathan bên kia, Trần Hạo cũng thấy buồn cười.

Âm khí thuần khiết tuy không phải là năng lượng tiêu cực tà ác, nhưng cũng không phải thứ mà người bình thường có thể tùy tiện tiếp xúc.

Trong cơ thể người tồn tại sự cân bằng âm dương nhị khí,

Jonathan là một người bình thường, một khi tiếp xúc với loại âm khí nồng độ cao này, liền sẽ trong nháy mắt phá vỡ sự cân bằng, âm khí thịnh.

Trần Hạo sau khi phong cấm chúng thì rất ít khi tiết ra ngoài, nếu Jonathan cứ thế trực tiếp chạm vào, linh hồn của hắn e rằng sẽ trong nháy mắt bị đóng băng, chỉ có một chữ "chết" chứ không còn đường nào khác.

"Hãy cảm thấy may mắn đi, nếu không tôi phong cấm chúng lại, bây giờ cậu đã không có cơ hội nói chuyện rồi!" Nhìn ánh mắt của Evelyn và O'Connell, Trần Hạo cũng cười nói: "Phải biết, đây là thứ tương đối nguy hiểm, người bình thường căn bản không thể tùy ý chạm vào, chạm vào, tức chết!!!" "Rốt cuộc là cái gì thế?" Nghe Trần Hạo nói nghiêm trọng như vậy, Evelyn cũng vẻ mặt cẩn thận nhìn những quả cầu nhỏ trên bệ đá, nhẹ giọng hỏi.

"Đã nói là âm khí rồi mà!" "Âm khí?" "Ách.

Chúc mừng, thành công làm tôi bí lời rồi!" Nghe Evelyn truy hỏi âm khí, Trần Hạo phát hiện thật sự không dễ giải thích.

"Chỉ cần biết đó là một loại thứ nguy hiểm là được rồi." Bởi vậy, Trần Hạo chỉ có thể bất đắc dĩ nói một câu như vậy, biểu thị mình cũng không thể tiếp tục giải thích nữa.

"Vậy anh thu thập làm gì?" "Bởi vì đối với người khác nó nguy hiểm, nhưng đối với tôi, nó lại là thứ hữu dụng." Nhìn những quả cầu âm khí nhỏ phát ra ánh sáng u ám trên bệ đá, trên mặt Trần Hạo cũng không tự chủ mà xuất hiện một nụ cười nhẹ.

Chương 918

“Đối với anh hữu dụng?” “Ừm.

Dùng để tu luyện, để tôi trở nên mạnh mẽ hơn.” “Thật ư?” Vừa trả lời những câu hỏi liên tục của Evelyn, Trần Hạo vừa thu những quả cầu âm khí đó vào không gian trữ vật.

Sau đó lại nhìn bố cục trong căn phòng này, Trần Hạo phát hiện hình như đây là nơi Imhotep trong phim chuẩn bị phục sinh Anck-su-namun.

Triển khai thần thức, Trần Hạo ngoại trừ phát hiện trong bức tường có mấy bộ xác khô ra, không có bất kỳ phát hiện nào khác.

Cái ao chứa âm khí dịch thái kia cũng cực kỳ bình thường, chỉ là do quanh năm ngâm trong âm khí, những tảng đá đó trở nên nặng âm khí mà thôi.

Đối với Trần Hạo, hoàn toàn không có tác dụng gì.

Bởi vậy không dừng lại, Trần Hạo liền đi về phía tượng Thái Dương Thần, bởi vì vừa rồi qua một lần dò xét, đã phát hiện ra tượng Thái Dương Thần.

Suốt đường đi thuận lợi, không gặp bất kỳ trở ngại nào, Trần Hạo đến bệ đá phía dưới tượng Thái Dương Thần, cùng vị trí với tượng Tử Thần, nơi đó chính là chỗ cất giữ Thái Dương Kim Kinh.

“Thái Dương Kim Kinh ư?

Thật sự làm bằng vàng sao?” Nhìn kinh thư trong tay Evelyn, Jonathan hai mắt sáng rực, nhìn chằm chằm đồ án trên đó.

“Không thể là vàng, nếu là vàng thì sẽ không nhẹ như vậy!” Hồi tưởng lại cảm giác khi cầm nó, Trần Hạo nhẹ giọng nói một câu, cũng

cảm thấy hiếu kỳ, không biết làm bằng kim loại gì.

Lúc này, Evelyn vẫn ôm chặt kinh thư, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve, ngẩng đầu, nghiêm túc nói một câu: "Và, điểm quý giá của cuốn sách này căn bản không phải là chất liệu, mà là những dòng chữ được viết bên trong." "Ừm, không sai, so với nội dung bên trong, gấp mười lần vàng, cũng không thể sánh bằng!" Đón ánh mắt của Jonathan, Trần Hạo mỉm cười, nhẹ giọng nói một câu.

"Hắc hắc.

Tôi không quan tâm bên trong viết gì, tôi chỉ cần vàng, hay là lát nữa tôi quay lại mang hết vàng trong căn phòng kia đi nhỉ?" Cười hắc hắc, Jonathan quay đầu nhìn O'Connell vẫn luôn im lặng, trong mắt tinh quang lóe lên.

"Đừng quên, ở đó nhiều như vậy, làm sao mà mấy người chúng ta có thể mang hết đi được!" Nhìn khuôn mặt cười hì hì của Jonathan, O'Connell khóe miệng khẽ cười khẩy, lớn tiếng nói, đồng thời quay người đi về phía lối ra theo đường cũ.

"..." Nhìn O'Connell trước khi đi còn liếc anh một cái không vui, Trần Hạo cũng bất đắc dĩ cười cười, liền gọi Evelyn cùng đi theo đường cũ trở về.

Về đến căn phòng chất đầy vàng, Trần Hạo cũng chỉ tranh thủ lúc mọi người không chú ý, lấy một ít đồ trang sức châu báu mang đậm đặc điểm Ai Cập cổ đại, để mang về làm kỷ niệm cho A Ninh.

Dù sao, anh cũng không thiếu tiền, vàng bạc gì đó thật sự đã nhìn đến phát ngấy rồi.

Jonathan thì lấy bao nhiêu thì lấy bấy nhiêu, cởi cả quần áo ra, cứ thế mà nhét, cho đến khi không thể nhét thêm được nữa mới dừng lại.

O'Connell trước đó giả vờ vẻ mặt khinh thường cũng không hề

khách khí, cởi quần áo ra, cố sức nhét vàng vào bên trong.

Đợi Trần Hạo một lần nữa rời khỏi lòng đất, trở về mặt đất, mặt trời đã lặn về phía tây.

Bỏ qua những người Mỹ khác một bên rụt rè, nhưng hai mắt lại sáng rực nhìn vàng của Jonathan.

Trần Hạo trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người trực tiếp thi triển một tiểu pháp thuật tạo ra một đống lửa, đặt Thái Dương Kim Kinh trước mặt.

"Vậy, bây giờ là lúc xem bên trong rốt cuộc viết gì rồi!" Lấy ra chìa khóa, Trần Hạo nhìn Jonathan tò mò bên cạnh và O'Connell vẻ mặt không vui, lại nhìn Evelyn đang dán chặt người vào anh, Trần Hạo liền mở nó ra, cắm vào trên bìa sách.

Theo tiếng kim loại cơ quan liên động vang lên, khóa cài bằng kim loại vốn đang siết chặt bìa kinh thư cũng "cạch" một tiếng bật mở.

"Chàng ơi, mau nhìn xem bên trong có gì!" Thấy kinh thư đã mở, Y Phù Lâm cũng má nhỏ ửng hồng, ra sức lay cánh tay Trần Hạo, vẻ mặt hưng phấn.

"Ặc." Cảm nhận sự mềm mại và ấm áp truyền đến từ cánh tay, Trần Hạo cũng khựng lại, ánh mắt của Âu Khang Nạp bên cạnh càng thêm bất thiện.

"Khụ khụ." Không để lộ dấu vết gì, Trần Hạo rút tay ra khỏi lòng Y Phù Lâm, vươn tay chuẩn bị mở bìa kinh thư.

Nhưng đúng lúc đó, Trần Hạo đột nhiên nghe thấy một trận tiếng ầm ầm vang lên, mặt đất truyền đến những rung động yếu ớt.

Dừng động tác trong tay, Trần Hạo lập tức đứng dậy nhìn về phía xa.

Thị lực của tôi trong đêm tối vẫn có thể nhìn rõ, ở đằng xa, có một nhóm người đang cưỡi ngựa, cấp tốc chạy đến đây.

"Mọi người cẩn thận một chút, có người đến!" Vừa nói, Trần Hạo vừa đi về phía trước, nơi đó chính là lối vào của Háp Mỗ Nạp Tháp.

"Có chuyện gì vậy!?" Thái Dương Kim Kinh mà cô ngưỡng mộ sắp được mở ra rồi, giờ Trần Hạo lại nói có người đến, Y Phù Lâm trong lòng không vui nhưng cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Từ từ đi về phía trước, vì đội người ngựa kia còn có một chút khoảng cách, nên Trần Hạo cũng không vội.

Trần Hạo nhanh chóng tiến đến gần lối vào, lúc này đội người ngựa kia cũng đã áp sát.

Khói bụi cuồn cuộn, vó ngựa trên cát vàng đạp ra một đường bụi dài, trông khí thế phi phàm.

"Này, tất cả dừng lại!" Nhìn thấy nhóm người kia khí thế hung hăng, hoàn toàn không có ý định giảm tốc, Trần Hạo đành phải lớn tiếng hô.

Sau khi gia trì pháp lực, giọng Trần Hạo cực lớn, truyền rất xa, quan trọng nhất là còn thêm chút Mê Hồn Đại Pháp vào đó.

Thế là, nhóm người kia đều không tự chủ mà dừng lại, ngay cả ngựa cũng không còn phi nước đại nữa.

Đội ngựa vốn khí thế hung hăng, phi như sấm sét lập tức tĩnh lặng lại, dừng ở lối vào Háp Mỗ Nạp Tháp.

Thấy Trần Hạo chỉ khẽ hét một tiếng từ xa mà đội người ngựa khí thế hung hăng kia đã dừng lại, Y Phù Lâm mấy người cũng kinh ngạc nhìn tôi một cái.

“Người nào?” Sau khi đội người ngựa dừng lại, một gã đàn ông trông khá đẹp trai trong số họ cưỡi ngựa tiến đến trước mặt Trần Hạo, lớn tiếng hỏi.

Chỉ là, trong mắt hắn đầy sự nghi hoặc, vì hắn cũng không biết tại sao, vốn định đột kích cưỡng chế, đánh Trần Hạo một trận bất ngờ.

Nhưng không hiểu sao, sau tiếng hét lớn của người trước mặt, tất cả đều không tự chủ mà dừng lại.

Ngay cả ngựa cũng ngừng chạy, quả thực có chút kỳ lạ.

Nhưng những điều đó không còn quan trọng nữa, bây giờ điều quan trọng nhất là ngăn chặn nhóm người này phục sinh Y Mạc Đốn, vì vậy A Đức Bối cũng tiến lên hỏi chuyện, muốn làm rõ tình hình hiện tại.

Nhìn người đàn ông cưỡi ngựa, Trần Hạo cảm thấy hơi không quen, vội vàng đứng lên một tảng đá bên cạnh, nhìn thấy ngang bằng chiều cao với hắn, tôi mới mỉm cười nói.

“Tôi là ai không cần các ngươi quản, chỉ cần biết rằng tôi sẽ không để Y Mạc Đốn thoát ra ngoài!” “Ưm?

Ngươi biết Y Mạc Đốn!?” Nghe lời Trần Hạo, A Đức Bối trong lòng kinh hãi, vì ngoại trừ Đội Cận Vệ Pháp Lão, hắn thật sự không biết còn có người nào khác biết chuyện này.

Đặc biệt, đối phương lại là một người phương Đông!

Chương 919

“Đương nhiên rồi!” Với nụ cười trên mặt, Trần Hạo nhìn người đàn ông đẹp trai kia, lớn tiếng đáp.

“Đã biết Y Mạc Đốn, vậy ngươi ở đây, chẳng lẽ không sợ hắn được phóng thích sao?” Thấy Trần Hạo vẻ mặt tươi cười không hề lo lắng, A Đức Bối cũng có chút tức giận, cảm thấy người này thật sự không biết trời cao đất rộng.

“Hắc hắc.

Đừng sợ, nếu tôi nói tôi có thể tiêu diệt Y Mạc Đốn, ngươi có tin không?” Với vẻ mặt tươi cười, Trần Hạo nhìn A Đức Bối, tùy ý nói.

“Ngươi?

Có thể tiêu diệt Y Mạc Đốn?

Ngươi phải biết rằng sau khi trải qua Trùng Phệ, một khi được phóng thích lần nữa, hắn sẽ cực kỳ mạnh mẽ, ngươi có thể tiêu diệt hắn sao!?

Đừng đùa nữa!!!” Hiển nhiên, A Đức Bối căn bản không tin lời Trần Hạo nói có thể tiêu diệt Y Mạc Đốn, ngược lại còn cảm thấy Trần Hạo có vấn đề về đầu óc.

Hoặc là, hắn cảm thấy Trần Hạo chỉ biết một phần về Y Mạc Đốn, nhưng không biết hắn mạnh đến mức nào.

Thế là trong lòng hơi suy nghĩ một chút, A Đức Bối quyết định nhanh chóng đuổi nhóm người này đi.

“Ta khuyên các ngươi, hãy nhanh chóng rời khỏi đây, Y Mạc Đốn không đơn giản như các ngươi nghĩ đâu, các ngươi không thể chiến thắng được hắn!” “Ha.” Nhìn dáng vẻ của A Đức Bối, rõ ràng là

không tin, Trần Hạo cũng có chút buồn cười.

"Tôi đã nói đừng sợ, Y Mạc Đốn phải đợi người khác niệm chú ngữ trên Vong Linh Hắc Kinh mới có thể phục sinh." "Hiện tại Vong Linh Hắc Kinh đang trong tay tôi, không ai sẽ niệm chú ngữ, đừng lo lắng!" Thấy A Đức Bối không tin, Trần Hạo cũng đành từ từ giải thích, không muốn phát sinh chiến đấu với hắn, vì trong bộ phim đó hắn là một người tốt thực sự.

Vừa nói, Trần Hạo vừa cầm Vong Linh Hắc Kinh trong tay.

"Ưm?" "Gì đây?" Thấy cảnh tượng thần kỳ này, A Đức Bối cũng cảm thấy một tia ngưng trọng.

Bởi vì thủ đoạn như vậy, ngay cả mấy trưởng lão đức cao vọng trọng trong Đội Cận Vệ Pháp Lão cũng không làm được.

"Nhìn dáng vẻ của ngươi...

Chẳng lẽ ngươi là truyền nhân của những tu luyện giả cổ xưa từ An Lạc?" Kinh nghi bất định nhìn Trần Hạo, A Đức Bối cũng nhớ lại nội dung ghi chép trong một cuốn cổ tịch.

Ở An Lạc xa xôi, có một nhóm người, tập hợp sức mạnh trời đất mà trở nên cường đại gần như vô địch, hô phong hoán vũ, trường sinh bất tử, một số tồn tại mạnh mẽ thậm chí có thể sánh ngang thần linh.

"Chẳng lẽ thiếu niên này là tu luyện giả An Lạc?" Nhìn những thứ lơ lửng bên cạnh Trần Hạo, và khí chất phi phàm trên người tôi, A Đức Bối nhất thời kinh nghi bất định.

A Đức Bối đang nghĩ gì trong lòng, Trần Hạo không biết.

Nhưng nhìn thấy từ sự kinh nghi ban đầu biến thành sự thận trọng sau đó, rồi bây giờ lại mang theo mấy phần sợ hãi, Trần Hạo cũng có chút kỳ lạ.

“Làm trò quỷ gì thế?” Nhưng chưa kịp mở miệng hỏi thì A Đức Bối đã lên tiếng.

“Xin hỏi, ngài có phải là cường giả tu luyện từ An Lạc không?” A Đức Bối vẻ mặt thận trọng, cẩn thận từng li từng tí, thậm chí mang theo mấy phần cung kính đối với Trần Hạo lớn tiếng hỏi.

Bởi vì, các tu luyện giả An Lạc, một số người có thể tồn tại như thần linh, hắn cũng không dám chắc thiếu niên Trần Hạo trông có vẻ dưới hai mươi tuổi này sẽ là nhân vật cỡ nào.

“Ưm?” Nghe lời A Đức Bối, Trần Hạo cũng ngẩn ra, có chút mơ màng.

“Tu luyện giả An Lạc?

Ngươi biết tôi sao!?” Mặc dù hoàn toàn không biết gì về tu luyện giả An Lạc trong miệng A Đức Bối, nhưng Trần Hạo cũng có thể đoán ra đôi chút.

Rất có thể trong thế giới này, An Lạc có một số tu sĩ, chỉ là không biết tu sĩ của thế giới này rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Vì linh khí thiên địa của thế giới này dồi dào như vậy, nếu có tu sĩ tồn tại, e rằng ngay cả người ở cảnh giới Đại Thiên Sư cũng có.

Nhưng Trần Hạo bây giờ không thể quản nhiều như vậy, hiện tại chỉ cần đuổi Đội Cận Vệ Pháp Lão đi là được.

Mắt đảo một vòng, Trần Hạo cũng đứng thẳng người lớn tiếng nói.

“Không sai, tôi là tu sĩ từ An Lạc, lần này đến đây chính là để tiêu diệt Y Mạc Đốn, vì vậy các ngươi cứ yên tâm đi, tôi sẽ không để Y Mạc Đốn làm hại thế gian!” “Ngài... vì để tiêu diệt Y Mạc Đốn, cái này...” Nghe lời Trần Hạo, A Đức Bối đầu tiên kinh ngạc, nhưng sau đó liền cau mày chặt, muốn nói lại thôi.

“Ưm?

Sao vậy?

Ngươi đang nghi ngờ thực lực của tôi sao?” Thấy dáng vẻ của A Đức Bối, Trần Hạo trong nháy mắt đã đoán ra ý nghĩ của hắn, cũng giả vờ mang theo mấy phần tức giận lên tiếng.

Dù sao, bị người khác coi thường, đó không phải là cảm giác thoải mái.

“Cái này... cường giả tu luyện An Lạc, tôi không có ý đó.

Tôi chỉ sợ ngài không biết Y Mạc Đốn mạnh mẽ đến mức nào!” “Ba ngàn năm trước bị thi triển Trùng Phệ, bây giờ một khi thoát khốn, pháp lực thao thiên, thực sự người thường khó mà địch lại được!” Không còn thái độ hống hách như trước, bây giờ A Đức Bối cung kính, bởi vì tu luyện giả An Lạc trong toàn bộ thế giới này, danh tiếng quá lớn rồi.

Mặc dù gần mấy trăm năm không nghe tin đồn, nhưng sự cường đại của họ vẫn có ghi chép.

Nhưng, như vậy, hắn cũng có chút nghi ngờ thiếu niên trông không quá hai mươi tuổi trước mắt này liệu có thực lực cường đại để tiêu diệt Y Mạc Đốn hay không.

“Ha.

Cuối cùng vẫn là không tin thực lực của tôi thôi!” Thấy A Đức Bối vẻ mặt khó xử, Trần Hạo cũng biết hắn đang lo lắng, dù sao chuyện như vậy cũng không thể tùy tiện quyết định.

Phải biết rằng, Y Mạc Đốn thật sự có khả năng hủy diệt thế giới, ít nhất là trong thế giới vũ khí nóng còn khá lạc hậu này.

Đến đây, Trần Hạo cảm thấy mình cần phải diễn một màn ra oai,

mới có thể khiến nhóm Cận Vệ Pháp Lão rời đi.

"Vậy thì... nhìn cho kỹ đây!" Trần Hạo lớn tiếng nói với A Đức Bối một câu xong, pháp lực liền phun trào ra, trong nháy mắt toàn lực phát động.

"Bành!" Mọi người tại chỗ chỉ thấy Trần Hạo vươn tay phải ra, chỉ vào một cồn cát ở đằng xa, lập tức nơi đó phát ra tiếng động cực lớn.

Tiếp theo, cồn cát khổng lồ như một ngọn núi nhỏ ấy trong nháy mắt vỡ tan, tạo thành một thác cát cao mấy chục trượng.

Chương 920

Nhưng cát bụi bay lên trời không hề rơi xuống đất.

Bởi vì ngay khi cồn cát nổ tung, một cơn lốc xoáy khổng lồ đột nhiên xuất hiện ở đó, trải rộng ra phải đến mấy trăm mét.

Tiếng gió vù vù như tiếng gầm giận dữ của thần linh, cơn gió vô hình vô chất cuốn lấy hàng trăm tấn cát đá, nhanh chóng bay về phía xa.

Dọc đường đi, bất kể là đá tảng hay cồn cát, đều bị cơn lốc xoáy đó trong nháy mắt nghiền nát hủy diệt, giống như cơn giận dữ của thần linh càn quét đại địa.

Cảnh tượng chấn động ấy trong nháy mắt đã kết thúc, cồn cát khổng lồ ban đầu, giờ đã biến mất, tại chỗ chỉ còn lại một hố sâu hoắm.

Và một rãnh dài hun hút không thấy điểm cuối, dấu vết mà cơn lốc xoáy để lại.

"Cái này... là cậu làm sao, Trần Hạo!?" "Trời ơi, thật không thể tin nổi, đây là người sao?" "Tuyệt vời, thật tuyệt vời, ước gì tôi cũng mạnh mẽ như vậy!" "Sức mạnh của Thần!

Sức mạnh của Thần!" Trong chốc lát, bất kể là Y Phù Lâm mấy người, nhóm người Mỹ chạy theo sau hay Đội Cận Vệ Pháp Lão, đều kinh hãi nhìn Trần Hạo.

Thực sự khó tin nổi, cảnh tượng hệt như thiên tai vừa rồi, lại được một thiếu niên trông thanh tú đẹp trai này tạo ra.

Chỉ cần vươn tay một ngón, lớn tiếng hô một tiếng, liền làm được đến mức độ đó, thực sự không giống con người.

“Cường giả tu luyện An Lạc... ngài thật... thật lợi hại!” Ngây người nhìn cái hố lớn để lại ở đằng kia, A Đức Bối cũng vẻ mặt kinh ngạc, trợn tròn hai mắt, nhìn Trần Hạo đầy vẻ không thể tin được.

Cú sốc mà cảnh tượng vừa rồi mang lại cho hắn thực sự quá lớn, từ trước đến nay hắn chưa từng thấy con người nào có thể làm được đến mức đó.

Một số pháp sư cường đại trong Đội Cận Vệ Pháp Lão, cũng chỉ có thể thi triển ra vài ngọn lửa, điều khiển một số vật nhỏ mà thôi.

Nhưng, thiếu niên trông thanh tú trước mắt này, lại có thể thực hiện một đòn tấn công mạnh mẽ đến vậy.

“E rằng thần linh cũng chỉ như thế mà thôi!” Ngây người nhìn Trần Hạo, A Đức Bối trong lòng không khỏi nảy sinh ý niệm này, lại nhớ đến cuốn cổ tịch hắn đã đọc.

Tu luyện giả An Lạc, hô phong hoán vũ, trường sinh bất tử, có thể sánh ngang thần linh.

“Ha ha... bình thường thôi!” Khẽ mỉm cười, Trần Hạo vân đạm phong khinh nhìn ánh mắt đờ đẫn của mọi người, cứ như thể chuyện vừa rồi chỉ là một việc tùy tay mà làm.

Nhưng mà, nỗi khổ tâm trong lòng bây giờ chỉ mình tôi biết.

Dù pháp lực của tôi mạnh mẽ, nhưng cũng không có khả năng nâng lên hay thậm chí di chuyển hàng trăm tấn cát đá.

Vừa rồi, tôi dùng toàn lực để làm nát cồn cát trước, cồn cát không giống đất bùn, rất dễ vỡ ra.

Ngay sau đó, tôi toàn lực cuốn động không khí xung quanh, cuối cùng hình thành một vòng xoáy khí lưu mạnh mẽ.

Dòng khí lưu này cuối cùng do quán tính mà kéo theo các dòng khí

lưu khác xung quanh chuyển động, hội tụ thành một cơn lốc xoáy.

Cơn lốc xoáy cuối cùng cuốn theo cát đá bay lượn, mới tạo ra cảnh tượng chấn động đến vậy.

Mà không, không chỉ có thế, Trần Hạo cảm thấy đầu óc choáng váng, pháp lực đã tiêu hao đến bảy tám phần.

"Thôi vậy, xem ra sau này diễn trò phải lượng sức mà làm!" Vẻ mặt tỏ ra như không có chuyện gì, Trần Hạo cố nén sự khó chịu trong đầu, lớn tiếng nói: "Thế nào, bây giờ các ngươi còn nghĩ tôi không thể tiêu diệt Y Mạc Đốn sao?" "Không, tôi đâu dám nghi ngờ ngài, trước đây tôi chỉ lo lắng mà thôi, bây giờ thấy ngài cường đại như vậy, tôi cũng yên tâm rồi." "Và, tôi đại diện cho tộc nhân của mình bày tỏ lòng biết ơn chân thành đến ngài, cảm ơn ngài đã không quản ngàn dặm xa xôi, đến đây để tiêu diệt ác ma Y Mạc Đốn!" Nghe lời Trần Hạo, A Đức Bối vội vàng lật người xuống ngựa, cúi lưng cung kính nói, các thành viên của Đội Cận Vệ Pháp Lão cũng lật người xuống ngựa cúi lưng bày tỏ kính ý.

Không dám tiếp tục cưỡi ngựa nữa, trước mặt một cường giả có thể sánh ngang thần linh như vậy, bất kể lễ tiết nào cũng không quá đáng.

"Ưm... không cần cảm ơn, tiêu diệt loại tồn tại tà ác này là trách nhiệm của những người tu luyện như chúng tôi!" Thấy dáng vẻ cung kính của A Đức Bối, Trần Hạo cũng nâng tay lên, âm thầm điều động chút pháp lực ít ỏi còn lại, thi triển Thiên Tinh Phi Hành Pháp Khí để nâng cơ thể mình.

A Đức Bối vốn đang lo lắng hành vi vô lễ trước đó có làm Trần Hạo tức giận hay không, lại cảm thấy một luồng sức mạnh mềm mại vô hình nâng cơ thể hắn lên.

Không tự chủ được mà đứng thẳng người, nhìn Trần Hạo nâng

tay lên, cộng thêm câu nói với vẻ mặt mỉm cười kia, hắn cũng thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

"Quả nhiên, không hổ là tồn tại như thần linh, không chỉ năng lực cường đại, ngay cả tấm lòng cũng rộng lớn như vậy." Trong lòng thầm nghĩ, A Đức Bối hiếu kỳ đánh giá Trần Hạo.

Vì từ nhỏ hắn đã sùng bái thần linh nhưng chưa từng gặp, nhưng bây giờ có một tu luyện giả tồn tại sánh ngang thần linh ngay trước mắt, sống động như thật, tự nhiên vô cùng hiếu kỳ.

Y Phù Lâm vẫn đứng phía sau Trần Hạo cũng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Hạo, tỏ vẻ không thể tin được.

Còn những người Mỹ được thuê và cả những công nhân Ai Cập thậm chí quỳ rạp xuống đất, dập đầu về phía Trần Hạo, miệng lẩm bẩm.

Bởi vì cảnh tượng vừa rồi thực sự quá kinh người, quá khủng bố, hoàn toàn vượt xa sự tưởng tượng của những công nhân không được học hành tử tế này.

Thậm chí ngay cả Y Phù Lâm cũng vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng khó mà tin được, không khỏi nảy sinh một tâm lý ngưỡng mộ.

Cuối cùng, dưới sự lừa gạt...

à không, dưới sự khuyên bảo của Trần Hạo, A Đức Bối đã dẫn Đội Cận Vệ Pháp Lão rời khỏi Háp Mỗ Nạp Tháp.

Nhìn Đội Cận Vệ Pháp Lão dần dần đi xa, Trần Hạo cũng có chút vui mừng, mọi chuyện lại đơn giản như vậy.

Cái gọi là thần linh xuất hiện ngăn cản, thậm chí trực tiếp giết chết tôi như đã dự đoán trước hoàn toàn không xảy ra.

Bất kể là hai cuốn kinh thư lấy được từ hai pho tượng thần, đều

hoàn toàn không có năng lượng kỳ lạ nào tồn tại.

Nếu không xem phim, Trần Hạo đã phải nghi ngờ có phải mình lấy phải hàng giả rồi.

Nhưng cũng không cần nghĩ nhiều như vậy, chuyến đi này tôi không chỉ có được Vong Linh Hắc Kinh và Thái Dương Kim Kinh, mà thậm chí, còn thu được một lượng lớn Âm Khí tinh thuần.

Những Âm Khí này không chỉ có tác dụng lớn đối với tôi, mà còn vô cùng quý giá đối với các bà xã kia.

"Hắc hắc." Chờ khi trở về, khi đặt những viên Âm Khí nhỏ này trước mặt các cô gái, thấy vẻ mặt kinh ngạc của họ, Trần Hạo sẽ cảm thấy hưng phấn khó tả.

"Trần Hạo, đừng cười nữa, mau mở Thái Dương Kim Kinh ra xem đi!" Ngồi bên đống lửa, Y Phù Lâm tuy rằng nội tâm vẫn còn chấn động vì cảnh tượng kinh thiên động địa vừa rồi.

Chương 921

Nhưng, Thái Dương Kim Kinh mới là quan trọng nhất!

Trần Hạo mạnh mẽ thì là chuyện bình thường, cô đã biết từ trước rồi, chỉ là không ngờ lại khoa trương đến mức này.

Bây giờ Thái Dương Kim Kinh mà cô hằng ngưỡng mộ từ nhỏ lại ở ngay trước mắt, Y Phù Lâm thực sự không nhịn được nữa.

Nhưng thấy Trần Hạo ngồi đó cứ ngây ngô cười, cô cũng không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

"Nga...

Nga, biết rồi, mở ngay đây!" Bị Y Phù Lâm kéo về thực tại, Trần Hạo vội vàng đáp một tiếng, liền đặt Thái Dương Kim Kinh ra trước mặt.

Bây giờ chỉ có Y Phù Lâm ngồi bên cạnh tôi, bất kể Kiều Nạp Sâm hay Âu Khang Nạp sau khi trải qua cảnh tượng vừa rồi, lại nhìn Trần Hạo với ánh mắt kỳ quái.

Bây giờ ngay cả ngồi cũng không dám ngồi cạnh Trần Hạo, mà rời xa ra, ngồi ở một bên khác.

Kiều Nạp Sâm với vẻ mặt hâm mộ và kích động nhìn Y Phù Lâm, hâm mộ vì cô có thể có mối quan hệ tốt với Trần Hạo, không chừng cũng có thể học được chút gì đó.

Kích động là vì, hắn cảm thấy em gái mình sắp thành công cặp kè với Trần Hạo, vậy sau này chẳng phải sẽ có một ông anh rể cực kỳ ngầu sao!?

Cho nên nghĩ đến đó, hắn có chút kích động.

Nhưng Âu Khang Nạp cũng đang ngồi bên cạnh lại vẻ mặt khó chịu, đầy oán khí nhìn Trần Hạo.

Bởi vì thân hình mềm mại của Y Phù Lâm bây giờ gần như sắp treo lên người Trần Hạo, nhìn thật sự không vừa mắt.

Không để ý đến hai người bên kia, Trần Hạo trong ánh mắt kích động của Y Phù Lâm, cũng mang theo chút mong đợi mở Thái Dương Kim Kinh ra.

Sở dĩ tôi lại mở cuốn kinh thư này ở đây, một là để hoàn thành lời hứa trước đó.

Hai là vì Trần Hạo phát hiện ra những chữ tượng hình Ai Cập cổ đại mà tôi học ở Chủ Thế Giới có một điểm đặc biệt.

Hoàn toàn vô dụng!

Trần Hạo phát hiện ngoại trừ ngôn ngữ giống nhau ra, những chữ và hình vẽ này, tôi đều không nhận ra.

Bất kể là những chữ khắc trên vách đá dưới lòng đất, Vong Linh Hắc Kinh hay Thái Dương Kim Kinh, đều giống nhau, hoàn toàn không cùng một hệ thống với những chữ Ai Cập cổ đại mà tôi đã học.

Vì vậy, lý do thứ hai là vì Y Phù Lâm là một cuốn từ điển sống, Trần Hạo chuẩn bị học loại chữ Ai Cập cổ đại mà tôi chưa từng thấy này.

Nếu không thì, hai cuốn sách này đối với tôi cũng chỉ như sắt vụn, không có chút tác dụng nào.

Sách vừa mở ra, Y Phù Lâm đã sốt ruột lao vào cuốn sách, vươn hai ngón tay trắng nõn chỉ vào chữ, từng chữ một mà đọc.

Nghe Y Phù Lâm đọc từng âm tiết, Trần Hạo cảm thấy khá vui, không khác biệt lắm so với những gì tôi đã học, có chút khác biệt

nhưng vẫn có thể nghe hiểu.

Mặc dù hình như chẳng có tác dụng gì!

Cuốn kinh thư này nhìn rất dày, nhưng vì mỗi trang giấy lại rất dày, nên nội dung cũng không nhiều.

Sau một đêm nghiên cứu, Trần Hạo đại khái từ miệng Y Phù Lâm đã biết được nội dung bên trong.

Đơn giản, đơn giản đến bất ngờ, Trần Hạo căn bản không nghĩ lại đơn giản đến vậy.

Bởi vì cái gọi là vô số phù chú chú ngữ trên đó thực ra đều là một công thức, trước tiên ca ngợi thần Mặt Trời, sau đó đưa ra yêu cầu tương ứng, rồi hiệu quả mong muốn sẽ xuất hiện.

Đại khái như sau: A!

Hỡi Thần Mặt Trời vĩ đại, con xin ca ngợi Người, con dân thành kính của Người cầu nguyện Người, nguyện Người, như thế nào như thế nào.

Ví dụ như hiện tại Y Phù Lâm đang cầm Thái Dương Kim Kinh sau khi lẩm bẩm đọc một đoạn chú ngữ, trước mặt cô liền xuất hiện một quả cầu lửa lớn.

Trần Hạo phát hiện mỗi lần Y Phù Lâm niệm xong cái gọi là chú ngữ, sẽ xuất hiện một luồng sóng kỳ dị.

Cẩn thận cảm nhận sự xuất hiện của luồng sức mạnh cổ xưa này, rất quen thuộc.

Giống như luồng gió kỳ lạ xuất hiện khi tôi đào ra chiếc hộp nhỏ đựng Vong Linh Hắc Kinh ngày trước.

"Chẳng lẽ đây là cái gọi là sức mạnh của thần linh!?" Nhìn Y Phù Lâm đang kinh hỉ bên kia, Trần Hạo trong lòng suy đoán, bởi vì bất kể

pháp thuật nào, không thể chỉ dựa vào việc niệm chú ngữ mà có thể thi triển được.

Sự hình thành của pháp thuật, không chỉ cần dẫn động linh khí, mà còn cần người thi pháp kết hợp linh khí đã tụ lại theo một cách đặc biệt để cấu tạo, hình thành các hoa văn tương ứng, cuối cùng tạo thành một pháp thuật cụ thể.

Nếu một người bình thường niệm chú ngữ mà có thể có loại sức mạnh thần kỳ này, thì các học giả Ai Cập cổ đại đã sớm thành tiên thành tổ rồi.

Vừa rồi Y Phù Lâm sau khi niệm chú ngữ, luồng sức mạnh thần bí kia liền xuất hiện từ hư không, dẫn động linh khí thiên địa, cuối cùng hình thành quả cầu lửa.

Nhưng bất kể Trần Hạo thăm dò thế nào, cũng không thể phát hiện ra nguồn gốc của luồng sức mạnh kia, cứ như thể nó xuất hiện từ hư không.

Ngay cả Trần Hạo có triển khai toàn lực thần thức, cũng không phát hiện ra nguồn gốc xuất hiện của luồng sức mạnh đó, thậm chí còn không biết đó là loại sức mạnh gì.

Đã không hiểu được thì tạm thời không quản, Trần Hạo cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp tìm Y Phù Lâm bắt đầu học chữ trên đó.

Khả năng học tập của Trần Hạo quả thực nghịch thiên.

Loại chữ cổ xưa khó hiểu và rắc rối này, Trần Hạo dưới sự giảng giải của Y Phù Lâm chưa đầy nửa tiếng, đã hoàn toàn nắm vững.

Nhìn cuốn Thái Dương Kim Kinh dày cộp trong tay, Trần Hạo tỉ mỉ xem nội dung trên đó, đa phần là một số pháp thuật nhỏ.

Tác dụng cũng tương tự như pháp thuật mà tôi có được từ Cửu Thúc trước đây, nào là cầu lửa, cuồng phong.

Nhưng không giống Đạo thuật, những pháp thuật trên đó chỉ cần niệm chú ngữ là có thể phát ra.

Ngay cả một người bình thường không có chút sức mạnh nào, cũng có thể thông qua cuốn kinh thư này mà có được sức mạnh cường đại.

"Rốt cuộc là chuyện gì đây?" Suy nghĩ nửa ngày, Trần Hạo cũng không hiểu được nguyên lý bên trong, nhưng vô cùng hiếu kỳ.

Bởi vì loại pháp thuật có thể thi triển mà không tiêu hao pháp lực, quả thực là nghịch thiên, đối với tôi thì vô cùng hữu dụng.

Không nghĩ nhiều, Trần Hạo ôm cuốn kinh thư, trong ánh mắt hiếu kỳ của Y Phù Lâm mấy người, niệm một đoạn chú ngữ.

Chương 922

Bởi vì tôi cũng thực sự hiếu kỳ, tất cả những sức mạnh cường đại của Trần Hạo, sau khi niệm chú ngữ trên đó liệu có chuyện gì khác biệt xảy ra hay không.

"Hô." Sau khi niệm chú ngữ, một luồng sức mạnh kỳ lạ xuất hiện từ hư không, không có bất kỳ khác biệt nào, một quả cầu lửa cùng kích thước liền xuất hiện trước mắt Trần Hạo.

Tùy tay vung một cái, quả cầu lửa liền bay về phía mặt đất phía trước, "Oành" một tiếng đâm vào cát trên mặt đất, tạo thành một cái hố nhỏ.

Cát ở đó bị cháy thành than đen, thậm chí có chút kết tinh hóa, cho thấy quả cầu lửa nhỏ bé đó không hề tầm thường.

Nhưng, Trần Hạo vẫn không phát hiện ra tại sao quả cầu lửa này lại xuất hiện, cũng không biết nguồn gốc của luồng sức mạnh kia.

Không tin tà, Trần Hạo liên tục thử nghiệm các pháp thuật trên đó, sách nhìn dày, nhưng chú ngữ không nhiều, có rất nhiều chú ngữ để điều khiển xác ướp.

Trần Hạo trong vòng nửa tiếng đã thử tất cả các chú ngữ và pháp thuật, mặc dù những pháp thuật đó trông rất ngầu, nhưng uy lực so với pháp thuật trong Đạo thuật thì kém hơn một chút.

Nhưng, có thể hoàn toàn không tiêu hao pháp lực, điểm này đã khiến nhược điểm kia được bù đắp hoàn hảo.

Lật đi lật lại xem cuốn kinh thư dày cộp này, đột nhiên, Trần Hạo nghĩ ra một vấn đề.

"Y Phù Lâm, bây giờ em niệm chú ngữ trên đó thử xem!" Vẻ mặt

mong đợi, Trần Hạo muốn biết có phải là vì cuốn kinh thư này không.

"Ưm!?" Nghe lời Trần Hạo, Y Phù Lâm tuy có chút nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, liền bắt đầu niệm chú ngữ.

"Ấy?

Chuyện gì vậy?" Niệm xong chú ngữ, Y Phù Lâm ngây người nhìn phía trước, bởi vì theo lý mà nói bây giờ ở đó phải xuất hiện một quả cầu lửa.

Nhưng bây giờ ở đó trống rỗng không có gì cả, cứ như thể chú ngữ của cô hoàn toàn mất tác dụng vậy.

"Quả nhiên là vậy sao?" Thấy vậy, Trần Hạo nhìn cuốn Thái Dương Kim Kinh trong tay.

"Bây giờ thử lại đi!" Đưa kinh thư cho Y Phù Lâm, Trần Hạo khẽ nói.

"Được!" Y Phù Lâm cũng cảm thấy khó hiểu, nhận lấy kinh thư rồi lại niệm chú ngữ, sau một đoạn lẩm bẩm.

"Oành!" Lời vừa dứt, một quả cầu lửa liền xuất hiện trước mặt Y Phù Lâm, ánh sáng đỏ rực nhấp nháy không ngừng, chiếu rõ mồn một khuôn mặt của Y Phù Lâm.

"Bây giờ lại thành công rồi!?" Ngây người nhìn quả cầu lửa trước mắt, trên mặt Y Phù Lâm lại nở nụ cười, bởi vì chỉ cần cô cũng có loại sức mạnh thần bí này.

"Vậy thì... tôi và anh ấy cũng sẽ gần nhau hơn một chút rồi!" Nhìn Trần Hạo đang trầm tư bên kia, Y Phù Lâm thầm nghĩ trong lòng, đồng thời siết chặt cuốn Thái Dương Kim Kinh trong tay.

Bởi vì cô không ngốc, đã đoán ra rằng, dường như chỉ khi cầm kinh thư trong tay niệm chú ngữ, những pháp thuật thần kỳ này mới

có hiệu lực.

Nếu không thì, niệm chú ngữ chỉ là một chuỗi âm tiết vô nghĩa mà thôi.

"Quả nhiên là vì kinh thư, chỉ khi cầm kinh thư trong tay mới có hiệu lực, nhưng..." Trần Hạo sớm đã dùng thần thức quét khắp cuốn kinh thư từ trong ra ngoài, nhưng đều không phát hiện ra cuốn sách này có điểm bất thường nào.

Một cuốn kinh thư bình thường, ngoại trừ chất liệu đặc biệt ra, không có gì khác lạ.

"Xem ra phải bắt đầu từ luồng sức mạnh thần bí kia, nếu không thì căn bản không thể làm rõ tình hình bên trong." Trong lòng hơi suy nghĩ một chút, Trần Hạo liền quyết định phải làm rõ luồng sức mạnh thần bí kia trước.

Trần Hạo không dễ dàng từ bỏ, bởi vì nếu phá giải được nó, không chừng có thể có được một phương thức thi pháp không tiêu hao pháp lực.

Thậm chí, không chừng có thể từ đó mà hiểu được thông tin về "Thần", như vậy hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ có nhiều phần chắc chắn hơn.

Không rời khỏi Háp Mỗ Nạp Tháp, Trần Hạo và Y Phù Lâm mấy người vẫn ở lại đó, vì muốn nghiên cứu kỹ cuốn kinh thư này rồi mới đi.

Nơi không có người, nghiên cứu càng tiện lợi, nếu ở nơi đông người, không chừng sẽ xảy ra một số tình huống ngoài ý muốn, mang đến một số rắc rối không cần thiết.

Hơn nữa, Háp Mỗ Nạp Tháp cũng không biến mất nữa, dường như chỉ cần có người ở bên trong, nó sẽ luôn hiển hiện.

Đối với hiện tượng thần kỳ này, trong mắt Trần Hạo trông giống như trận pháp, nhưng vì tôi căn bản không hiểu biết gì về trận pháp.

Nên cũng không thăm dò, bây giờ điều quan trọng nhất là nhanh chóng phá giải nội dung trên Thái Dương Kim Kinh.

Còn về việc làm sao để hiểu được luồng sức mạnh thần bí kia, Trần Hạo cũng có một cách khá hay, đó chính là bắt giữ nó.

Nếu muốn bắt giữ luồng sức mạnh thần bí vô tung vô ảnh kia, chỉ dựa vào pháp thuật đơn giản hoặc võ kỹ chân khí chắc chắn không được.

Phù trận!

Đúng như tên gọi, phù trận là trận pháp được tạo thành từ phù chú, sức mạnh của một lá phù có thể không mạnh, nhưng trận pháp được tạo thành từ hàng ngàn vạn lá phù chú thì sao!

Mặc dù đạo hạnh hiện tại của Trần Hạo chưa đủ để thi triển trận pháp được tạo thành từ hàng ngàn vạn lá phù chú.

Nhưng... hàng trăm lá thì có thể.

Không chút do dự, Trần Hạo dặn dò Y Phù Lâm một câu xong, liền bay đi, tìm dược liệu để vẽ phù.

Đi rồi về, với pháp lực sẵn có, Trần Hạo không mất quá một tiếng đã hoàn thành, trong đó có hơn nửa tiếng là do phải chuẩn bị dược liệu.

Không giải thích, Trần Hạo trong ánh mắt hiếu kỳ của Y Phù Lâm, tìm một tảng đá bằng phẳng, bắt đầu vẽ phù.

Từng chồng phù chỉ được đặt bên cạnh, chu sa đỏ tươi như máu, và bút lông do Trần Hạo tìm dược liệu chế tác thành.

Sơ cấp phù chú Kim Cương Phù ba mươi ba lá, Phong Cấm Phù

ba mươi ba lá, Tuyệt Linh Phù ba mươi ba lá, tổng cộng chín mươi chín lá.

Trần Hạo cứ vẽ mãi, vẽ mãi, trực tiếp tiêu tốn gần ba trăm lá phù chỉ mới cuối cùng hoàn thành.

Hiện tại, tôi còn chín lá trung cấp phù chú, Tụ Linh Phù, dùng để dẫn động linh khí thiên địa vận chuyển trận pháp, và ổn định phù trận.

Cẩn thận từng li từng tí, không giống sơ cấp phù chú, Trần Hạo gần như tiêu hao ba phần pháp lực trong cơ thể, bỏ đi hơn một trăm lá phù chỉ, cuối cùng mới vẽ ra được chín lá Tụ Linh Phù.

Theo nét bút cuối cùng của Trần Hạo hạ xuống, những đường nét phức tạp nhưng mang vẻ đẹp trong nháy mắt sáng bừng.

Toàn bộ lá phù chỉ lóe lên ánh sáng vàng nhạt, trông thần bí và rực rỡ.

Chương 923

"Hô." Chùi một vệt mồ hôi trên trán, với tu vi Dẫn Khí Hậu Kỳ hiện tại của tôi, một hơi vẽ ra nhiều phù chú như vậy, cũng khá mệt.

Pháp lực thì không tiêu hao quá nhiều, chủ yếu là hao phí tinh thần lực, từng nét từng nét vẽ, không thể có chút sai sót.

Tập trung cao độ trong thời gian dài, ngay cả Trần Hạo, cũng cảm thấy một tia mệt mỏi.

"Nhưng... cuối cùng cũng hoàn thành!" Nhìn một đống phù chú đặt bên cạnh, trên mặt Trần Hạo lộ ra một tia mỉm cười.

Mất bốn năm tiếng mới vẽ xong, tuy mệt, nhưng nhìn thấy thành quả thì cũng thấy đáng.

Lúc này đã sáng sớm, Y Phù Lâm cũng đã ngủ thiếp đi bên đống lửa.

Đón ánh bình minh, trên mặt Trần Hạo lộ ra một tia mỉm cười.

"Bây giờ, xem xem có hữu dụng hay không!" Không đánh thức Y Phù Lâm, Trần Hạo sau khi khôi phục pháp lực và tinh thần, liền mang kinh thư lên một cồn cát ở đằng xa.

Bởi vì tôi cũng không biết động tĩnh sắp gây ra sẽ lớn đến mức nào, có khả năng sẽ làm bị thương Y Phù Lâm.

Cho nên tránh xa một chút thì tốt hơn!

Nhìn một lượt môi trường xung quanh, Trần Hạo lấy ra một đống phù chú, "Hoa", Trần Hạo ném tất cả sơ cấp phù chú lên không trung.

Đồng thời, pháp lực trong cơ thể vận chuyển cực nhanh, tay phải bấm pháp quyết, để lại từng vệt tàn ảnh.

Thật kỳ diệu, những lá phù chỉ này không hề bay lượn theo gió, theo sự thay đổi của thủ ấn tay phải Trần Hạo, chúng phát ra ánh sáng lung linh, mỗi lá bay về một hướng cố định.

Ban đầu những phù chú đó trông có vẻ lộn xộn, nhưng theo sự bấm pháp quyết không ngừng của Trần Hạo, những phù chú này liền từ từ di chuyển, cuối cùng sắp xếp chỉnh tề.

Rất nhanh, chín mươi chín lá sơ cấp phù chú liền hình thành một vòng tròn khổng lồ.

Ngay khi vòng tròn hình thành, các phù chú liền đồng loạt phát ra ánh sáng chói mắt, tuy không chói lóa, nhưng lại che lấp cả ánh mặt trời vừa mọc.

"Ong!" Kèm theo ánh sáng màu vàng nhấp nháy, một trận tiếng động trầm thấp vang vọng trên cồn cát, như tiếng chuông cổ tự, sâu lắng và xa xăm.

Ba loại phù chú hòa trộn vào nhau, trông có vẻ lộn xộn vô chương, thực ra lại ẩn chứa quy luật.

Chúng xoay tròn nhanh chóng quanh Trần Hạo ở giữa, nhưng vẫn giữ vị trí tương đối không đổi, khuấy động từng lớp cát bụi.

Trông có vẻ đơn giản, chỉ trong vài hơi thở đã thành hình, nhưng đối với Trần Hạo lại vô cùng phức tạp.

Riêng việc vận chuyển pháp lực và bấm pháp quyết đã phức tạp rồi, cộng thêm cả chín mươi chín lá phù chú, mỗi một lá đều phải dựa vào tinh thần lực để gắn vào, do pháp quyết thao túng, cực kỳ hao phí tinh lực.

"Bây giờ đặt Tụ Linh Phù vào, sẵn sàng để kích hoạt phù trận!" Dừng thủ ấn bấm pháp quyết không ngừng trong tay, Trần Hạo thở phào một hơi dài.

Mặc dù toàn bộ giải thích phù chú đều nằm trong đầu tôi, mỗi bước của phù trận cũng rõ ràng.

Nhưng, đây cũng là lần đầu tiên Trần Hạo thi triển phù trận, thậm chí ngay cả phù chú cũng ít dùng.

May mắn thay, cái phù trận Cách Thiên Tuyệt Địa này nghe có vẻ lợi hại, nhưng thực tế cũng không quá phức tạp.

Đương nhiên, đây chỉ là một loại phù trận cấp thấp nhất, chỉ cần một trăm linh tám lá phù chú là có thể cấu thành.

Phù trận này về mặt lý thuyết có thể thêm vô hạn phù chú, thậm chí cả phù bảo.

Uy lực tăng mạnh đồng thời, độ khó thi triển cũng không thể sánh bằng.

Mặc dù là một tiêu chuẩn tối thiểu, Trần Hạo miễn cưỡng hoàn thành bước đầu tiên.

Còn về việc tiếp theo đặt Tụ Linh Phù vào trận pháp, thì không phức tạp.

Cầm Tụ Linh Phù trong tay, Trần Hạo vận dụng pháp lực, "xoẹt" một tiếng, lá bùa liền như một luồng sáng, bắn vào trận pháp xung quanh đang không ngừng xoay tròn.

Từng lá, từng lá, rất nhanh, Trần Hạo đã đặt tất cả Tụ Linh Phù vào vị trí thích hợp.

Lúc này trong cảm ứng của Trần Hạo, bên trong vòng tròn được trận pháp bao vây, linh khí trời đất không ngừng giảm bớt.

Linh khí bên ngoài lại không ngừng tụ lại, dũng mãnh chảy vào trong trận pháp.

Cùng với linh khí bên trong trận pháp càng lúc càng nhiều, sự xoay

chuyển cũng càng lúc càng nhanh.

Nhưng đến một lúc nào đó, trận pháp lại không hề ảnh hưởng đến cát bụi xung quanh, dường như trận pháp đã hoàn toàn dừng lại.

Không một hạt cát nào bị cuốn đi, nhưng linh khí trời đất nồng đậm lại không ngừng được hấp thụ, hình thành một vòng xoáy khí lưu mạnh mẽ mà mắt thường không thể nhìn thấy.

Lúc này, trận pháp không còn nhìn thấy những phù chú dày đặc trên đó, chỉ thấy một dải kim quang lấp lánh không ngừng xoay tròn quanh Trần Hạo, nhìn khí thế phi phàm.

Đợi linh khí trời đất bên trong trận pháp không còn một tia nào nữa, Trần Hạo cầm Thái Dương Kim Kinh vẫn luôn đặt ở một bên.

"Vậy thì, bây giờ, thời khắc chứng kiến kỳ tích!" Trần Hạo cũng không biết cái trận pháp này có thể bắt giữ được luồng sức mạnh thần bí kia không, nhưng có bệnh thì vái tứ phương, bây giờ cũng không còn cách nào khác.

"Ôi, Thái Dương Thần vĩ đại, xin ca ngợi người!

Con dân thành kính của người cầu nguyện người, nguyện người hãy hiển hiện thần lực trước mặt con, lửa, khởi nguyên của vạn vật, hãy xuất hiện đi!" Niệm câu chú ngữ "trung nhị" (ảo tưởng sức mạnh) mà ngay cả Trần Hạo nhìn cũng cảm thấy xấu hổ, anh nghiêm chỉnh chờ đợi, sẵn sàng phát động trận pháp bất cứ lúc nào.

"Hô." Cùng với lời Trần Hạo dứt, một trận gió nhẹ nhàng thổi qua, luồng sức mạnh thần bí vô hình vô ảnh, lại một lần nữa quỷ dị xuất hiện trước mắt Trần Hạo.

"Hừ!" Khẽ hừ một tiếng, Trần Hạo ném Thái Dương Kim Kinh ra, hai tay nhanh chóng kết pháp quyết, pháp lực trong cơ thể càng vận chuyển hết công suất, thế như sấm sét.

“Ông ~ ông ~ ông ~” Trận pháp đang xoay nhanh nhưng im lặng bỗng chốc đại phóng quang mang, kim quang chói mắt che phủ ánh sáng mặt trời, phát ra tiếng vang ầm ầm trầm hùng và mạnh mẽ.

Lời nói vang như sấm mùa xuân, đôi tay đang cuốn tàn ảnh của Trần Hạo dừng lại, pháp lực vận chuyển, lớn tiếng hô: “Cách Thiên Tuyệt Địa Trận.

Phong Cấm!!” “Thành!” Âm thanh kim loại lớn vang lên, trận pháp phát ra quang mang chưa từng có, những luồng sáng này trong chớp mắt hình thành một tấm lưới lớn dày đặc và kiên cố, lao về phía luồng sức mạnh thần bí ở trung tâm trận pháp.

“Thành công rồi!?” Thấy kim quang miên man bất tận như một tấm lưới lớn, bao bọc chặt chẽ lấy luồng sức mạnh thần bí kia, Trần Hạo cũng mặt lộ vẻ kinh hỉ, hai mắt phát sáng, kích động nói một câu.

Không, lời anh vừa dứt, chỉ thấy kim quang lưới lớn trong chớp mắt khuếch tán ra ngoài.

Chương 924

Như một quả bóng bay không ngừng được bơm khí, bị trương lớn và khuếch tán ra.

"Kẻ nào!?

Kẻ nào dám ngăn cản ý niệm của bản thần Thái Dương Thần, thật là to gan lớn mật, muốn chịu sự trừng phạt của bản thần sao?" Cùng với kim quang lưới lớn khuếch trương, một âm thanh trầm hùng mạnh mẽ, uy nghiêm rộng lớn đột nhiên vang lên từ bên trong.

Sóng âm cuồn cuộn, chấn động màng tai Trần Hạo đau nhức, cát bụi trên mặt đất cũng bị cuốn lên, bay lượn tứ tung.

Nhưng, trận pháp vẫn kiên cường, bị thứ bên trong làm cho trương lớn ra, nhưng vẫn đang cực lực co nén vào bên trong.

Một trương một co, kim quang lưới lớn không ngừng biến hóa, dường như đang đối kháng với sức mạnh bên trong.

"Thái Dương Thần!?" Lúc này Trần Hạo lại vẻ mặt ngơ ngác nhìn đoàn kim quang không ngừng co duỗi trên không trung, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Vì thật sự không hiểu tại sao lại lôi ra được một "đại boss" cấp Thái Dương Thần.

Nhưng, ngơ ngác nửa ngày, Trần Hạo mới phát hiện một vấn đề khá nghiêm trọng.

"Không ra được!?" Nhìn trận pháp vẫn kiên cường và kim quang lưới lớn vẫn không ngừng co duỗi, Trần Hạo cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nghe từ âm thanh vừa rồi, thứ bị nhốt bên trong tự xưng là Thái Dương Thần không nghi ngờ gì, nhưng tại sao bây giờ ngay cả một

trận pháp nhỏ cũng không thoát ra được?

“Nói, về thần Ai Cập.

Chẳng lẽ là nước sao?” Lúc này sự hoảng loạn ban đầu trong lòng Trần Hạo đã hoàn toàn tan biến, vì nhìn tình huống hiện tại.

Cái gã tự xưng Thái Dương Thần kia, ngay cả trận pháp do tôi bố trí cũng không thoát ra được sao?

Bình tĩnh lại, Trần Hạo bay vút lên, ngang hàng với kim quang, lớn tiếng hét vào bên trong: “Này, cái gã bên trong kia!

Có ở đó không?

Nếu có thì trả lời một tiếng, không có thì hú một cái!” “...” Lời Trần Hạo vừa dứt, bên trong yên tĩnh như tờ, ngay sau đó liền truyền ra tiếng gào thét tức giận.

“Đáng ghét, phàm nhân ngu dốt!

Kẻ nào?

Dám ngăn cản ý chí của bản thần, thực sự tội không thể tha, đáng vạn lần chết!

Nếu không chịu đựng nộ hỏa của bản thần, mau mau thả bản thần ra!” Âm thanh uy nghiêm hùng vĩ nghe chói tai muốn rách, cứ như rất lợi hại vậy.

Luôn tự xưng “bản thần”, sự kiêu ngạo cũng hiển lộ rõ.

Nếu không phải đã lâu không thoát khỏi sự giam cầm của trận pháp, có lẽ Trần Hạo đã thực sự bị tên này dọa sợ rồi.

“Này, cái gã đó thật sự là Thái Dương Thần sao?” Nghe bên trong có phản ứng rồi, Trần Hạo cũng vội vàng mở lời hỏi, hừng hực hứng thú, như thể hồi nhỏ bắt được ve sầu vậy.

“Hừ!

Phàm nhân ngu dốt và vô tri, bản thần đương nhiên là Thái Dương Thần!” “Không cần biết ngươi đã dùng phương pháp gì để giam cầm bản thần, nhưng ta khuyên ngươi mau mau thả bản thần ra, nếu không đợi bản thần nổi giận, lúc đó ngươi khó thoát khỏi cái chết!” Âm thanh phẫn nộ vang lên, không chỉ to, Trần Hạo còn phát hiện bên trong có một luồng sức mạnh thôi miên, dường như muốn quấy nhiễu ý chí tinh thần của Trần Hạo.

“Ồ?” Cảm nhận được dao động kỳ lạ, Trần Hạo phát hiện nếu là một người bình thường thì thật khó lòng chống cự, sẽ không tự chủ được mà thần phục dưới âm thanh đó.

Nhưng, trước mặt tôi, sức mạnh thôi miên trong âm thanh đó cũng không mạnh đến thế, có lẽ cũng chỉ tương đương với Di Hồn Đại Pháp mà thôi.

Đối với tôi, căn bản không có tác dụng gì.

“Tiểu tử, ngươi còn do dự cái gì, không mau mau thả bản thần ra!” Cái tên bị trận pháp giam cầm kia dường như đã có chút mất kiên nhẫn, thấy Trần Hạo mãi không có động tác, cũng phẫn nộ mở lời.

Không để ý đến sự phẫn nộ trong lời nói của tên này, Trần Hạo đầy hứng thú lớn tiếng hỏi: “Thái Dương Thần, ngươi có thể chứng minh không?” “Chứng minh!?

Bản thần cần chứng minh sao?

Bản thần chính là Thái Dương Chân Thần, không cần nghi ngờ, phàm nhân, mau mau thả bản thần ra!” “Trừ khi ngươi có thể đưa ra giấy tờ chứng minh có đóng dấu của cơ quan chức năng liên quan, nếu không tôi đâu biết ngươi là Thái Dương Thần!” “Trước khi chưa xác định được ngươi có phải Thái Dương Thần không, tôi sẽ không

thả ngươi ra đâu!" "..." "Phàm nhân, ngươi muốn chứng minh!?" Nghe lời Trần Hạo, cái tên bị giam cầm trong trận pháp kia trầm mặc hồi lâu, cuối cùng mới hạ giọng mở lời.

"Không phải đã nói rồi sao?

Phải đưa ra giấy tờ chứng minh có đóng dấu của cơ quan chức năng liên quan, nếu muốn chứng minh, nếu không tôi đâu biết, ngươi là Thái Dương Thần chứ?" Trong mắt đầy ý cười, Trần Hạo thật sự có chút nghi ngờ cái tên này rốt cuộc có phải Thái Dương Thần không, vì căn bản sẽ không có vị "thần" nào ngu xuẩn đến thế.

Cho nên cũng đùa cợt tiếp lời, muốn xem cái tên tự xưng Thái Dương Thần có vẻ ngu ngốc này sẽ có phản ứng gì.

"Hóa ra bản thần không có giấy tờ chứng minh, cũng không biết cơ quan chức năng liên quan là gì." Âm thanh uy nghiêm lại một lần nữa vang lên, nhưng Trần Hạo lại nghe ra được một tia bất đắc dĩ và...

"Thôi được, vậy phải làm thế nào ngươi mới tin bản thần là Thái Dương Thần?" "Ha ha.

Thôi được rồi, không cần chứng minh nữa, tôi tin, tôi tin ngươi là Thái Dương Thần, ha ha." Nghe âm thanh truyền ra từ bên trong, Trần Hạo thật sự không nhịn được mà cười lớn, đùa cợt nói một câu.

"Hả!?

Phàm nhân, ngươi đang trêu chọc ta sao?" Nghe Trần Hạo cười lớn và sự đùa cợt trong lời nói, cái tên tự xưng Thái Dương Thần kia cuối cùng cũng phát hiện Trần Hạo đang trêu chọc mình.

Trong lòng nổi giận, cũng quát to một tiếng, nghe có vẻ đã tức giận.

"Ha ha.

Trêu chọc ư?

Cho dù ngươi có phải Thái Dương Thần hay không, hôm nay tôi cũng sẽ không thả ngươi ra đâu!" "Gì?

Này, lúc nãy ngươi không phải nói ta chứng minh được ta là Thái Dương Thần thì sẽ thả ta ra sao?

Sao bây giờ lại lật lọng?" "Ách." Nghe ngữ khí sốt ruột của hắn, Trần Hạo không khỏi bất đắc dĩ nói: "Nếu ngươi thật sự là Thái Dương Thần, thì sao lại bị giam cầm bên trong mà không ra được?" "Ta... ta..." Nghe lời Trần Hạo, cái tên đó cũng vội vàng mở lời phản bác, nhưng ấp a ấp úng hồi lâu, cũng không nói nên lời.

"Nhưng, nếu ngươi trả lời được một câu hỏi của tôi, tôi sẽ thả ngươi ra, thế nào?

Thái Dương Thần." Không để ý đến lời nói của tên này, Trần Hạo trên mặt mang vài phần ý cười, lớn tiếng nói với kim quang lưới lớn.

Chương 925

"Được, nếu ngươi có vấn đề, bản thần tự nhiên sẽ thỏa mãn nguyện vọng của ngươi!" "..." Thấy tên này nói vậy thì đang ở đó giả vờ, Trần Hạo cũng cảm thấy có chút câm nín.

Nhưng, những điều đó không quan trọng, bây giờ tôi chỉ muốn biết chuyện về Thái Dương Kim Kinh.

"Tôi, mỗi lần niệm xong chú ngữ, là ngươi chạy ra thi triển pháp thuật phải không?" Tuy là hỏi, nhưng ngữ khí của Trần Hạo rất khẳng định.

"Không sai, chính là bản thần Thái Dương Thần, ứng lời triệu hoán của con dân, hiển linh xuất hiện, thể hiện thần tích, chính là ý chí của bản thần." "Được rồi được rồi, mấy lời nhảm nhí đó không cần nói nữa, tôi hỏi thêm một vấn đề." Vẫy vẫy tay, Trần Hạo vẻ mặt sốt ruột lớn tiếng nói: "Thế tại sao ngươi lại chạy ra thi triển pháp thuật?" "Đó là vì... khoan đã, không đúng!

Lúc nãy ngươi không phải nói chỉ hỏi một câu thì sẽ thả ta ra sao?

Sao lại còn có vấn đề nữa?" "Ôi chao, mấy chi tiết nhỏ này đừng để ý nữa, mau trả lời câu hỏi của tôi đi!" Dưới sự hỏi đáp, ngoài dự liệu của Trần Hạo, chỉ số IQ của tên này dường như rất thấp, đã nói ra tất cả mọi chuyện.

Điều khiến tôi kinh ngạc hơn nữa là, người trước mắt thật sự là Thái Dương Thần.

Chỉ là không giống với loại thần mà Trần Hạo vẫn nghĩ, Thái Dương Thần này kỳ thực căn bản không lợi hại đến thế.

Những vị thần trong thần thoại Ai Cập cổ đại kia cũng đều giống

như hắn, đều là những nhân loại mạnh mẽ đầu tiên nắm giữ phương pháp tu luyện vào thời viễn cổ.

Do phương thức tu luyện của mỗi người khác nhau, đặc trưng biểu hiện cũng không giống nhau.

Do có sức mạnh thần bí cường đại, họ bị những phàm nhân kia kính sợ, sùng bái, truyền bá, ca tụng, và tín ngưỡng!

Cuối cùng, họ phát hiện dường như tín ngưỡng của nhân loại có thể tăng cường thực lực.

Thế là, vì thực lực của riêng mình, họ bắt đầu chiến đấu lẫn nhau, cuối cùng mỗi người chiếm hữu một phần tín đồ.

Dần dần, hệ thống thần Ai Cập cổ đại cũng hình thành.

Nhưng, cùng với sự trôi chảy của thời gian, cuối cùng họ phát hiện một chuyện vô cùng đáng sợ.

Do quá ỷ lại vào lực lượng tín ngưỡng, đa số thực lực bản thân đều được xây dựng trên tín ngưỡng, bản thân cũng không thể không bị lực lượng tín ngưỡng cải biến.

Bất kể ngoại hình hay tính cách, đều bắt đầu biến hóa theo hình tượng trong tưởng tượng của người tín ngưỡng.

Dưới sự kinh hoàng, họ muốn ngăn chặn quá trình này, nhưng đã quá muộn, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chấp nhận trạng thái này.

Nếu cứ như vậy mãi, cũng sẽ không xuất hiện chuyện gì kỳ lạ.

Nhưng, thời gian cuồn cuộn trôi về phía trước, những vị thần không dám tùy ý khuếch trương tín ngưỡng nữa, cuối cùng lại không còn ai tín ngưỡng.

Thế là, những cái mà nhân loại gọi là "thần" này, cũng bắt đầu suy

tàn.

Một số vị thần mạnh mẽ trong đó vẫn tồn tại, linh hồn của họ tồn tại theo một cách khác giữa trời đất.

Lấy kinh thư được chế tạo từ "thần khu" làm cầu nối, liên kết với thế giới, chỉ cần có người niệm chú ngữ trên đó, có thể triệu hoán họ ra.

Lúc đó liền có thể một lần nữa thể hiện sức mạnh, thể hiện càng nhiều, người tin tưởng cũng càng nhiều.

Tuy rằng không có quá nhiều tín ngưỡng, nhưng ít nhất cũng có thể trở nên mạnh hơn.

Chỉ cần tích lũy đến một trình độ nhất định, liền có thể một lần nữa ngưng tụ thân thể, hiển hiện trên thế gian.

Nhưng, thời đại dần dần phát triển, tín ngưỡng của họ càng lúc càng ít, đa số thần đều dần dần biến mất.

Theo những gì Thái Dương Thần này biết, dường như toàn bộ hệ thống thần Ai Cập cổ đại, bây giờ chỉ còn lại hắn và Tử Thần Anubis.

"Đúng là một câu chuyện hơi sáo rỗng nhưng thú vị thật!" Nghe xong Thái Dương Thần kể, Trần Hạo cũng có chút cảm thán, quả nhiên những cái gọi là thần đó không phải là những kẻ tu luyện mạnh mẽ.

Imhotep lại sùng bái thần đến thế, Trần Hạo cũng cảm thấy hơi buồn cười.

Ba nghìn năm trước, "thần" mà hắn tín ngưỡng có lẽ thật sự lợi hại, nhưng bây giờ...

"Hắc hắc." Nhìn kim quang lưới lớn vẫn không ngừng co duỗi, Trần Hạo liền biết Thái Dương Thần kia vẫn luôn cố gắng thoát ra.

Nhưng, dựa vào thực lực hiện tại thậm chí còn không thể hiển hiện thực thể, làm sao có thể đối kháng với trận pháp này chứ.

"Này, Thái Dương Thần, đã chứng minh ngươi là Thái Dương Thần rồi, vậy tôi thả ngươi ra nhé!" Hơi suy nghĩ một chút, khóe miệng Trần Hạo lộ ra một nụ cười gian xảo, hai mắt híp lại, nhẹ giọng nói.

"Được, mau thả bản thần ra ngoài đi!" Thái Dương Thần cũng kích động lên tiếng, vẻ mặt nóng lòng.

"Được, chuẩn bị nhé, tôi sắp mở tấm lưới lớn này ra đây, ngươi phải chú ý lao ra đó!" Trần Hạo vừa lớn tiếng hô, vừa hai tay không ngừng kết pháp quyết, đồng thời dùng ý niệm khống chế trận pháp, làm suy yếu lực lượng phong cấm.

Cùng với Trần Hạo khống chế, kim quang lưới lớn vốn kiên cố không thể phá hủy từ từ xuất hiện một lỗ hổng.

Lỗ hổng này vừa xuất hiện, Trần Hạo liền thấy một luồng khí màu xám từ bên trong chạy ra.

"Ha ha ha ha.

Bản thần cuối cùng cũng ra được rồi, ha ha ha ha." Luồng khí màu xám kia không ngừng lăn lộn trên không trung, từ đó phát ra âm thanh chói tai muốn rách, khí thế rộng lớn, lay động lòng người.

"Hừ hừ.

Phàm nhân ngu dốt kia, thật sự cho rằng bản thần ngu ngốc đến thế sao?

Dám thả bản thần ra, thật là ngu không thể tả!" "Vừa rồi bản thần bất quá vì muốn thoát ra ngoài, mới giả vờ ngu ngốc mà thôi!" "Còn thực sự thả bản thần ra ngoài, ha.

Đúng là nhân loại vô tri và ngu xuẩn!" "Nhưng, như vậy lại tiện cho ta rồi, chỉ cần ta chiếm giữ thân thể của ngươi, thì bản thần có thể một lần nữa khôi phục thực lực, và hiển hiện trên thế gian, ha ha ha ha." Đoàn khí thể đó sau khi phát ra lời tuyên bố hùng hồn, không khoe khoang quá lâu liền lao về phía Trần Hạo, nhanh như chớp, thoáng chốc đã đến.

"Ha ha.

Vô tri và ngu xuẩn sao?" Nghe những lời của cái gọi là Thái Dương Thần kia, khóe miệng Trần Hạo càng cười đậm hơn, giơ cao hai tay, kết pháp quyết thủ ấn.

"Phá!" "Ông!" Cùng với Trần Hạo lớn tiếng hô, trận pháp lại một lần nữa phát ra tiếng nổ ầm vang.

Ngay sau đó, một luồng kim quang chói mắt liền trong chớp mắt lao về phía đoàn khí màu xám kia, thế như sấm sét, nhanh như điện chớp.

"Phụt!" Một tiếng nhẹ nhàng, kim quang như một thanh kiếm sắc bén, trong chớp mắt chém qua đoàn khí màu xám, chia nó làm hai nửa.

Chương 926

"A!" Trong chớp mắt, một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sóng âm cuồn cuộn, chấn động màng tai Trần Hạo đau nhức.

"Mẹ kiếp, thực lực thì không mạnh, mà họng lại to thật!" Không để ý đến tiếng kêu lớn, Trần Hạo lại một lần nữa thao túng kim quang lao về phía đoàn khí màu xám.

"Phụt phụt phụt." Trong chốc lát, bên trong trận pháp kim quang không ngừng lóe lên, xuyên qua xuyên lại trên không trung.

Đoàn khí màu xám kia cũng bị không ngừng cắt xén, biến thành từng luồng từng luồng mảnh vụn.

Tiếng kêu chói tai muốn rách ban đầu cũng dần dần yếu đi, càng lúc càng nhỏ, gần như không thể nghe thấy.

Cái trận pháp này tuy công hiệu chủ yếu là phong cấm, nhưng cũng không phải không có sức mạnh tấn công, chỉ là không mạnh mẽ như công hiệu phong cấm mà thôi.

Nhưng cũng chỉ là so với công hiệu phong cấm không mạnh, ít nhất lực tấn công của luồng kim quang này lợi hại hơn kiếm cương của Trần Hạo rất nhiều.

Thái Dương Thần ngay cả kim quang lưới lớn còn không thoát ra được, thì làm sao là đối thủ của luồng kim quang này, chưa đầy một hơi thở đã bị cắt thành mười mấy mảnh.

Nhưng, bị cắt xén ra, những luồng khí màu xám này vẫn không bị tổn thương, đang từ từ tụ lại, muốn phục hồi.

"Hừ!" Thấy vậy, Trần Hạo cũng không cảm thấy bất ngờ, nếu cái Thái Dương Thần này thực sự bị tiêu diệt như vậy, thì mới là không

đúng.

Cho nên, tôi đã chuẩn bị sẵn.

Pháp quyết kết lúc trước cũng không hoàn toàn là để thao túng trận pháp, mà là đang thi triển pháp thuật.

Tuy bên trong trận pháp không có linh khí, nhưng là người khống chế trận pháp, Trần Hạo lại có thể rút linh khí từ trong trận pháp.

Do tác dụng của Tụ Linh Phù, thậm chí còn hiệu quả hơn việc dẫn động linh khí trời đất.

"Lôi Lạc!" Pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn, tụ linh khí rút ra từ trong trận pháp, ý niệm tinh thần của Trần Hạo câu họa.

Cùng với một tiếng hô lớn, chỉ thấy phía trên đoàn khí màu xám đang cực lực tụ lại muốn phục hồi liền xuất hiện một đoàn điện quang màu xanh tím.

Điện quang không ngừng cuộn trào, phát ra tiếng "lách tách" vang dội, uy thế phi phàm.

"Rắc!" Đoàn điện quang không ngừng phun ra những tia chớp nhỏ trong chớp mắt bùng nổ, nhưng không tản ra, hình thành một tia chớp nhỏ bằng ngón tay cái, nhanh chóng đánh về phía đoàn khí màu xám.

"A!" Trong chớp mắt, một tiếng kêu thảm thiết thê lương vang lên, chỉ thấy đoàn khí màu xám ban đầu đang cực lực tụ lại, trong khoảnh khắc bị tia chớp đánh trúng, liền lung lay bất định, tản ra tứ phía.

"Ồ?

Còn chưa chết à?" Nhìn luồng khí trên không trung chỉ loãng và tối đi một chút, Trần Hạo lại có chút kinh ngạc.

Vì vừa rồi Hoán Lôi Thuật thi triển dưới sự gia trì của trận pháp

gần như đạt đến lực tấn công của Đại Thiên Sư.

Nhưng đạt đến mức độ này mà không bị pháp thuật của Trần Hạo oanh sát đến chết, cũng có thể thấy thực lực thời kỳ toàn thịnh của hắn thật sự rất mạnh.

"Tiểu tử, ngươi lại dám tấn công bản thần, thật sự to gan lớn mật!

Đợi bản thần đoạt được thân thể của ngươi, lúc đó sẽ ném linh hồn ngươi vào địa ngục, vĩnh viễn chịu nỗi đau thấu xương thấu tủy!" Trong lúc Trần Hạo đang suy nghĩ, đoàn khí màu xám bị sét đánh trúng lại một lần nữa tụ lại.

Sóng âm cuồn cuộn vẫn khí thế phi phàm, nhưng Trần Hạo lại nghe ra được một tia đau khổ và hoảng sợ trong đó.

"Hắc hắc." Không để ý đến tiếng gầm lớn của tên này, Trần Hạo cười cười, liền một lần nữa kết pháp quyết.

"Rắc!" Tia chớp xanh tím lại một lần nữa đánh trúng đoàn khí màu xám trên không trung, sau một tiếng kêu thảm thiết thê lương, đoàn khí màu xám lại loãng đi một chút.

"A!

Tiểu tử đáng ghét, ngươi đang tìm chết!" "Rắc!" "Ta muốn ném linh hồn ngươi vào lửa địa ngục, thiêu đốt vĩnh sinh vĩnh thế." "Rắc!" "Tiểu tử, ta..." "Rắc!" "Ta..." "Rắc!" Trong chốc lát, bên trong trận pháp đầy tiếng la mắng và âm thanh sét đánh bùng nổ, nghe khá thú vị.

"Hù.

Hơi mệt rồi đấy!" Hít một hơi thật dài, Trần Hạo lau lau mồ hôi trên trán.

Nhìn luồng khí màu xám vốn to lớn trên không trung, bây giờ chỉ

còn lại một đoàn kích thước bằng cái đĩa, Trần Hạo trên mặt lộ ra vài phần ý cười.

"Này, Thái Dương Thần, ngươi nói chuyện được không?" "Tiểu tử..." Nghe lời Trần Hạo, đoàn khí màu xám vốn trông có vẻ chết chóc lại một lần nữa chấn động, phát ra âm thanh.

"Hả!?

Lại muốn thử vài lần nữa sao?" Thấy tên này đến lúc này còn không chịu bỏ cuộc, muốn ra vẻ, Trần Hạo cũng giơ hai tay lên, làm tư thế kết pháp quyết.

"Được rồi, được rồi, đừng nữa, đừng nữa." Thái Dương Thần cũng vội vàng lớn tiếng xin tha, ngữ khí đầy vẻ chật vật.

"Hừ hừ." Buông hai tay xuống, Trần Hạo nhìn đoàn khí màu xám trên không trung, cũng lạnh lùng hừ lạnh hai tiếng.

Bây giờ tên này đã chịu thua, tôi cũng không đánh nữa.

Tạm không nói đến chuyện nhiệm vụ, nhưng vừa rồi nó muốn đoạt xá, Trần Hạo liền không vui.

Tuy rằng với tình trạng của tôi, cũng không thể đoạt xá thành công, nhưng, đối với một kẻ muốn giết mình, Trần Hạo không ngại tiêu diệt.

"Chỉ... phải làm sao mới có thể giết chết nó!?" Nhìn đoàn khí màu xám kích thước bằng cái đĩa trên không trung, Trần Hạo cũng cảm thấy một trận phiền não.

Vì vừa rồi sau khi Hoán Lôi Thuật thứ năm giáng xuống, Thái Dương Thần vẫn ở trạng thái này.

Phía sau dù có đánh thế nào, cũng không có bất kỳ hiệu quả nào, trừ việc khiến nó kêu la đau đớn, căn bản không có tác dụng gì khác.

Nếu không thì, Trần Hạo đã trực tiếp thi triển Hoán Lôi Thuật, tiêu diệt tên này.

Sức mạnh sấm sét, dương cương chi khí, bất kể đối với nhục thân hay linh hồn, đều có lực tấn công cực mạnh, cũng là thủ đoạn tấn công đơn thể mạnh nhất mà Trần Hạo hiện tại có thể thi triển.

Từ trạng thái hiện tại của Thái Dương Thần mà xem, không nghi ngờ gì là trạng thái linh hồn.

Nhưng tại sao Hoán Lôi Thuật lại không thể tạo thành nhiều tấn công hơn, Trần Hạo lại không thể hiểu nổi.

Nếu Hoán Lôi Thuật không được, vậy thì đổi một pháp thuật chuyên tấn công hồn phách thử xem.

Chương 927

Nghĩ vậy, Trần Hạo không chần chừ nữa, bắt đầu kết pháp quyết.

"Này, ngươi đang làm gì?

Không phải lại muốn làm ra cái tia chớp kia chứ?" Thái Dương Thần vốn đang lẳng lặng bay lơ lửng trên không trung nhìn động tác của Trần Hạo, cũng bắt đầu hoảng sợ.

Tuy rằng loại tia chớp đó không gây ra quá nhiều thương tổn cho nó, nhưng nỗi đau thấu tận linh hồn đó lại khiến người ta khó mà chịu đựng được.

Vừa rồi đã bị sét đánh mười mấy cái, bây giờ nó không dám tiếp tục thử nữa.

"Này, tiểu tử, ngươi đang làm gì vậy?" Nhìn Trần Hạo không trả lời, vẫn không ngừng kết pháp quyết, Thái Dương Thần cũng hoảng sợ.

Tuy nhìn thủ pháp trên tay Trần Hạo, dường như không phải chiêu thức sét đánh vừa rồi thi triển.

Nhưng, nếu không phải tia chớp vừa rồi, mà lại chọn phương thức khác, vậy thì, hiện tại Trần Hạo có khả năng đang làm chuyện gì đó, muốn làm ra thứ có thể tiêu diệt nó.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, Thái Dương Thần càng lúc càng cảm thấy một loại cảm giác nguy hiểm ập đến.

"Ngăn cản!" Trong não không ngừng truyền đến tín hiệu nguy hiểm, Thái Dương Thần cảm thấy nhất định phải ngăn chặn động tác của Trần Hạo, nếu không có khả năng sẽ bị giết chết.

Sống hàng vạn năm rồi, nó không thể cứ như vậy mà bị tiêu diệt.

Cho dù phải tiếp tục tồn tại theo cách này, nó cũng cam lòng, vì ít nhất còn hơn là cái chết rất nhiều.

Lập tức, nó vội vàng bay về phía Trần Hạo muốn thi triển xung kích tinh thần.

Trong trận pháp không có linh khí nên không thể thi triển pháp thuật, chỉ có thể tấn công bằng phương thức nguyên thủy nhất.

"A." Nhìn Thái Dương Thần lao tới, Trần Hạo đã sớm có chuẩn bị, ý niệm vừa động, kim quang lưới lớn trước đó biến mất lại một lần nữa xuất hiện.

"Ông!" Trận pháp phát ra quang mang chói mắt, trong chớp mắt bao bọc lấy đoàn khí màu xám nhỏ kia, khiến nó không thể tiến thêm một bước nào nữa.

"Hỗn đản, mau thả bản thần ra ngoài, có bản lĩnh thì chiến đấu chính diện đi, cứ luôn dùng cách này là anh hùng hảo hán!?" "Ách." Đối với câu nói vừa thốt ra của Thái Dương Thần, Trần Hạo cũng cảm thấy có chút câm nín, nhưng không quản nhiều.

Vì, pháp thuật đã chuẩn bị hoàn thành.

"Giảo Hồn!" Trần Hạo trầm giọng nói một câu, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn không ngừng, trong chớp mắt, từ trong cơ thể bay ra một luồng năng lượng màu đen.

Đồng thời, Trần Hạo thu hồi kim quang lưới lớn, lộ ra Thái Dương Thần bên trong.

"A!" Thái Dương Thần vừa thấy lưới lớn biến mất còn chưa kịp vui mừng, liền thấy một luồng năng lượng màu đen lao về phía mình.

Chưa kịp phản ứng đã bị đánh trúng, ngay sau đó, cảm thấy một trận đau đớn dữ dội truyền từ sâu trong linh hồn.

Như thể toàn bộ linh hồn đều bị cối xay khổng lồ nghiền nát, nỗi đau thấu tận linh hồn, khiến nó không kịp kêu lớn đã mất đi ý thức.

Trong tầm nhìn của Trần Hạo, đoàn khí thể loãng kia cũng trong chớp mắt tan biến, biến mất giữa trời đất.

Thấy cái gọi là Thái Dương Thần bị tiêu diệt, Trần Hạo cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Ưm." Ôm chặt lấy đầu mình, Trần Hạo thân thể loạng choạng, vội vàng dừng lại một bước mới ổn định được thân hình.

Pháp thuật chuyên tấn công linh hồn này tuy lợi hại, nhưng đồng thời cũng cực kỳ tiêu hao tinh thần lực của bản thân.

Nhưng, đúng lúc này, âm thanh của hệ thống lại một lần nữa vang lên. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Thí Thần.] "Thật sự chết rồi sao?" Cố nén sự khó chịu trong đầu, Trần Hạo ngẩng đầu nhìn lên không trung, đoàn khí màu xám ban đầu quả thật đã hoàn toàn biến mất.

Tuy rằng đối với việc hoàn thành nhiệm vụ này cảm thấy vui mừng, nhưng Trần Hạo vẫn có chút khó tin.

Dù sao ngay từ đầu tôi đã nghĩ nhiệm vụ khó khăn như vậy lại được hoàn thành, thật sự có chút kịch tính.

Nhưng cũng không nói nhiều, vì Trần Hạo bây giờ cảm thấy thực sự quá khó chịu.

Đầu óc như muốn nổ tung, chóng mặt buồn nôn, muốn ngã lăn ra đất ngủ một giấc thật sâu.

Không chần chừ, liền trực tiếp ngã xuống đất bắt đầu ngủ.

Cát mềm mại ngủ rất thoải mái, còn về việc có bẩn hay không,

Trần Hạo bây giờ không thể quan tâm nhiều đến thế.

Cảm thấy nếu cứ tiếp tục đứng, e rằng thật sự sẽ nôn ra.

Nằm trên cát, Trần Hạo nhắm mắt lại, trong chớp mắt, liền chìm vào giấc ngủ sâu.

"Ưm." Lờ mờ tỉnh dậy, mở đôi mắt mơ màng, Trần Hạo trở mình, nhìn lên bầu trời lộ ra phía trên trận pháp, ánh sao lấp lánh.

"Hả?

Mẹ kiếp, ngủ một giấc dậy trời đã tối rồi sao?" Nhìn ánh sao lấp lánh không ngừng trên bầu trời, Trần Hạo vội vàng đứng thẳng dậy, chân khí toàn thân kích động, cộng thêm Tị Trần Phù, thì không có một hạt cát nào còn sót lại.

Nhìn trận pháp vẫn không ngừng xoay tròn xung quanh, trong mắt Trần Hạo lóe lên một tia tiếc nuối, nhưng pháp quyết vẫn kết.

"Ông!" Trận pháp không ngừng xoay tròn phát ra tiếng vang lớn, kim quang mạnh mẽ chói mắt, nhưng trong chớp mắt liền tan biến.

Những phù chú vốn đang bay lơ lửng trên không trung đều mất đi động lực, cũng không còn quang mang, từng tờ từng tờ bay xuống mặt đất.

Mỗi khi trận pháp kết thúc, những phù chú này đều sẽ hoàn toàn mất đi hiệu quả, không còn bất kỳ tác dụng nào nữa, trừ việc có thể dùng để mồi lửa.

"Trần Hạo!?" Trong khoảnh khắc Trần Hạo thu hồi trận pháp, liền nghe thấy âm thanh kinh ngạc vang lên phía sau.

"Trần Hạo, không sao thật tốt quá rồi, tôi cứ nghĩ... huhu." "Ách." Ngơ ngác nhìn Evelyn lao đến ôm chầm lấy mình, Trần Hạo cảm thấy có chút ngơ ngác.

“Trần tiên sinh, ngài không sao thật tốt quá rồi, tôi cứ nghĩ ngài gặp chuyện gì chứ!

Nhưng vòng sáng màu vàng kia đã chắn tôi ở bên ngoài, tôi cũng không vào được, hắc hắc.” Lúc này, đi theo sau Evelyn, Jonathan cũng tiến lên nói nhỏ với Trần Hạo.

Chương 928

O'Connell ở phía sau cùng vẻ mặt khó chịu nhìn Trần Hạo, trong mắt đầy phẫn hận, cứ như Trần Hạo đã làm chuyện gì đó khiến trời đất căm phẫn vậy.

“Ha ha.” Cười cười, Trần Hạo liền nhẹ nhàng đẩy Evelyn ra khỏi lòng mình, bắt đầu hỏi tình hình hiện tại.

Sau một hồi hỏi chuyện, Trần Hạo mới biết, hóa ra ngay từ đầu Evelyn đã bị tên Thái Dương Thần kia đánh thức.

Sau khi mọi người tỉnh dậy phát hiện Trần Hạo biến mất, nhìn quanh thì thấy vòng sáng lớn màu vàng nổi bật ở đằng xa.

Cộng thêm việc Thái Dương Thần gây ra động tĩnh lớn như vậy, không nói nhiều liền chạy về phía đó.

Nhưng, Trần Hạo lúc đó tuy không đi quá xa, nhưng đợi đến khi Evelyn cưỡi lạc đà đến nơi, Trần Hạo đang chơi trò “đánh sấm sét” với Thái Dương Thần.

Nghe tiếng sấm “rắc rắc” không ngừng vang lên bên trong và một giọng nói lạ gầm thét, vừa cảm thấy kinh ngạc vừa bắt đầu lo lắng cho Trần Hạo.

Sau đó bên trong lại không còn âm thanh nữa, chỉ có một vòng sáng lớn màu vàng không ngừng xoay tròn.

Không thể vào được cũng chỉ có thể đứng đợi bên ngoài.

Lúc đầu những người Mỹ kia cũng đợi ở đó.

Nhưng đợi mãi đến trưa, bên trong đều không có động tĩnh gì, thế là họ bỏ đi.

Vốn Jonathan cũng muốn đi, vì trong Hamunaptra có rất nhiều vàng, sợ bị những người Mỹ kia phát hiện, cuối cùng mang đi hết.

Nhưng, dưới sự kiên trì của Evelyn và O'Connell, họ vẫn đợi ở đó.

Đợi đến tối, cũng chính là vừa rồi, đã gần ngủ gật, nhưng bị một tiếng nổ lớn kinh tỉnh.

Sau đó liền thấy vòng sáng lớn màu vàng biến mất, chỉ còn lại những mảnh giấy màu vàng rơi vãi khắp đất, chính là những thứ kỳ lạ mà Trần Hạo đã vẽ trước đó.

Trần Hạo đang đứng ở trung tâm vòng tròn được bao quanh bởi những mảnh giấy, trông như không có chuyện gì.

"Tôi cũng ngủ một ngày sao?

Cũng không quá lâu." Hiểu rõ những điều này, Trần Hạo cũng cùng Evelyn và vài người khác trở về Hamunaptra.

"Mọi người, tôi xin cáo biệt ở đây!" Trong một khách sạn ở Cairo, Ai Cập, Trần Hạo nhìn Evelyn và vài người khác, mặt mang ý cười, nhẹ giọng nói.

"Cái gì!?

Anh muốn đi sao?" Nghe lời Trần Hạo, ba người Evelyn đều ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

Trong mắt Jonathan đầy vẻ ngơ ngác, trong mắt O'Connell đầy vẻ kinh hỉ, chỉ có trong mắt Evelyn tràn đầy hoảng loạn và bất an.

"Anh muốn đi đâu?" Không ngây người quá lâu, Evelyn vội vàng đi đến bên cạnh Trần Hạo, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn anh, khuôn mặt nhỏ đầy vẻ hoảng loạn.

"Mục đích của tôi ở đây đã đạt được," Vẫy vẫy Vong Linh Hắc

Kinh trong tay, Trần Hạo tiếp tục nói, “Bây giờ cũng nên trở về rồi!” “Về sao?

Về An Lạc sao?” Nghe lời Trần Hạo, đôi mắt vốn bất an của Evelyn trở nên hoảng loạn, nắm chặt lấy cánh tay Trần Hạo, nhẹ giọng hỏi.

“Không sai!” Nhìn dáng vẻ của Evelyn, Trần Hạo chậm rãi mở lời.

“Vậy...” Khi Evelyn lại một lần nữa mở lời, chuẩn bị nói gì đó, thì lại bị Jonathan cắt ngang.

“Anh muốn đi ư!?

Vậy đống vàng đó thì sao?” “Ách.

Tôi đã nói rồi, tôi không cần vàng, tất cả đều để lại cho mấy người đi!” Nhìn mấy thùng vàng lớn được mang về bằng đạo pháp ở đằng kia, Trần Hạo cũng cười cười lắc đầu.

Sau khi cáo biệt, Trần Hạo giả vờ không nhìn thấy sự lưu luyến trong mắt Evelyn, trực tiếp cầm Vong Linh Hắc Kinh rồi rời đi.

“Em gái, tại sao em không nói muốn đi cùng anh ta?” Trong phòng, Jonathan vẻ mặt khó hiểu nhìn Evelyn, lúc này cô đang rưng rưng nước mắt, nhẹ nhàng vuốt ve Thái Dương Kim Kinh trong tay.

“Em... em chỉ là một người bình thường thôi, đi cùng...

đi cùng một người không thuộc thế giới này, em... sẽ không đi cùng anh ấy.” Evelyn nói khẽ, giọng khàn khàn nghẹn ngào, nước mắt không thể kìm nén được nữa, “tí tách tí tách” rơi xuống trang sách của Thái Dương Kim Kinh.

Kể từ đêm hôm đó Trần Hạo một lần nữa tặng Thái Dương Kim Kinh cho cô, cô phát hiện mình không thể thi triển được những pháp thuật thần kỳ kia nữa.

Lúc đầu khi biết Trần Hạo tặng Thái Dương Kim Kinh cho mình, cô rất kích động, nhưng sau khi phát hiện ra một chuyện, cô mới hiểu.

Quyển kinh thư này đối với Trần Hạo đã không còn tác dụng nữa, nên mới tặng cho cô.

Thái Dương Kim Kinh đã không còn tác dụng, cho dù chất liệu của nó có quý giá đến mấy, Trần Hạo ngay cả vàng cũng không coi vào mắt, thì làm sao cần nó chứ!

Mình chỉ là một người bình thường, thì có tư cách gì để ở lại bên cạnh một người như vậy chứ!

"Evelyn, đừng buồn, có anh ở đây!" Khi Evelyn đang ôm Thái Dương Kim Kinh âm thầm đau buồn, một giọng nói trầm ấm vang lên từ phía sau cô.

Đồng thời, một bàn tay lớn ấm áp đặt lên vai cô.

"O'Connell!?" Ngẩng đầu lên, Evelyn nhìn O'Connell vẻ mặt an ủi, trong đôi mắt đẫm lệ lại mang vài phần cảm kích.

"Cảm... cảm ơn!" Thút thít, Evelyn đặt Thái Dương Kim Kinh xuống và lao vào lòng O'Connell, nhưng trong lòng lại nghĩ về Trần Hạo đã sớm rời đi.

"Hắc hắc." Nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại của Evelyn, O'Connell nhìn Jonathan đang giơ ngón cái về phía mình, mỉm cười không tiếng động, trong mắt tràn đầy hưng phấn.

Hắn đã mong đợi ngày này từ lâu rồi, vốn tưởng Evelyn thích Trần Hạo, căn bản không có cơ hội.

Nhưng không ngờ Trần Hạo lại ngu xuẩn đến mức bỏ qua một đại mỹ nữ như Evelyn mà bỏ đi.

"Hắc hắc.

Chương 929

Bây giờ hắn đi rồi, Evelyn dưới sự quan tâm của mình nhất định sẽ cảm động, cuối cùng chấp nhận mình, không phải là quá tuyệt vời sao.” Nhẹ nhàng vuốt ve lưng Evelyn, O'Connell bắt đầu ảo tưởng về cuộc sống hạnh phúc sau này.

Còn về Trần Hạo, hiện tại đang bay lượn cao trên không trung.

Vì tôi định đợi Evelyn rời đi rồi mới quay lại đó.

Không có cách nào khác, ai bảo tôi còn một nhiệm vụ “tiêu diệt Đại Tế Tư Imhotep” chưa hoàn thành chứ!

Quả nhiên đúng như tôi dự đoán, ngay cả nhiệm vụ Thí Thần đã hoàn thành, Evelyn cũng mang theo vàng rời khỏi Hamunaptra.

Nhưng Imhotep không bị tiêu diệt, hệ thống cũng không nhắc nhở kịch tình kết thúc.

“Hắc hắc.

Như vậy tiện hơn nhiều, sau này gặp loại phim series, chỉ cần chặn lại nhiệm vụ kịch tình không hoàn thành, thì có thể mãi mãi ở trong thế giới đó.” Không biết Tử Thần có biết Trần Hạo đã tiêu diệt Thái Dương Thần hay không, nhưng cũng không có chút phản ứng nào.

Đã không có phản ứng, Trần Hạo cũng không quản nhiều như vậy, hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Đợi trọn một ngày, Trần Hạo mới một lần nữa trở về Hamunaptra.

Di tích giống nhau, đồi cát giống nhau, mặt trời giống nhau, nhưng lần này lại không có người đồng hành.

Lần trước khi Trần Hạo rời đi, đã trực tiếp kéo quan tài đá chứa Imhotep ra, đặt ở dưới một vách núi phong hóa gần Hamunaptra.

Sau nửa tháng, Trần Hạo một lần nữa đến, vẫn từ chỗ cũ đào quan tài đá lên, không bị ai phát hiện và kéo đi.

Lấy ra chìa khóa, Trần Hạo mở quan tài đá, chuyển thi thể Imhotep ra, niệm chú ngữ trên Vong Linh Hắc Kinh, phục sinh Imhotep.

Sau đó lại với thế sét đánh không kịp bưng tai đánh giết Imhotep, rất đơn giản, so với Thái Dương Thần thì dễ giết hơn nhiều.

Imhotep không khôi phục thực lực, chỉ là một cái xác khô thì thực sự quá yếu, cũng chỉ giống như hành thi mà thôi.

"Hành Thi, có lẽ lúc nào đó có thể đi tìm một bộ phim của Anh Thúc (Cửu Thúc) để chơi một chút." Trần Hạo với tu vi càng thêm thâm hậu chỉ cần hai Hoán Lôi Thuật đã tiêu diệt Imhotep, thậm chí ngay cả linh hồn cũng bị chấn nát.

Toàn bộ quá trình thuận lợi đến kinh ngạc, ngay cả Trần Hạo cũng cảm thấy có chút khó tin.

Còn về quyển Vong Linh Hắc Kinh kia, Trần Hạo trực tiếp hủy bỏ, không bắt giữ Tử Thần, không chỉ rước thêm phiền phức, mà còn không có lợi ích gì.

Cho nên sau khi xóa sạch toàn bộ văn tự trên đó, Trần Hạo trực tiếp vứt nó vào giữa sa mạc hoang vu không người.

Cho đến khi âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu tôi. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoàn thành tất cả nhiệm vụ của thế giới này, xin hỏi có quay về thế giới chủ không?] Trần Hạo không có bất kỳ lưu luyến nào, trực tiếp lựa chọn quay về, vì ở thế giới này những gì cần đạt được đã đạt được hết rồi.

Vừa đúng lúc Trần Hạo quay trở lại thế giới chính của Đạo Mộ, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ thế giới cốt truyện thứ nhất: "Một: Thu được tùy ý một bản trong Thái Dương Kim Kinh và Vong Linh Hắc Kinh.

Hai: Tiêu diệt Đại Tế Ti Imhotep.

Ba: Thí Thần."]. [Phần thưởng nhiệm vụ lần này: 1.

Kho không gian trữ vật mở rộng 20 mét khối. 2.

Tuổi thọ 100 năm. 3. 15 vạn điểm thưởng.

Mời túc chủ kiểm tra.] Nhìn những phần thưởng nhiệm vụ vẫn cũ rích như thường lệ, Trần Hạo cũng cạn lời.

Việc mở rộng không gian trữ vật và điểm thưởng không tệ, nhưng đối với Trần Hạo hiện tại thì sự giúp đỡ không lớn.

Về phần tuổi thọ, tuy nhiều gấp đôi so với hai nhiệm vụ cốt truyện trước, nhưng tuổi thọ của Trần Hạo hiện tại đã lên đến 5500 năm, nên đối với phần thưởng 100 năm tuổi thọ, Trần Hạo thật lòng không cảm thấy có chút kinh hỉ nào.

Sau khi buồn chán tắt bảng thuộc tính hệ thống, Trần Hạo thoát khỏi không gian não vực, đi tìm các bà xã của mình.

Như mọi khi, các cô gái đón tiếp anh, sau đó anh kể lại những trải nghiệm nhiệm vụ cốt truyện lần này.

Đối với A Ninh và các cô gái khác, những người đã quá quen thuộc, cùng lắm họ chỉ nghe cho biết thêm chuyện lạ.

Bạch Ngọc Linh lại nghe rất say mê, dù sao cô cũng chưa từng cùng Trần Hạo xuyên qua thế giới khác làm nhiệm vụ.

Cuối cùng, Hồng Cô còn nũng nịu nói, lần làm nhiệm vụ cốt

truyện tới, Trần Hạo nhất định phải đưa cô ấy đi cùng, nếu không ở nhà chán chết mất thôi.

Trần Hạo cũng tỏ vẻ bất lực, dù sao mấy lần làm nhiệm vụ cốt truyện, hệ thống đều không cho phép anh dẫn theo hộ pháp sứ giả.

Sau một hồi an ủi, các cô gái cuối cùng cũng tạm thời nguôi ngoai.

Nhưng như một điều kiện trao đổi, trong khoảng thời gian tiếp theo, chỉ cần Trần Hạo không đi đến thế giới cốt truyện khác làm nhiệm vụ, anh phải đi hạ đấu cùng các chị em.

Dù sao phần lớn mọi người cũng đã quen với việc cùng Trần Hạo đi hạ đấu trộm mộ, nếu không được động đậy, họ cũng sắp phát điên rồi.

Vậy nên, trong hai ba tháng tiếp theo, Trần Hạo dẫn theo mười cô vợ, liên tục đi hạ sáu bảy cái đấu trong phạm vi an toàn.

Đối với minh khí thu được, các cô gái không quá quan tâm, ngược lại những trải nghiệm mạo hiểm hết lần này đến lần khác thực sự khiến các cô gái vô cùng phấn khích.

Đặc biệt là Bạch Ngọc Linh, một tay mơ hạ đấu, đã mở mang tầm mắt rất nhiều về thuật phân kim định huyệt và trộm mộ!

Sau một thời gian bận rộn, A Ninh và các cô gái đã thoải mái hơn, nhưng vì quá nhiều minh khí được trộm, ngay cả không gian trữ vật 250 mét khối của Trần Hạo cũng không chứa hết.

Chương 930

(Chủ yếu là hơn một nửa không gian trữ vật đã bị vàng, châu báu và vô số vũ khí trang bị chiếm dụng.) Vì vậy, Lara và các cô gái thường cảm thán, ước gì họ cũng có không gian trữ vật như Trần Hạo, hoặc là có pháp khí trữ vật thì tốt rồi.

Thấy cảnh này, Trần Hạo cũng cẩn thận xem xét trong hệ thống, nhưng kết quả là căn bản không có pháp khí trữ vật dạng đó, thậm chí cả đạo pháp cũng không có.

Đúng lúc bất lực thì hệ thống Thần Tuyển lên tiếng. [Đinh!

Do cảm nhận được nhu cầu cấp thiết của túc chủ đối với pháp khí trữ vật, hệ thống này đặc biệt phát hành nhiệm vụ loạt phim truyền hình thế giới Cửu Thúc.

Chỉ cần túc chủ hoàn thành triệt để tất cả các bộ phim trong loạt Cửu Thúc, có thể nhận được quyền đổi pháp khí đặc biệt là Nhẫn trữ vật.

Xin hỏi túc chủ có chấp nhận nhiệm vụ thế giới cốt truyện lần này không?] Nghe xong, Trần Hạo lập tức phấn chấn tinh thần, ngay lập tức không cần lựa chọn gì nữa mà chấp nhận nhiệm vụ.

Trước hết, mức độ nguy hiểm của tất cả các bộ phim trong loạt Cửu Thúc, đối với Trần Hạo hiện tại, thực sự không có quá nhiều nguy hiểm, cùng lắm là cốt truyện nhiều, tương đối tốn thời gian.

Thứ hai, khi làm nhiệm vụ cốt truyện Mummy 1, Trần Hạo đã có ý muốn quay lại thế giới Cửu Thúc để xem.

Cuối cùng, đương nhiên là vì phần thưởng nhiệm vụ.

Cái này đơn giản là buồn ngủ lại có người mang gối đến, thực sự

quá trùng hợp và quá kịp thời.

Sau khi nhận nhiệm vụ hệ thống, thoát khỏi không gian não vực, Trần Hạo kể chuyện này cho các cô gái nghe.

Mặc dù các cô gái hy vọng có được trang bị trữ vật, nhưng để Trần Hạo vì thế mà đi làm nhiệm vụ chịu rủi ro, họ không hề muốn.

Thế là các cô gái đồng loạt bảo không cần trang bị trữ vật, khuyên anh đừng đi làm nhiệm vụ hệ thống nữa.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của các cô gái, Trần Hạo mỉm cười, sau đó nói cho họ biết mấy lý do vừa rồi để đi thế giới Cửu Thúc.

Thấy Trần Hạo đã quyết định, và rủi ro khi đi thế giới Cửu Thúc làm nhiệm vụ cũng không cao như họ nghĩ, các cô gái mới miễn cưỡng đồng ý.

Tuy vậy, các cô gái vẫn ba lần bảy lượt bắt Trần Hạo phải hứa, một khi gặp nguy hiểm phải lập tức từ bỏ nhiệm vụ quay về.

Họ không muốn vì trang bị trữ vật mà Trần Hạo gặp bất kỳ sơ suất nào.

Biểu thị đồng ý và an ủi các cô gái xong, Trần Hạo dẫn họ về nhà ở Kinh Thành.

Sau khi tắm rửa, Tô Nan làm cho Trần Hạo một bàn thức ăn thịnh soạn.

Đợi Trần Hạo ngủ một giấc ngon lành ở nhà, sáng sớm hôm sau, không đợi các cô gái tỉnh dậy, Trần Hạo đã sắp xếp xong tất cả trang bị, sau đó vào không gian não vực nói: "Hệ thống huynh, bắt đầu xuyên việt thế giới cốt truyện Cửu Thúc đi." Khi Trần Hạo lần nữa tiến vào thế giới Cửu Thúc, anh phát hiện mình đang ở trong một ngôi miếu hoang giữa núi rừng hoang dã ngoại ô trấn Lĩnh Nam.

Lúc này màn đêm đang buông xuống, xung quanh tối đen như mực, mang lại một cảm giác âm u rợn người.

Đúng lúc Trần Hạo đang suy nghĩ, bây giờ đang ở phần cốt truyện nào trong loạt phim Cửu Thúc, đột nhiên anh nghe thấy tiếng một người đàn ông trung niên vang lên từ khu rừng không xa: "Âm nhân mượn đường, dương nhân tránh đi!" "Âm nhân mượn đường, dương nhân tránh đi!" "Âm nhân mượn đường, dương nhân tránh đi!" Nghe thấy tiếng, Trần Hạo vội vàng chạy về phía phát ra âm thanh.

Không lâu sau, từ xa anh thấy một đạo sĩ mặc đạo bào màu vàng hạnh, tay cầm chuông tam thanh, đeo một cặp kính lão gọng tròn, không ngừng hô khẩu hiệu, trong tay thỉnh thoảng ném ra một nắm tiền minh tệ lớn.

Đạo sĩ cản thi!

Cũng chính là Tứ Mục đạo trưởng.

Không ngờ, đã rời khỏi thế giới cốt truyện đó lâu như vậy rồi, lần này trở lại lại là mốc thời gian anh vừa rời đi.

Trần Hạo sững sờ một lát, sau đó vội vàng bước ra.

Không xa ngôi miếu, Tứ Mục đạo trưởng tay cầm chuông tam thanh, vừa nhảy vừa đi về phía trước, nhìn vị đạo sĩ đó, Trần Hạo không nhịn được cười, liền sải bước đi tới.

"Tứ Mục sư huynh, lại tiếp khách nhân rồi sao?" "Sư đệ à, tôi nghe Lâm Cửu sư huynh đang du lịch bên ngoài, nên xem thử có gặp được không, tiện thể tiếp thêm mấy khách nhân thôi mà!" Tứ Mục đạo trưởng ha ha cười lớn, sau đó nháy mắt với Trần Hạo.

Trần Hạo bĩu môi: "Xác định không phải là tiếp khách nhân, rồi ngẫu nhiên gặp tôi, tiện thể trêu chọc vài câu sao?

Có mấy khách nhân làm gì!" Nói xong, Trần Hạo cũng không thèm

để ý đến biểu cảm của Tứ Mục đạo trưởng, trực tiếp quay người vào miếu.

"Để lão tử làm khổ lực?

Đùa à?" Trần Hạo thầm cười xấu xa trong lòng.

"Sư đệ, có muốn lát nữa cùng tôi rời đi, đến nhà tôi ở một thời gian không?" "Sư huynh, tại sao không đặt đạo quán ở nơi đông người?" Trần Hạo hơi tò mò, người ta đều hướng đến nơi đông người mà đi, Tứ Mục đạo trưởng lại là một ngoại lệ, sống ở vùng núi sâu không có bóng người trong phạm vi hàng trăm dặm.

Hàng xóm duy nhất là một lão hòa thượng.

"Chú mày không hiểu đâu, núi sâu có cái lợi của núi sâu, hơn nữa nếu không phải vì sư huynh miệng độc, tôi ở trong núi làm gì?" Tứ Mục đạo trưởng trợn mắt trắng dã, ở trong rừng núi sâu thì làm gì có việc buôn bán, chỉ có thể dựa vào cản thi, chạy đi chạy lại khỏi phải nói là mệt mỏi đến mức nào.

Nhưng ông cũng nghiến răng chịu đựng, thực lực chưa đạt Địa sư, tuyệt đối sẽ không chuyển đạo quán đi!

"Phụt." Hóa ra có lần bắt quỷ, bị Cửu Thúc huấn một trận nên mới đưa ra quyết định như vậy.

Khi Trần Hạo biết được sự thật, anh bật cười sặc sụa, khiến Tứ Mục đạo trưởng tức giận thổi râu trừng mắt.

May mà chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến tình huynh đệ giữa Tứ Mục đạo trưởng và Cửu Thúc, cãi nhau chỉ vì đuổi bắt thôi, Trần Hạo cũng không tiện nói nhiều.

Trần Hạo cũng không nghỉ ngơi nữa, cùng sư huynh mang theo hàng hóa rời đi.

Trong một khu rừng rậm rạp, khi Tứ Mục không ngừng rung chuông tam thanh cản thi, Trần Hạo đột nhiên ngửi thấy một mùi lạ, thân thể hơi khựng lại, bắt đầu cảnh giác.

"Sư đệ, có chuyện gì vậy, sao đột nhiên dừng lại?" Tứ Mục đạo trưởng đi nhanh, trong ánh mắt ít nhiều mang theo một chút lo lắng.

Trần Hạo thì thầm hai tiếng vào tai Tứ Mục đạo trưởng, nghe nói có mùi lạ, Tứ Mục đạo trưởng cũng bắt đầu nghiêm túc.

Cẩn thận ngửi rồi thì thầm: "Bách niên hồ ly tinh." Hồ ly dễ thành tinh nhất, bách niên hồ ly tinh trong số yêu tinh thì tương đối lợi hại, Tứ Mục đạo trưởng cũng ít gặp.

Để yêu vật này lại chắc chắn sẽ có không ít người chết, nên nhất định phải tìm cách trừ khử nó.

Nói xong, Tứ Mục đạo trưởng ra hiệu Trần Hạo đừng lên tiếng, tiếp tục chạy đường, phần còn lại giao cho ông ấy.

Căn cứ theo kế hoạch của Tứ Mục đạo trưởng, Trần Hạo tiếp tục chạy đường, trong lòng cũng không sợ hãi, dù sao tu vi của anh không phải là để xem chơi.

"Âm nhân mượn đường, dương nhân tránh đi!" "Âm nhân mượn đường, dương nhân tránh đi!" Tứ Mục đạo trưởng tiếp tục chạy đường, bóng dáng cũng càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng xa.

Chương 931

Không lâu sau khi Tứ Mục đạo trưởng cản thi rời đi, đột nhiên, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, tiếp theo là hai dải lụa quấn lấy một thi thể, dùng sức kéo một cái, thi thể cũng bắt đầu bay ngược về phía sau.

"Khạc, dám trộm thi của ta, ta gọi ngươi là đồ bạch si." Chưa kịp để thi thể bị dải lụa kéo đi, bóng dáng Tứ Mục đạo trưởng đã nhảy ra từ phía sau một cây đại thụ, đồng thời hai tay dùng sức, thất thi cũng bị Tứ Mục đạo trưởng kéo trở về.

Tứ Mục đạo trưởng đoạt lại thi thể, khiến hồ ly tinh ẩn mình nổi giận, hai móng vuốt màu đỏ máu vồ tới Tứ Mục đạo trưởng.

Có thể thấy, con hồ ly tinh này ra tay muốn lấy mạng Tứ Mục đạo trưởng.

Hiện tại Tứ Mục đạo trưởng và hồ ly tinh đang giao chiến, Trần Hạo tự nhiên không thể ngồi yên.

"Yêu nghiệt, xem phù lục của ta!" Trần Hạo nhẹ nhàng phát ra một đạo tru tà phù về phía hồ ly tinh.

Đạo tru tà phù có uy lực lớn, chỉ nghe thấy vài tiếng "xé rách", toàn bộ quần áo trên người hồ ly tinh đều rơi tán loạn, một mảng da thịt trắng tuyết lớn cũng lộ ra trước mắt Tứ Mục đạo trưởng và Trần Hạo.

Chỉ xét riêng về tướng mạo, nữ tử do hồ ly tinh hóa thành tuyệt đối vô cùng xinh đẹp, không dám nói nghiêng nước nghiêng thành, nhưng cũng là tuyệt thế mỹ nữ.

Hiện tại cô ta nằm trên đất dụ dỗ Tứ Mục đạo trưởng và Trần

Hạo như vậy, khiến hai người không khỏi cạn lời.

“Oa tắc, sư đệ, mặt sao mà đỏ thế?” “Sư huynh, tim đập sao mà nhanh thế?” “Đừng lung tung, tôi làm gì có, chết tiệt, cô ta đang hôn tôi!” “…” “Sư huynh, kiềm chế, kiềm chế, phải khống chế lại a!” “Đúng đúng đúng, tôi phải khống chế lại mình.

A!

Nhưng tôi không khống chế nổi mình nữa rồi, sư đệ.” “Sư huynh, mau cùng tôi niệm thanh tâm chú!” Nhìn Trần Hạo giả vờ ngồi xuống, hai mắt nhắm chặt, sợ rằng nhìn thêm con hồ ly tinh kia một cái nữa sẽ không khống chế nổi mình.

Đồng thời Tứ Mục đạo trưởng cũng vội vàng ngồi xuống cùng Trần Hạo, miệng không ngừng niệm thanh tâm chú, cũng không dám nhìn con hồ ly tinh kia.

Thấy Tứ Mục đạo trưởng và Trần Hạo nguyên bản còn sợ hãi, hồ ly tinh càng lúc càng trở nên quá đáng, quần áo trên người bắt đầu nhanh chóng tuột xuống, giơ tay vẫy một cái, hồ ly tinh đã hút Trần Hạo về phía mình.

So với Tứ Mục, một ông chú trung niên, hồ ly tinh tự nhiên càng ưa Trần Hạo, một tiểu thịt tươi.

Đúng theo câu nói, thiếu niên, tôi thích cậu a.

Vì vậy, hồ ly tinh dứt khoát chọn Trần Hạo, không chọn Tứ Mục đạo trưởng.

“Oa, sư huynh, tôi sắp chịu không nổi nữa rồi!

Tôi không khống chế nổi mình nữa rồi!” Trần Hạo ở trước mặt hồ ly tinh, cứ như thể thật sự bị dục vọng khống chế thân thể, lao thẳng vào lòng hồ ly tinh.

Hồ ly tinh kêu lên hai tiếng kiều mị, giả vờ hưởng thụ, nhưng chưa được bao lâu thì hồ ly tinh biến trở về bản thể.

Trong lúc đó, Trần Hạo lấy ra một lá diệt yêu phù, không chút do dự dán thẳng vào người hồ ly tinh.

Cơn đau dữ dội khiến hồ ly tinh không ngừng gào thét quái dị, thấy Trần Hạo đã ra tay, Tứ Mục lại rút ra một thanh kiếm đồng từ phía sau, Trần Hạo nhận lấy bảo kiếm, trực tiếp một kiếm chém đầu hồ ly tinh xuống.

"Phụt xuy!!!" Hồ ly tinh lập tức bị Trần Hạo đánh chết, sau đó anh sải bước đi tới, rút kiếm đồng ra khỏi người hồ ly tinh, mở miệng nói: "Xem ra không tệ, sư huynh đệ chúng ta mới chơi đùa một chút thôi mà." "Thôi được rồi sư đệ, tôi phải quay về rồi!" "Được ạ, sư huynh!" Trần Hạo đáp một tiếng, chỉnh lại quần áo, tiếp tục lên đường.

Năm ngày sau, hai người mang theo hàng hóa đến đạo quán của Tứ Mục đạo trưởng, Trần Hạo đứng trên thung lũng nhìn xung quanh, cảm nhận linh khí trời đất ở đây.

Anh phát hiện linh khí trời đất ở đây đậm đặc hơn trấn trên không ít, nếu tu luyện lâu dài ở đây, hiệu quả chắc chắn sẽ cực kỳ tốt.

Đáng tiếc Trần Hạo sẽ không chọn loại địa phương này, tu luyện cơ bản dựa vào ngón tay vàng, không cần linh khí trời đất.

Dù sao ở thời Mạt Pháp, linh khí đậm đặc không ít, nhưng có lẽ cũng không thể sánh bằng mấy chục năm trước, ở những nơi linh khí thiếu thốn cũng có thể đậm đặc hơn.

Huống chi có ngón tay vàng mà còn phải khổ cực tu luyện, vậy thì ngón tay vàng có tác dụng gì?

Trần Hạo ghét nhất loại người rõ ràng dựa vào ngón tay vàng mà

sống phong lưu phát đạt, nhưng lại mồm mép khăng khăng dựa vào thiên phú tu luyện.

Không có ngón tay vàng, ai biết họ là loại phế vật, yếu kém gì mà tu luyện?

Ngay cả huyệt vị ở đâu cũng không tìm được chứ đừng nói chi khác.

Hai ngôi nhà gỗ, một cái sân nhỏ, trong sân nuôi gà vịt ngỗng, lại có động vật chạy khắp núi, nói chung nơi ở này có một loại cảm giác thơ mộng.

Đáng tiếc Trần Hạo là người thích náo nhiệt, để anh sống cả đời ở nơi như vậy, có lẽ phải đợi đến khi thế giới bị hủy diệt.

"Gia Nhạc!

Gia Nhạc!" Về đạo quán, Tứ Mục đạo trưởng bắt đầu biến thân thành kiểu hoang dã, tùy tiện cởi đạo bào vứt xuống đất, nếu là ở nơi khác, chắc chắn sẽ bị Cửu Thúc la mắng.

"Chuyện gì thế, Gia Nhạc đâu, sao không ra?" Nói xong, sắc mặt Tứ Mục đạo trưởng đột nhiên trở nên nghiêm túc, thằng nhóc Gia Nhạc chắc chắn lại đang ngủ nướng!

"Dám để cửa mơ màng như Châu Công giải mộng, sư đệ tôi lần đầu đến đây, lại để tôi như vậy, xem tôi lần này thu thập nó!" Nói rồi, Tứ Mục đạo trưởng lấy ra không ít que tre từ bên cạnh, và chia cho tất cả tử thi, đợi sau khi chia xong, trực tiếp niệm pháp quyết.

"Thiên linh linh, địa linh linh, Hành thi có linh, hành sự do tâm, nghe đánh nghe chửi, ai chửi thì nghe, nghe theo lệnh ta!" Nhìn Tứ Mục đạo trưởng thực hiện một loạt động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi, Trần Hạo cho rằng chuyện này chắc chắn không phải lần đầu.

Niệm xong chú, Tứ Mục đạo trưởng cầm một cây gậy đánh Gia Nhạc một trận tơi bời, khiến Trần Hạo không nhịn được giật giật mí mắt.

Gia Nhạc đột nhiên bị tấn công, theo bản năng nhảy lên, một quyền vung ra.

"Chết tiệt!" Trần Hạo lùi lại hai bước, tránh bị vạ lây, hai thầy trò nói chuyện rất ác, một người cầm gậy, niệm pháp, một người thì nhắm vào mặt và hạ bộ đối phương mà đánh.

"Ai ya!" Chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, Tứ Mục đạo trưởng kẹp chặt hai chân, nằm sấp trên đất, bị đồ đệ một cước đá trúng hạ bộ, vô số cây gậy tre đánh túi bụi vào Tứ Mục đạo trưởng.

Nhìn thấy cảnh đó, Trần Hạo không tự chủ được mà kẹp chặt hai chân, cảm thấy lạnh buốt dưới háng.

Mặc dù trong phim xem cảnh này khá hài hước, nhưng khi nó xảy ra thì không nhịn được mà run cầm cập dưới háng.

"Bất động như sơn, an tĩnh vi hào, nghe ta hiệu lệnh, quên đi cái đau!" Đúng lúc Tứ Mục đạo trưởng thảm thiết bị đánh, Trần Hạo sử dụng Mao Sơn đạo thuật khống chế đám tử thi kia.

Lập tức tất cả tử thi đều vứt gậy tre đi, Tứ Mục đạo trưởng cũng từ từ bò ra khỏi đống tử thi.

"Sư phụ như vậy, không sao chứ?" Gia Nhạc vội vàng đỡ Tứ Mục đạo trưởng dậy, may mà Tứ Mục đạo trưởng chỉ bị vài vết thương ngoài da (nếu quả trứng cũng được tính là vết thương ngoài da) không bị thương xương cốt.

Sắc mặt Tứ Mục đạo trưởng vô cùng khó coi, chuyển ánh mắt về phía Gia Nhạc.

Không cần nói cũng biết, Gia Nhạc lần này xem ra "khó thoát khỏi

kiếp nạn".

Gia Nhạc cũng không nói gì, cười gượng một tiếng, vội vàng cầm chuông tam thanh bên cạnh, rung lên khống chế tử thi rời khỏi phòng.

Chương 932

Mười phút sau, Gia Nhạc đặt tử thi xong, Tứ Mục đạo trưởng cũng thay một bộ quần áo sạch sẽ, ngay cả máu mũi cũng đã lau khô.

Nếu không phải vết sưng trên mặt, và dáng đi khập khiễng, căn bản sẽ không biết vừa rồi bị đồ đệ đánh cho tơi bời.

"Thằng nhóc thối, không đi nấu cơm, cả ngày chỉ biết hồ đồ, cũng không học hỏi sư thúc!

Thật làm sư phụ mất mặt." Mỗi một sư phụ giáo huấn đồ đệ đều như nhau, thậm chí giọng điệu cũng tương tự.

Trần Hạo là động vật ăn thịt, Tứ Mục đạo trưởng cũng vậy, nên bảo Gia Nhạc làm thịt một con gà mái già hầm lên, làm bữa sáng.

Canh gà thơm lừng đã nấu xong, ba người ăn một trận lớn.

Trần Hạo và Gia Nhạc đều là thanh niên, nhanh chóng quen thân, Gia Nhạc vừa ăn vừa nói lát nữa sẽ dẫn Trần Hạo đi bắt cá, bữa trưa ăn cá nướng, khiến Tứ Mục đạo trưởng nổi trận lôi đình.

"Hỗn xược!

Cả ngày chỉ biết bắt cá, bắt cá, đi mà bắt cho xong, phải dẫn sư thúc đi cùng, cũng còn hơn là vô công rồi nghề!

Bảo tu luyện thì than khổ, nhắc đến bắt cá thì hăng hái, ta Tứ Mục sao lại thu nhận một đồ đệ như vậy." Tứ Mục đạo trưởng cảm thấy mệt mỏi trong lòng, Gia Nhạc cũng vậy, lại bị mắng nữa rồi.

Không bị sư phụ mắng thì Gia Nhạc thật không dám dẫn Trần Hạo đi bắt cá nữa.

Ăn sáng xong, Trần Hạo và Tứ Mục đạo trưởng đi ngủ, Gia Nhạc

đi bắt cá, làm bữa trưa.

Khi Trần Hạo và Tứ Mục đạo trưởng dậy, món cá nướng thơm lừng đã có thể ăn được, cá nướng không ô nhiễm thật là sảng khoái!

Tài nấu nướng của Gia Nhạc rất tốt, có thể so với Thu Sinh rồi, Trần Hạo ăn rất ngon miệng, một hơi ăn mấy con mới dừng lại.

Ăn trưa xong, Gia Nhạc bắt đầu dọn dẹp vệ sinh.

"Sư phụ, Đại sư bên cạnh đã về rồi." Dọn dẹp vệ sinh xong, Gia Nhạc báo cáo sự việc với Tứ Mục đạo trưởng.

Không ngờ Tứ Mục đạo trưởng vốn đang cười hì hì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, khó chịu hừ một tiếng: "Về thì về, lại thế nào, chẳng lẽ muốn tôi đi thỉnh an ông ta à???".

Tứ Mục đạo trưởng hừ một tiếng, rồi đi vào trong nhà.

Trần Hạo nhìn tình hình, cảm thấy lúc này không thích hợp để ở lại, liền ra ngoài chuẩn bị đi dạo.

Đúng lúc này, Gia Nhạc gọi lại: "Sư thúc, tôi có cần đi gặp Nhất Hưu Đại sư không?" Trần Hạo gật đầu, sau đó Gia Nhạc dẫn Trần Hạo nhảy vào nhà của Nhất Hưu Đại sư.

Lúc này Nhất Hưu Đại sư vừa mới về, và dẫn về một nữ đồ đệ, tên là Thanh Thanh.

Thanh Thanh đúng như tên, tựa như cỏ xanh bên bờ sông, mang lại cảm giác như cô bé nhà bên, tuy không quá xinh đẹp nhưng lại là tiểu gia bích ngọc, tinh nghịch đáng yêu.

"Đại sư, tôi đến rồi!" Khi nhìn thấy Nhất Hưu Đại sư, Gia Nhạc lớn tiếng kêu lên.

"Sư thúc, đây là Nhất Hưu Đại sư." "Đại sư, đây là tiểu sư thúc của tôi, thực lực rất mạnh." Gia Nhạc nhân cơ hội đến bên cạnh Nhất

Hưu Đại sư, nhỏ giọng nói thêm một câu: "Sư phụ tôi vẫn luôn khen ngợi." "Đạo trưởng, bần tăng có lễ rồi." Nhất Hưu Đại sư mỉm cười nói.

"Tiểu đạo hữu có lễ." Trần Hạo cũng khẽ nở nụ cười nói.

Mặc dù Trần Hạo ở thế giới này giả dạng đạo sĩ, nhưng không quá thích như vậy.

Nhưng không có cách nào, đã ở trong loạt phim cương thi Cửu Thúc, cũng đành nhập gia tùy tục.

"Gia Nhạc, tôi không phải bảo cậu thay một bộ quần áo đẹp sao, quần áo đẹp của cậu đâu?" "Đây là bộ quần áo đẹp nhất của tôi, sư phụ tôi nói, tôi và ông ấy phải tám năm nữa mới đưa cho tôi, như vậy, không tệ chứ!" Nhất Hưu Đại sư: "…" Trần Hạo: "…" Hai người vô cùng cạn lời nhìn Gia Nhạc, nửa ngày sau Nhất Hưu Đại sư mới nặn ra một câu: "Sư phụ thật là yêu thương đồ đệ!" "Đương nhiên rồi, đúng rồi Đại sư, bạn mới của ngài ở đâu, tôi không thấy?" "Ồ, bạn mới à, ở bên trong, hình như đang treo quần áo, tôi đi giúp gọi cô ấy ra!" "Không cần phiền Đại sư, tôi vào tự giới thiệu là được rồi!" Gia Nhạc tự cáo phấn dũng nói có thể, sau đó đi vào phòng.

Nhưng vừa vào phòng không lâu, trong phòng truyền ra một tiếng hét chói tai: "A, đồ lưu manh!" Thanh Thanh vừa hét vừa tấn công Gia Nhạc, so với Gia Nhạc, thân thủ của Thanh Thanh càng sắc bén, đương nhiên Gia Nhạc bị đánh không ít.

Nghe tiếng kêu la của Thanh Thanh và Gia Nhạc, Nhất Hưu Đại sư và Trần Hạo vội vàng vào phòng.

Vừa vén rèm lên, một bóng người đã lao thẳng vào Nhất Hưu Đại sư!

Trần Hạo vì thân thủ nhanh nhẹn, chưa kịp để bóng người đó

chạm đất, đã một tay ôm lấy vào lòng.

Cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, sau đó vội vàng buông tay.

"Thật ngại quá vị cô nương, tôi không cố ý đâu!" Trần Hạo và Thanh Thanh nói một tiếng khiêm tốn.

Bây giờ không phải thế kỷ hai mốt, nam nữ hữu biệt, trong cái thời đại chỉ cần nắm tay là có thể định cả đời, Trần Hạo vừa mới ôm Thanh Thanh, nói lời xin lỗi cũng là đúng đắn.

Có vẻ như bị thân thủ của Trần Hạo làm kinh ngạc, Thanh Thanh đầu tiên sững sờ, ngọn lửa giận trong lòng cũng nhanh chóng tan biến.

Nhất Hưu Đại sư đỡ Gia Nhạc ở gần đó: "Gia Nhạc, vừa rồi xảy ra chuyện gì, tại sao lại chọc giận Thanh Thanh?" "Không ạ, Đại sư, tôi oan uổng quá, tôi vừa vào đã bị đánh một trận rồi, tôi cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Gia Nhạc tủi thân nhìn Nhất Hưu Đại sư, trong ánh mắt lộ rõ vẻ, bé không vui, bé ấm ức, bé muốn khóc.

"Thanh Thanh, mau giải thích, rốt cuộc tại sao lại đánh người?" Nhất Hưu Đại sư nghiêm túc nhìn về phía Thanh Thanh.

Thanh Thanh khẽ hừ một tiếng, giải thích: "Sư phụ, ngài không biết đâu, vừa rồi con đang thay quần áo, đột nhiên cậu ta xông vào, lộ ra vẻ mặt sắc mê mê, con vì tự vệ nên ra tay đánh cậu ta!" Gia Nhạc: "…" Trần Hạo: "…" Nhất Hưu Đại sư: "…" Ba người đàn ông nhìn nhau, nhất thời có chút cạn lời.

Lời nói không có vấn đề gì, Gia Nhạc cũng không thể phản bác, huống hồ đã đánh thì đã đánh rồi, Gia Nhạc lại không thể đánh trả, bất lực, Gia Nhạc chỉ đành tự nhận đã ăn một cú lừa câm!

Nhất Hưu Đại sư và Thanh Thanh giới thiệu thân phận của Gia Nhạc và Trần Hạo, sau khi quen thuộc lẫn nhau, Nhất Hưu Đại sư

mới để Gia Nhạc và Trần Hạo rời đi.

Một đêm không lời, sáng sớm hôm sau!

Trần Hạo dậy sớm ra ngoài đi dạo một chút.

Dù sao ở trong núi sâu, không khí rất trong lành và dễ chịu.

Đi khoảng một canh giờ, Trần Hạo mới trở về đạo quán của Tứ Mục đạo trưởng.

"Hắc ~~~~~~" "Cáp! !!!" "Tôi cứ tưởng cậu đi Tây Phương Cực Lạc rồi chứ! !!" "Tôi đã đi, nhưng muốn cậu dẫn đi cùng! !!" Khi Trần Hạo về, anh phát hiện Gia Nhạc và Thanh Thanh đứng ở cửa, trên mặt đầy vẻ lo lắng, trong phòng khách lại truyền ra một trận âm thanh kỳ lạ.

Trần Hạo đến gần nhìn thì không khỏi đầy vạch đen trên trán, một cặp oan gia.

Chương 933

Trong phòng khách, Tứ Mục đạo trưởng và Đại sư hai người đang tranh giành một bàn thức ăn, ông ném cho tôi một miếng rau, tôi đổi lại một miếng khác.

Đồ đệ của hai người lo muốn chết, nhưng hai người họ lại chơi rất vui vẻ.

"Khụ khụ!

Hai vị sư phụ thật là nghịch ngợm." Trần Hạo nhịn cười, ho khan một tiếng.

Gia Nhạc quay đầu nhìn lại, thấy Trần Hạo đã về, vội vàng kéo anh lại, ra hiệu im lặng, nhỏ giọng hỏi: "Sư thúc, sư phụ và Đại sư lại bắt đầu rồi." Trần Hạo gật đầu với Thanh Thanh, ra hiệu chào hỏi, tiếp tục nhìn về phía phòng khách, vở kịch đặc sắc như vậy không thể bỏ lỡ.

Hai vị tu đạo giả hậu kỳ, lại như trẻ con mà đùa giỡn.

"Sư thúc, con nên làm gì, có nên ngăn cản không?" Gia Nhạc cảm thấy hai lão quỷ nghịch ngợm cứ đùa giỡn mãi cũng không phải cách, nên ngăn cản mới phải, nhưng lại không dám đi, nếu không sẽ bị đánh, thế là đành cầu cứu Trần Hạo, Trần Hạo đang xem kịch không quay đầu lại nói: "Tại sao phải ngăn cản?

Để họ đùa giỡn đi.

Bụng đói rồi, có gì ăn không?" Gia Nhạc: "…" Để hai lão quỷ nghịch ngợm tiếp tục đùa giỡn, Gia Nhạc và Trần Hạo làm thịt một con ngỗng lớn, ở trong nhà bếp làm món ngỗng quay ăn.

Còn Thanh Thanh khẽ nhíu mày, cô và Đại sư vẫn luôn ăn chay,

ngửi mùi ngỗng có chút không thoải mái.

Gia Nhạc khá tinh tế, biết làm món chay cho Thanh Thanh.

Dù sao muốn nắm giữ trái tim nữ thần, phải nắm giữ vị giác của cô ấy trước.

Gia Nhạc muốn lấy lòng Thanh Thanh, giống như Thu Sinh, Văn Tài ngày xưa lấy lòng Nhậm Đình Đình vậy, Trần Hạo không tham gia, ăn ngỗng quay từng miếng lớn.

Mùi vị tuyệt vời, Gia Nhạc mà không làm đạo sĩ mà đi mở nhà hàng, chắc chắn công việc kinh doanh sẽ phát đạt.

"Đúng rồi, sư thúc, sáng sớm đi đâu vậy?" Gia Nhạc lon ton chạy theo Thanh Thanh ăn chay, còn Trần Hạo một mình ăn ngỗng quay.

Vứt xương trong tay đi, Trần Hạo mãn nguyện ợ một cái: "Đi dạo trong núi, ngắm cảnh thôi." "Không chơi nữa, lười quá! !A di đà Phật!

Tội lỗi, tội lỗi." Ba người đang nói chuyện rất hăng say, kết quả trong căn nhà gỗ truyền ra tiếng gần như rên rỉ của Đại sư, sau đó sắc mặt Đại sư biến thành màu tím tái, hai chân kẹp chặt, vặn vẹo mông từ từ đi ra, phía sau truyền đến tiếng cười đắc ý của Tứ Mục đạo trưởng.

Quả nhiên có sư phụ như vậy, có đồ đệ như vậy!

Đồ đệ đá hạ bộ, sư phụ cũng đá.

Tội lỗi, tội lỗi.

Nhìn Đại sư nhịn khổ sở, Trần Hạo chỉ có thể trong lòng mặc niệm ba giây cho ông ấy.

"Sư phụ, đợi con!" Thanh Thanh bỏ bát đũa xuống, đuổi theo Nhất Hưu Đại sư sang nhà bên.

"Ha ha ha, tôi thắng rồi, tôi thắng rồi.

Làm chút gì đó ăn đi, sư phụ đói bụng rồi.” Tứ Mục đạo trưởng mang theo nụ cười dâm đãng, bước ra, quát lớn với Gia Nhạc: “Một bàn thức ăn bị lãng phí, nhưng thắng Nhất Hưu Đại sư nên tâm trạng Tứ Mục đạo trưởng rất tốt, quyết định ăn một bữa thật ngon.

Con gái đi rồi, phải dọn dẹp bãi chiến trường, Gia Nhạc buồn bực mang số ngỗng quay còn lại của Trần Hạo đưa cho Tứ Mục đạo trưởng.

Trần Hạo cảm thấy vị sư huynh này như nhập ma, chẳng lẽ vì luôn bị Cửu Thúc giáo huấn, nên lúc nào cũng bất chính kinh, đã lớn tuổi rồi mà thích hồ đồ, không bị mắng mới là lạ.

“Sư huynh và Đại sư vẫn luôn như vậy (đối chọi nhau)?” Trần Hạo tranh thủ hỏi Gia Nhạc một câu.

“Đúng vậy, chỉ cần gặp nhau là y như rằng, là một cặp oan gia lâu năm.

Chắc cũng là một cách để giao lưu tình cảm thôi.” Nếu không phải tình cảm tốt, ai lại ở gần nhau làm hàng xóm, đúng là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Nhưng hai người, một hòa thượng, một đạo sĩ, lại khéo léo ở cạnh nhau làm hàng xóm, đồng điệu về tính cách.

À không, tâm đầu ý hợp.

Hai người đều thích đùa giỡn, đều thích trêu chọc đối phương, nhìn đối phương khó xử.

E rằng Tứ Mục đạo trưởng cũng chỉ khi đối mặt với Cửu Thúc mới có thể nghiêm túc một chút.

Cười lắc đầu, Trần Hạo trở về phòng nghỉ ngơi, Gia Nhạc tiếp tục dọn dẹp bãi chiến trường, tiện thể nghiên cứu cách theo đuổi Thanh Thanh.

Dù sao ở nơi hoang sơn dã lĩnh, quanh năm cũng không gặp được mấy người, huống chi lại là một cô gái cấp độ nữ thần phải không.

Màn đêm dần buông xuống, một trận tiếng tụng kinh từ nhà bên truyền đến, khiến Trần Hạo đang luyện tập vẽ phù khẽ nhíu mày.

Quả nhiên là ồn ào, thảo nào trong phim Tứ Mục đạo trưởng lại phát điên, không nhịn được mà đi phá đối phương, kết quả lại uống một vò dầu.

Tiếng tụng kinh rồi, lại gõ mộc ngư và chuông đồng, Trần Hạo biết rằng không thể tiếp tục vẽ phù được nữa, dù sao vẽ phù cần tinh thần kết hợp, chú ý tập trung, nên chỉ có thể bỏ cuộc.

Trần Hạo dùng linh lực bịt tai mình lại, đắp chăn ngủ vùi, còn về ân oán tình thù giữa Tứ Mục đạo trưởng và Nhất Hưu Đại sư, anh không can thiệp, dù sao những ân oán tình thù này không thích hợp để tham gia vào.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng, trong phòng của Nhất Hưu Đại sư bên cạnh đã truyền ra tiếng mộc ngư có tiết tấu vang dội.

Nghe tiếng mộc ngư vang dội, Tứ Mục đạo trưởng ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng: "A, tôi chịu không nổi nữa rồi!" Hét xong, Tứ Mục đạo trưởng liền bắt đầu tháo các loại đồ vật cài trên tai xuống.

"Miếng gạch không dùng được, cái bát nhỏ không dùng được, bông gòn không dùng được, ngay cả tim đèn cũng không ngăn cản được tiếng mộc ngư khó nghe đó, niệm niệm niệm, không có một ngày nào chịu ngừng." Nói đến đây, Trần Hạo cũng rất tò mò những thứ cài trên tai đó.

Tứ Mục đạo trưởng lúc này tâm trạng phẫn nộ đã lên đến đỉnh điểm.

Quả nhiên không sai, nghe tiếng tụng kinh của Nhất Hưu Đại sư,

biểu cảm của Tứ Mục đạo trưởng đột nhiên trở nên khó coi, nói xong, Tứ Mục đạo trưởng lấy ra không ít chậu chậu lọ lọ, bắt đầu chế tác.

"Cái hòa thượng kia, tôi không phải hàng xóm tốt sao?

Giúp tôi ký tên đi." Cầm một con búp bê đất sét trắng lắc lắc, Tứ Mục đạo trưởng nói.

"Ký tên sao mà có thành ý, tôi giúp cậu đóng dấu vân tay!" "Tốt, vậy thì càng tốt!" Trên mặt mang theo một nụ cười đầy ẩn ý (thực ra là dâm đãng), Tứ Mục đạo trưởng cầm búp bê đất sét nhanh chóng rời khỏi nhà của Nhất Hưu Đại sư.

Về đến nhà, Tứ Mục đạo trưởng gọi Gia Nhạc đến, bảo Gia Nhạc niệm pháp quyết, để đùa giỡn Nhất Hưu Đại sư.

Nhìn dáng vẻ của Tứ Mục đạo trưởng, Gia Nhạc tuy không muốn làm, nhưng đáng tiếc Tứ Mục đạo trưởng đang hăng say, cũng không tiện nói gì.

Chương 934

Dù sao Gia Nhạc là đồ đệ của Tứ Mục đạo trưởng, Tứ Mục đạo trưởng và Nhất Hưu Đại sư là hàng xóm lâu năm, trêu chọc lẫn nhau chắc cũng không sao!

Mặc dù nói vậy, nhưng Tứ Mục đạo trưởng làm việc không có chừng mực, lần trêu chọc Nhất Hưu Đại sư này, lại cũng gây ra không ít phiền phức.

Trần Hạo chọn cách đúng đắn, dùng linh lực bịt tai lại, mặc kệ họ làm gì thì làm, tôi đi ngủ.

"Sư huynh, sao vậy?" Ngày thứ hai, Trần Hạo vừa thấy Tứ Mục đạo trưởng tiếp tục suy yếu, từ nhà xí đi về, Gia Nhạc đang ở bên cạnh hầu hạ.

"Đừng nhắc nữa, bị lão hòa thượng bên cạnh chỉnh rồi!!

Tức chết tôi rồi!!" Tứ Mục đạo trưởng khẽ hừ một tiếng, mềm nhũn ngồi xuống đất, quát lớn với Gia Nhạc: "Còn ngớ ra đó làm gì, mau đi nấu cơm, sư phụ một đêm rồi, bụng đói muốn xẹp lép rồi!!" "Sư huynh, anh cứ thư giãn một chút, đừng cử động." Trần Hạo cười nhưng lại cảm thấy điều đó không ổn lắm, người khác có chút khổ sở, khiến Tứ Mục đạo trưởng không nhịn được trợn mắt trắng dã.

"Cứ cười đi!!

Đừng kìm nén làm gì, tôi đâu phải là Lâm Cửu sư huynh cái kiểu người không biết biến thông đó." "Ha ha ha ~~~~~~ ha ha ha." "Để tôi cười đi, tôi thật sự không nhịn được a.

Ha ha ha thật không nể mặt sư huynh tôi chút nào!!!" Sắc mặt Tứ Mục đạo trưởng đen lại, nhìn Trần Hạo gần như ngồi không vững,

không vui hỏi: “Tối qua không bị chép à?” “Không ạ, không ạ!!

Thiên sư tôi có thể dùng linh khí bịt tai, có thể không nghe thấy tiếng gì, an an tĩnh tĩnh ngủ.” “Đang!

Đang!

Đang!” “Tất cả mau lên, người phía sau theo kịp!” “Trong ba ngày tôi nhất định phải vào kinh diện thánh, nếu chậm trễ giờ giấc sẽ bị nghiêm phạt!” “Mau lên, nhanh lên nữa, một khi đến kinh thành, sẽ không thiếu chỗ tốt cho các ngươi!” Một trận tiếng đồng la vang lên, theo đó một đội quân kéo một cỗ kim quan từ xa tới, vừa vặn đi qua nhà của Nhất Hưu Đại sư và Tứ Mục đạo trưởng.

Nghe tiếng ồn ào bên ngoài, Tứ Mục đạo trưởng và Nhất Hưu Đại sư cùng mọi người đều lần lượt từ trong nhà đi ra.

“Sư huynh!” “Sư đệ!” “Thiên Hạc đạo trưởng!” “Nhất Hưu Đại sư!” Nhanh chóng bước đến trước mặt Tứ Mục đạo trưởng và Nhất Hưu Đại sư, Thiên Hạc đạo trưởng chào hỏi hai người.

“Gia Nhạc, mau gọi sư thúc!

Sư đệ, Thiên Hạc sư đệ, chào sư huynh đi!” Tứ Mục đạo trưởng giới thiệu Gia Nhạc và Trần Hạo.

“Sư đệ, để tôi giới thiệu cho cậu, đây là một sư đệ được Mao Sơn truyền thừa, tên là Trần Hạo.” Thấy sự nghi hoặc trong ánh mắt của Thiên Hạc đạo trưởng, Tứ Mục đạo trưởng giải thích.

“Chuyện gì thế Thiên Hạc đạo trưởng, sao đột nhiên dừng lại?” Đúng lúc Thiên Hạc đạo trưởng chuẩn bị nói chuyện với Tứ Mục đạo trưởng, Ô Thị Lang quát lớn với Thiên Hạc đạo trưởng một tiếng, trong giọng nói ẩn chứa chút bất mãn.

“Vậy thì thế này Ô quản sự, tôi và sư huynh muốn mượn ít gạo mềm!” “Gạo mềm?

Vậy cũng được.

Tôi cứ dừng lại nghỉ ngơi một lát đã!" Ô Thị Lang gật đầu, sau đó sắp xếp người đặt tiểu vương gia bên cạnh xuống.

Đã đi đường lâu như vậy rồi, nếu cứ tiếp tục chạy đường như vậy, đừng nói là người, ngay cả ngựa cũng không chịu nổi, nghỉ một lát cũng tốt.

Thấy Ô Thị Lang gật đầu đồng ý, Thiên Hạc đạo trưởng lại mở miệng nói: "Mao Sơn chúng ta thật có phúc khí, lại có một đồ đệ thiên phú dị bẩm như vậy.!" "Sư huynh nói gì vậy, tôi chỉ là một đồ đệ bình thường của Mao Sơn." Trần Hạo khiêm tốn đáp lại, không ngờ Tứ Mục đạo trưởng lại phẩy tay, nói với Thiên Hạc đạo trưởng.

"Đừng nghe thằng nhóc này nói bậy, thực lực của nó rất mạnh.

Có khi mấy lão già chúng ta còn không phải đối thủ của nó." "Lời này là thật?" Thiên Hạc đạo trưởng cảm thấy kinh ngạc, Trần Hạo mới lớn chừng nào, lại biến thái như vậy!

Khẽ mỉm cười.

Trần Hạo không tiếp lời, mà hiếu kỳ nhìn về phía cỗ quan tài đang phản chiếu ánh sáng vàng rực dưới ánh nắng mặt trời, hỏi: "Sư huynh, bên trong là cương thi?" "Cương thi." Thiên Hạc đạo trưởng sắc mặt nghiêm túc, quay người nhìn về phía cỗ quan tài phía sau. "Thiên Hạc đạo trưởng, tại sao không tháo lều trại ra, để cương thi hấp thụ nhiều dương khí hơn mà giảm bớt thi khí?" Lúc này, Nhất Hưu đại sư cất lời. "Đại sư nói có lý!" Thiên Hạc đạo trưởng nghe xong, động lòng.

Ông liền bảo các đệ tử ở bốn phía đông, tây, nam, bắc tháo lều trại.

Mặt trời gay gắt chiếu xuống, cương thi hấp thụ nhiều dương khí

sẽ giảm bớt thi khí, thực lực suy yếu, không dám làm càn. "Chờ đã!" Trần Hạo chợt lên tiếng.

Thuần túy là chuyện tốt hóa thành chuyện xấu!

Hấp thụ nhiều dương khí cố nhiên có thể giảm bớt thi khí, nhưng nếu trời mưa thì sao?

Thực tình, đối với Thiên Hạc đạo trưởng, tôi khá tôn kính.

Sau khi bị cương thi hoàng tộc cắn bị thương, ông ấy không hề làm hại người khác, mà trước tiên đại nghĩa diệt thân giết chết bốn đồ đệ của mình, sau đó lại tự sát.

Ông ấy thực sự là một cao nhân đắc đạo.

Chính vì thế, tôi mới muốn nhúng tay cứu Thiên Hạc đạo trưởng một mạng.

Đương nhiên tôi cũng không phải "thánh mẫu", nếu là những người làm ăn tranh giành với Cửu Thúc, hoặc những kẻ như Thạch Kiên, tôi mới lười quản.

Nhưng loại chuyện này mà xảy ra với Thiên Hạc đạo trưởng thì tôi không thể ngồi yên không lo được.

Trần Hạo đột nhiên ngăn lại, mọi người đều quay đầu nhìn tôi: "Sư huynh, lều trại không thể tháo, không những không thể tháo mà còn cần phải gia cố nữa!" "Giảm bớt thi khí cố nhiên trọng yếu, nhưng một khi mặc đấu tuyến áp chế cương thi bị nước mưa xối rửa, cương thi sẽ không còn bị áp chế mà chạy ra ngoài.

Thời tiết thay đổi vô thường, không thể không đề phòng a." "Đúng vậy!" Mọi người đều quên mất điểm này ư?

Thiên Hạc đạo trưởng có chút ảo não, giảm bớt thi khí cố nhiên tốt, nhưng so với mặc đấu tuyến thì không đáng nhắc đến.

Vạn nhất trời mưa thật, ai sẽ chịu trách nhiệm đây?

Nhất Hưu đại sư nhất thời có chút ngượng nghịu, lòng tốt của ông suýt nữa đã gây ra đại họa. "Sư thúc, nhu mễ đây ạ." Gia Nhạc nhanh chóng lấy một gói nhu mễ ra.

Tứ Mục đạo trưởng có chút lo lắng: "Sư đệ, hy vọng gói nhu mễ này không cần dùng đến thì tốt." "Xin mượn lời cát của sư huynh!" Thiên Hạc đạo trưởng là người sảng khoái, nhận lấy nhu mễ cười nói tạm biệt mấy người, cũng không mong nhu mễ phải dùng đến. "Khởi hành thôi!

Khởi hành thôi!" Vì không tháo lều trại, đoàn người và tiểu a ca kia không xảy ra xung đột, Thiên Hạc đạo trưởng dẫn người tiếp tục lên đường. "Ầm!

Chương 935

Ầm!" Thiên Hạc đạo trưởng rời đi không lâu, trời đã bắt đầu vang sấm.

Tứ Mục đạo trưởng lo lắng nhìn bầu trời âm u.

Trong lòng ông thầm chúc phúc cho Thiên Hạc đạo trưởng, hy vọng ông có thể bình an vượt qua, thuận lợi vận chuyển quan tài đến đích.

Mở cửa sổ, tôi nhìn ra ngoài, mưa như trút nước, sấm chớp đùng đùng, cảm thấy tâm thần bất an, không còn tâm trí tu luyện nữa. "Nhanh!

Nhanh!

Dựng lều!" Cơn bão đổ xuống như dự kiến, khiến đoàn người không thể không dừng lại dựng lều nghỉ ngơi.

Thiên Hạc đạo trưởng nhìn nước mưa chảy trên lều, cảm thấy may mắn.

May mà Trần Hạo đã ngăn lại, nếu không lều trại bị tháo dỡ, trời mới biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Mặc dù vậy, vẫn có không ít nước mưa tạt vào quan tài, xối trôi một ít mặc đấu tuyến trên đó.

Một chiếc lều nhỏ không thể ngăn cản sự tấn công của mưa bão.

Thiên Hạc đạo trưởng có chút bất an, may mà lều đã được dựng xong. "Ô quản sự, xin hãy cho linh cữu vào trước đi." Lo lắng mặc đấu tuyến sẽ bị xối trôi hết, Thiên Hạc đạo trưởng tiến lên thương lượng với Ô quản sự. "Hả?" Ô quản sự với phong thái ẻo lả khó chịu nhìn Thiên Hạc đạo trưởng, tay cầm một chiếc khăn lụa phất phất.

Thiên Hạc đạo trưởng vô thức lùi lại hai bước, giải thích: "Mặc đấu tuyến đã bị xối trôi một ít, để lâu tôi sợ..." "Không được!

Chờ đã, bây giờ không được!" Ô quản sự không thèm quan tâm đến mặc đấu tuyến, chỉ muốn chủ tử mau chóng vào lều nghỉ ngơi.

Còn vị trong quan tài kia, tuy cũng là hoàng tộc, nhưng tiếc là đã chết rồi.

Người chết không đáng để nịnh hót. "Thái giám chết tiệt!" Thiên Hạc đạo trưởng thầm mắng trong lòng, hận không thể đâm chết hắn bằng một kiếm.

Nhưng không thể, đành phải nhẫn nhịn, trơ mắt nhìn Ô quản sự nịnh nọt đưa tiểu a ca vào trong lều. "Đẩy quan tài vào lều!" Thiên Hạc đạo trưởng chỉ huy binh sĩ và mấy đệ tử đi theo cùng giúp.

Mưa lớn như trút, mặt đất toàn bùn lầy, người đi còn trượt ngã, huống chi là đẩy chiếc quan tài nặng trịch. "Dùng sức mà đẩy đi!" Những người khác đều đang đẩy quan tài, Thiên Hạc đạo trưởng hai mắt dán chặt vào quan tài, sợ xảy ra ngoài ý muốn.

Ông đã nhận việc này, tuy rất mệt mỏi nhưng thù lao không hề nhỏ.

Tuy nhiên, cứ lần này đến lần khác gặp rắc rối, người cũng mệt mỏi.

Nhưng việc đã nhận rồi, hối hận cũng vô ích.

Nhìn cơn mưa dần ngừng lại, Thiên Hạc đạo trưởng chỉ có thể thầm tính toán trong lòng. "Ầm!" Một sự biến cố đột ngột ập đến, một tia sét đánh xuống.

Thiên Hạc đạo trưởng và mấy đệ tử vô thức nhảy tránh.

Nhưng mấy binh sĩ thì chậm một bước, tia sét đánh trúng quan tài,

kéo theo mấy binh sĩ đều biến thành thi thể cháy đen, cả người co rút lại một đoạn. "Chuyện, chuyện lớn rồi!" Trong lều, Ô quản sự không hài lòng kéo rèm ra nhìn, nhưng vừa hay nhìn thấy nắp quan tài bị hai bàn tay đẩy bung ra ngay lập tức. "Ối giời, dọa chết tôi rồi." Nhìn Ô quản sự sợ hãi chạy trở lại lều, Thiên Hạc đạo trưởng có cả tâm trạng chửi rủa.

Thiên Hạc đạo trưởng nhảy lên quan tài, đè nắp quan tài xuống, hô lớn: "Lấy dây thừng!" Cương thi vốn nằm yên trong quan tài, vì bị sét đánh trúng nên dễ dàng nâng nắp quan tài lên, hoàn toàn bỏ qua mặc đấu tuyến trên đó.

Đó là một chiếc quan tài bằng vàng, một cái nắp quan tài thôi cũng có thể đè chết người, có thể thấy nó nặng cỡ nào.

Cương thi bình thường cũng khó mà đẩy nổi.

Nhưng bây giờ điều đáng sợ nhất đã xảy ra, cương thi đã đẩy bật nắp, và hoàn toàn vô hiệu hóa mặc đấu tuyến trên đó.

Mặc đấu tuyến và mặc võng đều không thể khống chế cương thi, khiến cương thi thoát ra ngoài, rắc rối lớn rồi. "Khốn Thi Tỏa!" Thiên Hạc đạo trưởng quát lớn một tiếng, bốn đệ tử ở bốn phía đông, tây, nam, bắc ném dây thừng ra trói chặt cương thi.

Dây thừng chạm vào cương thi, những chiếc chuông nhỏ trên dây không ngừng rung lên, khiến cái đầu vốn đang hỗn loạn của cương thi không ngừng xoay tới xoay lui.

Thiên Hạc đạo trưởng cắn rách ngón tay, bôi máu lên đào mộc kiếm, ngay sau đó nhảy tới, đào mộc kiếm trong tay đâm thẳng vào tim cương thi.

Đào mộc kiếm dính máu kinh huyết thuận lợi đâm xuyên tim cương thi, nhưng mặc dù tim bị xuyên thủng, cương thi hầu như

không hề hợi chút tổn thương nào. "Không xong rồi, nó thành tinh rồi, biến thành đồng giáp thi!" Vận khí thật là xui xẻo không thể tả.

Một cương thi bình thường kết hợp với sét đánh – thứ mà cương thi sợ nhất – lại khiến cương thi bên trong biến thành đồng giáp thi.

Cương thi bị thương, hai cánh tay túm chặt Khốn Thi Tỏa dốc sức vùng vẫy, quăng bốn người ở bốn phía đông, tây, nam, bắc bay ra ngoài, đập vào cây, sống chết chưa rõ. "Thái Thượng Lão Quân, cấp cấp như ý lệnh!" Thiên Hạc đạo trưởng hai mắt đỏ ngầu, lấy ra Kim Tiền Kiếm và phù lục trong túi.

Nhưng điều khiến ông tuyệt vọng là Kim Tiền Kiếm vốn trăm trận trăm thắng khi đâm tới lại bị cương thi chặn lại, Kim Tiền Kiếm trực tiếp vỡ vụn.

Đồng giáp thi là tồn tại đáng sợ hơn cả thiết giáp thi.

Kim Tiền Kiếm còn vỡ vụn ngay lập tức, có thể thấy thân thể của nó mạnh đến mức nào. "Nghiệt súc!" Cánh tay bị cương thi tóm chặt, kéo ra mấy vết thương sâu hoắm.

Thiên Hạc đạo trưởng đau đến nhíu chặt mày.

Chương 936

Lá Chấn Thi Phù trong tay ông dán lên đầu cương thi.

Cương thi dừng lại, Thiên Hạc đạo trưởng trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, nhanh chóng lùi lại, lấy nhu mễ đắp lên vết thương, cơn đau tê tái khiến Thiên Hạc đạo trưởng suýt ngã quỵ xuống đất.

Chấn Thi Phù chỉ khống chế cương thi được vài giây.

Ánh mắt cương thi chuyển hướng về phía lều, nó có thể cảm nhận được người có huyết mạch thân cận bên trong.

Đồng giáp thi theo bản năng lao thẳng vào lều.

Đồng giáp thi đao thương bất nhập.

Ba thị vệ trong nháy mắt thảm tử dưới móng vuốt và răng nanh sắc bén của cương thi.

Ngay cả Ô quản sự và tiểu a ca cũng bị đồng giáp thi cào bị thương.

Tùy tiện xử lý vết thương, Thiên Hạc đạo trưởng túm lấy nhu mễ lao lên, đắp nhu mễ vào mặt đồng giáp cương thi, khiến đồng giáp cương thi bỏ lại Ô quản sự và tiểu a ca đang kêu thảm. "Mau chạy đi!" Thiên Hạc đạo trưởng dùng mặc đấu tuyến trùm lấy cương thi, bảo Ô quản sự dẫn tiểu a ca bỏ chạy.

Tứ Mục sư huynh, Cửu sư huynh, tiểu sư đệ, Thiên Hạc đã làm mọi người thất vọng rồi.

Phù hết rồi, mặc đấu không biết rơi ở đâu, đào mộc kiếm gãy rồi, kim tiền kiếm cũng bị phá hỏng, nhu mễ dùng hết rồi.

Chiến đấu chưa được bao lâu, mọi thứ đều biến mất.

Nhìn cương thi xé rách mặc võng, gầm gừ giận dữ lao tới, Thiên Hạc đạo trưởng chuẩn bị liều mạng với nó. "A!" Đúng lúc đó, một tiếng kêu thảm thiết từ miệng cương thi phát ra.

Đừng thấy nó vì sét đánh mà biến thành đồng giáp thi, nhưng sét đánh vẫn gây ra sát thương cực lớn cho nó.

Đồng giáp thi bị sét đánh trúng, kêu thảm liên hồi.

Mũ rơi xuống đất, tóc tai bù xù, quần áo rách nát tả tơi, trên da thịt đao thương bất nhập cũng có vết nứt. "A!" Kèm theo một tiếng kêu thảm thiết, đồng giáp thi sợ hãi, lao về phía rừng cây bên cạnh, nhanh chóng biến mất.

Lúc này, Trần Hạo xuất hiện một cách chói lọi.

Không sai, tia sét đó chính là Chưởng Tâm Lôi mà tôi đã thi triển.

Thiên Hạc đạo trưởng kinh ngạc không nói nên lời: "Chưởng Tâm Lôi luyện đến mức nào rồi?

Sư đệ của mình phải mạnh đến mức nào chứ?!" Chưởng Tâm Lôi mà còn không thể tiêu diệt, vậy đồng giáp thi phải mạnh đến mức nào? (Đây là lời Trần Hạo lúc đó nói, hãy để tôi quay lại khoảnh khắc trời mưa.) Khi trời mưa, Tứ Mục đạo trưởng ở cách đó mười mấy dặm cũng lờ mờ cảm nhận được, trong lòng không khỏi nặng trĩu.

Người tu đạo có linh cảm rất linh nghiệm, chính vì lý do này mà Tứ Mục đạo trưởng nghi ngờ Thiên Hạc đạo trưởng đã xảy ra chuyện.

Nghe Tứ Mục đạo trưởng lẩm bẩm, tôi bước tới: "Sư huynh, sao thấy lo lắng thế?" "Ai, Thiên Hạc đi cũng lâu rồi, không hiểu sao trong lòng ta cứ có cảm giác bất an, như thể có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy." "Vậy thì sư đệ à, con đi xem thử, xem có tìm được tung tích sư huynh không.

Nếu tìm được thì hãy đưa thanh đồng kiếm này cho sư huynh!" Thời đại này linh khí cạn kiệt, có được một pháp khí cũng hiếm có!

Nhận lấy thanh đồng kiếm, tôi đáp một tiếng rồi lên đường.

Sau khi rời đi, tôi chạy thẳng đến rừng cây cao, dù sao cũng đã sống ở đó mấy ngày, tôi khá quen thuộc với đường sá trong rừng.

Ngoài ra, dựa vào thực lực hiện tại của tôi, cho dù ở xa thi triển Chưởng Tâm Lôi cũng có thể đánh chết cương thi.

Sau đó, chuyện tôi vừa cứu Thiên Hạc đã xảy ra. "Sư đệ, sao con lại ở đây?

Sư huynh bảo con đến à?" "Vâng sư huynh, Tứ Mục sư huynh lo lắng có nguy hiểm, nên bảo con đến xem.

Không ngờ quả thực đã xảy ra biến cố." "Đúng rồi!

Sư huynh bây giờ cảm thấy thế nào?" "Không sao, ta không sao, nhưng để con cương thi hoàng tộc đó chạy mất rồi.

Bây giờ ta phải nhanh chóng quay về thông báo cho sư phụ, nếu không sợ sẽ xảy ra biến cố kỳ lạ khác!" "Được!" Trần Hạo gật đầu, sau đó dìu Thiên Hạc, hai người nhanh chóng rời khỏi rừng cây cao, hướng về nơi ở của Tứ Mục đạo trưởng!

Mặt khác, Tứ Mục đạo trưởng và Nhất Hưu đại sư đang ở trong nhà. "Ối trời, không ổn rồi, cứu mạng, cứu mạng!" "Chuyện gì vậy?

Bên ngoài hình như có người kêu cứu mạng?" "Hả?

Mau ra ngoài xem!" "Là Ô thị lang và tiểu vương gia, hình như họ bị kinh hãi." "Mau đưa vào trong nhà!" Thấy Ô thị lang vô cùng chật vật, Nhất Hưu đại sư dìu Ô thị lang vào trong nhà.

Đồng thời, Tứ Mục đạo trưởng và Gia Nhạc cũng nghe thấy tiếng động, sau đó từ trong phòng đi ra. "Ô quản sự, rốt cuộc đã xảy ra

chuyện gì, những người khác đâu rồi?" Nhất Hưu đại sư vừa chữa trị vết thương cho tiểu vương gia, vừa hỏi Ô thị lang.

Ô thị lang trong ánh mắt ẩn hiện một tia hoảng sợ đáp: "Ối trời, tôi không biết, bên ngoài có cương thi, đáng sợ quá, suýt nữa thì dọa chết tôi rồi." "Vậy hai vị sư đệ của tôi thế nào rồi?" Tứ Mục đạo trưởng không quan tâm đến người khác, chỉ lo lắng cho sự an toàn của Thiên Hạc và Trần Hạo.

Trước đó, trong lòng Tứ Mục đạo trưởng đã có linh cảm sẽ xảy ra chuyện, không ngờ mọi thứ đều là thật.

Ô thị lang liếc nhìn Tứ Mục đạo trưởng: "Khi tôi chạy đi, cương thi đang đuổi theo Thiên Hạc.

Còn về vị sư đệ kia thì tôi không thấy." Nghe Ô thị lang nói, sắc mặt Tứ Mục đạo trưởng đại biến, sau đó lại hỏi Ô thị lang địa chỉ cụ thể, rồi chuẩn bị rời khỏi nhà.

Ngoài cửa truyền đến một tràng tiếng bước chân, Trần Hạo dìu Thiên Hạc bước vào. "Sư phụ, hai vị sư thúc về rồi!" Gia Nhạc la lớn một tiếng, Tứ Mục đạo trưởng lập tức chạy ra, thấy Trần Hạo dẫn Thiên Hạc đạo trưởng về thì thở phào nhẹ nhõm.

Mạng Thiên Hạc đạo trưởng đã giữ được, nhưng tình hình không mấy lạc quan.

Mất rất nhiều máu tươi, cộng thêm thi độc chưa được xử lý hoàn toàn, xem ra ít nhất cũng phải tĩnh dưỡng một hai tháng mới có thể hồi phục.

Chương 937

Tứ Mục đạo trưởng dìu Thiên Hạc đạo trưởng bước vào nhà, thấy trong nhà có nước nhu mễ, liền đặt Thiên Hạc đạo trưởng vào đó, sau đó ném con rắn đã chuẩn bị sẵn vào, để Thiên Hạc đạo trưởng trừ thi độc.

Chỉ vậy thôi thì không được, Tứ Mục đạo trưởng dùng pháp lực giúp Thiên Hạc đạo trưởng bức thi độc ra ngoài, cả người ông mệt mỏi mồ hôi nhễ nhại.

Vất vả một lúc lâu, Thiên Hạc đạo trưởng mới mơ màng tỉnh lại, phun ra một ngụm máu đen, sắc mặt cả người cũng tốt hơn một chút, phần lớn thi độc đã được loại bỏ, phần còn lại cần từ từ đào thải, nếu nôn nóng chỉ hại người mà thôi.

Mở mắt ra, Thiên Hạc đạo trưởng nhìn hai người trước mặt, cười thảm: "Sư huynh, sư đệ, đều tại ta học nghệ không tinh." "Đừng nói nữa, cần phải tĩnh dưỡng." Tứ Mục đạo trưởng ngăn Thiên Hạc đạo trưởng tự trách. "Sư huynh cứ yên tâm nghỉ ngơi là được.

Nếu nó dám đến, tôi sẽ đánh chết nó." Tôi cười an ủi Thiên Hạc đạo trưởng.

Tình trạng suy yếu hiện tại cần phải nghỉ ngơi thật tốt, không thể động khí. "Sư đệ, yên tâm đi.

Thằng nhóc này lợi hại lắm, một phát đạn là phi cương cũng phải chạy." Nhận được câu trả lời vừa ý, Thiên Hạc đạo trưởng mãn nguyện nhắm mắt nghỉ ngơi, ông ấy thực sự đã quá mệt mỏi rồi.

Tiếc rằng mấy người đệ tử ở bốn phía đông, tây, nam, bắc đều đã chết, đó là một đòn nặng nề đối với Thiên Hạc đạo trưởng.

Bốn đệ tử chết, người đầu bạc tiễn người đầu xanh.

Nhưng ngành này vốn dĩ nguy hiểm cao, chết người là điều khó tránh khỏi. "Anh cứ trông chừng sư huynh nhé, tôi đi chuẩn bị, tôi sợ cương thi sẽ đột nhiên quay lại." Tứ Mục đạo trưởng có chút không yên tâm.

Trong phạm vi trăm dặm có người, cương thi chắc chắn sẽ đến, có chuẩn bị vẫn hơn, tránh bị cương thi đánh bất ngờ trở tay không kịp.

Phù chỉ, mặc đấu tuyến, mặc võng, phật châu, nhu mễ, thanh đồng kiếm... tất cả những gì có thể dùng đều được sử dụng.

Thực lực của đồng giáp thi quá mạnh, không thể đùa được chút nào.

Thực ra tôi biết, cương thi chưa chết, chỉ cần cương thi xuất hiện, thi khí nồng đậm đó, tôi sẽ là người đầu tiên phát giác.

Có chút chuẩn bị cũng tốt.

Còn việc đồng giáp thi có xuất hiện hay không thì chưa biết.

Tiểu a ca có quan hệ huyết duyên với cương thi, sẽ trở thành mục tiêu tấn công đầu tiên trong phạm vi trăm dặm có người.

Nhưng đồng giáp thi đã bị tôi dùng một đạo Chưởng Tâm Lôi đánh bị thương, có thể nó sẽ tìm nơi hút máu để hồi phục vết thương.

Mặc dù máu người là thuốc bổ tốt nhất, nhưng trong trường hợp không có, cương thi cũng sẽ hút máu động vật khác.

May mà ngoài con người, trường hợp động vật khác bị cương thi cắn chết biến thành cương thi động vật là hiếm gặp.

Cuối cùng, Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng quyết định dùng trận pháp để vây khốn đồng giáp thi, sau đó tìm cách tiêu

diệt nó.

Ở Mao Sơn phái, ngoài những thuật Mao Sơn lợi hại, còn có những trận pháp uy lực mạnh hơn.

Các trận pháp bao gồm Kim Sa Trấn, Lưỡng Nghi Bát Quái Trận, Thất Tinh Bát Quái Trận, Cửu Cung Bát Quái Trận, Lục Hợp Bát Quái Trận, Bắc Đẩu Thất Tinh Trận, Tứ Tượng Trận, Tỏa Hồn Trận...

Có trận pháp dùng để diệt quỷ, có trận pháp để vây khốn quỷ.

Uy lực của những trận pháp này đều rất đáng nể, chỉ là khi bố trí hơi phiền phức một chút, nên cuối cùng Thiên Hạc đạo trưởng và Tứ Mục đạo trưởng quyết định bố trí Lưỡng Nghi Bát Quái Trận.

Trận pháp này chỉ cần hai người là có thể hoàn thành.

Nhìn thấy lực chiến hiệu quả là tôi, Tứ Mục đạo trưởng, Nhất Hưu đại sư, Thiên Hạc đạo trưởng bốn người.

Không cần phải nói, trận pháp tự nhiên rơi vào đầu Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng.

Hơn nữa, trận pháp này cũng không cần phải liên tục bố trí, chỉ cần bố trí xong là có thể kích hoạt bất cứ lúc nào.

Trong lúc Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng bận rộn bố trí trận pháp, bên ngoài phòng Thanh Thanh lại xảy ra một chuyện kỳ lạ!

Một tiếng "xì xì" truyền đến, giống như có một con rắn đang thè lưỡi bên tai, không khỏi khiến người ta sởn gai ốc.

Phòng Thanh Thanh đối diện với một rừng tre.

Thanh Thanh thò đầu ra ngoài nhìn, một bóng xanh lóe lên, trong chớp mắt lại biến mất.

Cô dụi dụi mắt, Thanh Thanh tưởng mình nhìn lầm.

Nhưng khi Thanh Thanh quay người lại, cô chợt phát hiện một con trúc diệp thanh màu xanh lục to cỡ bắp chân xuất hiện trước mặt, nhìn thẳng vào cô. "A!" Dùng hết sức lực toàn thân phát ra một tiếng hét chói tai, con trúc diệp thanh đó cũng bị Thanh Thanh dọa sợ mà nhanh chóng lùi lại. (Cho nên thực lực đã chứng minh một điều, đôi khi phụ nữ còn đáng sợ hơn cả yêu quái.) Nghe tiếng Thanh Thanh hét chói tai, Nhất Hưu đại sư vội vàng từ bên ngoài xông vào phòng.

Khi nhìn thấy con trúc diệp thanh trước mắt, Nhất Hưu đại sư kinh ngạc nói: "Xà yêu?" Nhất Hưu đại sư khá kinh ngạc, dù sao theo sự giảm sút của linh khí, trên thế gian cũng dần không còn yêu quái thành tinh nữa.

Trước đó, tôi và Tứ Mục đạo trưởng khi cản thi có gặp một con hồ ly tinh, tuy tu vi con hồ ly tinh đó không cao.

Nhưng lần này xuất hiện xà yêu, không biết mạnh hơn hồ ly tinh trăm năm bao nhiêu lần, ngay cả Nhất Hưu đại sư cũng chưa chắc đã đối phó được.

May mà Nhất Hưu đại sư luôn mang theo phật châu bên mình.

Có phật châu ở đây, cũng có thể chống đỡ xà yêu một thời gian, chờ tôi đến chi viện.

Chuỗi phật châu trên cổ Nhất Hưu đại sư đã theo ông mấy chục năm, ngày đêm được Phật pháp hun đúc, có một tia linh tính, có tác dụng khắc chế yêu tà rất mạnh. "Xì!" Chiếc lưỡi dài thè ra từ miệng xà yêu.

Khi nhìn thấy Nhất Hưu đại sư và Thanh Thanh, nước dãi trong miệng xà yêu không ngừng chảy xuống.

Trong chớp mắt, xà yêu lao về phía Nhất Hưu đại sư cắn tới.

Chương 938

Cũng chính lúc này, Trần Hạo đã đến.

Thấy con xà yêu đó, tôi vội vàng ra tay, chuẩn bị giúp Nhất Hưu đại sư đánh chết xà yêu.

Nhưng chuyện tốt thì không có, chuyện xấu thì đến dồn dập.

Tôi vừa ra tay, con đồng giáp thi đợi nãy giờ lại từ bên ngoài xông vào phòng. "Không xong rồi, con đồng giáp thi kia xuất hiện rồi, đạo hữu, mau đi bắt nó, đừng để nó chạy mất!" Tuy được gọi là đồng giáp thi, nhưng nó cũng không thực sự kim cương bất hoại.

Phải biết rằng Chưởng Tâm Lôi của tôi đã đạt đến trình độ viên mãn.

Mặc dù không thể đánh chết đồng giáp thi, nhưng đồng giáp thi cũng không dễ chịu gì.

Bản thân tôi có cường độ thân thể cao, đặc biệt sau khi tu hành công pháp tu chân, còn được nâng lên một đỉnh cao nữa.

Tôi không dùng Chưởng Tâm Lôi, thậm chí Hồng Minh Đao và Thái A Kiếm cũng không dùng, chỉ cầm thanh đồng kiếm dùng đồng giáp thi để ma luyện cổ võ.

Sau nửa nén hương, đồng giáp thi thương tích đầy mình.

Nhìn tôi, quả thực càng lúc càng tinh thần hơn.

Trong khi tôi và đồng giáp thi đang đánh nhau tưng bừng, thì mặt khác lại không thuận lợi.

Con xà yêu bị đồng giáp thi thu hút, bây giờ đã hoàn toàn bạo tẩu.

Căn nhà của Nhất Hưu đại sư dưới sự bạo tẩu của xà yêu, chẳng

bao lâu nữa sẽ đổ sụp.

Nghe tiếng căn phòng không chịu nổi trọng lực, tôi chỉ có thể lùi lại hai bước, tránh bị đè dưới đó.

Chưa kịp để tôi tấn công đồng giáp thi lần nữa, con xà yêu kia đã chạy ra, mục tiêu là hướng của tôi.

Tôi liếc nhìn đồng giáp thi, rồi quay người đuổi theo xà yêu.

Tốc độ của xà yêu nhanh, nhưng tốc độ của tôi còn nhanh hơn.

Một đạo Chưởng Tâm Lôi từ tay tôi phóng về phía xà yêu.

Để tránh Chưởng Tâm Lôi, tốc độ của xà yêu cũng dần chậm lại, thêm vào đó, yêu lực trong cơ thể xà yêu cũng sắp cạn kiệt.

Chỉ thấy xà yêu đột nhiên quay đầu, lao về phía tôi cắn tới.

Có thể thấy, lần này xà yêu muốn liều mạng với tôi. "Yêu nghiệt, dám làm càn, chịu chết đi!" Tôi quát lớn một tiếng, sau đó một đạo Thiên Lôi Chú phóng thẳng vào yết hầu của xà yêu.

Trảm xà đánh yết hầu, đối với điểm yếu chí mạng của xà yêu, tôi vô cùng rõ ràng.

Nhưng có một điều, con rắn này đã tu luyện gần hai trăm năm, muốn dùng một đạo lôi pháp chém giết nó cũng tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Ít nhất không đánh vào yết hầu thì chắc chắn không được.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, xà yêu bị Chưởng Tâm Lôi đánh thành than cháy.

Thân rắn vốn màu xanh lục cũng biến thành màu xám.

Chỉ có ở đan điền của xà yêu, ẩn hiện một tia lục quang đang nhanh chóng co rút, đó chính là yêu đan của xà yêu. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết xà yêu tu vi hai trăm năm, nhận được 10000 điểm thưởng.] [Đinh!

Phát hiện nội đan xà yêu trăm năm, xin hỏi túc chủ có lựa chọn hấp thu để bổ sung cho bản thân không?] "Có!" Không chút do dự, tôi gật đầu.

Cũng chính lúc tôi gật đầu, nội đan xà yêu cũng bị một luồng lực vô hình hấp dẫn, cuối cùng nội đan vỡ vụn, hóa thành một đạo chất lỏng chuyển vào cơ thể tôi, không ngừng dung hợp với cơ thể tôi.

Quá trình dung hợp vô cùng thoải mái.

Đương nhiên, trạng thái này cũng không kéo dài bao lâu, mười mấy giây sau, cảm giác thoải mái trong cơ thể tôi hoàn toàn biến mất. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công hấp thu nội đan xà yêu trăm năm, huyết mạch Thanh Long tăng 10%, thọ mệnh tăng thêm 50 năm.] Vừa thấy như vậy, tôi lập tức mỉm cười.

Mấy thế giới kịch bản trước đây tôi không hề nhận được nội đan dị thú hoặc yêu thú.

Lần này vừa quay lại với series phim Cửu Thúc, đã nhận được một viên nội đan xà yêu trăm năm!

Không tính phần thưởng nhiệm vụ kịch bản lần này, chỉ riêng viên nội đan xà yêu này thôi đã gần bằng phần thưởng nhiệm vụ kịch bản Cổ Mộ Lệ Ảnh 3 hoặc Xác Ướp Ai Cập 1 rồi!

Trong lòng thầm vui sướng vì gặp vận may lớn, tôi quay người trở về nhà Tứ Mục đạo trưởng.

Mặt khác, Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng cùng Nhất Hưu đại sư gặp phải rắc rối.

Đồng giáp thi tốc độ quá nhanh, chỉ đánh được mấy cái đã biến mất, khiến họ căn bản không có cách nào ngăn cản được nó.

Tuy không biết cương thi chạy đi đâu, nhưng có thể khẳng định nó vẫn ở xung quanh, cương thi không thể chạy quá xa.

Sau khi thương lượng một lúc, cuối cùng Tứ Mục đạo trưởng và Nhất Hưu đại sư ba người đi truy đuổi đồng giáp thi, còn Gia Nhạc thì bảo vệ sự an nguy của Thanh Thanh.

Bây giờ trong nhà không an toàn, cần phải tìm một nơi an toàn.

Suy đi tính lại, Gia Nhạc dẫn Thanh Thanh đến đình thi phòng.

Dù sao thi khí trong đình thi phòng có thể che chắn nhân khí trên người.

Để tránh đồng giáp thi từ bên ngoài xông vào, Gia Nhạc đặc biệt bôi một lớp mạch nha đường ở cửa, nếu cương thi từ bên ngoài xông vào, họ cũng sẽ có đủ thời gian để chạy thoát.

Trong phòng của Tứ Mục đạo trưởng: "Sư đệ, trong tay ta có pháp khí, sư huynh không vội.

Chương 939

Lão hòa thượng thúi kia, pháp khí của ta đâu, trả cho ta mau, nếu không không có pháp khí làm sao bắt cương thi!" "Ồ, cảm ơn nha, không đưa pháp khí cho tôi thì sao?" Nhất Hưu đại sư cúi đầu nhìn thanh chủy thủ bằng đồng dài khoảng ba tấc trong tay mình nói. "Tôi á?

Tôi tùy tiện thôi!" Vừa nói, Tứ Mục đạo trưởng vừa lấy ra một thanh đại bảo kiếm khổng lồ.

Trên đại bảo kiếm, khắc chín con kim long năm móng đang bay lượn khác nhau, không con nào giống con nào, tạo cho người ta một cảm giác bá khí ngút trời.

Nhất Hưu đại sư liếc nhìn thanh kiếm trong tay Tứ Mục đạo trưởng, rồi lại nhìn thanh chủy thủ ngắn ngủn trong tay mình, nhất thời không nói nên lời.

Loại vũ khí bằng đồng này căn bản không thấy trong nghĩa trang của Cửu Thúc.

Tứ Mục đạo trưởng lại thích dùng loại vũ khí này.

Nếu không, ai rảnh rỗi không có việc gì lại để thanh đại bảo kiếm to lớn như vậy trong nhà chứ.

Trấn Nhậm Gia đông dân cư, tỷ lệ xuất hiện yêu quái hiếm hoi.

Nhưng rừng sâu núi thẳm thì khác, tỷ lệ gặp yêu quái cao hơn.

Để đối phó với chúng, thanh đồng kiếm được tinh luyện hữu dụng hơn đào mộc kiếm nhiều.

Yêu quái thể chất cường đại, đào mộc kiếm dễ bị gãy.

Ở những nơi đông dân, chủ yếu là cương thi và quỷ, phù hợp hơn để sử dụng đào mộc kiếm. "À, vậy tôi nhanh chóng đi truy đuổi cương thi đây!" Thiên Hạc đạo trưởng để tránh Nhất Hưu đại sư khó xử, nén nụ cười trong lòng, đi ra khỏi phòng trước.

Gật đầu, Tứ Mục đạo trưởng và Nhất Hưu đại sư cũng theo sau. "Ai.

Sư huynh.

Đại sư, các vị định đi đâu?" Tứ Mục đạo trưởng ba người vừa ra khỏi phòng, đã gặp tôi đang đi tới.

Thấy tôi trở về, Tứ Mục đạo trưởng vội vàng hỏi: "Sư đệ, con xà yêu đó thế nào rồi?" "Ồ, tôi đã giết nó rồi!" Tôi đáp. "Giỏi lắm!

Đúng rồi, tôi và sư huynh chuẩn bị cùng đi tìm cương thi, con không cần đi cùng chúng tôi nữa." "Con hãy đến đình thi tràng trước đi.

Gia Nhạc đang ở đó, vạn nhất cương thi đến, con có thể giúp đỡ chống cự!" Nghe Tứ Mục đạo trưởng đề nghị, tôi quay người thẳng tiến đến đình thi tràng.

Ở cửa đình thi phòng, Gia Nhạc đang dời đồ vật, chuẩn bị cho tôi vào.

Lúc đó, tôi đột nhiên giơ tay lên, ra hiệu không được động.

Sao vậy?

Gia Nhạc lập tức cảnh giác, dùng ánh mắt hỏi tôi, cả hai đều không phát ra tiếng động.

Tôi không nói ra tiếng mà dùng khẩu ngữ và ra hiệu.

Chẳng lẽ cương thi thật sự đã đến rồi sao?

Gia Nhạc thầm kinh ngạc, tiểu sư thúc thật lợi hại, còn có thể phát

hiện ra. "Thông minh thật a ~~~" Tôi nhìn sàn nhà hơi nheo mắt.

Nhà của đạo trưởng để chống ẩm ướt, được xây theo kiểu nhà sàn.

Sàn nhà cách mặt đất một khoảng, đủ cho người cúi người đi qua.

Cương thi khó cúi người, nhưng lại có thể bò sát mặt đất tiến lên.

Tôi cứng ngắc di chuyển bước chân của Gia Nhạc, nếu không phải tôi cảm ứng được luồng thi khí mạnh mẽ kia, thì căn bản sẽ không biết cương thi đã bám theo Gia Nhạc sát dưới sàn nhà. "Chạy!" Khi Gia Nhạc và Thanh Thanh vừa ra khỏi cửa, tôi quát lớn một tiếng, hai tay nắm chặt chuôi kiếm đâm xuống sàn nhà. "Ầm!" Đồng giáp thi đang bò sát mặt đất bị tôi đâm một kiếm, phá tung sàn nhà nhảy ra ngoài.

Thi khí nồng đậm lan tỏa.

Quần áo trên người đồng giáp thi rách nát tả tơi, da thịt cũng có không ít chỗ đang trong trạng thái phân hủy, chắc là do bị Chưởng Tâm Lôi đánh bị thương.

Vết thương ở lưng đặc biệt rõ ràng, từ vết thương chảy ra chất lỏng ghê tởm, khiến người ta nhìn một cái là muốn nôn. "Nghiệt súc, chịu chết!" Nghe tiếng động chạy tới, Tứ Mục đạo trưởng và những người khác cùng nhau quát lớn, ném mặc võng trong tay ra, trùm lên đồng giáp thi.

Mặc võng chạm vào thân thể đồng giáp thi, lập tức phát ra một tiếng "xẹt xẹt", một trận tia lửa điện tóe ra.

Tôi đứng một bên, hất nước nhu mễ trên mặt đất về phía nó. "A!" Bị mặc võng và nước nhu mễ làm cho vết thương chưa lành của đồng giáp thi lại nứt toác ra.

Đồng giáp thi vặn vẹo hai cánh tay, trực tiếp xé nát mặc võng

thành mấy mảnh.

Mặc võng có thể khiến cương thi bình thường không thể động đậy, nhưng đối với đồng giáp thi thì không có tác dụng lớn lắm. "Tôi giữ chân nó, tấn công đi!" Nhất Hưu đại sư cũng chuẩn bị một tấm lưới.

Trông nó không giống lưới bình thường, nhưng lại có thể bắt quỷ, nhưng cũng không giống mặc võng.

Vừa xé rách mặc võng, lại có một tấm lưới khác trùm lên, bao phủ đồng giáp thi.

Tôi nhân cơ hội lấy ra mấy lá Chấn Thi Phù được chế tác bằng dược liệu đặc biệt, chuẩn bị thử uy lực của Chấn Thi Phù, tiện thể để đại sư và hai vị sư huynh vận động gân cốt một chút.

Mấy người đã chuẩn bị một đống đồ vật để đối phó cương thi.

Chương 940

Nếu không dùng đến thì chẳng phải rất đáng tiếc, lãng phí sao?

Là một nhân tài kiểu mới của thế kỷ 21, tôi phải chấm dứt hành vi lãng phí này.

Không dùng đến sẽ khiến họ cảm thấy mất mặt, tôi dứt khoát để họ vận động gân cốt trước.

Đợi mấy người vùng vẫy đủ rồi, tôi sẽ dùng lôi pháp đối phó đồng giáp thi. "Xé rách ~~~" Lưới của đại sư cũng không cầm cự được mấy giây đã bị xé nát. "Sao có thể!" Tứ Mục đạo trưởng khí thế hung hăng giơ thanh đồng kiếm lên, chém xuống đồng giáp thi.

Không những không có tác dụng, mà thanh đồng kiếm trong tay ông còn trực tiếp gãy đôi. "Để tôi!" Nhất Hưu đại sư cầm chuỗi phật châu, kéo Tứ Mục đạo trưởng về, rồi đối với đồng giáp thi một trận rút mạnh!

Nhưng ngoài việc khiến trên người đồng giáp thi tóe ra tia lửa điện, hình như không có hiệu quả thực tế nào.

Theo một câu nói trong game online, đó là "không phá phòng".

Ngược lại, chất lỏng ghê tởm trên vết thương của đồng giáp thi bị đánh bay đi không ít, khiến đồng giáp thi càng trở nên hung tợn hơn. "Trấn!" Tôi thấy Nhất Hưu đại sư bị đồng giáp thi truy đuổi chạy vòng vòng, đành phải nhảy lên, dán Chấn Thi Phù lên.

Đồng giáp thi đang truy đuổi Nhất Hưu đại sư lập tức trở nên tĩnh lặng. "Xì!" Chấn Thi Phù bốc lửa, hoàn toàn mất tác dụng.

Đồng giáp thi khôi phục khả năng hành động, cánh tay vồ về phía mặt Tứ Mục đạo trưởng.

Nhưng thứ đón đợi nó lại là một thanh đại bảo kiếm siêu cấp.

Thanh đồng kiếm dài hai mét, to bằng bắp đùi chém vào thân đồng giáp thi, khiến đồng giáp thi rên lên một tiếng, lùi lại mấy bước.

Tứ Mục vui mừng khôn xiết, ngay sau đó vung vẩy thanh đồng kiếm, tiếp tục cuồng phách.

"Cạch!

Cạch!

Cạch!" Tứ Mục Đạo Trưởng vung thanh đồng kiếm liên tục ba đòn, chém khiến cương thi liên tục lùi về phía sau.

Khi đòn kiếm thứ ba hạ xuống, thanh đồng kiếm trong tay Tứ Mục Đạo Trưởng đã hy sinh oanh liệt, một lần nữa bị đồng giáp thi chấn gãy.

Trên người đồng giáp thi chỉ thêm vài vết hằn màu xám.

Đ*t m* nó, đồng giáp thi mà đã biến thái thế này, nếu là kim giáp thi, ngân giáp thi thì còn đến mức nào nữa!?

Chỉ mong loại cương thi cấp bậc này sẽ không xuất hiện thì tốt, nếu không thì e rằng ngay cả Thiên Sư trong truyền thuyết cũng khó mà đối phó nổi, Tứ Mục Đạo Trưởng kinh thán trong lòng.

"Gào!!!" Công kích của Nhất Hưu Đại Sư và Tứ Mục Đạo Trưởng kết thúc, đồng giáp thi gầm lên dữ dội, ý muốn nói: "Đánh xong rồi, đến lượt tao." "Mau lùi!!!" Tứ Mục Đạo Trưởng nhanh chóng dán hai lá Chấn Thi Phù lên đầu đồng giáp thi, rồi cùng Đại Sư nhanh chóng lùi lại.

Cả hai đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Dù đã chuẩn bị nhiều như vậy, nhưng ngay cả phòng ngự của nó cũng không phá được, đừng nói đến việc giết chết.

“Sư đệ, cái thứ quỷ quái này giao cho cậu, giúp sư huynh đánh chết nó!” Những gì chuẩn bị để đối phó với cương thi cơ bản đều vô hiệu.

Tứ Mục thong dong lùi lại, để Trần Hạo ra tay.

Phòng ngự mạnh mẽ thì sao chứ, sư đệ ta có Chưởng Tâm Lôi đánh chết hết.

“Sư huynh, đúng là có ‘ý’ ghê.” Trần Hạo liếc mắt coi thường, nhưng bây giờ không phải lúc nói móc.

Hai lá Chấn Thi Phù thậm chí không thể trấn áp đồng giáp thi được ba giây.

Trần Hạo giơ tay bắt đầu xuất chiêu, à không, công kích bằng “Chưởng Tâm Lôi!” “Ầm!” Chưởng Tâm Lôi bay ra từ tay Trần Hạo, xuyên thẳng vào trong cơ thể đồng giáp thi, tạo ra một lỗ lớn trên người nó, thịt thối, nước mủ bắn tung tóe.

Đồng giáp thi đau đớn kêu thảm thiết liên hồi, nhanh chóng nhảy về phía Trần Hạo, muốn giết cậu.

“Giết ta?” “Ta Trần Hạo tuy không có đại bảo kiếm, không chém được, nhưng ta có thể nổ chết ngươi từ xa.

Chết đi cho ta!!!” Trần Hạo lại một đạo Chưởng Tâm Lôi khác đánh vào vị trí trái tim của đồng giáp thi, tạo ra một lỗ lớn ở ngực nó, lộ ra nội tạng đen ngòm, khiến cơ thể nó lùi lại mấy bước.

Nhưng đồng giáp thi dù toàn thân bị đánh nát bươm, vẫn có thể nhảy nhót, muốn hút máu.

Thảo nào trong phim thứ này nhất định phải bị tiêu diệt từ bên trong, sức sống quá mức ngoan cường.

Trần Hạo đã sử dụng mười mấy lần Chưởng Tâm Lôi, nhưng vẫn

không thể giết chết nó.

Ngược lại, đồng giáp thi trông nát bươm, thịt bị nổ bay không ít, vô cùng ghê tởm.

Đồng giáp thi bị Chưởng Tâm Lôi đánh kêu gào thảm thiết, nhưng vẫn không chết.

Trần Hạo rút Thái A Kiếm, dùng sức cứa vào tay, máu lập tức chảy ra.

Thanh kiếm cũng trong khoảnh khắc đó đại phóng kim quang.

Ngay sau đó, Trần Hạo một kiếm đâm về phía đồng giáp thi.

Tốc độ rất nhanh, cộng thêm việc vừa rồi đồng giáp thi bị một đống Chưởng Tâm Lôi đánh cho mơ màng, khi kiếm của Trần Hạo đâm tới, nó mới kịp phản ứng.

"Hống!" Tiếng gầm thét kinh hoàng vang bên tai Trần Hạo, nhưng đáng tiếc, dù tiếng kêu của đồng giáp thi có kinh khủng đến đâu, cũng không thể ngăn cản Trần Hạo đâm kiếm vào cơ thể nó.

"Xoẹt!" Một luồng khói đen bốc lên.

Thái A Kiếm cứ như cắt đậu phụ, trực tiếp xuyên thủng cơ thể đồng giáp thi, thậm chí không có bất kỳ cảm giác cản trở nào.

Đồng giáp thi đau đớn điên cuồng lắc lư cơ thể.

Chương 941

Máu của Trần Hạo gây sát thương cực lớn cho đồng giáp thi, vốn dĩ lôi điện là khắc tinh của cương thi và các tà vật khác.

Huống chi, khi đã đâm vào bên trong cơ thể đồng giáp thi, tương đương với việc trực tiếp đưa lôi điện vào trong cơ thể nó, thì lớp phòng ngự bên ngoài có mạnh đến mấy cũng vô dụng.

"Ầm!" Chỉ nghe một tiếng nổ lớn, cơ thể đồng giáp thi với nội tạng hoàn toàn bị máu của Trần Hạo xé nát, giống như một quả bom ầm ầm nổ tung, thịt nát bay khắp cả căn phòng.

Gia Nhạc chạy chậm một bước, lập tức gặp đại họa.

Toàn bộ lưng cậu ta dính đầy thịt nát, trông ghê tởm.

Vụ nổ khiến Gia Nhạc ngã lộn nhào, sau đó cậu ta bịt mũi nôn ọe, mùi vị quá hôi thối. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công tiêu diệt đồng giáp thi, nhận được 5000 điểm thưởng.] Đối với điểm thưởng, Trần Hạo hiện tại hoàn toàn không để ý, nên căn bản lười quản.

Ngay sau đó, Trần Hạo nhìn Gia Nhạc đang bất chấp tất cả bò ra sân nôn ọe.

Nhất Hưu Đại Sư, Thiên Hạc Đạo Trưởng, Tứ Mục Đạo Trưởng và Thanh Thanh, những người thò đầu ra từ góc tường, cũng mừng thầm vì mình chạy nhanh hơn một chút.

Cuối cùng thì Gia Nhạc đáng thương, e rằng sau này nhìn thấy thịt cũng không dám ăn nữa rồi.

"Oẹ...

Sư phụ, sư thúc, Đại sư, cứu mạng với!" Gia Nhạc nôn đến mật xanh mật vàng, hận không thể nôn hết sạch dạ dày.

Trần Hạo trực tiếp né ra xa, không dám lại gần căn nhà nữa.

Mùi hôi thối bốc lên tận trời khiến căn nhà gần như bỏ đi rồi.

Không khéo Nhất Hưu Đại Sư và Tứ Mục Đạo Trưởng lần này phải chuyển nhà rồi.

Thịt nát của đồng giáp thi ở khắp nơi, muốn thu thập để đốt bỏ cũng khó, chỉ còn cách phóng hỏa thiêu rụi cả căn nhà.

Còn về chỗ ở của mọi người, chỉ đành tìm cách khác.

"Cẩn thận nôn chết đấy, đồ vô dụng." Tứ Mục Đạo Trưởng hận không thể một cước đá chết Gia Nhạc.

Bình thường trông cũng thông minh lắm mà, không biết thấy nó sắp nổ thì chạy sớm đi chứ.

"Còn không mau cút đi tắm rửa!

Nhớ là phải cởi quần áo ra đốt đi!" Trên người Gia Nhạc đều dính thịt nát của đồng giáp thi.

Những thứ này nhất định phải đốt bỏ, nếu bị động vật ăn vào, có thể sẽ biến thành cương thi động vật, trở thành sinh vật không còn trong lục đạo luân hồi.

"Thật ghê tởm, căn nhà này còn ở được không đây!" Nhìn thấy đầy nhà thịt nát, Tứ Mục Đạo Trưởng cũng cảm thấy khó chịu.

Sóng gió lớn đã thấy nhiều rồi, nhưng lần đầu tiên thấy ghê tởm như vậy.

Bất đắc dĩ, Tứ Mục chỉ đành kiếm một ít vải, che kín cửa sổ và cửa ra vào căn nhà, định trực tiếp đốt bỏ.

Trớ trêu thay, căn nhà này lại liền thành một dãy, đốt nhà mình cũng đồng nghĩa với việc nhà của Nhất Hưu Đại Sư cũng sẽ bị thiêu rụi.

"Này hòa thượng, xem đi?" Thịt nát của đồng giáp thi không thể để lại, nhất định phải đốt bỏ.

Nhưng bây giờ đầy nhà, căn bản không có cách nào thu dọn sạch sẽ, chỉ có thể đốt thôi.

Nhà của ông thì đốt cũng được, nhưng nhà người khác lại sát cạnh...

"A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi.

Vinh hạnh bần tăng sẽ giúp đưa đồ đạc ra ngoài." Đại sư cũng là người thông tình đạt lý, biết rằng nếu không đốt bỏ căn nhà thì sẽ gây nguy hại cho chúng sinh.

Hiện tại chỉ đành chuyển đồ đạc ra ngoài trước, cùng lắm thì ngủ lều tạm, thời tiết tốt mà.

Một hai ngày nữa thi thể sẽ càng hôi thối hơn, đến lúc đó ngay cả động vật cũng không thể sinh tồn và cư trú ở đó.

Đốt nhà, tuy là bất đắc dĩ, nhưng đốt đi căn nhà đã ở nhiều năm, con người cũng có tình cảm với vật vô tri.

Tứ Mục Đạo Trưởng và Nhất Hưu Đại Sư có chút không nỡ.

"Đốt!" Sau khi đưa Thiên Hạc Đạo Trưởng vào trong lều do Trần Hạo dựng, và mang theo một số vật dụng hữu ích, Tứ Mục Đạo Trưởng cắn răng, ném ra mấy lá chỉ phù, châm lửa đốt.

Căn nhà gỗ nhanh chóng bốc cháy dữ dội, lửa bốc lên trời, kèm theo từng trận khói đen và mùi hôi thối.

"Sư phụ, nhà bị đốt rồi, con phải đi đâu ở đây?" Gia Nhạc nhìn

căn nhà đang bốc cháy ngùn ngụt, vành mắt đỏ hoe.

Phần lớn cuộc đời cậu ta sống ở đây, bây giờ lại bị một trận hỏa hoạn thiêu rụi hết.

Đốt đi không chỉ là căn nhà, mà còn là những ký ức nữa.

Nhất Hưu Đại Sư thở dài, quay đầu nhìn Tứ Mục Đạo Trưởng, biết ý tứ của Tứ Mục.

Tứ Mục Đạo Trưởng sắc mặt âm trầm, muốn rời đi, nhưng lại nhớ đến quyết tâm năm xưa.

Tuy nhiên, việc xây nhà không phải là chuyện một sớm một chiều có thể hoàn thành.

Cuối cùng, Tứ Mục Đạo Trưởng hỏi Thiên Hạc Đạo Trưởng và Trần Hạo: "Sư đệ, các cậu định đi đâu?" Thiên Hạc Đạo Trưởng ho khan, ngồi xuống dưới sự giúp đỡ của Trần Hạo, cười nói: "Tôi quyết định trước tiên sẽ đưa đứa nhỏ đến Nhậm Gia Trấn, ở nghĩa trang của sư huynh dưỡng bệnh một thời gian, đợi vết thương lành rồi sẽ về." Mỗi đạo sĩ Mao Sơn đều có địa bàn riêng của mình.

Một thời gian qua ông ấy luôn ở bên ngoài, không biết địa bàn mình quản lý đã biến thành thế nào, đương nhiên Thiên Hạc Đạo Trưởng cần phải trở về xem xét.

Trần Hạo cũng suy nghĩ: "Sư huynh, tôi định tiếp tục du lịch, đi đây đi đó.

Tôi lại cảm thấy sư huynh có thể đưa Gia Nhạc đi nơi khác, đến một trấn nào đó cư trú, an cư lạc nghiệp." Tứ Mục Đạo Trưởng nghe xong cau mày, không nói gì.

Trần Hạo biết trong lòng ông ấy có một khúc mắc, liền khuyên nhủ: "Sư huynh, tôi biết trong lòng huynh có khúc mắc.

Vì Lâm sư huynh nên huynh mới cư trú trong núi sâu, nỗ lực tu luyện.

Chương 942

Nhưng huynh cũng nên suy nghĩ cho Gia Nhạc.

Cậu ấy cũng không còn nhỏ nữa, chẳng lẽ cứ đơn thân cả đời sao?

Tính cách của Cửu sư huynh huynh cũng rõ rồi, miệng dao lòng đậu phụ, chắc chắn sẽ không thù dai đâu.

Nếu không thì quan hệ cũng không thể thân thiết như vậy.

Vì Gia Nhạc, tôi nghĩ huynh nên đi ra ngoài." Gia Nhạc được Tứ Mục Đạo Trưởng thu nhận từ khi còn nhỏ.

Danh nghĩa là sư đồ, nhưng thực chất không khác gì cha con.

Trần Hạo tin rằng vì tương lai của Gia Nhạc, Tứ Mục Đạo Trưởng sẽ đưa ra quyết định.

Tứ Mục Đạo Trưởng nhìn Gia Nhạc thật sâu một cái.

Cuối cùng, tương lai của Gia Nhạc đã chiếm ưu thế, khiến Tứ Mục Đạo Trưởng gỡ bỏ khúc mắc trong lòng, quyết định đi ra ngoài.

Thực ra, với tư chất của ông ấy, cả đời cũng khó mà đạt đến cảnh giới Địa Sư, huống chi là vượt qua Cửu Thúc.

Nếu đã không thể, hà cớ gì cứ mãi bận lòng với quyết định năm xưa chứ.

Xích mích của thế hệ trước, không nên để ảnh hưởng đến thế hệ sau.

Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo rời khỏi lều tạm của Tứ Mục Đạo Trưởng, một mạch đi thẳng về phía trước.

Tại Hoàng Lão Môn Trấn, trong quán trà.

Một gã béo ú mặt mày đắc ý bước vào.

Gã béo này tên là Trương Đại Đảm, là phu xe cho Đàm lão gia, phú hộ giàu có nhất Hoàng Lão Môn Trấn.

Hôm qua hắn cá cược với mấy người đi ngủ một đêm ở nghĩa địa.

Bây giờ cá cược thành công, đương nhiên vô cùng đắc ý.

Trương Đại Đảm đến trước một bàn, trên bàn có ba người đang ngồi.

"Bụng cũng đói rồi nhỉ, bữa này tôi mời, cứ gọi món thoải mái." Vì thắng cuộc cá cược nên Trương Đại Đảm đặc biệt hào phóng.

Hai người kia, một người đầu trọc, một người mặt có nốt ruồi to, mắt gà chọi.

Người đầu trọc nói: "Trương Đại Đảm, cậu có gan đấy, hai chúng tôi nhận thua." Trương Đại Đảm đắc ý cười: "Đương nhiên là nhận thua rồi, trong cái trấn này, ai mà không biết Trương Đại Đảm ta nổi tiếng là người to gan lớn mật chứ." Gã nốt ruồi cười khẩy nói: "Hừ, ngủ nghĩa địa thì có gì hay ho.

Ta đây có một trò mới truyền từ nước ngoài về, ở nước ngoài nó dọa chết người đấy.

Trương Đại Đảm, có dám thử không?" Trương Đại Đảm vỗ ngực: "Có gì mà không dám, cứ nói đi, là thứ gì." Gã nốt ruồi nói: "Gọt táo." Trương Đại Đảm khinh thường nở nụ cười: "Gọt táo à, tôi cứ tưởng trò gì ghê gớm lắm chứ." Gã nốt ruồi cười khẽ: "Đừng vội ngắt lời, nghe tôi nói đã.

Nửa đêm, cầm một quả táo, thắp hai cây nến, đối diện với một tấm gương, sau đó bắt đầu gọt vỏ táo, không được để vỏ đứt đoạn." Trương Đại Đảm hỏi: "Nếu đứt đoạn thì sao?" Gã nốt ruồi hắc hắc cười: "Sau khi đứt đoạn, trong gương sẽ xuất hiện một nữ quỷ, muốn

lấy mạng cậu đấy.” Mọi người nghe vậy liền ngẩn người ra.

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của mấy người kia, gã nốt ruồi càng đắc ý hơn.

Gã nốt ruồi nói: “Thế nào, Trương Đại Đảm có dám chấp nhận thử thách này không?

Nếu dám, ta sẽ thừa nhận cậu là người to gan nhất trong trấn này.” Trương Đại Đảm vốn định từ chối, nhưng vừa nãy đã khoác lác lên tận trời rồi.

Nếu từ chối, thì còn mặt mũi nào nữa.

Trương Đại Đảm hít sâu một hơi: “Hừ, chẳng phải gọt táo thôi sao, Trương Đại Đảm ta ngủ cả nghĩa địa còn dám, sợ gì một trò gọt táo nhỏ bé chứ?” Ba người gã nốt ruồi nhìn nhau cười: “Được, tối nay, gặp ở nhà ta.” Trong nháy mắt đã đến đêm.

Trương Đại Đảm và những người khác đã đến giữa một căn phòng trống ở nhà gã nốt ruồi.

Mấy người gã nốt ruồi đều chạy ra ngoài, chỉ để lại một mình Trương Đại Đảm ở trong đó, đối diện với một tấm gương, trong tay cầm một con dao gọt hoa quả và một quả táo.

Trương Đại Đảm nhìn quanh bốn phía, căn phòng im ắng như tờ, ngoài... và tấm gương trước mặt, không có gì khác.

Hắn không nhịn được nuốt nước bọt, trên mặt đã vã mồ hôi lạnh.

Lúc này hắn có chút muốn chùn bước, nhưng làm sao đây, trước đó đã nói hùng hồn rồi, khoác lác cũng lên tận trời rồi.

“Hừ, chẳng phải gọt táo thôi sao, có gì mà phải sợ.” Trương Đại Đảm vừa gọt táo, vừa nhìn vào trong gương, sợ rằng trong gương sẽ xuất hiện thứ gì đó.

“Vù!” Khi Trương Đại Đảm gọt được một nửa, đột nhiên, một trận gió lạnh thổi qua.

Gió lạnh thổi mạnh đến mức ngay cả cửa sổ cũng bị thổi tung.

Hai cây nến trước gương tự nhiên tắt phụt.

Trương Đại Đảm sợ hết hồn, vỏ táo trong tay cũng theo đó mà đứt đoạn.

“A! !!

Vỏ táo đứt rồi, sẽ không thật sự xuất hiện thứ đó chứ.” Trương Đại Đảm hối hận, hít sâu mấy hơi, xoay người đi đóng cửa sổ lại.

Sau đó, khi hắn xoay người lại, chỉ thấy trong tấm gương kia xuất hiện một khuôn mặt phụ nữ trắng bệch vô cùng đáng sợ.

Trương Đại Đảm sợ đến mức liên tục lùi lại, một cú ngã ngồi xuống đất.

Nữ quỷ trong gương từ từ vươn móng vuốt về phía Trương Đại Đảm.

Trương Đại Đảm sợ đến run rẩy, đột nhiên nhìn xuống, chỉ thấy dưới tấm gương có một đôi chân đàn ông.

“Nữ quỷ lại đi giày đàn ông ư?” Trương Đại Đảm trong lòng có chút nghi hoặc, sau đó nhìn kỹ lại.

“Nữ quỷ này sao lại quen thuộc thế nhỉ, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Chương 943

Đôi mắt gà chọi, trên mặt có một nốt ruồi.” Trương Đại Đảm lúc này lập tức hiểu ra.

“Đ*t m* nó, một đám đang giả ma dọa mình đây mà.” Trương Đại Đảm trong lòng lạnh lẽo, bỗng nhiên vớ lấy cây tre bên cạnh, rồi mạnh mẽ đập vào đôi chân kia.

Gã nốt ruồi bị đánh kêu thảm một tiếng.

Trương Đại Đảm trong lòng càng thêm khẳng định: “Dám dọa ta ư, xem ta không đánh chết ngươi!” “Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa, tôi nhận thua rồi.” Gã nốt ruồi đang trốn sau tấm gương vội vàng chạy ra van xin Trương Đại Đảm.

Trương Đại Đảm tức điên lên, túm lấy áo gã nốt ruồi định đánh: “Đ*t m*, suýt nữa thì dọa chết lão tử rồi!” Gã nốt ruồi cầu xin: “Nhưng... chẳng phải cậu là người to gan nhất trong trấn sao?” “Tôi gan to, không sợ quỷ, nhưng người dọa người thì sẽ dọa chết người đấy.” Trong lúc hai người đang nói chuyện, lại một trận gió lạnh thổi qua, làm tung cửa sổ.

Gã nốt ruồi vội vàng chạy lại: “Đừng làm nữa, đừng làm nữa, lộ tẩy rồi!” Hai người bên ngoài: “Sao lại lộ tẩy được chứ?” Trương Đại Đảm chạy đến nhìn mấy người kia, càng tức điên lên: “Được lắm, mấy đứa tụi bây liên thủ dọa ta à, xem ta không đánh chết tụi bây!” Gã nốt ruồi vội kéo Trương Đại Đảm lại: “Tiểu Ngũ, mau đi thắp nến lên.” Tiểu Ngũ gật đầu, sau đó từ cửa sổ nhảy vào, đến trước gương, chuẩn bị thắp lại hai cây nến vừa bị thổi tắt.

Khi vừa định châm lửa, một bàn tay trắng bệch đột nhiên vươn ra từ trong gương, châm cháy hai cây nến kia.

Chứng kiến cảnh tượng này, Tiểu Ngũ sợ đến mức không dám nói lời nào, liên tục lùi lại, trực tiếp chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi phòng, Tiểu Ngũ mặt không còn chút máu, hét lên: "Có ma!" Tiểu Đặng nghe vậy liền kinh hãi, hai người cũng không thèm quản Trương Đại Đảm và gã nốt ruồi trong phòng, trực tiếp chạy ra ngoài.

Hai người trong phòng căn bản không ý thức được nguy hiểm đang đến gần, cả hai đang quay lưng về phía gương.

Lúc này, trong gương sáng lên, một khuôn mặt kinh khủng vô cùng xuất hiện bên trong.

Một khuôn mặt thối rữa một nửa, trên mặt có sâu bọ bò lúc nhúc, vô cùng kinh tởm.

Nữ quỷ trong gương từ từ vươn tay ra, nắm chặt vai gã nốt ruồi, trực tiếp kéo hắn vào trong gương.

Không kịp phát ra một tiếng kêu thảm nào.

"Có ma!

Có ma!" "Chạy mau, nếu không thì mất mạng!" "Cứu mạng, có ma!" Một trận tiếng kêu hoảng loạn đột nhiên truyền đến từ phía trước.

Trần Hạo giật mình, vội vàng tăng tốc chạy về phía trước.

Không lâu sau, chỉ thấy có hai người đang hoảng loạn, sợ đến mức không còn ra hình người nữa.

Trong đó một người thậm chí chạy mất giày mà không biết, chân bị mài đến chảy máu khắp nơi.

Trần Hạo vội vàng chặn hai người lại: "Đã xảy ra chuyện gì mà hoảng loạn như vậy?" Hai người vừa thấy một đạo sĩ liền vội nói:

“Nhà gã nốt ruồi có ma, một nữ quỷ!” Trần Hạo hỏi: “Nhà gã nốt ruồi ở đâu?” Nghe có ma, Trần Hạo lập tức hứng thú.

Hai người vội vàng chỉ hướng, sau đó chạy mất.

Trần Hạo vội vàng chạy theo hướng hai người kia chỉ.

Không lâu sau, cậu đến bên một khu viện.

Trần Hạo tung người nhảy vọt qua tường vào trong sân.

Vừa vào sân, cậu cảm nhận được một luồng hung sát lệ quỷ khí tức.

Nghe thấy bên trong căn nhà nát, tiếng kêu kinh hãi, tiếng kêu thảm thiết của Trương Đại Đảm không ngớt bên tai.

Trần Hạo cười cười, trực tiếp chạy vào trong nhà.

Khi đi ngang qua cửa sổ, cậu thấy một đôi tay quỷ đang từ sâu trong gương vươn ra, nắm chặt y phục của Trương Đại Đảm.

Móng vuốt sắc nhọn của quỷ đã cắm sâu vào thịt Trương Đại Đảm.

May mắn thay, Trương Đại Đảm không có ưu điểm gì khác, nhưng lại có một thân thịt mỡ.

Nếu là người bình thường, e rằng móng vuốt đã trực tiếp cắm vào xương rồi.

Tay quỷ nắm lấy Trương Đại Đảm, muốn kéo hắn vào trong gương.

Trương Đại Đảm liều chết chống cự.

May mà một thân thịt không phải mọc vô ích, mặc dù bị kéo dần vào trong nhưng tốc độ không nhanh.

Lúc này, Trương Đại Đảm nhìn thấy Trần Hạo đang đứng ngoài

cửa sổ.

Hắn vội vàng hét lên: "Đạo trưởng cứu tôi!" Trần Hạo khẽ cười, trực tiếp nhảy vào trong nhà.

"Yêu quỷ to gan, Đạo gia ở đây, dám làm càn!" Nói xong, Trần Hạo trực tiếp lấy ra một lá Diệt Tà Phù, ném vào tay của con lệ quỷ kia.

"Xoẹt!!!" Lệ quỷ bị thương lập tức bốc lên từng trận khói xanh, trực tiếp bốc cháy.

Lệ quỷ kêu thảm thiết một tiếng, bàn tay quỷ rụt lại vào trong gương.

Lúc này Trần Hạo mới nhìn rõ lệ quỷ bên trong.

Đó là một nữ quỷ, nửa khuôn mặt đã thối rữa, trông vô cùng ghê tởm.

Lệ quỷ hung tợn nhìn chằm chằm Trần Hạo, hiển nhiên vô cùng tức giận vì Trần Hạo đã phá hỏng chuyện tốt của nó: "Ta muốn giết ngươi!" Lại một tiếng kêu thảm thiết, móng vuốt quỷ điên cuồng vọt tới, trực tiếp tóm lấy Trần Hạo và Trương Đại Đảm riêng rẽ, muốn bắt cả hai người cùng lúc.

Trần Hạo sắc mặt lạnh đi: "Nếu muốn chết, vậy Đạo gia sẽ thành toàn cho ngươi." Trần Hạo trực tiếp vẫy tay về phía nữ quỷ, phóng ra một đạo Chưởng Tâm Lôi.

Lệ quỷ kêu thảm một tiếng, trực tiếp hóa thành một làn khói xanh, bị Trần Hạo diệt sát. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công tiêu diệt lệ quỷ, nhận được 500 điểm thưởng.] Trần Hạo vỗ vỗ tay, nhìn Trương Đại Đảm đang ngồi dưới đất thở hổn hển: "Không sao chứ?" Lúc này Trương Đại Đảm mới phản ứng lại, vội vàng nói: "Đa tạ tiểu sư phụ, nếu không có tiểu

sư phụ, Trương Đại Đảm tôi hôm nay chắc phải bỏ mạng ở đây rồi." Trương Đại Đảm ngẩng đầu.

Lúc này Trần Hạo mới nhìn rõ mặt hắn.

"Được rồi, không sao thì đừng ở ngoài nữa, mau về nhà đi." Trương Đại Đảm gật đầu, vội vàng đứng dậy, hai người cùng đi ra khỏi sân.

Trương Đại Đảm hỏi: "Đạo trưởng mới đến đây sao?

Chương 944

Bây giờ trời đã tối rồi, xin hỏi đạo trưởng có chỗ nào để ở không?" Trần Hạo nói: "Tôi mới đến đây, không quen thuộc chỗ này.

Có biết chỗ nào có khách sạn không?" Trương Đại Đảm dẫn Trần Hạo đến Tường Vân Khách Sạn ở trung tâm trấn: "Đạo trưởng, trời đã tối rồi, ngài nghỉ ngơi ở đây đi.

Trương Đại Đảm tôi không có tiền tài, cũng không có bảo vật gì để báo đáp.

Hay là ngày mai tôi mời ngài ăn đậu hũ non nhé, mong đạo trưởng đừng chê." Trần Hạo gật đầu.

Trương Đại Đảm hắc hắc cười: "Vậy được rồi, đạo trưởng, ngày mai tôi đến đón ngài." Nói xong liền bỏ đi.

Trần Hạo cũng trực tiếp lên phòng khách chuẩn bị nghỉ ngơi.

Đã liên tục đi đường mấy ngày rồi.

Thời đại này đâu thể so với thế kỷ hai mươi mốt, giao thông hoàn toàn dựa vào chân, nói chuyện hoàn toàn dựa vào hò hét.

Ai có tiền một chút thì đi xe ngựa, không có tiền thì chỉ đành dựa vào hai cái chân của mình.

Vì vậy Trần Hạo cũng mệt mỏi rã rời.

Sau khi rửa mặt, Trần Hạo trực tiếp ngả lưng lên giường ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Trương Đại Đảm sau khi đón ông chủ Đàm lão gia, thì đến đón Trần Hạo.

Trần Hạo cũng không khách sáo với hắn, lần đầu đến trấn này, cũng muốn xem phong tục tập quán ở đây.

Trần Hạo lên xe ngựa của Trương Đại Đảm: "Đạo trưởng, Hoàng Lão Môn Trấn của tôi không có gì khác, nhưng đậu hũ non của Phúc bá ở đầu phía đông trấn thì tuyệt đỉnh, ngài nhất định phải thử." Trần Hạo gật đầu không nói gì.

Suốt đường đi, khóe miệng Trương Đại Đảm đều vương vẻ tươi cười không nhịn được.

Trần Hạo không nhịn được hỏi: "Suốt đường đi đều tủm tỉm cười, gặp chuyện tốt gì à?" Trương Đại Đảm cười toe toét nói: "Đạo trưởng, chuyện này tôi chỉ nói với ngài thôi, ngàn vạn lần đừng nói cho người khác biết nhé." Trần Hạo gật đầu, thế là Trương Đại Đảm bắt đầu kể: "Thực ra chuyện này không phải chuyện của tôi, mà là chuyện của ông chủ Đàm lão gia của tôi.

Đàm lão gia là phú hộ giàu nhất trấn tôi, hiện tại đang tranh cử chức trấn trưởng.

Một người có tiền, có thế, có địa vị như vậy, muốn phụ nữ nào chẳng có, vậy mà cứ thích đi trộm người.

Tôi thật sự không hiểu nổi." Trần Hạo nhàn nhạt nói: "Mỗi người một chí hướng." Mặc dù trong phim thì là trộm người nhà, nhưng thế giới này dù sao cũng là một thế giới hoàn chỉnh, chuyện này cũng là chuyện riêng của Trương Đại Đảm, cũng không tiện can thiệp hỏi nhiều.

Khoảng nửa nén hương sau, Trương Đại Đảm lái xe ngựa đưa Trần Hạo đến quán đậu hũ non của Phúc bá.

"Phúc bá, cho cháu hai bát đậu hũ non." "Được rồi, đợi lát nhé." Không lâu sau, Phúc bá bưng hai bát đậu hũ non ra.

Trước quán có bốn năm người đang ngồi, đều là phu xe cho ông chủ như Trương Đại Đảm.

Nhìn thấy những người trẻ tuổi này, Phúc bá dường như cảm khái trong lòng, không nhịn được nói: "Bây giờ sao lại có nhiều người trẻ làm nghề phu xe thế nhỉ!" Một trong số những người trẻ tuổi nói: "Làm nghề này có gì không tốt chứ, ra vào đều có xe ngựa đón rước, đúng không ạ?" Người trẻ tuổi khác nói: "À, tiền lương lại cao, công việc lại nhàn hạ, có gì không tốt chứ." Phúc bá hắc hắc cười: "Tiền à!

Kiếm được, ôi, đợi đã, ta kể cho các cháu nghe một câu chuyện." Nói xong, Phúc bá nhìn bà lão nhà mình, sau đó lấy ra mấy đồng tiền đưa cho bà lão.

"Bà nó ơi, nhà mình hết đường rồi, bà đi mua ít đường trắng về cho tôi." Bà lão vẻ mặt hung dữ.

"Mua đường không sợ tôi ăn vụng à?" Phúc bá cười nói: "Ăn được bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu đi." Sau khi bà lão đi, Phúc bá bắt đầu kể với Trương Đại Đảm và những người khác: "Năm xưa, có một người cũng làm nghề này.

Ra vào có xe, mỗi ngày, ôi, cũng như các cháu vậy, cuộc sống khá thoải mái.

Mấy vị đây, cùng lắm thì ăn bát đậu hũ non.

Nhưng hắn ta thì, thường xuyên đi 'phao nữu' (tán gái/bao gái)." Mấy người kia chăm chú lắng nghe lời Phúc bá.

"Một ngày nọ, ông chủ cho nghỉ sớm.

Hắn về nhà xem một cái, chậc chậc, trời đất quỷ thần ơi, đoán xem bà vợ hắn đang làm gì?" Phúc bá hỏi.

Mấy người kia lập tức hứng thú, đồng thanh hỏi: "Bà vợ làm gì?" Phúc bá kéo mặt xuống, trông hơi khó coi: "Đang..." Mấy người phu xe lập tức giật mình, sắc mặt đều trở nên khó coi.

Phúc bá hắc hắc cười: "Thế là, hắn ta trực tiếp không làm phu xe

nữa, dẫn vợ đi bán đậu hũ non." Mấy người phu xe nhìn nhau, nhìn bát đậu hũ non trong tay, sắc mặt có chút kỳ lạ.

Phúc bá cười: "Thật là..." Lúc này, bà lão của Phúc bá quay về, một tay tóm lấy tai Phúc bá.

"Lão già kia, chuyện mấy chục năm trước cũng lôi ra nói!

Tôi năm xưa lén lút với người khác cũng nói cho người khác biết, còn mặt mũi nào nữa chứ!" Bà lão tát Phúc bá một cái tát.

Phúc bá liên tục cầu xin: "Bà nó ơi.

Tôi không nói ai, tôi chỉ kể chuyện... kể chuyện thôi." Mấy người phu xe trẻ tuổi kia không thể chịu nổi nữa, đậu hũ non cũng không ăn, ném mấy đồng tiền xuống rồi quay người bỏ chạy.

"Phúc bá, cháu đi trước đây, cháu phải về nhà xem vợ cháu rồi." "Phúc bá, tôi cũng đi trước đây, về nhà xem vợ tôi." Trong nháy mắt, trước quán đậu hũ non của Phúc bá không còn mấy người.

Trương Đại Đảm cũng vội vàng đứng dậy, ném tiền xuống, sau đó nói với Trần Hạo: "Đạo trưởng, tôi về nhà một chuyến đây, ngài cứ từ từ ăn nhé." Nói xong, Trương Đại Đảm vắt giò lên cổ chạy mất.

Đừng xem hắn thân hình to béo, chạy nhanh như gió vậy.

Trần Hạo ở Hoàng Lão Môn Trấn một ngày, mua một ít hoàng chỉ, chu sa các loại.

Rời khỏi Hoàng Lão Môn Trấn, một mạch đi thẳng về phía trước, có một khu rừng.

Trần Hạo cũng không biết, trong khu rừng này gặp một người quen.

Người quen này không ai khác, chính là Trương Đại Đảm bị cắm sừng kia.

Lúc này Trương Đại Đảm đang ôm một vò rượu ngon, bên cạnh có một người mặc đạo bào, đang đi về phía Trần Hạo.

Vừa nhìn thấy Trần Hạo, Trương Đại Đảm lập tức nhiệt tình chạy lên chào hỏi: "Đạo trưởng, ngài cũng ở đây à." Trần Hạo không nói gì, chỉ cau mày nhìn Trương Đại Đảm.

Trương Đại Đảm bị Trần Hạo nhìn chằm chằm mà trong lòng phát run.

Lúc này, ấn đường của Trương Đại Đảm đen kịt một mảng.

Chương 945

Mức độ đen đó, e rằng hắn sẽ không thấy mặt trời ngày mai mọc nữa.

Hứa Chân Nhân tưởng rằng Trần Hạo không nhìn thấy mình, nên ho khan một tiếng.

Trần Hạo nghe tiếng ho khan, nhìn về phía phát ra âm thanh, mở miệng nói: "Đạo hữu, chắc hẳn là người tu đạo nhỉ.

Xin hỏi xưng hô thế nào?" Hứa Chân Nhân nhìn Trần Hạo: "Đạo hữu có mắt nhìn thật tinh tường.

Cứ gọi bần đạo là Hứa Chân Nhân là được." Trương Đại Đảm bên cạnh chỉ mong Hứa Chân Nhân truyền thụ cách vượt qua kiếp nạn tối nay, thấy ông ta dường như quên mất không hỏi cách độ nạn quan.

Trong lòng hắn sốt ruột: "Hứa Chân Nhân, ông chưa dạy tôi cách vượt qua kiếp nạn mà, trời sắp tối rồi kìa." Hứa Chân Nhân nhìn Trương Đại Đảm: "Được rồi, ta nhắc cho.

Vào Mã gia từ đường đợi trời tối.

Canh một sẽ không có chuyện gì.

Canh hai, trèo lên xà nhà.

Bất kể nhìn thấy gì, đều phải nhớ kỹ không được lên tiếng.

Canh ba sẽ càng yên tĩnh, không có chuyện gì.

Canh bốn, nằm úp dưới đáy quan tài, cũng không được lên tiếng." Trương Đại Đảm thấy Hứa Chân Nhân không nói nữa, trong lòng nghĩ còn canh năm thì sao.

Hắn vẻ mặt căng thẳng nhìn về phía Hứa Chân Nhân hỏi: “Chân Nhân, vậy canh năm thì sao ạ?” “Canh năm, trời sáng rồi, còn có thể có chuyện gì nữa chứ.” Hứa Chân Nhân nói xong, quay sang Trần Hạo nói: “Vị đạo hữu này, không biết xưng hô thế nào, có muốn đến chỗ bần đạo uống chén trà không?” Trần Hạo nói: “Hứa Chân Nhân đã thịnh tình mời, sao dám không theo.

Đi thôi!” Trần Hạo cảm thấy đã muốn du lịch thế giới, gặp gỡ đủ loại đạo hữu đều là duyên phận.

Đã gặp rồi thì có thể kết giao.

Tuy Hứa Chân Nhân chỉ mới Nhân Sư trung kỳ, nhưng kinh nghiệm của ông ấy đáng để Trần Hạo học hỏi.

Hứa Chân Nhân nói: “Đi, đi thôi.” Nói đoạn liền đi trước dẫn đường, Trần Hạo đi sát theo sau, để lại Trương Đại Đảm một mình ở đó.

Đêm vắng thanh lương, giữa đêm canh hai.

Hoàng Lão Môn Trấn, trong sân nhà Đàm lão gia.

Chỉ thấy một đạo sĩ mặc đạo bào, đỉnh đầu trọc một mảng lớn, đang làm phép trên đàn.

Đàm lão gia vắt chéo chân ngồi đó hỏi: “Tiền Chân Nhân, lần này có chắc chắn trị được Trương Đại Đảm không?” Tiền Chân Nhân a a cười: “Yên tâm đi, có ta ra tay, bảo đảm Trương Đại Đảm không thấy mặt trời ngày mai mọc đâu.” Đàm lão gia hắc hắc cười: “Vậy thì làm phiền Tiền Chân Nhân rồi.” Tiền Chân Nhân vung cây đào mộc kiếm trong tay, phun một ngụm phù thủy lên đó, sau đó một kiếm đâm vào con rơm bên cạnh.

Trên con rơm đó dán một lá phù ghi sinh thần bát tự của Trương Đại Đảm.

Tiền Chân Nhân miệng lẩm bẩm chú ngữ, ngay sau đó một kiếm chỉ vào chiếc quan tài nhỏ ở giữa pháp đàn.

Bên trong chiếc quan tài nhỏ có một con rơm.

"Đứng dậy cho ta!" Theo tiếng quát của Tiền Chân Nhân, con rơm kia vèo một cái đứng dậy từ trong quan tài nhỏ.

Cùng lúc đó, trong Mã gia từ đường, Trương Đại Đảm đang ôm vò rượu uống.

Đột nhiên một tiếng động vang lên, Trương Đại Đảm sợ đến mức vò rượu ôm trong lòng cũng rơi xuống đất vỡ tan.

Trương Đại Đảm chợt đứng phắt dậy khỏi đất.

"Canh hai, đến giờ rồi." Trương Đại Đảm vội vàng từ một bên trụ cột trèo lên xà nhà.

Dù sao cũng liên quan đến tính mạng của mình, Trương Đại Đảm ghi nhớ lời Hứa Chân Nhân dặn, trốn trên xà nhà không dám động đậy, mắt vẫn dán chặt vào chiếc quan tài ở chính giữa từ đường.

"Cộp!" Đột nhiên, trong chiếc quan tài kia truyền ra một tiếng động.

Trương Đại Đảm trong lòng lạnh lẽo, trợn tròn hai mắt, không dám thở mạnh.

Cộp cộp! !

Lại mấy tiếng động vang lên, sau đó nghe thấy một tiếng nổ lớn, nắp quan tài bay thẳng lên, lộ ra Mã lão thái gia bên trong.

Mã lão thái gia đứng thẳng từ trong quan tài dậy, không ngừng nhảy nhót trong Mã gia từ đường, dường như đang tìm kiếm gì đó, ngay cả dưới đáy quan tài cũng không bỏ qua.

Nhìn thấy thi thể Mã lão thái gia, Trương Đại Đảm sợ đến suýt

chút nữa ngã từ xà nhà xuống.

May mắn thay, hắn ghi nhớ lời Hứa Chân Nhân dặn, hai tay ôm chặt xà nhà, nên mới không bị ngã xuống.

Trương Đại Đảm nhìn Mã lão thái gia bên dưới, trong lòng không ngừng chửi rủa: "Đ*t mẹ, đồ khốn hại lão tử, ngày mai lão tử nhất định phải cho mày biết tay!" Trong Đàm phủ, Tiền Chân Nhân mồ hôi đầm đìa.

Làm phép trên đàn, cần dựa vào linh khí và thể lực.

Tiền Chân Nhân lẩm bẩm: "Không tìm thấy?" Đàm lão gia bên cạnh thấy Tiền Chân Nhân như vậy, cũng vô cùng kỳ lạ: "Tiền Chân Nhân sao vậy?" Tiền Chân Nhân nói: "Không sao, Trương Đại Đảm biến mất rồi.

Không tìm thấy hắn, xem ra có người chỉ điểm từ phía sau.

Để ta nghỉ ngơi một lát đã, lát nữa nhất định sẽ lấy mạng hắn." Nói đoạn, Tiền Chân Nhân trực tiếp khiến con rơm nhỏ kia quay trở lại trong quan tài.

Trong Mã gia từ đường, nhìn thấy Mã lão thái gia trở lại trong quan tài, Trương Đại Đảm lập tức thở phào một hơi.

Hắn cũng lập tức nhảy xuống từ xà nhà.

Kinh hoàng, sự hoảng sợ trong lòng cũng từ từ lắng xuống.

Hắn thậm chí chạy đến chỗ quan tài xem, Mã lão thái gia đang nằm trong quan tài.

Trương Đại Đảm lẩm bẩm: "Hứa Chân Nhân thật lợi hại.

Lần này nếu không có ông ấy, e rằng mình thật sự sẽ chết ở đây rồi." Mã lão thái gia nằm trong quan tài bất động.

Trải qua chuyện vừa rồi, cộng thêm việc trước đó đã uống nửa vò

rượu, Trương Đại Đảm lúc này vừa mệt vừa buồn ngủ.

Chương 946

Hắn trực tiếp bò xuống dưới đáy quan tài, sau đó bắt đầu ngủ ngáy khò khò.

Hoàn toàn không biết, có nửa bàn chân đang lộ ra ngoài quan tài.

Không thể không nói, đúng như lời Cửu Thúc nói, loại người như Trương Đại Đảm này thật sự sinh ra là để trông nghĩa trang.

Vốn dĩ Mã lão thái gia nằm yên vị trong quan tài, lạch cạch một tiếng, ông bật dậy.

Lúc này Trương Đại Đảm vẫn đang chìm vào giấc ngủ sâu, hoàn toàn không hay biết chuyện gì đang xảy ra.

Mã lão thái gia vừa đứng dậy khỏi quan tài, lạch cạch một tiếng, liền nhảy thẳng lên xà nhà.

Độ cao và độ chính xác này, nếu ở thời hiện đại, chắc chắn là một tài năng nhảy hoàn hảo!

Chỉ thấy ông đi lại trên xà nhà, tìm kiếm tung tích của Trương Đại Đảm.

Tìm mãi không thấy, Mã lão thái gia liền nhảy thẳng từ xà nhà xuống, vị trí rơi vừa đúng chỗ chân Trương Đại Đảm.

Điều trùng hợp hơn nữa là ông ta lại giẫm thẳng lên bàn chân thò ra ngoài của Trương Đại Đảm.

“A!!!” Trương Đại Đảm đau điếng, giật mình tỉnh giấc, hét lớn một tiếng rồi rụt chân lại.

Đến lúc đó cậu ta mới ý thức được, vội vàng bịt miệng mình.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, từ đây có thể thấy được lợi ích

của việc béo tốt, nhảy xuống giẫm vào chân mà không bị thương.

Trong Đàm phủ, khóe miệng Tiền chân nhân đột nhiên nhếch lên, trên trán lấm tấm mồ hôi hột.

"Cuối cùng cũng tìm thấy rồi, xem lần này ngươi chết hay không!" Tiền chân nhân chỉ kiếm gỗ đào, hình nhân rơm đang đi lại trên bàn liền trở nên hung hăng.

Trong từ đường họ Mã, tim Trương Đại Đảm suýt chút nữa nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cậu ta không ngừng nhìn về phía Mã lão thái gia vừa đứng, nhưng lại phát hiện ông ta đã biến mất.

Trương Đại Đảm treo lơ lửng trong không trung, hơi thả lỏng đôi chút.

Đúng lúc này, một mùi hôi tanh nồng nặc từ sau gáy trực tiếp xộc vào mũi cậu ta.

Sáng sớm hôm sau, Lại Bì Cẩu đến từ đường họ Mã.

Hôm qua khi đánh cuộc với Trương Đại Đảm, hắn đã nhốt Trương Đại Đảm vào từ đường họ Mã.

Sáng sớm nay Lại Bì Cẩu đến, không trực tiếp mở cửa mà ghé tai vào cửa lắng nghe động tĩnh bên trong.

"Trương Đại Đảm, Trương Đại Đảm." Lại Bì Cẩu khẽ gọi vài tiếng, bên trong không có ai đáp lại.

"Chẳng lẽ đã chết lặng rồi sao!" Lại Bì Cẩu lẩm bẩm một câu, rồi mở cửa.

Không đợi hắn bước vào, chỉ thấy Trương Đại Đảm hai mắt vô thần, vẻ mặt như người chết đi ra từ bên trong, khiến Lại Bì Cẩu giật mình nhảy dựng lên.

Thấy Trương Đại Đảm không chết, Lại Bì Cẩu không khỏi có chút phiền muộn.

Dù sao trước đó hắn đã nhận tiền của Tiền chân nhân, dụ dỗ Trương Đại Đảm vào đó để hại chết cậu ta.

Giờ thấy Trương Đại Đảm còn sống đi ra, chẳng phải hắn sẽ không lấy được tiền sao, Lại Bì Cẩu không khỏi có chút lo lắng.

Lúc này Trương Đại Đảm hoàn toàn thất thần, Lại Bì Cẩu thấy vậy, vội vàng chạy tới: "Trương Đại Đảm, tôi lại đánh cược một trận, tôi cược năm mươi lượng bạc, cậu có dám ngủ thêm một đêm trong từ đường họ Mã không?" Lúc này Trương Đại Đảm vì chuyện tối qua mà hoàn toàn mất hết tinh thần, căn bản không chú ý đến lời Lại Bì Cẩu nói.

"Năm mươi lượng bạc." "Đúng vậy, năm mươi lượng bạc, một lời đã định nhé." "Được, một lời đã định." Lại Bì Cẩu nghe xong liền ba chân bốn cẳng chạy thẳng về phía trước.

Lúc này Trương Đại Đảm mới phản ứng lại, vội vàng gọi với theo Lại Bì Cẩu: "Quay lại, Lại Bì Cẩu quay lại!" Lại Bì Cẩu đâu thèm nghe lời cậu ta, chạy càng lúc càng nhanh, thoáng chốc đã không thấy bóng dáng đâu.

"Chết rồi, chết rồi, tiểu mạng của ta phen này xong đời rồi." Trương Đại Đảm muốn khóc mà không ra nước mắt.

Trần Hạo và Hứa chân nhân đang uống trà trong quán trà, thấy Trương Đại Đảm vẻ mặt hấp tấp chạy đến trước mặt Hứa chân nhân: "Hứa chân nhân, đạo trưởng, lần này thật sự phải cứu tôi!" "Có gì thì nói từ từ, đừng có lúc nào cũng chỉ biết quỳ, đàn ông đầu gối có vàng không biết sao." Trương Đại Đảm tủi thân đứng dậy, có chút không dám nhìn vào mắt Trần Hạo.

Sau đó, cậu ta kể lại chuyện Lại Bì Cẩu lại đánh cược với mình.

Trần Hạo nghe xong liền nổi nóng: "Trương Đại Đảm, cậu nói xem tôi có nên làm gì không, vừa mới thoát một kiếp, lại tự mình đâm đầu vào.

Chuyện này tôi không quản, cứ hỏi Hứa chân nhân đi." Hứa chân nhân xua tay, ý bảo Trương Đại Đảm đừng nói nữa, tiếp tục nói: "Phải xem cậu có đủ vận khí và thông minh không." "Hẹn với người ta lúc nào?" "Giờ Dậu." "Bây giờ là lúc nào?" "Giờ Thân." "Cậu có một canh giờ, xem có thể trong một canh giờ tìm được một chậu máu chó đen, bốn cái móng chó và năm mươi quả trứng gà không." Trương Đại Đảm nghe xong, vội vàng đáp một tiếng, rồi quay người đi tìm những vật liệu đó.

"Nhớ kỹ, nhất định phải là trứng gà, tuyệt đối không được lẫn trứng khác, tôi và Trần đạo trưởng bây giờ sẽ đến gần từ đường họ Mã chờ." Hứa chân nhân sợ Trương Đại Đảm sẽ lẫn trứng vịt vào trứng gà.

Ngoài cửa từ đường họ Mã, Trần Hạo và Hứa chân nhân đang đợi Trương Đại Đảm.

Từ xa truyền đến tiếng Trương Đại Đảm: "Hứa chân nhân, Trần đạo trưởng, tiếp theo phải làm sao đây?" Trương Đại Đảm vừa chạy vừa gọi.

"Bây giờ hãy đặt đồ vào từ đường họ Mã." Trương Đại Đảm nghe xong, lập tức chạy vào từ đường họ Mã, đặt đồ xuống rồi vội vàng chạy ra.

"Tiếp theo phải làm gì đây?

Tối nay tôi ngủ ở đâu?" Trương Đại Đảm có chút căng thẳng nhìn về phía Hứa chân nhân.

Hứa chân nhân nói cho Trương Đại Đảm những điều cần chú ý, Trần Hạo cũng nói cho Trương Đại Đảm về chuyện bà lão Lục.

Tối giờ Dậu, Trần Hạo và Hứa chân nhân đứng trên tường Đàm phủ xem Tiền chân nhân làm phép, trong lòng cảm thán "Quả nhiên y hệt trong phim điện ảnh." "Trần Hạo, Trương Đại Đảm có ổn không?" "Sẽ ổn thôi, những lời tôi nói với cậu ta chắc chắn sẽ có tác dụng." "Mẹ nó, dám động vào trứng gà của ông!" Trương Đại Đảm nhìn nắp quan tài, tức giận mắng.

Rồi đập vỡ một quả trứng gà, tạo một lỗ nhỏ và ném vào trong quan tài.

Quả này nối tiếp quả khác, trứng gà trong giỏ cũng nhanh chóng vơi đi.

"Sắp hết rồi." Trương Đại Đảm cắn răng giậm chân.

Từ trên nắp quan tài, cầm chậu máu chó đen đổ xuống quan tài bên cạnh, "A, xem ông đây cho ngươi tắm máu chó đen này." Theo tiếng Trương Đại Đảm vừa dứt, nắp quan tài chợt lật mạnh, cương thi bên trong cũng lập tức đứng dậy, lao về phía Trương Đại Đảm cắn.

Trương Đại Đảm hét lớn một tiếng, lập tức đổ chậu máu chó đen trong tay về phía cương thi.

Cương thi bị máu chó đen tưới lên, ngã bật ra phía sau, "bành" một tiếng, đổ xuống đất bất tỉnh.

Chương 947

Trương Đại Đảm hít một hơi khí lạnh, rồi chạy đâm thẳng vào cửa.

Những tấm ván cửa từ đường bị Trương Đại Đảm đâm đổ liền văng tứ tung.

Trương Đại Đảm nhanh chóng lao ra ngoài.

Ở một bên khác, Trần Hạo và Hứa chân nhân thấy Tiền chân nhân bị hất bay, lao về phía mái ngói phía sau nhà, liền biết Trương Đại Đảm đã thực hiện bước cuối cùng.

"Chuyện thế nào rồi?

Sao lại thành ra thế này?" "Sư phụ của lão gia đó đã giúp Trương Đại Đảm, phá pháp thuật của tôi, tôi bây giờ bị thương rồi, trong thời gian ngắn, e rằng…" Tiền chân nhân bây giờ bị thương, nội ngoại đều bị thương nặng.

"Trần Hạo, Trương Đại Đảm sắp xong chưa?" Hứa chân nhân nhìn Trần Hạo nghiêm trọng hỏi.

"Gần xong rồi, đến lúc đó hãy xem Trương Đại Đảm, đừng để liên lụy người vô tội." Trần Hạo nhìn Hứa chân nhân, đột nhiên hình như hiểu ra: "Tôi sẽ không nhúng tay vào, cứ đứng ngoài quan sát là được." Rồi sau đó những chuyện tiếp theo diễn ra y hệt trong phim, Trần Hạo cũng hoàn toàn không can thiệp.

Đương nhiên không can thiệp chủ yếu là vì biết Hứa chân nhân có thể đánh bại Tiền chân nhân, can thiệp vào cũng chẳng được lợi gì, sẽ khiến Hứa chân nhân cảm thấy mắc nợ một ân tình.

Đối với cả hai bên đều không có lợi.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Trần Hạo cũng từ biệt Hứa chân nhân, tiếp tục con đường du lịch của mình.

Ngày hôm sau, trời vừa hửng sáng, Trần Hạo liền mở mắt và tiếp tục hành trình du lịch.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, tôi đã trải qua hai thế giới kịch bản cương thi.

Mặc dù trải nghiệm không có nhiều khúc chiết, cũng không có những trận chiến quá hiểm nguy, nhưng cũng khá thú vị.

Đi mãi, đi đến khi trời tối mịt, cuối cùng cũng thấy một ngôi làng tên là Phong Thủy thôn, vừa vào đến cửa thôn liền cảm thấy một luồng thi khí vô cùng nồng đậm.

Ngôi làng không lớn, cả thôn chỉ có khoảng bốn năm mươi hộ gia đình.

Trời đã tối, Trần Hạo liền tìm một nơi nghỉ ngơi qua đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, vừa đến cửa thôn, liền thấy một ông lão năm sáu mươi tuổi nắm chặt tay Cửu Thúc, nước mắt lưng tròng.

Nhưng cách xưng hô lại khiến Trần Hạo ngạc nhiên, một ông lão trạc tuổi ấy lại gọi Lâm Cửu chưa đến bốn mươi là Cửu Thúc, đúng là không ai bằng.

Nhưng Trần Hạo cũng biết, vì uy vọng của Cửu Thúc quá cao, đã vượt qua giới hạn của tuổi tác.

Cửu Thúc đã quen với tình huống này, mỉm cười nói: "Thôn trưởng quá khách khí rồi, trước tiên hãy nói rõ tình hình đi, tôi cũng tiện sớm ngày trừ tà, để mọi người được bình an." Vừa nói, ông vừa nhìn xung quanh, thấy Trần Hạo liền ngạc nhiên hỏi: "Sư đệ, cậu ở đây sao?" "Sư huynh, đệ một đường du lịch, rồi tối qua nghỉ lại ở đây.

Sư huynh, trước tiên hãy giải quyết chuyện ở đây đi, rồi đệ và huynh sẽ nói chuyện cẩn thận sau." Trần Hạo khẽ mỉm cười nói.

"Đúng đúng đúng" Cửu Thúc quay người nói: "Thôn trưởng, chúng ta trước tiên hãy nghe tình hình đi, đây là sư đệ của tôi, Trần Hạo." "Chuyện xảy ra hai ngày trước, ban đầu cũng không có gì, nhưng vào nửa đêm hôm kia, gà vịt chó mèo trong làng lại bắt đầu náo loạn." "Sáng hôm sau, trong thôn có gà vịt lợn chó và các vật nuôi khác chết, tôi cứ nghĩ là con nhà ai nghịch ngợm nên đã yêu cầu mọi người quản giáo cẩn thận." "Nhưng tối qua lại bắt đầu, chết nhiều hơn, quan trọng hơn, những vật nuôi đó hình như đều bị hút cạn máu." Cửu Thúc giật mình gật đầu: "Thôn trưởng, những vật nuôi bị hút cạn máu đó còn không, có thể cho tôi và sư đệ của tôi xem xét không?" "Còn chứ, còn chứ, sau khi nhận thấy sự việc bất thường, tôi đã cố ý giữ lại một số để Cửu Thúc đến có thể xem xét!" Thôn trưởng nói, rồi quay sang một thanh niên: "A Vượng, đi mang những vật nuôi đó ra cho Cửu Thúc và Trần đạo trưởng xem." Tranh thủ lúc A Vượng đi lấy đồ, Cửu Thúc đi đến bên cạnh Trần Hạo: "Sư đệ, cậu thấy sự tình thế nào?" Trần Hạo khóe miệng giật giật, thấy sao?

Đương nhiên là mở mắt mà nhìn!

"Sự việc này đúng là có chút kỳ lạ, đệ nghi ngờ có khả năng là cương thi gây ra, tối qua đệ cũng cảm nhận được một luồng thi khí vô cùng nồng đậm." "Cũng gần giống những gì ta nghĩ, lát nữa ta sẽ đi xem thử!" Cửu Thúc vừa nói xong, đột nhiên nhớ ra, quay người nhìn Trần Hạo hỏi: "Sư đệ, Chưởng Tâm Lôi của cậu có thể khống chế hoàn toàn chưa?" "Sư huynh, trong khoảng thời gian đệ du lịch bên ngoài, đã hoàn toàn vận dụng Chưởng Tâm Lôi một cách tự nhiên." (Mặc dù Trần Hạo đã trải qua nhiều thế giới kịch bản, tu vi đạo pháp càng tăng trưởng vượt bậc, nhưng trong mắt Cửu Thúc, cũng chỉ mới chia tay không lâu, cho nên mới có câu hỏi này.) "Phốc!" Cửu Thúc

suýt chút nữa phun trà.

Phải biết rằng, Chưởng Tâm Lôi là một trong những tuyệt học trấn phái của Mao Sơn, cùng một nguồn gốc với Thiểm Điện Bôn Lôi Quyền, chỉ là một cái chuyên về sát thương đơn mục tiêu bùng nổ, một cái chuyên về sát thương quần thể.

Hai loại thủ đoạn này, hiện tại ngoài Đại sư huynh Thạch Kiên ra, hình như cũng chỉ có ca ca của Cửu Thúc là Mao Tiểu Phương mới biết, những người khác căn bản không biết.

"Sư đệ tiện nghi này của mình, không những biết, mà chỉ trong mấy tháng ngắn ngủi không gặp đã có thể vận dụng một cách tự nhiên rồi, đúng là người so với người thì tức chết người." "Sư đệ không đùa với ta đấy chứ?" Cửu Thúc vẫn còn có chút không chắc chắn, dù sao Thạch Kiên và Mao Tiểu Phương từ nhỏ đã tu tập Chưởng Tâm Lôi, nhưng đối với Chưởng Tâm Lôi đều chưa vận dụng tự nhiên.

Trần Hạo gật đầu: "Đệ thật sự vận dụng tự nhiên, chỉ mất chừng đó thời gian mới vận dụng tự nhiên, sư đệ không phải tư chất có hơi kém rồi sao?" Trần Hạo vừa cười xấu xa hỏi, vừa thầm nghĩ trong lòng: "Ta đây không chỉ Chưởng Tâm Lôi đã đại viên mãn, ngay cả công pháp tu chân cũng thông thạo nữa là!" "..." Khóe miệng Cửu Thúc giật giật mạnh, nhỏ tuổi đã bước vào Thiên Sư, một trong những tuyệt học trấn phái của Mao Sơn chỉ mấy tháng đã có thể vận dụng tự nhiên, nếu tư chất như vậy là kém, vậy tư chất tốt thì là gì?

Là tư chất lợn à?

Nếu Lâm Cửu mà biết Trần Hạo hiện tại đã là tu vi Đại Thiên Sư đỉnh phong, chắc chắn sẽ lập tức tự kỷ mất.

May mà lúc này A Vượng đã mang vật nuôi ra, hóa giải sự lúng túng của Cửu Thúc.

Ông trực tiếp đi đến trước mặt những con gà vịt đã chết, cúi xuống mân mê.

Quả nhiên, trên mỗi con vật đều có hai vết răng cắn đẫm máu, những vết răng này chỉ có thể do cương thi tạo ra.

"Sư huynh, chắc chắn có cương thi rồi, xem ra tối nay hai chúng ta có việc để làm rồi!" Trần Hạo cực kỳ xác định nói.

Cuộc đối thoại của hai người không giấu diếm những người khác, dù sao lát nữa chiến đấu cần có người phối hợp, cho nên đánh tiếng trước sẽ tốt hơn.

Nhưng nghe nói có cương thi, những thôn dân đó đều hoảng loạn, kể cả thôn trưởng cũng có chút sợ hãi, đó là cương thi, sẽ hút máu.

Nghe nói người bị cương thi cắn chết cũng sẽ biến thành cương thi, ai nấy đều sợ hãi.

Sau khi xác nhận, Cửu Thúc trực tiếp vung tay vẽ vài nét trong hư không, một lá Ngự Hỏa Phù tức thì hiện ra, sau đó chỉ về phía những vật nuôi đó.

Tất cả thi thể đều trực tiếp bị ngọn lửa lớn bao trùm, mặc dù những thứ này không thể biến thành cương thi, nhưng thi độc sẽ biến thể, nếu không cẩn thận bị người ăn phải, hậu quả khôn lường.

Xử lý xong những thi thể này, Cửu Thúc nói: "Được rồi, mọi người về nhà đi, tối nay tôi và sư đệ sẽ trừ bỏ cương thi trong làng, mọi người về đi!" "Được được được!" Những người khác không nói gì, thôn trưởng liền kích động đáp lời, vừa rồi Cửu Thúc chỉ tay vẽ phù chú giữa không trung thật sự quá thần diệu!

Đối với những người bình thường này, đó giản trực là thủ đoạn của thần tiên, đương nhiên sẽ không còn nghi ngờ nữa.

Vì phải xử lý cương thi, nên Cửu Thúc và Trần Hạo hai người

không tìm một nơi nào để nghỉ ngơi.

Bây giờ đã là giờ Hợi, cách trời tối cũng không còn bao nhiêu thời gian, chúng sẽ sớm xuất hiện, không có thời gian nghỉ ngơi, không thể chậm trễ.

Vì vậy hai người tìm một chỗ trên đường lớn ngồi xuống, tĩnh tâm chờ đợi cương thi xuất hiện, tiện thể Trần Hạo cũng kể lại những trải nghiệm và chuyện đã gặp trên đường du lịch.

Nhanh chóng, một tràng tiếng bước chân "thùng thùng thùng" truyền vào tai hai người.

Tiếng va đập "thùng thùng thùng" nặng nề vào giữa đêm khuya trở nên vô cùng chói tai.

Đặc biệt khi tất cả mọi người đều biết có cương thi nên không dám phát ra tiếng động, càng khiến âm thanh đó lan khắp cả thôn.

Cửu Thúc đang nhắm mắt dưỡng thần chợt mở bừng hai mắt, khẽ nói: "Sư đệ, đến rồi!" Trần Hạo gật đầu, cũng nghe thấy, nhưng chính xác hơn lại là luồng thi khí mà mọi thứ đều không thể ngăn cản.

Đột nhiên, tiếng bước chân dừng lại, thân thể của Cửu Thúc và Trần Hạo hai người cũng lập tức căng cứng, hai người nhìn nhau.

Chương 948

Rồi đột ngột lao ra khỏi chỗ cũ, lăn một cú lộn mèo trên mặt đất.

Khi hai người quay lại, phát hiện bên cạnh đang đứng một… không, ba xác cương thi đang tỏa ra thi khí nồng đậm.

Nhưng những cương thi này đều là cấp Hành thi thấp nhất, ngoài việc biết cắn người, không có sinh khí ra, không phải cương thi thực sự.

Thấy tình huống này, Trần Hạo thở phào nhẹ nhõm: "Sư huynh, hai chúng ta không phải hơi căng thẳng quá rồi sao?" Cửu Thúc cũng có chút vô vị, nhìn ba xác Hành thi đang lao tới, Trần Hạo trực tiếp lấy ra ba lá Diệt Thi Phù, vận chuyển pháp lực mạnh mẽ.

Theo tiếng "oanh" trầm đục, Diệt Thi Phù lập tức bốc cháy.

Ba xác Hành thi không hề có ý thức nào liền biến thành người lửa, mấy thứ này ngay cả tiếng gào thét cơ bản nhất cũng không biết, thật là hết nói nổi. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công tiêu diệt một xác Hành thi, nhận được 5 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công tiêu diệt một xác Hành thi, nhận được 5 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công tiêu diệt một xác Hành thi, nhận được 5 điểm thưởng.] Khi hai người vừa đánh xong chuẩn bị thu công, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng thét chói tai thê lương, ngay sau đó một bóng người toàn thân áo trắng từ xa bay tới, "oanh long" một tiếng rơi xuống trước mặt hai người.

Gương mặt trắng bệch, răng nanh sắc nhọn, đôi mắt đỏ ngầu,

móng tay nhọn hoắt, tất cả đều chứng tỏ đây là một cương thi, một Phi thi có thực lực mạnh mẽ.

Trần Hạo ngây người: "Ba tên kia không phải là tiểu đệ của tên này phát triển ra chứ?" Cửu Thúc gật đầu, mặc dù không rõ mấy thứ này, nhưng nhìn tình hình phẫn nộ của cương thi trước mặt, thì tám chín phần là như vậy.

Ba xác Hành thi kia là cấp dưới của nó phát triển ra.

"Hống!!!" Nữ cương thi gầm lên một tiếng, hai chân chợt nhảy lên, lao thẳng về phía Cửu Thúc. (Mà nói đi cũng phải nói lại, Trần Hạo cũng phát hiện một chuyện, tất cả cương thi trong số đó chín mươi chín phần trăm là nam, chỉ có rất ít là nữ.

Tất cả quỷ tương đối lợi hại, oán khí tương đối lớn đều là nữ, nam thì tương đối ít, không biết mọi người có phát hiện ra không.) "Nghiệt súc tìm chết!" Cửu Thúc lập tức rút Kim Tiền Kiếm ra, cắn rách ngón giữa, vẽ phù chú giữa không trung, vung về phía Kim Tiền Kiếm.

Kim Tiền Kiếm trong khoảnh khắc kim quang đại tác, hóa thành một luồng sáng lao thẳng về phía nữ cương thi.

"Phanh!" Kim Tiền Kiếm và nữ cương thi va chạm mạnh mẽ vào nhau, nữ cương thi gầm lên một tiếng, nhanh chóng lùi lại, hai tay bốc khói đen, hiển nhiên vừa rồi cú đó cũng không hề dễ chịu.

Nhưng Cửu Thúc càng không dễ chịu hơn, Kim Tiền Kiếm vừa rồi trực tiếp biến thành một đống tiền đồng vụn trên mặt đất, trên đó mang theo từng sợi âm sát chi khí, hiển nhiên trong thời gian ngắn không thể sử dụng lại.

"Thi khí thật nồng, có thể là…!" Trần Hạo cảm thán, mới là Phi thi thôi, là một Phi thi cùng cấp với bà lão Nhậm vậy mà!

Nhưng luồng âm sát chi khí này gần như còn nồng đậm hơn cả Đồng giáp thi mà Tứ Mục đạo trưởng bên kia gặp, có cần phải tàn nhẫn đến thế không?

Cương thi biến dị vốn ngàn năm khó gặp, tại sao trong thời gian ngắn lại gặp phải hai lần.

"Sư đệ, tên này đã biến dị rồi, mau, dùng Chưởng Tâm Lôi đánh nó!" Cửu Thúc lớn tiếng hô.

Trần Hạo hai mắt ngưng thần, trong tay âm thầm tích tụ lực lượng.

Nữ cương thi bị thương càng trở nên hung tàn hơn, nhưng biết Cửu Thúc không dễ chọc nên trực tiếp lao về phía Trần Hạo.

"Muốn bóp quả hồng mềm thì nhầm đối tượng rồi!!" Trần Hạo lạnh lùng hừ một tiếng, Chưởng Tâm Lôi đã chuẩn bị từ lâu mạnh mẽ vung về phía nữ cương thi, tức thì tia sét lấp lánh, giáng xuống thân thể nữ cương thi!

Cơ thể nữ cương thi trực tiếp bị Chưởng Tâm Lôi đánh bật ra một lỗ lớn, thi khí đen đặc nồng đậm từ bên trong bốc ra.

Từng mảng thịt nát rơi xuống, một mùi hôi thối khó che giấu lan khắp nửa ngôi làng, mà nói đi cũng phải nói lại, cảnh tượng này có chút quen thuộc.

"Khốn nạn, lại như vậy!" Trần Hạo thầm mắng một tiếng, lại một đạo Chưởng Tâm Lôi nữa được phóng ra, "Chưởng Tâm Lôi giao nhanh, xin ký nhận." "Oanh!!

Oanh!!" Nữ cương thi gào thét thê lương, hai cánh tay bị nổ tung từ vai ra từng mảnh.

Bên cạnh, Cửu Thúc mắt trợn há mồm nhìn cảnh tượng này, đặc biệt là ánh mắt nhìn về phía Trần Hạo, tràn đầy chấn động.

Là đệ tử chân truyền của Mao Sơn, tuy không biết Chưởng Tâm Lôi, nhưng không có nghĩa là không hiểu, ni mã đây tuyệt đối là uy lực của Chưởng Tâm Lôi khi tu luyện đến viên mãn a!

Sư đệ mấy tháng trước còn vận dụng Chưởng Tâm Lôi không thông thạo, bây giờ đã viên mãn!

Cả Mao Sơn Đại sư huynh Thạch Kiên, cũng không đạt đến trình độ này đúng không?

Yêu nghiệt!

Cuối cùng Cửu Thúc đưa ra một kết luận khiến mình tuyệt vọng, Trần Hạo tuyệt đối là một yêu nghiệt, một kỳ nhân trong giới tu đạo.

Trần Hạo không biết suy nghĩ của Cửu Thúc, thấy đạo Chưởng Tâm Lôi thứ hai không thể tiêu diệt cương thi này, liền nhanh chóng chạy về phía nữ cương thi.

Nữ cương thi nhìn Trần Hạo khí thế hung hăng, quay người muốn bỏ chạy, phải biết rằng cương thi chỉ có ý thức bản năng, vậy mà thấy Trần Hạo lại trực tiếp bỏ chạy, có thể thấy Chưởng Tâm Lôi gây sát thương lớn đến mức nào cho nó.

Thấy hành động của nữ cương thi, Cửu Thúc nói: "Sư đệ, chặn nó lại, nếu không một khi để nó hút máu tươi, nó sẽ hồi phục, vì muốn hồi phục nó sẽ càng gây họa cho một phương." "Minh bạch!" Trần Hạo gật đầu, đương nhiên đệ biết, đạo Chưởng Tâm Lôi thứ ba này, lần này Trần Hạo trực tiếp nhắm vào vị trí tim của nữ cương thi.

Ngay sau đó!

Toàn bộ đầu của nữ cương thi đều biến thành mảnh vụn, từng mảng thịt nát rải đầy đất. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công tiêu diệt một xác biến dị phi cương, nhận được 5000 điểm thưởng.] Tiếng hệ thống kịp thời vang

lên, nhưng Trần Hạo bây giờ không có tâm trạng để quan tâm đến chuyện này, mùi vị quá kinh tởm rồi!

Lần trước ở chỗ Tứ Mục đạo trưởng chạy nhanh nên không ngửi nhiều, nhưng lần này cả thôn đều nồng nặc mùi thịt nát, quá kinh tởm rồi.

"Lần sau mà có chuyện như thế này nữa, nhất định phải chạy nhanh hơn!!" Cửu Thúc cười nói: "Sư đệ làm đẹp lắm!" Trần Hạo chỉ cười nhạt, không hề nhận công: "Cũng nhờ sư huynh giúp đỡ." Trừ bỏ nữ cương thi, hai người nói chuyện với thôn trưởng, rồi trực tiếp rời khỏi Phong Thủy thôn, nhân lúc trời tối trở về Trấn Tửu Tuyền, cũng là nơi Cửu Thúc ở.

Lúc này là nửa đêm giờ Tý, nếu là người bình thường thì vào lúc này chắc chắn ngay cả ra ngoài cũng không dám, huống chi là đi bộ về nghĩa trang giữa đêm khuya.

Điều đó người thường không làm được.

Nhưng Trần Hạo và Cửu Thúc đều là người bắt quỷ, cũng không lo lắng, thêm vào đó pháp lực trong cơ thể hai người có thể duy trì thể lực, nên hai người không mất nhiều thời gian đã về đến nghĩa trang.

Mấy ngày tiếp theo cũng trôi qua vô cùng bình yên.

Một đêm trời tối, Trần Hạo đến thôn, nhưng lúc này tiểu thôn có chút kỳ lạ, yên tĩnh đến mức phân biệt.

Chương 949

Trời vừa mới tối, bình thường không nên yên tĩnh như vậy.

Đến nhà Thu Sinh, Trần Hạo gõ cửa, không có phản ứng.

Cửa vừa đẩy liền mở ra, Trần Hạo vừa bước vào, cảm giác có người muốn tấn công.

Nhanh chóng né tránh vài đạo tấn công, quay người đánh trả, vừa nhìn đã thấy hai đồ đệ vớ vẩn, Thu Sinh và Văn Tài.

"Tiểu sư thúc!

Cậu đến rồi sao?" Thu Sinh và Văn Tài cũng ngạc nhiên nói.

"Tôi đi nhé, hai cậu đều muốn giết tôi, rõ ràng là không hợp với tôi rồi." Trần Hạo vẻ mặt cười xấu xa nhìn hai đồ đệ vớ vẩn.

Lúc này, Cửu Thúc bước vào, mọi người cũng im lặng.

"Sư đệ, cậu đến rồi sao?" Cửu Thúc nhìn thấy Trần Hạo cũng vui mừng.

"Không phải sư huynh sắp sinh nhật sao, đệ ra ngoài xem mua ít quà." Trần Hạo mỉm cười nói.

Cửu Thúc nghe lời Trần Hạo nói, trong lòng thoải mái, một sư đệ có thiên phú như vậy lại tinh tế, biết sinh nhật mình, sao có thể không vui chứ, ánh mắt nhìn Trần Hạo đều tràn đầy ý cười.

"Sư huynh, không phải xảy ra chuyện gì sao, thôn dân đều cầm vũ khí ở trong nhà." Trần Hạo vẻ mặt khó hiểu.

Dù sao vụ việc duy nhất có chút liên quan đến cảnh này là thời gian mã tặc tập kích, nhưng đó không phải là chuyện xảy ra sau khi Mao Sơn ở nhà họ Đàm sao, chẳng lẽ kịch bản đã thay đổi?

“Cậu đến đúng lúc đó, cũng có thể giúp đỡ.” “Cách đây một thời gian, gần đây xuất hiện một nhóm mã tặc, vô cùng hung tàn, đã cướp bóc vài ngôi làng rồi, hôm qua ngay cả Trấn Phú Quý cũng bị cướp, nghe nói tối nay chúng sẽ cướp thôn Tịch Tĩnh của chúng ta.” Cửu Thúc cũng có chút ưu sầu nói.

“Mã tặc đã dám đến đây, vậy thì cho chúng có đi không có về.” Trần Hạo lạnh lùng nói.

“Quả nhiên thời gian đoạn đã thay đổi rồi sao!” Trần Hạo thầm nghĩ trong lòng.

“Nếu đã như vậy, ta đi gặp gỡ bọn mã tặc này vậy.” Trần Hạo nhàn nhạt nói.

Cửu Thúc, Trần Hạo và những người khác, dẫn theo Thu Sinh và vài chục thôn dân, cầm vũ khí đi ra khỏi nhà Thu Sinh.

Trên đường đi Trần Hạo mới biết, hóa ra Cửu Thúc đã bố trí sẵn cạm bẫy, chờ đợi bọn mã tặc.

“Sư đệ, phải cẩn thận đó, bọn mã tặc này không đơn giản, có thể cướp bóc Trấn Phú Quý mà không hề hấn gì, chắc chắn không phải những kẻ dễ đối phó, phía sau chúng có thể có tà đạo.” Cửu Thúc sợ Trần Hạo bị thiệt thòi, nhắc nhở nói.

Cửu Thúc vừa nói xong, “đạp đạp” một tràng tiếng vó ngựa vang lên, Cửu Thúc vội vàng vung tay: “Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, mã tặc đến rồi.

Sư đệ mọi chuyện cẩn thận, tất cả lấy an toàn của bản thân làm trọng.” “Thả!” Khi mã tặc sắp đến cửa thôn, phía trước mã tặc đột nhiên xuất hiện một hàng cọc nhọn hoắt.

Mã tặc vừa thấy đã trúng phục kích, vội vàng hét lớn rút lui.

Khi sắp rút lui thì phía sau chúng lại nổi lên một hàng cọc nhọn

khác.

Lúc này những thôn dân đã chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng ném bó đuốc trong tay về phía mã tặc.

Đồng thời, Thu Sinh cầm một cây đại đao, đứng dậy: "Xông lên!" Thôn dân cũng cầm vũ khí xông ra, có người cầm đao, có người cầm rìu, cũng có người trực tiếp cầm các công cụ nông nghiệp trong nhà.

Bọn mã tặc thấy tình huống này, muốn xông ra ngoài, nhưng cạm bẫy mà Cửu Thúc bố trí đâu dễ thoát.

Một đám thôn dân bao vây chúng, mặc dù những người này không biết đánh nhau, nhưng đông người mà.

Dù sao có câu nói rất đúng "đông người sức mạnh lớn", câu nói này không sai chút nào.

Bọn mã tặc thấy thôn dân bao vây mình cũng tự loạn trận cước.

Trần Hạo cũng cầm Thái A Kiếm, xông lên.

Nhưng khi một kiếm chém vào mã tặc, lại không chém đứt, phải biết rằng khí lực của Trần Hạo bây giờ rất lớn, một kiếm chém xuống một số cương thi bình thường cũng có thể trực tiếp chém đứt.

"Sư đệ, bọn này là bàng môn tả đạo, chém không có tác dụng đâu." Cửu Thúc nói bên cạnh Trần Hạo.

Nghe lời Cửu Thúc nói, tôi lập tức hiểu ra, cắn rách ngón tay bôi một ít lên lưỡi kiếm, lại một lần nữa một kiếm chém vào thân mã tặc, trực tiếp một đao đoạt mạng.

Phải biết rằng, máu của Trần Hạo có thể trực tiếp tiêu diệt Đồng giáp thi.

Lúc này một trong số mã tặc, trong tay lấy ra hai viên cầu bạc, bóp nát chúng, trực tiếp rắc ra ngoài.

Những bột phấn bạc này khi chạm vào thôn dân, liền phát nổ, hất văng những thôn dân đó ra xa.

"Mọi người mau rút lui!" Cửu Thúc thấy mã tặc dùng pháp thuật, vội vàng bảo những thôn dân đó quay về, bọn mã tặc này không phải là những người bình thường có thể đối phó được.

Trần Hạo trực tiếp xông lên, định một hơi giải quyết bọn mã tặc này, nhưng lúc này đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ xấu xí vô cùng, có ngoại hình đen thui, xấu xí vô cùng, có thể so với con nữ quỷ mà Trương Đại Đảm gặp.

"Sư đệ mau rút!" Cửu Thúc vừa thấy người phụ nữ này liền vội vàng hô, nhưng đã muộn, người phụ nữ xấu xí vô cùng ném viên cầu trong tay ra.

"Phanh!!" Trần Hạo trực tiếp lùi lại, quần áo trên người cũng trở nên rách nát.

Người phụ nữ xấu xí này cũng không đuổi theo, đứng bên cạnh hai tên thuộc hạ bị trọng thương nằm trên đất, nôn ra hai con bạch sắc khu trùng, khiến Trần Hạo một trận buồn nôn!

Con nữ quỷ xấu xí kia cũng không làm được chuyện kinh tởm như vậy!

Ngay sau đó nữ mã tặc xấu xí trực tiếp kẹp bạch sắc khu trùng vào giữa ngón tay, bôi lên vết thương của hai tên mã tặc bị trọng thương, vết thương vậy mà lại biến mất.

Đương nhiên hai tên mã tặc này không phải bị Trần Hạo chém, nếu không thì dù là thủ đoạn tà ma ngoại đạo khác, trừ phi ăn tiên đan nếu không cũng không thể hồi phục.

Không phải cho rằng công pháp tu chân luyện không công, Đồng giáp thi chết vô ích sao?

Không thể không nói, mặc dù kinh tởm, nhưng hiệu quả thì khỏi phải bàn.

Cửu Thúc đi đến trước mặt Thu Sinh: "Thu Sinh đi lấy ít nước tiểu đồng tử!" "Sư phụ, không hay rồi, vào một đêm mưa gió, con không còn là đồng tử nữa rồi." Thu Sinh vẻ mặt áy náy nói.

Cửu Thúc nhìn sang Văn Tài, thấy Văn Tài cũng vẻ mặt áy náy, liền lắc đầu một trận: "Dùng của ta vậy." Thu Sinh và Văn Tài hai người trợn mắt tròn xoe, ngay cả Trần Hạo cũng vẻ mặt mờ mịt.

Nhưng rõ ràng nữ mã tặc không cho mấy người thêm thời gian, trực tiếp xông lên.

Chương 950

Chỉ thấy Cửu Thúc trong tay có thêm một ống trúc, tất cả nước tiểu đồng tử bên trong đều rải lên người mấy tên mã tặc, một chút cũng không lãng phí a!!!

Vết thương của mã tặc sau khi bị "nước tiểu đồng tử trung niên và lão niên" tưới lên, lại một lần nữa nứt toác ra, mặc dù nữ mã tặc đã khiến vết thương lành lại, nhưng căn bản không có tác dụng.

Trần Hạo đâu thể bỏ qua cơ hội này, Chưởng Tâm Lôi trong tay ngưng tụ, trực tiếp một đạo Chưởng Tâm Lôi đánh thẳng lên!

Trực tiếp hất bay nữ mã tặc đó ra xa, trên người bốc khói đen.

Nữ mã tặc căm hận nhìn Trần Hạo một cái, rồi trực tiếp nhảy lên cây biến mất.

Trần Hạo muốn đuổi theo, nhưng bị Cửu Thúc ngăn lại.

"Sư đệ, đến rồi, không đuổi kịp đâu." Cửu Thúc bất đắc dĩ nói, "Sư huynh, tà ma ngoại đạo đó bị trúng một đạo Chưởng Tâm Lôi của đệ mà không hề hấn gì?

Đồng giáp thi trúng một đạo Chưởng Tâm Lôi của đệ cũng sẽ bị thương chút ít mà." Trần Hạo hiếu kỳ hỏi.

Dù sao xem trong phim thì nữ mã tặc này tuy mạnh, nhưng không phải là kẻ mà trúng Chưởng Tâm Lôi mà không hề hấn gì.

Cửu Thúc ngồi xổm xuống: "Bọn mã tặc này không đơn giản." "Thu Sinh, Văn Tài hai cậu dẫn thôn dân xử lý ở đây, ta và tiểu sư thúc về trước." Cửu Thúc nói xong liền dẫn Trần Hạo đi, bỏ lại hai cục cưng ngây người tại chỗ.

"Sao sư phụ lại tốt với tiểu sư thúc như vậy, mà lại hung dữ với

con thế.” Văn Tài vẻ mặt không vui.

“Nếu cậu có thiên phú tốt như tiểu sư thúc, sư phụ sẽ còn đối xử với cậu tốt hơn cả tiểu sư thúc nữa đó.” Thu Sinh không vui nói.

Hai người nhìn nhau: “Làm việc thôi.” Sáng sớm hôm sau, Trần Hạo rời giường.

Hôm nay là sinh nhật Cửu Thúc, hôm qua vì chuyện mã tặc mà tôi chưa kịp mua quà.

Sáng sớm, tôi liền ra ngoài.

Trên đường, các thôn dân đều nhiệt tình chào hỏi tôi.

Sau chuyện mã tặc đêm qua, quả thực chẳng còn mấy ai trong thôn không biết tôi nữa.

Thôn dân đã bắt giữ hai tên mã tặc và giam chúng lại.

Khi Trần Hạo mua đồ xong trở về nghĩa trang.

“Sư phụ đừng đánh!

Là con mà!” “Ai nha đau quá!” Thu Sinh và Văn Tài hai người mặc áo choàng đen của mã tặc, bị Cửu Thúc dùng gậy đánh túi bụi.

Trần Hạo bước vào, nhìn hai vị đồ đệ vớ vẩn đang bị đánh, không nói gì, chỉ lắc đầu, hai sư điệt này thật là, không lo làm ăn chính đáng.

Cửu Thúc vẻ mặt tức giận, khi nhìn thấy Trần Hạo thì sắc mặt lập tức tươi tỉnh trở lại.

“Sư huynh, đừng giận Thu Sinh và Văn Tài nữa, hôm nay là sinh nhật huynh, đệ giúp huynh băng bó cho thôn dân.” Trần Hạo ân cần nói.

Cửu Thúc cũng vô cùng vui vẻ, có một sư đệ như Trần Hạo, còn lo gì Mao Sơn sẽ sa sút chứ.

Cửu Thúc vui vẻ ngồi vào ghế chủ vị, nhìn Trần Hạo chữa trị vết thương cho những thôn dân.

Sau khi xử lý xong những người bị pháp thuật của mã tặc làm bị thương tối qua.

"Sư huynh, đệ đi chuẩn bị tiệc rượu, sinh nhật sư huynh nhất định phải thật náo nhiệt," Trần Hạo nói xong liền quay người đi chuẩn bị, dù sao Cửu Thúc trong thế giới này cũng đã quan tâm và yêu thương cậu.

Mặc dù xưng hô là sư huynh, nhưng trong lòng Trần Hạo coi Cửu Thúc như người thân.

"Không cần lãng phí tiền đâu, tối nay mấy người bạn cũ tụ họp lại là được rồi." Cửu Thúc lớn tiếng nói.

Trần Hạo không thiếu tiền, sinh nhật đầu tiên của Cửu Thúc thì nhất định phải long trọng.

Trần Hạo đã bao trọn khách sạn duy nhất trong thôn, chủ yếu là vì khách sạn này cũng không có ai.

Cửu Thúc cũng biết chuyện, từng người bạn cũ cũng đã được thông báo.

"Sư đệ của Cửu Thúc thật không tầm thường mà." "A, đã bao trọn cả khách sạn rồi." "Thanh niên bây giờ thật có khí phách!" "Tôi mà, hiếm có người kính trọng trưởng bối như vậy." Cửu Thúc ngồi trên ghế chủ vị, nghe mọi người bàn tán, cũng vui vẻ.

Là một người cuồng sư đệ, không có gì có thể khiến ông vui hơn việc sư đệ, đồ đệ được người khác khen ngợi.

Mấy người bạn của Cửu Thúc cũng đã tề tựu đông đủ.

Tứ Mục Đạo Trưởng, Thiên Hạc Đạo Trưởng và những người

khác cũng đã đến.

Một bàn mười người, đều không ngớt lời khen ngợi Trần Hạo, khen ngợi không dứt.

Trần Hạo là chủ nhà lần này đương nhiên nghĩa bất dung từ ngồi bên cạnh Cửu Thúc, một bên khác là Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng.

Sau đó các vị khách quý đều tặng quà của mình, Cửu Thúc cũng từng người một cảm ơn.

Nhanh chóng đến Thu Sinh và Văn Tài.

Văn Tài lấy ra một phong bao lì xì nhỏ, Cửu Thúc nhìn thoáng qua, nhận lấy cũng không nói gì.

Dù sao đối với gia tài của đồ đệ, Cửu Thúc cũng ít nhiều hiểu rõ, đó chỉ là chút tấm lòng thôi, lễ vật tuy mỏng, tình nghĩa sâu dày.

Lúc này Thu Sinh lấy ra một chiếc hộp màu đỏ: "Sư phụ, đây là quà sinh nhật con tặng sư phụ, hy vọng sư phụ sinh nhật vui vẻ, năm nào cũng có ngày này, tuổi nào cũng có sớm nay." Cửu Thúc nhìn chiếc hộp màu đỏ, vẻ mặt tươi cười, cho Thu Sinh một ánh mắt hiểu chuyện.

Những người khác cũng đang đoán xem bên trong có gì: "Chiếc hộp lớn như vậy, chắc chắn không tầm thường đâu." "Tôi thấy cũng không đơn giản." "Cửu Thúc thật có phúc khí, có hai đồ đệ tốt." "Thật khiến người ta ghen tị quá." "Cửu Thúc mau mở ra cho tôi mở mang tầm mắt đi." Mọi người xung quanh đều vẻ mặt mong đợi nhìn.

Đúng lúc đó, Văn Tài nói một câu: "Sư phụ à, con đau bụng nên về trước đây." Cửu Thúc đang mở gói quà thì tay dừng lại một chút, "Cút đi!" Văn Tài trực tiếp chạy mất, không hề dừng lại một chút nào, động tác đó nếu là một mỹ nữ thì chắc chắn sẽ uyển chuyển như

nước chảy mây trôi.

Nhưng đối với Văn Tài thì thôi đi.

Trần Hạo bản năng cảm thấy món quà này có vấn đề, thêm vào đó còn nhớ đến món quà sinh nhật trong phim, cả người liền lùi lại phía sau.

Cửu Thúc dưới ánh mắt mong đợi của mọi người từ từ mở chiếc hộp màu đỏ.

Khi Trần Hạo lùi lại, chiếc hộp được mở ra, Cửu Thúc ngạc nhiên nhìn thứ trước mắt.

Chương 951

"Đông." Lời còn chưa dứt.

"Đang!!" Một nắm đấm từ trong hộp xuất hiện, trực tiếp đánh vào mặt Cửu Thúc.

Tất cả mọi người bao gồm cả Trần Hạo đều ngây người, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thu Sinh, trong mắt đều tràn đầy kính nể và một chút khó tin.

Thu Sinh cũng mặt xám như tro tàn, biết lần này mình chết chắc rồi, đều tại tên Văn Tài đáng ghét!

Cửu Thúc lúc này cười, nhưng không phải là nụ cười bình thường.

"Đã lâu rồi không thấy Cửu Thúc cười như vậy." "Chết rồi, lần trước Cửu Thúc cười như vậy, đã có mấy người chết đó." "Thật hay giả vậy?" Những ông lão trên bàn cũng đang bàn tán xôn xao.

"Sư phụ à, cái này không vui đâu, con đi mua một cái khác vui hơn cho sư phụ nhé." Thu Sinh vẻ mặt chán nản nói.

"Được thôi, đi đi, mua xong không cần về, cứ ở nhà đợi ta, ta sẽ cùng con chơi một trận thật vui!" Cửu Thúc nghiến răng nghiến lợi nói, khiến cả khuôn mặt Thu Sinh như sụp đổ.

Mọi người nhanh chóng sôi nổi trở lại, nhanh chóng có người hô: "Không biết sư đệ của Cửu Thúc đã chuẩn bị quà gì nhỉ?" "Chắc chắn là chuẩn bị đồ tốt rồi, nếu không sao lại bao trọn cả khách sạn chứ." Người này một câu, người kia một câu, tâng bốc Trần Hạo lên tận mây xanh, có người thì thật lòng tâng bốc, nhưng có người thì thực sự muốn xem Trần Hạo gặp rắc rối.

Trần Hạo đứng dậy, quay người đi vào trong phòng, lấy ra một chiếc hộp quà màu đỏ, trực tiếp đưa chiếc hộp cho Cửu Thúc.

"Chúc sư huynh sinh nhật vui vẻ." Lời Trần Hạo nói đơn giản, nhưng lại chân thành.

Nhưng những người khác không quan tâm lời Trần Hạo có chân thành hay không, chỉ muốn xem món quà mà Trần Hạo tặng.

Vạn nhất lại giống món quà của Thu Sinh, thì có thể cười cả đời.

Cửu Thúc nhanh chóng mở chiếc hộp quà, ngay khi mở chiếc hộp ra, một thanh pháp kiếm vàng óng ánh kim quang, từ từ xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, toàn bộ thân kiếm đều được làm bằng vàng, trên chuôi kiếm khắc một ấn Bát Quái.

Trần Hạo buổi sáng đi dạo phố không tìm được món quà nào thích hợp cho Cửu Thúc, nên đã đổi từ hệ thống.

"Hoàng Kim Bát Quái Kiếm: Kiếm dài ba thước tám tấc, thân kiếm dài ba thước, chuôi tám tấc, nặng hơn kiếm bình thường một chút, chuôi kiếm dài hơn, có thể dùng hai tay cầm kiếm luyện tập.

Luyện tập kiếm này cần có nền tảng Bát Quái Chưởng nhất định, là vật cần thiết để hàng yêu trừ ma, đáng để sở hữu.

Giá bán 5600 điểm thưởng." Khi nhìn thấy món này, phản ứng đầu tiên của Trần Hạo là thật rẻ!

Đối với Trần Hạo hiện tại mà nói, vài nghìn điểm thưởng căn bản không đáng kể.

Mặc dù là pháp kiếm, chỉ là một pháp khí tốt hơn một chút, căn bản không thể so với thần binh của Trần Hạo và các bà vợ.

Nhưng đối với Cửu Thúc mà nói, thanh Hoàng Kim Bát Quái Pháp Kiếm này tuyệt đối là một pháp khí cực kỳ quý giá rồi!

Có thể nói, đây là lần đầu tiên Trần Hạo đổi pháp khí từ hệ thống để tặng cho người thân bằng hữu ngoài các bà vợ.

Nhưng ai bảo Cửu Thúc là một trưởng bối mà mình đặc biệt kính trọng, một sư huynh chứ!

Thấy thần binh pháp khí quý giá như vậy, Cửu Thúc giản trực vui ra mặt!

Đồng thời cũng vô cùng yêu thích!

Ngay cả những vị khách quý không am hiểu cũng đều có thể nhìn ra thanh kiếm này không tầm thường, dù là dân quê cũng biết vàng rất có giá trị mà!

Còn về Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng, chỉ có thể vừa ghen tị không thôi, vừa cảm thán Trần Hạo thật hào phóng!.

Vào buổi tối nhập dạ, khi Trần Hạo trở về nghĩa trang thì không thấy thi thể của nữ mã tặc đâu nữa.

Cậu vội vàng chạy đến chỗ ở của Cửu Thúc.

Trần Hạo ngồi trước cửa lao phòng, nhìn lên bầu trời sao, nghĩ thầm có lẽ tối nay sẽ là trận chiến gian nan nhất của cái vị diện này.

Đối thủ ngang ngửa Địa Sư tà đạo, tuy đạo hạnh không bằng Đồng Giáp Thi và Nữ Cương đã gặp trước đó, nhưng độ khó tiêu diệt lại khó hơn rất nhiều, đánh bại thì không khó, nhưng muốn đánh giết thì không dễ chút nào.

Trong viện. "Cũng không biết Tiểu sư thúc có làm được không nữa," Thu Sinh lo lắng nói. "Sư phụ đã đồng ý để Tiểu sư thúc ra tay, vậy thì vấn đề chắc không lớn, đâu phải cậu chưa từng thấy thực lực của Tiểu sư thúc.

Con nữ mã tặc đó đã ra ngoài thì chỉ có một con đường chết thôi."

Văn Tài nói với vẻ sùng bái.

Hai huynh đệ xui xẻo này bị Cửu Thúc ném vào trong viện, bảo là để học hỏi Tiểu sư thúc.

Thu Sinh còn đỡ hơn, ít nhất thân thủ cũng không tệ, còn Văn Tài thì chỉ là bình hoa di động, chẳng làm được tích sự gì.

Một bên khác, Cửu Thúc ngồi trong phòng, vui vẻ nhìn thanh Hoàng Kim Bát Quái Kiếm trong tay, cầm một miếng vải nhẹ nhàng lau chùi, cứ như thể nếu thanh kiếm được mạ vàng thì cả lớp mạ bên ngoài cũng sẽ bị lau sạch. "Đông!

Đông!

Đông!" Tiếng gõ cửa vang lên, Thu Sinh và Văn Tài hai đồ đệ rẻ tiền kia lập tức sợ hãi ôm chặt lấy nhau, không ai dám đi mở cửa. "Thu Sinh, cậu thân thủ tốt, công phu giỏi, cậu đi mở cửa đi, tôi cầm máu gà tạt con yêu nữ!" Văn Tài run rẩy nói.

Thu Sinh cắn răng, cũng đứng dậy, dù chân có hơi không nghe lời, nhưng vẫn đi đến trước cửa.

Văn Tài cũng bưng một chậu máu gà, chuẩn bị sẵn sàng, áp sát Thu Sinh, chỉ cần cậu ta mở cửa là sẽ hất máu ra ngay.

Thấy vậy, Thu Sinh cũng không do dự nữa, nhanh chóng kéo cửa phòng ra, nép sang một bên.

Văn Tài liền theo sát phía sau, một chậu máu gà trực tiếp hất ra ngoài mà không chút chậm trễ.

Nhưng sau đó, cả hai nhìn thoáng qua rồi ngây người tại chỗ.

Đứng trước cửa là người làm khách sạn, mang đồ ăn đêm đến cho họ.

Nửa ngày không mở cửa đã đành, vừa mở ra lại bị tạt máu gà

khắp người, chỉ có thể bồi thường mà thôi.

Hai người vừa định phàn nàn thì cánh cửa "Rầm" một tiếng, vỡ nát.

Chương 952

Một cái thi thể đã ở trong viện, thấy Thu Sinh liền xông tới cắn xé.

Thu Sinh bị cái thi thể đó đuổi chạy tán loạn khắp nơi, còn Văn Tài thì đứng bên cạnh xem với vẻ khoái chí.

Cửu Thúc nhìn hai đồ đệ bất tài cũng có chút vô ngữ, ngay cả một con tiểu quỷ cũng không thu thập được, thật là mất mặt!

Ông trực tiếp kéo rèm xuống, dứt khoát làm bộ "mắt không thấy tâm không phiền".

Hai người liên tục la hét "Sư phụ cứu mạng!", "Sư phụ cứu mạng!".

Trần Hạo cũng bị hai đồ đệ rẻ tiền này làm cho có chút vô ngữ, tuy xem cảnh này trên TV thì thấy hài hước, nhưng khi nó thật sự xảy ra trước mặt Trần Hạo thì cậu cũng có chút tức giận.

Theo Cửu Thúc học đạo lâu như vậy, nhưng ngay cả một con tiểu quỷ cũng không thu thập được, thật sự rất mất mặt.

Nhìn Văn Tài bị cắn vào mông mà chạy, Trần Hạo bất đắc dĩ đứng dậy, nếu không ra tay nữa thì hai sư huynh đệ này thật sự sẽ chết trong tay tiểu quỷ mất.

Cậu nhanh chóng mở chốt cửa, một cước trực tiếp đá con tiểu quỷ đang đuổi cắn Văn Tài bay vào tường.

Lúc này, trên nóc nhà, nữ mã tặc đã lén lút lẻn vào căn phòng giam giữ hai tên mã tặc kia.

Nữ mã tặc sức mạnh lớn đến kinh ngạc, đến trước mặt hai tên mã tặc, trực tiếp giật đứt xích sắt.

Đúng lúc đó, hai tên mã tặc cũng giật phăng áo choàng đen trên người, bên trong chính là hai vị sư huynh đến chúc thọ Cửu Thúc là Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng.

Hai người họ liền dùng một sợi dây thừng trói chặt nữ mã tặc.

Vốn định trực tiếp thu thập nữ mã tặc, nhưng hai người họ đã đánh giá thấp sức mạnh của nó.

Nữ mã tặc rung mạnh hai tay, trực tiếp giật đứt sợi dây thừng, mỗi người một cước.

Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng bị đá bay ra ngoài.

Nữ mã tặc định ra tay tiếp, nhưng bị Trần Hạo ngăn lại.

Hai tên mã tặc kia cũng xuất hiện phía sau yêu nữ.

Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng, ôm ngực đứng dậy. "Sư đệ, hai đứa chơi đi, ta không quấy rầy nữa." Hai người nói xong, không chút do dự, quay người bỏ đi.

Do dự rồi sẽ chết, nữ mã tặc rõ ràng mạnh hơn họ nhiều, không cùng đẳng cấp.

Nhìn hai sư điệt bất tài ở ngoài, cứu họ trước đã.

Tứ Mục Đạo Trưởng cũng nghiến răng, lần này trở về nhất định phải huấn luyện Gia Nhạc thật tốt, theo ông bao nhiêu năm rồi mà không thể đánh lại một con tiểu quỷ, còn bị bắt nạt nữa ư?

Trong lao phòng, nữ mã tặc nhanh chóng đi về phía cầu thang.

Ván cầu thang trực tiếp vỡ nát, lúc này cơ quan do Cửu Thúc bố trí đã phát huy tác dụng.

Hai tên mã tặc kia bị treo lơ lửng giữa không trung mà chết. "A!!!" Nữ mã tặc nhìn thấy hai tên mã tặc chết, cũng vô cùng phẫn nộ gào

thét.

Đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Trần Hạo.

Trần Hạo vẻ mặt vô tội nói: "Không phải tôi làm, không liên quan đến tôi!

Đừng nhìn tôi như vậy, tôi ói đấy!" Nữ mã tặc trực tiếp từ trong tay xuất hiện một đàn sâu bọ ném về phía Trần Hạo, với vẻ phẫn nộ, dù sao ai mà biết trong đó có con tình nhân cũ của ả không chứ.

Trần Hạo không hoảng không loạn, một đạo Chưởng Tâm Lôi đánh ra, điện quang lóe sáng, thiêu cháy tất cả sâu bọ không còn sót lại một con.

Chỉ còn một mùi khét lẹt trong không khí chứng minh sự tồn tại của chúng.

Khí tức trên người nữ mã tặc nhanh chóng dâng trào cuồng bạo, vung tay một cái, một đòn tấn công tương tự Chưởng Tâm Lôi đánh thẳng về phía Trần Hạo.

Đòn tấn công này tuy uy lực không lớn, nhưng nếu trúng phải cũng rất phiền phức.

Con yêu nữ này căn bản không cho Trần Hạo thời gian né tránh, các đòn tấn công trong tay dường như không cần trả giá vậy, điên cuồng đánh về phía Trần Hạo.

Trên mặt đất cũng có mối mọt, rắn rết cùng nhau xuất động, Trần Hạo nhất thời cũng luống cuống tay chân, những thứ dày đặc kia nhìn thật sự khó chịu, trong không khí tràn ngập một mùi hôi thối nồng nặc, thật sự quá ghê tởm.

Thái A Kiếm trong tay Trần Hạo không biết đã giết chết bao nhiêu mối mọt, rắn rết, giờ cậu cũng đã hiểu, tại sao Cửu Thúc lại nói sức mạnh của nữ mã tặc này quỷ dị đa đoan đến vậy.

Bởi vì khi Trần Hạo chém giết những mối mọt, rắn rết này, nữ mã tặc trực tiếp biến mất, như thể có khả năng di chuyển tức thời, khi xuất hiện trở lại, đã ở sau lưng Trần Hạo, một chưởng đánh tới Trần Hạo.

Trần Hạo bị đánh bay một lần nhưng vẫn như không có chuyện gì xảy ra mà đứng dậy, lạnh lùng nhìn nữ mã tặc, cậu đã tức giận rồi!

Cầm Thái A Kiếm, một ngón tay vuốt trên lưỡi kiếm, trên bảo kiếm dường như có một lớp điện quang.

Lúc này, mối mọt, rắn rết lại một lần nữa bắt đầu tấn công Trần Hạo, Trần Hạo một tay cầm kiếm, một tay sấm chớp giật đùng đùng, không một con côn trùng nào có thể đến gần hoặc dựa vào Trần Hạo.

Đột nhiên, mắt Trần Hạo sáng lên, Chưởng Tâm Lôi nhanh chóng đánh ra. "Ca sát!!!" Chưởng Tâm Lôi trực tiếp đánh trúng một con dơi có phần đầu khác biệt với dơi bình thường. "Phanh!" Con dơi nổ tung, những con dơi đang bay trên không trung cũng toàn bộ rơi xuống đất, biến mất.

Đồng thời, nữ mã tặc cũng xuất hiện trên mặt đất, trong khoảnh khắc đó, Trần Hạo xuất hiện bên cạnh nữ mã tặc cách đó vài mét, Thái A Kiếm chém xuống nữ mã tặc, không cho ả một giây nào để phản ứng.

Lúc này, nữ mã tặc lại cực kỳ quái dị mà biến mất, khi Trần Hạo đang suy nghĩ thì nữ mã tặc lại một lần nữa xuất hiện sau lưng Trần Hạo, móng tay trực tiếp cắm vào.

Cửu Thúc nhìn thấy suýt chút nữa không nhịn được muốn ra tay, nhưng cuối cùng đã kiềm chế được, dù sao không trải qua phong ba bão táp thì làm sao thấy cầu vồng, giữa sinh tử có đại tạo hóa.

Ông tin rằng sư đệ của mình nhất định sẽ làm được.

Trần Hạo cũng không làm ông thất vọng, đúng lúc nữ mã tặc định tấn công Trần Hạo, và Hoàng Kim Bát Quái Kiếm của Cửu Thúc cũng sắp đâm ra thì trong tay Trần Hạo đột nhiên xuất hiện một đạo thiểm điện!

Đạo thiểm điện này không giống như Chưởng Tâm Lôi mà được phóng ra, mà giống như một sợi tiên vậy, xuất hiện trong tay Trần Hạo, và trực tiếp trói chặt nữ mã tặc.

Chương 953

Khi lôi điện trói chặt nữ mã tặc, Thái A Kiếm trong tay Trần Hạo cũng trực tiếp đâm ra.

Nữ mã tặc có thực lực ngang ngửa Địa Sư, cũng đột nhiên bộc phát, sống sượng giãy thoát khỏi Lôi Tiên, né tránh một kiếm chí mạng, nhưng một kiếm vẫn đâm vào bụng ả.

Khi nữ mã tặc bị trọng thương định bay đi, Trần Hạo một đạo Lôi Tiên trực tiếp kéo ả trở lại, trực tiếp đập mạnh xuống đất.

Trần Hạo đột nhiên bộc phát khiến Cửu Thúc, Tứ Mục và Thiên Hạc ba người giật mình.

Người khác không biết, sao họ lại không biết chứ?

Lôi Tiên chỉ có cơ hội ngưng tụ ra khi Chưởng Tâm Lôi được sử dụng một cách hoàn hảo.

Về phần tỉ lệ thì cực kỳ thấp, đã rất lâu rồi không có ai có thể tu luyện Chưởng Tâm Lôi đến cảnh giới hoàn hảo.

Lúc này, nữ mã tặc đang giãy giụa trong cơn hấp hối.

Toàn thân đầy máu đứng dậy: "Ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi!" Giọng nói của nữ mã tặc tràn ngập oán khí và tuyệt vọng!

Hai tay đau đớn ấn vào Thái A Kiếm, trực tiếp tự sát.

Nhưng ả lại không biết về năng lực hồi phục của vị diện này.

Trần Hạo đã tránh chiến đấu gần giếng, nhưng thi thể nữ mã tặc lại chết tiệt thay rơi thẳng xuống giếng. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết tà ác Địa Sư, nhận được 8000 điểm thưởng.] Nhìn bảng thông báo, Trần Hạo biết con nữ

mã tặc này đã chết, nhưng rõ ràng Đồng Giáp Thi không khó dây dưa như nữ mã tặc lại cho nhiều điểm thưởng hơn.

Đúng lúc đó, đội bảo an trong thôn đến. "Đến đúng lúc lắm, mang tất cả thi thể này đi thiêu hủy, rõ chưa!" Trần Hạo nói với một nụ cười nhẹ. "Rõ!" "Rõ!" Mọi người liên tục gật đầu. "Đừng quên, trong giếng có một cái, nhất định phải vớt lên, thiêu hủy luôn." Trần Hạo vẫn không yên tâm, nhắc nhở theo tình tiết trong phim. "Trần đạo trưởng cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ làm tốt!" Người của đội bảo an cũng đồng thanh nói. "Ba vị sư huynh, trời cũng không còn sớm nữa, tiệc tối chắc cũng đã chuẩn bị xong rồi, mọi người đi trước đi, tôi đi thay y phục đã." Trần Hạo nói với Cửu Thúc, buổi trưa cậu chỉ ăn với Cửu Thúc và vài người bạn cũ một bữa, buổi tối thì ăn cùng dân làng.

Ba người cũng gật đầu rồi đi thẳng.

Trần Hạo vào phòng thay y phục, kiểm tra bảng thuộc tính của mình xong rồi cũng ra ăn cơm.

Tên túc chủ: Trần Hạo, Tuổi: 34, Thọ mệnh: 5635 năm (tạm thời), Chiều cao: 1m85, Nghề nghiệp: Liệt Hải Thiên Sư phái Liệt Hải, Cảnh giới tu vi: Đại Thiên Sư đỉnh phong, Điểm thưởng: 586600, Thần binh pháp khí: Hồng Minh Đao, Thái A Kiếm, Quỷ Tỳ, Mão Trần Châu, Tham Nguyệt Ngân Long Thương, Trấn Yêu Đồng Kính, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (365 cái), Huyết mạch đặc thù: Huyết mạch Thanh Long Thượng Cổ, Âm Dương Nhãn, Ngụy Bất Tử Chi Thân, Kỹ năng: Lặn lội tinh thông (năng lực tự thân túc chủ), Trung y tinh thông, Kinh doanh tinh thông, Ngôn ngữ các nước tinh thông, Thẩm định cổ vật tinh thông, Điều khiển tinh thông, Công pháp: Càn Khôn Chí Tôn Quyết (bao gồm tất cả đạo pháp bí thuật đã học), Quỷ đạo công pháp Diêm La Kinh, Vật phẩm đặc thù: Côn Luân Thần Mộc, Vĩnh Sinh Tuyền Thủy, Lam Sắc Thạch Tinh Quan, Thiên Tinh

Bảo Thạch, Giao Long Chiến Y, 250 mét khối không gian trữ vật (có thể thăng cấp), Dị thú nội đan (1 viên), Bổ Nguyên Đan (11 viên), Dưỡng Nguyên Đan (11 viên), Thất Thải Trân Châu Vương (15 cặp), Tiểu cực phẩm trân châu (400 viên), Cực phẩm san hô lam biển (900 cân), Cực phẩm san hô đen (300 cân), Nhiệm vụ: Hoàn thành toàn bộ series phim Cửu Thúc, có thể nhận được quyền đổi pháp khí đặc thù Nhẫn Trữ Vật.

Lúc này trong khách sạn vô cùng náo nhiệt, tất cả dân làng đều đến chúc mừng sinh nhật Cửu Thúc, tuy không có quà cáp gì, nhưng đây cũng là lần sinh nhật náo nhiệt nhất của Cửu Thúc trong nhiều năm qua.

Các sư đệ đã lâu không gặp đều ở bên nhau, tâm trạng của Cửu Thúc vô cùng tốt.

Những người dân làng cũng vô cùng nhiệt tình mời rượu Cửu Thúc.

Bất kể nam nữ già trẻ đều gọi Cửu Thúc, cũng không biết từ bao giờ mà mọi người gọi Cửu Thúc thành thói quen.

Trần Hạo lúc đầu cũng không biết tên thật của Cửu Thúc, chỉ biết ông họ Lâm, là Lâm Chánh Anh.

Chỉ có một lần Cửu Thúc uống say, Trần Hạo mới biết tên thật của sư huynh mình: "Lâm Phượng Kiều".

À!

Tên gì thế không biết, nên Trần Hạo cuối cùng cũng hiểu tại sao sư huynh không bao giờ nói ra tên mình, mọi người gọi là Cửu Thúc cũng không có ý kiến gì.

Lúc này, ở một góc khác của sân nhỏ, lửa bốc lên ngút trời, Trần Hạo biết những người trong đội bảo an đã thiêu hủy các thi thể, cũng

không nói nhiều, tiếp tục cùng Cửu Thúc uống rượu trò chuyện.

Lần sinh nhật Cửu Thúc này xong, cậu chuẩn bị tiếp tục đi du lịch, tranh thủ hoàn thành sớm nhiệm vụ cốt truyện của series này.

Đúng lúc đó, Trần Hạo nhìn thấy hai người của đội bảo an đi vào, mắt cậu co rụt lại, chân không chạm đất.

Quỷ nhập thân!

Chính là hai tên mã tặc bị cơ quan của Cửu Thúc treo chết, đã nhập vào thân hai người đội bảo an.

Trần Hạo phát hiện hai con lệ quỷ đang lao về phía Cửu Thúc.

Cửu Thúc, Tứ Mục và những người khác đương nhiên cũng phát hiện ra, mấy sư huynh đệ nhìn nhau, hiểu ý của đối phương.

Trần Hạo đi vào kho chứa đồ, hai con quỷ cũng trực tiếp theo vào.

Cửu Thúc theo sát phía sau, xông thẳng vào kho chứa đồ, phát hiện hai con quỷ đang bị Lôi Tiên của Trần Hạo trói.

Chỉ riêng Lôi Tiên thì không thể trực tiếp tiêu diệt hai con lệ quỷ, nhưng vì đang là sinh nhật của Cửu Thúc nên cũng không thích hợp dùng Chưởng Tâm Lôi.

Trần Hạo từ trong tay xuất hiện hai lá Diệt Quỷ Phù, trực tiếp dán lên người hai con lệ quỷ, trong chốc lát, hai con lệ quỷ liền tan thành tro bụi. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một con Lệ Quỷ, nhận được 100 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một con Lệ Quỷ, nhận được 100 điểm thưởng.] Liên tiếp hai tiếng nhắc nhở, 200 điểm thưởng dễ dàng kiếm được.

Sau đó, cậu lấy ra hai lá phù chỉ, dán lên người hai bảo an đội viên

bị nhập.

Hai người tuy vô cùng yếu ớt, nhưng đã tỉnh lại. "Đã xảy ra chuyện gì?" Trần Hạo vội vàng hỏi. "Tôi cũng không biết, những người khác sợ hãi nên đi trước, cuối cùng chỉ còn lại hai chúng tôi, nhìn thấy hai con quỷ, sau đó tôi cũng không biết gì nữa." "Cái xác trong giếng đã vớt lên chưa?" Cửu Thúc vội vàng hỏi. "Chưa kịp vớt, tôi tỉnh dậy thì thấy mình đã ở đây rồi." Trần Hạo biết có chuyện chẳng lành rồi, đã không nhấn mạnh kỹ thì sẽ giống trong phim.

Chương 954

"Sư huynh, con nữ mã tặc này trước khi biến thành quỷ đã có thực lực ngang ngửa Địa Sư tà đạo, vậy sau khi biến thành quỷ thì sẽ như thế nào?" Trần Hạo hỏi.

Bởi vì loại chuyện này cậu chưa từng gặp, người có tu vi bình thường biến thành quỷ quái hoặc cương thi, đều sẽ lợi hại hơn trước khi biến, con nữ mã tặc này lại là một tà đạo. "Cụ thể thì phải xuống giếng xem thử, nhưng chắc chắn sẽ khó đối phó hơn rất nhiều so với trước khi biến thành quỷ quái." Cửu Thúc nói với vẻ lo lắng. "Vậy đệ đi xem thử ngay bây giờ đây, sư huynh." Hai người thậm chí không thèm quan tâm đến dân làng nữa, giao phó những dân làng này cho Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng.

Đến bên giếng. "Lưng hướng trời, hồn phách không biến thiên.

Rốn hướng trời, lực lớn vô biên.

Con mã tặc này vốn dĩ là một tà đạo ngang ngửa Địa Sư, bây giờ lại còn có tư thế rốn hướng trời, hỏng rồi." Cửu Thúc nhíu mày. "Sư huynh, hay là đệ dùng Dẫn Hỏa Phù thiêu cháy nó luôn bây giờ đi!" Trần Hạo nói.

Khi hai người chuẩn bị dùng Dẫn Hỏa Phù thiêu cháy thi thể nữ mã tặc thì đã muộn rồi. "Phanh!" Đột nhiên một tiếng nổ lớn, chỉ thấy miệng giếng trực tiếp vỡ nát.

Trần Hạo và Cửu Thúc cả hai đều liên tục lùi lại.

Nữ mã tặc, à không, lúc này đã biến thành một con nữ quỷ rồi.

Một con lệ quỷ có thực lực cường đại.

Nữ quỷ từ trong giếng bay lên, trực tiếp đáp xuống nóc nhà.

Vung tay một cái, sức mạnh cường đại trực tiếp làm bay toàn bộ ngói trên mái nhà, ném về phía Trần Hạo và Cửu Thúc. "Sư huynh, huynh đi lấy đồ đi, đệ sẽ thử đối phó trước, nếu đệ không ổn thì huynh hãy lên." Trần Hạo khiêm tốn bước lên một bước nói.

Cửu Thúc liếc nhìn Trần Hạo, không nói nhiều, quay người đi lấy đồ.

Trần Hạo cũng trực tiếp tay trái ngưng tụ Lôi Tiên, tay phải lựu đạn pháp đã chuẩn bị phóng ra, đối phó với con nữ quỷ cường đại này cậu không dám lơ là.

Trần Hạo tay trái cầm Lôi Tiên, trực tiếp quét ngang, lựu đạn pháp cũng không đợi chờ được nữa, phóng ra ngoài.

Nữ quỷ vì bị Lôi Tiên kiềm chế, không thể né tránh, chỉ có thể dùng tay cứng rắn chịu một đạo lôi pháp của Trần Hạo, nhưng cũng chỉ bị thương một chút xíu, không có gì đáng ngại. "Con nữ quỷ này thực lực mạnh thật, nếu mình tiêu diệt được ả, điểm thưởng chắc chắn sẽ không ít, tuyệt đối không thể để sư huynh cướp mất đầu người được." Trần Hạo cũng thầm nghĩ.

Nếu Cửu Thúc mà biết được suy nghĩ của Trần Hạo, có lẽ ông sẽ trực tiếp đại nghĩa diệt thân, còn không biết có đánh lại được hay không mà đã nghĩ đến đồ vật rớt ra sau khi đánh xong rồi.

Tốc độ vận chuyển Lôi Quyết ngày càng nhanh, sức mạnh của lôi điện cũng không ngừng được tăng cường, thậm chí trên người Trần Hạo cũng bắt đầu lóe lên lôi quang.

Lôi Tiên bị Trần Hạo trực tiếp vung về phía nữ quỷ, tốc độ vô cùng nhanh, Lôi Tiên trực tiếp trói chặt nữ quỷ, một tay nắm chặt Lôi Tiên, một tay khác thầm ủ một đạo lôi pháp.

Trần Hạo vẻ mặt nghiêm túc, một đạo lôi pháp đã tích lực từ lâu,

"Oanh" một tiếng phóng ra, đánh thẳng vào người nữ quỷ, sức mạnh tích tụ trực tiếp được giải phóng.

Tiếng sấm kinh khủng cũng chiếu sáng cả màn đêm, ánh sáng của đạo lôi pháp vô cùng chói mắt, giống như một mặt trời vậy.

Cả thôn đều được chiếu sáng bởi ánh lôi quang chói lòa.

Trong khoảnh khắc đó đã xua tan bóng tối, mang ánh sáng trở lại.

Ánh lôi quang chói lòa chỉ duy trì trong vài giây ngắn ngủi, nhưng trong mắt những người khác lại như đã trải qua rất lâu, rất lâu.

Đặc biệt là Cửu Thúc, mặc trên người đạo bào, tay cầm kiếm gỗ đào.

Bên cạnh ông là hai vị sư huynh khác, cũng mặc đạo bào, cầm kiếm gỗ đào, rõ ràng là đang chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Nhưng ba người bọn họ lúc này cũng kỳ lạ, đều dùng một tư thế ngây ngốc đứng hình tại chỗ, miệng há hốc, cảm giác như cằm sắp rớt xuống. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một con Lệ Quỷ, nhận được 15000 điểm thưởng.] Một bên khác.

Sau khi lôi quang biến mất, Cửu Thúc là người tỉnh táo đầu tiên, nhìn biểu cảm của hai sư đệ bên cạnh, giật mình.

Nhưng ông không để ý đến hai sư đệ đang thất thần. "Trong truyền thuyết Cửu Tiêu Thần Lôi không phải đã thất truyền rồi sao, sao sư đệ lại biết?" Cửu Tiêu Thần Lôi này Cửu Thúc cũng chỉ thấy trong ghi chép của Mao Sơn.

Cửu Tiêu Thần Lôi không thể truyền thụ, chỉ có thể lĩnh ngộ khi tu luyện lôi pháp đến một cảnh giới nhất định, nhưng không ai biết cách lĩnh ngộ.

Hoàn toàn không ngờ tới, Cửu Tiêu Thần Lôi mà toàn thể Mao Sơn mấy chục năm nay không ai lĩnh ngộ được, lại bị sư đệ lĩnh ngộ, thật sự không biết nên vui hay vui hơn nữa. "Ha ha!

Vui quá!

Hai vị sư đệ, lát nữa tôi sẽ uống thêm vài chén!" Cửu Thúc đã lâu không vui vẻ đến vậy, Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng cũng biết tại sao Cửu Thúc lại vui đến thế.

Bởi vì họ cũng vui mừng như vậy, được chứng kiến Cửu Tiêu Thần Lôi, chứng tỏ ghi chép của Mao Sơn không sai, phái Mao Sơn sẽ quật khởi rồi!

Trần Hạo lúc này đang yếu ớt nằm trên mặt đất: "Ba vị sư huynh, không nên xem tôi có sao không rồi mới tiếp tục đứng hình à?" Nghe lời Trần Hạo nói, ba người Cửu Thúc mới phản ứng lại, dùng tốc độ nhanh nhất đến trước mặt Trần Hạo. "Sư đệ, không sao chứ!" Cửu Thúc lo lắng hỏi. "Sư huynh, ba người đứng hình lâu như vậy, không phải tôi không nói thì ba người đã quên tôi rồi sao, tôi chỉ kiệt sức linh lực thôi, nghỉ ngơi một chút là ổn." Trần Hạo nói với vẻ bất đắc dĩ. "Kiệt sức linh lực?

Địa Sư trung kỳ mà lại kiệt sức linh lực sao?" Cửu Thúc tò mò hỏi. "Sư huynh, Cửu Tiêu Thần Lôi này tiêu hao thật sự quá lớn, sau này nếu không có trăm phần trăm nắm chắc có thể tiêu diệt đối phương thì không thể dùng được nữa." "Bằng không thì ngay cả sức lực để chạy trốn cũng không có.

Chương 955

Sư huynh trước khi hỏi vấn đề có thể đỡ tôi về phòng trước không, dưới đất lạnh thật đấy." Trần Hạo cũng một tay ôm trán, bất đắc dĩ nhắc nhở.

Ba người lúc này mới đỡ Trần Hạo vào phòng, đặt cậu lên giường.

Trần Hạo vừa lên giường, ba người đã bắt đầu hỏi han liên tục. "Dừng!

Ba vị sư huynh của tôi, cứ hỏi như vậy tôi nghe không hiểu câu nào cả, có thể hỏi từng người một không." Trần Hạo bất đắc dĩ nói. "Để tôi hỏi đi, sư đệ, vừa nãy phóng ra không phải là Cửu Tiêu Thần Lôi sao?" "Đúng!" "Học được từ đâu?" "Không biết, sau khi lôi pháp đạt đến viên mãn thì tích lực cứ thế mà phóng ra." Ba người lập tức nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt kinh ngạc như nhìn thiên nhân, trách không được bao nhiêu năm nay không ai học được, dùng mạng ra mà tu luyện Cửu Tiêu Thần Lôi sao.

Tích lực ít thì không phóng ra được, tích lực nhiều thì sẽ chết.

Hỏi đáp liên tục cho đến khi tiếng gà gáy mới dừng lại, Trần Hạo cũng ngủ thiếp đi.

Tên túc chủ: Trần Hạo, Tuổi: 34, Thọ mệnh: 5635 năm (tạm thời), Chiều cao: 1m85, Nghề nghiệp: Liệt Hải Thiên Sư phái Liệt Hải, Cảnh giới tu vi: Đại Thiên Sư đỉnh phong, Điểm thưởng: 588600, Thần binh pháp khí: Hồng Minh Đao, Thái A Kiếm, Quỷ Tỳ, Mão Trần Châu, Tham Nguyệt Ngân Long Thương, Trấn Yêu Đồng Kính, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (365 cái), Huyết mạch đặc thù: Huyết mạch Thanh Long Thượng Cổ, Âm Dương Nhãn, Ngụy Bất

Tử Chi Thân, Kỹ năng: Lặn lội tinh thông (năng lực tự thân túc chủ), Trung y tinh thông, Kinh doanh tinh thông, Ngôn ngữ các nước tinh thông, Thẩm định cổ vật tinh thông, Điều khiển tinh thông, Công pháp: Càn Khôn Chí Tôn Quyết (bao gồm tất cả đạo pháp bí thuật đã học), Quỷ đạo công pháp Diêm La Kinh, Vật phẩm đặc thù: Côn Luân Thần Mộc, Vĩnh Sinh Tuyền Thủy, Lam Sắc Thạch Tinh Quan, Thiên Tinh Bảo Thạch, Giao Long Chiến Y, 250 mét khối không gian trữ vật (có thể thăng cấp), Dị thú nội đan (1 viên), Bổ Nguyên Đan (11 viên), Dưỡng Nguyên Đan (11 viên), Thất Thải Trân Châu Vương (15 cặp), Tiểu cực phẩm trân châu (400 viên), Cực phẩm san hô lam biển (900 cân), Cực phẩm san hô đen (300 cân), Nhiệm vụ: Hoàn thành toàn bộ series phim Cửu Thúc, có thể nhận được quyền đổi pháp khí đặc thù Nhẫn Trữ Vật. "Sư huynh, sư đệ chính là hy vọng của Mao Sơn chúng ta!

Nhất định phải nghiêm ngặt bảo vệ!" "Hai vị sư đệ, chúng ta ra ngoài đi." Cửu Thúc nhìn Trần Hạo đang say ngủ, dẫn Tứ Mục Đạo Trưởng và Thiên Hạc Đạo Trưởng đi ra ngoài.

Ba người, bao nhiêu năm nay cũng chưa từng thất thần như vậy, cho dù đối mặt với cái chết cũng không sợ hãi.

Nhưng Trần Hạo thì khác, nói nhỏ thì là hy vọng của Mao Sơn quật khởi, nói lớn thì là hy vọng của cả giới tu luyện.

Dù sao những năm này binh hoang mã loạn, các loại yêu ma quỷ quái đều xuất hiện, nhưng người tu luyện lại ngày càng ít đi.

Quan trọng nhất là Trần Hạo còn trẻ, mới chưa đến hai mươi tuổi đã là Địa Sư trung kỳ (đây là điều Cửu Thúc nghĩ), đợi đến ba mươi, bốn mươi tuổi sẽ như thế nào thì không dám tưởng tượng.

Theo cách nhìn của họ thì lên cấp Thiên Sư là điều chắc chắn, thậm chí như Tam Mao Đạo Trưởng mà Vũ Hóa Phi Thăng cũng có

khả năng.

Trần Hạo thật sự đã ngủ rồi, vốn dĩ linh khí hao hết, mệt mỏi rã rời, sau đó lại bị ba vị sư huynh tra hỏi một phen, sao mà không buồn ngủ cho được.

Cậu hoàn toàn không biết ba vị sư huynh như ba ông lão quái gở kia đang chuẩn bị nhốt mình lại.

Đến giữa trưa, Trần Hạo mới lơ mơ tỉnh dậy, linh lực trên người chỉ khôi phục được khoảng một phần ba, nhưng Trần Hạo cũng không vội tu luyện, đi ra ngoài, lúc này vừa đúng lúc, mọi người đều đã đến, ba vị sư huynh, hai vị sư điệt rẻ tiền đều có mặt. "Sư đệ à, tôi thấy cậu bây giờ cô thân một mình, hay là sư huynh giới thiệu cho cậu một người vợ xinh đẹp nhé, thấy thế nào?" "Về mặt sính lễ, không cần lo lắng, mấy sư huynh chúng tôi sẽ lo cho cậu, đây là tấm lòng của mấy sư huynh chúng tôi." Cửu Thúc nói với vẻ đắc ý. "Sư huynh, đợi đã, ba người định làm gì thế, sao tôi lại phải kết hôn, tôi còn nhỏ mà." Trần Hạo cũng có chút ngơ ngác nói.

Trần Hạo nhìn thế trận của mấy sư huynh, chắc là có liên quan đến việc cậu dùng Cửu Tiêu Thần Lôi ngày hôm qua.

Xem ra chuyện liên quan đến Cửu Tiêu Thần Lôi có vẻ nghiêm trọng.

Định dùng mỹ nhân kế giữ chân tôi, không cho tôi ra ngoài sao?

Tôi đâu phải loại người bị sắc đẹp làm lay động, huống chi ở thế giới chính tiểu gia đã có mười bà vợ rồi, ở đây kết hôn còn chẳng thèm nữa là.

Cuối cùng, sau khi Trần Hạo một phen nói rõ lý lẽ, phân tích tình hình và thuyết phục (thực ra là dỗi dỗi, kết hôn là không thể kết hôn), mấy người Cửu Thúc cuối cùng cũng thu hồi các loại kế hoạch chim

lồng của mình.

Cứ thế yên bình được vài ngày, mỗi ngày Trần Hạo tỉnh dậy khôi phục linh khí, sau đó xem Thu Sinh và Văn Tài các kiểu tự tìm đường chết, các kiểu bị hành hạ, mỗi ngày sống thật sự rất thú vị.

Nhưng vào thời binh hoang mã loạn này, muốn yên bình thì là điều không thể, nếu có thì cũng chỉ là nhất thời mà thôi. "Phú Quý Trấn náo quỷ!" Trần Hạo lập tức hứng thú, bây giờ chỉ cần rời khỏi nơi thị phi của Cửu Thúc, mấy ngày nay mỗi lần ra ngoài bên cạnh đều có người đi theo, thật sự rất khó chịu! "Sư huynh, để đệ đi đi, mấy ngày nay đệ cũng khôi phục gần hết rồi, thân thể cũng sắp mục rỗng rồi, rất cần ra ngoài hoạt động gân cốt." Trần Hạo lúc này vẻ mặt khát vọng nhìn Cửu Thúc. "Được rồi, cậu đi đi, nhưng chú ý an toàn." Cửu Thúc cân nhắc rồi nói.

Ông cũng biết, nhốt Trần Hạo lại không có tác dụng, chỉ làm hủy hoại thiên phú của cậu, từ xưa đến nay có vị Thiên Sư nào mà không phải một đường máu đổ của yêu ma quỷ quái mà trưởng thành đâu, cuối cùng mới có thể trở thành một Đại Thiên Sư.

Tâm trạng của Trần Hạo lúc này vô cùng vui vẻ, có cảm giác biển rộng trời cao, mặc sức ngao du.

Tận hưởng sự tự do khó có được, Trần Hạo mỉm cười đi vào Phú Quý Trấn.

Ban ngày, Trần Hạo cũng không vội, đi một vòng trong Phú Quý Trấn, cho đến khi màn đêm buông xuống. "Trần đạo trưởng, cứu mạng!

Cứu mạng con trai tôi!" Người cầu cứu chính là trấn trưởng của trấn nhỏ này, phía sau lưng ông ta cõng một nam tử trẻ tuổi mặc hỉ phục, nhưng nam tử này lúc này sắc mặt tái nhợt, hôn mê bất tỉnh.

Trần Hạo vừa nhìn thấy sắc mặt đó đã biết có chuyện chẳng lành, kiểm tra một phen xong phát hiện, anh ta bị hút dương khí, tuy không chết, nhưng ít nhất cũng phải ốm một trận nặng. "Sẽ không chết đâu, chỉ bị hút dương khí thôi, chắc là sẽ ốm một trận nặng." Trần Hạo nói xong, lấy ra hai lá phù chỉ, đốt cháy chúng, sau đó cho tro của phù chỉ đã cháy vào trong chén trà. "Đưa cái này cho con trai ông uống đi, nó sẽ tỉnh lại." Trần Hạo nhàn nhạt nói.

Nam tử trẻ tuổi uống phù thủy xong nhanh chóng tỉnh lại: "Tôi đã trở về rồi, đây là đâu?" "Suýt chết rồi, mau nói cho tôi biết ông đã gặp quỷ quái ở đâu." "Tôi ở tỳ bà địa, gặp một người phụ nữ mặc đồ đỏ, trông rất xinh đẹp, nhưng sau đó thì tôi không nhớ gì nữa." Trần Hạo nghe xong gật đầu: "Trấn trưởng, đưa anh ta về nghỉ ngơi đi, gần đây buổi tối đừng để anh ta ra ngoài, tìm hai người đi cùng tôi đến tỳ bà địa." Trấn trưởng liên tục gật đầu: "Cảm ơn Trần đạo trưởng đã cứu con trai tôi một mạng." Trần Hạo không nói nhiều, nhàn nhạt gật đầu.

Trấn trưởng nhanh chóng tìm hai thanh niên có gan lớn, dẫn Trần Hạo đến tỳ bà địa.

Vào trong rồi, Trần Hạo động đậy mũi, bên trong không có quỷ khí, chỉ có yêu khí "Xem ra là tỳ bà trong tỳ bà địa thành tinh rồi." "Đạo trưởng, bây giờ chúng tôi phải làm gì?" Trong đêm tối mịt mờ, hai thanh niên cũng có chút sợ hãi. "Có tôi ở đây, không cần lo lắng, hai người nằm trong phòng là được rồi." Trần Hạo nhàn nhạt nói, xem ra con yêu khí này cũng không lớn lắm, đối với Trần Hạo thì không phải chuyện khó.

Bảo họ nằm trong phòng, chỉ vì một cách duy nhất, đó là dụ con tiểu yêu này ra, bằng không nếu thiêu cháy cả tỳ bà địa thì những người dân thôn kia sẽ tổn thất lớn.

Có người còn phải dựa vào tỳ bà trong tỳ bà địa này để sống mà.

Hai thanh niên nghe lời Trần Hạo nói, nằm trong căn nhà nhỏ, Trần Hạo lấy ra hai sợi chỉ đỏ, một đầu buộc vào tỳ bà địa, một đầu để trong phòng.

Thắp hai ngọn đèn dầu dẫn đường, làm xong mọi thứ chuẩn bị, Trần Hạo nấp đi, chờ tiểu yêu tự mình đến.

Trong phòng, hai thanh niên có gan lớn cũng run rẩy, dù sao gan có lớn đến mấy thì đối với những thứ chưa biết trong lòng cũng sẽ có cảm giác vô cùng sợ hãi.

Hai thanh niên này cũng không tệ, gan đủ lớn rồi.

Chương 956

Lúc này, sợi chỉ đỏ động đậy, hai ngọn đèn dẫn đường cũng lúc sáng lúc tối.

Trần Hạo biết, con tiểu yêu đã đến rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, con tiểu yêu tốc độ nhanh, trực tiếp vào trong phòng, một thân hồng y, thân hình bốc lửa, trông cũng vô cùng quyến rũ động lòng người.

Cũng có thể được coi là một mỹ nữ.

Trần Hạo không do dự, trực tiếp xuất hiện, một đạo Chưởng Tâm Lôi trong tay trực tiếp đánh trúng nữ yêu. "A!" Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, con nữ yêu này trực tiếp hóa thành hồng quang chui xuống đất, chuẩn bị bỏ chạy. "Tiểu yêu quái mà dám chạy thoát khỏi ta ư?

Nếu để ngươi chạy, ta còn mặt mũi nào mà lăn lộn trong giới tu đạo nữa!" Trần Hạo trực tiếp lại một lần nữa xuất hiện một đạo Chưởng Tâm Lôi, tay trái vung lên, trực tiếp đánh trúng hồng quang trên mặt đất. "A!" Lại một tiếng kêu thảm thiết. "Thật không hổ là yêu cây, sinh mệnh lực thật sự ngoan cường, nếu là yêu quái khác, có lẽ ngay cả một đạo Chưởng Tâm Lôi của ta cũng không chống đỡ nổi." Trần Hạo không khỏi cảm thán một câu, tay trên thực tế một chút cũng không dừng lại, một đạo Chưởng Tâm Lôi trực tiếp phóng ra. "Oanh!!!" Một làn khói đen bốc lên, trên mặt đất xuất hiện một vết cháy đen. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã đánh giết Tỳ Bà Nữ Yêu, nhận được 400 điểm thưởng.] Điểm thưởng tăng, thu công, tuy chỉ có một chút điểm thưởng nhưng dù sao cũng tốt hơn không có.

Trong phòng, hai thanh niên có gan lớn cũng run rẩy đi ra: "Đạo trưởng, đã thu thập yêu quái rồi sao?

Bây giờ an toàn rồi chứ?" "Giải quyết rồi, đi nói với trấn trưởng không cần lo lắng nữa, tôi có việc đi trước." Trần Hạo nói xong quay người đi, sẽ không quay về nghĩa trang của Cửu Thúc nữa, tuy biết Cửu Thúc vì tốt cho mình, nhưng kiểu cuộc sống đó thật sự không quen, nên trốn đi là thượng sách.

Trưa ngày hôm sau, Trần Hạo đi qua một thôn nhỏ, khi đang dùng bữa trong khách điếm thì nghe thấy. "Nghe nói lão Vương gia không may, gần đây xui xẻo liên tiếp." "Đúng vậy, nghe nói mộ tổ bị đào tung, người chết còn bị lôi ra cắn mất đầu." "Chắc là do dã thú làm thôi." Trần Hạo nghe xong cũng không dám khẳng định là thứ gì làm.

Theo lý mà nói, thi thể bị đào lên và cắn mất đầu, khả năng do dã thú gây ra không nhỏ.

Nhưng tại sao chỉ ăn đầu mà các bộ phận khác của cơ thể vẫn nguyên vẹn?

Có một loại gọi là thực thi quỷ, thích gặm đầu người chết nhưng lại không đụng đến thân thể.

Nghe thôn dân kể, Trần Hạo cảm thấy khả năng là thực thi quỷ lớn hơn một chút.

Vương gia nằm ở phía tây thị trấn, gần khu ngoại ô, khá vắng vẻ.

Khi Trần Hạo đến nơi, trời đã về nửa đêm.

Gần Vương gia đèn đuốc sáng trưng, cả nhà ngồi quây quần bên đống lửa trong sân, ai nấy đều lộ vẻ kinh hoàng, không dám vào nhà nghỉ ngơi, sợ rằng con dã thú ăn xác chết hoặc con quỷ sau khi ăn xong xác chết sẽ quay lại ăn thịt họ. "Đạo trưởng đến rồi!

Đạo trưởng đến rồi!" Người nhà họ Vương thấy Trần Hạo thì

mừng rỡ phát khóc, nhưng khi phát hiện Trần Hạo còn quá trẻ, mặt liền biến sắc.

Bởi vì đối với những người không hiểu biết, tuổi càng cao, thời gian tu luyện càng lâu thì càng lợi hại, nên họ cho rằng Trần Hạo còn quá trẻ, e là không giải quyết được, phải có người khác ra tay mới được. "Đi thôi, bảo người dẫn tôi ra mộ địa xem thử, được hay không thì sự thật sẽ nói lên tất cả." Trần Hạo cũng nhìn sắc mặt của họ, biết họ nghĩ gì trong lòng.

Dù trong lòng không vui, nhưng chính sự quan trọng hơn, Trần Hạo muốn xem rốt cuộc là thứ quỷ quái gì đang gây chuyện, biết đâu lại kiếm được một khoản điểm thưởng. "Bây giờ á?!" Giờ đã là nửa đêm, hay nói cách khác là mười hai giờ, đi ra mộ địa chẳng phải hơi đáng sợ sao?

Người nhà họ Vương ai nấy mặt mày trắng bệch, rõ ràng ba chữ "không đi" hiện rõ trên mặt.

Trần Hạo cũng không để tâm. "Mộ tổ nhà các người bị đào tung, người chết đều bị cắn mất đầu, khí vận bị động chạm, nếu không nhanh chóng thu liễm thi thể và an táng, e rằng cả nhà các người đều sẽ gặp xui xẻo." "Nếu sợ, vậy tôi mai hẵng đi vậy." "Đi, tôi đi!" Nếu Cửu Thúc ở đây, chắc chắn sẽ từ từ giải thích cặn kẽ.

Nhưng Trần Hạo thì không muốn lãng phí lời nói, mấy kẻ này vừa nãy còn xem thường cậu.

Vì vậy, cậu nói thẳng, nói ra điều xấu nhất, xem họ có đi không.

Dù sợ hãi, người nhà họ Vương vẫn đi mời hàng xóm xung quanh cùng đi, đông người dễ bề ứng phó, dương khí nhiều hơn một chút, nỗi sợ hãi trong lòng cũng bớt đi phần nào.

Dẫn theo hàng xóm xung quanh, một nhóm người cầm đuốc, rầm

rộ tiến về phía mộ tổ.

Ban đêm đi lại bất tiện, đoàn người đi gần một canh giờ mới tới nơi.

Đập vào mắt là một cảnh tượng tan hoang, mộ tổ nhà họ Vương bị đào bới, xương cốt nằm rải rác khắp nơi, còn có một vài thi thể bị vứt trên mặt đất.

Trần Hạo nhìn thấy liền nhíu mày nói: "Chuyện đã xảy ra mấy ngày rồi mà không thu dọn thi cốt sao?

Thật ra thể thống gì!

Thi thể của trưởng bối không thể nhập thổ vi an, thi thể đã thối rữa rồi.

Sợ hãi thì ban ngày làm gì?

Cứ thế mà mặc cho xương cốt tổ tiên nằm rải rác, thi thể người thân không được an táng mà không hề quan tâm sao?" "Tất cả cứ ở đây, tôi đi xem thử." Trần Hạo khom lưng xuống đất, linh khí bao phủ hai mắt, nhìn thấy trên đất có một vài dấu chân lộn xộn, vừa giống người lại vừa giống dã thú, rất kỳ lạ.

Đầu lâu của xương cốt đã biến mất, ngoại trừ mấy mảnh xương vụn thì không còn gì.

Trông có vẻ như bị răng cắn nát, có thể cắn nát xương sọ người, dã thú cũng chưa chắc làm được.

Lúc này, Trần Hạo nhìn thấy trên đất xuất hiện từng dấu chân đen kịt, trên dấu chân mang theo thi khí nồng đậm, thi khí đang dần nhạt đi, nếu chậm thêm một hai canh giờ nữa, e rằng sẽ không tìm được bất kỳ manh mối nào.

Thực thi quỷ loại này thật sự tồn tại!

Cửu Thúc trừ yêu diệt ma mấy chục năm, cũng chỉ thấy trong ghi chép.

Vậy mà giờ lại đụng phải thứ ghê tởm này.

Chương 957

Kiểm tra một lát, Trần Hạo ném một lá dẫn hỏa phù lên thi thể, thiêu rụi những thi thể thối rữa. "Đạo trưởng, tình hình thế nào ạ?" Người nhà họ Vương lập tức hỏi, ánh mắt đầy mong chờ nhìn cậu. "Thu dọn thi cốt đi.

Lại có một thứ dơ bẩn xuất hiện, nhưng thứ đó thường không hại người." Nhà họ Vương này cũng thật xui xẻo, người chết lại chiêu dụ một con thực thi quỷ.

Thấy vẻ mặt họ vẫn còn hoài nghi, Trần Hạo tiếp tục nói: "Loại quỷ này là thực thi quỷ, chúng chỉ hứng thú với đầu người chết, trừ khi bị chủ động tấn công, bằng không sẽ không ra tay với người sống đâu." Thực thi quỷ nhất định phải tiêu diệt, nếu không sẽ bất lợi cho thân nhân người đã khuất.

Được an táng tử tế, kết quả lại bị đào lên, đầu còn bị gặm mất, người nhà làm sao có thể dễ chịu được.

Trưởng bối không thể nhập thổ vi an, con cháu nhất định sẽ gặp xui xẻo liên miên.

Đợi trời sáng, cậu liền sai người trong thị trấn loan tin có thực thi quỷ xuất hiện, dặn dò những nhà có người chết hãy đưa thi thể đến một nghĩa trang gần đó, nếu không sẽ bị thực thi quỷ đào lên, bất lợi cho người nhà.

Khi tin tức lan truyền, cả thị trấn náo loạn.

Những gia đình có người thân qua đời, dù đã định ngày hạ táng cũng đành phải dừng lại, chuyển thi thể đến nghĩa trang.

Sáng hôm đó, nghĩa trang đã có sáu cỗ thi thể.

Trần Hạo muốn dùng những thi thể này để dẫn dụ thực thi quỷ ra.

Thực thi quỷ không phải là quái vật có thực lực mạnh mẽ, Trần Hạo chỉ đơn giản đặt một vài cái bẫy, rồi trốn sang một bên, chờ nó tự dâng mình đến. "Ooh..." Một bóng người lùn tịt xuất hiện, từ từ tiến lại gần thi thể làm mồi nhử.

Quái vật đó vô cùng xấu xí, trông như một lão già nhỏ thó, lưng không thẳng được, cái đầu thì to, trên đó có hai khuôn mặt, hai cái miệng, vừa đi vừa chảy nước dãi xanh lè.

Hai tay thì bình thường, nhưng hai chân có lẽ là chân của một loài động vật không rõ tên, hoặc có thể là sự kết hợp giữa chân động vật và chân người.

Quỷ đều đáng sợ, nhưng thực thi quỷ còn đáng sợ hơn quỷ thông thường nhiều.

Tuy thực thi quỷ là quỷ, nhưng thi khí trên người nó lại nặng hơn âm khí rất nhiều, điều này có liên quan đến việc nó thích gặm đầu thi thể.

Ngoài việc ghê tởm ra thì thực thi quỷ còn rất nhát gan, vừa đi vừa quan sát xung quanh xem có ai không.

Nó có thể cảm ứng được thức ăn ngon ở không xa, nhưng lại cực kỳ nhát gan, mỗi bước đi đều phải quan sát xung quanh, chỉ cần có một tiếng động nhỏ cũng sẽ không chút do dự quay người bỏ chạy.

Nhưng đừng thấy nó nhát gan mà coi thường, sức mạnh của nó rất lớn, dễ dàng cậy nắp quan tài đặt ở phía trước, nhìn thấy thi thể bên trong, nó như nhìn thấy món ngon, nước dãi xanh lè tuôn ra ào ào từ miệng.

Thực thi quỷ cảm nhận xung quanh không có dương khí của người sống, đối mặt với món ngon trước mắt, cuối cùng cũng không

nhịn được, nhanh chóng bước tới hai bước, hai tay định ôm lấy đầu lâu thi thể.

Nhưng đúng lúc tay nó vừa chạm vào thi thể, một tấm lưới lớn từ dưới đất bật lên, trói chặt nó lại, treo lơ lửng trên không. "Oa!!!" Con thực thi quỷ nhát gan vừa bị trói lập tức hoảng sợ thất thố, thét lên chói tai, giọng the thé khó nghe.

Trần Hạo lập tức chạy ra, nhìn con thực thi quỷ đang bị treo lơ lửng giữa không trung, cảm thấy hơi khó tin.

Trấn thi phù, diệt quỷ phù, mặc võng... các loại pháp bảo này lại không có chút tác dụng nào với nó.

Mặc võng dù không thể phát huy tác dụng mười phần đối với một số yêu tà lợi hại, nhưng cũng không đến mức biến thành một tấm lưới bình thường như vậy.

Ngay cả huyết chó mực, huyết gà, diệt quỷ phù, trấn thi phù... cũng không có tác dụng gì, cứ như thể thứ bị trói không phải tà vật mà chỉ là một con dã thú bình thường chưa khai mở linh trí. "Oa!!!" Thấy Trần Hạo tiến đến gần, thực thi quỷ sợ hãi thét chói tai, muốn bỏ chạy, nhưng tiếc thay tay và chân đều bị mặc võng trói chặt, dù có sức mạnh lớn đến mấy cũng không thể dùng được, chỉ có thể kêu oa oa.

Điều khiến người ta càng không thể chịu đựng được là, cùng với tiếng kêu oa oa của thực thi quỷ, trên bề mặt cơ thể nó chảy ra một lớp dịch thể màu xanh lục, cực kỳ hôi thối, khó ngửi hơn cả thịt nát từ đồng giáp thi hay nữ cương thi mà cậu từng gặp trước đây. "Chưởng tâm Lôi!" Trần Hạo tuyệt đối không muốn đụng vào thứ quái vật này, liền bịt mũi, một đạo Chưởng tâm Lôi đánh tới.

Tia điện dày bằng cánh tay trực tiếp xuyên vào cơ thể thực thi quỷ, nổ tung, tạo ra một lỗ lớn trên tim nó, khiến tim nó hoàn toàn nát bươm.

Tiếng kêu vừa dứt, tiếng thét chói tai cũng biến mất.

Sự giãy giụa cũng không còn. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đánh giết một con thực thi quỷ, nhận được 1000 điểm thưởng.] Hiện tại Trần Hạo cũng hơi bối rối về cách nhận điểm thưởng, chắc là dựa vào thực lực, nhưng con thực thi quỷ này còn không bằng một phần mười con yêu tì bà kia.

Ngoài việc ghê tởm hơn con yêu tì bà đó ra, điểm thưởng lại y hệt.

Trần Hạo trước đó đã chuẩn bị tinh thần là điểm thưởng thu hoạch được sẽ ít, không ngờ lại có bất ngờ thú vị.

Dù sao thì, tiêu diệt nó là tốt, nếu cứ để thứ này tồn tại, cả thị trấn sẽ bị làm cho ô uế, dân chúng lầm than.

Thực thi quỷ bị tiêu diệt, Trần Hạo cũng an tâm nhận lấy thù lao xứng đáng của mình, tròn năm mươi đồng bạc, một khoản thu nhập cao.

Lấy xong thù lao, Trần Hạo lại tiếp tục lên đường du lịch.

Thoáng cái đã đến nửa đêm.

Trên đường, sau khi Trần Hạo đi được gần mười dặm, trước mắt xuất hiện một khu rừng rậm.

Nhìn khu rừng trước mắt, Trần Hạo chợt cảm thấy một sự quen thuộc.

Nhưng cố gắng suy nghĩ kỹ, lại không biết cảm giác quen thuộc này đến từ đâu.

Sau khi bước vào rừng rậm, nhiệt độ xung quanh lập tức giảm xuống, từng đợt khí lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy bất an.

Xung quanh bỗng nhiên bao phủ một lớp sương trắng mờ.

Nhìn lớp sương trắng này, Trần Hạo tiếp tục tiến lên khoảng hai trăm mét.

Chương 958

Sương mù xung quanh trở nên cực kỳ dày đặc, tầm nhìn chỉ còn chưa đến mười mét, khắp nơi trắng xóa, tựa như tiên cảnh nhân gian.

Đột nhiên, một tiếng kèn Tỏa nột u oán vang lên, trong tầm nhìn từ từ xuất hiện một đoàn người rước dâu mặc áo hồng quần xanh, một chiếc kiệu lớn màu đỏ tươi lơ lửng giữa không trung, nhanh chóng tiến về phía này.

Khi đoàn người rước dâu không ngừng đến gần, âm khí giữa không trung nhanh chóng bắt đầu sôi trào, cuồn cuộn sương trắng không ngừng cuộn lên, ập về phía Trần Hạo.

Tiếng kèn Tỏa nột tí tách như vang bên tai, chiếc kiệu hoa lớn màu đỏ đối diện cũng đã đến gần.

Đột nhiên, Trần Hạo quát lớn một tiếng: "Quỷ vật phương nào dám trêu chọc bản Địa Sư?

Muốn hồn bay phách tán sao!" Tiếng sấm cuồn cuộn nhanh chóng lan rộng, sương mù xung quanh cũng tan rã trong tiếng quát giận dữ đó, những con quỷ khiêng kiệu càng lập tức vỡ vụn, biến thành hư vô. "Binh!" Chiếc kiệu hoa lớn màu đỏ nặng nề rơi xuống đất, phía sau, một tiếng hí của ngựa truyền đến, theo sau là tiếng nổ lớn hơn. "Ầm!" Ngẩng đầu nhìn lại, chiếc quan tài đen kịt và chiếc kiệu hoa lớn màu đỏ đối chọi từ xa, âm khí cuồn cuộn bốc lên tận trời.

Ngay sau đó, một bóng người màu đỏ từ trong kiệu lao ra, ổn định đáp xuống đỉnh kiệu, trừng mắt nhìn Trần Hạo đầy giận dữ.

Nữ quỷ mày dài mắt tú, trông giống như một tiểu thư khuê các của một gia đình giàu có.

Sau khi nữ quỷ xuất hiện, âm khí xung quanh cuồn cuộn càng dữ dội hơn, gần như hình thành một cột âm khí xông thẳng lên trời. "Không bằng cùng bần đạo giao đấu một trận xem sao?" Trần Hạo cười khẩy, "soạt" một tiếng rút Thái A Kiếm ra!

Thái A Kiếm vừa xuất hiện, âm khí xâm thực lập tức tan rã.

Lôi quang trên kiếm, khiến cậu trông uy nghiêm như Lôi Thần chưởng quản sấm sét, thần thánh vô cùng. "Đạo trưởng, tiểu nữ tử không có ác ý, thiếp chỉ muốn kết hôn với Đại Lãng, đạo trưởng vì sao lại ngăn cản thiếp?" Nữ quỷ u u mở miệng, giọng nói lạnh lùng, êm tai, dễ nghe.

Đúng là một con tiểu yêu tinh, giọng nói khiến người ta muốn phạm tội, là giọng nữ hay nhất từng nghe, nhưng tiếc là đối phương lại là nữ quỷ.

Nếu là một cô gái bình thường, chắc chắn sẽ khiến người ta say đắm, nhưng Trần Hạo không có khẩu vị nặng, không hứng thú với nữ quỷ.

Lúc này, nam quỷ phía sau cũng đáp xuống: "Khí thế thật mạnh, đạo trưởng, chúng tôi mắt kém không nhận ra cao nhân, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, hẹn ngày gặp lại!" Nam quỷ cảm nhận được thực lực của Trần Hạo, lập tức nói xong câu đó, xoay người chuẩn bị bay về phía sau. "À!

Đã muốn đi thì sao có thể coi là bần đạo không biết lễ nghi chứ?" Trần Hạo cười lạnh, đột nhiên giơ tay, một đạo lôi tiên dày bằng cánh tay vung ra, phong tỏa toàn bộ đường lui của nam quỷ.

Nam quỷ cũng vì lôi tiên mà âm khí trên cơ thể bùng cháy, từng đợt tiếng kêu rên đau đớn kịch liệt truyền ra từ lôi tiên.

Nữ quỷ vội vàng kêu lên: "Đạo trưởng tha mạng, chúng tôi có mắt

không tròng, xin đạo trưởng niệm tình vợ chồng chúng tôi tu hành không dễ, tha cho hai chúng tôi đi." Trần Hạo bước một bước, linh lực mênh mông tràn ra: "Tu hành không dễ sao?

Cái gọi là tu hành không dễ của các ngươi chính là chặn đường người sống, hấp thụ dương khí của họ để tu luyện, loại tu luyện đó trời đất không dung." Lời vừa dứt, Thái A Kiếm đâm thẳng ra, "Phanh" một tiếng xuyên qua cơ thể nữ quỷ. "A!!!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên, hồn thể nữ quỷ trực tiếp hóa thành trong suốt, trên đó còn chi chít những vết nứt, lung lay như sắp đổ.

Nhưng khi Trần Hạo chuẩn bị một chiêu tiêu diệt nữ quỷ, tiếng kèn Tỏa nột vừa biến mất lại vang lên lần nữa, nhưng khác với trước đó, tiếng kèn lúc trước đầy ai oán, giờ lại tràn ngập vui vẻ.

Cùng lúc đó, trên mặt nữ quỷ lóe lên một tia kinh hỉ, nhưng hồn thể đã bị Trần Hạo đánh tan, hồn thể cũng không thể tự bảo vệ mình, căn bản không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thái A Kiếm của Trần Hạo trực tiếp xuyên qua, nữ quỷ lập tức hóa thành những đốm sáng li ti, hồn phi phách tán. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đánh giết một con Hồng y lệ quỷ, nhận được 500 điểm thưởng.] Quả nhiên là Hồng y lệ quỷ có thể kiên trì được hai chiêu dưới tay Trần Hạo, cũng rất không tệ.

Sau khi giải quyết Hồng y lệ quỷ, Trần Hạo mới nhìn về phía nam quỷ đang bị lôi tiên trói chặt.

Cùng lúc đó, nam quỷ bị lôi tiên bao vây đã từ áo đỏ thoái hóa thành áo trắng, âm khí trên người vẫn không ngừng tiêu tán, xem chừng sắp rớt xuống cấp độ lệ quỷ.

Trần Hạo nheo mắt, cảnh giác nhìn xung quanh, tiếng kèn Tỏa nột

ngày càng gần, âm khí xung quanh vì nữ quỷ tan biến mà lại ngưng tụ lần nữa, thậm chí cả cứng khí (âm khí) bên phía nam quỷ cũng bắt đầu trôi về phía tiếng Tỏa nột.

Trần Hạo nhìn Thái A Kiếm đang kêu ong ong, sau đó nhìn về hướng phát ra tiếng Tỏa nột.

Ngay lúc chuẩn bị đi tìm hiểu rốt cuộc là chuyện gì, tiếng Tỏa nột biến mất, như thể chưa từng xuất hiện.

Âm khí trong rừng rậm cũng tan rã theo, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Đến khoảng ba bốn giờ chiều ngày hôm sau, cuối cùng cũng nhìn thấy một thị trấn nhỏ, Trần Hạo mệt mỏi rã rời lập tức tìm một khách sạn để nghỉ, nằm trên giường xem giao diện thuộc tính của mình.

Tên túc chủ: Trần Hạo, Tuổi: 34, Thọ mệnh: 5635 năm (tạm thời), Chiều cao: 1m85, Nghề nghiệp: Liệt Hải Phái - Liệt Hải Thiên Sư, Cảnh giới tu vi: Đại Thiên Sư đỉnh phong, Điểm thưởng: 590500, Thần binh pháp khí: Hồng Minh Đao, Thái A Kiếm, Quỷ Tì, Mậu Trần Châu, Tham Nguyệt Ngân Long Thương, Trấn Yêu Đồng Kính, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (365 cái), Huyết mạch đặc thù: Huyết mạch Thanh Long Thượng Cổ, Âm Dương Nhãn, Ngụy Bất Tử Chi Thân, Kỹ năng: Lặn lội tinh thông (năng lực bản thân túc chủ), Trung Y tinh thông, Thương giới tinh thông, Các quốc ngôn ngữ tinh thông, Cổ vật giám định tinh thông, Điều khiển tinh thông, Công pháp: Càn Khôn Chí Tôn Quyết (bao gồm tất cả đạo pháp bí thuật đã học), Quỷ Đạo Công Pháp Diêm La Kinh, Vật phẩm đặc thù: Côn Luân Thần Mộc, Vĩnh Sinh Tuyền Thủy, Lam Sắc Thạch Tinh Quan, Thiên Tinh Bảo Thạch, Giao Long Chiến Y, 250 mét khối không gian trữ vật (có thể thăng cấp), Dị thú nội đan (1 viên), Bổ Nguyên Đan (11 viên), Dưỡng Nguyên Đan (11 viên), Thất Thải Trân Châu Vương (15 cặp),

Tiểu Cực Phẩm Trân Châu (400 viên), Cực Phẩm Hải Lam San Hô (900 cân), Cực Phẩm Hắc San Hô (300 cân), Nhiệm vụ: Hoàn thành tất cả phim trong series Cửu Thúc, có thể nhận được quyền đổi Giới Chỉ Trữ Vật pháp khí đặc thù.

Nhìn bảng thuộc tính không có thay đổi gì ngoài việc điểm thưởng tăng thêm một chút, Trần Hạo ngáp một cái rồi tắt bảng thuộc tính, nằm xuống giường ngủ thiếp đi.

Khoảng bảy tám giờ tối, sau khi tỉnh dậy, Trần Hạo liền sải bước vào đại sảnh.

Lúc này, trong đại sảnh không có nhiều người, chỉ còn lại vài ba người vừa uống rượu vừa trò chuyện về những chuyện thú vị.

Đột nhiên Trần Hạo cảm nhận được trong thị trấn có một luồng tà khí rất nặng, Trần Hạo vội vàng truy theo vị trí của tà khí, đến một nhà thờ đổ nát để quan sát.

Bên trong nhà thờ có phong ấn, không cảm nhận được bất kỳ âm khí nào thoát ra, nhưng chỉ cần là người tu đạo đều có thể cảm nhận được âm khí, sát khí và tà khí nồng đậm bên trong.

Chỉ cần có thứ dơ bẩn nào chạy vào đó, thực lực sẽ trở nên vô cùng hung hãn theo việc hấp thụ sát khí.

Dường như bên trong nhà thờ có một con cương thi Tây Dương, không sợ các đòn tấn công bằng pháp thuật.

Trần Hạo sợ làm hỏng phong ấn, dẫn đến cương thi Tây Dương chạy ra cắn người, vì vậy cũng không phá vỡ phong ấn để vào trong nhà thờ.

Hả?

Hỏi Trần Hạo làm sao biết trong cái thị trấn này có cương thi Tây Dương ư?

Âm khí, sát khí và tà khí nồng đậm.

Thêm vào đó, nó lại không xa nơi Cửu Thúc ở.

Kết hợp những điều này lại, nếu không đoán ra được, vậy Trần Hạo xem phim chẳng phải vô ích sao.

Chương 959

Trong phim, nhà thờ tái mở cửa gây ra sự kiện bi thảm.

Cửu Thúc không có ở đây, Trần Hạo cũng không có thời gian chờ đợi.

Biết đâu lúc dân làng không để ý, cái vị trí Tam Sát này lại được mở ra.

Vì sự an nguy của người dân sống ở đây, Trần Hạo đã đi gặp trưởng trấn Tửu Tuyền.

Không thể không nói, thân phận của Cửu Thúc trong bán kính trăm dặm thật sự rất hữu dụng, dù ông không sống ở đây.

Nhưng sau khi nhắc đến tên Cửu Thúc, vị trưởng trấn trong phim, người thích ăn tỏi đến mức cương thi cũng phải chạy tán loạn, liền lập tức tiếp kiến Trần Hạo, vỗ vỗ thân thịt mỡ của mình mà cam đoan, nhất định sẽ không để nhà thờ được tái mở cửa. "Chào, tôi là David, sư đệ của Cửu Thúc sao?" "Chào, tôi là Trần Hạo." Trần Hạo và David bắt tay.

David trong phim không phải là nhân vật đơn giản, mọi chuyện mua bán đều có thể làm được, còn cùng Đồ Long mượn danh nghĩa cản thi để vận chuyển ma túy, kết quả bị cương thi Tây Dương trong nhà thờ diệt gọn.

Nhưng bây giờ cốt truyện đã loạn rồi, Cửu Thúc cũng không ở đây, David thì đã quay về, không biết vị linh mục kia có tái mở nhà thờ không.

David rất hoạt ngôn, nhanh chóng nói chuyện tào lao với Trần Hạo. "Xem ra, đạo trưởng cũng là học sinh giỏi từ nước ngoài về, sao

lại làm đạo sĩ vậy?" "Cũng đâu có ai nói du học sinh không thể làm đạo sĩ đâu, vậy sao cậu không ở lại nước ngoài hoặc đến thành phố lớn phát triển, mà lại quay về Tửu Tuyền trấn này?" "Cái này sao mà tốt, sao mà tốt." David cười ha ha nói, mục đích về Tửu Tuyền trấn là vì thấy người trong trấn chưa thấy sự đời, mượn uy thế của cha mình là trưởng trấn để làm một số chuyện mờ ám.

Điều đó còn tốt hơn là phát triển ở thành phố lớn (kiếm tiền nhanh), kẻ ngu mới chạy xa như vậy đến thành phố lớn phát triển, ở lại mảnh đất quê nhà này phát triển tiện lợi hơn nhiều.

Thấy đối phương lảng sang chuyện khác, Trần Hạo cũng không tiếp tục xoáy vào điểm đó.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, đến nhà hàng náo nhiệt nhất trong trấn và đặt chỗ ngồi.

David không có ý muốn gọi món gì, Trần Hạo ám chỉ một chút, thấy anh ta không có phản ứng gì, trong lòng liền hiểu rõ, đã vậy thì tại sao phải lãng phí chứ.

David nhìn xuống lầu một cái, hạ giọng nói với Trần Hạo: "Lát nữa có một Lâm béo, cái tên Lâm béo này xử thế rất keo kiệt." "Lát nữa đạo trưởng giúp tôi ép giá hắn ta thật mạnh nhé, đương nhiên tôi cũng không để đạo trưởng giúp không, sau khi việc thành công tôi sẽ lấy quán rượu đó cho đạo trưởng một căn nhà được không?" Trần Hạo không ngờ David lại tham lam đến vậy.

Không có quan hệ gì với mình, quán rượu đó trong phim không ai dám tiếp nhận, ai nhận cũng sẽ không có ngày lành.

David tham lam cũng phải trả giá cho việc này. "Không vấn đề." Dù sao mình cũng không mất gì mà lại được một căn nhà miễn phí, hơn nữa cũng không dùng Mao Sơn thuật hại người, chỉ là thương lượng mua bán bình thường mà thôi.

Thương trường như chiến trường, đã có người hợp tác rồi.

Tôi không muốn lừa dối, nhưng tôi sẽ nói sự thật theo tình tiết trong phim. "David, tôi đến rồi đây!

Quán rượu của tôi, đất rộng, mua chắc chắn không lỗ đâu." Lâm béo hùng hổ đi lên lầu, ngồi cạnh David, không hề biết khách khí là gì.

Hắn rót một chén trà uống mấy ngụm, Trần Hạo thậm chí còn bị phớt lờ thẳng thừng.

David đảo mắt một vòng, cười ha ha nói: "Đừng vội, đừng vội, tôi giới thiệu cho cậu một người trước, đây là Trần đạo trưởng, sư đệ của Cửu Thúc ở Tịch Tĩnh thôn." "Lâm Cửu!" Lâm béo nghe xong liền vui vẻ: "Trẻ tuổi như vậy mà lại là sư đệ của Lâm Cẩu Đản sao, thật kỳ lạ." Trần Hạo nhíu mày: "Ban đầu tôi định giúp David một chút để kiếm chác, nhưng nếu cái miệng của hắn ta vẫn hôi như trong phim thì đừng trách tôi." David rõ ràng đang lợi dụng Trần Hạo, nhưng vẫn nói một cách nghiêm nghị: "Cái này thì, phải gọi là Cửu Thúc!" "Cửu Thúc, tôi nói cho cậu nghe, đừng thấy tôi trẻ mà coi thường, vai vế của tôi cao hơn cậu nhiều đó.

Tôi vui thì gọi Lâm Cửu, không vui thì gọi Cẩu Đản." Lâm béo vắt chân chữ ngũ, đắc ý vênh váo.

David sau khi châm ngòi thì không nói gì nữa, ngồi một bên xem kịch. "Không ai nói cho cậu biết, một thân tà khí như vậy, sẽ chết sớm sao?" Trần Hạo liếc nhìn hắn một cách thờ ơ, lạnh lùng nói. "Nói bậy bạ!" Lâm béo đập bàn, nhưng có thể thấy trong lòng hắn đang chột dạ, ánh mắt có chút lảng tránh.

Trần Hạo không trả lời, chỉ lạnh nhạt nói, "Trong quán rượu có thứ gì, trong lòng cậu rõ nhất." "Thuở xưa, ba vợ bốn thiếp không có gì là sai, nhưng chơi chán rồi muốn giết người ta, ngay cả hưu thư cũng lười viết, còn đòi chia tay nữa chứ, đúng là tự tìm chết." "Mưu

tài hại mệnh, không thể không nói gan cậu cũng không nhỏ, có thể sống đến bây giờ cũng là kỳ tích." "Không... không thể nào!" Lâm béo không còn bình tĩnh được nữa, kinh hoàng nhìn Trần Hạo, không dám tin Trần Hạo lại biết rõ đến vậy.

David cũng giật mình một cái, chết tiệt, Lâm béo này có thể gặp rắc rối lớn rồi.

Nhưng như vậy thì làm sao có thể mua lại quán rượu với giá thấp được.

David đang tính toán trong lòng.

Trần Hạo cười lạnh, ánh mắt quét qua hai người: "Các người tự hiểu rõ, gieo gió ắt gặp bão." Kiêu ngạo ư?

Tôi xem các người có thể kiêu ngạo được bao lâu nữa!

Loại người này, không cần ra tay, cũng sẽ chết.

Không sống được mấy ngày đâu.

Uống hết trà trong cốc, Trần Hạo chỉnh lại quần áo, xoay người chuẩn bị rời đi.

Đi được hai bước, Trần Hạo dừng lại, quay đầu mỉm cười với David: "Lợi dụng cơ hội chiếm tiện nghi không tồi, nhưng phải tự lượng sức xem có chịu nổi oán khí bên trong không đã." "Cậu có thể mua lại quán rượu đó, nhưng thứ bên trong không hề tầm thường đâu." Sắc mặt David liền thay đổi: "Thật sự đáng sợ đến vậy sao?

Chẳng lẽ không thể tìm người bắt quỷ sao?" Hợp tác với đạo trưởng Đồ Long vận chuyển ma túy, tìm đạo trưởng Đồ Long bắt quỷ là chuyện đơn giản, nhưng vốn là chuyện đơn giản, sau khi được Trần Hạo nhắc nhở, David liền không còn tự tin nữa.

Ai du học về mà không tin tà?

Đó là do chưa thấy, đợi thấy rồi, ai dám huênh hoang nữa. (Nếu ai dám huênh hoang, Trần Hạo tối nay sẽ bắt hai con nữ quỷ gửi đến nhà người đó.) "Hai ngày thời gian, tôi cho cậu hai ngày để suy nghĩ.

Nếu cậu đồng ý, tôi sẽ giúp cậu bắt con quỷ trong quán rượu, quán rượu của cậu có thể bán được giá tốt." "Nhưng giá bắt quỷ của tôi không hề rẻ đâu, cậu cứ cân nhắc." Trần Hạo cuối cùng đã "lừa" David một vố, cười lớn rời đi.

Lừa lão tử một vố.

Còn về việc tố cáo Lâm béo giết người ư?

Dám dẫn người của nha môn đến quán rượu tìm nữ quỷ để tra hỏi sao?

Nếu dám đi thì đó không phải là tra hỏi nữa, mà là tìm chết thì đúng hơn. "Khốn kiếp!" David làm sao không biết mình đã bị Trần Hạo "lừa" một vố, vốn định lợi dụng Trần Hạo để ép giá quán rượu.

Chương 960

Ai ngờ, chưa lừa được người khác, lại bị lừa ngược.

David tức đến chết đi sống lại, ngược lại Lâm béo lại vui mừng khôn xiết.

Chỉ cần Trần Hạo giúp bắt quỷ, quán rượu của hắn có thể bán được giá tốt, cũng không cần phải chết.

Còn về giá Trần Hạo cao ư?

Chỉ cần quán rượu bán được giá tốt, thì quan tâm gì chứ?

Đáng tiếc là hắn quá ngây thơ, làm chuyện thất đức quá nhiều, oan quỷ bị Trần Hạo tiêu diệt, hắn cũng sẽ chết sớm thôi, chỉ là sớm vài ngày hay muộn vài ngày mà thôi.

Suy đi tính lại, Lâm béo ngày thứ hai liền hớn hở tìm Trần Hạo thương lượng chuyện tối nay đi bắt quỷ.

Nửa đêm, Trần Hạo dẫn Lâm béo đến quán rượu của hắn.

Vừa bước vào cửa, "Ai đó?" Một nữ quỷ mặc áo choàng đỏ bên trong quán rượu chợt lạnh lùng quát, âm thanh lạnh lẽo trống rỗng cuộn từng lớp âm khí xông về phía Trần Hạo.

Cảm nhận âm khí ập đến, Trần Hạo khinh thường hừ lạnh một tiếng, pháp lực cuồn cuộn lập tức tràn ngập toàn thân, dương khí và linh khí vô cùng hùng hậu trực tiếp xé tan âm khí trước mặt thành từng mảnh.

Phải nói rằng, nữ quỷ này có lẽ là một trong số ít "nhược quỷ" mà Trần Hạo gặp sau khi đến thế giới này.

Đương nhiên Trần Hạo cũng biết, mặc dù nữ quỷ trước mặt chết

oan, nhưng sau khi biến thành quỷ lại làm nhiều điều ác, vì vậy hoàn toàn không có chút lòng thương hại nào, hừ lạnh một tiếng, trực tiếp vung ra một đạo Chưởng tâm Lôi. "A!" Bị tấn công bất ngờ, nữ quỷ không nhịn được thét thảm, thân thể còn điện giật sét đánh, bốc lửa, hồn thể trực tiếp trở nên trong suốt, chỉ trong vài hơi thở liền tan thành tro bụi. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công chém giết oan quỷ, nhận được 50 điểm thưởng.] Trần Hạo lấy tiền công xứng đáng từ Lâm béo xong liền tìm một phòng trong khách sạn của trấn để ngủ.

Ngày hôm sau. "Đại tiểu thư về rồi!" Trần Hạo đang ở trên lầu hai mở cửa sổ nhìn xuống đường, một người phụ nữ lộng lẫy ngồi trên xe ba bánh được người kéo về, hàng xóm láng giềng reo hò vô cùng nhiệt tình.

Trần Hạo trong đám đông nhìn thấy David, rõ ràng David đang thầm yêu đơn phương vị đại tiểu thư này.

Nhìn Annie trên đường, Trần Hạo thầm phục cô ấy dám ăn mặc như vậy cho người khác xem, dù sao thời đó vẫn còn phong kiến.

Những người du học về đều kín đáo, nhưng cách ăn mặc của Annie lại rất hiện đại, tiếp cận với thế kỷ 21.

Đại tiểu thư Annie cũng là một nhân vật xui xẻo, trong phim bị cương thi "lên giường", dường như còn "tận hưởng".

Điều khiến Trần Hạo khá bất ngờ là cương thi cũng có thể "lên giường" với phụ nữ, phải đói khát đến mức nào mới biến thành cương thi mà vẫn còn hứng thú với phụ nữ chứ.

Annie ngẩng đầu nhìn Trần Hạo xong liền cười và vẫy tay chào Trần Hạo.

Trần Hạo mỉm cười chào lại rồi rút vào chuẩn bị ra ngoài ăn cơm.

Annie du học trở về, người nhà cô ấy đã bao trọn một sảnh trong tửu lầu để mở tiệc tẩy trần đón gió, mời không ít khách khứa, David cũng có mặt trong số đó, vị trí vừa đúng ở lầu hai nơi Trần Hạo đang ở. "Đạo trưởng, cậu cũng ở đây!" Cha của Annie nhìn thấy Trần Hạo thì mắt sáng lên, cười mời: "Hôm nay tiểu nữ du học trở về, cậu và David đều là du học sinh, hẳn là có nhiều chuyện để nói với tiểu nữ.

Chi bằng chúng ta ngồi cùng một bàn, coi như là duyên gặp gỡ." Annie đứng bên cạnh cha mình, ngạc nhiên nhìn Trần Hạo: "Cha gọi cậu là đạo trưởng, chẳng phải cậu là đạo sĩ sao?" "David, thân phận của cậu ấy là thật sao?" Annie tò mò.

David trong lòng không thoải mái, nhưng vẫn khẽ đáp: "Thật đấy, là sư đệ của Cửu Thúc, rất lợi hại." "Cậu ấy là du học sinh, có thể nói trôi chảy ngoại ngữ, gần đây vẫn luôn du lịch bên ngoài, mãi đến gần đây mới đến trấn của chúng ta." David muốn mượn cớ cản thi để vận chuyển ma túy, đương nhiên cũng đã điều tra một số thông tin, cũng sợ Cửu Thúc ở Tửu Tuyền trấn sẽ ảnh hưởng đến việc vận chuyển ma túy của mình.

Annie thấy hứng thú, lại có David bảo đảm nên cũng tin tưởng thân phận của Trần Hạo, có một số thứ không thể giả mạo được. "Chào cậu, tôi là Annie, rất vui được làm quen." Annie hào phóng bước tới, đưa tay ra, chờ Trần Hạo đáp lại.

Trần Hạo thì muốn Annie tự nguyện hơn.

Nhưng cũng không để Annie mất mặt, liền thân mật ôm Annie, hai người mặt khẽ chạm vào nhau, sau đó tách ra.

Người ta là một cô gái còn không ngại, Trần Hạo là một người đàn ông lớn thì sợ gì chứ. "Đạo trưởng có thể nể mặt tôi, cùng uống vài ly không?" Trần Hạo liếc nhìn David, kẻ trông như một tên lính hầu nhỏ bé bên cạnh Annie: "Có mỹ nữ mời, tôi sao có thể từ chối

được, vậy bần đạo xin được làm phiền." Vì không thể nói chuyện hợp với những người khác, Annie chủ động mời Trần Hạo và David ngồi riêng một bàn.

Trần Hạo không ngừng kể mấy câu chuyện cười thời hiện đại, khiến Annie cười không ngớt, đôi mắt đẹp cũng luôn dừng lại trên người cậu, biến David thành vai phụ. (Là một thành viên trong đội quân "kể chuyện cười" của thế kỷ 21, cái gì cũng có thể không có, nhưng chuyện cười thì phải có.) David bên cạnh tức đến lệch cả mũi, nhưng vẫn phải nhịn, không dám nổi giận.

Hắn phải giữ hình tượng quý ông trước mặt Annie. "Không biết đạo trưởng nhìn nhận vấn đề phong khí Đông Tây như thế nào ạ?" Annie cũng tò mò hỏi, dù sao thời đại này phong khí trong và ngoài nước khác biệt khá lớn.

Mỗi người trong lòng đều có câu trả lời khác nhau, một ngàn người thì có một ngàn Hamlet. "Không tốt." Trần Hạo lắc đầu: "Phong khí nước ngoài khá phóng khoáng, có thể tự do yêu đương, làm một số chuyện cũng là bình thường, nhưng ở trong nước thì không được, tư duy của mọi người còn khá truyền thống." "Nhưng phong kiến cũng có cái hay của phong kiến.

Như David đây, với điều kiện của cậu ấy, có ba vợ bốn thiếp cũng là bình thường, không ai phản đối, nhưng ở nước ngoài thì không được, phải không?" David tức đến thổ huyết: "Mẹ kiếp!!!

Ai chẳng muốn ba vợ bốn thiếp!!!" Nhưng có mỹ nhân bên cạnh, David cũng không dám nói ra lời trong lòng.

Điều David không biết là, nếu lúc này hắn thẳng thắn nói ra, chỉ là bàn chuyện công bằng.

Nhưng hắn cứ lảng tránh, không dám trả lời.

Chỉ có thể thể hiện rõ ràng mình đang khao khát cuộc sống ba vợ bốn thiếp. "Hai vị cứ nói chuyện, tôi có việc, xin cáo từ trước." David không vui, nhưng Trần Hạo thì sảng khoái, cười nói một tiếng chào rồi trực tiếp rút lui.

Chẳng trách có câu nói, hạnh phúc được xây dựng trên nỗi đau của người khác.

Đặc biệt là trên nỗi đau của kẻ thù.

Đông!

Đông!

Chương 961

Đông!

Trời vừa hửng sáng, tiếng chuông vang vọng khắp trấn nhỏ.

Trần Hạo đang ngủ, bực bội mở cửa sổ nhìn về hướng phát ra âm thanh, cả người lập tức ngây ra.

Nhà thờ!!!

An Ny vừa đi du học về, có một vị giáo sĩ đến trấn, trực tiếp mở cửa nhà thờ!

"Đúng là có kẻ không sợ chết." Trần Hạo nhanh chóng mặc quần áo, từ trên lầu đi xuống.

Mọi người trên phố đều hiếu kỳ nhìn về phía nhà thờ.

Suốt bao nhiêu năm, trấn này chưa từng nghe thấy âm thanh này.

"Nhà thờ mở cửa lại rồi!" "Nhà thờ mở cửa lại rồi!

Giáo sĩ đang phát đồ miễn phí, mọi người mau đi xem đi!" Một đám trẻ con hớn hở chạy về phía nhà thờ.

Cánh cổng nhà thờ vốn đóng kín đã được mở ra, những lá phù phong ấn cũng bị xé bỏ.

Một nhóm tu sĩ đang bận rộn dọn dẹp vệ sinh, một số treo biểu ngữ lên cao: "Tín chủ đắc vĩnh sinh!" Bên ngoài nhà thờ chật kín người.

Một lão tu sĩ vừa phát đồ vừa truyền bá đạo nghĩa cho dân trấn.

Lão tu sĩ này trông khá giống đại sư Nhất Hưu.

"Đừng chen lấn, đừng chen lấn.

Từ từ thôi, ai cũng có phần!" Những món đồ phát miễn phí khiến cư dân trong trấn vui như điên, từng người từng người chen lấn xô đẩy để tranh giành.

"An Ny!" Trần Hạo thấy An Ny đang đứng trong đám đông cầu nguyện, khẽ gọi.

An Ny quay đầu nhìn lại, mắt sáng rỡ, chạy nhỏ đến: "Cậu cũng đến à?

Có muốn cùng tôi cầu nguyện với Chúa không?" Trần Hạo khóe miệng giật giật hai cái.

Mẹ kiếp, tôi là đạo sĩ, nếu tôi cầu nguyện với Chúa thì chẳng phải Tổ Sư Gia sẽ cho một chưởng tâm lôi đánh chết tôi sao?

Trần Hạo kéo An Ny sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Sao cái nhà thờ này lại mở cửa một cách kỳ lạ thế?" "Trấn mình không được mở nhà thờ à?" An Ny cười hỏi.

Trần Hạo khẽ lắc đầu, tín ngưỡng là chuyện cá nhân, không thể ép buộc.

An Ny có tín ngưỡng hay không cũng chẳng liên quan đến tôi, mọi người chỉ là tình cờ gặp gỡ thôi, Trần Hạo lười quản nhiều: "Không phải nhà thờ không được mở, mà là nhà thờ này không được mở." "Sao vậy?" An Ny hơi khó hiểu.

Nhà thờ vốn là do giáo hội bỏ tiền mua đất xây dựng, việc mở hay không là chuyện riêng của họ, ai cũng không thể can thiệp.

"Vì đây là Tam Sát Vị, việc mở lại nhà thờ sẽ khiến Tam Sát Vị bị phá vỡ, sẽ có người chết đấy!" "Tam Sát Vị?" "Là nơi hội tụ ba luồng Âm khí, Sát khí, Tà khí nặng nề, dễ thu hút những cương thi, quỷ quái, yêu vật lợi hại xuất hiện.

Sơ suất một chút thôi là sẽ chết người!" "Không thể nào, thật sự

có mấy thứ đó sao?

Có vinh quang của Chúa ở đây, mấy thứ đó cũng không dám bén mảng đâu.” An Ny không tin.

Trần Hạo bó tay, đối với một người có tín ngưỡng, họ tin rằng tín ngưỡng của mình là vô hạn.

Nói thêm cũng vô ích.

“Được rồi, nhưng dạo này đừng có chạy lung tung, đặc biệt là buổi tối.

Nếu nghe thấy tiếng động lạ cũng đừng mở cửa sổ ra xem, biết chưa?” Dù sao An Ny cũng đã mời tôi ăn cơm, Trần Hạo nhắc nhở cô ấy chú ý an toàn.

Trần Hạo cũng đành bất lực quay về khách sạn.

Vì nhà thờ đã mở cửa trở lại, phong ấn cũng bị phá hoại rồi, nói gì cũng vô ích.

Nhà thờ là của người ta, là của giáo hội, họ muốn mở thì ai cũng không thể ngăn cản.

Cứ mở đi, đã tự tìm đường chết thì ai cản được.

Trần Hạo lười nói thêm.

Ngay từ ngày đầu tiên tôi đã cảm nhận được điều đó và nói với trấn trưởng rằng nhà thờ không thể mở.

Tôi đã cố ngăn cản, nhưng ai mà biết được trấn trưởng chỉ miệng lưỡi đồng ý, còn trong lòng lại chẳng coi lời tôi ra gì.

Việc nhà thờ mở lại được tổ chức rất náo nhiệt, những người có địa vị trong trấn đều đến chúc mừng, khiến Trần Hạo cảm thấy việc mở nhà thờ giống như mở cửa kinh doanh vậy, treo đèn kết hoa.

Chỉ khác là kinh doanh thì bán đồ, còn mở nhà thờ thì kêu gọi quyên góp.

Dưới sự dẫn dắt của trấn trưởng, không biết bao nhiêu gia đình giàu có đã vì sĩ diện mà bị "hớ".

À không, là đã quyên góp một đống tiền.

Phát nhà miễn phí cho dân làng bình thường, rồi kêu gọi người giàu quyên góp, có cả tiền lẫn danh tiếng.

Một mũi tên trúng hai đích, làm ăn thật đẹp!

Nếu không có người quyên góp, có lẽ những người truyền giáo sẽ phải xám xịt quay về trong chưa đầy một tháng, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, nói gì đến mở nhà thờ.

Thời kỳ này, những người tin vào tôn giáo không ít, họ đều bị lừa gạt một cách khó hiểu rồi bắt đầu bị tẩy não.

Dù sao thì tín ngưỡng Chúa Trời cũng có ảnh hưởng lớn đến một số quy tắc mà tổ tiên để lại.

Trừ những người phương Tây và một số kẻ "đội lốt chó" hoàn toàn, thực sự không có nhiều người có thể thích nghi được.

"Trần Hạo!" Nghe có người gọi, Trần Hạo dừng bước.

"David, có chuyện gì sao?

Chương 962

Không bận giúp nhà thờ mở cửa lại à, mà có thời gian đi lang thang thế này?" Cha con David là những người vui nhất khi nhà thờ mở lại.

Nếu cương thi phương Tây trong nhà thờ chạy ra cắn chết quá nhiều người, cha con họ sẽ là đồng phạm.

"Nhiều chuyện quá, tôi chỉ giúp một tay thôi." David cười ha ha, lảng sang chuyện khác: "À đúng rồi, tôi thay mặt cha mời cậu đến Phượng Hoàng Lâu dự tiệc, nể mặt chút, mọi người ngồi xuống nói chuyện một chút thế nào?" Trần Hạo cười tủm tỉm nhìn David, người đang tỏ vẻ hòa nhã nhưng trong lòng lại đang chửi bới: "Được thôi, tối tôi sẽ đến." Buổi tối, Trần Hạo lững thững đến Phượng Hoàng Lâu.

Nhà hàng này là của cha An Ny mở, đúng là người có tiền!

Nếu ở thế kỷ 21 thì đây chính là khách sạn 5 sao đấy!

"Mới tới à?

Mọi người đều đến rồi, chỉ còn thiếu cậu và cha sứ thôi." An Ny thấy Trần Hạo đến cũng vui vẻ kéo kéo áo, chỉ vào phòng riêng bên trong cùng.

Phòng riêng không lớn, chỉ có một cái bàn, đã ngồi đầy người, chỉ còn thiếu cậu và cha sứ nữa là có thể khai tiệc.

"Trần đạo trưởng đến rồi!" Ngay khi Trần Hạo và An Ny bước vào phòng riêng, David trong mắt lóe lên một tia âm u, nhưng vẫn cười giới thiệu: "Các vị, đây là sư đệ của Cửu Thúc, Trần Hạo." Chủ lầu hồng, chủ tiệm thuốc phiện… đều là những người có máu mặt.

Nhưng trừ cha An Ny ra, những người khác đều là những kẻ làm ăn phi pháp, tóm lại chẳng phải người tốt.

"Tốt, tốt, đã ngưỡng mộ đã lâu." Trần Hạo cũng cười gượng khách sáo lại.

Sau một hồi khách sáo, David lại tươi cười rạng rỡ, tiếp tục giới thiệu mọi người với Ngô thần phụ.

"Thưa cha, đây là hai vị bà chủ Phượng Hoàng Lâu." David rất nhiệt tình, dù sao thì Ngô thần phụ cũng giúp việc buôn lậu thuốc phiện của ông ta tiến xa hơn một bước.

Chỉ tiếc là Ngô thần phụ không hiểu lắm ý nghĩa của "Phượng Hoàng Lâu": "Phượng Hoàng Lâu là cái gì?" David đơ người, vội ra hiệu bằng tay giải thích: "À… đó!" "Ồ, là nơi có thể ăn gà, đúng không?" Ngô thần phụ chợt hiểu ra.

David cứng mặt, không biết nên trả lời thế nào.

An Ny bên cạnh cũng hơi buồn cười, nhưng không dám cười thành tiếng, chỉ có thể nịn nhịn.

Hai vị bà chủ Phượng Hoàng Lâu sắc mặt cũng không được tốt lắm.

"Cha sứ, gà ở tiệm gà chắc chắn ngon lắm, mai con cùng cha đi ăn thử nha?" Một tiểu tu sĩ đứng sau Ngô thần phụ muốn làm cho không khí sôi động hơn.

Ngô thần phụ cười gật đầu: "À, mai ta sẽ cùng đi tiệm gà ăn gà." "Phụt!" Trần Hạo đang ngồi cúi đầu uống trà thực sự không nhịn được nữa, trà trong miệng phun ra vì cười.

Ngô thần phụ nhìn anh: "Thưa đạo trưởng, chẳng lẽ lời tôi nói có gì không đúng sao?" "Đúng, không có gì sai cả." Trần Hạo liếc nhìn David, Ngô thần phụ cũng quay đầu nhìn David, ánh mắt hỏi: "Chẳng

lẽ Phượng Hoàng Lâu không phải tiệm gà sao?" "…" David trong lòng thầm chửi mẹ, sao Trần Hạo không thể ngồi yên uống trà tử tế được chứ?

Gây rối thế này thì sao tôi giải thích được?

Ngô thần phụ rõ ràng đã hiểu lầm rồi.

Tiệm gà, Phượng Hoàng Lâu là kỹ viện!

Chẳng lẽ tôi có thể nói thẳng ra sao?

Tôi rót thêm một chén trà cho anh, Trần Hạo u u nói: "Phượng Hoàng Lâu là 'brothel', không phải 'chicken'.

Hai bà chủ kia đáng lẽ phải đổi thành 'prostitute' mới đúng, tiếng Anh của David không tốt lắm à." "Phụt!" An Ny cũng không nhịn được nữa.

"Loạn thất bát tao" là cái quái gì?

Những người ngồi đó nhìn tôi, tôi nhìn họ, nhưng họ không hiểu tiếng Anh, nghe cứ mơ mơ hồ hồ, cũng không biết Trần Hạo đang nói gì.

Nhưng thấy Trần Hạo như vậy, họ thật sự nghĩ tiếng Anh của David không tốt, liền hùa theo: "Đúng đó, David, nhìn xem, cậu cũng không chịu học hành tử tế, tiếng Anh kém quá." Tiếng Anh của tôi kém?!

David trợn tròn mắt, chỉ vào Trần Hạo, hận không thể phun cho anh ta một chầu nước bọt.

Tôi dám giới thiệu kiểu đó sao?

Đúng là cái đầu heo!

Tiệm gà!

Kỹ viện và "Gái"!

Ngô thần phụ mặt già đen lại.

Thực ra ông ta không biết bữa tiệc hôm nay là thế nào, David chỉ nói là giới thiệu một số người có địa vị để ông ta làm quen, tiện cho việc truyền giáo sau này.

Nhưng "gái" và người có địa vị thì có liên quan gì?

Chẳng lẽ "gái" trong nước cũng là người có địa vị sao?

Vừa nãy ông ta còn nói sẽ dẫn các tu sĩ đi kỹ viện ăn gà nữa chứ, trời ơi!

Ngô thần phụ vội vàng cầu nguyện với Chúa, xin lỗi Chúa.

Tiểu tu sĩ phía sau ông ta mặt đỏ bừng, không biết là vì tức hay vì xấu hổ, lén lút lườm David hai cái.

Kỹ viện, tiệm gà, "gái" và gà, giới thiệu kiểu gì vậy chứ, rõ ràng là cố tình để tôi làm trò cười!

Cảnh tượng lập tức trở nên ngượng nghịu.

May mà trừ Trần Hạo và An Ny ra, những người khác không hiểu ý nghĩa, nếu không hai bà chủ kia chắc đã muốn giết người rồi.

Những lời giới thiệu tiếp theo có chút ngượng ngùng, Trần Hạo coi như không thấy gì, Ngô thần phụ cũng có chút lơ đễnh, trực tiếp dẫn đến cả bàn thức ăn đều bị lãng phí.

May mà Trần Hạo đã ăn no rồi.

Ăn uống no say, bỏ qua ánh mắt đưa tình của An Ny, Trần Hạo trở về khách sạn nơi mình đang ở.

"Trần Hạo, cậu quá đáng lắm rồi!" "Tôi kéo Đồ Long vào làm gì?

Không phải mọi người đều muốn làm ăn cùng nhau sao!" David

vừa về nhà đã tức giận ném vỡ không ít chén bát.

Mất mặt ở nhà hàng rồi, lại còn ngầm ám chỉ An Ny, kết quả người ta căn bản không thèm để ý, trái lại còn cùng Trần Hạo hai người đưa đẩy ánh mắt, David càng lúc càng tức giận.

Chương 963

Những ngày tháng bình yên trôi qua được vài hôm, Trần Hạo cũng mỗi ngày đều đến nhà thờ kiểm tra, không xảy ra vấn đề gì.

Buổi tối, Tửu Tuyền Trấn yên tĩnh như thường lệ, trừ rất ít tiếng chó sủa, mọi thứ đều tĩnh mịch, mọi người đều đã chìm vào giấc mộng.

Nhưng ai mà biết được, bên dưới vẻ bề ngoài yên bình đó thực ra là sóng gió ngầm.

Sâu trong nhà thờ, trong một căn phòng yên tĩnh, tu sĩ John đang nhanh chóng niệm kinh văn, tay cầm cây thánh giá.

Mặc dù vậy, cơ thể anh ta vẫn không ngừng run rẩy, dường như cảm nhận được một thứ gì đó cực kỳ khủng khiếp đang hình thành.

Đột nhiên, bức tường trước mặt "rắc" một tiếng, xuất hiện một vết nứt to bằng nắm đấm.

Tu sĩ John đột ngột ngẩng đầu: "Ma quỷ.

Ma quỷ xuất hiện rồi!" "Gầm!" Một tiếng "ầm" vang lên, bức tường lập tức sụp đổ.

Một bóng dáng cao gầy bước ra từ bên trong.

Bóng dáng đó khoác áo choàng đen đỏ, mặc trang phục điển hình của người phương Tây thời Dân Quốc, sắc mặt vô cùng tái nhợt, hai chiếc răng nanh dài nhọn dưới ánh nến chiếu rọi trông đặc biệt chói mắt.

"Gầm!" Nhìn tu sĩ trước mặt, cương thi phương Tây dường như đã phát hiện ra sơn hào hải vị, lại gầm lớn một tiếng, lao về phía tu sĩ John.

“Chúa toàn năng ơi, ma quỷ giáng lâm, xin ánh sáng của Chúa chiếu rọi thế gian!” Tu sĩ John toàn thân run rẩy, lắp bắp nói những lời đó.

Nhìn thấy cây thánh giá, cương thi phương Tây theo bản năng kéo áo choàng để chống đỡ, nhưng sau đó phát hiện cây thánh giá này chỉ là một vật bình thường, căn bản không thể làm hại được nó.

Lập tức, nó nổi cơn thịnh nộ, dậm chân thật mạnh xuống đất, bay về phía tu sĩ John.

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, khiến tất cả các tu sĩ đang ngủ trong nhà thờ đều bị đánh thức, thậm chí cả trấn nhỏ cũng theo đó mà xôn xao.

“Nhà thờ có người chết rồi!

Nhà thờ có người chết rồi!” Ngày thứ hai, trời chưa sáng, có người gõ chiêng báo cho mọi người biết.

Trong thời đại mà việc đi lại chủ yếu bằng chân, liên lạc chủ yếu bằng cách la hét, đây là phương pháp nhanh nhất và đơn giản nhất.

Tại nhà thờ, Trần Hạo và một nhóm người hiếu kỳ bước vào bên trong, nhìn thi thể tiểu tu sĩ đang nằm giữa nhà thờ.

Thi thể không được phủ vải trắng, một nhóm tu sĩ dưới sự dẫn dắt của Ngô thần phụ đang cầu nguyện, mong cho anh ta được vô ưu vô lo trên thiên đường.

Nhìn thi thể đó, Trần Hạo biết chắc chắn là cương thi phương Tây đã gây ra rồi.

Anh chỉ cần liếc mắt là biết kết quả.

Trên cổ tiểu tu sĩ có bốn lỗ máu, dấu vết răng nanh của cương thi phương Tây.

Sau khi Tam Sát Vị được mở, dù cương thi phương Tây không xuất hiện thì sớm muộn cũng sẽ thu hút các yêu ma quỷ quái khác.

Đây cũng là lý do Trần Hạo chưa rời đi.

Con người sau khi bị cương thi cắn, nếu thi thể không được xử lý, chắc chắn sẽ biến thành cương thi.

Đáng tiếc, những người trong nhà thờ căn bản không ý thức được điều này, vẫn đang cầu nguyện.

"Hành vi tự tìm đường chết!" Trần Hạo khẽ lắc đầu.

"Cậu làm gì ở đây?" Cảm giác có người đang kéo áo mình, Trần Hạo quay đầu nhìn lại, là An Ny.

Cô nàng vẻ mặt sợ sệt, kéo áo Trần Hạo để tìm sự an ủi: "Trần Hạo, nhà thờ thật sự có người chết rồi." "Vô lý, không chết người mới là lạ.

Tam Sát Vị sẽ thu hút những thứ dơ bẩn, xảy ra chuyện sớm muộn thôi.

Tôi mà là cậu, căn bản sẽ không ở đây xem náo nhiệt, mà sẽ trốn thật xa." "Tại sao?" An Ny không hiểu, tại sao nhà thờ xảy ra chuyện lại phải trốn thật xa.

Trần Hạo kéo cô đến một góc ít người hơn, ra hiệu nhìn vào cổ thi thể.

An Ny liếc mắt một cái rồi vội quay đầu đi.

"Thấy chưa?

Bốn cái lỗ, da trắng bệch, rõ ràng là máu đã bị hút cạn, do cương thi làm.

Nếu không nhanh chóng xử lý thi thể này, không quá hai ngày nữa, cả trấn này chắc chắn sẽ đầy rẫy cương thi.

Ngày nhà thờ mở cửa lại cũng là ngày cương thi sớm muộn sẽ đến nhà cậu đấy." "A!

Vậy phải làm sao đây?!" An Ny nghe xong bị dọa sợ đến mức suýt ngất, cô chỉ giúp đỡ thôi, nhà thờ đâu phải do cô mở đâu.

"Không nghe nói là nhân quả tuần hoàn sao?

Ai bảo cậu giúp đỡ, giờ thì gặp rắc rối rồi chứ gì." Trần Hạo bắt đầu khoác lác, dù sao khoác lác cũng không phải đóng thuế, với lại An Ny cũng đã mời tôi ăn cơm, Trần Hạo cảm thấy nên khuyên cô ấy tránh xa ra một chút, kẻo lại thật sự bị cương thi cắn như trong phim.

"Tốt nhất bây giờ cậu nên tìm một lý do rồi rời khỏi Tửu Tuyền Trấn, một thời gian nữa hãy quay lại.

Đi tỉnh thành cũng được, hoặc tỉnh khác cũng được, trốn thật xa, hiểu chưa?" "Nhưng…" "Dừng lại!

Đừng 'nhưng' gì cả, không tin tôi cũng chẳng sao, tối cậu có thể xem thử xem, mấy thứ đó sẽ nhảy nhảo lên cắn người đấy." "Tôi đi, tôi đi, đừng nói nữa, tôi sợ lắm!" An Ny suýt nữa bị Trần Hạo dọa cho khóc.

Không ngờ cô nhóc này lại nhát gan đến thế!

An Ny sau khi về từ nhà thờ, tìm cớ đưa cha mình đi tỉnh thành, có vẻ phải một thời gian nữa mới về, nói là đi tỉnh thành làm ăn.

Người trong trấn cũng không có bao nhiêu, mọi người bây giờ cơ bản đều tập trung sự chú ý vào nhà thờ.

Trần Hạo thật sự không ngờ An Ny lại đưa cha cô ấy đi trốn.

Thực ra cô ấy sẽ bị cương thi "ấy", chủ yếu là vì Đồ Long khi đang "cản thi" (dẫn xác) đã nhìn thấy cô, nảy sinh sắc tâm, người đó sau khi biến thành cương thi mới đi tìm cô ấy.

Xinh đẹp không phải là cái tội, nhưng cái tội là xinh đẹp mà nửa đêm ăn mặc quyến rũ, bị người ta nhìn thấy.

Chương 964

Việc nhà thờ có người chết, rốt cuộc cũng chỉ là một khúc mắc nhỏ, thực sự có mấy người quan tâm đâu.

Ngay cả đội bảo an cũng chỉ đến hỏi thăm lấy lệ rồi rời đi, vì người trong nhà thờ không đồng ý di chuyển thi thể thì họ cũng đành bó tay.

Ai bảo người trong nhà thờ đều mang danh người ngoại quốc chứ, đội bảo an không dám làm gì Ngô thần phụ và các tu sĩ như vậy.

Ngô thần phụ tâm trạng nặng nề, nhà thờ có người chết, lại có vẻ như bị thứ gì đó không sạch sẽ cắn chết.

Vốn dĩ muốn đưa nhà thờ trở lại huy hoàng, giờ Ngô thần phụ đã phải chịu một đả kích nặng nề.

Ông ta để thi thể lại, dẫn các tu sĩ cùng nhau cầu nguyện.

Xung quanh thi thể tiểu tu sĩ đã chết được đặt đầy nến, có cả Kinh Thánh và tỏi, đều là những vật phẩm trừ tà.

Đêm khuya tĩnh mịch, cả trấn nhỏ chỉ có nhà thờ đèn đuốc sáng trưng, dưới sự dẫn dắt của Ngô thần phụ, các tu sĩ đều vây thành một vòng tròn.

Ban ngày Ngô thần phụ nghe được một số tin đồn vặt, rằng tu sĩ đã chết bị cương thi cắn sẽ biến thành cương thi, cần phải thiêu hủy thi thể.

Ngô thần phụ không tin những điều đó.

Nhưng những biến đổi đang xảy ra với thi thể trước mắt ông ta khiến ông ta không thể không tin.

Hơn nữa, hôm trước đã xảy ra chuyện không vui, Ngô thần phụ cũng không tiện đến khách sạn tìm Trần Hạo giúp đỡ, chỉ có thể tự mình tìm cách giải quyết.

Răng nanh dài ra, móng tay cũng dài hết ra, chẳng phải là đặc điểm của cương thi sao?

"A a a ~~~" Điều khiến các tu sĩ sởn gai ốc là, người vốn đã chết lại phát ra một tràng cười ghê rợn, rồi từ từ mở mắt, há miệng lộ ra hàm răng nanh dài, phát ra từng tràng cười lạnh lẽo.

Tiếng cầu nguyện của các tu sĩ trở nên lớn hơn, nhưng đáng tiếc là vô ích đối với cương thi.

Tu sĩ bị cương thi phương Tây cắn chết cũng vậy thôi.

Kinh Thánh và tỏi đặt bên cạnh có chút tác dụng với cương thi.

Mọi người đều cúi đầu cầu nguyện, dường như không ai nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra.

Cương thi cười quái dị, cái đầu như không có xương, xoay tròn 180 độ, chằm chằm nhìn Ngô thần phụ.

"A!" Thực tế chứng minh việc cầu nguyện không có tác dụng, cương thi lao tới cắn Ngô thần phụ.

Ngô thần phụ kinh hãi, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Cơn đau khiến ông ta dừng lại, theo bản năng ném quyển Kinh Thánh trong tay về phía cương thi.

Có lẽ vì cương thi này bị cương thi phương Tây cắn chết, Kinh Thánh đã phát huy tác dụng.

Ánh sáng vàng lóe lên, cương thi đang cắn Ngô thần phụ liền nằm bất động trên đất.

Ngô thần phụ bị thương không nặng, răng nanh của cương thi

cũng không cắn quá sâu.

Đáng tiếc là thi độc, bất kể cắn sâu hay cạn, đều sẽ theo vết thương xâm nhập vào cơ thể.

"Cha sứ!" Một nhóm tu sĩ vội vàng vây quanh, đỡ Ngô thần phụ rời xa cương thi đang nằm trên đất.

May mắn là cương thi đã bị Kinh Thánh tấn công nên bất động rồi.

"Cha sứ, chúng ta phải làm gì đây?" Các tu sĩ hoảng hốt, từng người từng người sợ đến mất vía.

Từ trước đến nay chưa từng thấy chuyện quỷ dị như vậy.

Yêu ma quỷ quái, nghe thì không thể tin được, nhưng lại đang xảy ra ngay trước mắt họ.

"Mau giúp cha sứ chữa trị vết thương!" Tiểu tùy tùng của Ngô thần phụ vội vàng lấy hộp y tế ra, tiêm và băng bó vết thương cho Ngô thần phụ.

Thi thể biến thành cương thi, cắn Ngô thần phụ, bên trong giáo đường một phen hỗn loạn.

May mắn là miệng các tu sĩ đều kín, dù xảy ra chuyện như vậy cũng không ai đồn ra ngoài.

Sáng hôm sau.

"Trần đạo trưởng." Ngô thần phụ dẫn theo tiểu tùy tùng đến trước cửa khách sạn, nhìn Trần Hạo cười tiến lên chào hỏi.

"Ngô thần phụ, chào buổi sáng." Không đánh người đang cười, Trần Hạo cười đáp lại, nhưng phát hiện biểu cảm của cha sứ không được tự nhiên lắm, cổ hơi lệch.

"Bị cương thi cắn rồi!" Khi Trần Hạo chạm vào tay Ngô thần phụ, anh cảm nhận được một luồng thi khí.

“Suỵt!” Ngô thần phụ kinh hãi, vạn vạn không ngờ Trần Hạo lại phát hiện ra, vội vàng ra hiệu, kéo anh vào trong khách sạn, nhỏ giọng nói.

“Trần đạo trưởng, cầu xin cậu, đừng truyền ra ngoài.

Nếu không, nhà thờ sẽ không thể mở cửa lại được.” Nếu vì nhà thờ mà dẫn đến cương thi cắn người, thì sau này Tửu Tuyền Trấn sẽ không còn chỗ cho các giáo sĩ truyền giáo nữa.

Vì vậy Ngô thần phụ khổ sở cầu xin.

Trần Hạo thở dài: “Ngô thần phụ, không phải tôi không cho nhà thờ mở lại, mà là cả trấn này có biến thành cương thi hay không, ông phải biết rõ đấy.” “Không thể nào!” Lời của Trần Hạo khiến người ta khó tin, có cương thi nào có thể khiến cả trấn biến thành cương thi không, có hơi cường điệu quá không?

“Tại sao lại không thể?!” Trần Hạo liếc nhìn Ngô thần phụ: “Cương thi chỉ cần không bị tiêu diệt, buổi tối nó sẽ đi cắn người, dù ông có trốn xa hàng trăm dặm cũng bị nó tìm ra.

Chẳng lẽ những bài học vừa rồi vẫn chưa đủ cho Ngô thần phụ sao?” “Bây giờ thi độc đã nhập vào cơ thể ông, nhiều nhất là hai ngày nữa, ông sẽ giống như tu sĩ hôm qua, đi cắn người.

Ông có chắc là muốn tiếp tục giấu giếm không?” Ngô thần phụ sắc mặt tái nhợt, dường như mất đi chủ tâm cốt, thất thần lùi lại vài bước, suýt ngã quỵ.

Ông ta không sợ chết, chỉ sợ nếu thật sự cả trấn này đều bị biến thành cương thi, lúc đó đừng nói truyền giáo, người còn không có thì truyền cái quái gì nữa.

“Có cần tôi giúp trị thi độc không?

Dù sao trong nhà thờ cũng có thi khí của cương thi, tôi sẽ báo cho

đội bảo an, Ngô thần phụ tự xem liệu mà làm đi.” Tôi cũng không phải lúc nào cũng mềm lòng đâu.

Đạo sĩ, nhà thờ có mở được hay không thì liên quan gì đến tôi.

Chương 965

Không, tôi sẽ không để cương thi chạy thoát, mọi trách nhiệm đều ở ông.

"Cầu xin cậu cứu cha sứ." Ngô thần phụ không nói gì, tiểu tu sĩ bên cạnh kéo tay Trần Hạo không chịu buông.

"Hai nghìn đại dương." Trần Hạo gỡ tay tiểu tu sĩ ra, nói giá rõ ràng, công bằng không lừa gạt.

Ngô thần phụ và tiểu tu sĩ trợn tròn mắt, không dám tin Trần Hạo cứu người lại đòi tiền.

Trần Hạo buồn cười nhìn hai người: "Chẳng lẽ các vị nghĩ đạo sĩ không cần ăn cơm sao?

Tôi đâu có ai quyên góp tiền, nên chỉ có thể dựa vào sức lao động để kiếm sống thôi.

Hai nghìn đại dương, trả tiền rồi tôi sẽ cứu người." Nhà thờ có người quyên tiền, còn tôi là đạo trưởng thì không có.

Dù có người quyên góp tôi cũng sẽ không nhận, vậy thì tại sao không thể thu tiền?

Thật là hiếm thấy chuyện lạ.

"Tôi trả!" Ngô thần phụ lấy ra hai nghìn đại dương đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo nhận tiền, đi vào khách sạn, lấy ra một ít nếp gạo, bảo Ngô thần phụ để lộ vết thương ra.

Còn việc tại sao khách sạn lại có nếp gạo, thì khách sạn không có, nhưng trong không gian giới chỉ của Trần Hạo thì có đấy.

“Nghe kỹ này, nếp gạo có thể giải độc, nhưng sẽ đau, chịu khó một chút.” Trần Hạo lấy nếp gạo đắp lên vết thương của Ngô thần phụ.

“Xì!” Một làn khói đen bốc ra từ vết thương, nếp gạo cũng bị nhiễm đen.

“A!” Dù đã được Trần Hạo nhắc nhở, Ngô thần phụ vẫn đau đến nhăn nhó cả ngũ quan, phát ra tiếng kêu đau đớn.

“Phần nếp gạo còn lại ông cứ mang về đi, trưa và tối làm thêm một lần nữa.

Sau đó dán cái thuốc này lên, nấu cháo mà ăn, hai ngày là khỏi.” “Trong thời gian này đừng có tiêm linh tinh, uống thuốc bậy bạ.

Một số thuốc và chất kích thích sẽ thúc đẩy thi độc khuếch tán, lúc đó mà chết thì đừng trách ai.” Hai nghìn đại dương tiền phí thực sự không đắt.

Dược liệu đã gần một đại dương, nếp gạo không đắt, nhưng thuốc đặc chế thì lại đắt.

Trần Hạo thu phí như vậy cũng là giá phải chăng rồi.

“Thiện ý nhắc nhở, tốt nhất là nên tránh xa nhà thờ.

Hai ngày nữa cương thi sẽ hung dữ hơn, tôi sẽ đi thông báo cho đội bảo an.” Trần Hạo và Ngô thần phụ vừa ra khỏi cửa, anh đã chỉ lên bầu trời, thiện ý nhắc nhở.

Vài ngày nữa chính là lúc trăng tròn nhất, trong thời gian đó cương thi sẽ hung hãn hơn bình thường.

“Cha sứ, chúng ta phải làm gì đây?

Nếu nhà thờ đồn ra có cương thi, vậy thì nhà thờ sẽ không thể tiếp tục mở cửa được.” Tiểu tu sĩ lo lắng nhà thờ từ đó sẽ bị phong tỏa,

cũng không thể tiếp tục truyền giáo.

“Ai ~~ Cứ đi thông báo cho mọi người đi, ta trước hết không quay về nhà thờ nữa.” Ngô thần phụ thở dài.

Truyền giáo không chỉ là nhiệm vụ của ông ta, mà quan trọng hơn là tín ngưỡng của ông ta.

Nhưng nếu không còn người thì làm sao truyền giáo được chứ?

Nếu vì sự chấp mê bất ngộ của mình mà khiến Tửu Tuyền Trấn có người chết, vậy thì Ngô thần phụ cả đời sẽ không thể tha thứ cho bản thân.

“Con ơi, Chúa toàn năng sẽ tha thứ cho ta, đi thôi!” Ở một diễn biến khác.

“Cái gì?

Nhà thờ có cương thi?!” Khi Trần Hạo thông báo tin tức này cho đội bảo an, tin tức này như cơn gió lớn thổi khắp cả trấn, khiến người trong trấn đều sợ hãi.

Các gia đình giàu có trong trấn nhanh chóng tụ tập, nhiệt tình mời Trần Hạo đến tham gia, muốn biết Trần Hạo có cách nào đối phó với cương thi không.

Chỉ cần có thể trừ khử cương thi, họ có thể trả tiền.

So với mạng sống, tiền bạc đều là chuyện nhỏ.

Lần trước một đám người còn cười khà khà nói với gia đình giàu có đó một khoản, lần này thì từng người từng người lo lắng sợ hãi, chuẩn bị bỏ tiền ra mua bình an.

Ngay cả Lâm Bàn Tử cũng đến rồi, sợ chết.

Trần Hạo nói với họ, tiêu tiền như vậy có ý nghĩa gì chứ?

Cương thi không cắn, thì họ cũng chẳng sống được mấy ngày nữa, hà tất phải thế, tiền đó để dành mua một cái mồ yên mả đẹp còn hơn.

"Đạo trưởng, nhà thờ xuất hiện cương thi, chúng tôi phải làm sao đây?" "Đúng vậy, ai biết nhà thờ lại tà môn như vậy, thật đáng sợ." "Có người chết cũng không nhanh chóng xử lý, bây giờ Ngô thần phụ cũng bị cắn rồi, sẽ không biến thành cương thi chứ?" "Đủ rồi, có cương thi thì cứ thu lại đi.

Sợ chết thì đóng cửa về nhà nghỉ sớm đi, đừng chạy ngoài phố nữa, đặc biệt là mấy người mở tiệm thuốc phiện, lầu xanh kia.

Cương thi thích đến những nơi có người qua lại vào nửa đêm đó." "Ngay từ đầu tôi đã nói rồi, nhà thờ không thể mở, không thể mở, cứ cố chấp muốn mở." Một câu nói của Trần Hạo khiến những người mở lầu xanh, mở sòng bạc sắc mặt tái nhợt.

"Tiền là thứ tốt, nhưng cũng phải có mệnh để tiêu mới được.

Trời tối thì về nhà nghỉ sớm đi, nghe thấy động tĩnh gì cũng đừng ra ngoài, cứ coi như không nghe thấy gì." Lạ thật, cương thi luôn thích cắn những người đi lại bên ngoài vào ban đêm.

Những người ngủ ở nhà thường an toàn, trừ khi vận may quá tệ, hoặc cương thi quá nhiều.

Cảnh cáo một hồi, Trần Hạo trực tiếp rời khỏi nhà hàng, anh cần phải tiêu diệt cương thi trong nhà thờ, cũng chính là con cương thi đã cắn Ngô thần phụ.

Nếu không mặc kệ, có lẽ lúc đó không chỉ đơn giản là chết vài người đâu, cả Tửu Tuyền Trấn đều có khả năng biến thành trấn cương thi.

Trần Hạo không dám mạo hiểm như vậy.

Con cương thi bị Ngô thần phụ dùng Kinh Thánh đánh một cái, nằm bất động trong nhà thờ.

Ngô thần phụ dẫn theo các tu sĩ rời khỏi nhà thờ, bên trong nhà thờ trở nên yên tĩnh.

Chương 966

Mặc dù bây giờ là ban ngày, nhưng bên trong nhà thờ vẫn âm u, sát khí càng lúc càng nặng.

Trần Hạo không muốn kích động con cương thi phương Tây ở Tam Sát Vị, anh quyết định giải quyết con cương thi nhỏ này trước, thiêu hủy thi thể. ["Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công tiêu diệt một Hành thi, nhận được 10 điểm thưởng."] Đinh.

Đóng cánh cửa nhà thờ lại, Trần Hạo cố ý bố trí một trận pháp đơn giản, ngăn cản sát khí khuếch tán.

Còn cương thi phương Tây bên trong thì khó mà bị nhốt lại được.

Cương thi phương Tây biết bay, cửa bị trận pháp phong tỏa, nó có thể từ những nơi khác bay ra ngoài.

Bốn phía nhà thờ đều có cửa sổ, căn bản không thể ngăn cản cương thi phương Tây thoát ra.

Người của đội bảo an cũng thông báo cho dân trấn, buổi tối không được ra ngoài, cẩn thận bị cương thi cắn.

Tửu Tuyền Trấn vốn có một số hoạt động về đêm, nhưng nay vừa tối đã im ắng hẳn, người đi đường cũng vội vã, ai cũng không dám lang thang bên ngoài, sớm về nhà, đóng cửa cài then, đi ngủ sớm.

Ban đêm, trấn nhỏ yên tĩnh, thực tế chứng minh ai cũng quý trọng mạng sống của mình.

Ngay cả những người thích đến lầu xanh và tiệm thuốc phiện cũng ngoan ngoãn ở nhà, không dám ra ngoài.

Người biết chuyện thì sợ chết, người không biết thì tự tìm đường chết.

"Con trai, lát nữa nếu Đồ Long đạo trưởng đến, gặp phải cương thi thì phải làm sao?" Trong nhà trấn trưởng, hai cha con trấn trưởng đang lo lắng cho hàng hóa.

Theo thời gian, gần như đêm nay Đồ Long sẽ đến Tửu Tuyền Trấn, đúng lúc này lại có cương thi quấy phá.

"Âm nhân thượng lộ, dương nhân hồi tị!" Lúc này Đồ Long đạo trưởng nhìn trăng sáng trên trời lắc đầu, tiếp tục rải vàng mã, dẫn theo một đám "xác giả" nhảy nhót tiến về Tửu Tuyền Trấn.

Danh tiếng của Đồ Long trong giới này cũng khá nổi tiếng, không phải là tiếng xấu, nhưng cũng chẳng mấy ai muốn gần gũi.

Đồ Long đạo trưởng tuy tính cách đáng ghét, nhưng thực lực lại mạnh.

Có những lúc gặp phải cương thi không thể đánh lại, ông ta cũng trực tiếp bỏ chạy, chẳng có gì to tát, nhiều nhất là tổn thất một ít hàng hóa.

Đó cũng là lý do tại sao rõ ràng ông ta có thực lực không tệ, nhưng lại ít người tìm ông ta để "cản thi".

Gặp phải cương thi không đánh lại được, trực tiếp vứt bỏ hàng hóa mà chạy là chuyện bình thường.

Dù sao thì mời người ta đưa tổ tông trưởng bối về nhà, nhưng cuối cùng trưởng bối lại bị người "cản thi" bỏ rơi, ai còn dám tìm nữa.

Trong phim, Đồ Long bị cương thi phương Tây cắn, nguyên nhân chủ yếu là quá chủ quan, thêm vào đó cương thi phương Tây có thể miễn nhiễm pháp thuật, lại còn ở trong Tam Sát Vị mê trận nên chạy

cũng không thoát.

Nếu đổi thành ở bên ngoài, Đồ Long dù không đánh lại nhưng ít nhất cũng có thể chạy thoát.

Đồ Long không biết Tửu Tuyền Trấn đang có cương thi trong nhà thờ, nếu không thì ông ta sẽ không như vậy mà dẫn người chạy thẳng vào, chắc chắn sẽ tìm một nơi nào đó để nghỉ ngơi.

"Ngoan ngoãn cho ta!

Nếu để người ta phát hiện, ta sẽ đánh gãy chân chó của các ngươi!" Gần nhà thờ Tửu Tuyền Trấn, có một khoảng đất trống tối tăm, hầu như không có ai xuất hiện ở đó.

Đồ Long để một nhóm người giả làm cương thi mang theo thuốc phiện ở đó, không cho phép gây chuyện, còn một mình ông ta đi đến nhà trấn trưởng.

"Ai đó!?" Khi Đồ Long gõ cửa, trong sân truyền ra một tiếng nói sợ hãi, khiến Đồ Long cảm thấy có vấn đề, nếu không gõ cửa thôi mà đã sợ hãi gì chứ.

"Tôi, Đồ Long." Báo rõ thân phận, Đồ Long bước vào sân.

"Cứ đi nghỉ ngơi trước đi." David bảo những người đang sợ hãi đi nghỉ, rồi đón Đồ Long vào phòng khách, đóng cửa lại.

Vẻ mặt David tỏ ra cẩn thận, sợ có cương thi theo sau, nhưng Đồ Long lại nghĩ David sợ người khác phát hiện, nên cũng không đa nghi.

"Trấn trưởng, tôi đã nói với ông nhiều lần rồi, nhưng ông đều từ chối.

Lần này sao lại đột nhiên thay đổi ý định vậy?" "Tất cả đều là ý của tôi, ai bảo chuyện làm ăn này kiếm tiền chứ." David tỏ ra có quyền lực, ý muốn nói là có quyền thế thì dễ làm việc.

“Được thôi.” Đồ Long không quan tâm hợp tác buôn ma túy với ai, dù sao chỉ cần buôn thành công là có tiền.

“Giờ hàng đã đến rồi, tiền cũng nên trả cho tôi chứ.” David cười một tiếng, bắt chéo chân không nói gì nữa, để cha mình gây áp lực.

“Hắc hắc, đạo trưởng, ông xem cái giá này có được không?” Trấn trưởng đang ngáp ngủ nghe con trai gọi, vội vàng tỉnh táo lại, cười hắc hắc với Đồ Long đạo trưởng, phà một hơi thở ra, làm Đồ Long đạo trưởng suýt nữa thì nôn.

Trấn trưởng có chứng hôi miệng nghiêm trọng, lại còn thích ăn tỏi, ăn gì cũng phải có tỏi mới nuốt trôi, lâu dần thành mùi đặc trưng.

Đến nỗi Đồ Long đạo trưởng, người đã quen ngửi đủ loại mùi thi thối, cũng hơi không chịu nổi.

“Được không?

Có thể giảm giá một chút không?” Trấn trưởng thấy Đồ Long cứ né tránh, tưởng Đồ Long không hài lòng, càng cố xích lại gần.

“Được, giảm giá một chút, giảm giá một chút!” Đồ Long bịt miệng chạy thật xa, mới thở phào nhẹ nhõm.

Hơi thở đó đến cương thi ngửi thấy cũng phải sợ. (Trong phim có một cảnh cương thi cắn người, ngửi thấy hơi thở liền nhảy dựng lên bỏ chạy.) David ngậm thuốc lá ra hiệu cho trấn trưởng đi ngủ, phần còn lại giao cho mình, rồi tiến lên khoác vai Đồ Long.

“Đạo trưởng xem, tiền tôi đã chuẩn bị xong rồi, ông đi lấy hàng ra đi.

À đúng rồi, đợi sau khi giao dịch này kết thúc, xin đạo trưởng giúp tôi một việc, lợi lộc chắc chắn sẽ không thiếu đâu.” “Được thôi!

Vậy tôi đi lấy hàng về trước, tránh để xảy ra chuyện phiền phức.”

Đồ Long đồng ý, dù sao một người bình thường tìm ông ta giúp đỡ cũng chẳng phải chuyện lớn gì.

David không hỏi Đồ Long đạo trưởng hàng ở đâu, nếu không biết Đồ Long đã sắp xếp người ở gần nhà thờ, e rằng anh ta sẽ không bình tĩnh như vậy.

"Gầm!" Trong căn phòng tối của nhà thờ, tại tâm điểm Tam Sát Vị, một âm thanh khủng bố trầm thấp truyền ra.

Cương thi phương Tây vẫn luôn ngủ say bên trong vào ban ngày, giờ mở cửa chuẩn bị bay ra.

Chương 967

"Rầm!" Nhưng điều khiến cương thi phương Tây tức giận đã xảy ra, cánh cửa nhà thờ đã bị phong tỏa.

Nó không thể mở được, đã thử rồi.

Cương thi phương Tây cũng không cố gắng phá hủy phong ấn, mà chọn đi qua cửa sổ, cảm nhận được một đám "thức ăn ngon" ở gần nhà thờ.

Pháp thuật thông thường không có tác dụng với cương thi phương Tây, nhưng trận pháp thì không quan tâm điều đó.

Chỉ cần bị nhốt lại, hoặc là phá vỡ bằng vũ lực, hoặc là giải khai theo cách chính xác.

Trên khoảng đất trống cách nhà thờ không xa, một nhóm người giả dạng cương thi sợ bị phát hiện, không dám cử động, dựa vào tường đứng ngủ gật.

Một đám "thức ăn ngon" đang ngáy khò khò, đơn giản là tự dâng đến cửa.

Không nhận thì thật không phải phép, cương thi phương Tây lộ ra nụ cười mãn nguyện trên mặt, há to miệng cắn vào cổ người đầu tiên.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên khiến tất cả mọi người giật mình tỉnh giấc.

Khi những người còn lại nhìn thấy con cương thi trước mắt, vài người trực tiếp bị dọa ngất, những người còn lại cũng như ruồi không đầu chạy tán loạn trốn.

Nhưng dù trốn thế nào, cuối cùng tất cả đều sẽ trở thành thức ăn của cương thi phương Tây.

“Chết tiệt!

Người đâu hết rồi?!” Khi Đồ Long đến khoảng đất trống chuẩn bị lấy thuốc phiện, phát hiện những người vốn ở đó đã biến mất hết, lập tức nổi cơn thịnh nộ, nghĩ rằng đám người đó không kìm được sự trống rỗng cô đơn mà chạy ra ngoài chơi bời.

Nghe thấy tiếng động trong nhà thờ cách đó không xa, Đồ Long bị cơn giận chi phối, không chút do dự trực tiếp nhảy từ cửa sổ tầng một xuống.

Mấy thứ thuốc phiện này là tiền tiết kiệm nửa đời của ông ta.

Đồ Long tức giận, hậu quả nghiêm trọng, nghiêm trọng đến mức vì tức giận mà mất cả mạng nhỏ.

Hành vi này dùng một câu nói để hình dung thì là: không tự tìm chết sẽ không chết.

Dù sao Đồ Long cũng là người tu đạo, chỉ cần đi cửa chính, chắc chắn sẽ phát hiện trận pháp mà Trần Hạo để lại ở cửa.

Lúc đó ông ta sẽ hiểu có vấn đề bên trong, rồi sau đó sẽ tính toán lâu dài.

Nhưng vì bị cơn giận đốt cháy đầu óc, ông ta không suy nghĩ kỹ mà trực tiếp nhảy từ cửa sổ vào.

Còn về sát khí trong nhà thờ, Đồ Long căn bản không để ý, Tam Sát Vị mà không có sát khí và âm khí thì sao gọi là Tam Sát Vị được.

Sau khi vào nhà thờ, Đồ Long chú ý đến tiếng kêu truyền ra từ căn mật thất bên trong.

Đồ Long nổi giận, trực tiếp tiến lên một cú bay người đá tung cánh cửa.

“Đám thỏ con kia, có tin ta đánh gãy chân chó của các ngươi

không, dám chạy lung tung.

Ta…" Lời còn chưa dứt, Đồ Long cả người đã sững sờ tại chỗ.

Chỉ thấy người trước mắt đang bị cương thi phương Tây cắn hút máu.

Những âm thanh mà ông ta nghe thấy, thực ra là tiếng kêu thảm thiết của đám người đó, chỉ vì bị hút máu nên mới yếu ớt như vậy.

Toàn bộ cơn giận trong lòng Đồ Long lập tức như bị dội một gáo nước lạnh, tắt ngấm ngay.

Một luồng khí lạnh từ gót chân truyền lên đỉnh đầu, khiến ông ta không tự chủ được mà rùng mình một cái.

Hôm nay là lúc trăng tròn nhất trong tháng, cương thi vốn đã hung ác, huống chi con cương thi này lại ở ngay tâm điểm Tam Sát Vị.

Điều quan trọng nhất là Đồ Long không hề có chút chuẩn bị nào mà đã xông thẳng vào.

"Không hay rồi!" Cương thi phương Tây ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười đáng sợ với Đồ Long.

Nó có thể cảm nhận được trong cơ thể Đồ Long có thứ mà nó yêu thích.

Nếu có thể cắn Đồ Long, hút hết tinh huyết của ông ta, nó sẽ mạnh hơn bây giờ rất nhiều.

"Không hay rồi!" Đồ Long kinh hãi, quay người muốn rời khỏi căn mật thất, rời khỏi Tam Sát Vị.

Kết quả trước mắt tối sầm, cương thi phương Tây trực tiếp bay tới đóng sập cửa lại, nhốt ông ta trong mật thất.

Đồ Long sắc mặt đại biến, rút kiếm gỗ đào ra, xỏ trấn thi phù lên đó, đâm về phía cương thi phương Tây.

“Rắc!” Nhưng thanh kiếm gỗ đào có trấn thi phù đâm vào người cương thi phương Tây, giống như đâm vào một tấm thép, kiếm gỗ đào trực tiếp gãy đôi, trấn thi phù trên đó cũng không có tác dụng gì.

“Chết tiệt!” Trái tim Đồ Long lập tức chìm xuống đáy vực.

Ông ta nhanh chóng kết pháp ấn, nhưng điều khiến ông ta cảm thấy tuyệt vọng đã xảy ra: cương thi phương Tây không hề chịu bất kỳ chút tổn thương nào.

Tất cả đều là công cốc.

“A!” Không lâu sau, trong căn phòng tối truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Đồ Long.

Đêm trăng tròn, cương thi không chỉ hung dữ hơn bình thường, mà tốc độ biến đổi sau khi bị cắn cũng nhanh hơn.

Khoảng hơn hai tiếng sau, David đang ở nhà chờ Đồ Long giao hàng.

Đồ Long tuy đến rồi, nhưng thứ ông ta giao không phải hàng hóa mà là đưa cha con David xuống địa ngục.

Cương thi phương Tây khác với cương thi bản địa.

Cương thi phương Tây vừa biến đổi cũng có thể có một số tư duy đơn giản, nhưng cương thi bản địa khi còn ở cấp thấp thường không có tư duy đó, chỉ biết hút máu để trưởng thành.

Nếu Đồ Long không có mặt ở Tửu Tuyền Trấn vào lúc đó, vậy thì cương thi phương Tây sau khi chạy một vòng có thể sẽ quay về.

Nhưng vì có Đồ Long và những người khác, không những đã cung cấp thức ăn cho cương thi mà còn khiến trong trấn có thêm một đám cương thi nữa.

“Đạo trưởng!

Chương 968

Đạo trưởng!

Không hay rồi, trong trấn có cương thi, cương thi cắn người!!" Một tràng đập cửa đã đánh thức Trần Hạo!

Trần Hạo nhanh chóng xuống lầu, mở cửa ra, nhìn thấy bên ngoài có một đám người mặt mày kinh hãi đang đứng.

"Có cương thi ư?" "Đúng vậy đạo trưởng, trong trấn đâu đâu cũng là cương thi, nhiều lắm, dọa chết tôi rồi." "Ô ô ô!!

Đạo trưởng ơi ông nội tôi cũng bị cắn rồi." "Vợ tôi cũng bị cắn rồi." "Tôi phải làm sao đây đạo trưởng, mau cứu giúp với." Một đám người tranh nhau nói không ngừng, Trần Hạo hít một hơi khí lạnh, việc này rắc rối rồi, cương thi ở Trấn Tuyền Tửu sẽ ngày càng nhiều, rồi tất cả mọi người đều có thể trực tiếp biến thành cương thi.

Trần Hạo vừa định xuất phát thì nghe một tràng gà gáy.

Gà gáy có nghĩa là trời đã sáng, trừ phi là cương thi, quỷ quái có thực lực mạnh, bằng không những thứ này đều sẽ lẩn trốn, đợi đến tối mới ra ngoài.

Yêu quái cũng rất ít khi xuất hiện vào ban ngày, vì tiếng gà trống gáy sáng sẽ khiến những yêu ma quỷ quái này sợ hãi mà lẩn trốn.

Gà gáy rồi, vậy thì cương thi sẽ tìm một chỗ ẩn nấp.

"Ai!

Các vị hương thân phụ lão, giờ gà đã gáy rồi, cương thi sẽ ẩn mình, mọi người tạm thời an toàn, nhưng để đảm bảo an toàn, tốt nhất buổi tối nên nghỉ ngơi tại một khách sạn, ngàn vạn lần đừng đi ra ngoài, cũng đừng rời đi." "Ta sẽ thiết lập một trận pháp bảo vệ mọi

người bên ngoài khách sạn, chỉ cần mọi người không đi ra ngoài, cương thi sẽ không vào được." Một đám người bị dọa đến run rẩy sau khi nghe xong, vội vàng vây lại trong một khách sạn, không chịu rời đi nữa.

Sắc trời dần sáng, càng lúc càng có nhiều người tập trung trên đường phố, ai nấy mặt mày bất an, đều sợ hãi cương thi.

Cùng với sự gia tăng của đám đông, Trần Hạo cũng phát hiện khách sạn không thể tập trung nhiều người như vậy.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên cậu gặp phải tình huống như thế này, có chút không quyết định được, khuyên mọi người về nhà thì ban ngày cương thi sẽ không ra ngoài, nhưng lại sợ cương thi ẩn nấp trong những chỗ tối tăm trong nhà, người đi vào đột nhiên bị cắn rồi biến thành cương thi thì sẽ ngày càng nhiều.

Nhưng người trong một trấn không thể nào đều tập trung hết trong khách sạn được, cả Trấn Tuyền Tửu ít nhất cũng có vạn người, tất cả đều tập trung trong khách sạn thì cần một địa bàn rộng lớn đến mức nào.

Cùng với sắc trời càng lúc càng sáng, mặt trời lên, không những không làm người ta cảm thấy an tâm, mà càng lúc càng có nhiều người tụ tập lại, người nói một câu, ta nói một câu, dẫn đến cục diện càng thêm hỗn loạn.

"Đội trưởng, trên trấn có chỗ nào trống không?" Đội trưởng đội an ninh vẻ mặt khó xử nói: "Có có, nhưng hiện tại bà con đang kích động, e là họ không muốn đi." Tìm một chỗ đất trống, tập trung tất cả mọi người trong trấn lại một chỗ, sau đó bố trí một Bát Quái Trận, ngăn cương thi chạy vào cắn người.

Sau đó Trần Hạo một mình từ từ đi trừ khử cương thi, đây cũng là cách ổn thỏa nhất, bằng không Trấn Tuyền Tửu có mấy chục con

cương thi, chỉ cần một đêm nữa thôi, trời mới biết có thể cắn bao nhiêu người.

Nếu cứ như vậy mà lăn cầu tuyết [tình hình càng lúc càng tệ] xuống, Trấn Tuyền Tửu e rằng sẽ không còn người sống, trực tiếp biến thành một trấn cương thi.

Cộng thêm ba vị trí hung hiểm Tam Sát Vị tồn tại, e rằng đến lúc đó Cửu Thúc, Tứ Mục cùng những người khác cũng không dám tùy tiện tiến vào.

"Mọi người nghe tôi vài câu, tối qua cương thi xuất hiện, cắn người, nếu không thể tiêu diệt hết chúng, số người bị cắn sẽ chỉ càng nhiều." "Vì vậy tôi cần sự phối hợp của mọi người, lát nữa đội trưởng sẽ dẫn mọi người đến chỗ đất trống trong trấn, sau đó ở yên bên trong, tôi sẽ đảm bảo không ai bị cắn nữa." Trần Hạo cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tìm một chỗ cao đứng lên mà hô to.

"Không được!

Nhiều người như vậy, lỡ cương thi đến thì sao?" "Đúng đó, đông người thế, cương thi đến thì chạy cũng không kịp." Người đều ích kỷ, ai cũng không muốn chết, ai cũng sợ chết, vừa nghe Trần Hạo muốn tập trung mọi người lại một chỗ, lập tức có người bắt đầu không bằng lòng, lớn tiếng chất vấn.

"Tất cả câm miệng cho lão tử!

Muốn sống thì đi theo đội trưởng, tốt nhất là mang theo chút đồ ăn.

Nếu không muốn đi, cũng chẳng ai ép buộc." Trần Hạo cũng tức giận, đi hay không thì tùy, giúp là tình, không giúp là phận.

Thật sự cho rằng cả thế giới đều là mẹ ruột đều phải cưng chiều sao?

Đến lúc này, Trần Hạo mới không có thời gian nhàn rỗi mà cùng

đám đông ở đây lãng phí thời gian nói nhảm.

Có thể giúp thì thuận tay giúp, nhưng nếu không nghe lời, chỉ nghĩ cho bản thân, vậy thì xin lỗi, ta cũng sẽ không ngăn cản, chết là đáng đời, đừng oán trách ai.

Chỗ đất trống mà đội trưởng nói, lại là quán rượu của Bàn Tử!

Bên trong rộng rãi, nhưng vì trước đó từng náo loạn quỷ khí, nếu không phải Trần Hạo đảm bảo đã trừ khử quỷ rồi, người ta đều không dám vào.

Nếu không có chỗ đất trống nào khác, bố trí trận pháp sẽ rất phiền phức.

Bốn phía quán rượu có tường vây, tương đối thì dễ dàng hơn một chút, Trần Hạo dẫn theo mọi người bắt đầu động thủ, cũng không tiếc tiền.

Vì bảo toàn mạng sống, người có tiền trong trấn đều bỏ tiền ra để dùng thêm đồ, phòng bị cương thi, không cần tiết kiệm tiền.

Phù chú, chỉ mực đấu, lưới mực, chỉ cần có thể ngăn cương thi đều dùng hết, bất kể là cương thi Tây Dương có thể bay, hay cương thi bình thường không thể bay đều không thể tiến vào.

Ngoài ra, Trần Hạo còn thu thập một lượng lớn tỏi, nhờ thôn dân bóc vỏ, giã nát trộn với nước rải khắp nơi.

Tỏi có thể đối phó với cương thi Tây Dương, trên mặt đất cũng rải một ít gạo nếp, phòng ngừa cương thi bản địa.

Điều khiến người ta dở khóc dở cười là, từ khi mọi người biết tỏi và gạo nếp có thể khắc chế cương thi, ai nấy đều đeo đầy gạo nếp và tỏi trên người, nhìn thì buồn cười, nhưng không ai cười nổi, đó là thủ đoạn có thể bảo toàn mạng sống.

Trần Hạo phải đi giết cương thi, vấn đề duy trì đám đông giao cho đội an ninh.

Dưới sự uy hiếp của súng đạn, nếu ai dám gây rối thì phải tự cân nhắc xem cơ thể mình có chịu được đạn bắn hay không.

Trần Hạo hy vọng có thể tiêu diệt tất cả cương thi trong một ngày, tuy có khó khăn, nhưng có thể thử.

Trần Hạo trên đường đi cũng xem qua giao diện thuộc tính của mình, hy vọng có thể tăng thêm một phần tự tin.

Sau khi xem giao diện thuộc tính của mình, Trần Hạo cho biết việc tiêu diệt tất cả cương thi trong một ngày là có hy vọng.

Người trên trấn chỉ có một bộ phận đến quán rượu, một bộ phận ở lại nhà hoặc trực tiếp cầm đồ đạc rời khỏi Trấn Tuyền Tửu ra ngoài tránh bão.

Những người trực tiếp rời đi đến nơi khác thì tốt, còn những người ở lại nhà chết sống không chịu đi thì coi như đang tìm đường chết.

Vì vậy Trần Hạo chỉ có thể chọn cách tiêu diệt tất cả cương thi vào ban ngày, bằng không vạn nhất có cá lọt lưới, Trấn Tuyền Tửu có thể sẽ đón nhận một bi kịch.

Không phí lời nữa, Trần Hạo trực tiếp cầm đồ đạc rời khỏi quán rượu, bắt đầu tìm kiếm tung tích cương thi.

May mắn là những người bị cương thi Tây Dương cắn biến thành cương thi, sẽ không giống cương thi Tây Dương, miễn dịch với phần lớn công kích pháp thuật.

Dấu chân còn lưu lại.

Trần Hạo bắt đầu tìm kiếm dấu chân cương thi trong trấn, dấu

chân tối qua để lại có khí thi tương đối nồng đậm, dễ dàng phát hiện.

Chương 969

"Hai con." Theo dấu chân đi vào một căn nhà nông đã cũ nát, Trần Hạo tìm thấy hai con cương thi dưới gầm giường trong nhà.

Xem ra hai ông bà già cô khổ, vận khí không tốt, trong nhà có cương thi tiến vào, sau đó liền bị cắn.

Vì vấn đề đêm trăng tròn, dẫn đến người bị cắn nhanh chóng biến thành cương thi.

Đổi lại bình thường, ít nhất cũng cần một ngày một đêm, cho dù bị cương thi có thực lực tương đối mạnh cắn sau đó, cũng cần một thời gian dài.

Nhưng những người bị cắn trong trấn tối qua, gần như đều biến thành cương thi trong thời gian ngắn nhất, bất kể bị cương thi đời thứ mấy cắn, tốc độ thi biến thật sự khiến người ta kinh hãi.

Khi Trần Hạo bước vào trong nhà, hai con cương thi vốn ẩn nấp trong bóng tối mở mắt ra, trực tiếp lật tung chiếc giường lên, lao về phía Trần Hạo mà cắn.

Đừng xem trước khi bị cắn là hai ông bà già ngay cả đi lại cũng có thể khó khăn, nhưng sau khi thi biến thành cương thi, vẫn lực lớn vô cùng, tốc độ nhanh nhạy.

Trần Hạo nhấc chân đá bay một con cương thi, Thái A Kiếm trong tay đâm vào tim con cương thi còn lại.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong nhà, Thái A Kiếm trong khoảnh khắc đâm xuống cũng phát ra một đạo kim quang, tiếp xúc với bộ phận thân thể cương thi phát ra một tràng tiếng xì xì, bốc khói đen.

Rút Thái A Kiếm ra, Trần Hạo đâm vào con cương thi còn lại.

Với thực lực hiện tại, loại khiêu thi cấp thấp như vậy cơ bản là mỗi kiếm một con. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết khiêu thi, đạt được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết khiêu thi, đạt được 50 điểm thưởng.] Hai con cương thi đã mang lại cho Trần Hạo 100 điểm thưởng, may mắn là cơ bản tương đương với việc cho không, cũng không có độ khó nên Trần Hạo cũng không thấy ít.

"Thật ghê tởm, không thể tìm một chỗ thoải mái hơn để ẩn nấp sao?" Con cương thi thứ ba bị Trần Hạo phát hiện trong một cống nước thối.

Có lẽ vì vấn đề thời gian, con cương thi này không kịp đi tìm những chỗ khác để ẩn nấp, chỉ có thể trốn trong cống nước thối. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết khiêu thi, đạt được 50 điểm thưởng.] Trên cống nước thối có một tấm ván gỗ, có thể che chắn ánh nắng mặt trời chiếu rọi.

Kết quả sau khi cương thi bị giết, trực tiếp rơi xuống cống nước thối, mùi vị xông lên khiến Trần Hạo suýt nữa nôn mửa.

May mắn là thi thể trực tiếp dùng một tấm phù dẫn hỏa lên là có thể đốt cháy, không cần phải vớt lên mới đốt được. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết khiêu thi, đạt được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết khiêu thi, đạt được 50 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết khiêu thi, đạt được 50 điểm thưởng.] ...

“Khó giải quyết rồi, có rắc rối lớn đây.” Sau khi Trần Hạo giết hơn mười con cương thi, phát hiện tất cả dấu chân còn lại đều tập trung ở cửa giáo đường, cũng có nghĩa là tất cả cương thi còn lại đều ẩn nấp trong giáo đường.

Lúc này trong giáo đường nằm ngổn ngang mấy chục con cương thi, từng con từng con tránh ánh nắng mặt trời chiếu rọi, ẩn nấp trong bóng tối.

Cũng có không ít cương thi và cương thi Tây Dương giống nhau đều ẩn nấp trong mật thất ở Tam Sát Vị.

Trần Hạo đứng bên ngoài giáo đường, đối mặt với tình thế hai lựa chọn: tiến vào hay đợi tối nay cương thi ra ngoài.

Giết cương thi cần phải tiến vào bên trong giáo đường, nhưng hiện tại trong giáo đường có quá nhiều cương thi, lại có cả cương thi Tây Dương và Đồ Long.

Cương thi càng lúc càng nhiều, cả giáo đường bên trong ngoài sát khí nồng đậm còn bao phủ đầy thi khí, nhìn có màu đen kịt, giống như một tầng sương đen che phủ tất cả, khiến người ta không nhìn rõ bên trong có gì.

Bên trong có mấy chục con cương thi, lại ở trên Tam Sát Vị, cộng thêm ngày trăng tròn, khiến chúng đặc biệt hung hiểm.

Trong tình thế không còn cách nào, Trần Hạo chỉ có thể đợi buổi tối mới ra ngoài, cố gắng hết sức giết chết những cương thi chạy ra ngoài vào buổi tối.

Chỉ sợ bên quán rượu, sẽ không giữ được.

Vạn nhất cương thi chạy đến đó, dọa người bên trong chạy loạn xạ, thì sẽ rắc rối.

Nhưng bỏ mặc không quản cũng không phải là cách, trong trấn

vẫn còn một số người không nghe lời ở lại.

Nếu không kịp thời ngăn chặn, không khéo ngày mai phải đối mặt không phải là mấy chục con cương thi nữa, có thể là mấy trăm con, thậm chí mấy ngàn con.

Bây giờ là giữa trưa, nếu bây giờ xuất phát, có thể đi xa, có thể đến những thôn làng, thị trấn xa hơn để ở lại một đêm.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Hạo chỉ có thể trao đổi với đội trưởng đội an ninh, để mọi người rút lui, đi ra ngoài tránh bão trước.

Mấy ngàn người vác đồ đạc rời đi thật sự rất hùng vĩ, may mắn là xung quanh Trấn Tuyền Tửu không có quá nhiều núi, đường đi bằng phẳng, thôn dân rút lui thuận tiện.

"Những người không muốn rút lui, ở lại trong quán rượu là được rồi." Tuy đã có người đi, nhưng vẫn còn hơn trăm người chen chúc trong quán rượu, may mắn là số lượng này tương đối dễ kiểm soát.

Chỉ cần không bị cương thi dọa đến tè ra quần, chủ động chạy ra ngoài tiêm kim, tin rằng cũng sẽ không có vấn đề gì.

Còn những người thà chết cũng phải ở lại nhà, người khác muốn chết thì có ngăn được sao?

Màn đêm dần buông xuống, Trần Hạo một mình đến gần giáo đường, chờ đợi.

Đêm trăng tròn, Trần Hạo không thể vào trong giáo đường, nhưng cương thi chủ động chạy ra ngoài, cậu cũng không khách khí mà thu lấy những điểm thưởng gần như cho không.

Trời tối hẳn, không quá mười giờ, cương thi trong giáo đường không nhịn được nữa, lũ lượt nhảy ra từ cửa sổ.

Cửa chính có trận pháp do Trần Hạo bố trí, những con cương thi

này hiển nhiên đã có một chút tư duy đơn giản, vì không muốn gây ra động tĩnh quá lớn, nên lũ lượt chọn cách đi qua cửa sổ.

"Gào!" Rời khỏi giáo đường, từng con cương thi ngẩng đầu nhìn mặt trăng trên bầu trời, từng con từng con lộ ra vẻ tham lam say mê, nhắm mắt lại hấp thụ ánh trăng.

Sau khi hấp thụ một lúc, nhanh chóng có cương thi nhảy tưng tưng rời đi, chúng có thể ngửi thấy mùi thức ăn ngon xung quanh.

Cương thi càng sơ cấp, thị lực càng kém, hành động chủ yếu dựa vào khứu giác, cách mấy chục, cả trăm dặm đều có thể ngửi thấy mùi người.

Khả năng khứu giác đó, nếu so với chó săn thì chắc chắn sẽ bị áp đảo ngay lập tức.

Chương 970

Bất kể trốn sâu đến đâu, chỉ cần có một tia hơi người lộ ra, trong phút chốc sẽ tìm thấy, rồi hôn hít nồng nhiệt, sau đó đồng hóa, cuối cùng các tu đạo giả chính phái sẽ giết chúng để trừ hại cho dân. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết khiêu thi, đạt được 50 điểm thưởng.] "Con thứ sáu!!" Đêm trăng tròn thì sao, cương thi bình thường chỉ là đến tống Thái cho Trần Hạo, vì vậy Trần Hạo nhanh chóng giải quyết sáu con cương thi.

Cương thi mạnh nhất trong giáo đường là cương thi Tây Dương, thứ này có thể miễn dịch một số pháp thuật phổ thông, Trần Hạo đành phải bảo lưu linh lực không dùng, về cơ bản dựa vào Thái A Kiếm để đánh giết cương thi.

Ngoài cương thi Tây Dương, còn có một sự tồn tại không dễ đối phó, đó là Đồ Long đạo trưởng. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết khiêu thi, đạt được 50 điểm thưởng.] Một con cương thi mặc trang phục triều Thanh bị Trần Hạo đâm chết, nhìn trang phục thì chắc hẳn là những người vận chuyển đồ cùng với Đồ Long, kết quả giả cương thi cuối cùng biến thành cương thi thật.

Một đám người xui xẻo, trực tiếp chạy đến dưới mí mắt cương thi Tây Dương để tặng đầu người.

Trần Hạo nói với con hẻm tối tăm: "Cần ta phải mời ngươi ra sao?

Ngươi biết phục kích ta trong ngõ hẻm, vậy chắc hẳn cũng nghe hiểu lời ta nói chứ." Thú vị, cương thi thành tinh rồi, lại còn biết sử dụng chiến thuật.

“Hắc hắc…” Tiếng cười lạnh lùng, khủng bố truyền ra từ bóng tối, một bóng người từ từ đi ra, há to miệng, lộ ra bốn cái răng nanh trong miệng, xoay đầu nhìn chằm chằm Trần Hạo.

“Đồ Long!!!” Trần Hạo hơi ngạc nhiên, trách không được lại biết phục kích, đợi mình chủ động dâng tận cửa, hóa ra Đồ Long chính là tên này.

Đồ Long vốn là cường giả Địa Sư bản địa, vì vậy bị cương thi cắn, sau khi thi biến thực lực sẽ mạnh hơn và thông minh hơn những cương thi khác.

Trong mắt Đồ Long, Trần Hạo là một miếng thức ăn ngon, chỉ là miếng thức ăn này thông minh, lại không chủ động tiến lên, rõ ràng mình đã cố ý lộ ra sơ hở đợi hắn dâng tận cửa rồi.

“Ta không đi tìm ngươi, ngược lại ngươi lại chủ động đến dâng chết rồi.” Thái A Kiếm chỉ vào cổ Đồ Long, đối phương chủ động chạy ra dâng chết, vừa vặn hợp ý Trần Hạo, đỡ phải đi khắp nơi tìm kiếm.

Giết Đồ Long trước, đợi ngày mai đi đối phó với con cương thi Tây Dương kia, sẽ dễ dàng hơn nhiều.

“Gào!” Đồ Long biến thành cương thi, cũng rất thông minh, biết phục kích, đáng tiếc Trần Hạo căn bản không mắc lừa.

Thức ăn không mắc lừa, Đồ Long gầm lên một tiếng, chủ động lao lên, cánh tay với móng tay sắc bén cào về phía Trần Hạo.

“Tự tìm cái chết!” Thái A Kiếm trong tay Trần Hạo chém vào cánh tay Đồ Long, Đồ Long thân thủ nhanh nhẹn, nhanh chóng tránh được, hai chân đá tới.

Trần Hạo thu kiếm tránh đi, nhảy ra mấy mét, hứng thú nhìn Đồ Long, tên này sau khi hóa thân thành cương thi một chút công pháp

luyện tập trước kia cũng không quên, vẫn có thể thành thạo sử dụng.

Tục ngữ nói hay lắm, lưu manh mà biết võ thuật thì ai cản nổi.

Cương thi mà biết võ thuật, ừm...

Tuy rằng khó dây dưa hơn một chút, nhưng nhân vật chính đẹp trai bức người của ta có thể chịu được.

Đồ Long giống như một con linh miêu, đủ loại nhảy lên nhảy xuống, càng khiến người ta đau đầu hơn là vì đã biến thành cương thi, lực lớn vô cùng, thân thể cũng cứng như sắt thép, công thế hung mãnh, khiến Trần Hạo cũng hơi chịu không nổi.

Đừng để bị cào, bị đá cũng phải mất một lúc mới hồi phục được.

Sau khi biến thành cương thi, về mặt võ thuật, hầu hết các khuyết điểm của Đồ Long đều bị xóa bỏ, cộng thêm đêm trăng tròn, khiến Đồ Long hung hăng không nói nên lời.

Trần Hạo vốn ôm ý định tỉ thí với Đồ Long lại ăn một vố.

Nếu trước khi chết, Đồ Long là một võ sư, vậy thì sau khi biến thành cương thi, trực tiếp bật hack biến thành võ thuật tông sư, loại võ thuật tông sư không có khuyết điểm, mạnh hơn không phải một bậc.

Xoa xoa cánh tay tê dại, Trần Hạo nhìn Đồ Long vẻ mặt hung tợn.

Mấy lần cậu định kết ấn sử dụng pháp thuật, nhưng đều bị Đồ Long tránh được.

May mà người đối đầu với Đồ Long là Trần Hạo, không phải các sư huynh khác.

Đổi lại là Tứ Mục đạo trưởng hay Thiên Hạc đạo trưởng thì sẽ nguy hiểm hơn.

Cửu Thúc thì có thể hư không họa phù đánh giết Đồ Long, nhưng

đổi lại là Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng thì khá nguy hiểm.

"!!!" Thấy Đồ Long gào thét lao về phía mình, móng tay hai cánh tay chĩa vào vai, Trần Hạo trực tiếp một đạo Chưởng Tâm Lôi dâng lên.

Một đạo lôi quang to bằng cánh tay bay ra từ tay Trần Hạo, va vào người Đồ Long, Đồ Long phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cả người bị lôi quang bao phủ, ngã xuống đất không ngừng co giật.

Bất kể là cương thi nào, đông tây nam bắc trung, chỉ cần là tà vật, thì đều là khắc tinh của lôi điện.

"Oanh!!" Cùng với tiếng kêu thảm thiết của Đồ Long, nửa bên thân thể trực tiếp bị nổ tung, thịt nát bay khắp trời, vương vãi đầy đất, Trần Hạo nhìn Đồ Long thê thảm vô cùng.

"Đồ Long cũng xứng dùng đạo hiệu đó ư, ngay cả rồng cũng chẳng đồ được, đúng là si tâm vọng tưởng." Đệ tử Đạo gia khi ra ngoài lập môn phái sẽ lấy đạo hiệu, ví dụ như Nhất Mi đạo trưởng, Tứ Mục đạo trưởng, Thiên Hạc đạo trưởng, nhưng cũng có một số người thích lấy những danh hiệu cao sang.

Đồ Long là một trong số đó, tuy thực lực không tệ, nhưng đạo hiệu Đồ Long, chỉ khiến hắn biến thành một trò cười.

"Đừng hòng chạy trốn, cửa sổ cũng không để lại cho ngươi một cái, chết đi!

Chưởng Tâm Lôi!" "Oanh!!" Lần nữa lôi quang từ phía sau va vào người Đồ Long, Đồ Long kêu thảm thiết ngã xuống.

Trần Hạo sẽ không cho phép có điểm thưởng nào từ tay mình trôi đi, huống hồ với thực lực của Đồ Long, giết chết chắc chắn có thể thu được không ít điểm thưởng.

“Kiếp sau làm người tốt nhé.” Thái A Kiếm trong tay chém đứt đầu Đồ Long, Trần Hạo ném một tấm phù dẫn hỏa rồi rời đi. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết cương thi, đạt được 3000 điểm thưởng.] Quả nhiên, điểm thưởng từ việc giết chết Đồ Long đã khiến tâm trạng Trần Hạo vô cùng vui vẻ, điều duy nhất không hài lòng là Thái A Kiếm tiêu hao nghiêm trọng.

Trần Hạo giết chết Đồ Long nhìn thì nhẹ nhàng, nhưng thực tế không hề dễ dàng.

Đổi lại người khác đối đầu với Đồ Long, không khéo sẽ biến thành một món ăn ngon.

Ngay cả Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng đứng trước Trần Hạo, cậu cũng không đánh giá cao.

Tuy rằng Đồ Long không cuồng bạo như một số quỷ vật trước đây, nhưng Trần Hạo cảm thấy tên này khó dây dưa hơn cả những quỷ vật trước đây, đối đầu với hắn, hầu hết các phù chú, pháp thuật đều không dùng được.

Khi còn sống là đạo sĩ, sau khi chết ý thức chiến đấu của thân thể vẫn còn nguyên, trong trường hợp biết rõ đang làm gì, muốn dán một tấm phù trấn thi lên đầu hắn cũng khó.

Chương 971

Tên này biết võ công!

Bản thân pháp cũng không tệ, huống hồ cộng thêm ưu thế tự nhiên của cương thi là da dày thịt béo, có thể đánh đến mức khóc cha gọi mẹ.

So với con cương thi trước đây ngoài cào ra chỉ biết cắn, thì cái này quả thực là trò trẻ con.

"Con thứ bốn mươi bốn!!" Nửa đêm, số lượng cương thi bị Trần Hạo giết đã đạt đến con số bốn mươi bốn, đồng thời cũng thu hoạch thêm gần 2000 điểm thưởng.

Cộng thêm điểm thưởng từ việc diệt sát Đồ Long, buổi tối bận rộn cũng kiếm được hơn 6000 điểm thưởng.

"An nghỉ đi!!

Kiếp sau làm người có não nhé." Hầu hết cương thi chạy ra từ giáo đường đều bị Trần Hạo lần lượt thu thập, nhưng trong thời gian đó vẫn có không ít người bị cương thi cắn chết.

Về việc này Trần Hạo chỉ có thể tiến lên bổ một kiếm, sau đó đốt thi thể đi, không để chúng biến thành cương thi gây họa cho nhân gian.

"Xung quanh không có cương thi nữa, số còn lại chắc hẳn đều ở gần quán rượu, dù sao bên đó người tương đối đông." Trần Hạo kiểm tra lại xung quanh, nhìn về phía giáo đường, tối nay cương thi Tây Dương không xuất hiện, lẽ nào tên đó ăn no rồi ngủ quên chưa tỉnh?

Lắc đầu, Trần Hạo thu Thái A Kiếm, chạy về phía quán rượu.

Trên đường đi Trần Hạo gặp một vài người ban đầu không tin, sau đó bị cương thi tấn công, hoặc bị dọa sợ hãi, thành nhóm chạy về phía

quán rượu, cậu tiện tay giải quyết.

Hà tất phải như vậy chứ, đi sớm không phải tốt hơn sao, quán rượu dù sao cũng có phát cấp và trận pháp tồn tại, ít nhất cũng an toàn hơn nhiều so với ở nhà.

Lòng người a!!

Quả nhiên là thứ phức tạp nhất trên thế giới.

"Chuyện gì vậy?" Khi Trần Hạo chạy đến quán rượu, phát hiện hiện trường một mảnh hỗn loạn, một đám người chen chúc lại một chỗ, có người hoảng hốt thất thố, có người khóc lóc thảm thiết, có người đang chửi rủa.

"Quán rượu bị cương thi tấn công, có người sợ hãi, chen lấn đẩy người khác ra ngoài." Đội trưởng đội an ninh cũng vẻ mặt khổ sở, khi cương thi đến, súng trong tay cũng vô dụng, căn bản không thể trấn áp đám đông.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo!

Trần Hạo cũng không biết nói gì, đủ mọi thủ đoạn đều đã dùng rồi, cương thi cũng không chạy vào, sợ hãi ư?

Lại còn chen lấn đẩy người khác ra ngoài, phục thật, tài thật!

Còn về việc bị chen lấn đẩy ra ngoài, Trần Hạo không cần hỏi cũng có thể đoán được.

Cương thi đến rồi, người đều sợ hãi, chen lấn về một hướng, kết quả những người ở bên đó bị đẩy ra ngoài, vừa vặn có cương thi đến, thế là người và cương thi tiến hành một cuộc hôn hít thân thiện, sau đó biến thành tình cảnh hiện tại.

Nói mạnh hơn một chút, những người này không phải bị cương thi giết hại, mà bị người khác giết, nếu không phải có người không tin

tự làm loạn đội hình, liều mạng chen lấn người khác muốn kéo giãn khoảng cách với cương thi, thì liệu có xảy ra chuyện như vậy không.

Trước đó Trần Hạo đủ mọi cách đảm bảo, tất cả mọi người cũng đều đồng ý rất tốt, nhưng vẫn xảy ra ngoài ý muốn.

Trần Hạo tuy không có mặt tại hiện trường, nhưng tin rằng, người của đội an ninh cũng đã cố gắng ổn định cục diện, nhưng nhìn là biết vẫn không có tác dụng.

Trần Hạo không nhịn được nghĩ đến mấy lần trong phim Cửu Thúc bắt quỷ bắt cương thi đều gặp vấn đề, tất cả đều bị một số người không liên quan làm hỏng, dẫn đến mọi nỗ lực đều đổ sông đổ biển, luôn có những kẻ kéo chân sau tồn tại.

Giết yêu, bắt quỷ, giết cương thi, đối với đệ tử Mao Sơn hay người trong giới tu đạo đều là chuyện bình thường.

Nhưng rơi vào người bình thường thì lại khác, ai nấy đều sẽ sợ hãi, chuyện như vậy cũng không thể nói ai đúng ai sai.

Trần Hạo cũng không nói lời ngốc nghếch "kiếp sau làm người tốt" nữa, người biến thành cương thi không nằm trong lục đạo luân hồi, không có kiếp sau, ngay cả quyền lợi luân hồi cũng không có, ném phù dẫn hỏa xuống, đốt cháy tất cả thi thể.

Một đêm không có chuyện gì, lặng lẽ trôi qua, sắc trời vừa sáng, vô số người bị dọa sợ hãi kéo gia đình rời khỏi Trấn Tuyền Tửu, không dám tiếp tục ở lại.

Trời vừa sáng, Trần Hạo đứng ở cửa giáo đường.

Bước vào trong giáo đường, Trần Hạo cẩn thận đi về phía mật thất, đá mạnh một cú vào cửa.

"Rầm!!!" Một tiếng động lớn, cánh cửa gỗ dày bị Trần Hạo mạnh mẽ đá tung, trong mật thất, có một chiếc quan tài đá, bên trong nằm

cương thi Tây Dương.

Khi cánh cửa bị Trần Hạo mạnh mẽ đá tung trong khoảnh khắc, cương thi Tây Dương tỉnh dậy.

Khác với cương thi bản địa, cương thi Tây Dương chỉ cần hấp thụ đủ máu người, sẽ trở về quan tài ngủ say.

"Gào!" Nắp quan tài dày bị đẩy ra, cương thi Tây Dương từ trong quan tài đứng dậy, tức giận nhìn Trần Hạo, vì giấc ngủ say bị gián đoạn, nó không vui.

Răng nanh của cương thi Tây Dương dài hơn nhiều so với cương thi bản địa, nhìn càng dữ tợn hơn.

"Gào!" Cương thi Tây Dương tức giận gầm thét, bay ra từ mật thất, áo choàng dài xòe ra xào xạc không ngừng, bay về phía Trần Hạo.

"Chưởng Tâm Lôi!!" Vào thời khắc mấu chốt Trần Hạo cũng không chút do dự mà phóng một đạo Chưởng Tâm Lôi lên.

"Oanh!!" Sấm sét to bằng cánh tay cấu thành một con giao long nhe nanh múa vuốt oanh một tiếng va vào cương thi Tây Dương, phát ra một tiếng động lớn, nổ đứt lìa một cánh tay của cương thi Tây Dương.

Sấm sét bao phủ lấy nó, mang theo sát thương không ngừng, liên tục.

Quả nhiên, bất kể là cương thi nào, một đạo Chưởng Tâm Lôi tiễn vong.

Cương thi Tây Dương căn bản không hiểu, Trần Hạo tên này không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay là phải lấy mạng.

"A!!!" Đứt một cánh tay, cương thi Tây Dương vung vẩy áo

choàng bay đi, một chiếc ghế lao về phía Trần Hạo, Trần Hạo chỉ có thể giơ tay đỡ, chiếc ghế nhìn thì chỉ là ném, nhưng thực tế là để phá cửa.

Cương thi Tây Dương bị thương nghiêm trọng, cần phải trốn vào trong mật thất ngay lập tức.

Trần Hạo sẽ không cho nó toại nguyện, cậu tiếp nhận chiếc ghế, một cú lăn mình, tiếp theo chiếc ghế lăn tròn mang theo lực xung kích quá lớn, đã rời khỏi cửa mật thất, cương thi Tây Dương trực tiếp bay về phía cửa mật thất.

Cửa bị tấm ván gỗ chắn, nó cũng không dừng lại.

Nhìn cương thi Tây Dương bay về phía tấm ván cửa, Trần Hạo ngược lại lộ ra một nụ cười hả hê.

"A!!" Giây tiếp theo, cương thi Tây Dương kêu thảm một tiếng rơi xuống, trên tấm ván cửa đều có tỏi và nước tỏi, đủ để uống một ấm.

"Đông!

Rơi xuống đất phát ra một tiếng động lớn, sau đó cương thi Tây Dương cũng đã thay đổi lớn, cánh tay còn lại cũng bị đứt.

Chương 972

Xin hãy tiếp tục biểu diễn, tôi sẽ không quấy rầy đâu.

Trần Hạo hứng thú nhìn cương thi Tây Dương biểu diễn, chủng loại biến dị này lại như thế nào, trên tấm ván gỗ có máu chó đen, trùng… xem xem.

"A!" Sau đó lại một tiếng kêu thảm thiết, cảnh ngộ bi thảm của cương thi Tây Dương, khiến Trần Hạo cũng có chút lòng không đành (hả hê).

Cứ biến đi, dù sao có biến gì cũng vô dụng, tỏi và máu chó, tuyệt phối đấy nhé.

"Chết đi!" Liên tiếp ăn hai vố, cương thi Tây Dương định dùng ghế phá hủy tấm ván gỗ, nhưng Trần Hạo làm sao có thể để nó toại nguyện, giơ tay một chiêu Chưởng Tâm Lôi bắn tới, nổ nát cả đầu cương thi Tây Dương. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết biến dị cương thi, đạt được 500 điểm thưởng.] Bị Chưởng Tâm Lôi đánh vào những chỗ khác, có thể còn sống được một thời gian, nhưng đầu cũng không còn, có hung ác đến đâu cũng vô dụng.

Cương thi Tây Dương cũng thật xui xẻo, bị Trần Hạo dùng đủ mọi cách khắc chế, nếu không có sự chuẩn bị từ trước, thì thật sự rất khó đối phó.

Không phải cương thi Tây Dương quá yếu, mà là Trần Hạo quá biến thái, nhân sinh bật hack thì không cần giải thích.

Nếu không sợ dẫn bạo Tam Sát Vị, Trần Hạo đã sớm xông vào giáo đường diệt cương thi Tây Dương rồi, đâu cần đợi đến bây giờ.

“Giáo đường không thể giữ, phá bỏ đi, nếu có dược liệu thì có thể xây dựng một ngôi miếu vũ, cúng bái một vị đại tiên.” “Cũng tốt để trấn áp âm khí, sát khí, thi khí trong Tam Sát Vị, mỗi ngày hương hỏa không ngừng, lâu dần, Tam Sát Vị sẽ tự động bị thanh trừ.” Sau sự kiện náo loạn cương thi, người Trấn Tuyền Tửu không dám lấy mạng sống ra đùa nữa, dưới sự dẫn dắt của tân trấn trưởng, không ít thanh niên chủ động giúp đỡ, phá bỏ giáo đường, sau đó xây dựng miếu vũ.

Còn về việc cúng bái đại tiên, Trần Hạo không nhúng tay vào, để trấn trưởng và cư dân trong trấn cùng quyết định.

Cương thi bị tiêu diệt, những người ra ngoài tránh nạn cũng lần lượt trở về, Trấn Tuyền Tửu nhanh chóng lại náo nhiệt trở lại.

Trần Hạo sau khi xử lý xong mọi việc thì nhận được phù truyền âm của Cửu Thúc.

“Sư đệ, sư huynh của ta ở Ma Ma Địa, nhờ ta đi giúp một chút việc, nhưng ta bên này có chút việc không đi được, nên xem đệ có thể chạy một chuyến không.” Về vị sư huynh Ma Ma Địa này, Cửu Thúc không mấy khi muốn nhắc đến.

Nhưng là đồng môn sư huynh đệ, quan hệ tuy không tốt lắm, nhưng khi hắn cầu Cửu Thúc giúp, Cửu Thúc cũng không tiện cứng rắn từ chối, nên đành nhờ Trần Hạo đi.

“Nhậm Gia Trấn ở phía Bắc.” Trần Hạo có chút tò mò, nghĩ kỹ lại, hình như trong phim của Cửu Thúc quả thực có xuất hiện hai Nhậm Gia Trấn.

“Ừm, Nhậm Gia Trấn ở phía Bắc đó, ta đã tìm hiểu rõ rồi.” “Được, sư huynh, vậy đệ bây giờ sẽ đi Nhậm Gia Trấn.” Trần Hạo gật đầu đồng ý.

Bây giờ Cửu Thúc giao việc này cho cậu, cũng là một loại tín

nhiệm, hơn nữa đi du lịch ở đó cũng không tệ, tiện thể giúp một tay thì tốt, tiện thể có thể kiếm thêm ít điểm thưởng.

Cương thi trong phim không sợ pháp thuật, chỉ sợ tiêm kim, thật sự rất mới lạ.

Cương thi mà chỉ sợ tiêm kim, sở dĩ có thể chạy khắp nơi ban ngày, mấu chốt nhất là hormone trong cơ thể chúng, chỉ cần rút hormone ra thì dễ đối phó rồi.

Cuộc đời trên thế, luôn cần một chuyến đi như vậy.

Sau khi nhận được thông báo của Cửu Thúc, Trần Hạo thu dọn đồ đạc, rồi ra cửa.

Có lẽ đợi lần sau trở về, sẽ không còn là lúc đang du lịch nữa.

Trấn Tuyền Tửu cách Nhậm Gia Trấn mấy trăm dặm, Trần Hạo nhanh chóng chạy đường, cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Mang theo đồ đạc, mang theo hành lý, mang theo quần áo, Trần Hạo bắt đầu lên đường.

Vốn dĩ tưởng trên đường có thể gặp một số thứ bẩn thỉu, để kiếm thêm chút điểm thưởng, nhưng trên đường một mạch gió êm sóng lặng, an toàn đến Nhậm Gia Trấn.

Yêu ma quỷ quái người khác hận không thể cả đời không gặp, nhưng Trần Hạo thì ngược lại hy vọng những tên này chủ động xuất hiện, biến thành điểm thưởng nhỏ trong tay mình.

"Không ngờ lại náo nhiệt đến vậy!" Mặt trời vừa ló dạng, Trần Hạo đã đến Nhậm Gia Trấn, nhìn quy mô và lượng người qua lại, phát hiện cả Nhậm Gia Trấn cũng vô cùng náo nhiệt.

Tìm một quán ăn gọi chút đồ ăn.

Khi đi ngang qua một quán rượu nhỏ, Trần Hạo đột nhiên cảm

giác được một luồng khí tức của người tu đạo, Trần Hạo liếc nhìn một cái rồi dở khóc dở cười lắc đầu, đi vào quán rượu.

Cũng giống như trong phim, Ma Ma Địa đang móc ngón chân, ngoáy mũi, đồng thời ở đó ăn uống no say, một thanh niên trẻ tuổi cách đó không xa thỉnh thoảng lại liếc nhìn hắn một cái, rồi vội vàng cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Sự xuất hiện đột ngột của Trần Hạo khiến Ma Ma Địa ngẩn người một lát, sau đó bỏ chân xuống, nghiến răng cắn một miếng đùi gà trong tay: "Ai vậy, ta có quen ngươi không?" "À à, có lẽ ngươi không nhận ra ta, nhưng ta chắc hẳn nhận ra ngươi." Trần Hạo nói, trong đầu ngón tay ngưng tụ ra một đạo lôi quang, hai mắt hơi híp, nhìn chằm chằm Ma Ma Địa.

Nói thật, Trần Hạo đối với Ma Ma Địa rất thất vọng, Ma Ma Địa tự lập môn hộ hành tẩu giang hồ, vậy mà chỉ có cảnh giới Nhân Sư trung kỳ, miễn cưỡng đạt được điều kiện xuất sư mà thôi.

Nhưng Trần Hạo thật sự không hiểu, loại người như vậy, lấy tự tin ở đâu mà lại dám đối đầu với Cửu Thúc?

Quả nhiên, sau khi nhìn thấy lôi quang trên ngón tay Trần Hạo, mắt Ma Ma Địa đều trực tiếp co rút lại.

"Mao Sơn Chưởng Tâm Lôi!

Cũng là đệ tử Mao Sơn.

Đệ tử của ai, Lâm Cửu hay Thạch Kiên?" "À à, quả nhiên đúng như sư huynh ta nói, Ma Ma Địa dù giương cao danh nghĩa Mao Sơn, nhưng bây giờ ngay cả sư huynh sư đệ cũng không gọi." "Chậc chậc, một tu vi Nhân Sư trung kỳ mà ai cho ngươi cái tự tin cuồng vọng như vậy?" "Sư huynh." Ma Ma Địa nhíu mày nhìn Trần Hạo: "Sư huynh mà ngươi vừa nói là Lâm Cửu?" Trần Hạo gật đầu.

“Không thể nào, đồng môn trong phái ta không dám nói đều quen, đều thân, nhưng ta có thể nói đều đã gặp, chưa từng có một nhân vật như ngươi.” “Ngươi rốt cuộc là ai?” Ma Ma Địa đập bàn đứng dậy.

Nhưng Trần Hạo không cho hắn cơ hội, khí thế bàng bạc trong khoảnh khắc áp bức xuống, trên đầu Ma Ma Địa lập tức toát ra một tầng mồ hôi lạnh, cơ thể hắn càng không tự chủ được mà ngồi lại xuống, ngay cả đầu cũng cúi thấp xuống.

Trần Hạo mới hài lòng gật đầu: “Chưa nghe, không có nghĩa là không có, Mao Sơn không chỉ có một mạch, trong hệ của các ngươi có mấy chi nhánh lận, bây giờ có thể nói chuyện đàng hoàng chưa?” “… Thiên Sư, không thể nào!” Ma Ma Địa thật sự bị chấn động rồi.

Trần Hạo thực sự quá trẻ, Thạch Kiên và Cửu Thúc hai vị sư huynh được gọi là thiên tài, hiện tại cũng chỉ là Địa Sư trung kỳ mà thôi?

Thiên Sư trẻ tuổi như vậy đã bao nhiêu năm không xuất hiện rồi!

Trần Hạo cười lạnh: “Không có gì là không thể, Lâm Cửu sư huynh đã là Địa Sư hậu kỳ, Cương Thi đạo trưởng Mao Tiểu Phương càng có thể là cao thủ cấp Thiên Sư, ngươi còn nghi ngờ gì nữa?” “…” Ma Ma Địa không nói gì nữa, trong đầu không ngừng vang vọng một câu nói, Lâm Cửu Địa Sư hậu kỳ, Lâm Cửu Địa Sư hậu kỳ.

Rất lâu sau, hắn mới nặng nề thở dài một hơi, vốn dĩ hắn và Lâm Cửu cả đời bất hòa, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị Lâm Cửu bỏ xa.

Từng cho rằng sư phụ không công bằng, nhưng bây giờ mới hiểu, tất cả đều bị chứng hoang tưởng áp bức.

Nhưng dù đã thừa nhận, hắn vẫn không phục sự cường thế của Trần Hạo.

“Tại sao lão tử ăn cơm, lại có người đến gây phiền phức cho lão tử.

Lão tử nhờ giúp đỡ, không phải tìm phiền phức.

Chương 973

Dù là Thiên Sư thì sao, lão tử không vừa ý thì không vừa ý.” Nhìn ánh sáng trong mắt Ma Ma Địa, Trần Hạo khẽ cười: “Không phục?” “Không phục, ta đương nhiên không phục, tu vi ngươi có mạnh đến đâu, ta đây cũng là sư huynh [của Lâm Cửu] đó chứ?” “Mà lại đối xử với đồng môn sư huynh như vậy, ta gọi Lâm Cửu giúp, chứ không gọi ngươi giúp.” Ma Ma Địa lạnh lùng hừ một tiếng, lần nữa ngoáy mũi bắt đầu ăn cơm, đồ ăn thật thơm.

“À, vậy à.

Giờ chuẩn bị chưa?” Trần Hạo cười lạnh.

Rầm!

Ma Ma Địa lập tức ngồi phịch xuống ghế, vẻ mặt biến đổi khôn lường, bỗng chốc vung một nắm tiền đồng xuống bàn, rồi ngoảnh ra sau hét lớn: “A Cường, đi, ta đi nhà ông Nhậm!” “A!

A, được, đi ngay!” A Cường đang ăn cơm bỗng đứng bật dậy, vứt bát cơm xuống bàn, rồi chạy theo Ma Ma Địa ra ngoài.

Nhìn bóng lưng hai người, khóe miệng Trần Hạo khẽ nhếch lên nụ cười lạnh, phải cho Ma Ma Địa một bài học, nếu không ông ta còn không biết sẽ làm ra những chuyện điên rồ hơn.

Sau khi Ma Ma Địa rời đi, Trần Hạo mới bước đến cửa quán rượu, nhưng ngay sau đó lại quay người đi vào, nói với tiểu nhị bên trong: “Cho ta mấy món tủ, thêm một phần sủi cảo, cuối cùng mở cho ta một phòng khách, phải là loại tốt nhất!” Lúc này, sau một đoạn đường dài chạy vội vã, ba thầy trò Ma Ma Địa cũng cuối cùng đến nhà họ Nhậm.

Chỉ là kịch bản không giống như Ma Ma Địa nghĩ, khi không thấy thi thể của lão thái gia, cha của Nhậm Châu Châu trực tiếp thông báo đội bảo an, bắt giữ ba người Ma Ma Địa, không cho chút cơ hội nào để biện giải.

"Này, không thể bắt tôi, thi thể lão thái gia Nhậm thật sự đã biến thành cương thi rồi, chỉ có tôi mới có thể chế phục cương thi, mau thả tôi ra!" "Nếu không xảy ra chuyện gì, ai sẽ chịu trách nhiệm đây!?" Trong phòng giam của đội bảo an, Ma Ma Địa nắm lấy song sắt la lớn với người bên ngoài.

Cạch, cổng lớn bên ngoài sân bị người ta mở ra, sau đó một người đàn ông bước vào với dáng đi của một lão gia, tay cầm khăn trắng lau tay.

"Tào đội trưởng, mau thả tôi ra, bên ngoài thật sự có cương thi đó, đến lúc đó cương thi cắn người thì hỏng bét!" Nhìn thấy người đến, Ma Ma Địa càng kêu to hơn.

Tào đội trưởng cười lạnh bước vào: "Ồ, cương thi à?

Nói thật, tôi lớn đến thế này chưa từng thấy cương thi bao giờ, có cương thi thì kéo nó ra cho tôi xem thử." "Tào đội trưởng,…" "Thôi đi, làm mất thi thể lão thái gia Nhậm là sự sỉ nhục lớn nhất đối với người đã khuất, theo quy định của tôi, cả ba người không ai thoát được, đến lúc đó sẽ bị lôi ra xử bắn hết!" Tào đội trưởng hừ lạnh một tiếng, sau đó quay người nói: "Canh giữ cẩn thận cho tôi, lão gia Nhậm đã đặc biệt dặn dò, nếu để xổng một đứa thì tôi sẽ xử bắn các người ngay lập tức!" "Vâng!!!" Mười đội viên bảo an bên ngoài lập tức đứng nghiêm, lớn tiếng đáp lại.

A Hào khóe miệng hơi co giật, đi đến bên cạnh Ma Ma Địa: "Sư phụ, làm sao bây giờ?" "Không sao!" Ma Ma Địa thở ra một hơi đục, sau đó dứt khoát ngồi xuống đất: "Cương thi nhất định sẽ xuất hiện,

đến lúc đó chúng nó không đối phó được cương thi, chắc chắn sẽ phải cầu xin chúng ta." "Dám đối xử với ta như vậy, cứ để chúng nó nếm mùi khổ sở một chút." "… Sư phụ, người không quên vị tiểu sư thúc lúc ăn cơm đó sao?" A Cường lúc đó có chút mơ hồ, không khỏi tự chủ hỏi một câu.

Khoảng nửa đêm, cả trấn hoàn toàn yên tĩnh, đa số người dân đều trốn vào nhà mình, ánh đèn mờ ảo lung lay bất định.

Trong khách sạn, Trần Hạo đứng bên cửa sổ, chắp tay sau lưng nhìn về cuối con đường.

Sau khi cương thi tỉnh lại, chắc chắn sẽ hút máu người, còn hai tên trộm xác người nước ngoài kia, chắc cũng giống như trong phim, sẽ bị cắn chết, vì vậy nếu không có gì bất ngờ, Nhậm Thiên Đường đêm nay chắc chắn sẽ xuất hiện.

Trên phố chỉ có vài người cũng đội mũ giáp phòng cương thi giống như trong phim, tay cầm một cây gậy cảnh sát, tất cả đều được trang bị đầy đủ, Trần Hạo nhìn thấy cũng bật cười.

Nhưng lúc này những người đi trên phố đều hóa trang, để phòng cương thi, những người sợ chết đều sẽ bỏ ra một cái đại dương để mua một bộ trang bị như vậy, khiến ví tiền của Tào đội trưởng phình to, cười khà khà đến mức không ngủ được.

Cần phải tìm người giúp đỡ, chẳng lẽ thật sự phải thả ba thầy trò Ma Ma Địa ra?

Trần Hạo đã có một kế.

Thả người ra là điều tất yếu, dù sao cũng cần người giúp, một mình Trần Hạo cũng không đủ nhân lực, nhưng thả người ra lại là cả một môn học vấn.

Dường như đêm nay có người sẽ bị cương thi cắn chết, kết quả bị

Trấn trưởng và các nhà giàu trong trấn ép buộc, Tào đội trưởng tức giận, muốn ba người Ma Ma Địa lập công chuộc tội, nếu không sẽ xử bắn.

Không biết hai kẻ xui xẻo nào trúng thưởng đây.

Đêm đó đứng bên cửa sổ Trần Hạo nghe thấy hai tiếng kêu thảm thiết, không khỏi lắc đầu, không tự tìm chết thì sẽ không chết, đừng nói một lớp sắt, dù có cả người bằng thép tấm, cương thi cũng cắn phá được.

Ngày thứ hai, đội bảo an trực tiếp bị bao vây, hai thi thể đặt ngay trước mắt mọi người, không ai ngoại lệ, cả hai đều bị cương thi cắn chết.

Có thể thấy lão thái gia cương thi ngoài việc không thể bị giết ra, thi độc cũng không mạnh, nếu không thì đã qua một đêm rồi, thi thể cũng không xảy ra thi biến.

"Tào đội trưởng, chính những thứ ông phát minh ra đã hại chết mọi người." Trấn trưởng chống gậy chỉ vào mũi Tào đội trưởng mắng xối xả: "Ông xem ông bày ra cái ý thối nát gì thế này, mấy thứ này căn bản không chặn được cương thi, tôi thấy ông là đồ phế vật!!!" "Ba ngày, tôi cho ông ba ngày thời gian, nếu trong ba ngày ông không bắt được cương thi, tôi sẽ cho ông về nhà nhặt phân bò!!!" Tào đội trưởng cảm thấy oan ức, Trấn trưởng căn bản không cho cơ hội giải thích, ba ngày thời gian, hoặc là bắt cương thi, hoặc là cút đi.

Lạ thật, lão thái gia Nhậm khác với các cương thi khác, lại không lập tức tìm người thân để cắn, ban ngày cũng có thể xuất hiện, đa số pháp bảo và pháp thuật đều không có tác dụng.

Kết quả là khi nghe thấy âm thanh phát ra từ đồng hồ bỏ túi của Nhậm Châu Châu, nó sẽ đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Bài ca "Chim sẻ rơi xuống nước".

Bài đồng dao cổ, lại được cương thi thích nghe.

Trần Hạo không khỏi nghĩ thầm, lão thái gia Nhậm có sở thích đặc biệt, mặc dù trong đó một phần lớn có thể là do yếu tố thích cháu gái.

Nghe bài đồng dao, Trần Hạo liên tưởng đến cốt truyện cương thi nhạc ban đầu, ba thầy trò Ma Ma Địa để bắt cương thi, huýt sáo vang lên, có thể khiến người ta cười chết.

Mặc dù cương thi bị dẫn ra, nhưng cũng mệt chết nửa người, không cách nào tiêu diệt được cương thi.

"Tiểu thư Nhậm, chào cô!" Trần Hạo trong đám đông nhìn thấy Nhậm Đình Đình và Nhậm Châu Châu đang đứng xem.

"Trần đạo trưởng, cậu cũng ở đây à, nếu cậu ở đây thì tốt rồi!" "Cậu xem cương thi này phải đối phó thế nào, tối nay nó lại chạy ra thì sao?" Lão thái gia cương thi, Nhậm Đình Đình là cháu gái, so với lão thái gia cũng ôn hòa hơn, không lập tức tìm người thân để cắn.

Trần Hạo cau mày: "Khá phiền phức, cương thi này không phải cương thi bình thường, cần thủ pháp đặc biệt, hơn nữa tôi cần người giúp." "À phải rồi, tiểu thư Nhậm, đồng hồ bỏ túi của cô em họ có thể cho tôi mượn vài ngày được không?" "Được thôi." Nhậm Châu Châu cũng không nói nhiều, tháo đồng hồ bỏ túi đưa cho Trần Hạo.

Khi Trần Hạo đưa tay ra nhận, Nhậm Châu Châu cẩn thận nói: "Đạo trưởng, chị tôi cũng đã kể cho tôi nghe chuyện của cậu, nên tôi cũng yên tâm, nhưng cậu có thể cẩn thận một chút không, đây là món quà ông nội tặng cho tôi đấy." "Yên tâm đi, đồng hồ bỏ túi sẽ không có vấn đề gì." Thật ra một cái đồng hồ bỏ túi không phải là thứ chính quy, nhưng cái đồng hồ bỏ túi này lại có ý nghĩa kỷ niệm.

Mở đồng hồ bỏ túi ra, âm nhạc "Chim sẻ rơi xuống nước" từ từ

vang lên, Trần Hạo lập tức đóng đồng hồ bỏ túi lại, để khỏi cương thi thật sự vọt ra.

Quả thật, trong thời đại này đồng hồ bỏ túi là của hiếm, Trần Hạo khi không có việc gì làm, thích yên tĩnh nghe nhạc.

Pin điện thoại không bền, đành phải dự bị một cái MP4, nhỏ gọn tiện mang theo, sạc một lần có thể dùng rất lâu, chỉ là mấy thứ này đều đã ở bên ngoài rồi.

Mặc dù cũng đã theo thế giới này, nhưng lúc này thực sự không tìm được chỗ sạc, đành phải cất đi, không nỡ dùng.

Trần Hạo cất đồng hồ bỏ túi nói: "Tôi cần người giúp đối phó cương thi, ba thầy trò Ma Ma Địa khá thích hợp, nhưng tôi sẽ không chủ động đi tìm giúp đỡ, Tào đội trưởng có thể giúp tôi một tay." Ma Ma Địa đầy rẫy thói quen xấu, đều là do bị chiều mà ra, Trần Hạo và Cửu Thúc giống nhau, sẽ không chiều chuộng.

Phiền phức là do ông ta gây ra, người giúp đỡ, phải đi cầu xin người khác, Trần Hạo không có cái kiểu nhân cách ti tiện đó.

Yêu cầu cũng là do ba thầy trò Ma Ma Địa phải cầu xin mới đúng, còn việc ba thầy trò có được thả ra hay không, Trần Hạo không lo lắng, chỉ cần Tào đội trưởng không ngốc, sẽ thả ra.

Trấn trưởng và các gia đình giàu có trong trấn sẽ cùng nhau gây áp lực cho Tào đội trưởng, cho ba ngày thời gian, Tào đội trưởng nếu không từ bỏ thân phận đội trưởng đội bảo an, thì phải thả họ ra.

"Uy uy uy, tuyệt đối đừng làm loạn a!!!" Trong phòng giam, Ma Ma Địa sợ hãi hét lên, A Hào và A Cường thậm chí còn sợ đến mức tè ra quần.

Bị các nhà giàu trong trấn liên hợp phê phán một trận, bị đe dọa chỉ cho ba ngày thời gian, Tào đội trưởng tức đến mức muốn giết người,

mọi chuyện là do ba thầy trò Ma Ma Địa gây ra, ngày tháng của họ chắc chắn sẽ không dễ chịu.

Chương 974

Cuối cùng sẽ phải thả ra, nhưng một phen đe dọa, đánh đập là không thể thiếu.

Không, các loại hình cụ trực tiếp được mang vào phòng giam, Tào đội trưởng dùng một khối sắt nung đỏ châm một điếu thuốc, cầm khối sắt đó khoa tay múa chân trên người ba thầy trò Ma Ma Địa.

Dường như đang tìm một chỗ thích hợp, để lại một ký ức không thể xóa nhòa suốt đời.

Khối sắt nung đỏ dính vào da thịt, mùi vị đó khiến người ta nhớ mãi không quên.

"Tôi làm loạn sao?" Tào đội trưởng lộ ra vẻ mặt khoa trương, miệng ngậm thuốc: "Tôi làm loạn không phải vì bị ép sao!" "Dám gây chuyện trên địa bàn của tôi, bây giờ cương thi cắn người, áp lực của tôi lớn, tôi không nên làm loạn sao?" "Tôi nói cho ông biết, nếu thông minh thì hãy thả tôi ra, nếu không cương thi sẽ cắn nhiều người hơn." Ma Ma Địa đi nam chạy bắc, mặc dù đạo hạnh không ra gì nhưng kiến thức không nông cạn, biết Tào đội trưởng muốn hù dọa, sau đó bắt mình đi bắt cương thi.

Đã như vậy, thì phải nắm quyền chủ động trong tay mình.

"Ha ha ha.

Không biết bây giờ có đạo trưởng nào ở trấn Nhậm gia không nhỉ." Ma Ma Địa không nói gì mà đã đổi lại một nhóm người chế giễu.

"Ba ngày!!!" Tào đội trưởng giơ ba ngón tay, đe dọa: "Tôi chỉ cho cậu ba ngày thời gian, nếu trong ba ngày cậu không thể phối hợp với Trần đạo trưởng bắt được cương thi, thì đừng nói đến mấy hình cụ

này, lúc đó tôi mời cậu ăn đạn!" "Mặc dù có thể không giết được Trần Hạo, nhưng ai cũng đừng hòng chạy thoát, tôi sẽ luôn bố trí người theo dõi." Ma Ma Địa tức chết đi được, muốn một nhát bóp chết Tào đội trưởng đang làm mưa làm gió đó.

"Sư phụ, mau đồng ý đi a!!!

Mau đi a!!!" A Hào sắp khóc rồi, khối sắt nung đỏ trên tay Tào đội trưởng hầu như đã chạm vào mặt cậu ta.

A Hào cảm thấy lông tơ trên mặt đều bị cháy khét, nhiệt độ cao truyền qua khối sắt, khiến da mặt cậu ta đều đỏ lên.

Sợ Tào đội trưởng thật sự làm vậy trên mặt, A Hào vội vàng la lớn.

"Dừng tay, tôi đồng ý!!!

Mau bỏ thứ đó ra!!!" Mặc dù ngày thường luôn thích bắt nạt đánh mắng đồ đệ, nhưng thấy A Hào sợ đến mức đó, Ma Ma Địa cũng không thể cứng rắn được nữa.

Chủ động quyền cứ đi gặp quỷ đi.

Chủ động quyền quan trọng thật, nhưng so với an toàn tính mạng thì cái nào quan trọng hơn?

"Ngoan lắm." Thấy câu trả lời thỏa đáng, Tào đội trưởng đặt đồ vật trong tay xuống, dùng sức nhéo nhéo mặt A Hào.

"Nhớ kỹ, chỉ có ba ngày thời gian, trong ba ngày bắt được cương thi mọi người bình an vô sự, nếu không đừng trách tôi nhé, hắc hắc." "Biết rồi, mau thả tôi ra." Ma Ma Địa thiếu kiên nhẫn nói, một khắc cũng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này, không phải một con cương thi thôi sao mà phải làm ầm ĩ đến mức này, đi phối hợp với Trần Hạo.

“Không vấn đề.” Tào đội trưởng cũng cười nham hiểm: “Được thôi, thả cậu ra, cần phải phối hợp với Trần đạo trưởng bắt cương thi bất cứ lúc nào!!!” “Vâng, đội trưởng!!!” Bị giam mấy ngày, ba thầy trò người đầy mùi hôi thối cuối cùng cũng nhìn thấy ánh mặt trời, bước ra khỏi nhà tù.

A Hào và A Cường hai người chân run lẩy bẩy, vừa rồi suýt nữa thì sợ tè ra quần.

Các loại hình cụ hoa mắt chóng mặt khiến cúc hoa của họ cũng nở rộ.

“Đồ vô dụng!!!” Ma Ma Địa tức đến tái mặt, hừ lạnh một tiếng, đi ở phía trước, cần phải tìm chỗ nào đó để rửa sạch mùi hôi trên người.

“A Hào, đi tìm người của đội bảo an, lấy đồ nghề của ta về.” “A Cường, đi dò la xem, vị tiểu sư thúc kia ở đâu.” Không có đồ nghề thì không thể bắt cương thi, tương tự không có thông tin cũng không thể bắt cương thi.

Thằng nhóc này, thật sự không thả ta ra!

Vừa nhìn thấy Trần Hạo, Ma Ma Địa tức đến mức tim muốn nổ tung, đều là đồng môn, bảo giúp đỡ, lại cứ trơ mắt nhìn ba thầy trò trong tù chịu tội, quá đáng ghét.

Không phải một con cương thi thôi sao, tôi không tin tôi không có sự giúp đỡ mà không thể bắt được nó.

Ma Ma Địa cảm thấy không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng chỉ sau khi tự mình đánh một trận với cương thi, mới hiểu được, lão gia Nhậm hung tàn đến mức nào.

Trần Hạo còn không dám tùy tiện chạm vào sự tồn tại đó, bắt được thì là si tâm vọng tưởng.

“Sư phụ, con tại sao phải đi tìm hắn?” A Cường có chút không

vui, dù sao Trần Hạo cũng đã giúp đỡ, nhưng lại trơ mắt nhìn ba thầy trò bị nhốt trong tù mà không cứu.

Đối với Trần Hạo, ba thầy trò Ma Ma Địa trong lòng oán niệm vô hạn lớn.

Ma Ma Địa lườm A Cường một cái: "Không tìm, ngươi biết cương thi ở đâu sao?" "Mời tôi ăn cơm sao?" Chỗ ở của Trần Hạo không khó tìm, biết ở trấn Nhậm gia có một người có thể hàng yêu trừ ma, Trần Hạo đã nổi tiếng ở trấn Nhậm gia, hỏi bừa là biết địa chỉ ở đâu.

"Trước đây, tôi đã sai." Có việc cầu người, đành phải cúi đầu, Ma Ma Địa mặt dày mời Trần Hạo ăn cơm.

Trần Hạo cảm thấy kỳ lạ, Ma Ma Địa mời mình ăn cơm giống như chuột vàng chúc tết gà, không có ý tốt.

Chắc chắn có chuyện muốn nhờ.

"Được!" Trần Hạo cũng không từ chối, đều là một mạch Mao Sơn, miễn cưỡng coi là một sư huynh, không nhìn mặt tăng thì nhìn mặt Phật, làm quá căng thì Cửu Thúc cũng khó coi.

Cá hấp, gà luộc, ngỗng hầm, thịt bò cay, các loại món ngon bày la liệt trên bàn, có thể thấy, Ma Ma Địa lần này vô cùng thành ý.

Bốn người ngồi hai bên bàn, nhưng không ai động đũa.

Ma Ma Địa cầu người, Trần Hạo không động đũa thì ông ta cũng đành phải nhịn.

Nhưng Trần Hạo thì sao, nói thật, không muốn ngồi ăn cơm cùng Ma Ma Địa, nể mặt là một chuyện, nhưng đối diện ăn cơm lại là chuyện khác.

Ăn cùng một người đến đũa còn cầm không vững, dùng tay bốc,

vừa ăn vừa ngoáy mũi, móc răng, Trần Hạo thật sự không thể nuốt trôi.

Cảnh tượng đó thật sự làm chói mắt, không biết A Hào và A Cường làm sao kiên trì đến bây giờ.

Trần Hạo gắp một cái đùi gà ăn, cuối cùng cũng hiểu chỉ cần mình không động đũa, thì không ai dám ăn.

"Được rồi, sư huynh tìm tôi có việc, tuy tôi không quá thích, nhưng sư huynh đã nhờ tôi giúp, thì tôi nhất định sẽ giúp." "Ăn cơm, ăn cơm, tôi ăn cơm trước đã!" Trong đội bảo an liên tục uống mấy ngày cháo loãng, ba thầy trò Ma Ma Địa miệng đều sắp nhạt nhẽo ra rồi, một bàn mỹ thực bày ra trước mặt, sao mà nhịn nổi.

A Hào và A Cường cầm đũa bắt đầu ăn, nuốt chửng như hổ đói, Ma Ma Địa đã sớm không nhịn được cũng bắt đầu buông lỏng tay chân ăn uống.

Theo thói quen gác chân lên ghế, vứt đũa xuống, vừa ăn vừa móc răng.

Ăn được một lúc, vứt xương gà sang một bên, ngoáy mũi rồi lại tiếp tục ăn.

Ăn cơm kiểu này thì cũng chịu, cảnh tượng đó thật sự làm chói mắt, Trần Hạo không dám nói mình yêu sạch sẽ đến mức nào, nhưng ăn cơm kiểu này thật sự không chịu nổi.

Trần Hạo cũng không tiếp tục động đũa nữa, khoanh tay, nhìn ba thầy trò Ma Ma Địa tiếp tục biểu diễn.

Nói thật, A Hào và A Cường có thể trong tình huống ăn uống như Ma Ma Địa mà sống đến bây giờ, sức sống cũng vô cùng ngoan cường.

Chương 975

Ít nhất, về mặt kháng độc thực phẩm thì sức đề kháng thật sự quá ngoan cường.

A Hào và A Cường mặt đỏ bừng, nhưng với phương châm no bụng trước, hai người chỉ có thể giả vờ không nhìn thấy, tiếp tục ăn như hổ đói, ngược lại Ma Ma Địa bị Trần Hạo nhìn đến mức da đầu tê dại.

Trần Hạo nhìn mà không nói, cũng không ăn cơm, khiến Ma Ma Địa với cái mặt dày như tường cũng dừng lại, bỏ xương trong tay xuống, hỏi.

"Sư đệ, không ăn sao?" "Tôi ăn no rồi." Trần Hạo khẽ lắc đầu, nói cho người khác biết là đừng tức giận, tôi tại sao không ăn, trong lòng không có chút khái niệm sao?

"Sư huynh tìm tôi có việc gì thì nói thẳng đi, mọi người đều có thời gian hạn chế, tôi biết Tào đội trưởng đã thả sư huynh ra, chắc chắn có mục đích." Có chuyện gì thì nói thẳng, đừng nói vòng vo.

Ma Ma Địa sao lại không biết Trần Hạo đang chê mình ăn uống ghê tởm, nếu Cửu Thúc ngồi ở đây, Ma Ma Địa bảo đảm lập tức nổi giận.

Cửu Thúc bị đắc tội, tức giận một trận rồi thôi, nhưng Trần Hạo thì không giống, đắc tội rồi thì đó là thật sự đắc tội rồi.

Đáng tiếc, người ngồi bên cạnh là Trần Hạo chứ không phải Cửu Thúc.

"Tào đội trưởng muốn tôi bắt cương thi trong vòng ba ngày, vì vậy tôi dẫn A Hào và A Cường đến tìm cậu, nhờ cậu giúp đỡ, nói cho tôi

một ít thông tin hữu ích, Trần Hạo tôi hy vọng cậu có thể bán một ít đồ cho tôi." Vốn là muốn hỏi tin tức, cộng thêm mua đồ nghề.

Trần Hạo chợt hiểu ra, ba ngày thời gian gấp rút, không chuẩn bị gì, không khéo ba thầy trò đều phải bị bắt đi ăn đạn.

"Đương nhiên, cần bao nhiêu tiền, sư huynh tuyệt đối sẽ không thiếu một đồng." Ma Ma Địa có lẽ sợ Trần Hạo cho rằng mình đang chiếm tiện nghi, Ma Ma Địa vội vàng bảo đảm, tuyệt đối sẽ trả đủ tiền, đương nhiên trong đó cũng có nguyên nhân không muốn thiếu ân tình của Trần Hạo.

Nếu không thì sao lại mời khách ăn cơm, trực tiếp tìm người làm gì.

Ma Ma Địa chỉ có một điểm giống Cửu Thúc, đó là tiết kiệm, những khoản chi không cần thiết có thể tránh được, thì nhất định phải tránh.

"Đồ vật tôi có thể bán cho sư huynh, ngoài ra thông tin cương thi tôi không biết, nhưng tôi có thể dẫn nó ra, phần còn lại giao cho sư huynh thế nào?" "Không vấn đề!" Ma Ma Địa đại hỉ, vốn tưởng rằng hỏi được một số thông tin hữu ích đã là tốt rồi, kết quả Trần Hạo lại còn giúp dẫn cương thi ra, còn gì bằng.

Bắt cương thi, mặc dù Ma Ma Địa đạo hạnh không ra gì, nhưng đã bắt cương thi không biết bao nhiêu con rồi, vấn đề nhỏ thôi.

"Trấn thi phù, ba tấm một đại dương, kiếm gỗ đào một cây mười đại dương, mặc đấu một cái, ba mươi đại dương, mặc võng, năm mươi đại dương, có." Trần Hạo lấy ra một đống đồ vật đặt trên bàn, và rất thiện ý giải thích.

"Vậy thì, sư huynh cho tôi một trăm đại dương là được rồi, phần thừa tôi coi như tặng, không cần nữa." Không phải là cướp!

Ba thầy trò Ma Ma Địa kinh ngạc, sao mấy thứ này lại cần một trăm đại dương!

Cho đủ thời gian, nhiều nhất chỉ cần hai đại dương là thuốc thang đều làm xong, kết quả Trần Hạo lại đòi một trăm đại dương, đúng là nói khách sáo.

Mẹ kiếp.

Ma Ma Địa cảm thấy trái tim mình bị cắt một nhát dao sắc lẹm, Trần Hạo sống sờ sờ cắt một miếng thịt từ trên người mình, một trăm đại dương cần phải làm bao nhiêu việc mới kiếm lại được, hơn cả cướp bóc chứ!

Muốn hay không, không muốn thì thôi, chê đắt thì tự đi mà làm, giá cả niêm yết, công bằng.

Ma Ma Địa cũng không muốn, nhưng lại không thể không muốn, nếu không tối nay lấy gì đối phó cương thi, lòng đau như cắt, bạc trắng bay đi như nước.

Lâm Cửu!

Trần Hạo là một sư đệ hắc tâm!

Màn đêm buông xuống, ba thầy trò Ma Ma Địa cầm những món đồ mua với giá cắt cổ bắt đầu bố trí, địa điểm bắt cương thi được đặt tại đội bảo an, nhiệm vụ của Trần Hạo là dẫn cương thi ra, còn lại không quản.

Cứ cho ba thầy trò nếm mùi khổ sở một chút, nếu không sẽ không ngoan ngoãn nghe lời.

"Sư thúc, sư phụ đã bố trí xong rồi, bảo con hỏi sư thúc muốn dẫn cương thi ra chưa." A Cường lo lắng không yên hỏi Trần Hạo ở trên lầu.

Trái tim Ma Ma Địa đang chảy máu, A Hào không tiện nói, cuối cùng nhiệm vụ vinh quang nhưng khó khăn này đành giao cho A Cường.

"Đừng căng thẳng, tôi không đáng sợ đến thế." Vỗ vai A Cường, bảo cậu ta đừng căng thẳng, Trần Hạo lấy đồng hồ bỏ túi của Nhậm Châu Châu ra.

"Nói với sư phụ, chuẩn bị sẵn sàng, cương thi có thể sẽ ra ngay bây giờ, sư phụ không muốn tôi ra tay, tôi chỉ có thể xem biểu diễn thôi." Ma Ma Địa chính nghĩa yêu cầu Trần Hạo không được ra tay, vừa đúng ý của Trần Hạo.

Để tôi ra tay ư, tôi không thèm đâu.

Nếu không thì làm sao để lại một ký ức sâu sắc cho ông ta được?

Tôi Trần Hạo lại đi đâu tìm mấy tên thuộc hạ nghe lời đây?

Lên dây cót xong, nhạc từ đồng hồ bỏ túi vang lên.

Nghe nhạc, Ma Ma Địa trán đầy vạch đen, A Hào và A Cường cười cũng gượng gạo.

Thật là vớ vẩn!!!

Tôi cũng bị tà khí của cậu ta nhập, mới đi cùng một kẻ mù quáng làm bậy, như thế này mà có thể hấp dẫn cương thi sao?!

Đêm yên tĩnh, âm thanh phát ra từ đồng hồ bỏ túi tuy nhỏ, nhưng cũng có thể truyền đi một đoạn khoảng cách.

"Sư phụ, nó đến rồi!" Một bài đồng dao nghe Ma Ma Địa tâm phiền khí táo, khi ông ta đang không thể nhịn được muốn nổi giận chất vấn Trần Hạo có phải cố ý làm khó mình không, A Hào trực tiếp từ ngoài cửa, khẽ giọng hét lên.

Ngoài cửa, trên đường không một bóng người, vì người của đội

bảo an đã phát thông báo trước, tối nay bắt cương thi, không được đi lại bên ngoài, thêm vào đó vì sợ bị cương thi cắn, người dân trong trấn đều đã sớm nghỉ ngơi.

Trên đường vắng lặng như tờ, Nhậm Thiên Đường xuất hiện ở góc phố, nhảy về phía cửa.

Thật có tác dụng!

Thằng nhóc này không lừa ta!

Ma Ma Địa cũng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo.

Trong đầu có chút mơ hồ, âm nhạc có thể hấp dẫn cương thi nghe giống như chuyện hoang đường, nhưng lại thật sự xảy ra.

Là âm nhạc đã hấp dẫn cương thi, hay hoàn toàn là trùng hợp?

Ma Ma Địa không hiểu, may mà tất cả đều không quan trọng, nó đã xuất hiện, chỉ cần bắt được nó là được.

Bắt cương thi thôi mà, có gì to tát đâu, Ma Ma Địa khẽ hừ một tiếng trong lòng.

Ngay sau đó Ma Ma Địa cùng A Cường, A Hào ba thầy trò bắt đầu chuẩn bị, sẵn sàng xuất kích bất cứ lúc nào.

Chương 976

Có gì đó quái lạ!

Vừa lúc cương thi nhảy vào bên trong cánh cửa, Ma Ma Địa đã phát hiện ra một điểm, cương thi vừa vào cửa lại không hề phát điên cắn người.

Ngược lại lộ ra vẻ mặt yên tĩnh đứng ở cửa, nhắm mắt lại bắt đầu tĩnh tâm lắng nghe âm nhạc.

"Lên!" Mặc dù nhận thấy có gì đó quái lạ, nhưng Ma Ma Địa cũng không quản được nhiều nữa, từ phía sau tấm bình phong nhảy ra ngoài, trong tình huống cương thi không kịp phản ứng, dán lá Trấn thi phù trong tay lên người nó.

Nhậm Thiên Đường hoàn toàn không có phản ứng, đứng yên tĩnh, A Hào và A Cường vừa nhìn, không khỏi một trận kích động, đơn giản quá, đúng là bắt được dễ như trở bàn tay, sư phụ sư phụ, lợi hại quá!!!

Hai người cố ý nhìn về phía Trần Hạo như muốn nói: "Thấy chưa, sư phụ ta ra tay, một người cân hai, cương thi cỏn con, chuyện nhỏ thôi." "Ai!

Thu công, thu công!" Ma Ma Địa tự mình cảm thấy tốt đẹp, cởi áo đạo bào, vẫy tay, bảo A Hào và A Cường chuẩn bị trói cương thi.

A Hào và A Cường vừa lấy dây thừng ra, chuẩn bị trói cương thi, kết quả cương thi bị giật mình giơ tay xé rách lá bùa trên đầu, giơ tay gầm lớn về phía A Hào và A Cường.

Trông có vẻ không kiên nhẫn, như cảnh cáo hai người đừng làm phiền nó nghe nhạc.

“Trời ơi.” A Hào và A Cường sợ đến mức tè ra quần, cương thi đâu có bị trấn trụ, căn bản là không có tác dụng gì hết.

Hai người sợ hãi vứt dây thừng đi, bò lồm cồm sang một bên, Ma Ma Địa cũng giật mình, không hiểu, cương thi bị Trấn thi phù dán lên rồi mà không thể định trụ.

“Bốp!” A Hào và A Cường hai người ném dây thừng vừa hay đánh trúng chiếc đồng hồ bỏ túi đặt ở một bên, chiếc đồng hồ bỏ túi lăn mấy vòng trên bàn, âm nhạc cũng theo đó mà dừng lại.

Thành sự bất túc, bại sự hữu dư!

Trần Hạo cảm thấy đau đầu, về sau không nên nhận đồ đệ, tại sao tôi lại cảm thấy mỗi sư phụ đều có những đồ đệ không đáng tin cậy chỉ biết kéo chân sau?

Tiếng nhạc dừng lại, cương thi vừa rồi còn bất động trong nháy mắt đã tiến vào trạng thái chiến đấu, à không phải cuồng bạo, há to miệng, gầm gừ về phía hai kẻ gây rối A Hào và A Cường, trông thấy nó đặc biệt tức giận.

“Sư phụ, cứu mạng a sư phụ.” A Hào bị cương thi phát điên tóm lấy, vứt đi mấy mét, ngã mạnh xuống đất, A Cường vội vàng chạy đến bên sư phụ, cảnh giác nhìn lão thái gia Nhậm đang phát điên.

“Nghiệt súc, dám làm thương người!” Đồ đệ bị tấn công, Ma Ma Địa cũng nổi giận, giơ tay niết pháp ấn, các lá bùa treo trên bốn bức tường bay về phía cương thi, bao vây nó.

“A!!!” Điều khiến Ma Ma Địa da đầu tê dại là thi khí của cương thi đã phát sinh, cương thi gầm lớn một tiếng, giơ tay xé toạc tất cả các lá bùa thành từng mảnh, bùa chú đối với nó căn bản là vô dụng, không có bất kỳ tác dụng nào.

“A Hào, A Cường!

Trói lại!

Mau trói lại!" Thấy cương thi đã nhắm vào mình, Ma Ma Địa hét lớn một tiếng.

A Cường và A Hào bị quăng đến mức cánh tay tê dại vội vàng lấy dây thừng trên người xuống, ném đi, quấn vào người cương thi.

Dây thừng ngâm trong máu chó đen và máu gà đã có tác dụng, quấn quanh người cương thi, phát ra từng trận hồng quang.

Một cái Khổn Thi Tỏa đơn giản, chỉ tiếc là bị lãng phí.

Trần Hạo có thể nhận ra nguồn gốc của dây thừng, Ma Ma Địa chắc chắn đã tháo dây thừng từ tấm mặc võng xuống, làm thành một phiên bản Khổn Thi Tỏa đơn giản.

Chẳng phải tương đương với cởi quần ra mà đánh rắm sao!

Một tấm mặc võng không bằng mấy cái Khổn Thi Tỏa phiên bản yếu hóa, nhưng cương thi thật sự khó đối phó, các loại pháp khí và pháp thuật đều không có tác dụng với nó.

"Cho ta trấn!" Ma Ma Địa nhảy ra, một lần nữa dán lá Trấn thi phù trong tay lên đầu cương thi, nhanh chóng cắn nát ngón giữa, ép huyết tinh điểm lên lá bùa.

"Vô dụng." Nhưng cương thi căn bản không bị Trấn thi phù trấn trụ, hai cánh tay giơ lên túm lấy cổ Ma Ma Địa, khiến Ma Ma Địa mặt đỏ bừng, tròng mắt sắp lồi ra.

"Huyệt mũi!" "Huyệt mắt!" "Miệng.

Cứu mạng a!" Điều khiến Trần Hạo không khỏi muốn bật cười là Ma Ma Địa bị cương thi túm cổ, không thể tự cứu, lại còn đòi châm huyệt vị.

Châm huyệt vị trên người cương thi, đưa ngón tay ra châm, không

muốn ngón tay nữa sao?

Các loại biện pháp đều dùng rồi vẫn không hạ gục được cương thi, cảm thấy cánh tay cương thi gần như sắp bóp gãy cổ, Ma Ma Địa mới bắt đầu cầu cứu.

"Sư phụ!!!" A Hào và A Cường vội vàng, lấy dây xích sắt đã chuẩn bị từ trước quấn lên, muốn kéo cương thi ra.

"Khụ.

Cứu mạng.

Sư đệ cứu mạng." Ma Ma Địa biết hai đồ đệ của mình không thể kéo cương thi ra, chỉ có thể cầu cứu Trần Hạo.

Lúc đó cũng không còn để ý đến mặt mũi của mình, so với mạng nhỏ thì mặt mũi là cái quái gì.

"Tránh ra!" Trần Hạo cũng biết mình phải ra mặt rồi, cổ Ma Ma Địa đã bị cương thi cào rách, động mạch chủ lộ ra trên cổ, không thể đùa được.

Hét lớn một tiếng, Trần Hạo từ trên lầu nhảy xuống, đá vào đầu cương thi, một cước trực tiếp đá cương thi bay ra ngoài, cũng cứu Ma Ma Địa đang đầy vết máu trên cổ.

"Khụ khụ!" Ôm cổ, Ma Ma Địa nằm dưới đất ho khan liên tục, nếu Trần Hạo ra tay chậm một chút nữa, cơ bản là đã đi gặp Phật tổ à không Tam Thanh đạo tổ rồi.

"Sư phụ." A Hào và A Cường chạy đến, đỡ Ma Ma Địa dậy.

Trần Hạo lấy một nắm nhu mễ đối với cổ Ma Ma Địa xoa xuống: "A!!!

Đau!!!

Đau quá!!!" Nhu mễ bắt đầu giải thi độc, đau đến mức Ma Ma Địa

mặt nhăn nhó lại.

"Chưởng tâm lôi!" Sau khi xoa một nắm nhu mễ vào cổ Ma Ma Địa, Trần Hạo cũng không thèm để ý nữa, trước tiên khống chế thi độc, đợi mọi việc kết thúc rồi từ từ loại bỏ thi độc.

Thấy hận thù của cương thi chuyển sang mình, Trần Hạo một đạo Chưởng tâm lôi đánh tới.

"Oanh!" Cương thi bị Chưởng tâm lôi đánh trúng, trực tiếp bay ra ngoài, đâm vào tường, bức tường dày xuất hiện một cái hố hình người, các bức tường xung quanh đều nứt vỡ, có thể thấy uy lực của Chưởng tâm lôi mạnh đến mức nào.

Cương thi phát ra một trận thét thảm, quần áo bị lôi pháp thổi bay một mảng lớn, trên người cương thi xuất hiện một cái lỗ máu, không có máu chảy ra, thịt bên trong lỗ máu đều bị nổ nát, lộ ra xương màu xám, trông cực kỳ âm u đáng sợ.

Nhưng lôi pháp tuy hữu dụng với nó, nhưng hiệu quả lại không mấy rõ ràng.

Chương 977

Nhậm Thiên Đường được tiêm hormone hóa học nên cường độ thân thể không cao, đừng nói đồng giáp thi, phi thi đều mạnh hơn nó bội phần.

Nhưng lôi pháp của Trần Hạo đánh vào đồng giáp thi đều có thể đạt được hiệu quả rõ rệt, nhưng đánh vào cương thi lại hiệu quả không tốt.

Dùng một câu nói trong game thì cương thi này kháng vật lý không mạnh, nhưng kháng phép lại kinh khủng.

"Hống!!!" Cương thi lần thứ hai gầm giận dữ đứng dậy, tiếng gầm giận dữ của nó cũng khiến ba thầy trò Ma Ma Địa phản ứng, nhanh chóng chạy về phía cửa.

Lúc đó, Trần Hạo bỗng hừ lạnh một tiếng, tiếp tục giơ tay một đạo lôi pháp đánh lên.

Biết các loại pháp thuật đối với cương thi vô dụng, phù chú pháp khí cũng vô dụng, Trần Hạo thậm chí còn không có cách nào tiếp cận cương thi, trước tiên dùng lôi pháp bức lui.

Mặc dù hiệu quả không tốt, nhưng tổng thể còn tốt hơn không có tác dụng gì.

"Ngao!!!" Bụng bị lôi pháp nổ một lỗ lớn, cương thi sợ hãi, không dám tiếp tục xông vào tấn công Trần Hạo, nhảy lên đường, nhanh chóng biến mất trong màn đêm đen tối.

Hảo lợi hại!

Cương thi làm ba thầy trò khóc cha gọi mẹ, vậy mà bị Trần Hạo mấy chiêu đã đánh chạy mất.

A Hào và A Cường trợn mắt há hốc mồm nhìn Trần Hạo, người có tuổi tác tương đương với mình, không thể tin được Trần Hạo lại có tuổi tác tương tự.

Ma Ma Địa cũng không thể tin vào những gì mắt mình nhìn thấy, ôm cổ, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, cũng một vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Hạo.

"Tu luyện lôi pháp à!?" "Sao không thể!?" Trần Hạo thản nhiên liếc nhìn ông ta một cái.

Ma Ma Địa trợn tròn hai mắt, ánh mắt thất thần nhìn trần nhà, mọi sự khinh thường và khó chịu đối với Trần Hạo trước đây đều biến mất.

Ông ta hiểu ra tại sao Cửu Thúc lại mời một mình Trần Hạo đến giúp, chứ không đích thân đi.

Cũng hiểu ra tại sao Trần Hạo không thèm để ý mình, không phải Trần Hạo học Cửu Thúc, Trần Hạo thật sự có cái tư cách đó.

Bỏ qua thân phận không nói, Ma Ma Địa đối với Trần Hạo còn không bằng, đừng nói là coi trọng, có lẽ còn không có tư cách để Trần Hạo nhìn thêm hai lần.

Lôi pháp vừa rồi dùng để đánh cương thi, là sét sao, thật lợi hại!!!

A Hào và A Cường nhìn nhau một cái, trong lòng nghĩ không tìm cơ hội nào đó, để sư phụ dạy.

Vì tiểu sư thúc có thể học, vậy tại sao mình không thể, cũng đều là đệ tử Mao Sơn.

"Đứng ngây ra đấy làm gì, không đi đun nước nóng à, muốn sư phụ biến thành cương thi sao?" Trần Hạo kiểm tra vết thương của Ma Ma Địa, phát hiện có thi độc tàn lưu, cổ bị trúng thi độc, cần phải thanh lý ngay lập tức.

Động mạch lớn ở cổ gần tim, dễ dàng để thi độc công tâm, đến lúc đó thần tiên cũng không cứu được.

Lúc này, thấy A Hào và A Cường vẫn ngây ngốc, Trần Hạo muốn một cước đá chết họ.

Ma Ma Địa cũng hoàn toàn phục tùng, không dám cãi cọ với Trần Hạo nữa, ngoan ngoãn ngồi yên, mặc cho Trần Hạo giúp xử lý vết thương.

Dùng nước nhu mễ rửa sạch vết thương, Trần Hạo lần thứ hai dùng nhu mễ giúp Ma Ma Địa trừ thi độc, sau khi nhu mễ biến đen, mới dừng tay.

Đưa thuốc mình mang theo cho A Hào và A Cường, bảo họ giúp sư phụ băng bó vết thương.

Nếu không sợ hai người làm chuyện ngu ngốc, Trần Hạo thậm chí còn lười xử lý vết thương.

Vết thương được xử lý xong, Ma Ma Địa cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, ho khan hai tiếng, giọng có chút khàn khàn: "Thật sự là đồng hồ bỏ túi đã hấp dẫn cương thi sao?" "Không phải đồng hồ bỏ túi, mà là âm nhạc bên trong." Trần Hạo nhìn A Cường và A Hào: "Vì hai cậu làm hỏng đồng hồ bỏ túi, vậy thì hai cậu phải chịu trách nhiệm sửa chữa, tiện thể học hát." "Nói trước nhé, nghe lời tôi, mọi người cùng nhau tiêu diệt cương thi, sau khi tiêu diệt xong, ai về nhà nấy, ai tìm mẹ nấy.

Đương nhiên không muốn cũng không sao, tôi có thể vỗ tay lập tức bỏ đi." "Sư phụ!!!" A Hào và A Cường không dám đồng ý, chỉ có thể nhìn về phía sư phụ, để sư phụ quyết định.

Ma Ma Địa nhìn chiếc đồng hồ bỏ túi bị hỏng, xót tiền, cái thứ này phải lên thành phố sửa chữa, tốn bao nhiêu tiền đây!!!

Còn việc nghe theo sắp xếp của Trần Hạo để bắt cương thi, đó không phải là chuyện nhỏ, dù sao không đối phó được thì nghe lời Trần Hạo, thực lực mạnh, hợp lý, không bắt được cương thi thì mọi người đều gặp xui xẻo.

“Huýt!!!

Mau lên, không huýt ta đánh chết!” “Huýt không huýt.” “Tiểu sư thúc!!!

Không được a.

Con mỏi miệng quá.” Vì A Hào và A Cường làm hỏng đồng hồ bỏ túi, Trần Hạo đành phải bảo họ học bài hát “Chim sẻ rơi xuống nước”, dùng huýt sáo để hấp dẫn cương thi xuất hiện.

Huýt sáo tuy vui, nhưng nếu ai có thể kiên trì hơn mười phút, Trần Hạo sẽ giơ ngón cái lên, lợi hại đó anh bạn.

Ma Ma Địa bị thương rồi, không đáng tin cậy, Trần Hạo đành phải cầm roi mây, giám sát hai người A Hào và A Cường học tập, tiện thể chuẩn bị những thứ cần dùng để đối phó cương thi.

Ống trúc được đục thông, mấy cái ống châm to bằng cánh tay, một sợi xích sắt dài, tất cả đều là công cụ Trần Hạo định dùng, trừ ống châm ra, ống trúc và xích sắt thì dễ tìm.

“Sư thúc, con phải tiêm cho cương thi sao?” Cầm một cái ống châm lớn, A Hào nhìn mà thấy không đáng tin cậy, cái thứ này cũng có thể đối phó cương thi sao, thậm chí còn không xuyên qua được lớp da ngoài của cương thi.

A Cường thì đang nghĩ, to thế này, châm vào thì kinh khủng đến mức nào?

Ma Ma Địa thì mặt đen sì, tỏ vẻ không nói gì.

Sống cả đời, nửa đời lăn lộn với cương thi, nhưng lần đầu tiên thấy dùng ống châm, ống trúc bắt cương thi, đừng nói là chưa từng thấy, nghe cũng chưa từng nghe.

Này!!!

"Không, tôi cần rắc rối làm gì!" Trần Hạo liếc nhìn A Hào một cái, A Hào lập tức cười gượng không nói gì nữa, tất cả mọi chuyện đều do mình, nếu không phải mình làm mất đồ nghề của sư phụ, thì cũng không gây ra nhiều rắc rối như vậy.

Cương thi bình thường Trần Hạo một kiếm có thể giải quyết, cương thi hơi lợi hại một chút thì một đạo lôi pháp có thể tiễn đi gặp Thượng đế.

Căn bản không cần phải phiền phức chuẩn bị những thứ linh tinh như vậy, nhưng ai bảo trong người cương thi có không ít hormone hóa học chứ.

Không rút hormone ra, giết cũng không chết, còn việc giống Cửu Thúc làm Thiên Cẩu Thực Nguyệt, Trần Hạo bảo rằng không có công phu đó, thời gian cũng không phù hợp.

Còn việc tại sao không dùng Cửu Tiêu Thần Lôi.

Tưởng đại chiêu không cần linh khí, muốn phóng thì phóng à!

Phóng ra thì đơn giản, nhưng phóng ra xong sẽ yếu đi một thời gian, bên cạnh lại không có người đáng tin cậy, Trần Hạo dám dùng đại chiêu lúc đó sao, lại không có lúc nguy cấp.

Chương 978

Chỉ có thể tiễn cương thi đi gặp Thượng Đế, Diêm Vương gia và Ngọc Đế đều biểu thị, cương thi sinh ra ngoài Lục Đạo Luân Hồi, không thuộc về Lục Đạo Luân Hồi, không do hai người quản.

Bởi vậy chỉ có thể tiễn đi gặp Thượng Đế, chỉ hy vọng Thượng Đế sau khi biết được thủ đoạn của Trần Hạo, sẽ không tức giận đến mức gọi Trần Hạo tới bồi thường.

"Con cương thi này không giống cương thi bình thường, pháp thuật và pháp khí đều không đối phó được, vì trong cơ thể nó có một số hormone hỗn tạp, chỉ cần hút sạch thứ này ra, nó sẽ là một con cương thi bình thường thôi." "Dễ thế á?" Ma Ma Địa trợn tròn mắt.

Sớm biết đơn giản như vậy thì cần gì phải tốn công sức lớn thế, để Trần Hạo moi một khoản tiền lớn, cắt đi một miếng thịt trên người.

Đặt ống kim tiêm lên bàn, Trần Hạo cười nhẹ, nhìn Ma Ma Địa: "Đã Sư huynh thấy đơn giản, vậy giao cho ông đấy.

Quy tắc cũ, tôi chỉ xem, không động thủ, ông tự bảo vệ cái mạng mình là được rồi." "Nhưng này, tôi phải nói trước, tôi không dám đảm bảo con cương thi sẽ chỉ cào ông, mà không cắn vài miếng để xả giận đâu." "Không, không cần đâu." Ma Ma Địa khóe miệng giật giật, giờ cảm thấy toàn thân dựng tóc gáy, cũng may mà cương thi chỉ bóp mà không cắn ông.

Còn việc hút thứ trong thi thể ra, nói thì dễ, biết là một chuyện, nhưng có làm được hay không lại là chuyện khác.

Cương thi có ngu đến mức đứng yên không nhúc nhích để ông hút sao?

Còn phá phòng được hay không thì chưa chắc đâu!

Cứ nghĩ cường độ cơ thể của cương thi là trò đùa sao?

Cuộc đời khổ sở bắt đầu rồi.

A Hào và A Cường uất ức ôm ống trúc, thổi sáo trúc để đón cương thi.

Còn việc cần thổi bao lâu, Trần Hạo không dám đảm bảo, có thể cả đêm cương thi không về, cũng có thể hai người vừa thổi cương thi đã về.

Tối qua ăn thiệt thòi, không khéo cương thi sẽ tìm chỗ dưỡng thương, thế thì A Hào và A Cường thảm rồi, cứ chờ thổi cả đêm đi.

Dù sao không thổi cương thi ra thì không được nghỉ.

Thổi sáo trúc còn khổ hơn thổi phét nhiều, thổi phét có thể thổi cả ngày, nhưng thổi sáo trúc mà thổi được cả ngày thì đúng là trâu bò thật sự chứ không phải thổi phét.

Đáng lẽ ra phải là không khí nghiêm túc, nhưng nhìn A Hào và A Cường thổi mà mồ hôi đầm đìa, mặt đỏ tai hồng, cả đoàn người đều bật cười, ngay cả Ma Ma Địa lúc đó cũng vô tư cười thầm.

May là Sư phụ bị thương, nếu không thì một người thổi sáo trúc nữa là khó tránh khỏi.

Tuy tiếp xúc không nhiều, nhưng Ma Ma Địa có thể khẳng định một điều, chỉ cần không bị thương, Trần Hạo tuyệt đối sẽ bắt ông cùng thổi, thổi không ra cương thi thì không được ngừng.

Bé con trong lòng khổ sở, nhưng bé con không nói ra được.

A Hào và A Cường suýt nữa thì khóc òa.

Mệt mỏi nhưng không thể ngừng, chỉ có thể thổi liên tục.

May là hai người có thể thay phiên, nếu không có khi cương thi chưa ra, hai người đã kiệt sức.

Thích dùng Mao Sơn thuật gây sự, thích dùng Mao Sơn thuật chiếm tiện nghi con gái, làm hỏng danh tiếng Mao Sơn, vậy tôi sẽ chơi đùa với các cậu một trận thật vui!

Trần Hạo ẩn mình trong bóng tối, ung dung nhìn hai người khổ sở.

Không vội, trong ba ngày mà không tìm thấy cương thi thì cũng chẳng lo bị thương tổn gì, chỉ cần cương thi xuất hiện, Trần Hạo có thể cảm nhận ngay lập tức.

Thậm chí Trần Hạo còn nghĩ tối nay cương thi không xuất hiện cũng chẳng sao, có thể dưỡng sức một chút, để A Cường và A Hào chịu đủ khổ, khiến sau này dù có thấy Tứ đại mỹ nhân cổ đại hồi sinh trước mặt cũng không dám thổi sáo trúc.

Nhưng nó cũng rất nể mặt!

A Hào và A Cường mệt mỏi gần chết, cương thi cũng nể mặt, dù bị thương nhưng vẫn xuất hiện theo tiếng nhạc, một chút cũng không học được bài học.

Cương thi xuất hiện!

A Hào và A Cường đã mệt không chịu nổi, nhưng sau khi cương thi xuất hiện, hai người cũng không dám ngừng nghỉ, tiếp tục thổi.

Từ hôm nay, có lẽ sau này chỉ cần nghe tiếng sáo trúc, toàn thân họ sẽ run rẩy.

Trần Hạo nhìn kỹ, phát hiện những lỗ lớn do Chưởng Tâm Lôi nổ trên người cương thi vẫn chưa hồi phục, chỉ có màu vết thương đã biến thành đen.

Một bước, hai bước, con cương thi này thật tà môn, có thể nhảy,

có thể đi, có thể bay.

Lắng nghe thứ âm nhạc ưa thích, cương thi từng bước từng bước tiếp cận ống trúc phát ra âm thanh, chầm chậm bước vào cái bẫy mà Trần Hạo đã bày ra.

Để tạo cái bẫy này, Trần Hạo cũng phải tốn không ít công sức mới làm xong.

"Ngũ Quỷ Trấn Áp!!" Khi cương thi bước vào trung tâm, Trần Hạo ra tay.

"Ngao!!" Từng trận quỷ khóc sói gào vang lên từ trong trận pháp.

Năm bóng dáng màu xanh lục xuất hiện, lần lượt nằm phủ phục trong năm khu vực của trận pháp.

"Ngao!!" Âm nhạc ngừng lại, cơ thể nó không thể nhúc nhích.

Cương thi gào thét muốn giãy dụa thoát ra, nhưng dù có giãy dụa thế nào cũng vô ích, chỉ khiến năm con tiểu quỷ rung chuyển vài cái mà thôi.

Ống kim tiêm!

Thấy Trần Hạo cầm ống kim tiêm tiến lại gần, cương thi càng giãy dụa điên cuồng hơn, trên mặt lộ ra vẻ nhân tính hóa, khiến Ngũ Quỷ suýt chút nữa không trấn áp nổi.

Thời gian Ngũ Quỷ Trấn Áp không dài, Trần Hạo cũng không dám lãng phí, cầm một ống kim tiêm lớn đâm vào cổ cương thi.

Đô đô đô.

Từ trong ống kim tiêm truyền ra một âm thanh kỳ lạ, những hormone hóa học giống như thạch cao bị Trần Hạo hút ra.

"A Hào!

Ống kim tiêm!” Trần Hạo gọi một tiếng, A Hào mệt đến gần như bò lết vội vàng chạy tới, đưa ống kim tiêm rỗng cho Trần Hạo.

“A!!” Một trận đau đớn mới đâm vào cơ thể, cương thi không ngừng gào thét.

Năm con quỷ trong trận pháp dưới chân nó méo mó vặn vẹo, suýt chút nữa đã bị "chán ghét", ánh sáng xanh trên người Ngũ Quỷ cũng liên tục mờ đi.

Chương 979

Thấy Ngũ Quỷ sắp không trụ nổi nữa, Trần Hạo vội vàng tăng tốc.

"Rầm!" Khi ống kim tiêm thứ hai được hút đầy, Nhậm Thiên Đường biến thành cương thi đã hoàn toàn phát điên, Ngũ Quỷ Trấn Áp mất tác dụng, năm con tiểu quỷ cũng bị chấn bay, ánh sáng xanh phát ra từ người chúng cũng ngày càng yếu ớt.

Năm con quỷ cũng sợ hãi: "Đại nhân, nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành!" "Biết rồi, sẽ không thiếu phần tốt của các ngươi đâu!" Trần Hạo giao ống kim tiêm cho A Hào, cho phép năm con tiểu quỷ rời đi, nếu không lát nữa chúng sẽ bị cương thi coi như vật bổ hấp thụ thì đừng trách.

Việc mời quỷ bắt cương thi, một ví dụ sinh động đã dạy cho A Hào và A Cường một bài học: chỉ cần có tiền, quỷ cũng sẽ nghe lời, có tiền có thể sai khiến quỷ thần.

"Tránh ra!" Trần Hạo tránh khỏi cánh tay cương thi cào tới, Trấn Thi Phù trong tay trực tiếp dán lên đầu nó.

Sau khi hút ra hai ống hormone, Trần Hạo đã chứng thực một điều: thực lực của cương thi đã suy yếu đi không ít.

Trấn Thi Phù dán trên đầu, cương thi bị định trụ.

A Hào ôm ống kim tiêm chạy sang một bên, vui vẻ hét lên: "Tiểu sư thúc, có tác dụng rồi, nó không nhúc nhích nữa!" "Một, hai, ba." Trần Hạo không thả lỏng cảnh giác, thầm đếm thời gian trong lòng.

Khoảng năm giây sau, Trấn Thi Phù trên đầu cương thi cháy rụi, cương thi khôi phục tự do.

Sau khi một lượng lớn hormone bị hút ra, khả năng kháng cự của cương thi đối với bùa chú cũng yếu đi.

Từ chỗ không có chút tác dụng nào, giờ có thể định trụ được khoảng năm giây, đây là một tiến bộ lớn, cũng chứng minh hoàn toàn phương pháp của Trần Hạo: sau khi hút hết hormone, thực lực của cương thi sẽ giảm theo.

"Để tôi xem ông có thể kiên trì được bao lâu!" Trần Hạo lấy ra Trấn Thi Phù đặc chế, tránh né đòn tấn công của nó, rồi tung một cước đá tới, tiện thể cầm theo một ống kim tiêm.

Con cương thi đã suy yếu nhiều mặt về thực lực trực tiếp bị Trần Hạo đá ngã, Trấn Thi Phù lại một lần nữa dán lên.

Trần Hạo tranh thủ thời gian, lại đâm ống kim tiêm vào cơ thể cương thi, bắt đầu hút hormone.

"A!" Thời gian kéo dài đến khoảng mười giây, Trấn Thi Phù lại một lần nữa mất hiệu lực.

Cương thi phát ra tiếng gào thét đau đớn, như một con dã thú bị thương, hormone trong cơ thể lại một lần nữa bị Trần Hạo hút ra không ít.

Tiếp tục cố gắng, Trần Hạo linh hoạt xoay người, tránh né móng vuốt sắc bén của cương thi, trong tay lại xuất hiện một tấm Trấn Thi Phù chuẩn bị dán lên.

Không ngờ cương thi đã học khôn, không dùng hết toàn lực, sợ Trần Hạo lại dán bùa lên, nên đột ngột thu hai cánh tay về đánh vào người Trần Hạo.

"Xích sắt!" Thấy Trần Hạo bị đánh bay, Ma Ma Địa cũng la lớn một tiếng.

A Hào và A Cường cầm những sợi xích sắt mà Trần Hạo đã

chuẩn bị sẵn ném ra, quấn vào chân cương thi.

Ba người cùng hợp lực kéo mạnh một cái, trực tiếp kéo cương thi ngã xuống đất.

"Khụ!" Trần Hạo từ từ lắc đầu, đứng dậy từ mặt đất.

Nhìn ống kim tiêm, may mà nó làm bằng sắt, thân kim tiêm vẫn lành lặn không chút tổn hại, nếu không thì là thủy tinh đã vỡ tan rồi.

"Sư đệ, mau lên!

Sắp không giữ nổi nữa!" Ma Ma Địa và A Hào nắm chặt xích sắt, A Cường lúc đó cũng ôm chặt cổ cương thi, không cho cương thi bò dậy.

Trần Hạo trực tiếp lăn một vòng, giơ ống kim tiêm đâm mạnh vào cương thi.

Kèm theo tiếng kêu thảm thiết của cương thi, anh nhanh chóng hút hormone trong cơ thể nó, nhưng lần này không hút được nhiều.

Hormone không còn nhiều nữa!

Mắt Trần Hạo sáng lên.

"A!" Cánh tay Trần Hạo tê dại, ống kim tiêm tuột khỏi tay.

Cương thi bật dậy khỏi mặt đất, A Cường trực tiếp bị hất văng đi rất xa, Ma Ma Địa và A Hào cũng theo đó mà ngã một cú trời giáng.

Ống kim tiêm cắm trên cổ, cương thi đau đớn gầm rú, như mất phương hướng mà nhảy loạn trong phòng.

"Khụ!" Vừa bị cương thi đánh, lúc Trần Hạo bay ra lưỡi cũng bị va đập, chảy máu.

Nhưng điều đó lại tiện lợi, Trần Hạo phun máu lên Thái A Kiếm.

Tuy nhìn có hơi ghê tởm một chút, nhưng đối phó cương thi thì

hiệu quả cực kỳ tốt.

Thái A Kiếm dính máu đầu lưỡi của anh, Trần Hạo như một con khỉ, nắm lấy chân bàn lật người nhảy tới, Thái A Kiếm nhắm thẳng tim cương thi mà đâm.

"Phập." Thái A Kiếm dính máu đầu lưỡi thuận lợi xuyên thủng tim cương thi, đâm xuyên ra từ sau lưng nó.

Vì lượng lớn hormone đã bị hút đi, khả năng kháng cự của cương thi đối với pháp khí và pháp thuật rõ ràng đã suy yếu, Thái A Kiếm phát huy tác dụng, phát ra hồng quang, thiêu đốt trái tim cương thi.

Tim bị đâm xuyên, lại bị thiêu đốt, cương thi lúc này cũng mất đi lý trí, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, vặn vẹo điên cuồng.

"Mất lý trí rồi, cẩn thận một chút." Trần Hạo nhắc nhở Ma Ma Địa và mọi người cẩn thận bị cương thi cắn bị thương.

Hiện tại cương thi đã hoàn toàn biến thành một con chó điên, cắn bất cứ ai nó gặp, rất nguy hiểm.

"Thiên Địa Vô Cực!" Trần Hạo lấy ra Trấn Thi Kính, hai tay theo Bát Quái Chưởng vỗ ra.

Tấm Bát Quái bằng đồng ở trung tâm Trấn Thi Kính, nhắm vào vết thương sau lưng, bị Trần Hạo đánh nhập vào cơ thể cương thi.

Hormone đã bị hút đi, khả năng miễn dịch đối với pháp khí và pháp thuật cũng mất, đối phó nó trở nên khá dễ dàng.

"Lùi!" Đánh Bát Quái vào vị trí tim cương thi, Trần Hạo nhanh chóng lùi lại.

"Ôi mẹ ơi!" Ma Ma Địa thấy vậy vội vàng nấp sau cây cột.

A Cường và A Hào thấy thế cũng đi theo Sư phụ nấp, tuy không biết vì sao Sư phụ và Trần Hạo đều căng thẳng mà tránh đi, nhưng

làm theo thì đúng rồi.

Dù sao thì, chuyện mà cả Sư phụ và Trần Hạo đều phải tránh, họ sao có thể chống đỡ được?

"Oanh!" Bát Quái bị đánh nhập vào cơ thể cương thi, như thể một quả bom đã được châm ngòi trực tiếp trong thi thể nó.

Từ trong cơ thể cương thi nổ tung, cơ thể nó cũng theo tiếng nổ mà tan xác, cuối cùng thành công biến thành một đống thịt vụn.

Chương 980

“Tốt!

Tốt!” Lần trước cương thi nổ tung để lại ấn tượng khá sâu sắc cho Trần Hạo, sợ lại một đống thịt nát không cách nào thu dọn bay khắp trời, may mà không có, chỉ biến thành vài khối nhỏ mà thôi.

“Xong rồi.” Ma Ma Địa yếu ớt ngồi bệt xuống đất, vết thương của ông đã bị băng bó, gạc trắng đã thấm máu tươi.

Nhưng Ma Ma Địa vui mừng, cương thi đã chết, không cần phải đối mặt với nguy hiểm bị cắn bị thương nữa. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt một con Biến Dị Cương Thi, nhận được 5000 điểm thưởng.] Vậy mà có 5000 điểm thưởng!

Trần Hạo kinh ngạc, con cương thi này tuy cũng là Biến Dị Cương Thi, nhưng thực lực thật sự không mạnh lắm, còn kém hơn cả Đồng Giáp Thi hay Tây Dương Cương Thi.

Thế mà điểm thưởng lại nhiều hơn Tây Dương Cương Thi đến tận 2000 điểm.

Kệ đi, điểm thưởng mà.

Đương nhiên càng nhiều càng tốt.

Tuy có hơi phiền phức một chút, nhưng thu hoạch không tồi, Trần Hạo cảm thấy khá ổn.

Nhậm Thiên Đường biến thành cương thi tuy đã bị diệt, nhưng số người bị cắn không ít.

Những người này đều chạy tứ tán trong trấn nhỏ, cần phải tìm ra và tiêu diệt hết.

Tuy điểm thưởng ít hơn một chút, nhưng tích tiểu thành đại cũng được.

"Tốt quá!" "Sư thúc lợi hại thật!" Sau khi cương thi bị tiêu diệt, A Hào và A Cường cũng vui mừng hò reo, thậm chí còn ôm chầm lấy nhau ăn mừng.

Nhưng hai người phụ nữ ôm nhau thì người khác sẽ thấy tình cảm tốt, còn hai người đàn ông ôm nhau thì... hơi khiến người ta có nhiều không gian để tưởng tượng, không thật sự thích hợp lắm.

Nhanh chóng, A Hào và A Cường cũng nhận ra điều đó, vội vàng tách ra, như thể đang ôm phải một thứ không phải người, một cái xác biết đi vậy.

Trần Hạo nhìn hai người: "Có thời gian lâu la ôm ấp nhau như vậy, chi bằng mau chóng xử lý vết thương cho Sư phụ đi, tiện thể đốt xác chết dưới đất, rồi thông báo cho Đội trưởng Tào." "À phải rồi, ngày mai các cậu chờ tôi ở cửa trấn nhỏ nhé, bên ngoài vẫn còn một đàn cương thi đấy.

Giúp tôi một tay, cương thi phải diệt cỏ tận gốc, tiêu trừ hoàn toàn." Gốc rễ đã được giải quyết, nhưng bên ngoài vẫn còn một đống Hành Thi đang lảng vảng kìa.

Thật sự nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc là có thể tự do phóng túng rồi sao?

Đây không phải trò chơi, tiêu diệt một con trùm lớn thì quái vật nhỏ tự động biến mất đâu.

Trong thế giới hiện thực, sau khi tiêu diệt trùm lớn, Hành Thi sẽ không biến mất.

Nếu không quản lý, sau khi rời đi, chúng vẫn sẽ tiếp tục gây ra cái chết.

“Phải đi à?” Mạng nhỏ đã giữ được, không cần lo bị cắn bị thương nữa, có cả đống thời gian tốt đẹp để tiếp tục tiêu sái.

A Hào và A Cường chưa kịp vui mừng được mấy phút, Trần Hạo đã dội thẳng một gáo nước lạnh vào đầu.

Trần Hạo cười tủm tỉm nhìn hai người, biểu cảm đó khiến A Hào và A Cường cảm thấy rợn tóc gáy, luôn có dự cảm chẳng lành.

“Tôi cho hai cậu hai lựa chọn: Một là, ngày mai đi cùng tôi, bắt đầu tìm kiếm từ nơi vứt xác chết, tiêu diệt hết tất cả cương thi.

Hai là: ba thầy trò các cậu tự lo, nhưng những con cương thi bị cắn có thể lại cắn người khác, thực lực có trở nên mạnh hơn không, có biến dị giống Nhậm Thiên Đường không, tôi không dám đảm bảo.

Đương nhiên, tôi còn cho các cậu một lựa chọn nữa: tất cả đều bỏ đi, sau đó nhân viên đội bảo an sẽ bị truy tố, vì sai sót của các cậu mà dẫn đến việc cương thi bắt đầu cắn người lung tung.

Trong ba lựa chọn này, chọn một đi.” “Tiểu sư thúc, con không dám đùa giỡn với thi thể nữa đâu, đừng vậy mà!” A Hào sợ đến mức chân mềm nhũn, A Cường nhìn Trần Hạo bằng ánh mắt kiểu 'tôi muốn bóp chết cậu', còn Ma Ma Địa cũng có sắc mặt không mấy thiện ý.

Tục ngữ nói, tăng nhiều thịt ít, nhưng trong thời đại này thì ngược lại, người của Mao Sơn nhất mạch đời này ít hơn đời trước.

Các giáo phái khác cũng tương tự, nhưng yêu ma quỷ quái lại vì chiến loạn khắp nơi mà trở nên tràn lan.

Thêm vào đó giao thông bất tiện, người thường liên lạc cơ bản dựa vào tiếng hét, có chuyện xảy ra, người bên ngoài cũng sẽ không biết.

Bởi vậy, đa số những người bắt yêu trừ ma đều du lịch khắp nơi,

gặp chuyện sẽ ra tay giúp đỡ.

Sáng sớm hôm sau, dưới sự tuyên truyền của đội bảo an, người trong trấn đều gõ chiêng đánh trống, ăn mừng cương thi bị tiêu diệt.

Còn A Hào và A Cường thì mặt mày khổ sở đứng bên đường chờ Trần Hạo.

Về phần Ma Ma Địa, có vết thương trên người thì đương nhiên chọn nghỉ ngơi, loại chuyện này cứ để đệ tử ra tay là được rồi.

"Sư thúc." Thấy Trần Hạo đi tới, A Hào và A Cường nở nụ cười nịnh nọt.

"Đừng nhìn tôi kiểu đó, ghê người lắm.

Chỉ cần đừng gây sự, ngoan ngoãn nghe lời là được, ăn đi, ăn xong còn lên đường." Trần Hạo đưa bữa sáng mang theo cho hai người.

"Ngại quá." A Hào có chút ngại ngùng, nhưng tiếng bụng đói kêu "Ọc ọc" đầy ngượng nghịu đã khiến mặt cậu đỏ bừng như con tôm luộc chín.

Bắt cương thi vật vã cả nửa đêm, sau đó về chỗ ngủ say như chết, đừng nói bữa sáng, ngay cả bữa khuya cũng chưa ăn.

Khổ nỗi hai người không có tiền, Sư phụ Ma Ma Địa cũng ngủ say như chết, gọi không dậy nổi, hai người đành phải bụng đói chờ Trần Hạo.

"Dẫn đường!" Đợi hai người ăn no, Trần Hạo không nói hai lời, bảo A Hào dẫn đường phía trước.

Xác chết bị mất, chỉ có thể bắt đầu tìm từ nơi mất xác.

Ba người nhanh chóng tiến vào một khu rừng núi sâu.

Hôm nay trời âm u, không có mặt trời, vừa hay tiện lợi cho Trần Hạo tìm kiếm dấu vết cương thi.

“Tiểu sư thúc, anh đang nhìn gì vậy?” Từ khi rời Nhậm Gia Trấn một đoạn, Trần Hạo vẫn luôn nhìn chằm chằm dấu chân trên đường.

A Hào và A Cường cũng mơ hồ, không hiểu Trần Hạo đang làm gì, lẽ nào nhìn dấu chân lại có thể nhìn ra người là cương thi?

Chương 981

Trong thời gian ngắn, nơi cương thi đi qua sẽ lưu lại thi khí, điều này Trần Hạo có thể nhìn thấy.

Cũng may vì thời tiết không có ánh nắng, thi khí trên dấu chân vẫn chưa biến mất.

"Dừng lại!" Trần Hạo giơ tay, bảo A Hào và A Cường dừng lại.

Trần Hạo quan sát dấu chân trên mặt đất, rồi chạy về phía hang núi bên cạnh.

A Hào và A Cường không hiểu nên chỉ có thể đi theo.

Ba người theo dấu chân đến một hang núi.

Trần Hạo đứng ở cửa hang quan sát một lúc, quay đầu nói với A Hào và A Cường: "Ba thầy trò các cậu nên may mắn đi, lần này có tôi giúp, nếu không thì những xác chết bị cương thi cắn biến thành Hành Thi này đủ để các cậu tìm một hồi lâu đấy." "Vào đi!" "Bên trong có cương thi!" A Hào và A Cường sắc mặt đại biến, cảm thấy hai chân như bị đóng đinh xuống đất không thể nhúc nhích, trên mặt đều toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Trần Hạo thấy buồn cười: "Mấy con Hành Thi nhỏ xíu mà cũng dọa các cậu đến mức này, đúng là không có tiền đồ." Thấy dáng vẻ hai người, gần như sợ đến không dám động đậy, Trần Hạo đành phải cầm bó đuốc, tay cầm Thái A Kiếm đi vào trong hang núi.

Tuy tập trung linh lực vào mắt cũng có thể nhìn thấy một số thứ, nhưng không bằng bó đuốc chiếu sáng trực tiếp.

"Một, hai, ba." Trong hang núi có ba con cương thi.

Nhìn từ quần áo thì đều là những người bình thường, có lẽ là một

gia đình ba người, hai lớn một nhỏ.

Thuộc loại Hành Thi yếu ớt sau khi bị Nhậm Thiên Đường cắn, Trấn Thi Phù vừa dán lên là chúng không thể nhúc nhích.

Bởi vậy Trần Hạo không hiểu, A Hào và A Cường dù sao cũng đã theo Ma Ma Địa học lâu như vậy, mấy con Hành Thi nhỏ xíu mà hai người lại sợ cái gì chứ.

"Ngao!" Vừa bước vào hang núi, ba con cương thi đã bị đánh thức, phát ra tiếng gào thét, lao về phía Trần Hạo.

"Tìm chết!" Ba con cương thi lao tới, Trần Hạo nhanh chóng lùi lại.

Nhìn chúng nhảy nhót tưng bừng, Trần Hạo hiểu ra, trách không được chúng gào thét hung dữ như vậy, hóa ra đã tiến hóa thành Khiêu Thi.

Cũng không biết có bao nhiêu người vì chuyện này mà gặp tai ương, đủ để làm loạn một thời gian dài.

Ba thầy trò Ma Ma Địa không đáng tin cậy, Trần Hạo đành phải ra tay.

Trần Hạo nhấc một cước trực tiếp đá văng con cương thi đi đầu, Thái A Kiếm trong tay Trần Hạo đâm thẳng vào tim con cương thi thứ hai!

Một tiếng kêu thảm thiết, con cương thi đầu tiên chưa kịp chạm vào Trần Hạo đã mệnh tang Hoàng Tuyền, ngã xuống đất.

À không, không phải mệnh tang Hoàng Tuyền, mà là đi gặp Thượng Đế, Hoàng Tuyền ở Địa Phủ, Địa Phủ không thu cương thi.

Con cương thi thứ ba cào tới Trần Hạo, Thái A Kiếm trong tay Trần Hạo dùng sức rút ra trực tiếp đâm vào tim nó.

Con cương thi cuối cùng gào thét bật dậy khỏi mặt đất, nhưng đáng tiếc chờ đợi nó lại là Thái A Kiếm trong tay Trần Hạo.

Ba con Khiêu Thi được giải quyết một cách nhẹ nhàng. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt một con Khiêu Thi, nhận được 100 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt một con Khiêu Thi, nhận được 100 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt một con Khiêu Thi, nhận được 100 điểm thưởng.] Hành Thi chỉ cho 50 điểm thưởng, nhưng Khiêu Thi lại cho 100.

Tuy đều yếu ớt, nhưng Khiêu Thi và Hành Thi vẫn có sự khác biệt.

Cơ thể Khiêu Thi cứng cáp hơn Hành Thi nhiều, móng tay và răng nanh đều dài ra.

Ném ra một tấm Dẫn Hỏa Phù, trực tiếp thiêu cháy ba con cương thi.

Trần Hạo đi ra khỏi hang núi, nói với A Hào và A Cường đang đứng bên ngoài: "Vào trong thu thập cương thi và tro cốt đi, rồi bán đi.

Còn cụ thể làm gì thì tôi không cần phải dạy các cậu đâu nhỉ." Xong rồi sao?

A Hào và A Cường cũng mơ mơ màng màng bước vào hang núi, nhìn ba con cương thi đang bốc cháy dữ dội, trong lòng chấn động.

So với họ, hai người chẳng khác nào gà con, có lẽ ngay cả so với Sư phụ Ma Ma Địa và Trần Hạo cũng không đáng kể là bao.

Trần Hạo lùng sục cương thi khắp núi rừng, dẫn theo A Hào và A Cường.

Ngoài việc để họ dẫn đường, phần lớn là để họ giúp một tay.

Giết cương thi thì anh thích làm, nhưng thu thập tro cốt cương thi để mai táng thì Trần Hạo không có tâm trạng đó.

Hơn nữa tro cốt cương thi nhất định phải xử lý cẩn thận, nếu không một chút bất cẩn có thể gây ra rắc rối.

Đã vậy, cứ để mấy tên tùy tùng kia xử lý là được.

A Hào và A Cường cứ thế trở thành tiểu tùy tùng của Trần Hạo, chạy khắp núi rừng, phải thu thập tro cốt cương thi, tìm chỗ mai táng, còn Trần Hạo thì chỉ chịu trách nhiệm giết cương thi.

Tốn vọn vẹn ba ngày, ba người chạy đi chạy lại trong núi sâu, cuối cùng cũng đã thanh lý hết những con cương thi do Nhậm lão thái gia cắn và một số người khác vì nguyên nhân địa lý mà biến thành cương thi.

Tuy đã chạy ba ngày, nhưng trong lòng Trần Hạo lại vui như mở cờ.

Ba mươi sáu con cương thi, trong đó có cương thi cống hiến 50 điểm thưởng, nhưng đa số lại cống hiến 100 điểm thưởng, thậm chí có hai con cương thi cống hiến 200 điểm thưởng.

Tuy không nhiều như Nhậm Thiên Đường cống hiến, nhưng lặt vặt cũng giúp Trần Hạo tích lũy được không ít điểm thưởng!

"Sư huynh thật tao nhã, còn có tâm trạng xem kịch à?

Cả ba mươi sáu con cương thi, mỗi con một đồng bạc, trả tôi ba mươi đồng bạc là được." Khi Trần Hạo đưa A Cường và A Hào về lại trấn, không thấy bóng dáng Ma Ma Địa trong khách sạn.

Sau một hồi tìm kiếm, Trần Hạo tức đến hộc máu khi thấy ông ta đang xem kịch.

Không phải vết thương nghiêm trọng đến mức không thể cử động

sao?

Từ khách sạn chạy ra trấn để khoe khoang xem kịch, giờ lại có thể cử động được, đúng là giả chết!

Chương 982

Thế là Trần Hạo trực tiếp đòi thù lao, giơ tay ra trước mặt Ma Ma Địa.

"Bắt cương thi mà lại đòi tôi trả tiền?" Ma Ma Địa kinh hãi nhảy bật khỏi ghế.

Trước đó đã lừa một trăm đồng bạc chưa đủ, giờ còn tiếp tục lừa nữa sao?

Trần Hạo thờ ơ liếc nhìn Ma Ma Địa đang nhảy dựng lên như bị giẫm đuôi: "Tôi đã giúp rồi, nếu không muốn trả, vậy tôi đành phải lấy danh nghĩa của ông đi đòi tiền trong trấn vậy." "Sư huynh, trả hay không đây?" Trước đó mua đồ đã bị lừa một trăm đồng bạc, giờ lại đòi thêm ba mươi đồng bạc, khiến Ma Ma Địa vốn coi tiền như mạng sống cũng xót xa.

Nếu không phải Ma Ma Địa biết không đánh lại được, thật sự đã muốn quyết đấu một trận với Trần Hạo – à không, là phân cao thấp một trận.

"Cầm lấy đi!

Tiết kiệm mà tiêu!" Cuối cùng Ma Ma Địa cũng chịu nhượng bộ, hậm hực đưa cho Trần Hạo ba mươi đồng bạc.

Về khách sạn, ông ta chẳng còn tâm trạng xem kịch nữa.

Trần Hạo trực tiếp ném năm đồng bạc cho A Hào và A Cường, coi như tiền công vất vả thu thập tro cốt, dù sao cũng đã chạy theo mấy ngày, quả thật cũng khá vất vả.

"Cảm ơn Sư thúc!" A Hào và A Cường vui đến mức miệng toét ra, còn tiền thì không quan trọng, quan trọng là cuối cùng cũng có tiền tiêu

vặt.

“Không được, tôi không thể chịu thiệt!” Trên đường về khách sạn, mắt Ma Ma Địa đảo một vòng, rồi đi về phía đội bảo an.

Chẳng mấy chốc, Ma Ma Địa và Đội trưởng Tào đã thông đồng, tìm đến trấn trưởng, vui vẻ nhận được một khoản tiền thưởng từ tay trấn trưởng.

Biết được tin tiêu diệt hơn ba mươi con cương thi, trấn trưởng cũng giật mình, rồi chuyển sang vui mừng khôn xiết, lập tức thông báo cho các hộ gia đình lớn trong trấn bàn bạc, cuối cùng lấy ra ba trăm đồng bạc thưởng cho Ma Ma Địa và Đội trưởng Tào.

Đáng tiếc Ma Ma Địa cuối cùng chỉ được chia năm mươi đồng bạc.

Một mặt thì muốn tranh cãi, nói là thiệt thòi, nhưng người khác lại có vết thương, Ma Ma Địa đành nén giận không nói, chỉ có thể nhịn, dù sao có năm mươi đồng bạc vẫn hơn không có gì.

Tất cả cương thi đều đã bị tiêu diệt, cũng có nghĩa là chuyến xuất hành lần này của Trần Hạo đã hoàn hảo khép lại.

“Ai da, Sư huynh, trùng hợp quá, hôm nay ông cũng đi à?” Thằng nhóc này cố ý mà, tức chết tôi rồi!

Mặt Ma Ma Địa đã đỏ bừng như gan heo.

“Sư thúc!” Ngược lại với Ma Ma Địa, A Hào và A Cường thấy Trần Hạo thì vui mừng chạy tới.

“Sư bá bảo con và Sư phụ cùng đi Đằng Đằng Trấn.

Phong ấn ở Đằng Đằng Trấn không còn mạnh nữa, có thi khí xuất hiện, nên Sư bá bảo con và Sư phụ cùng đợi ở đây.” Thảo nào lại đợi tôi ở đây!

Trần Hạo mới hiểu ra, hóa ra là do Cửu Thúc.

Cũng phải, ngoài Cửu Thúc ra, ai sẽ để Ma Ma Địa đi cùng một chuyến chứ?

Ông ta hận không thể tránh tôi đi, ước chừng cả Mao Sơn nhất mạch, trừ Cửu Thúc ra, cũng chỉ có Trần Hạo mới khiến Ma Ma Địa toàn thân khó chịu, dù sao Trần Hạo cũng đủ thứ lừa gạt moi tiền.

"Vậy đi thôi!" Chuyện nhỏ thôi, không có gì to tát.

Vốn định trên đường sẽ du ngoạn, nhưng khi nghe phong ấn ở Đằng Đằng Trấn cần được gia cố thì anh vẫn kiên quyết quyết định đi tới Đằng Đằng Trấn.

Trần Hạo biết Đằng Đằng Trấn còn có một cái tên khác, Cương Thi Trấn, bên trong cả trấn đều là cương thi, vậy thì phải được bao nhiêu điểm thưởng chứ!

"Được rồi!

Sư phụ xuất phát thôi!" Trạng thái của A Hào và A Cường dường như chưa thay đổi từ khi làm tiểu tùy tùng của Trần Hạo, vẫn y nguyên vẻ tùy tùng nhỏ bé đi theo Trần Hạo, khiến Ma Ma Địa tức đến mặt mày xanh lét, lỗ mũi cũng bốc khói.

"Hừ!

Đi thôi, nhìn hai đứa xem, đúng là không có tiền đồ." Không dám đối đầu trực tiếp với Trần Hạo, Ma Ma Địa chỉ có thể trút giận lên hai đệ tử, khiến A Hào và A Cường cảm thấy tủi thân, nhưng lại không dám cãi lời, đành phải nén uất ức.

"Sư thúc, đừng giận, Sư phụ là vậy đó, khi cảm thấy mất mặt sẽ trút giận lên con." Ma Ma Địa nghe xong suýt chút nữa thì ngã ngửa ra đất.

Hai tên đệ tử khốn kiếp này, vậy mà lại đi nói ra chuyện đó!

Suốt dọc đường đi, A Hào và A Cường không biết bị Ma Ma Địa mắng bao nhiêu lần, mỗi lần như vậy đều khiến Trần Hạo bật cười.

Điều buồn cười hơn nữa là, sau khi bị Sư phụ giáo huấn, A Hào và A Cường lại xúm lại trước mặt Trần Hạo, hỏi đủ thứ chuyện.

Hai người càng lúc càng kinh ngạc, những điều Sư phụ không hiểu, Trần Hạo đều có thể trả lời được, thảo nào Tiểu sư thúc lại mạnh hơn Sư phụ.

Năm ngày sau, đoàn người đã đến Nhậm Gia Trấn.

"Sư huynh, tôi về rồi." Về đến nghĩa trang, Trần Hạo gọi một tiếng, kết quả không thấy ai.

Anh nhảy qua bức tường, mở cửa, cho ba thầy trò Ma Ma Địa vào.

"Sư huynh không có nhà, chắc là có việc gì đó đi ra ngoài rồi, các cậu cứ nghỉ ngơi một lát đi." "A Hào, A Cường có biết nấu cơm không?" "Biết!

Con biết!" Hai người vẫn luôn chăm sóc Ma Ma Địa, việc nấu cơm thì tất nhiên là thành thạo, chỉ là mùi vị không được ngon lắm, nhưng vẫn tốt hơn không có cơm ăn.

"Vậy thì đi nấu cơm đi, nhà bếp ở bên kia." Trần Hạo chỉ vào nhà bếp, giao nhiệm vụ nấu cơm cho A Hào và A Cường: "À phải rồi, phần cơm của tôi thì chừa lại một ít, để riêng ra.

Lát nữa tôi sẽ vào phòng ăn." Để tránh bị ghê tởm, Trần Hạo đành phải ăn riêng.

Dù sao ngồi ăn chung với Ma Ma Địa thì ăn không nổi, trừ phi Ma Ma Địa có thể bỏ hết những thói xấu ghê tởm của mình đi.

"Vâng." A Hào và A Cường làm sao mà không biết, Sư phụ của

họ đã bị chê ghét rồi.

Lúc đó thì có cách nào chứ, ai cũng chê ghét, chỉ là không dám nói ra thôi.

Đổi lại là ai mà thấy có người dùng tay bốc ăn, vừa ăn vừa móc răng thì chắc cũng ăn không nổi.

Liếc nhìn Ma Ma Địa đang ngồi không làm gì trong sân, Trần Hạo lười biếng không thèm trả lời.

Ăn xong cơm, Trần Hạo tắm rửa, rồi đi ngủ.

Năm ngày dài đường xa, giờ cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành.

Chương 983

"Nhìn xem, móc mũi, ngoáy tai, gãi kẽ chân, dám ra ngoài thu đồ đệ, với ba cái công phu mèo cào, không sợ làm hỏng đệ tử sao!" Trong lúc mơ mơ màng màng, Trần Hạo nghe thấy tiếng Cửu Thúc mắng người, xen lẫn tiếng Tứ Mục Đạo Trưởng khuyên can và tiếng Ma Ma Địa phản bác.

Không cần biết cũng khẳng định Cửu Thúc không chịu nổi Ma Ma Địa, nên mới phát tiết, đó là chuyện trong dự liệu.

Mở mắt ra nhìn, Trần Hạo phát hiện trời đã tối đen, ngáp một cái, mặc quần áo vào, đi ra khỏi phòng.

Trong sân đang diễn ra một màn kịch lớn, vô cùng đặc sắc.

Cửu Thúc đang mắng Ma Ma Địa, Ma Ma Địa vẻ mặt bất mãn, Tứ Mục Đạo Trưởng và những người khác đang đứng bên cạnh can ngăn.

Thu Sinh và Văn Tài thì ở trong trạng thái ngơ ngác, còn A Hào và A Cường thì ngượng chín mặt, muốn tìm một cái lỗ mà chui xuống.

"Lâm Cửu, đừng có mà giở trò lên mặt với tôi, cứ nghĩ tôi là..." "Sư huynh, bớt lời đi, bớt lời đi." Tứ Mục Đạo Trưởng vội vàng, bận đến mức quay cuồng, một bên khuyên Cửu Thúc, một bên kéo Ma Ma Địa.

Hai vị trưởng bối cãi nhau, ngoài ra, những tiểu bối khác không ai dám xen lời, chỉ có thể đứng trừng mắt nhìn.

"Có chuyện gì vậy?" Trần Hạo đi đến sau lưng Thu Sinh, hỏi.

Thu Sinh quay đầu nhìn một cái, thấp giọng nói: "Là do chuyện ăn uống mà ra, vị sư thúc này thật lợi hại, đúng là... không câu nệ tiểu

tiết, khiến Sư phụ tức đến bạo khiêu." "Còn có chuyện lợi hại hơn, sau này cậu sẽ biết." Trần Hạo cười hắc hắc, trừ phi có thể đồng lõa với Ma Ma Địa, hoặc có thể chịu đựng được, nếu không thì ai cũng không thể chịu nổi loại hành vi đó.

Một trận cãi vã nhanh chóng kết thúc, có việc cần làm nên Cửu Thúc cũng không làm lớn chuyện với Ma Ma Địa quá.

Cuối cùng, cách giải quyết là thế này: Cửu Thúc không quản Ma Ma Địa, nhưng Ma Ma Địa cũng không được ăn chung với mọi người.

Sẽ chuẩn bị riêng một ít thức ăn cho ông ta, ngồi một bên mà từ từ thưởng thức.

Lúc đó thì gãi kẽ chân, móc mũi, gãi mông cũng chẳng ai quản.

"Ăn cơm đi, lát nữa sẽ cùng Sư huynh ra ngoài một chuyến." Cửu Thúc dặn dò Trần Hạo, rồi cầm bát đũa bắt đầu ăn cơm.

"À phải rồi, lần trước công việc làm ăn thế nào rồi?" Bỗng nhiên, Cửu Thúc hỏi về chuyện Ma Ma Địa cầu cứu, phái Trần Hạo đi giúp.

A Hào ngồi bên cạnh ho khan, cơm trong miệng cũng phun ra, bị sặc không ít.

Phản ứng của A Hào khiến mọi người đều nhìn, Cửu Thúc hơi nhíu mày, thấy chuyện không đơn giản như vậy.

"Cũng tạm được thôi!" Trần Hạo gặm đùi gà, vừa ăn vừa nói: "Sư huynh Ma Ma Địa sai A Hào đi giao hàng, hàng hóa là người thân của Nhậm Đình Đình." "Kết quả giữa đường bị người ta trộm mất, bán cho một người phương Tây, tiêm vào một số thứ hỗn tạp biến thành cương thi, là cương thi biến dị, dùng pháp thuật đối phó nó không có tác dụng, đã giết không ít người." Trần Hạo cũng không cố ý bôi xấu ba thầy trò Ma Ma Địa, ngược lại còn giúp che đậy.

Dù vậy, Cửu Thúc vẫn tức giận không ít, cơm cũng không ăn nổi,

đập đũa xuống bàn rồi quay người bỏ đi.

Nhanh chóng ăn xong cơm, Trần Hạo cầm bát đũa của Cửu Thúc, gắp thêm một ít thức ăn, đi vào từ đường.

Thấy Cửu Thúc đang chuẩn bị đốt tiền giấy, anh đưa thức ăn tới.

"Sư huynh, đừng giận nữa, ăn cơm trước đi." "Em có lòng rồi." Cửu Thúc cũng không từ chối, ăn.

"Đằng Đằng Trấn dường như đã xuất hiện một số cương thi có thực lực mạnh mẽ, phong ấn dường như không thể tiếp tục kiên trì thêm bao lâu nữa, nên tôi chuẩn bị đi một chuyến." Cửu Thúc nói về việc đi Đằng Đằng Trấn.

Chuyện đã trì hoãn hết lần này đến lần khác, không thể tiếp tục kéo dài.

Vạn nhất những cương thi này bị dẫn dụ, phá hủy phong ấn trên bức tường bên ngoài, làm đổ bức tường và thoát ra, sẽ dẫn đến cái chết của tất cả sinh linh trong phạm vi vài trăm dặm xung quanh, biến nơi đó thành khu vực cấm sinh mệnh.

"Tôi sẽ đi cùng Sư huynh." Cơ hội kiếm điểm thưởng lớn như vậy, Trần Hạo sao có thể bỏ qua.

Cần thêm nhiều điểm thưởng, Đằng Đằng Trấn toàn là cương thi, không phải là nơi tốt nhất để kiếm điểm thưởng sao?

Loại cơ hội tốt như vậy Trần Hạo sao có thể bỏ lỡ, dù Cửu Thúc không đi, anh cũng sẽ tìm cách tự mình đi.

"Vậy được, Sư đệ, tôi đi trước, vừa hay người Mao Sơn sẽ tổ chức một phiên giao dịch, tôi sẽ đi xem có gì dùng được không." Vốn dĩ loại giao dịch hội này Cửu Thúc sẽ không tham gia, nhưng vì nghĩ đến Trần Hạo, ông mới dẫn Trần Hạo đi xem thử.

Cửu Thúc ăn cơm xong, cũng cùng Trần Hạo bắt đầu chuẩn bị.

"Sư huynh, chuẩn bị thêm một chút đi, tôi luôn cảm thấy chuyến này sẽ không an toàn.

Tôi có Chưởng Tâm Lôi rồi, mấy cái bùa lôi đó tôi không dùng nhiều lắm." Ngày hôm sau, khi Trần Hạo và Cửu Thúc rời nghĩa trang chuẩn bị xuất phát, Trần Hạo lại nhét thêm cho Cửu Thúc một ít Chưởng Tâm Lôi Phù, Ngũ Hành Lôi Phù, bảo ông giữ lại phòng thân, hoặc đợi đến phiên giao dịch thì đổi lấy một ít đồ khác.

Những người tham gia trước đây đều là những người quen trong giới, ai cũng biết bùa lôi lợi hại, những tấm bùa lôi này tuyệt đối là một trong những món hàng tốt nhất.

"Được." Thấy tấm lòng của Trần Hạo, Cửu Thúc không từ chối, nhận lấy tất cả.

Trong lòng Cửu Thúc thầm nghĩ, những tấm bùa lôi này có thể giữ lại, đợi đến khi phiên giao dịch bắt đầu thì giúp Trần Hạo mua thêm một ít đồ dự phòng.

Hai sư huynh đệ Trần Hạo đi ròng rã bảy ngày, quá giang một vài chuyến xe mới đến được đích.

"Khí thi thật nặng!!!" Cách Trấn Đằng Đằng vài kilomet, Trần Hạo cảm nhận được một luồng khí thi ngút trời bao phủ toàn bộ trấn.

Ánh nắng không thể xuyên qua tầng khí thi đó để chiếu xuống đất.

Thi gia trọng địa quả nhiên không phải chuyện đùa.

Khác hẳn với những gì xem trong phim, Trần Hạo cảm thấy bất kỳ con cương thi nào trong Trấn Đằng Đằng cũng có cấp bậc cao hơn hẳn.

"Thi gia trọng địa, cấp bậc cương thi đương nhiên phải cao.

Chỉ là không biết có thi vương xuất hiện hay không, mà nếu có, thì thuộc loại nào.” Cửu Thúc nhíu chặt mày, sắc mặt trầm trọng.

Cương thi trong Trấn Đằng Đằng không dễ đối phó chút nào.

Cương thi cũng chia chủng loại.

Nói một cách tương đối, chúng trực tiếp tương ứng với Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ: Tướng Thần, Nữ Bạt, Hậu Khanh, Doanh Câu.

Rồi trong bốn cương thi thủy tổ này cũng có mạnh có yếu.

Nữ Bạt còn gọi là Hạn Bạt, tương truyền là tổ tông cương thi thời thượng cổ.

Nơi nào nàng đi qua, sông ngòi khô cạn, trời đất đại hạn, dân chúng lầm than.

Chương 984

Bởi vậy có câu "Hạn Bạt đến, ngàn dặm đỏ khô".

Nhưng trong ghi chép của 《Sơn Hải Kinh》, Hạn Nữ Thần Bạt là thần hạn hán, một trong Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ, cũng là người duy nhất mang hai thân phận thần quái.

Có truyền thuyết nói Hạn Nữ Thần Bạt là con gái của Hoàng Đế (tên thật là Nữ Bạt), sống trên đài Cộng Công ở núi Côn Sơn.

Nàng thường mặc áo xanh, dung nhan xinh đẹp, bản tính lương thiện, cùng với đại tướng Ứng Long của Hoàng Đế cả hai yêu thương nhau.

Sau đó Nữ Bạt lâm trọng bệnh.

Lúc này, Hống thoát khỏi cấm cố đã nhân cơ hội dung hợp với hồn phách của nàng, khiến nàng biến thành Hạn Bạt.

Hoàng Đế vì thương sinh thiên hạ đã sai Ứng Long tru sát Hạn Bạt.

Thân thể của Nữ Bạt lúc đó rơi xuống Hoàng Tuyền Minh Hải, bị Doanh Câu phát hiện.

Lệ khí trên người nàng đã xâm nhiễm Doanh Câu, khiến hắn cũng biến thành cương thi.

Tướng Thần thì từng có một cành cây tiếp xúc với cơ thể Hống, sau khi dung nhập liền hóa thành Tướng Thần.

Bởi vậy Tướng Thần không có hồn phách.

Về lịch sử của Tướng Thần, Sơn Hải Kinh không có ghi chép rõ ràng.

Theo dã sử Xuân Thu chỉ đề cập sơ lược, Tướng Thần cùng ba cương thi thủy tổ khác, cùng đản sinh vào thời kỳ yêu thú Hồng Hoang, nhưng đến thời Trung Cổ thì không còn thấy tung tích.

Tướng Thần chỉ do cơ thể Hống và một cành cây dung hợp mà thành, sau đó kế thừa đặc tính hút máu, đồng thời cũng là cương thi hút máu duy nhất trong Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ.

Tương truyền hắn sở hữu thân bất tử, đã sống mấy vạn năm, sức chiến đấu phi phàm.

Điều đáng nói là, hậu duệ của Tướng Thần đều không có hồn phách, và kế thừa đặc tính hút máu của Tướng Thần.

Theo ghi chép chi tiết trong 《Nguyên Dương Chí Lược》, Hậu Khanh là em ruột của Hoàng Đế, được phái đi hiệp trợ Hoàng Đế chiến đấu với Xi Vưu.

Hậu Khanh kiêu dũng thiện chiến, thân thể cường tráng, được Hoàng Đế trọng dụng.

Tuy nhiên, Hậu Khanh cuối cùng đã bất hạnh chiến tử trong cuộc chiến với Xi Vưu.

Vì không có ai thu thi cho hắn, oán khí ngày càng tích tụ sâu sắc.

Khi Hống đi ngang qua đây, Hậu Khanh đã hiến dâng tam hồn thất phách của mình để dung hợp với Hống.

Mặc dù hồn phách chỉ là một phần ba, nhưng với tư cách là một trong Tứ Đại Cổ Thần giống Nữ Oa, thần thông của hắn cũng cường đại vô cùng.

Sau khi Hậu Khanh dung hợp với Hống, hắn trở thành cương thi thủy tổ giỏi về lực lượng nguyền rủa, cũng là một trong những năng lực mạnh nhất, một cương thi đặc biệt biết bay.

Hậu Khanh cuối cùng bị Nữ Oa trừ khử, trở thành vị cương thi thủy tổ có thọ mệnh ngắn nhất và bí ẩn nhất trong Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ.

Doanh Câu nguyên là một mãnh tướng dưới trướng Hoàng Đế.

Một lần trong trận chiến với Xi Vưu, Doanh Câu đã không tuân lệnh Hoàng Đế, dẫn đến binh bại.

Hoàng Đế vô cùng tức giận, bởi vậy đã phái Doanh Câu đi trấn thủ Hoàng Tuyền Minh Hải.

Doanh Câu bề ngoài đồng ý, nhưng trong lòng bất mãn với sự sắp xếp này nên đã đi đến Hoàng Tuyền Minh Hải.

Tuy nhiên, Hống đã thừa cơ lúc hắn không đề phòng, dung hợp tàn hồn của Hống với Doanh Câu, khiến Doanh Câu trở thành một trong Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ.

Doanh Câu trước đó đã bất mãn với sắp xếp của Hoàng Đế, nay thực lực tăng tiến, muốn tìm Hoàng Đế khiêu chiến.

Cuối cùng hắn bị Hiên Viên đánh bại, hồn phách Doanh Câu mang theo vô tận khí thi chạy trốn, không ai biết tung tích của hắn.

Cương thi trong quá trình không ngừng tiến hóa, đều sẽ hướng về ba loại lão tổ cương thi (trừ Hậu Khanh), bắt đầu xuất hiện một số đặc điểm khá kỳ lạ, chỉ là người bình thường không thể phân biệt được.

Chỉ là hiện nay Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ đều kẻ thì đã tử vong, người thì đang trầm ngủ.

Cho đến giờ vẫn chưa có ghi chép mới nào về họ xuất hiện.

Cương thi vương mà chúng ta nói đến hiện nay, thông thường đều chỉ hậu duệ của Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ này.

“Sư huynh, vậy nếu xuất hiện thi vương thì sao?” Trần Hạo tò mò hỏi.

Nếu có thi vương, Cửu Thúc sẽ chọn cách làm gì, tiêu diệt ngay lập tức hay là phải cân nhắc thật kỹ?

Cửu Thúc liếc Trần Hạo một cái, không chút khách khí nói: “Nếu xuất hiện thi vương, vậy ta chỉ có thể học theo mấy tên truyền giáo sĩ kia mà bắt đầu cầu nguyện thôi!” “Diệt nó đi là được chứ sao phải cầu nguyện?” Do dự một chút, Cửu Thúc thở dài: “Ta vừa nói rồi, nếu xuất hiện thi vương, phải xem nó thuộc loại nào.

Hy vọng không phải hậu duệ của Tướng Thần và Nữ Bạt, nếu không thì muốn bình định trọng địa cương thi này sẽ rất khó khăn.” “Chẳng lẽ trong Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ, hậu duệ của Tướng Thần và Nữ Bạt mạnh hơn?” “Cũng không hẳn là vậy, thực lực đạt đến một trình độ nhất định thì kỳ thực đều gần như nhau.

Chỉ là hậu duệ của Tướng Thần và Nữ Bạt khó giết hơn một chút.

Hy vọng sẽ không xuất hiện cục diện như thế.” Có một số điều Cửu Thúc cũng không dám khẳng định.

Mặc dù có một số tư liệu truyền thừa về Tứ Đại Cương Thi Thủy Tổ, nhưng những thứ truyền lại đó, có bao nhiêu là thật đây?

Trần Hạo nói: “Sư huynh, vậy anh có biết Mã gia ở phương Bắc không?” “Mã gia?” Cửu Thúc ngẩn ra.

“Cửu Thúc, Mã thị nhất tộc Khu Ma Long tộc ở phương Bắc ấy.” Trần Hạo tiếp tục nhắc nhở.

Có gia tộc như vậy tồn tại sao?

Nghe cái tên, thân phận của gia tộc này giống như mấy tu đạo giả khác.

Nhưng khu long chẳng phải có chút quá đáng sợ sao?

Linh khí giữa trời đất, đừng nói là một con rồng, ngay cả một con giao long tạp huyết cũng không tiến hóa ra được.

"Không có!" Suy nghĩ một lát, Cửu Thúc nghiêm túc trả lời: "Tôi tuy chưa từng nghe qua, nhưng một gia tộc như vậy chưa chắc đã không tồn tại." "Dù sao thì Trung Hoa đại địa rộng lớn như vậy, ai có thể đảm bảo mình biết tất cả những người trừ ma diệt tà chứ?" "Mao Sơn phái của tôi có ba đại hệ, hơn một trăm môn phái.

Có rất nhiều môn phái, tôi còn chưa biết, thậm chí chưa từng nghe qua." Ba đại hệ, hơn một trăm môn phái, Trần Hạo giật mình.

Chương 985

Anh chỉ biết Mao Sơn thường được gọi chung là Nam phái và Bắc phái.

Vậy mà lại có một phái khác nổi lên, rồi có tới hơn một trăm môn phái tạp nham.

"Nhiều vậy sao!" "Đương nhiên, chỉ là hiện giờ số lượng ngày càng ít đi, kỳ thực đều đã biến mất rồi." "Cậu cũng hay du lịch ở những nơi xung quanh, nên không biết những điều này cũng là bình thường.

Hội giao dịch lần này có lẽ sẽ giúp cậu mở mang tầm mắt." "Khu ma trấn tà, không chỉ riêng Mao Sơn phái của tôi đâu.

Còn có người của Phật gia và một số gia tộc ẩn sĩ nữa." "Ví dụ như Mã thị nhất tộc khu ma kia đều có khả năng tồn tại, chỉ là hiếm khi gặp được mà thôi." Có những người không cố định ở một chỗ, họ sẽ chu du thiên hạ.

Những môn phái như vậy tồn tại thì cũng khó mà gặp được, tìm người truyền nhân phù hợp cũng khó.

Dần dà, họ biến mất.

"Đi thôi, những chuyện này, lâu rồi cậu sẽ biết." Cửu Thúc thở dài, trong giọng nói có vài phần tự hào, cũng có chút bất lực.

Tự hào vì là truyền nhân chân chính của Mao Sơn.

Bất lực vì nhiều truyền thừa đã thất lạc trong dòng chảy lịch sử do chiến tranh và thời mạt pháp.

Trần Hạo không nói nhiều nữa, ngoan ngoãn đi theo Cửu Thúc về phía Trấn Đằng Đằng.

Đồng thời anh cũng ý thức được có vô vàn điều cần học hỏi.

Không phải cứ mạnh là vô sở bất năng, anh còn thiếu quá nhiều thứ.

Thế giới này cũng không hề nhỏ bé như vậy, cứ ở trong một vũng nước nhỏ mà vẫy vùng sẽ khiến tầm mắt bị hạn hẹp.

Càng đến gần Trấn Đằng Đằng, khí thi càng nặng, sắc mặt Cửu Thúc càng lúc càng khó coi.

Trần Hạo cũng không nhịn được nhíu mày.

Đến gần Trấn Đằng Đằng khiến người ta toàn thân không thoải mái.

Trần Hạo cơ bản không cảm nhận được linh khí tồn tại.

Mặc dù hiện tại là thời mạt pháp, linh khí cằn cỗi, nhưng cũng không đến mức khan hiếm hoàn toàn không có.

Chỉ là tương đối ít, hấp thu chậm mà thôi.

Nhưng ở Trấn Đằng Đằng thì thật sự không cảm nhận được gì, thứ duy nhất cảm nhận được chỉ là khí thi ngút trời.

Trời tối sầm, như thể một cái vung nồi khổng lồ bao phủ toàn bộ Trấn Đằng Đằng, khiến người ta hít thở cũng thấy khó khăn.

Xung quanh Trấn Đằng Đằng xây dựng một bức tường thành cao lớn.

Đó không phải là tường rào bình thường mà là tường thành, ngăn cương thi ở bên trong.

Trên tường thành khắc đầy những kinh văn, có những phần đã có từ lâu, có những phần mới được khắc gần đây.

“Sư huynh, có kinh văn.” “Là để trấn áp cương thi mà khắc.

Khi bức tường được xây dựng, có cao tăng hợp tác cùng xây.

Những kinh văn này đều được khắc vào thời điểm đó.

Tôi chỉ nghe nói chứ chưa từng thật sự thấy." Nhìn bức tường thành cao ngất, Cửu Thúc chầm chậm đi dưới chân thành, giơ tay sờ những kinh văn trên tường: "Chỉ nghe nói Trấn Đằng Đằng bị cương thi quấy phá, không ngờ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này." Trấn Đằng Đằng cách Trấn Nhậm Gia khá xa, tốc độ truyền tin tức lại quá chậm, Cửu Thúc và Trần Hạo vẫn luôn cho rằng vấn đề cương thi ở đây sẽ không quá nghiêm trọng.

Nhưng ai ngờ, Trấn Đằng Đằng đã trở thành một thi gia trọng địa, thuộc loại rất đáng sợ.

Nếu không nhờ tường thành và kinh văn trấn áp, không biết xung quanh đây sẽ có bao nhiêu người phải chết.

Những kinh văn khắc trên tường thành giống như một trận pháp khổng lồ bảo vệ, nhốt cương thi ở bên trong, chỉ cho phép sinh linh tiến vào, không cho phép tử vật tà vật đi ra.

Cũng may những nơi có nhiều cương thi thì sẽ không xuất hiện quá nhiều quỷ quái cường đại, nếu không loại địa phương này nhất định sẽ sản sinh ra vài con quỷ vương.

Quỷ tu hành có thể nhanh hơn cương thi rất nhiều.

Đương nhiên, nếu nói về độ lợi hại và khó đối phó thì cương thi cũng hơn quỷ một chút.

"Lên đi." Cửu Thúc nhìn bức tường, nói với Trần Hạo.

Trần Hạo gật đầu, lùi lại hai bước, chạy lấy đà rồi hai chân dẫm lên tường, một cú lộn người đã nhảy lên trên tường thành.

Anh thả xuống một sợi dây, Cửu Thúc kéo dây nhảy lên.

“Sư huynh, tôi cảm thấy mình có khi chỉ là đi cho có mặt thôi.” Trần Hạo nói.

Sau khi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực như vậy.

Giữa ban ngày ban mặt, trong Trấn Đằng Đằng lại có cương thi nhảy nhót khắp đường.

Thật không thể tin nổi!

Mỗi con cương thi đều có thực lực cao, cách rất xa cũng có thể cảm nhận được luồng khí thi nồng đậm trên người chúng.

Cương thi như vậy lại ở khắp mọi nơi, thậm chí, Trần Hạo còn cảm giác có sự tồn tại đáng sợ hơn.

Luồng khí tức đó khiến anh cảm thấy lạnh sống lưng.

Trần Hạo không biết liệu đây có phải là khí tức của thi vương hay không, dù sao anh cũng chưa từng thấy thi vương ở thế giới này.

Cửu Thúc thì đã từng thấy, nhưng khoảng cách thời gian quá lâu.

Lúc đó Cửu Thúc cũng chỉ là tiểu đệ tử theo sau sư phụ, thực lực không mạnh, Cửu Thúc cũng không cảm ứng được sự tồn tại của luồng khí thi đáng sợ kia.

Hai người cứ thế nằm rạp trên tường thành, không kinh động đến cương thi bên trong.

Cửu Thúc trầm tư một lát.

Chương 986

“Luồng khí thi nồng đậm đến mức ban ngày cũng có thể che khuất ánh nắng như vậy, e rằng thật sự có thi vương tồn tại.

Nhiệm vụ lần này sẽ rất gian nan.” “Sư huynh, anh có chắc là có đạo trưởng chết bên trong không?” Trần Hạo cảm thấy hơi khó tin.

Trấn Đằng Đằng đến sư huynh còn chẳng dám tùy tiện đi vào, nếu không bị cương thi vây công.

Chết còn có thể thê thảm hơn, huống chi bên trong còn có sự tồn tại khiến người ta lạnh sống lưng.

“Có khả năng.

Khí thi nồng đậm, cương thi bình thường cũng sẽ không xuất hiện vào ban ngày.

Chắc là có người hấp dẫn chúng.

Đi thôi.” Dứt lời, Cửu Thúc nhảy xuống khỏi tường.

Trần Hạo thấy vậy, giơ tay ra một đạo Chưởng Tâm Lôi đánh về phía một con cương thi đang ở gần.

“Oanh!!” Con cương thi đó quần áo lập tức bốc cháy, sau lưng bị nổ tung một lỗ lớn, lộ ra lớp thịt nát đen sì bên trong.

“Gào!!!” Hành động của Trần Hạo giống như đột nhiên đổ một ít nước lạnh vào nồi nước đang sôi.

Lập tức khiến Trấn Đằng Đằng dậy sóng, vô số cương thi gào thét theo hướng đó, nhao nhao lao tới.

“Không chết à.” “Vậy lão tử cho mày giật chết luôn!” Điều khiến Trần Hạo kinh ngạc là một đạo Chưởng Tâm Lôi lại không giật chết

con cương thi đó.

Anh lại bổ sung thêm một phát nữa, mới triệt để nổ chết đối phương. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] Vãi chưởng!

Một đạo Chưởng Tâm Lôi đủ sức nổ tung Đồng Giáp Thi đến mức nát bét vậy mà lại không thể giật chết!

Dùng đến hai lần, điểm thưởng nhận được cũng gấp mười lần so với Hành Thi bình thường.

Hành động của Trần Hạo tương đương với việc chọc tổ ong vò vẽ.

Cương thi bên trong nhao nhao vây về phía Trần Hạo.

Trần Hạo nhanh chóng nhảy xuống khỏi tường thành, cùng Cửu Thúc rời đi.

Còn đám cương thi bên trong cứ gào thét đi, dù sao cũng không ra ngoài được.

"Sao rồi?" Cửu Thúc không ngăn cản Trần Hạo thăm dò.

Dù sao cương thi bên trong cũng không ra ngoài được, thăm dò cũng tốt, có như vậy mới có sự chuẩn bị tâm lý.

"Chưởng Tâm Lôi đủ sức miểu sát cương thi bình thường, giờ chỉ có thể gây thương tổn cho đối phương.

Phải tấn công hai lần, lần thứ hai đánh trúng đầu mới có thể giết chết.

Mạnh thật." Sắc mặt Trần Hạo cũng không tốt lắm.

Mặc dù giết chết cương thi bên trong nhận được điểm thưởng gấp

mười lần cương thi bình thường.

Nhưng số lượng cương thi ở Trấn Đằng Đằng quá lớn, hơn nữa bên trong còn có khả năng tồn tại thi vương.

Số lượng cương thi quá nhiều, cùng lắm thì đứng trên tường thành mà thả diều từ từ.

Trần Hạo rất thích loại chuyện này: mình có thể đánh, nhưng chúng không đánh được mình, lại còn có thể từ xa mà cày điểm thưởng, quả thật chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung: sướng tê người.

Nhưng cái chuyện sướng tê người này, Trần Hạo hiện tại thật sự không dám làm, nếu không mà nhỡ đâu lòi ra một con thi vương, thì sẽ gặp họa lớn.

"Trước tiên cứ rời đi đã, tính kế lâu dài.

Cương thi ở Trấn Đằng Đằng nhất định phải xử lý, nếu không có thể sẽ để lại hậu họa vô cùng." Cửu Thúc cũng thấy đau đầu.

Uy lực Chưởng Tâm Lôi của Trần Hạo mạnh đến mức nào, ông cũng biết rõ trong lòng.

Nhưng không đánh trúng yếu huyệt thì không thể lập tức giết chết đối phương.

Cương thi bên trong thật sự hung dữ.

Chưa nói đến việc có thi vương, chỉ cần tiến hóa ra vài con Phi Thi, vài con Đồng Giáp Thi các loại cương thi thôi cũng đã khó đối phó rồi.

"Chỗ quỷ quái này mà cũng có khách sạn sao?" Theo Cửu Thúc, Trần Hạo vậy mà lại tìm thấy một quán trọ.

"Đây là khách sạn dành cho dân trong nghề, người bình thường

không thể vào ở được.” Cửu Thúc giải thích một câu, lấy ra một lá phù dán lên cánh cửa lớn rồi gõ.

Cánh cửa đóng chặt được mở ra, Cửu Thúc đi vào trước, Trần Hạo tò mò đi theo sau.

Người trong giới thì có thể, còn người bình thường thì không thể vào, không tiếp đón khách bên ngoài.

Dưới tầng một của khách sạn “Nhất Mi”, vài người đang ngồi: ba đạo sĩ và hai hòa thượng.

Trong đó có một đạo trưởng lớn tuổi hơn nhìn Cửu Thúc kinh ngạc: “Không gặp nhiều năm như vậy, đạo huynh lại bắt đầu hành tẩu rồi sao?” “Đạo huynh cũng vậy sao, đang dẫn đệ tử sao?” Cửu Thúc gật đầu chào hỏi, hỏi một câu rồi dẫn Trần Hạo ngồi xuống bàn bên cạnh.

Lão đạo sĩ cười cười: “Dẫn mấy đệ tử bất tài này ra ngoài mở mang kiến thức, tiện thể đổi chút đồ về.

Nghe nói một mạch có người làm không ít Lôi Phù, không biết có thể bán lại một ít không?” “Có thể, nhưng đừng đợi đến khi hội giao dịch bắt đầu rồi hãy nói.” Cửu Thúc cũng không thảo luận thêm về chủ đề này, giơ tay gọi: “Hai phòng, và một ít đồ ăn.” “Đối phương là đệ tử Long Hổ Sơn, sau này nếu gặp mặt thì phải chú ý một chút.” Cửu Thúc ngầm nhắc nhở Trần Hạo.

Trần Hạo khẽ gật đầu, tỏ ý ghi nhớ, nhưng thực ra cũng không quá để vào lòng.

Không phải là anh kiêu ngạo, mà là thực lực đối phương... thật sự hơi yếu một chút.

Mặc dù đều là người trong giới, nhưng không nhất định có thể bình an vô sự, tranh đấu đều là chính người trong giới gây ra.

Chương 987

"Nhất Mi đạo trưởng.

Tiểu tăng có lễ rồi." Hai hòa thượng ngồi một bên, sau khi xác nhận thân phận của Cửu Thúc, liền tiến lên chào hỏi.

Cửu Thúc cười gật đầu: "Hai vị đại sư khỏe, mau mau mời ngồi." "Vậy bần tăng xin không khách khí." Hai hòa thượng khá tự nhiên.

Trần Hạo cũng phát hiện, Cửu Thúc đối với họ khách khí hơn nhiều so với người Long Hổ Sơn.

Xem ra, Mao Sơn phái và Long Hổ Sơn quan hệ không mấy hòa hợp, còn việc có mâu thuẫn hay không thì anh không rõ.

Chắc là chưa đến mức gây sự, nếu không Cửu Thúc đã không đáp lại lời đối phương về việc mua bán Lôi Phù.

"Hai vị đại sư lần này đến đây có phải để tu bổ kinh văn không?" Trong hai người, hòa thượng thân hình hơi mập cười đáp: "A di đà Phật, Nhất Mi đạo trưởng quả nhiên lợi hại." "Tiểu tăng và sư đệ phụng mệnh gia sư, đến đây tu bổ kinh văn, để tránh cương thi phá hoại tường thành, rời khỏi Trấn Đằng Đằng, gây ra cảnh sinh linh đồ thán cho bá tánh trong trăm dặm." "Thì ra là đệ tử của Nguyên Đại Sư, hai vị đại sư mời uống trà." Cửu Thúc và đối phương trò chuyện vui vẻ.

Trần Hạo lập tức cảm thấy sư phụ của hai vị đại sư này chắc chắn là nhân vật cộm cán, nếu không Cửu Thúc cũng sẽ không để ý đến đối phương.

Vật họp theo loài, người chia theo nhóm, nếu không thì một con thỏ làm sao có thể kết nghĩa huynh đệ với một bầy sư tử được.

“Vị này là?” “Sư đệ bất tài Trần Hạo của tôi.” Ra ngoài, dường như mọi trưởng bối đều thích dùng ba từ “bất tài” để nói về thế hệ sau.

Trần Hạo (gượng cười): “Hai vị đại sư khỏe.” “Tốt, tốt.” Hai người cũng không quá để ý Trần Hạo, gật đầu đáp lại cho qua.

Cả hai chủ động tiến lên tìm Cửu Thúc để bàn chuyện cương thi trong Trấn Đằng Đằng, không có quá nhiều tâm tư để làm quen và tìm hiểu hậu bối.

Đương nhiên nếu hai người biết thực lực của Trần Hạo, chắc chắn sẽ hai mắt sáng rực.

“Đạo trưởng lần này đến đây, chắc cũng vì chuyện cương thi ở Trấn Đằng Đằng nhỉ?

Không biết đạo trưởng có đi vào trong xem xét chưa?” “Xem rồi.” Cửu Thúc cũng không giấu giếm: “Mặc dù đi xem vào ban ngày, nhưng khí thi lại nồng đậm đủ để che khuất ánh nắng, khiến cương thi có thể hoạt động vào ban ngày.

Bần đạo sợ Trấn Đằng Đằng sẽ có thi vương xuất hiện.” “Không thể nào, tôi mới đi sáng nay, cương thi đều ở trong nhà, sao lại ra ngoài được chứ?” Đạo sĩ Long Hổ Sơn cũng chen vào một câu.

Cửu Thúc cảm thấy có chút bất ngờ: “Không đúng.

Ta vừa rồi dẫn sư đệ đi xem xét, xác thực có không ít cương thi đang đi lại trên phố.

Ta đã đặc biệt thăm dò rồi.” “Kết quả thế nào?” Điều khiến Trần Hạo kinh ngạc là, nghe Cửu Thúc thăm dò xong, hai hòa thượng và lão đạo sĩ Long Hổ Sơn đều vội vàng hỏi.

Vẻ sốt ruột đó vượt quá dự liệu của Trần Hạo, anh vốn cho rằng mọi người đều sẽ tự mình đi thăm dò.

Cửu Thúc cũng dừng lại: "Các vị đạo huynh chưa đi thăm dò sao?" Hai hòa thượng và đạo sĩ Long Hổ Sơn đều đồng loạt lắc đầu.

"Gia sư vẫn luôn cảnh cáo tôi, lo lắng trong Trấn Đằng Đằng sẽ có thi vương xuất hiện, nên không được tùy tiện tiến vào, để tránh kinh động đến thi vương có khả năng tồn tại bên trong." "Hiện tại Trấn Đằng Đằng có thể tùy tiện tiến vào sao?

Chỉ cần bước vào là lập tức sẽ bị cương thi vây công, muốn thoát thân cũng khó, huống chi là thăm dò?

Nhất Mi đạo trưởng, thực lực cương thi ở Trấn Đằng Đằng thế nào?" Không phải ai cũng là Trần Hạo, cũng không phải ai cũng biết lôi pháp, càng không phải ai cũng tu luyện viên mãn, lại càng không phải ai cũng có thể tu luyện lôi pháp đến trình độ của Trần Hạo. (Đương nhiên, điều quan trọng nhất, không phải ai cũng là nhân vật chính của cuốn sách này, há há há) Bởi vậy những người này tuy muốn vào Trấn Đằng Đằng thăm dò, nhưng số lượng cương thi bên trong quá lớn.

Tiến vào thì chẳng khác nào tự tìm đường chết, nằm trong miệng sói, chắc chắn bị vây công rồi xé xác.

"Mạnh.

Cương thi cùng cấp bậc ở đây sẽ mạnh hơn hẳn cương thi bình thường bên ngoài." Cửu Thúc nhíu mày, không nói ra là mạnh hơn gấp mấy lần, sợ những người này không tin.

Ngay cả đại sư mà sư huynh xem là nhân vật ghê gớm cũng đồng thời cảm thấy trong Trấn Đằng Đằng có thể xuất hiện thi vương.

Đúng là có sự ăn ý.

Chẳng lẽ thật sự tồn tại thi vương sao?

Trần Hạo cảm nhận luồng khí thi đáng sợ khiến người ta lạnh

sống lưng kia, không khỏi có chút bội phục cho cái sự gan dạ, lại dám đứng trên tường thành dùng lôi pháp mà thả diều đánh cương thi.

"Nếu thật sự có thi vương, phải làm sao đây?" Lúc này Cửu Thúc cũng có chút lo lắng nói.

Đạo sĩ Long Hổ Sơn và hai hòa thượng đều á khẩu không nói nên lời.

Con thi vương có thực lực yếu nhất, e rằng cũng đủ để khiến người ta phải chịu trận một trận.

Nếu không phải xung quanh có tường thành bao quanh, có lẽ họ đã không dám tiếp cận Trấn Đằng Đằng rồi.

"A di đà Phật, sư phụ cũng lo lắng có thi vương, nên mới không ngừng phái đệ tử trong môn đến khắc thêm kinh văn mới, hy vọng có thể nhốt thi vương vĩnh viễn trong Trấn Đằng Đằng, không đến mức thoát ra ngoài gây ra cảnh sinh linh đồ thán." Chẳng trách những kinh văn trên tường có cái nhìn cũ kỹ, có vẻ thời đại xa xưa hơn, có cái thì trông mới hơn, như thể mới được khắc lên chưa lâu.

Thì ra là các vị đại sư trong chùa không ngừng khắc lên.

"Chư vị đạo hữu không cần lo lắng.

Lão đạo vừa bói một quẻ, không có điềm hung.

Nếu có thi vương, cũng chắc chắn đang trong trạng thái ngủ say, sẽ không dễ dàng xuất hiện." "Huống chi có tường thành trấn áp, thi vương cũng chưa chắc có thể phá vỡ mà thoát ra được." Bức tường thành bao quanh trấn giống như một trận pháp có uy lực mạnh mẽ, cương thi bình thường căn bản không thể phá vỡ.

Quả thật là một đại bút pháp, được các vị đại sư trong chùa qua các thế hệ, năm này qua năm khác khắc họa nên.

Phải là một trận pháp.

Trần Hạo chỉ cảm thấy điều này hoàn toàn là dư thừa.

Nhốt một thị trấn nhỏ, với vô số cương thi bên trong, thậm chí có khả năng có thi vương xuất hiện, cần bao nhiêu dược liệu mới có thể bố trí ra đại trận đó?

Dược liệu để bố trận đắt đỏ không tưởng.

Trần Hạo còn chẳng dám mơ mộng, hiện tại nhiều nhất chỉ dám chơi mấy tiểu trận pháp, còn đại trận thì chỉ có thể mơ khi ngủ mà thôi.

"Tường thành có thể nhốt được thi vương sao?" Trần Hạo đột nhiên hỏi một câu.

Mặc dù anh cũng biết lời này không lễ phép, nhưng chuyện này rất quan trọng.

Nếu có thể nhốt được thi vương, vậy chẳng phải có thể nằm rạp trên tường thành mà cày công đức sao?

Chương 988

Có kinh động đến thi vương bên trong cũng chẳng sao, mình cũng có thể nhảy xuống bỏ chạy bất cứ lúc nào.

"Chắc là có thể." Không ai dám bảo đảm tường thành có thể nhốt được thi vương hay không, chỉ có thể đưa ra một đáp án mơ hồ.

"Cẩn thận một chút, đừng làm loạn." Cửu Thúc cũng nhận ra Trần Hạo muốn làm gì, không ngoài việc dùng lôi pháp từ xa để đánh giết cương thi.

Xuất phát từ việc lo lắng cho sự an toàn của Trần Hạo, Cửu Thúc đã dặn dò anh, sau đó bắt đầu nghỉ ngơi.

Việc Trần Hạo có thể đánh giết cương thi là chuyện tốt, chỉ cần đảm bảo an toàn cho bản thân thì Cửu Thúc sẽ không hỏi gì.

Trần Hạo gãi gãi đầu, rút Thái A Kiếm ra lau chùi.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, càng ngày càng nhiều người đến khách sạn, khiến nơi vốn lạnh lẽo cũng bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Trần Hạo cũng được chứng kiến đủ loại người kỳ quái.

Vốn dĩ trong lòng anh đã có một danh sách những người luộm thuộm bẩn thỉu.

Nhưng những người tu hành ở đây lại còn khiến người khác nhìn vào mà cảm thấy khó chịu hơn cả những kẻ bẩn thỉu khác.

Khổ tu sĩ cũng không đến nỗi đáng sợ như vậy chứ.

Trong lúc đó, Cửu Thúc cũng ngồi uống trà trò chuyện với không ít người quen, cũng có rất nhiều người đặc biệt đến chào hỏi Cửu Thúc.

Trần Hạo cũng nhận ra, thì ra Cửu Thúc cũng là một nhân vật khá "ngầu" trong giới này, giống như anh vậy.

Chỉ là vì sau khi thường trú ở Trấn Nhậm Gia, ông rất ít khi đi lại nên danh tiếng đều là do mấy năm trước xông pha mà có.

Cửu Thúc thì không có gì nổi bật.

Ngược lại Tứ Mục đạo trưởng lại có một số chuyện cũ.

Theo Cửu Thúc, sau khi sư phụ của ông qua đời, ông từng buồn bã xông pha khắp các nơi một thời gian.

Cùng với tuổi tác dần tăng lên, ông mới bắt đầu thường trú ở Trấn Tửu Tuyền, Trấn Nhậm Gia và vài trấn lân cận.

"Chà, mấy ông này, trước đây tôi gặp con hồ ly tinh trăm năm kia, nó tàn nhẫn phải biết.

Nó ăn hết mấy chục trái tim người, cực kỳ khó đối phó, tôi phải tốn chín trâu hai hổ sức lực mới đánh giết được nó!!!" "Haha, tôi thấy chắc là vì con hồ ly tinh kia xinh đẹp quá nên mới ra tay đó chứ!" "Có con cương thi không biết có phải mỹ nữ không, bị người ta cố ý chôn ở nơi dưỡng thi, biến thành một con Thiết Giáp Thi hung tàn.

Nó hung hãn ghê gớm, bảy người chúng tôi cùng đi, chết mất năm người cuối cùng tôi mới tiêu diệt được nó." "Ôi, sư đệ đáng thương của tôi!" Trong khách sạn cũng có đủ loại người muôn màu muôn vẻ, trong đó thậm chí có không ít nữ đạo trưởng.

Mọi người làm những việc giống nhau, đều là hàng yêu trừ ma.

Cửu Thúc cũng đang ngồi trò chuyện phiếm với vài người bạn cũ.

Trần Hạo thì không có việc gì làm, lại vì linh khí khan hiếm nên cũng một mình yên lặng ngồi ở góc phòng làm mỹ nam tử.

"Anh trai, xin chào!" Một giọng nói trong trẻo cắt ngang suy tư

nhân sinh của Trần Hạo.

Trần Hạo kinh ngạc nhìn cô bé, khách sạn như thế này lại có trẻ con ư?

Chỗ này có phải là nơi dành cho trẻ con đâu?

Quá gần Trấn Đẳng Đẳng, khí thi nồng đậm, dễ ảnh hưởng đến sự trưởng thành của trẻ nhỏ.

Cha mẹ và sư phụ của đứa bé này cũng quá sơ suất rồi!

"Chào em, em biết nói à?" Cô bé trắng trẻo, hồng hào, rất đáng yêu, mặc một bộ trường bào màu xám, trên đầu búi hai bím tóc kiểu sừng dê.

Theo cách nói hiện tại thì là "cute phô mai que", làm tan chảy trái tim thiếu nữ của lão phu.

"Đương nhiên là em đi cùng sư phụ rồi, còn anh trai thì sao, cũng giống Lê Nhi sao?" "…" Khóe miệng Trần Hạo cũng không tự chủ mà co giật.

Đương nhiên tôi biết là đi cùng trưởng bối rồi.

"Lê Nhi ngoan lắm, nhưng anh trai không đi cùng sư phụ, anh trai đi cùng sư huynh." "Ồ, được thôi!

Vậy anh trai nói chuyện với em được không!" Lê Nhi nở một nụ cười ngọt ngào với Trần Hạo, chỉ vào bàn của Cửu Thúc.

"Lời sư phụ nói Lê Nhi nghe không hiểu, sư phụ cứ bảo Lê Nhi ngốc, cái này cũng không học được, cái kia cũng không học được, sau này không thể hàng yêu trừ ma, cùng lắm thì tùy tiện tìm ai đó mà gả đi thôi." "Khụ khụ!" Trần Hạo nghe xong cũng ho khan.

Sư phụ thật là bá đạo, ấy thế mà cũng nói ra được.

Không câu nệ tiểu tiết, vậy mà lại trêu đệ tử như vậy.

Chẳng lẽ cô bé nhỏ như vậy mà đã có thể bắt đầu tu đạo, chẳng lẽ có thiên phú sao?

Trần Hạo giơ tay đặt lên đầu Lê Nhi, nhắm mắt cảm nhận.

Cảm nhận một lát, Trần Hạo kinh ngạc mở mắt.

Con bé này cũng quá khủng khiếp rồi, nhỏ như vậy mà đã có thể hấp thu linh khí.

Phải biết Thu Sinh, Văn Tài, Hữu Gia Nhạc đều chỉ mới đạt đến trình độ này.

Người với người thật khiến người ta tức điên, bọn họ đều hai mươi mấy tuổi, nhưng con bé này, nhiều nhất cũng chỉ mười tuổi thôi mà!

"Anh trai, anh làm gì thế!!" Lê Nhi hoảng sợ lùi lại hai bước, sợ hãi nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo cũng ngớ người ra.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi đang làm gì?

Tôi hình như có làm gì đâu chứ!!!

Chương 989

Những người xung quanh nghe tiếng Lê Nhi kinh hô liền tò mò nhìn qua.

Chỉ thấy Lê Nhi hơi sợ hãi nhìn Trần Hạo, tỏ vẻ đáng thương.

Còn tay Trần Hạo thì lơ lửng trong không trung, trông có vẻ như muốn véo má Lê Nhi.

Tên tiểu tử này là đệ tử nhà ai?

Chẳng lẽ lại đi bắt nạt con gái nhà người ta sao?

Cửu Thúc và sư phụ của Lê Nhi đang ngồi một bên, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu lại nhìn.

Mặt Cửu Thúc đen lại: "Sư đệ, cậu đang làm gì thế?" "Không có, không có!" Trần Hạo đâu đời nào chịu mang tiếng xấu, anh đâu phải biến thái.

Trần Hạo vội vàng lắc đầu giải thích: "Tôi chỉ thấy Lê Nhi nhỏ vậy mà đã tu hành, nên tò mò kiểm tra một chút, rồi sau đó…" "Nhất Mi bá bá, đừng trách anh trai.

Lê Nhi chỉ cảm thấy trong bụng có gì đó muốn nhảy ra, nên hơi sợ thôi." Sư phụ của Lê Nhi, một đạo trưởng trung niên tầm bốn mươi tuổi phúc hậu, nghe đệ tử nói vậy liền kinh ngạc nhìn Cửu Thúc: "Nhất Mi đạo trưởng, sư đệ của ngài…" "Thằng bé này vì một kỳ duyên mà bái nhập Mao Sơn làm đệ tử của tôi.

Thực lực thì không tệ, nhưng có vài chỗ vẫn còn chưa có kinh nghiệm." Cửu Thúc thở dài, vẻ mặt tiếc nuối như thể đồ đệ giỏi khó tìm, khiến tất cả mọi người cùng bàn đều đen mặt.

Vãi!

Hôm nay mới biết Nhất Mi lại giả bộ kín đáo vậy, có ai khoe khoang hậu bối kiểu đó không?

Chẳng lẽ tôi không nhìn ra thực lực của sư đệ mạnh sao?

Tìm đâu ra một sư đệ như vậy, không cần nhờ ngoại vật mà có thể cảm ứng linh khí trong cơ thể người khác.

Loại thủ đoạn này có mấy người làm được?

Vừa rồi Trần Hạo đã mượn linh khí trong cơ thể mình để dẫn động linh lực trong cơ thể Lê Nhi.

Nếu Lê Nhi có thể hấp thu linh khí, trong cơ thể sẽ có linh lực tồn tại, có thể gây ra cộng hưởng.

Ai ngờ lại dọa con bé một phen, suýt nữa khiến mọi người xung quanh hiểu lầm là đồ biến thái, trong khi cô bé chỉ là một đứa trẻ khoảng mười tuổi.

"Tiểu Lê Nhi, chào anh trai.

Tiểu sư thúc rất mạnh đó, con nên gần gũi với tiểu sư thúc hơn." Sư phụ của Lê Nhi cũng không phải đèn cạn dầu.

Dù sao cũng là sư đệ của Cửu Thúc, lại thấy Trần Hạo cũng không phải người xấu, nên gần gũi một chút cũng tốt, biết đâu sau này có chuyện cần nhờ vả đối phương.

"Thật sao?

Vậy anh trai có kẹo không?" Lê Nhi kinh hỷ nhìn Trần Hạo.

Đúng là một cô bé háu ăn.

Trần Hạo cười, đặt cái bọc đang ôm sang ghế bên cạnh, lấy ra một lá Lôi Phù đã chế tác đặt lên bàn.

"Anh trai không có kẹo, nhưng anh trai có thứ này, có thể giết

cương thi đó, Lê Nhi có muốn không?" Vãi chưởng!!!

Những người xung quanh trợn mắt há mồm, bị sự hào phóng của Trần Hạo dọa cho sợ.

Lần đầu gặp mặt mà lại tặng một món quà quý trọng như vậy sao?

Lôi Phù, là thứ có giá mà không có chợ.

Lôi Phù là đại sát khí có thể hàng yêu trừ ma, người bình thường có tiền cũng chưa chắc đã mua được.

Trần Hạo thì hay rồi, trực tiếp lấy ra tặng cho một cô bé.

"Không muốn." Lê Nhi nhíu nhíu mày, cố gắng nhớ lại hình dạng cương thi.

Cô bé lắc đầu: "Cương thi thối lắm, Lê Nhi không thích." Trần Hạo cũng không ngờ cô bé nhỏ vậy mà lại đi theo sư phụ ra ngoài kiến thức: "Em từng thấy cương thi rồi sao?" "Đương nhiên là thấy rồi." Lê Nhi kiêu ngạo ngẩng cái đầu nhỏ lên: "Em không những thấy, em còn giúp sư phụ dán phù nữa đó.

Lần trước sư phụ bị…" "Khụ khụ!!!" Sư phụ của Lê Nhi vốn đang kinh ngạc vì món quà gặp mặt Trần Hạo tặng, sau đó vừa nghe đệ tử định kể chuyện làm mình xấu mặt, lập tức không nhịn được mà vội vàng ho khan.

Lúc đó, Lê Nhi nghe tiếng sư phụ ho khan, liền như bị điểm huyệt, thân thể cứng đờ.

Bàn tay nhỏ đang giơ lên cũng dừng lại giữa không trung, vẻ đắc ý trên khuôn mặt nhỏ biến mất trong nháy mắt.

Cô bé hơi lo lắng quay đầu nhìn sư phụ, yếu ớt nói một câu: "Sư phụ, Lê Nhi không hề bị cương thi túm chặt không cử động được đâu

ạ.” “Phụt.” “Ha ha ha!!!” Trẻ con ăn nói không kiêng nể gì, đứa trẻ khoảng mười tuổi làm sao mà biết được điều gì nên nói hay không.

Vẻ mặt tủi thân đáng yêu đó, lập tức khiến những người xung quanh nghe xong đều cười lớn.

Sư phụ của Lê Nhi cũng lườm một cái, dở khóc dở cười: “Đồ đệ ngốc của tôi, con nói hết ra rồi đó.” Trần Hạo đứng một bên cũng cười đến suýt sặc.

Cô bé này thật quá đáng yêu.

Đối mặt với một cô bé như vậy, thật đúng với một câu nói, trái tim thiếu nữ của lão phu đều bị tan chảy rồi.

“Hi hi!!!” Thấy mọi người đều cười, Lê Nhi không hiểu vì sao cũng cười theo, hồn nhiên không biết sư phụ mình đã bị con bé bán đứng rồi.

Sau một trận cười lớn, sự chú ý của mọi người đều bị lá Lôi phù trên bàn thu hút, ai nấy hiếu kỳ nhìn hai nhân vật chính.

Một người thì vô tư tặng Lôi phù, một người thì hoàn toàn không biết Lôi phù mạnh đến mức nào, cho rằng món đồ đó chẳng bằng hai viên kẹo.

“Lê Nhi, Lôi phù và Kim tiền kiếm mà đại ca ca tặng tuy không phải là đồ quý giá gì, nhưng con phải giữ gìn cẩn thận nhé, nếu không đại ca ca sẽ buồn đấy.” Một lá Lôi phù, một thanh Kim tiền kiếm, đối với Trần Hạo thì quả thực không phải là đồ tốt gì, chỉ cần dược liệu đầy đủ, lúc nào cậu cũng có thể làm ra cả đống.

Nhưng những người xung quanh nghe xong thì suýt nữa thổ huyết, “Đồ không quý giá ư?

Mấy thứ đó tôi muốn mua còn không được!” Sống cả đời người, không bằng một cô bé tùy tiện làm nũng, đúng là người so với người

tức chết người mà, không hổ là Mao Sơn gia sản phong phú, đệ tử ai nấy đều thích phá của.

Mọi người đều cho rằng Trần Hạo đang phá của, nhưng lại không biết rằng, tất cả những món đồ đó đều do Trần Hạo tự làm, nhiều nhất thì cậu chỉ chạy đi mua ít dược liệu thôi.

"Lê Nhi không thể nhận." Điều khiến Trần Hạo và mọi người kinh ngạc là Lê Nhi nghiêm túc lắc đầu.

"Tại sao?" "Bởi vì sư phụ nói, đồ con trai tặng thì Lê Nhi không được nhận, họ sẽ lừa Lê Nhi về làm vợ đó, đại ca ca đừng lừa Lê Nhi về làm vợ nhé?" "Phụt." Một đám người bắt đầu phun nước, Trần Hạo cũng bị sốc không nhẹ.

Chương 990

"Hồ!

Đồ sư thúc đã tặng thì tại sao lại không được nhận, con phải biết lễ phép!" Đồ người khác tặng thì chắc chắn không thể tùy tiện nhận, nhưng Trần Hạo lại có quan hệ tốt với Cửu Thúc, là sư đệ của sư đệ Cửu Thúc.

Việc sư thúc tặng chút đồ cũng là chuyện bình thường, sư phụ của Lê Nhi cũng mặt mày đen sạm mà giáo huấn đệ tử.

Bé nói năng lung tung, khiến sư phụ trông như một tên khốn, lại còn đưa cho mấy món đồ đó.

Những ánh mắt kỳ quái của những người xung quanh khiến sư phụ của Lê Nhi toàn thân khó chịu, vội vàng đứng dậy giáo huấn Lê Nhi, tránh để nha đầu này lát nữa lại thốt ra những lời kinh người.

Lời nói không chỉ gây sốc mà còn kinh người.

Trần Hạo đang cầm Kim tiền kiếm và Lôi phù trong tay, không biết có nên tặng nữa không.

Lời đã nói ra như bát nước hắt đi, đồ đã tặng ra thì chắc chắn không thể thu hồi lại được.

Nhưng lời của cô bé này thì lại là chuyện lừa về làm vợ.

Nếu trên mặt Trần Hạo có thể viết chữ, thì tuyệt đối sẽ là hai chữ lớn "ngượng nghịu".

Khóe miệng Trần Hạo giật giật, rồi vẫn đưa món quà cho Lê Nhi.

Sư phụ đã đồng ý nhận, Lê Nhi cũng vui vẻ nhận lấy, bé để Lôi phù sang một bên, cầm Kim tiền kiếm ngắm mãi không thôi.

“Sư phụ nói có thật không?

Đạo sĩ khó tìm vợ lắm, đặc biệt là vợ xinh đẹp như Lê Nhi ấy.” “Ta...” Trong khách sạn, sát khí tràn ngập, sư phụ của Lê Nhi thật muốn khóc, một câu nói không biết đắc tội bao nhiêu người.

“Muốn tôi chết rồi kế thừa di sản của tôi à?

Sư phụ đúng là một của hiếm.

Một của hiếm tươi rói.

Thật đó.” Trần Hạo ra hiệu đầu hàng, không dám trêu chọc cô bé này nữa, nếu không không biết lát nữa lại nói ra lời gây sốc chết người nào đó.

Thấy những người xung quanh đều đang nhìn chằm chằm, Trần Hạo nhún vai rồi trực tiếp lên lầu về phòng tu luyện nghỉ ngơi: “Muốn mua Lôi phù thì đi tìm sư huynh tôi, đừng nhìn tôi, tôi không có đâu.” Thấy vẻ ngây thơ vô tội của Lê Nhi, Trần Hạo không nhịn được lại cười, sư phụ lừa đệ tử à, hay đệ tử lừa sư phụ đây?

Nơi đây thi khí nặng nề, Trần Hạo chỉ có thể dùng thời gian để bù đắp sự thiếu hụt linh khí, đại chiến có thể bùng phát bất cứ lúc nào, có chuẩn bị là không lo, tuyệt đối không được lơ là.

“Sư đệ, dậy chưa?” Sáng sớm ngày thứ hai, Cửu Thúc đã gõ cửa.

Khi Trần Hạo bước xuống lầu, cậu phát hiện không ít người trọ lại đây tối qua đã rời đi.

Cửu Thúc đang cùng sư phụ của Lê Nhi, Tứ Mục đạo trưởng, ăn sáng, tiểu Lê Nhi cũng đang gặm bánh mì, nhưng vẻ mặt không mấy vui vẻ, vừa nhìn đã biết cô bé không thích loại thức ăn này.

“Đại ca ca!” Thấy Trần Hạo xuống, mắt Lê Nhi liền sáng rực.

Tứ Mục đạo trưởng và Cửu Thúc có quan hệ tốt, mọi người đều

thuộc cùng một mạch truyền thừa, chỉ là từ đời sư tổ thì tách ra.

Bởi vì Tứ Mục đạo trưởng xếp thứ tư trong nhà, lại thêm thân hình luôn mập mạp, bụng phệ như Phật Di Lặc, nên cũng được mọi người thân thiết gọi là Tứ Béo.

Sau này vì làm đạo sĩ, sau khi xuất sư thì lấy đạo hiệu là Tứ Mục đạo trưởng, tuy hơi kỳ lạ, nhưng cũng tốt hơn là bị gọi là Tứ Béo.

Nhéo nhéo má bầu bĩnh của Lê Nhi, khiến bé phồng má lên, Trần Hạo mới cầm đũa chuẩn bị ăn sáng: "Tóm lại, sư huynh, khi nào chúng ta có thể hành động?" "Tối nay có thể.

Ăn xong tôi sẽ đi khảo sát, xem động thủ từ vị trí nào là thích hợp nhất, có lẽ cần phải bắc thang trèo tường." Cửu Thúc quyết định hành động cẩn trọng, không thể lỗ mãng, phần lớn những người ở khách sạn hôm qua là để đối phó cương thi ở Đằng Đằng trấn, và cũng vì hội giao dịch.

Người đông sức mạnh lớn, nhưng không thể tất cả đều tụ tập một chỗ, nếu không dễ xảy ra sai sót, vì vậy Cửu Thúc quyết định vài người hành động riêng lẻ, không nhập bọn với những kẻ lộn xộn kia.

Trần Hạo gật đầu, sau đó chợt nhận ra điều không đúng: "Lê Nhi cũng đi sao?" "Một đứa trẻ nhỏ như vậy, nếu bị thi khí nhập thể thì sao?

Cảnh tượng quá khủng khiếp cũng không tốt cho trẻ con xem." "Không sao." Tứ Mục đạo trưởng cười giải thích: "Thể chất của Lê Nhi khá đặc biệt, cộng thêm thời gian tu hành sớm, thi khí, âm khí sẽ không nhập thể được.

Đứa trẻ còn đơn thuần, nên tôi mới muốn đưa bé đi mở mang kiến thức, sẽ không sợ hãi đâu." "Đại ca ca, con lợi hại lắm đó!" Lê Nhi vừa ăn vừa bĩu môi, "Không lễ phép, phải gọi là sư thúc." "Ưm,

nhưng người ta thích gọi đại ca ca mà.” Lê Nhi tủi thân nói.

Cửu Thúc bật cười: “Thôi được rồi, trẻ con mà, cứ để bé gọi, đừng miễn cưỡng, trẻ con còn nhỏ.” Cửu Thúc cũng thích cô bé Lê Nhi đáng yêu này, Cửu Thúc đã giúp nói hộ, Tứ Mục đạo trưởng cũng chỉ có thể chiều theo ý thích của Lê Nhi.

Sư bá thì gọi là Nhất Mi bá bá, sư thúc thì gọi là đại ca ca.

Hơi kỳ quái.

Lê Nhi khá lợi hại, tuy không biết thể chất của bé đặc biệt ở điểm nào, nhưng Trần Hạo biết có một số chuyện không thể tùy tiện hỏi thăm, cho dù là đồng môn hay người có quan hệ tốt đến mấy.

Mỗi người đều có bí mật riêng, người khác không nói, trong lòng mình có số là được.

Ăn xong, mang theo đồ đạc, bốn người rời khỏi khách sạn, đi về phía Đằng Đằng trấn.

Trên đường, Cửu Thúc nói với Trần Hạo: “Sư đệ, nếu có ý kiến gì thì cứ nói với tôi trước, dù sao lần này cậu là chủ lực, còn tôi và Tứ Mục sư huynh thì chỉ có thể hỗ trợ thôi.” Tứ Mục đạo trưởng cũng không đa nghi, Cửu Thúc đã từng trao đổi bí mật về thực lực của Trần Hạo với ông ấy trước đó, nên không có ý kiến gì.

Bỏ qua thân phận, thực lực là tôn chỉ luôn đúng, thấy người khác mạnh mà cứ ra vẻ, thì chẳng khác nào không biết tốt xấu.

“Trước tiên hãy tìm một nơi có núi, hoặc có đá và gần tường thành, việc bắc thang sẽ dễ hơn.

Lần này số người khá đông, tôi nghĩ chúng ta nên khiêm tốn một chút, tuyệt đối đừng chủ động thu hút sự chú ý của cương thi.” Mặc dù thực lực mạnh, nhưng cương thi trong Đằng Đằng trấn nhiều đến đáng sợ, Trần Hạo cũng không thể chống đỡ nổi nhiều cương thi như

vậy, chưa kể sau khi chúng tiến hóa, nếu người đông hơn, ngược lại sẽ dễ dàng thu hút sự chú ý của cương thi.

Người đông miệng tạp, có những kẻ thực lực kém chỉ thuần túy đi đánh trống lảng, hợp tác với những loại người dễ kéo chân như vậy, Trần Hạo thà tự mình làm còn hơn, Cửu Thúc cũng từng đắc tội một số người, Trần Hạo lo lắng những kẻ đó sẽ âm thầm giở trò.

"Được." Cửu Thúc nói rồi đồng ý.

"Sư huynh, tôi sẽ cắm trại ở bên ngoài, không vào khách sạn, người đỏ mắt không ít, tôi cần đề phòng." Cửu Thúc, Trần Hạo, Tứ Mục đạo trưởng đều thuộc nhóm người có thực lực khá mạnh, đương nhiên không sợ một số kẻ tiểu nhân, nhưng có một số kẻ trộm luôn khó phòng, chỉ có ngàn ngày làm trộm, nào có ngàn ngày phòng trộm.

Vì vậy để đảm bảo an toàn, tốt nhất là tránh xa khách sạn, nơi đông người miệng tạp, muốn Lôi phù thì chỉ có thể đợi hội giao dịch bắt đầu rồi tính.

"Được, đợi lát nữa quay về mua một số đồ cần thiết, sau đó để lại ký hiệu cho Thiên Hạc sư huynh và những người khác, tôi sẽ rời đi." Cửu Thúc cũng là một lão sư phó hành tẩu giang hồ, đương nhiên cũng hiểu đạo lý này, một nhóm người tu đạo ở dã ngoại cũng không sao.

Đừng thấy nơi này là trọng địa của Thi gia, nhưng cũng chính vì là trọng địa của Thi gia, nên sẽ không có quỷ quái hay quái vật nào lang thang bên ngoài, chỉ cần cương thi bên trong không chạy ra, thì nơi đây an toàn hơn bất kỳ nơi nào khác.

Cửu Thúc và Tứ Mục đạo trưởng đều nghe theo lời Trần Hạo, Lê Nhi kinh ngạc nhìn Trần Hạo, đôi mắt to sáng ngời lấp lánh những ngôi sao sùng bái, "Đại ca ca lợi hại quá!

Chương 991

Sư phụ và Nhất Mi bá bá đều nghe lời anh ấy!" Tìm một vòng cũng không thấy chỗ nào quá thích hợp, chỉ có một tảng đá khá lớn gần tường thành, Trần Hạo đành chọn ở đó.

Bởi vì cửa ngõ của Đằng Đằng trấn trước đây nằm ở phía nam, phần lớn những người cần hàng yêu trừ ma đều đã đến đó, phía tây cơ bản không có ai.

Đừng thấy có vẻ mấy chục đạo sĩ, hòa thượng, nhưng Đằng Đằng trấn lớn như vậy, khi phân tán ra thì thực ra cũng không có bao nhiêu người, chưa kể phần lớn mọi người đều đã đến vị trí cửa ngõ rồi.

"Chỉ có thể bắt đầu từ đây." Trần Hạo dùng Thái A Kiếm chặt vài cái cây, làm một chiếc thang đơn giản, đi lên tường thành, Cửu Thúc và Tứ Mục đạo trưởng cũng đi theo, ngay cả Lê Nhi cũng vậy.

Cô bé không hề sợ hãi chút nào, nhảy nhót đi lên, không những không sợ hãi mà còn cảm thấy rất vui.

"Oa!

Nhiều cương thi quá!" "Đừng nói!" Tứ Mục đạo trưởng kéo đệ tử lại, nhìn về phía Trần Hạo và Cửu Thúc.

Lúc này vẫn còn sớm, nhưng khắp nơi trong Đằng Đằng trấn đều có cương thi nhảy nhót, không ngừng phát ra tiếng gào rít.

Đặc biệt là ở lối vào thị trấn nhỏ, vì có quá nhiều người sống, cương thi cảm ứng được mùi khí huyết, nên không ngừng bắt đầu tiếp cận.

"Sư huynh, đạo trưởng có biết từ đường của Đằng Đằng trấn ở đâu không?" Cương thi bình thường thì Trần Hạo không sợ, vì là

trọng địa của Thi gia nên chúng trở nên hung dữ hơn, nhưng cùng lắm thì thả diều mà giết thôi, đứng trên tường thành mà đánh, thậm chí là bay lên, đều có thể làm được.

Nhưng Trần Hạo phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, vạn nhất cương thi vương xuất hiện thì sao?

"Trong Đằng Đằng trấn, nếu có cương thi vương, liệu nó có xuất hiện ở từ đường không?" Cửu Thúc cẩn thận suy nghĩ rồi nói.

Trần Hạo gật đầu: "Có khả năng.

Sư huynh, tôi chỉ có thể chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nếu cương thi vương xuất hiện thì làm sao." "Không biết, nhưng nếu cương thi vương xuất hiện, tôi sẽ đối phó với nó, Tứ Mục đạo trưởng và Lê Nhi hai người lập tức rời đi." Cửu Thúc nói rồi, đưa cho Trần Hạo một câu trả lời khiến cậu câm nín.

"Tôi không còn lời nào để nói, với thực lực của Tứ Mục đạo trưởng, nếu thật sự đụng phải cương thi vương thì sao...

Được rồi, xem ra rời đi thật sự là lựa chọn tốt nhất, nếu không thì lại đi dâng đầu cho đối phương.

Đương nhiên không chỉ có Tứ Mục đạo trưởng kém như vậy.

Phần lớn những người tham gia đều đang đi dâng đầu.

Trong số đám đông, những người đạt trình độ Địa Sư trở lên chỉ có ba người: Trần Hạo, Cửu Thúc và một lão đại sư khổ tu, đương nhiên Đạo gia phân chia cảnh giới khác với Phật gia, nhưng cảnh giới thì tương ứng nhau." "Trước tiên cứ dựng một cái bệ đi, nhiệm vụ này giao cho tôi là được." Tứ Mục đạo trưởng cười hắc hắc, không giúp được gì, có chuyện thì phải chạy trước, cũng sẽ cảm thấy ngại.

Rút ra một cây đao bổ củi, Tứ Mục đạo trưởng đi chặt cây.

Sau khi nhìn thấy, Trần Hạo liền hỏi nhỏ Cửu Thúc.

"Sư huynh, xem ra Tứ Mục đạo trưởng chuẩn bị đồ đạc thật đầy đủ." "Không ngại nặng cũng mang theo!" Cửu Thúc ngẩn ra, rồi đi theo giúp đỡ, để Trần Hạo và Lê Nhi hai người nghỉ ngơi, Trần Hạo là chủ lực đối phó cương thi, còn Lê Nhi thì nhỏ.

Đáng tiếc thay, đứa trẻ nhỏ như vậy đáng lẽ ra phải đi học ở trường mới phải, vậy mà lại dấn thân vào một vòng luẩn quẩn như thế này.

Thời gian trôi qua chầm chậm, nhìn trời đã xế chiều, Trần Hạo hiếu kỳ hỏi: "Lê Nhi, cha mẹ con đâu?

Họ yên tâm để con đi theo Tứ Mục đạo trưởng sao?" "Cha mẹ?" Lê Nhi phủi phủi đất trên tay, nghiêng đầu nói: "Không biết, Lê Nhi chưa từng gặp cha mẹ, Lê Nhi từ nhỏ đã lớn lên cùng sư phụ." Thân thế của Lê Nhi xem ra cũng có chút bi thảm, may mà cô bé còn nhỏ, không hiểu những chuyện này, chỉ hiếu kỳ không biết Trần Hạo tại sao lại hỏi.

"Đi thôi.

Đại ca ca đưa con đi mua đồ, tiện thể mua cả kẹo ngon nữa." "Tuyệt quá!

Lê Nhi thích ăn kẹo." Thị trấn gần nhất vậy mà cách tận ba mươi mấy dặm, cũng may thể chất của Trần Hạo cường hãn, cậu cõng Lê Nhi một đường phi bôn.

Nếu là người bình thường thì đi bộ cả ngày trời cũng chưa chắc tới, cho dù vậy, đợi đến khi Trần Hạo mang vật tư quay về thì trời cũng đã tối đen.

Vì thi khí bao phủ, trời tối rất nhanh xung quanh Đằng Đằng trấn, Thiên Hạc đạo trưởng cũng đã nhận được tin tức từ khách sạn và đã

đến.

“Lần này mệt chết tôi rồi, giao hàng xong là phi ngựa không ngừng nghỉ mà chạy tới, may mà chưa bắt đầu, sư huynh tình hình thế nào rồi?” Thiên Hạc đạo trưởng mặt mày mệt mỏi, cầm bình nước lên uống ừng ực.

“Không mấy lạc quan, cứ ăn uống đi đã, lát nữa rồi bàn bạc cụ thể mọi việc.” Cửu Thúc lắc đầu nói.

Ăn cơm xong, Lê Nhi, người chạy lung tung theo Trần Hạo, đã ngủ trước, trong lều trại, Trần Hạo quan sát, phát hiện thi khí nồng đậm thật sự không thể xâm nhập vào cơ thể Lê Nhi, đúng là thể chất đặc biệt.

“Không được, tôi không đồng ý!” “Sư huynh, tôi là đồ khốn nạn cũng được, tôi là kẻ bất nhân cũng được, nếu thật sự có cương thi vương xuất hiện mà không thể đối phó được, tôi sẽ ở lại, dù có chết!

Nhưng sư đệ thì không được, cậu là hy vọng của môn phái chúng ta, là người duy nhất của môn phái có thể vận dụng Cửu Tiêu Thần Lôi, nhất định phải rời đi.” Vốn đang bàn bạc chuyện đối phó cương thi, nhưng khi Cửu Thúc nói nếu cương thi vương xuất hiện, Trần Hạo và ông sẽ ở lại đối phó cương thi, Thiên Hạc đạo trưởng và Tứ Mục đạo trưởng lập tức rời đi, Thiên Hạc đạo trưởng liền xù lông.

“Tôi biết, nhưng cương thi vương...” Cửu Thúc cố gắng thuyết phục.

Nhưng Thiên Hạc đạo trưởng cố chấp, cứng rắn nói: “Không được, tuy sư đệ thực lực mạnh, nhưng sư huynh, tìm một người thừa kế hoàn hảo khó đến mức nào, lẽ nào sư huynh không biết sao?

Dù sao thì để đối phó cương thi vương mà đánh cược tương lai của môn phái chúng ta, tôi không đồng ý, sư huynh không muốn thì tôi

sẽ đi tìm sư huynh khác bàn." Nói thật, Trần Hạo lần đầu tiên thấy Thiên Hạc đạo trưởng bá khí như vậy, lại dám cãi nhau tay đôi với Cửu Thúc.

"Thực ra hai vị sư huynh hoàn toàn không cần phải tranh cãi, nếu thật sự có cương thi vương xuất hiện, tôi tin rằng, nó cũng chưa chắc sẽ giết tôi, tôi tuy không đến mức mạnh mẽ, nhưng chúng ta đều biết kẻ mạnh sẽ tìm kẻ yếu mà bắt nạt, cương thi vương chắc cũng sẽ không đặt mục tiêu lên người tôi. ..." Cửu Thúc và Thiên Hạc đạo trưởng lập tức đỏ mặt, cương thi vương không phải cương thi bình thường, nó có thần trí, có thể suy nghĩ thông minh, trừ phi tử chiến và liều mạng, nếu không thì ai yếu hơn sẽ bị nó truy đuổi mà cắn, đó là điều tất nhiên.

Hội giao lưu mà Long Hổ Sơn đặc biệt tổ chức lần này để đối phó cương thi, đã thu hút rất nhiều người trong giới, những người có thực lực kém thì đếm không xuể.

Chỉ cần não của cương thi vương không có vấn đề, nó tuyệt đối sẽ không liều chết với Trần Hạo và những người khác, mà sẽ đi truy đuổi những người khác mà cắn.

Bị đánh đau rồi muốn báo thù thì đó là chuyện sau này.

Đều biết không thể đối phó được, không rời đi tìm cách ứng phó cương thi vương trước rồi báo thù sau, mà cứ đứng yên chờ chết, thì phải ngu đến mức nào.

"Khụ khụ." "Haizz, ăn no rồi, tinh thần cũng khôi phục không ít rồi nhỉ." Cửu Thúc và Thiên Hạc đạo trưởng hai người, một người xoa bụng, người kia nhìn chằm chằm lên nóc lều, cứ như thể lúc nãy cái cảnh cãi nhau đỏ mặt tía tai suýt nữa rút đồ ra đánh nhau không phải là hai người họ vậy.

Hai sư huynh đệ cãi nhau một trận, sau đó mới phát hiện, chết tiệt,

uổng công cãi nhau.

Tứ Mục đạo trưởng muốn cười nhưng không dám cười, chỉ có thể nín nhịn, dùng ánh mắt mang vẻ mặt kỳ lạ đảo qua lại trên người Cửu Thúc và Thiên Hạc đạo trưởng hai người.

"Khụ khụ!

Nghỉ ngơi đi thôi, mai phải dậy sớm đấy." Một giấc ngủ không mấy thoải mái, thi khí quá nặng luôn khiến người ta có cảm giác khó thở.

Trần Hạo, Cửu Thúc, Thiên Hạc đạo trưởng, Tứ Mục đạo trưởng buổi tối đều ngủ không mấy yên ổn, ngược lại Lê Nhi, một đứa trẻ, lại ngủ rất thoải mái, một giấc ngủ đến sáng.

Chương 992

Sau khi bị đánh thức thì ngáp vài cái, chuẩn bị nằm xuống ngủ tiếp, sau đó liền bị Tứ Mục đạo trưởng bắt đi tu luyện.

Sau bữa sáng, Trần Hạo và Cửu Thúc đi quan sát tình hình cương thi, Thiên Hạc đạo trưởng thì mang theo một số Lôi phù rời đi.

Vốn Cửu Thúc muốn đợi sau khi chuyện ở Đằng Đằng trấn kết thúc rồi mới đi hội giao dịch đổi đồ.

Nhưng vấn đề cương thi ở Đằng Đằng trấn đã vượt quá dự liệu của mọi người, vì vậy Thiên Hạc đạo trưởng chuẩn bị đi đổi một số đồ hữu dụng trước, những người này có Lôi phù, đối phó cương thi cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bây giờ không đổi, lẽ nào đợi đại chiến bắt đầu, lúc đó lỡ dùng hết thì sao mà đi đổi được?

Quả nhiên, Thiên Hạc đạo trưởng có tài hơn trong việc buôn bán, Cửu Thúc đưa những lá Lôi phù dư thừa trên người cho ông ấy, bảo ông đi đổi đồ với người khác, dù sao Lôi phù cũng bán chạy, ai cũng muốn kiếm một lá để phòng thân.

Trong trận đại chiến sắp tới, biết đâu một lá Lôi phù có thể cứu một mạng người.

Cũng thật buồn cười, nếu không có hội giao dịch lần này, cơ bản sẽ chẳng có mấy người đối phó cương thi ở Đằng Đằng trấn.

Nhưng vì hội giao dịch sắp bắt đầu, mọi người cũng đều từ khắp nơi trên thế giới đổ về, lại do người của Long Hổ Sơn đứng đầu, nên mọi người đều đến.

Trừ ma vệ đạo vốn là việc nên làm, lúc đó ai mà dám lùi bước, thì

sau này sẽ không thể lăn lộn trong giới này được nữa.

Vì vậy, cho dù là những người thực lực không mạnh, cũng đều đi theo, kiếm chác chút danh tiếng.

"Gào!" Vì người sống xung quanh Đằng Đằng trấn ngày càng nhiều, các cương thi cũng trở nên ngày càng cuồng bạo hơn, ngửi thấy hơi người thì không còn tiếp tục ngủ say nữa, lũ lượt từ quan tài và nhà cửa chạy ra.

"Sư huynh, huynh nghĩ lần này chúng ta có thể thành công không?

Vừa nãy nếu tôi không nhìn nhầm thì..." Trần Hạo định nói rồi lại thôi, không nói thì không ổn, nhưng nói ra lại làm giảm khí thế của mọi người.

Cửu Thúc nhìn chằm chằm vào cương thi trong trấn, không ngẩng đầu lên nói: "Không nhìn nhầm đâu, tôi cũng đã thấy, lần này bên trong có Phi thi và Đồng giáp thi xuất hiện." Trong mấy trăm con cương thi mà xuất hiện một vài Phi thi và Đồng giáp thi thì cũng không quá bất ngờ, nhưng ở Đằng Đằng trấn!

Trọng địa Thi gia!

Ngay cả cương thi bình thường ở đây cũng mạnh hơn những cương thi khác gấp mấy lần, vậy thì những Phi thi và Đồng giáp thi đó sẽ mạnh đến mức nào!

"Đi, quay về." Tình hình này chỉ cần có người động thủ, thì chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ.

Cửu Thúc ngay lập tức đi tìm Thiên Hạc đạo trưởng, tiện thể bàn bạc với những người khác cách đối phó cương thi.

May mắn là những người đối phó cương thi đủ đông, cộng thêm có tường thành làm chỗ dựa, mặc dù thực lực cương thi phổ biến khá mạnh, nhưng mọi người liên hợp lại thì cũng không phải không có cơ

hội thắng.

Một pháp thuật bình thường đánh vào cương thi không có tác dụng, nhưng mười người, hai mươi người thì sao?

"Sư đệ, thế nào rồi?" Vì để ngăn Lê Nhi lười biếng, Tứ Mục đạo trưởng vẫn luôn theo dõi Lê Nhi tu luyện, không đi quan sát.

"Khá phiền phức, có một số cương thi đã tiến hóa thành Phi thi và Đồng giáp thi, hy vọng sẽ không xuất hiện cấp bậc cao hơn." Trần Hạo không hề che giấu, chọn nói thật.

"Hy vọng không có Phi thi cao cấp và Ngân giáp thi, nếu không loại cương thi đó thực lực đều đã tiệm cận cương thi vương, rất khó đối phó." Tứ Mục đạo trưởng nghe xong cũng lộ vẻ lo lắng: "Đúng rồi, nghe nói sư huynh biết Cửu Tiêu Thần Lôi phải không?" "Biết, nhưng Cửu Tiêu Thần Lôi cần quá nhiều linh khí, dùng một lần phải tu dưỡng một thời gian dài.

Đạo trưởng nếu cảm thấy Cửu Tiêu Thần Lôi để đối phó cương thi thì tôi nghĩ nên bỏ ý định đó đi.

Nếu thật sự có cương thi vương, e rằng tôi vừa dùng Cửu Tiêu Thần Lôi, cương thi vương sẽ xuất hiện ngay lập tức.

Vì vậy, trừ khi bất đắc dĩ, Cửu Tiêu Thần Lôi không thể vận dụng." "Đồ khốn!" Tứ Mục đạo trưởng cũng cười khan, không nói nữa.

Ngược lại Lê Nhi lại hiếu kỳ, "Cửu Tiêu Thần Lôi là cái gì?" Không lâu sau, Thiên Hạc đạo trưởng và Cửu Thúc quay lại: "Sư đệ mau, xem sư huynh đã đổi được gì cho cậu này." Trần Hạo quả thực rất hiếu kỳ, trên hội giao dịch mọi người sẽ mang ra những món đồ tốt để trao đổi.

"Cửu Dương Quả, đồ đại bổ tốt, tuy thời gian hái xuống đã lâu,

nhưng dùng để pha nước uống thì được.

Long Tu Căn, cũng là đồ đại bổ, rất thích hợp để ăn, thứ này quý giá.

Còn có một Lâm Trung Linh, là linh chi trong các loại linh chi, tính theo năm cũng đã trăm năm rồi, đúng là đồ đại bổ tốt, ăn vào là thích hợp nhất.

Còn có... cái này...

đều là đồ đại bổ tốt, ăn vào là hợp nhất." Thiên Hạc đạo trưởng mỗi lần lấy ra một món đồ, Trần Hạo lại cảm thấy trên trán mình thêm một vạch đen, tất cả đều là đồ đại bổ, "Tôi cần ăn nhiều đồ bổ như vậy sao?

Tôi còn trẻ, lúc nào thì bị tổn hại đâu!" Thiên Hạc đạo trưởng đắc ý dào dạt, dường như đang nói: "Sư huynh tôi lợi hại không, đổi được nhiều dược liệu đại bổ cho cậu ăn thế này", Tứ Mục đạo trưởng đứng bên cạnh cũng trợn tròn mắt.

Thu hết đồ vào, rồi nhét vào lòng Trần Hạo, Thiên Hạc đạo trưởng mới vỗ vỗ tay mãn nguyện.

Trần Hạo bất lực, đưa cho một bọc lớn như vậy, đồ vật có thể trực tiếp bỏ vào trong nhẫn trữ vật sao?

Lúc đó Cửu Thúc bước đến, trong tay lấy ra một gói nhỏ, Trần Hạo lập tức trợn tròn mắt.

"Hai vị sư huynh này sẽ không phải đã đào sạch gia sản của người khác rồi chứ?

Những món đồ đổi được này vừa nghe đã biết là hàng cao cấp, Lôi phù thật sự hiếm đến mức đó sao?" "Đại đa số đồ vật đều bị Thiên Hạc sư huynh đổi đi rồi, tôi chỉ bị kéo đi làm chỉ huy, cũng được một số đồ vật, đều đưa cho cậu cả, lúc mấu chốt, đừng do dự mà cứ dùng

hết đi.” Cửu Thúc vẻ mặt đạm nhiên, Thiên Hạc đạo trưởng lại lén bĩu môi, “Sư huynh thích ra vẻ, rõ ràng là khó khăn lắm mới đổi được, vậy mà lại nói nhẹ nhàng như không.” “Đồ vật?” Trần Hạo đặt bọc đồ xuống, kết quả gói nhỏ mà Cửu Thúc đưa, mở ra xem, toàn là đá.

“Đá không đúng!” Trần Hạo ngẩn ra, vậy mà từ bên trong những viên đá lại cảm nhận được một luồng linh khí yếu ớt, “Chẳng lẽ bên trong là Linh Thạch sao?

Bên dưới sẽ không phải có kiếm tiên xuất hiện từ linh dị biến thành tiên hiệp đó chứ?” Cửu Thúc cũng không nói gì, bảo Trần Hạo cất đi, những món đồ đó, Trần Hạo mất nửa ngày mới tách ra và cất gọn gàng. (Thực ra là nhân lúc mọi người không chú ý mà đặt vào trong nhẫn không gian.) Cửu Thúc rời đi, phần lớn những người trong giới đều đã liên hợp lại, thành lập một liên minh, Cửu Thúc được mời đến, trở thành một trong những người chỉ huy, nghe thì có vẻ cao cấp, Trần Hạo cùng Thiên Hạc đạo trưởng và Tứ Mục đạo trưởng thì ở lại.

“Sư huynh, liên minh bên kia có đáng tin không?

Tôi sợ có người âm thầm giở trò.” Thiên Hạc đạo trưởng cười ha ha: “Tiểu tử đừng lo lắng, liên minh đó chắc chắn đáng tin, ai mà dám giở trò vào lúc mấu chốt, tuyệt đối sẽ bị nhắm vào trả thù.

Sư huynh nói, có một số chuyện Cửu Thúc sợ nhiều người không dám nói, nhưng với thân phận của sư huynh, tôi nghĩ sau khi chuyện ở Đằng Đằng trấn giải quyết xong, công lao lớn như vậy, ai dám làm bất lợi?

Tôi sợ ai dám làm bất lợi thì đi đường cũng bị gió thổi chết.” “Ưm.” “Anh nói cũng có lý, tôi không thể phản bác!” Có thù lao hay không không quan trọng, nhưng diệt trừ yêu ma quỷ quái thì có công lao, đều sẽ được ghi một công ở địa phủ, nếu cương thi ở Đằng Đằng

trấn đều bị diệt, công lao chắc chắn rất lớn.

Lúc đó ai mà dám để ý đến Cửu Thúc, cứ chờ bị báo ứng đi, chưa kể còn bị đồng môn, trong giới trả thù.

Môn phái quy định không được tranh giành hơn thua, nhưng không cấm tìm người luận bàn mà, mọi người đều là người trong cùng một đạo, sợ gì mà không luận bàn, lúc đó có vấn đề gì thì chỉ có thể trách học nghệ không tinh thôi.

"Nghe nói Chưởng Tâm Lôi của cậu mạnh, sư huynh muốn xem thử." Sau khi Cửu Thúc rời đi, Thiên Hạc đạo trưởng không nhịn được nữa, Tứ Mục đạo trưởng cũng có chút động lòng, chỉ cần không thu hút quá nhiều cương thi chú ý, thì chắc là không có vấn đề gì.

Chương 993

“Thử thì thử!

Dù sao cương thi trong Đằng Đằng trấn cũng không nhiều lắm, Cửu Thúc thì bảo cương thi đông, đánh xong thì chạy, tuyệt đối không ham chiến, chắc cũng không sao.” Mặc dù biết Thiên Hạc đạo trưởng đang xúi giục, nhưng Trần Hạo thừa nhận mình đã động lòng.

Chỉ là giữa hai người dường như không giao tiếp tốt.

“…Đừng kéo tôi!

Người đã xuống rồi!

Tiểu tử này mà có chuyện gì, tôi biết ăn nói thế nào với sư huynh đây, tôi biết ăn nói thế nào với các vị đồng môn Mao Sơn đây, tôi biết ăn nói thế nào với các vị tổ sư Mao Sơn đây!” Nhìn Trần Hạo trực tiếp nhảy vào trong Đằng Đằng trấn, rút Thái A Kiếm ra, Thiên Hạc đạo trưởng mắt trợn tròn xoe, vội vàng kéo Tứ Mục đạo trưởng: “Kéo tôi làm gì, không thấy tiểu tử đó trực tiếp chạy vào rồi sao!” “Gào!” Trần Hạo thử chạy thẳng vào trong Đằng Đằng trấn, không đứng trên tường thành.

Khi cậu ấy lộn mình nhảy xuống, nội tâm Thiên Hạc đạo trưởng sụp đổ, “Sư đệ ngốc của tôi, đừng làm chuyện ngu xuẩn chứ!

Nếu có chuyện gì, tôi biết ăn nói thế nào với sư huynh đây.” Vào khoảnh khắc Trần Hạo nhảy xuống, toàn bộ Đằng Đằng trấn đều sôi sục lên.

“Đánh một phát rồi chạy, chắc không sao đâu.” Tự an ủi, Trần Hạo bắt đầu hành động.

Cậu cũng biết, nếu săn giết những cương thi bình thường, e rằng

sẽ dẫn đến việc cương thi vương cực kỳ mạnh mẽ kia xuất hiện.

"Chuyện gì vậy??

Đã xảy ra chuyện gì?" Toàn bộ cương thi trong Đằng Đằng trấn đều náo loạn cả lên, liên quân đang bàn bạc đối sách, một đám người nhìn nhau, không ai hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Không biết nữa, xa quá không nhìn rõ, hình như phía tây có tiếng gào thét, sau đó cương thi đều đổ dồn về phía đó." Người phụ trách theo dõi cũng mù tịt, tim Cửu Thúc đập thình thịch, vội vàng rời đi, chạy về phía tây, những người khác thấy vậy cũng đều đi theo.

"Gào!" Hai con khiêu thi thấy Trần Hạo nhảy từ trên tường thành xuống, dường như hơi chậm chạp, vài giây sau mới phản ứng, há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, lao về phía Trần Hạo.

"!!!" Trần Hạo không lùi mà tiến tới, một cước đá vào mặt con cương thi bên trái, khiến nó ngã xuống đất, Thái A Kiếm trong tay vì được rót linh lực nên biến thành màu xanh lam, cậu đâm thẳng vào tim con cương thi còn lại.

Chiều dài cánh tay cộng với chiều dài Thái A Kiếm, cương thi căn bản không thể chạm vào người Trần Hạo, đã bị Thái A Kiếm đâm xuyên.

"Xì…" Khói đen bốc lên, cương thi toàn thân run rẩy, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Rút Thái A Kiếm ra, Trần Hạo chém vào đầu con cương thi đang ngã dưới đất, một kiếm chém xuống, đầu cương thi lìa khỏi thân, cơ thể vẫn còn giật giật trên mặt đất. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một cương thi, nhận

được 100 điểm thưởng.] “Sảng khoái!” “Chưởng Tâm Lôi!” Từ xa, lại có không ít cương thi bao vây Trần Hạo, Trần Hạo không ngu ngốc mà cầm kiếm xông lên giết, cậu giơ tay đánh ra một đạo Chưởng Tâm Lôi vào cương thi, có kinh nghiệm, Trần Hạo trực tiếp đánh thẳng vào đầu cương thi.

“Tiểu tử mau lên đi!” “Cương thi nhiều quá!” Thiên Hạc đạo trưởng hận không thể tát cho hai cái, “Bày ra cái ý tưởng ngu xuẩn, bây giờ thì làm sao?” “Mau lên… ơ…” Con cương thi bị Chưởng Tâm Lôi đánh trúng thì đầu trực tiếp nổ tung, cơ thể đổ thẳng xuống đất không còn động tĩnh, miểu sát! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] Đánh trúng yếu hại, có thể miểu sát, sát thương bạo kích, không còn đầu, cương thi cũng chỉ có đường chết.

Chưởng Tâm Lôi là lôi điện, lôi điện vốn là thứ mà các loại yêu ma quỷ quái sợ nhất, khi chạm vào thi khí trong cơ thể sẽ gây ra nổ tung từ bên trong, với lực xung kích đó, cương thi bình thường căn bản không thể chống đỡ nổi.

Quả nhiên, Chưởng Tâm Lôi không phải trò đùa, xem ra sau này phải chú ý một chút, mặc kệ là quỷ hay gì, cứ nhắm vào đầu mà đánh, Trần Hạo thích đánh vào cơ thể, chủ yếu là vì mục tiêu cơ thể lớn hơn.

Hiện tại, Chưởng Tâm Lôi tiêu hao đối với Trần Hạo không quá lớn, nhưng thi khí ở Đằng Đằng trấn nặng nề, tốc độ tiêu hao sẽ nhanh hơn một chút, tốc độ khôi phục linh khí cũng khá chậm.

Vì vậy Trần Hạo cũng không dám quá phung phí, nếu không sẽ tự mình làm hỏng việc.

Liên tiếp đánh ra năm đạo Chưởng Tâm Lôi, vung Thái A Kiếm chém những con cương thi tiếp cận vào đầu, Trần Hạo mới nhanh

chóng chạy, leo lên tường thành mà nhảy lên. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] … Liên tiếp tám con cương thi, một hơi mà thành, tám trăm điểm thưởng trong tay.

Không, hành vi lần này của Trần Hạo quả thực đã chọc vào tổ ong vò vẽ, vô số cương thi vây quanh mép tường thành, gào thét về phía Trần Hạo, Thiên Hạc đạo trưởng, Tứ Mục đạo trưởng ba người, muốn nhảy lên.

Nhưng khi chúng chạm vào tường thành, một đạo kim quang lóe lên, trực tiếp đánh bật chúng trở lại, lập tức hất tung một đám lớn cương thi.

"Đi, mau đi!

Sư đệ, muốn hù chết tôi à!" Thiên Hạc đạo trưởng không nói hai lời liền kéo Trần Hạo đi, tuy Trần Hạo vừa nãy quả thực rất giỏi, Chưởng Tâm Lôi uy lực lớn, giết cương thi cũng vô cùng dứt khoát.

"Đao xuống, à không, kiếm xuống, cương thi trực tiếp ngã gục, nhưng quá nguy hiểm rồi, nhiều cương thi vây quanh thế này." "Đi đi đi!" Tứ Mục đạo trưởng thấy nhiều cương thi vây quanh như vậy, tim cũng đập thình thịch, từ xa có vài con Phi thi nhảy vài chục mét đang tới gần, không dám nán lại trên tường thành, quay người bỏ chạy.

"Rầm!" Một con Phi thi nhảy vài chục mét như bay trên không trung va vào tường thành, trên tường thành cũng lóe lên một đạo kim

quang, trực tiếp đánh bật nó trở lại, ba người Trần Hạo cũng thở phào nhẹ nhõm, cương thi thật sự không ra được.

Ít nhất là trước khi tường thành bị phá hủy thì không ra được.

"Đang làm gì vậy!" Cửu Thúc chạy đến, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, đôi mắt cũng tràn đầy nộ khí trừng ba người.

Từ xa nhìn thấy Trần Hạo nhảy ra khỏi Đằng Đằng trấn, biết Trần Hạo đã chạy vào trong, "Chuyện như vậy có thể làm sao?" "Thừa nhận Trần Hạo thực lực mạnh, nếu Trần Hạo đứng trên tường thành mà phóng Chưởng Tâm Lôi thì cũng không sao, nhưng chạy thẳng vào trong làm gì thì quá đáng rồi!" "Sư đệ của Nhất Mi?

Thực lực mạnh thật đó, trách gì dám nhảy xuống.

Đúng vậy, thực lực mạnh thật đó, người có tài thì gan lớn!" Một đám người đi theo Cửu Thúc cũng xì xào bàn tán nhỏ giọng.

Trừ một số ít người, phần lớn tuyệt đại đa số người khác đều không biết thực lực của Trần Hạo mạnh đến vậy, chuyện mà Cửu Thúc và những người khác không dám làm, vậy mà cậu ấy lại trực tiếp nhảy xuống.

Rồi nhẹ nhàng thoải mái, ba chân bốn cẳng giết chết vài con cương thi, sau đó ung dung tùy ý thoát ra.

"Tôi không nghĩ vậy, vị đạo trưởng này có thể chỉ cho tôi một con đường sáng không?

Vị đạo trưởng này đã vào trong đánh giết vài con cương thi, chắc chắn cũng đã hiểu rõ về thực lực của cương thi bên trong." Vị hòa thượng khổ tu, người cùng Cửu Thúc làm chỉ huy, trợn tròn mắt nhìn Trần Hạo, hận không thể trực tiếp cướp cậu đi, loại nhân tài như vậy tại sao lại phải giấu giếm, cậu ấy rõ ràng là nhân viên chủ lực để đánh giết cương thi mà.

Dùng phương pháp tốt, không những hiệu quả, mà tính nguy hiểm cũng không cao.

Một đám người đều nhìn qua, Cửu Thúc cũng không còn bận tâm đến việc tức giận nữa: "Đại sư, ý của ngài là chúng ta lấy tường thành làm chỗ dựa, sau đó từ từ săn giết cương thi từ xa?" "Đúng vậy." Vị hòa thượng khổ tu thẳng thắn trả lời: "Chọn ra một nhóm người có thực lực mạnh hơn, sau đó xuống dưới từ từ săn giết cương thi, bần tăng cũng lo lắng người quá đông, tụ tập một chỗ, sẽ thu hút sự chú ý của cương thi vương." "Hòa thượng khổ tu, đừng nói bậy!

Chương 994

Làm gì có cương thi vương nào, những con Phi thi, Đồng giáp thi kia đã khó đối phó rồi, xuống dưới đó chẳng phải là hành vi tìm chết sao!" "Đúng vậy, ở đây có mấy người có thực lực như tiểu đạo trưởng kia mà có thể tùy tiện đánh giết mấy con cương thi đâu." Người đông thì đủ loại, có những kẻ thuần túy là loại thực lực chẳng ra đâu vào đâu, nhưng khả năng bắn pháo miệng thì lại hạng nhất.

Để họ giết cương thi thì có lẽ không được, nhưng để họ ở đó đả kích sĩ khí, xem náo nhiệt thì đúng là trâu bò lộn ngược, lợi hại đến tận trời luôn.

"Chư vị thí chủ, người xuất gia không nói dối, bần tăng có thể cảm nhận được một luồng khí tức cường đại, tuy yếu ớt, nhưng đó chắc chắn là cương thi vương không nghi ngờ gì." Lão hòa thượng này có chút bản lĩnh, nhưng thành thật như vậy thật sự tốt sao?

Vài con Phi thi và Đồng giáp thi ít ỏi kia đã khiến đám đông bắt đầu chùn bước rồi, nếu chắc chắn có cương thi vương thì còn mấy người dám đi giết cương thi nữa?

"Đại sư, thật chứ?

Chuyện này không thể đùa được, nếu động tĩnh của chúng ta lớn quá, thì rất dễ khiến cương thi vương thức tỉnh." Cửu Thúc cũng có chút không giữ được bình tĩnh, tuy trước đó ông đã đoán rằng có thể có cương thi vương tồn tại bên trong, nhưng đoán và khẳng định là hai chuyện khác nhau.

Trước khi chưa xác định, trong lòng mọi người có thể giữ suy nghĩ 'chỉ là có thể', nhưng khi thật sự xác nhận có cương thi vương, thì còn mấy người dám đi đối phó?

Đôi khi, sự thành thật thực sự sẽ gây ra rắc rối, ví dụ như Trần Hạo.

Mặc dù cậu ta có thể cảm ứng được sự tồn tại của cương thi vương, nhưng lại không nói ra, chỉ nói rằng phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đó cũng là một khả năng, không thể khẳng định.

Sự khẳng định của hòa thượng Khổ Tu khiến không ít người tại chỗ lộ ra vẻ sợ hãi.

Những người có mặt chưa từng thấy cương thi vương, thậm chí cái tên cương thi vương họ cũng chỉ nghe nói đến.

Nhưng tất cả mọi người đều biết một điều, cương thi có thực lực cường đại, không chọc vào được, mà nếu chọc rồi thì có trốn cũng không thoát.

Trốn đi đâu, chúng cũng có thể truy đuổi đến tận nơi để báo thù, đó mới là điều đáng sợ nhất.

"Đại sư lầm rồi phải không?

Đúng là có một luồng khí tức khá mạnh mẽ, nhưng không chỉ có một con đồng giáp thi mà thôi, không phải cương thi vương đâu." Trần Hạo cũng đảo mắt một vòng rồi nói.

"Thật sao?" Đại sư Khổ Tu ngẩn người, vừa rồi mọi người chỉ chăm chú nhìn Trần Hạo, đúng là có một số cương thi thực lực mạnh mẽ xuất hiện, nhưng cụ thể thì không ai để ý.

"Chắc không sai đâu, Đằng Đằng Trấn thuộc trọng địa cương thi, nhưng để một cương thi vương ra đời thực sự quá khó khăn, thời gian ra đời cũng không đủ nữa, đại sư thấy sao?" Bất kể loại hình cương thi nào, Tướng Thần nhất tộc, Hạn Bạt nhất tộc, Dinh Câu nhất tộc, Hậu Khanh nhất tộc, dù là một trong bốn loại này, muốn sinh ra cương thi vương đều cực kỳ khó, đều cần hàng trăm, hàng ngàn năm.

Nhưng Đằng Đằng Trấn từ lúc nổi loạn cương thi đến nay mới có mấy năm, nếu xuất hiện cương thi vương thì quá đáng sợ.

Có thể có phi thi và đồng giáp thi đã là kinh người rồi.

"Chắc là bần tăng đã cảm nhận sai rồi." Đại sư Khổ Tu thành thật như vậy, nghe Trần Hạo nói xong, cảm thấy mình hẳn là đã nhầm lẫn.

Cương thi trong Đằng Đằng Trấn mới chỉ xuất hiện vài năm, làm sao có thể có cương thi vương được.

Chắc chắn phía dưới Đằng Đằng Trấn có vấn đề, nếu không cũng sẽ không tùy tiện trở thành trọng địa cương thi, và cũng sẽ không có cương thi vương, thậm chí tỷ lệ xuất hiện phi thi, đồng giáp thi cũng cực kỳ nhỏ.

Khả năng lớn nhất là giống như trong phim, chỉ có một đám khiêu thi phổ thông mà thôi.

Nhưng bây giờ tình tiết đã chệch hướng, cương thi trong Đằng Đằng Trấn không chỉ là một đám, mà cả trấn đều là cương thi dày đặc, thực lực cũng tiến bộ vượt bậc.

Chỉ có một nguyên nhân duy nhất, đó là phía dưới Đằng Đằng Trấn có vấn đề.

Được!

Thiên Hạc đạo trưởng ngầm giơ ngón cái về phía Trần Hạo, còn Cửu Thúc thì tiếp tục cùng những người khác thương lượng đối sách.

Chiến lược không còn là tấn công hội đồng mà chuyển thành dụ địch, ngoại trừ một số người có thực lực khá mạnh được vào bên trong săn giết cương thi, những người còn lại đều là đội viên dự bị.

Đương nhiên Trần Hạo cũng không hề từ chối mà thuộc về một trong số những người được vào săn giết.

Thiên Hạc đạo trưởng và Tứ Bàn đạo trưởng thì thuộc đội dự bị.

Sau khi thương nghị một hồi, Cửu Thúc kéo Trần Hạo dặn dò không được hành động lung tung rồi rời đi.

Bởi vì Trần Hạo tự ý hành động, dẫn đến đối sách của liên minh thay đổi, mấy người có thực lực mạnh đã được chọn ra.

Cửu Thúc và Trần Hạo, hai sư huynh đệ đều có tên trong danh sách, nên Cửu Thúc sau khi dặn dò cũng đi đến những nơi khác để đánh giết cương thi.

Người được phân tán, sẽ không khiến cương thi đều điên cuồng chạy về một hướng, tự nhiên áp lực cũng không còn lớn như vậy nữa.

Đối với cách làm này, Trần Hạo chỉ có thể nói, nói nhiều làm gì, cương thi bên trong mạnh kinh khủng, không tin thì cứ xuống thử rồi biết.

"Sư đệ, đã xác nhận tổng cộng có tám người, luân phiên thay đổi, sư huynh có cần đi cùng một chuyến không?" Thiên Hạc đạo trưởng đi thăm dò tin tức đã nhanh chóng quay về.

Trần Hạo lập tức từ chối: "Không cần, tôi một mình là được, nếu đông người quá, ngược lại sẽ bị phân tâm." (Lúc cày điểm thưởng lớn thế này, sao có thể nhường cho người khác được).

Vài phút sau, cương thi trong Đằng Đằng Trấn lại một lần nữa sôi trào, khiến Cửu Thúc ở một hướng khác đen cả mặt.

Thằng nhóc này lại bắt đầu rồi, không thể nào khiêm tốn một chút sao, đừng có mà thích nổi bật quá chứ.

Nếu Trần Hạo mà biết, nhất định sẽ kêu oan ức lớn tiếng, lúc này đâu phải thích nổi bật, rõ ràng là vì cày điểm thưởng mà! [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một con cương thi, nhận

được 100 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một con cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một con cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] Mỗi lần đánh giết mười con cương thi, Trần Hạo lại vẫy tay, tránh để cương thi bao vây.

Mười con cương thi bình thường có thể thu hoạch đủ một nghìn điểm thưởng, Trần Hạo không thể tưởng tượng được khi cương thi trong đó đều bị diệt, mình có thể nhận được bao nhiêu điểm thưởng.

Ở một bên khác, do Cửu Thúc và đại sư Khổ Tu dẫn đầu, buộc dây thừng vào eo rồi nhảy vào trong Đằng Đằng Trấn.

Một con cương thi thấy Cửu Thúc, lập tức lao thẳng về phía ông.

Cửu Thúc sắc mặt không đổi, không sợ nguy hiểm, phi một cước đá vào người con cương thi.

"Binh!!!" Con cương thi bị đá văng va xuống đất phát ra một tiếng động lớn, đào mộc kiếm trong tay Cửu Thúc cũng đâm thẳng vào tim con cương thi.

Dù cương thi trong Đằng Đằng Trấn đã mạnh hơn, nhưng Cửu Thúc vẫn ung dung, thoải mái.

Chương 995

"A!" Đào mộc kiếm bốc ra một làn khói đen, một con cương thi bị Cửu Thúc dễ dàng đánh giết, nhưng tương ứng, đào mộc kiếm cũng bị hủy.

Trần Hạo đã không đoán sai, cương thi bên trong, đào mộc kiếm bình thường tối đa chỉ đánh giết được một con là hỏng.

Cửu Thúc vứt bỏ đào mộc kiếm trong tay, lấy ra mấy lá phù chú, dán lên hai con cương thi đang lao tới.

Phù chú dán lên đầu cương thi, nhưng một điều đáng kinh ngạc đã xảy ra, dường như uy lực của trấn thi phù không đủ.

Cương thi tuy bị định tại chỗ, nhưng thân thể lại run rẩy từng hồi, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể thoát khỏi sự khống chế của trấn thi phù.

"Thật khó đối phó!" Dùng kim tiền kiếm giết chết hai con cương thi, Cửu Thúc lớn tiếng hô: "Kéo tôi lên!" Cương thi vây quanh càng lúc càng nhiều, không thể ham chiến.

Mặc dù không cuồng bạo như Trần Hạo, nhưng Cửu Thúc đánh giết cương thi cũng không gặp khó khăn, ít nhất những con cương thi phổ thông này chỉ cần Cửu Thúc có đủ thời gian là có thể dễ dàng tiêu diệt.

Phía đại sư Khổ Tu cũng trong tình huống tương tự.

Trong tay một cây thiền trượng, dễ dàng đập nát đầu cương thi.

Mấy người khác tuy có chút luống cuống, nhưng cũng đã "khai trương", mỗi người ít nhất cũng đánh giết được một con cương thi, sau đó quay người rời đi, nếu không ở lại quá lâu sẽ bị bao vây.

“Thế này thì không ổn rồi, Nhất Mi.” Mỗi người trong liên minh đều tươi cười trên mặt, nhưng đại sư Khổ Tu lại tìm Cửu Thúc, hai người đi sang một bên.

“Đại sư, không biết ngài có ý kiến gì không ạ?” “Đạo trưởng, bần tăng cũng là người thông minh, ta cảm thấy mọi người cứ tiếp tục dây dưa thế này, phải mất bao lâu mới có thể tiêu diệt hết đám cương thi này đây?” “Cả Đằng Đằng Trấn bên trong không nói là bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng có khoảng ba nghìn con cương thi, trong đó thậm chí còn lẫn một số phi thi và đồng giáp thi.” “Hiện tại cương thi phổ thông, các đạo hữu khác tuy cũng có thể đối phó, nhưng khi phi thi và đồng giáp thi xuất hiện thì sao…” Cửu Thúc cũng trầm mặc, đúng là sự thật.

Đừng thấy bây giờ mọi người nhiệt tình như lửa, chém giết cương thi đầy khí thế.

Nhưng sự nhiệt tình đó có thể duy trì được mấy ngày?

Không quá mười ngày chắc chắn sẽ có người rút lui, lúc đó việc tiêu diệt cương thi sẽ vô vọng.

Nhưng cũng không thể ép buộc người khác không được rời đi đúng không?

Cửu Thúc cũng nhíu mày, suy nghĩ một lúc: “Đại sư, có kế sách gì thì cứ nói thẳng đi.” “A Di Đà Phật, đạo trưởng, bần tăng xin thỉnh thương xót chúng sinh thiên hạ, tiêu diệt cương thi vương.” “Không thể nào, hiện tại trong Đằng Đằng Trấn ngay cả những con cương thi phổ thông còn khó đối phó như vậy, huống chi là cương thi vương bên trong, bần đạo thật sự có tâm mà vô lực.” Cửu Thúc cảm thấy không ổn, sắc mặt cũng có chút khó coi, giọng nói cũng theo đó mà lạnh đi vài phần: “Đại sư, ngài định để sư đệ của bần đạo đi mạo hiểm sao?” Đại sư Khổ Tu nghiêm mặt nói: “Nhất Mi đạo trưởng,

thực lực mạnh bao nhiêu, trách nhiệm lớn bấy nhiêu.

Bần tăng chỉ hy vọng sư đệ có thể đẩy nhanh tốc độ thanh trừ cương thi, một khi người ta tản đi, vậy ta phải làm sao đối phó với cương thi vương đó đây?" Mặc dù đa số người đối mặt với cương thi vương đều thuộc loại "tống thái" (tức là đi nộp mạng), nhưng đông người thì sức mạnh lớn, nói vậy luôn đúng.

Mỗi lần có cương thi vương xuất hiện, đều là chết chóc vô số, sinh linh đồ thán.

Diệt trừ yêu ma vốn là chức trách của chúng ta.

Nếu cương thi vương không chết, hàng trăm dặm xung quanh sẽ phải đối mặt với nguy hiểm sinh linh đồ thán.

"Đạo trưởng, tuyết rơi rồi, thời gian của tôi không còn nhiều nữa." Đại sư Khổ Tu cũng thở dài: "Nếu Huệ Tâm sư thúc còn ở đây thì tốt rồi, đáng tiếc Huệ Tâm sư thúc tuổi thọ không còn nhiều nữa, ai." Đại sư Huệ Tâm là nhân vật thuộc thế hệ trước, cùng bối phận với sư phụ Cửu Thúc, là nhân vật cấp bậc thái đấu trong giới này.

"Ai!

Thôi được rồi!

Tôi sẽ cố gắng hết sức vậy!" Cửu Thúc suy nghĩ, thở dài nói: "Vậy làm phiền đại sư trước tiên ổn định mọi người, tôi và sư đệ sẽ cùng hành động.

Tuyết rơi có lợi cho việc chúng tôi tiêu diệt cương thi, nhưng… cương thi vương có thực sự tồn tại không?" "Đạo trưởng, ngài nghĩ cương thi vương có thực sự tồn tại không?" Đại sư Khổ Tu cười nhạt, hỏi ngược lại.

Cửu Thúc nhướng mày: "Trước đây sư đệ tôi vẫn luôn nhắc nhở tôi, phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, đó là đối kháng cương thi

vương.” Một người ở cấp bậc Cửu Thúc bị Trần Hạo nhắc nhở một hai lần thì thôi, nhưng nhiều lần như vậy rồi, nếu tôi còn giống như những người khác mà khăng khăng cương thi vương không tồn tại, vậy thì mới là trò cười.

Chỉ là tôi vẫn luôn không biểu hiện ra mà thôi.

“Chúc mừng Mao Sơn mừng được cao đồ, cũng chúc mừng đạo trưởng có một vị sư đệ trẻ tuổi tài giỏi như vậy.” “Đa tạ!” “Vậy chúng ta phân nhau hành động, bần tăng phụ trách ổn định sĩ khí của mọi người.” “Ừm!” Kế hoạch vẫn tiếp tục, chỉ là lực lượng chủ chốt từ nhiều người đã chuyển thành một mình Trần Hạo.

Cửu Thúc và đại sư Khổ Tu trong lòng cũng hiểu rõ, dựa vào những người trong liên minh, khó có thể thanh trừ phần lớn cương thi trong thời gian ngắn.

Còn Trần Hạo thì chiến lực cường đại, tốc độ giết cương thi xa hơn hẳn những người khác.

Chỉ cần Trần Hạo thanh trừ cương thi đến một mức độ nhất định, mọi người mới có thể cùng nhau tiến vào Đằng Đằng Trấn vây công cương thi.

Hiện tại, Đằng Đằng Trấn chỉ cần có người bước vào, vô số cương thi sẽ ùn ùn kéo đến.

“Tôi phụ trách thanh lý cương thi ư?” Khi Cửu Thúc và mọi người thương lượng, Trần Hạo cứ tưởng mình nghe nhầm.

Trước đây không phải không cho vào Đằng Đằng Trấn sao?

Trần Hạo vừa mới chuẩn bị tiến vào Đằng Đằng Trấn đánh giết cương thi kiếm điểm thưởng, ai ngờ Cửu Thúc lại tìm cậu để bàn bạc chuyện đối phó cương thi.

“Đúng vậy!” Sắc mặt Cửu Thúc cũng không được tốt lắm, có lẽ vì

thời tiết trở lạnh, hoặc có lẽ vì việc săn giết cương thi không thuận lợi.

"Từ sáng đến giờ, mọi người cũng chỉ săn giết được mười con cương thi." Mười con cương thi Trần Hạo một mình có thể dễ dàng tiêu diệt.

Mười con cương thi nghe thì không ít, nhưng trong liên minh có bao nhiêu người?

Dường như không dưới năm mươi người, thành tích này khiến người ta phải hổ thẹn.

Như vậy cũng không lạ khi đại sư Khổ Tu lại tìm Cửu Thúc nói chuyện, hy vọng Trần Hạo có thể góp sức nhiều hơn.

"Nếu tôi và Thiên Hạc sư huynh cùng nhau hỗ trợ, một lần có thể đánh giết bao nhiêu cương thi?" Cửu Thúc suy nghĩ rồi hỏi.

Trần Hạo dứt khoát lắc đầu: "Sư huynh, không có cách nào tốt hơn.

Hiện tại cương thi trong Đằng Đằng Trấn quá nhiều, tôi dốc toàn lực sử dụng Chưởng Tâm Lôi cũng khó mà đánh giết được quá nhiều cương thi." "Cửu Tiêu Thần Lôi nếu dùng một lần có thể đánh giết được, nhưng có khả năng việc vận dụng Cửu Tiêu Thần Lôi sẽ khiến cương thi vương tỉnh giấc sớm hơn." Trần Hạo dứt khoát từ chối đề nghị này.

Mặc dù cậu muốn điểm thưởng, nhưng không đến mức vì điểm thưởng mà không cần cả mạng sống.

"Cũng phải, không biết tại sao Đằng Đằng Trấn lại trở thành một mảnh đất nuôi thi, mới hình thành cục diện như vậy." "Sư huynh, đề nghị của ngài tôi có thể chấp nhận.

Tôi sẽ cố gắng hết sức đánh giết càng nhiều cương thi càng tốt.

Tôi tin rằng khi số lượng cương thi giảm xuống một mức độ nhất định, chúng ta cũng có thể liên hợp tiến vào Đằng Đằng Trấn triển khai vây công." Cửu Thúc quay đầu lại, ý nghĩa của liên minh là, nếu không cẩn thận làm nổ tung cương thi vương ra, liên minh đương nhiên cũng sẽ chấp nhận.

Đã như vậy, Trần Hạo việc gì không thả lỏng tay chân mà đại khai sát giới một trận?

"Ừm, chú ý an toàn, tuyệt đối không được sơ suất." Cửu Thúc gật đầu vui mừng, dặn dò Trần Hạo vài câu rồi mới rời đi.

Chương 996

"Sư huynh, môn phái chúng ta có đạo pháp tấn công nào mạnh hơn không?" "Chưởng Tâm Lôi không phải là đạo pháp tấn công mạnh mẽ sao?" Thiên Hạc đạo trưởng không hiểu ý Trần Hạo lắm, theo ông thấy Chưởng Tâm Lôi đã rất mạnh rồi, Trần Hạo còn đang luyện loại pháp thuật nghịch thiên.

Chưởng Tâm Lôi mạnh, Trần Hạo thừa nhận, nhưng cũng có nhược điểm riêng, một lần chỉ có thể đánh giết một con.

Nếu có thể tập trung toàn bộ linh lực, sử dụng ra pháp thuật kiểu như Thần Long của Mã Gia thì sướng biết bao.

Một chiêu hạ xuống không biết có thể đánh giết bao nhiêu cương thi, nhưng Trần Hạo cũng chỉ có thể nghĩ vậy, loại pháp thuật này có lẽ cũng giống như Cửu Tiêu Thần Lôi, sau khi phát ra cũng sẽ rơi vào trạng thái suy yếu thôi.

"Sư huynh, tôi xuống trước đây, nếu có đồng giáp thi và phi thi xuất hiện, phải báo cho tôi biết ngay lập tức." Cương thi phổ thông đã mạnh như vậy, vậy những con đồng giáp thi, phi thi đó chắc chắn sẽ còn mạnh hơn.

Trong Đằng Đằng Trấn có không ít kiến trúc đã hư hỏng lâu năm, Trần Hạo không muốn lúc đang đối phó cương thi lại bị bao vây một cách khó hiểu.

"Không thành vấn đề, cẩn thận là hơn." Vì trời bắt đầu đổ tuyết, Đằng Đằng Trấn được phủ một lớp lụa bạc trắng xóa.

Thời tiết lạnh giá sẽ ảnh hưởng đến hành động của cương thi, cũng khiến không ít cương thi đều trốn trong nhà ngủ.

Vì vậy, dù những người trong liên minh có gây ồn ào đánh giết cương thi thế nào, cương thi xuất hiện trên đường phố cũng không quá nhiều.

Đối với Trần Hạo, đây là một điều tốt.

"Mùa đông đúng là mùa tốt để săn cương thi, lẽ nào cương thi sợ lạnh sao?" Trần Hạo thầm phàn nàn.

Trước đây, Trần Hạo vừa xuống thành tường đã có cương thi lao tới, nhưng hôm nay Trần Hạo đi bộ mười mấy mét mới có cương thi phát hiện ra mình.

Tuyết rơi quả nhiên ảnh hưởng lớn đến cương thi.

Trần Hạo lúc này cũng hơi may mắn vì thi khí chỉ có thể ngăn chặn ánh nắng, chứ không thể ngăn chặn mưa tuyết.

Trần Hạo vung kiếm xuống, bén nhọn bổ vào đầu cương thi.

Cổ cương thi rất cứng, nhưng Thái A Kiếm dưới sự rót linh lực, biến thành một thanh trường kiếm màu tím, cực kỳ sắc bén, có thể dễ dàng xuyên thủng phòng ngự của những con cương thi này. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một con cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] Phong cách chiến đấu của Trần Hạo gần giống với Tứ Mục đạo trưởng, trực tiếp chém cương thi.

Đâm vào tim cần rút kiếm ra, đâu bằng chém vào đầu đơn giản hơn nhiều.

Một kiếm xuống, đầu cương thi lập tức không còn, chết ngay lập tức, làm vậy tiện lợi và tiết kiệm thời gian hơn.

Đầu cương thi rơi xuống đất, lăn xa mười mấy mét mới dừng lại, cái miệng há to phát ra một tràng tiếng gào rú, dường như là một tín hiệu, một đám lớn cương thi đang nhảy nhót trên phố đều quay người

lao về phía Trần Hạo.

"Con thứ ba!" [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một con cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] Trần Hạo tay phải vung Thái A Kiếm, tay trái thỉnh thoảng giơ lên, đánh ra một đạo Chưởng Tâm Lôi, tốc độ săn giết cực nhanh.

Chưa đầy hai phút, mặt đất đã đầy rẫy thi thể cương thi.

Giết đủ bốn mươi tám con rồi trực tiếp rút lui.

May mắn là vì tuyết rơi nên cương thi đều vào nhà bắt đầu ngủ đông, thêm vào đó là những người trong liên minh thu hút, nên cương thi xuất hiện bên cạnh không quá nhiều.

Trần Hạo ra sức đánh giết những con cương thi đang đến gần, hoàn toàn không chú ý đến trong một ngôi nhà bên cạnh, một bóng dáng thấp bé lóe lên, đừng nói cậu, ngay cả Thiên Hạc đạo trưởng và Tứ Bàn đạo trưởng đang làm trinh sát trên thành tường cũng hoàn toàn không để ý.

Hai người nhìn Trần Hạo đánh giết cương thi, cảm thấy có chút nhiệt huyết sôi trào, muốn nhảy xuống cùng Trần Hạo vai kề vai chiến đấu.

"Con thứ hai mươi sáu." [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một con cương thi, nhận được 100 điểm thưởng.] Trần Hạo thầm đếm số lượng trong lòng, bỗng nhiên, động tác của cậu dừng lại.

Một luồng khí lạnh tập đến từ phía sau, một cảm giác nguy hiểm mãnh liệt trực tiếp ập vào não hải.

"Cút ngay!" Trần Hạo kinh hãi, lập tức nhấc chân đá bay con

cương thi đang đến gần, Thái A Kiếm trong tay cũng chém về phía con cương thi đang lao tới.

"Đoàng!!!" Một tiếng động nhẹ, cánh tay Trần Hạo bị chấn đến tê dại, cả người đều bay ngược ra ngoài, dựa vào vị trí thành tường mới dừng lại.

Thái A Kiếm trong tay phát ra một tiếng rên nhẹ.

"Gào!!!" Bóng dáng thấp bé vừa đánh lén Trần Hạo, thấy đánh lén thất bại, bò dậy từ mặt đất, gầm gừ về phía Trần Hạo.

"Đồng giáp thi!" Hèn chi chấn đến hai tay tê dại, thì ra là đồng giáp thi.

Nhưng tốc độ của đồng giáp thi này cũng quá nhanh, cũng quá thông minh đi, lại còn biết đánh lén nữa chứ!

"Sư đệ, đừng ham chiến, mau lên!

Con đồng giáp thi này không đơn giản đâu!" Thiên Hạc đạo trưởng và Tứ Bàn đạo trưởng may mà không có bệnh tim, nếu không bệnh tim chắc chắn sẽ bị dọa đến phát bệnh mất.

Một con đồng giáp thi vậy mà lại biết đánh lén Trần Hạo, may mà Trần Hạo phản ứng nhanh, đổi lại là người khác, có khả năng đã nằm lại bên trong rồi.

"Chưởng Tâm Lôi!" Trần Hạo không nói hai lời, trực tiếp một đạo Chưởng Tâm Lôi tiễn lên.

"Oành!" Bụng đồng giáp thi trực tiếp bị nổ tung, quần áo cũng theo đó biến thành mảnh vụn, thịt trên bụng cũng bị nổ mất một mảng.

Nhìn qua thì nghiêm trọng, nhưng hoàn toàn là vết thương nhỏ, loại không ảnh hưởng gì lớn.

Quả nhiên khó đối phó, thật không biết cương thi vương đang ngủ say kia sẽ mạnh đến mức nào, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy mình thật "gà mờ".

Không thể ham chiến, những con cương thi khác cũng đã vây lại.

Trần Hạo kéo dây thừng Thiên Hạc đạo trưởng ném xuống, nhảy một cái lên thành tường, tức đến mức con đồng giáp thi kia cứ gào rú không ngừng.

Một lúc sau, cánh tay tê dại cũng dần hồi phục.

Trần Hạo đứng trên thành tường, nhìn xuống đám đông cương thi đang gào rú bên dưới.

"Không những lực phòng ngự mạnh đáng sợ, mà còn thông minh, biết đánh lén, có cả thần trí nhất định." "E rằng cần phải phát lệnh triệu tập rồi!" Thiên Hạc đạo trưởng cười khổ, một con đồng giáp thi đã mạnh như vậy, những người này làm sao có thể đối phó được cương thi vương.

Lần này những người đến Đằng Đằng Trấn đánh giết cương thi đều bị hội giao dịch hấp dẫn, chỉ có một số ít người tự nguyện đến.

Chương 997

Nếu sự tình thực sự đến mức không thể vãn hồi, chỉ có thể phát lệnh triệu tập, triệu tập thêm người của các môn phái khác cùng nhau liên hợp diệt trừ cương thi.

"Sư huynh, lệnh triệu tập không thể tùy tiện phát, đồng giáp thi cũng không khó đối phó." Trần Hạo cũng khá băn khoăn, con đồng giáp thi mình gặp trước đây và con này căn bản không cùng một cấp bậc.

"Tin tức này cũng đừng truyền ra ngoài vội, nếu không sẽ làm nhiễu loạn quân tâm.

Trước tiên hãy đi thông báo cho Cửu sư huynh, tôi sẽ diệt nó." "Được, vậy cẩn thận là hơn, đừng tùy tiện xuống nữa." Thiên Hạc đạo trưởng gật đầu rồi rời đi.

Trần Hạo nhìn xuống con đồng giáp thi bên dưới, cười lạnh: "Ngươi có thể ép ta, vốn dĩ ta không muốn chơi ăn gian đâu." Ý gì?

Tứ Bàn đạo trưởng mịt mờ, ăn gian?

Ngay sau đó Tứ Bàn đạo trưởng đã được chứng kiến cái gọi là "tấn công tầm xa".

"Chưởng Tâm Lôi!" "Chưởng Tâm Lôi!" "Chưởng Tâm Lôi!" Từng đạo Chưởng Tâm Lôi cứ thế bắn ra như thể không tốn linh lực vậy.

Tứ Bàn đạo trưởng nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, có thể chơi như thế này sao!

Chẳng phải Chưởng Tâm Lôi của Mao Sơn tuy uy lực mạnh, nhưng tiêu hao cũng lớn sao?

Bắn một hai lần cũng đủ khiến người ta mệt mỏi rồi mà.

Nhưng Trần Hạo đây thì cứ bắn liên tục như không cần linh lực vậy, lẽ nào mình già rồi nên Chưởng Tâm Lôi không cần tiêu hao nữa sao?

"Bốn mươi tám." "Không được rồi, mệt quá, nghỉ một lát!

Nghỉ một lát!" Sau khi đánh giết bốn mươi tám con cương thi, bên dưới thành tường đã chất đống một lớp thi thể dày đặc.

Trần Hạo cảm thấy nên dừng tay.

Không thể một lần làm cạn kiệt năng lượng.

Nếu cứ tiêu hao tiếp, Tứ Bàn đạo trưởng có thể sẽ coi mình là yêu nghiệt mà diệt trừ mất.

"Dẫn Hỏa Phù!!!" Sau khi hoàn thành mục tiêu giết bốn mươi tám con cương thi, Trần Hạo dứt khoát ném xuống mấy lá Dẫn Hỏa Phù, kéo Tứ Bàn đạo trưởng trực tiếp rút lui.

"Sư huynh, tôi đi tu luyện một lát, anh canh chừng ở đây nhé." Nói xong, Trần Hạo chạy về hướng ngược lại với Đằng Đằng Trấn.

"Mao Sơn lại xuất hiện một yêu nghiệt rồi!

Thật là quá biến thái đi!" Tứ Bàn đạo trưởng ngây người nhìn Trần Hạo rời đi, lẩm bẩm một mình.

Đợi sau khi trạng thái cơ thể hồi phục, Trần Hạo lần này cũng không giấu giếm nữa, lập tức xông vào Đằng Đằng Trấn trực tiếp toàn lực khai hỏa!

Dưới biểu cảm ngơ ngác của Tứ Bàn đạo trưởng, cậu ném một đạo Chưởng Tâm Lôi về phía con đồng giáp thi đang đứng dưới thành tường không chịu rời đi.

"MMP, thằng nhóc này là quái vật hả?

Linh khí không tốn tiền chắc?

Vừa nãy dây dưa nửa ngày trời, mới có bao lâu đã quay lại rồi!

Chẳng lẽ trong trọng địa cương thi thiếu thốn linh khí là giả, chỉ cần linh khí đầy đủ thì không cần hồi phục sao?" "Gào!!!" Dưới thành tường, đồng giáp thi phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhìn Tứ Bàn đạo trưởng mà mắt suýt trừng ra ngoài.

Vừa nãy Chưởng Tâm Lôi của Trần Hạo chỉ để lại một vết thương nhỏ trên con đồng giáp thi đó, bây giờ thì lại trực tiếp nổ tung nửa lồng ngực.

Đồng giáp thi đau đớn gầm rú liên tục, nhưng đáng tiếc không có cách nào tấn công Trần Hạo.

Chỉ cần vừa đến gần thành tường, nó sẽ lập tức bị bắn ngược trở lại.

"Mã Đan, dám đánh lén ta, tìm chết!" Trần Hạo một bụng tức giận trút hết lên con đồng giáp thi, như thể muốn trút luôn cảm xúc suýt chết của mình lên người con đồng giáp thi vậy.

"Gào!!!" "Nửa cái lồng ngực sắp mất rồi còn dám gào, sư huynh, con đồng giáp thi này không phải hơi ngốc sao, sao lại không biết bỏ chạy?" "…" "Đồng giáp thi lợi hại đây ư?" Không xa đó, Cửu Thúc đi cùng Thiên Hạc đạo trưởng đến, nhìn chằm chằm, trong ánh mắt lộ ra một câu: "Sư đệ đang trêu tôi đấy à?

Nhìn xem, con đồng giáp thi này lợi hại không?" "Tôi…" Thiên Hạc đạo trưởng lúc này cảm thấy như chó gặp phải chó!

Vừa mới rời đi lúc nãy, con đồng giáp thi này hung hãn không chịu được, Trần Hạo còn khó đối phó.

Bây giờ thì hay rồi, Trần Hạo dùng Chưởng Tâm Lôi đánh đối phương tan nát cả người, nhìn thấy sắp chết rồi.

“Chết đi!” Trần Hạo dùng Chưởng Tâm Lôi đánh con đồng giáp thi đáng thương kia thương tích đầy mình, sau đó trực tiếp nhảy từ thành tường xuống, dùng kim tiền kiếm đâm thẳng vào mắt nó, kết thúc sinh mạng ngắn ngủi và đáng thương của nó. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một con cương thi, nhận được 2000 điểm thưởng.] Cương thi xung quanh muốn vây công Trần Hạo, nhưng Trần Hạo không cho cơ hội, kéo dây thừng trực tiếp nhảy lên đỉnh tường.

Oa!

Đồng giáp thi lại đáng giá như vậy!

Hèn chi dùng Chưởng Tâm Lôi đánh nửa ngày trời, hóa ra hai ngàn điểm thưởng cũng không dễ kiếm.

“Được rồi, đừng có được tiện nghi rồi còn ra vẻ nữa.

Nó không phải loại cứng đầu, cũng không phải ngốc, sở dĩ không rời đi chủ yếu là vì vị kia ở bên trong.” Đồng giáp thi đã khai mở linh trí thì không ngốc, nhìn từ việc nó biết đánh lén thì một chút cũng không ngốc.

Đã biết đánh lén thì chắc chắn cũng sẽ biết bỏ chạy, nhưng nó lại không làm vậy, kết quả là bị Trần Hạo sống sờ sờ làm thịt.

“Cương thi vương.” Trần Hạo thật sự không nghĩ đến điểm đó.

Cửu Thúc đứng trên thành tường, nhìn thi thể đồng giáp thi: “Cứ như ở chiến trường vậy, trên chiến trường đại tướng cũng sẽ không cho phép lính nhỏ đào ngũ giữa trận, kẻ đào ngũ là tội chết.” “Sư huynh.” Trần Hạo không quan tâm đến lý do tại sao đồng giáp thi thà bị làm thịt sống chứ không chịu rút lui, cậu quan tâm là Cửu Thúc đã xác định trong Đằng Đằng Trấn có tồn tại cương thi vương.

Cửu Thúc nhìn Trần Hạo một cái, cười nói: “Sư đệ, sư huynh

không ngốc.

Em đã nhắc nhở nhiều lần như vậy, thêm vào đó là lời nhắc nhở của đại sư Khổ Tu, nếu tôi còn giống như người khác mà khăng khăng cương thi vương không tồn tại, vậy thì mới là trò cười." "Nhưng nhìn từ mức độ lợi hại của con đồng giáp thi kia, con cương thi vương đó không dễ đối phó đâu.

Sư đệ, em phải chuẩn bị sẵn sàng để sử dụng Cửu Tiêu Thần Lôi vào phút cuối đấy." Cương thi vương thực lực cường đại, nhưng trí tuệ của con người cũng vô cùng.

Dù ít có đạo sĩ hay hòa thượng nào có thể sánh được với cương thi vương, quỷ vương, thậm chí yêu vương, nhưng cuối cùng những tà vật đó đều bị tiêu diệt, truyền thừa tu đạo vẫn tiếp tục.

Chương 998

Trần Hạo liếc trắng mắt: "Sư huynh, anh nghĩ tôi sẽ không có sự chuẩn bị về mặt đó sao?" "Khụ khụ!

Sư huynh chẳng qua là tiện miệng hỏi một câu thôi mà, đừng kích động!" Sắc mặt Cửu Thúc có chút không tự nhiên, quên mất Trần Hạo là người đầu tiên cảm nhận được có cương thi vương, làm sao lại không có sự chuẩn bị trong lòng chứ.

"Vậy thì quyết định vậy.

Tôi đi tìm những người khác thương lượng, nếu cương thi vương thật sự xuất hiện, sư đệ, em là hy vọng lớn nhất của tôi." Bảo Trần Hạo rút lui trước, Cửu Thúc không nói ra.

Ông hy vọng Trần Hạo có thể kế thừa y bát Mao Sơn, cũng hy vọng cậu có thể tiêu diệt cương thi vương.

Đừng thấy Cửu Thúc mấy ngày nay bề ngoài không phản ứng, nhưng nội tâm thật sự rất giằng xé.

May mắn thay Trần Hạo cũng không phải là người sẽ bỏ rơi mọi người mà chạy trốn khi gặp nguy hiểm, điều này khiến ông rất vui mừng.

"Cố gắng lên nhé." Thiên Hạc đạo trưởng vỗ vỗ vai Trần Hạo, cũng không khuyên nữa.

Trần Hạo và Cửu Thúc đều là những người cố chấp, bảo sao Cửu Thúc và Trần Hạo lại có quan hệ tốt như vậy, chẳng phải "người trong một nhà, không vào cùng một cửa" sao.

"Cố gắng lên nhé, nhưng nếu tôi chiến tử, sư đệ, hy vọng em có thể đưa Lê Nhi rời đi cùng, thằng bé còn nhỏ." Tứ Bàn đạo trưởng

cũng vỗ vỗ vai Trần Hạo, giống như đang dặn dò hậu sự vậy, khiến Trần Hạo đen cả mặt, có một loại xúc động muốn đá chết ông ta.

"A!!!" "Nghiệt súc, chịu chết đi!" "Sư huynh, sao lại rơi xuống rồi!" Nhân vật chính tôi đây vốn là một kẻ gan to, nên không chỉ có loại xúc động đó, mà còn thật sự xúc động như vậy.

Ngay khi Tứ Bàn đạo trưởng kinh hô một tiếng, "xoẹt" một cái người đã ở dưới thành tường.

Chưa kịp phản ứng, có mấy con cương thi lao tới, dọa ông ta giật mình, vội vàng rút đào mộc kiếm ra đánh giết cương thi.

"Ha ha ha.

Cười chết tôi rồi, sư đệ làm đẹp lắm, phải làm như vậy.

Để tên mập đó giết cương thi không đủ lực, còn ở bên cạnh tự làm loạn trận cước, ha ha ha." Thiên Hạc đạo trưởng ở một bên cười đến chảy cả nước mắt.

"..." Cửu Thúc nhìn Trần Hạo giúp Tứ Bàn đạo trưởng giết cương thi và cứu ông ta lên, khóe miệng giật giật.

Nếu chỉ xem cảnh này thì tốt, nhưng thêm vào cảnh trước đó thì… "Thượng lương bất chính hạ lương oai!

Thằng nhóc thối tha, đừng có chọc tức ta chết, rồi lại lừa gạt dẫn Lê Nhi nhà ta đi, làm ta giật cả mình!" Tứ Bàn đạo trưởng vừa lên đến nơi đã vội vã vỗ ngực, thở hổn hển nói.

Tuyết càng lúc càng rơi lớn, cương thi trong Đằng Đằng Trấn cũng bắt đầu ẩn nấp, rơi vào trạng thái ngủ đông.

Đối với những người trong liên minh, đây là một cơ hội tuyệt vời.

Cương thi trên đường phố ngày càng ít đi, những con cương thi đang ngủ đông trừ khi bị quấy rầy, nếu không cũng sẽ không chủ

động chạy ra.

Tiến độ vốn chậm chạp theo sự thay đổi của thời tiết đã được đẩy nhanh.

Ngoại trừ một số ít người học nghệ chưa tinh, phần lớn mọi người đều dưới sự dẫn dắt của Cửu Thúc và hòa thượng Khổ Tu tiến vào Đằng Đằng Trấn bắt đầu vây giết cương thi.

Số lượng cương thi cũng giảm đi nhanh chóng, người trong liên minh cũng tử thương thảm trọng.

Một con phi thi đã cắn chết mấy người, mãi sau mới được chém giết dưới sự giúp đỡ của Trần Hạo đang ở phía trước chi viện.

Mấy ngày nay, Trần Hạo đã quên mình đánh giết bao nhiêu cương thi, dù sao thì điểm thưởng của cậu, dưới sự "giúp đỡ" của cương thi, đã đạt đến một đỉnh cao mới.

Trực tiếp tăng lên ba mươi lăm vạn điểm thưởng, trong đó phần lớn là tích lũy được từ việc đánh giết phi thi và đồng giáp thi.

Tiếp theo, Trần Hạo chuẩn bị tích lũy điểm thưởng, chuẩn bị một lần đổi lấy chiêu cuối cùng của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh.

Theo thời gian trôi đi, số người hy sinh trong liên minh khi tiêu diệt cương thi không những không giảm bớt mà còn tăng lên.

Ngày càng nhiều người bị hội giao dịch hấp dẫn, cũng vội vã gia nhập vào hành động tiêu diệt cương thi này.

Trần Hạo từ chỗ ban đầu điên cuồng săn giết, dần dần chuyển thành, mỗi ngày chỉ đánh giết một số lượng cương thi nhất định rồi lập tức rút lui, để những người khác chém giết vui vẻ.

Bởi vì Trần Hạo bây giờ chỉ cần vừa đến gần trong tiểu trấn, lập tức có thể cảm nhận được luồng khí tức đáng sợ kia đã khóa chặt

mình.

Nếu không thì với tốc độ thanh lý cương thi của Trần Hạo, không chừng bây giờ điểm thưởng đã sớm đủ rồi.

Cương thi ở vòng ngoài đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Trần Hạo ngoại trừ giúp săn giết một số cương thi chạy ra vòng ngoài ra thì chỉ có thể lặng lẽ khôi phục linh khí, chuẩn bị tiến hành trận chiến cuối cùng.

"Phạm vi năm trăm mét, chỉ cần tôi đến gần, tôi cảm thấy luồng khí tức đó sẽ khóa chặt lấy tôi, và khí tức đó cũng từ từ bắt đầu tăng trưởng.

Rút khỏi khoảng cách đó thì nó lại khôi phục trạng thái ban đầu." Trần Hạo lúc này đang giữ một tâm trạng cực kỳ khó chịu, "mẹ nó" đang hạn chế mình cày điểm thưởng.

"Nhiều nhất là ba ngày nữa, cương thi xung quanh sẽ được dọn sạch, lúc đó…" Cửu Thúc nhìn tòa kiến trúc cao nhất kia, nắm chặt nắm đấm, đó là nơi cương thi vương đang ngủ say.

"Ba ngày.

Vậy sư huynh, tôi về trước chuẩn bị trạng thái.

Dù sao tôi ở đây cũng không giúp được gì." Trần Hạo cũng nói với Cửu Thúc rồi trở về doanh địa chuẩn bị ăn uống khôi phục linh lực của bản thân.

"Đơn giản là không thể chấp nhận được!" "Đám người này hồ đồ quá!" "Sư huynh, chuyện gì vậy?" Trần Hạo vừa bước vào doanh địa, ai ngờ thấy Tứ Bàn đạo trưởng đang mắng người trong doanh địa.

Thiên Hạc đạo trưởng ngồi bên cạnh cười khổ lắc đầu: "Không phải vì tiền tài sao?

Đám người này, cương thi còn chưa đánh giết sạch sẽ đã vội vàng tranh giành tiền rồi.” Cả Đằng Đằng Trấn bên trong, ngoại trừ những người đã chạy thoát, còn lại đều biến thành cương thi.

Đương nhiên cũng sẽ để lại tiền tài.

Vì tiền mà người chết, vì thức ăn mà chim vong, có người đã động lòng, trộm tiền, giấu tiền, các thủ đoạn đó đều liên tục xuất hiện.

Thậm chí vì chuyện này mà còn gây ra một cuộc mâu thuẫn không nhỏ, đại sư Khổ Tu và Cửu Thúc phải rất khó khăn mới trấn áp được, nhưng loại chuyện này vẫn cứ tái diễn.

Đối với những người này, việc tiêu diệt cương thi trong Đằng Đằng Trấn vốn dĩ không có lợi lộc gì, mọi người đều tự nguyện đến.

Nhưng tài vật vô chủ thì tại sao không thể để tôi lấy?

Chương 999

Bảo phải thu gom lại, lúc đó phân phối không công bằng!

Thế là có một số người tham lam bắt đầu gây chuyện, thậm chí vì những chuyện này mà hại chết không ít người.

“Sư huynh đừng tức giận, đó là chuyện thường tình của con người thôi.

Chỉ cần kế hoạch thuận lợi là được.

Tiền trong Đẳng Đẳng Trấn rất nhiều, nhưng không phải ai cũng có thể tiêu thụ được, không cần vì chuyện này mà tức giận.” Ham muốn tiền tài là bình thường.

Trần Hạo cũng đã thu thập một đống vàng bạc châu báu, chỉ là đang chờ Cửu Thúc đi phân phối mà thôi.

Tiền tuy nhiều, nhưng Trần Hạo đối với sự chiếm hữu tiền tài này không quá mạnh mẽ, dù sao tài bảo đủ dùng là được, chỉ có thực lực mới là vĩnh hằng.

Tiền tài tuy tốt, nhưng so với thực lực, quả thực trông thật nhợt nhạt và yếu ớt.

“Tham tiền là chuyện nhỏ, nhưng tôi sợ có người vì chuyện này mà làm chậm trễ kế hoạch tiêu diệt cương thi, ai.” Tứ Bàn đạo trưởng giậm chân mấy cái thật mạnh.

“Được rồi được rồi, đừng nói nữa.

Đó chỉ là một bộ phận người thôi, đa số người vẫn chính trực, tiền tài đều đã được thu gom lại, chờ sư huynh và đại sư Khổ Tu phân phối.

Ai góp sức nhiều hơn thì người đó được nhiều tiền hơn!" Thiên Hạc đạo trưởng kéo Tứ Bàn đạo trưởng, bảo ông đừng tức giận, vì những người như vậy mà tức giận thì không đáng.

Mắt ông ta đảo một vòng nhìn về phía Trần Hạo.

Hắc hắc, chốc lát nữa tôi có một đại tài chủ đây!

Trong cả kế hoạch này, ai có công lao lớn nhất thì chắc chắn không ai khác ngoài Trần Hạo.

Đến cuối cùng khi chia tiền, cậu ta nhất định sẽ được chia nhiều nhất, đó là điều đã định sẵn.

"Ai biết cuối cùng sẽ thế nào, lỡ đâu thi vương nằm chình ình trong đó thì sao." Trần Hạo không hề lạc quan như vậy, theo cảm ứng trực giác thì e rằng cuối cùng sẽ không có mấy người có thể tham gia chia tiền đâu.

"À phải rồi!

Sư huynh, Lê Nhi đâu rồi?" "Con bé đó tôi đã đưa đến khách sạn rồi.

Ở đây lạnh quá, lại không giúp được gì, chi bằng ở khách sạn thoải mái hơn." "Vậy cũng tốt, con bé đó chắc cũng không chịu nổi đâu." Sau vài câu nói chuyện phiếm với hai vị sư huynh, Trần Hạo kiếm cớ rời đi, cậu cần ăn chút gì đó rồi chuẩn bị thật kỹ để đối phó với thi vương.

"Roạt!" Những cương thi còn sót lại trong trấn Đằng Đằng đột nhiên trở nên xao động.

Giữa những tiếng gầm gừ của cương thi, bên trong tòa kiến trúc cao nhất kia, một luồng thi khí cường đại đáng sợ đang từ từ tỉnh dậy.

"Không hay rồi, thi vương tỉnh giấc!" Khổ Tu đại sư sắc mặt đại

biến, la lớn: “Tất cả mọi người, mau chóng chuẩn bị!

Thi vương trong trấn Đằng Đằng đã tỉnh rồi!” “!” “Thi vương!” “Trong trấn Đằng Đằng thật sự có thi vương!” Không ít người bị dọa giật mình.

Sau khi thấy Khổ Tu đại sư không có ý đùa giỡn, tất cả đều hít một hơi khí lạnh.

Thật sự có thi vương!

Bị lừa rồi!!!

Mọi người đều phản ứng lại, vốn tưởng trong trấn Đằng Đằng không có thi vương, kết quả bây giờ lại có một con tỉnh dậy ư?

“Sư đệ, tiểu sư đệ đâu?” Cửu Thúc chạy vào doanh địa, chỉ thấy đạo trưởng Thiên Hạc và đạo trưởng Tứ Bàn đang đứng trong doanh địa nhìn về phía lôi đài, không thấy Trần Hạo đâu.

Đạo trưởng Thiên Hạc quay lại nhìn Cửu Thúc, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc: “Sư huynh, tiểu sư đệ đi ăn chút gì đó rồi ra ngoài rồi.” “Hai vị sư đệ, bây giờ tôi phải đi tìm tiểu sư đệ về.” Cửu Thúc quay người nhìn trấn Đằng Đằng, sắc mặt nghiêm túc đến đáng sợ.

Đạo trưởng Thiên Hạc và đạo trưởng Tứ Bàn cũng nhận ra có điều không ổn.

Thi vương đã tỉnh!

Vốn đang ngủ say, nó đã bị đánh thức khi Trần Hạo quay về doanh địa.

Chưởng Tâm Lôi của Trần Hạo vốn có thể khắc chế thứ đó, nhưng bây giờ vì Trần Hạo tạm thời rời đi nên thi vương cũng đã tỉnh giấc.

“Gào!” Dưới từ đường trấn Đằng Đằng, sâu khoảng hai mươi

mét, bên trong một cỗ quan tài đá, một đầu cương thi xanh lè mở mắt.

Tiếng kêu rợn người từ dưới lòng đất từ đường truyền ra, trong nháy mắt, tất cả cương thi trong trấn Đằng Đằng đều quỳ rạp xuống đất.

"Ra rồi, thật sự ra rồi!" Khổ Tu đại sư dẫn theo một nhóm người chạy vào doanh địa, cần Cửu Thúc dẫn mọi người lập một trận Bát Quái để chống đỡ con thi vương này, đó là đòn sát thủ cuối cùng của Trần Hạo.

"Đạo trưởng Nhất Mi!" "Tôi biết rồi, mọi người chuẩn bị đi.

Không thể để thi vương rời khỏi trấn Đằng Đằng được, tường thành không thể ngăn nổi.

Nếu nó rời đi, trong vòng trăm dặm nhất định sinh linh đồ thán, sẽ không còn ngày nào yên bình nữa." "Các vị, xin hãy theo tôi." Dưới sự dẫn dắt của Cửu Thúc và Khổ Tu đại sư, một nhóm người tiến vào trấn Đằng Đằng.

Tranh thủ lúc thi vương vừa mới tỉnh dậy không lâu, chưa rời khỏi đó, họ đã lập một trận Bát Quái khổng lồ.

Cửu Thúc và Khổ Tu đại sư lần lượt đứng ở vị trí âm dương pháp nhãn của trận Bát Quái.

"Roạt!" Dưới lòng đất trấn Đằng Đằng, từng tiếng gầm đáng sợ truyền ra, khiến những người đang bày trận trên mặt đất lộ vẻ thống khổ, như thể có thứ gì đó đang xé rách linh hồn của họ.

"Ổn định tâm thần!" Khổ Tu đại sư ném cây thiền trượng trong tay ra, ngồi xuống đất, dẫn theo một nhóm hòa thượng bắt đầu niệm kinh Phật, chống đỡ tiếng gào của thi vương, giúp mọi người cảm thấy thoải mái hơn vài phần.

Sắc mặt của tất cả mọi người đều vô cùng nặng nề, một số người

nhát gan thậm chí còn tái nhợt.

Chỉ riêng tiếng gào của thi vương đã đáng sợ đến vậy, thì thi vương đó phải mạnh đến mức nào chứ?

"Đông!

Đông!" Mặt đất bắt đầu rung chuyển, thi vương đang phá đất chui ra.

"Rầm!" Đột nhiên mặt đất rung chuyển dữ dội, những người trên mặt đất cũng từng người đứng không vững, suýt ngã.

Một bóng dáng màu xanh lục mang theo thi khí nồng đậm bay vọt từ dưới lòng đất lên.

Chương 1000

"Roạt!" Các cương thi trên mặt đất đều đồng loạt gào thét, như thể đang hoan nghênh vương của chúng giáng lâm vậy.

"Đông!" Thi vương rơi xuống đất, mặt đất cũng bị đập ra một cái hố khổng lồ, những vết nứt chi chít lan tỏa ra bốn phía, giống như một mạng nhện.

Mấy con phi thi và đồng giáp thi còn lại trong trấn Đằng Đằng cũng như những người lính trung thành nhảy đến phía sau thi vương.

"Mọi người cẩn thận, cương thi vương lông xanh, may mắn là nó vừa mới thăng cấp không lâu, thực lực không quá mạnh như thế." Cửu Thúc bỗng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy cương thi vương lông xanh cũng không dễ đối phó, nhưng so với các loại thi vương khác thì vẫn dễ đối phó hơn một chút.

Tất cả mọi người lập tức như lâm đại địch, vô cùng căng thẳng.

Cửu Thúc lớn tiếng nói: "Chư vị đạo hữu, thi độc của cương thi vương lông xanh là nặng nhất, mọi người hãy hít thở chậm lại, lấy tất cả Dẫn Hỏa Phù ra, đặt xung quanh.

Một khi cảm thấy trúng thi độc, lập tức châm lửa đốt!" "Roạt!" Nhìn Cửu Thúc và những người khác, thi vương gầm lên một tiếng giận dữ, dường như đang chất vấn vì sao họ lại giết vô số tử dân của nó.

Sắc mặt không ít người trong chúng đều thay đổi, vì họ đều hiểu ngôn ngữ cương thi, tự nhiên nghe hiểu thi vương đang nói: "Hỗn đản, thật sự quá tàn nhẫn!

Chẳng trách trấn Đằng Đằng lại biến thành bộ dạng như bây giờ!"

Không ai biết, hiện tượng cương thi trong trấn Đằng Đằng lại là do có người muốn nuôi dưỡng thi vương.

"Hừ, tự cổ chính tà bất lưỡng lập, tuy rằng ngươi bị người ta sát hại, luyện chế thành cương thi.

Nhưng người luyện chế đã chôn ngươi dưới lòng đất, dẫn đến việc trấn Đằng Đằng hình thành một mảnh dưỡng thi chi địa, tạo thành sai lầm lớn của ngày hôm nay, hại biết bao nhiêu người.

Người luyện chế đã chết từ lâu rồi." Thi vương mấy trăm năm trước bị người ta sát hại, sau đó bị người ta luyện chế thành độc thi, chôn dưới từ đường trấn Đằng Đằng.

Điều này dần dần khiến nơi đó biến thành một dưỡng thi chi địa, quy mô của trấn Đằng Đằng cũng dần phát triển và lớn mạnh theo thời gian.

Mấy hôm sau, một thuật sĩ hạng ba sơ suất, dẫn đến thi khí bị phóng thích, khiến cả trấn Đằng Đằng biến thành một địa ngục trần gian, thi gia trọng địa.

Thực ra, mọi người đều thắc mắc, vì sao cả trấn Đằng Đằng lại có nhiều người chết đến vậy, và đều biến thành cương thi.

Bây giờ họ đã biết, thực ra là do thi độc của con thi vương này quá mạnh, lại thêm thi khí chôn vùi mấy trăm năm tràn ra, khiến thực lực của tất cả cương thi trong trấn Đằng Đằng đều từng bước trở nên mạnh hơn.

"Tôi không thể rời đi." "Roạt!" Cuộc đối thoại giữa thi vương và Cửu Thúc chấm dứt, đại chiến bùng nổ ngay lập tức.

Số lượng cương thi phổ thông ít ỏi dưới sự điều khiển của thi vương lao về phía mọi người.

"Giết!" Hàng chục người rút ra bản lĩnh gia truyền, bắt đầu đánh

giết cương thi.

Trong tình huống ít người thì không sao, nhưng dưới sự vây công của mấy chục người, mặc dù cương thi phổ thông đã hấp thụ thi khí từ thi vương nên thực lực tăng lên rất nhiều, nhưng cũng không phải đối thủ của nhiều người như vậy, nhanh chóng bị tiêu diệt từng chút một.

Thi vương lại không có bất kỳ động tĩnh nào, trong đôi mắt xanh lè của nó lộ ra một tia nhân tính hóa, như thể đang xem kịch vậy.

Do số lượng đông đảo, lại thêm có sự gia trì của trận Bát Quái, tất cả cương thi phổ thông đều bị tiêu diệt.

"Gào!" Lúc này, thi vương không nhịn được nữa, dẫn theo đám phi thi và đồng giáp thi lao vào trận Bát Quái.

Cửu Thúc thấy vậy liền lớn tiếng hô: "Chư vị đạo hữu giúp tôi!

Trận Bát Quái!" Đại chiến bắt đầu, không biết sẽ có bao nhiêu người chết.

Cửu Thúc chỉ có thể cố gắng kéo dài thời gian, chờ Trần Hạo quay lại phóng ra Cửu Tiêu Thần Lôi, trực tiếp tiêu diệt con thi vương đó, sau đó thanh trừ thi khí nồng đậm dưới lòng đất.

"Khụ khụ khụ!" Từ khi thi vương tiến vào trận Bát Quái, một tầng khói xanh bắt đầu lan tỏa ra.

Những người không chú ý hít phải khói xanh, lập tức ho sặc sụa.

Cửu Thúc vội vàng nói: "Nín thở, mau chóng thúc giục Dẫn Hỏa Phù thiêu rụi những thi độc này!" "Khụ khụ!

Cứu tôi!

Mau cứu tôi!" Một số người có thực lực yếu hít phải thi độc, nhanh chóng xuất hiện biến hóa, có dấu hiệu thi độc công tâm, mặt

đều biến thành màu tím, xem ra không bao lâu nữa sẽ biến thành cương thi thật sự.

Đó cũng chính là điểm đáng sợ của con thi vương này, có lẽ thực lực không bằng những thi vương cùng cấp khác.

Nhưng tốc độ truyền bá thi độc, tốc độ biến người thành cương thi, thì các loại thi vương khác đều phải cam bái hạ phong.

Vì vậy, loại thi vương này còn được gọi là cao thủ chơi độc trong giới cương thi.

Thi vương đứng một bên hứng thú bừng bừng nhìn nhóm người châm lửa thiêu độc, không có động tĩnh gì khác.

Phía sau nó, phi thi và đồng giáp thi thì bắt đầu tấn công những người trong trận Bát Quái.

Cuộc chiến đang tiếp diễn, Trần Hạo ở một bên khác cũng cảm nhận được khí tức của thi vương đã xuất hiện, nhanh chóng chạy về phía trấn Đằng Đằng.

"Súc sinh, muốn biến tất cả chúng ta thành cương thi sao!" "Khụ khụ!" Trận Bát Quái hoàn chỉnh cũng bị phá hủy, thi vương hứng thú bừng bừng nhìn Cửu Thúc và những người khác, vẫn không ra tay, nhưng một nhóm người quả thực đã chết một nửa, gần như đều bị thi độc đầu độc mà chết.

Thi vương thả thi độc, còn những đồng giáp thi và phi thi khác cũng liên tục tấn công.

Một khi có ai mất bình tĩnh, hít phải lượng lớn thi độc, có nghĩa là xong đời rồi.

Khổ Tu đại sư cũng hít từng ngụm khí lạnh, sắc mặt tái nhợt, phía sau lưng ông còn có một vết thương dài.

Đó là do đồng giáp thi cào ra, một mặt phải phòng bị thi độc của thi vương, một mặt phải phòng bị sự tấn công của mấy con cương thi.

May mắn là phần lớn cương thi phổ thông đã bị tiêu diệt, nếu không thì không cần thi vương phóng thi độc, nhiều cương thi như vậy, chỉ cần chất đống cũng đủ chết rồi.

"Đại sư, ngài không sao chứ?" Cửu Thúc đỡ ông dậy, nhanh chóng lùi lại.

Trận Bát Quái đã bị phá, khắp nơi đều là thi độc, Dẫn Hỏa Phù cũng cơ bản dùng hết, chỉ có thể lùi lại.

"Không sao, may mà có Lôi Phù, nếu không thì tổn thương còn lớn hơn." Để giết mấy con phi thi và đồng giáp thi còn lại đã dùng mấy chục tấm Lôi Phù, hai mươi mấy người đã chết mới giải quyết được.

Thậm chí có không ít người sắc mặt tái nhợt, đã trúng thi độc.

"A!" Bôi gạo nếp lên vết thương, nỗi đau khi thi độc bị thanh trừ cũng khiến không ít người kêu thảm thiết.

Trong mắt thi vương lóe lên một tia lạnh lẽo, lao về phía những người đang thanh lý thi độc trên người.

Chương 1001

"Đông!

Đông!

Đông!" Chỉ vài lần nhảy vọt, thi vương đã xuất hiện trước mặt mọi người.

"Không hay rồi!" Cửu Thúc kinh hãi, ném ra hai tấm Lôi Phù.

"A!" Lôi Phù được thúc giục, bay đến lưng thi vương, nổ tung ầm ầm, khiến cơ thể thi vương hơi khựng lại, xiêu vẹo.

Đáng tiếc, phản ứng của Cửu Thúc vẫn chậm một bước, trái tim của hai người đã bị thi vương trực tiếp đâm xuyên vào.

"Mọi người cẩn thận, tốc độ của súc sinh này nhanh lắm!" Lời vừa dứt, hai người cách đó không xa trực tiếp bay đi, bị thi vương sống sờ sờ đâm văng xa mấy chục mét, rơi xuống đất nặng nề, không còn hơi thở.

Điểm mạnh của thi vương là toàn thân thi độc, nhưng cũng không có nghĩa là các phương diện khác của nó yếu.

Thi vương cương thi mạnh đến mức nào, mỗi lần xuất hiện đều khiến vô số tu đạo chi nhân bỏ mạng, gây ra cảnh sinh linh đồ thán.

"Trận Mặc Đấu!" Cửu Thúc hít thở chậm lại, chỉ huy mọi người cùng tấn công thi vương.

May mắn là thi vương tuy mạnh, nhưng mỗi lần tấn công cũng sẽ khiến nó bị thương, nếu không thì có lẽ phần lớn mọi người đều sẽ cảm thấy tuyệt vọng.

Mọi người nhanh chóng tản ra, từng cái mặc đấu đã chuẩn bị sẵn

được ném ra ngoài, lúc này không ai dám giấu giếm.

Tất cả mọi người đều lấy đồ nghề ra.

Nếu không giết chết được con thi vương này, chạy cũng vô ích, chỉ cần nó chưa chết một ngày, thi vương sẽ truy theo khí tức của họ mà tìm đến.

Từng sợi dây mặc đấu tẩm máu gà hoặc máu chó đen được kéo ra, trên đó buộc từng tấm Lôi Phù.

Lôi Phù do Trần Hạo làm đã giúp ích rất nhiều, nếu không thì dây mặc đấu đơn thuần không thể gây ra nguy hại lớn cho thi vương.

Từng sợi dây mặc đấu như không tốn tiền vậy, tất cả đều bắn lên người thi vương, phát ra từng tiếng tách tách lách tách, trên đường đi tóe lửa kèm theo điện, như thể thi độc xanh lè đang bị thiêu đốt, bị thanh trừ.

Khổ Tu đại sư cũng ném thiền trượng ra, ngồi xuống đất, tiếp tục niệm kinh Phật, gây nhiễu thi vương.

Kinh Phật có thể khiến tà vật tâm phiền khí táo.

"Đại sư cẩn thận!" Cửu Thúc lớn tiếng hô.

Kinh văn khiến thi vương càng trở nên cáu kỉnh, bất chấp những sợi dây mặc đấu đang bắn lên người, nó nhảy xổ về phía Khổ Tu đại sư, hai móng vuốt sắc bén đầy thi độc không chút do dự mà cào xuống.

Khổ Tu đại sư chuyên tâm niệm kinh, lại còn trúng thi độc, căn bản không thể tránh né.

"Nghiệt súc, dám phóng túng!" "Chưởng Tâm Lôi!" Chỉ thấy lúc này truyền đến một tiếng quát lớn, một đạo Chưởng Tâm Lôi to bằng đùi lao về phía thi vương, bắn vào lưng thi vương.

“Rầm!” Kèm theo tiếng kêu thảm thiết của thi vương, lưng nó trực tiếp bị nổ tung mất một mảng thịt xanh.

Trần Hạo đã đến!

Cửu Thúc cũng lập tức đại hỉ, đúng lúc rồi.

“Mọi người đừng đụng vào mảnh thịt nát của con thi vương này, nó có thi độc rất mạnh.” Thi vương đau đớn lùi lại mấy mét, Trần Hạo nhanh chóng tiến lên, cõng Khổ Tu đại sư chạy đến bên cạnh Cửu Thúc.

“Sư huynh, thi vương…” “Đúng!” Cửu Thúc giúp Khổ Tu đại sư đang ngất đi kiểm tra cơ thể, sau đó giao ông cho người khác chăm sóc.

Sau khi xử lý đơn giản, Cửu Thúc quay người nhìn con thi vương đang gầm gừ ở đằng xa.

“Thằng cha này vừa mới thăng cấp không lâu, là do người ta luyện ra, đã ngủ say dưới lòng đất mấy trăm năm.

Nhiều người chết trong trấn Đằng Đằng đều là do nó.” “Nó có thể phóng độc!” Trần Hạo cảm nhận mùi thi độc thoang thoảng trong không khí, nhíu mày.

Tuy cậu bách độc bất xâm, nhưng ngửi cái thứ này không thoải mái chút nào, hít vào trong người thì càng khó chịu hơn.

“Đúng!” Cửu Thúc nhìn những người xung quanh, trừ một số ít ra thì phần lớn đều bị thương: “Tiếp theo, tôi không giúp được gì nữa.” “Mọi người đều đã trúng thi độc, tôi cũng không ngoại lệ, cần phải rời khỏi phạm vi này, nếu không thì đều sẽ biến thành cương thi.

Mọi người cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng hít phải thi độc.” Một mảnh thi độc xanh lè, liên tục khu tán.

Dù liên tục dùng Dẫn Hỏa Phù để đốt cháy, nhưng cũng không có tác dụng quá lớn.

Thi độc quả thực vô khổng bất nhập, mọi người đều biết Cửu Thúc là một trong những người có khả năng kháng cự tốt hơn, nhưng cũng đã trúng chiêu.

"Hãy nhớ, tuyệt đối đừng đến gần thi thể của nó, dùng sét đánh chết nó từ xa!" Dặn dò Trần Hạo xong, Cửu Thúc dẫn những người khác lùi lại.

Một khi Trần Hạo dùng Cửu Tiêu Thần Lôi, họ cũng sẽ cùng chịu tai ương.

Thi độc không phân biệt người, sét đánh cũng vậy.

Thi độc có thể chịu được một lúc, nhưng sét đánh thì ai mà chịu nổi chứ.

Đương nhiên phải đánh chết!

Một cái thứ toàn thân xanh lè như thế, so với goblin còn đáng yêu hơn nhiều.

"Roạt!" Thi vương trừng mắt nhìn những người khác rời đi, dồn hết chú ý lên người Trần Hạo, gầm lên giận dữ.

Đạo Chưởng Tâm Lôi vừa rồi Trần Hạo cho nó ăn không hề nhẹ.

Phòng ngự cơ thể không phải là sở trường của nó.

"Sư huynh, cái thứ quỷ quái đó đang nói gì vậy?" Trần Hạo đột nhiên hỏi một câu.

Bất kỳ ngôn ngữ nào cũng uyên thâm bác đại, bao gồm cả ngôn ngữ cương thi.

Trần Hạo đã học, nhưng học rất lâu rồi mà vẫn không học được, cái thứ này không có mấy năm công phu thật sự không được.

Cửu Thúc đang cõng Khổ Tu đại sư chuẩn bị rút lui, khựng lại, quay đầu nhìn Trần Hạo nói: "Nó nói, thấy cậu quá đẹp trai, muốn tìm cậu bầu bạn thiên hoang địa lão." "..." Cái quái gì vậy!?

Trần Hạo vẻ mặt ngơ ngác nhìn con thi vương toàn thân xanh lè trước mặt, suýt chút nữa nôn ra.

Chương 1002

Cái thứ này muốn bầu bạn?

Trên khuôn mặt tái nhợt của không ít người trong đội ngũ rút lui đều lộ ra một vẻ biểu cảm kỳ quái, đạo trưởng Nhất Mi gian sư đệ như vậy, thật sự thích hợp sao?

Thi vương rõ ràng nói là vì sao ngươi lại muốn làm ta bị thương, vì sao muốn giết tử dân của ta, chẳng lẽ ngôn ngữ cương thi của ta không đạt chuẩn?

"Sư huynh, khụ khụ..." Đạo trưởng Tứ Bàn bị thi độc nhập thể, ho dữ dội, suýt chút nữa không bị lời phiên dịch của Cửu Thúc dọa chết.

"Không sao, đi thôi, tin tôi đi, sư đệ nổi giận sẽ càng đáng sợ hơn." Cửu Thúc hồn nhiên không để ý, dẫn mọi người rút lui.

"Gào!" "M* nó kêu cái gì mà kêu!

Cái mẹ gì mà muốn làm bạn, đi chết đi, ông đây tiễn ngươi lên gặp Thượng đế mà làm bạn thiên hoang địa lão!" Thi vương không hiểu Trần Hạo đang nói gì.

Trần Hạo nhìn bộ lông xanh lè của nó, khỏi phải nói là ghê tởm đến mức nào.

Toàn thân phát xanh thì cũng thôi đi, còn muốn xanh tôi à?

Tuyệt đối không thể tha thứ!

"Ông đây đánh chết cái tên biến thái này!" Gầm lên một tiếng, Trần Hạo đang bị ghê tởm lập tức nổi giận, Siêu Saiyan biến thân!

À không, lầm miệng rồi, Trần Hạo biến thân, trực tiếp dùng chân

giẫm mạnh xuống đất, mạnh mẽ giơ tay tung một đạo Chưởng Tâm Lôi đánh tới, thi vương đại nộ, vội vàng tránh đi.

Tốc độ của Chưởng Tâm Lôi tuy nhanh, nhưng tốc độ thi vương tránh né cũng không chậm hơn bao nhiêu.

"Rầm!" Đòn tấn công bị hụt, nhưng thi vương cũng bị đẩy lùi mấy chục mét về phía Trần Hạo cảm thấy vị trí đó.

"Cửu Tiêu Thần Lôi!" "Gào!" Lôi long nhe nanh múa vuốt trực tiếp vọt thẳng lên trời, gầm thét bay về phía bầu trời.

Lôi long xuất hiện, cơ thể thi vương đều run rẩy, nó biết thứ này uy hiếp lớn đối với nó, không thể chọc vào.

"Ầm ầm ầm!" Theo sự dẫn dắt của lôi long, trên bầu trời truyền ra một tiếng nổ vang, mấy đạo sét đánh thẳng xuống, tạo thành một ngôi sao sáu cánh khổng lồ rồi biến mất.

Vị trí Trần Hạo đứng vừa vặn nằm ở trung tâm ngôi sao sáu cánh.

"Rơi!" Linh lực trong cơ thể nhanh chóng tiêu hao, Trần Hạo cũng không dám lãng phí thời gian, bây giờ chỉ muốn đánh chết cái con thi vương đáng ghét đó, mà nó lại đòi muốn làm bạn gì đó.

"Rầm!" Dưới sự chỉ dẫn của Trần Hạo, một đạo sét đánh trực tiếp lấy cậu làm môi giới, rơi xuống đầu thi vương, sau đó nổ tung ầm ầm.

Đầu tóc xanh lè của thi vương trực tiếp hóa thành tro bụi, một chiếc đầu xanh lè biến thành đen sì, bốc khói đen.

"Cửu Tiêu Thần Lôi mạnh thật, sớm biết thế thì tôi đánh nhau với thi vương làm gì chứ." Một vài người có kiến thức cũng trực tiếp than vãn, Cửu Thúc cũng khá là tắc lưỡi.

Không đúng lắm, uy lực Cửu Tiêu Thần Lôi đâu có mạnh đến thế?

Lần trước sư đệ dùng Cửu Tiêu Thần Lôi cũng không mạnh như vậy mà.

Chẳng lẽ là do sư đệ bị kích nộ?

"Các vị, không phải tiểu tăng tôi không tốt bụng, sư đệ tôi có lẽ vì đã đột phá hoặc vì bị kích nộ, cho nên Cửu Tiêu Thần Lôi phát ra làm môi giới có uy lực càng mạnh." Cái nồi đen này Cửu Thúc nói không thể gánh, cho nên ông đã giải thích ngay lập tức.

Không phải lỗi của tôi, sư đệ tôi bị kích nộ nên uy lực của Cửu Tiêu Thần Lôi mới lớn như vậy.

"Phòng ngự vốn không phải sở trường của con thi vương này, các vị thấy sao?" Điểm mạnh của thi vương là thi độc, chứ không phải phòng ngự.

Mọi người lúc này mới cảm thấy không phải, cảm thấy đã trách nhầm Cửu Thúc.

"Đánh chết nó!" Một nhóm người còn có thể đi lại đều không nhịn được mà nghiến răng nghiến lợi, họ đã bị thi vương hành hạ thảm thiết, bây giờ đến lượt thi vương xui xẻo, tự nhiên cũng cảm thấy hả hê.

Thứ nhất, thứ hai, trong một hàng ngũ, thực lực càng mạnh thì trách nhiệm càng lớn.

Không biết thực lực của Trần Hạo lại mạnh như vậy.

Đợi sau cơn sóng gió này, sau này mọi việc khó khăn đều có thể tìm Trần Hạo giúp đỡ.

"Mọi người mau đi, khu vực bị sét bao phủ đang dần mở rộng, tôi cần lập tức trở về khách sạn tu chỉnh, trừ khử thi độc.

Nếu có ai bị thi biến, không được do dự, trực tiếp giết." "Đúng,

nếu có ai bị thi biến, trực tiếp giết!

Tuyệt đối không thể có một chút lòng nhân từ mềm yếu nào." Những người còn lại đều có thực lực không tồi.

Nếu bị thi vương lây nhiễm biến thành cương thi thì thực lực cũng sẽ trở nên càng đáng sợ, cho nên nhất định phải chém giết ngay lập tức.

Roạt!

Bị sét đánh dữ dội, thi vương với cái đầu đã biến thành màu đen, gầm thét giận dữ, miệng phun ra lượng lớn thi độc màu xanh.

Đáng tiếc, dưới Cửu Tiêu Thần Lôi đang hoành hành, những thi độc này căn bản không thể tạo ra sóng gió gì, trực tiếp bị sét thanh tẩy sạch sẽ.

Thi độc không thể tiếp cận, thi vương coi như mất đi cánh tay trái và phải, thực lực như núi đổ sập xuống.

Khi đối mặt với Trần Hạo đang toàn lực khai hỏa, kết quả đó có thể thảm hại đến mức nào.

Trần Hạo không màng tiêu hao mà phát động Cửu Tiêu Thần Lôi, chỉ muốn đánh chết con thi vương đáng ghét cứ đòi muốn thiên trường địa cửu này.

Tao đường đường là boss để giết lấy điểm thưởng, đ*t m* mày lại đòi ngủ với tao, đ*t m*!

"Rầm!" Lại một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi đánh xuống, trúng ngay con thi vương đang điên cuồng phóng thi độc, đánh cho con thi vương lông xanh đó cứ kêu la oai oái.

Muốn tránh nhưng không tránh được, muốn tấn công Trần Hạo nhưng chưa kịp tấn công thì đã bị một đạo Cửu Tiêu Thần Lôi điên

cuồng nện xuống.

Thứ duy nhất có thể gọi là tấn công tầm xa là thi độc cũng vô dụng vì Cửu Tiêu Thần Lôi.

Nếu là một số thi vương giỏi tốc độ, có khi còn có thể cắt đứt đòn tấn công của Trần Hạo, khiến Trần Hạo khó mà phát động tấn công.

Nhưng thằng cha này lại là một con thi vương lông xanh, đại lão chơi độc trong giới cương thi, chỉ giỏi phóng độc, có thể dễ dàng biến cả một thôn, thậm chí một thị trấn nhỏ thành cương thi.

“Gào!” “Tao sát!

Chương 1003

Dám kêu!" Thi vương kêu càng hung, Trần Hạo cảm thấy càng tức giận, đặc biệt là khi Cửu Thúc phiên dịch, Trần Hạo cảm thấy muốn tức điên lên.

Nhìn xem, một con thi vương lông xanh toàn thân xanh lè mà lại muốn làm hành vi ái ân với mình, sẽ có ai không nôn ra ngay lúc đó chứ?

Đó là do tố chất tâm lý của nhân vật chính tôi mạnh mẽ rồi!

Trần Hạo tuy đã tấn cấp Đại Thiên Sư đỉnh phong tu vi, nhưng linh lực trên người cậu cũng chỉ có thể duy trì Trần Hạo phát ra ba đạo Cửu Tiêu Thần Lôi mà thôi.

Sau ba lần, Trần Hạo sẽ vì thiếu hụt linh khí mà toàn thân vô lực, cho nên Trần Hạo nhất định phải nhanh chóng giết chết con thi vương lông xanh đó, nếu không thì Trần Hạo sẽ gặp xui xẻo.

May mắn là khả năng phòng ngự của thi vương lông xanh không mạnh, nếu không thì đổi thành các loại thi vương khác, đó thật sự là cửu tử nhất sinh a.

"Rầm!" Sau khi đạo Cửu Tiêu Thần Lôi thứ ba tấn công thi vương, đầu của thi vương lông xanh trực tiếp nổ tung, biến thành phấn vụn, hóa thành vô số thi phấn xanh lè bay lượn.

"Khụ khụ!" Trần Hạo mệt đến mức trực tiếp ngồi phịch xuống đất, thở hổn hển từng ngụm lớn.

Vận dụng Cửu Tiêu Thần Lôi đã trực tiếp hút cạn toàn bộ linh khí trong cơ thể, khiến Trần Hạo cũng mệt đủ sống rồi.

Một luồng thi độc cũng vì Trần Hạo thở dốc mà bị hít vào bụng,

khiến Trần Hạo có cảm giác đầu váng mắt hoa, khó chịu muốn nôn. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công đánh giết một con thi vương, nhận được 10000 điểm thưởng.] Trần Hạo không quan tâm đến phần thưởng điểm thưởng khổng lồ mà hệ thống nhắc nhở, vội vàng bò dậy ném ra một tấm Dẫn Hỏa Phù rồi nhanh chóng rời đi.

Đại lão chơi độc trong giới cương thi, cái này không thể đùa được.

Có hệ thống nhắc nhở cũng chứng tỏ thi vương đã thật sự chết, Trần Hạo không dám nán lại nữa, theo tuyến đường mà Cửu Thúc và những người khác đã để lại, lảo đảo đi vào khách sạn.

Khách sạn lẽ ra phải rất náo nhiệt lúc này cũng trở nên hỗn loạn.

Trần Hạo quay lại khiến Cửu Thúc kinh hãi, vội vàng lấy nước gạo nếp trên bàn cho cậu uống.

Những người khác hít thi độc thực ra là do thi vương lông xanh phun ra, nhưng thi độc Trần Hạo hít phải lại là do thi thể thi vương lông xanh nổ tung mà sinh ra, hai loại này căn bản không thể so sánh, chất lượng không cùng đẳng cấp.

"Khụ khụ!

Cảm ơn sư huynh, những người khác đều thế nào rồi." Cảm giác chóng mặt trong đầu cũng dần tiêu tán, Trần Hạo cũng trực tiếp nắm một nắm gạo nếp nuốt vào bụng, cố nén cơn đau trên cơ thể, mặc cho gạo nếp trong cơ thể trừ khử thi độc, sau đó từ từ bài tiết ra ngoài.

Lúc này trong khách sạn cũng nằm không ít người, cơ bản đều là thi thể.

Mọi người đều ở trong lúc đối phó thi vương, sau khi về khách sạn đã không chống chọi nổi thi độc, không thể thoát khỏi số phận bị thi biến.

Thi độc của thi vương thật đáng sợ, chỉ cần một chút bất cẩn là kết cục tử vong.

"Không hay rồi, chết không ít người." Cửu Thúc cũng sắc mặt khó coi: "Mỗi lần thi vương xuất hiện đều sẽ có không ít người chết và bị thương, lần này cũng không ngoại lệ." "Nhưng may mà có sư đệ, nếu không thì có lẽ tôi chết cũng không thể giết được thi vương." Trần Hạo lắc đầu, hơi cúi người, nôn ra máu đen bị ép ra khỏi cơ thể, sau khi ăn thêm một ít gạo nếp, cậu đi lên lầu.

"Sư huynh, tôi lên trên tu luyện trước, trừ khử thi độc và phục hồi linh lực." "Ừ, đi đi." Cửu Thúc cũng không để Trần Hạo giúp chữa trị cho những người khác, mà để Trần Hạo cứ đi tu luyện.

Sau khi vào phòng, Trần Hạo cũng lắc đầu: "Khụ khụ!

Một vạn điểm thưởng thật sự không dễ lấy chút nào!

Ai!" Ước chừng sau khi chuyện lần này kết thúc, cái khách sạn này cũng chỉ có thể đốt bỏ mà thôi, nếu không thì thi độc có thể sẽ lan truyền ra ngoài, trời mới biết sẽ gây ra chuyện gì.

Dù sao đó cũng là thi độc của thi vương, không thể đùa được, người bình thường ngửi thấy thôi cũng có thể trực tiếp biến thành cương thi.

Uống thêm một ít nước gạo nếp sau đó, Trần Hạo mới ngồi khoanh chân, bắt đầu tu luyện.

Nếu có thể thì cậu chỉ muốn nằm yên tĩnh mà thôi.

Nhưng nhất định phải tu luyện, nếu không thì cơ thể sẽ luôn không có linh lực và sẽ suy yếu.

Vạn nhất lại gặp chuyện nguy cấp thì hậu quả sẽ nghiêm trọng.

Không ngừng tu luyện, không ngừng sử dụng các thứ để trừ khử

thi độc, Trần Hạo không biết mình đã nôn ra bao nhiêu máu đen, mới cuối cùng thanh trừ toàn bộ thi độc trong cơ thể.

Nửa đêm, cửa phòng Trần Hạo cũng bị gõ.

"Sư đệ, tôi phải rời khỏi khách sạn, đốt bỏ nơi này, mang theo những thứ cần thiết." Trong khách sạn còn sót lại không ít thi độc, nhất định phải đốt bỏ.

Cửu Thúc gọi tất cả những người có thể phục hồi dậy, rời khỏi khách sạn.

Ông chủ khách sạn đứng một bên cũng vẻ mặt xót của.

Đốt bỏ khách sạn, may mà Cửu Thúc đã hứa sẽ bồi thường tiền, nếu không thì ông chủ khách sạn chắc khóc chết mất.

Tất cả mọi người đều dùng thùng gỗ lớn để tắm rửa, sau đó đổ nước sau khi tắm vào cái hố đã đào sẵn từ trước, không dám đổ vào sông.

Sau nửa ngày tu luyện và trừ khử thi độc, sắc mặt Trần Hạo cũng tốt lên.

Dù sao thì bản chất của cậu cũng tốt hơn những người khác, hơn nữa tu vi cũng cao hơn người khác một chút, tự nhiên khả năng hồi phục cũng nhanh hơn một chút.

"Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ, tôi đi mua ít thuốc và gạo nếp về.

Đợi khi thi độc hoàn toàn khu tán, mọi người hãy lần lượt rời đi." Cửu Thúc dẫn Trần Hạo, hai sư huynh đệ cùng nhau đi đến thị trấn gần nhất.

Dưới ánh mắt trừng trừng của ông chủ tiệm gạo, họ mua hết tất cả gạo nếp, sau đó lại đến tiệm thuốc mua một đống dược liệu, rồi mới dùng xe đẩy chở về.

Có sự giúp đỡ của dược liệu, tốc độ phục hồi của mọi người đều rất nhanh chóng, chỉ có việc trừ khử thi độc là có vẻ hơi phiền phức.

Thi độc bá đạo của thi vương lông xanh cũng đã để lại cho Trần Hạo một ký ức sâu sắc.

May mắn là, cùng với việc thi vương bị tiêu diệt, luồng thi khí nồng đậm trên bầu trời cũng đang giảm bớt.

Không còn thi khí nồng đậm cản trở, bầu trời cũng bắt đầu trong xanh trở lại.

Dưới ánh nắng mặt trời chiếu rọi, những thi độc và thi khí còn sót lại trong trấn Đằng Đằng đều dần dần bị thanh trừ.

Ánh nắng mặt trời là lựa chọn tốt nhất để thanh trừ thi độc và thi khí.

Chương 1004

Chẳng phải trừ bốn vị thi tổ cấp cao nhất ra, thì các loại cương thi khác, thậm chí là thi vương, ánh nắng mặt trời cũng có thể gây ra tổn hại rất lớn sao.

Trận chiến ở trấn Đằng Đằng đã khiến nhiều người bỏ mạng, cũng có không ít người tuy không chết, nhưng cũng bị tổn hại đạo thể, từ đó về sau không thể tu hành nữa.

Cửu Thúc cũng cố gắng hết sức để giúp chữa trị, đáng tiếc hiệu quả không mấy rõ rệt, không chừng có đạo hữu còn có thể vì chuyện này mà từ nay trở thành một người bình thường.

Đối với tu đạo chi nhân mà nói, đó là nỗi bi thương lớn nhất.

Trần Hạo cũng thầm thở dài mấy tiếng: "Sư huynh, lần này người Long Hổ Sơn không quá tốt bụng, là người đầu tiên phát hiện ra, kết quả lại không có mấy người xuất động." Sau khi mọi chuyện kết thúc, Trần Hạo hiếm hoi có được chút thanh tịnh, mỗi ngày trừ tu luyện, phơi nắng, uống thuốc.

"Long Hổ Sơn cũng không dễ dàng gì." Cửu Thúc cũng thở dài: "Ai cũng không muốn chuyện như vậy xảy ra, may mà lần này có sư đệ, mọi chuyện đều đã giải quyết rồi." "Dưỡng thi chi địa cũng đã bị phá hủy, đợi một thời gian nữa, trấn Đằng Đằng có thể phục hồi, chỉ tiếc cho những người bình thường và các đạo hữu đã chết oan uổng kia.

Nơi này có lẽ cũng sẽ không còn xuất hiện thị trấn nữa." Thi vương đã chết, thi độc và thi khí đều bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi mà biến mất, dưỡng thi chi địa bị phá hủy, nhưng cũng không có người bình thường nào dám cư trú trong trấn Đằng Đằng nữa, nơi đây

cũng đã trở thành một hung địa.

Nhưng cũng không nhất định, có lẽ đợi đến khi dân số bùng nổ, cũng sẽ có một số người không biết chuyện mà đến ở.

“Số tiền thu được trong trấn Đằng Đằng, tôi đã cho người chia ra.

Một nửa giữ lại cho huyện thành, nửa còn lại thì một nửa chia cho gia quyến của những người đã hy sinh.” “Một nửa còn lại chia cho những người khác, ai bỏ nhiều công sức hơn thì được nhiều hơn.

Sư đệ, chúc mừng, phát tài rồi!” Có lẽ vì thi vương đã bị tiêu diệt, Cửu Thúc cũng hiếm hoi mà đùa giỡn với Trần Hạo.

Trần Hạo cười cười, không nói gì.

Nói thẳng ra, tiền bạc đối với cậu bây giờ chỉ là một con số mà thôi.

Chỉ là vì tu đạo này rất chú trọng bốn yếu tố: pháp lữ tài địa, trong đó quan trọng nhất thực ra là tài.

Có tiền thì có thể tìm một số tu đạo chi nhân tham tài để dạy tu hành, nhưng nếu không có tiền mà muốn tu hành thì cơ bản là mơ mộng, trừ khi thiên phú thật sự tốt, lại gặp may mắn có thể gặp được một tu đạo giả thu làm đệ tử.

Nhưng Trần Hạo thật sự không thiếu tiền.

Đương nhiên có người có thể hỏi, vì sao tiền tài lại phải chia một nửa cho trấn thành, thực ra việc chia một nửa tiền cho trấn thành là hợp lý.

Bất kể bây giờ ai làm chủ, trấn Đằng Đằng là địa bàn của ai thì giao cho người đó, nếu không thì ai lấy tiền cũng không an tâm, lúc nào cũng đợi quân đội tìm đến gây phiền phức thôi.

“Sư huynh giúp tôi mang về đi, tôi chuẩn bị tiếp tục đi du lịch một

thời gian nữa.” Trần Hạo nói với Cửu Thúc ý định muốn tiếp tục du lịch, Cửu Thúc ngẩn ra: “Được thôi, tôi sẽ giúp cậu mang phần của cậu về.” Không có bữa tiệc nào là không tàn, sau đó Trần Hạo cũng vác kiếm, rời khỏi nơi đó, trời đông giá rét cũng không thể ngăn cản bước chân của cậu.

Cứ như vậy, Trần Hạo từng bước đi về phía tỉnh thành tiếp theo.

Giữa mùa đông lạnh giá, ngay cả một chuyến xe đi nhờ cũng không có, chỉ có thể dựa vào đi bộ.

Trong cái thời đại này, tỉnh thành mà mọi người đều hướng tới thực ra cũng chỉ có vậy, không nhìn ra được cảm giác của những thành phố lớn ở thế kỷ 21, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy hơi đổ nát.

Thêm vào đó, vì thời tiết không tốt, người ra ngoài cũng ít, khiến nơi đây có phần lạnh lẽo.

Thuê một căn nhà ở tỉnh thành, Trần Hạo cũng hàng ngày tu luyện ở nhà, thỉnh thoảng cũng ra ngoài mua sắm, mua quần áo.

Sau khi đến thế giới này, Trần Hạo luôn phải hoặc là trên đường, hoặc là hàng yêu trừ ma.

Cứ như vậy, sau khi bình yên, ba tháng thời gian thoáng cái đã trôi qua, Trần Hạo như một người bình thường, tận hưởng cuộc sống yên tĩnh.

Tết Nguyên Đán sắp đến, Trần Hạo sẽ không đón cái Tết đầu tiên ở thế giới này một mình đâu.

“Sư đệ, tôi cứ tưởng cậu không về nữa, đi một cái ba tháng trời rồi.” Cửu Thúc từ từ đường bước ra, liếc Trần Hạo một cái, đi một cái ba tháng trời, gửi một lá thư về cũng được chứ.

“Đại ca ca, ôm.” Tiểu Lê Nhi đáng yêu một bên thấy Trần Hạo thì

cũng đòi ôm.

“Tiểu Lê Nhi, ca ca ôm nào.” “Hừ, không muốn!” Tiểu Lê Nhi phồng má từ chối, khiến Thu Sinh ở một bên cảm thấy bị tổn thương.

Trần Hạo ở một bên cũng ôm Lê Nhi lên, gãi đầu nói: “Sư huynh, đồ Tết đã mua xong chưa?

Có tiểu Lê Nhi ở đây thì sao?” “Đồ Tết mua cũng gần đủ rồi!

Tiểu Lê Nhi, con đến chỗ ca ca Thu Sinh, để ca ca Thu Sinh lấy nước cho con tắm rửa.” Cửu Thúc ngậm tẩu thuốc, rít từng hơi.

“Oa!

Hi hi, Lê Nhi thích tắm nhất, thơm thơm.” Đợi Lê Nhi đi tắm xong, Cửu Thúc quay sang Trần Hạo nói.

“Đạo trưởng Tứ Bàn vì lần thi vương đó mà đạo thể bị hủy, trở thành một người bình thường, nên đã giao tiểu Lê Nhi cho tôi giáo dưỡng trước.

Lần trước cậu đi nhanh quá, tôi chưa kịp nói.” Trần Hạo nghe xong cũng lắc đầu, khẽ thở dài.

“A!” Khi Trần Hạo bước vào nhà bếp, nghe thấy tiếng thét chói tai của Lê Nhi trong phòng.

“Không hay rồi!” Trần Hạo và Cửu Thúc, một người từ nhà bếp chạy ra, một người thì trực tiếp từ từ đường xông ra.

“Nghiệt súc!

Lại dám dọa Lê Nhi, Lê Nhi đánh cho!” Hai người vừa chạy đến cửa, nghe thấy tiếng a xích trong trẻo của Lê Nhi, Trần Hạo ngẩn ra, cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ có thứ dơ bẩn nào chạy ra, nhưng tại sao lại thế này?

“A!” Lời vừa dứt, một tiếng kêu thảm thiết đã truyền ra từ trong phòng.

Trần Hạo đẩy cửa ra, thấy một tiểu cương thi nhảy ra khỏi phòng, đáng thương hề hề nhảy về phía Cửu Thúc, Lê Nhi cầm một lá bùa, mặt nhỏ nghiêm nghị đuổi theo sau.

Trần Hạo nhìn tiểu cương thi, nhớ đến tiểu cương thi Cửu Thúc nuôi trong “Nhất Mi Đạo Trưởng”, rồi đảo mắt.

“Sư huynh, đang làm gì thế, nuôi nó như con à?” “Ta…” Cửu Thúc giơ tay muốn giải thích, nhưng không biết nên mở miệng thế nào.

Nghe thấy tiếng kêu, Văn Tài đi vào, hả hê nói.

“Tiểu sư thúc à, cậu không biết đâu, tiểu cương thi không hút máu, bị sư phụ coi như con mà nuôi đấy, bình thường cưng chiều không hết, tôi còn chẳng dám đụng vào, không thì lại ăn đòn.” “Hừ!” Cửu Thúc trừng mắt nhìn Văn Tài, làm Văn Tài sợ hãi rụt cổ: “Tôi đi nấu cơm đây, sư phụ tôi không có nói gì hết!” Sau đó Cửu Thúc cũng nói với Lê Nhi: “Con đi tắm tiếp đi, không sao rồi!” “Vâng!” Lê Nhi nhìn tiểu cương thi bị Cửu Thúc giấu sau áo, rồi về phòng đóng cửa, cởi đồ đi tắm.

Cửu Thúc che chắn tiểu cương thi bị giấu sau áo, tránh để nó bị nắng chiếu, rồi đi về phía từ đường.

Vừa đi, vừa dạy dỗ: “Nói bao nhiêu lần rồi, không được chạy ra ngoài, không được vào phòng, không được hù dọa Lê Nhi!” “Oa oa…” Tiểu cương thi đáng thương nhìn Cửu Thúc, có vẻ sợ Trần Hạo, thấy Trần Hạo đi đến liền ra sức trốn sau lưng Cửu Thúc.

Chương 1005

Trần Hạo dựa vào cột từ đường, khoanh tay bất đắc dĩ nhìn Cửu Thúc: "Sư huynh, nó là tiểu đông tây gì đây?" Chẳng lẽ đúng là tiểu cương thi trong phim "Nhất Mi Đạo Nhân"?

Nếu đúng thì hay rồi, tiểu cương thi đó thông minh, không hút máu, ăn cà chua, nhưng dù sao chính tà bất lưỡng lập, nuôi loại này trong nghĩa trang rốt cuộc cũng không hay.

Cửu Thúc vốn mềm lòng, một số tà vật chỉ cần chưa phạm tội tày trời thì đều sẽ thu phục, sau đó vào thời điểm thích hợp, hao tổn công đức, đưa chúng cho quỷ sai để đầu thai chuyển thế.

Những loại quỷ quái tà vật như vậy, trong từ đường có không ít, nhưng nuôi tiểu cương thi thì thật hiếm có.

Người khác nuôi tà vật dạng cương thi đều dùng vào việc ác, Cửu Thúc thì hay rồi, trực tiếp nuôi như con trai.

Nghe giọng điệu ghen tị của Văn Tài, xem ra cậu ta đã chịu không ít ấm ức trong thời gian này, cảm thấy Cửu Thúc đối xử với tiểu cương thi còn tốt hơn đối với mình.

"Vốn dĩ không nên xuất hiện, đều là lỗi của ta." Cửu Thúc vỗ vỗ đầu tiểu cương thi, ý bảo nó đừng sợ, Trần Hạo sẽ không làm hại nó.

Thi khí trên người tiểu cương thi rất nhạt, xem ra chắc chắn mới biến thành cương thi không lâu, thực lực cũng yếu đến mức thảm hại, toàn thân không có chút mùi máu tanh nào.

Đương nhiên cũng không có gì lạ, Cửu Thúc tuy nuôi nó, nhưng không thể nào cho nó hút máu được, dù sao Cửu Thúc vẫn luôn là một cương thi đạo trưởng chính khí lẫm liệt.

Trong một lần làm ăn, vì Cửu Thúc một lần bất cẩn, tiểu cương thi đã biến thành cương thi.

Cửu Thúc không đành lòng liền mang nó về nghĩa trang, định nuôi một thời gian rồi tìm nơi thích hợp để chôn cất.

Nhưng tìm một nơi như vậy không dễ, cương thi rốt cuộc vẫn là cương thi, chỉ cần dính máu và ánh trăng thì sớm muộn cũng sẽ có vấn đề, nên Cửu Thúc đến giờ vẫn chưa tìm được.

"Sư huynh vui là được, nhưng tuyệt đối không thể để tiểu gia hỏa này chạy lung tung, nếu không dễ xảy ra chuyện." Trần Hạo cũng đành chịu, chỉ có thể mặc kệ Cửu Thúc.

May mà tiểu cương thi này thực lực không mạnh, cũng hiểu chuyện, đợi đến lúc sẽ tìm một nơi tốt, rồi phong ấn hoàn toàn nó lại.

"Về nhanh đi." Tiểu cương thi đang ở trong quan tài trên gác mái từ đường, Cửu Thúc ra hiệu nó về.

"Oa oa…" Tiểu cương thi cũng thật đáng yêu, vì không muốn về, cố ý lộ ra vẻ mặt đáng thương, kéo áo Cửu Thúc, giống như đang làm nũng.

"Về đi!" Trần Hạo nhíu mày.

Tuy tiểu cương thi mang lại niềm vui, cũng thông minh hiểu chuyện, nhưng nếu bị người khác phát hiện thì không biết người ta sẽ nghĩ gì về Cửu Thúc.

Đường đường là người đứng đầu giới tu đạo, là tấm gương cho mọi người, kết quả lại nuôi một tiểu cương thi trong nhà.

Tiểu cương thi nghe lời Trần Hạo thì giật mình không nhẹ, vội vàng nhảy về phía cầu thang, nhanh chóng lên gác mái, chui vào trong quan tài, không dám ra nữa.

Cửu Thúc cũng khẽ cười, không nói gì, biết Trần Hạo là vì tốt cho nó.

"Sư huynh, trà đây!" Hai sư huynh đệ ngồi lại với nhau, Trần Hạo rót cho Cửu Thúc một tách trà, từ tốn uống.

"Sư huynh, vì Lê Nhi đã ở đây rồi, chi bằng để tôi đưa con bé đi học đi.

Một cô bé mười tuổi nên được tiếp thu giáo dục chính quy thì tốt hơn." "Ý hay đó." Với đề nghị này, Cửu Thúc giơ cả hai tay hai chân tán thành.

"Nhưng Tứ Bàn sư huynh gần đây không có tin tức gì, việc này chi bằng bàn bạc với huynh ấy thì hơn?" "Sư huynh, Tứ Bàn sư huynh chắc cũng không muốn gặp người khác đâu, cứ để huynh ấy bình tĩnh một thời gian đã.

Dù sao vì chuyện kia mà đạo thể bị thương, linh lực mất hết, đả kích với huynh ấy cũng khá lớn." "À phải rồi, sau khi cậu đi, có không ít người đến tìm cậu đấy." Trần Hạo đầu óc mơ hồ nói: "Tìm tôi?

Ai tìm tôi?" Người tôi quen không nhiều, chỉ có mấy người đồng môn thôi, ngoài ra còn ai, dân làng sao?

Cửu Thúc giải thích: "Cậu không để ý chuyện giới tu đạo rồi.

Bây giờ cậu là danh nhân của giới tu đạo đấy, không ít người mời cậu đi giúp xử lý một số cương thi tà vật có thực lực khá mạnh." Trần Hạo tiếp xúc đa phần là người đồng môn, mà người đồng môn thì cậu ta cũng chỉ quen mấy người.

Nhưng sau khi sự kiện ở Đằng Đằng Trấn lan truyền, không ít người đã mời Trần Hạo đến giúp đỡ.

Thế giới rộng lớn, mỗi nơi đều có khả năng xuất hiện những yêu ma quỷ quái có thực lực tương đối mạnh.

Sau khi danh tiếng của Trần Hạo lan rộng, những người này đã động lòng.

“Thôi rồi, bây giờ tạm thời không làm những chuyện đó.” “Tùy cậu vậy, những bức thư này đều ở đây.” Cửu Thúc lấy ra mấy phong thư đưa cho Trần Hạo.

Trần Hạo nhìn qua cũng hơi ngớ người: “Lôi Long đạo trưởng?” Cửu Thúc cười nhấp một ngụm trà: “Không phải cậu không có đạo hiệu sao?

Vì chuyện ở Đằng Đằng Trấn, nên một số người mới xưng hô như vậy.” “Cái tên người ta đặt cho thật sự không đáng tin cậy chút nào, Lôi Long đạo trưởng, thật sự quá ‘lôi’ (chuối)!” Trần Hạo chẳng buồn xem bức nào, trực tiếp ném chúng vào chậu lửa bên cạnh.

Cửu Thúc thấy vậy cũng không ngăn cản.

Đối với Trần Hạo, niềm hy vọng của Mao Sơn một mạch, nếu muốn giúp đỡ, Cửu Thúc sẽ không cản, nhưng nếu không muốn, Cửu Thúc cũng sẽ không ép buộc, thậm chí nếu Trần Hạo không muốn, Cửu Thúc còn thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Sư huynh, huynh cứ ngồi đây trước, đệ đi xem Lê Nhi tắm xong chưa, tiện thể giúp Văn Tài nấu cơm luôn.” Sau khi trò chuyện một lúc, Trần Hạo chuẩn bị đứng dậy rời đi.

Cửu Thúc cũng gật đầu, giơ tay vẫy vẫy ý bảo cậu mau đi, đừng để tiểu nha đầu đợi lâu.

Sau khi Lê Nhi tắm xong, Trần Hạo lại đun nước, rồi tắm một cách sảng khoái.

Vừa lúc Văn Tài cũng vừa nấu cơm xong, mọi người ngồi lại chuẩn bị dùng bữa.

“Thu Sinh đâu?” Trần Hạo lau lau mái tóc đã dài ra không ít ở sau

gáy, rồi ngồi xuống bên cạnh Cửu Thúc.

Cửu Thúc gắp cho Lê Nhi một cái đùi gà, rồi tiện miệng nói: "Sắp Tết rồi, quán của cô cậu bận, nó đi giúp vài ngày, Tết xong mới về." "Ăn cơm đi!" Sau một bữa ăn no nê, Trần Hạo cũng về phòng bắt đầu nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, trời còn chưa sáng, Trần Hạo đã bắt đầu luyện quyền.

Mặc dù bây giờ luyện quyền không thể tăng cường thể chất được nữa.

Nhưng Trần Hạo cũng không quên thói quen tốt đã hình thành sau khi xuyên qua.

Lê Nhi vốn đang ngủ say chảy nước dãi, nghe thấy động tĩnh cũng bò dậy, cùng Trần Hạo luyện quyền.

Cửu Thúc khi dậy, nhìn thấy hai sư thúc sư điệt không quản lạnh lẽo luyện quyền giữa trời tuyết, hài lòng gật đầu.

Sau đó, ông "tiện tay" cầm lấy cây roi mây bên cạnh đi vào phòng để thi thể, thấy Văn Tài đang ngủ khò khò, tức giận vung roi quật vào.

"Ngủ!

Chương 1006

Ngủ nữa đi!

Nhìn xem mấy giờ rồi!

Sư thúc và sư muội đã dậy luyện quyền từ sớm rồi, mau ra ngoài luyện quyền cho ta!" "Ai da, mẹ ơi!" Văn Tài bị trận "tình yêu" đầy tràn của sư phụ làm cho tỉnh ngủ ngay lập tức, vội vàng mặc quần áo, chạy ra sân xoa xoa mông, rồi cùng Trần Hạo và tiểu Lê Nhi bắt đầu luyện quyền.

Luyện tập liên tục trong thời gian dài thực ra cũng đã khiến Văn Tài khỏe mạnh hơn không ít, đáng tiếc là tính tự giác của cậu ta quá kém, nên Cửu Thúc chỉ có thể dùng roi mây "chăm sóc" tận tình từ phía sau.

"Hắc hắc, Văn Tài sư huynh lại bị đánh rồi." Văn Tài thỉnh thoảng lại bị Cửu Thúc quất vào mông, kêu ai nha ai nha không ngừng, làm Lê Nhi cười ha ha.

Qua một thời gian, cả trấn dường như đã tỉnh giấc.

Pháo hoa bay vút trời, khắp Nhậm Gia Trấn đều tràn ngập không khí vui mừng, dĩ nhiên nghĩa trang cũng không ngoại lệ, chỉ là việc chuẩn bị không khoa trương như vậy thôi.

Nghĩa trang vốn thanh tịnh cũng trở nên náo nhiệt, có Lê Nhi đáng yêu ở đây, sẽ không bao giờ thiếu đi niềm vui.

Đây là năm đầu tiên Trần Hạo ở thế giới này, cũng trải qua trong tiếng cười nói vui vẻ náo nhiệt.

Lần đầu tiên đón Tết náo nhiệt như vậy, Cửu Thúc cũng cả ngày miệng nở nụ cười, một mình uống rượu say khướt.

Sau Tết, nhà người khác đều bận rộn thăm hỏi họ hàng bạn bè, nhưng trong nghĩa trang lại vô cùng yên tĩnh.

"Có ai không?" "Xin hỏi có ai ở nhà không?" Một sáng sớm nọ, sự yên bình của nghĩa trang bị phá vỡ, cổng lớn bị người ta đập liên hồi.

Mới mấy giờ chứ?

Trần Hạo dụi dụi mắt, khoác áo, bước ra mở cổng, mấy người vẫn còn kinh hồn chưa định thần vội vàng xông vào, trực tiếp ngã vật ra giữa sân.

Trần Hạo cũng trợn tròn mắt: "Sao vậy?" Cậu ta chưa từng gặp mấy người này bao giờ, nhìn bộ dạng đối phương, giống như vừa gặp ma vậy.

"Cửu Thúc, Cửu Thúc có ở nhà không?

Cứu mạng!

Có ma, thật sự có ma, đáng sợ quá!" "Có ma ư!" Trần Hạo nhìn ra cửa, không cảm nhận được chút âm khí nào, quay đầu hỏi: "Trên đường gặp ma, hay trong nhà bị ma ám?" "Trong nhà, trong nhà bị ma ám!" Mùng ba Tết, có khách đến làm ăn, đúng là đúng lúc.

Trần Hạo đóng cổng lại.

"Thôi được rồi, đây là nghĩa trang, bất kỳ yêu ma quỷ quái nào cũng không dám vào đây đâu, cứ yên tâm đi." "Sư đệ, có chuyện gì vậy?" Cửu Thúc cũng bị đánh thức, vừa ngáp vừa bước ra.

"Sư huynh, nhà có người bị ma ám!" "Ồ!" Nghe nói có người nhà bị ma ám, cơn buồn ngủ của Cửu Thúc lập tức tan biến, ông nói với ba người: "Ba vị cứ vào uống chén trà nóng nghỉ ngơi đã, rồi từ từ kể rõ sự tình cho ta." "Có ma!" Đột nhiên một tiếng kêu the thé, làm Trần Hạo khựng lại, cảm giác cả màng nhĩ sắp nổ tung.

Quay đầu lại nhìn, ba người vừa la "có ma" đã ngã vật xuống đất, trợn trắng mắt, bất tỉnh nhân sự.

"…Cảnh tượng này hình như đã thấy ở đâu rồi." "Về đi, không được ra ngoài hù dọa người." Bị ma dọa đến mức chỉ còn nửa cái mạng, khó khăn lắm mới chạy được đến nghĩa trang, vừa mới thở phào nhẹ nhõm, lại thấy một tiểu cương thi đứng trước mặt mình, không bị dọa ngất mới là lạ.

Cửu Thúc bảo tiểu cương thi về lại quan tài, rồi bắt đầu cứu người.

"Có ma!" Một thanh niên dáng người gầy gò vừa tỉnh dậy đã kêu the thé, Cửu Thúc bất đắc dĩ nói: "Không có ma đâu, hoa mắt cả thôi, trong nghĩa trang làm gì có ma." Sư huynh tôi khi nói dối cũng rất nghiêm túc, có đầu có đuôi lắm.

"Cửu Thúc à, ông nhất định phải giúp tôi đó, căn nhà của tôi vừa mới sửa xong, muốn có một năm tốt lành.

Kết quả mỗi đêm đều bị ma lôi xuống giường.

Nếu là bình thường thì cũng không sao, nhưng Tết nhất mà ma lại chạy ra hù người, đáng sợ quá đi mất!" "Ta…" "Sư huynh, để tôi đi cho, huynh cứ ở nhà nghỉ ngơi là được." Trần Hạo thấy Cửu Thúc định tự mình đi, dứt khoát giành việc về mình, để Cửu Thúc nghỉ ngơi nhiều hơn.

Tết nhất mà người lớn tuổi còn phải chạy ra ngoài thì không thích hợp.

"Vậy được rồi, cẩn thận là trên hết, tuyệt đối không được liều lĩnh." Cửu Thúc gật đầu, dặn dò Trần Hạo.

Ông không sợ Trần Hạo bị lừa, mà sợ ba người kia bị hành hạ.

"Có chuyện gì vậy?" Các tiếng kêu the thé làm mấy người đang

ngủ trong nghĩa trang đều tỉnh dậy, từng người một mặc đồ ngủ, mặt mày mơ màng.

"Không sao đâu, mọi người về ngủ tiếp đi." Trần Hạo phẩy tay với họ, rồi gọi Thu Sinh và Văn Tài: "Có lì xì lớn rồi, ai đi nào?" Mùng ba Tết, giúp người đi bắt ma, lẽ nào lại không cho một cái lì xì lớn?

"Tôi đi!" Văn Tài vừa giơ tay, Thu Sinh đã nhanh nhẹn mặc quần áo, nhảy ra ngoài.

Cơ hội kiếm tiền nhanh như vậy, không thể bỏ lỡ.

"Nhà ở đâu, tên là gì?" Để ba người kia dẫn đường, Trần Hạo và Thu Sinh đi phía sau, Trần Hạo bắt đầu hỏi một số thông tin cơ bản để chuẩn bị trước.

Người dẫn đường đi phía trước, thân hình hơi gầy, trên mặt nở nụ cười cung kính: "Đạo trưởng, tôi tên Châu Phi, vợ tôi là Đại Nhân Thúy Hoa, con trai tôi là Châu Hiểu Phi." "Tết nhất mà lại làm phiền hai vị đạo trưởng làm việc, thật sự ngại quá.

Chút tấm lòng nhỏ, mong đạo trưởng đừng chê." Châu Phi này biết cách đối nhân xử thế, lén lút nhét hai phong lì xì, căng phồng nhìn là biết không ít tiền.

Thu Sinh nhìn Trần Hạo một cái, hỏi ý kiến có nên nhận không.

Trần Hạo lắc đầu: "Lì xì thì thôi, đợi xử lý xong việc rồi tính.

Trước tiên hãy nói cho tôi biết tình hình trong nhà đi, vừa nãy quá mơ hồ.

Gần đây nhà ông có chọc ghẹo gì không?" Châu Phi!

Thúy Hoa!

Châu Hiểu Phi!

Mấy cái tên đầu năm này thật sự hơi tùy tiện.

Đặc biệt là Thúy Hoa.

Châu Phi vẻ mặt khổ sở cười, vừa đi vừa khoa tay múa chân kích động: "Đạo trưởng à, tôi Châu Phi tuy làm ăn nhỏ lẻ, nhưng tôi nhát gan lắm, làm sao dám đi chọc ghẹo mấy thứ lằng nhằng đó chứ." "Ồ, làm ăn sao?" Một số người làm ăn rất dễ chiêu ma quỷ, ví dụ như bác sĩ, phóng viên, thợ cắt tóc, những nghề này đều tương đối dễ chiêu ma.

"Mở tửu lầu." Châu Phi cười nói.

Mở tửu lầu?

Sai rồi.

Chương 1007

Người mở tửu lầu thường khá béo, sao Châu Phi lại gầy như vậy?

Trần Hạo đã hiểu: "Trước đây, nhà mới bị ma ám, ma nửa đêm lôi ông xuống giường đặt dưới đất.

Điều đó cho thấy con ma đó không hại người, chỉ cảnh cáo mà thôi.

Không phải ba ngày liền ông tỉnh dậy đều thấy mình ở dưới đất sao?" "Đúng đúng đúng!" Châu Phi sửng sốt rồi gật đầu lia lịa.

Trần Hạo thấy Châu Phi gật đầu thì nói tiếp: "Đúng vậy, chỉ là cảnh cáo.

Nhưng phàm việc gì cũng có thể làm lại một hai lần, không thể lần thứ ba.

Nên sau ba lần cảnh cáo, con ma bắt đầu hù dọa cả nhà ông." "Tình huống này cơ bản có thể phán đoán là ma không hại người, nhưng nó đã cưỡng chiếm đồ vật của ông, dẫn đến sinh khí.

Còn kết quả thì sau này xem xét tiếp." Nhà Châu Phi khá xa, thêm vào tuyết lớn phong tỏa núi, đoàn người đi mãi đến tối mịt mới đến được nơi.

"Căn nhà âm khí nặng thật." Nhà mới của Châu Phi khá bề thế, sân vườn cũng rộng, chỉ là âm khí quá nặng.

Trần Hạo đã có thể cảm nhận từ xa.

"Đạo trưởng, làm sao bây giờ?" Đến cửa nhà, ba người nhà Châu Phi sợ đến mức run cầm cập, đều vây quanh Trần Hạo và Thu Sinh, không dám rời nửa bước.

Trần Hạo cạn lời, lấy ra ba lá hộ thân phù: "Có muốn hộ thân phù không?

Mười đồng bạc một lá, đeo vào thì ma không dám đến gần." "Muốn!" Châu Phi vồ lấy hộ thân phù, chia cho vợ và con trai, sau đó ném cho Trần Hạo một cái túi tiền.

Trần Hạo bóp thử, ít nhất cũng có năm mươi đồng bạc.

Quả nhiên có câu nói đúng, người càng giàu có, quyền thế càng sợ chết.

Thu Sinh hai mắt sáng rỡ.

Trần Hạo ném túi tiền cho cậu ta, rồi đi vòng quanh căn nhà của Châu Phi một lượt: "Vì sao lại xây nhà ở đây?

Có tìm người xem phong thủy không?" "Có chứ, ông thầy phong thủy đó bảo đây là đất tốt lắm!" "Tốt cái gì mà tốt!

Chờ chết thì mới là đất tốt!

Âm khí nặng quá, sống ở chỗ này thì trách gì nhà bị ma ám.

Ma ám còn là nhẹ đó, không chừng còn mất hết gia tài, vợ ly con tán nữa!" "A!

Vậy phải làm sao, đạo trưởng phải giúp tôi!" Ba người nhà Châu Phi nghe xong thì sợ hãi vô cùng, sợ đến mức trực tiếp quỳ xuống trước mặt Trần Hạo.

Trần Hạo cũng lắc đầu, kéo họ đứng dậy, rồi đẩy cửa lớn bước vào: "Ông có đắc tội với ông thầy phong thủy nào không?" "Không có, tuyệt đối không có!" "Thật chứ?" "Có lẽ lúc xem đất thì có chút bất đồng ý kiến." "Bất đồng ý kiến?

À, xem đất thì cho có năm đồng bạc." "…" Tai họa do keo kiệt mà ra, tuyệt đối là tai họa do keo kiệt mà ra.

Người ta xem được một mảnh đất tốt đâu dễ, vậy mà lại cho người ta có năm đồng bạc.

Cũng không trách người ta cố ý gây sự.

Nhưng ông thầy phong thủy này làm cũng hơi quá rồi, tùy tiện chỉ một mảnh đất nào cũng được, đằng này lại cố ý chỉ cái chỗ quỷ quái này.

"Đạo trưởng, tôi không vào nữa được không?" Hai chân gầy guộc của Châu Phi cũng run lẩy bẩy.

Trần Hạo gật đầu: "Được thôi, nhưng sau này nếu ma vẫn tìm ông thì đừng trách tôi nhé." Dẫn theo ba người nhà Châu Phi gần như sắp khóc vì sợ hãi, Trần Hạo một mạch xông thẳng vào đại sảnh, nơi âm khí nặng nhất, lấy ra một lá bùa, thôi động đốt cháy nó, rồi ném xuống đất.

"Quỷ sai làm việc, không ra sao?" Trần Hạo đột nhiên dậm chân mạnh, ngay lập tức một luồng linh khí mạnh mẽ theo lòng bàn chân truyền xuống lòng đất.

Gặp dịp Tết nhất, tôi không có tâm tư phí phạm thời gian làm phép trên đàn rắc rối như vậy, trực tiếp đơn giản thô bạo một chút thì hay hơn.

"Ầm!" Trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn, sàn nhà cũng nứt toác ra.

Sau đó, mấy con quỷ quái mặc trang phục triều Thanh bị Trần Hạo trực tiếp chấn từ dưới đất lên, vẻ mặt hoảng sợ thất thần.

"Đại nhân, xin tha mạng, chúng tôi không hề hại người, thật sự là bị người ta bức ép quá đáng, nên mới hù dọa thôi." Mấy con quỷ quái vội vàng biện giải.

"Có ma!" Sau khi mấy con quỷ quái xuất hiện, ba người nhà họ

Châu lại một trận kêu thảm thiết, rồi lại vô cùng dứt khoát ngất xỉu.

"Tôi…" Thu Sinh đứng đằng sau thì đá một cước đánh thức, đến là chịu.

Nhìn thấy ma lại ngất, nhìn thấy ma lại ngất, gan bé thế mà dám xây nhà ở chỗ này, thật sự bó tay.

Hết cách, Thu Sinh đành kéo ba người nhà Châu Phi sang một bên cho họ nằm.

"Quỷ sai đại nhân, nhà này có tâm địa độc ác thật.

Dám trực tiếp san bằng cả mộ phần của cả nhà tôi, rồi xây nhà đè cả nhà già trẻ của chúng tôi xuống dưới." Mấy con quỷ mỗi đứa một câu bắt đầu tố cáo, Trần Hạo nhìn màn biểu diễn của chúng, quan sát để đưa ra kết luận.

Mấy con quỷ không nói dối, trên người cũng không có mùi máu tanh, chứng tỏ chúng không hại người.

Cũng thật buồn cười, ma quỷ ghét nhất bị người ta lừa gạt, nếu bị lừa thì sẽ sống chết không ngừng, nhưng chúng lại rất thích lừa người khác.

"Chưa từng di dời mộ phần, đất đai cũng không hề chỉnh lý thi cốt." "Không có, thi cốt cả nhà tôi đều chôn dưới đất hết.

Cầu đại nhân làm chủ cho chúng tôi!" Trần Hạo cũng hơi đau đầu.

Làm quỷ sai không dễ.

Nếu là mấy ngày trước khi Cửu Thúc chưa giúp tôi có thân phận quỷ sai, thì đã trực tiếp thu phục rồi, nhưng bây giờ thì không được.

Trần Hạo khẽ phẩy tay: "Trước tiên các ngươi về đi, ta sẽ giúp các ngươi giải oan.

Nhưng nhớ kỹ, có thể không xuống địa phủ, nhưng không được

phép ở lại nhân gian hại người, nếu không ta sẽ đánh cho các ngươi hồn phi phách tán.” “Sư thúc, chúng ta thật sự phải giúp ma giải oan sao?” Thu Sinh lúc này cũng dựa lại gần, hơi băn khoăn.

Đã nhận tiền rồi, mà lại đi giúp ma thì không thích hợp lắm nhỉ.

Trần Hạo trừng mắt nhìn cậu ta: “Tiền đó là tiền mua hộ thân phù.

Chương 1008

Mấy con ma đó không hại người, trên người không có mùi máu tanh, nếu thu phục chúng thì sẽ bị giảm thọ đấy!" Trần Hạo thì vô tư, cùng lắm là bị trừ chút âm đức thôi.

Nhưng còn Thu Sinh thì sao?

Nếu thật sự thu phục ma mà không giúp chúng giải oan, sau này nhất định sẽ bị giảm thọ, ai bảo Trần Hạo đã báo danh hào của mình chứ.

"Thôi được rồi, cậu gọi họ dậy đi." "Gọi thế nào cũng không tỉnh đâu." Trần Hạo bước tới, hét lớn một tiếng: "Có ma!" "Ma quỷ!" Ba người nhà Châu lại một tiếng hét thất thanh sợ hãi bò dậy.

Trần Hạo và Thu Sinh đều thấy da đầu tê dại, ngất xỉu mà nghe thấy ma quỷ còn có thể tỉnh, gan cũng không phải tầm thường.

"Đừng kêu nữa, ma đi rồi, tôi bây giờ sẽ nói kết quả cho các ông." Trần Hạo thật sự không chịu nổi cái loa phường của ba người nhà này.

Chờ ba người nhà Châu bình tĩnh lại, Trần Hạo mặt nghiêm túc nhìn họ.

"Bây giờ tôi nói thật cho các ông biết, các ông đã bị ông thầy phong thủy kia lừa rồi.

Chỗ này căn bản không thể ở được." "Ông đã san bằng mộ phần của người khác, lại không di dời đến nơi khác, thậm chí cả thi cốt cũng chôn dưới đất." "May mà những quỷ quái dưới đất này tâm địa lương thiện, không giết người.

Đó cũng là may mắn của nhà Châu Phi." "Vậy phải làm sao?" Ba

người nhà Châu cũng bị dọa không nhẹ, sắc mặt còn trắng hơn cả vôi tường, không chút huyết sắc.

Trần Hạo thở dài: "Bây giờ có ba lựa chọn: Thứ nhất, tìm người thu phục, nhưng cả người thu phục và ông đều sẽ bị giảm thọ." "Thứ hai, phá bỏ căn nhà này đi, sau đó trả lại mộ phần cho người ta như cũ, về sau cũng phải chăm sóc cúng bái tử tế." "Thứ ba, thu thập thi cốt, sau đó tìm một mảnh đất tốt để chôn cất, rồi xây mộ phần, về sau cũng phải chăm sóc cúng bái tử tế." "Tôi cá nhân đề nghị chọn cách thứ ba.

Dù sao tôi thấy các ông cũng không thiếu tiền, nhà đã xây lên mà phá đi thì cũng không mấy cát lợi." "Thứ ba, thứ ba, tôi chọn thứ ba!" Châu Phi còn không thèm nghe hết đã chọn ngay con đường thứ ba.

So với mạng nhỏ của mình, tiền bạc đều không quan trọng.

"Được, vậy tìm người… trực tiếp tôi giúp…" "Không cần tìm người, không cần tìm người.

Tôi lập tức thuê người giúp xây mộ, mua đồ, xin đạo trưởng bận lòng, giúp tìm thi cốt và xem đất.

Chút lòng thành nhỏ, xin đạo trưởng nhận lấy." Trần Hạo an tâm nhận lấy, đó là thứ cậu đáng được hưởng.

Thấy Trần Hạo nhận tiền, ba người nhà Châu cũng thở phào nhẹ nhõm, lau mồ hôi đầm đìa trên mặt, cả nhà vội vã rời đi, đi tìm người mua đồ làm việc.

Trời ạ, năm trăm đồng bạc, mình được chia bao nhiêu đây?

Trần Hạo không để ý Thu Sinh, cất ngân phiếu đi, lấy ra la bàn xem xét, rồi ném ra một hạt đậu đồng.

Hạt đậu đồng lăn mấy vòng trên đất, rồi dừng lại giữa phòng khách.

“Thu Sinh, đến lúc cậu phát huy tác dụng rồi, làm việc đi!” “A, tôi?” Thu Sinh vẻ mặt mơ hồ, ý là muốn tôi đi đào xương cốt người khác sao.

“Vậy xem đất, tôi đào?” “Không không không, việc này sao có thể để sư thúc làm được chứ, sư điệt, sư thúc đi xem đất thôi.” Trần Hạo liếc trắng mắt nhìn Thu Sinh, rồi bước ra khỏi đại trạch nhà họ Châu, đi về phía con đường lúc nãy vài trăm mét, dùng la bàn xem xét, hài lòng gật đầu, rồi lấy một cây gậy gỗ cắm xuống đất, treo lên một lá bùa.

Ở đây vậy mà lại có một mảnh đất tốt, ai, năm trăm đồng bạc kiếm thật dễ dàng.

“Đạo trưởng, mời ngài uống trà.” Châu Phi đã quay lại, sai con trai mang trà nước đến, còn có không ít đồ ăn nhẹ.

Trần Hạo ngồi trên ghế, vắt chân chữ ngũ uống trà, còn Thu Sinh thì vẻ mặt uất ức tiếp tục đào đất.

Mấy bộ thi cốt nhanh chóng được thu dọn xong, Thu Sinh cũng biến thành một người lấm lem bùn đất, lạnh đến run.

Châu Phi khi biết mảnh đất tốt nằm cách căn nhà vài trăm mét thì sắc mặt trở nên khó coi, có chút không muốn căn nhà một cách bốc đồng.

Trần Hạo cũng biết ông ta đang lo lắng: “Không ngốc chứ?” “Chỉ cần đối xử tốt với gia đình người ta, hương khói tiền giấy không ngừng thì gia đình họ ngược lại sẽ bảo vệ nhà họ Châu, nếu có thứ bẩn thỉu nào vào cũng sẽ giúp đuổi đi.

Vậy mà lại không dám muốn căn nhà sao?” “Đạo trưởng nói đùa rồi, làm sao tôi có thể không muốn căn nhà này chứ?

Tuyệt đối không!

Căn nhà này nhà Châu Phi tôi sẽ ở!

Người khác có nói bao nhiêu tiền cũng không mua được!" Sau khi biết căn nhà này có lợi cho gia đình, Châu Phi cũng không sợ ma nữa, vui vẻ như một đứa trẻ bốn năm mươi tuổi, khiến Trần Hạo cũng chỉ biết lắc đầu.

Chôn thi cốt, xây mộ phần, dù là ngày Tết, dưới sự tấn công của những đồng bạc trắng đã có một đám người giúp đỡ.

Chỉ sau khi trời sáng, mọi việc đều được giải quyết.

Sau khi cảnh cáo gia đình quỷ đó, Trần Hạo dẫn Thu Sinh trở về.

Đương nhiên ngày Tết cũng nhận được một cái lì xì lớn, mỗi người một trăm đồng bạc.

Thu Sinh rất tự giác, mặc dù lì xì đã được phân phối, nhưng vẫn ngoan ngoãn giao tiền cho Trần Hạo để phân phối.

"Nhiều vậy sao!" Cửu Thúc nhìn một đống bạc và ngân phiếu, mắt cũng trợn tròn.

Một ngày một đêm giải quyết công việc, vậy mà có thể có thu nhập hơn bảy trăm đồng bạc, thật sự hơi đáng sợ.

Tuy rằng ngày Tết có chút phiền phức, nhưng phần thưởng này thật sự đáng kinh ngạc.

Thoáng cái, mấy tháng đã trôi qua.

"Lâm, Binh, Đấu, Giả, Giai, Sổ, Tổ, Tiền, Hành!" "Sư phụ, tiểu sư thúc cả ngày làm mấy thứ lằng nhằng, đang thi pháp sao?

Hơi lạ." "Vi sư cũng không biết, có lẽ là pháp thuật mới chăng!" Trần Hạo đang bày trò pháp thuật trong sân, cách đó không xa, Cửu Thúc nằm trên ghế, Thu Sinh, Văn Tài và Lê Nhi như mấy đứa trẻ tò mò, chăm chú nhìn Trần Hạo.

“Không được, không được!” Phải làm gì đây?

Trần Hạo ngồi trên ghế, có chút khổ não gãi đầu.

Cậu muốn tạo ra một pháp thuật có uy lực lớn hơn, nhưng mãi vẫn không có manh mối.

Thần Long triệu hồi của Mã gia tuy mạnh thật, nhưng với cậu, thử đi thử lại vẫn không có cảm giác đó, thậm chí tham chiếu toàn bộ cũng không có tác dụng.

Pháp thuật có thể dung hợp quán thông, khác biệt ở chỗ kết ấn khác nhau.

Không thể nào một tiếng “Lôi Khiếu Cửu Thiên” lại biến thành “Lôi Độn Kỳ Lân” hay “Lôi Phượng Hoàng Triển Dực” được.

Nhưng cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, nhưng rốt cuộc là chỗ nào không ổn đây?

Chương 1009

Trần Hạo giơ tay, linh lực ngưng tụ.

"Gào!" Một con lôi long xông thẳng lên trời, giống như Cửu Tiêu Thần Lôi, nhưng uy lực và mức tiêu hao linh lực lại không thể so sánh với Cửu Tiêu Thần Lôi.

Con lôi long này cũng dài mười mấy mét, giống như một con rồng sống động, không chỉ có uy thế mạnh mẽ mà còn có cả tiếng rồng gầm.

Có thể nói, con lôi long này hoàn toàn không phải loại lôi long giả mà Trần Hạo thi triển Thiên Lôi Chú cụ hiện hóa ra có thể sánh bằng.

"Sư phụ, người làm được không?" Văn Tài không biết nói gì cho khéo, nhỏ giọng hỏi Cửu Thúc.

"…" Sắc mặt vốn bình tĩnh của Cửu Thúc trong nháy mắt biến thành xanh mét, quay đầu trợn mắt nhìn Văn Tài.

"Hử?

Có ý gì?

Đừng có gây sự.

Không phải vi sư đối với con quan tâm chưa đủ, cần phải 'quan tâm' nhiều hơn sao?" Văn Tài lúc đó giật mình, cười khan hai tiếng rồi im lặng.

Cửu Thúc tức giận hừ một tiếng, có một loại thôi thúc muốn đánh người.

Mình có quá câu nệ không?

Trần Hạo nhìn con lôi long xông thẳng lên trời, rồi giơ tay trái, hai

tay hợp lại.

Cảm giác như bị mắc kẹt, luôn cảm thấy pháp thuật lợi hại phải đi kèm với một cái tên và khẩu hiệu lợi hại thì mới thực sự lợi hại.

Thực tế, Trần Hạo cũng đã nghiên cứu mấy tháng ở đây, mấy cái kết ấn đơn giản có thể phóng ra một con lôi long nhe nanh múa vuốt, nhưng cậu ta luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó, và cứ bị mắc kẹt mãi.

Trên bầu trời, lôi long biến mất, Trần Hạo cũng nằm trên ghế, suy nghĩ.

Từ xa, Thu Sinh đang xem rất hứng thú, kết quả thấy lôi long biến mất: "Sư phụ, có lẽ chúng ta nên bàn bạc với tiểu sư thúc, nâng cấp trận pháp che giấu không?" "Con cảm giác bất cứ lúc nào nó cũng có thể bị chấn vỡ.

Đến lúc bị người ta nhìn thấy thì không hay đâu, không chừng người ta sẽ thực sự nghĩ có thần long hạ thế mất." "Nói nhiều quá, cút ngay!" Vô nghĩa à?

Trận pháp sư phụ còn không làm ra được, nói với tôi có ích gì, đi mà nói với sư thúc ấy.

Cái thằng nhóc này đang mày mò cái gì mà muốn sáng tạo ra pháp thuật mới sao?

Rồng, sừng giống hươu, đầu giống lạc đà, mắt giống thỏ, cổ giống rắn, bụng giống thận, vảy giống cá, móng giống chim ưng, bàn tay giống hổ, tai giống trâu, là chúa tể của các loài có vảy.

Có thể ẩn có thể hiện, có thể nhỏ có thể lớn, có thể ngắn có thể dài.

Xuân phân lên trời, thu phân tiềm ẩn dưới vực sâu.

Lưng nó có tám mươi mốt vảy, đủ số dương Cửu Cửu.

Tiếng của nó như tiếng chiêng trống, bên miệng có râu, dưới hàm có minh châu, dưới cổ họng có vảy ngược, trên đầu có "bác sơn" (núi Bác), còn gọi là xích mộc.

Rồng không có xích mộc thì không thể thăng thiên.

Hơi thở hóa thành mây, vừa có thể biến nước, lại vừa có thể biến lửa.

Trên thế giới này không có rồng, ai cũng chưa từng thấy.

Nhưng những loài có chút huyết duyên với rồng đều vô cùng mạnh mẽ, rắn hóa giao, giao hóa rồng, sau khi thành rồng thì bay lên Cửu Thiên, trên Cửu Thiên đó là nơi rồng đi đến.

"Long Khiếu Cửu Thiên!!!" "Gào!" Linh lực trong cơ thể Trần Hạo bỗng trở nên cuồng bạo, khiến cậu cũng hơi kinh ngạc.

Đúng là linh lực trong cơ thể không thể khống chế mà tràn ra, một con lôi long dài vài chục mét xông thẳng lên trời, ngẩng đầu hướng về phía bầu trời gào thét.

"Ầm!" Trận pháp do Trần Hạo bố trí dưới nghĩa trang bùng nổ ầm ầm, không chịu nổi sự va đập do lôi long sắp bay lên trời mang lại.

Cửu Thúc và những người khác bị chấn động đến mức suýt ngã sấp mặt, từng người một đều kinh ngạc nhìn Trần Hạo trong sân.

"Ma!?" "Cái gì, rồng!?" "Trời ơi, trên đời này vậy mà thật sự có rồng!" Con lôi long dài vài chục mét, cao bằng mười mấy tầng lầu.

Không ít người từ xa nhìn thấy con lôi long dường như muốn bay lên Cửu Thiên đó, kinh hoàng kêu lớn.

Chết tiệt, động tĩnh này không phải hơi lớn rồi sao!!!

Trần Hạo vui mừng khôn xiết, nhưng cũng ý thức được động tĩnh

mình tạo ra hơi quá lớn, vội vàng thu hồi linh lực, lôi long trên bầu trời cũng theo đó biến mất.

Chỉ trong vỏn vẹn mười mấy giây, linh lực trong cơ thể đã tiêu hao đi quá nửa.

Nhưng Trần Hạo vui mừng là vì, tuy linh lực tiêu hao hơi lớn, nhưng thời gian duy trì và uy lực của pháp thuật đều ưu việt hơn Cửu Tiêu Thần Lôi.

Thần Long nhà Mã gia, nếu có bản lĩnh thì hãy so với tôi đây!

Củ kết mấy tháng trời, Trần Hạo cũng lười không muốn tiếp tục nữa.

Cậu ta vốn không phải thiên tài nghiên cứu, thật sự không muốn lãng phí thêm thời gian vào việc này.

Sư đệ càng ngày càng mạnh!

Cửu Thúc nội tâm cũng hơi phức tạp.

Sư đệ mạnh là chuyện tốt, nhưng sư đệ quá mạnh, khiến những người làm sư huynh như ông có chút khó xử.

Huống chi Cửu Thúc sống chung với Trần Hạo cả ngày, tuy là sư huynh, nhưng thực chất lại gần như một người sư phụ rồi.

“Sư phụ, tiểu sư thúc sẽ không biến thành thần tiên trong thần thoại đó chứ?” “Im miệng!

Nói bậy bạ gì đó, bảo con tu luyện không tu luyện cho đàng hoàng, tiên nhân cái gì!” Cửu Thúc thổi râu trừng mắt nhìn hai người.

Một môn pháp thuật, bây giờ đang ở thời mạt pháp, thì cũng hết cách rồi.

Thời đại tổ tông, những pháp thuật có uy lực mạnh hơn thế này cũng đầy rẫy, có gì mà phải ngạc nhiên.

Chương 1010

“Sư huynh, đệ đi tu luyện đây.” Ăn cơm xong, Trần Hạo định về phòng tu luyện.

Linh lực tiêu hao nhiều, nhất định phải bổ sung lại mới được.

Cứ như một chiếc điện thoại thông thường bây giờ chỉ còn vài phần trăm pin, nhất định phải đi sạc điện.

“Khoan đã, sư đệ đi với ta.” Cửu Thúc đặt bát đũa xuống, đứng dậy, rồi đi về phía từ đường.

“Sư huynh bị sao vậy?” Trần Hạo nhìn Thu Sinh và Văn Tài.

“Sư phụ bị đả kích rồi!” Thu Sinh và Văn Tài đồng thanh nói.

Hai cậu càng ngày càng không đáng tin, Trần Hạo bày tỏ rằng căn bản không tin, lắc đầu đi theo sau Cửu Thúc vào từ đường.

Trong từ đường, Cửu Thúc đang thắp hương cho tổ sư gia.

“Con thắp hương cho tổ sư gia trước đi.” Thấy Trần Hạo đến, Cửu Thúc cũng không nói nhiều, bảo cậu thắp hương trước.

Trần Hạo làm theo.

Thắp hương xong, Cửu Thúc chắp tay sau lưng đi vào trong từ đường, lấy ra một thanh đào mộc kiếm, đưa cho Trần Hạo.

“Tuy ta không biết sư phụ con là ai, nhưng bất kể là ai, dựa theo tu vi hiện tại của con thì cũng đã đến giai đoạn xuất sư rồi.” “Sư huynh chỉ mong con có thể học thêm nhiều thứ, sau đó truyền thừa Mao Sơn xuống.

Thanh Thiên Niên Đào Mộc Kiếm này, ta giao cho con!” Thiên Niên Đào Mộc Kiếm, không phải là bảo vật trấn sơn của sư huynh

sao?

Trần Hạo giật mình: “Sư huynh, không lẽ cơ thể huynh có vấn đề gì à?” “Hồ đồ!” Cửu Thúc dở khóc dở cười, kéo tay Trần Hạo nhét thanh đào mộc kiếm vào: “Ta làm sao, ta đang sống khỏe mạnh, chết làm gì.” “Muốn chọc tức ta chết, rồi kế thừa di sản của ta à?” Nghe Trần Hạo nói mấy lần, Cửu Thúc cũng học được câu đó, khiến Trần Hạo vẻ mặt ngớ người.

Trần Hạo đột nhiên cảm thấy thanh đào mộc kiếm này thật bỏng tay.

Cửu Thúc tiếp tục nói: “Đây là lễ xuất sư ta tặng con.

Tuy ta không biết sư phụ con là ai, nhưng bất kể là ai, dựa theo tu vi hiện tại của con thì cũng có thể xuất sư rồi.” “Con cũng phải có một đạo hiệu.

Con có đạo hiệu muốn lấy không?

Chỉ cần không trùng với các vị tổ sư gia trong nhà là được.” “Sư huynh, làm tôi giật mình.

Tôi cứ tưởng huynh có chuyện gì chứ.” Trần Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Lấy đạo hiệu thì lấy đạo hiệu thôi, làm gì mà nghiêm túc thế, dọa người.

Thôi được rồi, Trần Hạo cũng không có lựa chọn nào tốt.

Đến một cái tên còn khó nhớ, huống chi là một thiếu niên mới của thế kỷ 21, làm sao biết các tổ sư phía trước đã dùng đạo hiệu gì rồi.

“Sư huynh, chi bằng huynh giúp đệ chọn luôn đi.” Cửu Thúc nheo mắt, chắp tay đi đi lại lại trong từ đường: “Đạo hiệu 'Lôi Long' thì sao?” Đạo hiệu cần phải phù hợp với thực tế, chẳng hạn như Cửu

Thúc, lông mày gần như nối liền thành một đường, nên được gọi là Nhất Mi Đạo Trưởng.

Phải tránh những đạo hiệu tầm phào, nếu không sẽ chỉ khiến người ta cười chê.

Có những đạo hiệu không thể dùng, nếu không sẽ xúc phạm một số cấm kỵ, đến lúc chết cũng chẳng hiểu tại sao, đảm bảo sẽ gặp vận rủi liên miên, đến mức uống nước cũng sặc.

Giống như 'Đồ Long' vậy, rồng là vật tổ an lạc, lấy đạo hiệu 'Đồ Long' chẳng khác nào tự tìm chết.

Nếu không, một đạo sĩ quanh năm phiêu bạt bên ngoài, có lẽ không mang theo đồ dùng ăn uống, thậm chí không cảm nhận được thi khí và sát khí nồng đậm của Tam Sát Vị, ít nhiều đều có liên quan đến đạo hiệu của mình.“Sư huynh, đệ đột nhiên cảm thấy đạo hiệu của đệ...

Hay là đệ dùng 'Tiêu Dao' thì sao?” “Tiêu dao hà thì trượng sách tương tùy khứ, nhậm tính tiêu dao bất học thiền.

Đạo hiệu đã chọn, với ngụ ý cũng không tệ, vậy cứ dùng đi.” Trần Hạo mắt sáng lên: “Tiêu Dao đạo nhân, ừm, một thời gian nữa gọi là Tiêu Dao Thiên Sư.”“...” Cửu Thúc há hốc mồm, trừng lớn mắt nhìn, trong lòng không khỏi tức giận: Mình biết sư huynh có lẽ cả đời cũng không hy vọng thăng cấp Thiên Sư, nên cố ý trêu chọc mình đây mà.

“Sư huynh, đạo hiệu 'Tiêu Dao' không tệ, đệ đi trước đây, sư huynh nghỉ ngơi sớm nhé.” Nói xong, Trần Hạo biết mình đã chọc vào điểm yếu của sư huynh, vội vàng chuẩn bị chuồn.

“Thằng nhóc thối!!!” Trần Hạo chạy mất, Cửu Thúc mới hoàn hồn, cười mắng một câu.Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã một tháng trôi qua.

Suốt một tháng trời, Trần Hạo chẳng làm gì cả.

Có việc làm ăn thì Cửu Thúc dẫn Thu Sinh và Văn Tài đi làm, còn cậu ta thì ở lại nghĩa trang bầu bạn với Lê Nhi, dạy con bé học bài.

Con bé tiểu nha đầu chết sống không chịu đi học, nên đành phải do Trần Hạo, người có học vấn cao nhất trong cả nghĩa trang, đích thân ra trận.

Tiểu nha đầu Lê Nhi cũng đã trải qua một tháng ngày tháng khổ sở, mỗi ngày bị Trần Hạo bắt học bài, nhiệm vụ chưa hoàn thành thì không được nghỉ ngơi và ăn cơm.

Bắt quỷ bắt yêu thì con bé tiểu nha đầu gan dạ, học vẽ bùa, học pháp thuật thì con bé tiểu nha đầu có thiên phú cực cao.

Nhưng đến lúc học bài, con bé tiểu nha đầu hình như lập tức biến thành một "kỳ tài xuất chúng": một bài văn có thể khiến Lê Nhi vò tai bứt tóc cả buổi chiều mới viết ra được.

Một bài văn viết cả ngày!!!

Phải chăng đây là một "kỳ tài xuất chúng" độc nhất vô nhị?

Trong một ngày không rõ, Trần Hạo thấy Lê Nhi viết trong nhật ký một câu: "Lê Nhi mệnh khổ quá, ghét học bài nhất!" "Ô ô ô ai cứu con với, con thèm ăn kẹo kẹo, thật nhiều thật nhiều kẹo, Lê Nhi không muốn viết chữ, Lê Nhi không muốn viết nhật ký, Lê Nhi không muốn viết văn." Tức đến mức Trần Hạo lúc đó xem xong cũng dở khóc dở cười, đánh thì không nỡ tay, mắng thì, trong đôi mắt to tròn đáng thương của Lê Nhi cũng có lệ hoa chực trào, khiến Trần Hạo chỉ có thể giơ tay đầu hàng.

Không yêu cầu gì khác, chỉ cần có thể nhận biết chữ, có thể viết bình thường là tốt rồi, những cái khác thì không dám nghĩ tới.

Với thiên phú học tập của tiểu Lê Nhi, nếu đặt ở thế kỷ 21, có lẽ con bé học tiểu học cũng phải mất mười năm, cũng chưa chắc đã tốt

nghiệp thành công.

Hán ngữ thì sáng tạo từ ngữ tốt, nhưng toán học, tiếng Anh thì đều tồi tệ, may mà thời đại này học tiếng Anh cũng chỉ để phòng ngừa rủi ro chứ cơ bản là không có tác dụng.“Tiểu sư thúc, có người tìm sư phụ xem phong thủy, nhưng sư phụ không có nhà ạ?” Thu Sinh dụi dụi mắt, đặt lá thư tín lên bàn.

“Ăn cơm trước đã, lát nữa rồi nói.” “Đây, của các cậu, tỉnh táo một chút mà ăn, thời tiết quỷ quái này, cà chua cũng khó mua.” Nhét hai quả cà chua cho tiểu cương thi đang kéo quần áo dưới gầm bàn, Trần Hạo xoa xoa thái dương.

Không làm chủ không biết gạo củi dầu muối đắt đỏ, Cửu Thúc mới ra ngoài gặp bạn bè không lâu, đệ đã cảm thấy tiền chi như nước chảy.Ăn cơm xong, tôi nằm trên ghế: “Duyên Khê thôn.” “Oa, Duyên Khê thôn không phải thôn bên cạnh sao?

Nơi đó nổi tiếng là thôn vàng, đa số các gia đình trong thôn đều giàu có, phong thủy trong thôn có vấn đề ư?” Thu Sinh và Văn Tài đứng sau lưng Trần Hạo ngạc nhiên nói.

“Chắc chắn có vấn đề rồi, nếu không thì ai lại tìm sư phụ xem phong thủy chứ.” Văn Tài tỏ vẻ cực kỳ khẳng định.Xem phong thủy.

Tôi tỏ vẻ chuyên môn không đúng sao?

Xem địa thế, xem nhà cửa thì được, nhưng xem phong thủy cả thôn, thì chịu rồi.

Chương 1011

Tôi tỏ vẻ phương diện này chuyên môn không đúng, chiến đấu mới là sở trường của tôi.

“Làm sao đây?” Thu Sinh và Văn Tài hai người nhìn tôi.

Việc làm ăn đã đến, thôn giàu có nổi tiếng gần xa, tiền đưa chắc chắn không ít.

Tiền chỉ là một phần, danh tiếng càng quan trọng hơn, nhưng Cửu Thúc đã ra ngoài, không biết bao giờ mới về.

Cái tên này cảm giác hơi quen quen?

Chẳng lẽ tình tiết của Nhất Mi Đạo Trưởng (phim) đang diễn ra?

Không đúng, tình tiết thì giống trong Nhất Mi Đạo Trưởng, nhưng đầu phim Nhất Mi Đạo Trưởng không có tỳ bà tinh sao?

Chẳng lẽ tình tiết lại bị loạn rồi?

Chẳng lẽ con tỳ bà tinh ở đầu phim Nhất Mi Đạo Trưởng là con mà ta đã diệt trừ năm ngoái?

Trần Hạo nhíu mày, suy nghĩ một lát: “Ngày mai đi xem thử đi!” Công việc làm ăn này không thể không nhận.

Nếu đúng là tình tiết của Nhất Mi Đạo Trưởng thì cùng lắm là làm theo kịch bản phim ra tay.

Thôn này nguồn nước có vấn đề, Trần Hạo tuy xem phong thủy là yếu điểm, nhưng tìm nguồn nước không có vấn đề thì không khó.Ngày hôm sau, ba người Trần Hạo rời khỏi nghĩa trang, đi đến Duyên Khê thôn.

Duyên Khê thôn tuy chỉ là một thôn, nhưng người dân trong toàn

thôn phổ biến đều khá giàu có, nên quy mô cũng không nhỏ, nếu không phải vì lý do hạn chế dân số, tuyệt đối đây là một thị trấn.

"Oa!!!" "Trong này đã có thể so với Nhậm Gia trấn rồi." Đi trên phố Duyên Khê thôn, Thu Sinh và Văn Tài hai người không khỏi kinh ngạc.

"Thôn này phong thủy tốt, nên các gia đình đều khá giàu có, làm ăn buôn bán tốt, tự nhiên cũng ngày càng phát đạt.

Đi thôi, đến thôn công sở." Những thôn như vậy không phải là duy nhất, khắp nơi trên cả nước đều có, chỉ vì địa giới an lạc khá lớn, số lượng thôn như vậy cũng không nhiều, nên cơ bản chỉ có người dân gần đó mới biết.Nhanh chóng, ba người tìm được thôn trưởng Duyên Khê thôn, giải thích ý đồ.

"Làm sao đây, Cửu Thúc đã ra ngoài rồi." Thôn trưởng Duyên Khê thôn vẻ mặt đầy ưu sầu, chuyện trong thôn xảy ra không phải một hai ngày, nếu không thì cũng sẽ không đường xa mời Cửu Thúc xem phong thủy, nhưng không có Cửu Thúc lại đúng lúc quan trọng nhất lại ra ngoài rồi.

Thu Sinh căn bản không quan tâm mấy chuyện đó, quả quyết nói: "Thôn trưởng, ngài yên tâm, tuy sư phụ tôi không có đây, nhưng tiểu sư thúc của tôi cũng có thể giúp đỡ thôn." "A, tiểu sư thúc của tôi là đệ tử lợi hại nhất Mao Sơn ngoài sư phụ tôi ra, giao cho cậu ấy, ngài yên tâm, đảm bảo không vấn đề." Văn Tài cũng xáp lại, cả hai đều không muốn công việc làm ăn này chạy mất, nếu không thì đó tuyệt đối là một tổn thất lớn.

Trần Hạo tự nhiên không khoa trương đến thế: "Thôn trưởng, sư huynh tôi có lẽ trong thời gian ngắn sẽ không về, mời người khác bên ngoài cũng không biết bao giờ mới đến, bây giờ cũng chỉ có thể tin tôi hoặc chờ đợi mời người khác." "Thôi... thôi thì thử xem sao, làm

phiền đạo trưởng rồi!!!" Thôn trưởng Duyên Khê thôn cũng vô cùng bất đắc dĩ, căn bản không có lựa chọn nào khác."Chờ một chút, tôi đi gọi người." Nhanh chóng trong thôn, các gia đình đại gia đều đến, mỗi người đều rạng rỡ, quần áo chỉnh tề, nhìn là biết hàng tốt, khiến Thu Sinh và Văn Tài hai người cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Thu Sinh và Văn Tài hai người khiến Trần Hạo cũng đau đầu.

"Đừng có làm mất mặt, chỉ cần không tiêu tiền lung tung, quần áo như vậy, có thể mua một đống!!!" Bị Trần Hạo cảnh cáo Thu Sinh và Văn Tài hai người cũng cười gượng, không tiếp tục nói chuyện nữa.

"Dám hỏi đạo hiệu của đạo trưởng?" Một đám người vây lấy Trần Hạo, qua lời giải thích của thôn trưởng, đều biết Trần Hạo mới là người lợi hại nhất, là sư đệ của Cửu Thúc, còn hai người kia chỉ là đi theo làm màu, góp vui.

"Tiêu Dao, các vị, không nói nhiều lời nhàn rỗi, chúng ta lên núi thôi, bố cục thôn đặc biệt, cần phải lên núi mới có thể nhìn ra vấn đề nằm ở đâu." "Tuy không lợi hại bằng Cửu Thúc, nhưng tiểu đạo trưởng này cũng có vài phần bản lĩnh." "Không hổ là cao đồ Mao Sơn, sư đệ của Cửu Thúc." Chỉ qua một chút thăm dò nhỏ, Trần Hạo đã nói ra bố cục cả thôn, những người này cũng lần lượt tin tưởng Trần Hạo.

"Tiêu Dao đạo trưởng, mời!!!" Dưới sự dẫn dắt của thôn trưởng Duyên Khê thôn, một đám người cũng hùng hổ rời khỏi thôn, bắt đầu lên núi.

Vốn dĩ Thu Sinh và Văn Tài hai người muốn đi theo, nhưng thấy có mấy cô bé đang bê đồ, liền nhiệt tình lên giúp đỡ.

Trần Hạo cùng thôn trưởng và những người khác đi đến sườn núi phía sau Duyên Khê thôn, Trần Hạo liền chủ động dừng lại.

Thôn trưởng Duyên Khê thôn và những người khác cũng lần lượt lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Chỉ dẫn đường, không nói gì, nhưng Trần Hạo vẫn có thể tìm đúng chỗ dừng lại.

Tiểu đạo trưởng có bản lĩnh thật!!!Ngẩng đầu, Trần Hạo nhắm mắt khẽ cảm nhận: "Các vị, phong khí trong thôn lưu thông thuận lợi, không có bất kỳ trở ngại nào, chứng tỏ phong thủy không có bất kỳ vấn đề gì." "Nhưng thôn của chúng tôi gần đây xuất hiện nhiều chuyện kỳ lạ, người vật không yên, là sao vậy?" Thôn trưởng Duyên Khê thôn, khẽ phe phẩy quạt nói.

Trần Hạo nhìn dòng nước chảy xuống từ sườn núi: "Chắc là vấn đề của nước." Bố cục Cửu Long Hí Châu, thôn này không giàu có, không mạnh mẽ cũng khó.

Nhưng đáng tiếc bố cục như vậy lại dễ gặp vấn đề hơn bố cục bình thường.

Trần Hạo nhìn dòng nước, có thể đoán định nước có vấn đề, không phải nói bừa, cũng không theo kịch bản gốc mà nói linh tinh.

"Thôn trưởng, nước có vấn đề, hãy bảo dân làng tạm thời đừng dùng nước trong này nữa." Tôi cầm la bàn xem xét, tìm được vị trí Long Châu của thủy cục, dời tảng đá ra xem.

Tôi càng bội phục Cửu Thúc lợi hại, đệ cần đủ mọi cách mới tìm được vị trí, còn Cửu Thúc thì sao, trực tiếp dựa vào bố cục là có thể tìm ra ngay lập tức.

"A!!!

Long Châu lại nứt rồi, làm sao đây." Một đám người theo sau Trần Hạo, sau khi xem xong thì kinh hô thành tiếng.

Trần Hạo từ từ đặt tảng đá xuống: "Bố cục thủy vị đã bị ô nhiễm,

nước không thể dùng được nữa, cần phải tìm nguồn nước khác, các vị xin hãy xem." Lấy ra một cái bát đựng một ít nước vào, sau đó ném một đồng bạc vào, nhanh chóng trên đồng bạc màu bạc xuất hiện một lớp cặn bẩn màu đen.

Mọi chuyện không thể nói suông, Trần Hạo nói nhiều đến mấy cũng cần phải đưa ra chứng cứ, trực tiếp thử nghiệm, dùng sự thật chứng minh, đây là phương pháp thử nghiệm đơn giản nhất.

"Hãy bảo người đi tìm ở thượng nguồn, chắc chắn có vấn đề, tôi đi xem xung quanh có nguồn nước ra thích hợp nào không." "Được, tôi sẽ cho đội an ninh lên kiểm tra!!!" Thôn trưởng Duyên Khê thôn lập tức phái người đi thông báo đội an ninh.

Đừng coi Duyên Khê thôn chỉ là một thôn nhỏ, nhưng quy mô đội an ninh trong thôn cũng không kém Nhậm Gia trấn là bao."Lại làm gì thế?" Trần Hạo cùng người trong thôn vừa rời đi, vừa đi trên đường đã thấy Thu Sinh và Văn Tài hai người như trong phim, đang khiêng một đống đồ.

"Tôi..." Thu Sinh và Văn Tài vẻ mặt khổ sở, vốn dĩ giúp mấy cô gái bê đồ, tỏ vẻ ân cần, nhưng ai ngờ đến cuối cùng, biến thành hai con trâu già cần cù, khiêng một đống đồ chạy, tốc độ chậm không nói, còn mệt đến mức thê thảm.

"Để đồ xuống, cùng tôi đi tìm nguồn nước!!!" Trần Hạo lúc này thực sự đau đầu.

Để thanh tỉnh, xem phong thủy, làm lao động khổ sai, Trần Hạo lúc này cuối cùng cũng hiểu vì sao trong phim hai đứa này thường xuyên bị Cửu Thúc "yêu thương" giáo dục.

"Tôi, sao mà chạy nhanh thế thật!!!" Một cảnh kinh điển rồi.

Đội trưởng đội an ninh dắt theo cô em gái yếu ớt nhưng không

biết đã bao nhiêu tuổi theo sau, vừa đi vừa phàn nàn Thu Sinh và Văn Tài hai người đi quá nhanh.

"Ai nha nha, biểu ca, em mệt quá, chân đều muốn mỏi như rồi." Cô em gái không biết đã bao nhiêu tuổi đó làm vẻ đáng thương, làm nũng với đội trưởng đội an ninh, đội trưởng đội an ninh vội vàng an ủi.

"Biểu muội, không sao đâu, tôi đi chậm một chút, chậm một chút.

Uống chút trà, rồi ăn chút bánh kem ngàn lớp của nước ngoài." "Đồ đạc đưa đây!!!

Người ta tán gái, liên quan gì đến mấy cậu?" Sắc mặt Trần Hạo lúc này giống hệt Cửu Thúc trong phim đều vô cùng khó coi, dân làng đi theo Trần Hạo cũng có chút ngượng ngùng.

Chương 1012

Đội trưởng đội an ninh thực sự có chút không ra gì, nhưng mọi người cũng khó xử, dù sao cũng là cháu của thôn trưởng.

Trong đó người uất ức nhất là thôn trưởng Duyên Khê thôn, nhưng lúc này cũng không tiện nói gì.

"Đưa đây mau, nhớ kỹ, vì mọi người phục vụ." "Tôi chẳng vì ai cả, tôi vì con ngựa của tôi phục vụ!!!" Cầm thứ gọi là bánh kem ngàn lớp của nước ngoài trên tay, đội trưởng vẻ mặt bất mãn, chẳng quan tâm chú của mình có nghe thấy có tức giận hay không.

"Sư thúc, bánh kem ngàn lớp nước ngoài à?" Ném đồ cho Thu Sinh và Văn Tài đều cảm thấy nhẹ nhõm.

Một đám người đi theo Trần Hạo đều tò mò nhìn, dù sao trong thời đại này những thứ đó cũng là đồ hiếm.

Tuy người trong thôn đôi khi cũng sẽ hiếu kỳ thử nếm, nhưng bánh kem ngàn lớp của nước ngoài là cái gì, mọi người căn bản không biết.

Trần Hạo tỏ vẻ cạn lời, điểm chú ý đúng là kỳ lạ: "Có thể, không phải là hai miếng bánh mì kẹp thêm chút đồ vào à, không bằng bít tết, cà phê thì sao." "Ăn sandwich trong nhà hàng phương Tây!" "..." "..." Cứ tưởng là hàng cao cấp, tên phải hoành tráng đến thế, nhưng chỉ là một cái sandwich nhỏ, Thu Sinh và Văn Tài lập tức cạn lời."Thôn trưởng, thôn trưởng!!!

Tôi tìm thấy cái này rồi!!!" Lúc này người của đội an ninh cũng cầm một cái chậu chạy đến, trong chậu đựng nước, trong nước ngâm hai xác dơi.

Một đám nhân vật đại gia được nuông chiều ở Duyên Khê thôn, nhìn thấy xác dơi mặt mày bỗng tái mét, vội vàng lùi lại hai bước.

"Đưa đây cho tôi." Trần Hạo bưng chậu, lấy ra một đồng bạc ném vào, nhanh chóng trên đồng bạc xuất hiện một lớp cặn bẩn màu đen.

"Các vị, có thể xác định được rồi, nguồn nước bị dơi ô nhiễm, nhưng tại sao trong nước lại có xác dơi chứ." "Xung quanh thôn của tôi không có tổ dơi mà, tại sao trong nước lại có xác dơi?" Thôn trưởng Duyên Khê thôn cũng sầu mi khổ trán.

"Có rắn kìa!!!" "Có rắn!!!

Cứu mạng!!!" Một trận tiếng kêu thảm thiết thu hút sự chú ý của mọi người, mọi người chạy về phía phát ra tiếng kêu.

Đội trưởng đội an ninh không biết đã làm gì, trên chân buộc một sợi dây leo khiến người ta lầm tưởng là rắn, sợ đến mức thê thảm, dùng sức chạy.

Kết quả kéo lên một số dây leo ngâm trong nước, trên đó treo đầy xác dơi.

Dơi, lổn nhổn toàn dơi, nhìn vào khiến những người mắc chứng sợ lỗ cảm thấy đau đầu tê dại.

Con người đối với các loài sinh vật dạng dơi trời sinh đã mang theo một chút sợ hãi, giống như nhìn rắn vậy, không dám đến gần.

Duyên Khê thôn, thủ phạm phá hoại nguồn nước đã được tìm ra.

"Đốt đi, cần phải tìm lại nguồn nước, nguồn nước này không thể tiếp tục sử dụng được nữa." "Mau đi vớt hết dơi ra đốt đi, dọn sạch nước, ngoài ra hãy tìm xem gần đây có tổ dơi nào không, tôi muốn đốt cháy nó!!!" Đội trưởng đội an ninh bị dọa gần tè ra quần, cũng hận chết lũ dơi đáng chết này, tâm lý báo thù mạnh mẽ khiến hắn muốn tìm tổ dơi, và đốt cháy nó!!!

Tổ dơi ở trong nhà thờ, Trần Hạo cũng lười xen vào chuyện này, đã vậy đội trưởng muốn đốt thì cứ đi đi.

"Thu Sinh, Văn Tài, các cậu cũng đi xem đi, đi giúp một tay, tôi ở đây cần một khoảng thời gian nhất định." Trần Hạo lấy ra la bàn bắt đầu xem phong thủy, tìm nguồn nước.

Thu Sinh và Văn Tài cũng không phải là người có thể ngồi yên, nên Trần Hạo dứt khoát bảo họ đi giúp.

"Tiêu Dao đạo trưởng, mời uống trà!!!" "Đạo trưởng, ăn chút gì đó trước đi, chuyện này không vội, từ từ thôi!" Một đám người Duyên Khê thôn cũng vây quanh Trần Hạo các kiểu ân cần, các kiểu dâng trà rót nước, suýt nữa là tìm một mỹ nữ nằm cùng để tìm nguồn nước.

Khụ khụ!

Chuyện này quả thực có mỹ nữ ở đó dễ tìm nguồn nước hơn, nhưng nguồn nước này lại...

"Ai nha, dám tấn công tôi!!!

Tôi phải đốt cháy miếu Kiện Dương!!!" Ở một bên khác của ngọn núi, người của đội an ninh cũng giống như trong phim, đã xảy ra xung đột với người nhà thờ.

Đội trưởng đội an ninh cũng tức giận mắng: "Tìm cho tôi, tôi nghi ngờ trong nhà thờ có tổ dơi, mau tìm cho tôi!!!" "Đừng tìm trong nhà thờ." "Không, nhà thờ của tôi, không có tổ dơi, đừng tìm." Một đám nữ tu đứng bên cạnh tức đến mức sắp khóc, cố gắng ngăn cản người của đội an ninh.

Đáng tiếc dưới ánh mắt giận dữ của đội trưởng, một đám an ninh cũng không dám nương tay với đám nữ tu xinh đẹp, thô bạo đẩy họ ra để lục soát.

"Sư huynh, nhìn kìa, bên kia nhiều nữ tu quá, cái cô... cái cô đó đẹp

quá!" "Đâu đâu, tôi xem với!!!" Phù...

Không đúng, dòng chảy...

Dân số Duyên Khê thôn đông đúc, cần phải tìm ra nguồn gốc.

Trần Hạo cầm la bàn tìm kiếm khắp nơi, thỉnh thoảng nhắm mắt đặt tay lên đất, dùng linh khí kiểm tra xem có nguồn nước chảy bên dưới hay không.

Lần lượt, trước sau loay hoay hai ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng tìm thấy nguồn nước, khiến Trần Hạo cũng mệt không ít, linh lực trong cơ thể hao phí không ít.

"Thôn trưởng, ở đây rồi!!!" Trần Hạo sau khi tìm thấy nguồn nước, cũng cầm một cây gậy gỗ đập xuống đất "Ầm!!!" một tiếng động lớn, một cây gậy gỗ dài trực tiếp cắm sâu vào lòng đất, khiến một đám người trợn mắt há hốc mồm, ngay lập tức có chủng Trần Hạo là yêu quái cảm giác.

Bên dưới không phải cát, mà là đất đá!!!

Trần Hạo phủi phủi bùn đất trên tay, như vừa làm một việc nhỏ, khinh miệt nói.

"Ở đây có nguồn nước rồi, đợi đến giờ ngọ tam khắc trưa mai, ở đây có thể động thổ, tu kiến một hồ nước, sau đó dẫn nước vào thôn là được rồi." "Nguồn nước này cần khoảng ba năm mới có thể được tịnh hóa sạch sẽ, trong thời gian đó tuyệt đối không được sử dụng." "Tiêu Dao đạo trưởng vất vả rồi!!!" "Đạo trưởng mau nghỉ ngơi, uống một tách trà đi.

Tôi về ăn cơm trước đã, sau đó ăn cơm xong thì lại đến động thổ thế nào." Trần Hạo chỉ dùng vài giờ để tìm ra nguồn nước mới, người dân trong thôn cũng đều vui mừng, từng người một nhiệt tình mời Trần Hạo về ăn cơm trước, đợi ăn xong nghỉ ngơi một lát rồi lại đến.

“Được!!!” Trần Hạo không từ chối, ăn cơm là lẽ đương nhiên.

Tôi kiểm tra cũng không thấy bóng dáng Thu Sinh và Văn Tài, cũng không biết hai đứa nó chạy đi đâu rồi.

Cũng không nghĩ nhiều, lát nữa sẽ có người thông báo ăn cơm trong thôn, nên Trần Hạo cũng theo thôn trưởng và những người khác rời đi trước.Ăn xong bữa trưa, Trần Hạo đang chuẩn bị lên núi tìm Thu Sinh và Văn Tài hai người, thì trong túi truyền âm phù sáng lên.

“Thiên Hạc sư huynh.” Trần Hạo lấy truyền âm phù ra, nhập linh lực xem, trên truyền âm phù hiện lên một dòng chữ.

“Thôn trưởng.” Trần Hạo tìm thôn trưởng Duyên Khê thôn: “Sư huynh tôi có việc tìm tôi, tôi cần tạm thời quay về một chuyến.

Làm phiền thông báo cho hai vị sư điệt của tôi, bảo họ canh chừng vị trí nguồn nước để động thổ đào giếng, tuyệt đối không được di chuyển phương vị, nếu không sẽ dẫn đến đại phiền phức.” Nếu Tây Dương Cương thi xuất hiện, Trần Hạo không ngại tiễn nó đi gặp thượng đế.

Nhưng nếu chủ động đào ra con Tây Dương Cương thi đó, Trần Hạo cũng không có tâm tư đó.

Tuy có thể nhận được điểm thưởng, nhưng lại có thể hại chết người, chuyện này liên quan đến sư huynh và danh tiếng, không thể đùa.

Sau khi dặn dò thôn trưởng Duyên Khê thôn những điều cần chú ý khi động thổ, Trần Hạo rời đi, phản hồi lại nghĩa trang.

Có Thu Sinh và Văn Tài hai người canh chừng, sẽ không xảy ra vấn đề.

Chương 1013

Hai người này tuy thích làm trò, nhưng cũng không đến mức không đáng tin cậy để gây ra chuyện loạn.“Sư huynh!!!” Trần Hạo về nghĩa trang, thấy Thiên Hạc đạo trưởng đang ngồi nghỉ trong sân, trong sân bày hai cỗ quan tài, khiến Trần Hạo sững sờ: chẳng lẽ sư huynh này lại nhận việc phiền phức rồi, giúp người ta đưa cương thi.

“Phì!!!

Nói bậy bạ gì đó!!!

Sư huynh có không đáng tin cậy như vậy sao.” Thiên Hạc đạo trưởng sắc mặt thay đổi, tựa hồ nhớ lại chuyện đồng giáp thi: “Hàng hóa bình thường, đừng có nói linh tinh, trong ngành của chúng ta, cái tốt không linh, cái xấu lại linh.” “Được rồi.” Vẻ mặt căng thẳng của Thiên Hạc đạo trưởng chọc Trần Hạo cũng không nhịn được cười.

“Vậy sư huynh tìm tôi có việc gì?

Tôi đang ở thôn bên cạnh giúp người ta xem phong thủy, bây giờ tạm thời để Văn Tài và Thu Sinh trông chừng đó.” Thiên Hạc đạo trưởng cẩn thận kiểm tra xung quanh, thấy không có người khác, mới ghé sát Trần Hạo nói nhỏ.

“Sư huynh xin đệ đi cùng một chuyến, đại khái ba ngày gì đó, ở phía Bắc xuất hiện một tên rất hung ác.” “Đồ gì?” Kể từ khi chuyện Đằng Đằng trấn truyền ra, có không ít người mời Trần Hạo giúp đỡ, Trần Hạo đều không đồng ý.

Nhưng chuyện của người nhà mình thì không thể từ chối.

“Thi Ma!!!” Thiên Hạc đạo trưởng diện sắc trầm trọng: “Một đầu Thiên Niên Thi Ma, không cẩn thận bị đào ra, đã chết không ít người,

bây giờ đang náo loạn khiến lòng người hoảng sợ." Phía Bắc, đó là nơi nào ở phía Bắc?

Trần Hạo nhíu mày.

Thi Ma không phải thứ dễ chọc, thậm chí còn khủng bố hơn cả Cương Thi Vương bình thường.

"Sư huynh, sao lại nhận công việc như vậy?

Thi Ma không dễ chọc đâu, huống hồ là một đầu Thiên Niên." "Sư huynh tôi là người hồ đồ như vậy sao?" Thiên Hạc đạo trưởng cũng rõ Thiên Niên Thi Ma mạnh đến mức nào: "Thi Ma đối với đệ có lợi ích đấy, có thể cân nhắc." "Nơi Thi Ma đản sinh, thường có thể đào ra một số dược liệu quý hiếm, có thể dùng để bố trận và buôn bán.

Đừng coi con Thi Ma kia đáng sợ, những thứ đi kèm với sự xuất hiện của nó lại là hàng được săn đón." Thế sự vô thường, đôi khi những thứ tưởng chừng ghê tởm, lại là những thứ cực kỳ quý hiếm.

Thiên Hạc đạo trưởng cười hắc hắc, dời tách trà trước mặt ra: "Nếu không có lợi ích gì, tôi mới không đi đụng vào thứ đó đâu.

Thế nào, có hứng thú không?" "Sau này sớm muộn gì đệ cũng phải bước vào cảnh giới Thiên Sư, nhưng còn bạn lữ của đệ thì sao?

Chẳng lẽ cũng giống như những người khác không tìm một nửa của mình sao?" "Trên người Thi Ma có một số thứ, có thể luyện chế ra để sử dụng.

Nếu có thể diệt trừ thứ đó, sau này có thể dùng dược liệu trên người Thi Ma để đúc tạo ra một thanh kiếm tốt." "Đệ cứ cân nhắc, tuy sư huynh cũng muốn lấy một số thứ trên người Thi Ma, nhưng tất cả đều phải xem ý nguyện của đệ." Trần Hạo thầm nghĩ: Sau này bước vào cảnh giới Thiên Sư?

Tiểu gia bây giờ là Đại Thiên Sư đỉnh phong rồi không được sao?

Còn về lão bà, bây giờ các cô ấy cũng đều có thể tu luyện đạo pháp, sẽ để ý đến mấy thứ đó sao?

Chỉ là diệt Thi Ma có điểm thưởng, tương đối hữu dụng.

Huống hồ hạ gục Thi Ma đều có lợi cho cả hai, Trần Hạo có thể đạt được lợi ích còn nhiều hơn, nhưng Thi Ma không dễ đối phó.

Thiên Hạc đạo trưởng bảo Trần Hạo cân nhắc, nếu đồng ý thì ba ngày sau khởi hành, nếu không đồng ý thì tin tức này cũng sẽ không truyền ra ngoài.

Thi Ma tuy cũng là tà vật, nhưng không giống tà vật bình thường, sẽ không rời khỏi nơi đản sinh của nó, trừ phi có người tự tìm chết.

"Ừm!!!" Tuy Thi Ma không dễ đối phó, nhưng Trần Hạo cũng động lòng.

Thiên Niên Thi Ma, đó gần như là tồn tại tương đương Cương Thi Vương, thậm chí còn đáng sợ hơn cả Cương Thi Vương.

Nếu Cương Thi Vương Lục Mao trước kia là pháp sư tầm xa, thì Thiên Niên Thi Ma lại là một siêu cấp tank, da dày thịt béo, khó giết, sát thương không thấp."Làm sao đây!!!

Làm sao đây!!!

Nếu tiểu sư thúc biết, nhất định sẽ mắng chết tôi!!!" Trên núi Duyên Khê thôn, tuy màn đêm buông xuống, nhưng lòng mọi người đều lạnh toát, không ai có ý nghĩ về nhà ngủ.

Trong thôn đào giếng đào ra một cỗ thi thể!!!

"Thôn trưởng, chuyện gì vậy?

Tiểu sư thúc của tôi rõ ràng đã xác định vị trí nguồn nước đó, đã đánh dấu kỹ rồi, tại sao lại chạy sang bên cạnh mà đào giếng?" Thu Sinh cảm thấy mình sắp phát điên rồi, mắt mấy người này dùng để

trang trí sao?

Dấu hiệu rõ ràng như vậy mà không nhìn thấy sao?

Cứ thích chạy sang bên cạnh đào bừa, bây giờ thì hay rồi, đào ra một cỗ cương thi không biết đã chôn bao nhiêu năm.

"...Tôi cũng không biết tình hình nữa, đợi đến lúc tôi được thông báo, thì đã thành ra thế này rồi, đạo trưởng, bây giờ tôi nên làm gì đây?" Chuyện như vậy xảy ra, thôn trưởng Duyên Khê thôn cũng không dễ chịu.

Cũng không nhớ đã mắng những người đào giếng đó bao nhiêu lần rồi, rõ ràng đã đánh dấu ở chỗ khác, lại vẫn có thể đào lệch.

Đào ra một cỗ thi thể không biết đã bao lâu mà không bị mục rữa, đôi mắt đỏ ngầu, mọc hai chiếc răng nanh đáng sợ, nhìn là biết, đây không phải thứ tốt lành.

"Làm được gì, mau đốt xác đi, dừng thi công, đợi tiểu sư thúc của tôi về, hỏi xem làm thế nào." "Đúng đúng đúng, mau đốt đi, mau bảo người mang xác đi đốt!!!" Tất cả mọi người đều vẻ mặt khổ sở, duy có đội trưởng đội an ninh và cô em gái của hắn ở giữa đám đông là ngoại lệ, hai người không những không khó chịu, mà còn âm thầm nhỏ giọng vui mừng.

"Biểu muội, yên tâm đi, viên hồng ngọc trên xác đó, tôi nhất định sẽ lấy xuống tặng cho em, làm quà cưới của tôi." "Ai yêu, biểu ca đối với em thật tốt, người ta yêu biểu ca lắm cơ."Thi thể trong đêm được khiêng về thôn.

Đội trưởng đội an ninh lập tức sai người khiêng thi thể vào phòng làm việc, và dặn dò những người khác đi thu thập củi.

Vào phòng lấy ra một tấm vải trắng phủ lên mô hình người, đợi những người khác thu thập củi xong, sai người khiêng mô hình người

ra ngoài đốt.

Thi thể quá đáng sợ, dùng vải trắng che đi.

Lúc này tất cả mọi người đều không biết thi thể đào được đã bị đánh tráo, trong đêm tối mù mịt cũng không ai chú ý.

Tất cả mọi người lúc này chỉ có một suy nghĩ, đốt xác đi, đợi đến bình minh ngày mai, rồi lại tìm cách bắt đầu đào giếng.

Lúc này Thu Sinh và Văn Tài hai người cũng hoảng loạn, ngay cả thi thể cũng không kiểm tra.

Hai người trong sự uất ức, không biết ngày mai Trần Hạo về có mắng cho một trận té tát hay không.

Đừng nhìn Trần Hạo bình thường cười hi hi, nhưng một khi tức giận, thì còn đáng sợ hơn cả Cửu Thúc.

Cửu Thúc cùng lắm là nghiêm mặt, hừ lạnh hai tiếng hoặc trực tiếp đánh người, còn Trần Hạo thì không đánh người, chỉ mắng người.

Nhưng Thu Sinh và Văn Tài thà bị Cửu Thúc đánh một trận, cũng không muốn bị Trần Hạo mắng một trận.

Trần Hạo lúc này không biết người Duyên Khê thôn đã làm sai vị trí, đào ra con Tây Dương Cương thi.

Chương 1014

Sau khi tiễn Thiên Hạc đạo trưởng đi, tôi về nghĩa trang bắt đầu chơi Mộng Trang Chu.

Thi thể trong thôn Duyên Khê đang được đốt, đội trưởng đội an ninh và biểu muội hai người, bách bất đắc dĩ chạy vào phòng để lấy viên hồng ngọc, và đinh ninh dặn dò người bên ngoài không ai được vào làm phiền.

"Biểu muội đừng vội, bây giờ chúng ta có thể từ từ mà!

Hồng ngọc chắc chắn là của tôi." Đội trưởng đội an ninh thân mật sờ biểu muội, kích động xoa xoa tay, có hồng ngọc rồi, sắp phát tài rồi, tuy trong nhà có tiền, nhưng ai mà chê tiền nhiều chứ phải không!

Nhưng lấy viên hồng ngọc ra thật phiền phức, cây thập tự giá bằng đồng bao bọc viên hồng ngọc, khiến đội trưởng đội an ninh dùng hết mọi cách cũng không thể lấy viên hồng ngọc xuống.

"Nhìn tôi không chém chết nó!" Loay hoay nửa ngày không lấy được, đội trưởng đội an ninh cũng nổi giận, trực tiếp giơ rìu lên nhằm vào cây thập tự giá cắm trên thi thể mà bổ xuống thật mạnh.

"Đăng!!!" Cây thập tự giá vốn đã bị cưa ra một vết nứt cuối cùng không chịu nổi sức nặng, không chịu được cú bổ của rìu mà gãy đôi.

Đội trưởng đội an ninh cũng vì dùng sức quá mạnh mà đâm đầu vào cây thập tự giá, tạo ra một vết thương dài, máu tươi chảy xuống theo cây thập tự giá.

Viên hồng ngọc thì bay văng sang một bên, hai người cũng dồn toàn bộ sự chú ý nhìn chằm chằm vào viên hồng ngọc, không hề chú ý rằng, ngay khoảnh khắc cây thập tự giá bị bổ ra, thi thể trên đất khẽ

động đậy.

Đây không phải một cỗ cương thi, không biết bị chôn vùi bao nhiêu năm mà không bị mục nát.

Vốn dĩ bị thập tự giá trấn áp, mọi người đều bình an vô sự.

Nhưng bây giờ thập tự giá bị phá hủy, cương thi cũng vì sự kích thích của máu tươi, trong vài phút ngắn ngủi đã bò dậy.

"A!!!" Con Tây Dương Cương thi phục hồi hướng ra ngoài cửa sổ, hướng về bầu trời đêm phát ra một tiếng gầm thét.

Đám người ở quảng trường bị giật mình, tất cả đều nhìn về phía căn nhà phát ra âm thanh, không biết bên trong có thứ gì đang quỷ kêu, cảm giác thật đáng sợ.

"Sư huynh.

Tiếng kêu đó sao mà giống tiếng cương thi thế?" Văn Tài có chút sợ hãi, đối với cương thi có tâm lý kính sợ giống như một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

"Không giống, hoàn toàn là cương thi!!!" Thu Sinh có chút không hiểu, thi thể không phải đã bị đốt rồi sao, sắp kết thúc rồi, sao lại có cương thi kêu.

Sau đó Thu Sinh liên tưởng đến dáng vẻ của đội trưởng đội an ninh khi rời đi lúc nãy, một trái tim treo ở cổ họng, cái thằng chết tiệt!!!

Lại gây chuyện!!!

"Mọi người mau rời đi, bên đó có cương thi!!!" Trần Hạo và Cửu Thúc đều không có mặt, Thu Sinh cũng không biết mình có thể một mình đối phó với cương thi hay không, chỉ có thể nhắc nhở mọi người tránh xa ra.

Thời gian đã nửa đêm rồi, người dân trong thôn vừa chuẩn bị đốt xong cương thi về ngủ.

Ai ngờ bị tiếng kêu của cương thi dọa cho giật mình, cộng thêm lời nhắc nhở của Thu Sinh, từng người một đều lộ vẻ mặt kinh hãi.

Cương thi?

Nào có cương thi?

"Đội trưởng đội an ninh đã khiến cương thi sống lại rồi, thi thể tôi đốt là giả, mau chạy về phía tôi!!!" Tất cả mọi người đều đồng loạt rùng mình, vừa thầm mắng đội trưởng là thằng ngốc hại người hại mình, vừa chạy về phía Thu Sinh.

Ngay cả những gia đình đại gia trong thôn cũng không ngoại lệ, ai mà không sợ chết, huống hồ có tiền, có quyền, kẻ ngốc mới chết chứ, hưởng thụ còn chưa đủ.

"Ầm!!!" Mọi người vừa mới chạy ra, nghe thấy một tiếng động lớn, căn phòng bị phá tan tành, Tây Dương Cương thi từ bên trong bước ra, trái tim tất cả mọi người đều treo lên tận cổ họng.

"A!!!" Người nhát gan trực tiếp hét lớn ôm đầu chạy.

"Ngao!!!" Nghe thấy tiếng hét, Tây Dương Cương thi quay đầu, há miệng gầm rú, tức đến mức Thu Sinh và Văn Tài hai người muốn đá chết mấy tên khốn này, không nhìn thấy cương thi sao, không nhìn thấy sao?

"Mọi người đều đừng động, bịt mũi lại, thị lực của cương thi kém, đều dựa vào mũi để tìm người, mọi người tin tôi, nín thở, cương thi sẽ không tìm thấy chúng ta đâu." Tây Dương Cương thi từ cảm giác biết mình không dễ đối phó, người tại hiện trường nhiều như vậy, lại không có một món đồ nào bên cạnh, Thu Sinh không dám đi đối phó với đối phương.

Lúc này Thu Sinh thậm chí có ý muốn giết đội trưởng đội an ninh, thành sự thì không đủ, bại sự thì có thừa, cố tình làm cương thi tỉnh lại.

Trừ một số ít người ôm đầu la hét, những người khác đều đứng yên như tượng gỗ bên cạnh Thu Sinh, bịt mũi miệng, cố gắng không phát ra âm thanh, nhìn kỹ, bắp chân của những người này đều đang run rẩy.

Ngao!!!

Quả nhiên, sau khi mọi người nín thở không dám phát ra tiếng động, tây dương cương thi không nhắm vào chỗ đang đứng, mà trực tiếp bay về phía mấy người hoảng sợ quay đầu chạy và la hét.

A!!!

Vài giây sau, ở đằng xa truyền đến mấy tiếng kêu thảm thiết, sau đó một bóng đen bay về phía xa.

Tuy chỉ có vài phút ngắn ngủi, nhưng Thu Sinh và Văn Tài cả người đều toát mồ hôi lạnh.

Sau khi tây dương cương thi rời đi, mọi người cũng đều rệu rã cả người, ngồi bệt xuống đất, thở hổn hển không khí trong lành, vừa rồi suýt chút nữa thì bị dọa đến chết.

"Tên khốn!!!" Làm sao có thể có loại người như vậy, chắc chắn là đã đánh tráo thi thể rồi!

Hai người Thu Sinh và Văn Tài mắng một lúc lâu mới hoàn hồn, chỉ vào đội trưởng đội bảo an mắng, nếu không xảy ra chuyện như vậy, thì tức chết mất.

Bảo an là bảo vệ một phương bình an, vậy mà đội trưởng đội bảo an lại làm ra chuyện như thế này, bây giờ làm sao đây, cương thi đã cắn chết mấy người rồi còn bỏ chạy mất.

“Tiểu đạo trưởng, bây giờ phải làm sao?” Một đám nhân vật lớn ở thôn Duyên Khê cũng sợ đến hồn bay phách lạc, sắp khóc đến nơi.

“Làm thì làm, mau tìm hết thi thể ra, sau đó đốt hết đi, nếu không thì chúng cũng sẽ biến thành cương thi, đợi trời sáng Tiểu sư thúc ta về rồi sẽ xử lý vậy.” Thu Sinh bày tỏ, ta có muốn làm cũng lực bất tòng tâm!

Hơi thở của tây dương cương thi thật đáng sợ, trên người dán phù chú, kiếm gỗ đào đối với tây dương cương thi lại vô dụng, bảo ta lên chiến đấu ư?

Bởi vì trước đó từng gặp tây dương cương thi, Trần Hạo sau khi về nghĩa trang cũng đã nói với Cửu Thúc rằng, phù chú và đạo thuật thông thường đều vô dụng đối với tây dương cương thi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Hạo ăn xong đồ ăn thì rời nghĩa trang, đi đến thôn Duyên Khê, nhưng khi vừa vào thôn đã thấy trong thôn dán cáo thị về cương thi.

Trần Hạo nhanh chân đi đến công sở thôn, thấy một đám người mặt mày trắng bệch, hồn vía lên mây, trong đó có cả Thu Sinh và Văn Tài.

“Xảy ra chuyện gì mà đội bảo an lại dán cáo thị có cương thi vậy?” “Tiêu Dao đạo trưởng, cuối cùng ngài cũng về rồi!!!” Trong công sở thôn, một đám nhân vật lớn đều không dám về nhà ngủ, sợ khi về trên đường hoặc trong nhà bị cương thi cắn chết, ai mà biết con cương thi đó đang trốn ở đâu.

Chỉ cần tây dương cương thi đó chưa bị trừ khử, mọi người sẽ không thể yên tâm sinh hoạt một ngày nào, cả ngày đều sống trong lo sợ.

Bây giờ thấy Trần Hạo trở về, nỗi lo lắng suốt một đêm cuối cùng

cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, trái tim treo lên cổ họng cũng có thể đặt xuống được rồi.

Chương 1015

Bước vào công sở thôn, Trần Hạo gật đầu cảm ơn trưởng thôn đang cung kính rót trà dâng nước, uống một ngụm rồi hỏi: "Nói đi, tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tối qua không phải đào giếng sao, sao lại lòi ra cương thi?" Mặt những người ở thôn Duyên Khê đều đỏ bừng, ngại ngùng không dám mở lời, rõ ràng Trần Hạo đã định vị trí rõ ràng, bảo làm vào giờ Ngọ tam khắc, kết quả lại đào sai chỗ, đào ra một con cương thi.

Sai thì sai, đằng này trong thôn lại có một tên đội trưởng đội bảo an ngu như lợn, không những không bảo vệ bình an cho dân, mà còn một cách khó hiểu tráo đổi thi thể, dẫn đến cương thi sống lại, cắn chết mấy người.

"Tiểu sư thúc, đều tại tên đội trưởng đội bảo an đó, hắn ta lại dám lén lút tráo đổi thi thể!!!" Thu Sinh và Văn Tài hai người kéo ghế đẩu ngồi cạnh Trần Hạo, nói líu lo, một lúc lâu sau, Trần Hạo mới từ miệng họ hiểu được ngọn nguồn câu chuyện.

"Tôi biết rồi, tại sao vị trí đã được định sẵn, mà lại có thể đào sai chỗ?" "..." Cả đám người xấu hổ không nói nên lời, ấp a ấp úng không nói được gì.

"Hai cậu đó, tôi không bảo các cậu trông chừng sao, phải làm gì mà lại để họ đào sai chỗ?" "Không có, không liên quan đến bọn đệ!!!" Thu Sinh và Văn Tài vội vàng bày tỏ: "Chuyện này không phải lỗi của bọn đệ!

Lúc đó, bọn đệ ở trong nhà thờ, căn bản không biết đào sai chỗ, khi khởi công, bọn đệ cũng đã đặc biệt xem xét." "Ở nhà thờ?

Các cậu ở nhà thờ làm gì?" Mặc dù đào giếng là chuyện của người

ta, nhưng đã nhận việc thì phải làm cho trót chứ.

"Vậy ta dám hỏi hai vị sư điệt thân ái, các cậu đến nhà thờ làm gì?

Chẳng lẽ đào giếng trong nhà thờ sao?" "Bọn đệ..." Thu Sinh và Văn Tài hai người không biết phải mở lời thế nào, cúi đầu không nói.

"Hai vị tiểu đạo trưởng đi tán gái tu nữ đó!!!" Nghe vậy, Thu Sinh và Văn Tài hai người cúi đầu im lặng, nhưng một cậu bé nhỏ dựa vào trưởng thôn Duyên Khê lại khẽ nói một câu, khiến Thu Sinh và Văn Tài hai người suýt chút nữa thì sợ đến ngã lăn ra đất.

Bởi vì các nữ tu trong nhà thờ khá xinh đẹp, nên họ đều đi thể hiện tình cảm, vì vậy không có mặt ở đó.

"Này, tu nữ trong nhà thờ trông xinh đẹp thật đấy, có thể khiến hai cậu bỏ bê cả công việc!

Đi, dẫn ta đến xem thử xem!" "Khụ khụ khụ!!!" Thu Sinh và Văn Tài hai người cố gắng ho khan.

"Để về rồi ta sẽ tính sổ, chuyện này ta cũng sẽ báo cho sư huynh biết, đến lúc đó đừng trách sư phụ đánh cho!" Chuyện đã đến nước này rồi, Trần Hạo có thể mắng một trận, nhưng có ích gì, điều quan trọng là phải nhanh chóng bắt được cương thi.

"Trưởng thôn, phiền ông phái người đến nhà thờ, thông báo có tây dương cương thi xuất hiện, con tây dương cương thi đó chắc chắn sẽ đến nhà thờ để ngủ, tuyệt đối đừng ở lại trong nhà thờ." "Ngoài ra, tất cả thi thể đã được đốt hết chưa?

Không được thiếu một cái nào, nếu không thì chúng cũng sẽ biến thành cương thi." "Tiêu Dao đạo trưởng cứ yên tâm, thi thể đều đã đốt hết rồi, không thiếu một cái nào, ta lập tức cho người đi đưa các nữ tu đó về, trước khi bắt được cương thi sẽ không cho họ quay lại!" Trưởng thôn Duyên Khê nghe Trần Hạo nói xong, liền vội vàng bày tỏ

thái độ.

Trần Hạo rất hài lòng với cách làm việc của trưởng thôn Duyên Khê, chỉ cần tây dương cương thi còn ở đây, nó nhất định sẽ đi đến nhà thờ để ngủ, cũng giống như cương thi An Lạc thích quay về quan tài để ngủ vậy.

"À đúng rồi, khi cương thi được đào lên không phải có thứ gì đó trấn áp sao, mang nó đến cho ta." "Ngoài ra, sai người làm cho ta mấy cây thập tự giá bạc, không cần quá lớn, nhưng nhất định phải làm bằng bạc, còn phải chuẩn bị một ít tỏi và nước tỏi, đạo pháp thông thường căn bản vô dụng đối với cương thi." "Có khó khăn gì sao?" Trần Hạo thấy trưởng thôn Duyên Khê vẻ mặt khó xử, cứ ngỡ ông ta không nỡ bỏ ra chút bạc để chế tác thập tự giá.

Tiền và mạng cái nào quan trọng hơn mà không phân biệt được, tây dương cương thi chỉ cần một ngày chưa bị trừ khử, nó nhất định sẽ đuổi theo cắn người trong thôn Duyên Khê.

Dù sao thì xung quanh có người, chỉ cần người trong thôn Duyên Khê chưa bị cắn hết, con tây dương cương thi đó chắc chắn sẽ không bỏ gần tìm xa đến nơi khác cắn người.

"Không có, không có!!!" Thấy Trần Hạo mặt lộ vẻ không vui, trưởng thôn Duyên Khê đâu dám nói nhiều, vội vàng lấy ra một cái túi lớn, bên trong đựng mấy mảnh vỡ thập tự giá, và một viên hồng ngọc sáng chói.

Thấy viên hồng ngọc đó, Trần Hạo liền hiểu tại sao trưởng thôn Duyên Khê lại khó xử.

Trần Hạo khóe miệng hơi nhếch lên, nở một nụ cười cổ quái: "Trưởng thôn, thứ này đáng giá không ít tiền đó, nhưng ông chắc chắn muốn không?" "Không có chuyện đó, Tiêu Dao đạo trưởng ngài đa tâm rồi!" Trưởng thôn Duyên Khê bày tỏ vẻ lúng túng, vội vàng xua

tay.

“Không có thì tốt!

Thứ này tuy đáng tiền, nhưng là lấy từ trên người cương thi xuống, con cương thi đó đã chôn cất lâu rồi, sớm đã nhiễm thi khí, ai đeo vào thì người đó xui xẻo!

Nếu không tin, có thể mang đi thử xem.” Thứ dùng để trấn áp cương thi, tưởng thật dễ lấy vậy à, đúng là không muốn sống nữa rồi!!!

“Còn viên bảo thạch này, ta mang đi trước, ai muốn thì đừng ngại, cứ nói thẳng ra, ngoài ra, trưởng đội bảo an của thôn nên đổi người đi.” “Bảo an là bảo vệ một phương bình an, trưởng đội bảo an hiện tại sớm muộn gì cũng sẽ hại chết cả thôn!” Nghe Trần Hạo nói xong, ai còn dám muốn viên hồng ngọc đó, tiền tuy quan trọng, nhưng so với tính mạng thì mạng sống quan trọng hơn nhiều.

Từng người đều bày tỏ không có ý kiến, Trần Hạo cứ việc mang đi, còn về phần đội trưởng đội bảo an, khi vì tư lợi mà thả tây dương cương thi ra, chức vị của hắn đã đi đến hồi kết rồi.

Nước tỏi và thập tự giá đều đang được làm gấp, khi làm xong sẽ được đưa đến bên ngoài nhà thờ, còn Trần Hạo thì dẫn theo Thu Sinh và Văn Tài vác một số đồ vật lên núi.

Đến chỗ đào ra cương thi, Trần Hạo kiểm tra rồi nói: “Thi khí nặng quá, cần phải thanh trừ thi khí, đổ nước gạo đã mang theo xuống đó, rồi lấp lại đi.” “Nếu không thì thi khí sẽ ô nhiễm nguồn nước mới, còn đáng sợ hơn cả ô nhiễm dơi, nghiêm trọng hơn một chút có thể dẫn đến việc cả thôn đều biến thành cương thi.” “Phốc phốc” Khi sắp lấp xong, trong hố bỗng bốc lên một trận khói đen, dưới đất cũng truyền đến một tiếng nổ.

“Đi thôi, đừng nhìn nữa, ta đi nhà thờ trước, sau khi xử lý xong mọi chuyện, dân làng Duyên Khê sẽ không để ta chịu thiệt đâu!” Nhà thờ nằm trên đỉnh núi, xung quanh không có người ở, cộng thêm khắp nơi đều là rừng núi hoang vu, không có điện, sau khi các nữ tu bên trong bị đưa đi, cả nhà thờ trở nên yên tĩnh lạ thường, hiển thị cực kỳ âm u đáng sợ.

“Hang dơi nằm trong mật thất dưới cầu thang.” Trần Hạo bước vào nhà thờ sau khi kiểm tra một lượt thì nói.

Lúc này Trần Hạo cũng có chút không hiểu, tại sao tất cả các nhà thờ đều có một số mật thất, rồi tây dương cương thi lại luôn thích ở trong đó ngủ, cứ như thể đó là nhà được xây đặc biệt cho tây dương cương thi vậy.

“Suỵt!!!” Trên đỉnh mật thất, toàn bộ đều là dơi treo lủng lẳng dày đặc, những thứ quỷ quái này đều là tay chân của tây dương cương thi, việc người trong thôn hôm qua đào sai chỗ, rất có thể là do những thứ quỷ quái này gây ra.

Trần Hạo ra hiệu cho Thu Sinh và Văn Tài hai người phía sau, chỉ chỉ lên đầu, hai người nhìn xong liền trợn mắt há hốc mồm, nếu không phải có Trần Hạo nhắc nhở trước, chắc chắn đã hét lên rồi.

Quả nhiên trong nhà thờ thật sự có hang dơi!!!

“Bảo người đi thu thập củi, dẫn dơi ra rồi đốt hết!” Khác với trong phim, tây dương cương thi lúc này không ở trong nhà thờ, không biết đã chạy đi góc nào rồi.

Dù sao thì tây dương cương thi chắc chắn sẽ quay về nhà thờ, trước tiên cứ đốt hang dơi này đi, mấy thứ này dày đặc trông thật sự khiến người ta khó chịu.

Mang theo thịt tươi, một tấm lưới lớn, dầu đốt, một ngọn đuốc,

trực tiếp thiêu rụi toàn bộ dơi trong nhà thờ sạch sẽ, ngay cả mật thất cũng không cần đi vào mà đã giải quyết xong. (Vì có thịt tươi nên dơi đều sẽ bay đến cắn vào thịt.) "Về thôn thôi, tối đến rồi tính.

Văn Tài về trước đi, Thu Sinh ở lại giúp ta, nghĩa trang không thể không có người." Tỏi, nước tỏi và thập tự giá đều đã chuẩn bị xong, đặt ở đằng xa, chỉ chờ tối đến khi tây dương cương thi quay về là có thể cho nó một bữa tắm tỏi thật đã.

Trần Hạo nhớ rằng con tây dương cương thi này trong phim tuy không giống con tây dương cương thi ở trấn Tửu Tuyền là sự kết hợp Đông Tây.

Nhưng con tây dương cương thi này lại hung hãn hơn con ở trấn Tửu Tuyền nhiều, có lẽ là do thời gian tồn tại đã lâu.

Trong phim, con tây dương cương thi này cũng không bị giết hoàn toàn, cuối cùng chỉ rơi xuống vũng bùn lầy rồi chìm xuống.

Không biết lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, như vậy cũng phải để Cửu Thúc đủ kiểu hành hạ mới làm được đến mức đó.

"Sư phụ!" Văn Tài vừa rời đi không lâu, Cửu Thúc đã vội vã mang đồ đạc đến, Thu Sinh thấy Cửu Thúc thì cũng vui mừng kêu lên.

Cửu Thúc nói với Thu Sinh: "Xem hai đứa làm việc tốt chưa kìa, nếu không có Sư đệ ở đây, chuyện này làm sao mà kết thúc được?" Cửu Thúc chỉ huấn Thu Sinh vài câu, ở bên ngoài còn phải giữ thể diện cho đệ tử, nếu ở nhà thì không tránh khỏi một trận roi mây đầy "tình thương".

Trước đó Cửu Thúc ra ngoài thăm bạn, vừa về nhà thấy Văn Tài tâm trạng bất an, hỏi thăm mới biết thôn Duyên Khê xảy ra chuyện, bèn mang đồ đến giúp đỡ.

May mắn là Trần Hạo có ở nghĩa trang, nếu không thì hai người

Thu Sinh và Văn Tài ở đó không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Chương 1016

Tối đến, Cửu Thúc, Trần Hạo, Thu Sinh ba người liền lặng lẽ rời thôn, lên đỉnh núi, canh gác bên ngoài nhà thờ chờ tây dương cương thi.

Nhưng điều khiến Trần Hạo kinh ngạc là cả một đêm đều không có động tĩnh gì, tây dương cương thi lại không quay về nhà thờ.

Ba người đành phải quay về.

"Sư phụ, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể chờ đợi mà không thể dùng đạo thuật như đèn Khổng Minh để tìm cương thi sao?" Cửu Thúc giơ tay không nói gì, Trần Hạo đi trước một bước xòe lòng bàn tay ra với Thu Sinh, Thu Sinh nhìn xong thì ngây người: "Sư thúc, làm gì vậy?" "Đưa tiền đây chứ!" Trần Hạo bực bội nói: "Loại pháp thuật tìm người như vậy đều cần vật phẩm hỗ trợ, phí chế tạo những vật phẩm này không phải là rẻ sao?" Cái thập tự giá trên người cương thi đó, tuy có thể dùng để tìm tung tích tây dương cương thi, nhưng lời nói của Trần Hạo đã giáng một đòn mạnh vào Thu Sinh, chi phí chế tạo những vật phẩm đó thật sự đáng sợ.

Thấy Thu Sinh ngây người, Cửu Thúc cười cười không nói gì, mặc kệ hai người họ trêu đùa, dù sao cũng là nói đùa thôi.

Khi thật sự cần dùng đến, Trần Hạo chắc chắn sẽ không tiếc gì, đòi tiền chỉ là để trêu chọc Thu Sinh mà thôi.

Tối ngày thứ hai, Trần Hạo, Cửu Thúc và Thu Sinh ba người tiếp tục lên đỉnh núi, tiếp tục chờ đợi cương thi xuất hiện quanh nhà thờ.

Nhưng thời gian cứ từng chút một trôi đi, bóng dáng cương thi vẫn không xuất hiện.

Thấy đồng hồ đã gần bốn giờ sáng, trời sắp sáng rồi, mà cương thi vẫn không thấy đâu.

Lúc này không chỉ Thu Sinh, ngay cả Cửu Thúc cũng có chút sốt ruột không ngồi yên được, cũng không thể cứ mãi canh ở đây chờ cương thi quay về, có khác gì canh trộm đâu.

Điều quan trọng hơn là phòng cái tên trộm hại người này, đợi đến ngày nào đó họ rời đi, tây dương cương thi không chừng sẽ chạy vào thôn cắn người hút máu.

"Thôi được rồi, sau khi trời sáng ta sẽ về, chuẩn bị đồ nghề." Cửu Thúc quyết định dùng đạo thuật để tìm cương thi.

Đột nhiên, Trần Hạo vỗ vai Cửu Thúc: "Sư huynh, không cần đâu, Thu Sinh đã chuẩn bị sẵn nước tỏi và thập tự giá rồi." Trần Hạo chỉ vào bóng đen đang từ từ tiến gần nhà thờ trên bầu trời, bảo Thu Sinh chuẩn bị sẵn sàng, ba người nấp ở cửa cầu thang phía trên mật thất, cương thi sẽ từ dưới đi vào mật thất.

Đến lúc đó, trực tiếp dùng nước tỏi mời nó tắm, thập tự giá đóng lên, tiễn nó đi gặp Gia Tô.

Trần Hạo, Cửu Thúc và Thu Sinh ba người đều im lặng, tây dương cương thi từ từ đi về phía mật thất, bên trong mật thất có quan tài, ánh sáng u ám, không cần lo lắng bị ánh mặt trời chiếu rọi, chính là chỗ ngủ tốt.

"Ra tay!!!" Cửu Thúc hét lớn một tiếng, hắt nước tỏi trong thùng lên, tây dương cương thi nghe tiếng Cửu Thúc hét lớn, theo bản năng dừng bước, tuy nhiên đã bị nước tỏi hắt vào mặt.

"A!!!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên từ trong nhà thờ, lan xa trong đêm tĩnh mịch.

Tây dương cương thi bị nước tỏi hắt vào người, cứ như bị người

ta hắt một thùng axit sunfuric vậy, cơ thể bắt đầu thối rữa điên cuồng, cảm giác đau đớn khiến nó kêu gào thảm thiết không ngừng.

"Lên!" Trần Hạo trực tiếp nhảy xuống từ cửa cầu thang, tung một cước đá vào tây dương cương thi, lực mạnh mẽ khiến nó đập vào tường, phát ra một tiếng động trầm đục.

Mượn lực quán tính từ trên cao xuống, Trần Hạo đâm thập tự giá bạc trong tay vào vị trí trái tim của tây dương cương thi.

Thập tự giá bạc trực tiếp xuyên thủng trái tim của tây dương cương thi, ghim nó vào bức tường.

Thập tự giá bạc nguyên chất đâm vào trái tim gây sát thương lớn cho tây dương cương thi, khiến nó tiếp tục kêu gào thảm thiết, nối tiếp hoàn hảo tiếng kêu thảm thiết sau khi bị nước tỏi hắt vào.

Vật làm bằng bạc và thập tự giá, cả hai thứ này riêng lẻ đều có thể khắc chế sự tồn tại của tây dương cương thi, huống chi là một cây thập tự giá bạc, sự kết hợp kép đã đâm xuyên trái tim nó.

Tây dương cương thi dù có hung dữ đến mấy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị đóng đinh vào tường mà rên rỉ, đôi tay thối rữa của nó cũng nắm chặt thập tự giá muốn rút ra, nhưng thực sự vô ích, hoàn toàn không có cách nào rút nó ra được.

Thập tự giá đâm xuyên trái tim, dù tạm thời chưa chết cũng sẽ kêu gào thảm thiết không ngừng, cái chết chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi, theo thời gian dần trôi đi, tiếng kêu thảm thiết của tây dương cương thi cũng từ từ dừng lại. [Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã tiêu diệt thành công một con tây dương cương thi, nhận được 1000 điểm thưởng.] Ba người Trần Hạo sau khi nhận tiền thù lao cũng ngay trong đêm chạy về nghĩa trang, năm trăm đồng bạc lớn tuy không nhiều, nhưng cũng không tệ.

Lúc này trời đã hơi sáng, Văn Tài cũng đã dậy làm bữa sáng, Trần Hạo chuẩn bị ăn xong sẽ về phòng nghỉ ngơi, tiện thể có thể cùng Cửu Thúc thảo luận chuyện thi ma.

Cửu Thúc ngồi trên ghế hút thuốc: "Thi ma không phải cương thi vương, sẽ không chủ động chạy ra ngoài hại người, nếu không có người đi trừ khử, sau một thời gian dài, nó cũng sẽ tự nhiên chìm vào giấc ngủ sâu, chờ đợi thời cơ tỉnh dậy tiếp theo." Ăn cơm, ngủ nghỉ.

Ba ngày thời gian trôi qua chớp mắt, Thiên Hạc đạo trưởng cũng đúng hẹn đến nghĩa trang, sau khi biết Trần Hạo nguyện ý đi, Thiên Hạc đạo trưởng cũng vô cùng vui mừng, ngoài Trần Hạo ra, ông ta không biết có thể tìm ai đi đối phó với con thi ma đó.

Ngày hôm sau, Trần Hạo mang theo những thứ cần dùng cùng Thiên Hạc đạo trưởng hai người rời nghĩa trang, đi về phía Bắc, chuẩn bị tiêu diệt con Thiên niên thi ma đó.

Với thực lực như vậy có thể đụng độ những tồn tại như thế, Trần Hạo cứ nghĩ thế giới này nhiều nhất là đụng độ một số cương thi, quỷ quái thông thường thôi.

Nhưng từ sau chuyện ở trấn Đằng Đằng, Trần Hạo đã nổi danh, với sức một mình thành công tiêu diệt được sự tồn tại của cương thi vương, trong toàn bộ giới tu đạo cũng có thể chiếm một vị trí rồi.

Vì vậy cũng có người bắt đầu mời anh giúp đối phó với một số quỷ quái, cương thi có thực lực mạnh mẽ, thậm chí có cả những thứ chưa từng nghe đến cũng xuất hiện.

"Con cương thi vương trước đó chết thật uất ức, vừa mới thăng cấp bị thả ra, lại đụng phải ta, chết thảm hại." "Con cương thi vương đó là một cao thủ thả độc, may mà cơ thể nó không cường tráng, nếu không thì lần đó ta có lẽ đã toàn quân bị diệt rồi." Hiện tại Trần Hạo đối với cương thi vương vẫn còn cảm thấy lo lắng, nếu con cương thi

vương đó có độ cứng cơ thể cao hơn một chút, hoặc khả năng thả độc mạnh hơn một chút, Trần Hạo và những người khác có khả năng đã chết ở trấn Đằng Đằng rồi.

Khuyết điểm giao thông bất tiện lúc này đã bộc lộ ra, Trần Hạo và Thiên Hạc đạo trưởng cả hai đều không phải người bình thường, một ngày có thể đi xa, nhưng cũng đã tốn mất một tháng thời gian mới đến được nơi cần đến.

"Ta nghỉ ngơi một ngày đã, ngày mai ta sẽ đi thu thập dược liệu rồi ra tay." "Có ai khác biết tin tức này không?" Đừng để cuối cùng hai người làm không công, sau khi tốn tâm tốn sức đánh xong boss, đồ tốt lại bị người khác cướp mất, đối với vấn đề này, Trần Hạo bày tỏ rất quan tâm.

"Không có, trước đây có không ít người muốn nhúng tay vào, nhưng đều phải chịu tổn thất thảm trọng, tất cả đều thất thểu bỏ đi rồi, cứ yên tâm đi." Thiên Hạc đạo trưởng khẳng định trả lời.

Không có thì tốt!!!

Sau khi ăn xong, Trần Hạo về phòng nghỉ ngơi, một tháng đường dài khiến Trần Hạo mệt mỏi rã rời: "Sư huynh, cố lên nhé, mấy chục con vật sống không dễ mua đâu." Sự thật chứng minh, một ngày thời gian căn bản không đủ để mua đủ số lượng vật sống!!!

Chỉ riêng việc mua vật sống, Thiên Hạc đạo trưởng đã tốn mấy ngày thời gian, suýt chút nữa thì chạy đứt cả hai chân, vì con Thiên niên thi ma đó.

Trong phạm vi vài chục dặm xung quanh, vật sống, trừ con người ra, cơ bản đều gần như tuyệt chủng rồi, đều là do một số đạo sĩ thi nhau mua với số lượng hàng trăm, hàng ngàn con.

"Sư đệ, mọi thứ đã chuẩn bị tề chỉnh rồi, ta ra tay đây!!!" Các con

vật đều được vận chuyển đến nơi Trần Hạo nghỉ ngơi, sau đó do Trần Hạo và Thiên Hạc đạo trưởng hai người đẩy xe kéo, vận chuyển ra ngoài để câu dẫn Thiên niên thi ma.

Càng đến gần mục tiêu, các con vật trên xe cũng dần dần bắt đầu cảm thấy bất an.

Từng con đều kêu không ngừng, muốn bỏ chạy, trực giác của động vật đều rất linh nghiệm, huống chi là loài rắn tinh khôn trong số đó.

Hàng trăm con vật trên xe kéo đều không thích nơi này, cũng đều cảm thấy nguy hiểm.

Trần Hạo và Thiên Hạc đạo trưởng hai người đi mãi đến một vách đá mới dừng lại.

"Thiên niên thi ma ở phía dưới, bên dưới đều là chướng khí với những khí tức bất tường, Thiên niên thi ma một ngày không bị trừ, chướng khí bên dưới một ngày không biến mất." "Truyền thuyết kể rằng, ở đây từng xảy ra dịch bệnh, số người chết không đếm xuể, thi thể còn bị trực tiếp ném từ trên vách đá xuống, cuối cùng mới dẫn đến việc con thi ma này ra đời." "Không lâu trước đây bị một số tu đạo giả phát hiện, mọi người đều muốn trừ khử nó, lấy đi bảo vật, nhưng kết quả vì con thi ma đó thực lực quá mạnh, dẫn đến thương vong một mảng." Nhìn hẻm núi dưới vách đá, Thiên Hạc đạo trưởng cũng thở dài kể ra những chuyện mình biết.

Đều là do tham lam mà rước họa vào thân, đều muốn lấy bảo bối của thi ma, nhưng kết quả bảo bối chẳng lấy được lại còn mất mạng.

"Sư đệ, chuyện dưới đó phải trông cậy vào cậu rồi, ta không dám đụng vào cái tên quỷ này đâu, một chút sơ sẩy là có thể lấy mạng của sư huynh đây." "Tôi sẽ cố hết sức, sư huynh, nếu tình hình có gì bất ổn, tôi sẽ rút lui ngay lập tức, đồ vật tuy tốt, nhưng nguy hiểm cũng

nghiêm trọng, tôi phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất." Trần Hạo cũng muốn lấy bảo bối từ trên người Thiên niên thi ma, nhưng đối với một tồn tại như vậy, tu vi hiện tại của Trần Hạo cũng không dám chắc có thể trăm phần trăm giải quyết được đối phương.

Chương 1017

Thiên Hạc đạo trưởng khẽ mỉm cười: "Đó là điều đương nhiên, trước tiên nghỉ ngơi đã rồi chúng ta bắt đầu, lát nữa ta cũng không giúp được gì nhiều, đều phải trông cậy vào cậu, Sư đệ, nhớ kỹ an toàn là trên hết." Trần Hạo gật đầu, ngồi xuống bên cạnh vách đá, nhìn vách đá mờ mịt sương mù.

Đừng thấy dưới vách đá mờ mịt sương mù, nhưng đó không phải sương mù mà là chướng khí, chướng khí có độc, người bình thường hít phải một chút cũng sẽ bị bệnh nặng.

Trừ phi có thể trừ khử Thiên niên thi ma ẩn nấp bên trong, nếu không thì chướng khí dưới đó căn bản sẽ không biến mất, ngược lại sẽ theo thời gian trôi đi mà từ từ tích tụ càng nhiều.

Điểm khác biệt giữa thi ma và cương thi là, thi ma trong tình huống bình thường đều đang ngủ say, khi tỉnh dậy cũng sẽ không rời quá xa nơi sinh ra, cứ như thể có một sợi dây trói buộc vậy.

Chỉ thấy Thiên Hạc đạo trưởng dùng dây thừng trói chặt tất cả vật sống đã mua, lấy vách đá làm điểm tựa, từng con từng con một đặt sẵn, cứ như một sợi dây câu dài đang câu cá trong sông vậy, chỉ là lần này câu một con Thiên niên thi ma.

"Bắt đầu thôi!" Thiên Hạc đạo trưởng nhìn Trần Hạo một cái, bảo anh chuẩn bị chiến đấu, sau đó dắt hai con trâu, dùng kiếm khẽ rạch một vết thương trên chân chúng.

Sau đó, sau khi Trần Hạo khẽ gật đầu, Thiên Hạc đạo trưởng liền dồn hai con trâu từ trên vách đá xuống.

Chướng khí thật sự nồng đặc một cách bất thường, ngay cả Trần Hạo có ngưng tụ linh lực vào mắt cũng không có cách nào nhìn xuyên

qua lớp chướng khí nồng đặc đó.

Hai con trâu rơi xuống dưới vách đá, cũng không chịu bất kỳ thương tổn nào, tuy nhiên vẫn kêu gào nhưng không hề có tình huống bỏ chạy, cứ như thể có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm, đứng trên mặt đất hai chân đều run không ngừng.

Dưới vách đá, thung lũng yên tĩnh.

"Oành!!!" Đột nhiên một cánh tay khổng lồ từ dưới đất thung lũng vươn lên, một tay tóm lấy một con trâu, theo sự xuất hiện của cánh tay, một sinh vật khổng lồ từ từ bò lên từ dưới đất.

Ngửi thấy mùi vật sống, Thiên niên thi ma đang ngủ say dưới đó đã xuất thế, chiều cao mấy mét, trông như một bức tường, con trâu bị nó tóm lấy cứ như một món đồ chơi hơi lớn một chút, không có chút sức phản kháng nào.

"Ụm bò...

Ụm bò..." Hai con trâu bị nó trực tiếp nhét bừa vào miệng, bắt đầu nhai ngấu nghiến từng miếng từng miếng, cứ như đang ăn sơn hào hải vị vậy, máu tươi nội tạng bắn tung tóe, mép miệng đầy răng nhọn của Thiên niên thi ma cũng chậm rãi chảy xuống máu tươi.

"Gầm!!!" Cứ như cảm ứng được trên vách đá có món ngon mà mình thích, Thiên niên thi ma ngẩng đầu lên trời phát ra một tiếng gầm.

Sau đó, toàn bộ cơ thể nó không nhất định có thể ôm được, chân hơi khuỵu xuống, sau đó cả mặt đất cứ như theo lực phát ra của Thiên niên thi ma mà lún xuống mấy ly.

Thiên niên thi ma cao mấy mét liền nhảy vọt lên, cánh tay thô tráng túm lấy những tảng đá nhô ra trên vách đá, mấy lần nhảy vọt đã lên đến đỉnh vách đá.

“Rít!” Tuy đã đọc một số sách và giới thiệu, nhưng khi Trần Hạo thật sự tận mắt thấy Thiên niên thi ma, anh không nhịn được hít vào một ngụm khí lạnh, mẹ kiếp, đây chẳng phải là phiên bản Hulk của cương thi sao!!!

“Rầm!” Khoảnh khắc Thiên niên thi ma tiếp đất, trên vách đá xuất hiện một cái hố lớn, Thiên niên thi ma vững vàng đáp xuống trên vách đá.

Đôi mắt xám trắng của nó nhìn chằm chằm vào những con vật bị trói, hoàn toàn không có ý định để ý đến Trần Hạo và Thiên Hạc đạo trưởng, coi như không có gì.

Tên này thực ra cũng là một loại tà vật thân thiện nhất với loài người rồi, chỉ cần không chủ động chọc ghẹo, trong mắt nó căn bản sẽ không có con người.

Đương nhiên đó chỉ là bề ngoài, khi có vật sống, sự chú ý của Thiên niên thi ma sẽ không đặt lên con người ở nơi nó ngủ say.

Khi ngủ say sẽ không để ý, nhưng khi tỉnh dậy mà không có vật sống, nó cũng không ngại nuốt chửng.

“Lóc chóc.” Tiếng nhai ngấu nghiến khiến người ta sởn gai ốc không ngừng vang lên, toàn thân và trên mặt Thiên niên thi ma đều dính đầy máu tươi và nội tạng.

Tên này hoàn toàn không hề hay biết, tiếp tục nhét từng con gà, vịt, trâu bò và các vật sống khác vào miệng nhai ngấu nghiến, cảnh tượng trông thật tàn bạo.

“Chưởng Tâm Lôi!!!” Nhìn Thiên niên thi ma từng bước từng bước đi về phía địa điểm đã định, Trần Hạo giơ tay tung ra một đạo Chưởng Tâm Lôi, đánh vào lưng thi ma, khiến Thiên niên thi ma cũng run lên bần bật, di chuyển về phía trước mấy bước rồi mới từ từ ổn

định thân hình.

"Oành!!!" Chưởng Tâm Lôi nổ tung, làm toàn bộ lưng Thiên niên thi ma bị nổ ra một cái lỗ nhỏ, bên trong chảy ra máu đen xanh, khả năng phòng ngự này...

Thật sự là phiên bản Hulk tăng cường mà!

"Gầm." Thiên niên thi ma đang đắm chìm trong mỹ thực không thể dứt ra, tâm trạng vui vẻ, dừng bước, ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hạo.

Cái tên nhân loại đáng ghét này, ta không chủ động gây phiền phức, ngươi lại dám ngăn cản ta hưởng thụ mỹ thực, không thể nhịn được!

Sau đó không báo trước, nó cúi người gầm lên giận dữ về phía Trần Hạo, cái miệng đầy răng nhọn mở to, thịt vụn và nội tạng trong miệng bắn ra tứ tung theo tiếng gầm lớn.

"Kêu la cái gì!

Kêu to thì ghê gớm lắm à?

Xem Chưởng Tâm Lôi của đạo gia đây!!!" Trần Hạo đứng dậy từ tảng đá, chuẩn bị sẵn sàng né tránh bất cứ lúc nào.

"Oành!!!" Chưởng Tâm Lôi nổ tung trong miệng Thiên niên thi ma, làm miệng nó nổ ra một cái lỗ lớn.

"U ô..." Thiên niên thi ma dứt khoát ngậm miệng lại, phát ra một tiếng rên rỉ, tuy rằng lực phòng ngự của cơ thể nó rất mạnh.

Nhưng chỉ là bên ngoài cơ thể, lực phòng ngự bên trong cơ thể lại không như vậy, dù cơ thể có mạnh đến đâu, một khi trái tim bên trong bị phá hủy, cũng vẫn phải "GG".

"Nghiệt súc, chịu chết đi!!!" Thiên Hạc đạo trưởng thấy vậy,

nhanh chóng chạy lên, lấy ra một xấp phù chú, dán toàn bộ lên lưng Thiên niên thi ma.

Sau đó trên lưng Thiên niên thi ma bốc lên từng trận khói đen, thi ma đau đớn kêu gào lớn, cánh tay thô hơn cả đùi vung về phía Thiên Hạc đạo trưởng.

"Oành!!!" Thiên Hạc đạo trưởng nhanh chóng tránh ra, chỗ ông ta vừa đứng xuất hiện một cái hố lớn, cứ như bị bom nổ vậy, cực kỳ đáng sợ.

Sau khi Thiên Hạc đạo trưởng thành công thu hút sự chú ý của Thiên niên thi ma, Trần Hạo rút Thái A Kiếm ra, truyền linh lực vào.

Trong nháy mắt, Thái A Kiếm biến thành màu tím, trên kiếm có từng tia hồ quang điện lóe lên xung quanh.

Ngay lập tức, anh giơ Thái A Kiếm chém vào bắp chân của Thiên niên thi ma.

"Xèo xèo!" Chỗ Thiên niên thi ma bị Thái A Kiếm chém xuất hiện một vết thương, nhưng vết thương đó cứ như bị dao cùn cắt ra vậy, căn bản không phát huy được tác dụng quá lớn đối với Thiên niên thi ma.

"Gầm!!!" Thiên niên thi ma bị chọc giận, giơ nắm đấm lớn hơn cả bao cát đấm về phía Trần Hạo một quyền.

Trần Hạo đã sớm liệu sẽ xảy ra tình huống như vậy, thân hình khẽ xoay người ra phía sau thi ma, mấy tấm phù chú liền dán lên.

Thiên niên thi ma thân cao thể tráng, sức lực vô cùng lớn, cường độ cơ thể đáng sợ, nhưng cũng có khuyết điểm chí mạng, không có thi độc mạnh mẽ, tốc độ cũng không nhanh, cũng không có thần trí, lực phòng ngự bên trong cơ thể cũng không mạnh.

Nhưng tốc độ không nhanh này phải xem là so với ai, nếu đổi

thành Thiên Hạc đạo trưởng thì có lẽ căn bản không dám làm vậy.

Dù sao thì thể chất của Thiên Hạc đạo trưởng có lẽ không thể sánh bằng Trần Hạo, tốc độ tự nhiên cũng chậm hơn một đoạn lớn, nếu muốn tiếp cận Thiên niên thi ma giống Trần Hạo, rất có khả năng sẽ bị một quyền đánh chết.

"Ngao!" Theo phù chú được thúc đẩy, Thiên niên thi ma đau đớn không màng đến Trần Hạo, giơ tay ra sức chà xát lên lưng, muốn gỡ bỏ phù chú đang cháy, cũng không quan tâm phù chú có làm cháy lòng bàn tay mình hay không.

Chương 1018

Trên đường đi, Trần Hạo cũng hỏi Thiên Hạc đạo trưởng, nếu Thiên niên thi ma và cương thi vương xuất hiện ở trấn Đằng Đằng đánh nhau thì ai sẽ thắng.

"Thi độc của cương thi vương đối với Thiên niên thi ma không có chút tác dụng nào, sẽ trực tiếp bị Thiên niên thi ma xé nát thành từng mảnh." Thiên Hạc đạo trưởng trả lời Trần Hạo.

"Sư đệ, phá hủy mắt nó đi, thứ này tuy hung dữ, nhưng cũng ngu ngốc, sẽ không bỏ chạy!

Nó chỉ biết tử chiến thôi!!!" Thiên Hạc đạo trưởng hét lớn một tiếng với Trần Hạo, vì Trần Hạo liên tục tấn công, Thiên niên thi ma đã rơi vào trạng thái bạo nộ, trong tình huống như vậy Thiên Hạc đạo trưởng căn bản không dám tiếp cận.

Thiên niên thi ma sẽ không quản đau đớn mà cứ đánh tới tấp, đánh trúng nó thì không có chuyện gì, nhưng nếu bị nó vỗ trúng, có thể sẽ mất mạng, nên Thiên Hạc đạo trưởng mới nói vậy.

Trần Hạo không chút do dự, cầm Thái A Kiếm đâm vào mắt Thiên niên thi ma.

"Ngao!!!" Cảm nhận được nguy hiểm, Thiên niên thi ma giơ bàn tay to như quạt nan vỗ về phía Trần Hạo.

Điều đó khiến Trần Hạo dù chưa chạm vào mắt Thiên niên thi ma cũng không thể không bỏ cuộc, anh đạp một cước vào ngực thi ma, mượn lực phản lực để tránh đi.

"Cẩn thận!" Thiên Hạc đạo trưởng hét lớn một tiếng, trái tim cũng treo lên cổ họng, Trần Hạo vừa mới tránh ra, Thiên niên thi ma đã

đứng trước mặt Trần Hạo, hai cánh tay khổng lồ vồ về phía Trần Hạo.

Có lẽ thi ma tốc độ không nhanh, nhưng nó cứ như một người máy vĩnh viễn không biết mệt vậy, sẽ không e ngại thương tổn, trực tiếp tấn công một cách vô cớ, hoặc là chết, hoặc là diệt vong.

Còn Trần Hạo khi tấn công thì cần phải lo lắng đến chấn động, lực phản lực và các yếu tố bên ngoài khác, cần phải chú ý đến việc xoay người.

Nếu không một chút bất cẩn sẽ bị thương, thể chất của Trần Hạo tuy có gấp mấy lần người thường, nhưng căn bản cũng không có cách nào so sánh ngang bằng với Thiên niên thi ma.

Tiếng gió nhẹ thổi, cánh tay Thiên niên thi ma gần như lướt qua cơ thể Trần Hạo mà vồ xuống, chỉ cần Trần Hạo có một chút chậm trễ, dù chỉ một giây, đầu anh sẽ nổ tung như đất đá vậy.

Giết chết tất cả những kẻ gây thương tổn, đó là tín niệm của Thiên niên thi ma, tấn công hết đợt này đến đợt khác, thà tự tổn tám trăm, cũng phải thương địch một ngàn, phương thức tấn công mạnh mẽ khiến Trần Hạo cảm thấy sởn gai ốc, phần lớn những người gây phiền phức cho Thiên niên thi ma đều đã chết rồi.

"Xèo xèo xèo!" Ném xuống mấy tấm phù chú dán lên cánh tay Thiên niên thi ma, Trần Hạo nhanh chóng lùi lại, lưng anh cảm thấy ớn lạnh một trận.

Thiên niên thi ma tuy không có thi độc khủng khiếp như cương thi vương, cũng không có tốc độ điên cuồng như một số yêu vương, thậm chí ngay cả thần trí cũng không có, nhưng tên này da dày thịt béo.

Phương thức tấn công thà chịu thương tổn cũng phải tung ra một

quyền khiến Trần Hạo cảm thấy sởn gai ốc, một chút bất cẩn là có thể chết rồi, nhưng đánh nửa ngày mà nó cứ như không có chuyện gì.

Thứ này cứ như boss trong game vậy, đánh nửa ngày mới rớt được một chút máu.

"Ngao!" Dưới tác dụng của mấy tấm phù chú, Thiên niên thi ma tuy hơi dừng lại, nhưng sau đó gào thét, sải bước lớn đi về phía Trần Hạo.

Chỉ cần Trần Hạo hơi lại gần một chút, nó sẽ lập tức tấn công, hiển nhiên con Thiên niên thi ma này đã hận Trần Hạo thấu xương.

Toàn thân lớp da thịt đã thối rữa một tầng, đều là do Trần Hạo ban cho, không biết phải ăn bao nhiêu vật sống, ngủ say bao lâu mới có thể hồi phục.

Lúc này nó đã tiến vào trạng thái cuồng bạo, cố chịu đựng đau đớn trên người, ánh mắt kiên quyết, thề phải giết chết Trần Hạo.

Da dày thịt béo thì sao chứ, da thịt đã thối rữa một tầng rồi, xem ngươi còn kiêu ngạo được không!!!

"Chưởng Tâm Lôi!!!" Giơ tay, Trần Hạo trực tiếp dùng Chưởng Tâm Lôi chào hỏi Thiên niên thi ma, đánh vào bắp chân của nó.

"Oành!!!" Miếng thịt trên chân Thiên niên thi ma trực tiếp bị Chưởng Tâm Lôi nổ bay một khối, khiến nó hơi khựng lại, rồi gầm lên giận dữ với Trần Hạo, tiếp tục lao về phía anh.

"Sư huynh, phế một cái chân của nó!" Trần Hạo cần dùng Chưởng Tâm Lôi để quấy nhiễu Thiên niên thi ma, không thể lại gần nó, nếu không Thiên niên thi ma sẽ trực tiếp chịu đựng sát thương mà tấn công.

Trần Hạo cũng không tiến lên để thu hút sự chú ý của Thi ma ngàn năm.

Nhưng cậu phát hiện căn bản không có tác dụng, chỉ cần lại gần Thi ma ngàn năm, nó sẽ lập tức dừng lại bất chấp tất cả để tấn công cậu.

Quá nguy hiểm, Trần Hạo không dám mạo hiểm.

Hạ gục con Thi ma ngàn năm này, tốt nhất là giải quyết trận chiến mà không bị thương.

Chỉ cần bị nó "khẽ" chạm vào, cơ bản là có thể chuẩn bị hậu sự rồi.

Với cái thân thể to lớn và sức mạnh như vậy, cùng với hành vi đi trên dây thép trên vách núi hiểm trở đầy nguy hiểm, Trần Hạo bày tỏ: "Tôi còn chưa sống đủ, không muốn làm vậy." "Được!" Thiên Hạc đạo trưởng gật đầu, một bó bùa chú như không cần tiền, tất cả đều được nắm chặt.

Sau đó, ông học theo Trần Hạo nhanh chóng tiếp cận Thi ma ngàn năm, lăn một vòng dán bùa chú lên chân nó, khiến mí mắt Trần Hạo giật giật.

"Sư huynh của tôi ơi, tôi tiếp cận Thi ma ngàn năm là vì cường độ thân thể của tôi theo kịp, lại có tốc độ nhanh mới dám làm vậy.

Sao ông lại phải học theo tôi chứ?

May mà Thi ma ngàn năm căn bản không để ý, nếu không thì..." "Xì xì!" Một lượng lớn bùa chú dán lên người Thi ma.

Chân của Thi ma bị ăn mòn điên cuồng, đau đến mức nó gào thét.

Vừa đi về phía Trần Hạo, nó vừa dùng tay ra sức cào xé.

Mặc dù đã cào rách tất cả bùa chú, nhưng cũng xé toạc một mảng thịt trên người, khiến cả Trần Hạo và Thiên Hạc đạo trưởng đều hít một hơi khí lạnh.

“Tên này cũng tàn nhẫn thật!

Đến mức xé toạc cả một mảng thịt, xương cũng lộ ra rồi.” “Chưởng Tâm Lôi!” Sau khi thấy thịt bị xé toạc, Trần Hạo dứt khoát tung một đạo Chưởng Tâm Lôi lên.

Nhưng cậu phát hiện Chưởng Tâm Lôi gần như không thể làm tổn thương xương của Thi ma ngàn năm.

“Sao đây?” Sắc mặt Trần Hạo khó coi.

“Chẳng lẽ tôi phải dùng đại chiêu vừa mới học được sao?” “Tôi không tin tôi không giết được ngươi!” Trần Hạo cũng phát ác.

Giống như lúc trước Tứ Mục đạo trưởng dùng đại bảo kiếm chém con Đồng Giáp Thi kia, cậu cũng quyết tâm, “Tiêu hao linh lực thì tiêu hao đi, tôi không tin, đạo gia không thể lấy mạng của ngươi!” “Sư huynh, tránh ra!” Trần Hạo nhắc nhở Thiên Hạc đạo trưởng một tiếng, sau đó giơ tay bắt đầu kết ấn, linh khí trong cơ thể điên cuồng ngưng tụ về phía hai bàn tay.

“Tình huống gì vậy?” Thiên Hạc đạo trưởng không biết Trần Hạo đang dùng đại chiêu gì, nên cả người ông cũng đầy dấu chấm hỏi.

Nhưng cảm nhận được linh khí trên hai tay Trần Hạo đang điên cuồng ngưng tụ, ông khẽ nhíu mày, dứt khoát nhanh chóng lùi lại.

“Gầm!” Con Thi ma ngàn năm vốn đang đi về phía Trần Hạo bỗng nhiên dừng bước, nó cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Tuy thần trí thấp kém gần như không có, nó không biết Trần Hạo đang làm gì, nhưng bằng trực giác và bản năng, nó biết vô cùng nguy hiểm, không thể để Trần Hạo tiếp tục nữa.

“Gầm!” Dừng bước, Thi ma ngàn năm cũng không thèm tiếp tục đi về phía Trần Hạo nữa, nó gầm lên giận dữ, vớ những tảng đá trên đất ném về phía Trần Hạo.

Chương 1019

Những tảng đá nặng mấy trăm cân trong tay Thi ma ngàn năm cứ như đồ chơi bằng giấy, dễ dàng bị ném đi.

Trần Hạo cũng không dừng lại, vẫn tiếp tục ngưng tụ linh khí.

"Long Khiếu Cửu Thiên!" "Ngao!" Một lượng lớn linh lực như tìm được lối thoát, phun trào ra, giữa không trung hình thành một con rồng sấm dài vài chục mét.

Tảng đá khổng lồ ném về phía Trần Hạo trong nháy mắt bị tiếng rồng gầm chấn nát, con rồng sấm nhe nanh múa vuốt bay về phía Thi ma ngàn năm.

"Ầm ầm ầm!" Đất rung núi chuyển, Thiên Hạc đạo trưởng vì không chuẩn bị trước nên trực tiếp ngã vật xuống đất.

Ánh sáng sấm chói mắt nhấp nháy, khiến người ta không thể mở mắt.

Mặt đất cũng không ngừng rung chuyển, đá trên vách núi cũng bị chấn nứt, từng mảng rơi xuống thung lũng bên dưới.

"Nhanh lên!" Chiêu Long Khiếu Cửu Thiên này, Trần Hạo căn bản không thể kiên trì lâu.

Trần Hạo vốn đã nhanh nhẹn, khi dùng chiêu này lại càng trở thành một "tay súng nhanh".

"..." Thiên Hạc đạo trưởng ngồi một bên trợn mắt há mồm nhìn Trần Hạo, không dám tin cậu có thể sử dụng pháp thuật có uy lực mạnh đến vậy.

Pháp thuật?

Ông căn bản chưa từng nghe đến.

Cửu Tiêu Thần Lôi vốn đã có uy lực tương đối mạnh rồi, nhưng chiêu này còn mạnh hơn, chưa từng nghe thấy.

Mười mấy giây sau, tiếng rồng gầm biến mất, ánh sáng sấm chói mắt cũng theo đó mà tan biến.

Trần Hạo nửa quỳ trên mặt đất, thở hổn hển.

Linh khí trong cơ thể gần như cạn kiệt.

May mà Thi ma ngàn năm không có thi độc như Thi vương, nếu không Trần Hạo e rằng lại phải như lần trước.

Chỉ mười mấy giây thôi mà linh khí đã bị rút cạn, cái giá phải trả để sử dụng chiêu này thật sự quá lớn.

"Khụ khụ!" Bụi mù mịt khiến Trần Hạo không nhịn được ho khan.

Tiêu hao tuy lớn, nhưng uy lực của Long Khiếu Cửu Thiên cũng mạnh.

Con Thi ma ngàn năm cao lớn như người khổng lồ, đối mặt với Long Khiếu Cửu Thiên gần như chỉ là một món đồ chơi nhỏ, trong nháy mắt đã bị rồng sấm đánh cho tàn phế.

Thiên Hạc đạo trưởng bị ánh sáng sấm làm chói mắt không thể mở ra, nhưng Trần Hạo với tư cách là người thi pháp lại có thể nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy trong một cái hố khổng lồ sâu mười mấy mét, con Thi ma ngàn năm thảm hại đang nằm đó không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lúc này nó trông đặc biệt thê thảm, một lớp da thịt lại không còn, hai chân đã biến mất, một cánh tay cũng bị nổ đứt.

Chỉ có thân thể tương đối nguyên vẹn, nhưng cũng máu thịt be bét, trên người lồi lõm, có chỗ lộ ra nội tạng màu xanh lục.

"Sư huynh, Thi ma ngàn năm chưa chết kìa!" Trần Hạo nghỉ ngơi một lúc, sau đó đứng dậy từ mặt đất, lắc lắc cái đầu hơi choáng váng do linh lực tiêu hao quá mức, từng bước đi về phía cái hố lớn nơi Thi ma ngàn năm đang nằm.

Thiên Hạc đạo trưởng như mất hồn, chậm rãi đi theo sau Trần Hạo, ánh mắt nhìn cậu đầy phức tạp.

"Ngao ngao..." Khi Trần Hạo và Thiên Hạc đạo trưởng đến gần, Thi ma ngàn năm muốn vùng vẫy đứng dậy để tấn công Trần Hạo.

Nhưng hai chân nó đều đã bị rồng sấm nổ đứt, căn bản không thể đứng lên, chỉ còn một cánh tay máu me đầm đìa chảy ra máu tươi màu xanh lục, khiến cả Trần Hạo và Thiên Hạc đạo trưởng đều không dám chạm vào.

"Đáng sợ thật." Thi ma ngàn năm có lực phòng ngự mạnh đến vậy mà chịu đòn xong cũng thành ra thế này, vậy nếu đổi thành Thi vương trước đây chẳng phải sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức sao?

Trong lòng Thiên Hạc đạo trưởng như có một con mèo đang cào, muốn hỏi cho ra lẽ, nhưng ông đã nhịn lại, bây giờ hạ sát Thi ma là quan trọng nhất.

"Tốt!" Nếu Long Khiếu Cửu Thiên cũng không thể đánh tàn con Thi ma ngàn năm này, thì Trần Hạo và Thiên Hạc đạo trưởng chỉ có thể quay về.

Tuyệt đối sẽ không đi tìm rắc rối với nó nữa, tên này thật sự da dày thịt béo.

"Chém vào trái tim nó, chỗ đó lộ ra rồi." Khi Trần Hạo dùng Thái A Kiếm đâm vào vị trí trái tim Thi ma ngàn năm, nó cũng bắt đầu giãy

giụa trước khi chết.

Hai xương sườn bị bẻ gãy, tiếng gầm cũng từ từ yếu đi.

Cánh tay gần như không còn mấy thịt, chỉ toàn xương cũng vô lực rơi xuống, đập vào mặt đất. `[Đinh!

Chúc mừng túc chủ đã thành công hạ sát một con cương thi, nhận được 12000 điểm thưởng.]` Khi Trần Hạo hớn hở vì lại kiếm được hơn một vạn điểm thưởng, Thiên Hạc đạo trưởng hỏi: "Sư đệ, không sao chứ?" "Không sao đâu, sư huynh!" "Vậy thì được rồi, sư đệ cứ nghỉ ngơi đi, phần còn lại sư huynh lo liệu, bảo đảm sẽ lấy hết những thứ tốt ra!" Thiên Hạc đạo trưởng lúc này cũng vui như một đứa trẻ, Trần Hạo nhìn ông cười lắc đầu.

Thiên Hạc đạo trưởng ném chiếc thang dây đã chuẩn bị xuống vách núi, sau đó theo thang dây đi xuống, lấy tất cả những thứ tốt trong hang ổ Thi ma ngàn năm lên.

Mấy bông hoa đen, mấy dây leo, mấy quả đen, còn có một đống thứ giống nấm đen.

Nếu không đọc sách, Trần Hạo cũng không dám tin những thứ này là bảo vật!

Thiên Hạc đạo trưởng như một đứa trẻ được kẹo, vui mừng khôn xiết.

Ông dùng thủ pháp đặc biệt lấy xương Thi ma ngàn năm xuống, cho vào một...

Ngay cả xương vụn cũng không bỏ sót, xác Thi ma ngàn năm cũng là một kho báu.

"Sư đệ, của cậu đây!" Thiên Hạc đạo trưởng đưa quả và hoa cho Trần Hạo, còn thứ giống nấm thì ông lấy một phần, phần còn lại đều là của Trần Hạo: "Hãy nhớ những bông hoa này, tuyệt đối đừng để

người khác nhìn thấy." "Cảm ơn sư huynh!" "Cảm ơn gì chứ, lẽ ra sư huynh phải cảm ơn cậu mới đúng, nếu không có cậu, căn bản không thể giết được con Thi ma ngàn năm này.

Có nhiều người đến mấy cũng vô ích, không có tác dụng!" Thiên Hạc đạo trưởng cười chỉ vào cái hố lớn phía sau: "Những thứ tôi muốn đã lấy rồi, phần của cậu, tôi sẽ tìm cách mang về." "Được, vậy cảm ơn sư huynh!" Trần Hạo cũng không từ chối, tuy xương và tim Thi ma ngàn năm không tệ, nhưng cậu thực sự không muốn mang theo những thứ này đi, dù là bảo bối cũng không ngoại lệ.

Sau khi dùng hộp ngọc đựng một số quả và hoa màu đen, Trần Hạo hài lòng mang theo đồ vật rồi chia tay Thiên Hạc đạo trưởng.

Nhậm Gia Trấn.

Những người quen biết thấy cậu đi trên phố cứ ngỡ cậu đi chợ mua rau, từng người một nhiệt tình chào hỏi.

"Thật là..." Trần Hạo nhìn một đống rau mình mua vô ngữ.

Chương 1020

Bà con thân thích đều quá nhiệt tình, khiến cậu chào hỏi không xuể.

Xách theo túi lớn túi nhỏ rau củ, Trần Hạo đi về phía nghĩa trang.

"Ừm!" Khi Trần Hạo bước vào nghĩa trang, Cửu Thúc đang ngủ trưa bỗng mở bừng mắt, nhìn rõ Trần Hạo xong thì lộ vẻ vui mừng.

"Sư đệ.

Về rồi." Trần Hạo cười hắc hắc: "Đã đánh một trận với Thi ma ngàn năm, cuối cùng cũng tiêu diệt nó rồi!" Cửu Thúc không thể hình dung tâm tình lúc này, vừa kích động, vừa hớn hở nhưng cũng có chút uất ức.

Nhìn thằng nhóc hỗn xược này nói, "một không cẩn thận" tiêu diệt!

Trên đời này có bao nhiêu cái "một không cẩn thận" như thế chứ.

Nhưng dù sao, đó cũng là chuyện tốt: "Tên nhóc này, giỏi lắm!

Sư huynh quả nhiên không nhìn lầm cậu!" "Chuyến này không có gì ngoài ý muốn chứ?

Con Thi ma ngàn năm đó không dễ đối phó đâu, sư huynh còn không dám đụng vào, nguy hiểm lắm!" "Sư huynh, sư huynh không biết đâu, con Thi ma ngàn năm đó gần như không có cách nào giải quyết.

Chưởng Tâm Lôi đánh lên người nó cứ như gãi ngứa, dùng Thái A Kiếm chém thì cũng chẳng khác nào muỗi đốt, phòng ngự của nó gần như vô địch.

Trừ những pháp thuật lớn như Cửu Tiêu Thần Lôi ra, còn lại hầu như khó mà làm tổn thương nó." Nhớ lại con Thi ma ngàn năm dường như đánh mãi không chết, Trần Hạo cũng nở nụ cười khổ.

Cửu Thúc khẽ cười nói: "Không thì sao chứ, nếu dễ đối phó thì người khác đã sớm giết nó rồi.

Trên người Thi ma ngàn năm có không ít thứ tốt đâu, cậu đã mang về hết chưa?" "Mang về hết rồi ạ." Trần Hạo lấy quả và hoa màu đen trong hộp ngọc ra cho Cửu Thúc xem.

Cửu Thúc lập tức mắt sáng rỡ, cẩn thận lấy đồ vật ra xem xét kỹ lưỡng: "Không ngờ, số lượng Thi ma ngàn năm cực kỳ hiếm, nhưng chỉ cần hạ sát được thì lợi ích thu được cũng lớn.

À, còn dược liệu trên người Thi ma thì sao?" "Ở chỗ Thiên Hạc sư huynh, ông ấy xử lý xong sẽ gửi về, tiện thể giúp tôi chế tạo một thanh kiếm." Ăn cơm, tắm rửa, về phòng nghỉ ngơi.

Về tin tức Trần Hạo đột phá, Cửu Thúc không hề tuyên truyền, thậm chí không nói cho người khác.

Thu Sinh và Văn Tài hai người cũng cảm thấy Trần Hạo thay đổi lớn, nhưng lại không nói được là có gì đó không đúng.

Vài ngày sau, một buổi sáng.

"Tiểu sư thúc, còn một khoảng thời gian nữa mới đến Rằm tháng Bảy, sao lại phải bắt đầu in tiền giấy sớm vậy ạ?" Trần Hạo vừa xuống giường thấy Văn Tài đang cắt tiền giấy, cắt đến mức tay mềm nhũn ra.

Từ khi bắt đầu in tiền giấy, Thu Sinh và Văn Tài hai người thậm chí không có thời gian chơi đùa, ngoại trừ tu luyện thì chỉ có in tiền giấy.

Trần Hạo huýt sáo, khẽ lắc đầu: "Có chuẩn bị là không lo hối hận,

các cậu biết không?

Nếu thật sự đợi đến Rằm tháng Bảy mới từ từ in thì sẽ không kịp đâu.

Huống hồ năm nay sư huynh vì hai chuyện nên cũng nợ không ít, vậy nên in thêm một ít nữa đi!" "Ông chủ, hiểu rồi!" "Đỡ lảm nhảm đi, nhanh chóng làm việc đi, tôi cũng sẽ không để các cậu làm không công đâu.

Tiền giấy in xong sớm, đến lúc đó tôi sẽ chia cho các cậu và Thu Sinh một ít tiền tiêu vặt, tiền công hậu hĩnh mà.

Nhìn hai cậu ủ rũ cứ như cô vợ nhỏ bị tủi thân vậy." "Được ạ!" Nghe có tiền tiêu vặt để lấy, Thu Sinh và Văn Tài lập tức hò reo vui vẻ, khiến Cửu Thúc đang ngồi bên ngoài cười lắc đầu.

"Hai thằng nhóc thối này, không biết tiến bộ gì cả, thật đau đầu." Thời gian trôi qua từng ngày, Trần Hạo trừ những lúc thỉnh thoảng ra ngoài tản bộ, mua rau, còn lại thời gian đều ở trong nghĩa trang giúp in tiền giấy.

Cuối cùng, vài ngày trước khi Quỷ Tiết (Rằm tháng Bảy) sắp đến, tất cả tiền giấy cần in đều đã hoàn tất.

Trần Hạo cũng không thất hứa, ném mấy chục đồng đại dương cho Thu Sinh và Văn Tài.

Có tiền công, hai người vui vẻ cầm tiền đi tiêu xài trong trấn, đến khi tiêu hết sạch mới chịu về.

Vì Quỷ Tiết, khắp các nhà trong Nhậm Gia Trấn đều đốt tiền giấy.

Tiền giấy trong nghĩa trang bán rất chạy, số người bỏ tiền ra mua cũng không ít.

May mắn là Trần Hạo và Thu Sinh ba người cũng in thêm, nếu

không thì thật sự không đủ để bán.

Phải để lại một ít cho Cửu Thúc để giúp Thu Sinh và Văn Tài trả nợ.

May mắn là sau khi bán tiền giấy, lợi nhuận cũng đủ chi tiêu cho tiền giấy trong một thời gian, chỉ bỏ ra một chút sức lao động thôi, không tính là thua lỗ.

Trong nghĩa trang, sau khi Trần Hạo giúp Cửu Thúc đốt hết số tiền giấy cần thiết.

"Tiểu sư thúc, thật không ngờ, sư phụ có thể trở thành đại lý của ngân hàng âm phủ, lợi nhuận từ tiền giấy thật sự lớn quá!" "Tiêu hao còn lớn hơn!

Đây chỉ là một công việc vặt, không kiếm tiền.

Cộng thêm những thứ đã dùng, miễn cưỡng hòa vốn đã là không tệ rồi, đừng ngây thơ nữa!" Trần Hạo tựa vào cầu thang ngáp một cái.

Cửu Thúc lúc này đang viết thư cho người âm phủ.

Tiền giấy đã đốt xong, đợi thư viết xong, đốt thêm một ít tiền giấy và thư nữa là xong việc.

Viết xong thư, Cửu Thúc giao thư cho Thu Sinh, đồng thời trợn mắt nhìn cậu một cái, ra hiệu không được lén nhìn.

Thu Sinh vốn định lén xem, bĩu môi, đành phải mang đi đốt thẳng.

"À phải rồi, Văn Tài đâu, sao ăn cơm xong không thấy bóng dáng đâu cả?" "Không biết ạ." Trần Hạo nhún vai.

Đúng là sau bữa cơm không thấy Văn Tài đâu cả, cũng không biết thằng nhóc đó ra ngoài ngủ rồi hay đang nghỉ ngơi ở dưới.

Nếu là bình thường, Cửu Thúc lười hỏi Văn Tài chạy đi đâu rồi, nhưng hôm nay thì khác, hôm nay là Quỷ Tiết (Rằm tháng Bảy).

Ngày quỷ môn mở rộng, lúc đó vô số quỷ hồn sẽ đổ xô ra, dễ gây ra chuyện loạn xạ.

Theo tính cách ngốc nghếch của Văn Tài, không cẩn thận là sẽ trúng chiêu ngay.

“Làm gì được chứ.

Đi xem hát đó thôi!” Thu Sinh đang đốt tiền giấy và thư lười biếng đáp một câu.

Chương 1021

“Khụ!

Khụ!” Trà trong miệng Trần Hạo phun ra xa, cậu trợn mắt há hốc mồm nhìn Thu Sinh.

“Không nhầm chứ?

Quỷ Tiết lại đi xem hát?

Chắc chắn không phải là đi xem quỷ rồi chứ?” Cửu Thúc cũng ngây người, khoa trương giơ tay: “Xem hát cái thằng nhóc hỗn xược này!

Theo ta lâu như vậy rồi mà không biết hát kịch hôm nay là diễn riêng cho quỷ xem sao?

Lúc đó đi...” “Mới đi một lát thôi, khoảng nửa canh giờ rồi ạ.” Thu Sinh lắp bắp, chớp chớp mắt.

“Đi!

Theo ta đi mang nó về!” Cửu Thúc vừa nghe, mặc áo khoác nhanh chóng xuống lầu.

Trần Hạo tựa vào cầu thang vô ngữ lắc đầu.

Thu Sinh vội vàng đuổi theo, chạy mấy bước thì phát hiện có gì đó không đúng: “Tiểu sư thúc, cậu không đi ạ?” “Tôi đi làm gì, đi dọa quỷ chắc?” Một đại thiên sư như cậu, lại là Thiên Sư Quỷ Sai nhân gian, nếu đi đến đó, những cô hồn dã quỷ chạy ra khi nhìn thấy cậu chạy đến, lúc đó đừng nói đi tìm Văn Tài, không gây rắc rối đã là may mắn rồi.

Đừng nói Trần Hạo, ngay cả Cửu Thúc cũng không thể tùy tiện

xông vào, bởi vì thân phận Cửu Thúc và Trần Hạo giống nhau, chỉ là thực lực của Cửu Thúc chưa đạt đến cảnh giới Thiên Sư nên mới cần Thu Sinh làm khổ sai, mang Văn Tài về cho ông.

Rằm tháng Bảy, Quỷ Tiết mở ra, người bình thường ra ngoài sẽ bị quỷ dọa, nhưng những người có thân phận Quỷ Sai nhân gian như Trần Hạo và Cửu Thúc mà ra ngoài thì lại là đi dọa quỷ.

"Tôi..." Thu Sinh há miệng, nhưng không nói được gì.

Thật là phiền toái, cậu đành bất đắc dĩ đi theo Cửu Thúc đi tìm Văn Tài, mang cậu ta về.

Nếu không, Văn Tài mà bị quỷ bắt đi thì không ổn rồi.

Rằm tháng Bảy, Quỷ Môn đại khai, nếu hồn phách của Văn Tài bị Quỷ Sai coi là cô hồn dã quỷ mà đưa về âm phủ thì cả đời sẽ không thể quay về được, dù là Trần Hạo và Cửu Thúc hai người cũng không thể cứu được.

Âm phủ có quy củ của âm phủ, nếu không thì Cửu Thúc đâu cần phải gấp gáp như vậy.

Trần Hạo cũng dở khóc dở cười: "Hy vọng đừng xảy ra chuyện gì thì tốt rồi, thằng nhóc hỗn xược đó không biết dây thần kinh nào không đúng, thấy người ta dựng rạp hát mà dám chạy đi xem!

Văn Tài dù sao cũng theo Cửu Thúc mấy năm, là người tu đạo, vậy mà ngay cả vấn đề này cũng không biết, ngây ngây ngốc ngốc chạy đi xem hát, mức độ thần kinh quá lớn cũng đủ đáng sợ rồi." "Hay!

Hay quá!

Diễn hay thật!" Trong rạp hát, Văn Tài căn bản không ý thức được vở kịch đã bắt đầu từ bao lâu rồi, xung quanh cũng không có ai thấy tình huống quái dị, cậu vừa gặm mía, vừa hô lớn "hay".

Người hát trên sân khấu trong lòng cũng thở dài, vừa diễn vừa ra sức nháy mắt với Văn Tài, ngầm vẫy tay, hy vọng Văn Tài có thể nhanh chóng rời đi.

Nhưng Văn Tài hoàn toàn không phản ứng, ngược lại còn bắt đầu vỗ tay hô lớn, nhìn người hát kịch trực tiếp trợn trắng mắt.

"Đúng ánh mắt đó, thằng nhóc này thật sự đang tìm chết mà!" "Thằng nhóc hỗn xược!" Tại lối đi bên ngoài rạp hát, Cửu Thúc nhìn người hát kịch nhắc nhở Văn Tài, nhưng Văn Tài không những không đi mà còn hô to "hay", thiếu chút nữa là Cửu Thúc đã tức đến ngất xỉu.

Quỷ xem hát đều im lặng, yên tĩnh không tiếng động.

Vậy mà cậu ta lại la hét ầm ĩ, sợ quỷ không nghe thấy sao, không biết đối nhân xử thế gì cả!

Trong tình huống này, chỉ cần giả vờ không nhìn thấy quỷ, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra.

Dù sao ở phía sau rạp hát còn có mấy Quỷ Sai đang giám sát, bất kỳ con quỷ nào cũng không thể la hét ầm ĩ, không thể bỏ chạy, càng không thể gây chuyện.

Chỉ cần có Quỷ Sai ở đó, Văn Tài có thể dễ dàng rời đi, nhưng thằng nhóc ngốc này lại không phản ứng.

"Oa!

Sư phụ, trống trải quá, đâu có quỷ nào đâu ạ." Thu Sinh lén lút nhìn vào trong rạp hát.

"Cầm lấy!" Cửu Thúc nhét hai lá cây tề tử vào lòng cậu ta.

"Thằng nhóc này đã muốn xem quỷ, vậy thì để nó xem cho đủ luôn." Thu Sinh nhận lấy lá tề tử, nhẹ nhàng xoa lên mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người cậu ta lập tức tái mét, da đầu cũng nổ tung.

"Bảo không có quỷ sao, vậy đám đông dày đặc kia toàn là quỷ thì sao!

Văn Tài ngốc nghếch đứng ở phía trước nhất xem hát cùng với lũ quỷ, đúng là..." "Thật là phiền toái!" "Sư phụ, bây giờ con phải làm gì ạ?" Trước khi nhìn thấy quỷ, Thu Sinh không sợ hãi, nhưng sau khi nhìn thấy thì cũng có chút chột dạ, không dám đi vào.

Cửu Thúc trợn tròn mắt: "Còn làm gì nữa?

Đương nhiên là đi vào mang nó ra chứ!" Thu Sinh nghe vậy, vội vàng lắc đầu: "Sư phụ, quỷ nhiều quá, hay là con đợi ở bên ngoài, sư phụ vào mang Văn Tài về có được không ạ?" "Được!

Được cái khỉ gì!" Cửu Thúc tức giận gõ vào đầu Thu Sinh: "Nếu sư phụ mà vào, đảm bảo sẽ dọa đám quỷ này chạy tán loạn khắp nơi, đến lúc đó vạn nhất gây ra loạn lạc thì ai mà dọn dẹp?

Tiểu sư thúc cũng chính vì lý do này mà không vào.

Đừng lảm nhảm nữa, nhanh chóng đi vào đi, chỉ cần giả vờ không nhìn thấy quỷ là được, trực tiếp mang Văn Tài ra ngoài, sẽ không có chuyện gì đâu.

Nhưng nhớ kỹ, nhất định phải giả vờ như không nhìn thấy, nếu bị đám quỷ quái phát hiện cậu có thể nhìn thấy, thì huynh đệ của cậu tối nay coi như xong đời." Cửu Thúc hết lần này đến lần khác nhắc nhở Thu Sinh, dùng một sợi dây đỏ buộc vào cánh tay cậu, bảo cậu đi mang Văn Tài ra.

Chỉ cần có sợi dây đỏ này thì không cần lo hai người không quay về được, nhưng nếu sợi dây không cẩn thận bị đứt, thì phiền to rồi.

"Sư phụ, có một nữ quỷ đang đi về phía Văn Tài kìa!" "Chết rồi!

Nữ quỷ định dùng Văn Tài làm vật dẫn dụ kìa, nhanh chóng đi cứu nó đi, tuyệt đối không thể để nữ quỷ nhập vào người nó, nếu không thì nó chết chắc rồi!" Cửu Thúc nói rồi đẩy Thu Sinh vào.

Nếu không phải vì ông không thể vào, thì đâu cần phải nói nhiều lời như vậy, ông đã trực tiếp vào xách tai Văn Tài ra rồi.

Thu Sinh căng thẳng nuốt nước bọt, cẩn thận từng li từng tí bước vào.

Nhưng vừa mới bước vào rạp hát đã đụng phải mấy con quỷ.

Vừa định nhường đường, nhưng gót chân như dính vào đất, cậu ta cố gắng giữ chặt chân, rồi làm như không có chuyện gì xảy ra mà bước qua, xuyên qua mấy con quỷ.

Chương 1022

Bề ngoài Thu Sinh trông có vẻ bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng lại vô cùng căng thẳng, trên người đều toát ra một thân mồ hôi lạnh.

"Không sao!" Sau khi xác nhận không có chuyện gì, Thu Sinh mới yên tâm mạnh dạn đi về phía Văn Tài.

Lòng Cửu Thúc cũng đã nhẹ nhõm hơn.

Khi con nữ quỷ định dùng Văn Tài làm vật dẫn dụ tiến gần đến Văn Tài, một bóng dáng xinh đẹp từ trên trời giáng xuống, váy dài màu xanh lam, tóc dài đến eo.

Nếu Trần Hạo lúc đó ở đó, chắc chắn cậu sẽ kinh ngạc mà kêu lên: "Ôi trời, cốt truyện Cương Thi Chí Tôn bắt đầu rồi!" Tiểu Lệ từ trên trời giáng xuống, thấy nữ quỷ kia chuẩn bị dùng Văn Tài làm vật dẫn dụ, khẽ hừ lạnh một tiếng.

Con nữ quỷ kia không hạnh phúc bằng Tiểu Lệ, sợ hãi mà lùi ra, không dám tranh giành với Tiểu Lệ.

"..." Thu Sinh vốn đã tiến gần đến Văn Tài, nhìn Tiểu Lệ xinh đẹp từ trên trời giáng xuống thì ngây người.

Tiểu Lệ mím môi cười, trong miệng phun ra một luồng âm khí bao phủ cả Thu Sinh và Văn Tài: "Ai, sư huynh, lúc đó... lúc đó có nhiều người như vậy!" Thu Sinh ở bên cạnh nhìn Tiểu Lệ, lập tức bị mê hoặc, ngây ngốc nói: "Đúng vậy, tôi đã..." Cửu Thúc đang ẩn nấp cảm thấy một trận trời đất quay cuồng.

"Nghiệt chướng mà ta tạo ra đây mà, hai thằng đồ đệ ngốc, ngay cả bị nữ quỷ mê hoặc cũng không biết.

Văn Tài thì thôi đi, dù sao ngốc nghếch Cửu Thúc cũng đã quen

rồi, nhưng Thu Sinh cũng trúng chiêu, đúng là khiến người ta cạn lời.

Cửu Thúc tức giận ra sức kéo sợi dây, kết quả suýt chút nữa thì ngã sấp mặt, sợi dây lại bị đứt.

Thu Sinh và Văn Tài hai người ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích.

"Thôi rồi!" Cửu Thúc muốn xông vào, trực tiếp mang Văn Tài và Thu Sinh về, nhưng lại lo lắng gây ra rắc rối.

Mặc dù không có mấy Quỷ Sai kia, nhưng họ vẫn ở đó.

Chỉ cần xảy ra loạn lạc, thì tất cả đều là trách nhiệm của Cửu Thúc.

Câu nói "oan gia cùng ngành" tuy không đúng khi áp dụng cho vị trí Quỷ Sai, bởi vì Quỷ Sai âm gian và nhân gian không can thiệp lẫn nhau.

Bình thường, những Quỷ Sai này sẽ nể mặt Cửu Thúc.

Nhưng hôm nay là Quỷ Tiết!

Cách làm đó hôm nay không có tác dụng!

Cửu Thúc xuất hiện không những không thể khiến đối phương nể mặt, mà ngược lại còn khiến ông bị tội thêm một bậc!

Bởi vì Cửu Thúc đang phá hoại quy tắc âm phủ, bất kể ở đâu, người phá hoại quy tắc sẽ không được hoan nghênh.

Đó cũng chính là lý do Cửu Thúc sốt ruột.

Ông muốn xông vào nhưng lại không thể, chỉ đành trốn trong bóng tối sốt ruột, nhìn hai thằng đồ đệ ngốc nghếch bị nữ quỷ mê hoặc quay mòng mòng.

"Chà!

Xinh đẹp quá đi!" Văn Tài và Thu Sinh hai người lập tức biến thành "Trư Bát Giới", hai mắt cứ nhìn chằm chằm Tiểu Lệ.

Tiểu Lệ mím môi cười, trong lòng có vài phần đắc ý, nhưng sau đó lại lộ vẻ khổ sở: "Hai vị đại ca, cầu xin hãy giúp tôi có được không?

Tôi đang bị người ta truy sát.

Sao người ta lại tâm ngoan thủ lạt (nham hiểm độc ác) đến vậy!" Văn Tài hô lớn.

Thu Sinh cũng theo đó mà hô: "Đúng vậy!

Sao người ta lại tâm ngoan thủ lạt đến vậy!

Để tôi giúp cô báo thù, dạy dỗ chúng một trận tử tế!" Vì bị mê hoặc, Thu Sinh và Văn Tài hai người đã mất đi lý trí, trong mắt chỉ còn lại Tiểu Lệ.

Vừa nghe thấy Tiểu Lệ đáng thương đang bị người ta truy sát, cả hai đều vô cùng phẫn nộ.

Tiểu Lệ giả vờ sợ hãi trốn sau lưng Thu Sinh, nhìn về phía bốn vị Quỷ Sai cách đó không xa: "Các người!

Tôi sợ quá, họ muốn bắt tôi về làm tiểu thiếp, phải làm sao đây!" Lời nói của những người phụ nữ xinh đẹp không thể tin được, sẽ nói dối.

Từ xưa đến nay, ví dụ như vậy không ít, huống hồ là lời của một nữ quỷ xinh đẹp chứ.

"Muốn cô làm tiểu thiếp sao?" "Thật sự là quá to gan!

Quá ngông cuồng!" "Đơn giản là không coi pháp luật ra gì!" Văn Tài và Thu Sinh hai người mặt mày bất thiện nhìn về phía bốn Quỷ Sai.

"Không sao, để tôi giúp cô dạy dỗ chúng, đánh nhau tôi là giỏi

nhất!" Thu Sinh và Văn Tài hai người giận dữ xông lên, thề thốt đảm bảo.

Tiểu Lệ đã quyết định nhân cơ hội này bỏ chạy, nên cũng không thể không lợi dụng hai người Thu Sinh và Văn Tài.

May mắn là cả hai đều ngốc nghếch, không chút nghi ngờ nào mà trực tiếp mắc bẫy.

"Vậy các cậu phải cẩn thận một chút, họ biết tà thuật, rất lợi hại, nếu không tôi đi theo các cậu đi, hai vị đại ca, nhanh chóng quay về." "Tà thuật?

Hừ hừ, tôi biết đạo thuật!" Thu Sinh và Văn Tài cười lạnh một tiếng, căn bản không để tâm, lao về phía Quỷ Sai.

Cửu Thúc đang âm thầm quan sát bên cạnh thì hoàn toàn cạn lời.

"Bốn tên to gan lớn mật!

Dám cướp đoạt phụ nữ lương gia sao!" Vốn dĩ đám quỷ đều đang yên tĩnh xem hát, bốn Quỷ Sai cũng không ngoại lệ, đó cũng là phúc lợi của họ.

Nhưng đang yên đang lành xem hát, đột nhiên chạy ra hai người nói với họ một câu lảm nhảm không hiểu gì, khiến bốn Quỷ Sai nhíu mày, nhìn nhau một cái, không hề để Thu Sinh và Văn Tài vào mắt.

Những cô hồn dã quỷ bình thường ở bên ngoài thì tốt, có thể nói tiếng người, nhưng những quỷ quái xuất thân từ âm phủ, nếu muốn giao lưu với họ, thì hoặc là phải ăn đất, hoặc là phải dùng thần thức giao lưu.

Nếu không, người khác đều không hiểu đang nói gì, ngược lại sẽ dùng ánh mắt nhìn đồ ngốc mà nhìn họ.

Ví dụ như ánh mắt của bốn vị Quỷ Sai nhìn Thu Sinh và Văn Tài,

cứ như đang nhìn hai kẻ ngốc vậy.

Chương 1023

"Hừ!

Xem đây!" Thu Sinh và Văn Tài hai người lần đầu tiên ăn ý như vậy, đồng thời vớ lấy tấm vải trắng trên đất quăng một cái.

Bốn Quỷ Sai đang xem hát bị gián đoạn, ngây người, không hiểu hai người này chạy đến đây làm trò gì.

Nhưng giây tiếp theo, bốn Quỷ Sai trực tiếp ngã xuống, trên đầu mỗi người đều dán một đạo Trấn Hồn Phù!

Quỷ Sai thì cũng là Quỷ Sai, nói trắng ra thì họ cũng chỉ là quỷ quái có thân phận chính thức thôi.

Trấn Hồn Phù vẫn có tác dụng tương tự đối với họ.

Thực lực của Quỷ Sai thực ra cũng không mạnh đến mức nào, ngay cả một con lệ quỷ bình thường cũng có khả năng hung ác hơn họ.

Họ chỉ có thân phận chính thức, cộng thêm vũ khí trong tay có thể khắc chế quỷ quái mà thôi.

"Thôi rồi!" Cửu Thúc nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn tiếp.

"Quỷ Sai ngã rồi, mọi người mau chạy đi!" Thấy Quỷ Sai ngã xuống, Tiểu Lệ cười lớn một tiếng rồi trực tiếp bay ra ngoài.

Những quỷ quái khác đang xem hát thấy vậy cũng hò reo vui vẻ, từng con một chạy tán loạn khắp nơi, khiến người hát kịch sợ hãi phải trốn tránh khắp nơi.

Bây giờ không còn Quỷ Sai trấn áp, họ không dám tiếp tục hát cho quỷ nghe, nếu không có khả năng sẽ trở thành một trong số đó.

“Chạy đi!” Thu Sinh và Văn Tài thấy Quỷ Sai bị đánh ngã, vui vẻ hô lớn.

Nhưng khi quay đầu lại thì phát hiện Tiểu Lệ đã biến mất, đón chào họ là khuôn mặt đen sì như đít nồi của Cửu Thúc.

“Hai thằng nhóc thỏ con!” Vô số cô hồn dã quỷ chạy tán loạn khắp nơi, ngay cả Cửu Thúc cũng không thể đuổi kịp tất cả.

Ông đành phải từ bỏ cái pháp thuật “thiên chân” kia, cầm một cây gậy chạy ra ngoài, giáo huấn Thu Sinh và Văn Tài một trận “yêu thương”.

“Ai da, sư phụ sao lại đánh con, con đang cứu người mà!” Thu Sinh và Văn Tài hai người không hề ý thức được mình bị quỷ mê hoặc, cứ tưởng đang cứu người.

Cửu Thúc nghe xong thì tức đến nổ phổi.

Bài giáo huấn vốn đã hơi nhẹ nhàng lại dùng thêm sức lực.

Thu Sinh và Văn Tài hai người né tránh khắp nơi, ôm đầu chạy loạn.

Cửu Thúc bận giáo huấn Thu Sinh và Văn Tài, nhưng lại không chú ý đến phù chú trên đầu bốn Quỷ Sai đã biến mất.

Bốn Quỷ Sai nhìn nhau một cái rồi biến mất tại chỗ.

“Đi cứu người, đi xem hát ư?” Trần Hạo ngáp một cái.

Thời gian chờ đợi là khó chịu nhất.

Nhìn đồng hồ đã hơn mười hai giờ, Trần Hạo nằm trên ghế mây không thoải mái, bèn đi ngủ một giấc.

“...” Đèn trong từ đường bỗng tắt phụt, bốn luồng khí tức lạnh lẽo xuất hiện trong từ đường, ngồi trên ghế nhìn chằm chằm Trần Hạo.

“Quỷ Sai...

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì rồi?

Khoan đã, Văn Tài xem hát, Quỷ Sai... cốt truyện này có chút quen thuộc, là Cương Thi Chí Tôn sao?” Trần Hạo đóng cửa lại, tránh cho cảnh tượng này dọa sợ mấy tiểu đệ tử trong nghĩa trang.

Vừa định mở miệng, Trần Hạo chợt nhận ra mình có thể đã ngốc rồi.

Những Quỷ Sai này không hiểu tiếng người, chẳng lẽ phải ăn đất sao?

Trần Hạo hơi do dự, rồi thôi, dùng thần thức giao lưu với bốn vị Quỷ Sai.

“Bốn vị hôm nay đến có chuyện gì không ạ?” “Người của ngươi đã tấn công chúng ta, dẫn đến vô số cô hồn dã quỷ đều bỏ chạy, ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm.” “...” “Quả nhiên, hai thằng sư điệt phá hoại!” “Bốn vị xin đợi một lát, đợi sư huynh của tôi về rồi nói chuyện được không ạ?” Trần Hạo không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, không giống trong phim, đã có biến hóa.

Chỉ có thể đợi Cửu Thúc về rồi tính.

Lần này chắc chắn phải “chảy máu” lớn mới có thể bịt miệng những Quỷ Sai này, để họ dễ chịu hơn một chút khi giao tiếp với con người.

Nhìn bốn Quỷ Sai mặt không cảm xúc, biểu cảm vĩnh viễn không thay đổi, Trần Hạo do dự, nhưng cũng chỉ có thể cùng họ chờ đợi.

“Cút!

Về nghĩa trang, dám kêu oan à!” “Sư phụ, đừng mà, đau quá!” Nhanh chóng, Cửu Thúc xách cây gậy đánh Thu Sinh và Văn Tài về.

Trần Hạo mở cửa, bước ra ngoài, nháy mắt với Cửu Thúc, rồi chỉ vào bên trong: "Sư huynh, có Quỷ Sai đến rồi." "Ta biết!" Cửu Thúc trừng mắt nhìn Thu Sinh và Văn Tài một cái, giận đùng đùng đi vào từ đường.

Thu Sinh và Văn Tài uất ức theo sau.

Trần Hạo nhìn hai người một cái, hai tên này thật sự đáng bị đánh mà.

Cửu Thúc mang theo hai kẻ gây họa Thu Sinh và Văn Tài bước vào từ đường, cả hai nhìn Trần Hạo.

Trần Hạo lộ ra ánh mắt bất lực, "Bảo trọng, mong Tam Mao đạo trưởng phù hộ." Chuyện này giao cho Sư huynh giải quyết đi.

Tôi không có kinh nghiệm, cũng không muốn dây dưa với quỷ sai.

Trong cái mớ rắc rối do người khác gây ra này, quỷ sai đã tìm tới gây sự rồi, lúc này ai đi cũng phải chịu xúi quẩy.

Thu Sinh và Văn Tài bước vào, bốn quỷ sai lập tức nhìn về phía họ, nhanh chóng nói: "Hai đệ tử của các ngươi đã đánh ngã ta, khiến đạo hạnh của ta suy yếu, thả đi vô số cô hồn dã quỷ!!!

Các ngươi phải chịu toàn bộ trách nhiệm, phải bồi thường cho ta!!!" Bốn quỷ sai cũng không muốn làm lớn chuyện, vì làm lớn cũng chẳng có lợi gì cho họ, về âm gian mà bị biết thì sẽ bị xử phạt.

Mọi người ngầm hiểu, cách tốt nhất là Cửu Thúc phải bắt hết quỷ quái về và bồi thường.

Những quỷ quái này đang tống tiền, Trần Hạo biết, Cửu Thúc cũng biết, nhưng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt.

Chương 1024

Cửu Thúc mặt đen sì, mặc cả với bốn quỷ sai, cam đoan sẽ thu hồi tất cả cô hồn dã quỷ, không để chúng quấy phá nhân gian nữa, đồng thời sẽ bồi thường một phần, nhưng không thể nhiều như bọn chúng yêu cầu.

Một người bốn quỷ bắt đầu đủ kiểu tranh cãi, kéo dài một hồi mới chốt được giá bồi thường.

Sau khi thỏa thuận xong điều kiện và giá cả, bốn quỷ sai nhìn Thu Sinh và Văn Tài lần nữa rồi rời đi.

"Hai thằng nhóc thỏ con!!!" Cửu Thúc vào khoảnh khắc đó lại nổi hứng muốn đánh người, cầm roi mây bên cạnh định tiến hành "giáo dục yêu thương" Thu Sinh và Văn Tài.

Trần Hạo khóe miệng giật giật: "Sư huynh, thôi đi.

Chuyện đã lỡ rồi, chi bằng để họ nhanh chóng làm việc, sớm bổ sung tiền giấy.

Việc cấp bách hiện tại là bắt hết những cô hồn dã quỷ đó về." Một vạn lượng tiền giấy, trong nghĩa trang không còn đủ, chỉ có thể tăng ca in ấn, sáng mai mới có thể đốt cho quỷ sai.

"Hừ!" Cửu Thúc giận dữ vứt roi mây: "Sư đệ, giúp ta trông chừng, đứa nào dám lười biếng thì cứ đánh, đừng khách khí, đánh chết cũng được!" "Dọa chết tôi rồi!" Thu Sinh và Văn Tài thấy Cửu Thúc đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống ghế xoa bóp khắp người.

Bị Cửu Thúc "giáo dục" một trận tơi bời, đau thấu trời xanh.

Vừa nãy không khí quá nghiêm túc nên không dám hé răng, giờ thì

cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa.

"Vở kịch tối nay hay không?" Trần Hạo cười tủm tỉm nhìn Văn Tài, biết đã làm sai chuyện nên Văn Tài vội vàng lắc đầu.

"Bị nữ quỷ mê hoặc rồi, nữ quỷ đó nhất định rất đẹp nhỉ?" Trần Hạo quay sang nhìn Thu Sinh.

Thu Sinh nhìn nụ cười trên mặt Trần Hạo, rụt cổ lại, lắc đầu lia lịa: "Không đẹp, không đẹp!!" "Không đẹp thì tốt rồi.

Đừng xoa nữa, mau đi tăng ca đi, đến lúc làm việc rồi!!!" Trần Hạo ngáp một cái, chỉ chỉ gác xép.

Hai người tăng ca cả đêm, cũng đủ bổ sung số lượng còn thiếu.

Còn số dự phòng thì sau này làm tiếp.

"Tăng ca làm gì?" Hai người hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không hiểu cuộc nói chuyện giữa Cửu Thúc và quỷ sai.

Trần Hạo rót một tách trà, nửa nằm trên ghế mây: "Vì chuyện tối nay các cậu gây ra, dẫn đến việc quỷ sai tìm đến tận cửa.

Sư phụ các cậu cần bắt hết tất cả quỷ quái về, để quỷ sai dễ dàng trở về giao việc.

Đồng thời, cũng cần bồi thường cho quỷ sai một vạn lượng tiền giấy, nếu không thì phải lấy hai hồn phách của các cậu về giao việc đó.

Nhưng hiện tại trong nghĩa trang không có nhiều tiền giấy như vậy, nên số còn lại cần hai cậu tăng ca in ra tối nay.

Một vạn lượng, chậc chậc." "Thật đáng ghét, bọn chúng đang tống tiền!!!" "Tống tiền mà không trực tiếp mang hai hồn phách của các cậu về giao việc, là vì nể mặt tôi và Sư huynh đó.

Nếu không thì chúng đâu có rảnh nói nhảm với các cậu?

Bắt quỷ, đưa phí bịt miệng, thậm chí còn chẳng có cơ hội đưa phí bịt miệng nữa là!" Trần Hạo cảm thấy buồn cười: "Nhanh nhẹn lên, mau đi làm việc đi.

Nghe rõ đây, trước tám giờ sáng mai phải in xong và đốt đi, nếu không thì sẽ phí công.

Lúc đó quỷ sai có thể sẽ nhân cơ hội đòi nhiều hơn nữa, tôi sẽ không giúp đâu.

Sư huynh cũng phải chuẩn bị đồ triệu hoán thêm các sư huynh đệ khác đến trợ giúp.

Nếu không thì với mấy người chúng ta, có bắt chết cũng chưa chắc bắt được nhiều quỷ như vậy!" Tiền giấy là chuyện nhỏ, nhưng bắt quỷ mới là việc rắc rối.

Lần này Cửu Thúc chắc chắn sẽ bị người trong đồng môn cười nhạo một trận, tất cả đều là họa do hai người kia gây ra.

Đặc biệt là Đại sư huynh Thạch Kiên và Ma Ma Địa trong phim, hai người vốn không hợp với Cửu Thúc, đều từng bị Cửu Thúc dạy dỗ.

Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Cửu Thúc.

"Tiểu sư thúc, cậu cũng không làm được sao?

Vậy mà phải triệu hoán thêm các sư thúc sư bá khác?" Lúc này cả hai mới ý thức được rắc rối lớn rồi.

"Xin lỗi, Tiểu sư thúc ta chỉ giỏi sát quỷ thôi.

Để ta giết nhiều quỷ quái thì là chuyện nhỏ, nhưng nếu là bắt quỷ thì ta không có phân thân thuật.

Nhiều quỷ như vậy muốn chạy, các cậu nghĩ ta có thể ngăn được

sao?" Trần Hạo tiếc nuối quay đầu nhìn.

Sát quỷ thì đơn giản, nhưng bắt quỷ thì rắc rối.

Đừng thấy lần này nhiều quỷ chạy thoát, nhưng Trần Hạo chỉ cần một trận pháp vây khốn và một Cửu Tiêu Thần Lôi là có thể tiêu diệt hết đám quỷ quái đó.

Nhưng làm vậy có ích gì không?

Nếu quá nhiều quỷ chết thì quỷ sai bên kia không thể giao việc, cuối cùng xui xẻo vẫn là Thu Sinh và Văn Tài.

Hai người đi tăng ca in tiền giấy, Trần Hạo tin rằng lúc này hai người tuyệt đối không dám lười biếng hay gian lận, trừ khi họ chán sống rồi, bằng không sẽ ngoan ngoãn đi giúp Cửu Thúc.

Lúc này, Cửu Thúc lấy ra một cái bát quái mới, dùng bút lông nhanh chóng viết chữ lên phù chỉ, dán phù chỉ lên bát quái và khởi động bát quái.

Bát quái nhanh chóng sáng lên, xoay tròn thật nhanh, chữ trên phù chỉ cũng dần biến mất theo chuyển động.

Cùng lúc đó, các đệ tử Mao Sơn ở khắp nơi trên thế giới đều nhận được tin tức.

"Chuyện gì thế này?" Thiên Hạc đạo trưởng đang nghỉ ngơi, nhìn kỹ chữ trên bát quái.

"Sư huynh!

Sư huynh cũng sẽ cầu cứu sao?

Trong ký ức của Thiên Hạc đạo trưởng, vĩnh viễn chỉ có người khác tìm Cửu Thúc cầu cứu, vậy mà giờ lại đến lượt Cửu Thúc cầu người, huống chi bên cạnh Cửu Thúc còn có Trần Hạo.

Chắc chắn là đại sự!!!" Thiên Hạc đạo trưởng còn chẳng kịp lo

chuyện ma quỷ, cũng không màng hôm nay là tiết Bất Quỷ.

Đeo đồ nghề lên và chuẩn bị xuất phát, chạy về Nhậm Gia trấn, phía sau còn mang theo hai tiểu đồ đệ mới thu.

Chương 1025

“Gia Nhạc, Gia Nhạc!!

Mau chuẩn bị đồ nghề, Sư bá đang cầu cứu ta, chắc chắn đã xảy ra đại sự rồi, ta phải nhanh chóng tới đó!” Tứ Mục đạo trưởng vốn đang ngủ, nhận thấy bát quái trong phòng sáng lên, nhìn rõ chữ trên đó xong, vội vàng mặc quần áo, hô hoán Gia Nhạc chuẩn bị xuất phát.

“Sư phụ, xảy ra chuyện gì rồi, Sư bá lại phải cầu cứu sao?

Bên cạnh người không phải có Tiểu sư thúc sao?

Chuyện bình thường chắc chắn không làm khó được người.” Gia Nhạc cũng mơ mơ màng màng tỉnh dậy từ giấc ngủ, ngáp ngắn ngáp dài, vẻ mặt khó hiểu.

“Ha ha ha.

Nhất Mi, vậy mà cũng có lúc cầu ta!!!” Cùng lúc đó, Giác Cô đang ngủ cũng khó chịu nhìn bát quái, nhưng sau khi biết rõ mọi chuyện thì vui vẻ như một đứa trẻ ba tuổi, nhảy nhót tưng bừng.

Đối với bà ta, chỉ cần Cửu Thúc cầu cứu, vậy thì đây là cơ hội lớn.

“Hừ!!!

Để lão nương giúp đỡ, xem lần này ngươi còn chạy đi đâu được nữa!!!

Nhất định sẽ trở thành người của lão nương!” Giác Cô càng lúc càng kích động, thu dọn đồ nghề chạy về Nhậm Gia trấn.

“Ha ha ha, Lâm Cửu, ngươi cũng có ngày hôm nay, quả nhiên phải cầu ta ha ha!” Ma Ma Địa sau khi tỉnh dậy với vẻ mặt khó chịu, nhìn

bát quái xong thì cả người lập tức tỉnh táo hẳn.

Cùng lúc đó, tất cả đệ tử Mao Sơn, bất kể bối phận, chỉ cần không quá xa Nhậm Gia trấn, đều nhanh nhất tốc độ chạy về Nhậm Gia trấn.

Còn chuyện tiết Bất Quỷ thì không quan trọng nữa.

Một đám tu đạo giả há lại sợ vài cô hồn dã quỷ sao?

Giúp đỡ mới là quan trọng nhất.

"Tiểu sư thúc, công việc của tôi kết thúc rồi." Tăng ca cả đêm suýt chút nữa lấy mạng Thu Sinh và Văn Tài, hai người ngay cả đi vệ sinh cũng không dám, sợ không kịp thời gian, cuối cùng cũng chuẩn bị xong mọi thứ vào sáng sớm.

Cửu Thúc đang ngủ, Trần Hạo đành phải đốt hết số tiền giấy đó.

"Tôi và Sư huynh hai người chắc chắn không thể bắt hết tất cả quỷ.

Chỉ có đợi các vị sư huynh, sư điệt đến, mọi người đồng lòng hiệp lực mới làm được." Người trong phái Mao Sơn khá đông, chỉ cần không quá xa thì đều sẽ đến.

Không đợi Thu Sinh và Văn Tài vui mừng, Trần Hạo tiếp tục nói: "Theo tôi được biết, Sư huynh là lần đầu tiên cầu người.

Từ trước đến nay chỉ có người khác cầu cứu Sư huynh.

Sư huynh cầu người giúp đỡ là lần đầu tiên trong lịch sử.

Hy vọng đừng xảy ra chuyện gì đáng xấu hổ thì tốt.

Được rồi, phần còn lại giao cho các cậu, tôi đi ăn chút gì đó rồi ngủ một giấc, vật lộn gần cả đêm rồi, mệt chết đi được." Ngáp một cái, Trần Hạo giao lại mọi việc còn lại, xoay người rời đi, chuẩn bị đi ngủ nướng một giấc.

Những thứ cần chuẩn bị đều đã xong, tiếp theo chỉ cần đợi người, người đông đủ rồi có thể bắt đầu làm việc.

Ngủ nướng đến hơn bảy giờ tối, Trần Hạo bước vào đại sảnh nghĩa trang thì thấy bên trong đã ngồi đầy người, chỉ có vị trí chủ tọa là không ai ngồi, ngay cả Cửu Thúc cũng chỉ ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay trái.

"Sư đệ đến rồi, mau ngồi xuống!" Cửu Thúc thấy Trần Hạo thì đứng dậy đón.

"Sư huynh!" Trần Hạo đáp một tiếng, rồi đi đến bên cạnh Cửu Thúc ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, những đạo nhân khác liền vây quanh.

Lúc nãy khi Trần Hạo chưa đến, Tứ Mục và Thiên Hạc đạo trưởng đã kể chuyện của Trần Hạo, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Vì vậy, bây giờ những người này đều tìm cách thiết lập quan hệ với Trần Hạo, đặc biệt sau khi Cửu Thúc nói rằng tu vi của Trần Hạo không hề yếu hơn ông.

Ai dám làm mặt ở trước mặt Trần Hạo thì đừng hòng làm ăn gì nữa.

Trần Hạo cũng nhân cơ hội này cẩn thận đánh giá những người trước mặt, nhưng kết quả đánh giá lại khiến anh khá thất vọng.

Trong số những người này, tu vi cao nhất cũng chỉ là Địa Sư trung kỳ, đa số chỉ có tu vi Địa Sư sơ kỳ, thậm chí có người còn ở cảnh giới Nhân Sư.

Xem phim rồi, Trần Hạo biết những người này thực ra đều không tệ, nên cũng không làm khó dễ họ, đều tươi cười đáp lại.

Nhưng đúng lúc mọi người đang trò chuyện sôi nổi, bỗng nhiên có

tiếng ho khan truyền đến từ cửa.

Mọi người quay đầu nhìn, một người đàn ông tóc dài đội mũ cao bước vào, bên cạnh ông ta là một thanh niên có tuổi tác gần bằng Trần Hạo.

"Đại sư huynh!" Tất cả mọi người nhìn thấy ông ta xong, vội vàng trở về chỗ ngồi của mình, chắp tay hành lễ với Thạch Kiên, ngay cả Cửu Thúc cũng không ngoại lệ.

Trần Hạo nheo mắt nhìn Thạch Kiên, (tu vi) Địa Sư hậu kỳ.

Thạch Kiên chú ý đến ánh mắt Trần Hạo, quét qua một lượt: "Người này là ai?" "Trần Hạo!

Trần Hạo nghe đây, đây là việc nội bộ tông môn Mao Sơn, ngươi không ra ngoài trước đi?" Thạch Kiên ngữ khí lạnh băng, đồng thời nhìn Cửu Thúc: "Sư đệ, người như vậy cũng mời đến, ngươi coi tông môn Mao Sơn là gì vậy?" "À…" Cửu Thúc không nói gì.

Trần Hạo liền lạnh lùng cười: "Ồ, Đại sư huynh à?

Xin lỗi, ta cũng là người Mao Sơn, nên việc bảo ta ra ngoài không phải hơi quá đáng sao?" "Đệ tử Mao Sơn bây giờ lừa đảo giang hồ ngày càng nhiều, ai cũng tự xưng là đệ tử Mao Sơn hết sao?" Thạch Kiên ngữ khí càng lúc càng lạnh băng.

Đã bao nhiêu năm rồi?

Bao nhiêu năm rồi chưa có ai dám dùng ngữ khí như vậy nói chuyện với ông ta!

Nhìn Trần Hạo, trên người Thạch Kiên từ từ phát ra sát khí nhàn nhạt!!!

Không khí trong đại sảnh càng lúc càng nặng nề, bao gồm cả Cửu Thúc, tất cả đồng môn đều nhìn Trần Hạo và Thạch Kiên.

Hai người, một là tân tú Mao Sơn, tu vi khó lường; một là Đại sư huynh Mao Sơn, uy tín đã lâu.

Mọi người đều không ngờ, hai người lần đầu gặp mặt đã muốn đánh nhau.

Chương 1026

Cửu Thúc khẽ kéo áo Trần Hạo, lắc đầu với anh: "Sư đệ, giải quyết chuyện quỷ sai trước đã." Trần Hạo lạnh lùng cười: "Sư huynh, Đại sư huynh rõ ràng đã động sát ý với ta.

Nếu ta không thể khiến ông ta tâm phục khẩu phục, e rằng nhiệm vụ lần này sẽ thất bại.

Chuyện này vô cùng quan trọng, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Vì vậy, lần này Sư đệ ta nhất định phải chứng minh cho Đại sư huynh thấy rõ mới được." "A a!!!

Ha ha ha!!!

Hay cho cái 'chứng minh', ta xem ngươi muốn chứng minh cái gì!" Thạch Kiên nghe Trần Hạo nói, cười điên cuồng.

Trên người ông ta chi chít những tia điện, rõ ràng là Mao Sơn tuyệt kỹ Thiểm Điện Bôn Lôi Quyền.

Nhưng những tia điện chỉ to bằng ngón tay, tuy nhìn đáng sợ, nhưng uy lực thì so với Chưởng Tâm Lôi của Trần Hạo… Người hiểu thì sẽ hiểu, mọi thứ đều nằm trong sự im lặng.

Trần Hạo không chút để ý nhìn Thạch Kiên, từ từ giơ tay lên: "Chưởng Tâm Lôi, Lôi Tiên!!" "Oành!!!" Lời vừa dứt, một con Lôi Long to bằng cánh tay xông thẳng lên trời, sau đó vòng một vòng trên không trung rồi quay lại quấn quanh người Trần Hạo, khí thế bàng bạc xông thẳng trời xanh.

Một số đồng môn có thực lực thấp đều bị áp bức đến mức không thở nổi.

Đăng đăng đăng.

Thạch Kiên liên tục lùi về sau mấy bước: "Sao có thể!

Không thể nào tu luyện Chưởng Tâm Lôi đến trình độ này được!

Không thể nào!!!" "Không có gì là không thể.

Ngươi có thủ đoạn gì, cứ dùng hết ra đi, để Sư đệ ta xem xem, cũng để Sư đệ ta mở mang kiến thức." Trần Hạo vẻ mặt lạnh băng nhìn Thạch Kiên, muốn xem tâm trí của Thạch Kiên có chịu đựng được đả kích này không.

"Hỗn đản!" Thạch Kiên gầm lên một tiếng, trực tiếp giơ cao hai tay.

Theo động tác của ông ta, trong sân vang lên hai tiếng "oành" nặng nề, sau đó, hai cây cọc gỗ khổng lồ liền xông vào, lao thẳng vào Trần Hạo.

Cửu Thúc thấy vậy vội vàng hét lớn: "Sư đệ, cẩn thận, cọc gỗ của Đại sư huynh!" Trần Hạo không chút để ý khoát tay: "A a!

Cọc gỗ ư?

Xem ta một đạo Chưởng Tâm Lôi phá tan nó!

Chưởng Tâm Lôi!!!" Lời vừa thốt ra, một đạo Chưởng Tâm Lôi trực tiếp đánh tới hai cây cọc gỗ.

Sau đó chỉ nghe một tiếng "oành", hai cây cọc gỗ trực tiếp rơi xuống đất rồi tiếp tục bay về phía Thạch Kiên.

"Oành!" Cú đánh cực mạnh khiến Thạch Kiên không kịp phản ứng ngay lập tức, cả người ông ta đờ đẫn một chút, bị Chưởng Tâm Lôi đánh trúng.

Xì.

Tất cả mọi người đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Tuy biết Trần Hạo lợi hại, nhưng không ngờ Trần Hạo lại mạnh đến mức này, Thạch Kiên lại không thể kiên trì nổi một hiệp trong tay anh.

Cửu Thúc cũng không ngờ Thạch Kiên lại yếu ớt đến thế.

Ặc.

Không phải Thạch Kiên yếu, mà Trần Hạo thật sự quá mạnh rồi.

Chẳng lẽ Địa Sư hậu kỳ và Đại Thiên Sư lại có chênh lệch lớn đến vậy sao?!

Thạch Kiên có thể coi là đỉnh phong trong Địa Sư hậu kỳ, nhưng trước mặt Trần Hạo lại không thể chống đỡ nổi một chiêu.

Khụ khụ!!!

Thạch Kiên ho ra hai ngụm máu, từ từ đứng dậy, ánh mắt chớp động không ngừng nhìn Trần Hạo: "Tốt, tốt, rất tốt!

Không ngờ Mao Sơn ta lại xuất hiện một thiên kiêu như vậy.

Xem ra ta đã sai rồi, vọng tưởng dựa vào sức một mình ta dẫn dắt Mao Sơn đi đến huy hoàng.

Bây giờ ta thu hồi ý định đó." Nói rồi, Thạch Kiên dừng một chút: "Trần Hạo Sư đệ, vừa nãy Sư huynh đã nói lời kiêu ngạo, hy vọng Sư đệ đừng để bụng." Đối với lời của Thạch Kiên, Trần Hạo bày tỏ sự đồng ý (mặc dù trong lòng biết Thạch Kiên thua).

Chỉ cần ông ta có thể nói ra những lời này trước mặt nhiều người như vậy, vậy thì trong hành động bắt quỷ tiếp theo hẳn sẽ không xảy ra vấn đề.

Vì vậy, cũng lười tính toán nhiều, dù sao Thạch Kiên cũng không thể làm nên trò trống gì.

Lúc đó nếu ông ta thật sự dám gây chuyện, thì trực tiếp một đạo Chưởng Tâm Lôi cho nổ chết!

Việc Thạch Kiên cúi đầu lần nữa khiến một số đồng môn đánh giá Trần Hạo cao thêm mấy phần, đặc biệt là Cửu Thúc, nhìn Trần Hạo bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ vô cùng táo bạo.

Đó là để Trần Hạo ngồi lên vị trí chưởng môn Mao Sơn, tập hợp lại Mao Sơn đã suy tụp.

May mà Trần Hạo không biết suy nghĩ của Cửu Thúc, nếu không thì tuyệt đối sẽ chạy càng xa càng tốt.

Nói đùa ư, một người lười biếng như vậy mà muốn làm chưởng môn Mao Sơn sao?

Là một "cá muối" của thời đại mới, anh còn chưa hưởng thụ đủ đâu.

Trầm mặc một lát, Trần Hạo cười với Thạch Kiên chắp tay: "Vì Sư huynh đã nói vậy, Sư đệ có thể làm gì khác đây?

Bây giờ chúng ta hãy nhanh chóng bàn bạc cách dẹp yên chuyện lần này đã." Thạch Kiên "ừ" một tiếng, rồi đi đến vị trí chủ tọa ngồi xuống.

Nhưng khi đi ngang qua Trần Hạo, Thạch Thiếu Kiên bên cạnh Thạch Kiên lại dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Trần Hạo.

Gần giống cốt truyện gốc, vì chuyện là do Văn Tài và Thu Sinh gây ra, nên lời của Văn Tài và Thu Sinh đã trở thành mồi nhử.

Tối nay nhất định phải đi thu hút tất cả những quỷ hồn đó, sau đó mọi người hợp lực thu phục tất cả quỷ hồn, giao cho quỷ sai mang đi.

Sau khi có quyết định, tất cả mọi người lập tức hành động.

Chương 1027

Ở một nơi trống trải bên ngoài Nhậm Gia trấn, mười mấy đồng môn đã bố trí một Bát Quái Tỏa Hồn Trận.

Trần Hạo, Cửu Thúc và Thạch Kiên ba người lần lượt trấn thủ ở ba phương vị của bát quái trận, những người còn lại trấn giữ các lối vào.

Lát nữa các quỷ hồn sẽ từ những lối vào đó đi vào.

Văn Tài và Thu Sinh sau khi nhận được thông báo thì cả người không ổn nữa.

Đêm khuya hai người vác đậu phụ đi dụ quỷ, đùa quốc tế chắc!

Bây giờ biết ai đã đưa ra cái chủ ý tệ hại đó rồi.

Nếu để họ biết thì… trong lòng Văn Tài và Thu Sinh chỉ có thể cười khổ, biết rồi thì cũng làm được gì đâu, chuyện này vốn là do họ gây ra mà.

Toàn là sư thúc sư bá của mình, làm sao mà làm gì được?

Trả thù ư?

Dám trả thù thì Cửu Thúc còn "giáo dục yêu thương" điên cuồng hơn nữa.

Đêm khuya thanh vắng trên đường phố, Văn Tài và Thu Sinh trốn trong một cái lều tạm bợ, run rẩy nhìn con đường trống trải xung quanh, miệng không ngừng lẩm bẩm: "Tôi chỉ dẫn đường, tôi chỉ dẫn đường." Thời gian dần dần đến nửa đêm.

Đang ở trong lều, Văn Tài và Thu Sinh bỗng nhiên cảm thấy xung quanh lạnh hẳn, vội vàng dùng tay áo mở pháp nhãn, nhìn thấy những

quỷ hồn dày đặc xung quanh, suýt chút nữa thì bị dọa ngất.

Hai người rùng mình, vội vàng vác đậu phụ, chạy về phía địa điểm đã định.

Những quỷ quái này đều là quỷ đang chịu phạt ở địa phủ, lúc trước ăn ngon mặc đẹp, bây giờ khó khăn lắm mới ngửi thấy mùi đậu phụ, sao có thể để chúng chạy mất được?

Thế là cả Nhậm Gia trấn đều trở nên náo nhiệt, Văn Tài và Thu Sinh hai người ở phía trước chạy như điên, phía sau là hàng trăm con quỷ quái đang điên cuồng truy đuổi.

Sau khi tất cả rời đi, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, đó chính là nữ quỷ Tiểu Lệ đã từng mê hoặc Thu Sinh và Văn Tài.

Mím môi, cô ta kinh ngạc nhìn hai người đang chạy phía trước, rồi lướt đi, đáp xuống phía trước những quỷ hồn khác, chặn lại những quỷ quái sắp đuổi kịp Thu Sinh và Văn Tài.

Cho đến khi Văn Tài chạy gần đủ xa, Tiểu Lệ mới đột nhiên biến mất, quỷ hồn lại tiếp tục xông lên.

Đến khi Tiểu Lệ xuất hiện lần nữa, quỷ thể của cô ta đã có vẻ hơi mờ nhạt, rõ ràng việc vừa rồi ngăn cản nhiều quỷ quái như vậy cũng không hề dễ dàng gì.

"Tiểu gia hỏa, ta chỉ có thể giúp đến đây thôi, phần sau chỉ có thể tự các ngươi dựa vào mình, cố lên!" Tiểu Lệ nói xong liền trực tiếp biến mất không còn tăm hơi.

Ở một bên khác, Văn Tài và Thu Sinh hai người cũng cuối cùng đã chạy đến trước đại trận, quay đầu nhìn một cái, thấy những quỷ quái kia vẫn đang truy đuổi, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nhanh chóng đặt đậu phụ vào trung tâm trận pháp, rồi vội

vàng rời khỏi đại trận.

Ở rìa đại trận, mười mấy đồng môn Mao Sơn nhìn đám quỷ quái dày đặc, nghiêm chỉnh chờ đợi.

Khi tất cả quỷ quái đã xông vào trong trận pháp, Trần Hạo mạnh mẽ giơ tay lên, một đạo Chưởng Tâm Lôi trực tiếp đánh thẳng vào trung tâm trận pháp.

Cả đại trận lập tức được kích hoạt, kim quang chói mắt khiến đám quỷ quái phát ra tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thạch Kiên và Cửu Thúc hai người dẫn đầu nhảy vào.

Cửu Thúc cầm pháp kiếm, lấy bát quái kính nhắm vào đáy pháp đàn, khẽ kéo.

Ngay lập tức, một luồng hấp dẫn mạnh mẽ từ đó phát ra, mười mấy con quỷ quái không hề báo trước đã bị hút vào.

Thạch Kiên thì khác Cửu Thúc, lôi quang trong tay chớp động, thấy quỷ là một chưởng trực tiếp vỗ tới, trực tiếp đánh giết quỷ khiến chúng hồn phi phách tán.

Trên mặt Thạch Kiên lộ ra nụ cười hung ác, muốn dùng Thiểm Điện Bôn Lôi Quyền giết chết tất cả quỷ quái.

Trần Hạo đứng từ xa thấy cảnh này, biết Thạch Kiên lão già này không có ý tốt.

Cửu Thúc đã thỏa thuận xong với quỷ sai rồi, quỷ cần được bắt và giao đi.

Giết một lúc một đống như vậy, lát nữa giải thích với quỷ sai thế nào?

Lúc đó người gặp rắc rối và xui xẻo không phải là Cửu Thúc sao?

Trần Hạo dứt khoát tiến lên.

Khi Thạch Kiên chuẩn bị ra tay lần nữa, "soạt" một cái đã xuất hiện trước mặt ông ta, một tay tóm chặt lấy tay ông ta.

"Đại sư huynh, phải tha người thì tha người chứ, làm như vậy không phải hơi quá đáng sao, sẽ tổn hại âm đức đó." "Trần Hạo, ngươi có ý gì?" Thạch Thiếu Kiên tuy giật mình, nhưng vẫn nhảy ra chất vấn Trần Hạo muốn làm gì, vì sao lại muốn ngăn cản cha mình giết quỷ.

"Ý gì ư?

Cửu Sư huynh đã đàm phán xong với quỷ sai rồi, những quỷ quái này đều cần được bắt và giao cho quỷ sai xử lý.

Sư đồ hai người các ngươi lại ở đây lạm sát vô tội, không phải sẽ làm hai sư điệt tổn thọ, khiến Cửu Sư huynh không cách nào giải thích với quỷ sai sao?

Ta còn chưa hỏi, rốt cuộc các ngươi có ý đồ xấu gì!!!" Quỷ quái bị giết vĩnh viễn không được siêu sinh, những tổn thất này đều sẽ ghi lên người Thu Sinh và Văn Tài.

Có thể thấy rõ ý đồ xấu của hai cha con Thạch Kiên và Thạch Thiếu Kiên.

"Ngươi muốn ngăn cản ta?" Lần này đến lần khác, Thạch Kiên liên tục chịu thiệt thòi bên cạnh Trần Hạo, khiến ông ta quên mất chuyện đã xảy ra trong nghĩa trang, không nhịn được mà nổi giận.

Oành!!!

Vô số dòng điện mạnh mẽ xông thẳng lên trời, bao trùm lấy Thạch Kiên, khiến ông ta trông như một người khổng lồ sét điện.

Quỷ quái xung quanh đều sợ hãi bỏ chạy, chủ động chui vào pháp

khí của những người khác.

Tuy bị bắt sẽ bị đưa xuống địa phủ chịu khổ, nhưng chịu khổ cũng tốt hơn là hồn phi phách tán, hồn phi phách tán thì vĩnh viễn không được siêu sinh.

“Nực cười, Thiểm Điện Bôn Lôi Quyền còn chưa đạt Đại Viên Mãn mà đã dám lấy ra khoe khoang, ngươi không thấy mất mặt sao, ta còn thấy hộ ngươi.

Đồng môn mạnh nhất?

Thật không biết xấu hổ.” Đã trở mặt rồi, Trần Hạo cũng không ngại trở mặt triệt để.

Chương 1028

Dù sao tội không phải ở anh, Thạch Kiên tự mình gây sự, cuối cùng người mất mặt cũng không phải anh.

Vì vậy, trước khi ra tay, Trần Hạo đã châm chọc Thạch Kiên vài câu.

"Ngao!!!" Một con Lôi Long dài mấy chục mét xông thẳng lên trời, cứng rắn áp bức khí tức của Thạch Kiên xuống, khiến ông ta gần như không thở nổi.

Điều càng khiến Thạch Kiên kinh hãi hơn là, dòng điện do Thiểm Điện Bôn Lôi Quyền ngưng tụ ra, lại trực tiếp bị con Lôi Long kia hấp thu, trở thành một phần cấu thành cơ thể nó.

Nhìn con Lôi Long nhe nanh múa vuốt, Thạch Kiên cảm giác ngay cả hơi thở cũng gần như ngừng lại.

"Chạy đi!!!

Đừng giết ta, ta không muốn hồn phi phách tán!!!" Những quỷ quái trước đó còn ngoan cường chống cự, giờ đây từng con một liều mạng chạy về phía Cửu Thúc và những người khác, suýt nữa thì xếp hàng chờ Cửu Thúc thu phục.

Trần Hạo cũng không ngờ đám quỷ quái này lại "biết điều" đến vậy, từng con một chạy nhanh hơn cả thỏ.

"Cửu Tiêu Thần Lôi, Cửu Tiêu Thần Lôi!!!!!!

Ngươi có thể tu luyện Cửu Tiêu Thần Lôi!!!" Đột nhiên Thạch Kiên như một kẻ điên, bắt đầu gào thét về phía Trần Hạo.

Trần Hạo khẽ lạnh lùng cười nói: "Ngươi không được, nhưng không có nghĩa là người khác cũng không được.

Nếu muốn chiến, ta Trần Hạo nhất định phụng bồi đến cùng.

Đừng giở trò, Cửu Thúc không nỡ ra tay, nhưng ta Trần Hạo thì không ăn bộ này đâu." "Hừ!!!" Lời nói của Trần Hạo như một gáo nước lạnh tạt xuống, khiến trái tim Thạch Kiên lạnh buốt, ông ta cũng dần dần bình tĩnh lại, sắc mặt trở nên vô cùng âm trầm.

"Lão phu lười chấp nhặt với ngươi." Thực lực của Trần Hạo đã vượt ngoài dự liệu của Thạch Kiên, thậm chí Trần Hạo còn thành công tu luyện Cửu Tiêu Thần Lôi!

Điều đó có nghĩa là Trần Hạo về cơ bản là hy vọng của Mao Sơn.

Tất cả đồng môn Mao Sơn có mặt sẽ không để Thạch Kiên làm tổn hại Trần Hạo dù chỉ một chút.

Đáng ghét!!!

Lâm Cửu rốt cuộc tìm được sư đệ từ đâu vậy!

Trần Hạo lạnh lùng nhìn Thạch Kiên, biết nếu anh trực tiếp phóng thích uy áp của cảnh giới Đại Thiên Sư ra, không biết Thạch Kiên có sợ đến mức ôm đầu chuột chạy, trực tiếp tè ra quần không.

Nhượng bộ!

Thạch Kiên lại một lần nữa nhượng bộ.

Mọi người cũng cảm thấy không thể tin nổi, dường như ngoài sư phụ đã khuất ra, người có thể khiến Thạch Kiên nhượng bộ cũng chỉ có hai huynh đệ Trần Hạo và Cửu Thúc.

Để ngươi tưởng mình ghê gớm, tưởng người khác dễ bắt nạt.

Bây giờ biết ai lợi hại rồi chứ, mặt bị đánh đến nhìn thôi cũng thấy đau a!!!

Tứ Mục đạo trưởng và Thiên Hạc đạo trưởng cùng các đồng môn Mao Sơn thân cận với Cửu Thúc, cũng hả hê nhìn Thạch Kiên.

Thạch Kiên chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy gì, tức tối chắp tay sau lưng dẫn Thạch Thiếu Kiên quay người rời đi.

Thành thật mà nói, có hay không có Thạch Kiên cũng không khác biệt.

Trần Hạo đã tu luyện Cửu Tiêu Thần Lôi thì tác dụng còn lớn hơn Thạch Kiên.

Sát quỷ thì giỏi, nhưng nếu là bắt quỷ, thì đó thực sự là một công việc đòi hỏi kỹ thuật nghiêm túc.

Cửu Thúc liền đuổi theo, dù sao cũng là người đã cầu cứu.

"Sư huynh!" Thạch Kiên và Thạch Thiếu Kiên hai người nghe tiếng Cửu Thúc gọi thì dừng lại, quay đầu nhìn Cửu Thúc, hừ một tiếng.

"Hả?

Sư đệ thấy Sư huynh mất mặt rồi, không nén nổi nữa, muốn xem Sư huynh mất mặt như thế nào sao?" Cửu Thúc khẽ lắc đầu, từng bước đi về phía Thạch Kiên, kiên định nói: "Sư huynh, Sư đệ không có ý đó.

Lần này đuổi theo chỉ muốn nói với Sư huynh rằng, ân oán giữa chúng ta, cứ tùy tiện ra đòn, Sư đệ ta sẽ nhận hết.

Chỉ hy vọng Sư huynh đừng kéo những ân oán này sang người khác, điều đó không có lợi gì cho huynh đâu." Nếu có thể, Cửu Thúc thật sự không muốn trở mặt với Thạch Kiên.

Dù sao đi nữa, mọi người đều là đồng môn sư huynh đệ.

Cũng đều là người trưởng thành cả, làm lớn chuyện truyền ra ngoài chỉ làm mất mặt người trong môn phái, để những môn phái khác xem trò cười mà thôi.

Cửu Thúc cũng không phải đang uy hiếp Thạch Kiên, chỉ hy vọng Thạch Kiên đừng tiếp tục gây sự với Trần Hạo nữa.

Dù thế nào, hiện tại Trần Hạo không thể chọc giận.

Trần Hạo đã nhường nhịn ba lần để giữ thể diện cho Cửu Thúc, nếu không thì sớm đã dùng Cửu Tiêu Thần Lôi, Chưởng Tâm Lôi dạy Thạch Kiên làm người rồi.

Chỉ tiếc là cách của Cửu Thúc tuy không tệ, nhưng lại không có tác dụng với một số chuyện, ví dụ như Thạch Kiên.

Phản ứng đầu tiên của ông ta là cảm thấy Cửu Thúc đang uy hiếp mình.

"Hừ!

Sư đệ, ngươi thật có tiền đồ, ngay cả Sư huynh cũng dám uy hiếp!" Cửu Thúc nhíu mày, rõ ràng Thạch Kiên đã hiểu sai ý của ông.

Vả lại Trần Hạo đã đột phá cảnh giới Đại Thiên Sư, không phải Thạch Kiên có thể chọc giận.

Cửu Thúc cũng không thể nói Trần Hạo là Đại Thiên Sư, nếu không sẽ gây ra một đống rắc rối cho Trần Hạo.

"Sư huynh, Sư đệ không có ý đó." "Thôi đi, ngày còn dài.

Ta muốn xem xem, Sư đệ ngươi bảo toàn được bản thân đến đâu.

Thiếu Kiên, chúng ta đi!!!" Thạch Kiên căn bản không tin lời Cửu Thúc, không hề nể mặt, hất người bỏ đi.

"Ha ha ha, Sư đệ giỏi lắm, ta biết ngươi chắc chắn sẽ ngày càng mạnh.

Chương 1029

Thành thật mà nói, ngươi đã đột phá cảnh giới nào rồi?" Thiên Hạc đạo trưởng lén lút lại gần Trần Hạo dò hỏi tin tức, ông luôn cảm thấy khí tức của Trần Hạo có chút không đúng.

Sự thay đổi của Trần Hạo là sau khi anh giết chết Thiên Niên Thi Ma, nhưng cụ thể Thiên Hạc đạo trưởng cũng không biết, cũng không dám tùy tiện đoán mò.

"Sư huynh, ta à… đoán xem!!!" Trần Hạo cười ha ha, trực tiếp đá quả bóng lại.

"...

Đoán tôi có đoán được không chứ!" "Sư đệ, không tồi!" Tứ Mục đạo trưởng vỗ vỗ vai Trần Hạo an ủi, cũng thấy Trần Hạo ngày càng mạnh. (Đương nhiên, chỉ Tứ Mục đạo trưởng nghĩ vậy thôi.) Ai có thể ngờ Trần Hạo một ngày nào đó lại chỉ bằng vài lời đã áp chế Đại sư huynh Thạch Kiên đến mức không dám hó hé một câu.

Phải biết trước đây ngay cả Cửu Thúc cũng không làm được điều đó, cũng chỉ có Trần Hạo mới có thể khắc chế Thạch Kiên đến vậy.

Thiểm Điện Bôn Lôi Quyền và cọc gỗ là sở trường nhất của Thạch Kiên.

Nhưng Thiểm Điện Bôn Lôi Quyền đơn thuần sau khi đụng phải Trần Hạo thì đã định sẵn là một bi kịch, còn cọc gỗ thì chưa luyện đến mức thượng thừa, đối với Trần Hạo cũng chẳng có tác dụng gì.

"Sư huynh, cho huynh này, tôi thấy huynh cũng không thích dùng đào mộc kiếm.

Cái này đảm bảo huynh sẽ thích, dùng nó chế tạo một thanh pháp

kiếm phù hợp đi, tin rằng huynh nhất định sẽ thích.” Trần Hạo cười, nhét một khúc xương cánh tay Thiên Niên Thi Ma vào tay Tứ Mục đạo trưởng.

“...” Tứ Mục đạo trưởng vẻ mặt ngơ ngác, không dưng nhét cho ta một khúc xương làm gì?

Xương Thiên Niên Thi Ma và xương người không khác biệt lắm, chỉ lớn hơn mấy lần thôi.

Tứ Mục đạo trưởng không phải kẻ ngốc, biết Trần Hạo không thể vô duyên vô cớ đưa cho mình một khúc xương.

Sau khi quan sát, ông nhận ra lịch sử và niên đại của khúc xương.

Ít nhất cũng phải ngàn năm tuổi, vì chỉ xương Thiên Niên Thi Ma mới có thể trở nên trong suốt dưới ánh lửa.

“Xương Thiên Niên Thi Ma!

Từ đâu ra vậy?!!!” Đó là thứ tốt mà ông mơ ước cầu mong, Tứ Mục đạo trưởng đối với đào mộc kiếm không có hứng thú lớn lắm.

Ông luôn cảm thấy đào mộc kiếm nhẹ bẫng, chặt không thuận tay, dễ gãy, nên mới luôn sử dụng thanh kiếm đồng.

Ông cũng muốn dùng xương thi ma để chế tạo một thanh pháp kiếm, nhưng không tìm được dược liệu.

Kết quả lần này Trần Hạo lại tặng một món quà lớn.

Khúc xương này cộng thêm một số dược liệu khác, ít nhất có thể chế tạo ra hai thanh pháp kiếm, dùng một thanh còn có thể để lại một thanh cho Gia Nhạc.

Huống hồ đây không phải xương thi ma bình thường, là Thiên Niên Thi Ma!!!

Thứ tốt mà có thể gặp nhưng khó cầu.

Sự cường đại của Thiên Niên Thi Ma đơn giản là vượt quá sức tưởng tượng.

Thằng nhóc này sẽ không phải là đã giết một con Thiên Niên Thi Ma đó chứ!!!

Quá biến thái rồi!!!

Tuy trước đó Trần Hạo có chiến tích đánh giết một con cương thi vương, nhưng so với Thiên Niên Thi Ma, con cương thi vương đó thực sự không đáng nhắc đến, căn bản không thể so sánh được.

Điều đó cũng có nghĩa là Trần Hạo đã thu hoạch không ít thứ tốt.

Trong lòng Tứ Mục đạo trưởng, lập tức chảy nước miếng.

Trong cơn kích động, Tứ Mục đạo trưởng lập tức quên mất mình nên nói nhỏ một chút, đừng làm ầm ĩ, lén lút vào thôn.

Một tiếng hét lớn trực tiếp thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

"Ặc…" Trần Hạo thấy ánh mắt nóng bỏng của những người xung quanh nhìn mình thì lập tức "hoa cúc" siết chặt, bất lực nhìn Tứ Mục đạo trưởng một cái.

Thế này thì lén lút cái gì nữa, Sư huynh.

Sao huynh lại quay lưng bán đứng tôi rồi?

À không, còn chưa kịp quay lưng nữa.

Cửu Thúc đã mời mọi người giúp đỡ, đương nhiên không thể để mọi người chạy đến một chuyến không công, ít nhiều cũng phải cho chút lợi lộc.

Nhưng cũng không thể mỗi người đều giống nhau được, như vậy thì một bát nước vĩnh viễn không thể múc đều.

Bây giờ phiền phức rồi, Trần Hạo cũng không biết phải nói sao

với các sư huynh khác.

May mà có Thiên Hạc đạo trưởng có thể làm vật tế thần, Trần Hạo mắt đảo một vòng: "Là Thiên Hạc sư huynh cho tôi!!!" "Thiên Hạc!!!" Trong tích tắc, sự chú ý của mọi người đều tập trung vào Thiên Hạc đạo trưởng, khiến thịt trên mặt Thiên Hạc đạo trưởng co giật mạnh.

"Thằng nhóc này, bán đứng ta làm gì!!!

Đừng quên, đồ tốt rõ ràng là ngươi cầm phần lớn, những thứ tốt đẹp cơ bản đều ở trong tay ngươi đó!!!

Tứ Mục sư huynh, lần này huynh thật sự hại người rồi đó!!!" Thấy Trần Hạo quay lưng lại bán đứng mình, Thiên Hạc đạo trưởng chỉ có thể cười bất lực, trừng mắt mạnh một cái với Tứ Mục đạo trưởng đầy áy náy.

Xương Thiên Niên Thi Ma có ý nghĩa gì, mọi người đều không phải người mới, trong lòng ai cũng rõ.

Nếu dùng thứ này để luyện chế pháp khí, thì hiệu quả sẽ vô cùng rõ ràng, không những uy lực lớn, mà còn không cần lo lắng bị hỏng.

Ví dụ, nếu Tứ Mục đạo trưởng dùng xương Thiên Niên Thi Ma rèn đúc ra một thanh pháp kiếm, hoàn toàn có thể cầm thanh kiếm đó đi cứng đối cứng với cương thi đồng giáp thông thường, mà không cần lo lắng pháp kiếm sẽ bị gãy đoạn như kiếm đồng bình thường.

"Chạy ngay đi!" Trần Hạo quyết định chuồn êm, mọi chuyện phiền phức cứ giao cho Thiên Hạc sư huynh xử lý là được.

Dù hơi bất nghĩa nhưng ai bảo Thiên Hạc sư huynh luôn phát giả vờ làm gì.

"Khụ khụ, các vị sư huynh, sư tỷ, chúng ta có gì thì từ từ nói chuyện được không ạ!" Thấy mọi người cười hì hì xáp lại gần, dù

sao quỷ cũng bắt xong rồi, chính sự hoàn tất thì tranh thủ kiếm chút lợi lộc ai mà chẳng thích.

Thế là từng người mắt sáng rực nhìn chằm chằm Thiên Hạc đạo trưởng, đề phòng ông ta bỏ chạy.

Chương 1030

Dù sao xương Thi ma ngàn năm là dược liệu cực kỳ quan trọng.

Mọi người không thể hình dung nổi thứ này sao có thể tặng, nếu không lấy được một ít thì hỏi han tin tức, về sau dùng đồ vật khác đổi cũng tốt.

"Sư huynh!

Không định giúp đệ sao?" Thấy Cửu Thúc quay người định đi, Thiên Hạc đạo trưởng khóc không ra nước mắt kêu lên.

Cửu Thúc nghiêm mặt nhìn Thiên Hạc đạo trưởng: "Chẳng phải trên tay sư đệ vẫn còn xương Thi ma ngàn năm sao!" "..." Sư huynh thật xấu!

Quả không hổ là người ngày đêm kề cận với tiểu sư đệ, thủ đoạn bán đứng người khác đều lợi hại như nhau.

"Các vị sư huynh, sư tỷ, chúng ta cứ từ từ nói chuyện, đệ trong tay có không ít xương Thi ma ngàn năm." "Nhưng trong tay tiểu sư đệ mới là nhiều nhất, Thi ma ngàn năm là do cậu ấy giết, đệ chỉ được chia một phần thôi!" "Sợ thật!" Ban đầu mọi người cứ nghĩ Thiên Hạc đạo trưởng đã tìm được mối để mua một ít, nhưng không ngờ ông ấy lại cùng Trần Hạo đi giết Thi ma ngàn năm.

Thứ đó mà Trần Hạo cũng giết được thì cậu ta quá biến thái rồi!

"Sư huynh, mọi người đang lo lắng, không biết số xương Thi ma ngàn năm đó có đủ cho các sư thúc sư bá đều tranh giành không." Sau khi chính sự được giải quyết, việc còn lại là giao quỷ cho quỷ sai là xong.

Thu Sinh và Văn Tài hai người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm,

lén lút rời khỏi hiện trường, đi trên đường chuẩn bị về nghĩa trang.

"Thi ma là gì nhỉ!" Thu Sinh nghiêng đầu, cố gắng lắc đầu nói.

"Thi ma là một loại sinh vật chỉ có thể sinh ra từ vạn nhân khanh, thực lực cường đại, đao thương bất nhập, lực đại vô cùng, còn lợi hại hơn cương thi rất nhiều!" Tiểu Lệ đột nhiên xuất hiện sau lưng hai người, cho một câu trả lời.

"Chưa đi à?" Thu Sinh và Văn Tài hai người trừng lớn mắt.

Nào còn bận tâm Thi ma ngàn năm gì nữa, sư thúc, sư huynh đều đang tụ tập ở Nhậm gia trấn bắt quỷ mà Tiểu Lệ dám không đi, gan cũng to quá rồi!

"Tại sao tôi phải đi?

Tôi vừa nãy đứng ở xa xem mà, tôi đâu có ngốc, sao lại để một đám đạo sĩ thối tha kia bắt tôi về địa phủ chứ!" Tiểu Lệ hì hì cười.

"Ồ, vậy cô phải cảm ơn tôi đấy, cô biết tất cả là nhờ ai không." Thu Sinh nhìn xung quanh thở phào nhẹ nhõm, biểu cảm cũng trở nên lấm lét, ra sức nháy mắt với Tiểu Lệ.

"Hai vị đại ân nhân, tiểu nữ tử vô lực báo đáp, xin ghi nhớ trong lòng." Nếu lần này không có hai người Thu Sinh và Văn Tài, Tiểu Lệ muốn có được tự do, gần như là không thể.

Đừng thấy đạo hạnh của cô ta mạnh hơn lệ quỷ bình thường, nhưng đối mặt với quỷ sai thì không có chút sức chống cự nào, chỉ có nước bỏ chạy.

"Không biết hai vị ân công muốn tiểu nữ tử báo đáp thế nào đây!" Thấy ý đồ của Thu Sinh và Văn Tài không đơn thuần, Tiểu Lệ cũng cười trêu chọc.

"Đương nhiên là lấy thân báo đáp rồi!" Thu Sinh hắc hắc cười

không ngừng, Văn Tài sau khi ngớ người cũng thấy đây là một cách hay, liền gật đầu lia lịa.

"Đừng mà!" Tiểu Lệ đột nhiên thẹn thùng, hai má hơi ửng hồng: "Ý nghĩ này không lành mạnh, người ta là Hoàng hoa đại khuê nữ, sao có thể lấy thân báo đáp chứ." "Ai dà, đâu phải chuyện gì không gặp được người khác, đừng ngại mà!" "Đúng vậy, đúng vậy, tôi sẽ không nói cho ai biết đâu!" Thu Sinh và Văn Tài kích động nói, đều không để ý Tiểu Lệ đã bắt đầu trợn trắng mắt.

"Đúng đó, tiện thể có thể hút thêm chút dương khí, đến ngày này năm sau, tôi và sư huynh có thể tiện đường đốt giấy vàng mã, để hai người dưới đó cũng có thể mua mấy con quỷ nha hoàn phục thị, sống những ngày tháng thật tiêu sái!" Giọng Trần Hạo không vui truyền đến từ một bên.

Thu Sinh và Văn Tài hai người cũng vô thức gật đầu lia lịa, giây tiếp theo sắc mặt cả hai đại biến: "Tiểu Lệ, mau chạy!" "A!" Tiểu Lệ chết trân không phản ứng, ta tại sao phải chạy?

"Chưởng Tâm Lôi!" Trần Hạo vung tay một đạo Chưởng Tâm Lôi đánh về phía Tiểu Lệ, trúng đầu cô ta.

Tiểu Lệ thét lên thảm thiết, sau đó toàn thân bốc khói đen, đứng bất động tại chỗ, cứ như trúng trấn hồn phù.

Mà bị lôi điện khống chế thì còn thảm hơn nhiều so với trúng trấn hồn phù.

"Tiểu sư thúc, đừng mà!" Thu Sinh và Văn Tài đứng một bên sốt ruột, từ khi Trần Hạo xuất hiện đã biết sẽ gặp họa, kết quả không ngờ Trần Hạo lại ra tay trực tiếp.

"Tiểu Lệ cái tên cũng không tệ, để ta xem nào!" Trần Hạo không hề có chút liên hương tiếc ngọc nào.

Một con nữ quỷ mà khiến bao nhiêu hình tượng đổ vỡ, phiền phức đến mức này, nhưng không trách được hai tên sắc mê tâm khiếu Thu Sinh và Văn Tài, thấy Tiểu Lệ đã bị mê hoặc đến quay cuồng.

Vừa nãy anh ta đã định cùng Cửu Thúc rời đi, nhưng ai ngờ vô tình thấy hai người Thu Sinh và Văn Tài lén lút bỏ chạy, thấy không đúng liền bảo Cửu Thúc đi trước một bước, rồi bám theo.

Quả nhiên không sai.

Cửu Thúc vì hai tên này mà phải bận rộn, vậy mà bọn chúng lại hay.

Việc đầu tiên không phải về nghĩa trang gặp Cửu Thúc, mà lại chạy ra ngoài hẹn hò với nữ quỷ, còn "lấy thân báo đáp", không phải muốn chết sao, hai tên khốn không có lương tâm này.

"Tiểu sư thúc!" Trần Hạo căn bản không thèm trả lời, một tay nhấc Tiểu Lệ lên: "Thật không tệ nha, xinh đẹp đấy, trách gì có thể mê hoặc hai sư điệt của ta đến quay cuồng." "Hai cậu quên vì chuyện lần này, sư huynh đã phải trả giá bao nhiêu sao?

Hai cậu nghĩ vì là sư phụ của hai cậu nên cứ cần phải trả giá mãi à?" Chơi đùa với nữ quỷ thì Trần Hạo sẽ không hỏi nhiều, nhưng thời điểm Thu Sinh và Văn Tài lựa chọn lại khiến Trần Hạo cảm thấy vô cùng tức giận.

Cửu Thúc vì hai tên này mà phải bất chấp thể diện, kêu gọi toàn bộ đồng môn Mao Sơn đến giúp đỡ.

Thế mà hai tên này hay thật, lại chạy đi hẹn hò với nữ quỷ, khiến công sức của sư huynh đều hóa thành vô ích.

"Vào đi!" Trần Hạo nhét Tiểu Lệ vào con rối vải mang theo bên mình, sau đó không thèm để ý đến hai người kia nữa, trực tiếp đi về phía nghĩa trang.

Phiền phức lớn rồi!

Tiểu sư thúc lần này thật sự tức giận rồi!

Hai người thực ra cũng hơi uất ức một chút, chỉ là ngại không tiện đi cùng Cửu Thúc thôi, chứ không thực sự chạy đi hẹn hò với nữ quỷ.

Tiểu Lệ cũng chỉ xem họ như bạn bè, đừng nói đến chuyện tiến xa hơn.

Những nữ quỷ khác tiếp cận đều vì muốn hút dương khí, nhưng Tiểu Lệ thì khác, không hề có ý đồ đó.

"Về rồi à, sư đệ, lát nữa ta giao hết số quỷ này cho quỷ sai nhé, tiện thể làm quen mặt, sao lại làm một con rối vải thế này?" Cửu Thúc định để Trần Hạo tiếp xúc nhiều hơn với quỷ sai âm gian, tiện thể làm quen cũng tốt, ai ngờ Trần Hạo đang bận buộc con rối vải, trực tiếp buộc nó ở cửa từ đường.

"Xong!" Trần Hạo búng một cái vào con rối vải đang buộc trên từ đường.

"Công tử xin tự trọng, đã chạm vào nơi tiểu nữ không thể chạm rồi!" Một tiếng kinh hô truyền ra từ trong con rối vải!

Khiến Trần Hạo và Cửu Thúc hai người đầy vạch đen.

Tiếng kinh hô từ trong con rối vải truyền ra, cứ như Trần Hạo thật sự đã chạm vào nơi không thể miêu tả vậy.

"Bắt trên đường đó, đang nói chuyện rôm rả với Văn Tài và Thu Sinh, cũng là kẻ dẫn dắt sự kiện lần này." Trần Hạo giải thích, anh ta thật sự không phải biến thái đến mức muốn ra tay với một nữ quỷ.

Chương 1031

Văn Tài và Thu Sinh không để ý, nhưng Trần Hạo thì không có hứng thú.

Ngoài dự đoán, Cửu Thúc chỉ khẽ lắc đầu, không nói nhiều, chỉ đưa mấy chiếc đèn lồng trong tay cho Trần Hạo, bên trong đều là quỷ quái thu được tối nay.

Lát nữa Trần Hạo sẽ liên lạc với quỷ sai, trực tiếp giao quỷ cho họ là được.

Còn về con nữ quỷ kia, thật ra mà nói, Cửu Thúc không hề bận tâm.

"Sư huynh, sao rồi?" Thu Sinh và Văn Tài quay lại, nhìn con rối vải buộc trên từ đường, sợ Trần Hạo và Cửu Thúc tức giận, sẽ đánh Tiểu Lệ đến hồn phi phách tán.

"Hợp tác vui vẻ cái quái gì mà hợp tác vui vẻ!" Không lâu sau, Trần Hạo lẩm bẩm từ trên gác mái từ đường đi xuống, sắc mặt không tốt.

Mấy tên quỷ sai này quá tham lam, tham không đáy, vậy mà còn tơ tưởng đến lần hợp tác tiếp theo.

Loại chuyện này trải qua một lần là đủ rồi, ai rảnh rỗi sinh nông nổi mà chuyên môn vào ngày quỷ tiết lại thả quỷ sai ra, rồi lại phải bồi thường một khoản tiền lớn, lại còn phải tốn công tốn sức bắt quỷ về!

Ai mà làm ra chuyện như vậy, Trần Hạo khẳng định đó là đồ ngốc chứ gì!

"Hai cậu đang làm gì đấy?

Định lén thả con nữ quỷ đi à?" Vừa đi xuống lầu, Trần Hạo nhìn Thu Sinh và Văn Tài, đi vòng quanh hai người một vòng: "Nói trước cho mà biết, quỷ không thể thả đi đâu, hai cậu mau về nghỉ ngơi đi, tôi còn phải đi giải quyết mấy sư huynh khác!" Quỷ sai thì đã dàn xếp xong, nhưng những người đã đến giúp thì chưa.

Người ta từ xa bỏ dở công việc mà đến giúp, lẽ nào lại để người ta đi chuyến công cốc sao?

Cửu Thúc lúc đó tâm trạng không tốt, nên chuyện này Trần Hạo đành làm thay ông ấy.

Không lâu sau, Thiên Hạc đạo trưởng và những người khác quay lại.

Tin rằng Thiên Hạc đạo trưởng đã thương lượng xong xuôi, mỗi người đều có thể nhận được một đoạn xương Thi ma ngàn năm nhỏ.

Về phần Trần Hạo, anh ta biết rằng nếu không có xương Thi ma ngàn năm, những sư huynh sư tỷ khác sẽ không ai mãn nguyện mà để Thiên Hạc đạo trưởng trở về.

Phần mà Thiên Hạc đạo trưởng đã phải trả, Trần Hạo sau này cũng sẽ bù đắp.

Trong số đó, Tứ Mục đạo trưởng là người vui vẻ nhất, có lẽ toàn bộ gia sản của ông ấy cộng lại cũng không bằng số của một mình Trần Hạo.

Ngày hôm sau, Trần Hạo đã bồi thường cho Thiên Hạc đạo trưởng.

Có việc bận, Thiên Hạc đạo trưởng liền rời đi ngay lập tức.

Các sư huynh đệ khác cũng cười hì hì cầm xương Thi ma ngàn năm cùng nhau rời đi.

Người cuối cùng rời đi là cô Gia, khi cô Gia đi vẫn còn chút quyến luyến, nhưng tiếc là Cửu Thúc không hề có bất kỳ phản ứng nào, khiến cô ấy thất vọng.

Thật lòng mà nói, tình cảm là thứ không thể cưỡng cầu, một người dù có nỗ lực đến mấy, người kia muốn rời đi cũng sẽ có cả vạn lý do.

Nghĩa trang vốn dĩ rất náo nhiệt, cũng vì sự rời đi của Tứ Mục đạo trưởng và những người khác mà trở nên yên tĩnh.

"Sư đệ, chuẩn bị đi, lát nữa nếu không có việc gì thì có thể cùng ta đi xem phong thủy cho Tiền lão bản.

Nhà hàng món Tây của ông ta kinh doanh sa sút, có lẽ phong thủy có vấn đề." "Được, vậy ta đi chuẩn bị." "Xin hỏi mấy vị?" Trong nhà hàng món Tây, phục vụ viên thấy Trần Hạo và Cửu Thúc hai người bước tới hỏi.

Cửu Thúc chắp tay sau lưng không nói gì, Trần Hạo tiến lên một bước nói: "Hai vị, lão bản mời sư huynh của tôi đến." Cô phục vụ viên này chắc hẳn mới đến Nhậm gia trấn, nếu không thì sẽ không đến nỗi không nhận ra cả Cửu Thúc.

"Ồ, là bạn của lão bản à, không biết hai vị muốn uống gì?" "Hai ly cà phê đi." Trần Hạo gọi hai ly cà phê, sau đó cùng Cửu Thúc chờ Tiền lão bản, xem chừng thời gian cũng không còn bao lâu nữa.

"Cửu Thúc, Trần đạo trưởng, tốt, tốt, cửu ngưỡng đại danh, chậm một bước, xin đừng bận tâm ạ." Không lâu sau, Tiền lão bản đến, chỉ khiến Trần Hạo và Cửu Thúc nhíu mày.

Phía sau ông ta còn có Thạch Kiên và Thạch Thiếu Kiên hai cha con.

Tiền lão bản có ý định mời Cửu Thúc xem phong thủy, nhưng lại

kéo theo Thạch Kiên và Thạch Thiếu Kiên hai cha con, là muốn gây chuyện sao?

"Không sao." Cửu Thúc gật đầu, giọng nói bình đạm, khiến người ta không thể nhìn ra cảm xúc dao động.

"Hai vị xin mời vào chỗ!" Tiền lão bản cũng nhiệt tình mời Thạch Kiên và Thạch Thiếu Kiên ngồi xuống, rồi giơ tay gọi: "Mã Lệ, cho tôi một phần Tây Lãnh." Nói xong quay đầu nhìn Trần Hạo và những người khác, cười hì hì nói: "Các vị, món Tây Lãnh của nhà hàng chúng tôi hương vị không tệ đâu, sao các vị không thử xem?" Cà phê thì uống, bánh tart thì ăn, bít tết cũng ăn, nhưng Tây Lãnh?

Cửu Thúc nhìn Trần Hạo một cái, khóe miệng Trần Hạo khẽ nhếch, nhìn Thạch Kiên và Thạch Thiếu Kiên một lượt, thấy hai cha con nhà này cũng hơi mơ hồ, không biết Tây Lãnh là gì.

Trần Hạo dứt khoát giơ tay: "Cho tôi và Cửu Thúc cũng một phần Tây Lãnh, nước sốt không cần cho quá nhiều!" "Ừm!" Cửu Thúc khẽ gật đầu, tỏ ý tán đồng, thực ra ông ấy hoàn toàn không hiểu Tây Lãnh là cái gì, nhưng tin rằng Trần Hạo sẽ không để ông ấy mất mặt trước đại chúng.

"Vậy còn hai vị này?" Mã Lệ nhìn Thạch Kiên và Thạch Thiếu Kiên hai cha con.

Thạch Kiên ngớ người: "Cho tôi cũng hai phần đi, nước sốt của tôi phải cho nhiều một chút!" Vì Trần Hạo hai sư huynh đệ muốn nước sốt ít một chút, vậy thì mình cứ cho nhiều một chút!

Thạch Kiên hôm nay xuất hiện ở nhà hàng món Tây là để tranh giành công việc.

Có việc thì mọi người cùng làm, ai có thể giành được thì đó là bản lĩnh.

Nếu hai người bọn họ bị giành mất công việc, thì chẳng có gì để nói cả phải không?

Chỉ có thể trách học nghệ không tinh thôi!

"Hừ!" Cửu Thúc khẽ hừ một tiếng, quay đầu đi, lười nhìn Thạch Kiên.

Tiền lão bản ngồi một bên thì với vẻ mặt cổ quái nhìn hai cha con Thạch Kiên, Tây Lãnh nhiều nước sốt ư?

Mã Lệ cũng ngạc nhiên, nhưng vẫn lặng lẽ gật đầu quay người đi chuẩn bị: "Các vị xin đợi một lát, Tây Lãnh sẽ có ngay." Khi Mã Lệ quay người rời đi, Thạch Thiếu Kiên khẽ động tay, một sợi tóc rơi vào tay hắn.

Trần Hạo đang uống cà phê vừa vặn chứng kiến cảnh này, bất động thanh sắc đặt cốc xuống, giả vờ như không nhìn thấy gì.

"Ai!

Không giấu gì các vị, công việc kinh doanh của nhà hàng món Tây của tôi ngày càng sa sút, cũng không biết có phải là vấn đề phong thủy không." "Vì vậy, lần này tôi muốn mời các vị ở đây giúp tôi xem xét!" Tiền lão bản lúc đó không biết Thạch Thiếu Kiên đã để mắt đến con gái mình, cố ý đưa Thạch Kiên và Cửu Thúc ra so sánh, muốn nhân cơ hội này để ép giá.

Mời người xem phong thủy, cứ ngỡ như đi chợ mua rau gặp phải kẻ lừa đảo, nhưng nếu gặp phải người có bản lĩnh, mà đắc tội với họ, thì có thể sẽ vạn kiếp bất phục.

Trần Hạo thầm cười lạnh trong lòng, yên tĩnh uống cà phê.

Nhưng Tiền lão bản này cũng là người may mắn, Cửu Thúc không phải loại người tùy tiện tức giận mà muốn báo thù người khác.

Chương 1032

Nếu đổi lại là Thạch Kiên, Tiền lão bản có lẽ sẽ gặp đủ chuyện rắc rối.

"Có lẽ có chút liên quan đến phong thủy!" Cửu Thúc đưa ra một câu trả lời bảo thủ, ông ấy còn chưa xem xét, ai mà biết vấn đề nằm ở đâu.

Chuẩn bị phân cao thấp với Cửu Thúc, đả kích Cửu Thúc, Thạch Kiên thì cười ha ha: "Tiền lão bản, việc nhỏ thôi mà." "Vì bần đạo đã đến đây, coi như có duyên tương ngộ, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn.

Chi bằng sau khi ăn xong Tây Lãnh, sư đồ chúng tôi sẽ miễn phí giúp ông xem xét." "Miễn phí!" Mắt Tiền lão bản trợn tròn, mừng rỡ vô cùng.

Trần Hạo ngồi một bên không nhịn được trợn trắng mắt.

Thạch Kiên này cũng hay thật, vì tranh giành một công việc mà ngay cả miễn phí cũng nói ra...

Cửu Thúc cũng câm nín nhìn Thạch Kiên, không biết nên biểu đạt tâm trạng phức tạp hiện tại thế nào.

Vị sư huynh này thật sự khiến người ta bội phục, vì muốn đả kích, tranh giành một công việc mà ngay cả miễn phí cũng nói ra.

Vạn nhất có sự cố gì, hai cha con Thạch Kiên sẽ phải lỗ vốn.

"Tốt tốt tốt!

Vậy thì phiền đạo trưởng rồi!" Có thể miễn phí tiết kiệm được một khoản tiền, Tiền lão bản tự nhiên vô cùng vui vẻ.

Còn về Cửu Thúc, đã có người miễn phí rồi thì tự nhiên bị quên mất, cười hì hì trong mắt chỉ còn lại hai cha con Thạch Kiên.

"Các vị, Tây Lãnh đến rồi!" Sắp được ăn rồi.

Cửu Thúc nhìn cái gọi là Tây Lãnh, chẳng phải một phần bít tết sao, nói thẳng bít tết đi, còn Tây Lãnh Tây Lãnh cái gì.

Thôi, ăn xong bít tết thì về nhà!

Vì công việc không thành, vậy thì về sớm.

Cửu Thúc không có tâm tư đấu pháp với Thạch Kiên.

No bụng rửng mỡ, có thời gian đó chẳng thà về nghỉ ngơi còn hơn.

Nếu Thạch Kiên thích miễn phí, thì cứ để ông ta miễn phí mãi đi.

Nếu muốn tiêu hao thì Cửu Thúc rất hoan nghênh, xem ai có thể chịu đựng được lâu hơn, có thể miễn phí được bao lâu.

Trần Hạo ở một bên giúp Cửu Thúc bày dao dĩa ra, cầm dao dĩa ăn.

Vừa ăn vừa tò mò nhìn hai cha con Thạch Kiên, cái Tây Lãnh này đúng là "đồ tốt", cứ từ từ mà thưởng thức đi!

Bị lừa rồi!

Hai cha con Thạch Kiên không phải không ăn bít tết, chỉ là bít tết của họ được cho quá nhiều nước sốt, nhìn vào đã mất khẩu vị.

Giống như một miếng bít tết ngâm trong phân bò, trông vô cùng buồn nôn.

"Ăn!

Ăn!

Ăn!" Khóe miệng Thạch Kiên giật giật, nhưng món đã gọi rồi, dù nước mắt lưng tròng cũng phải ăn hết, nếu không thì sẽ mất mặt lắm.

“Ưm, hương vị không tệ đâu, sư huynh không ăn thử sao?” Thấy Thạch Kiên cầm dao dĩa với vẻ mặt rối rắm, Cửu Thúc giả vờ ngạc nhiên nói: “Chẳng lẽ bít tết nhà Tiền lão bản không hợp khẩu vị sư huynh sao, sao không ăn?” “Ai nói thế, bít tết vừa vặn hợp khẩu vị của tôi!” Thạch Kiên khẽ hừ một tiếng, sau đó cầm dao dĩa nói với Thạch Thiếu Kiên: “Ăn đi, ăn xong còn làm việc.” Ngay khi dao dĩa cắt xuống miếng bít tết, chỉ thấy đầy ắp nước sốt tràn ra từ bên trong, văng tung tóe khắp bàn.

Nhưng sau khi nước sốt văng ra, trông nó lại càng ghê tởm hơn.

“Thì ra đạo trưởng thích ăn nhiều nước sốt, nước sốt đây, hai vị mau ăn đi!” Tiền lão bản lúc này cũng đúng lúc chêm thêm một câu, khiến mặt Thạch Kiên tối sầm lại.

Nhìn cảnh tượng bừa bãi trên bàn, ông ta không biết phải trả lời thế nào.

“Sư huynh, chúng ta đổi bàn khác ăn đi, khẩu vị của Đại sư huynh thật sự đặc biệt quá.” Trần Hạo cố ý nhíu mày, trên mặt trực tiếp viết rõ hai chữ: “Ghê tởm!” Hoàn toàn không che giấu, ghê tởm đến mức độ nào đây!

“Sư huynh dùng bữa từ từ nhé!” Cửu Thúc gật đầu, cầm miếng bít tết và ly cà phê, cùng Trần Hạo đi đến một bàn ở xa hơn.

Thạch Kiên cảm thấy như mình dùng sức đấm một quyền vào bông vậy, trong lòng có một luồng khí nghẹn lại, không lên không xuống được, khó chịu vô cùng.

Mặc dù công việc của Cửu Thúc đã bị phá hoại thành công, nhưng ông ta cũng chẳng được lợi lộc gì.

Giúp xem xét miễn phí, Cửu Thúc ăn xong bít tết và cà phê có thể về nhà nghỉ ngơi, còn ông ta thì phải miễn phí làm việc.

“Sư huynh dùng bữa từ từ nhé, Tiền lão bản, tôi và sư đệ xin cáo từ trước!” Sau khi ăn no uống đủ, Cửu Thúc và Trần Hạo hai người lắc lư rời đi dưới ánh mắt gần như muốn phun ra lửa của Thạch Kiên.

Lúc này Thạch Kiên đang rối rắm với miếng bít tết đầy nước sốt của mình, không biết phải bắt đầu từ đâu.

Mà với bộ râu bát tự dài của ông ta, cảnh tượng ăn miếng bít tết đầy nước sốt chắc chắn sẽ rất “tuyệt vời”.

“Thạch Thiếu Kiên đó tâm thuật bất chính, lén lút lấy tóc người khác, có lẽ muốn dùng tà thuật hại người.

Sư đệ, hay là cậu giúp ta để mắt đến hắn một chút đi!” Bước ra khỏi nhà hàng món Tây, Cửu Thúc khẽ nói với Trần Hạo một câu, sau đó chắp tay sau lưng quay về nghĩa trang.

Ai nói Cửu Thúc không tức giận chứ, chỉ là không tiện cãi cọ với Thạch Kiên ở bên ngoài, dù sao lúc đó mất mặt là mất mặt của cả Mao Sơn!

Thủ đoạn của Thạch Thiếu Kiên cũng không thoát khỏi mắt ông.

Cửu Thúc không biết Trần Hạo có nhìn thấy không, nhưng vẫn nhắc nhở.

Vạn nhất không nhìn thấy, tuyệt đối không thể để thằng ranh Thạch Thiếu Kiên này gây chuyện trên địa bàn của mình.

Muốn gây chuyện à!

Vậy ta sẽ từ từ chơi với ngươi.

Đã là hai cha con sư đồ các ngươi bất nhân trước, thì đừng trách ta Trần Hạo bất nghĩa!

Trần Hạo sẽ không ra tay giết Thạch Thiếu Kiên, vì ra tay với

đồng môn Mao Sơn là điều không may mắn.

Chương 1033

Nhưng muốn chỉnh đốn Thạch Thiếu Kiên thì có quá nhiều cách, tùy tiện cũng có mấy chục, cả trăm cách khiến Thạch Thiếu Kiên mất hết mặt mũi để đối phó.

Cửu Thúc mãn nguyện rời đi, còn Thạch Kiên thì uất ức dẫn Thạch Thiếu Kiên đi xem phong thủy miễn phí cho Tiền lão bản, sau đó hằm hằm quay về khách sạn.

Mãi đến chập tối, Thạch Thiếu Kiên mới lén lút rời khỏi khách sạn, đi về phía ngoại ô thị trấn.

Trần Hạo thì âm thầm bám theo.

Thạch Thiếu Kiên không vội không vàng bước đi, buổi tối có thể "vui vẻ" một phen, trong lòng hơi rạo rực, hoàn toàn không để ý đến Trần Hạo ở phía xa.

Trần Hạo đang dẫn theo một gã ăn mày cầm đồ vật đi theo.

Tên ăn mày này là do Trần Hạo ban ngày đi tìm và thu thập một ít "đồ tốt" đặc biệt.

Trong một khu rừng bên ngoài Nhậm gia trấn, Thạch Thiếu Kiên dừng lại, bắt đầu khoanh chân tu luyện.

Trần Hạo bảo tên ăn mày từ từ canh chừng, anh ta cũng khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện.

Thời gian trôi qua từng chút một, chớp mắt đã đến mười một giờ đêm, Thạch Thiếu Kiên mới có hành động tiếp theo.

Quả nhiên y như trong phim, không có ý tốt!

Hắn rút tóc của phụ nữ để xác định vị trí, sau đó xuất hồn đi gây

chuyện.

Việc này tương đương với việc người khác bị lợi dụng xong, có thể sẽ nghĩ rằng mình đang mơ, ai cũng không thể điều tra ra kết quả.

Thủ pháp của Thạch Thiếu Kiên vô cùng thành thạo, hiển nhiên không phải lần đầu làm chuyện như vậy.

Trần Hạo hắc hắc cười hai tiếng.

Cô gái đó lát nữa cứ để ta "chăm sóc" cho thật tốt!

Gã ăn mày ở một bên thì tò mò nhìn Thạch Thiếu Kiên kỳ quái, không biết hắn đang làm gì.

Trần Hạo cũng không vội khai nhãn cho hắn, nếu không thì gã ăn mày này có lẽ sẽ sợ đến mức tè ra quần mất.

Linh hồn con người có thể rời khỏi thể xác, chỉ cần mượn một số đạo thuật là có thể làm được, chỉ là người bình thường sẽ không làm vậy.

Sau khi xuất hồn, một khi cơ thể hoặc linh hồn bị tấn công thì đều khó lòng chịu đựng nổi.

Rất nhanh, linh hồn Thạch Thiếu Kiên rời khỏi cơ thể, đi về phía nhà Tiền lão bản.

Cô gái tên Mã Lệ là con gái Tiền lão bản, chính là mục tiêu của Thạch Thiếu Kiên tối nay.

"..." Trần Hạo ngoắc ngoắc ngón tay với gã ăn mày đứng cách đó không xa, chỉ vào cơ thể Thạch Thiếu Kiên không có linh hồn ở đằng xa.

"Tên đó bây giờ không thể động đậy.

Chỉ cần ông giúp tôi di chuyển cơ thể hắn ra xa, rồi đổ những thứ tôi đã chuẩn bị ban ngày lên người hắn là được.

Xong việc tôi sẽ cho ông năm đồng dương tệ, thế nào?" "Tốt tốt tốt, cảm ơn công tử!" Gã ăn mày bị tiền làm cho mờ mắt, chẳng quan tâm Thạch Thiếu Kiên có động đậy được hay không, có động được thì cũng phải làm!

Sau khi nhận tiền, gã ăn mày cũng ra sức làm việc, đặt mấy thứ đồ vật ra xa rồi mới tiến lên đẩy Thạch Thiếu Kiên một cái, kết quả cơ thể Thạch Thiếu Kiên trực tiếp ngã vật xuống đất.

"Không sao chứ?" Gã ăn mày ngớ người, tưởng Thạch Thiếu Kiên đã chết, sợ đến mức giật mình.

Sau đó đưa tay sờ thấy nhịp tim Thạch Thiếu Kiên còn đập, hơi thở vẫn còn mới thở phào nhẹ nhõm.

Quay đầu nhìn Trần Hạo một cái, gã nghiến răng kéo lê cơ thể Thạch Thiếu Kiên về phía khu rừng ở xa.

Lúc này, Thạch Thiếu Kiên đang xuất hồn hoàn toàn không biết gì, nhưng đoán chừng sẽ sớm phát hiện cơ thể mình có vấn đề, cảnh tượng đó chắc chắn sẽ rất "tuyệt vời".

Trần Hạo không ra tay, không có nghĩa là không thể nhờ người khác ra tay, huống hồ anh ta chỉ đổ một ít đồ bẩn thỉu thôi mà.

Thạch Thiếu Kiên không làm điều tốt, tại sao ta lại không thể trả thù nhỏ một chút chứ.

Dám gây chuyện trên địa bàn của thần tượng ta, xem ta không "làm thịt" ngươi!

Trực tiếp giết Thạch Thiếu Kiên đương nhiên sảng khoái, nhưng điều đó sẽ khiến Cửu Thúc và Thạch Kiên hoàn toàn trở mặt, Trần Hạo không muốn làm khó Cửu Thúc, nên mới phải làm phiền phức một phen như vậy.

Gã ăn mày từ từ kéo lê cơ thể Thạch Thiếu Kiên, từng bước từng

bước đi về phía khu rừng xa xôi.

Suốt đường đi, trên người Thạch Thiếu Kiên bị đá và cành cây dưới đất cứa vào không ít vết thương.

Đáng tiếc là Thạch Thiếu Kiên đang xuất hồn, căn bản không có bất kỳ cảm giác nào, giống hệt như một người thực vật.

"Xin lỗi huynh đệ, ta cũng vì mấy đồng tiền thôi, oan có đầu nợ có chủ, huynh ngàn vạn lần đừng trách ta.

Mặc dù mấy thứ này hơi ghê tởm một chút, nhưng về rửa sạch là không sao rồi." Sau khi đặt cơ thể Thạch Thiếu Kiên xuống, gã ăn mày vừa làm vừa lẩm bẩm, lấy tất cả những thứ đã chuẩn bị sẵn ra đổ lên người Thạch Thiếu Kiên.

"Chuyện gì vậy?" Ở đằng xa, Thạch Thiếu Kiên đang định đi vào nhà Tiền lão bản thì đột nhiên vấp ngã xuống đất.

Bây giờ hắn đang ở trạng thái linh hồn, có thể là bị vật gì đó trên mặt đất làm vấp.

"Không hay rồi, cơ thể bị người ta động vào rồi!" Thạch Thiếu Kiên nhanh chóng nhận ra, thậm chí không còn bận tâm đến cô gái kia nữa, vội vàng chạy về.

Nếu cơ thể hắn xảy ra vấn đề, hắn chỉ có thể trở thành một cô hồn dã quỷ, chứ không có đạo hạnh cao thâm như Thiết Quải Lý.

Xuất hồn cũng cần phải trả giá, và cái giá đó rất nặng nề.

"Cơ thể đâu rồi!" Khi Thạch Thiếu Kiên khó khăn quay trở lại chỗ cũ, phát hiện cơ thể đã biến mất, liền cuống cuồng xoay tròn.

Hồn phách không thể nhập vào cơ thể, vậy thì khi trời sáng thật sự sẽ xong đời rồi, lúc đó thần tiên cũng không cứu được.

Nhưng bây giờ hắn căn bản không biết phải tìm lại cơ thể mình ở

đâu.

"Làm sao bây giờ?" Thạch Thiếu Kiên cuống quýt xoay tròn: "Tìm phụ thân, đúng, mau chóng quay về tìm phụ thân!" Lợi dụng lúc ý thức còn tỉnh táo, Thạch Thiếu Kiên biết chỉ có lập tức trở về bên Thạch Kiên mới có cách giải quyết.

Hiện tại hắn thậm chí còn không biết ai đã ra tay với mình.

Chương 1034

Từ đó chạy về Nhậm gia trấn còn một đoạn đường, đủ để Thạch Thiếu Kiên "vật lộn" một trận rồi.

Đáng đời gặp xui xẻo!

Trần Hạo lén lút rời đi về nghĩa trang.

Còn về việc Thạch Thiếu Kiên có tìm lại được cơ thể hay không, Trần Hạo tuyên bố không liên quan gì đến mình, những "thứ tốt" kia cũng đâu phải do anh ta đổ lên.

Để hắn ta kiêu ngạo đi, không ra tay giết hắn thì cũng phải làm hắn nghi ngờ nhân sinh.

"Sao muộn vậy?" Khi Trần Hạo về nghĩa trang, phát hiện Cửu Thúc vẫn chưa ngủ.

"Hơi muộn một chút, sư huynh.

Quả nhiên không sai, cái tên Thạch Thiếu Kiên đó đúng là người tâm thuật bất chính, rút tóc người ta mà lại muốn làm chuyện xấu!" Trần Hạo cười nói, ngồi xuống cạnh Cửu Thúc.

"Hừ!

Tâm thuật bất chính, cả ngày chỉ nghĩ đến những tà môn ngoại đạo, xem ra tâm tính cũng không phải người tốt!" Cửu Thúc hừ một tiếng, có chút "giận sắt không thành thép" nói.

"Mà sư đệ đã xử lý thế nào rồi?" Cửu Thúc hỏi, rồi duỗi lưng uể oải nói.

Trần Hạo nhìn Cửu Thúc đang biểu đạt, lòng Cửu Thúc thót lại: "Chẳng lẽ giết rồi sao?" "Có thể!" "Sư huynh, tôi đối loại người này

không có hứng thú, giết hắn thì bẩn tay tôi.

Tôi chỉ là tìm một người đổ cho hắn một ít "đồ tốt", di chuyển cơ thể hắn ra xa, rồi đổ lên người hắn một ít nước tiểu đồng nam, nước phân và các thứ ô uế khác thôi." "..." Thằng nhóc này còn độc hơn cả ta!

Cửu Thúc không ngờ Trần Hạo lại độc ác đến vậy.

Nếu là ông ấy, cùng lắm thì dạy dỗ Thạch Thiếu Kiên một trận rồi thôi.

Hơn nữa, Thạch Thiếu Kiên cũng là đệ tử duy nhất của Đại sư huynh Thạch Kiên, dù không nhìn mặt sư tăng cũng phải nhìn mặt Phật.

Dù quan hệ không tốt, nhưng đều là người trong một mạch Mao Sơn, làm việc cũng phải giữ lại chút thể diện.

Nhưng Trần Hạo thì sao, trực tiếp đổ đủ thứ ô uế lên người hắn, Thạch Thiếu Kiên không chết cũng chỉ còn nửa cái mạng.

Bản thân các vật ô uế đã có tác hại cực lớn đối với người xuất hồn, huống hồ còn để người ta di chuyển cơ thể đi.

Nếu Thạch Thiếu Kiên không thể nhanh chóng tìm lại cơ thể, thì cơ bản là xong đời rồi.

"Thôi được rồi, cũng là tội có đáng.

Mao Sơn một mạch chúng ta vốn dĩ công khai cấm làm những chuyện như vậy." "Đã Đại sư huynh không chịu dạy dỗ cho tốt, vậy thì cũng nên để hắn chịu tội một chút đi.

Nếu không bị người khác biết được, thì mất mặt là mất mặt của cả Mao Sơn." "Sư đệ, cậu đi nghỉ trước đi.

Gần đây phải đề phòng một chút, nếu Đại sư huynh biết chuyện

cậu đã làm, thì chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu." "Vâng, sư huynh, anh cũng nghỉ sớm đi, giờ cũng không còn sớm nữa rồi." Thời gian cũng không còn sớm nữa, Trần Hạo và Cửu Thúc bắt đầu ngủ.

Ở một bên khác, Thạch Thiếu Kiên tìm Thạch Kiên cầu cứu thì trời vừa hửng sáng!

"Phụ thân, thần trí của con bắt đầu tan rã rồi, cứu con, cứu con với!" Thạch Thiếu Kiên khóc lóc van nài, căn bản không biết ai đang đối phó với mình.

Thạch Kiên nổi giận đùng đùng: "Nhìn xem, chơi phụ nữ cũng không biết chọn cơ hội thích hợp, chỉ cần thấy người khác có chút sắc đẹp là cuống lên!

Chắc chắn là chuyện tốt do Lâm Cửu và Trần Hạo hai người làm!" Sau khi mắng con trai một trận, Thạch Kiên cầm một ngọn đèn, nhốt hồn phách Thạch Thiếu Kiên vào trong đó.

Thạch Kiên cũng không kịp nghĩ đến những chuyện khác, chỉ có thể nhanh chóng rời khách sạn, đi theo hướng con trai đã chỉ.

"Ối!" Khi Thạch Kiên tìm thấy cơ thể con trai mình, nhìn những vật ô uế bẩn thỉu lộn xộn trên người con, lập tức cũng nôn khan một trận.

Trên cơ thể bị một số dã thú cắn xé lung tung, vết thương chồng chất, đặc biệt là khuôn mặt, trực tiếp bị hủy hoại hoàn toàn.

"Lâm Cửu!

Trần Hạo!

Hai tên khốn kiếp!

A!" Thạch Kiên dám khẳng định chuyện này không thoát khỏi liên quan đến Cửu Thúc và Trần Hạo.

Nếu không thì người bình thường chắc chắn sẽ không biết những thứ này.

Chỉ có người trong đạo mới biết, những vật ô uế này có tác hại cực lớn đối với người xuất hồn.

Hơn nữa, người trong giới tu đạo bình thường, nhìn Thạch Thiếu Kiên cũng sẽ nể mặt một chút, sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Càng nghĩ càng tức giận, râu của Thạch Kiên gần như dựng đứng cả lên.

Thạch Thiếu Kiên có thể cứu được, nhưng dung mạo cũng đã bị hủy hoại, cần phải tìm một số thứ để có thể phục hồi.

Thạch Kiên tùy tiện rửa sạch cơ thể Thạch Thiếu Kiên ngay tại đó, đắp lên một tấm vải, rồi mang về chuẩn bị cho hồn phách Thạch Thiếu Kiên nhập thể, sau đó mới tính kế đối phó Trần Hạo và Cửu Thúc.

Về đến khách sạn, Thạch Thiếu Kiên nghiến răng nghiến lợi, nhưng chọn cho hồn phách quy vị.

Thế nhưng khi hồn phách của hắn định tiến vào cơ thể thì mới phát hiện, cơ thể đang bài xích hồn phách của hắn.

Tình huống này chỉ có một lời giải thích, đó là cơ thể không thể chịu đựng nổi hồn phách của hắn, nói trắng ra là đã chết rồi.

Chết rồi!

Thạch Thiếu Kiên liều mạng đè nén hồn phách, điều khiển cơ thể đứng dậy.

Cảm giác kịch liệt khiến toàn thân hắn có cảm giác muốn xé toạc ra.

Từ nhỏ đã hưởng thụ cuộc sống xa hoa mà người khác khó có thể

tưởng tượng, hắn sao có thể cam tâm chết đi như thế.

Vào chập tối, mọi người đang chuẩn bị ăn cơm trong từ đường, không ngờ Thạch Kiên với vẻ mặt nặng nề đến nghĩa trang.

Phía sau ông ta là một bóng người lảo đảo, nhìn kỹ lại, thì ra là Thạch Thiếu Kiên.

Chương 1035

Lúc này hắn trông không chỉ đơn thuần là thảm hại nữa.

“Sư phụ, cứu con!” Thạch Thiếu Kiên nhìn Thu Sinh, Văn Tài hai người ở cửa nghĩa trang, khó nhọc vươn tay.

Lúc này, hồn phách và cơ thể của hắn đang ở trạng thái yếu ớt, như có như không.

Ngay cả một hành động vươn tay nhỏ bé cũng càng làm gia tăng nỗi đau trong hồn phách, đến mức sau khi nói xong thì hắn trực tiếp ngất đi, hồn thể không kiểm soát được mà bay ra ngoài.

“A!

Ai đã làm!” Thạch Kiên gần như ngay lập tức lao ra khi hồn thể Thạch Thiếu Kiên vừa bay ra, thần sắc lạnh lẽo đánh hồn phách Thạch Thiếu Kiên trở lại vào thể nội, đồng thời dán một đạo trấn hồn phù lên cơ thể Thạch Thiếu Kiên.

“Hai vị sư đệ, xin hãy giúp tôi!” Ngoài dự đoán, Thạch Kiên lại không hề nổi giận đùng đùng, mà với vẻ mặt nặng nề cúi lạy Cửu Thúc và Trần Hạo, khiến Cửu Thúc vội vàng né tránh.

“Đại sư huynh, việc này...” “Sư đệ, đứa đệ tử bất tài của tôi, tối qua đã bị người ta hãm hại, hiện tại dung mạo hoàn toàn bị hủy hoại, cơ thể cũng bị phá hủy, cần một số dược liệu quý hiếm mới có thể phục hồi.” “Nhưng hiện tại sư huynh chỉ thiếu một thứ duy nhất là cương thi khuẩn trên quan tài cương thi, không biết hai vị sư đệ có thể giúp tôi tìm một phần không?” Thạch Kiên nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt lấp lánh, không ngừng đảo qua người Trần Hạo và Cửu Thúc.

Trần Hạo nghe xong suýt bật cười, Thạch Kiên này đúng là tính kế

hay thật, lại muốn huynh đệ chúng ta đi tìm cương thi khuẩn giúp hắn, đầu óc có vấn đề hả?

Chưa nói loại đồ tốt đó có dễ tìm hay không, tìm được rồi chẳng lẽ lại đưa cho hắn sao?

"Được rồi." Cửu Thúc cuối cùng vì mềm lòng, không thể từ chối.

Thạch Kiên cũng biết Cửu Thúc mềm lòng, nên mới tìm đến tận cửa.

"Vậy thì phiền hai vị sư đệ rồi, huynh sẽ chờ tin tốt từ hai sư đệ!" Nói xong, Thạch Kiên sải bước rời đi.

Thu Sinh và Văn Tài, mỗi người một bên đi theo Cửu Thúc, trên mặt hiện rõ nụ cười khinh thường khi nhìn bóng lưng Thạch Kiên.

"Sư phụ, con thấy lão già đó chắc chắn chẳng có ý tốt, sao không để A Tỉnh và tiểu sư thúc giúp ạ?

Sư phụ, cương thi khuẩn đó ạ?" "Đúng đó sư phụ, là cương thi khuẩn mà." "Một loại bảo vật quý hiếm chỉ có thể sản sinh trong miệng cương thi, có thể phục hồi dung mạo trong thời gian ngắn, còn kéo dài sự lão hóa." "Thứ này rất khó tìm, thường đi kèm với sự ra đời của cương thi vương." "Vậy sư phụ, sao lại đồng ý với đại sư bá chứ?" Cửu Thúc nhìn một cái, sau đó nhíu mày suy nghĩ mà không nói gì: "Nếu muốn tìm cương thi khuẩn thì chỉ có thể đi Cương thi lâm thôi." "Sư huynh, Thạch Kiên rõ ràng đang hãm hại chúng ta.

Cương thi lâm khắp nơi là cương thi, còn có một con Ngân giáp thi vương nữa.

Cương thi khuẩn chắc chắn nằm trong miệng con Ngân giáp thi vương đó, làm sao mà dễ lấy được chứ?" "Lấy cương thi khuẩn từ miệng Ngân giáp thi vương chắc chắn sẽ kinh động đến cương thi vương." Trần Hạo nói với Cửu Thúc.

Thu Sinh nghe xong liền trợn tròn mắt: “Sư phụ, Thạch Kiên thật âm hiểm quá mà!!!” “Đúng vậy sư phụ, chúng ta không thể mắc lừa hắn được!!!” Văn Tài cũng lo lắng.

Cương thi vương, đâu phải tồn tại dễ chọc chứ?

Xác nhận ánh mắt, đúng là không thể chọc được mà!!!

“Cương thi lâm có nhiều cương thi thật sao, tôi không biết.” “Biết gì mà biết.” Cửu Thúc bực bội nhìn hai người: “Cương thi lâm hình thành là do chín mươi năm trước có một nhóm cường đạo, bị người ta bán đứng, sau đó bị quan phủ diệt sạch.” “Đám cường đạo đó chết trong oán hận, dẫn đến oán khí ngút trời, cuối cùng đều biến thành cương thi, đặc biệt là tên đầu lĩnh cường đạo, nghe nói đã biến thành cương thi vương.” Nói rồi, Cửu Thúc lắc đầu, thở dài: “Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là vào ngày âm tháng âm năm âm năm ngoái, có một đám thuật sĩ hạng ba mượn danh trừ yêu diệt ma đi giết cương thi, kết quả lại làm kinh động đến cương thi vương.” “Sau đó cương thi vương vừa xuất hiện đã hấp thụ một lượng lớn tinh hoa mặt trăng vào ngày âm tháng âm, tiến hóa thành Ngân giáp cương thi vương.

Ngân giáp thi vương, đó là tồn tại mà ngay cả sư phụ tôi cũng không dám chọc vào.” Ôi, trời ạ!!!

Một cương thi vương bình thường đã khó đối phó đến vậy rồi, Ngân giáp cương thi vương chẳng phải muốn mạng người sao.

Sư phụ điên rồi sao, sao lại đồng ý với Thạch Kiên chứ, rõ ràng là muốn lợi dụng cơ hội này để hại chết mình mà!!!

Dù cùng là cương thi vương, nhưng Ngân giáp cương thi vương có thể hành cho lục mao cương thi vương chạy rẽ đất.

Con lục mao cương thi vương ở Trấn Đằng Đằng còn khiến một

đám người bó tay chịu trói, suýt nữa bị diệt sạch, Ngân giáp cương thi vương chỉ có thể hung dữ hơn mà thôi.

Cửu Thúc khó hiểu nhìn Thu Sinh và Văn Tài với vẻ mặt như muốn phát điên: "Ai nói tôi giúp Thạch Kiên đối phó cương thi vương, tôi giúp tiểu sư thúc mà." "Thạch Kiên không nói thì tiểu sư thúc chắc chắn cũng sẽ dành thời gian đi đối phó con cương thi vương đó, dù sao cũng phải đối phó cương thi vương, tôi thà đồng ý yêu cầu của Thạch Kiên, coi như thuận đường." "Còn về việc cuối cùng có lấy được thứ đó hay không thì ai mà biết được, trước đó, tôi có thể đi tìm các loại cương thi khuẩn khác, đâu nhất thiết phải là cương thi khuẩn của Ngân giáp cương thi vương." "Sư phụ, đúng là cáo già mà!!!

Không phải, là lão mưu thâm!!!

Cao minh!!!

Thật cao minh!!!" Thu Sinh và Văn Tài nhìn Cửu Thúc đầy vẻ thán phục.

"Khụ khụ!!!" Trần Hạo ho khan vài tiếng, đúng là có cách nói như vậy, đừng đánh đồng một lúc.

Dù sao thì sau khi giết Ngân giáp cương thi vương chắc chắn sẽ nhận được không ít điểm thưởng, Trần Hạo hiện tại còn thiếu mấy chục vạn điểm thưởng nữa là có thể đổi được thức cuối cùng của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, sau đó dung hợp vào công pháp tu chân, từ đó thực lực sẽ lên một tầng cao mới, ai lại chê thực lực mạnh hơn chứ!!!

"Vậy cuối cùng bên đại sư bá giải quyết thế nào ạ, sư phụ, nói chuyện với đại sư bá rồi chứ ạ?" Thu Sinh cảm thấy chuyện này có chút không đáng tin, dù sao Cửu Thúc cũng đã đồng ý với Thạch Kiên, nếu đến lúc đó mà không lấy được thứ gì thì quá là mất mặt rồi.

“Sư huynh, đừng trêu nữa, có cách giải quyết rồi chứ.” Trần Hạo không tin một người cẩn trọng như Cửu Thúc lại tùy tiện đi gây sự với Ngân giáp cương thi vương.

Đó là Ngân giáp cương thi vương, không phải loại hàng chợ, ngay cả Trần Hạo tôi cũng không dám tùy tiện gây rối.

Dù sao thì cương thi ở thế giới này mạnh gấp bội so với cương thi cùng cấp ở thế giới Đạo Mộ mà!

“Sư phụ, không công bằng, lại còn gạt cả hai đứa con!!!

Ngân giáp cương thi vương chắc chắn là để lừa người mà!!!” Văn Tài và Thu Sinh nghe lời Trần Hạo nói xong liền ấm ức kêu lên.

Cửu Thúc nhướng mày: “Ai bảo hai đứa ngu ngốc, cương thi khuẩn của Ngân giáp cương thi vương dễ lấy đến vậy sao, sư phụ tôi đâu có ngốc!!!

Ăn cơm trước đã, lát nữa ăn xong sẽ nói cho biết.” Cương thi khuẩn của Ngân giáp cương thi vương là không thể nào, chỉ có thể tìm cách khác để tìm một cương thi khuẩn bình thường hơn.

Cương thi khuẩn của Ngân giáp cương thi vương thì khó có được, nhưng cương thi khuẩn bình thường thì có thể, chỉ cần có thông tin là có thể mua được, không phải hàng hiếm.

“Sư đệ, tối nay đệ cùng Văn Tài và Thu Sinh đi theo ta một chuyến đi!” Cương thi khuẩn không dễ thu thập, cần dùng phương pháp đặc biệt mới có thể thu thập và bảo quản được, một mình Cửu Thúc không thể làm xuể, nên quyết định mang theo Thu Sinh và Văn Tài.

Còn Trần Hạo đương nhiên sẽ đi cùng Cửu Thúc và Ngân giáp cương thi vương.

“Được ạ!!!” Văn Tài và Thu Sinh ngây ngốc gật đầu, hoàn toàn không biết có cái hố ở trong đó, cho rằng Cửu Thúc cố ý dẫn hai

người đi để mở mang kiến thức.

Chỉ có Trần Hạo, người đã xem phim, có biểu cảm kỳ quái.

Thứ đó phải dùng miệng để hút ra mà.

Đến lúc đó, không chừng Trần Hạo sẽ được thấy cảnh Văn Tài và Thu Sinh môi đối môi, "hôn anh, hôn anh", cảnh tượng đó, nghĩ thôi đã thấy 'đã' rồi.

"Thu Sinh, Văn Tài, xuất phát!!!" Ăn tối xong, Thu Sinh và Văn Tài đã chuẩn bị đồ nghề sẵn sàng.

Trần Hạo cũng lặng lẽ từ từ đường lấy ra một con quỷ khá ngoan ngoãn mang theo.

Chương 1036

Lát nữa nếu tình hình không ổn, sẽ để con quỷ đó lên trước.

Dù sao đó cũng là một nữ quỷ, lúc sống là kỹ nữ, để cô ta cùng Thu Sinh và Văn Tài môi kề môi, hai người đó chắc chắn cũng rất vui vẻ.

Cửu Thúc thấy hành động của Trần Hạo nhưng không có ý định vạch trần.

Giống như Trần Hạo đã nói, kiên quyết không dây vào cương thi khuẩn, tuyệt đối không thể môi kề môi với cương thi.

Hôn quỷ đã đủ đáng sợ rồi, nhưng quỷ dù sao cũng chỉ là âm hồn, có thể giữ được hình dạng lúc sống.

Còn cương thi thì sao, hoàn toàn là một xác chết thối rữa, thậm chí có một số bộ phận trong cơ thể đã thối rữa rồi, mà lại môi kề môi với cương thi.

Cảnh tượng đó, nghĩ thôi đã không dám rồi.

Chết tiệt!!!

Ngồi chờ trong một căn nhà thuê, Thạch Kiên tức giận đập bàn, đã điều tra kỹ càng rồi, trong Cương thi lâm có một con Ngân giáp cương thi vương, trong miệng Ngân giáp cương thi vương có một viên cương thi khuẩn cực phẩm.

Ai ngờ Cửu Thúc và Trần Hạo hai người căn bản không đi, lại chọn con đường thông thường để tìm cương thi khuẩn.

Thực ra, Thạch Kiên căn bản không cần cương thi khuẩn.

Thạch Thiếu Kiên đã bị hủy hoại thê thảm, đạo hạnh cũng mất

hết.

Thay vì bắt đầu lại từ đầu thì không bằng để Thạch Kiên luyện chế thành thứ khác, không biến thành một người bình thường hoàn toàn.

Nhưng Cửu Thúc bây giờ không mắc lừa, kế hoạch thất bại rồi.

"Sư phụ, ở đây thật sự có cương thi khuẩn sao?" Trên một ngọn núi hoang, Thu Sinh và Văn Tài tò mò nhìn ngang ngó dọc.

Nhìn thế nào cũng không giống nơi có bảo vật như cương thi khuẩn cả.

"Phong thủy ở đây khá đặc biệt, thi thể chôn xuống khó thối rữa, thi thể chôn ở đây cơ bản là trăm phần trăm sẽ biến thành cương thi." "Có khả năng lớn sẽ xuất hiện cương thi khuẩn, hai đứa tìm xung quanh trong quan tài xem sao." Trên núi hoang có đặt một số quan tài vô chủ, cũng chẳng ai dám tùy tiện lại gần, sợ đột nhiên nhảy ra một con cương thi cắn người.

Cửu Thúc và Trần Hạo bốn người chia nhau ra tìm kiếm trên núi hoang.

Cửu Thúc có thể biết được những nơi như vậy thật sự rất thần kỳ.

Nếu đổi lại là Trần Hạo, căn bản không thể biết được, chỉ biết trong Cương thi lâm có Ngân giáp cương thi vương là vì đã xem trong phim, nếu không thì chỉ cần Cửu Thúc không nói, Trần Hạo có thể còn không biết Cương thi lâm là nơi nào.

"Sư phụ, con tìm thấy rồi, thật sự rất thần kỳ, sư phụ sao mà biết được ở đây lại có cương thi khuẩn chứ." Bên cạnh một cỗ quan tài đã mở nắp, Thu Sinh và Văn Tài kinh ngạc nhìn con cương thi bên trong, trong miệng con cương thi đó ngậm một vật màu xanh trong suốt.

Cương thi khuẩn trong truyện, thuộc về một loại dược liệu cực kỳ hiếm gặp, phần lớn đều nằm trong miệng cương thi vương, đối với việc giảm lão hóa và chữa thương có tác dụng mạnh mẽ.

"Nếu sư phụ tôi mà không biết cả những điều này thì hai đứa đã sớm bị tôi bỏ đói rồi!!!" Cửu Thúc liếc nhìn hai người, tiếp tục nói: "Nhìn gì mà nhìn, lề mà lề mề, không mau lấy cương thi khuẩn ra, mang đi giao cho đại sư bá đi!!!" "Lấy ra?" Thu Sinh và Văn Tài nhìn nhau, rồi nhìn vào con cương thi bên trong.

Mặc dù trên đầu con cương thi đã được dán Trấn thi phù nên không thể động đậy, nhưng muốn mở miệng cương thi ra cũng không dễ.

"Dùng miệng mà hút chứ, ai bảo hai đứa thừa thãi vậy?

Cương thi có cương thi khuẩn trong miệng bình thường sẽ không tỉnh đâu, dán Trấn thi phù làm gì chứ!" "Không phải chúng con không biết sao, không phải để phòng vạn nhất sao." Thu Sinh và Văn Tài tỏ vẻ cực kỳ ấm ức, làm sao mà biết được cương thi có cương thi khuẩn trong miệng sẽ không dễ tỉnh dậy, Trấn thi phù dán uổng công rồi, thầm nghĩ vừa nãy mình còn đắc ý làm tốt lắm, kết quả.

Lại là việc thừa thãi.

Nhưng, vừa nãy mình có nghe nhầm không?

Dùng miệng hút?

Hai người cuối cùng cũng chú ý đến trọng điểm rồi, phù hay không phù không quan trọng, dùng miệng hút mới là trọng điểm.

"Hừ hừ hừ." Trần Hạo ngẩng đầu nhìn trời, miệng huýt sáo, vẻ mặt như thể tôi chẳng biết gì cả, bảo tôi môi kề môi với cương thi thì tuyệt đối không thể nào!

Đang nằm mơ à, đó là điều không thể nào!

Cửu Thúc cũng nghiêm túc nhìn hai người, trên mặt rõ ràng viết rằng không thể tự mình động thủ, mọi chuyện giao cho hai người giải quyết rồi.

"Con… không muốn đâu ạ!" Văn Tài há miệng, đang định cầu xin Cửu Thúc đừng bắt mình môi kề môi với cương thi, thì đầu bị Thu Sinh ấn xuống một cái, trực tiếp một hơi hút cương thi khuẩn từ miệng con cương thi trong quan tài ra.

Không kịp có chút phản ứng nào, cương thi khuẩn đã trực tiếp vào miệng cậu ta.

"Ưm." Cương thi khuẩn vào miệng Văn Tài, Văn Tài cảm giác giây trước mình còn đang ở châu Phi nắng chang chang, giây sau đã trực tiếp bước vào sông băng Nam Cực.

Toàn thân cậu ta lạnh toát run cầm cập, da thịt cũng bị đông cứng thành màu tím tái.

Trần Hạo đứng một bên nhìn cảnh tượng đó, cũng cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Cương thi khuẩn là một thứ cực hàn, trừ quỷ ra không ai để ý, con người căn bản không thể chịu đựng được uy lực của nó, một số yêu quái không mạnh cũng có thể không chịu nổi lực cực hàn của cương thi khuẩn.

"Này, sao lại run rẩy cả người thế kia, có cần phải khoa trương đến vậy không." Thu Sinh cảm thấy buồn cười, vỗ vỗ bụng Văn Tài.

Mắt Văn Tài lập tức trợn tròn, môi kề môi với Thu Sinh.

"Ô ô ô." Thân thể Thu Sinh cứng đờ trong chốc lát, cả người bị đứng hình, cho đến khi cương thi khuẩn hoàn toàn chảy vào miệng cậu ta mới phản ứng lại.

"Trời mẹ ơi!!!

Đóng băng con rồi!!!" Văn Tài đứng một bên ra sức xoa bóp cơ thể mình, nằm mơ cũng không nghĩ tới, cương thi khuẩn lại có lực cực hàn mạnh đến vậy, người bình thường căn bản không thể chịu đựng được, quả nhiên, lấy cương thi khuẩn không dễ dàng chút nào.

Trần Hạo cũng âm thầm tính toán, đợi đến khi đi đến chỗ Ngân giáp cương thi vương, nên dùng cách nào để lấy cương thi khuẩn ra.

Môi kề môi là không thể nào, có đánh chết cũng không làm, đã không đi được đường chính thì chỉ có thể dùng cách khác.

Nếu thực sự không được, thì chỉ có thể dùng xương thi ma ngàn năm chế tạo ra một cái hộp vậy.

"Ô…" "Ô…" Sắc mặt Thu Sinh tím tái, lạnh đến mức không chịu nổi, run rẩy chỉ vào miệng mình, Cửu Thúc liền trợn tròn mắt.

"Đứng ngây ra đó làm gì, không mau mang cương thi khuẩn đi giao cho đại sư bá!!!" Nói rồi vỗ vào Văn Tài, Thu Sinh vội vàng dán lên, đổi lại bình thường mà bảo cậu ta môi kề môi với một người đàn ông thì có đánh chết cũng không làm, nhưng bây giờ không hôn không được, nếu không thì tiểu mệnh cũng chẳng còn.

Không chút đề phòng nào, không chút… Cương thi khuẩn lại vào miệng Văn Tài.

Chương 1037

Chậc, cảnh tượng đó ai xem cũng biết.

Nhưng Trần Hạo nghĩ con nữ quỷ mình mang theo không dùng được rồi, Trần Hạo nhìn đến mức miệng cười toe toét, không thể kiềm chế được nụ cười.

Ban đầu định dùng nữ quỷ làm 'công nhân vận chuyển' nhưng bây giờ xem ra không dùng được nữa.

Thu Sinh và Văn Tài hai người hợp tác ăn ý đến vậy, kiên trì một chút, tôi kiên trì một chút, hai người mang theo cương thi khuẩn một mạch chạy nhanh, chạy về Nhậm Gia trấn, đến chỗ ở tạm của Thạch Kiên.

"Đại sư huynh, cương thi khuẩn tôi và sư đệ đã mang về đây." Vừa bước vào sân, Cửu Thúc nhìn Thạch Kiên đang đứng chờ trong sân nói.

Thạch Kiên quay người, giả dối nhìn bốn người, nở nụ cười giả tạo: "Vậy làm phiền hai vị sư đệ rồi!" "Không phiền, không phiền." Cửu Thúc thờ ơ khoát tay, liếc nhìn Thu Sinh và Văn Tài gần như sắp không trụ nổi: "Hai đứa nhìn tôi làm gì, không mau mang đồ đi giao cho đại sư bá!!!" "Ưm." Văn Tài đang ngậm cương thi khuẩn trong miệng suýt nữa thì phun ra, phải đi hôn đại sư bá ư.

Nhìn khuôn mặt nghiêm nghị của Thạch Kiên, Văn Tài có chút sợ hãi, nhưng vì bây giờ càng lúc càng lạnh, dù trong lòng sợ hãi, nhưng vì cái mạng nhỏ của mình, Văn Tài chạy lên ôm lấy đầu Thạch Kiên rồi hôn một cái.

Toàn thân Thạch Kiên cứng đờ trong tích tắc, hoàn toàn không có tình yêu, ôi không!

Khoảnh khắc tuyệt vời này lại đến đột ngột như vậy, trực tiếp bị Văn Tài ‘đắc thủ’, cương thi khuẩn từ miệng cậu ta đã đưa vào.

“…” Thạch Kiên mặt lạnh băng nhìn Văn Tài.

Văn Tài nặng nề thở ra một hơi, cảm nhận ánh mắt đáng sợ của Thạch Kiên, vội vàng chạy trốn sau lưng Cửu Thúc.

Cửu Thúc chắp tay với Thạch Kiên: “Đại sư huynh, cương thi khuẩn tôi đã mang về rồi, vậy tôi xin phép đi trước, không làm phiền sư huynh nữa, cáo từ!” “Đi thôi, về thôi!!!” Cửu Thúc và Trần Hạo bốn người quay lưng rời đi.

Thạch Kiên, với vẻ mặt âm trầm khó coi, sau khi rời đi đã nhổ cương thi khuẩn ra khỏi miệng, rồi một tay bóp nát.

Cương thi khuẩn cực kỳ khó bảo quản, sau khi bị Thạch Kiên bóp nát, hóa thành những giọt nước xanh biếc rơi xuống đất rồi biến mất.

“Sư phụ, sắc mặt đại sư bá khó coi quá!

Ánh mắt cũng đáng sợ nữa!!!” Văn Tài đi theo sau Cửu Thúc, vừa đi vừa phàn nàn.

Cửu Thúc quay đầu lại nhìn, nhàn nhạt nói: “Đệ tử của ông ta sắp chết rồi, sao mà không đáng sợ chứ?

Hai đứa mà có chuyện gì, sư phụ còn trở nên đáng sợ hơn nữa đó!!!” “Con biết sư phụ là thương con nhất mà!!!” Thu Sinh hình như cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng rốt cuộc là không ổn ở đâu thì không biết.

“Tiểu sư thúc, người đang cười đó.” “Không có mà, tôi có cười đâu, tôi chỉ cảm thấy lúc này về nghĩa trang đi ngủ là vui nhất rồi!!!” Trần Hạo mặc kệ ánh mắt oán hận của Thu Sinh và Văn Tài, sau khi về nghĩa trang thì đưa con nữ quỷ mà mình mang theo trở về từ đường.

Ngày hôm sau, vì dạo gần đây trời hay mưa nên thời tiết luôn âm u, hiếm hoi lắm mới có một lần mặt trời ló dạng.

Trần Hạo nằm trong sân phơi nắng, Cửu Thúc thì dẫn Thu Sinh và Văn Tài ra trấn mua đồ rồi, không có ở nhà.

Gần đây vì vụ ma quỷ của Lễ hội Quỷ, mọi thứ trong nghĩa trang đều đã tiêu hao hết, cần một lần mua sắm lớn, vì vậy Cửu Thúc mới dẫn Thu Sinh và Văn Tài ra trấn mua những thứ cần dùng.

"Đáng thương quá!!!" "Ôi, không biết gần đây trong trấn bị tà khí gì mà một lúc chết nhiều người đến vậy." "Ôi, máu đều bị hút khô rồi, chẳng lẽ trong trấn xuất hiện yêu quái chuyên hút máu, hoặc là có cương thi xuất hiện sao?" Khi Cửu Thúc dẫn Thu Sinh và Văn Tài vào trấn, vài thôn dân vội vã đi qua, bàn tán về những chuyện xảy ra trong trấn.

"Sư phụ, trong trấn xảy ra án mạng rồi, nghe thôn dân nói, hình như có khả năng bị cương thi cắn chết." Thu Sinh nhìn mấy người qua đường rời đi, có chút lo lắng đi theo bước chân Cửu Thúc.

Trong trấn xảy ra án mạng như vậy không chừng sẽ có người chết.

Dì của Thu Sinh có mở một tiệm phấn son trong trấn.

"Ta nghe rồi." Sắc mặt Cửu Thúc cũng không tốt lắm, Nhậm Gia trấn lại xuất hiện cương thi.

"Đi thôi, ta đi xem thử!" Cửu Thúc cũng không nghĩ nhiều, cảm thấy đó là cương thi.

Dù sao thì trong thời đại này, tỷ lệ cương thi xuất hiện cũng rất lớn, một số quỷ quái cũng không hút máu người, thông thường cũng chỉ có cương thi mới đặc biệt thích máu người.

Trong yêu ma quỷ quái, quỷ quái thường hút dương khí của

người, yêu tinh thì hút cả dương khí và tinh khí, đôi khi còn ăn thịt người, còn cương thi thì hút máu, phần lớn các trường hợp đều là như vậy.

Vì vậy, sau khi nghe có người bị hút khô máu, Cửu Thúc cảm thấy có khả năng là do cương thi gây ra.

Ba thầy trò nhanh chóng đi vào Nhậm Gia trấn, đến nơi thi thể chất đống.

"Cửu Thúc, Cửu Thúc, Cửu Thúc đến rồi!!!" Đội bảo an thấy Cửu Thúc đến thì như thấy được cứu tinh.

Từ sau vụ việc của ông lão Nhậm, người của đội bảo an đều né tránh những thứ ma quỷ đó, huống chi những chuyện chuyên nghiệp thì giao cho người chuyên nghiệp giải quyết là tốt nhất.

"Làm phiền rồi!" Cửu Thúc gật đầu với người của đội bảo an, tiến lên kéo tấm vải trắng trên thi thể ra: "Thi thể được phát hiện khi nào và ở đâu?" "Trần Hạo phát hiện, ở con hẻm nhỏ phía bên kia, căn nhà đó không có người ở." Người của đội bảo an chỉ vào nơi phát hiện thi thể.

Cửu Thúc khẽ gật đầu biểu thị đã biết, sau đó vén tấm vải trắng lên nhìn, kết quả vừa nhìn đã khiến Cửu Thúc giật mình.

Không phải vì tình trạng chết thảm của những người này, mà trên người những người này lại có dấu vết do đạo thuật để lại.

Trên mặt mỗi người đều vẽ một lá phù kỳ lạ, trên cổ có hai lỗ máu trông giống như bị cương thi cắn, nhưng lại không giống cương thi cắn.

Bởi vì khoảng cách giữa hai răng nanh của cương thi khá lớn, nhưng lỗ răng trên cổ những người này lại không có khoảng cách lớn như vậy.

Cửu Thúc kiểm tra lá phù trên mặt xong, nhíu mày.

Trên đó viết sinh thần bát tự của những người này.

Sinh thần bát tự của những người này đều khá đặc biệt, đều là những người sinh vào năm âm tháng âm giờ âm.

Trông có vẻ như có người đang luyện chế tà vật, còn họ thì bị dùng làm tế phẩm.

"Sư phụ, có phải cương thi cắn không ạ?" Thu Sinh và Văn Tài hai người nhìn chằm chằm Cửu Thúc hỏi.

Cửu Thúc chau mày lắc đầu: "Nhìn không giống cương thi cắn, trên trán những người này vẽ phù, viết sinh thần bát tự." "Mỗi người đều là người sinh vào năm âm tháng âm giờ âm, trên người họ cũng không có thi khí và thi độc lan tràn, không giống cương thi, càng giống như có người đang luyện chế tà vật, còn họ thì bị dùng làm tế phẩm." "Oa!

Kẻ nào độc ác vậy!" Thu Sinh kinh hô một tiếng, người này cũng quá độc ác rồi.

"Tôi biết ai đã làm ra chuyện này rồi!!!" Cửu Thúc trợn mắt, đặt tấm vải trắng xuống, nói với người của đội bảo an: "Nói với đội trưởng, những thi thể này phải nhanh chóng hỏa táng, tuyệt đối đừng để người nhà mang về cất giữ lâu, nếu không sẽ xảy ra vấn đề đó!!!" "Văn Tài, con đang làm gì vậy?" Cửu Thúc đang dặn dò người của đội bảo an, sợ người nhà của những người này vì không nỡ hỏa táng thi thể mà cuối cùng gây ra đại họa.

Những người này đều bị giết làm tế phẩm, trong lòng chắc chắn tràn đầy oán khí, có khả năng sẽ biến thành cương thi, dẫn đến thi biến.

Cửu Thúc đang tiếp tục dặn dò, đột nhiên cảm thấy áo của mình

bị ai đó giật mạnh mấy cái.

Cửu Thúc quay đầu nhìn Văn Tài đang kéo áo mình: "Thằng nhóc này, kéo ta làm gì, không thấy ta đang bận sao?" "Sư phụ, sư phụ, mau nhìn, tên khốn Thạch Thiếu Kiên đã hồi phục rồi!!!" Văn Tài kéo áo Cửu Thúc, chỉ vào Thạch Thiếu Kiên đang đi đến từ góc phố không xa.

Chương 1038

Cửu Thúc bực bội nói: "Nào biết đâu tác dụng của cương thi khuẩn đã phát huy hiệu quả, hồi phục tốt hơn thôi, kích động cái gì chứ!" Cửu Thúc đang nói, đột nhiên ngây người ra, trong lòng nảy ra một ý nghĩ đáng sợ, sau đó hét lên: "Không hay rồi!

Tên này không đúng!

Có vấn đề rồi!" "Tại sao?" Thu Sinh và Văn Tài hai người một trái một phải đi bên cạnh Cửu Thúc, không hiểu sao sư phụ lại thế, sao vừa nãy còn nói cương thi khuẩn hồi phục không tệ, một lát lại nói không đúng.

Cửu Thúc nhớ rõ, tên này lúc linh hồn xuất khiếu đã bị tạt không ít ô uế chi vật.

Ngoại hình được cương thi quan chữa lành rồi, nhưng tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn như vậy lại tu luyện ra pháp lực.

Nhưng Thạch Thiếu Kiên bây giờ và trước khi bị thương không khác gì cả, tuyệt đối không thể nào!!!

Người có đạo hạnh không cao sau khi sử dụng linh hồn xuất khiếu mà bị ô uế chi vật tạt vào, pháp lực sẽ tiêu biến trong thời gian ngắn, cần rất lâu mới có thể hồi phục, thậm chí theo mức độ bị thương của Thạch Thiếu Kiên lúc đó, không thể hồi phục cũng có khả năng!!!

Nhưng bây giờ lại hồi phục rồi!!!

Tuyệt đối không phải hiệu quả của cương thi khuẩn, vì vậy Cửu Thúc khẳng định Thạch Thiếu Kiên có vấn đề.

Không chừng có liên quan đến những người đã chết đó, không chừng đại sư huynh đang luyện chế tà vật!!!

“Nhất định phải nói với đội trưởng, mang những thi thể này đi hỏa táng.” Sau khi nhắc nhở lại người của đội bảo an, Cửu Thúc kéo Văn Tài và Thu Sinh nhanh chóng đuổi theo, rút ra một con dao găm bằng bạc đưa cho Thu Sinh.

“Đi, đâm từ phía sau, nhớ kỹ, nhẹ nhàng thôi, đừng dùng sức quá.” “A!!!” Thu Sinh tưởng mình nghe nhầm, há hốc mồm nhìn Cửu Thúc, con không nghe nhầm đấy chứ sư phụ, người bảo con dùng dao đi đâm người khác sao, sư phụ không phải muốn đồ đệ giữa phố giết người đó chứ!!!

“Đồ ngốc!” Cửu Thúc đâu biết Thu Sinh đang nghĩ gì: “Bảo con học hành tử tế, cứ ở đó lười biếng trốn việc, không thấy con dao găm đó còn chưa khai phong sao?” “Ta nghi ngờ Thạch Thiếu Kiên đã bị Thạch Kiên luyện chế thành tà vật, thậm chí ma vật.

Con đi thử xem, đâm một cái ta sẽ biết kết quả!

Yên tâm, đâm nhẹ từ phía sau cơ bản sẽ không cảm giác gì đâu!” “Ơ… ơ…” Thu Sinh có chút không vui, nhưng cũng không dám làm trái mệnh lệnh của Cửu Thúc, chỉ đành ngoan ngoãn cầm con dao găm bằng bạc chạy lên phía trước.

Cẩn thận đi theo sau Thạch Thiếu Kiên, nhân lúc hắn và những người xung quanh không chú ý, nhẹ nhàng đâm vào lưng Thạch Thiếu Kiên.

Theo lý mà nói, con dao găm chưa khai phong cộng thêm lớp quần áo, Thu Sinh nhẹ nhàng đâm chắc chắn sẽ không xuyên thủng được.

Nhưng điều khiến Thu Sinh kinh ngạc là con dao găm bằng bạc lại dễ dàng đâm xuyên vào cơ thể Thạch Thiếu Kiên, Thạch Thiếu Kiên không hề có chút cảm giác nào, vẫn bình thường đi trên đường phố.

Rút con dao găm bằng bạc ra, nó đầy máu xanh lục mang theo mùi

thối rữa, xộc lên khiến Thu Sinh suýt nữa thì nôn ra.

"Sư phụ, nhìn nè!!!" Thu Sinh cầm dao chạy về, Cửu Thúc đón lấy, dùng vải lau sạch những thứ trên đó: "Những người đó chắc chắn bị Thạch Thiếu Kiên cắn chết rồi, xem ra đại sư bá đã đi sai đường rồi!!!" "Sư phụ, Thạch Thiếu Kiên biết hút máu sao." "Biến thành ma vật chắc chắn sẽ hút máu.

Tôi về chuẩn bị, gọi tiểu sư thúc rồi đi vạch trần đại sư bá.

Nếu ông ta thật sự cố chấp không hối cải, vậy thì đừng trách tôi thay sư phụ thanh lý môn hộ!!!" Một đạo sĩ đi sai đường còn đáng sợ hơn cả mười, một trăm con ác quỷ, nhất định phải loại trừ, nếu không chắc chắn sẽ gây họa cho bách tính.

Loại người như vậy xuất thân từ môn phái của mình, Cửu Thúc kiên quyết không thể dung thứ.

Nghiêm trọng đến vậy sao?

Thu Sinh và Văn Tài hai người không dám tin Thạch Thiếu Kiên lại gây ra rắc rối lớn đến vậy, còn gần như khiến Cửu Thúc và Thạch Kiên hoàn toàn đối đầu, sống chết một phen, còn cố ý gọi cả tiểu sư thúc nữa!!!

"Tiểu sư thúc, đại sự không hay rồi, đại sư bá đã đi sai đường rồi!" Thu Sinh và Văn Tài hai người chạy về nghĩa trang trước, kéo Trần Hạo đang ngủ gật liên tục, Trần Hạo mở mắt, mơ màng nói: "Có chuyện gì mà nói năng lộn xộn vậy?" Hai người nhanh chóng kể lại những chuyện đã thấy hôm nay.

Trần Hạo tỏ vẻ cực kỳ kinh ngạc, Thạch Thiếu Kiên lại thật sự bị luyện chế thành ma vật giống hệt trong phim.

Xem ra Thạch Kiên thật sự độc ác, ngay cả con ruột sống chung sớm tối cũng không buông tha, loại người như vậy chắc chắn không

thể giữ lại được!

"Hai đứa sao không mau đi thu thập đồ đạc, lảm nhảm gì mãi thế?" Cửu Thúc đi vào sân, liếc nhìn hai người, đi thẳng vào bếp, mang một cái nồi lớn ra nhà củi chuẩn bị nấu Bách bảo thang.

Nếu là Trần Hạo thì chắc chắn sẽ không phiền phức như vậy, trực tiếp dứt khoát giết Thạch Thiếu Kiên luôn.

Dù sao thì bây giờ hắn không còn là người nữa, sẽ không vi phạm giới luật Mao Sơn.

Nhưng Cửu Thúc sẽ không làm vậy, muốn vạch trần Thạch Kiên một cách triệt để, thà dùng một thủ đoạn phiền phức hơn.

"Tiểu sư thúc, Bách bảo thang của sư phụ phải thu thập một đống thứ lộn xộn để nấu đó!" Khóe miệng Trần Hạo giật giật, giải thích theo miêu tả trong phim: "Một loại nước dùng được nấu từ một trăm loại nguyên liệu, trong đó có một số… đại tiện làm nguyên liệu." "Có thể đối phó một số ma vật, hương vị có thể nói là cực kỳ 'thú vị'." "Đừng nói nhảm nữa, đi chuẩn bị đi, tôi đi xem sư huynh." Thu Sinh và Văn Tài nghe xong cũng không dám chậm trễ, vội vàng đi chuẩn bị.

Trần Hạo đi về phía nhà củi, thấy Cửu Thúc đang dựng bếp thì tiến lên giúp.

"Sư huynh, thật sự phải làm như vậy sao?

Đã xong chưa?" "Sư đệ, đừng nói nữa, ta nhất định phải thanh lý môn hộ!!!" Cửu Thúc lạnh lùng hừ một tiếng, đổ nửa nồi nước vào nồi lớn, sau đó bắt đầu bỏ đồ vào: "Sư đệ, giúp ta ghi lại đã bỏ bao nhiêu loại đồ." "Được ạ." Trần Hạo chỉ có thể cùng Cửu Thúc nấu Bách bảo thang.

"Được rồi!" A Phàm bất lực đi vào hậu đường, mang địa khế căn nhà ra.

Người đàn ông trung niên miễn cưỡng ấn dấu vân tay lên đó, sau đó cầm số tiền Trần Hạo ném ra rồi quay người chạy mất.

Sau khi đuổi người đàn ông trung niên đi, Trần Hạo vừa định quay lại, A Phàm liền kéo lại, giao địa khế vào tay Trần Hạo: "Anh mua đó, sau này căn nhà là của anh đó!" Nhìn địa khế mà A Phàm đưa ra, Trần Hạo hơi ngây người, sau đó cười lắc đầu.

"Sư huynh, lâu như vậy mà anh cũng không đưa đồ đến, đưa địa khế cho anh đó, còn việc xử lý thì anh xem mà làm đi!" Mao Tiểu Phương vừa nãy còn đang nghĩ Trần Hạo muốn làm gì, bây giờ thấy Trần Hạo quyết đoán như vậy đưa ra quyết định thay mình, khiến cậu ta cảm thấy vô ngữ, rốt cuộc ai mới là sư huynh chứ!

Không, tiếp theo cậu ta và Trần Hạo sẽ phải ở lại Hương Giang một thời gian dài.

Thay vì sống nhờ nhà người khác khiến tâm lý không thoải mái, vậy thì trực tiếp mua hẳn một căn nhà có vẻ cũng không tệ.

Chỉ là khi nhận địa khế, Mao Tiểu Phương đột nhiên nhớ ra, mạnh mẽ vỗ trán cười mắng: "Sư đệ, chú lừa ta rồi." Trần Hạo cười ha ha né tránh, đúng là đã không dấu vết mà lừa Mao Tiểu Phương rồi.

Người tu hành, bản thân vốn là nghịch thiên hành sự, vì vậy rất coi trọng nhân quả.

Bây giờ Trần Hạo đã mua căn nhà, nhưng người cuối cùng nhận lại là Mao Tiểu Phương.

Vì vậy, một phần nhân quả đã chuyển sang Mao Tiểu Phương, một phần nhân quả khác, là A Phàm đang đứng trước mặt.

Dù sao đây cũng là nơi của A Phàm, mặc dù người đàn ông trung niên kia có hơi nhường lại sản nghiệp gia đình, nhưng tiên sư của A Phàm đã giao lại nơi này cho cậu ta.

Vì vậy, bây giờ A Phàm đã có nhân quả với Mao Tiểu Phương, bây giờ Mao Tiểu Phương đã nhận viện tử này, A Phàm tất nhiên phải rời đi, hai người không có bất kỳ quan hệ nào, A Phàm ở lại đây cũng không thành thể thống.

Nhưng nếu thật sự đuổi A Phàm đi, lúc đó Mao Tiểu Phương chắc chắn sẽ phải chịu trừng phạt, không chừng đi đường cũng có thể ngã.

Bởi vì số tiền đó không hề rơi vào tay A Phàm, bây giờ Mao Tiểu Phương chỉ có hai lựa chọn, hoặc là đưa một khoản tiền cho A Phàm, để cậu ta rời đi tìm đường khác, hoặc là giữ A Phàm lại.

Chương 1039

Nhưng muốn giữ lại thì cũng phải có một danh phận chứ, đây chính là chỗ mà Trần Hạo đã lừa, vì không có tiền, nên chỉ có thể cho A Phàm một danh phận.

Vì vậy, sau khi cười mắng, Mao Tiểu Phương dở khóc dở cười nhìn A Phàm: "Con có nguyện ý bái ta làm sư phụ, làm đồ đệ của ta không?" A Phàm đang ngây người, lúc này đột nhiên nghe Mao Tiểu Phương nói xong, cả người đều ngớ ra, vội vàng ngẩng đầu nhìn Mao Tiểu Phương: "Đạo trưởng… vừa nãy… người có thể nói lại một lần nữa không?" "Ta hỏi con có nguyện ý bái ta làm sư phụ không!!!" Mao Tiểu Phương lặp lại một lần nữa.

A Phàm lần này nghe rõ, mừng rỡ gật đầu lia lịa: "Nguyện ý, nguyện ý, con nguyện ý, cảm ơn đạo trưởng!!!

Ôi không!

Cảm ơn sư phụ!!!" Đối với tính cách của A Phàm, mặc dù chưa tiếp xúc quá lâu, nhưng Mao Tiểu Phương có thể nhìn ra.

Đó là một đứa trẻ không tệ, Mao Sơn thu đồ đệ, thiên phú cố nhiên quan trọng, nhưng quan trọng nhất là nhân phẩm của một người.

Những người như Thạch Kiên chỉ là một trường hợp ngoại lệ.

Mao Tiểu Phương bất lực thở dài: "Nghe đây, ta là truyền nhân Mao Sơn – Mao Tiểu Phương, người bên cạnh là sư thúc của con, nhân vật trụ cột thế hệ mới của Mao Sơn – Trần Hạo." "Sau này nếu có cơ hội về đại lục, ta sẽ dẫn con đi gặp các sư thúc, sư bá và sư huynh đệ của ta." "Vâng!!!

Bái kiến sư thúc!!!" A Phàm cung kính đáp lại.

Trong phòng, Trần Hạo nhìn tình huống như vậy, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười.

Ban đầu còn lo lắng vì sự xuất hiện của mình đã làm lỡ mất tình thầy trò của Mao Tiểu Phương, dù cho đó chỉ là một phần tình thầy trò đã định trước là không trọn vẹn và chắc chắn sẽ tan vỡ.

Nhưng đó cũng là một nhân quả mà Mao Tiểu Phương nhất định phải gánh chịu.

Bây giờ thì tốt rồi, mọi thứ cuối cùng đã trở lại đúng quỹ đạo.

Trần Hạo khẽ mỉm cười gật đầu rồi đi ra ngoài.

Việc cấp bách là phải giải quyết quyền cư trú hợp pháp và hộ tịch ở đây, nếu không thì mọi việc đều phải bó tay bó chân, được không bù mất.

Bây giờ Hương Giang là một xã hội kim tiền, chỉ cần có tiền thì không có việc gì là không làm được, nếu thật sự có, thì đó cũng chỉ vì số tiền bỏ ra chưa đủ mà thôi.

Vì vậy, trong thời gian không đến hai tiếng đồng hồ, với cái giá mấy chục đồng bạc, hộ khẩu của Trần Hạo và Mao Tiểu Phương đã hoàn toàn được xác lập.

Khi Trần Hạo giao phần hộ khẩu của Mao Tiểu Phương cho cậu ta, Mao Tiểu Phương vô thức lắc đầu, vẻ mặt cực kỳ rối rắm.

Nhưng Trần Hạo cũng không để ý đến điều này, cười ngồi xuống bên cạnh Mao Tiểu Phương: “Sư huynh, A Phàm đâu rồi.” “Đi nấu cơm rồi!” Nhắc đến chuyện này, Mao Tiểu Phương tỏ vẻ cực kỳ bất lực, đối với Trần Hạo, người sư đệ này vừa yêu vừa hận, thật sự muốn cho một trận ‘quan tâm’ của sư huynh.

Nhưng lại sợ đánh hỏng mất, loại tâm tư rối rắm đó khiến Mao Tiểu Phương cảm thấy cực kỳ không thoải mái!!!

“Nấu cơm?” Trần Hạo nhìn về phía bếp đằng sau: “Sư huynh, cái chức sư phụ này của anh thật sự là ‘đáng đồng tiền bát gạo’ đó, chưa dạy người ta gì cả đã sai vặt rồi, chậc chậc, anh và Cửu Thúc không hổ là anh em ruột thịt mà!!!” “Cút ngay cho tôi!!!” Mao Tiểu Phương giận đến mức đứng phắt dậy, không thể kiềm chế được tâm lý muốn ‘quan tâm’ sư đệ nữa, tức giận nhằm vào mông Trần Hạo mà đá một cái, đáng tiếc Trần Hạo cười ha ha chạy mất.

Vì ở Hương Giang, đồng môn Mao Sơn cơ bản là không có, nên Mao Tiểu Phương cũng không làm rầm rộ nghi thức nhập môn cho A Phàm, chỉ sau khi ăn trưa xong.

Ba người chỉnh sửa lại đồ đạc trong Phục Hy Đường, tất cả những thứ vô dụng đều vứt bỏ, sau đó thay thế bằng những vật trang trí chính tông của Mao Sơn.

Sau đó để A Phàm quỳ lạy trước mặt các tổ sư gia của Mao Sơn mấy cái, rồi lại lạy Mao Tiểu Phương dâng trà.

Trong suốt quá trình đó chỉ có một mình Trần Hạo là người chứng kiến.

Nhưng là hy vọng duy nhất của cả Mao Sơn, Trần Hạo cho rằng một mình mình là đủ rồi, ngay cả là Mao Tiểu Phương, một đại tông sư Mao Sơn lần đầu thu đồ đệ.

Sau khi nghi thức thu đồ đệ kết thúc, Trần Hạo đột nhiên cảm thấy cả người nhẹ nhõm đi không ít, chắc là cảm giác nhân quả tuyến mà Mao Tiểu Phương và mình đã làm xáo trộn đã trở lại đúng quỹ đạo.

Nhưng những điều này Trần Hạo cũng không nói với Mao Tiểu Phương.

Thời gian như thoi đưa, dưới sự hộ pháp của Trần Hạo, thoáng chốc đã qua một buổi chiều.

Thu Sinh, Văn Tài và Gia Nhạc, những người trước đây tu vi chỉ ở Nhân Sư sơ kỳ và trung kỳ, đều nhờ vào nội đan dị thú, Chu Quả và nước suối Vĩnh Thánh của Kim Cang Bản, mà đột phá lên tu vi Địa Sư sơ kỳ.

Không khách khí mà nói, tu vi hiện tại của bọn họ tuyệt đối là những tài năng kiệt xuất nhất của phái Mao Sơn đương đại, thậm chí không thua kém các sư thúc bá đời trước.

Còn về đệ tử truyền thừa của Trần Hạo là Chung Bang, thì lại một bước đột phá lên tu vi Thiên Sư sơ kỳ.

Nhìn bộ dạng vui mừng như điên của bốn người họ, Trần Hạo chỉ đành bất đắc dĩ lắc đầu.

Chung Bang thì khỏi phải nói, đạt được thực lực Thiên Sư sơ kỳ là điều không có gì đáng ngạc nhiên, dù sao thì nền tảng và thiên phú của người ta vốn đã ở đó rồi.

Nhưng ba người Thu Sinh, Văn Tài và Gia Nhạc thì lại kém quá nhiều, tuy cùng dùng ba loại dị bảo nhưng kết quả chỉ đạt đến giai đoạn Địa Sư sơ kỳ, Trần Hạo cũng đành chịu.Cùng lúc đó, hậu viện liên tiếp xuất hiện năm lần dao động linh khí tương đối mạnh.

Nhìn bốn người Thu Sinh đứng ngây ra đó, Trần Hạo cười nói: "Đứng ngây ra đấy làm gì?""Đó là dao động linh khí khi sư huynh đột phá, bọn họ sắp xuất quan rồi."Không đợi Gia Nhạc và mấy người kia phản ứng, Mao Tiểu Phương, Lâm Cửu, Tứ Mục, Thiên Hạc và Chá Cô Lạc lần lượt bước ra.

Trần Hạo vừa liếc mắt, lập tức phát hiện ra cảnh giới tu vi của năm người lúc này.

Mao Tiểu Phương, người có thực lực mạnh nhất, lúc này đã trở thành cao thủ Chí Cường tu vi Thiên Sư đỉnh phong.

Lâm Cửu cũng không tệ, đã tu luyện đến thực lực Thiên Sư hậu kỳ mạnh mẽ.

Không khách khí mà nói, trừ bỏ cái tên biến thái là Trần Hạo ra, hai người họ tuyệt đối là những đạo sĩ có tu vi mạnh nhất trong thế giới này.

Ngay cả Tứ Mục, Thiên Hạc và Chá Cô cũng đều đã tiến giai lên tu vi Thiên Sư trung kỳ.

Với tu vi hiện tại của năm người Mao Tiểu Phương, cộng thêm Chung Bang và bốn người Thu Sinh, có thể nói rằng sau khi Trần Hạo rời đi, phái Mao Sơn cũng sẽ đón một giai đoạn bùng nổ mạnh mẽ.Nửa tiếng sau đó, tất cả đều là lời cảm tạ không ngừng của năm người Mao Tiểu Phương dành cho Trần Hạo, đương nhiên, điều quan trọng nhất là không nỡ xa rời tiểu sư đệ Trần Hạo sắp rời đi.

Còn về Chung Bang, Thu Sinh và mấy tiểu bối khác, tất cả đều cười ngoác miệng như thằng ngốc.Sau khi an ủi các sư huynh đệ Mao Tiểu Phương, Trần Hạo cùng Mã Đan Na đưa Mã Đinh Đang tiến vào Tụ Khí Trận Pháp.

Sau khi Trần Hạo giảng giải một loạt những điều cần chú ý, Mã Đinh Đang lần lượt dùng nội đan dị thú, Chu Quả và nước suối Vĩnh Thánh.

Tiếp theo đó, trong ba canh giờ, Mã Đinh Đang dưới sự hộ pháp của Trần Hạo và Mã Đan Na, nhanh chóng hấp thu và luyện hóa ba loại linh dược, đồng thời cực kỳ nhanh chóng từ Địa Sư sơ kỳ đột phá lên tu vi Thiên Sư hậu kỳ.

Không còn cách nào, để không cho Mã Đan Na quán đỉnh truyền công theo tổ huấn gia tộc, Trần Hạo chỉ có thể tốn công sức lớn giúp Mã Đinh Đang.

Tiểu nha đầu Mã Đinh Đang, sau khi phát hiện mình thật sự đã trở thành cao thủ Thiên Sư hậu kỳ, lập tức vui cười rạng rỡ, không ngừng khen Trần Hạo dượng tốt bụng quá lợi hại.

Cái khuôn mặt nhỏ trắng nõn đó, đơn giản là sắp cười nở hoa rồi.Vì mọi người đều đã đột phá mấy tiểu cảnh giới, thậm chí cả một đại cảnh giới tu vi, thêm vào việc Trần Hạo sắp rời đi.

Thế là, Mã Tiểu Phương, vị chưởng môn Mao Sơn đương đại, quyết định mọi người sẽ cùng ăn một bữa tiệc mừng công thật náo nhiệt.Trong bữa tiệc đương nhiên chén rượu qua lại, cạn ly liên tục.

Nhìn Mao Tiểu Phương, Lâm Cửu, Tứ Mục, Thiên Hạc, Chá Cô năm vị sư huynh sư tỷ, cùng với bốn hậu bối Chung Bang, Thu Sinh, Văn Tài và Gia Nhạc, tất cả đều gục ngã dưới sự cố ý chuốc rượu của Trần Hạo.Mã Đan Na với khuôn mặt hơi hồng, ôm Mã Đinh Đang đang ngủ nói với Trần Hạo: “Anh cố ý chuốc cho các sư huynh say hết phải không?”Trần Hạo rút một điếu thuốc lá châm lửa, hít một hơi nhẹ rồi nói: “À, dù sao cũng quen nhau hơn mười năm rồi, lần này đi không biết có cơ hội gặp lại không.”Mã Đan Na gật đầu: “Như vậy cũng tốt, cứ để họ ngủ một giấc thật ngon, chúng ta cũng lặng lẽ rời đi, tránh để mọi người buồn.”Trần Hạo búng điếu thuốc vừa hút hai hơi: “Được rồi, cũng đến lúc về rồi.

Chương 1040

Chúng ta đưa Tiểu Đinh Đang về trước, sau đó anh đưa em về thế giới của anh.”Ngay lập tức hai người bước ra, trực tiếp biến thành hai đạo lưu quang, nhanh chóng biến mất trong màn đêm mờ mịt.Sau một trận choáng váng ngắn ngủi, Trần Hạo một lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình đã quay về biệt thự ở thế giới Đạo Mộ.

Đứng bên cạnh anh, đang từ từ tỉnh lại, đương nhiên là đại mỹ nữ Mã Đan Na.

Không đợi Trần Hạo nói chuyện với Mã Đan Na, cầu thang truyền đến từng trận tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Mã Đan Na đang ngơ ngác, theo bản năng liền giơ Phục Ma Bổng lên làm tư thế phòng ngự.

Nhưng ngay sau đó cô mới nhớ ra, Phục Ma Bổng gia truyền đã để lại cho tiểu điệt nữ Mã Đinh Đang ở thế giới Cửu Thúc rồi.Thấy cảnh này, Trần Hạo cười nói: “Đừng căng thẳng, chắc là A Ninh cảm giác tôi đã về rồi.”Lời vừa dứt, cửa chính “rầm” một tiếng bị đẩy ra, ngay sau đó tám chín cô gái xinh đẹp khác nhau liền mặt tươi cười xông vào.

Lara, cô gái ngoại quốc nóng bỏng kia, càng nhiệt tình hơn, trực tiếp nhào vào người Trần Hạo, vui vẻ nói: “Chồng ơi, anh về rồi!”Nhưng ánh mắt của A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô và các cô gái khác, thì đều đổ dồn vào Mã Đan Na đang đứng bên cạnh Trần Hạo.

Doãn Nam Phong, người hoạt bát nhất, trêu chọc nói: “Em biết ngay cái tên chồng này không thể thành thật, mỗi lần xuyên qua thế giới làm nhiệm vụ đều dẫn về cho chúng ta một chị em mới mà.”Trần Hạo cười vỗ vỗ Lara bảo cô ấy xuống, sau đó liền giới thiệu Mã Đan

Na và các cô gái với nhau.

Tiếp theo đó, mỗi lần sau nhiệm vụ xuyên việt, anh lại giới thiệu chi tiết cho các cô gái những chuyện thú vị và các trận chiến gặp phải trong thế giới xuyên qua.

Nhờ tài ăn nói của Trần Hạo, những câu chuyện đó được kể hết sức sống động, ly kỳ hấp dẫn, khiến các cô gái đều kêu nghiện.Khi các cô gái biết Mã Đan Na có tu vi Thiên Sư hậu kỳ mạnh mẽ, lập tức kinh ngạc không thôi.

Dù sao đa số Tô Nan và các cô gái khác đều tương đương với tu vi Địa Sư trung kỳ, chỉ một số ít có thực lực Địa Sư sơ kỳ.

Thêm vào đó các cô gái nói chuyện rất vui vẻ, hoàn toàn không có bất kỳ khoảng cách nào, cuối cùng dưới lời mời của Doãn Nam Phong, Mã Đan Na cùng các cô gái đi đến sân luyện công tỉ thí.

Còn về hình thức tỉ thí, đương nhiên là Hồng Cô và một nhóm các cô gái cấp Địa Sư, liên thủ vây công Mã Đan Na tu vi Thiên Sư hậu kỳ.

Không thì làm sao mà đánh lại được chứ!Trần Hạo thì nhân cơ hội này, tiến vào không gian ý thức, lúc này âm thanh nhắc nhở phần thưởng của Hệ thống Thần Tuyển cũng vang lên đúng lúc.“Đinh!!!”[Đinh!

Chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành tất cả nhiệm vụ cốt truyện phim ảnh của series Cửu Thúc, nhận được quyền đổi Pháp khí đặc biệt: Nhẫn Trữ Vật, cùng 50 năm dương thọ.][PS: Vì lần này Túc chủ thể hiện xuất sắc trong cốt truyện series Cửu Thúc, đặc biệt thưởng gấp đôi, tăng thêm công năng biến hình tùy ý cho Giao Long Chiến Y.]Nhìn phần thưởng, Trần Hạo lập tức vui như mở cờ trong bụng.

Nhẫn trữ vật và 50 năm dương thọ Trần Hạo đã sớm biết, nhưng

công năng biến hình tùy ý cho Giao Long Chiến Y được thưởng gấp đôi thì lại vô cùng tuyệt vời.

Phải biết rằng, những thế giới cốt truyện mà Trần Hạo đã trải qua đều không thích hợp để mặc Giao Long Chiến Y, không còn cách nào, kiểu dáng quá mới lạ và vượt thời đại, sợ bị lộ thân phận.

Bây giờ thì tốt rồi, có công năng này, Trần Hạo thậm chí có thể để những người phụ nữ của mình mặc Giao Long Chiến Y làm nhiệm vụ bất cứ lúc nào, chỉ cần cần thiết, họ có thể tùy ý biến hóa bất kỳ kiểu dáng và hình dạng nào, thật sự quá sướng.Sau đó Trần Hạo lại nhìn một cái vào điểm thưởng hiện có, đã đạt 1.69 triệu, liền không nói hai lời dùng 64 vạn điểm thưởng, đổi thức thứ bảy Vô Cực Lệnh của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh, và trực tiếp dung nhập vào Càn Khôn Chí Tôn Quyết.

Ngay tiếp đó, lại với giá 5 vạn điểm thưởng mỗi chiếc, đổi 11 chiếc nhẫn trữ vật không gian mười mét khối, còn về công dụng thì đương nhiên là cho A Ninh và những người khác rồi.

Dù sao thì mục đích ban đầu khi Trần Hạo làm nhiệm vụ series thế giới Cửu Thúc chính là vì họ mà.Mắt thấy điểm thưởng của mình, trong nháy mắt chỉ còn lại 503000, Trần Hạo vẫn không hề bận tâm.

Dù sao thì Trần Hạo lúc này, vô luận là công pháp hay pháp khí đều không thiếu, thức cuối cùng của Thần Quỷ Thất Sát Lệnh cũng đã có, tạm thời có thể không cần bổ sung nữa.Nhưng khi nghĩ đến việc Phục Ma Bổng gia truyền của Mã Đan Na đã đưa cho Mã Đinh Đang, hiện tại cô ấy không có thần binh tiện tay nào, Trần Hạo lập tức nhớ đến Phệ Hồn Kiếm bị sát khí của xác thối ăn mòn từ thế giới Cửu Thúc.

Thế là không chút do dự, anh đã chi 5 vạn điểm thưởng, thông qua hệ thống loại bỏ sát khí trên Phệ Hồn Kiếm, biến nó thành một thanh

thần binh hoàn toàn không hề thua kém Thất Tinh Khấp Huyết Kiếm.Còn về bảng thuộc tính của Trần Hạo lúc này, như sau:Tên Túc chủ: Trần HạoTuổi: 34 tuổiThọ mệnh: 5685 năm (tạm thời)Chiều cao: 1m85Nghề nghiệp: Liệt Hải Thiên Sư phái Liệt HảiCảnh giới tu vi: Đại Thiên Sư đỉnh phongĐiểm thưởng: 453000Thần binh pháp khí: Hồng Minh Đao, Thái A Kiếm, Quỷ Tỳ, Mậu Trần Châu, Tham Nguyệt Ngân Long Thương, Trấn Yêu Đồng Kính, Bỉ Ngạn Hoa, Lục Giác Đồng Linh (365 chiếc)Huyết mạch đặc biệt: Huyết mạch Thanh Long Thượng Cổ, Âm Dương Nhãn, Ngụy Bất Tử Chi ThânKỹ năng: Thành thạo lặn (năng lực tự thân của Túc chủ)Thành thạo Trung yThành thạo kinh doanhThành thạo các ngôn ngữ quốc giaThành thạo giám định đồ cổThành thạo điều khiểnCông pháp: Càn Khôn Chí Tôn Quyết (bao gồm tất cả đạo pháp bí thuật đã học)Quỷ đạo công pháp Diêm La Kinh, Long Khiếu Cửu Thiên (đại chiêu)Vật phẩm đặc biệt: Côn Luân Thần Mộc, Vĩnh Sinh Tuyền Thủy, Quan tài đá tinh thể màu xanh lam, Thiên Tinh Bảo Thạch Giao Long Chiến Y, không gian trữ vật 280 mét khối (có thể thăng cấp)Nội đan dị thú (1 viên)Bổ Nguyên Đan (11 viên), Dưỡng Nguyên Đan (11 viên)Thất Thải Trân Châu Vương (15 cặp), Tiểu cực phẩm trân châu (400 viên)Cực phẩm San Hô Xanh Lam Biển, Cực phẩm San Hô ĐenNhiệm vụ: Tạm khôngNhìn bảng thuộc tính, tuy không có nhiều thay đổi lớn, nhưng mục đích nhiệm vụ lần này không những đạt được tất cả, mà còn hoàn toàn vượt xa mong đợi, trong lòng Trần Hạo vô cùng hài lòng.Tối hôm đó, đại chiến tỉ thí giữa các cô vợ cuối cùng cũng có kết quả.

Kết quả đương nhiên không cần nói cũng biết, Mã Đan Na với tu vi Thiên Sư hậu kỳ mạnh mẽ, cùng với đạo pháp độc đáo của Long tộc Mã gia, đã hòa với mười cô gái A Ninh liên thủ.

Tuyết Lệ Dương, người có tính cách ổn trọng và đại khí nhất,

cười nói: “Nếu Đan Na không có pháp khí tiện tay, mười chị em chúng ta dù liên thủ bố trận cũng không thể hòa được.”Các cô gái khác đương nhiên không ngừng gật đầu tán đồng.

Mã Đan Na thì khiêm tốn nói rằng cô ấy đã cố gắng hết sức, các chị em cũng rất lợi hại, sự phối hợp giữa họ càng ăn ý hơn nhiều, cô ấy cũng rất khâm phục.

Nhưng Trần Hạo lại nhìn thấy một tia thất vọng nhàn nhạt trong ánh mắt của cô ấy.

Không còn cách nào, ai bảo cô ấy không có Phục Ma Bổng chứ.Thấy cảnh này, Trần Hạo cười một cái lắc tay, Phệ Hồn Kiếm liền xuất hiện trong lòng bàn tay anh.

Ngay sau đó Trần Hạo liền đưa Phệ Hồn Kiếm đến trước mặt Mã Đan Na, dịu dàng nói: “Biết em không có pháp khí tiện tay, anh đã chuẩn bị sẵn cho em rồi.”Mã Đan Na vừa nhìn đã nhận ra sự bất phàm của Phệ Hồn Kiếm, tuy trong lòng vô cùng thích nhưng lại ngại không dám nhận.

Khi cô ấy định từ chối, Hồng Cô liền giật Phệ Hồn Kiếm đặt vào tay Mã Đan Na nói: “Đan Na cứ nhận đi, thần binh của mấy chị em chúng ta đều do chồng tặng cả, em sẽ thiếu phần nào sao?

Cứ thành thật nhận lấy là được.”Các cô gái khác cũng gật đầu lia lịa, bảo Mã Đan Na đừng khách sáo.

Thấy cảnh này, Mã Đan Na liền không còn do dự nữa, vui vẻ cất Phệ Hồn Kiếm đi.Cùng lúc đó, Tô Nan lại tiếp tục nói: “Chồng ơi, mau đưa những trang bị khác ra đi.”Trần Hạo cười khổ không nói nên lời: “Làm ơn đi, Tiểu gia tôi trông giống người không nỡ cho vợ bảo bối sao?”Ngay lập tức một bộ Giao Long Chiến Y, một món pháp khí phi hành bằng Tẫn Tinh Bảo Thạch, cùng Bổ Khí Đan, Hồi Linh Đan, pháp khí hộ thân bằng trân châu, v.v., những trang bị tiêu chuẩn của

vợ, liền được bày ra trước mặt Mã Đan Na.

Ngay tiếp đó, các cô gái liền líu lo giải thích cho Mã Đan Na cách dùng và công dụng của các loại bảo bối và pháp bảo đó.Như vậy, điều này thật sự khiến Mã Đan Na kinh ngạc một hồi.

Cô không thể nào ngờ được, chồng lại có nhiều bảo bối đến vậy, và mỗi chị em đều có một bộ, thật sự quá xa xỉ.Kết quả khi Trần Hạo mỗi người lại phát thêm một chiếc nhẫn trữ vật không gian 10 mét khối, và nói rằng Giao Long Chiến Y đã được bổ sung công năng tùy ý thay đổi hình dạng và màu sắc, các cô gái lập tức phấn khích nhào tới ôm chầm lấy Trần Hạo.

Cảnh tượng nóng bỏng đó thật khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Đương nhiên Trần Hạo và mọi người đều vui vẻ hòa mình vào trong đó.

Cuối cùng ngay cả Mã Đan Na mới gia nhập cũng không thể kiềm chế được, trực tiếp tham gia vào cuộc vui.Thoáng chốc, Trần Hạo dẫn Mã Đan Na quay về thế giới Đạo Mộ, đã hai tháng hơn rồi.

Trong vỏn vẹn hơn hai tháng ngắn ngủi này, Mã Đan Na hoàn toàn thích nghi và hòa nhập vào thế giới Đạo Mộ, một xã hội và thời đại tiên tiến hơn nhiều.

Hiện tại Mã Đan Na bình thường không tu luyện thì cùng A Ninh, Tô Nan, Hồng Cô, Lara, Tuyết Lệ Dương, Doãn Nam Phong, Băng Luân, Lê Nhược Hoa, Quách Lâm và Bạch Ngọc Linh mười cô gái đi dạo phố mua sắm.

Thật sự rảnh rỗi không có việc gì làm, một đám đại mỹ nữ liền liên thủ vây công Trần Hạo, lấy danh nghĩa là giúp anh tu luyện, nhưng thực chất là để hành hạ chồng mình một chút cho vui.

Đương nhiên với tu vi của Trần Hạo thì không sợ một trận chiến.

Nhưng dù thực lực có mạnh đến đâu, chỉ có thể phòng thủ mà không được tấn công thì cũng đành chịu thôi!

Không còn cách nào, đều là do các cô gái đã quy định sẵn, anh cũng đành chịu vậy.Một ngày nọ, Trần Đại Thiên Sư của chúng ta, lại một lần nữa trải qua cảnh bị 11 cô vợ liên thủ vây công, trong lòng buồn bực lại không có chỗ xả, thì trong ý thức hải cuối cùng lại vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.[Đinh!

Phát bố nhiệm vụ hệ thống, xin Túc chủ lựa chọn phó bản cốt truyện.

Nhiệm vụ phó bản lần này sẽ được phát bố sau khi Túc chủ lựa chọn và tiến vào thế giới cốt truyện, xin Túc chủ thận trọng.]Nhìn những lời này, Trần Hạo trong lòng không khỏi giật mình.

Phải biết rằng, trước đây mỗi lần nhiệm vụ thế giới cốt truyện đều được phát bố trước khi tiến vào cốt truyện, nhưng lần này hệ thống không đưa ra bất kỳ thông tin nhiệm vụ nào, chỉ yêu cầu lựa chọn thận trọng.

Xem ra độ khó nhiệm vụ lần này chắc chắn không hề nhỏ, nếu không hệ thống cũng sẽ không nhắc nhở như vậy.Đã như vậy, Trần Hạo liền quyết định lựa chọn một thế giới nhiệm vụ tương đối an toàn thì hơn.

Ngay lập tức anh mở danh sách các lựa chọn thế giới nhiệm vụ lần này.1. [Địa Linh Khúc], 2. [Dũng Giả Đại Mạo Hiểm (tên khác: Hoàng Tuyền Thủ Ký)], 3. [Trọng Khải Chi Cực Hải Thính Lôi], 4. [Mê Sào], 5.

Chương 1041

[Thứ Lăng], 6. [Phủ Sơn Hành], 7. [Linh Hồn Bãi Độ], 8. [Vô Tâm Pháp Sư], 9. [Cương Ước], 10. [Pirates of the Caribbean].Vừa liếc qua, Địa Linh Khúc, Dũng Giả Đại Mạo Hiểm, Cực Hải Thính Lôi, Mê Sào và Thứ Lăng đều bị Trần Hạo bỏ qua.

Nguyên nhân không có gì khác, chỉ vì đã vào quá nhiều cốt truyện thế giới đạo mộ, hiện tại căn bản không còn hứng thú lớn.

Phủ Sơn Hành và Vô Tâm Pháp Sư cũng bị bỏ qua, tuy hai thế giới này không có đại BOSS quá lợi hại, nhưng cũng không có nhiều ý nghĩa.

Còn về Linh Hồn Bãi Độ và Cương Ước, tuy Trần Hạo có hứng thú, nhưng lần này anh không dám mạo hiểm.

Dù sao thì hai thế giới đó không hề thái bình, các loại quỷ quái chiến lực cao cấp đều có, nếu với thực lực hiện tại mà vào đó ẩn mình có lẽ sẽ không sao, nhưng vì hệ thống đã nhắc nhở phải cẩn thận, đương nhiên sẽ không tự chuốc phiền phức.Thế là, thế giới cốt truyện Pirates of the Caribbean đã trở thành lựa chọn hàng đầu của Trần Hạo.

Không có gì khác, tuy là Liệt Hải Thiên Sư, nhưng từ khi xuyên việt đến giờ, ngoài Tây Sa Hải Để Mộ ra, lại chưa từng thực sự xuống biển đảo đấu, hoàn toàn không phù hợp với danh xưng Liệt Hải Thiên Sư chút nào.

Điều quan trọng nhất là, thế giới cốt truyện này không những có thể xuống biển chơi, mà còn không có quá nhiều nguy hiểm.

Ngay cả khi không có bất kỳ thuyền bè nào, với bản lĩnh của Trần Hạo, lãng du trên biển một năm rưỡi cũng tuyệt đối sẽ không xảy ra

chuyện lớn gì.Nghĩ vậy, Trần Hạo liền chào hỏi A Ninh và các cô gái khác, sau đó sắp xếp lại không gian trữ vật một lần nữa, rồi nói trong ý thức hải: "Hệ thống huynh, tôi chọn tiến vào thế giới cốt truyện Pirates of the Caribbean."Trước mắt một sáng một tối, rồi lại sáng, Trần Hạo xuất hiện trong thế giới mới.Trong nước!Thế giới: 《Pirates of the Caribbean》 Thời gian: Công nguyên 1720.Đại dương, một thế giới đầy chinh phục và cái chết, nơi có văn minh cũng có dã man, có huynh đệ cũng có phản bội, có sự sống mới cũng có cái chết, có vô số tài sản cũng có sự khuynh gia bại sản.

Nơi đây vũ khí nóng vừa mới hưng thịnh, vu thuật và ma pháp dần dần suy tàn.

Một thế giới thô lỗ và ưu nhã cùng tồn tại, điên cuồng lại đầy lý trí, hơn nữa còn là một thế giới đầy khói lửa, xương khô, u linh, pháo hạm, rượu rum, nhiệt huyết và tự do.[Nhiệm vụ 1: Trở thành Vua Hải Tặc.][Nhiệm vụ 2: Ảnh hưởng lực lan khắp toàn thế giới.][Chú ý 1: Chết trong thế giới nhiệm vụ sẽ chết hoàn toàn.]Một loạt thông tin dài xuất hiện trong đầu Trần Hạo, nhưng lúc đó anh không có thời gian để ý đến mấy thứ linh tinh đó.

Trần Hạo lúc này đang ôm một mảnh ván gỗ mục nát, cả người ngâm trong nước biển, "Cái chết tiệt, Hệ thống, não mày có phân à, xuyên việt thì xuyên việt, sao lại để ông đây xuất hiện giữa biển thế này, cái nơi khỉ gió này ông đây còn chẳng biết là đâu!

Quan trọng hơn là đất liền ở đâu!"[...]Trên biển rộng mênh mông, trắng xóa một màu, sau khi gào thét, Trần Hạo cố gắng dùng mảnh ván gỗ nâng cao thân thể, hy vọng nhìn thấy một con thuyền có thể cứu giúp mình thoát khỏi khổ hải xuất hiện.Tiếng nước "hoa lạp lạp" vang lên phía sau anh, Trần Hạo đột nhiên quay đầu lại, một con thuyền không lớn lắm xuất hiện phía sau.

Thực sự không lớn, ngay cả trong thời đại tàu cánh buồm này, kiểu thuyền đơn buồm này cũng chỉ có thể coi là hạng thuyền buồm nhỏ, đi xa thì khỏi nói, nhưng ưu điểm là tốc độ tương đối nhanh, thao tác đơn giản, đồng thời giá thành chế tạo rẻ.

"Ê, ở đây, có người!" Trần Hạo dùng sức hô to, cứu mạng rồi! Không lâu sau, con thuyền đến gần Trần Hạo, một sợi dây thừng thô to được ném xuống biển.

"Cảm ơn!" Trần Hạo nhanh chóng bơi tới, nắm lấy dây thừng, đạp chân lên ván thuyền vài cái liền leo lên.Vượt qua mạn thuyền nhảy lên boong, đập vào mắt là một đám người ăn mặc kỳ lạ, có kẻ đầu quấn vải rách, có kẻ đội mũ lưỡi trai, có kẻ trọc đầu, quần áo trên người cũng rộng thùng thình.

Thực tế, chỉ là Trần Hạo nghĩ vậy thôi, đó là trang phục phong cách Anh quốc của người ta, đương nhiên.

Hơi rách rưới một chút, thêm vào đó là hơi bẩn thỉu thôi.

Trần Hạo cúi đầu nhìn mình, chết tiệt, cũng chẳng khá hơn là bao, cả người ướt sũng đang không ngừng nhỏ nước.

"Tôi rất cảm ơn các người đã cứu tôi, nếu có thể tiện thể đưa tôi lên bờ thì càng tốt, tin tôi đi, tôi sẽ cảm tạ các người thật nhiều." Trần Hạo cảm kích nói với những người đã cứu mình.

"Ha ha ha ha ha."Mười mấy người trên boong tàu nhìn Trần Hạo cười ha ha, một tên đội mũ tam giác cười khoa trương nhất, răng vàng ố, lợi đen xì đều lộ ra, cùng với những vết rỗ lớn nhỏ trên mặt, trông vô cùng ghê tởm.

Bỗng nhiên, nụ cười của hắn ta chợt tắt, dùng ngón tay chỉ vào Trần Hạo, mặt đầy hung hãn gầm lên: "Thằng nhóc kia, mày chết tiệt xuất hiện giữa biển, tao tin mày nhất định có một vài thông tin hữu ích

muốn nói cho tao biết, nếu không... tao sẽ rạch một vết to như thế này trên người mày, rồi ném mày xuống biển, tin tao đi, mấy con cá mập đáng yêu sẽ nhanh chóng tìm đến mày thôi!”Nụ cười trên mặt Trần Hạo dần dần biến mất, mẹ kiếp, vừa nãy còn định báo đáp mấy tên này, giờ xem ra không cần phải bận tâm nữa rồi.

Ngay lập tức, một nụ cười nguy hiểm lại xuất hiện trên mặt anh, “Mẹ, đúng là một tin tốt, các ngươi có thể nói cho ta biết các ngươi làm gì không?”“Làm gì ư!?” Một tên sứt hai cái răng, nói chuyện bị lọt gió, mặt đầy âm hiểm từ từ đi về phía Trần Hạo.Tên đó dùng ngón tay chỉ vào ngực Trần Hạo, “Nói đi, ta là hải tặc dũng cảm!”“Ta không biết hải tặc dũng cảm hay không, nhưng ta khẳng định ta vô cùng dũng cảm, tên cuối cùng dám dùng ngón tay chỉ vào ta, cỏ trên mộ hắn đã cao ba thước rồi!” Vừa dứt lời, Trần Hạo nắm lấy cổ tay hắn ta, ngược chiều dùng lực, “Cạch” tiếng xương gãy vang lên, tên nói chuyện lọt gió lảo đảo lùi lại hai bước, ôm lấy cổ tay biến dạng phát ra tiếng kêu thảm thiết đến tận cùng.

Một đám người trên thuyền cũng bị Trần Hạo làm cho giật mình, không thể tưởng tượng được rằng đối mặt với mười mấy người, Trần Hạo lại dám ra tay nặng đến vậy.Ngay cả như vậy, Trần Hạo cũng cảm thấy chưa đủ, đã là hải tặc, đã là đối phương không có ý tốt, vậy Trần Hạo còn khách khí làm gì nữa!Một bước vọt tới, rút một thanh loan đao từ bên hông đối phương, tiện đà rạch một vết trên ngực tên răng thưa, máu ùng ục trào ra.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Trần Hạo túm lấy cổ áo đối phương, dùng lực trên tay ném hắn xuống biển.

“Tõm!”“Cứu, cứu mạng.” Tên răng thưa bị gãy một cổ tay, chỉ có thể dùng một cánh tay vùng vẫy, lúc này hắn cũng chẳng còn thời gian để ý đến vấn đề đau đớn nữa rồi, máu trên ngực từ từ lan ra trên biển, hắn biết, không cần quá lâu, nhất định sẽ dẫn dụ cá mập đến, đến lúc

đó... hắn không dám tưởng tượng cảnh tượng phía sau, cái thủ đoạn mà chúng thường dùng để đối phó với những thuyền buôn dám phản kháng.“Chết tiệt, dám ném lão Hansen xuống biển!” “Mẹ kiếp, giết hắn!” “Thằng nhóc, tao muốn vặn đầu mày sống sờ sờ xuống!” Nói rồi, mười mấy người có kẻ rút loan đao, có kẻ cầm rìu, có kẻ cầm giáo ngắn hò hét xông về phía Trần Hạo.Trần Hạo trên mặt hiện lên một tia cười lạnh khinh thường, mấy tên này trông hung ác, nhưng những động tác nghiệp dư buồn cười đó thật sự không thể khiến Trần Hạo coi trọng.Đao chéo tay trái đỡ được loan đao vung tới, Trần Hạo thuận thế chân phải đạp mạnh vào bụng đối phương, đá văng hắn ra, đập mạnh vào mấy người phía sau.

Hai tên hải tặc phía sau giật mình, vội vàng vứt vũ khí trong tay, sợ không cẩn thận làm người ta chết.

Ngay cả như vậy, hai tên cũng bị đập thành một đống lộn nhào trên đất.

Trần Hạo tay phải chớp nhoáng vươn ra tóm lấy giáo ngắn đâm tới từ bên cạnh, kéo mạnh về phía trước, tên không kịp buông tay liền bị động bất ngờ chắn trước mặt Trần Hạo.

Tên hải tặc khác đang giơ rìu định bổ xuống sợ hãi vội vàng dùng sức né sang bên cạnh, cái rìu lớn gần như sượt qua đầu tên kia, bổ mạnh xuống boong tàu, phát ra tiếng “xoảng” trầm đục.Tên suýt bị bổ toác đầu chưa kịp thở phào, đã bị Trần Hạo vứt loan đao tóm lấy vai, một chiêu phân cân thác cốt, tiếng “cạch” vang lên, hắn ta thảm thiết gào thét ngã xuống đất.

Một tên khác vừa rút rìu ra chưa kịp chém về phía Trần Hạo, liền bị Trần Hạo theo đà dùng quyền phải đấm trúng cổ tay, rìu rơi xuống đất, hắn ta cũng bị Trần Hạo tóm lấy cả người nhấc lên ném mạnh về phía những tên hải tặc khác.Không phải Trần Hạo không dám giết

người, cũng không phải không giết người, chủ yếu là anh không biết điều khiển loại thuyền phàm này, nếu tất cả mọi người đều bị đánh chết, e rằng anh sẽ phải uống gió trên biển, cho nên, mấy tên này vẫn còn tác dụng.

Còn tên đang vùng vẫy dưới biển, chỉ đành xui xẻo bị Trần Hạo dùng "sát kê cảnh hầu" (giết gà dọa khỉ).

Chỉ là, bây giờ xem ra hiệu quả không tốt lắm!Nhìn bốn năm tên hải tặc bị đánh gục lần nữa, Trần Hạo cười ha ha một tiếng lao tới, một cú đấm móc trái đá bay một người, quay người khuỷu tay đập vào ngực một người khác, tiếng xương gãy vang lên, người đó kêu thảm thiết bay ra.

Một cú đấm trời giáng trúng cằm một tên hải tặc, hắn ta lập tức bất tỉnh nhân sự.Bạch Hổ Song Chưởng Đả, Khiêu Sơn Băng Chủy, Trung Bình Tấn Xung Kháo, Thiết Sơn Kháo, Độc Bộ Đỉnh Tất, Liên Hoàn Thối.

Dưới một trận quyền đấm chân đá, chưa đầy hai phút, mười mấy người đều bị đánh gục trên boong tàu, có kẻ rên hừ hừ, có kẻ kêu thảm thiết, có kẻ hôn mê.Cuối cùng chỉ còn lại một mình thuyền trưởng.

Khi thấy Trần Hạo đại phát thần uy liên tục đánh gục mấy thuộc hạ, hắn ta đã biết mình gặp phải đại phiền phức, nhưng...

Bộ dạng của tất cả hải tặc trên thuyền lúc này khiến hắn ta thật sự sợ hãi, thực lực của tên da vàng trước mắt thật sự quá đáng sợ, ngay cả thuộc hạ của Vua Hải Tặc trong truyền thuyết cũng tuyệt đối không hung tàn bạo lực đến vậy!Nhìn Trần Hạo từng bước đi về phía mình, thuyền trưởng hải tặc kinh hoàng lùi lại một bước, trên mặt nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Thưa ngài đáng kính, xin ngài chờ một chút!""Nếu như, tất cả những gì tôi vừa làm đều là hiểu lầm,

đó chỉ là một trò đùa, thực ra chúng tôi là một nhóm thương nhân lương thiện, không biết ngài có thể tha cho tôi đáng thương này không!”“Ha!

Có thiên phú, ta thích loại người biết nhìn gió bẻ lái này, vậy thì ta tin các ngươi là một nhóm thương nhân vô cùng ‘đáng yêu’ và ‘lương thiện’ rồi.” Trần Hạo đã bị đối phương chọc cười thành công, tên này sinh nhầm thời đại, nếu muộn hơn 300 năm, nhất định sẽ là một tên tấu hài vô cùng xuất sắc!“Ha ha ha, ngài thật sự thông minh như nữ thần trí tuệ vậy, đúng vậy, chúng tôi là một nhóm thương nhân.”Thuyền trưởng hải tặc ngây người, cũng không biết vì sao đối phương lại chọn tin vào lý do rõ ràng là nói dối không chớp mắt của mình, nhưng, tất cả đều chết tiệt không quan trọng nữa rồi, không phải sao!

Hiện tại, quan trọng nhất là mau chóng tiễn tên đáng sợ này đi!

Thuyền trưởng dùng nắm đấm đập mạnh vào lòng bàn tay, mặt đầy phấn khích nói với Trần Hạo: “Lệnh người tôn kính vô cùng trí tuệ tiên sinh, vinh hạnh được gặp ngài trên biển, bây giờ, để tôi đưa ngài lên bờ nhé?”“Ngươi có nhãn quang, đã phát hiện ra ưu điểm của ta, cho nên, ta có một tin tốt muốn thông báo.”Thuyền trưởng trong lòng đập mạnh, một dự cảm không lành xuất hiện trong đầu hắn ta.“Tự giới thiệu, ta là một hải tặc khao khát tự do, vô cùng dũng cảm, bây giờ, các ngươi, bao gồm cả con thuyền của ngươi, đều thuộc về ta.” Trần Hạo chỉ vào một đám người đang nằm rải rác trên đất: “Bây giờ tất cả đều thuộc về ta, có bất ngờ không, có phấn khích không, có vui vẻ không!”Thuyền trưởng mặt mày ủ dột, đưa tay lau những giọt nước mắt lăn dài ở khóe mắt, lưu luyến nhìn con thuyền của mình.

Tuy nó hơi cũ kỹ, tuy tốc độ cũng không nhanh lắm, tuy chỉ có thể dùng để cướp bóc một số thương nhân nhỏ, tuy... nhưng nó vẫn là tài sản quý giá nhất của hắn ta!

“Tuyệt đối sẽ không khuất phục!”“Tôi bất ngờ, phấn khích, vui vẻ, tôi có thể đi theo ngài, vị Thuyền Trưởng hải tặc hung tàn, bạo lực, đáng sợ.” Thuyền trưởng cũ đã đưa ra một lựa chọn vô cùng sáng suốt, và ngay lập tức đổi cách xưng hô mà hắn ta cho là tốt nhất đối với một hải tặc!

Hắn ta tin rằng, nhất định sẽ giành được sự tin tưởng của đối phương, và vào một ngày nào đó trong tương lai...“Bốp!”Trần Hạo một cái tát lớn giáng mạnh vào mặt hắn ta.